LEXICON GRAECOLATINUM NOUUM JN QUO EX PRIMITIUORUM...

Johann Scapula, Jakob Zwinger

LEXICON GRÆCOLATINUM NOVUM

IN QVO EX PRIMITIVORVM ET simplicium fontibus DERIVATA *atque* COMPOSITA *Ordine non minùs Naturali, quàm Alphabetico, breuiter & dilucidè deducuntur.*

IOANNIS SCAPVLÆ

OPERA ET STVDIO.

EDITIO VLTIMA, PRIORI locupletior & correctior:

Cum Auctario.

Dialectorum omnium à IACOBO ZVINGERO Phil. à Med. Basil. in expeditas succinctásque tabulas compendiosè redactarum.

GENEVÆ,

Excudebat Philippus Albertus.

M. DC. XXVIII.

AMPLISSIMIS AC MAGNIFICIS VIRIS CONSVLIBVS ET SENATORIBVS INCLYTÆ BERNATVM REIPVBLICÆ,

Dominis suis plurimùm obseruandis.

NON vos latet, Viri Amplissimi, tuendæ pietati, sine qua nullum regnum, nulla respub. diu stare potest, pernecessariam esse legitimam puerorum institutionem, siquidem iam inde ab initio, quum vos Deus optimus maximus ex densa errorum & superstitionum caligine ad apertam verbi sui lucem euocare dignatus est, scholas erexistis, Bernæ potissimùm & Lausannæ, quibus omni pietatis & eruditionis laude insignes viros hinc inde accitos præfecistis. Quinetiam studiosos vndecunque aduenerint in vestram tutelam susceptos, summa benignitate complexi estis, pauperiores verò non exiguo numero si modò bonæ indolis speciem præ se ferrent, idoneis stipendiis ad literarum studia inuitastis. Quod vt summa animi alacritate à vobis institutum fuit, ita etiam in eo non minori constantia persistitis: quippe qui dirutis ac solo æquatis veteribus ædificiis, quæ vestris scholis

inseruierant, noua vestro splendore digna, Bernæ extruxeritis, atque etiamnum Lausannæ extruatis, nullísque sumptibus parcatis, vt & Musæ & Musarum cultores vtrobique commoda aptáq; habeant domicilia, vnde colligunt ij quib. ex præteriti temporis recordatione nota perspectáque est vestra in literarum studiosos munificentia, nihil à vobis prætermissum iri, vt vestræ illæ Academiæ viris pietate omníque eruditionis genere præstantibus abundent, in eísque tum diuinarum tum humanarum literarum scientia accuratiùs quàm antea vnquam tradatur. Ad quod efficiendum præter gloriam immortalem, quam vestræ illæ scholæ vobis pepererunt, & cumulatiorem in dies reddituræ sunt, non parum animos vestros accendere atq; inflammare debet fructus longè vberrimus, quem ad vos vestrámq; regionem, necnon ad alios longo locorum interuallo à vobis dissitos dimanasse non ignoratis. Nam si agricolæ tantum laboris, operæ & diligentiæ iis agris, aut arboribus excolendis impendere consueuerunt, ex quibus fructum aliquem se percepturos sperant, quid in re tam fructuosa fieri decet? Ex iis certè qui partim in vestra ditione, partim apud exteras nationes rerum publicarum ecclesiarúmve gubernacula tenent, permultos esse constat, qui non aliunde quàm ex vestris illis gymnasiis, tanquam ex equo Troiano prodierũt. Nec dubium est, si sincerioris doctrinæ, optimarúmque artium atque linguarum studia vestro fauore complecti, vestra autoritate tueri, vestris opib. iuuare & ornare

inde-

indefeſſis animis perrexeritis, quin multò plures multóq; doctiores in poſterum prodituri ſint. Quæ res patriæ ornamento, Eccleſiæ emolumẽto, Deoq; in primis honori cedet. Enimuerò ſi in me vel tantillum eſt eruditionis (quod planè ſentio quàm ſit exiguum) id veſtro beneficio me conſecutum eſſe profiteor. In veſtra enim Lauſannenſi ſchola à pueris ſum educatus, illic me veſtra liberalitate aliquandiu iuuiſtis, ſtudiáq; mea promouiſtis, illic primùm me ad publicam functionem euocatum veſtro præſidio fouiſtis. Quum igitur ſtudiorum meorum fructum vobis acceptum ferre meritò debeam, nec pro veſtrorum in me beneficiorum magnitudine gratiam referre valeam, nemo opinor erit qui audaciæ aut temeritati vertat, ſi hunc primum fœtũ, qui & apud vos natus eſt, & cuius abſoluendi cauſa me à mea prouincia tandiu feriari permiſiſtis, quandiu neceſſitas poſtulauit, vobis nuncupem dedicémque: vt meæ erga vos obſeruantiæ & gratitudinis teſtimonium apud omnes extet, meóque exemplo veluti claſſico, complures alios, non minus vobis deuinctos, ad eandem gratitudinis ſignificationem excitem. Eum vt pro veſtra humanitate & in literarum ſtudia amore æqui boníq; conſulatis, etiam atque etiam obſecro: ídque futurum mihi perſuadeo, ſi eum iuuentuti, cùm alibi, tum in veſtris ſcholis (in quarum potiſſimum gratiam ſuſceptus editúſque eſt) literis Græcis operam danti prodeſſe intellexeritis. Nam ſi parentibus accepti ſunt qui liberorum vtilitati conſulere nituntur, minimè ve-

reor quin hic meus conatus veſtræ amplitudini gratus futurus ſit: quum hoc vnum ſpectauerim, vt veſtris ſcholis aliquid vtilitatis afferrem, quas non ſecus ac liberos veſtros ſingulari beneuolentia complectimini. Et quemadmodum in auguſto ædificio ſtruendo, qui minutis lapidibus, terræ, arenæ, & aliis id genus importandis manum admouent, opus cum præcipuis illius architectis promouere dicuntur: ita huic veſtro tam præclaro cœpto, quo adoleſcentum ſtudia iuuare magis magíſque cogitatis, hanc meam qualemcunque operam quaſi ſymbolam nonnihil ſubſidij allaturam eſſe exiſtimaui, donec maiora præſtare mihi concedatur.

Deus opt. max. veſtræ Reipub. ſtatum quàm diutiſſimè incolumem ſua virtute tueri & conſeruare, veſtráque conſilia ſuo ſpiritu gubernare dignetur: vt veſtro præſidio pietas ſarta tecta vigeat, literarum ſtudia floreant, omnia denique tum publicè tum priuatim vobis feliciſſimè ſuccedant. Baſileæ octauo Kalend. Decemb. M. D. LXXIX. quo anno Bernenſi ſcholæ coronide impoſita, Lauſannenſis gymnaſij fundamenta iacta ſunt. Quod fauſtum felíxque eſſe velit præpotens rerum omnium opifex & moderator Deus.

* *
*

Veſtræ Amplitudini addictiſſimus

IOANNES SCAPVLA.

LECTORIBVS GRÆCÆ LINGVÆ STVDIOSIS S. D.

DVABVS potissimùm de causis, vt mihi quidem videtur, plerique Græcarum literarum studium aspernantur, aut certè segnius amplectuntur. Vna est, quòd earum præstantiam & vtilitatem non satis perspectam habeant. Verissimè enim cecinit poëta, *—ignoti nulla cupido.* Quum autem earum laudes à multis decantatæ circumferantur, hoc vnum dicam quod omnino persuasum esse debet, absque Græcæ linguæ peritia saltem mediocri doctum haberi posse neminem, quantamcunque in aliis rebus eruditionem fuerit consecutus. Nulla enim est ars, nulla scientia, quæ illius adminiculo carere possit. Altera est, quòd Græca lingua permultis longa, salebrosa, ac difficilis ad discẽdum videatur. Nam quum vitæ huius curriculum Deus opt. max. breuissimis terminis circumscripserit, facilè ab earum rerum studio absterrentur adolescentes, quas non nisi multo labore longoque temporis interuallo percipi posse arbitrantur: vt ad ea, quæ minus difficultatis præ se ferunt, minúsque temporis requirunt, animum adiiciant. Hinc illa liberalium artium & disciplinarum compendia emanârunt, quæ studiosis non solùm vtilia, sed etiam necessaria esse docti semper iudicârunt. Quum igitur prolixitatis prætextu multorum adolescentum animos, ab huius linguæ tam eximiæ, tam vtilis, nam necessariæ studio, deterritos fuisse atque etiamnum deterreri constet: operæprecium me facturum existimaui, si eam (contra vulgarem illorum opinionem à quibus immensa atque inexhausta esse prædicatur) tum breuem tum facilem esse demonstrare conarer. Ad quod efficiendum, quum nulla compendiosior neque expeditior via occurrisset, omnes eiusdem originis voces, quæ in superioribus Lexicis alphabetico ordine scriptis sparsim leguntur, in vnum veluti fasciculum congessi: primariæ tanquam basi ac radici cæterarum primum locum assignaui: huic reliquas inde ortas primò simplices, deinde compositas certo ordine digestas subiunxi. Hoc enim pacto futurum speraui, non solùm vt singulis (quæ tanquam membra hinc inde dispersa atque dissipata cernebantur) suo loco collocatis, integrum corpus representaretur, quod vno intuitu cerni posset, sed etiam vt primitiuorum, in quibus intelligendis omnis aut certè præcipua versatur difficultas, exiguum esse numerum cuiuis pateret. Primitiuorum enim propria & natiua significatione cognita, deriuatorum quantocunque fuerint numero significationes assequi quàm non sit difficile, nemo ignorat: siquidem deriuata suorum primitiuorum vim sequi, composita suorum sim-

reor quin hic meus conatus veſtræ amplitudini gratus futurus ſit: quum hoc vnum ſpectauerim, vt veſtris ſcholis aliquid vtilitatis afferrem, quas non ſecus ac liberos veſtros ſingulari beneuolentia complectimini. Et quemadmodum in auguſto ædificio ſtruendo, qui minutis lapidibus, terræ, arenæ, & aliis id genus importandis manum admouent, opus cum præcipuis illius architectis promouere dicuntur: ita huic veſtro tam præclaro cœpto, quo adoleſcentum ſtudia iuuare magis magíſque cogitatis, hanc meam qualemcunque operam quaſi ſymbolam nonnihil ſubſidij allaturam eſſe exiſtimaui, donec maiora præſtare mihi concedatur.

Deus opt. max. veſtræ Reipub. ſtatum quàm diutiſſimè incolumem ſua virtute tueri & conſeruare, veſtráque conſilia ſuo ſpiritu gubernare dignetur: vt veſtro præſidio pietas ſarta tecta vigeat, literarum ſtudia floreant, omnia denique tum publicè tum priuatim vobis feliciſſimè ſuccedant. Baſileæ octauo Kalend. Decemb. M. D. LXXIX. quo anno Bernenſi ſcholæ coronide impoſita, Lauſannenſis gymnaſij fundamenta iacta ſunt. Quod fauſtum felíxque eſſe velit præpotens rerum omnium opifex & moderator Deus.

* * *

Veſtræ Amplitudini addictiſſimus

IOANNES SCAPVLA.

LECTORIBVS GRÆCÆ LINGVÆ STVDIOSIS S. D.

DVABVS potiſſimùm de cauſis, vt mihi quidem videtur, plerique Græcarum literarum ſtudium aſpernantur, aut certè ſegnius amplectuntur. Vna eſt, quòd earum præſtantiam & vtilitatem non ſatis perſpectam habeant. Veriſſimè enim cecinit poëta, *—ignoti nulla cupido.* Quum autem earum laudes à multis decantatæ circumferantur, hoc vnum dicam quod omnino perſuaſum eſſe debet, abſque Græcæ linguæ peritia ſaltem mediocri doctum haberi poſſe neminem, quantamcunque in aliis rebus eruditionem fuerit conſecutus. Nulla enim eſt ars, nulla ſcientia, quæ illius adminiculo carere poſſit. Altera eſt, quòd Græca lingua permultis longa, ſalebroſa, ac difficilis ad diſcẽdum videatur. Nam quum vitæ huius curriculum Deus opt. max. breuiſſimis terminis circumſcripſerit, facilè ab earum rerum ſtudio abſterrentur adoleſcentes, quas non niſi multo labore longoque temporis interuallo percipi poſſe arbitrantur: vt ad ea, quæ minus difficultatis præ ſe ferunt, minúſque temporis requirunt, animum adiiciant. Hinc illa liberalium artium & diſciplinarum compendia emanârunt, quæ ſtudioſis non ſolùm vtilia, ſed etiam neceſſaria eſſe docti ſemper iudicârunt. Quum igitur prolixitatis prætextu multorum adoleſcentum animos, ab huius linguæ tam eximiæ, tam vtilis, nam neceſſariæ ſtudio, deterritos fuiſſe atque etiamnum deterreri conſtet: operæprecium me facturum exiſtimaui, ſi eam (contra vulgarem illorum opinionem à quibus immenſa atque inexhauſta eſſe prædicatur) tum breuem tum facilem eſſe demonſtrare conarer. Ad quod efficiendum, quum nulla compendioſior neque expeditior via occurriſſet, omnes eiuſdem originis voces, quæ in ſuperioribus Lexicis alphabetico ordine ſcriptis ſparſim leguntur, in vnum veluti faſciculum congeſſi: primariæ tanquam baſi ac radici cæterarum primum locum aſſignaui: huic reliquas inde ortas primò ſimplices, deinde compoſitas certo ordine digeſtas ſubiunxi. Hoc enim pacto futurum ſperaui, non ſolùm vt ſingulis (quæ tanquam membra hinc inde diſperſa atque diſſipata cernebantur) ſuo loco collocatis, integrum corpus repreſentaretur, quod vno intuitu cerni poſſet, ſed etiam vt primitiuorum, in quibus intelligendis omnis aut certè præcipua verſatur difficultas, exiguum eſſe numerum cuiuis pateret. Primitiuorum enim propria & natiua ſignificatione cognita, deriuatorum quantocunque fuerint numero ſignificationes aſſequi quàm non ſit difficile, nemo ignorat: ſiquidem deriuata ſuorum primitiuorum vim ſequi, compoſita ſuorum ſim-

plicium significationem retinere solent: non secus ac liberi parentum ex quibus progeniti sunt, ingenium referre, riui fontium ex quibus scaturiunt, proprietatem resipere, surculi stirpium, & radicum ex quibus pullulant, naturam seruare consueuerunt. Singula autem ad suum primitiuum ita reuocaui, vt interim quæ remotiori ratione ab eo deducuntur, illic indicata tantùm sua serie tractanda reseruauerim. Nam quum ex his plurima multiplicem ac diuersam sortiantur originem, sæpenumero dubium incertúmque est quò potius referri debeant. Varia enim sunt hominum iudicia, verissimúmque illud est, quod vulgò iactari solet, quot capita, tot sententiæ: adeóque quotidiana experientia testatur tam varium & mutabile esse vnius eiusdémque hominis iudicium vt quod modò probârit, idipsum mox improbet, & contrà. Multa etiam sunt quorum etymon licet vnicum afferatur, ab aliis recipitur, ab aliis verò repudiatur. malui autem suum cuique iudicium liberum relinquere, quàm audaciùs quidquam pronunciare. Etyma verò ex optimis quibusque scriptoribus desumpta adscripsi, non quidem quæcunque inueniri potuerunt (quum ex iis non pauca sine dubio sint futilia & ridicula) sed quæ rationi magis consentanea visa sunt: cuiusmodi etiam nonnulla adieci, de quibus penes alios erit iudicium. Qua in re eò audacior fui, quòd pleraque ex iis quæ à me profecta esse putabam, ab aliis iam annotata postea animaduerterim. Enimuerò idem nobis faciendum arbitror, quod antiquos illos Platonem, Aristotelem, Plutarchum, & alios clarissimos viros fecisse videmus, qui vocum origines diligenter inuestigârunt, & ex nominis notatione veritatem rerum scrutati sunt. Refert A. Gellius Labeonem Antistium Latinarum vocum origines rationésque percalluisse, eáque scientia ad enodandos plerosque iuris laqueos vsum fuisse. At quisquis Græcarum dictionum origines rationésq; percalluerit, haud dubiè ea scientia instructus plerosque nodos, qui apud probatos autores passim occurrunt, enodabit: errores plurimos præsertim ex cacographia natos emendabit: de propria cuiusque vocis significatione rectè iudicabit. Quamuis autem illi plurima etyma solerter excogitata tradiderint, minimè tamen dubium est, quin multa posteris inuestiganda reliquerint.

Primam sedem interdum nomini, interdum verbo minus scrupulosè assignaui: sequutus ordinem qui mihi in quaque classe visus est commodior & facilior.

Nonnunquam deriuata in duas pluréſve classes pro diuersa primitiui significatione distinxi: vbi tamen obseruandum est vnum idémq; deriuatum aliquando vt singulis classibus adscribi, prout ad diuersas significationes extenditur: vt videre licet in Ἀγορὰ, in Ἄγος, in Αἰτία, in Ἅλς, in Ἅπτω, in Ἀρχὴ, in Κῆδος, in Κλείω, & aliis nonnullis.

Composita à suis simplicibus seiuncta iuxta seriem alphabeti collocaui, eáque pro variis formis in varias itidem classes distribui.

Inter composita ea tantùm adscribere placuit in quibus primitiuum, cuius tractatio præcessit, vltimum locum occupat, ne eadem sæpius iterarentur.

Multa superflua, multa νόθα καὶ κίβδηλα, quæ Lexicis perperam intrusa sunt, rescidi: & peregrina & barbara non pauca, (qualia sunt Hebraica aut Syriaca ἀδὰρ, ἀῤῥαβὼν, γέεννα, πάσχα, σίκερα, σίκλος, σάββατον, σάτον: item Latina, vt ἀρτεμὼν artemo, ἀσσάριον assarius, ἄλιξ alica, δήκοκτα decocta, δηνάριον denarium, δικτάτωρ dictator, ἔγεστα egesta, εἰδοῖ idus, ἰοῦστος iustus, κάγκελος cancellus, κεντυρίων centurio, κῆνσος census, κοδράντης quadrans, κολωνία colonia, κουστωδία custodia, λεγεὼν legio, λέντιον linteum, λιβερτῖνος libertinus, μάκελλον macellum, μέλκα melca, μεμβράνα membrana, μόδιος

na, μόδιος modius, μοῦστον mustum, νοτάριος notarius, νοῦμμος nummus, ξέστης ξέστης sextarius, vnde ἡμιξέστης semisextarius, ὀξύγγιον axungia, οὐγκία vncia, πραικόκκια vel πρεκόκκια præcocia, πραιτώριον vel πραιτώριν praetorium, πωμήριν pomerium, ῥῆμος remus, ῥέδα rheda, σαξίφραγον saxifragum, σικάριος sicarius, σημικίνθιον semicinctium, σουδάριν sudarium, σπεκουλάτωρ speculator, σούβλα subula, ταβελλίων tabellio, ταβέρνη, ταβέρνιον taberna, τραβέα trabea, τρακτὸς tractus, τίτλος titulus, τέσσερα tessera, φέκλη fex, φενεστέλλα fenestella, φενόλης penula, φόρον forum, φραγέλλιον seu φραγγέλιον flagellum, φραγελλοῦν flagellare) hæc, inquam, non nisi à recentioribus Græcis vsurpata qui ea à Romanis sumpserunt, exclusi. Hebraica enim ab Hebræis, Latina à Latinis dictionariis non à Græcis petenda esse duxi. Ex his tamen omnibus nonnulla in suam seriem irrepsisse deprehendentur.

Hominum & locorum propria (nisi quum fiunt appellatiua) non adscripsi: quòd peculiares de iis extent libri. Verbalia à præteritis passiuis formata (quorum quæ à prima singulari fiunt, vel in μα, vel in μον, vel in μος desinunt: quæ à secunda, vel in ις, vel in ία præcedente σ, aut ξ, aut ψ: quæ à tertia, vel in της, τικὸς, vel in τος, vel in τήριον, vel in τρον finiunt) verbis passiuis proximè subiunxi, vt formationis ratio melius appareret.

In hoc autem opere absoluendo quum plurimum temporis contriuissem (remorante me partim operis ipsius prolixitate, partim functione mea, partim denique priuatis occupationibus) incidi fortè in thesaurum ab Henr. Steph. constructum: cuius sola inscriptione lecta, existimaui me actum egisse. verùm quum thesaurum illum penitus introspectum, præter alia multa à meo consilio discrepantia, diuerso etiam ab eo quem secutus fueram ordine scriptum fuisse, re ipsa cognouissem, idque amicorum oculis subiecissem, eorum iudicio fretus, multísque rationibus adductus hæc tandem in lucem prodire permisi. At verò ne thesauri illius Herculeo sanè labore compositi autorem bene de literis meritum debita laude fraudare, aut me alienis plumis venditare videar: quid illi acceptum feram, fateri non grauabor. Quum enim in eo thesauro tanquam in penu locupletissimo dictionum vim & proprietatem melius exprimi, significationes distinctius collocari, pluribus aptioribúsque exemplis confirmari, diuersas constructiones diligentiùs obseruari, denique quæ tum veteres tum recentiores lexicographi, scholiastæ, grammatici, & alij in Græcæ linguæ cognitione excellentes viri, ad hoc argumentum pertinentia scripserunt, pleniùs contineri & accuratiùs quàm in superioribus Lexicis collecta exhiberi comperissem, ea inde potissimum deprompta meo instituto accommodaui, consultis iis quoque authorib. ex quibus illa in thesaurum fuerunt relata, paucissima ex plurimis exempla selegi: loquendi formulas non nisi magis necessarias apposui, ne liber in nimiam molem excrescens lectori tædium afferret, emptorémve pretij magnitudine deterreret. Sic autem in eo thesauro multa vocabula adiecta sunt quæ in aliis Lexicis desiderantur: ita etiam non pauca testimonio munita huc accessisse, si quis collationem instituat, sæpius deprehendet: atque adeò quamplurima ab iis qui diurna nocturnáque manu versant exemplaria Græca quotidie adiici posse non est dissimulandum: præsertim verò ex compositis, in quorum numero, vtpote penè infinito, sitæ sunt illæ Græcorum diuitiæ tantopere iactatæ: verùm de eorum significatione, quantocunque agmine inueniantur, ex aliis eiusdem formæ compositis, quæ satis numerosè hîc inserta sunt, quum non solùm iudicare, sed etiam (quod semper licuit sempérque licebit) innumera ad eandem for-

mam fingere & in vſum proferre cuius in Græcis authorib. vel mediocriter verſato facile ſit, non eſt quòd ea quiſquam cum ſtudiorum ſuorum detrimento hinc abeſſe putet.

Quoniam porrò propoſitum initio mihi fuerat, primitiua cum ſimplicibus deriuatis ordine alphabetico diſponere: ideo deriuata à primitiuis recedentia (quod ad initiales literas attinet) nec non obſcuriora quædam compoſita duabus lineolis iuxta eorum ſeriem incluſi, arbitratus quamlibet vocem à quolibet repertum iri: ſimplicem quidem aut ſuo loco, aut in illis de quibus dixi lineis: compoſitam verò in ſimplici, conſiderata poſteriore eius parte, atque ideò terminationes compoſitorum in quibus ſimplicia non ita facilè apparerent, peculiari indici inſerere decreueram. Verùm ab amicis monitus me hoc compendio tyronibus non ſatisfacturum, alium indicem ita conſtruxi. Dictionibus alphabetica ſerie diſpoſitis, primitiuas maiuſculis literis deſcripſi: deriuatas idem literarum initium habentes, & primitiuum ſuum proximè vel præcedentes vel ſequentes, in ſuo primitiuo quærendas eſſe oſtendi, adiectis his vocibus, *cum deriuatis.* Exempli gratia: quum ἀγγαρεία, ἀγγαρεῖον, ἀγγαρευτὴς, ἀγγαρεύω, ἄγγαρος ſeſe in ſua ſerie proximè ſequantur, eorum primitiuum ἌΓΓΑΡΟΣ ſolùm adſcripſi, addito, *cum deriuatis*: reliqua ibidem quærenda eſſe indicans. Sic φιλοσοφέω, φιλοσοφία, φιλοσοφικὸς, φιλοσοφικῶς, φιλόσοφος, quæ initiales literas & ſyllabas ſimiles habent, in ſuo primitiuo φιλόσοφος ſimili ratione notato inueniri innuo. Voces etiam non paucas in eodem indice explicaui, partim obliuione, partim aliis de cauſis prætermiſſas. Dictiones per dialectum aliquam à communi vſu deflectentes, quæ poëtis ſunt familiares, (necnon inter ſolutæ orationis ſcriptores, Herodoto & Hippocrati Ionica dialecto vti ſolitis) indicabit tractatus de dialectis, vt eas hic annotare non fuerit neceſſe. Quæ habent duplex σ aut duplex τ, alterutro duntaxat modo ſcripta inuenientur. Quæ verò Attico more ξ pro σ habent, cum σ ſcripta quærentur.

Hæc ſunt de quibus vos, candidi Lectores, admonendos eſſe exiſtimaui: vt & ſcopum mihi propoſitum & methodum à me ſeruatam intelligeretis, ac proinde minore cum moleſtia in hoc opere verſari poſſetis: ex quo ſi quid opis & adiumenti veſtris ſtudiis accedere ſenſero, me ſuſcepti laboris, quidquid moleſtiæ & tædij attulerit, nequaquam pœnitebit, vos autem Deo omnium bonorum autori gratias mecum agetis. Quæ verò oſcitanter aut perperam ſcripta offendetis (præter ea quæ in calce Operis notata ſunt) eorum veniam me à vobis impetraturum ſpero, ſi errare humanum eſſe cogitaueritis: ſi quamuis tenues & perexiguæ ſint vires iuuandi ſtudium mihi non defuiſſe vobis perſuaſeritis: ſi denique temporis & otij in hiſce perficiendis demenſi breuitatem cognoueritis. Non enim quod volumus id poſſumus, neque quod poſſumus id per otium præſtare ſemper licet. Valete.

* *
*

IN IOANNIS SCAPVLÆ Lexicon Græcolatinum ad Lectorem.

Atlantem memorat vatū verenrāda vetustas
Impositum scapulis sustinuisse polum.
Nempe quod astrorum motus, Solisq́ labores,
Et lunæ instabiles nouerat ille vias.
At SCAPVLAM, *quem nulla probè non cognita*
Vocula sermonis, syllaba nulla fugit, *(Graci*
Quidni (par causa est) commentū imitata priorum
Hellada posteritas sustinuisse ferat?
Pondus vtri grauius? dicat quem pressit vtrumque
Vtilius, sed vtrum? Græca reuolue, scies.
Tu tamen hæc inter, SCAPVLÆ *gratare faueq́,*
Tot peregrè aductas dum tibi promit opes.
Quas si quis numeret, numero contendat eodem
Discere quot stellas axis vterque rotat.

In idem.

Affere nūc geminos vario, sed tempore Atlantas:
Cælifer ante fuit, Græcifer alter adest.
Scilicet ille vagos cæli percalluit ignes:
Edocet hic voces Græcia quotquot habet.

In idem.

Quæ SCAPVLA *ex varijs veterū penetralib. olim*
Carpserat, in propriam condideratq́ penum,
Nunc eadem reserans, magna sibi parta labore
Prodigus exiguo dat petunda tibi.
Quotquot enim superāt Græcæ vel frustula linguæ,
Hic totidem Latiis reddita, Lector, habes.

Ad Studiosam Iuuentutem ex Horatij consilio.

Graijs ingenium, Graijs dedit ore rotundo
Musa loqui, Graijs sponte Minerua venit.
Hauriat è puris Graiorum fontibus ergò,
Qui sophiæ omne genus, qui sitit eloquium.
Vos inquam iuuenes, vos exemplaria Græca
Versate assidua nocte dieq́ manu.
At cuncta vt pateant, nec quicquam fortè legenti
Occurrat, cœptum quod remoretur iter:
Sit SCAPVLA *hicce comes, quo fido interprete voces*
Quamlibet abstrusas, quilibet excutiat.

BELTVMBRANI.

In eiusdem Lexicon.

Κείμενοι εἰσὶ λόγοις Ἑλλήνων πλοῦτον ἔχειον
Περφερνέως ἡμῖν πολλοὶ ἔδειξαν ἀεί.
Περφερνέως μὲν ἐσ' ἐξανέμιξαν δ' ἔσθλα κακοῖσι,
Μέτρα βίβλου τοίης ἀγνοέοντες ὅλως.
Ἄλλοι ταῦτα νόον ὑμῶν πόνοι οὐκ ἐπέλασσαν
Ἀντλεῖν, οὐδὲ τὰ ἔργα τάδ' ἀργαλέα.
Πρῶτα κλυτὸς ΣΚΑΠΥΛΗΝ ἰοῦ Φοῖβος
φωτὶ ἔφαινε
Δεικνύμενον μεθόδῳ ῥήματ' Ἀχαιά νέη.
Οὗτος ἄρ' ἐν ὀρθοῖς θέμασι πᾶσαν ἔθηκε
Λέξιος εὐπορίην, τοῖς κῆπον ἐξαρύων.
Ὄρχατον εὐανθῆ τε ὅλεσι, πεινᾶν ἀρεῖν ἁπάσας
Εὐτάκτως φωνὰς Ἑλλάδος ἐλλογίμου.
Ἀμφοτέραις τοίνυν τὴν δέλτον χερσὶν ἕλοιντο,
Ἑλλάδος οἱ μαθεῖν πάντες ὅσοισι μέλει.

In idem.

Naturæ miraris opus, quo germina stirpi
Artifici nexu tam bene iuncta vides.
Naturam sequitur, methodo qui compare voces
Explicat, annectens ordine quamque suo.
Qui fontes harum reserat, riuosq́ sequentes
In sua deductis flumina cogit aquis.
Is SCAPVLÆ *labor est. fruere & mirare vicissim:*
Hoc duce namque tibi Græcia tota patet.

VITI MERKELII.

mam fingere & in vſum proferre cuiuis in Græcis authorib. vel mediocriter verſato facile ſit, non eſt quòd ea quiſquam cum ſtudiorum ſuorum detrimento hinc abeſſe putet.

Quoniam porrò propoſitum initio mihi fuerat, primitiua cum ſimplicibus deriuatis ordine alphabetico diſponere: ideo deriuata à primitiuis recedentia (quod ad initiales literas attinet) nec non obſcuriora quædam compoſita duabus lineolis iuxta eorum ſeriem incluſi, arbitratus quamlibet vocem à quolibet repertum iri: ſimplicem quidem aut ſuo loco, aut in illis de quibus dixi lineis: compoſitam verò in ſimplici, conſiderata poſteriore eius parte, atque ideò terminationes compoſitorum in quibus ſimplicia non ita facilè apparerent, peculiari indici inſerere decreueram. Verùm ab amicis monitus me hoc compendio tyronibus non ſatisfacturum, alium indicem ita conſtruxi. Dictionibus alphabetica ſerie diſpoſitis, primitiuas maiuſculis literis deſcripſi: deriuatas idem literarum initium habentes, & primitiuum ſuum proximè vel præcedentes vel ſequentes, in ſuo primitiuo quærendas eſſe oſtendi, adiectis his vocibus, *cum deriuatis*. Exempli gratia: quum ἀγγαρεία, ἀγγαρεῖον, ἀγγαρευτής, ἀγγαρεύω, ἄγγαρος ſeſe in ſua ſerie proximè ſequantur, eorum primitiuum ἌΓΓΑΡΟΣ ſolùm adſcripſi, addito, *cum detiuatis*: reliqua ibidem quærenda eſſe indicans. Sic φιλοσοφέω, φιλοσοφία, φιλοσοφικός, φιλοσοφικῶς, φιλόσοφος, quæ initiales literas & ſyllabas ſimiles habent, in ſuo primitiuo φιλόσοφος ſimili ratione notato inueniri innuo. Voces etiam non paucas in eodem indice explicaui, partim obliuione, partim aliis de cauſis prætermiſſas. Dictiones per dialectum aliquam à communi vſu deflectentes, quæ poëtis ſunt familiares, (necnon inter ſolutæ orationis ſcriptores, Herodoto & Hippocrati Ionica dialecto vti ſolitis) indicabit tractatus de dialectis, vt eas hic annotare non fuerit neceſſe. Quæ habent duplex σ aut duplex τ, alterutro duntaxat modo ſcripta inuenientur. Quæ verò Attico more ξ pro σ habent, cum σ ſcripta quærentur.

Hæc ſunt de quibus vos, candidi Lectores, admonendos eſſe exiſtimaui: vt & ſcopum mihi propoſitum & methodum à me ſeruatam intelligeretis, ac proindè minore cum moleſtia in hoc opere verſari poſſetis: ex quo ſi quid opis & adiumenti veſtris ſtudiis accedere ſenſero, me ſuſcepti laboris, quidquid moleſtiæ & tædij attulerit, nequaquam pœnitebit, vos autem Deo omnium bonorum autori gratias mecum agetis. Quæ verò oſcitanter aut perperam ſcripta offendetis (præter ea quæ in calce Operis notata ſunt) eorum veniam me à vobis impetraturum ſpero, ſi errare humanum eſſe cogitaueritis: ſi quamuis tenues & perexiguæ ſint vires iuuandi ſtudium mihi non defuiſſe vobis perſuaſeritis: ſi denique temporis & otij in hiſce perficiendis demenſi breuitatem cognoueritis. Non enim quod volumus id poſſumus, neque quod poſſumus id per otium præſtare ſemper licet. Valete.

* *
*

IN IOANNIS SCAPVLÆ Lexicon Græcolatinum ad Lectorem.

ATlantem memorat vatū venerāda vetustas
Impositum scapulis sustinuisse polum.
Nempe quod astrorum motus, Solisq́. labores,
Et lunæ instabiles nouerat ille vias.
At SCAPVLAM, quem nulla probè non cognita
Vocula sermonis, syllaba nulla fugit, (*Græci*
Quidni (par causa est) commentū imitata priorum
Hellada posteritas sustinuisse ferat?
Pondus vtri grauius? dicat quem pressit vtrumque
Vtilius, sed vtrum? Græca reuolue, scies.
Tu tamen hæc inter, SCAPVLÆ gratare fauetq́.
Tot peregrè aduectas dum tibi promit opes.
Quas si quis numeret, numero contendat eodem
Discere quot stellas axis vterque rotat.

In idem.

Affere nūc geminos vario, sed tempore Atlantas:
Cælifer ante fuit, Græcifer alter adest.
Scilicet ille vagos cæli percalluit ignes:
Edocet hic voces Græcia quotquot habet.

In idem.

Quæ SCAPVLA ex varijs veterū penetralib. olim
Carpserat, in propriam condideratq́. penum,
Nunc eadem referans, magna sibi parta labore
Prodigus ex quo dat potiunda tibi.
Quotquot enim superāt Græcæ vel frustula linguæ,
Hic totidem Latiis reddita, Lector, habes.

Ad Studiosam Iuuentutem ex Horatij consilio.

GRaijs ingenium, Graijs dedit ore rotundo
Musa loqui, Graijs sponte Minerua venit.
Hauriat è puris Graiorum fontibus ergò,
Qui sophiæ omne genus, qui sitit eloquium.
Vos inquam iuuenes, vos exemplaria Græca
Versate assidua nocte dieq́. manu.
At cuncta vt pateant, nec quicquam fortè legenti
Occurrat, cœptum quod remoretur iter:
Sit SCAPVLA hicce comes, quo fido interprete
Quamlibet abstrusas, quilibet excutiat. (*voces*

BELEVMBRANI.

In eiusdem Lexicon.

ΚΕίνων ζ εἰνὶ λόγοις Ἑλλήνων πλοῦτον ἔχειν ὃν
Περφρονέως ἡμῖν πολλοὶ ἔλεξαν ἀεί.
Περφρονέως μὲν ἐόντες, ἀνέμιξαν δ' ἐσθλὰ κακοῖσι,
Μέτρα βιβλίου τοίης ἀγνοέοντες ὅλως.
Ἄλλοι ταῦτα ἰδὼν ἡμῖν πόνον οὐκ ἐπέλασσαν
Ἀντλεῖν, ὃ δέετα ἔργα τάδ' ἀργαλέα.
Πρῶτα κλυτὸς ΣΚΑΠΥΛΗΝ νῦν Φοῖβος φωτὶ ἔφαινε
Δεικνύμενον μεθόδῳ ῥήματ' Ἀχαιὰ νέη.
Οὗτος ἄρ' εἰν ὄρχοις εὐαρμοσι πᾶσαν ἔθηκε
Λέξιος εὐπορίην, τοῖς κῆπον ἐξαρύων.
Ὄρχατον εὐανθῆ τεῦξε, πινάγρει ἀπάσας
Εὐτάκτως φωνὰς Ἑλλάδος ἐλλογίμους.
Ἀμφοτέραις τοίνυν τὴν δέλτον χερσὶν ἔλοιντο,
Ἑλλάδος εὐμαθέες πάντες ὅσοισι μέλει.

In idem.

Naturæ miraris opus, quo germina stirpi
Artifici nexu tam bene iuncta vides.
Naturam sequitur, methodo qui compare voces
Explicat, annectens ordine quamque suo.
Qui fontes harum referat, riuosq́. sequentes
In sua deductis flumina cogit aquis.
Is SCAPVLÆ labor est. fruere & mirare vicissim:
Hoc duce namque tibi Græcia tota patet.

VITI MERKELII.

IOAN. SCAP. LECTORI.

Momus ait nihil eſſe noui dare lexica: verùm
  Hoc ego contendo Lexicon eſſe nouum:
Eſſe nouum nihil eſt, inquit, niſi conferat: atqui
  Non caret hæc nouitas vtilitate ſua.
Quæ prius hîc illîc variè diſperſa iacebant,
  Hîc ſunt ad proprium cuncta reducta locum.
Hîc voci ſedes defertur prima parenti,
  Quam certo ſoboles ordine ſubſequitur.
Hîc multa à nullis tractata prioribus inſunt,
  Fertilis ex doctis Hellados hauſta libris.
Nil igitur temerè ſtatuas: ſed perſpice, Lector,
  Maturo expendens ſingula iudicio.
Tum ſi quod ſtudiis opus afferat hocce leuamen.
  Fauerit optatis aura ſecunda meis.
Si minùs id proſit, ſequere vtiliora docentem:
  Ingenij res quod potuêre, dedi.

CATALOGVS MVLTARVM ALIARVM VOCVM, HACTENVS IN HOC OPERE DESIDERATARVM, quem ſeorſim huic nouæ editioni libuit adiungere.

A

ΑΒΑΣΚΑΝΙΣΤΟΣ, inuidiæ ſeu reprehenſioni, ſeu etiam faſcinationi non obnoxius. Plut. in Erot.

Ἀβλαβέως, idē quod ἀβλαβῶς. Hom. in hymn. Merc.

Ἀβοηθησία, [illegible], carentia auxilij. In orat. Ieſu filij Sirach.

Ἀβοσκής, ἑος, non paſtus, ieiunus. Nic. in Ther.

Ἀβροσύνη, ſtudioſus cultus & ornatus. Adamant. in Phyſiogn.

Ἀγαθόω, benefacio. 1. Reg. 25.

Ἀγαστός, gratus. Eurip. in Hecuba ἀκέτι μοι βίος ἀγαστὸς ἐν φάει.

Ἀγελαστικός, congregabilis, ſociabilis, Max. Tyr.

Ἀγεληδόν, idem quod ἀγεληδὸν. Arat.

Ἀγερμοσύνη, cōgregatio, cœtus, ἀγερμός, ἄθροισις. Opp. lib. 4. de ven.

Ἀγηνόρειος, ſeu ἀγηνόρειος, Doricè, idem quod ἀγήνωρ. Æſch. in Perſ.

Ἀγκυλόθειν, in [illegible], ἀγκαί. Æſch. in Eum.

Ἀγκίστριον, paruus hamus. Theocr.

Ἀγκιστροειδής, hamatus. Strabo.

Ἀγκυλωτός, iaculatorius, ab ἀγκύλη, iaculum. Eurip. in Bacchis.

Ἀγλαόδωρος, ſplendidum munus donans. ſplendidè munificus. Opp. lib. 1. de Ven.

Ἀγρεῖος, ad capturā, ad venationem pertinens, venatorius. Oppian.

Ἀγρευτός, prædatus, venatione captus, aut quæſitus. Oppian.

Ἀγρόβοτος, agros habens paſcuis accommodos. Strab. lib. 11.

Ἀγροιῶτις, ruſtica. Max. Tyr.

Ἀγρώτης, idem quod ἀγρότης, ruſticus. Theocr.

Ἀγύρτρια, ἡ, circulatrix. Æſchyl.

Ἀγχιγείτων. Æſch. in Perſis.

Ἀγχιστήρ, idem quod ἀγχιστεύς. Sophocl. in Trac.

Ἀδαΐκτος, non diuiſus. Apoll. 1. Arg.

Ἀδαμαντοπέδιλος, adamantina habens calceamenta. Plut.

Ἀδελφιδός. Cant. cant.

Ἀδέμνιος, expers cubilis, qui cubile non habet. Opp. lib. 3. de Ven.

Ἀδένδρεος, ὁ, ἡ, arboribus carens. ἀδένδρος.

Ἀδιάγλυφος, decomp. non inſculptus. Adamant. in phyſiognom.

Ἀδικημοσύνη, decomp. iniuſtitia, 2. cap. Sap. Salom.

Ἀδόξημα, factum aut dictum aliquod quod dedecus vel ignominiam, adfert. Plut.

Ἄδωτος, qui indotatus eſt, cui nil datum eſt. Hom. in hymn. in Merc.

Ἀειβρυής, ſemper ſcaturiens, ſemper germinans, Nic. in Ther.

Ἀειγλυκής, ſemper dulcis.

Ἀείμαργος, ſemper inſanus, qui perpetuò inſanit. Oppian.

Ἀελλαῖος, turbinoſus, procelloſus, velox. Sophocl.

Ἀεξίγυιος, membra augens. Pind. Nem. 4.

Ἀέρωσις, aëris conceptio. Plato ζύμωσιν, id eſt, fermentationem, dicit eſſe τῆς γεώδους οὐσίας ὁμοῦ κίνησιν καὶ ἀέρωσιν. eſt enim fermentatio motus fermenti vi factus in terreno craſſóque corpore, quo in tumorem leuem attollitur, conceptóque aëre diſtenditur, inflatur, & quodammodo ebullit. Quam definitionem etiam ζέσει, id eſt, ebullitioni, attribuit idem Plato.

Ἀθεμιτογαμία, illicitæ nuptiæ, illegitimæ. In conſt. Iuſtinian.

Ἀθερηΐς, adiect. fœm. gen. ab ἀθήρ. Nicander in Ther. ἀθερηΐδα ῥίζαν. vbi Schol. ἀθερηΐδα ῥίζαν vocari ait à Nicandro ἢ διὰ τὸ θερμαλέον εἶναι ἢ διὰ τὸ ἀθέρας ἔχειν. ἢ διὰ τὸ ψυχρὰν εἶναι.

Ἀθρότης, idem quod ἀθροότης, apud Laërt.

Αἰγειροι, ſpecies fungorum qui in populi nigræ trunco naſcūtur.

Αἰγειροφόρος, ὁ καὶ ἡ, populifer, qui vel quæ populis abundat. Max. Tyr.

Αἰγειρών, ῶνος, populetum, locus populis arboribus conſitus. Strabo.

Αἴδιμος, venerabilis, veneratione dignus. Iuſtin. in conſt.

Αἰθρήεις, ſerenus, ſudus. Opp. lib. 4. de Ven.

Αἰθυκτήρ, violentus, impetuoſus. Oppian.

Αἱμοδίψος, ſanguinem ſitiens, ſanguinem appetens. Lucian.

Αἱμυλομήτης, conſultus, vafri conſilij. Hom. in hym in Merc.

Αἰνογένειος, terribiles malas habens, terribilis, ſæuus. Callim. hymno in Delum.

Αἰνοπέλωρος, comp. monſtroſus, immanis. Opp. 5. Hal.

Αἰνοτόκεια, quæ infeliciter peperit. Moſch.

Αἰχμαλωτικός, mancipiarius, ſeruilis. Eur. in Troad.

Ἀκαταπότος, decomp. non potabilis, qui abſorberi aut deuorari nequit. Iob. 10.

Ἀκεστήρ, idem quod ἀκεστής. Soph. in Oedipo Col.

Ἄκλυτος, qui nō auditur, & ἀὴρ ἄκλυτος in quo vox nō auditur. vtIP.

Ἀκνίσωτος, idem quod ἄκνισος, nidoris expers. Lucian.

Ἀκοινός, non communis, non pollutus, non maculatus. In nou. conſt.

Ἀκροβολισις, iaculatio, ἀκροβολισμός. Xen. pæd. 6.

Ἀκρογένειος, cui eſt longum barbitium, apud Ariſt. phyſiogn.

Ἀκρόλινος, qui eſt in ſummo retis, qui pertinet ad retis extremitatem. Oppian.

Ἀκροπενθής, ſummè lugens. Æſch. in Perſis.

Ἀκοπίατος, idem quod ἀκοπίαστος, indefeſſus, qui non laborat. Vnde ἀκοπιάτως, aduerb ſine labore. Sap. Salom. c. 16.

Ἀκρόσοφος, ſummè ſapiens. Pind.

Ἀλειμμάτιον, diminutiuum ab ἄλειμμα, vnguentulum. Laert. in Diog.

Ἀλέξιμος, idem quod ἀλεξητήριος, remedium præſtans, propulſatorius. Nic. in Ther.

Ἀλέτης, molitor, molitorius. ὄνους ἀλέτας, molas aſinarias. Xen. ἀναβ.

Ἀληθόμυθος, verax, qui verum dicit. Max. Tyr.

Ἀληθοσύνη, veritas. Theognis.

Ἁλίβαπτος, mari immerſus, ſubmerſus. Nic. in Alex.

Ἁλίγδουπος, interpoſito γ metri cauſa, vt in ἐρίγδουπος, vndiſonus, in mari ſtrepens. Opp. 5. hal.

Ἁλιεργής, in mari operans. Opp. lib. 4. hal.

Ἁλιερκής, mari cinctus. Pind.

Ἁλίευμα, piſcatio. Strab. lib. 11.

Ἀλκαρ, idem quod ἀλκήεις. Nicand. in Alexiph.

Ἀλλογνώς, idem quod ἀλλόγνωτος, alienus. Plut.

Ἀλλοειδῶς, aduerb. alia forma.

Ἀλσηΐς, idem quod ἀλσηΐς, nemorum nympha. Cam. ſuper Soph. Thrac.

Ἁλμήεις, ſalſuginoſus. ἁλμώδης. Æſch. in ſuppl.

Ἀμαίωτος, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ obſtetrice caret. Oppian.

Ἀμαυρότης, obſcuritas. Polemo in phyſ.

Ἀμβόαμα, pro ἀνάβοημα, exclamatio, inclamatio. Æſchyl.

Ἀμβροσιώδης, ambroſiam redolens, ſuauiſſimus.

Ἀμελέτης, cuius cura non eſt, qui negligitur, qui curandus non eſt, qui negligendus eſt. Theog.

Ἄμελξις, mulſio. Iob. 20.

Ἀμεταγνωστος, non pœnitendus, pœnitentiæ non obnoxius. Max. Tyr.

Ἀμέτοχος, decomp. qui non participatur, cuius quis particeps non eſt. In nouell. conſt.

Ἀμητήριον, inſtrumentum, quod ad meſſem vtimur.

Ἀμιγής, idem quod ἀμιγής, qui mixtus non eſt. Nicand.

Ἀμνημονέω, immemor ſum, obliuiſcor. Laert.

Ἀμοιβάδιος, mutuus, alternus. ἀμοιβαῖος. Opp. lib. 4. de ven.

Ἀμορβός, idem quod ἀμορβεύς, paſtor. Nic. in Ther.

Ἀμόχθητος, ὁ καὶ ἡ, laboris expers, ἄμοχθος. Oppian.

Ἀμπαυστήριος, vel ἀναπαυστήριος, ad quietem aptus, ad quieſcendum accommodatus. Herod.

Ἀμπείρα, idem quod ἀνάπειρα. experimentum.

Ἀμπίπλημι pro ἀναπίμπλημι. Pind. Nem.

Ἀμπλάκιον, idem quod ἀμπλακία, peccatum. Pind. Pyth.

Ἀμπλακίσκω, pecco, ἀμπλακέω. Theages Pythag. in lib. περὶ ἀρετῆς.

Ἀμπολέω, pro ἀναπολέω. Pind. Nem.

Ἀμυδρότης, languidum & inualidum eſſe. Gal. de pulſib.

Ἀμύκτηρ, naribus carens. Strabo.

Ἀμυχμός, idem quod ἄμυγμα, laceratio, laniatio, pro vulnere poſuit Theocritus.

Ἀμφιέλκω, idem quod ἀμφιέλκω. Dionyſius de ſitu orbis.

Ἀμφιάζω, circumueſtio. Alex. Aphrod.

Ἀμφιδηριάομαι, circumpugno, vel etiam pugno. Simonides apud Stob.

Ἀμφιετής, annuus, anniuerſarius. Callim.

Ἀμφίπεδος, campis vtrinque cinctus. Pind. Pyth.

Ἀμφιπεριστένω, circumcirca gemo. Callimach.

Ἀμφιπερισκαίρω, circumſalio, περισκαίρω. Oppian.

Ἀμφιπροκύπτω, vndique promineo, vndique propendeo. Nicand.

Ἀμφιστρατάομαι, obſideo, circum caſtra metor. Hom.

Ἀμφίτομος, vtrinque ſecans, ἀμφίστομος. Oppian.

Ἀναβατικός, aptus ad conſcendendum equum, peritus conſcendendorum equorum. Xen.

Ἀναβροντάω, tono. Tryph. in Ilij excid.

Ἀναγκαστῶς, coactè. 1. Petr. 5.

A

Ἀναγνώσιμος, qui legi potest, vel legi debet, qui aptus & accommodatus est ad legendum, legendus. In nou. const.
Ἀναδέρκω, sursum aspicio, δέρκω. Hom.
Ἀναδούλωσις, reuocatio in seruitutem.
Ἀναιμόσαρκος, cuius caro sanguinis est expers. Anacreon.
Ἀναιπλέπτω, furor. Hom. in hymn. Merc.
Ἀνακλονέω, commoueo, turbo, κλονέω. Oppian.
Ἀνακνύζω, deturpo, inquino. Tryphiod.
Ἀνακοινώνησις, communicatio. In nou. const.
Ἀνακομάω, iterum seu denuo comatus sum, seu capillos emitto. Lucian.
Ἀναλαλάζω, clamorem lætum tollo. Xen. ἀναβ. 4.
Ἀναλαμψις, fulgor. Plut.
Ἀνάλκιος, imbecillus, inualidus. Opp. 4. hal.
Ἀνάλλαγμα, permutatio. 2. Reg. vlt.
Ἀναμαρμαίρω, splendorem emitto, eluceo, μαρμαίρω. Apoll.
Ἀναπαυστήριος, vel ἀμπαυστήριος, ad quietem aptus, ad quiescendum accommodatus. Herod.
Ἀναπόδεκτος, Decomp. qui munera sordida non accepit, qui largitionibus & muneribus se corrumpi passus non est, incorruptus. Æschin. contra Ctesiph.
Ἀναπολεμέω, rursus bellum gero, bellum renouo. Strabo.
Ἀναπολέμωσις, ab ἀναπολεμίζω, belli renouatio. apud Strab.
Ἀναπομπός, remittens, vel sursum mittens. Æschin. in Persis.
Ἀναπλήσσω, refero, repercutio.
Ἀναργυρία, inopia pecuniæ cum pecunia numerata non est. In pand & æcis.
Ἀναρπάγδην, raptim, transuersum rapiendo. Eurip.
Ἀναξ, idem quod ἄναξ. Pind. Pyth. 2.
Ἀναυγής, obscurus, luce carens. Æsch. in Prom.
Ἀναυτέω, acclamo, alloquor. Coluth.
Ἀνασταχύω, surgum erigo, seu extollo in modum spicarum. Apoll.
Ἀναστερος, obscurus. Arat.
Ἀνάγκιτης, gemma eadem cum adamante, quasi necessitatem ferens & [illegible]. Plin.
Ἀναδέκτωρ, qui suscipit, vel qui recipit. Plut. in l. de solertia anim.
Ἀναδάμην, pro [illegible]. Pind.
Ἀνδρακάς, idem quod [illegible] viritim, κατ' ἄνδρα, apud Hom. vt refert [illegible].
Ἀνδρεότης, virilitas, [illegible].
Ἀνδρόβουλος, [illegible] generoso consilio vtens. Æsch. in Agamemn.
Ἀνέγερσις, [illegible] excitatio. Plut.
Ἀνείκαστος, [illegible] in epist. ad Pythoclem.
Ἀνέκρυσις, [illegible]. Galen. [illegible] Hipp.
Ἀνεκπίμπλημι, decomp. repleo. Xen. anab. 3.
Ἀνελιγξία, Stoicis est ἰσχὺς [illegible] μὴ ἀπάγεσθαι ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἀντικείμενον, i. ἀνελιγξίαν esse vim orationis, ne ab ipsa in contrarium abducamur. Diog. in Zen.
Ἀνεπίμικτος, qui aliis non permiscetur, insociabilis. Strab. li. 2.
Ἀνερεύνητος, imperscrutatus, qui perscrutatus & inuestigatus non est. In auth.
Ἀνηνεμέω, ventorum expers sum. Strab.
Ἀνθήμων, floridus. Nic. in Alex.
Ἀνθρακωσις, ἄνθραξ, carbunculus. Gal.
Ἀνθρωπογράφος, qui homines pingit, sic cognominatus est Dionysius quidam pictor [illegible].
Ἀνθυπάρχω, ex aduerso existo. Plut.
Ἀνθυποστρέφομαι, denuo reuertor, iterum redeo. In nou. const.
Ἀνισάριθμος, inæqualis, qui [illegible] numero. Xen.
Ἀνοχεύς, qui sustinet, tolerans.
Ἀνομοιογενής, qui non est eiusdem generis. Laert. in Epicuro.
Ἀνταιτέω, vicissim peto contra [illegible]. Plut.
Ἀνταποστροφή, dec. [illegible] flexio. Strab.
Ἀνταΰω, vicissim clamo, resono. Pind. Pyth.
Ἀντεπαφίημι, vicissim, vel contra immitto. Lucian. in Antiocho.
Ἀντεπιτείνω, in contrarium tendo. Plut.
Ἀντερύω, comp. vicissim [illegible] pro [illegible]. Theognis.
Ἀντηρέτης, aduersarius. [illegible].
Ἀντιάζω, oro, supplico. Euripides.
Ἀντιβαδίζω, in contrariam partem gradiendo aduersantes. Plut.
Ἀντίδικος, qui [illegible]. Plut. in lib. de solertia anim.
Ἀντίθεξις, contra [illegible] contratio, aduersatio.
Ἀντικαταλλάσσω, contra [illegible] effero. Plut. in Antonio.
Ἀντίλυρος, [illegible] lyræ consonans, αὐλὸς ἀντίλυρος. Soph.
Ἀντιμαρτυρέω, [illegible] competitor sum.
Ἀντινικάω, vicissim [illegible].
Ἀντίπαλος, qui contra [illegible] aduersarius. Æsch.
Ἀντιπαρέχω, [illegible] reddo.
Ἀντιπάσχω, [illegible].
Ἀντίπλευρος, qui est contra latus, qui aduerso est latere. Strabo.
Ἀντιμισθος, remuneratorius. Callim.
Ἀντίμορφος, contrariam seu aduersam formam reddens. Luc.
Ἀντιπεριπλέω, Dec. contra circumnauigo. Strabo.
Ἀντιστρέφω, contra euerto, vicissim euerto. Eurip. in Troad.

A

Ἀντίταγμα, id quod aduersus hostem instruitur, id quod ex aduerso in acie, seu ad prælium instruitur. Plut.
Ἀντισπαράττω, contra turbo. Max. Tyr.
Ἀντιφαρμάσσω, auxilior: proprie dato pharmaco opem fero. Eurip.
Ἀντιρητορεύω, contra orationem habeo. Ioseph.
Ἀντισύγγραφος, per mutuam stipulationem seu cautionem factus vel celebratus. In edictis Iustin.
Ἀντιφιλοσοφέω, aduersus contendo, seu disputo, insigni studio contradico. Ioseph.
Ἀνυπόστατος, substantia carens, qui est supra omnem substantiam. Marc. Trism.
Ἀνυπόδικος, dec. qui iuri obnoxius non est, qui iuri non congruit. Plut. in Catmin.
Ἀξιοστράτηγος, imperio dignus, dignus qui imperet. Arist.
Ἀπανατέλλω, produco, emitto, ἀνατέλλω. Oppian.
Ἀπαυθαδίζομαι, idem quod αὐθαδίζομαι, contumaciter recuso. Plut.
Ἀπεπτέω, non coquo, crudus sum. Plut. in præc. sanit.
Ἀπερίγραφος, qui circumscriptus non est. Strabo.
Ἀπειρομάχητος, expers belli, vel pugnæ.
Ἀπημοσύνη, idem quod ἀπημοσύνη, incolumitas. Callim.
Ἀποβιώσιμος, adi. vt ἀποβιώσιμος διάταξις, statutum seu dispositio a moriente facta, testamentum. In nou. const.
Ἀποδηλόω, manifestum reddo, declaro. Strabo.
Ἀπόδρεψις, decerptio, collectio fructuum.
Ἀπομακρύνω, elongare, seu vt dicunt longum facere. In nou. const.
Ἀπομολέω, aduenio. Soph.
Ἀπονάρκησις, idem quod ἀπονάρκησις. Plut.
Ἀπολίθωσις, in lapidem mutatio. Strabo.
Ἀποπαλμός, cribratio, concussio, agitatio. Laert. in Epicuro.
Ἀποπιάζω, idem quod ἀποπιέζω, supra exprimo. Iudic. 6.
Ἀποπίνω, deuoro, absorbeo. Luc. in somn.
Ἀπόσηψις, putrefactio. Plut.
Ἀποσκορπίζω, disperge, σκορπίζω. 1. Maccab.
Ἀποσελήνω, luna se commito. Diol.
Ἀπτωτος, idem quod ἄπτωτος, qui non cadit. Laert. in Zenonem.
Ἀπαλαιστος, insuperabilis. Plut. Num. 4.
Ἀπαμέργω, decerpo. Nicand. in Alexiph.
Ἀπανούργος, decomp. qui astutus, vel solers non est. Plut. in lib. de solertia anim.
Ἀπάρτισις, perfectio, consummatio. In nou. const. L. Imp.
Ἀπάτησις, deceptio, ἀπάτημα. Iudith. c. 10.
Ἀπαρχος, imperio.
Ἀπαρχος, idem quod ἄρχος, dux. Æsch. in Persis.
Ἀπαυγασμός, effulgentia, ἀπαύγασμα. Plut. in lib. de facie in orbe Lunæ.
Ἀπαγρεύω, idem quod ἀγρεύω, excutio. Lucian. vararum historiarum lib. 2.
Ἀπείλημα, minæ, comminatio. Soph. in Oedipo Col.
Ἀπειρόπατος, [illegible] ἀπείρητον φιλότητος
Ἀπειροπαθής, [illegible] prudens
Ἀπειροδάκρυς, qui lacrymas non didicit, qui fletum & lacrymas non est [illegible]. Æsch. in [illegible].
Ἀπεργαστικός, effectiuus. Epic. in Laert.
Ἀπεχθημα, res inuisa, res odiosa. Eurip. in Tr.
Ἀποβιάζομαι, excludo. Pind. Symp. 4.
Ἀποδάρθω, [illegible] δάρθω. Nic. in Alex.
Ἀποδρύπτω, [illegible]. Opp. lib. 4. de ven.
Ἀποδιασκεδάζω, [illegible]. Plut.
Ἀποδυσπετέω, [illegible] δυσπετέω. Solom. prou. 26.
Ἀποασχόλησις, occupatio, abstractio, occupatio qua quis ab aliqua re [illegible]. Strab.
Ἀποσχολος, otium agens, quieti indulgens. Laert.
Ἀποκαθαίρομαι, depon. [illegible]. Apoll.
Ἀποκρεμασμός, [illegible] aquæ profluo. Plut. symp. 7. q. 1.
Ἀποκώλυσις, impeditio, impedimentum, obstaculum. Plat.
Ἀπερινόητος, comp. inexplicabilis. Merc. Trism.
Ἀποσπασμός, [illegible] in Auth.
Ἀπονεῖ, sine labore. Pind. Olymp. 2.
Ἀπονοσφίζω, idem quod νοσφίζω. [illegible] Apol.
Ἀποξαίνω, cædo flagris, dilanio, discerpo. Ioseph.
Ἀποπτύω, idem quod ἀποπτύω. Laert. in Dion.
Ἀποπήδησις, resultus, resultatio. Plutarch. in lib. de facie in orbe Lunæ.
Ἀποπνικτικός, suffocans, suffocandi vim habens. Nic. in Ther.
Ἀποπράτίζομαι, vendo. Ioseph.
Ἀπρόσδεκτος, dec. qui admittendus non est, qui admissibilis non est. In nou. const.
Ἀποριάζω, nil pono [illegible] dubito, nihil definio. Laert.
Ἀποτεκμαίρομαι, speculor, considero, [illegible]. Apol.
Ἀποτελεύτησις, mors. In nou. const.
Ἀποσφενδονίζω, funda torqueo, funda ejaculor. Ioseph.
Ἀραχνήεις, araneosus, araneæ formam habens. Nic. in Ther.
Ἀργής, albus, [illegible]. Æsch. in Agam.
Ἀργινόεις, idem quod ἀργής, candidus. Nicander in Theriacis.

Ἀργνεις

Ἀργηνοτς cessatio ab opere, otium. Nouel. in const.
Ἀργυρώδης, argentosus. Xen. in lib. de vectig.
Ἀργυρόῤῥιζος, radices argenteas habens. Stesiphorus.
Ἀργυρόομαι, argentum recipio, argento donor. Pind. Nem.
Ἀρειότερος, præstantior. Coluth. in rapt. Helenæ.
Ἀρείγνως, idem quod ἀρείγνωτος. Pind. Nem.
Ἄρηξις, auxilium. Æsch. in Prom.
Ἀριστόμαντις, præstantissimus vates, optimus vates. Soph.
Ἀρίθμημα, numeratio, id quod numeratur. Æsch. in Eumen.
Ἀριθμητὴς adnumerator. Anth. in Epigr.
Ἁρμοστὴρ, idem quod ἁρμοστὴς & ἁρμοστήρ. Æsch. in Eumen.
Ἀρπασμὸς, idem quod ἁρπαγμὸς. Plut. symp. 2.
Ἀρπάλαγον, comp. est telum leporarium cuius meminit Oppian.
Ἁρπακτὺς, ύος, raptus. Callim. in hymno in Apoll.
Ἁρπαστικὸς, rapax. Arist. physiogn.
Ἀρτιδρόπος, recenter decerptus.
Ἀρτιότης, integritas. Laert. in Zenone.
Ἀρσενοπληθὴς, viris plenus. apud Æsch.
Ἀρτιβλαστος, idem quod ἀρτιβλαστὴς. Diosc. lib. 3.
Ἀρτιγραφὴς, recens scriptus. Lucian.
Ἀρχίγυεθλος, princeps seu generis seu gentis, vel antiquæ originis, seu generationis, priscus. Nonnus.
Ἀρχιγραμματεὺς, scribarum princeps. Plut. in Eumene.
Ἀρχικυβερνήτης, qui præest naui, nauis præfectus, nauclerus. Strabo. lib. 15.
Ἀρχοντικὸς, imperiosus, ἀρχικὸς. Merc. Trism.
Ἄσκαφος, ὁ, ἡ, qui fossus non est. Strabo.
Ἀσκέπαστος, ὁ, ἡ, sine operimento. Diosc.
Ἀστίστως, immobiliter. Laert.
Ἀσήμων, idem quod ἄσημος. Sophocl.
Ἀσιτὶ, aduerb. sine cibo. Iob. 24.
Ἀσπιδόεις, in clypei formam factus, scutatus. Oppian. libr. 1. de Ven.
Ἀσπιστὴρ clypeatus, ἀσπιστής. Æsch. in Agam.
Ἀστερέω, idem quod ἀστερίζω, constello, stellis distinguo. Aratus.
Ἀστραγαλίσκος, diminut. Pollux.
Ἀσυγγύμναστος, Dec. qui simul non exercetur, vel qui non exercetur. Lucian. in Parasito.
Ἀσυμπάθεια, dec. affectus carentia, inclementia, incommiseratio. In nou. const.
Ἀσυντέλεστος, qui ad finem non perducitur. Plut.
Ἀσυνάρθρως, dec. inarticularè. Merc. in Trism.
Ἀσυγκαταθέτως, citra assensionem. Plut.
Ἀσφαλτώδης, bituminosus, bitumen ferens. Strabo lib. ij.
Ἀσφίγγωτος, qui constrictus non est, qui densus non est. Mercur.
Ἀσφοδέλινος, ex asphodelo. Luc. ver. hist. lib. 2.
Ἀσχημοσύνη, idem quod αἶσχος, infamia, ignominia. Ezech. 16.
Ἀταρακτέω, non perturbor. Laert.
Ἀτερπία, idem quod ἀτερψία, molestia. Laert.
Ἀτμώδης, vaporosus. Arist. meteorol.
Αὔθαιμων, idem quod αὐθαιμὸς, frater. Soph.
Αὔξις, vnde αὐξίδες apud Arist. de animal. libr. 6. thunnorum fœtus, quia paucis diebus adolescunt.
Αὐτοδεὴς, suapte natura indigus, qui per se indiget. Merc. Trism.
Αὐτοδέσποτος, per se dominus. Ioseph. de Macc. c. 1.
Αὐτόδετος, sponte vinctus, qui sponte vinciri se permittit. Opp.
Αὐτομάθεια, cum quis ex seipso didicit. Plut.
Αὐτοετεὶ, eodem anno. Theocr.
Αὐτολάλητος, qui apud se loquitur. Laert.
Αὐτοπήμων, id est, ἀφ' ἑαυτοῦ τὰ κακὰ ἔχων. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.
Αὐτόπλεκτος, qui seipsum implicat seu irretit. Opp. 4. hal.
Αὐτόπονος, nulla arte elaboratus, vilis. Nic in Ther.
Αὐτοποιὸς sua sponte, & per se factus. Soph. in Oedi. Col.
Αὐτοτελὴς, est Deus, apud Eurip. Pythag.
Αὐτότοκος, id est, cum ipso partu, σὺν αὐτῷ τόκῳ. Æsch.
Ἄφερκτος, inclusus, conclusus velut in carcere. Æsch. in Χοηφ.
Ἀφιλόλογος, abiens à literis, indoctus. Plut.
Ἀφιλοπλουτία, diuitiarum contemptus. Plut.
Ἀφρέω, spumo, ἀφρίζω. Opp. lib. 1. de Ven.
Ἀφροδισιαστὴς, qui veneri operam dat, & indulget, veneri obnoxius. Polemon in physiogno.
Ἀχαῖος, tristis, mœrens, Nic. in Ther.
Ἀχυρμιὸς, palea abundans. Arat.
Ἀχύρινος, adiect. ἀχυρίνη φλὸξ, flamma quæ ex paleis fit. Plut.

B

Βάγμα, idem quod βάξις. Æsch. in Persis.
Βαθυδινήεις, idem quod βαθυδίνης. Hom. Il. φ.
Βαθυπέδιος, dec. profundos campos habens. Pind.
Βαθυπλεκὴς, profundi nexus. Opp. 4. Hal.
Βαθυπόλεμος, bellicosus. Epith. Martis.
Βαθύστομος, profundum os habens. Strabo.
Βαθυτέρμων, profundum & magnum terminum habens, id est immensus, magnus. Oppian.

Βαμβακίζω, idem quod βαμβαλίζω, præ frigore dentibus crepo. Plut.
Βαρυαὴς, grauiter spirans, grauem odorem exhalans. Nicand. in Ther.
Βαρυβρὼς, idem quod βαρύβρομος, grauisonus, grauistrepus. Soph. in Phil.
Βαρύγυιος, grauis, seu grauatus membris, membra habens grauia, membra aggrauans. Opp. 5. hal.
Βαρύδικος, grauem pœnam inferens. Æsch. in Χοηφ.
Βαρύοζος, graueolens. Diosc.
Βαρυπάλαμος, varia moliens. Pind. Pyth. 11.
Βαρυπαθέω, grauiter afflictus sum. Plut.
Βαρύστομος, profundum os habens. Strabo.
Βαρύτλητος, pondus aut graue aliquid ferens, laboriosus: ex Naumach.
Βασκαντικὸς, fascinatorius Plut. symp. 5.
Βασιλείδιον, diminutiuum à βασιλεὺς, regulus. Plut. in Agesi.
Βεβήλωσις, profanatio. Leuit. 21.
Βιατὴς, Pind. Nem. 9.
Βιαιότης, violentia & iniuria In nou. const.
Βιβλιάριον, paruus liber. Laert. in Antisthene.
Βλεπτὸς, id est ὁρατὸς Sophocl. in Oedipo t.
Βληχάς, άδος, ἡ, ouis epithetum, balans. Oppian lib. 1. de Ven.
Βληχητὸς, balatiuus, qui Balat. τὰ βληχητὰ, animalia quæ balant apud Suid.
Βλωμίδιον, diminut. parua buccella, frustulum. Eust.
Βλωμὸς à βάλλω deductum ab Eustath. buccella, offella.
Βοᾶτις, fœm. gen. clamatoria, vociferatoria. Æsch. in Persis.
Βόμβησις, bombizatio, βόμβος. Baruc. c. 2.
Βορειότατος, maximè septentrionalis. Dion. de situ orb.
Βορέος, idem quod βορὸς, edax. Nic. in Ther.
Βόῤῥαιος, borealis. Aratus.
Βουλήεις, consultus, qui consilio pollet. Plut. in Solone.
Βουλιμίασις, idem quod βουλιμία. Plut.
Βούλιος, adiect. à βουλὴ, quo vtitur Æschyl. in Χοηφ. εἰ δ' ἄλλο φράζοι δεῖ τι βουλιώτερον, vbi scholiastes exponit βουλευτικώτερον
Βραβήϊον, poet. pro βραβεῖον. Opp. lib. 4. de Ven.
Βραδυβάμων, qui tardè incedit. Arist.
Βραχυβάμων, qui breuibus pedibus incedit. Arist.
Βραχυγνώμων, qui parum consilio & scientia valet. Xenoph. in Hipp.
Βραχυδάκτυλος, qui digitos habet tenues. Polemo in phys.
Βραχυκομέω, comam breuem gesto.
Βραχυσίδηρος, breue ferrum habens. Pind.
Βρετίτετα, adiect. item à βρέτας, quo vtitur Æschyl. in suppl. Βρετίτετα πρὸς ἄτας μ' ἄλλα ἄγει, id est, ἡ τῶν βρετῶν ἐπικουρία βλάπτει με, inquit schol. Cæterum pro βρετίτετα, alij legunt βρετίος, alij βρέτεος, alij βρέτος.
Βρομιῶτις, ιδος, Baccha, Mœnas. Opp. lib. 4. de Ven.
Βρωμὸς, idem quod βρῶμα, βρῶσις cibus. Aratus.

Γ

Γαιηγενὴς, è terra genitus, γηγενής. Apol. 3. Arg.
Γαλακτιάω, lac habeo, lacte abundo. Plut. symp. 2.
Γαυλὶς, propriè σκεῦος ἐστι ποιμενικὸν, εἰς τὸ ἀμέλγειν χρήσιμον, ἢ παρὰ τὸ γάλα λέγεται, sicut & γαυλὸς, secundum Theocriti scholiasten.
Γαύρηξ. Laert. in Pittaco.
Γαύρωμα, gloriatio, elatio, iactatio, exultatio. Euripid. in Troad.
Γαύσις, elatus. Laertius in Polemone.
Γελαστὴς, hilaris. Pind. Pyth. 4.
Γενέσιος, genitalis, genitabilis, generare faciens. Plut. de Pythiæ orac.
Γεφύριον, ponticulus. Æl. var. hist. l. 8.
Γεφύρωσις, pontium extructio. Strabo lib. 1.
Γήρυμα, idem quod γῆρυς. Plut.
Γλαυκινὸς, idem quod γλαυκὸς, glaucus, cæruleus. Plut.
Γλαφυρότης, elegantia, venustas. Luc. in Encomio Dem.
Γλυκάδιον, secundum schol. Nicandri dicitur, τὸ ὄξος, κατ' εὐφημισμόν.
Γλυκύδωρος, dulcedinem adferens. Oppian.
Γλυκύνοος, mente dulci seu ingenio præditus. Polem.
Γνοφερὸς, idem quod γνοφώδης. Iob. 10.
Γυμνασιώδης, ad gymnasium pertinens, vim habens seu naturam exercitij. Cic. epist. 6. ad Attic.
Γυμνητικὸς, leuis armaturæ, qui nudus degit. Strabo.
Γοέδνα, apud Æsch. in Persis, item in Ικετ. γοέδνα δ' ἀνθεμίζομαι, i. τῶν γόων τὸ ἄνθος ἀποδρέπομαι. schol.
Γονάτιον, diminut. à γόνυ, geniculum. Luc. in Asino.
Γυναικόποινος, qui pœnas sumit seu vlciscitur mulieris causa. Æsch. in Agam.
Γυραλέος, idem quod γυρὸς, incuruus, inflexus. Oppian. libr. 1. de Venat.

Δ

Δαίκτωρ id est, διακόπτων. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.
Δακνίζω & δακνάζομαι, idem quod δάκνω. Æsch. in Persis.
Δακρυσίστακτος, lacrymosus, lacrymas stillans. Æschyl.
Δαλερός, torridus, calidus. apud Plut. Symp. 4. q. 1.
Δαμαλίζω, idem quod Pind. Pyth.
Δαμαλίζομαι, pro, iuuencæ more lasciuio. Pind. Pyth. ἐν ἑτέρῳ λέχει δαμαλιζομένην, in alieno in cubili lasciuientem iuuencæ more.
Δατήριος, distributor, diuisor. Aesch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.
Δεδυκώς, mortuus. Ho. Il. ψ. δεδουπότος Οἰδιπόδαο, mortui Oedipi.
Δενδρῖτις, adiect. fœ. gen. arborea. vt δενδρῖτις ἄμπελος. Strab. lib. 5.
Δέσμευμα, idem quod δεσμός. Aesch. in Persis.
Διαδυστροπέω, dissimilis sum, differo. Laertius in Onesicrito.
Διαβασκαίνω, inuideo. in nou. const.
Διαβεβαίωσις, confirmatio. In nou. const.
Διαβόησις, diuulgatio, clamor. Plut.
Διαβόρειος septentrionalis. Strabo.
Διαβρεχής, idem quod διάβροχος, madidus. Luc.
Διάγλυφος, pe. sculptus, insculptus. Polemon in Phys.
Διαδηλέω, idem quod δηλόω, declaro, manifesto. Laert. in Bione.
Διαδρυφής, concisus, laceratus. Nicand. in Ther.
Διαθέτευσις, moderatio, ordinatio. In nou. const.
Διακαταδαρθάνω, obdormio. Plut. symp. 6.
Διακάτοχος, possessor. detentor. In nou. const.
Διακόνισσα, diaconissa ministra. ministratrix in Auth.
Διάκριος, montanus, qui in cacuminibus habitat. διάκριοι dicti olim pars quædam Atticæ terræ. nam qui habitabant campestrem regionem, appellabantur πεδιεῖς, qui maritimam παράλιοι, qui montanam διάκριοι. Plutarchus in Solone.
Διαλαλία, diuulgatio, sermo.
Διαλεγισμα, idem quod διαλεγισμός, ratiocinatio. Laert.
Διαμαγγανεύω, comp. magicis artibus, incantationibus, præstigiis aliquid facio, compono. Lucian.
Διαμ[illegible] [illegible] Plut.
Διαμεμερισμένως, diuisim. in æquales partes diuidendo. Apoll.
Διανα[illegible]λέω dec. Exod. vlt.
Διανεύω, [illegible] Exod.
Διαπεττεύω, calculis ludo. Lucian. in Amor.
Διαπικραίνω, exacerbo [illegible] de cohibenda ira.
Διαποικίλος textilis & διαποίκιλον textile. Strabo lib. vlt.
Διαρρινίζω, detrimo, limo. Diosc.
Διαρρινίζω, nidorem emitto. Sophocl.
Διασαίνω, simulate vestio. Plut.
Διασχῶ, idem quod διέχω. Xenoph. ἀναβ. 3. ὅταν δ᾽ ἂν διασχῇ τὰ κέρατα, id est, cum cornua aperirentur, dimmerentur, discederent.
Διάστενος, angustus, Galen.
Διατμίζω, in vaporem conuerto. Laert. in Anaxagora.
Διαφιλονεικέω, acriter contendo. Plut.
Διδακτυλιαῖος, idem quod διδάκτυλος, qui est duorum digitorum. Diosc.
Διεκβαίνω, egredior. Strabo.
Διειλύω, λάθρα διεξέρχομαι, Apoll. 4. Arg. διειλυθεῖσα δόμοιο, quæ se subducit, &c.
Διεκδικητής, defensor.
Διεκδύω, extrico, euado, aut euadere facio. Lucian.
Διεκκύπτω, aspicio capite exerto per clathros seu turam, aut per tale quid ad aspiciendum: vel aspicio capite exerto. Maccab. 3.
Διεξάΐσσω, cum impetu transeo. Theocr. Idyl. 13.
Διεξελέγχω, redarguo. Plut. in lib. de facie in orbe Lunæ.
Διεπτοίησα, idem quod διεπτόησα Nonnus.
Διερίζω, contendo, ἐρίζω. Plut. in M. Cat.
Διετηρίς ιδ[illegible] biennium, 2. Reg.
Διευτελίζω, contemno, vilipendo. Ælian.
Διήνεμος, velocissimus. ἰσήνεμος, ventus æquans. Anacr.
Δικαιότης, iustitia. apud Theagem Pythagoreum in lib. περὶ ἀρετῆς, Arrianus lib. rerum Indic.
Δικαιώτης, qui iustum facit, iudex. Plutarc. de sera numinis vindicta.
Διογενέτωρ, idem quod διογενής. Apol. 3. Arg.
Διοιδής, intumescens, turgidus Nicand.
Διλογία, geminatio verbi seu rationis. vt stultitia. Xen.
Διμοιραῖος, duplaris, qui est duarum partium, seu qui duas partes continet: vt τόκος διμοιραῖος vsura bessis. In Auth.
Δίοδμα, idem quod δίοδος. Xenoph.
Δίπλεθρον, spatium duorum iugerum: duo iugera. Strabo.
Δίσκημα, id quod instar disci proiectum est, id quod deiicitur, discus Eurip. in Troad.
Δίσταξ, duplex. Aratus.
Διφθερῖτις, pelliceus. Strabo.

Διχάω, & διχόω, idem quod διχάζω. Aratus.
Διχομηνίη, idem quod διχομηνίς. Arat.
Διχόμηνις, idem quod διχόμηνις. Pind.
Διχόω, idem quod διχάζω. Aratus.
Διψαλέω, idem quod διψάω. Nonnus.
Δόκημα, idem quod δόκησις, opinio. Eurip. in Troad.
Δοξικός, gloriosus, honorabilis. 1. Maccab. 8.
Δορπήιον, idem quod δόρπον. Nicander in Alexiph.
Δορυτίνακτος, qui hastam quatit, vel etiam passiuè. Æschyl.
Δούλωσις, seruitus. In nou. const.
Δραπετικός, ad fugitiuum pertinens. Plut. in Pompeio.
Δραχμαῖος, idem quod δραχμιαῖος. Nic. in Ther.
Δρόσιμος, idem quod δροσώδης. Plut.
Δρυοβάλανος, glans querna. Strabo 26.
Δυαδικός, ad binarium pertinens numerum, dualis. Plut.
Δυνάστωρ, princeps. Eurip. in Iphig. Aul.
Δυσαναβλαστέω, ῶ, difficulter repullulo. metaphoricè posuit Plut. symp. 6.
Δυσαμβατος, idem quod δύσβατος. Simonid. referente. Dionys. Halic.
Δυσανάπλους, Dec. qui difficulter aduersa aqua seu aduerso flumine nauigatur. Strabo.
Δυσανάπλωτος, dec. qui vix aduerso flumine nauigatur, δυσανάπλους Strabo.
Δυσαπόνιπτος, ὁ & ἡ, qui ægrè elui & dilui potest. Actuar.
Δύσβρωτος, non valde edulis, gratiam in cibis non habens. Plutar. symp.
Δύσγαμος, qui infeliciter contraxit nuptias. Eurip. in Troad.
Δυσγεφύρωτος, qui vix ponte iungi potest, qui ægrè pontem ferre potest. Strabo lib. 1.
Δυσδέρκετος, idem quod δυσδερκής, apud Oppian. pro eo qui oculis seu aspectu ingratus est, fœdus aspectu.
Δυσδερκής, qui videri difficulter potest. Opp. lib. 1. de Ven.
Δυσδιάβατος, qui transiri difficulter potest. Xen.
Δύσωρος, pro κακόωρος, vt ὥρα δύσωρα, inauspicata & exitiosa Opp. lib. 3. hal.
Δυσκοίμητος, qui difficulter sopiri vel sedari aut leniri potest. Cic. lib. 5. ad Atticum epist. 10.
Δυσέλεγκτος, qui difficulter reprehendi potest, irreprehensibilis.
Δυσείσπλοος, dec. in quem naui intrari seu nauigari vix potest, δυσεισπλώτος. Strab.
Δυσέκνευστος, qui enatari non potest, qui tranari non potest, intranabilis, Max. Tyr.
Δυσέκπλοος, qui vix nauigari potest, innauigabilis. Strabo lib. 2.
Δυσεπίμικτος, idem quod ἀνεπίμικτος, vel qui cum aliis commercium non habet, qui non facilè aliis immiscetur. Plut.
Δυσκατάσβεστος, qui facilè restingui non potest. Plut.
Δυσσκηπτρος, ὁ, ἡ, duplex sceptrum habens, τιμὴ δυσσκηπτρος, dignitas duplex seu duo in eandem dignitatem constitui. vide Δίθρονος, ex Æsch.
Δυσκύμαντος, fluctuosus, perturbatus. Contrarium ἀκύμαντος. Æschyl.
Δυσξύνθετος, incompositus. ἀσύνθετος. Plut.
Δυσπαράπειστος, Dec. qui difficulter persuaderi potest. Arist. physiogn.
Δυσπάρευνος, infelicis accubitus, infelicis concubitus. Soph.
Δυσπαρήγορος, non affabilis, qui se difficilem præbet in alloquiis, cui opponitur εὐπροσήγορος. Poll.
Δυσπάτητος, calcari seu ambulari difficilis. Lucian.
Δυσπετῶς, ægrè, difficulter, δυσπετῶς φέρειν, ægrè ferre. Æschyl. in Prom.
Δυσπιστέω, difficulter credo, incredulus sum. Merc. Trism.
Δισπείρω bis sero. Strabo.
Δύσποτος, non potabilis. vel ægrè potabilis, potu ingratus, seu insuauis. Æsch. in Eumen.
Δύσσηπτος, qui difficulter putrefit. Plut.
Δυστερπής, idem quod ἀτερπὴς εἰς ἀκρόασιν, auditu insuauis. Ἄτερπος, idem.
Δυστιθάσευτος, qui difficulter & vix cicurari potest, ἀτιθάσευτος. Plut.
Δυστλήμων, ærumnosus. Hom.
Δωρητικός, munificus, liberalis. Plut. in Erot.

E

Ἐγερτήριος, idem quod ἐγερτικός, excitatiuus. Ælian. variar. histor. 1
Ἐγκαταβάλλομαι. Aphrod. probl.
Ἐγκαταδυνατέω, dec. altè & profundè penetro, & subeo. Plutarch. symp.
Ἐγκατακλίνομαι, Dec. cubo in. Apol.
Ἐγκαταπάλλω, vibro in. Opp. 4. hal.
Ἐγκαταπίπτω, dec. decido in. Apol. 3. Arg.
Ἐγκαταράττω, perturbo in. Plut.
Ἐγκατασκιρρόω, exp. in scirrhum induro, inuetero, induro. Hipparchus.
Ἐγγαιΐτης, indigena. ἐγγαιής. Apol. 4. A.

Ἐγκληρόω

Εγκληρόω, idem quod κληρόω, & ἐγκληρῶμαι, forte vel casu euenio, contingo. Æl. var. histor.
Εγγυητικός, ad fideiussionem pertinens, fideiussorius.
Εγκλίδον, inclinando. Apoll. 1. Arg.
Εγχέλιον, diminut. parua anguilla. Plut. de gloria Athen.
Εδριάω, sedeo, sedem habeo. Theocr. Id. 17.
Εἰκώς, idem quod εἰκών, imago. Laërt. in Menippo.
Εἰλῆδα, idem quod εἰληδόν. Aratus.
Εἰναετίζομαι, nouennis sum. Callim.
Εἰνέτιος, nouennis. Call. hymn. in Dianam.
Εἰρώνευμα, dissimulatio. Max. Tyrius.
Εἰσανέχομαι, decomp. perfero tolero, ἀνέχομαι. Oppian.
Εἰσαποβαίνω, decomp. ingredior, descendo. Apoll.
Εἰσειλέω, concludo, cogo, in angustum redigo. Xen. in Cyneg.
Εἰστρέπω, irrepo. Æl. var. hist.
Εἰσκαταδύνω, ingredior. Laert. in Archesilao.
Εἰσπληρόω impleo. Epicurus in epist. ad Men. apud Laertium.
Εκατηβελος, idem quod ἑκηβόλος. Hom.
Εκβιβασμός, conformatio. Plut. lib de prof. virt.
Εκβιβασμός, exactio. In nou. const.
Εκβριθής, grauis, ponderosus. Plut. in quæst. Plat.
Εκβροντάομαι. Æsch. in Prom.
Εκδαίομαι, intul, dico, vnde Aor. 2. ἐξεδάην. Apol. 4. Argonaut.
Εκδιαβαίνω, transeo, transilio. Hom.
Εκδικούμενον, vindicta. Genes. 4.
Ενδοξάζω, gloria afficio. Aggæi cap. 1.
Εκδόσιμος, qui edi potest, vel debet, qui ad edendum aptus est, edendus.
Εκδρακοντόω, efferor more draconis. Æsch. in Χοηφ.
Εκηβολέω, iaculor è longinquo. Max. Tyr. ser. 37.
Εκλήπτωρ, exceptor, susceptor. In Auth.
Εκλόγησις, idem quod ἐκλογή, electio. Epicur.
Εκλωβάω, mutilatione & damnum infero. λωβάω. Soph.
Εκμαργάω, insanio, μαργάω. Eurip.
Εκμαρτύριον, attestatio. In Auth.
Εκμαστεύω, exquiro, quæro, μαστεύω. Æschyl.
Εκμελίζω, membratim concido, trunco, μελίζω. Ioseph.
Εκμελώς, cum resolutione membrorum, seu luxuriosè, ἐκμελής, quod significat luxatus. Ioseph.
Εκμεταλλεύω, effodio, metalla eruo. Strabo lib. 14.
Εκνεοττεύω, nidu ex... Aristot.
Εκνομος. Pind.
Εκπέταμα, apud Æschyl in schol.
Εκπεριπορεύομαι decomp. circumeo. Iosue 15.
Εκπεριπλέω, comp. redundo. περιπλέω.
Εκπιασμός, idem quod ἐκπιεσμός, ab ἐκπιάζω. Epicur. in epist. ad Pythoclem apud Laert.
Εκπλανάομαι, idem quod πλανάομαι. Plut. symp. 7.
Εκπνευμάτωσις, expiratio, efflatio. Epicurus in epist. ad Pythoclem apud Laert.
Εκποικίλλω, euario, variè distinguo. Max. Tyr.
Εκπόρθησις, deuastatio. Strabo lib. 9.
Εκπορνεύω, comp. scortari facio. Exod. 34.
Εκπρομολέω, egredior, extra progredior. Apoll.
Εκπωμάτιον, pro operculo poculi seu vasis alicuius. Strabo.
Εκπωμα. τὸ, poculum. Plat. & Xen. est etiam operculum. Strabo.
Εκσιωπάω, conticesco, σιωπάω. Arrian.
Εκσκορπισμός, dissipatio, expulsio. Plut.
Εκστράτευμα, expeditio. ἐκστρατεύσις. In Auth.
Εκσπονδυλίζω, spondylis seu vertebris loco moueo. Ioseph.
Εκταγή, pro delegatione. In Pand.
Εκτειχισμός, muri constructio. Arrian. lib. 6.
Εκτελευτάω, idem quod τελευτάω. Æsch.
Ελάσιμος, expulsorius, abactorius. Plut.
Ελατηΐς, ίδος ἡ, adiect. fœm gen. Nic. in Alex. μὴ μὲν δ' ἠσμίλον οὐ κακλεῖν ἐλατηΐδα μάρψαις Οἰταίην, smilam noxiam, abieti similem, Œtæam.
Ελικάμπυξ Σεμέλη, crines auro nodans. Pind.
Ελλοχίζω, in insidiis colloco, λοχίζω. Eurip.
Ελλυπος, contrarium τῷ ἀλύπῳ, qui molestiis & curis expers non est. Plut.
Ελπιστικός, adiect. ἐλπιστικοὶ φιλόσοφοι, qui vitam maximè ex spe consistere, omniáque ad spem illam referebant. Plutarchi symp. 4.
Εμβαρύθω, comp. ingrauo, grauo. Nicand. in Ther.
Εμβαστάζω, importo, inuenio. βαστάζω. Luc. in poemate quod inscripsit ὠκύπους.
Εμβατευτικός, possessorius, vt ius ἐμβατευτικόν, id est, ius propria authoritate retinendæ alicuius rei. Vide Alciat. lib. 1. c. 16.
Εμβατεύω, idem quod ἐμβατεύω. Nic. in Ther.
Εμβεβηλόω, profano. Leuit. 21.
Εμβλάπτω, impedio. Hom.
Εμβρύχω, strideo dentibus. Nic. in Ther.
Εμμαλλος, lanatus, lanam promissam habens. Lucian.
Εμμετριάζω, modestè me gero in Strabo.

Εμπαραγίνομαι, decomp. adsum. Salom. Prou. 6.
Εμπαχής, bene crassus, solidus. Xen. in Cyn.
Εμπεριπείρω, decomp. circumcirca transfigo, & ἐμπεριπαρείς, confossus, traiectus.
Εμπλατιάζω, extendo. Exod. 23.
Εμπληγής, idem quod ἔμπληκτος. Nic. in Alex.
Εμπληθής plenus. Nic. in Ther.
Εμπληκτικός, idem quod ἔμπληκτος, stupidus. Plut.
Εμπλοκή, implexus. ἐμπλοκὴ τριχῶν.
Εμπλόκιον, Exod. 35. & 39.
Εμπλώω, pro ἐμπλέω, innauigo, innato. Nic. in Alex.
Εμφιλόσοφος, philosophorum conueniens, ad philosophum pertinens.
Εναγκυλόω comp. incuruo Xenoph.
Ενάερος, aerosus, aerem habens, aereus. Plut.
Εναθλέω, certo, contendo. Ioseph.
Εναλος, idem quod ἐνάλιος, maritimus. Hom. in hymno Apoll.
Εναληθῶς, non verisimiliter. Luc.
Εναλσής, pulchros habens saltus. Strabo lib. 6.
Εναπολαύω, fruor in, commodum seu fructum capio. Plut.
Εναποπνίγω, decomp. præfoco. in Lucian.
Εναποσφραγίζω, idē quod ἐνσφραγίζω, nota insignio, signum imprimo. Laert.
Ενάργημα, res euidens, res manifesta. Laert in Epicuro.
Εναρμόζω, inapto, apto, vnde ἐναρμοσ... Aratus.
Ενασχημονέω decomp turpiter & indecorè aliquid ago. Lucian.
Ενατένισις oculorum defixio, intensè, aut intensis oculis facta contemplatio. In nou. const.
Ενδαίω, idem quod δαίω, incendo. Pind Pyth.
Ενδαυείζω, foenero.
Ενδεύω, irrigo, madefacio. Nic. in Alex.
Ενδιαίτησις victus licentiosus, luxuriosa vitæ ratio. Plut.
Ενδοξότης, celebritas, gloria, excellentia.
Ενδυναστεύω, idem quod δυναστεύω, potentatum obtineo.
Ενεγκωμιάζω, laudibus efficio. ἐγκωμιάζω. Plut. in Pyr.
Ενεδρευτικός qui insidiatur, insidiosus. Strabo.
Ενέζομαι insideo. Æsch. in Persis.
Ενεορτάζω festum celebro in. Strabo.
Ενεστιάω, conuiuio excipio in. conuiuia celebro in. Lucian. in Amor.
Ενεψέω, incoquo, coquo. Nic. in Alexiph.
Ενιαύω, etiam iouilicatum, inhabito. Callim.
Εννεκρόω, eneco, ἐννεκρωθείς, emortuus. Plut.
Εννοητικός, cogitabundus, cogitandi & intelligendi vi præditus. Aristot.
Ενοιδής, idem quod οἰδαλέος, turgidus, tumens. Nicand.
Εξαγορευτικός, enarratiuus, expressiuus. Lucian.
Εξαγωγικός, ad exportationem pertinens. Strabo.
Εξαγώγιμος, idem quod ἐξαγώγιμος, & τὸ ἐξαγώγιον res exportandæ, in editis Iustinian.
Εξαιθερόω, in aetem conuerto. Plut.
Εξακονάω exacuo, ἀκονάω. Ezech. cap. 21.
Εξαμβλύνω, contundo, impetu frango. Diosc. lib. 1.
Εξαμβλόω, abortio, abortum patio. Diosc.
Εξαμέλγω, emulgeo, & mammam sugo. Æsch. in Χοηφ.
Εξάμορον, siue ἐξάμοιρον, sexta pars. Nicand.
Εξαναρπάζω decomp. abripio ἀναρπάζω. Προαναρπάζω, antè seu prior ἀναρπάζω. Dem. in Mid.
Εξαναστέφω, corona exorno seu exorno. ἐξστέφω. Eur.
Εξαπατητικός, vim habens fallendi & imponendi, deceptorius, captiosus. Xen. in Hipparch.
Εξαπολεύω, decomp. expello. Plut. in Alex.
Εξειλύω, idem quod εἰλύω. Theocr. idyl. 25.
Εξειργασμένως, perfectè, ad amussim. Plut. in Alex.
Εξερευνητικός, indagator, perscrutator. Strabo.
Εξερωέω, deflecto. Theocr. idyl. 26. ὡς εἴπῶν μέσσας ἐξηρώησε κελεύθου, ex media deflectit via.
Εξέτεροι, id est ἕτεροι, alij. Nicand. in Ther.
Εξοδοπορέω, Xen. Anab.
Εξολχέω exoro, precor. Eurip. in Med.
Εξοίδησις, tumor. Galen.
Εξόζω, idem quod ὄζω. Theocr.
Εξουθενητικός, qui nihili facit. Laert. in Zenone.
Εξυφαιρέω, aufero, eximo. Merc. Trism.
Εορτασμός, festiuitas. Sapientiæ Salom. cap. 19.
Εορταστής, festorum celebrator. Max. Tyrius.
Επαγάλλομαι, comp. lætor, oblector. Apoll. 3. Arg. κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτῃ. gaudeo ex infortunio alieno.
Επάγω, frango. Hesiod.
Επαθρέω, aspicio. Tryphiod. in Ilij excidio.
Επαθροίζω, insuper congrego Plut.
Επαίσθησις sensus. Laert. in Epicuro.
Επαλγής, dolorificus, dolorem habens Ioseph. de Macc. c. 14.
Επαλγύνω, dolore afficio, affligo. Nicand. in Alex.
Επαλινδέομαι aduoluor, inuoluor. Nic. in Ther.
Επαμαυρόω, idem quod ἀμαυρόω, obscuro.

Επαμμύω, idem quod ἐπαναμύω. Æschyl.
Επαμοίβιος, idem quod ἐπαμοιβός. Hom. in hymno Mer.
Επανανέωσις, renouatio. In const. Iust. Imp.
Επανακλίνω. decomp. recumbo.
Επανασείω, sursum versus concutio, vel moueo. Aristot.
Επανέλκω, attraho. Arrian. in exped. Alex. Συνανέλκω, simul in altum traho.
Επαντία, idem quod ἄντια, adu. Hom. in hymno Apoll.
Επάρδευσις, irrigatio, adaquatio, ἄρδευσις. Laert. in Epic.
Επαρτιάω, idem quod ἐπαρτύω, ἀρτύω, struo, paro. Opp. lib. 2. de Ven.
Επαρχιακὸς, prouincialis. Modestinus.
Επαρχότης, præfectura, ἐπαρχία, in auth. de dec.
Επαρωγὸς, idem quod ἐπαρωγὸς, auxiliator. Nicand. in Alexipharmac.
Επαϋτέω, acclamo. Theocr.
Επάχνυμαι, comp. idem quod ἄχνυμαι. Tryphiod.
Επίγονος, qui est post nepotem. In const. Iustin. Imp.
Επέγερσις, excitatio. Max. Tyrius.
Επεγομένως, festinanter, properanter, magna cum vi. Opp. lib. 1. Hal.
Επείκελος, idem quod ἐπιείκελος, assimilis. Oppian.
Επεμβάτης, incensor. ἐπιβάτης. Anacr.
Επεμβοάω, inclamo. Nic. in Alex.
Επιρρήσσω, cum impetu & fragore claudo. Hom. Il. ω.
Επητικος, qui sequitur, qui paret seu obsequitur, apud Theagem Pythagoreum in lib. περὶ ἀρετῆς.
Επίβοησις, inclamatio, clamor. Strabo.
Επιγεύομαι, gusto. Plut. in lib. quòd bruta ratione vtantur.
Επιγνωμοσύνη, arbitrium, cognitio. Salom. Prou. 16.
Επιδέησις, ἡ, indigentia, egestas. apud Antiph. Item, precatio: vt δέομαι δέησιν, apud Dem.
Επιδιαιρέω, diuido. Gene. 33.
Επίδιχα, seorsim. Pind. Pyth. 5.
Επιδότης, munificus.
Επιέλδομαι, comp. desidero. ἔλδομαι. Apoll. 4. Argon.
Επίκλυστος, qui vel quæ irrigatur seu abluitur. Strabo.
Επικούρημα, auxilium ἐπικούρησις. Xen. in Cyri anab.
Επικυλίω, inuoluo, impello. Plut.
Επιλαδὸν idem quod ἰλαδὸν. Dion de situ orbis.
Επιληπτεύεσθαι, pro furere & insanire, & ἐπίληπτος, pro insano.
Επιλωβὴς, comp. noxius, damnosus. Nic.
Επιμάχιμος, oppugnabilis, expugnatu facilis. Arrian.
Επιμαρτύρησις, attestatio. Epicur.
Επιμειδίασις, lenis risus. Plut.
Επιμηνίω, irascor. μηνίω. Hom.
Επίμοιρος, particeps. Eurip.
Επιμοιχεύω, idem quod μοιχεύω, mœchor. Lucian.
Επινέω, inusitatum, cuius Aorist. Att. ἐπένησα. Tryph.
Επινυκτερεύω, pernocto. Plut.
Επιπάδησις. Plut. lib. 1 contra Coloten.
Επιπλάζω, appropinquo. Nic. in Alex.
Επιπλατὺς, idem quod πλατύς. Dion. de situ orbis.
Επίπνευσις, afflatus, inspiratio, ἐπίπνοια. Strabo lib. 10.
Επίπολος, qui nobiscum versatur. Soph. in Oedipo tyr.
Επιποθέω, volo. Deuter. 34.
Επιπρομολέω, progredior, προμολέω. Apoll.
Επιπροὔχω, idem quod προὔχω, promineo. Oppian.
Επιπροπίπτω, superprocido. Nic. in Alexiph.
Επιπροσπλέω decomp. adnauigo. Strabo.
Επίπτωσις, inuasio. Theages Pythagoreus in lib. περὶ ἀρετῆς.
Επιρρήσσω. pro cum impetu & fragore claudo. Hom.
Επιρρυπαίνω, fœdo, maculo ῥυπαίνω. Plut.
Επισμύχω idem quod σμύχω, macero, lacero, absumo. Oppian.
Επισοβέω, abigo, expello. Eccles. 22.
Επισταχύω, augeo, vel augeor in modum plantarum spiciferarum. Apoll.
Επιστρογγύλλω, in globum & rotundum tego. Nicand.
Επισυνάρχω decomp idem quod συνάρχω.
Επισυνδεσις, ductus vinculi, ductus restis. Plut.
Επισυνεργέω, decomp adiuuo συνεργέω. Euryphanius Pythag.
Επισφραγιστὴς, qui sigillum imprimit, obsignator.
Επισφράγισις, obsignatio. in edit. Iust.
Επισχίθω, idem quod σχίθω, κρατῶ. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.
Επιτελεστικὸς, efficax. qui exequitur. Arist.
Εποχικὸς, adiect. ab ἐποχή. In nou. const.
Επταμήτωρ, septem puerorum mater. Ioseph.
Επτάμιτος λύρα, septem chordarum. Lucian.
Επτάμυχος, septem habens recessus, id est multos. Callim.
Επωδίνω, parturio. Hom.
Ερασιπλόκαμος, studiosus capillitij. Pind. Pyth.
Εργατήσιμος, idem quod ἐργάσιμος, qui coli & elaborari potest. Plut. in Catone.
Ερόγλωνος, magnas pupillas habens, cui oculi micant, vel qui oculorum acie pollet. Opp. lib. 2. de Ven.

Εργόπονος, laboriosus. Coluth. in raptu Helenæ.
Ερεοὺς, laneus. Leuit. 13.
Ερημαιὰς, άδος, orbata, solitaria. Theocr. Id. 28.
Εριβόας, valde strepens, clamosus. Pind.
Εριβριθὴς, grauis, ponderosus. Plut. in quæst. Plat.
Ερίδηλος, valde manifestus. Nonn. Euang. Ioh. c. 18.
Ερίδιον, diminut. ab ἔριον. Lucian. in Poem. quod inscripsit ὠκύπους.
Ερίδωρος, munificus. Oppian.
Ερίτμητος, valde sectus, in multas partes sectus vel sectilis. Oppian.
Ερικύδιμος, valde diues. Oppian. lib. 1. de Venat.
Ερητὸς, qui dici potest, dicibilis. Laert. in Empedocle, ἐπεὶ οὐδ' ἐρητὰ τάδ' ἀνδράσιν, οὐδ' ἐπακουστά, Id est, neque dici possunt, neque audiri.
Ερμίδιον, diminut. ab Ἑρμῆς, Mercuriolus. Lucian.
Ερμογλυφία, sculptura. Plut. in Socratis dæmonio, περιλοιπόμενος τῇ αὐτοῖς διὰ τῆς ἑρμογλυφείων ... δικαστήρια.
Ερπετώδης, qui est naturæ reptilis, reptilis. Merc. Trism.
Ερπετόεις, qui est naturæ reptilis. Oppian.
Ερυμάτιον, castellum, præsidium aliquod non magni momenti. Lucianus.
Ερυσισπόρος, ad sementem recipiendum apta terra. Oppian.
Ερυτὴρ, qui saluum & incolumem reddit. Nic.
Ερωτίς, ίδος, ἡ, scortillum. Theocr. Id. 4.
Ερωτύλος, amatorius. Bion eidyll. 3. Item paruus amator, amatorculus. Theocr. Id. 3.
Εσαίρω, assumo, vel sumo, in ea significatione qua dicimus cibum sumere. Theog.
Εσπερόθεν, à vespera, ab occasu.
Εστιῶτις, ἡ, domestica. ἐφέστιος καὶ οἰκίδιος. Sophocl.
Εσχαρώδης, crustosus, crustaceus. Gal.
Εσχάτη, finis. eccles. 7. ἀγαθὴ ἐσχάτη λόγων ὑπὲρ ἀρχὴν αὐτοῦ, melior finis quàm principium sermonum & cap. 10.
Ετεροεθνὴς, diuersi generis, diuersæ gentis. Strabo.
Ετεροκλονέω, in diuersa seu in diuersum quatio. Opp. 4. de Ven.
Ετερόπνοος, aliud spirans, diuersum spirans. Anacr.
Εὐαγγελία, idem quod εὐαγγέλιον, bonum nuntium. 2. Reg. c. 18.
Εὐάγκεια, pulchræ valles. Callim. hymno in Cererem.
Εὐαγκὴς, pulchras in valles deuexus.
Εὐαγωγία, bona tractatio, vel facilis, bona institutio. Plutarch.
Εὐάγων, pulchri certaminis. ἡ εὐάγων τιμὴ, honor ob certamina bene certata. Pind.
Εὐαίνετος, bene laudatus. Pind.
Εὐάμπελος, pulchrè vitibus consitus, bonas habens vites. Strabo.
Εὐανακόμιστος, qui facilè recuperari potest aut reuocari. Plut.
Εὐαρδὴς, bene irrigatus, irrigationi aptus & conueniens. Plut. in causis natur.
Εὐάρματος, pulchrum currum habens, felix curru. Pind. Pyth.
Εὔασμα, idem quod εὐασμὸς, bacchantium vociferatio. Eurip.
Εὐάστερος, lucidus, fulgens. Arat.
Εὐβοὺς, bobus abundans, pulchros boues habens. Hom. in hymno Apoll.
Εὔβολος, felix iactus. Opp. lib. 3. hal.
Εὔβοτρυς, idem quod εὐβότρυος. Sophocl in Phil.
Εὐβότρυος, pulchros racemos habens, pulchrè racematus. Anacr.
Εὐβουλεὺς, idem quod εὔβουλος. Plutonis epith. apud Nicand. in Alex. etiam Bacchi epith. apud Plut. Symp. 7.
Εὐβρεχὴς, bene madefactus. dilutus. Nic. in Alexiph.
Εὐγλώχιν, pulchras aut bonas cuspides habens. Opp. 5. hal.
Εὔγομφος, bene coagmentatus clauis. Oppian. lib. 1. de Ven.
Εὐγόμφωτος, bene clauis compactus. Opp. l. 1. de Ven.
Εὐγνωμονικὸν, æquitas & bonitas, seu candor. In ed. Iustin.
Εὐγνωμονικὸς, æquus ac bonus.
Εὐδαίδαλος, affabre factus, artificiosè. Bacchylides, apud Dion. Halic. & Athen. lib. 14.
Εὐδαιμόνημα, res beata & felix. Luc. in imaginibus.
Εὐδαιμοσύνη, felicitas.
Εὐδιάβατος, comp. qui facilè transiri potest, vadosus. Plut.
Εὔδροσος, pulchrè roscidus. Opp. lib. 2. de Ven.
Εὐδωρητος, munificus, liberalis. Plut. in Erot.
Εὔδωρος, bona largiens, munificus. Oppian.
Εὐείμων, bene vestitus, splendidè vestitus. Εὐείμων.
Εὐεκτία, idem quod εὐεξία, bonus habitus, bona valetudinis habitudo.
Εὐεμπτωσία, facilis lapsus, proclinitas. Laert. in Zenone.
Εὐένδοτος, qui facilè cedit. Strabo.
Εὐεξάγωγος, qui facilè exportatur. Strabo.
Εὐεπίβατος, qui facilè conscendi potest. Strabo lib. 5.
Εὐέστιος, bonam domum habens, vel bonum focum. Callim.
Εὐθυγένειος, qui rectum mentum habet, vel ipsam barbam rectam. Polemo in phys.
Εὐθυεπὴς, qui rectè & obliquè loquitur. Adaman. in physiogno.
Εὐθυνία, idem quod εὔθυνσις, directio.

Εὐθυντήριος, idem quod εὐθυντήρ. Æschylus in Persis.
Εὐθυπλοΐα, recta nauigatio, rectus nauis cursus. Strabo.
Εὐθυπλοέω, recte seu recta nauigo, difficulter nauigo. Strabo.
Εὐθύπομπος, recta deducens. Pind. Nem. 2.
Εὐθύτομος, idem quod ὀρθότομος. Pind.
Εὐϊάς, baccha.
Εὐίππολος, pulchrè galeatus. Oppian.
Εὐλαμπής, bene seu pulchrè splendens. ex Polem.
Εὐλαμπρύνω, valde seu pulchre dealbo. Daniel.
Εὐλείμων ὁ ἡ, pratis ornatus. εὐλείμων. Eurip.
Εὔλεκτρος, pulchrum & bene instructum lectum habens. Strabo.
Εὔληκτος, bene desinens, facile cessans, non diuturnus. νόσος εὔληκτος. Lucian.
Εὔλυρος, idem quod εὔλυρος. Eurip.
Εὐμάρω, attingo, idem quod μάρπτω. Nic.
Εὐμενής, hilaris, lætus. Callim.
Εὐμνήμων, qui bona memoria præditus est, memoratu facilis, seu qui facile memoria concipi potest. Xen.
Εὐμναστὸς, seu εὐμναστὶς Dorice, cuius facile recordamur, cuius memoria nobis semper obuersatur. Soph.
Εὐνατήρ, idem quod εὐνάτωρ. Æsch. in Persis εὐνάτειρα etiam in fœm. gen. reperitur, concubitrix. Æsch. in Prom.
Εὐνατήριον, cubiculum, cubile seu dormitorium, cubicularis lectus. Æsch. in Persis.
Εὐνόμημα, id quod secundum bonas leges fit. Plut.
Εὐπαραπειστος, qui facile persuadetur. Xen. in Agesilao.
Εὐπαράπλοος, dor. seu εὐπαράπλους, qui commode prænauigari potest. Strabo.
Εὐπατος, bene ambulare, bene incedere faciens, qui non impedit iter facere seu ambulare. Lucian.
Εὐπηγής, ἐος, bene compactus, bene coagmentatus. Apol. lib. 2.
εὔπηγος, idem quod εὐπηγής, bene compactus, qui est bene compactis membris Max. Tyr.
Εὐπηξία, bona coagmentatio, seu concretio. Adamantius in physiog.
εὐπινὴς, squalidus, cuius oratio vetustatem quandam redolet. Cic. ad Atticum.
εὐπλανής, qui feliciter errat, & vagatur Opp. lib. 4. de Ven.
εὔπληκτος, qui facile pulsatur, seu feritur. Plut.
εὐπλήρωτος bene repletus, qui facile impletur. Gal lib. 1. Hippo.
Εὐπολέμιος, bellicosus εὐπόλεμος Apoll Arg. 1.
Εὐρρέω, idem quod εὐρρέως, i. καλλιρρέεθρος, Apol. Arg. 1.
Εὔρρινος, bene corio tectus seu munitus. Apol. Arg. 3.
εὐρυαιχμής, vel εὐρυαίχμας Dorice, latam & amplam cuspidem habens bene armatus, hastatus. Strabo Pind.
εὐρυόδος, idem quod εὐρυόδος, latas vias habens, late patens. Plut.
εὐρυπεδος, latum solum habens. Opp. hal
εὐρυπέδιλος, latum calceum habens. late calceatus. Opp. lib. 1. de Ven.
Εὔρυσμα, dilatatio, vnde εὐρυσματώδης, apud Æginetam.
Εὐσυναλλάκτως, placabiliter, reconciliabiliter, amice. Solo, Prou. 25
Εὐσταλία, succinctum esse, paratum seu expensum. Plut.
Εὔστικτος, pulchre maculis distinctus. Oppian.
Εὐστόχημα, id quod proiicitur, quod acute & solerter perspicitur vel dicitur, pro sententia & apophthegmate: apud Laert.
Εὔστρωτος, bene stratus. Homer.
Εὐτελεστικός qui probe absoluit & perficit.
Εὐτελής, gracilis. Plut.
Εὐτιθάσευτος, qui facile cicuratur & mansuescit. Strabo.
Εὐφιλόπαις, decomp. idem quod φιλόπαις.
Ἐφεδρεύω, assideo. Coluth. in raptu Helenæ.
Ἐφεδρεύω, insideo. Coluth. in raptu Helenæ.
Ἐφίννυμι, induo, ἐπιέννυμι. Opp. 4. hal.
Ἐχίολος, suspiciosus, exitialis. Theocr.
Ἐχόμενα, consentaneo his modo. Iudic. 19. & 2. Reg. 14.

H

Ἡδονοπλήξ, quem voluptates stupidum reddiderunt, vel fractus voluptatibus. Plut.
Ἡλιοστιβὴς, à sole tritus, per quem sol incedit vel meat. Æschyl.
Ἡμιάρρην, semimas, eunuchus. ex Persicis Ctesiæ.
Ἡμιβάρβαρος, semibarbarus, Strab lib. 13.
Ἡμίβροτος, semihomo, semivir, Opp. lib. 2. de Ven.
Ἡμιεργὴς, semifactus, imperfectus. Aristot.
Ἡμικυκλοειδής, semicircularis, semicirculi formam habēs. Strabo.
Ἡμιλέπιστος, semidecorticatus. Strabo.
Ἡμιμάραντος, semimarcidus. Lucian.
Ἡμιπληκτικὸς, qui hemiplexia laborat: dicitur autem hemiplexia, seu paraplexia, in parte corporis, sicut apoplexia in toto corpore. Gal. in defen. med.
Ἡμιπλὴξ, semipercussus, semiconcussus ictibus. Apol. 4. Arg.
Ἡμιεύελπις, semibene sperans, qui inter metum spémque fluctuat. Lucian.
Ἡμιστρατιώτης, semimilis, miles semivir. Lucian.
Ἡμιστρόγγυλος, semirotundus. Lucian.

Θ

Θελκτής, idem quod ἐθελοντής. sophocl. in Aiace.

Θεοβλαβέω, i. ἐκ τῶν θεῶν βλάβην πάσχω. Æsch. in Persis.
Θεομισής, quem Deus abominatur, sceleratus, abominandus. Æschyl.
Θεσμοθέσιον, locus vbi leges feruntur seu fiunt, consilium ciuitatis. Plut.
Θυικαῖος, adiectiuum est à θύω & θυικαῖον οἴκημα. Herodot.

I

Ἰδιοβουλέω, solus delibero, aut consulto, aut sententiam dico. Herodot. in Polym.
Ἰδιόγλωσσος, propriam & peculiarem linguam habens. Strabo lib. 5.
Ἰδιογνωμονέω, propriam & peculiarem sententiam habens, viuo meo arbitratu & iure. In nou. const.
Ἱππαιχμος, hasta ex equo pugnans. Pind. Nem. 1.
Ἰσάδελφος, fratri æqualis.
Ἰσήγορος, qui pari iure vtitur, qui pari libertate vtitur. Max. Tyr.
Ἰσοβαρὴς, æqualis ponderis. Lucian.
Ἰσοβασιλεύς, æqualis regi, regi par. Plut. in Alex.
Ἰσοδαίμων, æqualis sorte, eiusdem sortis, Pind. Nem. 4. Ἰσοδαίμων, est etiam ἰσόθεος. Æschyl. in Persis.
Ἰσοπαλίς, ίδος, ἡ, fœm. gen. par in pugna. Ioseph.
Ἰσοτέλεστος, eundem finem habens, similiter desinens. Sophocl.
Ἰσχανόω, idem quod ἰσχανάω, cupio, desidero. Dion. de situ orbis.
Ἰχθυονόμος, qui piscibus imperat, & quasi ius dicit. Oppian.

K

Καταβάσιος, descensiuus, descendens. Sapient. Salom. cap. 10.
Καταβασμὸς, idem quod καταβαθμὸς, descensus. Æsch. in Pr.
Κατευτελίζω, eleuo, paruifacio. Plut.
Καθεδῶν, sedens, 1. Reg. 19. καὶ αὐτὸς ἐν οἴκῳ αὐτοῦ καθεδῶν, & ipse in domo sua sedens.
Καθεψὴς, ἐος, ὁ, ἡ, decoctus, elixus. Nic. in Alex.
Καινοδοξία, studium & amor circa res nouas. Lucianus.
Κακογνωμοσύνη improbitas, iniquitas. In nou. const.
Κακοδαιμονίζω, infelicem iudico, infelicem existimo. Strabo lib 11.
Κακολίμενος, malum portum habens, ἄνορμος, apud schol. Soph.
Κακόσπλαγχνος, timidus, ignauus, excors. Æschyl.
Κακοσύνθετος, incompositus. ἀσύνθετος, lege solutus. Lucian.
Κακοσχολέω, otium tero in malis rebus. Plut.
κακοτεχνής, idem quod κακότεχνος, Luc.
Κακοσφυξία, grauitas pulsus. Gal.
Καλλιβόας, pulchrè sonans. apud Arist. ex Simonide.
Καλλίβοτρυς, pulchros racemos habens. Sophocl. in Oedip. Col.
Καλλίδιφρος, pulchrum currum habens. Eurip. in Hecuba.
Καταβεβαίωσις, confirmatio. Plut. l. contra Colotem.
Καταβίωσις, vitæ transactio, vitæ ad exitum perductio. Cic. ad Attic. lib. 13. epist.
Κατάβρωσις, deuoratio, deglutitio. Iudith. 6.
Καταδειπνέω, cœnando absumo, cœnando deuoro, Plut. l. de Iside.
Καταδέξιος, dexter. Aratus.
Καταδέρκω, aspicio. Soph. in Thrac.
Καταγγελία, denuntiatio. Lucian. in parasito.
Καταιγισμός, procella, tempestas. Plut lib. 1. contra Colotem.
Καταιθύσσω, idem quod αἰθύσσω. Pind.
Καταιτίασις, criminatio, accusatio. Plut.
Καταισχυντήρ, qui dedecore afficit, aut probro. Æsch. in Ag.
Κατακληΐς, κατακληῖδα βελέμνων, dixit Callim. pro pharetra, hymno in Dianam.
Κατακόμιστος, qui facilè deuehitur, seu exportatur. Strabo.
Κατακρημνιάω, præcipito κρημνιάω. Ælian. var. hist. lib. 11.
Καταλοφάω, respiro, respirare facio κατὰ ... Apoll.
Καταμήνυσις, patefactio, delatio. in Auth.
Καταμηνυτής, delator. Callim.
Καταμνημονεύω, memor sum: μνημονεύω. Plut.
Καταμυρόω, idem quod μυρόω, vnguentis inungo. Plut.
Καταπειλέω, interminor, minor. ἀπειλέω. Soph. in Oedip. Col.
Καταπεῖρα, tentamentum, experimentum.
Καταπιαίνω, idem quod πιαίνω. Æl. var. hist. lib. 9.
Καταπομπεύω, idem quod simplex πομπεύω, nisi quod præpositio κατὰ videtur aliquid adiicere significationi. Luc. in Amor.
Καταπρολείπω, ante desero, relinquo. Apoll.
Κατάρασις, idem quod κατάρα. Iudith. 5.
Καταράσσω, perturbo Sap. serm. 17.
Καταρκτικός, Plutarch.
Κατασθμαίνω idem quod ἀσθμαίνω. Æschyl. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.
Κατασκαίρω, salio, σκαίρω. Oppian.
κατασπασμὸς idem quod κατάσπασμα. Plut.
Κατασπορά, disseminatio, Plut.
Κατάστεφὴς, corona redimitus. Soph.
Καταστολίζω, vestibus induo. Plut.
Κατατέρπω delecto. κατατέρπειν delectare. Sophoc.
Καταχθὴς grauis, oneratus, onustus. Arat.
Κατασχολάζω, idem quod σχολάζω. Soph.
Κατασχολέω, otium tero in malis rebus. Plut.

Καθυφαδιάζομαι, idem quod αὐθαδιάζομαι.
Κατείλησις, in orbem conglobatio, conuolutio, volubilitas. Epicurus in epist. ad Pythoclem.
κατεμέω, vomitu conspergo. Ctes. in reb. Ind.
Κατεπεμβαίνω, dor. incedo, gradior, conscendo.
Κατευνασμός, sopitio, dormitio. Plut.
Κατευναστήριος, cubile, cubiculum, εὐναστήριον. Non.
Κατισχαίνω, detineo. κατισχαίνομαι, pass. Æschyl. in Prometh.
Καύχας, αδος, ἡ, iactatrix. Pind. Nem.
Κακεταιρία, malum consortium. Theogn.
Κενεαυχής, vane iactabundus, vana iactans. Il. θ.
Κεναυχής, qui inaniter se iactat, & gloriatur. Plut.
Κεντροδήλητος, seu κεντροδάλητος, ὁ, ἡ, qui pungendo noxam adfert. Æsch. in suppl.
Κλονώδης, tumultuosus, turbulentus. Actuar.
Κλωπήϊος, poet. furax, furtiuus, κλώπιος. Apol. 3. Arg.
Κνισωτός, oidorosus. Æsch. in Χοηφ.
Κογχάριον, parua cochlea. Strabo.
Κογχυλιώδης, conchyliatus. Strabo lib. 1.
Κοίλανσις, concauatio, concauitas. Ægin. lib. 6.
Κοιλίδιον, diminut. à κοιλία, ventriculus.
Κοινώνησις, commercium. In nou. const.
Κοιτασία, cubile, concubitus. Leuit.
Κολάκευμα, adulatio, lenocinium. Max. Tyr.
Κολοβώδης, mancus, imperfectum membrum aliquod aut contra naturam habens. Polemo in physiogn.
Κολόβωσις, mutilatio, detruncatio, defectus. In nou. const.
Κολυμβητήρ, vrinator. κολυμβητής. Æsch.
Κοπανιστός, pistillo tusus. Hesych.
Κόπωσις, idem quod κόπος. Eccles. cap. vlt.
Κοπιατής, qui laborat, qui operatur. In auth.
Κορίσκω, satio κορέω. Nic. in Alex.
Κορυβαντικός, adiect. à κορύβας, apud Plut. in Erot.
Κορυβαντώδης, Corybantes imitans, furorem Corybanticum præ se ferens. Lucian.
Κορυφαιότης, summitas.
Κοσκινεύω, cribro. Plutar. de placitis philos.
Κυβεία, aleæ lusus, cuborum lusus. Xen.
Κύκλιε, in orbem. Eurip.
Κυκλίσκιον, orbiculus. Diosc.
Κυκλωτός, idem quod κύκλιος. Æschyl.
Κυματόεις, fluctuosus, vndosus. Oppian.
Κυπαρισσεών, ὁ, cupressetum, locus cupressis consitus. Strabo.
Κυπειρίζω, cyperum refero. Diosc.
Κυπρισμός, germinatio. Cantic. c. 7.
Κραταίωσις, fortitudo, validitas. Iudith. c. 7.
Κριθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, hordeaceus. Nonn.
Κροσσωτόν, in neutro genere legitur. Exod. 28.
Κροταίνω, idem quod κροτέω, pulso. Oppian. lib. 4. de Ven.
Κτέρισμα, inhumatio, sepultura. Eurip. in Troadib.
Κυλινδαίνω, idem quod κυλίνδω, κυλίω. Max. Tyr.
Κυπρίζω, germino. Cantic. c. 7.
Κυρίευσις, dominium. ex Melampode.
Κυτισίζωμος, cytisum erat sydus. Nic. in Alex.

Λ

Λαγώειος, leporinus. Oppian. lib. 1. de Ven.
Λακάζω, insono, strepo. λακέω. Aeschyl.
Λαμπετοειδής, ὁ, ἡ, fulgens, lucidus. Lucian.
Λαμπρυντικός, vim habens illustrandi & nitidũ reddendi. Diosc.
Λαόπορος, populos traiiciens, per quem populi transeunt. Aesch.
Λαοπαθής, quo populus patitur, quo populus afficitur. Aesch. in Persis.
Λαοσεβής, qui à populo colitur. Pind.
Λαχάνιον, idem quod λαχανάριον, olusculum. Laert.
Λειεντεριώδης, intestinorum lenitate laborans. Hippocr. aph. 4.
Λειχήνωρ, nomen est muris apud Hom.
Λεπτογράμματος, minutis literis constans, minutis literis conscriptus. Luc. in conu.
Λεπτόδομος, λεπτῶς κατεσκευασμένος, tenuiter ædificatus, ex tenui materia structus, paratus. Aeschyl. in Persis.
Λεπτόκνημος, exiles tibias seu crura exilia habens. Adamant. in physiogn.
Λεπτόσπερμος, qui minutum semen seu tenue habet. Dios.
Λεσχάζω, garrio. Theogn.
Λευκάμπυξ, albas vittas habens. Opp. lib. 4. hal.
Λευκανθίας, idem quod λευκανθής. Pind. Nem. 9.
Λιβανόω, thure aspergo, thure condio, thus misceo. Maccab.
Λιβανωτίζω, thus adoleo. Strabo.
Λίγυστις, ιδος, ἡ, fœm. gen. Ligur, ligustica. Eurip.
Λιθεία, pro effossione lapidum, aut pro copia lapidum. Strabo.
Λιμενητικός, ad portum pertinens.
Λιπαρία pinguedo. λιπαρότης. Diosc.
Λιτανὸς supplicatorius μέλη λιτανά. Æschyl.
Λοίδορος, in fœm. gen. Solom. Prou.
Λοχητικός, insidiator, qui insidiari solet. Adamant.

Λύσσημα, idem quod λύσσα. Soph.
Λυσίλωρ, homines soluens, frangens. Tryphiod. in excidio Troiæ.
Λυσσηδόν, rabiosè, in morem furiosi. Oppian.

M

Μαργάλης, ὁ, furens. Æschyl.
Μακροβάμων, qui longis passibus incedit. Arist. in phys.
Μακροβίοτος, idem quod μακρόβιος. Æsch. in Persis.
Μακροβίωσις, longæuitas. Baruch. c. 3.
Μακροβολία, longa iaculatio, quod è longinquo seu eminus quis iaculatur. Strabo lib. 3.
Μακρόβολος, è longinquo feriens. Strabo lib. 8.
Μακρόγενυς, qui longum habet mentum. Adamantius in physiogn. Μικρογένυς, qui paruum mentum habet. Adamant. in physiogn.
Μακρόγηρος, qui longam senectutem agit, qui diu in senectute viuit. Diosc. l. 2.
Μακροκομέω, longa & prolixa barba vtor. Strabo.
Μακροπορία, longum iter. Strabo.
Μαλακαύγητος, epithetum somnij. apud Laertium in Arist.
Ματαιοσύνη, idem quod ματαιότης, fatuitas, desipientia. Polemon.
Μεγαλαυχής, magna iactans. Pind. Nem.
Μεγαλήνωρ, idem quod μεγάνωρ, magnos viros faciens. Opp. lib. 1. de Ven.
Μεγαλόδοξος, gloriosus, magnæ gloriæ. 3. Maccab.
Μεγαλόκολπος, magnum sinum habens. Bacchyl.
Μεγαλοκράτωρ, magnipotens. 3. Maccab.
Μεγαλόρριζος, magnam radicem habens. Diosc.
Μεγαλόσαρκος, qui est magna carne seu magno corpore, carnosus, corpulentus. Ezech. 16.
Μεγαλόστονος, idem quod πολύστονος & ἀγάστονος. Æschyl.
Μεθέρπω, adrepo seu postrepo. Oppian.
Μεθολκή, retractio, contractio. Plutarch. περὶ φθόνου.
Μειλιχόγηρυς, placidam, & blandam vocem habens. Tyrtæus de virtute bellica.
Μειωτός, decrementum suscipiens, qui decrescit, aut decrescere faciens.
Μελάμβροτος, niger homo, & μελάμβροτοι, nigri homines, apud Strabo. lib. 2.
Μελανοδίνης, nigros habens vortices, atriuortex. Dionys. de situ orbis.
Μελανόστολος, nigris vestibus indutus. Plut.
Μελλόνυμφος, idem quod μελλονυμφίος. Soph.
Μεσαγροικος, semirusticus. Strabo.
Μεσοκνήμιον, dimidiatum crus, cruris medium. Strabo.
Μεταβλάπτω, denuò cingo, alio colore inficio. Lucian.
Μεταβλέπω, prospicio. Plut. symp.
Μεταβλητός, idem quod μεταβλητικός, mutabilis. Plut.
Μεταβολία, permutatio. Eccles. 37.
Μεταδαίνυμαι, idem quod μεταδαίομαι. Hom. Il. χ.
Μεταδρεπτάδην, postea decerpendo aut colligendo. Opp. 4. Hal.
Μεταδύω, post occido. Aratus.
Μεταθρόος, idem quod ἀθρόος, & μεταθρόα adu. vniuersim concitum. Arat.
Μεταίχμιος, medius, qui in medio est. Æsch. in Χοηφ.
Μετάλλομαι, post insilio, persequendo insilio. Hom. Il. ε.
Μεταλωφάω, post respiro, tandem respiro.
Μεταπέτομαι, seu μεταπέταμαι, transuolo. Luc. de scribenda historia.
Μεταπλώω, mutato itinere nauigo, nauigationem muto. Oppia.
Μεταπνέω, respiro. Opp. 5. hal.
Μεταπτωτικός, qui degenerat & immutatur, qui mutationem recipit. Dionys. Halicarnas.
Μετασκευαστικός, adiect. apud Laert.
Μετασκευή, transformatio, mutatio in aliam formam. In nouel. const.
Μετασεύομαι, cum impetu seu impetuosè descendo, redeo cum impetu. Homer.
Μέταυλος. Plut. symp. 7.
Μετεκδέχομαι, idem quod ἐκδέχομαι, excipio, suscipio. Dionys. de situ orbis.
Μετεπιγράφω, muto scriptum, muto inscriptionem, seu superscriptionem. Plut. in Isocr.
Μετιτέον, transeundum. Laert. in Menedemo.
Μηχανιώτης, versutus. Hom.
Μίανσις, pollutio. Leuit.
Μικρογένειος, paruum mentum habens. Polemo in physiogn.
Μικρογένυς, qui paruum mentum habet. Adamant. in physio.
Μικροσφυξία, paruitas, seu exilitas pulsus. Galen.
Μίασμα, idem quod μίαμμα. Eccles.
Μιξοβόας, promiscue clamans. Plutarch.
Μιξόλευκος, albo distinctus, semialbus. Lucian.
Μιξόμβροτος, semihomo, ad verbum, homini permixtus. Æsch. in suppl.
Μισάρχης, iniustus princeps. 2. Maccab.

Μεσιτεία

Μισθωτὴς, conductor. In nou. const.

Μισογόης, osor præstigiarum & imposturæ. Luc. in pisc.

Μοιρὰς ἴσος, ἡ, adiectiuum, fœm. gen. à μοίρα diuidua, particularis. Nicand.

Μονὰς, principium numeri apud Arithmeticos.

Μόναρχος, adiect. Pind. Pyth. 4. σκᾶπτον μόναρχον, sceptrum monarchicum.

Μονόγονος, seu μουνόγονος, idem quod μονογενής. Non. c. 1. Ioh.

Μονόκλωνος, qui vnicum ramum, seu surculum, seu caulem habet. Diosc.

Μονόλυκος, lupus solitarius, lupus seorsum ab aliis degens. Arat.

Μονόστεγος, vnicum tectum habens. Strabo.

Μυθοπλόκος, qui fabulas contexit. Max. Tyr.

Μυκήτινος, fungeus, qui est ex fungo. Lucian.

Μύκητες Ἰταλικοὶ, fungi Italici. Plut.

Μυλόεις, idem quod μυλοειδὴς, molæ formam habens, rotundus. Nicand.

Μυροβραχὴς, vnguento tinctus, delibutus, madefactus, vnguentarius. 3. Maccab.

Μύρσινος, myrteus. Callim.

Μύσαγμα, res abominanda, μῦσος, Æschyl.

Μυχόν, τὸ idem quod μυχός. Dionys.

Μωλυτὴς, idem quod μῶλυς, tardus, hebes. Laert.

N

Ναπαῖος, saltuosus, & ναπαῖαι, nymphæ, nymphæ saltuum. Sophocles.

Ναρθήκιον, vas est vnguentarium, vel medicamentarium. Cicero.

Ναυτιπιβάτης, qui naui seruit, vt suum naulum lucretur.

Νεάγγελτος, recens annunciatus, seu annunciatus, seu nunciatus. Æsch. in Χοηφ.

Νεαλδὴς, qui de nouo incrementum capit, qui nouum incrementum capere incipit. Opp. lib. 1. hal.

Νεάλεστος, recens molitus. Nicandri schol.

Νεαμέλγυκτος, vel νεήμελκτος, recens mulctus. Nic. in Alex.

Νεκρακαδημία, locus à Luciano sic confictus.

Νεκρότης, apud Titum mortificatio, vitæ priuatio.

Νεοβλαστὴς, qui nouissimè pullulauit, vel in lucem editus est. Opp. lib. 1. hal.

Νεόδροπος, recenter decerptus. Æsch. in suppl.

Νεόκτονος, recens interfectus. Pind. Nem.

Νεοσίγαλος, expo. apud Pindarum Olymp. ode 3. nouus.

Νεόσπορος, qui recenter seminatus est. Æschyl.

Νεοτερπὴς, qui recenter oblectat, nouam delectationem referens. Oppian.

Νεότομος, ὁ, ἡ, recens sectus, seu amputatus. Eurip.

Νεῦρον, neruus, peculiariter ille quo arcus intenditur. Theocr.

Νεφεληδὸν, instar nubis. Nonn.

Νεφελωτὸς, nubeus, ex nube factus. Lucian.

Νεώσοικος, nauale, etiam nauium stabulum. Dicitur & νεώσοικος. Strabo.

Νηπιος, infantilis. Oppian.

Νηπύτιος, infans. Apoll.

Νήστειρα, adiect. fœm. gen. Νῆστις, ieiuna, à ieiuno sumpta. Nicād.

Νίκημι, vinco, νικάω. Theocr.

Νικητικὸς, ad victoriam pertinens, qui magni ad victoriam momenti est. Plut.

Νομάζω, idem quod νομεύω, pasco, pascor, pabulor. Nicand.

Νομώδης, qui est eius naturæ seu qualitatis, vt depascatur. Gal.

Νυκτιβρεμὸς, idem quod νυκτιβρεμέτης. Plut.

Νυκτίβρεμος, ὁ, ἡ, nocturnus. Aratus.

Νυκτιπλοΐα, nocturna nauigatio. Strabo lib. 16.

Νυκτίσεμνος, quem nocte honore seu veneratione prosequimur, quem nocte veneramur & colimus. Æschyl.

Νυμφεῖα, nuptiæ, apud Theocr.

Νυμφήιον, idem quod νυμφεῖον, thalamus. Callim.

Νωταῖος, idem quod νωτιαῖος. Nicand.

Ξ

Ξυνδείπνιον, idem quod συνδείπνιον. Callim.

Ξιφοδήλητος, ense perniciem adferens. Æschyl. in Χοηφ.

O

Οδμάομαι, idem quod ὀσμάομαι, olfacio, odoror. Nicand.

Ὀδυνοσπαδὸς, dolore conuulsus. Plut.

Ὀδυρτὸς, lamentis dignus, dignus gemitibus. Plut.

Οἰδματόεις, fluctuosus. Nicand.

Οἰκηματικὸς, ad domesticum pertinens, domesticus, οἰκηματικὰ σκεύη, domestica suppellex. Laert.

Οἰκιστὴρ, ædificator, conditor, qui sedes alicui assignat. Pind.

Οἴμωγμα, idem quod οἰμωγή. Æschyl.

Ὀλιγάνθρωπος, paucos homines habens, non frequens hominibus. Xen. in OEc.

Ὀλιγόβουλος, qui parum consilio pollet, non valde prudens. Polemon in Physiogn.

Ὀλιγόδουλος, paucos seruos habens, apud quem pauci seruiunt. Strabo.

Ὀλιγόσαρκος, qui parum carnis habet, macilentus. Lucian.

Ὀλιγότεκνος, paucos liberos habens. Max. Tyr.

Ὁλόκοπος, totus concisus. Diosc.

Ὁλοσφύρητος, idem quod ὁλοσφύρατος, solidus, qui totus malleo ductus est. Ecclesi.

Ὁλοσώματος, qui totius corporis est, ad totum pertinens corpus. Actuar.

Ὁλόλιθος, totus lapideus, totus ex lapide seu lapidibus factus. Strabo.

Ὁμαίμιος, idem quod ὅμαιμος, consanguineus, frater. Pind.

Ὁμευναῖος, eodem cubili vtens. Opp. lib. 4. hal.

Ὁμαιχμάζω, simul milito, simul bellum ineo, simul iaculor. Opp. 5. hal.

Ὁμόβουλος, qui in eadem dignitate, qui vnà consultat, & deliberat. Plut. symp. 1.

Ὁμόγνητος, idem quod ὁμόγνιος ὁμογενὴς, consanguineus.

Ὁμοδύναμος, æquè potens, æquè pollens. In nouell. const.

Ὁμοειδία, similitudo speciei. Laert. in Epicuro.

Ὁμοέστιος, idem quod ὁμέστιος. Plut.

Ὁμόκλινος, qui eodem in lecto, eodem in thoro discumbit. Herod.

Ὁμόπλοος, idem quod ὁμόπλους, nauigationis socius. Epigr.

Ὁμοπλωτὴρ, socius nauigationis, qui simul natat. Opp. lib. 1. de piscibus.

Ὁμόσπλαγχνος, eiusdem visceris, cognatione coniunctus frater. Æschyl.

Ὁμοταχὴς, eiusdem celeritatis. ὁμοιοταχής. Strabo.

Ὀξυβόας, acutè vociferans. Lucian.

Ὀξυτέλευτος, finem habens acutum, desinens seu finiens in acutum sonum aut vocem acutam. Polem.

Ὀπισθοδάκτυλος, qui digitos habet retro inuersos.

Ὀρεσιγύναιξ, in montibus cum mulieribus versans. Plutar.

Ὀρειμάργος, qui insano seu vehementi montium amore tenetur. Oppian.

Ὀρθογνώμων, rectè sentiens.

Ὀρθοδίκης, recta consilia dans. Pind. Pyth. 11.

Ὀρθομαντεία, recta vaticinatio, verax & non fallax diuinatio. Æschyl.

Ὀρθοπλέω, rectà nauigo, secundo vento feror, ὀρθοπλέομαι. Euriphanius Pythagoreus philosophus.

Ὀρθόπλοος, rectà nauigans. Metaphoricè vsurpauit Hippodamus Thurius Pythagoreus.

Ὀρείβακχος, Bacchus montanus. Dionys. epith. Opp. de ven.

Ὀρεοπέδιον, planicies montana. Strabo.

Ὀρόκτιστος, ὁ, ἡ, eodem modo constructus. Opp. 4. hali.

Οὐρανοῦχος, cœlum inhabitans. Æschyl. in Χοηφ.

Ὀχύρωσις, munitio, ὀχύρωμα. 1. Maccab. 10.

Ὀξυγόος, acris seu vehementis luctus. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

Ὀψαμάτας, vespertinus messor, pro ὀψαμήτης. Theocr.

Ὀψωνίασμα, obsonium, cibaria, ὄψον. Iudith.

Π

Παγγάστος, qui omnino non gustauit, qui omnino ieiunus est. Nic. in Alex.

Παγκοίρανος, ὁ, ἡ, omnino dominus, totus dominus. Opp. de ven.

Παγκόνιτος, omnino puluere aspersus, laboriosissimus, omne genus certaminis expertus, vt παγκόνιτα ἄεθλα.

Παθοκρατεία, imperium in passiones. Ioseph. in lib. de annal. cap. 13.

Παλαίωμα, idem quod παλαίωσις, inueteratio. Iob 36.

Πάλημα, pro πάλμα. Nic. in Alex.

Παλίμβαμος, retrogradus. Pind. Pyth. 9.

Παλιμβουλία, consilij mutatio, inconstantia. Polem. in Physiogn.

Παλιμπλαγκτος, iterum errabundus. Æsch. in Prometh.

Παλίμβουλος, qui consilium mutat. Polem. in physiogn.

Παλιμπλεκὴς, retrorsum nexus seu plexu. Opp. lib. 4. hal.

Παλίμπορος, qui iter repetit, vel, è contrario iter faciens. Opp. 4. hal.

Παλίστροφος, retortus, in contrarium tortus. Oppian.

Παλίστρεπτος, retro vertens. Nicand.

Παλματίας, species terræ motus, apud Arist. 1. de mundo. c. 4.

Παλμώδης, qui naturæ seu qualitatis est palpitantis. Gal.

Παμβίας, aduersus omnia violens. Epith. τοῦ κεραυνοῦ, apud Pind. Nem. 9.

Πάμβοτος, omnes pascens. Æsch. in suppl.

Πάμμορος, insperus, infortunatus. Sophocles.

Παμμήνις, ιδος, ἡ, vt νὺξ παμμήνις, nox in qua plena luna lucet. Aratus.

Παμπειθὴς, omnia persuadens. Pind. Pyth. 4.

Παμπήδην, passim per fontes. Nic. in Alexiph.

Παμπλακτος, habens seu inferēs plagas omnis generis. Sophocl.

Παναπείρεσιος, valde immensus. Opp. lib. 2. de ven.

Πανδαίδαλος, totus artificiosus. Dionys. Halicar.

Πανεθνεὶ, aduerb. simul cum tota gente. Strab.

Πανέξοχος, decomp. qui omnino excellit, valde præstans. Oppian.

Πανεπίκλοπος, decomp. valde occultus, fallacissimus. Opp. hal.

Πανύσχατος, omnino postremus. Apoll.

Πανοΐζυος, ὁ, ἡ, valde ærumnosus, valde contumeliosus. Æsch.

Πανλώβητος, omnino cōtumeliosus, valde damnum & noxam in-

ferens.Lucian.

Πανοῦργος,astutus,callidus.πανοῦργος.

Παντερπής,omnes oblectans,vel delectationem adferens.Plut.

Παντεχνος,artificiosus,multas artes sciens.Æsch.

Πανθρυλής,loquax,garrulus.Adamantius in physiogn.

Πανήλιθιος,omnino stultus,fatuus.Polem.

Παντολέγος,qui omnia dixit,querulus,multiloquus.Polemo.

Παντομισής,quem omnes odio habent.Æsch.

Παντόμορφος , conformis, qui omnes formas habet. Merc. Trism.

Παντουργός,idem quod πανοῦργος.Soph.in Aiace.

Παραβάπτισμα,Decomp.adulterium seu falsum baptisma.in auth.

Παραβασιλεύω,abutor regno,vel facio abuti regno,seu rege abutor.3.Maccab.

Παραβιασμός,violenta expressio,violatio. Plut. lib.1.contra Colotem.

Παραβιβάζω aufero.2.Reg.12. καὶ κύριος παρεβίβασε τὸ ἁμάρτημα,abstulit peccatum.

Παραγκιστρόω,comp. hamo. παραγκιστρωμένα βέλη,tela hamata. Plut.

Παραγραπτικός,præscriptibilis.

Παράγυμνος,idem quod γυμνός,nudus.Laert.in Menedemo.

Παραδοξία,admiratio,nouitas rei aut facti alicuius.Strabo.

Παρακυπτικός,adiect.à παρακύπτω significante aspicio.vnde βωμὸς παρακυπτικός.In nou.const.Imp.

Παραναδύομαι,obiter emergo,erumpo.Plut.

Παραναίω,iuxta habitare facio.Dionys.

Παρανίσσομαι,pertransco,prætereo.Hom.

Παρανοίγω,adaperio.Plut.

Παραπομπικός,importatiuus,quæ importantur.

Παραπροσποίησις,dec.simulatio,dissimulatio,προσποίησις,adulteratio.In auth.

Παραρκέω,sufficio,iuxta sufficio.Luc.in Cyn.

Παρασπασμός,auulsio,conuulsio.Plut.

Παρασπορά,dispersio.Galen.

Παρασύναξις,illicita,illegitima,adulterina congregatio.

Παρασφίγγω,condenso,constipo.Ægin.

Παρεγγύησις,denuntiatio.Xenoph.

Παρεγκοπτω,Plut.in præb.de san.tuenda.

Παρεινάω,Atticè pro παρειναι.Soph.in Oed.

Παρεισγραφή,falsa adscriptio,subdola interscriptio, interpositióque Plut.in Erot.

Παρεισπέμπω,dec.intermitto,submitto.Plut.in Erot.

Παρεισπορεύομαι,dec.ingredior.εἰσπορεύομαι 2.Macc.

Παρεκβιαστος,qui opprimi potest,violentiæ obnoxius.Plut.in Arato.

Παρεκλείπω,deficio.ἐκλείπω.Iudith.cap.11.

Παρεκτελέω,idem quod ἐκτελέω.Mosch.

Παρεμβαίνω,progredior,ingredior.Plut.

Παρεντείνω,iuxta extendo Plut.

Παρηλωτός,affixus.Æsch.in Prometh.

Πατροστερής,patre priuatus,orbatus.Æsch.

Πάχετος,idem quod πάχος,crassitudo,latitudo.Nic.in Ther.

Παχυνευρέω,crassos neruos habeo.Strab.

Πεδαίρω,idem quod μεταίρω.Æsch.in Persis.

Πεδιέος,humilis,vt herba quæ non valde assurgit in altum. Nicand.

Πειναστικός,famelicus Plut.in Pompeio.

Πελαργώδης,ciconiæ similis,referens ciconiam. Strabo.

Πελειάς,idem quod πελειάς,columba Opp.lib.1.de Ven.

Πελτάζω,peltasticę scientiæ operam do.Max.serm.7.

Πεμμάτιον,diminut.placentula.

Πενθέριος,socerinus,ad socerum pertinens.Aratus.

Πενθήμων,luctuosus πενθήρης.Æsch.in Agam.

Πενθητήρ,qui luget.Æsch.in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

Πεπαστικός,qui coquendi seu maturandi vim habet. Fernel.Terapeut.lib.6.

Πεπτήριος,ad coquendum factus, destinatus. Aretæus libro 2. cap.7.

Περαίωσις,traiectio,transmissio.Strabo.

Περασμός,finis.Eccles.4.

Περατηθεὶς ἐκ τῆς περάτης.Apol.4.Arg.

Περιαγή,circumductio,circumactus.Aratus.

Περιαγνίζω,circumquaque lustro & purgo.Luc.

Περιαγωγεύς,circumactor,idem quod περιαγωγός.

Περιαγωγεῖς,in naui instrumenta , quibus aliquid circumagitur, seu circumuertitur.Lucian.

Περιάργυρος,argenteus,argento oblitus.in epist.Hierem.

Περιασχολέω,circumoccupor,circum negotia facesso.Luc.

Περιαυγή,lux circumquaque lucens.Plut.

Περίβαρυς,valde grauis.Æsch.in Eumenid.

Περίβασις,circuitio, circumambulatio, profectio quæ fit circumeundo ἀμφίβασις.Merc.Trism.

Περιβλαστάνω,circumpullulo,in circuitu pullulo.Plut.1.de foen.

Περιβληχρός,Apol.Arg.4. qui omnino seu ex omnibus corporis partibus debilis est ac deficit.

Περιβρυής,abundans,effuse germinans.Nic.in Ther.

Περιβρέφομαι,circumdepasco.Plut.

Περιβύω,circumobturo,circumfercio & inculco. Luc.in somnio.

Περιγλισχρός,circumquaque lentus & viscosus.

Περιγλώχις,Arat. Κέντρῳ περιγλωχὶς περιμηκέες γλάμαι κελεύει.

Περιγλώχιν , circum cuspides habens , vel cuspidibus munitus. Oppian.lib.2.de Ven.

Περιγεγραμμένος,id quod circumscriptum est.Locus circumscriptus & definitus.Luc.in Anacharside.

Περιγραφή,circumscriptio. Polyb.περίμετρον & περιγραφὴν pro eodem posuit,de ambitu maris Pontici loquens, vt scribit Bud. Ex eodem affertur & pro καταστροφή. Item delineatio,deformatio quædam rudior,descriptio minus exacta. Aristot.τὰ καλῶς ἔχοντα τῇ περιγραφῇ,quæ rectè delineata sunt.Item Pollux lib.4.est vitium quoddam in corpore.

Περίδειπνος,circumpictus seu variegatus.Opp.lib.4.de Ven.

Περιδαίω,circum comburo,accendo.Apol.4.Arg.

Περιδειπνέω,epulum funebre celebro.2.Reg.3.

Περιειλέω,inuoluo,hoc est,enuelopper, empacqueter. Iudith.10. c.κ περιεπλησεν πάντα τὰ ἀγγεῖα ξαυτῆς,καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ.

Περιεργασία,curiositas.περιεργία.

Περιέρπω,circumrepo. Ælian.var.hist.

Περίεφθος,circumcirca elixus,semielixus.Lucian.

Περιζαβάλλω,circumiuncio,circumdeiicio.Apol.Arg.3.

Περιηχίζω,circumcelebro,circumdiuulgo.

Περικλυτός,celebris,inclytus.Colut.in raptu Helenæ.

Περίκλυστος,idem quod περικλυστός,circumfluus.Arat.

Περικολούω,detrunco,mutilo,imminuo,infringo.Plut.

Περικύκλιος,circularis,& τὸ περικύκλιον,circulus. Merc. Tris.

Περιμάχητος,idem quod περιμάχητος, qui magna contentione expetitur.Plut.

Περιμυκάομαι,circummugio,circumstrepo.plut.

Περίοδος,ambitus peragratio.Strabo.

Περιπαγής,circumquaque concretus & congelatus. Nic. in Alexiph.

Περιπήδησις,saltus qui circumcirca fit,dissultatio.Galen.

Περιπιαίνω,circumpinguefacio.Dionys.de situ orbis.

Περιπλανής,qui circumoberrat.Plut.in quæstion.

Περιπλίνω περιπίπλω.Æsch.in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

Περιπνιγής,suffocatus.Nic.in Ther.

Περιποίκιλος,circumcirca varius.Xen.in Cyn.

Περιπολάζω,in circuitu feror & vagor,tum in circuitu.Plut.

Περιπόλησις,circumagitatio,circuitus.Laert.in Pythag.

Περίσαρκος,circum carnosus Arist.

Περισκιασμός,circumobumbratio.Plut.

Περίσκληρος,prædurus.Galen.

Περισκληρύνω,circumiuduro.Hippocr.

Περισπερθές,adiect.est à περισπερχέω.Nic.in Ther.

Περιστόμιος,qui circum os est.περιστόμιον,Oppian.

Περιστρεφάδην,circumuertendo,in orbem versando.Oppian.

Περιστύφω,circumstringo,infpisso.Plut.

Περισφαιροειδής,idem quod σφαιροειδής,in globi modum.Aratus.

Περισφαλής,lubricus.Plut.

Περίσχετος,contentus,qui retinetur.Oppian.

Περισχιδής,Diosc.

Περισχισμός circumscissio,diuisio.Plut.

Περόνης,fibula,περόνη.Soph.in Thrac.

Πετάλειον,apud poetas idem quod πέταλον.Nic.in Ther.

Πεταυρισμὸς τύχης pro ludibrio fortunæ.

Πηλώδης,cœnosus.Opp.4.hal.

Πηλύνω,idem quod πηλόω.Theocr.idyl.4.

Πημοσύνη,idem quod πημονή.Æsch.in Prom.

Πίασμα,pinguedo.Æsch.in Persis.

Πιθηκώδης,simiaceus,qui proximè ad simiarum naturam accedit. Arist.in physiogn.

Πικρασμός,idem quod πικρία & πικρότης.Ezech.c.17.

Πισσήρης,piceus,picem referens. Æsch.in Xenoph.

Πλαγιόπους,terræ epithetum,apud Æsch.

Πλαστογραφέω,scripturas fingo,tum falsarius.In nou.const.

Πλαστογραφία,falsa scriptura,falsitas scripturæ.

Πλαστογράφημα, falsa scriptura, id quod fictè scriptum est. In nou.const.

Πλατύρριν,seu πλατύρριν,qui nares latas habet.Strabo.

Πλατύσαρκος,latam & amplam carnem habens.Polem.

Πλείονες,poeticè pro πλείους.Opp.lib.3.de Ven.

Πλήρωμα,idem quod [illegible].Æsch.

Πλινθευτικός,lateritius operarius.Laert.in Arcesilao.

Πνευματίας,idem quod πνευματικός,ventosus.Arat.

Ποθητικός,desideratiuus,ex Metopo Pythagoreo.

Ποθητύς,desiderium,amor.Opp.

Ποικιλμός,varietas. Plut.

Ποικιλόβρομος,variè sonans.Pind.Olymp.3.

Ποικιλόδινος,qui variè circumagitur, seu versatur,aut in orbem agitur.Opp.lib.1.Hal.

Πνευματικός,

Ποιηματικός, qui poëmata conscribit, poëta. Plut.
Ποιμν͂ήιον, pro ποίμνιον, ouile. Opp.
Ποιμνίτης, pastoralis. Eurip. in Alc.
Ποίτιμ☉, remuneratorius, remunerator. Pind.
Πολισσονόμ☉, vrbis administrator, seu rector, gubernator. Æsch.
Πολυάγκιστρ☉, multos hamos habens. Oppian.
Πολυαγρεύς, qui multum venatur, valde venationi addictus. Oppian.
Πολύβατος, multigradus, valde peruius, frequens hominibus. Dionys. Halic.
Πολυβλαβής, qui multis modis nocet, qui multis damnis & noxis obnoxius est. Plut. lib. 1. contra Colotem.
Πολυβόρ☉, qui multum comedit, multiuorus. Ælian. var. hist.
Πολύβοτρυς, vitibus abundans, vitifer. Theocr.
Πολύβοσκ☉, terræ epith. Pind. Olymp. 7. Πολύβοσκον γαῖαν, multicultricem terram.
Πολύβωμ☉, multas habens aras, qui in multis aris colitur. Gal. hymno in Dian.
Πολυγλαγής, lacte abundans. Arat.
Πολυγονέω, & πολυγονέομαι, fructifico, fœcundus sum Luc. in Nigrino.
Πολυγήρ☉, multiloquus. Plut.
Πολυγυναῖξ, idem quod πολυγύναι☉, qui multas vxores habet. Strab.
Πολυδημώδης, idem quod δημώδης, popularis vel valde popularis. Laert. in Th.
Πολύδικ☉, litigiosus, qui crebro iudicio contendit. Strabo libro 15.
Πολυδέρτ☉, valde contentiosus. Opp. 5. hal.
Πολυδινής, idem quod πολυδίνητ☉, qui multum versatur. Opp. lib. 4. halieut.
Πολύελαι☉, abundans oleo. Xen. in lib. de best.
Πολυέπαιν☉, multum laudandus. Xen. in Agesilao.
Πολυκτέανος, multarum possessionum dominus. Tryphiod. in Troiæ excidio.
Πολύμητωρ, multorum mater, terræ epithetum, apud Oppian.
Πολυμνήστωρ, memoria pollens, memor. Æsch.
Πολυνεφέλης, multinubis. Pind.
Πολύνοσ☉, multis morbis obnoxius, qui multis morbis occupatur, morbidus. Strabo.
Πολυπάθεια, multorum casuum, multorum malorum agitatio, cùm quis multis passionibus obnoxius est. Plut.
Πολυπάτητ☉, multum calcatus, tritus & peruulgatus. Plut.
Πολύπλευρος, multa habens latera. Plut.
Πολύπνοος, multum odorem mittens, valde odoratus. Opp. lib. 1. de Ven.
Πολύρημος, multiloquus. Iob. 8.
Πολύσκεπτος, valde circumspectus, prudens. Arat.
Πολυστονάχος, valde gemebundus. Πολύστονος. Lucian.
Πολύτμητος, in multum diuisus, in multas partes dissectus. Oppian.
Πολύσχημον, multas formas habens. Strabo.
Πολύσταχυς, epith. Cereris. Theocr.
Πολυστρεφής, multum tortus, multos flexus habens. Oppian.
Πολύσχιστος, multifidus, in multas partes fissus. πολυσχιδής. Sup.
Πομφολύζω, idem quod πομφολυγέω. Pind. Pyth. 4.
Ποντογένεια, ex mari nata. Veneris epithetum. Oppian. libr. 1. de Ven.
Πονικός, idem quod πονητικός, laboriosus. Laert. in Clean.
Πορφυρόπεζος, purpureos pedes habens, purpureus. Tryph.
Πορθήτωρ, euersor, vastator, πορθητής. Æsch. in Xenop.
Ποτιτέρπω, Doricè pro προστέρπω, delectortέρπω. Hom.
Προακοντίζω, ante iaculor. Luc. in Tim.
Προαλείπω, ante relinquo, seu deficio, ὑπολείπω. Plut.
Προαναγινώσκω, ante lego, ante recito. Plut. apud Æsch.
Προαναλίσκω, prius impendo, prius consumo. Herodot.
Προανακόπτω, dec. præcido, prius incido. In nou. const.
Προαναπλάττω, idem quod ἀναπλάττω, refingo, reformo. Hipparchus Pythagoreus in lib. περὶ εὐθυμίας.
Προανίσχω, dec. antè emergo, primus emergo. Plut. de defectu oracul.
Προάπειμι, decomp. antè abeo, prior discedo. Luc. in dial. Plut. & Merc.
Προαποτίζω, antè decortico. Diosc.
Προασθενέω, antè inualidus, & languidus sum. Actuar.
Προβαθής, extensè & longè profundus, βαθύς. Apollon. 4. Argon.
Προβασανίζω, ante torqueo. Ioseph. de Maccab.
Προβουλευμάτιον, diminut. pro consultatiuncula. Luc. in parasito.
Προγαμιαῖος, antenuptialis. Προγαμιαῖα δωρεά, antenuptialis donatio.
Προγηράω, antè senex fio, antè senesco. Luc. in Timone.
Προδιαλύω, ante dissoluo. Plut.
Προδιαγόρευσις, dec. prænuntiatio, pronuntiatio antè facta. Hippocr. in Aphor.

Προδήλωσις, præsignificatio, præmanifestatio. Plut. in quæst.
Προδιέρχομαι, dec. antè percurro, antè commemoro. Strabo.
Προεκπλέω, ante enauigo, prius vela facio. Plut. in Arist.
Προεκπονέω, prælaboro. Simonides apud Ath. lib. 14.
Προεκτελέω, ante perficio, ante initio, ante persoluo. Ælian.
Προέλκω, extraho, extra traho, eiicio trahendo. Ælian. var. hist.
Προεμβαίνω, ante gradior, præeo. Plut. in Pomp.
Προενέχομαι, dec. obstringor, obnoxius sum. 2. Maccab. 5.
Προεξαγγέλλω, Decomp. ante indico; ante certiorem facio. Arria.
Προεπαφίημι, dec. præmitto ad incitandum seu irritandum. Lucianus.
Προηγορία, accusatio. Lucian.
Προηρόσι☉, arationem præcedens: vnde προηροσία Δημήτηρ, Ceres quam ante arationem precabantur. Plutarch. in conu. septem S.
Προκαταστρέφω, ante morior, prius vitam finio. Laert.
Προκαταστροφή, eandem significationem habet, quam προκαταστρέφω. Laert.
Προκαλέω, ante appello. Lucian.
Προκαταγωγή, prior seu anterior appulsus nauis, seu nauium, portus præoccupatio. Arr. in expeditione Alex.
Προκαταπίπτω, ante cado. Plut. in lib. de cohibenda irac.
Προκατασχίζω, decomp. idem quod προκατέχω, Laert. in Epicur.
Προκαταρτίω, decomp. ante instruo, ante compono. Plut. de aud. poet.
Προκατάρχομαι, dec. præcedo, prius eo. Merc. Trism.
Προκώμιον, quod κῶμον præcedit, apud Pind.
Προμεθύω, ante ebrius sum, prius inebrior. Plut.
Προνέομαι, prodeo, progredior. Oppian.
Προνουμηνία, ante nouilunium, dies qui præcedit nouam Lunam. Iudith.
Προοδεύω, ante iter facio, prodeo. Lucian.
Προπετεύομαι, temere me gero, temerarius sum. In auth.
Πρόπλασμα, præfigmentum. Cic. ad Atticum.
Προπιστεύω, ante credo, prius fidem habeo. Xen. in Agesilao.
Προσαποβιάζομαι, pro προσβιάζομαι maioris ἐμφάσεως gratia, dixit Apoll. Arg.
Προσάγορ☉, blandus, beneuolus, concors.
Προσαλπιστός, in quo ante tuba canitur, in quo antè signum tubæ datur. Ælian.
Προσαμαρτάνω, idem quod προσεξαμαρτάνω, vel etiam ἁμαρτάνω.
Προσαναγράφω, insuper conscribo, conscribo. Plut.
Προσανάκλισις, accubitus, acclinatio. Luc. in Amor.
Προσανακρίνω, adhuc interrogo, adhuc iudico. Plut.
Προσανακρούω, προσανακρούομαι, idem quod ἀνακρούομαι, i. προοιμιάζομαι, exordiri, initium dicendi facere. Plut. in lib. de facie in orbe Lunæ.
Προσαναλέγομαι, decomp. insuper recito, insuper narro. 2. Maccab. 8.
Προσαναμάσσω, insero, cùm metaphorice sumitur adiungo. In auth.
Προσαναπίμπλημι, decomp. repleo, superimpleo.
Προσαναρτάω, decomp. appendo, προσαρτάω. Lucian. in philopl.
Προσανοίγω adaperio, aperio. Plut.
Προσαποσφάττω, ante iugulo, προσφάττω. Lucian.
Προσαρκτικός, Septentrionalis. Strabo.
Προσάρκτι☉, idem Strabo.
Προσαρτίως, idem quod ἀρτίως, nuper. 3. Maccab.
Προσαυαίνω, & προσαφαίνομαι, idem quod αὐαίνω, & αὐαίνομαι. Æsch. in Prom.
Προσδανείζω, mutuò do: & προσδανείζομαι mutuò accipio. Xenoph.
Προσδανείζω, mutuò do: & προσδανείζομαι, mutuò accipio. Xenoph.
Προσδιαπορέω, dec. valde dubito. Plut. symp. 4.
Προσδιασαφῶ, idem quod διασαφῶ, ante infesto, declaro. Plutarch.
Προσεικής, assimilis, idem quod Προσείκελ☉. Nic. in Ther.
Προσεκταράττω, insuper conturbo. Plut.
Προσεμβριμάομαι, Eccl. cap. 15.
Προσεννοέω, adhuc cogito, & mente concipio, vel etiam ἐννοέω. Plutarch.
Προσενόω, vnio, ἑνόω. Naz.
Προσεξελαύνω, prouehor, de equitibus. plutarch. lib. de gloria. Athen.
Προσέσχατ☉, pro contiguus, conterminus. Strabo.
Προσεξευρίσκω, idem quod προσευρίσκω. Laert. in Epicuro.
Προσερευνάω, idem quod προσείρω. Lucian. in Amor.
Προσέχοντως, attentè. Solom. Prouerb. vlt.
Προσεσπέρι☉, occidentalis. strabo.
Προσκατασκληρύνω, induro, inuetero. 3. Maccab.
Πρόσκι☉, vmbrosus, adumbratus, vel πρόσκιον, τὸ, adumbratio. Strabo.

Προσκλίνι☉,

Προσκλινής, adiectiuum à προσκλίνειν.
Προσκοσμέω, orno.
Προσκτίζω, insuper condo. Strab. lib. 10.
Προσλάμπω. Plut.
Πρόσλαμψις, à προσλάμπω, fulgor, illustratio. Epicurus.
Προσμυθεύω, addo fabulis, adhuc fabulor. Strabo.
Προσνεύσις assensus. Cicero.
Προσοδύρομαι, lamentor. Sap.
Προσπλέκω, implico. Strab. lib. 1.
Προσοδικός, habens reditus & prouentus, lucrosus. Strabo.
Προσοχυρόω, munio, ὀχυρόω, 1. Maccab. 13.
Πρόσρησις, pro salutatione. Eurip. in Iphig.
Προστίθεσις, idem quod πρόσθεσις, appositio, adiectio. Epicur.
Προστεχνάζω, insuper struo, & machinor. Plut.
Προστείβω, idem quod στείβω Æschyl.
Προστέρνιος, pectori applicatus seu appositus: προστερνίδιος. Æschyl.
Πρόσγραφος, adscriptus, subscriptus. Diosc.
Προτήκξις, tabefacio Plut.
Προυξέφημι prius mando seu præcipio. sophocl. in Trachin.
Προυπεργάζομαι, Decomp. subministro. ὑπουργέομαι. Plutarch. in Solone.
Προυπομιμνήσκω, adhuc in memoriam reuoco, in memoriam reduco. 2. Maccab.
Προσπάω attraho. Arist.
Προσχείνω, prætendo, antè teneo. Theocr.
Πρωτάγγελος, primus nuntius. Nonnus.
Πρωτάγριον, prima captura, prima præda. Callim.
Πρωτογένειος, primigenius. τυχη πρωτογένεια, fortuna primigenia. Plut. in quæst.
Πρωτοδαής, qui primus scit, qui primus didicit. Oppian. 4. Arg.
Πρωτόμορος, primus mortuus. Æschyl.
Πρωτόρριζος, ου, prima radix, radicalis, is ad quem alicuius rei radix seu principium refertur. Lucian.
Πυκνόπτερος, densos habens... [illegible]
Πυκνοστικτος, densis maculis intinctus & variegatus. sophocl.
Πυργοδαΐκτος, id est, της πυργων μεγαλοπτων και καλιερεικτων. Æsch. in Persis.

P

Ῥηκτός, qui frangi potest, cuius contrarium ἄρρηκτος. Apollon. 5. Arg.
Ῥιζίδιον ἡ radicula. Nic. in Alex.
Ῥιζαγρος, [illegible] radix ἄγρια, vel [illegible] acerius, & cumulus, sicut φύλλας toilerium. P[illegible] radice potuit. Nic. in Alexiph.
Ῥοδάλος, rotatur. Oppian.
Ῥοφητικός, qui absorbet, absorbendi vim habens. Strabo.

Σ

Σάκτωρ, qui onerat, qui implet. Æschyl.
Σιδηρεία tractatio, seu negotiatio ferri. Xenoph.
Σιώπησις, Silentium. Cantic. cantic. 4.
Σκληρείασις, id est, durities, secundum Gal.
Σκληριώδης, duritiem præter eius naturam & qualitate. Paul. Æginet.
Σκορπιώδης ad scorpium pertinens. Nicand.
Σμαραγδίτης, falciatus. Hom.
Σπερμολογομαι, semen suscipio, concipio. Leuit.
Σπουστικοὶ ἄρτοι, panum genus quoddam à festinatione dictum. Plin.
Σπλαγχνίζω, sacrifico. 2. Macc.
Σπλαγχνισμός, sacrificium. 2. Macc.
Σπουδαιότης, diligentia. 3. Macc.
Σταφυλίτης, Bacchi cognomentum. Ælian.
Στενόστομος qui os habet angustum. Strabo.
Στερεός, idem quod στερεωτικός ἀγχάντος. Sophocl.
Στεφανωτρις, coronaria. vt στεφανωτρις βίβλος. Plut.
Στυλίτης, columnaris, ad columnam pertinens, στυλίτης λίθος. Lucian.
Στράβωσις, oculorum distortio. στραβισμός. Actuar.
Στρέβλωσις, tortuositas.
Στυφότης, densitas adstrictio. Plut.
Συγγνωμοσύνη, idem quod συγγνώμη, consensus. Soph. in Thrac.
Συγγομφόω, infigo, configo, compungo. Plut. in l. de facie in orbe Lunæ.
Συγγραμμάτιον, opusculum, libellus. Lucian.
Συγκαθάπτω, simul tollo. Laert. in Pyth.
Συγκαθέλκω, simul deorsum traho. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.
Συγκατάκλισις, concubitus. Plut. in erotico.
Συγκατακόπτω, simul concido, concido, συγκόπτω. Plut.
Συγκατακτάομαι, simul acquiro, simul in potestatem redigo. Strabo lib. 6.
Συγκατασκευάζω compono. Plut.
Συγκατασβέννυμι, simul extingo vel extinctum restingo. Plut.
Συγκατασχηματίζω, idem quod συσχηματίζω, conformo. Plut.
Συγκατεσθίω, simul comedo. Plut.
Συγκυβευτής, collusor in aleæ ludo. Æschin.
Συλλανθάνω, vnà lateo, delitesco. Strabo.
Σύμβλησις, coniectura, seu somniorum interpretatio, signorum, prodigiorum & cæterorum eiusmodi. Arr. in exped. Alex.
Συμβοάω, simul clamo. Max. Tyr.
Συμβόσκω, & συμβόσκομαι, simul pascor. Esaiæ 11.
Συμβράζω, expello, eiicio, metaphora ab his quæ æstus impetu eiiciuntur. 2. Maccab.
Συμμαίνομαι, simul insanio. Lucian.
Συμμελαίνω, simul nigrum reddo: μελαίνω, denigror. Plut.
Συμμεταβαίνω, simul transeo, simul digredior. Luc. in Nigrino.
Συμμιαίνω, simul inquino, coinquino. Baruch.
Συμμοιράομαι, participo, simul partem capio. In nou. const.
Συμπαρεισέρχομαι, simul ingredior, simul irrepo. Lucian. in Tim.
Συμπεριγράφω, idem quod περιγράφω. In nou. const.
Συμπεριέλκω, simul circumtraho, simul traho. Plutarc. de plac. phil.
Συμπεριοδεύω, simul lustro, collustro. Strabo.
Συμπερινοστέω, vna circumeo, circumuagor, vel oberro. Lucian.
Συναγοράζω, simul in foro versor.
Συνάγχω, simul suffoco, simul constringo. Sap. Solom.
Συναγωγία, conciliatio.
Συναδοξέω, simul ignominia afficior, simul malè audio. Plut.
Συναθύρω, colludo. Theocr.
Συναίνυμαι, simul capio, collige. Hom. Iλ φ.
Συναλαλάζω, simul clamo alala, simul clamorem tollo. Plut. in Alex.
Συναλγύνω, condoleo, simul doleo. Opp. lib. 1. hal.
Συναλδής, simul augescens, simul incrementum capiens. Nic. in Alexiph.
Συναλίσκω, simul capio. Plut. in Alex.
Συναλλοιόω, simul immuto, diuersum reddo. Aristoteles phys. cap. 4.
Συνάλλομαι, insulto. Plut. lib. de comp. aquar. & terr.
Συναλύω, simul vagor, & temere exspatior. Plut. in Ant.
Συνάμορος, pro expers, ἀμέτοχος ἄμορος. Herod.
Συναμπέχω, vel ξυναμπέχω, occulto, cooperio. Æsch. in Prom.
Συναναγινώσκω, simul lego. Plut.
Συνανάγνωσις, lectio Plut.
Συναναμιμνήσκω, simul in memoriam reuoco.
Συναναπλάττω decomp. simul confingo. Max. Tyr.
Συναναπλήθω dec. compleo. Plut.
Συναναπληρόω, suppleo, ἀναπληρόω. Plut.
Συναναρρίπτω, vna sursum & in sublime iacio. Lucian.
Συνανασώζω, simul seruo, conseruo. Plut.
Συνανέρχομαι, simul ascendo. Apoll.
Συνανίημι, dec. simul soluo simul resoluo. Diosc. lib. 5.
Συνανύω simul efficio simul perago. Arist. in phys.
Συναντιλήπτωρ, qui opitulatur, qui opem fert, & auxiliatur. In nou. const. Leon Imp.
Συναπειλέω, simul minor, comminor. Lucianus in Demonacte.
Συναπευθύνω, simul dirigo, simul rego & guberno. Plut.
Συναπεχθάνομαι, dec. simul inimicitias exerceo. Plut.
Συναποκλίνω, dec. simul declino, ἀποκλίνω, Plut.
Συναπομειόω, simul diminuo. In Auth.
Συναποτίλλω, simul auello. Diosc.
Συναριστεύω, simul strenuus sum, strenuitatis particeps sum. Max. Tyr. serm. 9.
Συναρμογὴ, apta, compositio, concinnitas.
Συνάρμοσις, coniunctio. In nou. const. L. Imp.
Συναρμοστία, congruentia, conuenientia. In nou. const.
Συναρμοστικός, coagmentatiuus, copulatiuus. In nou. const.
Συναρπαγὴ, pro obreptio. In Can. Apost. can. 31.
Συναρχία, magistratuum collectio, seu collegium. Strab.
Συναστραγαλίζω, simul talis ludo. Max. Tyr.
Συνατμίζω, simul euaporo. Diog. Laert.
Συναυγασμός, collucentia, collustratio. Plut.
Συναύξησις augmentum, incrementum.
Συναφίημι, simul emitto, vel etiam, emitto. Plut.
Συνασχολέω, simul occupo simul operam nauo. Plut.
Συνδανείζω simul fœnero, seu mutuo accipio Plut.
Συνδείπνιον & ξυνδείπνιον, idem quod σύνδειπνον. Callim.
Συνδειπνέω, concœno Xen. Pæd. 8.
Σύνδηλος, cognitus, manifestus. Plut. in Pyrrho.
Συνδιαβάλλω, in inuidiam adduco. Plut. in Catone.
Συνδιαιτησις, cohabitatio, eadem viuendi ratio. Plut.

Συνδιαιτητὴς, conuictor, is cum quo viuimus. Lucian.
Συνδιαστρέφω, simul distorqueo, vel etiam distorqueo. Plutarch.
Συνδιατίθημι, idem quod συντίθημι, assentior. Plut.
Συνδικαστὴς, qui simul iudicat.
Συνδιώκω, simul persequor. Lucian.
Σύνδυας, compar. Eurip. in Alcest.
Συνείκω, simul cedo, simul obsequor. Ioseph. Macc. c. 8.
Συνείργνυμι, simul includo, simul coerceo. Plut.
Συνείρω, vna iubeo, simul ingredior. Plut.
Συνεκβιβάζω, simul educo. Xenoph.
Συνεκπεράω, simul transeo, simul euado, traiicio. Xen.
Συνεκπικραίνω, simul exacerbo. Plut.
Συνεκπολεμέω, vna ad bellum contra aliquem suscipiendum incito. Iol. 11.
Συνεκροφέω, simul exorbeo. Max. Tyr.
Συνελευστικὸς, qui facilè congreditur, qui ad coitionem aut congressum facilis est, coitionis particeps. Plut.
Συνεμβάλλω, simul inicio. Plut. lib. de Ilid.
Συνένδωσις, cessio, cùm aliquid cedit, id est, non obnititur. Plutarch.
Συνεξάπτω, accendo. Plut.
Συνεξαρκέω, sufficio, ἐξαρκέω. Strabo lib. 14.
Συνεξατονέω, simul deficio, simul imbecillus sum Plut.
Συνεξευπορέω, simul copiam auxiliarem facio.
Συνεπεύχομαι, simul vota facio, simul precor. Plut.
Συνεπιμειδιάω, simul rideo, simul lætor. Plut.
Συνεπιμετρέω, ad mensuram addo, ἐπιμετρέω. In nouell. constitut.
Συνεπιρρώννυμι, confirmo, corroboro. item incito, impello. Plut.
Συνεπισκοτέω, tenebras offundo. Actuar.
Συνεπισυνάπτω, insuper adnecto, insuper coniungo. In nou. constit. Imp. L.
Συνεραστὴς, corriualis, qui simul amat. Max. Tyrius.
Συνευδαιμονέω, simul beatus sum. Xenoph.
Συνευνάζω, simul dormio, concumbo. Soph. in Oed
Συνευσχημονέω, vnà honestè me gero: vnà honestè me conformo.
Συνεφέπομαι, simul sequor. Ἐφέπομαι. Xen. Pęd. 6.
Συνεχθραίνω, simul odio prosequor. Plut.
Συνεχαίνω simul desidero. Eurip. in Iphig. Aul.
Συνκαταθετικὸς, approbatiuus. Plut.
Συνκατανέμω, dec. simul partior. Strab.
Σύνναος qui in eodem templo colitur, qui idem templum habet, eiusdem templi socius. Strabo.
Συνναυβάτης, seu ξυνναυβάτης, socius nauigationis, connauta, συνναύτης. Soph.
Συννεωτερίζω, simul res nouas molior. Strabo.
Σύννυμφος, connuptus, ἡ, Ruth.
Συνοδικὸς, adiect. à σύνοδος significante concionem, congressum solennem. In nou. const.
Συνοδυνάω, simul dolore afficio. & συνοδυνάομαι, simul doleo. Eccles.
Συνομοπαθέω, similiter afficior. Plut. in Alc.
Συμπαρέρχομαι, simul progredior, simul prodeo. Max. Tyr.
Συμπαρθένος, simul virgo. Æl. var. hist. lib. 12.
Συμπαραμένω, decomp. simul maneo, semper adsum & comitor.
Συμπεριθέω, dec. idem quod περιθέω. Plutarc. in lib. de facie in orbe Lunę.
Σύμπειρος, vnà experiens. Pind. Nem.
Συμπεριπατέω, vnà deambulo. Lucian.
Συμπεριπλοκὴ dec. complexio, circumplexus, complicatio. Luc. de conscrib hist.
Συμπεριπολέω. dec. simul in orbem agor. Plut.
Συμπέτομαι, simul volo, vt cum musca mas fœminam init in aere volando. Luc. in encomio muscæ.
Συμπλανάομαι, simul erro & vagor. Plut. in Ant.
Συμποιέω, adiuuo, auxilior. Laert. in Socrate.
Σύριγμα, idem quod συριγμὸς, sibilus. Oppian.
Συρριζόω, simul radico Lucian.
Συσσίτησις, idem quod συσσιτία. Plut.
Σύσπονδος, qui eiusdem libaminis particeps est. Æschin.
Συσφαιρόω, quod confusum erat informo, compono. Laert.
Συστελλω, conficio, id est affligo. 2. Reg. 21.
Συστλάω simul fero. Eurip.
Συυποστέλλω, idem quod συστέλλω. ὑποστέλλω.
Συσχέθω, idem quod συνέχω. Laert. in Chrysippo.
Σφιγκτὸς, constrictus. Oppian.
Σφραγιστὴρ, pro sigillo. Laert.
Σφραγιστὴς, sigillator. Plut.
Σῶμα, quidam dictum esse volunt quasi σῆμα: est enim animi veluti sepulchrum. Vnde & Empedocles apud Plutarch. symp. 5. quęst. 8. ἀμφιβρότην χθόνα appellat. & Synes. γήϊνον κέλυφος, i. terrenum inuolucrum animæ.
Σωματότης, corporis ratio, quasi dicas, corporeitas. Merc. Tri.

T

Ταναΐθειρα, passis criminibus. Pind.
Τανύπλεκτος, in longum plexus seu complicatus. epith. retis apud Oppianum.
Τανύσκιος, extensam seu magnam vmbram habens. Oppianum.
Ταρακτωρ, idem quod ταρακτὴς, turbator, perturbator. Æsch.
Ταυτοκλινὴς, in idem vergens. Strabo lib. 2.
Ταυτοκράτωρ, idem quod αὐτοκράτωρ, ipsissimus imperator. Ioseph. Maccab. 16.
Ταχυβάδιστος, qui celeriter incedit.
Ταχυπομπὸς, qui celeriter deducit seu transmittit.
Τεῦγμα, machinamentum, structura. Theocr.
Τευκρὶς, etiam est Teucria. Theocr.
Τευχήρης, armatus. Oppian.
Τεκμηρίωσις, coniectura, probatio, documentum, signum, argumentum. Arrian.
Τέκνωμα, filius. Theocr.
Τελεόμηνος, perfectos & integros menses habens, vel qui mensibus scilicet duodecim absoluitur, anni epith. Sop.
Τελεστικὸς, significat etiam idem quod ἀνυστικὸς, vim habens perficiendi, qui perficit. Arist.
Τεμενικὸς, ad delubrum pertinens. Soph.
Τερετίζω, est sonum musicum edo. Diog.
Τερέτισμα, Cantus, sonus musicus. Laert.
Τετράγηρυς, quatuor voces edens, quatuor sonos diuersos habens. Strabo lib. 13.
Τηρὸς, qui tuetur, custodit. Æsch.
Τιθάσευσις, cicuratio, mansuefactio. Plut.
Τιθηνία, nutricatio. Ioseph.
Τινάκτειρα in fœm. gen. quassatrix. Æsch.
Τετράγναθος, quadrimalus, qui quatuor malas habet. Strabo.
Τετραγωνέω quadrangulariter, aut quadrangulo aspectu intueor. Lucian in Philopatride.
Τετράκλινος, ὁ, ἡ, quatuor sedilia habens. ἅμαξα τετράκλινος. Lucian. in Tox.
Τεττιγώδης, cicadæ similis, cicadæ naturam referens, seu habens. Lucian.
Τεχνιτεία, ars, artificium. Epicur.
Τεχνίτευμα artificium, τέχνημα. Max. Tyr.
Τεχνίον, parua ars. Laert.
Τενώδης, tensiuus, vt κόπος τενώδης, lassitudinis species quædam quæ intensiua dicitur.
Τρισβάρβαρος, ter barbarus, id est, valde barbarus.
Τρίγαμος, ter vxorem ducens, vel ter nupta. Theocr.
Τριημιτόνιον, tres toni medietates, tonus cum dimidio. Plutarch.
Τριλοφία, trium crustarum gestatio in galea, gestatio galeæ quæ tres cristas habet. Strabo.
Τριμοιρίτης, qui tertiam partem habet. Lucian.
Τριακρὶς, ἡ, tres habens ἄκρας, id est, promontoria. Oppian. lib. 3 hal.
Τριπάλαιστος, qui est mensura trium παλαιστῶν. Oppian. lib. 4. halieut.
Τρίπαλτος, ter libratus, ter exiliens. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.
Τρίπλευρος, tria latera habens.
Τριπόρθητος, ter raptus, ter euersus. Troiæ epith. apud Theog.

Υ

Υπάγγελος, clandestinus nuntius, vel qui quasi nuntius venit. Æsch. in Χοηφ.
Υπαγκάλισμα, quod vlnis amplectimur, ἀγκάλισμα, ἐναγκάλισμα. Eurip. in Troad.
Υπάγροικος, subrusticus. Plut.
Υπαέριος, aerem habens, subdialis. In nou. const. Imp. Leonis.
Υπαίθω, subardeo, αἴθω. Sophocl.
Υπαμάω, demeto. Nic. in Ther.
Υπάμπελος, vitibus consitus. In nouel. const.
Υπαμπέχω, subinduo, subamicio. Plut.
Υπαναγινώσκω, lego, recito. Æsch. de falsa leg.
Υπαργυρίζω, subalbicans. Nic. in Ther.
Υπαργυρεύω, argentum anxiè quæro, & veluti effodiendo, & ex cuniculis terræ inuestigo.
Υπάρκτιος, septentrionalis, qui est sub septentrionibus. Plut.
Υπέκλυσις, solutio, ea significatione qua quid impeditum & ligatum soluitur. Plut.
Υπεκδράω, suffugio, effugio. Plut.
Υπέκδυσις, clandestinum effugium. Oppian. hal.

Υπεκφέρω

Ὑπονευσία, approbatio, nutus, voluntas. Apollon.

Ὑπεναντιότης, contrarietas, subcontrarietas. Laert. in Epic.

Ὑπεξαγωγή, subductio, subtractio. In nouel. constitut. Leon. Imp.

Ὑπεξακρίζω, cacumina, seu summitates perambulo. Eurip. in Bacchis.

Ὑπεξαναβαίνω, Theocr. idyll. 13.

Ὑπεξάπτω, succendo, ὑφάπτω. Æl. var. hist.

Ὑπεξερεύγω, subeuomo, euomo. Nic. in Alexiph.

Ὑπέραλλος, eximius. Pind. Nem. 3.

Ὑπεραναγκάζομαι, vltra quam necessitas postulat, aut satis est, aliquid facio. Æl. var. hist.

Ὑπερανέχω, super attollo, apud Strab.

Ὑπερασπάζομαι, vehementer amplector, seu saluto. Æl. var. hist.

Ὑπεραυχής, valde gloriosus, valde elatus. Tryph.

Ὑπεραύχως, iactabundus, elatus. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

Ὑπερβαλλόντως, excellenter, supra modum. Iob. 15.

Ὑπερβαρής, supra modum grauis. Æsch. in Agam.

Ὑπερβέλτιστος, præstantissimus. Eurip. in Alc.

Ὑπεργεμίζω, supra modum impleo. Xenoph. in lib. de Vectig.

Ὑπέργομος, plus æquo oneratus, onustus vltra modum. Strabo.

Ὑπεργεμέω, ad nauseam vsque plenus & refertus sum, valde plenus & grauatus sum.

Ὑπερέμετος, morbi genus est, de quo Hippoc. de morbis lib. 2.

Ὑπερεράω, vehementer & supra modum amo. Æl. var. hist.

Ὑπερευδαιμονέω, summè beatus sum. Luc. in somno.

Ὑπερεξαπατάω, maximè decipio, vel insuper decipio. Plut. de sup.

Ὑπερήνωρ, supra modum virilis, fortis, item superbus & ferox. Theocr.

Ὑπερηνορέα, seu ὑπερηνορίη, ferocitas, superbia. Apoll. 3. Arg.

Ὑπέρημος, quasi desertus, non valde habitatus. Plut. in Pompeio.

Ὑπερκαταβαίνω, transcendo, supero, vt dicitur muros seu montem superare.

Ὑπερκορέω, supra modum satio. Theogn.

Ὑπερκυδής, inclytus, præclarus. Nic. in Ther.

Ὑπερμαχητικός, defensiuus, propugnatiuus. ex Met. Pyth.

Ὑπέρμεγας, valde magnus, vel ὑπέρμεγα valde magnum. Luci.

Ὑπερνότιος, superaustralis, australis. Dion.

Ὑπεροιδέω, valde intumesco. Lucian.

Ὑπερπετής, superuolans, agilis. Strabo.

Ὑπέρπικρος, valde amarus. Æsch. in Prom.

Ὑπερπλήθω, redundo, valde & vltra modum impleo. Sophocl. in Oedipo tyr.

Ὑπερπληρόω, supra modum impleo. Xenoph. Pæd. 8.

Ὑπερπλήρωσις, nimia repletio. Aetius lib. 6.

Ὑπερπολάζω, redundo. Strabo lib. 1.

Ὑπέρτηκτος, valde liquefactus, valde attenuatus. Ioseph.

Ὑπευνάω, concumbo. Nic. in Alexiph.

Ὑπηέριος, aërem habens, subdialis, vel etiam subobscurus. Apol. 4. Arg.

Ὑποβάπτω, submitto. Lucian. in somn.

Ὑποβρομέω, subfremo, submurmuro. Nic. in Alex.

Ὑπογλαυκίω, Theocr. idyl. 19. Ὄσσε δ' ὑπογλαυκεῦντι.

Ὑπογλώσσιος, qui sub lingua est. Aetius.

Ὑπόγλωσσος, loquaculus, qui plus æquo loquitur. Polemo in physiogn.

Ὑποδειπνέω, subconuiua sum alicuius, vt cùm quis non rogatus, ad cœnam proficiscitur, cum eo qui rogatus est. Lucian. in somno.

Ὑποδέκτης, exceptor, susceptor.

Ὑποδέρω, subexcorio, pelle aliquatenus denudo. Gal.

Ὑποδηλόω, submanifesto, subdeclaro. Plut. περὶ τύχης.

Ὑποδινέω, subuerso, subagito. Callim. in hymno in Delum.

Ὑποδοχεῖον, locus vbi quis excipitur, hospitium. Strab.

Ὑποεικτός, facilis ad audiendum, cedens. Oppian.

Ὑποιδέω, sub intumesco. Ælian.

Ὑποιδής, subtumidus. Galen.

Ὑποιμώζω, iam eiulo, apud me eiulo. Plut.

Ὑποκαταγκλείω, subconcludo, quodammodo concludo & circumuenio. Plutarch.

Ὑποκλονέω, subturbo, subagito. Hom.

Ὑποκλόπιος, ὁ, ἡ, furtiuus. In nou. const.

Ὑποκλύω, subaudio, κλύω. Apoll.

Ὑποκνάω, succido, ὑποκόπτω, κόπτω. Tryphiod.

Ὑπόκομψος, festiuus, bellus, elegans, ex Polem. in phys.

Ὑπολανθάνω, quodammodo lateo, suboccultor. Ælian.

Ὑπόλεπτος, subgracilis, subtenuis. Lucian.

Ὑπολιμώδης, subfamelicus. Plut.

Ὑπολογισμός, supputatio, ratiocinatio. Plut.

Ὑπομαλακίζομαι, submollesco, languidior fio. Xen.

Ὑπομαζίδιος, adhuc lactens, ὑπομάζιος. 3. Maccab.

Ὑπομέμφομαι, subconqueror, subexpostulo. Plut.

Ὑπόμωρος, aliquantulum stultus fatuus, μωρός. Lucian.

Ὑπονοθεύω, subnothio, subadultero. 2 Maccab.

Ὑπονωθρεύομαι, subliuidus sum. ex Gal. in Hag.

Ὑπόπελλος, subfuscus. Diosc. lib. 1.

Ὑπόπηλος, sublutosus, lutum habens sub. Lucian. in somno.

Ὑποπλήθω, subimpleo. Æl. var. hist.

Ὑποπλήσσω, succutio, percutio.

Ὑποπομπή, ὑποτροπή, incitatio, instigatio, impulsus. Æsch. in Persis.

Ὑποπορεύομαι, eo sub, subeo. Plut.

Ὑποπόρευσις, ingressus subterraneus, infernus ingressus seu iter. Plut.

Ὑπόρρινον, idem quod ὑπορρίνιον, herba quæ sub naribus enascitur. Ctes.

Ὑποσιγάω, subticeo. Æschin.

Ὑποσκιάς, vmbrosus, opacus. Nicand. in Ther.

Ὑπόσκληρος, subdurus, prædurus. Lucian.

Ὑποστολίζω, idem quod στολίζω. Plut.

Ὑποσυμβαίνω, inferior sum, remissior. Gal.

Ὑποσύμβολος, notas seu signa continens alicuius rei occultæ, ænigmaticus. Plut. symp.

Ὑποτίλλω, suboriot. Aratus.

Ὑποτετράγωνος, subquadrangularis, qui quodammodo accedit ad quadrangularem formam. Adamant. in physiogn.

Ὑπόσχομαι, polliceor, promitto. Hom. in hymno Mercurij, Καὶ τότε Μαιάδος υἱὸς ὑποσχόμενος κατένευσε, promittens annuit.

Ὑποχος, subditus. Æsch. in Persis.

Ὑψηλογνώμων, qui est elato & maximo animo, in bonam partem idem ferè quod μεγαλογνώμων.

Ὑψιβαίνω, altè gradior, in altum conscendo. Nonnus.

Ὑψικέλευθος, arduus, editus. Opp. lib. 4. de venatio.

Ὑψικρεμής, altè suspensus.

Ὑψινεφής, qui supra nubes est. Nonnus.

Ὑψίπεδος, altum solum habens. Pind. Isthm. 1.

Φ

Φαλανθίας, caluus. Luc. in philops.

Φιλαγαθής, amans bonum. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

Φιλάγλαος, comp. splendorem amans. Pind.

Φιλαγρέω, amicos venor, mihi comparo. Laert.

Φιλαθλητής, amator certaminum, amans athleticam exercitationem. Plutarch.

Φθισίμβροτος, hominum interemptor. φθισίβροτος etiam dicitur. Plut. in Lysandro.

Φιλάρματος, curruum studiosus. Pind. Isthm.

Φιλέγγυοι, qui sponsionibus seu fideiussionibus gaudet. Strabo.

Φιλέκδημος, qui peregrinandi studio & cupiditate tenetur. Strabo.

Φιλελεήμων, qui amat seu colit misericordiam, misericors.

Φιλένδοξος, ambitiosus, φιλένδοξος. Cicero ad Atticum.

Φιλέρως, amoris studiosus, qui amorem colit, eique dat operam. Lucian. in Amoribus.

Φιλεχθής, odiosus. Theocr.

Φιλεχθρέω, exerceo inimicitias. Salom. Prou. 3.

Φιλήνωρ, viros amans. Coluth. in rapt. Helenæ.

Φιλοβίβλος, studiosus librorum, qui libros amat. Strab. libro 13.

Φιλόβοτρυς, amans vuas, qui vuis supra modum gaudet & delectatur. Plut. symp.

Φιλογυμναίος, grauis, constans. Laert. in Polemone.

Φιλόγονος, amans fœtum, amans liberos. Ioseph. Maccab. 15.

Φιλογραφέω, pingendi studio teneor. Plut. lib. 1. contra Coloten.

Φιλοδάκρυος, idem quod φιλόδακρυς, qui libenter lacrymatur. Nonn.

Φιλοδέμνιος, amans cubilis. Opp. lib. 1. de Ven.

Φιλοκρινέω, optimè de morbis iudico. Lucian.

Φιλόκυνος, qui canibus gaudet & delectatur. Polemon.

Φιλόμαντις, studiosus artis diuinandi, astrologiæ studiosus. Lucian.

Φιλομειρακίσκος, adolescentium amori intentus. Laert.

Φιλομυθία, fabulandi studium seu fabularum. Strabo.

Φιλόνεος, qui iuuenum amore tenetur. Lucian.

Φιλόσιτος, tritici, frumenti cupidus. Xenoph.

Φιλοτεκνία, amor liberorum suorum. Plut.

Φιλοτέχνης, idem quod φιλότεχνος, artis aut artium studiosus, industrius, solers. Athen. & Plut.

Φιλυπόστροφος, qui lubenter, vel qui facilè redit. Hippoc.

Φοινικόπεδος, solum habens puniceum seu rubrum. Strabo.

Φοινικόπεζα, rubripes, rubros pedes habens. Cereris epith. apud Pind. in Olymp.

Φοινικοστερόπης, fulmine rubens. Pind. Olymp.

Φυγαίχμης, bellum fugiens, ignauus, timidus. Æschyl. in Persis.

Φυγόδεμνος, idem quod φυγοδέμνιος, apud Nonnum in Euang. Ioh.

Φυξάνωρ, fugam viris immittens, fugæ occasionem dans. Æsch. in Iast.

X

Χαλκοκάρης, ære noxius, ære perniciosus. Pind. Isthm. 5.

Χαμαιπετέω, humi cado. Pind. Nem. 4.

Χαμαιπιτυΐνος, exaiuga herba, vt χαμαιπιτυΐνος οἶνος, apud Dioscor.

Χειρίμβολον, immissio manus. Vlp.

Χειρότμητος, manibus excisus. Strabo.

Χρηστομαθής, qui bona, vtilia, & commoda didicit. Cic.

Χρυσάρματος, aureo curru insignis. Pind. Isthm.

Χρυσολύρης, auream lyram habens: in Orphei epitaphio apud Laert.

Χρυσέοπεπλος, ὁ, ἡ, aurea veste indutus. Pind. Isth.

Ω

Ωκύποινος, qui citò punit, qui citò vlciscitur. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

Ωδοποιός, poëta, propriè qui odas facit. In Epigr. in Anacreontis statuam.

Ωκυπορέω, celeriter eo, velox sum. Strabo.

Ωμοβορεύς, idem quod ὠμοβόρος. Nic. in Ther.

Ωμοβρώς, ῶτος, qui crudis vescitur, crudiuorus. Eurip.

ΤΕΛΟΣ

LEXICON GRÆCO-LATINVM.

A.

A Prima est apud Græcos litera quam vocāt ἄλφα, à prima Hebræorum Aleph. Præfixo articulo neutrius generis, in vtroq. numero declinatur, quū alioqui sit indeclinabile: idē & de reliquis est intelligēdū. ¶ Interdū est nota numeralis, significans primū, sicut βῆτα secūdū, γάμμα tertiū: & sic de cæteris. Peculiariter verò primus liber Iliados siue Odysseæ vocatus ἄλφα, secūdus βῆτα, tertius γάμμα, & sic deinceps. Vt autē hę literę, quū numerales sūt, ab aliis discernātur, lineolā illis qdā superponūt, aliꝗ accētū acutū. ¶ In Apoc. c. 1. ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἀρχὴ καὶ τέλος, dicitur Christus esse Α, ꝙ omniū rerum principio sit antiquior: dicitur esse Ω, ꝙ sit omni fine posterior, vt verè sua illi cōstet æternitas.

In cōpositione verò, multiplicē habet vsum. ¶ Aliquando est στερητικὸν (q.d. priuatiuū.) i. priuādi vim obtinet. vt βέβαιος, stabilis ἀβέβαιος, instabilis. sic κακὸς, ἄκακος. σοφὸς, ἄσοφος, γάμος, ἄγαμος. φθαρτὸς, ἄφθαρτος. Sic & in verbis, ἀδικέω, ἀπορέω, ἀχαριστέω, &c. Quòd si dictio, cui præfixū est α, à vocali incipiat, inter vtrāq. vocalē plerūq. interijcitur ν. euphoniæ gratia: vt in ἀνάξιος, ἄνισος, ex α & ἄξιος, ἴσος. Aliquando in hac significatione opponitur particulæ εὖ: vt εὔμορφος, ἄμορφος· εὔχαρις, ἄχαρις. ¶ Cōtra est aliquādo ἐπιτατικὸν (q.d. intēsiuū) h. e. vim addit significationi, vel magnitudinē, vel multitudinem denotādo, vt in ἀχανὴς, ἄβιος, ἄχυλος, ἄξυλος, &c. ¶ Interdū est ἀθροιστικὸν, q.d. coaceruatiuū seu collectiuum, vt in ἅπας, ἀολλεῖς. In his tamen potest α cēseri ἐπιτατικόν. In quibusdā etiā vocibus ὁμοῦ (i. simul) significare traditū est, vt in ἀδελφὸς, ἀκόλουθος &c. ¶ Interdū indicat similitudinē vel æqualitatē, vt volūt quidā in ἀδελφὸς, ἀτάλαντος, ἀγάλακτος, ἀτάλαντος. ¶ Interdū significat μόνωσιν, inquit Eusta. qui ἀμάζονας dictas esse vult quasi μονομάζους. Sic & in ἀπλοῦν, quod sonat μόνον πέλον, i. ἓν q. d. ἀπέλον. ¶ Interdū significat ὀλίγον, vel μικρὸν, vt ἀμαθὴς pro ὀλιγομαθὴς, sic ἀφυὴς pro μικροφυής. ¶ Aliquādo idē qd δὺς, vt ἄβαλος pro δύσβαλος, & ἀπείραλος pro δυσπείραλος, sic ἀδάμας quasi δυσδάμαστος. ¶ Aliquādo significat κακὸν, vt in ἀβουλος & ἀβουλία apud Sophoc. Et in ἄδωρος, vt ἄδωρα δῶρα apud eūdē. Sic in ἀφυὴς ἄξενος, &c. ¶ In vna eadēq. voce nōnūquā duplicē accipit interpretationē: interdū.n. vel στέρησιν vel κακὸν significat, vt in ἀκερδής. Aliquādo vel ἐπιτατικὸν vel ἀθροιστικὸν esse posse censetur: vt in ἀολλεῖς, ἅπας. In quibusdam vocib accipitur vel priuatiuè, vel pro ὁμοῦ: vt in ἄκοιτις, ἄλοχος. In aliis significat vel μικρὸν vel κακόν: vt in ἀφυής. Vbi verò nullū ex præcedētib. vsum habet, pleonasticū esse putatur: vt in ἄσταχυς pro στάχυς, ἀσταφὶς pro σταφὶς, ἀσπαίρω pro σπαίρω, ἀλαπάζω pro λαπάζω. ¶ Interdū α geminatur, & est aut vtrunq. priuatiuū: vt in ἀάατος apud Hom. ex nomine ἄτη, in ἀνάπηρος pro ἄπηρος ex πηρὸς, in ἀνάπυστος pro ἄπυστος ex πυνθάνομαι: aut est pri⁹ α ἐπιτατικὸν, & poster⁹ στερητικὸν, vt in ἀάσχετος, inq. Eust.

Ἅ, (cum spiritu aspero & accentu) articulus est postpositiuus neutr. gen. plur. nu. significans quæ: ab Ὅς, de quo vide suo loco. ¶ Est & pronomen possessiuum pro ἑά, sua: vt τὰ ἃ πρὸς δώματ' ἔχαστος, apud Homer. Sic ἃς pro ἑὰς etiam ponitur.

Ἆ (cum aspero & circumflexo) est adu. apud Dores significans, quò, ὅπη vt Theocr. Idyll. 13. Ὁ δ' ἆ πόδες ἆγον ἐχώρει. quò pedes ducebāt, ibat. ¶ Apud eūdē poëtā ἆ τάχος, scholiast. exp. κατὰ τάχος addēs subaudiendū esse imperatiuum ἔρχου. ¶ Est etiam aduerbium similitudinis apud Hom. Iliad. ζ. Αἲ κε χακὸς ἆ νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο: vbi tamen quædam exemplaria habent ὡς pro ἆ. ¶ Est & particula admirantis, inquit Suid.

Ἆ (cum tenui & circumflexo) vox est hominis succēsentis, quiritātis aut commiserātis, vt Lat. ah. hei, heu. Est etiā perterriti ac perturbati: vt Lat. ehem vel eho. Est & admirantis, vt Lat. vah, aut eho: vt sæpe apud Hom. Ἆ δειλέ, & Ἆ δειλοί, &c. Est etiam optantis, vtinam: vt testantur Hesychius, Suid. & Eustath.

Ἆ ἆ (geminatum, tenui & circumflexo notatum) aduerb. hominis perterriti, vel deterrentis, seu deprimentis, Aristoph. in Pluto ἆ ἆ, πλεῖν δ' ἆ δ' α μή μοι προσφέρε. Et in Vesp. ἆ ἆ, τί μέλλεις δρᾶν. Eurip. in Oreste, Ἆ ἆ τί δῆτα μέλλετ' ἐξαρεῖζετ' ἀθύρα πτεροῖς. ¶ Itē ἆ ἆ vel ἆ ἆ sæpe est dolētis atq. ingemiscētis aut quiritantis aduer. vt Lat. heu. heu. Eurip. in Rheso, Ἆ ἆ, ὁδυνώμα τείρει. & in Orest. Ἆ ἆ ἄδικος ἀδίκα τοῖ ἀρ' ἔλακεν.

Ἆ ἆ, aduerb. ridentis: vt & apud Lat. ha ha he. Eust.

ἌΑΖΩ Fut. άσω. Præt. ακα, exhalo, propriè calidum halitum efflo. Aristotel. in probl. sect. 34. φυσῶσι μὲν γὰρ ψυχρὸν, ἄζουσι ἢ θερμόν. * fictum à sono quem inter exhalandum edimus.

Ἀασμὸς οῦ ὁ exhalatio, halitus, calidi efflatio.

Ἀάτω vide in Ἀτάω. Ἀβάκιον, &c. in Ἄβαξ.

ἈΒΑΛΕ, vtinam. Hesych. ¶ Est etiam idem quod φεῦ, heu, vt in Epigr. Ἄβαλε χειμερίη με κατέκλυσε κύματα πόντου.

ἌΒΑΞ, ακος, ὁ, abacus. Persio est tabula in qua mathematici numeros, lineas, aut quasuis figuras seu digrammata ducunt. Pythagorica mensa, veteribus dicta, ex Martiani autoritate. Accipitur etiā pro quauis tabula calculatoria. vide ἀβάκιον. ¶ Itē abacus Macrobio, tabula aleatoria, siue alueus aleatorius, σανὶς πεττευτική, inquit Eustath. ¶ Itē tabula siue mensa, cui vasa quælibet ad vsū quotidianū cōparata imponebantur. Ammon. ¶ Itē canistrū, vt colligitur ex Poll. l. 6. c. 12. Numeratur etiam inter vasa siue instrumēta coquinaria, apud eūdē eiusdē lib. c. 13. ¶ Vitruuio abacus significat tabulā quandā, quæ supponitur epistyliis siue capitulis columnarum. Idē abacum in podiis vocat planitiē, quæ sedilis vicem præbet. ¶ Obseruatum & illud, solis latitudinem scienter abacum dici, eadem, qua discus notione, inquit Cæl. Rhod. ¶ Ἄβαξ pro ἄλαλος, vide in Βαζώ.

Ἀβάκιον, ου, τὸ, pro ἄβαξ, tabula calculatoria. Polyb. lib. 5. ὄντως γάρ εἰσιν οὗτοι παραπλήσιοι ταῖς ἐπὶ τῶν ἀβακίων ψήφοις. Hinc ortum, vt peritiam supputandi, quam Plato λογιστικὴν appellat, abacum vulgaris consuetudo vocauerit. ¶ Item tabula in qua Mathem. &c. vt suprà in Ἄβαξ. Plut. in Catone, καθάπερ ἂν ἀβάκιον τι τῶν γεωμετρικῶν περιαγόμενοι. ¶ Item vas ad ferenda opsonia commodum. Poll.

Ἀβακίσκος, ου, ὁ, tessella pauimenti, apud Athen. lib. 5.

ἌΒΑΡ, αρος, τὸ, placentæ genus, apud Æschylum.

ἌΒΡΑ, siue ἄβρα, ας, ἡ, ancilla, famula: quales matronæ ditiores ad honestiora ministeria domi suæ alunt, quibúsque vtuntur pedissequis. Eustathius annotat esse vocabulum ἐθνικὸν, à Græcis (vt & alia multa) vsurpatum. Legitur apud Menandrum in Pśeuderacle, & Genes. 24. Exod. 2.

ἉΒΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, mollis, effœminatus, delicatus: vt ἁβρότερος γυναικὸς, apud Lucianum. ¶ Item pulcher, cultus, elegans. Herodor. in Melpomene, Ἀγαθυρσοι ἢ ἁβρότατοι ἄνδρες εἰσὶ καὶ χρυσοφόροι τὰ μάλιστα. Dicitur & de re: vt ἁβραὶ κλίναι. Æliano apud Suidam. Et ἁβρὸς λειμὼν exp. καλὸς, τερπνὸς καὶ εὐθαλὴς, quoniam prata, quò floridiora & viridiora, eò sunt pulchriora. Ἁβρὰ τράπεζα exponitur πολυτελής. ¶ Item festiuus, lepidus. Luc. in Iudicio dearum. τὰ γὰρ τοιαῦτα κείνων τῶν ἁβρῶν μᾶλλον καὶ ἀστικῶν. ¶ Item magnificus, grauitatem præ se ferens, elatus: vnde ἁβρὰ βαίνειν apud Eurip. in Med. magnificè sese inferre. * Etymologicus deducit ex α priuatiuo & βαρὺς, vt sit quasi ἄβαρος, ὁ κούφως βαίνων. alij ab ἅπτω, vt sit q. ἀαφής, qui facilè tangi potest.

Ἁβρῶς, molliter, delicatè, festiuè, magnificè, &c. Eurip.

Ἁβρότης, ητος, ἡ mollities, deliciæ, luxus, Xenoph. Pæd. lib. 8.

Ἁβροσύνη, ἡ idem Eurip. Exponitur etiam ὡραιότης.

Ἁβρύνω, f. υνῶ, orno, splendidum reddo. Æschyl.

Ἁβρύνομαι, ornor, nitesco, cultum mihi comparo, Cū datiuo rei, Athen. lib. 12. εἰς ὃν ὁ τῶν γυναικῶν ἁβρύνεται κόσμος. Item glorior, insolesco, magnificè me infero. Plato in Apol. ἔγωγε καὶ αὐτὸς ἐκαλλυνόμην τε καὶ ἡβρυνόμην ἂν εἰ ἠπιστάμην (ταῦτα.

Ἁβρίζομαι, idem quod ἁβρύνομαι. Helych.

Composita.

Ἐναβρύνω, idem quod ἁβρύνω.

Ἐναβρύνομαι idem quod ἁβρύνομαι.

Πάναβρος, omnino mollis, omnino delicatus.

Πάδα:

Πόδ᾽ ἁβρὸς, qui mollibus delicatisque pedibus est. Themist.

ΑΒΡΟΤΗ, ης, ἡ. nox. Aliquando per se ponitur: aliquando cum nomine νύξ, & tum plenus est sermo: vt Il. ξ. εἰσόκεν ἔλθη Νὺξ ἀβρότη. * deriuatur à βροτὸς, i. mortalis, præfixo α priuatiuo, quòd noctu lateant mortales ἐν ᾗ βροτὸς οὐ προέρπει, inquit Eustath. i. in qua mortalis non prodit. Suidas autem παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι βροτῶν, i. quod priuata sit mortalibus. Alias etymologias vide apud Eustathium, & Etymol. (pecco.

Ἀβροτίσκω, F. ίσω, P. ηκα, noctu occurro. Hesych. Significat etiã

Ἀβροτήμων, ονος, ὁ, καὶ ἡ, peccator, peccatrix. Hesych.

Ἀβροτινὴ ἡ, peccatum, ἁμαρτωλὴ idem Hesych.

Ἀβροτάζω, F. ξω. P. χα, aberro in via, aut in nocte euagor. Il. κ. μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιιν, i. ne aberremus alter ab altero. vbi Eustath. ait ἀβροτάζειν esse aut τὸ βροτοῦ ἀποτυγχάνειν ἐν ὁδῷ, i. à mortali aberrare in via: aut τὸ ἐν ἀβρότῃ ἀποπλανᾶσθαι, i. in nocte euagari. Hesychius dicit, ἀπὸ τοῦ ἀποτυχεῖν τὸν βροτὸν τοῦ βροτοῦ μετὰ τὴν συνάντησιν, i. ex eo quòd homo ab homine aberret post occursum.

Ἀβροτάξις, εως ἡ, aberratio, deflexio de via Eustath.

Ἀμβροτεῖν, (assumpto μ) aberro, vt & ἀβροτάζω. Il. π. -ἴσχεσι μὲν Ἤμβροτον ἀλλήλων. Il. ε. Ἤμβροτες, οὐδ᾽ ἔτυχες. vbi annotat Eust. hæc prouerbialiter dici in eos, qui aberrant ab eo, quod sibi proposuerant: atque idem his duobus verbis significari ἐκ παραλλήλου: fierique ἤμβροτες vel ex ἀβρότω, per pleonasmum τοῦ μ vel ab ἥμαρτες, mutando α in ο, & traiiciendo ρ, nec non inferendo β, ad elegantiorem sonum, vt fit in γαμβρὸς, & in μεσημβρία, aliisque huiusmodi.

Ἀμβροτεῖν, cum μ, exp. ἁμαρτεῖν, & ἀποτυχεῖν βροτοῦ. Item κρύπτειν, apud Hesych.

ΑΒΡΟΤΟΝΟΝ, siue ἀβρότονον, ου, τὸ, abrotonum, herba seu plãta perpetuò virens: * sic nominata, διὰ τὸ πρὸς ὄψιν φαίνεσθαι ἁβρὸν καὶ ἁπαλὴν quòd aspectu sit mollis & tenera. Nicander in Ther. Ναὶ μὴν ἀβροτόνοιο, τό, τ᾽ ἄγριον οὔρεσι θάλλει Ἀργεννὴν ὑπὸ βῆσσαν. Vide Theophr. hist. plant. lib. 6. c. 7. apud quem annotant legi etiam ἀβρότονον, vide & Diosc l. 3. c. 29.

Ἀβροτόνινος & ἀβροτονίτης ου ὁ. confectus ex abrotono. vt ἀβροτόνινον ἔλαιον siue ἀβροτόνινον μύρον, apud Diosc. lib. 1. cap. 61. Et ἀβροτονίτης οἶνος, apud eundem lib. 5.

ΑΒΡΥΝΑ, τὰ, Hesychio συκάμινα μόρα. Sic & apud Athen. li. 2. Ἄβρυνα, συκάμινα ἃ καλοῦσιν ἔνιοι μόρα.

ΑΒΥΡΤΑΚΗ, ης, ἡ, barbaricum edulium, ex porris, cardamo, granis mali punici: & eiusmodi aliis quibus inest τὸ δριμύ. Theopomp. in Theseo, Ἥξει δὲ Μήδων γαῖαν, ἔνθα κάρδαμον Πλεῖστον ποιεῖται καὶ πράσων ἀβυρτάκη. Vtitur eo vocabulo & Menander in Cecryphalo, teste Suida: & Alexis apud Athen. lib. 3. Luc. in Lexiph. καρυκείαις annumerat hanc ἀβυρτάκην, itemque Plutarch. symp. 4.

Ἀγάαμαι, ἀγάζομαι, vide in Ἀγάω.

ΑΓΑΘΟΣ ου ὁ, bonus, probus: vt ἀγαθὸς ἀνήρ. & ἀγαθὴ γυνή. Plat. & Xenoph. Dicitur & de re, vt ἀγαθὸς οἶνος, ἀγαθὴ βουλή. ¶ Item fortis, strenuus. Il. ρ. Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε᾽ ἅπτεται ὅστις ἀφείη, Ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθός. Et Thuc. lib. 2. οἱ δὲ ἀγαθοὶ τιμῶνται τοῖς προσήκουσιν ἄθλοις ἀρετῆς. ¶ Item prudẽs. Apud Hom. Il. Ι. Μηδὲ σὺ τόσ᾽ ἀγαθός περ ἐὼν θεοείκελ᾽ Ἀχιλλεῦ, annotat Eustath. significare vel strenuũ vel prudẽtẽ. ¶ Ἀγαθὰ πράγματα, res secundæ, apud Thuc. lib. 3. In eadem significatione vsurpatur & ἀγαθὰ sine substantiuo. Xen. sic ἀγαθῇ τύχῃ. Lat. quod faustũ felixque sit. ¶ Ἀγαθὴ δαίς. Il. ψ, lautum & opiparum epulum. ¶ Item præstans, excellens, vt βοὴν ἀγαθὸς, apud Hom. Sic Xen. ἀγαθοὶ τὰ πολεμικά. Et pro eodem, ἀγαθοὶ πρὸς τὸν πόλεμον, apud Plut. & ἀνὴρ εἰς πᾶσαν ἀρετὴν ἀγαθὸς, apud eũdem. ¶ Itẽ peritus vel aptus: vt ἀγαθὸς στρατιώτης, ἀγαθὸς τοξευτής. ἀγαθὸς σκυτεύς. Et cum infin. ἀγαθὸς ἱππεύεσθαι. Plut. peritus equitandi. ¶ Item vtilis. Cum genit. Theophrast. ἀγαθὸς τῆς ἱερᾶς νόσου, vtilis aduersus comitialem morbum. Cum dat. vt Od. ρ. Αἰδὼς δ᾽ οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι. Et cum præpositione πρός: vt ἀγαθὸς πρὸς τὰ ἕλκη. Theophr.

Ἀγαθὸν, οῦ, τὸ (substãtiuè) bonum: vt ἀγαθὸν ὁ χρόνος οὐκ αὔξει προσγινόμενος. Cic. interpr. ipsum bonum crescendi accessionem nullam habet. Tradunt quidam ἀγαθὸν non præfixo articulo de quolibet bono vsurpari: at τὸ ἀγαθὸν, vel τἀγαθὸν de summo illo bono. ¶ Item commodum, emolumentum, vtilitas: vt ἐπ᾽ ἀγαθῷ τοῦ Κύρου. Xen. Pæd. 7. commodo Cyri. Itẽ Pæd. 3. σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ, ἢ σὺν τῇ σῇ ζημίᾳ. cum infin. Il. ω, ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι Μίσγεσθαι, vtile est, iuuat, confert. ¶ Ἀγαθὰ (plur.) opes, facultates, & cuiusuis generis bona. Xen. πολλαὶ δὲ ἅμαξαι πολλῶν ἀγαθῶν μεσταί. ¶ Pro beneficiis: vt ἀγαθὰ ποιεῖν vel ἐργάζεσθαί τινα beneficia cõferre in aliquem, apud Isocr. & Luc. ¶ Pro virtutibus & dotibus. Isocr. de pace. τοῖς γὰρ ἀγαθοῖς οἷς ἔχομεν ἐν τῇ ψυχῇ, τούτοις κτώμεθα καὶ τὰς ὠφελείας ἃς δεόμενοι τυγχάνομεν.

* Fit ἀγαθὸς ex ἀγαστὸς (quod est verbale ex ἄγαμαι seu ἀγάζομαι) abiectione σ, & mutatione τ in θ, inquit Etym. & Eust. Hic tamen ἄγαν hac voce includi tradit, atque ideò nullum nec comparat. nec superl. habere. Irregulares autem comparatiui sunt ἀμείνων, ἀρείων, βελτίων, κάρρων, κρείττων, λώων, χείρρων. Et superl. ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος, λῷστος.

Ἀγαθῶς, vtiliter. Hippocr.

Ἀγαθότης, ητος, ἡ, bonitas, probitas. Et pro θεότης (de Deo dictum) Greg. Ἀγαθωσύνη, idem. Rom. 15.

Ἀγαθικὸς, οῦ, ὁ probus, ἀγαθικὰ, proba, rectè & cum virtute facta vel dicta. Suid.

Ἀγαθύνω, F. υνῶ, bonũ efficio, beneficio afficio. Dionys. Areop.

Ἀγαθύνομαι bene affectus sum. Nehem. cap. 2. & Dan. 6.

Ἀγαθίζομαι, bona dico. Aristop. δεῖ τὰς ἑταίρας κἀγαθιζομένας λαβεῖν.

Ἀγαθὶς, ίδος, ἡ, Hesychio fasciculus fili seu staminis colligati, glomus. vnde ἀγαθῶν ἀγαθίδες, bonorum glomi, apud Poll. prouerbiũ de opib. extructis & affatim cumulatis: sũpta metaphora à glomere textorio, qđ ex plurimis filorũ cõuolutorum gyris constat. Apud Suidã legitur etiã ἀντ᾽ ἀγαθῶν ἀγαθίδες: qđ prouerbiũ esse dicit ἐπὶ τῶν εὖ πασχόντων ἀνθ᾽ ὧν εὐηργέτησαν πρότερον, ac si ἀγαθίδες essẽt aceruí seu cumuli bonorũ. ¶ Significat ἀγαθὶς etiam τὴν σπιθαμίδα. Eust. Hesych.

Composita.

Ἀνδραγαθία, ἡ strenuitas, fortitudo. Aristoph. in Pluto. Item actio digna forti viro. quasi ἀνδρὸς ἀγαθοῦ ἔργον. Xen. & Plut. Item officium viri boni, probitas.

Ἀνδραγαθίζομαι, fortem virum me præsto, fortiter me gero. Et probum virum me præsto. Thuc. l. 3.

Ἀνδραγαθέω, ῶ, idem, & quidem frequentius. Plut. ὁ δ᾽ ἐπικελευσάμενος ἀνδραγαθεῖν τοῖς περὶ αὐτὸν ἡγεμόσιν. Et cum accus. apud eundem, καὶ πολλὰ ἐν διαφόροις χώραις ἠνδραγαθηκέναι ἐκόμπαζε. Dicuntur viri ἀνδραγαθεῖν, ipsa autem res ἀνδραγαθεῖσθαι, i. fortiter geri.

Ἀνδραγάθημα, τὸ, facinus viri forti dignum, actio viri fortis, & res fortiter vel præclarè gesta.

Ἀνδραγαθητὴς οῦ, ὁ. qui facinora edit viro forti digna, virum fortem se præstans, fortiter se gerens.

Αὐτοάγαθος, ipse per se bonus. Greg. Naz. de Deo. (nus, honest.

Κἀγαθὸς, vt καλὸς κἀγαθὸς, id est, καλὸς καὶ ἀγαθὸς, bonus, stre-

Καλοκάγαθος, (id est, καλὸς καὶ ἀγαθὸς,) probus, bonus, honestus, qui est absolutæ & consummatæ probitatis. Aristot.

Καλοκἀγαθία ἡ, probitas, integritas & honestas. Xen. Apud Isocr. est καλοκἀγαθία τρόπων, morũ honestas seu integritas.

Καλοκἀγαθικὸς, οῦ, ὁ, vsurpatur pro καλοκἀγαθὸς, apud Plut.

Μισαγαθία, ἡ, odium bonorum, seu bonarum rerum.

Πανάγαθος, omnino bonus, optimus. Plat. epist. 8.

Πατραγαθία, ἡ, paterna strenuitas, patris aut patrum strenuitas & fortitudo. Plut. in Apoph.

Φιλάγαθος, amans bonorum. (tate carens.

Ἀφιλάγαθος, qui non est φιλάγαθος. Exponitur &, benigni-

Ἐπιχαιράγαθος, qui honestis delectatur studiis, & virtutem amplectitur, apud Strab.

Ἀγαῖος, ἀγαίομαι, &c. vide in Ἀγάω.

ΑΓΑΛΛΩ, F. λῶ, P. αλκα, orno, insignio, decoro. Plat. de leg. li. 11. ὡς ἐκεῖνον ἀγάλλουσι τιμαῖς. Aristoph. in Pace. καί σε θυσίαισιν ἀγαλοῦμεν ἀεί. * Eust. ex ἀγάω deductum vult. Alibi verò scribit ἀγάλλομαι dici quasi πρὸς αὐγὴν ἢ ἄγαν ἅλλεσθαι.

Ἀγάλλομαι, ornor, insignior, decoror: sed vsurpatur potius vt deponens, pro, exorno me. Il. σ. τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται. ¶ Item glorior: vt ἀγάλλομαι τούτῳ, vel ἐπὶ τούτῳ, glorior hac re, iacto hanc rem. Herod. Thuc. Xen. Et cum infi. apud eundem Xen. Hell. 6. ἀγαλλόμεθα βοηθῆσαι ἀνδράσιν ἀγαθοῖς. ¶ Item oblecto me re aliqua, gaudeo, exulto. Cum dat. rei. Od. ε, νῆες ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ. Xen. οἱ δὲ γεραίτεροι ταῖς τῶν νέων τιμαῖς ἀγάλλονται. Inuenitur & cum accus. Epigr. li. 4. Et cum infin. apud Non.

Ἄγαλμα, τὸ, ornamentum, oblectamẽtum. Hom. & Æschyl. ¶ Item simulachrum, statua, Herod. & Plat. Ponitur & pro imagine picta, inquit Suid. Apud Plat. ἀγάλματα. Cicero formas interpr. Vsurpatur & metaph. vt καρδίας ἄγαλμα, Syn.

Ἀγαλμάτιον, ου, τὸ, statua parua, imaguncula. Luc.

Ἀγαλματόω, ῶ, in statuam verto. Lycophr. in Alex.

Ἀγαλλιάω, ῶ, & ἀγαλλιάομαι, ῶμαι, frequentia sunt apud Eccl. scriptores pro exulto, lætitia gestio ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου. Luc. 1. Luc. 10. ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι. Id Act. 16. ἠγαλλιάσατο πανοικὶ πεπιστευκώς. Et Apoc. 19. χαίρωμεν καὶ ἀγαλλιώμεθα. Et 1. Pet. 4. χαρῆτε ἀγαλλιώμενοι. Greg. Naz. σκίρτησον καὶ χαρᾷ ἀγαλλιᾶσθε.

Ἀγαλλίαμα, τὸ, & Ἀγαλλίασις, εως, ἡ, exultatio. Luc. 1. καὶ ἔσται χαρά σοι καὶ ἀγαλλίασις. Greg. Naz. ἀνοιγέσθω ἡμῖν ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην κοαῖς θείαις.

Ἀγλαὸς, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Ἐπαγάλλομαι (compos. pro ἀγάλλομαι, exulto. Il. π. Μηδ᾽ ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι. Item superbior, efferor, μὴ ἐπαγάλλεσθαι δυναστείαις, apud Basil.

ἈΓΑΛΛΟΧΟΝ, lignum quoddam est, quod ex India atque Arabia deportatur, thuiæ ligno simile; odoratum, & gustum adstringens, vt inter alia tradit Diosc. lib. 1. cap. 21.

Ἄγαμαι, vide in Ἀγάω.

ἌΓΑΝ, aduerb. nimis, immodicè, supra modum. vt ἄγαν λυπεῖσθαι, apud Plat. nimis mœrere. ¶ Ponitur & pro valde, vehementer. Xenop. Pæd. 1. περὶ ἀφροδισίων οὐ διαλεγόμεθα πρὸς τοὺς ἄγαν νέους. ¶ Præfixo articulo induit formam nominis adiectiui, vt ὁ ἄγαν, nimius, immodicus, vel vehemens. Sic in fœm. ἡ ἄγαν, & in neutro τὸ ἄγαν. Idemque accidit cæteris aduerbiis.* In compositione aliquando ν amittit, aliquando in aliam mutat: vt ἀγακλής, ἀγάρροος, &c.

ἈΓΑΝΑΚΤΕΏ, τῶ, F. τήσω, P. τηκα, doleo, i. doloris sensu afficior. Diosc. lib. 5. c. 76. ἀγανακτεῖν τοὺς ὀδόντας ἐν τῇ γεύσει. ¶Item indignor, stomachor, ægrè fero. Et conqueror, Isocr. de Pace, ἀγανακτοῦμεν εἰ μὴ τὴν αὐτὴν ἐκείνοις τιμὴν ἕξομεν. Sæpe etiam dicitur ἀγανακτεῖν ὅτι τινί. Et cũ præposit. ὑπὲρ aut περὶ, in casu rē significāte. In casu autem significante personam, dicitur ἀγανακτεῖν τινι, & πρός τινα, & κατά τινος. ¶ Item gemo στένω, apud Plat. inquit Hesych.* Sunt qui ex ἄγαν & ἄχθομαι compositum dicant. Ego ex ἄγαν & ἄγομαι (frangor) cuius præteriti tertia persona ἆκται, deriuari posse existimo: doloribus enim frangi dicitur animus.

Ἀγανακτεῖσθαι dicitur voce media pro ἀγανακτῆσαι, Luc.

Ἀγανάκτησις, ιως ἡ, dolor, doloris sensus. Plat. ¶Item indignatio, stomachatio. Thuc.

Ἀγανακτητὸς, ὁ, ὁ, vnde ἀγανακτητόν, indignè ferendum, querendum. Plat.

Ἀγανακτικὸς, ὁ, ὁ, querulus, qui facilè queritur & ægrè fert casus incommodos. Plat.

Composita.

Διαγανακτέω, peræ grè fero, indignor.

Ἐπαγανακτέω, ῶ, indignor ob.

Προσαγανακτέω valde indignè fero. Hippocr. ep. ad Demag.

Συναγανακτέω ῶ condoleo. B.

Συναγανάκτησις, condolescentia, apud Aristot.

Ὑπεραγανακτῶ supra modũ indignor, vehemẽter stomachor vel conqueror. Et ὑπεραγανακτῶ τοῦτο pro ἀγανακτῶ ὑπὲρ τούτου.

Ἀγαλίς, vide in Ἄγω, i. frango.

Ἀγανὸς, vide in Γαῦος. At ἄγανος in Ἄγω, i. frango.

Ἀγάομαι, vide in Ἀγάω.

ἈΓΑΠΆΩ, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, amo, diligo. De honesto & inhonesto amore vsurpatur. Xen. apomn. 1. τὰς πόρνας ἀγαπῶντας μᾶλλον ἢ τὰς ἑταίρας. Dicitur aliquando ἀγαπῶ τοῦτο ἀντὶ ἐκείνου, vel ἀγαπῶ τοῦτο πρὸ ἐκείνου, præfero hoc illi. Et pro eodem ἀγαπῶ τοῦτο περὶ πλείονος τοῦ ἐκείνου. Item ἀγαπῶ μᾶλλον δόξαν ἢ χρήματα. Et cum infin. ἀγαπῶ τοῦτο ποιεῖν. Aristot. Oecon. 2. ἀγαπῶντας τὰ τείχισμα φέρειν. ¶ Item amicè & hilariter accipio Od. ψ. Οὐ γὰρ σ' οὐ τὸ πρῶτον ἐπεὶ ἴδον ὧδ' ἀγάπησα. ¶ Item osculor, vt ait Eust. ¶ Item ἀγαπᾶν, contentum esse, & pro satis esse, sufficere. Plut. in Public. ἀγαπᾶν τὴν δευτέραν τάξιν, secundo loco contentum esse. Et Thuc. lib. 6. ἐν ἀγαπητῶς τῆς ἐν τῷ παρόντι εὐτυχίας. Et cum dat. Luc. ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι. Sic ἀγαπῶ τοῖς δεδικασμένοις, acquiesco arbitrorum sententiæ. In qua signif. ἀγαπῶ idem est cum ἀρκοῦμαι. Et cum infin. ἀγαπήσας λαβεῖν ταῦτα apud Herodian. Et cum partic. Luc. ἀγαπῶ συνὼν μιᾷ.

Ἀγαπάομαι, ῶμαι, amor, diligor. Aristot. Rhet. 1. Nonnunquam de amore venereo: vnde ἀγαπώμενος & ἀγαπωμένη pro, ἐρώμενος & ἐρωμένη, amasius & amasia seu amica Luc.

Ἀγάπημα τὸ, dilectio. Item res seu persona quæ diligitur. Crates philos. in quodam Epigr. χαῖρε θεὰ δέσποιν' ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀγάπημα.

Ἀγάπησις, ἡ, pro ἀγάπη. Plut. ἀγάπησις ἐρωτική, q. d. dilectio amatoria.

Ἀγαπησμὸς ὁ, ὁ, idem cum ἀγάπησις, Suid.

Ἀγαπητὸς, ὁ, ὁ, dilectus, charus, vel amabilis, gratus, iucundus. Arist. Eth. li. 9. c. 12. τοῖς ἐρῶσι τὸ ὁρᾶν ἀγαπητότατόν ἐστι. ¶ Exp. & vnicus: vt Xen. παῖς ἀγαπητὸς, & παρθένος ἀγαπητή. Et Homer. ἀγαπητὸς υἱός: filius certè qui vnicus est, magis diligitur. ¶Item ἀγαπητόν ἐστι, cum infin. boni consulendũ est. Aristot. Eth. lib. 9. cap. 10 ἀγαπητὸν ἐὰν καὶ φίλους ὀλίγους εὑρεῖν, i. bene nobiscum agi putandum est, si vel paucos inueniamus amicos.

Ἀγαπητῶς, gratè, amabiliter. Plat. interdum cupidè & libenter. Dem. Item satis, sufficienter. Herodian. δεῖ δὲ ἀγαπητῶς ἕκαστον ἔχειν τοῖς αὐτοῦ, oportet vnumquemque suis contentum esse.

Ἀγαπητικὸς, vim diligendi habens. Hesych.

Ἀγαπητέος, ὁ, ὁ, amandus. Plat. de Rep. lib. 2.

Ἀγαπητέον, subaud. ἐστι, interdum dicitur pro, acquiescendum est, contentum esse oportet.

Ἀγάπη ἡ, amor, dilectio, charitas. Plut. Item ἀγάπαι, communia Christianorum conuiuia, sic vocata quòd retinendæ mutuæ charitatis caussa essent instituta. Iust. epist. vide Tertul. ¶ Item ἀγάπη, pro φίλημα. Eustath.

Ἀγαπάζω, apud poëtas pro ἀγαπῶ amo. Musæus, ἀγάπαζε μιλήσονα θεσμὸν ἐρώτων. Item comiter & blandè atque hilariter aliquem excipio, beneuolentiæ signa alicui exhibeo, amplector seu amplexor. Od. π Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει. ¶Eurip in Phœn. vsurpauit pro procurare, ἐπιμελείας ἀξιόω. νέκυν τοῦ παιδὸς ἀγαπάζων ἐμοῦ, &c. cadauer condens seu procurans, exequias præbens.

Ἀγαπάζομαι, idem cum ἀγαπάζω, Od. χ.

Composita.

Ἀμφαγαπάω, deamo, valde amo, charissimum habeo. poeticum.

Ἀμφαγαπάζω, idẽ. Ἀμφαγαπάζομαι, voce media, pro eodẽ.

Περιαγαπάω, valde amo.

Ὑπεραγαπάω, idem quod ἀμφαγαπάω. Herodian. li. 1. ὑπερηγάπα δὲ αὐτὸ ὁ Κόμμοδος. vtitur & Dem.

ἈΓΑΡΙΚΌΝ, ὁ, τὸ, agaricum: radicis seu potius fungi arboris nomen apud medicos: de qua Diosc. initio libri 3. & Plin. l. 25. cap. 9. Est & ἀγαρικὸν μέλαν, lethalem vim habens: de quo rursum Diosc. in præfatione libri 6.

ἈΓΑΣΥΛΛΊΣ, frutex vnà cum radice, vnde Ammoniacum liquorem eliciunt, vt tradit Diosc. lib. 3. cap. 98.

Ἀγαυὸς, &c vide in Ἀγάω.

ἈΓΆΩ, γῶ, F. άσω, P. ακα, (quod magis est in vsu) Ἀγάομαι ὦμαι, demiror, cum stupore miror, stupeo. Od. π, Οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον οὔτ' ἀγάασθαι. ¶ Item pro inuideo vel μέμφομαι, teste Eustath. Od. ε. Οἵ τε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι. ¶Idem Eust. ann. significare etiam odisse, apud Hom.

Ἄγη, ἡ, admiratio, stupor, obstupefactio. Od. γ. ἄγη μ' ἔχει. Sic & Od. π. Apud Tragicos, honor, veneratio. Hesych.

Ἀγαῖος, ὁ, ὁ, admirabilis, item inuidiosus. Suid. Hes. Etym.

Ἀγητὸς ὁ, ὁ admirabilis, stuporem excitans. Il. ε. εἶδος ἀγητός. Et Plut. in Pericle. χρήμασιν ἦν ἀγητός.

Ἀγαυὸς, ὁ, ὁ, (Æolicè pro ἀγαὸς, à γάω, secundum alios tamen à γαίω) admirabilis, præclarus illustris. Hes. Item venerandus, σεμνός, Eust. Il. γ. κήρυκες ἀγαυοί.* Ponitur pro superbo & arrogante, apud Hom. ἀγαυοὶ μνηστῆρες.

Ἀγαυόμαι, admiror. Opp Hall. 4. Εἶδος ἀγαυόμενοι πολυήρατον.

Ἀγαυρὸς, vide in Γαῦρος.

Ἀγάω, pro θαυμάζω, admiror, inquit Eust. Idem alibi exp. ἐκπλήττω, obstupefacio, vel perterrefacio. ¶ Item exp. alibi & μέμφομαι, succenseo, indignor.

Ἀγαίομαι, vsitatius est quam ἀγαίω & significat etiam, admiror, inquit Etym. Od. υ. ἀγαιόμενοι κακὰ ἔργα, exp. χαλεπαίνοντες, alij μεμφόμενοι ¶ Idem succenseo, indignor, vel inuideo. Cum dat. Hesiod. in Erg. Τῷ δ' ἤτοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, vbi tamen exponitur etiam μέμφεται, item ὀργίζεται. Et cum accus. Plut οὐδ' ἀγαίομαι θεῶν ἔργα, neque deorum opera inuideo. ¶ Item inuideo, φθονοῦμαι, Suid.

Ἄγαμαι, idem in prosa quod in carmine ἀγάομαι, vel ἀγαίομαι admiror. Construitur cum accus. vel rei vel personæ. Dicitur enim ἄγαμαι σου τὸ φρόνημα, & ἄγαμαι σε τοῦ φρονήματος, (subaudito aduerbio ἕνεκα,) i. admiror tuã prudẽt. a. vel admiror te ob tuã prudentiã. Et cũ genit. Plut. ἀγάμενος τῆς παρρησίας. Sic & Dem. ἀγασθείς τι τοῦ ἀνδρὸς ὃ ἔχει τῆς ἀρετῆς; Vide & ἀγάζομαι infra. ¶ Item laudo, probo. Plat. ἄγαμαι σου τὴν ἀπόκρισιν. ¶Afferuntur & aliæ significationes pro indignor, inuideo, reprehendo: quæ pertinent potiùs ad ἀγάζομαι, ex quo sumit hoc verbum sua tempora.

Ἀγαμένως, mirabiliter, mirificè, cum admiratione: vt ἀγαμένως λέγειν. Aristot. Rhet. 3.

Ἀγάαμαι, poëtico pleonasmo dicitur pro ἄγαμαι, Od. π. Οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον, οὔτ' ἀγάασθαι.

Ἀγάζομαι, eiusdem cum præcedentib. significationis & originis à quo hęc tempora frequentia sunt apud poëtas (quædam & apud oratores) præt. imperf. ἠγαζόμην, Fut. ἀγάσομαι, aor. 1. ἠγάσθην, aor. med. ἠγασάμην. Et part. ἀγασάμενος, ἀγασθείς, ἀγασσάμενος, & poëticè ἀγασσάμενος. Significat igitur admiror, suspicio, Variè cõstruitur. Cum accus. rei. Il. θ. Μῦθον ἀγασσάμενοι. Sic Isoc. in Paneg. ἀγασθέντες τὴν ἀρετὴν αὐτῶν. Et cũ dat. rei, Xen. Pæd. 6 ἀγασθεὶς τοῖς λόγοις. Iūgitur & personę casib. genitiuo: Xen. ἀγασθεὶς τε αὐτὸν καὶ ἐπιθυμίας φίλος αὐτῷ εἶναι. Vel dat. Xen. apud Suid. ἄγαν τινὶ ἀγασθῶ τοῦ στρατηγοῦ pro, θαυμάσω τινα inquit. Vel accus. idq; frequẽtissimè. Il. γ τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο φώνησέν τε. Sic Xen. Pęd. 7. ἀγασθεὶς τὴν γυναῖκα. Interdũ iūgitur casib. rei & personę simul. Xen. ἠγάσθην αὐτὸν τῆς πρᾳότητος. vel ἠγάσθην τὴν πρᾳότητα αὐτοῦ. ¶ Itẽ veneror. Anth. epig. li. 1. σὲ μὲν χρυσαυγὲς νηοί, Ὡς θέμις ἢ τλήμων Ἥλιος ἠγάσατο. ¶ Itẽ indignor, succẽseo. Il. ν. ἔφατο ποσειδάων ἀγασθείς Ἡ μὲν. Et cũ acc. Od. β. ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα. vbi volũt quidã subaudiri διά. ¶ Itẽ inuideo. Il. ψ. ἀγασσάμενοι περὶ νίκης. Et cum accus. rei. Od. δ, Ἀλλὰ τὰ μὲν που μέλλεν ἀγάσσασθαι θεὸς αὐτὸς. Vide & ἄγαμαι, supra.

Ἄγασμα, ατος, τὸ, veneratio, vel qđ veneramur. Suid Hesyc Eustath.

Ἀγαστὸς ὁ, ὁ, ὁν, admirabilis, admiratione summa dignus. Xen. Hell. 2. ἐκεῖνο γένοιτο τῶν ἀνδρῶν ἀγαστόν. Apud Hom. εἶδος εἶναι

ξον, vel ἐκπλακτικὸν, i. stuporem afferens: vel ἐπίφθονον, inuidiosum Eustath.

Ἀγαθὸς, Ἀγάλλω, Ἀγὸς, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Composita ex Ἄγαμαι & ἀγαςὸς.

Ἀξιάγαςος, admiratione dignus, admirabilis. Syn.

Ἐξάγαςος, admirandus, Hesych.

Ἐπάγαμαι, admiror ob.

Ὑπεράγαμαι, demiror, vehementer & supra modũ miror. Suid.

Ἀγγεῖον, &c. vide in Ἄγγος.

ἈΓΓΑΡΟΙ, Persico vocabulo, à Græcis tamen postea recepto, dicebantur regum nuntij seu tabellarij: tabellarij qui ex successione literas perferunt. Solebant enim reges Persarum certis stationibus dispositos habere tabellarios & nuntios, quorum alter alteri traderet mandata, vt ita celeriùs perferretur. Æschylus ἄγγαρον πῦρ, adiectiuè dixit pro ignibus, quibus aliquid nuntiatur. ¶ Ponitur ἄγγαρος latiùs etiam pro quouis, qui aliquid baiulat: exponitúrque ἀχθοφόρος, ἐργάτης, ὑπηρέτης. ¶ Neutro autem genere ἄγγαρα dicuntur οἱ ςαθμοὶ, hoc est, mansiones ac diuersoria in quæ οἱ ἄγγαροι peracto diei penso diuertebant.

Ἀγγαροφορέω, baiulo veluti ἄγγαρος. Suid. Eust.

Ἀγγαρεῖος, idem cum ἄγγαρος.

Ἀγγαρεύω, cogo seu adigo ad ministerium ἀγγάρων præstandum. Interpres Matt. cap. 5. annotat ἀγγαρεύειν esse cogere ad currendum, vel, ferendum aliquid: quoniam cursoribus illis Persarum, quos ἀγγάρους vocabant, fas erat cuiusuis equos vel naues, aut ipsos etiam homines rapere ad cursum, vt hodie apud Turcas. Idem Matth. cap. 27. simpliciter accepit *pro*, cogo, adigo, compello.

Ἀγγαρευτὴς, οῦ, ὁ, qui aliquid angariat & cogit ad cursum aut aliquod aliud seruitium obeundum. Hesych.

Ἀγγαρεία, ἡ, dicitur officij illius præstatio. hoc est: quum quis ad currendum vel baiulandum aliquid adigitur. Et coacta ac inuita seruitus, & seruitium quod aliquis vi adactus obit. Legitur in Pand.

Ἀγγαρεῖον, ου, τὸ, dicitur ipse cursus angarorum, pro quo Ionicè dicitur ἀγγαρήϊον. Herodot. lib. 8.

ἈΓΓΈΛΛΩ, λῶ F. κα. nuntio, nuntium affero. Dicitur ἀγγέλλω σοι τόδε, hoc tibi nuntio Hom. & Thuc. Et apud Plut. in parall. ἀγγέλλειν ἐς τὴν πόλιν νίκην. Participium ἀγγέλλων, nuncians, qui nunciat. Ponitur interdum pro ἄγγελος. Herod.

Ἀλέω fit ἀνλέω & καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀγγέλλω, mutato ν in γ, inqt Etym. Eustathio autẽ ἄγγελος videtur ab ἄγω deduci.

Ἀγγέλλομαι, nuntior. Dicitur ἀγγέλλεσθαι aut res, aut persona, de qua nuntius adfertur. Thuc. Xen. ¶ In voce media pro ἐπαγγέλλομαι, polliceor. Soph. in Aiace, Τεῦκρον δ' ἀπὸ τῆς δ' ἀγγέλλομαι. Ἄγγελμα, τὸ, nuntium. res quę nuntiatur. Herod. 7. τὸ ἀπόρρητον καὶ κρυπτὸν ἄγγελμα.

Ἄγγελος, ὁ, καὶ ἡ, nuntius, nuntia. Xen. Pæd. 2. τὸ μὲν δ' ἄγγελον, ἐπιςείλας τοῦτο ἐπεμψε. Et Il. ω ἄγγελος μήτηρ. Sic ἄγγελος Ἶρις, Il. 6. ¶ Pro nũtio Dei, καὶ ἐξουσίαι. Phil. de mundo. Et Naz. ¶ Item pro ἄγγελμα seu ἀγγελία, nuntium, nuntius. Thuc. 7.

Ἀγγελικὸς, κὴ, κὸν, angelicus, ad angelum pertinens. Greg. Naz. Ἀγγελικαὶ δυνάμεις. ¶ Ἀγγελικὴ, saltatio quædam, quę inter pocula exercebatur. Athen. lib. 14.

Ἀγγελίης, ου, ὁ, poet. idem quod ἄγγελος.

Ἀγγελιώτης, ου, ὁ, idem. Callim. & Musæus. Et fœm. gen. ἀγγελιῶτις, ιδος, ἡ, nuntia. Callim. ¶ Ἀγγελιῶτις τάξις, dixit Areth. in Apoc. pro ἀγγελική. (Ἀγγελίειρα θεῶν.

Ἀγγελίειρα, ἡ, itidẽ poet. pro nũtia. Orph. in hymno Auroræ,

Ἀγγελία, ἡ, nuntium vel nuntius, i. res quæ nuntiatur. Thuc. 3. ἦλθε μὲν καὶ ἀπὸ τῆς Ἐρυθραίας ἀγγελία. ¶ Item mandatum à nuntio perlatum. Il. ο ἀγγελίην φέρειν. Et Luc. ἀγγελίας διαφέρειν. Item rumor, fama. Thuc. lib. 6. ὡς νῦν αὖ αἱ ἀγγελίαι δηλοῦσι τῶν. ¶ Pro religione, secundum quosdam, apud Herodot. lib. 1. χρησμαντικὴν καὶ ἀγγελίην, exp. primas partes in consulendo oraculo & referendo.

Composita ac primum ex ἀγγέλλω & verbalib. cum præposit.

Ἀναγγέλλω, annuntio, renuntio, nuntio expono, refero, narro, Cum datiuo rei & accusatiuo personæ, sicut ἀγγέλλω.

Ἀναγγέλλομαι, nuntior, nuntius de me affertur. Plut. in pericle. ἀνηγγέλθη τεθνηκὼς αὐτός.

Ἀπαγγέλλω, idẽ quod ἀναγγέλλω. Il. ι, ἀπαγγείλας δὲ τάχιςα Χρυσὸν μῦθον Δαναοῖσι. Sic Xen. ἀπαγγεῖλαι τῷ Τυδεῖ τὸν Καμλεῖ. Et ἀπαγγέλλω ὅτι ταχινά. Plut. ἀπαγγέλλω εἰς ὑμᾶς, Demosth. Dicitur & ἀπαγγέλλειν περί τινος. Plut. ¶ Item renuntio, vt legati faciunt à legatione redeuntes. plut. ¶ Pro denũtio, vt ἀπαγγέλλω σοι ἀγῶνα, affertur ex Libanio, pro, denũtio tibi litem. ¶ Item pronuntio. enuntio. i. ceptum mentis eloquor. Dem. ὡς εἰς ταῦτ' ἀπαγγέλλοντα ὥστε τὸ δεῖν παραςῆσαι τοῖς ἀκούουσι. Item memoriter recito. Synes.

Ἀπαγγέλλομαι, pro ἀγγέλλομαι, Plat. Xen. plut. Et voce media pro ἀπαγγέλλω. Plat. Pol. lib. 2.

Ἀπαγγελία, ἡ, enuntiatio, pronũtiatio, Videtur sumi ab Hermog. pro ἑρμηνεία. Significat etiam recitationem quæ fit memoriter, Syn.

Ἀπαγγελτὴρ ῆρος, nuntius, index. In Auth. Epigr.

Ἀπαγγελτικὸς, enuntiatiuus. Affertur ex Seneca, & τὸ ἀπαγγελτικὸν, pro enuntiatione.

Διαγγέλλω, nuntio circunquaque, vel per diuersa loca diuulgo, Plut. in Cam. ἡ φήμη διαγγέλλουσα τὴν πρᾶξιν εἰς τὰς πόλεις. A Bud. exp. etiam, denuntio, effero, prodo. ¶ Item pro edico, vel indico, vt ἐπαγγέλλω. Herodian. li. 1. τῆς δὲ ἐξόδου διαγγελθείσης. Διάγγελος, internuntius, Bud.

Εἰσαγγέλλω, renũtio, refero. Xε. Pęd. 8. εἰσαγγείλατε πρὸς ἐμέ. ¶ Itẽ defero, postulo, accuso, in 1ª voco. Isoc. καὶ ἔλυσε, Εἰσαγγέλλειν εἰς τὴν βουλὴν λέγοντες ὡς ὁ πατὴρ μου, &c. Et εἰσαγγεῖλαι, p delatore, apud Iseũ. Dicitur & εἰσαγγέλλειν περί σου. Plut. Εἰσαγγέλλομαι, renũtior, referor. Dẽ. Itẽ deferor, accusor. Dem. Plu.

Εἰσαγγελία, delatio, accusatio. De quibus autem criminibus peculiariter diceretur. Εἰσαγγελία, vide Harpocr. & Pollucem.

Ἀπεισαγγελίας φεύγων δίκην citatur ex Plut. in Moral. pro, criminis læsæ maiestatis reus.

Εἰσαγγελεύς, έως, ὁ, qui nũtiat aduẽtũ alicui⁹. Peculiariter dicitur de eo qui apud regẽ aut principẽ hoc munere fungitur nũtiandi ei alicuius aduentum, & illũ ad eum admittendi. Bud. admissionalẽ vocat. ἀνδ' εἰσαγγελέος, apud Herodot. & Luc. ¶ Item delator ppriè ὁ τὰ δημόσιον καὶ μεγάλων μηνυτής, inquit Suid.

Εἰσαγγελτικὸς, ad εἰσαγγελίαν pertinens. Poll.

Ἐξαγγέλλω, renũtio, certiorẽ facio. Propriè est nuntiare iis, qui foris sunt, ea, quę int⁹ fiũt. Plat. ἵν' ἐξαγγέλλοιεν τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ τὰ πειρατα. In malã partẽ interdũ, ἐξαγγέλλειν τὰ ἀπόρρητα efferre arcana seu secreta, vel prodere, euulgare. Dem. Phil. 1. Sic Plut. in Themist. ἐξαγγέλλειν εἰς τοὺς πολλούς. Itẽ nũtio, seu nuntium perfero, seu iussa perago. apud Xen. Pæd. 7. ¶ Item enũtio, indico. idẽ quod ἑρμηνεύω & ἀπαγγέλλω. Herm.

Ἐξάγγελτος, ὁ, καὶ ἡ, de quo nuntius allatus est, detectus, patefactus per nuntium. Thuc.

Ἐξαγγελτικὸς, nuntiatiuus. Apud Aristot. in probl ἐξαγγελτικὸς τῆς διανοίας, qui ad intelligentiam referri potest.

Ἐξάγγελος, ου, ὁ, καὶ ἡ, propriè qui vel quæ nuntiat, iis, qui foris sunt, ea quæ intus fiunt, Hesych. & Amm. Sumitur & generalius. Thuc. 8. αὐτὸς προφθάσας τῷ ςρατεύματι ἐξάγγελος γίγνεται. ¶ Item index, qui in fabulis est nuntius aliquid de scena afferens: vt in Trachiniis nuntius Deianiræ.

Ἐξαγγελία, ἡ, nuntiatio, vel nuntium. Item euulgatio. Item enuntiatio. ἑρμηνεία. Hermog.

Ἐπαγγέλλω denũtio, indico: vt, ἐπαγγέλλω πόλεμον, vel πολεμεῖν Polyb. Sic Thuc. ςρατιὰν ἐπαγγέλλειν ἐς τοὺς ξυμμάχους. ¶ Itẽ denũtio & cõdico, h. e. cõstituo. Plut. in Demetr. ἐπεὶ δὲ εἰς Λακεδαίμονα ἧκεν αὖθις ἀλλήλοις ἐπήγγελλον ἐς εἰσόδους. ¶ Itẽ denũtio & edico. Cũ infin. Dem. πρὸς Μακάρτ. ἐπαγγέλλεται ὁ δήμαρχος τοῖς προσήκουσιν ἀναιρεῖν καὶ θάπτειν. ¶ Itẽ edico, pronũtio. i. promitto in publicum. Herodian. τῷ τε δήμῳ τὰς νομὰς ἐπηγγείλε. i. congiaria pronuntiauit. ¶ Item indico, profiteor, vel significo me velle. Xen. Pæd. 8. πολλάκις δεόμενοι οὐκ ἐπαγγέλλουσιν οἱ φίλοι τοῖς ἑταίροις. i. sæpe amici non significant in rebus necessariis quid sibi opus sit. Item defero, nomen alicuius defero. vt ἐπαγγέλλειν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας.

Ἐπαγγέλλομαι denũtior, indicor, cõdicor. vt δεῖπνον ἐπηγγελμένον, cœna cõdicta. Itẽ, pmittor, ὡς ἐπὶ τῷ ἐπηγγελμένα, ὥστε τὰ ἐπηγγελμένα neq; pmissa, neq; minæ, Greg. Itẽ deponẽs signif. posco, vel significo me velle, significo quid mihi opus sit, quod vim habet verecũdę petitionis. Dem. p cor. ἀλλ' ἂν αὐτὸς ἐπαγγείλαιτο ὡς ἑκὼν μὲν ὅτι Φιλίππου δ' εἶναι. ¶ Item dep. polliceor. Polyb. 5. ἐπαγγειλάσθαι δὲ Πτολεμαῖος αὐτοῖς ἀφ' ὧν εἰ τὰ ἄλλα τριάκοντα. Et Xε. ἐπαγγέλλομαι διδάξειν, polliceor me docturũ. ¶ Itẽ profiteor, vt ἀρετὴν ἐπαγγέλλομαι. Itẽ edico. Xε. Apõ l. 1. Itẽ ἐπαγγέλλομαι ἐπί τινι, vẽdito me, glorior. Xen. Oecon.

Ἐπάγγελμα, τὸ, pollicitatio, promissio, Isoc. Item professio, Plat.

Ἐπαγγελτικὸς, ad promissionem pertinens.

Ἐπαγγελτικῶς, per promissionem. B.

Ἐπαγγελία, denuntiatio. Item promissio. Plut. Et sæpe in nouo Test. Item genus quoddam accusationis, apud Poll.

Decomposita. Ἀνεπάγγελτος, non denunciatus, non indictus. vt πόλεμος ἀνεπάγγελτος, Polyb.

Αὐτεπάγγελτος, sua sponte aliquid faciens. Isocr. ad Dem. αὐτεπάγγελτος ἐν τοῖς καιροῖς τοῖς φίλοις βοηθῆς, vltro subuenias, non expectes dum rogeris. (Plut.

Κατεπαγγέλλομαι, polliceor, vel etiã effusè pmitto. Dem. & Καταγγέλλω, interdum idẽ quod ἀγγέλλω, vel ἐξαγγέλλω, nũtio. in Actis Apost. sæpè p annũtiare. ¶ Itẽ indico. vt καταγγέλλειν πόλεμον, Plut. ¶ Et pro obnũtio. vnde καταγγελεὺς, & κατάγγελος. ¶ Itẽ defero, accuso. Herod. δ' ἄλλοι δ' ἐπὶ τοὺς καταγγέλλοντα.

Καταγγέλλομαι, patefio per nũtiũ. Itẽ indicor. Itẽ accusor.

Κατάγγελτος, patefactus per nuntium. Thuc.

Καταγγελεὺς, annuntiator, denuntiator. Act. Ap. cap. 17. Exponitur & obnuntiator.

Κατάγγελος, obnuntiator. Plut.

Decomposita. Ἀκατάγγελτος, non indictus. vt ἀκατάγγελτος πόλεμος, Plut. idem quod ἀνεπάγγελτος.

Ἐκπαραγγέλλω, pro παραγγέλλω, Plut.in Rom. ἐκπαραγγείλας ἀγῶνας, qui ludos indixit.

Προεπαγγέλλω, prænuntio, antè denuntio. Act.c.3.& 2.Cor.9.

Μεταγγέλλομαι, promitto. (μετάγγελος ἀθανάτοισι.

Μετάγγελος, internuntius, seu nuntius. Il.ο. Iris dicitur θεοῖσι

Παραγγέλλω, denũtio, condico, vt constituentes solent. Plat.in Phæd. παραγγείλαμεν ἀλλήλοις ἥκειν ὡς πρωιαίτατα εἰς τὸ εἰωθὸς ἦ ἠκομεν. ¶ Παραγγέλλω ἐπὶ τὸ δεῖπνον, apud Luc. cõdico cœnã, inuito ad cœnã. ¶ Ita in Pand. Græcis, mulier prægnans post diuortiũ dicitur παραγγέλλειν τῷ ἀνδρὶ, quũ marito denuntiat se prægnantem esse ex eo: & maritus ἀντιπαραγγέλλειν, quũ ex se prægnantẽ esse negat. ¶ Παραγγέλλειν εἰς δίκην, diẽ dicere in iudiciis publicis, denuntiare iudicium. ¶ Item iubeo, impero, denuntio hoc esse faciendũ. Xen. Pæd. 6. παραγγέλλει τοῖς ἑαυτοῦ ἐφεδρεύειν. Et παραγγέλλειν denũtiare dicitur quũ milites per manus dãt præceptũ imperatoris. παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα, edicere suis vt arma capiant. Xen. ¶ Et pro interdico. Act.c.5. Itẽ denuntio, i. accerso amicos. Lys. pro Eratost. φόνος γάρ τοι γε εἰ πρῶτα ἦν, οὐκ ἂν δοκῶ ὑμῖν τοῖς ἐπιτηδείοις μεθ' ἡμέραν παραγγεῖλαι, ἵν' ὡς ἀσφαλέστατα μετ' αὐτὸς εἰσῄειν. Hinc factũ (inquit Bud.) vt παραγγέλλειν petere significet, i. ambire magistratũ, ἢ δεξιοῦσθαι. Denuntiabãt enim amicis & eos accersebant ἐπὶ τὸ συναρχαιρεσιάζειν. Plutarc. οἱ τὰς ἀρχὰς παραγγέλλοντες, ἐκεῖνον ἐχρῶντο χορηγῷ. Idem in Cæsare, ἀντιπράγματος δ' οὐδὲ ἐνῆν αὐτῷ παραγγέλλειν εἰς ὑπατείαν ἀπόντι, διὰ τῶν φίλων. Alicubi etiã apud eundem παραγγέλλειν dicitur absolutè qui ambit, & est cãdidatus. ¶ παραγγέλλω εἰς ἄνδρας, referor in virorum numerum, virilem togam sumo. Syn.

παραγγέλλομαι, vnde τὸ παραγγελλόμενον, quod imperatur, mandatum, vt παραγγελλόμενα ποιεῖν. Xenoph.

παράγγελμα, τὸ, præceptum, Xen. Est etiam interdictum vetitúmque, Dem & pro hortamento consilióque. Isocr. ad Dem.

παραγγελματικὸς, præceptiuus, denũtiatiuˢ, itẽ adhortatiuˢ.

παραγγελματικῶς, præcipuè, denuntiatiuè, tanquam præcipiendo vel denuntiando. Exponitur & adhortatiuè.

παραγγελτικὸς, præceptorius. Item prohibitorius. Bud.

παράγγελσις, præceptum, mandatum, vel ipse præcipiendi actus. Xen. & Plat.

παραγγελία idem. Arist. eth. 2. Itẽ ambitus, prehẽsatio, petitio magistratus cũ prehẽsatione. App. Itẽ ambitus vel preces amicorum pro reis causam dicentibus. Dem. de falsa leg.

Decomp. Ἀντιπαραγγέλλω vide παραγγέλλειν, de muliere dictum. ¶ Item competitor sum alicui magistratum petenti. Appia. πομπηΐου εἰς τὴν ὑπατείαν ἀντιπαρήγγελλε Δομίτιος. ¶ Ἀντιπαραγγελία ipse actus τοῦ ἀντιπαραγγέλλειν, siue de marito dicatur, siue de competitore.

Ἀπαράγγελτος, sine mandato, sine cohortatione. Polyb.

Συμπαραγγέλλοντες competitores, apud Dionys. Hal. c.

Περιαγγέλλω, nuntio circumquaque. Thuc. περιαγγέλλοντες στρατιὰν ἐπαγγέλλειν. Idem lib. 2. ναῦς τε περιήγγελλον καὶ τὰ ἄλλα per vrbes denuntiabant. περιαγγέλλομαι, vt παρασκευὴ ἡ περιαγγελλομένη κατὰ πόλεις apud eundem Thuc. lib. 4. apparatus bellicus qui per vrbes denuntiatur.

Προαγγέλλω, prænuntio. Xen. Pæd. 3. εἰ μὲν θεοὶ μάχην ἐπεδήλου

προάγγελμα & προάγγελσις, prænũtiatio. (προαγγέλλει

Προάγγελος, prænuntius vel prænuntia. προάγγελοι καὶ πρόδρομοι νόσων. Plut.

Προσαγγέλλω, nuntio vt ἀγγέλλω. ¶ προσαγγέλλειν ἑαυτοῦ, deferre se, ipsum apud Luc.

προσαγγελεὺς emissarius B.

προσαγγελία nũtium, pro ἀγγελία, apud Polyb. exp. & προσαγγελία ab Hesych.

Συναγγέλλω, simul nuntio.

Συνάγγελος, qui vnà mittitur nuntius.

Ὑπαγγέλλω, q.d. clàm nuntio. Musæus. Νεύμασι λαθρίδιοισιν ὑπαγγέλλουσα Λεάνδρῳ.

Ὑπάγγελτος, patefactus, detectus, manifestus, apud Suid.

Alia composita ex Ἄγγελος & ἀγγελία sine præpositione.

Ἀνάγγελος, nuntio carens. Apud Suid. Ἀνάγγελος μάχη, pugna nuntio carens, i. ex qua ne vnus quidem euasit nũtius cladis futurus.

Ἀρχάγγελος, archangelus, qui angelicam functionem primus (exequitur.

Αὐτάγγελος, qui sibi nuntius est, qui sine aliorum opera sua ipse nuntiat. Thuc. lib 3. αὐτάγγελοι δ' αὐταὶ ἰδοῦσαι.

Αὐτάγγελτος, nũtiˢ, qui rei interfuit, qui nõ alio vtitur nuntio. Arria. 4. αὐτάγγελτοι τῆς ἁλώσεως ἐλθόντες. (Plut.

Εὐάγγελος, lætus & faustus nuntius, qui fausta nuntiat. Eurip. &

Εὐαγγέλιον, ου, τὸ faustũ felixq. nuntiũ, lætũ nuntiũ. App. de nece Ciceronis, τῷ Ἀντωνίῳ εὐαγγέλιον διαφέροντες. veteres plurali numero sæpiˢ vsurparũt. ἐπ' εὐαγγελίοις ἐστεφανωμένος κῆρυξ. Aristides, τῶν εὐαγγελίων χάρις. Luc. gratia quę habetur pro nũtio. ¶ Peculiariter aũt εὐαγγέλιον κατ' ἐξοχὴν dicitur à Christianis annũtiatio insignis illius beneficij a Christo in humanũ genus collati, quũ sua ipse morte illud à morte æterna liberauit. Interdum per metonymiã pro historia ipsa de Christo accipitur, cuiusmodi Euangelia quatuor numeramus. Interdum etiam ipsam doctrinæ Euangelij promulgationẽ declarat. vt 1. ad Cor. 9. ἐκ τοῦ εὐαγγελίου ζῆν. Et ad Cor. 10. Sic eiusdem epistolæ 8. ¶ Item præmium quod datur lætum afferenti nũtium, Od. ξ. v. 152. εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω. Et Ω. γῆρας ὅτ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τοῦτ' ἀπέτισα. Plut. opusc. Vtrũ Athe. &c. εὐαγγέλιον ἐκ φιδίου κρέας ἀπέστειλαν. ¶ Itẽ εὐαγγέλια plur. nu. sacrificiũ ob lætũ nuntiũ. Isocr. in Areop. ἐπὶ ταῖς τοιαύταις πράξεσιν εὐαγγέλια μὲν δὶς ἤδη τεθύκαμεν. Xẽ. Ἑλλ. 1. ἔθυε τὰ εὐαγγέλια.

Εὐαγγελικὸς, euangelicus, ad euangelium pertinens.

Εὐαγγελίζω & εὐαγγελίζομαι, lętũ nũtiũ affero, læta nũtio. Vox media vsitatior est apud veteres scriptores, quã actiua. Aristop. in Equit. λόγους ἀγαθοὺς φέρων εὐαγγελίσασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι. Aliquando simpliciter exp. nuntio. In qua signif. adiunctum habet accus. Antiphon. ὅς περ τῷ πατρί σοι μεγάλας εὐτυχίας εὐαγγελιζόμενος. ¶ Item εὐαγγελίζομαι, victoriã nũtio. Bud. ex Luc. ¶ In sacris literis significat annuntiare Christi doctrinam, quæ εὐαγγέλιον dicitur κατ' ἐξοχὴν. Interdum absolutè, vt 1. Cor. 9. Interdum cum accus. vel personæ, vt Act. 8. vel rei, vt Act. 10. Gal. 1. & Act. 5. Interdum cum dat. vt ad Rom. 1. Ponitur etiam passiuè, vt 1. Pet. 1. & ad Heb. 4.

Εὐαγγελιστὴς, οῦ, ὁ, Euãgelista. Sic vocãtur in nouo Testamẽto qui erant secundi ab Apostolis, quósq; illi tanquã asseclas & collegas habebant in fungendo suo munere promulgandi Euangelij, ideoque nulli ecclesiæ erant addicti: vt ad Eph. 4. Postea verò ædificatis iam ecclesiis, quum & Apostolorum & Euangelistarũ munus desiisset, translatũ est nomẽ ad quatuor illos historiæ Christi scriptores, ac peculiariter Ioanni tributum pro cognomine, vt ab altero Ioanne distingueretur.

Θεαγγελεὺς, qui promulgat vel denuntiat solennitates quę πανηγύρεις dicuntur.

Ἰσάγγελος angelis par & æqualis aut similis. Luc 20. cap.

Ἰσαγγέλως, vt ἰσαγγέλως βιοῦντες apud Areth. non aliter ac angeli.

Κακάγγελος, malus nuntius, mala nuncians.

Κακαγγελία, malus nuntius.

Κακάγγελτος Soph. dicit τὰ κακὴν ἀπαγγελίαν ἔχοντα.

Παλιναγγελος nuntius, qui postquam nuntiauit quod iussus est, ad eum redit à quo missus est. vide Hesych. (Aristoph.

Ψευδάγγελος, nũtiˢ mẽdax, falsa nũtiãs. ὁ ψευδὴ ἀγγέλλων, apud

---

ἌΓΓΟΣ εος τὸ, vas quodlibet, velut dolium mulctra, vrna, &c. Il. β. Ὅτε γλάγος ἄγγεα δεύει. Aristot. de mundo εἴ τις ἐξ ἄγγους ἡ σφαῖραν, &c. in prosa tamen sæpius vsurpatur ἀγγεῖον.

Ἀγγεῖον, ου τὸ, vas, conceptaculum. Plut. ἀγγείοις τε βροχυστόμοις. Et Diosc. ἀγγεῖον ὀστράκινον, vas fictile. Apud Herodotum dicuntur etiam ἀγγήια (Ionicè pro ἀγγεῖα) in quæ reconduntur pecuniæ κατάθεσις τῶν χρημάτων τὰ ἀγγήια. Apud Aphrod. Probl. lib. 2 ἀγγεῖα ἰατρικὰ exp. medicinales cucurbitæ. ¶ Item ἀγγεῖον pro vena, quæ est conceptaculum siue receptaculum sanguinis. Vnde ἀγγειολογία. Gal. ad Glauc.

Ἀγγειώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, vasis formam vel vasis capacitatem habens. Et substantiuẽ τὸ ἀγγειῶδες, capacitas tanquam vasis.

Ἀγγειδίον, ου, τὸ, diminut. vasculum. τὸ μικρὸν ἀγγεῖον, Suid.

Composita.

Ἐξαγγίζω, euacuo è vase. Hippocr.

Καταγγίζειν, in vas defundere vel condere. Diosc.

Κενεαγγία, & Ionicè κενεαγγείη, ἡ, vasorum vacuitas, & inanitas; & peculiariter vasorũ corporis, pro, inedia, fames, Hippoc. Pollux l. 6. c. 6. scribit Plat. comicum dixisse & κενεαγγίαν. γεῖναι.

Κενεαγγικὸς, vt κενεαγγικὰ πάθη, apud Hipp. i. lẽ qđ κενεαγγία.

Κενεαγγικῶς, eorũ more quib. vasa sũt vacua. in Coac. prog.

Κενεαγγεῖν habere vasa vacua & inania. Hippocr. A Gal. exponitur etiam ἀσιτεῖν.

Μεταγγίζω, in aliud vas fundo. Latini elutriare dicunt, decaulare, deplere & transfundere. Græci synonymo verbo ἠθμεῖν, Diosc. Μεταγγισμὸς, οῦ, ὁ, elutriatio, decapulatio. Diosc.

ἈΓΕΙΡΩ, F. ερῶ F. ἤγερκα, & Att. ἀγήγερκα (ab ἄγω, vt vult Eustathius & Etym.) cõgrego, colligo. Hom. Il. γ. πολλὸν ἐπιπλεύσας ἐρίηρας ἑταίρους ἀγείρας. Thuc. ξυμμάχους τε ἀγείροντες: sed frequentius συναγείρω in prosa dicitur. ¶ Item pro, mendicando colligo, mendicorum more colligo, corrogo, circulatorũ more peto. Cum accus. rei. Od. ρ. ὡς ἂν πύρνα καὶ μνηστῆρσιν ἀγείροι. Eust. annotat hinc esse ἀγυρτάζειν, & ἀγύρτης & ἀγυρμός. Et cum datiuo personæ. Luc. ὡς ἀγείροντι τῇ μητρὶ συναυλεῖν. Sic & Plut. ἀγείρειν τοῖς θεοῖς. ¶ Item vagor victoriæ aut rei talis causa: vt refert Eust. ex Ælio Dionys.

Ἀγείρομαι, congregor, colligor. Hom. ¶ Ἀγέρεσθαι θυμὸν ἐς φρένα, dicit idem, vt Lat. recolligere se, vires, animum. Il. χ.

Ἀγερμὸς, οῦ, ὁ, & Ἄγερσις ἡ, collectio, congregatio. Poll.

Ἀγερέθω, poët. pro ἀγείρω, congrego, cogo. (ρεθοντο.

Ἀγερέθομαι, congregor. Il. α. ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο.

Ἠγερέθομαι, ομαι, item poët. pro ἀγείρομαι. Il. κ. ἵνα γάρ σφισι πέφραδον ἠγερέθεσθαι.

Ἀγρόμενος part. per syncopẽ pro ἀγειρόμενος, cõgregatus, qui cõgregatur. Od. θ. ἔμπλειντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἕδραι ἀγρομένων.

Ἀγορά, Ἄγυρις, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita, ac primùm ex ἀγείρω cum praeposit.

Ἀναγείρω, colligo, congrego.

Εἰσαγείρω vel ἐσαγείρω pro ἀγείρω, colligo, congrego.

Εἰσαγείρομαι, colligor, congregor. Od. ξ. ἐσαγείρατο λαός. Itē actiua signif. pro recolligo: vt, ἐσαγείρατο θυμόν. Il. ο & φ.

Ἐπαγείρω, itidem pro ἀγείρω. Il. α, λαοὺς ἐπαγείρειν. (ποιεῖται.

Ἐπαγερσίς, idem quod ἄγερσις. Herod. ἐπαγερσιν τῆς στρατ

Περιαγείρω circunquaque congrego, vndiquaque colligo.

Περιαγείρομαι à circūfluentium multitudine circūdor. Plat. Poll. lib. 5. ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαγειρόμενοι ἀθληταί.

Συναγείρω, itidem pro ἀγείρω. (congregor. &c.

Συναγείρομαι, idem. Od. ξ. ὅτε ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς. Itē

Alia composita formata tanquam ab ἄγρομαι syncopen passo pro ἀγείρομαι.

Αὐτάγρετος, ὁ καὶ ἡ, quē qs p suo arbitrio eligit & cepit. ἐ αὐτόθεν ἀγρόμενος. Od. π. Εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι.

Ζωγρέω, ῶ, vegeto, viuifico. quasi ζωὴν ἀγείρω, inquit Eust. vide & in comp. ex Ἄγρα.

Ἱππαγρέται, in Lacedæmoniorum rep. ab equitatu congregando dicebantur viri tres ætate florentes, qui ab Ephoris eligebantur, vt tradit Xenoph.

Παλινάγρετος. Eust. exp. ὁ ἐν μεταμελείᾳ ἀνάπαλιν ἀγρόμενος. Dicitur παλινάγρετον qđ reuocatur, retractatur, qđ reuocari, retractari pōt. Il. α, οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλὸν &c.

Πάναγρον, ου, τὸ, retis genus: quasi τὸ πάντα ἀγεῖρον, vel πάντοθεν ἀγρόμενον, quòd vndique contrahatur ad comprehendendam prædam. vide & in comp ab Ἄγρα.

Συναγρόμενος pro συναγειρόμενος, vel συναγερθείς, cōgregat⁹.

Ἀνδράγρια, quomodo huc pertineat, vide in com. ab Ἄγρα.

Aliud genus compositorum ab ἠγερέθομαι formatorum.

Θυμηγερέω idē qđ θυμὸν ἀγείρω. Od. η, Ἐν δ' ἐπέβην θυμηγερέων.

Ὁμηγερέες congregati simul. Il. α, Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο.

Νεφεληγερέτης ου ὁ. nubes cogens. Iouis epith. apud Hom. ὁ νεφέλας ἀγείρων. vide & in comp ab Ἐγείρω.

Στεροπηγερέτης, qui fulgur suscitat. Itidem Iouis epith. Hesych.

Πρωτογερέων, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

-ἈΓΕ´ΛΗ, ἡ, armentum, grex. Propriè boum, apud Hom. qui passim dicit βοῶν ἀγέλη, vt Il. λ, & σ. Od. μ. Vtitur & sine hoc genit. Od. ξ, Δώδεκ' ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι τόσα πώεα οἰῶν. Apud eūdem dicitur etiā de equis. Il. τ, ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἐλάσαντες θεράποντες ἀγαυοί. Dixit etiā λύκων ἀγέλην. Bianor in epigr. ¶ Dicitur & de auib⁹. Sic Soph. in Aiace πτηνῶν ἀγέλαι. Et Aristot. de perdicibus loquens. καθ' ἀγέλην gregatim ¶ Dicitur & de hominibus, vt Lat. grex. Sic Pind. παρθένων ἀγέλα. Et Athen. ἀγέλη μειρακίων.* Etym. deducit ab ἄγω, i. duco.

Ἀγέληθεν, ex armento, è grege, Apoll. Rhod. (Phil.

Ἀγεληδόν, gregatim Iliad. π. Et metaph. turmatim, aceruatim.

Ἀγελήτης, ου, ὁ armentalis, qui est ex grege, vt βοῦς ἀγελήτης.

Ἀγελαῖος, ου ὁ, idē. vt βοῦς ἀγελαία, Od. κ. Et ἀγελαῖα ζῶα, quę Cic. cōgregata & congregabilia vocat. quidā gregalia, alii socialia interp. apud Arist. Pol. 1. vbi his opponūtur σποραδικά. ¶ Itē triuialis, vilis, vt ἀγελαῖοι ἰχθύες ἀγελαῖοι λίθοι ἀγελαῖαι ἰσχάδες Hesych. Suid. Eust. Et ἀγελαῖοι ἄρτοι, Athen. Dicitur & de hominib. vt Lat. gregarius vt ἀγελαῖοι βροτοί, Hoc. in Panath.

Ἀγελαιών, ῶνος, ὁ, locus armenti, locus in quo pascitur armentum: vel in quo stabulatur. Suid.

Ἀγελαστίς, ίδος, ἡ, congregatilis. Athen. lib. 7.

Ἀγελάζω, f. σω, congrego. (ται & αἱ τρυγόνες. &c.

Ἀγελάζομαι, cōgregor, aggregor. Arist. ἀγελάζονται δὲ αἱ φάτ-

Composita.

Ἀτιμαγέλας, ου ὁ, Hesyc. exp. ὁ ἀτιμάζων καὶ τῇ ἀγέλῃ μὴ συμπαρατεταγμένος i. qui spernit gregē & ab armēto se abgregat. in Epigr.

Ἀτιμαγελέω ῶ gregem sperno, armentum fastidio, seorsum pascor à grege. Quidam vertunt, abarmentor, abgregor. Aristot. hist. an. lib. 9. cap. 31. ἀπόλλυνται καὶ οἱ ταῦροι, ὅταν ἀτιμαγελήσαντες ἀποπλανηθῶσιν ὑπὸ θηρίων.

Συναγελάζω, idem quod ἀγελάζω. Exp. & consocio.

Συναγελάζομαι, itidem pro ἀγελάζομαι. exp. gregatim viuo, apud Arist. de anim. lib 2.

Συναγελασμός, aggregatio, armenti siue gregis in eundem locum congregatio. Item consociatio in Geop. (γελαῖα.

Συναγελαστικός, cōgregabilis. vt συναγελαστικὰ ζῶα, quę & ἀ-

ἈΓΕΌΜΑΙ, vide in ἄγω, duco.

Ἀγερμός, &c. vide in Ἀγείρω.

Ἀγερέθω in Ἀγείρω.

-ἈΓΕ´ΡΩΧΟΣ, ου ὁ καὶ ἡ, superbus, insolēs. aut valde honoratus. Apud Hō. ἀγέρωχοι dicūtur Τρῶες, Il. γ. Et Ῥόδιοι, Il. β. Apud Plut. in Attox. οὐδὲ σεμνὸν οὐδὲ ἡσυχαῖον. ἀλλὰ τραχὺ καὶ ἀγέρωχον εἶχε. Eustach. ἀγερώχους scribit dici quasi ἀξιοῦντας ἄγαν γέρας ἔχειν, vt ἀγεράοχος in ἀγέρωχος contractū fuerit. Quidā hominē incompositis morib. & ostentatorē sic appellare solent. vt sit translatio ab eo quod elatū est & leue, vt sit ἀγέρωχος quasi ὁ ἄγεσθαι ῥᾳδίως ὑπὸ ὄχων, i. quē facilè vehat currus. Idē Eust. ait Periclymenū ab Homero dici ἀγέρωχον, quasi ἀγόμενον ῥᾳδίως καὶ χεόμενον εἰς ὃν ἂν βούλοιτο quod videlicet in quodlibet animal & quamuis arborē se transformare posset. Hesych. verò tradit Rhodios dictos esse ἀγερώχους, quòd quum insulares essent, extrinsecus ex continente ἀγείραντες ὄχλον (i. congregantes cibaria) vitam tolerabant. Sunt qui putent in prosa vertendum ferox. Apud Etym. est, παρὰ τὸ ἄγαν αὐχεῖν, aut παρὰ τὸ ἄγαν γεραίρειν. (φάνως.

Ἀγερώχως superbè, ferociter. Poly. 2. ἀγερώχως καὶ λίαν ὑπερη-

Ἀγερωχία ἡ, superbia, ferocia, Philostr. Item pro strenuitate, apud eundem.

Ἄγημα, vide in ἀγέομαι, inter der. ab Ἄγω, i. duco.

Ἀγής, ἀγίζω, &c. vide in Ἄγος, Ἀγητήρ, in Ἄγω, duco.

Ἀγινέω, vide in Ἄγω i. duco.

-ἍΓΙΟΣ, ου, τὸ, sanctus. Item purus, venerandus, pius. Plut. in Probl. τῇ δὲ τιμῇ παύσαν αὐτὸ ἱερὸν καὶ ἅγιον καὶ ἄσυλον. ¶ Ἅγιον, τὸ (substantiuè) ἅγια ἁγίων. sancta sanctorum, locus templi sanctissimus, apud septuaginta interpr. Pro quo apud Paulum dicitur simpliciter ἅγια.

*Etym. dicit ab ἅζω fieri ἅζιος, deinde ἅγιος. Alij formare malunt ab ἄγος significante rem sacram. Sunt & qui deducant ab α priuat. particula & γῆ, quasi à terrenis rebus segre-

Ἁγίως, sanctè. (gatus.

Ἁγιότης, ητος ἡ, sanctitas sanctimonia. Pro quo & ἁγιοσύνη vel potius ἁγιωσύνη dicitur apud D. Paulum.

Ἁγιόω, ῶ, sanctifico sanctum reddo.

Ἁγιάζω, σω, sanctifico consecro item veneror.

Ἁγιάζομαι, sanctificor, consecror.

Ἁγιασμός οῦ ὁ, sanctificatio: purificatio. Greg.

Ἁγίασμα, τὸ idem. Suidas accipit pro templo, in Psal. Dauid.

Ἁγιαστία ἡ, sanctitas, sanctimonia. Chrysost.

Ἁγιαστήριον ου, τὸ, exp. sanctuarium.

Composita.

Καθαγιάζω, consecro. Suid.

Πανάγιος, omnino sanctus vel purus.

Τρισάγιος, ter sanctus, sanctissimus Damasc. Τρισάγιος ὁ θεός.

-ἈΓΚΑΙ, αἱ, vlnæ inusitatus nominatiuus *secundum quosdam,* à quo est accus. ἀγκάς apud Poëtas. vt ἀγκὰς ἑλεῖν, Od. λ, in vlnas sumere. vlnis complecti. Et ἀγκὰς ἔχειν. Il. ξ, habere in vlnis, amplecti. Alij tamen ἀγκάς aduerbium esse putarunt, eiusdē formæ cum ἀνδρακάς & ἑκάς.* Ety. ex ἀγκών deducit.

Ἀγκάζω, vel potius ἀγκάζομαι, voce media, in vlnas sumo, vlnis amplector, vlnis attollo. Il. ρ, οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο ὕψι μάλα μεγάλως.

Ἀγκάλη, ἡ, vlna. Ex ἀγκαί factum interiecta syllaba αλ ita scr Eust. Luc. in dial. Nept. & Nereid. ἀγκάλας καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. Vsitatius est plurali numero ἀγκάλαι Sic Xen. Pæd. 7 ἐν ταῖς ἀγκάλαις περιφερόμενοι αὐταῖς ἀγαπῶντες. Dicuntur etiam λιμένων ἀγκάλαι, sinus portuum.

Ἀγκαλιδόν q. d. vlnatim, vel vlnari quadam complexatione. amplexabundè. Eust.

Ἀγκαλίζομαι, vlnis amplector, in vlnis gesto. Ἀγκάλισμα, τὸ qđ vlnis amplexamur, vel qđ in vlnis gestamus. apud Luc.

Ἀγκαλίς, ίδος, ἡ idē apud poëtas quod ἀγκάλη. itidēmq. vsitatior est plur. num ἀγκαλίδες, sicut & ἀγκάλαι. ¶ Itē manipulus Plutarcho interprete. fasciculus quem in ἐν ἀγκάλαις gestare possis Plut. in Romulo vide Hesych. Poll. & Eust.

Ἄγκαλος, idem quod ἀγκαλίς, fasciculus. Hom.

Composita ex ἀγκάλη & deriuatis.

Ἐναγκαλίζομαι, Bud. interp. amplexabundè gesto, amplector, accipio in vlnas, vlnis complector. Greg.

Εὐάγκαλος, ου ὁ & ἡ. quem facilè complecti possumus. Itē portatu facilis. Æschyl. Ælian.

Παραγκαλίζομαι, idē quod ἀγκαλίζομαι. ¶ Dicūtur baiuli & calones παραγκαλίζεσθαι, quum de onere suo aliquid subducunt. Poll.

Παραγκάλισμα, τὸ, res quam amplexamur. Apud Sophoc. in Antig. γυνὴ κακὴ dicitur ψυχρὸν παραγκάλισμα.

Προσαγκαλίζομαι, idem esse videtur Polluci quod ἀγκαλίζομαι siue ἐναγκαλίζομαι.

Ὑπαγκάλιος παῖς puer qui in vlnis gestatur apud Suid.

-ἌΓΚΙΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, hamus Od. δ. ἰχθυάασκον γναμπτοῖς ἀγκίστροισι piscabantur vncis hamis. Et Luc. in Tim. ἡ πενία δὲ ἔμπαλιν ἰξώδης τε καὶ εὐλαβής, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα. ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχεσθαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥᾳδίως ἀπολυθῆναι, i. hamos permultos ex omni corporis parte exertos habet. &c. ¶ Capitur & pro quouis vnco, secundum quosdam.* Etym. ab ἄγω deriuat. Forsan quia hamo educuntur pisces.

Ἄγκιστρος pro ἄγκιστρον, apud Basil.

Ἀγκιστρόω, ῶ, f. ώσω, hamo capio. Ἠγκιστρωμένος, hamo capt⁹. Syn. Et per metaph. qui ita detinetur vt elabi seu effugere nō possit. velut, hamo captus piscis. Apud Plut. ἠγκιστρωμέναι ἀκίδες τῶν οἰστῶν, humanæ cuspides sagittarum, pro hami formā habentes.

Ἀγκιστρωτός, οῦ, ὁ, hamatus, hami formam habens. [bentes.

Ἀγκιστρίον

Ἀγκιστρεύω, hamo piscor. Itẽ cum accus. pro ἀγκιστρόω, adhamo, interprete Bud. ¶ Per metaph. est Hesychio θηρεύειν, venari & δελεάζειν, inescare, quia δέλεαρ, hamo præfigi solet.

Ἀγκιστρεία, ἡ, piscatio quæ fit hamo, hamatilis piscatus, apud Plat. de leg.

Ἀγκιστρευτὴς, hamiota. Ἀγκιστρευτικὴ (sub. τέχνη) ars piscandi, ars hamatilis. Poll.

ἈΓΚΟΙ̂ΝΗ, ἡ, vlna. & frequentius ἀγκοῖναι in plur. idem quod ἀγκάλαι, vlnæ. Poëticũ est Od. λ. Γείνατ' ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα. & Iul. in Epigr. Ἐγχθονὸς ἀγκοίναις ὤλετο μητέρας. * Fit ex ἀγκὼν quasi ἀγκώνη, mutato ω in οι inquit Eust.

Ἀγκονίζω, vlnis amplector. idem quod ἀγκαλίζομαι.

ἌΓΚΟΣ, εος, τὸ, vallis conuallis. Il. υ. Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ Οὔρεος ἀζαλέοιο. Xen. ἀναβ. α. dicit ἐν τοῖς ἄγκεσί τε καὶ μυχοῖς τῶν ὀρέων. Plato in Cratylo dicit ἄγκη esse δύσπορα καὶ τραχέα καὶ λάσια. ¶ Item editus locus montis, vt inquit Bud. * Dici ἀπὸ τοῦ συγκελεῖσθαι. (quod pro ἀνακεῖσθαι per syncopen à poëtis vsurpatur) tradit Eustath. Etym. verò ἀπὸ τοῦ συγκεκλεῖσθαι καὶ συνάγεσθαι τὰ ξύλα.

Ἄγκιον, ου, τὸ, vallis parua, vallicula. Arist.

Composita.

Βαθυάγκης, εος, ὁ καὶ ἡ profundas valles habens. vt in Anth. epigr. βαθυάγκεες dicuntur Alpes.

Μετάγκεα, ἡ, exp. vallis.

Μισγάγκεα, locus in valle in quo fit mistio aquarum, seu in quẽ confluunt & ingurgitantur aquæ. item ipse aquarum gurges ibi collectus. Hom. Il. δ.

Συνάγκεια conuallis, i. locus in quo duæ valles inter se conueniunt. Sunt qui idẽ esse putent cum μισγάγκεα. A Suida exp. συνδενδρος τόπος, vnde apud Theophr. συναγκείαν φυλλιεῖν.

Ἀγκτὴρ &c. vide in Ἄγχω.

ἈΓΚΥ΄ΛΗ, ης, ἡ iaculi genus. Sic vsus videtur Eur. in Oreste. scribens, Οἱ μὲν πέτρους, οἱ δ' ἀγκύλας, Ὁ δὲ ξίφος πρόκωπον ἐν χεροῖν ἔχων. ¶ Ἀγκύλην fuisse lorum medio iaculo alligatum, (Latinis amentum dicitur) videtur ex his scholiastæ Euripidis verbis posse colligi, ἀγκύλας, τὰ ἀκόντια. ἀπὸ τοῦ ἐπηγκυλίσθαι, ἢ διότι ἀπὸ τῆς κατὰ μέσον ἀγκύλης λαμβανόμενοι ῥίπτουσιν. Quin etiam ἀγκύλην dictam fuisse ansam aliorum iaculorũ (id est lorum illis alligatum, quo prehendebantur) ex his Strabonis verbis colligitur, li. 4. ἔστι δέ τι γρόσφῳ ἐοικὸς ξυλονέκ χειρὸς καὶ ἐξ ἀγκύλης ἀφιέμενον. Xen. de coltariis canũ loquẽs dixit, οἱ δὲ ἱμάντες ἀγκύλας ἔχοντες τῇ χειρί, i. ansas, lora videlicet quibus digiti inseri possent. Hesychius quoque ἀγκύλας testatur dicta lora in calceis. ¶ Ἀγκύλη, incuruatio cubiti, inflexio cubiti, ἡ καμπὴ τοῦ ἀγκῶνος inquit Hesychius. In qua signif. accipitur in Hippiatria. Suidas ait ἀγκύλην significare opus quoddam tabernaculi Mosis, i. opificium quoddam circa structuram tabernaculi, hoc autem dicit, quia LXX. Interp. vocem Hebraicam לולאות transtulerunt ἀγκύλας. Exod. cap. 26. ¶ Ἀγκύλη (inquit in lex. Bud.) pro suffragine accipi videtur apud Basil. vel potius pro poplitis flexu. Sic Theodor. in hist. eccles. 5. ἄλλοι τὰς ἀγκύλας ἐκκεκομμένοι τὰς δεξιάς, poplitibus dextris succisis. ¶ Item genus poculi, inquit Athen. lib. 15. Hesych. ait esse genus poculi cottabis aptum. Item Aristophanis scholiastes ait ἀγκύλην appellari ipsam cottabi proiectionem. ¶ Ἀγκύλαι preterea dicuntur contracti articuli, inquit Celsus lib. 5. Sic & Paulus Ægineta, ἀγκύλας & ἀγκυλώσεις vocatas ait articulorum attractiones τὰς τῶν ἄρθρων καταγάς. ¶ Ἀγκύλη ἐν γλώττῃ siue ἀγκύλιον, est Æginetæ vitium linguæ. vide Ἀγκυλόγλωσσον, in Γλῶσσα.

Ἀγκύλιον, ου, τὸ, hamus catenæ ἀγκύλια, οἱ κρίκοι τῶν ἁλύσεων. ¶ Ἀγκύλια, ancilia genus quoddam scutorũ seu peltarum, vt Plut. vult in Numa. ¶ Ἀγκύλιον, vitium quoddam in lingua, quod & ἀγκύλη dicitur, & ἀγκυλόγλωσσον.

Ἀγκυλέομαι, οῦμαι F. ήσομαι, P. ημαι, vnde ἥρως κεραυνὸν ἠγκυλημένος, apud Athenæum, manu tenens quasi iam vibraturus: vt διηγκυλημένος.

Ἀγκυλόομαι, οῦμαι, vnde Ἠγκυλωμένος, qui morbo laborat, ἀγκύλη & ἀγκύλωσις dicto.

Ἀγκυλίζομαι, iaculor, ἀγκύλην vibro.

Ἀγκυλιστὴς, οῦ, ὁ, iaculator. Etym. Eustath.

Ἀγκυλωτὸν, pro ἀγκύλην ἔχον apud Hippocratem, i. ansulatum, siue ansulam vel annulum habens.

Composita.

Διαγκυλέω & Διαγκυλίζω, & Διαγκυλόω, idem significãt. Dicitur διηγκυλίσθαι, teste Hesych. digitos amento iaculi inseruisse: & generalius etiam, paratum esse, nimirum more iaculatorum qui immissis in amentum hastæ digitis, iaculari parati sunt. Reperiuntur apud Xen. Herod. &c.

Ἐναγκυλέομαι, idẽ quod ἀγκυλέομαι, & quidẽ frequentius Plut. ἰδὼν τινα τῶν στρατιωτῶν τὸ ἀκόντιον ἐναγκυλώμενον. i. amentãtẽ.

Μεσάγκυλον, amentatum iaculũ, μεσάγκυλα δ' ὅπλα. Arrian. in 6.

ἈΓΚΥ΄ΛΟΣ, ου, ὁ, aduncus curuus, vt ἀγκύλα τόξα. Il. ζ. Item curuus, incuruus & σκολιός. i. tortuosus, vt exp. Helych. ¶ Metaph. etiam aliquando vsurpatur, vt Latinè tortuosus: vt ἀγκύλα ἐρωτήματα τῶν σοφιστῶν, apud Luc.

Ἀγκύλως, aduncè, tortuosè.

Ἀγκυλόεις, εσσα, εν, ὁ, in fœm. g. ἀγκυλόεσσα, in neutro ἀγκυλόεν, poeticè pro ἀγκύλος, η, ον.

Ἀγκυλόω ῶ, curuo, incuruo, tortuosum reddo.

Ἀγκυλόομαι, οῦμαι, recuruor, incuruor, Aristoph. ἠγκυλωμένος ὄνυχας, curuatos, seu curuos habens vngues. Et Gal. ad Glau. πολλὰ γὰρ ἤδη τελέως ἠγκυλωμένα τε καὶ κεκακωμένα. ¶ Item ἠγκυλωμένος in alia signif. vide in Ἀγκύλη.

Ἀγκύλωσις, incuruatio, recuruatio. Item peculiariter morbus quidam in articulis apud P. Æginetam.

Ἀγκύλη quomodo huc pertineat. vide suo loco.

Κατηγκυλωμένος (comp.) pro ἠγκυλωμένος, dicitur à Greg. de homine.

ἌΓΚΥΡΑ, ας, ἡ, ancora. Hinc ἄγκυραν αἴρειν, ancoram soluere, vel potius eximere, euellere, tollere: quod fit quum in altum nauis agitur è littore. Plut. in Pompeio ἀγκύρας αἴρειν κελεύσας, ἀνεβόησε πλεῖν ἀνάγκη, ζῆν οὐκ ἀνάγκη. ¶ Metaph. vsurpatur pro præsidio, seu subsidio, vt apud Eurip. Hecuba filiũ suum vocat ἄγκυραν οἴκων, præsidium & quasi columen suæ familię. Luc. μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος, i. vna mihi fortasse illa ancora adhuc non madefacta est, nondum omnia expertus sum, nondum omnia consumpsi defensionis subsidia. ¶ Item vncus. Theophrastus de amputatione loquens, τὰ δὲ χερσί, τὰ δ' ἀγκύραις τισὶ κελεύοντες ἀφαιρεῖν. ¶ Item membrum genitale, apud Epicharmum.

* Grammatici deducunt ἀπὸ τοῦ ἀγκύλου καὶ ῥέω, à curuitate & fluo.

Ἀγκυρόω. F. ώσω, ancora siue ancoris firmo, aut fundo. Per metaphor. ἀγκυρωτὸς λόγος dicta est oratio Epiphanij, quę ancorę vicem prębet ad fidem Christianam aduersus eius hostes firmandam & fulciendam.

Ἀγκυρίζω, F. ίσω, supplanto, verbum est palęstricum, vt inquit Aristoph. schol. in Equit.

Ἀγκύρισμα, τὸ, supplantatio. Suid.

Ἀγκύριον, ου, τὸ, dimin. ancora parua. Lu. ἀγκύριον ἀνασπάσαντας.

ἈΓΚΩ΄Ν, ῶνος, ὁ cubitus siue cubitum. Tradunt propriè esse locum curuaturę, seu flexus brachij, ἀπὸ τοῦ ἀγκεῖσθαι ἑτέρῳ ὀστέῳ τὸ ὀστέον, i. quòd superiaceat vnum os alteri: sed pro toto cubito accipi. Gal. in lib. περὶ χρείας μορ. 2. refert Hippocratem dicere ἀγκῶνα esse quo innitimur. Sic Hom. Od. ξ. καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθε. Et Ath. lib. 4. ὀκνεῖν τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τὰ προσκεφάλαια ἐρείδειν. ¶ Significat etiam, vt volunt quidam, curuaturam manus. Sic accipi putant quidam. Il. λ. Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην ἀγκῶνος ἔνερθεν. Ponitur & pro quocunq; flexu membrorum. vt τὴν χεῖρα προσστείλαντα τῇ πλευρᾷ παρὰ τὸν ἀγκῶνα τοῦ ὤμου. In equis genuum flexus sic appellantur in Hippiatria. ἀφεῖσον φλεβοτομεῖν ἐκ τῶν ἀγκώνων καὶ βραχιόνων. ¶ Ἀγκῶνας Vitruuius appellat conflexum qui rectũ angulum describit. Transfertur & ad alia. Vnde Plinius Latinè cubitum appellat, lib. 3. & lib. 2. Tribuitur etiam parietibus, muris promõtorijs, flumini. Sic Il. π. ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος. Et Herod. in Euterpe, Νείλου ἀγκῶνα, Nili flexum seu brachium appellat. Transfertur & ad littorum sinus. vt apud Soph. in Aiace mastig. Οἱ νοτίους ἀγκῶνας οἱ δ' ἀνθελίους Ζητεῖτ' ἰόντες. Item ἀγκῶν, rupium siue petrarum sinus, apud Apoll. Argon. 2. Item flexus scorpionum ac catapultarum. Item ἀγκῶνες, cornua citharę. Helych. Item in foribus pars quæ alio nomine προθυρίς appellatur.

Ἀγκωνίσκος, ου, ὁ, [dim.] paruus cubitus. ¶ Metaphor. Exod. 26. δύο ἀγκωνίσκους τῷ στύλῳ τῷ ἑνὶ ἀντιπίπτοντας ἕτερον τῷ ἑτέρῳ. Vbi vetus interpres incastraturas vertit: quidam recentiores, articulos, alij cardines: alij, ex Vitruuio commissuras & catenationea. ¶ Ἀγκωνίσκοι, inquit Suidas, instrumenta ad afficiendum supplicio, instrumenta tortoria.

Ἀγκωνίζομαι, sinuo me, vel sinuor, per sinus quosdã quasi flexus me verto. De fluuio dictum ab Eust. in Dyonis. de sit. orb.

Ἀγκοίνη, Ἀγκάλαι, Ἀγκάλη, quomodo huc pertineãt, vide suis locis.

Composita.

Ἀπαγκωνίζομαι, cubitos intendo. Hesych.

Γαλιάγκων, qui est breuibus lacertis, siue ἀπὸ τῶν γαλῶν. i. à felibus, siue aliunde deducto nomine, inquit Gal. vide Poll.

Διαγκωνίζομαι, cubito innitor, sedeo in cubitum reclinatus vel recumbens apud Suid.

Διαγκωνισμός, reclinatio in cubitum.

Ἐναγκωνίζω, cubito incumbo, inclino.

Ἐξαγκωνίζω, manus lateribus infero, vt cubiti emineant. Aristop. in Concionant.

Ἐπαγκωνίζομαι, exp. ἐπανάγομαι.

Παραγκωνίζομαι, cubito repello siue submoueo, aut arceo, importunè cubito propello, & obuios vel admotos protrudo. Luc. in Timone, de quodam helluone. προαρπάζων ὥσπερ ἰκτῖνος τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος. Capitur & generalius pro, repudio, vt & διακρούομαι: cubito enim solemus ob-

lata reiicere, quum pudet accipere. Alciphr. in epist. ἀπαγκωνίζεσθαι τὰς ἐρας εἰς βδελυρὸς, χρυσίον πέμπεις. i. summouere ab amica & longè amoliri, inquit idem Bud.

Ὑπαγκώνια, τά, cubitalia, quæ cubitis supponuntur. apud Gal. com. in 2. περὶ ἀγμῶν.

ἈΓΛΑΟΣ, ῦ, ὁ, splendidus, clarus, fulgens, illustris. Arat. Αὐτὸ μὲν ἀννέφελόν τε καὶ ἀγλαόν. Cic. interp. fulgentem sine nubibus atris. sic Od. γ. ἀγλαὸν ὕδωρ, aqua limpida. ¶ Item metaph. clarus, illustris, insignis, pulcher. vt Od. ξ. τρέφει ἀγλαὰ τέκνα. & Hesiod. in Erg. ἀγλαὰ μητρία.

* Ab αἴγλη, i. splendor vel ab ἀγάλλω per metathesin literarum factum volunt.

Ἀγλαΐα, ἡ, splendor. Nitor. Hom. Hesiod. ¶ Item pulchritudo, κάλλος. Hom. ¶ Item ornatus decus, Hom. Od. ρ. Sic & Xen. ἀγλαΐας ἕνεκα. ¶ Item voluptas siue lætitia & gloria apud Soph. in Electra. Μηδ' εἰ ποτ' ἀγλαΐας ἀποναίατο τοιαίδ' ἀνύσαντες ἔργα. Sic Hesio. in scuto, τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε τέρψιν ἔχον. ¶ Itẽ vna ex trib. Gratijs, apud Hesio. in Theog.

Ἀγλαΐζω, Fut. ίσω, illustro, i. illustrem & splendidum reddo, splendescere facio, apud Dionys. Areop. ¶ Item honesto, decoro, orno. Hom. Od. σ.

Ἀγλαΐζομαι, splendeo vel splendesco, niteo, splendidus reddor. Apud Dionys. Areop. pro irradior. Item illustror, illustris reddor, ornor, decoror. Pind. de Olymp. 1. ἀγλαΐζεται δὲ καὶ μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ. Exponitur &, gaudeo.

Ἀγλάϊσμα, τό, ornamentum, honestamentum. Æschil.

Ἀγλαϊστός, optabilis, pretiosus. Hesych.

Ἄγλαυρος pro ἀγλαός, splendidus, pulcher. Nicand. in Ther. vbi tamen quidam legunt ἀγλαυρός.

Composita ab ἀγλαΐζω.

Ἀπαγλαΐζω dehonesto. Anth. Epig.

Ἐπαγλαΐζομαι, exulto ob, vel insolentiùs me effero ob, me iactito ob Il. σ. οὐ δὲ ἕ φημι δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι.

Ἐπαγλαΐζω oblecto. Aristoph.

Προσαγλαΐζομαι adornor.

ἈΓΛΙΗ, ἡ, apud Hippoc. in Prorrh. maiore, ἡ ἐν ὀφθαλμοῖς ὑπόλευκος οὐλὴ subalba cicatrix in oculis: Conc. prænot. οἱ λευκανθίζοντες ἐπίπαγοι, vt in lexico Hippocratico tradit Gal.

ἈΓΛΙΘΕΣ. αἱ, alliorum capita, seu nuclei: quæ alio nomine ῥᾶγες dicuntur, à Theophr. γέλγεις, ab aliis ὄνυχες & σκελλίδες: à Columella spicæ. Diosc. lib. 2. cap. 182. de allio, καλοῦσι δὲ τὰς ἐν αὐτῷ ῥᾶγας ἀγλῖθας. Aristoph. in Acharn. τῶν σκορόδων ὥσπερ ἀρουραῖοι μῦες παττάλῳ τὰς ἀγλῖθας ἐξορύττετε, quorũ alliorum capita veluti agrestes mures paxillo effoditis.

* Corinthus scribit hanc vocem esse Doricam.

Εὔαγλις, bonas seu pulchras habens spicas seu nucleos: de capite allij. Nic. in Alexiph. Εὔαγλις κώδεια νέον σκορόδοιο πεδεῖσα.

Ἄγμα &c. vide Ἄγω, i. frango.

ἉΓΝΟΣ, ῦ, castus, purus, pudicus. vt ἁγνὴ γυνὴ, apud Plut. Et δέμας ἁγνὸν, corpus castum, seu impollutum apud Naumach. & cum genit. vt ἁγναὶ τῶν ἀφροδισίων, puræ à rebus venereis. Plut. Sic ἁγνὸς γάμων, purus a nuptiis, Plat. de leg. ¶ Item purus, nullo scelere contaminatus. Soph. in antig. ἡμεῖς ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην. Et cum genit. vt ἁγνὸς φόνου, cæde non contaminatus, purus a cæde. Plat. de leg. Sic ἁγνὸς Δήμητρος, apud Eurip. purus à Cerere, panis expers. Item qui nullo quouis modo pollutus est. Plut. ἐν κεφ. ῥωμ. negat ἁγνοὺς fuisse eos quorum funus curatum fuisset, & quibus structum sepulchrũ tanquam mortuis.

* Apud Etym. scribitur ἁγνὸς & dicitur esse ab ἅζω, facto inde ἅζανος, à quo per syncopẽ ἁγνός, vt à πάζω fit παιδνός. Legitur & paulò antè ἁγνὸς ab ἅζω deductũ: vt sit ἁγρὸς, ἅγανος & ἁγνός.

Ἁγνής, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, pro ἁγνὸς siue ἁγνὴ etiam dicitur apud poëtas.

Ἁγνῶς, castè, purè, pudicè. Hes. in Erg. ἁγνῶς καὶ καθαρῶς.

Ἁγνότης, ητος, ἡ, castitas, castimonia, pro quo ἁγνεία sæpius vsurpatur.

Ἁγνεύω, castus sum, castitatem siue castimoniam colo, purus & impollutus viuo, vt faciunt sacerdotes. Plut. in κεφ. ῥωμ. διὰ τί νενόμισται τοὺς ἁγνεύοντας ὀσπρίων ἀπέχεσθαι. Hes. significare ait, purus sum à rebus venereis & a mortuo. ¶ Item cum genit. purus sum, impollutus sum hac vel illa re, abstineo hac vel illa re. Plut. ἐνιαυτὸν ἀφροδισίων ἁγνεῦσαι καὶ οἴνου καὶ ψευδολογίας. Et cum infinit. Herod. lib. 1. οἱ μὲν γὰρ ἁγνεύουσιν ἔμψυχον μηδὲν κτείνειν εἰ μὴ ὅσα θύουσι, à cuiusuis animalis cæde temperant nisi eorũ quæ immolant. ¶ Item in actiua sign. pro ἁγνίζω, purum reddo, excipio, lustro. vt ἁγνεύειν τὴν πόλιν, apud Antiph.

Ἁγνεία, ἡ, puritas, castitas, castimonia. Isocr. Soph. Item in actiua signif. expiatio, lustratio.

Ἅγνευμα, pro ἁγνεία, apud Eurip.

Ἁγνευτικός, ῦ, ὁ, castitatis aliquid habens, castitatem aliquatenus seruans. Ἁγνευτικὰ ζῷα. Aristot. opponit τοῖς ἀφροδισιαστικοῖς, i. casta libidinosis.

Ἁγνευτήριον, ῦ, τό, locus in quo mens expiari debet, & à contagione vitæ ciuilis expurgari, vel locus religiosus in quo animi à contagione vitæ ciuilis purgantur. Greg.

Ἁγνίζω, purifico, lustro, expio, Plut. in Rom. καθαρμοῖς ἥγνισε τὰς πόλεις. ¶ Item adoleo. Apoll. Rod. ἥγνισεν ἔντομα μήλων. ¶ Item corrumpo, apud Soph.

Ἁγνίζομαι, purificor, expior. vnde ἡγνισμένος, expiatus, purificatus, apud Greg.

Ἁγνισμός, ῦ, ὁ, purificatio, expiatio, lustratio, Plut. Item adolitio. Pro eodem dicitur etiam ἅγνισμα, τό.

Ἁγνιστικός, ῦ, ὁ, expiandi siue lustrandi vim habens, expiandi facultate præditus: vt ἁγνιστικὸν πῦρ, Eust. in Hom.

Ἁγνιστήριον, ῦ, τὸ, locus vbi fit expiatio, vel id quo fit expiatio.

Ἁγνίτης, ῦ, ὁ, expiatus à scelere, aut qui expiauit aliquem, Hesych. vt ἁγνίτης ἅλς, diuinum sal, apud Lycophr.

Ἄγνος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἄναγνος, non castus, impurus, Greg.

Ἀφαγνίζω, purifico, expio. Greg.

Δύσαγνος, malè castus, hoc est, impurus, spurcus.

Καθαγνίζω, purifico, vel expio. Eur. πυρὶ καθαγνίσαι δέμας, exp. κεκάθαρται καὶ καθωσίωται. Apud Soph. in Antiq. κτανὼν καθαγνίζειν pro μὴ ἄγος ἐκπιμπλάναι, inquit schol.

Πάναγνος, omnino castus, castissimus, purissimus.

Προαγνεύω, prius purifico seu lustro.

ἌΓΝΟΣ ῦ, ἡ, frutex quidam in arborem assurgens, qui Latinè vitex. * Dicitur quasi ἄγονος, vt colligi potest ex his Dioscoridis verbis, lib 1. cap. 136. ὠνόμασται δὲ ἄγνος διὰ τὸ τὰς ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις ἁγνευούσας γυναῖκας εἰς ὑπόστρωμα χρῆσθαι αὐτῷ. Pro quibus Plinius hæc: alii ἄγνον vocant, quoniam matronæ Thesmophoriis Atheniensium castitatem custodientes, his foliis cubitus sibi sternunt. Scholiastes verò Nicandri ἄγνον tanquam ἄγονον dictum tradit. Apud Theophr. ἄγνος cap. ancerina. Item pro pisce, apud Athen.

Ἀγνώδης, q. d. viticeus.

Ἐλαίαγνος, ῦ, ἡ, oleagnus, agni seu viticis speciebus similis planta in Orchomenio lacu nascens: cuius descriptionem habes apud Theophr. de hist. pl. lib. 4. cap. 11.

ἈΓΝΥΘΕΣ. lapides quos stamini inter texendum appendunt textores: qui & λεῖα nominantur. Poll. lib. 7. cap. 10.

Ἄγνυμι, &c. Ἄγομαι, &c. vide in Ἄγω.

ἈΓΟΡΑ, ἡ forum. Locus, εἰς ὃν ἀγείρεται ὁ λαός (i. in quem congregatur populus) inquit Eust. deriuans ab ἀγείρω, vt & Etymol. Od. β. κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς. Peculiariter sic dicitur locus in quo exercentur iudicia, forum iudiciale. ἀντὶ τῆς βουλευτηρίου siue δικαστηρίου. Xen. Hell. 5. ἐν δὲ ἡ βουλὴ ἐκάθητο ἐν τῇ ἀγορᾷ στοᾷ. Dem. pro cor. κατὰ τὴν ἀγορὰν διέρχομαι. Ἀγορὰ πλήθουσα, apud Arist. hora qua refertũ est hominibus forum. ¶ Item concio, i. ipsa multitudo congregata. Il. α. λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν. Sic apud Æschin. ἀγορὰν ποιῆσαι, concionem aduocare. ¶ Item concio, i. oratio quæ apud concionem populi habetur. vt Od. δ. οὔτε πόνον δὲ εἰδὼς οὔτ' ἀγοράων. Item pro ipsa facultate concionandi, quæ & ἀγορητὺς vocatur. Il. β. ἀγορῇ νικᾷ γέρον υἷας Ἀχαιῶν. & Il. σ. ἀγορῇ δ' ἔτ' ἀμείνονες εἰσὶ καὶ ἄλλοι. ¶ Itẽ locus in quo res venales exponuntur, forum rerum venalium. Dem. Philip. 1. ἐξ ἀγορᾶς ἐκπέπρακται ταῦτα. Et cum genit. Aristot. 7. polit. ἀγορὰ τῶν ὠνίων, forum rerum venalium. Sic Thuc. lib. 7. ἡ ἀγορὰ τῶν πολεμίων. ¶ Item annona, commeatus, quæ ad victum necessaria in foro vænire solent. Aristo. Oecon. συνηγόρασαν τό τε σῖτον πάντα καὶ τὸ ἔλαιον καὶ τὸν οἶνον καὶ τὴν ἄλλην ἀγοράν. Xen. ἀγορὰ εὔωνος, annona vilis. Item emptio. Pol.

¶ *Deriuata ab ἀγορὰ i. forum iudiciale.*

Ἀγοραῖος, ῦ, ὁ καὶ ἡ, forensis, ad forum iudiciarium pertinens. Herodian. 7. ἐκ τινος ἀγοραίου διαφορᾶς. Et Plut. in Fab. ἀγοραῖος χάρις, forensis gratia. ¶ Itẽ forensium rerũ peritus, vel forensibus rebus aptus. Plut. in Pericle, ἀγοραῖος δὲ καὶ πολιτικός. ¶ Vide & alias signif. in deriuatis ab ἀγορὰ, i. forũ rerũ venalium.

Ἀγοράζω, F. άσω, consulto, delibero. Propriè de deliberationibus quæ fiunt ἐν τῇ ἀγορᾷ, in foro iudiciali. Hes. vide & alias signif. in deriuatis ab ἀγορὰ, i. forum rerum venalium.

Ἀγοράομαι, ῶμαι, vnde ἠγορόωντο primo versu Il. δ. videtur esse pro consultabant, aut consultabant simul & concionabantur. vide Eust.

Περιαγοραῖος, qui circa forum versatur circumforaneus, rabula loquutuleius. Suid.

Ἀγυρις & ἀγύρτης quomodo huc pertineant, vide suo loco.

¶ *Deriuata* ab ἀγορὰ, i. oratio, quæ &c.

Ἀγοράομαι, ῶμαι, Fut. ήσομαι, Pr. ημαι, concionor. Il. δ. ἠμὲν ἐσῶ. Il. α. ὡς σφιν ἐῢ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε. ¶ Item simpliciter pro λέγω, i. dico. poëticum.

Ἀγορητής, ῦ, ὁ, cõcionator, orator. Il. α. λιγὺς Πυλίων ἀγορητής, vocatur Nestor. Ἀγορητύς, ύος, ἡ, concionãdi ars siue facultas, eloquentia in concionando, eloquentia. Od. θ. οὔτε φυήν, οὔτ' ἄρ φρένας,

φρένας, οὔτ' ἀγορητὴν. Ἀγορητός, ὁ, unde superl. ἀγορητότατος pro λογιώτατος, eloquentissimus, disertissimus. Hesych.

Ἀγορεύω, Fut. σω, idem quod ἀγοράομαι, verba facio pro concione: ac propriè in concessu hominum verba facio & concionor. Dem. pro cor. πρῶτα μὲν ὁ κήρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; Dicitur & λόγον ἀγορεύειν, orationem habere. apud Philostr. in Heroicis, & ἀγορὰν ἀγορεύειν. Il. λ. Per catachresin ponitur & simpl. pro dicere, loqui, verba facere. Interdum cum accus. rei, & dat. personæ. Il. ἦ καὶ ἔτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις. Sic Herodot. lib. 6. πέμπων κήρυκα ἠγόρευε σφι τάδε. Interdum cū gemino accus. rei & personæ. vt Od. σ. Δαιμόνι' οὔτε τί σε ῥέζω κακὸν, οὔτ' ἀγορεύω. Interdū mutatur accusatiuus rei in aduerbium. Luc. in Dial. ἀλιεὺς inscripto, ἐγὼ γε τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγόρευον. Iūgitur & præpositionib. vt Plat. de leg. ἀγορεύω ὑπὲρ Διός. Et Aristot. lib. 5. eth. cap. 1. οἱ νόμοι περὶ πάντων ἀγορεύουσι. Apud Aristoph. autem in Ranis, ἀγορεύω τινὶ ἐμὲ μὴ βασανίζειν, veto, seu prohibeo ne quis me torqueat.

Ἀγορέω, Fut. ήσω, eiusdem cum ἀγορεύω est significationis: sed in compositione duntaxat vsitatum: nisi quis composita, quæ huius verbi terminationem habent, malit ex ἀγορεύω deducere cum Eust. qui παρηγορεῖν, ex ἀγορεύω deducit.

Composita ac primùm ex ἀγορὰ & ἀγορέω, sine præpositione.

Ἀλληγορέω, ῶ (quasi ἄλλο ἀγορέω, i. ἀγορεύω) aliis verbis significo. sub aliis verbis allegoricè significo, apud Aretham, in Apoc. 15. Vel aliud verbis, aliud sensu ostendo. Sæpe etiam est aliter interpretari quàm verba præ se ferunt, Sic ἀλληγορεῖν τὸν μῦθον, apud Synes.

Ἀλληγορεῖσθαι, dicuntur ea quorū interpretatio affertur diuersa à verbis quib. scribuntur aut dicuntur. Eust. Est etiam allegoricè dici.

Ἀλληγόρημα, τὸ, interpretatio allegorica. Bud.

Ἀλληγοριστής, οῦ, ὁ, interpres allegoriæ.

Ἀλληγορία, ἡ, figura qua aliud dicitur, aliud significatur.

Ἀλληγορικός, allegoricus, per allegoriam dictus. ἀλληγορικοὶ ὄνειροι, Eust. & ἀλληγορικαὶ μέθοδοι, apud Hermog.

Ἀναλληγόρητος (*decomp.*) qui citra allegoriā exponitur. Eust.

Δημηγόρος, ου, ὁ, qui ad populū in concione verba facit. orator, concionator. Xen. &c. Accipitur & pro adulatore populari. Plat. in Gorg ¶ Itē adiectiuè, q. d. cōcionatorius, oratorius. vt δημηγόρους τιμάς, apud Eurip. & δημηγόρον ἦθος in Epigr.

Δημηγορία oratio ad populum, concio. Item ars obiectandi studiosa potius quàm commodandi, vt Bud. ex Platonis Gorgia colligit.

Δημηγορικός, concionalis, concionarius concionatorius. Plat. 2. de Rep. σοφίαν δημηγορικήν τε καὶ δικανικὴν εἰδότες. Item concionandi & verba ad populum faciendi peritus. Xen. ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ γένωνται.

Δημηγορέω, ῶ, concionem ad populum habeo, verba ad populum facio. Dem. δημηγορῶ τοὺς λόγους ἐν τῷ δήμῳ. Et οἱ δημηγοροῦντες concionatores. Est & δημηγορεῖν, ad gratiam populi loqui. populariter magis quàm veraciter loqui. Plat. in Gor.

Ἐτυμηγόρος, veridicus, ὁ ἔτυμα ἀγορεύων.

Εὐηγόρος, q. d. benedicus. exp. facundus. Εὐηγόρως, benedicè.

Εὐηγορία, benedicentia. Item sermonis elegantia, facultas ornatè loquendi. Suid. Hesych.

Θεηγόρος, diuina loquens, digna Deo loquens, vates, propheta. Dan. 37. & pro theologo apud eundem.

Ἰσηγορέω, ex æquo loquor. i. æquè, liberè loquor, pari libertate loquendi vtor. Ἰσηγορεῖσθαι μετά τινος, ex æquo loqui, in Ecclesiastico.

Ἰσηγορία, æqua loquendi libertas siue potestas. Et generaliter pro iuris æquabilitate, quia illis inter quos ea est, licet pari libertate loquendi vti. (Rep. 2.

Κακηγορέω, maledico, vitupero, cōuitior. κακηγορεῖν τινά, Plat. de

Κακήγορος, maledicus, obtrectator. Athen. Κακηγορίστερος & κακηγορίστατος apud Poll.

Κακηγόρως, maledicè, cum maledicentia. apud eundem.

Κακηγορία, maledicentia, obtrectatio. Item maledictum. vnde κακηγορίας δίκη, apud Dem. actio iniuriarum.

Κακηγόρον, ου, τό, pro eodem & ibid.

Κενεαγορία, vanorum verborum funditatio, inanis sermo, vaniloquentia: seu vana & futilia verba. Plat. pol. 10.

Κρημνηγορέω, verba ardua & grandia fundito.

Κυλικηγορέω, ῶ, inter calices seu scyphos loquor. Athen. lib. 11.

Κυλικηγόρος, qui inter scyphos verba facit. qui inter pocula fabulatur.

Λαβραγορέω, procaciter loquor, vel præceps sum in loquendo, incontinens sum in loquendo. vt λαβροστομέω.

Λαβραγόρης, ου, ὁ, procaciter loquax, vel qui incontinentis est oris, ὁ λάβρος ἐν τῷ ἀγορεύειν, vt Eust. exp. Il. ψ.

Μακρηγορεῖν, longa vti oratione prolixè dicere, multa verba facere. Phil. de mundo. τί χρὴ μακρηγορεῖν περὶ πυρός;

Μεγαληγορέω, magnificè loquor, magna loquor. exp. etiam magna iacto. Luc. de sacrif. φρίττω γὰρ (οἶμαι) ἄνω ἐνταῦθα μεγαληγορεῖν. ¶ Interdum μεγαληγορεῖν τι, pro, magnificè de re aliqua loqui. magnificis verbis rem aliquam extollere. Herodian.

Μεγαλήγορος, magnificè loquens iactabundus. Xen. Luc.

Μεγαληγορία, magniloquētia, magnificentia verborū. Plut.

Νυκτηγορέω, noctu aliquid nuntio. Propriè de custodibus. Eurip. φύλακες νυκτηγοροῦσι.

Νυκτηγορία, quùm noctu aliquid nuntiatur. Eurip.

Σεμνηγορέω, magnificè loquor seu prędico, cum grauitate loquor. apud Phil.

Σεμνήγορος, qui grauiter loquitur seu magnificè.

Σεμνηγορία, oratio grauitatem prę se ferens.

Τοπηγορία, apud rhetores loci alicuius tractatio, Dionys. Long.

Ὑμναγόρας, ου, ὁ, qui carmina dicit seu pangit. vt ὑμναγόρης Ἀπόλλων, in Epigr.

Ὑψηγόρης, vel ὑψηγόρας, ου, ὁ, & apud poëtas ὑψαγόρης aut ὑψαγόρας, q. d. altiloquus, qui magnificè & tanquam ex alto loquitur. Hom. Od. α. & Od. ρ. & Basil. Pro eodem est ὑψήγορος, apud Suid. & Etym. (Greg.

Ὑψηγορία, q. d. altiloquentia. & generaliter pro superbia,

Χρησμηγορέω, ῶ, vaticinor, oracula edo. Luc.

Χρησμηγόρος vel χρησμηγόρης aut χρησμαγόρης, vates, oraculorum editor, Epigr.

Ψευδηγορέω, ῶ, mendacium dico, mentior. Damasc. & Æschil. in Prometh.

Ψευδηγόρος, qui mendacia dicit, mendax. Hesych. (phr.

Ψευδηγορία, ipsa mendacii actio, seu mendaciū dicere Alci-

Alia composita, ex inusit. ἀγορέω cum præposit.

Ἀπηγορέω, accusationi respondeo, ἀπολογοῦμαι. Quod & voce media dicitur, ἀπηγορέομαι. Aristot. in Probl.

Ἀπηγόρημα, τὸ, responsio ad accusationem. Plat. de leg. 6. κατηγόρημα & ἀπηγόρημα opponit.

Εἰσηγορία, accusatio, querimonia. apud Suid.

Ἐπηγορῶ, accuso, incuso. item queror seu conqueror.

Ἐπηγορία, accusatio seu incusatio querela. Dion. Legitur, & apud Suidam ἐπηγορίαν ἔχειν.

Κατηγορέω, ῶ, accuso, reprehendo, aduersus aliquem loquor. In qua signif. variè construitur. Interdum cum genit. personæ. vt Isoc. κατηγοροῦσι τινὲς ἡμῶν ὡς οὐκ ὀρθῶς βουλευομένων. vel cum gen. rei: vt Dem. κατηγορῶ τῶν πεπραγμένων. Cum duplici genit. Phalaris Megarensi κατηγορῶ δ' ἐμαυτοῦ τῆς ἀναλγησίας ὅτι &c. stupiditatem meam condemno. interdum cum genit. Personæ & accusatiuo rei. Plut. in Lycurgo. τοῦτο κατηγοροῦσιν Ἀγησιλάου. Et contrà annotatur dici κατηγορῶ σε φόνου. Iungitur etiam accusatiuo, vel personæ: vt Chrysost. ad Rom. 4. ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα κατηγορεῖ vel rei: vt Xen. τῶν ἄλλων μωρίαν κατηγορεῖ. Nonnunquam cum prępositione. Dicitur enim κατηγορέω κατά σου, apud Dem. accuso te. Et κατηγορῶ σου περὶ τούτου apud Thuc. & κατηγορῶ τούτου πρός σε apud Plut. ¶ Item, indico, arguo. Dem. ἔστι δὲ τοῦτ' αὐτὸ τὸ δηλοῦν καὶ κατηγοροῦν ὅτι πᾶν τὸ πρᾶγμα κατεσκευάκασι. Apud Luc. πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν, exp. ineptiam multam prę se ferentes. ¶ Κατηγορῶ τοῦτο ἐκείνου, vel ἐπ' ἐκείνου vel περὶ ἐκείνου, prędico hoc de illo, vel dico hoc de illo, Phil. Aristot. Plut.

Κατηγορέομαι, οῦμαι, accusor, reprehendor. Dicitur τοῦτο κατηγορεῖταί σου, de hoc accusaris, q. d. hoc dicitur aduersus te. Plat. in Apol. Socr. ¶ Item prædicor de, dicor de, Aristot. Dicitur etiam κατηγορεῖσθαί τι pro, appellatione ipsa significari & declarari vel nomine ipso indicari, apud Gal. Ther. lib. 14.

Κατηγόρημα, τὸ, id de quo quis accusatur, crimen quod alicui obiicitur. Dem. Plut. ¶ Citatur etiam pro accusatione ex Plat. de leg. lib. 6. ¶ Apud Dialecticos, quod dicitur vel prædicatur de aliquo. Vulgo prædicatum. Aristot.

Κατήγορος accusator. Æsch. in Ctesiph. & Xen. apomn. lib. 1.

Κατηγορία, accusatio. Κατηγορίαν ποιεῖσθαι, accusare, vel accusationem instituere, apud Thuc. & alios. Κατηγορίαν ἔχειν, accusari, reprehendi. Κατηγορία μου. Dem. accusatio mei in pass. signif. ¶ Apud Dialecticos sunt κατηγορίαι, decem ad quas vox omnis simplex refertur, vulgò prædicamenta vocant.

Κατηγορικός, accusatorius, ad accusationē pertinens. Itē pro accusatore, siue delatore, apud Plut. ¶ Κατηγορικὴ πρότασις pro ἀποφαντική, cui opponitur ἀποφατική dedicatiua & abdicatiua.

Decomposita. Ἀκατηγόρητος, nulli obnoxius accusationi, irreprehensibilis. Phalar. epist.

Ἀντικατηγορῶ, vicissim accuso, recriminor. Ἀντικατηγοροῦμαι, vicissim accusor. ¶ Ἀντικατηγορεῖσθαι dicuntur apud dialecticos quæ vicissim prædicantur, i. quę inter se vicissim prædicati & subiecti vicem obtinent. Arist. & Philop.

Ἀντικατηγορία mutua accusatio, recriminatio.

Εὐκατηγόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ facilè accusare potest. aduersus quem facilè reperiri accusationes possunt. Thucyd. πλὴν τῶν Ἀθηναίων εὐκατηγόρητοι οὖσαι πόλεις.

Παρακατηγόρημα, vox dialecticorum propria.

Προκατηγορία, pręcedens accusatio, Thucyd.

Προσκατηγορέω, insuper accuso, vltrà accuso. Xenoph. ἀλλ' ἐγὼ σου προσκατηγορήσω ὅτι &c.

Συγκατηγορέω, simul accuso. ¶ Itē simul prędico, eā significatione qua vulgus κατηγόρημα prædicamentum vocat. Συγκατη-

κατηγόρημα apud dialecticos.q.d.comprædicamentum. A quibusdam redditur vox consignificatiua,i.significans aliis adiuncta,non per se,vt omnis,nullus,quidam.Συγκατηγορηματικὸς, consignificatiuus.Συγκατηγορηματικῶς,consignificatiuè.

Παρηγορέω.hortor,παρακαλῶ.Hesychius.Apoll.Rh.Arg.2.παρηγορέοντες ἐς ἀλκὴν, hortantes ad fortitudinem. Apud Herodotum etiam in voce passiua ita sumitur,vt παρηγορέετο ἀπίστασθαι ἀπὸ βασιλῆος. ¶ Item,consolor. Item consolandi gratia dico.vt apud Apoll.Rho.τί δή μοι ταῦτα παρηγορέεις,i.παραμυθητικῶς λέγεις;consolatoriè dicis? Item solor. (eo sensu quo dicitur aliquis successus solari priorem calamitatem) Plut.in Publ χαλόντα μὲν τιμαῖς παρηγορεῖ. Item,lenio,mitigo,quod & Lat.solor.Plut. τὸ μὲν πρῶτον ἐπεχείρει πραΰνειν καὶ παρηγορεῖν αὐτούς.

Παρηγόρημα,adhortatio.Itẽ cõsolatio. Vel hortamẽtum, solamẽ.

Παρηγορητὸς,ex Cicer.citatur,pro,consolabilis.

Παρήγορος.hortator vel hortatrix. Itẽ consolator vel cõsolatrix. Apoll.Rhod.Arg.2.παρήγοροι μῦθοι, verba consolatoria.

Παρηγορία.adhortatio,item cõsolatio mitigatio. Plu.de exilio,παρηγορίαν εἶναι,μὴ συνηγορίαν τοῦ λυποῦντος. [Gal.

Παρηγορικὸς,cõsolatorius,cõsolandi vel leniendi vim habẽs.

Decomp. Ἀντιπαρηγορέω, vicissim consolor, mutuam consolationem affero.

Ἀπαρηγόρητος,insolabilis,qui consolatione flecti non potest. Plutarch.in Galba,ἀπαρηγόρητοι τοῖς ἄρχουσιν ἦσαν, exp.nullam principum consolationem admittebant.

Ἀπαρηγορήτως,insolabiliter.

Δυσπαρηγόρητος,vix consolabilis,consolatu difficilis.

Δυσπαρηγορήτως,vt δυσπαρηγορήτως ἔχειν, vix posse consolatione flecti siue leniri.

Εὐπαρηγόρως,æquo animo q.d facilẽ se præbendo cõsolantibus,vel facilè consolationem admittendo.in epist. Phalar.

Προσηγορέω.exp.compello,saluto προσαγορεύω.

Προσηγόρημα,alloquium.Et apud Euripidem.salutatio.

Προσήγορος,compellator,alloquutor,salutator. Æsch. in Prom. Τέρας τ' ἄπιστον αἱ προσήγοροι δρύες, quercus quæ vnũquenq; venientem ad se compellebant,oracula fundentes.vnde fatidicæ vocantur à Seneca.Cum genitiuo apud Soph.in Antigona, Ὅπως ἱκοίμην δωμάτων προσήγορος,i supplex precib.vti salutarẽ deã. Apud Them.Phys.li.5.οὐδ' ἂν ᾖ τέλος ἐναντίον τῇ ἐπ' αὐτῷ σπουδῇ,ἀλλὰ πάλλον οἰκεῖον τε καὶ προσήγορον,exp.familiare.

Προσηγορικὸς.compellatiuus salutatiuus. προσηγορικὸν, quo vtimur in compellando,vel salutando.

Προσηγορία, alloquutio,alloquium: appellatio,compellatio. Item appellatio quod est nomẽ, vt quũ dicitur aliquid προσηγορίαν ἔχειν ἀπό τινος,appellationem habere ab aliquo, denominatum esse ab aliquo. Apud Hermog.nomen appellatiuum.

Decomp Ἀπροσηγόρητος,insalutatus. Cicero in epist.de Pompeio fugiente loquens, vrbem, omnes nos ἀπροσηγορήτους,expertes sui consilij relinquebat.

Ἀπροσήγορος,qui se cõpellari siue salutari nõ permittit præ morositate.vel actiuè,qui non lubenter compellat siue salutat.

Ἀπροσηγορία,neglectum salutãdi officium.q.d. Insalutatio. vide prouer.apud Eras.πολλὰς φιλίας ἀπροσηγορία διέλυσεν.

Δυσπροσήγορος, non affabilis. qui se difficilem præbet in alloquiis.cui opponitur εὐπροσήγορος,Poll.

Δυσπροσηγόρως,ita vt alloqui difficile sit. Poll.

Εὐπροσήγορος,libenter salutans,affabilis,qui benignè & comiter appellare solet,Isocr.Εὐπροσηγορία,affabilitas, Isocr. ad Demõ.τῷ μὲν τρόπῳ γίνου φιλοπροσήγορος,τῷ δὲ λόγῳ εὐπροσήγορος.ἔστι δὲ φιλοπροσηγορίας μὲν τὸ προσφωνεῖν τοὺς ἀπαντῶντας. εὐπροσηγορίας δὲ,τὸ τοῖς λόγοις αὐτοῖς οἰκείως ἐντυγχάνειν.

Φιλοπροσήγορος,salutandi studiosus. Isocr.Φιλοπροσηγορία, salutandi studium,Isocr.

Συνηγορέω,ῶ,patrocinor,patrocinio meo defendo, causam alicuius ago. Dem. & alij, cum dat. Inuenitur etiam συνηγορῶ ὑπὲρ σοῦ,apud Arist.in Rhet.lib.1. ¶ Interdum est assentior,astipulor,apud Dem.

Συνηγοροῦμαι,ast.pro,defendor,patrocinio.

Συνήγορος,aduocatus,patronus,ita dictus quòd veluti loquatur cum eo cuius causam defendit & tuetur. Æsch. in Ctesiph. ¶ Fuit & magistratus quidam.Meminit Arist.& Harp.

Συνηγορία,patrocinium,defensio causæ.Syn.

Συνηγορικὸς,pertinens ad συνηγορίαν. ¶ Τὸ συνηγορικὸν, patrocinij merces,videlicet drachma.Aristoph.in Vesp.

Ἀσυνηγόρητος,(comp.)patrocinio destitutus.Basil.

Composita ex ἀγορεύω.

Ἀναγορεύω,publicè pronuntio,proclamo , per præconem declaro,aut denuntio,vel significo. prædico.Demost.pro corona, καὶ ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ ὅτι στεφανοῖ ὁ δῆμος Δημοσθένην χρυσῷ στεφάνῳ.Et pro,appello,palàm appello,seu voco.Plut.in Demetrio,καὶ βοῶντες ἐκέλευον ἀποβαίνειν τὸν Δημήτριον,σωτῆρα καὶ εὐεργέτην ἀναγορεύοντες. ¶ Item saluto. eo sensu quo dicitur salutare imperatorem. Et pro,declaro vel renuntio,vt declarare consulem vel renuntiare. Plutarch.in Galba , αὐτοκράτορα Γάλβαν ἀναγορεύειν. Herodian. σεβαστόν τε ἀναγορεύει,καὶ πατέρα καλεῖ, i.augustum illum declarat.

Ἀγορεύεσθαι , pass.sequitur, actiui significationes. Demost. pro cor.ἐστεφανοῦτο καὶ νικῶν ἀνηγορεύετο.

Ἀναγόρευσις.proclamatio,prædicatio Dem. ¶ Item renuntiatio,declaratio.

Ἀνταγορεύω,contradico,seu obloquor, Aristoph. ἀνταγορεύειν τοῖς ἄρχουσι τοὺς παῖδας.

Ἀπαγορεύω, veto,interdico.Herod. ἀπηγόρευεν Σκύθησι ἐπιβαίνειν τὴν σφετέρην ὥρην.& in Tha.πολλὰ τῶν μαντηίων ἀπαγορευόντων.Et cũ μὴ (quæ abũdat) vt Aeschin.ἀπαγορεύοντας μὴ στεφανοῦν τοὺς ὑπευθύνους,Plat. Pol.1.ἐμοὶ σὺ ἀπηγόρευες ὅπως μὴ τοῦτο ἀποκρινοίμην.Itẽ cum accusat Plut.in Theseo,ἀπαγορεύω σοι τὸν φόνον. ¶ Item fatisco,elacessesco,defatigor.frangor.Syn.μήτε ἐκεῖναι πώποτε πρὸς τὰς ὠδῖνας ἀπαγορεύσωσιν pro μὴ ἐκκάμωσιν.ne elassescant.Interdũ cum datiuo rei. vt ἀπαγορεύω τῷ πολέμῳ.Demost.Et cũ πρὸς habente accusat apud Luc.ἀπαγορεύειν πρὸς κρύος.Et cum particip. vt apud Xen.in Cyneg. ὥστε οὔτε λέγων οὔτε ἀκούων περὶ ἐκείνου οὐδεὶς ἀπαγορεύει. ¶ Itẽ animum despondeo,animo concido,spem obiicio. Plutarc.in Galba,οὐδὲ τὸ ἐλπίζον ἐκλιπεῖν,οὐδὲ ἀπαγορεῦσαι παντάπασιν εἴων οἱ περὶ αὐτὸν ὄντες ἀεὶ μάντεις.

Ἀπαγορεύομαι, vetor.Plut.in Solone. ὧν τὰ πλεῖστα καὶ τοῖς ἡμετέροις νόμοις ἀπηγόρευται. Idem in Fabio. ἀπηγόρευτο κατὰ νόμον ἵππῳ χρῆσθαι.

Ἀπαγόρευμα interdictio. Et peculiariter vetitũ & interdictum magistratus[sicut ἀπόρρημα]oppositũ τῷ προστάγματι. apud Plutarch.Paul.iurisc.edictum prohibitorium appellat.

Ἀπαγόρευσις,ἡ,interdictio,ἀπαγόρευσις συμβολικὴ ἱεράσων . mysticum quoddam signum vt à thiasis abstinerent. Quint. lib. 9.cap.2. ¶ Item defatigatio citatur ex Plut.in Antonio.

Διαγορεύω,explicitè dico & distinctè,tracto, dissero, disputo, apud Dionys. Areop. ¶ Item sancio,edico,διαστέλλω.διαγγέλλω. Hesych. vel nominatim edico. Item præconis voce pronuncio. Et lex dicitur διαγορεύειν,cauere. Theod Hist.eccles. 4. νόμος διαγορεύει σαφῶς ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ὑποτάσσεσθαι , lex claris verbis cauet. Itẽ,iubeo.itẽmq.veto Plut.in Graccho.τῷ δὲ μειρακίῳ διηγόρευσεν ἐπὶ τούτοις κατιέναι, πάλιν ἢ κατιέναι , imperauit. Itẽ ὡς αὐτοκράτωρ τοῦτο διαγορεύων, pro potestate hoc vetans. Interdũ etiam opponitur τῷ συναγορεύω,vt διαφέρομαι τῷ συμφέρομαι,vt scribit idem ex Suida , qui addit apud Isæũ διαγορεύων accipi pro διάφορα καὶ οὐ ταὐτὰ λέγων. Item cum accusatiuo personæ , apud Luc. διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα,,verba mala iacit in Plat.

Ἐξαγορεύω,profiteor in publicum & palàm effero , notum reddo.Plut.ad Col.ἐξαγορεύων τὰ ἑαυτοῦ κακά. ¶ Est etiam eloqui,exprimere,enarrare,inquit Bud.

Ἐξαγόρευσις,indicatio rei arcanæ.Item confessio , declaratio eius quod in mente habemus.Greg.vide & Poll.

Ἐπαγορεύω,insuper dico:facto alicui dictum aliquod adiicio.

Καταγορεύω,defero,indico i καταμηνύω,arcanũ enũtio prodo. Isocr.καταγορεύω τἀληθῆ,& Thuc.καταγορεύω τοῦ φίλου, citatur pro ad amicũ querelã defero.Suid.gen. pers.iungi ait.

Καταγόρευσις,delatio,arcani enuntiatio, apud Plut. de orac. pro expositione,siue significatione , ὑπομένει περὶ τὰ αἰσθητὰ καταγόρευσις.

Προαγορεύω,prædico,pronuntio,itẽ præmoneo.Xenoph. Pæd. 3. εἰ δέ τινα φεύγοντα λήψοιτο,προηγόρευσεν ὅτι ὡς πολεμίῳ χρήσοιτο. Significat etiam denuntio. præcipio,edico præcipio aut veto.præconis voce denũtio Thuc.lib 1.καὶ τοὺς Ἕλληνας προαγορεύουσιν αὐτονόμους ἀφιέναι. Is se etiã præco. προαγορεύειν dicitur proclamare.apud Herod.in Thalia ... προηγόρευσας ἐν μέσοις. ¶ Itẽ testor,contestor,apud Syn.Et cum accusat. rei.vt προαγορεύω πόλεμον,indico vel denuntio bellum,apud Thuc.& Them. ¶ προαγορεύω κρίσιν,diẽ dico, Plut. in Agesilao.Bud.ait προαγορεύειν,apud Plat.de leg esse eorũ qui diem dicebant ob cædem admissam. qui indicebant accusationem, vt rei in sordib.essent,& interim εἰργόμενοι essent τῶν ἱερῶν.

προαγόρευσις, prædictio, prænunciatio.Hipp.lib.2.aphor. ¶ Est & προαγόρευσις dicta de reis cædis, quibus interdicebatur sacris,donec lata esset sententia.Poll.

προαγορευτική,(scil.ἐπιστήμη)ars diuinandi seu prędicendi.

προσαγορεύω,compello,saluto. Thuc.l.3.καὶ προσαγορεύειν ἐκέλευε Δωρίδα γλῶσσαν ἱέντας.προσαγορεύειν αὐτοκράτορα, salutare imperatorem,apud Herodianum. Idem δεξιοῦσθαι & προσαγορεύειν copulat.lib.1.& 2.Cum infinitiuo Xenoph.προσαγορεύω σοι χαίρειν,te saluto,tibi saluere dico.Et Plato de leg. προσαγορεύειν χαίρειν, iubeo valere. ¶ Item appello, nomino. Apud Naz.προσαγορεύεται τὰ τοιαῦτα,huiusmodi vocatur nominib.

προσαγόρευσις,compellatio,salutatio. Luc.

προσαγορευτικὸς,compellatiuus, salutatiuus, vel salutatorius: vt κλητικὴ προσαγορευτική,apud Gram.

Decomp. Ἀντιπροσαγορεύω,resaluto.

Συναγορεύω,astipulor,assentior,συναγορεύω σοι ταῦτα. Thuc. in his tibi assentior, q.d.tecũ dico. Itẽ tueor & defendo sententiam aliquam. Xen. Est etiam tueor causam alicuius , patrocinor,(quod & συνηγορῶ) Athen. Τ' ἀφροσύνῃ τις συναγορεύων τῇ φρενί,

φρεύω. Thuc. καὶ ἐπειδὴ ποτε καὶ τοῖς Δωριεῦσι ξυναγορεύοντι τοῖς ἑαυτοῦ ναυ᾽ ἐς. Apud Philonem οἱ συναγορεύοντες, qui causas agunt. ¶ Apud Plut. in Fabio ὅσα πρὸς ἱλασμοὺς θεῶν συνηγόρευον οἱ μάντεις, ἔπραττε, quæ vates fieri renunciabant.

Ὑπαγορεύω, verba subiicio, vicissim respondeo, sermonem excipio, Lucian. Item subiicio, i. post factum verba addo, apud Theodor. in hist. Eccl. ¶ Item, nuncupo dicto. Plut. ὃν Ἀλέξανδρος Καισαρείωνα ὑπηγόρευσεν. Xen. in Oecon. τὰ ὑπαγορευόμενα γράφειν. Et pro, dicto, i. suadeo, hortor. Gal. ad Glauc. 1. τοῦτο μὲν ἀδεῶς κελεύειν, ὅταν γε καὶ τἄλλα ὑπαγορεύῃ. τὰς δ᾽ ἑτέρας εἰδ᾽ εἰ τἄλλα συμπάντα προτρέποιτο. Apud Synesium. ὡς ἑκάστοτε ἡ δύναμις ὑπηγόρευσε, exp. vt facultas suppeditauit. ¶ Item pro ἑρμηνεύω. Suid.

Ὑπαγορεύομαι, idem quod ὑπαγορεύω apud Basil.

Ὑπαγόρευσις, dictatio ipsa dictandi actio. Item hortatio. Ioseph. ὑπαγορεύσει Ἀντιπάτρου, Antipatri hortatu siue impulsu.

Ὑπεραγορεύω τινὸς loquor pro aliquo, i. in defensionem alicuius, patrocinor alicui. Aristot.

¶ *Deriuata ab ἀγορά, i. forum rerum venalium.*

Ἀγορὰν δὲ, pro εἰς ἀγορὰν (Ionicè pro εἰς ἀγορὰν) in forum. Hom.

Ἀγορῆθεν, pro ἐξ ἀγορᾶς, è foro, idem.

Ἀγοραῖος, ὁ, καὶ ἡ, in foro versans, ad forum rerum venalium pertinens, circumforaneus. ἀγοραῖος ὄχλος, Xenoph. Hell. 6. turba in foro versans, turba circumforanea. Aristot. pol. 4. tertiam vrbis partem vocat ἀγοραῖον, quæ in vendendo & emendo occupata est. Sic Luc. act. 17. προσλαβόμενοι τῶν ἀγοραίων τινὰς ἄνδρας. Dicitur & ἀγοραῖος Mercurius: qui & ἐμπολαῖος, qui colitur in foro. ¶ Hinc ἀγοραῖος (vt & Lat. circumforaneus) pro vulgari, triuiali, vili, contempto. Aristoph. in Ranis, Μήτ᾽ ἀγοραῖα μήτε κοβαλικ᾽, ὡς δεῖ νῦν, μηδ᾽ ἐπανίρους. Et ἀγοραῖα καὶ καπηλικὰ ὀνόματα apud Luci. Et Arist. Eth. 8. φιλίαν opponit τῇ ἐλευθεριωτέρᾳ. Ἀγοραιότερος, ὁ, pro ἀγοραῖος, circumforaneus, in foro versans. Athen. lib. 10. οἷς καὶ πλῆθος τῶν ἀγοραιοτέρων εἰς τὸ ἐκχυθὲν συγκυλισθῆναι. Potest & accipi pro iis qui inter circumforaneos contemptiores erant.

¶ Ἀγοραῖος, (paroxyt.) dies in qua forum agitur. Suid.

Ἀγοραίως (q. d. circumforaneè) scurriliter, non grauiter, Plut.

Ἀγοράζω, in foro versor. Herod. in Mel. καταμαθόντες ἀγοράζοντα κτείνουσι. Sic Thuc. l. 6 καὶ ἐσελθόντες ἠγόραζον ἐς τὴν πόλιν. Sic Aristoph. ἀγοράσω τ᾽ ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀρ[ι]στογείτονι. ¶ Item, emo, mercor. Aristoph. in Plut. τοῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον. Isocr. ad Nicocl. δωρεὰς ὑμεῖς πολὺ πλείονος ἀγοράζετε παρὰ τῶν διδόντων ἢ πωλούντων.

Ἀγόρασμα, emptio, Aristot. in Oecon. Et res empta. Plut. num. ἀγοράσματα dicuntur merces, mercimonia, res venales. Aesch. aduersus Ctesiph. τὰ ἀγοράσματα ὀλυμπιάσι ἀγοράζοντες. ¶ Polluci & Hesych. ἀγοράσματα sunt ὤνια, Suidæ autem αὐτὰ ἠγορασμένα.

Ἀγορασμός, emptio.

Ἀγόρασις, εως, ἡ, emptio. Poll. ex Plat.

Ἀγορασία, ας, ἡ, emptio: vt ἀγορασία καὶ πρᾶσις, emptio & venditio, in Pand.

Ἀγορασείω, empturio: vt ἀεὶ τὰ ἰχθυοπωλεῖα ἀγορασείειν φαίης.

Ἀγοραστής, οῦ, ὁ, emptor. Arist. in Oecon. 2. πρὸς τοὺς συνηθεῖς τοῦ ἀγοραστοῦ ἐλθὼν, &c. Et peculiariter emptor opsoniorum, opsonator. Iul. Poll. & Athen. lib. 4. Sic apud Menand. in Phania φειδωλὸς ἦν καὶ πιστὸς ἀγοραστής.

Ἀγοραστικός, ή, όν, ad emptionem pertinens. Plato in Soph.

Composita ab ἀγοράζω.

Ἀντιαγοράζω, vicissim emo.

Ἐξαγοράζω, pro simplici, ἀγοράζω. Interdum pro redimo cum genit. rei & accus. pers. vt ἐξαγοράζει κόσμον μεγάλης τιμῆς.

Παραγοράζειν, opsonia coëmere.

Ὀρθραγορίσκοι γαλαθηνοί, porculi, subrumi, (*hoc est*, qui adhuc sub mammis habentur) qui matutinis horis venales circumferuntur. Athen. lib. 4. Laconicum est vocabulum.

Πολλαγόρασος, multa emens, emax. vide Poll.

Προαγοράζω, q. d. præemo.

Προαγορασία, præemptio.

Προαγοραστής, οῦ, ὁ, præemptor.

-ἌΓΟΣ, εος, τὸ, veneratio, res quam veneramur, res sacra, res veneratione digna. Item puritas, vel purificatio & lustratio, apud Soph. in Phæd. ¶ Item piaculum scelus: per antiphrasin, vel potius per εὐφημισμὸν, vt vult scholiastes Sophoclis. ¶ Exponitur & piaculare crimen: vt apud Herod. lib. 6. αὐτὸν ἐν τῷ ἄγει ἐνέχεσθαι, cum piaculari crimine teneri. Ἄγος ἐλαύνειν, apud Thuc. scelus expiare, *hoc est*, sceleratos ipsos qui piaculum admiserunt exterminare, pro quo dicit Soph. vno verbo ἁγνηλατεῖν. In qua signif. scriptum inuenitur etiam ἄγος, cum tenui. * Eust. deducit ab ἄζω, i. veneror. At Sophoclis scholiastes ab ἄγαμαι videtur velle deducere, citans hosce Homeri locos, ἄγος μ᾽ ἔχει & ὡς σ᾽ ἐγὼ ἄγαμαι.

Ex deriuatis autem & compositis quædam alteram tantùm, quædam vtramque retinent significationem.

Ἀγής, έος, ὁ, καὶ ἡ, (pro quo frequentius vsurpatur comp. ἐναγής) scelestus: deuotus, sacer, qui piaculum commisit. Hipponax Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο.

Ἁγίζω. Fut. ίσω, sanctifico, consecro. Item adoleo, sanctè vro. Aristoph. in Pluto, Ἐπειτα ταῦθ᾽ ἥγιζεν εἰς σάκταν τινά.

Ἁγιστεύω, sanctifico, item perago quæ ad sacrificium pertinent. Suid. Exponitur etiam, veneror. Item pietatem colo. Plat. de leg. ἁγιστεύω περὶ τὰ θεῖα. Item castimoniam seruo. Dem. contra Neæram, ἁγιστεύω καὶ εἰμὶ καθαρὰ καὶ ἁγνὴ ἀπό τε τῶν ἄλλων, τῶν οὐ καθαρευόντων καὶ ἀπ᾽ ἀνδρὸς συνουσίας. scribit. & ἁγιστεύω, apud Hes.

Ἁγιστεία ἡ sanctimonia puritas. Item cultus deorum. Suid. Exponitur etiam, sacrorum peractio, ceremoniarum peractio item sacrum, res diuina Plut. in Romulo, περὶ τὸ πῦρ ἁγιστεία.

Et ipsæ ceremoniæ ἁγιστεῖαι dicuntur apud Isocr. in Busir.

Ἀγοστέω, immundus sum & sordibus inquinatus. Il. ζ στατὸς ἵππος ἀγοστὰς ἐπὶ φάτνῃ. At ἀγοστὸς vide sua serie.

Ἅγιος, Ἁγνός, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναγής, έος, ὁ, καὶ ἡ, impurus, Suidæ. item purus, Hesych.

Ἐναγής, idem quod ἀγής, impurus & sacer, piacularis. Plut. περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. vocat φιλοπτόλιν ἐναγῆ. Thuc. καὶ ἀπὸ τούτου τοῦ φόνου ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκαλοῦντο, quasi quorum capita deuota deæ atque sacrata essent. Sic Aeschin. ἐναγὴς ἔστω τοῦ Ἀπόλλωνος. ¶ Item pro pio & sancto, vt εὐαγής.

Ἐναγῶς, piè, sanctè. Philo de vita Mos. lib. 3. ἐναγῶς ἀγθῆναι κελεύει μόσχον καὶ κριὸς δύο.

Ἐναγικός, piacularis de re dicitur, vt ἐναγὴς de persona. Plut. in pol. præc. ἐκ τῶν χρημάτων ἐναγικῶν προσαγορευόντων τοὺς κάτω ναοὺς ἐκοινοὺς ὁμιλεῖν.

Ἐναγίζω, sacra mortuis facio, parento. Paus. τότε ὁ Ἐπαμινώνδας ἐκελεύσε τοῖς παισιν ἐνήγιζέ τε καὶ ηὔχετο. Item cum accus. pro immolare. vel simpliciter pro offerre parentandi causa, siue pro parentatione. vt apud Plut. in Solone. ἐναγίζειν βοῦν. Et apud Herod. ἥρωι ἐναγίζουσι, heroici parentant. Etym. vult inter cætera significare φονεύειν, i. occidere.

Ἐναγισμός, οῦ, ὁ, parentatio. Plut. ποιεῖσθαι ἐναγισμοὺς τοῖς τεθνηκόσι, parentare mortuis. Pro eodem dicitur & ἐνάγισμα, vel pro libamine quod parentationis gratia offertur. Exponuntur etiam ἐναγίσματα inferiæ.

Ἐξάγιστος, ου, ὁ, καὶ ἡ, scelestissimus, impurissimus Dem. & Aeschin.

Εὐαγής, sanctus, sacer, purus, vt εὐαγέων ἱεροσυλέομεν. Nonn. Sic apud Phil. εὐαγὴς πρᾶξις. Apud Aristot. de mundo, κόσμος λαμπρότητι εὐαγέστατος, exp. mundus claritate sincerissima præditus. Interdum εὐαγές ἐστι, exp. fas est Plut. Alias signif. vide in comp. ex Ἄγω.

Εὐαγέως, sanctè, purè, ritè.

Εὐαγέω, ῶ sanctè ago, purus sum. Theocr id. 27. Αὐτός τ᾽ εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι.

Εὐάγητος, ου, ὁ, καὶ ἡ, purus, splendidus. Aristoph. in Nub. ὁ ποστρὰν φύσιν εὐάγητον. Vide itidem comp. ex Ἄγω.

Καθαγίζω, consecro, Exponitur etiam soluo iusta, perago exequias, offero mortuo sacrificium aut epulum super sepulcro. Lucian. de luctu, φέρον τοῖς παρ᾽ ἡμῖν χοαῖς καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τοῦ τάφου. Ponitur sæpe pro adoleo, vro, cremo: vt καθαγίζειν τὸ σῶμα, apud Plut. Item vro ad odorem excitandum: vt apud Paus. τῶν δὲ ἱερείων τοὺς μηροὺς θύουσι, τἄλλα δὲ ἀρκεύθου ξύλοις καθαγίζουσι καιομένοις ὁμοῦ τοῖς μηροῖς φύλλον τῆς παιδέρωτος συγκαθαγίζουσι. ¶ Apud Soph significat, polluo, teste Hesych.

Καθαγισμός, consecratio. Item parentatio: parentalia, apud Luc. de luctu.

Συγκαθαγίζω, (dec.) vnà consecro, vnà adoleo. Item vnà vro, apud Paus. vide in καθαγίζω.

Παναγής, omnino sanctus vel purus, sanctissimus, purissimus Hesych.

Παναγὶς ἰδίως ἡ. exp. dies sacra.

-ἈΓΟΣΤΟΣ, οῦ, ὁ, secundùm quosdam est interior manuum pars: aliis manus pars extrema: aliis cubitus, vlna: aliis palma, ἔνθα δίεισιν ἐν τῇ ὅσα τῶν δακτύλων ἡ ἀγκών, τοῖς σκνῖσι τὰς καμπτομένων, inquit Eusta. alludens ad illud Hom. Il. λ. Il. ν. Il. ξ. Il. ρ. ὁ δ᾽ ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ. Sic apud The. idyll. 17. Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ δέξατο ἄλλεν᾽ ἀγοστῷ.

-ἌΓΡΑ, ας, ἡ, captura, venatio, præda venatu capta. Luc. in dial. ἁλιεὺς inscripto, σιωπῶν ὦ φιλοσοφία καὶ τὴν ἄγραν περιμένω. Sic. Xen. in Cyn. ἐὰν ἔλειν ἄγραν. Item ipse venandi actus. Od. χαίρουσι δέ τ᾽ ἀνέρες ἄγρη. Sic Plut symp. 8. παντὸς ἰχθύος ἄγρα καὶ ἁλιεία. Ἄγρη πόντιος, marina piscatio. Non. Εὔθηρος ἄγρα, facilis & fecunda venatio. in Epigr. * Ab ἀγρὸς quidam deriuant, fortasse quòd agri sint venationi apti.

Ἄγρηθεν ex venatione, ἀπὸ τῆς ἄγρας. Apoll. Argon. 2.

Ἀγρεύω, F. εύσω, Præt. ευκα, venor siue feras siue aues siue pisces, venatu capio. Xenoph. in Cynegetico τὰς κυνηγέτας μὴ κωλύειν, διὰ τὸ μηδὲν τῶν ἐπὶ τῇ γῇ φυομένων ἀγρεύειν. Item capto, per metaph. (vt apud Lat. venor & aucupor) vt ἀγρεύειν δόξαν, apud Phal. in epist. Sic ἀγρεῦσαι ὕπνον, in Epigram.

Ἀγρεύομαι, venatu capio. Isidor. in Epigr. de polypo & lepore, ἀγρευθεὶς δ᾽ ἤγρευσε captus cœpit.

Ἄγρευμα,

Ποδαβρός, qui mollibus delicatisque pedibus est. Themist.

•ἈΒΡΟΤΗ, ης ἡ. nox. Aliquando per se ponitur: aliquando cum nomine νύξ, & tum plenus est sermo: vt Il. ξ. εἰ σε κεν ἔλθῃ Νὺξ ἀβρότη. * deriuatur à βροτὸς, i. mortalis, præfixo α priuatiuo, quod noctu lateant mortales ἐν ᾗ βροτὸς οὐ προέεισιν, inquit Eustath. i. in qua mortalis non prodit. Suidas autem παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι βροτῶν. i. quod priuata sit mortalibus. Alias etymologias vide apud Eustathium, & Etymol.

Ἀβροτιάζω, F. άσω, P. ακα. noctu occurro. Hesych. Significat etiã (pecco.

Ἀβροτήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, peccator, peccatrix. Hesych.

Ἀβροτίνη, ἡ. peccatum, ἁμαρτωλή. idem Hesych.

Ἀβροτάζω, F. ξω, P. χα, aberro in via, aut in nocte euagor. Il. κ. μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιιν, i. ne aberremus alter ab altero. vbi Eustath. ait ἀβροτάζειν esse aut τὸ βροτοῦ ἀποτυγχάνειν ἐν ὁδῷ, i. à mortali aberrare in via: aut τὸ ἐν ἀβρότῃ ἀποπλανᾶσθαι, i. in nocte euagari. Hesychius dicit, ἀπὸ τοῦ ἀποτυχεῖν τὸν βροτὸν τοῦ βροτοῦ μετὰ τὴν συνάντησιν, i. ex eo quòd homo ab homine aberret post occursum.

Ἀβρόταξις, εως ἡ, aberratio, deflexio de via Eustath.

Ἀμβροτέω, (assumpto μ) aberro, vt & ἀβροτάζω. Il. π. ἄγχισι μὲν Ἤμβροτον ἀλλήλων. Il. ι. Ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες. vbi annotat Eust. hæc prouerbialiter dici in eos, qui aberrant ab eo, quod sibi proposuerant: atque idem his duobus verbis significari ἐκ παραλλήλου: fierique ἤμβροτες vel ex ἀβροτέω, per pleonasmum τοῦ μ vel ab ἤμαρτες, mutando α in ο, & traiiciendo ρ, nec non inserendo β, ad elegantiorem sonum, vt fit in γαμβρὸς, & in μεσημβρία, aliisque huiusmodi.

Ἀμβροτεῖν, cum μ, exp. ἁμαρτεῖν, & ἀποτυχεῖν βροτοῦ. Item κρύπτειν. apud Hesych.

•ἈΒΡΟΤΟΝΟΝ, siue ἀβρότονον, ου, τό, abrotonum, herba seu plãta perpetuò virens: * sic nominata. διὰ τὸ πρὸς ὄψιν φαίνεσθαι ἁβρὰν καὶ ἁπαλὴν quòd aspectu sit mollis & tenera. Nicander in Ther. Ναὶ μὴν ἀβροτόνοιο, τό, τ' ἄγριον οὔρεσι θάλλει Ἀργεννὸν ὑπὸ βῆσσαν. Vide Theophr. hist. plant. lib. 6. c. 7. apud quem annotant legi etiam ἀβρότονον, vide & Diosc l. 3. c. 29.

Ἀβροτόνιτος & ἀβροτονίτης ου ὁ. confectus ex abrotono. vt ἀβροτόνινον ἔλαιον siue ἀβροτόνινον μύρον, apud Diosc. lib. 1. cap. 61. Et ἀβροτονίτης οἶνος. apud eundem lib. 5.

ἈΒΡΥΝΑ, τά, Hesychio συκάμινα μόρα. Sic & apud Athen. li. 2. Ἄβρυνα, συκάμινα ἃ καλοῦσιν ἔνιοι μόρα.

ἈΒΥΡΤΑΚΗ, ης, ἡ, barbaricum edulium, ex porris, cardamo, granis mali punici: & eiusmodi aliis quibus inest τὸ δριμύ. Theopomp. in Theseo, Ἥξει δὲ Μήδων γαῖαν, ἔνθα κάρδαμον Πλεῖστον ποιεῖται καὶ πράσων ἀβυρτάκη. Vtitur eo vocabulo & Menander in Cecryphalo, teste Suida: & Alexis apud Athen. lib. 3. Luc. in Lexiph. καρυκείαις annumerat hanc ἀβυρτάκην, itemque Plutarch. symp. 4.

Ἀγάαμαι. ἀγάζομαι, vide in Ἀγάω.

•ἈΓΑΘΟΣ οῦ ὁ, bonus, probus: vt ἀγαθὸς ἀνήρ. & ἀγαθὴ γυνή. Plat. & Xenoph. Dicitur & de re, vt ἀγαθὸς οἶνος, ἀγαθὴ βουλή. ¶ Item fortis, strenuus. Il. ρ. Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται ὅστις ἀφείη, Ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθός. Et Thuc. lib. 2. οἱ δὲ ἀγαθοὶ τιμῶνται τοῖς προσήκουσιν ἄθλοις ἀρετῆς. ¶ Item prudẽs. Apud Hom. Il. ι. Μηδ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ, annotat Eustath. significare vel strenuũ vel prudẽtẽ. ¶ Ἀγαθὰ πράγματα, res secundæ, apud Thuc. lib. 3. In eadem significatione vsurpatur & ἀγαθὰ sine substantiuo. Xen. sic ἀγαθῇ τύχῃ. Lat. quod faustũ felixque sit. ¶ Ἀγαθὴ δαίς. Il. ψ, lautum & opiparum epulum. ¶ Item præstans, excellens, vt βοὴν ἀγαθὸς, apud Hom. Sic Xen. ἀγαθοὶ τὰ πολεμικά. Et pro eodem, ἀγαθοὶ πρὸς τὸν πόλεμον, apud Plut. & ἀνὴρ εἰς πᾶσαν ἀρετὴν ἀγαθός, apud eũdem. ¶ Itẽ peritus vel aptus: vt ἀγαθὸς στρατιώτης, ἀγαθὸς τεχνίτης. ἀγαθὸς σκυτεύς. Et cum infin. ἀγαθὸς ἱππεύεσθαι. Plut. peritus equitandi. ¶ Item vtilis. Cum genit. Theophrast. ἀγαθὸς τῆς ἱερᾶς νόσου. vtilis aduersus comitialem morbum. Cum dat. vt Od. ρ. Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ προΐκτῃ. Et cum præpositione πρός: vt ἀγαθὸς πρὸς τὰ ἕλκη. Theophr.

Ἀγαθόν, οῦ, τὸ (substãtiuè) bonum: vt ἀγαθὸν ὁ χρόνος οὐκ αὔξει προσγινόμενος. Cic. interpr. ipsum bonum crescendi accessionem nullam habet. Tradunt quidam ἀγαθὸν non præfixo articulo de quolibet bono vsurpari: at τὸ ἀγαθὸν, vel τ' ἀγαθὸν de summo illo bono. ¶ Item commodum, emolumentum, vtilitas: vt ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Κύρου. Xen. Pæd. 7. commodo Cyri. Itẽ Pæd. 3. σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ, ἢ σὺν τῇ σῇ ζημίᾳ. cum infin. Il. ω, ἀγαθὸν δὲ γυναικὶ περ ἐν φιλότητι Μίσγεσθαι, vtile est, iuuat, confert. ¶ Ἀγαθά (plur. opes, facultates, & cuiusuis generis bona. Xen. πολλαὶ δὲ ἅμαξαι πολλῶν ἀγαθῶν μεσταί. ¶ Pro beneficiis: vt ἀγαθὰ ποιεῖν vel ἐργάζεσθαί τινα beneficia cõferre in aliquem, apud Isocr. & Luc. ¶ Pro virtutibus & dotibus. Isocr. de pace. τοῖς γὰρ ἀγαθοῖς οἷς ἔχομεν ἐν τῇ ψυχῇ, ταύτας κτώμεθα καὶ τὰς ὠφελείας ὧν δεόμενοι, τυγχάνομεν.

* Fit ἀγαθὸς ex ἀγαστὸς (quod est verbale ex ἄγαμαι seu ἀγάζομαι) abiectione σ, & mutatione τ in θ, inquit Etym. & Eust. Hic tamen ἄγαν hac voce includi tradit, atque ideò nullum nec comparat. nec superl. habere. Irregulares autem comparatiui sunt. ἀμείνων, ἀρείων, βελτίων, κάρρων, κρείττων, λώων, χείρων. Et superl. ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος, λῷστος.

Ἀγαθῶς, vtiliter. Hippocr.

Ἀγαθότης, ητος, ἡ, bonitas, probitas. Et pro θεότης (de Deo dictum) Greg. Ἀγαθωσύνη, idem. Rom. 15.

Ἀγαθικός, οῦ, ὁ probus, ἀγαθικά, proba, rectè & cum virtute facta vel dicta. Suid.

Ἀγαθύνω, F. υνῶ, bonũ efficio, beneficio afficio. Dionys. Areop.

Ἀγαθύνομαι bene affectus sum. Nehem. cap. 2. & Dan. 6.

Ἀγαθίζομαι, bona dico. Aristop. δεῖ τὰς ἑταίρας κἀγαθιζομένας λαβεῖν.

Ἀγαθίς, ίδος, ἡ, Hesychio fasciculus fili seu staminis colligati glomus. vnde ἀγαθῶν ἀγαθίδες, bonorum glomi, apud Poll. prouerbiũ de opib. extructis & affatim cumulatis: sũpta metaphora à glomere textorio, qđ ex plurimis filorũ cõuolutorum gyris constat. Apud Suidã legitur etiã ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθίδες: qđ prouerbiũ esse dicit ἐπὶ τῶν εὖ πασχόντων ἀνθ' ὧν εὐηργέτησαν πρότερον. ac si ἀγαθίδες esset aceruι seu cumuli bonorũ. ¶ Significat ἀγαθὶς etiam τὴν σησαμίδα. Eust. Hesych.

Composita.

Ἀνδραγαθία, ἡ strenuitas, fortitudo. Aristoph. in Pluto. Item actio digna forti viro. quasi ἀνδρὸς ἀγαθοῦ ἔργον. Xen. & Plut. Item officium viri boni, probitas.

Ἀνδραγαθίζομαι, fortem virum me præsto, fortiter me gero. Et probum virum me præsto. Thuc. l. 3.

Ἀνδραγαθέω, ῶ. idem, & quidem frequentius. Plut. ὁ δὲ ἐγκελευσάμενος ἀνδραγαθεῖν τοῖς περὶ αὐτὸν ἡγεμόσιν. Et cum accus. apud eundem, καὶ πολλὰ ἐν διαφόροις χώραις ἀνδραγαθηκέναι ἐκόμπαζε. Dicuntur viri ἀνδραγαθεῖν, ipsa autem res ἀνδραγαθεῖσθαι, i. fortiter geri.

Ἀνδραγάθημα, τό, facinus viri forti dignum, actio viri fortis, & res fortiter vel præclarè gesta.

Ἀνδραγαθητής, οῦ, ὁ. qui facinora edit viro forti digna, virum fortem se præstans, fortiter se gerens.

Αὐτοάγαθος, ipse per se bonus. Greg. Naz. de Deo. (nus, honestus.

Κἀγαθός, vt καλὸς κἀγαθός, id est, καλὸς καὶ ἀγαθός, bonus, stre-

Καλοκἀγαθός, (id est, καλὸς καὶ ἀγαθός,) probus, bonus, honestus, qui est absolutæ & consummatæ probitatis. Aristot.

Καλοκἀγαθία ἡ. probitas, integritas & honestas. Xen. Apud Isocr. est καλοκἀγαθία τρόπων, morũ honestas seu integritas.

Καλοκἀγαθικός, οῦ, ὁ, vsurpatur pro καλοκἀγαθός, apud Plut.

Μισαγαθία, ἡ, odium bonorum, seu bonarum rerum.

Παναγαθός, omnino bonus, optimus. Plat. epist. 8.

Πατραγαθία, ἡ. paterna strenuitas, patris aut patrum strenuitas & fortitudo. Plut. in Apoph.

Φιλάγαθος, amans bonorum.

Ἀφιλάγαθος. qui non est φιλάγαθος. Exponitur &, benignitate carens.

Ἐπιχαιράγαθος, qui honestis delectatur studiis, & virtutem amplectitur, apud Strab.

Ἀγαῖος, ἀγαίω, &c. vide in Ἀγάω.

•ἈΓΑΛΛΩ, F. λῶ, P. αλκα, orno, insignio, decoro. Plat. de leg. li. 11. ὡς ὅταν ἀγάλλῃ τις τιμαῖς. Aristoph. in Pace. καί σε θυσίαισιν ἀγαλοῦμεν ἀεί. * Eust. ex ἀγάω deductum vult. Alibi verò scribit ἀγάλλομαι dici quasi πρὸς ἄγαν ἢ ἄγαν ἄλλομαι.

Ἀγάλλομαι, ornor, insignior, decoror: sed vsurpatur potiùs vt deponens, pro, exorno me. Il. σ. τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται. ¶ Item glorior: vt ἀγάλλομαι τούτῳ, vel ἐπὶ τούτῳ, glorior hac re, iacto hanc rem. Herod. Thuc. Xen. Et cum infi. apud eundem Xen. Hell. 6. ἀγαλλόμεθα βοηθῆσαι ἀνδράσιν ἀγαθοῖς. ¶ Item oblecto me re aliqua, gaudeo, exulto. Cum dat. rei. Od. ε, νῆες ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ. Xen. οἱ δὲ γεραίτεροι ταῖς τῶν νεῶν τιμαῖς ἠγάλλοντο. Inuenitur & cum accus. Epigr. li. 4. Et cum infin. apud Non.

Ἄγαλμα, τό, ornamentum, oblectamẽtum. Hom. & Æschyl. ¶ Item simulachrum, statua. Herod. & Plat. Ponitur & pro imagine picta, inquit Suid. Apud Plat. ἀγάλματα. Cicero formas interpr. Vsurpatur & metaph. vt καρδίας ἄγαλμα, Syn.

Ἀγαλμάτιον, ου, τό. statua parua, imaguncula. Luc.

Ἀγαλματόω, ῶ, in statuam verto. Lycophr. in Alex.

Ἀγαλλιάω, ῶ, & ἀγαλλιάομαι, ῶμαι, frequentia sunt apud Eccl. scriptores pro exulto, lætitia gestio. ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου. Luc. 1. Luc. 10. ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι. Idẽ Act. 16. ἠγαλλιάσατο πανοικὶ πεπιστευκώς. Et Apoc. 19. χαίρωμεν καὶ ἀγαλλιώμεθα. Et 1. Pet. 4. χαρῆτε ἀγαλλιώμενοι. Greg. Naz. τρόμῳ καὶ χαρᾷ ἀγαλλιᾶσθε.

Ἀγαλλίαμα, τό, & Ἀγαλλίασις, εως, ἡ. exultatio. Luc. 1. καὶ ἔσται χαρά σοι καὶ ἀγαλλίασις. Greg. Naz. ἀκούσωμεν ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην φωνῆς θείας.

Ἀγλαός, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Ἐπαγάλλομαι (compos. pro ἀγάλλομαι, exulto. Il. π. Μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι. Item superbior, efferor, μὴ ἐπαγάλλεσθαι δυναστείαις, apud Basil.

ΑΓΑΛΛΟΧΟΝ, lignum quoddam est, quod ex India atque Arabia deportatur, thuiæ ligno simile, odoratum, & gustum adstringens, vt inter alia tradit Diosc. lib. 1. cap. 21.

Ἄγαμαι, vide in Ἀγάω.

ἌΓΑΝ, aduerb. nimis, immodicè, supra modum. vt ἄγαν λυπεῖσθαι, apud Plat. nimis mœrere. ¶ Ponitur & pro, valde, vehementer. Xenop. Pæd. 1. περὶ ἀφροδισίων δὲ διαλεγόμεθα πρὸς τοὺς ἄγαν νέους. ¶ Præfixo articulo induit formam nominis adiectiui, vt ὁ ἄγαν, nimius, immodicus, vel vehemens. Sic in fœm. ἡ ἄγαν, & in neutro τὸ ἄγαν. Idemque accidit cæteris aduerbiis.* In compositione aliquando ν amittit, aliquando in aliam mutat: vt ἀγακλεής, ἀγάρροος, &c.

ἈΓΑΝΑΚΤΕΏ, τῶ, F. τήσω, P. τηκα, doleo, i. doloris sensu afficior. Diosc. lib. 5. c. 76. ἀγανακτεῖν τοὺς ὀδόντας ἐν τῇ γεύσει. ¶ Item indignor, stomachor, ægrè fero. Et conqueror. Isocr. de Pace, ἀγανακτοῦμεν εἰ μὴ τὴν αὐτὴν ἐκείνοις τιμὴν ἕξομεν. Sæpe etiam dicitur ἀγανακτεῖν ἐπί τινι. Et cū præposit. ὑπὲρ aut περὶ, in casu rē significāte. In casu autem significante personam, dicitur ἀγανακτεῖν τινι, & πρός τινα, & κατά τινος. ¶ Item gemo στένω, apud Plat. inquit Hesych.* Sunt qui ex ἄγαν & ἄχθομαι compositum dicant. Ego ex ἄγαν & ἄγομαι (frangor) cuius præteriti tertia persona ἦκται, deriuari posse existimo: doloribus enim frangi dicitur animus.

Ἀγανακτέεσθαι dicitur voce media pro ἀγανακτῆσαι. Luc.

Ἀγανάκτησις, εως ἡ, dolor, doloris sensus. Plat. ¶ Item indignatio, stomachatio. Thuc.

Ἀγανακτητός, ὁ, ἡ, vnde ἀγανακτητέον, indignè ferendum, querendum. Plat.

Ἀγανακτικός, ῆ, ὁ, querulus, qui facilè queritur & ægrè fert casus incommodos. Plat.

Composita.

Διαγανακτέω, ῶ, perægrè fero, indignor.

Ἐπαγανακτέω, ῶ, indignor ob.

Προσαγανακτέω valde indignè fero. Hippocr. ep. ad Demag.

Συναγανακτέω ῶ condoleo. B.

Συναγανάκτησις, condolescentia, apud Aristot.

Ὑπεραγανακτῶ supra modū indignor, vehemēter stomachor vel conqueror. Et ὑπεραγανακτῶ τούτου pro ἀγανακτῶ ὑπὲρ τούτου.

Ἄγαλις, vide in Ἄγω, i. frango.

Ἀγανός, vide in Γάνος. At ἄγανος in Ἄγω, i. frango.

Ἀγάομαι, vide in Ἀγάω.

ἈΓΑΠΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, amo, diligo. De honesto & inhonesto amore vsurpatur. Xen. apomn. 1. τὰς πόρνας ἀγαπῶντα μᾶλλον ἢ τοὺς ἑταίρους. Dicitur aliquando ἀγαπῶ τοῦτο ἀντὶ ἐκείνου, vel ἀγαπῶ τοῦτο πρὸ ἐκείνου, præfero hoc illi. Et pro eodem ἀγαπῶ τοῦτο περὶ πλείονος τοῦ ἐκείνου. Item ἀγαπῶ μᾶλλον δόξαν ἢ χρήματα. Et cum infin. ἀγαπῶ τὸ ποιεῖν. Aristot. Oecon. 2. ἀγαπῶντας τείχισμα φέρειν. ¶ Item amicè & hilariter accipio Od. ψ. Οὕνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον ἐπεὶ ἴδον ὧδ' ἀγάπησα. ¶ Item osculor. vt ait Eust. ¶ Item ἀγαπᾶν, contentum esse, & pro satis esse, sufficere. Plut. in Public. ἀγαπᾶν τὴν δευτέραν τάξιν, secundo loco contentum esse. Et Thuc. lib. 6. ἐν ἀγαπήσαντες τὴν ἐν τῷ παρόντι εὐτυχίαν. Et cum dat. Luc. ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι. Sic ἀγαπῶ τοῖς δεδικασμένοις, acquiesco arbitrorum sententiæ. In qua signif. ἀγαπῶ idem est cum ἀρέσκομαι. Et cum infin. ἀγαπήσας λαβεῖν ταῦτα apud Herodian. Et cum partic. Luc. ἀγαπῶ σιωπῶν μιᾷ.

Ἀγαπάομαι, ῶμαι, amor, diligor. Aristot. Rhet. 1. Nonnunquam de amore venereo: vnde ἀγαπώμενος & ἀγαπωμένη pro, ἐρώμενος & ἐρωμένη, amasius & amasia seu amica Luc.

Ἀγάπημα τό, dilectio. Item res seu persona quæ diligitur. Crates philos. in quodam Epigr. χαῖρε θεὰ δέσποιν' ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀγάπημα.

Ἀγάπησις, ἡ pro ἀγάπη. Plut. ἀγάπησις ἐρωτική, q. d. dilectio amatoria.

Ἀγαπησμός οῦ ὁ, idem cum ἀγάπησις. Suid.

Ἀγαπητός, οῦ ὁ, dilectus, charus, vel amabilis, gratus, iucundus. Arist. Eth. li. 9. c. 12. τοῖς ἐρῶσι τὸ ὁρᾶν ἀγαπητότατόν ἐστι. ¶ Exp. & vnicus: vt Xen. παῖς ἀγαπητός, & παρθένος ἀγαπητή. Et Homer. ἀγαπητὸς υἱός: filius certè, qui vnicus est, magis diligitur. ¶ Item ἀγαπητόν ἐστι, cum infin. boni consulendū est. Aristot. Eth. lib. 9. cap. 10 ἀγαπητὸν καὶ φίλους ὀλίγους εὑρεῖν, i. bene nobiscum agi putandum est, si vel paucos inueniamus amicos.

Ἀγαπητῶς, gratè, amabiliter. Plat. interdum cupidè & libenter. Dem. Item satis, sufficienter. Herodian. δεῖ δὲ ἀγαπητῶς ἔχειν ἕκαστον τὰ αὑτοῦ, oportet vnumquemque suis contentū esse.

Ἀγαπητικός, vim diligendi habens. Hesych.

Ἀγαπητέος, ου ὁ, amandus. Plat. de Rep. lib. 2.

Ἀγαπητέον, subaud. ἐστί, interdum dicitur pro, acquiescendum est, contentum esse oportet.

Ἀγάπη ἡ, amor, dilectio, charitas. Plut. Item ἀγάπαι, communia Christianorum conuiuia, sic vocata quòd retinendæ mutuæ charitatis caussa essent instituta. Iust. epist. vide Tertul. ¶ Item ἀγάπη pro φίλημα. Eustath.

Ἀγαπάζω apud poëtas pro ἀγαπῶ, amo. Musæus, ἀγάπαζε μελίφρονα θεσμὸν ἐρώτων. Item comiter & blandè atque hilariter aliquem excipio, beneuolentiæ signa alicui exhibeo, amplector seu amplexor. Od. π Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζῃ. ¶ Eurip. in Phœn. vsurpauit pro procurare, ἐπιμελείας ἀξιοῦν. νέκυν τοῖ παιδὸς ἀγαπάζων ἐμοῦ, &c. cadauer condens seu procurans, exequias præbens.

Ἀγαπάζομαι, idem cum ἀγαπάζω. Od. χ.

Composita.

Ἀμφαγαπάω deamo, valde amo, charissimum habeo. poëticum.

Ἀμφαγαπάζω, idē. Ἀμφαγαπάζομαι, voce media, pro eodē.

Περιαγαπάω, valde amo.

Ὑπεραγαπάω, idem quod ἀμφαγαπάω. Herodian. li. 1. ὑπερηγάπα δὲ αὐτὸ ὁ Κόμμοδος. vtitur & Dem.

ἈΓΑΡΙΚΌΝ, οῦ, τό, agaricum: radicis seu potiùs fungi arboris nomen apud medicos: de qua Diosc. initio libri 3. & Plin. l. 52. cap. 9. Est & ἀγαρικὸν μέλαν, lethalem vim habens: de quo rursum Diosc. in præfatione libri 6.

ἈΓΑΣΥΛΛΙΣ, frutex vnà cum radice, vnde Ammoniacum liquorem eiiciunt, vt tradit Diosc. lib. 3. cap. 98.

Ἀγαυός, &c vide in Ἀγάω.

ἈΓΑ'Ω, γῶ, F. σω, P. κα, (quod magis est in vsu) Ἀγάομαι ῶμαι, demiror, cum stupore miror, stupeo. Od. π, Οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον οὔτ' ἀγάασθαι. ¶ Item pro inuideo vel μέμφομαι, teste Eustath. Od. ε, Οἵ τε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι. ¶ Idem Eust. ann. significare etiam odisse, apud Hom.

Ἄγη, ἡ, admiratio, stupor, obstupefactio. Od. γ. ἄγη μ' ἔχει. Sic & Od. π. Apud Tragicos, honor, veneratio. Hesych.

Ἀγαῖος, ου, ὁ, admirabilis. item inuidiosus. Suid. Hes. Etym.

Ἀγητός οῦ ὁ admirabilis, stuporem excitans. Il. ε. εἶδος ἀγητοί. Et Plut. in Pericle, χρήμασιν ἦσαν ἀγητοί.

Ἀγαυός, οῦ, ὁ. (Æolicè pro ἀγαός, à γάω. secundum alios tamen à γαίω) admirabilis, præclarus, illustris. Hes. Item venerandus, σεμνός, Eust. Il. γ, κήρυκες ἀγαυοί.* Ponitur pro superbo & arrogante, apud Hom. ἀγαυοὶ μνηστῆρες.

Ἀγαυόμαι, admiror. Opp. Hal. 4. εἶδος ἀγαυόμενοι πολυπρέπτον.

Ἀγαυρός, vide in Γαῦρος.

Ἀγαίω, pro θαυμάζω, admiror, inquit Eust. Idem alibi exp. ἐκπλήττω, obstupefacio, vel perterrefacio. ¶ Item exp. alibi & μέμφομαι, succenseo, indignor.

Ἀγαίομαι, vsitatius est quam ἀγαίω. & significat etiam, admiror inquit Etym. Od. υ. ἀγαιόμενοι κακὰ ἔργα, exp. χαλεπαίνοντος, alii μεμφόμενοι ¶ Idem succenseo, indignor, vel inuideo. Cum dat. Hesiod. in Erg. Τῷ δ' ἢ τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται. vbi tamen exponitur etiam μέμφεται, item ὀργίζεται. Et cum accus. Plut. οὐδ' ἀγαίομαι θεῶν ἔργα, neque deorum operibus inuideo. ¶ Item inuideor, φθονοῦμαι, Suid.

Ἄγαμαι, idem in prosa quod in carmine ἀγάομαι, vel ἀγάζομαι admiror. Construitur cum accus. vel rei vel personæ. Dicitur enim ἄγαμαί σου τὸ φρόνημα, & ἄγαμαί σε τοῦ φρονήματος, (subaudito aduerbio ἕνεκα,) i. admiror tuā prudētiā, vel admiror te ob tuā prudentiā. Et cū genit. Plut. ἀγασάμενος τῆς παρρησίας, Sic & Dem. pro cor. τίς γὰρ οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς; Vide & ἀγάζομαι infra. ¶ Item laudo, probo. Plat. ἄγαμαί σου τὴν ἀπόκρισιν. ¶ Afferuntur & aliæ significationes pro indignor, inuideo, reprehendo: quæ pertinent potiùs ad ἀγάζομαι, ex quo sumit hoc verbum sua tempora.

Ἀγαμένως, mirabiliter, mirificè, cum admiratione: vt ἀγαμένως λέγειν. Aristot. Rhet. 3.

Ἀγάαμαι, poëtico pleonasmo dicitur, pro ἄγαμαι. Od. π. Οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον, οὔτ' ἀγάασθαι.

Ἀγάζομαι, eiusdem cum præcedentib. significationis & originis à quo hęc tempora frequentia sunt apud poëtas (quandoque & apud oratores) præt. imperf. ἠγαζόμην. fut. ἀγάσομαι. aor. 1. ἠγάσθην. aor. med. ἠγασάμην. Et part. ἀγασσάμενος, ἀγασθείς, ἀγασάμενος, & poëticè ἀγασσάμενος. Significat igitur admiror, suspicio. Variè cōstruitur. Cum accus. rei. Il. θ. Μῦθον ἀγασσάμενοι. Sic Isoc. in Paneg. ἀγασθέντα τὴν ἀρετὴν αὐτ. Et cū dat. rei, Xen. Pæd. 6. ἀγασθεὶς τοῖς λόγοις. Iūgitur & personę casib. genitiuo: Xen. ἀγασθεὶς τι αὐτοῦ καὶ ἐπιθυμεῖς φίλος αὐτοῦ εἶναι. Vel dat. Xen. apud Suid. ἐὰν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν. pro, θαυμάσω τινὰ inquit. Vel accus. idq; frequētissimè. Il. γ. τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσατο φώνησέν τε. Sic Xen. Pæd. 7. ἀγασθεὶς τὴν γυναῖκα. Interdū iūgitur casib. rei & personę simul. Xen. ἠγάσθην αὐτοῦ τῆς πρᾳότητος. vel ἠγάσθην τὴν πρᾳότητα αὐτοῦ.* Itē veneror. Anth. epig. li. 1. σὲ μὲν χρυσαυγὲς ναοί, Ὡς θέμις ἡ τλήμων Ἑλλὰς ἠγασάμην. ¶ Itē indignor, succēseo. Il. ν. ἔφασκε Ποσειδάων ἀγάσασθαι ἡμῖν. Et cū acc. Od. ζ. ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα. vbi volūt quidā subaudiri διά. ¶ Itē inuideo. Il. ψ. ἀγασσάμενοι περὶ νίκης. Et cum accus. rei. Od. δ. Ἀλλὰ τὰ μέν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτός. Vide & ἀγάομαι, supra.

Ἄγασμα, ατος, τό, veneratio, vel quod veneramur. Suid. Hesyc. Eustath.

Ἀγαστός, ή, όν, admirabilis, admiratione summa dignus. Xen. Hell. 2. ἐκεῖνοι δὲ ἐκείνην τὴν ἀνδρὸς ἀγαστήν. Apud Hom. εἶδος εἶχε

στὸν, vel ἐκπληκτικὸν, i. ſtuporem afferens: vel ἐπίφθονον, inuidioſum Euſtath.

Ἀγαθὸς, Ἀγάλλω, Ἄγος, quomodo huc pertineat, vide ſuis locis.

Compoſita ex Ἄγαμαι & ἀγαστός.

Ἀξιάγαστος, admiratione dignus, admirabilis. Syn.

Ἐξάγαστος, admirandus, Heſych.

Ἐπάγαμαι, admiror ob.

Ὑπεράγαμαι, demiror, vehementer & ſupra modũ miror. Suid.

Ἀγγεῖον, &c. vide in Ἄγγος.

ΑΓΓΑΡΟΙ, οἱ, Perſico vocabulo, a Græcis tamen poſtea recepto, dicebantur regum nuntij ſeu tabellarij: tabellarij qui ex ſucceſſione literas perferunt. Solebant enim reges Perſarum certis ſtationibus diſpoſitos habere tabellarios & nuntios, quorum alter alteri traderet mandata, vt ita celeriùs perferrentur. Æſchylus ἄγγαρον πῦρ, adiectiuè dixit pro ignibus, quibus aliquid nuntiatur. ¶ Ponitur, ἄγγαρος latiùs etiam pro quouis, qui aliquid baiulat: exponitúrque ἀχθοφόρος, ἐργάτης, ὑπηρέτης. ¶ Neutro autem genere ἄγγαρα dicuntur οἱ σταθμοὶ, hoc eſt, manſiones ac diuerſoria in quæ οἱ ἄγγαροι peracto diei penſo diuertebant.

Ἀγγαροφορέω, ῶ, baiulo veluti ἄγγαρος. Suid. Euſt.

Ἀγγαρεὺς, idem cum ἄγγαρος.

Ἀγγαρεύω, cogo ſeu adigo ad miniſterium ἀγγάρων præſtandum. Interpres Matt. cap. 5. annotat ἀγγαρεύειν eſſe cogere ad currendum, vel, ferendum aliquid: quoniam curſoribus illis Perſarum, quos ἀγγάρους vocabant, fas erat cuiuſuis equos vel naues, aut ipſos etiam homines rapere ad curſum, vt hodie apud Turcas. Idem Matth. cap. 27. ſimpliciter accepit *pro*, cogo, adigo, compello.

Ἀγγαρευτὴς, οῦ, ὁ, qui aliquid angariat & cogit ad curſum aut aliquod aliud ſeruitium obeundum. Heſych.

Ἀγγαρεία, ἡ, dicitur officij illius præſtatio. hoc eſt: quum quis ad currendum vel baiulandum aliquid adigitur. Et coacta ac inuita ſeruitus, & ſeruitium quod aliquis vi adactus obit. Legitur in Pand.

Ἀγγαρεῖον, ου, τὸ, dicitur ipſe curſus angarorum, pro quo Ionicè dicitur ἀγγαρήϊον. Herodot. lib. 8.

ΑΓΓΕΛΛΩ, λῶ, F. ελῶ. nuntio, nuntium affero. Dicitur ἀγγέλλω σοι τόδε, hoc tibi nuntio Hom. & Thuc. Et apud Plut. in parall. ἀγγέλλειν ἐς τὴν πόλιν νίκην. Participium ἀγγέλλων, nuncians, qui nunciat. Ponitur interdum pro ἄγγελος. Herod.

Ἀλέγω fit ἀνλέγω & καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀγγέλλω, mutato ν in γ, inquit Etym. Euſtathio autẽ ἄγγελος videtur ab ἄγω deduci.

Ἀγγέλλομαι, nuntior. Dicitur ἀγγέλλεσθαι aut res, aut perſona, de qua nuntius adfertur. Thuc. Xen. ¶ In voce media pro ἐπαγγέλλομαι, polliceor. Soph. in Aiace, Τεύκρῳ τ' ἀπὸ τῆς δ' ἀγγέλλομαι. Ἄγγελμα, τὸ, nuntium. res quæ nuntiatur. Herod. 7. τὰ ἀπόρρητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα.

Ἄγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ nuntius, nuntia. Xen. Pæd. 2. τὸν μὲν δὴ ἄγγελον, ἐπιστείλας ταῦτα ἔπεμψε. Et Il. ω ἄγγελος μήτηρ. Sic ἄγγελος Ἶρις, Il. 6. ¶ Pro nũtio Dei κατ' ἐξοχὴν. Phil. de mundo. Et Naz. ¶ Item pro ἄγγελμα ſeu ἀγγελία, nuntium, nuntius. Thuc. 7.

Ἀγγελικὸς, κὴ, κὸν, angelicus, ad angelum pertinens. Greg. Naz. Ἀγγελικαὶ δυνάμεις. ¶ Ἀγγελικὴ, ſaltatio quædam, quæ inter pocula exercebatur. Athen. lib. 14.

Ἀγγελίας, ου, ὁ, poet. idem, quod ἄγγελος.

Ἀγγελιώτης, ου, ὁ idem. Callim. & Muſæus. Et fœm. gen. ἀγγελιῶτις, ιδος, ἡ, nuntia. Callim. ¶ Ἀγγελιῶτις τάξις, dixit Areth. in Apoc. pro ἀγγελική. (Ἀγγελίεια θεῶ.

Ἀγγελίεια, ἡ, itidẽ poet. pro nũtia. Orph. in hymno Auroræ.

Ἀγγελία, ἡ, nuntium vel nuntius, i. res quæ nuntiatur. Thuc. 3. ἦλθε μὲν καὶ ἀπὸ τῆς Ἐρυθραίας ἀγγελία. ¶ Item mandatum à nuntio perlatum. Il. ο ἀγγελίην φέρειν. Et Luc. ἀγγελίας διαφέρειν. Item rumor, fama. Thuc. lib. 6. ἐς νῦν αὖ ἦσαν αἱ ἀγγελίαι διὰ παντὸς τῶν. ¶ Pro religione, ſecundum quoſdam, apud Herodot. lib. 1. προμαντηΐην καὶ ἀγγελίην, exp. primas partes in conſulendo oraculo & referendo.

Compoſita ac primùm ex ἀγγέλλω & verbalib. cum præpoſit.

Ἀναγγέλλω, annuntio, renuntio, nuntio expono, refero, narro, Cum datiuo rei & accuſatiuo perſonæ, ſicut ἀγγέλλω.

Ἀναγγέλλομαι, nuntior, nuntius de me affertur. Plut. in Pericle, ἀνηγγέλθη τεθνεὼς αὐτός.

Ἀπαγγέλλω, idẽ quod ἀναγγέλλω. Il. ι, ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα Χρημύθον Δαναοῖσι. Sic Xen. ἀπαγγείλατε τῷ Ἰνδῶν βασιλεῖ. Et ἀπαγγέλλω ὅτι τὰ κοινά. Plut. ἀπαγγέλλω εἰς ὑμᾶς, Demoſth. Dicitur & ἀπαγγέλλειν περί τινος. Plut. ¶ Item renuntio, vt legati faciunt à legatione redeuntes. Plut. ¶ Pro denũtio, vt ἀπαγγέλλω σοι ἀγῶνα, affertur ex Libanio, *pro*, denũtio tibi litem. ¶ Item pronuntio. enuntio. i. ceptum memoriter eloquor, Dem. οὐδ' εἰς ταῦτ' ἀπαγγέλλων δυνήσεται τὸ δεινὸν παραστῆσαι τοῖς ἀκούουσι. Item memoriter recito. Syneſ.

Ἀπαγγέλλομαι, pro ἀγγέλλομαι, Plat. Xen. Plut. Et voce media pro ἀπαγγέλλω. Plat. Pol. lib. 2.

Ἀπαγγελία, ἡ, enuntiatio, pronũtiatio, Videtur ſumi ab Hermog. pro ἑρμηνεία. Significat etiam recitationem quæ fit memoriter, Syn.

Ἀπαγγελτὴρ, ῆρος, nuntius. index. In Auth. Epigr.

Ἀπαγγελτικὸς, enuntiatiuus. Affertur ex Seneca. & τὸ ἀπαγγελτικὸν, pro enuntiatione.

Διαγγέλλω. nuntio circunquaque, vel per diuerſa loca diuulgo, Plut. in Cam. ἡ φήμη διαγγέλλουσα τὴν πρᾶξιν εἰς τὰς πόλεις. A Bud. exp. etiam, denuntio, effero, prodo. ¶ Item pro edico, vel indico, vt ἐπαγγέλλω. Herodian. li. 1. τῆς δὲ ἐξόδου διαγγελθείσης. Διάγγελος, internuntius, Bud.

Εἰσαγγέλλω, renũtio, refero. Xẽ. Pæd. 8. εἰσαγγέλλεσθαι πρὸς ἐμέ. ¶ Itẽ defero, poſtulo, accuſo, in ius voco. Iſoc. περὶ ζεύγους, Εἰσαγγέλλειν εἰς τὴν βουλὴν λέγοντες, ὡς ὁ πατήρ μου, &c. Et εἰσαγγείλας, pro delatore, apud Iſeũ. Dicitur & εἰσαγγέλλω τι περί σοῦ. Plut. Εἰσαγγέλλομαι, renũtior, referor. Dẽ. Itẽ deferor, accuſor. Dem. Plu.

Εἰσαγγελία, delatio, accuſatio. De quibus autem criminibus peculiariter diceretur. Εἰσαγγελία, vide Harpocr. & Pollucem.

Ἀπεισαγγελίας φεύγων δίκην citatur ex Plut. in Moral. pro, criminis læſæ maieſtatis reus.

Εἰσαγγελεὺς, έως, ὁ, qui nũtiat aduẽtũ alicuius. Peculiariter dicitur de eo qui apud regẽ aut principẽ hoc munere fungitur nũtiandi ei alicuius aduentum, & illũ ad eum admittendi. Bud. admiſſionalẽ vocat. ἀντὶ εἰσαγγελέως, apud Herodot. & Luc. ¶ Item delator ꝓpriè ὁ τὸν δημόσιον καὶ μεγάλων μηνυτής, inquit Suid.

Εἰσαγγελτικὸς, ad εἰσαγγελίαν pertinens. Poll.

Ἐξαγγέλλω, renũtio, certiorẽ facio. Propriè eſt nuntiare iis, qui foris ſunt, ea, quæ intus fiũt. Plat. ἵν' ἐξαγγέλλοιεν τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ τὰ ποίμνια. In malã partẽ interdũ, ἐξαγγέλλειν τὰ ἀπόρρητα efferre arcana ſeu ſecreta, vel prodere, euulgare. Dem. Phil. 1. Sic Plut. in Themiſt. ἐξαγγέλλειν εἰς τοὺς πολλούς. Itẽ nũtio, ſeu nuntium perfero, ſeu iuſſa perago. apud Xen. Pæd. 7. ¶ Item enũtio, indico. idẽ quod ἑρμηνεύω & ἀπαγγέλλω. Herm.

Ἐξάγγελτος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo nuntius allatus eſt, detectus, patefactus per nuntium. Thuc.

Ἐξαγγελτικὸς, nuntiatiuus. Apud Ariſtot. in probl. ἐξαγγελτικὸς τῆς διανοίας, qui ad intelligentiam referri poteſt.

Ἐξάγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, propriè qui vel quæ nuntiat, iis, qui foris ſunt, ea quæ intus fiunt, Heſych. & Amm. Sumitur & generalius. Thuc. 8 αὐτὸς προφθάσας τῷ στρατεύματι ἐξάγγελος γίγνεται. ¶ Item index, qui in fabulis eſt nuntius aliquid de ſcena afferens: vt in Trachiniis nuntius Deianiræ.

Ἐξαγγελία, ἡ, nuntiatio, vel nuntium. Item euulgatio. Item enuntiatio, ἑρμηνεία. Hermog.

Ἐπαγγέλλω denũtio, indico: vt, ἐπαγγέλλω πόλεμον, vel πολεμεῖν Polyb. Sic Thuc. στρατιάν τε ἐπαγγέλλων ἐς τοὺς ξυμμάχους. ¶ Itẽ denũtio & cõdico, h. e. cõſtituo. Plut. in Demetr. ἐπεὶ δὲ εἰς Λακεδαίμονα ἧκεν, αὖθις ἀλλήλοις ἐπηγγέλλοντο συστάσεις. ¶ Itẽ denũtio & edico. Cũ infin. Dem. πρὸς Μακάρτ. ἐπαγγελλέτω ὁ δήμαρχος τοῖς προσήκουσιν ἀναιρεῖν καὶ θάπτειν. ¶ Itẽ edico, pronũtio i. promitto in publicum. Herodian. τῷ τε δήμῳ τὰς νομὰς ἐπήγγειλε. i. congiaria pronuntiauit. ¶ Item indico, profiteor, vel ſignifico me velle. Xen. Pæd. 8. πολλάκις δὲ τοιμῶσι ἐπαγγέλλουσιν οἱ φίλοι τοῖς ἑταίροις, i. ſæpe amici non ſignificant in rebus neceſſariis quid ſibi opus ſit. Item defero. nomen alicuius defero. vt ἐπαγγέλλειν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας.

Ἐπαγγέλλομαι denũtior, indicor, cõdicor, vt δεῖπνον ἐπηγγελμένον, cœna cõdicta. Itẽ ꝓmittor, οὐδὲ τὰ ἐπηγγελμένα, οὔτε τὰ ἠπειλημένα neq; ꝓmiſſa, neq; minæ, Greg. Itẽ deponẽs ſig. poſco, vel ſignifico me velle, ſignifico quid mihi opus ſit, quod vim habet verecũdæ petitionis. Dem. ꝓ cor. δεῖ δ' ἂν αὐτὸς ἐπαγγείλαιτο ἤδη ἕως ἔτι μοι ἔστι Φιλίππῳ ὁ νεαρ. ¶ Item dep. polliceor. Polyb. 5. ἐπηγγείλατο δὲ Πτολεμαῖος αὐτοῖς ἀργυρίου τάλαντα τριακόσια. Et Xẽ. ἐπαγγέλλομαι διδάξειν. polliceor me docturũ. ¶ Itẽ profiteor, vt ἀρετὴν ἐπαγγέλλομαι. Xẽ. Apõ. 1. Itẽ ἐπαγγέλλομαι ἐπὶ τούτῳ. vẽdito me, glorior. Xen. Oecon.

Ἐπάγγελμα, τὸ, pollicitatio, promiſſio, Iſoc. Item profeſſio. Plu.

Ἐπαγγελτικὸς ad promiſſionem pertinens.

Ἐπαγγελτικῶς, per promiſſionem. B.

Ἐπαγγελία, denuntiatio. Item promiſſio. Plut. Et ſæpe in nouo Teſt. Item genus quoddam accuſationis, apud Poll.

Decompoſita. Ἀνεπάγγελτος, non denunciatus, non indictus. vt πόλεμος ἀνεπάγγελτος, Polyb.

Αὐτεπάγγελτος, ſua ſponte aliquid faciens. Iſocr. ad Dem. αὐτεπάγγελτος ἐν τοῖς καιροῖς τοῖς φίλοις βοήθει, vltro ſubuenias, non expectes dum rogeris. (Plut.

Κατεπαγγέλλομαι, polliceor, vel etiã effusè ꝓmitto. Dem. &

Καταγγέλλω, interdum idẽ quod ἀγγέλλω, vel ἐξαγγέλλω, nũtio. in Actis Apoſt. ſæpè ꝓ annũtiare. ¶ Itẽ indico. vt καταγγέλλειν πόλεμον, Plut. ¶ Et pro obnũtio. vnde καταγγελεὺς, & κατάγγελος. ¶ Itẽ defero, accuſo. Herod. δοῦλοι δὲ ἐσπεσόντες κατήγγελλον.

Καταγγέλλομαι, patefio per nũtiũ. Itẽ indicor. Itẽ accuſor.

Κατάγγελτος, patefactus per nuntium. Thuc.

Καταγγελεὺς, annuntiator, denuntiator. Act. Ap cap. 17. Exponitur & obnuntiator.

Κατάγγελος, obnuntiator. Plut.

Decompoſita. Ἀκατάγγελτος, non indictus. vt ἀκατάγγελτος πόλεμος, Plut. idem quod ἀνεπάγγελτος.

Ἐκκαταγγέλλ, pro καταγγέλλω, Plut. in Rom. ἐκκαταγγείλας ἀγῶνας, qui ludos indixit.

Προκαταγγέλλω, prænuntio, antè denuntio. Act. c. 3. & 2. Cor. 9.

Μεταγγέλλομαι, promitto. (μετάγγελος ἀθανάτοισι.

Μετάγγελος, internuntius, seu nuntius. Il. o. Iris dicitur θεοῖσι

Παραγγέλλω, denuntio, condico, vt constituentes solent. Plat. in Phæd. παραγγείλαμεν ἂν ἀλλήλοις ἥκειν ὡς πρωιαίτατα εἰς τὸ εἰωθὸς καὶ ἥκομεν. ¶ Παραγγέλλω ἐπὶ τὸ δεῖπνον, apud Luc. condico cœnam, inuito ad cœnam. ¶ Ita in Pand. Græcis, mulier prægnans post diuortium dicitur παραγγέλλειν τῷ ἀνδρί, quum marito denuntiat se prægnantem esse ex eo: & maritus ἀντιπαραγγέλλειν, quum ex se prægnantem esse negat. ¶ Παραγγέλλειν εἰς δίκην, licem dicere in iudiciis publicis, denuntiare iudicium. ¶ Item iubeo, impero, denuntio hoc esse faciendum. Xen. Pæd. 6. παραγγέλλει τοῖς ἑαυτοῦ ἐφορᾷν. Et παραγγέλλειν denuntiare dicitur quum milites per manus dant præceptum imperatoris. παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα, edicere suis vt arma capiant. Xen. ¶ Et pro interdico. Act. c. 5. Item denuntio, i. accerso amicos. Lys. pro Eratost. φέρε καί τοι γε εἰ προνοῶν ἐνεχεῖν ἂν δοκῶ ὑμῖν τοῖς ἐπιτηδείοις μεθ' ἡμέραν παραγγεῖλαι, ἵν' ὡς ἀσφαλέστατα μετ' αὐτῶν εἰσῄειν. Hinc factum (inquit Bud.) vt παραγγέλλειν petere significet, i. ambire magistratum, καὶ δεξιοῦσθαι. Denuntiabant enim amicis & eos accersebant ἐπὶ τῷ στρατηγὸν προστάζειν. Plutarc. οἱ τὰς ἀρχὰς παραγγέλλοντες ἐκεῖνον ἠξίωμενοι χορηγοῦ. Idem in Cæsare, ἀτυχήσας δ' ἐθελῆσαι αὐτὸς παραγγέλλειν εἰς ὑπατείαν ἀπέστη διὰ τῶν φίλων. Alicubi etiam apud eundem παραγγέλλειν dicitur absolutè qui ambit, & est candidatus. ¶ παραγγέλλω εἰς ἄνδρας, referor in virorum numerum, virilem togam sumo. Syn.

παραγγέλλομαι, vnde τὸ παραγγελλόμενον, quod imperatur, mandatum, vt παραγγελλόμενα ποιεῖν. Xenoph.

παράγγελμα, τὸ, præceptum, Xen. Est etiam interdictum vetitúmque, Dem. & pro hortamento confiliόque. Isocr. ad Dem.

παραγγελματικός, præceptiuus, denuntiatiuus, item adhortatiuus.

παραγγελματικῶς, præcipuè, denuntiatiuè, tanquam præcipiendo vel denuntiando. Exponitur & adhortatiuè.

παραγγελτικός, præceptorius. Item prohibitorius. Bud.

παράγγελσις, præceptum, mandatum, vel ipse præcipiendi actus. Xen. & Plat.

παραγγελία idem. Arist. eth. 2. Item ambitus, prehensatio, petitio magistratus cum prehensatione, App. Item ambitus vel preces amicorum pro reis causam dicentibus. Dem. de falsa leg.

Decomp. Ἀντιπαραγγέλλω vide παραγγέλλειν, de muliere dictum. ¶ Item competitor sum, alicui magistratum petenti. Appia πομπηίου ἐς τὴν ὑπατείαν ἀντιπαρήγγειλε Δομίτιος. ¶ Ἀντιπαραγγελία ipse actus τοῦ ἀντιπαραγγέλλειν, siue de marito dicatur siue de competitore.

Ἀπαραγγέλτως, siue mandato siue cohortatione. Polyb.

Συμπαραγγέλλοντες competitores apud Dionys. Hal. c.

Περιαγγέλλω, nuntio circunquaque. Thuc. περιαγγέλλειν τὴν ἐκεχειρίαν. Idem lib. 2. ναῦς τε περιήγγελλον καὶ τῷ ὡς per vrbes denuntiabant. περιαγγέλλομαι, vt παρασκευὴ περιαγγελλομένη κατὰ πόλεις apud eundem Thuc. lib. 4. apparatus bellicus qui per vrbes denuntiatur.

Προαγγέλλω, prænuntio. Xen. Pæd. 3 εἰ μὴ θεοὶ μάχην ἐσεσθαι. προάγγελμα & προάγγελσις prænuntiatio. (προαγγέλλουσι

Πρόαγγελος, prænuntius vel prænuntia. πρόαγγελοι καὶ πρόδρομοι νόσων. Plut.

Προσαγγέλλω, nuntio vt ἀγγέλλω. ¶ προσαγγέλλειν ἑαυτὸν, deferre se, ipsum apud Luc.

προσαγγελεύς, emissarius B.

προσαγγελία, nuntium, pro ἀγγελία, apud Polyb. exp. & προσαγγελὴ ab Hesych.

Συναγγέλλω, simul nuntio.

Συνάγγελος, qui vnà mittitur nuntius.

Ὑπαγγέλλω, q. d. clàm nuntio. Musæus, Νύμφαισι λαθεῖν ἰοῖσιν ὑπαγγέλλουσα Λεάνδρου.

Ὑπάγγελτος, patefactus, detectus, manifestus, apud Suid.

Alia composita ex Ἄγγελος & ἀγγελία sine præpositione.

Ἀνάγγελος, nuntio carens. Apud Suid. Ἀνάγγελος μάχη, pugna nuntio carens, i. ex qua ne vnus quidem euasit, nuntius cladis futurus.

Ἀρχάγγελος, archangelus, qui angelicam functionem primus (exequitur.

Αὐτάγγελος, qui sibi nuntius est, qui sine aliorum opera sua ipse nuntiat. Thuc. lib. 3. αὐτάγγελοι δ' αὐτοὶ ἰδοῦσαι.

Αὐτάγγελτος, nuntius, qui rei interfuit, qui non alio vtitur nuntio. Arria. 4. αὐτάγγελτοι τῆς ἁλώσεως ἐγένοντο. (Plut.

Εὐάγγελος, lætus & faustus nuntius, qui fausta nuntiat. Eurip. &

Εὐαγγέλιον, ου, τὸ, faustum felixque nuntium, lætum nuntium. App. de nece Ciceronis, τῷ Ἀντωνίῳ εὐαγγέλιον διαφέροντες. veteres plurali numero sæpius vsurparunt. ἐπ' εὐαγγελίοις ἐστεφανωμένος κῆρυξ. Aristides, τῶν εὐαγγελίων χάρις. Luc. gratia quæ habetur pro nuntio. ¶ Peculiariter autem εὐαγγέλιον καθ' ἐξοχὴν dicitur à Christianis annuntiatio insignis illius beneficij à Christo in humanum genus collati, quum sua ipse morte illud à morte æterna liberauit. Interdum per metonymiam pro historia ipsa de Christo accipitur, cuiusmodi Euangelia quatuor numeramus. Interdum etiam ipsam doctrinæ Euangelij promulgationem declarat. vt 1. ad Cor. 9. ἐκ τοῦ εὐαγγελίου ζῆν. Et ad Cor. 10. Sic eiusdem epistolæ 8. ¶ Item præmium quod datur lætum afferenti nuntium, Od. ξ, v. 152. εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω. Et Ω γέρον οὔτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω. Plut. opusc. Verum Athe. &c. εὐαγγέλιον ἐκ φειδίου κρέας ἀπέστειλαν. ¶ Item εὐαγγέλια plur. nu. sacrificium ob lætum nuntium. Isocr. in Areop. ἐπὶ ταῖς τοιαύταις πράξεσιν εὐαγγέλια μὲν δὶς ἤδη τεθύκαμεν. Xen. Ἑλλ. 1. ἔθυε τὰ εὐαγγέλια.

Εὐαγγελικός, euangelicus, ad euangelicum pertinens.

Εὐαγγελίζω & εὐαγγελίζομαι, lætum nuntium affero, læta nuntio. Vox media vsitatior est apud veteres scriptores, quam actiua, Aristop. in Equit. λόγους ἀγαθοὺς φέρων εὐαγγελίσασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι. Aliquando simpliciter exp. nuntio. In qua signif. adiunctum habet accus. Antiphon. ὡς περ τῷ πατρὶ μεγάλας εὐτυχίας εὐαγγελιζόμενος. ¶ Item εὐαγγελίζομαι, victoriam nuntio. Bud. ex Luc. ¶ In sacris literis significat annuntiare Christi doctrinam, quæ εὐαγγέλιον dicitur κατ' ἐξοχήν. Interdum absolutè, vt 1. Cor. 9. Interdum cum accus. vel personæ, vt Act. 8. vel rei, vt Act. 10. Gal. 1. & Act. 5. Interdum cum dat. vt ad Rom. 1. Ponitur etiam passiuè, vt 1. Pet. 1. & ad Heb. 4.

Εὐαγγελιστής, οῦ, ὁ, Euangelista. Sic vocantur in nouo Testamento qui erant secundi ab Apostolis, quosque illi tanquam asseclas & collegas habebant in fungendo suo munere promulgandi Euangelij, ideoque nulli ecclesiæ erant addicti: vt ad Ephes. 4. Postea verò ædificatis iam ecclesiis, quum & Apostolorum & Euangelistarum munus desiisset, translatum est nomen ad quatuor illos historiæ Christi scriptores, ac peculiariter Ioanni tributum pro cognomine, vt ab altero Ioanne distingueretur.

Θεαγγελεύς, qui promulgat vel denuntiat solennitates quæ πανηγύρεις dicuntur.

Ἰσάγγελος angelis par & æqualis aut similis. Luc. 20. cap.

Ἰσαγγέλως, vt ἰσαγγέλως βιοῦντες apud Areth. non aliter ac angeli.

Κακάγγελος, malus nuntius, mala nuntians.

Κακαγγελία, malus nuntius.

Κακάγγελτα Soph. dicit τὰ κακὴν ἀπαγγελίαν ἔχοντα.

Παλιναγγελος, nuntius, qui postquam nuntiauit quod iussus est, ad eum redit à quo missus est. vide Hesych. (Aristoph.

Ψευδάγγελος, nuntius mendax, falsa nuntians. ὁ ψευδῆ ἀγγέλλων, apud

---

ἈΓΓΟΣ εος, τὸ, vas quodlibet, velut dolium mulctra, vrna, &c. Il. β. Ὥ πλείας περὶ γλάγος ἄγγεα δεύει. Aristot. de mundo εἴ τις ἐξ ἄγγους ῥίψειε σφαῖραν, &c. in prosa tamen sæpius vsurpatur ἀγγεῖον.

Ἀγγεῖον, ου, τὸ, vas, conceptaculum. Plut. ἀγγείοις τε βροχωτοῖς. Et Diosc. ἀγγεῖον ὀστράκινον, vas fictile. Apud Herodotum dicuntur etiam ἀγγήια (Ionicè pro ἀγγεῖα) in quæ reconduntur pecuniæ καὶ τὰ τῶν χρημάτων τὰ ἀγγήια. Apud Aphrod. Probl. lib. 2 ἀγγεῖα ἰατρικὰ exp. medicinales cucurbitæ. ¶ Item ἀγγεῖον pro vena, quæ est conceptaculum siue receptaculum sanguinis. Vnde ἀγγειολογία. Gal. ad Glauc.

Ἀγγειώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, vasis formam vel vasis capacitatem habens. Et subst. inde τὸ ἀγγειῶδες, capacitas tanquam vasis.

Ἀγγείδιον, ου, τὸ, diminut. vasculum, τὸ μικρὸν ἀγγεῖον, Suid.

Composita.

Ἐξαγγίζω, euacuo è vase. Hippocr.

Καταγγίζειν in vas defundere vel condere. Diosc.

Κενεαγγία, & Ionicè κενεαγγείη, ἡ, vasorum vacuitas, & inanitas, & peculiariter vasorum corporis, pro inedia, fames, Hippoc. Pollux l. 6. c. 6. scribit Plat. comicum dixisse & κεναγγίαν. (φωναί.

Κεναγγικός, vt κενεαγγικὰ πάθη, apud Hipp. idem quod κενεαγ-

Κεναγγικῶς eorum more quib. vasa sunt vacua in Coac. prog.

Κενεαγγεῖν habere vasa vacua & inania. Hippocr. A Gal. exponitur etiam ἀσιτεῖν.

Μεταγγίζω, in aliud vas fundo. Latini elutriare dicunt, decapulare, deplere & transfundere. Græci synonymo verbo ἐρᾶσαι, Diosc. Μεταγγισμός, οῦ, ὁ, elutriatio, decapulatio. Diosc.

ἈΓΕΊΡΩ, F. ερῶ F. ἤγερκα, & Att. ἀγήγερκα (ab ἄγω, vt vult Eustathius & Etym.) congrego, colligo. Hom. Il. γ, πόντον ἐπιπλώσας ἑτάρους ἐρίηρας ἀγείρας. Thuc. ξυμμάχους τε ἀγείροντες: sed frequentius συναγείρω in prosa dicitur. ¶ Item pro, mendicando colligo, mendicorum more colligo, corrogo, circulatorum more peto. Cum accus. rei. Od. ρ, ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι. Eust. annotat hinc esse ἀγυρτάζειν, & ἀγύρτης, & ἀγυρμός. Et cum datiuo personæ. Luc. ὡς ἀγείροιεν τῇ μητρὶ συναυλοῖς. Sic & Plut. ἀγείρειν τοῖς θεοῖς. ¶ Item vagor victoriæ aut rei talis causa: vt refert Eust. ex Ælio Dionys.

Ἀγείρομαι, congregor, colligor. Hom. ¶ Ἀγείρεσθαι θυμὸν ἐς φρένα, dicit idem, vt Lat. recolligere se, vires, animum. Il. χ.

Ἀγερμός, οῦ, ὁ, & Ἄγερσις ἡ, collectio, congregatio. Poll.

Ἀγερέθω, poët. pro ἀγείρω, congrego, cogo. (φέροντο.

Ἀγερέθομαι, congregor. Il. α, ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο.

Ἠγερέθομαι, ομαι, item poët. pro ἀγείρομαι. Il. κ, ἵνα γάρ σφισι βουλὰς φραδμὸν ἠγερέεσθαι.

Ἀγρόμενος part. per syncopen pro ἀγειρόμενος, congregatus, qui congregatur. Od. θ, ἔμπλητο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἕδραι ἀγρομένων.

Ἀγορά, Ἄγυρις, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita, ac primùm ex ἀγείρω cum præposit.

Ἀναγείρω, colligo, congrego.

Ἐξαγείρω, vel ἐξαγείρω, pro ἀγείρω, colligo, congrego.

Ἐξαγείρομαι, colligor, congregor. Od. ξ. ἐξαγείρατο λαός. Itē actiua signif. pro recolligo: vt, ἐξαγείρατο θυμόν. Il. ο & φ.

Ἐπαγείρω, itidem pro ἀγείρω. Il. α, λαοὺς ἐπαγείρειν. (ποιεῖν).

Ἐπαγερσις, idem quod ἄγερσις. Herod. ἐπάγερσιν τῆς στρατ.

Περιαγείρω, circunquaque congrego, vndiquaque colligo.

Περιαγείρομαι, à circūfluentium multitudine circūdor. Plat. Poll. lib. 3. ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαγειρόμενοι ἀθληταί.

Συναγείρω, itidem pro ἀγείρω. (congregor. &c.

Συναγείρομαι, idem. Od. ξ. ἐς ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς. Itē

Alia composita formata tanquam ab ἄγρομαι syncopen passo pro ἀγείρομαι.

Αὐτάγρετος, ὁ & ἡ, quæ quis p suo arbitrio eligit & cepit. è αὐτόθεν ἀγρόμενος. Od. π. Εἰ γὰρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι.

Ζωγρέω, vegeto, viuifico. quasi ζωὴν ἀγείρω, inquit Eust. vide & in comp. ex Ἄγρα.

Ἱππαγρέται, in Lacedæmoniorum rep. ab equitatu congregando dicebantur viri tres ætate florentes, qui ab Ephoris eligebantur, vt tradit Xenoph.

Παλιναγρετος. Eust. exp. ὁ ἐν μεταμελείᾳ ἀνάπαλιν ἀγρόμενος. Dicitur παλινάγρετον qd̄ reuocatur, retractatur, qd̄ reuocari, retractari pōt. Il. α, οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλὸν &c.

Πάναγρον, ου, τὸ, retis genus: quasi τὸ πᾶν ἀγείρον, vel πάντοθεν ἀγρόμενον, quòd vndique contrahatur ad comprehendendam prædam. vide & in comp. ab Ἄγρα.

Συναγρόμενος pro συναγειρόμενος, vel συναθροισθεὶς, cōgregat⁹.

Ἀνδράγρια, quomodo huc pertineat, vide in com. ab Ἄγρα.

Aliud genus compositorum ab ἠγερέθομαι formatorum.

Θυμηγερέω idē qd̄ θυμὸν ἀγείρω. Od. η. Ἐκ δ' ἐπεὶ οὖν θυμηγερέων.

Ὁμηγερέες, congregati simul. Il. α. Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο.

Νεφεληγερέτης, ου, ὁ, nubes cogens. Iouis epith. apud Hom. ὁ νεφέλας ἀγείρων. vide & in comp. ab Ἐγείρω.

Στεροπηγερέτης, qui fulgur suscitat. Itidem Iouis epith. Hesych.

Προσαγορεύω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ἈΓΈΛΗ, ἡ, armentum, grex. Propriè boum, apud Hom. qui passim dicit βοῶν ἀγέλην, vt Il. λ. & σ. Od. μ. Vtitur & sine hoc genit. Od. ξ. Δώδεκ' ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι τόσα πώεα οἰῶν. Apud eūdem dicitur etiā de equis. Il. τ. ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἐλάαν θεράποντες ἀγαυοί. Dixit etiā λύκων ἀγέλην. Bianor in epigr. ¶ Dicitur & de auib⁹. Sic Soph. in Aiace πτηνῶν ἀγέλαι. Et Aristot. de perdicibus loquens, καθ' ἀγέλην gregatim. ¶ Dicitur & de hominibus, vt Lat. grex. Sic Pind. παρθένων ἀγέλα. Et Athen. ἀγέλη μειρακίων.* Etym. deducit ab ἄγω, i. duco.

Ἀγέληθεν, ex armento, è grege. Apoll. Rhod. (Phil.

Ἀγεληδὸν, gregatim. Iliad. π. Et metaph. turmatim, aceruatim.

Ἀγελάτης, ου, ὁ, armentalis, qui est ex grege, vt βοῦς ἀγελάτης.

Ἀγελαῖος, ου, ὁ, idē. vt βοῦς ἀγελαία, Od. κ. Et ἀγελαῖα ζῶα, quę Cic. cōgregata & congregabilia vocat, quidā gregalia, alia socialia interp. apud Arist. Pol. 1. vbi his opponūtur σποραδικά. ¶ Itē triuialis, vilis. vt ἀγελαῖοι ἰχθύες, ἀγελαῖοι λίθοι, ἀγελαῖαι ἰσχάδες. Hesych. Suid. Eust. Et ἀγελαῖοι ἄρτοι, Athen. Dicitur & de hominib. vt Lat. gregarius vt ἀγελαῖοι σοφισταί. Isocr. in Panath.

Ἀγελαιὼν, ῶνος, ὁ, locus armenti. locus in quo pascitur armentum: vel in quo stabulatur. Suid.

Ἀγελαῖς, ίδος, ἡ, congregatilis. Athen. lib. 7.

Ἀγελάζω, f. σω, congrego. (ται & αἱ περιστεραὶ. &c.

Ἀγελάζομαι, cōgregor, aggregor. Arist. ἀγελάζονται δ' αἱ φάτ-

Composita.

Ἀτιμαγέλης, ου, ὁ, Hesyc. exp. ὁ ἀτιμάζων τὴν ἀγέλην μὴ συναπτόμενος, i. qui spernit gregē & ab armēto se abgregat. in Epigr.

Ἀτιμαγελέω, gregem sperno, armentum fastidio, seorsum pascor à grege. Quidam vertunt, abarmentor, abgregor. Aristot. hist. an. lib. 9. cap. 31. πολλάκις δ' οἱ ταῦροι ἀτιμαγελήσαντες ἀποπλανῶνται ὑπὸ θηρίων.

Συναγελάζω, idem quod ἀγελάζω. Exp. & consocio.

Συναγελάζομαι, itidem pro ἀγελάζομαι. exp. gregatim viuo, apud Aphr. de anim. lib. 2.

Συναγελασμὸς, aggregatio, armenti siue gregis in eundem locum congregatio. Item consociatio in Geop. (γελαῖα.

Συναγελαστικὸς, cōgregabilis. vt συναγελαστικὰ ζῶα, quę & ἀ-

ἈΓΈΟΜΑΙ, vide in ἄγω, duco.

Ἀγερμὸς. &c. vide in Ἀγείρω.

Ἀγρέθω in Ἀγείρω.

ἈΓΈΡΩΧΟΣ, ου, ὁ & ἡ, superbus, insolēs, aut valde honoratus. Apud Hō. ἀγέρωχοι dicūtur Τρῶες, Il. γ. Et Ῥόδιοι, Il. β. Apud Plut. in Attor. οὐκ ἐπαχθὴς οὐδ' ἡσυχαῖος ἀλλὰ τραχὺς καὶ ἀγέρωχος ἦν. Eustath. ἀγερώχους scribit dici quasi ἀξιοῦντας ἄγαν γέρας ἔχειν, vt ἀγήραος in ἀγέρωχος contractū fuerit. Quidā hominē incompositis morib. & ostentatorē sic appellare solent. vt fit translatio ab eo quod elatū est & leue, vt sit ἀγέρωχος quasi ὁ ἀγελαῖο ἄγαν ῥᾷον ὑπὸ ὄχον, i. quē facilè vehat currus. Idē Eust. ait Periclymenū ab Homero dici ἀγέρωχον, quasi ἀγόμενον ῥᾳδίως καὶ χεόμενον εἰς ὃν ἂν βούλοιτο quod videlicet in quolibet animal & quamuis arborē se transformare posset. Hesych. verò tradit Rhodios dictos esse ἀγερώχους, quòd quum insulares essent, extrinsecus ex continente ἀγείροντες ὄχλον (i. congregantes cibaria) vitam tolerabant. Sunt qui putent in prosa vertendum ferox. Apud Etym. est, παρὰ τὸ ἄγαν ἀνέχειν, aut παρὰ τὸ ἄγαν γεραίρειν. (φέρειν.

Ἀγερώχως superbè, ferociter. Poly. 2. ἀγερώχως καὶ λίαν ὑπερ-

Ἀγερωχία, ἡ, superbia, ferocia. Philostr. Item pro strenuitate, apud eundem.

Ἄγημα, vide in ἡγέομαι, inter der. ab Ἄγω, i. duco.

Ἄγης, ἀγίζω, &c. vide in Ἄγος, Ἀγήτωρ, in Ἄγω, duco.

Ἀγινέω, vide in Ἄγω i. duco.

ἍΓΙΟΣ, ου, τὸ, sanctus. Item purus, venerandus, pius. Plutar. Probl. τὸ δὲ τιμᾶν ποιοῦσιν αὐτὸ ἱερὸν καὶ ἅγιον καὶ ἄσυλον. ¶ Ἅγιον, τὸ (substantiuè) ἅγια ἁγίων, sancta sanctorum, locus templi sanctissimus, apud septuaginta interpr. Pro quo apud Paulum dicitur simpliciter ἅγια.

*Etym. dicit ab ἅζω fieri ἅζιος, deinde ἅγιος. Alij formare malunt ab ἄγος significante rem sacram. Sunt & qui deducant ab α priuat. particula & γῆ, quasi à terrenis rebus segre-(gatus.

Ἁγίως, sanctè.

Ἁγιότης, ητος, ἡ, sanctitas sanctimonia. Pro quo & ἁγιωσύνη vel potius ἁγιωσύνη dicitur apud D. Paulum.

Ἁγιόω, ῶ, sanctifico. sanctum reddo.

Ἁγιάζω, σω, sanctifico consecro item veneror.

Ἁγιάζομαι, sanctificor, consecror.

Ἁγιασμὸς, ῦ, ὁ, sanctificatio: purificatio. Greg.

Ἁγίασμα, τὸ, idem. Suidas accipit pro templo, in Psal. Dauid.

Ἁγιασία, ἡ, sanctitas, sanctimonia. Chrysost.

Ἁγιαστήριον, ου, τὸ, exp. sanctuarium.

Composita.

Καθαγιάζω, consecro. Suid.

Πανάγιος, omnino sanctus vel purus.

Τρισάγιος, ter sanctus, sanctissimus Damasc. Τρισάγιος ὁ θεός.

ἈΓΚΑΙ, αἱ, vlnæ insusitatus nominatiuus *secundum quosdam*, à quo est accus. ἀγκάς apud Poëtas. vt ἀγκὰς ἑλεῖν, Od. ν, in vlnas sumere, vlnis complecti. Et ἀγκὰς ἔχειν, Il. ξ, habere in vlnis, amplecti. Alij tamen ἀγκάς aduerbium esse putārunt, eiusdē formæ cum αὐδρακάς & ἑκάς.* Ety. ex ἀγκὼν deducit.

Ἀγκάζω, vel potius ἀγκάζομαι, voce media, in vlnas sumo, vlnis amplector, vlnis attollo. Il. ρ, οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο ὑψοῦ μάλα μεγάλως.

Ἀγκάλη, ἡ, vlna. Ex ἀγκαὶ factum interiecta syllaba αλ tradit Eust. Luc. in dial. Nept. & Nereid. ἔχειν καὶ τὸ υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. Vsitatius est plurali numero ἀγκάλαι. Sic Xen. Pæd 7 ἐν ταῖς ἀγκάλαις περιφερόμενοι αὐτοὺς ἐγκαπτόντες. Dicuntur etiam λιμένων ἀγκάλαι, sinus portuum.

Ἀγκαλιδὸν q. d. vlnatim, vel vlnari quadam complexatione, amplexabundè. Eust.

Ἀγκαλίζομαι, vlnis amplector, in vlnis gesto. Ἀγκάλισμα, τὸ qd̄ vlnis amplexamur, vel q̄ in vlnis gestamus, apud Luc.

Ἀγκαλὶς, ίδος, ἡ, idē apud poëtas quod ἀγκάλη. itidémq. vsitatior est plur. num ἀγκαλίδες, sicut & ἀγκάλαι. ¶ Itē manipulus, Plutarcho interprete. fasciculus quem ἐν ἀγκάλαις gestare possis Plut. in Romulo vide Hesych. Poll. & Eust.

Ἀγκαλος, idem quod ἀγκαλὶς, fasciculus. Hom.

Composita ex ἀγκάλη & deriuates.

Ἐναγκαλίζομαι, Bud. interp. amplexabundè gesto, amplexor, accipio in vlnas, vlnis complector. Greg.

Εὐάγκαλος, ου ὁ & ἡ, quem facilè complecti possumus. Itē portatu facilis. Æschyl. Ælian.

Παραγκαλίζομαι, idē quod ἀγκαλίζομαι. ¶ Dicūtur baiuli & calones παραγκαλίζεσθαι, quum de onere suo aliquid subducunt. Poll.

Παραγκάλισμα, τὸ, res quam amplexamur. Apud Sophoc. in Antig. γυνὴ κακὴ dicitur ψυχρὸν παραγκάλισμα.

Προσαγκαλίζομαι, idem esse videtur Polluci quod ἀγκαλίζομαι siue ἐναγκαλίζομαι.

Ὑπαγκάλιος παῖς, puer qui in vlnis gestatur apud Suid.

ἌΓΚΙΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, hamus Od. δ. ἰχθυάασκον γναμπτοῖς ἀγκίστροισι piscabantur vncis hamis. Et Luc. in Tim. ἡ πενία δὲ ἔμπαλιν ἰξῷ τινι καὶ εὐλαβὴς, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντα εὐθὺς ἔχεσθαι καὶ μὴ ἔχειν ῥᾳδίως ἀπολυθῆναι, i. hamos permultos ex omni corporis parte exertos habet. &c. ¶ Capitur & pro quouis vnco, secundum quosdam.* Etym. ab ἄγω deriuat. Forsan quia hamo educuntur pisces.

Ἀγκιστρος pro ἀγκιστρον, apud Basil.

Ἀγκιστρεύω, f. σω, hamo capio. Ἠγκιστρευμένος, hamo capt⁹. Syn. Et per metaph. qui ita detinetur vt elabi seu effugere nō possit. velut, hamo captus piscis. Apud Plut. ἠγκιστρωμέναι ἀκίδες τῶν οἰστῶν, humanę cuspides sagittarum, pro hami formā habentes.

Ἀγκιστρωτὸς, ῦ, ὁ, hamatus, hami formam habens. [bentes.

Ἀγκιστρεύω, hamo piscor. Itē cum accus. pro ἀγκιστρόω, adhamo, interprete Bud. ¶ Per metaph. est Hesychio θηρεύειν, venari & δελεάζειν, inescare, quia δέλεαρ, hamo præfigi solet.

Ἀγκιστρεία, ἡ, piscatio quæ fit hamo, hamatilis piscatus, apud Plan. de leg.

Ἀγκιστροβόλης, hamiota. Ἀγκιστροβολική (sub. τέχνη) ars piscandi, ars hamatilis. Poll.

ἈΓΚΟΙ´ΝΗ, ἡ, vlna. & frequentius ἀγκοῖναι in plur. idem quod ἀγκάλαι, vlnæ. Poëticū est Od. λ. Γείνατ᾽ ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα. & Iul. in Epigr. Ἐν χθονὸς ἀγκοίναις ὡλίσθε μελιτείαις. *Fit ex ἀγκὼν quasi ἀγκώνη, mutato ω in οι inquit Eust.

Ἀγκοινίζω, vlnis amplector. idem quod ἀγκαλίζομαι.

ἌΓΚΟΣ, εος, τό, vallis conuallis. Il. υ. Ὡς δ᾽ ἀναμαιμάει βαθέ᾽ ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ Οὔρεος ἀζαλέοιο. Xen. ἀναβ. α. dicit ἐν τοῖς ἄγκεσί τε καὶ μυχοῖς τῶν ὀρέων. Plato in Cratylo dicit ἄγκη esse δύσπορα καὶ τραχέα καὶ λάσια. ¶ Item editus locus montis, vt inquit Bud. * Dici ἀπὸ τοῦ συγκεκλεῖσθαι (quod pro ἀνακεῖσθαι per syncopen à poëtis vsurpatur) tradit Eustath. Etym. verò ἀπὸ τοῦ συγκεκλεῖσθαι καὶ συνάγεσθαι τὰ ξύλα.

Ἄγκιον, ου, τό, vallis parua, vallicula. Arist.

Composita.

Βαθυάγκης, εος, ὁ καὶ ἡ profundas valles habens. vt in Anth. epigr. βαθυάγκεες dicuntur Alpes.

Μεσάγκεα, ἡ, exp. vallis.

Μισγάγκεια, locus in valle in quo fit mistio aquarum, seu in quē confluunt & ingurgitantur aquæ. item ipse aquarum gurges ibi collectus. Hom. Il. δ.

Συνάγκεια conuallis, i. locus in quo duæ valles inter se conueniunt. Sunt qui idē esse putent cum μισγάγκεια. A Suida exp. συνδενδρος τόπος, vnde apud Theophr. συναγκείαν φυλλώδη.

Ἀγκτήρ &c. vide in Ἄγχω.

ἈΓΚΥ´ΛΗ, ης, ἡ iaculi genus. Sic vsus videtur Eur. in Oreste, scribens, Ὁ μὲν πέτρους, ὁ δ᾽ ἀγκύλας, Ὁ δὲ ξίφος πρόκωπον ἐν χεροῖν ἔχων. ¶ Ἀγκύλην fuisse lorum medio iaculo alligatum, (Latinis amentum dicitur) videtur ex his scholiastæ Euripidis verbis posse colligi, ἀγκύλας, τὰ ἀκόντια ἀπὸ τοῦ ἐπαγκυλίσθαι, ἢ διότι ἀπὸ τῆς κατὰ μέσον ἀγκύλης λαμβανόμενοι ῥιπτοῦσιν. Quin etiam ἀγκύλην dictam fuisse ansam aliorum iaculorū (id est lorum illis alligatum, quo prehendebantur) ex his Strabonis verbis colligitur, li. 4. ἔστι δέ τι γρόσφῳ ἐοικὸς ξύλον ἐκ χειρὸς οὐκ ἐξ ἀγκύλης ἀφιέμενον. Xen. de collariis canū loquēs dixit, οἱ δὲ ἱμάντες ἀγκύλας ἔχοντες τῇ χειρί. i. ansas, lora videlicet quibus digiti inseri possent. Hesychius quoque ἀγκύλας testatur dicta lora in calceis. ¶ Ἀγκύλη, incuruatio cubiti, inflexio cubiti, ἡ καμπὴ τοῦ ἀγκῶνος inquit Hesychius. In qua signif. accipitur in Hippiatria. Suidas ait ἀγκύλην significare opus quoddam tabernaculi Mosis, i. opificium quoddam circa structuram tabernaculi, hoc autem dicit, quia LXX. Interp. vocem Hebraicam ללולאות transtulerunt ἀγκύλας. Exod. cap. 26. ¶ Ἀγκύλη (inquit in lex. Bud.) pro suffragine accipi videtur apud Basil. vel potius pro poplitis flexu. Sic Theodor. in hist. eccles. 5. ἄλλοι τὰς ἀγκύλας ἐκκεκομμένοι τὰς δεξιάς, poplitibus dextris succisis. ¶ Item genus poculi, inquit Athen. lib. 15. Hesych. ait esse genus poculi cottabis aptum. Item Aristophanis scholiastes ait ἀγκύλην appellari ipsam cottabi projectionem. ¶ Ἀγκύλαι præterea dicuntur contracti articuli, inquit Celsus lib. 5. Sic & Paulus Ægineta, ἀγκύλας & ἀγκυλώσεις vocatas ait articulorum attrictiones τὰς τῶν ἄρθρων κατοχάς. ¶ Ἀγκύλη ἐν γλώσσῃ siue ἀγκύλιον, est Æginetæ vitium linguæ. vide Ἀγκυλόγλωσσον, in Γλῶσσα.

Ἀγκύλιον, ου, τό, hamus catenæ ἀγκύλια, οἱ κρίκοι τῆς ἁλύσεως. ¶ Ἀγκύλια, ancilia genus quoddam scutorū seu peltarum, vt Plut. vult in Numa. ¶ Ἀγκύλιον, vitium quoddam in lingua, quod & ἀγκύλη dicitur, & ἀγκυλόγλωσσον.

Ἀγκυλέομαι, οῦμαι F. ήσομαι, P. ημαι, vnde ἴρως κεραυνὸν ἠγκυλημένος, apud Athenæum, manu tenens quasi iam vibraturus: vt διηγκυλημένος.

Ἀγκυλόομαι, οῦμαι, vnde Ἠγκυλωμένος, qui morbo laborat, ἀγκύλη & ἀγκύλωσις dicto.

Ἀγκυλίζομαι, iaculor, ἀγκύλην vibro.

Ἀγκυλιστής, οῦ, ὁ, iaculator. Etym. Eustath.

Ἀγκυλιδωτόν, pro ἀγκύλην ἔχον apud Hippocratem, i. ansulatum, siue ansulam vel annulum habens.

Composita.

Διαγκυλέω & Διαγκυλίζω, & Διαγκυλόω, idem significāt. Dicitur διηγκυλίσθαι, teste Hesych. digitos amento iaculi inseruisse: & generalius etiam, paratum esse, nimirum more iaculatorum qui immissis in amentum hastæ digitis, iaculari parati sunt. Reperiuntur apud Xen. Herod. &c.

Ἐναγκυλέομαι, idē quod ἀγκυλέομαι, & quidē frequentius Plut. ἰδὼν τινα τῶν στρατιωτῶν τὸ ἀκόντιον ἐναγκυλώμενον. i. amentātē.

Μεσάγκυλον, amentatum iaculū, μεσάγκυλα δόρατα. Arrian. in 6.

ἈΓΚΥ´ΛΟΣ, ου, ὁ, aduncus curuus, vt ἀγκύλα τόξα. Il. ζ. Item curuus, incuruus & σκολιός. i. tortuosus, vt exp. Hesych. ¶ Metaph. etiam aliquando vsurpatur, vt Latinè tortuosus: vt ἀγκύλα ἐρωτήματα τῶν σοφιστῶν, apud Luc.

Ἀγκύλως, aduncè, tortuosè.

Ἀγκυλόεις, εντος, ὁ, in fœm. g. ἀγκυλόεσσα, in neutro ἀγκυλόεν, poeticè pro ἀγκύλος, η, ον.

Ἀγκυλόω ῶ, curuo, incuruo, tortuosum reddo.

Ἀγκυλόομαι, οῦμαι, recuruor, incuruor, Aristoph. ἠγκυλωμένους ὄνυχας, curuatos, seu curuos habens vngues. Et Gal. ad Glau. πολλὰ γὰρ ἤδη τελέως ἠγκυλωμένα τε καὶ κεκοιλωμένα. ¶ Item ἠγκυλωμένος in alia signif. vide in Ἀγκύλη.

Ἀγκύλωσις, incuruatio, recuruatio. Item peculiariter morbus quidam in articulis apud P. Æginetam.

Ἀγκύλη quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Κατηγκυλωμένος (comp.) pro ἠγκυλωμένος, dicitur à Greg. de homine.

ἌΓΚΥΡΑ, ας, ἡ, ancora. Hinc ἄγκυραν αἴρειν, ancoram soluere, vel potius eximere, euellere, tollere: quod fit quum in altum nauis agitur è littore. Plut. in Pompeio ἀγκύρας αἴρειν κελεύσας, ἀνεβόησε πλεῖν ἀνάγκη, ζῆν οὐκ ἀνάγκη. ¶ Metaph. vsurpatur pro præsidio, seu subsidio. vt apud Eurip. Hecuba filiū suum vocat ἄγκυραν οἴκων, præsidium & quasi columen suæ familię. Luc. μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος. i. vna mihi fortasse illa ancora adhuc non madefacta est. nondum omnia expertus sum, nondum omnia consumpsi defensionis subsidia. ¶ Item vncus. Theophrastus de amputatione loquens, τὰ δὲ χερσί, τὰ δ᾽ ἀγκύραις τισὶ κελεύοντες ἀφαιρεῖν. ¶ Item membrum genitale, apud Epicharmum.

* Grammatici deducunt ἀπὸ τοῦ ἀγκύλη καὶ ῥέω, à curuitate & fluo.

Ἀγκυρόω, F. ώσω, ancora siue ancoris firmo, aut fundo. Per metaphor. ἀγκυρωτὸς λόγος dicta est oratio Epiphanij, quę ancorę vicem prębet ad fidem Christianam aduersus eius hostes firmandam & fulciendam.

Ἀγκυρίζω, F. ίσω, supplanto, verbum est palęstricum, vt inquit Aristoph. schol. in Equit.

Ἀγκύρισμα, τό, supplantatio. Suid.

Ἀγκύριον, ου, τό, dimin. ancora parua. Lu. ἀγκύριον ἀνασπάσαντες.

ἈΓΚΩ´Ν, ῶνος, ὁ cubitus siue cubitum. Tradunt propriè esse locum curuaturę, seu flexus brachij, ἀπὸ τοῦ ἀγκεῖσθαι ἑτέρῳ ὀστέῳ τὸ ὀστέον, i. quòd superiaceat vnum os alteri: sed pro toto cubito accipi. Gal. in lib. περὶ χρείας μορ. 2. refert Hippocratem dicere ἀγκῶνα esse quo innitimur. Sic Hom. Od. ξ. καὶ ἐπ᾽ ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν. Et Ath. lib. 4. ὀκνεῖν τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τὰ προσκεφάλαια ἐρείδειν. ¶ Significat etiam Budæus quidam, curuaturam manus. Sic accipi putant quidam. Il. λ. Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην ἀγκῶνος ἔνερθεν. Ponitur & pro quocunq; flexu membrorum. vt τὴν χεῖρα προσεθίζοντα τῇ πλευρᾷ περὶ τὸν ἀγκῶνα τοῦ ὤμου. In equis genuum flexus sic appellantur in Hippiatria, ἄρειστον φλεβοτομεῖν ἐκ τῶν ἀγκώνων καὶ βραχιόνων. ¶ Ἀγκῶνας Vitruuius appellat conflexum qui rectū angulum describit. Transfertur & ad alia. Vnde Plinius Latinè cubitum appellat, lib. 3. & lib. 2. Tribuitur etiam parietibus, muris promōtorijs, flumini. Sic Il. π. ἐπ᾽ ἀγκῶνος βῆ τείχεος. Et Herod. in Euterpe, Νείλου ἀγκῶνα, Nili flexum seu brachium appellat. Transfertur & ad littorum sinus. vt apud Soph. in Aiace mastig. Οἱ πάντες ἀγκῶνας οἱ δ᾽ αὐθαδεῖς Ζητεῖτ᾽ ἰόντες. Item ἀγκών, rupium siue petrarum sinus, apud Apoll. Argon. 2. Item flexus scorpionum ac catapultarum. Item ἀγκῶνες, cornua citharę Hesych. Item in foribus pars quæ alio nomine προθυρεὶς appellatur.

Ἀγκωνίσκος ου, ὁ, [dim.] paruus cubitus. ¶ Metaphor. Exod. 26. δύο ἀγκωνίσκους τῷ στύλῳ τῷ ἑνὶ ἀντιπίπτοντας ἕτερον τῷ ἑτέρῳ. Vbi vetus interpres incastraturas vertit: quidam recentiores, articulos, alij cardines: alij, ex Vitruuio commissuras & catenationes. ¶ Ἀγκωνίσκοι, inquit Suidas, instrumenta ad afficiendum supplicio, instrumenta tortoria.

Ἀγκωνίζομαι, sinuo me, vel sinuor, per sinus quosdā quasi flexus me verto. De fluuio dictum ab Eust. in Dyonis. de sit. orb.

Ἀγκοίνη, Ἄγκαι, Ἀγκάλη, quomodo huc pertineāt, vide suis locis.

Composita.

Ἀπαγκωνίζομαι, cubitos intendo. Hesych.

Γαλιάγκων, qui est breuibus lacertis, siue ἀπὸ τῶν γαλῶν. i. à felibus, siue aliunde deducto nomine, inquit Gal. vide Poll.

Διαγκωνίζομαι, cubito innitor, sedeo in cubitum reclinatus vel recumbens. apud Suid.

Διαγκωνισμός, reclinatio in cubitum.

Ἐναγκωνίζω, cubito incumbo, inclino.

Ἐξαγκωνίζω, manus lateribus infero, vt cubiti emineant. Aristop. in Concionant.

Ἐπαγκωνίζομαι, exp. ἐπανάγομαι.

Παραγκωνίζομαι, cubito repello siue submoueo, aut arceo, importunè cubito propello, & obuios vel admotos protrudo. Luc. in Timone, de quodam helluone. προαρπάζων ὥσπερ ἰκτῖνος τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος. Capitur & generalius pro, repudio, vt & διαγκωνίζομαι: cubito enim solemus ob-

lata reiicere, quum pudet accipere. Alciphr. in epist. ἀπαγκωνίζεσθαι τὰς ἐραστὰς φιλοδώρους, χρυσίον πέμποντας. i. summouere ab amica & longè amoliri, inquit idem Bud.

Ὑπαγκώνια, τά. cubitalia, quæ cubitis supponuntur. apud Gal. com. in 2. περὶ ἀγμῶν.

ἈΓΛΑΟ'Σ, ᾶ, ό, splendidus, clarus, fulgens, illustris. Arat. Αὐτὸ μὲν ἀντιφιλόν τι καὶ ἀγλαόν. Cic. interp. fulgētem sine nubibus astris, sic Od. γ. ἀγλαὸν ὕδωρ, aqua limpida. ¶ Item metaph. clarus, illustris, insignis, pulcher. vt Od. ξ. τρέφεν ἀγλαὰ τέκνα. & Hesiod. in Erg. ἀγλαὰ μηρία.

* Ab αἴγλη, i. splendor vel ab ἀγάλλω per metathesin literarum factum volunt.

Ἀγλαΐα, ἡ, splendor. Nitor. Hom. Hesiod. ¶ Item pulchritudo, κάλλος. Hom. ¶ Item ornatus decus, Hom. Od. ρ. Sic & Xen. ἀγλαΐας ἕνεκα. ¶ Item voluptas siue lætitia & gloria apud Soph. in Electra. Μηδ' ἐπ' ἀγλαΐας ἀποπαύσῃς τοῦ σὺ δ' ἀντίσταντες ἔργα. Sic Hesio. in scuto, τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε τέρψιν ἔχον. ¶ Itē vna ex trib. Gratijs, apud Hesio. in Theog.

Ἀγλαΐζω, Fut. ίσω, illustro, i. illustrem & splendidum reddo, splendescere facio, apud Dionys. Areop. ¶ Item honesto, decoro, orno. Hom. Od. σ.

Ἀγλαΐζομαι, splendeo vel splendesco, niteo, splendidus reddor. Apud Dionys. Areop. pro irradior. Item illustror, illustris reddor, ornor, decoror. Pind. de Olymp. 1. ἀγλαΐζεται δὲ καὶ μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ. Exponitur &, gaudeo.

Ἀγλάϊσμα, τό, ornamentum, honestamentum. Æschil.

Ἀγλαϊστος, optabilis, pretiosus. Helych.

Ἀγλαυρος pro ἀγλαός, splendidus, pulcher. Nicand. in Ther. vbi tamen quidam legunt ἀγλαυρός.

Composita ab ἀγλαΐζω.

Ἀπαγλαΐζω dehonesto, Anth. Epig.

Ἐπαγλαΐζομαι, exulto ob, vel insolentiùs me effero ob, ne iactito ob Il. σ. οὐ δέ ἑ φημὶ Δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι.

Ἐπαγλαΐζω oblecto. Aristoph.

Προσαγλαΐζομαι adoror.

ἈΓΛΙ'Η, ἡ, apud Hippoc. in Prorrh. maiore, ἡ ἐν ὀφθαλμοῖς ὑπόλευκος οὐλή subalba cicatrix in oculis: Conc. prænot. οἱ λευκανθίζοντες ὀπισθαγοι, vt in lexico Hippocrateo tradit Gal.

ἈΓΛΙΘΕΣ, αἱ, alliorum capita, seu nuclei: quæ alio nomine ῥᾶγες dicuntur, à Theophr. γέλγης, ab alijs ὄνυχες & σκελλίδες: à Columella spicæ. Diosc. lib. 2. cap. 182. de allio, καλεῖται δὲ τὰς ἐν αὐτῷ ῥᾶγας ἀγλῖθας. Aristoph. in Acharn. τῶν scilicet σκορόδων ὥσπερ ἀρουραῖοι μύες Παρατρώγουσι τὰς ἀγλῖθας ἐξορύττετε, quorū alliorum capita veluti agrestes mures paulo effoditis.

* Corinthus scribit hanc vocem esse Doricam.

Εὐαγλις, bonas seu pulchras habens spicas seu nucleos: de capite allij. Nic. in Alexiph. Εὐαγλις καὶ ἀνὰ νέον σκορόδοιο ποθεῖσα.

Ἀγμα &c. vide Ἄγω, i. frango.

ἉΓΝΟ'Σ, ῆ, castus, purus, pudicus. vt ἁγνὴ γυνή, apud Plut. Et σῶμας ἁγνόν. corpus castum, seu impollutum apud Naumach. & cum genit. vt ἁγνὰ τῆς ἀφροδισίων, pura à rebus venereis. Plut. Sic ἁγνὸς γάμων, purus a nuptiis, Plat. de leg. ¶ Item purus, nullo scelere contaminatus. Soph. in antig. ἡμεῖς ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην. Et cum genit. vt ἁγνὸς φόνου, cæde non contaminatus, purus a cæde. Plat. de leg. Sic ἁγνὸς Δημητρος, apud Eurip. purus à Cerere, panis expers. Item qui nullo quouis modo pollutus est. Plut. ἐν κεφ. ῥωμ. negat ἁγνοὺς fuisse eos quorum funus curatum fuisset, & quibus structum sepulchrū tanquam mortuis.

* Apud Etym. scribitur ἁγνὸς & dicitur esse ab ἅζω, factio inde ἀζανὸς quo per syncopē ἁγνός, vt à παίζω fit παιδνός. Legitur & paulò antè ἁγνὸς ab ἄζω deductū: vt fit ἁγρὸς, ἀγανὸς & ἁγνός.

Ἀγνής, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, pro ἁγνὸς siue ἁγνὴ etiam dicitur apud poëtas.

Ἁγνῶς, castè, purè, pudicè. Hes. in Erg. ἁγνῶς καὶ καθαρῶς. (patur.

Ἁγνότης, ητος, ἡ, castitas, castimonia, pro quo ἁγνεία sępius vsurpatur.

Ἁγνεύω, castus sum, castitatem siue castimoniam colo, purus & impollutus viuo, vt faciunt sacerdotes. Plut. in κεφ. ῥωμ. δεῖ ἐτι νενόμισται τοὺς ἁγνεύοντας τὰς ὀσπρίων ἀπέχεσθαι. Hel. significare ait, purus sum à rebus venereis & a mortuo. ¶ Item cum genit. purus sum, impollutus sum hac vel illa re, abstineo hac vel illa re. Plut. ἐνιαυτὸν ἀφροδισίων ἁγνεῦσαι καὶ οἴνου καὶ ψευδολογίας. Et cum infinit. Herod. lib. 1. οἱ μὲν γὰρ ἁγνεύουσιν ἔμψυχον μηδὲν κτείνειν εἰ μὴ ὅσα θύουσι, à cuiuslibet animalis cæde temperant nisi eorū quæ immolant. ¶ Item in actiua signi. pro ἁγνίζω, purum reddo, excipio, lustro. vt ἁγνεύειν τὴν πόλιν, apud Antiph.

Ἁγνεία, ἡ, puritas, castitas, castimonia. Isocr. Soph. Item in actiua signif. expiatio, lustratio.

Ἁγνευμα, pro ἁγνεία, apud Eurip.

Ἁγνευτικός, ῆ, ὁ, castitatis aliquid habens, castitatem aliquatenus seruans. Ἁγνευτικὰ ζῷα. Aristot. opponit τοῖς ἀφροδισιαστικοῖς, i. casta libidinosis.

Ἁγνευτήριον, ου, τό, locus in quo mens expiari debet, & à contagione vitæ ciuilis expurgari, vel locus religiosus in quo animi à contagione vitæ ciuilis purgantur. Greg.

Ἁγνίζω, purifico, lustro, expio, Plut. in Rom. καθαρμοῖς ἥγνισε τὰς πόλεις. ¶ Item adoleo. Apoll. Rod. ἥγνιζεν ἰνδῶμα μάλα ... ¶ Item corrumpo, apud Soph.

Ἁγνίζομαι, purificor, expior. vnde ἡγνισμένος, expiatus, purificatus, apud Greg.

Ἁγνισμός, ῦ, ὁ, purificatio, expiatio, lustratio, Plut. Item adolitio. Pro eodem dicitur etiam ἅγνισμα, τό.

Ἁγνιστικός, ῆ, ό, expiandi siue lustrandi vim habens, expiandi facultate præditus: vt ἁγνιστικὸν πῦρ, Eust. in Hom.

Ἁγνιστήριον, ου, τό, locus vbi fit expiatio. vel id quo fit expiatio.

Ἁγνίτης, ου, ὁ, expiatus à scelere, aut qui expiauit aliquem, Helych. vt ἁγνίτης ἅλς, diuinum sal, apud Lycophr.

Ἁγνὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἄναγνος, non castus, impurus. Greg.

Ἀφαγνίζω, purifico, expio. Greg.

Δύσαγνος, malè castus, hoc est, impurus, spurcus.

Καθαγνίζω, purifico, vel expio. Eur. πυρὶ καθαγνίσαι ὑμᾶς. exp. κατακαθαρθῆναι καὶ καθοσιωθῆναι. Apud Soph. in Antiq. κείνης καθαγνίσαι pro μὴ ἁγνῶς ἱκέσθαι, inquit schol.

Πάναγνος, omnino castus, castissimus, purissimus.

Προαγνεύω, prius purifico, seu lustro.

ἌΓΝΟΣ ᾶ ἡ, frutex quidam in arborem assurgens, qui Latinè vitex. * Dicitur quasi ἁγνός, vt colligi potest ex his Dioscoridis verbis, lib. 1. cap. 136. ὀνομάζεται δὲ ἄγνος διὰ τὸ τὰς ἐν τοῖς θεσμοφορίοις ἁγνευούσας γυναῖκας εἰς ὑποστρώματα χρῆσθαι αὐτῷ. Pro quibus Plinius hæc, alij ἄγνον vocant, quoniam matronę Thesmophoris Atheniensium castitatem custodientes, his foliis cubitus sibi sternunt. Scholiastes verò Nicandri ἄγνον tanquam ἄγονον dictum tradit. Apud Theophr. ἄγνος exp. amerina. Item pro pisce, apud Athen.

Ἀγνώδης, q.d. viticeus.

Ἐλαίαγνος, ου, ἡ, oleagnus, agni seu viticis speciebus similis planta in Orchomenio lacu nascens: cuius descriptionem habes apud Theophr. de hist. pl. lib. 4. cap. 11.

ἈΓΝΥΘΕΣ, lapides quos stamini inter texendum appendunt textores: qui & λεῖα nominantur. Poll. lib. 7. cap. 10.

Ἄγνυμι, &c Ἄγνυμαι, &c. vide in Ἄγω.

ἈΓΟΡΑ', ἡ, forum. Locus, εἰς ὃν ἀγείρεται ὁ λαός (i. in quem congregatur populus) inquit Eust. deriuans ab ἀγείρω, vt & Etymol. Od. θ. κηρύσσειν ἀγορήνδ' ἐ καρηκομόωντας Ἀχαιούς. Peculiariter sic dicitur locus in quo exercentur iudicia. forum iudiciale. ἀντὶ τῆς βουλευτηρίου siue δικαστηρίου. Xen. Hell. 5. ἐν δὲ τῷ ἡ μὲν βουλὴ ἐκάθητο ἐν τῇ ἀγορᾷ ... Dem. pro cor. περὶ πλήθουσαν ἀγοράν ... apud Arist. hora qua refertū est hominibus forum. ¶ Item concio, i. ipsa multitudo congregata. Il. α. ... ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχαιῶν. Sic apud Æschin. ἀγορὰν ποιῆσαι. concionem aduocare. ¶ Item concio, i. oratio quæ apud concionem populi habetur. vt Od. δ. ... πόνον οὐδ' εἰδὼς οὔτ' ἀγοράων. Item pro ipsa facultate concionandi, quę & ἀγορητὺς vocatur. Il. β. ... & Il. σ. ἀγορῇ δ' ἔτι καὶ ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι. ¶ Itē locus in quo res venales exponuntur. forum rerum venalium. Dem. Philip. 3. ἐξ ἀγορᾶς ἐκπίπτειν ... Et cum genit. Aristot. 7. polit. ἀγορὰ τῶν ὠνίων. forum rerum venalium. Sic Thuc. lib. ... ἀγορὰ τῶν πωλουμένων. ¶ Item annona, commeatus, quæ ad victum necessaria in foro vænire solent. Aristo. Oecon. ... τὸ σιτὸν παντὸς καὶ τὸ ἔλαιον καὶ τὸ οἶνον καὶ τὴν ἄλλην ἀγοράν. ... ἀγορὰ εὐωνος, annona vilis. Item emptio. Pol.

¶ *Deriuata ab ἀγορὰ i. forum iudiciale.*

Ἀγοραῖος, ᾶ, ὁ καὶ ἡ, forensis, ad forum iudiciarium pertinens. Herodian. 7. ἐκ τινος ἀγοραίου διαφορᾶς. Et Plut. in Fab. ἀγοραίου χάριτος, forensis gratia. ¶ Itē forensium rerū peritus. vel forensibus rebus aptus. Plut. in Pericle, ἀγοραῖος δὲ καὶ πολιτικός. ¶ Vide & alias signif. in deriuatis ab ἀγορά, i. forū rerū venalium.

Ἀγοράζω, F. άσω, consulto, delibero. Propriè de deliberationibus quæ fiunt ἐν τῇ ἀγορᾷ, in foro iudiciali. Hes. vide & alias signif. in deriuatis ab ἀγορά, i. forum rerum venalium.

Ἀγοράομαι, ῶμαι, vnde ἠγορόωντο primo versu Il. δ. videtur esse pro consultabant, aut consultabant simul & concionabantur. vide Eust.

Περιαγοραῖος, qui circa forum versatur circumforaneus, tabula loquutuleius. Suid.

Ἀγυιὰς & ἀγύρτης quomodo huc pertineant, vide suo loco.

¶ *Deriuata ab ἀγορά, i. oratio, quæ &c.*

Ἀγοράομαι, ῶμαι, Fut. ήσομαι, Pr. ημαι, concionor. Il. δημηγορῶ. Il. ... ὡς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν. ¶ Item simpliciter pro λέγω, i. dico, poëticum.

Ἀγορητής, ῦ, ὁ, cōcionator, orator, Il. α. λιγὺς Πυλίων ἀγορητής, vocatur Nestor. Ἀγορητύς, ύος, ἡ, concionādi ars siue facultas, eloquentia in concionando, eloquentia. Od. θ. οὔτε φυὴν, οὔτ' ἄρ φρένας,

φρέας, ὑπ' ἀγορητὴν. Ἀγορητὸς, ὁ, ὁ, vnde superl. ἀγορητότατ@ pro λογιώτατ@, eloquentissimus, disertissimus. Hesych.

Ἀγορεύω, Fut. σω, idem quod ἀγοράομαι, verba facio pro concione: ac propriè in concessu hominum verba facio & concionor. Dem. pro cor. πρῶτα μὲ ὁ κήρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; Dicitur & λόγον ἀγορεύειν, orationem habere. apud Philostr. in Heroicis, & ἀγορὰς ἀγορεύειν. Il. λ. Per catachresin ponitur & simpl. pro dicere, loqui, verba facere. Interdum cum accus. rei, & dat. personæ. Il. η. οὐκ ἔτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις. Sic Herodot. lib. 6. πέμπων κήρυκα ἠγόρευέ σφι τάδε. Interdum cũ gemino accus. rei & personæ. vt Od. σ. Δαιμόνι' οὔτε τί σε ῥέζω κακὸν, οὔτ' ἀγορεύω. Interdũ mutatur accusatiuus rei in aduerbium. Luc. in Dial. ἀλιεὺς inscripto, ἐγὼ εἶ τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγόρευον. Iũgitur & præpositionib. vt Plat. de leg. ἀγορεύω ὑπὲρ Διός. Et Aristot. lib. 5. eth. cap. 1. οἱ νόμοι ἀγορεύουσι περὶ ἁπάντων. Apud Aristoph. autem in Ranis, ἀγορεύω τινὶ ἐμὲ μὴ βασανίζειν, veto, seu prohibeo ne quis me torqueat.

Ἀγορέω, Fut. ήσω, eiusdem cum ἀγορεύω est significationis: sed in compositione duntaxat vsitatum: nisi quis composita, quæ huius verbi terminationem habent, malit ex ἀγορεύω deducere cum Eust. qui παρηγορεῖν, ex ἀγορεύω deducit.

Composita ac primùm ex ἀγορὰ & ἀγορέω, siue præpositione.

Ἀλληγορέω, ῶ (quasi ἄλλο ἀγορέω, i. ἀγορεύω) aliis verbis significo, sub aliis verbis allegoricè significo, apud Aretham, in Apoc. 15. Vel aliud verbis, aliud sensu ostendo. Sæpe etiam est aliter interpretari quàm verba præ se ferunt, Sic ἀλληγορεῖν τὸ μῦθον, apud Synes.

Ἀλληγορεῖσθαι, dicuntur ea quorũ interpretatio affertur diuersa à verbis quib. scribuntur aut dicuntur. Eust. Est etiam allegoricè dici.

Ἀλληγόρημα, τὸ, interpretatio allegorica. Bud.

Ἀλληγοριστὴς, οῦ, ὁ, interpres allegoriæ.

Ἀλληγορία, ἡ, figura qua aliud dicitur, aliud significatur.

Ἀλληγορικὸς, allegoricus, per allegoriam dictus. ἀλληγορικοὶ ὄνειροι, Eust. & ἀλληγορικοὶ μῦθοι, apud Hermog.

Ἀναλληγόρητ@ (*decomp.*) qui citra allegoriã exponitur. Eust.

Δημηγόρ@, ου, ὁ, qui ad populũ in concione verba facit. orator, concionator. Xen. &c. Accipitur & pro adulatore populari. Plat. in Gorg. ¶Itẽ adiectiuè, q. d. cõcionatorius, oratorius, vt δημηγόρους τιμὰς, apud Eurip. & δημηγόρον ἦθ@ in Epigr.

Δημηγορία, oratio ad populum, concio. Item ars oblectandi studiosa potius quàm commodandi, vt Bud. ex Platonis Gorgia colligit.

Δημηγορικὸς, concionalis, concionarius concionatorius. Plat. 2. de Rep. σοφίαν δημηγορικήν τε καὶ δικανικὴν εἰδότες. Item concionandi & verba ad populum faciendi peritus. Xen. ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ γένωνται.

Δημηγορέω, ῶ, concionem ad populum habeo, verba ad populum facio. Dem. δημηγορῶ τοὺς λόγους ἐν τῷ δήμῳ. Et οἱ δημηγοροῦντες concionatores. Est & δημηγορεῖν, ad gratiam populi loqui, populariter magis quàm veraciter loqui. Plat. in Gor.

Ἐτυμηγόρ@, veridicus, ὁ ἔτυμα ἀγορεύων.

Εὐηγόρ@, q. d. benedicus, exp. facundus. Εὐηγόρως, benedicè.

Εὐηγορία, benedicentia. Item sermonis elegantia, facultas ornatè loquendi. Suid. Hesych.

Θεηγόρ@, diuina loquens, digna Deo loquens, vates, propheta. Dan. 37. & pro theologo apud eundem.

Ἰσηγορέω, ex æquo loquor, i. æquè, liberè loquor, pari libertate loquendi vtor. Ἰσηγορεῖσθαι μετά τιν@, ex æquo loqui, in Ecclesiastico.

Ἰσηγορία, æqua loquendi libertas siue potestas. Et generaliter pro iuris æquabilitate, quia illis inter quos ea est, licet pari libertate loquendi vti. (Rep. 2.

Κακηγορέω, maledico, vitupero, cõuitior. κακηγορεῖν τινά. Plat. de

Κακήγορ@, maledicus, obtrectator. Athen. Κακηγορίστερ@ & κακηγορίστατ@ apud Poll.

Κακηγόρως, maledicè, cum maledicentia, apud eundem.

Κακηγορία, maledicentia, obtrectatio. Item maledictum. vnde κακηγορίας δίκη, apud Dem. actio iniuriarum.

Κακηγορικὸν, οῦ, τὸ, pro eodem. & ibid.

Κενεαγορία, vanorum verborum funditatio, inanis sermo, vaniloquentia: seu vana & futilia verba. Plat. pol. 10.

Κρημνηγορέω, verba ardua & grandia fundito.

Κυλικηγορέω, ῶ, inter calices seu scyphos loquor. Athen. lib. 11.

Κυλικηγόρ@, qui inter scyphos verba facit, qui inter pocula fabulatur.

Λαβραγορέω, procaciter loquor, vel præceps sum in loquendo, incontinens sum in loquendo. vt λαβραγορίω.

Λαβραγόρης, ου, ὁ, procaciter loquax, vel qui incontinentis est oris, ὁ λάβρος ἐν τῷ ἀγορεύειν, vt Eust. exp. Il. ψ.

Μακρηγορεῖν, longa vti oratione prolixè dicere, multa verba facere. Phil. de mundo. τί χρὴ μακρηγορεῖν περὶ πυρός;

Μεγαληγορέω, magnificè loquor, magna loquor. exp. etiam magna iacto. Luc. de sacrif. φέρε γὰρ (εἴπω) ἄνω ἐνθ' μεγαληγορεῖν. ¶Interdum μεγαληγορεῖν τι, pro, magnificè de re aliqua loqui, magnificis verbis rem aliquam extollere. Herodian.

Μεγαλήγορ@, magnificè loquens iactabundus. Xen. Luc.

Μεγαληγορία, magniloquẽtia, magnificentia verborũ. Plut.

Νυκτηγορέω, noctu aliquid nuntio. Propriè de custodibus. Eurip. φύλακες νυκτηγοροῦσι.

Νυκτηγορία, quùm noctu aliquid nuntiatur. Eurip.

Σεμνηγορέω, magnificè loquor seu prædico, cum grauitate loquor. apud Phil.

Σεμνήγορ@ qui grauiter loquitur seu magnificè.

Σεμνηγορία, oratio grauitatem præ se ferens.

Τοπηγορία, apud rhetores loci alicuius tractatio, Dionys. Long.

Ὑμναγόρας, ου, ὁ, qui carmina dicit seu pangit. vt ὑμναγόρης Ἀπόλλων, in Epigr.

Ὑψηγόρης, vel ὑψηγόρας, ου, ὁ, & apud poëtas ὑψαγόρης aut ὑψαγόρας, q. d. altiloquus, qui magnificè & tanquam ex alto loquitur. Hom. Od. α. & Od. ρ. & Basil. Pro eodem est ὑψηγόρ@, apud Suid. & Etym.

Ὑψηγορία, q. d. altiloquentia. & generaliter pro superbia, (Greg.

Χρησμηγορέω, ῶ, vaticinor, oracula edo. Luc.

Χρησμηγόρ@ vel χρησμηγόρης aut χρησμαγόρης, vates, oraculorum editor. Epigr.

Ψευδηγορέω, ῶ, mendacium dico, mentior. Damasc. & Æschil. in Prometh.

Ψευδηγόρ@, qui mendacia dicit, mendax. Hesych. (phr.

Ψευδηγορία, ipsa mendacij actio, seu mendaciũ dicere. Alci-

Alia composita, ex inusit. ἀγορέω cum præposit.

Ἀπηγορέω, accusationi respondeo, ἀπολογοῦμαι. Quod & voce media dicitur, ἀπηγορέομαι. Aristot. in Probl.

Ἀπηγόρημα, τὸ, responsio ad accusationem. Plat. de leg. 6. κατηγόρημα & ἀπηγόρημα opponit.

Εἰσηγορία, accusatio, querimonia. apud Suid.

Ἐπηγορέω, accuso, incuso. item queror seu conqueror.

Ἐπηγορία, accusatio seu incusatio querela. Dion. Legitur, & apud Suidam ἐπηγορίαν ἔχειν.

Κατηγορέω, ῶ, accuso, reprehendo, aduersus aliquem loquor. In qua signif. variè construitur. Interdum cum genit. personæ. vt Isoc. κατηγόρησί τινες ἡμῶν ὡς οὐκ ὀρθῶς βουλευομένων. vel cum gen. rei: vt Dem. καὶ ἠγορῶ τ̃ πεπραγμένων. Cum duplici genit. Phalaris Megarensi κατηγορῶ ἐμαυτ̃ τῆς ἀναλγησίας. ὅτι &c. stupiditatem meam condemno. Interdum cum genit. Personæ & accusatiuo rei. Plut. in Lycurgo. τ̃ το κατηγοροῦσιν Ἀγησιλάου. Et contrà annotatur dici κατηγορῶ σε φόνε. Iungitur etiam accusatiuo, vel personæ: vt Chrysost. ad Rom. 4. ὁ δ' εἶναι τ̃ δ' εἶναι καὶ ἠγορεῖ vel rei: vt Xen. τ̃ ἄλλων μωρίαν κατηγορεῖ. Nonnunquam cum præpositione. Dicitur enim κατηγορέω κατά σου, apud Dem. accuso te. Et κατηγορῶ τι περὶ τούτου apud Thuc. & κατηγορῶ τοῦτο περί σε apud Luc. ¶Item, innuo, arguo. Dem. ἔστι δὲ τοῦτ' αὐτὸ τὸ δηλοῦν καὶ κατηγορεῖν ὅτι πᾶν τὸ πρᾶγμα κατεσκεύακασι. Apud Luc. πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν, exp. ineptiam multam præ se ferentes. ¶Κατηγορῶ τοῦτο ἐκείνου, vel ἐπ' ἐκείνου vel περὶ ἐκείνου, prædico hoc de illo, vel dico hoc de illo, Phil. Aristot. Plut.

Κατηγορέομαι, οῦμαι, accusor, reprehendor. Dicitur τ̃ το καὶ ἠγορεῖταί σου, de hoc accusaris, q. d. hoc dicitur aduersus te. Plat. in Apol. Socr. ¶Item prædicor de, dicor de, Aristot. Dicitur etiam κατηγορεῖσθαί τι pro, appellatione ipsa significari & declarari vel nomine ipso indicari, apud Gal. Ther. lib. 14.

Κατηγόρημα, τὸ, id de quo quis accusatur, crimen quod alicui obijcitur. Dem. Plut. ¶Citatur etiam pro accusatione ex Plat. de leg. lib. 6. ¶Apud Dialecticos, quod dicitur vel prædicatur de aliquo. Vulgo prædicatum. Aristot.

Κατήγορ@ accusator, Æsch. in Ctesiph. & Xen. apomn. lib. 1.

Κατηγορία, accusatio. Κατηγορίαν ποιεῖσθαι, accusare, vel accusationem instituere, apud Thuc. & alios. Κατηγορίαν ἔχειν, accusari, reprehendi. Κατηγορία μου. Dem. accusatio mei in pass. signif. ¶Apud Dialecticos sunt κατηγορίαι, decem ad quas vox omnis simplex refertur, vulgò prædicamenta vocant.

Κατηγορικὸς, accusatorius, ad accusationẽ pertinens. Itẽ pro accusatore, siue delatore, apud Plut. ¶Κατηγορικὴ πρότασις pro ἀποφαντικὴ, cui opponitur ἀποφατικὴ dedicatiua & abdicatiua.

Decomposita. Ἀκατηγόρητ@, nulli obnoxius accusationi, irreprehensibilis. Phalar. epist.

Ἀντικατηγορῶ, vicissim accuso, recriminor. Ἀντικατηγορεῖσθαι, vicissim accusor. ¶Ἀντικατηγορεῖσθαι dicuntur apud dialecticos quæ vicissim prædicantur, i. quę inter se vicissim prædicati & subiecti vicem obtinent. Arist. & Philop.

Ἀντικατηγορία mutua accusatio, recriminatio.

Εὐκατηγόρητος, ὁ, ἡ, qui vel quæ facilè accusare potest aduersus quem facilè reperiri accusationes possunt. Thucyd. τοῦ τ̃ Ἀθηναίων εὐκατηγόρητον ὄντα πόλιν.

Παρακατηγόρημα, vox dialecticorum propria.

Προκατηγορία, præcedens accusatio, Thucyd.

Προσκατηγορέω, insuper accuso, vltrà accuso. Xenoph. ἐάν δ' ἐσ προσκατηγορήσωσί τι &c.

Συγκατηγορέω, simul accuso. ¶Itẽ simul prædico, ea significatione qua vulgus κατηγορήματα prædicamentum vocat. Συγκατη-

φρεύω. Thuc. καὶ ὑπείληπτε καὶ τῷ γε Δωριεῖ ξυναγορεύοντι τοῖς ἑαυτοῦ ναύταις. Apud Philonem, οἱ συναγορεύοντες, qui causas agunt. ¶ Apud Plut. in Fabio ὅσα πρὸς ἱλασμοὺς θεῶν συνηγόρευον οἱ μάντεις, ἐπράττετο, quæ vates fieri renunciabant.

Ὑπαγορεύω, verba subiicio, vicissim respondeo, sermonem excipio. Lucian. Item subiicio, i. post factum verba addo, apud Theodor. in hist. Eccl. ¶ Item, nuncupo dicto. Plut. ὃν Ἀλεξάνδρεις Καισαρίωνα ὑπηγόρευσαν. Xen. in Oecon. τὰ ὑπαγορευόμενα γράφειν. Et pro, dicto, i. suadeo, hortor. Gal. ad Glauc. 1. τούτους μὲν οὖν τοῖς κενωτέον, ὅταν γε καὶ τἄλλα ὑπαγορεύῃ. τοὺς δ᾽ ἑτέρους οὐδ᾽ εἰ τἄλλα συμπάντα προτρέποιτο. Apud Synesium, ὡς ἑκάστοτε ἡ δύναμις ὑπηγόρευσε, exp. vt facultas suppeditauit. ¶ Item pro ἑρμηνεύω. Suid.

Ὑπαγορεύομαι, idem quod ὑπαγορεύω apud Basil.

Ὑπαγόρευσις, dictatio, ipsa dictandi actio. Item hortatio. Ioseph. ὑπαγορεύσει Ἀντιπάτρου, Antipatri hortatu siue impulsu.

Ὑπεραγορεύω τινός, loquor pro aliquo, i. in defensionem alicuius, patrocinor alicui. Aristot.

¶ *Deriuata ab ἀγορά, i. forum rerum venalium.*

Ἀγορήνδε, pro εἰς ἀγορήν (Ionicè pro εἰς ἀγοράν) in forū. Hom.

Ἀγορῆθεν, pro ἐξ ἀγορῆς, è foro, idem.

Ἀγοραῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, in foro versans, ad forum rerum venaliū pertinens, circūforaneus. ἀγοραῖος ὄχλος, Xenoph. Hell. 6. turba in foro versans, turba circumforanea. Aristot. pol. 4. tertiam vrbis partem vocat ἀγοραῖον, quæ in vendendo & emendo occupata est. Sic Luc. act. 17. προσλαβόμενοι τῶν ἀγοραίων τινὰς ἄνδρας. Dicitur & ἀγοραῖος Mercuri⁹: qui & ἐμπολαῖος, qui colitur in foro. ¶ Hinc ἀγοραῖος (vt & Lat. circūforaneus) pro vulgari, triuiali, vili, contempto. Aristoph. in Ranis, Μήτ᾽ ἀγοραῖα, μήτε κοβάλους, οἷος ἐκεῖνος, μηδ᾽ ἐπανούργους. Et ἀγοραῖα καὶ καπηλικὰ ὀνόματα apud Luci. Et Arist. Eth. 8. φιλίαν opponit τῇ ἐλευθεριωτέρᾳ. Ἀγοραιότερος, ου, ὁ, pro ἀγοραῖος, circūforaneus, in foro versans. Athen. lib. 10. ὡς καὶ πλῆθος τῶν ἀγοραιοτέρων εἰς τὸ ἐκχυθὲν συγκυλισθῆναι. Potest & accipi pro iis qui inter circumforaneos contemptiores erant.

¶ Ἀγόραιος, (paroxyt.) dies in qua forum agitur. Suid.

Ἀγοραίως, (q. d. circūforaneè) scurriliter, nō grauiter, Plut.

Ἀγοράζω, in foro versor. Herod. in Mel. καταμαθόντες ἀγοράζοντα κτείνουσι. Sic Thuc. l. 6 καὶ ἐσελθόντες ἠγόραζον ἐς τὴν πόλιν. Sic Aristoph. ἀγοραζέτω τ᾽ ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀρεστοδείτων. ¶ Item, emo, mercor. Aristoph. in Plut ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον. Isocr. ad Nicocl. δωρεὰς ὑμεῖς πολὺ πλείονος ἀγοράζετε παρὰ τῶν διδόντων ἢ πωλούντων.

Ἀγόρασμα, emptio, Aristot. in Oecon. Et res empta. Plut. num. ἀγοράσματα dicuntur merces, mercimonia, res venales. Aesch. aduersus Ctesiph. τὰ ἀγοράσματα ὀλυμπιάσιν ἀγοράζοντες. ¶ Polluci & Hesych. ἀγοράσματα sunt ὤνια, Suidæ autem αὐτὰ ἠγορασμένα.

Ἀγορασμός, emptio.

Ἀγόρασις, εως, ἡ, emptio. Poll. ex Plat.

Ἀγορασία, ας, ἡ, emptio: vt ἀγορασία καὶ πρᾶσις, emptio & venditio, in Pand.

Ἀγορασείω, empturio: vt περὶ τὰ ἰχθυοπωλεῖα ἀγορασείειν φαίνεται.

Ἀγοραστής, οῦ, ὁ, emptor. Arist. in Oecon. 2. πρὸς δὲ τοὺς συνήθεις τοῦ ἀγοραστοῦ ἔλεγεν, &c. Et peculiariter emptor opsoniorum, opsonator. Iul. Poll. & Athen. lib. 4. Sic apud Menand. in Phania. φειδωλὸς ἦν καὶ πιστὸς ἀγοραστής.

Ἀγοραστικός, ή, όν, ad emptionem pertinens. Plato in Soph.

Composita ab ἀγοράζω.

Ἀνταγοράζω, vicissim emo.

Ἐξαγοράζω, pro simplici, ἀγοράζω. Interdum pro redimo cum genit. rei & accus. pers. vt ἐξαγοράζει κόσμον μεγάλης τιμῆς.

Παραγοράζειν, opsonia coëmere.

Ὀρθραγορίσκοι γαλαθηνοί, porculi, subrumi, (*hoc est*, qui adhuc sub mammis habentur) qui matutinis horis venales circumferuntur. Athen. lib. 4. Laconicum est vocabulum.

Πολλαγόρασος, multa emens, emax. vide Poll.

Προαγοράζω, q. d. præemo.

Προαγορασία, præemptio.

Προαγοραστής, οῦ, ὁ, præemptor.

ΑΓΟΣ, εος, τό, veneratio, res quam veneramur, res sacra, res veneratione digna. Item puritas, vel purificatio & lustratio, apud Soph. in Phæd. ¶ Item piaculum scelus: per antiphrasin, vel potiùs per εὐφημισμόν, vt vult scholiastes Sophoclis. ¶ Exponitur & piaculare crimen: vt apud Herod. lib. 6. αὐτὸν ἐν τῷ ἄγει ἐνέχεσθαι, eum piaculari crimine teneri. Ἄγος ἐλαύνειν, apud Thuc. scelus expiare, *hoc est*, sceleratos ipsos, qui piaculum admiserunt exterminare, pro quo dicit Soph. vsus verbo ἀγηλατεῖν. In qua signif. scriptum inuenitur etiam ἄγος, cum tenui. * Eust. deducit ab ἅζω, i. veneror. At Sophoclis scholiastes ab ἄγαμαι videtur velle deducere, citans hosce Homeri locos, ἄγη μ᾽ ἔχει & ὡς σε γύναι ἄγαμαι.

Ex deriuatis autem & compositis quædam alteram tantùm, quædam vtramque retinent significationem.

Ἀγής, έος, ὁ καὶ ἡ, (pro quo frequētiùs vsurpatur, comp. ἐναγής) scelestus: deuotus, sacer, qui piaculum commisit. Hipponax Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο.

Ἁγίζω. Fut. ίσω, sanctifico, consecro. Item adoleo, sanctè vro. Aristoph. in Pluto, Ἔπειτα ταῦθ᾽ ἥγιζεν εἰς σποδόν τινα.

Ἁγιστεύω, sanctifico, item perago quæ ad sacrificium pertinent. Suid. Exponitur etiam, veneror. Item pietatem colo. Plat. de leg. ἁγιστεύων περὶ τὰ θεῖα. Item castimoniā seruo. Dem. cōtra Neeră, ἁγιστεύω καὶ εἰμὶ καθαρὰ καὶ ἁγνὴ ἀπό τε τῶν ἄλλων, τῶν οὐ καθαρευόντων καὶ ἀπ᾽ ἀνδρὸς συνουσίας. Scribit. & ἀγιστεύω, apud Hes.

Ἁγιστεία ἡ sanctimonia, puritas. Item cultus deorū. Suid. Exponitur etiam, sacrorum peractio, ceremoniarum peractio, item sacrum, res diuina. Plut. in Romulo, περὶ τὸ πῦρ ἁγιστεία.

Et ipsæ ceremoniæ ἁγιστεῖαι dicuntur apud Isocr. in Busir.

Ἀγοστέω, immundus sum & sordibus inquinatus. Il. ζ. στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ. At ἀγοστὸς vide sua serie.

Ἅγιος, Ἁγνός, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναγής, έος, ὁ καὶ ἡ, impurus, Suidæ. item purus, Hesych.

Ἐναγής, idem quod ἀγής, impurus & sacer, piacularis. Plut. περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. vocat φιλιππίδην ἐναγῆ. Thuc. καὶ ἀπὸ τούτου τοῦ φόνου ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκαλοῦντο, quasi quorum capita deuota deæ atq; sacrata essent. Sic Aeschin. ἐναγὴς ἔστω τοῦ Ἀπόλλωνος. ¶ Item pro pio & sancto, vt εὐαγής.

Ἐναγῶς, piè, sanctè. Philo de vita Mos. lib. 3. ἐναγῶς ἀχθῆναι κελεύει μόσχον καὶ κριοὺς δύο.

Ἐναγικός, piacularis de re dicitur, vt ἐναγής de persona. Plut. in pol. præc. ἐκ τῶν χρημάτων ἐναγικῶν προσαγορευθέντων τοὺς κάτω ναοὺς ἐπισκοδομήσαντα.

Ἐναγίζω, sacra mortuis facio, parento. Paus. τότε ὁ Ἐπαμινώνδας Σκεδάσῳ καὶ ταῖς παισὶν ἐνήγιζέ τε καὶ ηὔχετο. Item cū accus. pro immolare. vel simpliciter pro offerre parentandi causa, siue pro parentatione. vt apud Plut. in Solone. ἐναγίζειν βοῦν. Et apud Herod. ἥρω ἐναγίζουσι, heroici parentant. Etym. vult inter cætera significare φονεύειν, i. occidere.

Ἐναγισμός, οῦ, ὁ, parentatio. Plut. ποιεῖσθαι ἐναγισμοὺς τοῖς τεθνηκόσι, parentare mortuis. Pro eodem dicitur & ἐνάγισμα, vel pro libamine quod parentationis gratia offertur. Exponuntur etiam ἐναγίσματα inferiæ.

Ἐξάγιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, scelestissimus, impurissimus Dem. & Aeschin.

Εὐαγής, sanctus, sacer, purus, vt εὐαγέων ἱεροσυλάων. Nonn. Sic apud Phil. εὐαγὴς πρᾶξις. Apud Aristot. de mundo, κόσμος λαμπρότητι εὐαγέστατος. exp. mundus claritate sincerissima præditus. Interdum εὐαγές ἐστι, exp. fas est Plut. Alias signif. vide in comp. ex Ἄγω.

Εὐαγέως, sanctè, purè, ritè.

Εὐαγέω, ῶ sanctè ago, purus sum. Theocr. id. 27. Αὐτός τ᾽ εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι.

Εὐάγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, purus, splendidus. Aristoph. in Nub. δροσερὰν φύσιν εὐάγητον. Vide itidem comp. ex Ἄγω.

Καθαγίζω, cōsecro. Exponitur etiā, soluo iusta, perago exequias. offero mortuo sacrificium aut epulū super sepulcro. Luciā. de luctu, τρέφονται ταῖς παρ᾽ ἡμῖν χοαῖς καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τοῦ τάφου. Ponitur sæpe pro adoleo, vro, cremo: vt καθαγίζειν τὸ σῶμα, apud Plut. Item vro ad odorē excitandum: vt apud Paus. τῶν δὲ ἱερείων τοὺς μηροὺς θύουσι, τὰ ἄλλα δὲ ἀρκευθίνοις ξύλοις καθαγίζουσι. καιομένοις δὲ ὁμοῦ τοῖς μηροῖς φύλλων τοῦ παιδέρωτος συγκαθαγίζουσι. ¶ Apud Soph. significat, polluo, teste Hesych.

Καθαγισμός, consecratio. Item parentatio: parentalia, apud Luc. de luctu.

Συγκαθαγίζω, (dec.) vnà consecro, vnà adoleo. Item vnà vro, apud Paus. vide in καθαγίζω.

Παναγής omnino sanctus vel purus, sanctissimus, purissimus Hesych.

Παναγίς ἰδος ἡ, exp. dies sacra.

ΑΓΟΣΤΟΣ, οῦ, ὁ, secūdùm quosdam est interior manuum pars: aliis manus pars extrema: aliis cubitus, vlna: aliis palma. ἔνθα περιάγεται τὰ ὀστᾶ τῶν δακτύλων ἢ ἀγκὼν κατὰ τὰς συκαμινάδας καμπτόμενον, inquit Eusta. alludens ad etymo. i. Hom. Il. λ. Il. ν. Il. ξ. Il. ρ. ὁ δ᾽ ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ. Sic apud The. idyll. 17. Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ᾽ ἀγοστῷ.

ΑΓΡΑ, ας, ἡ, captura, venatio, præda venatu capta. Luc. in dial. ἁλιεὺς inscripto, συνῆπτον ᾧ φιλοσοφία καὶ τὴν ἄγραν περιέμενον. Sic. Xen. in Cyn. ἐλαύνειν ἄγραν. Item ipse venādi actus. Od. χ. χαίρουσι δέ τ᾽ ἀνέρες ἄγρῃ. Sic Plut. symp. 8. παντὸς ἰχθύος ἄγρα καὶ ἀγρευσία. Ἄγρη πόντιος, marina piscatio. Non. Εὔθηρος ἄγρα, facilis & secunda venatio. in Epigr. * Ab ἀγρὸς quidam deriuant, fortasse quòd agri sint venationi apti.

Ἄγρηθεν ex venatione, ἀπὸ τῆς ἄγρας. Apoll. Argon. 2.

Ἀγρεύω, F. εύσω, Prēt. ευκα, venor siue feras siue aues siue pisces, venatu capio. Xenoph. in Cynegetico τοὺς κυνηγέτας μὴ κωλύειν, διὰ τὸ μηδὲν τῶν ἐπὶ τῇ γῇ φυομένων ἀγρεύειν. Item capio, per metaph. (vt apud Lat. venor & aucupor) vt ἀγρεύειν δόξαν, apud Phil. in epist. Sic, ἀγρεύω ὕπνον, in Epigram.

Ἀγρεύομαι, venatu capior. Diodor. in Epigr. de polypo & lepore, ἀγρευθεὶς δ᾽ ἤγρευσε, captus cœpit.

Ἀγρευμα,

Ἄγρευμα τὸ, quod venatu captum est, præda venatu quæsita. Lycorph. Item metaph. vt præda Lat. captura, res quouis modo capta & studio ac labore parta. Ἀγρεύματα, spolia vocat Eurip. in Androm. inquit Hesych.

Ἄγρευσις, εως ἡ venatio, ipse venandi actus, prædatio, captura.

Ἀγρευτὴς, οῦ ὁ, venator. Calim. & Theocr.

Ἀγρευτὴρ, idem, apud poëtas.

Ἀγρευτικὸς, κὴ κὸν, venandi peritus, vt Ἄρτεμις ἀγρευτικὴ τῶν θηρίων. Eust.

Ἀγρεὺς, έως ὁ, qui est super venationem i. venationi præfectus, Neptuni epith. apud Lucian.

Ἀγρέμων, venator Hesychio.

Ἄγρεμον, ab Aeschylo dicitur ridica, vel lampas aut hasta, ἀπὸ τοῦ ἀγρεύειν καὶ λαμβάνειν.

Ἀγρέω ῶ. Fut. ήσω. Pr. ηκα idē quod ἀγρεύω, vt in Epigr. Phaniæ. Αἴτι σύ γ' ἐν κύρτῳ μελανοειδέας ἄγρει τὴν ἀγρεῖς Μορμύρον. Imper. ἄγρει hortādi vim habet, idēq; valet apud Poëtas, quod age. age dum, agesis, estq; translatum à celeritate, quæ adhibetur in venatione. Iliad. ε. Od. φ. Et in plur. ἀγρεῖτε Odyss. υ.

Ἀγρεσία ἡ. idem quod, ἄγρευσις, venatio in Epigr.

Ἀγρώσσω, ῶ Fut. ώσω, Pr. ωκα, idem quod ἀγρεύω

Ἀγρώσσω idem quod ἀγρεύω, & de omni genere venationis dicitur, vt de piscium venatione. Od. ε, Ἰχθῦς ἀγρώσσων.

Ἀγρώστης ου, ὁ, venator. Item operarius, Hesych. ¶ Item genus phalangii, Nicand. in Theriac.

Ἀγρωστὴρ idem quod ἀγρώστης apud eundem in Alexiph.

Ἀγρωστῖνος, ου ὁ, venator. Item rusticus.

Ἀγρειζομαι, [illegible]. Factum est ἀπὸ τῶν ἀγρευομένων ζώων, inquit Erotian. qui ἀγρειζῶσιν apud Hippocr. exp. ἄγρας χρῄζωσιν.

Ἄγραυλος, & Ἀγρότερος quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναγρεία ἡ, tempus non venandi apud Xen.

Ἀνδράγρια τὰ, spolia quæ quis homini (qui in prælio occubuit) prę [illegible]. Hom. Ilia. Ξ. Ο. τίς δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν ἤρατ' ἐπεί [illegible] Eustat. duplex etymon afferens exp. σκῦλα τὰ παρὰ ἀνδρῶν ἢ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρευόμενα ἢ ἀγρεύματα.

Ἄπαγρος, infelix circa venationem, infelix venator. Hesych.

Ἀπαγρεύω frustro vnde ἀπαγρευθεὶς Hesych. exp. ἀφαιρεθείς.

Βαλλάγρα [illegible] dicitur: παρὰ τὸ ἀγρεύειν καὶ βάλλειν. Xenophon Hellen. 5.

Βοάγρια τὰ, spolia quæ ἐκ τῆς βοὸς ἀγρεύεται, i. ex pugna colliguntur, inquit Etym. Βοάγριον, ου τὸ, clypeus è boum agrestium pellibus vt docet Eust.

Γαλεάγρα, [illegible] pro decipula vel potius pro cauea ferrea & quodam carceris genere. apud Athen. Pollux lib. 10. numerat inter σκεύη.

Δυσαγρέω ῶ, infelici captura vtor, malè & infeliciter venor.

Δυσαγρία mala seu infelix captura & venatio.

Εὐαγρέω ῶ, in captura felix sum, prædæ copiam habeo. Athen. & Plutarch.

Εὐαγρία ἡ felicitas & bonus successus in captura, prospera captura. Item pro feritate & rusticitate apud Lucian.

Ζαγρεὺς, à poëtis dicitur Bacchus, quasi ὁ πάνυ ἀγρεύων. Intelligunt autem τὸν χθόνιον Διόνυσον, quem Plutonem esse existimāt: Pluto enim defunctorum animas venatur & captat.

Ζωγρέω ῶ, Fut. ήσω, Pr. ηκα, viuum capio, à cæde conseruo, vitæ alicuius parco in bello, ζωὸν ἀγρέω. ἀγρεύω. Iliad. ζ. Ζώγρει Ἀτρέος υἱέ. Thuc. lib. 2. ἄνδρας τε τοὺς μὲν ἀπέκτειναν τινὰς δὲ ἐζώγρησαν. Sic apud Xen. & cæt. ¶ Itē viuifico. vegeto, vegetum reddo. Il. ε, περὶ δὲ πνοιὴ βορέαο Ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν. vbi Eust. exp. ἀνεζωπύρει ἀγείρουσα τὴν ζωήν. Alibi dicit ζωγρεῖν esse τὸ ζῶντάς τινας ἀγρεύειν αἰχμαλωσίας νόμῳ. Vide & in comp. ab Ἀγείρω.

Ζωγρεία ἡ ipse actus capiendi viuum aut viuos: vnde ζωγρεία λαβεῖν, apud Herodot. idem quod ζωγρεῖν, capere aliquem cum vitæ conseruatione. Scribitur & ζωγρεία apud Polyb.

Ζωγρεῖον, ου τὸ, viuarium, Eustathius scribit peculiariter dici de piscibus. Dicitur tamen & de aliis animalibus.

Ζωάγρειον, ου, τὸ, præmium pro vita seruata. Herodot. δῶρα λαμπρὰ ὡς ζωάγρεια Κροίσου, muneribus donabuntur ob seruatam Crœso vitam. ¶ Item præmium ob redditum vitalem vigorem spiritum vix trahenti. Hom. Od. θ, ὅτι μοι πρώτη ζωάγρει' ὀφέλλεις.

Θηράγρα, ἡ, ferarum captura, venatus. Item captura, i. res capta.

Θηραγρέτης ου ὁ, venator.

Κρεάγρα, ἡ, instrumentum ad eximendas ex aheno carnes, fuscina & harpago, παρὰ τὸ τὰ κρέα ἀγρεύειν. Aristoph. in Equit. καὶ τῇ κρεάγρᾳ τῶν ὀρχιπέδων ἑλκόμενον ἐς κεραμεικόν.

Κρεαγρίς ίδος, ἡ, idem in Epigr.

Μοιχάγρια, quæ persoluit, qui in adulterio est deprehensus, vel quæ pro comprehensione mœchorum persoluuntur. Od. θ, τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει.

Μυάγρος ου ὁ qui mures venatur seu captat. idem cum μυοθήρας, [illegible] entum species. Est & herbæ nomen.

Μυάγρα vero, muscipula, decipulum, instrumentū quo mures capiuntur.

Μυίαγρος, qui capit muscas. Nicand. in Ther. Est & herbæ nomen, Diosc. lib. 4. c. 117.

Ὀδοντάγρα, instrumentum chirurgicum ad euellendos dentes. forfex, forficula. Plut.

Ὀρνιθαγρευτὴς, οῦ ὁ. auceps.

Ὀστάγρα ἡ. forceps seu vollella qua ossa eximuntur. Gal.

Πανάγρον, ου, τὸ, retis genus, sic dictū quasi πᾶσαν ἄγραν ἀγρεῦον, omne genus prædæ capiens, Iliad. ε. vide & in compositis ab Ἀγείρω. Dicitur & πανάγρα.

Ποδάγρα, pedicula, tendicula, apud Xen. pæd. li. 1. & apud Plut. in Erot. θηρευτὴν ἔπηξε ποδάγρας. παρὰ τὸ ἀγρεύειν τοὺς πόδας. vel quasi ἡ τῶν ποδῶν ἄγρα. ¶ Est etiā articularis morbus: quū pedū articulos noxius humor infestat. Ath. li. 12. κατατεινόμενον ὑπὸ ποδάγρας πλείους ἡμέρας. Et Plu. ποδάγρας ἀπαλλάττει.

Ποδαγρὸς & ποδαγρικὸς, qui podagra tentatur, qui podagra laborat, podager, podagrosus. Diosc. Τὰ ποδαγρικὰ, sub. πάθη, podagrici dolores, seu morbus podagricus. podagra, apud Theophr. Idem Diosc. lib. 1. c. 138. ποδαγρικὰς δυνάμεις vocat medicamenta quæ podagram lenire possunt.

Ποδαγράω, siue ποδαγριάω, ῶ, podagra laboro, podagricus sum. Vtrumque legitur apud Plat. in Alcib. minore. Et apud Dionem, δεινῶς ποδαγρῶν. Et Diosc. l. 2. c. 59. ποδαγριῶντας καὶ χιμετλιῶντας ὠφελεῖ.

Πολυάγρος, qui multam capit prædam. in Epigr.

Πυράγρα forceps quo ignita tenemus, aut ex igne eximimus. Il. σ, Od. γ. Pro eodem in Epigr. dicitur πυραγρέτης καρκίνος.

Ῥιζάγρα, instrumentū quo chirurgi spicula extrahunt. Paul. Æg.

Συάγρος, qui sues capit, qui apros venatur, apud Athen. l. 9. ex Soph. Dicitur etiam substantiuè de apro. vt ibid. Ath. annotat.

Συάγρειος siue συάγριος, aprugnus, qui est ex apro: vt συάγρειον στέαρ apud Diosc.

Συαγρίδες, αἱ, piscium genus, apud Athen. lib. 7.

Χειράγρα, articularis morbus qui manus velut captas & irretitas tenet, vt ποδάγρα pedes, q. ἡ ἄγρα χειρὸς, ἡ ἄγρα ποδὸς seu ποδῶν. Sunt tamen qui hæc deriuari malint ἀπὸ τοῦ ἄλγους, vt sit quasi χειράλγα, ποδάλγα, &c. posito ρ pro λ.

ΑΓΡΟ'Σ οῦ, ὁ, rus, ager. Od. α, ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος, Herodian. lib. 1. ἐπ' ἀγροῦ διατρίβων, ruri ago. Aristot. pol. 5 ἐπὶ τῶν ἀγρῶν οἰκεῖν. Aliquando ager quem quisque possidet. Od. ψ, Ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον. Exponitur etiam, fundus, prædium. ¶ Item rusticitas. vt ἀγροῦ πλέως, plenus rusticitate, Hesych. Etym. dicit παρὰ τὸ ἄω τὸ ἀποπνέω [illegible] ἀγὸς καὶ ἀγρός. Paulò post deducit παρὰ τὸ ἀρῶ, ὃ σημαίνει τὸ σπείρειν, vt sit ὁ πρὸς σπόρον τεμνόμενος.

Ἀγρόθι. Ἀγρόθεν. Ἀγρόνδε aduerbia, pro quibus in prosa sæpe dicitur ἐν ἀγρῷ, ἐξ ἀγροῦ, εἰς ἀγρόν. i. in agro vel ruri, ex agro seu rure in agrum seu rus.

Ἀγρίδιον ου τὸ, agellus apud Arrianum.

Ἀγρότερος, α, ον, agrestis, rusticus, vt ἀγροτέρα ἐλαία, in Epigr. pro ἀγρία agrestis olea. Homerus & αἶγας (capras) & ἡμιόνους (mulas) ἀγροτέρας vocat ad differentiam cicurum. At ἐλάφους (ceruas) idem Hom. dicit ἀγροτέρας, quòd natura agros & syluas colant. vnde & cerua syluicultrix apud Catullum. Sic Diana cognominatur ἀγροτέρα, Il. φ cui Xenophon vota facere vult venatores. Possit etiam exponi venatrix, vt sit idem quod ἀγρότις.

Ἀγρότης ητος ἡ, rusticitas. Ἀγρότης, ου, ὁ rusticus vir. Od. π. οἵ σοι τι τίνες Ἀγρόται ἐξέλθεν, i. homines rustici. Exp. etiam, venator. ab Hesych.

Ἀγρότις, ἡ, rustica mulier. i. ruri educata In Epigr. ἀγρότις κούρα pro Diana. Et ἀγρότις ἀγρανία, ibid. Exp. & venatrix.

Ἀγροιώτης, ου, ὁ. pro ἀγρότης, homo rusticus. Il. λ, κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται.

Ἀγρεῖος, ου ὁ rusticus. idem quod ἀγρότης. Suid. ex Aristoph.

Ἄγροικος, & ἀγροῖκος, Atticè. rusticus, qui in agro viuit. Aristo. in Nub. ἄγροικος ὢν ἐξ ἄστεος. ¶ Item adiectiuè, rusticus vt ἄγροικος βίος, apud eundem. Et apud Luc. ἄγροικος γυνή. Item imperitus, inscitus, illepidus, inurbanus: qua in signif. dicitur etiam rusticus metaphoricè. Plat. in symp. περὶ σοῦ τι ἐγὼ ἄγροικον δοξάζων. Et Plut. in Artox. ἔδοξεν οὐκ ἀχαρις οὐδὲ παράκαιρον εἶναι καὶ ἄγροικος. Apud Aristot. Rhet. 1 opponitur τῷ πεπαιδευμένῳ. In hac autem signif. metaph. sæpe vsurpatur compar. quum innuitur non planè rusticus, sed duntaxat aliquantum rusticus & subagrestis Lat.

Ἀγροίκως, rusticè, rustico more, Theocr. in Bucolisco, οὐ μεμάθηκα Ἀγροίκως φιλεῖν. Item imperitè, illepidè. Philostr. in epist. Et ἀγροικοτέρως, subrusticè. Plat. Pol. 2.

Ἀγροικία ἡ, rusticorum habitatio, locus in quo rustici habitant. ἡ τῶν ἀγροίκων οἴκησις, inquit Eust. ager, rus, villa. Plut. ¶ Item rusticitas, inurbanitas. Arist. in Eth. & Rhet. lib. 3.

Ἀγροικικὸς, οῦ, ὁ, rusticanus. vt ἀγροικικὴ παροικία, in can. 17. Chal. conc.

Ἀγροικίζομαι, Fut. ίσομαι. rusticè ago vel loquor, ineptio P[lat.] in Theæt. ἐγὼ ὑπὸ φιλονεικίας ἀγροικίζομαι.

Ἀγροικεύομαι, sum ἄγροικος, sum rusticis & agrestibus moribus. H

Ἄγριος, ου, ὁ, agrestis, rusticus, ruralis. De rebus dici solet quas agri producunt. vt sunt herbæ, quib. Latini satiuas seu hortenses opponunt. Sic ἀγρία μαλάχη, quæ & ἀγριομαλάχη. Sic ἄγριος ἐλαία siue ἀγρία, quæ & ἀγριελαία dicitur. Sic & animalia quædam, ad differentiam aliorum eiusdem generis quæ inter homines aluntur, & οἰκοτροφα vocantur. vt ἄγριοι ὄνοι, qui & ὄναγροι. item oues ἄγριαι apud Xenoph. Sic ἄγριοι σύες, qui & σύαγροι, vt plurimum verò ἄγρια opponuntur τοῖς ἡμέροις, animalia præsertim. nonnunquam & quæ terra gignit. vt apud Xen. in Cyneg. ὅσα γὰρ ἡ γῆ φέρει, τὰ μὲν ἥμερα συγκεκόμισται, τὰ δὲ ἄγρια γηρᾷ δ' ἰαλέλυται. ¶ Item ἄγριος Bud. exp. rusticus, qui vrbanitatem nō nouit nec ferre potest, qui & ἄγροικος vocatur. Aristot. Eth. 4. ὁ δ' ἄγριος εἰς τὰς τοιαύτας ὁμιλίας ἀχρεῖος. Quidam exp. agrestis moribus, incultus, horridus, & insuls. ¶ Item ἄγριος (sicut Lat. agrestis) per metaphoram pro fero sumitur. Propriè autem ἄγριος dicitur feritatem habens, qualis est animalium quæ fera dicuntur. Nam ἄγρια interdum absolutè dicuntur ipsæ feræ, subaudiendo ζῶα, vt Latinè feræ absolutè dicitur, subaudito subst. bestiæ aut belluæ, aut animantes. Hom. Il. ε. Βάλλειν ἄγρια πάντα τὰ τε τρέφει οὔρεσιν ὕλη. Alioqui dicitur & ἄγρια θηρία. ¶ De homine dictum exp. ferus, immanis, immitis, atrox, barbarus, ferox. Apud Hom. Il. α, iidémque apud Plat. in Minoë, copulantur ἄγριος & χαλεπός. Apud Xenoph. ἄγριοι & πρᾶοι opponuntur, Pæd. 1. ¶ De rebus dictum exp. atrox, ferus. Il. ρ ἄγριος πόλεμος. Ἄγριος θυμός. Il. ι. Et ἄγριον μῖσος apud Lucian. Ἄγριον ἕλκος, Theophr.

Ἄγρια ponitur etiam pro ἀγριότης, feritas. Il. ω. λέων δ' ὡς ἄγρια οἶδεν. Item aduerbialiter pro ἀγρίως. Hesiod. in Asp. Ἄγρια δερκομένω. Fœmininum est ἀγρία agrestis, syluestris, fera. Item ἀγρία arboris nomen apud Theophr. hist. pl. l. 1.

Ἀγρίως, ferè, immaniter.

Ἀγριάς, άδος, ἡ, pro ἀγρία, agrestis. Nicand. Apollon. Arg.

Ἀγριόεις, εντος, ὁ pro ἄγριος, agrestis. Item pro ἀγριοποιός, i. ferum siue feros reddens, feritatem inducens. apud Nicand.

Ἀγριότης, ητος, ἡ feritas, immanitas, cui opp. πρᾳότης apud Plat. in Symp.

Ἀγριωσύνη, ἡ, idem in Epigr.

Ἀγριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ. ferus, vel feritatem præ se ferens.

Ἀγριόω, ῶ, F. ώσω, agreste reddo. Item effero, i. efferatum reddo. vel simpl. exaspero. In passiua voce & signif. frequentius vsurpatum reperitur ἀγριοῦμαι.

Ἀγριωτός, οῦ ὁ, efferatus.

Ἀγριαίνω. F. ανῶ, idem quod ἀγριῶ sed minus vsitatum. ¶ Item tyrannum facio, inquit Bud. apud Plut. in Galba. Item neutraliter positum. ferocio, ferociter ago, efferor. Plut. de aud. ἀγριαίνοντας πρὸς τοὺς παρόντας. Dion. Hal. Archæol. 1. ἡ δὲ λύκαινα οὐ μάλα ἀγριαίνουσα τῇ τῶν ἀνθρώπων τῇ προσόδῳ.

Ἀγριαίνομαι, οῦμαι, idem quod ἀγριαίνω neutraliter positum. Plut. Plat.

Ἀγριάζω, ferus sum, vel potiùs ferus fio. Hesych.

Ἀγριμαῖος, ου, ὁ, ferus, ferinus. Opponuntur enim ἀγριμαῖα τοῖς τιθασσοῖς. vt ostendit Eust.

Ἄγρωστις, ἡ, herbæ species, de qua Diosc. lib. 4. c. 30. & Theophr. l. 1. hist. pl. & Aristot. l. 5. de nat. pl. & Hieronym. in c. 10. Oseæ παρὰ τὸν ἀγρὸν dicta, quòd ibi proueniat: hinc comp. Καλαμάγρωστις. arundinaceum gramen, de qua Diosc. l. 4.

Ἄγρα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἄγαγρος, ου, ὁ, vel ἡ, caprea, capra vel caper syluestris. Dicitur & αἰγάγριος, pro αἲξ ἄγριος.

Ἀπαγριόω, ῶ agreste seu syluestre reddo. Item effero vel exaspero, irrito. Theophr.

Ἀπαγρίωσις, ipsa actio qua aliquid syluestrescit, mutatio in syluestrem naturam. Item efferatio. exasperatio. Theophr.

Ἀπαγροικίζομαι, ad mores rusticos redigor. Gregor.

Βοάγριον, ου, τό, clypeus è boum agrestium pellibus, vt docet Eust.

Διαγριαίνω, effero. vel exaspero, exacerbo.

Διαγριαίνομαι. efferor vel exasperor, exacerbor.

Ἐξαγριόω, ῶ, idem quod ἀπαγριόω.

Ἐξαγρίωσις, idem quod ἀπαγρίωσις.

Ἐξαγριαίνω, idem quod διαγριαίνω, sed magis vsitatum.

Ἐπάγριος, pro ἄγριος. agrestis, ferus.

Ἐπαγριόω idem quod ἀπαγριόω, sed minus vsitatum.

Ἵππαγροι, equi syluestres seu feri.

Ὄναγρος, ου, ὁ, asinus ferus.

Ὀνάγριον χρῶμα. color qualis est onagrorum, i. color cilicinus.

Πανάγριος, omnino ferus, præferox, apud Phocyl. ἄγρ σκυλάκων πανάγριος.

ἈΓΥΙΑ', ἡ, vicus. via. ea significatione qua dicuntur viæ vrbis pro vicis. Il. ε. Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς. Xen. Pæd. 2. ἐπεὶ δὲ καλεσάντων τὴν ἀγυιὰν τὴν πρὸς τὸ βασίλειον φέρουσαν στενοτέραν εἶναι ἢ ὥστε μέλλοντα πάντας ἰέναι. *Hesych. ἀγυιὰν ait appellari ab ἄγειν & γυῖα, quòd per eam ducamus γυῖα (membra) i. incedamus. Etymol. & Eust. simpliciter ab ἄγω deducunt: vt αἴθυια ab αἴθω, & similia. A Suida autem ἀγυιαὶ exp. αἱ ἐπιμήκεις ὁδοί, i. longæ viæ: quod non habeant γυῖα (i. membra:) neque καμπὰς. flexus, anfractus. Vel ab ἄγειν deriuatur. ¶ Ἀγυιὰ item vicinia, inquit Hesych. addens exponi etiam στενωπός. Idem exponit etiam ἄμφοδον: quæ duo tamen ab hoc diuersa sunt.

Ἀγυιεύς, έως, ὁ, ara, stans pro foribus. formam columnæ habens, inquit Hesych. Vel (vt alij) columna ante fores stans, in summa parte acuta. Vel (vt Eust.) columna Apollini sacra stans pro foribus. Apollo quoque sic nominatur, quasi vijs præpositus vrbanis. vel quia in vijs colitur, q.d. viarius. Pherecrates, ὦ δέσποτ' ἀγυιεῦ, ταῦτα σὺ μέμνησο μοι. Sic & apud Aristoph. in Vespis, vide & Suid. & Macrob. In accus. plu. facit ἀγυιέας & ἀγυιᾶς per synæresin. vel per synalœphen. vt apud Aristoph. & Dem. κνισᾶν ἀγυιᾶς.

Ἀγυιάτης, Apollo dictus, eadem significatione qua ἀγυιεύς.

Ἀγυιάτις, ιδος ἡ, vt ἀγυιάτιδες θεράπαιναι, aræ pro foribus in gratiam Agyiei Apollinis erectæ: qui ante portas colebatur vt ἀλεξίκακος, inquit Eust.

Ἀγυιόω, eo. Non coniungatur vltra præt. imperf. vt nec ὀπυίω, & similia.

Εὐρυάγυιος. (comp.) ου, ὁ καὶ ἡ, latas vias habens, vt Il. β. πόλιν εὐρυάγυιαν Τρώων.

ἈΓΥΡΙΣ, ιος, ἡ cœtus, multitudo collecta atque congregata. idem quod ἀγορά. & ab eadem origine. παρὰ τὸ ἀγείρειν vnde ἀγορὰ ἄγορις & Æolicè mutato ο in υ ἄγυρις. vt tradunt grāmatici. Od. γ. Ἦξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας. Et Il. ω, Ἐν νηῶν ἀγύρει.

Ἀγυρέω, congrego, in vnum cogo & colligo. Hesych.

Ἀγυρίζω, idem Hesych.

Ἀγυρισμός. οῦ, ὁ, congregatio collectio. Hesych.

Ἀγυρμός, οῦ, ὁ, idem cum ἄγυρις, eiusdémque originis. Hesych. ¶ Item circuitio quæ fit ad colligendam stipem, à verbo ἀγείρειν significante inter alia προσαιτεῖν καὶ προσαιτεῖν ἐπὶ νίκῃ ἢ ἑτέρῳ τινὶ τοιούτῳ, vt apud Eust. tradit Ælius Dionys. Hal. Vtitur Athen. lib. 8.

Ἀγύρτης, ου ὁ is qui congregat & cogit in vnum ὁ ἀγείρων. Et peculiariter qui populum congregat. Hesych. & Suid. ¶ Ἀγύρται nominantur etiam circulatores & præstigiatores circumforanei, qui congregata multitudine pharmaca aliqua ostentant, eáque prædicantes diuendunt, miserè simplici populo imponentes. Eust. Sic dicti non tam quòd ἀγείρουσι καὶ συνάγουσι τὸν ὄχλον, quàm quòd ἀγείρουσι καὶ πλουτίζουσι. Sic nominantur etiam qui oppida circumeunt & diuinandi peritiam iactant apud Suidam. ¶ Ἀγύρτης, exponitur etiam ab Hesych. & Suid. προσαίτης, ἐπαίτης, πτωχός, mendicus, qui circumit & stipem petit. Apion in Epigr. Κορυβαντίδος γονιμὴν τις ἀπὸ φλιᾶς μητρὸς ἀγύρτης. ¶ Est etiam nomen tactus tesserarij, teste Suida. Hes. & Eust. ¶ Adiectiuè quoque exp. συρφετώδης, confusaneus, item φιλοκερδής, item ἰδιώτης. Hesych. & Suid.

Ἀγυρτικός. & ἀγυρτώδης. pertinens ad ἀγύρτην vel qualis est ἀγύρτου. vt ἀγυρτικὸν πλῆθος, turba & multitudo τῶν ἀγυρτῶν. Plut. Et ἀγυρτικὸς μάντις. apud eundem. Et ἀγυρτικαὶ λογοποιΐαι, quales sunt circulatorum.

Ἀγυρτώδης, exp. & συρφετώδης, à Suida.

Ἀγυρτεία circulatio, præstigiæ impostura.

Ἀγυρτός οῦ, ὁ, congregatus, collectus.

Ἀγυρτάζω, idem quod ἀγυρέω & ἀγυρίζω & ἀγείρω. congrego, cogo & colligo in vnum. Od. τ. ἀλλ' ἄρα οἱ τόδε κέρδιον εἴσατο θυμῷ, χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι, pecunias cogere seu colligere.

Composita.

Μητραγύρτης, ου, ὁ μητρὸς ἀγύρτης, qui matri deorum colligit. Μητραγύρται [inquit Bud.] qui stipem cogebant matri deorum: tympana gestantes. Quo nomine οἱ φιλοκερδεῖς καὶ ἀπατεῶνες significantur, naturique hominum præstigiatrix, & circulatrix & flagitatrix stipis. Aristot. Rhet. 3 ἔοικ' ἀμύνεσθαι αὐτὸν εἶναι. οὐ γὰρ ἂν μητραγύρτην αὐτὸν καλεῖν ἀλλὰ δᾳδοῦχον.

Μητραγυρτέω, ῶ, matri deûm cogo stipem. Athen. l. 12.

Ὁμήγυρις, εως. ἡ cœtus. multitudo hominum congregatorum. Il. υ, Αὐτὰρ ἐγὼ μέλλω Ὀλυμπόνδε θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων.

Ὁμηγυρίζεσθαι, congregare, in eundem locum cogere, Od. π. πρὶν κεῖνον ὁμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς Εἰς ἀγορήν.

Πανήγυρις, εως, ἡ publicus cœtus seu conuentus, publica celebritas. vt quum die festo ludis solennibus aut celebri mercatu tota aliqua gens vnum in locum conuenit, velut in Græcia ludis Olympicis, Isthmiacis, Pythicis Nemeacis: festo item sacro. vt Eleusinorum, Panathenæorum & similium. Apud Demosth. pro cor. in psephismate Byzantiorum. ἐς τὰς ἐν τῇ Ἑλλάδι πανηγύριας, Ἴσθμια καὶ Νέμεα καὶ Ὀλύμπια καὶ Πύθια. Apud Greg. δεινὸν παρελθεῖν πανήγυριν καὶ τηνικαῦτα τὴν πραγματείαν ἐπιζητεῖν, miserum est præteritis celebrem mercatum & postea negotiationem requirere. Pompas etiam, spectacula aut conuiuia quæ publicè à regibus principibúsve exhibentur πανηγύρεις nominant. Athen. l. 5. de Antiocho. ἀρχὴν δ' ἐποιήσατο τῆς πανηγύρεως τὴν πομπείαν οὕτως ἐπιτελεσθεῖσαν. Herodian. l. 3. θυσίας τε καὶ ἑορτὰς, θέας τε καὶ πανηγύρεις τῷ δήμῳ παρέσχε. Dicitur autem διαλύειν πανήγυριν, apud Xen. Et contra, πανηγύρεις

γύρεις συνάγειν, apud Isocr. Sic πανηγύρεις συγκροτεῖν, apud Herodian. Et πανηγυρεῖν συντελεῖν, apud Athen. ¶ Hesychio est etiam laus encomiúmve alicuius in publico conuentu decantatum: pro, πανηγυρικὸς λόγος. Tales sunt Protagoridæ ἐπὶ δ' ἄστυ πανηγύρεις apud Athen. lib. 4.

Πανηγυρικὸς, ἡ, ὸν, panegyricus, panegyri proprius, panegyri conueniens: ideóque celebris, festus, item theatralis, pompaticus, splendidus. vt πανηγυρικὴ θέα, apud Plut. Et apud eundem πανηγυρικὰ πράγματα. Sunt etiã λόγοι πανηγυρικοὶ, laudem personæ reive alicuius in cœtu celebri decantantes Plut. & Isocr. Dicitur etiam πανηγυρικὸς ὄχλος, pro turba promiscua, qualis est in panegyricis celebritatibus, Isocr. Metaph. vero & καταχρηστικῶς, Plut. in symp. 4. τὸ ὄψον παμμιγὲς σῶμα καὶ πανηγυρικόν: quod ex multis diuersisque mixtum & conflatum sit, vt πανήγυρις, ex omnigena hominum colluuie.

Πανηγυρικῶς, panegyricè pomposè, splẽdidè. Gre. Pol. Plut.

Πανηγυρίζω, idem quod πανήγυριν ἄγω siue συντελῶ, festum panegyrin agito. festum ludósve panegyricos celebro. I-sœtior. Herodian. lib. 1. ὁ δ' ἦμος κατὰ τὰς ἑορτὰς ἐπανηγύριζε. Item panegyricas orationes habeo. Poll. Transitiuè quoque vsurpauit Greg. pro panegyrica oratione laudo, in celebri cœtu prædico, vbi ait πανηγυρίσωμεν τὸ δῶρον.

Πανηγυρισμὸς festi Panegyrici celebratio. Panegyrica pompa vel ostentatio. Plut.

Πανηγυριστὴς, οῦ, ὁ qui panegyricũ festũ ludósve celebrat. Luc.

Decomp. Ἐμπανηγυρίζω, publicos, festósq; cõuẽtus celebro.

Συμπανηγυρίζω, vna festum ludósve panegyricos celebro Exp. & concelebro.

Παρθεναγυρ[illegible] dicuntur qui confratriç diuæ virginis stipem po(scunt.

Συνάγυρτον ὕδωρ, aqua collecta. Plato in legibus.

ἈΓΧΙ, (aduerb.) propè, iuxta. Cum Genitiuo, vt ἐγγὺς & πλησίον. Iliad. θ. τάχα δ' Ἕκτορος ἄγχι γένοιτο. sic ω. ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ. Interdum cum datiuo. vt Iliad. ψ. τάχα [illegible]. Item sine casu. Iliad. π, Ἄγχι παρέστηκεν ... σφισιν ἄγχι γένοιτο. Dicitur etiam de tempore, vt Iliad. [illegible] θάνατος ... δὴ ἄγχι μάλα, & venturus est valde propè, i. breui.

Ἄγχιστα, proximè. Iungitur itidem genitiuo, vel datiuo. Οἱ ἄγχιστα τοῦ γένους ὄντες, idem quod οἱ ἐγγύτατω γένους ὄντες & οἱ ἐγγύτατα γένους, qui proximo gradu contingunt defunctum. Nonnunquam & sine casu ponitur: vt ἄγχιστα ἐοικώς, apud Hom. proximè similis, i. maximè similis. nam & Erotianus apud Hippocr. ἄγχιστα exp. μάλιστα.

Ἄγχιστος, ου, ὁ, ἡ, propinquissimus, proximus. Apud Eurip. Ἄγχιστος πατρὸς τῷ γένει genere proximus patri.

Ἀγχιστεὺς, έως, ὁ, cognatus, propinquus. Luc. in Timone, εἶπε τὴν γυναῖκα Δημέας ὁ ῥήτωρ συγγενὴς αὐτοῦ ἀγχιστεὺς καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὤν. ¶ Ponitur etiam pro συγγενὴς, vt vult Helyc.

Ἀγχιστεύω, genere propinquus sum. H ¶ Item propinquitatis iure ad successionem venio. Isæus γνώσεσθε ... ὅτι ἐμοὶ μὲν ἀγχιστεύειν τοῖς δὲ ἐξ ἐκείνων γεγενῆσθαι καλῶν. Iure propinquitatis hæreditatem cernere, aut petere. ¶ Item cum accus. Iosue 20 iure cognationis rem venditam redimo: & Ruth. cap. vlt. propinquitatis iure duco vxorem vel retineo. ἐὰν ... μὴ βούληται ἀγχιστεῦσαι τὴν ἀγχιστείαν σου ἐγώ.

Ἀγχιστεία, ας ἡ, propinquitas, vel propinquitatis ius propinquitas generis, cognatio. ¶ Item ius successionis legitimæ. Isæus, ὁ νόμος δίδωσιν ἀγχιστείαν τοῖς πρὸς πατρὸς ἀνεψιοῖς, lex refert hæreditatem amitinis vel patruelibus, vel agnatis. Item exp. ius succedendi ab intestato. ¶ Ἀγχιστεία ἡ περὶ τὸ θεῖον, Plutarchus de flamine dixit, qui accedit Deo proximè.

Ἀγχιστεῖον, ου τὸ, idem. Soph. in Antig. κατ' ἀγχιστεῖα, pro ἀγχιστείαν, vt notat Schol.

Ἀγχιστικὸς, ἡ, ὸν, (adiect.) ad ἀγχιστείαν pertinens, ad cognationem pertinens. ἀγχιστικὰ δίκαια apud Ammonium, iura eorũ qui sunt ἀγχιστεῖς, quæ debẽtur alicui nomine ἀγχιστείας.

Ἀγχιστίνδην, secundùm gradum propinquitatis, pro gradu propinquitatis Moschopulus, ἀγχιστίνδην γαμεῖ ὅταν εἰς γάμον ἄγηται τὴν ἔγγιστα τοῦ γένους. i. ἀγχιστίνδην. matrimoniũ contrahit, quum ducit eam quæ genere proxima est. ¶ Ἀγχιστίνδην iurans, i. propè aras iurans. apud Solonem. Helych.

Ἀγχιστῖνος, ου ὁ, vel Ἀγχιστινῶος: q. d. propè stans. Il. ε. de ouib. Αἱ μὲν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται, i. aliæ propè alias stantes, & minimo spatio inuicem distantes, aliæ aliis contiguæ, addensatæ, coaceruatæ & quasi conglobatæ, aut ad differentiam caprarum quarum αἰπόλια πλατέα dicit Hom. quòd aliæ ab aliis longiùs distantes pascantur.. Eustathius admonet, vocis huius antepenultimam per ι scribi, vt ab ἄγχι & & ἱστάναι factam, mutando ε in ι: quum cætera deriuata ab ἄγχι seruent eius ι.

Ἀγχοῦ, idẽ quod ἄγχι. Herodot. l. 1. πακτύης δὲ πυθόμενος ἀγχοῦ εἶναι στρατὸν ᾤχετο φεύγων ἐς κύμην. Comparat. ἀγχοτέρω, propinquius. Vnde nomen ἀγχότερος, propinquior. Superl. ἀγχοτάτω proximè. Et οἱ ἀγχοτάτω προσήκοντες, genere proximi.

Ἄγχοθι, idem quod ἀγχοῦ siue ἄγχι. Od. ν, ἄγχοθι δ' αὐτῆς.

Ἀγχόθεν, cominus, è propinquo.

Ἔναγχος, (comp.) paulò antè, modò, nuper. Aristoph. in Nub. ἔναγχος γάρ ποτε ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην. Diony. Halic. l. 6. ἔναγχος δὲ τοῦ χρόνου, exponitur, nunc autem.

ἌΓΧΩ, F. ξω, P. γα, strangulo, suffoco, constringo fauces, Luc. in dial. αἰακὸς τί ἄγχεις ὦ πρωτεσίλαε τὴν ἑλένην προσπεσών; quid strangulas Helenam, &c. ¶ Accipitur & pro quouis modo constringo siue coerceo, pro πιέζω, siue θλίβω. Luc. in Lapit. οὐδ' ἐάσω τοὺς μαθητὰς, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδῶσι τοὺς μισθοὺς, ab Helych. ἄγξαι exp. etiam frænare.

Ἄγχομαι, strangulor, suffocor, &c. Item mœrore afficior. Libã.

Ἀγχόνη, ης, suffocatio, strangulatio Diosc. l. 6. cap. 24. ¶ Item laqueus, restis. Luc. in Tim. ἀγχόνη γὰρ αὐτὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς, ad restim res rediret. Et pro suspendio. i. ipsa actione quæ est in suspendendo Philo de mundo, θάνατον οὐ καθαρὸν τὸν δι' ἀγχόνης ὑπομένειν. Item pro re quæ angit & cruciat aliquem. Æschin ... τοῦτο δὲ ἄρα ἦν ἀγχόνη καὶ λύπη τούτῳ, i. hoc illum angebat vel cruciabat.

Ἀγχονιμαῖος, ου ὁ, ad laqueum pertinens, vt ἀγχονιμαῖος θάνατος, mors laqueo illata.

Ἀγχονάω, ῶ F. ήσω, strangulo, suffoco. Suid. Item suspendo.

Ἀγκτὴρ ῆρος, ὁ, in quo constringimus aliquid. Hinc pro vinculo ponitur. Apud Gal. Meth. 3. exp. fibula ἀγκτῆρας ἐπιβάλλειν. fibulas imponere. ¶ Item ἀγκτῆρες, loca in collo quibus fit suffocatio, Poll. Etym. Helych.

Ἀγκτηριάζω, F. σω, anctere constringo, constringo fibula quæ ancter dicitur.

Ἀγκτηριασμὸς, constrictio per ancterem.

Ἀγκταλιάζω, F σω, suffoco, strangulo, ἄγχω. Helych.

Ἄγχουσα, ἡ, anchusa herba. de qua Diosc. l. 3. c. 23. Quidam ἀγχούσας vocant ad differentiam participij ἄγχουσα. Dicta παρὰ τὸ ἄγχειν, videtur. quòd habeat vim suffocatoriam & strangulatoriam.

Ἀγχουσίζω, anchusa inficio, anchusa fuco & coloro ψευδάγχουσα herba quæ veram anchusam mentitur speciei similitudine. Vide Plin.

Ὄγχνη siue ὄχνη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνδράγχος, ου, ὁ, virorum strangulator. ὁ τοὺς ἄνδρας ἄγχων, carnifex, tortor.

Ἀνδράγχιος idem, vt vult Eust.

Ἀντιάγχονες, q. d. præfocatio obluctans & obsistẽs. Sic appellãtur inueterati faucium tumores, qui discuti non possunt, ex Vlp.

Ἀπάγχω, suffoco strangulo, laqueo interimo, suspendo strangulans. Od. τ ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων.

Ἀπάγχομαι, suffocor, strãgulor, frequẽter pro strangulare seipsum. mortẽ sibi laqueo cõsciscere. Thuc. καὶ ἐκ τῶν δενδρῶν τινὲς ἀπήγχοντο. & Theocr. idyl. 3 ἀπάγξασθαί με ποιήσεις.

Ἀπαγχονίζω idem quod ἀπάγχω. Ἀπαγχονίζομαι, strãgulor, suspendor cum strangulatione. Laert. in Diog. ἰδὼν ... πετηγμένας ἀπ' ἐλαίας ἀπηγχονισμένας.

Ἀπαγχονάω, ῶ idem quod ἀπαγχονίζω. Chrysost. ἀπηγχονῆσθαι πρὸς τὰ ξύλα.

Ἀργυράγχη, ficticia vox, q. d. argentangina. Vsurpatur de iis qui muneribus corrupti tacent. Vide Gall. lib. 11. c. 9. & Plut. in vita Demosth.

Δειράγχης, ου, ὁ, ἡ, collum constringens & suffocans.

Διάγχω offoco suffoco, strangulo. [illegible] ὑπὸ κρύους.

Καταγχω, offoco, suffoco. Basil. λιμῷ καταγχόμενος. πνιγ[illegible]

Κυνάγχη, anginæ species, quando interni musculi gutturis inflammantur. Sic dicitur & alia anginæ species, quam scribit Aetius propriè à veteribus appellatam fuisse, quòd lingua à sua radice mota, factáque difficili respiratione, cogantur ægri aperto semper ore respirare, & canum in morẽ linguam exercere. Quidam apud Hippocratẽ significare putant morbum acutum in gutture consistentem, cum angustiæ sensu & spirandi difficultate.

Παρακυνάγχη, anginæ species, quum externi gutturis musculi laborant inflammatione.

Λιμαγχέω, ῶ, fame neco, inedia neco, q. d. fame strangulo. Pro eodẽ dicitur λιμαγχονῶ. Vnde λιμαγχονούμενον, apud Basil.

Ὀροβάγχη, dicitur caulicus quidam, quoniam eruo adnascens ipsum πνίγει, περιπλεκόμενος καὶ [illegible], vt docet Diosc. & Theophr. Vide & Plin.

Παρδαλιάγχες, aconiti genus pantheras suffocans & strangulans. Plin. l. 8. c. 27. & l. 27. c. 2. & Aristot. de anim. lib. 9. cap. 6. Diosc. l. 4. c. [illegible].

Περιάγχω, præfoco, obtorqueo. q. d. circumstrangulo, circumiectis manibus strangulo.

Συνάγχη, anginæ species, quum interni faucium musculi inflammati sunt, Vide Paulum Ægin.

Συναγχικὸς, qui laborat ea anginæ specie. Gal. ad Glauc.

Παρασυνάγχη, alia anginæ species quũ exteriores fauciũ musculi patiuntur inflammationem. Vide eundem P. Æg.

Ὑάγχη, angina porcina, anginæ species qua sues corripiũtur. Plin. l. 8. c. 51.

Στόμα·

Στόμαχος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ἌΓΩ F. ἄξω, P. ἦχα, & Atticè ἀγήοχα, & pleonasmo literæ ο ἀγήοχα. Sic aor. 2. ἦγον, & Atticè ἤγαγον, qđ maximè est in vsu. Varias habet significationes. De animatis propriè dici tradunt Grãmatici & tũc exp. duco, adduco. Dicitur autẽ ἄγω τοῦτον, vel ἄγω τοῦτον πρός σε adduco tibi hunc. Et ἄγω σε simpliciter. & ἄγω σε εἰς τὴν πόλιν, vel εἰς τὴν ὁδόν. Ipsa etiam ὁδὸς (i. via) dicitur ἄγειν εἴς τινα τόπον, i. ducere aliquò. quo sensu & ferre vsurpatur Latin. vt apud Plat. in Apol. τοῦ ἐπὶ Τροίαν ἀγαγόντος τὴν πολλὴν στρατιάν, i. qui maximas copias duxit ad Troiam. Cic. interp. Dicitur aliquando ἄγειν subaudito accusatiuo, vt ἄγειν ἐπὶ φάλαγγος apud Xen. ¶ Dicitur etiam de inanimatis, & tũ exp. affero. vt ἄγειν δῶρά τινι afferre alicui dona, apud Xen. Sic apud Isocr. τοὺς βασιλεύοντας ἄγειν ἢ χαλκὸν ἢ χρυσὸν εἰργασμένον. Et pro inuehere, vt Dem. pro cor. πόλεμον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἄγεις, bellum in Atticam inuehis. Quũ autẽ inanimata (veluti naues aut currus) dicuntur nos ἄγειν, tũc exp. vehere: vt Xen. ἁρμάμαξαι ἄγουσι τὰς γυναῖκας ¶ Metaphoricè vsurpatur etiam pro adducere. vt ἄγειν ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν, Xen. adducere ad felicitatem. Item pro adducere. Il. ι. Τέκνα δὲ τ' ἄλλοι ἄγουσι βαθυζώνους τε γυναῖκας. Et pro educere, extrahere, elicere, ciere. vt apud Diosc. ἄγειν οὖρα, ἔμμηνα, γάλα, ciere vrinã, menses, lac. Sic κοιλίαν ἄγειν, ciere aluũ. apud eundem. Item pro inducere, impellere, agere. vt Il. β, κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο. Interdũ cum accus. & infin. Apoll. Arg. 1. Εὖτ' ἂν ἄγῃ χρειὼ ἄνδρας ὑπεὶρ ἅλα ναυτίλλεσθαι. Significat interdum & quandam violentiam, & exp. rapere, trahere: vt apud Æschin. contra Ctesiph. ἄξειν ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ ἀναγκάζειν ἀποκρίνεσθαι, ad tribunal & iudicium rapere. Ἄγειν καὶ φέρειν est diripere, populari & expilare. Isocr. in Archid. ἄγειν καὶ φέρειν est diripere, populari & expilari. Isocr. in Archid. ἄγειν καὶ φέρειν τοὺς πολεμίους. Metaphoricè etiam vsurpatur ἄγειν καὶ φέρειν sumpta a bello translatione, pro, quasi hostili more vexare. Dicunt etiam ἄγειν καὶ κακίζειν. vt Xen. Ἑλλ. 3. ἦγον καὶ ἔφερον τὴν Βιθυνίδα. ¶ Item prout varia significantibus accusatiuis iungitur, variè redditur. Interdum exp. ago: vt Gal. ἑβδόμην ἄγων ἐκείνην τὴν νύκτα, septimam agens noctem. Sic ἄγειν ἡμέραν, agere diem: & ἄγειν ἑορτήν, agere festum: ἄγειν ἀπραξίαν, ferias agere. At ἀδείαν ἄγειν, in securitate agere. Aliquãdo vtendum est verbo, sum: vt ἡσυχίαν ἄγειν, Dem. quietũ esse. σχολὴν ἄγειν otiosum esse. ἄγειν ἀσιτίαν, ieiunum esse, apud Aristoph. ἄγειν πένθος, in luctu esse. quæ phrases vno verbo etiam exprimi possunt hoc modo, quiescere, otiari, ieiunare, lugere. ¶ Iungitur & variis præpositionibus. Cum διὰ positum, sæpe exprimitur per verbum habeo. vt διὰ τιμῆς ἄγειν τινὰ apud Syn. habere honorem alicui, vel in honore aliquem habere. ἄγειν δι' εὐχῆς, apud eundem in votis habere. Quæ tamen locutiones exprimi possunt etiam hoc modo: honore prosequi vel honorare, optare. Sic διὰ φροντίδος ἄγειν, curæ habere, vel curare. διὰ φυλακῆς ἄγειν. custodiam agere vel custodire. Cum ἐν. vt ἄγειν ἐν τιμῇ Pausan. pro ἄγειν διὰ τιμῆς, in honore habere. Sic ἄγειν ἐν ἀδελφαῖς. Syn. in sororum numero habere, sororis loco habere. ¶ Interdum ponitur pro ducere, i. æstimare: vt ἄγω σε ἴσον ἐμαυτῷ, duco te æqualẽ mihi, te æquè ac me æstimo. Arrian. Sic παρ' οὐδὲν ἄγω, pro nihilo duco. Sic Chrysost. τοῦτο καὶ πρὸ χρημάτων ἀγώμεθα, hoc pluris æstimemus quàm pecunias. ¶ Item pro appendo, ἕλκω. vt apud Plut. in vita Demosth. de Harpali calice. πόσον ἄγει; Dem. contra Timocratem. τὸν ἀκινάκην τοῦ Μαρδονίου ὃς ἦγε τριακοσίους δαρεικούς. ¶ Item duco, i. rego, moderor. Plut. τὸ Ῥωμαίων δῆμον ἄγειν καὶ ὀρθοῦν. Sic opp. ἄγειν τὴν ναῦν, gubernare nauem. Hal. 2. ¶ Apud Gal. ad Glauc. lib. 1. ἄγειν τοὺς πυρετοὺς exp. tractare. ¶ Item pro formare, instituere. Lucian Anach. ὑπὸ παιδείας ἐν ἀθλήσεσι ἄγειν τε καὶ τρίβειν αὐτούς. ¶ Item pro delectare, oblectare, ducere. plut. Videtur aliquando peculiariter sumi pro allicere seu pellicere. Herodian. lib. 3. πάντας ἦγαγε διὰ τῆς ἀμνηστίας. ¶ Item absolutè, i. sine casu positum, ire, agere se: vnde & ἀγυιάν, i. vicum seu viam vrbis dici volunt. Sic vtitur Hom. vt notat Hesych. Sic & Matth. cap. 26. & Ioan. cap. 11.

¶ Item Ἄγω F. ξω. P. ἦχα. Aor. 1. ἦξα & Atticè ἔαξα, significat frango, rumpo. vt ὕλην ἄγειν, apud Hom. i. κλᾶν, vt exponi posse ait Eust.

Huius postremæ significationis deriuata & composita separatim apponentur, post omnium deriuatorum & compositorum ad præcedentes signif. pertinentium enumerationem.

Deriuata ab Ἄγω, i. duco.

[Ἄγ]ε, aduerb. hortantis, factum ex imperatiuo verbi ἄγω: idem [q]uod Latin. age, agedum, agesis, eia, quando compellatur [v]nus: quum autem plures, dicitur ἄγετε, agite. Sed nonnunquã [ἄ]γε sermoni ad plures accommodatur. Sic apud Lat. agedum [p]lurali etiam iungitur. Od. θ. Ἀλλ' ἄγε Φαιήκων βητάρμονες. [S]æpe additur particula δή vt Xen. Ἄγε δή ἀκούσατε ἄλλα. Sic [A]ristop. in Plut. ἄγε δή εἰπέ μοι. Φ. ἄγε εἰπέ μοι. In plur. Od. φ. [Ἀ]λλ' ἄγετε μνηστῆρες. Et Xẽ. Pæd. [illegible]

[Ἄγο]μαι, F. ἄξομαι, P. ἦγμαι, ducor, i. feror, afferor, aduehor. Dicitur non solùm de rebus animatis, sed etiam de inanimatis. Xen. Pæd. 3. καὶ τὰ χρήματα ἴσα σὺν αὐτοῖς ἀγόμενα ἐτύγχανε. ¶ Vsurpatur & pro adducor, abducor, deducor, ἀπάγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ apud Paus. rapi vel trahi ad mortẽ vbi sub. ὁδόν. ¶ Interdũ vsurpatur & pro habere. vt & φέρεσθαι. Sic Greg. in epit. Basilij. τὰ μὲν οὖν ἡμέτερα ὅπῃ τῷ θεῷ φίλον ἀγέσθω. i. sic res nostræ sese habeãt, sic nobiscũ agatur. ¶ Itẽ ἄγεσθαι καὶ φέρεσθαι, diripi, spoliari, vexari hostili more. Aristoph. & Isocr. ¶ Ἄγεσθαι φόνου apud Plut. homicidij accersi, siue arcessi. ¶ Itẽ regor, gubernor. ¶ Itẽ formor, instituor, educor, Xen. οἱ ἐκ παίδων καλῶς ἀχθέντες, à puerecia bene instituti. Et Arist. in Eth. ἐθισθῆναι καλῶς ἄγεσθαι. Vsurpatur & de canibus à Xen. in Κυνηγ. 4. ¶ Itẽ oblector, ducor delectatione alicuius rei. Plut. in Ant. ὁρῶν δὲ τὸν δῆμον ὑπερφυῶς ἀγόμενον καὶ καλούμενον. ¶ Itẽ ἄγομαι deponẽs pro ἄγω duco vt πόσον δὲ ἄγοιτο στράτευμα ὁ Κῦρος, apud Xen. ¶ Itẽ mecũ duco, vt eõ, inuocatus vmbrã ducit. Xeno. Pæd. 2. κατακλίνας γὰρ τὸν ταξίαρχον συνδειπνον ἀγόμενον αὐτὸ ἀπὸ τῆς τάξεως. Item, affero. Od. ζ. ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι Εἰς πλυνοὺς τὰ μοι ῥερυπωμένα κεῖται. ¶ Ἄγεσθαι ἐν τιμῇ, apud Herodotũ, idẽ quod ἄγειν ἐν τιμῇ, honore prosequi. ¶ Itẽ veho, traiicio, Xen. γεμίζ γὰρ τὸ πλοῖον φορτίων ὅσα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται ¶ Itẽ in nexũ abducor. ¶ Itẽ pro recipere, admittere. Xe. Pæd. 1. ἐφ' οἷς ὁ Κυαξάρης αὐτοὺς ἄγεται ξυμμάχους. i. quib. cõditionib. in societatẽ asciuit. ¶ Item pro fouere & protegere, vt gallina pullos suos. ex Arist. an. 9. ἀναπαύονται δ' ὑφ' ἑαυτὰς ἀγόμεναι τοὺς νεοττοὺς καὶ οἱ πέρδικες ὥσπερ αἱ ἀλεκτορίδες. ¶ Item pro accipere mulierem in matrimonium, ducere in vxorẽ: vt γέροντι νέαν ἀγομένῳ. Plut. in Solone, i. seni puellam vxorem ducenti. Sic apud Aristoph. νύμφην ἄγεσθαι. Et ἄγεσθαι γυναῖκα, vxorem ducere, matrimoniũ contrahere. vnde ἠγμένος γυναῖκα, pro marito. Arrian. Aliquando tamen non additur accusatiuus γυναῖκα. Interdum vsurpatur ἄγεσθαι de eo qui dat vxorẽ. i. de patre filio suo vxorem stipulãte, hoc est, μνηστευομένῳ. Pausan. Ἀγασικλεῖ τῷ υἱῷ Λυσάνδρου γυναῖκα ἠγάγετο. Sic Herodian. ἄγεται αὐτῷ γυναῖκα. Et Plut. in Catone. τῷ υἱῷ τὴν Σκιπίωνος ἀδελφὴν ἠγάγετο πρὸς γάμον, stipulatus est, despondit, hoc est, despondendam curauit.

Ἠγμένως, Suidæ πεπαιδευμένως, eruditè.

Ἀγωγή, ἡ, ductus, abductio, & abductio. item portatio siue importatio, vectio, vectura, aduectio. vt ἀγωγὴ σίτου, ἢ οἴνου, apud Suid. Significat etiã onus quod vehitur. inquit idẽ Suid. ¶ Ἀγωγὴ τοῦ νόμου. Arist. Rhet. 1. ductus & sensus legis. ¶ Item eductio. vt ἀγωγὴ ἐμμηνίων, eductio menstruorum, ipse actus ciendi menstrua. Diosc. ¶ Item mutatio, apud Arist. quũ dicit γένεσις ἐστὶν ἀγωγὴ εἰς οὐσίαν. Ita Alex. Aphro. in Top. 6. ¶ Item institutio, educatio. vt ἀγωγὴ ἡ παιδική, Plut. Et Luc. in Nigrino ἡλικίας τε καὶ τῆς προτέρας ἀγωγῆς ἐπιλελῆσθαι. ¶ Itẽ ratio victus, diæta. vt ἐμφυσητικὴ ἀγωγή apud Gal. & ἀναληπτικὴ ἀγωγή apud eundem, Et ἀγωγὴ θεραπευτική, apud Diosc. ¶ Item pro διαγωγή & διαίτα Arist. ¶ Itẽ cultus in herbis & arborib. sine cultura. Theoph. hist. pl. 1 ¶ Itẽ contextus dictionisq. & structura orationis oratoris. Dion. Hal. ¶ Itẽ via & profectio nouæ nuptæ ad maritum, Rhodiis, inquit Hesych.

Ἀγώγιμος, ὁ, ἡ, καὶ ἡ, duci aut vehi facilis, ductilis. Xen. Pæd. 6. πεῖραν ἐλάμβανε τῶν ἀγωγίμων, experiebatur quàm facilè aut qua ratione ea vehi possent. Et metaph. qui facilè duci vel adduci potest. Plut. in Alcib. πρὸς ἡδονὰς ἀγώγιμος, proclinis siue pronus ad voluptates. ¶ Item quẽ aduehere licet, aut qui aduehi solet. vel qui importari potest ex vno loco in alium, vt Plut. in Lycurgo. ἀγώγιμον οὐ γὰρ ἦν τὸ νόμισμα πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας. ¶ Itẽ ἀγώγιμον onus quod vehitur. apud Basil. ἀγώγιμα, merces quæ naui vehuntur, merces, apud Dem. ¶ Itẽ ἀγώγιμοι, dicuntur quasi ductiles, οἱ κατάδεδικασμένοι, i. in quos ius est apprehẽsionis, vel pro crimine, vel pro ære alieno, vel aliã ob causã, ἵνα μὴ ἀγώγιμος γένωμαι. Dem. πρὸς Νικόστρ. i. ne adiicar cui debeo.

Ἀγωγός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, dux viæ, ὁδηγός, inquit schol. Thuc. l. 2. à Suida exponitur προπομπός. ¶ Item valens ad adducendum atque attrahendum aut illiciendum. vt apud Max. Tyr. οὐδὲν πρὸς ἀρετὴν ἀγωγότερον, nihil ad virtutem magis alliciens. ¶ Itẽ educendi vim habens siue eliciendi aut [illegible] vt ἀγωγὸς ἐμμηνίων, apud Diosc. Et Plut. in Lycurgo δύναμις ἀνθρώπων ἀγωγός, vis pelliciendi homines, facultas homines oratione ducendi quò volumus. Vocatur etiam homo ἀγωγός, qui habet hanc δύναμιν ἀγωγόν. Ab Hesych. exp. etiam [illegible].

Ἀγωγός, οῦ, ὁ, subst. aquæ ductus. vt ἀγωγὸς δημόσιος aquæ ductus publicus.

Ἀγωγεύς, έως, ὁ, dux viæ sicut ἀγωγός. ¶ Item qui litẽ intendit, actor. Suid. ¶ Item lorum quo trahitur equus, habena vel lorum equi. Xen. pro eodem dicitur ῥυταγωγεύς.

Ἀγώγιον, ου, τό, onus quod curru vehitur, apud Xen.

Ἀγόμαι ἦμαι, vnde ἀγεόμενος pro ἀγόμενος, ductus vel qui ducitur. apud Herodot.

Ἄγημα, τό, agmẽ elephantorum, equitum & peditum quod regem

antibat. Hesych. & Suid. Apud Eust. exp. cohors ex selectis equitib. & grauis armaturæ militib. Plut. in Eumene τοὺς ἐρρωμενεστάτους ἱππεῖς τριακοσίους εἰς ἄγημα συντάξας. Et Xen. de Laced. Pol. λαβὼν τὸ ἄγημα τῆς πρώτης μόρας ὁ βασιλεύς. Exp. & cohors ex selectis equitib. & grauis armaturæ militibus.

Ἀγητήρ, ῆρος, ὁ, vector. item pars colli quæ est inter στρογγύλας & φάρυγγα: à vehendo, vt quidam putant. Vide Poll.

Ἀγήτωρ dux, Eurip. Φοῖβος ἀγήτωρ μολεῖν.

Ἀγινέω, ῶ, (poet. pro ἄγω, à quo fit ἀγινῶ, vt οἰχνῶ ex οἴχω: deinde per pleonasmum literæ ι ἀγινῶ) affero, apporto, aduєho. Od. ξ. ἕκαστος ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ.

Comp. Ἀπαγινέω idem quod ἀγινέω, vt ἀπαγινέειν φορτία, apud Herodot. Et ἀπαγινέειν ἀργύριον vel φόρον, pendere tributum, apud eundem.

Ἐπαγινέειν, adducere, admouere. Herodot. ἐπαγινέειν σφίσι αἶγας, admouere ipsis capras.

Καταγινέω, ῶ deorsum fero vel veho, deueho, è loco superiore fero. Od. ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην.

Ἄξω, pro ἄγω formatum è futuro, vt οἴσω pro φέρω. Od. ξ. Ἄξετε θ' ὑῶν τὸν ἄριστον. Et Il. θ. Ἐκ πόλιος δ' ἄξεσθε βόας.

Comp. Ἀνάξω pro ἀνάγω: vnde ἀναξιδώρα. Ceres dicitur quæ munera ex terra subuehit & submittit.

Ἀγγέλλω, Ἀγείρω, Ἀγυιά, Ἀγών, Ἄκατος, Ἄξιος, Αὐγή, Ἡγέομαι, Ἰξύς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνάγω, sustollo, tollo, subueho, erigo, sursum veho. q. ἄνω ἄγω. Retinet tamen in quibusdam signif. vim præpositionis ἀνά. Isocr. in Helene, εἰς θεοὺς ἀνήγαγε, inter deos retulit. Plut. in Numa, ἀνῆγεν εἰς τιμάς, ad honores euehebat. Ἀνάγω τὴν ναῦν, nauem subduco vel subueho, pro, è portu in altum educo, è portu soluo. ¶ Item reduco, refero. Aristot. pol. 5. πάντα γὰρ ἀνάγουσι τις ἄρτια τυραννικὰ πρὸς ταύτας τὰς ὑποθέσεις. Item refero (eo sensu quo dicitur referre ad Senatum) vt εἰς τοὺς ἄρχοντας ἀνάγειν. ¶ Ἀνάγειν ἐπὶ πόδα, referre pedem, Xen. item redhibeo apud Platon. ¶ Item offero. προσάγω. Act. 7. ¶ item pro ἀπάγω, abduco, apud Xen. ¶ Item reijcio, emitto, vt ἀνάγειν αἷμα, Gal. & Diosc. ¶ item educo, extraho, eijcio. itidem apud Diosc. vt ἀνάγει σκόλοπας. ἀνάγει τὰ ὀστᾶ. & ἀνάγει τὰ ἐν πνεύμονι. ¶ Item euado, apud Aristot. lib. de part. an. 4. ¶ item retrocedo ἀναχωρῶ. Xen. Pæd. 3. παρηγγύησεν ἐπὶ πόδα ἀνάγειν ἔξω βελῶν. ¶ Item instituo, educo, doceo Xen. ¶ Item indico sceleris autorem & in eum tendo, Harpocr. ¶ Item pro ἄγω, apud Hom. sæpe quod est Ionicæ linguæ vt ait Eust. Sic. Il. θ. Οἳ δέ τε εἰς Ἑλένην τε καὶ αἶγας δῶρ' ἀνάγουσι.

Ἀνάγομαι, sustollor, tollor, &c. Greg. & Matth. cap. 4. item reducor, referor. Aristot. item educor, extrahor, elicior. apud Alex. Aphr. ἀνάγεται τὸ πτύαλον. item instituor, educor. Xen. καλῶς ἀναχθείσας γυναῖκας. item absolutè positum, soluo, è portu soluo. Nam qui soluit è portu, in altum educitur siue subducitur aut subuehitur. Il. α. ἀναγόντο μὲ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. Et Xen. Hel. 1. ἀνήχθη Ἀβύδου εἰς Εὔβοιαν. Interdũ cũ ἀπό, vt ἀνήχθην ἀπὸ Βρεντεσίου apud Plat. de leg. solui à Brundusio. Dicitur etiam ἀνάγεσθαι ναυσί, apud Xen. Et apud eundem ipsæ naues dicuntur ἀνάγεσθαι. Apud Plat. de leg. ἀνάγομαι ὡς ἐρωτήσων, pro, paro me ad interrogandum, accingor ad interrog. Item pro, ἄγομαι, vt ἀνάγεσθαι γυναῖκα Herod. ducere vxorem.

Ἀναγωγή, ἡ, subductio, subuectio, elatio apud Greg. Naz. Peculiariter sic appellatur à theologis intellectus nostri veluti subuectio ad inuestigandum reconditiorem alicuius loci sensum. item sic dicitur ἔκπλους, exitus è portu, vel q. d. solutio è portu, quia tum naues è portu in altum subuehuntur. Dicitur & ἀναγωγὴ τῶν νεῶν, à Dem. Item reductio, relatio. Aristot. τῶν μετὰ τὰ φυσ. li. 4. Item reiectio, emissio. vt ἀναγωγὴ αἵματος, Gal. & Diosc. item redhibitio. Plat. item institutio, disciplina. vt ἡ τῶν παίδων ἀναγωγή Plut. Sic & ἀναγωγὴ τῶν φυτῶν apud Theoph.

Ἀναγωγὸς ζωή, dicta est à Dionysio theologo vita quasi sublimipeta. ¶ Δύναμις ἀναγωγός, exp. subductrix facultas siue potentia. Sic apud Athen. lib. 1. καὶ πτυάλου ἐστὶν ἀναγωγός, vim habet extrahendæ seu eliciendæ saliuæ. At ἀναγωγεύς, vide in comp. ex ἀγωγή sine præpositione.

Ἀναγωγικός, ἡ, ὁ, q. d. subiectiuus, subuectitius. Areth. in Apoc. cap. 16. Ἀναγωγικὰ (inquit Bud.) dicuntur mystica & quæ a sensibus nos ἀνάγουσι (i. subuehunt) ad intellectualia. Vnde νοῦς ἀναγωγικός apud theologos, quum sensus literalis, vt vocant, in spiritualem vertitur. & ἀναγωγικὴ interpretatio, quæ sensus remotissimos atque abstractissimos exquirit. Ἀναγωγικῶς, mysticè apud Greg. Naz.

Ἀναγωγεὺς, τοῦ, ὁ, quod alligatur alicui rei, quasi ad eam sustollendam. Eust.

Decomp. Ἀνταναγω & ἀντανάγομαι, ex aduerso in hostem prodeo, obuiam hosti prodeo. Propriè sonat, soluo ad prodeundũ in hostem. Thuc. l. 8. ἐκ τῆς Ἀβύδου ἀντανῆγον καὶ αὐτοί.

Δυσανάγωγος, qui ægrè reijcitur vel excreatur. Diosc.

Ἐπανάγω reduco, vt ἐπανάγειν τοὺς φυγάδας εἰς τὰς πατρίδας, apud Plat. ἐπανάγειν πρὸς τὸ φῶς, in lucẽ reducere. itẽ reuoco. vt Plat. epist. 7. ἐμαυτὸν ἐπανήγαγον ἀπὸ τῶν τότε κακῶν, me reuocaui à malis quæ tum erant. Apud Æschin. in Ctesiph. ἐπανάγω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὴν εἰρήνην, me refero ad pacem, i. orationem refero. item reduco i. retrorsus ago, vt Xen. προβάλλεται τὰ ἀριστερά, ἐπανάγει δὲ τὰ δεξιά. item reiicio ad maiorem potestatem, vt & ἀνάγω Arist. Poll. 4. ἀλλ' ἐπαναγέσθω πάλιν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, reiiciantur plebiscita ad magistratus. item positum ἀμεταβάτως pro redire, Hesych. Ἐπανάγομαι idem quod ἀντανάγω. nam exp. è portu erumpo in hostem, vt cum eo conflicturus. Polyb. & Herodot. Ἀντεπανάγω, vicissim seu è contrario reduco & reueho. Thuc. li. 4. ἀντεπανάγομεθα πρὸς Ἀθηναίων ναῦς ἐννεακαίδεκα.

Εὐανάγωγος qui facilè reiicitur siue excreatur. Diosc.

Ὑπεξανάγομαι, clàm è littore soluo & enauigo, nauem ascendens latito, & me mari subduco. Thuc.

Ἀπάγω, abduco. Sæpe oppositum habet προσάγω. vt Aristot. Probl. sect. 31. ὁ μὲν ἐγγὺς προσάγει ἄντικρυς ἢ ἰδεῖν, ὁ δὲ πόρρω ἀπάγει. Interdum pro, auoco, vt & Lat. abduco. Thuc. lib. 2. καὶ ἀπὸ τῶν παρόντων δεινῶν ἀπάγειν τὴν γνώμην. ¶ Interdum *significat peculiariter*, abduco in carcerem, vel ad pœnam abduco ad supplicium rapio aut ad iudicem. Demosth. ¶ itẽ reduco. Aristoph. in Nub. Ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξελάσας οἴκαδε. Et Arist. Oecon. 2 ἐκείνους πάλιν εἰς τὸ χωρίον ἀπήγαγε. ¶ Ἀπάγειν φέρον, pro afferre tributum. citatur ex Aristoph. Et ἀπάγειν δασμόν. Xen. pendere tributum.

Ἀπάγομαι, abducor. itẽ ad suppliciũ rapior. itẽ reducor. itẽ actiua signif. pro abduco mecum. Xen. item pro, auerto, depello. vt apud Lysiam, ἐὰν ἀπάγεσθαι καὶ ἀποδιοπομπεῖσθαι.

Ἄπαγε, apage, apagesis. Aduerbium est reiicientis, siue abominantis: vel potius imperatiuus verbi ἀπάγω aduerbialiter positus, siue vsum aduerbij habens. Interdum cum accusat. vt apud Greg. ἄπαγε τὴν δουλείαν ὄντως ὑπόνοιαν, i. absit vt de eo tanquam Deo quicquã seruile intelligas significatũ à scriptura. Et cũ genit. frequẽter. vt Philo de vita M. l. 3. ἄπαγε βεβήλων καὶ ἀνοσίων ἐνθυμημάτων. Sic Syn. ep. 3 ἄπαγε τῶν νόμων. Et cũ εἰς. vt ἄπαγε εἰς μακαρίαν. prou. apud Arist. Vid. Erasm.

Ἀπαγωγή, ἡ, abductio. item peculiariter, abductio in carcerẽ, coniectio in carcerem apud Polyb. & Esaiæ 5. cap. item scriptum quod magistratui exhibebatur de coniiciendo quopiã in carcerem. Vide Suid. Hesych. & Pol. item reductio. vt εἰς τὸ ἀδυνατον ἀπαγωγή. Suid.

Ἀπαγωγὴ vocatur etiam syllogismus apud Aristotelem, in quo de minoris certitudine dubitatur, quæ tamen æquè aut magis credibilis est ipsa conclusione: vide c. 18. l. 2. pr. anal. vbi aliam τῆς ἀπαγωγῆς speciem constituit.

Ἀπαγωγός, οῦ, ὁ καὶ ἡ abductor, expulsor, expellendi vim habẽs cui opponitur ἐπαγωγός. Gorg. in Encom. Hel. αἱ γὰρ ἔνθεοι διὰ λόγων ἐπῳδαὶ ἐπαγωγοὶ μὲν ἡδονῆς, ἀπαγωγοὶ δὲ λύπης γίνονται, i. adductrices voluptatis abductrices mœroris.

Ἀπακτέος abductus ἀπακτέον ἐστὶ, pro ἀπάγω, abduco. Soph. in Aiace. Καὶ δ' ἄμ' ἀπάκτη.

Decomp. Συναπάγω, simul abduco, simul abripio. Vnde συναπάγομαι, simul abducor, simul abripior. ad Gal cap. 2. Et 2. Pet 3.

Διάγω, traduco, traiicio, transmitto, vt διάγειν τὴν στρατιάν. itẽ διάγω σε πρὸς τὸν θεόν, trãsmitto te, vel adduco, apud Syn. Dicũt etiã διάγειν τὸν βίον, traiicere vitã. Sic διάγειν τὸ γῆρας, τὸν αἰῶνα, τὸν χρόνον τὴν ἡμέραν, apud Xẽ. Ponitur absolutè & pro degere, vitã traducere, viuere. vt διάγειν ἐν ἡσυχίᾳ. Aristoph. Et apud Dẽ. διάγειν ἡδέως. Et generaliter pro versari, vt Lat. dicũt agere in aliquo loco. Herod. li. 1. τὸ τελευταῖον διάγοντος ἐν προστείῳ τῶν Κεραμεικῶν. ¶ Itẽ rego, vel facio vt viuas. Isocr. χρὴ τοὺς βασιλεύοντας τὰς πόλεις ἐν ὁμονοίᾳ πειρᾶσθαι διάγειν, i. ita regere & ducere vt in concordia viuant. ¶ Item abduco, dirimo, remoror, detineo. Philostr. διάγω σε ἀπὸ τοῦ λόγου, à sermone te auoco. ¶ item diduco, distraho. Ezech. c. 17.

Διαγωγή, traductio, traiectio, trãsportatio. item traductio, *eo sensu quo dicimur vitã traducere*. Arist. Pol. 8. πρὸς τὴν ἐν τῇ σχολῇ διαγωγήν. ¶ Est etiã institutum vitæ Arist. in Poli. Et Plat. itidem in Polit. ¶ item oblectamentum quo tædium vitatur, vt sunt ludicræ actiones & παιδιαί, inquit Bud. ex Arist. & Strab. ¶ item statio Herodia. lib. 4. συντόμως διὰ τῶν πυρὸς ἐς ἀσφαλεῖς διαγωγὰς τὰς ναῦς ἐχώρησε.

Διαγωγικὸν τέλος, vectigal. Strab. l. 4.

Διάκτωρ, ὁ, internũtius. A Suida & Hesych. exp. etiã διάκονος. Ex huius genitiuo factus nominatiuus Διάκτορος, exp. qui transmittit nuntia. Mercurij epith. Il. β. Ζεὺς δ' ἄρα διακτόρῳ ἀργειφόντῃ. Apud Non. εἰν διάκτορος ὥρη, horæ vitæ nũtia. vel administra. Διακτόρως, ab H. exp. pacificè. Διακτορία, functio perferendi mandata vt faciunt internũtij. vel id ministerium apud Theophr. de hist. pl. l. 4. c. 12.

Decomp. Ἐνδιάγω, agito seu dego in, versor in.

Εὐδιάγωγος citatur pro, qui est iucundi cõuictus. ex Diosc.

Προδιαγωγή aquæ ductus longior, Plut.

Συνδιάγω, simul dego. vt συνδιάγω ὑμῖν, vobiscum dego seu versor. Diosc. & Aristot.

Εἰσάγω, induco, introduco, itẽ admitto. Isoc. ad Nicocl. τοὺς δὲ

δῶρα εἰσάγοντας. Sic Xen. τοὺς κάμνουσιν ἰατροὺς εἰσάγειν. ¶ Item introduco, vt quum in scriptis nostris personas introducimus loquentes. ¶ Item in iudicium sisto. Dem. εἰσάγειν εἰς τὴν ἡλιαίαν. Dicebatur autem εἰσάγειν interdum actor interdum iudex, qui & εἰσάγειν εἰς τὸ δικαστήριον dicitur à Dem. ¶ Item in vnum adduco, vt Il. μ. πολλῶν μέν ἐσάγαγεν. Item pro εἰσιέναι, vel ὑπάγειν accipitur. Il. τ. Λαοδίκην ἐσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.

Εἰσάγομαι, actiua etiam significatione vsurpatum reperitur, vt Aristot. ἀλλὰ μὴν εἰσάγονταί γε ἐφ᾽ ἑαυτοὺς οἱ ἰατροὶ κάμνοντες τοὺς ἄλλους ἰατρούς, i. introducunt. Exp. & accersunt. item passiuè pro introducor, &c.

Εἰσαγωγὴ, introductio, intromissio, importatio. Synes. Item constitutio iudicij in aliquem. Item scriptio qua prima artis alicuius elementa tradimus, & ad eam lectores velut introducimus, i. ad eius cognitionem.

Εἰσαγωγεύς, qui actionem rei dare potest, & lege agere iubere. Demosth.

Εἰσαγώγιμος, (cui opponitur ἐξαγώγιμος) vt εἰσαγώγιμος τροφὴ, apud Arist. in Rhet. qui aliunde importatur & aduehitur. ¶ Εἰσαγώγιμος δίκη, lis contra cuius exordium præscriptio obijci iure non potest. Dem. & Isocr.

Εἰσαγωγικὸς q. d. introductorius. Sic dicitur liber aliquis seu tractatus, quo aliqui adhuc rudes ad aliquã disciplinam velut introducũtur. itẽ τὸ εἰσαγωγικὸν, quod datur pro importatione.

Decomp. Ἀντεισάγω, vicissim introduco vel in alterius locum introduco. ἀντεισάγειν τὴν ἑαυτοῦ γνώμην. Greg.

Ἀντεισαγωγὴ introductio quæ fit vicissim vel in alterius locum [illegible] figura quædam apud Aq. Rom.

Ἐπεισάγω, superinduco, superintroduco, aliunde inueho, ascisco. Athen. Φίλιππος τῇ Ὀλυμπιάδι τὴν Κλεοπάτραν ἐπεισάγων. Sic & Chrysost. & Basil. Ἐπεισαγωγὴ, q. d. superinductio. Dicitur quum aliquid præterea introducimus vel aliunde inuehimus siue ascicimus in epist. ad Heb. & apud Thuc.

Ἐπεισαγώγιμος inuectitius importatus aliunde, q. d. superinductitius. [illegible] Plat. lib. 2. de rep. τὰ ἐπεισαγώγιμα vocat merces peregrinas, quæ aliunde importantur. Ἐπείσακτος, ου, ὁ, ἡ, idem quod ἐπεισαγώγιμος. Dem. ἐπεισάκτῳ σίτῳ χρώμενοι. Exp. etiam, adscititius, ascititius. Ἐπείσαγμα τὸ id quod superintroductũ est, incrementũ, accessio. Soph. in Phil. ὁ ξένος γε τὸ πείσαγμα τοῦ κοσμήματος vbi tamen quidam leguntur πείσμα.

Ἀντεπεισάγω, vicissim seu è cõtrario introduco.

Παρεισάγω, penitus introduco, insinuo. Plut. in Galba τὸν Ὄθωνα παρεισήγαγε ὁ Ὄθωνος insinuauit in aulam & protulit. Παρείσακτος, irreptitius qui se clam insinuauit ad Gal. cap. 2. Item aduena, aduentitius. Suid. Apud Greg. παρείσακτος peregrinum & insolitum.

Προεισάγω, prior induco seu antè introduco. Aristot. pol. 7. c. 17. οὐδ᾽ ἐνὶ πώποτε παρῆκεν ἑαυτοῦ προεισάγειν.

Συνεισάγω, simul introduco, mecum intromitto. Chrysost. πάντα τὰ ἀγαθὰ συνεισήγαγεν αὐτῇ. Expon. & confero. apud Synes. epist. 44. δοκεῖ μοι συνεισενεγκεῖν τινα γνώμην. Expon. & confero eo sensu quo dicitur, conferre in commune. Συνείσακτος, simul introductus, qui vel quæ vnà cum alio introducitur. Citatur in Canone 3. Concilij Niceni pro aliunde importato & externo. ¶ Peculiari autem significatione dicebatur socius sociáve cœlibatus, siue virgo contubernalem haberet virum, siue monachus fœminam. Vide Bud.

Ἐνάγω, induco, impello, incito. Synes. ταῦτα ἐνῆγεν αὐτοὺς πρὸς τὸ καταδικάσαι με. Construitur & cũ præpos. εἰς. ¶ Interdum ἐνάγω τοῦτο suadeo hoc. apud Thuc. ¶ Item accuso defero. Basil.

Ἐνάγομαι, inducor, impellor, incitor. Greg. Item accusor, deferor. Basil.

[illegible] accusatio, delatio. apud Suid.

Ἀντ[illegible] vulgò exp. compensatio: videtur tamen potius esse [illegible]

Ἐξάγω, educo. vt ἐξάγειν στρατ. apud Thuc. lib. 4. Sic Lat. educere copias [illegible] in aciem. Ἐτ ἐξάγεσθαι ἐπὶ θήραν, educere ad venationem, Xen. Item pro educere milites extra vallum. ¶ Interdum est exporto. vt ἐξάγειν σῖτον, apud Dem. Item pro [illegible] apud Herod. l. 3. [illegible] αὐτ ἐξαγαγόντος [illegible] ¶ Ἐξάγειν ἑαυτὸν, q. d. educere seipsum, è vita scilicet vim sibi afferre, mortem sibi consciscere. Synes. ad Anastas. Apud Dion. l. 4. c. 76. ἐξάγει τοῦ ζῆν vitam adimit. item vt (ἐνάγω) induco, impello, incito. Thuc. l. 6. εἰ ἐπὶ τὰ πονηρότερα ἐξῆγον τὸν ὄχλον. Sic lib. 2. ἐξάγουσιν ἐς τοὺς κινδύνους. ¶ Item pro, expello, depello. apud [illegible] ¶ Item ἀμεταβάτως positum pro, exeo, egredior. apud Hom. & Xenoph.

Ἐξαγωγὴ eductio, exportatio. vt ἐξαγωγὴ σίτου, Isocr. item mors conscita. Alex. Aphr. ἐξαγωγὴ εὔλογος, sibi consciscendi iusta occasio. ¶ Exponitur etiam subductio alui.

Ἐξαγώγιμος, cui opponitur εἰσαγώγιμος. Dicuntur τὰ ἐξαγώγιμα merces quæ exportantur: vt contrà τὰ εἰσαγώγιμα, merces quæ importantur. Aristot. Oecon. 2.

Decomp. Ἀντεξάγω, vicissim educo, è contrario educo, sub. milites. Plut. in Publ. ἀντεξῆγον τοὺς Ῥωμαίους οἱ ὕπατοι.

Διεξάγω, traduco, dirigo. vt διεξάγειν τὸν βίον, apud Syn. vitam traducere, sed apud Polyb. est vitam tolerare, victitare. ¶ Item rego transigo. *eo ferè sensu quo dicitur negotium transigere.* Et pass. διεξάγομαι, transigor. Plut. de fato, εἱμαρμένη ἐστὶ νόμος ἀκόλουθος τῇ τοῦ παντὸς φύσει, καθ᾽ ὃν διεξάγεται τὰ γινόμενα, per rerum naturam aguntur & traducuntur, inquit Bud. Διεξάγω τὴν ἀμφισβήτησιν. Polyb. controuersiam dirimo. Διεξαγωγὴ, traductio, vt & διαγωγή. Syn. ¶ Item, transactio, compositio. controuersiæ diremptio, apud Polyb.

Δυσεξάγωγος, qui difficilè educitur vel exportatur. difficile exportatu.

Ἐπεξάγω. Dicitur & ἐπεξάγειν peditatus quum progreditur vt ἐπελαύνειν equitatus De exercitu dicitur viam faciente composito agmine. Apud Plut. exp. educere exercitum. Thuc. l. 2. ἀλλ᾽ ἐσκόπουν ὅτι στρατηγὸς ὢν οὐκ ἐπεξάγει.

Ἐπεξαγωγὴ, progressio exercitus composito agmine, vel eductio exercitus Bud.

Ἀντεπεξάγω, ex aduerso progredior, vel in occursum, inuadenti hostiliter occurro. Thuc. lib. 8.

Παρεξάγω & ἀντιπαρεξάγω, duco exercitum in hostes, infesto exercitu eo in hostes. Dem. in epist. Philippi.

Προεξάγω, prior educo, vt vulgò exponitur.

Συνεξάγω, simul educo. vt συνεξάγω στρατ. Exponitur etiam simul expello.

Ὑπεξάγω, subduco, subtraho. Chrysost. de sacerd.

Ἐπάγω induco inueho, infero. Plat. in Timæo, καὶ νόσους γήρας τε ἐπάγοντα φθίνειν ποιεῖν. Item importo ἔξωθεν ἄγω. Interdum ascisco, vel accerso. In qua signif. frequentius dicitur ἐπάγομαι. Et pro, cito autorem & laudo testẽ. ¶ Ἐπάγειν κίνδυνον, periculum afferre, Greg. Sic & ἐπάγειν δίκην τινὶ, apud Dem. dicam impingere alicui. Et πληγὰς ἐπάγειν τινὶ, plagas infligere alicui. Item, pro, impingo, vel illido. vt Aristoph. in Vesp. ἀλλ᾽ ἔπαγε τὴν γνάθον, impingere dentes tuos molares, vt exedas rete quo cinctus es. ¶ Item porto, veho. Thuc. l. 1. δύο γὰρ ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον. ¶ Item adduco vel affero post aliud, adiicio alia atque alia reddo. Plut. in Lycurgo, ἐπάγων τῷ λόγῳ ἔργον, verbi opus subiungens. ¶ Itẽ stipo, obstruo. Theophr. καὶ ταῦτα ἐπάξαντες τῇ ὕλῃ ¶ Itẽ impello, incito. Thuc. l. 1. ἄνδρες τῶν Ἀθηναίων ἐπῆγον αὐτοὺς κρύφα. Et pro, flecto, persuadeo, vt Lat. adduco. Od. ξ. Ἠ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος. Οἷόν σ᾽ οὐδ᾽ ὀμόσας περ ἐπήγαγον, οὐδέ σε πείθω. ¶ Ἐπάγω Πέρσαις, apud Herod. lib. 6. duco exercitum aduersus Persas. ¶ Ἐπάγων οντος ὁ, artemo, trochlea in cuiusdam machinæ radice collocata. Vitru. l. 12.

Ἐπάγομαι, introduco siue induco, apud Thuc. item importo. Thuc. lib. 1 καὶ ἐκ θαλάσσης ὧν δέοιντο ἐπάξονται. item accerso & ascisco. Demosth. ἀνδράποδον αὐτοῖς ἐπάγονται δουλείαν, sponte sua seruitutem sibi asciscunt. Huic significationi vicina est qua ponitur pro, cito autorem & laudo testem. qui enim citat autorem, eum velut asciscit. Arist. de part. an. l. 3. [illegible] λέγουσί τινες, ἐπαγόμενοι καὶ τὸν Ὅμηρον. Apud Xenoph. exponitur etiam, adipiscor. Item pro interiicere, intercalare apud Herodotum in Euterpe. Item pro, superinduco, superinueho. Plat. de leg. lib. 11. μητρυιὰν μὴ ἐπαγόμενον. Accipitur & pro mecum duco. Herodo. li. 7 πολύν τε πλοῦτον ἐπαγόμενος στρατ. Et pro, flecto, persuadeo, Philo de vita M. lib. 2. πάντες γὰρ ἐπάγονται καὶ συνεπιστρέφει. Citatur ex Plut. ἐπάγονται τοῖς πολεμίοις, pro congrediuntur cum hostibus. Dicitur passiua signif. τὰ ἐπαγόμενα quæ sequuntur, quæ adiiciuntur.

Ἐπαγμένος, Ionica syncope pro ἐπαγόμενος.

Ἐπαγωγὴ, importatio, vt Thuc. l. 5. ἐπαγωγὴ τῶν ἐπιτηδείων. item inuasio hostilis, apud eundem Thuc. item pellacia & illecebræ. Plat. lib. 2. de Rep. Item ordinum series & consequutio deinceps continuata. vt in exercitu composito agmine procedente, quum ordines deinceps alij post alios procedunt. Ex quo ἐπαγωγὴ dicta est argumentatio quæ ex concessis sensim laqueos texit ad irretiendum eum qui semel se interrogandum præbuit. A Cic. & Fab. inductio appellatur. Aristot. top. 1.

Ἐπαγωγὸς, inductiuus. i. vim habens inducendi. vt ἐπαγωγὸς πιθανότης. item vim habens persuadendi, persuasorius, blandus, pellax, illecebrosus. frequens est apud Thuc.

Ἐπαγωγεῖς, dicti certas quasdam lites ἐμμήνους εἰσάγοντες. Poll.

Ἐπαγώγιον, ου, τὸ, præputiũ. Diosc. li. 3. c. 25. vbi ἐπαγώγιον ita dictũ annotat Marcell. quod ducatur & reducatur. vel ἀπὸ τοῦ ἐπάγεσθαι, quod sit idẽ cũ ἐπισπᾶσθαι, vt videtur Hen. Steph.

Ἐπακτὸς, aduentitius, translatitius & profectitius, vt apud Herodot. in Polym. ἀρετὴ ἐπακτὸς, virtus quæ aliunde accessit. Ἐπακτὸς ἀνὴρ, apud Soph. externus vir item ἐπακτὸς ὄμβρος, imber impetuosus & procellosus. teste Suida. Ἐπακταὶ ἡμέραι intercalati dies, qui intercalares appellantur. Lingua vernacula epactam appellat rationem vulgarem qua colligitur cursus lunaris ab imperitis. Ἐπακτὸς ὅρκος, apud Isocr. ad Demosth. exp. iusiurandum delatum, & ab alio impactum, non sponte susceptum.

Ἐπακτὴρ, ῆρος, ὁ, venator. Eustathius ait sic dictos esse vena-

tores, vel ὡς ἀεί τι ἐπαγομένους οἷον κύνας, ἢ δόλια· vel, ὡς ἐπαγομένους τοῖς θηρίοις, ἤγουν πολεμίων δίκην ἐπιόντας. Hesychius autem habet, ἐπακτῆρες κυνηγοὶ οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες καὶ δίκτυα καὶ δόλους.

Ἐπακτῆρες, venatores, iidem qui & ἐπακτῆρες, Hesych.

Ἐπακτρίς, ίδος, ἡ, (& apud Nicād. ἐπακτρον, ου, τό) nauigiolū, nauigiū piscatoriū. Xē. Hell. 1. συμπέμπει τριήρεσι καὶ ἐπακτρίδι.

Ἐπακτικός, ἡ, όν, illex, illecebrosus: vt Diosc. ἐπακτικὴ δὲ τὴν ἡδονὴν τοῖς ἀπείροις ἐπὶ παρὰ ὄξος, ignari suauitate ei magnopere trahūtur, vel alliciuntur. ¶ Ἐπακτικοὶ λόγοι, habētes ἐπαγωγήν, i. inductionē. Ἐπακτικῶς, per inductionem, vtendo inductione, singula æstimando percurrendóq;. Aristot.

Decomp. Κατεπάγω, aff. *pro* induco inuito, infero.

Συνεπάγω, exp. colligo, constringo, adduco. Συνεπάγομαι, vnà mecum duco.

Κατάγω, deduco, deorsum ago siue duco, quasi κάτω ἄγω. Plut. in Numa κατάγειν τὸν Δία μαγγανείαις τισίν, deduxisse Iouem arte magica, sicut Virg. dicit *cœlo deducere lunam*. Apud Lucian. κρόκην κατάγειν, & ἔρια κατάγειν, deducere filum, lanas. Apud Nicarchum epigr. lib. 2. ὡς Ἑρμῆς κατάγει τοὺς θνητοὺς ... ψυχάς, deducit ad inferos. Dicit Bud. in comm. κατάγειν esse deducere à capite ad finem: vt κατάγειν τὸ στέμμα, ab origine generis deducere. Idem Bud. ibidem scribit, *pro*, deorsum agere, esse theologicum verbum, cui oppon. ἀνάγειν. ¶ Κατάγειν τὴν ναῦν (sub. εἰς λιμένα) appellere nauem seu applicare. At κατάγειν εἰς θάλασσαν, apud Herod. li. 3. In mare deducere seu deuoluere. item, duco vt apud Syn. κατάγειν πομπήν, ducere pompam. Sic κατάγειν θρίαμβον, apud Plut. in Fabio, ducere triumphum. Apud eundem in Lycurgo, καταγαγὼν ἐκ τοῦ πολέμου χρυσόν, exp. qui ex bello aurum reportauit. ¶ item reduco. Plut. in Camillo, καταγαγὼν τὴν πόλιν αὐτὴν εἰς ἑαυτήν, qui vrbem in pristinum statum reduxit. Et peculiariter reduco domum ab exilio. reduco in patriam. sæpe apud Thuc. Xen. Pauf.

Κατάγομαι, deducor, descēdo. hinc καταγόμενοι ἀπὸ γένους, exp. à genere descēdētes. Et apud Plut. in Numa, καὶ περὶ ἐξ ἀρχῆς εἰς τὸν κατάγεσθαι τῶν γραμμάτων ἀκριβῶς δοκούντων. ad hunc deduci stemmata. item appello in, &c. appello in portum siue applico. κατάγεσθαι: cui oppon. ἀνάγομαι, soluo è portu. itē reducor in patriam. Hinc καταγόμενοι, reduces. item diuertor, hospitor. Quod à Cicerone dicitur etiam, deducor. Vide B.

Καταγωγή, appulsus in portum, applicatio. Arist. Est etiam reditus exulum in patriam, item mansio & diuersorium, statio. apud Herodot. Appian. & Herodian. item sedes, i. locus sedendi. apud Lucian.

Καταγώγιον, diuersorium. Καταγωγικός, cui opponitur ἀναγωγικός, i. mysticus, apud Areop.

Κάταγμα τό, quod netur, glomus.

Decomp. Ἐπικατάγομαι, post aliū applico vel appello. Dicitur à Thuc. nauis ἐπικατάγεσθαι, quæ appellitur post aliā. li. 4.

Συγκατάγω, vnà reduco, adiuuo in reducendo exulem, vel reducentes adiuuo. Isocr. & Æschin.

Μετάγω, transfero, traduco. Interdum, dimoueo. Herodian. l. 3. ἐπάγειν τὴν ἀρχὴν Ῥωμαίων εἰς ἑαυτὸν καὶ τοὺς παῖδας μετάγειν. Item sequor cum exercitu. Xen. Pæd. 7.

Μεταγωγή, translatio, traductio. Μεταγωγός, translator, apud Dionys. Areop.

Παράγω, produco, profero, in medium adduco. Dem. τὸν ἥκοντα παρήγαγον, in medium produxerunt. Luc. παρήγαγεν ἐκ μὴ ὄντος τὸν ἄνθρωπον, hominem ex nihilo produxit. Plato de leg. lib. 4. παρήγαγον αὐτὴν εἰς τὸ μέσον τοῖς λόγοις. Lysias τὸν παράγει εἰς τὸν δῆμον, testem producit in medium. ¶ Item deduco. Plut. in Lycurgo, παραγαγὼν ἄχρι τοῦ τεκεῖν τὴν ἄνθρωπον, quum ad partum vsque mulierem deduxisset. Accipitur etiam pro deducere, i. deriuare. vt apud Plut. in Camillo, παράγειν τὸ ὕδωρ, ὀρύξαντα εἰς τὸ πεδίον, aquam fossis in planiciem deriuare. Vsurpatur & à grammaticis pro deriuare: vnde παράγωγα deriuata. ¶ Item promoueo, proueho. vt παράγειν εἰς ἀξίωμα ἐπισημότης. Chrysost. ¶ Item differendo & disputando fallo. Alex. top. 1. Item, verba do, & à proposito subdola oratione abduco. Est etiam oratione blanda vel muneribus perducere quò quis velit, hoc est persuasione subdola obrepere. vt παράγειν ἀναπείθοντας. apud Plat. 2. de Rep. Sic Plut. in amat. narrat. οἱ τοὺς ἱερέας ψευδέσι λόγοις παραγαγόντες. Item pro deprauare vel potius peruertere. apud Philost. & Antiphontem. Accipitur & pro peruertere, in propria significatione. vnde παραγωγή peruersio. Est etiam verbum militare significans, porrò agere & promouere ordines ab altitudine in longitudinem, atque etiam transuersos agere. id quod fit ad porrigendam frontem & circumueniendos hostes. Xen. ἐκ τούτου παρῆγον οἱ δ' ἑκάστοι ἀρχοὶ εἰς μέτωπον. Citatur ex Xenoph. & pro ἀπάγειν. ¶ Item neutrali significatione, transeo, prætereo. vt Matth. 9 & 20. cap.

Παράγομαι, in errorem abducor, subdola persuasione decipior. Thucyd. li. 2. ὑμεῖς δὲ μήτε ὑπὸ τῶν τοιῶνδε πολιτῶν παράγεσθε. Item li. 1. κελεύει αὐτοὺς μὴ λόγοις μᾶλλον παράγεσθαι. Et alibi, ὥστε ἀπάτῃ μὴ παραγαγέσθαι ὑπ' αὐτῶν. Itē pro prætereo, vt παράγει. 1. Ioh. 2. ὅτι ἡ σκοτία παράγεται. Et post, καὶ ὁ κόσμος παράγεται καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ.

Παράκτης, qui canes venatorum ducit venatum. Hesych.

Παρακτικός, qui vel quæ vim habet producendi in lucem siue proferendi.

Παραγωγή productio, *quo sensu dicitur producere in mediū vel in rerum naturā*. Itē deductio, deriuatio. apud grāmaticos. Volūt itē nōnulli ab iisdē sic appellari, quum aliquid fini vocabuli adiicitur: dicitur & προσχηματισμός, pro eodem. Itē deceptio. Dem. ψευδῆ δ' ἐσόμενα καὶ παραγωγὰς λέγων. Item peruersio in Hippiatria. οὐκ ἔστιν ἐκβολὴ ἀλλὰ παραγωγή.

Παράγωγος, deriuatiuus, deductiuus. Vocabulum grammat.

Παραγώγιον, ου, τό, vectigal, portorium, seu portoriū circumuectionis. Polyb. ἀξιοῦντες καταλῦσαι αὐτοὺς τὸ παραγώγιον. Vide Pol. Παραγωγιάζειν, portorium exigere, vectigal poscere. Polyb. ἠνάγκασαν αὐτοὺς ἀποστῆναι τοῦ παραγωγιάζειν, desistere eos coegerunt ab exigendo portorio.

Decomp. Ἀντιπαράγω, hostium exercitum captans, cū exercitu ipse adequito. Polyb. ἀντιπαρῆγε τοῖς πολεμίοις. Hinc ἀντιπαραγωγή apud eundem Polyb.

Εὐπαράγωγος, qui vel quæ facilè decipitur. cui verba dare facile est. Aristoph. in Pluto.

Περιάγω, circunduco, circumago. Plato de leg. lib. 10. ὡς ἡ ψυχὴ μὲν ἐστὶ περιάγουσα ἡμῖν πάντα, quòd quum anima sit quę nobis omnia circūagat. Aristoph. in Vespis, φέρε νῦν σε τὴν ἐπὶ τὴν ταχίστην περιάγω. ¶ Item circumago. i. verso, vnde περίακτος. ¶ Itē circūeo, lustro. vt Matt. 9 περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας. Et alibi sæpe. Sic & ex Cebete citatur, ὁρᾷς περιάγοντας, *pro*, vides circumuagantes. Est etiam conuerto. Plat. Pol. 2. τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός. Cic. Off. 3. interpr. ibi quum palam eius annuli ad palmam conuerterat. ¶ item perduco, tandem deduco vel adduco. Aristot. Pol. 2. καὶ μικρὸν περιάγει πρὸς τὴν ἑτέραν πολιτείαν. Et Herod. lib. 4. εἰς αὐτὸν τι μοῦνον περιάγειν τὴν ἀρχήν. ¶ Περιάγειν τὰς χεῖρας ὀπίσω, attrahere manus post terga, vel retorquere, vincire. Plut. ¶ item redigo afficio tandem. Diosc. 6 σχεδὸν δὲ αἱ τῶν πλείστων φαρμάκων δυνάμεις εἰς ὁμοιοτρόπους περιάγουσι τὸ σῶμα διαθέσεις, ad similes affectiones redigunt.

Περιάγομαι, etiam dicitur *pro*, circumago, mecū duco, Xē. pæd. 2 περιάγη τὸ μειράκιον. Item pro, adducor tandem. significat & sensim ægréque aliquid fieri. Herodian. ἐς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν περιήγετο, i. adductus est tandem ad conditiones concordiæ & amicitiæ. item *pro*, redigor. περιαχθῆναι εἰς τό, &c. redigeris, &c. apud Them. Vide Com. Bud.

Περιαγωγή, circumductio, circumactio, vel circumactus. Aristot. & Plut.

Περιαγωγός circumductor, circumactor.

Περιηγής, έος, ὁ καὶ ἡ. (*apud poetas*) rotundus, q. d. circumactus aut circumactilis idem quod περιφερής, vt περιηγὴς ἄγκιστρον. Significat & curuum. vt apud Apoll. Rhod. περιηγὴς ἀκτή, exp. curuum littus. Sic περιηγὲς τόξον apud Dion. de situ orbis. item astrictus, circumuinctus, q. d. circumadductus: vt περιηγέες χεῖρες.

Ἔρωτος, apud quendam poetam.

Περίακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, versatilis Athen. καθάπερ αἱ τῶν περιάκτων δίφρων κατασκευάζονται θύραι.

Dec. Ἀντιπεριάγω, in contrarium conuerto. Syn. ad Anast.

Εὐπεριάγω, circundo.

Εὐπεριάγωγος, circumactu facilis.

Συμπεριάγω & συμπεριάγομαι, mecum duco. vel mecum quoquo versum duco. Xen. in Hierone, ὡπλισμένοι ἀεὶ εἰσὶ δεῖν διάγειν ἢ ἄλλους ὁπλοφόρους συμπεριάγεσθαι. Συμπεριαγωγός, qui vel quæ adiuuat in deducendo aliquo, vel circunquaque ducendo. Plat. Pol 7.

Προάγω deduco, perduco, permoueo, proueho. Xen. προαγαγεῖν ἐπ' ἀρετήν, apud Plut. προάγειν εἰς ἀξίωμα, prouehere ad dignitatē vel honores. Sic & apud eundē in Galba προῆγε πολλοὺς ἐφ' ἡγεμονίας. ¶ itē proueho vel impello, incito, stimulo. Isocr. ad Philip. ἐπὶ τὴν ὁμόνοιαν προαγαγεῖν. Sic Arist. Rhet. 3. προάγειν εἰς γέλωτα, & προάγειν εἰς πάθος. Et cū infin. Thuc. προάγει τινὰ κινδυνεύειν. ¶ Προάγω εἰς φῶς. Plat. ep. 7. in lucē profero vel produco. ¶ item produco, de lenone dictum: vnde προαγωγός. ¶ item educo, abduco. Cum accus. & genit. Arist. Oecon. 2. προάγων αὐτοὺς τῆς πόλεως μικρόν. Sic Eurip. προάγειν δάκρυα ὀμμάτων, emittere siue effundere lachrymas. ¶ item *neutraliter*, præeo, prægredior, præcedo. Plut. de musica, καὶ μήτε προάγειν, μήτε ὑστερίζειν, nec præcedere nec subsequi. Xen. in Cyneget. ἐφ' ὅτῳ ἂν τύχωσι προάγουσι, temerè procurrunt. Et cum accu. frequēter apud Matth. & Marcum. ¶ item, progredior, procedo. Aristot. Oecon. 2. τὸν δὲ τὸν τρόπον προῆγεν, ad hunc modum progressum faciebat. Sic Luc. προάγειν πρὸς ἄστυ. Et metaph. Dē. ὅτι πολὺ προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι, magnopere in violentiam crudelitatéq; euadit. ¶ Προάγειν etiam dicitur ductor exercitus cum agmi-

agmine procedens. Polyb. ¶ Item præcello, anteeo. Dioscor. προάγει δὲ πασῶν τῶν ῥητινῶν ἡ τερμινθίνη.

Προάγομαι, prouehor, euado. Dem ἐπειδὴ περ εἰς τοῦτο προήχθην τοῦ λόγου, quando huc vsque ego dicendo prouectus sum. Apud Xenoph. ἀπομν. 1. εἰς φιλοσοφίαν προαχθέντας, exp. delapsos. Item prouehor, vt prouehor ad honores, Plutarch. Idē Plut. actiua significatione copulauit, τιμᾶν καὶ προάγεσθαι. ¶ Item, pellicio adhortor, impello, Arist. Poll. 2. προάγεται τοὺς πολίτας ὅτι πλείστους ποιεῖσθαι παῖδας, i. allicit, impellit.

Προηγμένα & ἀποπροηγμένα, Stoicis peculiaria verba, quæ Cicer. promota & remota interpretatur. Idē προηγμένα vertit etiam, producta, præposita & præcipua: ἀποπροηγμένα, reiecta. De finibus lib. 3.

Προαγωγή, promotio prouectio. Et peculiariter, prouectio ad honores. Plutarch. οἱ ἐν προαγωγῇ φίλοι, ad dignitatis gradū promoti. Item pro institutione (quæ ἀγωγή appellari solet quasi ductus) apud Polyb. Item perductio mulierum qualis à lenonibus fit, lenocinium, προαγωγεία.

Προαγωγός, perductor, siue productor, leno, prostitutor, qui alio nomine μαστροπός. Æsch. contra Timarch. καὶ τοὺς προαγωγοὺς γράφεσθαι κελεύει.

Προαγωγικός, q. d. ad lenocinium aptus. A Bud. exp. qui vim habet conciliandi amoris, apud Dionys. Areop.

προαγωγεύς, idem.

Προαγωγεύω, perduco, perductor sum, prostituo, Phocil. Μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον. Metaph. pellicio quibusdam verborum lenocinijs aut alijs artibus. Apud Xen. οἶδα μὲν, ἔφη, σε Καλλίαν τουτονὶ προαγωγεύοντα τῷ σοφῷ Προδίκῳ.

Προαγωγεία perductio, lenocinium, προαγωγή. Cicero, introductiones mulierum atque adolescentulorum nobilium appellauit προαγωγείας. Epist. ad Att. lib. 1. Legitur & προαγωγία, apud Poll & Suid.

Προσάγω, adduco, admoueo. cui opponitur ἀπάγω. Aristotel. Probl. sect. 3. ὁ μὲν ἐγγὺς προσάγει ἄν τι βούληται ἰδεῖν, ὁ δὲ πόρρω ἀπάγει. Luc. προσάγουσι τοὺς βωμοὺς, aræ admouent. Item offero. vt Aristop. in Pluto. δεῖπνον καὶ μέλιττα προσάγειν. Et Chrys. τοὺς ὕμνους τῷ δεσπότῃ προσάγειν. ¶ Itē adhibeo, admitto. Isæus οὔτε φίλους προσῆγεν. ¶ Item iniungo, impono apud Herodot. προσάγειν ὅρκους, deferre iusiurandum, iure iurando adigere. ¶ Προσάγειν πρὸς τὸν δῆμον, referre ad populum, Aristot. ¶ Item *neutraliter positum*, accedo. propè accedo, appropinquo. Plutarch. in Galba. προσῆγον ἐσπασμένοις τοῖς ξίφεσιν. Idē in Pomp. τοῖς τεσσαράκοντα ἔτεσι προσῆγεν, proximus erat 40. annis. Et cum πρός: vt apud Hippocr. πρὸς δὲ τὸ ὀδοντοφυεῖν προσάγουσι. Item allicio, concilio. Plut. in Public. ἐμμελῶς προσάγω φοβερὸν ἄνδρα.

Προσάγομαι ad me attraho. Plat. l. 5. de Rep. ἐκεῖνον γε προσηγάγετο. &c. Item ascisco, προσκτῶμαι, vt apud Plut. in Rom. προσάγεσθαι ἔθνη πολέμῳ. Item allicio, concilio. Isocr. in Plat. ἀξιοῦσι γε προσάγεσθαι τοὺς Ἕλληνας; idē περὶ μὲν τὴν ἐμπειρίαν ἐνδεεῖς, ταῖς δ' ἄλλαις θεραπείαις προσάγεσθαι. Itē pro accedo. vt προσάγω, apud Greg. ἵνα μᾶλλον προσάγωνται τῇ ἀληθείᾳ. Citatur ex Arist in probl. προσάγομαι τροφὴν pro, cibū capio.

Προσαγωγή, accessus, aditus. Plut. Item accessus & aditus ad principes qui datur per illos emissarios hinc προσαγωγέας dictos, ad Ephes. 2. c. & ad Rom. 5. Sunt qui admissionem vertant. Item appropinquatio, vnde προσαγωγὴν ποιεῖσθαι dicitur imperator à Polybio, i. appropinquare, vel propriùs admouere copias suas. Item exp. adiunctio, apud Thucyd. lib. 1. Ἐκ προσαγωγῆς aliquid fieri dicitur, quum accessione fit sensim crescente. Luc. in Zeuxide.

Προσαγωγός, vim habēs alliciēdi, pellax, illecebrosus. Thucyd.

Προσαγωγεύς, qui aditum præbet, admissionalis. Item, conciliator, interpres, sequester, emissarius. Plut. in lib. περὶ πολυπρ. dicit tyrannos inuisissimos reddi per eos qui aures illorum & προσαγωγεῖς appellantur. Christum Gregorius nostrum προσαγωγέα vocat, i. conciliatorem & interpretem.

Προσαγωγίδης. idem qui & προσαγωγεύς. Plut. in lib. περὶ πολυπρ. Erasm. προσαγωγίδας interpr. exploratores.

Προσαγώγιον. ου, τό, instrumentum fabrile quo admoto ligna curua dirigunt, inquit Suid. Est etiam διαβήτης. Hesych.

Συνάγω, congrego, colligo. vt συνάγειν ἐκκλησίαν, apud Thuc. Sic συνάγειν τὸ κεφάλαιον, summam colligere apud Aristotel. Συνάγειν εἰς ἕν, att. ex Dem. pro, in vnum colligere. Συνάγειν φθόνον, apud Dem. conflare inuidiam. ¶ Item concludo, ratiocinor, quod & colligere dicitur. Philop. in Proclum. ¶ Item contraho quod apertum est, *id est*, claudo. Sic συνάγειν τὰς ὀφρῦς, Aristoph. in Neb. contrahere supercilia. Et συνάγειν τὸ πρόσωπον. apud Plut. & συνάγειν τὰ ὦτα. apud Xen. apud Aristot. lib. 2. hist. an. διαιροῦντες καὶ συνάγοντες θηρεύουσι τὰ ἰχθύδια τὰ μικρά. ¶ Item intendo, augeo. Greg. ἀεὶ τὸν πόθον ἀλλήλοις συνάγοντες θερμότερόν τε καὶ βεβαιότερον. ¶ Item cōiungo, consocio. Arist. de mūdo, τὸ ἄρρεν συνήγαγεν ἡ φύσις πρὸς τὸ θῆλυ. Xenoph. autē alia constructione dixit συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κοινωνίαν. Hom. συνάγειν ὑσμίνην & συνάγειν ἄρηα, pro cōserere pugnam. q. d. consociare pugnam. Plutarchus autem συνάγειν εἰς χεῖρας pro, conserere manus, dixit in Publ. Ponitur & pro concilio, apud Herodian. lib. 4. στασιάζοντας ἀδελφοὺς ἡ μήτηρ συνάγειν ἐπειρᾶτο. Et alibi sæpe. Idem alibi dicit, συνάγειν τοὺς παῖδας εἰς φιλίαν. ¶ Item compoto, apud Athen.

Συναγωγή, collectio, congregatio, ipse colligendi seu congregandi actus, vt apud Thuc. lib. 2. συναγωγὴ τοῦ πολέμου, collectio eorum quæ ad bellum pertinent. ¶ Item cœtus, concilium, conuentus. In testamento nouo dicitur *peculiariter* de conuentu Iudæorum seu loco ipso in quem conuenire solebant ad scripturam tractandam. Quidam exp. collegium. Matth. 10. ¶ Item cumulus, aceruus. Basil. συναχθῶσι εἰς συναγωγὴν μίαν. Apud Alex. Aphrod συναγωγὴ τοῦ γάλακτος, exp. copia lactis. ¶ Item contractio, vt σεμνὸς ὢν ταῖς τοῦ προσώπου συναγωγαῖς, &c. apud Isocr. ¶ Et conclusio, συμπέρασμα, apud Themist.

Συναγωγός, collectiuus, aptus ad colligendum vel coniungendum, vt δεσμὸς συναγωγός, Plat. in Timæo.

Συναγωγεύς, collector, coactor. Lys. συναγωγεῖς τῶν πολιτῶν. Item congregator & conciliator, apud Plat in symp.

Συναγώγιον, conuiuium quod ex symbolis fit compotatio. Athen. l. 8.

Συναγώγιμος, collectilis, collatitius, vt συναγώγιμα δεῖπνα, apud Athen, quæ καὶ συναγώγια.

Σύναγμα τό, sedimentum, lotij quasi collectio. Gal. Hippoc.

Σύναξις, collectio, congregatio, conuentus. Eust. Sic peculiariter dictus est à quibusdam theologis conuentus qui fiebat ad celebrandum cœnam Domini: item celebratio ipsius cœnæ.

Συνακτήρ ῆρος, collector vel contractor & astrictor. Peculiariter sic vocatur subligaculi seu fœmoralium quoddam genus quod describitur à Iosepho in Antiq. Συνακτήριον, ου, τό, accumulatio, cumulus. Hesych.

Συνακτικός, collectiuus, coactiuus, congregatiuus, aptus ad colligendum seu cogendum. vnde συνακτικὴ δύναμις, vis cogendi aut contrahendi.

Decomp. Ἀποσυνάγω, disgrego, dispello. 4. Reg. c. 5.

Ἀποσυνάγωγος, synagoga motus, cui interdictum est synagoga, Ioan. c. 9.

Ἀρχισυνάγωγος, princeps synagogæ, vel præfectus synagogæ, apud Marcum & Lucam. Ponitur & adiectiuè: vt ἀρχισυνάγωγος εἰρήνη, apud Areopag. quæ est præcipuæ autor congregationum.

Ἀσυνάγωγος à synagoga alienus, à synagoga exclusus.

Ἀσύνακτος, qui vel quæ congregari non potest, insociabilis. Actiuè etiam dici putatur pro, ὁ μὴ συνάγων, i. συμπεραίνων, vt apud Eurip. ἀσύνακτοι λόγοι.

Δυσσύνακτος, qui difficulter cogi seu colligi potest.

Ἐπισυνάγω aggrego, post alium colligo seu congrego, vel insuper colligo. Interdum simpliciter pro συνάγω Polyb. Et Matth. 23. & Marc. 13. c. Ἐπισυναγωγή, aggregatio. 2. Thessal. 2. cap.

Εὐσυναγώγος, qui vel quæ facilè congregari potest. Item Εὐσυνάγωγος τόπος τοῖς πεμπομένοις, Aristot. Pol. 7. Locus in quem facilis est importatio.

Ὑπάγω subduco, clàm eximo. Il. λ. Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης, Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης. Et metaph. ὑπάγειν κοιλίαν. Diosc. subducere aluum. Sic Gal. ὑπάγειν τὴν γαστέρα. apud Hom. Il. π. ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους dicitur pro ἄγειν ὑπὸ ζυγόν. Pro quo eius posteri dixerunt (vt annotat Eust.) ὑπάγειν ζυγῷ, subiugum ducere, subdere iugo. Sic apud Luc. ὑπάγειν ὑπὸ ζυγὸν τῆς δίκης. in Timone. ¶ Item subiicio, subdo iugo. Aristid. τὰ δ' ἄλλα τοῖς ἀδελφοῖς ὑπάγειν. ¶ Item clàm induco, paulatim compello, perpello, pellicio. Xen. in Hipp. πειρᾶσθαι τοὺς πολεμίους εἰς ἐνέδρας ὑπάγειν. ¶ Item defero, in iudicium adduco. Xen. ἡμεῖς μὲν οὖν τοῦτον ὑπάγομεν ὡς προδιδόντα ὑμᾶς, postulamus proditionis vel reum facimus. Pro eodem dicitur & ὑπάγειν εἰς δίκην, apud Thuc. 3. quod Bud. exp. deferre & ad iudicium exhibere iudicandum. Dicitur & ὑπάγω σε θανάτῳ, apud Herodot. & Xenoph. accuso te criminis capitalis. Et ὑπάγειν δικαστηρίοις, apud Luc. subiicere iudicijs. ¶ Item neutraliter positum pro, me subduco, retrocedo. vt ἀναγκάζομαι ὑπάγειν apud Aristot. Citatur ex Aristoph. ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ, pro subducite vos è via. ¶ Itē de animalibus dictum subsido, demittor & clunem submitto in coitu. Aristot. lib. 5. an. ¶ Item pro προάγω, procedo, progedior. Plut. ¶ Et simpliciter pro, eo. Aristoph. in Nub. ὕπαγε, τί μέλλεις, Et sæpe apud Matth. Marc. & Ioan.

Ὑπάγομαι, subducor, iugo subdor. vt apud Luc. ὑπαχθησόμενος τῷ ζυγῷ. Item pro, subiicio mihi, subiugo apud Luc. Item pro, clàm induco &c. vt ὑπάγω. apud Herodian. αὐτοὺς, ἐφ' ἃ ἐβούλετο ὑπηγάγετο. apud eundem legitur ὑπάγεσθαι ἐς φιλίαν. Demosth. pro cor. dicit. εἰς ἔχθραν καὶ μῖσος καὶ ἀπιστίαν τῶν πόλεων ὑπηγμένων ὑπὸ τούτων, impulsis & prouectis. Et cū infinit. apud Dem. ὑπαχθῆναι πόλεμον ἐκφέρειν, impelli ad bellū inferēdum. Et pro, dolo adduci, decipi. Plut. apud Dem. ὑπῆκται exp. à Bud. productus est vel adductus, protrusus. Item

pro suadere, apud Xenoph. ἀναβ. lib. 2. Item deferor, accusor. Xen. ¶ Item insurgo, apud Xenoph.

Ὑπαγωγή, subductio. vt ὑπαγωγὴ κοιλίας. Diosc. Est etiã χώρησις quod fit quũ receptui canitur, cui opponitur ἡ διώξις apud Thuc. quæ quia interdum subdola est ad polliciendum hostem in insidias, ideò ὑπαγωγὴ ponitur pro deceptione. Vel ab ὑπάγω significante ἐξαπατῶ & pellicio. ¶ Itẽ submissio & succidua exceptio maris. Vnde ὀχείαν ποιεῖσθαι ἐξ ὑπαγωγῆς. Arist de an. l. 6.

Ὑπαγωγός, subductiuus. vim habens subducendi, vt ὑπαγωγὸς κοιλίας Diosc.

Ὑπαγωγεύς, instrumentum fabrile. Sunt qui tomẽtum esse putent aut aliquid huiusmodi quod calones oneri supponunt, vt puluini vsum præstet, quale est quod Festus cesticillum appellat, Aristoph. in Auib.

Decomp. Ἀνθυπάγω, recriminor, vicissim accuso. Thuc. 3. ἀντυπάγει αὐτοῖς τοὺς πλουσιωτάτους πέντε ἄνδρας.

Ὑπεράγω, exupero, excello, apud Suid.

Ὑπεραγόντως (q.d. exuperanter) supra modum.

Alia composita, formata ex ἀγωγή seu ἀγωγός, citra præposit.

Ἀγκαλιδαγωγός, ὁ, ὁ ἀγκαλίδας ἄγων. qui manipulos seu fasciculos (ꝓpriè φρυγάνων) vehit nauigio, aut super iumẽto. Pol.

Ἀγκαλιδαγωγεῖν, manipulos seu fasciculos vehere. Eustat. ex Pausan.

Ἀνάγωγος accentu posito in antepenult. ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. ineducatus, qui institutus nõ fuit, qui caruit institutione. Est enim cõpositum ex α priuat. & ἀναγωγή. Exponitur etiam cui nõ cõtigit institui vt decebat, vt ἀνάγωγοι π. δες. & ἀνάγωγοι κύνες, apud Xen. ¶ Item contumax. intractabilis, quasi qui duci nequeat. vt ἀνάγωγος ἵππος equus indomitus. apud Xenoph. ¶ Item dissolutus, intemperans, petulans. Plutarch. ¶ Item indoctus imperitus, ἀπαίδευτος apud Athen. Expon. etiam ineptus At ἀναγωγός, vide in ἀνάγω. Ἀναγώγως, contumaciter. Item petulanter, iniuriosè. contumeliosè. Athen. 13. Item imperitè, indoctè ineptè apud eundem. Item citra inductionem & certam quandam cohærentiam, quæ species argumentationis dicitur ab Aristot. quum quis per plura singularia progrediens. vniuersale aliquod probat: id quod Platoni frequentissimum est.

Ἀναγωγία, defectus disciplinæ. Item dissoluta vita, & animus iuuenis indomitus. Plut.

Γεροντάγωγός, qui senem instituit seu erudit.

Γεροντάγωγεῖν, senẽ instituere, mores seniles formare. Plut.

Δημαγωγός q.d. plebis seu populi ductor. qui plebem scit ducere quò vult, cuius consilio & quasi ductui plebs obsequitur vtpote qui sit gratiosus. Arist. Pol. 4. & Plat. 5.

Δημαγωγία ἡ, popularitas. gratia & auctoritas qua quis valet apud populum: aut etiam artes quibus quis ad conciliandum sibi populum vtitur. Plut.

Δημαγωγῶ ῶ, populum duco. & impello quocunque volo. Dicitur & de eo qui fauorem populi aucupatur, per quẽ eum sibi obsequentem reddat Plut. in Alcibiade, ὁ δὲ δημαγωγῶν καὶ χαριζόμενος, τὸ ὅπως οὐ δόξουσι δημαγωγεῖν προπηλακίζοντων τοὺς πολλοὺς ἀμεμπτότερος. Apud Isoc. exp. populũ siue remp. moderari. in hoc ad Nicocl. loco καλῶς δημαγωγήσεις ἐὰν μήτε τὸ πλῆθος ἐᾷς ὑβρίζειν ἐᾷς, μήτε ὑβριζόμενον περιορᾷς. Latius etiam extenditur pro conciliare seu allicere gratiam, emereri. Cum accus. apud Plut.

Ἀντιδημαγωγέω, ῶ, vicissim populum mihi concilio. Eust.

Decomp. Ἐκδημαγωγῶ. idem.

Καταδημαγωγῶ, idẽ. Synes. vnde καταδημαγωγούμενος. Plut. in Pericle. cum accus. superans populari gratia.

Συνδημαγωγῶ, vnà concilio gratiam. vel ad conciliandam gratiam iuuo. Plut.

Δουλαγωγῶ, in seruitutem redigo. Theophr. cum accus.

Δυσάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui difficilè ducitur & impellitur quò volumus, intractabilis, indocilis, cõtumax. vt δυσάγωγος ἵππος, contumax equus.

Ἐλεφαντάγωγός, qui elephantem agit. ὁ ἄγων ἐλέφαντα. Poll.

Εὐάγωγος, ductilis, qui facilè duci potest: vnde pro tractabili & docili accipitur. Arist. Poll. 7.

Θεαγωγία, exp. deorum seu superorum euocatio. apud Naz. 6.

Ἱππαγωγός, q.d. equorum ductorius. vt ἱππαγωγοὶ νῆες, naues ad traiciendos equos. Philostr.

Κουφαγωγός, leue onus ferens. Xen. de re eq.

Κυναγωγός canum ductor. Xen.

Λοχαγωγός, ductor λόχου i. turmæ.

Λαφυραγωγέω, spolio, prædor, deprædor, diripio, Propriè est spolia abduco. Plutarch. de lib. ed. πόλεμος γὰρ οὐ λαφυραγωγεῖ ἀρετήν.

Μυσταγωγός, οῦ, ὁ. vel ἡ, initiator sicut μύστης, qui initiatur seu initiatus sacris *videlicet*. Greg. Est etiam is qui hospites ad ea quæ visenda sunt, ducere solet. si credimus Ciceronis orationi in Verr. 4.

Μυσταγωγία, officiũ eius qui μυσταγωγός vocatur. vel actio

illa initiandi sacris. Vnde exp. & initiatio in sacris. Greg.

Μυσταγωγέω, ῶ, initio sacris mysteria doceo seu sacra. Greg. cum accusat. Μυσταγωγητός, ad sacra mysteria[illegible] introductus, initiatus.

Μειαγωγέω ῶ significat, τὸ μεῖον ἄγω minus pondero, In Apaturijs patres pro filijs offerebant ouem, eam ferunt oportuisse aliquanto minus pendere solito pondere, ideòque τοὺς φράτορας ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ τοῦ ἱερείου ἐπιφωνῆσαι μεῖον. Inde μειαγωγεῖν est dicere ἄγειν μεῖον, pendere minus. Ἀμειαγώγητος χρῆμα, res quæ non minus ponderare dicitur: seu quæ non ponderatur, cuius pondus non examinatur.

Νεκραγωγέω, mortuos duco. Luc.

Νωταγωγός, dorso vehens, dorsuarius, in Hippiatr.

Ξεναγωγός, ductor hospitum idem cum ξεναγός, de quo infrà. Ξεναγωγοὶ esse dicuntur qui hospites ad ea quæ visenda sunt ducere solent: quos Bud. perductores vocat.

Ξεναγωγέω ῶ, duco hospitem ad ea quæ visenda sunt. Item, hospitem suscipio hospitio suscipio.

Decomp. Ἀξεναγώγητος, non ductus ab hospite. Eustath. in Proœm. in Iliad.

Ὀδονταγωγόν, οῦ, τό. dentiducum. Cęl. Aurel. Chron. l. 2. c. 4.

Οἰναγωγός, vinum vehens, seu vehendo vino aptus. vt, οἰναγωγὸν πλοῖον, nauigium quo vinum comportatur. Poll. ex Cratino.

Ὁπλιταγωγός, militibus grauis armaturę vehendis aptus, milites armatos vehens. vt ὁπλιταγωγὸς ναῦς.

Ὀχλαγωγός, qui popularem turbam concitat vel congregat, vt faciunt adulatores populi vel circulatores. Ioseph. contra Apionem. lib 3.

Ὀχλαγωγέω, ῶ, populum seu popularem turbam concito, Strabo lib. 4. Est etiam idem quod δημαγωγῶ. Vnde Bud. vertit etiam plebem ad res nouas solicito. factiosæ turbæ ducem me præbeo.

Ὀχλαγώγιον, quum turba popularis concitata in vnum locum confluit. In Pand.

Παιδαγωγός, pædagogus, pueri institutor seu puerorum, & eorum quasi educator. Quidam exp. pueri morum formator. Alij exp. ductor pueri seu puerorum. Sunt & qui ex Terentio exponant, magister. Frequens apud Plutarch. Luc & Xenoph. Inuenitur & παιδαγωγὸς παίδων. apud Athenæum. ¶ Interdum metaphor. vt cùm Fabius Annibalis παιδαγωγὸς appellabatur. Plutarc.

Παιδαγωγία, ἡ. institutio puerilis quæ proficiscitur à pædagogo i. ipsa actio instituendi pueros & mores eorum formandi. Plut. Et generaliùs etiam, institutio vnde παιδαγωγία πρὸς τὸ θεῖον, idem Plut. in Numa. Translatum est etiam ad plantas ab eodem. Plut. in lib. de pueris educandis: τυχόντα δὲ (δένδρα) ὀρθῆς παιδαγωγίας ἔγκαρπα γίνεται καὶ τελεσφόρα.

Παιδαγωγικός, ή, όν ad pędagogũ seu pædagogiam pertinens. παιδαγωγικὸς λόγος. oratio qualis esset solet pędagogorum.

Παιδαγωγικῶς, pædagogorum more. Naz.

Παιδαγωγεῖον. ου τό, q.d. locus in quo pædagogus puerum instituit. Et pro ludo literario. apud Dem. pro cor.

Παιδαγωγέω, ῶ, instituo pueros, vel instituo tanquam pueros aut puerum. Eurip. in Bacchis, Γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγώ. Quidam interpr. erudire apud Luc. & pro moderor & rego, Greg. item pro fræno. Item à vestigio sequor sectórque. Plato de Rep. 10.

Παιδαγωγέομαι. οῦμαι, ego puer instituor, vel instituor vt puer. Item generaliùs pro instituor, erudior ad rem aliquam, Plutarch.

Decomp. Ἀπαιδαγώγητος, ου, ὁ καὶ ἡ qui institutus non fuit in pueritia, qui caruit institutione pędagogi. Item qui regi nequit, vel qui rectorem & moderatorem non habet. Apud Aristot. eth. l. 4. c. 1.

Διαπαιδαγωγέω, ῶ, idem quod παιδαγωγῶ. præsertim verò in metaph. significatione: vt διαπαιδαγωγεῖν τὸν καιρόν, Plutar. in Sertorio, moderari occasionibus, dirigere opportunitates. vel accommodare se tempori, seruire tempori. Sic & in Numa, διαπαιδαγωγεῖν τὴν πολιτείαν.

Μεταπαιδαγωγέω, ῶ, aliter erudio & instituo, mutato institutionis genere erudio, apud Luc.

Παραπαιδαγωγέω ῶ in diuersum instituo, apud Lucian.

Πομπαγωγέω, pompam duco.

Ῥυταγωγεύς, lorum quod fræno inseritur & quo equus ducitur, habena vel lorum equi. Xenoph. in Hipp. Dicitur & simpl. ἀγωγεύς.

Σιταγωγός, frumentum vehens, seu frumento vehendo aptus, vt σιταγωγαὶ νῆες, Thucyd. naues frumentariæ. Sic & Xen. Hell. 5. σιταγωγὰ πλοῖα.

Σιταγωγία, frumenti aduectio.

Σιταγωγέω, ῶ, frumentum veho, commeatus adueho. σιταγωγεῖν σιταγωγίαν, Bud. rem frumentariam aduehere.

Σκευαγωγός, vasa seu instrumenta vehens. vt σκευαγωγοὶ ἅμαξαι. Poll. Dicuntur & σκευαγωγοί, qui vasa & vtensilia castrensia baiulant aut vehunt. Xen. Pæd. 8.

Σκευα-

Σκευαγωγία, vasorum, vtensiliúmq; castrensium vectio.

Σκευαγωγέω, ῶ, vasa & vtensilia castrensia veho seu baiulo, sarcinas & impedimenta veho. Apud Dem. & Æschin. σκευαγωγεῖν ἐκ τῶν ἀγρῶν.

Σκληραγωγέω, ῶ, durè educo. Luc. de Danao, σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει.

Σκληραγωγία, dura educatio, dura tractatio. Chrysost. de Sacerd σκληραγωγία τοῦ σώματος.

Συλαγωγέω, ῶ, prædas ago, deprædor, spolio. Hes. & Eust.

Ὑδραγωγός, aquã educens, vt ὑδραγωγὸν φάρμακον, apud Actuar. Exp. etiam aquator, i. cui aquandi seu aquæ aduehendæ cura commissa est. Accipitur & substantiuè pro aquagio, seu aquæ ductu, id est, ὑδραγωγία, & ὑδραγωγεῖον, vt Ecclesiastici c. 24 & 4. Reg. c. 18.

Ὑλαγωγός, qui ligna vehit, vel materiem comportat. Poll.

Ὑλαγωγία, ipsa lignorum vectura seu materiei comportatio.

Ὑλαγωγέω, ῶ, ligna conueho, materiem comporto, B.

Φωταγωγός, lucem adducens, lucem afferens. Fit subst. in fœmin. gen. fenestra, vt apud Luc. διὰ τῆς φωταγωγοῦ.

Φωταγωγία, lucis seu luminis allatio. item, illuminatio, apud Gregor.

Φωταγωγέω, ῶ, illumino. & *pro*, instituo in diuinis, Areop.

Χαλιναγωγῶ, fræno duco, vt sessor equum. Et *pro* fræno, rego, ac moderor. Metaph. moderor ac rego velutu fræno, fræno, refræno. Luc. cum accus. & Iacobi c. 3.

Χειραγωγός, qui manu ducit: vt cæcum ducere solemus cui viam præimus. ὁ χειρὶ ἄγων. vt act. Ap. c. 13. Et apud Plut. interdum generaliter pro deductore seu duce, vt apud Areop.

Χειραγωγία, actio illa ducendi manu seu deducendi. A Suida exp. auxilium.

Χειραγωγέω, manu duco, vt cæcus duci solet. Luc. Greg. Dicitur etiam metaphoricè de fortuna, quæ viam patefacit hominibus felicibus, quasique viam præit ad ornamenta magnáque fastigia assequenda. Herodian. lib. 6. κατ' ὀλίγον αὐτὸν χειραγωγούσης τῆς τύχης.

Ψυχαγωγός, ductor seu deductor animarum, ὁ κατάγων τὰς ψυχὰς εἰς ᾅδου. Hesych. Mercurij epith. Item qui animas ex inferis educit & euocat, responsáque ab ipsis de rebus quæsitis postulat, Plutarch. item qui animos hominum flectit & ducit quò vult. vt Gallicus ille apud Lucianum Hercules. Pro deceptore etiam interdum poni aiunt. vt sit qui animas captiuas in suum seruitium abripit.

Ψυχαγωγικός, habens vim ducendi & flectendi animum, alliciens, oblectatorius. Aristot. de arte poëtica. ἡ δὲ ὄψις, ψυχαγωγικὸν, appositissima res ad alliciendos & oblectandos animos.

Ψυχαγωγία, animarum eductio, vt quum animæ sacrificijs & carminibus educuntur seu euocantur ab inferis, & interrogantur de futuris vel de præteritis quæ incognita sunt. Greg. Naz. contra Iul. Item animi allectatio: nec non animi recreatio & oblectatio. Athen lib. 4.

Ψυχαγωγέω, ῶ, animas duco seu educo. Luc. Itẽ animum flecto & attraho seu allicio: animum oblecto. vt apud Athen. lib. 13. Interdum cum accus. construitur, & exp. animum oblecto, seu animum allicio. vt apud Polyb. λαμβάνων εἰς τὰς χεῖρας ἐψυχαγώγει. Et Isoc. in Euag. encom. ταῖς συμμετρίαις ψυχαγωγοῦσι τοὺς ἀκούοντας.

Χολαγωγός, bilem ducens seu educens. Gal.

Alia composita ex ἄγω itidem sine præpos. diuersam à superioribus terminationem habentia: quorum tamen quædam retinent à Verbi ἄγω, quædam id mutant in η.

Ἀρχηγός, οῦ, ὁ, præses, dux, autor. Isocr. ad Nic. ὁ τοῦ γένους ἡμῶν ἀρχηγός autor generis vel princeps generis. Ἀρχηγικός, principalis, præcipuus. Areop.

Ἀρχηγέτης, ου, ὁ, præses, princeps, dux. apud Herodot. & Xen. Doricè ἀρχαγέτης pro eodem. Ἀρχηγέτις, fœm. gen. vt ἀρχηγέτις Ἀθηνᾶ. Plut. in Alcib.

Ἀρχηγετεύω, principatum obtineo præsum. Ἀρχηγετέω, idẽ.

Ἀρχηγετέω, ῶ, incipio, auspicor.

Βουαγός, οῦ, ὁ, armenti ductor. Βουαγετὸν, οῦ, τὸ, ὑπὸ βοῶν ἑλκυσμένον ξύλον, vt tradit Hesychius dicens Laconica esse hęc duo vocabula.

Εὐαγής, έος, ὁ καὶ ἡ, apud Suid. exp. ὁ περιλαμπόμενος. Sic εὐαγέες μέλισσαι, in Anthol. Epigram. lib. 1 exp. agiles apes, quòd per aërem citò ferantur & facilè. Sic εὐαγὲς πνεῦμα apud Herodot. in Euterpe, ventus secundus. & ad optatum portum ducens seu ferens. Vide etiam aliam signif. in comp. ex Ἄγος.

Θεριστάγιον, ου, τὸ, currus quo messis importatur. ἅμαξα ἡ ἄγουσα τὰ χόρτα. vt à quibusdam exp. teste Hesych.

Ἱππηγός, idem quod ἱππαγωγός. Diodor.

Κορηγέω, ῶ, puellam seu virginem abduco. Hesych.

Κυνηγός, venator, venatrix: q. d. canum ductor.

Κυνηγία, ἡ, venatio, venatus. Soph. in Aiace. Κυνήγιον pro eodem. Plut. in Alex.

Κυνηγέω, ῶ, venor. Athen. l. 12. τὰς θήρας ἐκυνήγει. Et pro ve-

stigare hominem, apud Plat. in epist. Κυνηγέσια, & Κυνηγέσιον venatio, venatus. Xen. Plut.

Κυνηγέτης, venator. Κυνηγέτις, ιδος, ἡ venatrix Hom. & Xen.

Κυνηγετικός, ad venationem seu venatorem pertinens, venatorius. Item venationis studiosus, vel venationi deditus & aptus, apud Athen. Item (subaudito subst. λόγος) liber de arte venandi. Xen. κυνηγετικός (quasi dicas venatorie) venatorum more. vel venatoria arte.

Decomp. Συγκυνηγέτης, ὁ, venationis socius, simul venans.

Συγκυνηγέω, ῶ, simul venor. Inde συγκυνηγέτας, idem quod συγκυνηγός.

Φιλοκύνηγος, venationis amans, venationis studiosus. Plut.

Λοχαγός, qui ducit cohortem seu centuriam quæ λόχος dicitur. Ductor λόχου seu ὁ πρῶτος καὶ ἄριστος τοῦ λόχου. Aristotel. Xenoph. Plutarc.

Λοχαγία, præfectura cohortis. Aristot. Pol. 6.

Λοχαγέω, ductor sum λόχου. cohortem duco. Item insidiis struendis sum præfectus Xen.

Λοχηγέω. Ionicè pro λοχαγέω. Λοχηγετέω, ductor sum λόχου.

Λοχαγέτης, Dor. pro λοχηγέτης cohortis ductor, seu λοχαγός.

Μοιραγέτης, parcarum dux, seu qui fatum præuius anteit. Alciphr. αἱ μοῖραι οἱ θεοὶ καὶ μοιραγέται δαίμονες.

Μουσηγέτης, Musarum ductor. Apollinis epith. Plutarch. Vide Pausaniam.

Ναυηγός, nauium ductor. classis præfectus. Item naufragus. vide & comp ab ἄγω, frango.

Νεκυηγός, mortuorum seu manium ductor, qui mortuos traducit Charontis epith. in Epigr.

Ξεναγός, idem quod ξεναγωγός. de quo suprà. ¶ Item ductor seu dux externorum militum qui præest seu imperat externis militibus. Thuc & Xen.

Ξεναγέω, ῶ, idem quod ξεναγωγέω, ῶ, duco hospitẽ ad ea quæ visenda sunt, apud Lucian. cum accus. Hesychius & Suidas volunt significare etiam ξενοδοχεῖν. Greg. & Plat. item, peregrinos instituo moribus patriis. Theodoretus historiæ ecclesiast. l. 1.

Ξεναγία, munus eius qui est dux militum externorum. Ita vocatur etiam certus militũ numerus: de quo lege Aelianum.

Ξυληγός, qui ligna vehit, lignator, vel etiam qui ligna baiulat. ξυληγοὶ, naues, apud Vlpian. naues lignariæ, quę ligna conuehunt. Ξυληγέω, ῶ, ligna veho vel porto, ligna conueho vel baiulo. Poll. lib. 7.

Ὁδηγός, dux viæ seu itineris. Plut in Alex. Ὁδηγία, deductio.

Ὁδηγέω, dux itineris sum, duco. πλὴν ὁδὸν ἄγω. Cum accusat. Phocyl. & Act. c. 8.

Decomp. Καθοδηγός, idem cum ὁδηγός. Καθοδηγέω, dux vię sum, deduco.

Καθοδηγία, deductio. vt ὁδηγία.

Μεθοδηγέω, aliter duco & monstro viam Epigr.

Προοδηγός dux vię perductor.

Οὐραγός, in exercitu dicitur is qui extremum agmen ductat, (quòd οὐρὰ nominatur) seu extremi agminis dux. Cui opponitur λοχαγός. Xen & Polyb. Vide & lib de vocab. milit.

Οὐραγία extremum agmen. Polyb. & Plut.

Οὐραγέω, extremum agmen duco. apud Suid.

Ἀπουραγέω, (*decomp.*) idem cum οὐραγέω. Bud. ex Polyb.

Ὀχετηγός, qui riuos ducit. Il. φ. Nonn. generaliùs etiam vsurpatur fœm. gen. *pro*, ductrix, vt ἐργάτιδες ὥραι [illegible] ὀχετηγός.

Ὀχετηγία riuorum seu aquarum ductus, irrigatio.

Ὀχετηγέω, ῶ, riuos seu aquas duco, irrigo per riuos.

Ποδηγός (pro quo Doricè ποδαγός) q. d. pedum ductor, i. qui pedibus viam monstrat præeundo. idem cum ὁδηγός, dux, in Epigr. Et pro assecla. Soph. in Antig.

Ποδηγέω, ῶ, idem cum ὁδηγέω, viam pedibus monstro. Plat. epist. 7 αὐτὸν χωρὶς τοῦ δείξαντος ποδηγεῖν, se absque vię indice dirigere, seu aggressum suum dirigere absque duce, vt ij, qui norunt quà eundem sit, nec duce egent.

Ποδηγέομαι, οῦμαι deducor & dirigor viã faciẽs. Vel ducor ab aliquo præeunte & pedes meos veluti ducente, i. via mihi mõstratur, ducor. Gal. & Athen. Συμποδηγῶ [*decomp.*] vnà duco seu deduco, & viam commonstro.

Ποδηγέτης, ου, ὁ idem cum ποδηγός Lycophr. ποδηγέτης σκότου λαμπτήρ. fax deductrix pedum in tenebris.

Ποδηγετέω, ῶ, idem quod ποδηγῶ. vt ποδηγετεῖν πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Philo de vita Mos. l. 3.

Πυρακτέω, ῶ, in igne verso & candefacio. Hom. item vro & incendo. apud Basil.

Πυρακτόω, ῶ, pro eodem, πυράκτωσις, actio ipsa in igne versandi.

Σιτηγός, οῦ, ὁ, idem cum σιταγωγός. Σιτηγέω, idem cum σιταγωγέω: Dem. σεσιτηγηκότες πρὸς τοὺς Ῥοδίους, qui frumenta Rhodum vexerunt.

Στρατηγός, οῦ ὁ, dux exercitus, seu qui exercitum ductat, ὁ ἄγων τὸν στρατὸν imperator. vt αἰσθόμενος στρατηγὸς Xen. Cyn. Frequenter vt ὁ Ῥωμαίων στρατηγός. Athen, lib. 10. Sic ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ, Act. 4. præfectus templo, qui præest custodię templi.

Στρατηγὶς ναῦς, interdum exp. prætoria nauis.

Στρατηγία, ἡ, imperatorium munus, exercitus præfectura, aut prætura. Plut. & Aristot. Et pro peritia, τοῦ στρατηγεῖν. Lucian. & Plutarchus.

Στρατηγιάω, ῶ, affecto, seu ambio στρατηγίαν, imperatoris officio fungi cupio, exercitum ductare cupio: vel etiam præfecturam seu præturam affecto. Ioseph.

Στρατηγικὸς, ἡ, ὁ, imperatorius, vt στρατηγικὰ σοφίσματα. Plut. in fab. callidæ machinæ, quibus dux ducem circumuenit: id est, στρατηγήματα. ¶ Item peritus scientiæ imperatoriæ, qui imperatoris seu ducis officio fungi probè nouit, vel aptus ad obeundum munus imperatorium, Plut. Isocr. Aristot. ¶ Item qui vel gessit dignitatem imperatoriam, vel ad eam gerendam deligi solet: quomodo apud Latinos prætorij dicuntur & consulares. Plut. & Luc. Item prætorius, (acceptum possessiuè) vt οἱ στρατηγικοὶ στρατιῶται. Apud Herodian. milites prætoriani. Item (absolutè fœm. gen.) dicitur στρατηγικὴ, (sub. ἐπιστήμη seu τέχνη) peritia imperatoria, peritia quæ in duce seu imperatore bono requiritur, peritia ducendi exercitus: quæ & στρατηγία. Aristot. Ethic. 1. cap. 1. Dicitur & substantiuè τὰ στρατηγικὰ, sicut τὰ πολεμικὰ στρατηγικῶς, imperatoriè.

Στρατηγὶς, ίδος, ἡ, idem quod στρατηγικὴ, vt στρατηγὶς πύλη, porta imperatoria seu prætoria, id est, per quam imperator aut prætor educere exercitum solet, Plutarchus. Et στρατηγὶς ναῦς, nauis qua prætor siue imperator vehi solet. Thucydides & Plutarchus.

Στρατήγιον, ου, τὸ, domicilium τοῦ στρατηγοῦ, tentorium aut domus imperatoris, Suidas ex Plut. Accipitur & pro prætorio, apud eundem Plut. & Synes. Pro castris accipitur apud Sophocl. in Aiace. Pro eodem scribitur & στρατηγεῖον.

Στρατηγέω, ῶ, exercitū duco, τὸ στρατὸν ἄγω, dux sum exercitus, exercitui præsum, imperatoris & præfecti officio fungor. Interdum absolutè vt Isocr. ad Philipp. οἱ τινὲς ἀμφότερα ἂν δύναιντο, καὶ πολιτεύεσθαι καὶ στρατηγεῖν. Et apud Athenæum lib. 10. στρατηγεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι. Interdum cum datiuo personę eius, cuius nomine bellum geritur vt apud Plutarchum. στρατηγοῦντες Οὐϊτελλίῳ, pro Vitellio ducentes exercitum. Sępe cum genit. vt apud Plutarchum. τῆς πατρίδος στρατηγεῖν, patrię ducem se prębere. Et Thucyd. lib. 1. ἐστρατήγει τῶν νεῶν, naualium copiarum dux erat, classi pręfectus erat. Interdum cum accusat. itidem pro, dux sum, Demost. στρατηγεῖ πάντα ὑπὲρ Φιλίππου, omnia gerit pro Philippo, vel omnia molitur. Interdum cum infinitiuo, & signif. stratagemate molior, militari astutia machinor. Plutarch. in Crasso, λαθεῖν τὸν Κράσσον ἀπάτῃ τοῦ πατρὸς στρατηγοῦντες, arte imperatoria affectantes & molientes.

Στρατηγέομαι, οῦμαι, imperio ducis pareo, imperatori subiectus sum, vt milites & cohortium pręfecti, regor ducis imperio. Demosth. στρατηγεῖσθε ὑπ' αὐτοῦ. Apud Synes. ὑπὸ λιμοῦ στρατηγεῖσθαι. Dicitur & πόλεμος στρατηγεῖσθαι pro, geri administrari apud Plutarch. ¶ Accipitur etiam pro καταστρατηγοῦμαι, stratagemate vincor, seu vincor arte imperatoria, Greg.

Στρατήγημα, τὸ, res à duce exercitus gesta, facinus ab imperatore editum vel facinus in quo imperatorię artis specimen editur. Nam peculiariter ita dicitur callidum facinus seu solers, consilium quo imperator exercitus hostem circumuenit. Plutarch. Isocr. Στρατηγηματικὰ, idem quod στρατηγικά. vt στρατηγηματικῶν, libri quos Frontinus conscripsit.

Στρατηγέτης, idem quod στρατηγός.

Decomp. Ἀντιστράτηγος, ου, ὁ, qui est loco imperatoris, vicem gerens imperatoris, & propretor, legatus prætoris, legatus consulis, apud Dem. ¶ Item contrariæ partis imperator, hostium imperator, apud Thucyd. & Plutarch. Ἀντιστρατηγέω, ῶ, imperatoris locum obtineo. Item, sum hostium imperator.

Ἀποστράτηγος, cui imperatoria dignitas est abrogata, imperatoris loco motus vel ducis, cui imperium est abrogatum, exauthoratus, Dem.

Ἀρχιστράτηγος, summus imperator qui inter alios duces & imperatores principem obtinet locum. 1. Reg. cap. 12.

Ἀστρατήγητος, ου, ὁ, imperatorię artis ignarus, malus imperator, vnde superl. ἀστρατηγητότατος, imperatorię artis imperitissimus, aff. ex Cic. epist. ad Atticum. Ἀστρατηγησία, ἡ, imperatorię artis imperitia, seu ductandi exercitum imperitia.

Ἀστράτηγος, artis imperatorię imperitus, imperitus ducendi exercitum. Cic. epist. ad Att. 13. lib. 7. Exp. & duce carens. Διαστρατηγέω, munus imperatoris obeo.

Εὐστρατηγέω, ῶ aff. pro, bene impero exercitui.

Καταστρατηγέω, ῶ, stratagemate supero, solerte & imperatorio aliquo facinore subiugo, bellica astutia decipio. Plut. cum accus. Inde particip. καταστρατηγημένος, stratagemate circumuentus, astutia imperatoria oppressus.

Παραστρατηγέω, ῶ, imperatoris exercitus assessor sum & collega, pręter summum imperatorem etiam ipse dux sum exercitus, idem quod συστρατηγῶ, Plutarc. aff. συστρατηγοῦντες, etiam pro, qui adherent imperatoribus exercitus.

Συστράτηγος, qui & ipse στρατηγός est, qui & ipse ducis seu imperatoris officio fungitur, seu collega imperij militaris, aut collega in pretura. Thuc. lib. 2. Συστρατηγέω, ῶ, vnà στρατηγῶ, sum etiam ipse στρατηγός, collega sum in ductando exercitu, seu in pretura prefecturáve collega sum. ¶ Interdum cum accus. vt & στρατηγῶ, pro, vnà & ego stratagemate aliquo molior seu machinor. Strabo l. 6. συνεστρατήγει τῷ πατρὶ τὴν κάθοδον, vnà cum patre stratagematis quibusdam astutis moliebatur reditum Syracusas.

Ὑποστράτηγος, (cui opponitur ἀρχιστράτηγος) imperator qui summo imperatori paret. Alij exp. imperator secundarum partium. Poll. l. 1. c. 10. Ὑποστρατηγέω, sum ὑποστράτηγος, secundum locum ab imperatore obtineo.

Ταριχηγὸς, qui salsamenta aduehit, Apud Athen.

Ὑδρηγὸς, sulcus aquarius, aquę ductus, aquarum. Hesych.

Φορτηγὸς, item Φορταγωγός, sub. ναῦς, onera vehens nauis. & q. d. onerum vectrix: quę Lat. oneraria.

Φορτηγὸς, de baiulo etiam dictum fuisse ab Æschylo testatur Pollux.

Φορτηγία, aff. pro ea mercaturę genere quę exercetur nauibus onerarijs. affertur ex Aristot. Polit. 1. Φορτηγικὸς, vt φορτηγικὰ πλοῖα apud Xen. onerarię naues.

Φορτηγέω, ῶ, onera fero.

Χοληγὸς, bilem educens, seu bilem euacuans & purgans, bilem expellens. Hippocr. apud quem & χολαγωγὸς, pro eodem & χολαγωγικός.

Χορηγὸς, dux & magister chori, qui chorum ducit, qui chorum antecit, choragus. Item is qui ornamenta sacris choreis necessaria suis prębet sumptibus, seu qui choros celebrandos agitandósque certa mercede suscipit à populo. Vide Demet. Byzantium libro 4. περὶ ποιημάτων, & Athen. lib. 14. & Libanij argumentum in orat. Dem. contra Mid. Ab his choragis sumpta metaphora, generaliter χορηγοὶ vocati fuêre qui sumptus aliquos præberent, quiuis suppeditatores seu subministratores. Plutarchus in Pericle, δαψιλὴς ἦν χορηγὸς ταῖς γυναιξὶ largus subministrator. Et Chrysost. καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ἡ φιλοσοφία χορηγός, omniúmque aliorum suppeditatrix est oratio. Dicitur & χορηγὸς, pro χοραγὸς, qui chorum ducit, ὁ τὸν χορὸν ἄγων. Hesych.

Χορηγία ἡ, munus choragi. Item accipitur pro erogatione sumptuum in ludos choricos, vt apud Plutarch. καὶ χορηγία πολυτελὴς καὶ κατασκευαζέσθω. Hinc generaliter ponitur pro quauis erogatione & largitione seu suppeditatione, nec non pro ipso sumptu seu impensa. Philo de vita Mos. lib. 1. χορηγίαις οὐδὲν ἀντιτείνων, nullum sumptum recusans. Polybius, ταῖς δυνάμεσι καὶ χορηγίαις.

Χορηγεῖον, siue χορήγιον, & χοραγεῖον, ου, τὸ, locus in quo chori seu choreæ ducuntur, locus choris destinatus. Item locus in quo chorus è chorago suis ornamentis instruitur & apparatur. Vitruuius lib. 5. cap. 9. Vide & Poll. lib. 4. cap. 15. Significat ipsum etiam instrumentum chori, hoc est, ea quæ instruendo adornandóque choro necessaria sunt, ornamenta & instrumēta chorica quæ choragus suppeditat, τοῖς ἀγωνιζομένοις Latinis choragium. Dem. pro cor. Interdum & pro apparatu, vel etiam loco vnde apparatus depromitur, accipi potest apud Athē. lib. 12. Et generaliter pro quauis schola & ludo, & χορηγὸς pro quouis magistro.

Χορηγέω, ῶ, chori dux sum, chorum duco choro præeo, seu chorum erudio & doceo. Aliquando & generalius pro, doceo, erudio. Dorica dialecto. veluti Epicharmus in Vlysse transfuga vsurpasse comperitur. ¶ Item choragus sum, choragi munere fungor, hoc est choris sumptus præbeo choros adorno meis sumptibus, ludos choricos meis sumptibus publicè edo seu exhibeo. Demosthenes, Isocrat. Plutar. Item pro, sumptus præbeo & magnas pecunias erogo, more choragorum. Cum datiuo personæ, Aristot. Ethico. 4. cap. 2. καὶ κωμῳδοῖς χορηγῶν. Item, præbeo, suppedito subministro, largior. Demosth. ad epist. Phil. βασιλέα τὸν Περσῶν χρήματα χορηγεῖν ἡμῖν προσεῖπε[illegible]. Et Polyb. l. 3. τὸ δὲ τῶν Κελτῶν πλῆθος δαψιλῶς μὲν ἐχορήγει τὸ στρατόπεδον τοῖς ἐπιτηδείοις, liberaliter suppeditat exercitui res ad victum necessarias.

Χορηγεῖσθαι dicitur aliquis cui sumptus præbentur & subministrantur, seu cui suppeditantur omnia, seu cui suppeditant & suppetunt omnia vel qui instructus est, aut cui affluit copia. Antiph. ὅπερ δεῖ τὰ χορηγεῖσθαι τοῖς παισὶ, vt pueris optima suppeditentur. Et cum Dat. instrumen. Aristot. Etic. 10. cap. 9. dicit Solonem beatos censere, τοὺς μετρίως τοῖς ἐκτὸς κεχορηγημένους, qui mediocriter externis bonis instructi sunt, vel suppeditantur. Sic & Diodor. συνέσει τόλμῃ κεχορηγημένη. Item res aliqua χορηγεῖσθαι dicitur pro, præberi, suppeditari, subministrari. Theodor. hist. eccles. lib. 3. ταῖς ἄρτι χορηγουμέναις δωρεαῖς τοῖς ἐλπιζομέναις πιστεύομεν.

Χορήγημα, id ipsum quod χορηγεῖται id quod subministratur seu suggeritur. Vel etiam id ipsum quo aliquid suppeditatur & instruitur, suppeditatio. Plut.

Decomp.

Decomp. Ἀντιχορηγός, antichoragus, æmulus, alterius choragi. qui ἐν τῇ χορηγίᾳ certat cum alio chorago splendore & magnificentia choragij. Exp. &, qui contrà suppeditat.

Ἀντιχορηγέω ῶ, sum antichoragus, in choragia certo. Dem.

Ἀχορήγητος, qui non χορηγεῖται & suppeditatur, cui non subministratur, cui non suppetit. vt apud Aristot. Polit. 4. ἀχορήγητόν τι εἶναι καὶ τῶν ἀναγκαίων, rebúsque etiam necessariis non suppeditari, id est, carere seu egere rebus necess. Ponitur & sine casu. Ethic. lib. 1. Ἀχορηγία, ἡ aff. pro inopia commeatus, ex Polyb.

Ἐπιχορηγέω, insuper præbeo, insuper subministro & suppedito, insuper sufficio & suggero. Exponitur & suppedito, subministro. ad Coloss. cap. 2. ἐπιχορηγεῖσθαι Paulus transitiuè vsurpat pro suppeditari, id est, rebus suppeditatis subministratisque instrui.

Ἐπιχορήγημα, τό, quod insuper suppeditatur, additamentum ad priorem vel legitimam suppeditationem, suppeditationis corollarium. Budæus significare ait etiam corollarium legitimi & constituti cibi: posséque etiam ἐπιχορηγήματα vocari ea quæ postremo loco præbentur sodalibus. vt τὰ ἐπιδορπίσματα quæ vltimo loco eduntur. Athen. lib. 4. Ἐπιχορηγία, eiusmodi suppeditatio qua aliquis suppeditatur, instituitúrque re aliqua. ad Ephes. c. 4.

Καταχορηγέω, absumo suppeditando, absumo in choragio, consumo in magnificentia & apparatu ludorum choricorum. item suppedito, largior, erogo: vel etiam effundo & largè contribuo, teste Budæo. Plut.

Παραχορηγέω, idē cum χορηγέω, suppedito, subministro, præbeo. Athen. lib. 4. Παραχορήγημα, Poll. lib. 4. cap. 15. dicit fuisse εἰ τέταρτος ὑποκριτής τι παραφθέγξαιτο, vt in Aeschyli Agamemnone.

Συγχορηγέω, ῶ, simul præbeo seu subministro, confero. Vel simul choragus sum. confero & ipse aliquid in choragium.

Composita remotiora.

Ἄμαξα, Ἀνάγκη, Ἄναξ, Θηλάζω, Θήγω, Σιγάω, quomodo huc pertineant, vide singula suis locis.

* *Deriuata ab ἄγω i. frango.*

Ἀγνύω & ἄγνυμι, frango, rumpo. Vsurpatur potius quàm ἄγω. sed tempora sumit ab ἄγω, F. ξω. P. ηχα, Aor. 1. ἦξα, & Atticè ἔαξα. Eustath. ait apud Hom. ὕλην ἀγνῦν, exponi posse κλᾶν, id est, frangere. Il. ρ. Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε.

Ἄγνυμαι, frangor, rumpor. Od. κ. νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων. Hesiod. περὶ δ' ὄφιον ἀγνυτο ἠχώ. Herod. ποταμὸς περὶ καμπὰς πολλὰς ἀγνύμενος. Pret. med. ἦγα. inusit. pro quo Atticè ἔαγα in vsu est. Il. λ. πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι, pro ἐάγησαν, fracti sunt.

Ἀγή, ἡ, fractio, ruptio, fractio fluctus, inquit Suid. & Etymo. ἀγαὶ ἁρμάτων, curruum fracturæ siue fractiones. Eurip.

¶ Ἀγή, littus, quoniam fluctus ibi infringuntur. ¶ Item vulnus, quasi fractura cutis. Hesych. vide & in Ἀγάω.

Ἄγμα, τό, fractio, vel potius fragmentum. Exp. & κάταγμα.

Ἀγμός, ὁ, idem quod ἄγμα fractio. vnde Hippocratis libri περὶ ἀγμῶν. ¶ Ἀγμοί, loca montosa & præcipitium habentia, abrupta siue prærupta loca. Nicand. in Ther. κοίλη τε φάραγξ καὶ τρηχέες ἀγμοί. ¶ Apud eundem in Alexiph. Κραδαλα φυκιόεντας ἀεὶ περιβόσκεται ἀγμούς. exp. αἰγιαλούς, littora.

Ἀγαλέος, ὁ, pro quo dicitur ἠγαλέος, exp. mutilus, ruptus, fractus, cauus, qui facilè frangi potest, vnde, ἠγαλέην κάλπιν ἀειραμένην, apud Etym. ex quodam poëta.

Ἀγανός, fractus. Suidę ξύλον ἄγανον vocatur lignum fractum. vel virgulta quæ facilè franguntur. Sic κάγκανα ξύλα vocantur secūdùm quosdam τὰ εἰς τὸ καίεσθαι κεχρημένα, i. κατεαγμένα.

Ἀκτή, Ἀκτόν, Ἀξίνη, Ἄξων, quomodo huc pertineant, vide singula suis locis.

Composita.

Ἀαγής, έος, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ frangi non potest, infragilis, validissimus. Od. λ. Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἰὲν ἀαγές. Sic Apoll. Rhod. δόρυ ἀαγές dixit, pro ἄθραυστον. exp. & πολύθραυστοι, vt α vim augendi habeat. Ab Etym.

Ἐπιωγαί, loca in quibus stantes naues à ventorum iniuria tutę esse possunt. vbi ἰωὴ id est, πνοὴ ἄγνυται, quòd ventus non possit illuc peruenire, inquit Eustath. Od. ε.

Κατάγω (pro quo dicitur καταγνύω & κατάγνυμι) cōfringo, perfringo, diffringo: vel simpl. frango. Plat. in Phædro. καὶ μηδὲ τάχα κατάγνυσι μέρος μηδέν. &c. Et Xen. καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύουσι. frangunt animos, metaphoricè *pro*. eneruant. Καταγὲς ὀστοῦν & κατεαγὸς ὀστοῦν, apud Gal. os fractum.

Κατεαγὼς τὰ ὦτα, apud Philostr. in Heroicis, aures fractus, *pro* fractas habēs aures. Dicitur & κατεάγνυμαι. vnde κατεαγμένος apud Lucian. in Timone.

Κάταγμα, fractura. Diosc. ὀστῶν κατάγματα. Pro eodem dicitur κάτηγμα apud Hippocr.

Κατακτός, ὁ, ὁ, fragilis. Diosc. Κατάκτης, fractor.

Decomp. Ἀμυγδαλοκατάκτης, ου, ὁ, amygdalarum seu amygdalorum fractor. Et de homine & de instrumento ligneo aut lapideo quo confringuntur. Athen. lib. 2.

Καρυοκατάκτης, q. d. nucifrangibulum. Instrumentum quo

franguntur nuces. Athen. lib. 2.

Δυσκάτακτος, difficilis fractu, apud Diosc.

Ἐπικατάγνυμι, aff. pro, insuper frango. ex Aristot.

Περικατάγνυμι, q. d. circumfringo, pro circunquaque frango. vel in circuitu. Interdum pro κατάγνυμι, aut ἄγνυμι. Theophr.

Ὠοκάταξις, ouorum fractio, Lucian.

Ὠτοκάταξις, εως, ἡ, auriū fractio. Poll. lib. 2. Exponitur & aurium contusio ex ictu & plaga. ὠτοκατάξιος, ὁ, dicitur is cui aures fractę sunt. vt ὠτοθλαδίας. Hesych. Suid. Eust.

Κυματωγή, dicitur pro ἀκτή. vbi τὰ κύματα ἄγνυται. Herodot.

Ναυαγός, οῦ, ὁ, naufragus. Xen. Hell. 1. ὑπ' ἀνείλοντο τοὺς ναυαγούς.

Ναυαγία & ναυάγιον, naufragiū. Luc. ναυαγίᾳ χρησάμενος, naufragium passus. Idem Luc. in Herm. οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες, ex naufragio seruati. Ponitur & metaph. Plut. in li. περὶ πολυπραγμοσύνης ναυάγια οἴκων, ἐκπλεύσαι ἡγεμόνων. ¶ Sed ναυάγιον frequentiùs accipitur pro fragmento nauis, aut iis quæ facto naufragio reperiuntur & colliguntur, vt sunt tabulę ex naufragio. Thuc. τά τε ναυάγια καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνείλοντο. Sic & Xen. Hell. 1. ἀναιρεῖσθαι τὰ ναυάγια. Et Plut. ἐπὶ λεπτοῦ ναυαγίου διαφερόμενος, Metaphoricè in hac quoque signi. capitur. Plut. in Polit. præc. δημαγωγοὺς τὰ ναυάγια λέγων πολιτεύεσθαι.

Ναυαγέω, naufragium facio. Dem. Et Metaph. pro iacturam facio. vel naufragio amitto: Gregor. ἐν ὀλίγῳ ναυαγήσας τὴν σωτηρίαν.

Ναυηγός, οῦ, ὁ, Ionicè pro ναυαγός, naufragus. In Epigram. ναυηγὲς νῆες, & ναυηγοὶ ἄνεμοι. & ναυηγὸς μόρος. Vide & in compos. ex Ἄγω, i. duco Ναυηγίη & ναυήγιον, naufragium poëticè pro ναυαγία & ναυάγιον, Ναυηγέω, pro ναυαγέω, reperitur & apud Polyb.

Περιάγνυμι, vel περιαγνύω, circumfringo, confringo torquendo. contorqueo. Chion. in epist. ad Matridem, καὶ περιάγνυσι τὰ βραχίονα.

Περιαγής, pro circumfracto citatur ex Anth. epigr.

Συνάγω, confringo. Od. ξ. νῆας ξυνέαξαν ἄελλαι.

ΑΓΩΝ, ῶνος ὁ, certamen, solennes ludi, vel certamina ludorum. Expon. & simpl. ludi. Varia autem ἀγώνων genera distinguntur additis adiectiuis, vt apud Xenoph. ἀγὼν ἱππικὸς καὶ γυμνικός, certamen equestre & gymnicum. Sic apud Plut. ἀγῶνες τραγῳδῶν καὶ αὐλητῶν καὶ κιθαρῳδῶν, &c. Sic apud Ath. ἀγὼν πολυτελείας, & ἀγὼν πολυφαγίας. Interdum per ἀγῶνας intelliguntur peculiariter ἀγῶνες cognominati ἱεροί, i. certamina sacra, quæ quatuor erant, Nemea, Pythia, Isthmia, Olympia. Apud Luc. in Anach. metaphoricè ἔξω τοῦ ἀγῶνος, aliena à re & instituto, pro quo idem dicit ἔξω τοῦ πράγματος. ¶ Significat & ipsam spectantium certamen multitudinem: vt Il. ψ. Αὐτοῦ δ' ἀγῶνα λαοὶ ... ibi annotat Eust. ἀγῶνα esse τὸ πλῆθος. Dicitur & de congregatarū nauium multitudine. vt Il. π. Αὐτὲς μὲν ... ἐν ἀγῶνι. ¶ Significat & locum in quo certamen ipsum editur, itidem apud Hom sępe & Thuc. ¶ Ponitur & pro templo. Il. η. (vt volunt Etymo. & Eust.) ... θεῖον δ' ὕοντα ἀγῶνα. aff. ex vet. gram. & pro κύκλος, & κυκλοτερὴς τόπος. Itē certamē, bellū. Demost. pro cor. πρὸς τὸν Φίλιππον ἦν ἡμῖν ὁ ἀγών. Ibidem ἀγῶνα ποιεῖσθαι dicit. ¶ Est & generaliter cōcertatio quęuis seu contentio, studium & contentio vehemens circa rem quampiam. Qua in signif. Isocr. pluralem etiam numerū vsurpat siue pro conatibus qui summa contentione fiunt. Apud Plut. εἰς ἀγῶνα καθίστασθαι περί τινος, quod Cic. in contentionem venire de re aliqua. Dicitur & ἀγῶνα ἀγωνίζεσθαι. ¶ Item actio fabulæ in scena. videlicet de qua certatur in theatro. Arist. de poetica. ¶ Item actio forensis. Isoc. in Paneg. πρὸς τοὺς ἀγῶνας τοὺς περὶ τῶν ἰδίων συμβολαίων σκεπτοι. ¶ Item periculū, iudicium, reatus. vt εἰς ἀγῶνα καθιστάναι, periculū creare, in discrimen vocare, accusare. & καταστὰς εἰς ἀγῶνα, postulatus, reus, qui in reatu est. Demosth. Interdum cōiunguntur ἀγών, & κρίσις. ab Isocr. & Demost. ¶ Itē periculū discrimen in prima signif. vt ὁ περὶ ψυχῆς ἀγών, vitæ discrimen, Xen. & apud Eurip. in Med. κἀν τῷ δ' ἀγὼν μέγιστος, καὶ κακὸν λαβεῖν ἢ χρηστόν, &c. Et in hoc maximum discrimen est. vtrum malum capias an bonum, vel potius res est plena aleę & periculi.

Ἀγῶνα παρέχειν, Esa. c. 7. *pro* molestiam exhibere.

* Grammatici hanc vocem deductam putant ex γωνία & α priuat. vt sit, ὁ γωνίαν μὴ ἔχων τόπος, & proinde κυκλοτερής, vel à verbo ἄγω, i. φέρω, quod afferat molestiam.

Ἀγωνίζομαι, F. ίσομαι (& Atticè ἀγωνιοῦμαι) P. ισμαι, certo certamen ineo, in certamen venio, dimico. Apud Philostr. ἀγωνίζομαι τὰ ὀλύμπια. Sic ἀγωνίζομαι ἀγῶνα apud Plat. & ἀγωνίζομαι μάχην apud Plut. Dicitur & ἀγωνίζομαι τοῦτο πρός σε. apud Xen. Pęd. 1. pro, hac de re tecum certo. Et ἀγωνίζομαι περὶ τιμῆς καὶ δόξης. Dē. pro cor. 2. certo de honore & gloria. aut consequenda aut conseruanda. Dicit idem Dem. ibid. ἀγωνίζεσθαι ὑπὲρ ἐλευθερίας, dimicare pro tuenda & cōseruanda libertate. ¶ Item pręlior, prelium ineo, πολεμῶ apud Xen. in Apomn. & Thuc. lib. 1. ¶ Item ago fabulam, i. ὑποκρίνομαι ἀγωνίζεσθαι

θαι δρᾶμα, actione fabulæ certare aduersus alium, Dem. Aristot. ¶Item certo iudicio, vt faciunt qui causam orant apud iudices, apud Dem. & Plut. Apud Lucianum autem ἀγωνίζεσθαι ἔφεσιν, prouocationis causam iudicio persequi, appellationem in iudicium deducere. ¶Item causam dico, periclitor iudicio, vt ἀγωνίζεσθαι ψευδομαρτυριῶν, Demosth. falsi causam dicere, reum falsi esse. Et generaliter pro, periclitor.

Ἀγώνισμα, τὸ, certatio, certamen. Plut. ¶Item palma, i. præmiũ certaminis, vt tradunt Suid. & Hesych. ¶ Item à Suida exp. studium, diligentia. Sic Aristid. in Panath. ἓν ἤδη τοῦτ' ἀγώνισμα ποιούμενος, in hoc vnum omni studio incumbens. ¶Itẽ ostentatio quæ fit in turba, siue apud turbam, ab eo videlicet qui specimen ingenij sui vult edere. Dicitur de sophistis sæpissimè ingenij ostentandi causa decertantibus orationum politarum & comptarum scriptione. Ab Hesych. exp. ὀχλικὴ ἐπίδειξις. ¶Item actio fabulæ. Apud Aristotelem ἀγώνισμα ποιεῖν, fabulam agere. Item recitatio ab Aristot. ita dicitur, vt Bud. ait.

Ἀγωνισμὸς, οῦ, ὁ, certatio. itidem vt ἀγώνισμα. Dion. hist. l. 6.

Ἀγώνισις, certatio, concertatio. Thuc. l. 5.

Ἀγωνιστὴς, οῦ, ὁ, certator, qui certat gymnica certamina, athleta, pugil. Apud Plut. ἵπποι ἀγωνισταὶ, equi certatores, i. ad certamina excitati. Et cum genit. apud eundem, ἀγωνιστὴς ἀληθείας, propugnator veritatis. Item actor scenicus, ludio, histrio. Demosth. & Athen.

Ἀγωνιστήριον, ου, τὸ, locus certaminis, i. in quo certamẽ cõmittitur. Arist. in Panath. Itẽ quod datur certatorib. Hesych.

Ἀγωνιστικὸς, ἡ, ὁ, certatorius, ad ἀγωνιστὰς pertinens. apud Arist. Rhet. 1. ἀγωνιστικὴ δύναμις, apta corporis cõstitutio ad obeunda gymnica certamina. Sic etiam dicitur is qui aptus est ad certamina. Ἀγωνιστικῶς, certatoriè, certatorum more.

Ἀγωνία, ἡ, certamen, ἀγών. Isocr. in Euag. εἰ περὶ τὴν μουσικὴν, καὶ τὰς ἄλλας ἀγωνίας ὄντας. ¶Hesychius ait significare palæstram, item bellum, apud Eurip. in Troadibus. ¶Itẽ angor, trepidatio, animi æstuatio. Propriè est timor quo corripitur is qui in certamen descensurus est: sed per catachresin ponitur pro quouis timore. Arist. in Probl. ait esse timorem quendam quo percellimur opus aliquod aggressuri. Laërtius exponit timorem rei incertæ ac dubiæ. Damascenus esse dicit φόβον ἀποτυχίας. Demosth. pro cor. οὗτος δ' ἦν ὁ Φίλιππος ἐν φόβῳ καὶ πολλῇ ἀγωνίᾳ.

Ἀγώνιος, ου, ὁ & ἡ, ad certamen pertinens. Pind. in Isth. hymn. 4. ἀγωνίους ἀέθλους vocat labores qui sunt circa certamina. Ἀγώνια ἀγαθὰ vocat Gregor. Naz. bona contentione summa comparanda. ¶Sic etiam dicitur Mercurius, certaminum præses, à Pind. in Isth. hym. 2. Eustathius autẽ ἀγωνίους θεοὺς vult esse apud Æschylum τοὺς ἀγοραίους, i. fori præsides. aut (vt & Suidas) qui in foro coluntur. ¶ Item trepidationem aut angorem afferens seu habens, ἀγωνίαν & φόβον ἐμποιῶν. Sophoc. in Aiace. ¶Item angulo carens. vide in compositis ex Γωνία.

Ἀγωνιάω, ῶ, certo ἀγωνίζομαι, apud Isocr. teste Suida. Item anxius sum, doleo vel angor metu. Plut. in Demetrio. ὡς εἰκὸς ἦν διακεῖσθαι τοὺς περὶ τῶν πραγμάτων τηλικούτων ἀγωνιῶντας. Item vereor, timeo. Polyb. ἀγωνιῶν τὴν τῶν ὑπεναντίων ἔφοδον. Et cum infin. apud eundẽ, τὸ μὴ ἠγωνία λέγειν τὸ φαινόμενον. Et cum μὴ, apud eundẽ, ἀγωνιῶντες μὴ διασφαλῶσι τῆς ἐπιβολῆς. Dicitur etiam ἀγωνιᾶν is qui alioqui metu vacuus sit, quũ nimirũ aut sperato bono excidit, aut in ipso periculo quod metuebat, est cõstitutus. Itẽ ab Hesych. exp. periclitor.

Ἀγωνιῶμαι pro ἀγωνιῶ. Arist. Rhet. 1.

Ἀγωνιάτης, ου, ὁ, trepidator, formidator. apud Diog. Laërt.

Ἀγωνιάζω pro ἀγωνιῶ, itidem ἀγωνιάζομαι pro ἀγωνίζομαι, aff. ex Philostrato.

Composita: ac primùm ex ἀγὼν & ἀγωνίζομαι aut verbalibus.

Ἀναγώνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non certat. qui certamen non experitur. iners, vt ἀναγώνιστος ἀθλητὴς, apud Xenoph.

Ἀνταγωνίζομαι, in certamine oppono me alicui. prælio aliquẽ excipio. Cum dat. Xen. Pæd. 1. Item pro, aduersor, refragor. apud Thucyd.

Ἀνταγωνιστὴς, οῦ, ὁ, qui in certamen prodeunti se opponit, qui certamen suscipit aduersus alium, aduersarius. Plut. Exponitur etiam, æmulus. vt apud Isocr. τῶν μειζόνων ἀνταγωνιστὴς superiorum æmulus.

Decomp. Ἀνανταγώνιστος, ου, ὁ & ἡ, cui nullus in certamine se opponit, vel opponere potest. aduersus quem nemo certare potest. vnde pro inexpugnabili & inuicto ponitur. Thucyd. lib. 1. & Herodian.

Δυσανταγωνιστὴς, exp. molestus aduersarius.

Δευτεραγωνιστὴς, qui secũdæ fabulæ partes agit. Demost. & Luc. pro, secundarius, qui secũdas partes agit. Dem. & Luc.

Δευτεραγωνιστῶ, secundas fabulæ partes ago. Item secundam orationem habeo in iudicio. Δευτερολογῶ. Bud.

Διαγωνίζομαι, decerto, dimico, prælior. vt διαγωνίζεσθαι πρὸς τοὺς πολεμίους apud Xe. Pæd. 1. Dicit. & διαγωνίζομαι ἐπὶ τῶν

apud eundem. ¶ Item certo ad finem, siue ad extremam dimicationem. Æschin. ¶ Et pro conari apud Gazam.

Ἐναγωνίζομαι, vt ἐναγωνίζομαι τούτῳ τῷ τόπῳ, hoc in loco certo. Plut. Apud Thuc. θεοὶ καὶ ἥρωες ὅσοι τὴν γῆν τὴν Πλαταιΐδα ἔχετε ... ἐναγωνίζεσθαι τοῖς Ἕλλησιν, qui fauistis Græcis aduersus Medos pugnantibus.

Ἐξαγωνίζομαι, vnde decõp. προεξαγωνίζομαι, antè pugno, prius certo. Aristot. Rhet. 3.

Ἐπαγωνίζομαι, post alium certo. Greg. in Encomio Macc. ἐπαγωνίζεται πατὴρ, ἐπαγωνιοῦνται παῖδες. Et ἐπαγωνίζεσθαι, secũdo loco causam orare, vel perorare, apud Liban. in argum. orat. in Androt. Apud Plutarch. in Fabio, ἐπαγωνιζόμενος τῷ Ἀννίβᾳ, exp. certamen cum Annibale repetens, iterum cum Annibale certans.

Καταγωνίζομαι, certamine vinco, expugno, debello. Cum accus. apud Luc. Plut. & ad Heb. 11. cap.

Καταγωνισμὸς, expugnatio, subactio. Thuc.

Decomp. Ἀκαταγώνιστος, inexpugnabilis. Chrysost.

Δυσκαταγώνιστος, expugnatu difficilis. Thuc.

Εὐκαταγώνιστος, expugnatu facilis, vnde ex consequenti accipitur pro parum valido.

Προαγὼν, præludium certaminis. Plut. Item prælusio actionis oratoriæ. Plut.

Προαγωνίζομαι, ante alium certo, aut pugno. Greg. Item antea pugno, Herodian. & Thuc. ¶ Item certo pro aliquo, siue pugno, propugno. Philo, ὧν ὑπερμαχεῖν καὶ προαγωνίζεσθαι κραταιὸς πονῶ.

Προαγωνιστὴς, propugnator, defensor. Luc.

Προαγωνιστικὸν, præiudicialis causa, vt vulgò exp.

Πρωταγωνιστὴς, histrio qui primas partes fabulæ agit, qui primas partes in scena agit. Plut. Interdum additur genitiuus δράματος, vt apud Lucianum de cal. Exponitur & actus princeps & quasi præsultor. Item antesignanus Oecumenio in Acta. Transfertur & ad quemlibet qui primùm in quouis certamine atque adeò in quouis negotio locum tenet, princépsque est.

Πρωταγωνιστέω, ῶ, i. πρωταγωνιστής εἰμι, primas partes in scena ago. Non solùm autem de actoribus scenicis dicitur, sed etiã de oratoribus, ἐπὶ τῶν τὴν πρωτολογίαν λαχόντων, primam orationem habeo in iudicio. Liban. apud Demosth.

Συναγωνίζομαι, vnà cum alio certo, q. d. concerto, certamen adiuuo, certaminis socius sum. Ponitur pro, opem fero, auxilior. apud Thuc. sæpe. Συναγωνίζομαι τούτοις, apud Demost. ad hæc conficienda operam meam vnà impendo. ¶ Item pro, patrocinor. Apud Platonem in epist. πολλοῖς συνηγωνισάμην, multos meo patrocinio iuui.

Συναγωνιστὴς certaminis socius, certanti opitulans.

Τριταγωνιστὴς, qui tertias fabulæ partes agit & vltimas. vt in vita Aeschinis legitur. vnde hoc illi Demosthenes pro cor. probrosè obiicit. Item de vili & contempto homine dicitur.

Τριταγωνιστῶ, tertias fabulæ partes ago. Dem. pro cor.

Ὑπεραγωνίζομαι, cum genit. ὑπεραγωνίζομαι τῆς πόλεως, pugno pro ciuitate, propugno seu defendo vrbem.

Composita facta ex ἀγωνία & ἀγώνιος.

Διαγωνιάω, ῶ, valde anxius sum. Citatur ex lib. 2. Macc. c. 3. ἀγωνιῶντες pro trepidãtes. Item Διαγωνιάω μὴ, vereor ne, apud Sui.

Ἐναγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad certamina pertinens, certaminib. seu ludis aut spectaculis conueniens. Plut. Lucianus autem ἐναγώνιον νόμον, dixit legem athleticam. Sic & ἐναγώνιος appellatur Mercurius ab Aristoph. in Pluto. tanquam certaminum præfectus, & ἀγωνοθέτης, vel ἀγῶνας ποιῶν. ¶ Item qui in certamine versatur. Chrysost. ¶Item ad certamen compositus & comparatus, certamini accinctus. Synes. A Plut. ἐναγώνιος ἐσθὴς appellatur quæ in prælio gestabatur. Lat. paludamentum. ¶ Ponitur interdum & pro forensi, vt à Dionys. Halic. ¶ Item pauidus, apud Basil.

Ἐξαγώνιος, ου, ὁ, ad certamen non pertinens, qui est extra certamen, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. Metaphoricè ἐξαγώνια vocantur quæ ad causam non pertinent, vel ad ipsam quasi concertationem causæ: aut generaliter quæ ad rem de qua agitur pertinent: quæ sunt πάρεργα, vel ἀπροσδιόνυσα. Luc. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐξαγώνια, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος.

Συναγωνιάω, vnà cum alio anxius sum, anxietatis alicuius vel trepidationis particeps sum, aut socius. Plutarch. de Socrat. dæmonio, αὐτὸν δὲ καὶ τοὺς φίλους συναγωνιῶντας δέχεσθαι καὶ κύκλῳ παρεῖναι.

Ἀδαξέω, vide ὀδαξέω, in Ὀδοὺς. Ἄδδην, in Ἄδην.

ἈΔΑ'ΡΚΗΣ, ου, ὁ, adarces: quædam quasi concreta salsilago. Vide Diosc. l. 5. c. 173. & Plin. l. 32. c. 10. & l. 20. 12.

ἈΔΕΛΦΟ'Σ, οῦ, ὁ, frater propriè, frater vterinus. fit enim à dictione δελφὺς [i. vterus] & α significante ὁμοῦ pro ὁμόδελφος. Quod etymon traditur ab Aristotel. Polluce, Athenæo, Etymologo, & aliis. aut etiam à nomine δελφὺς, quod prisca

Græco-

Græcorum lingua (vt Numenio placet) vnum significat. vnde ἀδελφὸς dicitur frater quasi iam non vnus, Vide Macrob. Saturn. lib. 1. c. 17. Apud Plat. de leg. ὁμοπάτριοι ἀδελφοὶ, fratres ex eodem patre progeniti. Et ἀδελφοὶ ὁμομήτριοι, fratres ex eadem matre nati. Apud Thuc. ἀδελφὸς μητρὸς, auunculus. ¶ Item adiect. pro, geminus. Xen. χεῖρε τε καὶ πόδε καὶ ὀφθαλμὼ καὶ τ' ἄλλα ὅσα ἀδελφὰ ἔφυσεν ἀνθρώποις, quæcunque gemina hominibus creauit. ¶ Iidem adiectiuè similis, congruens, germanus. Plato in Phædone, καὶ τὰ ἄλλα, δὴ τὰ τούτων ἀδελφὰ, καὶ ἀδελφὰ ἐπιθυμιῶν ὀνόματα. Sic Isocr. in Busir. ἀδελφὰ τῶν εἰρημένων. Et cum dat. Basil. ἀδελφὰ τούτοις.

Ἀδελφὴ, soror germana. ὁμομητρία ἀδελφὴ, soror ex eadem matre Aristoph. in Nubibus. ¶ Item similis, congrua. plato epist. 7. πρόφασιν ἀδελφὴν τῆς πρόσθεν.

Ἀδελφότης, ητος, ἡ fraternitas. Apud Ecclesiast. scriptores.

Ἀδελφικὸς, fraternus. Chrysost.

Ἀδελφικῶς, fraternè. Ioseph.

Ἀδελφίζω, F. ίσω, fratrem meum appello. fratris appellatione voco, fratrem esse dico. Isocr. in Æginetico, ὥστε νῦν ἀδελφίζειν αὐτὸν ἐπιχειρήσειν. ¶ Ἀδελφίζεσθαι est etiam οἰκειοῦσθαι, apud Hippocr. vt Gal. & Erot. exp.

Ἀδελφιξις, fraterna communio & societas, qualis est fratrum: seu fraternitas, germanitas. apud Hippocr.

Ἀδελφειός, ȣ, ὁ. poëtis idem quod ἀδελφός. Il. β. κατὰ θυμὸν ἀδελφεόν. Vtitur & Herod. Dicitur & ἀδελφιὸς ab iisdem, Ἀδελφεοκτόνος [illegible]

Ἀδ[illegible], diminut. fraterculus, apud Aristoph. in Nub.

Ἀδελφιδοῦς, ȣ, ὁ, nepos ex fratre vel sorore: aut sororis filius, inquit Poll. Exponitur à Suida, ἀνεψιὸς. Plut. in Publ. πρὸς θεῖον ἀδελφιδῶν ἐξέγιστα κατηγορεῖν. fit per contractionem ex ἀδελφιδέος, vt docet Etym. Legitur autem ἀδελφιδέος, apud Herodot. lib. 6.

Ἀδελφιδῆ, neptis ex fratre vel sorore.

Composita.

Ἀνάδελφος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, fratre carens seu fratribus. Xen.

Ἀνδραδελφος, leuir, mariti frater.

Ἀντάδελφος qui est loco fratris, vicem præstans fratris.

Αὐτάδελφος frater germanus, frater ex vtroque parente. Soph.

Ἐξάδελφος, patruelis. Pro quo ab Atticis ἀνεψιὸς dici scribit Phrynicus Ἐξαδέλφη, ἡ θυγάτηρ τοῦ θείου, ἢ τῆς θείας, in Fand.

Δυσεξάδελφοι dicti filij τοῦ ἐξαδέλφου. Bud.

Μητράδελφος, matris frater, auunculus.

Μισάδελφος, fratris seu fratrum osor.

Μισαδελφία, fratris seu fratrum odium. Plut.

Πατράδελφος, patris frater, patruus.

Συνάδελφος, qui fratrem seu fratres habet. cui opponitur ἀνάδελφος, apud Xenoph.

Φιλάδελφος, fratris seu fratrum amans. Φιλαδελφία amor erga fratrem, fraterna charitas, animus in fratrem seu fratres propensus. Plut. Apud Christianos sic vocatur amor quo sese prosequuntur ceu fratres. Greg.

Ψευδάδελφος falsus frater. qui fraternitatem Christianam mentitur, 2. Cor. 11. & Gal. 2.

ἉΔΕΩ, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, placeo. Item gratificor. Il. γ. Ὡς ὄφελον θάνατός μοι ἁδεῖν κακός. Et apud Hipponact. ἅδηκε δ' ἡ βουλή. placuit cõsilium. Et Herodot. in Therps. καὶ ποιέων ταῦτα Σπαρτιήτῃσι ἁδήσεις, i. & hęc faciẽs Spartanis gratificaberis, à Spartanis gratiam inibis. Idem & pro, assentior, in Calliope, ἐγὼ δὲ ὦν τούτου ἕνεκα μήτε Αἰγινήτῃσι ἅδοιμι, μήτε τοῖσι ταῦτα ἀρέσκει). Vbi obseruandum ἅδοιμι tanquam ab ἅδω barytono. ¶ At ἀδέω cum tenui vide in Ἄδω.

* Formatur ex ἥδω, (i. delecto) cuius fut. 2. ἁδῶ, inquit Eust.

Ἅδος, ȣ, ὁ, lætitia, gaudium. εὐφροσύνη, inquit Etym. Ab eodem exp. & ἀρέσκεια.

Ἁδοσύνη, ἡ, voluptas. Hesych.

Ἁνδάνω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Αὐθάδης, (comp.) εος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. sibi placens) arrogans, superbus. De eo propriè dicitur qui sibi placet, sibi plaudit, sibi est pulcher, (vt quidam dixit) sic vt cæteros omnes præ se contemnat. Exp. & peruicax. Sic dicitur quasi αὐτοάδης, id est, αὑτῷ ἁδῶν, ex eo quòd sibi placeat, & quidem ita vt etiam congressus aliorum vitet & cum nemine commercium habeat, vt scribit Aristot. eth. lib. 1.

Αὐθαδῶς, arroganter, superbè.

Αὐθάδεια & αὐθαδία, ἡ, arrogantia, superbia, peruicacia. Plat. in epist. ἡ αὐθάδεια ἐρημίᾳ ξύνοικος. ¶ Opponitur comitati à Theophr. inquit Bud.

Αὐθαδιάζομαι. arroganter me gero, superbè me gero pertinaci superbia vtor & contumacia, vt qui supplicare iudicibus non sustinet, Plat. in Apol.

Αὐθαδίζομαι, apud Greg. exp. pertinaciter resisto.

Αὐθάδισμα, τὸ, arrogantia: vel potius arrogans dictum seu factum. Æschil. in Prom.

Composita.

Ἀπαυθαδιάζομαι, idem quod αὐθαδιάζομαι. Plat.

Ἐπαυθαδίζομαι, idem quod αὐθαδίζομαι.

Περιαυθαδίζομαι, idem. apud Suid.

Ὑπαυθαδίζομαι, q. d. subarroganter me gero.

ἈΔΗΜΟΝΕΩ, ῶ, F. ήσω, grauissimè angor & præ mœrore cõcido animo, penè exanimor ac deficio præ dolore. Eust. deducit à nomine ἄδην, (i. sacietas) vt sit, quasi nimia dolorũ sacietate fatisco. Item terreor, terrefio, paucsco, Xen. Hell. 4. dixit ἀδημονῆσαι τὰς ψυχάς. Et Matth. 26. c. de Christo dixit, ἤρξατο λυπεῖσθαι καὶ ἀδημονεῖν. ¶ Quidã exp. sum externus & extra populi cõsortium viuo, tãquam sit compositum ex α & δῆμος.

Ἀδημονία, ἡ anxietas animi, mœror ingens & tristitia. vt ἀδημονία ψυχῆς, Plut. in Numa. æger animus.

Ἀδημονιάω, ῶ, idem quod ἀδημονέω seu ἀδημονίᾳ κατέχομαι. Hesych.

ἌΔΗΝ & Ἄδδην, (aduerb.) affatim, abundè, largiter. Ponitur interdum absolutè, vt Il. ε. Ἀνδρῶν εἰλομένων εἰωθότες ἄδδημεναι ἄδδην. Sic & in prosa sæpe. Interdum cum genit. vt Il. τ. ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο. Et Plato in Charmide. τούτων ἄδην ἔχομεν, de iis satis supérque. Sic dicitur & ἄδην ἔχειν τοῦ φαγεῖν. Ab Hesych. exp. etiam ἀθρόως & ἀδεῶς.

* Etymologistes deriuat ab aduerbio Δήν, quod signif. diu: vt præfixo α congregandi significationem habente, & cum pleonasmo literæ δ fiat ἄδδην. Eustathius vult ἄδην significare propriè ad satietatem vsque: & cognationem habere cum verbo ἀδέω ac nomine ἄδος tenui spiritu notatis, existimat vnde & simplici δ scribi mauult sicut ἀδινὸς ab eo deductum. Alicubi etiam dicit, fortasse ab ἀδέω deriuatum esse ἄδην. Idem annotat geminari δ propter metrum. Alio loco idem refert ἄδην esse Atticam vocem, pro Δαψιλῶς. Reperitur etiam aspirata prima huius aduerbij litera.

Ἀδέω. ἄδος, Ἄδω Ἀδινὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ἈΔΗΝ, ένος, ὁ, glandula: pars corporis simplex, spongiæ modo mollis, rara & friabilis Autori definit. med. est συστροφή τις ξηρὰ καὶ σαρκώδης. Vide & Alex. Aphr. Probl. 12. l. 12. & Poll. l. 2.

Ἀδενώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, glandulosus. vt ἀδενώδης σάρξ, apud Gal.

Ἄδης. vide in Ἅιδης.

ἉΔΙΝΟΣ, ȣ, ὁ, confertus, densus, multus, frequẽs. vt Il. β. μελισσάων ἀδινάων. Et ibidem, μυιάων ἀδινάων. * Etym. ait esse ab ἀδην significante ἀδιαλείπτως, i. semper, vnde ἀδινὸς pro ἀδιάλειπτος, i. continuus & intermissionem non habens. ¶ Ἀδινὸς, λόγος. Il. ψ. confertim veniens gemitus. Ἀδινὸν κῆρ, Od. τ. Hesychius vult esse animum qui assiduè contristatur. Ἀδινὰ δάκρυα, Apoll. Arg. 3. confertæ & densæ lachrymę vel miserabiles lachrymæ. ¶ Ἀδινὰ μῆλα, Od. α. ab Etym. exp. oues non magnæ. à Didymo exp. graciles. ¶ Etymol. ἀδινὸν vult significare etiam ἁπαλὸν, i. molle.

Ἀδινῶς, confertim, vnde comparat. ἀδινώτερον. Od. π. ¶ Eustath. vult significare etiam ἠρέμα. Il. τ. ἀδινῶς ἀνενείκατο. vbi tamen quidam exp. confertum & miserabiliter.

Ἀδμωλία &c. vide in Ἴσημι.

ἈΔΡΑΧΝΗ, ἡ, adrachne: arbor quædam, de qua Plin. lib. 13. ca. 22. & Theophr. hist. pl. libro 1. cap. 7. & lib. 3. cap. 16. & lib. 4. cap. 4.

ἉΔΡΟΣ, ȣ, ὁ, à Suida & Hesychio exp. multus, magnus, abundans, opulentus, crassus. Apud Herodotum lib. 1. καρπὸς ἁδρὸς. exp. fruges adultæ. ἁδρὸν δένδρον, apud Diosc. lib. 1. crassa arbor, dura arbor, speciosa & fortis. Apud Plutar. opponitur μικροτέρῳ, in Lycurgo, ὅπως αὐτοὶ δὲ τοῖς μὲν ἁδροῖς ξύλα φέρειν, τοῖς δὲ μικροτέροις λάχανα. Et apud Athenæum copulantur μέγας & ἁδρὸς, lib. 6. Idem Plutarchus in Solone πῦρ ἁδρὸν appellat ignem validum. Apud Aristophanem ἁδρὸς πόλεμος, magnum bellum. i. acre seu vehemens. Ἁδρότερος explicatur etiam habitior. & ἁδρότερον διαιτᾶν liberalius & largiùs cibare, apud Gal. * Etymol. exp. χονδρὸς, deriuans ab ἅδω, delecto. nam (inquit) ἡδόμεθα τοῖς μεγάλοις καὶ χονδροῖς, delectamur magnis & χονδροῖς. ¶ Metaphoricè transfertur ad res ad animum pertinentes. Athen. 6. μέγας καὶ ἁδρὸς τὴν ψυχήν. Isocr. in Panath. τοῖς ἁδροτέροις αὐτῶν καὶ πολὺ βελτίοσιν εἶναι δοκοῦσι. χαρακτὴρ ἁδρὸς, character vber, Gell. interpr.

Ἁδρότης, ητος, ἡ, magnitudo, robur, proceritas. Exp. & crassitudo, abundantia Hom.

Ἁδροσύνη, ἡ idem, *sed magis poeticum*. Hesiod. in Erg.

Ἁδρύνω. F. υνῶ, crassum reddo, in iustam magnitudinem vel crassitudinem adduco. Theophr. de causis pl. 4 ἁδρύνει τοὺς ὄγκους, exp. crassiores reddit. Aliquando neutraliter ponitur pro ἁδρύνομαι, apud eundem.

Ἁδρύνομαι, crassesco, crassus fio. iustã crassitudinem aut magnitudinem acquiro, aut ad iustam crassitudinem peruenio. turgesco, grandesco, Herod. lib. 1. Ἐξαδρύνεσθαι [comp.] [illegible]

fectam venire granditatem seu maturitatem. Hippocr.

Ἄδρυνσις τεως, ἡ, crassatio, maturitas, perfectio fructuum. apud Aristot. & Theophr.

Ἀδρύνω, ῶ, F. ύσω, ad maturitatem vigorémque perduco.

Ἀδρύνομαι, ῦμαι, ad maturitatem peruenio, adolesco. Plat. Pol. 6. τῶν δὲ σωμάτων ἐν ὥρᾳ βλαστάνει τε καὶ ἁδρύνεται.

Ἀδρόω, ῶ, F. ώσω, idem quod ἁδρύνω. Nonnunquam & neutraliter ponitur, sicut ἁδρύνω. vnde ἁδρικός, adultus, apud Diosc. l. 2.

Ἄδρωσις, εως, ἡ, maturitas, apud Basil.

ΑΔΩ, F. ἄσω, satio, expleo. Il. ε. αἵματος ἆσαι Ἄρηα. Et Il. ε. Οὐ ψεῦ ἄσαιμι προταμών, καὶ οἶνον ἐπισχών. In pass. voce idem significat, Il. τ. Μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος Ἄσασθαι φίλον ἦτορ. Nicand. in Alexiph. Ἆσαι δ' ἠπεδανοῖο μυοκτόνου ἄρσενος ἄσθλιον, i. κόρεσον. schol. At ᾄδω cum α diphthongo impropria, vide in Ἀείδω. * Dictum quasi ἀνδω per contractionem, ex adiectiuo ἡδύς. Vide & ἀδέω, infrà.

Ἄση, ης, ἡ, fastidium, (*quod sæpe cõsequitur satietatem*) itẽ nausea. Dioscor. ἀνορεξίαν ἰᾶται καὶ στομάχου ἄσην πραΰνουσι. De animi etiam molestia dicitur apud Platonem, λύπας καὶ ἄσας παρέχει. Volunt quidã esse idẽ quod Hippocr. ἀλυσμὸς καὶ ἀλύκη.

Ἀσηρός, ᾶ, ὁ, fastidium afferens, molestus. Ἀσηρῶς, molestè.

Ἀσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fastidio & nausea laborans. ex repletione cibum fastidiens. Gal. in Præd. Hippocr. ὀπτῶς μὲν γινομένων ἀσωδῶν τῶν καμνόντων, &c. Et ἀσώδεις διαθέσεις, nauseosæ affectiones, vt quidam exponunt. Nauseosa etiam res ἀσώδης dicitur, vt κρόμμυον ἀσῶδες, apud Diosc.

Ἀσάομαι, ῶμαι, F. ήσομαι, nauseo, fastidio, laboro. vnde ἀσᾶται apud Hipp. Gal. ἐν ταῖς γλώσσαις exponit πυροῦται. item προσκόρως καὶ ἐπαχθῶς διατίθεται. Et ἀσώμενοι idem quod ἀσώδεις. Gal. li. 7. κατὰ τόπ. Ποιεῖ πρὸς τοὺς ἀσωμένους. Dicitur etiam de animi molestia. vnde apud Herod. ἀσηθεὶν τὴν ψυχήν.

Ἄδος ἔος, τό, (vel Ἄδος. ἄδου, ὁ, iuxta Etym.) satietas, defatigatio (*qua est laboris velut satietas*) tædium satietatem sequens, id est, fastidium. Il. λ. de lignatore, ἐπεί τ' ἐκορέσατο θυμὸν Τάμνων δένδρεα μακρά, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν. Eustathius deducit à verbo ἀδέω quod dici fertur pro ἀηδέω. alij contrà à nomine deriuatum esse verbum existimarunt. Nonnulli verò ab ἄδην quidam & ab ἀδέω. ¶ Ab Hesychio exponitur quoque ὄξος, i. acetum, citante Dinolochum.

Ἀδινός, ᾶ, ὁ, abundans, largus, satietatem adducens. Aff. ex Sophrone.

Ἄδην, abundè. Vide suo loco.

Ἀδέω, (tenuato α) F. ήσω, tædio afficior. *propriè pro defatigatione*. Il. κ. Μή τοι μὲν καμάτῳ ἀδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ, labore fatigati & in somnia. Od. α. μὴ ξεῖνος ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ Δειπνῷ ἀδήσειεν. i. ἀηδισθῇ. Vult enim Eust. ἀδέω per crasin factum esse ex ἀηδέω. Quidam ab ἄδην deduxerunt. Nam ἀδηκότες, Hesychio sunt ἄδην ἔχοντες καὶ πεπληρωμένοι. Dicitur & ἀδδηκότες pro ἀδηκότες. vt Il. καμάτῳ ἀδδηκότες. At Ἁδέω cum aspero, vide suo loco.

Ἀδημονέω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἆτος, ου, ὁ καὶ ἡ, insatiabilis: per crasin pro ἄατος, ex α priuat. & ἆσαι. Iliad. ε. τέως ἔβραχ' Ἄρης ἆτος πολέμοιο. At ἄχλος vide in Ἀάω.

ΑΕΘΛΟΣ, ου, ὁ, certamen. Herod. 1. ἐπιτελέσαντων δὲ τῶν Περσέων τὸν προκείμενον ἄεθλον. Od. θ. Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοις. Etym. ait significare etiam locum certaminis. ¶ Item labor. vt ἄεθλοι Vlyssis. Od. λ. Vbi Eustathius ait ἄεθλους appellari quasi οὓς οὐκ ἄν τις ἐθέλοι, quos quis nolit. vt sit ex α priuatiuo & verbo ἐθέλειν. At Etym. ἄεθλον (*in neutro genere pro præmio certaminis*) vult ex ἐθέλειν esse compositum & α epitatico: vt sit quasi quod quis valde velit & cupiat, τὸ πάνυ ἐθελητόν. Idem dicit à τλῶ (*tolero*) factum esse τλόν, & α præfixo ἄτλον. mutato τ in θ, ἄθλον.

Ἄεθλον, ου, τό, præmium certaminis de quo reportata est victoria. Il. ψ. Νηῶν ἔκφερ' ἄεθλα λέβητάς τε τρίποδάς τε. Theocr. Idyl. η. Χρήσδεις δὴ ὦν ἐσιδεῖν; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον; ¶ Item ἄεθλα pro ἄεθλοι, i. labores. vt in Anth. Epigr. Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης.

Ἀεθλοσύνη, ης, ἡ, certamen, certatio. Item κακοπάθεια, miseria. ab Hesychio exp. ἀγωνία.

Ἀέθλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, præmium reportans, ἀθλοφόρος. de homine & de equo dicitur. Callim. Potest & ἀέθλιος ἵππος intelligi simpliciter ἀγωνιστής, certator equus, aptus ad certamen.

Ἀέθλιον, ου, idem quod ἄεθλον, certaminis præmium. Il. χ. ἅτε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν.

Ἀεθλεύω F. σω, certo, dimico, pugno. Iliad. δ. Ἀλλ' ἐγὼ ἀεθλεύων προκαλίζετο. ¶ Item, mala perfero, mala tolero, malis exerceor. Il. ω. Ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου.

Ἀεθλητήρ, ῆρος, ὁ, certator, ἀθλητής in prosa.

Ἀεθλέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, idem quod ἀεθλεύω. Herodot. 1. συνεχέως αἰεὶ κακῶς ἀέθλεον πρὸς τοὺς Τεγεήτας.

Ἀεθλητήρ ῆρος ὁ idem quod ἀεθλευτήρ. Ἀεθλητής, idem.

Ἄθλος, ου, ὁ, certamen idem in oratione soluta, quod in carmine ἄεθλος, ex quo etiam fit, crasi literarum α & ε. Ἄθλοι Πυθικοί, Soph. in Electra: certamina Pythica. Ἄθλοι Ἡρακλέους, Herculis labores, apud Isocr. Dicitur & de quouis labore seu laborioso negotio. vt Plut. in Cam. οὐδὲ ὑπέστη τὸν ἄθλον ἑκουσίως.

Ἄθλον, ου, τό, certaminis præmium, *quod victori datur*. idem quod νικητήριον apud Xen. Hell. δ. Vsurpatur & pro cuiusuis egregij facinoris præmio. Thuc. l. 2. οἱ δὲ ἀγαθοὶ τιμῶνται τοῖς προσήκουσιν ἄθλοις ἀρετῆς. In malam partem etiam vsurpatur pro mercede alicuius sceleris, i. pœna. apud Lysiam. Item pro ἄθλος, i. labor, ærumna, in Epigr.

Ἀθλεύω, certo, certamen ineo: (vt ἀεθλεύω.) apud Apoll. lib. 1. Aliquãdo significat κακοπαθῶ, i. mala tolero, exerceor malis.

Ἀθλέω. F. ήσω, P. ηκα, idẽ in prosa quod ἀεθλέω in carmine.

Ἄθλημα, τό, certatio, certamen. Aliquando ipsum certamen athleticum quod certatur. Plut. in symp. Aliquando ipsa certandi actio, i. ἄθλησις.

Ἄθλησις, ipsa certandi actio, certatio athletarum, siue exercitatio athletica. Aliquando & de quauis certatione siue exercitatione, *pro* ἄσκησις.

Ἀθλητής, οῦ, ὁ, certator, athleta. propriè certator gymnicus, inquit Poll. ¶ Item qui in quolibet certaminis genere exercitatus est. vt ἀθλητὴς πολέμων, apud Suid.

Ἀθλητήρ, ῆρος, ὁ, idem. *sed poeticum est*.

Ἀθλητικός, οῦ, ὁ, athleticus, ad athletas pertinens. athletis conueniens. vt ἀθλητικοὶ ἀγῶνες, apud Plut. ¶ Ἀθλητικὴ ἕξις, athletica corporis habitudo, i. firma, Aristot. Pol. 8.

Ἀθλητικῶς, athleticè, athletarum more. Plut. in Apophth.

Ἄθλιος, ου, ὁ, miser, ærumnosus, malis exercitus. vt ἄθλιος ὁ Ἀρχέλαος, apud Plat. Apud Isocr. ad Nic. copulantur ἀθλιώτατος & δυστυχέστατος. Ἀθλίως, miserè, ærumnosè. vt ἀθλίως διάκειμαι, miserè me habeo, Dem. Ἀθλιότης, ητος, ἡ, miseria, ærumna.

Composita.

Ἀνάθλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, imbellis, certaminibus inhabilis.

Ἀείσταθλος, præstantissimus in certaminibus, in Epigr.

Διαθλέω, ῶ, certo, concerto Hesych. cum accus.

Ἔπαθλον, ου, τό, idem quod ἄθλον, præmium certaminis. Et generaliter pro quouis præmio seu mercede. Herodot. lib. 1.

Εὔαθλος, strenuè certans. Pind.

Καταθλέω, ῶ, athleticis certaminibus aut exercitationibus operam do, aut me exerceo. Plut. de liber. educ. ἐν ἀκοντισμοῖς αὐτοὺς καταθλοῦντες, iaculandi perita inter se certantes.

Πάνταθλος, omnium certaminum peritus.

Πανάθλιος, omnino miser, miserrimus. Soph. in Philoct. Et in fœm. παναθλία Eurip.

Πένταθλον siue πένταθλον, quinquertiũ. quinq; certamina. πυγμή, δρόμος, ἅλμα, δίσκος, πάλη. Herod. πένταθλον ἐπασκήσας.

Πένταθλος, siue Πένταθλος, ου ὁ, quinquertio. qui illis quinq; certaminibus victor euasit. vel victor quinque gymnasticorum certaminibus. in Plut. Item qui se illis quinque certaminibus exercet. Pausan. Eliακῶν 2. ¶ Metaphoricè apud Laërt. in Democr. ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ πένταθλος, qui omnes philosophiæ partes complexus est. B.

Πενταθλέω, ῶ, quinque certaminibus me exerceo, quinque generibus certaminum gero. Paus. Eliακῶν 2.

Πολύαθλος, qui multa vicit certamina.

Συνάεθλος, certaminis socius. certaminis adiutor.

Συναθλέω ῶ simul certo sum particeps certaminis aut adiutor. Ex Chrysost. de sacerd.

Τετράθλιος, ter miser, miserrimus, infelicissimus. Luc. in Sõ.

Φιλάεθλος, amans certaminum aut etiam laborum.

ΑΕΙ, *aduerb.* semper, perpetuò. Demosth. contra Midiam, ἀεὶ καὶ πανταχοῦ θεοῖς ἐχθρὸν καὶ βδελυρόν. semper & vbiq. diis inuisum. ¶ Ponitur aliquando cũ articulo præpositiuo. vt ὁ ἀεὶ χρόνος, sub. ὤν, æternum tempus. Sic οἱ ἀεὶ ὄντες θεοί, immortales dij. apud Xen. ¶ Nonnunquam dicitur ἀείποτε *pro* ἀεί, apud Thuc. Dicitur & ἐς ἀεὶ itidẽ pro ἀεί, & *aliquando pro*, in perpetuum. Scribitur & εἰσαεὶ coniunctim. ¶ Itẽ ἀεὶ *pro* συνεχῶς, sine vlla intermissione. Od. β. σὺ δ' αἰὲν ἔχειν πατρώϊα ἔργα. Dicitur ἀεὶ etiam de breui tempore, vt docet Suid. ex Hom. ἔχων κότον ἐμμενὲς αἰεί. Idem annotat & Eust. Il. ψ. & alibi. Sic & εἰσαεὶ apud Soph. τὸν εἰσαεὶ λυπήσεται χρόνον. ¶ In compositis interdum amittit ι, vt ἀέναος quod vide in Νάω. Apud Eurip. in Medæa, δὴ δ' ἀεὶ accipitur *pro* ἕως ἄρτι, hucusque.

Αἰεὶ apud poetas pro ἀεί, dicitur. Nonnulli tamẽ ἀεὶ ex αἰεὶ factũ esse contendunt, ι abiecto. Il. β. σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεί. Αἰὲν, idem apud poetas quod αἰεί. Il. α. θεοὶ αἰὲν ἐόντες.

Ἀΐδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, sempiternus, perpetuus, æternus. vt ἀΐδιος πόνος Hesiod. Et ἀΐδιος δόξα, immortalis gloria. Plut. in Pericle. ¶ Τὸ ἀΐδιον substantiuè ponitur *pro* æternitas. Hinc ἐξ ἀϊδίου, ab æterno, ab æuo, ἐς ἀΐδιον, in æternum, in æuum. Ab ἀεὶ deriuat. H. Steph. sicut à semper fit sempiternus.

Ἀϊδίως, sempiternè, in perpetuum.

Ἀϊδιότης, ητος, ἡ, æternitas, perpetuitas. vt apud Aristot. 2. de mundo, ἀϊδιότης τῆς ψυχῆς, æternitas animæ.

Συναΐδιος, (*comp.*) coæternus, vnà æternus: vt Christus à theologis dicitur Patri συναΐδιος.

ΑΕΙΔΩ,

Α'ΕΙ'ΔΩ. F. σω, P. κα. cano, canto, carmine celebro, apud poëtas: ex quo fecerunt scriptores prosæ ᾄδω. Interdum sine casu: vt Odyss. θ. ὅππη θυμὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν. Sæpe cum accusatiuo: vt Il. initio, Μῆνιν ἄειδε θεά. Et cum accusatiuo personæ. Theocrit. Id. in Char. Μοῖσαι μὲν θεαί ἐντι, θεοὺς θεαὶ ἀείδοντι. Itē cum dat. vt ἀείδω σοι, cano tibi, id est, in tuā gratiam: Odysseæ χ. ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀείδω. Propriè dicitur de poëtis, vt de oratoribus λέγειν.* Fit ex α epitatico & verbo εἴδω, cognosco: quòd rerum multarū cognitio poëtis tribueretur.

Α'εισμα τό, idem quod ᾆσμα, cantilena seu canticum. vt εἰκαιὸν ἄεισμα apud Greg.

Α'οιδὴ cantio, cantilena, carmen. vt ἀοιδὴ νεωτάτη, Od. α. Et ἀοιδῆς ὀπισσάμενος, Od. φ. ¶ Exp. & fama. Od. γ. καί οἱ Α'χαιοὶ οἴσουσι κλέος εὐρὺ καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδήν. Et Od. ω. coniungit ἀοιδὴν & φήμην.

Α'οιδὸς οῦ ὁ cantor. Homer. & Hesiod. ¶ Item poëta. Apoll. Argon. 1. οἱ πρότερον ἀοιδοί antiqui poëtæ. ¶ Item adiect. οῦ, ὁ καὶ ἡ, canorus. Callim. Μουσέων ὄρνιθες ἀοιδότατοι. Item celeber, magni nominis, idem quod ἀοίδιμος. vt ἀοιδοτάτη πόλις, in Epig. vrbs decantatissima.

Α'οιδοσύνη ἡ, idem quod ἀοιδή.

Α'οίδιμος, ου, ὁ καὶ ἡ. decantatus, carminibus celebratus vel celeber. Et generaliter pro eo qui quouis modo celebratur, & cuius clarum est nomen. Tam de re quàm de persona dicitur. apud Plut. ἀοιδιμώτατον ἔργον. ¶ Apud Hom. in malam etiam partem vsurpatur, vt & famosus & nobilis apud Lat. Il. ζ. Α'νθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι, i. famosi.

Α'οιδιάω, ῶ. idem quod ἀείδω. Od. κ. Καλὸν ἀοιδιάει.

Α'ίδω, idem quod ἀείδω seu ᾄδω. Annotat Hesych. Atticos peculiariter de gallinaceis dicere.

Α'ίδω (cum ι) F. ᾄσω & ᾄσομαι, P. ᾖκα, idem quod ἀείδω, & ex eo factum vnde & α habet subscriptum ᾄδω, cano, canto. ᾄδειν πρὸς αὐλόν, canere ad tibiam, apud Athen. lib. 4. ¶ Item cum accus. nonnunquam pro. cano, interdum pro, decanto, celebro. ᾄδειν τὰ ἐλεγεῖα apud Dem. Sic ᾄδειν ἐγκώμιον, Aristophan. in Nub. canere carmen de laudibus alicuius. Pro. celebro in passiua præsertim voce ponitur. vt Luc. in Somn. ὁρᾷς τὸν Σωκράτην ὡς παρὰ πάντων ᾄδεται. Propriè autem ᾄδεσθαι dicitur quod versibus decantatur.

Α'ῖσμα τό, canticum, cantio, cantilena, carmen. vt ᾆσμα ἐρωτικόν, Luc. & ᾄδειν ᾆσμα, Plut.

Α'σμάτιον, τό, cantiuncula. Α'σμὸς, οῦ ὁ, idem quod ᾆσμα. Poll. lib. 4. cap. 9.

Ω'δὴ ῆς, idem quod ᾆσμα. Xen. Pæd. 1. δὲ ὁ σ... ἔχων καὶ ἐν λόγω καὶ ἐν ᾠδῇ.

Ω'δὸς, οῦ ὁ, cantor. Plat. Sic etiam dicebatur poculum quod pro scolio (*id est cantilenæ genus*) dabatur apud Athen.

Ω'δικὸς, οῦ ὁ, canorus. vt ᾠδικώτερος τῶν κύκνων, apud Luc. ¶ Item cantandi peritus musices peritus, Athen. 12. Ω'δικῶς, canorè, Aristot.

Ω'δεῖον, ου τό. q. d. cantilenarium. Locus (inquit Hesych.) in quo rhapsodorum commissiones fiebant, item citharœdorum priusquam theatrum esset constructum. Vel locus (vt alij exponunt) formam theatri habens, in quo solent poëtæ sua poëmata recitare antequam in theatro recitent. Vide Suidam, & schol. Aristoph. in Vesp.

Α'ηδών, &c. quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Α'ντᾴδω, contrà cano, occino. Capitur etiam pro, compono carmen aduersus aliquem, apud Luc. teste Budæo.

Α'ντῳδὴ, cantus quo alteri occinitur, cantus alteri respondens. Apud Comicos sic vocatur ἀντιστροφή, inquit Suid.

Α'ντῳδὸς qui cantu mutuò respondet, qui occinit. Suidas ex Epigr.

Α'πᾴδω, in cantu discrepo, dissono, sum absonus. Interdum sine casu. vt apud Aristot. in Problem. Interdum cum dat. vt Plat. de leg. lib. 7. δεῖ γὰρ ὅλη τῇ ἁρμονίᾳ ἀπᾴδειν. ¶ Et metaph. pro discrepo, dissentio, itidem cum dat. apud Dionys. Areop. Et cum genit. apud Iustin. Mart. Τῆς Ο'ρφέως ἀπᾴδει ποιήσεως, ab Orphei poësi discrepat. Et cum πρὸς, vt Plutar. ἀπᾴδουσαν πρὸς τὴν καθεστῶσαν πολιτείαν ὥσπερ ἁρμονίαν. Et sine casu apud Luc. ἐν εἰκόσι ἀπᾴδων pro, abhorrens.

Α'πῳδὸς οῦ ὁ καὶ ἡ, absonus, dissonus. Item abhorrens. Item non placens. Ille & qui malum sonum edit.

Α'πᾳδέω, ῶ, idem quod ἀπᾴδω.

Διᾴδω, itidem pro ἀπᾴδω, dissono. vt Heracl. apud Arist. συνάψειας συμφερόμενον καὶ διαφερόμενον, συνᾷδον καὶ διᾷδον.

Ε'ξᾴδω, excanto, i. incantatione libero, carmine obligatum alio carmine soluo. *Cui signif. opponitur* ἐπᾴδω. Item incantationibus siue cantibus eiicio aut expello. Luc. Item percanto, decanto. Plut. in Symp.

Ε'πᾴδω poëticè & ἐπᾴδω in prosa, accino. Cū dat. Xen. ... αἱ Σειρῆνες ἐπῇδον τῷ Ο'δυσσεῖ, ... Ο'μήρῳ. Et apud eundem, ἐπᾴδειν ἐπᾴδειν τινί. ¶ Item incanto. Chrysost. ... ἐπᾴδουσι τὰς ἀκοάς. ¶ Ε'πᾴδω σοι τοῦτο, inculco tibi hoc, Plat. Item admoneo frequenter & instò adhortando.

Ε'πᾴδομαι, incantator, carmine illicior. Et pro actiuo, vt ἐπᾴσομαι ὑμῖν, apud Luc.

Ε'πᾷσμα pro ἐπῳδὴ, incantamentum. Greg. Vocantur item ἐπάσματα, cantilenæ quales pueris nutrices canunt, vt vulgò annotatur.

Ε'παοιδὴ & ἐπαοιδία apud poëtas, & ἐπῳδὴ in prosa, incantatio, Cic. cantio, & Gell. incentio, incantamentum, carmen ad amoliendum aliquid noxium, vel *simpl.* carmen. Od. τ. ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν ἔσχεθον. Polyb. apud Suid. πάσας ἐπῳδὰς καὶ γοητείας καὶ ... πεῖραν ἐλάμβανον. ¶ Item versus intercalaris, qui & ἐπιμελῴδημα, & προᾴσμα, vt scribit schol. Theocrit.

Ε'πῴδιον, quod odæ accinitur. vulgò versiculum vocant, Bud. annot. in epist.

Ε'πῳδὸς, incantator. Eurip. in Hippol. Α'ρ' οὐκ ἐπῳδὸς καὶ γόης πέφυχ' ὅδε; Item Lyrici carminis pars. apud Pind. inquit Bud. Ε'πῳδῶν librum veteres grammatici ad Horatio appellatum putant, quòd singulis longioribus versibus singuli breuiores accinantur, qui ἐπῳδοὶ vocantur. Docent enim carminis vnum genus esse in quo versus ita inter se connexi sint, vt alter sine altero audiri non possit: quorum prior προῳδικός, i. præcinens: posterior ἐπῳδικός, quasi succinens vocatur: vt in elegiis hexameter est προῳδικός, pentameter ἐπῳδικός.

Decomp. Ε'ξεπᾴδειν, excantare, seu incantationibus permulcere & delinire. Sophocl. in Oed. Colon. Φίλων ἐπῳδαῖς ἐξεπᾴδεται.

Κατεπᾴδω, incantato. Plat. in Gorg. καὶ κατεπᾴδοντές τε καὶ γοητεύοντες. Item mulceo vt incantatores solent, *sic tamen vt in bonam partem nonnunquam accipiatur.* vt apud Greg. κατεπᾴδειν λογισμοῖς, rationibus mulcere tanquam carminibus. Dicitur, & κατεπᾴδω σε, pro, cantu te oppugno, vel cantu expello, apud eundem Greg.

Συνεπᾴδω, simul incantato, vnà cum alio incanto. Et τῷ συνεπᾴδω, hoc simul accino.

Καταείδω, poëticè, & κατᾴδω in prosa, occino, cantu obstrepo. Eurip. Et pro, incantato, vt apud Herodot. καταείδειν ἀνέμους. Vide Bud.

Παραείδω. vt παραείδω σοι, cano apud te. Od. χ.

Παρῳδέω, ῶ. canticum vel carmen ad alterius imitationem compono. Parodias scribo. Laert. in Bione. ¶ Ab Hesych. exp. etiam χλευάζω.

Παρῳδὴ, canticum vel carmē ad alterius similitudinē compositum, apud Athen. lib. 14. Abusiuè etiam in versificationis ac sermonum imitatione seruatur. Vide Quint. lib. 9. cap. 2.

Παρῳδὸς, parodiarum scriptor. vt Sopater apud Athen.

Παρῳδία, idem quod παρῳδὴ vnde παρῳδιῶν ποιηταί, Athen. li. 15. Est (inquit Camer.) quum alterius poetæ versus iocosè in aliud argumentum transferuntur. Est etiam παρῳδία Hermogeni, quum quis vbi partem aliquam versus protulit, reliquum à se (*id est, de suo*) oratione soluta eloquitur.

Παρῳδικὸς, *adiect.* ad parodiam pertinens, parodiæ formam habens.

Περιᾴδω, circunquaque cano q. circuncino. Plut. κωνώπων χορῷ περιᾳδόμενον, culicum turba perstrepens.

Περίασις q. d. circuncentus, vel circunsonantia. Plut.

Περιῳδὸς, exp. ὁ κύκλῳ ᾠδή, ab Hesych. & Suid.

Περιᾳδίζω, incantamentis & magica arte circumuenio & obtundo. Bud. ex Luc.

Προᾴδω, vnde προᾴσμα, τὸ præcentio, *hoc est*, cantus præludium, id quod cantui præmittitur, quod in tibiarum inflatione προαύλιον dicitur, in citharæ pulsatione προανάκρουσις & προκιθάρισμα.

Προῳδικὸς, vide suprà cum ἐπῳδός.

Προσᾴδω, accino, vt προσᾴδω ταῖς μούσαις, apud Aristoph.

Προσῳδὸς, qui musicis instrumentis accinit. Προσῳδὰ ὄργανα, Polluci instrumenta musica quæ pulsantur. quia solet illis vox accinere. ¶ Item consonus, congruens, non discrepans. quasi cantu congruens, vel cantum congruentem habens, Pro quo frequentius dicitur συνῳδός.

Προσῳδία, accentus, apud gramm. Modulatio quæ syllabis adhibetur. Vide Gell. ¶ Item cantus ad citharam, apud Critiam, teste Polluce.

Προσῳδιακὸς ad accentus pertinens. vt προσῳδιακοὶ κανόνες, apud gramm.

Προσόδιον, canticum quod diis canitur. A Suida exp. ὕμνος. Vide & προσόδιον in comp. ex εἶμι.

Συνᾴδω, concino, consono, consonum cantum edo. cui opponitur διᾴδω. Metaphoricè ponitur pro, consentio, astipulor. Cum dat. Aristot.

Συνῳδὸς, concinens, cōsonus, cantus socius. Luc. Apud Arist. Eth. 1. lib. Non absonus, congruus. Apud Aristoph. συνῳδὰ σοι φρονῶ pro. συνᾴδω σοι tibi astipulor.

Συνῳδία, concentus. Luc.

Υ'πᾴδω, succino. Apud Luc. ὑπᾴδειν & τερετίζειν copulantur.

Alia composita ex ᾠδὴ et ᾠδὸς sine præposit.

Ῥαψῳδοὶ dicti rhapsodi, vtpote quibus agnus proponeretur præmium recitationis versuum. Eust.

Αὐλῳδὸς, οῦ, ὁ, tibicen. Athen. lib. 14.

Αὐλῳδία tibiarum cantus.

Αὐλῳδικὸς,ad tibiarum cantum pertinens,vt αὐλῳδικὸς νόμος. Item tibiarum cantus peritus vt αὐλῳδικὸς ποιητής.

Θεσπιῳδὸς,& poëticè θεσπιαοιδὸς, vates fatidicus. Idem quod θέσπις ἀοιδὸς,apud Hom. Poetarum & vatum epith.

Θεσπιῳδέω,ῶ, vaticinor,oracula cano seu fundo. In Axiocho. οἱ ποιήμασι θειοτέροις, τὰ περὶ τὸν βίον θεσπιῳδοῦσιν, carminibus vitæ miserias canunt.

Θεσμῳδῶ leges & instituta sacra cano seu do. Areth.

Θρηνῳδὸς. qui carmen lugubre seu carmina lugubria canit. Et *peculiariter*,qui conductus plorat in funere,vt ait Horat. Alij θρηνῳδοὺς propriè dictos putant quos Hom. vocat ἀοιδοὺς θρήνων ἐξάρχους,qui lugubria carmina alijs præcinunt.

Θρηνῳδία lugubris cantus,lugubre carmen,lamentum.

Θρηνῳδέω,ῶ,lugubre carmen cano, lugeo deploro. Areth. in Apocal.

Κιθαρῳδὸς & κιθαραοιδὸς, οῦ,ὁ, citharœdus. qui cithara canit.vel qui citharam pulsans simul etiam voce accinit. Item qui citharа canendi peritus est. citharæ pulsandæ eique accinendi peritus.Aristoph.in Vesp.& Plut.

Κιθαρῳδία,ἡ citharœdica modulatio,citharæ cantus. Plut.

Κιθαρῳδικὸς,citharœdicus,Aristoph.in Ran. (Plut.

Κιθαρῳδέω ῶ,cithara cano. vel citharam pulso eique accino.

Κωμῳδὸς, q. d. ὁ κατὰ κώμας ᾄδων, qui per pagos cantat carmina, comœdus,comœdiæ actor. Alij tamen parum à κῶμος *seu* κωμάζω,partim à κῶμα deducunt.ἐπὶ ἐν ὑγρῷ κώματος ᾄδον.

Κωμῳδία, ἡ. comœdia vide Aristot.in li.de poet. scholiast. Aristoph.item Eustath.& Etym.nec non Donat. Suidas κωμῳδίας ait dici etiã ὕβρεις & διασυρμοὺς & ἐμπαίγματα, itidẽq. Eustath.tradit,κωμῳδίαν veteres definisse λοιδορίαν & διασυρμὰ.

Κωμῳδικὸς *pro*, comicus, ad comœdiam pertinens, aut comœdiæ conueniens.vt κωμῳδικὰ ἔπη,apud Aristoph.comica carmina. Κωμῳδικὰ παίγνια. Demetr.Phal. cõmediæ conuenientia. Ab Eust.exp.etiam ψογερός.

Κωμῳδέω, mordacibus dictis incesso, mordeo, noto, taxo, subsanno,irrideo. *Vt videlicet in vetere comœdia fiebat.* idem quod σκώπτω,cum quo etiam copulatur apud Aristoph.in Pluto.& apud Athen.Κωμῴδημα,τὸ.quod dicitur mordendi causa seu notandi aut subsannandi.Dicitur de omni ludicra musica & ridicula.Bud.

Decomp. Ἀνακωμῳδέω ῶ,comicè decanto vel dico:vel etiam comicè taxo.Basil.

Διακωμῳδέω,idem quod κωμῳδέω.

Ἐπικωμῳδῶ pro eodẽ vel etiã insuper irrideo.Plat.in Apol.

Παρακωμῳδεῖν , obiter perstringere & taxare seu aliquo modo taxare & perstringere, idque comico more.

Ὑποκωμῳδέω,ῶ, subrideo more comico,tacitè mordeo dicterio comico seu scommate.

Λυρῳδὸς & λυραοιδὸς,οῦ,ὁ,ἡ, ἡ lyricen.qui lyra canit. In Epigr.

Λυρῳδῶ,lyricè,seu more eorum qui lyra canunt.

Λυρῳδία, lyræ cantus,lyrica modulatio.

Μαγῳδὸς. Histrionum genus ad Comicum accedens. Athen. l. 14 Et μαγῳδία,ibidem.

Μελῳδὸς, cantor seu modulator carminum quæ mele vocantur. vel *generalius*, modulator. Luc.in Alcyone. A Cam.exp.etiam modorum artifex.

Μελῳδία,modulatio,item harmonia. apud Athen.

Μελῳδέω,ῶ modulor,cano cum modulatione qualis est carminum quæ μέλη vocantur.Athen.

Μελῳδητὸς,qui canitur cum modulatione. Plut.

Decomp Ἐμμελῳδέω,ῶ, modulando pronuntio,modis musicis mando.Greg.

Προσμελῳδέω,ῶ,admodulor.

Μονῳδὸς , poeta qui sub vna tantùm persona argumentum aliquod exponit. Lycophron in sua Alexandria. vnde μονῳδικὸν ποίημα,poema eo modo compositum.Item μονῳδοὶ qui soli cantant aliquid sine choro , vt Electra Sophoclea in luctu & dolore.

Μονῳδεῖν & Μονῳδία est quum vnus tantùm in scena canticum recitat & non totus simul chorus.Id quia in tragicis scenis fieri solebat ἐν τοῖς θρήνοις , factum inde est vt μονῳδεῖν vsurpatum fuerit pro θρηνεῖν,& μονῳδία *pro* θρῆνος, nænia, carmen funebre.

Παλινῳδέω ῶ. recanto. Pro quo dicitur *prouerbialiter*,palinodiã cano,retexo orationem. ¶ Item metaph.apud Luc. καὶ παλινῳδῶν πρὸς τὸ χεῖρον, de ijs quæ virtutibus ad vitia prolabuntur velut vitam bene actam retractantes vitijs se dedendo.

Παλινῳδία,recantatio vel cantus priori contrarius, inquit, Hesyc. Vel sententia priori contraria. ᾄδειν παλινῳδίαν, apud Suid.canere palinodiam. Apud Isocr.in Helenæ encomio παλινῳδία , vocatur Stesichori recantatio de vituperatione Helenæ,vel eius liber quo illa continebatur.

Ποικιλῳδὸς,ῶ,ὁ καὶ ἡ, vario modulamine canens, cantum variare peritus.ποικιλῳδὸς σφίγξ,Soph.

Ῥαψῳδὸς , carminum contextor & quasi consutor, qui ea poemata quæ rhapsodiæ appellantur , componit. Hoc nomine appellatur Hesiod. à Luciano.ὡς δὲ ὑμεῖς φατὲ,σὺ καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδός. Sphinx quoque appellata est ῥαψῳδὸς à Sophocle in Oedipo de tyranno. Frequentiùs *pro* rhapsodiarum recitatore. Budæus ῥαψῳδοὺς interpretatur carminis heroici recitatores,apud Plat.de republica 3. ὡς ῥαψῳδοί τε ἅμα καὶ ὑποκριταὶ εἶναι δύναν⟨ται⟩. Vocabantur ῥαψῳδοὶ etiam Ὁμηρισταὶ,vt scribit Athenæus lib.14.

Ῥαψῳδία,contextura carminum (*hexametrorum præsertim*) & quasi consarcinatio: de qua lege in Ῥαψῳδῶ, Arist. *de poetica*, καθάπερ Χαιρήμων ἐποίησεν ἱπποκένταυρον, μικτὴν ῥαψῳδίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων.idem Rhetoricῶν 8.καὶ γὰρ εἰς τὴν τραγικὴν καὶ ῥαψῳδίαν ὀψὲ παρῆλθεν. Sunt qui ῥαψῳδίαν propriè dictam putent Homeri poesin, in vnum quasi corpus consutam,quum antea eius membra diuulsa à quibusdam circulatoribus poetis recitarentur:(*&* *citatur ex Luciano* ῥαψῳδία τῆς Ἰλιάδος *ac testatur Eustathius veteres totam Homeri poesin eo nomine appellasse*) sed ita inscribuntur singuli eiũ libri.¶Est etiam inanis loquacitas. Vide Suid.& Hes.

Ῥαψῳδέω,ῶ,carmina contexo. & quasi consuo aut consarcino. παρὰ τὸ ῥάπτειν ᾠδάς,ad quod etymon alludens Pindarus rhapsodum vocauit ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδόν. ¶ Accipitur & *pro*,carminibus decãto siue celebro:propriè autem carminibus heroicis & quidem ita contextis, Aristoph. ῥαψῳδεῖν ἔπη τοὺς παιδαρίοις τοὺς ἀνδρείους ἐν τῷ πολέμῳ. Interdum etiam significat,carmine heroico perscribo, vel trado,vt apud Lucianum, ἐπεὶ οὖν μοι εἰ ἀληθῆ ἐστὶν ἅπερ Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος περὶ εἱμαρμένης ἐρραψῳδήκασιν.¶Frequentissimè vsurpatur *pro* rhapsodias recito , vel carmina recito alicuius poetæ, *ex eorum videlicet numero qui rhapsodi vocantur*. Isoc.in Panat. ῥαψῳδοῦντες τὰ ἐκείνων,de Homeri & aliorum poësi loquẽs. Et apud Luc. Alexander dicitur Ὅμηρον ῥαψῳδεῖν. Ipsimet quoque autores sua poemata ῥαψῳδεῖν dicuntur vt apud Platonem Homerus & Hesiod. Politicῶν 10.Lucianus autẽ quendam Homeri versus sermoni suo accommodantẽ ῥαψῳδεῖν itidem dicit,Inuenitur dictum & de recitatione scriptorũ historicorũ.vt apud Lucianum περὶ τοῦ ὅπως ... &c λοιπὸν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς ἡ συγγραφικὸς ... τὸ δεῖπνον τὰ αὐτῆς ῥαψῳδῶν,τότε,&c. ¶Item Ῥαψῳδεῖν, loquaciter aliquid recensere,oratione redundanti vti,apud Greg.in Epist.

Ῥαψῴδημα,mendacium,nugæ,Hesychio & Suidæ.

Decomp. Ἀπορραψῳδῶ,verba fundito,inaniter multa proloquor.Xen.Pæd.3

Ἐπιρραψῳδέω recito more eorũ qui ῥαψῳδοὶ appellãt.Luc.

Καταρραψῳδεῖν,nugari.

Ῥαβδῳδοὶ *pro* ῥαψῳδοὶ & ῥαβδῳδία *pro* ῥαψῳδία quidam scribendum putauerunt,quòd in componendis vel recitãdis rhapsodijs virgam lauri manu tenerent. Vide Eust. [Eust.

Στιχῳδοὶ,idem qui & ῥαβδῳδοὶ,per στίχον intelligẽdo ῥάβδον.

Τραγῳδὸς,qui cantando caprum meretur. Erat enim tragœdiæ præmium caper,qui τράγος dicitur. Nonnulli ex amurca *olei fæce* tragœdiam vocari maluerunt , ideoque primum vocatam fuisse τρυγῳδίαν. Extat libellus de tragœdia & comœdia,quẽ consule. Vide & Athen.lib.2.& Eustath.apud quos plura reperiuntur de etymo huius vocis. Porrò τραγῳδοὺς propriè aiunt nominari actores tragœdiarum. Vsurpatum reperitur tã de poeta quàm de actore tragœdiæ.

Τραγῳδία,dicitur ἡ ἐπὶ τράγῳ ᾠδή. Passim pro fabula ponitur quæ à tragœdo conscripta est.Vide Plat.in Minoe,& Arist.in lib.de arte poet.& Erasm.in Chiliad. Vt plurimum circa res graues & atroces versabatur id fabulæ genus: ideoque interdum *pro* ὀδυρμὸς accipitur,teste Suida & Aristoph.

Τραγῳδάριον,q.d.tragœdiola,i.parua vel leuis tragœdia.

Τραγῳδικὸς,pertinens ad tragœdum,seu tragœdorum proprius.Aristoph.in Ran. Pro quo dicitur sæpiùs τραγικός.

Τραγῳδέω ῶ tragœdia decanto. Plut. Exp.& tragicè decanto.apud Luc.& Demosth.

Decomp. Ἀτραγῴδητος,ὁ,ὁ καὶ ἡ, qui tragicè decantatus aut exaggeratus non est. tragico fastu & ostentatione carẽs, Luc.Ἐκτραγῳδέω, tragicè decanto vel exaggero.vt τραγῳδέω.A Bud.exp.cum ingenti commiseratione narro, Greg. Item tragicè aliquid narro,apud Theophr. Item admirationẽ cieo,vel ita narro vt in admirationem euadere rem velim,Polyb.Item tragicè augeo & amplifico , apud Polyb.τὰς ἐπιτυχίας τῶν ἡγεμόνων ἐκτραγῳδῆσαι καὶ συναυξῆσαι.

Ἐπιτραγῳδῶ,idem quod præcedens,apud Theoph.& Plut. in Pericle.Προσεπιτραγῳδεῖν,pro eodem.

Παρατραγῳδέω,tragicè exaggero vel exclamo. granditate verborum tragica rem effero Παρατράγῳδος.exp.tragicus.

Προστραγῳδῶ,tragicè exaggerans addo. vt Strabo,προστραγῳδῶν δὲ τοῖς Καλλισθένους.Exp.etiam, tragicè alloquor.

Τρυγῳδὸς, tragicus. qui nimirum ob musti vtrem certat carmine. seu qui poemata agit canitque perunctus fæcibus ora. vt loquitur Horat de arte poet.

Τρυγῳδέω,ῶ.exp.κωμῳδῶ. Sunt qui dicant esse conuitijs & dicterijs incessere perunctũ fæcibus ora,quoniam olim plaustris insidentes & peruncti fæcibus ora inuehi solebant in obuios

obuios,quosque. vnde & prouerb. ex plaustro loqui.

Τρυγῳδία, olim dicta fuit quæ postea τραγῳδία,διὰ τὸ μὴ ἔνταν προσωπεῖον τῶν ἀρχῶν τρυγὶ χρίεσθαι τὰς ὄψεις.vel quoniam τρύγα ἐπαθλον ἐλάμβανον, id est, νέον οἶνον. sunt enim & qui musti vtrē eis præmij vice datum fuisse dicant. Vide Athen.li.2.

Ὑμνῳδός, hymnorum cantor, qui carmina pangit, qui carmina decantat. Greg.Naz. cum genit. dixit. ὑμνῳδὸς θείας δόξης, quod exp. hymnos de diuina maiestate canens.

Ὑμνῳδία,hymnorum decantatio : vel etiam hymnus qui decantatur apud Phalarin epist.53.

Ὑμνῳδέω,ῶ,hymnos canto,carmina decanto. Plat. de leg. lib.3. Interdum pro, oracula edo, responsa do.vt Eustath. apud Dionyl.de situ orbis annotat. Et pro ἀμείπεως ᾄδειν, Eust.

Φιλῳδός,studiosus cantus, Aristoph. Φιλαοιδὸς, idem.

Χορῳδία,chori cantus.Plat.de leg.

Χρησμῳδὸς,q.d.oraculorum cantor, qui oracula edit. sortilegus, fatidicus.Plato in Apol.Socr.

Χρησμῳδία,vaticinium,oraculum vel vaticinatio. Poll.

Χρησμῳδέω, ῶ, oraculum edo, vaticinor, diuino, Xen. in Apol. Socr. βούλομαι καὶ ἐγὼ χρησμῳδῆσαί τι. Χρησμῳδεῖσθαι dicitur quod oraculo editur seu respondetur. Plat. in epist. κύρια τὰ νῦν κεχρησμῳδημένα ἔσται. modò edita oracula rata sunt futura. Apud Aretham χρησμῳδοῦμαι. Bud.exp. oraculum mihi datur,diuinitùs mihi reuelatur.

Χρησμῴδημα , quod oraculo editum est,oraculum, vaticinium.Suid.

Ψαλμῳδὸς, qui psalmos canit.

Ψαλμῳδία,psalmorum cantatio,decantatio carminum seu cantilenarum,*earum peculiariter quas Dauid cecinit olim psallens seu lyram pulsans*.Greg.

Ψαλτῳδὸς,videtur esse ὁ τὰ ψαλτὰ ᾄδων,& idē cum ψαλμῳδὸς, qui canit carmina seu cantilenas quæ fidibus seu psalteriis adhiberi solent. Vel etiam qui voce simul canit & psallit. vt sit ex ψάλτης. Paralip. lib.1.cap.5.

Ψαλτῳδέω,ῶ,cano simul voce & psallo. Paralip.lib.2.cap.6.

Ψαλτῳδία,idem cum ψαλμῳδία.

ΑΕΙΡΩ,F.ἀερῶ,tollo,attollo,erigo,eueho. κουφίζω,quasi εἰς ἀέρα αἴρω, inquit Eust. Il. ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείρας. Et Il.θ.Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀείρας,i.attollere.

Ἀείρειν τεύχεα, apud Apoll.in Argon.quidam exp. tollere arma seu ferre. At Il.τ.ἔντεα (i.arma) dicuntur ἀείρειν Achillem, id est, pennarum more in altum erigere. Θάρσος ἀείρειν metaph.dicitur, vt Lat. animos attollere. ¶ Item pro afferre, præbere:vt Il.ζ.Μή μοι οἶνον ἄειρε.¶ Item simul necto. de qua signif. vide in compositis ex Εἴρω,i.necto.

Ἀείρομαι in significatione actiua pro ἀείρω. vt Il.ζ.Τῶν ἕν᾽ ἀειραμένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ.¶ Apud Herod.li.7 ἀειρομένους πόλεμον τῷ βαρβάρῳ. bellum barbaro inferentes. Alij exp. bellum aduersus barbarum suscipientes. Item pass. tollor, attollor,erigor,euehor,apud Hippocr. Hom.& alios.

Ἀερδὴν *aduerb*.cum portatione,vel portando.

Ἀερέθω,idem quod ἀείρω,& ab eo formatum: vt ἀγερέθω ab ἀγείρω.¶ Interdum etiam pro κρεμῶ, i.suspendo,vt vult Eust. Ἀερέθομαι pro ἀείρομαι. vnde ἠερέθοντο.Il.β.pro eodem reperitur & ἠερέθονται in præsenti, formatum ex præterito imperfecto, secundum quosdam. vt Il. γ. φρένες ἠερέθονται. Exponitur autem interdum εἰς ἀέρα αἴρομαι,in aërem attollor.vt Il.φ.ἀκρίδες ἠερέθονται.Exp.& κρέμαμαι *id est*,pendeo,pendulus vel suspensus sum,in propria signif.vt Il.β.θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθονται,à qua pendebant vel suspensi erant. Accipitur & metaphoricè pro,inconstantem esse, vel nihil certi & constituti habere,animi dubium esse. vt Latinè, suspenso animo esse dicitur,qui nihil certi de re aliqua statuere apud se potest. vt Il. γ. Αἰεὶ δ᾽ ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται, iuuenum mentes semper sunt instabiles.

Ἀερτάζω.F.σω. tollo, attollo,porto. Apoll. Argon.2. ἐπωμαδὸν ἠέρταζεν Οὐρεος ἠλιβάτοιο κάρη, portabat sublatū in humeros.

Ἀερτάω,idem quod ἀερτάζω. Vnde pass. ἀερτάομαι,ῶμαι, cuius præt ἠέρτημαι,suspensus sum in Anth.Epigr.

Ἀὴρ & Ἄρης quomodo huc pertineant,vide suis locis.

Composita.

Ἀναείρω, tollo, in altum,attollo, eleuo, vt Il. Ἤ μ᾽ ἀνάειρ᾽ ἢ ἐγὼ σε. Accipitur etiam pro,tollo & aufero.vt Il.ψ. Μηριόνης δ᾽ ἀνάειρε δύο χρυσοῖο τάλαντα Τέτρατος.

Ἀναερτάζω,idem.

Ἀνταείρω,contrà attollo aduersus quempiam attollo. Et ἀνταείρομαι pro eodem Herodot.ἀνταειρέαται σφι χεῖρας.

Ἐξαείρω,extollo,eleuo.Hippocr.

Ἐπαείρω,superattollo,attollendo impono.Herodot.ἐπαείρειν ἁμαξέων.Et simpl. pro,attollo,erigo,& excito,sollicito.

Παραειρέθομαι & παρηερέθομαι, attollor, suspendor : vnde Il.π. παρηερέθη δὲ κάρη.

Alia comp. ex ἀείρω in ήορος desinentia siue ἤορος cum η diphthongo impropria. Vtraque enim scriptura reperitur.

Ἀπήορος, ὁ,ἡ, ex alto dependens, item altus, sublimis, in alto situs.

Ἀπήωρος,ὁ,ἡ,idem vt in Epigr.

Ἐπήορος,sublimis Apollon Arg.2.ἐπήορα δ᾽ ὑψόθ᾽ ὕπερθεν.Reperitur & ἐπήορος apud Greg.καὶ κρημνοῦ μὲν ἔθηκεν ἐπήορον.

Κατήορος,dependens emissus. Apoll.Arg.lib.2.

Δοιὰ μὲν ἀμφὶ τελαμῶνα κατήορον.

Μετήορος, sublimis apud poëtas pro μετέωρος. Il.θ. τὰ δὲ κ᾽ αὖτε μετήορα πάντα γένοιτο.¶ Capitur etiam pro,suspenso & animi dubio. Item μετήορον quod instabile est tanquam in aere suspensum vt.μετήορα δ᾽ ὤμα φωτός.

Μετέωρος, autem,vide sua serie.

Παρήορος & Συνήορος, quamuis sint eiusdem terminationis. non sunt eiusdem originis. Vtrūq; vide inter *comp*.ex Εἴρω, necto.

ΑΕΛΛΑ,ἡ,procella,turbo. Dicta putatur ἀπὸ τοῦ ἀεῖν,i.spirare,& εἰλεῖν conuoluere seu intorquere. Vnde & exp. ἄνεμος συνεστραμμένος, & ἀνέμων συστροφή. Secundum quam etymologiam ἄελλα est turbo velut crispans mare. Il. ν. Οἱ δ᾽ ἴσαν ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ. Il.λ.ὑπερᾶει ἴσος ἀέλλῃ. Iliad.ζ.ὥσπερ ἀελλαί.Χειμέριοι εἰλέουσι.

Ἀελλάδης ὁ,ὁ,ἡ,procellosus.Exp.& velox,à Suida.

Ἀελλὴς ἐς,ὁ,ἡ, procellosus,turbinis in morem conuolutus.vt Il.γ.κονίσαλος ὤρνυτ᾽ ἀελλής.

Ἀελλήεις,εντος ὁ,idem. Vnde fœm.ἀελλήεσσα, procellosa vt apud Nonn.ἀελλήεσσα πορείη,cita via & velox.

Ἀελλέω,ῶ.F.ήσω conuoluo,vario.Helych.

Ἀέλλομαι. flo,spiro.

Ἀελλώ, nomen vni ex harpyis inditum,quòd pernicitate sua æquet ἀέλλας ventos rapidissimos.Hesiod.

Ζάλη & Κεντάελλος, quomodo huc pertineant,vide suis locis.

ΑΕΞΩ, augeo,accumulo. Od.ο.ἀλλά μοι αὐτῷ ἔργον ἀέξουσι θεοί.¶ Item proueho,promoueo. Hesiodus Ἔργων initio, Ῥεῖα δ᾽ ἀρίζηλον μινύθει καὶ ἄδηλον ἀέξει,i.facilè,(*Iupiter*) illustrem attenuat & ignobilē prouehit.& in hoc Callimachi versu,Οὐκ ἀέθλης ἄτερ ἐλθὸν ὄπισθεν ἀνδράσιν ἀέξειν. Etymon vide in

Ἀέξομαι,pass. augeor vel cresco.Il.λ.ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ. (αὔξω.

Αὔξω. F. αὐξήσω, & Præteritum ηὔξηκα. Aor ηὔξησα tanquam ab αὐξέω. Idem quod ἀέξω, augeo.vnde oppo. nitur αὔξειν & μειοῦν apud Aristotelem Rhetor.2. Isocr. in Panathenaico, τὰ μὲν μικρὰ τῶν πραγμάτων ῥάδιον ἐστι λόγοις αὐξῆσαι. i. res paruas verbis augere facilè est. Αὔξειν ταῖς τιμαῖς, augere honoribus,ornare apud Xenophontē.¶ Itē in pass signif.augeor,cresco vt apud Alexandrū Aphrod.αὔξουσι τρίχες. crescunt capilli.* Eustathius postquam dixit ἀέξεσθαι esse πρωτότυπον verbi αὔξεσθαι (*quod & de ἀεὶ voce intelligendū est*) addit esse ἔχω ἔξω pro ἔχεσθαι & ἀέξω pro ex ἐπέχω ac per crasin ἄξω, sed ne coincidat cū ἄξω futuro verbo ἄγω, dici αὔξω cū pleonasmo Æolico literæ υ, & αὔξεσθαι esse τὸ μὴ ἐπέχεσθαι τῆς κατὰ φύσιν προκοπῆς,ἀλλ᾽ εἰς μέγεθος προχωρεῖν μείζον τοῦ κατ᾽ ἀρχάς.

Αὔξομαι pass augeor, cresco incrementum accipio. Dem. Xen. Isocr.Item vires accipio inualesco,roboror.Xen.Pæd.6. τὰ μὲν ἡμέτερα ἀσθενέστερα γίγνεται, τὰ δὲ τῶν πολεμίων αὐξήσεται.Nonnūquā ponitur pro,inclarescere & potentiorē fieri.

Αὔξησις εως,ἡ augmentum,incrementum. Athen.7.

Αὐξητικὸς,ἡ,ὁ,augēdi vim habēs. Vt αὐξητικὴ δύναμις,apud Aristot.¶ Accipitur etiā passiuè, pro,crescēs excrescens,vel crescendi aut excrescendi vim habens. Theophr. ἔς ι μὲν ὅλα τὰ εἰς μῆκος αὐξητικὰ μάλιςα μόνα. οἷον ἐλάτη, φοῖνιξ, κυπάριττος,καὶ ὅλως τὰ μονοστελέχη.id est (Plinio interprete) in longitudinem crescunt abies,palma cupressus,& si qua simplicia.

Αὔξη ἡ.incrementum apud Suidam qui exponit etiam βλάστησις i.germinatio.

Αὐξίς, vnde αὐξίδες apud Aristot. de animal.lib.6. thunnorum piscium fœtus quia paucis diebus adolescunt.

Αὔξιμος,ὁ,ὁ,ἡ,idem quod αὐξητικὸς.A Bud.in lex.exp.ad auctum & incrementum accommodatus.Xen.in Cyneg.

Αὐξάνω idem quod αὔξω.

Αὐξάνομαι idem quod αὔξομαι, vt αὐξάνονται τρίχες. apud (Arist.

Αὐχμὸς,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Comp.ex αὔξω & deriuatis inde.

Ἀμφαυξίς, εως, ἡ, dicitur truncus abietis intra quam rami fuēre præcisi.vt tradit Theoph. hist.pl.lib.3.c.8.

Ἀναύξητος, ὁ,ὁ,ἡ, qui augeri non potest,incremento carens, Aristot.

Ἀναυξὴς ἐς , ὁ,ἡ, qui non auget, qui incrementum non dat.vt ἀναυξὴς τόπος,apud Theophr. ¶ Accipitur etiam passiuè pro qui non augescit qui incremento non augetur. Arist. in 1.de cælo ἀγένητον καὶ ἄφθαρτον καὶ ἀναυξὲς καὶ ἀναλλοίωτον. Reperitur & ἄναυξον neutro genere , idem significans quod ἀναυξές Plut.de anim.solert.ἀλλὰ ἀτελὲς μένει ἄναυξον.

Δυσαύξητος,qui difficulter augescit & increscit.Theoph.

Δυσαυξὴς idem Theoph.

Ἐξαύξω, siue ἐξαυξάνω, exaugeo, auctius reddo. seu supra modum augeo.

Ἐξαυξάνεσθαι, immodicè augeri & excrescere. Bud. ex Theophr.

Ἐπαυξάνω, siue ἐπαυξάνω, adaugeo, insuper augeo. Theoph. de causis pl. li. 1. τρέφειν καὶ ἐπαυξάνειν δύναται τὰ συνιστάμενα. Et Dem. ἐπαυξῆσαι πατρίδα, patriæ gloriam augere & amplificare.

Ἐπαυξάνεσθαι, augeri, amplificari, crescere.

Ἐπαύξησις, incrementum, accrementum, seu accretio, augmentum.

Ἐπαύξη, idem Plat. de leg.

Εὐαυξής, qui bene seu facilè augescit & increscit. Theophr.

Παλιναυξής, recrescens, renascens. Non. Παλιναυξὴς τιμή.

Παραυξάνω, siue παραυξάνω, augeo, vel obiter augeo.

Παραύξησις, incrementum, accretio. Diosc.

Πολυαυξής, multum augescens, qui multo incremento augetur, qui est multi incrementi.

Προαυξάνω siue προαυξάνω, antè augeo. Et in pass. προαυξεῖται apud Theophr.

Προαυξής, vt προαυξεῖς morbi dicuntur ab Hippocr. quia accidunt ætate iam progressis, vt Gal. exp.

Προσαυξάνω siue προσαυξάνω, adaugeo, insuper augeo.

Προσαύξησις, accretio, accrementum.

Συναυξάνω siue συναυξάνω, simul augeo. ¶ Item augeo, locupleto, vberiorem reddo. Aristot. in Eth.

Συναυξάνομαι, simul cresco seu augeor, cum aliquo cresco seu accresco. Herodian. lib. 1.

Ὑπεραυξάνω siue ὑπεραυξάνω, supra modum augeo.

Ὑπεραυξάνομαι, supra modum augesco vel cresco. Vel (vt interpr.) nimium cresco. Andoc.

Ἀερδέω, ἀερέθω, ἀερτάζω, vide in Ἀείρω.

Ἀέριος, ἀερίζω, ἀέριος &c. vide in Ἀήρ.

ΑΕΤΟΣ, οῦ, ὁ, aquila de cuius auis generib. vide Plin. lib. 10. c. 3. & Aristot. hist. an. lib. 9. cap. 32. Ἀετὸς ἐν νεφέλαις, *prouerb.* de quo vide Suid. & schol. Aristoph. & Aristid. in Panathen. ¶ In ædificiis ἀετὸς vocatur τὸ κατὰ τὸν ὄροφον, dictum etiam ἀέτωμα, vt Suidas tradit. ¶ Hesychio est etiam vniuscuiusque radij in rota ferramentum, vt Poll. quoque lib. 1. ait.

* Etym. deduci παρὰ τὸ ἄιστω τὸ ὁρμῶ, vel παρὰ τὸ ἀεὶ ἔτεος εἶναι, quod posterius etymon affert etiam Eust.

Ἀετώδης, εως, ὁ καὶ ἡ, aquilinus. Item τὸ ἀετῶδες, aquilarum genus, interdum etiam mos aquilinus.

Ἀέτωμα, τὸ, idem quod ἀετὸς *peculiariter* dictum de fastigio ædificiorum aquilæ volantis specimen repræsentante. Eust. Galeno est illud quod triangulari forma supra tectum eleuatum est (in lex. Hip.

Ἀετιδεύς, pullus aquilæ.

Ἀετίτης λίθος, lapis aëtites, de quo Diosc. & Plin.

Ἀέθλος, aquilinus vt αἴετον πτερὸν, & αἴετειον κρέας apud Suidā.

Αἰετὸς, pro ἀετὸς (*Atticè vel Ionicè*) aquila. Odyss. ο. δεξιὸς ὄρνις.

Αἰετός. Vutur & Herod. ¶ Item aquila: piscis nomen è genere cartilagineo, apud Aristotelem hist. animalium, lib. 5. cap. 5.

Αἰετιδεύς, έως, ὁ, qui ex aquilarum genere est, seu aquilis similis, Oppianus de venat. lib. 3. Αἰετοῖντα φῦλα πολύζωοί τε κορῶναι.

Composita.

Ἁλιαίετος siue ἁλιαίετος, aquila marina. Aristot. de animal. li. 8. cap. 3. Et Leuit. cap. 11.

Βυρσαίετος, ab Aristoph. dicitur Cleon. ἀπὸ τῆς βύρσης καὶ τοῦ ἁρπάζειν teste Hesychio, q. d. aquila raptrix τῆς βύρσης: per iocum autem βύρσαν vocat Athenarum vrbem.

Γρυπαίετος, quidam exp. adunca aquila apud Aristoph. in Ranis.

Γυπαίετος, aquila vulturis speciem referens. Aristot. de animalibus lib. 9. cap. 32.

Ἱππαίετος grandis aquila, aut monstruosum animal ex aquila & equo.

Μελαναίετος, aquila nigra aut pulla.

Νυκταίετος, aquila nocturna.

ΑΖΩ, pro vario spiritu varia significat. Ἄζω igitur cum tenui sig. sicco, arefacio: vt tradunt Etym. & Eust. deriuantes ex α priuat. & ζῶ, quoniam τὰ ξηρὰ ἐστέρηται τοῦ ζῆν. Hesiod. γυναῖκα σείριος ἄζει, i. ξηραίνει. ¶ Significat etiam τὸ ἀθρόως προσανεῖν τῷ σώματι θερμὸν, inquit Eust. & Etym. a qua est verbale ἄσθμα, de quo vide suo loco.

Ἅζω, verò cum aspero significat veneror, colo, σέβομαι: vt tradunt Etym. & Eust. deriuantes à χάζω significante ὑποχωρῶ. quoniam ὃν σεβόμεθα, τούτῳ ὑποχωροῦμεν, i. quem veneramur, via ei cedimus. vt apud Soph. οὐδ' ἐν ἅζοντα, exp. σεβόμενον. Sed magis est in vsu vox passiua.

¶ *Deriuata ex Ἄζω cum tenui.*

Ἄζομαι, siccor, aresco. Il. δ. de populo *arbore* succisa. Ἡ μέν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας. ¶ Ab Hesyc. exp. etiā ἀγανακτῶ ex Eurip. Sic & Hesiod. in Theog. -πυκινὸν οἱ θυμὸς ἄζητο.

Ἄζα & Ionicè ἄζη, ἡ, fuligo, sordes ex ignis flammis adhærentes camino aut vasi. Ab Hesych. exp. ξηρασία, κονιορτὸς, δίψος. Od. χαλκὸς εὐρὺ γέρον πεπαλαγμένον ἄζη. Exp. etiam, nigror ex putredine ortus, aut squalor, apud Nicand. in Ther. Δεύρη μὲν πυρόειν ἄζη γε μὲν εἴδεται μορφῇ.

Ἀζαλέος, ου, ὁ, aridus, siccus. Il. λ. Πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, &c. Et Od. ι. φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος Ὕλης ἀζαλέης. Et Il. η. βοῶν ἀζαλείων, scutum sicco bouis tergore intectum.

Ἀζαίνω, idem quod ἄζω. Suid.

Ἀζάνω, idem. Ἀζάνομαι, aresio seu aresco, siccor, siccesco. Hom. hymno in Venerē. Ἀζάνεται μὲν πρῶτον ἐπὶ χθονὶ δένδρεα καλά.

Ἄσις, Αὐχμὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ῥακάζω, (*comp. ex* ῥάκος) vestimenta desicco. Hesych.

¶ *Deriuata ex Ἅζω, cum aspero.*

Ἅζομαι, idem quod ἅζω, sed magis in vsu. Il. ι. Ἀλλ' ὅγε Ζεῦς θεὸν μέγαν ἅζετο. Et Il. α. Ἁζόμενοι Διὸς υἱὸν, i. reuerentes.

Ἅγος, Ἅγιος, Ὅσιος, quomodo huc pertineāt, vide suis locis.

ΑΗΔΩΝ, όνος, ἡ, luscinia, ab ἀείδω, Æolica mutatione diphthōgi ει in η. Hesiodus ad Etymologiam alludēs videtur ἀηδόνα vocasse ἐπιθετικῶς ἀοιδόν. Odyss. τ. χλωρηῒς ἀηδών. Lycophrō sirenas appellat ἀηδόνας ὡς καλὸν ἀειδούσας, inquit Eust. i. festiuè canentes. ¶ Hesych. ait ἀηδόνα esse tibiarum lingulam, & λωτίνας ἀηδόνας, tibias. * Sunt qui ab ἀεὶ & ᾄδω deriuari velint quòd luscinia semper cantet, vbi semel inceperit.

Ἀηδώ, όος, & οῦς, per contractionem, idem quod ἀηδών. Sopho. in Aiace, Οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς ἥσει δύσμορος.

Ἀηδονὶς, lusciniola, vel luscinia. Theocritus Idyl. η. ἅπερ ὁμοίως Μουσικοὶ Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσιν, si tā vocalis sit Daphnis in sua musica quam sunt lusciniæ.

Ἀηδονεὺς, έος, ὁ, idē quod ἀηδών. Theocr. Οἷαι ἀηδονιδῆες ἐπὶ ζύγοις μύθοις (?) ἐπὶ δένδρεσιν.

Ἀηδόνειος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad lusciniam pertinens, ἀηδόνειος ᾠδὴ, lusciniæ cantio, & pro eodem ἀηδόνειος μέλος. Var.

Ἄημα ἄημι, &c. Vide in ἄω.

ΑΗΡ ἀέρος, ὁ, aër, *vnum ex quatuor elementis*. ἀέρος εὐκρασία apud Athen. li. 8. aëris vel cœli tēperies. apud Plut. dicit quidā poëta, σπᾶν τὸν ἀέρα, Lat. haurire aërē. ¶ Πρὸς τὸν ἀέρα διάγειν apud Aristoph. sub dio commorari. apud Plut. ὕπαιθρος ἀήρ, aër qui vndique patet. ¶ Vsurpatur etiam in plur. num. vt ἀέρων φθοραὶ, aërū corruptiones, pestilētiæ. sic ἀέρων εὐκρασίαι apud Chrysost. ¶ In fœminino genere sig. caligo, aër tenebrosus. vt Il. ε. Οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ. Et Od. ι. Ἀὴρ γὰρ περὶ νηυσὶ βαθεῖ ἦν, quem locū vide apud Gell. lib. 13 c. 19. Exponitur etiam ἀορασία. Sunt qui accipiant pro inferis seu infernis tenebris apud Theocr. idyl. 17. Ἀέρι τὰ κέχρυπται, ὅθεν πάλιν οὔτις νόστος, vbi tamen potest & pro tenebris accipi. Iuxta Erotianum in suo Lex. ἀὴρ est etiā noster spiritus. τὸ ἐν ἡμῖν πνεῦμα. Sophoclis schol. dicit ἀνὴρ ἐν ἀναπνεόμενος. Ibi. e ait esse graueolentē halitum per sedē. ¶ Notatur etiam poni pro balnei parte, apud Gal. ad Glauc. lib. 1. ἐν τῷ ἀέρι τοῦ βαλανείου χρονίσαι. * Etymol. dicit deriuari vel ex αἴρω quia in aëre animalia quędam αἴρονται, i. sursum attolluntur, aut quòd aër sit κοῦφος, i. leuis (nam αἴρειν est κουφίζειν) aut ex ἄω, i. spiro, quòd eius motus ventum efficiat. Quod posterius etymon affertur etiam ab Eustat. quem vide Il. ρ. Quidam grammatici censent deriuari ab α priuat. & ὁρᾶν, quod aër sit per se obscurus, sed illuminetur à stellis & sideribus. Quæ etymologia conuenit cum ea signif. qua ἀὴρ exp. ἀορασία & ponitur pro tenebris. Plato autem in Cratylo etymon huius vocis inuestigans dicit ἢ ὅτι αἴρει τὰ ἀπὸ τῆς γῆς, ἢ ὅτι ἀεὶ ῥεῖ ἢ ὅτι πνεῦμα ἐξ αὐτοῦ γίνεται ῥέοντος.

Ἀέριος, ου, ὁ καὶ ἡ, aërius, qui est in aëre, ad aërem pertinens, apud Aristot. de mundo, ἀέριος φύσις, aëria natura. Ibidem ἀέρια ζῶα, i. in aëre viuentia.

Ἀερία, ἡ, *subaudi* caligo apud Ætolos, vt inquit Hesych.

Ἀεροειδὴς, idē quod ἀέριος, aërius. Dicitur & Ἀεροειδὴς pro eodem, vt Diosc. 5. ἀεροειδὴς τὴν χροιάν. ¶ Ἀεροειδὴς significat etiam obscurus, caliginosus Hesych.

Ἀερινός, ὁ καὶ ἡ, idē quod ἀεροειδής. Itē multus, immensus. Hes.

Ἀερόεις, εντος, ὁ, obscurus, caliginosus, poeticum est.

Ἀερίζω aërius sum, aut aëria sum natura præditus. vt ἀερίζων ἀτμὸς, apud Diosc. Itē qui purus est aëris modo, non crassus.

Ἠὴρ, έρος, ὁ vel ἡ pro ἀὴρ apud poëtas. pro tenebris, caligine seu nubilo aëre vt plurimū vsurpatur, idque fœminino genere potiùs quàm masculino, & opponitur τῇ αἰθέρι. Il. ρ.

Ἠέρόθεν, *aduerb.* ex aëre pro ἀπ' ἀέρος, in Anth. Epigr.

Ἠεροειδὴς, έος, ὁ, tenebrosus, caliginosus. vt τάρταρος ἠερόεις. Il. θ.

Ἠέριος, ου, ὁ, aërius, per aërem gradiens aut potius volans, qui est in aëre. Il. γ. Ἠέριαι γέρανοι, aëriæ grues. ¶ Est etiā matutinus, ab ἦρ, de quo vide in Ἄιρω.

Αὔρα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Διήερος, pro ἀέριος, à Luciano nouè & iocosè dictum pro διηέριος apud Hom.

Διηέριος, pro ἀέριος, aërius. vnde διηέριαι ποτέονται, Apoll. Arg. 2.

Δυσάερος, ου, ὁ καὶ ἡ, malum habens aërem. Strabo.

Δυσαερία, ἡ, malus aër, aëris intemperies. Idem Strabo.

Ἀναέρια, τὰ, quæ sunt in aëre, aëria.

Ἐναερίζειν, in aërem subuehere. Hesychio μετεωρίζειν.

Ἐξαεροῦσθαι, in aërem conuerti, in aërem abire, euanescere. Hippocr. de nat. infant. ἐξαεροῦται γὰρ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

Εὐαερία, ἡ, tranquillitas cœli. Bud.

Ἀήσις, ἀήτης &c. vide in Ἄω.

ΑΗΣΥΛΟΣ. Orion apud Etymol. pleonasmum habere τὸ η scribit

scribit pro ἄσυλος ab ἄζω significante βλάψαι, exponit autem ὁ ἡμαρτημένος καὶ ἄτοπος, in quo peccatum est inconueniens. Idem Etymol. scribit ἀήσυλα dici τὰ μὴ τέρποντα, facta cōpositione ex α priuatiuo & verbo ἥδω, vt idem sig. quod ἀηδῆ, molesta & ingrata. Hom. Il. ε. ὃς αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν.

Α'ΗΤΟΣ exp. ἀκόρεστος, ἄπληστος, insatiabilis, inexplebilis. Item πολύς, μέγας, δ ἐπος. Il. φ. θάρσος ἄητον ἔχουσα. Sic & Hesyc. ἀήτως. Æschylum in Athamate pro μεγάλαι vsurpasse annotat.

-Α'ΘΑ'ΡΑ, & Atticè ἀθάρη. Æolicè autem ἀθήρα transpositis literis (*vt tradit Schol. Aristoph. in Pluto*) pultis seu polentæ quoddam genus. Galen. ad Glauc. lib. 2. scribit multos apud Alexandriam inter alia ἀθάραν edere. Apud Plinium ἀθάρα legitur, qui hanc vocem Aegyptiam esse tradit. Quidam tamen ab ἀθὴρ deriuari putant.

Α'θήρωμα (quod & ἀθέρωμα) tuberculum in capite nasci solitum, cui subest aliquid pulticulæ simile, vt scribit Celsus libro 7. cap. 6.

Α'ΘΕ'ΛΓΩ, sugo, vel mulgeo, suctu vel mulctu detraho. Exponitur enim ἀμέλγω, item θηλάζω, ab *Hesych.* Legitur apud *Hippocr.* initio libri de humoribus. Vide *Gal.* & Erotian.

Α'θελξις, pro attractione poni videtur, apud Hippocrat. de artic. χρονιωτέρη μὲν ἡ ἄθελξις, &c.

Α'θερίζω, Α'θερίνη, ἀθερώδης, vide in Α'θήρ.

-Α'ΘΗ'Ρ, ἐρος, arista, pars spicæ acuta. A Galeno exp. quod in hordeo acuminatum est. Ab Erotiano autem, ἀθέρες illa tenuissima quæ sunt in summitate hordei. Sic Dioscorides quoque ἀθέρας de auena vsurpat. ¶ Generaliter & de frumenti aristis [*quæ propriè dicuntur Latinè aristæ*] à Xen. vsurpatur, quum dicit τὸ πλεῖον τους ἀθέρας διαλέγει. Sic & à Luciano in Anacharside, τὴν μὲν ἀχύρην καὶ τοὺς ἀθέρας ἀποφυσῶντα. Vnde & ἀθέρες exposuerunt quidam veteres grammatici. στάχυες ἀγενεῖς. (q.d. spicæ degeneres) vt sint ita dicti quasi ὡς μὴ ἐστι θερίζειν. Quæ etymologia ponitur ab Eust. ¶ Α'θὴρ [inquit *Gal.*] significat apud Hippocratem non solùm quod in hordeo acutum est, vt in lib. 2. de morbis: sed & eius partis summum quæ in cuspide sagittę πώγων (barba) appellatur, vt τῶν ἐπιδημ. libr. 5. Citatur ἀθὴρ pro mucrone gladij apud Plut. in Catone τὸ ἔγχειρίδιον λαβὼν ἐπεσκόπει καὶ κατενόησεν ὡς δ' εἶδεν ἐρρωμένον τὸν ἀθέρα καὶ τὴν ἀκμὴν διαμένουσαν. vbi tamen alij aliquid particularius esse putant. Hesych. Aeschylum ait ἀθέρα vocasse τὴν ἐπιδορατίδα, lanceæ cuspidem. (*Gaza.*)

Α'θερώδης, εος, ὁ καὶ ἡ aristatus. vt ἀθερώδης στάχυς, aristata spica,

Α'θερίζω. F. ίσω. vilipendo, paruipendo, contemno. Propriè contemno tanquam ἀθέρας. Eusthatius dicit ἀθερίζειν dici sumpta translatione ἀπὸ τῶν ἀθέρων. quas agricola οὐκ ἀξιοῖ θερίζειν. i. metere dedignatur. Iūgitur accusatiuo. vt Il. α. καὶ ἔ ποτε μ' οὔτι ἀθέριζον, Od. θ. Τῶν δ' ἄλλων οὔ τινά φημι ἀθεριζέμεν. Ab ἀθερίζω. apud Apol. Rho. Arg. 2. g. iūgitur, νυμφας ἀθερίζει λιτάων.

Α'θερίνη, atherina. piscis. Arista *Gazæ* apud Arist. li. 6. de histor. anim. c. 17 Eust. ab ἀθερίζω, deductum videri ait.

Α'θάρα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Α'θερίξ, & per pleonasmum literæ ν. ἀνθέριξ ικος. ὁ. idem quod ἀθήρ, arista Hesychius. ἀνθέρικας inter cetera significare ait nō solùm τὰ τῶν σταχύων ἄκρα, sed etiam τὰ ἐν τοῖς στάχυσι κέντρα. Hesiodus de Iphiclo loquens, ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα. ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάασκε πόδεσσι, &c. Sic quidam exp. ἀνθερίκων. Il. υ.

Ε'ξαθερίζω. (*Comp.*) idem quod ἀθερίζω.

Α'θηρά vide in ἀθάρα.
Α'θλέω, ἄθλιος, ἆθλος, ἆθλον. vide ἆθλος.

Α'ΘΡΑΓΕ'ΝΗ ἡ, nomen arboris, ex qua optima ignaria fiunt. vide Theophr. hist. pl. lib. 5. cap. vltimo.

-Α'ΘΡΕ'Ω. ῶ. F. ήσω. P. ηκα. video, cerno intueor. Cum accusat. vt Aristoph. in Nub ἄθρησον τουτονὶ ὅ,τι δρᾷ. Interdum cum præpositione εἰς. vt Il. κ. ἤθελ' ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειεν. ¶ Item dispicio, circunspicio, considero, perpēdo. Itidem cum accus. vt Isocr. ad Philip. εἴ τις ἀθρήσει καὶ σκέψαιτο τὰς τῶν ἄλλων συμφοράς. interdum sine casu, vel cum ὅπως: vt Xen. in Symp. ἄθρησον δὲ καὶ πῶς πάλιν, &c. vel cū πότερον, vt Plat. in Crit. ἐν τῷ τῶν δ' ἡ ἀθρεῖ πότερον. &c. vel cum μὴ idem in Gorgia: ἄθρει μὴ τὸ γε ἀγαθὸν. &c. * Deductum esse putatur à verbo θεωρῶ per syncopen præfixo α epitatico, vel à δρῶ (cerno) præfixo itidem α epitatico, & δ verso in θ. Vtranque etymologiam habent Etymol. & Eust. Aspirari autem illud α secundùm Atticos tradit idem Eust.

Α'θρήματα, videntur esse dona quę offerebantur sponsę quum sese primum retegebat & dempto velo sponso & cognatis præbeat conspiciendam, quæ & θεώρητρα eandem ob rem nominabantur. Hesychio sunt munera, quę à cognatis mittuntur virginibus nubentibus apud Lesbos.

Α'θρεία, videre cupio. Suid.

Composita.

Α'ναθρέω, ῶ. perspicio, attentè considero. Thuc.

Διαθρέω, ῶ. dispicio. Aristoph. in Neb. φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει.

Ε'φαθρέω, ῶ. cōspicio, conspicor. Il. χ. Εἴπως ἐφαθρήσειεν Α'λέξανδρον.

Ε'νατενίζειν, fixis oculis intueri. H.

Καθαθρέω, ῶ. inspicio vel perspicio. Hesych.

Περιαθρέω, ῶ. circūspicio, attētè siue diligenter considero. Hes.

Περιάθρησις, circunspectio, diligens consideratio.

Α'νθρωπος, quomodo huc pertineat, vide suo loco infrà.

Α'ΘΡΟ'ΟΣ, ὁ, ὁ, confertus, in vnum collectus, coacervatus, aut densus frequens, aut vniuersus simul totus. simul omnis. vt ἀθρόα πόλις apud Thuc. Sic ἀθρόος ὁ λαός. Sic ὁμοῦ ἀθρόος, in Epigr. ¶ Frequenter in plurali numero vsurpatur. Il. τ. ἀλλ' ἀθρόοι ὁρμηθέντες. Luc. in Pseud. διωμυρίαν πεσεῖν ἐν ἀθρόοις ἀπολομένων. apud Xen. ἀθρόοι opponuntur τοῖς διεσκεδασμένοις. i. dispersis, apud Hom. sępè est ἀθρόα πάντα vt Il. χ. Od. α. Od. β. apud Gal. ad Glau. i. ἀθρόαι κενώσεις. exp. effusę euacuationes. Sic & κίνησις ἀθροωτέρα. ibid. ¶ Α'θρόον aiunt Eustat. & Etym. sign. etiam ἀφνίδιον repentinum εἰονεὶ τὸ ἅμα ἔχω θρῦ. In qua signif. tradit idem Eusthat. Atticos solitos tenuare, ob α priuatiuū: at quū significat ὁμοῦ, tunc aspirari (vt moris est α collectiuum) vt sit ἀθρόον quasi ἅμα θρόον. i. vnà cum strepitu: vel ἀθρόον dicatur quasi ἅμα θρόον. i. πανθόν. Ait præterea Etymologicus hanc vocem pro repentino προπαροξύνεσθαι, prò collecto παροξύνεσθαι, simul & δασύνεσθαι. ¶ Α'θροος autē proparoxytonon vide in compositis ex θρέω.

Α'θρόως, confertim, vniuersè, summatim Exp. & confestim. Luc. ἐμπεσὼν ἀθρόως, totus repente lapsus. Pro ἀθρόως dicitur interdū ἀθρόον aduerbialiter vt apud Thuc. ἀθρόον ἐμβοήσαντες.

Α'θροότης, ητος ἡ. vniuersitas. *q.d. confertitudo.* Alex. Aphr.

Α'θρους idem quod ἀθρόος & est factū ex eo per synæresin: ideóque quidem cum circumflexo scribendum putārunt: sed consuetudo obtinuit vt cum acuta priore proferretur. quemadmodum & vt tenui spiritu notaretur, licet atticè aspiretur. Aristop. ἔστω δὲ ὥσπερ τοὺς ὀρεσκῴους ἄθρους. Sic ἄθρουν στρατόπεδον, pro exercitu confertim copiis instructo. Habet & comparat ἀθρούστερος, apud Athen. & Gal.

Α'θροίζω, F. σω. P. κα. congrego, colligo, congero coaceruo. Plat. epist. 7. εἰς μίαν πόλιν πᾶσαν Σικελίαν ἀθροίζειν. Et Hoc de pace, μηδ' ἐξ ἁπάντων ἀνθρώπων εἰκῇ πολλὰς πολιτείας ἀθροίζειν.

Α'θροίζομαι, congregor, colligor Plut. in Rom. ἀθροιζομένους πρὸς αὐτούς, confluentes ad illos, apud Plat. ἀθροίζεσθαι εἰς ἑαυτόν. Bud. exp. contrahi in seipsum. *hoc est*, apud se esse.

Α'θροισμα, τό, cōgregatio i. res cōgregata coetus vel aceruus seu congeries. Exp. & πλῆθος multitudo, vt ἄθροισμα νεῶν.

Α'θροισμός, οῦ, ὁ, & ἄθροισις, εως, ἡ, congregatio, i. ipsa congregandi actio.

Α'θροίσιμος, q.d. congregatorius siue cōgregatiuus, vt ἀθροίσιμος ἡμέρα apud Greg dies quo populus congregatur.

Α'θροιστής, ὁ, congregator, collector.

Α'θροιστήριον, τό congregationis locus. [habens.

Α'θροιστικός, congregatiuus, collectiuus, vel vim congregandi

Συναθροίζω. (*comp.*) coaceruo colligo. Synes. ep. 141. ἐπεί τότε μὲν ὅμως ἀπὸ τῆς μνήμης αὐτὲ συναθροίζω. Apud Plat. in Phædone, συναθροιζομένη ψυχὴ αὐτὴ εἰς αὐτήν, videtur esse, quod Cic. dicit Tusc. 1. animus à negotio omni seuocatus, & secum esse coactus. Συνάθροισις & συναθροισμός, coaceruatio, congeries. Est tamen συνάθροισις potius ipse coaceruandi actus. Et συναθροισμός id quod coaceruatum est, *ideoque rectè exponitur*, congeries. Est etiam nomen figuræ apud Rhetores. Vide Quintil. lib. 8. c. 4. vide & apud Rutil Lup.

-Α'ΘΥ'ΡΩ, ludo, lusito, vt pueri quisquillas colligentes humi & construentes. Apud Herodian. παιδίον ἀθῦρον exp. puer ludibundus. Dicitur de quouis lusus puerilis genere. Philo. ὡς παῖδες παρ' αἰγιαλεῖ ἀθύροντες αἱ ψάμμους. γιαλόφως ἀνιστᾶσι: Generaliter etiā de quouis ludente dicitur, & exp. παίζω. *Eust. vult, ex α priuat. & nomine θύρα esse factum, quasi qui ἀθύρει priuatam ianua mentem habeat, cuius deriuationis rationem nimis longè petitam esse suspicans H. Steph. dicit ἀθύρειν ideo significare ludere, quòd extra fores domus potius quam in ipsa domo ludi soleat. Idem Eust. tamen etiam ait à θύω deriuari, i. proruo, prorumpo. Etymologus quoque ἄθυρμα dicit esse παρὰ τὸ ἄγαν θύειν & additum esse ρ. vt in αἰδρις pro ἄιδις. Et tunc α erit epitaticum.

Α'θυρμα, τό, lusus lud⁹, ludicrū. Propriè lusus puerilis. Il. ο. ποιήσει ἀθύρματα νηπιέῃσιν. ¶ Itē oblectamentum. Od. σ. δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμοῦ. Exp. & ἄγαλμα, i. ornamentum. Suid. ex Ep.

Α'θυρμάτιον, ου, τό, diminut. Luc. in dialogo Doridis & Galateæ de Cyclope loquēs ἔφερε δὲ ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα, gestabat vrsi catulum oblectamentum suum vel delicias tuas.

Α'θυρεύομαι, idem quod ἀθύρω. Exp. & σκιρτῶ. i. salio. nempe ludendo, exultim ludo.

Composita.

Α'νάθυμα, τὸ, idē quod ἄθυμα lud*. vel id quo quis ludit. Eust.
Προσαθύρω, ludo cum, colludo cum. Hesych.
Σκαλαθύρω, ludibundus fodio seu fodico, vel fodiens seu fodicans ludo cum aliquo. Fit enim ex σκάλλω seu σκαλεύω & ἀθύρω. Alicubi tantū sig. vel fodico vel ludo, vt exp. ab Hesyc. Aristoph. in Pace rectè vsurpauit pro inire seu coire. Ἢν μείρακ' ἴδῃ ἐπιθυμητὴν καὶ θήλην σκαλαθῦραι, i. συνουσιάσαι, vt exp. Sch. Σκαλάθυρμα, q. d. fodicatio ludicra. Σκαλαθυρμάτιον ludicra, seu ludicræ nugæ. Aristoph. in Nub.
Συναθύρω, simul cum alio vel aliis ludo. Mosch. Idyl. 2. Τῇσιν ἀεὶ συνάθυρε.

ΑΊ, pro εἰ, si. Vtuntur hac particula Dores. Theocr. Αἴ τοι πείσωμαι. Apud Thucydidem, Dorico sermone, καὶ αἴ τινα τοὶ Λακεδαιμόνιοι παῖδα ἔχοντι. Plut in Lycurgo. αἱ δὲ λῆς, πεῖραν λαβέ. Itē αἴκα Doricè. vt apud Thucyd. eodem lib. αἴκα αὐτοῖς δοκῇ. Apud Hom. frequenter cum particula κε siue κεν. Il. ψ. & ω αἴ κε πίθηαι, si parueris, si pareas. Il. θ. αἴ κεν τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι. Et αἴ κέν πως, apud eundem, si quomodo, si fortè aliqua ratione, Il. α. & β. Apud eundem αἴ κε ποθι, vacante ποθι. Αἰ μὴ nisi, εἰ μὴ, apud Theoc. Idyl. 5. αἰ μὴ τὸ φλάσαιμι. Vt autem εἰ pro εἴθε interdum ponitur, sic & αἴ. Ferè autē subiungitur γάρ. vt Iliad. β Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον. Η' καὶ μ' αἴς, &c. Odyss. υ Αἲ γὰρ τοῦτο ξεῖνε ἔπος τελέσειε Κρονίων. & Hero. li. 1. αἲ γὰρ οἱ θεοὶ ποιήσειαν ἐπὶ νόον νησιώτῃσι ἐλθεῖν. Greg. Naz. iunxit aoristo indicatiui, Αἲ θάνον, ὡς τε μεμυκὼς ἐνὶ σπλάγχνοισιν ἴδηκας. Est autem αἴ pro εἴθε per apocopen, vt Suidas tradit. Etymologicus vult αἴ dici pro εἰ significante εἴθε, mutato ε in α. At αἱ, est plurale articuli præpositiui fœm. g. à sing. ἡ' vt αἱ γυναῖκες.

ΑΊ vel ΑἹ, hei, heu, eheu. Ai (inquit Eustathius) est etiā δυσφορετικόν, i. quo vtimur nos aliquid ægrè ferre significantes. Itē μεμπτικόν, i. quo vtimur alicui succensentes. vt apud Aristoph αἲ τάλαν. hei miser. Suidas autem scribit, αἴ cum tenui & circūflexo esse θρηνητικόν luctus significationem habēs vel luctui aptum. Itidē scholiastes Eurip. ex Herod. annot. hac in significatione circunflecti. At Eustat. αἴ pro εἴθε vtrā & pro εἰ, si item quū m est θρηνητικὸν δυσφορετικὸν μεμπτικόν, eodē accentu acuto notat. Rarò autē solū positū, frequēter geminatū reperitur. In Adonidis epitaphio inuenitur & solū & geminatū. vt Κατθανε δ' ἁ μορφὰ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος. αἲ αἲ in versu sequenti, Ὤρεα μὲν πάντα λέγοντι & αἱ δρύες αἲ τὸν Ἄδωνιν. Ibidem circa finem, Ὑμὰν ὑμὰν αἲ ἀειδέ, μύρον μέλος ᾄδεται, αἲ αἲ. Αἲ αἲ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλεῖον αἰάζουσιν. Ponitur & abiq. casu, ac tū ferè geminari solet. Soph. in Aiace. αἲ αἲ τίς ἄν ποτ', &c. ¶ Interdū terq; quaterq; repetitur, vt apud Lu. in dial. Philop. αἲ αἲ αἲ αἲ τῆς κενῆς ἐλπίδος. At αἱ est plurale artic. postp. fœm. g. à sing. ἥ, quę, apud poetas significat interdum etiam hæ, vel illæ.
Αἰάζω, Αἰανὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Αἶα, vide in Γαῖα.

ΑἸΑΖΩ. F. ξω. lugeo, lamentor. Fit ab αἴ, i. heu. vt docent grammatici. Soph. in Aiace, νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοί. Cū acc. vt in epit. Adonidis, Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Αἴαγμα, τος, τὸ, gemitus, lamētatio Eust. Αἰανὲς dictū ἀπὸ τοῦ ἄξια αἰαγμάτων παθεῖν, ex eo q. passus esset digna gemitib.
Αἰακτὸς, ὁ, ἡ, deflendus gemitu dignus, lamentabilis, luctuosus, lugubris. Ex Aristoph.

Composita.

Δυσαίακτος, ὁ, ἡ, ingrauiter aut miserabiliter defletus. Exponitur & qui nō facilè lugetur, & qui vix satis lugeri potest. Citatur ex Macch. 3. ἀνὴρ πικρῷ καὶ δυσαιάκτῳ θανάτῳ. Reddit & lugubris *Vt sit pro* αἰακτός. Itē qui nō facilè luget ἀσυμπαθής.
Ἐπαιάζω, alamentor, illacrymor. Lucianus de hyacintho loquens, ἔτι καὶ γράμματα ἔχειν ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. Idem in libro de luctu, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες.
Ὑπαιάζω, q. d. sublamentor. Ex Epigr.

ΑἸΑΝΟΣ, ὁ. vel Αἰανὴς, οῦς, ὁ, καὶ ἡ, grauis & acerb. vel luctuosus. Nam Pindari scholiastes vult esse ab αἴ, factū. Idem ait λιμὸν αἰανῆ appellari vel famem grauem & molestā ab αἲ αἲ vel perpetuā ab αἰεί. At Sophoclis scholiastes in hæc ex Electra verba ὡς ὤλεσας αἰανῆ τᾷ γᾷ. vult cōtrà ex hoc nomine factā esse illā particulā αἲ & esse hic αἰανὴ θρηνητική. Idē in hoc Aiacis hemistichiū κύκλος αἰανὴς κύκλος. ait αἰανὴς κύκλος ornare σκολιὸς vel ἀδιάληπτος, i. tenebrosus vel perpetuus.
Αἴας, quomodo huc pertineat vide suo loco.

ΑἸΒΟΙ, *aduer.* indignantis seu dolentis, vt οἴμοι teste Suida & Hesychio. Aristop. Αἰβοῖ τί λῃρεῖς. Idem αἰβοῖ τάλας, hei miser. interdum admirantis, teste eodē H. Aristop. in Neb. Αἰβοῖ πεποιθὼς γ' ἴσθ' α. &c. i. papæ. Ponitur & ἐπὶ ἡδονῆς, vt annotat. Suid. afferens ex Aristoph. Αἰβοῖ, ὡς ἔδειν ἰδεῖν τὸν πίττινον γλυκύτερον.

ΑἸΓΑΝΕ'Α, ας, (& Ionicè αἰγανέη) & Αἰγάνιον, ου, τὸ, iaculū vel spiculū, tragula. Hesyc. ἀπὸ τῶν αἰγείοις ἱμᾶσιν ἠγκυλῶσθαι, quòd hastarum seu iaculorum aut spiculorum amenta siue ansæ fierent è loris caprinis. alijs tamen ita hæc iacula nominata dicentibus quòd ἀπὸ τοῦ εἰς αἶγας ἄγειν, quòd apta sint capiendis capris. Odyss. δ. Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες. Apollon. Rhod. Argon. 2. ἐρείσατο Πηλεὺς Αἰγανέην. Suidę est iaculum paruum ex solido ferro: Eusthatio genus hastæ leue & longum, παρὰ τὸ κατ' αἰγῶν ἱέσθαι, quòd in capras mitteretur.

Αἰγίαλος, vide in Αἴγες.
Αἰγίν. αἰγειος, &c. vide in Αἴξ.

ΑἼΓΕΙΡΟΣ, ἡ, populus: sed *propriè* populus nigra. nam alba λεύκη dicitur, vt videre est apud Theophr. hist. plan. lib. 3. cap. 1. & de caus. pl. lib. 5. c. 8. itémque apud Diosc. lib. 1. c. 114. & Arist. de gener. anim. lib. 1. cap. 18. Homeri schol. deducit ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος αὐτῆς ἀναδόσεως. Homer. hāc arborem vocat μακεδνὴν. Od. η. & μακεδνήν. Od. η. Gaza lib. 3. gram. docet deduci à verbo αἴθω. Schol. verò Apollonij, παρὰ τὸ ἐκ τῆς ἱερᾶς αἰσσειν καὶ κινεῖσθαι, ἢ παρὰ τὸ καταγνυσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων.
Ἐξαιγειροῦσθαι, dicitur ἡ λεύκη. (populus alba) i. in nigrā mutari, vt testatur Theophr. de caus. pl. lib. 2. c. 21.

ΑἸΓΙΑΛΟΣ, ὁ, litus, ora maritima. Athen. ex Theophr. ὃ φύεται ἐν αἰγιαλοῖς. * Quidā deduxerunt παρὰ τὸ τὴν αἶγα γείτονα εἶναι τῆς ἁλός. Mihi facilior & simplicior videtur deductio, παρὰ τὸ ἄγειν τὴν ἅλα. vt & synonymum ἀκτὴ ab eodem. ἄγω. i. ab ango deducitur.
Αἰγιαλίτης, ου, ὁ, litoreus: vt αἰγιαλίτης ἄμμος. Diosc. lib. 5. exp. & in litore habitans. in fœ. gen. αἰγιαλῖτις, ιδος, litorea vt αἰγιαλῖτιδα χηλὴν dixit Archias in Ant. epigr.
Αἰγιαλεὺς, ως, ὁ, ἡ, idem.
Αἰγιαλεὺς, piscator litoreus, quasi in litore degens. Apud Alciph.
Παραιγιαλίτης (*comp.*) exp. vt αἰγιαλίτης apud Athen.

ΑἸΓΙΘΑΛΟΣ ὁ, parus, auis inimica apibus, apud Arist. Hist. an. lib. 8. c. 3. & lib. 9. c. 15. & 40. Vide & Plutarch. in l. de odio & inuidia.

ΑἸΓΙΘΟΣ, agithus, auis de qua vide Arist. hist. an. lib. 9. cap. 1. & Plin. lib. 10. cap. Scribitur & αἴγιθος, à Gaza vocatur salus.

Αἰγινέτης, αἰγὶς, &c. vide in Αἴξ.

ΑἼΓΛΗ, ἡ, fulgor, splendor, vt χαλκοῦ αἴγλη. Il. β. Sic αἴγλη ἠελίου ἢ σελήνης. Od. δ. apud Aratum ἐλιχθεὶς αἴγλη. Cic. exp. tenui cū lumine. Aristides in Romæ encomio. πόλεις τε νῦν ἠδὴ λάμπουσιν αἴγλῃ καὶ χάρισι. Poeticum tamē est. Helychio est etiam χιτὼν apud Ion. in Tereo. χιτὼν πίδη apud Epicharmum in Bacchis. ¶ Αἴγλα sed αἴγλα μυσίλη idem quod μυσίλη. Poll. lib. 6. cap. 12.
Αἰγλήεις, εντος, fulgens splendidus corruscus. Il. α αἰγλήεντος Ὀλύμποιο. in fœ. gen. αἰγλήεσσα splendida. In obliquis fit etiam crasis. Reperitur enim αἰγλῆντα pro αἰγλήεντα, vt τιμῆντα τιμήεντα, apud Hom.
Ἀγλαὸς, Ἰλλυμ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Παναιγλήεις omnino lucidus, splendidúsque. Eurip.
Στρεψαιγλος, ὁ, καὶ ἡ, fulgorem auertens. Aristoph in Neb.

ΑἸΓΥΠΙΟΣ, ὁ, à veteribus dicebatur qui à recentioribus γύψ, vt tradit Suidas, i. vultur: auis prædatrix & rapax, ex aquilarum genere. Iliad. π. αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι. Soph. in Aiace. παταγοῦσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες. Hero. αἰγυπιῶν δύο ζεύγεα. Agathias quoq; Scholastic. αἰγυπιὸν & γῦπα, de eadē volucre dici hoc epigr. innuit Καὶ τὴν Τιτυὸν καὶ γῦπα δύο ὑπεστ' ἰδέσθαι. Ἡ μᾶς δ' ἐπ' αὐτὸς τέσσαρες αἰγυπιοί.

ΑἸΓΩΛΙΟΣ, nomen auis nocturnæ seu noctiuagæ, vlulam Latini appellant. Scribitur & αἰγωλιὸς, vide Aristot. hist. anim. lib. 9. cap. 17.

Αἰδέομαι, αἰδοῖος, αἰδήμων, &c. vide in Αἰδώς.

ΑἼΔΗΣ, apud poëtas, & ᾅδης, in soluta oratione ου, ὁ, Orcus. tartarus, inferi. Od. μ. ἐπιλάθιε δόμῳ αἴδαο. Et Il. θ. Πύλαι ἐς αἴδαο, vbi subauditur δῶμα, vel alius eiusmodi accusatiuus. ¶ Nonnunquam est ipse deus inferorum. Plut. Il. ο. Ζεὺς καὶ ἐγὼ τρίτατος δ' Ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων. ¶ Itē mors in Anth. Ep. Ἡ σ' αἴδην μέλλοντα προσέθηκεν δύστοχος αἰδίς. ¶ At αἰδής vide in comp. ex Εἴδω. video. * Fit ex α. priuat. & ἰδεῖν, aoris. 2. verbi εἴδω, i. video. Est enim ᾅδης locus tenebricosus, & (vt dixit Virg.) sine luce domus. vide etiā ᾅδης in fine huius classis.

Αἰδηλος

Ἀΐδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenebrosus, vt Soph. in Aiace, ἀΐδηλον αὖ ἄν. Vide & alias signif. in comp. ex εἴδω, i. video.

Ἄϊς, ἄϊδος, pro ᾅδης. Il. α. ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψε. Et Od. κ. ψυχὴ δ' Ἄϊδος δὲ κατῆλθε. Et Od. λ. ἴδον δόμον Ἄϊδος εἴσω.

Ἄϊδος δὲ & Ἄϊδος δόμον, aduerbial. ponũtur pro εἰς ᾄδος δόμον.

Ἀϊδωνεύς, έως, ὁ, Pluto, deus inferorũ. Hes. ἄν Ἀϊδωνεὺς ἥρπασε.

Ἀϊδώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, lethalis. Hesych.

ᾍδης (cum α habente ι subscriptum) ου, ὁ, in prosa idem quod ἀΐδης ex quo factum est per synæresin. Ponitur sæpe ἐλλειπτικῶς. Dicitur enim εἰς ᾅδου, sub. οἶκον, & ἐν ᾅδου, sub. οἴκῳ.

Ἀΐδιος, vide in Ἀεί.

ΑἸΔΩ͂Σ, όος, & per crasin οῦς, in dat. αἰδοῖ, in accus. αἰδόα, vel αἰδῶ, vt quidã, pudor, verecundia. Interdũ in bonam partẽ, vt apud Soph. αἰδῶ λαβεῖν, pudore tangi. Et Il. ο. Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε. Et cũ genit. ibidem, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ Ἄλλων ἀνθρώπων, i. verecundiã vobis incutiãt alij homines. Quatenus sit laudabilis αἰδὼς, vide Aristot. Eth. li. 3. c. 11. & lib. 4. c. 15. Interdum in malam partem, vt apud Hom. Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι. ¶ Item reuerentia, veneratio, obseruatio, per quam ætate aut sapientia aut honore aut aliqua dignitate antecedentes reueremur & colimus. Xen. Pæd. ὑπὸ τῆς ἄλλων αἰδοῦς τρέψῃ. Od. ι. τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς. apud Plut. in Rom. αἰδὼς τοῦ βασιλέως, regis reuerentia. Idem in Solone αἰδῶ μὲν εἶχε καὶ τιμὴν παρὰ πᾶσι, i. reuerebantur & honorabant eum omnes. ¶ Item membrũ genitale, inguen, pudẽda. Il. β. Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. & Dion. Hal. in ἀρχ. ὑπεζωσμένους τὴν αἰδῶ ταῖς δοραῖς. * Etym. & Eust. τὴν αἰδῶ dictam volunt à non vidẽdo, ex α priuat. & verbo ἰδεῖν, quòd pudor cogat oculos auertere. vnde prouerb. αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς, de quo vide Erasm. in Chil.

Αἶδος, εος, τὸ, idem quod αἰδώς.

Αἰδοῖος, ου, ὁ, venerabilis, veneratione dignus, venerandus, reuerendus. Odyss. θ. φίλος πάντεσσι γένοιτο, Δεινός τ' αἰδοῖός τε. Et Od. λ. Καί κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην. Item in actiua signif. verecundus. Od. ρ. κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης. Et Il. β. παρθένος αἰδοίη.

Αἰδοίως, aduerb. cum reuerentia, cum obseruantia. Od. τ.

Αἰδοῖον ου, τὸ, subst. inguen. In plur. αἰδοῖα, pudenda. Quæ tamen quidam dicta putant παρὰ τὸ αἰδεῖσθαι ἐν τῇ συνουσίᾳ ἐργῶντα, quasi αἰδεῖα. Thuc. 1. διεζωσμένα τὰ ἔχοντες περὶ τὰ αἰδοῖα οἱ ἀθληταί. Et Herodot. 1. ἐκ τῶν αἰδοίων τῆς θυγατρός. A Gaza exp. testiculi, coles.

Αἰδοιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, formam inguinis habens, inguinis speciem referens. Athen. 7.

Αἰδοιϊκός, ου, ὁ, ad inguem pertinens, vt αἰδοιϊκὰ φάρμακα, apud Æginet.

Αἰδοῖος, poëticè, pro αἰδοῖος, vt ὁμοίιος, pro ὅμοιος, venerabilis.

Αἰδέομαι, οῦμαι, F. έσομαι, & ήσομαι, præt. ᾔδεσμαι, aor. 1. ᾐδέσθην, idẽ quod ἐντρέπομαι, vereor, reuereor, veneratione prosequor. Cũ accus. Xen. Pæd. 1. αἰδούμενος τοὺς πρεσβυτέρους. Sic αἰδεῖσθαι θεούς, apud Hom. & Il. χ. τάδε τ' αἴδεο καί μ' ἐλέησον. ¶ Interdũ est potius, timeo, vereor. vt Iliad. χ. Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους. Sic Il. δ. Αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο. ¶ Item pro, pudet me, verecundor, verecundia tangor vt αἰδοῦμαι τάδε, horum me pudet, Plut. Od. ζ. αἰδέομαι γὰρ γυμνοῦσθαι. ¶ Item timeo, non audeo Od. ζ. καί μ' οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν αἰδέομαι. ¶ Itẽ placor, & iniuriam remitto, iram condono, inquit Bud. Apud Greg. φιλίαν αἰδεῖσθαι εἰδώς, dicitur is qui amico se exorabilem præbet. Significat etiã placo, exoro. Dem. contra Aristocr. καὶ φεύγειν ἕως ἂν αἰδέσηταί τινα τῶν ἐν γένει τοῦ πεπονθότος. vide Hippocr. & Hesych. Vsurpatur & in signif. pass. vtpote cuius inueniatur act. αἰδῶ, & compositum καταιδῶ. Sic apud Dem. ᾐδεσμένος exoratus placatus.

Αἰδήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, verecundus. Athen. de Isoc. ὁ τῶν ῥητόρων αἰδημονέστατος. Ponitur in virtute apud Arist. in eth. lib. 2. & 4.

Αἰδημόνως, verecundè, pudenter cui opponitur θρασέως apud Xen. in symp. Αἰδημονικῶς ἔχω, verecundus sum, verecundiam seruo.

Αἴδεσις, εως, ἡ, veneratio, reuerentia. Item (vt inquit Bud.) venia & misericordia. & personę periclitantis respectus & venia & misericordia, & personę periclitantis respectus & tuitio, vltionis animaduersionisque remissio. Dem.

Αἰδέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, in oratione soluta pro poëtico αἰδοῖος, venerabilis, reuerentia dignus. Apud Greg. est, dignus qui exoret. ¶ Apud Pausan. αἰδέσιμον, Bud. interp. inuiolatum, intactum, ἄσυλον.

Αἰδεσιμότης, ητος, ἡ, exp. veneratio, q. d. venerabilitas. Pro quo elegantius vsurpatur τὸ αἰδέσιμον, vt apud Lucian. in Nigrino, τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, Latini oris dignitatem dicunt.

Αἰδεστός, οῦ, ὁ, reuerentia dignus, idem quod αἰδέσιμος, sed minus vsitatum. Plut.

Αἰδομαι etiam dicitur pro αἰδέομαι, vt Od. θ. Αἴδετο γὰρ Φαίηκας. Et Plut. in symp. 3. ἐκβάλλειν τῶν ὀμμάτων τὸ αἰδούμενον.

Composita.

Ἀναιδής, έος, ὁ καὶ ἡ, impudens, inuerecundus. Od. ρ. Ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐστι προΐκτης. Apud Dem. ἀναιδὴς ἐς χρήματα. Aff. & pro eo cuius nos non pudet. vt ἀναιδὴς ἐστι τοῖς ἀκολάστοις, minimè pudendus intemperantibus. Metaphor. tribuitur etiam rebus sensu carẽtibus. vt λᾶας ἀναιδής. Il. δ. & Od. λ. Et ἀναιδὴς πέτρα. Il. ν. Τὸ ἀναιδὲς pro substantiuo ἡ ἀναίδεια, impudentia. Interdum aduerbialiter ponitur. vt ἀναιδὲς βλέπειν, impudente aspectu esse, impudentiam oculis præ se ferre.

Ἀναιδῶς & ἀναιδέως, impudenter.

Ἀναίδεια, ἡ, impudentia, inuerecundia. Hom. Demost.

Ἀναιδεύομαι, impudentia vtor, impudenter me gero. Hinc ὑπεραναιδεύομαι, impudentia vincor. Aristoph in Equit.

Ἀναίδητος, ὁ καὶ ἡ, accipitur pro ἀναιδής, impudens.

Ἀναιδημόνως, absque vlla reuerentia, & q. d. irreuerenter: seu absque vllo pudore, impudenter. Gal.

Ἀπαιδοιόω, ῶ, q. d. pudenda mutilo, præputium seco, circumcido. Poll. lib. 2.

Ἐπαιδέομαι, οῦμαι, pro simplici αἰδέομαι, erubesco, verecundiã afficior. vnde ἐπαιδεσθήσομαι, apud Eurip. me pudebit. Ἐπαιδεσθείς, reueritus. Plat. de leg.

Καταιδέω, ῶ (quod & αἰδῶ sed rariùs) erubescere facio, pudore perfundo, & ad venerationem cogo vel impello; flecto animum Plut.

Καταιδέομαι, οῦμαι, reuereor, valde reuereor. Aristoph. in Nub. καταιδεσθέντι πατρῷον Δία. Item pro, perpudet. Plut.

Κίναιδος, cinædus, pathicus. Latini quoque cinædum de puero meritorio dicunt ita dictus ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὴν αἰδῶ, i. τὸ αἰδοῖον. vel quasi κενὸς αἰδοῦς. Plut. in Polit. ¶ Sic dicitur & gemma quę erythræus etiam lapillus appellatur. Arrian.

Κιναιδία, cinædica obscœnitas siue impuritas aut impudicitia. Aeschin.

Κιναιδίζομαι, cinædicè me gero, impuritate & obscœnitate cinędos imitor. Κιναίδισμα, obscœnitas cinædica, apud Eust.

Κιναίδιον, auicula quæ & ἴυγξ, teste Hesych. παρὰ τὸ κινεῖν τὸ αἰδοῖον. vnde & σεισοπυγὶς dicitur Lat. motacilla.

Ἀκίναιδος [decomp.] exp. ὁ μὴ κινῶν τὰ αἰδοῖα, ὁ σώφρων, qui cinædus non est, sed castus & pudicus. Suid.

Κυναιδος, impudens vt canis. Hesych.

Κίναδος, quomodo huc pertineat. vide suo loco.

Αἰεί, αἰέν. vide in Ἀεί.

Αἰετός. vide in Ἀετός.

ΑἸΖΗΌΣ οῦ ὁ, (pro quo & αἰζηός) iuuenis, qui iuuenili robore viget: παρὰ τὸ ἄγαν ἢ ἀεὶ αἵματι ζεῖν, facta compositione ex α epitat. & verbo ζέω, quod iuuenes ferueant & calidiores sint atque animosiores. Il. υ. τὶς ἐρυσσαμένων αἰζηῶν: Il. ξ. βοῦν θαλερῶν αἰζηῶν. Hesiod. in Erg. τεσσαρακονταέτης αἰζηὸς ἕποιτο, iuuenis quadragenarius. Rursum pro νέος seu ἀκμάζων adiectiuè: Il. π. Ἀνέρα εισάμενος αἰζηῷ τε κραταιῷ τε, iuueni & robusto, seu florenti annis & valenti viribus. Dicitur αἰζήϊος quoque pro αἰζηός, vt ὁμοίϊος pro ὅμοιος. Hesiod. αἰζήϊος ἀνήρ.

Αἰθάλη, &c. vide in Αἴθω.

Αἶθε, vide Εἴθε.

ἈΙΘΉΡ, έρος, ὁ, æther. vt apud Eurip. Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα, Cicero interpr. Vides sublimẽ fusum immoderatum æthera. ¶ Interdum aër. vt Od. ο. Λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος. illud Arati ἀπ' αἰθέρος ἰκμάδα σπάσαντα, Cicero vertit, Naribus humiferum duxere ex aëre succum. Aliquando apud Homer. exp. ab Eustath. altissimus aer, & luce resplendens aer, siue splendor qui est circum aerem, vt Il. θ. οὐρανόθεν δ' ἄρ ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ. Nonnunquam etiam αἰθρία, aer serenus & iudus, ac minimè nubilus. vt Il. ρ. Εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι. Vsurpatur & fœminino genere, vt Il. π. Αἰθέρος ἐκ δίης. Capitur etiã pro cœlo, deorum domicilio. vt & æther Latinè. Apoll. Arg. 1. ἐς αἰθέρα χεῖρας ἄειρον, ad cœlum manus tollebant. Et apud Soph. αἰθέρα δῦναι, cœlum subire. Idem periphrasticè dicit οὐράνιος αἰθέρα pro οὐρανόν. Hesych. scribit etiam significare inflammationem, atque ita vsurpasse Eurip. in Troad. Datiuum αἰθέρι, poetæ aduerbialiter interdum vsurpãt, pro ἐν αἰθέρι. Sic & accus. αἰθέρα pro ἐς αἰθέρα. Homer. * Anaxagoras à verbo αἴθω deducit, ætheris nomine ignem significans, quod superiora igne sint plena. At Arist. in lib. 1. de mundo ait cœli & syderum substantiam appellari ætherem, non ab αἴθεσθαι i. ardendo, sed διὰ τὸ ἀεὶ θεῖν, ex eo quod semper currat.

Αἰθέριος, ου, ὁ καὶ ἡ, æthereus, ad ætherem pertinẽs. Interdum est epithetum Iouis apud Aristot. & Luc. Pro αἰθερία ponitur itidẽ apud Arist. in lib. de mundo μετὰ δὲ τὴν αἰθέριον καὶ θείαν φύσιν.

Αἰθερίως, purè & mundè, instar τῶν αἰθερίων, quæ terrenis sunt puriora.

Αἰθεροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, ætheris naturam habens,ætherẽ referens, vt apud Gal. ad Glauc. 2. αἰθεροειδὲς πνεῦμα τὴν οὐσίαν, pro spiritu tenuissimo. Item pro αἰθέριος, apud Iust. Martyrem.

Αἰθερώδης etiam aff. pro αἰθεροειδής.

Αἴθρα, quomodo huc pertineat. vide suo loco.

ἈΙΟΡΑ

Α'ΙΘΡΑ, vel Ionicè αἴθρη aëris serenitas, aër serenus & sudus. cui opponitur ἀὴρ. Il. ρ. ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν, ποίησον δ' αἴθρην. * Fit ab αἰθὴρ, vt tradit Eust.

Αἶθρος, ου, ὁ pruina. frigus matutinum. Od. ξ. Αἴθρῳ καὶ καμάτῳ, δεδμημένον ἤγαγεν ἐς οἶκον. A Suida exp. τὸ καῦμα.

Αἰθρεὺς, ὁ, flans a serena parte cœli ventus. Hes.

Αἰθριοεὶς, ὁ, matutinus. Hes.

Αἰθριάω, conturbo tempestate seu procella. Hes. & Suid.

Αἴθριος, ου, ὁ, serenus, sudus. vt apud Diosc. αἴθριον κατάστημα. Theocr. Il. 4. χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος ἄλλοκα δ' ὕει. nunc pluit & claro nunc Iuppiter æthere fulget. ¶ Αἴθριος ἠχὼ apud Nonn. periphrasticè pro tonitru. ¶ Item subdialis qui est sub dio, qui est sub aere, vel sub Ioue frigido. vt apud Luc. τὸ αἴθριον τῆς αὐλῆς, subdialis pars atrij. ¶ Item frigidus. Soph. in Antig. καὶ δυσαύλων πάγων αἴθρια καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλη. Et tunc fit ab αἶθρος.

Αἰθρία ἡ aer sudus & serenus, serenitas, sudum. Vide Aristot. de mundo. Huic opponitur ὁμίχλη. ¶ Exp & nocturnum serenum, apud Herod. in Euterpe. Apud eundem, ἐν αἰθρίῃ, exponitur etiam sub dio.

Αἰθριάζω F. άσω, sereno, serenum reddo, illustro. Aristoph. in Prob. αἰθριάζειν τὸν ἀέρα & ἐπινεφῆ ποιεῖν opponit. ¶ Item pro, in sereno cœlo versor, apud Greg.

Αἰθριάω nocturno sereno expono, seu sub dio per noctem expono Hippocr.

Composita.

Ἀνεξαίθριον, ass. ex Soph. pro θερμὸν σκέπασμα, tectum calidum, nempe ad arcendum frigus nocturnum.

Ἀπαιθριάζω, sereno Aristoph. ὁ Ζεὺς ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας

Διαιθριάζω, absolutè ponitur apud Xen. pro disserenare Exp & sub dio agere. (phrast

Ἐναίθριος subdialis, qui est sub dio. vt ἐναίθριοι τόποι. Theo-

Ἐξαιθριάζω sereno cœlo expono. Exp & in sereno habeo sub [illegible] Item ad solem expono insolo.

Συνεξαιθριάζω, necnon sub dio vna pono.

Μεταιθρία [illegible] serenitas pluuijs hyemalib. [illegible] Herod. & Theophr.

[illegible] ὑπαίθριος idem quod ἐναίθριος vide ἐναίθριος. [illegible] Lucian. [illegible] sub dio [illegible] expono calori [illegible] putat Bud

Α'ΙΘΥΙ'Α, & Ionicè [illegible] mergus auis de qua vide Aristot. lib. [illegible]

Α'ΙΘΩ vt o [illegible] accendo. Cum accusatiuo. Herod. in Melpomene, τί θέλοντες ἥκετέ τε ἐς τὴν χώρην καὶ πῦρ αἴθοιεν. ¶ Interdum *est neutrum absolutum* ardeo fulgeo pro αἴθομαι. Sophoc. in Aiace λευχ' ἑκάτεροι Λαμπτῆρες αἶθον, ardebant vel fulgebant.

Αἴθουσα ἡ *particip.* quæ vrit aut vritur. quæ ardet, quæ splendet. ¶ Interdum transit in nomen substant. & significat porticum domus: diciturq; αἴθουσα vel quasi αἰθομένη ὑπὸ τοῦ ἡλίου. quę calefit aut illustratur à sole: vel διὰ τὸ αἰθέσθαι ἐν αὐτῇ τοῦ χειμῶνος quòd hyeme calefiāt homines in ea. vt Etimol. ait, Od. σ. ἐφ' ἵκετ' αὐλὴν Αἰθούσης τε θύρας. Il. υ. Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο Ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον. Sūt autē αἴθουσαι ξεσταὶ, vt Eustat. ait, subdiales porticus ex politis lapidib. factę Idem alibi Homerum αἰθούσας appellare στυλωτὰς ἕδρας ait.

Αἴθομαι, pass. ardeo, vror. vt αἰθόμενον πῦρ, Il. π. & apud Pind. initio Olymp. hymni 1.

Αἰστὴρ, ῆρος ὁ incensor, qui incendit. Opp. de pisc. lib. 5. Δαλὸν ἐϋδμήτων μεγάρων αἰστῆρα φέροντες.

Αἶθος, εος, τὸ, ardor, æstus, Hesych. Dicitur etiam πῦρ καὶ ἡ φλὸξ, inquit schol. Apollonij Argo. 3. τῷ δ' ἀμφί τε δήιον αἶθος Βάλλεν ἀϋτμή τερετή.

Αἰθὸς οῦ ὁ ardens, flagrans. Item ambustus. Eustath. ait αἰθὸς apud Aristoph. significare ἀπλῶς θρακωμένον. i. in carbones redactum. Callym. in hymno in Diana σποδιὴν αἰθὴν appellat cinerem nigrum, vt ait schol.

Αἰθίψ, ιοπος, ὁ ex vstione niger vel etiam ruber. vt apud Nicand. in Alexiph. αἰθίοπος ἔχινε.

Αἴθινος, ου, ὁ καὶ ἡ, quid facilè cōburritur. vt αἴθινα ξύλα apud Etym.

Αἰθόλικες, pustulæ in summa cute, ex igni, aut aliunde. dictę ἀπὸ τοῦ αἴθω. Vide Erotiani & Galeni lexicon in Hippocr.

Αἴθων ωνος, ὁ, ardens flagrans. Item καυστικὸς (combustorius) comburendi vim habens vt apud Lycoph. πλήστηρ αἴθων. ¶ Significat & splendidū vt αἴθων σίδηρος. apud Hom. Exp. ferrū splendidum aut nigrum, vt inquiunt gram. αἴθωνες λέβητες, lebetes splendidi & nitentes, aut qui in igni vtuntur, vt ait Eust. ¶ Item metaphoricè αἴθων dicitur æquus, leo, homo: à colore niger seu rutilus, aut feruidus, qui cum ardore fertur vel ardente impetu. apud Hom. & Soph.

Αἰθάλη ἡ, fuligo, λιγνὺς apud Diosc. & Gal & Luc. Exp. & cinis & nigrum illud quod ex camino colligitur. Vertitur etiam favilla. à Gaza in Alexand. Aphrod. probl. lib. 1.

Αἴθαλος, ου ὁ subst. idem quod αἰθάλη, apud Athen. ¶ Item adiect. vstus, tostus, ardens, apud Pind.

Αἰθαλόεις, εντος, ὁ, fuliginosus, fuligine oblitus. vt Vulcanus αἰθαλόεις θεὸς dicitur ab Hesiod. Item ardens, resplendens, coruscus, splendidus: vt αἰθαλόεις κεραυνὸς, apud Hesiod. αἰθαλόεν μέγαρον. Od. χ. domus resplendens igni.

Αἰθαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fuliginosus, fumeus obscurus. Aristot.

Αἰθαλέος, ου, ὁ, cineritius. τεφρώδης inquit schol. Nic in Ther.

Αἰθαλίων, ωνος, ὁ, ardens, aut ardorem seu æstum sectans ardore gaudens. vt τέττιγες αἰθαλίωνες. apud Theocr. Idyll. ζ.

Αἰθαλόω, ῶ, F. ώσω, P. ωκα, vro, cōburo, apud Eurip. & Lycoph. Item nigrefacio nigrum reddo. Propriè fuliginosum facio in cinerem & fauillam redigo. apud Diosc (vt Bud. ait) est vro ad fuliginem colligendam, apud eundem, αἰθαλῶ λιγνὺν, exponitur colligo fuliginem, facio fuliginem.

Αἰθαλωτὸς, οῦ ὁ, vstus, combustus. apud Lycophr.

Αἰθύσσω, splendeo: vt in Anth. Epigr. lib. 4. Αἰθύσσων λιπαρῆς ἄνθος ὕπερθε κόμης ¶ Item calefacio. item incēdo, apud Suidam. Exp. & moueo item concutio vt apud Athen. αἰθύσσει φρένας. ¶ Item *in signif. neutra.* prorumpo apud Suid. Exp. & ῥιπίζω. item extendo. Vide Hesych. & Suid.

Αἴθυγμα, το, Suidas ait de igne dici. Exp. & κίνησις ὅρμημα, ῥίπισμα. & Latinè suscitabulum vel fomes & incendium. Metaphoricè pro incitamento seu incitabulo. & citatur hic Polibij locus. ἔχοντες εἴπουσι τινὰ καὶ λίαν ἰσχυρὰ τῆς πρὸς αὐτοὺς εὐνοίας αἰθύγματα.

Αἰθὴρ, Αἷμα, Ἥλιος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναίθω, vro, accendo. Moschus in amore fugitiuo βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει.

Ἀναιθύσσω, idem cum αἰθύσσω. Etym.

Ἀπαιθαλόω comburo apud Basil.

Καταίθω, idem quod αἴθω. Eurip.

Καταιθαλόω, idē quod αἰθαλόω. Apud Luc. dicitur Vulcanus. καὶ αἰθαλωμένος τὸ πρόσωπον ὑπὸ τῆς ἀσβόλου, vstulatam faciem habens fuligine.

Καυαίθος, ου ὁ καὶ ἡ, [illegible] coma ignei coloris est. Lycophr.

Κοναίθα, capræ seu vaccæ nomen apud Theocr. [illegible] [illegible] τὰν [illegible] [illegible]

Ἠναίθος, [illegible] lucidus, splendidus. [illegible] Hesych.

Ὑπεραιθύσσω idem cum αἰθύσσω Epigr. apud Suid. [illegible] magnum excitantes.

Ὑπαίθω [illegible] facio ignes excito.

Α'ΙΚΑ'ΛΛΩ, [illegible] blandior [illegible] adulor, palpum obtrudo. Cum accusatiuo apud Philostratum de vita Apollonij lib. 2. cap. de elephanto. προσιέναι τῇ προβοσκίδι αἰκάλλει, adblanditur proboscide. *Sic* & apud Aristoph. in Equit. Τὰ μὲν λόγοις αἰκάλλει με. Hesych. & Suid. exp. θωπεύει. idem Aristop. dicit in illa eadem comœdia, Ἠικάλλ' ἐθώπευ' ἐκολάκευ' ἐξηπάτα, vbi schol. ait idem his verbis significari, & esse αἰκάλλειν propriè canis qui auribus & cauda blandientis signum prębet. Addit idem schol. posse à gallinaceis esse translatum hoc verbum quorum barbæ κάλλαια vocantur. Eurip. in Andromache πρὸς ὅτιν αἰκάλλουσα γυναῖκα, i. assentans impudenti mulieri, vt schol. ait. * A κηλῶ deduci quidam putauerunt, i. demulceo. Henr. Steph. suscipatur à κάλλος deductum esse, quòd assentatores pulchrè & bellè in ore habere soleant, atque adeò pulchritudinem turpibus etiam rebus attribuant.

Αἴκαλος ου, ὁ, assentator, adulator. Hesych.

Ὑπαικάλλω (*Comp.*) q. d. subassentor, clam assentor.

Α'ΙΚΙ'Α, ἡ, verbera, verberatio, pulsatio, plaga. Propriè significat indigna verbera, i. quibus aliquis indignè afficitur, aut pulsationem indignā & contumeliosam. Generaliter autem est iniuria quæ fit alicui eum cædendo aut pulsando. Dicitur αἰκίας δίκη (inquit Bud.) actio iniuriarum ob verbera, apud Isocrat. contra Lochit. Plato de leg. δίκαιον καὶ τὸ τῆς αἰκίας πᾶν γένος. Ibidem αἰκία γονέων. pulsatio parentū. Dem. in Euergū & Mnesibulū ait αἰκίαν esse χεῖρας ἀδίκους, i. vim quę manu infertur. * Fit αἰκία ex ἀεικία, [i. indignitas, indecentia] inquit Eustath. At contra schol. Soph. vult dici ἀπὸ τοῦ μὴ ἐοικέναι. Vide ἀεικεια in comp. ex Εἴκω, i. similis sum.

Αἴκιον ου, τὸ, læsio, damnum apud Herodot.

Αἰκίζω, F. ίσω, verberibus indignè afficio, pulso, crucio. Bud. ait poni pro, contumeliosè tracto, sæuio in aliquem. item contumeliosè mutilo & trunco. item flagris cędo. Soph. in Aiace, ἀλλά μ' ἁ Διὸς ἄλκιμος θεὸς ὀλέθριον αἰκίζει. Sed vsitatior est vox pass. αἰκίζομαι, actiua significatione. Plut. πᾶσαν αἰκίαν αἰκισάμενος ἀπέκτεινε. Isoc. in Paneg. οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν οὕτως αἰκίζεται τοὺς οἰκέτας. apud Soph. in Aiace, Καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδήσας αἰκίζεται, i. μαστίζει. ¶ Itē αἰκίζομαι *in pass. signif.* pulsor, verberor, crucior &c. vnde ᾐκισμένοι τὰς ῥῖνας, mutilati nasib. Strabo. πληγαὶ καὶ ὁ τοῦ σώματος αἰκισμός. Αἴκισμα, τὸ, idem a Lysia ponitur pro mutilatione corporis.

Αἰκίστρια ἡ quæ pulsat, &c. Suid.

Αἰκιστικὸς, οῦ, ὁ ad pulsandum proclinis contumeliosus.

Καταικίζω (*comp.*) defœdo, contumeliosè mutilo & fœdo. Od. τ.

-ΑἽΜΑ, τος, τὸ, sanguis, cruor. γαῖα ῥέεν αἵματι. Il. θ. & ω. & υ. Itē αἷμα ῥέεν ἐξ ὠτειλῆς. Il. δ. Il. α. Αἷμα τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί. Etym. deducit ἀπὸ τοῦ αἴθειν. fortasse propter calorē cuius sanguis fomes est. ¶Itē cædes, homicidiū. vnde apud Demosth. ἐφ' αἵματι φεύγειν ob cædem exulare. Sic vtitur & Sophocles, item Eurip. in Oreste. ¶ Hesychius ait Sophoclem in Electra αἷμα vocasse τὴν μάχαιραν, i. ensem quod & Suidas annotat. ¶Itē, consanguinitas Aristot. Pol. 2. ὁ μὲν γὰρ υἱὸν αὐτοῦ, ὁ δ' ἀδελφὸν αὐτοῦ προσαγορεύσει, ὁ κατ' ἄλλην τινὰ συγγένειαν, ἢ πρὸς αἵματος, ἢ κατ' οἰκειότητα καὶ κηδείαν. Apud Sophocl. οἱ πρὸς αἵματος, consanguinei. ¶ Item genus, semen. Il. ζ. & υ. Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. vbi per γενεὰν pater consideratur, in αἷμα autem mater. vt Hesych. tradit. Et pater filium vocat sanguinem suum. Od. π. Εἰ ἐτεόν γ' ἐμός ἐσσι καὶ αἵματος ἡμετέροιο.

Αἱμάτιον, ου τὸ, q. d. sanguiculus, exiguus sanguis.

Αἱματικὸς, ἡ, ὁ, sanguineus, constans sanguine. vt αἱματικὸς χυμός. Alex. Aphr.

Αἱμάτιος, ου ὁ καὶ ἡ, idem, sed minus vsitatum.

Αἱματηρὸς, sanguinolentus, cruentus. Soph.

Αἱματόεις, εντος, ὁ, sanguinolentus, cruentus. Hom.

Αἱματώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, sanguinolentus, sanguini permixtus, apud Gal. Nonnunquam idem est quod sanguineus, sanguine præditus, apud Aristot.

Αἱματία, ἡ, ius nigrum, quod vsitatissimum Lacedæmoniorum erat edulium: vt ait Poll. Αἱματίτις χορδὴ, apud Athen. intestinum fartum sanguine, apud Athen.

Αἱματίτης, ου ὁ hæmatites: lapis sic dictus vel quod sanguinis colorem referat, vel ab effectu, quòd sanguinem reprimat. Vide Plin. lib. 36. c. 16. & Diosc. lib. 5. ¶Item pro vena. ¶ Fœm. αἱματῖτις, sanguinaria. vnde αἱματίτιδες φλέβες apud Hippocr.

Αἱμάτη, ἡ, ensis, gladius, apud Soph.

Αἱμάζω, sanguinem elicio. Aristot.

Αἱματόω, ῶ. F. ώσω, cruento, cruore seu sanguine inficio. sanguinolentum reddo. Item interficio, vt Hes. & Etym. tradunt.

Αἱματοῦμαι, cruentor. Item in sanguinem vertor. Gal.

Αἱμάτωσις, & ἐξαιμάτωσις, aff. pro sanguificatio, sanguinis generandi munus, ex Gal.

Αἱμάσσω, & Atticè αἱμάττω, F. ξω, P. χα, idem quod αἱματόω. Soph. ἐν τοῖσι δὲ χεῖρας αἱμάξαι βοαῖς, manus cruentare. ¶Interdum significat, vellicando sanguinem elicio. vellico ita vt sanguinem eliciam.

Αἱμάσσομαι, cruentor, sanguine inficior, apud Soph. & Luc. Exp. & occidor apud eundem Soph.

Αἱμακτὸς, ἡ, ὁ, sanguinolētus. vt αἱμακταὶ ῥανίδες, apud Eur.

Αἱμασιὰ, ἡ, sepes. Propriè (inquit Suid.) sepes quæ spinas habet. Sic dici aiunt, quia αἱμάττονται earum spinis qui eas ingrediuntur. Theoc. ¶ Item maceria, septum murale exponitur apud Herodot. lib. 1. Αἱμασιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sepis vel maceriæ formam habens. Aut ex eadem materia factus qua αἱμασιαί. Exp. & maceriosus, apud Plat. de leg.

Αἱμωδης, ου, ὁ, salgamarius, apud Diosc.

Αἱμηρὸς, idem quod αἱματηρὸς. suprà. Hesyc. Suid.

Αἱμόω, ῶ idem quod αἱματόω, Helych.

Αἱμαλέος, sanguineus cruentus. in Epigr.

Αἱμὸς, ου, ὁ, locus arboribus densus aut fruticibus, dumus.

Αἵμων, ονος, ὁ, cruentus, Eurip. At αἵμων pro δαίμων, i. peritus, Il. ε. αἵμονα θήρης.

Αἱμώνια σῦκα, ficuum genus in Paro insula, ita dictum ob ruborem, inquit Athen.

Αἱμύλος, Αἱμίον, Αἱμύσσω quomodo huc pertineant. vide suis (locis.

Composita. Ex quibus desinentia in μων poetica sunt.

Ἄναιμος, ου, ὁ καὶ ἡ sanguine carens. Aristot. exp. & exanguis.

Ἀναιμεὶ, sine sanguine.

Ἀναιμία, ἡ, sanguinis priuatio, q. d. carentia sanguinis.

Ἀναίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄναιμος. Hom. Il. ε.

Ἀναίματος, ου ὁ καὶ ἡ, idem. apud Athen.

Ἀναίμακτος, nō cruētus aut cruētatus, non sanguinolētus. Vnde & ἀναιμακτὶ aduerb. non cruentè sine sanguine. Hes.

Ἀναιμωτεὶ, q. d. incruentatè, absque cruentatione. Latini dicere solent incruenta pugna. vel Marte incruento. Ennius dixit sine sanguine & sudore. Scribitur & ἀναιμωτί. Hom. & Apoll. item Luc. Herod. Plut. & alij.

Ἀνδρόσαιμον, ου, τὸ, vel ἀνδρόσαιμος, ου, ὁ, ruta syluestris. Sic dicitur quòd eius flores, si digitis terantur, sanguineo succo manent. Vide Diosc.

Αὔθαιμος, qui est eiusdem sanguinis. τοῦ αὐτοῦ αἵματος ὤν. vnde αὔθαιμοι fratres Hesychio. Citatur ex Anth. Epigr. & αὐθόμαιμοι, idem apud Lycophr.

Ἀφαιμάσσω, sanguinem elicio, sanguinem detraho. vt ἀφαιμάσσειν ζῷον in Hippiatria. Ἀφαίμαξις, sanguinis detractio.

Διαίμος, ου ὁ καὶ ἡ, sanguinolentus, cruentus, apud Erotian.

Ἔναιμος, ου ὁ καὶ ἡ, sanguine præditus. Herod. τοιοῦτοι θεοὶ γίγνονται ... σαρκώδεις. ¶ Item sanguinolentus, cruentus, sanguine adhuc stillans. vt ἔναιμον ἕλκος, & ἔναιμον τραῦμα, apud Diosc. ¶Item ἔναιμον φάρμακον, medicamentum quod adhuc cruento vulneri inijcitur, vt tradit Gal. Ideò exponi solet, medicamentum sistendo sanguini aptum.

Ἔξαιμος, sanguine destitutus, qui multum sanguinis effudit, exanguis. Plut.

Ἐξαιματόω, in sanguinem verto, apud Aphr. in Prob. Ἐξαιμάτωσις, ipsa actio vertendi in sanguinem, sanguinis effectio. à Bud. exp. sanguinis generatio, apud Gal. ad Glauc. 2.

Ἐξαιματικὸς, vim generandi sanguinis habēs, apud Aphr. in Probl. Συνεξαιματόω, (decomp.) τῷ, vnà cruento. Et pass. συνεξαιματοῦμαι, vnà cruentor. Philo de vita Mosis. 1. συνεξαιματοῦται δὲ αὐτοῖς λίμναι.

Ἐξαιμάσσω, cruento. vel valde cruento. vt apud Synes. ἐξαιμάττων τὸν ἵππον.

Ἴσχαιμος (quasi ἴσχων αἷμα) sistens sanguinē. sistendi sanguinis vim habens. aut aptus ad sistendū sanguinem. vt ἴσχαιμον φάρμακον apud Gal. & Ægin. Item herba à sistendo sanguine sic appellata quæ & ἰσχαίμων, apud Theophr. hist. pl. lib. 9. c. 15.

Καθαιμος, sanguinolentus, cruentus. vt καθαιμα τραύματα apud Euripidem.

Καθαιματόω, cruento.

Καθαιμάσσω, itidem pro, cruento, vel valde cruento. Καθαιμακτὸς cruentatus, cruentus.

Λείφαιμος. (ὁ λελειμμένος αἵματος) cui sanguis deficit. cui minus est sanguinis quam oportet. Gal. Exponitur etiam decolor & pallidus.

Λειφαιμέω, ῶ, sanguine destituor. exanguis & pallidus reddor. Aristot. in Probl.

Ὀλιγόαιμος, vel potius ὀλίγαιμος, cui parum est sanguinis. apud Alex. Aphr.

Ὀλιγαιμία, sanguinis paucitas.

Ὅμαιμος, consanguineus: frater vel soror, apud Soph. Interdum & adiectiuè ponitur. vnde ὅμαιμον σπέρμα apud Soph. in Ant.

Ὁμαίμων idem Poetica sunt.

Ὁμαιμοσύνη, consanguinitas, in Anthol. Epigr. Est item fraternitas.

Decomp. Αὐθόμαιμος, idem quod ὅμαιμος.

Συνομαίμων, frater vel soror.

Πολύαιμος, multum sanguinis habens. sanguine abundans. Gal. ad Glauc.

Πολυαιμία, sanguinis abundantia.

Πολυαιμέω, ῶ, abundo sanguine. Arist. de gen. anim. li. 4.

Πολυαίματος idem quod πολύαιμος. Plut. in symp. 5. πολυαίματον τὸ ἧπαρ.

Σύναιμος & συναίμων, consanguineus, frater, vel soror. Poetica sunt ambo.

Ὑπεραίμωσις, nimia sanguinis abundantia. Poll.

Ὕφαιμος, subtus sanguinē habens, cui subest sanguis. in Epigr.

Φιλαίμων, & φιλαίματος, sanguinis amans, sanguinis auidus, sanguinarius. φιλῶν τὸ αἷμα. Hesych.

Κύαμος, Πόλεμος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

-ΑἹΜΥΛΟΣ, ου ὁ καὶ ἡ, blādus, festiuus, lepidus, affabilis. Ab Hesychio exp. ἀστεῖος. Itē στωμύλος, & ὀξὺς ἐν τῷ λέγειν. Vsurpatur nonnūquā de persona, vt Plutar. in Eumē. εἰπεῖν μὲν οὐδ' ἄνδρας αἱμύλος δὲ καὶ πιθανός. Anth. Epigr. 3. κήρυκα αἱμύλον. Sæpius de ipsa oratione. Plut. in Sol. καὶ τι αἱμύλον τι καὶ προσφιλὲς ἔχειν ἐν τῷ διαλέγεσθαι, i. aliquid affabile, aliquam affabilitatē. Lucianus. αἱμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ τῶν λόγων σου. ¶Itē in malam partē illecebrosus, deceptor, blāditiis decipiēs. Hesio. in Theog. δόλῳ φρένας ἐξαπάφησεν αἱμυλίοισι λόγοισι. Sic apud Plat. αἱμύλος ἔρως, exp. impostor fallax. Exp. & assētor. Quidam volūt esse tanquā forma diminutiui factum ab αἵμων pro δαίμων i. peritus. Eustathius autem ab αἷμα deducit, quem vide.

Αἱμυλία, ἡ, festiuitas, lepor. Plut. οὔτε ἁρμονία καὶ συνθέσεις ἔχει τοσαύτην αἱμυλίας καὶ χάριτος.

Αἱμύλιος, ου ὁ καὶ ἡ, idem quod αἱμύλος. vt αἱμύλιοι λόγοι, apud Hom. & Hesiodum.

Αἱμύλλω decipio vnde χειμύλος vir quidam dictus ab Aristop. quasi αἱμύλλων τοὺς χρεωφειλέτας i. decipiens creditores.

Αἵμων, vide in Δαίμων.

ΑἾΝΟΣ, ου, ὁ, apologus, dictum fabulosum, aut prouerbiale, sermo seu oratio prouerbialis. Eustathiō est oratio fabulosa & obscura & figurata: quæ & griphus & ænigma dicitur. Idem ait veteres tradere quæ sequuntur, Αἶνος est oratio fabulosa quæ à brutis animantibus, aut à plantis ad hominum admonitionem traditur. vt ait Lucillus Tarrhæus in primo de prouerbiis. A brutis animantibus, vt apud Archilochum, αἶνός τις ἀνθρώπων ὡς ἄρ' ἀλώπηξ, &c. Sic Hesiod. Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω, ὧδ' ἴρηξ, &c. A plātis autē, vt apud Callim. ἄκουε δὴ τὸν αἶνον. ἔν κοτε Τμώλῳ δάφνην, &c. Videtur pro παροιμία poni à Theocrito quum ἐν Κυνίσκας dicit, Αἶνος θὴν λέγεταί τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν. ¶ Item simpliciter pro quolibet

libet dicto capiunt vt inquit Eusthath. Od. ξ. Ὦ γέρον, αἶνος μέν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας. ¶ Item assensio, συγκατάθεσις, vt ait Eustat. hinc fieri dicens ἀναίνεσθαι, pro μὴ συγκατατίθεσθαι. Sic & αἰνεῖν pro assentiri vsurpatur. ¶ Item laus encomiũ aut oratio laudatoria. Od. φ. τί με χρὴ μητρὸς αἴνου, quid opus habeo laude matris seu laudatione; Apud Athen. 15. quidā poeta Εἰρεσίῃ γλώσσης δαπτομένῃ εἰς μέγαν αἶνον.

Αἰνίσσομαι, & αἰνίττομαι (Atticè) obscurè significo, obscurè vel occultè innuo, inuolucro quodam verborum significo, ænigmaticè significo. Item alludo ad aliquid. Cum accus. vt Plato in Apol. τῷ ἂν εἴη ὃ ἐγὼ φημί σε αἰνίττεσθαι. Ibidem, τί λέγει ὁ θεὸς καὶ τί ποτε αἰνίττεται; Greg. Naz. de bapt. τὴν δεσπότην αἰνιττόμενος. Interdum cum præpos. εἰς vel πρός: vt apud Æschin. αἰνιττόμενος εἰς ἐμὲ, i. occultè me significans. Et αἰνίττομαι τοῦτο πρὸς τὸν ἀέρα, per hoc significo aerem. Plat. Aliquando & cum infinit. vt apud Plut. in Themist. αἰνίττομαι ταράξειν τὰ ἐγκλήματα. Dicitur & αἰνίττομαί τι τούτου, pro, occultam seu obscuram do huius rei significationem. Ponitur etiam absolutè. Arist. Rhet. 3. μεταφοραὶ γὰρ αἰνίττονται. ¶ Vsurpatur & in passiua signif. vt χρησμὸς ᾐνιγμένος apud Aristoph. oraculum obscurè editum. Et apud eundem, τὰ δι' ᾐνιγμένα, quę aptis ęnignatis significata sunt.

Αἰνιγμὸς, οῦ, ὁ ęnigma. Athen. 10. Sępe dicitur δι' αἰνιγμῶν, i. per ænigmata, obscurè apud Plat. Plut. Aristoph. &c.

Αἴνιγμα, τὸ, idem. Quidam exp. scirpus, ambages verborum oratio verborum inuolucris tecta apud Athen. 10. Dicitur δι' αἰνιγμάτων, vt & δι' αἰνιγμῶν. Et ἐν αἰνίγμασι, i. obscurè, occultè. ¶ Item pro occulta significatione alicuius rei apud Areth. in Apoc. ¶ Thebanis λόγον etiam significabat, vt refert Eust. quia οἱ λοχῶντες βούλονται κρύπτεσθαι καὶ μανθάνειν ὡς ἐν τῷ ὑπὸ σκότῳ αἰνιγματώδει ἦσαν.

Αἰνιγματώδης, εος ὁ καὶ ἡ ęnigmaticus, ęnigmaticè (i. obscurè) dictus vel scriptus. Arist. Rhet. 2.

Αἰνιγματωδῶς, ęnigmaticè, per ænigmata. Athen. 10.

Αἰνιγματίζομαι, ęnigmaticè loquor, sermone obscuro vtor.

Αἰνιγματιστής, sermone ænigmatico vti solitus, qui sermone ænigmatico vti gaudet. apud Greg.

Αἰνικτὸς, οῦ, ὁ, ænigmaticè & obscurè dictus, ænigmaticus, obscurus. Suid. ex Soph.

Αἰνικτήριος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, idem. Αἰνικτηρίως, ænigmaticè, obscurè cum inuolucris & ambagibus verborum. Æschyl. in Prometheo.

Αἴνη, idem quod αἶνος, laus. Apud Herodot. lib. 8. εἴη ἐν αἴνῃ μεγίστῃ τῶν στρατηγῶν ὁ Θεμιστοκλῆς, esset in maxima existimatione inter duces.

Αἰνέω, ῶ, F. έσω vel ήσω, sed ήσω magis antiquum est, & à poetis Ionicè vsurpatur, potius quam in soluta oratione. P. ᾔνεκα, laudo. Exp. & approbo, seu comprobo. Od. π. Οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούσαντες κακὰ ἔργα. ¶ Item assentior. Cum datiuo personę apud Apol. Arg. 2. Ἀχαιῶν δὲ πόλεες ᾔνησαν ἑταίροι. i. Achęo multi ex sociis assensi sunt. ¶ Interdum pro παραιτοῦμαι, renuo, recuso. Sic sumi dicit Plut. apud Hesiod. Νῆα ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐν φορτία θέσθαι. ¶ Item subigo ordea, madefaciens aqua, vt ait Ælius Dionysius apud Eustat. At in hac signif. Pausanias ibidem scribit αἴνειν non αἰνεῖν, dicens αἴνειν significare πτίσσειν apud Pherecratem & Aristoph. in Pace, vnde comp. πτισάνη.

Αἰνέω pro αἰνέω, interiecto ι.

Αἴνομαι, ῦμαι pro αἰνῶ. Hesych.

Αἴνημι pro αἰνέω, dicunt Æoles, inquit Corinthus. Hom. ὑμιν ἔγωγε Αἴνημ' οὐ γὰρ. &c.

Αἴνεσις, εως, ἡ, laudatio vel assentio. Αἰνέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, laudabilis laude dignus. Hesych. Αἰνεσία quoque reperitur apud Callim. & Apoll. Rhod.

Αἰνετὸς, οῦ, ὁ laudabilis, laude dignus. Hesych. Αἰνέτης, ου, ὁ, laudator, deprędicator. Hippoc. περὶ τέχνης.

Αἰνίζομαι, F. ίσομαι, idem quod αἰνῶ laudo. Exp. & admiror, ab Hesych. Il. ν. περὶ δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων. Sic & Iliad. κ. ¶ Item pro αἰνίσσομαι, pro quo & αἰνίζω, obscurè significo, apud Eust. & Suid.

Composita ab αἶνος & αἰνέω.

Ἔπαινος, ου, ὁ, laus, laudatio, vt apud Plat. ἔπαινον ἔχειν, laudari. Et Xen. οἱ μὲν νέοι τῶν πρεσβυτέρων ἐπαίνοις χαίρουσι. ¶ Itē pro oratione quę habetur in laudē alicuius, citatur ex Plut. in Lycurgo. Ἐπαινὴ Hesy. exp. ἐπαινετὴ δ' ἐφ' ἧ καὶ φοβερά. Vide in Ἄνος.

Ἐπαινέω, ῶ, F. έσω & έσομαι (& interdū apud poetas ήσω laudo. Isocr. in Panath περὶ ἐπαίνων τοῦ ἐπαίνου. Dicitur & ἐπαινῶ σε ταῦτα, pro κατὰ ταῦτα, in his te laudo apud Plat. Et ἐπαινῶ σε τῆς τέχνης, sub. ἕνεκα apud Iulian. Imp. in Epist. ¶ Item approbo, assentior vt exponit Eust. Il. β. μῦθον ἐπαινήσαντες. Et cum dat. Il. σ. Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι.

Ἐπαινοῦμαι, landor. Interdum cum accus. solo, interdum & quidem sępius cum accus. præpositione interiecta, vt Philost. ἐπαινοῦμαι τὴν ναυτιλίαν. Apud Luc. ἐπαινεῖται εἰς τὸ κάλλος laudatur ob pulchritudinem. Ἐπαινούμενος, qui laudatur,

qui laudem mereatur. Ἐπαινουμένως, laudabiliter, cum laude. Citatur ex Diodoro.

Ἐπαινετέος, laudandus, vel laudabilis.

Ἐπαινετὸς, τὴ, τὸν, laudabilis, laude dignus: laudatus. Chrysip. τὸ δ' ἄριστον ἐπαινετόν. Et ἐπαινετῶς τοῦ ἤθους, pro ἕνεκα τοῦ ἤθους.

Ἐπαινετῶς, laudabiliter. ita vt laudem mereatur. Ἐπαινέτης, ου, ὁ, laudator. Ἐπαινετικὸς, laudatorius vel ad laudandum propensus.

Decomp. Ἀντεπαινέω, ῶ, vicissim laudo. Xen.

Ἀξιέπαινος, vel ἀξιεπαίνετος, laude dignus, laudabilis, prædicandus, commendabilis. Xen.

Παρέπαινος & παράψογος, dicuntur esse verba Rhetoricorum apud Plat. in Phædro.

Προεπαινῶ, prius laudo, vel ante alium laudo.

Συνέπαινος, adiect. astipulor vel astipulatrix. qui vel quæ assentitur aut cōprobat. vt συνέπαινός εἰμι τοῦδε, cōprobo hoc.

Συνεπαινέω ῶ, collaudo. Aristot. Rhet. 3. Item comprobo, astipulor, assentior. Plut. apud Herodot. οὐ συνεπαινέω, dissentio vel dissuadeo.

Ὑπερεπαινέω, ῶ, supra modum laudo, apud Aeschin. & Arist.

Καταινέω, ῶ, comprobo, annuo, assentior, acquiesco. Thuc. lib. 4. Ἀριστώνυμος δὲ τοῖς μὲν ἄλλοις κατῄνει. ¶ Item cōcedo aliquid petenti, annuo petitioni alicuius. vt τὴν παῖδα vel τὴν θυγατέρα καταινεῖν. Eurip. & Plut. Sunt qui interpr. spondeo vel despondeo.

Κατάινεσις, exp. assensus vel approbatio, item sponsio.

Decomp. Συγκάταινος, adiect. qui vel quæ assentitur, astipulator vel astipulatrix. Demosth. Συγκαταινέω, ῶ, simul approbo, vel simpl. approbo, assentior, astipulor. Xen.

Συγκαταίνεσις, idem quod κατάινεσις.

Παραινέω, ῶ, suadeo, hortor. Item admoneo. Dicitur παραινῶ σοι τοῦτο, vel παραινῶ σοι ποιεῖν τοῦτο, Plat. Xen. Thuc. Plut. interdum cum solo datiuo personæ pro, consilium do alicui. Et παραινῶ σοι ὅπως χρὴ ποιεῖν, consilium tibi do, vel admoneo te quomodo faciendum sit. ¶ Interdum pro, admoneo simul & præcipio, vel præcepta do. vt Bud. exp. apud Isocr. ad Philipp.

¶ Interdum etiam videtur esse iubentis pro imperio, siue imperantis aliquid fieri. inquit Henr. Steph. vt apud Aristop. in Ranis παραινῶ σοι σιωπᾶν.

Παραίνεσις, abhortatio, admonitio, consilium quod datur Thuc. Xen. Isocr. Gellius ad castigationem & emendationem pertinere vult. lib. 6. cap. 14.

Παραινέτης, ου, ὁ, adhortatoor, suasor, admonitor.

Παραινετικὸς, κὴ, κὸν adhortatorius, suasorius, monitorius, vt παραινετικὸς λόγος, Isocr.

Παραινετικῶς, exhortatiuè, exhortatoriè, more exhortantis, vel cum exhortatione.

Συμπαραινῶ, (*decomp.*) simul exhortor, vnà cum aliis hortor. vel simpliciter pro παραινῶ. Suid.

Πολύαινος, ου, ὁ καὶ ἡ, multū laudatus, multa laude dignus. vt Vlysses apud Hom. Il. λ. Ex eodem ass. & pro, loquax, garrulus. Il. λ.

Ποταίνιος, recens. q. d. recens & iam modò dictus. Hesych. Eust.

Συναινέω, assentior. Item comprobo, approbo. Philo de vita M. l. 1. ὡς αὐτοῦ σιγῇ ὡς συναινεῖν καὶ ἑτοίμως ὑπείκεσθαι. Apud Xē. Pæd. 8. βούλομαι δὲ ταῦτά σοι συναινέσαι.

Συναίνεσις, comprobatio assensus.

Συναινέτης, comprobator, qui assentitur.

Συναινος, pro eodem, Exp. enim, ὁμόδοξος ab Hesychio.

Ὑπεραινετὸς, supra modum laudabilis.

Composita ab αἰνίττομαι.

Παραινίττομαι, obiter declaro & velut per ænigma. tacitè & obscurè innuo. Basil. & Plut.

Ὑπαινίττομαι, suboscurè declaro siue innuo. ænigmaticè significo. tacitè & occultè innuo, apud Demosth. & Plut.

ΑἸΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, grauis horrēdus, horribilis. Il. θ. αἰνὸν ἄχος, granis mœror, Od. μ. αἰνότατον κακὸν, grauissimum malum, Iliad. ζ. φύλοπις αἰνὴ, pugna horrenda. Hesychius αἰνὸν inter cætera vult significare χαλεπὸν. Hesiod. in Ergois. ἐπεὶ χαλεπαὶ τε καὶ αἰναί. Od. λ. Ὣς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός. Sic αἰνότατε Κρονίδης, Il. α. & ξ. In compositione grauem seu horrēdum. item malum & infelicem significat, vt in αἰνόγαμος, αἰνόθρυπτος, &c. Significat etiam vehementiam, vt in αἰνοβίας.

¶ Αἰνὸν ὄνειρον apud Homerum exponit Eustathius obscurum & ænigmaticum, ab αἶνος quod pro ænigmate ponitur. Αἰνὰ, aduerb. pro αἰνῶς. vt αἰνὰ χολώσατο apud Callimachum hymno in Delum, grauiter succensuit. *Fieri volunt à δεινὸς, abiecto δ, & mutato ε in αι: cuius etymologiæ meminit etiam Eustathius vel à δαὶς, pugna, vt fiat δαινὸς & δαινὸς, abiecto autem δ, αἰνός. H. Steph. ab aduerbio αἶ mauult deducere. aut etiā ex αἰνός ab αἶ deriuato per syncopen factum esse dicit.

Αἰνῶς, grauiter, horrendè. Il. κ. ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς Δείδω, grauiter metuo vel grauissimè. Potest etiam exponi valde. Il. γ. Αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικε, immortalibus, duabus valde similis est facie. Od. α. φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς, diligebat vehementer.

Αἰνόθεν.

Αἰνόθεν, à re graui & horrenda. Il. κ. Ἠ μὲ δ' ἤ λώϊον ἐστὶ γ' ἐστὶ αἰνόθεν αἰνῶς, ex malo malè, vel, cum graui malo, à grauibus malis, siue post grauia mala.

Αἰνότης, ητος, ἡ, grauitas. Exp. & δεινότης.

Αἰανὸς quomodo huc pertineat, vide in Αἰ.

ΑΊΝΥΜΑΙ, capio: idem quod λαμβάνω & αἱρέω. Od. φ. ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον è paxillo detractum capiebat arcum. Et Od. ξ. ἀλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται. capit me desiderium Vlyssis. Sic Hesiod. in Asp. Τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἴνυτο ποιμένα λαῶν. Affertur & αἴνυμαι καρπὸν χθονὸς, fructus terræ capio, seu percipio fructus quos terra dat.

Composita.

Ἀπαίνυμαι, aufero, detraho, adimo, ἀφαιρῶ.

Ἀποαίνυμαι idem. Il. ν. Τρώων τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι, quę interfectis adimo, seu detraho: arma nimirum. Et Od. ξ. θεὸς ἀπαίνυτο νόστον reditum adimebat. ἀφῃρεῖτο.

Ἐξαίνυμαι, eximo, vel extraho. Hesych.

Παραίνυμαι, aufero. Hesych.

Περιαίνυμαι, detraho, demo. idem quod προσαιρέομαι. Exp. & ἀφαιρέω. λαμβάνω, περιέχω.

ΑΙ῎Ξ αἰγὸς ὁ, ἡ, capra. Interdum & ὁ αἴξ caper. vt apud Herodot. in Euterpe, σέβονται δὲ πάντας τὰς αἶγας οἱ Μενδήσιοι. Et Aristot. de nat. anim. 1. αἱ δὲ φυσῶσι τὸ πῦρ. Apud eundem de nat. an. l 8. ὁ αἴξ ἄγριος caper syluestris. Et apud Hom. αἶξ ἀγρία, Lat. caprea. Eust. vult Attico more in masculino genere vsurpari. Fieri aiunt à verbo ἀΐσσω: vt sit primum ἀΐξ, deinde per synæsin αἴξ. ¶ Item αἴξ, capra signum cœleste. V. de Proclum. ¶ Item auis quædam in aquis versans. Citatur ex Aristot. de nat. anim. lib. 8. cap. 3.

Αἴγειος, ου, ὁ, ἡ, ἡ, caprinus, hircinus. Il γ. & Od. ζ. ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ. Apud Athen. τυρὸς αἴγειος, & κρέα τὰ αἴγεια. Αἴγειος etiā pro eodem dicitur, vnde fœmininum αἰγῆ, quod absolutè nonnunquam ponitur, pro, pellis caprina: subaudito nomine δορά. Herodot. in Melp. Dicitur & αἰγῆ per contractionem, vt λεοντῆ, κυνῆ, pro λεοντέη κυνέη, &c.

Αἰγινέεις εντος, ὁ, (adiect. poët.) capris abundans. vt αἰγινέεντα ὄρεα apud Hom.

Αἰγίσκος, ου, ὁ, caper iuuenis, qui Lat. dicitur hœdus, & à Græcis etiam ἔριφος. Αἰγίδιον, ου, τὸ, idem.

Αἰγὶς ίδος, ἡ, pellis caprina, idem quod αἰγέη. ¶ Item ægis, munimentum pectoris. Quidam scutum esse volunt, vt docet Eust. Il. ε. In qua sign. nonnulli volunt αἰγίδα dici nō ἀπὸ τῆς αἰγὸς, sed ab ἀΐσσω, vocari volunt. ¶ Item rete contextum ἐκ στημμάτων, inquit Dionys. apud Eust. ¶ item quiddam quod medi-tullio pini arboris inuenitur apud Theophr.

Αἴγων ωνος, ὁ, caprile. At Αἴγων ωνος, nomen pastoris, Theocr.

Αἴγιλος, herba quædam capris grata. Theocr. Id. 5. καὶ μὲ ἱμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι.

ΑἸΌΛΟΣ ου, ὁ, varius, variegatus. Il. π. σάκος αἰόλον. Et il. ε. τεύχεα αἰόλα. Sic & nox dicitur αἰόλη à Soph. in Trach. quòd (vt volunt gramm.) diuersis stellis fit veluti variegata. ¶ Aliquando etiam varius, metaph. i. multiplex, implicitus, ambagiosus. vt apud Lycophr. Ἔλυσε χρησμῶν ὡς πρὶν αἰόλον στιχα, vnde αἰολόστομος. Eust. in Od. κ. ait memoriæ proditum, virum prudentem fuisse Æolum: à quo prouerbialiter dicatur etiam qui versutus sit. ¶ Porphyrius vult significare velocem, & deduci ab ἀέλλα, vnde αἰολόπωλος exp. τοὺς πόδας ὠκύς. Itidem Eust. Il. τ. annotat πόδας αἰόλος ἵππος, idem esse ac ποδάργος, i. celeripes. ¶ Ita etiam dicitur Scari pisces altera species, vt refert Eust.

Αἰόλλω, vario, variego. Nic. in Ther. Ἄλλοτε δ' ἰσχλοῖς τὰ λεπὶς ἐσμήχετα κύκλον ποικίλον αἰόλλει. ¶ Exp. & verto, voluo. Od. υ. ὡς ἄρα ἔνθα καὶ ἔνθα αἰόλλει. Exp. & πλανῶ.

Αἰόλλομαι, varior, variegor. Item varius fio. Hesiod. in Asp. ἐπ' ὄμμασιν αἰόλλοντο.

Αἰολέω, idem quod αἰόλλω. Hinc αἰόλλω apud Apollon. metaphoricè pro, curis agitatus erat & turbatus.

Αἰολάω seu αἰολάομαι, vagor, erro. vt exp. Gal. apud Hippocr.

Αἰολίζω, exp. ποικίλλω, vario, variego. item versutè ago. Item Æolico sermone vtor. ἀπὸ τῶν Αἰολέων.

Αἰολίας, ου, ὁ, piscis nomen apud Athen. lib. 1.

Composita.

Κορυθαιόλος, ου, ὁ, ἡ, variam habens galeam, id est, variegatam, vt κορυθαιόλος Ἕκτωρ. Il. β. Exp. & ornatam habēs galeam. ¶ Vel qui est αἰόλος εἰς μάχην μετὰ ὅπλων, quæ ὅπλα per κόρυθα indicantur, αἰόλος dictante τάχιον: qui armatus, celer est ad pugnam, i. agilis & expeditus, q. d. expeditè pugnam ciens, bellicosus. Scribitur & καρυθαιόλος. ¶ Κορυθαιολὰ νεῖκη. Aristoph. in Ran. iocosè dixit ad κορυθαιόλον Hectorem alludens. i. acres & asperæ pugnæ. Steph.

Παναίολος, omnino varius, multum variegatus, ornatu multum vario insignitus. vt σάκος παναίολον apud Hesiodum. Exp. παμποίκιλος ab Hesych.

ἈΙΌΝΑΏ, ῶ, aspergo, fundo, καταντλέω. Gal. αἰονῶσιν ἐλαίῳ. Idem, ἐλαίῳ αἰονᾶν ἡ χρή. Idem cum alia constructione vsus est αἰονᾶν δὲ μὲ πλεῖστα δ' ὕδατος θερμοῦ. Exponitur etiam desuper irrigo, & superfundo. Etymol. αἰονᾶν exponit καταχέειν & λούειν, item καταντλεῖν.

Αἰόνησις, εως, ἡ, perfusio καταντλησις, vt Erot. exp. apud Hippoc.

Composita.

Ἐπαιονάομαι, ῶμαι, perfundo, irrigo. Nic. in Alexiph. v 462.

Ἄλλοτε τηλεθάουσιν ἐπαιονάασκε λοετροῖς, alias calidis perfunde lauacris.

Καταιονάω, ῶ idem quod αἰονάω: nam Ga. καταιονᾶν ἐλαίῳ & αἰονᾶν pro eodem dicit.

Καταιόνησις, perfusio, fotus, καταιόνησις ἡ κατὰ κεφαλῆς, in balneis. Bud. ex Eust.

ἈΙ῎ΠΥ῎Σ, έος, ὁ, (fœm. gen. αἰπεῖα, neut. αἰπύ.) altus, excelsus, in edito loco positus. Il. β. Αἰπὺ πτολίεθρον, αἰπὺ τεῖχος apud eundem, αἰπὺς ὄλεθρος apud Hesiod. αἰπεῖα κολώνη, Il. β. ¶ Item grauis, ingens. Item difficilis, vt Lat. arduus, grauis, vt αἰπὺς πόνος. Sic αἰπὺς ὄλεθρος, graue exitium, Il ρ.

Αἰπύτης, ητος, ὁ, idem cum αἰπύς, altus.

Αἶπος, εος, τὸ, altitudo, celsitas ὕψος. Apud Eurip. πρὸς αἶπος ἔρχεται, exp. in arduum tendit. ¶ Item cacumen montis. Item κάματος: labor, Hesych.

Αἰπός, ή, όν, idem quod αἰπύς, πεινὰ, πύ, vt πόλιν αἰπὴν, Il. ν.

Ἀπήεις, εντος ὁ, idem. vt Apoll. Arg. 2 Καυκάσου αἰπήεντος. In anth. epigr. αἰπήεσσα κατὰ γῆς, alta procella.

Αἰπεινός, ή, όν, idem quod αἰπύς. vt Ἴλιον αἰπεινήν, Il. ρ. πόδα τῶν αἰπεινήν. Il. ζ.

Αἰπυμήτης, idem. Æschyl in Prometh.

ἈΊΡΑ, ας, ἡ, malleus, σφῦρα. vt Etymol. exp. asserens ex Callimacho, ἡ ἄρα ἢ παρ' Ηφαίστω καμίνας ἔτρεφον, αἰράων ἐργα δεδασκόμενοι. Hesychio quoq; est σφῦρα, nec non ἀξίνη, securis: apud quem tamen paroxytonως scriptum αἶρα. Deriuat Etymologus vel ab αἴρω, quoniam tollitur inter cudendum, vel per metathesin à ῥαίω, pro ῥαία. à quo itidem ῥαιστὴρ dicitur malleus, παρὰ τὸ ῥαίειν καὶ διαθραύειν τὰ τυπτόμενα. ¶ Est etiā semen frumentaceum ex frumenti corruptione proueniens: quod Latini vocant lolium, denominatum etiam à ῥαίω, i. φθείρω, vt tradit Etym. Suidæ est frumenti corruptio: Hesych. verò αἶρας exp. ἀγρίας βοτάνας, herbas agrestes seu syluestres, vnde & οἱ τὰς καθαρεῖ αἰρῶν, apud Theoph. hist. plant. lib. 8. cap. 5. & αἰρῶν ἄλφιτα apud Hippoc. Est & aliud vitium, quod Siculo frumento peculiare esse tradit Theoph. in loco citato: verumtamen ἀβλαβὲς καὶ οὐχ ὥσπερ αἶρα βαρὺ καὶ κεφαλαλγές. At φλοιὸν τῆς αἴρας esse μονόλοπον scribit idem lib. 1. eiusdem operis cap. 8

Αἰρικός, ὁ, loliaceus.

Αἴρινος, ου, ὁ, loliaceus, è lolio confectus. vt αἴρινον ἄλευρον apud Diosc.

Αἰρώδης εος, ὁ, καὶ ἡ, lolio plenus, in quo multum est lolij: seu permixtus lolio, Theophr. ¶ Exp. & loliaceus.

Ἐξαιρόομαι [contr.] οῦμαι, in lolium vertor seu transeo Theophr.

ἈΙΡΕ῎Ω, ῶ, F. ήσω, P. ᾕρηκα [aor. 2. εἷλον, & Fut. 2 ἑλῶ, ab inusitato ἕλω, quæ tamen tempora grammaticorum iudicio magis recepta sunt quàm quæ ab αἱρῶ deducuntur] capio, prehendo, comprehendo, corripio, vel inuado, occupo. Il. α. κόμης ἕλε Πηλείωνα, coma prehendit Peliden. Xen. Pæd. 1. ἤρων τινὰς αὐτῶν. Apud Plat. αἱρεῖν τὴν ἀρχὴν, occupare imperium. Sæpe significat cursu capere, id est, currendo assequi & comprehendere. Xenoph. Pæd. 4. τὸ μὲ φεύγον αἱρεῖν τὸ δ' ὑπομένον ἀναιρεῖν. Hinc & venatores apud Hesiodum dicuntur αἱρεῖν lepores, & apud Lucianum in dial. Ven. & Cupidinis, de Diana ἐρᾷ θήρας καὶ ἐλάφων καὶ νεβρῶν αἱρεῖν τε διώκουσα καὶ κατατοξεύειν. Per metaph. inanimata quoque [velut ἵμερος, δέος, λήθη, &c.] apud poëtas præsertim dicuntur nos αἱρεῖν, vt Iliad. λ. μηδέ τιν' ὕπνος αἱρείτω, neq; somnus quenquam occupet. Il. β. μηδέ σε λήθη αἱρείτω, neq; te capiat obliuio. Iliad. γ. καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ, incessit me cupido, siue desiderium. Od. α. ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει. ¶ Item deturbo, euerto. Et expugno, subigo. vt αἱρεῖν πόλιν, apud Herod. & Thuc. Sic Greg. Naz. in epist. Basilij. ὡς ἡμᾶς γε οὐχ αἱρήσεις, nos nō expugnabis. ¶ Item vinco, obtineo, teneo. Αἱρεῖν τὴν δίκην, apud Dem. exp. vincere iudicio, reum peragere. Sic αἱρεῖν τὴν γραφὴν apud eundem, obtinere causam suam in accusando aliquo, vincere accusando. ¶ Item, conuinco & damno, pro quo dicitur & ἁλίσκω. Æschin. in Ctesiph. μηδ' αἱρεῖτε παρανόμων τὰ ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων. Sic & Aristoph. in Nub. κλέπτα δ' αἱρῶν ἑλόντες, & metaph. conuinco, euinco. vt ὁ λόγος αἱρεῖ. apud Herodot. & Plut. vel ὁ λογισμὸς αἱρεῖ apud Æschin. ratio euincit vel dictat. ¶ Item, pro ἀναιρῶ, interficio. Sophocles apud Suidam. πόλεμος γὰρ οὐδέν' ἄνδρα ἑκὼν αἱρεῖ πονηρὸν, i. nullum improbum occidit vltrò.

Αἱρέομαι, οῦμαι, F. ήσομαι, aor. 1. ᾑρέθην, aor. 2 εἱλόμην [in actiua signif.] capio, sumo. Od ξ. δ' ἔρπεν ἑλοῦτο. Thulas δ' ὕπνον τε καὶ

σῖτον

ὕπνον αἱρεῖσθαι, cibum & somnum capere. Aliquando exp. capesso, vt αἱρεῖσθαι τὰς πράξεις. Sic & apud Xen. αἱροῦμαι τὴν ὁδὸν. vbi tamen quidã malunt vertere, eligo. Item antepono & pluris facio, aut etiam malo. In qua signif. iungitur interdum cum ἀντὶ vt Arist. eth. 9. ἀντὶ πάντων αἱρούμενος τὸ καλὸν, honestatem præferens omnibus rebus. Xen. ἑλέσθαι δουλεύειν ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν τοῖς κρείττοσι, malle seruire quàm bellare, vel præferre seruitutem bello. Interdum cum πρό. Herod. 1. πόλεμον πρὸ εἰρήνης αἱρεῖται. Sic Plut ἡσυχίαν πρὸ τιμῆς αἱρούμενος. Interdum cum particula μᾶλλον hoc modo αἱροῦμαι τόδε μᾶλλον ἢ τόδε. Sic Xen. αἱρήσομαι τελευτᾶν μᾶλλον ἢ ἀνελευθέρως ζῆν. Poni etiam pro volo annotatur, vt apud Is. in Euag. αἱροῦμαι καταλιπεῖν. Sic οὐχ αἱροῦμαι. nolo, apud Laert. ¶ Item, eligo, deligo. Dem. αἱρεῖσθαι φίλους, αἱροῦμαι τὴν ὁδὸν, Xen. Sic αἱρεῖσθαι δικαστὴν, apud eũdem eligere iudicẽ. vel (vt alij) designare, creare ¶ Item, opinor, censeo, sectam aliquam coniector, vt Philosophi faciunt. ¶ item in passiua signif. capior, comprehendor. item reus peragor conuincor, manifestus sum. ἁλίσκομαι. item, eligor, deligor, vel designor, creor: frequentissimè de magistratibus.

Αἵρεσις, εως ἡ, expugnatio. vt αἵρεσις πόλεως Thuc. ¶ item electio, vel optio. Isoc. de pace περὶ τὰς αἱρέσεις τῶν πραγμάτων ἁμαρτάνοντες, in electione rerũ errantes. Αἵρεσιν διδόναι, optionem dare. Dicitur etiã αἵρεσις στρατηγοῦ, electio vel creatio imperatoris. ¶ item, conditio vt in Pand. καλῇ ἢ αἱρέσει bonis conditionibus. ¶ idem est etiam quod γνώμη animus, *hoc est* voluntas & propositum, apud Polybium. ¶ item secta, dogma. Nonnulli quum de philosophis dicitur, exp. opinio de aliquo dogmate, firmata hæresis. Apud Gal. μεθοδικὴ αἵρεσις, & ἐμπειρικὴ αἵρεσις. Item apud eccles. scriptores, dogma orthodoxæ fidei consonum.

Αἱρεσιώτης, ου, ὁ hæreticus in Pand. Et αἱρεσιῶτις, fœm. gen. vnde αἱρεσιῶτις πολιτεία, recepta apud hæreticos.

Αἱρέσιμος. qui capi potest. Xen. Pæd. 5.

Αἱρετός, οῦ ὁ eligendus præ alijs. q. d. eligibilis, optabilis, expetendus, vt βίος ἄλυπος αἱρετός, Aristot in Rhet. Hinc comparat αἱρετώτερος. potius eligendus, optabilior. Et in neut. gen. αἱρετώτερον ἐστὶ. optabilius est, satius est. ¶ Item electus, delectus, vel creatus, vt ἄνδρες αἱρετοὶ δικασταὶ.

Αἱρέτης ου, ὁ elector. vnde αἱρέτις ἡ electrix, Sapient. 8. αἱρέτις τῶν ἔργων.

Αἱρετικός, οῦ, ὁ qui eligit, aut qui est aptus ad eligendum. Exp. & pass. qui deligitur. Αἱρετικὸν συνάλλαγμα. sub conditione factum in Pand. ¶ Apud Eccles. scriptores sic dicitur qui a recepta sana doctrina ita aberrat vt contempto Dei & Ecclesiæ ipsius iudicio in sententia permaneat, & Ecclesiæ concordiam violet.

Αἱρετίζω, f. ίσω, P. ικα, eligo, deligo. optabile iudico amplector. vt προμήθειαν αἱρετίζειν apud Hippocr. ep. ad Damag Sic & Matth. 1 ¶ Item, sectæ hæreticorum adhæreo. Suid

Αἱρετίζομαι, eligo, potius duco, malo. Arethas, ἀντ' αὐτοὺς ξένων αἱρετισάμενοι.

Αἱρετιστής οῦ, ὁ, qui sectam aliquam suscepit. Laert. item sectator, qui partes alicuius sequitur, Polyb.

Ἑλετός, τὴ τό, qui capi seu prehendi potest. Hom. Il. ι.

Ἕλωρ Ἕλδωρ, Ἔλαχυς, Ἕλκω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναιρέω, aufero, tollo. Plut. in Numa, ἐκ τῆς πόλεως ἀνεῖλε τοῦτο. Item euerto, vt ἀναιρεῖν πόλεις, Dem. Dicitur & ἀναιρεῖν τοὺς νόμους, abrogare leges, apud Aeschin. ¶ item, è medio tollo interficio. vt ἀναιρεῖν ἑαυτὸν, Plut. ¶ Capitur etiam pro condemnare quempiam propriè quasi sententiam pronuntiare de eo tollendo è medio. vnde & ἀναιροῦσαι ψῆφοι, quibus oppon. σῴζουσαι. item capio, in manus sumo. Propriè tamen est, è terra sublatum accipio, seu tollo de terra. Thuc. ἀνελόντες ὅσα ἐξέβαλον. ¶ Ἀναιρεῖν dicitur etiam Apollo reddens oracula. Plut. in Solone, ἀνεῖλεν ἀμφοτέροις ἡ Πυθία, vtrisque responsum dedit. Dicitur & ἀνεῖλε τὸ μαντεῖον, apud Herodot. Et cum accus. vt Plato de leg. 9. ὃν δ' ἂν ὁ θεὸς ἀνέλῃ

Ἀναιρέομαι, οῦμαι actiua sign. pro ἀναιρῶ, aufero tollo. apud Plat. de leg. lib. 11 ἀναιρεῖσθαι τὴν παρακαταθήκην. Et pro tollere, i. è medio tollere, abolere. abrogare. & pro circũducere, vel expungere. vt ἀναιρεῖσθαι τὴν συγγραφὴν. Et pro interficere. apud Polyb. Ponitur & pro auferre, i. vt sortem propriam accipere apud Paul. Pro verbo ἀναιρεῖσθαι (quum vinco, & reporto præmium significat) Cicero solet dicere, auferre. Ἀναιρεῖσθαι παῖδας tollere liberos. dicitur duplici signif. *pro* suscipere. Sic Plut. in Ant. παῖδας ἐξ αὐτῆς διδύμους ἀνῃρημένος. & *pro*, non exponere sed educandos curare. Sic Hermog. περὶ εὑρέσεων ἐπὶ τῶν τριάκοντα τυράννων ἐξελθόντες οἱ Ἀθηναῖοι τὰ χρήματα ἀναιρούμενοι ἐστέφοντο. Est præterea ἀναιρεῖσθαι tollere mortuos ad sepeliendum. Dicitur autẽ vel ἀναιρεῖσθαι τινά. vel ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκροὺς, siue τοὺς τετελευτηκότας. i. sepelire, apud It. & Dem. Sic dicitur & ἀναιρεῖσθαι τοὺς ναυαγοὺς, apud Xen. item capio, sumo in manus. et propriè, è terra sublatũ capio. siue tollo de terra. vt ἀναιρῶ suprà Hesiod. Χερσὶν δ' ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφαρ. Et Aristot. de mundo. ὁ μὲν αὐτὸν ἀναιρεῖται. ¶ itẽ suspicio, aggredior. vt ἀναιρεῖσθαι πόλεμον, Plat. Ἀναιρεῖσθαι ἔχθρας, apud Xen. Ἀναιρεῖσθαι πόνους apud Herodot ¶ itẽ, *pro* excipere, recipere ad sese. Bud. ¶ Citatur & pro eligere, ex Chrysost. ¶ itẽ, pro demereri sibi aliquẽ, cõciliare sibi aliquẽ, cõciliare sibi gratiam alicuius. Xen. Pæd. 2. ποίῳ σὺ ἔργῳ ἀνὴρ οὗτος ἀνῄρηται; ¶ item pro concipere & grauidam esse apud Herodot. ¶ item in pass. signif. auferor, tollor. vt ἀνῃρέθη τὸ ἁμάρτημα. Greg. item euertor. Dem. ἀνῄρηντο αἱ πόλεις αὐτῶν. Dicuntur & νόμοι ἀναιρεῖσθαι, abrogari. item, interficior. vt ἀναιρεῖσθαι ὑπὸ σιδήρου, Philoni. item, tollor, (de puero exposito dictum) apud Isocr. ad Philipp. Ἀναιρεῖσθαι etiam dicitur quod oraculo editur, siue quod à vate editur. Ἀνῃρημένα χρήματα, receptæ & dissolutæ pecuniæ apud Demosth.

Ἀναίρεσις ἡ. ablatio, sublatio. item, euersio. vt ἀναίρεσις τῆς πόλεως, item, abrogatio, antiquatio. abolitio, rescissio, vt ἀναίρεσις τῶν νόμων. item, interfectio. item, ἀναίρεσις τῶν νεκρῶν, sublatio cadauerum ad sepeliendum, vel (vt alij) cadauerum collectio vnde ἀναίρεσιν τῶν νεκρῶν δοῦναι.

Ἀναιρετής, οῦ, ὁ, ablator, sublator. item, euersor, & interfector, interemptor. Ἀναιρετικός, exitiosus, lethalis, mortifer. vt ἀναιρετικὸν νόσημα apud Aristot.

Decomp. Ἀντανaιρεῖσθαι, vicissim sumere seu accipere.

Ἐπαναιρέομαι, οῦμαι signif. act. suscipio capesso, Luc. ¶ item, de medio tollo & neco. apud Polyb. ¶ item signif. pass. vltra concipior, de fœtu dictum. apud Herodot. Ἐπαναίρεσις, occisio cædes, apud Polyb.

Προσαναιρέω ῶ, insuper occido Herodot. lib. 1. προσανεῖλον δὲ καὶ τοὺς παῖδας τοῦ Κλεάνδρου. ¶ item, insuper respondeo, de oraculo dictum. Plut. de defectu orac. τὴν Πυθίαν προσανελεῖν.

Προσαναιροῦμαι, insuper suscipio, Thuc. lib. 7.

Συναναιρέω, ῶ simul perimo, simul aufero. Al. Aphr.

Ἀνθαιρέομαι οῦμαι, in locum alterius eligo. sufficio in locum alicuius. Plato de leg. lib. 6. ἄλλους ἀνθαιρεῖσθαι κατὰ ταὐτά. Et cum genitiuo personæ. ἀνθαιροῦμαι τούτου apud Syn. ¶ Interdum etiam significat, antefero, antepono. q. d. præeligo cum accus. & genit. apud eundem Syn.

Ἀφαιρέω, ῶ, aufero adimo. Dicitur ἀφαιρῶ τοῦτο, & ἀφαιρῶ σοι τοῦτο, & frequentius ἀφαιρῶ σε τοῦτο. Reperitur & ἀφαιρῶ ἀπὸ σοῦ, apud Plut. in lib. de Rep.

Ἀφαιρέομαι, οῦμαι, (pro quo & ἀποαιρεῦμαι apud Hom. & Herodot.) iidem *pro*, aufero adimo, detraho. Dicitur ἀφαιροῦμαί σε τοῦτο, & ἀφαιροῦμαί σου τοῦτο: interdum etiam ἀφαιροῦμαί σοι τοῦτο, apud Isocr. Plut. Xen. ¶ Ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν apud Dem. & ἀφαιρεῖσθαι πρὸς ἐλευθερίαν apud Luc. *est* vindicare in libertatem vel asserere in libertatem. ¶ Ἀφαιρεῖσθαί τι τινός, apud Dem. exp eius animo aliquam opinionem eximere. ¶ Item pass. signif ἀφαιροῦμαι τοῦτο, aufertur mihi hæc res. Sic ἀφαιρεθεὶς τὴν ἀρχὴν apud Plut. in Public. regno spoliatus. cui regnum ademptum est.

Ἀφαίρεμα vel ἀφαίρημα, τό, ablatio, vel potius quod aufertur. Greg. ¶ item quod pro donario eximitur & seligitur. Exod. c. 35. item alicæ genus ita dictum à cortice siue tunicis zeæ ablatis apud Plin. Ἀφαιρεματικός, & ἀφαιρηματικός q. d ablatiuus. Apud philosophos pro abstracto quasi dicas abstractorius. Vide Bud. Com. Ἀφαιρεματικῶς vel ἀφαιρηματικῶς, q. d. ablatoriè, vel abstractoriè per abstractionem, apud Phil.

Ἀφαίρεσις, εως, ἡ, ademptio, ablatio, detractio cui opponitur πρόσθεσις, apud Plut. & Aristot. Apud gramm. est figura, quum principio vocabuli aliquid detrahitur. ¶ item, quod ex cæsi animalis interaneis extrahitur Athen. li. 8.

Ἀφαιρετός ου ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ auferri potest. item exemptilis, vt cortex arboris exemptilis. cui oppon ἀναφαίρετος.

Ἀφαιρεθέω pro ἀφαιρεθῶ, apud Herodot.

Decomp. Ἀναφαίρετος, qui vel quæ auferri non potest, vt virtus dicitur ἀναφαίρετον κτῆμα.

Δυσαφαίρετος ablatu difficilis, qui ægrè adimi potest.

Ἐξαφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, in libertatem asserere. Dem.

Ἐπαφαιρέω, ῶ, insuper demo seu detraho. Gal.

Παραφαίρεσις, ademptio.

Προαφαιρέω, antè adimo seu aufero, præcerpo.

Προσαφαιρέω ῶ, insuper aufero Dem.

Διαιρέω ῶ diuido, distribuo. Plut. in Pericle, εἰς ὀκτὼ μέρη διελὼν τὸ πᾶν πλῆθος. Apud Plat. de leg. διαιρεῖν κλήρους. ¶ itẽ *pro*, findo. vel seco. vt. διελόντες τὴν ὀροφὴν apud Thuc. & Xẽ. Sic Gal. διαιρεῖν τὴν φλέβα. ¶ διαιρῶ τοῦτο. explano hoc B. ex Theoph.

Διαιρέομαι, οῦμαι act. sig. *pro*, diuido, partior. apud Platonem in Phæd. Et *pro*, explico, dissero: itidem apud Plat. de Rep. Vide exempla apud Bud. item pass. pro diuidi, distribui: vt διαιρεῖσθαι εἰς μέρη, apud Plat. διῃρημένως, diuisim, separatim.

Διαίρεσις diuisio, distributio, Aristotel. Apud gramm. opponitur συναιρέσει. Exponitur & discriminatio, differentiarúmque adnotatio, earúmque rerum quæ ad rem constituendam pertinent. apud Theophr.

Διαιρετὸς, τὴ, τὸν, q.d. diuisibilis. qui diuidi potest. Exp. & separabilis. Arist. Eth. 1. συνεχὴς & διαιρετὸν inter se opponit. Apud Xen. Pæd. 4. opponitur συνδέτῳ, & exp. διαιρετὸς ἱππικὸν στῖφος, qui diuisus est. ¶ Item, fissilis. ¶ Διαιρετὸς λόγος, explicabilis sermone, Thuc. lib. 1. Διαιρετῶς, diuisim, separatim.

Διαιρέτης ου, ὁ, diuisor, distributor apud Greg. Naz. Διαιρετικὸς, vim aut facultatem diuidendi habens vel separandi, aptus ad diuidendum. Plut. de primo frigido. καὶ ὅλως τὸ μὲν πῦρ διαστατικὸν ἐστὶ καὶ διαιρετικὸν, i. omnino dirimit ac dissipat ignis.

Διαιρετικῶς, q.d. cum quadam diuidendi facultate. Exp. & diuisim. Plut.

Decomp. Ἀδιαίρετος, indiuiduus, inseparabilis, ἀχώριστος, Aristot. Item pro non diuiso, citatur ex Aristot. Pol. 2.

Ἀντιδιαιρῶ, ex opposito diuido, oppono ad diuisionem. Aristot. top. 6. Ἀντιδιαίρεσις, diuiso ex opposito, apud Gal.

Δυσδιαίρετος difficilè diuisibilis, cuius diuisio difficilis est.

Εὐδιαίρετος, qui facilè diuidi potest. facilè scissilis. Theoph.

Καταδιαιρέω ῶ, diuido.

Προσδιαιροῦμαι, insuper diuido, noua diuisione vtor, aliam diuisionem adiungo. Aristot. Rhet. 3.

Συνδιαιρέω, simul diuido, simul distinguo, apud Greg. Naz.

Ὑποδιαιρέω, subdiuido, particulatiùs diuido. Ὑποδιαίρεσις, subdiuisio apud Dialecticos vtrumque.

Ἐξαιρέω ῶ, eximo, eruo, educo, extraho, aufero. Plato in Cratylo, ἐξαιρεῖν τὰ γράμματα & ἐπεμβάλλειν inter se opponit. Isocr. in Panath. πρεσβείαις καὶ λόγοις ἐξαιρεῖν ἐπειρῶντο τὰς διαφοράς. ¶ Item secerno, seligo, deligo tanquam eximium. Il. π, Κούρην ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν. Xen. Pæd. 7. ἀκροθίνια τοῖς θεοῖς καὶ τεμένη ἐκέλευσεν ἐξελεῖν. ¶ Item, diripio, populor. Thuc. li. 4. τὴν Νίσαιαν αὐτοὺς περιτειχίζειν, νομίζοντες, εἰ πρὶν βοηθῆσαί τινας ἐξέλοιεν, &c. Et Herodian. lib. 3. παντὶ σθένει πειρώμενος τὴν πόλιν ἐξελεῖν. Dicitur & de hominibus pro subiugare apud eundem Thuc. lib. 8.

Ἐξαιροῦμαι in act. sig. eximo, extraho: vt apud Hom. & Hesiod. ἐξέλετο φρένας. Sic apud Plat. in Ione διὰ τοῦτο ὁ θεὸς ἐξαιρούμενος τούτων τὸν νοῦν, τούτοις χρῆται ὑπηρέταις καὶ χρησμῳδοῖς. Sic Isocr. τοὺς ἐχθροὺς ἐξαιροῦ τῶν πολιτῶν. Dicitur & ἐξαιροῦμαί σε τοῦτο: vt apud Plut. in Rom. βίᾳ ἐξελέσθαι τοὺς ἀδικουμένους. ¶ Item, secerno, seligo, vt apud Hom. sæpe. Sic apud Xen. Pæd. 5. ἡνίκα ἐξῃρούμην σοι αὐτήν. ¶ Item effero, expono. vt Demosth. in Dion. ἐξαιρεῖται τὸν σῖτον ἐν τῷ ῥοδίῳ κἀκεῖ ἀποδίδοται. ¶ Ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν apud Lysiam, Isocr. Dem. exp. vindicare in libertatem. ¶ Item, seligo, deligo tanquam eximium. Od. ξ, καί μοι μάλα τύγχανε πάντα. Τῶν ἐξαιρεύμην μενοεικέα. Et Xen. Pæd. 5. ἡνίκα ἐξῃρούμην σοι αὐτήν. ¶ Itē in pass. sig. eximor, extrahor, vt ἐπειδὰν τὸ ἄλγος ἐξαιρεθῇ. Cicer. interpr. quum dolor detractus esset. Interdum cum accus. vt apud Plat. in Gorg. ἐξαιρεθέντες τὴν ἀδικίαν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου i. quibus exempta est iniustitia. Item deligor, secernor. vt apud Thuc. lib. 3. Δημοσθένει ἐξῃρέθησαν, Demostheni exemptæ sunt.

Ἐξαίρεσις, exemptio, eductio. vt ἐξαίρεσις λίθου, apud Herod. Peculiariter autem quæ exenterando eximuntur. vt apud Eust. ἰδεῖν ἔξω πάντα τὰ ἐντόσθια μετὰ τὴς ἐξαιρέσεως. ¶ Item locus in portu in quem merces è nauibus eductæ exponuntur. Poll. li. 9. ¶ Ἐξαιρέσεως δίκη, actio qua quis experiebatur aduersus eum qui seruum abduxisset, & liberum asseruisset. Suid.

Ἐξαιρέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, exemptilis, qui eximi potest vt ἐξαιρέσιμοι ἡμέραι, quibus opponuntur ἐμβόλιμοι. Vide Aristot. in Oecon. & Cic. in Verrem.

Ἐξαίρετος, exemptus è numero, selectus, eximius, præcipuus vt ἐξαίρετοι γυναῖκες. Il. β, & κοῦροι ἐξαίρετοι, Od. δ. Apud Thuc. ἐξαίρετον ποιεῖν, seligere, seponere. Significat etiam receptum, *id est*, exceptum, & qui non venit in sortem. Bud. ¶ Item, peculiaris, apud Dem. qui & copulat cum ἴδιος. ¶ Apud Aristidem, ἐξαίρετον τοῦ ἡλίου δυσμῶν, exp. exemptum à Solis occasu.

Ἐξαιρετὸς (*oxytone*) qui eiicitur. vel potius eiectitius. Suid.

Ἐξαιρέτως, eximiè. Item præcipuè, præsertim, in primis, vel potissimùm peculiariter. Herodot. & Plut. Ἐξαιρετέος, euertendus, dignus qui euertatur. Polyb.

Ἐξαιρετικὸς, eximendi vim habens. vel exceptiuus.

Decomp. Προσεξαιρέομαι, insuper eximo seu deligo.

Συνεξαιρέω, ῶ, vna diripio siue populor. adiuuo in diripiendo. Demosth.

Ὑπεξαιρέω, ῶ, & Ὑπεξαιρέομαι οῦμαι, clàm aufero vel auerto, interuerto, subduco, subtraho. Luc. ¶ Est etiam ὑπεξαιροῦμαι, excipio siue recipio, *id est*, retineo mihi in re alienanda, apud Luc. Est etiam (vt vult idem) excipio, *id est*, in pacto contineri nolo. vt apud Athen. lib. 10. Ὑπεξαίρεσις, subtractio, detractio. Quintil. vertit exceptionem lib. 3 cap. 8.

Ἀφαιρέομαι, οῦμαι, pòst eligo, post alium eligo, *id est*, substituo in locum alius qui fuerat electus vel pass. pòst eligor, &c. Thuc.

Καθαιρέω, ῶ, deiicio, deturbo, deduco. Aristoph. in Neb. καθελοῦμι νύκτωρ τὴν σελήνην. Ponitur etiam metaphoricè vt & deiicio, Lat. Theodor. Eccl. hist. 2. καθελεῖν τὸν ἐπίσκοπον, episcopum abdicauerunt & deiecerunt. ¶ Item, euerto, diruo. Thuc. 3. καὶ τείχη καθελεῖν. Item euerto, subuerto, pessundo, metaph. signif. apud eundem. ¶ Itē pro, abrogo, rescindo. vt καθαιρεῖν τὸ ψήφισμα apud Plut. in Pericle. ¶ Item, damno. apud Basil. Itē occido, interimo apud Soph. in Trach. ¶ Itē cōprimo, reprimo, cohibeo, deprimo, imminuo, extenuo. vt καθαιρεῖν τὴν ὑπερσάρκωσιν, apud Gal. Sic, καθαιρεῖν τὴν δύναστείαν apud Luc. Et καθαιρεῖν τὸ ἀξίωμα apud Plat. Καθαιρεῖν ὀφθαλμοὺς, Il. λ, & Od. λ, & ω, claudere oculos morientium, comprimere. ¶ Καθαιρῶ ἀγῶνα, vinco certamen susceptū. Plut.

Καθαιροῦμαι, deiicior, euertor. Item imminuor. vt Act. Apost. cap. 19.

Καθαίρεσις, deiectio, deturbatio. Item euersio, subuersio, cędes. vt καθαίρεσις Ἰουλιανοῦ, apud Herodian. lib. 3. Item damnatio. apud Basil. Item depressio, cui oppon. ἔπαρσις, apud Greg. & αὔξησις apud Aristot.

Καθαιρέτης, deiector, euersor. Thuc. Exp. & demolitor, vastator, interfector. Καθαιρετικὸς, euertendi vim habens. vnde καθαιρετικὰ φάρμακα Gal. quibus reprimuntur & minuuntur quæ supra modum aucta sunt.

Decomp. Ἀκαθαίρετος, exp. inexpugnabilis, vel qui pessundari nō potest, qui euerti nō potest. vt πύργος ἀκαθαίρετος. Suid.

Δυσκαθαίρετος, qui vix euerti potest.

Εὐκαθαίρετος, qui facilè euerti potest.

Δυσπερικαθαίρετος, qui difficulter detrahi seu demi potest. Theophr. lib. 5. hist. pl.

Συγκαθαιρῶ, vnà euerto, in euertendo adiuuo. Theophr. ¶ Aff. ex Herodoto συγκαθαιρεῖ ἀγῶνας pro συγκαθαιρεῖ, exp. certamina obtinet, vel vincit. (λες pro detraxisti.

Παραιρέω, ῶ, diruo. Aff. ex Thuc. Inuenitur & apud Eurip. παρεῖλες

Παραιροῦμαι, adimo, aufero. Cum accus. apud Dem. & Arist. Interdum cum duobus accu. vt Aristid. in Panath. καὶ παρείλοντο Ξέρξην τὰς ἐλπίδας τὸ καθ᾽ αὐτοὺς, Xerxi spem suā expectationemque abstulerunt. Item cum accusatiuo & genitiuo: Xenophō. βουλόμενος τοὺς συνουσιαστὰς αὐτοῦ παρελέσθαι. Dicitur & παραιροῦμαί σε τοῦτο, priuo te hac re, adimo tibi hāc rē.

Παραίρημα, quod adimitur aut detrahitur. Exp. & recisio. Thuc.

Παραίρεσις, ademptio, detractio. Arist. diminutio, apud Thuc.

Περιαιρέω, ῶ, circumaufero vel in circuitu. Item pro circumcido, amputo. Theophr. de causis pl. lib. 3. cap. 16. περιαιρεῖν τὴν θαλλίαν τῶν κλάδων. Item detraho. vt Herodian. lib. 2. τά τε ξίφη περιαιροῦσιν αὐτῶν.

Περιαιροῦμαι, idem. vt περιαιρεῖται τοῦ ἀνθρώπου, ab homine aufert. Et cum accus. (sicut ἀφαιροῦμαι) vt Demosth. in Midiam. ἐπεὶ περιαιρεθεὶς οὗτος ταῦτα, ἴσως μὲν οὐκ ἂν ὑβρίζοι. Item pass. auferor. item euertor. περιῃρημένη ἄμπελος, vitis putata. Περιῃρημένος, exponitur etiam euersus, vel profligatus apud Thuc. Aff. ex Demost. & *pro*, excutio, abstergo.

Περιαίρεσις, detractio, circumamputatio Theophr. de hist. pl. lib. 4. cap. 17. περιαίρεσις τοῦ φλοιοῦ. Περιαιρετὸς, exemptilis, vt περιαιρετοὶ ὀφθαλμοί. Luc.

Εὐπεριαίρετος, (*decomp.*) qui facilè detrahitur. Theophr.

Προαιρέω, ῶ, promo, depromo. vt apud Luc. καθάπερ ἐκ ταμιείου, προαιρῶν.

Προαιρέομαι, οῦμαι, in signif. act. præfero, antepono præopto, malo. q.d. præeligo. Herodot. lib. 6. τοῦ παρεόντος κινδύνου τὸ μέλλον προελόμενος αὐτὸς ἔξω τὴν τιμήν. Interdū cum ἀντὶ aut μᾶλλον. vt Xen. θάνατον ἀντ᾽ αὐτοῦ προαιρετέον ἦν Arist. Pol. 5. c. 11. προαιροῦμαι μᾶλλον κερδαίνειν. ¶ Item constituo, statuo; mihi certum est. Item consultò seu certa deliberatione aliquid facio. Afferuntur & aliæ expositiones pro loco. Dicitur autem προαιροῦμαι πράττειν τοῦτο, mihi propositum est hoc facere. Et προαιροῦμαι τοῦτο, (non sequente infinitiuo) quod quidam exp. in animum induxi hoc facere, vel in animo habeo. Apud Aristot. in ethicis, προαιρεῖσθαι, quidam exp. eligere: alij cōsilium capere: alij cōsectari seu amplecti certo cōsilio. aut etiā cōsectanda proponere.* Dicitur autem προαιρεῖσθαι quasi πρὸ ἑτέρων αἱρεῖσθαι, vt tradit Aristot. de voce προαιρετὸν agens.

Προαιρετὸς, sponte humanę & arbitrarius: Arist. in Eth. Προαιρετὸν, quidam exp. id de quo consilium capitur, alij id ad quod certo proposito ferimur. vel id quod, cæteris posthabitis amplectendum nobis proponimus. τὸ πρὸ ἑτέρων αἱρετόν. Προαιρετικὸς, qui certo animi proposito ad rem aliquam fertur. cum genit. Apud Aristotel. Eth. 5. ¶ Apud Philonem de mundo, προαιρετικαὶ ὀρέξεις exp. actiones à proposito proprio manantes. Apud Gal. προαιρετικαὶ κινήσεις, voluntarij motus.

Decomp. Ἀπροαιρεσία, ἡ, temeritas, inconsiderantia. Hippocr. ep. ad Demag.

Ἀπροαίρετος, inuoluntarius. Dicitur ἀπροαίρετον, quod non fit ex certo proposito & consultò. Arist. Ethic. cap. 8.

Ἀπροαιρέτως, inuoluntariè, non sponte, non consultò, non de industria.

Αὐτοπροαίρετος, libero arbitrio agens. Αὐτοαιρέτως, suo ipsius arbitratu, sua sponte. Bud.

Προσαιροῦμαι, allego, insuper lego, siue deligo, ad numerum antiquum addo & mihi coopto, inquit Bud. Plut. in Camillo, ἵππαρχον αὐτῷ προσελόμενος Κορνήλιον. Sic & in Public. προσείλετο αὐτῷ συνάρχοντα, allegit sibi collegam.

Συναιρέω, ῶ simul euerto, simul profligo. Thuc. lib. 2. ἀλλὰ πάντα ξυνῄρει, καὶ τὰ πάσῃ διαίτῃ θεραπευόμενα. ¶ Item contraho in vnum. item simul complector quasi contrahendo. Od. υ, χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώεα τοῖσιν ἐνεῦδεν. Dicitur & de sermone. vt Thuc. πολλὰ ἄν τις ἔχων εἰπεῖν, ξυνελὼν μάλιστα ἂν δηλώσειεν. *id est*. contrahens in pauca paucis complexus. Et per dat. vt apud Xen. ὡς δὲ συνελόντι εἰπεῖν. Et per accus. Greg. in Iul. lib. 1. καὶ συνελόντα φάναι τινὶ τοιοῦτον, &c.

Συναιρεῦμαι, simul euertor Thuc. li. 8. τὰ τῶν Ἀθηναίων ταχὺ συναιρεθήσεσθαι, simul vniuersa euersũ iri. ¶ Itẽ cõtrahor. A Gramm. συναιρεῖσθαι dicitur vox in qua fit synæresis figura.

Συναίρεσις, contractio, complexio. Greg. Apud gramm. est figura quum duæ vocales in diphthongum contrahuntur.

Ἀσυναιρέτως (dec.) q. d. incontractè. *pro*, absq; cõtractione, Eust.

Ὑφαιρέω, ῶ, subtraho. Il. 6 ὑπὸ δ᾽ ἤρεον ἕρματα νηῶν. Apud Thuc. *pro*, subduco, lib. 4. καὶ Ἀθηναίους ῥᾷον καθαιρήσετε, ὑφαιροῦντες αὐτῶν τοὺς ξυμμάχους.

Ὑφαιροῦμαι pro eodem. Plut. in Themistocle, ὑφῃρημένος τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύσας. ¶ Item surripio, suffuror. Arist. de an. li. 9. ὑφαιρεῖ γὰρ τοῦ κόρακος ὁ ἰκτῖνος ὅ τι ἂν ἔχῃ, suffuratur coruo.

Ὑφαίρεσις, subtractio, subductio, item diminutio. Hesych.

Ὑφαιρέτρια ἡ obstetrix. Hesych.

Ἀνθυφαίρεσις. (*decomp.*) subtractio, aut subductio mutua. quum quid vicissim alicui subducimus aut surripimus. Greg.

Alia comp. ex αἵρεσις, sine præpos.

Ἀρχαιρεσία ἡ, & in pl. ἀρχαιρεσίαι. item Ἀρχαιρέσια, τὰ, comitia q. d. electio magistratuum. Aristot. & Plut. & Herodot.

Ἀρχαιρεσιάζω, comitijs intersum, ad comitia eo. item creo & designo in comitijs magistratum. Plut. Exp. & magistratum ambio. Plut. in Othone, ἀρχαιρεσιάζοντες ὑπὲρ Ὄθωνος, pro Othone ambientes.

Συναρχαιρεσιάζω, in petitione adiuuo, cãdidato faueo. Plut.

Σιτηρέσιον ου, τὸ, demensum, *id est* frumentum quod quis singulis mensibus à στρατηγῷ aufert stipendium, Dem. Herodian. Plut.

Σιτηρεσιάζω, frumentũ & stipendiũ præbeo. Aristot. Oecon. 2.

Alia comp ex αἱρετός. itidem sine præpos.

Αὐθαίρετος, ου ὁ καὶ ἡ, voluntarius, spontaneus, sponte inuectus, vt θάνατος αὐθαίρετος. Xen. αὐθαίρετα πήματα. Pyth. in carm. aur. ¶ Apud Thuc. lib. 1. ἕως ἔτι αὐθαίρετος ἀμφοτέροις ἡ ἀβουλία in amborũ arbitrio & potestate posita. A schol. exp. αὐτεξούσιος.

Αὐθαιρέτως vltro, sponte.

Εὐαίρετος, expugnatu facilis, facilè expugnabilis. Xen. item qui facilè eligi potest, electu facilis.

Παλιναίρετος, rursum creatus. qui post abrogatum ei magistratum, rursum creatur magistratus. Vide Hippocr. & Suid.

Παλιναίρετα οἰκοδομήματα, ædificia quę fuerũt diruta dein de instaurata. Pindaro in Dith. inqt idẽ Harpocr. Citatur & ex Plat. in Tim. παλιναίρετα γὰρ πάντα, ἡ ἀσύστατα καὶ διεφθαρμένα.

ΑἼΡΩ. F. ἀρῶ P. ἦρκα, tollo, i. attollo, sursum tollo, eueho, subueho. Il. φ ὡς εἰσορόωντο νέκυν αἴροντας Ἀχαιούς. Apud Aristoph in ἐκκλησ. χεῖρας αἴρειν, exp. manus attollere, vel porrigere. ¶ itẽ. augeo amplifico. Demosth. contra Midiam, πρᾶγμα εἰς ὃ νῦν αἴρω καὶ φοβερὸν ποιῶ. Nonnunquam dicitur λόγῳ αἴρειν amplificare oratione, exaggerare dicendo. ¶ Item capio. sumo. Soph. in Antig. μυδροὺς αἴρειν χεροῖν, sumere in manum. Aristophanes in Ranis, αἶρε πλῆκτρον, cape plectrum. Sic & metaphoricè, vt αἴρειν θάρσος, apud Eurip. sumere fiduciam, sumere animos. Contrà αἴρειν δειλίαν, apud Sophoclem in Aiace, concipere timiditatem, metum in se admittere. ¶ Significat & afferre: vt Aristoph in Pace, Αἶρ᾽ αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κάνθαρε. ¶ item tollo *id est*, aufero. de medio tollo, euerto: vt apud D. Ioann. ἀροῦσι τὸν τόπον καὶ τὸ ἔθνος. Et Lucam 23. αἶρε τοῦτον, ἀπόλυσον δὲ ἡμῖν τὸν Βαραββᾶν. ¶ item, moueo, *id est*, soluo. proficiscor abeo. In qua significatione interdum absolutè ponitur, nonnunquam cum datiuo ναυσὶ aliquando cum præpositione ἐκ aut ἀπὸ, iuncta genitiuo. Thuc. Dicitur & αἴρειν τὴν ναῦν, vt Latinè soluere nauem & ἀπὸ τῆς γῆς aliquando additur: vt apud Thucydidem lib. 1. item αἴρειν. castra mouere. item de quauis profectione terrestri. Plutarchus in Publicola ἄραντες μεγάλῳ στρατῷ. Thucydides ἄρας ἐπορεύετο ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν.* Putatur factum ex ἀείρω sicut φαίνω ex φαείνω. ¶ Obseruandum est autem aoristum ἆραι & ἄρασθαι interdum habere ι subscriptum, interdum non habere, & sic in cæteris modis, itidémque in compositis.

Αἴρομαι, F. ἀροῦμαι P. ἦρμαι, (in actiua signif.) tollo erigo: vt αἴρεσθαι τὰ ἱστία erigere vela, Plutarcho. item, porto, gesto, vel potius gestandum tollo. Plutarchus in Antonio. τὴν δὲ Ἀντίπατρον ἤδη μεμετρημένους φορὰν μέλλουσιν αἴρεσθαι. Apud Demosth. ἀράμενοι ἐπὶ τῶν ὤμων. Nõnũquam tamẽ αἴρεσθαι nihil aliud est quàm φέρειν: vt apud Aristophanem in Ranis, Οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ᾽ οὐδ᾽ ἑκατὸν Αἰγύπτιοι, *id est*, quos ferre nõ possint, quos non tulerint vel centũ Ægyptij. Sic apud Euripidem in Oreste, Ἣ οὐκ ἂν ἄραιτ᾽ ἄχθος ἀνθρώπου φύσις, quod nõ natura humana patiendo ferat. ¶ Item, sumo, capio, capesso. πόνον αἴρεσθαι, laborem sumere, Soph. in Aiace, Δίκας ἀρέσθαι τῶν φονευσάντων πάρα, pœnas de interfectoribus sumerẽ. Sic apud Euripidem in Rheso, φυγὴν αἴρεσθαι, fugã capescere. ¶ item, fero, reporto, vt αἴρεσθαι κλέος apud Homer. & Hesiod. Sic αἴρεσθαι νίκην apud Plutar. in Themist. Et μισθὸν αἴρεσθαι. Il. υ. Accipitur & in malam partẽ: vt κακὸν φάτιν ἄρῃ, apud Soph. in Aiace, reportes infamiam. ¶ item suscipio, *id est*, incepto, aggredior, vt apud Dem. ἄρασθαι πόλεμον, suscipere bellum aut aggredi. Possit etiã exponi, bellũ inferre, vt apud Thuc. 1. πῶς χρὴ πρὸς τούτους ῥᾳδίως πόλεμον ἄρασθαι, his bellum inferre. Apud Antiph. κίνδυνον ἄρασθαι, suscipere periculum. quod & adire vel subire dicitur. ¶ item (*pass. signif.*) tollor, attollor, euehor. item erigor. Luc. in Somnio ἀρθεὶς δ᾽ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπουν. Item metaphoricè Demosthenes de philippo, Olynth. 2. διὰ τούτων ἤρθη μέγας, q. d. per hæc euectus est ad magnam potentiam, vel euasit magnus. Vsurpatur μεταφορικῶς etiam aliter: vt quum dicitur ἀρθεὶς ταῖς ἐλπίσι. Interdum & αἴρεσθαι per se ponitur. vt apud Plutarchũ in Fabio, ὁ δὲ δῆμος ἤρτο, καὶ μετὰ χαρᾶς εἰς ἀγορὰν συνέτρεχε, populus autẽ erectus erat & cum gaudio in forum concurrebat. ¶ item, tollor, auferor: vnde ἀρθεῖσα τράπεζα, sublata mensa vel remota.

Αἰρομένου ἡλίου. apud Aristot. exp. sole abeunte.

Ἄρσις, εως ἡ. eleuatio. sublatio, euectio. vt ἄρσεις τῶν κυμάτων, apud Arist. de mundo. Sic ἄρσις τῆς ζύμης apud Naz. tumor fermenti. ¶ Item ablatio, detractio. Diosc l. 5. c. 157. πρὸς τριχῶν ἄρσιν.

Ἄρδην, exp. altè, agiliter apud Soph. in Aiace. Πρὸ τοῦδ᾽ ἄρδην Ἑλλήνων ταφρῶν ὕπερ. Ab Eust. exp. φοράδην, apud Euripid. in Alcestide, νέκυν ἤδη πρόσπολοι φέρουσιν ἄρδην ἐς τάφον τε καὶ πυράν. ¶ itẽ penit. fundit. prorsus, omnino. Æschin. cõtra Ctesiph. τοῦ δὲ ὅτι τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν πόλιν ἄρδην ἀναστρέψαντα. Et Eurip. in Phœnissis τί μ᾽ ἄρδην οὐκ ἀποκτείνεις Κρέον.

Ἁλτῆρες, alteres: massæ lapideæ vel metallicæ, ansa vel manubrio prædito, quæ commodè leuari possint ab athletis. Artemid. li. 1. Vide ἁλτῆρες in Ἅλλομαι.

Αἰρω, Αἰώρεω. Ἀείρω. Ἀνα. Ἄρβηρον. Ἀετὸς. Ἀμαλλεία. Ἀέρομαι, Ἀέρ, Ἀορτήρ. Ἧρ singula quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναίρω, sustollo sursum tollo. Eurip.

Decomp. Ἀνταναίρω, contrà attollo, sustollo, erigo. Exp. & contrà destruo.

Ἐπαναίρω, eleuo, attollo. Thuc. l. 7. ἐπανῄρατο τὴν βακτηρίαν.

Ἀνταίρω, contrà attollo, aduersus quempiam attollo. vt ἀνταίρω τὰς χεῖρας. ¶ Dicitur etiam scopulus ἀνταίρειν, contrà assurgere apud Strab.

Ἀνταίρομαι, idem quod ἀνταίρω. vt χεῖρας ἀνταιρομένους. Thuc. 3. Et ὅπλα ἀνταιρόμενοι. apud eundem lib. 1. ¶ Capitur etiam *pro*, resisto, reluctor, renitor. Dicitur autem ἀνταίρειν τινὶ & ἀνταίρεσθαι τινί, vt apud Luc. & πρός τινα apud Plut. aliquẽ.

Ἄνταρσις insurrectio, q. d. ipsa actio attollẽdi manus aduersus

Ἀντάρτης. Hesych. tyrannus qui insurgit aduersus regem.

Ἀπαίρω, proficiscor naui, soluo. item aliquando simpliciter discedo, abeo. Polyb. lib. 2. ἀπῆρε μετὰ τῶν φίλων εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Sic ἀπαίρειν ἐπὶ τὴν πρεσβείαν, proficisci ad legationem apud Dem. Dicitur & ἀπαίρειν ἐπ᾽ οἴκου, vel οἴκαδε soluere domum, redire domum. Interdum cum genit. vt apud Herodianum. ὁ δὲ Ἀντωνῖνος ἀπάρας τῆς Συρίας ἦλθεν εἰς τὴν Νικομήδειαν. Sic apud Eurip. ἀπῆρας πατρίδος. Interdum etiam sine casu. Dem. καὶ οἱ πρέσβεις ἀπῆραν ὡς τὸν Φίλιππον. Interdũ ἀπαίρω τὴν ναῦν dicitur, vt Lat. soluo nauem. Herodot. ἢν ἀπαίρωσι τὰς νῆας ἀπὸ Σαλαμῖνος. item tollo, aufero, detraho.

Ἀπαίρομαι, auferor. vt apud Euangelistas, ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ᾽ αὐτῶν ὁ νυμφίος.

Ἄπαρσις, profectio, abitio, discessus. Num. c. 33.

Ἀπαρτία ἡ supellex qua sese instruunt οἱ ἀπαίροντες, sarcinę & vasa quæ secum ferunt ij qui alicunde proficiscuntur: quæ in exercitu vocantur impedimenta. Exod. 37. & Iudith. 2. item supellex domus. Vide Poll.

Ἀπαρτικὸς, ad profectionem paratus. Hesych.

Συναπαίρω. *Decomp* simul abeo simul migro.

Διαίρω, tollo, attollo erigo. vt διῆρε τὸ ῥόπαλον apud Luc. Interdum dicitur διαίρειν ἄνω. vt apud Xen. in Ἱππ. & διαίρειν εἰς ὕψος, apud Greg. & Theoph. ¶ Διαίρειν τὸ στόμα apud Dem. in Mid. aperire os: hiscere, mutire. ¶ item traijcio. Polyb. 1. καὶ διάραντες τὸν πόρον ἀσφαλῶς.

Διαίρομαι, tollo, &c. Apud Arist. de mundo, διηρμένος pro διάρας διηρμένος, erectus, sublatus. item pro διηρκὼς, vt apud Luc. & Plut. διηρμένος τοὺς ὀφρῦς.

Δίαρμα, elatio. Hermog. item traiectus. Strabo lib. 4. Et Polyb. apud Suid.

Δίαρσις, elatio, sublatio. Peculiariter de sublatione ensis ad ictum. vnde ἡ ἐκ διάρσεως μάχη Polybio lib. 2.

Εἰσαίρω, infero. Εἰσαίρεται ἡ τράπεζα apponitur mensa. Can.

Ἐξαίρω, effero, extollo, attollo. vt ἐξαίρειν ἐκ γῆς. Aristot. de mũdo. Exp. & in sublime rapio. apud Luc. ¶ item effero, exporto. vt apud Euripidem. ἐξαίρετε θανεῖν, efferre ad moriendum, & θῆρας ἐξαίρει χθονὸς, *pro*, à terra feras excitat. ¶ item aufero

eam o

eximo. Plato in Cratylo, Σωκράτην δ' ἐξαίρω τῷ λόγῳ. Xen. ἐξαιρεῖν τοῦ ἵππου τὸν χαλινόν. Et Gal. ἐξαιρεῖν τὸ κατάπλασμα. ¶ Item moueo castra. Polyb. 2. ἐξάρας πάντι τῷ στρατεύματι.

Ἐξαίρομαι, efferor, extollor. ἀπλῶς τι ἐξήρθη μέγας. Gal. εἰς ὄγκον ἐξαρθείς. Plut. ἐξαρθεῖσαι ὑπὲρ κεφαλῆς ἀσπίδες, apud Aristidem. ἐξαίρεσθαι ἐλπίσι, erigi spe, Soph. Itidem apud Plat. de leg. ἐξαρθεὶς ὑπὸ μεγαλαυχίας, fastu elatus. Item effero, exporto. Od. ε. ¶ Item, e medio tollo apud Plat. eximo vel promo, cum praepos. ἀπὸ apud Synesium.

Ἔξαρσις, sublatio, ipse extollendi actus. Item ablatio, exemptio.

Ἔξαρμα, sublatio. Et peculiar. poli sublatio siue elatio. cui opponitur ἔγκλισις, inclinatio. Dicitur πόλου ἔξαρμα & ἔξαρμα ἡλίου, apud Strab. Exponitur & impetus.

Decomp. Ὑπεξαίρω & ὑπεξαίρομαι, eximo, summoueo, reiicio. Plato in Theaet. εἶτα ὑπεξαίρομαι καὶ ἀποβάλλω. Item clam de medio tollo. Xen. ἐὰν δὲ τοὺς αὐθέντας [illegible] τὸν φόβον ὑπεξαίρωνται.

Ἐπαίρω, (& apud poetas ἐπαείρω) attollo, erigo. vt ἐπαίρειν τὴν φωνήν. Dem. pro cor. ¶ Item metaph. vt Lat. erigo. Item impello, incito, stimulo, accendo. Dem. pro cor. οὔτε ἐλπὶς οὔτε φόβος, οὔτε χάρις, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἐπῆρε. Idem in Mid. ἃ νῦν ἐπαίρει αὐτὸν [illegible] Ἐπαίρομαι dicitur pro ἐπαίρω, attollo, erigo. Dem. [illegible] πρὸ τούτων πολλοὺς καὶ θρασεῖς ἐπαιρόμενος τῇ πό[illegible] λόγοις. Sic praet. ἐπηρμένος pro ἐπηρκώς, apud Plut. Item metaph. impellor, adducor, erigor. Thuc. li. 3. ἡ κέρδει ἐπαιρόμενος. sic ἐπαίρεσθαι ἐλπίδι, erigi spe, seu excitari. Et cum infin. Isoc. ad Phil. ἐπήρθην πάλιν συγγράψαι περὶ αὐτῆς. Item pro efferri fastu. vnde ἐπηρμένος & ἐπαρθεὶς elatus. Dicitur autem ἐπαίρεσθαι ἔκτινος aliud Polyb. Et aliquando ἐπαίρεσθαι ἐπί τινι, vt apud Xen. apomm. lib. 1. ἐπηρμένος ἐπὶ πλούτῳ, sed frequentius ἐπαίρεσθαί τινι. Xen. Thuc. & Herodian.

Ἔπαρμα & ἔπαρσις (quod frequentius est) elatio eleuatio, sublatio in altum. Apud medicos ἔπαρσις μαστῶν extuberatio mammarum. Item ἔπαρσις, elatio animi insolentia. Greg. voluptatis etiam habet signif. vt quum Stoici definierunt ἡδονήν, ἄλογον ἔπαρσιν ἐφ' αἱρετῷ δοκοῦντι ὑπάρχειν.

Decomp. Ἐξεπαίρω, idem fere quod ἐπαίρω, impello, induco, incito, accendo, stimulo. apud Aristoph. in Lysistr.

Συνεπαίρω, vna attollo. Exp. & vna excito. Xen.

Ὑπερεπαίρω, attollo subuecho in altum. Item effero animo. Plut.

Κατεπαίρομαι, efferor, seu effero me aduersum. Greg. Naz.

Καταίρω (de nauigantibus) appello, applico, deferor. Polyb. l. 5. κατῆρε μετὰ τοῦ στόλου παντὸς εἰς Κεφαλληνίαν. Et pro, descendo, saepe apud eundem, vt testatur Bud. Exp. etiam aduenio, proficiscor, & aliis modis quum de iis dicitur qui terra iter faciunt. vide B.

Κατάρσις, appulsus nauium. Bud. ex Plut.

Ἐπικαταίρω (*decomp.*) decumbo, delabor, q. d. desilio super. Plut. in Pompeio εἰθισμένων ἀλλοτρίοις νεκροῖς, ὥσπερ ὄρνιν ἀρ[illegible] ἐπικαταίρειν. Exp. & descendo, & deferor.

Λογχήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, lanceatus, qui lanceam fert: a λόγχη & αἴρω apud Eurip. Vide in comp. ex Ἄρω.

Μεταίρω, transfero inquit Bud. Theophr. de caus. pl. l. 1. τὸ φυτευθὲν ἐν τῷ ξηρῷ τὴν φύσιν μεταίρειν εἰς τὸ ὑγρόν. vnde μετηρμένος translatus. Est etiam muto, transmuto. vt scribit idem Bud. ex Dem.

Μετάρσις, translatio. vt μετάρσιν δέχεσθαι apud Theoph. Est etiam mutatio, transmutatio.

Μετάρσιος sublimis, altus. Dicuntur peculiariter μετάρσια, quae a circulo lunae ad situm vsque terrae pertinent, vt scribit Plut. li. 3. de placitis philos. ¶ Apud Herodot. in Polym. μετάρσιαι νῆες, quae altum tenent & in salo sunt.

Μεταρσιόω, ῶ, in altum vel sublime tollo. vnde apud Herodot. μεταρσιωθὲν φέρεσθαι, in sublime euectum.

Ξιφήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, ensifer. A ξίφος & αἴρω. Vide & comp. ex Ἄρω.

Πεδαίρω e solo in sublime eueho, Aff. ex Eurip.

Πεδάρσιος, qui e solo in sublime euehitur, sublimis. Aristoph. in Aui. & Luc.

Πεδαρσος idem. apud Nicand. in Ther.

Προαίρω, [illegible] egredior. Plut. in Apoph. Lacon. ἐκέλευσεν ὡς φίλον προαίρειν.

Προσαίρω, affero, exhibeo. vt apud Pherecr. προσαίρει τὸ κανοῦν. Item [illegible] vt προσαίρεσθαι τροφήν. Gal.

Πρόσαρμα cibus qui exhibetur. Hippocr.

Πρόσαρσις, exhibitio cibi. vel vsus cibi. Hippocr.

Συναίρω vna cum alio attollo, adiuuo in attollendo. Item cum alio tollo, *id est*, aufero mecum tollo. vt apud Arist. de gen. an. li. 2. ἔτι δὲ ταῦτ' συναιρεῖ ἅλις ἃ [illegible]. ¶ Item συναίρειν & συνᾶραι λόγον μετὰ τῶν δούλων. Matt. 18. conferre rationes cum seruis. ¶ Item adiuuo, opitulor. Philop. in Procl. li. 2. ἄλλως τε καὶ συναίρειν τῷ Πλάτωνι [illegible] τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως ἐπαγγειλάμενοι. Vbi Bud. verti posse existimat vel opitulari vel astipulari.

Συναίρομαι, itidem pro opitulor. (& quidem frequentius quam συναίρω.) Herodian. lib. 7. συναίρεσθαι τῇ κοινῇ πατρίδι. Dicitur etiam συναίρομαι [illegible] τοῦ κινδύνου vel τὸν κίνδυνον, apud Thuc. tibi opem fero in periculo.

Ὑπαίρω, attollo, eleuo.

Ὑπεραίρω, extollo vel effero supra. Interdum simpl. extollo siue effero. vt Luc. in dial. Ἐρᾶτ. καὶ δι' ἣν τῆς φιλοσοφίας ὀφρὺν ὑπὲρ αὐτὰς τὰς κρείττους ὑπερῆρκασι. ¶ Item, excedo, supergredior, antecello, supero. Plut. in Lyc. ὑπερῆρε τῇ δόξῃ τὰς πάντας. Interdum cum genit. vt Paul. [illegible] γὰρ Ῥωμαίων θεῖα πάντα πολὺ δ' ἡ τέχνη ὑπερῆρε τῆς συντάξεως τοῦ κόσμου. Interdum sine casu ponitur: vt ὑπεραίρουσα ἁμαρτία apud Greg. dicitur & de nauigantibus, sicut καταίρω, Polyb. lib. 1. Ἀλλ' ἐπεὶ τὸ πέλαγος ὑπεράρας ἐνέβαλε ταῖς [illegible] *id est*, superato pelago.

Ὑπεραίρομαι, exuperor, superor. Greg. καὶ τὴν ὑπεραίρουσαν ἡμῶν ἁμαρτίαν κάτω βάλλειν ὑπεραιρομένην τοῦ κρείττονος. Item efferor, extollor, vel me extollo, me effero, 2. Thes. c. 2. & 2. Cor. c. 12.

Ἀμάρα, Βάρος, Ἧπαρ, Μάγειρος, Ὄναρ, Ὕπαρ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἀΐς, vide in Ἀΐδης.

ΑἾΣΑ, ἡ, interdum est Parca, *id est*, dea fati praeses, vt Il. υ. ἅσσα οἱ αἶσα γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ. Sic & Od. η. Interdum ipsum fatum, vel quod fatale est. Cum infinitiuo. Od. ξ. ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι, *id est*, adhuc mihi fatum est viuere: vel potius fatale est. Sic Il. ω. εἰ δέ μοι αἶσα τεθνάμεναι. ¶ Item sors: vt κακὴ αἶσα, mala sors, dura sors vel aspera. Od. ι & τ. ¶ Item pars, portio, vt Od. ε. λαβὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν. ¶ Item officium, vnde κατ' αἶσαν, officiose, decenter, vt ait Bud. Il. ζ. Ἕκτορ ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν. ¶ Aff. & pro insania, ex Soph.

* Αἶσα, sors dicitur quasi ἡ ἀεὶ οὖσα. vt docet Arist. de mundo. Autor Etym. vult esse quasi ἡ ἀεὶ ἴση, i. par semper, & quae nunquam mutatur. Vel a δαίω, i. diuido, quasi δαῖσα abiecto δ, quasi ἡ ἑκάστῳ νεμεθεῖσα μοῖρα, i. vnicuique diuisa.

Αἴσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, faustus, auspicatus, fortunatus. vt Xen. Paed. 1. ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ αἴσιοι. Sic ὄρνιθες αἴσιοι, Plut.

Αἰσίως, fauste, auspicate. Item decenter.

Αἰσιόω, ῶ, F. ώσω, auspicatum reddo siue faustum. Αἰσιόομαι, οῦμαι exp. auspicium accipio. Et cum accus. αἰσιούμενοι τὸ χωρίον, loci captantes auspicium.

Αἴσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ fatalis. vt αἴσιμον ἦμαρ. Il. θ & χ. Nonnunquam dicitur αἴσιμόν ἐστι, pro αἶσά ἐστι, vt Il. ι. Item αἴσιμον, decens, quod est ex officio ab Hesych. exp. δίκαιον ἀγαθόν, συμφέρον. Il. ε. ἐπ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ. Od. θ. Τίσιν αἴσιμα πάντα. ¶ Od. ξ. αἴσιμα ἔργα, exp. pia opera. ¶ Item αἴσιμος, de homine dictum qui colit officium, vel qui facit quod decet. Od. ψ. φρεσὶ δὲ φρένας αἴσιμος ἦεν.

Αἰσιμία, ἡ, diuinatio μαντεία. Exp. & τὸ καθῆκον, officium quod decet. Suid.

Αἰσυμνάω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀπαίσιος, ου, ὁ καὶ ἡ infaustus mali augurii, inauspicatus. vt ὄρνιθες ἀπαίσιοι. Eust. Et σύμβολος ἀπαίσιος omen infaustum. Synes.

Ἐναίσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (diuerse accipitur pro diuersitate significationum primitiui αἶσα) fatalis, fatale aliquid portendens. vt ἐναίσιμοι ὄρνιθες. Od. β. Et ἐναίσιμα σήματα [illegible]. Il. ζ. ¶ Item qui decenter & ex officio aliquid facit aut dicit, qui se decenter gerit, qui scit quid deceat idque obseruat. Item aequus, aequi amans. Il. ζ. Δαιμόνι' οὐκ ἄν τίς τοι ἀνὴρ ὃς ἐναίσιμος εἴη, Ἔργον ἀτιμήσειε μάχης. Et Od. ρ. ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι, facere, quae sunt ex officio. Apud Apoll. Rhod. ἐναίσιμος μῦθος, decens oratio. ¶ Ἐναίσιμον aduerbialiter positum pro ἐναισίμως. Il. ζ. ἀλλ' ἦλθεν ἐναίσιμον ὡς ἐκέλευες.

Ἐναισίμως decenter. Ἐναισιμία, ostentum prodigium. Hesyc.

Ἐξαίσιος, quasi ἔξω ὢν τῆς αἴσης iniquus, qui fit aut dicitur contra quam deceat. vt ῥέξας ἐξαίσιον Od. δ. Et ἐξαίσιος [illegible]. ¶ Item ingens, immensus vt ἐξαίσιον κακόν. Xen. Apud Polyb. [illegible]. Apud LXX. ἐξαίσιοι ὄμβροι. Dicit & μελέτας ἐξαισίους, inusitata quaedam [illegible] apud Plat. ep. 7. & Luc. in Alcyone.

Παραίσιος (& παραίσιμος) infaustus, inauspicatus, dictus idem quod ἀπαίσιος. vt Il. [illegible] παραίσια σήματα. Dicitur & παραίσιμον, quod fit contra quam decet, siue praeter officium. Hesych.

ΑἸΣΑΛΩΝ aesalo: accipitris species apud Arist. hist. anim. lib. 9. cap. 36. Meminit & Plin. lib. 10. cap. 8.

ΑἸΣΘΑΝΟΜΑΙ, (F. αἰσθήσομαι, P. ᾔσθημαι, aor. med. 2. ᾐσθόμην) sentio proprie sensu corporis. Cum genitiuo: vt αἰσθάνομαι τοῦ ψύχους, sentio frigus. Interdum de iis quae aurium sensu percipiuntur pro, audio: vt apud Xen. αἰσθάνομαι κραυγῆς, audio clamorem. Aristoph. in Nubib. [illegible] Dicitur & cum accusatiuo. αἰσθάνομαι τὴν φωνήν. Sic Aristoph. in Plut. dixit αἰσθάνομαι [illegible] τὸν ψόφον. Thuc. dixit αἰσθάνομαι τῇ ἀκοῇ q. d. auditione audio. Latine sentio audio. Refertur & ad alios sensus: sicut & sentio Latine. Nonnunquam absolute ponitur, vt apud Aristop. in Ranis, Καὶ πολύ γε μᾶλλον ἐστὶ μαστιγωτέος. Εἴπερ θεός γάρ ἐστιν, οὐκ αἰσθήσεται, i. quin & multo magis flagris caedendus est: nam si deus est, non sentiet. ¶ Frequenter ad animum transfertur (vt sentio Latine) pro, mente percipio, intelligo, animaduerto, cognosco. Iungitur cum participio. vel nominatiui casus, vt αἰσθάνομαι φερόμενος ἔξω τῆς χαρᾶς, sentio me ferri. Aristop. αἰσθάνομαι ἕξων, sentio me habiturum: vel accusatiui casus, vt Aristop. in Plut. εἰ λυπουμένην γ' αἰσθοιτό με, si moerentem me anima diuertisset. Xen. αἰσθάνομαι δὲ ταῦτα οὕτως ἔχοντα, intelligo haec ita se habere. Interdum cum participio genitiui

caſus. Idem ὥσπερ ἂν πάντοτέ μου ἠσθημένος ... &c. Nonnunquam cum accuſatiuo, abſque participio. idem Pæd. 1. αἰσθάνομαι τὰ τ πολεμίων. Iſocr. ad Demonicum, ὅτω τὴν ἐκείνων γνώμην αἰσθήσῃ, ſic illorum mentem cognoſces. Habet & genitiuum in ſimilibus phraſibus, vt αἰσθανόμενος τῆς περὶ αὐτ ἀσθενείας, ſuam imbecillitatem ſentiens, ſuæ imbecillitatis cõſcius. Apud Thucyd. iungitur genitiuo, interiecta præpoſitione περὶ, lib. 1. περὶ ὧν ἐκ αἰσθάνεσθαι ὑμῖν γε δοκεῖτε. ¶ Vſurpatur etiam *pro* ſcio, apud Areopagitam, vt ait Bud.

Αἴσθημα, ατος, τὸ. ſenſio, ipſe ſentiendi actus. Ariſt.

Αἴσθησις εως, ἡ. ſenſus, vt, εἰσὶ δὲ τ ἀνθρωπίνε σώματος αἰσθήσεις πέντε. Plutarchus, αἴσθησις ἀκουστική, ſenſus audiendi. Apud Athenæum pro eodem, αἴσθησις ἀκοῆς. ¶ Item, ſenſio, ipſa actio vel paſſio ſentiendi. Thuc. 2. τὸ μὲν λυπῶν ἔχει ἤδη τὴν αἴσθησιν ἑκάστῳ, mœror ſeu moleſtia ſenſũ habet vnicuique, i. vim habet vt ſentiatur, vel vnuſquiſque mœrorem ſentit. Apud Plutarchum, πῶς ἂν τις ὑπ' ἐχθρ. &c. τῶν καθαρῶν καὶ ὑγιαινόντων (οἱ γῦπες) αἴσθησιν ἐκ ἔχουσι, non ſentiunt. Sic apud Galenum ad Glauc. 1. ψύξεώς τινος αἴσθησιν ἔχουσι, exp. frigoris ſenſu afficiuntur, i. frigus ſentiunt. Αἴσθησιν παρέχειν dicitur itidem quod ſentitur, Xenoph. Hell. 5. Αἴσθησιν λαμβάνειν, ſenſu affici alicuius rei. vel rem aliquem ſentire, Iſocrates ad Demonicum. Dicitur διαφεύγειν τὴν αἴσθησιν τινός, qui non ſentit hoc vel illud. apud Greg. Naz. ¶ Αἴσθησιν reddiderunt quidam & cognitionem, notitiam, intelligentiam, iudicium: *pro loco*.

Αἰσθητός, ῦ, ὁ. (ſenſibilis. ſenſilis) ſub ſenſum cadens qui ſenſu percipi poteſt: vt αἰσθητὸς ἀκοῇ. cadens ſub ſenſum aurium. αἰσθητὰ. Cicero interpretatur ſenſus mouentia. Αἰσθητὰ & νοητὰ opponi ſolent.

Αἰσθητῶς (q.d. ſenſibiliter) ita vt ſenſu percipiatur. Plut. de primo frigido, καὶ μὴν ἐν τοῖς μάλιστα τὸ ψυχρὸν αἰσθητῶς σκληρόν ἐστι.

Αἰσθητικός, ῦ, ὁ. ſentiendi vim habens, ſenſu præditus. ἡ αἰσθητικὴ δύναμις, apud Galenum, ſentiendi facultas. ¶ Αἰσθητικὸν exp. etiam paſſiuè. quod ſenſu percipi poteſt. quod ſub ſenſus cadit. Sic apud Gal. ad Glauc. 2. ὀδύνη αἰσθητικὴ explicatur, dolor qui ſentitur.

Αἰσθητήριον, ῦ, τὸ. ſentiendi inſtrumentum. Nonnulli exp. domicilium ſenſus. Interdum cum genit. exp. ſimpl. inſtrumentum. vt αἰσθητήριον ἀκοῆς, inſtrumentum audiendi vel auditus: *id eſt*, auris. Sic αἰσθητήριον ὁράσεως, inſtrumentum videndi ſeu viſus, *id eſt*, oculus. Interdum dicuntur αἰσθητήρια μέρη, partes per quas ipſi ſenſus agunt.

Compoſita.

Ἀναισθησία, ας, ἡ, carentia ſenſuum, defectus ſenſuum, ſtupor. ſenſuum ſiue ſenſus vacuitas. Athen. 12. ¶ item. ſtoliditas, dementia, ſtupor, ſtupiditas, Demoſth. in Timocratem.

Ἀναίσθητος, ῦ, ὁ καὶ ἡ. carens ſenſu, expers facultatis ſentiendi, nõ ſentiens. Galenus ἀναίσθητος ὑπάρχει ὧν πάσχει, nõ ſentit quæ patitur. Apud Platonem, ἀναίσθητος τ κακῶν nihil mali experiens, nihil mali ſentiens. item in paſſiua ſignificatione, qui non ſentitur, ſenſum effugiens, qui ſub ſenſum non cadit. Sic ἀναίσθητος θάνατος apud Thuc. lib. 4. ¶ item ſtupidus, quaſi ſenſu communi carens, ſtolidus. Demoſth. pro corona, ἀλλὰ πρὸς θεῶν ὕτω σκαιὸς εἶ καὶ ἀναίσθητος Αἰσχίνη. Apud Thuc. τὸ ἀναίσθητον ſubſtantiuè pro ἡ ἀναισθησία.

Ἀναισθήτως, ſine ſenſu, ſine ſentiendi facultate. Metaphoricè *pro*, ſtupidè, ſtolidè. vnde ἀναισθήτως ἔχειν & ἀναισθήτως διακεῖσθαι, ſtupidum eſſe, apud Iſocratem.

Ἀναισθητέω ῶ, ſum ſine ſenſu, interprete Cicerone. Apud Baſilium ἀναισθητῶ, cum genitiuo, pro ἐκ αἰσθάνομαι. non ſentio. ἀλλ' ἐλεῶ αὐτ τὴν ἡλικίαν ἀναισθητοῦσαν τ συμφορῶν. Capitur & metaphoricè. Demoſth. pro corona, πεπείσμην δ' ὑπὲρ ἐμαυτ, τυχὸν μὲν ἀναισθητῶν ὅμως δ' ἐπεπείσμην. ſtupidus. & quaſi communi ſenſu carens.

Ἀναισθητεύομαι, idẽ qđ ἀναισθητῶ, ſed Atticos tradũt grãmatici ἀναισθήτως ἔχειν dicere vel ἀναισθητεῖν, nõ ἀναισθητεύεσθαι.

Διαισθάνομαι, perſentiſco, perſpicuè percipio, vel planè ſenſu percipio. Ariſtot. de gen. anim. lib. 5. λέγεται γὰρ τὸ ὀξὺ ὁρᾶν, ἓν μὲν τὸ τὰς διαφορὰς ὅτι μάλιστα τῶν ὁρωμένων διαισθάνεσθαι.

Δυσαίσθητος, ſenſu non valens, hebetem ſenſum habens. Apud Aphrod. δυσαίσθητον δέρμα, exp. cutis hebes. Et τὸ δυσαίσθητον (ſubſtantiuè) hebetudo ſenſus.

Δυσαισθησία, vix ſentire, ſenſuum labefactatio. Gal.

Ἐπαισθάνομαι, ſentio, pro αἰσθάνομαι. Greg. ὡς τι μὴ ἐπαισθάνεσθαι τ χρόνος διὰ τὴν ἔκστασιν. Et de reb. quę ſenſu animi percipiuntur: vt apud Sophoclem, ὡς ἐν τῇ δ' ἐπαισθάνῃ κακῶν. Apud Alex. Aphrod. ἐπαισθάνεται τ συμφορῶν. Et cum accuſatiuo intelligo, audio: vt Soph. τ ... ὡς ἐπῃσθόμην μόρον.

Ἐπαίσθημα exp. ſenſus, effectus ſenſus, *id eſt*. ſenſus. Plut.

Decomp. Ἀνεπαίσθητος, qui non ſentitur. Luc. & Areop.

Ἀνεπαισθήτως, ita vt non ſentiatur. Συνεπαισθάνομαι, vnà ſenſum & fructum percipio, vt exponitur apud Greg.

Εὐαίσθητος. ſenſu valens, ſenſum acrem habens. Sic dicitur ἄνθρωπος εὐαισθητότατον τ ἄλλων ζώων. Et τὸ εὐαίσθητον ſubſtantiuè) ſenſus vigor, apud Galenum.

Εὐαισθησία, pro eodem, vt apud Laertium, ἰσχὺς, εὐαισθησία, ἀρτιότης, ſenſuum vigor & integritas.

Καταισθάνομαι, ſentio, intelligo. Soph.

Παραισθάνομαι, in ſenſu fallor, nõ ſum ſatis cõpos exacti ſenſus. Plat. in Theæt. οἷα τι παρακούειν ἢ παρορᾶν ἢ ἄλλο τι παραισθάνεσθαι λέγεται. Exponitur etiã percipio, certior fio, cũ genit. Xē.

Προαισθάνομαι, præſentio, antè ſentio. Plut. in Publicola, ταῦτα προαισθανόμενοι. Apud Thuc. cũ genit. προαισθάνεσθαι τ στρατ, præſcire aduentum exercitus. Προαίσθησις, præſenſio.

Συναισθάνομαι, vnà cum alio ſentio, *id eſt*, ſenſu percipio. Plut. de ciuili charitate loquẽs συναισθάνεσθαι καὶ συναλγεῖν ἀλλήλοις, ſẽſu rei alicuius vnà tãgi. ¶ Dion. theol. ὕτω γὰρ καὶ ἡμεῖς ἑαυτ συνῃσθήμεθα καὶ ἴσμεν, nobis cõſcij noſtri ſumus & ſic no- (uim.

Συναίσθησις. apud medicos, q.d. cõſciẽtia morbi Bud.

ΑἸΣΙΜΟΩ ῶ. F. ώσω, P. ωκα, inſumo, impendo, καταναλίσκω, inquit Suid. Etym. vide in Ἀναισιμόω, comp.

Compoſita.

Ἀναισιμόω, ῶ, pro eodem. Euſt. vult. αἰσιμῦν eſſe ſumptus facere in ea quæ decet: ἀναισιμῦν eſſe fortaſſe ſumptus facere in ea quæ non decet. Sumitur tamen ἀναισιμῦσθαι vt plurimum pro αἰσιμῦσθαι: vt ἀναισιμώθη τοῖς ἐργαζομένοις, in operarios abſumptum eſt ſiue impenſum. Apud Herodot. autem ἀναισιμώθη ἐκ τ τάφρυ ἡ γῆ, exp. egeſta eſt è foſſa humus.

Ἀναισιμώματα Heſyc. exp. ἀναλώματα, ſumptus. (ναλίσκεται.

Καταναισιμῦν, vnde apud Hippoc. καταναισιμῦται. Gal. exp. κατα-

ἈΙΣΣΩ, F. ξω, ruo, cum impetu feror. irruo, ingruo. Itẽ erumpo, proſilio. In vſu eſt potiſſimùm apud poëtas in Anth. epigr. de Lacæna quæ filium occidit, Ἀντίον ἀΐξαντα δ' ὑπαλὸς ἤλασε λόγχην Euſtathius vult apud Homerum eſſe, feſtinare, & ῥᾳδίως ἀπιέναι. Vtitur tamen & in aliis ſignificat. Il. ρ. ἵπποι ἄϊσσον. Apud Soph. κατ' ἴχνος ἀΐσσω, vulgò exp. per veſtigia feror. Hom. φασγάνῳ ἀΐξας, exp. enſe inſurgens. item ἀΐξας τοῖς ὅπλοις, concuſſis armis prorumpens ſeſe. & ἀΐξαντες δορί. apud Euripidem, Marte perciti. Cicero vagari interpretatus eſt in hoc Homeri loco, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι. Eſt in vſu & in ſoluta oratione, licet rariùs. Laert. ἀΐξαι ἐπὶ τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν, impetu contendere. vt Bud. exponit. idem apud Plat. ἀΐξειεν ἂν εἰπεῖν. exp. eum impetus ſubire poſſit dicere. Apud Plut. in Pompeio ἐπὶ δὲ Πομπήιον εὐθὺς ἀΐξας. interpr. ἀΐξας, inſiliẽs.

Ἀΐσσομαι, idem quod ἀΐσσω, ruo, proſilio, exilio. Il. γ. ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον *id eſt*, exilijt. Heſiod in Theog. χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο, i. cũ impetu erumpebãt, vt exp. Steph.

Ἀΐγδην, *aduerb.* impetuosè irruendo cum impetu. Apoll. Arg. 1. ἤλασε μηρὸν ἀΐγδην.

Αἰγὶς procella. vide καταιγίζω. vide & in Αἴξ.

Ἀϊκὴ ἡ motus alicuius qui irruit, violentus motus. impetus. Il. ο. ὐδ' ἄρα τοί γε τόξων ἀϊκὰς ἀμφὶς μένον ὐδ' ἐτ' ἀκόντων.

Ἀϊκὰς, idem quod αἴγας ἐρμαι, à nominat ſing. ἀΐξ.

Ἀΐσσω etiam dicitur pro ἀΐσσω, irruo &c. Vnde & ἀΐξω. irruam & ἦξα. irrui. Citatur ex Eurip. μάτην ἦξα *pro*, fruſtra laboraui. apud Soph. in Aiace, καὶ πρὸς τί δυσάλωτον ὐδ' ἦξεν χέρα *id eſt*. manum violentè admouit ſeu cum impetu, vt exp. Steph.

Αἴξ. Αἰετός. Αἰχμή. Αἰσυητήρ. Ἀΐτης, Ἄγυια. quomodo huc pertineant, vide ſingula ſuis locis.

Compoſita.

Ἀναΐσσω, ruo, proſilio, prorumpo. Item, exurgo cum impetu. Od. σ. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελόωντες. Et Il. χ. v. 148. dicuntur fontes ἀναΐσσειν erumpere. Apud Xen. ὁ δ' ἐξαίφνης ἀναΐξας, ἐφ' αὐτ ὑλαγμὸν ποιήσει τ κυνῶν.

Ἀναΐσσω etiam pro eodem dici annotatur, & aſſ. ex Ariſtop. Pluto. ἐφάλλομ' ἀναΐξας.

Ἀπαΐσσω, proſilio cũ impetu abeo. Ex Soph. citatur *pro*, vi irruo.

Διαΐσσω, cum impetu tranſeo. Æginet. Exponitur & emico, vt διαΐξασα ἀστραπὴ emicans fulgur. (ſtoph. in Nub.

Εἰσαΐσσω, irruo aliquò, irrumpo. Ἐσαΐσσω pro eodem aſſ. ex Ari-

Ἐξαΐσσω, proſilio alicunde, cum impetu prodeo. Ἐξαΐσσω. idem. Apud Ariſtoph. in Pluto, ἐξῃσσέτην ὢν δύο δράκοντ' ἐκ τ νεώ.

Προεξαΐσσω, prior proruo.

Ἐπαΐσσω, irruo in aliquem, impetum in aliquem facio. Od. ξ. Ἤ μέν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μελίησι, in me irruebant haſtis. Citatur ex Apollonio, ἐπαΐσσων ξίφος, *pro*, enſem cum impetu mouens in aliquem.

Καταΐσσω, cum impetu delabor, deferor cum impetu. Et ſimpl. *pro* (irruo.

Καταιξ procella, vt quæ cum impetu ingruat.

Καταιγὶς, idem quod αἰγὶς, ſed vſitatius eſt. Ariſtot. de mundo, τῶν γε μὴν βιαίων πνευμάτων καταιγὶς μέν ἐστι πνεῦμα ἄνωθεν τύπτον ἐξαίφνης. Καταιγίζω, de vento dici ſolet ſeu procella ingruente aut delabente cum impetu. Hom. Il. β. Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος βαθὺ λήιον ἐλθὼν Λάβρος ἐπαιγίζων.

Καταΐγδην, impetuosè ſeu irruendo. Apollon.

Decõp. Προπροκαταΐγδην. exp. antrorſum cũ impetu. Apol. Arg. 2. ὑπέσχε κύματι λάβρῳ Προπροκαταΐγδην κοίλης ἁλός.

Κορυθάϊξ, ικος, ὁ, galeam quatiens cum impetu, vel cuius galea variè agitatur. Vnde pro impetuoſo vel violento, pro ſtrenuo denique

deniquе ac forti accipitur, vt καρυβαρὸλ@.

Μελαναιγίς, atro nimbo seu procella horrens, præ turbulenta vi & horrore nigricans. ex Plut.

Μεταΐσσω, exp. μετεδιώκω, insequor. Il. φ. Καί με μεταΐξας μέγα ...

Μεταΐγδην, insequendo cum impetu. Apol. Arg. 2.

Παραΐσσω, prætereo, pertranseo. Propriè autem cum impetu pertranseo. Exponitur etiam, proripio me raptim, prorumpo. Il. ε. Ἀλλὰ παρήϊξεν λελιημμέν@ &c.

Πολυάϊξ, exp. impetuosus, varios impetus seu motus habens, πολυόρμητος ὁ πολλὰς ἀΐκας ἔχων. Exp. & valde turbulentus: χειμάῤῥος πολυάϊξ. Il. ε. Sic πολυάϊξ πόλεμ@, Il. α.

Συναΐσσω simul irruo, vnde apud Hesiod. Καί τε συναΐξαντε ... simul irruebāt, vel, in se mutuò irruebāt.

Συναΐγδην, simul, vno impetu. Vide Suid.

Τειχαΐκες (Od. τ. Δωριέες τε τειχάϊκες) volunt esse ὧν αἱ τῆς κεφαλαίας τρίχες ἀΐσσουσι, τουτέστι σείον̄) κ̄ πόλεμον. i. è quorū galeis propendētes setæ agitantur in prælio. Quidā annotant ita dici, qui assiduè versantur in prælijs, veluti assiduè concutientes ac motantes cristas: è quibus plerunq. ca pillorum quadam similitudine propendent equinæ setæ. Exp. &, capillati & quassantes crines. Sunt & aliæ expositiones, quas vide apud Eust. (Βαμὸ ὑπαΐξας.

Ὑπαΐσσω clàm prosilio. Exponitur & subrepo, apud Hom. Il. β.

Ἄντιξ & Παιφάσσω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Αἰστὴρ, vide in Αἴθω.

Ἀΐσ@, &c. vide in Εἴδω, i. scio.

ΑΙΣΥΛΟΣ, ὁ, iniquus, nefarius, flagitiosus. Od. λ. α. & ι. Μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς κ̄ ἤπι@ ἔσω σκηπτοῦχ@ βασιλεύς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς. Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη κ̄ αἴσυλα ῥέζοι. Item Ilia. υ. bis. Ἤ με χερτομίαις ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.

* Eustat. deriuat. παρὰ τὸ τὰς αἴσας συλᾶσθαι, i. fit α, στερητικὸν aut simpliciter παρὰ τὸ συλᾶν vt sit α epitat. & pleonasmus τ̄ ι, aut παρὰ τὸ ἄσαι, (quod est βλάψαι) τὸ ... κακῶσαι, aut simpliciter παρὰ τὸ ἄσαι, i. βλάψαι, vel ... pleonasmo τ̄ ι vnde & synonimum ἄσυλ@ deductum putatur pleonasmo τ̄ ν. Eadem habet etiam Etym.

ΑΙΣΥΜΝΗΤΗΣ, ὁ, vel Αἰσυμνητὴρ ῆρ@, ὁ, certaminis præfes & curator. ἀγωνοθέτης, siue βραβευτής, apud Homer. Od. θ. αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν Δήμιοι vt sit ὁ συμνήτης quasi ὁ αἰσίμως τεμνιστικὸς τ̄ δικαίων κ̄ τὰς ἀγῶνας, vt ait Budæus. Eustathius autē ex Aristarcho docet αἰσυμνήτην esse dictū παρὰ τὸ αἴσιμον νέμειν. Affert & alias etymologias vt αἰσυμνήτης sit ὁ τ̄ αἰσίων μνήμην ποιούμεν@ τὸ αἴσιον ὑμνῶν. Fuerunt autem ita appellati olim reges, scribit enim Aristot. Polit. l. 3. c. 10. Tertium genus monarchiæ quod erat apud veteres Græcos, eorum quos vocant αἰσυμνήτας. Idem eius operis lib. 4. ait quosdam μονάρχους à veteribus Græcis appellatos αἰσυμνήτας.

Αἰσυμνῆτις, ιδ@, ἡ, regina: eodem modo quo αἰσυμνήτης, rex certo genere regiæ dignitatis.

Αἰσυμνητεία, ας, ἡ, regia potestas, data cuipiā per electi onem. nam Arist. Pol. 3. c. 11. quatuor βασιλείας genera constituens, tertium locum τῇ αἰσυμνητείᾳ tribuit, quæ est (vt inquit) αἱρετὴ τυραννίς.

Αἰσυμνάω, ῶ, regno, impero, Euripidi in Medea: vt docet Hes. Eurip. verba hæc sunt statim ab initio, τὴν μὰς κρέοντ@ παῖδ' ἃς αἰσυμνᾷ χθονός.

Αἰσυητὴρ, ῆρ@, ὁ siue Αἰσυήτης. Secundum quosdam idem qui & αἰσυμνήτης: vt quasi ὁ τηρῶν τὰ αἴσια. Secundum alios αἰσυητὴρ dicitur adolescēs, qui valde est robustus: ex α epitatico & σύω, i. ruo, vel, cum impetu feror. Vel αἰσυήτηρ decēns, moderatus: deriuando ab αἶσα. Secundum quosdā, pastor. Aut, qui facilè huc illuc mouetur, ab ἀΐσσω. Hęc Eust. ithius in illum Iliad. ω versum Βῆ δ' ἴμεν κούρῳ αἰσυητῆρι ἐοικώς.

ΑΙΣΧΟΣ ε@, τὸ, turpitudo, fœditas, deformitas. Xen. Pæd. 2. ... εἶδον τὸ πρόσωπον τ̄ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἴσχει vt viderūt faciem hominis fœditate modum omnē excedentē vel supra modum fœdā & deformē. Sic apud Plut. πιθήκ@ αἶσχος μεγίστῳ. ¶ Itē probrum, dedecus, infamia. Od. σ. Σοὶ κ' αἶσχ@ λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο. Et Il. γ. copulatur αἴσχεα κ̄ ὀνείδεα. *Etym. vult per synæresin factum esse ex ἄϊσχ@, deducto ex α priuat. & ἰσχὺ, vt sit quasi quod quis habere nolit.

Αἰσχέω, ῶ, F. ήσω, dedecoro, infamo Αἴσχησις, dedecoratio.

Αἰσχρὸς, ὁ turpis, fœdus, deformis: cui opponitur καλός. Plut. in præc. conub. τὰς μὲν αἰσχρὰς ἐπανορθοῦσθαι τῇ ἀρετῇ, τὰς δὲ καλὰς, &c. Αἰσχρὰ ἔπεα, Il. γ. & ζ. & ω. In neut. gen. αἰσχρὸν (velut substātiuum) turpitudo probrum, dedec⁹. Dē. pro cor. ... αἰσχρὰ ταῦτα κ̄ ὀνείδη. In cōparatiuo gradu αἰσχρότερ@, vel αἴσχιον. In superl. αἰσχρότατος & αἴσχιστ@. Ponitur & aduer. αἴσχιστα pro, turpissimè, fœdissimè. vt αἴσχιστα

Αἰσχρῶς, turpiter, Il. ψ. Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπτεν, [ἤνιπεν φερές.

Αἰσχρότης, τητ@, ἡ, turpitudo, fœditas. Expon. & obscœnitas.

Αἰσχήμων ον@, ὁ, ἡ, turpis in Anth. epigr. Αἰσχήμων ... κατάκλημ@ ἀνάγκη.

Αἰσχύνη, ἡ, pudor. Propriè dicitur, quum ob turpia erubescimus. Vnde à philosophus definitur, metus iustæ reprehensionis. vide Gell. lib. 19. cap. 6. Interdum tamen est αἰδώς, id est, verecundia, seu honestus pudor, vt apud Soph. in Aiace, ὅτ@ γὰρ ὦ πάρεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ. Et apud Isocr. ἡγοῦ μάλιστα σαυτῷ πρέπειν κόσμον αἰσχύνην δικαιοσύνην. ¶ Item dedecus, probrum, infamia, ignominia. Dem. pro cor. ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖν τὴν πόλιν dedecore afficere ciuitatem. Quod Plato in Apol. dicit αἰσχύνην τῇ πόλει περιάπτειν. Interdū significat stuprū alicui illatū. Iso. in Paneg. ἔτι ἢ παίδων ὕβρεις, κ̄ γυναικῶν αἰσχύνας.

Αἰσχύνω, F. υνῶ pudefacio, erubescere facio. Itē dehonesto, fœdo, deturpo, cui opponitur καλλύνω. Il. σ. χαίτην δ' ᾔσχυνε πρόσωπον. Significat & infamo, dedecoro, dedecore afficio. Il. ζ. Μηδὲ γέν@ πατέρων αἰσχυνέμεν. Interdum stuprum offero. vitium offero stupro. Lys. ἅπαντες παῖδα αἰσχυνεῖν.

Αἰσχύνομαι, F. ῦμαι pudefacio me pudet. Cū inf. Her. 1. αἰσχύνομαι λέγειν. Sępe cū part. Xen. Pæd. 3. αἰσχυνοίμεθα ... Dem. pro cor. τεθνεῶτα δ' ... ἃ αἰσχύνη κατηγορῶν. Cum. dat. vt apud Xen. Pæd. 5. αἰσχύνομαι τῇ αἰτίᾳ. Aristop. in Nub. αἰσχύνομαι τοῖς αἰσχροῖς. Et sæpe cum accus. Od. φ. Ἀλλ' αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν. Gre. τὴν μετάθεσιν αἰσχυνόμενος. Cum hoc casu sæpe significat revereri. Interdum cum præpos. ἐπὶ vel ἐν. vt Æsch. contra Ctesiph. αἰσχυνθεὶς ἐφ' οἷς ἡμάρτηκε, eum suorum peccatorum pudet. at Thuc. lib. 2. ... αἰσχυνόμενοι. Sic ad Philip. 1. ἔτι ἐν οὐδενὶ αἰσχυνθῶμεν. ¶ Itē pro αἰδοῦμαι, reuereor. Isocr. ad Dem. τοὺς γονεῖς τίμα, τοὺς δὲ φίλους αἰσχύνου. Sic Xen. Pæd. 1. αἰσχυνόμεν@ τ̄ πατέρα.

Αἰσχυντός, ὁ, ὁ, pudendus, cuius nos pudere debet: citatur ex Phocyl.

Αἰσχυντηλός, ὁ, ὁ, verecundus, pudibūdus. Aristoth. in Eth. pro eodem ponit, νέους αἰδήμονας & αἰσχυντηλούς. Item αἰσχυντηλὸν, pudorē mouens seu afferens, vel pudendum Arist. Rhet. 2.

Αἰσχυντηλία, verecundia habitus quidam animi ad verecundiam proclivis. Plut. Αἰσχυντηλῶς, verecundè. pudibundè.

Αἰσχυντηρὸς, idem quod αἰσχυντηλός. Plato, αἰσχυντηρότερ@ μᾶλλον ἢ δέοντ@. *Composita.*

Ἀναίσχυντ@, ὁ, ἡ, impudens, inuerecundus. Dicitur & de persona & de re. Dem. Thuc. &c.

Ἀναισχύντως impudenter, verecundè, Plat.

Ἀναισχυντία, ἡ, impudentia, inuerecundia. Plato in Apol. & Aristot. Rhet. lib. 2.

Ἀναισχυντέω, impudenter ago, impudentia vtor, impudenter me gero. Iūgitur cum præpos. πρὸς & περί. vt ἀναισχυντεῖν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, impudenter resisto veritati. Apud Isocr. ἀναισχυντῶ ... huius rei me non pudet.

Ἀναισχυντία idem quod ἀναισχυντία.

Decomp. Ἀπαναισχυντέω, impudenter me gero, impudentia vtor. Plat. in Apol.

Ἀπαναισχυντέομαι, impudenter attento. apud Chrysost.

Διαισχύνομαι, vereor, erubesco, vt αἰσχύνομαι.

Ἐπαισχής, έ@, ὁ, κ̄ ἡ, cum turpitudine coniunctus, turpis. Suid.

Ἐπαισχύνομαι, erubesco, verecūdor, me pudet vel valde erubesco ἐπαισχύνομαι τῷ ὀνόματι. Herodot. Et cum accus. vt ad Rom. cap. 1. ... ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον. Sic Marci 8 Cum partic. apud Soph. οὐδ' ἐπαισχύνη λέγων. Cum infinit. vt ἐπαισχύνομαι καλεῖν.

Ἀνεπαίσχυντ@ (decomp.) inuerecundus, impudens, Basil. in epist. pro ἀναίσχυντ@ Ἀνεπαισχύντως, inuerecundè, impudenter, pro, ἀναισχύντως, Naz.

Καταισχύνω, pudefacio, dedecoro, probro afficio, fœdo. Καταισχύνειν παρθενίαν, apud Plut. in Numa, quæ virginitatē polluit. A Bud. exp. notam & infamiam inuro. apud Antiph. μηδὲ καταισχύνειν τὴν πατρίδα πρὸς ἅπαντας. ¶ Item vitium vel stuprum offero. Lys. τοῖς παρὰ τοὺς νόμους τὰς ἀλλοτρίας καταισχύνουσι γυναῖκας. Καταισχύνομαι, pudefio, dedecoror, probro afficior. Interdum pro, erubesco, me pudet. Isocr. καταισχυνθέντες γὰρ οἱ Πελοποννήσιοι τὴν ἀρετὴν τῶν ἡμετέρων, quum eos virtutis nostrorum puduisset.

Παναισχής, omnino fœdus, penitus turpis, turpissimus, παναίσχιστ@, superlat. in Anth. epigr.

Ὑπεραισχής, supra modum turpis seu fœdus, apud Xenoph.

Ὑπεραισχύνομαι, supra modum verecundor.

ΑΙΤΕΩ, ῶ, F. ήσω. P. ηκα peto, postulo, posco. Cū acc. rei vt Xen. Hell. 1. πρὶν αἰτῆσαι χρήματα λαβεῖν. Cum accus. personæ, vt Xen. pæd. 4 ... ὅτι ἐμὲ ᾔτησας ἃ σὺ ἐμοὶ, ὅτι λαμβάνεις. Cum accus. personæ & rei simul, vt idem Xen. Pæd. 8. ἐμὲ πολλοὶ μὲν εἰσίασιν οἳ αἰτοῦσι πολλοὶ δὲ πιεῖν. Sic Æsch. in Ctesip. μέλλετε δὲ αἰτεῖν τοὺς θεοὺς τἀγαθά. Dicitur etiam αἰτῶ τ̄ ... σοῦ, peto hoc abs te. Et cū infin. Il. ζ. ᾔτεε σῆμα ἰδέσθαι, petebat videre. Sic & αἰτῶ λαβεῖν apud Is. in Areop. & Aristop. in Pluto.

Αἰτέομαι, ῦμαι, idē quod αἰτῶ, eādēmq; seruat constuct. vt δίκας αἰτῶμαι, apud Aristoph. in Nub. aqua postulo. Et αἰτεῖσθαι ...

τἀγαθὰ παρὰ τῶν θεῶν, apud Xen. Pæd. 1. Et cum infinit. apud eundem Xen. significat etiam vtendum peto, apud Suid. ¶ Item in pass. signif. petor &c. apud Thuc. Plut. & alios.

Αἴτημα, τὸ, petitio, postulatio, postulatum. Vide Bud. in Påd.

Αἴτησις, εως, ἡ, idem. Isocr.

Αἰτητής, ῦ, ὁ, petitor, postulator, apud Suid. Αἰτητός, ῦ, ὁ, petendus, qui peti debet vel potest. Αἰτητικός, ῦ, ὁ, petax, *id est*, propensus ad petendum, flagitator & procax, apud Arist. in eth. lib. 4.

Αἰτίζω, idem quod αἰτέω (sed apud poëtas duntaxat) *id est* peto, vel etiam mendico. Aliquando absolutè & neutraliter. vt Od. ρ. & τ. Aliquando cum accus. vt Od. ρ. Αἰτίζων ἀκόλυς.

Αἴτης, ου, ὁ, mendicus ἐπαίτης.

Αἰτίλος, ῦ, ὁ, tecto scommate ponitur pro αἴτης. vt Eust. annot. Od. ξ. Alioqui nomen est proprium.

Composita.

Ἀπαιτέω ῶ, reposco, repeto, exigo. Cum duobus accu. Aristoph. in Nub ἀπαιτῶν με τὰ χρήματα. Luc. ἀπαιτῶ τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ. Et ἀπαιτεῖν δίκας, pœnas expetere dicitur & ἀπαιτεῖν λόγον, rationem exigere. Luc.

Ἀπαιτοῦμαι, reposcor, exigor. Cum duobus itidem accus. dicitur enim ἀπαιτοῦμαί τι χρέος.

Ἀπαίτησις, repetitio, exactio. Ἀπαιτητικός, promptus ad reposcendum vel qui frequenter reposcit, seu qui reposcere solet.

Decomp. Ἀνταπαιτέω, vicissim reposco, seu exigo. Thuc. 3. προσαπαιτέω, insuper reposco, seu exigo.

Ἐξαιτέω ῶ posco mihi dari peto. Dicitur ἐξαιτῶ τινα, & ἐξαιτῶ σε τινα. ἐξαιτῶ ἐπὶ τιμωρίᾳ, exposco ad pœnam. Ἐξαιτῶ εἰς βάσανον, exposco ad quæstionem. in qua signif. ἐξαιτῶ frequentissimè vsurpatur sine adiectione apud Isocr. Plut. &c.

Ἐξαιτοῦμαι, exposcor ad pœnam vt Demosth. dicit se ἐξαιτεῖσθαι ὑπὸ Φιλίππου. Dicitur & significatione act. pro ἐξαιτεῖν i. deposcere ad pœnam, apud Plut. de orac. defectu. ¶ Itē (significatione itidem actiua & quidem præcedenti contraria) pro deposcere reum, deprecari ad pœnam noxæ & periculo reū eximere. Æsch. ἐξαιτεῖσθαι γραφὰς τῶν παρανόμων, postulant reorum delationes precibus suis condonari. Xen. anab. lib. 1. ἡ δὲ μήτηρ ἐξαιτησαμένη αὐτὸν, ἀποπέμπει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν i. deprecata, vel cū deprecatione sua periculo eū liberasset Et simpliciter pro impetrare, vt apud Eurip. ἐξαιτησάμενος τὸ σὸν δέμας. Et Plut. ἐξῃτήσατο τὴν Ἀσπασίαν δεηθεὶς τῶν δικαστῶν i. a iudicib. exorauit vel deprecatus est. ¶ Sumitur & passiuè in hac posteriori signif. apud Lysiam.

Ἐξαίτησις, ἡ, actio deposcendi aliquem ad supplicium videlicet postulatio ad quæstionem. Item deprecatio pro reo. Bud ex Dem.

Ἀντεξαιτέω ῶ. (decomp.) contrà seu vicissim exposco.

Ἐπαιτέω ῶ, insuper peto vel post aliud peto, Il. ψ. Item stipem peto mendico. Athen. l. 8.

Ἐπαίτησις, mendicatio.

Ἐπαίτης, ου, ὁ, qui stipem petit seu corrogat, mendicus. Item circulator & θαυματοποιός, inquit Bud. apud Chrysost.

Μεταιτέω ῶ, inter alios peto, vel vnà cum alio vel aliis peto Vnde etiam ponitur pro, partē peto: sicut μεταδίδωμι pro, partē do, inquit Bud. Sic Dem. ἡ παρὰ τούτων ἀφ' ὧν εἰλήφασι μεταιτεῖν. Itē, stipem peto, mendico, quasi vnus post alterum peto, vel post petitum vnum alterū peto, vt exponi posse scribit Steph. Ponitur interdum absolutè, interdum cum accusatiuo, vt apud Luc. οἱ τὴν ἐφήμερον τροφὴν μεταιτοῦσι.

Μεταίτης, mendicus, idē qui & ἐπαίτης apud Suid. ex Polyb.

Παραιτέομαι, οῦμαι, deprecor. Exp. & recuso, auersor, repudio. vt παραιτεῖσθαι κόλασιν. Plut. deprecari & recusare suppliciū. Sic παραιτεῖσθαι τὸν φθόνον. Aristid. & Plut. παραιτεῖσθαι τὸν πόλεμον apud eundē in Pericle. Sic παραιτεῖσθαι δεῖπνον apud Halic. recusare prandiū. παραιτεῖσθαι γυναῖκα apud Plut. in Apophth. vxorē repudiare. Et cū infinit. citatur ex Porphyrio παραιτοῦμαι λέγειν pro, supersedebo dicere. ¶ Itē, deprecor, veniam peto, vel veniam impetro, exoro, vt παραιτοῦμαι τὴν ψυχὴν apud Herod. in Clione, deprecari vitam, orare vt vitæ parcatur. Sic dicitur παραιτεῖσθαί τινα, apud Plut. Dicitur etiam παραιτοῦμαί σε, à te veniam impetro, te exoro apud Aristoph. Herodot. Plut. &c. Dicitur etiam παραιτεῖσθαι περί τινος, aliqua de re, apud Aristid. ¶ Idem, deprecor, i. depello seu remoueo quasi deprecando, vt παραιτοῦμαί σε τῆς μέμψεως, quod exp. libero te crimine. Exponitur etiam excuso, apud Lucam c. 14. ¶ Item pro simplici αἰτοῦμαι, precor, rogo, vt deprecor (interdum pro simplici precor) vel pro postulo aut po co, vt docet Bud. Sic Aristoph. in Equit. ἓν δ' αὐτοὺς παραιτησόμεσθα vnum hoc eos rogemus. Sic παραιτοῦμαί σε συγγνώμην apud Menand. Dicitur & cum infinit. παραιτοῦμαί σε τὸ ποιεῖν & παραιτοῦμαί σε μὴ ποιεῖν.

Παραίτησις, deprecatio, sæpius pro vehementi precatione, quā pro recusatione, vt apud Plat. in Gorg. οἰκεῖος μὲν οὖν ἡμῖν λόγος καὶ φίλων παραίτησις ἐν ὄχλῳ μὲν οὖσης τῆς κρείσσονος χάριτος, amicorū preces supplices & deprecatio apud pop. multū valent. Item, veniæ petitio, apud Thuc. lib. 1. & Plut. in Numa. Est etiam venia, i. gratia & indulgens concessio, inquit Bud. ex Plat. de leg. lib. 11. Item, excusatio, apud Synes. & Basil.

Παραιτητής, deprecator. παραιτητός, q. d. deprecabilis, apud quem deprecationes valent, exorabilis. Plat. de leg.

Decomp. Ἀπαραίτητος, ου, ὁ, ἡ, indeprecabilis, inexorabilis, durus, inclemens. Plato θεοὶ μὲν γὰρ δίκαιοι πάντως ἀπαραίτητοι. Sic apud Antiph. ἀπαραίτητος δικαστής. Apud Plut. in Pericle, ἀπαραίτητος περὶ τὰς εὐθύνας, seuerus in exigendis rationibus. Apud Phil. de vita M. ἀπαραιτήτῳ τῇ ὀργῇ, implacabili ira præditus. Dicitur etiam de re, vt ἀπαραίτητος δίκη. & ἀπαραίτητος τιμωρία, apud eundem Phil. Apud Plut. ἀπαραίτητος πορεία profectio quæ recusari non potest. Apud Diosc. ἀπαραίτητος κίνδυνος, exp. ineuitabile periculum. Ἀπαραιτήτως, inexorabiliter, cum seueritate inexorabili. Thucid. Plut Δυσπαραίτητος, exoratu difficilis. Item, pro ἀπαραίτητος, inexorabilis, implacabilis. Aeschil.

Εὐπαραίτητος, facilè exorabilis, placabilis, non durus deprecantibus.

Προσαιτέω ῶ, insuper peto. Xen. in Apol. Soc. ζῆν ἔτι προσαιτῶ. ¶ Item, stipem peto, mendico. vt αἰτῶ & μεταιτῶ. Isocr. in Areop. οὐδ' ὁ προσαιτῶν τοὺς ἐντυγχάνοντας. Προσαίτης, qui stipem petit, mendicus. Plut. Chrysost.

ΑΊΤΗΣ, ου, ὁ, is qui amatur, amore nimirum venereo. Apud Theocritum Idyll. 12. inscribitur αἴτης, vbi annotat scholiastes, τοὺς ἐρωμένους à Thessalis vocari αἴτας (sicut Alcman etiā τὰς ἑταίρας κόρας appellat αἴτας) παρὰ τὸ τὸν ἐρώμενον εἰσάγειν καὶ εἰσπνεῖν τὸν ἔρωτα τῷ ἀγαπῶντι. Sic & Etym. & Eustath. apud quos plura vide. ¶ Suidæ est etiam ὁρμητικός, impetuosus.

ΑἸΤΊΑ, ἡ, causa, ratio. Plato in Timæo, ἔσχε δ' οὖν τὴν αἰτίαν καὶ τὸν λογισμὸν ἐτεκτήνατο, hanc rationē habuit vt absolueret. Cicerone interprete. Idem αἰτίαι πρῶται, causæ primæ. Dicitur etiam apud Isocr. ταύτην τὴν αἰτίαν ἔχω, vel ταύτην τὴν αἰτίαν σοι ἀνατίθημι, aut ἐπιφέρω. pro, hoc mihi acceptum fertur. huius rei causa sum vel dicor esse. ¶ Item, culpa, crimen. Plut. in Pericle, αἰτίαν ἔσχε τοῦ πολέμου culpā belli sustinuit, culpatus fuit ob bellū. Dicitur & αἰτίαν ἔχω ἐπὶ τούτῳ, apud Xen. Et αἰτίαν ἔχω ψευδεσθαι, apud Luc. insimulor mēdacij. Apud Dem. αἰτίαν ἔχω ταύτην, accusor hoc nomine, crimen hoc in me confertur. Dicitur & αἰτίαν ἔχειν ὑπό τινος, Thuc. accusari ab aliquo. Δι' αἰτίας ἔχω σε, vel ἐν αἰτίᾳ σε ἔχω capitur pro, accuso, insimulo, culpo, apud Thuc. Pro eodē dicitur & ἐν αἰτίᾳ τίθημι, & αἰτίαν σοι ἀνατίθημι, apud Isoc. His contraria sunt αἰτίας ἀπολύειν, αἰτίας ἐξελεῖν, culpa liberare, crimine absoluere Αἰτίαν ὑποδέχεσθαι, (inquit Bud.) in se crimen recipere. In plurali, sæpe dicitur αἰτίας μεγάλας ἔχω, & ὑπὸ μεγάλαις αἰτίαις εἰμί, grauia crimina mihi obiiciuntur.

Deriuata ex Αἰτία, *causa.*

Αἴτιον, ου, τὸ, subst. causa, ratio. vt αἴτια κύρια καὶ αὐτοτελῆ causę pincipales & perfectæ. αἴτια προηγούμενα vel προκαταρκτικὰ causæ antecedentes αἴτια προσεχῆ. proximę causę. Greg. Naz. τὸ πρῶτον αἴτιον vocat Deum.

Αἰτιώδης, ὁ, ὁ καὶ ἡ, causalis: vt αἰτιώδεις σύνδεσμοι apud Gram.

Αἴτιος, ου, ὁ fœ. α. τία, neut αἴτιον, qui vel quæ vel quod in causa est. vel causa rei alicuius, autor. Aristop. in Plut. πάντων αἴτιος καὶ τῶν κακῶν καὶ τἀγαθῶν. Dem. τί ποτ' οὖν αἴτιον ὅτι, &c. quid in causa est cur, &c. Interdum αἴτιος fœm. gen. ponitur pro αἰτία. Arist. de mundo, ἡ ἐν ἱερᾷ δ' ὑνάμις σύμπασιν αἰτίος γίνεται σωτηρίας. aliam signif. vide in Αἰτία, i. culpa. comparat. αἰτιώτερος, qui magis est causa vel in causa. Super. αἰτιώτατος. qui maximè est in causa. Xen. & Thuc.

Αἰτιάομαι, ῶμαι, F. άσομαι, causam attribuo seu assigno, causam esse dico, acceptum fero, imputo Aristot. de nat. an. 8. αἰτιῶνται τὰς τροφάς, causam cibis attribuunt. Apud Theophr. de causis plant. li. 5. c. 8 ἀμφοῖν λοιπὸν αἰτιάσαιτό τις τὴν ἀσθένειαν. vtrumque aliquis imbecillitati imputauerit. Plato in Phædro, καὶ ἔγωγε αἰτιῶμαι τοὺς ἐντοπίους θεούς, hoc acceptum geniis loci refero. Exp. etiam causor. vt apud Demost. pro cor. οὗτος δὲ τῆς ἱερᾶς χώρας ᾐτιᾶτο εἶναι. Aliam signif. vide in αἰτία, id est culpa.

Αἰτιατός, q. d. causatus, i. ex alio tanquam ex causa procedēs, vt ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ οὐκ ἔστιν αἴτιος· ἀλλ' αἰτιατός καὶ τὸ πνεῦμα οὐκ αἴτιον ἀλλ' αἰτιατόν. Dicitur etiam αἰτιατόν, id cuius causa seu ratio redditur. Exp. &c. id quod pro causa siue ratione affertur.

Composita.

Ἀναίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, causam non habens, cuius causa nulla est. vt ἀναίτιος κίνησις, apud Alex. Aphr. Hoc sensu dicitur θεὸς ἀναίτιος apud Dam. & Greg. Naz. Item, qui in causa non est cur aliquid fiat, qui non est autor, qui in causa non est huius vel illius rei. Cum genit. vt apud Plut. ἀναίτιος τῶν κακῶν. Aliam sign. vide in comp. ab αἰτία, culpa.

Ἀναιτίως, absque causa, sine causa, nulla præcedente causa, ab Alex. Aphro. μηδὲν ἀναιτίως γίνεσθαι. Sic à theologis dicitur Deus esse ἀναίτιος.

Ἐπαιτιῶμαι, causam seu causas assigno. Plato. in Phædro. ὥς

τινας

πασαιτίαν ἐπαιτιώμενον εἰς τὸ διακειμένον τὰ πράγματα. alıam signif. vide in Αἰτία, 1. culpa.

Μεταίτιος, qui vnà cum alio in causa est alicuius rei, particeps. Xen. Hell. 5. εἰ μὲν σφαγεῖς καὶ οἱ μεταίτιοι τοῦ ἔργου. Exp. & simp. autor & causa alicuius facti, a Bud. & citatur ex Herodoto ὡς μάλιστα μεταιτίους τοῦ φόνου εἶναι.

Συμμεταίτιος, (comp.) vt συναίτιος, adminiculum primæ causæ inquit Bud. ex Plat. in Tim.

Παραίτιος, qui ex parte in causa est: vel qui in causa est, autor, pro αἴτιος. Exp. &, ὁ αἰτίαν παρέχων. Plut. τὸ δὲ τοῦ αἰσχροῦ τὸ θεῖον παραίτιον ἡγεῖσθαι οὐκ εὔλογον.

Προαιτιάομαι, ῶμαι, causam assigno propter quam. Rom. cap. 3.

Συναίτιος, qui simul cum alio vel alus in causa est alicuius rei autor. Xen. Pæd. 1. οὐδ' ὅπως μὲν καὶ ἀγαθοῦ τινος συναίτιος ὤν, κακοῦ δὲ οὐδενί.

Συναίτιον, τὸ, subst. causa adiutrix vel adiuuans causa.

¶ *Deriuata ab αἰτία, i. culpa, crimen.*

Αἴτιος, ὁ, F. αἰτία neut. αἴτιον, culpæ affinis, culpādus, accusandus, qui culpari debet ob rem aliquam, vtpote eius autor. Il. γ. οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσι, non mihi in culpa es, dij certè culpādi sunt. Herod. li. 1. οὐδ' ἐν τούτοις αἰτίους ἀναφαίνουσί σφεας. Ab Eustath. exp. sons vel reus, & supplicio dignus. ¶ Apud Diosc. καταφορᾶς αἴτιοι, exp. veterno obnoxij.

Αἰτιάομαι, ῶμαι, F. άσομαι, accuso, culpo, criminor. Dem. pro Ctesiph. ἐγὼ δ' Αἰσχίνην οὐδ' ἑνὸς αἰτιῶμαι τῶν ἐν πολέμῳ πραχθέντων. Apud Chrysost. αἰτιῶμαί σε εἰς ὑπερηφανίαν, accuso te superbiæ item, in pass. signif. accusor, culpor. Gorgias in Helenæ encomio. εἰ δὲ γὰρ τὸ πρῶτον ἄξιος αἰτίας ὁ αἰτιώμενος, i. si dignus est qui accusetur vel reprehendatur.

Αἰτίαμα, τὸ, criminatio, accusatio. Plut. in Publ. τὸ δ' ἀπὸ τούτων αἰτίαμα τοῦ Οὐαλερίου ἐλάμβανεν. Vsurpatur & pro αἰτία, crimen. Hesych.

Αἰτίασις, εως, ἡ, idem quod αἰτίαμα. A Bud. exp. accusatio & querela.

Αἰτιατικὸς, ὁ, criminatorius, accusatorius, vt αἰτιατικὴ πτῶσις, apud gramm.

Αἰτιάζω, idem quod αἰτιῶμαι.

Αἰτιάζομαι, accusor, culpor. vt exp. Bud. apud Xen. Hell. 4. καὶ μάλιστα οἱ αἰτιαζόμενοι ἐναντιοῦσθαι, qui ob id incusabantur quasi id obstitissent.

Composita.

Ἀναίτιος, ὁ καὶ ἡ, à quo culpa rei alicuius abest, culpa vacans, non accusandus, vt ἀναίτιος ἀφροσύνης apud Xen. dementiæ non accusandus. Item, insons crimine vacans, nulli culpæ affinis. Il. ν. ἐπεί σε θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι.

Ἀναιτίως, inculpatè.

Ἐπαίτιος, qui est in culpa, culpādus, vt ἐπαίτιος τούτου. Thucyd.

Ἐπαιτιάομαι, ῶμαι, criminor, accuso, vel incuso, insimulo culpā in aliquē confero. Dem. in Mid. ἐπαιτιασάμενος με φόνου criminatus me homicidij. Et Plato in epist. ἐπαιτιῶμαι τὸ μῆκος τῆς πορείας, in longitudinem itineris culpam reiicio.

Συνεπαιτιάομαι (de. ἐπ.) simul criminor, simul vel vnà accuso. Plut. in Pericle, ὡς συνεπῃτιᾶτο τοῦ Λακωνισμοῦ.

Καταιτιάομαι, ῶμαι, criminor, accuso, insimulo. Cum accu. apud Dem. καταιτιώμενος ταῦτα, hæc criminis loco obiiciens.

¶ Καταιτιαθεὶς passiua significatione apud Polyb. lib. 3.

Ἀκαταιτίατος, (decomp.) ὁ καὶ ἡ, (q. d. non accusabilis) inculpatus, culpa carens, crimine vacans. Hesych.

Μικραίτιος, de paruis rebus expostulans, vel paruam ob causam.

Προαιτιάομαι, ῶμαι, ante criminor. ante accuso. ad Rom. cap. 3.

Προσαιτιάομαι, ῶμαι, insuper accuso vel criminor.

Ὑπαίτιος, obnoxius crimini seu facinori, non insons, nec extra noxam. Philo de vita M. lib. 1. ὑπαίτιος εἶναι δοκεῖ. Dicitur etiā ὑπαίτιός εἰμί σοι, obnoxius sum tibi. Xen. & ὑπαίτιός εἰμι τῷ δεῖ. Plut. Τὸ ὑπαίτιον, (subst.) culpa. Bud. in epist. 1. Ὑπαιτίως reddendo se crimini obnoxium, reprehensionem merendo.

Ἀνυπαίτιος, (decomp.) innoxius, culpæ nō affinis. vt ἀνυπαίτιος ὑπηρεσία, Philoni de mundo, innoxia muneris functio.

Φιλαίτιος, querulus, qui leui de causa quemuis culpare solet. Xen. Exp. etiam, contentiosus, litigiosus, apud Xen. Τὸ φιλαίτιον, subst. exp. propensio ad accusandum, apud Plut.

Αἴφνης, αἰφνίδιος, &c. vide in tertia classe compositorum ex φαίνω.

ΑἸΧΜΗ', ἡ, cuspis, mucro, vt αἰχμὴ λόγχης. ¶ Sæpe etiam (ponendo partem pro toto) pro hasta siue lancea vsurpatur. Exponitur & hastile, spiculum, telum, vt Il. μ. καὶ ἀκοντίζουσι θαμειὰς Αἰχμὰς ἐκ χειρῶν. Pro bello etiam sumitur, vt τὸ εἷλε αἰχμῇ, quod bello ceperat vel armis. Et Plut. in Numa, αἰχμῇ προσεκτήσατο πολλὴν χώραν. *Dicitur ἀπὸ τοῦ αἷμα χέειν, id est, à fundendo sanguine, vel ab ἀΐσσω, vt tradit Etym.

Αἰχμητὴς, ὁ, bellator, bellicosus. Il. β. αἰχμητὴς κρατερός. Αἰχμητὶς, bellatrix, hastæ perita.

Αἰχμάζω. F. σω, iaculor, vibro. Il. δ. Αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νέοι τίφεοι.

Αἰχμίον, hasta. Hesych.

Composita.

Ὁμαιχμος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, socius in bello commilito.

Ὁμαιχμία, ἡ, belli societas. Herod. ὁμαιχμίαν συντίθεμαι πρὸς τοῖς Πέρσαις. Ὁμαίχμη pro eodem Hesych.

Μεταίχμιον, ου, τὸ, spatium inter duas acies, ὃ μεταξὺ τῶν αἰχμῶν, id est, στρατευμάτων. Vel quasi μεσαίχμιον, vt tradit Eustath. Eurip. in Phœnissis, κεὖ μεταιχμίοις Ὅρκους συνῆψαν ἐμβλέψαι στρατηλάτας. Per catachresin dicitur & de interstitio quod est inter res quaslibet. Herod. ἐξαιρέον τι μεταίχμιον τὴν γῆν κεκτημένοι.

Πενταίχμος, quinque cuspides seu mucrones habens, in quinque cuspides seu mucrones diuisus. Epigr.

Συναίχμος, idem quod ὅμαιχμος. Suid. & Hesych.

ΑἸ'ΨΑ, (aduerb. temporis poet.) statim, continuò, vel citò, celeriter. Il. ζ. αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορήν, &c. Sic alibi sæpe. * Eustat. deducit ab ἅπτω.

Αἰψηρός, ὁ, celer, citus, Od. β. αἰψηρὴν δ' ἀγορὴν κρυερὴν γόοιο.

Λαιψηρὸς etiam dicitur pro αἰψηρὸς: vt docet Hesych. vnde λαιψηρὰ γοῦνατα, & λαιψηροὶ πόδες, & λαιψηρὰ βέλη, apud Hom. Schol. Arist. & Suid. deducunt à ψαίρω.

ἈΐΩ (poeticum) audio. Cū genit. Od. ξ. οἱ δὲ βοῆς ἀΐοντες. Aristop. in Nub. ἄϊε τοῦ πατρὸς, patri tuo ausculta. Cum accus. Il. κ. Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε. Ἀΐοντες, Hesychius exponit etiam αἰσθανόμενοι. ¶ Item exp. ἀποπνέω, in qua signif. deriuatur ab ἄω. Il. ο. ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ. Eust. exp. ἀπέπνεεν.

Ἀΐσθω (pro quo dicitur & αἰσθω) idem quod ἀΐω, i. ἀκούω, αἰσθάνομαι, & ex eo factū esse tradit Eust. Itē, pro ἀποπνέω, vide in Ἀΐω. Οὐας, & οὖς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Εἰσαΐω, audio. Cum genit. apud Nonn. φθογγῆς εἰσαΐοντα. Cum accus. Epigr. lib. 5. τέττιγων εἰσαΐοντα μέλος.

Ἐπαΐω, audio. Item, intelligo, sentio. Aristoph. in Vesp. καταγελώμενος δ' οὐκ ἐπαΐεις, non sentis te ludibrio haberi. Cum genit. Luc. τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω, Sermonem Romanum intelligo. Cum accus. Soph. τὴν Βαρβάρων γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω. Sic Plat. in Gorg. ὡς ἐπαΐεις οὐδ' ἐν τῷ γυμναστικῆς.

Ἐπαϊστος, ὁ καὶ ἡ, is de quo auditum est, qui innotuit. Her. in Euterpe, ὡς ἐπαϊστος ἐγένετο τοῦτο εἰργασμένος, quod vbi rescitum est eum fecisse. Apud eundem ἐπαϊστοι ἐγένοντο, exp. fuerunt deprehensi.

Ἀνεπαϊστος, (comp.) non inauditus. vel qui inaudiri nequit. Athen. lib. 9. Exp. & ἄγνωστος, ab Eust.

ΑἸΩ'Ν, ῶνος, ὁ, æuum æternitas. Dicitur quasi αἰεὶ ὤν, vt docet Arist. 1. de cœlo. Phil. de mundo, ἐν αἰῶνι δὲ οὔτε παρελήλυθεν οὐδὲν οὔτε μέλλει, ἀλλὰ μόνον ὑφέστηκε. Hinc dicitur ἐξ αἰῶνος ab æuo, ab æterno, & εἰς αἰῶνα, in æternū pro quo, & δι' αἰῶνος. ¶ Itē, seculum, i. 70. annorum spacium iuxta Hier. πρὸ τῶν αἰώνων apud Areop. ante secula. ¶ Itē vita, tempus vitæ hominis, vt & Lat. æuum, apud Hom. Herod. & Xen. in hac signi. ponitur etiā fœminino genere apud poëtas. Il. χ. αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς. ¶ Item spinę medulla, apud Hippocr. vide Erotianum.

Αἰώνιος, ὁ καὶ ἡ, æternus, sempiternus. Plat. Plut. & alij. ¶ Item, seculares ludos à Romanis dictos Greci vocabant αἰωνίους: vt Herod. testatur lib. 3.

Αἰωνίζω, æternum reddo, æterno. & in pass. signif. perenno, duro perpetuò, in æternum maneo. Suid.

Composita.

Ἀνδραίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, longæuus, annosus. Hesych.

Διαιώνιος, idem quod αἰώνιος. Plat.

Διαιωνίζω, idem quod αἰωνίζω, perpetuò duro, in æternum maneo. Themist. & Greg.

Συνδιαιωνίζω (decomp.) vnà sum æternus, æternitate cum alio seu alis fruor. Greg.

Δυσαίων, cui ęrumnosa est vita, qui vitam miseram degit, miser. Soph. in Oedip.

Εὐαίων, cui vita est beata, qui beatam vitam degit, beatus. Apud Soph. in Philo. vocatur ὕπνος εὐαίων, i. ὁ καλῶς ἄγων τὸν αἰῶνα, vt scribit schol. in Epigr. εὐαίων βίος, q. d. vita qui felicis.

Μακραίων, longeuus, annosus. Soph.

Προαιώνιος, qui fuit ante omne ęuum seu ante secula, omni ęternitate prior. Greg. Naz.

ΑἸΩΡΕ'Ω, ῶ F. ήσω, in sublime attollo, sursum tollo, eleuo, effero, eueho, subueho. Item, suspendo. Demosth. pro corona, ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων μὲν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν. Antipater in Anth. epigr. Τέσσαρες αἰωρεῦσι ταν ἐπὶ τῶν νῶτον Νίκαι ἰσοστάθμους ἰσίας ἀθανάτων. * Ab αἴρω fieri αἰωρῶ, interiecto ω, grammatici quidam tradunt.

Αἰωροῦμαι, sursum vel in sublime attollor, euehor, subuehor, voluor, spe suspensus sum, & rebus nouis immineo, Plut.

Αἰώρημα, τὸ, elatio, eleuatio, exaltatio, subuenctio. Item, suspensio, in Anth. epigr. Et pro gestatione accipitur & pensili quodam exercitamento, apud Dionem.

Αἰώρησις, εως, ἡ, idem quod αἰώρημα. Gal.

Αἰώρα ἐκρεμάθρα, *hoc est*, vas pensile apud Plat. in Phædone. ¶ Item gestatio, vel pensilis exercitamenti genus, vt sunt lecti pensiles quibus ægroti vtuntur. Plut. & Plat. leg. 7. ¶ Item ἀγχόνη, i. suspendium, vel ipse funis, quo quis ad suspendium vtitur. Item ὕψωσις, ἔπαρσις, *id est*, elatio, exaltatio. Suid. & Eust.

Ἐώρα pro αἰώρα scribunt Græci lexicographi. Sic ἐωροῦμαι, ἐώρημα, ἐώρησις, ἐωρίζω & ἐωρίζομαι.

Composita.

Ἀπαιωρέομαι, οῦμαι, in sublimi protendor, vel pendeo. Exp. à Bud. etiam dependeo suspensus sum. Luc. ἄλλοτε δὲ πολὺ τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος. Apud Hesiod. ἐπὶ δ' ἐζώνησι δράκοντες Δοιοὶ ἀπηωρεῦντο, dependebant.

Ἀπήωρος, idē quod ἀπηωρημένος. Od. μ. ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι.

Ἀπαιώρησις, suspensio, qua aliquid suspenditur, & dependere finitur.

Ἐναιωρέομαι οῦμαι, suspensus agitor. Apud Hipocr. ἐναιωρούμενοι ὀφθαλμοί, exp. oculi instabiles & qui perpetuò mouentur.

Ἐναιώρημα, apud Alex. Aphr. est quod in vrina sublime supernatat specie araneæ.

Ἐπαιωρέομαι, οῦμαι, attollor, efferor, erigor Herodian. κούφοις καὶ ματαίοις ἐπαιωρούμενος ἐλπίσι, spe inani elatus & gestiens. ¶ Itē impēdeo immineo, ingruo. Herod. li. 5. ξίφος ἀποσείεσθαι τοῖς αὐχέσιν ἐπαιωρούμενον. Apud eūdē. κίνδυνος ἐπαιωρούμενος, periculū impendēs, itē immineo. *h. e.* occasionē quæro. Plut. in Timol. ἐπαιωρούμενοι τοῖς πράγμασι. (Φαεινοί.

Καταιωρέομαι, οῦμαι, dependeo. Hesiod. ἐύζωνοι δ' ἐκατηωρεῦντο

Μετέωρος sublimis, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Παραιωρέω, ῶ suspendeo, eo sensu quo dicitur collo suspendere.

Παραιωρεῖσθαι, suspendi, Herodian. Polym. ἐγχειρίδιον τὸ δ' ἐξιὸν μικρὸν παρῃωρημένον ἐκ τῆς ζώνης. Apud Herodia. lib. 3. παρῃώρητό τε αὐτῷ ξίφος, ense accinctus erat.

Παραιώρημα, id quod suspenditur. id quo aliquis cinctus est. Item laqueus suspendio aptus. Poll.

Ὑπεραιωρέω, ῶ, superextendo, supperapendo Diosc.

ἈΚΑΔΗΜΕΙΑ, siue Ἀκαδημία, Athenis dictus fuit locus quidā publicus ab Academo quodam qui eum consecrauit, vel ab Echedemo, vt quidam volunt, vnde & Ἐκαδημία vocata fuit, & Ἐκαδημεία, siue Ἑκαδημία, vt Plut. in Theseo refert. Cōsitus hic locus erat arboribus multis pulcherrimis, monumētis etiam fortium virorum ornatus erat, ibidémque erat gymnasium in quo sese philosophi in primis exercebant, vt & in Lyceo. Vnde Plut. in Sylla dicit, ἐπιλελοιπυίας δὲ τῆς ὕλης, ἐπεχείρησε τοῖς ἱεροῖς ἄλσεσι, καὶ τὴν τε Ἀκαδημίαν ἔκειρε δενδροφορωτάτην προαστείων οὖσαν, καὶ τὸ Λύκειον. Et Aristoph. in Nub. locū fuisse indicat etiā exercitijs dicatū. ait enim, ἀλλ' οὖν λιπαρός γε καὶ εὐανθὴς ἐν γυμνασίοις διατρίψεις, Οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελ', οἷά περ οἱ νῦν, ἀλλ' εἰς Ἀκαδήμειαν κατιὼν ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις decurres sub sacris Mineruæ oliuis. Vide & Pauf. in Att. Ἀκαδημία νέα dicta fuit noua secta philosophorū qui in Academiæ gymnasijs docebāt, vt apud Plut. initio Brut. διατρίβων δ' ἱκανῶς καὶ πρὸς τοὺς ἀπὸ Πλάτωνος, καὶ τὴν νέαν καὶ μέσην λεγομένην Ἀκαδημίαν οὐ πάνυ προσιέμενος ἐξήρτητο τῆς παλαιᾶς.

Ἀκαδημαϊκοὶ nominabantur qui sese in academia exercebāt docēdo & disputando. Athen. l. 11. Λεοντος τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ. Et aliquanto post. τούτων δὲ εἰσὶ καὶ νῦν τῶν Ἀκαδημαϊκῶν τινες ἀρεσκείας καὶ ἔξω βαίνοντες. Itidem Luc. in Piscatore, δοκιμάζομαι γὰρ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι.

Ἀκάζω. Ἀκαίνα, vide in Ἀκή.

ἈΚΑΚΑΛΙΣ, acacalis, semen fruticis cuiusdam nascentis in Ægypto. Diosc. lib. 1. cap. 119.

ἈΚΑΛΗΦΗ ἡ. vrtica: herba quæ & κνίδη appellatur*, de qua Diosc. lib. 4. ¶ Est & animal marinum, de quo Gell. lib. 4. c. 11. Vide & Aristoph. hist. anim. lib. 4 & Athen. lib. 3.

*Sic dictam volūt vel παρὰ τὸ μὴ ἔχειν καλὴν ἁφὴν vel per antiphrasin παρὰ τὸ ἔχειν ἀκαλὴν ἁφὴν, quippe ἣν οὐκ ἔστιν ἀκαλῶς ἅπτεσθαι. Scribitur & ἀκαλύφη.

Ἀκαλος, vide ἥκαλος in Η κα.

ἌΚΑΝΘΑ, ἡ, spina, vepris, sentis, aculeus, ἄκανθα ἀγρία, spina syluestris. Diosc. ἄκανθα λευκή, spina alba, Diosc. In plur. ἄκανθαι spinæ quales sunt in rubis. Diosc. ἡ βάτος ἀκάνθας μικρὰς ἔχει. Dicuntur & ἄκανθαι τῶν ῥόδων, apud Luc. & Theophr. ¶ Metaphoricè dicitur etiam de aculeis quorundam animalium, vt histricis, echini, piscium, &c. apud Athen. & Plutarc. ¶ Est & spina dorsi. Herod. in Melp. ἐπεὰν νεκροῦ ἑκάστου διὰ τὴν ἄκανθαν ξύλον ὀρθὸν διελάσωσι μέχρι τοῦ τραχήλου. Vide Gale. ¶ Itē pro σπεῖρα τοῦ δράκοντος, inquit Schol. Nic. in Ther. ¶ Denique ἄκανθαι dictę sunt per metaph. (vt Lat. spinæ) difficultates, molestiæ, siue latebræ, scrupuli. vt apud Athen. ἀκάνθας ἐκ τῶν ζητήσεων ἐκλέγειν.* Dicta est ἄκανθα παρὰ τὴν ἀκὴν quia spinæ sunt accutæ seu acuminatæ.

Ἀκανθίς, frutex est qui (vt ait Diosc.) spinæ albę similis esse creditur. Dicitur & Arabica spina seu Ægyptia. ¶ Est etiam auis nomen, apud Aristot. quam alij lusciniam esse volunt, alij carduelem, dicta à spinis quibus pascitur. Theocr. Idyl. 7. ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες. Eadem dicitur & ἀκανθυλλίς, teste schol. Theocr. ¶ Sunt etiam qui adiectiuum esse putent, apud Phaniam in Anthol. Epigram. χαλκίδας ἦν δὲ φέρῃς φίλ' ἀκανθίδας.

Ἀκάνθιον, ου, τὸ, q. d. spinula. ¶ Est etiam herba similis albæ spinę. Diosc. Scribitur & ἀκανθίον.

Ἄκανθος, ου, ἡ, acanthus arbor, de qua Theophr. lib. 3. hist. pl. c. 4. sic dicta quia spinis plena est. Sunt qui fruticem, sunt qui spinosam esse herbam tradant. ¶ Item echinus seu erinaceus: vel (vt alij) erinacei genus. Habet enim erinaceus aculeatum totum ferè corpus. Item dicitur & ἀκανθίων, ωνος, ὁ, Gal.

Ἀκανθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, spinosus, spinis abundans, vel spinas habēs, Theophr. Item dumosus, senticosus. Herodot. 1. ἦν γάρ τις χῶρος τῆς Περσικῆς ἀκανθώδης. Itē aculeatus, aculeis horrens ¶ Item, metaph. difficultatibus & molestijs plenus, vt βίος ἀκανθώδης. apud Suid.

Ἀκανθικός, κή, κόν, spinosus, idem quod ἀκάνθινος, apud Theophr.

Ἀκανθική, appellatur & lachryma helxines herbæ. Plin.

Ἀκανθήεις, εντος, ὁ, idem quod ἀκανθώδης, vt ἀκανθήεν πέταλον. Nic. in Ther.

Ἀκάνθινος, ου, ὁ καὶ ἡ. spineus, ex spinis factus, ex spinis contextus, vt ἀκάνθινος στέφανος, apud Euang. & ἀκάνθινα ξύλα, Diosc.

Ἀκανθεών, ῶνος. spinetum, senticetum. Moschop. & Eust.

Ἀκανθόω, ῶ, F. ώσω, spinosum seu aculeatum reddo.

ἀκανθοῦμαι, spinosus seu aculeatus fio vel sum, spinis seu aculeis horreo. Theophr.

Ἀκανθίζω, spinosum reddo. Exp. & spinosus sum, spinis horreo.

Ἀκανθίας, ου, ὁ, cicadæ species, vt ait Hesych. At Suidas tradit esse eius epithetum ex eo quod inter spinas canat. ¶ Item, spinax piscis, apud Arist. de nat. anim. lib. 6. c. 10. Vide & Athen. lib. 7.

Composita.

Ἀνάκανθος, ου, ὁ καὶ ἡ, spinis carens seu aculeis, non aculeatus, apud

Ἐξακανθόω idem quod ἀκανθόω. [Theophr.

Ἐξακανθοῦμαι, aculeis horreo. Sumitur & metaph. vt apud Basil. in epist. ad Libanium. μεμψαίμην δ' ἄν τισι καὶ ἐγκλήμασι τὰ γράμματά σου ἐξηκάνθωτο.

Ἐξακανθίζω, (q. d. exspino) spinis priuo, spinas euello.

Ἐπακανθίζων, leuiter aculeatus, spinis subhorrens. Theophr.

Ἑρπάκανθα herba quę & ἄκανθα. Putatur ita vocata quòd foliis suis longiùs serpat, hæreat & nitatur. Diosc. lib. 3. c. 19.

Κυνάκανθα vel κυνακάνθη, sentis canina. de qua Arist. anim. li. 5.

Λευκάκανθα spina alba. ἄκανθα λευκή. Vide Diosc. lib. 3. c. 21.

Μονάκανθος ου, ὁ καὶ ἡ vnicam spinam habens. Aristot.

Ὀξυάκανθα vel ὀξυάκανθος, acuta spina, arbor est, de qua Diosc. lib. 1. c. 123.

Περικαρπιάκανθος, spinas habens in vitio fructum cingente. Theophr.

Μυάκανθος, myacanthus. A Theophr. hist. pl. lib. 6. c. 4 numeratur inter suffrutices qui præter spinam folium habent, vt phleos, ononis, tribulus.

Πολυάκανθος, genus suffruticis, sic dictum à multitudine spinarum. Theophr. hist. pl. lib. 6.

Πτερυγάκανθος, ramos habens spinosos seu aculeatos, apud Theophrast.

Πυξάκανθα, arbor alio nomine λύκιον dicta.

Πυράκανθα pyracantha, planta quædam, Diosc. & Nicand.

Τραγάκανθα, (q. d. hircina spina) frutex est, de quo Dioscori. & Theophr.

Φυλλάκανθος, ου, ὁ καὶ ἡ, ita dicitur planta quæ foliis est spinosis seu aculeatis: vt acanus, eryngium, cnicus, Theophr. hist. pl. lib. 6. cap. 1.

Χονδράκανθος, spinam habens ex cartilagine, seu spinam cartilagineam habens, cartilagineus.

Ἄκανος, vide in Ακη.

ἈΚΑΡΝΑ. ἡ, acarna, genus suffruticis apud Theophr. hist. pl. lib. 6. cap. 3 & 4. pro quo quidam legunt ἀκορνα, Hesychio est δάφνη, laurus.

ἌΚΑΤΟΣ, ὁ καὶ ἡ. genus nauigij actuarij. in Anthologia epigram. Ἀνθαίης ἀκάτοιο τριηκοσίας ὅτε ναῦτας Δείπερον ἐστ' ἀΐδης πάντας ἀρηϊφάτους. Apud Herod. est nauis oneraria, in Polymnia scribētē, καὶ τοὺς ἐν τοῖσι ἀκάτοισι σιταγωγοῖσι ἐόντας, i. in acatis frumētariis. Quidā poëta apud Athen. lib. 1. videtur ἐπιδεικτικῶς appellare ἀκάτους, dicēs φορτηγοὺς δ' ἀκάτους κάρας ἁλὸς ταμίας. ¶ Baysius de re nauali, ἄκατος etiā dicitur à Thucidide & Luciano de veris narrationibus, qui agebatur velis potius quàm remis, καὶ τὴν ναῦν (ἄκατος δὲ ἦν) ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην. ¶ Item genus poculi, metaphoricè sic dicti à magnitudine vel à concauitate. Eustbatius scribit esse φιάλην πλοιοειδῆ. * Tradit Etym.

deduci

deduci ab ἄγω, duco, quasi ἀκτὸς pleonasmo τοῦ α, (vt & Lat. actuaria nauis, quæ facilè huc illuc agi & duci potest) vel à nomine ἀκτὴ, vtpote quæ ἀπ' ἀκτῆς εἰς ἀκτὴν διέρχεται.

Ἀκάτιον, ου, τὸ, parua acatus. Apud Thu. ἀκάτιον ἀμφηρικὸν, scho. annot. esse nauigiolum: quod vtrinque remis agatur, in quo vnusquisque remigum binos remos ducat. Vide Bayf.

Ἀκάχημαι, &c. vide in Ἄχος.
Ἀκεανός, vide in comp. ex Κεάζω.

ἈΚΕΌΜΑΙ, οῦμαι, F. έσομαι & ήσομαι, sano medicor medeor. vt Il. π. Ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἄναξ τόδε καρτερὸν ἕλκος ἄκεσσαι, vlcus hoc sana, vlceri huic medere. Apoll. Argo. 2. ἕλκεά τ' αἰδρῶν οὐταμένων ἀκέοντο. Rursum Hom. dicit ἀκέσασθαι δίψαν, Il. χ. sedare siue restringuere sitim. ¶ Itē mederi, metaphoricè, Herod. in Thalia οὕτω δὴ ἀκεόμενος τὰ ἐπιφερόμενα. Od. κ. ἀλλ' ἀκέεσθε φίλοι· δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν. Idē Il. ν. Ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον, ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν. ¶ Capitur & pro, expiare, apud Plat. Pol. 2 θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς εἴτε τι ἀδίκημά του γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκεῖσθαι mederi sceleribus, i. scelera expiare. ¶ Item pro, sarcire, resarcire. Arist. de phalāgio, πάλιν ἐρμᾷ πρὸς τὴν θήραν ἀκεσαμένη πρῶτον τὸ διερρωγός. Sic Lucian ἀκεῖσθαι τὰ διερρωγότα. Idē μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. ¶ Itē sarcire metaphoricè Xenop. ζημίας τῶν φίλων τὰς δι' ἄγνοιαν ἐπεχείρατο γνώμῃ ἀκεῖσθαι, i. damna quæ amici in re familiari passi erāt ignorātia, sarcire consilio conabatur. Ἀκέω etiam inueniri testatur Hesych. qui ἀκεῖ exponit θεραπεύει, à quo Ἀκεῖσθαι interdum passiuè accipitur pro, sanari. Item pro sarciri. νόσου δὲ ἀκεσθείσης apud Pausaniam, sanato autem morbo. & Hes. ἀκεόμενα exponit θεραπευόμενα.

Ἄκεσμα, τος, τὸ & ἀκεσμὸς οῦ ὁ, sanatio, medicatio, medela. Exponitur & ὑγίασμα, sanitatis recuperatio q. d. conualescentia.

Ἀκέσιμος, ου ὁ καὶ ἡ, sanabilis, idem quod ἀκέσιμος.

Ἄκημα, ατος τὸ, idem quod ἄκεσμα siue ἀκεσμὸς, siue ἄκεσις, aut ἄκος. Ilia. ο. ἐπὶ δ' ἕλκεϊ λυγρῷ φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.

Ἄκεσις, εως, ἡ, idem quod ἄκεσμα. Erotianus apud Hippocratem ἀκέσιας, exponit ἰάσεις. Exponitur etiam ὑγίασμα, valetudinis recuperatio, apud Plutarchum in Lycurgo.

Ἀκέσιμος, ου ὁ καὶ ἡ, sanabilis, medicabilis ἀκεστός. Item valens ad sanandum.

Ἀκέσιος dicitur Apollo quasi ἀκέσιμος, à facultate sanandi qua præditus est. nam & arti medicæ præesse fertur.

Ἀκεστὸς, οῦ ὁ, sanabilis, medicabilis idem quod ἀκέσιμος. ¶ Il. ν. Ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον· ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν, exp. faciles emendatu sunt mentes virorum bonorum.

Ἀκεστὴς, οῦ ὁ, medicus. Et metaph. sartor. Xen. Pæd. 1.

Ἀκεστὶς, ίδος ἡ, fornacis ferreæ genus, in qua καμινεύεται ὁ χαλκὸς, vt habet Diosc. lib. 5. cap. 84.

Ἀκεστικὸς, ad medicinam pertinens. vel medicandi peritus. Item q. d. sartorius, vel ad sarciendum aptus: aut sarciendi peritus. Ἀκεστικὴ (s. τέχνη) ars medicandi, vel ars sarciendi. Plut.

Ἀκέστρια, ἡ, medicatrix. Item sartrix.

Ἀκέστρα, ἡ, acus. Luc. in dial. Merc. & Char. καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου, acum ad velum sarciendum.

Ἀκέστωρ, ορος, ὁ, idem quod ἀκεστὴς medicus. Apud Eurip. ἀκέστωρ Φοῖβος. Ἀκεστορία, ἡ medicina, ars medica. Apoll. Arg. 2.

Ἀκεστορικὸς, medicinalis, ad medicum vel medicinam pertinens. Ἀκεστορικῶς, q. d. medicinaliter. Ἀκεστορίς, & per synco. ἀκεστρὶς, medicatrix. vtrumque apud Hippocr.

Ἀκείομαι, Ionica epenthesi τοῦ ι, dicitur pro ἀκέομαι. Il. π. ἰητροὶ ἕλκε' ἀκειόμενοι. Et metaph. Od. ξ. Νῆας ἀκειομένην τὰς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι, resarcientem naues. Sic Apoll. Rhod. 4. κακὸν κακῷ ἀκειομένη.

Ἄκος εος, τὸ, medela, remedium, ἱμερτὸν ἄκος, vide apud Colū. lib. 7. ca. 3. Et metaph. κακοῦ ἄκος. Item ἄκος ποιεῖσθαι apud Plat. remedium afferre.

Composita.

Ἀνήκεστος, ου, ὁ καὶ ἡ insanabilis, immedicabilis, cui nullum remedium adhiberi potest. vt ἀνήκεστον νόσημα. Dicitur & ἀνήκεστος διαφορὰ & ὀργὴ ἀνήκεστος, à Plut. Dicitur & ἀνήκεστον κακὸν, malum grauissimum, vel inexpiabile, apud Isocr.

Ἀνηκέστως, insanabiliter. vt ἀνηκέστως ἔχω, insanabili morbo teneor. Item grauissimè, exitialiter. Exp. & crudelissimè, apud Herodot. & Plut.

Βελόακον, ου, τὸ, q. d. telorum remedium. Sic à quibusdam dicitur ὁ δίκταμνος, vt habetur apud Diosc.

Ἐξακέομαι, οῦμαι, medeor, sano, vel persano. Metaph. dicitur χόλον ἐξακέσασθαι. Il. δ. & Od. γ. placare iram. Et pro sarcire, Eust. Inuenitur eadem sig. in Pyth. carm. aureis, ἐξακέεσθαι.

Ἐξάκεσις, sanatio.

Ἐξακεστήριος, sanandi vim habens. Exp. & expiatorius.

Νήκεστος pro ἀνήκεστος, apud poëtas interdum.

Πανακὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, omnium sanans, omnib. morbis medens. ex Strab.

Πανάκεια, ἡ omnium morborum curatio. Item herba quædam ita dicta quasi omnia sanans. de qua vide Diosc. lib. 3. & Theophr. & schol. Nicand. Eadem herba dicitur & πάνακες & πάναξ à Galen. ad Glauc. lib. 2. vnde ὀποπάναξ, panacis succus Diosc.

Πανακίτης οἶνος, vinum ex panace cōfectū Diosc. lib. 4. c. 72.

Ἄναξ, φάρμακον, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἀκέω & ἀκὴν, vide in comp. ex Χαίρω.

ἈΚΗ, ῆς, ἡ, mucro, cuspis, acies ferri. In compositione præsertim vsurpatur. hinc formantur & deducuntur sequentia. Etym. deducit ab ἥκω, vt sit quasi ἥκη vel ἡ κὴ ἡ διὰ παντὸς ἰοῦσα.

Ἀκάζω, acuo. Ἀκάζομαι, acuor, vnde ἠκασμένος & sine incremento, ἀκασμένος: deinde ἀκαχμένος, mutato σ in χ. acutus. Od. α. Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, id est, ἠκονημένον, vel ἐστομωμένον, inquit Hesych. vide Eust.

Ἀκὶς, ίδος, ἡ, generaliter ponitur pro acumine siue acie, vt ἐνύχων ἀκὶς, in Auth. epigr. Apud Diosc. lib. 3. ἀνάγει ἀκίδας, alij exp. aculeos, alij cuspides, quidam & spicula. Quidam volunt peculiariter esse sagittæ cuspidem.

Ἀκιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cuspidis sagittæ formam habens, acuminatus in modum cuspidis sagittæ.

Ἀκιδωτὸς, οῦ, ὁ, q. d. cuspidatus: (tanquam ab ἀκιδόω.) vt ἀκιδωτὸν βέλος.

Ἀκωκὴ ἡ, idem quod ἀκὴ (& ab ἀκὴ formatum per reduplicationem, vt tradit Etym.) mucro, cuspis, acumen. Il. χ. Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή. Et Luc. in dial. Aust. & Ceteris, ἔπειτα τὴν ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν καὶ παρῆλθεν ἡ ἀκωκή.

Ἄκαινα ἡ, & Ionicè ἀκαίνη, idem quod ἄκανθα, teste Hesychio. eiusdemque est originis, nimirum παρὰ τὴν ἀκὴν. Item virga pastoralis aculeo præfixa à Thessalis primum inuenta, vt annotat schol. Apoll. lib. 3. Ab huius similitudine sic dicta est etiam virga illa decempedalis qua mensores in agris dimetiendis vtuntur, vt idem schol. tradit, afferens hunc Callimachi versum quo ambas illas signif. complexus est. ἀμφότερον κέντρον τε βοῶν καὶ μέτρον ἀρούρης. Has ἀκαίνας, Eustat. scribit esse καλάμους denominatas παρὰ τὸ στείχειν τοὺς καινίζεσθαι τῆς εἰσόντας περὶ γῆς, οἷς δι' αὐτῶν ἡ ἴση διέρχεται. Quod etymon affert etiam Etymol.

Ἄκανος, ου, ὁ vel ἡ, idem quod ἄκαινα & ἄκανθα eiusdemque originis. Hesychius Euripidem ita nominare ait spinas quibus dorsum piscis horret, addit tamen esse etiam κανθάρου εἶδος. ¶ Est etiam herba quædam seu frutex spinosus & aculeatus. Theophr. hist. plant. lib. 6. cap 1. & lib. 1 cap. 16. ¶ Sic dicitur etiam illud quod veluti malum extuberat in carduorum genere. Theophr. hist. pl. lib. 6 cap. 4.

Ἀκανικὸς, acanicus, qui accani est, vel qualis est accani Theop.

Ἀκανώδης, q. d. acanaceus, speciem acani gerens, seu qui ex acani genere est, vt quum dicitur plāta aliqua esse ἀκανώδης.

Ἀκάνιον, diminut. spinula. Hesych.

Ἀκανίζω, acanum imitor, acani speciem gero. Theophr. hist. plant. li. 7. c. 4.

Ἀκόνη Ἄκων & ἀκωκή, ἀκοντίζω, &c. Ἀκμὴ, ἀκμάζω, &c. Ἄκανθα Ἥκα singula quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Composita.

Ἀκής εος, ὁ καὶ ἡ, aciem non habens, non acutus, cui cote non est facta acies, seu qui cote non est factus acutior, obtusus, hebes, vt ἀκὲς ξίφος, apud Suid.

Ἀμφήκης, εος, ὁ, vtrinque acutus, anceps, ex vtraque parte incidens, quasi ἀμφιακὴς, vt ἀμφῆκες ἔγχος apud Soph. in Aiace. apud Aristoph. in Neb. ἀμφήκης γλῶττα, metaph. lingua anceps, i. ancipitem vsum habens.

Ἀνακωχὴ, induciæ pars sequestra, requies à bello. Herodian. l. 6. εἶχον δὲ ἀνακωχὴν καὶ μέλλησιν τῶν βαρβάρων. ¶ Et generaliter, requies, laxamentum, vt ἀνακωχὴ κακῶν. Huc. Dictum παρὰ τὸ ἄνω τὰς ἀκωκὰς ἔχειν, (id est, quod sursum versus habeantur telorum cuspides, induciarum tempore) tradunt schol. Thuc. Suidas & Etymologus. atq; alij quidam grammatici. Vide & ἀνέχω inter composita ab ἔχω.

Εὐήκης, valde acutus, q. d bene acutus, Apol. Arg. 2. εὐήκεα φάσγανα. Sic alibi εὐήκης αἰχμὴ exp. ἡ εὖ τῆς ἀκῆς ἔχουσα.

Νεήκης, vt νεῆκες ξίφος, ensis quem aliquis nuper seu recens exacuit, Hesych.

Περιήκης, acutus vel admodum acutus.

Προήκης, præacutus, Hesych.

Τανυήκης & ταναήκης, protensam habens aciem siue longam. τὴν ἀκὴν ἔχων παρατεταμένην vt ταναήκης χαλκὸς, & τανυήκες ἄορ, apud Hom. ¶ Item protensus, longus: tanquam per παραγωγὴν duntaxat à τανύω factum, minimé que nomen ἀκὴ inclusum habens, vt scribit Eustath. Il. π. τανυήκεας ὄζους, id est, ἐκτεταμένους.

Τανακίδες, protensam habens aciem, ab ἀκίς. idem quod ταναήκης, siue τανυήκης, apud Hesych.

Ἀκιδνός, vide in comp. Κινέω.

ἈΚΙΝΆΚΗΣ, Etymologo iaculi Persici genus, παρὰ τὴν ἀκὴν. Hesychio est non solum hasta Persica, (vt Suidæ quoque) sed etiam ensis. Et in ea significatione potius accipi liquet ex Herodoto,

rodoto, qui in Polym. ait καὶ Περσικὸν ξίφος, τὸν ἀκινάκην καλέουσι. Scythis quoque peculiaris fuit hic ἀκινάκης, atque adeò pro deo eum habuerunt & per eum iurarunt. Luc. in Anacharf. ὄμνυμεν ὡς ἡ μάχαιρα ... τὸν ἀκινάκην. Et in Scyta, πρὸς ἀκινάκου καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρῴων ἡμῖν θεῶν. Apud Herodotū per ω scribi ἀκινάκης, annotat Etymol. quasi nimirū ἀκεῖαν id est (ὀξεῖαν) ἔχων τὴν ἀκμήν.

ἌΚΙΝΟΣ. acinus: herbæ genus quod & ὤκιμον nominatur, Latine ocimastrum. Vide Diosc. lib. 1. cap. 5. & Plin. lib. 21. c. 27.

Ἀκὶς vide in Ἀκή.

ἈΚΚΩ, οῦς, ἡ, Acco, mulier quædam notæ stultitiæ, quæ solita sit ad speculum cum imagine sua, perinde atque cum alia muliere confabulari: vt hinc vulgò, quæ stultius aut ineptius aliquid agerent, ἀκκίζειν dicerentur, & Ἀκκοῦς nomine compellarentur. Illud etiam moribus huius mulieris adfuit, vt recusaret quę tamen cupiebat.

Ἀκκίζομαι, simulatè recuso, fictè aspernor, fingo nolle quum maximè velim. Est etiam generaliter, simulatione vtor, idem quod προσποιοῦμαι. Plut. in Symp. μικρὰ μὲν οὖν ἀκκισάμενοι παραδεξάμενοι. Et Syn. epist. 121. εὖ γὰρ ἀκκίζῃ καὶ χαλεπαίνεις. Sæpe de mulieribus dicitur, & scortis quæ vt pluris se addicant morosiora se præstant, nec facilè se exorari sinunt. Significat etiam (si Suidæ credimus) idem quod ἱμωρίζομαι & μωραίνω. Vide Erasm. in prouerb.

Ἀκκισμός, οῦ, ὁ, ficta recusatio, simulatio qua quis vtitur fingens se accipere nolle quod tamen vult. Philostr. in epist. λάβε ... καὶ σὺ τὸν ἀκκισμὸν ἀφελοῦσα τοῦ σώφρονος. Est etiam ficta recusatio in alia qualibet re. Luc. πάντα δὴ περιελὼν ἀκκισμόν, sublata omni tergiuersatione, vt exponit Erasm.

ἈΚΜΗ', ἡ, cuspis siue acies. Il. κ. ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. Sic dicitur à Plu. ἀκμὴ ὀνύχων, pro quo Plin. dixit aciem vnguium. Sic ἀκμὴ ὀδόντων, apud Aelian. ¶ Item vigor ætatis vel flos, firma ætas. exp. & νεότης à Suida. Medici ἀκμὴν ætatem consistentiæ & virilem appellant. ab anno 28. ad 42. Sic quidam accipiunt & apud Aristot. Ethic. 8 cap. 1. vbi amicitiam τοῖς ἐν ἀκμῇ πρὸς τὰς καλὰς πράξεις conferre ait. Interdum dicitur ἀκμὴ τῆς ἡλικίας & ἡλικία τῆς ἀκμῆς. apud Gal. Sic ἀκμὴ τοῦ βίου apud Xen. Et ἀκμὴ τοῦ ζῆν, apud Athen. Dicitur etiam absolutè non nunquam, vt οἱ ἐν ἀκμῇ ὄντες, qui firma sunt ætate & vigente. exp. & iuuenes, adolescentes. Sic apud Luc. εἰς ἀκμὴν κατέστη. Sic apud Isocratem sæpe. Dicitur & de alijs: vt νοσήματος ἀκμή, morbus iam adultus. ἀκμὴ ... ἀκμὴ κακῶν.

Ἀκμὴ ἀγῶνος Bud. exp. intensio certaminis, apud Paus. Sic θέρους ἀκμή, æstatis vigor, *id est*, illud æstatis tempus quo maximè viget calor. ¶ Est etiam cuiusque rei summum incrementum, inquit Bud. quem vide. ¶ Est etiam καιρός, inquit idem Bud. i. punctum siue articulus temporis quo res aliqua agi debet, momentum. vt apud Hesiod. ἀκμὴ καλεῖ, καιρὸς καλεῖ. Dicitur interdum ἀκμὴ καιροῦ: interdum καιρὸς ὢν ἐπ' ἀκμῆς: nonnunquam etiam solùm ἀκμὴ cum infinit. Isocr. ad Nic. κράτιστον μὲν τῆς ἀκμῆς τοῦ καιροῦ τυχεῖν. Idem ad Philipp πράττειν ἀκμὴν εἶληφεν. Ἀκμαὶ dicuntur etiam varij quia florentis ætatis tempore in facie exoriuntur, vt docet Cassius Probl. 33.
* Deducitur ab ἀκὴ, pleonasmo literæ μ, quod etymon conuenit propriæ significationi, aut à κάμνω, vnde per syncopē κμαὶ & α priuatiuo, quod iuuentus non facilè defatigetur, vt nec sol qui ideo ἀκάμας ab Homero dicitur. vel à κάμνω significante πονῶ & α epitatico, quòd in vigore ætatis labores faciliùs suscipiantur & perferantur. Quod etymon conuenit secundæ signif.

Ἀκμαῖος, α, ὁ, vigens ætate, florens ætate, integer æui. De eo dicitur qui ætate viget simul & robore. ἀκμαίων λέσχη apud Plu. Dicitur interdū ἀκμαῖος τὴν ἡλικίαν. Trāsfertur & ad alia vt ἀκμαιότατος χειμών, maximè vigens hyems. Apud Greg. μεσημβρία τὸ τοῦ φωτὸς ἀκμαιότατον. Apud Luc. ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. Et ἀκμαῖοι πρὸς ἔρωτα. in Anth. epigr. ¶ Item *pro*, tempestiuus vt in Anth. epigr. ἀκμαῖος ῥόδον ... Et Soph. in Aiace, Πῶς ... ὡς ἀκμαῖος, ὡς βαίη μόλοι, quam tempestiuus, si accesserit, adueniat. ¶ Item maturus. vt ἀκμαία παρθένος apud Luc. nubilis virgo

Ἀκμάζω F. σω, vigeo vel floreo ætate, ætate sum firma. Item sum vegetus & validus per ætatem. polleo iuuenili robore. Isocr. de pace, τοὺς δὲ νεωτέρους καὶ μᾶλλον ἀκμάζοντας ἐγώ. Ἀκμάζοντας νεότητι πολλῇ. Thuc. 2. Sic ἀκμάζουσα ἡλικία. Et per metaph. pro florere, vigere, pollere quacunque re, vt ἀκμάζειν πλούτῳ apud Herodot. Et apud Aeschin. in Ctesiph. ἀκμάζειν ναυσὶ καὶ χρήμασι καὶ πεζῇ στρατιᾷ. Apud Plat. in Fab. ἀκμάζειν πρὸς ὠνεῖν. Dicitur de varijs etiam rebus: sicut & ἀκμή. vt ἀκμάζει νόσημα. ἀκμάζων πόλεμος. Ἀκμαζούσης ἡμέρας apud Herodian. ipso meridie. Et apud eundem ἀκμαζούσης νυκτός, nocte intempesta. Xenoph. ἀκμάζοντος τοῦ σίτου, adultis iam frugibus. apud eundem ἀκμάζει τὰ πράγματα, exp. res sunt in ipso articulo, res sunt in cardine.

Ἀκμαστικός, ὴ, ὁ, strenuus, validus, robustus, Herodian. lib. 1. νεανικὸν σχῆμα ἔν τε καὶ ἀκμαστικὴν πειθοῖ.

Ἀκμηνός, ὁ, ὁ, adultus vel florens & exuberans, vt inquit Bud. ex Od. ψ. Ἀκμηνὸς θαλέθων. Pro ieiunus, vide in Ἄκμας.

Ἀκμὴν, adhuc, etiam nunc, idem quod ἔτι. Videtur hoc aduerbium dici κατ' ἔλλειψιν, quasi κατ' ἀκμήν, in ipso negotij feruore. vt ἀκμὴν φιλοσοφεῖς apud Isocr. ad Dem. sedulò, strenuè, assiduè, summo studio philosopharis. ¶ Item etiā eo tempore, apud Polyb. vbi tamen quidam exp. aliquandiu.

Composita.

Ἐνακμής & ἔνακμος, vegetus, robustus.

Ἐνακμάζω, vigorem accipio, vegetus reddor. inualesco. Suid. Ἐνακμάζω, idem quod παρακμάζω, vigere desino.

Ἔπακμος, ὁ, ἡ, idem quod ἔνακμος. Diosc. Ἔπακμον. Bud. esse dicit, quod est acie exacutum, vel quod aciem seu cuspidem habet, ex Diosc.

Ἐπακμάζω, vigeo vegeta sum ætate. Et ἐπακμαστικός, vigens, adolescens, validus, vegetus.

Ἐπακμαστικός, inualescens paulatim. vel sensim efferuescēs, apud Gal.

Παρακμή, vigoris remissio, languor, quum res aliqua inclinat & minuitur. Apud Gal. παροξυσμῶν παρακμαί, accessionum remissiones, quas vulgò declinationes medici appellant. Sic παρακμὴ πυρετοῦ & cuiusuis morbi tempus quo se remittit & mitescere incipit. ¶ Item senilis ætas & flaccescens, quando iam robur consenescit.

Παρακμάζω, vigorem languidiorem habeo, vigor meus elanguescit aut iacet. vel vigorem amitto, flaccesco. hoc autem quia fit in senectute præcipuè, exponitur & consenesco, marcesco ætate, florem ætatis amitto, ad effœtam ætatem vergo. Particip. παρηκμακώς propriè, vigoris tempus egressus aut vegetam ætatem. Exp. & emeritus, qui consenuit. ¶ Transfertur & ad alia, vt & Lat. marcescere, flaccescere. Xenoph. in Symp. τὸ μὲν τῆς ὥρας ἄνθος ταχὺ δήπου παρακμάζει. Sic apud Plu. in Bruto. ὅταν παρακμάζῃ καὶ ... quū defer buerit ira.

Παρακμασις, vigoris amissio. q. d. effœtatio, vt & quidam exp. apud Theophr.

Παρακμαστικός, cuius remissus est vigor. vt παρακμαστικὴ ἡλικία apud Gal. ætas iam vergens & inclinata. Et παρακμαστικὸς πυρετός.

Συνακμάζω, simul vigeo & ætate floreo, vt συνακμάζει Γοργίᾳ. B. Συνηκμασεν αὐτῷ, exp. tēporibus eius floruit seu claruit. Metaphoricè etiam dicitur συνακμάζουσα ὀπώρα. epigr. lib. 2.

Ὑπέρακμος, ætatis florem egressus, vel qui excessit ætatis vigorem, ætatem vegetam egressus, 1. Cor. cap. 7.

Ὑπερακμάζω, ætatis vigorē excedo. vel vegetior sum quàm ... Vtitur hoc verbo Myron Prienensis apud Athen. lib. 14. εἴ τινες ὑπερακμάζοιεν τὴν οἰκετικὴν ἐπιφάνειαν.

Ἀκοή, vide in Ἀκούω.

ἈΚΟΛΟΥΘΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, pedissequus, vel pedissequa, comes, assectator, Demosth. contra Midiam. ἀκολούθους τρεῖς ἢ τέτταρας αὐτὸν ἔχων. Lucianus in Nigrino, φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλος inuisus siue odiosus ob comitum turbam. Apud Platonem in Sympos. διὸ δὴ καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀκόλουθος καὶ θεράπων γέγονεν ὁ Ἔρως. Dicitur etiam ἀκόλουθον quicquid sequitur vel cōsequitur, consequens. Cum genitiuo. vt τούτου ἀκόλουθον, apud Xen. Apud Plutarchum ἀκόλουθον & προηγούμενον opponuntur.
¶ Item ἀκόλουθος consentaneus, congruens, conueniens, Hermogenes, καὶ γίνεται ἐθισμὸς ἀκόλουθος, Demosthenes pro corona, ἀκόλουθα τούτοις πράττειν. Apud Xenophon. in Oecon. cum genitiuo ἀκόλουθα ἀλλήλων exponitur coniuncta inter se. Ἀκόλουθον vult Suidas significare simile, hoc in loco, ἀκόλουθον ἀπέβη τὸ τέλος ταῖς προτέραις ἐνεργείαις. Ἀκόλουθον sub. δεῖ, consentaneum est, vel reliquum est. Greg. de diuinitate, οἰδέναι δὲ ἀκόλουθον ἡμᾶς. Apud Basilium, ἀκολουθότερον ἦν, magis consentaneum erat. * Componitur ex particula α significante ὁμοῦ & κέλευθος.

Ἀκολούθως, consequenter, vt apud Diosc. 6. ἀκολούθως τούτοις, consequenter his, post hæc. ¶ Item conuenienter, consentaneè. Plutarchus, ἀκολούθως δ' οὗτος εἴρηται.

Ἀκολουθία, ας, ἡ, assectatio, comitatus. Synes. epistol. 101. οὐκ εἰκὸς ἀξιοῦσθαι δι' ἣν ἀκολουθίαν τῶν ἀνεισιόντων. Ἀκολουθίαν φύσεως ἀπαιτούμενον. Philo de vita Mos. lib. 2. vbi exponitur, sectam. ¶ Item consequentia, consequutio. Philo de mundo, ἀκολουθίας τῆς φθορᾶς ἔχει, i. continet dissolutionis cōsequentiam. Κατ' ἀκολουθίαν. Herodian. dicit *pro*, per gradus quosdā. ¶ Item conuenientia, congruentia, κατ' ἀκολουθίαν, congruenter, conuenienter. Philo de vita Mosis, lib. 3.

Ἀκολουθέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, sequor, assector, comitor. Dicitur autē ἀκολουθεῖν τινι & μετά τινος, interdū & κατόπιν τινός. Luc. in deorum iudicio. ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι. Dem. in Androtionem. γράψας ἀκολουθεῖν μεθ' ἑαυτοῦ. Exponitur etiam famulor, pedissequus sum, vel à pedibus sum, aut sequor

quot tanquam famulus. ¶ Item ἀκολουθεῖν, consentaneum esse, conuenire, congruere. vt ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις, inter se conueniunt & congruunt, siue consentiunt. Et ἀκολουθεῖ impersonaliter positum, pro, consentaneum est, vel potius consequens est. Arist. in Præd. οὐ γὰρ ἐκ ὅτι ἔστιν ἀκολουθεῖ τὸ ἐν εἶναι. ¶ Item ἀκολουθεῖν, sequi aliquem vel aliquid, i. formam eius sequi, imitari. Luc. ἐν δίκη φωνήεντων, Τῷ γὰρ τούτῳ σώματι φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα. Item ἀκολουθεῖν τινι, sequi aliquem, i. alicuius exemplum, alicuius exemplo quidpiam facere vel dicere. ¶ Ἀκολουθεῖν τῷ λόγῳ, assequi intelligentiam orationis, intelligentia consequi orationem, Plato in Phædro.

Ἀκολούθημα, τος, τὸ, & Ἀκολούθησις, εως, ἡ, consequentia, consequutio. Item, assectatio, vel consectatio. Aristot. Naz.

Ἀκολουθητικὸς, ἡ, ὁ, sequax, sequi solitus, vel procliuis ad sequendum aut consectandum. Aristot. Rhet. 2. ἀκολουθητικοὶ ταῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια ἐπιθυμίαις. Idem in Ethic. ad Nicom. c. 3. ἀκολουθητικὸς ὢν τοῖς πάθεσι. Sic ἀκολουθητικὸς τῷ λόγῳ, sequax rationis, vel propensus ad sequendum rationem, *id est*, rationi obtemperandum.

Composita.

Ἀνακόλουθος, ὁ, καὶ ἡ, (q. d. inconsequens) non respondens præcedentibus. Ἀνακόλουθον [inquit Erasmus] est vitium orationis quando non redditur quod superioribus respondeat: vt si in oratione ponatur μὲν, & non sequatur δέ. ¶ Item, non consentaneus, ineptus, ἀνάρμοστος, apud Hermog. vt inquit Bud.

Ἀνακολουθία, ας, q. d. inconsequentia. vt ἀνακολουθία orationis, quum ea quæ dicuntur non respondent iis quæ iam dicta sunt. Demetr. Phal.

Ἀντακολουθέω, ῶ, vicissim sequor, Laërtius in Zenone, τὰς δ' ἀρετὰς φασιν ἀντακολουθεῖν ἀλλήλαις.

Ἐξακολουθέω, ῶ, sequor, consequor, vel vsque sequor. 2. Pet. 1. & 2.

Ἐπακολουθέω, ῶ, subsequor, vel simpl. sequor. Plut. in Camillo, τοὺς ἄλλους ἐκέλευσεν ἐν τάξει ἐπακολουθεῖν. Plat. in Apolog. οἱ νέοι μοι ἐπακολουθοῦντες. Dicitur & ὄπισθεν ἀκολουθεῖν τινι, apud Aristop. Sic & Matth. 10. ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου. Et pro assectari tam in bonam quàm in malã partem, apud Æschin. ¶ Ἐπακολουθεῖν ἔργῳ τινὶ, & apud Plat. de rep. 2. ἐπακολουθεῖν τῷ πραττομένῳ, persequi opus aliquod Exp. & operi instare seu rei agendæ. Sic & 1. Tim. 5. Et pro assectari, inquit Bud. apud Æschin. Item persequor, sector. ¶ Item, animaduersione & intelligentia consequor dicentem, apud Plat. in Phædone.

Ἐπακολούθημα, τὸ, quod consequitur ex alio. appendix.

Ἐπακολούθησις, consequentia, consequutio. Plut.

Ἐπακολουθητικὸς, q. d. consequutius, qui consequitur, qui respondet & refertur. Item, τὸ ἐπακολουθητικὸν, consectarium.

Κατακολουθέω, ῶ, sequor, sector, assector. Item sequor, (*id est*, assentior, accedo opinioni) vel obsecundo, obsequor. Greg.

Παρακολουθέω, ῶ, sequor, assector, comitor. Luc. in Alcyone. παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις. ¶ Item ad animum translatum, animaduersione & intelligentia assequor dicentem, Æschin. καὶ παρακολουθεῖν ἀμαθεῖς. Sic & Lucæ cap. 1.

Παρακολούθησις, sequela, consequentia. Vide Gell. li. 6. cap. 1.

Decomp. Δυσπαρακολούθητος, intellectu difficilis, quem intelligentia non facilè consequi possumus. Quintil. lib. 4. cap. 1. δυσπαρακολούθητον causæ genus esse dicit quod obscurum appellatur. Εὐπαρακολούθητος, quem intelligentia facilè consequi possumus, intellectu facilis. Aristot. rhet. lib. 1. Item, acutus ad res intelligentia consequendas, qui facilè res intellectu percipit. Hesych.

Συμπαρακολουθῶ pro παρακολουθῶ, itidem metaphoricè, apud Plat. in Polit. καλῶς τῷ λόγῳ συμπαρηκολουθήκας.

Συνακόλουθος, comes. Quidam exp. correspondens.

Συνακολουθία, correspondentia.

Συνακολουθέω, ῶ, simul sequor, comitor, assector. Plato epistola 7. ἡμῖν ξυνακολουθήσας πρὸς Διονύσιον. Hoc. in Areop. εὐτελείᾳ καὶ συνακολουθεῖ τοῖς μὲν πλουσίοις καὶ ταῖς ἐξουσίαις ἄνοια. stultitia diuites comitatur. ¶ Et pro, sequor, imitor, apud Athen. lib. 1.

Φιλακόλουθος, qui libenter sequitur, qui libenter est ἀκόλουθος, apud Aristoph.

ἈΚΟ'ΝΗ, ἡ, cos. Isocr. καὶ γὰρ ἡ ἀκόνη αὐτὴ μὲν οὐ τέμνει, τὸν δὲ σίδηρον τμητικὸν ποιεῖ; cos non secat, sed gladios acuit. Ξυρὸς ἐπ' ἀκόνην. sub. ἦλθε, & ἀκόνην στιζεις, vide Erasm. ¶ Item thyara arbor apud Hippocr. in appendice libri de diæta, & apud Theophr. hist. pl. lib. 8. vt annotat Gal. in lex. * Etym. deducit ab α epit. & κονῶ significante σπεύδω καὶ λεαίνω, aut etiam idem quod ἐνεργῶ, vel ab ἀκὴ.

Ἀκονάω, ῶ, F. ήσω. P. ηκα, acuo, exacuo. Luc. in Tim. τὸν πέλεκυν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσαι. ¶ Metaph. etiam pro, incito, impello. Herodia. εἰς ὠμότητα ἠκόνησε τὴν τοῦ Μαξίμινε ψυχήν.

Ἀκονάομαι, ῶμαι, acuor, exacuor. Item in act. sig. Xen. Hell. 7. πάντες δὲ ἠκονῶντο δὲ λόγχας.

Ἀκόνημα, τὸ, incitamentum, Metaph.

Ἀκόνιον, ου, τὸ, cos, seu coticula. Diosc. lib. 1. cap. 130.

Ἀκόνιτον, ου, τὸ, aconitũ herba venenata, de qua Diosc. lib. 4. & 6. *Sic nominatam volunt, quoniam in cautibus seu ἐν ταῖς ἀκόναις prouenit. Quod etymon sequutus Ouid. Metam. lib. 7. cecinit, Quę quia nascuntur dura viuacia caute, Agrestes aconita vocant. Et Plin. lib. 27. cap. 3. Nascitur (inquit) in nudis cautibus, quas aconas nominant: (& ideo aconitum aliqui dixêre) nullo iuxtà ne puluere quidem nutriente. hanc aliqui rationẽ nominis attulere. Alij, quoniam vis eadem in morte esset quæ cotibus ad ferri aciem deterenda, statimque admota velocitas sentiretur. Theophr. hist. pl. lib. 9. c. 16. ἀκόνιτον appellatum scribit ab Aconis, pago quodam Mariandynorum, quoniam ibi precipuè proueniat. Steph. τὰς Ἀκόνας esse dicit oppidum prope Heracleam, ita nominatum διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ἀκόνας πεποιημένων λίθων quoniam ibi multi fiunt lapides apti exacuendo ferro. Additque hinc nominari τὸ ἀκόνιτον venenum alio nomine dictum κώνειον διὰ τὸ (inquit) φροφύεσθαι ἐν τόπῳ Ἀκόναις καλουμένῳ.

Ἀκονιτικὸς, ex aconito confectus, vel Aconiti aliquid mistũ habẽs Xenoph. de venat. ἁλίσκεται δὲ τὰ μὲν ἐν τοῖς ὄρεσι φάρμακῳ διὰ δυσχωρίαν ἀκονιτικῷ, propter asperitatem regionis capiuntur aconito.

Composita ab ἀκονάω.

Διακονάω, acuo, siue exacuo.

Κατακονάω, ῶ, acuo, corrumpo & attenuo atterendo, vt cos acuens ferrum, illud atterit & attenuat. Eurip.

Νεακόνητος, ὁ, καὶ ἡ, recens acutus, schol. in El. & Hesych.

Νηκονὴς, idem Hesych.

Παρακονάω, ῶ, exacuo, incito. Xen. Pęd. 6. παρακονᾷν ψυχὴν dicit pro, animum exacuere ad fortitudinem.

Προσακονάω, insuper acuo.

Ἀκοντίζω, &c. vide in Ἄκων.

ἈΚΟΡΝΑ, ἡ, nomen plantę quæ reponitur inter φυλλάκανθας à Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 16. Vide & lib. 6. c. 3. & 4.

ἈΚΟΡΟΝ, herba quædam de qua Diosc. lib. 1. c. 1. & Theophr. hist. pl. lib. 2. & Plin. lib. 25. c. 13.

Ἀκορίτης οἶνος, apud Diosc. lib. 5. vinum ex acoro confectum seu acoro conditum.

Ἄκος, vide in Ἀκέομαι.

ἈΚΟΣΤΗ', ῆς, ἡ, hordeum: Item, generalius quiuis cibus, seu quoduis alimentum, vt Eust. docet. Il. ζ. Hesych. Cypria dialecto τὴν κριθὴν vocari ἀκοστὴν annot. Vtitur tamen eo vocabulo Nicander in Alexiph. Πολλάκις δ' ἐν θορύβοισιν ἐν ὀπταλέῃσιν ἀκοσταῖς, i. ἐν πεφρυγμέναις κριθαῖς, inquit schol. qui κριθίνην πτισάνην his verbis indicari ait, & ἀκοστὰς dici τὰς κριθὰς παρὰ τὸ ἄκος ποιεῖν τοῖς νοσοῦσι γινομένας.

Ἀκοστάω, ῶ, multis modis exponitur apud Homer. Il. ζ. vbi ait, Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων, Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋρρεῖος ποταμοῖο. Ibi enim Eustat. annotat, ἀκοστῆσαι secundũ veteres esse abundare esu hordei. Alios verò ἀκοστῆσαι interpretari ἔχειν ἄχθος ἐν τῷ ἱστάναι, quasi quoddã λαβεῖν ἄχθος vel potius ἄκος τῇ στάσει καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. Alios autẽ velle hoc ἀκοστῆσαι per syncopẽ dictũ pro ἀκολαστῆσαι seu ἀκολάστως διατεθῆναι. nonnullos interpretari ἡσυχάσαι, nimirũ παρὰ τὸ ἀκὴν (ἥσυχον) στῆναι. Esse alios qui scribant ἀγοστήσας, & exponãt ῥυπανθεὶς, sordibus coinquinatus: deriuantes hoc verbum ex α priuatio & γοῖτος significante sordes ideóq; poëtam subiunxisse, εἰωθὼς λούεσθαι. Meminit & Hesychius harum interpretationum, sed přefert eam quę ἀκοστῆσαι accipit pro ἐν ἄχθῳ γενόμενος, quasi ἀχθοστῆσαι, quam Aristonici esse ait. alios verò glossographos exponere κριθιάσαι. ἄλλους ἁρπάσαι. ἄλλου πληρωθῆναι, videlicet παρὰ τὸ ἄκος ταύτῃ, h. e. λαμβάνειν. poni autẽ ἄκος ἐπὶ τῆς ἀναπαύσεως τοῦ τε λιμοῦ καὶ τῆς δίψης, patere ex Homerico hoc hemistichio, πίοντ' ἀκέοντό τε δίψαν.

Ἄκος, &c. vide in Ἄκων.

ἈΚΟΥ'Ω, F. σω. P. κα, Aor. 2. ἤκοον, audio, aurib. percipio. Cum genitiuo personę: vt Il. τ. ἀκούοντες βασιλῆος. Xen. αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγομένου, audiui ipsum de amicis etiam disserentẽ. Cum genitiuo rei: Plut. in Othone, ἤκουσε θορύβου καὶ βοῆς ἐπὶ θύραις, pro foribus tumultum & clamorem audiit. Cum accusatiuo rei, Xen. ἀκούειν τὴν ἀγγελίαν. Sic ἀκούειν φωνήν τινος. Dem. & Isocr. Od. γ. μῦθον ἄκουσας. Cum genit. personæ, & accus. rei, Xen. τοῦτο πολλῶν ἔφη ἀκούειν, hoc se ex multis audire dicebat. Sic & Plut. & Dem. & alij. Cum prępositione: vt τοῦτο ἀκούω σοῦ, vel πρός σου hoc audio ex te, apud Herodot. &c. Dicitur & ἀκούω ταῦτα περὶ σοῦ, & ἀκούω ταῦτα περὶ τῶν πραγμάτων. & ἀκούω ταῦτα σοῦ περὶ, & ἀκούω ταῦτα τοῦ πραγμάτων πέρι, & ἀκούω σοῦ περὶ τούτων, & ἀκούω περὶ σοῦ, non precedente accus. Cum participio accusatiui casus, vt ἀκούω σε ὄντα, audio te esse. Ponitur etiam interdum absolutè. Iliad. ο. Οἶσθ' ἀκηκοὼς ἤδη. ¶ Item audio, i. mihi dicitur. vt Hesiod. in Erg. Εἰ δ' ἀγαθὸς εἴποις

didicit. vel exitiosum acroama, quum quis malè audiendo, mala opinione imbutus est. Plato in epistola ad Dionis propinquos, ἀλλ᾽ ὄντως τυράννοις πρέπων. ἄλλως τε καὶ τοῖς τῶν παρακουσμάτων μεστοῖς. & alibi, ἄλλοι παρακουσμάτων τινῶν ἔμμεστοι τὴν κατὰ φιλοσοφίαν, vide Bud.

Παρακοὴ, idem quod παράκουσμα. Plat. epist. 7. διὰ τὰς ὑπὸ τῶν ἄλλων παρακοάς. ¶ Item inobedientia, inobsequentia. Exp. & contumacia. Syn. epist. 67. ἀκοὴ γὰρ ζωὴ, καὶ θάνατος ἡ παρακοή.

Παρήκοος, idē, ac παρακούων & ἀπειθὴς immoriger, inobediēs.

Προακούω, prius seu prior audio, antè audio & cognosco, præsentio. vnde participium præt. med. προακηκοότες, qui priores audierunt, qui præsenserunt vel præsenserant.

Προσεπακούω, insuper audio. Plut. in lib. de audiendo, ἐκ ἂν εἰκότως, δὲ οἶμαί σε προσεπακοῦσαι περὶ τῆς ἀκουστικῆς αἰσθήσεως.

Συνακούω, simul audio.

Συνήκοος, q.d. coauditor.

Ὑπακούω, aures præbeo ad audiendum. q.d. subausculto. Simpliciter ponitur *pro*, ausculto. Sic ianitor dicitur ὑπακούειν, auscultare ad fores, apud Plat. in Phædone. Sic & Act. cap. 12. ¶ item, respondeo, apud Hom. Od. δ. & Theocr. in Hyla. Quæ significatio sumpta est ex consequente. item, sum dicto audiens, ausculto, pareo. Cum genit. Thuc. Ἀθηναίων ὑπακούοντες, Atheniensibus subiecti. Apud Theophr. ὑπακούειν ψύχους, obnoxium esse frigori. Sæpius cum dat. Thuc. ἄλλοις ὑπακούσομεν. Sic Dem. ὑπακούεσθαί τινι. Dicitur & ὑπακούω τινὸς pro κατά τινος. & ὑπακούω τινὶ τινός. Thuc. Metaphoricè dixit Luc. ἐπειδὴ ὑπήκουσέ μοι τὸ πρᾶγμα, postquam res successit mihi ex animi sententia. ¶ Ὑπακούειν τοῖς λόγοις apud Plat. de leg. 10. orationis sensum assequi & mente comprehendere. item intelligere, quum aliquid extrinsecus cogitatione assumitur. Vulgò subaudire vocant. Ptolem. μεγάλης συντάξεως. lib. 1. καὶ ἐπὶ τῆς ἑξῆς δὲ λαμβανομένων περιφερειῶν τὸ ὅμοιον ὑπακουέσθω. Sic & apud gramm. passim. ¶ item pro ἀκούω. Iliad. ξ. v. 484. ὁ δ᾽ ἐμμαπέως ὑπάκουσε. Sic & in principio Iliad. θ. θεοὶ δ᾽ ὑπὸ πάντες ἄκουον.

Ὑπακοὴ, obedientia. Rom. cap. 5. vbi opponitur τῇ παρακοῇ.

Ὑπήκοος morigerus, subiectus, qui paret, qui imperio subest. Arist. in Pluto. Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ᾽ ὑπήκοα. Sæpius cū genit. Herod. ὑπήκοος τοῦ βασιλέως. Sic πόλις ὑπήκοος τῶν Ἀθηναίων, ciuitas quę est in ditione Ath. Apud Xen. ὑπήκοον ἔχειν, habere in potestate, & ὑπήκοον ποιεῖσθαι, in potestatē redigere.

Decomp. Ἀνυπήκοος, inobsequens. vt ἀνυπήκοος τοῦ λόγου, Plat. in Tim.

Προσυπακούω, præterea subaudio, apud gram.

Φιλυπήκοος, qui libenter morem gerit.

Alia comp. formata ex tertia præt. pass. sing. sine præpositione.

Ἀνήκουστος, ου ὁ καὶ ἡ. non exaudibilis, qui audiri non potest. ¶ Ἀνήκουστον (ait Bud.) non auscultandum. & idem ferè quod ἀτέλεστον non perficiendum, non concedendum. in hoc Antiph. loco, δεινὰ τε ἀθέμιστα καὶ ἀνήκουστα καὶ ἀτέλεστα καὶ θεοῖς καὶ ὑμῖν. Citatur ex Epigram. ἀνήκουστα παθεῖν, *pro*. non obedientia.

Ἀνηκουστία, contumacia. q.d. peruicacia, contemptus seu dedignatio aurem præbendi: citatur ex Platone de legib. 2. παῤῥησίας ἐμπίπλαται καὶ ἀνηκουστίας ἐν τῷ τοιούτῳ τῆς πόλεως. Citatur & ex lib 6.

Ἀνηκουστέω, ῶ, propriè quidem non audio: sed capitur *pro*, non obtempero, non sum dicto audiens, non ausculto. Iliad. ο. οὐδ᾽ ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων. Pro quo poetæ dicunt etiam νηκουστέω, ῶ, vt Iliad. υ. οὐδ᾽ ἐνοσίχθων νηκούστησε θεᾶς.

Ἀξιάκουστος, auditu dignus: Xenophon, ἀξιοθέατοί τε καὶ ἀξιάκουστοι, digni qui spectentur, & digni qui audiantur. Ἀξιάκουστον exp. etiam memorabile.

Ὠτακουστὴς, οῦ, ὁ, delator seu corycæus principis alicuius, qui quæ passim audit, notat, & ad dominum suum defert. Plutarchus & Aristot.

Ὠτακουστέω, ῶ, intentis auribus sermones hominum sublego, vt ad dominum meum deferam: sicut ὠτακουσταί. Herodo. & Xenoph. & Plut. vide & Athen. lib. 6.

Alia composita: formata ex ἀκοὴ seu Aor. 2. ἤκοον itidem sine præpositione.

Ἀνήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non audit, *vel* qui non audijt. expers auditionis. vt apud Xenoph. ἐπαίνου ἑαυτῆς ἀνήκοος εἶ, nullam tui laudem audis. Interdum omittitur genitiuus: vt ἐκ ἐάσεις ἀνήκοόν με ἀπελθεῖν, non me sines priusquam te audiero, abire. Alicubi exponitur etiam ignarus, imperitus, vt apud Synes. de insomnijs, τοῦ τὸ φορτικῶς ὁμιλοῦσι τῇ πενίᾳ καὶ ἀνηκόοις ἐστὶ τῆς κατ᾽ αὐτὴν φιλοσοφίας. ¶ Exponitur etiam, qui audire & auscultare monenti non vult. immorigerus.

Ἀνηκόως, vt ἀνηκόως ἔχειν. pro ἀνήκοον εἶναι, non audiuisse. item ἀνηκόως ἔχω ἀστρολογίας, ignarus sum astrologiæ.

Ἀνηκοΐα, (q.d. auditionis carentia) non audire. Plut. l. de garr. καὶ τοῦτο ἔχει πρῶτον κακὸν ἡ ἀσιγησία, τὴν ἀνηκοΐαν. Idem circa initium libri qui περὶ τοῦ ἀκούειν inscribitur, ἐκ ἀνηκοΐαν ὑπὸ δὲ κωφότητα προηγούμενος.

Ἀρείκοος, valde attentè audiens, vt apud Nonnum, φθογγῆς ἡμετέρης ἀρείκοος. poeticum.

Αὐτήκοος, qui ipsemet audiuit. q.d. qui suis ipse auribus audiuit. vt apud Thuc. lib. 1. αὐτήκοοι δὲ βουληθέντες ἔτι γενέσθαι αὐτῷ Παυσανίου λέγοντος. q.d. suis ipsi auribus audire. Plut. de lib. educ. αὐτοὶ τῆς τούτων μαθήσεως οὔτε αὐτόπται γίνονται τὸ παράπαν, οὔτε αὐτήκοοι. ¶ item, qui est sui iuris, qui nullius est subiectus imperio. Suid.

Βαρυήκοος, qui graui est auditu, cui hebetes sunt aures. Et βαρυήκοοι νότοι, obtundentes auditum & hebetantes venti, Hippocr. aphor. lib 3.

Βαρυηκοΐα, auditus hebetatio, auditus tarditas, seu grauitas. ibidē.

Δυσήκοος, qui difficilè audit, qui acutè non audit. *vel* qui auribus parum audit. Ponitur & pro immorigero seu inobsequente.

Δυσηκοΐα, difficultas auditus. A quibusdam exp. etiam, aurium tarditas. item, inobsequentia.

Δυσηκοεῖν, difficilè audire. ¶ Item, immorigerum esse.

Εὐήκοος, facilè audiens, auditu valens. vt apud Hippocr. aphorism. lib. 3. aquilones faciunt σώματα εὐηκοώτερα. ¶ item, qui facilè auditur. Exponitur etiam, exaudibilis. Aristot. in Probl. διὰ τί εὐηκοωτέρα ἡ νὺξ τῆς ἡμέρας ἐστί. Accipitur & *pro*, morigero seu obsequente. Arist. Ethic. 1. πειθαρχεῖ γοῦν τῷ λόγῳ τὸ τοῦ ἐγκρατοῦς. ἔτι δὲ ἴσως εὐηκοώτερόν ἐστι τὸ τοῦ σώφρονος καὶ ἀνδρείου. Sic Theophr. εὐηκοώτατος πρὸς μεταβολήν.

Εὐηκοΐα & Εὐηκοεῖν, contrarias habent signif. proximè præcedentibus Δυσηκοΐα & Δυσηκοεῖν.

Ὀξυήκοος, qui acuto est auditu, qui acutè audit. Basil. τὸ δὲ ὀξυήκοον τῶν ζώων.

Ὀξυηκοΐα, acumen audiendi, facultas acutè audiendi, cui opp. βαρυηκοΐα.

Φιλήκοος, audiendi cupidus, qui audire cupit. qui libenter audit. Interdum cum genit. vt φιλήκοος μύθων.

Φιληκοΐα, audiendi cupiditas audiendi studium. Isocr.

Φιληκοεῖν, auditionis studio teneri. Polyb. lib. 3.

ἈΚΡΕΜΩΝ, ονος, ὁ, ramus maior, grandis ramus, vel prægrandis. Virgultum vertit Hieronymus in Esaiæ cap. 13. Redditur & stipes à Gaza, apud Theophr. de causis plantarum. τὰ γὰρ ἀπὸ παραστάδος καὶ ῥίζης καὶ κλωνός. οὐ πάντως δύναιτ᾽ ἂν καὶ ἀπὸ ξύλου καὶ ἀκρέμονος. καθάπερ ἄμπελος καὶ συκῆ. Bud. in pand. alicubi ἀκρέμονας, ait esse ramos prægrandes in quos arbor à caudice spargitur. A Suida & Hesychio ἀκρέμονες exponuntur βλαστοὶ κλάδοι. Sic & ἀκρέμων apud poetas interdum generaliter pro quouis ramo. ¶ Dioscorides ἀκρέμονας dixit μαράθου, id est, fœniculi lib. 3. cap. 18. ¶ Metaphoricè ἀκρέμων σοφίας quidam dixerunt, imitantes Homericum illud, ὄζος ἄρηος vt tradit Eustathius. * Etym. deducit ab ἄκρος, i. summus, quòd sit in summitate arboris. ὁ ἐπ᾽ ἄκρῳ τοῦ δένδρου ὤν. Quidam verò dictum volunt quasi ὁ ἐπ᾽ ἀκρουμένων.

Ἀκρεμονικὸς, οῦ, ὁ, adiect. vt ἀκρεμονικαὶ ἀποφύσεις apud Theophr. lib. 4. ramorum grandium prouentus.

ἈΚΡΙΒΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ. diligens, accuratus, exquisitus. Isocr. ad Nic. ἀκριβεῖς ποιοῦ τὰς δοκιμασίας τῶν συνόντων. Ἀκριβὴς λόγος, exquisita & accurata ratio, apud Arist. Ἀκριβὲς ἔργον, apud Demosth pro cor. Dicitur & de persona, vt ἀκριβὴς τὴν ἐργασίαν. apud Luc. Et *pro*, certus, exploratus: vt ἀκριβὲς σημεῖον. ἀκριβὴς μνήμη, certa memoria, apud Dem. ¶ item, plenus, iustus, inquit Bud. vt apud Gal. ἀκριβὴς τεταρταῖος, & ἀκριβὴς ἐρυσίπελας. Πρὸς τὸ ἀκριβὲς & εἰς τὸ ἀκριβὲς, interdum ponuntur pro ἀκριβῶς. * Quidam deducunt παρὰ τὸ εἰς ἄκρον βαίνειν, quòd ab imo ad supremum ascendatur. Quod est exquisitæ perfectæque diligentiæ.

Ἀκριβῶς diligenter, acquisitè, accuratè, Dem. ¶ item planè, plenè & perfectè, penitus. vt Luc. χροιὰν λευκὴν ἀκριβῶς. Idem ἀκριβῶς μέλαν. Item certò. vt ἀκριβῶς οἶδα, Dem. ¶ item summo iure. q.d. supra modum accuratè. nimis accurato studio, apud Isocr. cui oppon. ἐπιεικῶς. Sic ad Nicocl. ἀκριβῶς περὶ μικρῶν ἐρίζοντας. Apud Thuc. lib. 1. ἀκριβῶς πράσσειν, exponitur αὐστηρῶς, seuerè.

Ἀκρίβεια, ἡ, summa cura, summum studium, accurata diligentia, vt μετ᾽ ἀκριβείας πράττειν. & apud Aristot. δι᾽ ἀκριβείας λέγειν. Item, rigor iuris, Bud. in Pand. ¶ item, tenacitas, parcitas. Plut. in Pericle, χαλεπῶς ἔφερε τὴν τοῦ πατρὸς ἀκρίβειαν, γλίσχρα καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ χορηγοῦντος.

Ἀκριβόω ῶ F. ώσω. planè cognosco, compertum, exploratúmque habeo, probè calleo, accuratè perquiro, diligenter exploro: Herodian. τοῖς τὰ Ῥωμαίων ἐκ ἀκριβοῦσιν. Xen. Pæd. 2. ἀνάγκη ἡμᾶς καὶ λίαν ἀκριβοῦν ταῦτα ἐδίδαξε. ¶ item summa & exquisita diligentia aliquid facio, omnibus numeris absolutum reddo. Interdum etiam, facio vt quis sit accuratus, exquisitus. Sic Diosc. lib. 2. ἀκριβοῦν τὰς αἰσθήσεις dixit. ¶ Iungitur etiam cum περὶ Aristot. lib. 5. de gener. an. cap. 1. ἀκριβοῦ περὶ τὰς διαφορὰς χρωμάτων, accuratè colorum differentias perdisco, aut pernosco. Et cum παρά. apud Matth. c. 2.

Ἀκριβοῦσθαι, dicitur res aliqua, i. accuratè fieri, summa cura & diligentia elaborari. ¶ item *pro*, penitùs cognosci, pernosci. Hinc præt. ἠκριβωμένος, accuratè elaboratus, exquisitus.

Ἠκριβωμένως, accuratè, idem cum ἀκριβῶς.

casus. Idem ... ἀν πάντοτέ μοι ... &c.
Nonnunquam cum accusatiuo, absque participio. idem Pæd. 1. αἰσθάνομαι τὸ τ̃ πολεμίων. Isocr. ad Demonicum, οὕτω τὴν ἐκείνων γνώμην αἰσθήσῃ, sic illorum mentem cognosces. Habet & genitiuum in similibus phrasibus, vt αἰσθανόμενος τῆς ἑαυτοῦ ἀσθενείας, suam imbecillitatem sentiens, suæ imbecillitatis cõscius. Apud Thucyd. iungitur genitiuo, interiecta præpositione περὶ, lib. 1. περὶ ὧν καὶ αἰσθάνεσθαι ἡμῖν γε δοκεῖ-τε. ¶ Vsurpatur etiam pro scio, apud Areopagitam, vt ait Bud.
Αἴσθημα, ατος, τὸ, sensio, ipse sentiendi actus. Arist.
Αἴσθησις εως, ἡ, sensus, vt, εἰσὶ δὲ τ̃ ἀνθρωπίνῳ σώματι αἰσθήσεις πέντε. Plutarchus, αἴσθησις ἀκουστική, sensus audiendi. Apud Athenæum pro eodem, αἴσθησις ἀκοῆς. ¶ Item, sensio, ipsa actio vel passio sentiendi. Thuc 2. τὸ μὲν λυποῦν ἔχει ἤδη τὴν αἴσθησιν ἑκάστῳ, mœror seu molestia sensũ habet vnicuique, i. vim hanc vt sentiatur, vel vnusquisque mœrorem sentit. Apud Plutarchum, πῶς ἂν τις ὑπ' ἐχθρ. &c. τῶν καθαρῶν καὶ ὑγιαινόντων (οἱ γῦπες) αἴσθησιν οὐκ ἔχουσι. non sentiunt. Sic apud Galenum ad Glauc. 1. ψύχεως τινὸς αἴσθησιν ἔχουσι, exp. frigoris sensu afficiuntur, i. frigus sentiunt. Αἴσθησιν παρέχειν dicitur itidem quod sentitur, Xenoph. Hell. 5. Αἴσθησιν λαμβάνειν, sensu affici alicuius rei. vel rem aliquam sentire, Isocrates ad Demonicum. Dicitur διαφθείρειν τὴν αἴσθησιν τινὸς, qui non sentit hoc vel illud, apud Greg. Naz. ¶ Αἴσθησιν reddiderunt quidam & cognitionem, notitiam, intelligentiam, iudicium: pro loco.
Αἰσθητὸς, ῦ, ὁ, (sensibilis, sensilis) sub sensum cadens qui sensu percipi potest: vt αἰσθητὸς ἀκοῇ, cadens sub sensum aurium. αἰσθητά. Cicero interpretatur sensus mouentia. Αἰσθητὰ & νοητὰ opponi solent.
Αἰσθητῶς (q.d. sensibiliter) ita vt sensu percipiatur. Plut. de primo frigido, καὶ μὴν ἐν τοῖς μάλιστα τὸ ψυχρὸν αἰσθητῶς σκληρόν ἐστι.
Αἰσθητικὸς, ῦ, ὁ, sentiendi vim habens, sensu præditus. ἡ αἰσθητικὴ δύναμις, apud Galenum, sentiendi facultas. ¶ Αἰσθητικὸν exp. etiam passiuè. quod sensu percipi potest. quod sub sensus cadit. Sic apud Gal. ad Glauc. 2. ὀδύνη αἰσθητικὴ explicatur, dolor qui sentitur.
Αἰσθητήριον, ου, τὸ sentiendi instrumentum. Nonnulli exp. domicilium sensus. Interdum cum genit. exp. simpl. instrumentum. vt αἰσθητήριον ἀκοῆς, instrumentum audiendi vel auditus: *id est*, auris. Sic αἰσθητήριον ὁράσεως, instrumentum videndi seu visus, *id est*, oculus. Interdum dicuntur αἰσθητήρια μέρη, partes per quas ipsi sensus agunt.

Composita.

Ἀναισθησία, ας, ἡ, carentia sensuum, defectus sensuum, stupor. sensuum siue sensus vacuitas. Athen. 12. ¶ item, stoliditas, dementia, stupor, stupiditas, Demosth. in Timocratem.
Ἀναίσθητος, ῦ, ὁ καὶ ἡ, carens sensu, expers facultatis sentiendi, nõ sentiens. Galenus ἀναίσθητος ὑπάρχει ὧν πάσχει, nõ sentit quæ patitur. Apud Platonem, ἀναίσθητος τ̃ κακῶν nihil mali experiens, nihil mali sentiens. item in passiua significatione, qui non sentitur, sensum effugiens, qui sub sensum non cadit. Sic ἀναίσθητος θάνατος apud Thuc. lib. 4. ¶ item stupidus, quasi sensu communi carens, stolidus. Demosth. pro corona, ἀλλὰ πρὸς θεῶν οὕτω σκαιὸς εἶ καὶ ἀναίσθητος Αἰσχίνη. Apud Thuc. τὸ ἀναίσθητον substantiuè pro ἡ ἀναισθησία.
Ἀναισθήτως, sine sensu, sine sentiendi facultate. Metaphoricè pro, stupidè, stolidè. vnde ἀναισθήτως ἔχειν & ἀναισθήτως διακεῖσθαι, stupidum esse, apud Isocratem.
Ἀναισθητέω, ῶ, sum sine sensu, interprete Cicerone. Apud Basilium ἀναισθητῶ, cum genitiuo, pro οὐκ αἰσθάνομαι, non sentio. ἀλλ' ἐλεῶ αὐτὸν τὴν ἡλικίαν ἀναισθητοῦντα τ̃ συμφορῶν. Capitur & metaphoricè. Demosth. pro corona, ἐπεπείσμην δὲ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, τυχὸν μὲν ἀναισθητῶν ὅμως δὲ ἐπεπείσμην. stupidus, & quasi communi sensu carens.
Ἀναισθητίζομαι, idẽ qđ ἀναισθητῶ, sed Atticos tradũt grãmatici ἀναισθήτως ἔχειν dicere vel ἀναισθητεῖν, nõ ἀναισθητίζεσθαι.
Διαισθάνομαι, persentisco, perspicuè percipio, vel planè sensu percipio. Aristot. de gen. anim. lib. 5. λέγεται γὰρ τὸ ὀξὺ ὁρᾶν, ἐν μὲν τὸ τὰς διαφορὰς ὅτι μάλιστα τῶν ὁρωμένων διαισθάνεσθαι.
Δυσαίσθητος, sensu non valens, hebetem sensum habens. Apud Aphrod. δυσαίσθητον δέρμα, exp. cutis hebes. Et τὸ δυσαίσθητον (substantiuè) hebetudo sensus.
Δυσαισθησία, vix sentire, sensuum labefactatio. Gal.
Ἐπαισθάνομαι, sentio, pro αἰσθάνομαι. Greg. ὥς τι μὴ ἐπαισθάνεσθαι κρίσις δίχα τὴν ἐκ-.... Et de reb. quę sensu animi percipiuntur: vt apud Sophoclem, ὡς ἂν τῆς δὲ ἐπαισθάνῃ κακῶν. Apud Alex. Aphrod. ἐπαισθάνεσθαι τ̃ συμφορῶν. Et cum accusatiuo intelligo, audio: vt Soph. τ̃ ... ἐπῃσθόμην μόνον.
Ἐπαίσθημα exp. sensus, effectus sensus, *id est*, sensus. Plut.
Decomp. Ἀνεπαίσθητος, qui non sentitur. Luc. & Areop.
Ἀνεπαισθήτως, ita vt non sentiatur. Συνεπαισθάνομαι, vnà sensum & fructum percipio, vt exponitur apud Greg.
Εὐαίσθητος, sensu valens, sensum acrem habens. Sic dicitur ἄνθρωπος ὁ αἰσθητικώτατος τ̃ ἄλλων ζώων. Et τὸ εὐαίσθητον (substantiuè) sensus vigor, apud Galenum.
Εὐαισθησία, pro eodem, vt apud Laertium, ἰσχὺς ... εὐαισθησία ἀρτιότης, sensuum vigor & integritas.
Καταισθάνομαι, sentio, intelligo. Soph.
Παραισθάνομαι, in sensu fallor, nõ sum satis cõpos exacti sensus, Plat. in Theæt. ὅτε τι ἀσθενεῖ ἢ παρορᾶν ἢ ἄλλο τι παραισθάνεσθαι λέγεται. Exponitur etiã percipio, certior fio, cũ genit. Xẽ.
Προαισθάνομαι, præsentio, antè sentio. Plut. in Publicola. ταῦτα προαισθανόμενος. Apud Thuc. cũ genit. προαισθέσθαι τ̃ στρατ̃, præscire aduentum exercitus. Προαίσθησις, præsensio.
Συναισθάνομαι, vnà cum alio sentio, *id est*, sensu percipio. Plut. de ciuili charitate loquẽs συναισθάνεσθαι καὶ συναλγεῖν ἀλλήλοις, sẽu rei alicuius vnà tãgi. ¶ Dion. theol. οὕτω γὰρ καὶ ἡμεῖς ἑαυτοῖς συνῃσθήμεθα καὶ ἱερῶν, nobis cõsci j nostri sumus & sic no-
Συναίσθησις apud medicos, q.d. cõsciẽtia morbi Bud. (uim.

ΑΙ'ΣΙΜΟ'Ω ῶ, F. ώσω, P. ωκα, insumo, impendo, καταναλίσκω, inquit Suid. Etym. vide in Ἀναισιμόω, comp.

Composita.

Ἀναισιμόω, ῶ, pro eodem. Eust. vult. αἰσιμοῦν esse sumptus facere in ea quæ decet: ἀναισιμοῦν esse fortasse sumptus facere in ea quæ non decet. Sumitur tamen ἀναισιμοῦσθαι vt plurimum pro αἰσιμοῦσθαι: vt ἀναισιμώθη τοῖς ἐργαζομένοις, in operarios absumptum est siue impensum. Apud Herodot. autem ἀναισιμώθη ἐκ τ̃ τάφου ἡ γῆ, exp. egesta est è fossa humus.
Ἀναισίμωμα, τὸ Hesyc. exp. ἀνάλωμα, τὸ, sumptus. (ναλίσκει.)
Καταναισιμοῦν, vnde apud Hippoc. καταναισιμοῦ). Gal. exp. κατα-

ΑΙ'ΣΣΩ, F. ξω, ruo, cum impetu feror, irruo, ingruo. Itẽ erumpo, prosilio. In vsu est potissimùm apud poëtas in Anth. epigr. de Lacæna quæ filium occidit, Ἀντίον ἀΐξαντι δ' ἰθὺ ... ἤλασε λόγχην Eustathius vult apud Homerum esse, festinare, & ραδίως ἀπιέναι. Vtitur tamen & in aliis significat. Il. ρ. ἴχνια αἴσσων. Apud Soph. κατ' ἴχνος ἄσσω, vulgò exp. per vestigia feror. Hom. φασγάνῳ ἀΐξας, exp. ense insurgens. item αἴξας τοῖς ὅπλοις, concessis armis prorumpens sese. & ἀΐξαντες δορί. apud Euripidem, Marte peremti. Cicero vagari interpretatus est in hoc Homeri loco, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι. Est in vsu & in soluta oratione, licet rarius. Laert. ἀΐξαι ἐπὶ τὴν κοινωνὴν φιλοσοφίαν, impetu contendere, vt Bud. exponit. idem apud Plat. ἀΐξειεν ἂν εἰπεῖν. exp. cum impetu subire posse dicere. Apud Plut. in Pompeio ἐπὶ δὲ Πομπήιον εὐθὺς ἀΐξας, interpr. ἀΐξας, insiliẽs.
Ἀΐσσομαι, idem quod ἀΐσσω, ruo, prosilio, exilio. Il. γ. ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον *id est*, exilijt. Hesiod in Theog. χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο, i. cũ impetu erumpebãt, vt exp. Steph.
Ἀΐγδην, *aduerb.* impetuosè, irruendo cum impetu. Apoll. Arg. 1. ἤλασε μηρὸν ἀΐγδην.
Αἰγὶς procella. vide καταιγίζω. vide & in Αἶξ.
Ἀϊκὴ, ἡ motus alicuius qui irruit, violentus motus, impetus. Il. ο. οὐδ' ἄρα τοί γε Τόξων ἀϊκὰς ἀμφὶς μένον οὐδ' ἔτ' ἀκόντων.
Ἄϊκες, idem quod αἶγες ὁρμαί, a nominat sing. ἀΐξ.
Ἀΐσσω etiam dicitur pro ἀΐσσω, irruo &c. Vnde & ᾄξω, irruam & ᾖξα, irrui. Citatur ex Eurip. μάτην ᾖξα pro, frustra laboraui. apud Soph. in Aiace, καὶ πρός τι δυσλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χέρα *id est*, manum violentè admouit seu cum impetu, vt exp. Steph.
Αἶξ, Αἰετὸς, Αἰχμὴ, Αἰσυητὴρ, Ἀτὴ, Ἄγυια, quomodo huc pertineant, vide singula suis locis.

Composita.

Ἀναΐσσω, ruo, prosilio, prorumpo. Item, exurgo cum impetu. Od. σ. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελόωντες. Et Il. χ. v. 148. dicuntur fontes ἀναΐσσειν erumpere. Apud Xen. ὁ δ' ἐξαίφνης ἀναΐξας, ἐφ' αὑτοῦ ὑλαγμὸν ποιεῖται τ̃ κυνῶν.
Ἀναΐσσω etiam pro eodem dici annotatur, & aff. ex Aristop. Pluto. ἐφαλλ' ἀναΐξας.
Ἀπαΐσσω, prosilio cũ impetu abeo. Ex Soph. citatur pro, vi irruo.
Διαΐσσω, cum impetu transeo. Æginet. Exponitur & emico, vt διαΐξασα ἀστραπὴ emicans fulgur. (stoph. in Nub.
Εἰσαΐσσω, irruo aliquò, irrumpo. Ἐσάσσω pro eodem aff. ex Ari-
Ἐξαΐσσω, prosilio alicunde, cum impetu prodeo. Ἐξαΐσσω, idem. Apud Aristoph. in Pluto, ἐξηΐξε τὴν ... δ' ὄφις δράκων ἐκ τ̃ νεώ.
Προεξαΐσσω, prior protuo.
Ἐπαΐσσω, irruo in aliquem, impetum in aliquem facio. Od. ξ. Ἦ μὲν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μελίησι, in me irruebant hastis. Citatur ex Apollonio, ἐπαΐσσειν ξίφος, pro, ensem cum impetu mouens in aliquem.
Καταΐσσω, cum impetu delabor, deferor cum impetu. Et simpl. pro
Καταιξ procella, vt quæ cum impetu ingruat. (irruo.
Καταιγὶς, idem quod αἰγὶς, sed vsitatius est. Aristot. de mundo, τῶν γε μὴν βιαίων πνευμάτων καταιγὶς μέν ἐστι πνεῦμα ἄνωθεν τύπτον ἐξαίφνης. Καταιγίζω, de vento dici solet seu procella ingruente aut delabente cum impetu. Hom. Il. β. Ὡς ὅτε κινήσῃ ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν Λάβρος ἐπαιγίζων.
Καταΐγδην, impetuosè seu irruendo. Apollon.
Decop. Προπροκαταΐγδην exp. antrorsum cũ impetu. Apol. Arg 2. ἐπεὶ γε κύματι λάβρῳ Προπροκαταΐγδην κοίλης ἁλός.
Κορυθάϊξ, ικος, ὁ, galeam quatiens cum impetu, vel cuius galea variè agitatur. Vnde pro impetuoso vel violento, pro strenuo denique

denique ac forti accipitur, vt κορυθαιόλος.

Μελαναιγὶς, atro nimbo seu procella horrens, præ turbulenta vi & horrore nigricans. ex Plut.

Μεταΐσσω. exp. μεταδιώκω, insequor. Il. φ. Καί με μεταΐξας μάρψε ταχέεσσι πόδεσσι.

Μεταΐγδην, insequendo cum impetu. Apol. Arg. 2.

Παραΐσσω, prætereo, pertranseo. Propriè autem cum impetu pertranseo. Exponitur etiam, proripio me raptim, prorumpo. Il. ε. Ἀλλὰ παρήϊξεν λελιημένος. &c.

Πολυάϊξ. exp. impetuosus, varios impetus seu motus habens, πολυόρμητος ὁ πολλὰς ἀΐκας ἔχων. Exp. & valde turbulentus: κάματος πολυάϊξ. Il. ε. Sic πολυάϊξ πόλεμος, Il. α.

Συναΐσσω simul irruo, vnde apud Hesiod. Καί τε συναΐξαντες ὁμοῦ ζωοί περ ἐόντες, i. simul irruebāt. vel, in se mutuò irruebāt.

Συναΐγδην, simul, vno impetu. Vide Suid.

Τειχαΐκες (Od. τ. Δωριέες τε τριχάϊκες) volunt esse ὧν αἱ τῆς περικεφαλαίας τρίχες ἀΐσσουσι, τουτέστι σείονται κατὰ πόλεμον, i. è quorū galeis propendētes setæ agitantur in prælio. Quidā annotant ita dici, qui assiduè versantur in prælis, veluti assiduè concutientes ac motantes cristas: è quibus plerunq. capillorum quadam similitudine propendent equinæ setæ. Exp. &, capillati & quassantes crines. Sunt & aliæ expositiones, quas vide apud Eust.

Ὑπαΐσσω clàm prosilio. Exponitur & subrepo, apud Hom. Il. β. (Βωμοῦ ὑπαΐξας.

Ἄναξ & Παιφάσσω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Αἰστὴρ, vide in Αἴθω.

Ἄϊστος, &c. vide in Εἴδω. i. scio.

ΑΊΣΥΛΟΣ ου, ὁ. iniquus. nefarius. flagitiosus. Odyss. α. & ε. Μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω Σκηπτοῦχος βασιλεύς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς. Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη καὶ αἴσυλα ῥέζοι. Item in Ilia. ε. bis. Ἦ με κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.

* Eustat. deriuat. παρὰ τὸ τῆς ἀσῆς συλᾶν, [illegible] ἀσσύλος. aut simpliciter παρὰ τὸ συλᾶν vt sit α epitat. & pleonasmus τοῦ ι. aut παρὰ τὸ ἄση, (quod est βλάβη) [illegible] χαίρειν aut simpliciter παρὰ τὸ ἄσαι [illegible] pleonasmo τοῦ ι vnde & synonimum αἴσυλος deductum putatur pleonasmo τοῦ ι. Eadem habet etiam Etym.

ΑΙΣΥΜΝΗΤΗΣ ου, ὁ, vel Αἰσυμνητὴρ ῆρος ὁ certaminis præses & curator ἀγωνοθέτης siue βραβευτὴς apud Homer. Od. θ. αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν Δήμιοι vt si αἰσυμνήτης quasi ὁ αἴσιμως νεμηθεὶς τὸ δίκαιον κατὰ τοὺς ἀγῶνας, vt ait Budæus. Eustathius autē ex Aristarcho docet αἰσυμνητῆρ esse dictū παρὰ τὸ αἴσιμον νέμειν. Affert & alias etymologias vt αἰσυμνητὴρ sit ὁ τὰ αἶσαν μνήμην ποιούμενος τοῦ [illegible]. Fuerunt autem ita appellati olim reges. [illegible] enim Aristot. Polit. l. 3. c. 10. Tertium genus monarchiæ quod erat apud veteres Græcos, eorum quos vocant αἰσυμνήτας. Idem eius operis lib. 4. ait quosdam μονάρχους a veteribus Græcis appellatos αἰσυμνήτας.

Αἰσυμνῆτις, ιδος ἡ. regina: eodem modo quo αἰσυμνήτης, rex certo genere regiæ dignitatis.

Αἰσυμνητεία ας, ἡ, regia potestas, data cuipiā per electionem. [illegible] Arist. Pol. 3. c. 11. quatuor βασιλείας genera constituens, tertium locum τῇ αἰσυμνητείᾳ tribuit, quæ est (vt inquit) αἱρετὴ τυραννίς.

Αἰσυμνάω, ῶ. regno. impero. Euripidi in Medea: vt docet Hes. Eurip. verba hæc sunt statim ab initio, τῆς μὰς κρέοντος παῖδ' ἐς αἰσυμνᾷ χθονός.

Αἰσυητὴρ, ῆρος ὁ siue Αἰσυήτης. Secundum quosdam idem qui & αἰσυμνήτης: vt quasi ὁ τηρῶν τὰ αἴσια. Secundum alios αἰσυητὴρ dicitur adolescēs qui valde est robustus: ex α epitatico & σεύω, i. ruo, vel cum impetu feror. Vel αἰσυητὴρ decēns, moderatus: deriuando ab αἶσα. Secundum quosdā [illegible], astor. Aut, qui facilè huc illuc mouetur, ab ἀΐσσω. Hæc Eustathius in illum Iliad. ω versum Βῆ δ' ἰέναι κούρῳ αἰσυητῆρι ἐοικώς.

ΑἸΣΧΟΣ εος τό. turpitudo, fœditas, deformitas. [illegible] εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ αἰδρὸς ὑπερβάλλον αἴσχει, i. vidimus faciem hominis fœditate modum omnē excedentē vel supra modum fœdā & deformē. Sic apud Plut. πιθήκου αἶσχος μετέχει. ¶ Itē probrum, dedecus infamia. Od. σ. Σοὶ κ' αἶσχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο. Et Il. γ. coniungit αἴσχεα καὶ ὀνείδεα. * Etym. vult per synæresin factum esse ex αἴσχος, deducto ex α priuat. & ἴσχω. vt sit quasi quod quis habere nolit.

Αἰσχέω, ῶ, F. ήσω, dedecoro, infamo Αἴσχυσις, dedecoratio.

Αἰσχρὸς, οῦ ὁ turpis. fœdus, deformis: cui opponitur καλός. Plut. in præc. cōnub. τοὺς μὲν αἰσχροὺς ἐπανορθοῦσθαι τῇ ἀρετῇ, τοὺς δὲ καλούς, &c. Αἰσχρὰ ἔπεα, Il. ζ. & γ. & ω. In neut. gen. αἰσχρὸν (velut substātiuum) turpitudo probrum, dedec⁹. Dē. pro cor. φέρουσι τ' αἰσχρὰ ταῦτα καὶ ὀνείδη. In cōparatiuo gradu αἰσχρότερος, vel αἴσχιον. In superl. αἰσχρότατος & αἴσχιστος. Ponitur & aduer. αἴσχιστα pro, turpissimè fœdissimè. vt αἴσχιστα

Αἰσχρῶς, turpiter. Il. ψ. Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπτεν, [πενίαν φέρειν.

Αἰσχρότης, ητος, ἡ, turpitudo, fœditas. Expon. & obscœnitas.

Αἰσχήμων ονος, ὁ καὶ ἡ, turpis in Anth. epigr. Αἰσχήμων ἔνθα καὶ ἀπαίτολμος ἀνάγκη.

Αἰσχύνη, ἡ pudor. Propriè dicitur, quum ob turpia erubescimus. Vnde à philosophis definitur, metus iustæ reprehensionis. vide Gell. lib. 19. cap. 6. Interdum tamen est αἰδὼς, id est, verecundia seu honestus pudor, vt apud Soph. in Aiace, ὅτῳ γὰρ ὧ πάρεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ. Et apud Isocr ἡγοῦ μάλιστα σαυτῷ πρέπειν κόσμον αἰσχύνην δικαιοσύνην. ¶ Item dedecus, probrum, infamia, ignominia. Dem. pro cor. ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖν τὴν πόλιν, dedecore afficere ciuitatem. Quod Plato in Apol. dicit αἰσχύνην τῇ πόλει περιάπτειν. Interdū significat stuprū alicui illatū. Iso. in Paneg. ἔτι δὲ παίδων ὕβρεις, καὶ γυναικῶν αἰσχύνας.

Αἰσχύνω F. υνῶ pudefacio, erubescere facio. Itē dehonesto, fœdo deturpo, cui opponitur καλλύνω. Il. σ. χαίειεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον. Significat & infamo dedecoro, dedecore afficio, Il. ζ. Μηδ' ἐγὼ γένος πατέρος αἰσχυνέμεν. Interdum stuprum offero, vitium offero stupro. Lys. ἐάν τις παῖδα αἰσχύνῃ βίᾳ.

Αἰσχύνομαι. f. ῦμαι pudefacio me pudet. Cū inf. Her. 1. αἰσχύνομαι [illegible]. Sæpe cū part. Xen. Pæd. 3. αἰσχύνομαι [illegible]. Dem. pro cor. τεθνεώτων δ' οὐκ αἰσχύνῃ κατηγορῶν. Cum. dat. vt apud Xen. Pæd. 5. αἰσχύνομαι τῇ αἰτίᾳ. Aristop. in Nub. αἰσχύνομαι τοῖς αἰσχροῖς. Et sæpe cum accus. Od. φ. Ἀλλ' αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν. Grе. τὴν μετάθεσιν αἰσχυνόμενος. Cum hoc casu sæpe significat reuereri. Interdum cum præpos. ἐπὶ vel ἐν. vt Æsch. contra Ctesiph. αἰσχύνεται ἐφ' οἷς ἡμάρτηκε, cum suorum peccatorum pudet. at Thuc. lib. 2. ἐν τοῖς ἔργοις αἰσχυνόμενοι. Sic ad Philip. 1. ὅτι ἐν οὐδενὶ αἰσχυνθήσομαι. ¶ Itē pro αἰδοῦμαι reuereor. Isocr. ad Dem. τοὺς γονεῖς τίμα, τοὺς δὲ φίλους αἰσχύνου. Sic Xen. Pæd. 1. αἰσχυνόμενος τὸν πατέρα.

Αἰσχυντὸς, οῦ, ὁ, pudendus, cuius nos pudere debet: citatur ex Phocyl.

Αἰσχυντηλὸς, οῦ ὁ. verecundus, pudibūdus. Aristoth. in Eth pro eodem ponit, τοὺς αἰδήμονας & αἰσχυντηλούς. Item αἰσχυντηλὸν. pudorē mouens seu afferens, vel pudendum Arist. Rhet. 2.

Αἰσχυντηλία verecundia habitus quidam animi ad verecundiam procliuis. Plut. Αἰσχυντηλῶς, verecundè pudibundè.

Αἰσχυντηρὸς idem quod αἰσχυντηλός. Plato, αἰσχυντηρότερος μᾶλλον τοῦ δέοντος.

Composita.

Ἀναίσχυντος. ου ὁ καὶ ἡ, impudens. inuerecundus. Dicitur & de persona & de re. Dem. Thuc. &c.

Ἀναισχύντως impudenter, verecundè. Plat.

Ἀναισχυντία, ἡ. impudentia, inuerecundia. Plato in Apol. & Aristot. Rhet. lib. 2.

Ἀναισχυντέω. impudenter ago. impudentia vtor. impudenter me gero. Iūgitur cum præpos. πρὸς & περί. vt ἀναισχυντῶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, impudenter resisto veritati. Apud Isocr. ἀναισχυντῶ περὶ τούτου. huius rei me non pudet.

Ἀναισχυντία idem quod ἀναισχυντία.

Decomp. Ἀπαναισχυντέω, ῶ, impudenter me gero, impudentia vtor. Plat. in Apol.

Ἀπαναισχυντέομαι impudenter attento. apud Chrysost.

Διαισχύνομαι, vereor, erubesco, vt αἰσχύνομαι.

Ἐπαισχυνὴς ὁ καὶ ἡ, cum turpitudine coniunctus turpis. Suid.

Ἐπαισχύνομαι, erubesco. verecūdor. me pudet vel valde erubesco ἐπαισχύνομαι τῷ ὀνόματι. Herodot. Et cum accus. vt ad Rom. cap. 1 οὐκ ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον. Sic Marci 8 Cum partic. apud Soph. οὐδ' ἐπαισχύνῃ λέγων. Cum infinit. vt ἐπαισχύνομαι καλεῖν.

Ἀνεπαισχυντος (decomp.) inuerecundus, impudens, Basil in epist. pro ἀναίσχυντος Ἀνεπαισχύντως, inuerecundè, impudenter, pro, ἀναισχύντως, Naz.

Καταισχύνω, pudefacio, dedecoro, probro afficio. fœdo. Καταισχύνειν παρθενίαν, apud Plut. in Numa quæ virginitatē polluit. & Bud. exp. notam & infamiam inuro. apud Antiph. μηδὲ καταισχύνειν τὴν πατρίδα πρὸς ἅπαντας. ¶ Item vitium vel stuprum offero. Lys. τοὺς περὶ τοὺς νόμους τὰς ἀλλοτρίας καταισχύνοντας γυναῖκας. Καταισχύνομαι, pudefio. dedecoror, probro afficior. Interdum pro, erubesco, me pudet. Isocr. καταισχυνθέντες γὰρ οἱ Πελοποννήσιοι τὴν ἀρετὴν τῶν ἡμετέρων, quum eos virtutis nostrorum puduisset.

Παραισχὴς, omnino fœdus. penitus turpis, turpissimus, παραίσχιστος, superlat. in Anth. epigr.

Ὑπεραισχρὸς, supra modum turpis seu fœdus, apud Xenoph.

Ὑπεραισχύνομαι, supra modum verecundor.

ΑΙΤΕΩ, ῶ, F. ήσω. P. ηκα peto, postulo, posco. Cū acc. rei vt Xen. Hell. 1. πρὶν αἰτῆσαι χρήματα λαβών. Cum accus. personæ, vt Xen. pæd. 4. σοὶ ὅτι ἐμὲ ᾔτησας ἢ σὺ ἐμοί, ἔτι λαμβάνεις. Cum accus. personæ & rei simul, vt idem Xen. Pæd. 8. ἐμοὶ πολλοὶ μὲν οἴκεται σίτον αἰτοῦσι. πολλοὶ δὲ πιεῖν. Sic Æsch. in Ctesiph. μόνον δεῖ αἰτεῖν τοὺς θεοὺς τἀγαθά. Dicitur etiam αἰτῶ τοῦτο παρὰ σοῦ. peto hoc abs te. Et cū infin. Il. ζ. ᾔτεε σῆμα ἰδέσθαι petebat videre. Sic & αἰτῶ λαβεῖν apud Is. in Areop. & Aristop. in Pluto.

Αἰτέομαι οῦμαι, idē quod αἰτῶ, eādémq; seruat constructi. vt ὕδωρ αἰτοῦμαι, apud Aristoph. in Nub. aqua postulo. Et αἰτεῖσθαι τἀγαθὰ

τἀγαθὰ παρὰ τῶν θεῶν, apud Xen. Pæd. 1. Et cum infinit. apud eundem Xen. significat etiam vtendum peto, apud Suid. ¶ Item in pass. signif. petor &c. apud Thuc. Plut. & alios.

Αἴτημα, τό, petitio, postulatio, postulatum. Vide Bud. in Pãd.

Αἴτησις, εως, ἡ, idem. Isocr.

Αἰτητὴς, ῦ, ὁ, petitor, postulator, apud Suid. Αἰτητὸς, ῦ, ὁ, petendus, qui peti debet vel potest. Αἰτητικὸς, ῦ, ὁ, petax, *id est*, propensus ad petendum, flagitator & procax, apud Arist. in eth. lib. 4.

Αἰτίζω, idem quod αἰτέω (sed apud poëtas duntaxat) *id est* peto, vel etiam mendico. Aliquando absolutè & neutraliter. vt Od. ρ. & τ. Aliquando cum accus. vt Od. ρ. Αἰτίζων ἀκόλους.

Αἴτης, ῦ, ὁ mendicus ἐπαίτης.

Αἰτώλος, ῦ, ὁ tecto scommate ponitur pro αἴτης. vt Eust. annot. Od. ξ. Alioqui nomen est proprium.

Composita.

Ἀπαιτέω ῶ, reposco, repeto, exigo. Cum duobus accu. Aristoph. in Nub ἀπαιτεῖ με τἀργύριον. Luc. ἀπαιτῶ τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ. Et ἀπαιτεῖν δίκας poenas expetere dicitur & ἀπαιτεῖν λόγον, rationem exigere. Luc.

Ἀπαιτοῦμαι, reposcor, exigor. Cum duobus itidem accus. dicitur enim ἀπαιτοῦμαί τι χρέος.

Ἀπαίτησις, repetitio, exactio. Ἀπαιτητικὸς, promptus ad reposcendum vel qui frequenter reposcit, seu qui reposcere solet.

Decomp. Ἀνταπαιτέω vicissim reposco, seu exigo. Thuc 3. προσαπαιτέω insuper reposco, seu exigo.

Ἐξαιτέω ῶ posco mihi dari peto. Dicitur ἐξαιτῶ τοῦτο. & ἐξαιτῶ σε τοῦτο. ἐξαιτῶ ἐπὶ τιμωρίᾳ, exposco ad pœnam. Ἐξαιτῶ εἰς βάσανον, exposco ad quæstionem. in qua signif. ἐξαιτῶ frequentissimè vsurpatur sine adiectione apud Isocr. Plut. &c.

Ἐξαιτοῦμαι, exposcor ad pœnam vt Demosth. dicit se ἐξαιτεῖσθαι ὑπὸ Φιλίππου. Dicitur & significatione act. pro ἐξαιτεῖν i. deposcere ad pœnam, apud Plut. de orac. defectu. ¶ Itẽ (significatione itidem actiua & quidem præcedenti contraria) pro deposcere reum, deprecari ad pœnam noxæ & periculo reũ eximere. Æsch. ἐξαιτεῖται γραφάς τῶν παρανόμων, postulat reorum delationes precibus suis condonari. Xen. anab. lib. 1. ἡ δὲ μήτηρ ἐξαιτησαμένη αὐτὸν, ἀποπέμπει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν i. deprecata, vel cũ deprecatione sua periculo eũ liberasset. Et simpliciter pro impetrare, vt apud Eurip. ἐξαιτησάμενος [illegible] Et Plut. ἐξῃτήσατο τὴν Ἀσπασίαν [illegible] dictib. exorauit vel deprecatus est. ¶ Sumitur & passiuè in hac posteriori signif. apud Lysiam.

Ἐξαίτησις, actio deposcendi aliquem ad supplicium videlicet postulatio ad quæstionem. Item deprecatio pro reo. Bud ex Dem.

Ἀντεξαιτέω ῶ (*decomp.*) contrà seu vicissim exposco.

Ἐπαιτέω ῶ, insuper peto vel post aliud peto. Il. ψ. Item stipem peto, mendico. Athen. l. 8.

Ἐπαίτησις, mendicatio.

Ἐπαίτης, ῦ, ὁ, qui stipem petit seu corrogat, mendicus. Item circulator & θαυματοποιὸς, inquit Bud. apud Chrysost.

Μεταιτέω ῶ, inter alios peto, vel vnà cum alio vel aliis peto. Vnde etiam ponitur pro, partẽ peto: sicut μεταδίδωμι pro, partẽ do, inquit Bud. Sic Dem. ἢ παρὰ τούτων ἀφ' ὧν εἰλήφασι μεταιτεῖν. Itẽ, stipem peto mendico, quasi vnus post alterum peto, vel post petitum vnum alterũ peto, vt exponi posse scribit Steph. Ponitur interdum absolutè, interdum cum accusatiuo, vt apud Luc. εἰ τὴν ἐφήμερον τροφὴν μεταιτοίη.

Μεταίτης, mendicus, idẽ qui & ἐπαίτης apud Suid. ex Polyb.

Παραιτέομαι οῦμαι, deprecor, Exp. & recuso, auersor, repudio. vt παραιτεῖσθαι κόλασιν. Plut. deprecari & recusare suppliciũ. Sic παραιτεῖσθαι τὸν φθόνον. Aristid. & Plut. παραιτεῖσθαι τὸν πόλεμον apud eundẽ in Pericle. Sic παραιτεῖσθαι δεῖπνον apud Halic. recusare prandiũ. παραιτεῖσθαι γυναῖκα apud Plut. in Apophth. vxorẽ repudiare. Et cũ infinit. citatur ex Porphyrio παραιτήσομαι λέγειν pro supersedebo dicere. ¶ Itẽ, deprecor, veniam peto, vel veniam impetro, exoro, vt παραιτοῦμαι τὴν ψυχὴν apud Herod. in Chione, deprecari vitam, orare vt vitæ parcatur. Sic dicitur παραιτεῖσθαί τινα, apud Plut. Dicitur etiam παραιτοῦμαί σε, à te veniam impetro, te exoro apud Aristoph. Herodot. Plut. &c. Dicitur etiam παραιτεῖσθαι περί τινος, aliqua de re, apud Aristid. ¶ Idem, deprecor, i. depello seu remoueo quasi deprecando, vt παραιτοῦμαί σε τῆς μέμψεως, quod exp. libero te crimine. Exponitur etiam excuso. apud Lucam c. 14. ¶ Item pro simplici αἰτοῦμαι, precor, rogo, vt deprecor (interdum pro simplici precor) vel pro postulo aut posco, vt docet Bud. Sic Aristoph. in Equit. ἓν δ' αὐτοὺς παραιτησόμεθα vnum hoc eos rogemus. Sic παραιτοῦμαί σε συγγνώμην apud Menand. Dicitur & cum infinit. παραιτοῦμαί σε τοῦτο ποιεῖν & παραιτοῦμαί σε μὴ ποιεῖν.

Παραίτησις, deprecatio, sæpius pro vehementi precatione, quã pro recusatione. vt apud Plat. in Gorg. οἰκεῖος μὲν ἂν καὶ λέγεται καὶ φίλων παραίτησις ἐν ὄχλῳ μέγα δύναται τῆς κρίσεως, χρῆμα, amicorũ preces supplices & deprecatio apud pop. multũ valent. Item, veniæ petitio, apud Thuc. lib. 1. & Plut. in Numa. Est etiam venia, i. gratia & indulgens concessio, inquit Bud. ex Plat. de leg. lib. 11. Item, excusatio, apud Synes. & Basil.

Παραιτητὴς, deprecator. παραιτητὸς, q. d. deprecabilis, apud quem deprecationes valent, exorabilis. Plat. de leg.

Decomp. Ἀπαραίτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, indeprecabilis, inexorabilis, durus, inclemens. Plato. θεοὶ παρὰ τὸ δίκαιον παντάπασιν ἀπαραίτητοι. Sic apud Antiph. ἀπαραίτητος δικαστής. Apud Plut. in Pericle, ἀπαραίτητος περὶ τὰς εὐθύνας seuerus in exigendis rationibus. Apud Phil. de vita M. ἀπαραίτητος τὴν ὀργὴν, implacabili ira præditus. Dicitur etiam de re, vt ἀπαραίτητος δίκη. & ἀπαραίτητος τιμωρία, apud eundem Phil. Apud Plut. ἀπαραίτητος πορεία profectio quæ recusari non potest. Apud Diosc. ἀπαραίτητος κίνδυνος, exp. ineuitabile periculum. Ἀπαραιτήτως, inexorabiliter, cum seueritate inexorabili. Thucid. Plut. Δυσπαραίτητος, exoratu difficilis. Item, pro ἀπαραίτητος, inexorabilis, implacabilis. Aeschil.

Εὐπαραίτητος, facilè exorabilis, placabilis, non durus deprecantibus.

Προσαιτέω ῶ, insuper peto. Xen. in Apol. Soc. τὸ ζῆν ἔτι προσαιτεῖν. ¶ Item, stipem peto, mendico. vt ἐπαιτῶ & μεταιτῶ. Isocr. in Areop. οὐδ' ὁ προσαιτῶν τοὺς ἐντυγχάνοντας. Προσαίτης, qui stipem petit, mendicus. Plut. Chrysost.

ΑΊΤΗΣ, ου ὁ, is qui amatur, amore nimirum venereo. Apud Theocritum Idyll. 12. inscribitur ἀΐτης, vbi annotat scholiastes, τοὺς ἐρωμένους à Thessalis vocari ἀΐτας (sicut Alcman etiã τὰς ἑταίρας ὡς κόρας appellat ἀΐτας) παρὰ τὸ τοὺς ἐρωμένους εἶναι ἀξίους εἰσπνεῖν τὸν ἔρωτα τῷ ἀγαπῶντι. Sic & Etym. & Eustath. apud quos plura vide. ¶ Suidæ est etiam ὁρμητικὸς, impetuosus.

ΑΊΤΙΑ, ἡ, causa, ratio. Plato in Timæo, διὰ δὴ τὴν αἰτίαν καὶ τὸν λογισμὸν ἐτεκτήνατο, hanc rationẽ habuit vt absolueret. Cicerone interprete. Idem αἰτίαι πρῶται, causæ primæ. Dicitur etiam apud Isocr. τούτου τὴν αἰτίαν ἔχω, vel τούτου τὴν αἰτίαν σοι ἀνατίθημι, aut ἐπιφέρω pro hoc mihi acceptum fertur, huius rei causa sum vel dicor esse. ¶ Item, culpa, crimen. Plut. in Pericle, αἰτίαν ἔσχε τοῦ πολέμου culpã belli sustinuit, culpatus fuit ob bellũ. Dicitur & αἰτίαν ἔχω ἐπὶ τούτῳ, apud Xen. Et αἰτίαν ἔχω ψευδὴς εἶναι, apud Luc. insimulor mẽdacij. Apud Dem. αἰτίαν ἔχω ταύτην, accusor hoc nomine, crimen hoc in me confertur. Dicitur & αἰτίαν ἔχειν ὑπό τινος, Thuc. accusari ab aliquo. Δι' αἰτίας ἔχω σε, vel ἐν αἰτίᾳ σε ἔχω capitur pro, accuso, insimulo, culpo, apud Thuc. Pro eodẽ dicitur & ἐν αἰτίᾳ τίθημι, & αἰτίαν σοι ἀνατίθημι apud Isoc. His contraria sunt αἰτίας ἀπολῦσαι, αἰτίας ἐξελεῖν, culpa liberare, crimine absoluere. Αἰτίαν ὑφέξεσθαι (inquit Bud.) in se crimen recipere. In plurali, sæpe dicitur αἰτίας μεγάλας ἔχω, & ἐν μεγάλαις αἰτίαις εἰμὶ, grauia crimina mihi obijciuntur.

Deriuata ex Αἰτία, i. causa.

Αἴτιον, ου, τό, subst. causa, ratio, vt αἴτια κύρια καὶ αὐτοτελῆ causæ principales & perfectæ. αἴτια προηγούμενα vel προκαταρκτικὰ causæ antecedentes. αἴτια προσεχῆ proximæ causæ. Greg. Naz. τὸ πρῶτον αἴτιον vocat Deum.

Αἰτιολογικὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, causalis: vt αἰτιολογικοὶ σύνδεσμοι apud Gram.

Αἴτιος, ου ὁ fœ. αἰτία neut. αἴτιον qui vel quæ vel quod in causa est, vel causa rei alicuius, autor. Aristop. in Plut. πάντων γὰρ εἶ αἴτιος καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν. Dem. τί ποτ' οὖν αἴτιόν ἐστι, &c. quid in causa est cur, &c. Interdum αἴτιος fœm. gen. ponitur pro αἰτία. Arist. de mundo, ἐν οὐρανῷ δ' αἴτιος [illegible] σωτηρίας. aliam signif. v. de in Αἰτία, i. culpa. Comp. αἰτιώτερος, qui magis est causa vel in causa. Super. αἰτιώτατος, qui maximè est in causa. Xen. & Thuc.

Αἰτιάομαι ῶμαι. F. άσομαι, causam attribuo seu assigno, causam esse dico, acceptum fero, imputo. Arist. de [illegible] 8. αἰτιῶνται τὰς τροφὰς, causam cibis attribuunt. Apud Theophr. de causis plant. li. 5. c. 8 ἀμφοῖν δ' ἂν αἰτιάσαιτό τις τὴν ἀσθένειαν. vtrumque aliquis imbecillitati imputauerit. Plato in Phædro, καὶ ἔγωγε αἰτιῶμαι τῆς εὐλογίας θεοὺς, hoc acceptum genijs loci refero. Exp. etiam causor. vt apud Demost. pro cor. οὗτος [illegible] τῆς ἱερᾶς χώρας ᾐτιᾶτο εἶναι. Aliam signif. vide in αἰτία, id est culpa.

Αἰτιατὸς, q. d. causatus, i. ex alio tanquam ex causa procedẽs, vt ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ οὐκ ἔστιν αἴτιος· ἀλλ' αἰτιατὸς καὶ τὸ πνεῦμα οὐκ αἴτιον ἀλλ' αἰτιατόν. Dicitur etiam αἰτιατὸν, id cuius causa seu ratio redditur. Exp. &, id quod pro causa siue ratione affertur.

Composita.

Ἀναίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, causam non habens, cuius causa nulla est, vt ἀναίτιος κίνησις, apud Alex. Aphr. Hoc sensu dicitur θεὸς ἀναίτιος apud Dam. & Greg. Naz. Item, qui in causa non est cur aliquid fiat, qui non est autor, qui in causa non est huius vel illius rei. Cum genit. vt apud Plut. ἀναίτιος τῶν κακῶν. Aliam sign. vide in comp. ab αἰτία, culpa.

Ἀναιτίως, absque causa, sine causa, nulla præcedente causa, ab Alex. Aphro. μηδὲν ἀναιτίως γίνεσθαι. Sic à theologis dicitur Deus esse ἀναιτίως.

Ἐπαιτιῶμαι, causam seu causas assigno. Plato. in Phædro. [illegible]

τινας αἰτίαν ἐπαιτιώμενον εἰς τὸ διακωλύειν τὰ πράγματα. aliam signif. vide in Αἰτία, i. culpa.

Μεταίτιος, qui vnà cum alio in causa est alicuius rei, particeps. Xen. Hell. 5. οἱ μὲν σφαγεῖς καὶ οἱ μεταίτιοι τοῦ ἔργου. Exp. & simp. autor & causa alicuius facti, a Bud. & citatur ex Herodoto ὡς μάλιστα μεταιτίους τοῦ φόνου οὐδείς.

Συμμεταίτιος, (comp.) vt συναίτιος, adminiculum primæ causæ inquit Bud. ex Plat. in Tim.

Παραίτιος, qui ex parte in causa est: vel qui in causa est, autor, pro αἴτιος. Exp. & ὁ αἰτίαν παρέχων. Plut. τὸ δὲ τῶν αἰσχρῶν τὸ θεὸν παραίτιον γίνεσθαι οὐκ εὔλογον.

Προαιτιάομαι ῶμαι, causam assigno propter quam. Rom. cap. 3.

Συναίτιος, qui simul cum alio vel aliis in causa est alicuius rei autor. Xen. Pæd. 1. οὐδενὸς μὲν καὶ ἀγαθοῦ τινος συναίτιος ὤν, κακοῦ δὲ οὐδενός.

Συναίτιον, ου, τὸ, subst. causa adiutrix vel adiuuans causa.

¶ *Deriuata ab αἰτία, i. culpa, crimen.*

Αἴτιος, ου, ὁ, F. αἰτία neut. αἴτιον, culpæ affinis, culpãdus, accusandus, qui culpari debet ob rem aliquam, vtpote eius autor. Il. γ. οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσι, non mihi in culpa es, dij certè culpãdi sunt. Herod. li. 1. οὐδ' ἐν τούτοις αἰτίους ἀναστάτους ἐποίησε. Ab Eustath. exp. sons vel reus, & supplicio dignus. ¶ Apud Diosc. καταφορᾶς αἴτιοι, exp. veterno obnoxij.

Αἰτιάομαι, ῶμαι, F. ἄσομαι, accuso, culpo, criminor. Dem. pro Cteliph. ἐγὼ δ' Αἰσχίνην οὐδένας αἰτιῶμαι τῶν ἐν πολέμῳ πραχθέντων. Apud Chrysost. αἰτιῶμαί σε εἰς ὑπερηφανίαν, accuso te superbiæ item, in pass. signif. accusor, culpor. Gorgias in Helenæ encomio, εἰ δ' ἦν τὸ πρῶτον ἄξιος αἰτιᾶσθαι ὁ αἰτιώμενος, i. si dignus est qui accusetur vel reprehendatur.

Αἰτίαμα τὸ, criminatio, accusatio. Plut. in Publ. τοῦτο δὲ πρῶτον αἰτίαμα τῶν Οὐαλερίων ἐλάμβανον. Vsurpatur & pro αἰτία, crimen. Hesych.

Αἰτίασις, εως, ἡ, idem quod αἰτίαμα. A Bud. exp. accusatio & querela.

Αἰτιατικὸς οῦ ὁ, criminatorius, accusatorius, vt αἰτιατικὴ πτῶσις: apud gramm.

Αἰτιάζω, idem quod αἰτιῶμαι.

Αἰτιάζομαι, accusor, culpor. vt exp. Bud. apud Xen. Hell. 4. καὶ μάλιστα οἱ αἰτιαζόμενοι ἐναντιοῦσθαι, qui ob id incusabantur quasi id obstitissent.

Composita.

Ἀναίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, à quo culpa rei alicuius abest, culpa vacans, non accusandus, vt ἀναίτιος ἀφροσύνης apud Xen. dementiæ non accusandus. Item, insons crimine vacans, nulli culpæ affinis. Il. ν. τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιάασθαι.

Ἀναιτίως, inculpatè.

Ἐπαίτιος, qui est in culpa, culpã sus, vt ἐπαίτιος τούτου. Thucyd.

Ἐπαιτιάομαι, ῶμαι, criminor, accuso, vel incuso, insimulo culpã in aliquẽ confero. Dem. in Mid. ἐπαιτιασάμενός με φόνου criminatus me homicidij. Et Plato in epist. ἐπαιτιῶμαι τὸ μῆκος τῆς πορείας, in longitudinem itineris culpam reiicio.

Συνεπαιτιῶμαι (decõp.) simul criminor, simul vel vnà accuso. Plut. in Pericle, ὡς συνεπῃτιᾶτο τοῦ Λακωνισμοῦ.

Καταιτιάομαι, ῶμαι, criminor, accuso, insimulo. Cum accu. apud Dem. καταιτιώμενος ταῦτα, hæc criminis loco obiiciens. ¶ Καταιτιαθεὶς passiua significatione apud Polyb. lib. 1.

Ἀκαταιτίατος, (decõp.) ου, ὁ καὶ ἡ. (q.d. non accusabilis) inculpatus, culpa carens, crimine vacans. Hesych.

Μικραίτιος, de paruis rebus expostulans, vel paruam ob causam.

Προαιτιάομαι ῶμαι, ante criminor, ante accuso. ad Rom. cap. 3.

Προσαιτιάομαι, ῶμαι, insuper accuso vel criminor.

Ὑπαίτιος, obnoxius crimini seu facinori, non insons, nec extra noxam. Philo de vita M. lib. 1. ὑπαίτιος εἶναι δοκεῖ. Dicitur etiã ὑπαίτιός εἰμί σοι, obnoxius sum tibi. Xen. & ὑπαίτιός εἰμι τοῦδε. Plut. Τὸ ὑπαίτιον. (subst.) culpa. Bud. in epist. 1. Ὑπαιτίως reddendo se crimini obnoxium, reprehensionem merendo.

Ἀνυπαίτιος, (decomp.) innoxius, culpæ nõ affinis, vt ἀνυπαίτιος ὑπηρεσία, Philoni de mundo, innoxia muneris functio.

Φιλαίτιος, querulus, qui leui de causa quemuis culpare solet. Xen. Exp. etiam, contentiosus, litigiosus, apud Xen. Τὸ φιλαίτιον, subst. exp. propensio ad accusandum, apud Plut.

Αἴφνης, αἰφνίδιος, &c. vide in tertia classe compositorum ex φαίνω.

ΑἸΧΜΗ', ἡ, cuspis, mucro, vt αἰχμὴ λόγχης. ¶ Sæpe etiam (ponendo partem pro toto) pro hasta siue lancea vsurpatur. Exponitur & hastile, spiculum, telum, vt Il. μ. καὶ ἀκοντίζουσι θαμειὰς Αἰχμὰς ἐκ χειρῶν. Pro bello etiam sumitur, vt τὸ εἷλε αἰχμῇ, quod bello ceperat vel armis. Et Plut. in Numa, αἰχμῇ προσεκτήσατο πολλὴν χώραν. * Dicitur ἀπὸ τοῦ αἷμα χέειν, id est, à fundendo sanguine, vel ab ἀΐσσω, vt tradit Etym.

Αἰχμητὴς, οῦ, ὁ, bellator, bellicosus. Il. β. αἰχμητὴς κρατερός. Αἰχμητὶς, bellatrix, hastæ perita.

Αἰχμάζω, F. σω, iaculor, vibro. Il. δ. Αἰχμὰς δ' αἰχμάσουσι νεώτεροι.

Αἴχμιον, hasta. Hesych.

Composita.

Ὁμαίχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, socius in bello, commilito.

Ὁμαιχμία, ἡ, belli societas. Herod. ὁμαιχμίαν συντίθεμαι πρὸς τὸν Πέρσην. Ὁμαίχμη pro eodem Hesych.

Μεταίχμιον, ου, τὸ, spatium inter duas acies, τὸ μεταξὺ τῶν αἰχμῶν, id est, στρατευμάτων. Vel quasi μεσαίχμιον, vt tradit Eustath. Eurip. in Phœnissis, κἀν μεταιχμίοις Ὅπως συνῆψαν ἐμμένουσι στρατηλάται. Per catachresin dicitur & de interstitio quod est inter res quaslibet. Herod. ἐξαίρετόν τι μεταίχμιον τὴν γῆν κεκτημένοι.

Πεντάιχμος, quinque cuspides seu mucrones habens, in quinque cuspides seu mucrones diuisus. Epigr.

Συναίχμος, idem quod ὁμαίχμος. Suid. & Hesych.

-ΑἾΨΑ, (*aduerb. temporis poet.*) statim, continuò, vel citò, celeriter. Il. ζ. αἶψα δ' ἵκοντ' ἀγορήν, &c. Sic alibi sæpe. * Eustat. deducit ab ἄπτω.

Αἰψηρὸς, οῦ, ὁ, celer, citus, Od. δ. αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο.

Λαιψηρὸς etiam dicitur pro αἰψηρός: vt docet Hesych. vnde λαιψηρὰ γοῦνα, & λαιψηροὶ πόδες, & λαιψηρὰ βέλη, apud Hom. Schol. Arist. & Suid. deducunt à ψαίρω.

ἈΐΩ (*poeticum*) audio. Cũ genit. Od. ξ. οἱ δὲ θεοῦ ἀΐοντες. Aristop. in Nub. ἄϊε τοῦ πατρὸς, patri tuo ausculta. Cum accus. Il. κ. Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε. Ἀΐοντες, Hesychius exponit etiam αἰσθανόμενοι. ¶ Item exp. ἀποπνέω, in qua signif. deriuatur ab ἄω. Il. ο. ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ. Eust. exp. ἀπέπνεεν.

Ἀΐσθω (pro quo dicitur & αἰσθω) idem quod ἀΐω, i. ἀκούω. αἰσθάνομαι, & ex eo factũ esse tradit Eust. Itẽ, pro ἀποπνέω, vide in Ἄω.

Οὖας, & οὖς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Εἰσαΐω, audio. Cum genit. apud Nonn. φθογγῆς εἰσαΐοντα. Cum accus. Epigr. lib. 5. τέττιγων εἰσαΐοντα μέλος.

Ἐπαΐω, audio. Item, intelligo, sentio. Aristoph. in Vesp. καταγελώμενος δ' οὐκ ἐπαΐεις, non sentis te ludibrio haberi. Cum genit. Luc. τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω, Sermonem Romanum intelligo. Cum accus. Soph. τὴν Βαρβάρων γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω. Sic Plat. in Gorg. οὐκ ἐπαΐεις οὐδὲν περὶ γυμναστικῆς.

Ἐπάϊστος, ου, ὁ καὶ ἡ, is de quo auditum est, qui innotuit. Her. in Euterpe, ὡς ἐπάϊστος ἐγένετο τοῦτο εἰργασμένος, quod vbi rescitum est eum fecisse. Apud eundem ἐπάϊστοι ἐγένοντο, exp. fuerunt deprehensi.

Ἀνεπάϊστος, (comp.) non inauditus. vel qui inaudiri nequit. Athen. lib. 9. Exp. & ἄγνωστος, ab Eust.

-ἈΙΩ'Ν, ῶνος, ὁ, æuum, æternitas. Dicitur quasi ἀεὶ ὤν, vt docet Arist. 1. de cœlo. Phil. de mundo, ἐν αἰῶνι δὲ οὔτε παρελήλυθεν οὐδὲν, οὔτε μέλλει, ἀλλὰ μόνον ὑφέστηκε. Hinc dicitur ἐξ αἰῶνος ab æuo, ab æterno, & εἰς αἰῶνα, in æternũ pro quo, & δι' αἰῶνος. ¶ Itẽ, seculum, i. 70. annorum spacium, iuxta Hier. πρὸ αἰώνων, apud Areop. ante secula. ¶ Itẽ vita, tempus vitæ hominis, vt & Lat. æuum, apud Hom. Herod. & Xen. in hac signi. ponitur etiã fœminino genere apud poëtas. Il. χ. αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς. ¶ Item spinæ medulla, apud Hippocr. vide Erotianum.

Αἰώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, æternus, sempiternus. Plat. Plut. & alij. ¶ Item, seculares ludos à Romanis dictos Græci vocabant αἰωνίους: vt Herod. testatur lib. 3.

Αἰωνίζω, æternum reddo, æterno. & in pass. signif. perenno, duro perpetuò, in æternum maneo. Suid.

Composita.

Ἀνθαίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, longæuus, annosus. Hesych.

Διαιώνιος, idem quod αἰώνιος. Plat.

Διαιωνίζω, idem quod αἰωνίζω, perpetuò duro, in æternum maneo. Themist. & Greg.

Συνδιαιωνίζω [decomp.] vnà sum æternus, æternitate cum alio seu aliis fruor. Greg.

Δυσαίων, cui ærumnosa est vita, qui vitam miseram degit, miser. Soph. in Oedip.

Εὐαίων, cui vita est beata, qui beatam vitam degit, beatus. Apud Soph. in Philo. vocatur ὕπνος εὐαίων. i. ὁ καλῶς ἄγων τὸν αἰῶνα, vt scribit schol. in Epigr. εὐαίων βίος, q.d. vita cui felicis.

Μακραίων, longæuus, annosus. Soph.

Προαιώνιος, qui fuit ante omne æuum seu ante secula, omni æternitate prior. Greg. Naz.

-ἈΙΩΡΕ'Ω, ῶ F. ήσω, in sublime attollo, sursum tollo, eleuo, effero, eueho, subueho. Item, suspendo. Demosth. pro corona, ὀφρῦς τὰς παρειὰς θλίβων μὲν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν. Antipater in Anth. epigr. Τέσσαρες αἰωροῦσι τανυπτερύγων ἐπὶ νώτων Νῖκαι ἰσοπλεύρους ἐνθάδε ἀθανάτων. * Ab αἴρω fieri αἰωρῶ, interiecto ω, grammatici quidam tradunt.

Αἰωροῦμαι, sursum vel in sublime attollor, euehor, subuehor, voluor, ipse suspensus sum, & rebus nouis immineo, Plut.

Αἰώρημα, τὸ, elatio, eleuatio, exaltatio, subunctio. Item, suspensio, in Anth. epigr. Et pro gestatione accipitur & pensili quodam exercitamento, apud Dionem.

Αἰώρησις, εως, ἡ, idem quod αἰώρημα. Gal.

Αἰώρα κρεμάθρα, hoc est, vas pensile apud Plat. in Phædone. ¶ Item gestatio, vel pensilis exercitamenti genus, vt sunt lecti pensiles quibus ægroti vtuntur. Plut. & Plat. leg. 7. ¶ Item ἀγχόνη, i. suspendium, vel ipse funis, quo quis ad suspendium vtitur. Item ὕψωσις, ἔπαρσις, id est, elatio, exaltatio. Suid. & Eust.

Ἐώρα pro αἰώρα scribunt Græci lexicographi. Sic ἐωρῶμαι, ἐώρημα, ἐώρησις, ἐωρίζω & ἐωρίζομαι.

Composita.

Ἀπαιωρέομαι, οῦμαι, in sublimi protendor, vel pendeo. Exp. à Bud. etiam dependeo suspensus sum. Luc. ἄλλοτε δὲ πολὺ τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος. Apud Hesiod. ἀπὸ δὲ ζώνης δράκοντες δοιὼ ἀπηωρεῦντο, dependebant.

Ἀπήωρος, idē quod ἀπηωρημένος. Od. μ. ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι.

Ἀπαιώρησις, suspensio, qua aliquid suspenditur, & dependere sinitur.

Ἐναιωρέομαι οῦμαι, suspensus agitor. Apud Hipocr. ἐναιωρεύμενοι ὀφθαλμοί, exp. oculi instabiles & qui perpetuò mouentur.

Ἐναιώρημα, apud Alex. Aphr. est quod in vrina sublime supernatat specie araneæ.

Ἐπαιωρέομαι οῦμαι, attollor, efferor, erigor Herodian. κούφοις καὶ ματαίοις ἐπαιωρούμενος ἐλπίσι, spe inani elatus & gestiens. ¶ Itē impēdeo immineo, ingruo. Herod. li. 5. ξίφος ἀποστερέεσθαι τοῖς αὐχέσιν ἐπαιωρεύμενον. Apud eūdē. κινδύνου ἐπαιωρευμένου, periculū impendēs. Itē immineo, h e. occasionē quæro. Plut. in Timol. ἐπαιωρούμενοι τοῖς πράγμασι. (Φαεινοί.

Καταιωρέομαι οῦμαι, dependeo. Hesiod. θύσανοι δὲ κατηωρεῦντο

Μετέωρος sublimis, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Παραιωρέω, suspendeo, eo sensu quo dicitur collo suspendere.

Παραιωρεῖσθαι, suspendi, Herodian. Polym. ἐγχειρίδιον παρὰ τὸ δεξιὸν μηρὸν παραιωρούμενα ἐκ τῆς ζώνης. Apud Herodia. lib. 3. παρῃωρεῖτό τι αὐτῷ ξίφος, ense accinctus erat.

Παραιώρημα, id quod suspenditur id quo aliquis cinctus est. Item laqueus suspendio aptus. Poll.

Ὑπεραιωρέω, ῶ, superextendo, supperapendo Diosc.

ἈΚΑΔΗΜΕΙΑ, siue Ἀκαδημία, Athenis dictus fuit locus quidā publicus ab Academo quodam qui eum consecrauit, vel ab Echedemo, vt quidam volunt, vnde & Ἐχεδημία vocata fuit, & Ἑκαδήμεια, siue Ἑκαδημία, vt Plut. in Theseo refert. Cōsitus hic locus erat arboribus multis pulcherrimis, monumētis etiam fortium virorum ornatus erat, ibidémque erat gymnasium in quo sese philosophi in primis exercebant, vt & in Lyceo. Vide Plut. in Sylla dicit, ἐπεὶ δ' ἐπέλειπεν ἡ ὕλη, ἐπεχείρησε τοῖς ἱεροῖς ἄλσεσι, καὶ τήν τε Ἀκαδήμειαν ἔκειρε δενδροφορωτάτην προαστείων οὖσαν, καὶ τὸ Λύκειον. Et Aristoph. in Nub. locū fuisse indicat etiā exercitijs dicatū, ait enim, ἀλλ' οὖν λιπαρός γε καὶ εὐανθὴς ἐν γυμνασίοις διατρίψεις, Οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελ', οἷάπερ οἱ νῦν. ἀλλ' εἰς Ἀκαδήμειαν κατιὼν ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις, decurres sub sacris Mineruæ oliuis. Vide & Paus. in Att. Ἀκαδημία νέα dicta fuit noua secta philosophorū qui in Academiæ gymnasijs docebāt, vt apud Plut. initio Bruti. διαφερόντως δ' ἠσπάζετο τοὺς ἀπὸ Πλάτωνος, καὶ τὴν νέαν καὶ μέσην λεγομένην Ἀκαδήμειαν οὐ πάνυ προσιέμενος ἐξήρτητο τῆς παλαιᾶς.

Ἀκαδημαϊκοὶ nominabantur qui sese in academia exercebāt docēdo & disputando. Athen. l. 11. Ἀρκεσίλαος ὁ Ἀκαδημαϊκός. Et aliquanto post. τινὲς δὲ εἰσὶ καὶ νῦν τῶν Ἀκαδημαϊκῶν τινες ἀνοσίως καὶ ἀδόξως βιοῦντες. Iidem Luc. in Piscatore. οὐδὲ ἐξέσται γὰρ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ ἴσοι τῶν ἄλλων ἰσομὶν ἐριστικώτεροι.

Ἀκάζω. Ἀκαινα, vide in Ἀκή.

ἈΚΑΚΑΛΙΣ, acacalis, semen fruticis cuiusdam nascentis in Ægypto. Diosc. lib. 1. cap. 119.

ἈΚΑΛΗΦΗ ἡ, vrtica : herba quæ & κνίδη appellatur, de qua Diosc. lib. 4. ¶ Est & animal marinum, de quo Gell. lib. 4. c. 11. Vide & Aristoph. hist. anim. lib. 4 & Athen. lib. 3.

*Sic dictum volūt vel παρὰ τὸ μὴ ἔχειν καλὴν ἁφὴν vel per antiphrasin παρὰ τὸ ἔχειν ἀκαλὴν ἁφὴν, quippe ἥτις οὐκ ἔστιν ἀκαλῶς ἅπτεσθαι. Scribitur & ἀκαλύφη.

Ἄκαλος, vide ἠκαλος in Η κα.

ἌΚΑΝΘΑ ἡ, spina, vepris, sentis, aculeus, ἄκανθα ἀγρία, spina syluestris. Diosc. ἄκανθα λευκὴ, spina alba, Diosc. In plur ἄκανθαι spinæ quales sunt in rubis. Diosc. ἡ βάτος ἀκάνθας μικρὰς ἔχει. Dicuntur & ἄκανθαι τῶν ῥόδων, apud Luc. & Theophr. ¶ Metaphoricè dicitur etiam de aculeis quorundam animalium, vt histricis, echini, piscium, &c. apud Athen. & Plutarc. ¶ Est & spina dorsi. Herod. in Melp. ἐπειδὰν νεκροῦ ἰκάσω τὴν ἄκανθαν ξύλον ὀρθὸν διελάσωσι μέχρι τοῦ τραχήλου. Vide Gale. ¶ Itē pro ἀκεῖρα τοῦ δράκοντος, inquit Schol. Nic. in Ther. ¶ Denique ἄκανθαι dictę sunt per metaph. (vt Lat. spinæ) difficultates, molestiæ, siue salebræ, scrupuli. vt apud Athen. ἀκάνθας ἐκ τοῦ ζητήσεων ἐκλέγειν.* Dicta est ἄκανθα παρὰ τὴν ἀκὴν quia spinæ sunt accutæ seu acuminatæ.

Ἀκανθίς, frutex est qui (vt ait Diosc.) spinæ albę similis esse creditur. Dicitur & Arabica spina seu Ægyptia. ¶ Est etiam auis nomen, apud Aristot. quam alij lusciniam esse volunt, alij carduelem, dicta à spinis quibus pascitur. Theocr. Idyl. 7. ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες. Eadem dicitur & ἀκανθυλλίς, teste schol. Theocr. ¶ Sunt etiam qui adiectiuum esse putent, apud Phaniam in Anthol. Epigram. χαλκίδας ἣν δ' ἤ φέρης φίλ' ἀκανθίδας.

Ἀκάνθιον, ου, τὸ, q. d. spinula. ¶ Est etiam herba similis albæ spinę: Diosc. Scribitur & ἀκανθίον.

Ἄκανθος ου, ἡ, acanthus arbor, de qua Theophr. lib. 3. hist. pl. c. 4. sic dicta quia spinis plena est. Sunt qui fruticem, sunt qui spinosam esse herbam tradant. ¶ Item echinus seu erinaceus: vel (vt alij) erinacei genus. Habet enim erinaceus aculeatum totum ferè corpus. Item dicitur & ἀκανθίων, ωνος, ὁ, Gal.

Ἀκανθώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, spinosus, spinis abundans, vel spinas habēs. Theophr. Item dumosus, senticosus, Herodot. 1. ἦν γάρ τις χῶρος τῆς Περσικῆς ἀκανθώδης. Itē aculeatus, aculeis horrens ¶ Item, metaph. difficultatibus & molestijs plenus, vt βίος ἀκανθώδης, apud Suid.

Ἀκανθικός, ἡ, όν, spinosus, idem quod ἀκάνθινος apud Theophr.

Ἀκανθική, appellatur & lachryma helxines herbæ. Plin.

Ἀκανθήεις, εσσα, εν, ὁ, idem quod ἀκανθώδης, vt ἀκανθήεν πέταλον. Nic in Ther.

Ἀκάνθινος, ου, ὁ καὶ ἡ, spineus, ex spinis factus, ex spinis contextus, vt ἀκάνθινος στέφανος, apud Euang. & ἀκάνθινα ξύλα, Diosc.

Ἀκανθών, ῶνος, spinetum, senticetum. Moschop. & Eust.

Ἀκανθόω, ῶ, F. ώσω, spinosum seu aculeatum reddo.

ἀκανθόομαι, spinosus seu aculeatus fio vel sum, spinis seu aculeis horreo. Theophr.

Ἀκανθίζω, spinosum reddo. Exp & spinosus sum, spinis horreo.

Ἀκανθίας ου, ὁ, cicadæ species, vt ait Hesych. At Suidas tradit esse eius epithetum ex eo quod inter spinas canat. ¶ Item, spinax piscis, apud Arist. de nat. anim. lib. 6. c. 10. Vide & Athen. lib. 7.

Composita.

Ἀνάκανθος, ου, ὁ καὶ ἡ, spinis carens seu aculeis, non aculeatus, apud

Ἐξακανθόω idem quod ἀκανθόω. [Theophr.

Ἐξακανθόομαι, aculeis horreo. Sumitur & metaph. vt apud Basil in epist. ad Libanium. μεμψιμοιρεῖ τισι καὶ ἐγκλήμασι τὰ γράμματα σου ἐξηκάνθωται.

Ἐξακανθίζω, (q. d. exspino) spinis priuo, spinas euello.

Ἐπακανθίζων, leuiter aculeatus spinis subhorrens. Theophr.

Ἐρπάκανθα herba quę & ἄκανθα. Putatur ita vocata quòd folijs longiùs serpat hæreat & nitatur. Diosc. lib. 3. c. 19.

Κυνάκανθα vel κυνακάνθη, sentis canina. de qua Arist. anim. li. 5.

Λευκάκανθα, spina alba, ἄκανθα λευκή. Vide Diosc lib. 3. c. 21.

Μονάκανθος ου, ὁ καὶ ἡ vnicam spinam habens. Aristot.

Ὀξυάκανθα vel ὀξυάκανθος, acuta spina, arbor est, de qua Diosc. lib. 1. c. 123.

Περικαρπιάκανθος, spinas habens in vitio fructum cingente. Theophr.

Μυάκανθος, myacanthus. A Theophr. hist. pl. lib. 6. c. 4 numeratur inter suffrutices qui præter spinam folium habent, vt phleos, ononis, tribulus.

Πολυάκανθος, genus suffruticis, sic dictum à multitudine spinarum. Theophr. hist. pl. lib. 6.

Πτερυγάκανθος, ramos habens spinosos seu aculeatos, apud Theophrast.

Πυξάκανθα, arbor alio nomine λύκιον dicta.

Πυράκανθα pyracantha, planta quædam, Diosc. & Nicand.

Τραγάκανθα, (q. d. hircina spina) frutex est, de quo Dioscor. & Theophr.

Φυλλάκανθος, ου, ὁ καὶ ἡ, ita dicitur planta quæ folijs est spinosis seu aculeatis: vt acanus, eryngium, cnicus, Theophr. hist. pl. lib. 6. cap. 1.

Χονδράκανθος, spinam habens ex cartilagine, seu spina cartilagineum habens, cartilagineus.

Ἄκανος, vide in Ακη.

ἈΚΑΡΝΑ ἡ, acarna, genus suffruticis apud Theophr. hist. pl. lib. 6. cap. 3. & 4. pro quo quidam legunt ἄκορνα. Hesychio est δάφνη, laurus.

ἌΚΑΤΟΣ, ὁ καὶ ἡ, genus nauigij actuarij, in Anthologia epigram. Ἀνθαίης ἀκάτοιο τριηκοσίας ἔτι νεώτερον ... ἀιδίης πάντας ἀρηιφάτης. Apud Herod. est nauis oneraria, in Polymnia scribētē. καὶ τὰς ἐν τῇσι ἀκάτοισι σιταγωγοῖσι νέας, i. in acatis frumētarijs. Quidā poëta apud Athen. lib. 1. videtur ἀποδεικνύς appellare ἀκάτους, dicēs φορτηγικὰς δ' ἀκάτους χάριν ἁλὸς ταμίας. ¶ Baysius de re nauali, ἄκατος etiā dicitur à Thucidide & Luciano de veris narrationibus, qui agebatur velis potius quàm remis, καὶ τὴν ναῦν (ἄκατος δ' ἦν) ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην. ¶ Item genus poculi, metaphoricè sic dicti à magnitudine vel à concauitate. Eusthatius scribit esse φιάλην πλοιοειδῆ. * Tradit Etym. deduci

deduci ab ἄγω, duco, quasi ἀκτὸς pleonasmo τοῦ α. (vt & Lat. actuaria nauis, quæ facilè huc illuc agi & duci potest) vel à nomine ἀκτὴ, vtpote quæ ἀπ' ἀκτῆς εἰς ἀκτὴν ἀφέρχεται.

Ἀκάτιον, ου, τὸ, parua acatus. Apud Thu. ἀκάτιον ἀμφηρικὸν, scho. annot. esse nauigiolum: quod vtrinque remis agatur, in quo vnusquisque remigium binos remos ducat. Vide Bayf.

Ἀκάχημαι, &c. vide in Ἄχος.
Ἀκιανὸς, vide in comp. ex Κεάζω.

ἈΚΈΟΜΑΙ, οῦμαι, F. έσομαι & ήσομαι, sano medicor medeor: vt Il. π. Ἀλλὰ σύ περ μοι ἄναξ τόδε καρτερὸν ἕλκος ἄκεσσαι, vlcus hoc sana, vlceri huic medere. Apoll. Argo. 2. ἕλκεά τ' ἀνδρῶν οὐταμένων ἀκέοντο. Rursum Hom. dicit ἀκέσασθαι δίψαν, Il. χ. sedare siue restringuere sitim. ¶ Itē mederi, metaphoricè, Herod. in Thalia οὕτω δὴ ἀκεόμενος τὰ ἐπιφερόμενα. Od. κ. ἀλλ' ἀκέεσθε φίλοι. δυνάμεις γὰρ ἐν ὑμῖν. Idē Il. ν. Ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον. ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν. ¶ Capitur & pro, expiare, apud Plat. Pol. 2 θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς εἴτε τι ἀδίκημά του γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκεῖσθαι mederi scelerib. i. scelera expiare. ¶ Item pro, sarcire, resarcire. Arist. de phalāgio, πάλιν ὁρμήσας τὴν θύραν ἀκεσαμένη πρῶτον τὸ διερρωγός. Sic Lucian ἀκεῖσθαι τὰ διερρωγότα. Idē μάτην ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τοῦ ὑποδήματος. ¶ Itē sarcire metaphoricè Xenop. ζημίας τῶν φίλων τὰς δι' ἄγνοιαν ἐπεφράτο γνώμῃ ἀκεῖσθαι, i. damna quæ amici in re familiari passi erāt ignorātia, sarcire consilio conabatur. Ἀκέω etiam inueniri testatur Hesych. qui ἀκέουσι exponit θεραπεύουσι, à quo Ἀκεῖσθαι interdum passiuè accipitur pro, sanari. Item pro sarciri νόσου γὰρ ἀκεσθείσης apud Pausaniam sanato autem morbo. & Hes. ἀκεόμενα exponit θεραπευόμενα.

Ἄκεσμα, τος, τὸ & ἀκεσμὸς οῦ ὁ, sanatio, medicatio, medela. Exponitur & ὑγίασμα, sanitatis recuperatio q. d. conualescentia.

Ἀκέσιμος, ου ὁ καὶ ἡ, sanabilis, idem quod ἀκέσιμος.

Ἄκεσμα, ατος τὸ, idem quod ἄκεσμα siue ἀκεσμὸς, siue ἄκεσις aut ἄκος. Ilia. ο. ἐπὶ δ' ἕλκει λυγρῷ φάρμακ' ἀκέσματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.

Ἄκεσις, εως, ἡ, idem quod ἄκεσμα. Erotianus apud Hippocratem ἀκέσιας, exponit ἰάσεις. Exponitur etiam ὑγίασμα, valetudinis recuperatio, apud Plutarchum in Lycurgo.

Ἀκέσιμος, ου ὁ καὶ ἡ, sanabilis, medicabilis ἀκεστός. Item valens ad sanandum.

Ἀκέσιος dicitur Apollo quasi ἀκέσιμος, à facultate sanandi qua præditus est. nam & arti medicæ præesse fertur.

Ἀκεστὸς, οῦ ὁ, sanabilis, medicabilis idem quod ἀκέσιμος. ¶ Il. ν. Ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον. ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν, exp. faciles emendatu sunt mentes virorum bonorum.

Ἀκεστὴς, οῦ ὁ, medicus. Et metaph. sartor. Xen. Pæd. 1.

Ἀκεστὶς, ίδος ἡ, fornacis ferreæ genus, in qua καμινεύεται ὁ χαλκὸς, vt habet Diosc. lib. 5. cap. 84.

Ἀκεστικὸς, ad medicinam pertinens, vel medicandi peritus. Item q. d. sartorius, vel ad sarciendum aptus: aut sarciendi peritus. Ἀκεστικὴ (s. τέχνη) ars medicandi, vel ars sarciendi. Plut.

Ἀκέστρια, ἡ, medicatrix Item sartrix.

Ἀκέστρα, ἡ, acus. Luc. in dial. Merc. & Char. καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου, acum ad velum sarciendum.

Ἀκέστωρ, ορος, ὁ, idem quod ἀκεστὴς medicus. Apud Eurip. ἀκέστωρ φοῖβος. Ἀκεστορία, ἡ medicina, ars medica. Apoll. Arg. 2.

Ἀκεστορικὸς, medicinalis, ad medicum vel medicinam pertinens Ἀκεστορικῶς. q. d. medicinaliter. Ἀκεστορὶς, & per synco. ἀκεστρὶς, medicatrix. vtrumque apud Hippocr.

Ἀκείομαι, Ionica epenthesi τοῦ ι, dicitur pro ἀκέομαι. Il. π. ἠπεῖ ἕλκε' ἀκειόμενοι. Et metaph. Od. ξ. Νῆας ἀκειόμενον τὰς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι, resarcientem naues. Sic Apoll. Rhod. 4. κακὸν κακῷ ἀκειομένη.

Ἄκος εος, τὸ, medela, remedium, ἐμβρύου ἄκος. vide apud Colū. lib. 7. ca. 3. Et metaph. κακοῦ ἄκος, Id est ἄκος ποιεῖσθαι apud Plat. remedium afferre.

Composita.

Ἀνήκεστος, ου ὁ καὶ ἡ insanabilis, immedicabilis, cui nullum remedium adhiberi potest, vt ἀνήκεστον νόσημα. Dicitur & ἀνήκεστος διαφορὰ & ὀργὴ ἀνήκεστος, à Plut. Dicitur & ἀνήκεστον κακὸν, malum grauissimum, vel inexpiabile, apud Isocr.

Ἀνηκέστως, insanabiliter. vt ἀνηκέστως ἔχω, insanabili morbo teneor. Item grauissimè, exitialiter. Exp. & crudelissimè, apud Herodot. & Plut.

Βελόακον, ου, τὸ, q. d. telorum remedium. Sic à quibusdam dicitur ὁ δίκταμος, vt habetur apud Diosc.

Ἐξακέομαι, οῦμαι, medeor, sano, vel persano. Metaph. dicitur χόλον ἐξακέσασθαι. Il. δ. & Od. γ. placare iram. Et pro sarcire, Eust. Inuenitur eadem sig. in Pyth. carm. aureis, ἐξακέω, ῶ.

Ἐξάκεσις, sanatio.

Ἐξακεστήριος, sanandi vim habens. Exp. & expiatorius.

Νήκεστος pro ἀνήκεστος, apud poëtas interdum. [Strab.

Πανακὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, omnium sanans, omnib. morbis medens. ex

Πανάκεια, ἡ omnium morborum curatio. Item herba quædam ita dicta quasi omnia sanans, de qua vide Diosc. lib. 3. & Theophr. & schol. Nicand. Eadem herba dicitur & πάνακες & πάναξ à Galen. ad Glauc. lib. 2. vnde ὀποπάναξ, panacis succus Diosc.

Πανακίτης οἶνος, vinum ex panace cōfectū Diosc. lib. 4. c. 72.

Ἄναξ, φάρμακον, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἀκέω & ἀκὴν, vide in comp. ex Χαίνω.

ἈΚΉ, ῆς, ἡ, mucro, cuspis, acies ferri. In compositione præsertim vsurpatur. hinc formantur & deducuntur sequentia. Etym. deducit ab ἥκω, vt sit quasi ἥκη vel ἡ ἥκη ἡ διὰ παντὸς ἰοῦσα.

Ἀκάζω, acuo. Ἀκάζομαι, acuor. vnde ἠκασμένος & sine incremento, ἀκασμένος deinde ἀκαχμένος, mutato σ in χ, acutus. Od. α. Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, id est, ἠκονημένον, vel ἐστομωμένον inquit Hesych. vide Eust.

Ἀκὶς, ίδος, ἡ, generaliter ponitur pro acumine siue acie, vt ὀνύχων ἀκὶς, in Anth. epigr. Apud Diosc. lib. 3. ἀνάγει ἀκίδας, alij exp. aculeos, alij cuspides, quidam & spicula. Quidam volunt peculiariter esse sagittæ cuspidem.

Ἀκιδώδης, εος ὁ καὶ ἡ, cuspidis sagittæ formam habens, acuminatus in modum cuspidis sagittæ.

Ἀκιδωτὸς, οῦ, ὁ, q. d. cuspidatus: (tanquam ab ἀκιδόω.) vt ἀκιδωτὸν βέλος.

Ἀκωκὴ ἡ, idem quod ἀκὴ (& ab ἀκὴ formatum per reduplicationem, vt tradit Etym.) mucro cuspis, acumen. Il. χ. Ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή Et Luc. in dial. Amust. & Ceteris. ἐπὶ πολὺ ἀποκρύβετο τὴν προσβολὴν καὶ παρῆλθεν ἡ ἀκωκὴ.

Ἄκαινα ἡ, & Ionicè, ἀκαίνη, idem quod ἄκανθα, teste Hesychio. eiusdemque est originis, nimirum παρὰ τὴν ἀκὴν. Item virga pastoralis aculeo præfixa à Thessaliis primum inuenta, vt annotat schol. Apoll. lib. 3. Ab huius similitudine sic dicta est etiam virga illa decempedalis qua mensores in agris dimetiendis vtuntur, vt idem schol. tradit, afferens hunc Callimachi versum quo ambas illas signif. complexus est. ἀμφότερον κέντρον τε βοῶν καὶ μέτρον ἀρούρης. Has ἀκαίνας, Eustat. scribit esse καλάμους denominatas παρὰ τὸ στελεχώδει τῷ κεντεῖσθαι τοὺς ἑλκοντας περὶ γῆς, οἷς δι' αὐτῶν ἡ γῆ μετρεῖται. Quod etymon affert etiam Etymol.

Ἄκανος, ου, ὁ vel ἡ, idem quod ἄκαινα & ἄκανθα eiusdemque originis. Hesychius Euripidem ita nominare ait spinas quibus dorsum piscis horret, addit tamen esse etiam κανθάρου εἶδος. ¶ Est etiam herba quædam seu frutex spinosus & aculeatus. Theophr. hist. plant. lib. 6. cap 1. & lib. 1 cap. 16. ¶ Sic dicitur etiam illud quod veluti malum extuberat in carduorum genere. Theophr. hist. pl. lib. 6 cap. 4.

Ἀκανικὸς, acanicus, qui accani est, vel qualis est accani Theop.

Ἀκανώδης, q. d. acanaceus, speciem acani gerens, seu qui ex acani genere est, vt quum dicitur plāta aliqua esse ἀκανώδης.

Ἀκάνιον, diminut. spinula. Hesych.

Ἀκανίζω, acanum imitor, acani speciem gero. Theophr. hist. plant. li. 7. c. 4.

Ἀκόνη Ἄκων & ἄκων, ἀκοντίζω, &c. Ἀκμὴ, ἀκμάζω. &c. Ἄκανθα Ἦκα singula quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Composita.

Ἀκὴς εος, ὁ καὶ ἡ, aciem non habens, non acutus, cui cote non est facta acies, seu qui cote non est factus acutior, obtusus, hebes, vt ἄηκες ξίφος, apud Suid.

Ἀμφήκης, εος, ὁ, vtrinque acutus, anceps, ex vtraque parte incidens, quasi ἀμφιακὴς, vt ἀμφῆκες ἔγχος apud Soph. in Aiace. apud Aristoph. in Neb. ἀμφήκης γλῶττα, metaph. lingua anceps, i. ancipitem vsum habens.

Ἀνακωχὴ, induciæ pars sequestra, requies à bello. Herodian. l. 6. ἐχέτω γὰρ ἀνακωχὴν καὶ μέλλησιν τῶν βαρβάρων. ¶ Et gene. aliter, requies, laxamentum, vt ἀνακωχὴ κακῶν. Thuc. Dictum παρὰ τὸ ἄνω τὰς ἀκωκὰς ἔχειν. (id est, quod sursum versus habeantur telorum cuspides, induciarum tempore) tradunt schol Thuc. Suidas & Etymologus. atque alij quidam grammatici. Vide & ἀνέχω inter composita ab ἔχω.

Εὐήκης, valde acutus. q. d bene acutus. Apol. Arg. 2. εὐήκεα φάσγανα. Sic alibi εὐήκης αἰχμὴ exp. ἡ εὖ τῆς ἀκῆς ἔχουσα.

Νεήκης, vt νεῆκες ξίφος, ensis quem aliquis nuper seu recens exacuit. Hesych.

Περιήκης acutus vel admodum acutus.

Προήκης præacutus, Hesych.

Τανυήκης, & τανύηκες, protensam habens aciem siue longam. τὴν ἀκὴν ἔχων παρὰ τὸ τετάσθαι vt τανυήκης χαλκὸς, & τανυήκες ἄορ, apud Hom. ¶ Item protensus, longus: tanquam per παραγωγὴν duntaxat à τανύω factum, minimèque nomen ἀκὴ inclusum habens, vt scribit Eustath. Il. π. τανύηκας ὄζους, id est, ἐκτεταμένους.

Τανακίδης, protensam habens aciem, ab ἀκὶς. idem quod τανύηκες, siue τανύηκης, apud Hesych.

Ἀκιδνὸς, vide in comp. Κινέω.

ἈΚΙΝΆΚΗΣ, Etymologo iaculi Persici genus, παρὰ τὴν ἀκὴν Hesychio est non solùm hasta Persica, (vt Suidæ quoque) sed etiam ensis. Et in ea significatione potius accipi liquet ex Herodoto,

quot tanquam famulus. ¶ Item ἀκολουθεῖν, consentaneum esse, conuenire, congruere. vt ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις, inter se conueniunt & congruunt, siue consentiunt. Et ἀκολουθεῖ impersonaliter positum, pro, consentaneum est, vel potius consequens est. Arist. in Præd. δ᾽ ὑγιεῖν μὲν γὰρ ἔνεστιν ἀκολουθεῖ τὸ ἐν εἶναι. ¶ Item ἀκολουθεῖν, sequi aliquem vel aliquid, i. formam eius sequi, imitari, Luc. ἐν δίκῃ φωνηέντων, Τὰ γὰρ τούτου σώματι φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα. Item ἀκολουθεῖν τινι, sequi aliquem, i. alicuius exemplum, alicuius exemplo quidpiam facere vel dicere. ¶ Ἀκολουθεῖν τῷ λόγῳ, assequi intelligentiam orationis, intelligentia consequi orationem, Plato in Phædro.

Ἀκολούθημα, τος, τὸ, & Ἀκολούθησις, εως, ἡ, consequentia, consequutio. Item, assectatio, vel consectatio. Aristot. Naz.

Ἀκολουθητικὸς, ἡ, ὁ, sequax, sequi solitus, vel procliuis ad sequendum aut consectandum. Aristot. Rhet. 2. ἀκολουθητικοὶ ταῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια ἐπιθυμίαις. Idem, Ethic. ad Nicom. c. 3. ἀκολουθητικὸς ὢν τοῖς πάθεσι. Sic ἀκολουθητικὸς τῷ λόγῳ, sequax rationis, vel propensus ad sequendum rationem, id est, rationi obtemperandum.

Composita.

Ἀνακόλουθος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d. inconsequens) non respondens præcedentibus. Ἀνακόλουθον [inquit Erasmus] est vitium orationis quando non redditur quod superioribus respondeat: vt si in oratione ponatur μὲν, & non sequatur δέ. ¶ Item, non consentaneus, ineptus, ἀνάρμοστος, apud Hermog. vt inquit Bud.

Ἀνακολουθία, ας, q.d. inconsequentia. vt ἀνακολουθία, orationis, quum ea quæ dicuntur non respondent iis quæ iam dicta sunt. Demetr. Phal.

Ἀντακολουθέω, ῶ, vicissim sequor, Laërtius in Zenone, τὰς δ᾽ ἀρετάς φασιν ἀντακολουθεῖν ἀλλήλαις.

Ἐξακολουθέω, ῶ, sequor, consequor, vel vsque sequor. 2. Pet. 1. & 2.

Ἐπακολουθέω, ῶ, subsequor, vel simpl. sequor. Plut. in Camillo, τοὺς ἄλλους ἐκέλευσεν ἐν τάξει ἐπακολουθεῖν. Plat. in Apolog. οἱ νέοι μοι ἐπακολουθοῦντες. Dicitur & ὄπισθεν ἀκολουθεῖν τινι, apud Aristop. Sic & Matth. 10. ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου. Et pro assectari tam in bonam quàm in malā partem, apud Æschin. ¶ Ἐπακολουθεῖν ἔργῳ τινὶ, & apud Plat. de rep. 2. ἐπακολουθεῖν τῷ πραττομένῳ, persequi opus aliquod Exp. & operi instare seu rei agendæ. Sic & 1. Tim. 5. Et pro assectari, inquit Bud. apud Æschin. Item persequor, sector. ¶ Item, animaduersione & intelligentia consequor dicentem, apud Plat. in Phædone.

Ἐπακολούθημα, τὸ, quod consequitur ex alio, appendix.

Ἐπακολούθησις, consequentia, consequutio. Plut.

Ἐπακολουθητικὸς, q.d. consequutius, qui consequitur, qui respondet & refertur. Item, τὸ ἐπακολουθητικὸν, consectarium.

Κατακολουθέω, ῶ, sequor, sector, assector. Item sequor, (id est, assentior, accedo opinioni) vel obsecundo, obsequor. Greg.

Παρακολουθέω, ῶ, sequor, assector, comitor. Luc. in Alcyone. παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις. ¶ Item ad animum translatum, animaduersione & intelligentia assequor dicentem, Æschin. καὶ παρακολουθεῖν ῥᾳδίως. Sic & Lucæ cap. 1.

Παρακολούθησις, sequela, consequentia. Vide Gell. li. 6. cap. 1.

Decomp. Δυσπαρακολούθητος, intellectu difficilis, quem intelligentia non facilè consequi possumus. Quintil. lib. 4. cap. 1. δυσπαρακολούθητον causæ genus esse dicit quod obscurum appellatur. Εὐπαρακολούθητος, quem intelligentia facilè consequi possumus, intellectu facilis. Aristot. rhet. lib. 1. Item, acutus ad res intelligentia consequendas, qui facilè res intellectu percipit. Hesych.

Συμπαρακολουθῶ pro παρακολουθῶ, itidem metaphoricè, apud Plat. in Polit. καλῶς τῷ λόγῳ συμπαρηκολουθήκας.

Συνακόλουθος, comes. Quidam exp. correspondens.

Συνακολουθία, correspondentia.

Συνακολουθέω, ῶ, simul sequor, comitor, assector. Plato epistola 7. ἡμῖν ξυνακολουθῆσαι πρὸς Διονύσιον. Isoc. in Areop. σωφροσύνη καὶ συνακολουθεῖ τοῖς μὲν πλουσίοις καὶ ταῖς δυναστείαις ἄνοια. stultitia diuites comitatur. ¶ Et pro, sequor, imitor, apud Athen. lib. 1.

Φιλακόλουθος, qui libenter sequitur, qui libenter est ἀκόλουθος, apud Aristoph.

ἈΚΟ´ΝΗ, ης, cos. Isocr. καὶ γὰρ ἡ ἀκόνη αὐτὴ μὲν οὐ τέμνει, τὸ δὲ ξίφος ὀξὺ ποιεῖ, cos non secat, sed gladios acuit. Πυρός τις ἀκόνην, sub. ἔτεσι, & ἀκόνην στίζει, vide Erasm. ¶ Item thyara arbor apud Hippocr. in appendice libri de diæta, & apud Theophr. hist. pl. lib. 8. vt annotat Gal. in lex. * Etym. deducit ab α epit. & κονῶ significante θήγω καὶ λεαίνω, aut etiam idem quod ἐρεθισμὸν, vel ab ἀκή.

Ἀκονάω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, acuo, exacuo. Luc. in Tim. ὥσπερ τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἀποσκλήσουσι. ¶ Metaph. etiam pro, incito, impello. Herodia. εἰς ὠμότητα ἠκόνησε τὴν τοῦ Μαξιμίνου ψυχήν.

Ἀκονάομαι, ῶμαι, acuor, exacuor. Item in act. sig. Xen. Hell. 7. ἅπαντες δὲ ἠκονῶντο τὰς λόγχας.

Ἀκόνημα, τὸ, incitamentum, Metaph.

Ἀκόνιον, ου, τὸ, cos, seu coticula. Diosc. lib. 1. cap. 130.

Ἀκόνιτον, ου, τὸ, aconitū herba venenata, de qua Diosc. lib. 4. & 6. *Sic nominatam volunt, quoniam in cautibus seu ἐν ταῖς ἀκόναις prouenit. Quod etymon sequutus Ouid. Metam. lib. 7. cecinit, Quę quia nascuntur dura viuacia caute, Agrestes aconita vocant. Et Plin. lib. 27. cap. 3. Nascitur (inquit) in nudis cautibus, quas aconas nominant: (& ideo aconitum aliqui dixêre) nullo iuxtà ne puluere quidem nutriente. hanc aliqui rationē nominis attulere. Alij, quoniam vis eadem in morte esset quæ cotibus ad ferri aciem deterenda, statimque admota velocitas sentiretur. Theophr. hist. pl. lib. 9. c. 16. ἀκόνιτον appellatum scribit ab Aconis, pago quodam Mariandynorum, quoniam ibi præcipuè proueniat. Steph. τὰς Ἀκόνας esse dicit oppidum prope Heracleam, ita nominatum διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῇ πρὸς ἀκόνας πεποιημένων λίθων quoniam ibi multi fiunt lapides apti exacuendo ferro. Addítque hinc nominari τὸ ἀκόνιτον venenum alio nomine dictum κώνειον διὰ τὸ (inquit) φροφῦσθαι ἐν τόπῳ Ἀκόναις καλουμένῳ.

Ἀκονιτικὸς, ex aconito confectus, vel Aconiti aliquid mistū habēs Xenoph. de venat. ἁλίσκεται δὲ τὰ μὲν ἐν τοῖς ὄρεσι φαρμάκῳ διὰ δυσχωρίαν ἀκονιτικῷ, propter asperitatem regionis capiuntur aconito.

Composita ab ἀκονάω.

Διακονάω, acuo, siue exacuo.

Καταkονάω, ῶ, acuo, corrumpo & attenuo atterendo, vt cos acuens ferrum, illud atterit & attenuat. Eurip.

Νεακόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens acutus, schol. in El. & Hesych.

Νηκονὴς idem Hesych.

Παρακονάω, ῶ, exacuo, incito. Xen. Pæd. 6. παρακονᾶν ψυχὴν dicit pro, animum exacuere ad fortitudinem.

Προσακονάω, insuper acuo.

Ἀκοντίζω, &c. vide in Ἄκων.

ἈΚΟΡΝΑ, ἡ, nomen plantæ quæ reponitur inter φυλλάκανθας à Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 16. Vide & lib. 6. c. 3. & 4.

ἈΚΟΡΟΝ, herba quædam de qua Diosc. lib. 1. c. 1. & Theophr. hist. pl. lib. 2. & Plin. lib. 25. c. 13.

Ἀκορίτης οἶνος, apud Diosc. lib. 5. vinum ex acoro confectum seu acoro conditum.

Ἄκος, vide in Ἀκέομαι.

ἈΚΟΣΤΗ´, ῆς, ἡ, hordeum: Item, generaliùs quiuis cibus, seu quodvis alimentum, vt Eust. docet. Il. ζ. Hesych. Cypria dialecto τὴν κριθὴν vocari ἀκοστὴν annot. Vtitur tamen eo vocabulo Nicander in Alexiph. Πολλάκι δ᾽ ἐνθρύψειας ἐν ὀπταλέησιν ἀκοσταῖς, i. ἐν πεφρυγμέναις κριθαῖς, inquit schol. qui κριθὴν πτισάνην his verbis indicari ait, & ἀκοσταῖς dici τὰς κριθὰς, διὰ τὸ ἄχος παύειν τοῖς νοσοῦσι ποιουμένας.

Ἀκοστέω, ῶ, multis modis exponitur apud Homer. Il. ζ. vbi ait, Ὡς δ᾽ ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων, Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋρρεῖος ποταμοῖο. Ibi enim Eustat. annotat, ἀκοστῆσαι secundū veteres esse abundare esu hordei. Alios verò ἀκοστῆσαι interpretari σχεῖν ἄχος ἐπὶ τῷ ἴσταθαι, quoddā λαβεῖν ἄχος vel potius ἄκος τῇ στάσει καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. Alios autē velle hoc ἀκοστῆσαι per syncopē dictū pro ἀκολαστῆσαι seu ἀκολάστως διατεθεῖναι. nonnullos interpretari ἡσυχάσαι, nimirū παρὰ τὸ ἀκὴν (id est ἡσυχίαν) στῆναι. Esse alios qui scribant ἀγοστῆσαι, & exponāt ῥυπανθεὶς, sordibus coinquinatus: deriuantes hoc verbum ex α priuatiuo & γοῦς significante sordes ideóq; poëtam subiunxisse, εἰωθὼς λοῦσθαι. Meminit & Hesychius harum interpretationum, sed præfert eam quę ἀκοστήσας accipit pro ἐν ἄχει γενόμενος, quasi ἀχοστήσας: quam Aristonici esse ait. alios verò glossographos exponere κριθιάσας, ἀδηφαγήσας, ἀπὸ τῶν πλησμονῆς, videlicet τὴν ἄκην τὴν τροφὴν λαμβάνειν. poni autē ἄκος ἐπὶ τῆς ἀποπαύσεως τε λιμοῦ καὶ τῆς δίψης, patere ex Homerico hoc hemistichio, πιεῖν ἀκεῖτό τε δίψαν.

Ἄκυς, &c. vide in Ἄκων.

ἈΚΟΥ´Ω, F. σω. P. κα. Aor. 2. ἤκουον, audio, aurib. percipio. Cum genitiuo personę: vt Il. τ. ἀκούετε βασιλῆος. Xen. αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγομένου, audiui ipsum de amicis etiam disserentē. Cum genitiuo rei: Plut. in Othone, ἤκουσε θορύβου καὶ βοῆς ἐπὶ θύρας, pro foribus tumultum & clamorem audiit. Cum accusatiuo rei, Xen. ἀκούειν τὰ ἀκουστά. Sic ἀκούειν φωνὴν τινος, Dē. & Isocr. Od. γ. μῦθον ἀκούσας. Cum genit. personæ, & accus. rei, Xen. τοῦτο πολλῶν ἐγὼ ἀκούειν, hoc se ex multis audire dicebat. Sic & Plut. & Dem. & alij. Cum præpositione: vt τοῦτο ἀκούω παρὰ σοῦ, vel πρός σου, hoc audio ex te, apud Herodot. &c. Dicitur & ἀκούω ταῦτα περὶ σοῦ. & ἀκούω ταῦτα περὶ τῶν πραγμάτων. & ἀκούω ταῦτα σοῦ πέρι & ἀκούω ταῦτα τῶν πραγμάτων πέρι. & ἀκούω σοῦ περὶ τούτων, & ἀκούω περί σου, non præcedente accusat. Cum participio accusatiui casus. vt ἀκούω σε εἶναι, audio te esse. Ponitur etiam interdum absolutè. Iliad. ο. Ὡς ἂν ἀκούομεν ἡμεῖς. ¶ Item audio, i. mihi dicitur. vt Hesiod. in Erg. Εἰ δέ κακ᾽ εἴποις,

didicit. vel exitiosum acroama, quum quis malè audiendo, mala opinione imbutus est. Plato in epistola ad Dionis propinquos, ἀλλ' ὄντως τυράννοις φρίττων, ἄλλως τε καὶ τοῖς τῶν παρακουσμάτων μεστοῖς. & alibi, ἄλλοι παρακουσμάτων τινῶν ἔμμεστοι τῆς κατὰ φιλοσοφίαν, vide Bud.

Παρακοὴ, idem quod παράκουσμα. Plat. epist. 7. διὰ τὰς ὑπὸ τῆς ἄλλων παρακοάς. ¶ Item inobedientia, inobsequentia. Exp. & contumacia. Syn. epist. 67. ἀκοὴ γὰρ ζωὴ, καὶ θάνατος ἡ παρακοή.

Παρήκοος, idē, ac παρακούων & ἀπειθὴς immoriger, inobediēs.

Προακούω, prius seu prior audio, antè audio & cognosco, præsentio. vnde participium præt. med. προακηκοότες, qui priores audierunt, qui præsenserunt vel præsenserant.

Προσακούω, insuper audio. Plut. in lib. de audiendo, οὐκ ἂν οἴει δὲ, οἶμαί σε προσακοῦσαι δεῖ τῆς ἀκουστικῆς αἰσθήσεως.

Συνακούω, simul audio.

Συνήκοος, q. d. coauditor.

Ὑπακούω, aures præbeo ad audiendum. q. d. subausculto. Simpliciter ponitur pro, ausculto. Sic ianitor dicitur ὑπακούειν, auscultare ad fores, apud Plat. in Phædone. Sic & Act. cap. 12. ¶ item, respondeo, apud Hom. Od. δ. & Theocr. in Hyla. Quæ significatio sumpta est ex consequente. item, sum dicto audiens, ausculto, pareo. Cum genit. Thuc. Ἀθηναίων ὑπακούοντες, Atheniensibus subiecti. Apud Theophr. ὑπακούειν ψύχους, obnoxium esse frigori. Sæpius cum dat. Thuc. ἄλλοις ὑπακούσομαι. Sic Dem. ὑπακούσομαι σοι. Dicitur & ὑπακούω τοῦ pro κατὰ τὸ. & ὑπακούω εἰς τὸ. Thuc. Metaphoricè dixit Luc. ἐπειδὴ ὑπήκουσέ μοι τὸ πρᾶγμα, postquam res successit mihi ex animi sententia. ¶ Ὑπακούειν τοῖς λόγοις apud Plat. de leg. 10. orationis sensum assequi & mente comprehendere. item intelligere, quum aliquid extrinsecus cogitatione assumitur. Vulgò subaudire vocant. Ptolem. μεγάλης συντάξεως. lib. 1. καὶ ἐπὶ τῆς ἑξῆς δὲ λαμβανομένων ἀεὶ φέρεσθαι τὸ ὁμοιον ὑπακουέσθω. Sic & apud gramm. passim. ¶ item. pro ἀκούω. Iliad. ξ. v. 484. ὃ δ' ἐμμαπέως ὑπάκουσε. Sic & in principio Iliad. θ. θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἄκουον.

Ὑπακοὴ, obedientia. Rom. cap. 5. vbi opponitur τῇ παρακοῇ.

Ὑπήκοος, morigerus, subiect⁹, qui paret, qui imperio subest. Arist. in Pluto. Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα. Sæpius cũ genit. Herod. ὑπήκοος τοῦ βασιλέως. Sic πόλις ὑπήκοος τῶν Ἀθηναίων, ciuitas quę est in ditione Ath. Apud Xen. ὑπήκοον ἔχειν, habere in potestate, & ὑπήκοον ποιεῖσθαι, in potestatē redigere.

Decomp. Ἀνυπήκοος, inobsequens. vt ἀνυπήκοος τοῦ λόγου, Plat. in Tim.

Προσυπακούω, præterea subaudio, apud gram.

Φιλυπήκοος, qui libenter morem gerit.

Alia comp. formata ex tertia præt. pass. sing. sine præpositione.

Ἀνήκουστος, ὁ, καὶ ἡ. non exaudibilis, qui audiri non potest. ¶ Ἀνήκουστον (ait Bud.) non auscultandum. & idem ferè quod ἀτέλεστον non perficiendum, non concedendum. in hoc Antiph. loco, δεινὸν δ' ἀθέμιστα καὶ ἀνήκουστα καὶ ἀτέλεστα θεοῖς καὶ ὑμῖν. Citatur ex Epigram. ἀνήκουστα παθὼν, pro non obediens.

Ἀνηκουστία, contumacia. q. d. peruicacia, contemptus seu dedignatio aurem præbendi: citatur ex Platone de legib. 2. παρ' ἡμῖν ἐμπίπλαται καὶ ἀνηκουστίας ἐν τῷ ἐπίτῳ τῆς πόλεως. Citatur & ex lib 6.

Ἀνηκουστέω, ῶ, propriè quidem non audio: sed capitur pro, non obtempero, non sum dicto audiens, non ausculto. Iliad. ο. οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων. Pro quo poetæ dicunt etiam ἀνηκουστέω, vt Iliad. υ. οὐδ' ἐνοσίχθων νηκούστησε θεᾶς.

Ἀξιάκουστος, auditu dignus: Xenophon, ἀξιοθέατά τε καὶ ἀξιάκουστα, digni qui spectentur, & digni qui audiantur. Ἀξιάκουστον exp. etiam memorabile.

Ὠτακουστής, ῦ, ὁ, delator seu corycæus principis alicuius, qui quæ passim audit, notat, & ad dominum suum defert. Plutarchus & Aristot.

Ὠτακουστέω, ῶ, intentis auribus sermones hominum sublego, vt ad dominum meum deferam: sicut ὠτακουστεῖν. Herodo. & Xenoph. & Plut. vide & Athen. lib. 6.

Alia composita: formata ex ἀκοὴ seu Aor. 2. ἤκοον itidem sine præpositione.

Ἀνήκοος, ὁ, καὶ ἡ, qui non audit, vel qui non audiit. expers auditionis. vt apud Xenoph. ἐπαίνου ἑαυτῆς ἀνήκοος εἶ, nullam tui laudem audis. Interdum omittitur genitiuus: vt οὐκ ἐάσῃς ἀνήκοόν με ἀπελθεῖν, non me sines priusquam te audiero, abire. Alicubi exponitur etiam ignarus, imperitus, vt apud Synes. de insomniis, τὸ φορτικὸν ὁμιλεῖ τῇ πενίᾳ καὶ ἀνήκοος ἐστι τῆς καλῆς αὐτῆς φιλοσοφίας. ¶ Exponitur etiam, qui audire & auscultare monenti non vult. immorigerus.

Ἀνηκόως, vt ἀνηκόως ἔχειν. pro ἀνήκοον εἶναι, non audiuisse. item ἀνηκόως ἔχω ἀστρολογίας, ignarus sum astrologiæ.

Ἀνηκοΐα, (q. d. auditionis carentia) non audire. Plut. l. de garr. καὶ τὸ ἔχειν πρῶτον κακὸν ἡ ἀσιγησία, τὴν ἀνηκοΐαν. Idem circa initium libri qui περὶ τοῦ ἀκούειν inscribitur, οὐκ ἀνηκοΐαν ὑφ' ἡσυχότητος προηγούμενος.

Ἀείηκοος, valde attentè audiens, vt apud Nonnum, φθογγῆς ἡμετέρης ἀείηκοος. poeticum.

Αὐτήκοος, qui ipsemet audiuit. q. d. qui suis ipse auribus audiuit. vt apud Thuc. lib. 1. αὐτήκοοι βουλόμενοι ἔτι γενέσθαι αὐτοῦ Παυσανίου λέγοντος. q. d. suis ipsi auribus audire. Plut. de lib. educ. αὐτοὶ τῆς τούτων μαθήσεως ἔτι αὐτήκοοι γίνεσθαι τὸ παράπαν, ὅτι αὐτήκοοι. ¶ item, qui est sui iuris, qui nullius est subiectus imperio. Suid.

Βαρυήκοος, qui graui est auditu, cui hebetes sunt aures. Et βαρυήκοοι νότοι, obtundentes auditum & hebetantes venti, Hippocr. aphor. lib. 3.

Βαρυηκοΐα, auditus hebetatio, auditus tarditas, seu grauitas. ibidē.

Δυσήκοος, qui difficilè audit, qui acutè non audit. Vel qui auribus parum audit. Ponitur & pro immorigero seu inobsequente.

Δυσηκοΐα, difficultas auditus. A quibusdam exp. etiam aurium tarditas. item, inobsequentia.

Δυσηκοεῖν, difficilè audire. ¶ Item, immorigerum esse.

Εὐήκοος, facilè audiens, auditu valens. vt apud Hippocr. aphorism. lib. 3. aquilones faciunt σώματα εὐηκοώτερα. ¶ item, qui facilè auditur. Exponitur etiam, exaudibilis. Aristot. in Probl. διὰ τί εὐηκοωτέρα ἡ νὺξ τῆς ἡμέρας ἐστί. Accipitur & pro, morigero seu obsequente. Arist. Ethic. 1. πειθαρχεῖ γοῦν τῷ λόγῳ τὸ τοῦ ἐγκρατοῦς. ἔτι δ' ἴσως εὐηκοώτερόν ἐστι τὸ τοῦ σώφρονος καὶ ἀνδρείου. Sic Theophr. εὐηκοώτατος πρὸς μεταβολὰς.

Εὐηκοΐα & Εὐηκοεῖν, contrarias habent signif. proximè præcedentibus Δυσηκοΐα & Δυσηκοεῖν. (κοον τῆς ζωῆς.

Ὀξυήκοος, qui acuto est auditu, qui acutè audit. Basil. τὸ δ' ὀξυή-

Ὀξυηκοΐα, acumen audiendi, facultas acutè audiendi, cui opp. βαρυηκοΐα.

Φιλήκοος, audiendi cupidus, qui audire cupit. qui libenter audit. Interdum cum genit. vt φιλήκοος μύθων.

Φιληκοΐα, audiendi cupiditas audiendi studium. Isocr.

Φιληκοεῖν, auditionis studio teneri. Polyb. lib. 3.

ἈΚΡΕΜΩΝ, ονος, ὁ, ramus maior, grandis ramus, vel prægrandis. Virgultum vertit Hieronymus in Esaiæ cap. 13. Redditur & stipes à Gaza, apud Theophr. de causis plantarum, τὰ γὰρ ἀπὸ παραστάδος καὶ ῥίζης καὶ κλῶνες καὶ πάντως ὅμως ἄν καὶ ἀπὸ ξύλου καὶ ἀκρέμονος καθάπερ ἄμπελος καὶ συκῆ. Bud. in Pand. alicubi ἀκρέμονας, ait esse ramos prægrandes in quos arbor à caudice spargitur. A Suida & Hesychio ἀκρέμονες exponuntur βλαστοὶ κλάδοι. Sic & ἀκρέμων apud poetas interdum generaliter pro quouis ramo. ¶ Dioscorides ἀκρέμονας dixit μαράθρου, id est, fœniculi lib. 3. cap. 18. ¶ Metaphoricè ἀκρέμων γενεᾶς quidam dixerunt, imitantes Homericum illud ὄζος Ἄρηος, vt tradit Eusthatius. * Etym. deducit ab ἄκρος, i. summus, quòd sit in summitate arboris. ὁ ἐπ' ἄκρῳ τοῦ δένδρου ὤν. Quidam verò dictum volunt quasi ὁ ἐπ' ἀκρομμένου.

Ἀκρεμονικὸς, ὁ, ὁ, adiect. vt ἀκρεμονικαὶ ἀποφύσεις apud Theophr. lib. 4. ramorum grandium prouentus.

ἈΚΡΙΒΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, diligens, accuratus, exquisitus. Isocr. ad Nic. ἀκριβεῖς ποιοῦ τὰς δοκιμασίας τῶν συνόντων. Ἀκριβὴς λόγος, exquisita & accurata ratio, apud Arist. Ἀκριβὲς ἔργον, apud Demosth. pro cor. Dicitur & de persona, vt ἀκριβὴς τὴν ἐργασίαν apud Luc. Et pro, certus, exploratus, vt ἀκριβὲς σημεῖον. ἀκριβὴς μνήμη, certa memoria, apud Dem. ¶ item, plenus, iustus, inquit Bud. vt apud Gal. ἀκριβὴς τριταῖος, & ἀκριβὴς ἐρυσίπελας. Πρὸς τὸ ἀκριβὲς & εἰς τὸ ἀκριβὲς, interdum ponuntur pro ἀκριβῶς. * Quidam deducunt παρὰ τὸ εἰς ἄκρον βαίνειν, quòd ab imo ad supremum ascendatur. Quod est exquisitæ perfectæque diligentiæ.

Ἀκριβῶς, diligenter, acquisitè, accuratè, Dem. ¶ item planè, plenè & perfectè, penitus. vt Luc. χροιὰν λευκὴν ἀκριβῶς. Idem ἀκριβῶς μέλαν. Item certò. vt ἀκριβῶς οἶδα, Dem. ¶ item summo iure. q. d. supra modum accuratè. nimis accurato studio, apud Isocr. cui oppon. ἐπιεικῶς. Sic ad Nicocl. ἀκριβῶς δεῖ μικρῶν ἐξελέγχειν. Apud Thuc. lib. 1. ἀκριβῶς πράττειν, exponitur ἀνιαρῶς, leuerè.

Ἀκρίβεια, ἡ, summa cura, summum studium, accurata diligentia. vt μετ' ἀκριβείας πράττειν. & apud Aristot. δι' ἀκριβείας λέγειν. Item, rigor iuris, Bud. in Pand. ¶ item, tenacitas, parcitas. Plut. in Pericle, χαλεπῶς ἔφερε τὴν τοῦ πατρὸς ἀκρίβειαν, γλίσχρα καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ χορηγοῦντος.

Ἀκριβόω ῶ F. ώσω. planè cognosco, compertum, exploratúmque habeo, probè calleo, accuratè perquiro, diligenter exploro: Herodian. τοῖς τῶν Ῥωμαίων ἐπ' ἀκριβώσειν. Xen. Pæd. 1. ἀνάγκη ἡμᾶς καὶ λίαν ἀκριβοῦν ταῦτα ἐδίδαξε. ¶ item summa & exquisita diligentia aliquid facio, omnibus numeris absolutum reddo. Interdum etiam, facio vt quis sit accuratus, exquisitus. Sic Diosc. lib. 2. ἀκριβοῦν τὰς αἰσθήσεις dixit. ¶ Iungitur etiam cum περὶ Aristot. lib. 5. de gener. an. cap. 1. ἀκριβοῦν περὶ τὰς διαφορὰς χρωμάτων, accuratè colorum differentias perdisco, aut pernosco. Et cum παρὰ. apud Math. c. 2.

Ἀκριβοῦσθαι, dicitur res aliqua, i. accuratè fieri, summa cura & diligentia elaborari. ¶ item pro, penitùs cognosci, pernosci. Hinc præt. ἠκριβωμένος, accuratè elaboratus, exquisitus.

Ἠκριβωμένως, accuratè, idem cum ἀκριβῶς.

Ἀκριβίζω, idem quod ἀκριβόω. Sed Pollux ait esse ἀπειρόκαλον. Citatur ex Ecclesiast. cap. 46. ἠκριβάσθη, quod exp. probatus est.

* Ἀκριβασμὸς, exquisita perpensio & examinatio, inquit Bud. Dionys. de eccl. hier. Item exacta limitatio. Prouerb. Sal. cap. 8.

Ἀκριβαστὴς, ῦ, ὁ, diligēs inquisitor, accuratus explorator. Bud.

Composita.

Ἀπακριβόω, ῶ, diligenter aliquid facio, summo studio aliquid elaboro, ad amussim facio. Apud Luc. exp. etiā, ad normā exigo.

Ἀπακριβοῦμαι, idem Greg. ἓν ἀρετῆς εἶδος ἐν πᾶσιν ἀπηκρίβωσε, exquisitè composuit. Sumitur & passiuè, vnde particip.

Ἀπηκριβωμένος, factus ad amussim vel vnguem, affabrefactus. Apud Plut. ἀπηκριβωμένοι λόγοι, exp. dilucidè & planè exornata oratio.

Ἀπηκριβωμένως, absoluta & perfecta diligētia, ad amussim. A Bud. in annotat. exp. etiam, bona fide, citra vllū figmentum.

Διακριβόω, ῶ, idem quod ἀπακριβόω, Aristot. in Eth. 10. ¶ Item, diligenter caueo, & exactè stipulor, inquit Bud. Item, exactè respondeo, *id est*, statis horis euenio. Aristot. de hist. an. lib. 7. Apud Plut. διηκριβωμένη ἐπανόρθωσις τῆς ἀνωμαλίας.

Διηκριβωμένως, idem quod ἀπηκριβωμένως. Citatur ex Arist. in Rhet.

Ἐξακριβόω, ῶ idem quod ἀπακριβόω.

Ἐξηκριβωμένως idem quod ἀπηκριβωμένως.

Ἐξακριβάζω, idē quod ἐξακριβόω. Vtitur Liban. in ep. ad Bas.

Καθακριβόω, accuratè & exquisitè rimor.

Ὑπερακριβὴς, supra modum accuratus.

Φιλακριβέω, amo accuratam diligentiam, accuratam diligentiam libenter adhibeo.

ἈΚΡΙΣ, ίδος, ἡ, locusta. Theocritus βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω. Et Matt. cap. 3. * Dicta παρὰ τὸ ἄκρας τῶν ἀσταχύων καὶ τῶν φυτῶν νέμεσθαι.

Ἀκρίδιον, ου τὸ, locustula, paruula locusta.

ἈΚΡΟΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, F. άσομαι, idem quod ἀκούω, audio. Cum genit. personæ. Plat. in Apol. ἐμοῦ λέγοντος ἀκροᾶσθαι οἱ νέοι. Cū genitiuo rei: vt apud Isocr. in Plat. μετ' εὐνοίας ἀκροάσασθαι τῶν λεγομένων. Cum rei accus. Æschin. cōtra Ctes. ὥσπερ ἐπωδὴν ἢ ἀλλότριον πρᾶγμα ἀκροώμενοι. Sic Luc. ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα. Interdum sine casu ponitur, vt apud Isocr. Et ἀκροώμενος, auditor. Plut. ¶ Item, audio discendi causa. Damasc. ὁ δὲ ἠκροᾶτο λόγων γεγηρακότων καὶ σοφίᾳ τινὶ κεκραμένων. ¶ Item audio, ausculto, pareo. Apud Plut. in Lycurgo, ἀκροᾶσθαι τοῦ προστάττοντος, parere imperanti. Sic Aristid. in Panath. βασιλέως ἀκροᾶσθαι. Sic & Thuc. li. 3. * Etym. dicit & ἀκοῶ, fut. 2. verbi ἀκούω, fieri ἀκροῶ pleonasmo literæ ρ.

Ἀκρόαμα, τὸ, quod auditur, idem quod ἄκουσμα. & in bonam & in malam partem. Sic Xenop. dicit laudem esse ἀκρόαμα ἥδιστον, at conuitium, χαλεπώτατον ἀκρόαμα. ¶ Item ipsa persona quæ auditur, apud Athen. & Plut. Sic & acroama à Cic. vsurpatur pro Sestio, & Verr. 6.

Ἀκροαματικὸς, ad auditionem pertinens, vel in auditione consistens, vt ἀκροαματικαὶ διδασκαλίαι. Plut.

Ἀκρόασις, εως, ἡ auditio, ipsa audiēdi actio. vt apud Æschin. & Isocr. ἀκρόασιν ποιεῖσθαι, audire. Itē, recitatio, vt ἀκρόασις ἐπιδεικτικὴ apud Luc. Et ἀκρόασιν ποιεῖσθαι, recitare, vt suprà significauit audire. Itē, pro ipso loco vbi fit ἀκρόασις videt Stephano sumi à Plut. de disc. am. ab adul. ὅθεν ὁρᾶν ἔστιν αὐτοὺς ἰδρῶτας τὰς πράξεις ἐν ἀκροάσεσι καὶ θεάτροις καταλαμβάνοντας.

Ἀκροατὴς, ῦ, ὁ, auditor qui audit. Isoc. & Dem. Et pro discip. Isocr.

Ἀκροατικὸς ad audiendum pertinens. vt ἀκροατικὸς μισθὸς apud Luc. merces quæ pro auditione datur.

Ἀκροατήριον, ου, τὸ auditorium, locus in quo audiuntur recitationes, aut in quo auditur præceptor. Plut. de aud.

Composita.

Ἀξιακρόατος, ου, ὁ καὶ ἡ, dignus auditu. Xen.

Ἐπακροάομαι, ausculto. Ἐπακρόασις, auscultatio, auditio.

Παρακροάομαι ῶμαι, idem quod παρακούω, perperam audio, & non audio, non obedio.

Παρακρόασις, inobedientia, contumacia. Ioseph. παρακρόασις ζημίαν φέρει.

Παρακροατὴς, ex Cyrillo affertur pro eo qui audita aliter interpretatur quàm dicta sunt, & falsò defert.

Φιλακροάμων, audiendi cupidus, qui acroamatis delectatur.

ἌΚΡΟΣ, ου, ὁ, summus, *id est*, extremus. ἄκροις δακτύλοις ἅπτεσθαι, *prouerb.* sūmis digitis attingere. Sic, ἐπ' ἄκρων ὀνύχων βαδίζειν, summis pedū vnguib. ingredi. Apud Apolloniū Arg. 1. ἄκρα ἴχνη, summa pedum vestigia, vel summæ pedum plantæ. ¶ Item, summus, *id est*, supremus, in summo positus, altus: vt ἄκραι κορυφαὶ ὄρευς, apud Aratū. pro quo dicit Homerus ἀκροτάτη κορυφῇ. Sic apud eundem Aratum ἄκραι χηλαί. Apud Sophoclem autem in Aiace ἄκρας νυκτὸς, prima parte noctis. ¶ Item metaphoricè, summus, summum siue supremum gradum obtinens in re aliqua, perfectus, præstantissimus, excellentissimus, singularis: vt τετραγωνιστὴς ἄκρος. Sic ἄκρος ἰατρὸς

Ἄκρων, summus medicus Acron. Sic ἄκρος νομοθέτης. Dicitur etiam aliquis ἄκρος τὴν ἰδίαν τὴν τέχνην, sub κατὰ, summus in sua arte, artis suæ peritissimus. Et ἄκρος εἰς φιλοσοφίαν, Plat. de repub. 6. Vsurpant etiam de re: vt ἄκρα τροφὴ, apud Platonem. Et ἄκρα φιλία, apud Basiliū, ἄκρον ου, τὸ, (substantiuè positum) extrema pars, extremitas, & ἄκρα extremitates cuiuslibet rei. Item, ἄκρα termini, fines, τὰ πέρατα. Est etiam ἄκρον summitas, summa pars siue suprema, vertex, cacumen. vt Hom. ἄκρον Ἴδης ὑψηλῆς, cacumen Idæ celsæ. Dicitur autem ἄκρον ὄρευς, & ἄκρα τῶν ὀρῶν. Reperitur & per se positum ἄκρα. vt apud Herodotum. Ponitur ἄκρον & pro ἀκρότης, i. summus gradus: vt εἰς ἄκρον σοφίας ἐληλακὼς, qui ad summum sapientiæ gradum peruenit. Item ἄκρα, pro τὰ πρωτεῖα: vt ἄκρα φέρειν, in Antholog. epigr. primas partes obtinere.

Ἄκρως, summè, perfectè. Gal. ad Glauc. 1. ὅταν ἄκρως ᾖ ξηρὸν, quum est summè siccum. Diosc. lib. 3. ἄκρως ἁρμόζει πρὸς ὑψώματα, &c. adeò conducit vt nihil supra.

Ἄκρα, ας ἡ, (substantiuum) summitas, culmen, fastigiū. Bianor in Anthol. Epigr. Ἥρπασεν ἐξ ἄκρης δόμος ἀγριος. ἄκραν κουφότητος ἔχειν apud Diosc. lib. 5. c. 77. summitatem leuitatis habere, i. summum gradum leuitatis. Item, summitas montis, vertex seu acumē. Greg. ὅτι παιδὶ πρόσποδας τοῦ ὄρους στρεφόμεθα, τῆς ἄκρας ἀπολειπόμενοι. ¶ Item promontorium. Pausan. ἀπέχει δὲ σταδίους εἴκοσι ἄκρα κωλιάς. ¶ Itē ἀκρόπολις Hes. arx Æschines, καὶ δι' ἰδίαν χρημάτων ἕνεκα τὴν ἄκραν ὑπαρέδωκαν. Plut. in Coriolano, ἀναβάντας αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἄκραν, εὐθὺς ὤσαι κατὰ τῆς ὑπερκειμένης φάραγγος. ¶ Capitur ἄκρα, & pro extremitate.

Ἀκραῖος, ου, ὁ, idem quod ἄκρος vnde & τὰ ἀκραῖα substantiuè pro τὰ ἄκρα, extremitates corporis apud Galenum μετὰ τῆς τῶν ἀκραίων ψύξεως. ¶ Venus ἀκραία apud Pausaniam quæ est in arce. & Pol. ἀκραῖοι θεοὶ, inquit, οἱ ἐν ἀκροπόλει, οἱ καὶ πολιεῖς. Apud Euripidem Iuno ἀκραία, quæ arcibus præest.

Ἀκρότης, ητος ἡ, summitas, extremitas. Plut. ὅπου γάρ ἐστιν ἀκρότης, ἐκεῖ καὶ πέρας. item, fastigium, apex, metaphoricè. Philin. Μωσῆς δὲ καὶ φιλοσοφίας ἐπ' αὐτὴν φθάσας ἀκρότητα.

Ἄκρις, ιος, ἡ, summitas montis, cacumen, & in plurali ἄκριες apud Homerum Hinc dictus est Iupiter cognomento ἄκριος vt tradit Eustath. Item ἀκρία Minerua: ἐπί τινος ἄκρας ἱδρυμένη, vt scribit Hesych.

Ἀκρίζω, F. σω, summa loca seu editissima perambulo, vel cacumina perambulo, τὰ ἄκρα ἐπιπορεύομαι, inquit Eust. ¶ Item, summitatem vel extremitatem seco, in summa parte abscindo, τὸ ἄκρον κόπτω, vt Euripides schol. exponit in Oreste. ¶ Capitur etiam neutraliter apud eundem in Oeneo, pro, summis pedibus ingredior, teste Hesychio.

Ἀκρων, ωνος, ὁ, extremitas membri, ἄκρον. In Hippiatria, ἄκρων χοίρειος, exp. trunculus porci.

Ἀκρωτήριον, ου, τὸ, summitas, cacumen. Herodot. ἀκρωτήριον τοῦ ὄρεος. ¶ Item promontorium. Item ἀκρωτήρια, dicuntur extremæ partes, siue extremitates corporis. Gal. ad Glauc. ἡ τῶν ἀκρωτηρίων ψύξις. Sic Diosc. lib. 1. τὰ ἐν ἀκρωτηρίοις ἕλκη. ¶ Aristoteles sic vocat (vt ait Bud.) extremam partem digitorum sub vnguibus latentem, & extremas partes ossium. ¶ Item ἀκρωτήρια (ait idem) pinnacula, & prominentiæ ædificiorum. apud Plut. in Cæsare. ¶ Sunt etiam rostra nauium, & ornatus, inquit Bud. ¶ Item ἀκρωτήρια, Vitruuius lib. 3. vocat angularia & mediana.

Ἀκρωτηριάζω, fut. σω. extremitates corporis amputo, corpus mutilo, hominem mutilo aliqua corporis parte, mutilo. vt apud Athen. lib. 5. ἀκρωτηριάζειν τὰς ῥῖνας, nares mutilare. Sumitur etiam metaphoricè, Chrysost. in epist. ad Rom. cap. 1. ὅτι τὴν φύσιν ἀκρωτηριάζουσιν, imminuunt naturæ vim. ¶ Item rostra adimo. Herodot. in Thal. τὰς πρώρας ἠκρωτηρίασαν.

Ἀκρωτηριάζεσθαι, mutilari, labefactari. Apud Herodianum, καὶ ἠκρωτηριάσθησαν οὐκ ὀλίγοι ἐν δυσχειμέρῳ χώρᾳ. Item in Act. signif. metaph. vnde apud Demosth. ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας, pro ἠκρωτηριακότες. Et Xen. Hell. 6. ὁ μὲν δὴ Ἰφικράτης τὰς μὲν τριήρεις ἀκρωτηριασάμενος.

Ἀκρωτηριασμὸς, ῦ, ὁ, mutilatio, extremarum partium corporis amputatio, vel extremæ alicuius partis amputatio.

Ἀνακρωτηρίαστος (comp.) non mutilus, integer, incolumis. Eust. Il. α.

Ὄκρις, ιος ἡ, idem quod ἄκρις, summum cacumen. Od. ι. v. 399. Apud Gal. in lex. Hippocr. exp. ἐξοχὴ προμήκης, prominentia oblongior.

Ὀκριόεις, εντος, ὁ, prominentias oblongas habens. Il. θ. βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι vbi quidam exp. τραχεῖ, aspero. Λιθόκρυσος, vide in Κρύος.

Ὀκριᾶσθαι, itidem exp. τραχύνεσθαι, exasperari. Od. σ.

Ἄκροτις vocatur ab Hippocr. Epid. lib. 7. lingua, ἡ οἷον ἄκρα αὐτῆς μὴ διαλυπῶσα. vide Gal. in lex.

Ἀκρέμων, Ἀκρὶς, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Composita.

Δείλακρος, ου, ὁ καὶ ἡ, extremè timidus aut miser. Aristoph. in Plut.

Δειλακρίων, pro eodem apud eundē in Auib. ὦ δειλακρίων σὺ &c.

Δείνακρος, pro δεινῶς ἄκρος, summoperè acutus, aud.

Ἐξα-

Ἐξακρίζω, idem quod ἀκρίζω, apud Euripidem.

Ἐπακρ☉, in summitate angustus, in angustum desinēs. Hippocr.

Ἐπακριος, q.d. cacuminarius. Ita cognominatus fuit Iupiter, quòd in montium cacuminib. dicatæ ei essent aræ. Hes. & Eust.

Ἐπακρίζω, dixit quidam *pro*, ad summum perduco & finem impono, vt testatur Hesych.

Πανακρίς, apud Callim. dicitur apis esse epith. vt quæ omnia florum fastigia peruolitet.

Τρινακρία, Sicilia, sic dicta, quòd tres habeat ἄκρας, *id est*, promōtoria, Lilybæum, Pachynum, Pelorū. Vide Steph. Strab. Plin.

Ὑπεράκρια, montium cacumina. Herodo. τὰ δὲ ὑπεράκρια ἔδοσαν Καροί.

Ὑπερακρίζω, per summū euado, supero, inquit Bud. ex Xen. in Hipparch. καὶ τὰ λείχη ὑπερακρίζειν. Citatur ex Eurip. ὑπερακρίζει δ' ὠμάτων, pro, ædibus imminet desuper.

Φαλακρὸς & ψαυκρὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ἈΚΤΗ, ῆς, ἡ, litt. acte. Il. ἀκτὴν εἰσανέβαινον, Od. ο. ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης. ἀκτὴν ἰθείας ἀφίκοντο. &c. Iliad. μ. λιμένες τε καὶ ἀκταί. Vtitur & Strabo & Luc. * Grammatici deducunt ab ἄγω, frango: quòd vndę littori allisæ frangantur. ¶ Est etiam maritimus locus, vt scribit Hesych. Apud Herodot. sæpe pro ora, i. littorali regione. ¶ Item fructus vel potius fruges vt Iliad. ν. καὶ ἱεροῖο Δημήτερος ἀκτήν. Legitur & ἀλφίτου ἀκτή, Od. ξ. & Od. β. & Il. λ. vide Eust. ¶ Item sambucus, de qua Diosc. lib. 4. c. 174. Dicitur & ἀκτέα ab eodem Diosc. li. 2. c. 187. Vnde ἄκτιν☉, ὑ, ὁ, sambucinus, vt ἄκτινον ξύλον apud Theophr. Et (*comp.*) χαμαιακτή, humilis sambucus, humi sparsa acte. Diosc.

Ἀκτι☉, ὑ, ὁ, ἡ, littoralis. Ἄκτι☉ Pan apud Theocr. ὁ ἐπὶ ταῖς ἀκταῖς ... ἱδρυμέν☉. Vel venator, vel qui Athenis colitur. Etym. ¶ Item ἄκτι☉ & ἐπάκτιος, Apollo à loco quodam Magnesiæ dicto ἀκτὴ author Steph.

Ἀκτίτης, ὑ, ὁ, littoralis, commorans in littore vt apud Phaniam in Anthologia epigrammatum ἀκτίτης καλαμευτής.

Ἀκταῖος, ὁ, littoralis, maritimus, actæus, apud Hesych. ἀκταῖοι ἰχθύες, littorales pisces.

Ἀκτάζω, vnde partic. ἀκτάζων exp. ἐξαναστὰς ἀφ' ὕδατος, exurgens, se se eleuans. Plut. vero Sympo. 4. Probl. 4. τί δὲ εἰ πολλοὶ βούλονται πρὸς δεῖπνον, εἶπεν, ὥσπερ γλιχόμεθα πρὸς ἀκτάζοντες ἀλλήλους λέγωσι. Σήμερον ἀκτάσωμεν; οὐχὶ τὸ παρ' ἀκτῇ δεῖπνον ἥδιστον ἀποφαίνουσιν, ὡς περ ἔστιν; quia nimium piscium copiam præbet. Innuit igitur ἀκτάζειν esse in littore indulgere genio.

Composita.

Ἐπάκτιος, ὁ, καὶ ἡ (quasi ἐπ' ἀκτῇ ὤν) ad littus situs, littoreus, littoralis, maritimus, vt apud Soph. in Trach. ἐπακτία Τίρυνθι schol. exp. παραθαλαττία. Sic ἐπάκτι☉ οἶκ☉. At ἐπάκτια πόντια exp. ones iuxta littus pascentes. Apollo autem ἐπάκτι☉, ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμεν☉, apud Apoll. Rhod. Arg. lib. 1.

Παράκτι☉, ὑ, ὁ, καὶ ἡ, idem quod ἐπάκτι☉ littoreus, littoralis, maritimus. Æschyl. in Prom. ἐντεῦθεν εἰσελθὼν τὴν παρακτίαν Κίλαθον. Sic Soph παράκτιος λειμῶνας dixit.

Παρακτίδι☉ pro παράκτι☉ (sicut παραθαλασσίδι☉ pro παραθαλάσσι☉) (vt παρακτίδιον κῦμα in Anthol. epigr. littoreus fluctus, *id est*, qui ferit littus.

ἈΚΤΙΝ, ῖν☉, ἡ, idem ab ἄγω frango, secundum quosdam radius Solis. Luc. in Anachar. ὥστε τὴν δ' εὑρέμεθα, ὡς τὴν ἀκτῖνα καλύσει καθεικεῖ... τῆς κεφαλῆς. Od. λ. Οὐδέ ποτ' ἠέλι☉ φαέθων ἀκτῖσιν ἐπιδέρκεται. Iliad. κ. Αἴγλης ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἠελίοιο. ¶ Capitur & pro radio fulminis. Luc. in Timone, κατασμυχθεῖς γὰρ αὐτῷ (τοῦ κεραυνοῦ) καὶ ἀπεσβεσμένοι ὁ εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται.

Ἀκτίς etiam dicitur *pro* ἀκτίν. Antiphilus in Anthologia epigr. Ἡ δ' ἡ σβεννυμένη μαρμαίρει κατεφθιτοισιν ἀκτίς. Exp & sambucus, vide Ἀκτή. ¶ Sic etiam vocatur (teste Pausania apud Eustath.) vas in quod conijciuntur oboli.

Ἀκτινωτὸς, ὑ, ὁ, radiatus, tanquam, à verbo ἀκτινόω.

Ἀκτινωειδὴς, in formam radiorum vel radij, apud Lucianum.

Εὐάκτιν (*comp.*) pulchros habens radios apud Moschop.

ἌΚΤΛΟΣ, ὑ, ἡ, glans iligna fructus ilicis. vt Theophr. docet Hist. plant. lib. 3. c. 6. Et Amphis apud Athen. lib. 2. Itidémque Theocr. Idyl. 5.

Ἀκυλὼν, vide in Ἀκύλ.

ἌΚΩΝ, & Ἄκων, οντος, ὁ, iaculum, spiculum, missile telum. In Anthol. epigr. κατὰ γαῖς ἔλασε δ' ὀξὺς ἄκων. (Ab ἀκὴ significante ὀξύτητα fit ἄκων, inquit Eustath. vnde & ὀξὺς dicitur tanquam per etymologiam) Od. ξ. Εἵλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν. Aristid. in Romæ encomio, οἱ δὲ ἀκοντισταὶ οἷον ἐν Διὸς ... ἀλλήλους ἐγκαταλαμβάνουσι. ¶ Ἄκων vero ... *id est*, inuitus, vide in comp. ex Ἑκών.

Ἀκόντιον, ὑ, τὸ, idē quod ἄκων, sed frequentiore in vsu, præsertim in prosa. Xenop. Hell. 4. ἀρχή τε ὡς εἶναι ἐξ ἀκοντίου βολῆς. Sic & Thuc. lib. 5. Et Callim. apud Athenæum, Πολλοὶ καὶ φιλέοντες ἀκόντιον ἧκαν ἔραζε, Οἰνοπίων. Interdū pro teli iactu sumitur, vt apud eundem Xenoph. καὶ ὅπου μὲν ἂν εἰς ἀκόντιον ἀφίκηται,

ἀκοντίζη τὸν φεύγοντα. ¶ A Macedonibus dicta fuit & spina dorsi, teste Hesychio.

Ἀκοντίας, ὑ, ὁ, iaculus, serpentis genus. Luc. de dipsad. ... καὶ ἀκοντίαι καὶ ἀμφισβαίναι καὶ δράκοντες. Nican. in Ther. ... ἀκοντίαι ... vbi schol. dicit ἀκοντίας esse τοὺς κατὰ τὰ ἀκόντια διατεινομένους. addens esse & alia animalia quæ ita vocentur διὰ τὸ ὁρμᾶν ὡς περ τὰ ἀκόντια. ¶ Item ἀκοντίαι stellæ sic dictæ quod iaculi modo ferantur.

Ἀκοντιὰς, herba quæ medetur canibus morsis à serpentibus, Hes.

Ἀκοντικὸν, medicamentum quoddam, quod à sanandis ἀκόντων vulneribus ita dictum videtur. Hesych.

Ἀκοντίζες. Hesychio idem serpens qui & Ἀκοντίας.

Ἀκοντίλη, idem Nicand.

Ἀκοντίζω, iaculor, iaculum vibro, vel intorqueo, seu spiculum, aut telum. Xen. Pæd. 1. πρὸς δὲ τοὺς μανθάνοντας τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν. Interdū cū accusatiuo rei vel personæ: vt Iliad. ξ. ἀκόντισεν δὲ θαμέας Αἰχμάς. Sic ἀκοντίζειν τι δ' ἔρυ, apud Plutarchū, περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. Cum personæ accusatiuo signif. iaculo peto seu ferio. vt apud Herodotum ἀκοντίζων τὸν σῦν, τοῦ μὲν ἁμαρτάνει. Sic Xen. ἀκοντίζει τὸν φεύγοντα. Dicitur & ἀκοντίζω εἰς τὸν. vt Thuc. lib. 7. Interdum cum datiuo rei, vt apud Hom. ἀκοντίζειν δὲ χ. & δ. Interdum & cum genitiuo personæ subaudita præp. κατὰ vt Iliad. ρ. Ἕκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. ¶ De ventis dicitur à Musæo, ἀκοντίζοντες ἀῆται.

Ἀκοντίζομαι, *pass.* iaculo seu telo petor. vnde ἀκοντισθεὶς.

Ἀκόντισμα, ατος, τὸ, & Ἀκοντισμὸς, ὑ, ὁ, iaculatio, iaculi seu teli iactus. Xē. Hell. 4. ὡς ἐντὸς ἀκοντίσματος ἦ προσιόντας τοῖς ὁπλίταις. Idem ἀκοντισμὸν pro codē dicit. Ἀκόντισμα (q. d. iaculamentum) pro vulnere quod est iaculatione seu iaculando inflictum. Plut. in Alex. πολλῶν ἀκοντισμάτων καταπλησθείς.

Ἀκόντισις, iaculatio. Suidas.

Ἀκοντιστής, ὑ, ὁ, iaculator. Interdum, iaculandi peritus, vt ἀκοντιστὰν Ἀχιλῆα, apud Theocr. Od. σ. Ἡ μὲν ἀκοντιστὰς ἡ δὲ ... τὰς εἶχον Thuc. lib. 1. πολλοὺς δὲ τοξότας τε καὶ ἀκοντιστάς.

Ἀκοντιστὺς, ύος, ἡ, iaculatio. *Vel*, iaculādi ars, seu peritia. Hom. Il. ψ. describēs illa quatuor celebria certamina. ἢ γὰρ πύξ, ἠὲ παλαίσεις, Οὐδ' ἀκοντιστὺν ἐνὶ ... ποσὶν ... [Θελησαι.

Ἀκοντιστικὸς, iaculandi peritus. Xen. Pæd. 7.

Composita.

Ἀνακοντίζω, eiaculor. Herod. metaphoricè dicit in Melpomene. ἀνακοντίζει ἐκ μέσου τῆς ἁλὸς ὕδωρ ψυχρὸν καὶ γλυκὺ, aqua erūpit.

Ἀπακοντίζω, pro ἀκοντίζω, exponitur enim iaculor.

Διακοντίζω, iaculor, idem quod ἀκοντίζω. Potest etiam διὰ esse ... sicut ἐξ in ἐξακοντίζω. Xenoph. ex eodem διακοντισάμενος ἢ διατοξευσάμενος passiuè. [Thuc. lib. 2.

Εἰσακοντίζω, iaculor in aliquem locum. Exp. & missilia ingero.

Ἐξακοντίζω, iaculor, iaculum emitto, seu telum. Plut. in Artoxerxe. ἐξηκόντισεν ἐπ' αὐτὸν. Xē. Hel. 4. τοῖς δ' ὁρᾶσιν ἐξακοντίζοντες.

Ἐξακόντισμα & Ἐξακοντισμὸς, iaculatio. Annotatur esse etiam fulgoris genus in aëre, Aristot. de mundo. Esse item scatebram, sanguinis ductum, apud Eurip. in Iphig.

Ἐπακοντίζω, itidem, pro, iaculor.

Ἐπακοντισμὸς, pro ἀκοντισμὸς, iaculatio. Hesychius esse dicit [& βέλος ὄνομα.

Ἱππακοντισταὶ equestres iaculatores, q. ex equis pugnant iaculis.

Καταkοντίζω, iaculis confodio, seu telis, vel missilibus. Herod. libro 4. διώξαντες τὸν Μαρτιάλιον κατηκόντισαν. [ἐθὴ φασὶν.

Κατακοντίζομαι. Greg. οἱ μὲν γὰρ ὑπὸ Περσῶν αὐτοὶ κατηκοντι-

Πεζακοντιστής, q. d. pedes iaculator. Polyb.

Περιακοντίζω, iaculis vndique ferio.

Προσακοντίζομαι, insuper iaculis conficior.

Ὑπερακοντίζω, supra iaculor, seu vltra, aut vlterius, iactu iaculi vinco. Frequentius est in metaphorica significatione pro supero. Exponi etiam potest, antecello. Aristoph. in Auib. Ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς. Idē in Pluto, τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισε.

Ὑπερακοντίζομαι, eadem signif. metaphorica apud Alex. Aphr. cum genit. τὸ Ἀσκληπιοῦ δῶρον πασῶν τῶν κατὰ τὸν βίον χαρίτων ὑπερακοντίζειν κατὰ τὴν ἀξίαν.

ἈΛΑΒΑΣΤΡΟΝ, ὑ, τὸ, vel ἀλάβαστρος ὑ, ὁ, vel ἡ, alabaster vnguentarij genus longitudine fastigiata in pleniorem orbem desinens vel forma turbinata sine ansulis. Sic appellatur vel quasi ὁ λαβέσθαι (prehendere) propter læuorem sit ἀδύνατον. vel διὰ τὸ μὴ λαβὰς ἔχειν, quòd ansas non habeat: vt tradit Methodius apud Etym. Vtitur Plut. in Alexandro. & Matt. c. 26. ¶ Apud Herodian. lib. 3. ἀλάβαστρον, accipitur pro lapide alabastride.

Ἀλαβάστριον, ὑ, τὸ, paruus alabaster. Poll.

Ἀλαβαστρίτης, sub. λίθος, alabastrites lapis: marmoris genus ita dicti, quòd ex eo alabastra conficerentur. Diosc. l. 5. Et fœm. gen. ἀλαβαστρῖτις siue ἀλαβαστῖτις: vt ἀλαβαστῖτις πέτρα, eadem quæ ἀλαβαστρίτης λίθος. Athen. lib. 5. [λάβαστρος.

Ἀλάβαστος, absq; ρ apud Hesych. & Menandrū inuenitur pro ἀ-

ἈΛΑΖΩΝ, όνος, ὁ καὶ ἡ, iactator, ostentator, gloriosus, ventosus, superbus, arrogans. Xenophonti Pæd. 2. videtur nomen

hoc indictum fuisse iis qui se & ditiores esse simulant & magis strenuos quàm sint: & ea quæ præstare non possunt, pollicentur: vt ἀλαζὼν στρατιώτης. A Gregor. Naz. ὁ αὐτὸς dicitur ἀλαζὼν ἔρνις. Et ἀλαζὼν γυνή. Plut. in Pericle. *Ab Eust. exp. ὁ ἀπὸ τῆς ἄλης ζῶν, vagus erro, planus, circulator. Errones certè mendaciis instructissimi esse solent, & sese vbique iactando falsa plurima veris intermiscent. Hinc factum vt, qui maiora de se suisque prædicant quàm veritas patiatur, ἀλαζόνες dicantur, quocunque tandem consilio id faciant, siue mentiendi libidine ducantur, siue spe lucri, honoris, &c. Suidæ dicitur ἀλαζὼν, ὁ ἄλλως ζῶν, i. vanè & inaniter viuens. Quidam malunt deducere ab α epitat. & λάζομαι (sumo) vt sic dicatur qui sibi multum assumit tribuitque.

Ἀλαζονικὸς, ῦ, ὁ, ostentatorius, iactatorius, ad ostentationē pertinens. Itē ostentationi deditus. Et pro ἀλαζὼν ostentator. Xen.

Ἀλαζονεύομαι, F. εύσομαι me ostento, me vendito, iactator sum, siue ostētator, de me falsa prædico, glorior. Isocr. de soph. νῦν δ' οἱ τολμῶντες λίαν ἀπερισκέπτως ἀλαζονεύεσθαι, πεποιήκασιν ὥστε &c. Apud Aristoph. exp. ψεύδομαι. Apud Arist. in Œcon. 1. τὰ ἤθη ἀλαζονεύεσθαι, exp. mores mentiri & sibi effingere falsò.

Ἀλαζόνευμα, τὸ, iactatio, ostentatio, gloriatio propter aliquod facinus, vel de aliquo facinore. Item facinus insolentiæ, insolenter factum. Æsch. in Ctesiph.

Ἀλαζονεία, ἡ, iactantia, iactatio, ostentatio, venditatio, gloriatio, hominum est plura quàm præstare possint pollicentium: cui contraria est εἰρωνεία, quæ dissimulat ea se præstare posse quæ potest. Vide Arist. in Eth. & Rhet. 2. Exp. etiam vaniloquentia.

Composita.

Ἐπαλαζονεύομαι, vt ἐπαλαζονεύομαι τούτῳ, iacto me hac de re.

Εὐαλαζόνευτος, facilis ad ostentationem. Arist. rhet. lib. 2.

Καταλαζονεύομαι, iactabundè aliquid dico vel facio. Itē arroganter & vanè commemoro. Demosth. ὥσπερ φενακίζει καὶ καταλαζονεύεται πρὸς ὑμᾶς αὐτίκα δὴ μάλα. Apud Isoc. περὶ αὐτοῦ οὕτως καταλαζονεύεσθαι περὶ πλούτου, iactare se & gloriari de diuitiis.

Πτωχαλαζὼν, q. d. mendicus ostentator. Apud Athen. lib. 6.

Φιλαλάζων, ostentationis amator. Bud.

ἈΛΑΛΗ´, ῆς, ἡ, alala, vox quædam inarticulata, quæ à militibus ante pugnam editur. Apud Etym. exponitur, & ἀλαλὴ tumultus, & inarticulata vox ab ἅλα accusatiuo nominis ἅλς, i. mare: quod perpetuò strepitum edit inde faciendo ἄλη, deinde per reduplicationem ἀλαλή, vnde (inquit) ἀλαλάζω, & ἀλαλητός. Eustath. citans hunc locum, κλῦθ' ἀλαλὰ πολέμου θύγατερ ἐγχέων προοίμιον, esse Doricum ait, verso η in α. Suidas acclamationem chori esse dicit ἀλαλαλαὶ ἰὴ παιών. Reperitur & apud Plutarc. ex quodam poeta, μανίαι τ' ἀλαλαί τ' ὀρινομένων ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ.

Ἀλαλητὸς, ῦ, ὁ, clamor militum dicentiū ἀλαλή. Generaliter dicitur fremitus militum in pugna, vociferatio militaris, apud Homer. sæpe. Il. π. οἱ δ' ἀλαλητῷ Πᾶν πεδίον κατέχουσι μάχῃ νικῶντες Ἀχαιοί. Il. δ. Ὣς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει. Hesiod. in Theogonia, οἱ δὲ ξυνέωσαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ. Quibusdam placuit (ex quib. fuit Apollonius grammaticus) α esse πλεοναστικὸν in hoc nomine, deducentibus à λαλέω. Aliis autem esse α pro πολὺ, vt sit ἀλαλητὸς quasi πολυλαλητός. Aliis pro ὁμοῦ, vt sit quasi ὁμολαλητός.

Ἀλαλάζω, F. ξω, clamo alala, fremitum edo inter pugnandum, clamorem lætum tollo in committendo prælio. Xen. Hel. 4. ἀλαλάξαντες οἱ Θηβαῖοι δρόμῳ ὁμόσε ἐφέροντο. Est autē propriè clamorē tollo cū animi alacritate, & exultabundè, atque in signum victoriæ: Plut. in Publicola, τοῖς μὲν ἀλαλάξαι παρέστη μέγα καὶ θαρραλέον. Apud Iul. Pollucem, ἀλαλάζειν τὸ ἐνυάλιον. Apud Arria. autem lib. 6. legitur ἀλαλάζεσθαι τῷ ἐνυαλίῳ. Dicuntur autem ἀλαλάζειν generaliter quicunq; exultantes clamorem tollunt. Vnde & ἀλαλάξατε. Suidas explicat κροτήσατε, i. plaudite. ¶ Interdum pro, clamorem tristem tollo. Vnde & vlulo exponitur, vt Marci cap. 5. item Hierem. c. 4. Nonnus, Ταρβαλέοι δ' ἀλάλαζον. ¶ item, tinnio. Paulus 1. ad Cor. c. 13. γέγονα χαλκὸς ἠχῶν, ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Quā signif. quidam ex Græcis grammaticis propriam esse putauerunt.

Ἀλαλαγμὸς, ῦ, ὁ, vel Ἀλάλαγμα, ατος, τὸ, clamor lætus militum. Veget. & quidam recentiores barritum vocant, alij iubilationem, Cæsar vlulatum lib. 5. de bello Gal. ¶ item, victorialis hymnus, vt tradunt Suidas & Hesych.

Ἀλαλαγὴ, ῆς, ἡ, lætus clamor. Apud Sophocl. autem in Trach. ἀλαλαγαῖς schol. exp. ταῖς ἐπὶ τῶν θυσιῶν εὐχαῖς.

Composita.

Ἀνταλαλάζω, vicissim vel contra clamorem attollo, s. clamando alala. Æsch.

Ἐπαλαλάζω, alala clamo ob. vel lætus acclamo. Æsch.

Ἀλαλκεῖν, vide in Ἄλκη.

ἈΛΑ´ΟΜΑΙ, ῶμαι, vagor, erro, sum vagus & erro: vt Il. ζ. Ἤτοι ὁ κὰπ πεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο, i. solus vagabatur. Et Vlysses ἀλώμενος, Od. 1. ¶ item metaphoricè apud Sophoclem pro πλανῶμαι τῷ νῷ, incertus sum quid agam, animi pendeo.

Ἄλημα, ατος, τὸ, vagatio, erratio, πλάνημα, vt ait Eustathius, ita exponēs & hūc Sophoc. locū, κακοπινέστατον τ' ἄλημα στρατοῦ.

Ἀλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, erro, vagus. Od. τ. τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασιν. Exponitur ἀλήμονες etiā πτωχοί: vt Anth. Epigr. l. 1. Ἀμφω μὲν πηροὶ καὶ ἀλήμονες. ¶ Apud Nonnū ἀλήμονες traslatè sig. peccatores, nā qui peccāt, errāt, & à recta via deflectūt.

Ἀλημοσύνη, ης, ἡ, idē quod ἄλημα, vagatio, erratio. ¶ Apud Apollonium autem schol. ait significare peritiam locorum.

Ἀλήτης, ου, ὁ, vagus, erro. Od. ρ. καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ & ξ. ἄνδρες ἀλῆται ψεύδονται. ¶ Aliquando tanquam adiectiuum ponitur: vt ἀλήτην βίον εἵλου, apud Herodot. vagam vitam maluisti. Ἀλῆτις, ιδος, ἡ, vaga, errabunda. Suid. ¶ item mendicus, apud Basilium.

Ἀλητεύω, F. εύσω, vagor, erro. Od. ρ. Ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα Ἀνέρας αἰτίζων.

Ἀλητεία, Verbale, erratio, vagatio. Ionicè ἀλητείη.

Ἄλη, ης, ἡ, erratio, vagatio. Od. φ. Ἦ ἤδη μοι ὄλεσσεν ἄλη τ' ἀκομιστίη τε. Od. ο. ὅτι μ' ἔπαυσας ἄλης καὶ ὀϊζύος αἰνῆς. Itē metaphoricè pro anxietate animi, quæ est veluti eius vagatio.

Ἀλαίνω, idem quod ἀλάομαι, erro, vagor. Apud Eurip. ἀλαίνω μανίᾳ.

Ἄλημι, idem quod ἀλάομαι, vagor, infinitiuus ἀλῆναι, vnde ἀλήμεναι. Il. ε. Ἀργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἔνθα δὲ πάντας. Hesych. exponit συστραφῆναι, item πλανηθῆναι. Magis tamen recepta est explicatio pro ἀθροισθῆναι, congregari.

Ἀλάλημι, ab ἄλημι, per reduplicationē. vnde passiuū. Ἀλάλημαι idē quod ἀλῶ siue ἄλημι, vagor, erro. vnde ἀλάλησαι. Od. ο. δήμου ἄπο δὲ ἀλάλησαι, & infin. ἀλάλησθαι. Od. ε. οὐδέ τί σε χρὴ Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν, οὐδ' ἀλάλησθαι.

Ἀλαλύκτημι, à quo ἀλαλύκτημαι apud Homerum, vide in Ἀλύσσω post Ἀλύω.

Ἀλύω. Ἀλαός, Ἠλεός, Ἠλίθιος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀπαλάομαι, deerro, vagor. Hesiod. in clyp. Herc. αὐτὸς δ' ἀπαλώσεται ἄλλῃ Χώρου αἰδρείῃσιν.

Ἐπαλάομαι, peruagor, peragro, vt Od. δ. πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθεὶς, Οἴκαδε νοστήσω.

ἈΛΑΟ´Σ, ῦ, ὁ, cæcus, luscus, secundum quosdā à verbo ἀλάομαι διὰ τὸ ἀλᾶσθαι κατὰ τὴν πορείαν, secundum alios ex α priuatiuo, & λάειν quod est videre. Od. θ. Καί κ' ἀλαός τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα Ἀμφαφόων, vel cæcus. Itidémq; Od. α. μάντιος ἀλαοῦ. Hippocr. quoque pro τυφλὸς vtitur, teste Galeno in lex. Hippocr. Apud Apoll. Argon. 2. ἀλαὸν νέφος, nubes obscura, seu caliginosa & atra.

Ἀλαῖος, idem quod ἀλαὸς cæcus, captus oculis. Galeno enim teste Hippocrat. in lib. de locis in homine, ἀλαίαν nominauit φθίσιν quæ esset veluti cæca & inuisibilis.

Ἀλαόω, ῶ, cæcū reddo, excæco, τυφλόω. Hom. ei genitiuū ὀφθαλμοῦ etiā addidit. Od. α. ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, priuauit, orbauit.

Ἀλαωτὺς, ύος, ἡ, cæcitas, oculi seu oculorum priuatio seu orbatio. Od. ι. αἴ κέν τίς σε καταθνητῶν ἀνθρώπων Ὀφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικελίην ἀλαωτὺν, si quis te mortalium interroget de turpi cæcitate & luminis orbitate: Φάσθαι Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι, dic Vlyssem te excæcasse.

Ἐξαλαόω, ῶ, (comp.) excæco. Vide ἀλαωτύς.

ἌΛΓΟΣ, εος, τὸ, dolor, mœror, tristitia, molestia. Il. β. Θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε Τρωσί. Sic & Od. ζ. Aristoph. in Pluto, ὑπὸ γὰρ τῶν ἀλγῶν κατατέτηκα. Item ἄλγεα calamitates, mala. Il. α. ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. *Fit ex ἀλέγω [curam gero vel solicitus sum] vt vult Etym.

Ἀλγίων, ἄλγιστος, molestior, molestissimus, grauior grauissimus. Isocr. in Hel. Enc. τί γάρ ἐστιν ἄλγιον ἢ ζῆν ἀεὶ δεδιότα; Soph. Ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ ἄλγιστον.

Ἀλγινόεις, εντος, ὁ, molestus, acerbus. Hesio. & Nic. Scribitur & (ἀλγήεις.

Ἀλγύνω, F. υνῶ dolore vel mœrore afficio.

Ἀλγύνομαι, mœrore afficior: cui oppon. εὐφραίνομαι, Xen. νόσοις ἀλγυνόμενος.

Ἀλγέω, ῶ, F. ήσω, doleo. Ad animum refertur, & ad corpus. Cum dat. vt ἀλγῶ τοῖς κακοῖς τῶν φίλων. Cum accus. ἀλγῶ θάνατον γυναικός. Iulian. in epist. ad Ameriū. Sic ἀλγῶ τὴν κεφαλήν. Gal. Ἀλγῶ τὸν δάκτυλον, mihi dolet digitus, apud Theocr. Dicitur & ἀλγῶ ἐπὶ τοῖς κακοῖς apud Dem. ponitur etiam ἀλγῶ absolutè apud eundem Dem. & Il. β. & θ.

Ἄλγημα, τὸ, dolor, ægritudo. vt ἄλγημα τῆς κεφαλῆς, Gal. & Hippocrat.

Ἄλγησις, idem. Suid.

Ἀλγηδὼν, όνος, ἡ, dolor, cruciatus. Plut. & Xen.

Ἀλγηρὸς, ῦ, ὁ, molestus, dolorem afferens. Hesych.

Ἀλγεινὸς, ῦ, ὁ, molestus, asper, grauis, dolorem siue tristitiam afferens. Xen. & Plut. Et τὸ ἀλγεινὸν, dolor: & τὰ ἀλγεινὰ, dolores, ærumnæ.

Ἀλγεινῶς, molestè cum dolore.

Ἀλεγεινὸς, pro ἀλγεινὸς, grauis, molestus. Il. β. item difficilis, vt Il. ρ.

Ἀργαλέος, quomodo huc pertineat, vide suo loco. Vide item χειράγρα, in comp. ex Ἄγρα.

Composita

Composita.

Ἀναλγής, έ☉, ὁ κ ἡ, vel ἀνάλγητος, ὁ, ὁ κ ἡ, indolentia prælitus, doloris expers carens dolore, dolorem nullum sentiens. Interdum ei adiungitur acc. vt apud Luc. in Timone, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὀσφῦν, nisi est is cui lumbi dolere nequeant. Sic ἀνάλγητ☉ τὰς ὀσφύας. Item qui nullum animo dolorem concipit ex re vlla, qui dolore non tangitur aut tangi non potest. Thuc. lib. 3. κ μὴ ἀναλγητότεροι οἱ διαφεύγοντες τ ἐπιβουλευσάντων φανῶμαι vnde capitur pro stupido, & torpente. Item pro crudeli, & nudum commiserationis affectum habente. vt ἀνάλγητον Ἀγρειδῶν, apud Soph. pro ἀσυμπαθῶν. Item, ἀναλγής siue ἀνάλγητ☉ dicitur res quæ dolorem nullum adfert. vt ἀνάλγητον πατ☉, apud Eurip.

Ἀναλγήτως, citra dolorem, nullo cum sensu doloris, stupidè. Et pro inhumanè & crudeliter accipitur, apud Soph.

Ἀναλγησία, ἡ, indolentia, vacuitas doloris. Item stupiditas, stoliditas. Plut. & Dem.

Ἀπαλγέω, ῶ, dedoleo, dolere desino. Suid. ex Thuc. Sic & ad Ephes. cap. 4. Exp. & ἀπογνώσκω, apud Polyb. *id est*, animum despondeo.

Βαρυαλγής, graui dolore percitus, qui grauiter dolet.

Βαρυάλγητος, idem. Interdum dicitur βαρυάλγητον, quod grauem dolorem affert. Soph.

Γλωσσαλγία, q. d. linguæ dolor siue morbus. Capitur pro linguæ prurigine, seu petulantia verborum, & loquaci maledicentia. apud Euripid. in Med. & Phil. de vita Mosis 3. Et pro nugis. Bud. ex Gal.

Γλωσσαλγέω, lingua prurio, linguæ venenum promoueo, vt quidam exp. Naz. orat. 2. αἱρετικοὶ γλωσσαλγείτωσαν.

Διαλγής, qui perdolet & vehementi dolore excruciatur. Plut. in Alex. διαλγὴς γενόμεν☉.

Διαλγέω, ῶ, perdoleo, vehementi dolore discrucior. Plut. de discernendo amico ab adul. ἐπετίμων πικρῶς, ἐκάστον ὧν παρεῖδεν ἐξονειδίζοντες, ἄχρις ὁ διαλγήσας ὁ ἄνθρωπ☉ ὑπὸ λύπης κ ὀργῆς ἀμφοτέρως τῷ ξιφιδίῳ παίων ἀνεῖλεν.

Δυσαλγής, grauem & difficilem afferens dolorem, ideóque ægrè tolerabilis. Plut. & Philo. vel qui ægrè afficitur dolore alterius. sicut δυσάλγητος quoque exponitur, difficilis ad dolendum, Poll. ex Eupol.

Θυμαλγής, afferés dolorè in animo. Od. ψ. ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες.

Καρδιαλγής, cui cor dolet, aut dolore cordi afferés. Gal. ex Hip.

Καρδιαλγία, ἡ, dolor cordis vel potius dolor oris ventriculi & morsus ab humoris acrimonia.

Καρδιαλγέω, dolore cordis afficior. Hippocr.

Καρδιαλγικὸς, cum cordis dolore coniunctus, vel cordis dolorem inuehens. Hippocr. prorrheth. lib. 1.

Καταλγύνεσθαι, dolore & molestia affici.

Κεφαλαλγής, caput dolens, cui caput dolet. Plut. in Symp. sept. sap. σιωδ ετων☉ ἢ κεφαλαλγής κ βαρὺς κ ἀναγωγ☉, &c. Capitur & actiuè *pro* dolorè capitis afferens, dolorem capitis excitans. Dioscor. de vino resinato, πάντες ἢ κεφαλαλγεῖς οἱ τοιῦτοι. Sic Philo de vita Mos. lib. 1. ξηρός τε γὰρ ἐστι κεφαλαλγής. Reperitur & κεφαλαλγὸς, ὁ, ὁ, apud Plat. in præc. sanit. τ μ γδ ἐγκέφαλον φοίνικ☉ κεφαλαλγῆ λέγουσιν εἶναι, pro quo Xenophon dicit κεφαλαλγῆ. Κεφαλαλγικὸς idem Gal.

Κεφαλαλγία, capitis dolor. Hippocr. Aphor. lib. 5.

Κεφαλαλγέω, ῶ, caput doleo, caput mihi dolet, doleo ex capite. Hippocr. aphor. lib. 5. [Athen.

Κεφαλαλγικὸς, idem quod κεφαλαλγὴς, & κεφαλαλγικός.

Ὀδονταλγία, dentium dolor. Diosc.

Ὀδονταλγέω, ῶ, dentibus doleo, dentium dolore afficior.

Περιαλγής, qui valde dolet. Vtitur Plato.

Περιαλγέω, ῶ ægerrimè doleo, vel fero. Apud Thuc. περιαλγεῖν τῷ πάθει casum ægrè ferre.

Ποδαλγής, dolore pedum laborans, quem pedum dolores cruciant, qui ex pedibus dolet.

Ποδαλγὸς & ποδαλγικὸς, idem Diosc.

Ποδαλγία pedum dolor, podagra. Chrysost.

Ποδαλγέω, ῶ, pedum dolore, seu podagra laboro.

Στομαλγία, oris dolor, oris morbus. Item loquacitas. Poll.

Συναλγέω, ῶ (condoleo,) vnà doleo Aristot. rhet. lib. 2. οἱ γδ φίλοι συναλγῦσι. Dicitur & συναλγῶ σοι, doleo tuam vicem. Apud Soph. τοῖς ξυναλγῦσι τύχας.

Ὑπεραλγής, qui supra quàm dici potest dolet.

Ὑπεραλγῶ, perdoleo, supra modum doleo. Aristot. Rhet. 2. κ τὸ ὑπεραλγεῖν ἐπ' ἀλγῶσι, κόλακος σημεῖόν ἐστι, vel vicem alicuius doleo, vt ὑπεραλγῶ σῦ, vicem tuam doleo. Appian.

Ὠταλγία, aurium dolor. Diosc. lib. 2.

Ὠταλγικὸς, aurium dolori obnoxius. Si de re aliqua dicatur, significat dolorem aurium inferens.

Ὠταλγέω, doleo ex auribus, aurium dolore crucior, aures mihi dolent. Diosc. lib. 3. Ὠταλγέω, pro eodem. Diosc. lib. 2.

ΑΛΔΕΏ, ῶ, F. ήσω, augeo, do incrementum. Eustathius ponit, ἀλδῶ vel ἀλδέω, Etymon vide in ἀλδήσκω.

Ἀλδήσκω, augeor, cresco, incremétum accipio: vt Il. ψ. Αὐτὸς ἀλδήσκοντ☉. Vbi Eust. vult propriè dici de augmēto quod fit irrigatione seu humectatione, tanquam ex ἄρδω deductū, mutatione literæ ρ in λ. Idē alibi ex ἀλδῶ deducit: ἀλδῶ aūt ab ἄλδω siue ἄλλομαι, quòd ea quæ crescunt veluti in altū subsiliāt.

Ἀλδαίνω, augeo, do incrementum siue augmentum. Od. σ. & ω. μέλε ἤλδανε ποιμένι λαῶν.

Ἀλδαίνομαι, augeor, cresco, Hesych.

Ἄλθω, Ἄλμα, Ἄλσ☉, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναλδής, έ☉, ὁ κ ἡ, non crescens, incrementum non capiens, apud Hippocr.

Ἄναλτ☉, exp. ἀναλδής & ἀναλθής, ἀναυξής, vt ἄναλτον ἀλφιτον, apud Hippocr. apud Hom. Od. σ. γαστὴρ ἄναλτ☉, Eust. exp. inexplebilis seu insatiabilis venter. vide & in comp. ex Ἄλις.

Ἀναλδήσκω, succresco, augeor. Apoll. Rho. Arg. 3. Λάμπον ἀναλδήσκοντες ὑπὲρ χθονός.

Ἀναλδαίνω, idem quod ἀλδαίνω, apud Nonn. ὥς ἀναλδαίνῃ καρπόν.

Ἐναλδαίνω, q. d. intrinsecus augeo. Nic. ... ἐναλδήνω κορμιλου.

Εὐαλδής, benè & feliciter crescens, bonum incrementum accipiens. Hesych.

Εὐαλδέως, exp. feliciter & cum profectu. Hippocr.

Μεταλδήσκω, affertur ex Apoll. *pro* produco.

Νεαλδής, nuper auctus vel qui recens excreuit, Hesych.

ΑΛΕΆ, & Ionicè ἀλέη, propriè calor siue tepor qui est ex sole, in locis apricis. Transfertur & ad quemlibet calorem. vt Od. ρ. Αὐτίκ' ἐπεὶ κε πυρὸς θερέω ἀλέη τε γένηται. Apud Athen. 9. χαίρει δ' ἀλέᾳ διὸ κ πρὸς τὴν ἄμμον προσέρχεται. Apud Theoph. lib. 4. de caus. pl. c. 3. τὴν ἀλέαν διώκει. Sic & Hippocr. ὅταν ἐν ἀλέῃ γένωνται. * Dicitur autē quasi δ' ἀλέα, à verbo δ' αἴω, inquit Etymologicus. At ἀλεά, vide in Ἀλέω, i. fugio.

Ἀλεεινὸς, ὁ calidus, tepidus. vt ἀλεεινὴ χώρα, Herod. & Xenoph.

Ἀλεινὸς, pro eodem. Ἀλεὸς, idem.

Ἀλεάζω, tepeo, caleo, calore fruor. Arist. in Probl. sect. 1. θερμὸν γδ λίαν δεῖ, ἡ ποιεῖ ἀλεάζειν. Exp. etiā θερμαίνω, ab Hes. & Gal.

Ἀλεαίνω, idem quod ἀλεάζω, caleo. Arist. in Probl. ὅτι ἡ κοιλία θάττον πέπλεκ ὕπω ἢ κ ἀλεαίνει μᾶλλον. Habet & significat. *pro* calefacio. Hesych.

Ἀλεαίνομαι, calefio. Hesych.

Ἀλεὸς, ᾶ, ὁ, calidus, tepidus. Hesych. Interdum pro ἀλεὸς. Doricè.

Συναλεαίνω, (*comp.*) concalefacio calorem adiuuo apud Plut. Exp. & confoueo ex Carone.

Ἠπιαλ☉, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΑΛΕΓΏ, F. ξω, curo rationem habeo alicuius, curam gero. Cum genit. Il. θ. ... ἐγὼ σεῦ σκυζομένης ἀλέγω. Apoll. Arg. 2. ... ἀλέγω. Cum accus. Il. π. θεῶν ὄπιν ἐκ ἀλέγοντες. Cum præpos. ὑπὲρ. Apollon. ... ψυχῆς ἀλέγων ὑπὲρ.

Ἀλεγίζω, F. σω, idem quod ἀλέγω, vt Il. θ. σέθεν γ' ἐγὼ ἐκ ἀλεγίζω χωομένης.

Ἀλεγύνω, accurro, paro, apparo, vt ἀλεγύνειν δαῖτα. Od. ν.

Ἀλεγεινὸς, curæ plenus, molestus, ἀλγεινός. Vide in Ἄλγ☉.

Ἄλγ☉, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνηλεγής & ἀνηλεγέως, aduerb. idem quod ἀπηλεγής & ἀπηλεγέως, sed sunt rariora.

Νηλεγής etiam dicitur & νηλεγέως, pro iisdem apud Hesych.

Ἀπηλεγής, έ☉, ὁ κ ἡ, atrox, sęuus, quasi nullius curam & quasi respectum habens, Epith. mortis apud Greg. Naz.

Ἀπηλεγέως, atrociter, sæuè: item apertè, intrepidè: quia quos nullius cura seu respectus mouet, non trepidant, idemque apertè agunt. Od. α. ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω. Apoll. Arg. 2. Ὡς φάτ' ἀπηλεγέως, vbi exp. ἀπηλεγέως ἀποείπω κ καὶ ἀληθείαν. Ἀπηλεγὴς etiam pro ἀπηλεγέως ponitur apud Nicand. in Ther.

Ἀπηλεγέω, non curo, contemno. Apoll. Arg. 2.

Δυσηλεγής, Eustath. putat posse intelligi dictum quasi δυσαλεγής, ab ἀλέγω. Vide & in comp. à λέγω, i. cubo.

ΑΛΕΙΣΟΝ, ε, τὸ, poculum, Suidæ: Hesyc. poculum torno factū, vel potius cælatum, (nominatum dicitur quasi ἀλεῖον seu λεῖον, nō laue sed τραχὺ τοῖς ἐμπαίσμασι, seu ζωωτοῖς δαιδάλμασι ἐμπεπασμένον. pocula enim emblematis & cœlaturis ornata, sunt asperiora.) Od. γ. Τῶνεκά τοι προτέρῳ δώσω χρύσειον ἄλεισον. Et in libro sequente Menelaus Telemachū alloquens ait. Δώσω καλὸν ἄλεισον ἵνα σπένδησθα θεοῖσιν Ἀθανάτοις ἐμέθεν μεμνημέν☉ ἤματα πάντα. Dicit & masc. gē. ἄλεισ☉. vt Eust. annotat ex quibusdā grām. sicut σύμβολον & σύμβολος. ¶ Est etiam acetabulum ósque coxendicis. Apud Ath. l. 11.

ΑΛΕΙΦΩ, F. ψω, P. att. ἀλήλιφα. vngo, lino, illino, vt ἀλείφειν μύρῳ. vngere vnguēto. Sic ἀλεῖψαι μιλτῳ. Ἀλεῖψαι τοῖχον. Eust. exp. κονιᾷ χρίειν. Interdum ponitur absolutè: vt Il. ω. ἀμφὶ τ' ἀλεῖψαι. Item incito, instigo, acuo excito, exhortor. apud Basil. Theodor. & Appianum, inquit Bud.

Ἀλείφομαι, linor, vngor. vnde apud Xen. ἀλειφόμενος μίλτῳ. Ponitur

nitur sæpe absolutè. vt Xen.Hell.4. πάντες μὲν ἠλείφοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἰδείπνιζαν. In voce med. ἀληλιμμένος, qui se vnguēto vnxit, vnguento delibutus. Dicitur & de athletis qui se vnxerunt oleo ad certamen.

Ἄλειμμα, τὸ, vnctio, ipsa vngendi actio. Plut. ¶ Item id quo vngimur, apud Ath. l. 10. ἀλειμματώδης, vnguenti formam habens. Hipp.

Ἄλειψις, εως, ἡ, vnctio. Plut.

Ἀλείπτης, ου, ὁ, vnctor, qui vngit, peculiare fuit hoc nomen vnctoris athletarum in gymnasio. Plut. Vsurpatur etiam metaph. vt apud Plut. in Pericle, τῆς πολιτικῆς ἀλείπτης καὶ διδάσκαλος. ¶ Item excitator, cohortator. Greg. ἀλειπτεία.

Ἀλειπτήριον, ου, τὸ, pars quædam balnei, inquit Poll. ἀλειπτρον, ου, τὸ, vasis vnctuarij genus, apud Athen.

Ἄλειφαρ, ατος, τὸ, id quo vngimur, vnguentum. Interdum oleum. item adeps, apud Hom. & Hesiod.

Ἀλειφατίτης, ου, ὁ, vt panis ἀλειφατίτης, cum adipe cōmixtus. Eust.

Ἀλοιμὸς, οῦ ὁ, tectorium parietum Eust.

Ἀλοιφὴ, idem quod ἄλειφαρ. Od. ζ. & σ. & Il. ι.

Ἀλειφεῖον, ου, τὸ, quo vtebantur ἀλεῖπται. Eust.

Composita.

Ἀναλειφὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, non vnctus, non illitus. Νηλιφὴς, idem. Dicitur peculiariter de naue.

Ἀναλειψία, ἡ, non vngi, vel non vnctū esse, vnctionis intermissio aut squalor ex diutius intermissa vnctione. Polyb. l. 3.

Ἀνάλειπτον, indelebile. Et p eodē ἀναπάλειπτον, apud Eust.

Ἀπαλείφω, q. d. deungo, i. quod vngendo, seu illinendo adhærerat, abstergo. vnde pro deleo, seu oblitero ponitur. Interlino. Sumitur & metaph. Phocyl. in admon. Μὴ μιμοῦ κακότητα, δίκῃ δ' ἀπάλειψον ἅπαντα. vbi tamen quidam malunt legere ἀπάμειψον. ἀπαλήλιμμένον ἔγκλημα, iudicium obliteratum & circumductum. ἀπαλοιφὴ, litura, deletio.

Διαλείφω, exp. deleo. vt ἐξαλείφω. alioqui significat etiam perungo, perlino.

Ἐναλείφω, inungo, illino. Ammonius vult dici de oculis.

Ἐνάλειμμα, τὸ, id quod illinitur, seu id quo illinimur.

Ἐξαλείφω, idem quod ἀπαλείφω. Sed vsitatius est, Xen. Hell. 2. τούτου ἐξαλείφω ἐκ τοῦ καταλόγου. Metaph. apud Isocr. τὰ δὲ τῆς αὐτοῦ αἰῶνα φιλίας οὐδ' ἀπὸ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν. ¶ Interdum & pro ἀλείφω, vngo, lino. vnde apud Thucyd. ἐξαληλιμμένον τεῖχος, exp. κεχρισμένον.

Ἐξάλειψις, obliteratio, deletio.

Ἐξαλειπτρον, vnguentarium vas, apud Poll. & Suid.

Ἐξαλιπτής, qui calce vel alio tectorio illinit.

Decomp. Ἀνεξάλειπτος, indelebilis.

Δυσεξάλειπτος, qui difficilè deletur, seu obliteratur. Herod. lib. 2. metaph. τὸ γὰρ λύπημα δυσεξάλειπτον.

Εὐεξάλειπτος, facilè delebilis. Xen. Hel. 2.

Ἐπαλείφω, q. d. superinungo, superlino, aut superillino, vel pro ἐναλείφω. ¶ Metaph. pro, acuo, exhortor, excito. Vide Bud.

Ἐπάλειμμα, τὸ, inunctio, vel potius id quod ad inungendum adhibetur, id quo inungimus.

Ἰατραλείπτης, medicus vnguentis & perfrictionibus corporis morbos curans, medicus reunctor, vel vnguentarius. Plin.

Ἰατραλειπτική, professio illa curandi vnguentis, & perfrictionibus.

Καταλείφω, oblino, illino. Gal. ex Hippocr. Sic καταλειπτὸς μύρῳ ex Aristoph. pro, illitus vnguento, seu inunctus.

Μιλτηλιφὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, minio illitus, rubrica illitus, miniatus rubricatus.

Μυραλοιφεῖν, vnguentis se illinire. apud Pol.

Μυραλοιφία, vnguentorum illitus. Plut. Symp. 4.

Νεαλειφεῖς οἰκίαι, domus recens illitæ. Arist. in Probl.

Ξηραλοιφέω, ῶ, exp. siccè vngo in sicco vngo, vel vngo absque balneo, i. balnei vsu. vel sub dio, & ad solem vngo, vt fiebat in palæstra. Plut. vide Eust. & Bud.

Ξηραλοιφία, q. d. sicca vnctio. Suid. & Eust.

Ξηραλειψις, idem Hesych.

Παραλείφω, illino. Arist. rhet. 3. αἱ τίτθαι, τῷ σιάλῳ παιδία παραλείφουσι.

Περιαλείφω, circumlino, circumungo. vt περιαλείφω τὸν πηλὸν, Theoph. (Arist. de anim. lib. 1.

Περιαλείφομαι, illinor. vnde περιαληλιπται, illitus est, apud

Πισσαλειφὴς, pice vnctus. peculiariter dicitur, de naui, vt & ἀνηλιφὴς apud Eust.

Προαλείφω, prius vngo, antè inungo.

Προσαλείφω, allino. Od.

Συναλείφω, simul vngo, collino. Frequenter metaph. ponitur pro, simul misceo, commisceo, confundo, in vnum contraho. Quæ significatio potissimum reperitur apud Theologos. ¶ Item, pro ἐξαλείφω metaphoricè sumpto, citatur ex Aristot. Rhet. 2. τὰ δὲ φαῦλα συναλείφειν.

Συναλοιφὴ, commixtio apud theologos. ¶ Apud gram. duarum vocabulium in vnam syllabam coalescentia.

Ὑπαλείφω, sublino, subterungo, & q. d. subungo. vt ὑπαλείφειν ὀφθαλμούς. Greg. Et apud Xen. ¶ Item ὀφθαλμοὶ ὑπαληλιμμένοι metaph. pro incitare, concitare, apud Aretham.

Ὑπάλειμμα, τὸ, sublitio, inūctio. Ὑπάλειπτον, quod illinitur a Gal. exp. ἔγχριστον φάρμακον. Sunt qui apud Hippocr. περὶ γυναικείων esse scribant medicamentum quod specillo illinitur.

Ὑπαλειπτρον, ου, τὸ, q. d. illitorium. id quo ad illinendum vtimur, siue specillū, siue spathe, siue διχαπύρηνον, vt scribit Gal.

Φιλαλειπτέω, ῶ, vnctor esse cupio, aliptas amo, vel inter aliptas versari amo. Exp. & delector pigmentis & vnguine.

Φιλαλοιφεῖν, delectari pigmentis, & vnguine.

ἈΛΕ'ΞΩ, vel ἀλεξέω, ῶ, F. ήσω, arceo, depello, propulso. Il. β. ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ, arceat exitialem diem vel depellat. Sic & Il. ι. ¶ Interdū opitulor, auxilior, opē fero, vt Il. ἀλεξέμεναι μεμαῶτα. Et Il. ζ. Φὰν δ' ἐλελιχθῆναι [illegible] ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος Τρωσὶν ἀλεξήσοντα καλελθέμεν. Xē. Pæd. 4. τούτοις φασὶν ἀνάγκην εἶναι προθύμως ἀλέξειν. *Fit ex ἀλκω, interiiciēdo ε ei⁹ futuro ἀλξω.

Ἀλέξομαι & ἀλεξέομαι, in voce media idē quod ἀλέξω vel ἀλεξέω. Il. ο. ἀλέξασθαι [illegible]. Plut. in Rom. ἀλέξασθαι λῃστάς. Qui infinitiuus reperitur & apud Hippocr. & Herod. & apud Xen. Itidem ἀλεξησόμεσθα apud eundem. Xen. ἀναβ. 7.

Ἀλέξημα, τὸ, id quod arcet. q. d. propulsamentum aut defensaculum. Syn. ὁ κυκεὼν τῆς θερινῆς ὥρας ἀλέξημα, æstatis odorem arcens. Paus. in Phocicis ἀλέξημα εἰς δίψαν.

Ἀλέξησις, εως, ἡ, propulsatio, defensio, opitulatio. Hesych.

Ἀλεξητὴρ, ῆρος, ὁ, qui arcet, propulsator, depulsor. Itē defēsor, auxiliator. Il. υ. ἀλεξητὴρ μάχης. Apoll. Arg. 2. λοιμοῦ ἀλεξητήρ.

Ἀλεξήτειρα ἡ, propulsatrix, vel auxiliatrix. Anth. epigr. lib. 4. ἀλεξήτειρα δὲ τέχνη.

Ἀλεξητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, defensorius, propulsatorius, depulsorius, remedium præstans. vt ἀλεξητήριος παροιμία. Ath. l. 15.

Ἀλεξητήριοι ῥίζαι, radices remedia afferentes.

Ἀλεξητήριον, ου, τὸ (subst.) munimen. Quidam exp. amuletum, remedium. Xenophon antias equinas ἀλεξητήρια πρὸ τῶν ὀμμάτων vocat, & aures asini appellat ἀλεξητήρια τῶν ὀφθαλμῶν. Apud Nicand. ἀλεξητήρια νούσων remedia morborum.

Ἀλεξητικὸς, depellendi arcendique vim habens.

Ἀλεξίμορος, ὁ καὶ ἡ, defensorius. Ex Anth. epigr.

Ἀλεξίσιον, ου, τὸ, idem quod ἀλεξητήριον. Nicand. in Ther.

Ἀλεκτὴρ, & ἀλκτὴρ, idem quod ἀλεξητὴρ. Pind. poeticum est.

Composita.

Ἀπαλέξω & ἀπαλεξέω, ῶ, propulso repello. Il. ω. ἀλλ' ἐγὼ οὐδ' ἔντεα [illegible] ἀλλά κεν ἄλλον σοῦ ἀπαλεξήσαιμι. ¶ Itē pro opitulari, auxiliari.

Ἀπαλέξομαι, pro eodem.

Ἐπαλεξέω, opem fero. Il. θ. αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς Τρωσὶν ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' [illegible].

ἈΛΕ'Ω. F. έσω. P. εκα, molo. Plutarchus, ὅτι μὴ βούλεται [illegible] ἔχειν ἀλοῦσα [illegible] πετλων τὰ σιτία. Aristoph. in Nubib. καρδοπος γυναικὸς ἀλοῦσα. Item vito, caueo. In qua tamen signif. vsurpatur potius ἀλέομαι. Item, congrego. nam ἀλέουσι, Gal. apud Hippocr. exp. ἀθροίζουσι.

Deriuata ab ἀλέω i. molo.

Ἀλέομαι, οῦμαι, molor. vnde ἀλεσθὲν, molitus, apud Diosc. Apud Aristot. probl. sect. 6. ἀλεγόμενος λίθος, lapis qui molitur, i. qui mola frangitur. (Diosc.

Ἀλεστέον, molēdum est ἀλεστέος, τέα, τέον, molēdus, da, dum.

Ἀλεστικὴ, exp. acus, gluma apud Ioseph. antiq. Iud.

Ἄλεσις, ἡ, molitio, molitura, ipsa molendi act. Plut. in Prob. (Rom.

Ἀλετὼν, ῶνος, ὁ, pristinum apud Athen.

Ἀλετρὶς, ίδος, ἡ, molitrix, molitoris vxor Od. υ. Ἀλετρεύω, idē qd ἀλέω. Od. η. αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν.

Ἄλφαρ, ατος, τὸ, farina propriè frumenti, vt κρίθινον, hordei. Eust.

Ἄλφιτον, ου, τὸ, propriè idem esse volunt quod ἄλφαρ. Plato lib. 2. de rep. θρέψονται δὲ ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα. Herodot. ἄλευρα [illegible] ἄλφιτα ποιεῖν. apud Diosc. 4. ἄλευρον ἢ ἄλφιτον, farina aut polenta vt quidā exp. Dicit tamē de farina etiā hordeacea, reperitur enim & κρίθινον ἄλευρον, apud Aphrod. Probl. lib. 2. Generaliter etiam de qualibet farina dicitur. vnde ἄλευρον κυάμου Diosc. lib. 3. Sic ἄλευρον αἰρῶν, farina lolij. & ἄλευρον ὀρόβων apud Gal. &c.

Ἀλευρίτης, ου, ὁ, farinaceus. ex farina constans. vt ἀλευρίται ἄρτοι, apud Athen.

Ἀλήθω, F. ήσω, P. ηκα, & Atticè ἀληλέκα molo. in Anth. Epig.

Ἀληλεσμένος σῖτος, molitū frumentū apud Herod. & Thu.

Ἄλητον, ου, τὸ, pro ἄλευρον. Erotian. Etym.

Ἀλήσιον, quidquid moli potest Hesych.

Composita.

Ἐπαλετρεύω, idem quod ἀλετρεύω. Apoll. Rhod.

Καταλέω, commolo, molo frango. Herodot. & Hippocr.

Κεγχραλέτης, & κεγχραλέτης, ου, ὁ, milij molitor, qui milij grana mola frangit. Gal. apud Hippocr.

Νεήλατος, recens molitus. Νεήλατα, per ellipsin dicuntur pro νεήλατα ἄλφιτα, hoc est, τὰ νεωστὶ ἀληλεσμένα, recens molitæ farinæ, apud Demosth. pro Ctesiph. teste Harpoc. Vide & com. ex Ἐλαύνω.

Deriuata ab ἀλέω, i. vito caueo.

Ἀλέομαι, vito, caueo Il. ι. Διὸς ἀλεώμεθα μῆνιν.

Ἀλεὴ, ἡ, vitatio effugium. [illegible] Ab Hesiod. in Erg. [illegible] dicun-

dicuntur ὑετοῦ ἀλεή, q.d. vitatio pluuiæ, i. præsidium aduersus imbrem.

Ἀλεωρὴ, (Ionicè pro ἀλεωρά) idem quod ἀλεή, euitatio, Il. ω. ὅτ᾽ οὐ φόβου μεμνημένοι, οὔτ᾽ ἀλεωρῆς. Et Hesiod. in Erg. χειμῶν τε λιμοῦ τ᾽ ἀλεωρήν. Itē (vt ait Bud.) suffugiū, tutamen, munimentum, apud Arist. l. 4. de part. πλὴν ἀεὶ τὸ σῶμα ἀλεωρήν.

Ἀλεύω, per epenthesin τοῦ υ, idem quod ἀλέω, inquit Eust.

Ἀλεύασθαι in voce media itidem pro vitare, cauere, vt Il. π. Μηδὲν ἀλευόμενος. Et Od. ξ. Ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἠπεροπεύειν.

Ἀλέασθαι, itidem pro ἀλεύασθαι sæpe vsurpat Hom. vt Il. υ. μόρσιμον δέ οἵ ἐστ᾽ ἀλέασθαι. Et alibi.

Ἀλείνω, effugio, euito. Od. π. ἀλεείνει δ᾽ ὑψηλόν. Et cum inf. Il. ζ. Κτεῖναι μέν ῥ᾽ ἀλέεινε.

Ἀλεεινὸς, οῦ, ὁ, vitandus, effugiendus, fugiendus: (& ex consequenti) malus, perniciosus, Phocyl. ὑπερβασίαι δ᾽ ἀλεειναί.

Ἀλιτηρὸς, Plutarc. vult esse dictum, ὃν ἀλεύασθαι διὰ μοχθηρίαν καλῶς εἶχε. i. quem vitare ob improbitatem, bonum & vtile erat. vide & comp. à Τηρέω.

Ἀλύσκω [f. ξω tanquam ab ἀλύζω] euito, effugio, declino. Od. χ. ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν. Cum genit. apud Soph. ὡς ἀλύξετον μόρου κακίστου. Alicubi non significat vllam fugā (vt annotat Eust.) sed simpliciter declinare, & esse extra conspectum alicuius propter loci interuallum: vt Od. μ. Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ ... νήσου ἀλύξα ἑταίρους.

Ἀλυσκάζω idem quod ἀλύσκω. Od. ρ. ὕβριν ἀλυσκάζειν. Interdum absolutè ponitur pro φεύγειν fugere. Il. ψ. νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. Et Il. ε. Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι. Exp. & πλανώμενος ab Hesych.

Ἄλυξις, εως, ἡ, euitatio effugium, fuga mali, anxietas apud [Hipp.

Composita.

Ἀπαλεύομαι, deuito, seu euito, effugio Nicand. in Ther.

Δυσάλυκτος vix euitabilis.

Ἐξαλέομαι idem quod ἀλέομαι vnde ἐξαλέοιο, apud Apol. Rho.

Ἐξαλεύομαι pro eod. Soph. Μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσομαι θεᾶς.

Ἐξαλέασθαι, idē quod ἀλέασθαι, euadere effugere, ex Hesio. Δὶς τὸν ἐξαλέασθαι. Et Ὑπεξαλέασθαι, (decomp.) q.d. furtim seu clam euitare aut effugere.

Ἐξαλύξαι & Ὑπεξαλύξαι, effugere, subterfugere, deuitare apud Hesio. Τὴν γ᾽ ὑπεξαλύξει βαρεῖαν χόλον. Pro ἐξαλύξαι dixit etiā ἐξαλύξασθαι voce media, Sophocl. in Aiace mastig.

Σμερδαλέος, a μ rectè horrendus, Eust. dicit esse ὃν οἱ βλέποντες ἀλεείνουσι quasi composita vox sit ex σμερδνὸν, & ἀλεείνειν: vide & Μέρδω.

Ὑπαλεύομαι, fugio, elabor. Apud Hesiod. βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην. [μην.

Ὑπαλύξαι, subterfugere, effugere. Od. ι. Καὶ τὸ μὲν ὡς ὑπάλυξε. Citatur & pro, deuito, refugio. ex Phocyl.

Ὑπάλυξις effugium, deuitatio, Ἐξυπάλυξις, (decomp.) idem, apud Orph.

¶ *Deriuata ex ἀλέω, i. congrego.*

Ἀλεότης, ητος, ἡ, collectio, congeries. Gal. in lex. Hippocr.

Ἀλεὴς siue ἀλεὴς, congregatus & collectus in vnum, confertus Gal. in lex Hipp. Vide & in Ἅλις.

Ἀλῆ. vide in Ἀλάομαι.

ἈΛΗΘΗ´Σ, ἑος, ὁ καὶ ἡ, verus, verax, vt ἀληθεῖς λόγοι. Dem. Et ἀληθεῖ λόγῳ. Xen. Pæd. 1 reuera. Λέγειν τἀληθῆ vera dicere, apud Isocr. Xen. Dem. Itē certus vt in prouerbio, ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ. Apud Arist. περὶ ἑρμηνείας οὐκ ἔστιν ἀληθὲς, exp. non est rectum, non conuenit. ¶ Ab Hesych. exp. & μνήμων, memor, κατὰ στέρησιν τῆς μνήμης. Sed de etymo plura vide in ἀλήθεια.

Ἄληθες (proparoxyt. Atticè) *Aduerb.* reuerà, verè, profectò, Aristoph. in equit. ... κλινοχυτρολήραιον εἶ. ¶ Est item nonnunquam aduerbiū admirantis, vt apud eundē in Plu. ἐκεῖνον ὀρθῶς ... Ἀληθὲς; ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων.

Ἀληθῶς (Ionicè ἀληθέως) verè, reuera, haud dubiè, certè. vt τοὺς ὡς ἀληθῶς δικαστάς, apud Plat. in Apol. Et apud Dem. contra Mid. ἡ ὡς ἀληθῶς μήτηρ. Ἀληθεστέρως, verius. Ἀληθέστατα, verissimè. Plat. Dem.

Ἀλήθεια, ἡ, [Ionicè ἀληθείη] veritas cui opponitur ψεῦδος seu ψευδολογία apud Plut. & Isocr. Dicitur πρὸς ἀλήθειαν. & μετ᾽ ἀληθείας. & ἐπ᾽ ἀληθείας. & τῇ ἀληθείᾳ, vel τῆς ἀληθείας, pro ἀληθῶς verè reuera. Dicta autem traditur ἀλήθεια, ex α priu. & λήθη, obliuio. vt sit q.d carētia obliuionis [nulla enim est in veritate obliuio, quę mēdacij comes est, Hinc illud, mēdacē oportet esse memorē] vel quasi ἀλάθεια, quod semel erupta minimè latere possit, aut cōtrà, quod veritate nihil sit occultius, vt hic α sit epit. Illic verò priuat. Platoni autē in Cratylo dicta, videtur quasi θεία ἄλη diuina quædā animi vagatio [& anxietas.

Ἀλητότης, ητος, ἡ, pro ἀλήθεια Dion. Areop.

Ἀληθίζω vera dico. Apud Plut. Ἀληθίζομαι, idem Herodot.

Ἀληθεύω, verum dico, vera loquor cui oppon. ψεύδομαι. Interdum cum accus. vt apud Hom. πάντα δ᾽ ἀληθεύσω. Et Xen. λέγειν ... ὅτι ἂν μὴ ἀληθεύω. Item, verus sum, Aristo. eth. 9. ἐφ᾽ ὃ ἑκάτεροι λόγοι καὶ πῇ ἀληθεύουσι.

Ἀληθεύομαι pro ἀληθεύω, verū dico. Xe. Pæd. 4. ἐπὶ τούτοις ἔφη, ἐγὼ ἀληθευόμενος ... λαμβάνω ...

δεῖξιν. Interdum passiuè, verè dicor, verus sum. Greg. ... ἀληθεύεσθαι μόνον ἢ ψεύδεσθαι.

Ἀληθευτικὸς, οῦ, ὁ, verax, ad veritatē dicēdā procliuis. Aristot.

Ἀληθινὸς, οῦ, ὁ, verus, verax. vt ἀληθινοὶ λόγοι, apud Plut. ¶ Itē non fictus, nō fucatus, nihil fictitiū habens: vt ἀληθινοὶ φίλοι. Dē. Philipp. 5. ¶ Exp. etiam, germanus, genuinus. vt ἀληθινὴ πόλις, & ἀληθινὴ σοφία apud Plat. Sic ἀληθινὰ μῆλα, Diosc. l. 1. c. 191.

Ἀληθινῶς, verè, veraciter. Isocr.

Composita.

Ἀπαληθεύω, verum dico, vera prædico.

Ἐπαληθεύω, verū esse declaro, confirmo. Cum accus. Thuc Luc.

Παναληθὴς, omnino verus. Plato de rep. lib. 9.

Συναληθεύω, simul sū verus. vt συναληθεύειν ταῖς προτάσεσι, apud (Aristot.

Φιλαλήθης, (non φιλαληθὴς) veri seu veritatis amator vel amatrix. veritatis studiosus vel studiosa. Laert.

Φιλαλήθως, veritās amore vel studio. Euseb.

Φιλαλήθεια, amor veritatis, studium veritatis.

Ἀλήθω, vide in Ἀλέω, molo. Ἀλὴς, vide in Ἅλις.

Ἄλημα, ἀλήμων, &c. vide in Ἀλάομαι.

ἈΛΘΩ & ἀλθέω & ἀλθαίνω, sano, medeor, ab ἄλδω, vt tradit Eust. & Etym ¶ Est etiam augeo.

Ἄλθομαι, & ἀλθέομαι, sanor. Il. ε. Ἄλθετο χείρ, &c.

Ἄλθος τος, τὸ, sanatio, medela, medicamentum. Hesych.

Ἀλθὴς, sanitati conferens, saluber, θεραπευτικός. Nicand.

Ἀλθεστήριον, idem quod ἄλθος, medelā, remedium. Nic. in Ther.

Ἀλθαία ἡ maluæ syluestris genus. Sic appellata est ob eam qua pollet medendi vim. Sunt qui & ἀριστάλθαιαν dictum tradant. Vide Diosc & Theophr.

Ἀλθήσκω, idem quod ἀλθέω siue ἄλθω.

Ἄλθεξις, sanatio. apud Hippocr. vt annotant Erot. & Gal.

Composita.

Ἀναλθὴς, aff. pro immedicabile, insanabile. ex Hippocrate. Idem vsurpauit & pro, non augens non crescens.

Ἀπαλθέομαι, idem quod ἀλθέομαι. Il. θ. ἕλκε᾽ ἀπαλθήσεσθον.

Γυιαλθὴς, ἑος, ὁ καὶ ἡ, membra sanans, membris sanitatem afferens.

Δυσαλθὴς, sanatu difficilis, ægrè sanabilis. vt δυσαλθῆ ἕλκη, apud Diosc. Sic δυσαλθεῖς νόσοι. i. δυσίατοι. Item metaph. in epigr. δυσαλθὴς ἀνήρ. Δυσάλθητος, idem Nonno.

Ἐπαλθέω curo sano.

Εὐαλθὴς, sanatu facilis. Hippocr.

Πολυαλθὴς, multa vi medendi pollens. varium ad medendum præbens vsum. Diosc. lib. 3. c. 103.

Ἀλία, ἀλιαρὸς, ἀλιαὶς, vide in Ἅλς.

ἈΛΙΚΓΙΟΣ, ου, ὁ, similis, ὅμοιος. Il. ζ. Ἑκτορίδην ἀγαπητὸν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ.

Composita.

Ἐναλίγκιος, idem, Od. ν. Ἀνδράσι φέρτατοι θεοῖς ἐναλίγκια μήδε᾽ ἔχοντα. Et cum accus. rei, præter dat personæ. Od. α. αὐδὴν Τοιοῦτος ... θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν. Hesiod. in aspide, οὔτε φυὴν ἐναλίγκιοι οὔτε νόημα γενόμεσθα.

Παναλίγκιος, omnino similis. Nicand.

Ἀλίζω, vide in Ἅλις & ἅλς.

Ἀλικὸς, ἀλινὸς, &c. vide in ἅλς.

Ἀλινδέομαι, vide in ἀλέω.

ἌΛΙΞ, Paulo Æginetæ & recentioribus medicis dicitur quæ Latinis, alica, Græcis χόνδρος.

Ἅλιος, &c. vide in ἅλς.

ἍΛΙΣ, aduerb. satis abundè. Cum genit. vt in prou. ἅλις δρυός, satis quercus. Sic ἅλις ἀφύης, apud Suid. Et apud Eur. ἅλις ... μὲν ἡμῶν. Sine genit. pro, affatim magna copia. vt Od. ρ. ἦ οὐχ ἅλις ἡμῖν ἀλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι, Od. ν. Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά θ᾽ ὑφαντήν. interdum dicitur οὐχ ἅλις, sub ἐστὶ nō sat est. Pro quo dicitur etiā, parū hoc tibi videtur, nisi etiā, &c. vt Il. ρ. Ἦ οὐχ ἅλις ὡς καὶ τεῖχος ... καὶ ἔπειτ᾽ αὐτως. Il. ε. Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις. Item cōfertim, coaceruatim. Il. β. Αἱ μέν τ᾽ ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα. Il. χ. Ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες ἅλις ἦσαν. Fit ἐκ τῆς ἁλὸς, vtpote, ἐν ᾗ ἀθρόον ἐστὶ τὸ ὕδωρ, inquit Etym.

Ἀλία, ας, ἡ, congregatio, cœtus, concilium, apud Herodotum, vt ἁλίην ποιησάμενος, & ἁλίην ἐποιήσατο τῶν περσέων, Persarum concilium coegit. Alias signif. vide in ἅλς mare.

Ἀλίζω, congrego, coaceruo. In qua sig. vsurpatur potius συναλίζω. Vide & inter deriuata ex ἅλς, sal.

Ἀλὴς, siue ἀλὴς, ἑος, ὁ καὶ ἡ, condensus, confertus, coaceruatus. frequens est apud Hippocr. qui & aliquando dicit ἀλὲς ἀθρόον, & ἀλὲς συχνόν. Sic & apud Hom. Il. ... ἀλὲν ὕδωρ aqua collecta & coaceruata. Frequens est & apud Herodot. plur. num. ἀλέες in vnum congregati. Item conferti, frequentes, densi.

Ἀλέως, Gal. apud Hippocr. exp. ἀθρόως, confertim.

Ἄλας, ἄλων, &c. ἀλωάω, Ἡλίθιος, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Composita ex ἀλίζω.

Συναλίζω, Suidę συναθροίζω, cógrego. Propriè est ξένας ἀλίζω.

Προαλίζω, antè congrego & in vnum cogo. Ioseph.

Συναλίζω, congrego, coacervo, cogo Herodot. in Euterpe. ἐς μίαν πόλιν τὰς γυναῖκας συναλίσαντα, i. συναγαγόντα. Xen. Pæd. 1. καὶ πεζὺς πολλὺς καὶ ἱππέας συναλίσας.

Συναλίζομαι, congregor. Luc. de luctu, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοί.

Ζάλη, quomodo vt pertineat, vide suo loco.

Aliud genus compositorum.

Ἄναλτος, vt Od. σ. ὄφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρ' ἄναλτον. Eust. exp. inexplebilem seu insatiabilē καὶ μηδέποτε ἅλις ἔχουσαν. Vide & in comp. ex Ἄλθω & Ἄλδω.

Βιοθάλμιος ἀνήρ, diuturnæ vitæ vir. Hom. in hym. q.d. βιότῳ ἅλις ζῶν.

Σεμίδαλις, Φιάλη, Φύξηλις, quomodo huc pertineant, vide suo loco. Θαλία, vide in Θάλλω.

ἈΛΙΣΓΕΏ ῶ, contamino polluo. Verbum vsitatum Græcis Bibliorum interpretibus. vt cap. 20. Ecclesiastæ, ἀλισγήσει τὴν ψυχὴν αὐτῷ ἐν τοῖς ἐδέσμασιν ἀλλοτρίοις. Sic Daniel. c. 2. ἀλισγηθῇ, polluatur contaminetur. Et Malach. 1. ἠλισγημένα, contaminauī: & ἠλισγημένος, pollutus.

Ἀλίσγημα, τό, contaminatio seu contagio ex cibo vetito. vt & cùm aliquis sese idolothytorum esu polluit. Act. cap. 15.

ἈΛΙΣΚΩ, capio. F. ἁλώσω. P. ἥλωκα & Atticè ἑάλωκα, tanquā ab ἁλόω: aorist. 2. ἥλων, vnde particip. ἁλὺς, tanquā ab ἅλημι. Sed hæc duo tempora (præt. & aorist. 2.) habent signif. pass. Xen. Pæd. 7. ἑαλωκυῖαν τὴν πόλιν καὶ τὸν βασιλέα τεθνηκότα. Et Il. β. & δ. πόλις ἁλοῦσά τε περθομένη τε. Cum dat. vt ἁλὺς ἔρωτι, captus amore apud Luc. Cum genit. vt ἁλῶναι αὐτοῦ λέγεται apud Philostr. in Heroicis. Sic ἁλῶναι τῆς κόρης, puellæ amore captus fuisse quasi subaudiatur datiuus ἔρωτι. Et cū genitiuo rei. vt apud Luc. τοῦ κάλλους ἁλύς. Interdum ἁλῶναι exp. corripi vt apud Gal. ἁλῶναι τεταρταίοις, corripi tertianis febrib. Sic ἁλὺς μανίᾳ apud Soph. correptus insania. ¶ Item, deprehendo, cōuinco, reum peragο, damno. vnde ἡλωκὼς siue ἁλὺς, deprehensus, conuictus, damnatus. Demosthenes, ἀσεβῶν τῶν ἥλωκε, conuictus est, tenetur, damnatus est impietatis a pud Aristophanem ἁλὺς μοιχός. Demosthenes, μιᾷ ἁλῶναι ψήφῳ, vnica sententia damnari. Dicitur & κλέπτων ἥλωκε. itē κλέπτης ἥλωκε. sicut apud Plutarch. ἁλόντες ἀργίας. Interdum huic verbo iungitur præpositio ἐπὶ cum datiuo, vt ἁλόντα ἐπὶ στάσει apud Herodianum, damnatum seditionum, vel ob seditionem. Sic Plut. in Pericle, ἐπὶ κακοῖς ἔργοις ἁλύς.

Ἁλίσκομαι, capior, conuincor, &c. Xen. in Cyn. ἁλίσκεται δ' ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς ἔρισιν, &c. idem Hel. 3. τοὺς ὑπὸ τῶν λῃστῶν ἁλισκομένους. Ἁλίσκεσθαι ψευδομαρτυριῶν, cōuinci falsi testimonij. Aristo. in Rhet. Ἁλίσκομαι ψευδόμενος, conuincor mendacij, Xen.

Ἅλωσις, q.d. captura, Τροίας ἅλωσις apud Plat. exp. Troiæ expugnatio vel euersio, aut excidium. ¶ Exp. & deprehensio apud Plat. de leg. lib. 11.

Ἁλώσιμος, ὁ, ἡ, καὶ ἡ, qui potest capi seu expugnari. expugnabilis vt ἁλώσιμος πόλις, Plut.

Ἁλωτὸς, ὁ, idem quod ἁλώσιμος. Philo de mundo, τὰ νόσοις καὶ γήρᾳ σώματα ἁλωτά, morbis & senio obnoxia.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀναλίσκω, absumo, insumo impendo. Cum accus. vt ἀναλίσκειν χρήματα, aut ἀργύριον, &c. Et ἀναλίσκειν χρόνον, aut πόνον, aut λόγους, &c. Dicitur & ἀναλίσκειν εἰς τι. Xen. ἀνήλωκα τὰ χρήματα εἰς τοὺς στρατιώτας. Sic Aristoph. εἰς τὰς τριήρεις δεῖ μ' ἀναλοῦν ταῦτα καὶ τὰ τείχη. Dicitur & ἀναλίσκειν ἐπὶ τούτῳ apud Plat. ¶ Item, mercedem do, vel impensas suppedito, Inquit Bud. ex Dem καὶ Ἰσοκράτει ἀργύριον ἀναλίσκειν. ¶ Item, consumo, extinguo, perdo. Isocr. κάλλος γὰρ ἢ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε. Xen. Pæd. 1. ταχὺ δὲ τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἀνηλώκει.

Ἀναλίσκομαι, absumor, &c. Item in act. sig. pro ἀναλίσκω, apud Plat. in Gorg.

Ἀνάλωμα, τό, impensa, expensa, sumptus. Dem. Thuc.

Ἀνάλωσις, insūptio, cōsūptio. vt ἀνάλωσις ἰσχύος apud Luc.

Ἀναλωτὴς, ὁ, consumptor, absumptor, impensor, apud Plat.

Ἀναλωτικὸς, ὁ, absumptiuus, consumptiuus, apud Greg.

Decomp. Ἀπαναλίσκω, *idem quod* ἀναλίσκω. Thuc.

Ἐξαναλίσκω, absumo. item exhaurio. Phil. de mundo, Δυσεξανάλωτος qui non facilè consumitur.

Ἐπαναλίσκω, insumo.

Καταναλίσκω, consumo, absumo, impēdo. Isoc. καταναλώσει τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν εἰς τὴν τῶν λόγων φιληκοΐαν.

Παραναλίσκω, obiter & præter destinatum impendo. perperam consumo Greg. de bapt. ὁ πόλεμος παρανάλωσεν. Παρανάλωμα, sumptus superuacaneus & inutilis. Plut. Exp. & additamentum ac velut appendix impensæ destinatæ.

Πολυανάλωτον, τό, in quod multa insumuntur.

Προαναλίσκω, priùs consumo, antè absumo Herod. lib. 6.

Προσαναλίσκω, insuper consumo Dem.

Συναναλίσκω, vnà sumptum facio. Xen.

Ὑπαναλίσκω, sensim vel clàm consumo.

Φιλαναλωτὴς, qui lubenter sumptus facit, cui opp. φειδωλός, apud Plat.

Καταλίσκομαι, citatur ex Herodoto *pro*, conuincor.

Παραλίσκω, capio.

Προαλίσκομαι, priùs capior, antè capior. Plut.

Προσαλίσκομαι, insuper capior, item insuper condemnor. Arist.

Composita formata ex ἁλωτὸς *sine præposit.*

Αἰχμάλωτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, (q.d. αἰχμῇ ἁλωτός, hasta vel cuspide hastę captus) armis captus, captiuus. vt αἰχμάλωτοι νῆες, & πόλεις αἰχμάλωτοι, apud Isocr. & Plut. Et αἰχμάλωτα σώματα, mancipia quæ & αἰχμάλωτα absolutè dicuntur apud Xenoph. Dem. & Philostr. in Heroicis.

Αἰχμαλωτὶς, ίδος, ἡ, idem quod αἰχμάλωτος in fœm. genere. αἰχμαλωτίδες χεῖρες, captiuæ manus, *id est*, eius qui est captiuus vel eius quæ est captiua, Sophocl. in Aiace.

Αἰχμαλωτεύω, & Αἰχμαλωτίζω, captiuum abduco, vel in captiuitatem bello captum abduco, vel in seruitutem abduco. Rom. cap. 7.

Αἰχμαλωσία, ας, ἡ, captiuitas. Apoc. c. 13.

Συναιχμάλωτος, (*decomp.*) concaptiuus, captiuus socius, Paulus ad Rom. 16. v. 7.

Ἀνάλωτος, qui capi vel expugnari nequit. inexpugnabilis. Isocr. in Busir. enc. ἀνάλωτος μὲν ὢν καὶ δυσμάχητος τοῖς ἐπιβουλεύουσιν. ¶ Interdum etiam, non captus non expugnatus. vt apud Thu. εἰσομένη τὴν Νίσαιαν ἔτι καταληψόμενοι ἀνάλωτον. Et metaphoricè ἀνάλωτος χρημάτων. Plut. in Pericle. qui pecuniis expugnari nequit vel corrumpi.

Δοριάλωτος, bello captus. Eurip.

Δικτυάλωτος, reti captus irretitus. Synes.

Δορυάλωτος, hasta captus. idem quod αἰχμάλωτος. Xē. Plut. & alij.

Δυσάλωτος, difficilis captu. vt δυσάλωτον χωρίον, Plut. Et δυσάλωτος ταῖς νόσοις apud Diosc. qui difficilè morbis corripitur.

Εὐάλωτος, qui facilè capi potest expugnatu facilis. vt εὐάλωτον κλίσταις. Naz. Apud Gal. ad Glauc. εὐάλωτοι ἀμφημερινοῖς, obnoxij febribus quotidianis.

Θηριάλωτος, à bellua captus.

Νεάλωτος, nuper captus. Hesych. affertur & νεαλὴς pro eodem: vt νεαλεῖς pisces. Apud Polyb. & Plut. νεαλὴς miles recens & integer, & qui nondum depugnauit. Vide & in comp. ex Ἅλς.

Κνώδαλον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ἈΛΙΣΜΑ ατος, τό, alisma: plantæ nomen apud Dioscor. lib. 3. cap. 169. & Plin. lib. 25. cap. 10.

Ἀλισμός, vide in Ἅλς.

ἈΛΙΤΕΏ ῶ, F. ήσω, vel Ἀλείτω, cui aor. 1. ἤλιτον pecco, delinquo. Exp. & scelus admitto. Propriè (secundum quosdam) admitto quippiā in Deū. Exp. etiam violo. itē offendo. Etym. dicit à λιτὴ fieri ἀλιτεῖν & esse λιτῆς καὶ ἱκεσίας στερῆναι, precatione & supplicatione priuor ἢ ἀπὸ τῆς πλάνης. Il. ι. Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησεν καὶ ἤλιτεν. vbi Bud putat posse etiam exponi decipere seu fallere. ¶ Ἀλιτεῖν est etiam aberrare, vt inquit Eust. inde deriuans plurima. ¶ Item vagari.

Ἀλιτέομαι, οῦμαι, vel ἀλείτομαι, aut ἀλίτομαι, vnde aor. 2. ἠλιτόμην, idem quod ἀλιτέω, pecco. Od. ι. ἀθανάτων ἀλιτέσθαι peccārunt in Mineruā. Et Od. δ. ἀλλά νυ μέλλω ἀθανάτους ἀλιτέσθαι. Et Il. ω. Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς, peccem in Iouis mādata. ἀλιτήμενος (pro ἀλιτημένος esse traditur per metaplasmum) peccans, peccator, vel nocens. idem quod ἀλιτήμων. Hō.

Ἀλίτημα, τό, peccatum, scelus, flagitium ἁμάρτημα.

Ἀλιτήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, peccator peccatrix. Nonn. Quidā exp. ἀλιτάνευτος, *id est*, qui supplicari non potest, qui supplicando exorari non potest, inexorabilis. Il. ω. Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων οὔτ' ἀλιτήμων. Ab Eust. exp. etiam, qui sponte ab officio aberrat. Budæus vertit, qui sciens prudénsque peccat.

Ἀλιτρὸς & ἀλιτήριος, ὁ, ὁ, peccator sceleratus flagitiosus. Eustathius ex ἤλιτον vult esse factum vtrumque. At Plutarch. vult esse dictum, ἐν ἀλιθάσθαι διὰ μοχθηρίαν καλῶς εἶχε, *id est*, quem vitare ob improbitatem bonum & vtile erat.

Ἀλιτήριος, (inquit Bud.) pernicies internecio, pestis, de homine dictum. Æschines de Demosthene, ὁ τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριος. Sic & Demosthenes vocauit Æschinem. Sic dicitur etiam, qui piaculum admisit in Deum. vt ἀλιτήριος τοῦ θεοῦ, apud Synes. & Thuc. ¶ Item erro, Hesych.

Ἀλιτηριώδης, ὁ καὶ ἡ, execrabilis, piacularis, vt οἶστρος ἀλιτηριώδης, apud Plat. de leg. Item exitialis, pestifer cum dat. apud eundem.

Ἀλιτρὸς, ὁ, ὁ, peccator, sceleratus. Il. θ. αἰὲν ἀλιτρός. Hesychius ex ἀλιτήριος per synæresin esse deductum putat, sicut Etymol. per syncopen.

Ἀλιτρία, ἡ peccatum: & pro eodem ἀλιτροσύνη. Hesych. ἀλιτρέας, ὁ, peccator. Hesych.

Ἀλιτραίνω, pecco, scelerate ago. Hesiod. ὅς τις ἀλιτραίνοι. ἀλιτραίνομαι, idem apud eundem.

Ἀλιταίνω, idem quod ἀλείτω, siue ἀλιτέω, pecco, Suid. & Eust.

Ἀλιταίνω, idem. Inuenitur & ἀλιταίνομαι pro eodem. Hesiod. in Erg. Ὅς τί τευ ἀφραδίης ἀλιταίνεται ὀρφανὰ τέκνα, qui peccat in orphanos.

Ἀλείτης, ου, ὁ, idem quod ἀλιτρός. Od. φασὶ γὰρ τίσεσθαι ἀλείτας. Scribitur etiam ἀλίτης apud Etym. item ἀλοίτης, Ἀλήτης, exp. etiam ξένος, peregrinus, ab Hesych.

Composita.

Νηλιτὴς, peccati & culpæ expers. ex νη priuat. & ἀλιτεῖν. Hesyc. exponitur & cōtrario sensu pro nimiū delinquens, scelestus. Od. π, & τ. Αἵτε σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσι, i. improbę scelestæ.

Παραλιτέω, offendo, pecco, seu delinquo in. Ex Apol. Rhod. Arg. 2. παρήλιτες τοὺς θεούς.

ἈΛΙ'Ω, F. ίσω, voluo, voluto, Plut. idem quod εἰλέω, & fortasse eo factum.

Ἀλίστρα, ἡ, volutabrum, locus vbi se volutant animalia. Pol. (λίω.

Ἀλινδέω, ῶ, idē qđ ἀλίω, & ex eo formatū sicut κυλινδέω ex κυ-

Ἀλινδέομαι, οῦμαι, idē quod εἰλινδοῦμαι, voluor, volutor. Plut. ἵππος ὁ τρέχων ἀλλὰ ἀλινδούμενος ἐφαίνετο.

Ἀλίνδηθρα, ἡ, idem quod ἀλίστρα. Aristoph. in Ranis.

Ἀλίνδησις, volutatio, apud Hippocr. de diæta.

Composita.

Ἐναλινδέω, inuoluo. Hippoc. ἐναλινδεῖται πολλῇσι συμφορῇσι.

Ἐξαλίω, euoluo, voluendo eiicio, seu emoueo. Item, è volutabro excito. Aristoph. in Nub. Strepsiades filio suo in somnis dicenti. Ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε, respondet. Ἀλλ' ὦ μέλε, ἐξήλικας ἐμὲ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν. Sic & Xen. in Oecon. ὁ παῖς ἐξαλίσας τὸν ἵππον, οἴκαδε ἀπαγέ.

Ἐξαλίστρα, idem quod ἀλίστρα. Poll.

ἈΛΚΗ', ῆς ἡ, robur, vires. Hom. Il. τ. de pane & vino loquens, τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. Od. ι. Ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν. Apud Plut. aliquādo copulantur ἀλκὴ & δύναμις. Est etiam animi robur, fortitudo, strenuitas, animi præstantia. Il. υ. Ἔνθ' Ἀχιλλεὺς Τρώεσσι θόρε φρεσὶν εἱμένος ἀλκήν. Sic & Thuc. εἰς ἀλκὴν τρέπομαι. ¶ Item auxiliū, remedium. Od. χ. οὐδέ τις ἀλκὴ γίνεται οὐδὲ φυγή. Hesiod. in Ergois, κακοῦ δ' οὐκ ἔστι ἀλκή, idem in Theog. κακοῦ δ' οὐ γίνεται ἀλκὴ ἀνδράσι. Ab Hippocr. quoque sæpe ita vsurpatur.

Ἄλξ, inusitatus nominatiuus, cuius dat. ἀλκὶ frequens, vt Il. ν. a-per, & Od. ζ. leo dicitur ἀλκὶ πεποιθώς. Alij ἀλκὶ pro ἀλκῇ ab ἀλκὴ per metaplasmum deriuant.

Ἀλκήεις εντος, ό, robustus, fortis, strenuus, præditus robore corporis vel animi. Apoll. Argon. 1. ἀλκήεις Μελέαγρος.

Ἄλκιμος, ου, ὁ, ἡ idem quod ἀλκήεις, sed magis vsitatum. Il. π. ἄλκιμον ἄνδρα φεβεῖ. Ilia. ε. & υ ἄλκιμον ἦτορ, Xen. Hell. 7. τῶν μὲν συμμάχων ἀλκιμωτάτους ὄντας. Et Pæd. lib. 1. ἄλκιμος εἰς ἀλκήν, viribus præualens.

Ἄλκαρ, τό, auxilium, remedium. Item tutamen, munimentum, præsidiū. Il. λ. ἄλκαρ Ἀχαιῶν. Apoll. Arg. 2. οὐδέ τι ἔμμεναι ἄλκαρ.

Ἀλκω, baryt. F. ξω, vel Ἀλκῶ circumfl. F. ἀλκήσω, themata inusitata, vnde formantur sequentia.

Ἄλξις, εως, ἡ, defensio, apud Polyb. lib. 5. vt inquit Bud.

Ἀλκτὴρ, ῆρος, ὁ, propulsator, depulsor, vindex, propugnator. Cum genit. vt ἀρῆς ἀλκτῆρα, Il. σ. & apud Hesiod. Item ἀρῆς ἀλκτὴρ apud Hom. ¶ Ἀλκτῆρες adminicula ad transiliendam fossam apud Arist. in Probl. & Gal. & Luc. ¶ Ἀλκτηρία, exercitium in quo adhibentur ἀλκτῆρες, apud Artemidorum lib. 1. cap. 59. Ἀλκτήριον, ου, τό, remedium auxilium, q. d. propulsatorium seu depulsorium, vt ἀλκτήρια νούσων, apud Nic. in Ther.

Ἀλαλκω, & interdum ἀλαλκῶ (factum ex ἀλκω vel ἀλκῶ per reduplicationem) depello, propulso, arceo. Il. φ. Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι. Et Il. τ. τοῦ μὲν ἐγὼ πειρήσομ' ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα

Ἀλαλκτήριον, ου, τό, idem quod ἀλκτήριον. (Μυίας.

Ἀλκάζειν, fortiter agere, pugnare. apud Etym.

Ἀλκαία, ἡ, cauda leonis: quoniam eam quatiendo sibi animos, & robur excitat, vt Homerus quoque docet.

Ἀλκέα, ἡ, alcea: herba ex syluestrium maluarum genere, apud Diosc. lib. 3. cap. 164. & Plin. lib. 27. cap. 4.

Ἀλέξω, vel ἀλεξέω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνάλκιδος, ὁ ἡ, ἡ, instrenuus, ignauus, imbellis. cui opp. ἄλκιμος. Od. γ. & Il. ι.

Ἀναλκεια, ἡ, ignauia. Il. ζ.

Ἀπαλάλκω, propulso, repello, abigo. Od. δ. Μνηστῆρας δ' ἀπαλαλκε κακῶς ὑπερηνορέοντας. Il. χ. Ὡς οὐκ ἔσθ' ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι.

Γυιαλκὴς παλαισμοσύνη, lucta requirens membrorum robur. Cā. ex Opp. vel (vt mauult Steph.) quæ nititur membrorū robore.

Ἔπαλξις, pinna, propugnaculū muri. Hom. Herod. Thuc. Ἐπαλξίτης λίθος, q. d. pinnalis lapis, lapis qui est supra pinnā. Etym.

Ἑτεραλκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ. vt ἑτεραλκὴς νίκη μάχης, apud Hom. Il. η. victoria ancipitē martem habens. & q. d. anceps robur. Volunt ita appellatam ἑτεραλκέα victoriam, quia (vt idem alibi scribit) ἐπαμείβεται ἄνδρας. Eust. vult esse quæ alteri parti semper tribuit ἀλκήν. Alibi tradit ἑτεραλκῆ vocatam quæ per vices vi parti, deinde alteri acquirit & comparat ἀλκήν. Affertur & alia expositio, vt νίκη ἑτεραλκὴς, dicatur, ἡ τοῖς ἄλκιμον διδοῦσα. Apud eundem Homer. ἑτεραλκέα δ' ἡμῖν ἔχοντες, exponitur ἑτέροις μὲν εἰ ἀλκὴν διδόντες. B. interp. qui nobis victoriam restituat, vel nos in pristinas vires restituat. Greg. (vt testatur idē) ἑτεραλκέα νίκην dixit pro: victoriā in alteram partē inclinare. Apud Nic. in 2. vers. Theriacū λύσιν δ' ἑτεραλκέα χεύονς. scho. exponit ἀντιπαθῆ ἀλκὴν τοῦ πόνου, quasi ex altera parte præsidiū afferat. ex Nonno citatur. ἑτεραλκέι θεσμῷ. pro diuerso.

Ἑτεραλκέως, ancipiti marte. vt apud Hero. ἑτεραλκέως ἀγωνιζόμενοι ancipiti marte pugnantes.

Μεγαλαλκὴς, magni roboris. Hesych.

Παναλκὴς, omnipotens, robustus. Hesych.

Χαλκὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ἈΛΚΙΒΙΑ'ΔΙΟΣ, siue Ἀλκίβιος, s. λόλιον, dicta anchusæ quædam species & τὸ ἔχιον, ab Alcibio seu Alcibiade quodam, qui quum à serpente ictus esset, eo commanducato & plagæ imposito sanatus est, vt tradit schol. Nicād. sic canentis in Ther. Ἐσθλὴν δ' Ἀλκιβίου ἔχιος περιφράζεο ῥίζαν. Meminit & Diosc. lib. 4. cap. 24. & 27. & Plin. lib. 27. cap. 5.

Ἀλκύων, &c. vide in compos. ex Κύω, in vtero gesto.

ἈΛΛΑ', coniunctio aduersatiua, sed, at, verùm autem. ¶ In principio sententię significat, at, atqui. Dem. ... Ἐὰν μὲν ἂν κατορθοῖ τις ἥμισυ, ἐὰν δ' ἀποτυγχάνῃ, σκήψεις προφασιεῖς ἐρεῖ, ἀλλ' οὐ δίκαιον, sin ei conatus non successerit, hæc atq; illa caussabitur atqui id iniquū est. ¶ Item, imò verò. Dem. Νὴ Δί', ἀλλ' ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἕστηκεν, at enim ipsę literæ obscuro quodā loco remotéq; positæ sunt. Cui hypophorę his verbis respōdet. Ἀλλ' ὅλης οὔσης ἱερᾶς τῆς ἀκροπόλεως ταυτησὶ ... τὴν Ἀθηνᾶν ἕστηκεν, imò verò, quum tota arx ipsa sacra sit, propter Mineruā collocatæ sunt. Interrogationibus etiam adhibetur pro, an, vtrùm. Demosth. pro cor. Τί γὰρ καὶ βουλόμενοι μετεπέμπεσθ' ἂν αὐτοὺς ἐν τούτῳ καιρῷ; ἐπὶ τὴν εἰρήνην; ἀλλ' ὑπῆρχεν ἅπασιν, ἀλλ' ἐπὶ τὸν πόλεμον, ἀλλ' αὐτοὶ περὶ εἰρήνης ἐβουλεύεσθε. quā tandē ob causā eos euocaretis? ad pacē? at pax erat omnibus. an ad bellū potius? at ipsi de pace in consilium ibatis. Exponitur &, quamobrē. Plat. de leg. 7. ἀλλ' ὅς τις τοῦ ζῆν ἡμῖν καὶ τοῦ φρονεῖν μάλιστα ἐστὶ κατ' ἐμέ. Exponit & nēpe, cùm est assentientis & approbantis quod dictum est, Plato Politicōn 2. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, ἔφη, καλῶς λέγειν. Ibidem, λέγω παιδὸς μὲν ... τοῖς ἀνδράσι ἀλλὰ μὴν ἔφη, nempe sic oportet, vel sic decet. ¶ Exponitur etiā tamē, vel quanquā. Apud Apoll. Arg. 2. οὐδέ τις ἔτλη καὶ μάλα περ κατιλώ φορεόμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ ἕστηκεν. ¶ Item adhortantis aduerbiū ait esse Corinthus apud Atticos, vt apud Hō. Ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα. vbi tamē adhortādi vim habere videtur ἄγε potiùs quam ἀλλὰ, sicut & in multis aliis locis hęc duo cōiunguntur apud eundē poëtam. ¶ Item pro δὲ, autē Od. π. Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βόλεσθε, Αὐτοὶ τὴν ζώειν ἔχειν πατρώϊα πάντα. Eust. ¶ Itē pro γὰρ sequēte γὰρ, paulò pòst. vt Od. κ. Ὦ φίλοι οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ' ἀχνύμενοί περ Εἰς Ἀΐδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ. Ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἐν νηὶ θοῇ βρῶσίς τε πόσις τε, Μνησόμεθα βρώμης. vide Eust. ¶ Interdū est superuacaneū in principio, sententiæ: vt Il. ψ. Ἀλλ' ὅς μὲν ἵπποισι καὶ ἅρμασιν εἶσι πεποιθώς. Eust. ¶ Ἀλλὰ καὶ, sed etiā, verùm etiā præcedēte οὐ μόνον, vel μὴ μόνον, vel οὐχ ὅτι, vt οὐ μόνον ἔπραξεν ἀλλὰ καὶ ἔγραψεν. Theophr. οὐχ ὅτι ἀπέσω ἂν ἀλλὰ καὶ ... καλλίους ἐποίησε. Sęeq; ἀλλὰ & quū est solū, ex. sed etiā. Isocr. in Areop. οὔτε τῶν ὅσίας ἔχοντες οὐχ ὅπως ὑπερεώρων τοὺς καταδεέστερον πράττοντας, ἀλλ' ἐπήμυνον ταῖς ἐνδείαις, nō solùm nō cōtemnebāt eos qui ad inopiā redacti erāt, sed etiam eorū inopiæ succurrebāt. Demost. οὐχ ὅπως χάριν ἔχεις αὐτοῖς ἀλλὰ μισθώσας σαυτὸν μὲν τούτοις πολιτεύῃ. ¶ Ἀλλὰ καὶ, in principio orationis, quin etiā. Xē. Œcon. 2. ἀλλὰ καὶ παρεόντας φίλους τε καὶ οἰκέτας ὁρᾶν τινα ἔφη, τοὺς μὲν οἰκέτας, &c. ¶ Ἀλλὰ δὴ καὶ, atque etiam quinimo, vt ait Budæus citans hunc locum Libanij, ἀπήνας ὅποι ἂν βούλωμαι ἀλλὰ καὶ δὴ καὶ πολεμίους. ¶ Ἀλλὰ γὰρ sed etiam, at enim. Demosthenes pro corona, ἀλλὰ γὰρ παρεὶς ὧν τὴν πενίαν αἰτιάσαιτ' ἄν τις, sed enim omissis quorum, &c. Aut verumenimuero iis & omissis. Nonnunquam inter ἀλλὰ & γὰρ intercedit vocabulum vnum, aut duo. Plato in Apologia, ἀλλ' οὐ γὰρ ἐπίσταμαι. & in Protagora, ἀλλ' οὐ γὰρ δύναμαι, at enim nequeo. Aristop. ἀλλ' οὐκ ἔθιζον γὰρ μανθάνειν. Nonnunquā in principio anthypophoræ ponitur. vt annotat Budæus Andocides contra Alcibiadē, ἀλλὰ γὰρ ἴσως μὲν μικρᾶς διαβολῆς ἢ φαύλων κατηγόρων ... ἀλλ' οὐ, &c. at enim ego fortasse in iudicium tractus eram leuis criminis, aut. &c. ἀλλὰ γὰρ habet etiam interdum notam interrogationis. Politicōn 12. ἀλλὰ γὰρ φησί τις, οὐ ῥᾴδιον λανθάνειν κακὸν ὄντα; ἀλλ' οὐδὲ γὰρ ἄλλο οὐδὲν, &c. Interdum ἀλλὰ pro ἀλλὰ γὰρ vsurpatur. Luciā. ἀλλὰ κακοῦργοί τινες (φησὶ) εἰσὶν ἐν αὐτοῖς, at enim improbi quidā sunt inter eos. ¶ Ἀλλὰ δὴ, pro ἀλλὰ γὰρ, at enim *in interrogatione*. Plat. Polit. 2. ἀλλὰ δὴ θεοὺς οὔτε λανθάνειν, οὔτε βιάζεσθαι δυνατόν. ¶ Ἀλλά γε, ἀλλὰ μὴν,

μὴν at verò, atqui, enimuero Plat. Pol. 6. ἀλλὰ τοι μὴν ὅς, ἐὰν ἐλάχιστα ἂν διαπραξάμενος ἀπαλλάττοιτο, at verò (inquit ille) qui ita perfunctus fuerit vita, maximū quid peregerit & cōfecerit. ¶Ἀλλὰ μὴν, at verò etiam in consequentia orationis. Idē Pol. 2. ἀλλὰ μὴν οἶμαι καὶ τὸ δῆλον ὡς ταύτης τινὸς παρῆ ἔργου καιρὸν διόλλυ, at verò etiam illud notum est. Itē, atqui, siue at verò, in assumptione. Lucian. Εἰ γάρ εἰσι βωμοί, εἰσὶ καὶ θεοί. ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοί, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί, si enim dij. Item pro, enimuero, in principio orationis. Nōnunquam etiā interpositis inter ἀλλὰ & μὴν duobus tribúsve vocabulis: vt apud Plat. in ep. ἀλλὰ ποιοῦντι μὴν τοῦτ᾽ ἐστὶ τὸ ἐρώτημα; Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ, neque verò, sed neque Xen. ἀλλὰ μὴν οὐδ᾽ ὁ τοῦ γυμνάζεσθαι. ¶Ἀλλὰ μὴν τοι, atqui, vt exp. in hoc Pla. de Rep. loco, ἀλλὰ μὴν τοι μὴν δή ἐγώ. Σιμωνίδῃ γε οὐ ῥᾴδιον ἀπιστεῖν. τὸ μὴν τοι ὅ,τι ποτὲ λέγει ἀγνοῶ. ¶Ἀλλὰ γε ἀλλ᾽ οὖν, at certè saltē. Itē, sed tamen. Gregor. Καὶ εἰ μὴ μετρίως ἀλλ᾽ ἀμυδρῶς γε, at certè exiliter, vel saltem exiliter. Isocra. εἰ μηδὲν ἄλλο πλεονεκτοῦσιν, ἀλλ᾽ οὖν ἐλπίσι γε αὐτοὶ αἱ ἐλπίδες ὑπερέχουσι, si nulla alia re melior est eorū conditio, at eo certè quòd bona spe fruuntur. Et pro ἀλλά γε positū nonnunquā ἀλλὰ reperitur, id est, at certè, saltē. Aristo. καὶ εἰ μὴ πᾶσι δυνάμενον ἀλλὰ κατὰ φυλάς. ¶Ἀλλ᾽ ὅμως, sed tamen attamē. Apud Demosth. identidē pro, at nihilominus & tamen nec minus tamen & pro eodem ὅμως δ᾽ οὖν. ¶Ἀλλὰ ἢ δια, in antypophora pro ἀλλὰ γὰρ ἴσως, at fortasse, at enim fortasse, vel sed scilicet. Demosth. πρὸς Λεπτίνην. Ἀλλὰ νὴ Δία ἐκεῖνο ἂν ἴσως εἴποι πρὸς ταῦτα, ὅτι διὰ τὸ ῥᾴδιον ἐξαπατᾶσθαι τὸν δῆμον διὰ τὸ ἔθηκε τὸν νόμον, sed scilicet hoc dicturus est vel at fortasse ad hæc ipse obiecturus est. Pro eodē dicitur νὴ Δί᾽ ἀλλὰ posita in fine particula ἀλλά. Demosthen. νὴ Δί᾽ ἀλλ᾽ ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἔστηκε atenim ipsæ literæ obscuro quodam loco temerè q; positæ sunt. Cui hypophoræ his verbis respondet ἀλλ᾽ ὅλως ὅσως &c. Bud. ¶Ἀλλ᾽ ἤ, nisi, præterquā, Plato de rep. 1. οὐδὲν ἐθέλοντες ἐπαινεῖν, ἀλλ᾽ ἢ τὸν πλοῦτον, nihil volentes laudare, nisi diuitias, vel præter diuitias. Aristotel. Ethic. 5. οὐκ ἀδικεῖ ἀλλ᾽ ἢ κατὰ συμβεβηκός non facit iniuriam nisi per accidens. Item post ἄλλος, Xenoph. τίνες ἄλλοι αὐτοῖς κατεῖπεν χρῆσθαι ἀλλ᾽ ἢ ἀδικεῖν τε καὶ ἀκρατεῖς; Dicitur pro eodē πλὴν ἀλλ᾽ ἢ. Suidas ἀλλ᾽ ἢ & pro ἢ simpliciter, poni item nonnunquam pro ἀλλ᾽ ἄρα, & interdum pro ἄρα simpliciter, vt apud Plato. ἀλλ᾽ ἢ τὸ λεγόμενον κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν καὶ ὑστεροῦμεν. ¶Ἀλλ᾽ εἴπερ, eodem modo quo ἀλλ᾽ ἢ exponitur nisi. ¶Ἀλλ᾽ ὅτι nisi quod Synes. ὁ δὲ παρὰ πόδας ἐπειδὴ τὸν κίνδυνον, οὐχ ἕτερον ἦν ἀλλ᾽ ὅτι πᾶσιν ἴσοις ἢ νοῦς ἐφέρετο. Nō aliud erat nisi quòd: vel, quam quòd. ¶Ἀλλὰ μὴ interrogatiuum est pro, nunquid igitur? sed nunquid? idem quod ἆρα μή. Xē. in 4. ἀπομν. Ἀλλὰ μὴ ἰατρὸς γενέσθαι βούλει; ἔφη. Οὐκοῦν ἔγωγε, ἔφη. Ἀλλὰ μὴ γεωμέτρης ἐπιθυμεῖς, ἔφη, γενέσθαι ἀγαθός. Ἀλλὰ μὴ (absque interrogatione positū) non autē. Isocr. τῶν αὐτῶν ἀλλὰ μὴ τῶν φαύλων, proborū, non autem improborū. plat. in Apolog. ἰδιωτεύειν, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν. ¶Ἀλλ᾽ ἄρα, inquit Budæus, idē ferè quod ἀλλὰ μή. Plato de leg. 10 ἀλλ᾽ ἄρα τισὶ προσφερεῖς τῶν ἀρχόντων ἥτινες τοιοῦτοι &c. vtrum tandem similes sunt: &c. ¶Ἀλλ᾽ οὐ & ἀλλ᾽ οὐχὶ interrogatiuè ponitur pro nonne, annon. Lucian. ἀλλ᾽ οὐχὶ σὺ τοιοῦτος, οὐκ ἂν ἐξαρνος εἴης, annōn tu talis? certè quidem tute ipse non negabis. Demosth. ἀλλ᾽ οὐκ ἂν τοῦτ᾽ εὐθέως εἶπεν; Imò verò nonne statim hoc diceret? Ἀλλ᾽ οὐ (sine interrogatione) pro, non etiam, vel non item & pro, non autem vel non potius, vt ἀλλὰ μή. Gregorius, ἀλλ᾽ οὐχ ὁ μακάριος ἐκεῖνος, non etiam sic fecit beatus ille vir. Μ᾽ ἀλλά, pro μὴ ἀλλά, apud Aristoph.

ἈΛΛΑ͂Σ ἄντος, ὁ, farciminis genus, lucanica (secundum quosdam) seu botulus aut botellus. Tucetum alij vertunt. Budæus ἀλλᾶντας vult esse exta & intestina bubula & veruecina. Apud Athenæum lib. 14. σπυρίδες ἀλλάντων τόμος. Apud Aristoph in Equitibus ὁ ἀλλαντοπώλης ait, τί μ᾽ οὐκ ἐᾷς πλύνειν τὰς κοιλίας πωλεῖν τε τοὺς ἀλλᾶντας. Fiebat autem ἀλλᾶς (vt in schol. Græcis legitur) ex carnibus & farina subacta, quæ in φύσκην (id est, intestinum crassum) coniiciebatur. ¶Videtur & pro ἔντερον generaliter accipi, ex Suida, qui hunc affert ex incerti nominis autore locum. ἀντὶ τρόπαιον ἵσταντο σφαλεροῦ σημεῖον, ἀλλᾶντας δὲ αὐτοῦ ἀποκρεμάσαντες τοῖς πολεμίοις σὺν γέλωτι ἐπέλαξον.

ἈΛΛΑ´ΣΣΩ (& frequētiùs Attico more Ἀλλάττω) F. ξω. P. χα. muto, immuto. Plat. Pol. 2. ἀλλάττειν τὸ ἑαυτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς, suam faciem in varias formas mutare. ¶Item, permuto, vt ἀλλάττειν χρυσοῦ ἄργυρον, permutare auro argentum. Exodi 13. πᾶν διανοῖγον μήτραν ὄνου, ἀλλάξεις αὐτὸ προβάτῳ, omne quod aperit vuluam asinæ, mutabis oue. ¶Apud Euripidē reperitur etiam ἀλλάττειν τι ἀντί τινος. vt ἀντὶ τῶν δὲ μοι χάριν τοιάνδ᾽ ἠλλάξατο, talem gratiam mihi retulerunt pro his. Fit ab ἄλλος, inquit Etym.

Ἀλλάττομαι, F. ξομαι, mutor, immutor: vt 1. Cor. c. 15. πάντες μὲν οὐ κοιμηθησόμεθα, πάντες δὲ ἀλλαγησόμεθα. Reg. 4. c. 15. ἀλλαντόμεναι στολαί. ¶Item muto, immuto, apud Platonem. ¶Itē commuto, permuto: vt οὐκ ἀλλάξαιτο τῆς ἐλευθερίας τὴν περσῶν βασιλείαν, apud Plutarch. in Apophth. Lac. Persarum regnum libertati non permutārit, vel libertati haud prætulerit. Thucydid. τὴν δὲ παραυτίκα ἐλπίδα οὐδενὸς ἂν ἠλλάξαντο. Sæpe etiā cum ἀντί. vt ἀλλάττομαι τύχην ἀντὶ τύχης, Aristides. οὐδ᾽ ἐνὸς ἀντὶ τῆς οἰκείας ἠλλάξατο. ¶Exponit interdū redimo: vt apud Luc. in Tyrannicida, ἀλλαξόμενος τὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, redēpturus libertatem cæde à me perpetrata. ¶Item (inquit Budæus) permuto, vendo, emo, comparo. Aristot. Pol. 1. καὶ γὰρ ὁ ἀλλαττόμενος τῷ δεομένῳ ὑποδήματος ἀντὶ νομίσματος ἢ τροφῆς, χρῆται τῷ ὑποδήματι, id est, qui vēdit ei qui, vel qui permutat cum eo qui calceo indiget, Plato de Rep. 2. τῶν μὲν ἀντ᾽ ἀργυρίου ἀλλάξασθαι τοῖς τι δεομένοις ἀποδόσθαι, argēto emere ab iis qui aliquid vendere opus habēt. Ibidem, τοῖς δεομένοις τὰ παρ᾽ αὐτοῦ ἀλλάξασθαι. ¶Interdum exp. redimo: vt apud Lucianum dicit tyrannicida, ἀλλαξόμενος τὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, redempturus libertatem mea cæde, i. cæde à me perpetrata. ¶Pro instauro, citatur ex 3. Regum cap. 11.

Ἄλλασμα, τος, τὸ ἀλλαγή mutatio, commutatio, permutatio, quidam exp. precium, vt Matth. 6.

Ἄλλαξις, εως, ἡ idem.

Ἀλλακτικός, ή, όν commercialis, ex contractibus manans, apud Aristot. Ethic. 5.

Ἀλλακτόν, οῦ, τό, lignum quo gestabantur onera: ita dictum à permutatione gestationis ex vno humero in alterum. Vide Cæl. Rhod. lib. 16. cap. 3.

Ἀλλαγή, ῆς, ἡ, mutatio, commutatio, permutatio, vnde ἀλλαγὴν ποιεῖσθαι pro ἀλλάττεσθαι permutationem facere, permutare. ¶Item, contractus & commercium. Aristot. Ethi. 5. ¶Item χάλυβος, teste Polluce. ¶Apud Gregorium exponitur, vicissitudo: vt ἀλλαγὴ γωνιῶν. ἀλλαγαὶ ὡρῶν, vicissitudines temporum anni. ¶Ἀλλαγαὶ apud historicos interdum appellantur σταθμοί, certæ mãsiones in quib⁹ quiescūt qui iter faciūt: vt docet Eust.

Ἀλλάξ, aduerb. permutatim, mutatis vicibus, vicissim. Ab Hesychio exponitur ἐνηλλαγμένως.

Composita.

Ἀνταλλάσσω siue Ἀνταλλάσσομαι & sæpius Ἀνταλλάττω & Ἀνταλλάττομαι. Atticè immuto. Item ἄλλα ἀντ᾽ ἄλλων εἰσφέρω, Bud. Plut. ἀντήλλαξε τῇ δικαιοσύνῃ τῶν ἐνεμάτων ἀξίωσιν εἰς τὰ ἴδια Dem. pro corona, τὰς ὅτι ταῖς λοιπαῖς ἀρχαῖς οὐδ᾽ ὅπως καὶ χάριτος τὸ τῆς πόλεως συμφέρον ἀνταλλαττόμενοι.

Ἀνταλλάττεσθαι capitur etiam pro compensare, sicut & Ἀντικαταλλάττεσθαι inquit Budæus.

Ἀντάλλαξις, ιος, ἡ, permutatio commutatio. Exponitur etiam conuentio, & citatur ex Gaza de senectute.

Ἀντάλλαγος, ου, ὁ καὶ ἡ. pro alio permutatus. Suidas.

Ἀντάλλαγμα, ατος, τὸ, commutatio, permutatio, quod pro alio datur in permutationem. Exponitur etiam id quo dato aliquid redimitur. Matthæi capite 16. Marci c. 8. τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. ¶Pro reconciliatione citatur, ex Ecclesiastici capite 44. Νῶε ἐν καιρῷ ὀργῆς ἐγένετο ἀντάλλαγμα.

Ἀνταλλαγματικός, permutatorius, commutatorius, vel permutatiuus, ad permutationem pertinens. Apud Gazam ἀνταλλαγματικὰ verba sunt ὠνοῦμαι, πωλῶ, ἀλλάττω, & alia huiusmodi.

Ἀπαλλάττω, dimitto, abire iubeo, vel permitto: vt ἀπολύω. Sic Thucydides legatos ἀπαλλάττειν dixit. Et Plutarch. ἀπαλλάξας τοὺς θεράποντας, abire à se iubens clientes & comitatū. Demosthen. ἀπήλλαξε τοὺς χρήστας, dimisit creditores, vel liberauit, vel etiam absoluit creditores. ¶Interdum est dimitto placatum & munere corruptum, apud Demosthenem κατὰ Τιμοκράτους. ¶Nonnunquam est, amoueo, summoueo, expello. Thucydid. 1. κελεύει αὐτὸν τήν τε Δασκυλῖτιν σατραπείαν παραλαβεῖν, Μεγαβάτην ἀπαλλάξαντα ὃς πρότερον ἦρχε. ¶Aliquando cum accusatiuo personæ genitiuum rei habet, diciturque ἀπαλλάττω σε τούτου, & tunc pro significatione genitiui vel sonat itidem, summoueo: amoueo, aut remoueo: vel (quod multo frequentius est) libero. Herodot. 4. ὁ δὲ, τὸν στρατὸν ἀπαλλάξας τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ διατριβῆς, quum exercitum Mesopotamia summouisset. Plutarch. in Solone ἀσχολιῶν βαναύσων ἀπαλλάττειν τοὺς πολίτας, ciues ab liberalibus artificiis remouere. Cum iisdem casibus est frequentissimum & pro libero: vt συμφορῶν ἀπαλλάττειν τινά, & ἀπαλλάττειν τῶν δεινῶν & ἀπαλλάττειν φόβου vel δέους, & ἀπορίας, apud Isocr. Sic apud Demosthen. Philipp. 1 ἂν ἀπαλλάξαι ἂν τῶν παρόντων πραγμάτων ὑμᾶς ἡγοῦμαι. Apud Aristoph. in Pluto. Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας. Inuenitur & cum accusatiuo rei pro, tollo, aufero, aboleo. vnde apud Dioscoridem, κεφαλαλγίας τὰς χρονίας ἀπαλλάττειν. Sic apud Demosthenē & Plutarchum ἀπαλλάττειν αἰσχύνην. ¶Interdum sumitur & pro tollo, id est, è medio tollo, interimo, vt Theophr. de hist. plant. lib. 9. de

lib.9.de radicib.exitialibus loquens, αἱ μὲν ὀσφραινόμενα ἀπαλλάττουσαι τοὺς προσφερομένους. Alicubi reperitur etiam cum accusatiuo pariter & genitiuo iunctum apud Euripidem. Ἐπισόλλω τῶν σῶν ἀπαλλάξειν χερῶν. ¶ Item, pro ἀπαλλάττομαι, euado, defungor, liberor, Aristot. Probl. sect.5 ὅθεν τὸ σύμμετρα τῶν σωμάτων κάμνοντα πολλάκις καὶ ἀπαλλάττει ῥᾶον, facilius euadunt è morbo, vel faciliùs morbo liberantur, seu defunguntur. Xen. Pæd. 4. καὶ πότερον εἰ μάχεσθαι θέλοντες ῥᾶον ἀπαλλάττουσιν ἢ οἱ μὴ ἐθέλοντες. Iungitur ἀπαλλάττω & cum aliis aduerbiis: vt apud Demosthenem, μᾶλλον δὲ πάντες χεῖρον ἡμῶν ἀπαλλάξουσι, quod exponitur, quin potius omnes deterius nobis sunt defuncti, id est, maiore incommodo affecti. Ex Aristide quoque affertur ἀπαλλάττω καλῶς oppositum τῷ δυστυχεῖν. Et ex aliquo quopiam, ἀπαλλάξειν οὐ πονηρῶς, non incommodè rem gessit. Quod item Aphthonius de Antiphonte scripsit, ὅτι ὃς ἂν σύμβουλος ᾖ, οὗτος ἄριστα ἀπήλλαττεν ἐς τὰς δίκας, Bud. interpretatur, exitum optimum controuersiarum ferebat. Huius autem contrarium Æschines Demosthenti obiiciens, eodem loquendi genere vsus est, orat. in Ctesiphontem, ὅτε πόλις γὰρ ἢ ἰδιώτης, οὐκ οὐδ᾽ εἷς πώποτε καλῶς ἀπήλλαξε Δημοσθένει συμβούλῳ χρησάμενος. Ex Xenophõte præterea affertur αἰσχρῶς τε καὶ κακῶς ἀπαλλάξαι pro, turpiter & malè è vita abire. Citatur ἀπαλλάξαι τοῦ καθήκοντος, defungi officio. ¶ Interdum ponitur pro intereo, morior. Theophr. χεῖρον δὲ ἀπαλλάττει τὰς, &c. In Axiocho Platonis ὡς ἂν [illegible] ποιῶσι δὲ, θᾶττον ἀπαλλάττουσι τοῦ ζῆν.

Ἀπαλλάττομαι, dimittor: item discedo, abeo, exeo, digredior. Xenoph. Pæd 8. ὡς ἡ ψυχὴ ἕως μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῇ. ὅταν δὲ τούτου ἀπαλλαγῇ, τέθνηκεν. Sic apud eũd. in apomn. lib.1. ἐκείνου ἀπαλλαγέντες, ab illo digressi. Apud Aristophanem ἀπαλλάχθητον ἀπ᾽ ἐμοῦ. Apud Aristot. Oeco.2. ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῆς χώρας. Dicitur & ἀπαλλάττεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, in patriam abire, se recipere. Interdum etiam per se ponitur pro, discedere è vita. Dicitur & ἀπαλλάττεσθαι τοῦ βίου, decedere, mori. Alicubi vertitur, defungor, perfungor: vt ἀπαλλαγεὶς τῆς ἀρχῆς, magistratu perfunctus. Sic apud Platonem de republ. lib.2. λόγου ἀπαλλάχθαι, disputatione perfunctum esse. ¶ Item, abhorreo, vt apud Lucianum, ἀπηλλάχθαι τῆς χαριεστάτης καὶ τῆς ἐμμελοῦς ἀφηγήσεως. Sic & apud Thucydidem & Herodianum. ¶ Itẽ, liberor, soluor: vt ἀπηλλάγησαν δουλείας, liberati sunt seruitute, Isoc. Et φόβου ἀπαλλάξειν δὲ. Xen. Pæd.5. Ibidem νόσου ἀπαλλαγῶναι. Apud Isocratem ἀπαλλαγεὶς τούτων, solutus his, vel potius, qui hæc missa fecit. Apud Thuc. li. 3. αἰσχύνης ἀπηλλαγμένου, exp. turpitudine vacantem. ¶ Item, actiua signif. pro, dimitto, citatur ex Xenoph.

Ἀπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, discessus, migratio: vt ἀπαλλαγὴν ποιεῖσθαι apud Dionysium Halic. lib. 7. migrare, solum vertere. Et τοῦ βίου ἀπαλλαγὴ apud Xenoph. discessus è vita. Quod & τοῦ ζῆν ἀπαλλαγὴ dicitur à Platone in Axiocho. Interdum per se ponitur eadem signif. vt apud Theophr. Item liberatio, exitus (metaph. signif.) Isocr. in Areop. καὶ τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγήν. Demosth. pro corona, ἐκ τῶν πρὸς ὑμᾶς πολέμων ἀπαλλαγῆ Φιλίππου.

Ἀπαλλαξις, idem quod ἀπαλλαγή.

Ἀπαλλαξείω, liberari cupio, defungi cupio. Thuc. lib.1. ἀπαλλαξείοντες δὲ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου.

Ἀπαλλακτικὸς, liberandi vim habens, absolutorius, vt apud Dioscoridem lib.3 cap.83. τρόφον ἀπαλλακτικόν.

Ἀπαλλακτικῶς, q.d. liberatoriè, absolutoriè. Hesych.

Decomp. Δυσαπάλλακτος, quo vix liberari possumus. Aristot. & Isocr. Δυσαπαλλαξία, apud Plat. in Philebo, exp. difficultas reiectionis. Quidam exp. vix posse à se amittere.

Ἐξαπαλλάττομαι, discedo. Hesych.

Εὐαπάλλακτος, quo facilè liberari possumus. Arist. in Probl. Δυσαπάλλακτος ὕπνος vocat ex quibus facilè expergesimus.

Διαλλάττω, muto, permuto. Xen. Hell.1. ὅτι τοὺς διαλλάττοιεν τοὺς ναυάρχους, in mutãdis nauarchis, quum alium alii subinde substituerent. Plato de Rep.lib.1. ἀντὶ ἀργυρίου διαλλάττειν, pretio permutare & vendere. ¶ Item, prætereo. Xen. Hellen.4. ὁ δὲ Ἀγησίλαος διαλλάξας Μακεδονίαν, εἰς Θετταλίαν ἀφίκετο. ¶ Item differo, discrepo. Herodotus, διαλλάσσοντες οὐδέν τι ὁ ἐν τοῖς ἑτέροις. Thuc.3. ἐν γὰρ τῷ διαλλάσσοντι τῆς γνώμης καὶ αἱ διαφοραὶ τῶν ἔργων καθίστανται, in discrepantia studiorum & voluntatum. Philo de mũdo, ψυχὴν δὲ φύσεως περὶ διαλλάττειν, animam à natura tribus rebus differentem. Luc. ἐν αἷς διαλλάττομεν in quibus differimus, vel dissentimus. Porphyrius, διαλλάττειν πρὸς ἄλλο, ab alio differre. Apud Herodot. διαλλάττω τῆς γνώμης, animo sum discordi. ¶ Apud Xenoph. in Athen. pol. videtur significare, dirimo, pugnantes aut contendentes. ¶ Item reconcilio. Isocr. ad Philipp. καὶ διαλλάξας τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας. Plutarchus in Themistocle dixit, διαλλάττει τὰς πόλεις ἀλλήλαις. Thucyd. διαλλάττω (γ) ἐκείνου. Interdum litem inter amicos dirimo ex compromisso, vt apud Demosth. περιερῶσι διαλλάξαι διαιτηταὶ γενόμενοι τῆς Νεαίρας τῆς νυνὶ ἀγωνιζομένης Στέφανον καὶ Φρυνίωνα.

Διαλλάττομαι, permuto, vt Herodot. διαλλάσσεσθαι τὰς [illegible]. ¶ Item differo: vnde διηλλαγμένος, differens, diuersus: vt apud Thucydidem, καὶ τοῖς εἴδεσι διηλλαγμένα. ¶ Itẽ reconcilior, in gratiam redeo cũ aliquo: vt διαλλάττεσθαι τοῖς ἐχθροῖς, Isocr. in Euagora. Apud eundem in Paneg. διαλλάττεσθαι πρός τινα. Dicitur & διαλλάττομαι πρὸς σὲ τοῦ τοῦτο.

Διαλλαγὴ, differentia. D. Halic. in Isoc. ἐν ἡ διαλλαγὴν ἔχειν εὑρίσκει. Item reconciliatio: vt διαλλαγὴ ἐγένετο. Vsurpatur potius plur. num. vt apud Isocr. ποιεῖσθαι διαλλαγὰς πρός τινα & εἰς διαλλαγὰς χωρῆσαι, reconciliari, in gratiam redire. Item pro sententia compromissariorum iudicum Bud. Comment. ex Dem.

Διάλλαξις, differentia, discrepantia, & dissidium. Item commutatio, permutatio. Item reconciliatio, conciliatio. Empedocles apud Plut. in lib. ad Col. Ἀλλὰ μόνον μίξις τε διάλλαξις τε μιγέντων ἐστί.

Διαλλακτὴς, οῦ, ὁ, reconciliator, pacificator. Vel conciliator. Item arbiter in quem litigare nolentes compromittunt. Demosth. διαλλακτὴν οὐδένα φεύγων, primo cuique arbitrium eius rei permittens.

Διαλλακτὴρ, ῆρος, ὁ, poëticum pro διαλλακτής. Æschylus in trag. ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας.

Διαλλακτήριος, ὁ, καὶ ἡ, aptus ad reconciliandum, vel reconciliandi vim habens. Et διαλλακτήριοι διαιτηταὶ quos compromissarios iurisperiti vocant: quoniam compromissum videtur pactum & conuentum partium arbitrum eligentium, non tanquam iudicem futurum, sed quasi amicitiæ iure pacificatorem pro potestate futurum. Bud. in Com.

Decomp. Ἀδιάλλακτος, (q.d irreconciliabilis) implacabilis, cum quo rediri in gratiam non potest. vnde ἀδιάλλακτος ἐχθρός. Demosth. Philipp.4. & ἔχθρα ἀδιάλλακτος, capitalis hostis, & capitales inimicitiæ, seu capitale odium. Ἀδιαλλάκτως, q.d. irreconciliabiliter, implacabiliter, capitali odio.

Ἀντιδιαλλάττω, contrà permuto, muto in contrariũ modũ.

Ἀντιδιαλλάττεσθαι, quidam exposuerunt etiam variare, in neut. signif.

Δυσδιάλλακτος, difficilis reconciliatu, non facilè placabilis. Cui opponitur εὐδιάλλακτος.

Ἐνδιαλλάττω, immuto. Aristot.

Εὐδιάλλακτος facilis reconciliatu, placabilis.

Συνδιαλλάττω, concilio, reconcilio.

Ἐναλλάττω, immuto, permuto. Soph. in Aiace, ἐνήλλαξεν θεὸν τὴν δ᾽ ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν. Redditur etiam vario, vices alterno: & vsurpatur neutraliter. Vide Bud. Com.

Ἐναλλάττομαι, immutor, permutor. Vnde particip. ἐνηλλαγμένος, permutatus, cuius ordo permutatus est, inuersus. Apud Thucydidem, lib.1. ἀμφὶ δὲ [illegible] μετ᾽ Ἀθηναίους ἐνηλλάσσοντο, exp. ex nobis quicunque commercium habuerunt cum Atheniensibus. Ἐνηλλαγμένως, ordine permutato, seu commutato, ordine inuerso. Naz. πολλὰ δὲ χρηστικῶς λεγομένων ἐνηλλαγμένως προφέρει.

Ἐνάλλαγμα, exp. permutatio, & pretium in lib. reg.

Ἐναλλαγὴ, immutatio, commutatio, ordinis permutatio.

Ἐνάλλαξις pro eodem. Aristoteles de part. animalium lib.3. διὰ τῆς φλεβῶν ἐναλλάξεως.

Ἐναλλὰξ, permutato ordine, seu inuerso, alternatim, variatis vicibus. Item, vice versa, è contraria, vt interpretatur Budæus, apud Aristot. ἐναλλὰξ τιθεμένων τῶν ἀποφάσεων, τῆς μὲν κατηγορικῆς, τῆς δὲ ἀποφατικῆς. Citatur & ex Aristophanis Nubibus, ἴσχειν τὼ πόδ᾽ ἐναλλὰξ, vicibus mutatis, alternis.

Ἐναλλάγδην, idem quod ἐναλλὰξ apud Agathiam Suidas exp. συμπεπλεγμένως.

Ἐξαλλάττω, muto, immuto. Dicitur ἐξαλλάττω τὸ χρῶμα, muto colorem, & ἐξαλλάττει τὸ χρῶμα, (passiua signif.) mutatur color. Apud Theophrastum, immutor & degenero, itidem absolutè. Vide Bud. Comm. ¶ Interdum pro διαφέρω differo. Themist. in li.1. de anima μέρος οὐδὲ γὰρ μέρος κατὰ τὸ ὑποκείμενον ἐξαλλάττει. Et apud Aristot. ἐξαλλάττειν τῆς ἀρχαίας μορφῆς, à pristina forma diuersum esse. ¶ Ἐξαλλάττειν τοῦ ἐναντίου τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, ex Thucydide affertur pro, nudam sui partem ab hoste subducere. Ex Philostrato autem, ἐξαλλάττω δεῦρο ἀπὸ τῆς νεώς, à naue huc abscedo. Apud Gal. ἐξαλλάττειν, exp. transire.

Ἐξαλλάττομαι, mutor, immutor. Soph. in Aiace, Κακεῖνον δὲ τις μηδ᾽ ἐν ἐξαλλάξατε. Ἐξήλλαγμαι, immutatus sum, diuersus sum, differo. Dioscorides, ἐξήλλακται τῷ παντὶ τῆς ἡμέρου.

Ἐξηλλαγμένος, diuersus, differens, itidem cum genitiuo. Interdum cum πρὸς vt apud Theophrastem de historia plant. lib.4. καὶ πλεῖστον ἐξηλλαγμένα πρὸς ἄλλα. Interdum cum genitiuo, abhorrens, alienus. Isocr. de pace, καὶ ἀφεστηκότα τῆς τῶν ἄλλων ἐξηλλαγμένον διανοίας. Ponitur & sine adiectione pro peregrino, inusitato & inaudito, apud Diodorum.

Ἐξαλλαγὴ, immutatio, diuersitas, degeneratio, apud Theophrast. ἐξαλλαγὴ εἰς ἕτερον γένος.

Ἐξάλλαξις, idem, apud Strabonem.

Decomp. Δυσεξάλλακτος, ægrè mutabilis, qui in aliam naturam verti vix potest.

Ἀκριβάζω, idem quod ἀκριβόω. Sed Pollux ait esse ἀπειρόκαλον. Citatur ex Ecclesiast. cap. 46. ἠκριβάσθη, quod exp. probatus est.

* Ἀκριβασμὸς, exquisita perpensio & examinatio, inquit Bud. Dionys. de eccl. hier. Item exacta limitatio. Prouerb. Sal. cap. 8.

Ἀκριβαστὴς, οῦ, ὁ, diligēs inquisitor, accuratus explorator. Bud.

Composita.

Ἀπακριβόω, ῶ, diligenter aliquid facio, summo studio aliquid elaboro, ad amussim facio. Apud Luc. exp. etiā, ad normā exigo.

Ἀπακριβοῦμαι, idem Greg. ἐν ἀρίστης εἶδος ἐν πᾶσιν ἀπηκριβώσατο, exquisitè composuit. Sumitur & passiuè, vnde particip.

Ἀπηκριβωμένος, factus ad amussim vel vnguem, affabrefactus. Apud Plut. ἀπηκριβωμένοι λόγοι, exp. dilucidè & planè exornata oratio.

Ἀπηκριβωμένως, absoluta & perfecta diligētia, ad amussim. A Bud. in annotat. exp. etiam, bona fide, citra vllū figmentum.

Διακριβόω, ῶ, idem quod ἀπακριβόω. Aristot. in Eth. 10. ¶ Item, diligenter caueo. & exactè stipulor, inquit Bud. Item, exactè respondeo *id est*, statis horis euenio. Aristot. de hist. an. lib. 7. Apud Plut. διηκριβωμένη ἐπανόρθωσις τῆς ἀνωμαλίας.

Διηκριβωμένως, idem quod ἀπηκριβωμένως. Citatur ex Arist. in Rhet.

Ἐξακριβόω ῶ idem quod ἀπακριβόω.

Ἐξηκριβωμένως idem quod ἀπηκριβωμένως.

Ἐξακριβάζω, idē quod ἐξακριβόω. Vtitur Liban. in ep. ad Bas.

Καζακριβόω, accuratè & exquisitè rimor.

Ὑπερακριβὴς, supra modum accuratus.

Φιλακριβέω, accuratam diligentiam, accuratam diligentiam libenter adhibeo.

ἈΚΡΙΣ, ίδος, ἡ, locusta. Theocritus βάτραχος δ᾽ οὐ ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω. Et Matt. cap. 3. * Dicta παρὰ τὸ ἄκρας τῶν ἀσταχύων καὶ τῶν φυτῶν νέμεσθαι.

Ἀκρίδιον ου τὸ, locustula, paruula locusta.

ἈΚΡΟΑΌΜΑΙ, ῶμαι, F. άσομαι, idem quod ἀκούω, audio. Cum genit. personæ Plat. in Apol. ἐμοῦ λέγοντος ἀκροᾶσθαι οἱ νέοι. Cū genitiuo rei: vt apud Isocr. in Plat. μεθ᾽ ἡδονῆς ἀκροᾶσθαι τῶν λεγομένων. Cum rei accus. Æl hin. cōtra Ctes. ὥσπερ ἐπεισόδιον ἢ ἀλλότριον πρᾶγμα ἀκροώμενοι. Sic Luc. ἠκροᾶτο γὰρ ἅπαντα. Interdum sine casu ponitur, vt apud Isocr. Et ἀκροώμενος, auditor. Plut. ¶ Item, audio discendi causa. Damasc. ὁ δὲ ἠκροᾶτο λόγων γεγηρακότων καὶ σοφίᾳ τινὶ κεκραμένων. ¶ Item audio, ausculto, pareo. Apud Plut. in Lycurgo, ἀκροᾶσθαι τοῦ προστάττοντος, parere imperanti. Sic Aristid. in Panath. βασιλέως ἀκροᾶσθαι. Sic & Thuc. li. 3. * Etym. dicit & ἀκοῶ, fut. 2. verbi ἀκούω, fieri ἀκροῶ, pleonasmo literæ ρ.

Ἀκρόαμα, τὸ, quod auditur, idem quod ἄκουσμα. & in bonam & in malam partem. Sic Xenop. dicit laudem esse ἀκρόαμα ἥδιστον, at conuitium, χαλεπώτατον ἀκρόαμα. ¶ Item ipsa persona quæ auditur, apud Athen. & Plut. Sic & acroama à Cic. vsurpatur pro Sestio, & Verr. 6.

Ἀκροαματικὸς, ad auditionem pertinens, vel in auditione consistens. vt ἀκροαματικαὶ διδασκαλίαι. Plut.

Ἀκρόασις, εως, ἡ, auditio, ipsa audiēdi actio. vt apud Æschin. & Isocr. ἀκρόασιν ποιεῖσθαι, audire. Itē, recitatio. vt ἀκρόασις ἐπιδεικτικὴ apud Luc. Et ἀκρόασιν ποιεῖσθαι, recitare. vt suprà significauit audire. Itē, pro ipso loco vbi fit ἀκρόασις videt᾽ Stephano sumi à Plut. de disc. am. ab adul. δεῖν ὁρᾶν ἐπὶ αὐτῆς ἰδρᾶς τὰς προεδρίας ἐν ἀκροάσεσι καὶ θεάτροις καταλαμβάνοντας.

Ἀκροατὴς, οῦ, ὁ, auditor, qui audit. Isoc. & Dem. Et pro discip. Isocr.

Ἀκροατικὸς ad audiendum pertinens. vt ἀκροατικὸς μισθὸς apud Luc. merces quæ pro auditione datur.

Ἀκροατήριον, ου, τὸ auditorium, locus in quo audiuntur recitationes, aut in quo auditur præceptor. Plut. de aud.

Composita.

Ἀξιακρόατος, ὁ, ἡ, dignus auditu. Xen.

Ἐπακροάομαι, ausculto. Ἐπακρόασις, auscultatio, auditio.

Παρακροάομαι ῶμαι, idem quod παρακούω, perperam audio, & non audio, non obedio.

Παρακρόασις, inobedientia, contumacia. Ioseph. ἡ δὲ παρακρόασις ζημίαν φέρει.

Παρακροατὴς, ex Cyrillo affertur pro eo qui audita aliter interpretatur quàm dicta sunt, & falsò defert.

Φιλακροάμων, audiendi cupidus, qui acroamatis delectatur.

ἌΚΡΟΣ, α, ον, summus, *id est*, extremus. ἄκροις δακτύλοις ἅπτεσθαι, *prouerb.* sūmis digitis attingere. Sic, ἐπ᾽ ἄκρων ὀνύχων βαδίζειν, summis pedū vnguib. ingredi. Apud Apolloniū Arg. 1. ἄκρα ἴχνη, summa pedum vestigia, vel summæ pedum plantæ. ¶ Item, summus, *id est*, supremus, in summo positus, altus: vt ἄκραι κορυφαὶ ὄρεος, apud Aratū. pro quo dicit Homerus ἀκροτάτη κορυφή. Sic apud eundem Aratum ἄκραι χηλαί. Apud Sophoclem autem in Aiace ἄκρας νυκτὸς, prima parte noctis. ¶ Item metaphoricè, summus, summum siue supremum gradum obtinens in re aliqua, perfectus, præstantissimus, excellentissimus, singularis: ὡς τις στρατηγὸς ἄκρος. Sic ἄκρος ἰατρὸς

Ἄκρων, summus medicus Acron. Sic ἄκρος νομοθέτης. Dicitur etiam aliquis ἄκρος τὴν ἰδίαν τὴν τέχνην, sub κατά, summus in sua arte, artis suæ peritissimus. Et ἄκρος εἰς φιλοσοφίαν, Plat. de repub. 6. Vsurpant etiam de re: vt ἄκρα τροφή, apud Platonem. Et ἄκρα φιλία, apud Basiliū. ἄκρον, ου, τὸ, (substantiuè positum) extrema pars, extremitas, & ἄκρα extremitates cuiuslibet rei. Item, ἄκρα termini, fines, τὰ πέρατα. Est etiam ἄκρον summitas, summa pars siue suprema, vertex, cacumen. vt Hom. ἄκρον Ἴδης ὑψηλῆς, cacumen idæ celsæ. Dicitur autem ἄκρον ὄρους, & ἄκρα τῶν ὀρῶν. Reperitur & per se positum ἄκρα. vt apud Herodotum. Ponitur ἄκρον & pro ἀκρότης, i. summus gradus: vt εἰς ἄκρον σοφίας ἐληλακώς, qui ad summum sapientiç gradum peruenit. Item ἄκρα, pro τὰ πρωτεῖα: vt ἄκρα φέρειν, in Antholog. epigr. primas partes obtinere.

Ἄκρως, summè, perfectè. Gal. ad Glauc. 1. ὅταν ἄκρως ᾖ ξηρόν, quum est summè siccum. Diosc. lib. 3. ἄκρως ἁρμόζει πρὸς ὑψυμίαν, &c. adeò conducit vt nihil supra.

Ἄκρα, ας, ἡ, (substantiuum) summitas, culmen, fastigiū. Bianor in Anthol. Epigr. Ἤριπεν ἐξ ἄκρης δ᾽ ὁμοῦ ἀνδρός. ἄκραν κουφότητος ἔχειν apud Diosc. lib. 5. c. 77. summitatem leuitatis habere, i. summum gradum leuitatis. Item, summitas montis, vertex seu acumē. Greg. ὅτι περὶ τὰς πρόποδας τοῦ ὄρους στρεφόμεθα, τὰς ἄκρας ἀπολειπόμενοι. ¶ Item promontorium. Pausan. ἀπέχει δὲ σταδίους εἴκοσι ἄκρα καλλιά. ¶ Itē ἀκρόπολις Hes. arx Æschines, καὶ δι᾽ ἣν ἐάσειν χρημάτων ἕνεκα τὴν ἄκραν ὑπὸ ταῖς ἕδραν. Plut. in Coriolano, ἀναβάντες αὐτοὺς ἐπὶ τὴν ἄκραν, εὐθὺς ὤσαι κατὰ τῆς ὑποκειμένης φάραγγος. ¶ Capitur ἄκρα, & pro extremitate.

Ἀκραῖος, α, ον, idem quod ἄκρος vnde & τὰ ἀκραῖα substantiuè pro τὰ ἄκρα, extremitates corporis apud Galenum μετὰ τῆς τῶν ἀκραίων ψύξεως. ¶ Venus ἀκραία apud Pausaniam quæ est in arce. & Pol. ἀκραῖοι θεοί, inquit, οἱ ἐν ἀκροπόλει, οἱ καὶ πολιεῖς. Apud Euripidem Iuno ἀκραία, quæ arcibus præest.

Ἀκρότης, ητος ἡ, summitas, extremitas. Plut. ἔστι γὰρ ἔστιν ἀκρότης, εὐθὺς καὶ πέρας, Item, fastigium, apex, metaphoricè. Philin. Μωσῆς δὲ καὶ φιλοσοφίας ἐπ᾽ αὐτὴν φθάσας ἀκρότητα.

Ἄκρις, ιος, ἡ, summitas montis, cacumen, & in plurali ἄκριες apud Homerum Hinc dictus est Iupiter cognomento ἄκριος vt tradit Eustath. Item ἀκρία Minerua: ὅτι τινος ἄκρας ἱδρυμένη, vt scribit Hesych.

Ἀκρίζω, F. σω, summa loca seu editissima perambulo, vel cacumina perambulo, τὰ ἄκρα ἐπιπορεύομαι, inquit Eust. ¶ Item, summitatem vel extremitatem seco, in summa parte abscindo, τὸ ἄκρον κόπτω, vt Euripides schol. exponit in Oreste. ¶ Capitur etiam neutraliter apud eundem in Oreneo, pro, summis pedibus ingredior, teste Hesychio.

Ἀκρωνυχ..., ὁ, extremitas membri, ἄκρον. In hippiatria, ἄκρων χοίρος, exp. trunculus porci.

Ἀκρωτήριον, ου, τὸ, summitas, cacumen. Herodot. ἀκρωτήριον τοῦ ὄρεος. ¶ Item promontorium. Item ἀκρωτήρια, dicuntur extremæ partes, siue extremitates corporis. Gal. ad Glauc. ἡ τῶν ἀκρωτηρίων ψύξις. Sic Diosc. lib 1. τὰ ἐν ἀκρωτηρίοις ἕλκη. ¶ Aristoteles sic vocat (vt ait Bud.) extremam partem digitorum sub vnguibus latentem, & extremas partes ossium. ¶ Item ἀκρωτήρια (ait idem) pinnacula, & prominentiæ ædificiorum. apud Plut. in Cæsare. ¶ Sunt etiam rostra nauium, & ornatus, inquit Bud. ¶ Item ἀκρωτήρια, Vitruuius lib. 3. vocat angularia & mediana.

Ἀκρωτηριάζω, fut. σω. extremitates corporis amputo, corpus mutilo, hominem mutilo aliqua corporis parte, mutilo. vt apud Athen. lib. 5. ἀκρωτηριάζειν τὰς ῥῖνας, nares mutilare. Sumitur etiam metaphoricè, Chrysost. in epist. ad Rom. cap. 1. ὅτι τὴν φύσιν ἀκρωτηριάζουσιν, imminuunt naturæ vim. ¶ Item rostra adimo. Herodot. in Thal. τὰς πρώρας ἠκρωτηρίασαν.

Ἀκρωτηριάζεσθαι, mutilari, labefactari. Apud Herodianum, καὶ ἠκρωτηριάσθησαν οἱ ὀλίγοι ἐν δυσχιμέρῳ χώρᾳ. Item in Act. signif. metaph. vnde apud Demosth. ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἐλπίδας, pro ἠκρωτηριακότες. Et Xen. Hell. 6. ὁ μὲν δὴ Ἰφικράτης τὰς μὲν τριήρεις ἀκρωτηριασάμενος.

Ἀκρωτηριασμὸς, ὁ, mutilatio, extremarum partium corporis amputatio, vel extremæ alicuius partis amputatio.

Ἀνακρωτηρίαστος (comp.) non mutilus, integer, incolumis. Eust. Il. α.

Ὄκρις, ιος ἡ, idem quod ἄκρις, summum cacumen. Od. ι. v. 399. Apud Gal. in lex. Hippocr. exp. ἐξοχὴ προμήκης, prominentia oblongior.

Ὀκριόεις, εντος, ὁ, prominentias oblongas habens. Il. θ. βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι vbi quidam exp. τραχεῖ, aspero. At ὀκρύοεις, vide in Κρύος.

Ὀκριάομαι, itidem exp. τραχύνεσθαι, exasperari. Od. σ.

Ἀκροπις vocatur ab Hippocr. Epid. lib. 7. lingua, ἢ οἷον ἄκρα ἑαυτῆς μὴ διαλυομένη, vide Gal. in lex.

Ἀκρίμων, Ἀκρὶς, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Composita.

Δείλακρος, ου, ὁ καὶ ἡ, extremè timidus aut miser. Aristoph. in Plut.

Δειλακρίων, pro eodem apud eundē in Auib. ὦ δειλακρίων σύ.

Δείνακρος, pro δεινῶς ἄκρος, summoperè acutus, aud.

Ἐξα-

Ἐξακρίζω, idem quod ἀκρίζω, apud Euripidem.
Ἔπακρος, in summitate angustus, in angustum desinẽs. Hippocr.
Ἐπάκριος, q.d. cacuminarius. Ita cognominatus fuit Iupiter, quòd in montium cacuminib. dicatæ ei essent aræ. Hes. & Eust.
Ἐπακρίζω, dixit quidam *pro*, ad summum perduco & finem impono, vt testatur Hesych.
Πανακρὶς, apud Callim. dicitur apis esse epith. vt quæ omnia florum fastigia peruolitet.
Τετρακρία. Sicilia, sic dicta, quòd tres habeat ἄκρας, *id est*, promõtoria, Lilybæum, Pachynum, Pelorũ. Vide Steph. Strab. Plin.
Ὑπεράκρια, montium cacumina. Herodo. τὰ δ' ὑπεράκρια ἴδοντο Καροί.
Ὑπερακρίζω, per summũ euado, supero, inquit Bud. ex Xen. in Hipparch. καὶ τὰ λόφια ὑπερακρίζειν. Citatur ex Eurip. ὑπερακρίζει δωμάτων, *pro*, ædibus imminet desuper.
Φαλακρὸς & Ψαλακρὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ἈΚΤΗ, ῆς, ἡ, litt.* acte. Il. ν. Ἀκτὴν εἰσανέβαινον, Od. ο. ἐπὴν πρώτην ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφίκηαι, &c. Iliad. μ. λιμένες τε καὶ ἀκταί. Vtitur & Strabo & Luc. * Grammatici deducunt ab ἄγω, frango: quòd vndę littori allisæ frangantur. ¶ Est etiam maritimus locus, vt scribit Hesych. Apud Herodot. sæpe pro ora, i. littorali regione. ¶ Item fructus vel potius fruges vt Iliad. ν. καὶ ἴδοι Δημήτερος ἀκτήν. Legitur & ἀλφίτου ἀκτή, Od. ξ. & Od. β. & Il. λ. vide Eust. ¶ Item sambucus, de qua Diosc. lib. 4. c. 174. Dicitur & ἀκτέα ab eodem Diosc. li. 2. c. 187. Vnde ἄκτινος, ου, ὁ, sambucinus. vt ἄκτινον ξύλον apud Theophr. Et (*comp.*) χαμαιάκτη, humilis sambucus, humi sparsa acte. Diosc.
Ἄκτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, littoralis. Ἄκτιος. Pan. apud Theocr. ὁ ἐπὶ ταῖς ἀκταῖς ὑπὸ τῶν ἁλιέων ἱδρυμένος. Vel venator, vel qui Athenis colitur. Etym. ¶ Item ἄκτιος & ἐπάκτιος. Apollo à loco quodam Magnesio dicto ἀκτὴ author Steph.
Ἀκτίτης, ου, ὁ, littoralis, commorans in littore vt apud Phaniam in Anthologia epigrammatum ἀκτίτης καλαμευτής.
Ἀκταῖος, ου, ὁ littoralis, maritimus, actæus, apud Hesych. ἀκταῖοι ἰχθύες, littorales pisces.
Ἀκτάζω, vnde particip. ἀκτάζων exp. ἐξαναστάμενος, exurgens, se eleuans. Plut. verò Symp. 4. Probl. 4. τί δ' εἰ πολλοὶ βούλονται πρὸς ὄψον, ὅταν ἡδέως γένηται, παρακαλοῦντες ἀλλήλους λέγουσι σήμερον ἀκτάσωμεν· οὐχὶ τὸ παρ' ἀκτῇ δεῖπνον ἥδιστον ἀποφαίνουσιν, ὥσπερ ἐστίν; quia nimium piscium copiam præbet. Innuit igitur ἀκτάζειν esse in littore indulgere genio.

Composita.

Ἐπάκτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (quasi ἐπ' ἀκτῇ ὤν) ad littus situs, littoreus, littoralis, maritimus. vt apud Soph. in Trach. ἐπακτία Τίρυνθι, schol. exp. παραθαλαττία. Sic ἐπάκτιος οἶκος. At ἐπάκτια ποίμνια exp. oues iuxta littus pascentes. Apollo autem ἐπάκτιος, ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος, apud Apoll. Rhod. Arg. lib. 1.
Παράκτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐπάκτιος, littoreus, littoralis, maritimus. Æschyl. in Prom. ἐντεῦθεν εἰσβαλοῦσα τὴν παρακτίαν Κέλευθον. Sic Soph. παρακτίους λειμῶνας dixit.
Παρακτίδιος pro παράκτιος (sicut παραθαλασσίδιος pro παραθαλάττιος) vt παρακτίδιον κῦμα in Anthol. epigr. littoreus fluctus, *id est*, qui ferit littus.

ἈΚΤΙ'Ν, ῖνος, ἡ, (idem ab ἄγω, frango, secundum quosdam) radius Solis. Luc. in Anachars. ἔτι πίλου δεόμεθα, ὃς τὴν ἀκτῖνα καλύψει καθικνουμένην τῆς κεφαλῆς. Od. λ. Οὐδέ ποτ' ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἐπιδέρκεται... Iliad. κ. Αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἠελίοιο. ¶ Capitur & pro radio fulminis. Luc. in Timone, κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ (τοῦ κεραυνοῦ) καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται.
Ἀκτὶς etiam dicitur *pro* ἀκτίν. Antiphilus in Anthologia epigr. Ἤδη σβεννυμένην μήνην κατεφώτισεν ἀκτίς. Exp & sambucus, vide Ἀκτή. ¶ Sic etiam vocatur (teste Pausania apud Eustath.) vas in quod conijciuntur oboli.
Ἀκτινωτὸς, οῦ, ὁ, radiatus, tanquam, à verbo ἀκτινόω.
Ἀκτινηδὸν, in formam radiorum vel radij, apud Lucianum.
Εὐάκτιν (*comp.*) pulchros habens radios apud Moschop.

ἈΚΥΛΟΣ, ου, ἡ, glans iligna, fructus ilicis. vt Theophr. docet. Hist. plant. lib. 3. c. 6. Et Amphis apud Athen. lib. 2. Itidémque Theocr. Idyl. 5.

Ἀκωκὴ, vide in Ἀκή.

ἌΚΩΝ, & Ἄκως, οντος, ὁ iaculum, spiculum, missile telum. In Anthol. epigr. κατὰ γαστρὸς ἔλασσε δ' ὀξὺς ἄκων. (Ab ἀκὴ significante ὀξύτητα fit ἄκων, inquit Eustath. vnde & ὀξὺς dicitur tanquam per etymologiam) Od. ξ. Εἵλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν. Aristid. in Romæ encomio, οἱ δ' ἄκοντες, οἷον ἐκ Διὸς καταπίπτοντες, ἀλλήλους ἐγκαταλαμβάνουσι. ¶ Ἄκων vero, *id est*, inuitus, vide in comp. et Ἑκών.
Ἀκόντιον, ου, τὸ, idẽ quod ἄκων, sed frequentiore in vsu, præsertim in prosa. Xenop. Hell. 4. ἦσαν τε ἐντὸς ἀκοντίου βολῆς. Sic & Thuc. lib. 5. Et Callim. apud Athenæum, Πολλοὶ καὶ φιλέοντες ἀκόντιον ἦλθον ἐραστεὶ, Οἰνοπίωνος. Interdũ pro teli iactu sumitur, vt apud eundem Xenoph. καὶ ὅπου μὲν ἂν εἰς ἀκόντιον ἀφίκωνται, ἀκοντίζειν τὸν φθέγγοντα. ¶ A Macedonibus dicta fuit & spina dorsi, teste Hesychio.
Ἀκοντίας, ου, ὁ iaculus, serpentis genus. Luc. de dipsad. κεράσται καὶ ἀκοντίαι καὶ ἀμφισβαιναι καὶ δράκοντες. Nican. in Ther. σινὲς δ' ἀκοντίαι ἠδὲ μόλουροι vbi schol. dicit ἀκοντίας esse τοὺς κατὰ τὰ ἀκόντια διατρέχοντας, addens esse & alia animalia quæ ita vocentur διὰ τὸ ὁρμᾶν ὥσπερ τὰ ἀκόντια. ¶ Item ἀκοντίαι stellæ sic dictæ quod iaculi modo ferantur.
Ἀκοντιὰς, herba quæ medetur canibus morsis à serpentibus, Hes.
Ἀκοντικὸν, medicamentum quoddam, quod à sanandis ἀκόντων vulneribus ita dictum videtur. Hesych.
Ἀκοντίζες. Hesychio idem serpens qui & Ἀκοντίας.
Ἀκοντίλη, idem Nicand.
Ἀκοντίζω, iaculor, iaculum vibro, vel intorqueo, seu spiculum, aut telum. Xen. Pæd. 1. πρὸς δὲ τοῖς μανθάνουσι τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν. Interdũ cũ accusatiuo rei vel personæ: vt Iliad. ξ. ἀκόντιζον δὲ θαμειὰς Αἰχμάς. Sic ἀκοντίσας τὸ δόρυ, apud Plutarchũ, περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. Cum personæ accusatiuo signif. iaculo peto seu ferio. vt apud Herodotum ἀκοντίζων τὸν σῦν, τοῦ μὲν ἁμαρτάνει. Sic Xen. ἀκοντίζῃ τὸν φθέγγοντα. Dicitur & ἀκοντίζω εἰς τὸν τόνδε... vt Thuc. lib. 7. Interdum cum datiuo rei, vt apud Hom. ἀκοντίζειν δ' ὀξέϊ χαλκῷ & δουρί. Interdum & cum genitiuo personæ subaudita præp. κατά. vt Iliad. ρ. Ἕκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. ¶ De ventis dicitur à Musæo, ἀκοντίζοντες ἀῆται.
Ἀκοντίζομαι, *pass.* iaculo seu telo petor. vnde ἀκοντισθείς.
Ἀκόντισμα, ατος, τὸ, & Ἀκοντισμὸς, οῦ, ὁ, iaculatio, iaculi seu teli iactus. Xẽ. Hell. 4. ὡς ἐντὸς ἀκοντίσματος οὐ προσιέναι τοῖς ὁπλίταις. Idem ἀκοντισμὸν pro eodẽ dicit. Ἀκόντισμα (q. d. iaculamentum) pro vulnere quod est iaculatione seu iaculando inflictum. Plut. in Alex. πολλῶν ἀκοντισμάτων καταπελαῖς.
Ἀκόντισις, iaculatio. Suidas.
Ἀκοντιστὴς, οῦ, ὁ, iaculator. Interdum, iaculandi peritus, vt ἀκοντιστὰν Ἀχιλῆα, apud Theocr. Od. σ. Ἠμὲν ἀκοντιστὰς ἠδὲ ῥυτῆρας ὀϊστῶν. Thuc. lib. 1. πελτασταί τε τοξόται τε καὶ ἀκοντισταί.
Ἀκοντιστὺς, ύος, ἡ, iaculatio. Vel, iaculãdi ars, seu peritia. Hom. Il. ψ. describẽs illa quatuor celebria certamina. οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεται, οὐδὲ παλαίσει, Οὐδ' ἂν ἀκοντιστὺν ἐπιδύσεται, οὐδὲ πόδεσσι [Θεύσεται.
Ἀκοντιστικὸς, iaculandi peritus. Xen. Pæd. 7.

Composita.

Ἀνακοντίζω, eiaculor. Herod. metaphoricè dicit in Melpomene, ἀνακοντίζει ἐκ μέσου τοῦ ἄλσεος ὕδωρ ψυχρὸν καὶ γλυκύ, aqua erũpit.
Ἀπακοντίζω, pro ἀκοντίζω, exponitur enim iaculor.
Διακοντίζω, iaculor, idem quod ἀκοντίζω. Potest etiam διὰ esse ἐπιτατικόν, sicut ἐξ in ἐξακοντίζω. Xenoph. ex eodem διακοντιζόμενος ἢ διατοξευόμενος passiuè. [Thuc. lib. 2.
Εἰσακοντίζω, iaculor in aliquem locum. Exp. & missilia ingero.
Ἐξακοντίζω, iaculor, iaculum emitto, seu telum. Plut. in Artoxerxe, ἐξηκόντισεν ἐπ' αὐτόν. Xẽ. Hel. 4. τοῖς δ' ὅρασιν ἐξακοντίζοντες.
Ἐξακόντισμα & Ἐξακοντισμὸς, iaculatio. Annotatur esse etiam fulgoris genus in aëre, Aristot. de mundo. Esse item scatebram, sanguinis ductum, apud Eurip. in Iphig.
Ἐπακοντίζω, itidem, pro, iaculor.
Ἐπακοντισμὸς, pro ἀκοντισμὸς, iaculatio. Hesychius esse dicit [& βόλου ὄνομα.
Ἱππακοντισταὶ, equestres iaculatores, q ex equis pugnant iaculis.
Καταακοντίζω, iaculis confodio, seu telis, vel missilibus. Herod. libro 4. διαλέξαντες τὸν Μαρτιάλιον κατηκόντισαν.
Κατακοντίζομαι. Greg. οἱ μὲν γὰρ ὑπὸ Περσῶν αὐτοὶ κατηκοντίσθαι φασίν.
Πεζακοντιστὴς, q. d. pedes iaculator. Polyb.
Περιακοντίζω, iaculis vndique ferio.
Προσακοντίζομαι, insuper iaculis conficior.
Ὑπερακοντίζω, supra iaculor, seu vltra, aut vlterius, iactu iaculi vinco. Frequentius est in metaphorica significatione *pro* supero. Exponi etiam potest, antecello. Aristoph. in Auib. Ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς. Idẽ in Pluto, τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισε.
Ὑπερακοντίζομαι, eadem signif. metaphorica apud Alex. Aphr. cum genit. τὸ Ἀσκληπιοῦ δῶρον πασῶν τῶν κατὰ τὸν βίον χρειῶν ὑπερηκοντίσθη κατὰ τὴν ἀξίαν.

ἈΛΑ'ΒΑΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, vel ἀλάβαστρος, ου, ὁ, vel ἡ, alabaster vnguentarij genus longitudine fastigiata in pleniorem orbem desinens vel forma turbinata sine ansulis. Sic appellatur vel quasi οὐ λαβέσθαι (prehendere) propter læuorem sit ἀδύνατον. vel διὰ τὸ μὴ λαβὰς ἔχειν: quòd ansas non habeat: vt tradit Methodius apud Eraſm. Vtitur Plut. in Alexandro. & Matt. c. 26. ¶ Apud Herodian. lib. 3. ἀλάβαστρον, accipitur pro lapide alabastride.
Ἀλαβάστριον, ου, τὸ, paruus alabaster. Poll.
Ἀλαβαστρίτης, sub. λίθος, alabastrites lapis: marmoris genus ita dicti, quòd ex eo alabastra conficerentur. Diosc. l. 5. Et fœm. gen. ἀλαβαστρῖτις siue ἀλαβαστῖτις: vt ἀλαβαστῖτις πέτρα, eadem quæ ἀλαβαστρίτης λίθος. Athen. lib. 5.
Ἀλάβαστος, absq; ρ, apud Hesych. & Menandrũ inuenitur pro ἀλάβαστρος.

ἈΛΑΖΩ'Ν, όνος, ὁ καὶ ἡ, iactator, ostentator, gloriosus, ventosus, superbus, arrogans. Xenophonti Pæd. 2. videtur nomen

 hoc

hoc inditum fuisse iis qui se & ditiores esse simulant & magis strenuos quàm sint: & ea quæ præstare non possunt, pollicentur: vt ἀλαζὼν στρατιώτης. A Gregor. Naz. ταὼς dicitur ἀλαζὼν ὄρνις. Et ἀλαζὼν γυνή. Plut. in Pericle. *Ab Eust. exp. ὁ ἀπὸ τῆς ἄλης ζῶν, vagus erro, planus, circulator. Errones certè mendaciis instructissimi esse solent, & sese vbique iactando falsa plurima veris intermiscent. Hinc factum vt, qui maiora de se suisque prædicant quàm veritas patiatur, ἀλαζόνες dicantur, quocunque tandem consilio id faciant, siue mentiendi libidine ducantur, siue spe lucri, honoris, &c. Suidæ dicitur ἀλαζὼν, ὁ ἄλλως ζῶν, i. vanè & inaniter viuens. Quidam malunt deducere ab α epitat. & λάζομαι (sumo) vt sic dicatur qui sibi multum assumit tribuitque.

Ἀλαζονικὸς, ῆ, ὸ, ostentatorius, iactatorius, ad ostentationē pertinens. Itē ostentationi deditus. Et pro ἀλαζὼν ostentator. Xen.

Ἀλαζονεύομαι, F. εύσομαι me ostento, me vendito, iactator sum, siue ostētator, de me falsa prædico, glorior. Isocr. de soph. νῦν δ' οἱ τολμῶντες λίαν ἀπερισκέπτως ἀλαζονεύεσθαι, πεποιήκασιν ὥστε &c. Apud Aristoph. exp. ψεύδομαι. Apud Arist. in Oecon. 1. τὰ ἤθη ἀλαζονεύεσθαι exp. mores mentiri & sibi effingere falsò.

Ἀλαζόνευμα, τὸ, iactatio, ostentatio, gloriatio propter aliquod facinus, vel de aliquo facinore. Item facinus insolentiæ, insolenter factum. Æsch. in Ctesiph.

Ἀλαζονεία, ἡ, iactantia, iactatio, ostentatio, venditatio, gloriatio, hominum est plura quàm præstare possint pollicentium: cui contraria est εἰρωνεία quæ dissimulat ea se præstare posse quæ potest. Vide Arist. in Eth. & Rhet. 2. Exp. etiam vaniloquentia.

Composita.

Ἐπαλαζονεύομαι, vt ἐπαλαζονεύομαι τούτῳ, iacto me hac de re.

Εὐαλαζόνευτος, facilis ad ostentationem. Arist. rhet. lib. 2.

Καταλαζονεύομαι, iactabundè aliquid dico vel facio. Itē arroganter & vanè commemoro. Demosth. ἅπερ φύσει καὶ καταλαζονεύεται πρὸς ὑμᾶς αὐτίκα δὴ μάλα. Apud Isoc. ἀντὶ τοῦ ὅσιος καταλαζονεύεσθαι ἀεὶ πλουτεῖ, iactare se & gloriari de diuitiis.

Πτωχαλαζὼν, q. d. mendicus ostentator. Apud Athen. lib. 6.

Φιλαλαζὼν, ostentationis amator. Bud.

ἈΛΑΛΗ, ῆς, ἡ, alala, vox quædam inarticulata, quæ à militibus ante pugnam editur. Apud Etym. exponitur, & ἀλαλὴ tumultus, & inarticulata vox ab ἅλα accusatiuo nominis ἅλς, i. mare: quod perpetuò strepitum edit inde faciendo ἄλη, deinde per reduplicationem ἀλαλὴ, vnde (inquit) ἀλαλάζω, & ἀλαλητός. Eustath. citans hunc locum, κλῦθ' ἀλαλὰ πολέμου θυγάτηρ ἐγχέων προοίμιον, esse Doricum ait, verso η in α. Suidas acclamationem chori esse dicit ἀλαλαλαὶ ἰὴ παιών. Reperitur & apud Plutarc. ex quodam poeta, μανίας τ' ἀλαλαί τ' ὀρεινόμεναι ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ.

Ἀλαλητὸς, ῦ, ὁ, clamor militum dicentiū ἀλαλή. Generaliter dicitur fremitus militum in pugna, vociferatio militaris, apud Homer. sæpe. Il. π. οἱ δ' ἀλαλητῷ Πᾶν πεδίον κατέχευαν μάχῃ νικῶντες Ἀχαιοί. Il. δ. Ὣς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει. Hesiod. in Theogonia. οἱ δὲ ξυνιέσαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ. Quibusdam placuit (ex quib. fuit Apollonius grammaticus) α esse ἐπιτατικὸν in hoc nomine, deducentibus à λαλεῖν. Aliis autem esse α pro πολύ, vt sit ἀλαλητὸς quasi πολυλάλητος. Aliis pro ὁμοῦ, vt sit quasi ὁμολάλητος.

Ἀλαλάζω, F. ξω, clamo alala, fremitum edo inter pugnandum, clamorem lætum tollo in committendo prælio. Xen. Hel. 4. ἀλαλάξαντες οἱ Θηβαῖοι, δρόμῳ ὁμόσε ἐφέροντο. Est autē propriè clamorē tollo cū animi alacritate, & exultabundè, atque in signum victoriæ: Plut. in Publicola, τοῖς μὲν ἀλαλάξαι παρεστι μέγα καὶ θαρραλέον. Apud Iul. Pollucem, ἀλαλάζειν τῷ ἐνυαλίῳ. Apud Arria. autem lib. 6. legitur ἀλαλάζεσθαι τῷ ἐνυαλίῳ. Dicuntur autem ἀλαλάζειν generaliter quicunq; exultantes clamorem tollunt. Vnde & ἀλαλάξατε. Suidas explicat κροτήσατε. i. plaudite. ¶ Interdum pro clamorem tristem tollo. Vnde & vlulo exponitur, vt Marci cap. 5. item Hierem. c. 4. Nonnus, Ταρβαλέοι δ' ἀλάλαζον. ¶ item, tinnio. Paulus 1. ad Cor. c. 13. γέγονα χαλκὸς ἠχῶν, ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Quā signif. quidam ex Græcis grammaticis propriam esse putauerunt.

Ἀλαλαγμὸς, ῦ, ὁ. vel Ἀλάλαγμα, ατος, τὸ, clamor lætus militum. Veget. & quidam recentiores barritum vocant, alij iubilationem, Cæsar vlulatum lib. 5. de bello Gal. ¶ item, victorialis hymnus, vt tradunt Suidas & Hesych.

Ἀλαλαγὴ, ῆς, ἡ, lætus clamor. Apud Sophocl. autem in Trach. ἀλαλαγαῖς schol. exp. ταῖς ἀπὸ τῶν θυσιῶν εὐχαῖς.

Composita.

Ἀνταλαλάζω, vicissim vel contra clamorem attollo, s. clamando alala. Æsch.

Ἐπαλαλάζω, alala clamo ob. vel lætus acclamo. Æsch.

Ἀλαλκεῖν, vide in Ἀλκή.

ἈΛΑΟΜΑΙ, ῶμαι, vagor, erro, sum vagus & erro: vt Il. ζ. Ἤτοι ὁ κάππεδίον τὸ ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο. i. solus vagabatur. Et Vlysses ἀλώμενος, Od. ι. ¶ item metaphoricè apud Sophoclem pro πλανῶμαι τί ποιῶ, incertus sum quid agam, animi pendeo.

Ἄλημα, ατος, τὸ, vagatio, erratio. πλάνημα, vt ait Eustathius, ita exponēs & hūc Sophoc. locū κακοπινὲς στατὸν τ' ἄλημα στρατοῦ.

Ἀλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, erro, vagus. Od. τ. Τοῖς τοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασιν. Exponitur ἀλήμονες etiā πτωχοί: vt Anth. Epigr. l. 1. Ἀμφω μὲν πηροὶ καὶ ἀλήμονες. ¶ Apud Nonnū ἀλήμονες trāslatè sig. peccatores. nā qui peccāt, errāt, & à recta via deflectūt.

Ἀλημοσύνη, ης, ἡ, idē quod ἄλημα, vagatio, erratio. ¶ Apud Apollonium autem schol. ait significare peritiam locorum.

Ἀλήτης, ῦ, ὁ, vagus, erro. Od. ρ. καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ & ξ. ἄνδρες ἀλῆται ψεύδονται. ¶ Aliquando tanquam adiectiuum ponitur: vt ἀλήτην βίον εἵλου, apud Herodot. vagam vitam maluisti. Ἀλῆτις, ιδος, ἡ, vaga, errabunda. Suid. ¶ item mendicus, apud Basilium.

Ἀλητεύω, F. εύσω, vagor, erro. Od. ρ. Ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα Ἀνέρας αἰτίζων.

Ἀλητεία, Verbale, erratio, vagatio. Ionicè ἀλητείη.

Ἄλη, ης, ἡ, erratio, vagatio. Od. φ. Ἢ ἤδη μοι ὄλεσσεν ἄλη τ' ἀκομιστίη τε. Od. ο. ὅτι μ' ἔπαυσας ἄλης καὶ οἰζύος αἰνῆς. Itē metaphoricè pro anxietate animi, quæ est veluti eius vagatio.

Ἀλαίνω, idem quod ἀλάομαι, erro, vagor. Apud Eurip. ἀλαίνω μανίᾳ.

Ἄλημι, idem quod ἀλάομαι, vagor, infinitiuus ἀλῆναι, vnde ἀλήμεναι. Il. ε. Ἀργείους εἴλεσθαι ἀλήμεναι ἔνθα δ' ἑπάντας. Hesych. exponit συστραφῆναι, item πλανηθῆναι. Magis tamen recepta est explicatio pro ἀθροισθῆναι, congregari.

Ἀλάλημι, ab ἄλημι, per reduplicationē. vnde passiuū. Ἀλάλημαι idē quod ἀλῶ siue ἄλημι, vagor, erro. vnde ἀλάλησαι. Od. ο. δήμου ἄπο δὴν ἀλάλησαι. & infin. ἀλαλῆσθαι. Od. ι. ὑβρίζοντες κατὰ ἄστυ πάντων ἐπ' ἀγέλῃ κακὰ ... ἀλαλῆσθαι.

Ἀλαλυκτήμαι, à quo ἀλαλυκτήμαι apud Homerum, vide in Ἀλύω post Ἀλύω.

Ἀλύω. Ἀλαός, Ἠλεός, Ἠλίθιος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀπαλάομαι, deerro, vagor. Hesiod. in clyp. Herc. αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλῃ Χεῖρας ἀιδέος εἰών.

Ἐπαλάομαι, peruagor, peragro, vt Od. ο. πολλὰ παθὼν καὶ πολλ' ἐπαληθείς, Οἴκαδε νοστήσῃ.

ἈΛΑΟ'Σ, ῦ, ὁ, cæcus, luscus, secundum quosdā à verbo ἀλάομαι διὰ τὸ ἀλᾶσθαι κατὰ τὴν πορείαν, secundum alios ex α priuatiuo, & λάειν quod est videre. Od. θ. Καί σ' ἀλαὸς περ, ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα Ἀμφαφόων, vel cæcus. Itidémq; Od. α μάντιος ἀλαοῦ. Hippocr. quoque pro τυφλὸς vtitur, teste Galeno in lex. Hippocr. Apud Apoll. Argon. 2. ἀλαὸν νέφος, nubes obscura, seu caliginosa & atra.

Ἀλαιός, idem quod ἀλαὸς cæcus, captus oculis. Galeno enim teste, Hippocrat. in lib. de locis in homine, ἀλαιὰν nominauit φύσιν quæ esset veluti cæca & inuisibilis.

Ἀλαόω, ῶ, cæcū reddo, excæco τυφλόω. Hom. ei genitiuū ὀφθαλμοῦ etiā addidit. Od. α. ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν priuauit, orbauit.

Ἀλαωτὺς, ύος, ἡ, cæcitas, oculi seu oculorum priuatio seu orbatio. Od. ι. αἴ κέν τίς σε καταθνητῶν ἀνθρώπων Ὀφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικελίην ἀλαωτὺν, si quis te mortalium interroget de turpi cæcitate & luminis orbitate: Φάσθαι Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι, dic Vlyssem te excæcasse.

Ἐξαλαόω, (comp.) excæco. Vide ἀλαωτύς.

ἈΛΓΟΣ, εος, τὸ, dolor, mœror, tristitia, molestia. Il. β. Θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε Τρωσί. Sic & Od. ζ. Aristoph. in Pluto, ὑπὸ γὰρ τῶν ἀλγέων καταστέτηκα. Item ἄλγεα calamitates, mala. Il. α. ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. *Fit ex ἀλέγω [curam gero vel solicitus sum] vt vult Etym.

Ἀλγίων, ἄλγιστος, molestior, molestissimus, grauior grauissimus. Isocr. in Hel. Enc. τί γὰρ ἐστιν ἄλγιον ἢ ζῆν ἀεὶ δεδιότας; Soph. Ὦ πάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ ἄλγιστον. (ἀλγίονες.

Ἀλγινόεις, εντος, ὁ, molestus, acerbus. Hesio. & Nic. Scribitur &

Ἀλγύνω, F. υνῶ dolore vel mœrore afficio.

Ἀλγύνομαι, mœrore afficior: cui oppon. εὐφραίνομαι, Xen. νέους ἀλγυνόμενος.

Ἀλγέω, ῶ, F. ήσω, doleo. Ad animum refertur, & ad corpus. Cum dat. vt ἀλγῶ τοῖς κακοῖς τῶν φίλων. Cum accus. ἀλγῶ θανάτῳ γυναικός. Iulian. in epist. ad Amerium. Sic ἀλγῶ τὴν κεφαλήν. Gal. Ἀλγῶ τὸν δάκτυλον, mihi dolet digitus, apud Theocr. Dicitur & ἀλγῶ ἐπὶ τοῖς κακοῖς apud Dem. ponitur etiam ἀλγῶ absolutè apud eundem Dem. & Il. β. & θ.

Ἄλγημα, τὸ, dolor, ægritudo. vt ἄλγημα τῆς κεφαλῆς, Gal. & Hippocrat.

Ἄλγησις, idem. Suid.

Ἀλγηδὼν, όνος, ἡ, dolor, cruciatus. Plut. & Xen.

Ἀλγηρός, ᾶ, ὁ, molestus, dolorem afferens. Hesych.

Ἀλγεινὸς, ῆ, ὸ, molestus, asper, grauis, dolorem siue tristitiam afferens. Xen. & Plut. Et τὸ ἀλγεινὸν, dolor: & τὰ ἀλγεινὰ, dolores, ærumnæ.

Ἀλγεινῶς, molestè cum dolore.

Ἀλγεινὸς, pro ἀλγεινὸς, grauis, molestus, Il. β, item difficilis. vt Il. ρ.

Ἀργαλέος, quomodo huc pertineat, vide suo loco. Vide item χειράγρα, in comp. ex Ἄγρα.

Composita

Composita.

Ἀνάλγης, ἐ@, ὁ, ὁ ἡ, ἢ vel ἀνάλγητος, ὁ, ἡ, ὁ, indolentia præditus, doloris expers carens dolore, dolorem nullum sentiens. Interdum ei adiungitur acc. vt apud Luc. in Timone, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητος ἐστι τὴν ὀσφὺν, nisi est is cui lumbi dolere nequeant. Sic ἀνάλγητος τοὺς ὀδόντας. Item qui nullum animo dolorem concipit ex re vlla, qui dolore non tangitur, aut tangi non potest. Thuc. lib. 3. καὶ μὴ ἀναλγητότεροι οἱ διαφεύγοντες τῶν ἐπιβουλευσάντων φανῶμεν vnde capitur pro stupido, & torpente. Item pro crudeli, & nudum commiserationis affectum habente. vt ἀναλγήτων Ἀτρειδῶν, apud Soph. pro ἀσυμπαθῶν. Item, ἀναλγὴς siue ἀνάλγητος dicitur res quæ dolorem nullum adfert. vt ἀνάλγητον πατὸς, apud Eurip.

Ἀναλγήτως, citra dolorem, nullo cum sensu doloris, stupidè. Et pro inhumanè & crudeliter accipitur, apud Soph.

Ἀναλγησία, ἡ, indolentia, vacuitas doloris. Item stupiditas, stoliditas. Plut. & Dem.

Ἀπαλγέω, ῶ, dedoleo, dolere desino. Suid. ex Thuc. Sic & ad Ephes. cap. 4. Exp. & ἀπογινώσκω, apud Polyb. id est, animum despondeo.

Βαρυαλγὴς, graui dolore percitus, qui grauiter dolet.

Βαρυάλγητος, idem. Interdum dicitur βαρυάλγητον, quod grauem dolorem affert. Soph.

Γλωσσαλγία, q. d. linguæ dolor siue morbus. Capitur pro linguæ prurigine, seu petulantia verborum, & loquaci maledicentia. apud Euripid. in Med. & Phil. de vita Mosis 3. Et pro nugis. Bud. ex Gal.

Γλωσσαλγέω, lingua prurio, linguæ venenum promoueo, vt quidam exp. Naz. orat. 2. αἱρετικοὶ γλωσσαλγεῖτωσαν.

Διαλγὴς, qui perdolet & vehementi dolore excruciatur. Plut. in Alex. διαλγὴς γνόμενος.

Διαλγέω, ῶ, perdoleo, vehementi dolore discrucior. Plut. de discernendo amico ab adul. ἐπετίμων πικρῶς, ἕκαστον ὧν παρεῖδεν ἐξονειδίζοντες, ἄχρις οὗ διαλγήσας ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ λύπης καὶ ὀργῆς ἀμφοτέρους τῷ ξιφιδίῳ παίων ἀνεῖλεν.

Δυσαλγὴς, grauem & difficilem afferens dolorem, ideóque ægrè tolerabilis. Plut. & Philo. vel qui ægrè afficitur dolore alterius. sicut δυσάλγητος quoque exponitur, difficilis ad dolendum, Poll. ex Eupol.

Θυμαλγὴς, afferẽs dolorẽ in animo. Od. ψ. ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες.

Καρδιαλγὴς, cui cor dolet, aut dolore cordi afferẽs. Gal. ex Hip.

Καρδιαλγία, ἡ, dolor cordis vel potius dolor oris ventriculi & morsus ab humoris acrimonia.

Καρδιαλγέω, dolore cordis afficior. Hippocr.

Καρδιαλγικὸς, cum cordis dolore coniunctus, vel cordis dolorem inuehens. Hippocr. prorrheth. lib. 1.

Καταλγυνθῆναι, dolore & molestia affici.

Κεφαλαλγὴς, caput dolens, cui caput dolet. Plut. in Symp. sept. sap. συμβαίνει τινὶ ἤ κεφαλαλγὲς καὶ βαρὺς καὶ ἀνάγωγος, &c. Capitur & actiuè pro dolorẽ capitis afferens, dolorem capitis excitans. Dioscor. de vino resinato, πάντες ἤ κεφαλαλγεῖς οἱ τοιοῦτοι. Sic Philo de vita Mos. lib. 1. ξηρός τε γὰρ ἐστι κεφαλαλγής. Reperitur & κεφαλαλγὸς, ὁ, ὁ, apud Plat. in præc. sanit. τὸ μὲ γὰρ ἐγκέφαλον τῷ φοίνικος κεφαλαλγὸν λέγουσιν εἶναι, pro quo Xenophon dicit κεφαλαλγῆ. Κεφαλαλγικὸς idem Gal.

Κεφαλαλγία capitis dolor. Hippocr. Aphor. lib. 3.

Κεφαλαλγέω, ῶ, caput doleo, caput mihi dolet, doleo ex capite. Hippocr. aphor. lib. 5. [Athen.

Κεφαλαλγηρικὸς, idem quod κεφαλαλγὴς, & κεφαλαλγικὸς.

Ὀδονταλγία, dentium dolor. Diosc.

Ὀδονταλγέω, dentibus doleo, dentium dolore afficior.

Περιαλγὴς, qui valde dolet. Vtitur Plato.

Περιαλγέω, ægerrimè doleo, vel fero. Apud Thuc. περιαλγεῖν τῷ πάθει casum ægrè ferre.

Ποδαλγὴς, dolore pedum laborans, quem pedum dolores cruciant, qui ex pedibus dolet.

Ποδαλγὸς & ποδαλγικὸς, idem Diosc.

Ποδαλγία pedum dolor, podagra. Chrysost.

Ποδαλγέω, ῶ, pedum dolore, seu podagra laboro.

Στομαλγία, oris dolor, oris morbus. Item loquacitas. Poll.

Συναλγέω, ῶ (condoleo,) vnà doleo. Aristot. rhet. lib. 2. εἰ γὰρ φίλοι συναλγοῦσι. Dicitur & συναλγῶ σοι, doleo tuam vicem. Apud Soph. τοῖς ξυναλγοῦσι τύχας.

Ὑπεραλγὴς, qui supra quàm dici potest dolet.

Ὑπεραλγῶ, perdoleo, supra modum doleo. Aristot. Rhet. 2. καὶ τὸ ὑπεραλγεῖν ἐπ' ἀλγοῦντι, κόλακος σημεῖον ἐστι, vel vicem alicuius doleo, vt ὑπεραλγῶ σοῦ, vicem tuam doleo. Appian.

Ὠταλγία, aurium dolor. Diosc. lib. 2.

Ὠταλγικὸς, aurium dolori obnoxius. Si de re aliqua dicatur, significat dolorem aurium inferens.

Ὠταλγέω, doleo ex auribus, aurium dolore crucior, aures mihi dolent. Diosc. lib. 3. Ὠταλγέω, pro eodem. Diosc. lib. 2.

ἈΛΔΈΩ, ῶ, F. ήσω, augeo, do incrementum. Eustathius ponit ἀλδῶ vel ἀλδέω. Etymon vide in ἀλδήσκω.

Ἀλδήσκω, augeor, cresco, incremẽtum accipio: vt Il. ψ. λήϊον ἀλδήσκοντος. Vbi Eust. vult propriè dici de augmẽto quod fit irrigatione seu humectatione, tanquam ex ἄρδω deductũ, mutatione literæ ρ in λ. Idẽ alibi ex ἀλδῶ deducit ἀλδῶ aut ab ἄλλω siue ἄλλομαι, quòd ea quæ crescunt veluti in altũ subsiliãt.

Ἀλδαίνω, augeo. do incrementum siue augmentum. Od. σ. & ω. μέλε᾽ ἤλδανε ποιμένι λαῶν.

Ἀλδαίνομαι, augeor, cresco, Hesych.

Ἄλθω, Ἄλμα, Ἄλσος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναλδὴς, ἐ@, ὁ ἡ, ἡ, non crescens, incrementum non capiens, apud Hippocr.

Ἄναλτος, exp. ἀναλδὴς & ἀναλθὴς, ἀναυξὴς, vt ἄναλτον ἄλφιτον, apud Hippocr. apud Hom. Od. σ. γαστὴρ ἀναλτος, Eust. exp. inexplebilis seu insatiabilis venter. vide & in comp. ex ἅλις.

Ἀναλδήσκω, succresco, augeor. Apoll. Rho. Arg. 3. λάμπεν ἀναλδήσκοντες ὑπὲρ χθονός.

Ἀναλδαίνω, idem quod ἀλδαίνω, apud Nonn. ἄλσος ἀναλδαίνει καρπόν.

Ἐναλδέω, q. d. intrinsecus augeo. Nic. λευκὴν βρυομένη ἐναλδήνα κορώνην.

Εὐαλδὴς, bene & feliciter crescens. bonum incrementum accipiens. Hesych.

Εὐαλδέως, exp. feliciter & cum profectu. Hippocr.

Μεταλδήσκω, affertur ex Apoll. pro produco.

Νεαλδὴς, nuper auctus vel qui recens excreuit. Hesych.

ἈΛΈΑ, & Ionicè ἀλέη, propriè calor siue tepor qui est ex sole, in locis apricis. Transfertur & ad quemlibet calorem. vt Od. ρ. αὐτίκ᾽ ἐπεὶ κε πυρὸς θέρεω ἀλέη τε γένηται. Apud Athen. 9. καὶ ὁ ἀλέα διὸ καὶ πρὸς τὴν ἄμμον προσέρχε). Apud Theoph. lib. 4. de caus. pl. c. 3. τὴν ἀλέαν δεῖσθ. Sic & Hippocr. ὅταν ἐν ἀλέη γίνωνται. * Dicitur autẽ quasi δάλεα, à verbo δαίω, inquit Etymologicus. At ἀλέη, vide in Ἀλέω, i. fugio.

Ἀλεεινὸς, ὁ, ὁ calidus, tepidus. vt ἀλεεινὴ χώρα, Herod. & Xenoph.

Ἀλεινὸς, pro eodem. Ἀλεὸς, idem.

Ἀλεάζω, tepeo, caleo, calore fruor. Arist. in Probl. sect. 1. θερμὴ γὰρ λύσις δεῖ, ἡ ποιεῖ ἀλεάζειν. Exp. etiã θερμαίνω, ab Hes. & Gal.

Ἀλεαίνω, idem quod ἀλεάζω, caleo. Arist. in Probl. ὅτι ἀλεαίνει ἡ κοιλία θᾶττον πληρουμένη καὶ ἀλεαίνει μᾶλλον. Habet & significat. pro calefacio. Hesych.

Ἀλεαίνομαι, calesio. Hesych.

Ἀλεὸς, ὁ, ὁ, calidus, tepidus. Hesych. Interdum pro ἠλεὸς, Doricè.

Συναλεαίνω, (*comp.*) concalefacio calorem adiuuo apud Plut. Exp. & confoueo ex Catone.

Ἠπίαλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ἈΛΈΓΩ, F. ξω, curo rationem habeo alicuius, curam gero. Cum genit. Il. θ. ὁ σεῦ ἐγὼ σκυζομένης ἀλέγω. Apoll. Arg. 2. τῶν μὲν ἀλέγει. Cum accus. Il. π. θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες. Cum præpos. ὑπὲρ. Apollon. οἷον ἑῆς ψυχῆς ἀλέγων ὕπερ.

Ἀλεγίζω, F. σω, idem quod ἀλέγω, vt Il. θ. σέθεν δ᾽ ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω χωομένης.

Ἀλεγύνω, accurro paro, apparo, vt ἀλεγύνειν δαῖτα. Od. ν.

Ἀλεγεινὸς, curæ plenus, molestus, ἀλγεινὸς. Vide in Ἄλγος.

Ἄλγος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνηλεγὴς & ἀνηλεγέως, aduerb. idem quod ἀπηλεγὴς & ἀπηλεγέως, sed sunt rariora.

Νηλεγὴς etiam dicitur & νηλεγέως, pro iisdem apud Hesych.

Ἀπηλεγὴς, ἐ@, ὁ ἡ, ἡ, atrox, sæuus. quasi nullius curam & quasi respectum habens, Epith. mortis apud Greg. Naz.

Ἀπηλεγέως, atrociter, sæuè: item apertè, intrepidè: quia quos nullius cura seu respectus mouet, non trepidant, idemque apertè agunt. Od. α. ἀλλ᾽ ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν. Apoll. Arg. 2. Ὣς φάτ᾽ ἀπηλεγέως, vbi exp. ἁπλῶς καὶ κατ᾽ ἀλήθειαν. Ἀπηλεγὴς etiam pro ἀπηλεγέως ponitur apud Nicand. in Ther.

Ἀπηλεγέω, non curo, contemno. Apoll. Arg. 2.

Δυσηλεγὴς, Eustath. putat posse intelligi dictum quasi δυσαλεγὴς ab ἀλέγω. Vide & in comp. à λέγω, i. cubo.

ἈΛΕΙΣΟΝ, ὁ, τὸ, poculum, Suidæ: Hesyc. poculum torno factũ, vel potius cælatum, (nominatum dicitur quasi ὁ λεῖον seu λισσὸν, nõ laue sed τραχὺ τοῖς ἐμπαίσμασι, seu ζωωτοῖς δαιδάλμασι ἐμπεπαισμένον. pocula enim emblematis & cælaturis ornata, sunt asperiora.)Od. γ. Τῷ νῦν τοι προτέρῳ δώσω χρύσειον ἄλεισον. Et in libro sequente Menelaus Telemachũ alloquens ait. Δώσω καλὸν ἄλεισον ἵνα σπένδῃσθα θεοῖσιν ἀθανάτοις ἐμέθεν μεμνημένος ἤματα πάντα. Dicit & masc. gẽ. ἄλεισος. vt Eust. annotat ex quibusdã grãm. sicut σύμβολον & σύμβολος. ¶ Est etiam acetabulum ósque coxendicis. Apud Ath. l. 11.

ἈΛΕΙΦΩ, F. ψω, P. att. ἀλήλιφα. vngo, lino, illino, vt ἀλείφειν μύρῳ, vngere vnguẽto. Sic ἀλείφειν μίλτῳ. Ἀλείφειν τοῖχον. Eust. exp. κονιᾶν χρίειν. Interdum ponitur absolutè: vt Il. ω. ἀμφὶ δ᾽ ἀλεῖψαι. Item incito, instigo, acuo excito, exhortor. apud Basil. Theodor. & Appianum, inquit Bud.

Ἀλείφομαι, linor, vngor. vnde apud Xen. ἀλειφόμενοι μίλτῳ Po-

nunc

nitur sæpe absolutè. vt Xen.Hell.4. πάντες μὲ ἠλείφοντο, πολλοὶ δὲ καὶ τὸ εἰσιτήν. In voce med. ἀλειψάμενος, qui se vnguēto vnxit, vnguento delibutus. Dicitur & de athletis qui se vnxerunt oleo ad certamen.

Ἄλειμμα, τὸ, vnctio, ipsa vngendi actio. Plut. ¶ Item id quo vngimur, apud Ath.l.10 ἀλειμματώδης, vnguenti formam habens. Hipp.

Ἄλειψις, εως, ἡ, vnctio. Plut.

Ἀλείπτης, ου, ὁ, vnctor, qui vngit, peculiare fuit hoc nomen vnctoris athletarum in gymnasio. Plut. Vsurpatur etiam metaph. vt apud Plut. in Pericle, τῆς πολιτικῆς ἀλείπτης καὶ διδάσκαλος. ¶ Item excitator, cohortator. Greg. ἀλειπτεία.

Ἀλειπτήριον, ου, τὸ, pars quædam balnei, inquit Poll. ἀλειπτρον, ου, τὸ, vasis vnctuarij genus, apud Athen.

Ἄλειφαρ, ατος, τὸ, id quo vngimur, vnguentum. Interdum oleum. item adeps, apud Hom. & Hesiod.

Ἀλειφατίτης, ου, ὁ, vt panis ἀλειφατίτης, cum adipe cōmixtus. Eust.

Ἀλειμός, οῦ ὁ, tectorium parietum Eust.

Ἀλοιφή, idem quod ἄλειφαρ. Od. ζ. & σ. & Il. ι.

Ἀλοιφεῖον, ου, τὸ, quo vtebantur ἀλείπται. Eust.

Composita.

Ἀνήλιφής, ιος ὁ καὶ ἡ, non vnctus, non illitus. Νηλιφής, idem. Dicitur peculiariter de naue.

Ἀνηλειψία, ἡ, non vngi, vel non vnctū esse, vnctionis intermissio aut squalor ex diuturna intermissa vnctione. Polyb.l.3.

Ἀνάλειπτος, indelebile. Et ꝑ eodē ἀναπάλειπτος, apud Eust.

Ἀπαλείφω, q.d. deungo, i. quod vngendo, seu illinendo adhæserat, abstergo. vnde pro deleo, seu oblitero ponitur. Interlino. Sumitur & metaph. Phocyl. in admon. Μὴ μιμοῦ κακότητα. δίκη δ' ἀπάλειψον ἅπασαν. vbi tamen quidam malunt legere ἀπαμειψον. ἀπαληλιμμένον ἔγκλημα, iudicium obliteratum & circumductum. ἀπαλοιφὴ litura, deletio.

Διαλείφω, exp. deleo. vt ἐξαλείφω. alioqui significat etiam perfrigo, perlino.

Ἐναλείφω, inungo, illino. Ammonius vult dici de oculis.

Ἐνάλειμμα, τὸ, id quod illinitur, seu id quo illinimur.

Ἐξαλείφω, idem quod ἀπαλείφω. Sed vsitatius est, Xen. Hell.2. τούτους ἐξαλείφω ἐκ τοῦ καταλόγου. Metaph. apud Isocr. τὰ δὲ τῆς αὐτοῦ ἀιων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν. ¶ Interdum & pro ἀλείφω, vngo, lino. vnde apud Thucyd. ἐξαληλιμμένον τεῖχος, exp. κεκονιαμένον.

Ἐξάλειψις, obliteratio, deletio.

Ἐξαλειπτρον, vnguentarium vas, apud Poll. & Suid.

Ἐξαλίπτης, qui calce vel alio tectorio illinit.

Decomp. Ἀνεξάλειπτος, indelebilis.

Δυσεξάλειπτος, qui difficilè deletur, seu obliteratur. Herod. lib.2. metaph. τὸ γὰρ λύπημα δυσεξάλειπτον.

Εὐεξάλειπτος, facilè delebilis. Xen. Hel.2.

Ἐπαλείφω, q.d. super inungo, superlino, aut superillino, vel pro ἐναλείφω. ¶ Metaph. pro, acuo, exhortor, excito. Vide Bud.

Ἐπάλειμμα, τὸ, inunctio, vel potius id quod ad inungendum adhibetur, id quo inungimus.

Ἰατραλείπτης, medicus vnguentis & perfrictionibus corporis morbos curans, medicus reunctor, vel vnguentarius. Plin.

Ἰατραλειπτική, professio illa curandi vnguentis, & perfrictionibus.

Καταλείφω, oblino, illino. Gal. ex Hippocr. Sic καταλειπτος μύρῳ ex Aristoph. pro, illitus vnguento, seu inunctus.

Μιλτηλιφής, ιος ὁ καὶ ἡ, minio illitus, rubrica illitus, miniatus rubricatus.

Μυραλοιφεῖν, vnguentis se illinire. apud Pol.

Μυραλοιφία, vnguentorum illitus. Plut. Symp.4.

Νεηλιφεῖς οἰκίαι, domus recēns illitæ. Arist. in Probl.

Ξηραλοιφέω, ῶ, exp. siccè vngo in sicco vngo, vel vngo absque balneo, i. balnei vsu. vel sub dio, & ad solem vngo, vt fiebat in palæstra. Plut. vide Eust. & Bud.

Ξηραλοιφία, q.d. sicca vnctio. Suid. & Eust.

Ξηράλειψις, idem Hesych.

Παραλείφω, illino. Arist. rhet.3. αἱ τίτθαι, τοῖς σιάλοις παιδία παραλείφουσι.

Περιαλείφω, circumlino, circumungo. vt περιαλείφω τὸ πηλόν, Theoph. (Arist. de anim. lib.9.

Περιαλείφομαι, illinor. vnde περιαληλιπται, illitus est, apud

Πισσαλειφής, pice vnctus. peculiariter dicitur de naui, vt & ἀνηλιφὴς apud Eust.

Προαλείφω, priùs vngo, antè inungo.

Προσαλείφω, allino, seu illino. Od.

Συναλείφω, simul vngo, collino. Frequenter metaph. ponitur pro, simul misceo, commisceo, confundo, in vnum contraho. Quæ significatio potissimum reperitur apud Theologos. ¶ Item, pro ἐξαλείφω metaphoricè sumpto, citatur ex Aristot. Rhet.2. τὰ δὲ φαῦλα συναλείφειν.

Συναλοιφή, commixtio apud theologos. ¶ Apud gram. duarum vocalium in vnam syllabam coalescentia.

Ὑπαλείφω, sublino, subterungo, & q.d. subungo. vt ὑπαλείφειν ὀφθαλμούς. Greg. Et apud Xen. ¶ Item ὀφθαλμοὶ ὑπαληλιμμένοι metaph. pro incitare, concitare apud Aretham.

Ὑπάλειμμα, τὸ, sublitio, inūctio. Ὑπάλειπτρον, quod illinitur A Gal. exp. μήχισον φάρμακον. Sunt qui apud Hippocr. περὶ γυναικείων esse scribant medicamentum quod specillo illinitur.

Ὑπάλειπτρον, ου, τὸ, q.d. illitorium, id quo ad illinendum vtimur, siue specillū, siue spathe, siue δισπύρηνον, vt scribit Gal.

Φιλαλειπτέω, ῶ, vnctor esse cupio, aliptas amo, vel inter aliptas versari amo. Exp. & delector pigmentis & vnguine.

Φιλαλοιφεῖν, delectari pigmentis, & vnguine.

ἈΛΕΞΩ, vel ἀλεξέω, ῶ, F. ήσω, arceo, depello, propulso. Il. β. ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ, arceat exitialem diem vel depellat. Sic & Il. ι. ¶ Interdū opitulor, auxilior, opē fero, vt Il. ἀλεξέμεναι μεμαῶτα. Et Il. ζ. φάν δ' ἄλλον ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν. Xē. Pęd.4. λέγοις φασὶν ἀνάγκην εἶναι προθύμως ἀλέξειν. *Fit ex ἄλκω, interiiciēdo ε et* futuro ἀλέξω.

Ἀλέξομαι & ἀλεξοῦμαι, in voce media idē quod ἀλέξω vel ἀλεξέω. Il. α. ἀλέξασθαι μυρίαιον, Plut. in Rom. ἀλέξασθαι λῃστάς. Qui infinitiuus reperitur & apud Hippocr. & Herod. & apud Xen. Itidem ἀλεξησόμεθα apud eundem. Xen. ἀναβ.7.

Ἀλέξημα, τὸ, id quod arcet, q.d. propulsamentum aut defensaculum. Syn. ὁ χιτὼν τῆς θερινῆς ὥρας ἀλέξημα, æstatis odorem arcens. Paus. in Phocicis. ἀλέξημα εἰς δίψαν.

Ἀλέξησις, εως, ἡ, propulsatio, defensio, opitulatio. Hesych.

Ἀλεξητήρ, ῆρος, ὁ, qui arcet, propulsator, depulsor. Itē defēsor, auxiliator. Il. υ. ἀλεξητὴρ μάχης. Apoll. Arg. ἀλοιμοῦ ἀλεξητήρ.

Ἀλεξήτειρα, ἡ, propulsatrix, vel auxiliatrix. Anth. epigr. lib.4. ἀλεξήτειρα δὲ τέχνη.

Ἀλεξητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, defensorius, propulsatorius, depulsorius, remedium præstans. vt ἀλεξητήριος παροιμία. Ath.l.15.

Ἀλεξητήριοι ῥίζαι, radices remedia afferentes.

Ἀλεξητήριον, ου, τὸ (*subst.*) munimen. Quidam exp. amuletum, remedium. Xenophon antias equinas ἀλεξητήρια πρὸ τῶν ὀμμάτων vocat, & aures asini appellat ἀλεξητήρια τῶν ὀφθαλμῶν. Apud Nicand. ἀλεξητήρια νούσων remedia morborum.

Ἀλεξητικός, depellendi arcendique vim habens.

Ἀλέξανδρος, ὁ καὶ ἡ, defensorius. Ex Anth epigr.

Ἀλέξιον, ου, τὸ, idem quod ἀλεξητήριον. Nicand. in Ther.

Ἀλέκτωρ, & ἀλκτήρ, idem quod ἀλεξητήρ. Pind. poeticum est.

Composita.

Ἀπαλέξω & ἀπαλεξέω, ῶ, propulso repello. Il. α. ἀλλ' ἐγὼ οὐδ' ἴσσα ῥέξω κακόν, ἀλλὰ καὶ ἄλλον σοῦ ἀπαλεξήσαιμι. ¶ Itē pro opitulari, auxiliari.

Ἀπαλέξομαι, pro eodem.

Ἐπαλεξέω, opem fero. Il. θ. αὐτὰρ ἐμὴ Ζεὺς τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν.

ἈΛΕΩ, F. έσω, P. εκα, molo. Plutarchus, ὅτι μὴ δύνηται σφαῖρας τὰ σιτία ἔχειν ἀλῶν ἑαυτῷ καὶ πτίσσων τὰ σιτία. Aristoph. in Nubib. κἄχεις γυναικ' ἀλοῦσαν. Item vito, caueo. In qua tamen signif. vsurpatur potius ἀλέομαι. Item, congrego. nam ἀλέουσι. Gal. apud Hippocr. exp. ἀθροίζουσι.

Deriuata ab ἀλέω, i. molo.

Ἀλέομαι, ἦμαι, molor. vnde ἀλεσθείς, molitus, apud Diosc. Apud Aristot. probl. sect.6. ἀλούμενος λίθος, lapis qui molitur, i. qui mola frangitur. (Diosc.

Ἀλεστέον, molēdum est. ἀλεστέος, τέα, τέον, molēdus, da, dum.

Ἀλεστή, ἡ, exp. acus, gluma, apud Ioseph. antiq. Iud.

Ἄλεσις, ὁ, molitio, molitura, ipsa molendi act. Plut. in Prob. (Rom.

Ἀλετών, ῶνος, ὁ, pristinum apud Athen.

Ἀλετρίς, ίδος, ἡ, molitrix, molitoris vxor. Od υ. Ἀλετρεύω, idē quod ἀλέω. Od. η. Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν.

Ἄλφαρ, ατος, τὸ, farina: propriè frumenti, vt ἄλφιτον, hordei. Eust.

Ἄλευρον, ου, τὸ, propriè idem esse volunt quod ἄλφαρ. Plato lib.2. de rep. θρέψονται ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα. Herodot. ἄλευρά τε καὶ ἄλφιτα ποιοῦσιν. apud Diosc.4. ἄλευρον ἢ ἄλφιτον, farina aut polenta vt quidā exp. Dicit̃ tamē de farina etiā hordeacea. reperitur enim & κρίθινον ἄλευρον, apud Aphrod. Probl. lib.2. Generaliter etiam de qualibet farina dicitur. vnde ἄλευρον κυάμων. Diosc. lib.3. Sic ἄλευρον αἰρῶν, farina lolij, & ἄλευρον ὀρόβων, apud Gal. &c.

Ἀλευρίτης, ου, ὁ, farinaceus. ex farina constans. vt ἀλευρίτης ἄρτος, apud Athen.

Ἀλήθω, F. ήσω, P. ηκα, & Atticè ἀλήλεκα. molo. in Anth. Epig.

Ἀληλεσμένος σῖτος, molitū frumentū apud Herod. & Thu.

Ἄλητον, ου, τὸ, pro ἄλευρον, Erotiam. Etym.

Ἀλώσιον, quidquid moli potest. Hesych.

Composita.

Ἐπαλετρεύω, idem quod ἀλετρεύω, Apoll. Rhod.

Καταλέω, commolo, molo frango. Herodot. & Hippocr.

Κεγχραλέτης, & κεγχραλέτης, ου, ὁ, milij molitor, qui milij grana mola frangit. Gal. apud Hippocr.

Νεήλατος, recens molitus. Νεήλατα, per ellipsin dicuntur pro νεήλατα ἄλφιτα, hoc est, τὰ νεωστὶ ἀληλεσμένα, recens molitæ farinæ, apud Demosth. pro Ctesiph. teste Harpoc. Vide & com. ex Ἔλαιον.

Deriuata ab ἀλέω, i. vito caueo.

Ἀλέομαι, vito, caueo. Il. ε. Διὸς ἀλεώμεθα μῆνιν.

Ἀλέη, ἡ, vitatio effugium, Il. χ. v. 300. Ab Hesiod. in Erg. θέρμα τὸ dicuntur

dicuntur ὑπὸ ἀλεὴ, q.d. vitatio pluuiæ, i. præsidium aduersus imbrem.

Ἀλεωρὴ (Ionicè pro ἀλεωρὰ) idem quod ἀλεὴ, euitatio. Il. ω. οὐτε φόβου μεμνημένον, οὔτ' ἀλεωρῆς. Et Hesiod. in Erg. χειμῶνί τε λύσιν, λιμοῦ τ' ἀλεωρήν. Itē (vt ait Bud.) suffugiū, tutamen, munimentum, apud Arist. l. 4. de part. πλὴν ἀεὶ τὸ σῶμα ἀλεωρὰν.

Ἀλεύω, per epenthesin τοῦ υ, idem quod ἀλέω, inquit Eust.

Ἀλεύεσθαι, in voce media itidem pro vitare, cauere. vt Il. π. Μοῖραν ἀλευάμενος. Et Od. ξ. Ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται [illegible] ὑπερφίαλον.

Ἀλέασθαι, itidem pro ἀλεύασθαι sæpe vsurpat Hom. vt Il. υ. μόριμον δέ οἱ ἐστ' ἀλέασθαι. Et alibi.

Ἀλέεινω, effugio, euito. Od. π. ἀλέεινε δ' ὑφορβόν. Et cum inf. Il. ζ. Κτεῖναι μὲν ῥ' ἀλέεινε.

Ἀλεεινὸς, ὁ, ὁ, vitandus, effugiendus, fugiendus: (& ex consequenti) malus, perniciosus, Phocyl. ὑπερβασίαι δ' ἀλεειναί.

Ἀλιτηρὸς, Plutarc. vult esse dictum, ὃν ἀλεῦ ἀσθαι διὰ μοχθηρίαν καλὸν εἴη, i. quem vitare ob improbitatem, bonum & vtile erat. vide & comp. à Τηρέω.

Ἀλύσκω, f. ξω, tanquam ab ἀλύζω, euito, effugio, declino. Od. χ. ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν. Cum genit. apud Soph. ὡς ἀλύξετον μόρου κακίστου. Alicubi non significat illam fugā (vt annotat Eust.) sed simpliciter declinare, & esse extra conspectum alicuius propter loci interuallum: vt Od. μ. Ἀλλ' ὅτε δή [illegible] ἀλύξαι ἑταίρους.

Ἀλυσκάζω idem quod ἀλύσκω. Od. ρ. ῥέζειν ἀλυσκάζειν. Interdum [illegible] fugere. Il. [illegible] ἀλυσκάζω πολέμοιο. Et Il. ε. Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι. [illegible] & πλανῶμαι [illegible] Hesych.

Ἄλυξις, εως, ἡ, euitatio effugium [illegible] mali, anxietas apud [Hipp.

Composita.

Ἀπαλεύομαι, deuito, seu euito, effugio. Nicand. in Ther.

Δυσαλυκτος, vix euitabilis.

Ἐξαλέομαι, idem quod ἀλέομαι vnde ἐξαλεύασθαι, apud Apol. Rhod.

Ἐξαλεύσωμαι, pro eod. Soph. Μοῖραν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς.

Ἐξαλεάσθαι, idē quod ἀλεάσθαι, euadere, effugere, ex Hesio. Dicitur etiam ὑπεξαλέασθαι Et Ὑπεξαλέασθαι (decomp.) q. d. furtim seu clam euitare aut effugere.

Ἐξαλύξαι & Ὑπεξαλύξαι, effugere, subterfugere, deuitare apud Hesio. Τὴν γ' ὑπεξαλύξει βαρεῖαν χόλον. Pro ἐξαλύξαι dicit etiā ἐξαλύξασθαι voce media, Sophocl. in Aiace mastig.

Σμερδαλέος, a, ὁν, horrendus. Eust. dicit esse ἐκ τοῦ οἱ ὁρῶντες ἀλεείνουσι quasi composita vox sit ex σμερδνὸν, & ἀλεείνειν: vide & Μέρδω.

Ὑπαλεύομαι, fugio, labor. Apud Hesiod. ζεροῦ ὑπαλεύεο [illegible] [μῶν.

Ὑπαλύξαι, subterfugere, effugere. Od. ι. Καὶ τὸ μὲν ὡς ὑπαλύξαι [illegible] itaque & pro, deuito, refugio, ex Phocyl.

Ὑπάλυξις, effugium, deuitatio. Ἐξυπάλυξις (decomp.) idem apud Orph.

¶ *Deriuata ex ἀλέω, congrego.*

Ἀλεότης, ητος, ἡ, collectio, congeries. Gal. in lex. Hippocr.

Ἀλεῖος siue ἀλεῖος, congregatus & collectus in vnum, confertus Gal. in lex Hipp. Vide & in Ἅλις.

Ἀλὴ vide in Ἀλέομαι.

ἈΛΗΘΗ'Σ, ὁ καὶ ἡ, verus, verax. vt ἀληθεῖς λόγοι. Dem. Et ἀληθεῖ λόγῳ. Xen. Pæd. i. reuera. Λέγειν τἀληθῆ vera dicere, apud Isocr. Xen. Dem. Itē certus vt in prouerbio. ἀληθέστερα τῶν Σάγρᾳ. Apud Arist. ἀεὶ ἐρμίων καὶ [illegible] ἀληθές, exp. non est rectum non conuenit. ¶ Ab Hesych. exp. & μνήμων, memor, [illegible] τῆς μνήμης. Sed de etymo plura vide in ἀλήθεια.

Ἄληθες (proparoxyt. Atticè) *Aduerb.* reuera, verè profectò. Aristoph. in equit. [illegible] Est item nonnunquam aduerb. [illegible] vt apud eundē in Plu. [illegible].

Ἀληθῶς (Ionicè ἀληθέως) verè reuera, haud dubiè, certè. vt τὰς ὡς ἀληθῶς δικαστὰς, apud Plat. in apol. Et apud Dem. contra Mid. ὡς ἀληθῶς μήτηρ. Ἀληθέστερος, verius. Ἀληθέστατα, verissimè. Plat. Dem.

Ἀλήθεια, ἡ (Ionicè ἀληθείη) veritas cui opponitur ψεῦδος seu ψευδολογία apud Plut. & Isocr. Dicitur πρὸς ἀλήθειαν & μετ' ἀληθείας, & ἐπ' ἀληθείας, & τῇ ἀληθείᾳ, vel τὴν ἀλήθειαν, pro ἀληθῶς verè reuera. Dicta autem traditur ἀλήθεια, ex α priu. & λήθη oblinio, vt sit q.d. carētia obliuionis [nulla enim est in veritate obliuio, quæ mēdacij comes est. Hinc illud, mēdacē oportere esse memorē] vel quasi ἄληστα, quod semel exorta nanimē latere possit, aut cōtra, quod veritate nihil sit occultius, vt hic α sit epit. Illic verò priuat. Platoni autē in Cratylo dicta, videtur quasi θεία ἄλη diuina quædā animi vagatio

Ἀληθότης, ητος, ἡ, pro ἀλήθεια Dion. Areop. [& anxietas.

Ἀληθίζω vera dico. Apud Plut. Ἀληθίζομαι, idem Herodot.

Ἀληθεύω, verum dico, vera loquor cui oppon. ψεύδομαι. Interdum cum accus. vt apud Hom. πάντα δ' ἀλήθευσον. Et Xen. λέγειν καὶ ἐν οἷς ἂν μὴ ἀληθεύῃ. Item, verus sum, Aristo. eth. 9. ἐὰν ἑκάτεροι λόγοι καὶ τῇ ἀληθεύωσι.

Ἀληθεύομαι pro ἀληθεύω, verū dico. Xe. Pæd. 4. ὅτι τέλος ἴσον, ἤδη ἀληθευόμενος δίδωμί τε [illegible] ἐμῶν καὶ λαμβάνω τὴν σὴν

δεξιάν. Interdum passiuè, verè dicor, verus sum. Greg. δὸς τὸ ἕτερον ἢ ἀληθεύεσθαι μόνον ἢ ψεύδεσθαι.

Ἀληθευτικὸς, ἡ, ὁ, verax, ad veritatē dicēdā procliuis. Aristot.

Ἀληθινὸς, ἡ, ὁ, verus, verax, vt ἀληθινοὶ λόγοι, apud Plut. ¶ Itē non fictus, nō fucatus, nihil fictitiū habens: vt ἀληθινοὶ φίλοι. Dē. Philipp. 5. ¶ Exp. etiam, germanus, genuinus. vt ἀληθινὴ πόλις, & ἀληθινὴ σοφία apud Plat. Sic ἀληθινὰ μῆλα, Diosc. l. 1. c. 191.

Ἀληθινῶς, verè, veraciter. Isocr.

Composita.

Ἀπαληθεύω, verum dico, vera prædico.

Ἐπαληθεύω, verū esse declaro, confirmo. Cum accus. Thuc. Luc.

Παναληθὴς, omnino verus. Plato de rep. lib. 9.

Συναληθεύω simul sū verus. vt συναληθεύειν τὰς προτάσεις, apud (Aristot.

Φιλαλήθης, (non φιλαληθὴς) veri seu veritatis amator vel amatrix, veritatis studiosus vel studiosa. Laert.

Φιλαλήθως, veritas amore vel studio. Euseb.

Φιλαλήθεια, amor veritatis, studium veritatis.

Ἀλήθω, vide in Ἀλέω, molo. Ἀλὴς, vide in Ἅλις.

Ἄλημα, ἀλήμων, &c. vide in Ἀλάομαι.

ἈΛΘΩ & ἀλθέω & ἀλθαίνω, sano, medeor, ab ἄλδω, vt tradit Eust. & Etym. ¶ Est etiam augeo.

Ἄλθομαι, & ἀλθέομαι, sanor. Il. ε. Ἀλθετο χείρ, &c.

Ἄλθος, εος, τὸ, sanatio, medela, medicamentum. Hesych.

Ἀλθὴς sanitati conferens, saluber, θεραπευτικός. Nicand.

Ἀλθήεις, εσσα, εν, idem quod ἄλθος, medelā remedium. Nic. in Ther.

Ἀλθαία ἡ maluæ syluestris genus. Sic appellata est ob eam qua pollet medendi vim. Sunt qui & ἀριστάλθαιαν dictum tradunt. Vide Diosc. & Theophr.

Ἀλθήσκω, idem quod ἀλθέω siue ἄλθω.

Ἄλθεξις, sanatio, apud Hippocr. vt annotant Erot. & Gal.

Composita.

Ἀναλθὴς, ἀπὸ pro immedicabile, insanabile, ex Hippocrate. Idem vsurpauit & pro, non augens non crescens.

Ἀπαλθέομαι, idem quod ἀλθέομαι. Il. θ ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον.

Γυιαλθὴς ὁ καὶ ἡ, membra sanans, membris sanitatem afferens.

Δυσαλθὴς, sanatu difficilis, ægrè sanabilis. vt δυσαλθὴς ἕλκη, apud Diosc. Sic δυσαλθεῖς νόσοι [illegible]. Item metaph. in epigr. δυσαλθὴς ἀνία. Δυσαλθήεις, idem Nonno.

Ἐπαλθέω curo sano.

Εὐαλθὴς, sanatu facilis. Hippocr.

Πολυαλθὴς, multa vi medendi pollens. varium ad medendum præbens vsum. Diosc. lib. 3. c. 103.

Ἁλία, ἁλιαρὸς, ἁλιεὺς, vide in Ἅλς.

ἈΛΙΓΚΙΟΣ, ὁ, ὁ, similis, ὅμοιος. Il. ζ. [illegible] ἀστέρι καλῷ.

Composita.

Ἐναλίγκιος, idem, Od. ν. Ἀνδρὶ δέμας [illegible] ἐναλίγκια μύθ' ἔχοντα. Et cum accus. rei, præter dat. personæ, Od. α. [illegible] ἐναλίγκιος αὐδὴν. Hesiod. in aspide, [illegible] ἐναλίγκιοι [illegible].

Παναλίγκιος, omnino similis. Nicand.

Ἀλίζω, vide in Ἅλς & ἁλς.

Ἁλικὸς, ἁλινὸς, &c. vide in ἅλς.

Ἀλινδέομαι, vide in ἀλινδω.

ἈΛΙΞ, Paulo Æginetæ & recentioribus medicis dicitur quæ Latinis, alica, Græcis χόνδρος.

Ἅλιος, &c. vide in ἅλς.

ἍΛΙΣ, aduerb. satis abundè. Cum genit. vt in prou. ἅλις δρυός, satis quercus. Sic ἅλις ἀφύης apud Suid. Et apud Eur. ἅλις ὁδ' ὑμῶν. Sine genit. pro, affatim magna copia. vt Od. ρ. [illegible] ἡμεῖς ἀλήμονες εἰσὶ καὶ ἄλλοι, Od. ν. Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις [illegible] ὑφαντήν. interdum dicitur οὐχ ἅλις sub. ἐστὶ nō sat est. Pro quo dicitur etiā, parū hoc tibi videtur, nisi etiā, &c. vt Il. ε. Ἢ οὐχ ἅλις ὡς καὶ [illegible] αὐτὸς. Il. α. Ἢ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας [illegible]. Item cōfertim, coaceruatim. Il. β. [illegible] ἅλις [illegible] Il. χ. Ἀμφὶ δ' ἐμὲ [illegible] inquit Etym.

Ἁλία, ἡ, congregatio, cœtus, concilium, apud Herodotum, vt ἁλίην ποιησάμενοι. & ἁλίην ἐποιήσατο τῶν Περσέων, Persarum concilium coegit. Alias signif. vide in ἅλς mare.

Ἁλίζω, congrego, coaceruo. In qua sig. vsurpatur potius συναλίζω. Vide & inter deriuata ex ἅλς sal.

Ἀλὴς, siue ἀλὴς, ἐὸς, ὁ καὶ ἡ, condensus, confertus, coaceruatus. frequens est apud Hippocr. qui & aliquando dicit ἀλὲς ἀθρόον & ἀλὲς συχνόν. Sic & apud Hom. Il. [illegible] aqua collecta & coaceruata. Frequens est & apud Herodot. plur. num. ἀλέες in vnum congregati. Item conferti, frequentes, densi.

Ἀλέως Gal. apud Hippocr. exp. ἀθρόως, confertim.

Ἁλὰς, ἅλιον, &c. ἀλεάω, Ἥλιος, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Comp

Composita ex ἀλίζω.

Ξεναλίζω, Suidæ ξεναγωγίζω, congrego. Propriè est ξένους ἀλίζω.

Προαλίζω, antè congrego & in vnum cogo. Ioseph.

Συναλίζω, congrego, coaceruo, cogo. Herodot. in Euterpe. ἐς μίαν πόλιν τὰς γυναῖκας συναλίσαντα, i. συναγαγόντα. Xen. Pæd. 1. καὶ πεζοὺς πολλοὺς καὶ ἱππέας συναλίσας.

Συναλίζομαι congregor. Luc. de luctu, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοί.

Ζάλη, quomodo vt pertineat, vide suo loco.

Aliud genus compositorum.

Ἄναλτος, vt Od. σ. ὅς ἂν ἔχεσκεν ἐπιπρέπων γαστέρ' ἀνάλτον. Eust. exp. inexplebilem seu insatiabilem καὶ μηδέποτε ἀλὶς ἔχουσαν. Vide & in comp. ex Ἄλθω & Ἄλδω.

Βιοθάλμιος ἀνήρ, diuturnæ vitæ vir. Hom. in hym. q. d. βιότῳ ἀλὴς ζῶν.

Σεμίδαλις, Φιάλη, Φύξηλις, quomodo huc pertineant, vide suo loco. Θαλία, vide in Θάλλω.

ἈΛΙΣΓΕ΄Ω, ῶ, contamino polluo. Verbum vsitatum Græcis Bibliorum interpretibus. vt cap. 20. Ecclesiastæ, ἀλισγήσει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν ἐδέσμασιν ἀλλοτρίοις. Sic Daniel. c. 1. ἀλισγηθῇ, polluatur contaminetur. Et Malach. 1. ἠλισγημένα, contaminauit: & ἠλισγημένος, pollutus.

Ἀλίσγημα, τό, contaminatio seu contagio ex cibo vetito. vt & cùm aliquis sese idolothytorum esu polluit. Act. cap. 15.

ἈΛΙΣΚΩ, capio. F. ἀλώσω. P. ἥλωκα & Atticè ἑάλωκα, tanquã ab ἀλόω. aorist. 2. ἥλων, vnde particip. ἁλούς, tanquã ab ἅλωμι. Sed hæc duo tempora (præt. & aorist. 2.) habent signif. pass. Xen. Pæd. 7. ἑαλωκυῖάν τε τὴν πόλιν καὶ τὸν βασιλέα τεθνηκότα. Et Il. β. & δ. πόλις ἁλώσεταί τε περθομένη τε. Cum dat. vt ἁλοὺς ἔρωτι, captus amore apud Luc. Cum genit. vt ἁλῶναι αὐτοῦ λέγεται apud Philostr. in Heroicis. Sic ἁλῶναι τῆς κόρης, puellæ amore captus fuisse quasi subaudiatur datiuus ἔρωτι. Et cũ genitiuo rei. vt apud Luc. τοῦ κάλλους ἁλούς. Interdum ἁλῶναι exp. corripi vt apud Gal. ἁλῶναι τριταίοις, corripi tertianis febrib. Sic ἁλοὺς μανίᾳ apud Soph. correptus insania. ¶ Item, deprehendo, cõuinco, reum peragο, damno. vnde ἠλωκὼς siue ἁλούς, deprehensus, conuictus, damnatus. Demosthenes, ἀσεβῶν τὸ ἥλωκε, conuictus est, tenetur, damnatus est impietatis. apud Aristophanem ἁλοὺς μοιχός. Demosthenes, μιᾷ ἁλῶναι ψήφῳ, vnica sententia damnari. Dicitur & κλέπτων ἥλωκε. itē κλέπτης ἥλωκε. sicut apud Plutarch. ἁλόντες ἀργίας. Interdum huic verbo iungitur præpositio ἐπὶ cum datiuo. vt ἁλόντα ἐπὶ στάσει apud Herodianum, damnatum seditionum, vel ob seditiones. Sic Plut. in Pericle, ἐπὶ κακοῖς ἔργοις ἁλούς.

Ἁλίσκομαι capior, conuincor, &c. Xen. in Cyn. ἁλίσκεται δὲ τὰ μὲν ἐν τοῖς ὄρεσιν, &c. idem Hel. 3. τὶς ὑπὸ τῶν λῃστῶν ἁλισκομένους. Ἁλίσκεσθαι ψευδομαρτυριῶν cõuinci falsi testimonij. Aristo. in Rhet. Ἁλίσκομαι ψευδόμενος conuincor mendacij. Xen.

Ἅλωσις, q. d. captura, Τροίας ἅλωσις apud Plat. exp. Troiæ expugnatio vel euersio, aut excidium. ¶ Exp. & deprehensio apud Plat. de leg. lib. 11.

Ἁλώσιμος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, qui potest capi seu expugnari. expugnabilis vt ἁλώσιμος πόλις, Plut.

Ἁλωτός, ὁ ὁ idem quod ἁλώσιμος. Philo de mundo, τὰ νόσοις καὶ γήρᾳ σώματα ἁλωτά, morbis & senio obnoxia.

Composita, ac primum cum præpositione.

Ἀναλίσκω absumo, insumo, impendo. Cum accus. vt ἀναλίσκειν χρήματα, aut ἀργύριον, &c. Et ἀναλίσκειν χρόνον, aut πόνον, aut λόγους, &c. Dicitur & ἀναλίσκειν εἰς τὸ. Xen. ἀνήλωκα τὰ χρήματα εἰς τοὺς στρατιώτας. Sic Aristoph. ἐκ τὰς τριήρεις δ' εἰ μὴ ἀναλοῦν ταῦτα καὶ τὰ τείχη. Dicitur & ἀναλίσκειν ἐπὶ τούτῳ apud Plat. ¶ Item, mercedem do, vel impensas suppedito, Inquit Bud. ex Dem. καὶ Γοννκράτει ἀργύριον ἀναλίσκειν. ¶ Item, consumo, extinguo, perdo. Isocr. καλῶς γὰρ χρόνον ἀναλῶσαι, ... ἡμέρας. Xen. Pæd. 1. ταχὺ δὲ τὰ ἐν τῷ ἀφθόνῳ εἴσω θεία ἀνηλώκει.

Ἀναλίσκομαι, absumor, &c. Item in act. sig. pro ἀναλίσκω, apud Plat. in Gorg.

Ἀνάλωμα, τό, impensa, expensa, sumptus. Dem. Thuc.

Ἀνάλωσις, insũptio, cõsũptio, vt ἀνάλωσις ἰσχύος apud Luc.

Ἀναλωτής, ὁ, ὁ, consumptor, absumptor, impensor, apud Plat.

Ἀναλωτικός, ὁ, ὁ, absumptiuus, consumptiuus apud Greg.

Decomp. Ἀπαναλίσκω *idem quod* ἀναλίσκω. Thuc.

Ἐξαναλίσκω, absumo. item exhaurio. Phil. de mundo, Δυσεξανάλωτος qui non facilè consumitur.

Ἐπαναλίσκω, insumo.

Καταναλίσκω, consumo, absumo, impẽdo. Isoc. καταναλίσκει τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν εἰς τὴν τῶν λόγων φιλοσοφίαν.

Παραναλίσκω obiter & præter destinatum impendo. perperam consumo Greg. de bapt. ὁ πόλεμος παραναλωσει. Παρανάλωμα, sumptus superuacaneus & inutilis. Plut. Exp. & additamentum ac velut appendix impensæ destinatæ.

Πολυανάλωτος ὁ, τό, in quod multa insumuntur.

Προαναλίσκω, priùs consumo, antè absumo Herod. lib. 6.

Προσαναλίσκω, insuper consumo Dem.

Συναναλίσκω, vnà sumptum facio. Xen.

Ὑπαναλίσκω, sensim vel clàm consumo.

Φιλαναλωτής, qui lubenter sumptus facit, cui opp. φειδωλός, apud Plat.

Καταλίσκομαι, citatur ex Herodoto *pro*, conuincor.

Παραλίσκω, capio.

Προαλίσκομαι, priùs capior, antè capior. Plut.

Προσαλίσκομαι, insuper capior, item insuper condemnor. Arist.

Composita formata ex ἀλῶ, sine præposit.

Αἰχμάλωτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, (q. d. αἰχμῇ ἁλωτός, hasta vel cuspidæ hastæ captus) armis captus, captiuus. vt αἰχμάλωτοι γυναῖκες. Plut. Et αἰχμάλωτοι νῆες. & πόλεις αἰχμάλωτοι, apud Isocr. & Plut. Et αἰχμάλωτα σώματα, mancipia quæ & αἰχμάλωτα absolutè dicuntur apud Xenoph. Dem. & Philostr. in Heroicis.

Αἰχμαλωτίς, ίδος, ἡ, idem quod αἰχμάλωτος in fœm. genere. αἰχμαλωτίδες χεῖρες, captiuæ manus, *id est*, eius qui est captiuus vel eius quæ est captiua. Sophocl. in Aiace.

Αἰχμαλωτεύω, & Αἰχμαλωτίζω, captiuum abduco, vel in captiuitatem bello captum abduco, vel in seruitutem abduco. Rom. cap. 7.

Αἰχμαλωσία, ας, ἡ, captiuitas. Apoc. c. 13.

Συναιχμάλωτος, (*decomp.*) concaptiuus, captiuus socius, Paulus ad Rom. 1. v. 7.

Ἀνάλωτος, qui capi vel expugnari nequit. inexpugnabilis. Isocr. in Busir. enc. ἀνάλωτος μὲν ὢν καὶ δυσμάχητος τοῖς ἐπιβουλεύουσιν. ¶ Interdum etiam, non captus non expugnatus. vt apud Thu. ὁρμώμενος τὴν Νίσαιαν ἔτι κατάληψεσθαι ἀνάλωτον. Et metaphoricè ἀνάλωτος χρήμασιν. Plut. in Pericle. qui pecuniis expugnari nequit vel corrumpi.

Δηιάλωτος, bello captus. Eurip.

Δικτυάλωτος reti captus irretitus. Synes.

Δοριάλωτος, hasta captus. idem quod αἰχμάλωτος. Xẽ. Plut. & alij.

Δυσάλωτος, difficilis captu. vt δυσάλωτον χωρίον, Plut. Et δυσάλωτος ταῖς νόσοις apud Diosc. qui difficilè morbis corripitur.

Εὐάλωτος, qui facilè capi potest expugnatu facilis. vt εὐάλωτον κλέπταις. Naz. Apud Gal. ad Glauc. εὐάλωτοι ἀμφημερινοῖς, obnoxij febribus quotidianis.

Θηριάλωτος, à bellua captus.

Νεάλωτος, nuper captus. Hesych. affertur & νεαλής pro eodem: vt νεαλεῖς pisces. Apud Polyb. & Plut. νεαλὴς miles recens & integer, & qui nondum depugnauit. Vide & in comp. ex Ἅλς.

Κνώδαλον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ἌΛΙΣΜΑ ατος, τό, alisma: plantæ nomen apud Dioscor. lib. 3. cap. 169. & Plin. lib. 25. cap. 10.

Ἀλισμός, vide in Ἅλς.

ἈΛΙΤΕ΄Ω, F. ήσω, vel Ἀλείτω, cui aor. 1. ἤλιτον pecco, delinquo. Exp. & scelus admitto. Propriè (secundum quosdam) admitto quippiã in Deũ. Exp. etiam violo. itē offendo. Etym. dicit à λίαν ἀλιτῶ & esse λιτῆς καὶ ἱκεσίας στερούμενον, precatione & supplicatione priuor. ἢ ἀπὸ τῆς πλάνης. Il. 1. Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν. vbi Bud. putat posse etiam exponi decipere seu fallere. ¶ Ἀλιτεῖν est etiam aberrare, vt inquit Eust. inde deriuans plurima. ¶ Item vagari.

Ἀλιτέομαι, οῦμαι, vel ἀλείτομαι, aut ἀλίτομαι, vnde aor. 2. ἠλιτόμην, idem quod ἀλιτέω, pecco. Od. 1. ἀθανάτους ἀλιτόντο, peccârunt in Mineruã. Et Od. δ. ἀλλά νυ μέλλω ἀθανάτους ἀλιτέσθαι. Et Il. ω. Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς, peccem in Iouis mãdata. ἀλιτήμενος (pro ἀλιτόμενος esse traditur per metaplasmum) peccans, peccator, vel nocens. idem quod ἀλιτήμων. Hõ.

Ἀλίτημα, τό, peccatum, scelus, flagitium ἁμάρτημα.

Ἀλιτήμων, ον, ὁ, ὁ καὶ ἡ, peccator peccatrix. Nonn. Quidã exp. ἀλιτάνευτος, *id est*, qui supplicari non potest, qui supplicando exorari non potest, inexorabilis. Il. ω. Οὔτε γὰρ ἔστ' ἄφρων οὔτ' ἀλιτήμων. Ab Eust. exp. etiam, qui sponte ab officio aberrat. Budæus vertit, qui sciens prudẽsque peccat.

Ἀλιτηρός & ἀλιτήριος, ὁ, ὁ, peccator sceleratus flagitiosus. Eustathius ex ἤλιτεν vult esse factum vtrumque. At Plutarch. vult esse dictum, ἐν ἀλλ' ἀλέασθαι διὰ μοχθηρίαν καλῶς ἔχει, *id est*, quem vitare ob improbitatem bonum & vtile erat.

Ἀλιτήριος, (inquit Bud.) pernicies, internecio, pestis, de homine dictum. Æschines de Demosthene, ὁ τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριος. Sic & Demosthenes vocauit Æschinem. Sic dicitur etiam, qui piaculum admisit in Deum. vt ἀλιτήριος τοῦ θεοῦ, apud Synes. & Thuc. ¶ Item erro, Hesych.

Ἀλιτηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, execrabilis, piacularis, vt οἶστρος ἀλιτηριώδης, apud Plat. de leg. Item exitialis, pestifer cum dat. apud eundem.

Ἀλιτρός, ὁ, ὁ, peccator, sceleratus. Il. θ. αἰὲν ἀλιτρός. Hesychius ex ἀλιτήριος per synæresin esse deductum putat, sicut Etymol. per syncopen.

Ἀλιτρία, ἡ peccatum: & pro eodem ἀλιτροσύνη. Hesych. ἀλιτρός, ὁ, ὁ, peccator. Hesych.

Ἀλιτραίνω, pecco, scelerate ago. Hesiod. ὅς τις ἀλιτραίνοι. ἀλιτραίνομαι, idem apud eundem.

Ἀλιτέω, idem quod ἀλείτω, siue ἀλιτία, pecco, Suid. & Eust.
Ἀλιταίνω, idem. Inuenitur & ἀλιταίνομαι pro eodem. Hesiod. in Erg. Ὅς τι τεῦ ἀφραδίης ἀλιταίνεται ὀρφανὰ τέκνα, qui peccat in orphanos.
Ἀλείτης, ου, ὁ, idem quod ἀλιτρός. Od. φασὶ γὰρ τίσασθαι ἀλείτας. Scribitur etiam ἀλίτης. apud Etym. item ἀλοίτης, Ἀλήτης, exp. etiam ξένος, peregrinus, ab Hesych.

Composita.

Νηλιτὴς, peccati & culpæ expers. ex νὴ priuat. & ἀλίτομαι. Hesyc. exponitur & cõtrario sensu *pro* nimiũ delinquens, scelestus. Od. π, & τ. Αἵ τε σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσι, i. improbę scelestæ.
Παραλιτέω, offendo, pecco, seu delinquo in. Ex Apol. Rhod. Arg. 2. παρήλιτες τοὺς θεούς.

ἈΛΊΩ, F. ίσω, voluo, voluto, Plut. idem quod εἰλίω, & fortasse eo factum.
Ἀλίστρα, ἡ, volutabrum, locus vbi se volutant animalia. Pol. (λίω.
Ἀλινδέω, ῶ, idẽ qđ ἀλίω, & ex eo formatũ sicut κυλινδέω ex κυ-
Ἀλινδέομαι, οῦμαι, idẽ quod εἰλινδοῦμαι, voluor, volutor. Plut. ἵππος οὐ τρέχων ἀλλὰ ἀλινδούμενος ἐφαίνετο.
Ἀλινδήθρα, ἡ, idem quod ἀλίστρα. Aristoph. in Ranis.
Ἀλίνδησις, volutatio. apud Hippocr. de diæta.

Composita.

Ἐναλινδέω, inuoluo. Hippoc. ἐναλινδέονται πολλῇσι συμφορῇσι.
Ἐξαλίω, euoluo, voluendo eiicio, seu emoueo. Item, è volutabro excito. Aristoph. in Nub. Strepsiades filio suo in somnis dicenti. Ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε, respondet. Ἀλλ' ὦ μέλε, ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν. Sic & Xen. in Oecon. ὁ παῖς ἐξαλίσας τὸν ἵππον, οἴκαδε ἀπαγέ.
Ἐξαλίστρα, idem quod ἀλίστρα. Poll.

ἈΛΚΉ, ῆς, ἡ, robur, vires. Hom. Il. τ. de pane & vino loquens, τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή Od. ι. Ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν. Apud Plut. aliquãdo copulantur ἀλκὴ & δύναμις. Est etiam animi robur, fortitudo, strenuitas, animi præstantia. Il. υ. Ἔνθ' Ἀχιλλεὺς Τρώεσσι θόρε φρεσὶν εἱμένος ἀλκήν. Sic & Thuc. εἰς ἀλκὴν τρέπομαι. ¶Item auxiliũ, remedium. Od. χ. οὐδέ τις ἀλκὴ γίνεται οὐδὲ φυγή. Hesiod. in Ergois, κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή, idem in Theog. κακοῦ δ' οὐ γίνεται ἀλκὴ Ἀνδράσι. Ab Hippocr. quoque sæpe ita vsurpatur.
Ἄλξ, inusitatus nominatiuus, cuius dat. ἀλκὶ frequens, vt Il. ε. aper, & Od. ζ. leo dicitur ἀλκὶ πεποιθώς. Alij ἀλκὶ pro ἀλκῇ ab ἀλκὴ per metaplasmum deriuant.
Ἀλκήεις, εντος, ὁ, robustus, fortis, strenuus, præditus robore corporis vel animi. Apoll. Argon. 1. ἀλκήεις Μελέαγρος.
Ἄλκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ idem quod ἀλκήεις, sed magis vsitatum. Il. π. ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ. Ilia. ε. & υ ἄλκιμον ἦτορ, Xen. Hell. 7. τῶν μὲν συμμάχων ἀλκιμώτατοι ὄντες. Et Pæd. lib. 1. ἄλκιμος εἰς ἀλκήν, viribus præualens.
Ἄλκαρ, ατος, τὸ, auxilium, remedium. Item tutamen, munimentum, præsidiũ. Il. λ. ἄλκαρ Ἀχαιῶν. Apoll. Arg. 2. οὐδὲ ἔμμεναι ἄλκαρ.
Ἄλκω, baryt. F. ξω, vel Ἀλκῶ circumfl. F, ἀλκήσω, themata inusitata, vnde formantur sequentia.
Ἄλξις, εως, ἡ, defensio, apud Polyb. lib. 5. vt inquit Bud.
Ἀλκτὴρ, ῆρος, ὁ. propulsator, depulsor, vindex, propugnator. Cum genit. vt ἀρῆς ἀλκτῆρα, Il. σ. & apud Hesiod. Item ἀρέως ἀλκτὴρ apud Hom. ¶ Ἀλκτῆρες adminicula ad transiliendam fossam apud Arist. in Probl. & Gal. & Luc. ¶Ἀλκτηρεία, exercitium in quo adhibentur ἀλκτῆρες, apud Artemidorum lib. 1. cap. 59. Ἀλκτήριον, ου, τὸ, remedium auxilium, q. d. propulsatorium seu depulsorium. vt ἀλκτήρια νούσων. apud Nic. in Ther.
Ἀλάλκω, & interdum ἀλαλκῶ (factum ex ἄλκω. vel ἀλκῶ per reduplicationem) depello, propulso, arceo. Il. φ. Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκει. Et Il. τ. τῷ μὲν ἐγὼ πέφρισμ' ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα (Μυίας.
Ἀλαλκτήριον, ου, τὸ, idem quod ἀλκτήριον.
Ἀλκάζειν, fortiter agere, pugnare. apud Etym.
Ἀλκαία, ἡ, cauda leonis: quoniam eam quatiendo sibi animos, & robur excitat, vt Homerus quoque docet.
Ἀλκέα, ἡ, alcea: herba ex syluestrium maluarum genere, apud Diosc. lib. 3. cap. 164. & Plin. lib. 27. cap. 4.
Ἀλέξω, vel ἀλεξέω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἄναλκις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, instrenuus, ignauus, imbellis, cui opp. ἄλκιμος. Od. γ. & Il. ε.
Ἀναλκεία, ἡ, ignauia. Il. ζ.
Ἀπαλάλκω, propulso, repello, abigo. Od. δ. Μνηστῆρας δ' ἀπάλαλκε κακοὺς ὑπερηνορέοντας. Il. χ. Ὣς οὐκ ἔσθ' ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι.
Γυιαλκὴς παλαισμοσύνη, lucta requirens membrorum robur. Cã. ex Opp. vel (vt mauult Steph.) quæ nititur membrorũ robore.
Ἔπαλξις, pinna, propugnaculũ muri. Hom. Herod. Thuc. Ἐπαλξίτης λίθος, q. d. pinnalis lapis, lapis qui est supra pinnã. Etym.
Ἑτεραλκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ. vt ἑτεραλκὴς νίκη μάχης. apud Hom. Il. η. victoria ancipitē martem habens. & q. d. anceps robur. Volunt ita appellatam ἑτεραλκέα victoriam. quia (vt idem alibi scribit) ἐπαμείβεται ἄνδρας. Eust. vult esse quæ alteri parti semper

tribuit ἀλκήν. Alibi tradit ἑτεραλκῆ vocatam quæ per vices vni parti, deinde alteri acquirit & comparat ἀλκήν. Affertur & alia expositio, vt νίκη ἑτεραλκὴς, dicatur, ἡ τοῖς ἀλκίμοις διδομένη. Apud eundem Homer. ἑτεραλκέα δ' ἧμιν ἔχοντες, exponitur ἑτέρῳ μέρει ἀλκὴν διδόντα. H. interp. qui nobis victoriam restituat, vel nos in pristinas vires restituat. Greg. (vt testatur idẽ) ἑτεραλκέα νίκην dixit *pro*: victoriã in alterã partẽ inclinare. Apud Nic. in 2. vers. Theriacῶν, λύσιν θ' ἑτεραλκέα κήδευς. scho: exponit ἀντιπαθῆ ἀλκὴν τοῦ πόνου, quasi ex altera parte præsidiũ afferat. ex Nonno citatur. ἑτεραλκέϊ θεσμῷ. pro diuerso.
Ἑτεραλκέως, ancipiti marte, vt apud Hero. ἑτεραλκέως ἀγωνιζόμενοι ancipiti marte pugnantes.
Μεγαλαλκὴς, magni roboris. Hesych.
Παναλκὴς, omnipotens, robustus. Hesych.
Χαλκὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ἈΛΚΙΒΙΆΔΙΟΣ, siue Ἀλκίβιος, s. βοτάνη, dicta anchusæ quædam species & τὸ ἔχιον, ab Alcibio seu Alcibiade quodam, qui quum à serpente ictus esset, eo commanducato & plagæ imposito sanatus est, vt tradit schol. Nicãd. sic canentis in Ther. Ἐσθλὴν δ' Ἀλκιβίου ἔχιος περιφράζεο ῥίζαν. Meminit & Diosc. lib. 4. cap. 24. & 27. & Plin. lib. 27. cap. 5.
Ἀλκύων, &c. vide in compos. ex Κύω, in vtero gesto.

ἈΛΛΆ, coniunctio aduersatiua, sed, at, verùm autem. ¶In principio sententię significat, at, atqui. Dem. [illegible] Ἐὰν μὲν οὖν κατορθοῖ τις λυμήσεται. ἐὰν δὲ ἀποτυγχάνῃ, σκήψεις καὶ προφάσεις ἐρεῖ, ἀλλ' οὐ δίκαιον, sin ei conatus non successerit, hæc atq; illa causabitur atqui id iniquũ est. ¶Item, imò verò. Dem. Νὴ Δί', ἀλλ' ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἕστηκε, at enim ipsę literæ obscuro quodã loco temereq; positæ sunt. Cui hypophorę his verbis respõdet. Ἀλλ' ὅλης οὔσης ἱερᾶς τῆς ἀκροπόλεως ταυτησὶ [illegible] τὴν Ἀθηνᾶν ἕστηκεν, imò verò, quum tota arx ipsa sacra sit, propter Mineruã collocatæ sunt. Interrogationibus etiam adhibetur *pro*, an, verùm. Demosth. pro cor. Τί γὰρ καὶ βουλόμενοι μετεπέμπεσθ' ἂν αὐτοὺς ἐν τούτῳ καιρῷ ἐπὶ τὴν εἰρήνην. ἀλλ' ὑπῆρχεν ἅπασιν, ἀλλ' ἐπὶ τὸν πόλεμον, ἀλλ' αὐτοὶ περὶ εἰρήνης ἐβουλεύεσθε. quã tandẽ ob causã eos euocaretis? ad pacẽ? at pax erat omnibus. an ad bellũ potius? at ipsi de pace in consilium ibatis. Exponitur &, quamobrẽ. Plat. de leg. 7. ἀλλ' ὅς τις τοῦ ζῆν ἡμῶν καὶ τοῦ φρονεῖν μάλιστα ἐστὶ κηδεμών. Exponit̃ & nẽpe, cùm est assentientis & approbantis quod dictum est, Plato Politicῶν 2. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, ἔφη, καλῶς λέγειν. Ibidem, λόγοι παιδεύωμεν τοὺς ἄνδρας ἀλλὰ μὴν, ἔφη, nempe sic oportet, vel sic decet. ¶Exponitur etiã tamẽ, vel quanquã. Apud Apoll. Arg. 2. οὐδέ τις ἔτλη καὶ μὴν λευκανίην δὲ φορεύμενος, ἀλλ' ἀποτηλοῦ Ἕστηκε. ¶Item adhortantis aduerbiũ ait esse Corinthus apud Atticos, vt apud Hõ. Ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα. vbi tamẽ adhortãdi vim habere videtur ἄγε potiùs quam ἀλλὰ, sicut & in multis aliis locis hęc duo cõiunguntur apud eundẽ poëtam. ¶Item pro δὲ, autẽ Od. π. Εἰ δ' ὑμῖν. οὐδὲ μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βούλεσθε, Αὐτοὶ μὲν ζώειν ἔχειν πατρώϊα πάντα. Eust. ¶Itẽ pro δὴ sequẽte γὰρ, paulò pòst. vt Od. κ. Ὦ φίλοι οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ' ἀχνύμενοί περ Εἰς Ἀΐδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ. Ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἐν νηῒ θοῇ βρῶσίς τε πόσις τε, Μνησόμεθα βρώμης. vide Eust. ¶Interdũ est superuacaneũ in principio, sententiæ: vt Il. ψ. Ἀλλ' ὃς μὲν ἵπποισι καὶ ἅρμασιν οἷσι πεποιθώς, Eust. ¶Ἀλλὰ καὶ sed etiã, verũetiã præcedẽte οὐ μόνον, vel μὴ μόνον, vel οὐχ ὅτι, vt οὐ μόνον ἔπραξεν. ἀλλὰ καὶ ἔγραψεν. Theophr. οὐχ ὅτι ἀνῆψεν ἂν ἀλλὰ καὶ διαυξηστέρας καὶ καλλίους ἐποίησε. Sępe ἀλλὰ & quũ est solũ, ex. sed etiã. Isocr. in Areop. οὔτε τὰς οὐσίας ἔχοντες οὐχ ὅπως ὑπερεώρων τοὺς καταδεέστερον πράττοντας, ἀλλ' ἐπήμυνον ταῖς ἐνδείαις, nõ solùm nõ cõtemnebãt eos qui ad inopiã redacti erãt, sed etiam eorũ inopiæ succurrebãt. Demost. οὐχ ὅπως χάριν ἔχεις αὐτοῖς ἀλλὰ μισθώσας σαυτὸν κατὰ τουτωνὶ πολιτεύῃ. ¶Ἀλλὰ καὶ, in principio orationis, quin etiã. Xẽ. ἀπομν. 2. ἀλλὰ καὶ καμνόντων φίλων τε καὶ οἰκετῶν ὁρᾶν τινα ἔφη, τοὺς μὲν οἰκέτας, &c. ¶Ἀλλὰ δὴ καὶ, atque etiam quinimo, vt ait Budæus citans hunc locum Libanij, ἀπιέναι ὅπου ἂν βούλωμαι ἀλλὰ καὶ δὴ καὶ πολεμίους. ¶Ἀλλὰ γὰρ sed etiam, at enim. Demosthenes pro corona, ἀλλὰ γὰρ παρεὶς ὧν πλείω πενίαν αἰτιάσαιτ' ἄν τις, sed enim omissis quorum, &c. Aut verumenimuero iis & omissis. Nonnunquam inter ἀλλὰ & γὰρ intercedit vocabulum vnum, aut duo. Plato in Apologia, ἀλλ' οὐ γὰρ ἐπίσταμαι. & in Protagora, ἀλλ' οὐ γὰρ δύναμαι, at enim nequeo. Aristop. ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν. Nonnunquã in principio anthypophoræ ponitur. vt, annotat Budæus Andocides contra Alcibiadẽ, ἀλλὰ γὰρ ἴσως μετὰ μικρᾶς διαβολῆς ἢ φαύλων κατηγόρων ἐκινδύνευον, ἀλλ' οὐ, &c. at enim ego fortasse in iudicium tractus eram leuis criminis, aut, &c. ἀλλὰ γὰρ habet etiam interdum notam interrogationis. Politicῶν 12. ἀλλὰ γὰρ φησί τις, οὐ ῥᾴδιον λανθάνειν κακὸν ὄντα; οὐδὲ γὰρ ἄλλο οὐδέν. &c. Interdum ἀλλὰ pro ἀλλὰ γὰρ vsurpatur, Luciã. ἀλλὰ κακοῦργοί τινες (φῄς) εἰσὶν ἐν αὐτοῖς, ait enim improbi quidã sunt inter eos. ¶Ἀλλὰ δὴ, pro ἀλλὰ γὰρ, at enim *in interrogatione*. Plat. Polit. 2. ἀλλὰ δὴ θεοὺς οὔτε λανθάνειν, οὔτε βιάζεσθαι δυνατόν. ¶Ἀλλάττω, ἀλλάττομαι,

lib.9. de radicib. exitialibus loquens, αἱ μὲν [illegible] ἀπαλλάτϊουσι τοὺς προσενηνεγμένους. Alicubi reperitur etiam cum accusatiuo pariter & genitiuo rei: vt apud Euripidem. Ἐπισολὴν τῶν σῶν ἀπάλλαξον χερῶν. ¶ Item, pro ἀπαλλάτϊομαι, euado, defungor, liberor. Aristot. Probl. sect. 5 διὰ τί τὸ σύμμετρα τῶν σωμάτων κάμνοντι πολλάκις καὶ ἀπαλλάτϊοι ῥᾷον, facilius euadunt è morbo, vel faciliùs morbo liberantur, seu defunguntur. Xen. Pæd. 4. καὶ πότερον οἱ μαχόμενοι θέλοντες ῥᾷον ἀπαλλάτϊουσιν ἢ οἱ μὴ ἐθέλοντες. Iungitur ἀπαλλάτϊω & cum aliis aduerbiis: vt apud Demosthenem, μᾶλλον δὲ πάντες χεῖρον ὑμῶν ἀπαλλάχασι, quod exponitur, quin potius omnes deterius nobis sunt defuncti, id est, maiore incommodo affecti. Ex Aristide quoque affertur ἀπαλλάτϊω κακῶς oppositum τῷ εὖ πράτϊω. Et ex aliquo quopiam, ἀπήλλαξεν ὑπονηρῶς, non incommodè rem gessit. Quod item Aphthonius de Antiphonte scripsit, ὅτι ᾧ ἂν σύμβουλος γένοιτο, ἄριστα ἐκεῖνος ἀπήλλαττεν ἐς τὰς δίκας, Bud. interpretatur, exitum optimum controuersiarum ferebat. Huius autem contrarium Æschines Demostheni obiiciens, eodem loquendi genere vsus est, orat. in Ctesiphontem, ἔτι πόλις γὰρ οὔτ' ἰδιώτης, οὐδ' εἷς πώποτε καλῶς ἀπήλλαξε Δημοσθένει συμβούλῳ χρησάμενος. Ex Xenophõte præterea affertur αἰσχρῶς τι καὶ κακῶς ἀπαλλάξαι pro, turpiter & malè [illegible] abire. Citatur ἀπαλλάξαι τοῦ καθήκοντος, defungi officio. ¶ Interdum ponitur pro intereo, morio. Theophr. χείριστα δ' ἀπαλλάττοντες, &c. In Axiocho Platonis [illegible] ποιοῦνται, ὥστε τῶν ἀπαλλάτϊουσι τοῦ ζῆν.

Ἀπαλλάτϊομαι, dimittor. Item discedo, abeo, exeo, digredior. Xenoph. Pæd. 8 ὡς ἡ ψυχὴ ἕως μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ ζῇ, ὅταν δὲ τούτου ἀπαλλαγῇ, τέθνηκεν. Sic apud eũdem apomn. lib. 1. ἐκείνου ἀπαλλαγέντες, ab illo digressi. Apud Aristophanem ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. Apud Aristot. Oeco. 2. ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῆς χώρας. Dicitur & ἀπαλλάτϊεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, in patriam abire, se recipere. Interdum [illegible] ponitur pro discedere è vita. Dicitur & ἀπαλλάττεσθαι τοῦ βίου, decedere, mori. Alicubi vertitur, defungor, perfungor: vt ἀπαλλαγεὶς τῆς ἀρχῆς, magistratu perfunctus. Sic apud Platonem de republ. lib. 2. λόγου ἀπηλλάχθαι, disputatione perfunctum esse. ¶ Item abhorreo. vt apud Lucianum, ἀπηλλάχθαι τῆς χαριεντίας τῆς ἐν [illegible]. Sic & apud Thucydidem & Herodianum. ¶ Itẽ liberor, solutor: vt ἀπηλλάγησαν δουλείας, liberati sunt seruitute, Isoc. Et [illegible] ἀπαλλάξονται. Xen. Pæd. 5. Ibidem [illegible] ἀπαλλαγῆναι. Apud Isocratem ἀπαλλαγεὶς [illegible], solutus his, vel potius, qui hæc nulla fecit. Apud Thuc. lib. 3. αἰσχύνης ἀπηλλαγμένον, expertem pudine vacantem. ¶ Item, actiua signif. pro, dimitto. citatur ex Xenoph.

Ἀπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, discessus, migratio: vt ἀπαλλαγὴν ποιεῖσθαι apud Dionysium Halic. lib. 7. migrare, solum vertere. Et τοῦ βίου ἀπαλλαγὴ apud Xenoph discessus è vita. Quod & τοῦ ζῆν ἀπαλλαγὴ dicitur à Platone in Axiocho. Interdum per se ponitur eadem signif. vt apud Theophr. Item liberatio, exitus (eadem signif.) Isocr. in Areop. καὶ τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγὴν. Demosth. pro coron. [illegible] πρὸς ὑμᾶς πολέμου [illegible] ἀπαλλαγὴ Φιλίππῳ.

Ἀπάλλαξις, idem quod ἀπαλλαγή.

Ἀπαλλαξείω liberari cupio, defungi cupio. Thuc. lib. 1. ἀπαλλαξείοντες δὲ καὶ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου.

Ἀπαλλακτικὸς liberandi vim habens, absolutorius, vt apud Dioscoridem lib. 3 cap. 83. στρόφον ἀπαλλακτικόν.

Ἀπαλλακτικῶς, q. d. liberatoriè, absolutoriè. Hesych.

Decomp. δυσαπάλλακτος, quo vix liberari possumus. Aristot. & Isocr. δυσαπαλλακτία apud Plat. in Philebo, exp. difficultas reiectionis. Quidam exp. vix posse à se amittere.

Ἐξαπαλλάτϊομαι, discedo. Hesych.

Εὐαπάλλακτος, quo facilè liberari possumus. Arist. in Probl. Δυσαπαλλάκτους ὕπνους vocat ex quibus facilè expergefimus

Διαλλάτϊω, muto, permuto, Xen. Hell. 1. ἐν τῷ διαλλάτϊειν τοὺς ναυάρχους in mutãdis nauarchis, quum alium aliis subinde substituerent. Plato de Rep. lib. 1. ἀντὶ ἀργυρίου διαλλάτϊειν, pretio permutare & vendere. ¶ Item, præterea. Xen. Hellen. 4. ὁ δ' Ἀγησίλαος διαλλάξας Μακεδονίαν, εἰς Θετταλίαν ἀφίκετο. ¶ Item differo, discrepo. Herodotus, διαλλάσσοντες εἶδος οὐδὲν τοῖς ἑτέροις. Thuc. 3. ἐν γὰρ τῷ διαλλάσσοντι τῆς γνώμης καὶ αἱ διαφοραὶ τῶν ἔργων καθίστανται, in discrepantia studiorum & voluntatum. Philo de mũdo, ψυχὴν δὲ φύσεως τρισὶ διαλλάττουσαν, animam à natura tribus rebus differentem. Luc. ἐν οἷς διαλλάττομεν in quibus differimus, vel dissentimus. Porphyrius, διαλλάτϊειν πρὸς ἄλλο, ab alio differre. Apud Herodotũ, διαλλάττω τῆς γνώμης, animo sum discordi. ¶ Apud Xenoph. in Athen. pol. videtur significare. dirimo. pugnantes aut contendentes. ¶ Item reconcilio. Isocr. ad Philipp. καὶ διαλλάξας τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας. Plutarchus in Themistocle dixit, διαλλάττει τὰς πόλεις ἀλλήλαις. Thucyd. διαλλάτϊειν τοὺς [illegible]. Interdum item, inter amicos dirimo ex compromisso, vt apud Demosth. [illegible] διαλλάξαι διαιτηταὶ [illegible] Νεαίρας τῆς νυνὶ ἀγωνιζομένης Στέφανον καὶ Φρύνωνα.

Διαλλάττομαι, permuto, vt Herodot. διαλλάσσεσθαι τὰς τάξεις. ¶ Item differo: vnde διηλλαγμένος, differens, diuersus: vt apud Thucydidem, καὶ τοῖς εἴδεσι διηλλαγμένα. ¶ Itẽ reconcilior, in gratiam redeo cũ aliquo: vt διαλλάττεσθαι τοῖς ἀποστᾶσι, Isocr. in Euagora. Apud eundem in Paneg. διαλλάττεσθαι πρός τινα. Dicitur & διαλλάτϊομαι πρός σε περὶ τούτου.

Διαλλαγὴ, differentia. D. Halic. in Isoc. ἐν ᾗ διαλλαγὴν οὐ μικρὰν εὕρισκον. Item reconciliatio: vt διαλλαγὴ ἐγένετο. Vsurpatur potius plur. num. vt apud Isocr. ποιεῖσθαι διαλλαγὰς πρός τινα & εἰς διαλλαγὰς χωρῆσαι, reconciliari, in gratiam redire. Item pro sententia compromissariorum iudicum: Bud. Comment. ex Dem.

Διάλλαξις, differentia, discrepantia, & dissidium. Item commutatio, permutatio. Item reconciliatio, conciliatio. Empedocles apud Plut. in lib. ad Col. Ἀλλὰ μόνον μίξις τε διάλλαξις τε μιγέντων ἐστί.

Διαλλακτὴς, οῦ, ὁ, reconciliator, pacificator. Vel conciliator. Item arbiter in quem litigare nolentes compromittunt. Demosth. διαλλακτὴν οὐδένα φεύγων, primo cuique arbitrium eius rei permittens.

Διαλλακτὴρ, ῆρος, ὁ, poëticum pro διαλλακτής. Æschylus in trag. ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας.

Διαλλακτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, aptus ad reconciliandum, vel rei conciliandi vim habens. Et διαλλακτήριοι διαιτηταὶ quos compromissarios iurisperiti vocant: quoniam compromissum videtur pactum & conuentum partium arbitrum eligentium, non tanquam iudicem futurum, sed quasi amicitiæ iure pacificatorem pro potestate futurum. Bud. in Com.

Decomp. Ἀδιάλλακτος, (q. d. irreconciliabilis) implacabilis, cum quo rediri in gratiam non potest. vnde ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς Demosth. Philipp. 4. & ἔχθρα ἀδιάλλακτος, capitalis hostis, & capitales inimicitiæ, seu capitale odium. Ἀδιαλλάκτως, q. d. irreconciliabiliter. implacabiliter, capitali odio.

Ἀντιδιαλλάτϊω contrà permuto. muto in contrariũ modũ.

Ἀντιδιαλλάτϊεσθαι, quidam exposuerunt etiam variare. in neut. signif.

Δυσδιάλλακτος, difficilis reconciliatu, non facilè placabilis. Cui opponitur Ἀδιάλλακτος.

Ἐνδιαλλάτϊω, immuto. Aristot.

Εὐδιάλλακτος facilis reconciliatu, placabilis.

Συνδιαλλάττω, concilio, reconcilio.

Ἐναλλάττω, immuto permuto. Soph. in Aiace, ἐνήλλαξεν θεὸν [illegible] ὕβριν πρὸς [illegible] καὶ [illegible]. Redditur etiam vario, vices alterno: & vsurpatur neutraliter. Vide Bud. Com.

Ἐναλλάττομαι, immutor, permutor. Vnde particip. ἐνηλλαγμένος, permutatus, cuius ordo permutatus est, inuersus. Apud Thucydidem lib. 1. [illegible] ἐνηλλαγμένον. exp. ex nobis quicunque commercium habuerunt cum aliis [illegible]. Ἐνηλλαγμένως ordine permutato, seu commutato. ordine inuerso. Naz. πολλὰ τῶν [illegible] λεγομένων ἐνηλλαγμένως [illegible].

Ἐνάλλαγμα, exp. permutatio, & pretium in lib. reg.

Ἐναλλαγὴ immutatio, commutatio ordinis permutatio.

Ἐνάλλαξις pro eodem. Aristoteles de part. animalium lib. 3. διὰ τῆς [illegible] ἐναλλάξεως.

Ἐναλλὰξ permutato ordine, seu inuerso, alternatim, variatis vicibus. Item, vice versa, è contrario. vt interpretatur Budæus, apud Aristot. ἐναλλὰξ [illegible] τῶν [illegible] κατηγορικῆς, τῆς δὲ ἀποφατικῆς. Citatur & ex Aristophanis Nubibus [illegible] ἐναλλὰξ [illegible] alternis.

Ἐναλλαγδὴν idem quod ἐναλλὰξ apud Agathiam. Suidas exp. [illegible].

Ἐξαλλάττω muto immuto. Dicitur ἐξαλλάττω τὸ χρῶμα, muto colorem, & ἐξαλλάττει τὸ χρῶμα. (passiua signif.) mutatur color Apud Theophrastum immutor & degenero, itidem absolutè. Vide Bud. Comm. ¶ Interdum pro διαφέρω differo. Themist. in lib. 1. de anima μόρια [illegible] μέρος καὶ τὸ ὑποκείμενον ἐξαλλάττει. Et apud Aristot. ἐξαλλάττειν τῆς ἀρχαίας μορφῆς, à pristina forma diuersum esse. ¶ Ἐξαλλάττειν [illegible] ex Thucydide affertur pro, nudam sui partem ab hoste subducere. Ex Philostrato autem, ἐξαλλάττω δ' αὖθις ἀπὸ τῆς νεώς, à naue nunc abscedo. Apud Gal. ἐξαλλάττειν exp. transire.

Ἐξαλλάττομαι mutor, immutor. Soph. in Aiace, Κοὐκ ἔστιν ὅς τις μηδὲν ἐξαλλάσσεται. Ἐξήλλαγμαι, immutatus sum, diuersus sum, differo. Dioscorides, ἐξήλλακται [illegible].

Ἐξηλλαγμένος, diuersus, differens, itidem cum genitiuo. Interdum cum πρὸς vt apud Theophrastum de historia plant. lib. 4. καὶ πλεῖστον ἐξηλλαγμένα πρὸς τἆλλα. Interdum cum genitiuo, abhorrens alienus. Isocr. de pace, καὶ [illegible] τῆς τῶν ἄλλων ἐξηλλαγμένον διανοίας. Ponitur & sine adiectione pro peregrino, inusitato & inaudito, apud Diodorum.

Ἐξαλλαγὴ immutatio, diuersitas, degeneratio, apud Theophrast. ἐξαλλαγὴ εἰς ἕτερον γένος.

Ἐξάλλαξις idem, apud Strabonem.

Decomp. δυσεξάλλακτος, ægrè mutabilis, qui in aliam naturam verti vix potest.

Ἐπαλλάττω, alterno, varius sum, non eodem tenore procedo, vicissim hoc atque illo modo procedo: vt ἐπαλλάττοντες ὀδόντες apud Aristot. dentes serrati, *id est*, breuiores alternis & longiores. ¶ Ἐπαλλάττειν τῷ γένει τῶν ἰχθύων, apud eundem de hist. an. lib. 2. alternantem naturam habere & quæ in piscium naturam quodammodo transeat. Idem in polit. ἐπαλλάττειν πρὸς τὴν βασιλείαν dixit *pro*, in vicinia esse & confinio, ita vt facilis transitus sit ab alteris formis ad alteras. Apud eundem in Probl. ἐπαλλάττουσιν ἀλλήλοις inter se non cohærescunt. Ἐπαλλάττειν etiam dicitur, alterum pro altero accipi, & loco alterius esse apud eundem de vitæ breuitate, ἐπαλλάττει τὰ νοσώδη τὴν φύσιν σώματα τοῖς βραχυβίοις.

Ἐπάλλαξις, alternatio. Item, indiscretus ab altero in alterum transitus, alterius vicissim & alterius motio indiscreta, ita vt oculum fallat. Sic apud Aristot. δακτύλων ἐπάλλαξις, celerrimus motus duorum digitorum, quum alternos tollimus & demittimus. Vide Bud. Exponitur etiam micatio digitorum.

Ἐπαλλὰξ, pro ἐναλλὰξ, Xen.

Decomp. Ἀνεπάλλακτος, non alternans, seriem continuam habens. Aristot. de anim. lib. 2. de dentibus loquens, ζῶα ἀνεπάλλακτα, vocat quibus sunt dentes continui, vt bos, equus, &c.

Καταλλάττω, commuto. Pro qua signif. tamen dicitur potius καταλλάττομαι. ¶ Item, reconcilio. Interdum & concilio. Aristot. Oecon. 2. κατήλλαξεν αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους. Apud Paulum epist. 2. ad Cor. cap. 5. ὡς ὅτι Θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ. A Budæo exponitur etiam, ad concordiam & contubernium adduco. Greg. καὶ τούτους τοὺς βίους ἄριστα κατήλλαξεν ἀλλήλοις καὶ συνεκέρασεν.

Καταλλάττομαι, reconcilior, redeo in gratiam: dicitúrque itidem καταλλάττομαι πρός σε & καταλλάττομαί σοι. Apud Soph. in Aiace θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου, subaudiri volunt ἕνεκα ante χόλου vel præpositionem ἀπό. ¶ Item commuto, permuto. Aristot. Ethic. 3. τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη καταλλάττονται. Exponitur & comparo, concilio. ex Dinarcho καταλλάξασθαι τὴν πρὸς τούτους χάριν τῶν νόμων, ob istorum gratiam emerendam leges istis condonare. Ponitur & *pro* addico, vendóque & à me alieno. Herod. lib. 2. ἐπ' ἀργυρίῳ κατηλλάξατο.

Καταλλαγὴ, commutatio permutatio. Aristoteles Oeconomicῶn. 2. τῶν νομισμάτων τὴν καταλλαγήν. Item, reconciliatio. Paulus in loco modò citato, καὶ θέμενος ἐν ἡμῖν τὸν λόγον τῆς καταλλαγῆς, apud Aristoph. καταλλαγὴ πολέμου pacificatio belli. Apud Philonem exponitur redintegratio, in hoc loco de vita Mosis lib. 1. ἀπήρτηται ὑπολειπομένου πρὸς καταλλαγὴν καιρὸν τοῦ αὖθίς ποτε συμβησομένου.

Καταλλαγδὴν, per commutationem seu permutationem, mutuò, vicissim, è conuerso.

Καταλλακτικὸς, reconciliatu facilis. Ex Aristot. Rhet. lib. 1. citatur, pro placidus & facilis.

Decomp. Ἀκατάλλακτος, qui reconciliari non potest, quo cum rediri in gratiam non potest, implacabilis. Ἀκαταλλάκτως irreconciliabiliter, implacabiliter: vt ἀκαταλλάκτως πολεμεῖν, Dem. Et, δαίμων ἀκαταλλάκτως πρὸς ἡμᾶς ἔχων, qui odio capitali nos prosequitur.

Ἀντικαταλλάττομαι (itidem vt καταλλάττομαι), commuto, permuto, Aristot. Eticῶn 8. ἢ ἕτερον ἀνθ' ἑτέρου ἀντικαταλλάττονται, οἷον ἡδονὴν ἀντ' ὠφελείας. Sic Antiphon. τὴν ἰδίαν ψυχὴν ἀντὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας ἀντικαταλλάττεσθαι. Isocr. ad Philippum ὑπὲρ ἄλλου μηδ' ἑνὸς ἂν τὸ ζῆν ἀντικαταλλαξαμένους &c. apud Dem. Philipp. 1. μὴ ἀνταλλάξασθαι τῆς ὑμετέρας χάριτος μηδ' ὠφελείας τὴν τοὺς ἄλλως ἰόντας. Iungitur & genitiuo pro compensare: vt ἀντικαταλλάσσομαι τῆς ἐκείνου. item mercari, apud Herodian. ἀπὸ χρημάτων ἀντικαταλλαττόμενον τὴν ἀρχήν. Passiua etiam significatione citatur ex Aristotele magn. moral. lib. 2. ἀντικαταλλάττεσθαι τῇ συμφέροντος ἡδονῇ, voluptas commodo rependitur seu compensatur. Et ex lib. 1. τὰ παρ' αὐτοῖς ἀντικαταλλάττεσθαι τῶν τοῖς ἄλλοις, vt quæ apud eos fiunt, commutentur cum illis quæ apud alios. Ἀντικαταλλαγὴ commutatio. Item, commercium emptio, mercatio.

Ἀποκαταλλάττω, reconcilio, gratiam direptam & solutam sarcio, & amicitiam reduco.

Δυσκατάλλακτος & Εὐκατάλλακτος (opposita) difficilis reconciliatu & facilis reconciliatu. Placabilis, implacabilis.

Προσκαταλλάττομαι, reconcilior. Aristot. rhet. lib. 1.

Μεταλλάττω, muto, immuto. Thuc. lib. 1. ὕστερον δὲ πολὺ μεταλλάξαντες τοὺς τῶν δήμων διοικήσεις, Isocr. ad Demonicum, ὁμοίως γὰρ αἰσχρὸν μηδένα φίλον ἔχειν, καὶ πολλοὺς ἑταίρους μεταλλάττειν. Sic & μεταλλάττειν τὸν βίον, vitam cū morte cõmutare, mori. apud eūdē. Pro eadē signif. dicitur & sine illo accus. βίον, qui tamē subauditur, vt Polyb. lib. 2. Ἀ[illegible] δὲ μεταλλάξαντος. Plutarch. τὸ φιλεῖν τὸν μεταλλάξαντα καὶ στέργειν. Dicitur etiam μεταλλάττειν ἑτέραν χώραν, mutare aliam regionem, migrare è sua regione Antiph. οἱ δὲ φρεσμένοι ἀποθνήσκειν μᾶλλον ἢ ζῶντες ἑτέραν μεταλλάξαι χώραν. Apud Platonem (inquit Budæus) μεταλλάττειν est inuerso ordine aut immutatis vicibus aliquid facere: & quum alter alterius fungitur officio & alter alterius præmia occupat. Quæ enim sic fiunt: μεταλλαττόμενα ab eo dicuntur.

Μεταλλαγὴ, & Μετάλλαξις, mutatio, immutatio. Xenophon Pædiæ 6. ἡ κατὰ μικρὸν μετάλλαξις. Et in Cynegetico, μετάλλαξις τῶν σημάτων.

Παραλλάττω, alterno, alternatim seu permutatim vario. alternis hoc & illo modo facio: vt fabri παραλλάττουσιν ἀλλήλοις τοὺς ὀδόντας apud Aristot. i. dentes serræ alternos variant. vel alternis hinc & illinc prominentes faciunt. Item alterno (neutraliter positum) apud Isocratem in Euagora: τὴν δόξαν παραλλάττειν, alternare opinionem aliquorum de homine quopiam. ¶ Item, prætereo, pertranseo. Xen. Hell. 5. ἐπεὶ δὲ παρήλλαξαν οἱ πρῶτοι τὴν ὀνόφραν. Sic apud Synes. καὶ τὸν Φάσιον μύρμηκα παρηλλάξαμεν, prætermissus, vel superauimus. Et pro superare *id est*, vincere. Aristot. Meteor. 2. πολὺ δοκεῖ τῷ τάχει παραλλάττειν ἄστρα τε καὶ σελήνην καὶ ἥλιον, vincere *celeritate*. Affertur ex Cebete Thebano, τούτους τοὺς μαθηματικοὺς παραλλάττουσι *pro*, prætereunt, vel præuertunt, anteuertunt. Et ex Plutarcho in Themist. παραλλάττειν τόπον ἐκεῖνον, locum illū declinat. Et ex eodem in Camillo παραλλάττων ἀεὶ τοὺς ἐγρηγορότας καὶ θορύβου τεκμαιρόμενος, *pro* vigiles fugiens. Et ex eodem in Romulo, παρήλλαττεν εἰς μοναρχίαν, degenerabat in monarchiam. ¶ Item aberro, per errorem in aliud incurro quàm constitueram Herodot. ὀλίγον τῆς χώρης παραλλάξαντες, qui modico spacio ab occursu aberrauerunt. Plat. οὔτε παραλλάττουσι τὰ αἰσθήσεων τὰ σημεῖα, non aliud pro alio offendunt & nanciscuntur. ¶ Item (neutr. positum) pro διαλλάττω, differo, discrepo. Item vario. Theophr. de hist. pl. lib. 6. ἡ δὲ ῥίζα τῆς κυπείρου πολύ τι τῶν ἄλλων παραλλάττει ἀνωμαλίᾳ. Plut. in Dione γυναῖκα μηδ' ὑπ' ἰεροῦ πραγμάτων παραλλάττουσαν. Et παραλλάττει (sine casu) refert, i. differentiam facit, & ad rem pertinet apud Theophr.

Παραλλάττομαι, à quo participium παρηλλαγμένος, differens, cum genitiuo, Item (sine casu,) inusitatus. Diodorus παρηλλαγμένας τοῖς μεγέθεσιν ὄφεις.

Παραλλαγὴ, & Παράλλαξις, differentia Theophr. Apud Plat. in Theæt. παραλλαγὴ διανοίας πρὸς αἴσθησιν, exp. discrepantia cogitationis à sensu. Plato pro allucinatione etiam & aberratione posuit, vt scribit Bud.

Παράλλαγμα, idem. Ex Plutarchi Numa affertur παράλλαγμα, τῆς ἀνωμαλίας, vicissitudo inæqualitatis.

Παραλλὰξ, alternis, alternatim. Item alternāte, seu alternata serie. Apud Thucyd. λίθοι παραλλὰξ καὶ κατὰ στίχον κείμενοι, non recta serie porrectæ, sed situ alternante. Soph. in Aiace, ἔπει παραλλὰξ ταῦτα. hæc vicissitudinem habent.

Decomp. Ἀπαράλλακτος, non differens non euarians, per omnia similis: vt apud Gregorium εἰς σύμβολα Christus dicitur ἡ ἀπαράλλακτος εἰκών. Ἀπαραλλάκτως, absque vlla differentia, similiter per omnia, apud Damasc. Ἀπαραλλαξία, non mutari, immutabilitas, constantia.

Συναλλάττω, paciscor cum aliquo, cōtraho pactiones, apud Aristot. in Eth. ἀλλ' οἷον δεῖν στέργειν τοὺς κατὰ πίστιν συναλλάξαντας, qui bona fide in rebus cōtractis versātur. Et apud eūdē συναλλάττειν & διαλύεσθαι, cõtrahere pactiones & cõtractas dissoluere. ¶ Itē cõgredior cū aliquo, rē habeo: itē verba facio, apud Sophocl. in Oedipo μὴ ξυναλλάξαντά που. ¶ Item, coniunctionē cum aliquo concilio, vel *simpliciter* concilio. Sophocles. Εὐνῆς τε τῆς σῆς συναλλαχθῆς ἐμοί. Et apud Euripidem συναλλαχθεῖσα γάμοις. Interdum & *pro* reconcilio, vt Thucyd. lib. 1. ἀλλὰ τοὺς τὸ φεύγοντας δέομεθα συναλλάξαι σφίσι. Et apud eundem συναλλάσσεσθαι, reconciliari.

Συναλλαγὴ commercium. Item conciliatio. apud Soph. ἐν ξυναλλαγῇ λόγου, exp. in commercio sermonis, in commutandis verbis.

Συνάλλαγμα, commercium, id propriè quod permutatione exercetur. Item, contractus. Aristot. Ethic. 5. ¶ Item, peculiari significatione. γαμικὸν συμβόλαιον, vt scribit Hesych. Ab eodem Hesychio exponitur & συνάξεις.

Συναλλαγματικὸς, q. d. cōmercialis, ad contractus pertinēs.

Συναλλαγματικῶς, per commercia vel per contractus.

Συνάλλαξις, idem quod συνάλλαγμα. Item commutatio. Plato de legibus.

Συναλλακτὴς, conciliator. A Basilio (inquit Budæus) pro consorte & socio negotiationis poni videtur, vel simul contrahente *id est* paciscente.

Συναλλακτικὸς, conciliatiuus, ad conciliationem pertinens, vel ad conciliandum aptus seu efficax. Item commercialis, vt συναλλακτικὸς νόμος.

Decõp. Ἀσυνάλλακτος, cū quo cõtrahi, vel cõmercium haberi nō potest. A quibusdā redditur insociabilis. Dicitur etiā cui nihil est cõmercij cum vita ciuili, quales decet esse τοὺς μοναχούς: vt inquit Budæus, ex Basilio. Exponitur etiam qui reconciliari non potest, implacabilis.

Εὐσυνάλλακτος apud Plutarchum, cum quo facilè commercium haberi potest.

Ἐπαλλάττω, muto, immuto. Apud Galenū ἐπαλλάττω ἀεὶ τὸ ἐπικείμενον

κείμθμον ὄθόνην. Gregorius in Iulianum, ϰ̀ μεϑ᾽ ἕως ἑαυτ῀ ὑπαλλάττων τοῖς εἴδεσιν, in alias aliásque formas immutans. Sæpe etiam pro ἀντ᾽ ἀλλάττω, vnum loco alterius pono.

Ὑπαλλαγὴ, immutatio. Est & schema orationis.

Ὑπάλλαγμα, commutatio subsidiaria, res succedanea & quæ vicem alterius præbet. Aristot. eth. 5.

Ὑπαλλακτικὸς, permutatiuus, alternatiuus: vt ὑπαλλακτικὴ στάσις apud rhetores.

Decomp. Ἀνθυπαλλαγὴ, commutatio mutua: vt apud grammat. ἀνθυπαλλαγὴ πλώσεων.

Ἀλλήλων, ἀλλοῖος, &c. vide in Ἄλλος.

ἌΛΛΟΜΑΙ, F. ἁλοῦμαι, salio, salto. Xenoph. de eq. arte, ἀλλ᾽ ἤδη μόνον ὅπισθεν τινα ἐπιλθόντα ἁλεῖται. Idem, κἂν εἰς πῦρ ἅλληται, vel in ignem saliat, aut insiliat. Sic & apud Lucian. Arist. in Nub. ψύλλ᾽ ἂν ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας, pulex quot pedes suos saltaret, i. saltando emetiretur. Ἆλτο apud Homerum sæpe pro saliit, ex ἅλατο (pro ἥλατο, ex ἥλάμην) factum per syncopen; tenuatur autem ob sequens τ, vt docet Eustathius. ἆλτο ἐπὶ (cum accusatiuo insiliit, apud Homerum ἆλτο κατ᾽ (cum genitiuo) desiliit, apud eundem. & ἆλτο χαμᾶζε, in terram desiliit, vel prosiliit, apud eundem, Iliad ν.

Ἅλμα, τὸ, saltus. Od. θ. Ἅλματι δ᾽ Ἀμφίαλος πάντων προφερέστερος ἦεν saltibus omnes antecellebat. ¶ Item apud Hippocratem, primus motus, vel prima agitatio fœtus in vtero, vt ait Hesychius. ¶ Item, pro ἄλσος. Etym. ¶ Item κλάδος, apud Æoles, vt ait idem Etym. ab ἄλδω deducens, vnde & scribit ἄλμα.

Ἅλσις, εως, ἡ, saltatio, saltus. Item palpitatio. Aristot. de anim. li. 3. cap. 13. μέσον τὸ τῆς ἅλσεως κύριον. Exp. & αὔξησις.

Ἁλτικὸς, ὁ, saltatorius, ad saltationem siue ad saltum pertinens, vt ἁλτικὴ ὄρχησις. ¶ Item, homo ad saltationem habilis, saltationi aptus, exercitatus ad saltus. Xen. Pæd. 8. ϰ̀ γὰρ οὐδ᾽ ὅπως τινῶν ἁλτικὸς εἰμί. Exp. & saltator.

Ἁλτῆρες, οἱ, halteres: sunt pilæ siue massulæ plumbeæ, quibus vtraque manu se librabant qui certabant halmate, id est, saltu, vt certius assilirent, inquit Bud. in Pand. Sed reprehenditur à Coronario in comment. In libros Gal. κατὰ τόπους. Etymologus ἁλτῆρας fuisse dicit κατασκεύασμα ᾧ quo vtebantur οἱ σωμασκοῦντες ἐν ταῖς γυμνασίαις, denominatum ἀπὸ τοῦ ἅλλεσθαι, quoniam βαστάζοντες αὐτοὺς ϰ̀ διαφέροντες ἥλλοντο ἐν τῷ γυμνασίῳ. Vide Gal. & Paul. Ægin.

Ἄλδω, Ἄλσος, Ἀρτηρία: quomodo huc pertineant, vide singula suis locis.

Composita.

Ἀγάλλομαι, quomodo huc pertineat, vide in Ἀγάλλω.

Ἀνάλλομαι, assilio vel insilio, & q.d. supersilio. Xen. de art. eq. καὶ ἐπ᾽ ὄχθους ἀνάλλεσθαι. Sic dicitur & ἀνάλλεσθαι ἐφ᾽ ἵππον. Huic oppon. καθάλλεσθαι.

Ἀφάλλομαι, desilio, ex vno loco in alium salio. Item resilio. Aristoph. ὅτι τὴν κεφαλὴν τοῦ Σωκράτους ἀφήλατο.

Ἄφαλσις, resultatio. Ex Aristot. Probl.

Ἄφαλτος, resiliens. Hesych.

Διάλλομαι, transilio, apud Xenoph.

Εἰσάλλομαι vel ἐσάλλομαι, insilio: vt ἐσήλατο πυρὸς κρατῆρας, in Anth. epigr.

Ἐνάλλομαι, insilio. Apud Greg. λὰξ ἐνάλλεσθαι, calcibus infestis aliquem impetere & ferire. Apud Aristoph. in Vesp. exp. etiam exilire. ¶ Metaphoricè dixit Synes. ἐνάλλεσθαι τοῖς νόμοις, insultare legibus.

Ἐξάλλομαι, desilio, exilio, apud Ioseph. hinc ἐξάλμενος pro ἐξαλλόμενος, exiliens, erumpens, Il. ν. & Apoll. lib. 2. Argon.

Ἔξαλμα (q.d. exultio siue desultio,) eruptio.

Ἔξαλσις exultus, saltus, Hippocr.

Ἐφάλλομαι, insilio, supersilio, item irruo. Dicitur ἐφάλλεσθαι ἵππον, pro ἀλλεσθαι ἐφ᾽ ἵππον. Et ἐφαλλόμενος, qui insiluit.

Ἐπάλμενος apud poëtas pro ἐφαλλόμενος, insiliens, irruens.

Sic *decomp.* καλεπάλμενος, itidem exp. insiliens. Apollon. Argon. lib. 2.

Ἔφαλσις, insultus.

Ἐφιάλτης siue ἐπιάλτης, q.d. insultor seu insultator. Incubum nonnulli & incubonem vocant. Malum est quo correpti inuadi se ab aliquo & magno pondere opprimi, atque adeò suffocari imaginantur. Vide & Macrob. lib. 1. in somn. Scip.

Ἐφιαλτία vel ἐφιάλτιον dicta herba Pæonia, quòd aduersus ἐφιάλτην valeat.

Ἴξαλος, ab aliis exp. qui saltu ingreditur, saltator, impetuosus, ab aliis salax, & (vt etymologi volunt) ὁ ἀπὸ τῆς τῶν θηλειῶν ἰξύος τὸ ἐσθίειν ἀλλόμενος vt τράγος ἴξαλος in Epigr. caper salator, seu salax, quidam exp. τέλειος, apud Hom. Il. δ. τόξον ἐΰξοον ἰξάλου αἰγός.

Ἰξαλῆ, ἡ (substant.) vestis est pelle caprina apud Hippocr. de fractur. scribitur & ἰξαλὴ vt παρδαλὴ λεοντῆ &c.

Καθάλλομαι, desilio, cui oppon. ἀνάλλομαι. Xenoph. ἀπ᾽ ὄχθων καθάλλεσθαι.

Μεθάλλομαι, vnde apud poëtas μετάλμενος sicut ἐπάλμενος exp. ἐφαλλόμενος.

Προάλλομαι, prosilio, vel præsilio apud Suid.

Προαλὴς, exp. decliuis. Il. φ. χώρῳ ἔνι προαλεῖ.

Ὑπεράλλομαι, supersilio, transilio, vltra salio. Arist. de anim. li. 3.

Ὑπεράλμενος, per syncopen apud poëtas pro ὑπεραλλόμενος.

Αἰγιαλὸς, Ἀσκάλια, Παμφαλάω, Φάλαινα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ἌΛΛΟΣ, ἄλλη, ἄλλο, alius alia, aliud. Od. ξ. Ἄλλος γὰρ τ᾽ ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις, alius aliis delectatur studiis. Il. π. ἄλλος Ἀχαιῶν, alius ex Achiuis. Τὶς ἄλλος, quispiam alius. εἴ τις ἄλλος, si quis alius. Ἄλλος παρ᾽ ἐμὲ, vel ἄλλος ἢ ἐγώ, vel ἄλλος ἀντ᾽ ἐμοῦ, alius à me, alius quàm ego. ¶ Item alter, vt apud Arist. in eth. ἔστι γὰρ φίλος ἄλλος αὐτός, est amicus alter ipse. ¶ Item reliquus, vt ἄλλος ὅμιλος, ἀλλοσῶμα. Et ἄλλη κοιλίη apud Hippocr. Et τἆλλα pro τὰ ἄλλα, reliqua, cætera. ¶ Apud Eurip. ἄλλα exp. rationi non consentanea. Dicitur etiam ὤλλος pro ὁ ἄλλος per synalœphem, apud Suid.

Ἄλλως, aliter, alio modo alia ratione. Aristot. de mundo, ἄλλως θνητῇ λογισμῷ ἀόρατος ὤν, non aliter aspectabilis quàm. Ἄλλως πως ποιεῖν. Xen. aliter facere. ¶ Item, alioqui. Aristoph. in Ran. αἱ φύσεις δ᾽ ἄλλως κράτισται. Dem. οὔτε γὰρ ἄλλως καλὸν, οὔτε πρέπον ὑμῖν. ¶ Ἄλλως τε ϰ̀, præsertim, & præsertim, apud Xen. Luc. Plat. & alios. Interdum sign. deinde, præterea ad hæc, vt apud Luc. & Areop. ¶ Item, ἄλλως, frustra, incassum. Plato in Phædone, ταῦτα μοι δοκῶ οὐκ ἄλλως λέγειν. Sic sæpe. ἐκ ἄλλως, non abs re, non temerè. Apud Luc. ἄλλως πλανώμενος, temerè vagans.

Ἄλλῃ, aduerb. interdũ pro ἄλλως, aliter, vt Il. ε. Τὸ κε Ποσειδάων γε, ϰ̀ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ. Plato de rep. 4. ἐκ ἄλλῃ ἡμεῖς δοκεῖ ἐχει ἢ ταύτῃ. ¶ Item alio, ad aliam partem, ad alium locum. Od. ρ. ἄπιθ᾽ ἄλλῃ. Sic Xen. Hell. 1. ἄλλαι ἄλλῃ ᾤχοντο ἀπο-χωρήσασαι, aliæ aliò discesserunt. Dicitur & ἄλλῃ ποι, aliò aliquò. Interdum pro alibi, alio in loco, alia in parte: vt ἄλλῃ τοῦ τείχους, alia in parte muri. Dicitur & ἄλλῃ πη, vt ἄλλῃ πη τῆς οἰκίας, alia in parte domus.

Ἄλλην accusatiu. aduerbialiter posit. reperitur. Plat. in Euthyd. ἄλλην ϰ̀ ἄλλην ἀποβλέποντες εἰς ἡμᾶς, exp. hinc atque illinc.

Ἀλλοσε, alibi, vel aliò siue aliorsum, vt ἄλλοσε ἄλλος & ἄλλυδις ἄλλα, apud Hom.

Ἄλλοθι, alibi alio loco Od. ξ. ἐπὶ δὴν πίσυνος ἄλλοθ᾽ ἔχει. Apud Dem. Philipp. 3. ἄλλοθι δ᾽ οὐδαμοῦ, alibi nusquam. Reperitur & ἄλλοθι γαίης, alibi terrarum.

Ἄλλοθεν, aliundè. Od. ι. ἐθεῖται ἄλλοθεν ἄλλος. Apud Dem. ἐκ ἄλλοθεν οὐδαμόθεν, aliunde nusquam.

Ἄλλοσε, idem quod ἄλλῃ, aliò. Thuc. ὅπως μὴ ἐπιχειρήσειεν ἄλλοσε. Et ἄλλοσέ ποι aliò quopiam.

Ἀλλαχόθι, & ἀλλαχόθεν, & ἀλλαχόσε, idem quod ἄλλοθι, ἄλλοθεν, ἄλλοσε.

Ἀλλαχῆ, idem quod ἄλλῃ, alibi, vel aliò. Xen.

Ἀλλαχοῦ, aliò, vt ἄλλοσε ἀλλαχοῦ ὁρμᾶσθαι.

Ἄλλοτε, aliàs alio tempore. Luc. in Anach. ἄλλοτε ἢ νῦν, aliàs quàm nunc. Apud Gal. ἄλλοτε ἄλλῳ χρώμενος. Ἄλλοτε ϰ̀ ἄλλοτε subinde identidem.

Ἄλλοκα, pro ἄλλοτε interdum, dicunt Dores, vt ὄκκα pro ὅτε, & πόκα pro πότε. Theoc.

Ἆλλοτι, vtrùm, nunquid Plato pol. 1. ἄλλο τι ἂν οὐδὲ ἰατρὸς οὐδεὶς κατέχον ἰατρός, &c. nunquid igitur ne medicus quidem quatenus medicus est. Idem in Critone, ἄλλο τι ἢ ὁμολογῶμεν, nunquid fateri necesse est, vel quid aliud quàm fateamur?

Ἀλλοῖος, ὁ, alius atque alius diuersus, varius. Odyss. π. Ἀλλοῖός μοι ξεῖν᾽ ἐφάνης νέον ἠὲ πάροιθεν diuersus ab eo qui eras antea: Plato in apol. εἰ μή τι ἐπράττες ἀλλοῖον ἢ οἱ πολλοί, nisi quid agebas diuersum à vulgo. Et pro eodem ἀλλοιότερος, apud Thucyd. lib. 4. ἀλλοιότεροι ἐγένοντο τὰς γνώμας.

Ἀλλοιότης, ητος, diuersitas. Exp. & variatio, à Bud.

Ἀλλοιόω, ῶ. F. ώσω. P. ωκα, diuersum reddo, immuto, vario.

Ἀλλοιοῦμαι, immutor, alius atque alius fio. Pluto probl. 2. πᾶσα ἀλλοιοῦται τε ϰ̀ κινεῖται. Thuc. lib. 2. ἀλλοιοῦσθαι τὰς γνώμας, mutari animo non esse eodem animo quo antea.

Ἀλλοίωσις, εως, ἡ, mutatio, immutatio. Polyb. Ἀλλοιωτὸς, ὁ, ἡ, mutabilis, mutationis capax, mutari aptus.

Ἀλλοιωτικὸς, ὁ, ἡ, immutatorius, immutatiuus, ad immutandũ aptus. vt ἀλλοιωτικὴ δύναμις. Alex. Aphrod. li. 2. Probl. 60.

Ἀλλότριος, ὁ, ὁ, alienus, nõ propri⁹, qui est alterius. Æschin. cõtra Ctesiph. Μὴ ὡς ὑπὲρ ἀλλοτρίας, ἀλλ᾽ ὡς ὑπὲρ οἰκείας τῆς πόλεως βουλεύεσθε nolite igitur tanquam de aliena, sed tanquam de propria ciuitate deliberare. Odyss. ω. ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας νηὸς ἐπ᾽ ἀλλοτρίης, in naui aliena. Apud Demosth. pro corona, οὐδὲν ἀλλότριον ποιῶν οὔτε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, οὔτε τῶν τρόπων, nihil agens alienum neque à sua patria, neque à suis moribus Gel. nihil dissentaneum, nihil discrepans. Nonnus ὕδωρ πίδακος ὑραίης ἀλλότριον aqua diuersam naturam habens à fonte terrestri, Apud Athen. lib. 3. Ἐρῶμεν ἀλλοτρίων, παρονῶμεν συγγενεῖς. Ex Herodoto citatur ἀλλοτριώτατος, pro qui remo-

remotiſſimo eſt,neceſſitudinis gradu. ¶ Apud Homer. ἀλλότριος φὼς exp.externus vir,à nonnullis hoſtis,Od.π.& σ.

Ἀλλοτρίως,alienè.item alieno animo(cui oppon.οἰκείως) vt apud Iſocr.ἀλλοτρίως διακεῖσθαι,vel ἀλλοτρίως ἔχειν πρός τινα, alieno animo eſſe ab aliquo, vel alienum animum ab aliquo habere.

Ἀλλοτριότης,ητος,ἡ, q.d.alienitas, ſumitur ferè pro alienatione animi. Plato.Demoſth. Plut.

Ἀλλοτριόω,alieno,abalieno,alienum reddo. Xen.Pæd.6.ταῦτα ἤδη τοῖς μὲν πολεμίοις ἀλλοτριοῖ τὴν χώραν. Ἀλλοτριοῦμαι,alienor.abalienor.Dem.& Thuc. Ἀλλοτρίωσις, alienatio, abalienatio. Thuc.

Ἀλλήλων,λοις,(& fœminino gen.λαις)λους (& neut.gen.λα) exponitur Latinè interdum per aduerbia, inuicem aut mutuò, interdum per nomina, alter alterum, vel alij alios, vt φιλοῦσι ἀλλήλους,amant ſe inuicem vel mutuò. Apud Iſocr. ταῖς δόξαις ἀλλήλων διαφέρειν,opinionibus inter ſe diſſidere. Ponitur & cum præpoſ.vt σὺν ἀλλήλοις, & μετ' ἀλλήλων, mutuò, inter ſeſe.Dicitur & ἐξ ἀλλήλων,Xen. Τὰ ἐκ τῶν πρὸς ἄλληλα. Quint.exp. lib.5. cap.10. quæ ex rebus mutuam confirmationem præſtantibus ducuntur, Cicero,ſub eandem rationem cadentibus.Interdum exp.vltro citróque.vt δῶρα πέμπουσι πρὸς ἀλλήλους,vltro citróque mittunt munera.

Ἀλληλίζειν, aliud atque aliud dicere, aliter atque aliter loqui,inquit Heſych.

Ἀλλάττω,quomodo huc pertineat,vide ſuo loco.

Compoſita ac primùm ex ἄλλος.

Ἀλλυδάλλως,à Suida exp.ὡς ἔτυχεν.

Ἀλλοπρόσαλλος,ου,ὁ καὶ ἡ,ab alio ad alium ſe conferens, nũc huic nunc illi adhærens, qui eſt modò harum, modó illarum partium.mutabilis,inſtabilis.Martis epith. apud Hom.Il.ε.

Ἀμίσαλλος.difficilis & moroſus,vtpote qui ἄλλῳ οὐ μίσγεται, vnde ἀμίσαλλοί τε γέροντες, apud Etym.

Ἄπαλλος,ου,ὁ καὶ ἡ, exp.alius poſt alium.ex Ariſtot.de an.lib.9.

Ἔναλλος,inuerſus & contrarius,præpoſterus.Theocr.Id.ε.

Πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο,καὶ ἀπίτυς ὄχνας ἐνείκαι.

Ἔξαλλος, ab aliis diuerſus, inuſitatus, egregius. Item ἔξαλλον, peregrinum.Ex lib.1.Reg.cap.6.& iudith.cap.3.

Ἐξάλλως, alio modo & planè inuſitato, inuſitatè. item mirum in modum,vel ſuprà modum. Suid.ex Polyb.

Πανέξαλλον(*decomp.*)omnino alienum.

Περίαλλος,alij præſtans,eximius. Vnde περίαλλα aduerbialiter pro περιάλλως eximiè, ſupra alios, vel ſupra modum, vehementer.apud Hom.& Soph.

Μετάλλον,quomodo huc pertineat.vide ſuo loco.

Compoſita ex ἀλλοῖος.

Ἀναλλοίωτος,immutabilis.inuariabilis.

Δυσαλλοίωτος,qui vix immutari poteſt, apud Alex.Aphr:

Ἐξαλλοιόω ῶ,altero,muto.

Εὐαλλοίωτος.qui facilè mutari poteſt.

Προαλλοιόω ῶ.prius altero,antè immuto.

Συναλλοιόω,ῶ,ſimul immuto.

Compoſita ex ἀλλότριος.

Ἀπαλλοτριόω,ῶ,abalieno,alieno.Ariſtot.rhet.lib.1.

Ἀπαλλοτριοῦμαι.abalienor.

Ἀπαλλοτρίωσις.abalienatio,alienatio. ibid.

Ἐξαλλοτριόω,ῶ,abalieno,i.emancipo & diuendo alienis.Strab.

Compoſita ex ἀλλήλων.

Ἐπάλληλος,ου,ὁ καὶ ἡ,q.d.alius ſuper alium,vel poſt alium: aut alter ſuper vel poſt alterum.creber & continuus, vt Budæus exponit apud Alciphr. epiſt.24. ἀλλ' ἤδη καὶ χιὼν πυκνὴ καὶ ἐπάλληλος φερομένη. Ἐπάλληλοι item plur.num.crebri, frequẽtes, alij ſuper alios, vel alij ex alijs, vt apud Herod. lib.1. ἐπάλληλοι καὶ ἀκόλαστοι τοῦ σώματος ἡδοναί. Apud Phil.ἐπάλληλοι ἀστραπαὶ καὶ βρονταί. exp. fulgetra & tonitrua alterna crebráque.

Ἐπάλληλα (inquit Bud.) alia alijs ſuperpoſita ſine interceſſione aut interſtitio & intercapedine.Et ita opponuntur τοῖς ὑπαλλήλοις. [cap.167.

Ἐπαλλήλοις, ſerie continua & ſine interceſſione.Dioſc.li.1.

Ἐπαλληλία, ſeries continua & ſine interceſſione, viciſſitudo perpetua. Bud.

Decomp. Ἀλλεπάλληλος, creber, pro ἐπάλληλος ἀλλεπαλλήλοις κύμασι. Baſil. crebris fluctibus. Interdum ἀλλεπάλληλοι,alterni.

Ἀλλεπαλληλία,ἡ q.d.alternitas,item continuitas.Bud.

Κατάλληλος,ordine conſentaneo compoſitus, apud Ariſtot. item congruus vel congruens, conſentaneus ſibi, reſpondens. Ariſtot. Apud Dioſc καταλληλα φάρμακα. exp.idonea remedia congrua medicamenta.Apud Polyb.κατάλληλα aduerbialiter ponitur pro καταλλήλως.

Καταλλήλως congruenter.conuenienter, cum quadam ordinis velut conſequentia,vel congruenti ſerie.Naz.

Καταλληλότης,ητος,ἡ. congruentia,ſeries congruens. item cohærentia quadrans.

Decomp. Ἀκατάλληλος, incongruus,diſſentaneus, non habens reſpondentes inter ſe partes. item inconcinnus, concinnitatem ſibi conſentaneam non habens. Ariſtot.de mundo,τὸ ἐπὶ γῆς ἔοικεν ἀσθενῆ καὶ ἀκατάλληλα εἶναι.

Ἀκαταλλήλως,incongruenter,incõcinnè exp.& ἀναρμόστως.

Μισάλληλοι,mutui oſores.Μισαλληλία,mutuum odium.

Παράλληλος,exp.à Bud.æquidiſtans,apud Polyb. Ἐκ παραλλήλου apud Syn. exp.ex altera parte, vel altrinſecus. Grammalici ἐκ παραλλήλου poni dicunt voces ſynonimas quæ velut inter ſe componuntur,vt τυχὸν ἴσως. Παράλληλοι & παράλληλα,inter ſe compoſita,vt quæ ſibi mutuò reſpondeant.¶item παράλληλοι, circuli. Plin.lib.6. cap.33. Vulgò παράλληλοι κύκλοι, exp.circuli æqualem diſtantiam ex omni parte inter ſe habentes.Itidem παράλληλα in ſphæra,lineæ rectà paribúſque inter ſe ſpatiis in altum ſurgentes.

Παραλλήλως,per duorum inter ſe compoſitionem, duo inter ſe componendo. Exponitur etiam compoſitè, comparatè, Ariſtot.

Παραλληλία,apud gramm.literarum in eadem voce collocatio,aliarum iuxta alias.

Παραλληλίζω,compono inter ſe & comparo, apud Euſt.

Παραλληλισμός,apud eundem.

Ὑπάλληλος,ſubalternus, vt ὑπάλληλαι ἐπιστῆμαι,apud Ariſtot.

Φιλάλληλοι & φιλαλληλία. mutuò ſe amantes,& mutuus amor.

Ἅλμα,vide in Ἅλλομαι.

Ἅλμη,ἁλμυρὸς,&c.vide in Ἅλς,ſal.

Ἄλξις.vide in Ἀλκή.

ἈΛΟΆΩ,ῶ.F.ήσω,vel άσω.trituro:vt 1.ad Timoth. cap. 5. βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις,non obligabis os boui trituranti. Sic apud Xen.ἀλοᾶν τὸν σῖτον. Exp. & tero,contero. ¶ item,comminuo, frango & quaſi variis ictib.cõtundo,pulſo,verbero,flagris cædo. Ariſtoph.ἢ μητέρ' ἠλόησεν ἢ πατρὸς γνάθον ἐπάταξεν, matrem pulſauit. Apud Ælianum.οἱ μὲν τινες πυγμαῖς,οἱ δὲ κορύναις,οἱ δὲ λίθοις ἀλοῶντες αὐτὸν,i.tundentes,percutientes.* Deriuatur à nomine ἅλως, vnde exp. ἐπὶ τῆς ἅλω πατῶ καὶ τρίβω τοὺς στάχυας,ideóque quidam aſpirandum cenſent.

Ἀλοάομαι,ῶμαι.trituror,teror,apud Theophr.ἀλοασθέντα σπέρματα, exp.trita ſemina.vel tritura excuſſa. Item verberor,flagris cædor. Syneſ.(ἀλλ' ἕως ὁ παῖς οἴκαδε βαδίζει τὸ χρυσίον οἴσων, ὁ δεσπότης ἠλοᾶτο).

Ἀλοητὸς,οῦ τὸ tritura,apud Xen.itẽ trituræ tẽpus,apud Suid.

Ἀλοιάω,ῶ. pro ἀλοάω, per pleonaſmum literæ ι percutio, tundo Il.ι. Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία.

Ἀλοιητὴρ,ῆρος,ὁ.contuſor,item percuſſor,pulſator,vt ἀλοιητῆρα σιδήρῳ,apud Nonn. Et in Anth. epigr. ἀλοιητῆρες ὀδόντες,molares dentes.

Compoſita.

Ἀπαλοάω,ῶ,reperitur pro ἀλοῶ tero.item contundo,confringo, apud Hom. Ἀπηλοημένος σῖτος, apud Demoſth. dicitur frumentum ex area conuectum poſtquam tritum fuit.

Ἀπαλοιάω, idem cum ἀπαλοάω contundo & confringo. Il. δ'.v.522.ἀπηλοίησεν.Euſt.exp κατηλόησε.

Ἐπαλοίστης apud Xen. in Oecon. qui bubus terentibus moderatur.vt ſcribit Bud.

Καταλοάω,idem quod ἀπαλοάω.Euſt.Καταλοιάω,ῶ. idem Euſt.

Μητραλοίας,matris percuſſor vel interfector,matricida.

Πατραλοίας. patris percuſſor ſeu pulſator. idem patricida patris interfector, vel etiam patriæ perditor, apud Ariſtot.Rhet.2. & Ariſtoph.in Nub.

Συναλοάω, contero, contundo & confringo, vnde συναλοῆσαι apud Plut.

Συναλοιάω,idem.apud Athen.lib.8.

ἈΛΌΗ,ἡ,aloë:herba quam deſcribit Dioſc.lib.4.cap.25.& Plin. lib.27.cap.4.Sic etiam dicitur eius ſuccus.

Ἀλοηδάριον,medicina ad ventrem ſoluendum,aloëin habens.

Ἀλοΐτις, à quibuſdam dicitur ἀλόη Γαλλική.

Ξυλαλόη,(*comp.*) lignum aloes,quod ἀγάλλοχον appellatur.

Ἀλοιάω,&c.vide in Ἀλοάω. Ἀλειτὸς,vide in Ἀλιτέω.

Ἀλοιφὴ.&c.vide in Ἀλείφω. Ἀλοκίζω,vide in Αὖλαξ.

ἍΛΣ,ἁλὸς,mare. In qua ſignif.eſt gen.fœm. vt apud Hom.ſæpe πολιῆς ἁλός.¶ item ſal.in qua ſignif.eſt gen.maſc. vt Il.ι. ἅλς θεῖος. Apud Æginetam ἅλς Ἰνδικός,ſal indicũ. Ἁλὸς ἄνθος, flos ſalis,vide Dioſc.Sed ſæpius vſurpatur pluraliter. Odyſſ.λ. & ψ. οὐδ' ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν.Plut.περὶ πολυφ. τὸ θρυλλούμενον ἐκεῖνον χρόνῳ τῶν ἁλῶν συγκατεδηδοκὼς μέδιμνον.item ἅλες,ſales,ſermonis lepos & vrbanitas. Plutarch. in ſymp.5. Vide Bud. item ἅλες, conuictus & communio, & ſodalitatis neceſſitudo,apud Æſch.de falſa leg. Apud Chryſoſt. ἁλῶν κοινωνοῦντες, ſodales,conuictores.

¶ Deriuata ab Ἅλς,mare.

Ἁλόθεν,ex mari,ἐξ ἁλός. Hom.

Ἅλαδε,ad mare,εἰς ἅλα.vt ἅλαδε προέρυσσεν, apud Hom.

Ἅλιος,ου,ὁ καὶ ἡ.marinus, vt ἅλιος γέρων appellatur Proteus apud Hom.& ἅλιαι θεαὶ,marinæ deæ,Il.ω.& σ. ¶ Item vanus, inanis

nis, irritus: ducta significatione à mari, vt volunt grammatici: vel quòd mare res quædam vana & inutilis esse videretur, ante inuentas naues, vel quòd ad potum inutilis sit aqua marina, vt apud Hom. οὐχ ἅλιον βέλος. Sic οὐχ ἅλιον ἔπος. Il. ω.

Ἅλιον, aduerbialiter etiã ponitur pro, frustra, incassum. Il. ν.

Ἁλίως, frustra, incassum, Soph. in Philoct.

Ἁλιόω, vanum reddo, irritum reddo, effectum habere non sino. Il. π. Οὐδ' ἁλίωσε βέλος, non irritum emisit telum.

Ἁλιεύς, έως, ὁ, Piscator. Hom. Est etiam piscis cuiusdam nomen, apud Plut.

Ἁλιεύω, F. σω, piscor. Sæpe absolutè, interdũ & cũ acc. Basil.

Ἁλιεία, ἡ, piscatio, piscatus. Aristot. Pol. 1. οἱ δὲ ἀπὸ λῃστείας ζῶσιν, οἱ δ' ἀπὸ ἁλιείας. Pro eodem reperitur & ἁλεία.

Ἁλιευτικός, ἡ, ὁ, piscatorius, ad piscationem aut ad piscatorẽ pertinens. Ἁλιευτική, sub. τέχνη, ars piscatoria. Inuenitur etiã ἁλιευτικόν, & in plur. ἁλιευτικά, pro tractatu siue tractatibus de arte piscatoria, Athen. 7.

Ἁλιάς, άδος, ἡ, nauicula, cymba. Quidam piscatoriam nauiculam interpretati sunt, quasi ab ἁλιεύς deriuatum sit. Apud Aristot. lib. 4. anim. c. 37. ἁλιεὺς βάτραχος, exp. rana piscatrix.

Ἁλιάδαι, ῶν, οἱ, propriè piscatorũ filij. Capitur pro ipsis piscatorib. Soph. in Aiace. Τίς ἂν δή μοι τίς ἂν φιλοπόνων ἁλιαδᾶν.

Ἅλιμος, marinus seu maritimus, Hesyc. Ἅλιμος siue ἅλιμον dicitur etiam quidã θάμνος φραγμίτης, ex eo quòd ἐν παραθαλαττίοις καὶ φραγμοῖς φύεται, vt testatur Diosc. lib. 1. c. 121.

Ἄλιμος autem vide in comp. ex λιμός.

Ἅλις, ἁλία, ἁλίζω, Ἥλιος, Σάλος, quomodo huc pertineant, singula vide suis locis.

Composita.

Ἀγχίαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, mari vicinus, ad mare situs, maritimus, littoralis. vt δάφνη ἀγχίαλος. Apol. Arg. 2.

Ἀμιχθαλόεσσα, ἡ, i. ἀπροσόρμιστος ἐκ θαλάσσης καὶ δύσορμος. Dicitur sic Lemnus insula, quoniam est ἄμικτος καὶ δυσπρόσιτος τοῖς τὴν ἅλα περῶσι, seu quia οἱ τὴν ἅλα περῶντες ei nequeunt μιγῆναι.

Ἀμφίαλος, circunquaq; habens mare, circundatus vel cinctus mari vt circundantur insulæ. Epithetum insulæ.

Ἐνάλιος, ου ὁ καὶ ἡ, (interdum & ἐναλία fœm. gen.) marinus, vt ἐνάλια ζῶα Arist. de mundo, marina animantia. Apud Soph. ἐνάλιος λεώς, exp. in mari versans. Plut. ἐνάλιον ἔργον appellat rem in mari gestam. ¶ Item, maritimus, vt apud Aristot. de mundo βρύουσα γῆ νήσοις τε ἐναλίαις καὶ ἠπείροις. Pro eodem dicitur & εἰνάλιος metri causa inserto ι, vt εἰνάλιοι φῶρες, in Anth. epigr. piratæ.

Ἔξαλος, extans mari, extra mare positus, cui opponitur ὕφαλος, apud Luc. ¶ Item, è mari exiliens. Oppian. ἔξαλοι αἴσσουσι.

Ἔφαλος & ἐφάλιος, ad mare situs, maritimus. Il β. Κάρυστον τ' ἔφαλον. Sunt qui ἔφαλον opponi etiam velint τῷ ὑφάλῳ.

Πάραλος, maritimus, Soph. in Aiace. Πάραλά τ' ἄντρα. Sic πάραλος γῆ apud Thuc. ¶ Πάραλος item, nauis apud Athenienses, quam ad certos tantùm vsus adhibebant, prout varia occurrebant publica negotia. Fuerunt dicti πάραλοι & qui in paralo naue remigabant, seu propugnabant, vel etiam parali nauis vectores. Et pro quibuslibet remigibus. Aristoph. in Ranis.

Παράλιος, idem quod πάραλος, maritimus. Philo de mundo ἡ παράλιος μόνον ἀλλὰ καὶ μεσόγειος μοῖρα κατεσκοθήσεν. Et παραλία πεύκη, maritima pinus. Theophr. Dicitur & παραλία sub. χώρα, maritima ora, Plut. & Arist. Rhet. 3. Et metri causa παρραλία. Παράλιοι ὄρνιθες, apud Soph. marinæ aues.

Πλησίαλος, maritimus, mari vicinus idem quod ἀγχίαλος apud poëtas. πλησίαλον subst. maritima ora, apud Athen.

Πρωτόπλοος, primùm mare expertus. πρωτόπλους. Hesych.

Ὑπεράλιος, & metri causa ὑπειράλιος, maritimus. q. d. qui est supra mare, mari impositus, vel mari imminẽs, vt ὑπειράλιον πτολίεθρον. Dionys. Alex.

Ὕφαλος, (cui opponitur ἔξαλος) qui est sub mari, sub mari latẽs, vel qui est intra mare, vt in Epig. ὕφαλος πέτρα. Apud Alciphr. ὕφαλον δίκτυον, rete in mare demissum & cõditum. ¶ Per metaph. subdolus, versutus. q. d. sub pectore latentem habens fraudulentiam, vt ὕφαλον ἦθος, quod & ὕπουλον. ¶ Item, aliquantum salsus Diosc.

Ὠκύαλος, velox in mari, velociter per mare currens. Nauis epith. apud Hom.

Αἰγιαλός, Ζάλη, Ἠπίαλος, Κοράλλιον, Κνώδαλον, quomodo huc pertineant vide singula suis locis.

Deriuata ab ἅλς, i. sal.

Ἁλιόω, affertur ex Symmacho pro, in salis modum contero. Vide & in ἅλς mare.

Ἁλία, ἡ, vas in quo sal terebatur, aut in quod reponitur. Hesych.

Ἁλίαρος, sale conditus. Eust. Ἁλιάδες, vasa buxina in quibus sal terebatur vt ait Iul. Poll.

Ἁλίζω, F. σω, salio, sale conspergo, sale condio.

Ἁλίζομαι, salior. Marci 9. Apud Aristot. de anim. lib. 8. ἁλιζόμενα πρόβατα, oues quæ salem cum pabulo deuorauerunt. Et ἁλισθείς, salitus, in anth. epigr. Vide & aliam signif. in Ἅλις, suprà.

Ἁλισμός, ῦ, ὁ, salitura, ipse actus saliendi seu sale condiendi. Item maris iactatio. Bud. ex Diosc.

Ἅλινος, ου, ὁ, qui è sale est, confectus è sale, apud Herodot. ἁλίνων χόνδρων.

Ἅλας, ατος, τό, sal, vt ἅλασιν ὕει, apud Suid.

Ἁλυκός, ῦ, ὁ, salsus, vt ἁλυκὸν ὕδωρ, apud Aristot. Et ἁλυκὸς τῇ γεύσει, salsus gustu, apud Diosc.

Ἁλυκότης, ητος, ἡ, salsugo, salsedo, Theophr.

Ἁλυκίς, ίδος, ἡ, (vt quidã annot.) idẽ quod ἁλυκότης. ἁλυκίδας tamẽ apud Strabonẽ sibi videri appellatas salinas scribit B.

Ἁλυκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, apud Theophr. exp. salsus. Scriptũ reperitur etiam per λλ. Itẽ plenus humor ἁλυκοῦ. Apud Hippoc.

Ἅλμη, ἡ, salsugo, salsilago, vel aqua salsa. Od. ε. δ' [illegible] ἅλμη, vbi tamen quidã exp. mare. Theophr. φαίνεται δ' ἡ ἅλμη καὶ ὅλως ἐπιπολάζειν. ¶ Item muria. Diosc. ταριχεύεται ἐν ἅλμῃ. Sic & apud Athen. sæpe. ¶ Item metaph. pro lepore, vetustate & vibanitate. Sic apud Eust. ἅλμη οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ.

Ἁλμάδες ἐλαῖαι, in muria cõditæ oleæ. Quidã exp. cõditaneę.

Ἁλμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, salsuginosus. Theophr.

Ἁλμαία, idem quod ἅλμη, muria, apud Diosc.

Ἁλμεύω, muria cõdio, in muria seruo. Ἁλμεύομαι, in muria seruor, vnde ἁλμευθείς apud Diosc. in muria seruatus.

Ἅλμευσις, εως, ἡ, muria, propriè ipsa actio seruandi in muria.

Ἁλμευτής, ῦ, ὁ. qui cõdituras quasdam facit in muria, qui in muria seruat quæpiã. Exp. & salgamarius, apud Diosc. l. 1. c. 27.

Ἁλμυρός, ῦ, ὁ, salsus, salsuginosus, ἁλυκός. Homerus ἁλμυρὸν ὕδωρ, (i. salsam aquam) appellat marinam aquam, Od. ι. Apud Xen. pæd. 6. ἁλμυρὰ ὄψα, salsa opsonia. Item, amarus, vt ἁλμυρὰ δάκρυα. Et metaphoricè ἁλμυροὶ λόγοι, amari sermones vt exponit Erasm.

Ἁλμυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, salsuginosus.

Ἁλμυρότης, ητος ἡ salsugo. Alex. Aphrod.

Ἁλμυρίς, ίδος, ἡ, idem. Theophr.

Ἁλμυρίζω, salis saporem refero.

Composita.

Ἄναλος, sale carens insulsus, non salitus. Arist. in Probl. Et Marci cap. 9.

Ἄναλτος, vt apud Hippocr. ἀναλτον ἄλφιτον, Galenus exponit τὸ χωρὶς ἁλῶν καὶ οὐχ ἁλμυρόν, salis expers. Sic & apud eũdem ἀναλτον ἔτνος, & ἄναλτος τυρός. Similiter & Dinarchum vsurpasse hanc vocem ἀντὶ τοῦ χωρὶς ἁλῶν, testatur Suidas. Aliam signif. vide & in comp. ex Ἀλδω. & ἄλθω.

Ἄναλμος, ου ὁ καὶ ἡ, non salsus idem quod ἄναλος. Citatur ex Xen. Τὰ ἄναλμα quæ non fuerunt in salsuginem immersa. q. d. salsuginis expertia apud Theophr.

Ἔφαλμος, muria conditus, vt ἔφαλμα βρώματα, apud Plut.

Κάθαλος, sale conspersus apud Athen lib. 4.

Καθαλμής, salsus vel aliquantum salsus, aliquanta imbutus salsedine, ex Nic. Alexiph.

Μυσάλμης, ου, ὁ, exp. auarus quasi victitans è diuisione salsamentorum, à μυστίλλω & ἅλμη.

Νεαλής, nuper sale conspersus, ὁ νεωστὶ ἁλὶ πεπασμένος. Vide & composita ab Ἁλίσκω.

Ὀξάλμη, acida muria. Quidam exp. acetum salsum. Apud Diosc. & Aristoph. Vide Athen.

Θυμοξάλμη [Decomp.] oxalme cum thymo trito, siue confectio ex thymo trito & oxalme. Diosc. lib. 5.

Σκοροδάλμη, muria in qua tritum allium. Aristoph. in Equit.

Συναλίζομαι, aff. pro, κοινωνῶ ἁλῶν καὶ τραπέζης, vt quidã interp.

Ὕφαλος, aliquantum salsus q. d. subsalsus. Diosc. lib. 3. c. 153.

Ὑφάλμος, subsalsus, aliquantùm salsus, vel potius aliquantum salsuginis habens.

Ὑφαλμυρίζων, ἐπίπαγος, concreta salsilago, gelata salsugo, apud Diosc. lib. 5.

Ὑφάλμυρος, subsalsus, salsuginosus, vt ὑφάλμυροι τόποι. Diosc. lib. 3. c. 153.

Ὑφαλμυρίζω, aliquãtũ saporẽ salis refero. Plut. in causis nat.

Ἅλσις, vide in Ἅλλομαι.

ἌΛΣΟΣ, εος, τό, lucus, locus omnis arboribus consitus alicui Deo consecratus. Od. ζ. ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης. Plut. in Numa, ἐν ἄλσεσι θεῶν καὶ λειμῶσιν ἱεροῖς. Sunt qui ἄλση, exp. saltus, vel nemorum saltus. * Eustathius deducit ex ἅλλομαι, quòd stirpes & arbores ibi sponte saliant, i. crescant.

Ἀλσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vt ἀλσώδεις τόποι, apud Athen. loca lucorũ amœnitatem imitantia. Dicuntur etiam ἀλσώδη, quæ per lucos meliùs proueniunt, quasi lucis accommodata.

Ἀλσηΐδες νύμφαι, nemorum nymphæ. Apol. Rhod.

Ἀλσίνη, alsine, herba ita vocata quòd in lucis nascatur. Diosc. lib. 4. & Theophr.

Ἁλτῆρες, ἁλτικός, vide in Ἅλλομαι.

ἈΛΤΗ, lignum cui infigitur stiua. Poll. lib. 2.

Ἁλυκός, &c. vide in Ἅλς, sal. Ἀλύσκω, &c. vide in Ἀλύω, vito.

-Α'ΛΥ'Ω, F. σω, errabunda mente afficior & incerta, impotētiq; consilio, mœrore confectus & ob id inquietus oberro, vt Bud. interpretatur. Lucian. de Tyr. ἡ δὲ περὶ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἀπολλυμένη. Sic Il. vltimo (de Achille Patroclū lugente) τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός. ¶Item, oberro & temerè expatior: apud Plut. vbi de Antonio loquens, qui in Lybiam aufugerat: ait, ἀπολαύων ἐρημίας ἀφθόνου σὺν δυσὶ φίλοις ἀλύων καὶ πλανώμενος. Eust. inter alia significare ait ἐν ἄλῃ καὶ περιόδῳ τὴν ψυχὴν ἔχειν. Etymologus deducit vel ab ἀλῶ (vagor) quòd qui anxij sunt, vagari soleant, vel ex λύω & α priuatiuo: vt sit ἀλύω, quasi solutionē malorum non inuenio. Erophilus medicus ἀλύειν & πλανᾶσθαι synonyma esse voluit, vt tradit Erotianus. Sic ἀλύων & πλανώμενος copulat Plutar. in loco paulò antè citato. ¶Item animo concido, & langueo præ consilij inopia & mœrore, vt apud Plut. in Cicerone, αὖθις δ' ἀλύων καὶ μεταβαλλόμενος κατῄει εἰς θάλασσαν, quasi spe deplorata confectus. ¶Interdum (inquit Plut. de poet. aud.) significat δάκνεσθαι (morderi, angi, vel ringi animo) & ἀπορεῖσθαι, anxium esse: vt apud Homer. Ὣς ἔφαθ' ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσετο, τεῖρετο δ' αἰνῶς. Od. ι. Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριψεν ἀπὸ ἕο χερσὶν ἀλύων Bud. exp. stomachans. ¶Item gaudeo, exulto, superbio. Od. σ. Ἦ ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην; an superbis quòd Irum mendicum superaueris; vel, an te gaudio effers? Sic & Soph. ἐᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν, permittite me sic lætari. ¶Significat etiam insanio: secundum veteres, vt tradit Eustar. ¶Item μηδὲν πράττειν, nihil ago otiosus sum, viuo in otio, vt apud Plut. in Romulo, ἀλύων ὑπὸ σχολῆς, & ἀλύειν σχολῆς οὔσης in Artoxerxe.

*Ἁλύειν quidam (Eustathio teste) aspirandum contenderunt, quum significat ἐπαίρεσθαι, i. efferri: tenuandam autem pro λυπεῖσθαι, mœrore affici. Suidas quoque tradit pro γεγηθέναι aspirari, ἀπὸ τῆς ἁλέας: pro ægrè ferre, tenuari. Alibi testatur idem Eust. scribi solitum ἀλύειν cum υ.

Ἀλυσμός, idem quod ἄλυς anxietas, animi, mœror.

Ἀλυσμώδης, dicitur is qui est in ἀλυσμῷ, ὁ ἀλύων. Hippocr.

Ἄλυσις, idem quod ἀλυσμός. Gal. in lex. Aliam signif. vide in comp. ex λύω.

Ἄλυς ὁ, vel ἡ, oberratio & expatiatio quæ temerè fit, vt ab iis qui nō habent quod agant. Plut. in Probl. Rom. καὶ παλαίστρας πολλὴν ἄλυν καὶ σχολὴν ἐντικτούσας ταῖς πόλεσι καὶ κακοσχολίαν. ¶Item, anxietas mentis, mœror. Plutarch. πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος. Αἱ τε ἐξάρσεις τοῦ φρονήματος διαλύουσι τὴν ἄλυν καὶ τὴν ἀδημονίαν.

Ἀλύσσω, anxius sum, vel anxio sum animo, indignor. Aut, rabie percitus sum, insanio. ¶Item, tremo. Hes. vide Eustat. in hunc versum 70. Homeri. Il. χ. Οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ. Hinc Ἀλαλύκτημαι præt. pass. ab ἀλυκτῶ facto ex ἀλύσσω, interiecta syll. λα nisi malis ab ἀλύκτημι. vide Eust vbi exp. ἀλαλύκτημαι apud Hom. δυσχεραίνειν & ἀδημονεῖν. Cic. interpr. non sum compos mentis.

Ἀλυσθαίνω, imbecillus sum, viribus sum cassus. Hesych. Eust. Scribitur & ἀλυθαίνω apud Nic. in Ther.

Ἀλυστάζω, idem quod ἀλύω. Hesych.

Ἀλύσκω [vnde ἀλυσκάζω] deductum itidem ab ἀλύω quidā tradiderunt, quod negat Etymologicus, vide in Ἀλέω, vito.

Ἀλυδμαίνω, Hesychio est ἀλύω, ἀπορῶ, animo sum perplexo & dubio quid agendum sit. ¶Item χαίρω, gaudeo.

Ἀλύζω, idem cum ἀλυδμαίνω & ἀλύω.

Ἀλύζει apud Hippocr. exp. ῥιπτάζεται, ἀπορεῖται. Gal.

Ἀλυκτοπέδη, Hesy. exp. ἀκοσμία, incōpositus status, tumultuatio.

Ἀλυκτάζω, exp. metuo, anxius sum. Apud Herod. Bud. exp. animo concido, consternatus sum.

Ἀλυκτέω, Erotianus apud Hippocr. exp. οὐκ ἠρεμῶ, non sum quietus, vide & in comp. ex λύω.

Α'ΛΦ Α. primæ alphabeti Græci literæ nomen. Accipitur & pro eo qui primas teneat aliqua in re, vt initio libri dictum est.

Ἄλφω vel Ἀλφάνω, inuenio, ab alpha deductum secundum nōnullos: secundum quosdam contrà ἄλφα ab ἀλφάνω. Verbo ἀλφάνω vtuntur apud Suidam Eupolis & Aristophanes & Menander. Habetur & apud Eurip. in Medea. φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ. Ἄλφω autem habetur Od. ο. ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον ἄλφοι. & Od. ρ. ἵνα μοι βίοτον πολὺν ἄλφοι. & Il. φ. ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον.

Ἀλφαίνω, pro eodem dicitur, apud Hesych.

Ἀλφαίω, idem quod ἀλφάνω siue ἀλφαίνω, Hesych.

Ἀλφαδέσκω idem apud Hesych.

Ἀλφαίζω, excogito νοῶ, ἐπινοῶ, Varinus.

Ἀλφέω, ῶ, inuenio, idem quod ἀλφάνω, & sequentia.

Ἀλφή, exp. inuentio, item honor.

Ἀλφηστής, οῦ, ὁ, inuentor, excogitator. Hesiodus ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν. Dicuntur autē generali epitheto homines ἀλφησταί, quod artes & scientias inuenerint. Sic item dicuntur [vt scribunt Etymol. & Hesychius] honorati viri. ¶ Item, piscis quidam, à quibus etiam homines petulantes & in venerem procliues appellati fuerunt ἀλφησταί, vide Athen. Etym. & Eustathium,

Ἄλφιτον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀναλφάβητος, qui ne ἄλφα quidem nouit, illiteratus. Apud Athen. l. 4.

Ἐξάλφω, idem quod ἄλφω. Hesych.

-Α'ΛΦΙΤΟΝ, ου, τό, farina hordeacea, propriè: vt ἄλευρον, triticea. Plato lib. de rep. 2. ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν, ἄλευρα. Od. ξ. Καὶ τὰ μὲν ἐν δοιοῖσι βάλλε παλυνὰς ἄλφιτα ἀκτῇ. Bud. annotat ex Etymologista & Dioscoride ἄλφιτον esse pultem, vel farinam hordeaceam, prius tosto hordeo: vt ὠμήλυσιν ex crudo: & Plinium ἄλφιτον polentā identidem vertere. ¶Ἄλφιτα (plur. num.) victus, ad victum necessaria. vt τὰ ἄλφιτα ἐκπορίζειν, victum suppeditare. Aristoph. in Nubib. Τί δ' ἐμ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τἄλφιτα; Quid verò me iuuabunt numeri ad quærendum victum? vide Erasm. in prouerb. τί πρὸς τἄλφιτα; Luc. in Gallo, προσόδου ἕνεκα τοῦ ἐς τὰ ἄλφιτα πεπονηκώς. Reperitur in alio loco Aristoph. ἄλφιτα pro οὐσία: vbi dicit, εἴτι κινδυνεύει τῶν πατρῴων ἀλφίτων.

Ἄλφι per apocopen pro ἄλφιτον apud poetas interdum reperitur, vide Hesych. & Suidam.

Ἀλφιτεύς, έως, ὁ. farinam faciens. Suid.

Ἀλφιτεῖον, ου, τό, pistrinum. Bud. ex Polluce.

Composita.

Διαλφιτόω, ῶ, farina conspergo. Aristoph. in Nub.

Ἐπαλφιτόω, idem, apud Athen. lib. 10.

Πολυάλφιτος, ου ὁ καὶ ἡ, vt πολυάλφιτος κριθή, Theophr. hordeū multam farinam reddens.

Φειδάλφιτος, qui farinæ parcit: parcus, tenax.

Φειδαλφίτως, parcendo farinæ: parcè. Suid.

Α'ΛΦΟ'Σ, οῦ, ὁ, albæ vitiliginis species, vide Cels. lib. 5. cap. 28. & Diosc. lib. 3. c. 52.

-Α'ΛΩ'ΠΗΞ, εκος, ἡ, vulpes. Ab ἀλῶ (i. decipio) & ὤψ ὠπός, oculus, ita nominata, à fallēdis oculis. Vel à παίζω, ἡ ἐν τῇ πλάνῃ παίζουσα. Etymol. Eustat. deriuat παρὰ τὸ ἀλᾶν, τὸ πλανᾶν. ¶ Metaph. homo astutus: aliquando etiam, fraudulentus. Sic Lucæ cap. 13. εἴπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ dicite vulpi illi. ¶Itē, vulpecula quædam volucris. Aristot. lib. 2. de an. ¶ Item, piscis quidam. ¶Item, genus quoddam saltationis apud Hesych. ¶Itē alopecia, Callim. vide ἀλωπεκία. ¶Item ἀλώπεκες partes quædam carnium musculosæ circa clunes, inquit Bud. Alij exponunt interiores lumborum musculos, ex Poll.

Ἀλωπός, exp. astutus, fraudulentus Hesych. ex Soph.

Ἀλωπέκιον, ου, τό, vulpecula.

Ἀλωπεκὶς ίδος ἡ. catulus vulpis. Item canis è vulpe & cane progenitus, qui & κυναλώπηξ, teste Xen. in Cyneg. ¶ item, vitis genus, quæ vnde nomen acceperit, indicat Plin. lib. 14. c. 3.

Ἀλωπεκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vulpinus. Item vulpem imitans, astutus & fraudulentus more vulpis, dolis & imposturis vtens.

Ἀλωπεκῆ, ἡ, vulpina pellis. Ex ἀλωπεκέη, per cōtract. Et metaph. pro astutia seu fraudulentis artibus, apud Plut.

Ἀλωπεκίας, ου ὁ, q. d. vulpinatis.

Ἀλωπεκίζω, vulpinor, astutè ago, fraudulenter ago, dolis vtor. Aristoph. in Vespis, οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν.

Ἀλωπεκία, ἡ, defluuium capillorum, aut generaliter pilorum, vide Gal. ¶ Item vulpis latibulum seu cauernula. Hesyc. & Etym. Exp. & galea, à Suida.

Ἀλωπεκίασις, idem quod ἀλωπεκία.

Ἀλωπεκίας, ου, ὁ, piscis quidam ex genere τῶν σελαχίων. Plin. lib. 32. c. 11. & Athen. lib. 8.

Composita.

Ἐχιναλώπηξ, echinovulpes.

Κυναλώπηξ, q. d. canivulpis.

Πιθηκαλώπηξ, q. d. vulpisimia, vel simivulpa, animal apud Æl.

Χηναλώπηξ, q. d. vulpanser.

-Α'ΛΩΣ, ω, ἡ, area, in qua teritur seu trituratur frumentū. Xen. in Oecon. δι' ὅλης τῆς ἅλω οἴσεται ὅτι τὰ ἄχυρα, & ibidem aliquoties Plut. in Amat. narrat, ἐντυχοῦσα γεωργοῖς ἐν ἅλῳ σῖτον συντιθεῖσι. *Eustat. vult ab ἅλς seu ἁλίζω deriuari, docétq; ideo spiritu aspero notari. Etymologistes quoque ita scribit, Ἅλως ἡ ἁλωὴ καὶ ἡ ἁλωνία, παρὰ τὴν τῶν ἀσταχύων συνάθροισιν. ¶Item corona circulus siderum. Aristot. de mundo. Exp. etiam circulus apparens circa solem & lunam. Secundum Hesych. Solis aut lunæ circumferentia. Item clypei circumferentia & orbis apud Æschilum. Item circulus in oculis inter σφενδόνην & ἴριδα, vide Iul. Poll.

Ἀλωεύς, ῶς, ὁ, arealis, cuius vsus est ad areas. In anth. epigr.

Ἀλώϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem, vt ἀλώϊα ἔργα, apud Nicandrum.

Ἀλῶα, festum Athenis in honorem Cereris agi solitū ab agricolis iam comportatis frugibus. Philochorus ita nominatum ait, quòd illius festi tempore homines morarentur in areis.

Ἀλωάς, άδος, ἡ. Cereris epith. q. d. arealis.

Ἁλωάς, άδος, ἡ area, idē quod ἅλως, Matth. 3. & Luc. 3. Reperitur etiā scriptū ἅλων, ἅλωνος. ¶ Ἅλων θερινή, Dā. 3. exp. area æstiua.

Ἀλωνίζω

Ἀλωνίζω, in area versor siue commoror. Hesych.

Ἀλωνία, ἡ, idem quod ἅλων. Athen. Exponitur & tanquam fœm. ab ἀλώνιος, quæ areæ est, vel ex area.

Ἀλωή vel Ἀλωή, area, idem quod ἅλως & ἅλων. vt εὐτυκτῳ ἐν ἀλωῇ, apud Hesiod. in Erg. Et Il. ι. ἱερὰς κατ' ἀλωάς. ¶ Itē locus vitib. aut arborib. consitus, vinea, arbustū, viridariū. Itē campus frumētarius. Vel sata, segetes, vt quidā exponūt. Il. ι. Χωσάμενος ὅ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς ἀλωῆς Οἰνεὺς ῥέξ. Il. σ. Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὡς γουνῷ ἀλωῆς. Od. η. ἔνθα δέ οἱ πολύκαρπος ἀλωὴ ἐρρίζωται. Item Il. ι. ἔργα τ' ἴσχει ἀλωάων ἐριθηλέων. Reperitur etiam cum spiritu aspero, sicut & ἅλως, ἅλων, ἀλωνία.

Ἀλωεύς, έως, ὁ, qui in area frumentū terit. Pro vinitore etiam accipi volunt, & generaliter pro agricola. Citatur ex Nonno.

Ἀλώω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Εὐαλωσία, (Ind.)

Εὐρύαλως, ω, & Εὐρύαλος, ὁ, ἡ, (comp.) latam seu amplam aream habens, latus, amplus. Nonn.

Ἄλωσις, ἁλωτός, vide in Ἁλίσκω.

ἉΜΑ, (aduerb. temporis) vnà cū, simul cū, eodē tēpore. Cum dat. ἅμ' ἠελίῳ apud Aratū, pariter cū sole, simul cum sole. ἅμ' ἐμοί, apud Aristoph. mecū. Σόλων ἅμα ἐγένετο Ἀναχάρσιδι. Solō eodem tempore quo Anacharsis natus est. Interdum aliter exponitur: vt ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, apud Xen. simul atque dies illuxit, diluculo, prima luce. ἅμα τῷ ἦρι, apud Thuc. ineunte vere. ἅμα τῇ τομῇ simulatque incisio facta est. ἅμα τῷ φανῆναι, simulatque visus est vel apparuit. ¶ Cum subiunctiuo ἅμα ἂν ἡβήσῃ, apud Plat. simulatque ad pubertatem venerit. ¶ Cū participio, Xen. Hell. 4. ἅμα δὲ ταῦτα λέγων καὶ ἐβιβυθυτο. dum hæc diceret, inter loquendum. ἅμα δὲ λαβὼν ἐσίγησε μικρόν, simul atque accepit, aliquantisper conticuit. ¶ Sequente καί, variè exp. Dem. ἅμα ἀκηκόαμέν τι καὶ καθίσταμεν, simulatque audiuimus aliquid, constituimus. Apud Plut. de primo frigido, ἅμα γὰρ ἀπιόντος πολλοῦ φαίνεται καὶ ψύχεται τὸ ὑπολειπόμενον, simul ac magna vis eius excessit, corpus statim reliquum refrigerari videtur. ¶ Ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον, simul dictū & factum, vel dictū factum.

Ἀμυδίς, Æolicè, idem quod ἅμα, simul, vnà, pariter. Od. ξ. Ζεὺς δ' ἀμυδὶς βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν. ¶ Quidam etiam exp. ἐξαίφνης.

Ἀμαω & Θαμά, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἀμαξιτός, &c. vide in Ἀμμος.

ἈΜΑΙΜΑΚΕΤΟΣ, ὁ, ἡ, quidā exp. ὁ ἄγαν μαιμάων, qui animo est in prælia admodum prono. ¶ Alij exp. inexpugnabilis, indomitus, inuictus, deriuātes itidē à μαιμάομαι, impetum facio, & α particula augmenti. vt Il. ζ. χίμαιρα ἀμαιμακέτη. Et Hesiod. ἀμαιμάκετον πῦρ. Nonnulli exp. immensus, deriuantes ex μῆκος, vnde fit μᾶκος μάκετος, μαιμάκετος, ἀμαιμάκετος. Sic Od. ξ. ἱστὸς ἀμαιμάκετος νεός. vide Eust. & Etym.

ἈΜΑΛΘΕΙΑ, ας, ἡ, dicta fuit capra cœlestis, à qua lactatum fuisse Iouem perhibent. vnde Callim. hymno in Iouem, σὺ δ' ἐθήσαο μαζὸν Αἰγὸς Ἀμαλθείης. Eius cornu omniū rerū copia abūdasse fertur: vnde prouer. Ἐνθ' ἵνα μοι βίος ἐστιν Ἀμαλθείας κέρας αἰγός. Quid reuera fuerit κέρας Ἀμαλθείας, docet Palæph. in libello περὶ μύθων seu ἀπίστων ἱστοριῶν. Allegoricè & trāslatè Cic. ad Attic. li. 1. epist. 13. dicit. Cæsis apud Amaltheam tuā victimis. Ab eodē Cic. Ἀμάλθεια & Ἀμαλθεῖον dicitur bibliotheca omnis generis libris referta. vt epist. 15. eiusdem libri.

Ἀμαλθεύειν, ditare, propagare aut nutrire in modum τῆς Ἀμαλθείας κέρατος. Hesych. & Etym.

ἈΜΑΛΛΑ, ἡ, manipulus, fasciculus manipulorum. Citatur ex Soph. * παρὰ τὸ ἅμα ἀολλίζεσθαι χερσὶ τοὺς στάχυας, ἢ παρὰ τὸ ἀμᾶσθαι, vt scribit Eust. quæ & apud Etym. habentur.

Ἀμαλλεύω, in manipulos colligo, εἰς ἀμάλλας δεσμῶ. Ab Eust. expon. δραγματεύω.

Ἀμαλλεῖον, ου, τό, funis ad ligandas ἀμάλλας. Eust.

ἈΜΑΛΟΣ, ὁ, mollis, tener. Item debilis, imbecillis. Reperitur & ἁμαλός cum spiritu aspero: (licet ab ἁπαλός aspirato deductum putetur) quam scripturam & deducta ab eo verba retinent. Od. υ. Ὡς κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα. Il. χ. Ἁρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωόν.

Ἀμαλῶς, molliter, imbecillè. Exp. etiā μετρίως, εὐτελῶς, ἁπλῶς, ab Etym. & Hesyc. Quid significet Hippocrati, vide in Gal. lex.

Ἀμαλόω, ῶ, aboleo, ἀφανίζω. Hesych.

Ἀμαλάπτω, perdo, corrumpo. Propriè, corrumpo veluti tenerum quiddam & molle. Lycophr. ἠμάλαψε κάρχαρος κύων.

Ἀμαλδύνω, idem quod ἀμαλάπτω, itidem ab ἀμαλός deductum, vt vult Eust. ¶ Capitur & pro, demolior, euerto, solo æquo. vt Il. μ. Τεῖχος ἀμαλδῦναι. Exp. & deleo, oblitero.

Ἀμαλδύνομαι, corrumpor. Item euertor, destruor. Il. η. Ὡς κεν τὸ μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν. Apud Hippocr. ἀμαλδύνεται, exp. ἀφανίζεται & ἀμαυροῦται.

Ἀμάλδαλον etiam fit ab ἀμαλδύνω, ex quo fit primūm ἀμαλδανον, euanidum, abolitum: deinde per transpositionem literarum ἀμάρδαλον, quo vtitur Alcæus.

Ἀμαρδαλόω, ῶ, aboleo, lædo. Hesych.

Ἀπαμαλδύνω, (comp.) dicitur itidē pro, perdo, corrumpo, aboleo, Greg. in Carm. Ἄστρασιν ὕψιος, ὕψιος δὲ γῆς Καλός ἀπημάλδυνε.

ἈΜΑΜΥΞ, vuæ genus quoddam. Quidam exp. vitis arbustiua quę arbores scandit. vide Hesych. & Suidam qui dicit hoc vocabulum legi apud Epicharmum & Sapphonem. vide & Etym.

ἈΜΑΝΙΤΑΙ, οἱ, dicuntur fungi quidam, apud Diosc. Oribas. P. Aegineт. Nic. Myrepsum.

ἈΜΑΞΑ, ης, ἡ, currus, plaustrum. Od. ι. ἅμαξαι τετράκυκλοι currus quatuor rotarum. Sic apud Herod. ἅμαξα τετράκυκλος. Ἐξ ἁμάξης λαλεῖν, vide Erasm. reperitur etiam ἅμαξα cum tenui. vnde τιλλίθειν ἐπ' ἁμάξαν, & apud Hesiod. δοῦρα ἁμάξης. Eustathius tenuari dicit secundum hanc etymologiam παρὰ τὸ ἄγειν τὰ ἀμώμενα ab aduehendis messibus: aspirari autem secundum hanc παρὰ τὸ ἅμα τῷ ἄξονι. ¶ Item ἅμαξα, septentriones, à figura plaustri. Gell. lib. 2. cap. 21. Il. σ. ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Ἀμαξήρης, εος, ὁ, ἡ, plaustrarius plaustralis. vt ἁμαξήρης τρίβος, apud Eurip. via plaustraria.

Ἀμαξία, vel potius ἀμαξιά, ἡ, via qua plaustrum agitur.

Ἀμαξιαῖος, α, ον, plaustralis, plaustrum implens: vt ἁμαξιαῖοι λίθοι. Xen.

Ἀμαξικός, ή, όν, plaustralis, ad plaustrum pertinens. Exponitur etiam plaustrarius siue carpentarius.

Ἀμαξίτης, ὁ, plaustralis, curulis, vt ἁμαξίτης φόρτος in Epi.

Ἀμαξιτός, ὁ, ἡ, via vehicularis, via plaustraria, via per quam agitur currus vel agi potest. Apud Herodotum, spatij quantum opus est ad agendum currus. Vnde & sic appellata fuit via publica. Il. χ. τεῖχος ἄειν ὑπὲρ καθ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο. Vtitur & Xen. Hell. 2.

Ἀμάξιον, ου, τό, plostellum, apud Suid. & Hes. & Eust.

Ἀμαξεύς, έως, ὁ, aurigator, auriga. Hesych.

Ἀμαξεία, ἡ, onus quod vehitur curru, sarcina quæ vehitur plaustro. Suid.

Ἀμαξεύω, plaustrum duco, aurigor. Plut. in Eumene, & Arriā. [l. 2. de Alex.

Ἀμαξεύομαι, plaustro, vehor.

Ἀμαξαία, idem quod ἅμαξα facta κατὰ παραγωγὴν Eust.

Ἀμαξίς, ίδος, ἡ, plostellum, paruus currus, apud Aristoph. in Nub. ¶ Item placentæ genus. vt annotat schol. Aristoph.

Composita.

Ἀναμαξευτος, ὁ, ἡ, καὶ ἡ, vt ἀναμάξευτος τόπος, locus per quem agi plaustra nequeunt, q. d. plaustris impervius. Herodot.

Ἐξαμαξεύω, aff. pro, conuitior, quasi de plaustro conuitia fundo.

Καθαμαξεύω, curru tero, currum agito per. vnde ὁδὸς καθημαξευμένη, via plaustris trita. Hinc per metaph. καθημαξευμένον dicitur quicquid est tritum, triuiale. Scribitur & κατημαξευμένον.

ἈΜΑΡΑ, ἡ, & Ionicè ἀμάρη, aquæ ductus sulcus in prato vel horto per quem aqua ducitur irrigandæ terræ gratia. Iliad. φ. Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου ἂμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύῃ, Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων. Hesyc. & Etym. dici scribunt quasi ἀμαρόη, παρὰ τὸ ἅμα καὶ ὁμαλῶς ῥεῖν δι' αὐτῆς τὸ ὕδωρ, vel παρὰ τὸ ἄμη αἴρεσθαι, ligone enim seu rastro fiunt eiusmodi sulci. A quibusdā exponitur etiam, cloaca, meatus subterrane*. Exp. etiam, meatus & fossa. Ἀμάραι Etymologo sunt etiam cauitates illæ & meatus in auricula: metaphoricè ἀπὸ τῶν ὀχετῶν δι' ὧν τὸ ἐν τοῖς κήποις φέρεται ὕδωρ. per eas enim, veluti canales & tubulos sordes & retrimenta capitis deferuntur.

Ἀμαρία & ἀμαρεία, idem cum ἀμάρα.

Ἀμαραῖον ὕδωρ, aqua quæ per ἀμάραν ducitur. aqua per aquæductus influens, cuiusmodi sulci aquarij à nonnullis vocantur colliquiæ, incilia & inciles, seu inlices & inlicia, quoniam per eos aqua illicitur. Theophr. hist. pl. lib. 2. c. 8.

Ἀμαρεύω, permeo more aquarum quæ per aquarios sulcos deriuantur & deducuntur. ab Hesych. exp. διοδεύω.

Ἀμάρευμα, aquæ aut sordes quæ per aquarum sulcum defluunt. Exp. & cloaca, Hesych.

Ἀμαρεῖν, idem. Hesych. exp. sequi: more nimirum aquæ quæ per aquarium sulcum τῷ ὀχετηγῷ ductum sequitur.

ἈΜΑΡΑΚΟΣ, ὁ, siue ἀμάρακον, ου, τό, amaracus seu amaracū herbæ nomen est, quæ & σάμψυχος seu σάμψυχον dicitur vt Diosc. testatur l. 4. c. 47. & Plin. l. 21. c. 11.

Ἀμαράκινος, η, ον, amaracinus ex amaraco confectus, aut amaraco conditus. vt ἀμαράκινον ἄνθος, flos amaricinus, seu flos amaraci apud Diosc. lib. 2. c. 94. Et ἀμαράκινον μύρον apud Athen. lib. 5. & 12. Et ἀμαράκινον ἔλαιον apud Diosc. lib. 9. c. 19.

Ἀμαρακόεις, εντος, ὁ, amaraco similis. Nicand. in Ther.

storium instrumentum, apud Plut. in lib. de sol. anim.

Ἄμαλλα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀπαμάω ῶ, vel potius ἀπαμάομαι, ῶμαι, demeto. Hesych.

Διαμάω, ῶ, & διαμάομαι, ῶμαι, demeto. Et metaphoricè interdũ pro abscindo. Il. γ. v. 359. Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα Ἔγχος, abscidit. Polyb. autem διαμήσασθαι dixit pro, euertere & accumulare, vt Bud. scribit.

Ἐξαμάω, & ἐξαμάομαι, ῶμαι, demeto, abscindo. Soph. Γένος ἄπαιδον ῥίζαν ἐξημημένον, exp. radicem habens exectam.

Ἐπαμάω, ῶ, vel poti⁹ ἐπαμάομαι, ῶμαι, colligo, coaceruo, accumulo metentiũ more. Od. ε. εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσί. Citatur ex Herodoto, Theophr. & Xen. ἐπαμήσασθαι γῆν, terrã aggerere.

Καταμάομαι, ῶμαι, accumulo, aggero. Il. ω.

Περιαμάω, ῶ, circumcirca meto seu demeto. Hesych.

Προσαμάω, ῶ, vel potius προσαμάομαι, ῶμαι, insuper aggero vel accumulo.

Ἀντιπροσαμῶμαι, (decomp.) è contrario aggero. Xen. ἀντιπροσαμήσασθαι τὴν γῆν.

Πυράμη, ἡ, falx qua triticum demetitur, falx messoria.

Πυραμητὸς, messis tritici vel tempus messis.

Καλαμητὸς, Πολεμητὸς, Φωριαμός, quomodo huc pertineant, vide singula suis locis.

ἌΜΒΗ, ης, ἡ, supercilium petræ, superciliosa eminentia petræ. Hippocr. in li. περὶ ἄρθρων ἄμβην δὲ ἐχέτω μικρὸν ὑπερέχουσαν ἐπὶ τῷ ἐσχάτῳ τοῦ σφαιρώματος. Gal. scribit τὴν ἄμβην & τὸ σκέπαρνον Hippocrati esse εἴδη τινὰ περιβολῆς τῶν ὀθονίων. Idẽ comment. in li Hippoc. de art. meminit etiã μηχανικῆς τινος ἄμβης. Cur autẽ ἄμβη nominetur, idẽ docet his verbis, comm. 1. in l. de articul. τὴν κατασκευὴν τοῦ ξύλου γράφων σαφῶς, οὗ κατὰ τὸ πέρας ἐπικειμένης ὀφρύος ἄμβωνι παραπλησίας, ὅλον αὐτὸ προσαγορεύουσιν ἄμβην οἱ ἰατροί. Quibus subiungit, τοιαύτης δὲ ἐστιν ἡ ὀφρὺς εἶναι κατὰ τῶν λοπάδων πέρας τὸ ἄνω γίνεται πρὸς τὴν ἔξω ἐστραμμένην κυρτότητα: addítq; comicũ quendã ἀποσκώπτοντα εἰπεῖν, τινὰ πολλῶν ἤδη τῶν λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιελεῖν. Subdicere autem masculino gen. ἄμβωνας Atticos: fœminino verò Iones eiusmodi σχήματα vocare ἄμβας, vide ἄμβων.

Ἄμβων, ωνος, ὁ, idem quod ἄμβη. Hesychius testatur Aeschylum ἄμβωνας vocasse accliuitates & fastigia montium. Dicuntur ἄμβωνες etiã τὰ χείλη τῶν λοπάδων, inquit Aelius Dion. παρὰ τὸ ἐν ἀναβάσει εἶναι, quasi ἀνάβωνες, inquit Etym. vide Eust. & Poll. lib. 6. c. 6 & Athen. lib. 11. & Erotianum. Vide plura & in Ἄμβη, ex Galeno. Vide & Plut. in Lycurgo. ¶ Pro pulpito aff. ex concilio Laodic. can. 15.

ἌΜΒΙΞ, ικος, ὁ, ab Hesychio exp. olla, cadus, à Plinio calix interpretante verba Dioscoridis quæ sunt lib. 5. c. 110. Itidem ab Athenæo numeratur in poculorum censu. lib. 11.

ἌΜΒΛΥΣ, εῖα, ύ, obtusus, hebes, propriè de ferro cuius acies est obtusa. Plut. in Artaxerxe, ᾧ καθάπερ ἀμβλεῖ ξιφιδίῳ μόλις ἀναιρῶν τὸν ἄνθρωπον ἀνήρηκεν, quo tanquam obtuso pugione interfecit. Transfertur ab acie ferri ad aciem oculorum, vnde ἀμβλὺ ὁρᾶν. ¶ Metaph. languidus, remissus: vt ἀμβλὺς πρὸς δρόμον, Eurip. remissus ad cursum, non acer. Sic apud Plut. ἀμβλυτέρους ἐποίησε πρὸς τὴν μάχην.

Ἀμβλυτάτα, aduerb. obtusissimè. vt ἀμβλύτατα ὁρᾶν, Plut. de leg.

Ἀμβλύτης, ητος, ἡ, obtusitas, hebetudo. Item, tarditas, remissio animi, per metaph.

Ἀμβλύνω, obtundo, retundo, hebeto, obtusum reddo & hebes. ¶ Item, tardo & impetum frango & retundo. Plut. in Pericle, καὶ τὴν δύναμιν ἀμβλύνοντα.

Ἀμβλύνομαι, obtundor, hebetor. Item metaphoricè, sicut & actiuũ. Thuc. li. 2. τῆς τε ξυμφορᾶς τῷ ἀποβάντι ἀμβλύνεσθαι.

Ἀμβλυντικός, ῦ, ὁ, hebetatiuus, hebetandi vim habens, vel vim hebetatiuam. Diosc.

Ἀμβλυώττω, cæcutio, caligo, allucinor, sum lusciosus, non cerno acutum, hebetem habeo aciem oculorum. Luc. οὕτω κἀγὼ σοι ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς. Et Hippocr. de locis in hom. τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι γίνεται ἀμβλυώσσειν.

Ἀμβλυωγμός, ῦ, ὁ, hebetudo & obtusio visus oculorum, retusa acies, & veluti cæcutientia. Hippoc. Ἀμβλυωσμός, reperitur pro eodem apud eundem.

Ἀμβλώσσω, etiam dicitur pro ἀμβλυώττω. & ex eo factũ est, ablato per syncopen υ. Nicand. in Ther. ὄμμασιν ἀμβλώσσει. ¶ Item abortior, abortiuum pario. Vide ἀμβλόω.

Ἀμβλεωρός, ῦ, ὁ, idem quod ἀμβλύς. Arat. ἀμβλειῆσι κεραίαις.

Ἀμβλόω, ῶ, F. ώσω, obtũdo & hebeto, idem quod ἀμβλύνω. ¶ Itẽ abortior, abortiuum pario, sed frequentius vsurpantur comp. ἀπαμβλόω & ἐξαμβλόω. Dicitur secundum Eustath. mulier ἀμβλῶσαι, quasi ἀναβάλλειν ἐκ τῆς μήτρας τὸ ἔμβρυον.

Ἀμβλόομαι, ῶμαι, hebetor, hebesco. Theophr. in 4. de pl. ἀμβλοῦνται γὰρ οἱ ὀφθαλμοί.

Ἄμβλωμα, τὸ, vel ἄμβλωσις, εως, ἡ, obtusio & hebetatio. vt ἄμβλωσις τῶν ὀφθαλμῶν. ¶ Item, abortio, partus abortiu⁹, partus abortiui infantis. ἀμβλώσεως κίνδυνος apud Greg. abortionis pericula.

Ἀμβλωθρίδιον, ου, τὸ, idem quod ἄμβλωμα, fœtus abortiuus: Item medicamentum quod abortum prouocat, vel ad partum abigendum, siue elidendum.

Ἀμβλίσκω & ἀμβλίσκω, idem quod ἀμβλόω. Plato, καὶ ἐὰν νέον ὂν δόξῃ ἀμβλίσκειν, ἀμβλίσκουσιν, faciũt abortiri. Ἀμβλώσκω etiã legitur apud Hesych. in eadẽ sign. ἀμβλυσκάνω idẽ apud Poll.

Composita.

Ἀπαμβλύνω, hebeto, obtũdo: seu hebetiorem & obtusiorem reddo. vnde ἀπαμβλύνεσθαι εἰς τὰ πράγματα dicitur is cuius veluti acies ad res gerendas necessaria obtunditur. Plut. Item acuo id quod obtusum fuerat: acutum reddo quod fuerat hebetatum, seu hebetudinem demo. Suid.

Ἀπαμβλόω, idem quod ἀμβλόω. Plut.

Ἐναμβλύνω, hebeto & obtundo in. hebetem & languidum reddo in.

Ἐξαμβλόω, apud Aristoph. & Plat. idem quod ἀμβλόω.

Ἐξάμβλωσις, & ἐξάμβλωμα, abortus. Hippocr.

Ἐξαμβλίσκω & ἐξαμβλώσκω, abortio, abortum facio seu pario. illud apud Aelianum, hoc apud Diosc.

Ἐπαμβλίσκω τοὺς καρπούς, aff. pro, excutio immaturos fructus: reddo præcoces fructus.

Καταμβλύνω hebeto, obtundo. Soph. καταμβλύνων κέαρ.

Καράμβλη, ἡ, brassica: vtpote ἀμβλύνουσα τὰς κόρας. Pro eodem dicitur per syncopen κράμβη. Κραμβίδιον, ου, τὸ, diminut. Κυνοκράμβη, canina brassica.

Ὑπαμβλύνω, q. d. subobtundo.

Ἀμβρόσιος, &c. vide in comp. ex Βροτός.

Ἄμβων, vide in Ἄμβη.

ἈΜΕΙΒΩ, F. ψω, cõmuto, permuto, muto. Iliad. ζ. Ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβεν Χρύσεα χαλκείων, qui cum Diomede Tydei filio sua permutabat arma, aurea permutans æreis. Apud Hermog. ἀμείβειν ὄνομα ἀντὶ ὀνόματος, nomẽ cũ nomine commutare, nomen aliquod alio permutare. Apud Iulianum, πολλὰ ἀμείβων χρώματα, ὥσπερ ὁ χαμαιλέων, multos mutans colores, chamæleõtis more, vel colorem subinde mutans. Sic Luc. in Anacharside, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων subinde terram mutans. ¶ Item, alterno. vt Il. λ. Ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων, paulum alternans genua, i. paulatim & sensim progrediens. ¶ Item succedo, ἀλλήλους ἀμείβοντες ταχυγράφοι, sibi inuicem succedentes librarij celeres. Ἀμείβει exp. itidem διαδέχεται à scholiaste Euripidis, in hoc eius versu. Καὶ μὴν ἀμείβει καινὸν ἐκ καινῶν τόδε. ¶ Item, prætereo, pertranseo: vt πολλοὺς τόπους ἀμείβειν. & ἀμείβειν τὴν ὁδόν, pro quo dixit Nonnus. οἶμον ἀμείβειν quod exp. etiã viã pergere. Apud Apollonium, γαῖαν ἄμειβον præteribãt, prætervehebãtur. Aristi. in Panat. καὶ διὰ τῆς ἡμερωτάτης, ὑπάρξει πλεῖν, συνδύο καὶ συντρεῖς πόλεις ὥσπερ ἐν ἠπείρῳ ἀμείβοντας ἔστιν οὓς prætereuntes binas ternasque vrbes. ¶ Ἀμείβοντες, tigna ædificium sustinentia, vel trabes ædificium sustinentes, quæ sese inuicem fulciunt. Il. ψ. Ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες, τούς τε κλυτὸς ἤραρε τέκτων Δώματος ὑψηλοῖο.

Ἀμείβομαι (actiua significatione) permuto, commuto. Plut. de exilio, ἀμείβομαι γῆν τοῦ οὐρανοῦ, cœlũ cũ terra cõmuto. Plato in Apol. ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμειβόμενος, ciuitatẽ subinde mutans. Sic ἀμείβομαι γυναῖκας, muto vxores, identidẽ vxorẽ muto. in Anth. epigr. κύκνον ἀμειψάμενος, exp. in cygnũ mutatus. Est etiã muto, more mercatorũ vt apud Apol. lib. 2. ὤνον ἀμείβονται βιοτήσιον exp. merces esculẽtes permutãt. ¶ Itẽ (absolute positũ) alterno. Il. ι. Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον, alternantes agebãt vigilias, vel alternis agebãt vigilias, id est, vicissim. At Od. α, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους exp. alij alios per successionẽ excipientes. Apud Gregorium, ταύτην τὴν ἀγρυπνίαν εἰς ὕπνον τὴν νῦν ἴσων ἀμείβεται, exp. his vigiliis succedit, has vigilias excipit, has sequitur. ¶ Itẽ, transeo, pertranseo. Il. ι. & κ. & alibi, ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, pertrãsierit vallũ dentium. Il. ο. Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται. Capitur etiã μεταβατικῶς pro, traduco traiicio, quod est quasi dicas transire facio: vt in Anthol. epigr. νεκύων φέρτον ἀμειψάμενον, exp. quę traieci, transuexi. Apud Eurip. ἀμείψασθαι πύλας, ingredi ianuas. Alij trãsire hic quoq; interpretari malũt. ¶ Itẽ remuneror, gratiã repẽdo vices refero, par pari refero. Apud Dem. ἀμείβομαι τοῖς ὁμοίοις, par pari refero. vel paria facio. Dicitur pro eodem τοῖς ἴσοις ἀμείβομαι, à Basilio. Dicit. & ἴσοις ἴσα ἀμείψασθαι. Ἀμείβεσθαι σὺν ἐπικαρπίᾳ, cũ fœnore referre beneficium. Ἀμείβεσθαι τοῖς ἐναντίοις apud Chrisost. cõtraria repẽdere: vt quũ malũ beneficio reddim⁹. Interdũ habet accusatiuũ: vt Herodiã. δωρεαῖς τε αὐτοὺς μεγαλοπρεπῶς ἠμείβετο, i. donis eos remunerabat. Ἀμείψομαί σε τῆσδε τῆς δικαιοσύνης, apud Luc. remunerabor istã æquitatẽ, vel remunerabor istã tuam æquitatem. digna ista tua æquitate tibi rependã. Sic dicitur ἀμείβομαί σε τῆς φιλίας, & ἀμείβεται αὐτὸν τούτων ἡ τύχη, pro his gratiã illi refert fortuna. Interdũ cũ participio ponitur: vt ἀμείβεται εὖ δρῶν, vices refert in cõferẽdis beneficiis, beneficia repẽdit beneficiis, beneficẽtia respõdet alteri. ¶ Itẽ, vices sermonis reddo, i. respõdeo, responsum do. apud Homerum sæpe: vt Od. μ. Αὐτίκα

ἐν ταῦτα καὶ νίκη ἐστὶ, vbi est certamen, ibi est victoria. Plutar. in Symp. 4. πρὸς τὰ θηρία γινομένας ἁμίλλας, certaminibus aduersus feras, vel cum feris. Apud Plat. de leg. ἅμιλλα ἀρετῆς, exponitur studium virtutis. Isoc. in Panegyr. ἀεὶ τούτῳ φιλονείκως τὴν ἅμιλλαν, de hoc contendētes. Apud Demosth. τὴν ἅμιλλαν ποιεῖσθαι ἐπὶ ταῖς περὶ τοῦ δήμου δωρεαῖς, Budæus reddit contendere.

Ἁμιλλότερος, contentiosior. Hesych.

Ἁμιλλάομαι, ῶμαι, F. ήσομαι, certo, contendo. Plut. in Apoph. ἁμιλλώμενοι περὶ νίκης πρὸς ἀλλήλους, certantes inter se de victoria. Idem in Numa, ἁμιλλᾶσθαι τοὺς τεχνίτας ὑπὲρ τῆς ὁμοιότητος. Interdum dicitur ἁμιλλᾶσθαί τινι pro πρός τινα. Aliquādo cū datiuo instrumentali, vt ἁμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις, equestri certamine contēdentes. ¶Ἁμιλλῶμαι πρὸς τὸ, enitor ad hoc, certatim cōtēdo ad hoc. Isocr. in Areop. ¶Pro æmulari, *id est*, inuidere, poni videtur apud Greg. cū datiuo, inquit Bud.

Ἅμιλλημα, τὸ, certatio, contentio.

Ἁμιλλητήρ, ῆρος, ὁ, certator. Soph. in Antig. Ἁμιλλητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. certatorius, certatiuus. vt ἁμιλλητήριοι ἵπποι, apud Aristidem, certatores equi.

Ἁμιλλητήριον, ου, τὸ, locus in quo certatur. Suid.

Composita.

Ἀναμίλλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo certamen & contentio non est, non controuersus. Exp. & non contentiosus.

Ἀνθάμιλλος, qui alicui in contentione, seu certamine aduersarius est, æmulus.

Ἀνθαμιλλᾶσθαι, dicitur qui in certamine seu contentione alicui se opponit, & ἀνταγωνίζεται, vt apud Xen. Hell. 6.

Διαμιλλάομαι, ῶμαι, decerto & contendo cum. Plut. in Themistocle, διαμιλλώμενος τῷ Κίμωνι περὶ δεῖπνα.

Ἐνάμιλλος, certans, & contendens cum, non cedens, par respondens ex æquo, seu contendendus, comparandus. Aristot. Pol. 3.

Ἐναμίλλως, ita vt contendi & comparari in certamine possim, pariter. Isocr. in Panath.

Ἐξαμιλλάομαι, ῶμαι, per contentionem exigo seu eiicio: vel in certamine expello. Eurip. Τίνες πολιτῶν ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς; expon. ἐλαύνουσι.

Ἐφάμιλλος, de quo certatur, ob quod contenditur, apud Dem. πρὸ cor. Item, par, æqualis in certamine & contentione. Isoc. ad Dem. ὅπως ἐφάμιλλος γένῃ τοῖς τοῦ πατρὸς ἐπιτηδεύμασι, vt sis patris studiorum æmulus. vt apud Dem. in Epit. φιλοτιμίας ἐφάμιλλος. Et Isocr. in Hell. enc. ἐφάμιλλον τὴν ἑαυτοῦ δόξαν πρὸς τὴν ἐκείνε κατέστησε. Sic τὸ ἐφάμιλλον dicitur paritas & æqualitas in aliquo certamine, apud Plut. & Isocr.

Ἰσάμιλλος, in contentione par, æqualis in certamine.

Παράμιλλος, citra certamen victor.

ἊΜΙΣ ιδος, ἡ, matula seu matella: vas vrinarium. Suid. ex Aristoph. Legitur & apud Athenæum lib. 1. Eustathius ab antiquis Atticis aspiratum fuisse ait.

Σκωραμὶς, ίδος, ἡ, vas in quo ventris onus deponitur. Aristop. Concion.

Ἄμμα, &c. vide in Ἅπτω.

ἊΜΜΙ, εως, τὸ, nomen seminis cuiusdam cumino minoris: de quo Dioscor. lib. 3. cap. 7. & Plin. lib. 20. cap. 15. ¶Ἄμμι etiam & ἄμμιν Æolicè dicitur, nobis.

Ἄμμιγα, ἀμμίγδην, vide in comp. ex Μίγνυμι.

ἊΜΜΙΟΝ, ου, τὸ, minium. Dioscor. lib. 5. cap. 110. vbi tamen quidam legunt ἀμμίνιον.

Ἄμμος, &c. vide in Ψάμμος.

ἊΜΝΙΟΝ, ου, τὸ, mēbrana fœtui proxima, ipsum totum à vertice ad imos pedes inuoluens. Vide Gal. & Theophilum anatom. li. 5. cap. 18. & Poll. * Quidam ab ἀμνὸς, ab eius videlicet mollitie seu teneritudine, alij à μῦθος deduxerunt, vt sit quasi τὸ ἄνευ μύθους. ¶Eustat. Od. γ. ἀμνίον dici scribit vas quo iugulati animantis sanguis excipitur, quasi αἱμνιόν τι ὄν, hoc est, αἱμεῖον siue αἱματος δεκτικόν: Cretēses verò ἀμνίον dicere αἰγεῖον εἰς ὃ τὸ αἷμα τοῦ ἱερείου ἐδέχοντο, ἀμνίον τὸ ὄν, ποῦ τὸ αἷμα.

ἈΜΝΟΣ, ου, ὁ, agnus. ἀμνὸς κεράστης, apud Nic. in Alex. Atticè aspirari scribit Eust. *Etym. à μῦθος deducit, præfixo α priuatiuo, vt dicatur quasi ἄμυθος. vel, à μνοῦς significante molle pilum, seu tenerrimam & mollissimam lanam cum qua nascitur: vt ὁ ἐστερημένος τῶν μνιαίων τριχῶν.

Ἀμνὴ, ἡ, agna. Orph. Argon. ἐπ' αὐτῇ δὲ γλαῦκος ἀμνῆς. Scribitur & ἄμνη.

Ἀμνὶς, ίδος, ἡ, & Ἀμνὰς, άδος, ἡ, idem quod ἀμνὴ, i. agna. Theocr.

Ἀμνειὸς, ου, ὁ, idem quod ἀμνὸς, agnus.

Ἀμναμὸς, ου, ὁ, nepos. Suidas & Etym. propriè dici volunt de ouibus, vtpote deriuatum ab ἀμνός. Pollux lib. 3. cap. 2. poëticum esse ait.

Ἀμνίον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἀμοιβὴ, &c. vide in ἀμείβω.

Ἀμολγὸς, &c. vide in ἀμέλγω.

ἈΜΟ'ΡΑ, exp. similago cocta cum melle: opus pistorium ex melle. Athen. l. 14.

Ἀμορίτης ἄρτος panis ex similagine cocta cum melle, panis mellitus & dulciarius, Paralip. l. 1. c. 14.

ἈΜΟΡΒΟΣ, ου, ὁ, pro diuersa sign. diuersam habet etymologiam. Exponitur enim σκοτεινὸς, tenebricosus, obscurus. In qua signif. scholiastes Nicandri esse ait παρὰ τὴν ὀρφνὴν, ex mutato ν & verso φ in β. vel ex ἄμορφος, mutato accentu & φ itidem in β conuerso. ¶Exponitur & ἀκόλουθος, comes, assecla, sectator. παρὰ τὸ ἅμα πορεύεσθαι, inquit Schol. Callim. Suidæ ἀμορβὸς est ὁ ἅμα τινὶ ὁρμῶν, mutatione vnius literæ ex ἀμορμός. Calli. hym. in Dian. Οὔνεκα Λητῴδι θυγατέρας πέμπειν ἀμορβούς.

¶*Deriuata ex ἀμορβὸς, i. σκοτεινός.*

Ἀμορβαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenebricosus, obscurus. Exp. & Βουκολικὸς seu ποιμενικός. Nic. in Ther. ἀμορβαίους τε χαράδρας.

Ἀμορβὶς & ἀμορβὶς, significat mediam noctem, teste Etym. qui, ex ὀρφνῇ deriuatum ait quasi ἀμορφνίς.

¶*Deriuata ex ἀμορβὸς, i. ἀκόλουθος.*

Ἀμορβὰς, άδος, ἡ, pedissequa, sectatrix, comes. Apoll. Rhod. Arg. lib. 2. Τῇ δ' ἅμα νύμφαι ἕποντ' ἀμορβάδες.

Ἀμορβεύω, sequor, assector. Nicand. Βοσκαὶ ξυνέασιν ἀμορβεύουσιν ἐρήμων. Idem in Ther. Νωθεῖ γὰρ κάμνοντες ἀμορβεύοντο λαπάργα. Δῶρα. Vide schol.

Ἀμορμεύω, etiam dicitur pro eodem item ἀμορμεύομαι. sequor, comitor, vnà proficiscor. vnde in Epigr. ἀμορμεύουσι pro συνοδοιπόρει.

Ἀμορβεὺς, exp. pastor. apud Oppian. lib. 3. de venat. φῶτες ἀμορβῆες, Potest tamen etiam exponi sequaces.

Ἀμοργὴ, &c. vide in ἀμέργω.

ἈΜΟΣ, ου, ὁ, vnus, aliquis. Esse Ionicæ vel Doricæ dialecti tradit Eust. Od. α. ¶Doricè pro ἡμέτερος, apud Poetas. ¶Ἆμος autem, i. quando vide in Ἦμος.

Ἀμόθεν, alicundè, apud Hom. Od. 1. & Plat. lib. de leg. 7.

Ἀμῆ, & ἀμῶς, & ἀμοῖ, quæ composita cum aliis particulis vsurpantur. vt ἀμηγέπη, quodammodo, quadantenus quoquo modo. vel quouis modo. vt Agathias apud Suidam. οὐδ' ἐξὸν οἱ ἀμηγέπη ἀποσοβεῖσθαι φρουρίῳ.

Ἀμωσγέπως pro eodem apud Plut. in Pericle.

Ἀμηγέπη apud Aristop. in Acharn. Ὑμᾶς μὲν οὐδ' ἡ μισθοφορεῖν ἀμηγέπη scholiastes exp. vbique, vbiuis.

Ἀμηγέπῃ, quemcunque ad locum. *Hesych.*

Composita.

Μηδαμὸς (tanquam μηδ' ἀμὸς) ne vnus quidē, nullus. Herodot.

Μηδαμῆ, nusquam, nullo in loco. Luc.

Μηδαμόσε, nulquam, nullo in loco.

Μηδαμοῖ, idem.

Μηδαμόθεν, nullo ex loco, nulla ex parte.

Μηδαμῆ, nusquam, nulla in parte.

Μηδαμῶς, nullatenus, nullo modo. Interdum dicitur μηδ' ἀμῶς, μηδ' ἀμῶς, & tunc vehementia significationi additur.

Μηδαμινὸς, qui nullius est pretij. Hesych.

Οὐδαμὸς, quasi οὐδ' ἀμὸς, ne vnus quidē, nullus. idem quod μηδαμός. vnde apud Herodot. οὐδαμοί, pro οὐδ' εἷς. Et genit. οὐδαμῶν ἀνθρώπων.

Οὐδαμῆ, idem quod μηδαμῆ, apud Lucianum. Dicitur & οὐδαμοῦ γῆς, apud Aristidem.

Οὐδαμόσε, idem quod μηδαμόσε. Dicitur & οὐδαμόθι τῆς γῆς, apud Luc. vt Lat. nusquam terrarum.

Οὐδαμόθεν, idem quod μηδαμόθεν. vt οὐκ ἄλλοθεν οὐδαμόθεν, Demosth. ex nullo alio loco.

Οὐδαμῆ, idem quod μηδαμῆ nusquam, apud Dionys. Areop. Hinc οὐδαμῆ ἄλλῃ, nusquam alibi. Sæpius sign. nullatenus, nullo modo, Plato de rep. lib. 1. τοῦτο μὲν οὐδαμῆ συγχωρῶ. Dicitur & οὐδαμῆ οὐδαμῶς.

Οὐδαμῶς, idem quod μηδαμῶς, Xen. Sæpe etiam dicitur οὐδαμῆ οὐδαμῶς, ¶Accipitur & pro, nequaquam, minimè.

Οὐδαμινὸς, ου, ὁ, qui nullius est pretij, contemptus, qui nullo habetur loco. Dicitur etiam aliquid οὐδαμινὸν, apud Chrysost. & οὐδαμινέστερον, apud eundem.

ἈΜΠΕΛΟΣ, ου, ἡ, vitis, vinea, Od. 1. καὶ ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν οἶνον ἐριστάφυλον. apud Diosc. ἄμπελος οἰνοφόρος, ἄμπελος λευκὴ, ἄμπελος μέλαινα.

Ἀμπέλινος, ου ὁ καὶ ἡ, vite⁹, vitigine⁹, vinealis, vt ἀμπέλινα φύλλα, Aristot. Apud Herodot. οἶνος ἀμπέλινος, & ἀμπέλινος καρπός.

Ἀμπελος, idem, vt ἄμπελος βέβρυς.

Ἀμπελόεις, εντος, ὁ, vitifer, vineas habens. Ἀμπελόεσσα γῆ & ἀμπελόεν πεδίον, solum vitibus consitum, vinetum.

Ἀμπελῖτις

Ἀμπελῖτις γῆ, vinealis terra quæ & φαρμακῖτις, vt citatur ex Diosc. lib. 4. cap. 173. Sic dicta quòd aduersus innascentes vitibus vermes illini soleat.

Ἀμπέλιον ου, τὸ, viticula, apud Aristoph.

Ἀμπελιὼν ῶνος, ὁ, vinetum, vitibus consitus locus. Pro eodem dicitur & ἀμπελεὼν Atticè.

Ἀμπελὶς ίδος, ἡ, auis quædam cuius meminit Aristoph. & Poll. lib. 6. eadem dicitur & ἀμπελίων, ίωνος, ὁ, Poll. l. 6. c. 9.

Composita.

Ἀγριάμπελος, q. d. ἀγρία ἄμπελος, labrusca.

Κισσάμπελος herba quædam, de qua vide Diosc.

Ξηραμπελινὸς, vt ξηραμπέλινος χιτὼν, colorem habens vitibus arefactis simillimum. vide Suid.

Πολυάμπελος, vitibus abundans.

ἌΜΠΡΟΝ, ου, τὸ, funis per iuga tentus, ad quem iugatis bobus magna onera curribus imposita trahuntur. Helcium vocat Apuleius, vnde helciarij, qui funibus veluti boues iugati onera trahunt. dictum quasi ἀμπερέν τι ὂν καὶ διαμπερὲς τῶν ζυγῶν διειλημμένον, inquit Etymol. qui tamen addit ita etiam dici posse lignum quod iumentorum ceruicibus imponitur.

Ἀμπρεύω, traho more boum seu iumentorum τῷ ἄμπρῳ προσδεδεμένων. Sic vsurpauit Callim. teste Etym. Itidemque Lycophron dixit ἄχλαινον ἀμπρεύουσιν ἠλίθιον βίον, nudam trahunt stulti vitam. Abusiuè dicitur etiam pro baiulare & succollare, inquit Suid.

Συναμπρεύω, vnà traho, vt iumenta trahunt plaustrum. in trahendo adiuuo. Aristot. hist. an. lib. 6. & Plut. in Cat. maiore.

ἌΜΠΥΞ υκος, ὁ, vel ἡ, funiculus auratus quo comæ in equorum frontibus sparsæ colligantur. Tribuitur etiam mulieribus, & sic nominatum fuit vinculum illud quo constringebantur fluxi crines, & vitta quæ comis iam colligatis superinducebatur. παρὰ τὸ ἀμπέχειν τὰς τρίχας, eò quòd cohibeat crines, teste Eust. vt Il. χ. Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα. ἄμπυκα κεκρύφαλόν τε ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην. Idē Eust. rursum addit ἄμπυκας, dic: κατὰ μεταφορὰν, in equis frœna. ¶ Metaphoricè etiam ἄμπυξ à Sophocle in Philoctete dicitur rota. παρὰ τὸ κυκλοτερὲς, Aristoph. schol. ἄμπυκα generalius etiam dici ait τὸ περιέχον. & apud ipsum comicum ita dici operculū vasis. παρὰ τὸ σκεπάζειν καὶ καλλύπτειν τὸν οἶνον, sed καταχρηστικῶς. Locus est in Acharn.

Ἀμπυκτῆρες, idē quod ἄμπυκες & quidē peculiariter in equis, apud Aeschylum in tragœdia quæ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας inscribitur, vbi vide schol. ἀμπυκτήρια φάλαρα, apud Soph. in Oedipo coloneo vocantur phaleræ vel ipsi ἄμπυκες seu ἀμπυκτῆρες.

Ἀμπυκώματα, pro ἀναδήματα.

Ἀμπυκάζειν, religare. item frœnare, & coronare. Eust.

Ἀμπυκάζειν. Eust. annotat dici τὸ ἀμπέχειν τὰς τρίχας, idque ipsū sua ætate vsurpatū fuisse pro τὰς ἐμπροσθίας τρίχας ἀναδεῖν. *hoc est*, antias & capronas (ita enim dicuntur vlteriores crines qui in faciem defluunt) religare & adstrictos tenere.

Composita.

Ἀνάμπυξ, non habens ἄμπυκα. Callim.

Κυανάμπυξ ceruleum habens ἄμπυκα. Theocr.

Ἀμφιάμπυκα Θασίαν, Aristoph. in Acharn. vocat lagenam seu phialam vini Thasij.

Μοναμπυκες πῶλοι, vnum tantùm habentes ἄμπυκα singuli, Euripides ita vocare dicitur τοὺς κέλητας.

Παραμπυκία, Eustath. annotat vulgarem linguam solere dicere ἐπὶ τριχῶν.

Παραμπυκίζειν, idem Eust. inueniri ait *pro*, crines implicare.

Χρυσάμπυξ, habens vinculum vel reticulum ex auro ad cohibendos & cōstringendos crines ne diffluant & latius spargantur: item aureis frænis insignis (de equo dictum.) Vide Eustathium.

Ἀμπωτις, &c. vide ἀναπίνω in comp. ex Πίνω.

ἈΜΥΓΔΑΛΕΑ, & Ionicè ἀμυγδαλέη & per contract. ἀμυγδαλῆ, amygdalus seu amygdala arbor, quæ & nux græca dicitur. Diosc. lib. 1. cap. 177. Etymon, vide in ἀμυγδάλη. Eadem dicitur & ἀμύγδαλος, ου, ἡ, apud Luc.

Ἀμυγδάλη, fructus illius arboris, qui & ἀμύγδαλον, à Latinis itidem amygdala & amygdalum nominatur. Diosc. Vocatus τὰς ἀμυγδάλας. Herodian. gram. ait παρὰ τὸ ὂν τῷ μὲν τὸ χλωρὸν ἀποτιθέν ἀμυχὰς ἔχειν πολλάς, teste Athenæo lib. 2.

Ἀμυγδάλινος, η, ον, amygdalinus, *hoc est*, confectus ex amygdalis. vt ἀμυγδάλινον ἔλαιον, apud Diosc. l. 1. c. 39.

Ἀμυγδαλὶς ίδος, ὁ, idem quod ἀμυγδάλη, amygdalum. fructus amygdalinæ arboris. Plut. in Symp. 1 Probl. 6.

Ἀμυγδαλίτης, ου, ὁ, amigdalites, aliquam similitudinem habens cum amygdala. Plin. l. 26. c. 8.

Ἀμυγδάλον, ου, τὸ, amygdalū: fructus amygdalinæ arboris, qui & ἀμυγδάλη, apud Athen. lib. 2. & Theophr. & Diosc.

Ἀμυγδαλοειδής, ὁ, καὶ ἡ, amygdalæ speciem gerens.

Ἀμυγδαλόεις, εντος, ὁ, idem, Nicand.

Ἄμυγμα, vide in ἀμύσσω. ἀμυδις, vide in ἅμα.

ἈΜΥΔΡΟΣ, ὰ, ὸ, obscurus, subobscurus, vix apparens, exilis tenuis idem quod ἀμαυρός. Nicand. in Ther. πληγῇσιν ἀμυδροτέρῃσιν ἰάπτει, obscurioribus & exilioribus ictibus. Idem, de aspide ἀμυδρότερον δ' ἄχος ἄλλων exilius & tenuius cæteris venenatis serpentibus. ἀμυδρὸν φῶς, lux obscura & cæca, quæ non multum ab ipsis differt tenebris. Sic Thuc. lib. 5. ἔτι καὶ νῦν δῆλον ἐστιν ἀμυδροῖς γράμμασι λέγον τάδε, obscuris literis quę vetustate attritæ & exesæ vix apparent. Plutarchus copulatè dicit ἀλαμπὲς καὶ ἀμυδρὸν, item ἀμυδρὸν καὶ δυσφανὲς ὄν. Ἐλπὶς ἀμυδρὰ obscura & cuius aliquæ adhuc extant reliquiæ, Plutarch. in Alcib. metaphora sumpta ab iis quorum louia adhuc cernuntur vestigia. At ἀμυδροὶ τόποι eidem sunt οἱ καθυγροὶ καὶ ἄγαν ῥέοντες καὶ τὸ μυρεῖν, (inquit) ὅ ἐστι ῥεῖν. Pro quo habetur ἄμυρος, apud Etym. apud Hesych.

Ἀμυδρὸν & ἀμυδρῶς, obscurè, leniter. vt quum ἀμυδρὸν seu ἀμυδρῶς βλέπειν dicitur, quod & ἀμαυρὸν seu ἀμαυρῶς ὁρᾶν.

Ἀμυδρόω, ῶ, obscuro, hebeto. vnde ἀμυδρούμενος, apud Dionys. Areop. hebescens, deficiens.

Ἀμυδρωσις, εως, ἡ, obscuratio, hebetatio, ἀμαύρωσις. Gal.

Ἀμυδρόεις, εντος, ὁ, idem quod ἀμυδρός. Nicand.

ἈΜΥΜΩΝ, ονος, ὁ, καὶ ἡ, dictum putatur quasi ἀμύχμων, vt sit ὁ μὴ ἔχων τι μυσμῶν, hoc est, παρὰ μυχθισμὸν ἔχω, quo irridere aliquem solemus & subsannare: aliis etiam dictum volentibus quasi ἀμώμων. Vtut sit, significat eum, in quo nihil culpari reprehendique potest, nihil derideri, & subsannari. Odyss. ξ. Ὦ γέρον, οὔ τε μῦθον τὸν ἀμύμονα ὃν κατέλεξας. Od. τ. Ὃς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀμύμονα εἰδῇ, Τοῦ μέν τε κλέος εὐρὺ ξεῖνοι φορέουσι. Apud eundem sæpe propriis nominibus iunctum legitur & tunc exponi potest etiam, laudabilis, aut laudatissimus, insignis, eximius, præclarus. vt Il. ζ. ἀμύμονα Βελλεροφόντης. Odyss. υ. Ὀδυσσῆος ἀμύμονος. Exponi potest etiam, egregius, strenuus. vt Ilia. ι. ἀμύμονά τε κρατερόν τε. Opus quoque aliquod ἄμυμον dicitur elegans, scitum. vt Il. ι. Δώσω δ' ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας. ¶ Apud Hom. Od. δ. θεῶν ἀμύμονι πομπῇ. exp. faustis deorum auspiciis, bono ductu.

ἈΜΥΝΩ, auxilior, opem fero, suppetias eo, succurro, aliquem defendo, vel ab iniuria defendo. Iliad. φ. αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσι θεοὶ αὐτοί. & ibid. Τρωσὶ παρὲξ ἀμῦναι καὶ ἀμύνειν. Isocr. ἥκετε ὑμῖν ἀμυνοῦντες, venerunt vobis auxiliaturi. venerunt vobis suppetias. Xenop. Pæd. 3 μὴ φυλάττειν καταλιπόντες αὐτὰς, ἀλλ' ἀμῦναι καὶ τέκνοις καὶ ἑαυταῖς καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ¶ Item propello, propulso, arceo. passim apud Hom. cum accus. & dat. vt Od. θ. Ἄστεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ, ab vrbe & liberis arcēs crudelem diem, vel propulsans. Sic Il. ι. ἀμυνέμεν νηυσὶ θοῇσι Πῦρ ἐθέλεις, arcere vis ignem à nauibus. defendere naues ab igni. Aliquando pro dat. ponitur genitiuus, vt Il. δ. καὶ χεῖρας ἀμύνει. & Il. ε. Τρώεσσ' ἄμυνε νεῶν. Interdū additur præpositio, vt Od. ρ. αἰὲν ἀπὸ οἴκου ἀμύναι. Sic & apud Apol. Arg. 1. ἀπὸ μοῖρας ἀμύνειν λαοῖσιν. ¶ Item vlciscor: vt ἀμύνω σοι τεθνηκότος, vlciscor te mortuum, vlciscor mortem tuam q. d. propugno pro te mortuo.

Ἀμύνομαι, dimico pro, propugno pro, tueor defendo. Apud poetas aliquādo cū genit. vt νεῶν ἀμύνοντο. Il. μ. Et cum accus. vt Il. ρ. ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν. aliquādo cum præp. περὶ, vt ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, pugnare pro patria. Sic Il. σ. Οἱ μὲν ἀμυνόμενοι νεκύος περὶ τεθνειῶτος. in prosa etiam sic vsurpatur. Cū præp. ὑπὲρ vt apud Plut. ἀμυνόμενοι ὑπὲρ τοῦ βασιλέως. Sic & apud Dem. & Xen. cū præpos. πρὸ: vt ἀμύνομαι πρὸς τὰς ἀδελφὰς, pro sorore pugno, sororem defendo. apud Plut. in Probl. Et cum accus. vt ἀμύνομαι τὴν Ἑλλάδα, apud Plat. de leg. pro Græcia dimico vel propugno. Græciam tueor, vel defendo. ¶ Item iniuriam propulso, vim arceo, resisto, tueor me aduersus aliquem. Cum accusat. Xen. ὅπλα κτῶνται οἷς ἀμύνονται τοὺς ἀδικοῦντας, habent arma quibus iniuriam inferentibus resistunt, vel iniuriam illatam propulsant. Sic ἀμύνομαι τοὺς ἐπιτιθεμένους, tueor me aduersus eos qui me adoriuntur. ¶ Item vlciscor. Cum accusat. vt Homer. Odyss. μ. Τὴν δ' ἐκ ἀμυναίμην. Demosth. Phil. 3. ῥᾷστα καὶ ἀσφαλέστατα καὶ ῥᾷστα αὐτὸν ἀμυνούμεθα, tutissimè & facillimè ipsum vlciscemur. Herodianus, τὸν ἐχθρὸν ἀμυνέσθω. Dicitur etiam ἀμύνομαί σε ὑπὲρ τούτου. Isocr. ad Philippum, ἡμεῖς δὲ ὑπὲρ ὧν κακῶς ἐπάθομεν, ἀμύνασθαι τολμῶμεν αὐτοὺς, vlcisci eos ob iniurias quibus nos affecerunt. vel pœnas ab eis reposcere iniuriarum. Dicitur & ἀμύνομαί σε τούτου, vt apud Lucianum, ἀμύνομαί σε τοῦ γέλωτος vlciscor te ob risum, vel vicem reddo tuo risui. ¶ Item arceo, propello, propulso. vt ἀμύνοντο νηλεὲς ἦμαρ. Il. λ. & ν. Sic apud Plutarch. in Publicola, αὐτὸς ἑστὼς πρὸ τῆς γεφύρας ἠμύνετο τοὺς πολεμίους, hic stans pro ponte hostes arcebat. In bonam etiam partem sumitur pro ἀμείβεσθαι: vt ἀμύνεσθαι τοῖς ἴσοις par pari refere, apud Aristot. in Probl. Sic & apud Thuc. ἀμύνεσθαι τοῖς ὁμοίοις.

Ἀμυνάθω,

Ἀμυνάθω, Atticè pro ἀμύνω, vt Διωκάθω pro Διώκω. Aristop. in Nebulis, ἀμυνάθετέ μοι τυπτομένῳ, opē ferre mihi vapulanti.

Ἄμυνα, ης, ἡ vltio, vindicta, propulsatio iniuriæ. Aliquando absolutè ponitur: nonnunquam cum genitiuo, vt Alexander Aphrod. πρὸς ἄμυναν τῶν ἀδικούντων. Item gratiæ relatio, beneficij compensatio, retributio. Suid. Eust.

Ἀμυνίας, ὁ, pro ἀμυντικός, Hesychius & Suid. Hinc ἀμυνίας θυμὸς apud Comicum, inquit Eustath. animus vltionis cupidus, vel vlciscendi.

Ἀμυντικός, ἡ, ὁ ad iniuriam propulsandam aptus, instructus ad defensionē ἀμυντικὴ δύναμις ἡ πρὸς τοὺς πένητας, Plat. in Epist.

Ἀμύντωρ, ορος, ὁ, ἡ auxiliator, vel vltor. Il. ο. ἀμύντωρ Ζεὺς. Od. π. Καὶ φράσαι εἴ κεν νῶιν Ἀθήνη σὺν Διὶ πατρὶ ἀρκέσει, ἦε τιν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίξω. ¶ Cum genitiuo, propulsator, expulsor: vt Simonides εἶναι dixit esse ἀμύντορα δυσφροσυνάων.

Ἀμυντὴρ, ῆρος, ὁ. idem quod ἀμύντωρ, auxiliator, vel vltor, vel propulsator. ¶ Item pars cornu cerui, apud Aristotelem lib. 6. de historia anim. vt in suo lexico Budæus scribit.

Ἀμυντήριος, ὁ, ἡ, ή. q. d. auxiliatorius, propulsatorius, expulsorius. ἀμυντήριοι ὀδόντες, exp. dentes exerti serratiue. sic dicuntur qu. si ad vim propulsandum apti. Ἀμυντήρια ὅπλα, apud Diodorum, arma quibus vis repellitur.

Composita.

Ἀντιαμύνομαι, vicissim auxilio.

Ἀπαμύνω, propulso, propello, arceo. vt Il. ἀμύνειν λοιγὸν ἀμυνῶ. Sic & apud Herodot. ἀπαμύνειν σφι τὰ κακά.

Ἀπαμύνομαι, iniuriam propulso, refello, vlciscor hostem. Od. π. & λ. & apud Basil.

Ἐξαμύνομαι, defendo, succurro. Aff. ex Eurip.

Ἐξημύνομαι, defendo, succurro. Aff. ex Eurip.

Ἐπαμύνω, defendo ab iniuria, auxilior, succurro. Cum dat. apud Hom. Il. ε. τῷ δ' ἄλλω ἐπαμύνω, vlciscor.

Ἐπαμύντωρ, idem quod ἀμύντωρ.

Περιαμύνω, protego & defendo à circumstantibus periculis. Plut. etiam alibi.

Προαμύνω vt & προσαμύνω σε, q. d. ἀμύνω πρὸ σοῦ, protego te.

Προσαμύνω, vel προσαμύνομαι, insuper auxilior. Il. β. & Plutar. in Romulo.

Συναμύνω, vel ὁ, opitulor. Eurip.

Χειμαμύντη, hyemis iniurias arcens. Ita dicitur læna quædam crassa quam Homerus ἀλεξάνεμον vocat inquit Eust.

ἈΜΥΣΣΩ, vel Ἀμύττω. F. ξω. rado vnguibus, vellico, lacero, discerpo, carpo. Prouerbium est apud Suidam, μηδ' ἄκανθα ἀμύξῃ τοὺς ἀγαθοὺς, probos ne spina quidem vellicauerit, aut punxerit. Il. τ χερσὶ δ' ἀμύσσε Στήθεά τ' ἠδ' ἁπαλὴν δέρην ἠδ' καλὰ πρόσωπα.* Ab αἷμα inquit Etym. fit αἱμάσσω, & mutato α in υ ἀμύσσω. ¶ Exponitur etiam lancino. Item (inquit Budæus) Metaphoricè Pollux ὅτω γὰρ ἔλεγεν τὸ ἀμύσσειν, ἐκ τοῦ κατασχάζειν. ¶ Item metaphoricè animum exulcero, saucio animum alicuius, apud Basilium. Æschines in epistolis, καὶ μηδὲν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπόμνημα ἔχειν ὃ τὴν γνώμην ἀμύξῃ, quod mentem exulceret (dolorem videlicet refricando.) Homerus Il. α. σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις.

Ἀμυγμὸς, ὁ, laniatus & laceratio cutis, propriè. Soph. verò dixit etiam τιλτὰς ἀμυγμὰς χαίτας, pro, vellicatus seu euulsiones canæ comæ. Idem & ἀμυχὴ dicitur.

Ἄμυξις, εως ἡ. vellicatio, laniatio, laceratio. Item scarificatio.

Ἀμυξίχοος, ὁ, idem quod ἄμυξις.

Ἀμυξί adverb. q. d. vellicatim, discerptim. Nicand.

Ἀμυκτικὸς, ἡ, ὁ vim habens dilacerandi & dilaniandi. Cæl. Aurel. Chron. lib. 2 cap. 6

Ἀμυκτικῶς, idem quod ἀμυξί. Nic.

Ἀμυχὴ, ῆς, ἡ, idem quod ἄμυξις. Plut. ἀμυχὰς τῶν θρηνούντων ἀφεῖλεν, lacerationes plangentium sustulit. ¶ Ἀμυχαὶ Dioscoridis interpretes parua hulcera siue hulcuscula vertunt, quidam hulcuscula cutis, vt li. 1. c. 3. ἔχουσα δ' ἀλλ' ὁπότερον τὰ μεγάλα τραύματα ἐπὶ τῶν λυγρῶν κατὰ ὡς τὰ μικρὰ καὶ ταῖς ἀμυχαῖς ἐμφέρει, Sunt & qui tubera luentia interpretentur.

Ἀμυχὶ adverb. cum vellicatione, superficialiter: quasi radendo summam cutem.

Ἀμυχηδὸν adverb. apud Etymologisten exp. ἄκροις δακτύλοις, primoribus digitis, vel summis digitis. Videtur tamen potius significare, in lacerationis aut vellicationis modum, aut per vellicationem, & quasi quis diceret, vellicatoriè, seu vellicatim discerptim.

Ἀμυχώδης, εος, ὁ, ἡ, similis ταῖς ἀμυχαῖς, in quo cutis velut carpta ac vellicata vnguibus videtur. Hippoc. Coac. progn. τὰ ἀμυχώδεα ἐξανθήματα.

Ἀμυγδαλία, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Καταμύσσω, lacero, laniatu saucio, perstringo. (Ita videlicet vt rastrum terram & telum cutem perstringit leuitérque sauciat, non profundum imprimens sulcum, quod & ξύειν dicitur) Il. ε. Πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν. Athen. lib. 2. καταμυχθεὶς τὴν κνήμην ὑπὸ κυνοσβάτου.

Περιαμύσσω, siue Περιαμύττω, circumscarifico, circumcirca sau-

-cio. Metaphor. in Axiocho. ὅ, τι ποικίλως περιαμύττων τὸν νοῦν, sauciare, lacerans.

ἈΜΦΙ', præpositio quæ variis casibus iuncta varia significat.

Cum Genit. significat, de. Od. θ. ἀμφ' Ἄρεος φιλότητος ἐϋστεφάνου τ' Ἀφροδίτης. Luc. in Astrol. ἀμφὶ τῆς ἀστέρων ἡ γραφή. Item propter. Apol. Arg. 1. τῆς δ' ἀμφὶ δ' ὅλω ἐμὴ ποτι βαρεῖαν propter hāc, huius causa vel gratia, huius nomine. Itē πρὸς. per. Apollon. Arg. 2. Φοίβου τ' ἀμφὶ, καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης Λίσσομαι, oro atq. obtestor per Phœbū Itē, circa. ἀμφὶ πόληος οἰκέοι. exp. circa vrbem habitant, apud Herodot.

Cum dat. significat etiam περὶ, de. vt apud Sophoclē in Aiace, ἀμφὶ μὲν τυφλοῖσιν ἀγγελίαις, i. περὶ τούτων. Sic & Herod. ἀμφὶ δὲ τῷ θανάτῳ αὐτῆς διξὸς ἐπιφέρεται λόγος, de eius morte duplex vulgatur fama. Odyss. ξ. καιὰ φρεσὶν ὠΐσατ' ἀλλ' ἐμοὶ pro περὶ ἐμοῦ. Sic & ἀμφὶ βουλαῖσιν & ἀμφὶ γάμῳ apud eundē. Ponitur etiam pro, circa vel circū idq. frequētissima & maximè recepta significatione præsertim apud poetas. Hesio. Θῆκαν δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον Hom. Od. ξ. ἀμφὶ σίδηρον ἔχων ἰὸς ἀράξεσκε πεδίλα. Apol. Arg. 2. Ἀμφὶ δὲ χαλκείας κόρυθας κεφαλῆσιν ἔθεντο. æreas galeas circum capita posuerunt, vel, capitibus circumposuerunt. Sic & apud Theocritum, ἀμφὶ στήθεσι circa pectus. Item propter. vt ἀμφὶ φόβῳ apud Euripidem scholiastes exponit διὰ τὸν φόβον. Sic ἀμφ' Ἑλένῃ μάχεσθαι nonnulli exponunt propter Helenam pugnare, vel Helenæ causa. Item pro κατὰ, contra Soph. in Aiace. λόγους ἀίσσει τοὺς μὲν Ἀτρείδαις κατὰ, Τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ, i. κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως, aduersus Vlyssem.

Cum accus. (apud prosæ scriptores potius quàm cum datiuo) significat circa, vt ἀμφὶ τὴν πόλιν, circa vrbem. Apud Xen. Pæd. lib. 5. ἀμφὶ δεῖπνον εἶχε, circa cœnam occupatus erat. Dicitur eodē sensu nonnunquam, εἶναι περί τι & γίνεσθαι περί τι. Apud Thucydidem. τὰ ἀμφὶ ἄριστον quæ ad prandiū pertinent. Οἱ ἀμφὶ Πρίαμον (subaudi ὄντες) pro ὁ Πρίαμος, Priamus. Il. γ. Sic οἱ ἀμφὶ Σωκράτην, Socrates. Sic & in obliquis casib. Synes. περὶ τὸν ἀμφὶ τὸν ἑταῖρον Παῦλον καὶ Διονύσιον, pro περὶ τὸν ἑταῖρον Παῦλον καὶ Διονύσιον. Aliquando hac phrasi denotatur & homo & comitatus eius: vt apud Thucyd. οἱ ἀμφὶ Πείσανδρον, Pisander cum sociis. Sic ἀμφὶ Κῦρον apud Xenophontem, Cyrus & eius milites, vel Cyri milites. Sic apud Platonem οἱ ἀμφὶ τὸν Ὀρφέα, Orpheus & eius sectatores. vel, Orphei sectatores. Item pro circiter. Lucia. ἀμφὶ τοὺς πεντήκοντα. Idem, ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη σὺ εἶ τότε ἐπιδημῶν, quum annos esses natus circiter quinquaginta. vel quum circa quinquagesimum esses annum.

Ἀμφὶ περὶ, cum accus. posita, ἐκ τῶν περὶ ἀλλήλων, pro altera sola, Il. β. ἀμφὶ περὶ κρήνην. Interdum περὶ præponitur, posita post ipsam particula τε, itémque post ἀμφὶ. vt Il. περὶ τ' ἀμφί τε κάπρον. Sic Apol. Arg. 2. ἀλλ' ὅς περὶ ἀμφί τ' ἔρυσ' Ἀθάνατος. Suid. ἀμφὶ περὶ exp. ex vtraque parte.

Ἀμφὶ pro περὶ & ἐν & ἐπὶ & pro δύο, in compos. Eust.

Ἀμφὶ aduer. siue casu, vt & circùm Latinè aliquando. Ἐπὶ ponitur & circumcirca. Apol. Arg. 2. ἀμφὶ δὲ πόλεις ibidem. ἀμφὶ δὲ Κόλχων Ἔθνεα ναιετάουσι.

Ἀμφὶς (aliud aduerb. ex ἀμφὶ præpositione factum, addita litera σ) Vtrinque, ab vtraq; parte. Il. . σιδηρεῖα ἄξονι ἀμφὶς. i. ἀμφοτέρωθεν, inquit Eust. At Il. ν Ἥ χ' ἵππους χαλκὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐόντα. vbi ἀμφὶς idem ait significare vel in circuitu, aut circūcirca: vel pro ἀμφὶ (circū) accipi, vt intelligatur ἀμφὶ τὸ τεῖχος ὄντα. Apud Hesiod. in Erg. Πᾶς τὰ μὲν ἀμφὶς ἰδών. ¶ Item siue, seorsum. Cum genit. vt ἀμφὶς Διὸς, absq; Ioue, vel seorsum à Ioue, apud Homer. Interdum cum verbo iūctum idem significat: vt ἀμφὶς φράζεσθαι. seorsum deliberare vel consultare. Diuersa consilia agitare. Sic ἀμφὶς φρονεῖν exponitur διχονοεῖν, quasi διχοφρονεῖν. ¶ Item extra, itidem c genit. vt apud Hom. ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, i. ἐκτὸς, inquit Eust. ¶ Item inter, in medio. Il. γ. ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα, rum erat terra inter vtrosque.

Διαμφὶς, [comp.] vtrinq. Item seorsim. Dion. de situ orb.

Διαμφίδιος, (q. d. seorsim positus, separatus) diuersus, alienus. Hesych.

Ἀμφω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ἈΜΦΙΣΒΗΤΕ'Ω, F. ήσω, controuersor, cōtendo de re aliqua discepto. vt apud Plat. in Protag. καὶ περὶ τοῦ λέγειν ἀμφισβητεῖν μὲν ἐρίζειν δὲ μή. Sic apud Arist. Rhet. 1. ἐπεὶ δὲ πολλάκις ὁμολογοῦντες ἄμφω συμφέρειν, περὶ τοῦ μᾶλλον ἀμφισβητοῦσιν. Iungitur & datiuo rei. Aristot. eth. 6. ἀμφισβητεῖ τοῖς φανεροῖς ἐναργῶς controuersatur de iis quæ euidentia sunt, vel adducit in controuersiam ea quæ, &c. Et infinitiuo: vt apud Demosth. in Paragr. ad Apat. ὅτι ἀμφισβητοῦσιν μὴ ποιήσασθαι διαθήκας αὐτούς. Apud eundem, ἀμφισβητῶ μὴ εἶναι ἀλλ' ἔγγυος, contendo me non vera dicere. ¶ Item contendo in iudicio, litigo ambigo. Isocr. ad Nicoclem, τὰς κρίσεις ποιήσεις ἐν πρὸς ἀλλήλους ἀμφισβητοῦσι μὴ πρὸς χάριν noli ad gratiam de iis de quibus inter se ambigunt, sententiam ferre, vel de

 quibus

quibus inter eos ambigitur. Arist. Poll.4. καὶ γὰρ ἐκεῖσε γίγνεται ἀμφισβητούντων περὶ τοῦ ὀνόματος. ¶ item ἀμφισβητῶ τοῦτο vel τούτου, aut περὶ τούτου, contendo de hoc tanquã ad me pertinente, hoc mihi vendico. vt apud Themistium, εἰ τοῦ πράγματος ἠμφισβήτουν, si rem vendicarem mihi. vt Bud. interp. Apud Demosth. in ep. Phil. ἀμφισβητεῖν καὶ τῶν νῦν ὑμῖν προσηκόντων. Isocrates in Euagora, ἀμφισβητοῦντες περὶ βασιλείας. Arist. Pol.3. ἀμφισβητοῦσι τῆς τοῦ πράγματος ἰσότητος. Adducitur interdum datiuus personæ, vt apud Isocratem. ἀμφισβητῶ σοι ἀρχῆς, certo tecum de imperio, vel contendo tecum. ¶ Item dubito, ambigo. Arist. Rhet.2. καὶ ὁμφισβητοῦντες προσεθίζουσιν ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα.

*Ἀμφισβητεῖν, inquit Suid. est μὴ συμφωνεῖν, ἀλλ᾽ οἷον χωρὶς βαίνειν καὶ ἀμφιβάλλειν, quasi ἀμφισβατεῖν. Affertur & aliud etymon, παρὰ τὸ ζητεῖν quasi ἀμφιζητεῖν.

Ἀμφισβητοῦμαι, ambigor, in controuersiam venio seu adducor. vt τοῦτο ἀμφισβητεῖται, hoc controuersum est. vnde τὰ ἠμφισβητημένα res controuersæ. Etp. & controuersia mihi mouetur, apud Demosthen.

Ἀμφισβήτημα, τὸ, controuersia, item, quæstio inter disputantes agitata.

Ἀμφισβήτησις, εως, ἡ, controuersia, disceptatio, contentio. Isocr. item dubitatio. item actionis quoddã genus apud Poll.

Ἀμφισβητήσιμος, ὁ, ἡ, controuersus, in controuersia positus de quo controuersia est, de quo disceptatur. dubius, de quo dubitatur. Xen. Demosth. Aristot.

Ἀμφισβητικός, ὁ, contentiosus i. contentionib. deditus.

Composita.

Ἀναμφισβήτητος, non controuersum. quod constat & conuenit.

Ἀναμφισβητήτως, sine controuersia, citra controuersiam, proculdubio, indubitanter. Dem. pro cor.

Διαμφισβητέω, ῶ, controuersor, discepto. Dem. pro cor. αὐτοῖς δὲ πρὸς ἀλλήλους διαμφισβητεῖν περὶ τῆς ἡγεμονίας.

Διαμφισβήτησις, altercatio, vel dubitatio.

ἈΜΦΩ, ambo vel ambæ Od. σ. τὼ δ᾽ ἄμφω χεῖρας ἀνίσχον. Apud Hesiod. ἄμφω γε μὲν ἐσθλαί. In duali genit. vel dat. ἀμφοῖν. vt ἀμφοῖν χεροῖν, ambabus manibus: qui datiuus χεροῖν interdum subauditur. *Fit ab ἀμφίς.

Ἀμφότερος, ἀμφοτέρα, ἀμφότερον, vterque, vtraque, vtrumque. Il. δ. ἀμφότερον κόσμος θ᾽ ἵππῳ ἐλατῆρί τε κῦδος. Sic & Od. ο. ἀμφότερον κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη &c. In duali: Isocr. in Paneg. ἀμφοτέροιν αὐτοῖν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐνόντων. Et Od. δ. Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μεμνημένω ἑρμηνεύοντες. In plur. ἀμφοτέραις χερσί, vtrique frequentissimũ est apud vtrosq; scriptores. Ἀμφοτέραις χερσί, ambabus manib. qui tamen dat. χερσί sæpissimè subauditur & in prosa & in carmine.

Ἀμφοτέρως, vtroq; modo. Arist. rhet.2. Pro quo interdum ponitur ἀμφότερον aduerbialiter. vt Il. δ. & γ.

Ἀμφοτεράκις, idem.

Ἀμφοτέρωθι, vtrobique. Ἀμφοτέρωθεν, vtrinque, Ἀμφοτέρωσε vtroque, in vtramque partem.

Ἀμφοτερίζω, in vtramque partem vergo. item vtrinque cingo vel attingo. Strab. lib.6.

Composita.

Ἐξαμφοτερίζω, vtraque re excido. item in dubio pono. dubium facio.

Ἐπαμφοτερίζω, cum dat. (inquit Bud.) in vtramque partẽ vergo, ancipitem me præbeo, & mediam naturã habeo. inter duo aut plura genera ita intercedo, vt nullo in genere planè censeri possim. Aristot. de part. anim. lib.3 φαίνεται γὰρ ἐπαμφοτερίζειν τούτοις τὸ ἧπαρ καὶ ὁ σπλήν. vbi quidam interpr. ancipiti inter hæc esse specie. Construitur & cum ἐπί vel πρός. cũ significat anceps & ambiguũ esse. vt Arist. in Eth.7 ¶ item vtrinque sufficio. Arist de gen. li. 4. ἡ δὲ φύσις οὐ δυνατὴ πολυχοεῖν οὕτως ὥστ᾽ ἐπαμφοτερίζειν. B. Et pro alternare. Plut. ἐπαμφοτερίζων τοῖς λογισμοῖς, alternantib. in eo sententiis. ¶ item, in neutras partes transeo, integrum me & medium præbeo, vt apud Plut. τοὺς δὲ βιωτοὺς ὁρῶν ἐπαμφοτερίζοντας.

Συνάμφω, ambo, q.d. simul ambo. Polyb. lib.1.

Συναμφότερον, q.d. simul vtrumque. Et pro ἀμφότερον, vtrũq; Plat. Thuc. Dem.

ἌΜΩΜΟΝ, ου, τὸ, amomum: nomen fruticis cuiusdam & aromatis, apud Dioscor. & Theophr. Κιννάμωμον, vide suo loco, infrà.

Ἀμωμίτης, ου, ὁ, amomum similitudine aliqua referens. Diosc.

Ἀμωμίς, ίδος, ἡ, herba quædam ex eo dicta quòd amomo similis sit Diosc. lib.1.c.14.

Καρδάμωμον, aromatica, planta, à cardamo denominata. vide Plin. Diosc. Theophr.

ἌΝ, coniunctio interdũ potentialis interdũ expletiua, vt Dem. ad Aphobum, ἔτι δὲ τὸ πρᾶγμα ἀνεξελέγξαι ζητῶν, ἐξήτησεν ἂν μετὰ παῖδα τὸν γράψαντα τὰς μαρτυρίας. Hic alterum ἂν est δυνητικόν, alterum παραπληρωματικόν, inquit Bud. Sic apud Aristot. in 10. Ethic. μάλιστ᾽ ἂν τοῦτο δυνηθεὶς ἐξετάζειν ἂν εὖ τῶν εἰρημένων νομοθετικὸς γενόμενος. Et apud Aristophanem in Vespis, ἐγὼ γὰρ οὐδ᾽ ἂν ὀρνίθων γάλα ἀντὶ τοῦ βίου λαμβάνοιμ᾽ ἄν οὗ με νῦν ἀποστερεῖς. Eius vsus exemplis colligendus est. ¶ Cũ Indicatiui præt. imperfecto, Demosth. contra Midiam, πονηρότατοι γὰρ ἂν ἦσαν ἁπάντων, essent enim omnium vtilissimi, Vel, esse possent. Cum præterito perf. Idem ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλατε, iampridem perijssetis. vel, iã pridem fieri potuisset vt perijssetis. Cum præt. plusquam perf. Demosth. τῶν ἀδικημάτων ἂν ἐμεμνήμην τῶν ἑαυτοῦ, εἴ τι περὶ ἐμοῦ γέγραφε. Cum Aor. 1. Μὴ ἂν οἴεσθε τήμερον ῥηθῆναι, non putasset. Cum Aor.2. vt εἶπον ἄν, εἰ ἠκηκόειν, dixissem si audiuissem. ¶ Cum optatiuo etiam ponitur modò hoc modò illo tempore. Cum præsenti Luciadus καὶ ἐν τούτῳ πάντα ἂν σοι πόλις ἡ Ἀθηναίων οὐκ ἂν φθάνοι χάριν ὁμολογοῦσα. Sic τί ἂν λέγοιμεν, cur diceremus? vel, cur dicamus? Cũ Aoristo, οὐκ ἂν διακρίναις εἴτ᾽ ἔφηβός ἐστιν εἴτε καὶ παρθένος, non iudicaueris vel diiudicare nõ possis. Lucianus Δυοῖν γὰρ θατέρῳ οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν. Demosthenes πῶς ἂν ἀμφότεροι συμφανεῖς γένοιντο; Il. ε. Τυδεΐδην δ᾽ οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη, non cognosceres, vel non animaduerteres, siue non animaduertas, aut non adnimaduerteris aut animaduertere non possis. Iliad. ε. Τυδεΐδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο, qui nunc vel cum ipso Ioue dimicet, siue dimicaret aut dimicare posset, vel possit. Il. α. & β. Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρεΐδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο, alioqui enim nunc postremùm Atrida conuitiatus esses, aut potius conuitiatus esses. Sic Plato de rep. lib.8. οὐ γὰρ ἂν τυφλὸν τοῦ βίου ἡγεμόνα ἐστήσατο, alioqui enim cæcum vitæ ducem non constituisset. Dicitur & γάρ τ᾽ ἄν, pro γάρ τοι ἄν, vt apud Xenophontem, Δεινὸν γάρ τ᾽ ἂν εἴη. Item ἂν cum optatiuo post relatiuum. Xenophon, λέγει ἃ οὐκ ἄν τις βούλοιτο ἀκοῦσαι. ¶ Cum Subiunctiuo etiam collocatur. Isocr. in Panegyrico, οὕτω γὰρ ἀμφοτέρων ὑμεῖς πεπειρᾶσθε, ὥστε ἄριστ᾽ ἂν διαλέξητε περὶ αὐτῶν, ita exp. vt optimè docere possitis, Galenus lib. Meth. 10. ἐπίσκεψις δ᾽ ἀκριβὴς ἂν σοι γένηται διελομένῳ τὴν, &c. consideratio exacta tibi fuerit (vel esse possit) si diuidas &c. Lucianus, ὁποῖος ἂν ᾖ Ποσειδῶνος υἱός ἐστι, qualiscunque sit, filius est Neptuni. Demosth. ὁ λέγων δ᾽ χρηστὸς ὅτι ἂν βούληθῆς. Sic. παρασκευάζειν πάντα ὅσα οἴονται συνοίσειν αὐτοῖς. Habet coniunctiuum ἄν, & quũ annectitur aduerbiis tẽporis, ὅτε ὁπότε ἐπεί & apud poetas εὖτε: vnde ὅτ᾽ ἄν, ὁπότ᾽ ἄν, ἐπ᾽ ἄν, & εὖτ᾽ ἄν: vel potius coniunctim, ὅταν, ὁπόταν ἐπάν εὖταν: & ἐπειδὰν passim coniunctim scriptũ reperitur, non diuisim ἐπειδ᾽ ἄν. ¶ Cum infinitiuo tria tempora significat, inquit Bud. Demosth. ἆρά γε μικρὰ βοηθῆσαι τοῖς πένησιν ὑμῖν δοκῶ, ἢ μικρὰ ἀναλῶσαι ἄν, τοῦ μὴ τὰ δίκαια ποιεῖν ἐθέλειν οἱ πλούσιοι, vel diuites modicas pecunias in id impendere voluisse vel modica pecunia emptum voluisse, ne iustam collationem præstare cogerentur? Sic & Xen. Hell.6. Δοκῶ ποιήσασθαι ἄν. Iungitur cum futuro plerunque in verbis quæ futurũ poscunt, vt νομίζω, ἡγοῦμαι, φημί, ἐλπίζω, προσδοκῶ & similibus. Antiph. περὶ χοροῦ τὸν Ἐλπίζων οὕτως ἂν ἄριστα πράξειν. Isoc. in Busiride, ἡγούμενος ἐκ τούτων μάλιστ᾽ ἂν δοκιμάσειν. Itẽ de pace, οἴομαι πάντας ἂν ὑμᾶς καταγνώσεσθαι. Fit tamẽ & aliter in iis verbis interdũ: vt Thucydides, ἐλπὶς δ᾽ ἐστὶ καὶ πάλαι οὐκ ἐν πολλῷ τινι ἂν χρόνῳ τοῦτο παθεῖν. Xenophõ ἐξ ὧν ἐλπίζω, εἰ τὴν πρὸς ἐμὲ ὁδὸν τράποιο, σφόδρ᾽ ἄν σε τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν ἐργάτην ἀγαθὸν γενέσθαι. Lucianus, οἴει ἡμᾶς ἐμπλεῖν ἄν; Putas nos esse nauigaturos? Herodot. οἱ δὲ ἀπ᾽ ἐφασαν ἂν ἕνεκα τούτου, illi negauerũt se vllius rei gratia id facturos. Iũgitur etiã ἂν (inquit Budæus) quum vim habet δυνητικὴν cum præter. infinit. Demosth. περὶ παραπρ. Ἀλλὰ πάντα ταῦθ᾽ ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἂν ἑαλωκέναι. Xen. Pæd.4. καὶ τοίνυν ἴστε ὅτι τούτους εἰκὸς μάλιστα πάντων ἐν τῷ στρατοπέδῳ νῦν καλῶς ἂν οὐδ᾽ εἶναι τὰ ἀμφὶ σκευασίαν ἔχειν. Ponitur & cum plusquamperf. vt idem Oecon. dixit. ὅτι μὲν δεῖ τὰ γράμματα ἐπίστασθαι ἠκηκόειν ἄν. ¶ Cum participio etiam iungitur idque non rarò. Cũ præsenti, vt Demosthenes Olynth.3. καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ πόλλ᾽ ἂν ἔχων εἰπεῖν. Isoc. ad Philippum. οὐδ᾽ ἔστιν ὑμᾶς ἂν ἄλλως ἡσυχίαν ἄγειν, πλὴν εἰ δόξαις, &c Nullo pacto videbã posse Græciã tranquillitate frui. Cum Aoristo etiã sæpe. Demosth. ὑμεῖς δ᾽ οἱ μεμψάμενοι πολλὰ καὶ δίκαια ἂν ἐκείνοις εἰκότως, &c. Qui succensere poteratis. Aristoteles, τὸν δὲ τρόπον καὶ τὸ συνέχον λέγει, ὃ συνέχει ἦσαν, ὡς διακεχωρισμένα ἂν καθ᾽ αὑτὴν ὁρμὴν ἕκαστον, quod nisi foret, suopte quæq; nutu separata essent & dissipata. ¶ Cõuenit etiã interrogationib. cum particula γάρ, inquit Budæus. Æschines cõtra Ctesiphontem σὺ γὰρ ἂν κώμην ἀποστήσαις, σὺ γὰρ ἂν προσέλθοις μὴ ὅτι πρὸς πόλιν, ἀλλὰ πρὸς οἰκίαν ὅπου κίνδυνος πρόσεστι; tu vt vicum vnum ad defectionem traheres? Quum autem siue γὰρ ponitur, non habet eandem vehemẽtiam, vt illud Demosthenis pro corona, τί ποιεῖν ἂν ἢ τί λέγειν ἐχρῆν τοὺς ἀσεβεῖς ἀνθρώπους τούτους; quid dicturos fuisse existimatis, aut quid facturos? Et illud, τὴν χάριν ἂν τῶν ὑμετέρων αὐτῶν ἐπιτηδευμάτων ἐκείνους ἐκτίσαιτε. ¶ Apud Isocratẽ vim etiam habet verbi taciti ac subaudiendi (inquit Budæus) in Panegyrico, τοσαύτην ἐποιήσαντο σπουδὴν ὅσην περ ἂν τῆς ἑαυτῶν χώρας προθυμούμενοι, tam enixè contenderunt, tam accuratè præsto fuerunt,

rũt, quàm facere potuissẽt si suũ agrũ populantes vidissent. Affert enim particularia hæc cõpendiũ orationi. Plato in Phileb. δόξαν μὲν ἴσως ἂν συγχωροίην, τὰ δ᾽ ἕτερα ταῦτα οὐκ ἄν, nõ etiá, non itẽ concederem. ¶ Interdũ ponitur ἂν præcedente εἰ, vt Demosth. ὅτι τῶν ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνητο τῶν ἑαυτοῦ, εἴ τι περὶ ἐμοῦ γέγραφε. Plato in Apologia εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικὰ, πάλαι ἂν ἀπολώλειν, si iã pridem Rẽpub. tractare aggressus fuissem, iã pridem perijssem. Æschines, εἰ ἐσωφρονεῖτε, οὐδ᾽ ἂν ὠνομάζετο τοὔνομα τοῦ δήμου, si saperetis, ne nominaretur quidẽ populi nomẽ. ¶ Quædã sunt genera in quib. ἂν in priore, εἰ μὴ in posteriore collocatur, vt apud Xenophontem libro ἀπομν. 1. οὐκ ἂν προύλεγεν εἰ μὴ ἐπίστευεν ἀληθεύσειν. Interdũ verò πρὶν ἢ εἰ, vt apud Isocratem, οὐ δ᾽ αἰσχρὸν οὐδαμῶς ἂν ἄλλως ἡσυχίαν ἄγειν ἂν, πλὴν εἰ δόξα, &c. ¶ Ἂν geminatum, ait Budæus sibi magis παραπληρωματικὸν videri quàm δυνητικὸν in hoc Xenophontis loco, Pæd. 5. ὅσῳ δ᾽ ἂν κουφότερον συσκευαζώμεθα καὶ εὐτελέστερον, τοσῷ τὰς ὁπηνίκας ἡμέρας ἥδιον ἂν ἀριστήσαιμεν τε καὶ δειπνήσαιμεν καὶ καθεύδοιμεν. Idem alibi ἂν esse πλεονάζον dicit in hoc Platonis loco, in Alcib. 2. ἀλλὰ κἂν δέξαιτο ἂν γενέσθαι, οὕτω μὴ παρόντα τυγχάνοι. ¶ Ἂν pro ἐὰν si vide in Εἰ. ¶ Itẽ pro ἀνά, vide in Ἀνά.

ἈΝΆ, (*præpositio*) per. Od. ξ. λόφον ἂν ὑλήεντα, per locum syluosum. Et ἀνὰ δῆμον. Od. τ. per populũ, inter ciues. Item, ἐρχόμενον δ᾽ ἀνὰ ἄστυ θεὸν ὣς εἰσορόωσιν, incedentem per vrbem. Sic apud Plutarchũ, ἀνὰ τὰ ὄρη σκεδαννύμενοι, palãtes per mõtes. Sic ἀνὰ τὸν βίον, per viã, in vita. & apud Dioscoridẽ ἀνὰ πᾶν ἔτος, per singulos annos, quotãnis. Exponitur & apud. vt πολλὰ δ᾽ ἀγείραμεν χρήματ᾽ ἂν Αἰγυπτίους, apud Ægyptios multum pecuniarũ collegi. Ἀνὰ στόμα ἔχειν, in pro habere, pro ἐν στόματι ἔχειν, inquit Eustathius. Il. β. Sic & ἀνὰ μέσον exp. ἐν μέσῳ, & ἀνὰ μέρος, ἐν μέρει: Inuenitur sæpe scriptum ἀναμέσον coniũctim, & ἀναμέρος. ¶ Apud poetas cũ datiuo, sig. cum. vt Il. α. Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, vnà cũ aureo sceptro. Vel (secũdũ alios) ἀνὰ pro ἄνω. Sũt & qui pro circa hic accipiãt. Significat & super apud eosdem, sæpe quidem cum datiuo: interdũ tamẽ & cũ accusatiuo, apud Homerum, ἐτίθει ἅρματα ἀνὰ βωμοῖς. & ἀνὰ γαργάρῳ ἄκρῳ. & apud Pind. χρυσέαις ἂν ἵπποις. Cũ accus. vt ἀνὰ τ᾽ ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. Eustath. Idem in hunc locum. Il. ι. Ὡς εἰπὼν ἀνὰ νηὸς ἔβαινε, ait ἀνὰ νηὸς esse pro ἐπὶ νηός, posita præpositione vna pro alia: aut esse pro ἀνέβαινε νηός, subaudita ἐπί. ¶ Ἂν pro ἀνὰ interdum ponitur à poetis, sequente etiam consonante. Cũ datiuo, vt ἂν βωμοῖσι apud Hom. Cum accus. vt ἂν πύργους, & ἂν δ᾽ ὄχεας, apud eundem. Sic & apud Hesiodum ἐπτέλαν φερέοικος ἂν φυτὰ βαίνῃ. Sæpe & in verbis ex ἀνὰ compositis, vbi tmesis ponitur ἂν pro ἀνά: vt Od. ξ. ἂν δ᾽ ὁ συβώτης. Ἵστατο: pro ἀνίστατο δ᾽ ὁ συβώτης. ¶ Ἀνὰ ποταμὸν πλεῖν, apud Herodot. exp. aduersus flumen nauigare, vel aduerso flumine nauigare. ¶ Ἀνὰ cum accusatiuo declarat etiam æqualem quandam distributionem: vt apud Diosc. lib. 1. c. 91. ἀσπαλάθου τε καὶ ξυλοβαλσάμου ἀνὰ ὁλκὴν μίαν. μίξον δὲ καὶ κινναμώμου καὶ καρδαμώμου καὶ νάρδου ἀνὰ οὐγκίαν μίαν, xylobalsami atque aspalathi singulæ drachmæ: cinnamomi, cardamomi & nardi singulorum vncia vna. Sic ἀνὰ δραχμὰς ιβ. apud eundẽ, singulorum drachmas duodecim. Sic & Matth. c. 20. ἀνὰ δηνάριον ἔλαβον. acceperunt singuli denarium. Luc. 9. μήτε ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν, singuli binas tunicas. Ioan. 2. ὑδρίαι χωροῦσαι ἀνὰ μετρητὰς δύο ἢ τρεῖς, hydriæ capientes singulæ binos aut ternos metretas. Rursum Luc. 9. κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα, facite vt discumbant per singulos quosque discubitus quinquageni. ¶ Vacat etiam interdum, vt Apocal. cap. 21. καὶ οἱ δώδεκα πυλῶνες, δώδεκα μαργαρῖται· ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. & duodecim portæ, duodecim margaritæ, vnaquæque portarum erat ex vno margarite. vel, & singulæ portæ è singulis erant margaritis. ¶ In compositione sæpe significat iterationem & velut redintegrationem: vt in ἀναβλαστάνω, repullulo. ἀναβιόω vel ἀναβιώσκω, reuiuisco. Interdum sig. retrò vt in ἀνέλκω. Frequẽter ponitur pro ἄνω, sursum vt in ἀναβάλλω, attollo: ἀνέρχομαι, ascendo: ἀνίσταμαι, sursum erigor. Aliquando simplicis significationem auget, vt in ἀναβοάω ἀναθεωρέω ἀναζητέω. Sæpe etiam vacat: vt in ἀναρπάζω, ἀνακαθαίρω, ἀναγγέλλω. Interdũ mutatur in ἀμ, sequente β vel π: vt in ἀμβάλλω, ἀμπνέω pro ἀναβάλλω, ἀναπνέω. vel mutatur in ἀγ, sequente κ vt in ἀγκρίνω pro ἀνακρίνω, aut χ, vt in ἀγχάζω pro ἀναχάζω. Et in ἂν sequente alia vocali: ἄνθεμα pro ἀνάθεμα. ἀνστρέφω pro ἀναστρέφω. ¶ Ἄνα verò est vocat. nominis ἄναξ. Il. γ. Od. ρ. & alibi. Ponitur & per apocopen pro ἀνάστα, surge. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

[ἈΝ]ΑΓΑΛΛΙΣ, ιδος, ἡ, Anagallis: herbæ nomen, de qua Diosc. lib. 1. cap. 209. & Plin. lib. 25. cap. 13. Meminit Suid. etiam Gal. 6. simpl.

[ἈΝ]ΆΓΚΗ, ης, ἡ, necessitas (vel ab ἀνάσσω, i. regno: vel ab ἄγω, deinde ἀνάγκη, pleonasmo literæ κ, quasi ἡ πάντα κρατοῦσα, vt vult Etym. Aristot. de mũdo aliud etymon sequutus dixit, οἶμαι δὲ καὶ τὴν ἀνάγκην οὐκ ἄλλο τι λέγεσθαι πλὴν τοῦτον, οἱονεὶ ἀνίκητον οὐσίαν ὄντα. i. existimo etiam ἀνάγκην non aliud appellari quam deum, veluti qui sit immobilis substãtia.) Xen. Pæd. 2. οὐ γὰρ ἔστι διδάσκαλος τούτων οὐδεὶς κρείττων τῆς ἀνάγκης, nõ est magistra vlla horũ melior quã necessitas. Demosth. Olynth. 1. εἰς ἀνάγκην ἔλθωμεν ποιεῖν, veniamus in necessitatẽ faciendi, cogamur facere. Apud Euripidẽ. εἰς ἀνάγκην κεῖμαι, ad necessitatẽ adducor, imponitur mihi necessitas, cogor. Dicitur & ἀνάγκη μοι τοῦτο ποιεῖν. necesse est mihi hoc facere, cogor hoc facere apud Demosth. Xenoph. & alios. Dicitur & πᾶσα ἀνάγκη, omnino necesse est, apud Greg. Pro eodem vsurpantur ἀνάγκῃ, ὑπ᾽ ἀνάγκης, πρὸς ἀνάγκην, ἐξ ἀνάγκης, necessitate, necessariò, coactè, inuitò. ¶ Exponitur etiam fatũ, fatalis necessitas. Plutarch. εἰ δὴ καὶ Ἄρατον κατέστησεν ἡ ἀνάγκη γενέσθαι Μακεδόνων ξύμμαχον. Euripides ἀνάγκας θεῶν appellauit calamitates fatali quadam necessitate à dijs impositas. ¶ Item ἀνάγκαι, tormenta quæstio. vt in epitome Polybij. τὰ πρὸς ἀνάγκας ὄργανα, quæ alibi τὰ πρὸς βασάνους ὄργανα dicit. Ex Plutarch. in Publ. πρὸς ἀνάγκην οὐκ αὐτὸ ἐξήγαγεν ταῦτα, ne quæstio quidem hoc illi expressisset.

Ἀναγκαῖος, α, ον, necessarius, necessariò eueniens, coactus. item ἀναγκαῖον, quod ex necessitate fit, & vitari nequit. Demosthenes pro corona, ἀναγκαῖα ἁμαρτήματα, peccata quæ necessariò consequuntur, peccata quæ vitari nequeunt. Et ἀναγκαῖοι πολεμισταὶ qui ex necessitate & coacti pugnant. Od. ω. μῦθος ἀναγκαῖος exp. ἀναγκαστικός, quo imponimus necessitatem, & cogimur aliquid facere. Od. ρ. Dicitur & ἀναγκαῖόν ἐστι, necesse est. ¶ Item necessarius cuius vsus est necessarius: vt πῦρ ἀναγκαῖον τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων. Apud Thucydidem, τὰ καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν ἀναγκαῖα, res quarum vsus singulis diebus est necessarius. Sic ἀναγκαῖα τοῦ βίου, res ad vitam necessariæ apud Isocrat. in Panegyr. item τὰ ἀναγκαῖα, dicuntur quæ præcipuè ad rem faciunt, quæ sunt in aliquo negotio præcipua, & quæ maximè conducunt. Demosthenes pro corona, μικρὰ δ᾽ ἀκούσατε ὅμως αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα. Interdum ἀναγκαῖος exponitur vtilis fructuosus. Sic apud Homerum ἀναγκαῖοι δμῶες. ¶ Item necessarius, necessitudine coniunctus Xenoph. Hell. 5. ἀναγκαῖος μοι ὄντος καὶ ἐπιτήδειος. Et Isocr. οἱ μηδ᾽ ὁμόνομα συγγένειας ἔχοντες, οὐδ᾽ ἀντιτέρως σφᾶς αὐτοὺς ἐν τοῖς συμφοραῖς τῶν ἀναγκαίων παρέσχον. ¶ Item ἀναγκαίη (substantiuè) necessitudo affinitas, propinquitas. Herodot. in Clione, Ἀλυάττεα γὰρ ἔγνωσαν δοῦναι τὴν θυγατέρα Ἀρύηνιν Ἀστυάγεϊ τῷ Κυαξάρεω παιδί, ἄνευ γὰρ ἀναγκαίης ἰσχυρῆς συμβάσιες ἰσχυραὶ οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν.

Ἀναγκαίως, necessariò. ἀναγκαίως τὸ πῦρ θερμὸν καὶ τὸ γάλα λευκόν, necessariò ignis calidus est & lac candidum. Isocrates ἀναγκαίως ἔχει παρ᾽ ὑμῶν τῶν δικαίων τυγχάνειν πειρᾶσθαι, i. necesse est. Cicero ἀναγκαίως ἔχει vertit, sic iubet necessitas.

Ἀναγκαιότης, ητος, ἡ, necessitudo, id est, propinquitas generis. Lysias.

Ἀναγκάζω F. σω, cogo, compello, adigo. Isocr. ad Philippum. τοῦ δὲ συμφέροντος πείθοντος, τῶν δὲ παρόντων κακῶν ἀναγκαζόντων, vtilitate suadente, cogentibus autem malis præsentibus, exponitur etiam à Bud. vrgeo, vexo.

Ἀναγκάζομαι, cogor. Plat.

Ἀναγκαστὸς, ὁ, coactus, non voluntarius. Thuc.

Ἀναγκαστῶς, coactè. 1. Pet. 5.

Ἀναγκαστικὸς, ὁ, ἡ, qui cogit, qui necessitatem imponit.

Ἀναγκαστήριος, idem.

Composita.

Ἀναναγκαστος, voluntarius minimè coactus. item ἀναναγκαστον ex voluntate manans, quod præter voluntatem non fit. Arrian.

Διαναγκάζω, inuitum cogo.

Εἰσαναγκάζω, idem quod ἀναγκάζω. Plat.

Ἐξαναγκάζω, cogo, compello, excito, vrgeo, instigo, apud Xen. τὴν ἀργίαν πληγαῖς ἐξαναγκάζουσι.

Ἐπάναγκες, τὸ, necesse, necessarium. Demosth. ἃ δὴ ποιεῖν τοὺς προσήκοντας ἐπάναγκες. Et in quadam lege, τοὺς δὲ προέδρους χρηματίζειν ἐπάναγκες. Plutarchus in Solone ἐπάναγκες μὴ εἶναι υἱῷ τρέφειν τὸν πατέρα, necesse non esse. In Act. Apost. cap. 15. πλὴν τῶν ἐπάναγκες τούτων, præterquam hæc necessaria. item aduerbialiter necessariò, apud Dem.

Ἐπαναγκάζω, cogo, compello. Dem. & Andoc.

Καταναγκη, violentior amoris illecebra. vnde ἐρωτικαὶ καταναγκαι. Synes. ¶ Item catanance herba, cuius duæ species, quæ ambæ feruntur ad amoris illecebras facere, inquit Diosc. lib. 4. cap. 134. Meminit & Plin. lib. 27. cap. 8.

Καταναγκάζω, idem quod ἀναγκάζω.

Πειθανάγκη, persuasio cum necessitate coniuncta, i. cui vis adhibetur. Vtitur Cic. ad Atticum.

Προσαναγκάζω, insuper cogo. Et simpl. cogo. Plat.

Συναναγκάζω simul cogo, vel simpl. cogo. Polyb. & Xen.

Χεζανάγκη, nomen emplastri seu vnguenti ad mouendum aluum. Aet.

ἈΝΑΓΥΡΙΣ, ιος, ἡ, & Ἀνάγυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Anagyris siue Anagyrus: nomen fruticis βαρυόσμου apud Dioscor. lib. 3. cap. 117. & Plin. lib. 27. cap. 4.

-ἈΝΑΙΝΟΜΑΙ, abnuo, renuo, recuso, detrecto. Item inficior. Interdũ cũ infin. vt Il. σ. Et Aristides, ὡς ἀναίνεται μὴ οὐ κοσμεῖν. Sæpe cũ accusatiuo, vt Od. γ. de Clytemnestra, τὸ πρὶν μὲν ἀναίνετο ἔργον ἀεικές. Xen. Pæd. 2. ὡς μηδὲν ἀναίνοιντο ἔργον, ἀλλὰ πάντα νομίζοιεν πρέπειν αὐτοῖς πράττειν ἃ ἂν ὁ ἄρχων προστάττῃ. i. vt nullum opus detrectent, sed existiment decere se agere quicquid imperator iusserit. Habet & accusatiuum personæ pro, repudio, respuo, & (secundum quosdam) aspernor. Od. θ. Τῶν δ᾽ ἄλλων οὔ πέρ τιν᾽ ἀναίνομαι οὐδ᾽ ἀθερίζω. Demosth. εἰ δὲ πρὸς δέξαι ἡ γῆ ἀναίνῃ τὸν Φορμίωνα κηδεστὴν, i. respuis socerum præ nobilitate tua, vel, non agnoscis esse socerum tuum. vt interpretatur Budæus. * Eustath. deducit ex αἶνος (i. assensio) præfixo α priuat. & interiecto ν euphoniæ gratia. Quidam volunt propriè dici de recusatione circa nuptias, aut concubitum: & ex ἀρνοῦμαι factum dicunt ἀρναίνομαι, deinde sublato ρ, ἀναίνομαι.

Ἀπαναίνομαι, (comp.) Aor. 2. ἀπηνηνάμην, renuo, respuo, recuso, reiicio. Cum accusat. Odyss. κ. Ἔνθα σὺ μηκέτ᾽ ἔπειτ᾽ ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν. Et Iliad. η. Οἱ δ᾽ ᾐδέσθησαν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ᾽ ὑποδέχθαι [illegible]. Hesiodus, Ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν, βόε δὸς καὶ ἅμαξαν· Ῥηΐδιον δ᾽ ἀπανήνασθαι. Vsi sunt hoc verbo etiam interpretes bibliorum, vt Ecclesiastici capite quarto, ἱκέτην θλιβόμενον μὴ ἀπαναίνου. Citatur & ex Psalmo 76. cum infinitiuo ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχή μου.

-ἌΝΑΞ, ακτος, ὁ, (pro ἄναξ, interiecto τ per pleonasmum) rex. Od. ρ. Παρ᾽ ἀπάλων εἰσὶ τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν. Il. α. Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν. Tribuitur diis quoque, vt Il. β. Ἑρμείας δὲ ἄναξ. Od. μ. Θεῶν αἰειγενετάων. In vocatiuo ἄνα. vt Odyss. Ζεῦ ἄνα. Isocr. in Euagoræ encomio, καὶ τὸ μέγιστον ὅτι τῶν ἐξ αὐτοῦ γεγονότων οὐδένα κατέλιπεν ἰδιωτικοῖς ὀνόμασι προσαγορευόμενον, ἀλλὰ τὸν μὲν, βασιλέα καλούμενον. τὰς δὲ ἀνάσσας, τὰς δὲ ἀνάσσας. Ὦναξ etiã sæpe dicitur pro ὦ ἄναξ. vt initio Argon. Orphei, Ὦναξ Πυθῶνος μεδέων ἑκατηβελέτα μάντι. Vbi scribitur etiam Ὦναξ & Ὦ ναξ, tanquam coalescente α cum ω. Soph. εἶκτρε δ᾽ ὦναξ παῖ τὸ σόν. ¶ Item herus, dominus. Od. κ. Ὡς δ᾽ ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα Σαίνωσ᾽ αἰεὶ, &c. & Od. ρ. -δμῶες & ἄνακτες appellantur famuli & domini. Item Od. α. οἴκοιο ἄναξ, domus dominus.

Ἄνασσα, ης, ἡ, regina. Apud Homerum ab Vlysse vocatur ἄνασσα regis etiam filia. Od. ζ. Ἀλλά σ᾽ ἄνασσ᾽ ἐλέαιρε.

Ἀνάσσω. F. ξω, regno, impero, regno potior, siue imperio: tam cum genitiuo quam cum datiuo. Iliad. α. -Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις. Od. λ. Ζωὸς Φαιήκεσσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω. Hesiod. ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν. Iliad. α. Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ᾽ ἀνάσσειν, Πᾶσι δὲ σημαίνειν.

Ἀνάκτωρ, ορος, ὁ, rex, vel herus, dominus. Item Deus. Hesych.

Ἀνακτορεία, ας, ἡ, regnum, imperium. Item dominium.

Ἀνακτόρειος, ὁ καὶ ἡ, siue ἀνακτόρεος, regius, vel herilis. Od. ο. Δμῳῇσι ἀμ᾽ ὕεσσιν ἀνακτορέῃσιν ἕπεσθαι.

Ἀνάκτορον, ου, τὸ, regia, palatium. Et plurali numero pro eodem ἀνάκτορα. Est etiam ἀνάκτορον, templum. Apud Dionysiũ Areopagitam habetur ἱεροῖς ἀνακτόροις. Et peculiariter templum Cereris secundum Hesychium. ¶ Ἀνάκτορα, (inquit Budæus) Theodoritus Eccles. hist. lib. 5. pro gradibus altaris magni ponere videtur, vel loco edito, aut pro adyto altaris.

Ἀνακτόρεον, (substantiuè) idem quod ἀνάκτορον, templum. Citatur tamen ex Herodoto ἱρὸν ἀνακτόρεον.

Ἀνακῶς, regiè, regaliter. Suid. ¶ Item sedulò, cum cura & diligentia. vt ἀνακῶς ἔχειν τινὸς, curam alicuius gerere, apud Herodot. & Thuc.

Composita.

Ἀμφιάνακτες dicti dithyrambici poetæ, quòd subinde his verbis vterentur ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβος ἄναξ Δήλιε. Suidas.

Ἀμφιανακτίζειν, procemio vti, προοιμιάζειν, inquiunt Suidas & Aristophanis enarrator, quem vide in Nebulis.

Χειρῶναξ, opifex, operarius. q. d. manuum suarum dominus, qui manibus imperat vt hoc vel illud agant. Plut. in Polit. præc. πᾶσι τοῖς βαναύσοις καὶ χειρώναξι.

Χειρωναξία ἡ, opus quod manibus fit. Apud Æschyl. & Herodotum.

Χειρωνάξιον, ου, τὸ, aff. ex Aristot. Oecon. lib. 2. pro vectigali quod exigebatur viritim à vulgo.

Χειρωνακτικὸς βίος, vita eorum qui manuum labore victum quærunt.

Ἀνάγκη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

-ἈΝΑΡΙΤΗΣ, ου, ὁ, animal è cochlearum genere. Athen. lib. 3. meminit huius ἀναρίτου. Ibicus quoque & Epicharmus. * Sunt qui κατὰ στέρησιν existiment ἀναρίταν dici quasi οὐ νηρίταν, quoniam scopulis tantum adhærescat, nec vt neritæ innatet: vt & ἀνηρείτης Etymol. à Νηρεὺς deriuatum ait.

ἉΝΔΑΝΩ, placeo, Il. α. Ἀλλ᾽ οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ. Et Od. θ. μέγα δὲ σφίσιν ἥνδανε βουλή. * Annotat Eust. fieri ab ἅδω, eodem modo quo λανθάνω ex λήθω, & μανθάνω ex μήθω. Alibi tamen annotat, ex Heraclidis grammatici sententia, esse ab ἅδω, vt λαμβάνω à λάβω.

Composita.

Ἀφανδάνω, displiceo.

Ἀφαδὸς, hostis, Hesychio. Pro quo & Ἀφαδὸς dici ait.

Ἀφαδία (eodem autore) est ἡ πολεμικὴ ναῦς, dicta διὰ τὸ ἀφανδάνειν.

Ἐπιανδάνω, complaceo, gratus sum. Il. η. ἐμοὶ ἐπιανδάνει οὕτως. Odyss. σ. τοῖσι δ᾽ ἐπιήνδανε μῦθος. Ἐφανδάνω, Idem Il. κ. βουλὴν ῥάδιον οἷσιν ἐφήνδανε μητιόωσι.

-ἌΝΔΗΡΟΝ, ου, τὸ, Hesychio est summitas, cacumen: item fluuiorum labra. Scholiastes Theocriti, exponens hoc hemistichium Idyll. 5. de rosis & anemone, τῶν ἀνδήρα παρ᾽ αἱμασιαῖσι πεφύκει, scribit ἄνδηρα ibi dici flores vel cacumina: propriè verò ἄνδηρα esse τὰ ἐπάνω τῶν ὀχθῶν τῶν ὑδάτων, διὰ τὸ ἄνω δεδέσθαι, hoc est, labra seu aggeres fluuiorum: Idem scrib. Etymologus, & Eustathius, nec non Harpocration & Suidas. Theophr. parietibus etiam tribuit sub finem lib. 7. hist. pl. vide & Poll. lib. 2.

Ἀνδρεῖος, ἀνδρικὸς, ἀνδρόω, &c. vide in Ἀνήρ.

-ἈΝΕΔΗΝ, Hesychius exp. effusè, afferens ex Æschylo φλέγειν ἀνέδην, addénsq; dici κατὰ στέρησιν τοῦ ἕδας, quod est ἱδρύσαι, ἀνεστάτως γινομένας ἤτοι ἐκ τῆς ἱδρύσεως ἀνεστηκυίας. Itidémque Etymologus: qui præterea exponi ait ἐκλελυμένως, & deriuari ab ἀνίημι: Eustathius etiam exp. ἀνέτως καὶ ἐλευθέρως, licenter, impunè & nullo prohibente, ac quasi dicas laxatis plenis habenis. velut in hoc apud Suidam Arriani loco, τοὺς φρουροὺς φύλακας ἐπιστῆσαι ὡς μὴ ἀνέδην ὅπως τις ἐθέλει ὑδρεύεσθαι. Et rursum, ἀνέδην ἐξεπορθεῖτο μετὰ ἀγριότητος. ¶ Exponitur etiam promiscuè, nullo discrimine: item largiter, ad satietatem vsque. ¶ Item, & pro palàm, apertè, apud Demosth. πομπείας τῆς ἀνέδην οὕτωσὶ γεγενημένης.

-ἌΝΕΜΟΣ, ου, ὁ, ventus. Aristot. de mundo, scribit. τὰ δὲ ἐν ἀέρι πνέοντα πνεύματα καλοῦμεν ἀνέμους, αὔρας δὲ τὰς ἐξ ὑγροῦ φερομένας ἐκπνοάς, flatus qui in aere flant, vocamus ἀνέμους: at verò αὔρας ex humore prodeuntes expirationes. Idem ibidem quid sit siue ἄνεμος, siue πνεῦμα docet his verbis: ἐκ τῆς ξηρᾶς (ἀναθυμιάσεως) ὑπὸ ψύχους ὠσθείσης ὥστε ῥεῖν, ἄνεμος ἐγένετο. οὐδὲν γάρ ἐστιν οὗτος πλὴν ἀὴρ πολὺς ῥέων καὶ ἀθρόος, ὅστις ἅμα καὶ πνεῦμα λέγεται. *id est*, à sicca [exhalatione] oriri solet ἄνεμος, quum à frigore ita protrusa est illa vt fluat, nihil enim est hic aliud quam aer multus fluens & coaceruatus: qui etiam πνεῦμα nominatur. Poetæ dicunt interdum πνοιὰς ἀνέμου siue ἀνέμους pro ἀνέμοις siue ἀνέμων, simpliciter, vt Homerus Od. β. πέτοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο. Et Od. δ. λιγείας Ἐς πνοιὰς ἀνέμων. Apud eundem habetur ἀνέμου θύελλα siue ἄελλα, vẽti procella: Od. κ. αἱ δ᾽ ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ. Aratus, -εἰ δ᾽ ὅκε νηὶ κατὰ φθὶν ἐμπλήξῃ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα (Cicero interpr.) Sin grauis inciderit vehemẽti flamine vẽtus. * Ab ἄω siue ἄημι (*id est*, flo, spiro) deriuatum putatur quasi ἄεμος & interiecto ν ἄνεμος.

Ἀνεμόεις, εντος, ὁ, ventosus. Poeticum est: sed vsurpatur potius ἠνεμόεις. [bens.

Ἀνεμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vento plenus, ventosus, venti naturam habens.

Ἀνεμόω ῶ, ventilo, vento agitari facio. Luc.

Ἀνεμιαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, item ἀνεμώδης, item ἀνεμιαῖος, vento plenus, vanus, euanidus, subuentaneus. vt ἀνεμιαῖον ᾠόν. Ἀνεμιαῖον κύημα, exp. fœtus euanidus. Metaphoricè ἀνεμιαῖος ἄνθρωπος, homo leuis, inconstans.

Ἀνεμίζω, vento impello, siue agito.

Ἀνεμίζομαι, vento impellor, siue agitor. in epist. Iac. cap. 1.

Ἀνεμίδιον, q. d. vẽticul. Plat. in Theæt. γόνιμον ἀνεμίδιον ψευδές.

Ἀνεμώνη ἡ, anemona, herba quædam apud Diosc. li. 2. cap. 207. Sic dicta quòd vento flante aperiatur. ¶ Item metaphoricè vanitas. Luc. μηδὲ ἐστι θελγήτρια αἱ ἀνεμῶναι τῶν λόγων, *id est*, vana verba, friuola, nugatoria, inquit Bud.

Ἀνεμώλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ventosus, vanus, irritus, inanis, (quasi ἀνεμώνιος,) inquit Etymol. Od. δ. & λ. ἀνεμώλια βάζειν. Vide & in comp. ex Ὄλλω.

Ἤνεμος, poet. pro ἄνεμος.

Ἠνεμόεις, εντος ὁ, ventosus, ventis perspirabilis. Od. τ. Τέχνα δ᾽ ἵκανον πτύχας ἠνεμοέσσας. ¶ Et metaph. altus, quòd loca altiora ventis magis peruia sint: vt ἠνεμόεσσα Ἴλιος. ¶ Item celer, & ventos velocitate assequens, apud Oppian. lib. 3. τίχτ᾽ ἐς ἠνεμόεσσαι.

Ἠνεμώδης, idem quod ἀνεμώδης.

Composita.

Ἀλεξάνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ventos arcens. Odyss. ξ. χλαῖναν ἔασατ᾽ ἀλεξάνεμον. [in Epigr.

Ἀνήνεμος, ventorum expers, tranquillus. vt ἀνήνεμος γαλήνη,

Ἀνήνεμια

Ἀνηνεμία, ventorum expers tranquillitas. Aristot. in Probl.

Ἀνήνεμος, ventos non habens, aut à vento procul remotus. Hesych.

Διανεμόω. idem quod ἀνεμόω. Exponitur etiam, ventis expono. In epigr. διανεμωθείσας ἰθείρας, iubas vento expassas.

Δυσήνεμος, difficiles & malos ventos habens, ventis vexatus. δυσήνεμος χθὼν. apud Dionys. de situ orb. ventis vexata regio. Exp. & grauiter olens & fœtens.

Ἐξανεμόω, vel potius ἐξανεμοῦμαι, pass. de segetib. dictũ quum iam maturescentes perflatu nimio exinaniuntur & quasi euẽtilantur. apud Theophr. de hist. pl. lib 8. cap 10. Ab Aretha dicitur ἐξανεμωμένος ἢ ἀφίζων, i. in vẽtũ euanescẽs, vt tradit B.

Ἐπήνεμος, ventosus, vanus, euanidus, talis qui in ventos abiturus sit. apud Suidam.

Εὐάνεμος seu εὐήνεμος, bonos & prosperos ventos habens. Et metaph. serenus, pulcher. Apud Eurip. εὐήνεμος λιμὴν, à ventorum iniuria tutus portus.

Ἰσάνεμος, par vento, velocissimus. apud Eurip.

Καταήνεμος, ventis obnoxius seu expositus, ventosus.

Κωλυσάνεμος, seu κωλυσανέμας, fuit ita dictus Empedocles, quòd ventos prohiberet, seu arceret. Laërt.

Λωφάνεμος ὥρα, tempus quo silent venti, clementia temporis. apud Aristot. hist. anim. lib 5.

Μετήνεμος πῶλος pullus equinus, qui pedum pernicitate vel cum ventis contendat, vt illi qui apud Homer. θέεσκε μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο.

Νήνεμος, ventos non habens. Item serenus, tranquillus. idem quod ἀνήνεμος. Item ἄπνους, Hesych. vt Il. θ. νήνεμος αἰθήρ. Νηνεμία, ventos non habens, serenitas. Propriè de serenitate aëris dicitur. Νηνεμέω, quod à ventis non amplius agitatur: tranquillum. Hel.

Παυσάνεμος, ventos sedans seu placans. Æschylus vocauit Παυσάνεμον θυσίαν, sacrificium quo impetramus sedationem ventorum.

Ποδήνεμος, q. d. pedibus (i. pedum velocitate) ventos equans: pedibus celer. vt ποδήνεμος Ἶρις. Il. ε.

Προσήνεμος, vento expositus, auræ patens. προσήνεμος ἅλως. Xen. προσήνεμον καὶ πνευματώδες, Theophr. & ἐν προσηνέμω. in aura. Xen. in œcon. λιμὴν ἐκ τοῦ ὑπηνέμου μέρους τῆς ἄκρας ἐκ τοῦ προσηνέμου.

Πυρήνεμος, ignem ventilans: vt πυρηνέμους ῥιπίδας, in Epigr.

Ὑπήνεμος, auræ parens, i. vento expositus: vt ὑπήνεμος νεοττιά, vento expositus nidus, *hoc est*, non occultus & in terra desossus. Aristot. de hist. anim. Nonnunquam προσηνέμω opponitur, vt apud Xenoph. in Oecon. & apud Theophrastum.

Ὑπηνέμιος, ventosus (q. d. subuentaneus) cui subest ventus. Dicitur de ouis irritis & ex quibus nihil gignitur, quæ fœminæ mutua inter se libidinis imaginatione concipiunt. Plin. lib 10. cap. 58. Aristoph. apud Athen. lib. 9. πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων ὑπηνέμια βίᾳ τίκτουσιν ᾠὰ πολλάκις. Legitur & apud Aristot. aliquoties. Huc autem Lucianus alludens in lib. de sacrificiis, dixit Iunonem sine congressu virili concepisse Vulcanum ὑπηνέμιον παῖδα. Ab illis ouis ducta metaphora dicitur ὑπηνέμιον quicquid est inane, vanum & futile. vnde ὑπηνέμιος λόγος, Plut. de audiendo. Sic Lucianus ὑπηνέμια ὀνείρατα dixit futilia. At Græci poëtæ ὑπηνέμιος variè vsurpant. vnde apud Nonnum ὑπηνέμιος ποὺς & ὑπηνέμιον πνεῦμα.

ἌΝΕΥ, *(aduerb.)* absque, sine. ἄνευ ἠχῆς, sine sono, sine vllo sono. Interdum exponitur citra: vt, ἄνευ τῆς πρὸς ἄνδρα ὁμιλίας, citra virilem congressum. Ἄνευ πτερύγων, exceptis alis. Hæc Epicuri verba οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν ἄνευ τοῦ φρονίμως, Cic. exp. non posse iucundè viui, nisi sapienter viuatur. Idem hunc ex Timæo Platonis locũ, χωρισθὲν δὲ πυρὸς οὐδὲν ἄν ποτε ὁρατὸν γένοιτο, οὐδὲ ἁπτὸν ἄνευ τινὸς στερεοῦ, στερεὸν δὲ οὐκ ἄνευ γῆς: sic reddit, nihil porrò igni vacuum videri potest, nec verò tangi quod careat solido: solidum autem nihil quod terræ sit expers. Postponitur nonnunquam: vt ὧν ἄνευ, & τούτων ἄνευ.

Ἄνευθε & Ἄνευθεν (apud poetas tantùm) pro eodem. Iliad. χ. Οἵος ἄνευθ' ἄλλων. Iliad. ω. Μήσου ἄνευθεν ἐμεῖο. Interdum ponitur sine casu.

Ἄνις poeticè ἄνευ. Nic. in Alexiph.

Composita.

Ἀπάνευθε & ἀπάνευθεν sine, vel procul à, aut seorsum. vt Il. α. ἀπάνευθε θεῶν. Iliad. υ. Λίας μὲν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἴσαν ἀνδρῶν. Od. ζ. αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν.

Ἄτερ. Doricè pro καὶ ἄνευ, etiam sine. Aristoph. in Acharn. πειρῆσθαι πάντας τῷ πατρὸς πα' εἶν ἐφ' ἀλὶ τὰν μάζαν. Apud schol. vetò scriptum χἄνις, duplici ν, exponentem itidem καὶ χωρίς.

ἈΝΕΨΙΟΣ, ὁ, cõsobrinus amitinus, patruelis, fratris vel sororis filius. Dicitur interdum ὁ πρὸς πατρὸς ἀνεψιός, & ὁ πρὸς μητρὸς ἀνεψιός. Isæus, ὁ νόμος δίδωσιν ἀγχιστείαν τοῖς πρὸς πατρὸς ἀνεψιοῖς, lex refert hæreditatem amitinis, vel patruelibus, vel agnatis. Plutarch. Theseũ & Herculẽ appellat ἀνεψιούς. Hom. Il. ι. Ἦ μὲν πολλὰ ἔται ἢ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες. vbi Eustathius ait dici ἀνεψιός, τοὺς τοῦ γένους, ὡς ἀπὸ μέρους τῶν ἀνεψιῶν. esse ἀνεψιοὺς qui postea nominati sint ἀδελφοί. * Etymologistes deducit παρὰ τὸ ἀνήφθαι, vt sit ὁ ἀνῆφθεν συγγενείᾳ εἰς συγγένειαν.

Ἀνεψιά, ᾶς, ἡ, consobrina, patruelis. Xenoph. συνεληλύθασι πρὸς ἐμὲ ἀδελφαί τε καὶ ἀδελφιδαῖ καὶ ἀνεψιαί. Plutarchus in Solone, ἀνεψιὰ μητρὸς, consobrina matris.

Ἀνεψιότης, ητος, ἡ, q. d. consobrinitas, patruelitas, gradus propinquitatis quam ἀνεψιοὶ faciunt & ἀνεψιαί. Apud Demosthenem μέχρι ἀνεψιότητος.

Ἀνεψιαδοῦς, ὁ, filius consobrini, siue consobrinæ, siue patruelis, vel amitini. Demosthenes fratris & sororis liberos inuicem ἀνεψιοὺς appellat, & eorum filios ἀνεψιαδοῦς, in oratione aduersus Stephanum.

Ἀνεψιαδῆ, filia consobrini, vel consobrinæ, siue patruelis, vel amitini.

Ἀνεψιαδῆς, vide apud Poll. & Suidam in vita Hesiodi.

Composita.

Αὐτανεψιὸς pro ἀνεψιὸς, Bud. putat poni apud Plat. in Euthyd. Ab Eustath. dicitur Glaucus αὐτανεψιὸς, Sarpedoni, quorum Glaucus ex Hippolocho, Sarpedon verò ex Laodamia Hippolochi sorore natus erat.

Ἐξανεψιὸς, ex patre consobrinus. Iul. Poll. lib. 3.

Ἀνέω, vide in Αἰνέω, & in comp. ex Ἕω, mitto.
Ἀνέως vide in Αὔω, clamo.

ἌΝΗΘΟΝ, ου, τὸ anethum herba quę sic appellatur secundum Etymologisten παρὰ τὸ ἄνω θεῖν, quòd cito crescat. Aristoph. in Nub. οὐδ' ἂν ἄνηθον τῶν πρεσβυτέρων ἁρπάζειν.

Ἀνήθινος, η, ον, καὶ ἡ, anethinus ex anetho cõfectus, ex anetho cõstãs: vt ἀνήθινος στέφανος, apud Theocr. Et ἀνήθινον μύρον, apud Diosc. lib. cap. 62. Item ἀνήθινος οἶνος, ex eiusdem l. 5. c. 67.

ἈΝΗΡ, vir (in obliquis casibus ἀνέρος, ἀνέρι, ἀνέρα, dicunt poëtæ: in prosa autẽ vsurpãtur ἀνδρὸς, ἀνδρὶ, ἄνδρα. Vocatiuus est ἄνερ.) variè sumitur, vt & vir apud Latinos. Interdũ simpliciter pro ἄνθρωπος, homo, vt ἔσχατος ἀνδρῶν. Sic dicitur ἀνὴρ ῥήτωρ, & ἄνδρες ἀγωνισταὶ à Demosthene & passim ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Sic & κατ' ἄνδρα, in singulos viros, per singulos viros, viritim. Vsurpatur itidẽ pro ἐκεῖνος, apud Gregoriũ istẽtis. ἔτι γὰρ ἀνὴρ αὐτὸς ἐστιν, erat enim ille. Item ἐγένετο τις πρὸς τὸν ἄνδρα διαφορὰ aduersus illum. ¶ Item vir, i. mas, masculus. Plato de legibus, τῶν ἀνδρῶν ἄπαις, carens liberis maribus, mascula prole carens. De tauro etiã dicitur in Anth. epigr. vt Virgil dixit, Vir gregis ipse caper. ¶ Itẽ vir, i. non euiratus, habens sua virilia: non eunuchus. vt in ænigmate quod ex Clearcho profert Athenæus, ἀνήρ τε κοὐκ ἀνὴρ ὄρνιθα κοὐκ ὄρνιθα ἰδὼν τε κοὐκ ἰδὼν, &c. ¶ Item vir, i. virilem ætatem habens, vir ætate. Plut. in Alcib. καὶ τὰ καὶ μειράκιον καὶ ἄνδρα πάσῃ συναυξάνων τῇ ἡλικίᾳ. Hinc illa loquendi genera εἰς ἄνδρας τελεῖν, εἰς ἄνδρας ἐγγράφεσθαι, εἰς ἄνδρας ἀκμάζειν, εἰς ἄνδρας ἐλθεῖν, ad virilem ætatem peruenire, ætatem virilem attingere. Dicitur etiã εἰς ἄνδρας ἐλθεῖν & προελθεῖν ab Aphthonio, itẽ εἰς ἄνδρας ἀφικέσθαι Romani dicebãt virilem togã sumere. Dicitur & ἀνὴρ τέλειος apud Xen. Pæd. 8. ¶ Itẽ vir, i. virili animo præditus, strenuus, fortis, magnanimus. Il. θ. Ἀνέρες ἔστε φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς, & apud Thucydidẽ scholiastes ἄνδρες exponit ἀνδρεῖοι. Dicuntur etiã aliquando ἄνδρες quicunque aliquid dignum viro vel dicunt vel faciunt: & non esse ἄνδρες, qui seruile quidpiam & abiectum facere sustinent: vt Xenophon in Hierone, ἄνδρες καὶ οὐκ ἔτι ἄνθρωποι μόνον νομιζόμενοι. Herodotus in Polymnia, δῆλον δ' ἐποίευν ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶεν ὀλίγοι δ' ἄνδρες, multos quidẽ esse homines, paucos autẽ viros. Æschines in Ctesiphontẽ, πράξεις ἢ ἄνδρες ἢ πράξεις. ¶ Item vir, i. maritus, Plutarchus in Lycurgo, μόναι τῶν ἀνδρῶν ἄρχετε ὑμεῖς αἱ Λάκαιναι, μόναι γὰρ τίκτομεν ἄνδρας. Od. ζ. ἀνδρί τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν ἐσθλήν. Et Od. α. ἀνέρος μητέρα ὃ ἀσω. Cum genitiuo: vt ἀνὴρ ἐκείνης, maritus illius. Athen. 12. Dicitur item ἀνδρὸς ὡραία virgo nubilis tempestiua viro. * Etym. deducit ab ἄνω seu ἀνύω perficio.

Ἀνδρόθεν (adu. poët.) ex viro. in Anth. epigr.

Ἀνδροτής, ῆτος, ἡ, virilitas, fortitudo. Il. π.

Ἀνδρόμεος, α, ον, humanus. Il. υ. χροὸς ἀνδρομέοιο. Odysseæ ι. ψωμοὶ ἀνδρόμεοι.

Ἀνδρακάς, *(aduerbium poeticum)* viritim, pro quo in prosa dicitur κατ' ἄνδρα. Odyss. ν. Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα Ἀνδρακάς.

Ἀνδρεῖος, α, ον, virilis, i. ad virũ pertinẽs. vt ἱμάτιον ἀνδρεῖον apud Xenophontem. Idem Pæd. 8. ἀλλὰ ἡμᾶς ποιεῖ ὁ μὲν ἀνδρεῖα, ὁ δὲ γυναικεῖα. Inuenitur etiã τὸ ἀνδρεῖον pro membro virili apud Lucianum: τὸ ἀνδρεῖον μέρος pro membro virili apud Lucianum. Numero plurali ἀνδρεῖα erant συσσίτια quędam apud Cretenses sicut φειδίτια apud Lacon. s. Athen. lib. 5. Verùm antiquitus Lacones non φειδίτια vocabant, sed ἀνδρεῖα sicut & Creten-

ses, i.

ses, vt inquit Aristot. Pol. lib. 2. Dicebantur autem ἀνδρεῖα sodalitia publicè epulantium, à virorum appellatione quòd soli viri huiusmodi epulis interessent, nec ad eas accederent mulieres, vt quidam tradunt. ¶ Item ἀνδρεῖος, virilis, i. strenuus, fortis, virum se præbens. Cui opponitur ἄνανδρος. Plato in Epitaphio, οὗτός ἐστιν ὁ σώφρων καὶ οὗτος ὁ ἀνδρεῖος καὶ φρόνιμος. Hic est ille moderatus, hic fortis, hic sapiens, interdum dicitur ἀνδρεῖος πρός τι. ¶ Ἀνδρεία absolute, virilia.

Ἀνδρείως, viriliter, strenuè, vt virũ decet. Arist. Rhet. 1.

Ἀνδρεία, ας, ἡ, virilitas, i. strenuitas, fortitudo, animi robur, animi præstantia. Aristot. Rhet. 2. καὶ σώφρονες μετ' ἀνδρείας, καὶ ἀνδρεῖοι μετὰ σωφροσύνης. Inuenitur autem scriptum modo ἀνδρεία, modo ἀνδρεία. Item ἀνδρεία, virilitas, virilis ætas. Harpocration ex Antiphonte. Ionicè dicitur ἀνδρήϊος pro ἀνδρεῖος & ἀνδρηΐη pro ἀνδρεία.

Ἀνδρικός, ἡ, ὁ, idem quod ἀνδρεῖος, virilis, i. ad virum seu viros pertinens. Apud Xenophontem Hell. 6. χορὸς ἀνδρικός, ex viris constans ¶ Item virilis, i. strenuus, fortis, ἀνδρεῖος. Platoni μιλάνες dicuntur esse ἀνδρικοί. Tradit Eustathius, quamuis ἀνδρεῖος & ἀνδρικὸς item valeant, dici tamen ἀνδρικὴ γυνή, non ἀνδρεία γυνή. Dicitur etiam ἀνδρικὸν quicquid est viro forti dignum. ἀνδρικὸς πόνος apud Lucianum, labor virilis, i. virum fortem decens, viro dignus.

Ἀνδρικῶς, viriliter, strenuè, fortiter, aliquando etiam validè, robustè, vt apud Aristophanem in Equitibus, παῖ' ἀνδρικῶς. A Budæo exponitur vehementer apud Dioscoridem, ἀνδρικῶς ἤ ποιεῖ πρὸς παλαιὰ ῥεύματα.

Ἀνδρίζομαι, virilẽ ætatẽ ingredior, ad firmã & robustam ætatem peruenio. Budæus ex Polluce exponit, vir fum. Apud Luc. in Anachar. ἀνδρίζεσθαι τὰ σώματα exp. corpore corroborari, robur virile assumere corpore. ¶ Item viriliter ago & fortiter, viriliter me gero, apud Platonem in Theæteto. Idem in Phæd. ἀλλ' ἀνδριστέον καὶ προθυμητέον ὑγιῶς ἔχειν. Est ἀνδρίζομαι (inquit Bud.) ago more viri: vt ἀνθρωπίζομαι, ago more hominis vel more humano ¶ Itẽ, ad fortitudinẽ me cõparo. vt Aristot. Eth. 3 ἅμα δὲ καὶ ἀνδρίζονται ἐν οἷς ἐστιν ἡ ἀλκὴ, ἢ καλὸν τὸ ἀποθανεῖν. Dicuntur ἀνδριζόμεναι mulieres naturã muliebrẽ fortib. factis superantes, quales à Latinis appellãtur viragines.

Ἀνδρίζω, virile quippiam ago. Suid.

Ἀνδριστὶ, viriliter strenuè. Aristoph.

Ἀνδρῷος, α, ὁ, virilis ad virum pertinens. Leo imperator constit. 20. τήν τε γυναικείαν καὶ τὴν ἀνδρῴαν.

Ἀνδρόω, ῶ, virilem reddo, virile robur ministro. Bud.

Ἀνδρόομαι, οῦμαι, virile robur, vel ætatem virilem assumo. Ad virilem ætatem peruenio, vir fio. togam virilem sumo Herodotus, τί δ' ἦν ἀνδρωθέντες οὐδὲν ποιήσωσι. & Aristot. Ethic. 10.

Ἀνδρωθεῖσα etiam dicitur quæ cũ viro consueuit, cui virginitatẽ vir eripuit. Hesyc. Itẽ ἀνδρωθῆναι exponit συγγενέσθαι.

Ἀνδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, virilis, virum decens, forti viro dignus, forti animo præditus, magnanimus, Plut. & Aristot. ¶ Ἀνδρῶδες, τὸ, virilitas, virile robur. Et pro ἀνδρεία.

Ἀνδρωδῶς viriliter, fortiter, vt virum decet. Isocr. in Panath.

Ἀνδρὼν, ῶνος, ὁ, domus pars in quam viri seorsum à mulieribus se recipiunt. Aristop. τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοὰς ἀνδρῶνας ποιήσω. Græci ἀνδρῶνας appellant οἴκους vbi conuiuia virilia solent esse, quòd eò mulieres non accedant: vt scribit Vitruu. lib. 6. cap. 9.

Ἀνδρεὼν etiam dicitur pro eodem apud Herodot. in Thal. vbi tamen Suidas exp. magna domus. Dicitur ἀνδρεῖον in carmine per epenthesin literæ ι.

Ἀνδρωνῖτις, ιδος, ἡ idem quod ἀνδρών. Plutarch. De non irascendo δι' ὧν εἰσιν ὁ θυμὸς ἐκ τῆς γυναικωνίτιδος εἰς τὴν ἀνδρωνῖτιν οὐ μετοικίζουσι. [δρείοις καὶ ἀνδράσι.

Ἀνδρίον, ου, τὸ, homulus, homuncio, homunculus. Aristoph. ἀνδράριον (aliud dim.) homulus, Synes. ἀνδράρια πονηρά.

Ἀνδρίσκος homuncio.

Ἀνδριὰς, ἀντος, statua, simulachrũ, propriè statua viri. In epistola Phil. apud Demost. ἀνδριάντα χρυσοῦν ἀνέθηκεν εἰς Δελφούς. Aristot. Poli. 5. ἀνδριάντα τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ κατήμενον. Copulantur sæpe ἀνδριάντες & γραφαὶ apud Plutarchum.

Ἀνδριαντίσκος, ου, parua statua.

Ἠνορέα seu Ionicè ἠνορέη idem quod ἀνδρεία sed est poet. hinc dat. ἠνορίῃφι. Pro eodem dicitur & ἀνορεία. apud Theocr.

Ἀνόρεος, virilis, fortis, Soph. ἀνορέα πόλεμος pro ἠνόρεος.

Composita: ac primum retinentia ἀνδρ.

Ἄνανδρος, ου ὁ καὶ ἡ, qui non se præstat virum, parum virilis, minimè fortis, instrenuus, ignauus. Item effœminatus, mollis. Isocrates in Encomio Euag. ἐξ ἀνάνδρων πολεμικούς. Æsch. in Ctesiphontem τὸν ἄνανδρον καὶ λελοιπότα τὴν τάξιν. Plutarchus in Solone, ἀνάνδρους καὶ γυναικώδεις ποιεῖ. Et τὸ ἄνανδρον (substantiuè) ignauia. Thuc. lib. 3. ¶ Item (secundum quosdam) dicitur qui est euiratus. ¶ Ἄνανδρος γυνὴ innupta mulier, viro carens mulier, i. marito. apud Platonem. Cui opponitur ὕπανδρος apud Chrysost.

Ἀνάνδρως, non viriliter, ignauè. Isocr.

Ἀνανδρία, ignauia, instrenuitas. Demosth.

Ἀνανδρόομαι, οῦμαι, ignauus reddor. A Gregorio pon. videtur pro euirari seu virilitatem deponere, vbi de Gallis sacerdotibus loquens, dicit, ἡ Φρυξὶ τὰ κατατεμνεσθαι ὑπ' αὐλῶν κηλουμένοις καὶ ἀνανδρουμένοις ὑφ' ἅλματος, Bud.

Ἀντανδρος, in alius viri locum substitutus, succidaneus.

Ἀντιανδρεῖν, Hesych. despicari & fastidire virum.

Αὔτανδρος, vt nauis capta αὔτανδρος, i. cũ ipsis hominibus. Sic Polib. lib. 16. συνέβη τὴν μὲν πλείστην αὔτανδρον καταδῦναι.

Αὔτανδρον (inquit Hesych. σὺν αὐτοῖς ἀνδράσι.

Αὐτανδρεὶ vnà cum ipsis viris. Polyb. 55. à tergo, τὸ ὅλον αὐτανδρεὶ σκάφος ὑποχείριον γίνεσθαι τοῖς ἐχθροῖς.

Δειλανδρία, timiditas. Δειλανδρέω, ῶ, terreor, pauco. 2. Maccab. & Ἐξανδρόομαι, οῦμαι, vir fio, in virum euado. Aristoph. [Eust.

Ἔπανδρος, virilis, virilitatem præ se ferens. Palæphatus de Minerua, διὰ ταύτην δὲ τὴν αἰτίαν καὶ τὸ ἔπανδρον καὶ γοργωπὸν αὐτῇ ἀνατιθέασι πολὺ ἔχειν. [Arg. lib. 2.

Ἐξανδρόω, ῶ, viris impleo. virili prole habitatum reddo. Apol.

Εὔανδρος, vt εὔανδρος πόλις, strenuos seu fortes viros habens ciuitas. quæ à strenuis viris incolitur. Aristoph. in Nub. εὔανδρον γῆν Κέκροπος.

Εὐανδρία abundantia fortium virorum, copia virorum præstantium. Georg. Leont. in Helenes encomio, κόσμος πόλει εὐανδρία. ¶ Item virilitas.

Εὐανδρέω, ῶ bonis viris & acribus abundo, apud Strabonem de Alexandria loquentem, inquit Bud.

Εὐανδρέομαι, pro eodem. Plut. οὐ μόνον πολυανδρεῖσθαι τὰς οἰκίας ἀναγκαῖον καὶ τὸ πλείονα τῆς γῆς τόπον πληροῦσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸ μέγιστον, εὐανδρεῖσθαι. Item Εὐανδρέω, vigeo & virilis sum. Suidas & Plutarchus in Camillo.

Ἡμίανδρος, semiuir (eo sensu quo sacerdotes Cybeles vocantur semiuiri) Lucianus. ὁ δὲ θῆλυς καὶ ἡμίανδρος.

Θεανδρικός, dicitur de Christo apud Areop. Et θεανδρικὴ ἐνέργεια apud eundem & Damasc.

Κακανδρία, ας, ἡ, idem quod ἀνανδρία, ignauia. Soph. in Aiace δειλίαν & κακανδρίαν coniungit, timiditatem & ignauiam.

Κένανδρος viris vacuus. A Suida exp. vir vanus, & futilis.

Κενανδρία, vacuitas virorum, Æschyl.

Λειπανδρεῖν viris defici, virorum penuria laborare.

Λειπανδρία virorũ penuria. Suid Λιφανδρία, idẽ. Hesych.

Λειπανδρίου, quidam exp. decretum de virorum penuria emendanda latum. Vide Suid.

Μεγαλάνδροι magni viri & fortes.

Μίανδρος, qui virũ in se irruentem excipit & sustinet. in Epigr.

Μονανδρέω, ῶ, vnicum maritum habeo. Suid.

Νομανδρία ας. pro cœtus virorum pastoritius.

Ὀλιγανδρέω, ῶ, virorum paucitate & penuria laboro. Plut. ἀντὶ πλήθους τὴν πόλιν εἰς ὀλιγανδρίαν, ad paucos viros redactũ. Sic Thucydides, πολλοὶ γὰρ φθειρομένων ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τῶν σκαφῶν ἀποκολυμβῶντες, ὥς ἐς τὰ ναυτικὰ ὀλιγανδροῦν κατέστησαν.

Ὀλιγανδρία, per quod quidã interpretatur τὸ ὀλιγάνθρωπον.

Πολύανδρος, multos viros habẽs. vt apud Nõn. γυνὴ πολύανδρος.

Πολυανδρέω, ῶ, multos viros habeo. viris abundo, cui opponitur λειπανδρέω. Strabo lib. 8. Πολυανδρέομαι, idem.

Πολυάνδριος τόπος, Helyc πολυχώρητος, qui multos capit. Et substantiuè apud Suidã πολυάνδριον, τάφος, μνῆμα. cœmiterium & κοιμητήριον, locus sepulturæ destinatus, quò multorum virorum corpora mortua feruntur. Ael. θάψαντες δὲ τοὺς νεκροὺς εἰς γεωργίαν κοινὸν πολυάνδριον. Nazian. ὃ τοὺς ἐσβεσμένους ἅγιον μάρτυσι καὶ ἠγωνισμένους ἀντὶ τινῶν πολυάνδρια.

Σάκανδρος, pudendum muli. bre. Aristoph.

Ὕπανδρος, qui vel quæ sub viro est. viro subiectus, viro obnoxius: vt ὕπανδρος γυνὴ, Paul. Rom. 7.

Φίλανδρος, amans viri. vt φίλανδρος γυνὴ, quæ mariti amore tenetur. In malã quoq; partem φίλανδρος γυνὴ & μοιχεύτρια à Platone dicitur in Sympos. virosa & impudica. [Homeri.

Φιλανδρία ας, ἡ, amor mariti. Plutarch. de Penelope in vita

Aliud compositorum genus, in ἄνειρος.

Ἀντιάνειραι, Amazonum epithetum. quòd viris aut pares essent & æquiparandæ, aut aduersariæ, eorũmque consuetudinem abnuerent. Latini viragines dicunt.

Βωτιάνειρος, ου, ὁ, alẽs & educans viros. vnde φθὴν βωτιάνειρα. Il. α. virorũ strenuorum & fortiũ educatrix. Cõp. ex βόσκω & ἀνήρ.

Δηϊάνειρα ἡ nomen proprium vxoris Herculis. Compositum ex δηΐοω & ἀνήρ διὰ τὸ καυστηρὰ γεγονέναι τῷ ἀνδρεῖ. Eustath.

Κυδιάνειρος gloriam viris afferens, claros viros habens, vt κυδιάνειρα ἀγορά, apud Homerum & alibi παρὰ τοῖς κυδιάνειρα.

Aliud compositorum genus, in ἀνήρ.

Ἀγάνωρ, ορος, ὁ, Hesych. interpretatur, ἀγαπητικὸς τὴν ἀνδρείαν, ἢ ὑπὸ τῆς ἀνδρείας ἀγασθείς. Vide Ἀγήνωρ.

Ἡμιάνωρ, semiuir idem quod ἡμίανδρος.

Μεγάνωρ, magnos viros faciens. & (ex consequenti) superbos, epithetum diuitiarum apud Pindarum, μεγάνορος ἔξοχα πλούτου, Μεγαλάνωρ, idem. [viris.

Πολυάνωρ, multos viros habens Eurip. θρόνοι πολυάνορες, frequẽti

Στυγάνωρ, odio prosequens viros. Æschyl. in Prometh. Amazonum exercitum στυγάνορα vocat.

Χρυσάνωρ,

Τρυσάνωρ, virum atterens, i. conficiens, excrucians, emacerans. Soph. in Philoct.

Aliud compositorum genus in ἤνωρ.

Ἀγαπήνωρ, virilitatis & fortitudinis amans: vel virorum amans. Ducis epith. Il. β.

Ἀγήνωρ, admodum virilis, seu strenuus, fortissimus. vel, superbus, ferox, præfidens, q.d. nimium virilis. modò in laude modò in vituperio ponitur. vt sit ὁ ἄγαν τῇ ἠνορέῃ χρώμενος. vel est compositum ex ἄγω & ἠνορέη, vt sit qui virilitatem admiretur, aut qui alijs ad virilem animum admirationi sit, vel ex ἄγω & ἀνήρ, vt sit qui viros ducat, qui viris præsit & imperet. Sed in vitio potius ponitur. Sic Il. ι. ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως. Sic Od. υ. proci dicuntur ἀγήνορες. Apud eundem θυμὸς ἀγήνωρ in laude potius dicitur. Od. δ.

Ἀγηνορία, virilitas, strenuitas. Et interdum audacia, seu præfidentia, superbia. Il. χ. Καί δή μιν καταπαύσῃ ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς. Et in plurali num. ἀγηνορίαι Il. Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας. Ἀγηνορέω, superbio.

Ἀλεξήνωρ, Æsculapij epith. apud Aristoph. q.d. adiuuans viros.

Ἀνήνωρ, idem quod ἄνανδρος, ignauus. Exp. etiam inualidus, imbecillis. Hom. & Hesiod.

Ἐξαπατήνωρ, virum decipiens. Nonn.

Εὐήνωρ, bene virilis seu bene viriles & strenuos faciens. Epithetum apud Homerum τοῦ οἴνου. Est etiam χαλκὸς dictus εὐήνωρ vt ait Eustath. quòd armis quæ antiquitus ex ære fiebant munitiviriliores & animosiores simus. quomodo & æs quod ad lebetes & tripodes conferebatur, εὐήνορα χαλκὸν apud Homerum vocari ait: & οἶνον εὐήνορα: vt item σίδηρον.

Λιπεσήνωρ, maritum deserens, adultera, ex scholiaste Euripidis in Orest.

Ὀλεσήνωρ, viros perdens, hominibus perniciem afferens. Hesiodus in Theog.

Ῥηξήνωρ, viros frangens. vel, virilitate & strenuitate frangens & perrumpens *hostium agmina* (ἀπὸ τοῦ ῥῆξαι τὰς ἀνέρας. Vel ἀπὸ τοῦ ῥῆξαι τῇ ἠνορέῃ) fortis, strenuus, bellicosus. Sed peculiariter dici putatur de eo qui fortitudine acies hostium perrumpat. Sic Hom. Il. η. Achillem vocat ῥηξήνορα θυμολέοντα.

Ῥηξηνορία, fortitudo. Peculiariter tamen illa fortitudo perrumpendi agmina. Od. ξ. Θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη ῥηξηνορίην.

Ὑπερήνωρ, ορος, ὁ, supra modum virilis, fortis. vt ὑπερήνορες υἷες Ἀχαιῶν. & apud Hesiod. βασιλῆες ὑπερήνορες. Annotat Eust. ὑπερήνωρ & ἀγήνωρ idem aliquando esse, & in malam partem accipi etiam ὑπερήνωρ. vt sit qui supra modum & supra quam viros deceat, robore vtatur, superbus, ferox.

Ὑπερηνορέω, supra modum virilis & fortis sum, supra quã viro dignum sit robore vtor, ferocio, superbio.

Ὑψήνωρ, ορος, ὁ, alta seu celsa virilitate præditus, celsos viros faciens: vt apud Nonnum ὑψήνορα τιμήν.

Φθισήνωρ, homines perdens, hominib. exitiosus. Epith. belli. Il. β.

ἈΝΘΕΡΙΚΟΣ, ὁ, asphodeli fructus (vel secundum alios) asphodeli caulis. Vide Theoph. lib. 7. c. 12. hist. pl. & Diosc. lib. 2. cap. 201. & schol. Theocriti Idyl. 1.

Ἀνθερικώδης, ὁ, ἡ, anthericí formam referens.

Ἀνθερεών, vide in Ἄνθη.

ἌΝΘΟΣ, εος, τὸ, flos secundū Etymologicū ἀπὸ τοῦ ἄνω θέειν ἐν τῷ αὐξάνεσθαι, quòd sursum ascendat dum crescat. Od. κ. γάλακτι δ' εἴκελον ἄνθος. Il. φ. ἄνθεα λειμῶνος. Il. β. ἄνθεσιν εἰαρινοῖς. In genit. plur. dicitur ἀνθέων nō ἀνθῶν, ad differentiã τοῦ ἀνθῶν item participij ἀνθῶν a verbo ἀνθεῖν. Plu. in præc. de san. ὥσπερ αἱ τῶν ἀνθῶν κόσμοι. Reperitur tamen etiã ἀνθῶν. vt apud Athen. lib. 2. & τὸ τῶν ἀνθῶν εἶδος Apud Theophr. lib. 2. [illegible]. Et 3. [illegible] Xen. in Cyneg. τῶν ἀνθῶν τὰς ὀσμάς. ¶ Dicitur & aliarũ rerum quàm herbarum & stirpium. vt ἄνθος ἁλὸς, flos salis Diosc. lib. 5. & apud Iulium Pollucem ἄδαμας χρυσοῦ ἄνθος. Apud Plut. πορφύρας ἄνθος. Apud Hom. πυρὸς ἄνθος. ¶ Capitur etiã metaphoricè, vt ἥβης ἄνθος. Il. ν. Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον. Quo etiam modo dicitur ἄνθος τῆς ὥρας. vnde apud Plat. ἀνθοῦντες ὥρᾳ. Item decor corporis apud Plat. in Sympos. κἂν ὀλίγον ἔχῃ ἄνθος ἔχει, ἐξαρκεῖ αὐτῷ καὶ ἐρᾶν καὶ κήδεσθαι. Item pro κόσμος: vt apud Æschyl. initio Promethei Τὸ σὸν γὰρ ἄνθος παντέχνου πυρὸς σέλας.

Ἀνθηρὸς, ὁ, floridus, florulentus. Dicũtur ἀνθηραὶ non solũ herbæ & stirpes, sed aliæ res metaphoricè: vt colores. Plut. de adul. discer. αἱ χαρίεις ἀνθηρὰ χρώματα καὶ βάμματα μισοῦσι. Ἀνθηρὸν etiam dicitur quidquid amœnum est & iucundum aspectu. vnde ἀνθηρὸν & τερπνὸν copulantur nonnunquam, vt apud Plut. in Pericle τῆς χάριτος τὸ ἀνθηρὸν ἅμα καὶ τερπνόν. Interdum etiam quod est iucundum auribus. vnde apud Isocr. ἀνθηρότερον καὶ χαριέστερον λέγοντας. Plut. hominem quoque ἀνθηρὸν dixit de adul. discer.

Ἀνθηρῶς, floridè. Item amœnè, iucundè, vt ἀνθηρῶς λέγειν, Isocrates aduersus Sophistas.

Ἀνθινὸς, ἡ, ὁ, vel ἀνθερὸς floridus, florens, vt ἄνθινοι στέφανοι apud Plut. floreæ corollæ i. factæ ex floribus. Vocatur ἀνθινὸς quod vere factum est, ὡραῖον autem, quod æstate.

Ἀνθινὰ dicuntur etiã vestimẽta, ἀνθινοὶ χιτῶνες apud Athẽ. li. 2. ἀνθιναὶ στρωμναὶ apud eundẽ li. 4. στολὴ ἀνθινή, Plut. in Hel.

Ἀνθώδης, floræ plenus, florulentus. Theophr. hist. lib. 1 c. 21.

Ἀνθοσμίας, ὁ, (poet.) floriditas. Citatur ex Anth. epigr. pro herbis luxuriantibus.

Ἀνθέω, ῶ, ήσω, floreo. Vsurpatur sæpe metaph. ἀνθοῦσαι παρειαὶ, florente genæ, vel floridæ genæ, quæ & εὐανθεῖς. Od. λ. πρίν σφωϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους ἀνθῆσαι πυκάσαι τε γένυς εὐανθέι λάχνῃ. Hinc & ἀνθοῦντες ἐν ὥρᾳ apud Platon. & ἀνθοῦντες ἀκμῇ citatur ex Diosc. lib. 1. c. 151 florente ætate. Idẽ floreo, splendesco, niteo. Xen. Pæd. 6. ὡς τε ἤστραπτε μὲν χαλκῷ, ἤνθει δὲ φοινικίσι πᾶσα ἡ στρατιά. Item floreo, i. inclaresco, celebror & illustris sum, in pretio & honore sum. Aristoph. ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν. idẽ ταῦτα γὰρ ἀνθεῖ νῦν. Demost. Olynth. 2 τὰ τοιαῦτα εἰς μὲν ἅπαξ καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει, καὶ σφόδρα γε ἤνθησεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν ἂν τύχῃ, τῷ χρόνῳ δὲ, &c. ¶ Itẽ cum Datiuo, scateo, exubero. Lucian τὸ δ' ἀρετῆς ἐρημος ὁ χῶρος [illegible] ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις.

Ἄνθημα, ατος, τὸ, vel Ἄνθησις, εως, ἡ, florũ emissio, florum productio, vel floris. q.d. efflorescentia, floresẽtia, ipsa florẽdi actio. At ἄνθημα τὸ potius vsurpatur pl. [illegible] pro ἐξανθήματα.

Ἀνθητικὸς, ἡ, ὁ, ad florendũ aptus, siue idoneus, florendi vim habens. item floribus fœcundus.

Ἀνθητικὸς, ἡ, ὁ, est flos euadẽs in lanuginem πάππον à quibusdam appellatam Diosc. lib. 3. A quibusdam panicula exponitur, & dicitur esse in frugibus certis (vt in panico & milio) item in plantis quibusdam lanosus flos, qualis in summa arundine per autumnum floret. Legitur apud eundem Dioscoridem ἀνθήλην καλάμων.

Ἀνθήλιον, τὸ, flosculus. Diosc. lib. 3. [illegible] μασχάλας ἀνθήλια μικρὰ [illegible] li. 4. [illegible] ἀνθήλιον σφόδρα [illegible]

Ἄνθη pro ἀνθήσις capitur. Sui ta teste Theoph. hist. pl. l. 7. καὶ ἐπὶ τῶν [illegible] τὴν ἄνθην [illegible] ἀνθὴ tamen pro ἄνθος flos. vt docet Nicandri scholiastes, ex Philostrato citatur.

Ἀνθεστήρια, ων, τὰ, (q.d. floralia) ita dicebantur Bacchanalia, Hesych. Etymol.

Ἀνθεστηριὼν, ῶνος, ὁ, mẽsis octauus apud Atticos quo ἀνθεστήρια celebrabãtur ducta appellatione ὑπὸ τοῦ ἀνθεῖν, quòd tunc terra florere incipiat, vt Etymologistes scribit: siue quòd terræ fœtus magna ex parte tunc floreant. Volunt enim hunc octauum mensem fuisse Aprilem ex Macrob. Satu. lib. 1. c. 14. & ex Philostrato. Gaza tamen Nouembrem esse censuit. Vide Eratinum in prouerbio. Θύραζε, Κᾶρες, οὐκ ἔτ' Ἀνθεστήρια.

Ἀνθίζω, floridum reddo, floribus conspergo, varietate distinguo, multiplici materia & venustate exorno. Halic. in Isocrate, ἀνθίζει θελήμενος τὴν λέξιν, concinnitatem & nitorem orationi addere.

Ἀνθέμιον, τὸ, flos, κατὰ γλῶσσαν. vt vult Eust. vnde fit ἀνθεμόεις. Apud Aristop. ἔχει στέφανον ἀνθέμιον, Suidas exp rosarũ. ¶ Itẽ, herba quædam de qua Theophr. de pl. lib. 7. cap. 13. ¶ Ἄνθεμα, saltatio quædam apud Athen. lib. 14.

Ἀνθέμιον, ου, τὸ, herba quæ & girh, vt vulgo annotatur.

Ἀνθεμίς, ίδος, ἡ, idem quod ἀνθέμιον flos. ¶ Item anthemis, quæ ab aliquibus argemona. Vide Diosc. lib. 3. cap. 154

Ἀνθεμόεις, εσσα, εν, floridus, vernans. Il. β. λειμῶν ἀνθεμόεις, Pratum floridum. Hesiodus itidem γαῖαν ἀνθεμόεσσαν (dixit. Λέβης ἀνθεμόεις, (secundum gramm.) aut variegatus & veluti florum coloribus pictus aut pro ἀνθηματικός ab ἄνθεμα pro ἄνθημα, quod idem fit ἀνάθημα. Vide Eustath.

Ἀνθεμώδης, ὁ, ἡ, floridus, idem quod ἀνθεμόεις. Helych.

Ἀνθεμίζομαι, ἀνθίζομαι, pro eo quod Liuius deflorari dicit, & Græci τὸ ἄνθος ἀποσπᾶσθαι, apud Aeschyl.

Ἀνθίας, ου, ὁ, piscis quidam à floriditate dictus. Aristot. lib. 6. anim. cap. 17 Vide Athenæum.

Ἀνθρίσκα, τὰ, flores & ἄγρια λάχανα, τὰ [illegible] ἀνθοῖς, vt quidam annotant. Apud Etym. scribitur ἄνθρυσκα per υ.

Ἀνθυλλὶς, ίδος, ἡ, herba quam salsolam vocat Ruellius. De qua vide Gal. 6. Simp. Diosc. l. 3. c. 153. Plin. li. 21. cap. 29. anthyllidẽ vocat. & anthyllida lib. 26. cap. 8. Ἀνθύλλιον, τὸ, idem Plinio.

Ἀνθερεὼν, ῶνος, ὁ, mentum ἀπὸ τοῦ ἀνθεῖν, quòd in eo barba efflorescat, vnde & ἀνθοῦσαι παρειαὶ dicuntur & εὐανθεῖς. Suida testẽ sic dicitur etiam λάρυγξ: quo cum facit Cæl. quoq; Aurelianus, sic scribens Chron lib. 1. cap. 3. ex vtraque parte gutturis quam Græci ἀνθερεῶνα vocant, nos rumam. Et acut. morb. lib. 3. cap. 3. gutturi, vel tonsillatũ vicinitati, quam Græci ἀνθερεῶνα vocant. Homerus tamen apertè discrimen facit inter λάρυγξ seu λαιμὸν, qui Latinis est gula seu guttur, Il. ν. ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δ' εἰς λαιμὸν ἀνθερεῶνα guttur seu gulam sub mento. Quo modo accepit & Il. γ. canens. Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνα τένοντος ἦγε φάλεινης. Sub mento enim lorum galeæ stringi solet. Nonnus & pro ore posuit κατὰ πλης [illegible]: dicens [illegible] ἀνθερεῶνα.

Comp. ac primùm in ἀνθὴς desinentia.

Ἀνανθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, flore carens. vt Theoph. hist. plant. li. 1. ἀνανθῶν δ' ἐνδρων. Et metaph. ἀνανθεῖν σώματι καὶ ψυχῇ. Plato in Sympos. Expon. etiã floris infœcundus: florem non proferens.

Διανθὴς, duplicem florem habens. vt apud Theophr. ἄνθη διανθῆ, hist. pl. lib. 1. c. 21. de rosa & lilio.

Ἐλλοβοανθὴς, florem in filiqua edens: in folliculo florens.

Εὐανθὴς pulchrè floridus, θαλερός. Inuenitur & superl. εὐανθέστατος. Accipitur & pro venusto. vnde εὐανθὴς γλῶσσα apud Suid.

Εὐανθέω bene & fœliciter seu pulchrè floreo.

Κολοβοανθὴς, mutilum florem habens. vulgo exponitur minutulum florem edens, & dicitur ononin herbam flore pumilo & in filiqua, ob idque κολοβοανθῆ & ἐλλοβοανθῆ dici à Theophr. lib. 6. c. 5.

Κολοβοανθεῖν, florem sessilem gerere, ex Gazæ expositione affertur, apud eundem Theophr. hist. plant. lib. 8.

Λευκανθὴς, florem album habens. vnde λευκανθὲς κάρα, apud Soph. canum caput, per catachresin.

Λευκανθίζω albi floris candeo. Hesych.

Ὀψιανθὴς, serò florens, tardè florens. Theophr. Huic oppon. πρωϊανθής.

Πολυανθὴς, multos habens flores, floribus abundans: vt ἔαρ dicitur πολυανθὲς passim à poetis. Sic ὕλη πολυανθής. Od. ξ.

Πορφυρανθὴς qui purpureo flore est.

Πρωϊανθὴς, maturè florens, vel præmaturè, exponitur in hoc Theophrasti loco, de narcisso loquentis ὀψανθὴς δὲ σφόδρα, καὶ ὀψιβλαστής, ἢ πρωϊανθὴς ὁ πότερος τις λαμβάνῃ τὴν ὥραν.

Φυλλανθὴς, herba inter ἐπιγειόφυλλα, apud Theophr.

Aliud genus compositorum in ἄνθος & ἄνθη.

Ἴανθος, ου, ὁ, Hesych. dicit esse florẽ & purpureũ quendã colorem.

Ἰάνθινον χρῶμα, color purpureus seu violaceus. Pli. lib. 21. c. 6. & 8.

Μελάνθιος πόα, siue Μελάνθιον, melanthiũ: herba de qua Theophr hist. pl. lib. 1. c. 22. & Diosc lib. 3. c. 93.

Μηνάνθος, ου, mensiflora apud Theophr. hist. pl. lib. 4. c. 11. vbi tamen & μινανθος scribitur.

Μηλάνθη siue μηλολάνθη, scarabeorum quoddam genus. Eust. scribit esse animal vespa maius, & nasci ἐκ τῆς μηλεῶν ἀνθήσεως aut μηλέας aduolare, quum florere incipiunt. Dicitur & μηλολόνθη. Est & lusus puerilis genus. de quo vide Schol. Aristop. in Nub. item Suid. Eust. & Poll.

Οἰνάνθη, flos vitis: seu vua germinans. apud Aristoph. & Eurip. Pleriq; dicunt esse florem labruscæ seu vitis agrestis, vel vuas ex labrusca pullulantes. Diosc. lib. 5. c. 2. & 5. ¶ Est etiam herb de qua vide Diosc. lib. 3. c. 135. & Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7. ¶ Est etiam auis nomen apud Arist. hist. an. lib. 9. c. 49.

Οἰνάνθινος, œnanthinus ex œnante factus. vt οἰνάνθινον ἔλαιον. Diosc. l. 1. c. 57. Et οἰνάνθινον μύρον. Et οἰνάνθινος οἶνος, apud eundẽ.

Οἰνανθὶς, ίδος, ἡ, flos vitis seu vua germinans.

Πίσσανθος picis flos. Vide Gal. lib. 2. de simpl. medic. facult.

Φαλανθος, caluus. Suid. φαλακρός.

Χάλκανθος, ου, ὁ & Χαλκάνθη, ης, & Χάλκανθον, ου, τὸ, atramentũ sutorium vt interpretatur Celsus, est succus cõcretus, ex chalcitide genitiuus & efflorescens. Vide Diosc. lib. 5. c. 114.

Ἴονθος, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita ex ἀνθέω cum præposit.

Ἀνανθέω, ῶ, refloresco.

Ἀπανθέω, ῶ defloresco florem seu flores amitto. vt λειμῶνες ἀπηνθηκότες, prata quæ florere desierunt. Plato in Sympos. metaph. vsus est ἀνανθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν οὐκ ἐνίζει ἔρως.

Ἀπάνθησις, floris seu florum amissio, ipsa deflorescendi actio. Exponitur etiam florum marcor. Theophr. de caus. pl. li. 5. ὅταν ἐπινιφθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, eo tẽpore quo deflorescit.

Ἐξανθέω, ῶ, effloresco. ex Num. 17. cap. Interdum contrà pro, defloresco ἀπανθῶ. In metaph. significatione multo frequẽtius est. interdum pro scateo, vt apud Thuc. lib. 2. φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξηνθηκός, pustulis paruis & vlceribus scatẽs Greg. de leproso scribit, μὴ πάλιν ἐξανθήσῃς κακῶς. Interdum pro pullulo vel emergo. Plut. in Theseo, ἐξηνθήκεσαν αἱ κακίαι. Arist. Metap. 3. ἐκ γὰρ ταύτης τῆς ὑπολήψεως ἐξήνθησεν ἡ ἀκροτάτη δόξα τῶν εἰρημένων ἡ τῶν φασκόντων ἡρακλειτίζειν. A Basilio ponitur etiã (inquit Bud.) pro, per summa emineo & erũpo. Interdũ & acc. iũgitur pro, emitto. Plut. in Alex. de naphtha loquẽs, ἅμα τῷ ἀλεῖψαι καὶ θιγεῖν, ἐξήνθησε φλόγα τὸ σῶμα καὶ πυρὶ κατεσχέθη πᾶν. Sic vsus est in lib. qui inscribitur γυναικῶν ἀρεταί.

Ἐξάνθημα quod effloruit. q. d. efflorescentia. Laer. in Diog.

Ἐξανθήματα, dicuntur pustulæ seu papulæ, per metaphoram Ex Aristot. citatur etiã ἐξάνθημα ὃ καλεῖται λεύκη. de anim. 5.

Ἐπανθέω, ῶ superfloreo. Ἐπανθεῖν dicitur quod superfloret seu superflorescit, i. quasi in superficie efflorescit. vt Aristoph. in Nub. ταῖς μήλοισιν ἐπηνθεν χνοῦς, lanugo malis superflorescebat Metaphoricè frequentius vsurpatur pro enitere, effulgere, existere, conspicuum esse. Ac primum de colore. Lucian. (de facie mulierbri loquens) χρὴ δὲ καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν, i. ἐπιπρέπειν Sic dixit Synesius, καὶ εὐθὺς ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς πορείας ἐρύθημα. Apud Herodotum. ἐπανθέουσα ἅλμη exponitur exudans salsugo. Ad alia etiam multa transfertur. vt apud Aristoph. καὶ τὸ τὸ ἐπιχώριον ἀτεχνῶς ἐπανθεῖ. Luc. de narratione dilucida, loquens, ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει.

Ἐπάνθησις, q. d. superflorescentia.

Παρανθέω, ῶ, idem quod ἀπανθῶ, defloresco. Theophr. Item metaph. apud Plut. in Bruto, ὅταν παρακμάζῃ καὶ παρανθῇ τὸ τῆς ὀργῆς, quum consenuerit ira & deferbuerit.

Προανθέω, præfloreo: ante alia floreo, flore præuenio.

Συνανθέω, simul floreo vnà floreo.

Composita ex ἀνθίζω.

Ἀπανθίζω, decerpo flores, defloro. Metaphoricè, decerpo seu colligo (apis more flores legentis.) Lucianus αὐτὰ γοῦν ἀφηματα πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, ἢ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος. Plutar. de audiend. poet. ὁ μὲν ἀπανθίζεται ἱστορίας, ὁ δὲ ἐμφύεται τῷ κάλλει καὶ τῇ κατασκευῇ τῶν ὀνομάτων.

Διανθίζω, floridis coloribus pingo, inquit Bud. vnde χλαμύδες διηνθισμέναι. Plut. in Philopœmene. Idem interpr. eleganter & variè concinno, item elegantia & varietate distinguo, & cõcinno, in hoc Herodiani loco, τὴν δὲ κεφαλὴν ἐκόσμει στέφανος λίθοις πολυτελέσι διηνθισμένος. Basil. ad diuites, ἔδαφος ταῖς ψηφῖσι διηνθισμένον, vermiculatum pauimentum.

Ἐξανθίζω, floridis quibusdam coloribus tingo.

Ἐξανθισμὸς, exp. eruptio pustularum.

Ἐπανθίζω, floridum reddo, i. colorem hilariorem illino, apud Lucianum, inquit Bud. Idem floridis coloribus illustro floribus spargo. apud Greg. in lib. de homine. τί οὖν ἐκεῖνο ἐστὶν ὃ καλοῦ τε καὶ κακοῦ συγκεκραμμένην ἔχει τὴν γνῶσιν, ταῖς δι' αἰσθήσεως ἡδοναῖς ἐπηνθισμένον;

Ἐπανθισμὸς, exornatio seu illustratio quę fit adhibendo floridos colores. Citatur ex Diosc. pro flore.

Περιανθίζω, floribus vndique orno vel floridis quibusdam coloribus. Greg. teste Bud. περιηνθισμένον dixit τὸ περικεχρισμένον iucundo colore. Item tra[n]slatè, orno. apud Cyrillum, περιανθίζεσθαι λόγοις τῆς ἀληθείας δόξας.

Composita ex ἄνθεμον.

Βουάνθεμον, herbæ nomen idem quod χρυσάνθεμον.

Ἠράνθεμον, ου, τὸ anthemidis species, secundum Diosc. lib. 3. cap. 154. Plinius quoque anthemidem ab aliquibus erantheum vocari tradit, quoniam verè floreat.

Κηράνθεμον, annotatur Dioscoridi idem esse quod Aristot. lib. 9 hist. cap. 40. ἡ κήρινθος, Varroni erithace, Plinio cerinthus & sandaraca, Gazæ & Marcello cerago.

Κυανάνθεμον, herba quædam, de qua Diosc.

Λευκάνθεμον, anthemidis species, vt tradit Diosc. lib. 3. cap. 154.

Μελάνθεμον, Plinius anthemidem sic ab aliquibus vocari scribit lib. 22. cap. 21.

Πολυάνθεμος, ἀρη. floridum tempus. ex poematis Mimnermi.

Χρυσάνθεμον, & χρυσάνθεμον ου τὸ. herba est quæ alio nomine helichryson dicitur & amarantus, item buphthalmus & chalcas Latinis caltha dicitur: ab herbarijs verò quibusdam calendula, & cotula non fœtida, vel anthemidis species coloris lutei esse putatur. Vide Diosc. lib. 4. c. 57. 58. Plin. lib. 21. c. 6. & 25.

ἌΝΘΡΑΞ, ακος ὁ, carbo. ἐπ' ἀνθράκων ὀπτᾶσθαι, apud Athen. li. 3. Apud eundem li. 8. οἱ ἐξ ἀνθράκων & οἱ ἀπὸ τηγάνου opponuntur, ἄνθρακες ἡμμένοι, carbones accensi. i. prunæ. Interdũ tamen ἄνθρακες (sine adiectione) dicuntur prunæ. ¶ Item carbunculus gemma quædam ἄνθραξ σφραγίς, Ecclesi. cap. 35. ¶ Item, carbunculus, hulcus quoddam, siue exulceratio similis quæ vsta sunt, vt Paulus Ægin. post Galenum docet. ¶ Sc idæ piscis genus est quod super carbones assatur.

Ἀνθρακὶς, ίδος, ἡ, pruna, ignis ex congestis carbonibus. Suidas ἀνθρακίδας dicit esse pisces minutulos super carbonibus assari solitos.

Ἀνθρακιὰ, ἡ, carbonum strues, carbonum congeries seu prunarum. Hom. ἀνθρακιὴν στορέσας φλογὸς ὑψόθι τάνυσσε. Athen. li. 8. τῶν ἰχθύων τινὰ ἀποθορόντα συνανθρακιᾷ. Apud Diosc. li. 5. ἀνθρακιᾷ προσεμβάλλειν. ¶ Item, carbonaria fornax. Theocr. in 5. λίμνας δὲ καὶ ἐξηθοῦσιν εἰς τὰς ἀνθρακιὰς τὰ ἄνθεα τῶν ξύλων καὶ νέα. Idem εἰς μὲν τὴν ἀνθρακιὰν τὰ τοιαῦτα ζητοῦσι.

Ἀνθρακίας, ου, ὁ, ater vt carbonarius, titionarij faciem habens. Luc. de Empedocle, ἀνθρακίας τις ἰδὼν, καὶ αὐτὸ οὐ πλέως κατεσπλαμένος. Bud.

Ἀνθράκινος, ου, ὁ καὶ ἡ, niger vt carbo, colorem carbonis habens.

Ἀνθρακόεις (poeticum) vt ἀνθρακόεις πυρσὸς, apud Nonnum, ignis ex carbonibus factus.

Ἀνθρακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, carbonem referens, carbonis more ardens, vel rutilans.

Ἀνθρακεὺς, έως, ὁ, carbonarius eadẽ forma qua dicitur κεραμεὺς pro laterario.

Ἀνθρακεύω, carbones conficio. Theophr. φασὶ δ' ἂν δὲ τὸ ξύλον πρὸς τὸ καίειν καὶ ἀνθρακεύειν. Exponitur etiam, titiones facio.

Ἀνθράκιον, ου, τὸ, carbunculus, paruus carbo. Et interdum gemma. ¶ Item paruus caminus. Item μικρὸν πυριατήριον. Item χυτρόπουν. Hesych.

Ἀνθρακόω, ῶ, F. ώσω, in carbones redigo, in carbones conuerto, torreo, asso.

Ἀνθρακοῦσθαι, in carbones redigi.

Ἀνθρακίζω, idem quod ἀνθρακόω, apud Aristoph.

Ἀνθρακίζων, apud Aretam in Apoc. carbonis seu carbunculi speciem præferens aut colorem habens, τόπαζος ἐρυθρὸς καὶ ἀνθρακίζων.

Composita.

Ἀπανθρακόω, ῶ, in carbones verto seu redigo, incendo ita vt in carbones redigam.

Ἀπανθρακόομαι, οῦμαι, in carbones redigor. vt ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὅλος ὁ κακοδαίμων καὶ ζέω, apud Lucianum.

Ἀπανθρακίζω, idem quod ἀνθρακίζω. vt apud Aristoph. σὺν ἀπηνθράκισ' ὅλον πλακοῦντας ὠπτα. Apud eũdem ἀπανθρακίζωμεν exp. ἄνθρακας ζωπυρῶμεν, vel ὀπτὰ ἐσθίωμεν. Suidas dicit esse comedere ἄνθρακας piscium genus quod assum editur, item ὀπτὰς ἐσθίειν, vel ἄνθρακας ζωπυρεῖν.

Ἀπανθράκισμα, τὸ quidquid tostum est in prunis, teste Bud.

Ἀπανθρακὶς, ίδος, ἡ, piscis cui conuenit assatio. Est & placentæ genus, secundum Hes. & Athen. lib. 3.

Κατανθρακόω, ῶ, F. ώσω idem quod ἀπανθρακόω. vnde κατηνθρακωμένος quod ex Soph. citat B. in suo lex. Hes. addit, κατηνθρακῶσαι esse etiam καταπλῆσαι.

ἈΝΘΡΗΝΗ, crabro, vespa. Vtroque modo enim exponit Gaza. Aristoph. in Nub. τὼ ὀφθαλμὼ κινδυνεύεις ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν. Suidas ait esse genus vespæ. sed poëtas abuti pro ape. Hes. ait, esse genus apis.

Ἀνθρήνιον, ου, τὸ fauus vespæ. Suid. & Hesych.

ἌΝΘΡΩΠΟΣ, ου ὁ καὶ ἡ, homo. Ἄνθρωπος ἀγαθὸς apud Platonẽ in Menone. Ἄνθρωπος πένης μὲν ἴσως καὶ ἀπράγμων ἄλλως δ' οὐ πονηρὸς .... apud Dem. aduersus Mid. Æschin. tamen ἄνθρωπον pro viro dixit, scribens, ἄνθρωπος καὶ γυνή. Cic. ἄνθρωπον hominis naturã aliquando vertit. vt διαλυομένου δὲ τοῦ ἀνθρώπου quum hominis natura morte dissoluitur. Apud eũdem ἀνθρώπου φύσις, humana natura. De muliere etiã dicitur. Demost. .... (de matrona loquens) αἰδήμονος δὲ τῆς ἀνθρώπου Plut. in Alcib. Τοιοῦτος ἔρως καλεῖται τὴν ἄνθρωπον. Apud Platonem in Cratylo ἐτυμολογεῖται quasi ἀναθρῶν ὃ ὄπωπε. Ab Etymologiste dicitur ita nominatus παρὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν. i. à sursum aspiciendo. Ad quã etymologiã pertinet illud Ouidij: Pronáq; quum spectent animantia cætera terras, Os homini sublime dedit, cœlũq; videre iussit, & erectos ad sidera tollere vultus. Apud Theophr. περὶ τὸ διατρίβειν τὴν ὄψιν.

Ἀνθρωπότης, ητος, ἡ, humana natura, humanæ naturæ conditio.

Ἀνθρώπειος, ου, ὁ, humanus, ad homines pertinens, ad humanum genus pertinens. vt ἀνθρώπεια πράγματα apud Plat. ἀνθρώπειον γένος, apud Luc.

Ἀνθρωπείως, humano more, hominũ more. vel vt homines decet humanitus. Ἀνθρωπείως πράζειν, apud Aristot.

Ἀνθρωπήϊος, Ionicè pro ἀνθρώπειος humanus. Ἀνθρωπηΐη sub. δορὰ, pellis hominis, vel coriũ hominis, apud Herodot. Dicitur & per contractionem ἀνθρωπῆ, sicut πραξῆ, λεοντῆ, λυκῆ, pro .... λεοντέη λυκέη bucina, leontina, lupina, sub. pellis.

Ἀνθρώπινος, ου, ὁ καὶ ἡ idem quod ἀνθρώπειος. vt ἀνθρώπινον γένος apud Plat. Apud Dem. ἀνθρώπινος λογισμός. Rursũ apud Plat. ἀνθρώπινος ἀμαθία. Dicitur etiam interdum ἀνθρωπίνη, in fœm. gen. vt ἀνθρωπίνη σοφία, apud Xẽ. ἀνθρωπίνη φύσις, apud Plat. Dicitur etiam ἀνθρωπινὸν, humanæ naturæ conueniens. quod est secundũ conditionẽ humanæ naturę apud Xẽ. Pęd. 5 ἀνθρώπινον τὸ γιγνόμενον πάθος. Et Pæd 3. ἀνθρώπινά μοι δοκεῖς ἁμαρτεῖν. i. ab humana natura non aliena. Inuenitur etiã τὸ ἀνθρώπινον pro conditio humanæ naturæ. vel res humanæ. vt Plat. in epist. τὸ γὰρ ἀνθρώπινον οὐ πάνυ βέβαιον. Apud Thuc. κατὰ τὸ ἀνθρώπινον. vt sunt res humanæ. Ἀνθρωπινώτατος, superl. gradu vsurpatur pro ἀνθρωπινώτατος a Strab. lib. 5.

Ἀνθρωπίνως, humanitus, hominũ more. vt fert humanæ naturæ conditio. vt ἀνθρωπίνως λαλεῖν, apud Athen. Videtur etiam interdum accipi pro φιλανθρώπως, i. humanè, vt decet humanam naturam. Dem. in Aristot. νόμος ἀνθρωπίνως καὶ καλῶς κείμενος quidam exp. clementer.

Ἀνθρωπικὸς, οῦ ὁ, idem quod ἀνθρώπινος. Arist. Plut. Ἀνθρωπικῶς, idem quod ἀνθρωπίνως, Luc. in Zeuxide. καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς.

Ἀνθρωπέη, ἡ, humana pellis. Et per contractionem ἀνθρωπῆ, sub. δορὰ, Herodot. Vide ἀνθρωπήϊος supra.

Ἀνθρώπιον, ου, τὸ, diminut. homuncio, homunculus, homulus, apud Dem. & Xen. Idem significat ἀνθρωπάριον, ου, τὸ, & ἀνθρωπίσκος, ου, ὁ, apud Aristoph.

Ἀνθρωπεύομαι, more hominum ago. ea quæ sunt hominis vsurpo. vt Bud. exponit apud Aristot. ethic. 10. Quidam interpr. ex natura humana ago. vel ea ago quæ ad hominem spectant.

Ἀνθρωπίζω, homines imitor, humano more ago, aut humano ingenio præditus sum. Et pro. humaniter ago, humanum me præbeo, apud Architam in epist. ad Dionys.

Ἀνθρωπίζομαι (apud Theologos Græcos) homo fio. vt apud Greg. & Damasc. Christus dicitur ἀνθρωπισθείς.

Ἀνθρωπισμὸς, οῦ, ὁ, humanitas, i. humani & compositi mores, non efferi. Aristoph. εἰ δ' ἀπαιδευτεῖ δι' ἀνθρωπισμοῦ δέον.

Ἀνθρωποῦσθαι, verbum fictitium, apud Plut. ad Colotem.

Ἀνθρωποειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, humanus, vel ad hominem aut humanam naturam proximè accedens.

Composita.

Ἀπάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, inhumanus, immanis, crudelis Soph. Idẽ carens hominibus seu hominum frequentia Luc. in Caucaso, ἐρήμη καὶ ἀπάνθρωπος ἡ γῆ.

Ἀπανθρώπως, inhumaniter, crudeliter.

Ἀπανθρωπία, ἡ, inhumanitas, crudelitas. Lucian.

Ἀπανθρωπεύομαι, inhumanus sum. vel à consortio hominum abhorreo. Hippocr. in epist. ad Philop.

Αὐτάνθρωπος, ου ὁ, homo ipse, per se hominis idea. Arist. eth. 1.

Ἐνανθρωπέω, ῶ, F. ήσω, & Ἐνανθρωπίζω, F. ίσω, inter homines versor & ago. Peculiariter hoc verbo vtebantur veteres theologi de Christi inter homines conuersatione loquentes.

Ἐνανθρώπησις, conuersatio veráq; Domini nostri hominis inter homines, seu ærũnosa Dei inter homines apparitura Dei incolatus, Deus per ora hominũ ærumnosè traductus sub integumento & persona iustæ humanitatis, apud Dion. & Greg.

Ἐξάνθρωπος, vt ἐξάνθρωπος ἡ συμφορὰ, apud Athẽ. quæ ex homine ratione prædito insanam belluam efficiat propemodum, vel quæ ex hominum numero tollat.

Ἐξανθρωπισθῆναι, ex homine in aliam quasi naturam verti. ex hominum numero eximi, hominem esse desinere.

Ἐξανθρωπίζω, ῶ, exp. ad humanum cultum traduco. Plut. de Socr. dem.

Ἡμιάνθρωπος, semi homo. Luc.

Λυκανθρωπία, melancholia quædam, qua qui laborant, luporum de more noctu egrediũtur, & donec illucescat circa mortuorum corpora versantur.

Κυνάνθρωπος fœm. gen. pro eodem morbo. Alij exp. in masc. gen qui eo morbo laborat. Idem morbus dicitur & κυνανθρωπία & κυνάνθρωπος.

Μισάνθρωπος, osor hominum, inhumanus, quo nomine dictus est Timon, apud Luc.

Μισανθρωπία, odium hominum, inhumanitas, odium in homines Hippocr. epist. ad Demag.

Μισανθρωπέω, ῶ, odi homines, alieno in homines animo sum, idem quod ἀπανθρωπεύομαι.

Ὀλιγανθρωπία, paucitas raritásque hominum. Thuc. lib. 5.

Πολυάνθρωπος, multos homines habens, frequens hominibus. Aristot. Pol. lib. 7.

Πολυανθρωπία, multitudo & frequentia hominum.

Συνανθρωπέω, ῶ, cum hominibus conuersor & consuesco. Plut.

Συνανθρωπεύω & συνανθρωπίζω, idẽ συνανθρωπεύομαι, idẽ Theoph. 3. de pl. καὶ τὰ μὲν ἄγρια τὰ δ' ἥμερα ὥσπερ τῶν ζώων τὰ συνανθρωπευόμενα καὶ τὰ δεχόμενα τιθάσευσιν. Theologi quoque quum Christi hominis aut angelorum cum hominibus conuersationem declarare volunt, hoc verbo vtuntur.

Ὑπεράνθρωπος, qui est supra hominem, qui humanam conditionem excedit.

Φιλάνθρωπος, amans hominum, studiosus hominum, humanus. Syn. Herodian. Res quoque ea quæ humaniter & beneuolẽ præstatur, φιλάνθρωπος, dicitur: vt apud Dem. φιλάνθρωπον οὐ ποιήσας, & φιλάνθρωπα λέγειν apud eundem ¶ Est etiam herbæ nomen inde dictæ quòd hirsuta quum sit, vestibus hominum adhærescat, vt tradit Plin. Vide Diosc. li. 3. cap. 104. & Plin. lib. 27. cap. 5.

Φιλανθρωπία, amor hominum, humanitas, dexteritas quædã beneuolentiáque erga omnes homines promiscua.

Φιλανθρώπως, humaniter. Plut.

Φιλανθρωπέω, ῶ, humanus sum, humanum me præbeo. Poll. lib. 1. Et pro. humaniter tracto, apud eundem Poll. lib. 3.

Φιλανθρωπεύομαι, idẽ. Dẽ. περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ. φιλανθρωπευόμενος πρὸς αὐτούς, exp. in comitatem benignatéque cõpositus.

Φιλανθρώπευμα, liberale facinus & benignitatis plenum (vt exp. Bud.) Plut. in Dem.

Decomp. Ἀφιλάνθρωπος, humanitati non studens, inhumanus. ἀφιλανθρωπία, inhumanitas. ἀφιλανθρώπως, inhumaniter.

ἈΝΙ'Α, ἡ, mœror, tristitia Odyss. ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος. Et alibi ἀνδιθι πόνος καὶ ἀνίης. Soph. οἶδας ἀνίας οἷαι κατατείρουσι φρένας. * Etym. deducit ab ἰῶ, (i. sano) vnde fit ἰα, & præfixo α priuat. interiectóq; ν, ἀνία. Plato in Cratylo. παρὰ τὸ ἐμποδίζειν τὸ ἰέναι, quòd impediat ire.

Ἀνιαρὸς, οῦ ὁ, mœrorem afferens, tristis, mœstus. ἀνιαρὸς τοῖς ἐχθροῖς, apud Aristoph. hostibus grauis & molestiam afferẽs. Xẽ. Pæd. 1. ἀνιαρὸς καὶ σκυθρωπὸς ὢν .... Apud Dẽ. pro cor. τὰ ἀνιαρὰ, res aduersæ. Apud Herodot. & poetas ἀνιηρὸς, (pro ἀνιαρὸς) vnde comparat. ἀνιηρέστερος.

Ἀνιαρῶς, molestè accerbæ cum mœrore. Xen. ἀνιαρῶς ζῆν.

Ἀνιγρὸς, idẽ quod ἀνιαρὸς & ex eo factum per syncopen, deinde per pleonasmum literæ γ. vt vult Etym. Sed pro pernicioso potius accipitur. Vtitur Nicander.

Ἀνιώδης, εος, ὁ ἡ, ἡ, molestus, iniucundus. Theophr.

Ἀνιάω, ῶ, molestia afficio, mœrore afficio, tristitiam affero. Xen. Pæd. 1. ἰσχυρῶς ἀνιᾶν. Item pro lædere & dolorem inferre corpori apud Gal.

Ἀνιάομαι, ῶμαι, pass. mœrore afficior, contristor, doleo. Xen. Pæd. 8. ἀπανιστάσθαι ἰσχυρῶς ἀνιᾶσθαι. Cum dat. Od. ο. οὐ γάρ τις τοι ἀνιᾶται παρεόντι.

Ἀνιάζω, idem quod ἀνιῶ. Od. τ. -τῶν ἀνιάζει, capitur & pro pass. ἀνιᾶσθαι vt θυμῷ ἀνιάζων. Il. φ. & Od. χ. Item Od. δ᾽ ἀνιάζουσιν ἑταῖροι.

Composita.

Ἄνανιος, seu ἀνώδυνος, ὁ ἡ, non habens ἀνίαν, mœrore carens. Exp. etiam ἀβλαβής, i. innocuus, innoxius. Quæ significatio ex consequenti sumpta videtur. Nam, quod est innocuum, tristitiam non affert. ¶ Exp. & superbus, ab Hesych. & Etym. sed tunc ab ἰωνία potius deducitur.

Δυσάνιος qui & δυσανίης, qui mœrorem leni de causa concipit, vel (vt inquit Gal.) cui res parvæ tristitiam afferunt, vel magnæ vehementiorem aut diuturniorem quàm aliis hominibus. Exp. & anxius. Vtitur Hippocr. Antiph. Aristot. Gal.

Εὐάνιος, qui moderatè dolores fert, lenis. Hesych.

Λυσανίας, ου, ὁ, mœrores & tristitias soluens. Apud Aristoph. in Nub. λυσανίας πατρῴων μεγάλων κακῶν, dissolutor mœrorum quos pater ex magnis his malis percipit.

Συνανιάομαι, ῶμαι, simul mœrore afficior, simul contristor.

Ὑπανιάω, dolore facio, dolore afficio. Ὑπανιῶμαι, doleo, indoleo. Aristoph. in Neb. ἰδὼν ὑπανιῶντο τῇ νεμήσει.

Βαλανεῖον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ἌΝΙΣΟΝ, ου, τὸ, seminis cuiusdam nomen, anisum. Vide Diosc. lib. 3. cap. 65. & Plin. lib. 20. cap. 17. Scribitur etiam ἄνησον.

ἈΝΟΠΑΙΑ, siue ἀνόπαια, legitur Od. (de Minerua) Ὄρνις δ᾽ ὡς ἀνόπαια διέπτατο. Vbi quidã dicũt nomen & genus esse auis αἰτῷ δ᾽ εἰς καὶ εἴδει ἐοικυίας; quidam accipiunt pro ἀόρατος, ἀφανής, καὶ πόρρω τῆς ὄψεως. Herodianus prosperipœmenus scribit ἀνοπαῖα dicens esse neutrum plurale aduerbialiter positum pro ἀνοπαίως hoc est ἀοράτως καὶ σέρησιν τοῦ ὁπλάσθαι. Alij aduerbialiter itidem accipiũt, pro ἀνὰ τὰς ὀπάς. Alij accipiũt pro ἀνὰ τὴν ὀπὴν τὴν ἐν μέσῳ τῆς ὀροφῆς, quæ καπνοδόχη vocatur, vt Pherecrates quoq; ἀνόπαια esse dicit τὴν ἐπιπρησμένην κεραμίδα τὴν ἐπὶ τῆς ὀροφῆς. Itidemq; Eustat. exponi annotat διὰ τῆς ὀπαίας, κεραμίδος ἣ τὴν καπνὴν ἔχει. Hic; diuisim videtur scripsisse ἀν᾽ ὀπαῖα, vt etiam ij qui exponunt ἀνὰ τὰς ὀπάς. Alij rursũ qui ὑφ᾽ ἓν legunt & nomẽ esse volũt, pro ἀνωφερής vsurpatũ aiũt, occasione sumpta ex eo quod apud Empedoclẽ de igne legerunt. Καρπαλίμως δ᾽ ἀνόπαιον. Quidam πανόπαια scribũt, & eo nomine intelligunt hirundinem. Vide Eustathium, breuium scholiorum autorem & Etymologũ. Hesychius etiam exponit ἀνὰ τὴν ὀπὴν τῆς θύρας, siue ἀνὰ τὴν θυρίδα (item ἀφανὴς, ab ἀ significante vox. Eustathius montis etiam nomen esse ait apud Herodot.

ἈΝΤΙ, (præpositio) pro vt Iliad. ν. τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι tres pro vno interfectos esse. Xẽ. Hell. 7. ἄλλον τινὰ φίλον ἀντὶ βασιλέως ζητεῖν, alium quempiam amicum quærere pro rege, vel aliũ amicum quàm regẽ. Sic sæpe exp. loco vice instar: vt Alex. Aphrod. αὐθ᾽ ἱματίων περιέβαλε πτερά, pennas vestimentorũ loco aut vice. Il. ι. ἀντί νυ πολλῶν λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ ὅν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ, loco multorũ populorum, vel instar multorũ pop. Sic ἀντὶ πολλῶν ἂν γένοιο, multorũ instar fueris, vel esse possis. ab Hes. ἀντὶ πολλῶν exponitur ἴσος πολλοῖς. ¶ Exponitur etiam propter, (vel per ablatiuum) gratia. Aristoph. in Nubibus, ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μένε Διαλφίλω σοι κύκλῳ τὴν χάριν ὅτι, i. huius præcepti gratia vel propter hoc præceptum. Demost. pro corona. εἶτα μ᾽ ἐρωτᾷς ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ἀξιῶ τιμᾶσθαι. Sic ἀνθ᾽ ὅτου exp. cuius rei gratia, quamobrem. Dem. ὡς εἶδ᾽ ὦ μὰ τοὺς θεοὺς ἂν εἴδα ἀνθ᾽ ὅτου. Lysias, ὅτις ἢ αὐτοῖς πρὸς τὴν πόλιν ἔχθρα, ἀνθ᾽ ὅτου. causa est quamobrem. Pro ἀνθ᾽ ὅτου dicitur etiam ἀνθ᾽ ὧν quod exponit Budæus, pro eo quòd, propterea quòd idcirco quòd Lucian. δοῦλος ἀνθ᾽ ὧν σε διεφορβοῦσά μου. ¶ Accipitur etiam pro ὑπὲρ & commodum ac vtilitatem declarat: vt Matt. 17. ἐκεῖνον λαβὼν δὸς αὐτοῖς ἀντὶ ἐμοῦ καὶ σοῦ. Et c. 20 δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν. Sic & Marci 10 cap. ¶ Interdum finem designat: vt 1. Cor. 11. ἡ κόμη ἀντὶ περιβολαίου δέδοται αὐτῇ, pro velamine, i. vt esset velamen. Sic & Heb. 12. ¶ In compositione æqualitatem indicat vt in ἀντίθεσις, ἀντιάνειρα, ἀντίχθ, sæpe significat vicissitudinem: vt in ἀντάμειψις ἀντιδίδωμι, ἀντιπάσχω. Sæpissimè sonat contrà, aduersus, vt in ἀντιβάλλω, ἀντιλέγω, &c.

Ἀντίος, ου, ὁ, aduersus, ex aduerso stans, è regione positus, vel ex aduerso, qui est in conspectu. Exponitur etiam obuius. Aliquando sine casu vt Il. α. ἀλλ᾽ ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες. & Il. λ. ἀρτυνθῇ μάχη σφαν δ᾽ ἀντίοι. Sic Xen Pæd. 7. ὡς εἶδεν ἐκ τοῦ ἐναντίου πάντα προσφερόμενον ἀντίος ἐλαύνει. Aliquãdo cũ genit. vt Il. ε. δεῖ τις τοῦ ἀντίος ἔλθοι. & Il. λ. Ὅς ῥα τότ᾽ Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν. Inuenit in prosa ἄντιος Λέσβῳ, qui est è regione Lesbi. Apud Plutar. cum datiuo in Camillo ἔχων ἵππον, ἐξέλασεν ἀντίος ἀνδρὶ μεγάλῳ, i. tendens aduersus magnum virum. Herodotus, ἀντία ἔθεντο τὰ ὅπλα αὐτοῖς.

Ἀντιάς, άδος, ἡ, & in plurali ἀντιάδες tonsillæ, vt Celsus vocat: quæ & παρίσθμια dicuntur. Esse partem corporis propriè, & non morbum, declarat Ruffus Ephes. li. 1. de part. corp. hum. Vnde autem dictæ sunt, testatur idem lib. 1. ἀντιάδας δὲ ὅτι καὶ τὴν διάθεσιν τοῦ σώματος ἀλλήλαις ἐναντίας φαίνεσθαι, καὶ μάλιστα ὅταν φλεγμαίνωσι.

Ἀντίον, aduerbium, ex aduerso, è regione. αὐτὸς δ᾽ ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος. Capitur & pro, contra, aduersus: vt ἀντίον ἵστασθαι, αὐδᾶν. Od. ο. exp. respondere: & Il. α. ἀντίον εἴπῃ, cõtra dixerit: ἀντίον ἐλθεῖν apud eundem poetam est ἀπαντῆσαι. Eustathio, obuiam venire. ¶ Est etiam licitatorium, hoc est, lignum teres quo circumacto textores licium intendunt, vt Poll. quoque docet, lib. 7. cap. 10. In qua significatione legitur lib. 2. Reg. cap. 21. Itidemque Paralyb. lib. 1. cap. 11. Nec non apud Aristoph. in Θεσμοφ. Hinc μεσάντιον lib. 1. Reg. c. 17.

Ἀντία, aduerbium aliud, significationem eandem habens. Herodotus, ἀντία ἵζοντο τοῖς ἀντία δ᾽ εἰκοσίης φάσθαι, Od. ο. quidam exponunt coram domina, alij aduersus dominam: vt ἀντία Πηλείωνος μάχεσθαι apud eundem, Iliad. υ. &, στῆθι ἀντία σεῖο Iliad. χ.

Ἀντιάω, ῶ, idem quod ἀντάω, occurro, obuiam eo vel obuiam venio, obuius fio. Apoll. Argo. 2. ἀντιόωντ᾽ ἀνδράσιν ξείνοις. Gregorius Ἡ πυρὸς ἢ θεοῖο φασφόρου ἀντιάσοντας, vel in ignẽ, vel in Deum incursuros. ¶ Capitur. Item pro, assequor, consequor, vt in Antologia epigr. ἀντιάσας γήραος, senectutẽ consequutus. Sic Il. α. ἀρνῶν κνίσης αἰγῶν τε τελείων Βούλεται ἀντιάσας. Sophocles οὔτε τῷ ταφῷ ἀντιάσας, οὔτε γόων παρ᾽ ἡμῶν. ¶ Item precor supplex, supplico. Soph. in Aiace, Καί σ᾽ ἀντιάζω πρός τ᾽ ἐφεστίου Διός.

Ἀντιάομαι etiã inuenitur. Apoll. Arg. 2. καὶ ὑπίσχεται ἀντιάασθαι, occurrere armatus, cõtra tendere, tendere aduersus eũ. In altera autẽ significatione. Il. ω πάντες δ᾽ ἀντιάασθε θεοὶ γάμου.

Ἀντιάζω (idem quod ἀντιάω) obuiam prodeo, Plutarch. in Dione. ἄλλων ἐπ᾽ ἄλλοις ἀντιαζόντων καὶ συνορμώντων ἐπείγεσθαι τῷ Δίωνι. Apud Lucian. quoq; cũ datiuo sicut & ὑπαντιάζω. Apud Herodot. cum accusatiuo pro, obuiam procedo infestus, tendo aduersus aliquem: vt ἀντιάζω τὸν Ἀράβιον στρατόν. Item ἀντιάζωμεν τὸν ἐπιόντα. Apud eundem ἀντιάζει εἰς πέλαγος, exp. in pelagus obuiam contendit.

Ἀντιόω, ῶ, vel potius ἀντιόομαι, οῦμαι, aduersor, sto contrà, tendo aduersus. Apud Herodotum, ἀντιοῦμαι τὸν βάρβαρον, tendo aduersus barbarum.

Ἀντικρύ (aduerb.) cõtra aduersum, cum genit. vt Il. θ. Ἕκτορος ἀντικρύ. item ex aduerso è regione: vt ἀντικρὺ Χίου, è regione insulæ quæ dicitur Chios. ¶ Item, apertè, palam. Il. π. ἀντικρὺ δ᾽ ἀπόφημι, i. φανερῶς, Hesych. Eust. ¶ Item, penitus: Il. γ. ἀντικρὺ δ᾽ ἐπαραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα.

Ἀντικρύς, pro ἀντικρύ, ponitur aliquando, i. è regione, ex aduerso, vt apud Thucyd in 2. ἀνοιγόμενοι πύλας τὰς θύρας τοῦ οἰκήματος εἶναι, καὶ ἀντικρὺς διεδύ ἐς τὸ ἔξω. Frequentissimè pro, apertè palam apud Luc. & Plutarch. Demosthenes ἀντικρὺς & σαφῶς copulat in Aristocrate.

Ἄντα (aduerb. poet.) coram, palàm ante oculos, in conspectu. Item apertè, manifestè. ἄντα ἰδών. Il. ρ. & χ. ἐς ἄντα ἰδών, Od. ο. Sunt tamen & qui ἐναντα, coniunctim scribant hic & alibi, sicut & ἐναντα quod. Hesych. exp. φανερῶς. ¶ Cum genit. antè. vt ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα, i. ante genas, vel è regione genarum. Dicitur etiam ἄντα τινὸς εἶναι, vel στῆναι, esse ex diuersa parte, stare cõtrà, esse aduersus aliquem, aduersari alicui. Il. ρ.

Ἄντην etiam pro ἄντα vsurpatur. vt Od. β. Θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην, Et Iliad. τ. ἄντην εἰσιδέειν, quod Eust. esse idem ait quod ἀντωπῆσαι.

Ἀνταῖος, aduersus. Item aduersarius hostis. Euripid. ἀνταῖα πληγή. Et Apoll. Rhod. ἀνταίη δ᾽ αἶμα. Vide Hesych.

Ἀντάω, ῶ, F. ήσω, occurro, obuius fio, obuiam eo. Cum dat. Soph. Μήσοι γένος δύσμοιρος ἀντήσας θανεῖ, tibi obuius fact⁹. Et cum genit. Il. π. Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ᾽ ἀνέρος. ¶ Exp. & consequor, nanciscor, itidem cum genit. vt Od. φ. λώβης ἀντήσας ἐμπαίης. Sic & apud Herod. λώβης ἀντήσας ξεινίων μεγάλων.

Ἀντιόω, Ionicè pro ἀντάω. Il. ν. οἱ δ᾽ ἤντεον ἀλλήλοισι.

Ἄντησις, occursus. ¶ Item ἀντήσεις, supplicationes, supplices preces. Hesyc. Ἀντήδην, suppliciter. Hesyc.

Ἀντομαι, idem quod ἀντάω, occurro, obuius fio. Sed magis in vsu est ἄντομαι. Il. ο. ἀλλήλοισιν ἄντεθ᾽ ἐνὶ πολέμῳ. ¶ Item supplico, Eurip. in Med. ἀλλ᾽ ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος, precor te per istud mentum.

Composita ac primum ex ἀντίος formata.

Ἀπαντίον, idem quod ἀντίον vt εἰς τὴν ἀπαντίον in vlteriorem scilicet continentem. Καταντίον pro eadem signif. citatur ex Epig. κατ᾽ ἀντίον ὄμμα βαλόντες.

Ἐναντίος, ου, ὁ, pro ἀντίος, aduersus, qui est in conspectu seu coram,

ram, qui est è regione, oppositus. Il. ζ. v. 251. Ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ. Sic & paulò ante, θάλαμοι κουράων ἑτέρωθεν ἐναντίοι. Sic & apud Xē. ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις, obuertere hostibus. q. d. aduersa hostibus ponere. Thucyd. lib. 2. δύο γὰρ ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον. Et Diosc. ἐναντία ἀλλήλοις φύλλα, li. 4 aduersa inter se folia. Ἐξ ἐναντίας (aduerbialiter) ex aduerso, è regione, aduersa fronte. quod & vna voce scriptum inuenitur. Ἐξεναντίας. Aristot. de mundo. ἡ δὲ ἶρις ἐξεναντίας φαίνεται ἡλίου τε καὶ σελήνης. Ponitur Ἐξεναντίας & pro, ecōtrario, contra. Ἐναντίον (aduerbium) itidem pro, ex aduerso, aduersum, coram. Odyss. ζ. Αὐτὴ δ' ὑπὸ φαίνετ' ἐναντίον. At Iliad. α. σφῷ πατρὸς ἐναντίον, exp. obuiam suo patri. Thucyd. li. 6. ἀλλ' ἐναντίον ἁπάντων ἤδη λέγειν. Plato in epistola καί με τούτων ἐναντίον διηρώτησας, & me coram istis interrogasti. Et ἐναντίον βλέπειν. Demosth. ¶ Ἐναντίος, aduersarius, hostis. Hesiodus in Theogon. Ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι. Xenoph. οἱ γὰρ ἐναντίοι κρατοῦσι τῆς γῆς. Et ἐναντίον τινὶ στρατεύεσθαι dicitur quod fit aduersus aliquem, apud Demosthen. pro corona. Et ἐναντίον aduersus. vt Il. ο. Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον. In prosa dicitur etiam ἐναντία aduerbialiter. Thucyd. 3. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ἐβοήθουν ἡμῖν ἐναντία Θηβαίοις. ¶ Item Ἐναντίος aduersus, contrarius. Luc. in Herc. ὥστε ὅλως ἀντιτείνουσιν, ἢ τοῖς ποσὶν ἀντιβαίνουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες. Cic apud Platon. καὶ τὰ ἐναντία & κατὰ τὰ ναυτικὰ, exp. contrariè & cōtrariis cursibus. Xen. Hell. 4. ἀπεκείνατο ὅτι τὰ ἐναντία λέγοιεν τοῦ συμφέροντος, contraria vtilitati. Sed frequentius dicitur τἀναντία, & τοὐναντίον. Aesch. τἀναντία τῶν καλῶν. Plat. de rep. 1. τῷ δ' ἀδίκῳ πάντα τούτων τἀναντία ὑπάρχει. Dicitur & cum datiuo. vt Arist. Pol. ... δὲ στασιάζουσιν, ... κέρδος τιμή ... ἐναντία τούτοις. Isocr. τοὐναντίον δὲ πέπονθα τοῖς πλείστοις τῶν ἀνθρώπων. Interdū sequēte habet particulā ἢ (vt Latinè cōtrà habet partic. quàm) Plat. in Symp. ᾔδειν ὅτι τοὐναντίον ἐστὶ πᾶν ἢ ὁ ἔλεγχος. Sic Demosthen. ἐναντία ἢ ἐδεῖ. Aristoph. τοὐναντίον δρῶν ἢ προσῆκε. Habet & cōparatiuum ἐναντιώτερος, & superlatiuum ἐναντιώτατος. Aduerbialiter ponitur τοὐναντίον pro, ecōtrario contra: vel τἀναντία. Xen. ὃς τἀναντία τούτων, ἐκράτει μὲν ἐστὶ τῆς διὰ τοῦ σώματος ἡδονῶν. Contrà quàm isti. Sed & κατὰ τἀναντία exponitur etiam, contrariè, vel contrario modo.

Ἐναντίως, contrariè, contrario modo. Cum genitiuo. Aristo. in Probl. ἐναντίως αὐτῷ ἔχει.

Ἐναντιότης, ητος, ἡ, contrarietas, apud philosophos.

Ἐναντιόομαι, οῦμαι, aduersor, repugno, obsto. Isocr. τοῖς μὲν τοῖς νόμοις ἠναντιοῦτο. Dicitur etiam ἐναντιοῦμαί τι εἰς τοῦτο, Thu. l. 1. Et ἐναντιωθεὶς πρὸς τοῦτο, huic rei aduersari. Plut. in Pericle. Et apud eūdē in Camillo, ἐναντιοῦσθαι πρὸς ἀνθρώπους. Et cum infinit. apud Platon. in Apol. μέλλοντος ... ἠναντιοῦσθε ὑμῖν μηδὲν ποιεῖν παρὰ τοὺς νόμους, repugnabam vel obsistebam quominus faceretis. Et res quæ contrarium exitum habet ei quem cupimus, dicitur nobis ἐναντιοῦσθαι, apud Thucydidem lib. 8. Nonnunquam etiam ἐναντιοῦμαι πρὸς ταῦτα est contradico his, vt apud Plat. Item ἐναντιοῦσθαι dicitur aliquid pro ἐναντίον εἶναι, contrarium esse.

Ἐναντίωμα τὸ quod aduersatur seu obsistit. Thucyd. Dem. Item repugnantia in dictis aut factis. Athen. lib. 5.

Ἐναντίωσις, repugnantia. Isocr.

Decomp. Ἀπέναντι & ἀπεναντίον, ex aduerso è regione, contra. Et coram, in conspectu. Matth. 21. & 27. Item aduersus, apud Plut. Dicitur & ἀπεναντίας pro eodem, apud Chrysost.

Κατέναντι & κατεναντίον & κατεναντία idem quod præcedentia, sunt tamen vsitatiora. Lucian. κατέναντι Ὀλυμπίων, ex aduerso Olympiorum. Et Greg. κατέναντι κυρίου παρχηλιῶν, aduersus dominum. Apoll. Arg. 2. κατεναντίον ἠπείρου, i. e regione. ex aduerso ibidē κατεναντία νήσου. In anth. epigr. κατεναντίον ἦλθον ἀγῶνος, exp. descenderunt in certamen. Cum dat. significat aduersus apud Hesiod.

Ἐπεναντίωσις contrarietas, contrarium, idem quod ἐναντίωσις. Hip pocr. lib. 2. aphor.

Ὑπεναντίος, pro ἐναντίος, aduersarius, hostis. Hesiod. ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν. & Polyb. τὴν τῶν ἐκ ... κατέπληξε μὲν τῶν ὑπεναντίων. Exp. & subcōtrarius, apud Aristot. Pol. 2. Ὑπεναντίως, aduerb. vt ὑπεναντίως ἀλλήλοις ἔχει sibi mutuò aduersātur, inter se repugnant. Ὑπεναντιόομαι, itē pro ἐναντιόομαι. ὑπεναντιούμενος ἐκείνοις, Plutar. in Pericle, aduersans illis.

Κάταντίον, pro ἄντιον, citat ex Epigr. κάταντίον ἔμμα βαλόντες.

Συναντιάζω, occurro, idē quod συναντάω in prosa. vnde συναντιάζειν apud Soph.

Ὑπαντιάζω, occurro, obuiam eo. idem quod ὑπαντιάω & ὑπαντάω. Luc. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα καὶ ὑπαντιάζειν ἡμῖν, ... Item hostiliter occurro. incurro (sicut & ἀντιάζω) vt apud Plut. ὑπαντιάζουσι τοὺς πολεμίους, in aduersos hostes incurrunt.

Ὑπαντιάω, idem quod in prosa, ὑπαντάω, occurro.

Composita ex ἀντικρύ.

Ἀπαντικρὺ, è regione, ex aduerso. Paus. in Lac. ἀπαντικρὺ δὲ ... ὀνομαζομένη κολώνα. Dicit etiā ἐκ τοῦ ἀπαντικρὺ pro ἀπαντικρὺ,

Καταντικρὺ, è regione ex aduerso. vt καταντικρὺ τῆς οἰκίας. Arist. de mundo, καταντικρὺ ἀλλήλων δύο σημεῖα. Pro eodem dicitur & τὸ καταντικρύ.

Composita ex ἀντάω & ἄντην.

Ἀπαντάω, ῶ, (F. ἀπαντήσω & ἀπαντήσομαι apud Thuc. & Xē.) venio obuiam, obuiam procedo, occurro. Dicitur ἀπαντῶσιν vel ἐκείνων τὸ ... apud Thucyd. Dicuntur & οἱ ἀπαντῶντες obuij, qui occurrunt apud Lucianum in Nigrino. ¶ Exponitur etiam, me confero, me offero præsto sum cum εἰς vel πρός. Aristoteles Ethicōn 9. καὶ εἰς τὰ κηδεῖα δὲ μάλιστα οἴονται δεῖν τοὺς συγγενεῖς ἀπαντᾶν, ad funera deducenda se conferre & offerre. Et ἀπαντᾶν πρὸς τὴν κυρίαν, vel ἐπὶ τὴν κυρίαν, obire diem vadimonij. Exponitur & adesse ad iudicium die vadimonij. Item, ad vadimonium: vel ad vadimonij diem occurrere. Sic ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν δίαιταν. Demost. in Midiā. Et discipuli ad scholam ventitantes ἀπαντᾶν à Laertio dicuntur in Theophr. vita. A Budæo ponitur pro conuenire, coire, cogi, ex Aristotele. ¶ Item ruo, inuado & erumpo. Greg ἐπ' αὐτὸ ... ἀπαντᾷ τῆς ἑαυτοῦ συμφορᾶς. Citatur ex Reg. li. 1. cap. 22. ἀπάντα εἰς τούτους, irrue in hos. Et ex Plat ἀπαντᾶν εἰς τὸν ἀγῶνα. Et Luc. ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν μνησείαν. Et Demosth. ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν τιμωρίαν obuiam ire & deprecari pœnam. Ex Aristot. Pol. ἀπαντᾶν πρὸς τὸ τέλος, contendere ad finem. ¶ Item contingo, euenio. Alex. de fort. ἂν ἀπαντήσῃ ἐκ τοῦ σκάπτειν θησαυρὸν τινὸς εὕρεσις. Et ἀπαντῶν τὰ, apud Xen. oblata & fortuita, non arrogata aut impetrata, vt auguria oblata & auspicia. Item (de persona dictum) pro, incido, eo sensu quo dicitur aliquis incidere in librum aliquem, & eum legere. Sic Athen. ἀπαντᾶν τοῖς συγγράμμασι & ἀπαντᾶν τῷ δράματι. ¶ Item respōdeo, Isoc. in Busirid. ἴσως οὖν τοῖς εἰρημένοις ἀπαντήσεις τι &c. Plut. πρὸς ἃς ... χαλεπὸν ἀπαντῆσαι. Ponitur & pro, respōdeo, id est, euentu conuenio & congruo. Synes. ... τὴν διὰ λόγων παραφ... τι τὰ ... τῆς τύχης ... ἀπαντᾷ κατὰ λόγον cui in literis educato fortunæ bona vt par erat, non respondent.

Ἀπάντημα & ἀπάντησις occursus, obuiam initio. Item responsio. Plut in Pol. præc.

Ἀπάντομαι, resisto. Citatur ex Eurip.

Ἀπαντίζω, vnde & συναπαντίζω, concurro, apud Themist.

Decomp. Προαπαντάω, (q. d. præoccurro) obuiam præcurro, quum præpostero ordine prius se offert quod posterius est: vt in Lexicis annotatur.

Προαπάντησις, obuiam itio qua præuenitur aliquis. Est etiam

Δυσάντητος, ὁ, καὶ ἡ, cuius malus seu sinister est occursus, cui occurrere malum est & periculosum. Vel cui occurrere difficile est. vt δυσάντητον θέαμα apud Lucianum.

Δυσάντης (vel Δυσαντής) pro eodem apud poëtas, vt Opp. de venat. l. b. 3 φράζεο δ' ἢ δ' ὡς φῦλα δυσάντεα, καρχαρόδοντα, sinistri & inauspicati occursus. Citatur & ex Nonno.

Εὐάντητος, contrarium præcedenti.

Καταντάω, ῶ deuenio, euado. Polyb. in 4. πολλάκις τὸ πλῆθος ... εἰς ἀνοιαν καὶ εἰς τὸ μηδὲν καταντᾶν εἴωθεν Καταντήσαμεν εἰς τὴν Πτολεμαΐδα, Act. ca. 21. deuenimus. ¶ Καταντᾶν εἰς ἑαυτὸν ἀρχιερωσύνην, retorquere in seipsū, citatur ex Macc. l. 2. c. 4.

Συναντάω, occurro, obuius fio, incido in aliquem. Hesiod. οἱ κεν σὺν αὐτοῖσι. Συνάντημα pro eodem. Herodian. li. 1. καὶ ... τινα δαίμονα συναντᾶν τῇ Μαρκίᾳ τὸ παιδίον, incidit in Marciā. ¶ Item pro, euenio. Laërt. in Diogene, εἰώθει λέγειν τὰς ἀρὰς αὐτῷ συνηντηκέναι, ... ἄπολις, &c.

Συναντέω, etiam dicitur apud Nonn.

Συνάντημα, occursus, euentus Eccl. 2.

Συναντάομαι, occurro, idem quod συναντάω in prosa.

Ὑπαντάω ῶ. vel Ὑπαντάομαι, ῶμαι, obuiā procedo Herod. ὑπηντίον δὲ ἀφνηφορῦντες. idem, καὶ δῆμα ... προελθὼν ὑπαντώμενος αὐτοῖς. Sunt qui exponant, honoris causa obuiā procedo.

Ὑπαντέω pro eodem in Anth. epigr. ὑπήντεον Ἡρακλῆι.

Ὑπάντησις, occursus.

Ὑπάντομαι, occurro. Herodian.

Decomp. Ἀνυπαντάω ocurro.

Προσυπαντάω, venio in occursum, obuiam eo.

Aliud genus compositorum in αντης desinentium: quæ vel ex ἄντα seu ἄντην, vel ex ἀντάω formata videntur, licet ob earum significatione recedant.

Ἀνάντης, εος, ὁ καὶ ἡ, τὸ ἄναντες, accliuis, arduus, sursum tendens. vt ἀνάντης ὁδὸς, vt Plat. 2. de rep. Annotat Suidas quicquid sit ἀνάντης, id etiam esse προσάντης, at non viceuersa id enim quod προσάντης sit, abruptum esse & inaccessum, quódque non recipiat eum qui ascendere cupiat: contrarium verò huic esse κατάντης. Hinc metaphoricè, quum ea quæ accliuia sunt & in arduum tendunt, accessum habeant difficilem, eidem Suidæ significat δύσβατον, λυπηρὸν καὶ δυσχερὲς, quodque opposita habeat ῥᾴστα ἡδέα τερπνά. Ἀνάντα, τὰ, poet. pro ἀνάντη. accliuia, ardua, alta. Suid. etiam δυσχερῆ interpr. & Hesych. τὰ μὴ ... apud Soph. verò in Inacho τὰ μὴ κεκολλημένα πρὸς τὸ ἀναντες ... κατάκεντα πίπτειν.

Ἐπάντης, accliuis. Suid. interpretatur ὑψηλὸς, apud Thuc.

Κατάντης, decliuis, procliuis, deorsum vergens: cui oppon. ἀνάντης

τας & προσάντης, vt Suid. testatur, vt κατάντη ὁδὸν apud Aristoph. & κάταντες, è regione, apud Hesych. autem ἐπὶ τὸ ἔμπροσθεν. Xen. Hellen. καὶ ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐπικυλίνδων πέτρας ἐς τὸ κάταντες. Item metaph. pronus, facilis, vt κατὰ κρημνόν, apud eundem Hes. Κάταντα, (poeticè) καταφερῆ, Suid. & pro κάταντη ἀ κατάντης Κάταντα, aduerb. sursum deorsum, ἄναντα κάταντα. Luc. σὺ δὲ ἄθλιος τὰ μὲν περιδραμών, τὰ δὲ βαδίζων ἄναντα πολλὰ καὶ κάταντα, [τοιαύτη γὰρ ὡς οἶσθα ἡ πόλις] περιελθὼν ἱδρώτι καὶ πνεύμασι, i. sursù deorsù cursitãs. Sic apud Hō. Il. ψ. Πολλὰ δ᾽ ἄναντα κάταντα πάραντά τε δόχμιά τ᾽ ἦλθον.

Παράντης, alicuus pariter & decliuis, obliquus.

Πάραντα, poeticè pro πλάγια, &(vt Hes. exponit) τὰ παρὰ τὸ ἀντικρὺ οἷον πλάγια καὶ παρὰ τὴν εὐθεῖαν ὁδόν.

Προσάντης, arduus, aduersus, praeruptus. vt προσάντες χωρίον. Metaph. etiam à locis difficilibus transfertur, ad personas, res aut verba. Xē. in Apol. Socr. ἐκ λίαν προσάντης τὰ ἄλλα τἀγαθά προσάντης, item λόγος προσάντης.

Προσάντως, asperè, hostiliter, infestè. vt apud Diod. προσάντως λέγειν.

ἌΝΤΛΟΣ ου, sentina. Dicitur & Ἀντλία, Od. ο, Ἄντλος δ᾽ ἐν ὀφθαλμοῖσι φέρεσθ᾽ ὡς εἰναλίη κηξ. vbi Didimus exponit τὴν ἀντλίαν τοῦ πλοίου. ¶ Pro mari citatur ex Eurip. in Hecuba, Ἀλιμένων τις ἐς ἄντλον ἐμπεσὼν λίχριος. Sunt qui ita accipiant, Odyss. μ. ἐν πλατεῖ πάντα. Εἰς ἄντλον κατέχευε. ¶ Item, aceruus manipulorum. Hesych.

*Etym. scribit deduci ἀπὸ τοῦ ἀνθέλκειν καὶ καρτερεῖν ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ δὲ τῷ ἰσφῇ [illegible].

Ἀντλητήριον, vas quo aqua sentinae exhauritur. quod alio nomine vocatur ἀντλία ἀντλητήρ. Eust.

Ἀντλία ας, ἡ secundum Budæum, ministerium & pœna exhauriendæ sentinæ. Aristoph. in Ornit. εἰς ἀντλίαν καθίζειν.

Ἀντλέω ῶ, haurio, exhaurio. Propriè, exhaurio sentinam, vt vsurpatur à Luciano, Aristot. Oecon. 1. τὸ γὰρ ἤθη μοι ἀντλεῖν τοῦ [illegible] D. Ioannis c. 2. ἀντλήσατε νῦν καὶ φέρετε τῷ ἀρχιτρικλίνῳ. Reperitur & πλεῖς positum etiam pro infundere, in Anthol. epigr. Φαῦλος ὁ πίθος ἐπὶ τετρημένος εἰς ὃν ἀπαύστως ἀντλῶν [illegible] χαρίζεται εἰς κενὸν ἐξάγεις. ¶ Itē pro exaurire laborem, exantlare. Æsch. in Prom. vincto. Ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην. Sic apud Euripidem ἀντλεῖν βίον, ærumnosam vitam exantlare. Lucianus, ἀνδρῶν πολυετῆ δουλείαν ἐξηντληκότων.

Ἄντλημα ατος, τὸ, haustus. Exponitur etiam perfusio apud Diosc. lib. 4. c. 64. καὶ τὸ ἄντλημα δὲ αὐτῶν ἀντληθὲν ὑποπονοῦσιν. ¶ Est etiam vas ad hauriēdam aquam, haustorium vel haustrum D. Ioann. cap. 4. ἄντλημα οὐκ ἔχεις, pro ἀντλητήριον.

Ἀντλητής, οῦ, ὁ, vel ἀντλητήρ, ῆρος, ὁ, haustor. ἀντλητήρ exponitur etiam ab Hesychio, cadus nauticus. Secundum Eustath. autem ἀντλία ἀντλητήρ vas quo aqua sentinæ hauritur. ¶ Et & cyathi nomen apud Athen. qui & ἀρυστήρ dicitur.

Ἀντλητήριον ου, τὸ, idem vas quod & ἀντλητήρ. Dion. ὅτι γὰρ πολὺ ἀπὸ χρημάτων ἄλλα τὰ ἀντλητήρια εἶχον.

Composita.

Ἀπαντλέω ῶ, haurio alicunde, exhaurio. Capitur etiam metaphoricè pro, haurire do minuo: vt apud Æschylum in Prometheo vincto τι [illegible] τῶν δ᾽ ἀπαντλήσαι πόνων. Apud Euripidem, ἀπαντλεῖν ἂν βάρος ψυχῆς, ἐπικουφίσαιμι, alleuarum, alleuare possim. Vel lenierim.

Ἀπάντλημα, quod haustum est. ἀπάντλησις, εως, ἡ, haustio, exhaustio.

Διαντλέω, exhaurio: vnde metaph. apud Eurip. in Herc. fur. Μακρὰς διαντλῶν ἐν δόμοις οἰκουρίας, exhauriens domus custodias, i. tolerans sufferens.

Διαντλέομαι, idem apud eundem in Androm.

Διαντλήσομαι πόνους ἐς ἐμὸν laboriosus exhauriam.

Ἐξαντλέω, ῶ, exhaurio, haustam aquam aut aliud effundo. Luc. πρὶν ὅλως εἰσρυῆναι μετὰ χεῖρας στενῶ τὴν ἐξαντλῶν. Idem in Hermotimo ἐπιρρεῖ γὰρ μέχρι τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν. Et metaphoricè apud eūdē in Timone, πρὸς ἐμὲ μὲν ἀτίμως λακτίζόμενος καὶ λαφυσσόμενος καὶ ἐξαντλούμενος. ¶ Item pro exantlare & perferre, inquit Bud. Sic Eurip. ἐξαντλεῖν γόους, exantlare luctus.

Decomp. Μετεξαντλέω ῶ, haustum transfundo. Athen. lib. 5.

Ἐπαντλέω, ῶ, contrarium præcedēti ἐξαντλῶ, vt ἐπαντλῶ ὕδωρ, haustam aquam infundo. Luc. εἰς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν. Et metaphoricè pro, impleo. vnde apud Plutarchum ὅρα δὲ καὶ τοῦ βίου τὸ ἐλυτρὸν καὶ τὸ πολλαῖς φροντίσιν ἐπηντλημένον. Et τοῦ λόγου ἐπαντλεῖν eodem metaphoræ genere dicitur à Synesio. vt Lat. funditare verba. Philo de vita Mosis lib. 1. ἀναπεπλησμένοι δὲ τοῦ πάσης μυρίας διαβολάς ἐπηντλεῖν. ¶ Apud medicos ἐπαντλεῖν & καταντλεῖν & ἐπιβρέχειν & καταιονᾶν infundere ad fouendum, vel infusione fouere. Gal. & Diosc.

Ἐπάντλημα & Ἐπάντλησις, infusio aquæ, vel aliùs liquoris, fouendi potissimùm gratia: vel ipsa actio perfundendi quempiam aqua, vel alio liquore, seu fouendi eo aliquam corporis partem. Fotus etiam redditur, & fomentum. Diosc. li. 2. ἐπάντλημα γαγγραίνης ἐπὶ χρήσιμον, eius fotus gangrenæ vtilis est Ἐπάντλησις; infusio aquæ in hominem qui lauatur, Bud. ex Galeno.

Κάταντλος, idem quod ὑπέραντλος de quo infrà. Poll.

Καταντλέω, ῶ, hausta aqua perfundo, & propriè cum magna quadam abundantia. Dicitur metaphoricè, vt apud Aristophanem in Vesp. ἀλλ᾽ ὅδε ξυνήγορος ταυτά σου καταντλῇ, his accusationibus asperget, has accusationes in se fundet. Plato de rep. lib. 7. καὶ φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντλήσομεν, maiore ludibrio philosophiam afficiemus. ¶ Apud medicos, καταντλεῖν ὕδατι θερμῷ, perfundere seu fouere aqua calida. Sic passim dicitur ὕδωρ vel ἔλαιον καταντλεῖσθαι, infundi fotus gratia, i. eo foueri pars ægra.

Κατάντλημα & κατάντλησις, idē quod ἐπάντλημα & ἐπάντλησις; Diosc. lib. 1.

Περιαντλέω ῶ, circumfundo. Plut. περὶ ἀδολεσχ. Item περιαντλούμενον, pro καταντλούμενον. Diosc. lib. 2.

Προσαντλέω ῶ, haurio, idem quod ἀντλέω. Affertur & pro fouere, ex Alex. Tralliano.

Ὑπέραντλος, vt ὑπέραντλον σκάφος, cuius sentina exundat, inquit Bud. Transfertur, & ad alia pro, redundans, exuberans, circumfluens. vt ὑπέραντλος ὕβρις τοῦ βίου, apud Luc. Cum genitiuo interdum ponitur: vt ὑπέραντλος συμφορᾶς apud Euripidem, in Hippol. cui calamitas exuberat. & maior est quam vt ei ferendæ par sit.

Ὑπεραντλεῖσθαι, apud Luciā pro ὑπέραντλον ἔχειν τὸ σκάφος.

Φρεάντλης, ου, ὁ, q. d. putei haustor, qui aquam ex puteo haurit. Vide Laertium & Suidam.

ἌΝΤΡΟΝ, ου, τὸ, antrū, locus subterraneus aut profundus. Luc. de hist. scr. καὶ ἐς οἷον ἄντρον κατὰ φυσικοῦ κιττοῦ καὶ μυρρίνης καὶ δάφνης ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων.

Ἀντριάς, άδος, ἡ, quæ libenter in antris versatur. Suid.

Ἀντρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, antris plenus cauernosus, σπηλαιώδης, Hes.

Ὕπαντρος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) qui sub antro est vel in antro degit. vt ὕπαντρος γῆ, & ὕπαντρος πέτρα.

ἌΝΤΥΞ, υγος, ἡ, apud poetas, ambitus & circumferentia propriè currus. Hes. Ἅρματα δ᾽ ἐϋποίητα καὶ ἄντυγας ἀμφαράβιζον. Il. λ. καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον. Interdū pro toto curru vt in Anth. Epigr. Transfertur & ad alia. Est enim & ἄντυξ ἀσπίδος, orbis clypei. Il. ζ. Dicitur & ζυγὸς τῆς κιθάρας inquit Eustathius vnde & ἄντυγα χορδῶν dixit Euripides. Item ἄντυγι μηρῶν in Anthol. epigr. pro circumferentia seu ambitu femorum vel rotunditate Dicitur etiam οὐρανοῦ ἄντυξ, sicut & οὐρανοῦ ἁψίς, axis cœli. Denique & temporis ἄντυγα dixit Nonnus, quasi girum temporis seu circulum, quòd tempus circumagi & circumuolui videatur.

Ἀντυγωτός, οῦ, ὁ, colligatus, alligatus in modum τῶν ἀντύγων.

Composita.

Εὐάντυξ υγος, ὁ καὶ ἡ, pulchram circumferentiam aut orbem habens δίφρος, Suid.

Θραυσάντυξ, frangens canthum seu orbem currus. apud Aristop. in Nebulis.

Ὑψάντυξ, altè cameratus altos fornices habens.

Ἄντω, vide ἀντάω, in ἀντί.

ἈΝΥΩ, item ἀνύτω, vel ἀνύτω, perficio, efficio, cōficio, perago, expedio. vt ἀνύειν τὸ ἔργον, ἀνύειν τὴν ὁδόν, & ἀνύειν δρόμον, passim inuenitur. Apud Dē. ἐπεὶ δ᾽ οὐδὲν ἤνυε, exp. quum frustra conaretur, quum nihil promoueret. ¶ Cum participio accipitur pro, profum, cōfero. Thuc. lib. 2. φέρων ὕλην ἐς αὐτὸ καὶ λίθους καὶ γῆν καὶ εἴ τι ἄλλο ἀνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον. ¶ Exponitur etiam impleo: vt ἤνυσε γῆρας, in Epigr. ¶ Item consumo. vt Odyss. ω. αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σε φλὸξ ἤνυσεν Ἡφαίστοιο. Capitur etiam pro, perdo, destruo, vt docet schol. Soph. item pro, occido. ¶ Itē impetro obtineo, consequor. vt in Anth. epigr. ἠνυσάμην τόδε ἐκ μοιρῶν, hoc à Parcis impetraui. Et Aristoph. in Pluto, ἄνυσον ταχέως. ¶ Item pro σπεύδω, festino, propero. vt Aristoph. in Pluto, ἀλλ᾽ ἐμέλλειν χρῆν σ᾽ ἀλλ᾽ ἀνύτειν. Et particip ἀνύσας pro. confestim properè. vt apud eundem in Nub. ἄνοιγ᾽ ἄνοιγ᾽ ἀνύσας τὸ φροντιστήριον. In qua signif. scribi cum spiritu aspero docet Suidas item Eust. ex Aelio Dionysio.

Ἀνύομαι, perficior, &c. Apud Soph. ἀνυσθείς, exp. occisus. ¶ Itē, p ἀνύω. Od. π. ἀνύσαιτο δ᾽ ἂν ἔργα vnde ἠνυσάμην p ἤνυσα.

Ἄνυσις, εως, ἡ, perfectio, effectio, seu affectus. Il. δ. ἄνυσις δ᾽ οὐκ ἔσται αὐτοῖς. Item profectus. Odyss. δ. ἐπεὶ οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν, quia non nanciscemur aliquid commodi ex fletu.

Ἀνύσιμος, ὁ καὶ ἡ, efficax, effectum magnum habens. Item, cōducibilis, vtilis. Plat. de leg. 4. τοῦτο δὲ κάλλιστον καὶ ἀνυσιμώτατον πρὸς τὸν βίον τὸν εὐδαίμονα. Apud Lucianum ἀνυσιμώτατον φάρμακον, i. præsentissimum.

Ἀνυσίμως, efficaciter, perfectè, Suid.

Ἀνυστός, οῦ, ὁ, qui effici potest. & ἀνυστὸν καθέστηκε, effici potest ὡς ἀνυστὸν ἐστι quoad fieri, potest. pro viribus, Plutarchus in Lycurgo. Item ἀνυστόν, promptum, facilè. Budæus ex Phalaridis epistolis.

Ἀνυστικὸς, ῦ, ὁ, vel Ἀνυτικὸς, efficax, effectum magnum habens. Xen. ἀνυτικωτάτη χρηματίσις ἀπὸ γεωργίας, efficacissima & promptissima opum comparandarum ratio.

Ἄνω, poëticè pro ἀνύω. Od. γ. ἔνθα δ' ἴστα Ἤνον ὁδὸν, id est ἤνυον καὶ ἐτελείουν. Inde & apud Aristophanem partic. ἄνων. Ἄνω aduerb. vide sua serie.

Ἄνομαι idem quod ἀνύομαι. Apoll. Arg. 2. νέον ἤματος ἀνομένοιο. exp. recens desinente die, i. in crepusculo. Apud Herodot. ἀνόμενον ἔτος, exactus annus.

Ἄνυ, idem quod ἄνυσις, apud Callim.

Ἤνυστρον, ου, τὸ, vnus ex ventribus animalium cornigerorũ & ruminantium, ex eo dictus (vt putatur) quoniam in eo διανύεται καὶ πέμπεται ἡ τροφὴ, conficitur & concoquitur cibus. Aristoph. in Equit. Ἐγὼ δ' ἤγ' ἤνυστρον βοὸς καὶ κοιλίαν ὑείαν Καταβροχθίσας, κατ' ἐκπιὼν τ' ζωμὸν ἀναπόνιπτος, Λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας. Vide & Aristot. de part. animalium lib. 3. c. 14. & histor. animalium l. 2. c. 17. Pro eodem dicitur & ἔνυστρον.

Ἀνὴρ, Ἀνώγω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀάνυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui profici nequit. Hesych.

Ἀνήνυστος, ὁ καὶ ἡ, qui perfici nequit, qui ad finẽ perduci nequit. ἀτέλεστος. Od. π. ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ.

Ἀνήνυτος, idem. vt ἀνήνυτον τέλος λαμβάνει, ad finem non perducitur. Et ἀνήνυτος αἰών, in epist. Phalar. Hesychio etiã est δύσκολος & ἀκατόρθωτος. ¶ Item, inanis, μάταιος: ea enim quæ perfici non possunt, frustra quum fiant vana sunt: vt Philo de mũdo. ἔνιοι ἀνήνυτον κατασκευάζουσιν εἰς τὴν τ' ὅλης δόρασιν. ¶ Suidæ significat etiã, multus, innumerabilis, infinitus, immensus. vt μόχθος ἀνήνυτος apud Hippoc. in ep. ad Demag.

Διανύω, seu Διανύτω, conficio, perficio: vt διανύειν τὴν ὁδὸν καὶ τ' πλοῦν. Xenophon. ἃ πώποτε διανύουσι. Διανύεσθαι significatione actiua citat Bud ex Ptol.

Διανύσμα, τὸ, iter, itineris confectio, Polyb. Quidam exp. progressus Διάνυσις idem. apud Ptolem.

Δυσήνυτος, effecta difficilis, Suid. & Hesych.

Ἐξανύω, perficio. Soph. πάνθ' ὅσα θεσμὶ ἐξήνυσεν. ¶ Item occido. vt Il. α. ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας.

Decomp. Δυσεξήνυτος, effectu difficilis. δυσεξήνυτος δεσμὸς, inenodabilis nexus Eurip.

Συνεξανύτω, simul perficio.

Ἐπανύω, perficio. Hesiod. νίκη ἐπηνύσθη, i. ἐπληρώθη.

Εὐήνυστος, effectu seu confectu facilis.

Καθανύω, conficio, perago. vt καθανύειν τὴν πορείαν, & καθανύσαι δρόμον. Plutar. Apud Synes. epist. 73. quidam interpretantur consumere in hoc loco, ὁ δὲ λιμὸς καὶ ὁ πόλεμος ὕπω πάντων ἤδει καθηνύκασι. Apud Sophoclem. φίλους γὰρ ἐξενοῦν καθήνυσαν, duplicem (vt annotat interpres) admittit expositionem. nam vel significat nacti sunt, (qui enim aliquid peragit, id ipsum adipiscitur postquam perfecit) vel contra illam peregerunt id quod volebant. Neutraliter quoque & absolutè reperitur: vt καθανύω εἰς λιμένα, peruenio in portũ: vt Budæus annotat.

Καθάνομαι, Eust. exp. ab ανω. Od. ρ. πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον Μαψιδίως, τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται.

Πανήνυτος, qui omnino effici potest. Suid.

Προανύτω, ante vel citius perficio. Xen. Pæd. 2. οὕτω γὰρ ἐρρωμένως οἰκὸς πλεῖον προανύτειν ὧν χρῄζομεν.

Ὑπανύω, ministro.

ἌΝΩ (aduerbium loci) suprà, vel sursum: cui opponitur κάτω, infrà. atque vt hoc à κατὰ sic illud fit à ἀνά. Significat tam in loco, quam ad locum. οἱ ἄνω ὄντες, qui sunt in superioribus locis. ἡ ἄνω πόλις dicitur pro ἀκρόπολις. Item à Philostrato & aliis rex Persarum vocatur ὁ ἄνω βασιλεύς. Od. λ. Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον. Cum articulo, ὁ ἄνω, vel ἡ ἄνω, superior. τὸ ἄνω superius. τὰ ἄνω τῆς οἰκίας, partes superiores domus: apud Xenophontem de arte eq. Habet interdum genit. vt ἄνω τ' πραγμάτων apud Æschinem περὶ παραπρ. Copulantur sæpe ἄνω & κάτω. Lucianus. ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινοστῶν, sursum vagor. Apud Platonem in Hippia minore, ἄνω καὶ κάτω πλανᾶσθαι vult Budæus esse toto cœlo errare. Sic ἄνω καὶ κάτω τοὺς νόμους στρέφειν Demosth. in Midiam. Plato in Philebo, ἀεὶ γὰρ ἅπαντα ἄνω τε καὶ κάτω ῥεῖ. Dicitur etiam ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλεσθαι Gal. denique ἄνω καὶ κάτω ποιεῖν vel ποιεῖσθαι, sursum deorsum facere, i. miscere, turbare Demosth. Vide Erasmum in prouerbio sursum ac deorsum. ¶ Est etiam ἄνω aduerbium temporis. vnde οἱ ἄνω χρόνοι apud Demosthenem, superiora tempora. Pro eodem verò dicitur οἱ ἐπάνω χρόνοι, apud Diodorum Sicul. Apud Philostr οἱ ἄνω πρὸ αὐτοῦ eius maiores.

Ἀνωτέρω (pro quo & Ἀνώτερον *comparatiuus gradus*) superius, altius: vt μικρὸν ἀνωτέρω στόματος. Et *pro*, superioribus temporibus, vel altius repetita temporum memoria, apud Herodot. ἀνωτέρω οὐδὲν πραγμάτων προκοπτομένων.

Ἀνώτερος, superior. vnde & ἀνωτερικός: vel ἀνωτερικὰ μέρη, superiores partes. Apud Gal. ἀνωτερικὰ φάρμακα sunt contraria τοῖς ὑπηλάτοις. Ἀνωτάτω, superlatiuus est gradus, i. in supremo loco. Philo de mundo, ἀνωτάτω εἶναι πρὸς αὐτοῦ τὸ

αἰθέρα. & ὁ ἀνωτάτω, summus, supremus.

Ἄνωθεν, desuper, supernè, è superiore loco. Apud Herod ἄνωθεν τ' στρατοπέδου, è loco qui supra exercitum. In nouo Test. sæpe ponitur pro οὐρανόθεν. Ὁ ἄνωθεν, superior, qui est è superiori loco. ¶ Temporis quoque significationem habet. vnde οἱ ἄνωθεν, maiores, aui. Capitur etiã *pro*, à principio apud Dem. Item *pro*, altius repetendo, vt docet Bud. ex Dem. & Themistio. Item *pro*, denuo, de integro. vt apud Ioan. cap. 3. ¶ Aliquando exp. retro: vt οἱ ἄνωθεν ἄρχοντες, retro principes, inquit Bud.

Composita.

Ἐπάνω, cum genit. supra. vt apud Ceb. Theb. ἐπάνω πάντων ἐστί. Sic ἐπάνω τούτων εἰμί. Interdum significat, supra quàm, amplius quàm. 1. Corinth. 15. ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς. Marci 14. ἠδύνατο γὰρ τοῦτο πραθῆναι ἐπάνω τριακοσίων δηναρίων. Additur etiam aduerbiis temporis, vt 1. Cor. 15. ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ἐπάνω, ab eo die & deinceps.

Ἐπάνωθε, cum genit. idem: vt in Epigr. Τῆς κύλικος δ' ἐπάνωθε τὰ φορτία πάντα τιθεικώς.

Ἐπάνωθεν desuper. Bud. in hoc Thuc. loco, καὶ τὰ ἄλλα ἤδη ἐπάνωθεν. exp. in vertice montis.

Ὑπεράνω, cum genit. supra. Gal. ad Glauc. μικρὸν δὲ ὑπεράνω τῶν πεπονθότων χωρίων ἐπιδῆσαι ἀπόχρη. Paul. Ephes. 4. ἀναβὰς ὑπεράνω πάντων τ' οὐρανῶν: vt & cap. 1. καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς: vbi vetus interpres exponit longè super. Quum autem absolutè ponitur, accipitur *pro* sursum in cœlis.

Ὑπεράνωθεν de loco superiori, desuper.

Οὐρανὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ἈΝΩΓΩ, F. ἀνώξω. aor. 1. ἤνωξα. præt. mediũ ἤνωγα seu ἄνωγα: iubeo hortor, suadeo, instigo. Od. ε. Ἐρρέτω, εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. Od. τ. Αὐτός τε κλεινέω λῆς τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω. Od κ. δὴ τότ' ἔπειθ' ἑτάροισιν ἐποτρυνέω καὶ ἀνῶξαι. Præteritũ med. sæpe pro præsenti accipi solet. vt Od. γ. Ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα. In passiua quoque significatione reperiri testatur Hesych. qui ἀνώχθαι exponitur κελεύεσθαι. * Eustath. ab ἄνω, id est, ἀνύω deriuatum esse scribit, vt ex τρῶ, τρώγω.

Ἀνωγέω, etiam pro eodem dicitur. vt Od. ξ. Αἴγυπτον δέ με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι. Il. ϛ. σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει, populum iubebat silere.

Ἀνωγὴ, ῆς, ἡ, iussum, adhortatio, παρακέλευσις, Suid.

Ἄνωξις, εως, ἡ idem. Item κέλευσις. Hesych.

Ἀνωγικὸν τὸ παρακελευστικόν. Hesych.

ἈΞΙΝΗ, ης, ἡ, ascia, dolabra. Exponitur etiã securis. Il. ο. Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο. Xen. Hell 3. πολλὰ δὲ ξίφη, πολλοὺς δὲ ὀβελίσκους, πολλοὺς δὲ πελέκεις καὶ ἀξίνας. Rursus Il. ν. Ἀξίνην εὔχαλκον ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ Μακρῷ, ἐυξέστῳ. * Vult Eustathius ab ἄγω significante κλᾶν, frangere, deriuatum esse.

Ἀξινάριον ου, τὸ, item Ἀξινίδιον, parua ascia, dolabella, securicula, secundum quosdam.

ἈΞΙΟΣ, ου, ὁ, dign⁹. Xẽ. Pæd. 5. καὶ ἂν ἐπαίνου σοι ἄξιος εἶναι μᾶλλον ἢ μέμψεως. vbi præter genitiuũ ponitur datiuus personæ. Idẽ apomn. li. 1. ἄξιος ἦν θανάτου τῇ πόλει, dignũ morte cẽsebat ciuitas. Verùm sæpius ponitur cum solo genitiuo. Dem. in Mid. δεῖξω πολλῶν θανάτων οὐχ ἑνὸς ὄντα ἄξιον. Xen. Pæd. 5. ἄξια αὐτοῦ, apud Plut. Dicitur etiam aliquis πλείστου ἄξιος, & ἄξιος τ' παντός apud Aristoph. cui opponitur ἄξιος οὐδενός. Aliquãdo additur dat. vt ἄξιος πλείστου καὶ πλούτῳ καὶ γένει. maximi faciendus ob diuitias & nobilitatem. Ἄξιος πλείστου πᾶσιν, maximi faciẽdus ab omnib. qui maximo est in pretio apud omnes. In neutro gen. πλείστου ἄξιον ἐγένετο. Cum infinitiuo, vt apud Plat. in Apol. τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι; Et Sophoc. ἄξιος θρήνων τυχεῖν. Aristot. eth. 3 ἄξιον ζῆν τὸν ἀνδρεῖον, æquum est vt vir fortis viuat. Xen. ἄξιον ἐστιν ἐμοὶ μισεῖν αὐτόν, par est vt eũ oderim. ¶ Itẽ pro ἀντάξιος, æquiparandus. vt Il. θ. νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν Ἕκτορος. Sic & Il. ο. ¶ Itẽ æstimationẽ habẽs & pretiũ, æstimabilis Plut. ὥστε τριῶν ἄξια ταλάντων κεκτημένος, valentia tribus talentis, quæ æstimari possent tribus talentis. Xen. Hell. 4. Φαρνάβαζος ἧκεν ἔχων στολὴν πολλοῦ χρυσοῦ ἀξίαν. Demosthenes, ἄξια σύμπαντα εἰς μυρίας δραχμάς. ¶ Item, pretiosus, magni pretij. Xen. Pæd. 3. καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες ἔστι ἕκαστος ἄξιον εἶχε. ¶ Apud Atticos, capitur etiam pro εὔωνος, (vt discimus ex Polluce, Suida, Eustathio, & aliis) i. vilis. vnde ἀξιώτερον & ἀξιώτατον, vilius, vilissimum. Lysias, καὶ ἀξιώτερον τ' σῖτον ὠνήσεσθε, Aristoph. in Equitib. Οὐπώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.

Ἀξίως, dignè pro dignitate. Ponitur interdum sine casu; vt Demosthenes Philipp. 2. πάντες μὲν ἀεὶ γλίχονται λέγειν ἀξίως, δεῖ εἰπεῖν οὐδεὶς δεδύνηται. Frequentius cum genitiuo, vt apud Isocratem, κατὰ σοφιστὰς. ὃς ἂν ἀξίως μὲν λέγῃ τ' πραγμάτων. Xen. Pæd. 5. ἀξίως τ' καλῶς πεποιημένων. Et ἀξίως τ' ἀδικήματος, apud Æschin. pro dignitate sceleris. ¶ Item, pro λίαν, vili precio. vt ἀξίως πεπρακέναι, apud Poll.

ἀξία ἡ, dignitas, meritum, vt κατὰ τὴν ἀξίαν apud Plat. Isocr. & alios, pro dignitate, pro meritis. Dicitur & πρὸς ἀξίαν pro eodem. Et ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, vltra quàm meremur, apud Areop. Et παρὰ τὴν ἀξίαν, indignè, immeritò, Dem. ¶ item, dignitas, i. dignatio, inquit Bud. Demosthenes pro cor. τὸ φρόνημα ἀφεῖσθαι καὶ τὴν ἀξίαν τὴν ἑαυτῆς. Et εἰ ἐπ' ἀξίας, magistratus, Luc. ¶ item æstimatio. Apud Basil. in epist. κατ' ἀξίαν εὐτελῆς, exp. æstimatu vile. Sic & apud Xen. & Plat. ¶ item, iustum pretium. Xen. ἀλλ' οὐδ' ἔλαττον τῆς ἀξίας λαβών, minus iusto pretio. Et apud Æschinem τῆς ἀξίας ἀποδίδοσθαι, iusto pretio vendere. Et apud Aristotelē ethic. 9. τὴν ἀξίαν τάττειν, indicare (quod institoris est & venditantis merces.) item iusta merces, digna merces. Aristot. Ethic. 9. οὐ γὰρ πρὸς χρήματα ἡ ἀξία μετρεῖται, neque enim digna merces philosophiæ pecunia rependitur.

Ἀξιότης, ητος, ἡ, pro ἀξία, dignitas, dignatio.

Ἀξιόω, ῶ, F. ώσω, dignum esse censeo. Cum genit. Plato in apologia οὐκ εἴθισμαι ἐμαυτὸν ἀξιοῦν κακοῦ οὐδενός. Sæpius cum infin. pro, æquum esse censeo. Xen. ἀξιοῦσιν αἱ πόλεις τοῖς ἄρχουσιν ὥσπερ οἱ γὰρ τοῖς οἰκέταις χρῆσθαι. Luc. in Anach. τοῖς τοιούτοις πόνοις καταγωνίζεσθαι αὐτοὺς ἀξιοῦμεν. vbi quidam exp. operæpretium esse existimamus: alij exp. volumus. ¶ item peto, postulo: vt χρόνον ἠξίουν λαβόντες ἀπολογήσασθαι, petebant sibi dari spatium ad respondendum iis quæ obiecta ipsis erant. ¶ item existimo, puto. Plato in Apologia Socr. ἀξιοῦτε καὶ ὑμεῖς διττοὺς μου κατηγόρους γεγονέναι. Et pro δοξάζω καὶ δογματίζω, & quasi axioma constituo apud Aristot. in Probl.

Ἀξιόομαι, οῦμαι dignus censeor, dignus habeor: vt apud Plutarchum in Publicola, ἀξιωθεὶς βουλῆς, dignus habitus senatu, dignus habitus qui in senatum reciperetur. Item ἀξιωθεὶς vel ἀξιωμένος τούτων, qui hæc emeruit, qui hæc est consequutus tanquam iis dignus, ἀξιωθεὶς τιμῆς, affectus honore, quo dignus est habitus, quem dignati sunt alij honore. ἀξιωθεὶς κοινῆς τραπέζης, dignus habitus qui ad communem mensam admitteretur. ἀξιωθεὶς τῶν δωρεῶν, donatus muneribus quibus dignus censebatur.

Ἀξίωμα, τὸ dignitas, autoritas, amplitudo. οἱ ἐν ἀξιώματι, magistratus, qui honores gerunt. & εἰς ἀξίωμα προάγειν, ad honores prouehere. ¶ Apud Dialecticos, enuntiatio, enuntiatum effatum, pronuntiatum. Veteres verbum appellarunt, inquit Donat. in Terent. Vide Bud.

Ἀξιωματικὸς, ἡ, ὁ, habens autoritatem, autoritate præditus, plenus maiestatis, augustus. Dionys. Halicarn. de Isocrate. ὑψηλοτέρα δὲ Λυσίου τὴν ἑρμηνείαν καὶ μεγαλοπρεπὴς ἐστὶ μακρῷ καὶ ἀξιωματικώτερος. Item dignatione & maiestate venerandus, dignitate oris præditus. vt apud Plutarchum de Pōpeio loquentem. Ponitur etiam τὸ ἀξιωματικὸν substantiuè pro amplitudine & dignitate. vt ait Budæus, referendum. Idē in commentariis scribit, autoritas est ἀξίωμα. τὸ ἀξιωματικὸν, τὸ κῦρος, ἡ πίστις. vt autoritas instrumenti. Item ἀξιωματικοὶ qui in dignitatibus sunt constituti. Bud. ex Pand.

Ἀξιωματικῶς, cum autoritate, cum dignitate. Idem apud dialecticos ἀξιωματικῶς τι λέγειν, aliquid vt axioma ponere, quod vulgo dicunt aliquid pro vna maxima ponere.

Ἀξίωσις, εως ἡ idem quod ἀξίωμα. vnde οἱ ἐν ἀξιώματι & οἱ ἐν ἀξιώσει iidem sunt. Est etiam amplitudo. vt ait Bud. Et ἀξίωσιν Plut. in Cæsare non semel vocat postulatum, vt ait idem. Apud Thuc. est æstimatio vel præsumptio & fiducia sese non spernentis.

Composita.

Ἀνάξιος, ὁ indignus. Itidem cum genit. Dem.

Ἀναξίως indignè, secus ac dignitas ac merita postulant. immeritò. Isocr. in Busir. τοῖς ἀναξίως δυστυχοῦσι. item cum genit. vt ἀναξίως ὑμῶν, non pro vestra dignitate.

Ἀντάξιος, æquiparandus æqualis pretij: vt χρυσὸς οὐκ ἀντάξιος τῆς ἀρετῆς, aurum non est æquiparandum cum virtute. Il. λ. Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. Xenophon. πολλῶν οἰκετῶν οἶμαι ἀντάξιον εἶναι, existimo multorum seruorum instar esse.

Ἀνταξιόω ῶ, vicissim peto. Bud.

Ἀπάξιος ου, ὁ, indignus. Plato epist. 7. οὐκ ἀπάξιον ἀκοῦσαι νέῳ καὶ μὴ νέῳ.

Ἀπαξία ἡ indignitas.

Ἀπαξιόω ῶ dedignor, non dignor, indignum iudico, contēno. Ponitur interdum absolutè, vt μηδέ τις ἀπαξιούτω ἡ τύχης παρὰ σμα νεμεσίτω ὅτι, &c. Interdum cum infinitiuo, vt apud Herodian. lib. 7. τὸ γὰρ δὴ δεινὸν ἕκαστος ἡγεῖτο τῶν μὲν τοσούτων ἡμᾶς ἀπαξιοῦντος ὑπ' ὀλίγων καταφρονηθῆναι. Interdum cum accus. vt apud Appian. ὁ γὰρ δῆμος τὸν Μάρκιον μετιόντα τὴν ὑπατείαν οὐκ ἐχειροτόνησεν, οὐ τὸν ἄνδρα ἀπαξιῶν ἀλλὰ τὸ φρόνημα δεδιὼς αὐτοῦ. Plut. de defect. or. τῇ μὲν ἀποστρεφόμενον καὶ ἀπαξιοῦντα τὴν κακίαν, τῇ δὲ πάλιν αὖ προσιέμενον, auersantem & aspernantem vitia. Interdum cum genitiuo rei & accusatiuo personæ, vt apud Aristot. de mundo οὐδ' αὐτὴν τῶν καλλίστων ἀπηξίωσε. Ἀπαξιῶν, renuens, inuitus dedignans. Plut. αὐτὸς τῶν Μιλησίων μεταβαλεῖν ἐσθῆτα φαιὰν ἀπαξιοῦντος.

Ἀπαξίωσις, dedignatio, contemptio despicientia, Polyb.

Ἐπάξιος, dignus. vt ἐπάξιος γάμος apud Sophoclem. Gregorius, τὸ τῶν ἀοιδίμων ἐξοχώτερον καὶ ψυχῆς ἀνδρὸς ἐπάξιον, dignius & magnificentius.

Ἐπαξίως, dignè, pro dignitate & merito. Nazianz. τῶν κολαζομένων ἐπαξίως.

Ἐπαξιόω, ῶ postulo, rogo. vt exp. apud Soph.

Καταξίως, dignè, pro dignitate: vt καταξίως ἐμοῦ, apud Sophoclem, pro mea dignitate.

Καταξιόω, ῶ, dignor dignum iudico. λιμῆς ἀξιῶ. Suid. in pass. signif. plerunque cum genit. construitur, & significat dignus iudicor aut sum qui, &c. vt Lucæ. καταξιωθῆτε ἐκφυγεῖν ταῦτα πάντα. Eiusdem 20. οἱ καταξιωθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν. Interdum cum genit. vt 2. Thess. 1. εἰς τὸ καταξιωθῆναι ὑμᾶς τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

ἌΞΩΝ, ονος, ὁ, (ab ἆξαι, aor. 1. verbi ἄγω) axis rotæ. Iliad. ε. ἰδὲ ὑπ' ἐπείρ θὲ ἰάχετο χάλκεος ἄξων. Xenop. Pæd. 6. de bellicis curribus loquens, τροχοῖς τε ἰσχυροῖς, ὡς μὴ συντρίβοιαι, ἄξοσί τε μακροῖς. Per metaphoram itidem ἄξων τοῦ κόσμου vocatur axis mundi apud Aristot. & Procl. ¶ Sic vocatur etiam spondylorum secundus qui est immobilis. Poll. ¶ Apud Athenienses ἄξονες erant axes lignæ in quas leges Solonis erant incisæ. Vide Gell. l. b. 2. cap. 12 & Bud. in comm. ¶ In Solomonis prouerbijs legitur pro tramite & orbita.

Ἀξόνιος, ου ὁ καὶ ἡ, ad axem pertinens. In Epigr.

Composita.

Ἀκραξόνιον, ου, τό, i. τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος, summa pars axis, apud interpr. Apollonij.

Ἀμφαξονεῖν, (inquit Eust.) prouerbialiter ἀπὸ τῶν ἀξόνων καὶ τῶν ἐχόντων αὐτοὺς εἴτε ἁρμάτων εἴτε ἁμαξῶν, dicitur τὸ μὴ πορεύεσθαι κατ' ὀρθόν, non rectà incedere seu progredi: exorbitare. Secundum Pausan. vsurpatur de iis quibus genua infirma & fracta sunt.

Ἀντίαξον ονος, ὁ, axis seu polus qui nostro oppositus est: qui ἀνταρκτικὸς quoque dicitur. Budęo ora australis nobis ignota ex Cic. Tusc. quæstion.

Ἐπαξόνιος δίφρος, currus qui in axem voluitur.

Ἀοιδὸς &c. vide in Ἀείδω.

ἈΟΛΛΗΣ ἐος ὁ καὶ ἡ, cuius pluralis ἀολλέες, cōferti, densi. Od. ξ. βάλλεν δ' εἰν ἑνὶ σιτίοις ἀολλέα. Etym. ἀολλέες exponit συνηθροισμένοι. congregati, & sieri dicit παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι. Eustath. vult in hoc nomine α esse vel ἐπιτατικὸν, vel ἀθροιστικόν, qui ἀολλέες exp. εἰς ὁμοῦ ἠθροισμένοι καὶ συνειλημμένοι.

Ἀολλίζω, F. ίσω, confertos reddo, congrego, Hom. Il. ζ. ἀολλίζουσα γεραιάς.

Ἀολλέω ῶ idem. Hesych.

Ἀολλῆδην, (aduerb.) simul Mosch. idyl. 2.

ἈΟΡ, ορος, τό, ensis vel Ἄορ. Od. κ. Σπασσάμενος ταὐνηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ. Sic apud Hesiod. ἐρυσσάμενος δ' ἄορ ὀξὺ. Il. υ. Τὸν μὲν ἄρ ἀεὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας. Ab ἀείρω deducit Etymolog. ¶ Ἄορες dicuntur Hesychio γυναῖκες, item tripodes quidam vt apud Hom. Od. ρ. Αἰτίζων ἀκόλους οὐκ ἄορας οὐδὲ λέβητας.

Χρυσάωρ ορος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) ensem aureum gestans. Hesiodus, Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ. Dicitur & χρυσάορος, ου ὁ, pro eodem. Il. ε.

ἈΟΡΤΗ, ἡ arteria magna, quæ à sinistro cordis sinu exoritur apud Aristot. de part. anim. l. 3. Sic appellata fuit quod ἀορτὴ significet ἀγγεῖον, i. vas. Est enim sanguinis conceptaculum, vt ibidem Aristot. scribit. Ex Poll. annotatur œsophagon καὶ τὸν βρόγχον in tenues apophyses disparari, quas Græci σύριγγας & βραγχία & ἀορτὰς appellant. Traditur Galenum de anatomia arteriarum, & lib. 16. de vsu partium τὴν ἀορτὴν vocare arteriam omnium maximam. quæ ex sinistro cordis ventriculo exoritur, & spiritum vitalem in totum animantis corpus defert natiuúmque calorem per diastolen & systolen temperat. Ἀορταὶ χηλοὶ sunt etiam vestium conditoria, & arculæ rusticæ κίσαι. Vide Poll.

ἈΟΡΤΗΡ, ῆρος, ὁ, lorum seu funis quo ensis appenditur, vel clypeus, aut etiam pera. Od. λ. Σμερδαλέος δὲ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ Χρύσεος ἦν τελαμών. Et Od. ν. Δῶκε δὲ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην, Πυκνὰ ῥωγαλέην, ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ. * Existimatur esse à verbo αἴρω: vt inde primùm factum sit ἀρτὴρ, deinde ἀορτὴρ per pleonasmum literæ ο.

Ἀορτεῖσθαι, vnde ἀορτηθεὶς in Anth. epigr. appensus loro, affixus.

Ἀορτρον, appellatur ab Hipp. pars pulmonis vtrinque suspensa & separata, quam & ἀορτὴν dictam fuisse diximus ex Diosc.

ἈΠΑΛΟΣ, ἡ, ὁ, tener, delicatus, mollis. (A nomine ἁφή, i. tactus) secundum Etymologisten & Eust. fit ἁφαλὸς, deinde mutata in tenuem aspirata ἀπαλὸς, quasi tactui cedens: quæ enim mollia sunt, tactui cedunt: contrà quæ sunt dura, vocantur ἀντίτυπα. Dicitur tam de persona, quàm de re. Od. φ. χεῖρας ἀτρίπτους ἀπαλάς. Et Iliad. τ. ἀπαλοὶ πόδες, molles pedes. Sic & τυρὸς ἁπαλὸς, caseus mollis, in Anthol. epigrammat. item ἁπαλοὺς

ἁπαλὸς οἶνος, vinum molle seu tenerum, apud Diosc. Quidā tamen pro nouo vino accipiunt. Dicuntur & σιτία ἁπαλά, cibi delicati. Item ϛρωμναὶ ἁπαλαὶ pro μαλακαί. ¶ Item mollis, id est, non vehemens, lentus. vt ἁπαλὸν πῦρ, apud Athen. In auth. epigr. ἁπαλὸν πνεῦμα, mollis aura. Ἁπαλὸν γελάσαι, Od. ξ. molliter ridere.

Ἁπαλῶς, molliter.

Ἁπαλότης, ητος, ἡ, teneritudo, mollities. Plat. in symp.

Ἁπαλύνω, tenerum reddo, mollio. emollio. Xen. in Laced. Poll. ἀπαλύνειν & διαθρύπτειν posuit pro. emollire & quasi delitiis frangere. Capitur etiam pro, delicatè & molliter attingo & tero, vt ait Bud. ex Xen.

Ἁπαλίας, ου, ὁ, hœdus, tenellus seu delicatus, hœdus adhuc mollis & teneræ ætatis. vt Diog. Laërt. tradit.

Ἁπάλιον θῦμα, Hesych. δελφάκιον, porcellus, porcus delicatus. ea enim victima est tenerrima & delicatissima.

Ἀμαλὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Παναπαλος, (comp.) tenerrimus, mollissimus. Hom.

ἍΠΑΞ, semel: vt Od. μ. ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι, quum alij homines semel moriãtur, non bis. ponitur cum genitiuo interdum: vt ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, semel in anno, & ἅπαξ τῆς ἡμέρας, semel in die. Apud Herod. ἅπαξ ἐν τῇ ζωῇ, semel in vita. ¶ Exp. & omnino prorsus.

Composita.

Εἰσάπαξ (quod & diuisim εἰς ἅπαξ) apud Dem. Olynth. 2. semel vel semel duntaxat.

Ἐφάπαξ, idem.

Καθάπαξ, semel. omnino, prorsus. Dem.

ἈΠΑΡΓΊΑ, ἡ, apargia: herba inter ἐπιγειόφυλλα, apud Theophr. pl. lib. 7. c. 9.

ἈΠΑΡΊΝΗ, ἡ, aparine: herba de qua Theophr. hist. pl. lib. 7. c. 14. & Diosc. lib. 3. c. 92. & Plin. lib. 27. c. 5.

ἈΠΑΤΑ'Ω, ῶ. F. ήσω, fallo, decipio, impono, seduco, sonat quasi ἀπάγω τοῦ πάτου. Od. ρ. ᾧ ἀνέηγε ἀλλὰ παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω.

Ἀπατάομαι, ῶμαι, decipior, fallor. Thuc. lib. 2. ἀπατηθέντες ὑπ' αὐτοῦ ἐξ ὁμολογίας τινός.

Ἀπάτημα, τὸ, fallacia, impostura, captio.

Ἀπατηλικὸς, fallax, fallendi arte instructus.

Ἀπάτη ἡ deceptio fallacia, fraus, dolus. Hom. Plat. Xen. Plut. &c.

Ἀπατηλὸς, ὁ, ἡ, fallax, deceptorius. Exp. & fraudulentus, dolosus, captiosus. Hom. Plat. Luc.

Ἀπατήλιος, ὁ, & ἡ, idem. Od. ξ.

Ἀπατεὼν, ῶνος, ὁ, deceptor, impostor. Xen. Plut.

Ἀπατούρια, ων, fallaciarum solennitas inquit Bud. ex Euseb. chronic. Vide Suid. & schol. Aristoph.

Ἀπάφω, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita.

Διαπατάω, ῶ, fallo, decipio. idem quod ἀπατῶ. ex Plat. de legib.

Δουλαπατία, ἡ, seruorum seductio.

Δυσαπάτητος, ὁ, ἡ, difficilis deceptu.

Ἐξαπατάω idem cum ἀπατάω. Dem. Olynth. 3. αὐτὸν ἐξαπατῆσαι, seipsum decipere. Xen. Pæd. 3. ... ἐξαπατηκέναι ... ὥσπερ ἂν εἴ τις τυφλὸς ἢ κωφὸς ἢ μηδ' ὅτι οὖν φρονῶν ἐξαπατήσειεν.

Ἐξαπατῶμαι, fallor decipior. Xen. Pæd. 8. ἄλλοι ἄλλως ... εἶεν ἐξαπατηθέντες ἀνόνητοι. Actiuè etiam vsurpatur ab Arist. in Probl. sect. 28.

Ἐξαπάτη ἡ, fallacia, deceptio. Greg. Naz. πρὸς ἐξαπάτην τῶν ἀπτομένων.

Ἐξαπατίσκω poeticè dicitur pro ἐξαπατῶ. Hesiod.

Decomp. Ἀνεξαπάτητος, qui falli non potest seu decipi. Ex Arist. Pol. 8. pro eo qui non decipitur.

Δυσεξαπάτητος, idem quod δυσαπάτητος.

Εὐεξαπάτητος, facilis deceptu.

Προσεξαπατάω, ῶ, eludo, contrario sensu eludo, illudo. Aristot Rhet. 3.

Συνεξαπατάω, simul decipio. Demosth.

Εὐαπάτητος, qui facilè decipi potest. Arist. lib. 2.

Ξεναπάτη, vel ξεναπατία, deceptio hospitis, vel hospitum. Illud affertur ex Eurip. hoc ex Plat. epist.

Ξεναπάτης, ου, ὁ, hospitum seu peregrinorum deceptor. apud Euripid.

Φρεναπάτης, ου, ὁ, mentis deceptor, seu mentium. In epist. ad Tit.

Φρεναπατάω, ῶ, mentem seu mentes decipio. Et simpl. decipio Gal. 6.

Ἀπαυρίσκω, vide in Αὐρα.

ἈΠΑ'ΦΩ & Ἀπαφίω, idem quod ἀπατῶ ab eo deductum. sed poeticum est. Eustath. tamen vult ἀπαφίσκω propriè esse ... & scribit Æolicum esse verbum.

Ἀπάφομαι, idem. vnde ἀπάφετο apud Hom.

Ἀπαφίσκω, idem quod ἀπάφω, decipio, fallo.

Composita.

Ἐξαπάφω & ἐξαπαφῶ, & ἐξαπαφίσκω, idem quod ἀπάφω. Apol. lib. 2. ῥεῖα ἐξαπαφὼν παρελέξατο. Hesiod. in Theog. Διὸς νόον ἐξαπαφίσκειν.

Ἐξαπάφομαι pro eodem. vnde ἐξαπάφοιτο apud Hom.

Παραπαφὼ, siue παραπαφῶ, idē. Apol. Arg. li. 2. Ἀπόλλωνα παρήπαφε. Apud Hom. Od. ξ. ὃς δή μ' ἠπαφε δαίμων, per tmesin.

ἈΠΕΙΛΕ'Ω ῶ. F. ήσω, minor, minitor, interminor. Aliquãdo ponitur cū solo datiuo personæ, aliquãdo cū datiuo personæ & accus. rei. Od. υ. μάλα δή ἡμῖν ἀπειλήσας ἀγορεύεις. Xen. Pæd. 6. καὶ τοῖς μὲν τὸ δέον ποιοῦσιν ἐπηκολούθει, τοῖς δὲ καλινουμένοις ἀπείλει ἰσχυρῶς. Il. ε. ἄλλοι δ' ἐστάοι ... ἀπειλήσειε τῷ θυμῷ. Alicubi datiuus personæ subaudiēdus relinquitur. Il. φ. ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε. Demosth. Philip. 1. ἀπειλεῖ καὶ λόγους ὑπερηφάνους, ὥς φασι λέγει. Itidem nonnunquam cum solo accusatiuo rei. vt ἀπειλῶ θάνατον apud Herodot. mortem minitor. Dicitur etiam ἀπειλῶ δεσμοῖς μή. vt apud Xen. Pæd. 4. Apud Aristoph. autem in Pluto, ἀπειλῶ ὅτι ὡς τοὺς κοσμίους μόνους ἐξολέσω. Et cum infinitiuo, vt apud Æschin. ἀπειλῶ εἰσαγγέλλειν. Interdum pro datiuo personæ ponitur genitiuus cum præpositione κατά: vt apud Plutarch. in Camillo. μεγάλας ζημίας ἀπειλῶν κατὰ τῶν μὴ ὑπακουσάντων, ingentes mulctas minitans ei qui non paruisset. ¶ Item, pro αὐχεῖν siue καυχᾶσθαι, gloriari. vt Il. θ. Ὡς ποτ' ἀπειλήσει. Et Od. θ. Ἧ μὲν ἀπειλήσας βητάρμονας εἶναι ἀρίστους.

Ἀπειλέομαι, οῦμαι, minis terreo, vt apud Xen. in symp. καὶ ὅτι ἢ ἀπειλοῦμαι ἀλλ' οὐ ἀπειλῶ ἄλλοις.

Ἀπειλητικὸς minax. vt ἀπειλητικὰ νόμιμα apud Plat. de leg. minaces leges vel plenæ minarum.

Ἀπειλητὴρ ῆρος, ὁ, minator, minax, cuius fœm. ἀπειλήτειρα, comminatrix. vt ἀπειλήτειρα φωνὴ apud Nonn. ¶ Item, iactator, vanus, vt accipit Eust. Il. η. Ὤ μοι ἀπειλητῆρες.

Ἀπειλητήριος idem quod ἀπειλητικὸς, vt ἀπειλητήριοι λόγοι apud Herodot.

Ἀπειλὴ ἡ comminatio, minæ. Hom. Dem. Plut. apud Alex. Aphr. ἀπειλὴ τοῦ πνιγμοῦ, exp periculum strangulationis. ¶ Est etiam gloriatio, καύχησις, inquit Eust.

Composita.

Διαπειλέω, ῶ, interminor, interpositis minis territo: vel etiam simpliciter, minitor. Æschin. in Timarch. p. 12. διαπειλησαμένων τοῦ Μισγόλα καὶ τοῦ Φαίδρου τοῖς ξένοις.

Ἐπαπειλέω, minor, comminor. Il. α. λῆγ' ἔριδος τὴν πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλῆϊ. Soph. in Aiace, ἐμοὶ ταδ' ἐστὶν ἐπηπειλήσαντι, mihi asperis verbis comminatus est.

Προσαπειλέω, insuper minitor, minas addo.

Προσαπειλὴ adiecta interminatio, minæ additæ.

Συναπειλέω & συναπειλοῦμαι, comminor. Eust.

ἈΠΕΛΛΑΙ', Hesyc. fana & sacraria, cōciones, cœtus, comitia.

Ἀπελλάζειν Laconibus ἐκκλησιάζειν, concionari. Hesych. apud Plut. in Lycurgo.

Ἀπελλάκες, qui sacrorum participes sunt. Hesych.

ἈΠΕΛΟΣ, dicitur hulcus & vulnus τὸ μὴ προσπελάζον τὴν ἀρχὰ ἀλλὰ διηρημένον Vel τὸ ἀφελκούμενον, Ionicè φ verso in π, Vel ita dicitur ἀπὸ τοῦ Θεσσαλικοῦ ἀπέλλεν ... incurabile, Etym. & Eust. Vsus est Calli.

ἈΠΉΝΗ, ἡ, rheda, vehiculum mulare, vehiculum, quod muli iuncti trahebant. vt Pausan. docet. Homer. quoque eam vocat ἡμιονείην ἄμαξαν. Od. ζ. Idem Il. ω. dicit, ἡμιόνους ζεῦξαι τετράκυκλον ἀπήνην.

Ἀπηνῶν ἀγώνισμα, certamē quod fit τῇ ἀπήνῃ, quū mulis rhedæ iunctis certatur, seu quum certatur vehiculo mulari. Pol. lib. 7.

ἈΠΗΝΗ'Σ, έος, ὁ, ἡ, immitis, inclemēs, sæuus, crudelis, Od. Ὃς μὲν ἀπηνὴς αὐτὸς ἔῃ, καὶ ἀπηνέα εἰδῇ. Et Il. ψ. ὅτι τοι θυμὸς ἐστὶν ἀπηνής. Il. α. ἀπηνέα μῦθον. Apud Aristop. in Nub. ὅπως τοῖς ἔξωθεν μηδὲν δείξεται ἀπηνές: exp. acerbum seu asperū, insolens. * Dictum ἀπὸ τῆς ἀπηνείας volunt quasi ἀπηνῆ ὄντα ... vel quasi ἀπηνέας μὴ εἴκοντα. metaphoricè ἀπὸ τῶν δυσηνίων ἵππων.

Ἀπηνὴς ὁ, inhumanus, durus, seu immitis. idē atque ἀπηνής. Hes.

Ἀπηνεία, ας, ἡ, Suidæ ἀπανθρωπία, inhumanitas.

Ἀπηνέω, ῶ. vnde ἀπηνεύθη, quod Suidas affert & exp. ὠμὸς ἐγεγόνει, immitis & crudelis factus erat.

ἈΠΙΟΣ, ἡ, pirus arbor, propriè pirus satiua. nam ἀχρὰς est pirus agrestis: quæ tamen differentia non semper obseruatur. Item pirum fructus, apud Athen. & Dioscor. lib. 1. cap. 168. Sic dicitur (inquit Eust.) quasi non habens πιότητα. Alij ab Apia regione deducunt, quòd ex ea primùm allata fuerit hęc arbor pro fructu legitur ἄπιος etiam masc. gen. apud Plat. in legib.

Comp. ac primum in ἀνθής desinentia.

Ἀνανθής, έος, ὁ καὶ ἡ, flore carens. vt Theoph. hist. plant. li. 1. ἀνανθῶν δένδρων. Et metaph. ἀνανθεῖν σώματι καὶ ψυχῇ. Plato in Sympos. Expon. etiā. floris infœcundus: florem non proferens.

Διανθής, duplicem florem habens. vt apud Theophr. ἄνθη διανθῆ, hist. pl. lib. 1. c. 21. de rosa & lilio.

Ἐλλεβοανθής, florem in siliqua edens: in folliculo florens.

Εὐανθής pulchrè floridus. εὐθαλής Inuenitur & superl. εὐανθέστατος Accipitur & pro venusto. vnde εὐανθὴς γλῶσσα apud Suid.

Εὐανθέω bene & fœliciter seu pulchrè floreo.

Κολοβοανθής, mutilum florem habens. vulgo exponitur minutulum florem edens, & dicitur ononin herbam flore pumilo & in siliqua, ob idque κολοβοανθῆ & ἐλλεβοανθῆ dici à Theophr. lib. 6. c. 5.

Κολοβοανθεῖν, florem sessilem gerere, ex Gazæ expositione affertur, apud eundem Theophr. hist. plant. lib. 8.

Λευκανθής, florem album habens. vnde λευκανθὲς κάρα, apud Soph. canum caput, per catachresin.

Λευκανθίζω albi floris candeo. Hesych.

Ὀψανθής, serò florens, tardè florens. Theophr. Huic oppon. πρωϊανθής.

Πολυανθής multos habens flores, floribus abundans: vt ἔαρ dicitur πολυανθὲς passim à poetis. Sic ὕλη πολυανθής. Od. ξ.

Πορφυρανθής qui purpureo flore est.

Πρωϊανθής, maturè florens, vel præmaturè, exponitur in hoc Theophrasti loco, de narcisso loquentis ὀψανθὲς δὲ σφόδρα, καὶ ὀψιβλαστές, ἡ πρωϊανθὴς ὁποτέρας τις λαμβάνει τὴν ὥραν.

Φυλλανθής herba inter ἐπιγειόφυλλα, apud Theophr.

Aliud genus compositorum in ἄνθος & ἄνθη.

Ἰάνθος, ὁ, Hesych. dicit esse florē & purpureū quendā colorem.

Ἰάνθινα χρώματα, color purpureus seu violaceus. Pli. lib. 21 c. 6 & 8.

Μελάνθιον, τό, siue Μελάνθιον, melanthiū: herba de qua Theophr. hist. [illegible] c. 12. & Diosc. lib. 3. c. 93.

Μίανθος, ὁ, ... apud Theophr. hist. pl. lib. 4. c. 11. vbi tamen & μίανθος scribitur.

Μηλολάνθη siue μηλολάνθη, scarabeorum quoddam genus. Eust. scribit esse animal vt ipsa mains, & nasci ἐκ τῆς μηλεῶν ἀνθήσεως aut μηλέαις adulare, quum florere incipiunt. Dicitur & μηλολόνθη. Est & lusus puerilis genus. de quo vide Schol. Aristop. in Nub. item Suid. Eust. & Poll.

Οἰνάνθη, flos vitis: seu vua germinans. apud Aristoph. & Eurip. Plerique dicunt esse florem labruscæ seu vitis agrestis. vel vuas ex labrusca pullulantes. Diosc. lib. 5. c. 2. & 5. ¶ Est etiam herb. de qua vide Diosc. lib. 3. c. 135. & Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7. ¶ Est etiam auis nomen apud Arist. hist. an. lib. 9. c. 49.

Οἰνάνθινος œnanthinus ex œnante factus. vt οἰνάνθινον ἔλαιον. Diosc. l. 1. c. 57. Et οἰνάνθινον μύρον. Et οἰνάνθινος οἶνος.

Οἰνανθὶς, ίδος, ἡ flos vitis seu vuna germinans. apud eundē.

Πύρανθος pyri flos. Vide Gal. lib. 2. de simpl. medic. facult.

Φαλανθος calvus. Suid. φαλακρός.

Χαλκανθος, ὁ & Χάλκανθη, ἡ & Χάλκανθον, τό, atramentū sutorium ... vertit Celsus, est succus cōcretus ex chalciti ... & efflorescens. Vide Diosc. lib. 5. c. 114.

Γόνθος, quemodo huc pertineat vide suo loco.

Composita ex ἀνθέω cum præposit.

Ἀναθέω ῶ, refloresco.

Ἀπανθέω, ῶ defloresco florem seu flores amitto. vt λειμῶνες ἀπηνθηκότες prata quæ florere desierunt. Plato in Sympos. metaph. vsus est ἀπανθοῦντι γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν οὐκ ἐνίζει ἔρως.

Ἀπάνθησις, floris seu florum amissio, ipsa deflorescendi actio. Exponitur etiam florum marcor. Theophr. de caus. pl. li. 5. ὅταν ἐπιστῇ ἡ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, eo tēpore quo deflorescit.

Ἐξανθέω ῶ, effloresco. ex Num. 17. cap. Interdum contrà pro, defloresco ἀπανθῶ. In metaph. significatione multo frequētius est. interdum pro scateo, vt apud Thuc. lib. 2. φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξηνθηκός, pustulis paruis & vlceribus scatēs Greg. de leproso scribit, μὴ πάλιν ἐξανθήσῃς κακῶς. Interdum pro pullulo vel emergo. Plut. in Theseo. ἐξήνθησαν αἱ κακίαι. Arist. Metap. 3 ἐκ γὰρ ταύτης τῆς ὑπολήψεως ἐξήνθησεν ἡ ἀκροτάτη δόξα τῶν εἰρημένων ἡ τῶν φασκόντων ἡρακλειτίζειν. A Basilio ponitur etiā (inquit Bud.) pro, per summa emineo & erūpo. Interdū & acc. iūgitur pro, emitto. Plut. in Alex. de naphtha loquēs, ἅμα τῷ ἀλεῖψαι καὶ θιγεῖν. ἐξήνθησε φλόγα τὸ σῶμα καὶ πυρὶ κατεσχέθη πᾶν. Sic vsus est in lib. qui inscribitur γυναικῶν ἀρεταί.

Ἐξάνθημα quod effloruit q. d. efflorescentia. Laer. in Diog. Ἐξανθήματα, dicuntur pustulæ seu papulæ, per metaphoram Ex Aristot. citatur etiā ἐξάνθημα ὃ καλεῖται λειχὴν. de anim. 3.

Ἐπανθέω ῶ superfloreo. Ἐπανθεῖν dicitur quod superfloret seu superflorescit. i. quasi in superficie effloreicit. vt Aristoph. in Nub. τοῖς μήλοισιν ἐπήνθει χνοῦς, lanugo malis superflorescebat Metaphoricè frequentius vsurpatur pro enitere, effulgere, existere, conspicuum esse. Ac primum de colore. Lucian. (de facie. muliebri loquens) χρὴ δὲ καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν, i. ἐπιπρέπειν Sic dixit Synesius ... καὶ λευκὸς ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς πορείας ἐρύθημα. Apud Herodotum. ἐπανθέουσα ἅλμη exponitur exudans salsugo. Ad alia etiam multa transfertur. vt apud Aristoph. καὶ τὸ τοὐπιχώριον ἀτεχνῶς ἐπανθεῖ Luc. de narratione dilucida, loquens, ἐπείτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει.

Ἐπάνθησις, q. d. superflorescentia.

Παρανθέω, ῶ, idem quod ἀπανθῶ, defloresco. Theophr. Item metaph. apud Plut. in Bruto, ὅταν παρακμάζῃ καὶ παρανθῇ τὸ τῆς ὀργῆς, quum consenuerit ira & deferbuerit.

Προανθέω, præfloreo: ante alia floreo, flore præuenio.

Συνανθέω, simul floreo vnà floreo.

Composita ex ἀνθίζω.

Ἀπανθίζω, decerpo flores, defloro. Metaphoricè, decerpo seu colligo (apis more flores legentis.) Lucianus αὐτὰ γοῦν ἄφημι ταῦτα πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, ἢ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος. Plutar. de audiend. poet. ὁ μὲν ἀπανθίζεται ἱστορίας, ὁ δὲ ἐμφύεται τῷ κάλλει καὶ τῇ κατασκευῇ τῶν ὀνομάτων.

Διανθίζω, floridis coloribus pingo. inquit Bud. vnde χλαμύδες διηνθισμέναι. Plut. in Philopœmene. Idem interpr. eleganter & variè concinno, item elegantia & varietate distinguo, & cōcinno, in hoc Herodiani loco, τὴν δὲ κεφαλὴν ἐκόσμει στέφανος λίθοις πολυτελέσι διηνθισμένος. Basil. ad diuites, ἔδαφος ταῖς ψηφῖσι διηνθισμένον, vermiculatum pauimentum.

Ἐξανθίζω, floridis quibusdam coloribus tingo.

Ἐξανθισμός, exp. eruptio pustularum.

Ἐξανθίζω, floridum reddo, i. colorem hilariorem illino, apud Lucianum, inquit Bud. Idem floridis coloribus illustro floribus spargo. apud Greg. in lib. de homine. τί οὖν ἐκεῖν' ἐστιν ὃ καλοῦ τε καὶ κακοῦ συγκεκραμένην ἔχει τὴν γνῶσιν, ταῖς δι' αἰσθήσεως ἡδοναῖς ἐπηνθισμένην;

Ἐπανθισμός, exornatio seu illustratio quę fit adhibendo floridos colores. Citatur ex Diosc. pro flore.

Περιανθίζω, floribus vndique orno vel floridis quibusdam coloribus. Greg. teste Bud. περιηνθισμένον dixit τὸ περικεχρωσμένον iucundo colore. Item tra. slatè, orno. apud Cyrillum, περιανθίζουσαι λέξεις τῆς ἀληθείας δόξας.

Composita ex ἄνθεμον.

Βοάνθεμον, herbæ nomen idem quod χρυσάνθεμον.

Ἠράνθεμον, ου, τό anthemidis species, secundum Diosc. lib. 3. cap. 154. Plinius quoque anthemidem ab aliquibus eranthemum vocari tradit, quoniam verè floreat.

Κηράνθεμον, annotatum Dioscoridi idem esse quod Aristot. lib. 9 hist. cap. 40. ἡ κήρινθος, Varroni erithace, Plinio cerinthus & sandaraca, Gazæ & Marcello cerago.

Κυνάνθεμον, herba quædam, de qua Diosc.

Λευκάνθεμον, anthemidis species, vt tradit Diosc. lib. 3. cap. 154.

Μελάνθεμον. Plinius anthemidem sic ab aliquibus vocari scribit lib. 22. cap. 21.

Πολυάνθεμος ὥρη floridum tempus. ex poematis Mimnermi.

Χρυσάνθεμον, & χρυσάνθεμον, ου, τό herba est quæ alio nomine helichryson dicitur & amarantus, item buphthalmus & chalcas Latinis caltha dicitur: ab herbarijs verò quibusdam calendula, & cotula non fœtida. vel anthemidis species coloris lutei esse putatur. Vide Diosc. lib. 4. c. 57. 58 Plin. lib. 21. c. 6. & 25.

ἈΝΘΡΑΞ, ακος, ὁ carbo. ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενοι, apud Athen. li. 3 Apud eundem li. 8 ... ἄνθρακες & ... opponuntur, ἄνθρακες ἐμπύριοι, carbones accensi, i. prunæ. Interdū tamen ἄνθρακες (sine adiectione) dicuntur prunæ. ¶ Item carbunculus gemma quædam ἄνθραξ σφραγὶς ... Eccles. cap. 35. ¶ Item carbunculus, hulcus quoddam, siue exulceratio similis quæ vsta sunt, vt Paulus Ægin. post Galenum docet. ¶ Sed ... piscis genus est quod super carbones assatur.

Ἀνθρακὶς, ίδος, ἡ pruna, ignis ex congestis carbonibus. Suidas ἀνθρακίδας dicit esse pisces minutulos super carbonibus assari solitos.

Ἀνθρακιά ἡ, carbonum strues, carbonum congeries seu prunarum. Hom. ἀνθρακιὴν στορέσας ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσε. Athen. li. 8. τῶν ἰχθύων τινὰ ἀπὸ θερμῆς τῆς ἀνθρακιᾶς. Apud Diosc. li. 5. ἀνθρακιὰν προσεμβάλλειν ¶ Item carbonaria fornax. Theocr. in 5. ... καὶ ἐξηνθίσεν εἰς τὰς ἀνθρακιὰς τὰ λίθεα τῶν ξύλων καὶ νέα. Idem εἰς μὲν τὴν ἀνθρακιὰν τὰ ταῦτα ζητεῖ.

Ἀνθρακίας, ου, ὁ, ater vt carbonarius, titionarij faciem habens. Luc. de Empedocle, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως καὶ κατεσπιλωμένος. Bud.

Ἀνθράκινος, ου, ὁ καὶ ἡ niger vt carbo, colorem carbonis habens.

Ἀνθρακόεις (poeticum) vt ἀνθρακόεις πυρσὸς, apud Nonnum, ignis ex carbonibus factus.

Ἀνθρακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, carbonem referens, carbonis more ardens, vel rutilans.

Ἀνθρακεύς, έως, ὁ, carbonarius eadē forma qua dicitur κεραμεύς. pro laterario.

Ἀνθρακεύω, carbones conficio. Theophr. φαῦλον δὲ τὸ ξύλον πρὸς τὸ καίειν καὶ ἀνθρακεύειν. Exponitur etiam, titiones facio.

Ἀνθράκιον, ου, τό, carbunculus, paruus carbo. Et interdum gemma. ¶ Item paruus caminus. Item μικρὸν τρίποδιον. Item χυτρόπουν. Hesych.

Ἀνθρα-

Ἀνθρακόω, ῶ, F. ώσω, in carbones redigo, in carbones conuerto, torreo, aſſo.
Ἀνθρακοῦσθαι, in carbones redigi.

Ἀνθρακίζω, idem quod ἀνθρακόω, apud Ariſtoph.

Ἀνθρακίζων, apud Aretam in Apoc. carbonis ſeu carbunculi ſpeciem præferens aut colorem habens, τύπαζος ἐρυθρὸς καὶ ἀνθρακίζων.

Compoſita.

Ἀπανθρακόω, ῶ, in carbones verto ſeu redigo, incendo ita vt in carbones redigam.

Ἀπανθρακόομαι, οῦμαι, in carbones redigor. vt ἀλλ' ἀπηνθρακώμαι ὅλος ὁ κακοδαίμων καὶ ζέω, apud Lucianum.

Ἀπανθρακίζω, idem quod ἀνθρακίζω. vt apud Ariſtoph. ἐὰν ἀπανθρακίσω ὅλον πλακοῦντας ὀπτᾶ. Apud eũdem ἀπανθρακίζωμεν exp. ἄνθρακας ζωπυρῶμεν. vel ὄπτα ἐσθίωμεν. Suidas dicit eſſe comedere ἄνθρακας piſcium genus quod aſſum editur. item ὀπτὰς ἐσθίειν, vel ἄνθρακας ζωπυρεῖν.

Ἀπανθράκισμα, τὸ quidquid toſtum eſt in prunis, teſte Bud.

Ἀπανθρακίς, ίδος, ἡ, piſcis cui conuenit aſſatio. Eſt & placẽtæ genus, ſecundum Heſ. & Athen. lib. 3

Κατανθρακόω, ῶ, F. ώσω, idem quod ἀπανθρακόω. vnde κατηνθρακωμένος quod cita Soph. citat B. in ſuo lex. Heſ. addit, κατηνθρακῶσαι eſſe [illegible] κατοπτῆσαι.

ἈΝΘΡΗΝ [illegible], veſpa. Vtroque modo [illegible] Gaza. Ariſtoph. in Nub. τὼ ὀφθαλμὼ κινήμενος ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν. Suidas ait eſſe genus veſpæ. ſed poëtas abuti pro apc. Heſ. ait, eſſe genus apis.

Ἀνθρήνιον, ου, τὸ [illegible] veſpæ Suid. & Heſych.

ἈΝΘΡΩΠΟΣ, ου ὁ καὶ ἡ, homo. Ἄνθρωποι ἀγαθοὶ apud Platonẽ in Men. Ἄνθρωπος πονηρὸς μὲν [illegible] καὶ ἀπαραίτητος ἄλλως δὲ οὐ πονηρὸς [illegible] πάνυ χρηστός, apud Dem. aduerſus Mid. Æſchin. [illegible] pro viro dixit, ſcribens, ἄνθρωπος καὶ γυνή. Cic. ἄνθρωπον hominis naturã aliquando vertit. vt διαλυομένου δὲ τοῦ ἀνθρώπου quum hominis natura morte diſſoluitur. Apud eũdem ἀνθρωπίνῃ φύσει, humana natura. De muliere etiã dicitur. Demoſth. [illegible] (de matrona loquens) αἰδημονεστάτη δὲ τῆς ἀνθρώπου Plut. in Alcib. Τοιοῦτος ἔρως καλεῖ χρη τὴν ἄνθρωπον. Apud Platonem in Cratylo ἐτυμολογεῖται quaſi ἀναθρῶν ὅπωπε. Ab Etymologiſte dicitur ita nominatus παρὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν. i. a ſurſum aſpiciendo. Ad quã etymologiã pertinet illud Ouidij: Pronáq; quum ſpectent animantia cætera terras, Os homini ſublime dedit, cœlũq; videre iuſſit, & erectos ad ſidera tollere vultus. Apud Theophr. παρὰ τὸ διατρίβειν τὴν ὄψιν.

Ἀνθρωπότης, ητος, ἡ, humana natura, humanæ naturæ conditio.

Ἀνθρώπειος, ου, ὁ humanus, ad homines pertinens, ad humanum genus pertinens vt ἀνθρώπεια πράγματα apud Plat. ἀνθρώπειον γένος, apud Luc.

Ἀνθρωπείως, humano more, hominũ more. vel vt homines decet humanitus. Ἀνθρωπείως τρέφειν, apud Ariſtot.

Ἀνθρωπήϊος, ionicè pro ἀνθρώπειος humanus. Ἀνθρωπηΐη ſub. δορά, pellis hominis, vel coriũ hominis, apud Herodot. Dicitur & per contractionem ἀνθρωπῆ, ſicut αἰγῆ, λεοντῆ, λυκῆ, pro αἰγέη λεοντέη λυκέη hircina, leontina, lupina, ſub. pellis.

Ἀνθρώπινος, η, ὁ καὶ ἡ idem quod ἀνθρώπειος. vt ἀνθρώπινον γένος apud Plat. Apud Dem. ἀνθρώπινος λογισμός. Ruſũ apud Plat. ἀνθρώπινος ἀμαθία. Dicitur etiam interdum ἀνθρωπίνη, in fœ. gen. vt ἀνθρωπίνη σοφία, apud Xẽ. ἀνθρωπίνη φύσις, apud Plat. Dicitur etiam ἀνθρώπινον, humanæ naturæ conueniens. quod eſt ſecundũ conditionẽ humanæ naturę apud Xẽ. Pęd. 5 ἀνθρώπινον τὸ γιγνόμενον πάθος. Et Pæd 3. ἀνθρώπινά μοι δοκεῖς ἁμαρτεῖν. i. ab humana natura non aliena. Inuenitur etiã τὸ ἀνθρώπινον pro conditio humanæ naturæ, vel res humanæ. vt Plat. in epiſt. τὸ γὰρ ἀνθρώπινον οὐ πάνυ βέβαιον. Apud Thuc. κατὰ τὸ ἀνθρώπινον. vt ſunt res humanæ. Ἀνθρωπινώτατος, ſuperl. gradu vſurpatur pro ἀνθρωπικώτατος a Strab. lib. 5.

Ἀνθρωπίνως, humanitus, hominũ more vt fert humanæ naturæ conditio. vt ἀνθρωπίνως λαλεῖν, apud Athen. Videtur etiam interdum acci[pi] pro φιλανθρώπως, i. humanè, vt decet humanam naturam Dem. in Ariſtot. νόμος ἀνθρωπίνως καὶ καλῶς κείμενος quidam exp. clementer.

Ἀνθρωπικός, οῦ ὁ, idem quod ἀνθρώπινος. Ariſt. Plut. Ἀνθρωπικῶς, idem quod ἀνθρωπίνως Luc. in Zeuxide. καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς.

Ἀνθρωπῆ, ἡ, humana pellis. Et per contractionem ἀνθρωπῆ ſub. δορά. Herodot. Vide ἀνθρωπήϊος ſuprà.

Ἀνθρώπιον, ου, τὸ diminut. homuncio, homunculus, homulus, apud Dem. & Xen. Idem ſignificat ἀνθρωπάριον, ου, τὸ, & ἀνθρωπίσκος, ου, ὁ, apud Ariſtoph.

Ἀνθρωπεύομαι, more hominum ago. ea quæ ſunt hominis vſurpo. vt Bud. exponit apud Ariſtot. ethic. 10. Quidam interpr. ex natura humana ago. vel ea ago quæ ad hominem ſpectant.

Ἀνθρωπίζω. homines imitor, humano more ago, aut humano ingenio præditus ſum. Et *pro*. humaniter ago, humanum me præbeo, apud Architam in epiſt. ad Dionyſ.

Ἀνθρωπίζομαι (apud Theologos Græcos) homo fio. vt apud Greg. & Damaſc. Chriſtus dicitur ἀνθρωπισθείς.

Ἀνθρωπισμός, οῦ, ὁ, humanitas, i. humani & compoſiti mores, non efferi. Ariſtoph. οἱ δ' ἀπαίδευτοι ἀνθρωπισμοῦ δέονται.

Ἀνθρωπεῦσθαι, verbum fictitium, apud Plut. ad Colotem.

Ἀνθρωποειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, humanus, vel ad hominem aut humanam naturam proximè accedens.

Compoſita.

Ἀπάνθρωπος, ου, ὁ & ἡ, inhumanus, immanis, crudelis. Soph. Itẽ carens hominibus ſeu hominum frequentia. Luc. in Caucaſo, ἐρήμη καὶ ἀπάνθρωπος ἡ γῆ.

Ἀπανθρώπως, inhumaniter, crudeliter.

Ἀπανθρωπία, ἡ inhumanitas, crudelitas. Luci[an].

Ἀπανθρωπεύομαι, inhumanus ſum. vel à conſortio hominum abhorreo. Hippocr. in epiſt. ad Philop.

Αὐτοάνθρωπος, ου ὁ, homo ipſe. per ſe hominis idea. Ariſt. eth. 1.

Ἐνανθρωπέω, ῶ. F. ήσω. & Ἐνανθρωπίζω, F. ίσω, inter homines verſor & ago. Peculiariter hoc verbo vtebantur veteres theologi de Chriſti inter homines conuerſatione loquentes.

Ἐνανθρώπησις, conuerſatio vtráq; Domini noſtri hominis inter homines, ſeu ærũnoſa Dei inter homines apparitura Dei incolatus, Deus per ora hominũ ærumnosè traductus ſub integumento & perſona iuſtæ humanitatis, apud Dion. & Greg.

Ἐξάνθρωπος, vt ἐξάνθρωπος ἡ συμφορά, apud Athẽ. quæ ex homine ratione prædito inſanam belluam efficiat propemodum, vel quæ ex hominum numero tollat.

Ἐξανθρωπίζεσθαι, ex homine in aliam quaſi naturam verti. ex hominum numero eximi, hominem eſſe deſinere.

Ἐξανθρωπέω, ῶ, exp. ad humanum cultum traduco. Plut. de Socr. dem.

Ἡμιάνθρωπος, ſemi homo. Luc.

Λυκανθρωπία, melancholia quædam, qua qui laborant, luporum de more noctu egrediũtur, & donec illuceſcat circa mortuorum corpora verſantur.

Κυνάνθρωπος. fœm. gen. pro eodem morbo. Alij exp. in maſ. gen qui eo morbo laborat. Idem morbus dicitur & κυνανθρωπία & κυνάνθρωπος.

Μισάνθρωπος, oſor hominum, inhumanus, quo nomine dictus eſt Timon, apud Luc.

Μισανθρωπία, odium hominum, inhumanitas, odium in homines Hippocr. epiſt. ad Demag.

Μισανθρωπέω, ῶ, odi homines, alieno in homines animo ſum, idem quod ἀπανθρωπεύομαι.

Ὀλιγανθρωπία, paucitas raritáſque hominum. Thuc. lib. 5.

Πολυάνθρωπος, multos homines habens, frequens hominibus. Ariſtot. Pol lib. 7.

Πολυανθρωπία, multitudo & frequentia hominum.

Συνανθρωπέω, ῶ, cum hominibus conuerſor & conſueſco. Plut.

Συνανθρωπεύω & συνανθρωπίζω, idẽ συνανθρωπεύομαι, idẽ Theoph. 3. de pl. καὶ τὰ μὲν ἄγρια τὰ δ' ἥμερα ὥσπερ τῶν ζώων τὰ συνανθρωπευόμενα καὶ τὰ δεχόμενα τιθασείαν. Theologi quoque quum Chriſti hominis aut angelorum cum hominibus conuerſationem declarare volunt, hoc verbo vtuntur.

Ὑπεράνθρωπος, qui eſt ſupra hominem, qui humanam conditionem excedit.

Φιλάνθρωπος, amans hominum, ſtudioſus hominum, humanus. Syn. Herodian. Res quoque ea quæ humaniter & beneuolè præſtatur, φιλάνθρωπος, dicitur: vt apud Dem. φιλάνθρωπον οὐ ποιήσας, & φιλάνθρωπα λέγειν apud eundẽm [illegible]. Eſt etiam herbæ nomen inde dictæ quòd hirſuta quum ſit, veſtibus hominum adhæreſcat, vt tradit Plin. Vide Dioſc. li. 3. cap. 104. & Plin. lib. 27. cap. 5.

Φιλανθρωπία, amor hominum, humanitas, dexteritas quædã beneuolentiáque erga omnes homines promiſcua.

Φιλανθρώπως. humaniter. Plut.

Φιλανθρωπέω, ῶ, humanus ſum, humanum me præbeo. Poll. lib. 1. Et *pro*. humaniter tracto, apud eundem Poll. lib. 3.

Φιλανθρωπεύομαι, idẽ. Dẽ. περὶ [illegible] πρεσβ. φιλανθρωπευόμενος πρὸς αὐτούς, exp. in comitatem benignatẽque cõpoſitus.

Φιλανθρώπευμα. liberale facinus & benignitatis plenum (vt exp. Bud.) Plut. in Dem.

Decomp. Ἀφιλάνθρωπος, humanitati non ſtudens, inhumanus. ἀφιλανθρωπία, inhumanitas. ἀφιλανθρώπως, inhumaniter.

ἈΝΙ'Α, ἡ, mœror, triſtitia Odyſſ. ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος. Et alibi ἄνδιχθε πόνος καὶ ἀνίης. Soph. οἵας ἀνίας μοι κατ' ἀπτείρας φθίνεις. * Etym. deducit ab ἰῶ, (i. ſano) vnde fit ἴα, & præfixo α priuat, interiectóq; ν, ἀνία. Plato in Cratylo. παρὰ τὸ ἐμποδίζειν τὸ ἰέναι. quòd impediat ire.

Ἀνιαρός, οῦ ὁ, mœrorem afferens, triſtis. mœſtus. ἀνιαρὸς τοῖς ἐχθροῖς, apud Ariſtoph. hoſtibus grauis & moleſtiam afferẽs. Xẽ. Pæd. 1. ἀνιαρὸς καὶ σκυθρωπὸς ὢν [illegible] Apud Dẽ. pro cor. τὰ ἀνιαρά, res aduerſæ. Apud Herodot. & poetas ἀνιηρός, (pro ἀνιαρός) vnde comparat. ἀνιηρέστερος.

Ἀνιαρῶς, moleſtè acerbæ cum mœrore. Xen. ἀνιαρῶς ζῆν.

Ἀνιγρός, idẽ quod ἀνιαρὸς & ex eo factum per ſyncopen, deinde per pleonaſmum literæ γ. vt vult Etym. Sed pro pernicioſo potius accipitur. Vtitur Nicander,

Ἀνιαδὴς, τος, ὁ ϰ ἡ, molestus, iniucundus. Theophr.

Ἀνιάω ῶ, molestia afficio, mœrore afficio, tristitiam affero. Xen. Pæd. 1. ἐχθροὺς ἀνιᾶν. Item pro lædere & dolorem inferre corpori apud Gal.

Ἀνιάομαι, ῶμαι, pass. mœrore afficior, contristor, doleo. Xen. Pæd. 8. ὅ, τι ἀπαντῶν τὰ ἰσχυρῶς ἀνιᾶσθαι. Cum dat. Od. ο. ὑ γάρ τις τοι ἀνιᾶται παρεόντι.

Ἀνιάζω, idem quod ἀνιῶ. Od. τ. -τῶν ἀνιάζει, capitur & pro pass. ἀνιᾶσθαι vt θυμῷ ἀνιάζων. Il. ψ. & Od. χ. Item Od. δ. ἀνιάζουσιν ἑταῖροι.

Composita.

Ἀνανιῶ, seu ἄνιος, ὁ ϰ ἡ, non habens ἀνίαν, mœrore carens. Exp. etiam ἀβλαβὴς, i. innocuus, innoxius. Quæ significatio ex consequenti sumpta videtur. Nam, quod est innocuum, tristitiam non affert. ¶ Exp. & superbus, ab Hesych. & Etym. sed tunc ab ἰαίνω potius deducitur.

Δυσάνιος qui & δυσανίης, qui mœrorem leui de causa concipit. vel (vt inquit Gal.) cui res paruæ tristitiam afferunt, vel magnæ vehementiorem aut diuturniorem quàm aliis hominibus. Exp. & anxius. Vtitur Hippocr. Antiph. Aristot. Gal.

Εὐάνιος, qui moderatè dolores fert, lenis. Hesych.

Λυσανίας, ὁ, mœrores & tristitias soluens. Apud Aristoph. in Nub. λυσανίας πατρῷων μεγάλων κακῶν, dissolutor mœrorum quos pater ex magnis his malis percipit.

Συνανιάομαι, ῶμαι, simul mœrore afficior, simul contristor.

Ὑπανιάω, dolore facio, dolore afficio. Ὑπανιῶμαι, doleo, indoleo Aristoph. in Neb ἐκεῖθεν ὑπανιῶντο τῇ νυμφίᾳ.

Βαλανεῖον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ἌΝΙΣΟΝ, τό, seminis cuiusdam nomen, anisum. Vide Diosc. lib. 3. cap. 65. & Plin. lib. 20. cap. 17. Scribitur etiam ἄνηθον.

ἈΝΟΠΑΙΑ, siue Ἀνόπαια, legitur, Od. (de Minerua) Ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο. Vbi quidã dicũt nomen & genus esse auis ἀετῷ δ' ἐς ϰ ϕήνῃ ἐοικυίας: quidam accipiunt pro ἀόρατος, ἀφανὴς, ϰ πόρρω τῆς ὄψεως. Herodianus prosperipωmenωs scribit ἀνοπαῖα dicens esse neutrum plurale aduerbialiter positum pro ἀνοπαίως hoc est ἀοράτως κτ' στέρησιν τοῦ ὀπτάνεσθαι. Alij aduerbialiter itidem accipiũt, pro ἀνὰ τὰς ὀπάς. Alij accipiũt pro ἀνὰ τὴν ὀπὴν τὴν ἐν μέσῳ τῆς ὀροφῆς, quæ καπνη καπνοδόκη vocatur. vt Pherecrates quoq; ἀνοπαῖαν esse dicit τὴν ἐπηρμένην κεραμίδα τὴν ἐπὶ τῆς ὀροφῆς. Itidémq; Eustat. exponi annotat διὰ τῆς ὀπαίας, κεραμίδος ἣ τὴν καπνὴν ἔχει. Hiq; diuisim videtur scripsisse ἀν' ὀπαῖα, vt etiam ij qui exponunt ἀνὰ τὰς ὀπάς. Alij rursũ qui ὑφ' ἓν legunt & nomẽ esse volũt, pro ἀνωφερὴς vsurpatũ aiũt, occasione sumpta ex eo quod apud Empedoclẽ de igne legerunt. Καρπαλίμως δ' ἀνόπαιον. Quidam πανόπαια scribũt. & eo numine intelligunt hirundinem. Vide Eustathium, breuium scholiorum autorem & Etymologũ. Hesychius etiam exponit ἀνὰ τὴν ὀπὴν τῆς θύρας, siue ἀνὰ τὴν θυρίδα (item ἀφανὴς), ab ὀπὴ significante vox. Eustathius montis etiam nomen esse ait apud Herodot.

ἈΝΤΙ', (*præpositio*) pro vt Iliad. ν. τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι tres pro vno interfectos esse. Xẽ. Hell. 7. ἄλλον τινὰ φίλον ἀντὶ βασιλέως ζητεῖν, alium quempiam amicum quærere pro rege, vel aliũ amicum quàm regẽ. Sic sæpe exp. loco vice instar: vt Alex. Aphrod. ἀνθ' ἱματίων περιέβαλε πτερά, pennas vestimentorũ loco aut vice. Il. ι. ἀντί νυ πολλῶν Λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ ὅν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ, loco multorũ populorum, vel instar multorũ pop. Sic ἀντὶ πολλῶν ἂν ἦσθα, multorũ instar fueris, vel esse possis. ab Hes. ἀντὶ πολλῶν exponitur ἴσος πολλοῖς. ¶ Exponitur etiam propter, (vel per ablatiuum) gratia. Aristoph. in Nubibus, ἀντὶ τούτου σοὶ δίδωμι μόνῳ Διαλεφθῆναι σοι κύκλῳ τὴν χάριν ταύτην, i. huius præcepti gratia. vel propter hoc præceptum. Demost. pro corona, εἶτά μ' ἐρωτᾷς ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ἀξιῶ τιμᾶσθαι. Sic ἀνθ' ὅτου exp. cuius rei gratia. quamobrem. Dem. ὡς ἐγὼ μὰ τοὺς θεοὺς ὀκ οἶδα ἀνθ' ὅτου Λυσίας, ὅτις ἦ αὐτοῖς πρὸς τὴν πόλιν ἔχθρα, ἀνθ' ὅτι. causa est quamobrem. Pro ἀνθ' ὅτου dicitur etiam ἀνθ' ὧν quod exponit Budæus, pro eo quòd, propterea quòd idcirco quòd Lucian. ὅπου δὲ ὅς ἀνθ' ὧν οὐ διεπερβαλόμην. ¶ Accipitur etiam pro ὑπὲρ & commodum ac vtilitatem declarat: vt Matt. 17. ἐκεῖνον λαβὼν δὸς αὐτοῖς ἀντὶ ἐμοῦ ϰ σοῦ. Et c. 20 δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν. Sic & Marci 10 cap. ¶ Interdum finem designat: vt 1. Cor. 11. ἡ κόμη ἀντὶ περιβολαίου δέδοται αὐτῇ. pro velamine, i. vt esset velamen. Sic & Heb. 12. ¶ In compositione æqualitatem indicat vt in ἀντίθεος ἀντιάνειρα, ἀντίχθων, sæpe significat vicissitudinem: vt in ἀνταμείβω ἀντιδίδωμι, ἀντιπάσχω. Sæpissimẽ significat contra, aduersus: vt in ἀντιβάλλω, ἀντιλέγω, &c.

Ἀντίος, ὁ, aduersus, ex aduerso stans, è regione positus, vel ex aduerso, qui est in conspectu. Exponitur etiam obuius. Aliquando sine casu vt Il. α. ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες. & Il. λ. ἀρτυνθη ἢ μάχη σταν δ' ἀντίοι. Sic Xen Pæd. 7. ὡς εἶδεν τοὺς ἐναντίους παῖδα προσφερόμενον. ἀντίος ἐλαύνει. Aliquãdo cũ genit. vt Il. a. ὅς τις τοῦ ἀντίος ἔλθοι. & Il. λ. Ὅς ῥα τότ' Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν. Inuenit in prosa ἀντίος Λέσβου, qui est è regione Lesbi. Apud Plutar. cum datiuo in Camillo ἦγεν ἵππον, ἤλασεν ἀντίος ἀνδρὶ μεγάλῳ, i. tendens aduersus magnum virum. Herodotus, ἀντία ἔθεντο τὰ ὅπλα αὐτοῖς.

Ἀντιάς, άδος, ἡ, & in plurali ἀντιάδες tonsillæ, vt Celsus vocat: quę & παρίσθμια dicuntur. Esse partem corporis propriè, & non morbum, declarat Ruffus Ephes. li. 1. de part. corp. hum. Vnde autem dictæ sint, testatur idem lib 1. ἀντιάδας δὲ ὅτι κτ' τὴν διάνοιξιν τοῦ στόματος ἀλλήλαις ἐναντίαι φαίνονται, ϰ μάλιστα ὅταν φλεγμαίνωσι.

Ἀντίον, *aduerbium*, ex aduerso, è regione. αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος. Capitur & pro, contra. aduersus: vt ἀντίον ἵστασθαι, αὐδᾶν. Od. σ. exp. respondere: & Il. α. ἀντίον εἶπεν, cõtra dixerit: ἀντίον ἐλθεῖν apud eundem poetam est ἀπαντῆσαι. Eustathio, obuiam venire. ¶ Est etiam licitatorium, *hoc est*, lignum teres quo circumacto textores licium intendunt. vt Poll. quoque docet, lib. 7. cap. 10. In qua significatione legitur lib. 2. Reg. cap. 21. Itidemque Paralyp. lib. 1. cap. 11. Nec non apud Aristoph. in Θεσμοφ. Hinc μεσάντιον lib. 1. Reg. c. 17.

Ἀντία, aduerbium aliud, significationem eandem habens. Herodotus, ἀντία ἵζοντο τοῖς ἀντία δ' ἐκποίησις φᾶσθαι. Od. σ. quidam exponunt coram domina, alij aduersus dominam: vt ἀντία Πηλείωνος μάχεσθαι apud eundem, Iliad. υ. &, στῆθι ἀντία σεῖο Iliad. χ.

Ἀντιάω ῶ, idem quod ἀντάω, occurro, obuiam eo vel obuiam venio, obuius fio. Apoll. Argo. 2. ἀντιόωντ' ἀνδράσιν ξείνοις. Gregorius Ἠ πυρὸς ἠὲ θεοῖο φαεσφόρου ἀντιάσαντας, vel in ignẽ, vel in Deum incursuros. ¶ Capitur. Item pro, assequor, consequor. vt in Antologia epigr ἀντιάσας γήρως, senectutẽ consequutus. Sic Il. α. ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων Βούλεται ἀντιάσας. Sophocles οὔτε τὰ φυ ἀντιάσας, οὔτε γόων παρ' ἡμῶν. ¶ Item precor supplex. supplico. Soph. in Aiace, Καὶ σ' ἀντιάσω πρός τ' ἐφεστίου Διός.

Ἀντιάομαι etiã inuenitur. Apoll. Arg. 2. ϰ ὑπίσχεται ἀντιάασθαι, occurrere armatus, cõtra tendere, tendere aduersus eũ. In altera autẽ significatione. Il. ω. πάντεσσι δ' ἀντιάασθε θεοὶ γάμου.

Ἀντιάζω (idem quod ἀντιάω) obuiam prodeo, Plutar ch. in Dione. ἄλλων ἐπ' ἄλλοις ἀντιαζόντων ϰ δεομένων ἐπειχθεῖσθαι τὴν Δίαιταν. Apud Lucian. quoq; cũ datiuo sicut & ὑπαντιάζω. Apud Herodot. cum accusatiuo *pro*, obuiam procedo infestus. tendo aduersus aliquem: vt ἀντιάζω τὸν Ἀράβιον στρατόν. Item ἀντιάζομαι τὸν ἐπιόντα. Apud eundem ἀντιάζει εἰς πέλαγος, exp. in pelagus obuiam contendit.

Ἀντιόω ῶ, vel potius ἀντιόομαι, ῶμαι, aduersor, sto contrà, tendo aduersus. Apud Herodotum, ἀντιοῦμαι τὸν βάρβαρον, tendo aduersus barbarum.

Ἀντικρύ (*aduerb.*) cõtra aduersum, cum genit. vt Il. θ. ἴαλλεν Ἕκτορος ἀντικρύ. item ex aduerso è regione: vt ἀντικρὺ Χίου, è regione insulæ quæ dicitur Chios. ¶ Item, apertè. palam. Il. η. ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, i. φανερῶς, Hesych. Eust. ¶ Item, penitus: Il. γ. ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα.

Ἀντικρύς, pro ἀντικρύ, ponitur aliquando. i. è regione, ex aduerso. vt apud Thucyd in 2. οἰκοδομηνοι πύλας τὰς θύρας τοῦ οἰκήματος εἶναι ϰ ἀντικρυς διόδον ἐς τὸ ἔξω. frequentissimẽ pro, apertè palam apud Luc. & Plutarch. Demosthenes ἄντικρυς & σαφῶς copulat in Aristocrate.

Ἄντα (*aduerb. poet.*) coram, palàm ante oculos, in conspectu. Item apertè, manifestè. ἄντα ἰδών. Il. ρ. & χ. ἐς ἄντα ἰδών, Od. σ. Sunt tamen & qui ἔναντα, coniunctim scribant hic & alibi. sicut & ἐναντα quod. Hesych. exp. φανερῶς. ¶ Cum genit. antẽ. vt ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα. i. ante genas. vel è regione genarum. Dicitur etiam ἄντα τινὸς εἶναι, vel στῆναι, esse ex diuersa parte, stare cõtrà, esse aduersus aliquem, aduersari alicui. Il. ρ.

Ἄντην etiam pro ἄντα vsurpatur. vt Od. β. Θεοῖς ἐναλίγκιος ἄντην. Et Iliad. τ. ἄντην εἰσιδ ... quod Eust. esse idem ait quod ἀντωπῆσαι.

Ἀνταῖος, aduersus. Item aduersarius hostis. Euripid. ἀνταία πληγή. Et Apoll. Rhod. ἀνταίη δ' αἴμων. Vide Hesych.

Ἀντάω ῶ, F. ήσω, occurro, obuius fio, obuiam eo. Cum, dat. Soph. Μήπου γένυ δύσλωος ἀντήσας θάνεις, tibi obuius fact⁹. Et cum genit. Il. π. Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος. ¶ Exp. & consequor, nanciscor itidem cum genit. vt Od. ς. δύστηνος ὁ ποιητὴς ἐτύχες. Sic & apud Herod. δύστηνος ξείνων μεγάλων.

Ἀντιόω Ionicè pro ἀντάω Il. ν. οἱ δ' ἀντιόωντες ἀλλήλοισι.

Ἄντησις, occursus. ¶ Item ἀντήσεις, supplicationes, supplices preces. Hesyc. Ἀντήδην, suppliciter. Hesyc.

Ἀντομαι, idem quod ἀντάω, occurro, obuius fio. Sed magis in vsu est ἀντόμαι. Il. ο. ἀλλήλοισιν Ἄντεο ἐν πολέμῳ. ¶ Item supplico, Euri. in Med. ἀλλ' ἄντομαί σε τῆς δὲ πρὸς γενειάδος, precor te per istud mentum.

Composita ac primum ex ἀντίος formata.

Ἀπαντίον, idem quod ἀντίον vt εἰς τὴν ἀπαντίον in vlteriorem scilicet continentem. Καταντίον pro eadem signif. citatur ex Epig. καταντίον ὄμμα βαλόντες.

Ἐναντίος, ὁ, pro. ἀντίος, aduersus, qui est in conspectu seu coram,

xam, qui est è regione, oppositus. Il. ζ. v. 251. Ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ. Sic & paulò ante, θάλαμοι κουράων ἑτέρωθεν ἐναντίοι. Sic & apud Xē. ἐναντία ϑεῖναι τοῖς πολεμίοις, obuertere hostibus. q. d. aduersa hostibus ponere. Thucyd. lib. 1. δύο γὰρ ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον. Et Dios. ἐναντία ἀλλήλοις φύλλα, li. 4 aduersa inter se folia. Ἐξ ἐναντίας (aduerbialiter) ex aduerso, è regione, aduersa fronte. quod & vna voce scriptum inuenitur. Ἐξεναντίας, Aristot. de mundo, ἡ μὲν ἶρις ἐξεναντίας φαίνεται ἡλίῳ τε καὶ σελήνης. Ponitur Ἐξεναντίας & pro, ecōtrario, contra. Ἐναντίον (aduerbium) itidem pro, ex aduerso, aduersum, coram. Odyss. ζ. Αὐτοὶ δ' ὕπω φαίνετ' ἐναντίον. At Iliad. α. σφῷ πατρὸς ἐναντίον, exp. obuiam suo patri. Thucyd. li. 6. ἀλλ' ἐναντίον ἁπάντων ἤδη ἦ λέγειν. Plato in epistola καί με τούτων ἐναντίον ἠρωτήσατε, & me coram istis interrogasti. Et ἐναντίον βλέπειν, Demosth. ¶ Ἐναντίος, aduersarius, hostis. Hesiodus in Theogon. Ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι. Xenoph. οἱ γὰρ ἐναντίοι κρατοῦσι τῆς γῆς. Et ἐναντίον τινὶ στρατεύεσθαι dicitur quod fit aduersus aliquem, apud Demosthen. pro corona. Et ἐναντίον aduersus. vt Il. ο. Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον. In prosa dicitur etiam ἐναντία aduerbialiter. Thucyd. 3. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ἐβοήθουν ἡμῖν ἐναντία Θηβαίοις. ¶ Item. Ἐναντίος aduersus, contrarius. Luc. in Herc. ἐπὶ ὅλως ἀντιτείνουσιν. ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες. Cic apud Platon. καὶ τὰ ἐναντία & κατὰ τὰ ναντία, exp. contrariè & cōtrariis cursibus. Xen. Hell. 4. ἀπεκρίναντο ὅτι τὰ ἐναντία λέγοιεν τοῦ συμφέροντος, contraria vtilitati. Sed frequentius dicitur τἀναντία, & τοὐναντίον. Aesch. τἀναντία τῶν καλῶν. Plat. de rep. 1. τοῦ δ' ἀδίκου πάντα τούτων τἀναντία ὑπάρχει. Dicitur & cum datiuo. vt Arist. Pol. 5. ... δὲ στασιάζουσιν, ἐν οἷς κέρδος τιμὴ τὰ ἐναντία τούτοις. Isocr. τοὐναντίον δὲ πίπονθα τοῖς πλείστοις τῶν ἀνθρώπων. Interdū sequētē habet particulā ἤ (vt Latinè cōtrà habet partic. quàm) Plat. in Symp. ᾔδειν ὅτι τοὐναντίον ἐστὶ πᾶν ἢ ὁ ἔλεγχος. Sic Demosthen. ἐναντία ἢ ἐδεῖ. Aristoph. τοὐναντίον δρῶν ἢ προσῆκε. Habet & cōparatiuum ἐναντιώτερος, & superlatiuum ἐναντιώτατος. Aduerbialiter ponitur τοὐναντίον pro, ecōtrario contrà: vel τἀναντία. Xen. ὡς τἀναντία τούτων ἐξέβαινεν ἢ ... τῆς ... ἤλπιζον. Contrà quàm isti. Sed & κατὰ τἀναντία exponitur etiam, contrariè, vel contrario modo.

Ἐναντίως, contrariè, contrario modo. Cum genitiuo, Aristo. in Probl. ἐναντίως αὐτῷ ἔχει.

Ἐναντιότης, ἡ, ητος, ἡ, contrarietas, apud philosophos.

Ἐναντιόομαι, οῦμαι, aduersor, repugno, obsisto. Isocr. τοῖς μὲν τοῖς νόμοις ἐναντιοῦνται. Dicitur etiam ἐναντιοῦσθαι εἰς τοῦτο, Thu. l. 1. Et ἐναντιωθεὶς πρὸς τοῦτο, huic rei aduersari. Plut. in Pericle. Et apud eūdē in Camillo, ἐναντιοῦσθαι πρὸς ἀνθρώπους. Et cum infinit. apud Platon. in Apol. μόνος ἠναντιώθην ὑμῖν μηδὲν ποιεῖν παρὰ τοὺς νόμους, repugnabam vel obsistebam quominus faceretis. Et res quæ contrarium exitum habet ei quem cupimus, dicitur nobis ἐναντιοῦσθαι, apud Thucydidem lib. 8. Nonnunquam etiam ἐναντιοῦμαι πρὸς ταῦτα est contradico his, vt apud Plat. Item ἐναντιοῦσθαι dicitur aliquid pro ἐναντίον εἶναι, contrarium esse.

Ἐναντίωμα τό, quod aduersatur seu obsistit. Thucyd. Dem. Item repugnantia in dictis aut factis. Athen. lib. 5.

Ἐναντίωσις, repugnantia. Isocr.

Decomp. Ἀπέναντι & ἀπεναντίον, ex aduerso è regione, contra. Et coram, in conspectu. Matth. 21. & 27. Item aduersus, apud Plut. Dicitur & ἀπεναντίας pro eodem, apud Chrysost.

Κατέναντι & κατεναντίον, & κατέναντα idem quod præcedētia, sunt tamen vsitatiora. Lucian. κατέναντι Ὀλυμπίων, ex aduerso Olympiorum. Et Greg. κατέναντι κυρίου προχειλιαῖν, aduersus dominum. Apoll. Arg. 2. κατεναντίον ἀρχῆς i. e. regione. ex aduerso ibidē κατέναντα νήσου. In anth. epigr. κατεναντίον ἦλθον ἀγῶνος, exp. descenderunt in certamen. Cum dat. significat aduersus apud Hesiod.

Ἐπεναντίωσις contrarietas, contrarium. idem quod ἐναντίωσις. Hip pocr. lib. 2. aphor.

Ὑπεναντίος, pro ἐναντίος, aduersarius, hostis. Hesiod. ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν. & Polyb. τὴν τόλμαν αὐτοῦ καταπεπληγμένων τῶν ὑπεναντίων. Exp. & subcōtrarius, apud Aristot. Pol. 2. Ὑπεναντίως, aduerb. vt ὑπεναντίως ἀλλήλοις ἔχει sibi mutuò aduersātur, inter se repugnant. Ὑπεναντιοῦμαι, itē pro ἐναντιοῦμαι. vt ὑπεναντιούμενος ἐκείνοις, Plutar. in Pericle, aduersans illis.

Καταντίον, pro ἀντίον, citat. ex Epigr. καταντίον ὄμμα βαλόντες.

Συναντιάζω, occurro, idē quod συναντάω in prosa. vnde συναντιάζειν apud Soph.

Ὑπαντιάζω occurro, obuiam eo. idem quod ὑπαντιάω & ὑπαντάω. Luc. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα, ἐς ὑπαντιάζεν ἡμῖν, παῖδας ἐν μετὰ ... ἐκ... Item hostiliter occurro, incurro (sicut & ἀντιάζω) vt apud Plut. ὑπαντιάζουσι τοὺς πολεμίους, in aduersos hostes incurrunt.

Ὑπεναντιάω, idem quod in prosa, ὑπαντάω, occurro.

Composita ex ἀντικρύ.

Ἀπαντικρὺ è regione, ex aduerso. Paus. in Lac. ἀπαντικρὺ δὲ ... ὀνομαζομένη κολώνα. Dicit etiā ex ἀπαντικρὺ pro ἀπαντικρύ.

Καταντικρὺ, è regione ex aduerso. vt καταντικρὺ τῆς ὄψεως. Arist. de mundo, καταντικρὺ ἀλλήλων δύο σημεῖα. Pro eodem dicitur & ἐκ καταντικρύ.

Composita ex ἀντάω & ἄντω.

Ἀπαντάω, ῶ, (F. ἀπαντήσω & ἀπαντήσομαι apud Thuc. & Xē.) venio obuiam, obuiam procedo, occurro. Dicitur ἀπαντήσεσθαι vel ἀπαντῶσιν ἐκεῖνον τὸν ... apud Thucyd. Dicuntur & οἱ ἀπαντῶντες obuij, qui occurrunt apud Lucianum in Nigrino. ¶ Exponitur etiam, me confero, me offero praesto sum cum εἰς vel πρός. Aristoteles Ethicōn 9. καὶ εἰς τὰ κήδη δὲ μάλιστα οἴονται δεῖν τοὺς συγγενεῖς ἀπαντᾶν, ad funera deducenda se conferre & offerre. Et ἀπαντᾶν πρὸς τὴν κυρίαν, vel ἐπὶ τὴν κυρίαν, obire diem vadimonij. Exponitur & adesse ad iudicium die vadimonij. Item, ad vadimonium: vel ad vadimonij diem occurrere. Sic ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν δίαιταν. Demost. in Midiā. Et discipuli ad scholam ventitantes ἀπαντᾶν à Laertio dicuntur in Theophr. vita. A Budæo ponitur pro conuenire, conueniri, ex Aristotele. ¶ Item ruo, inuado & erumpo. Greg ἐπ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ἀπαντᾷ τῆς ἑαυτοῦ συμφορᾶς. Citatur ex Reg. li. 1. cap. 22. ἀπάντα εἰς τούτους, irrue in hos. Et ex Plat ἀπαντᾶν εἰς τὰ ἀγῶνα Et Luc. ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν. Et Demosth. ἀπαντᾶν ἐπὶ τιμωρίαν obuiam ire & deprecari pœnam. Ex Aristot. Pol. ἀπαντᾶν πρὸς τὸ τέλος, contendere ad finem. ¶ Item contingo, euenio. Alex. de fort. ἂν ἀπαντήσῃ ἐκ τοῦ σκάπτειν θησαυρὸν τινὸς εὕρεσις. Et ἀπαντῶντα apud Xen. oblata & fortuita, non arrogata aut impetrata, vt auguria oblata & auspicia. Item (de persona dictum) pro, incido, eo sensu quo dicitur aliquis incidere in librum aliquem, & eum legere. Sic Athen. ἀπαντᾶν συγγράμμασι & ἀπαντᾶν τῷ δράματι. ¶ Item respōdeo, Isoc. in Busirid. ἴσως οὖν τοῖς εἰρημένοις ἀπαντήσει τις &c. Plut. πρὸς ἃς οὐ χαλεπὸν ἀπαντῆσαι. Ponitur & pro, respōdeo, id est, euentu conuenio & congruo. Synes. ὡς τὴν ... λόγων περὶ τὰ ... τῆς τύχης οὐκ ἀπαντᾷ κατὰ λόγον cui in literis educato fortunæ bona vt par erat, non respondent.

Ἀπάντημα & ἀπάντησις occursus, obuiam initio. Item responsio. Plut in Pol. præc.

Ἀπάντομαι, resisto. Citatur ex Eurip.

Ἀπαντιάζω, vnde & συναπαντιάζω, concurro, apud Themist.

Decomp. Προαπαντάω, (q. d. præoccurro) obuiam præcurro. Προαπάντησις, obuiam itio qua præuenitur aliquis. Est etiam quum præpostero ordine prius se offert quod posterius est: vt in Lexicis annotatur.

Δυσάντητος, ὁ, καὶ ἡ, cuius malus seu finister est occursus, cui occurrere malum est & periculosum. Vel cui occurrere difficile est. vt δυσάντητον θέαμα apud Lucianum.

Δυσάντης (vel Δυσάντης) pro eodem apud poëtas, vt Opp. de venat. l. b. 3 φράζεο δ' ἂν δύο φῦλα δυσάντεα, καρχαρόδοντα, finistri & inauspicati occursus. Citatur & ex Nonno.

Εὐάντητος, contrarium præcedenti.

Καταντάω, ῶ deuenio, euado. Polyb. in 4. πολλάκις τὸ τόλμαν πλεῖστον εἰς ἄνοιαν καὶ εἰς τὸ μηδὲν καταντᾶν εἴωθεν Καταντήσαμεν εἰς τὴν Πτολεμαΐδα, Act. ca. 21. deuenim⁹. ¶ Καταντᾶν εἰς ἑαυτὸν ἀρχιερωσύνην, retorquere in seipsū, citatur ex Macc. l. 2. c. 4.

Συναντάω, occurro, obuius fio, incido in aliquem. Hesiod. οἱ κεῖνοι συναντάσει. Συνάντημα pro eodem. Herodian. li. 1. καὶ δὴ τινα δαίμονα συνάντησαι τῇ Μαρκίᾳ τὸ παιδίον, incidit in Marciā. ¶ Item pro, euenio. Laërt. in Diogene, εἰώθει λέγειν τοὺς ἀρὰς αὐτῷ συνηντηκέναι, εἶναι γὰρ ἄοικος, ἄπολις, &c.

Συναντήσ, etiam dicitur apud Nonn.

Συνάντημα, occursus, euentus E. cl. 2.

Συναντόμαι, occurro, idem quod συναντάω in prosa.

Ὑπαντάω ῶ vel Ὑπαντάομαι, ῶμαι, obuiā procedo Herod. ὑπαντιοῦσιν δὲ ἀφικνομένας, idem, καὶ δὴ ἅμα τοῖς προελθεῖν ὑπαντώμενος αὐτοῖς. Sunt qui exponant, honoris causa obuiā procedo.

Ὑπαντιάω pro eodem in Anth. epigr. ὑπιώντες Ἡρακλῆς.

Ὑπάντησις, occursus.

Ὑπάντομαι, occurro. Herodian.

Decomp. Ἀνθυπαντάω occurro.

Προσυπαντάω, venio in occursum, obuiam eo.

Aliud genus compositorum in άντης desinentium: quæ vel ex ἄντα seu ἄντην, vel ex ἀντάω formata videntur, licet ob earum significatione recedant.

Ἀνάντης, εος, ὁ καὶ ἡ, τὸ ἄναντες, accliuis, arduus, sursum tendens. vt ἀνάντης ὁδός, vt Plat. 2. de rep. Annotat Suidas quicquid sit ἀνάντες, id etiam esse προσάντες, at non viceuersa. id enim quod προσάντες sit, abruptum esse & inaccessum, quódque non recipiat eum qui ascendere cupiat: contrarium verò huic esse κατάντης. Hinc metaphoricè, quum ea quæ accliuia sunt & in arduum tendunt, accessum habeant difficilem, eidem Suidæ significat δύσβατον, λυπηρὸν καὶ δυσχερές, quodque oppositu habeat ῥᾷστα ἡδέα τερπνά. Ἀναντα, τά, poet. pro ἀνάντη. accliuia, ardua, alta. Suid. etiam δυσχερῆ interpr. & Helych. τὰ μὴ βεβρεγμένα. apud Soph. verò in Inacho τὰ μὴ κεκολλημένας ... τὸ ἀ... ἀναπέπτεντα ...

Ἐπάντης, accliuis. Suid. interpretatur ὑψηλός, apud Thuc.

Κατάντης, decliuis, procliuis, deorsum vergens: cui oppon. ἀνάντης

της & προσάντης, vt Suid. testatur, vt κατάντη ὁδὸν apud Aristoph. & κατάντες, è regione, apud Hesych. autem ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. Xen. Hellen. καὶ ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐπεκυλίνδουν πέτρας ἐς τὸ κάταντες. Item metaph. pronus, facilis, vt κατὰ κρημνόν, apud eundem Hes. Κάταντα, τὰ, (poeticè) κατωφερῆ. Suid. & pro κάταντη à καταντής Κάταντα, *aduerb.* sursum deorsum, ἄναντα κάταντα. Luc. σὺ δὲ ἄθλιος τὰ μὲν περιδραμὼν, τὰ δὲ βάδην ἄναντα πολλὰ καὶ κάταντα, [τοιαύτη γὰρ ὡς οἶσθα ἡ πόλις] περιελθὼν ἱδρώκας καὶ πνευστιᾷς, i. sursū deorsū cursitās. Sic apud Hō. Il. ψ. Πολλὰ δ' ἄναντα κάταντα πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον.

Πάραντης, aliquis pariter & decliuis, obliquus.

Πάραντα, τὰ, poeticè pro πλάγια, &(vt Hes. exponit) τὰ παρὰ τὸ ἀντικρὺ εἰς πλάγια καὶ παρὰ ἐπιτεταμμένα τῆς ἀληθείας ὁδοῦ.

Προσάντης, arduus, aduersus, præruptus. vt προσάντες χωρίον. Metaph. etiam à locis difficilibus transfertur, ad personas, res aut verba. Xē. in Apol. Socr. οὐκ ἔμπροσθεν τἆλλα τἀγαθὰ προσάντης, item λόγος προσάντης.

Προσάντως asperè, hostiliter, infestè. vt apud Diod. προσάντως λέγειν.

ἌΝΤΛΟΣ, ου, sentina. Dicitur & Ἀντλία, Od. ο, Ἄντλῳ δ' ἐν δύπησε θεὸς ὡς εἰναλίη κήξ. vbi Didimus exponit τῇ ἀντλίᾳ τοῦ πλοίου. ¶Pro mari citatur ex Eurip. in *Hecuba*, Ἀλίμενόν τις ἐς ἄντλον ἐμπεσὼν λέχριος. Sunt qui ita accipiant, Odyss. μ. ἐν ἄντλῳ πάντα. Εἰς ἄντλον κατέχιωθ. ¶Item, aceruus manipulorum. Hesych.

*Etym. scribit deduci ἐκ τοῦ ἀνθτλᾶν καὶ καρτερεῖν ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ διὰ τῆς ἱστοφη[illegible] εἰσερχόμενον.

Ἀντλητὴρ, ῆρος, vas quo aqua sentinæ exhauritur. quod alio nomine vocatur ἀντλιαντλητήρ. Eust.

Ἀντλία, ας, ἡ, secundum Budæum, ministeriū & pœna exhauriendæ sentinæ. Artemid. in Oniroct. εἰς ἀντλίαν καταδικασθῆναι.

Ἀντλέω, ῶ haurio, exhaurio. Propriè, exhaurio sentinam, vt vsurpatur a Luciano. Aristot. Oecon. 1. τὸ γὰρ ἠθμὸν ἀντλεῖν τοῦτ' ἐστι. D. Ioannis c. ἀντλήσατε νῦν καὶ φέρετε τῷ ἀρχιτρικλίνῳ. Reperitur ἀντλεῖν positum etiam pro infundere, in Anthol. epigr. Φαιδ[illegible] εἰς ὃν ἀπαύστως ἀντλῶν τὰς χαρίτας εἰς κενὸν ἐξέχεας. ¶Itē pro exaurire laborem, exantlare. Æsch. in Prom. vincto. Ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην. Sic apud Euripidem ἀντλεῖν βίον. ærumnosam vitam exantlare. Lucianus, ἀπὸ μὲν πολυετῆ δουλείαν ἠντληκότων.

Ἄντλημα, ατος, τὸ haustus. Exponitur etiam perfusio apud Diosc. lib. 4. c. 64. καὶ τὸ ἄντλημα δὲ αὐτῶν ἀντλεῖν ὑποστρέφειν ἐστί. ¶Est etiam vas ad hauriēdam aquam, haustorium vel haustrum D. Ioann. cap. 4. ἄντλημα οὐκ ἔχεις, pro ἀντλητήριον.

Ἀντλητὴς, οῦ, ὁ, vel ἀντλητὴρ, ῆρος, ὁ, haustor. ἀντλητὴρ exponitur etiam ab Hesychio, cadus nauticus. Secundum Eustath. autem ἀντλιαντλητὴρ vas quo aqua sentinæ hauritur. ¶Et & cyathi nomen apud Athen. qui & ἀρυστὴρ dicitur.

Ἀντλητήριον, τὸ idem vas quod & ἀντλητὴρ. Dion. οὔτε γὰρ πολλὰ ἢ καὶ μεγάλα τὰ ἀντλητήρια εἶχον.

Composita.

Ἀπαντλέω, ῶ, haurio aliquid, exhaurio. Capitur etiam metaphoricè *pro*, hauriendo minuo: vt apud Æschylum in Prometheo vincto τί ἐστι Οἶσι τε θνητοὶ τῶν δ' ἀπαντλῆσαι πόνων. Apud Euripidem, ἀπαντλήσαιμ' ἂν βάρος ψυχῆς. i. ἐπικουφίσαιμι, alleuārim, alleuare possim. Vel leniterim.

Ἀπάντλημα, quod haustum est. ἀπάντλησις, εως, ἡ, haustio, exhaustio.

Διαντλέω, exhauritio: vnde metaph apud Eurip. in Herc. fur. Μακρὰς διαντλῶν ἐν δόμοις οἰκουρίας, exhauriens domus custodias i. tolerans sustetens.

Διαντλέομαι, idem apud eundem in Androm.

Διαντλήσομαι πόνους ἐς αὐτὸν labores exhauriam.

Ἐξαντλέω, ῶ, exhaurio, haustam aquam aut aliud effundo. Luc. πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί μοι, κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῶν. Idem in Hermotimo ἐπιῤῥεῖ γὰρ μοι, τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν. Et metaphoricè apud eūdē in Timone, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος καὶ ἐξαντλούμενος. ¶Item pro exantlare & perferre, inquit Bud. Sic Eurip. ἐξαντλεῖν γόους, exantlare luctus.

Decomp. Μετεξαντλέω, ῶ, haustum transfundo. Athen. lib. 5.

Ἐπαντλέω, ῶ, contrarium præcedēti ἐξαντλῶ, vt ἐπαντλῶ ὕδωρ, haustam aquam infundo. Luc. εἰς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν. Et metaphoricè *pro*, impleo. vnde apud Plutarchum. ὁρᾷ δὲ καὶ τὸν βίον τὸ δυσηρὸν καὶ τὸ πολλαῖς φροντίσιν ἐπηντλημένον. Et τοὺς λόγους ἐπαντλεῖν eodem metaphoræ genere dicitur à Synesio. vt Lat. funditare verba. Philo de vita Mosis lib. 1. ἀναπεπλασμένοι ὡσὶ τὰς πάντων μυρίας διαβολὰς ἐπήντλουν. ¶Apud medicos ἐπαντλεῖν. & καταντλεῖν & ἐπιβρέχειν, & καταιονᾶν. infundere ad fouendum, vel infusione fouere. Gal. & Diosc.

Ἐπάντλημα & Ἐπάντλησις, infusio aquæ, vel aliùs liquoris, fouendi potissimùm gratia vel ipsa actio perfundendi quempiam aqua, vel alio liquore, seu fouendi eo aliquam corporis partem. Fotus etiam redditur, & fomentum. Diosc. li. 2. ἐπάντλημα γαγγραίναις ἐστὶ χρήσιμον, eius fotus gangrenæ vtilis

est Ἐπάντλησις, infusio aquæ in hominem qui lauatur, Bud. ex Galeno.

Κάταντλος, idem quod ὑπέραντλος de quo infrà. Poll.

Καταντλέω, ῶ, hausta aqua perfundo, & propriè cum magna quadam abundantia. Dicitur metaphoricè, vt apud Aristophanem in Vesp. ἀλλ' ὅσον ξυνήγορος ταῦτά σου καταντλῇ, his accusationibus asperget. has accusationes in se fundet. Plato de rep. lib. 7. καὶ φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντλήσομεν, maiore ludibrio philosophiam afficiemus. ¶Apud medicos, καταντλεῖν ὕδατι θερμῷ, perfundere seu fouere aqua calida. Sic passim dicitur ὕδωρ vel ἔλαιον καταντλεῖσθαι, infundi fotus gratia, i. eo foueri pars ægra.

Κατάντλημα & κατάντλησις, idē quod ἐπάντλημα & ἐπάντλησις. Diosc. lib. 1.

Περιαντλέω ῶ, circumfundo. Plut. περὶ ἀδολεσχ. Item περιαντλούμενον, pro καταντλούμενον. Diosc. lib. 2.

Προσαντλέω, ῶ, haurio, idem quod ἀντλέω. Affertur & pro fouere, ex Alex. Tralliano.

Ὑπέραντλος, vt ὑπέραντλον σκάφος, cuius sentina exundat, inquit Bud. Transfertur, & ad alia *pro*, redundans, exuberans, circumfluens. vt ὑπέραντλος ὕβρις τοῦ βίου, apud Luc. Cum genitiuo interdum ponitur: vt ὑπέραντλος συμφορᾶς apud Euripidem, in Hippol. cui calamitas exuberat. & maior est quam vt ei ferendæ par sit.

Ὑπεραντλεῖσθαι, apud Luciā. pro ὑπέραντλον ἔχειν τὸ σκάφος.

Φρεάντλης, ου, ὁ, q. d putei haustor, qui aquam ex puteo haurit. Vide Laertium & Suidam.

ἌΝΤΡΟΝ, ου, τὸ, antrū, locus subterraneus aut profundus. Luc. de hist. scr. καὶ ἐς εἶον ἄντρον κατέφυγε κιττῷ καὶ μυῤῥίνῃ καὶ δάφνῃ ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων.

Ἀντριὰς, άδος, ἡ, quæ libenter in antris versatur. Suid.

Ἀντρώδης, εος ὁ καὶ ἡ, antris plenus cauernosus, σπηλαιώδης, Hes.

Ὕπαντρος, ου, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) qui sub antro est vel in antro degit. vt ὕπαντρος γῆ, & ὕπαντρος πέτρα.

ἌΝΤΥΞ, υγος, ἡ, apud poetas, ambitus & circumferentia propriè currus. Hes. Ἅρματα δ' εὐποίητα καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον Il. λ. καὶ ἄντυγες αἳ περὶ δίφρον. Interdū pro toto curru vt in Ant. Epigr. Transfertur & ad alia. Est enim & ἄντυξ ἀσπίδος, orbis clypei. Il. ζ. Dicitur & ἐπὶ ζυγοῦ τῆς κιθάρας inquit Eustathius vnde & ἄντυγα χορδῶν dixit Euripides. Item ἄντυγι μηρῶν in Anthol. epigr. pro circumferentia seu ambitu femorum vel rotunditate. Dicitur etiam οὐρανοῦ ἄντυξ, sicut & οὐρανοῦ ἁψίς, axis cœli. Denique & temporis ἄντυγα dixit Nonnus, quasi girum temporis seu circulum, quòd tempus circumagi & circumuolui videatur.

Ἀντυγωτὸς, οῦ, ὁ, colligatus, alligatus in modum τῶν ἀντύγων.

Composita.

Εὐάντυξ υγος, ὁ καὶ ἡ, pulchram circumferentiam aut orbem habens δίφρος, Suid.

Θραυσάντυξ, frangens canthum seu orbem currus. apud Aristop. in Nebulis.

Ὑψάντυξ, altè cameratus altos fornices habens.

Ἄντω, vide ἀντάω, in ἀντί.

ἌΝΥΩ, item ἀνύτω vel ἀνύτω, perficio, efficio, cōficio, perago, expedio. vt ἀνύειν τὸ ἔργον. ἀνύειν τὴν ὁδὸν, & ἀνύειν δρόμον, passim inuenitur. Apud Dē. ὡς δ' οὐδὲν ἤνυε, exp. quum frustra conaretur, quum nihil promoueret. ¶Cum participio accipitur *pro*, profum, cōfero. Thuc. lib. 2. ἐφόρουν δὲ ὕλην ἐς αὐτὸ καὶ λίθους καὶ γῆν καὶ ἔτι ἄλλο ἀνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον. ¶Exponitur etiam impleo: vt ἤνυσε γῆρας, in Epigr. ¶Item consumo. vt Odyss. ω. αὐτὰρ ἐπεὶ δή σε φλὸξ ἤνυσεν Ἡφαίστοιο. Capitur etiam pro, perdo, destruo, vt docet schol. Soph. item pro, occido. ¶Itē. impetro obtineo, consequor. vt in Anth. epigr. ἠνυσάμην τὸ ἐκ μοιρῶν, hoc à Parcis impetraui. Et Aristoph. in Pluto, ἄνυε ταλαντων. ¶Item pro σπεύδω, festino, propero. vt Aristoph. in Pluto, ἀλλ' ἐμέλλεν χρῆν σ' ἀλλ' ἄνυτε. Et particip. ἀνύσας *pro*. confestim properè. vt apud eundem in Nub. ἄνοιγ' ἄνοιγ' ἀνύσας τὸ φροντιστήριον. In qua signif. scribi cum spiritu aspero docet Suidas. item Eust. ex Aelio Dionysio.

Ἀνύομαι, perficior, &c. Apud Soph. ἀνυσθεὶς, exp. occisus. ¶Itē, pro ἀνύω. Od. π. ἀνύσασθαι τάδε ἔργα vnde ἠνυσάμην pro ἤνυσα.

Ἄνυσις, εως, ἡ, perfectio, effectio, seu affectus. Il. β. ἄνυσις δ' οὐκ ἔστι δὲ αὐτοῖς. Item profectus. Odyss. δ' ἐπεὶ οὐκ ἄνυσιν τινὰ δήομεν, quia non nanciscemur aliquid commodi ex fletu.

Ἀνύσιμος, ου ὁ καὶ ἡ, efficax, effectum magnum habens. Item, cōducibilis, vtilis. Plat. de leg. 4. τοῦτο δὲ κάλλιστον καὶ ἀνυσιμώτατον πρὸς τὸν βίον τὸν εὐδαίμονα. Apud Lucianum ἀνυσιμώτατον φάρμακον, i. præsentissimum.

Ἀνυσίμως, efficaciter, perfectè, Suid.

Ἀνυστὸς, οῦ, ὁ, qui effici potest. & ἀνυστὸν καθέστηκε, effici potest ὡς ἀνυστόν ἐστι quoad fieri, potest. pro viribus, Plutarchus in Lycurgo. Item ἀνυστὸν, promptum, facilè. Budæus ex Phalaridis epistolis.

Ἀνυστικός, ὁ, vel Ἀνυτικός, efficax, effectum magnum habens. Xen. ἀνυτικωτάτη χρηματισις ἀπὸ γεωργίας, efficacissima & promptissima opum comparandarum ratio.

Ἄνω, poëticè pro ἀνύω. Od. γ. ἔνθα δ᾽ ἔστα Ἥνυον ἐδ᾽ ὧν, id est ἤνυον καὶ ἐτελείουν. Inde & apud Aristophanem partic. ἄνων. Ἄνω aduerb. vide sua serie.

Ἄνομαι idem quod ἀνύομαι. Apoll. Arg. 2. νέον ἤματος ἀνομένοιο. exp. recens desinente die. i. in crepusculo. Apud Herodot. ἀνομένου ἔτεος, exactus annus.

Ἄνυ, idem quod ἄνυσις, apud Callim.

Ἤνυστρον, ου, τό, vnus ex ventribus animalium cornigerorũ & ruminantium, ex eo dictus (vt putatur) quoniam in eo διανύεται καὶ πέπτεται ἡ τροφή. conficitur & concoquitur cibus. Aristoph. in Equit. Ἐγὼ δ᾽ ἐγ᾽ ἤνυστρον βοὸς καὶ κοιλίαν ὑείαν Καταβροχθίσας, κᾆτ᾽ ἐκπιὼν τὸ ζωμὸν ἀναπόνιπτος, Λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας. Vide & Aristot. de part. animalium lib. 3. c. 14. & histor. animalium l. 2. c. 17. Pro eodem dicitur & ἔνυστρον.

Ἀνύω, Ἀνύτω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀανής, έος, ὁ καὶ ἡ, qui profici nequit. Hesych.

Ἀνήνυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui perfici nequit, qui ad finẽ perduci nequit. ἀτέλεστος. Od. π. ἀνήνυστον ἐπὶ ἔργῳ.

Ἀνήνυτος, idem. vt ἀνήνυτον τέλος λαμβάνει, ad finem non perducitur. Et ἀνήνυτος αἰὼν in epist. Phalar. Hesychio etiã est δύσκολος & ἀκατόρθωτος. ¶ Item, inanis, μάταιος ea enim quæ perfici non possunt, frustra quum fiant vana sunt: vt Philo de mũdo. ἔννοιαν ἀνήνυτον κατασκευάζουσιν εἰς τὴν τοῦ ἐνὸς δι- ρισιν. ¶ Suidæ significat etiã, multus, innumerabilis, infinitus, immensus. vt μόχθος ἀνήνυτος apud Hippoc. in ep. ad Demag.

Διανύω, seu Διανύτω, conficio perficio: vt διανύειν τὴν ὁδὸν καὶ τὸ πλοῦν. Xenophon. ἃ πρόσθε διανύουσι. Διανύεσθαι significatione actiua citat Bud ex Ptol.

Διανύσμα, τὸ, iter, itineris confectio, Polyb. Quidam exp. progressus Διάνυσις idem. apud Ptolem.

Δυσήνυτος, effecta difficilis, Suid. & Hesych.

Ἐξανύω, perficio. Soph. πανθυτα θέσμι᾽ ἐξανύσειν. ¶ Item occido. vt Il. α. ἦ θην σ᾽ ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας.

Decomp. Δυσεξήνυτος, effectu difficilis. δυσεξήνυτος δεσμὸς, inenodabilis nexus Eurip.

Συνεξανύτω, simul perficio.

Ἐπανύω, perficio. Hesiod. νίκη ἐπηνύσθη, i. ἐπληρώθη.

Εὐήνυστος, effectu seu confectu facilis.

Καθανύω, conficio, perago. vt καθανύειν τὴν πορείαν, & καθανύσαι δρόμον. Plutar. Apud Synes. epist. 73. quidam interpretantur consumere in hoc loco, ὁ δὲ λιμὸς καὶ ὁ πόλεμος ὑπὸ πάντων ἰδέᾳ κατήνυσαν. Apud Sophoclem. φίλοις γὰρ προξένου κατήνυσαν, duplicem (vt annotat interpres) admittit expositionem. nam vel significat nacti sunt. (qui enim aliquid peragit, idipsum adipiscitur postquam perfecit) vel contra illam peregerunt id quod volebant. Neutraliter quoque & absolutè reperitur: vt καθανύω εἰς λιμένα, peruenio in portũ: vt Budæus annotat.

Καθάνομαι, Eust. exp. ab ὕπνω. Od. ρ. πίνουσι τε αἴθοπα οἶνον Μαψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται.

Πανήνυτος, qui omnino effici potest. Suid.

Προανύτω, ante vel citius perficio. Xen. Pæd. 2. οὕτω γὰρ ὁρμωμένους εἰκὸς πλεῖον προανύτειν ὧν χρῄζομεν.

Ὑπανύω, ministro.

ἌΝΩ (aduerbium loci) suprà, vel sursum: cui opponitur κάτω, infrà. atque vt hoc à κατὰ sic illud fit à ἀνά. Significat tam in loco, quam ad locum. οἱ ἄνω ὄντες, qui sunt in superioribus locis. ἡ ἄνω πόλις dicitur pro ἀκρόπολις. Item à Philostrato & aliis rex Persarum vocatur ὁ ἄνω βασιλεύς. Od. λ. Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον. Cum articulo, ὁ ἄνω, vel ἡ ἄνω, superior. τὸ ἄνω superius. τὰ ἄνω τῆς οἰκίας, partes superiores domus: apud Xenophontem de arte eq. Habet interdum genit. vt ἄνω τῶν πραγμάτων apud Æschinem περὶ παραπρ. Copulantur sæpe ἄνω & κάτω. Lucianus, ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινοστῶν, sursum vagor. Apud Platonem in Hippia minore, ἄνω καὶ κάτω πλανᾶσθαι vult Budæus esse toto cœlo errare. Sic ἄνω καὶ κάτω τοὺς νόμους στρέφειν Demosth. in Midiam. Plato in Philebo, ἀεὶ γὰρ ἅπαντα ἄνω τε καὶ κάτω ῥεῖ. Dicitur etiam ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλεσθαι Gal. denique ἄνω καὶ κάτω ποιεῖν vel ποιεῖσθαι, sursum deorsum facere, i. miscere, turbare. Demosth. Vide Erasmum in prouerbio sursum ac deorsum. ¶ Est etiam ἄνω aduerbium temporis. vnde οἱ ἄνω χρόνοι apud Demosthenem, superiora tempora. Pro eodem verò dicitur οἱ ἐπάνω χρόνοι, apud Diodorum Sicul. Apud Philostr. οἱ ἄνω πρὸ αὐτοῦ eius maiores.

Ἀνωτέρω (pro quo & Ἀνώτερον *comparatiuus gradus*) superius, altius: vt μικρὸν ἀνωτέρω στόματος. Et *pro*, superioribus temporibus. vel altius repetita temporum memoria, apud Herodot. ἀνωτέρω ἔτι τῶν πραγμάτων προκοπτομένων.

Ἀνώτερος, superior. vnde & ἀνωτερικός: vel ἀνωτερικὰ μέρη, superiores partes. Apud Gal. ἀνωτερικὰ φάρμακα sunt contraria τοῖς ὑπηλάτοις. Ἀνωτάτω, superlatiuus est gradus, i. in supremo loco. Philo de mundo, ἀνωτάτω εἶναι πρὸς αὐτοῦ τοῦ αἰθέρος. & ὁ ἀνωτάτω, summus, supremus.

Ἄνωθεν, desuper, supernè, è superiore loco. Apud Herod ἄνωθεν τοῦ στρατοπέδου, è loco qui supra exercitum. In nouo Test. sæpe ponitur pro οὐρανόθεν. Ὁ ἄνωθεν, superior, qui est è superiori loco. ¶ Temporis quoque significationem habet. vnde οἱ ἄνωθεν, maiores, aui. Capitur etiã *pro*, à principio apud Dem. Item *pro*, altius repetendo, vt docet Bud. ex Dem. & Themistio. Item *pro*, denuo, de integro. vt apud Ioan. cap. 3. ¶ Aliquando exp. retro: vt οἱ ἄνωθεν ἄρχοντες, retro principes, inquit Bud.

Composita.

Ἐπάνω, cum genit. supra. vt apud Ceb. Theb. ἐπάνω πάντων ἐστί. Sic ἐπάνω τούτων εἰμί. Interdum significat, supra quam amplius quàm. 1. Corinth. 15. ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς. Marci 14. ἠδύνατο γὰρ τοῦτο πραθῆναι ἐπάνω τριακοσίων δηναρίων. Additur etiam aduerbiis temporis, vt 1. Cor. 15. ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ἐπάνω, ab eo die & deinceps.

Ἀπάνωθι, cum genit. idem: vt in Epigr. Τῆς κύλικος δ᾽ ἐπάνωθε τὰ φορτία πάντα τεθεικώς.

Ἐπάνωθεν desuper. Bud. in hoc Thuc. loco, καὶ τἄλλα ἔθνη ἐπάνωθεν. exp. in vertice montis.

Ὑπεράνω, cum genit. supra. Gal. ad Glauc. μικρὸν δὲ ὑπεράνω τῶν πεπονθότων χωρίων ἐπιδεῖναι σπόγγον. Paul. Ephes. 4. ἀναβὰς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν: vt & cap. 1. καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς: vbi vetus interpres exponit longè super. Quum autem absolutè ponitur, accipitur *pro* sursum in cœlis.

Ὑπεράνωθεν de loco superiori, desuper.

Οὐρανὸς, quomodo huc pertineat. vide suo loco.

ἈΝΩΓΩ. F. ἀνώξω. aor. 1. ἤνωξα. præt. med. ὦ ἄνωγα seu ἄνωγα: iubeo hortor, suadeo, instigo. Od. ε. Ἐρρέτω, εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. Od. τ. Αὐτός τε κλαίειν λήγε τ᾽ ἄλλους πάντας ἄνωχθι. Od. κ. δὴ τότ᾽ ἐγὼν ἑτάροισιν ἐποτρύνω καὶ ἀνώξω. Preteritũ med. sæpe pro præsenti accipi solet. vt Od. γ. Ἀλλ᾽ ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα. In passiua quoque significatione reperiri testatur Hesych. qui ἀνώγεται exponitur κελεύεται. * Eustath. ab ἄνω, id est, ἀνύω deriuatum esse scribit, vt ex τρῶ, τρώγω.

Ἀνωγέω, etiam pro eodem dicitur. vt Od. ξ. Αἴγυπτον δέ με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι. Il. β. σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει, populum iubebat silere.

Ἀνωγή, ῆς, ἡ, iussum, adhortatio, παρακέλευσις, Suid.

Ἄνωξις, εως, ἡ, idem. Item κέλευσις. Hesych.

Ἀνωγικόν τὸ, παρακελευστικόν. Hesych.

ἈΞΙΝΗ, ης, ἡ, ascia, dolabra. Exponitur etiã securis. Il. ο. Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο. Xen. Hell 3. πολλὰ δὲ ξίφη, πολλοὺς δὲ ὀβελίσκους, πολλοὺς δὲ πελέκεις καὶ ἀξίνας. Rursus Il. ν. Ἀξίνην εὔχαλκον ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ Μακρῷ, εὐξέστῳ. * Vult Eustathius ab ἄγω significante κλᾶν, frangere, deriuatum esse.

Ἀξινάριον ου, τὸ, item Ἀξινίδιον, parua ascia, dolabella, securicula, secundum quosdam.

ἌΞΙΟΣ, ου, ὁ, dign⁹. Xẽ. Pæd. 5. οὐκ ἂν ἐπαίνου σοι ἄξιος εἴην μᾶλλον ἢ μέμψεως. vbi præter genitiuũ ponitur datiuus personę. Idẽ apomn. li. 1. ἄξιος ἦν θανάτου τῇ πόλει, dignũ morte cẽsebat ciuitas. Verùm sæpius ponitur cum solo genitiuo. Dem. in Mid. δείξω πολλῶν θανάτων οὐχ ἑνὸς ὄντα ἄξιον. Xen. Pæd. 5. ἄξια αὐτοῦ, apud Plut. Dicitur etiam aliquis πλείστου ἄξιος, & ἄξιος τοῦ παντὸς apud Aristoph. cui opponitur ἄξιος οὐδενός. Aliquãdo additur dat. vt ἄξιος πλείστου καὶ πλούτῳ καὶ γένει. maximi faciendus ob diuitias & nobilitatem. Ἄξιος πλείστου πᾶσιν, maximi faciẽdus ab omnib. qui maximo est in pretio apud omnes. In neutro gen. πλείστου ἄξιον ἐγένετο. Cum infinitiuo, vt apud Plat. in Apol. τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι; Et Sophoc. ἄξιος θρήνων τυχεῖν. Aristot. eth. 3. ἄξιον ζῆν τὸν ἀνδρεῖον, ęquum est vt vir fortis viuat. Xen. ἄξιον ἐστιν ἐμοὶ μισεῖν αὐτὸν, par est vt eũ oderim. ¶ Itẽ pro ἀντάξιος, æquiparandus. vt Il. θ. νῦν δ᾽ οὐδ᾽ ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν Ἕκτορος. Sic & Il. ο. ¶ Itẽ ęstimationẽ habẽs & pretiũ, æstimabilis Plut. ὡς τριῶν ἄξια ταλάντων κεκτημένος, valentia tribus talentis, quæ æstimari possent tribus talentis. Xen. Hell. 4. Φαρνάβαζος ἧκεν ἔχων ἐσθῆτα πολλὴν πολλοῦ χρυσοῦ ἀξίαν. Demosthenes, ἄξια σύμπαντα εἰς μυρίας δραχμάς. ¶ Item, pretiosus, magni pretij. Xen. Pæd. 3. καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες ἔτι ἕκαστος ἄξιον εἶχε. ¶ Apud Atticos, capitur etiam pro ὤνιος. (vt discimus ex Polluce, Suida Eustathio, & aliis) i. vilis. vnde ἀξιώτερον & ἀξιώτατον, vilius, vilissimum. Lysias, καὶ ἀξιώτερον τὸν σῖτον ὠνήσεσθε, Aristoph. in Equitib. Οὐπώποτ᾽ ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.

Ἀξίως, dignè pro dignitate. Ponitur interdum sine casu; vt Demosthenes Philipp. 2. πάντες μὲν ἀεὶ γλίχονται λέγειν ἀξίως δὲ εἰπεῖν οὐδεὶς δεδύνηται. Frequentius cum genitiuo, vt apud Isocratem, κατὰ τοῦ σοφιστῶν. ὅς ἂν ἀξίως μὲν λέγῃ τῶν πραγμάτων. Xen. Pæd. 5. ἀξίως τῶν καλῶς πεποιημένων. Et ἀξίως τοῦ ἀδικήματος, apud Æschin. pro dignitate sceleris. ¶ Item, pro ὤνιος, vili precio. vt ἀξίως πιπράσκειν, apud Poll.

Ἀξία ἡ, dignitas, meritum. vt κατὰ τὴν ἀξίαν apud Plat. Isocr. & alios, pro dignitate, pro meritis. Dicitur & πρὸς ἀξίαν pro eodem. Et ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, vltra quàm meremur, apud Areop. Et παρὰ τὴν ἀξίαν, indignè, immeritò, Dem. ¶ item, dignitas, i. dignatio. inquit Bud. Demosthenes pro cor. τὸ φρόνημα ἀφεῖσαν καὶ τὴν ἀξίαν τὴν ἑαυτῆς. Et οἱ ἐπ' ἀξίας, magistratus, Luc. ¶ item æstimatio. Apud Basil. in epist. κατ' ἀξίαν εὐτελές, exp. æstimatu vile. Sic & apud Xen. & Plat. ¶ item, iustum pretium. Xen. ἀλλ' ἢ ἔλαττον τῆς ἀξίας λαβὼν, minus iusto pretio. Et apud Æschinem τῆς ἀξίας ἀποδίδοσθαι, iusto pretio vendere. Et apud Aristotelẽ ethic. 9. τὴν ἀξίαν ταχθεῖν, indicare (quod institoris est & venditantis merces.) item iusta merces, digna merces. Aristot. Ethic. 9. οὐ γὰρ πρὸς χρήματα ἡ ἀξία μετρεῖται, neque enim digna merces philosophiæ pecunia rependitur.

Ἀξιότης, ητος, ἡ, pro ἀξία, dignitas, dignatio.

Ἀξιόω, ῶ, F. ώσω, dignum esse censeo. Cum genit. Plato in apologia οὐκ εἰώθεισμαι ἐμαυτὸν ἄξιον κακοῦ οὐδενός. Sæpius cum infin. pro, æquum esse censeo. Xen. ἀξιοῦσιν αἱ πόλεις τοῖς ἄρχουσιν ὥσπερ τοῖς οἰκέταις χρῆσθαι. Luc. in Anach. τοῖς τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν, vbi quidam exp. operæpretium esse existimamus: alij exp. volumus. ¶ item peto, postulo: vt χρόνον ἠξίουν λαβόντες ἀπολογήσασθαι, petebant sibi dati spatium ad respondendum ijs quæ obiecta ipsis erant. ¶ item existimo, puto. Plato in Apologia Socr. ἀξιώσατε καὶ ὑμεῖς δίκαιός μου κατηγορίας γεγονέναι. Et pro δοξάζω καὶ δογματίζω, & quasi axioma constituo apud Aristot. in Probl.

Ἀξιοῦμαι, οῦμαι dignus censeor, dignus habeor: vt apud Plutarchum in Publicola, ἀξιωθεὶς βουλῆς, dignus habitus senatu, dignus habitus qui in senatum reciperetur. Item ἀξιωθεὶς vel ἀξιωμένος τούτων, qui hæc emeruit, qui hæc est consequutus tanquam ijs dignus, ἀξιωθεὶς τιμῆς, affectus honore, quo dignus est habitus, quem dignati sunt alij honore. ἀξιωθεὶς κοινῆς τραπέζης, dignus habitus qui ad communem mensam admitteretur. ἀξιωθεὶς τῶν δωρεῶν, donatus muneribus quibus dignus censebatur.

Ἀξίωμα τὸ, dignitas, autoritas, amplitudo οἱ ἐν ἀξιώματι, magistratus, qui honores gerunt. & εἰς ἀξίωμα προάγειν, ad honores prouehere. ¶ Apud Dialecticos, enuntiatio, enuntiatum, effatum, pronuntiatum. Veteres verbum appellàrunt, inquit Donat. in Terent. Vide Bud.

Ἀξιωματικὸς, ἡ, ὁ, habens autoritatem, autoritate præditus, plenus maiestatis, augustus, Dionys. Halicarn. de Isocrate. ὑψηλότερός ἐστι Λυσίου κατὰ τὴν ἑρμηνείαν καὶ μεγαλοπρεπέστερος μακρῷ καὶ ἀξιωματικώτερος. item dignatione & maiestate venerandus, dignitate oris præditus. vt apud Plutarchum de Pompeio loquentem. Ponitur etiam τὸ ἀξιωματικὸν substantiuè pro amplitudine & dignitate, vt ait Budæus, referendum. Idē in commentarijs scribit, autoritas est ἀξίωμα. τὸ ἀξιωματικὸν, τὸ κῦρος, ἡ πίστις. vt autoritas instrumenti. Item ἀξιωματικοὶ qui in dignitatibus sunt constituti. Bud. ex Pand.

Ἀξιωματικῶς, cum autoritate, cum dignitate. idem apud dialecticos ἀξιωματικῶς τι λέγειν, aliquid vt axioma ponere, quod vulgo dicunt aliquid pro vna maxima ponere.

Ἀξίωσις, εως ἡ, idem quod ἀξίωμα. vnde οἱ ἐν ἀξιώματι & οἱ ἐν ἀξιώσει idem sunt. Est etiam amplitudo, vt ait Bud. Et ἀξίωσιν. Plut. in Cæsare non semel vocat postulatum, vt ait idem. Apud Thuc. est æstimatio vel præsumptio & fiducia sese non spernentis.

Composita.

Ἀνάξιος, ὁ, ἡ, indignus. Itidem cum genit. Dem.

Ἀναξίως indignè, secus ac dignitas ac merita postulant, immeritò. Isocr. in Busir. τοῖς ἀναξίως δυστυχοῦσι. item cum genit. vt ἀναξίως ὑμῶν, non pro vestra dignitate.

Ἀντάξιος, æquiparandus æqualis pretij: vt χρυσὸς οὐκ ἀντάξιος τῆς ἀρετῆς, aurum non est æquiparandum cum virtute. Il. λ. ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. Xenophon. πολλῶν οἰκετῶν οἶμαι ἀντάξιον εἶναι, existimo multorum seruorum instar esse.

Ἀνταξιόω, ῶ, vicissim peto. Bud.

Ἀπάξιος, ὁ, ἡ, indignus. Plato epist. 7. οὐκ ἀπάξιον ἀκοῦσαι νέῳ καὶ νέῳ.

Ἀπαξία, ἡ, indignitas.

Ἀπαξιόω ῶ dedignor, non dignor, indignum iudico, contēno. Ponitur interdum absolutè. vt μηδέ τις ἀπαξιούτω ἡ τύχης ἐμὲ ἐμὰ νεμέσει, ὅτι, &c. Interdum cum infinitiuo, vt apud Herodian. lib. 7. τὸ δὲ φθὲν ἑκάστοτε κύκλῳ τῶν μὲν ὄντως δ' ἡμῶν ἀπαξιοῦντα ὑπ' ὀλίγων καταφρονεῖσθαι. Interdum cum accus. vt apud Appian. ὁ δὲ ἡμῶν τὸν Μάρκιον μετιόντα τὴν ὑπατείαν οὐκ ἐχειροτόνησεν ... ἀλλὰ τὸ φρόνημα ... Plut. de defect. or. πῆ μὲν ἀποστρεφόμενον καὶ ἀπαξιοῦντα τὴν κακίαν. πῆ δὲ πάλιν αὖ προσιέμενον, auersantem & aspernantem vitia. Interdum cum genitiuo rei & accusatiuo personæ, vt apud Aristot. de mundo ἀξ' αὐτὴν τὸ καλλίστων ἀπηξίωσε. Ἀπαξιῶν, renuens, inuitus dedignans. Plut. αὐτὸς τὸ Μίλωνος μεταβαλεῖν ἐᾶν ... ἀπαξιοῦντος.

Ἀπαξίωσις, dedignatio, contemptio despicientia. Polyb.

Ἐπάξιος, dignus. vt ἐπάξιος γάμος apud Sophoclem. Græcorius, τῆς τὸ ... ἐπάξιον, dignius & magnificentius.

Ἐπαξίως, dignè, pro dignitate & merito. Nazianz. τῆς κολάσεως ἐπαξίως.

Ἐπαξιόω, ῶ, postulo, rogo. vt exp. apud Soph.

Καταξίως, dignè. pro dignitate: vt καταξίως ἐμοῦ, apud Sophoclem, pro mea dignitate.

Καταξιόω, ῶ, dignor dignum iudico. τιμῆς ἀξιῶ. Suid. in pass. signif. plerunque cum genit. construitur, & significat dignus iudicor aut sum qui, &c. vt Lucæ. καταξιωθῆτε ἐκφυγεῖν ταῦτα πάντα. Eiusdem 20. οἱ καταξιωθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν. Interdum cum genit. vt 2. Thess. 1. εἰς τὸ καταξιωθῆναι ὑμᾶς τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

ἌΞΩΝ, ονος, ὁ, (ab ἄξαι, aor. 1. verbi ἄγω) axis rotæ. Iliad. ν. ἠδ' ὑπένερθε διαίρετο χάλκεος ἄξων. Xenop. Pæd. 6. de bellicis curribus loquens, πρόχοις τε ἰσχυροῖς, ὡς μὴ συντρίβηται, ἄξοσί τε μακροῖς. Per metaphoram itidem ἄξων τοῦ κόσμου vocatur axis mundi apud Aristot. & Procl. ¶ Sic vocatur etiam spondylorum secundus qui est immobilis. Poll. ¶ Apud Athenienses ἄξονες erant axes lignei in quas leges Solonis erant incisæ. Vide Gell. lib. 2. cap. 12. & Bud. in comm. ¶ In Solomonis prouerbijs legitur pro tramite & orbita.

Ἀξόνιος, ὁ καὶ ἡ, ad axem pertinens. In Epigr.

Composita.

Ἀκραξόνιον, τὸ, i. τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος, summa pars axis, apud interpr. Apollonij.

Ἀμφαξονεῖν, (inquit Eust.) prouerbialiter ἀπὸ τοῦ ἄξονος, καὶ τῶν ἐχόντων αὐτὸν εἴτε ἁρμάτων εἴτε ἁμαξῶν, dicitur τὸ μὴ ὀρθοῦσθαι κατ' ὀρθὸν, non rectè incedere seu progredi: exorbitare. Secundum Pausan. vsurpatur de iis quibus genua infirma & fracta sunt.

Ἀντίαξον ονος, ὁ, axis seu polus qui nostro oppositus est: qui ἀνταρκτικὸς quoque dicitur. Budęo ora australis nobis ignota ex Cic. Tusc. quæstion.

Ἐπαξόνιος δίφρος, currus qui in axem voluitur.

Ἀοιδὸς &c. vide in Ἀείδω.

ἈΟΛΛΗΣ εος ὁ καὶ ἡ, cuius pluralis ἀολλέες, conferti, densi. Od. ξ. βάλλον δ' εἰν εὐνῇσιν ἀολλέας. Etym. ἀολλέες exponit συναθροισθέντες. congregati, & fieri dicit παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι. Eustath. vult in hoc nomine α esse vel ἐπιτατικὸν, vel ἀθροιστικὸν, qui ἀολλέες exp. οἱ ὁμοῦ ἠθροισμένοι καὶ συνειλημμένοι.

Ἀολλίζω, F. ίσω confertos reddo, congrego. Hom. Il. ζ. ἀολλίζουσα γεραιάς.

Ἀολλέω idem. Hesych.

Ἀολλήδην, (*aduerb.*) simul Mosch. idyl. 2.

ἈΟΡ, ορος, τὸ, ensis vel ἄορ. Od. κ. Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ. Sic apud Hesiod. ἐρυσσάμενος δ' ἄορ ὀξύ. Il. υ. Τὸν μὲν ἄορ ἐλάσας ... Ab αἰωρεῖσθαι deducit Etymolog. ¶ Ἄορες dicuntur Hesychio ... item tripodes quidam vt apud Hom. Od. ρ. Αἰτίζων ἀκόλους οὐκ ἄορας οὐδὲ λέβητας.

Χρυσάωρ ορος, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) ensem aureum gestans. Hesiodus. Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ. Dicitur & χρυσάορος, ὁ, ἡ, pro eodem. Il. ε.

ἈΟΡΤΗ, ἡ arteria magna, quæ à sinistro cordis sinu exoritur apud Aristot. de part. anim. l. 3. Sic appellata fuit quod ἀορτὴ significet ἀγγεῖον, i. vas. Est enim sanguinis conceptaculum, vt ibidem Aristot. scribit. Ex Poll. annotatur œsophacon καὶ τὸν βρόγχον in tenues apophyses disparari, quas Græci σύριγγας & Βράγχια & ἀορτὰς appellant. Traditur Gallenum de anatomia arteriarum. & lib. 16. de vsu partium τὴν ἀορτὴν vocare arteriam omnium maximam, quæ ex sinistro cordis ventriculo exoritur, & spiritum vitalem in totum animantis corpus defert natiuúmque calorem per diastolen & systolen temperat. Ἀορταὶ χαλοί, sunt etiam vestium conditoria, & arculæ κιβωτοὶ κίσται. Vide Poll.

ἈΟΡΤΗΡ, ῆρος, ὁ, lorum seu funis quo ensis appenditur. vel clypeus, aut etiam pera. Od. λ. Σμερδαλέος δὲ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ Χρύσεος ἦν τελαμών. Et Od. ν. δῶκε δὲ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην, Πυκνὰ ῥωγαλέην, ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ. * Existimatur esse à verbo αἴρω: vt inde primùm factum sit ἀρτὴρ, deinde ἀορτὴρ per pleonasmum literæ ο.

Ἀορτεῖσθαι, vnde ἀορτηθεὶς in Anth. epigr. appensus loro, affixus.

Ἀόρτρον, appellatur ab Hipp. pars pulmonis vtrinque suspensa & separata, quam & ἀορτὴν dictam fuisse diximus ex Diosc.

ἈΠΑΛΟΣ, ἡ, ὁ, tener, delicatus, mollis. (A nomine ἁφὴ, i. tactus) secundum Etymologisten & Eust. fit ἀφαλὸς, deinde mutata in tenuem aspirata ἀπαλὸς, quasi tactui cedens: quæ enim mollia sunt, tactui cedunt: contrà quæ sunt dura, vocantur ἀντίτυπα. Dicitur tam de persona, quàm de re. Od. φ. χεῖρας ἀτρίπτους ἁπαλάς. Et Iliad. τ. ἁπαλοὶ πόδες, molles pedes. Sic & τυρὸς ἁπαλὸς, caseus mollis, in Anthol. epigramm. item ἁπαλὸς

ἁπαλὸς οἶνος, vinum molle seu tenerum, apud Diosc. Quidā tamen pro nouo vino accipiunt. Dicuntur & σιτία ἁπαλὰ, cibi delicati. Item στρωμναὶ ἁπαλαὶ pro μαλακαί. ¶ Item mollis, id est, non vehemens, lentus. vt ἁπαλὸν πῦρ, apud Athen. In Anth. epigr. ἁπαλὸν πνεῦμα, mollis aura. Ἁπαλὸν γελάσαι. Od. ξ. molliter ridere.

Ἁπαλῶς, molliter.

Ἁπαλότης, ητος, ἡ, teneritudo, mollities. Plat. in symp.

Ἁπαλύνω, tenerum reddo, mollio, emollio. Xen. in Laced. Poll. ἁπαλύνειν & διαθρύπτειν posuit pro, emollire & quasi deliciis frangere. Capitur etiam pro, delicatè & molliter attingo & tero, vt ait Bud. ex Xen.

Ἁπαλίας, ου, ὁ, hœdus, tenellus seu delicatus, hœdus adhuc mollis & teneræ ætatis, vt Diog. Laërt. tradit.

Ἁπάλιον θῦμα, Hesych. δελφάκιον, porcellus, porcus delicatus. ea enim victima est tenerrima & delicatissima.

Ἀμαλὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὑπαπαλὸς, (comp.) tenerrimus, mollissimus. Hom.

ἍΠΑΞ, semel: vt Od. μ. ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι, quum alij homines semel moriātur, non bis. Ponitur cum genitiuo interdum: vt ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, semel in anno, & ἅπαξ τῆς ἡμέρας, semel in die. Apud Herod. ἅπαξ ἐν τῇ ζωῇ, semel in vita. ¶ Exp. & omnino prorsus.

Composita.

Εἰσάπαξ (quod & diuisim εἰς ἅπαξ) apud Dem. Olynth. 2. semel vel semel duntaxat.

Ἐφάπαξ, idem.

Καθάπαξ, semel, omnino, prorsus. Dem.

ἈΠΑΡΓΙΑ, ἡ, apargia: herba inter ἐπιγειόφυλλα, apud Theophr. pl. lib. 7. c. 9.

ἈΠΑΡΙΝΗ, ἡ, aparine: herba de qua Theophr. hist. pl. lib. 7. c. 14. & Diosc. lib. 3. c. 92. & Plin. lib. 27. c. 5.

ἈΠΑΤΑΩ, ῶ, F. ήσω, fallo, decipio, impono, seduco. sonat quasi ἀπάγω τοῦ πάτου. Od. ρ. καὶ ἂν [illegible] ἄλλα παρὲξ [illegible] [illegible] ἀπατήσω.

Ἀπατάομαι, ῶμαι, decipior, fallor. Thuc. lib. 2. ἀπατηθέντες ὑπ' αὐτῶν [illegible] ὁμολογίας τινός.

Ἀπάτημα, το, fallacia, impostura, captio.

Ἀπατηλικὸς, fallax, fallendi arte instructus.

Ἀπάτη, ἡ, deceptio, fallacia, fraus, dolus. Hom. Plat. Xen. Plut. &c.

Ἀπατηλὸς, ὁ, fallax, deceptorius. Exp. & fraudulentus, dolosus, captiosus. Hom. Plat. Luc.

Ἀπατήλιος, ου, ὁ, καὶ ἡ, idem. Od. ξ.

Ἀπα[illegible], ου, ὁ, deceptor, impostor. Xen. Plut.

Ἀπατούρια [illegible], fallaciarum solemnitas inquit Bud. ex Eusch. [illegible] Vide Suid. & Schol. Aristoph.

Ἀπαφῶ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Διαπατάω, ῶ, fallo, decipio idem quod ἀπατῶ. ex Plat. de legib.

Ἀνδραπατία, ἡ, seruorum seductio.

Δυσεξαπάτητος, ὁ, καὶ ἡ, difficilis deceptu.

Ἐξαπατάω, idem cum ἀπατάω. Dem. Olynth. 3. αὐτὸν ἐξαπατήσας [illegible] sum decipere. Xen. Pæd. 3. [illegible] ἐξαπατῆσαι αὐτὸν. οὕτως ἐξαπατηθείη ὥσπερ ἂν εἰ τυφλὸς ἢ κωφὸς καὶ μηδ' ὅτιοῦν φρονῶν ἐξαπατηθείη.

Ἐξαπατάομαι, fallor, decipior. Xen. Pæd. 8. ἄλλοι ἄλλως [illegible] ἐξαπατηθέντες ἀπώλοντο. Actiuè etiam vsurpatur ab Arist. in Probl. sect. 28.

Ἐξαπάτη, ἡ, fallacia, deceptio. Greg. Naz. πρὸς ἐξαπάτην [illegible].

Ἐξαπατίσκω poeticè dicitur pro ἐξαπατῶ. Hesiod.

Decomp. Ἀνεξαπάτητος, qui falli non potest seu decipi. Ex Arist. Pol. 8. pro eo qui non decipitur.

Δυσεξαπάτητος, idem quod δυσαπάτητος.

Εὐεξαπάτητος, facilis deceptu.

Προσεξαπατάω, ῶ, ludo contrario sensu eludo, illudo. Aristot. Rhet. 3.

Συνεξαπατάω, simul decipio. Demosth.

Εὐαπάτητος, qui facilè decipi potest. Arist. lib. 2.

Ξεναπάτη, vel ξεναπατία, deceptio hospitis, vel hospitum. Illud affertur ex Eurip. hoc ex Plat. epist.

Ξεναπάτης, ου, ὁ, hospitum seu peregrinorum deceptor. apud. Eurip.

Φρεναπάτης, ου, ὁ, mentis deceptor, seu mentium. In epist. ad Tit.

Φρεναπατάω, ῶ, mentem seu mentes decipio. Et simpl. decipio Gal. 6.

Ἀ[illegible]ραυρέω, vide in Αὐρα.

ἈΠΑ[illegible]Ω & Ἀπαφῶ, idem quod ἀπατῶ ab eo deductum, sed poeti[illegible]um est. Eustath. tamen vult ἀπαφίσκω propriè esse [illegible] [illegible]αλίζεσθαι, & scribit Æolicum esse verbum.

Ἀπάφομαι, idem. vnde ἀπάφοιτο apud Hom.

Ἀπαφίσκω, idem quod ἀπάφω, decipio, fallo.

Composita.

Ἐξαπάφω & ἐξαπαφῶ, & ἐξαπαφίσκω, idem quod ἀπάφω. Apol. lib. 2. ῥεῖα ἐξαπαφὼν παρελέξατο. Hesiod. in Theog. Διὸς νόον ἐξαπαφίσκων.

Ἐξαπάφομαι pro eodem. vnde ἐξαπάφοιτο apud Hom.

Παραπαφῶ, siue παρεξαπαφῶ, idē. Apol. Arg. li. 2. Ἀπόλλωνα παρήπαφε. Apud Hom. Od. ξ. [illegible] μ' ἤπαφε δαίμων, per [illegible].

ἈΠΕΙΛΕΩ, ῶ, F. ήσω, minor, minitor, interminor. Aliquādo ponitur cū solo datiuo personæ, aliquādo cū datiuo personæ & accus. rei. Od. υ. μάλα δ' ἡμῖν ἀπειλήσας ἀγορεύει. Xen. Pæd. 6. [illegible] τοῖς [illegible] πεζοῖς [illegible] ἀπειλοῦν ἰσχυρῶς. Il. α. ἄλλο δέ τοι [illegible] ἀπειλήσω [illegible]. Alicubi datiuus personæ subaudiēdus relinquitur. Il. φ. ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε. Demosth. Philip. 1. ἀπειλεῖ καὶ λόγους ὑπερηφάνους, ὥς φασι λέγει. Itidem nonnunquam cum solo accusatiuo rei. vt ἀπειλέω θάνατον apud Herodot. mortem minitor. Dicitur etiam ἀπειλεῖν [illegible] vt apud Xen. Pæd. 4. Apud Aristoph. autem in Pluto, ἠπείλησ' ὅτι ὡς τοὺς κοσμίους μόνους [illegible]. Et cum infinitiuo, vt apud Æschin. ἀπειλῶ εἰσαγγέλλειν. Interdum pro datiuo personæ ponitur genitiuus cum præpositione κατὰ: vt apud Plutarch. in Camillo μεγάλας ζημίας ἀπειλῶν κατὰ τοῦ μὴ [illegible], ingentes mulctas minitans ei qui non paruisset. ¶ Item, pro αὐχεῖν siue καυχᾶσθαι, gloriari. vt Il. θ. Ὡς ποτ' ἀπειλήσει. Et Od. θ. Ἦ μὲν ἀπειλήσας [illegible] ἔμμεναι εἶναι ἀριστῆες.

Ἀπειλέομαι, οῦμαι, minis terreor, vt apud Xen. in symp. [illegible] ἀπειλοῦμαι ἀλλ' ἤδη ἀπειλῶ ἄλλοις.

Ἀπειλητικὸς, minax. vt ἀπειλητικὰ νόμιμα apud Plat. de leg. minaces leges vel plenæ minarum.

Ἀπειλητὴρ, ῆρος, ὁ, minator, minax. cuius fœm. ἀπειλήτειρα, comminatrix. vt ἀπειλήτειρα φωνὴ apud Nonn. ¶ Item, iactator, vanus, vt accipit Eust. Il. η. Ὤ μοι ἀπειλητῆρες.

Ἀπειλητήριος idem quod ἀπειλητικὸς, vt ἀπειλητήριοι λόγοι apud Herodot.

Ἀπειλὴ, ἡ, comminatio, minæ. Hom. Dem. Plut. apud Alex. Aphr. ἀπειλὴ τοῦ πνιγμοῦ, exp. periculum strangulationis. ¶ Est etiam gloriatio, καύχησις inquit Eust.

Composita.

Διαπειλέω, ῶ, interminor, interpositis minis territo: vel etiam simpliciter, minitor. Æschin. in Timarch. p. 12. διαπειλησάμενον [illegible] καὶ τοῦ [illegible] τοῖς ξένοις.

Ἐπαπειλέω, ῶ, minor, comminor. Il. α. [illegible] ἐπαπείλησε [illegible] Soph. in Aiace, ἐμοὶ [illegible] ἐπηπείλησ' ἔπη, asperis verbis comminatus est.

Προσαπειλέω, insuper minitor, minas addo.

Προσαπειλὴ, adiecta interminatio, minæ additæ.

Συναπειλέω, ῶ, [illegible], comminor. Eust.

ἈΠΕΛΛΑΙ, Helvc. fana & sacraria, conciones, cœtus, comitia. Ἀπελλάζειν Laconibus ἐκκλησιάζειν, concionari. Hesych. apud Plut. in Lycurgo.

Ἀπελλαῖοι, qui sacrorum participes sunt. Hesych.

ἈΠΕΛΟΣ, dicitur vlcus & vulnus [illegible] [illegible] Vel [illegible], Ionicè ā verbo [illegible], vt significet [illegible] incurabile. Etym. & Eust. Vlus est Callis.

ἈΠΗΝΗ, ἡ, rheda, vehiculum mulare, vehiculum, quod muli iuncti trahebant, vt Pausan. docet. Homer. quoque eam voc. [illegible] Od. ζ. Idem Il. ω. dicit, [illegible] ἡμιόνους [illegible] τετράκυκλον ἀπήνην.

Ἀπηνάων ἀγώνισμα, certamē quod fit τῇ ἀπήνῃ, quū mulis rhedæ iunctis certatur, seu quum certatur vehiculo mulari. Pol. lib. 7.

ἈΠΗΝΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, immitis, inclemens, sæuus, crudelis. Od. [illegible] αὐτὸς ἀπηνὴς ᾖ [illegible] Il. [illegible] ἐστιν ἀπηνής. Il. [illegible] apud Aristop. in Nub. [illegible] τοῖς ἔξωθεν μηδ' ἐν [illegible] exp. acerbum seu asperū, insolens. Dictum [illegible] quasi [illegible] metaphoricè ἀπὸ τῶν δυσ[illegible] ἵππων.

Ἀπηνόφρων, inhumanus, durus, seu immitis. idē atq; ἀπηνής. Hes.

Ἀπήνεια, ας, ἡ, Suidæ ἀπανθρωπία, inhumanitas.

Ἀπηνιάω, ῶ, vnde ἀπηνιάθη, quod Suidas affert & exp. ὠμὸς ἐγεγόνει, immitis & crudelis factus erat.

ἈΠΙΟΣ, ου, ἡ, pirus arbor, propriè pirus satiua. nam ἀχρὰς est pirus agrestis: quæ tamen differentia non semper obseruatur. Item pirum fructus, apud Athen. & Dioscor. lib. 1. cap. 168. Sic dicitur (inquit Eust.) quasi non habens [illegible]. Alij ab Apia regione deducunt, quòd ex ea primùm allata fuerit hæc arbor pro fructu legitur ἄπιος etiam masc. gen. apud Plat. in

legib. vt testatur schol. Aristoph. Ἄπιοι πέπειροι, pira matura, Diosc. lib. 5. ¶ Ex Theoph. affertur pro herba quæ & ἰσχὰς dicitur. Et pro fungi specie. ¶ Item ἄπιος, ου, ὁ, longinquus, remotus. Vide in Ἀπό.

Ἄπιον, ου, τὸ, pirum. Suid.

Ἀπίτης οἶνος, vinum ex piris factum.

ἉΠΛΟΌΟΣ, & per contract. ἁπλοῦς, in genit. ἁπλοῦ, simplex, nō inuolutus. vt ἁπλοῦς λόγος, apud Isoc. & ἁπλοῦς μῦθος, apud Eurip. Sæpe etiam dicitur ὡς ἁπλῷ λόγῳ, vt apertè breuitérq; dicam. ¶ Ἁπλοῦς ἀνὴρ, exp. etiam candidus, ingenuus. Et pro stulto apud Isocr. ad Nicocl. ἁπλοῦς ἡγοῦνται τοὺς νῦν ὡς ἔχοντας. ¶ Item, ἁπλοῦν, planè verū & sine controuersia, vt ait Bud. ex Plat. in Phædro. Ἅπλοος verò vide in cōp. ex Πλέω. ¶ Eust. censet dictum ab α particula μόνωσιν significante, & πέλω, sum, quasi ἅπελος.

Ἁπλῶς, simpliciter, simplici via & ratione, non accuratè: vt ἁπλῶς εἰπεῖν apud Isocr. cui opponit ἀκριβῶς. ¶ Item, leuiter, Eurip. οὐχ ἁπλῶς φέρω. ¶ Item, simpliciter, vno modo. Plut. de poet. aud. καὶ πότερον ταῦτα τῶν ἁπλῶς ἢ τῶν πολλαχῶς λεγομένων ἐστὶ παρ' αὐτοῖς. ¶ item, simpliciter, i. per se, sine adiectione, apud gram. ¶ item simpliciter, i. candidè, sine fuco. Dem. pro cor. ὥσπερ αὐτὸς ἁπλῶς καὶ μετ' εὐνοίας πάντας εἴρηκας τοὺς λόγους. ¶ item, omnino, prorsus. vt ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, vt summatim dicam. Dem. Philip. 1. νυνὶ τε ἃ γιγνώσκω πάνθ' ἁπλῶς οὐδὲν ὑποστειλάμενος, πεπαρρησίασμαι.

Ἁπλοσύνη, ἡ, simplicitas. Synes.

Ἁπλότης, ητος, ἡ, idem. vt ἁπλότης τῶν τρόπων.

Ἁπλοϊκὸς, οῦ, ὁ, simplex, candidus, apertus. vt ἁπλοϊκὸς ἀνὴρ apud Luc. cui oppon. πανοῦργος. Et ἁπλοϊκὸς λόγος, sicut & ἁπλοῦς.

Ἁπλοϊκῶς, cum simplicitate, candidè, sine fuco.

Ἀπλοΐς, ίδος, ἡ, vestis simplex. cui opponitur διπλοΐς. Hom.

Ἁπλοΐζομαι, simplicem & candidum me exhibeo, simplicitate vtor. Xen. Apomn. 4.

Ἁπλόω, ῶ, expando, explico, extendo.

Ἁπλόομαι, οῦμαι, expandor. Vnde particip. ἡπλωμένος, expansus. Capitur etiam à Dionysio Areop. pro, singularis & simplex, & ἑνιαῖος, inquit Bud.

Ἁπλήγιος, ου, ὁ, simplex, idem cum ἁπλοῦς, ex quo & deriuatum est. Eupolis οὐκ ἂρ πολυπράγμων ἐστὶν ἀλλ' ἁπλήγιος.

Ἀπληγὶς, ίδος, ἡ, idem cum ἀπλοῒς simpliciter, non admodum ampla, ita vt duplicari seu corrugari nequeat, vt ἀπληγὶς χλαῖνα, Suid. apud Aristoph.

Composita.

Ἀναπλόω, ῶ, explico, expando. Diosc. l. 2. c. 189.

Ἁπαξαπλῶς, in vniuersum, omnino. Exponitur etiam sine delectu à Budæo in hoc Luciani loco, καὶ ἅπαντας ἁπαξαπλῶς ὑβρίζων.

Ἐξαπλόω, ῶ, expando, explico.

Φιλάπλους, simplicitatis amans. Φιλαπλοϊκὸς, pro eodem. apud Lucianum.

ἈΠΌ, (*præpositio solum genitiuum regens*) a, abs, ab. Propriè & sæpius iungitur inanimatis, vt πρὸς animatis. vt ἀπὸ νηῶν à nauib. Ἀπὸ στόματος εἰπεῖν. vel ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, Cicero dicit à memoria exponere. Ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου, ab illo tēpore. ἀπὸ γενετῆς, à natiuitate ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, à principio vsque ad finem. Iungitur tamen & inanimatis: vt Isocr. de pace τὰς συμφορὰς τὰς ἀπ' αὐτῶν γιγνομένας. ¶ item post, qua significatione dicitur etiam à: vt ἀπὸ δείπνου, post cœnam, à cœna. Apud Plut. in Catone, ἀπὸ τῶν στρατιωτικῶν γενόμενος ἔργων, post munera militaria peracta. vel postquā munera militaria obiisset. ¶ item, è: vt ἀπὸ τείχους μάχεσθαι, ἀπὸ τῶν νεῶν, pugnare è muro vel è nauib. Xen. ¶ item, ex. vt Xen. λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, nihil percipimus neque ex terra neq; ex domib. Ἀπὸ τοῦ ἴσου, apud Thuc. idem quod ἐκ τοῦ ἴσου, ex æquo, i. æquo iure. sic ἀπὸ τῆς ἴσης, ex æqua conditione, vel æqua conditione. Ἀπὸ μέρους, ex parte. Ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν, Xen. Pæd. 3. ex bello viuere. Sic apud Isocr. ἀπὸ δικαστηρίων ζῆν. Sic apud Aristoph. ἀπὸ κοινῶν πλουτεῖν. ¶ item de. vt apud Isocr. ἀπὸ τῶν σῶν ἀναλίσκω, absumo de tuis bonis, vel de tuo. Sic ἀπὸ τῶν σῶν δειπνῶ, cœno de tuo. ¶ itē per. vt Il. Θ. Τεῦχε ἀπὸ κρατῆρος. Τρώων ἐλάκοντα φύλακας. Plut. de Alex. fort. l. 1. ἡ γὰρ φύσις ἀγωγὸς ἐστὶν αὐτῆς ἑαυτῆς πρὸς τὸ καλόν. ¶ Itē absque. Thuc. l. 6. ἔλεξε δὲ τοὺς Ἀθηναίους αὐλίζεσθαι ἀπὸ τῶν ὅπλων ἐν τῇ πόλει, χωρὶς ὅπλων, inquit schol. Sic ἡ ἀπ' ἀνδρὸς οὖσα, quæ caret viro, vidua. ὁ ἀπ' ὀμμάτων, qui est sine oculis, oculis captus. ¶ Itē pro ὑπὸ, præ, vt ἀπὸ χαρᾶς, præ gaudio. Sic ἀπὸ τῆς λύπης κοιμωμένους, præ mœstitia dormiēs. ¶ Ἀπὸ cū genitiuo suo aliquādo nomine vno reddendū: vt οἱ ἀπὸ τῶν μαθημάτων apud Laert. mathematici. sic οἱ ἀπὸ φιλοσοφίας καὶ λόγων, philosophi & literati vel studia literarum tractantes. Sic ἀπὸ τῆς στοᾶς. Stoici & οἱ ἀπὸ τοῦ περιπάτου, Peripatetici. Sic οἱ ἀπὸ βήματος concionatores. ¶ Aliquando redditur per aduerbium. vt ἀπὸ ταὐτομάτου. vel ἀπὸ τύχης fortuitò. Sic ἀπὸ προφάσεως pro προφανῶς apud Thu. & ἀπὸ σπουδῆς pro σπουδαίως apud Hom. ¶ Apud Aristoph. in Pluto, ἐγὼ δέ τοι τοῦτ' ἀπὸ

σμικροῦ πάνυ ἐθέλω διαπρᾶξαι. i. paruis impēsis, paruis sumptibus. ¶ Interdum abundat, vt ἀπ' οὐρανόθεν, & ἀπὸ νόσφιν apud Hom. pro οὐρανόθεν & νόσφιν. Sic ἀπὸ μακρόθεν, Matt. 26. ¶ Ἄπο, retracto in priorem syllabam accentu sunt qui velint propriè sonare ἄποθεν, i. procul, vt in illo dicto, ἄπ' οὔατος οὐκ ἔπος sic ἄπ' ἐλπίδος, procul à spe, ἄπο πατρίδος, procul à patria. Exp. etiam longè, ἄπο γνώμης, longè à sententia animi. ¶ Sic & pro eodem ἄπο θυμοῦ. Item cū πρὸ vacante: vt apud Hom. ἄπο πρὸ οἴκων, procul ab ædibus. ¶ In compositione interdum significat ex: vt ἀπελπίζω, spero ex. apud Lucam cap. 6. Interdum sig. extra, vel procul, vt in ἀπόμαχος. ¶ Interdum ponitur pro rursum, vt in ἀποκαθίζομαι & ἀποκαθίστημι. Interdū priuat: vt in ἀπόσιτος, ἀποδιδάσκω, ἀπομανθάνω, &c. aut negat: vt in ἀπόφημι, ἀπαγορεύω. Aliquando significat intrò vel intus, siue inter, vt in ἀπολαμβάνω, ἀποφράττω, ἀποστέγω, ἀποσκίζω. Aliquando auget, vt in ἀποθαυμάζω, demiror. Aliquando vacat, vt in ἀποθεραπεύω.

Ἄποθεν vel ἄπωθεν, è longinquo, eminus, procul. Plut. in Romulo, ἄποθεν τῆς Ἄλβης, procul ab Alba. Ponitur & sine casu.

Ἀπώτερος & ἀπώτατος, remotior, remotissimus, quibus vsitatiora sunt aduerbia ἀπωτέρω, ἀπωτάτω, magis procul, maximè procul. itidem cum genit.

Ἄπιος, longinquus, remotus, vt ἀπία γῆ, apud Hom.

Ἀπαὶ, poeticè pro ἀπὸ, vt Il. ἀπαὶ νεφέων.

Ἀπολαύω, vide in comp. ex Λάω.

ἎΠΟΣ, εος, τὸ, Eust. ex Eurip. affert pro κάματος, labor. Sed semel tantùm apud eum reperiri ait. Locus est in Phœniss. vbi Creon. Tiresiæ ad se peregrè festināti ait ἀλλὰ σύλλεξαι σθένος Καὶ πνεῦμ' ἄθροισον κάπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ, vires collige & spiritū, deponéq; ex itinere contractam lassitudinē schol. quoque ibi exp. κάματον: alios tamen pro ὕψος accipere annotās, addénsque abusiuè hic dici posse pro μῆκος quoque positum.

ἍΠΤΩ, necto, annecto, alligo. In anth. epigr. lib. 1 Χρυσὸν ἀνὴρ εὑρὼν ἔλιπε βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσὸν ὃν λίπεν οὐχ εὑρὼν ἧψεν ὃν εὗρε βρόχον, i. laqueo collum nodauit, vel alligauit. Et Plato in Cratylo, τὸ δὲ ἅπτειν, καὶ δεῖν ταὐτόν ἐστι. Sunt qui sumi putent etiam pro σφίγγω: sed multò frequentior est vsus compositorum. ¶ Item accendo. Aristoph. ἅπτε παῖ λύχνον. Sic λύχνον ἅπτειν, Luc. 8. & 11. & 15.

¶ *Pertinentia ad priorem signif.*

Ἅπτομαι, nector, annector. vnde ἀπτόμενος & ἡμμένος, annexus, aptus, apud Aristot. de part. an. lib. 2. Citatur & ex Plut. τῷ φρονεῖν καὶ λογίζεσθαι πεφυκότος ἅπτεται cum rationali animi parte coniungitur. Affertur etiam pro συμφύομαι, i. hæreo, conglutinor, ex Theophr. ¶ Aliam signif. vide post huius deriuata.

Ἅμμα, τὸ, nexus, vinculum, nodus. item illaqueamentū. Dionys. Alex. ἀναλύεται ἅμμα φαρέτρης. Legitur & apud Plu. in lib. de prud. an. τοῖς ἅμμασι τῶν βρόχων, de arundine piscatoria. Et ἅμμα κορείας, vinculum virginatis, in Anth. epigr.

Ἁμματίζω, nexibus & vinculis inuoluo. Hesych.

Ἅμμα, τὸ, neruus arcus, chorda qua intenditur arcus. Exp. & arcus, item vestimentum. Callim.

Ἁψὶς, ίδος, ἡ, exp. connexio, vinculum. vt ἁψῖδες λίνου. Il. ε. Exp. etiam testudo, fornix, arcus. Sic ἁψὶς τροπαιοφόρος, arcus triomphalis, Dion. ¶ Item curuatura rotæ, Hesiod. Dicuntur & ἁψῖδες circuli in stellis, teste Plinio.

Ἅψος, εος, τὸ, membrum. Od. δ. Εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα, λύθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα. i. soluta ei sunt omnia membra dormienti. Vult Etym. ἅψεα, propriè esse iuncturas membrorum.

Ἅπτομαι tango, attingo. vt ἅπτεσθαι νεὸς. Il. β. Et 1. ad Cor. 7. γυναικὸς μὴ ἅπτεσθαι. ¶ Item metaph. taxo, increpo. Herod. in Therpsich. ἱστιῶντες ἐπὶ τῶν θυρέων ἀλλήλων ἅπτοντο καταπτόμενοι. Exp. etiam inuado. Sic dicitur à Plut. in Publicola, ἅπτεσθαι τῶν πολιτῶν λιμὸς fames inuadere ciues. ¶ Item attingo & tracto artē aliquā & illi studeo, inquit Bud. vt ἅπτεσθαι τῶν μαθημάτων, apud Plut. Sæpe exp. capesso. vt apud Plut. ἅπτεσθαι πολιτείας ἅπτεσθαι τῶν ὅπλων. Exp. & aggredior. vt apud Thuc. ἅπτεσθαι τῶν πραγμάτων, & ἅπτεσθαι τοῦ πολέμου, & ἅπτεσθαι τοῦ πρὸς τὸν πόλεμον. ¶ Item attingo, gusto, esito Bud. ex Plut. & Laert. Sic & apud Thuc lib. 2. in descriptione pestilentiæ, τὰ γὰρ ὄρνεα καὶ τετράποδα ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται.

Ἅψις, εως, ἡ, tactus. Item contrectatio & attrectatus. apud Aristot.

Ἁπτὸς, οῦ, ὁ, qui tangi potest sub tactum cadens Plato. Plut.

Ἁπτικὸς, οῦ, ὁ, tangendi vim habens, tangendi facultate præditus. vt ἁπτικὴ αἴσθησις.

Ἁφὴ, ἡ, tactus. sensus qui manuum ministerio fit. contrectatio. vt ἁφὴν ἐνδιδωσι, tactum sui præbet, tangi potest. Significat etiam manum functionem, apud Plat. in Axiocho. ¶ Est etiam ictus, percussio. Aliam signif. vide in ἅπτω, incendo.

Ἀφάω, ῶ, F. ἀσω, cōtrecto, tracto. Il. ζ. ἀγκύλα τόξα ἀφόωντα.

Ἀφάσσω, idem Apol. Arg. 2. ἐν χερσὶν ἀφάσσει. Item demulceo.

Ἀπαλὸς, Ἀφὴ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Comp. ex ἅπτω, (necto) vide post omnia composita ex ἅπτομαι, tango.

Composita ex ἅπτομαι *tango: ac primùm cum præpositione.*

Ἀμφαφάω, contrecto, q.d. circumattrecto. Od. θ. Idem quoque in passiua voce significat. vt Od. σ.

Ἀνθάπτομαι, vicissim aliquid aggredior, vicissim manus iniicio. Herodot. Exponitur ab eodem & capesso, ex Plat. & Thuc. Capitur etiam *pro*, attingo. Aristophanes in Ranis, πλευμόνων τ' ἀνθάψεται. Dicitur etiam ἀνθάπτεσθαι φρενῶν, res quæ tristitiã nobis affert, apud Eurip. in Med. Capi etiam videtur pro increpare, reprehendere, apud Thuc. lib. 8.

Ἐνάπτομαι, tango, attingo. Aristot. metaph. 1.

Ἐφάπτομαι, attingo, contingo. Et pertineo, attineo, inquit Bud. ex Aristot. eth. 3. ἐφάπτεται τῆς τέλους. Et pro tangere. vt τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο. ¶ Itẽ, capesso, vel attingo, inquit Bud. ex Plat. Et *pro*, assequor. vt ἐφάπτεσθαι τῆς ἀληθείας, apud Plat. ¶ Idẽ affect & *pro* vindico, ex Plat.

Ἐπαφὴ attactus, contactus, contrectatio. Plato in Tim.

Ἐπαφάω, & ἐπαφάομαι, contrecto, tango. Naz. Item demulceo, apud Mosch. idyl. 2. ἐπαφώμενος ἠρέμα χερσὶ θεοῖο.

Ἐφάπτωρ, exp. captator apud Æschyl. in Suppl. ἅγειν θέλοντες ῥυσίων ἐφάπτορες.

Dec. Ἀνέφαπτος, intactus, apud Suid. Ἀνέπαφος, idem. Et interdum purus, sincerus, integer. vt ἀνέπαφος ὑποθήκη, apud Dem. intactum pignus, nemini oppignoratum.

Περιεφάπτομαι, leuiter attingo, stringo. Plut.

Συνεφάπτομαι, simul capesso, simul suscipio & aggredior. vt συνεφάπτεσθαι τῆς ἔργου apud Plut. Exp. etiam, adiuuo.

Καθάπτομαι tango animum alicuius meis dictis. Il. α. Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν. vbi exp. etiam, demulceo, delinito. ¶ Quidam etiam interp. perstringo, lacesso, incesso, taxo, increpo Thuc. li. 6 ἐπεὶ δ' ἡμῖν Νικίας καθήψατο. ¶ Καθάπτεσθαι τῶν μαρτύρων (inquit Bud.) testari testem laudare & vocare citareque, apud Herodot. ¶ Καθάψασθαι τυραννίδος, tyrannidem inuasi, ex Plut. ¶ Apud Hippocr. καθαπτόμενοι, Gal. exp. αἰσθανόμενοι σφοδρῶς.

Καθαπτὸν ὄργανον, quod tangitur seu pulsatur. Athen.

Καθαπτικοὶ λόγοι, verba quibus aliquem perstringimus, mordacia dicta.

Παραπτομαι, obiter, & in transcursu tango. Item perperam tango quum tangendum non sit, aberrante manu attingo. In Hippia, προσκαιῶν φυλακτέομενος μὴ παράψῃ τῆς τένοντος. Exponitur etiam demulcendo decipio.

Παραφάω, admota manu tango, contrecto. Hippocr.

Προσάπτομαι, leuiter tango, primoribus digitis attingo. Xen. Æschin.

Προσαφὴ, attactus. Diosc. lib. 4.

Composita ex ἀπτὸς *sine præposit.*

Ἄαπτος, ὁ, ὁ & ἡ, non tangendus. vt ἄαπτοι χεῖρες apud Hom. & Hesiod. quas nemo possit attingere, i. inaccessas. Exp. & quas nemo possit lædere: ab ἰάπτω.

Ἄναπτος, intactus. Hesych.

Χειραπτάζω, manu contrecto.

Comp. ex ἀφὴ, *itidem sine præposit.*

Ἀναφὴς, έος, ὁ & ἡ, intactilis, apud Plut. & Naz.

Εὐαφὴς, qui facilè tangi potest, facilè contrectabilis.

Εὐαφῶς, decenti tactu apud Luc.

Ψηλαφάω, F. ήσω, tango, contrecto. Eust. musicum esse vocabulũ dicit, compositum ex ἀφάω & ψάω seu ψάλλω, cuius aor. 1. est ἔψηλα: propriéque de chordarum contactu dicit, ἀπὸ τὸ ψαλτήριον ἀφᾶν. Etymologicus ex μῆλα (i. oues) deducit, & ἀφάω: vnde mutato μ in ψ fiat ψηλαφῶ. Xen. de arte equestri καὶ ἅπτεσθαι χρὴ ὧν ψηλαφώμενος ὁ ἵππος μάλιστα ἥδεται. Metaphoricè etiam accipitur pro perscrutari (sumpta translatione à cæcis, qui palpando viam quærunt) vt apud Polyb. ὑπάρχων φύσει ποικίλος πᾶν πρᾶγμα ἰδιάζει καὶ πᾶσαν ὑπόνοιαν ἐψηλάφα. Pro eodem ponitur etiam Ψηλαφίω, & Ψηλαφίζω.

Ψηλάφημα, ατος, τὸ, contrectatio. Polyb.

Ψηλάφησις, εως, ἡ, contrectatio, palpatio. Plut. περὶ τῆς ἑαυτῆ ἰ... copulat γαργαλισμὸς & ψηλάφησις.

Ψηλαφητὸς, ὁ, ὁ, contrectabilis, palpabilis, qui tactu percipi potest.

Ψηλαφία, ἡ, tactus, contactus, vt ψηλάφησις. Gal.

Ψηλαφίνδα, adu. qui sæpius ψηλαφᾷ. Hippocr.

Decomp. Ἀψηλάφητος, intactus.

Ἐπιψηλαφάω, leuiter attrecto, primoribus tantum digitis attingo. Plato de rep. lib. 2.

Κόλαφος, Κρόταφος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita habentia ψ.

Χειραψία, ἡ, manu tangere seu attingere. Bud. apud Plut. luctæ genus esse tradit. Annotatur dici etiam de pugna, quum ad manus ventum est & res manu conserta geritur, ex Polyb. Apud medicos autem, esse leuem frictionem quæ fit suspensa manu & leuiter attingendo: & à Cœlio Aurel. Chron. lib. 1. c. 4. manutigium vocari.

Χορδαψὸς, ὁ, ὁ, siue Χορδαψος, tumor tenuis intestini vt videatur ad chordæ similitudinem inuolutum, vt scribit Gal. lib. 6. de locis affectis. Vide & Ætium l. 11. Sic autem dicitur quòd qui manum loco dolenti admouerit, is veluti τῆς χορδῆς ἅπτεται. Aretæus tamen deriuat ab ἕψησις significante μαλάξεις &c χορδὴ quod est ἔντερον.

Ἀνεψιὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Sequuntur comp. ex ἅπτω, *i. necto.*

Ἀνάπτω, adalligo, religo, appendo, suspendo ad. Od. γ. πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν. ¶ Item, circumpono, appono alicui quasi ei alligans. vt in Epigr. lib. 1 μέμψιν ἀνάπτειν τινί. ¶ Item, attribuo, tribuo, acceptum fero. Plut. in Probl. περὶ μὲν πλεῖστα τῶν γαμικῶν εἰς τὴν Ἥραν ἀνάπτει. Ibidem, Μουσῶν τὴν χάριν ἀνάπτων, beneficium acceptum ferens. Idem in Lycurgo. τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς πολιτείας εἰς τὸν Πύθιον ἀνῆψε. Alex. de fato, ἀνάπτειν εἰς ἑαυτὸν αἰτίαν τῶν γινομένων, i. sibi causam vendicare. Exponitur etiam ἀνάπτειν τινί, referre ad aliquem, i. referre rem quampiam ad aliquem tanquam eius autorem.

Ἀνάπτομαι, adalligor, &c. Od. μ. ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω. Itẽ act. signif. religo. vt Eurip. in Medea. Ἐκ τῆς δ' ἀναψάμενος πρυμνήσιον κάλων Et ex Philostrato, ἀναψάμενοι τὰ πλοῖον. Itẽ circũiniicio, induo. vt Epigr. li. 6. στέρνοις νεβρίδ' ἀναπτόμενοι. vnde metaph. τόξον ἀνάψομαι. Apoll pro περιθήσομαι.

Decomp. Ἐξανάπτω, appendo, aut suspendo ad vel ex. Eurip. Iphig. Taurica, οἱ δ' ἱστιοῖσιν ἀγκύρας ἐξανῆπτον.

Ἀφάπτω, suspendo. vnde ἀφαμμένος, suspensus, Herodo. Item applico, admoueo. Suid. Apud Appianum, ξύλα τε ἔμελλον εἰς καταπέλτας ἐκ χειρὸς ἐς τὰς ἐλέφαντας ἀφάπτειν, idem Suidas exponit προσπελάζειν.

Ἐνάπτω, alligo, adalligo. itẽ illigo. Basil. τῷ Παύλῳ ἐνάψας ὁ Χς. Exponitur etiam à Bud. innecto, committo, adiungo.

Ἐνάπτομαι, allegor, annector. Item committor coagmentor. vnde apud Aristoph. θώραξ ὃς κύτει ἐνημμένος, commisso, & coagmentato. Est ἐνημμένος & indultus. vt apud eundem comicum, διφθέραν ἐνημμένος. Sic & apud Lucianum καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τῆς λιοντος. Et in eiusdem Timone, ἐναψάμενος τὴν διφθέραν τὴν γῆν ἐργάζομαι.

Ἔναμμα, vinculum. Ἔναμμα τῆς ἀγκύλης apud Plutarch. in Philop. amentum iaculi, vel nodus amenti iaculi.

Ἐξάπτω, adnecto, innecto, alligo. Item, appendo. Lucianus in Hercule καὶ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψῃ ταῖς σειραῖς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχὰς, quum enim pictori reliquum iam nihil esset vnde catenularum extrema innecteret. Apud Alex. Aphr. ἐξάπτειν τὸ βάρος, appendere pondus.

Ἐξάπτομαι, actiui significationem retinet. vt ἐξημμένος κορυφῆς apud Æsop. à summitate dependens. Apud Polyb. & Plut. ἐξάπτεσθαι τῶν πολεμίων, exp hærere vestigiis.

Ἐφάπτω, alligo. Ἐφάπτομαι alligor. Item impendeo. Il. β. Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται.

Ἔφαμμα, τὸ, amictus, indumentum. Polyb.

Ἐφαψὶς, exp. vinctura, apud Gal.

Ἐφαπτὶς ἰδος, ἡ, vestis militaris genus. Athen. lib. 5. A nonnullis exp. sagus, paludamentum. Mulieribus etiam tribuitur, apud Strab. lib. 7.

Καθάπτω, annecto, alligo, appendo. Xen. ἐμβαλλέτω τὰ σκέλη εἰς τὰς ἐδεσμὰς καθάπτων τὰς περόνας ἐπὶ τὴν γῆν. Synesius metaph. καθάπτει τοιγαροῦν ὑμᾶς δι' ἐμῆς τῆς ἐπιστολῆς, i. copulo & inuicem deuincio. Item induo, Soph. in Trach.

Καθαπτὸς, ὁ, ligatus, vinctus, astrictus. Item inductus, amictus, apud Aristoph.

Κάθαμμα, vinculum, nodus, vt κάθαμμα λύειν, prouerb.

Decomp. Περικαθάπτω, alligo, vel circumalligo. apud Diosc.

Περιάπτω, circumnecto, circumappendo, adalligo. apud Diosc. βραχίονι λίθος, Diosc. lib. 2. Item *pro*, amuleto appendo. Vide Bud. ¶ Item, acquiro, concilio, comparo. Xen. τῇ πόλει περιάπτειν τι ἀγαθόν. Et μεγάλας δὲ τιμὰς τῇ πόλει περιάψειν. Et in malam partem aliquando *pro*, impono, imprimo, iniungo: vt Plat. in Apologia, τῇ πόλει αἰσχύνην περιάπτειν. Sic Aristop. in Plut. πολὺ τῆς μανίας πρᾶγμ' αἴσχιον ζητεῖς αὐτῷ περιάψαι.

Περιάπτομαι, act. signif. circumnecto, &c. vt Luc. περιάπτεται τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει. Sic Plut. in Pericle περιαπτόμενον λίθους πολυτελεῖς.

Περίαμμα, quod circumnectitur & circumalligatur alicui: sed peculiariter περιάμματα appellantur quæcunque ad arcendas noxas alicui corporis parti (præsertim autem collo) alligantur, vnde amuleta interpr. Budæus. Diosc. de hippoglosso. δοκεῖ δὲ ἡ ῥίζα περίαμμα εἶναι χρήσιμον κεφαλαλγοῦσι.

Περίαπτος, circumnexus, circumalligatus. Peculiariter dicitur τὸ περίαπτον pro περίαμμα. Diosc.

Προσάπτω, alligo, appendo, affigo, προσδέω. Et metaphoricè apud Luc. καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῆς παρεληλυθότων, de iis qui animi intentionem desigunt in præteritæ voluptatis recordationem. Apud Sophoclem προσάπτω γέρας, i. ubi honore attribuo, te honoro, te colo. In malam partem

legib. vt testatur schol. Aristoph. Ἄπιοι πέπειροι, pira matura, Diosc. lib. 5. ¶Ex Theoph. affertur pro herba quæ & ἰσχὰς dicitur. Et pro fungi specie. ¶Item ἄπιος, ου, ὁ, longinquus, remotus. Vide in Ἀπό.

Ἄπιον, ου, τὸ, pirum. Suid.

Ἀπίτης οἶνος, vinum ex piris factum.

ἉΠΛΟΌΟΣ, & per contract. ἁπλοῦς, in genit. ἁπλοῦ, simplex, nō inuolutus. vt ἁπλοῦς λόγος, apud Isoc. & ἁπλοῦς μῦθος, apud Eurip. Sæpe etiam dicitur ὡς ἁπλῷ λόγῳ, vt apertè breuiterq; dicam. ¶ Ἁπλοῦς ἀνήρ, exp. etiam candidus, ingenuus. Et pro stulto apud Isocr. ad Nicocl. ἁπλοῦς δὲ ἡγοῦνται τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας. ¶Item, ἁπλοῦν, planè verũ & sine controuersia, vt ait Bud. ex Plat. in Phædro. Ἄπλοος verò vide in cõp. ex Πλέω. ¶ Eust. censet dictum ab α particula μόνωσιν significante, & πέλω, sum, quasi ἄπελος.

Ἁπλῶς, simpliciter, simplici via & ratione, non accuratè: vt ἁπλῶς εἰπεῖν apud Isocr. cui opponit ἀκριβῶς. ¶Item, leuiter, Eurip. οὐχ ἁπλῶς φέρω. ¶ Item simpliciter, vno modo. Plut. de poet. aud. καὶ πότερον ταῦτα τῶν ἁπλῶς ἢ τῶν πολλαχῶς λεγομένων ἐστὶ παρ' αὐτοῖς. ¶item, simpliciter, i. per se, sine adiectione, apud gram. ¶item, simpliciter, i. candidè, sine fuco. Dem. pro cor. ὥσπερ αὐτὸς ἁπλῶς καὶ μετ' εὐνοίας πάντας εἴρηκας τοὺς λόγους. ¶item, omnino, prorsus. vt ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, vt summatim dicam. Dem. Philip. 1. οὔτε ἃ γιγνώσκω πάνθ' ἁπλῶς οὐδὲν ὑποστειλάμενος, πεπαρρησίασμαι.

Ἁπλόη, ἡ simplicitas. Synes.

Ἁπλότης, ητος, ἡ, idem. vt ἁπλότης τῶν τρόπων.

Ἁπλοϊκός, οῦ, ὁ, simplex, candidus, apertus. vt ἁπλοϊκὸς ἀνήρ apud Luc. cui oppon. πανοῦργος. Et ἁπλοϊκὸς λόγος, sicut & ἁπλοῦς.

Ἁπλοϊκῶς, cum simplicitate, candidè, sine fuco.

Ἁπλοΐς, ίδος, ἡ, vestis simplex, cui opponitur διπλοΐς. Hom.

Ἁπλοΐζομαι simplicem & candidum me exhibeo, simplicitate vtor Xen. Apomn. 4.

Ἁπλόω, ῶ, expando, explico, extendo.

Ἁπλόομαι οῦμαι, expandor. Vnde particip. ἡπλωμένος, expansus. Capitur etiam a Dionysio Areop. pro, singularis & simplex, & ἡνωμένος inquit Bud.

Ἁπλήγιος, ου, ὁ simplex. idem cum ἁπλοῦς, ex quo & deriuatum est. Eupolis οὐκ ἄρ πολυπράγμων ἐστὶν ἀλλ' ἁπλήγιος.

Ἁπληγίς, ίδος, ἡ, idem cum ἁπλοΐς simpliciter, non admodum ampla, ita vt duplicari seu corrugari nequeat, vt ἁπληγὶς χλαῖνα, Suid. apud Aristoph.

Composita.

Ἀναπλόω, ῶ, explico, expando. Diosc. l. 2. c 189.

Ἅπαξαπλῶς, in vniuersum, omnino. Exponitur etiam sine delectu a Budæo in hoc Luciani loco, καὶ ἅπαντας ἅπαξαπλῶς ὑβρίζων.

Ἐξαπλόω, ῶ, expando, explico.

Φιλάπλους simplicitatis amans. Φιλαπλοϊκός, pro eodem. apud Lucianum.

ἈΠΌ (*præpositio solum genitiuum regens*) a, abs, ab. Propriè & sæpius iungitur inanimatis, vt πρὸ animatis. vt ἀπὸ νεῶν à nauib. Ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, vel ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, Cicero dicit à memoria exponere. Ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου ab illo tẽpore. ἀπὸ γενετῆς, à natiuitate ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, à principio vsque ad finem. Iungitur tamen & inanimatis: vt Isocr. de pace τὰς συμφορὰς τὰς ἀπ' αὐτῶν γιγνομένας. ¶item post, qua significatione dicitur etiam à: vt ἀπὸ δείπνου, post cœnam, à cœna. Apud Plut. in Catone, ἀπὸ τῶν στρατιωτικῶν γενόμενος ἔργων, post munera militaria peracta. vel postquã munera militaria obisset. ¶item è: vt ἀπὸ τειχέων μάχεσθαι ἀπὸ τῶν νεῶν, pugnare è muro vel è nauib. Xen. ¶item ex, vt Xen. λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, nihil percipimus neque ex terra neq; ex domib. Ἀπὸ τοῦ ἴσου, apud Thuc. idem quod ἐκ τοῦ ἴσου, ex æquo, i. æquo iure. sic ἀπὸ τῆς ἴσης ex æqua conditione, vel æqua conditione. Ἀπὸ μέρους ex parte. Ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν, Xen. Pæd. 3. ex bello viuere. Sic apud Isocr. ἀπὸ δικαστηρίων ζῆν. Sic apud Aristoph. ἀπὸ κοινῶν πλουτεῖν. ¶item de, vt apud Isocr. ἀπὸ τῶν σῶν ἀναλίσκω, absumo de tuis bonis, vel de tuo. Sic ἀπὸ τῶν σῶν δειπνῶ, cœno de tuo. ¶itẽ per. vt Il. θ. Τόξου ἀπὸ κρατεροῦ, Τρώων ἐλέγχει φάλαγγας. Plut. de Alex. fort. l. 1. ἡ γὰρ φύσις ἀγωγός ἐστιν ἀφ' ἑαυτῆς πρὸς τὸ καλόν. ¶Itẽ absque Thuc. l. 6 ἔλεγε δὲ τοὺς Ἀθηναίους αὐλίζεσθαι ἀπὸ τῶν ὅπλων ἐν τῇ πόλει χωρὶς ὅπλων, inquit schol. Sic ἡ ἀπ' ἀνδρὸς οὖσα quæ caret viro, vidua ὁ ἀπ' ὀμμάτων, qui est sine oculis, oculis captus. ¶ Itẽ pro ὑπὸ, præ, vt ἀπὸ χαρᾶς, præ gaudio. Sic ἀπὸ τῆς λύπης κοιμώμενος, præ mœstitia dormiẽs. ¶ Ἀπὸ cũ genitiuo suo aliquãdo nomine vno reddendũ: vt οἱ ἀπὸ τῶν μαθημάτων apud Laert. mathematici. sic οἱ ἀπὸ φιλοσοφίας καὶ λόγων, philosophi & literati vel studia literarum tractantes. Sic ἀπὸ τῆς στοᾶς, Stoici & οἱ ἀπὸ τοῦ περιπάτου, Peripatetici Sic οἱ ἀπὸ βήματος concionatores. ¶ Aliquando redditur per aduerbium. vt ἀπὸ ταὐτομάτου, vel ἀπὸ τύχης, fortuitò. Sic ἀπὸ προφανοῦς pro προφανῶς apud Thu. & ἀπὸ σπουδῆς pro σπουδαίως apud Hom. ¶Apud Aristoph. in Pluto, ἐγὼ γὰρ τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ ἐθέλω διαπρᾶξαι. i. partia impẽsa, paruis sumptibus. ¶ Interdum abundat, vt ἀπ' οὐρανόθεν, & ἀπὸ νόσφιν apud Hom. pro οὐρανόθεν & νόσφιν. Sic ἀπὸ μακρόθεν, Matt. 26. ¶Ἄπο, retracto in priorem syllabam accentu sunt qui velint propriè sonare, ἄποθεν, i. procul, vt in illo dicto, ἀπ' ὤατος εἶπ' ἔπος sic ἀπ' ἐλπίδος, procul à spe, ἄπο πατρίδος, procul à patria. Exp. etiam longè, ἄπο γνώμης, longè à sententia animi. ¶Sic & pro eodem ἄπο θυμοῦ. Item cũ πρὸ vacante: vt apud Hom. ἄπο πρὸ οἴκων, procul ab ædibus. ¶In compositione interdum significat ex: vt ἀπελπίζω, spero ex. apud Lucam cap. 6. Interdum sig. extra, vel procul, vt in ἀπόμαχος. ¶ Interdum ponitur pro rursum, vt in ἀποκαθίζομαι & ἀποκαθιστάνω. Interdũ priuat: vt in ἀπόσιτος, ἀποδιδάσκω, ἀπομανθάνω, &c. aut negat: vt in ἀπόφημι, ἀπαγορεύω. Aliquando significat intrò vel intus, siue inter, vt in ἀπολαμβάνω, ἀποφράττω, ἀποστέγω, ἀποσάζω. Aliquando auget, vt in ἀποθαυμάζω, demiror. Aliquando vacat, vt in ἀποθεραπεύω.

Ἄπωθεν vel ἄπουθεν, è longinquo, eminus, procul. Plut. in Romulo, ἄποθεν τῆς Ἄλβης, procul ab Alba. Ponitur & sine casu.

Ἀπώτερος & ἀπώτατος, remotior, remotissimus, quibus vsitatiora sunt aduerbia ἀπωτέρω, ἀπωτάτω, magis procul, maximè procul. itidem cum genit.

Ἄπιος, longinquus, remotus, vt ἀπία γῆ, apud Hom.

Ἀπαί, poeticè pro ἀπό, vt Il. ἀπαὶ νευρῆς.

Ἀπολαύω, vide in comp. ex Λάω.

ἌΠΟΣ, εος, τὸ, Eust. ex Eurip. affert pro κάματος, labor. Sed semel tantùm apud eum reperiri ait. Locus est in Phœniss. vbi Creon. Tiresiæ ad se peregrè festinãti ait ἀλλὰ σύλλεξαι σθένος Καὶ πνεῦμ' ἄθροισον κάπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ, vires collige & spiritũ, deponéq; ex itinere contractam lassitudinẽ schol. quoque ibi exp. κάματον: alios tamen pro ὕψος accipere annotás, addénsque abusiuè hic dici posse pro μῆκος quoque positum.

ἍΠΤΩ, necto, annecto, alligo. In anth. epigr. lib. 1 Χρυσὸν ἀνὴρ εὑρὼν ἔλιπε βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσὸν ὃν λίπεν οὐχ εὑρὼν ἧψεν ὃν εὗρε βρόχον, i. laqueo collum nodauit, vel alligauit. Et Plato in Cratylo, τὸ δὲ ἅπτειν καὶ δεῖν ταὐτόν ἐστι. Sunt qui sumi putent etiam pro σφίγγω: sed multò frequentior est vsus compositorum. ¶ Item accendo. Aristoph. ἅπτε παῖ λύχνον. Sic λύχνον ἅπτειν. Luc. 8. & 11. & 15.

¶ *Pertinentia ad priorem signif.*

Ἅπτομαι, nector, annector. vnde ἀνάπτομαι & ἡμμένος, annexus, aptus, apud Aristot. de part. an. lib. 2. Citatur & ex Plut. τῷ φρονεῖν καὶ λογίζεσθαι πεφυκότος ἅπτεται cum rationali animi parte coniungitur. Affertur etiam pro συμφύομαι, i. hæreo, conglutinor, ex Theophr. ¶ Aliam signif. vide post huius deriuata.

Ἅμμα, τὸ nexus, vinculum, nodus. item illaqueamentũ. Dionys. Alex. ἀναλύεται ἅμμα φαρέτρης. Legitur & apud Plu. in lib. de prud. an. τοῖς ἅμμασι τῶν βρόχων, de arundine piscatoria. Et ἅμμα κορείης, vinculum virginitatis, in Anth. epigr.

Ἁμματίζω, nexibus & vinculis inuoluo. Hesych.

Ἔμμα τὸ neruus arcus, chorda qua intenditur arcus. Exp. & arcus, item vestimentum. Callim.

Ἁψίς, ῖδος, ἡ, exp. connexio, vinculum. vt ἁψῖδες λίνου. Il. ε. Exp. etiam testudo, fornix, arcus. Sic ἁψὶς τροπαιοφόρος, arcus triomphalis, Dion. ¶Item curuatura rotæ, Hesiod. Dicuntur itẽ ἁψῖδες circuli in stellis, teste Plinio.

Ἅψος, εος, τὸ membrum. Od. δ. Εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα, λύθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα. i. soluta ei sunt omnia membra dormienti. Vult Etym. ἅψεα propriè esse iuncturas membrorum.

Ἅπτομαι tango, attingo. vt ἅπτεσθαι νεκρ. Il. Σ. Et 1. ad Cor. 7. γυναικὸς μὴ ἅπτεσθαι. ¶Item metaph. taxo, increpo. Herod. in Therpsich. ἰστάντες ἐπὶ τῶν θυρέων ἀλλήλων ἅπτονται κατατιέμενοι. Exp. etiam inuado. Sic dicitur à Plut. in Publicola, ἅπτεσθαι τῶν πολιτῶν λιμός fames inuadere ciues. ¶ Item attingo & tracto artẽ aliquã & illi studeo, inquit Bud. vt ἅπτεσθαι τῶν μαθημάτων, apud Plut. Sæpe exp. capesso. vt apud Plut. ἅπτεσθαι πολιτείας ἅπτεσθαι τῶν ὅπλων. Exp. & aggredior. vt apud Thuc. ἅπτεσθαι τῶν πραγμάτων, & ἅπτεσθαι τοῦ πολέμου, & ἅπτεσθαι τῶν πρὸς τὸν πόλεμον. ¶Item attingo, gusto, esito Bud. ex Plut. & Laert. Sic & apud Thuc lib. 2. in descriptione pestilentiæ. τὰ γὰρ ὄρνεα καὶ τετράποδα ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται.

Ἅψις, εως, ἡ, tactus. Item contrectatio & attrectatus. apud Aristot.

Ἁπτός, οῦ, ὁ, qui tangi potest sub tactum cadens Plato. Plut.

Ἁπτικός, οῦ, ὁ, tangendi vim habens, tangendi facultate præditus. vt ἁπτικὴ αἴσθησις.

Ἁφή, ἡ, tactus. sensus qui manuum ministerio fit, contrectatio. vt ἁφὴν ἐνδιδῶσι, tactum sui præbet, tangi potest. Significat etiam manum functionem, apud Plat. in Axiocho. ¶Est etiam ictus, percussio. Aliam signif. vide in ἅπτω, incendo.

Ἀφάω, ῶ, F. ασω. cõtrecto, tracto. Il. ζ. ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα

Ἀφάσσω, idem Apol. Arg. 2. ἐν χερσὶν ἀφάσσει. Item demulceo.

Ἀπαλὸς, Ἀφὴ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Comp. ex ἅπτω, (necto) vide post omnia composita ex ἅπτομαι, tango.

Composita ex ἅπτομαι *tango: ac primùm cum praepositione.*

Ἀμφαφάω, contrecto, q.d. circumattrecto. Od. Θ. Idem quoque in passiua voce significat. vt Od. θ.

Ἀνθάπτομαι, vicissim aliquid aggredior, vicissim manus iniicio. Herodot. Exponitur ab eodem & capesso, ex Plat. & Thuc. Capitur etiam *pro*, attingo. Aristophanes in Ranis, πλευμόνων τ' ἀνθάψεται. Dicitur etiam ἀνθάπτεσθαι φρενῶν, res quæ tristitiã nobis affert, apud Eurip. in Med. Capi etiam videtur pro increpare, reprehendere, apud Thuc. lib. 8.

Ἐνάπτομαι, tango, attingo. Aristot. metaph. 1.

Ἐφάπτομαι, attingo, contingo. Et pertineo, attineo, inquit Bud. ex Aristot. eth. 3. ἐφάπτεται τοῦ τέλους. Et pro tangere. vt τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο. ¶ Itẽ, capesso, vel attingo, inquit Bud. ex Plat. Et *pro*, assequor, vt ἐφάπτεσθαι τῆς ἀληθείας, apud Plat. ¶ Idẽ affert & *pro* vindico, ex Plat.

Ἐπαφὴ attactus, contactus, contrectatio Plato in Tim.

Ἐπαφάω, & ἐπαφάομαι, contrecto, tango. Naz. Item demulceo, apud Mosch. idyl. 2. ἐπαφώμενος ἰσχία χερσί.

Ἐφάπτωρ, exp. captator apud Æschyl. in Suppl. Ἀρχῆν θέλοντες ῥυσίων ἐφάπτορες.

Dec. Ἀνεφάπτος, intactus, apud Suid. Ἀνέπαφος, idem. Et interdum purus, sincerus, integer. vt ἀνέπαφος ὑποθήκη, apud Dem. intactum pignus, nemini oppignoratum.

Παρεφάπτομαι, leuiter attingo, stringo. Plut.

Συνεφάπτομαι, simul capesso, simul suscipio & aggredior. vt συνεφάπτεσθαι τοῦ ἔργου apud Plut. Exp. etiam, adiuuo.

Καθάπτομαι tango animum alicuius meis dictis. Il. α. Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι. vbi exp. etiam, demulceo, delinio. ¶ Quidam etiam interp. perstringo, lacesso, incesso, taxo, increpo Thuc. li. 6. ἐπεὶ δ' ἡμῖν Νικίας καθήψατο. ¶ Καθάπτεσθαι τοῦ μαρτύρου (inquit Bud.) testari testem laudare & vocare citareque, apud Herodot. ¶ Καθάψασθαι τυραννίδος, tyrannidem inuasi, ex Plut. ¶ Apud Hippocr. καθαπτόμενοι, Gal. exp. αἰσθανόμενοι σφοδρῶς.

Καθαπτὸν ὄργανον, quod tangitur seu pulsatur. Athen.

Καθαπτικοὶ λόγοι, verba quibus aliquem perstringimus, mordacia dicta.

Παράπτομαι, obiter, & in transcursu tango. Item perperam tango quum tangendum non sit, aberrante manu attingo. In Hippia, προσκαυθεὶς φυλασσόμενος μὴ παράψηται τίνος. Exponitur etiam demulcendo decipio.

Παραφάω, admota manu tango, contrecto. Hippocr.

Προσάπτομαι, leuiter tango, primoribus digitis attingo. Xen. Æschin.

Προσαφὴ, attactus. Diosc. lib. 4.

Composita ex ἀπτὸς *sine praepos.*

Ἄαπτος, ου, ὁ, ἡ, non tangendus. vt ἄαπτοι χεῖρες apud Hom. & Hesiod. quas nemo possit attingere, i. inaccessas. Exp. & quas nemo possit lædere: ab ἰάπτω.

Ἀνάπτος, intactus. Hesych.

Χειραπτάζω, manu contrecto.

Comp. ex ἀφὴ, *itidem sine praeposit.*

Ἀναφὴς, ἐος, ὁ, ἡ, intactilis, apud Plut. & Naz.

Εὐαφὴς, qui facile tangi potest. facile contrectabilis.

Εὐαφὴς, decenti tactu apud Luc.

Ψηλαφάω, F. ήσω, tango, contrecto. Eust. musicum esse vocabulũ dicit, compositum ex ἀφάω & ψάω seu ψάλλω, cuius aor. 1. est ἔψηλα: propriéque de chordarum contactu dicit, παρὰ τὸ ψαλτήριον ἀφᾶν. Etymologicus ex μῆλα (i. oues) deducit, & ἀφάω: vnde mutato μ in ψ fiat ψηλαφῶ. Xen. de arte equestri καὶ ἅπτεσθαι τοῦ χρὴ ἂν ψηλαφώμενον ὁ ἵππος μάλιστα ἥδηται. Metaphoricè etiam accipitur pro perscrutari (sumpta translatione à cæcis, qui palpando viam quærunt) vt apud Polyb. ὑπάρχων φύσει ποικίλος πᾶν πρᾶγμα ἐβάσταζε καὶ πᾶσαν ἐπίνοιαν ἐψηλάφα. Pro eodem ponitur etiam Ψηλαφίω, & Ψηλαφίζω.

Ψηλάφημα, ατος, τὸ, contrectatio. Polyb.

Ψηλάφησις, εως, ἡ, contrectatio, palpatio. Plut. περὶ τοῦ ἑαυτὸν ἐπαιν. copulat γαργαλισμοὺς & ψηλαφήσεις.

Ψηλαφητὸς, ὁ, contrectabilis, palpabilis, qui tactu percipi potest.

Ψηλαφία, ἡ, tactus, contactus. vt ψηλάφησις. Gal.

Ψηλαφίνδα, ἡ, ἕως, ὁ, ἡ, qui sæpius ψηλαφᾶ. Hippocr.

Decomp. Ἀψηλάφητος, intactus.

Ἐπιψηλαφάω, leuiter attrecto, primoribus tantum digitis attingo. Plato de rep. lib. 2.

Κόλαφος, Κρόταφος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita habentia ψ.

Χειραψία, ἡ, manu tangere seu attingere. aud. apud Plut. luctæ genus esse tradit. Annotatur dici etiam de pugna, quum ad manus ventum est & res manu conserta geritur, ex Polyb. Apud medicos autem, esse leuem frictionem quæ fit suspensa manu & leuiter attingendo: & à Cœlio Aurel. Chron. lib. 1. c. 4. manotigium vocari.

Χορδαψὸς, οῦ, ὁ, siue Χορδαψός, tumor tenuis intestini vt videatur ad chordæ similitudinem inuolutum, vt scribit Gal. lib. 6. de locis affectis. Vide & Ætium l. 13. Sic autem dicitur quòd qui manum loco dolenti admouerit, is veluti τῆς χορδῆς ἅπτεται. Aretæus tamen deriuat ab ἕψησις significante μαλάξεις & χορδὴ quod est ἔντερον.

Ἀνεψιὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Sequuntur comp. ex ἅπτω *i. necto.*

Ἀνάπτω, adalligo, religo, appendo, suspendo ad. Od. γ. πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν. ¶ Item, circumpono. appono alicui quasi ei alligans. vt in Epigr. lib. 1 μέμψιν ἀνάπτειν τινί. ¶ Item, attribuo, tribuo, acceptum fero. Plut. in Probl. τὸ μὴ πλεῖστα τῶν γαμικῶν εἰς τὴν Ἥραν ἀνάπτειν. Ibidem, Μουσαῖς τὴν χάριν ἀνάπτων, beneficium acceptum ferens. Idem in Lycurgo. τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς πολιτείας εἰς τὸν Πύθιον ἀνῆψε. Alex. de fato, ἀνάπτειν εἰς ἑαυτὸν αἰτίαν τῶν γινομένων, i. sibi causam vendicare. Exponitur etiam ἀνάπτειν τινί, referre ad aliquem, i. referre rem quampiam ad aliquem tanquam eius autorem.

Ἀνάπτομαι, adalligor, &c. Od. μ. ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω. Itẽ act. signif. religo. vt Eurip. in Medea, Ἐκ τῶν δ' ἀναψάμενοι θρομιμήτην κάλων. Et ex Philostrato, ἀναψάμενοι τὸ πλοῖον. Itẽ circũiniicio, induo. vt Epigr. li. 6. στέρνοις νεβρίδ' ἀναπτομένην. vnde metaph. τάρβος ἀνάψομαι. Apoll pro ἐνδύσομαι.

Decomp. Ἐξανάπτω, appendo, aut suspendo ad vel ex. Eurip. Iphig. Taurica, οἱ δ' ἐπωτίδων ἀγκύρας ἐξανῆπτον.

Ἀφάπτω, suspendo. vnde ἀφημμένος, suspensus, Herodo. Item applico, admoueo. Suid. Apud Appianum, ξύλα δ' ἔμελλον ἐς καταπέλτας ἐκ χηρὸς ἐς τοὺς ἐλέφαντας ἀφάπτειν, idem Suidas exponit προσκολλᾶν.

Ἐνάπτω, alligo, adalligo. itẽ illigo. Basil. τῷ Παύλῳ ἐνάψας ὁ Χ̃ς. Exponitur etiam à Bud. innecto, committo, adiungo.

Ἐνάπτομαι, allegor, annector. Item committor coagmẽtor. vnde apud Aristoph. θώρακος αὐτῇ ἐνημμένος, commisso, & coagmentato. Est ἐνημμένος & indultus. vt apud eundem cõmicum, διφθέραν ἐνημμένος. Sic & apud Lucianum καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τοῦ λέοντος. Et in eiusdem Timone, ἐναψάμενος τὴν διφθέραν τὴν ἐργάζομαι.

Ἔναμμα, vinculum. Ἔναμμα τῆς ἀγκύλης apud Plutarch. in Philop. amentum iaculi, vel nodus amenti iaculi.

Ἐξάπτω, adnecto, innecto, alligo. Item, appendo. Lucianus in Hercule ὡς γὰρ εἶχεν ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει τὰς σειρὰς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχὰς, quum enim pictori reliquum iam nihil esset vnde catenularum extrema innecteret. Apud Alex. Aphr. ἐξάπτειν τὸ βάρος, appendere pondus.

Ἐξάπτομαι, actiui significationem retinet. vt ἐξημμένος κορυφῆς apud Areop. à summitate dependens. Apud Polyb. & Plut. ἐξάπτεσθαι τῶν πολεμίων, exp. hærere vestigiis.

Ἐφάπτω, alligo. Ἐφάπτομαι alligor. Item impendeo. Il. β. Τρώεσσι δ' ἐκ Διὸς ἐφῆπται.

Ἔφαμμα, τὸ, amictus, indumentum. Polyb.

Ἔφαψις, exp. vinctura, apud Gal.

Ἐφαπτὶς ἰδος, ἡ, vestis militaris genus. Athen. lib. 5. A nõnullis exp. sagus, paludamentum. Mulieribus etiam tribuitur, apud Strab. lib. 7.

Καθάπτω, annecto, alligo, appendo. Xen. ἐμβαλλέτω τὰ σκέλη εἰς τὰς ὁδοὺς καθάπτων τοὺς περόνας ἐπὶ τὴν γῆν. Synesius metaph. καθάπτω τοιγαροῦν ὑμᾶς διὰ τῆς ἐπιστολῆς, i. copulo & inuicem deuincio. Item induo, Soph. in Trach.

Καθαπτὸς, ὁ, ligatus, vinctus, astrictus. Item inductus, amictus, apud Aristoph.

Κάθαμμα, vinculum, nodus, vt κάθαμμα λύειν, prouerb.

Decomp. Ἀνακαθάπτω, alligo, vel circumalligo. apud Diosc.

Περιάπτω, circumnecto, circumappendo, adalligo. apud Diosc. βραχίονι λίθος, Diosc. lib. 2. Item *pro*, amuleto appendo. Vide Bud. ¶ Item, acquiro, concilio, comparo. Xen. τῇ πόλει περιάπτειν τι ἀγαθόν. Et μεγάλας δὲ τιμὰς τῇ πόλει περιάψειν. Et in malam partem aliquando *pro*, impono, imprimo, iniungo: vt Plat. in Apologia, τῇ πόλει αἰσχύνην περιάπτειν. Sic Aristop. in Plu. πολὺ τῆς πενίας πρᾶγμ' αἴσχιον ζητεῖς αὐτῇ περιάψαι.

Περιάπτομαι, act. signif. circumnecto, &c. vt Luc. περιάπτεται τῆς Γοργόνος κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει. Sic Plut. in Pericle περιαπτομένη λίθους πολυτελεῖς.

Περίαμμα, quod circumnectitur & circumalligatur alicui: sed peculiariter περιάμματα appellantur quæcunque ad arcendas noxas alicui corporis parti (præsertim autem collo) alligantur. vnde amuleta interpr. Budæus. Diosc. de hippogloſso. δοκεῖ δὲ ἡ κόμη περίαμμα εἶναι χρήσιμον κεφαλαλγοῦσι.

Περίαπτος, circumnexus, circumalligatus. Peculiariter dicitur τὸ περίαπτον pro περίαμμα. Diosc.

Προσάπτω, alligo, appendo, affigo, προσάπτω. Et metaphoricè apud Luc. καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τοῦ παρεληλυθότος, de iis qui animi intentionem defigunt in præteritæ voluptatis recordationem. Apud Sophoclem προσάπτω σοι τιμὰς, ubi honore attribuo, te honoro, te colo. In malam partem

tem interdum vt apud Isocratem in Busiridis encomio, τηλικαύτην αὐτῷ τὸ μέγεθος παρανομίαν προσάψας. Et προσάπτω καὶ τὴν αὐτοῦ τὸ μέγεθος … σοι τοῦτο, hoc tibi attribuo, tanquam autori, huius te autorem facio. Lucianus de literarum inuentione loquens, Σιμωνίδη δὲ ἤ τοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην.

Συνάπτω, colligo, coniungo. Synes. epist. 57. τί δὲ συνάπτειν ποιρᾷ τὰ κεχωρισμένα παρὰ τοῦ θεοῦ; Plutar. in Lycurgo, συνάπτοντα τὴν ἀνδρείαν τῇ μουσικῇ. idē de puer. educ. ἐν ἐφεξῆς καὶ ἄλλα τὰ φέροντα πρὸς τὴν ἐσθλὴν τῶν παίδων ἀγωγὴν συνάψω, cōiungam, contexam: vel adiungam, attexam. Et metaphoricè συνάπτειν εὔνοια καὶ τὰς ψυχὰς πρὸς ἀλλήλας, in Philostratis epist. Xen. διὰ τοῦτον ἡ φιλία δὲ καὶ διὰ νομιζομένη συνάπτει τοὺς καλοὺς κἀγαθούς. Bud. exponit etiā coalescere facio, ferrumino, cōglutino, apud Theophr. Apud Plut. συνάπτειν τὴν μάχην, cōserere prælium, manus cōserere. Sic & συνάπτω τὸν πόλεμον vel πρός τινα. Eurip. Thuc. item συνάπτω τινὶ εἰς χεῖρας, Plut. in Pericle. ¶Exp. etiā cōtraho, vt συνάπτω γάμον, Eurip. & κῆδος τινὶ συνάψαι, apud eundē. itē συνάπτει κακά τινι apud Eurip. ¶item neutraliter hæreo. vt apud Theoph. ὃ οὐ συνάπτει τῇ γῇ, quod non hæret solo. ¶Apud Herod. συνάπτει τῷ πεδίῳ, planitiei contiguus est. ¶itē cōuenio, cōgruo, quadro, consentaneus sum. vt apud Arist. πόροι συνάπτοντες εἰς ἕν, meatus in vnum coeuntes. ¶item appropinquo, aduento. Polyb lib. 5. συνάπτοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος. Et συνάπτειν εἰς Σελεύκειαν.

Συνάπτομαι, colligor, connector, coniungo. Syn. item voce media pro contrahere. vt συνάψασθαι κῆδος Thuc. contrahere affinitatem. Sic συνάψασθαι τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον. Luc.

Σύναμμα, τὸ, copula, vinculum. Plut. Aristot.

Σύναψις, coniunctio, connexio. A Bud. exp. cohærentia, apud Aristot.

Συναπτὸς, cōtinuus. vt συναπτὸς ἐνιαυτὸς, in Pand. item pro συνάπτων, colligans, connectens, apud Aristoph. in conc.

Συναπτικὸς, colligatorius, colligandi vim habens.

Συναφὴ, ἡ, idem quod σύναψις, cui opponitur διάζευξις, vt apud Plut. de frat. am. καθάπερ ἐν διαγράμματι μουσικῷ φθόγγοι διάζευξιν ἢ συναφὴν ποιοῦσι. Interdum peculiariter dicitur de commistione corporum maris & fœminæ. vnde ἡ κατὰ τὴν συναφὴν ἡδονὴ, voluptas, quæ est in coitu.

Συνάφεια, idem. Basilius vsurpauit de coniunctione coniugali. nam virum & vxorem vocat etiam συναφθέντας κατὰ τὸν βίον. Chrysostomus συνάφειαν μέλους dixit metaphoricè.

Συναφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, coniunctus, contiguus.

Dec. Ἀσύναπτος, non coniunctus, non cohærens. vel qui coniungi & cohærescere nequit, incoibilis, insociabilis.

Ἐπισυνάπτω, insuper adnecto. Plut. in Camillo. πόλεμον σὺν δίκῃ ἐπισυνάπτουσι.

Παρασυνάπτω, continuo, connecto: apud Hermog. vel connecto præter aliud. Vnde παρασυναπτικὸς σύνδεσμος, subcontinuatiua coniunctio.

Τείχαπτον, ου, τὸ, textum quoddam tenue & bombycinum magni pretij, quod crinibus obducebatur. Ezech. cap. 16.

Composita ex ἅμμα sine præpositione.

Ἀνάμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, vinculo seu nodo carens, enodis, Xen.

Δεκάμματος, apud eundem Xen. decem ἅμματα habens.

Τριακοντάμματος, apud eundem, constans triginta ἅμμασι.

¶ Deriuata ex ἅπτω, accendo.

Ἅπτομαι, accendor, ἡμμένος σφηνίσκος, palus accensus vel ignitus, Aristoph. in Pluto. item metaph. vt ἁπτομένης τῆς μέθης, q. d. quum incalesceret ebrietas.

Ἁφὴ incensio, accensio. vt apud Herodot. li. 7. περὶ λύχνων ἁφάς. Aliam signif. vide in Ἅπτω, tango.

Composita.

Ἀνάπτω, accendo, incendo. Plato in Timæo, φῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν ἐν τῇ πρὸς γῆν δευτέρᾳ τῶν περιόδων, Deus ipse solem quasi lumen accendit ad secundum supra terram ambitum. Et πῦρ ἀναπτόμενον ὑπὸ τῶν παρθένων. apud Plut. in Camillo. item incendo (metaphoricè) suscito, exuscito. Chrysost. μὴ δὲ τὸ κοιμηθὲν ἤδη πένθος ἀνάψει πάλιν. Æschines, κἂν ταῦθα ἀναφθεὶς τοῦ δήμου καὶ πάλιν ἰσχύσαντος. Ἀνάπτω τὸ πνεῦμα, spiritum traho. citatur ex Aristot. in Probl.

Ἀνάπτομαι, incendor. item metaph. exuscitor.

Ἐνάπτω, idem. A cuius pass. ἡ σχίζα γοῦν ἐνημμένη, apud Aristop.

Ἐξάπτω, accendo succendo. Plato epist. 7. ἐξάπτει τὸν θυμόν. Et ἐξαπτόμενα καὶ σβεννύμενα. apud Synes.

Ἔξαψις, εως, ἡ accensio: inflammatio. apud Alex. in Probl.

Εὐέξαπτος, accensu facilis. Eust.

Ἐφάπτω, idem. ἐφημμένος accensus, ardens. Et metaph. Il. φ. Ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται, contentio exarsit.

Λυχνάπτης, ου, ὁ, qui lychnum seu lumen accendit.

Λυχναψία, ἡ, lychni seu luminis accensio.

Ὑφάπτω, succēdo. Xen. Pæd. 5. τὸ μὲν πῦρ τοὺς ἁπτομένους καίει, οἱ δὲ καλοὶ καὶ τοὺς ἄποθεν θεωμένους ὑφάπτουσι. vbi metaphoricè. Φεψαλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco. (accipitur

---

-ἈΠΥ΄Ω, F. ύσω, sono, sonitum reddo: interdū & vociferor, clamo. Epigr. lib. 1. (de hirco vitis palmites rodente) Τῷ δ᾽ ἰνεος ἐκ γαίης τόσον ἄπυε, Τοῖρε κάκιστε Γναθμοῖς ὑμέτερον κλῆμα. Hesiod. Κύκνοι ἀερσίποτοι μεγάλ᾽ ἤπυον. Interdum accipitur pro, sono, i. loquor. vt apud Herod. τίνα γλῶσσαν πρῶτον ἀπύσει, i. φθέγγοιτο. Significat etiam dico. vt apud Soph. in Aiace, chorus Aiacem inuestigans ait, τίς ἄν δή μοι τὸν ὠμόθυμον γε, εἴ ποθι πλαζόμενον λεύσσων, ἀπύοι; quis mihi dicat immitem Aiacem sicubi errantem viderit; * Ex ἔπω deriuatum volunt κατὰ τροπὴν, vt ἀργαλέον ex ἔργον.

Ἀπύτης, ου, ὁ, a vetere quodam ἐπιθετικὸς dictus est præco, vtpote cuius proprium sit clamare. vide Eust. Il. η.

Ἠπύω, idem quod ἀπύω, sono, clamo, voco. Od. κ.

Ἠπύτης, vociferator, clamator. Il. ἠπύτα κῆρυξ.

Comp. Ἀναπύω, idem quod Ἀπύω, apud Mosch. Idyl. 1.

Βρίηπυος, dicitur ὁ βριαρῶς ἠπύων, vehementer clamans. Martis epith. Il. ν.

-ἈΠΦΥ΄Σ, a pueris dicitur κατ᾽ ὑποκορισμὸν pater: ἀφ᾽ οὗ τις πέφυκεν. vt annotat schol. Theocr. Idyl. 15. vide & Eust. Il. ε.

Ἀπφὰ teste Suida, est sororis & fratris ὑποκόρισμα.

Ἀπφίον, Eust. dicit esse ὑποκόρισμα ἐρωμένης.

Ἀπφάριον, idem esse dicit ἐρωμένῃ ὑποκόρισμα. apud Ath. li. 13.

Ἀπφῶ, quoq; pro patre accipit Hesyc. lib. 4. Reg. cap. 1. quod tamen non est Græcum vocabulum, sed retentum ex textu Hebraico, in cuius versione exp. etiamnum.

Ἄπωθεν, ἀπώτερος, &c. vide in Ἀπό.

ἌΡΑ, sæpissimè vacat apud Hom. vt Il. ι. Ὣς ἔφαθ᾽ οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. Et Od. ζ. Ὣς ἄρα τοὶ κατέχοντο. In prosa quoq; vacare docet Bud. ex Dem. Alicubi vult exponi tandem. vt apud Xen. ὦ Ζεῦ καὶ πάντες θεοὶ οἵους ἄρα ἔχομεν ἑταίρους. Præcedente autem εἰ vel ἂν exponit fortè. vt Dem. εἴ τις ἄρα ἐστὶν ἄξιος. Et ἂν ἄρα ταῦτα λέγωσι. Sic & Xen. ἐὰν μὴ ἄρα, nisi fortè. Apud eundem Xen. τίς ἄρα exp. quisnā. ¶Interdū significat vtiq;, nempe. Luc. καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη, ὑμεῖς ὦ ξένοι. ¶ Ἆρα, vel ἆρα οὖν, aut ἆράγε, igitur, ergo, interdum præpositum, interdum postpositum: Plato de rep lib. 5 ἆρα οὖν ἐκ τοῦ δεῖ τοιοῦδε γίγνεται. Philo de mundo, ὅπου ποτ᾽ οὖν ἄρα τὰς ῥίζας καθῆκε σκεπτέον, vbinam igitur radices egerit considerandū. Apud Xen. οὐδ᾽ ἄρα γε ἡ γῆ, Bud. exp. ita ne terra quidem. Pro ἄρα dicitur apud poetas aliquando ἄρ, & ῥα. ablato α in fine vel in principio.

Ἆρα (interrogatiuum) an, vtrum: Aristoph. ἆρα παύσει φενακίζων; desinésne imponere; Sed frequentius adiunctam habet aliquam particulam. Idem Aristoph. in Neb. Ἆρά γε ταῦτ᾽ ἄρ᾽ ἐγὼ ποτ᾽ ὄψομαι; ¶ Ἆρά γε & ἆρ᾽ οὖν. vtrum, ἆρά γε ponitur & pro, nunquid: de qua signif. vide paulò pòst in ἆρα μή. Interdū ἆρ᾽ οὖν, nonne igitur? Ἆρα ποτε; vtrum tandem; Synes. vt docet Bud. ¶Ἆρα μὴ nunquid & vtrum, quod in consequentia sermonis ἀλλὰ μὴ dicitur. Sic & ἆρά γε exp. nunquid, apud Aristoph. in Pluto ἆρά γε ἀποφαίνω &c. Sic in Neb. ἆρά γε αἰσθάνει, &c. ¶Ἆρ᾽ οὐ, nónne. Interdum verò ἆρ᾽ οὖν οὐ pro eodem

Καδδ᾽ ἄρα, seu καδ δ᾽ ἄρα, poetica & Æolica syncope pro, κατὰ δ᾽ ἄρα.

ἈΡΑ΄, ἡ, preces vel supplices. Od. δ. Θεᾷ δ᾽ ἔκλυεν ἀρῆς. Et Il. ο. ἀράων ἀΐων. Herodo. in Eratone, Ἀρίστωνι ἀρὴν ἐποιήσαντο παῖδα γενέσθαι. ¶itē imprecatio, diræ. Æschin. εἴρξεται τῶν ἱερῶν καὶ ἔναγης ἔσται καὶ τῇ ἀρᾷ ἔνοχος. Plato, ἀρᾷ Διὸς ἐνεχέσθω. ¶Item noxa, damnum. Od. ρ. Ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.

Ἀραῖος, α, ον, imprecationibus diris deuotus, apud Soph. in Antig. Actiuè etiam sumitur pro eo qui imprecatur & diris deuouet. apud eundem in Trach. ¶ item noxius, vt exp. Hesych. apud eundem Soph.

Ἀράομαι, ῶμαι, F. ήσομαι, precor, vota facio. Il. α. Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο. Et Il. ζ. Δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ᾽ ἑκατόμβας. Cum infinitiuo. Od. τ. Καὶ δή μ᾽ ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο. Sophocl. ἥ σε πολλάκις θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν. apud Herodot. cum accus. ἀρᾶσθαι ἀγαθά. ¶item imprecor: vt ἀρᾶσθαι ἀρὰς apud Euripid. imprecari diras. Et Dem. ἀρώμενος ἐξώλειαν αὐτῷ καὶ γένει καὶ οἰκίᾳ.

¶Ἀρημένος, læsus, damnum passus. Od. ι.

Ἀράσιμος, ου, ὁ, detestabilis, Suid.

Ἀρητὴρ, ῆρος, ὁ (q. d. precator) sacerdos. Il. α. Ἀρήτειρα in fœ.

Ἀρητὸς, οῦ, ὁ, precib. expetitus. Item eiusmodi quem deprecari debeamus. Item diris deuotus. item perniciosus. vide Eustath.

Ἀρειὰ, ἡ, minæ, verba minacia & quibus etiam alicui imprecamur. Il. ρ. & υ.

Ἀρειῶ, pro ἀπειλῶ, minor, Etym.

Ἀρὴν vel ἀρὸς, ἀρὸς, &c. Ἄρειστον, &c. quomodo huc pertineant. vide suis locis.

Composita.

Ἀλεξιάρης, ου, ὁ, & fœm. ἀλεξιάρη, q. d. depellens imprecationes & diras. Apud Hesiodum, παῖς ἀλεξιάρη exp. depellens damna vel noxas.

Ἀναράομαι, ῶμαι, imprecationem aut votum factum reuoco, Suid. ex Callisth.

Ἀπαρά-

Δημάρατος seu δημάρητος, ου, ὁ, populi votis expetitus. Herodot.
Δυσάραι, mala seu dira dantes. Hesych.
Ἐνάρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, diris deuotus. Hesych.
Ἐξαράσασθαι, vota persoluere, inquit Suid.
Ἐπάρα, ἡ, imprecatio, execratio. Il. ι.
Ἐπαράομαι, ῶμαι, imprecor. Æschin. ἐπαρασάμενος αὐτῷ τὴν ἐξώλειαν. Dicitur & ἐπαρᾶσθαι ἀράς.
Ἐπαράσιμος, execrabilis. Phocyl.
Ἐπάρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, execrabilis diris deuotus. Thuc. Æsch.
Et ἐπαρατικός, apud Synes.
Κατάρα, imprecatio, execratio. Plut.
Καταράομαι, ῶμαι, execror, diris deuoueo, imprecor. Interdũ sine casu, vt apud Aristoph. in Vesp. καὶ μή με δεῖσθ' εἰς σε βλέψαι καὶ τὴν ἰατρείαν ἐπιστάμεναι ... Καταρασάμενος καὶ τὴν θρύψας. Interdũ cũ datiuo personæ solo, vt apud eũdem in Nebulis. καταρᾷ σύ τῷ διδασκάλῳ. Interdũ cũ datiuo personæ & accus. rei, vt l. 2. epigr. Ἦ τιν' ἔχεις ἐχθρὸν Διονύσιε, μὴ καταράσῃ τὴν Ἶσιν τούτῳ, μηδὲ τὸν Ἀμφικράτη. ne imprecceris. Interdũ cũ accusatiuo rei aut personæ solo, vt καταρᾶσθαι τὴν σάρκα apud Aristidem. Matth. 5. εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς.
Κατάρατος, diris deuotus, execratione dignus. Demosth.
Decomp. Δημοκατάρατος, à populo diris deuotus, populo execrabilis & inuisus. Naz.
Ἐπικατάρατος, execrabilis. Ioh. 7.
Παραρητός, cui supplicatur, aff. ex Cyrillo.
Πολυάρατος, multis votis exoptatus. Od. ζ.
Ἐσχάρα, quomodo huc pertineat vide suo loco.

ἈΡΑΒΟΣ, ου, ὁ, strepitus, κτύπος, ψόφος, θόρυβος. Eustathius dicit δοῦπον non tam asperum significare sonitum quàm ἄραβον. Homerum enim δοῦπον de corpore in terram cadente dicere, de armis ἀραβεῖν, Il. ε. δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. Hesiodus, δεινὴ δὲ σφ' ἰαχὴ, ἄραβος δ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων. Est ἄραβος (inquit Camer.) stridor dentium, vt in frigore & consternatione. Quomodo Hom. Iliad. κ. vsus est, quum de Dolone dicit, ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων Χλωρὸς ὑπαὶ δείους. * Etymologistæ ἄραβος est ἡ ἐν ἄρει βοή, vt sit quasi ἀράβολος. Vel, ἡ ἐν ἔρῳ βοή, quasi ἔραβος, vel, ἡ ἐπὶ τὴν ἔραν βοή quasi ἔραβος.
Ἀραβικός, ἡ, όν, vt ἀραβικὴ πνοή, Hesych. interpretatur τυφωνική: vt sit ventus repentinus & procellosus.
Ἀραβίδες, venti puluerẽ excitãtes, αἱ μετὰ κονιορτοῦ πνοαί, Hesych.
Ἀραβέω, ῶ, F. ήσω strepitũ seu fragorem edo. Il. ε. δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. Reperitur etiam cum accus. vt μάτην ἀραβεῦσαν ὀδόντας, apud Apoll. Argon. 2.
Ἀμφαραβέω, ῶ, (comp.) circumstrepo. Il. φ.
Ἀμφαραβίζω, idem, vt apud Hesiod. in scuto Herc. Ἅρματα δ' ἐϋποίητα καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον.

ἌΡΑΔΟΣ, cordis pulsus post vehemens exercitium, vt Nicandri schol. annotat in Ther. ἄραδον κακὸν ἄλλοτε τύψας. vide & Gal. comment. 2. in lib. de victu in morb. acut. Videtur ab ἀράσσω deriuatum, significatéque strepitum seu crepitum eorum quæ inter se colliduntur.
Ἀραδέω, ῶ, turbo seu commoueo & conturbo. Hesych.

ἈΡΑΙΟΣ, ά, όν, rarus, tenuis, spõgiosus. cui opp. πυκνός. Iliad. π. Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ. Diosc. lib. 5. c. 101. ὀθόνιον καθαρὸν ἀραιόν. Sic ἀραιὸς σφυγμὸς apud medicos, pulsus rarus, & ἀραιὸν πνεῦμα spiritus qui longo tempore trahitur, apud Hipp. lib. 1. τῶν ἐπιδημ. Hes. in Erg. Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πηγνυσθαι ἀραιάς, leues agiles. Item, tenuis & angustus apud Hesiod. ἀραιὴ δ' εἴσοδος ἦεν. ¶ Item, imbecillis. Il. σ. de Vulcano χωλεύων ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. ¶ Ἀραιὰ ᾶς ἡ, significauit apud veteres, vt scribit Ruff. ventrem & vniuersa intestina. Nic. in Ther. loquens de viperæ fœtibus, διὰ μητρὸς ἀραιὴν Γαστέρ' ἀναβρώσαντες ἀμήτορες ἐξεγένοντο. Vnde etiam μεσάραιον appellatur quod idem est atque μεσεντέριον. ¶ Ἀραιὰς autem, vide in Ἀρά. [Suid.
Ἀραιῶς, rarè, raris interuallis, leuiter. Item μὴ ἡρμοσμένως, apud
Ἀραιότης, ητος, ἡ, raritas, laxitas spongiosa: cui opponitur πυκνότης, densitas. ἀραιότης τῆς γλώσσης, linguæ fungositas. Bud. de placit. phil. lib. 4 ἀραιότης τῆς γῆς, raritudo terræ.
Ἀραιόω, ῶ, F. ώσω, rarefacio, relaxo. Gal. τὴν μὲν πύκνωσιν ἰᾶσθαι χρὴ τοῖς ἀραιοῦσι, τὴν δὲ ψίλωσιν τοῖς χέουσι. Aphrod. lib. 1. Probl. πρὸς τῇ τελευτῇ τῆς ἀερίου ἀραιώμεθα, ad finem prandij relaxamur. Sic ἀραιωθέντων τόπων.
Ἀραίωμα, τό, interstitium, rima, hiatus, raritas. Luc.
Ἀραίωσις, rarefactio, attenuatio, Aristot. de mundo.
Ἀραιωτικός, rarefaciendi vim habens.
Μεσάραιον, ου, τό, idem quod μεσεντέριον, quasi in medio intestinorum tenuium vel ventre positum. Alij dicunt esse membranam venis, arteriis, neruísque contextam, per cuius vasa (quæ μεσαραικά inde dicuntur) alimentum è ventriculo in hepar distribuitur.

ἌΡΑΚΟΣ, ου, ὁ, in leguminum censu ponitur à Gal. de aliment. facult. lib. 1. c. 17. Vide & eiusdem libri c. 27. & Theophr. hist. pl. lib. 8. c. 8.
Ἀρακίς, ίδος, ἡ, species leguminis. Gal. Dicitur pro eodem & ἀράκιον & ἀρακίσκος, apud Gal.

ἈΡΑΚΤΟΝ, ου, τό, atramenti sutorij species quædam Diosc. li. 5. c. 114.

Ἀράομαι, &c. vide in Ἀρά.

ἈΡΑΣΣΩ, vel ἀράττω, F. άξω, Eusth. propriè est τὸ διὰ σιδήρου τέμνειν, ἀπὸ τοῦ ἄρης amputo, abscindo. Il. ν. Δηίπυρον δ' Ἕλενος ξίφει σχεδὸν ἤλασε κόρσην Θρηικίῳ μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν. ¶ Item pulso, tundo. Syn. (de quo iã supra modum superbo & elato) οὗτος ἀράσσει τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανόν. ¶ Est etiam illidere, συντρίβειν. Lucianus. τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. Metaphoricè item de verbis probrosis dicitur, vt apud Soph. ὀνείδεσιν ἤρασσεν conuitiis impetebant. Dicitur & ῥάσσω pro eodem: quod vide suo loco.
Ἀράσσομαι, amputor. Item pulsor. vt Greg. τῶν θυρῶν ἀρασσομένων. Item, collidor, vt apud Aleiph. in epist. καὶ οἱ ἄνεμοι πρὸς ἀλλήλους ἀράσσονται.
Ἀραγμός, ου, ὁ, collisio, pulsatio, strepitus ... apud Euripidem, fragor vinculorum. ἀραγμοὶ τῶν στέρνων, percussio pectoris, planctus, apud Sophoclem in Oedip. Col.
Ἀραδος, quomodo huc pertineat vide suo loco.
Composita.
Ἀπαράσσω, deiicio, detrudo, depello. Iliad. ξ. ἀπὸ δ' ἤραξεν δὲ χαμᾶζε αὐτῇ σὺν πήληκι κάρη. Sic Herod. in Vrania τὰς ὀπισθίας ἀπὸ τῆς καταστάσεως νεὸς κάλλοντες ἀπήραξαν.
Διαράσσω, pertundo, perrumpo, perfringo. Hesiod. in scuto Herc. διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξε, per tmesin pro διήραξε.
Ἐναράσσω, illido. Pausan. in Messen.
Ἐξαράττω, exturbo, effringo, apud Suid. Metaphoricè etiam ἐξαράττω λόγοις τινά dicitur pro, verbis probrosis incessere. Aristophanes in Nebulis. ἀλλ' εὐθὺς ἐξαράττω Πολλοῖς κακοῖς καὶ αἰσχροῖς.
Ἐξάραγμα, ατος, τό, fractura, συντριμμα, vt Gal. apud Hippocr. exponit.
Ἐπαράσσω, irruo, illidor, impingor, incumbo: vt Bud. in Com. exp. & Synesio.
Ἐσαράσσω, repello vnde ἐσαράξαντες ἐς τὰς νέας.
Καταράσσω, idem quod ἀράσσω.
Καταρρὺς ἄνεμος, ab Alcæo & Sapphone dicitur τὸ συνεστραμμένον πνεῦμα καὶ καταρράσσον διὰ τὸ κάτωφερῆ ὁρμὴν ἔχειν.
Προσαράσσω, allido, προσκρούω. Suid. προσβάλλω, συντρίβω. Bud. Alc. ὁ τῶν κυμάτων ὁ μὲν πρὸς ταῖς πέτραις προσηράσσετο, τὸ δὲ εἴσω ἀνοιδοῦν ἐρρήγνυτο. Greg. de homine, ταῖς ἰνδόθεν προσαρασσομένων προσβολαῖς.
Συναράσσω, collido, συντρίβω confringo. Luc. ὡ μὲν τοι ἐπῆν συναράξαι τοῖς ὀστοῖς. Item confligo vel confligor. Aristot. de mundo. συναράττεσθαι ἀνέμων φαντασίαν.
Συναράσσομαι, collidor, confringor. Luc.
Ὑπαράττω, succutio, apud Suid.

ἈΡΑΧΙΔΝΑ, ἡ, planta quædam ex genere τῶν ἀμφικάρπων, de qua Theophr. pl. lib. 1. & 11. & Plin. lib. 21. cap. 15.
* Denominata videtur ab ἄρακος ob similitudinem aliquam, vnde Plinius per χ scribit ἀραχίδνα. & Theophr. dicit cap. 11. τῆς ἀραχίδνης καὶ τῶν ὁμοίων τῷ ἀράκῳ.

ἈΡΑΧΝΗΣ, ου, ὁ, araneus vel aranea. Hesiodus in Ergoις ἐν νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης. Suidas distinguit inter ἀράχνης & ἀράχνη, ita vt ἀράχνης sit animalculũ ipsum, ἀράχνη tela, quę tamẽ differentia nõ semper obseruatur. sicut videre est apud Plutarch. in lib. vtra anim. prud. τὰ δ' ἀράχνης ἔργα (inquit) κοινὸν ἱστῶν γυναιξὶ καὶ θήρας σαγηνευτικῆς ἀρχέτυπον. * Dictam volunt aut παρὰ τὸ ἀραιὰ ἴχνη ἔχειν, aut παρὰ τὸ εἰς τὸν αἰθέρα ἄρειν τὰ ἴχνη.
Ἀράχνη, ης, ἡ, araneæ tela propriè, vt volunt gram. item aranea, sicut ex præcedent. patet & ex Diosc. lib. 2 cap. 68. Pro araneæ tela ponitur in Epigr. Καὶ τὰ χ' ἂν ἐρρίζωτο δι' αἰθέρος εἰμὴ ἀράχνη Τὰς πόδας ἐμπλεκτεῖς ὕλησος ἐκρέματο.
Ἀραχναῖος, α, ον, ὁ ad araneam pertinens, aut ab aranea factus, vt ἀραχναῖος μίτος, in Epigr.
Ἀράχνειος, pro eodem: vt testatur. Suid. ἀραχνικὸς quoque idem Suidas ex Callia citat.
Ἀραχνοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, araneosus Citatur ex Aristot. lib. 5. animal. cap. 23. exponitúrque araneæ speciem imitans.
Ἀράχνιον, ου, τό, araneæ tela. Odyss. π. Ὀδυσσῆος δέ που εὐνὴ Χήτει ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κεῖται ἔχουσα. Item araneus & aranea Aristot. τῶν δ' ἀραχνίων τῶν γλαφυρῶν καὶ ὑφαινόντων ἀράχνιον πυκνὸν, δύο ἐστὶ γένη. Item (vt apud Latinos aranem) vitium est oliuis & vitibus peculiare. Theophrast. hist. plant. lib. 4. cap. 17.
Ἀραχνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, araneosus.

Ἀραχνιόω,ῶ,F.ώσω. Et paſſ.ἀραχνιοῦμαι,araneis ſqualeo,araneis vitior, vt annotat. Bud. ex Ariſt. de apibus, ἐὰν ἀραχνιῶνται τὰ κηρία.

Ἀνεῤῥιχᾶσθαι,vide in ἀῤῥιχᾶσθαι.

ἈΡΒΗΛΟΣ, ου, ὁ, ſcalper ſutorius, ſeu ſcalprum ſutorium: vt exp. ſchol.Nic.in Ther.

ἈΡΒΥΛΗ,ης ἡ,calceamẽti quoddã genus caui & profundi,denominatũ (vt Galen.comm.4. in lib.Hippoc.de articulis teſtatur) παρὰ τὸ ἁρμόζεσθαι τοῖς ποσὶν,quaſi ἁρμύλη, vt vult Etym.Eurip.in Oreſte.Σῖγα τὸ λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης τίθετε, μὴ κτυπεῖτε, μηδ' ἔστω κτύπος. Καταβύλοις χλαίναις, apud Soph.in Troilo exp. talarib. ad ipſa vſq; calceamina demiſſis.

Ἀρβυλὶς,ίδος,ἡ,idem apud Theocr.Idyll.7.

Ἀργαλέος,vide in Ἔργον.

ἈΡΓΑΣ, ſerpens,aut genus ſerpentis: quidam draconis epithetum eſſe volunt. Hoc nomine vocauit Demoſthenem Æſchines propter mores ferinos & agreſtes,vide Heſych. Suid. Harpocr. & Plut.in vita Demoſth.Pro ἀργᾶς dicitur & ἄργης apud Gal.in lex.Hippocr.

-ἈΡΓΙΛΟΣ (ſeu ἄργιλλος) ου. ἡ, terra alba & pura,ab adiect. ἀργὸς,i albus, vel ab ἀργὸς pro ἄεργος, ignauus: propter ſterilitatem.Ariſtot.in Probl.

Ἀργιλώδης,εος,ὁ καὶ ἡ.argilloſus argillaceus. Exp.& ῥυπαρός. Item ἀργιλώδης γῆ,λευκὴ καὶ καθαρά.Suid.

Compoſita.

Λευκάργιλλον vocant Græci candidam argillam qua in Megarico agro vtuntur, ſed tantùm in humida frigidáque terra. Plin. lib.17.c.7.

Ὑπάργιλλος.ſubargillus,vel ſubargillaceus.Theophr.lib.9.c.4.

ἈΡΓΟΣ,οῦ,ὁ albus. vt Il.α. Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργούς.i.λευκούς, vel pigros, vel celeres per antiphraſin. Od. ὁ χῆνα ἀργὴν,Euſt.exp.album anſerem. vel pigrum & deſidem. vel domeſticum & cicurem,manſuetum.¶ Item otioſus,piger. in qua ſign.vide inter comp.ex Ἔργον.

Ἀργάντες ταῦροι albicantes tauri apud Pind.vt refert Euſt.

Ἀργεννὸς,οῦ,ὁ,albus,candidus. Il.γ.ἀργεννὰς etiam reperitur in eadem ſign.

Ἀργεστὴς,οῦ ὁ,albus.Noti epith.Item velox.Item ventus quidam. Hom.Ariſt.vide Gell lib.2.

Ἀργὴς,οῦ,ὁ,albus,candidus. Il.γ.-κατασχομένη ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ. Item velox.vt ἀργῆτες κεραυνοί. apud Ariſt de mundo.

Ἀργὲς ἐτος ἔτι εἰς. per μετάθεσιν & συστολὴν dicitur pro ἀργῆς,apud Hom.Il.λ.ἀργῆτι δημῷ. Et Il.φ.ἀργέτι δημῷ.

Ἀργεστήρ,ῆρος ὁ albus,ſplendidus & idem quod ἀργῆς.Heſych.

Ἀργήεις,εντος,ὁ albus. Luc.ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργήεις κεραυνός.

Ἀργινόεις εντος,ὁ,albus,ſplendidus.Il.ζ.hinc ἀργινοῦσαι, per cõtract.per ἀργινόεσσαι dictæ inſulæ quædã ob terrã argillaceam.

Ἄργιος,ου,ὁ,albus,celer. Heſych.

Ἀργαίνω,F.ανῶ,albico.Euſt.ex Eurip.Alcm. & Opp.de ven.l.3. Γαστέρα δ' ἀργαίνουσαν ἔχει.

Ἄργεμον,ου,τὸ,ſeu ἄργεμος,ου,ὁ,ſecundum Poll.ſeu ἄργεμα τὸ,oculi hulcuſculum quod in iridis circulo naſcitur, partem aliquam candidi,partem etiam nigri comprehendens.Eos autem qui vitio illo laborant, ἐπαργέμους vocat Poll.lib.2.

Ἀργεμώνη, argemone herba, ſic dicta quòd argema & nubeculas ſanare dicitur.Dioſc.lib.2.c.208.& Plin.lib.24.c.6.

Ἀργύφιος,albus.Moſch.Idyll.2.

Ἀργίλος ἀργῆτος, quomodo huc pertineant.vide ſuis locis.

Compoſita.

Κνήμαργος,ου,ὁ καὶ ἡ, albas habens tibias,apud Theocr.

Κυνόσαργες, gymnaſium quoddam Athenienſium dictum à cane albo,inquit Euſt.

Λέπαργος,ου,ὁ καὶ ἡ,albus παρὰ τὸ λευκαίνειν τὸ λέπας, inquit Euſt.

Νίφαργος, niue candens,albens ex niue qua obrutus eſt. Exp.& albus inſtar niuis.

Πόδαργος,albos vel celeres pedes habens.

Πύγαργος, nates albas habens. vnde & pro effœminato accipi queat. Subſtantiuè verò ſic dicitur aquilæ genus cauda albicante,quæ albicilla Latinè dici poſſe exiſtimatur. Apud Euſt.eſt vna ex tribus ἱεράκων ſpeciebus.

Χηλαργὸς,qui eſt velocib. ſeu albis chelis vel vngulis. Equi epit.

Ἐναργὴς & πέλαργος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

-ἈΡΓΥΡΟΣ ου ὁ.argẽtũ.Od.ζ.& ψ. Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ ἴδρις. Et Od. δ. Χρυσοῦ τ' ἠλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος.Xẽ Pæd.8.τὸ δ' ἐμὸν σῶμα,ὦ παῖδες,ὅταν τελευτήσω,μήτε ἐν χρυσῷ θῆτε,μήτε ἐν ἀργύρῳ. Ath.6.ὁ δὲ ἄργυρος ὀλίγος ἦν ἐν τοῖς μετάλλοις. * παρὰ τὸ ἀργὸν,τοῦτ' ἔστι λευκόν.

Ἀργύρεος,ου ὁ,argenteus.vt ἀργύρεος κρητὴρ Od.δ & ο. Heſychius vult ſignificare etiam ſplendidum & pulcherrimum: item [illegible] & nitidum. In proſa per contractionem dicitur,ἀργυροῦς,οῦ,ὁ,vt ἀργυροῦς ἧλος. Plut.

Ἀργυρόω,ῶ,F.ώσω,argento,deargento.Plut.

Ἀργυρώματα, vaſa argentea,apud Laert.in Arceſ. Item Polyb. & Athen.pro vaſis argenteis,ſeu ornatu vel ſupellectile argentea.Quidam exp.argentum menſale.

Ἀργυρεύω, (inquit Bud.) argentum effodio,i.μεταλλεύω.Strab.

Ἀργυρεῖον,ου,τὸ,argentifodina.item argentarij officina,& argentaria.Strabo,Alciph.& Xen.

Ἀργυρικὸς οῦ,ὁ,pecuniarius.vt ἀργυρικὴ ζημία,Plut.

Ἀργυρὶς,ίδος,ἡ,argentea phiala.Ath.

Ἀργυρῖτις ψάμμος,argentea arena, Dioſc.

Ἀργύριον,ου,τὸ,argentum,nummi argentei.Math. c. 26. Et generaliter pecunia,ex quocunque ſit metallo.Xen.Plut.

Ἀργυρίζω,flagito vel aufero argentum. Exp.& concutio.

Ἀργυρίζομαι,capturas facio,nundinor,lucror.Bud.ex Dem.

Ἀργυρισμὸς,capturarum conceptatio.

Ἀργυρίδιον,ου,τὸ,pecuniola.Ariſtoph.in Pluto.

Ἀργυρίτης,qui pecunia abundat.

Compoſita.

Ἀνάργυρος,ου,ὁ καὶ ἡ,argento carens,pecuniis deſtitutus, pecunias non habens.Plato de leg.3.

Ἀπαργυρόω.in argentum verto,*hoc eſt*,argento muto.Artemid.

Ἀπαργυρίζω.ære muto,*id eſt*,vendo.Themiſt.in Sophiſta, τὸ οἶνον καὶ τὰ ἄλφα ἀπαργυρίζων.Eſt etiam exigo pecuniam,in Pãd.

Ἐξαργυρόω ῶ adæro i.ære æſtimo.Bud.in Pand.

Ἐξαργυρίζω.in argentum redigo,i.pecunia permuto, pecunia vendo,Thuc.lib.8.

Ἐπάργυρος,inargentatus.Herod.

Ἐπαργυρόω,inargento,argento obduco.Athen.lib.8.

Κατάργυρος,inargentatus,argenteus.Athen.lib.4.Dipnoſ.

Καταργυρόω,argento.

Λαβάργυρος,qui pecuniam accipit,qui nihil niſi accepta pecunia facit Athen.lib.9.

Λιθάργυρος,ου,ἡ,ſpuma argenti:medicamentum metallicum non ſponte quidem naſcens, ſed in ſecundis fornacibus emergens, dum plumbum vel eius arena ab argento aut auro ſecernitur, vide Dioſc.lib.5.c.122.& lib.6.c.27.

Λιθαργύριον,exp.ὁ ποδοστήρ. Ath.lib.10.

Ὁλάργυρος,totus argenteus qui totus ex argento eſt. Athen.

Παντάργυρος,totus argenteus,ex ſolido argento conflãs.Heſych.

Περιαργυρόω,argento circumobduco Athen.lib 11.

Πολυάργυρος,multum argenti habens.

Ὑδράργυρος,argentum viuum vt exp.apud Dioſc.lib.5. c.102.& lib.8.c.19 Metallum eſt in argentifodinis naſcens,album,aquæ inſtar liquidum & valde mobile. Nomen ex aqua & argento ductum eſt,quòd argenti quidem colorem referat, nec tamen vt argentum vno loco conſiſtat, ſed aquæ modo diffluat. Alex.Aphro.vide & Plin.

Ὑπάργυρος ſubargenteus:in quo argentum mixtum eſt,vt Euri. ὑπάργυρος χθὼν,propter metalla.

Φιλάργυρος amans argenti.cupidus pecuniæ,auarus,Plut. Et φιλαργυρώτατος,apud Xen.

Φιλαργυρία,argenti amor,pecuniæ cupiditas,auaritia.Plut.

Φιλαργυρέω ῶ,pecuniæ auidus ſum.2 Mach.

Decomp. Ἀφιλάργυρος,non amans pecuniæ non auarus.

Ψευδάργυρος,adulterinum argentum ex Strab.

Ἄρδευω,vide in Αἴρω.

-ἈΡΔΙΣ ιδος,ἡ, cuſpis teli,apud Herod.Exp.& aculeus ſagittæ. aſſ.& plur.ἄρδεις ex Herodoto *pro*,pharetræ.

* Etym.deducit ab ἄρα,quod eſt ἁρμόζω.

-ἈΡΔΩ,F.σω,irrigo. ¶ Item potum præbeo.adaquo,aquatum duco,vt Bud.interpr.apud Herodot.καὶ ἄρδεσκε τοὺς ἵππους.

Ἄρδομαι,irrigor.vt Ibycus apud Athen.lib. 13.κυδώνιαι μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν ἐκ ποταμῶν.

Ἀρδμὸς ου ὁ,irrigatio.item aquatio.Il. σ. & Od. ν. Ἀρδηθμὸς pro eodem,Nic.

Ἀρδάνιον.ου τὸ,vas in quo pecudes adaquantur. Vel potius certa pars vaſis quod κεράμιον appellabatur. Lege Poll.Euſt. *Heſyc.* Suidam.

Ἀρδεύω,idem quod ἄρδω.irrigo.Item adaquo,Theophr.

Ἀρδευσις & ἀρδεία.irrigatio vel adaquatio.

Ἄρδα,inquinamentum.apud Gal.in lex.Hippocr.

Ἄρδαλος idem Exp.& qui mundè non viuit.Heſych.

Ἀρδαλόω ῶ,inquino,conſpurco,apud Erot.& Gal.

Ἀῤῥέω,vel ἄρσιω.Ἀλδαίνω,&c.quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Διάρδω,idem quod ἄρδω.

Ἐπάρδω,idem.Arrian.

Κατάρδω,idem.Citatur & metaphorica ſignif.*pro*, perfundo laudibus,ex Ariſtoph.in Acharnenſ.

Νεαρδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,nuper irrigatus.Il.φ.

προσάρδω, irrigo, vnde pass. Προσάρδομαι, irrigor & alluor.

Ἀρδεία, vide in Ἀρδ. Ἀρείων, vide in Ἄρης.

-ἈΡΕΣΚΩ, F. έσω, P. εκα, placo, amicum reddo. vt Il. ι. & τ. Ἀψ ἐθέλω ἀρέσαι. Item ἀρέσκω (apud Homeri posteros) placeo. Xen. τῷ γε τοῖς φίλοις εὖ ἀρέσκειν; Dicitur & ἀρέσκω σοι, apud Thuc. Plat. Synes. placeo tibi, probo me tibi. Dicitur & ἀρέσκει μοι παίζειν, placet mihi ludere vel libet, vt apud Herodian. Et τὰ ἀρέσκοντα, placita. Plut. * Ab ἄρω formari volunt, vel potius à futuro ἀρῶ. Nam quum alicui placemus aut ei gratificamur, ei quodammodo nos accommodamus.

Ἀρεσκόντως, aduerb. gratè. Eurip. ἀρεσκόντως σοι, ex animi tui sententia.

Ἀρέσκομαι, voce media, idem quod act. ἀρέσκω, placo, amicum reddo, vt Od. θ. Τοὶ γὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι. Sic & Xen. dicit ἱεροῖς θεοὺς ἀρέσκεσθαι. ¶ Ἀρέσκομαι τούτῳ, hac in re satis fit mihi, acquiesco, placet conditio. Luc.

Ἀρεστός, ὁ, placitus, gratus. Plut. Ἀρεστόν, Bud. idem esse ait quod Latinis decretum & placitum.

Ἀρεστήρ, ῆρος, ὁ, libum, genus placentæ diis consecratum. Etymol. Eustath.

Ἀρεστήριον, τό, exp. sacrificium.

Ἄρεσκος, ὁ, blandus, placendi studiosus, gratiæ aucupator & captator, qui apud omnes gratiosus esse cupit, ab omnibúsque gratiam inire. Aristot. in Eth. lib. 2. 3. 4. & 9.

Ἀρεσκεύομαι, F. εύσομαι, comiter appello, comiter cum aliquo ago & blandior. Plut.

Ἀρέσκευμα, τό, blanda appellatio, & adulatoria. Plut.

Ἀρέσκεια, ἡ, Bud. interpr. comitas assentatrix, facetosa vrbanitas, lepos in sermone. Theophr. Laërt.

Composita.

Ἀνθρωπάρεσκος, ὁ καὶ ἡ, hominibus placere studens, hominum fauorem aucupans. idem quod ἄρεσκος, 1. Cor. 6.

Ἀνθρωπαρεσκεία, ἡ, studium placendi hominibus.

Ἀπαρέσκω, displiceo, non placeo, improbor. Thuc. καὶ δῆλον ὅτι εἰ τοῖς πλείοσιν ἀρέσκοντες ἐσμέν, τοῖς δ᾽ ἂν μόνοις οὐκ ὀρθῶς ἀπαρέσκοιμεν. Dicitur etiam ἀπαρέσκει μοί τι, displicet mihi illud. item ἀπαρέσκει μοι παίζειν. Et cum accus. vt Plato. ἐν μὲν τοι με τῶν ῥηθέντων ἀπαρέσκει. Cum accus. rei, significat improbo, repudio, vt apud Bibliorum interpr. Eccles. 21.

Ἀπαρέσκομαι, ægrè fero vel implacidè. Item improbo, cum dat. Item placo, den. ετεορ, cum accus. vt Il. τ.

Ἀπάρεστος, ὁ καὶ ἡ, ingratus, iniucundus, talis vt placere non possit.

Αὐτάρεσκος, sibi ipsi placens. Hesych.

Δυσαρέσκομαι, displiceo.

Δυσάρεσκος, ineptus gratiæ aucupator. Apud Athen.

Δυσάρεστος, cui placere difficulter queas, morosus. Isocr. Et neutro gen. Δυσάρεστον, morositas, offensio. Δυσαρέστως, morosè, offenso animo.

Δυσαρεστέω, non hilariter affectus sum, implacidè me habeo, morosum me præbeo (vt ægroti qui in lecto acquiescere nequeunt & iactantur.) Synes. Itē offēso sum animo, apud Polyb.

Δυσαρέστησις, displicentia sui & tædium. Plato in Axiocho & Polybius.

Ἐξαρέσκομαι, placo. Xen. in Oecon. καὶ τοῖς θεοῖς ἐξαρέσκεσθαι [θύοντας.

Ἐξαρεσκεύομαι, idem.

Ἐπαρέσκομαι, placo, reconcilio.

Εὐάρεσκος, blandus, placere cuilibet volens. Item placidus, obtemperans. Bud. ex Xen. Εὐαρέσκως, blandè, vt εὐαρέσκως ἔχειν.

Εὐάρεστος, bene placens, gratus, placidus. Basil.

Εὐαρέστως, gratè, In epistol. ad Hebr. cap. 12. εὐαρέστως τῷ Θεῷ, adeò, vt grati simus Deo.

Εὐαρεστέω, libens acquiesco & hilariter comprobo. Plut. Item placeo, apud Basil.

Εὐαρεστοῦμαι pro εὐαρεστῶ, apud Diodorum. Εὐαρέστησις, placabilitas, animus nō æger, & placidè cōposita mens. Aristot.

Εὐαρεστικός, placatorius.

Συναρέσκει, (imperson.) complacitum est, συναρέσκει ταῦτά μοι. Dem. & Xen.

ἈΡΕΤΗ, ἡ, virtus: propriè virtus bellica. Nam vt virtus à viro; sic ἀρετή, ab ἄρης deduci existimatur. Afferuntur tamen & alia etyma, nimirum vt dicatur ἀρετή, παρὰ τὸ αἱρῶ τὸ ἐπιθυμῶ ἡ αἱρετή, καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ στοιχείου, ἀρετὴ ἡ αἱρετὴ κτῆσις, ἢς πάντες αἱροῦνται, ἢ παρὰ τὸ ἀρέσκω, ἢ πᾶσιν ἀρέσκουσα, ἢ παρὰ τὸ αἱρῶ τὸ προαιροῦμαι. Il. ψ. αὐτὸς δὲ χρείσσων ἀρετή τε βίηφί τε. Il. υ. ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων. Et ἀρετὴ ἵππων. Il. ψ. ¶ Apud prosę scriptores ἀρετὴ interdū est virtus generali appellatione, vt & apud philosophos oppositam habēs κακίαν. interdū peculiarius, prout de hac vel illa re agitur. Ἀρετὴ τῆς χώρας, regionis præstantia aut bonitas, i. feracitas, apud Plat. de leg.

Ἀρετάω, ῶ, virtutis felicitatem assequor. i. quæ virtutem comitatur, vt quidem interpretatur H. Steph. Alij exp. feliciter procedo. Od. θ. οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα, vulgò exp. non rectè succedunt. Alij, non reddunt beatum, vel ad felicitatē nō perueniunt.

Ἀρεταλόγος, apud Eust. videtur idem esse.

Composita.

Ἀλιταρέτης, ὁ, cuius grauis est virtus & perniciosa, qui virtute abutitur, qui virtutem habet ad malos vsus, Il. π.

Ἐνάρετος, ὁ καὶ ἡ, virtutis particeps, vel virtute præditus. Herodian. lib. 2. ἐνάρετον ἀρχὴν dixit, imperium commendabile virtutis ergo.

Φιλάρετος, virtutis studiosus. Arist. eth. lib. 1. c. 8.

-ἈΡΗΓΩ, F. ξω, auxilior opem fero, propriè in bello: nam ab Ἄρης deducitur. Iliad. α. ἦ μέν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν. Xen. Pæd. 1. τοῖς φίλοις ἀρήγειν, & in Oecon. ἀρήγειν τῇ χώρᾳ. apud Eur. ἀρῆξαι φόνον δ᾽ οἴκοι μοι τέκνοις, arcere cædem à filiis vel propulsare.

Ἀρηγών, όνος, ὁ καὶ ἡ, auxiliator, auxiliatrix, vel defensor. Il. δ.

Ἀρωγός, idem quod ἀρηγών, Hom. Ἀρωγὴ, auxilium. Il. δ. & ψ.

Composita.

Ἀπαρήγω, auxiliando propulso.

Ἀπαρωγός, opitulator.

Ἐπαρήγω, idem quod ἀρήγω, auxilior. Il. α. ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι pro ἐπαρῆξαι.

Ἐπαρηγών & ἐπαρωγός, pro ἀρηγών & ἀρωγός. Apoll. Sic ἐπαρωγὴ pro ἀρωγή. Apoll.

Συναρήγω simul auxilior. Συναρωγός auxiliator.

ἈΡΗΣ, εος, ὁ, Mars. Il. α. Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος. Et Il. ε. Ἄρες ἄρες βροτολοιγὲ μιαιφόνε τειχεσιπλῆτα. ¶ Itē p. bellū. Il. ζ. Νῦν δ᾽ ἔρχεσθ᾽ ἐπὶ δεῖπνον ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα. Et Il. σ. αἰεὶ πως σὺν νηυσὶν ἄρηος ἀλλήλοις ἔχομεν. Sic & apud Sophoc. in Antig. ἄρης pro πόλεμος. Significat & peculiari significatione τὴν πρὸς πόλεμον ὁρμήν, inquit Eust. vt Il. ρ. οὐδέ μοι ἄρης ἄλλος ἐνυάλιος. Schol. Soph. in quodam Aiacis loco vult accipi pro λύσσα siue μανία. ¶ Itē vulnus, plaga. Il. ν. ἔνθα μάλιστα γίγνετ᾽ ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι. Itē pro cæde ipsa quæ fit vulnerando. Qua in significatione vsus est etiā Soph. in Aia. ἐπεὶ φόβημαι λιθόλευστον ἄρην ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπείς, vbi tamen schol. exp. θάνατον. ¶ Item pro ferro, de qua sign. vide Eust.

Ἀρητιάς, άδος, ἡ, Martia, bellicosa, ex Apoll. Arg. Ἀρητιάδα Μεναλίππην.

Ἄρειος, ὁ, Martius, ad Martem pertinens. Il. δ. Pro eodem dicitur & ἀρήϊος, vt τεύχεα ἀρήϊα, & ἔντεα ἀρήϊα, apud Hom. item bellicosus. vt Il. π. ἀρήϊος Ἀχιλλεύς.

Ἀρείων, ονος, ὁ καὶ ἡ, præstantior. Propriè, Marte præstantior, armis præstantior. Exp. & melior. Sic & ἄρειον præstantius, melius, Hesych. in Erg. δικαιότερον καὶ ἄρειον.

Ἄριστος, ὁ, præstantissimus, optimus. Propriè Marte præstantissimus seu armis. Dicitur tamen à Plut. ἄριστος τὰ πολεμικά; vel ἐν τοῖς πολεμικοῖς. Et ita capitur generaliter. Sic & Il. τ. Ζεὺς ὅσπερ τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος. Et Il. γ. εἶδος ἄριστε. Et Il. ψ. νεῖκος ἄριστε. Apud Thuc. ἄριστον ἀπατᾶσθαι lib. 3. maximè idonei qui fallamini. De re etiam dicitur, vt ἄριστον σῶμα. Xen. apud Hom. ἀρίστη βουλή.

Ἄριστα aduerb. præstantissimè, optimè. Od. ν.

Ἀριστίνδην, præstantissimos vel optimos quosque deligendo. Aristot. Isocr. Plat.

Ἀριστεύω, præstantissimus sum, fortissimè me gero, Xen. cum genit. Item strenuum me præsto, fortissimè dimico. Plut. in Solone, ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, apud Theocr. ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς, præstantissimi arte remigandi.

Ἀριστητικός, ὁ, qui quasi ita comparatus sit naturâ, vt omnium fortissimè se gerat.

Ἀριστεύς, έως, ὁ, qui omnium præstantissimè se gerit, omnium fortissimus. vt ἀριστῆες Δαναῶν apud Hō. item pro ἀριστῆες pro optimatibus seu proceribus, & quibusuis qui primarij sunt inter alios, vt Od. ζ. & θ.

Ἀριστεία, ἡ, exp. fortitudo, strenuitas, Soph. Herodian.

Ἀριστεῖον, τό, fortitudinis præmium, præmium quod datur fortitudinis ergo. Xen. Hel. 1. Item pro alio etiam præmio, vt στεφάνους ἀριστείων, Plut. in Themist.

Ἀριστερός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἄριστον, Ἀρήγω, Ἀρετή, Ἀράσσω, Ῥήσσω, Ἀρόω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex Ἄριστος.

Παναριστος, q.d. omnino præstantissimus, longè præstantissimus, quam optimus. Hesiod. in Erg.

Τριαριστεύς, pro, ὁ τρὶς ἀριστεύσας, qui ter palmam strenuitatis obtinuit, fortissimus. Hermog.

Ἀρθμός, &c. vide in ἄρω.

-ἌΡΘΡΟΝ, τό, artus, articulus, naturalis ossium cōpages, vt definit Galen. libro de ossibus. Soph. in Trach. Μάρψας ποδός νιν ἄρθρον ᾗ λυγίζεται, vbi lentescit vinculum compagis. Apud Diosc. ἀρθρικοῖς ἀλγήμασι. ἄρθρα λελυμένα. Herodot. naturā equæ ἄρθρα etiā vocauit in Thalia τῆς ἵππου ταύτης τὰ ἄρθρα ἐπιψαύσας τῇ χειρί. Metaphoricè dicitur etiam de voce, vt ἄρθρον

θρον τῆς φωνῆς ποιεῖν, vocis articulum formare, Aristot. lib. 4. anim. ¶ Est etiam vox grammaticorum.

* Etymologistes deducit ab ἀρῶ, τὸ ἁρμόζω, παρὰ τὸ ἀρηρέναι ἀλλήλοις, aut ab αἴρω verso τ in θ.

Ἀρθρικὸς, ῦ, ὁ, articularis, articulis quadrans & conueniens. Hippocr. Item ex articulis laborans. podagricus vel chiragricus, articularius.

Ἀρθρῖτις, ἡ, artuum seu articulorum dolor: articulorum morbus. vel morbus articularis vel articularius. Herodian. lib. 3.

Ἀρθριτικὸς, ῦ, ὁ, articulorum morbo laborans. Aretæus Diosc.

Ἀρθρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, articulosus. Xen. Aristot.

Ἀρθρόω, ῶ. F. ώσω, articulo, fingo, formo, vt ἀρθροῦν τὴν φωνὴν. Et etiam articulatim, distinctéque formo & explico, explano.

Composita.

Ἄναρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. inarticulatus, articulis carens, aut malè articulatus Aristot. item metaph. debilis, artuum beneficio destitutus, apud Soph. & Eurip. in Oreste. Dicitur etiam de voce, vt ἄρθρον, apud Plut.

Ἀναρθρία, ἡ, articulorum seu artuum debilitas.

Διαρθρόω, ῶ, articulis suis distinguo. Apud medicos est, iungo. annecto. Est etiam effingere & conformare, exprimere: vt apud Plat. in Symp. Item membratim & artuatim absoluo, compono, exactè fingo. Item explico. Budæus ex 1. Eth. 7. Ponitur & per explanare, lib. 1. Metaph. 9. & in 1. de gener. anim.

Διάρθρωσις, articulatio, artuum commissura. Et pro artuum agilitate. Plut. Est etiam explanatio. Bud.

Διαρθρωτικὸς, ῦ, ὁ, articulãdi & mẽbra cõmittẽdi vim habẽs.

Decomp. Ἀδιάρθρος, inarticulatus, articulis nodísque non distinctus, vt pedes elephantorum. Ἀδιάρθρωτος, articulis membrísque suis non distinctus, Luc.

Ἔναρθρος, articulatus. Athen. lib. 8. ἐνάρθρως, articulatè seu articulatim.

Ἔξαρθρος, ex articulis suis emotus, luxatus. Suid. significat etiam eum cui articuli naturaliter extant & promittent. Hippocr. & Galen.

Ἐξαρθρέω, ῶ, articulis seu artub. emotus sũ. Gal. & Hippocr.

Ἐξάρθρημα τὸ, luxatio, in qua totus articulus à sua sede recessit. Ἐξάρθρησις, idem.

Ἐξαρθρόω, ῶ, artus suis locis emoueo. Aristot. ἐξάρθρωμα siue ἐξάρθρωσις dicitur quũ os citra fracturã suo loco mouetur.

Καταρθρόω, articulo.

Παραρθρέω, ῶ, ex articulis parum dimoueor aut dimotus sum & detortus. paululum luxatus sum. Gal.

Παράρθρημα τὸ, parua luxatio, per quam scilicet articulus paululum à suo loco naturali excessit. Παράρθρησις, idem.

Προσαρθρόω, ῶ, per articulos annecto. Hippocr.

Προσάρθρωσις, ossium motorum commissura naturalis, idem quod διάρθρωσις, Hippocr.

Συνάρθρος articulo copulatus.

Συναρθρόω, ῶ, q.d. coarticulo. compingo ex Ethyc. 1.

Συνάρθρωσις, compages ossium. Hippocr.

ἈΡΙ, vocula quæ præfixa vocabulis apud poetas significationem auget. significans idem quod ἄγαν, valde. vt in ἀρίδηλος, ἀριδάκρυος, &c.

ἈΡΙΘΜΟΣ, ῦ, ὁ, numerus. (Etym. deducit παρὰ τὸ ἀρῶ, vnde ἁρμὸς mutato spiritu, & pleonasmo τοῦ θ καὶ ι ἀριθμὸς, quòd fiat ἐκ μονάδων ἁρμογῆς.) In quibusdam loquendi generibus accusatiuus effertur per ablatiuum. Xen. Hell. 3. παρόμοιοι τοῖς Ἕλλησι τὸν ἀριθμόν. Sic δέκα vel δώδεκά εἰσι τὸν ἀριθμὸν, numero sunt decem vel duodecim. Ὁ δέκα ἀριθμὸς, denarius numerus. Sic ὁ δώδεκα ἀριθμὸς, &c. duodenarius numerus, &c. Item numerus, pro hominibus nullius pretij vt apud Aristoph. in Nub ὄντες λίθοι, ἀριθμὸς, πρόβατα. Sic apud Horat. nos numerus sumus.

Ἀριθμέω, ῶ, F. ήσω, numero. Cum accusatiuo. Hom. Xenoph.

Ἀριθμοῦμαι, pro eodem ponitur, apud Thuc. & Aristot. vt docet Bud. Item passiuè, numeror. Hom. Luc.

Ἀρίθμησις, εως, ἡ, numeratio. enumeratio.

Ἀριθμητὸς, numerabilis. Ἀριθμητικὸς, numerandi peritus. Item ἀριθμητικὴ, sub. τέχνη, numerandi ars, arithmetica. Interdum ἀριθμητικὸς, κὴ, κὸν, ad arithmeticam pertinens, vt ἀριθμητικὴ ἀναλογία, apud Aristot.

Composita.

Ἀνάριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, innumerus. Et pro eodem ἀνήριθμος apud poetas. Accipitur etiam pro homine qui in nullo numero est. *id est*, pro vili vt apud Soph. in Aiace.

Ἀναριθμέω, ῶ, enumero, dinumero. ἀναριθμοῦμαι pro eodem, ex Dem. Ἀναρίθμητος, innumerabilis. Item immensus, vt Soph. in Aiace, ἀναρίθμητος χρόνος.

Ἀπαριθμέω, ῶ, pernumero, percenseo, vel simpl. numero, enumero, recenseo, Xen. Isocr.

Ἀπαριθμοῦμαι, idem apud Xen. ἀπαριθμησάμενος ἅπαν, τὸ στράτευμα, quum recensuisset vniuersum exercitum. Item numeror, enumeror, apud Isocr.

Ἀπαρίθμησις, numeratio, enumeratio, recensio, Item pro καταβολή.

Διαριθμέω, ῶ, & διαριθμοῦμαι, dinumero, distinctè numero, numerando discerno, enumero. Plato lib. 7. de leg.

Διαρίθμησις, dinumeratio, supputatio, Vitru.

Ἐνάριθμος, non vulgaris, qui aliquo in numero habetur. Plat. in Philebo.

Ἐνάριθμος, qui annumeratur, annumeratus, in numero habitus. Hom. Basil.

Ἐναριθμέω, ῶ, annumero.

Ἐναρίθμητος, idem cum ἐνάριθμος.

Ἐξαριθμέω, ῶ, enumero, recenseo. Isocr. de pace.

Ἐξαριθμέομαι, οῦμαι pro eodem, Greg. ἐξαρίθμησις, enumeratio.

Εὐαρίθμητος, numeratu facilis. Item paucus. Plato in Apolog. & Sympos.

Ἰσάριθμος, numero par & æqualis. Herodian. Ἰσήριθμος pro eodem. In plur. ἰσήριθμοι, totidem.

Καταριθμέω, ῶ, enumero, connumero, vel simpl. numero. Plut.

Καταριθμοῦμαι etiam dicitur pro eodem, tam in passiua voce quam in media, apud Isocr. Aeschin. & Polyb.

Decomp. Συγκαταριθμοῦμαι, simul enumero, ex Aristot. in prædicamentis.

Μετάριθμος, annumeratus, connumeratus, ex Apoll.

Νήριθμος, idem quod ἀνήριθμος.

Ὁμοάριθμος, qui eiusdem est numeri.

Προαρίθμησις, prænumeratio, Greg.

Συνάριθμος, qui eodem numero continetur & cum augetur, ex Phalar. συνήριθμος, idem in Epigr.

Συναριθμέω, connumero. Arist. rhet. lib. 1.

Ὑπαρίθμησις q.d. subnumeratio. Ex Greg. Naz.

Ὑπεράριθμος, qui est vltra numerum q.d. supernumerarius.

ἈΡΙΟΒΑΡΖΑΝΙΟΣ, nomen emplastri, de quo vide Galen. lib. 1. περὶ κατὰ γένος, & Paul. Aegin. lib. 3. c. 23.

ἈΡΙΣΙΣ, ἡ, Suidas dicit esse instrumentum fabrile. Meminit & Poll. lib. 7. Est etiam herba quædam, Gal.

ἈΡΙΣΤΕΡΟΣ, ῦ, ὁ, sinister, læuus, ἐπ' ἀριστερὰ χειρῶν, ad sinistram manum Apoll. lib. 2. ἐν ἀριστερῇ lib. 5. sinistrorsũ. Herodot. ἀριστερῆς χειρὸς ἐσιόντι, ad sinistrã manũ intrãti. Dicit. & ἐπ' ἀριστερὰ sinistrã versus, sinistrorsus, apud Plut. in apoph. Et ἐς ἀριστερὰν, ad sinistrã, apud Herodot. ¶ Ἀριστερὰ veteres vocabãt τὰ μωρὰ, vt cõtra δεξιὰ τὰ συνετὰ, vt annotat schol. Soph. in Aiac. Apud Hõ. Od. υ. ἀριστερὸς ὄρνις, infausta auis. * Ἀπὸ τοῦ ἀρίστου κατ' ἀντίφρασιν, ἢ κατ' εὐφημισμὸν, inquit Etym. & Eust.

Composita.

Ἀμφαριστερὸς, ῦ, ὁ, læuus vtraque manu, qui dextra vt sinistra vtitur. q.d. ambisinister. ὁ ἀμφοτέρωθεν ἀριστερὸς, ex Aristoph. Exponitur etiam sinister & infelix.

Ἐπαριστερὸς, sinister ineptus Pro quo Phrynich. vult dici σκαιός.

Ἐπαριστερότης (q.d. sinisteritas) ineptia, insulsitas. Aristot. in lib. de virt. & vitiis.

Ἐπαριστερῶς, sinistrè, ineptè. Plut.

Ἀριστάω, &c. vide in Ἀρης.

ἌΡΙΣΤΟΝ ου τὸ, prandium. [Sic dictum quasi ἄριστον τι ὂν vtpote ἀόριστον κατὰ καιρὸν, vel quod πρὸς τὸν Ἄρεα [i. ad bellum] proficiscẽtibus appareretur, vel à nomine ἀραί, i. preciones: quia veteres nisi deos precati ad prandium non accedebant. Vide Plut. in Symp. lib. 8. cap. 6.] Apud Thuc. Ἄριστον ποιεῖσθαι, prandere, quod frequentius dicitur ἀριστοποιεῖσθαι.

Ἀριστάω ῶ, idem quod ἀριστοποιοῦμαι, prandeo. Athẽ. li. 4. & Plut.

Ἀριστίζω, prandio excipio, prandium præbeo. Aristoph. in equit.

Ἀριστηστὸς, ῦ, ὁ, prandij tempus. Hesych.

Composita.

Ἀνάριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, impransus, non pransus, qui prandium non sumpsit. Posset etiam exponi prandio carens. Vtitur Xe. & Plutarchus.

Ἀναριστάω, non prandeo, vnde partic. ἀναριστηκὼς, qui pransus non est. Hipocr. ἀναρίστητος, impransus. Aristoph.

Καταριστᾶν, prandere. Athen. lib. 10.

Ὀλιγαριστία, ἡ, prandium præparcum, quum pauculo cibo in prãdio contenti sumus.

Προαριστάω, ῶ, prius prandeo. Laërt.

Συνάριστος, compransor, qui simul prandet. Xen.

Συναριστάω, ῶ, simul prandeo.

ἈΡΚΕΥΘΟΣ, ου, ἡ, iuniperus, dicta παρὰ τὸ τὴν ἀρὰν κεύθειν. id est βλάβην, quòd celet noxam. habet enim spinas occultas quibus pungit. Sic appellatur & arbor & eius fructus, vt inquit schol. Nic. in Ther.

Ἀρκευθὶς, bacca seu fructus iuniperi. Et pro becca cedri. Dioscoridi est etiam ipsa arbor, 1. cap. 104.

Ἀρκεύθινος, iuniperinus, vt ἀρκεύθινος οἶνος, Diosc. lib. 5. Et ἀρκεύθινα ξύλα lib. 3. cap. 6.

Ἀρκέω, propulso, vt Il. ο. Ὅς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον. Et paulò antè πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ. ibi sub. accus. ὄλεθρον vel θάνατον. ¶Itē auxilior, opitulor, βοηθῶ, vt ἀρκεῖν φίλοις, apud Soph. ¶Item sufficio, satis sum, item par sum, satisfacio. Plat. de rep. 2. πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν. Chrys. οὐκ ἀρκῶ πρὸς τὸ τῶν πραγμάτων ὄγκον. Cum dat. Synes. πῶς ἀρκέσω μερίμναις ἐχούσαις συνέχειν, par esse potero solicitudinibus. Ἀρκεῖν res etiam dicitur, vt ἀρκεῖ μοι ταῦτα, sufficiunt mihi ista. Exp. & his sum contentus, vnde τὰ ἀρκοῦντα, quæ sufficiunt, quæ satis sunt, apud Xen. In hac signi. frequenter additur nominatiuus, vt Isocr. de pace, οὐκ ἤρκεσε δὲ αὐτοῖς τοῦτο ἐξαμαρτεῖν.

Ἀρκούντως, aduerb. sufficienter, satis, abundè. Thuc.

Ἀρκέομαι, οῦμαι sufficio, par sum. Thuc. Frequentius est pro, contentus sum, acquiesco. Nam qui contentus est aliquibus rebus & acquiescit, illæ ei sufficiunt. hinc ἀρκεσθεὶς τούτοις apud Plut.

Ἄρκεσμα, τὸ, auxilium. Hesych. Ἄρκεσις, εως, ἡ, idem. Item vtilitas, vt exp. apud Soph. in Oedipo Col.

Ἀρκετός, ὁ, ὁ, sufficiens. Ἀρκετόν, sufficit, satis est. Matth. 6. Et aduerb. ἀρκετῶς, sufficienter, satis. Hesych.

Ἄρκιος, ὁ καὶ ἡ, propulsatorius, vim propulsandi habens. Nic. Item adiuuans, vtilis, apud eundem. Nic. Item sufficiens, in Anthol. epigr. Dicitur de re & de persona. Exp. & ἕτοιμος, paratus, ab Hesychio.

Ἄρκυς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνταρκέω, ῶ, sufficiunt mihi vires ad resistendum, par sum ad resistendum. Et simpl. pro resisto, apud Suid. Budæus vult ἀνταρκεῖν esse ad vltimum vsque obsistere, & non cedere, apud Plat. in epist. ad Dionys.

Ἀπαρκέω, ῶ, sufficio. Ἀπαρκεῖ pro ἀρκεῖ, sufficit, satis est.

Ἀπαρκὴς, sufficiens.

Αὐτάρκης, ὁ καὶ ἡ, sufficiens (q. d. sibi sufficiens, vel per se sufficiens) sufficientes ad aliquid vires habens. Cum inf. vt apud Herodot. lib. 8. αὐτάρκεες ἐσόμεθα ἀντιστῆναι τοῖς ἐπιβουλεύουσιν. Sæpe ponitur cū præpositione πρὸς habente accusat. apud Thuc. Xen & alios. Item qui sufficere sibi putat quæ habet, qui sua sorte contentus est, vt quum dicitur, μετὰ δὲ ἐν ἀνθρώποις πλούσιος ὁ αὐτάρκης. Item qui habet quo contentus esse possit. vnde ei opp. ἐνδεής, apud Aristot. eth. 10

Αὐτάρκως aduerb. satis, sufficienter. Herodian. vnde αὐταρκέστατα, apud Xenoph. apomn. l. 1.

Αὐτάρκεια, ἡ, animus sua sorte contentus. Exp. & frugalitas, apud Polyb.

Αὐταρκέω, ῶ, sufficio. satis sum, duro, id est, non deficio.

Βιαρκὴς, ad vitam sufficiens, vitam & victum suppeditans.

Γηραρκὴς membris valens & vegetus.

Διαρκέω ῶ sufficientes vires habeo, par sum. Luc. διαρκεῖν πρὸς τὸ δεῖπνον Et διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις, apud eundem. Et διαρκοῦντα Phalaris. ¶Item duro, perduro, permaneo. Luc. ἀπὸ σιτίων δὲ καὶ ἑπτὰ ἡμέρας διαρκοῦσιν οἱ πολλοί. ¶Itē suggero, suppedito vt διαρκεῖν τοῖς γεωργοῦσι, ex Plut. in Solone.

Διαρκὴς sufficiens abundè instructus, qui satisfacere potest. Theophr. de caus. pl. 2. διαρκὴς εἰς ἄμφω ἡ φύσις. Item durans, perdurans. Gal.

Διαρκῶς sufficienter, perseueranter. Xen.

Διαρκεια, exp. perpetuitas, continuatio. Hermog.

Ἐξαρκέω, ῶ, sufficio, sum satis. Xē. Ἐξαρκεῖ μοι ἐπὶ τὰς ἀγαθὰς τὰς ψυχὰς ἡ αὐτὴ θήρα ἡμῖν. Itidem cum πρὸς aut εἰς. Et cum infin.

Ἐξαρκούντως, sufficienter, satis, quantū satis est, abundè. Isocr.

Ἐξαρκὴς sufficiens. Hesych.

Ἐπαρκέω, ῶ, propulso. Il. β. οὐδ' ἔτι οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Sic Apoll. Arg. 2. ἐπαρκέσαι κακότητα, ærumnam propulsare, defendere ab ærumna. Et pro opitulor. opem fero. Soph. σέ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων ἐπαρκέσοντα, opem laturum. Eodem modo. Eurip. in Hecuba, φίλοις ἐπαρκεῖν. At in Oreste, cum accus. loco datiui, εἴ σε μὴ ἐπαρκέσω. ¶Itē suppedito, suggero, vt Xen. ἐπήρκει μοι ὁπόσα ἐδυνάμην φέρειν. Et cū Attico genitiuo apud eundem, πᾶσιν ἀφθόνως ἐπήρκει τῶν ἑαυτοῦ. Sic Aristot. Ethic. 9. ἐπαρκεῖ τῆς τροφῆς τοῖς γονεῦσι. Interdū cum solo datiuo, ἐπαρκεῖν τοῖς δεομένοις, subuenire egenis, vt Aristoph. in Pluto. Isocr. & Dem. ¶Οὐκ ἐπαρκεῖ πέψαι γαστήρ. Alex. Aph. non sufficit venter ad concoquendum.

Ἐπαρκούντως, sufficienter. ἐπαρκοῦντως μοι. Soph.

Ἐπάρκεια, ἡ, auxilium. Eurip. apud Polyb. sæpe pro suppeditatione.

Ἐπάρκεσος, auxiliator. Ἐπάρκιος pro ἄρκιος. Epigr. lib. 1.

Εὐαρκὴς πόλις, vrbs munita, & ad propulsandos hostes sufficiens Strabo.

Ζωαρκὴς, vitam adiuuans, vel ad vitam sustentandam sufficiens, vt ζωαρκὲς ἔνδυμα, apud Nonn.

Καταρκεῖ, sufficit.

Ὀλιγαρκὴς, paucis contentus, modico contentus. Et pro frugali vel homine frugi.

Ὀλιγαρκία vel ὀλιγάρκεια, animus paucis contentus. Greg.

Pro eodem dicitur & τὸ ὀλιγαρκὲς substantiuè. Luc.

Παναρκὴς, vndequaq; sufficiens, vel sufficientes vires habens.

Παντάρκης, omnibus sufficiens seu omnes iuuans. Aeschyl.

Πολυαρκὴς, ad multa sufficiens, vel multum sufficiens. Item diu durans pertinacis vsus. inquit Bud. ex Luc.

Ποδάρκης, pedibus suis valens: pedibus celer. Il. α. Poeticum.

Προσαρκέω, ῶ, auxilio venio, ad opem ferendam venio, auxilior.

ἌΡΚΤΟΣ, ὁ καὶ ἡ, (vel Ἄρκος, de qua infra) vrsus, vel vrsa. Luc. in Demonact. τὸν δὲ κυνικὸν ἐν ἄρκτου δέρματι φιλοσοφοῦντα. ¶Est etiam nomen piscis apud Aristot. & Oribas. quem interpretes vrsam vocant. ¶Est præterea signum cœleste quod Latini Septentrionem. Vrsam, & Græci à similitudine ἅμαξαν etiam, i. currum vocant. Accipitur etiam pro parte orbis septentrionali: vt apud Herod. lib. 2. διέπεμψε καὶ εἰς τὰ γειτονεύοντα ἔθνη πρὸς παῖδας τοὺς ἄρχοντας τῆς ὑπὸ ἄρκτῳ Ῥωμαίοις ὑπακουόντων ἐθνῶν. * Etym. ab ἀρκῶ deriuatum vult pleonasmo τοῦ τ pro ἄρκος quoniam ἐπαρκεῖ ἑαυτῷ, & hyemem transigit sine congesto victu.

Ἄρκτειος ὁ ὁ. vrsinus, vt ἀρκτεῖον στέαρ.

Ἀρκτῆ, sub. δορά, vrsina scil. pellis.

Ἀρκτικός, ὁ ὁ. septentrionalis, vt πόλος ἀρκτικός. cui oppositus ἀνταρκτικός.

Ἀρκτῷος, ὁ ὁ. arctous, septentrionalis. Herodot. lib. 2.

Ἀρκτεύω, in vrsæ occisæ honorem virgines Dianæ consecro, vide Harpocr. Suid & Hesych. item Poll. & Cælium lib. 26. ca. 19.

Ἀρκτεία, illa consecratio virginum Dianæ.

Ἄρκτιον, herba de qua Diosc. lib. 4. cap. 106. & Gal. simpl. 6. & Plin. lib. 27. cap. 5.

Ἄρκιος, ὁ καὶ ἡ, septentrionalis, vt ἄρκιος πνοή. Eust.

Ἄρκειος, ὁ. idem quod ἄρκτειος, vt λιπος ἄρκειον.

Ἄρκηλοι, οἱ, vrsorum catuli. Eust.

Ἀπαρκτίας seu ἀπαρκίας ὁ ὁ, (comp.) ab vrsa seu septentrione flans ventus. Gel. lib. 2. cap. 22. Author de mundo.

ἌΡΚΥΣ, ὕος ἡ, rete Xen. in Cyneget. ... ἄρκυς Φασιανὰ ἢ Καρχηδόνια λεπτὰ λίνα καὶ τὰ ἐνόδια καὶ τὰ δίκτυα. Et εἰ ὑπὸ ταῖς ἄρκυσι, retia seruātes, vt Bud interpr. Pollux vult ἄρκυας magnitudine inferiores esse quam δίκτυα & ἐνόδια κεκρυφάλῳ. autem κατὰ σχῆμα similes. * Eustath. & Pausaniæ auctoritate ab ἀρκῶ deriuatum vult, vt pote vrsis venandis destinatum. Suidas vel ab ἕλκω, verso λ in ρ, vel ab ἀγρεύω vel ab εἴργω τὸ κωλύω. ¶Hesychius exponit etiam μεσαγκύλους & in plu. ἄρκυας δίκτυα, λίνα. Idem etiam exp. reticulū ornamentum mulie bre.

ἌΡΜΑ, ατος, τὸ, currus quadrigæ. De equis propriè dici annotat Eust. Odyss. ρ. Ἵπποισι ἀρύτιμοι σὺν ἅρμασι κολλητοῖσι. Xē. Pæd. 1. Μετὰ δὲ τούτους ἐξήγετο ἅρμα λευκὸν χρυσόζυγον. Accipitur etiam (vt annotat. vulgò) pro pondere & onere, Hierē. cap. 24. * Ab ἄρω deriuari docet Eust. ex Aristarcho.

Ἁρμάτειος, ὁ ὁ. curulis, vt ἁρμάτειον μέλος apud Eurip. in Orest.

Ἁρμάτιος, ὁ ὁ, idem, Xen.

Ἁρματῖται, οἱ, bigales, bigarij.

Ἁρματόεις, εντος, ὁ. curulis. Athen. lib. 1.

Ἁρματεύω, F. εύσω, aurigo. Eurip. in Oreste.

Ἁρμάτιον, ου, τὸ, curriculum, paruus currus.

Composita.

Βεβριθαρμάτος, ὁ καὶ ἡ, currum grauans, apud Hesych. in Asp.

Ἐρυσαρματος, currum trahens. Il. π. ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι, per metaplasmum pro ἐρυσάρματοι, inquit Eust.

Ῥιμφαρματος ἅμιλλα, certamen quod citato & celeri curru fit. Soph. in Oedip. Colon.

Ἁρμαλιά, ἁρμόδιος, ἁρμόζω, ἁρμονία, &c. vide in Ἄρω.

Ἄρνειος, &c. vide in Ἀρς.

ἈΡΝΕΟΜΑΙ, οῦμαι, F. ήσομαι, recuso. Item nego, inficior. Od. α. Ἡ δ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον. Et Od. δ. Οὐκ ἔστ' οὐδ' ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι apud Demosth. in orat pro corona, καὶ ταῦτ' ἠρνημένος πάντα τὸν ἔμπροσθεν χρόνον ταύτην τὴν χρείαν exp. recusans, & detrectans. Apud eūdem Philipp. 3. οὐδ' ἂν ἀρνηθεῖεν ἔνιοι οἷς οὐκ εἰσὶ τοιοῦτοι. apud eundē. ὑπὲρ οὗ ἠρνήθη μὴ λαβεῖν. * Ἀπὸ τοῦ αἴρειν τὰς χεῖρας ἐπὶ τῇ παραιτήσει. Etym. Solemus enim quum quid petenti recusamus, tollendo aut removendo manum id significare.

Ἄρνησις, εως, ἡ. recusatio. Item (frequentius) negatio, inficiatio. Lucian.

Ἀρνητικός, κὴ κόν, negatiuus, vt ἀρνητικὰ μόρια apud gramm.

Composita.

Ἀπαρνέομαι, οῦμαι, pernego, vt apud Plat. φόνον ἀπαρνούμενοι. Ponitur absolutè apud Plat. epist. 7.

Ἄπαρνος, ὁ καὶ ἡ, qui prorsus inficiatur, qui pernegat. Suid.

Ἐξαρνέομαι οῦμαι idem quod ἀπαρνοῦμαι. Et interdum pro simplici ἀρνοῦμαι. Aesch. οὐκ ἐξαρνοῦμαι τὸ πρᾶγμα.

Ἐξάρνησις, negatio, inficiatio.

Ἐξαρνητικὸς inficiandi peritus. Aristoph. in Nub.

Ἔξαρνος, ὁ καὶ ἡ, q. d. negator, inficiator. Ponit cū verbo εἰμὶ κα

pio

pro ἐξαρνοῦμαι, inficior. Dem. ἔξαρνος ἦν μὴ τεθνηκέναι. apud Isoc. ἔξαρνον εἶναι περὶ τῶν χρημάτων. Dicitur & ἔξαρνός εἰμι τοῦτο, vt apud Dem. Isocr. &c.

Α'ΡΝΥΜΑΙ, capio, recipio, cõsequor. Propriè autem volũt esse, dãdo ἄρνα pro eo aliquid vicissim accipere: per cathachresin verò permutare, sic & à πῶλος esse πωλεῖν, & ab ὄνος secũdum quosdam ὠνεῖν, quòd in pecoribus veterum diuitiæ & cõmercia cõsisterẽt. Hinc μισθὸν ἄρνυσθαι, mercede capere, apud Arist. & Plat. quod & vno verbo μισθαρνεῖν dicitur. Et ἄρνυμαι κλέος apud Eurip. consequor gloriã. Apud Hom. videntur potius significare, capto & consequi seu adipisci conor, quã capio & consequor. Ilia. χ. ἐπεὶ οὐχ ἱερήιον οὐδὲ βοείην ἀρνύσθην. Sic τιμὴν ἄρνυμαι, conor pœnas sumere. Iliad. α & ι. Item pro αἱροῦμαι, apud Plat. de leg. lib. 12. ζωὴν αἰσχρὰν ἀρνύμενος μετὰ τάχους μᾶλλον ἢ μετ' ἀνδρείας καλὸν καὶ εὐδαίμονα θάνατον.

Composita.

Α'παρνυμαι, aufero, ἀφαιροῦμαι, Hesych.

Μισθαρνεῖν, vna voce dicitur pro μισθὸν ἄρνυσθαι, mercedẽ capere, mercede operam suam locare. Aeschin. contra Ctesiph. τὸν δὲ μηδὲ μίαν παραλιπεῖν ἡμέρας ἐργαζομένου καὶ μισθαρνοῦντος. Dicitur & de meretricio quæstu, vt apud Phil. de vita Mos. li. 1.

Μισθαρνητικός, οῦ, ὁ, ad eos pertinens qui mercede operam suam locant.

Μισθαρνητική, scil. τέχνη, ars mercenaria, seu vitæ genus mercenarium, quod μισθαρνευτικὸν, Plato appellat. Dicitur etiam μισθαρνεύω, eadẽ signif. qua μισθαρνέω. vnde μισθαρνευτικός, idem cum μισθαρνητικός.

Μισθαρνής, mercenarius, qui mercede aliquid facit. Et μίσθαρνος, aff. pro eodem.

Μισθαρνία, ἡ, mercedis acceptio vel opera mercenaria, aut locatio operæ suæ, quum videlicet aliquis mercede accepta operam alicui suam locat. Arist. Polit. 1. c. 7. Accipitur pro quauis etiam opera quæ mercede alicui locatur, Dem. Bud. est, opera quæstuaria, locatio operæ suæ.

Μισθαρνικὸς, οῦ, ὁ, ad eos pertinens qui operas suas mercede locant Arist. Polit. 8. c. 1.

Decomp. Α'ναμισθαρνέω ῶ, mercedem capio.

Α'ΡΟΝ, ου, τὸ, arum: herba ex dracunculi generibus apud Theophr. hist. plant. lib. 2 c. 20. & Diosc. lib. 2. c. 197. Plin. lib. 24. 16. vnde & Athen. lib. 9. δρακόντιον (inquit) ὃ ἔνιοι ἄρον, ἀρωνία. Hesychio est etiam τρύβλιον μέγα.

Α'ρίσαρον, herba pusilla, eiusdem ferè cum aro generis.

Η'δύσαρον, frutex qui & πελεκῖνος, Lat. securidaca: sic dictus à suauitate odoris. Vide Diosc. lib. 1. c. 147.

Α'ΡΟ'Ω, ῶ F. όσω aro, vt ἀρόσας χθόνα, Hesiod. in Erg. Et Od. ι. Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν οὔτ' ἀρόωσι. Vtũtur & prosæ scriptores.
* Παρὰ τὸ ἄρης ὁ σίδηρος. σιδήρῳ γὰρ τέμνεται ἡ γῆ Etym.

Α'ροσις aratio, vt γῆς ἀρόσιμος, apud Aristoph. Exp. & ager frumentarius.

Α'ρόσιμος, arabilis. Α'ρόσιμος γῆ, exponitur etiam aratus seu cultus ager.

Α'ροτος pro ἄροσις, aratio. Apoll. Argon. βοῶν ἄροτος μέλει, boum aratio. Item annus Soph. secundum Eust. ἀρότης, ου, ὁ arandi tẽpus apud Theophr. Item ἀροτὸς, τὴ, τὸν, arabilis, qui arari potest ἀρτήρ, ῆρος ὁ arator. vt ἀροτῆρα. Hesiod.

Α'ρότης ου, ὁ, idem quod poetis ἀροτήρ.

Α'ροτήσιμος ου, ὁ καὶ ἡ, arabilis, in Epigr. ἀροτήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ. ad arationem pertinens apud Arat. Α'ροτήσιος ὥρη, arationis tẽp⁹.

Α'ροτρον ου, τὸ, aratrum. Hom. Plut.

Α'ροτραῖος, ου, ὁ. ad aratores pertinens, rusticus, agrestis.

Α'ροτρεὺς έως ὁ idem quod ἀροτήρ.

Α'ροτρεύω aro, apud Nonn. Α'ροτρευτήρ arator. in Epigr.

Α'ροτριάω, idem quod ἀροτρεύω, sed vsitatius. ἀροτριάζω, item vnde ἀροτρίασις, aratio.

Α'ροτριόω, aro. aratro findo. Α'ροτρίασις, aratio.

Α'ρόειν, apud Gregor pro ἀροῦν, arare.

Α'ρουρα ἡ, aruum, arata terra ager: Exp. & campus. Hom. Soph. Pro segete poni scribit Bud. apud Aristot. Generaliter etiam pro terra, vnde ζείδωρος ἄρουρα. apud Homer. & Hesiod. Item terræ mensura centum cubitorum, Eustath. ex Herodot. apud quem & Bud. scribit idem ferè esse quod iugerum.

Α'ρουραῖος, ου, ὁ, ad aruum pertinens, in aruo nascens, ruralis.

Α'ρούριον, ου τὸ, rusculum, agellus, in Anth. Epigr.

Comp. Ε'παρουρος, qui circa aruum opus facit, agricola, Hom. Exp. etiam hortulanus mercenarius, ex Hesych.

Α'ρχός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'νήροτος, inaratus. Hom.

Α'μφαρόω, ῶ, idem quod ἀρόω.

Γεωρόστης, ου, ὁ, qui terram arat, agricola, in Epigr.

Δυσήροτος aratu difficilis.

Εὐήροτος aratu facilis vel bene aratus. Εὐάροτος, etiam dicitur apud Arch. in Epigr. & δι' ἀρότου πεδίον, apud Apoll. Arg. lib. 2.

Καταρόω, ῶ, idem quod ἀρόω ex Aristoph.

Ο'λιγηροσία, ἡ, tenue aruum. Epigr.

Ο'ψαρότης, qui serò arat, serus arator. Hesiod. in Erg.

Περιαρόω, ῶ, circumaro. Citatur ex Plut.

Προηρόσια. sacrificia quæ ante arationem fiebant. Suid.

Πρωτηρότης, qui primus arauit vel arat, Hesiod. in Erg.

Α'ΡΠΑ'ΖΩ. F. σω, (& Doricè ξω inquit Eust.) rapio. Aristophan. in Pluto μὰ Δί' οὐ κέκλεφας, ἀλλ' ἥρπακας Item corripio. Luc. ἁρπασάμενος τὰ τόξα κατετόξευσε τοῦ λοιμοῦ τοὺς ἀχαιούς, corripuit arcu. Et metaphoricè pro, citò intelligo & mente percipio, quasi mente corripio. ex Sophocle citatur, ἁρπάζω σε τοῦ πυρὸς, eripio te ex igne.

Α'ρπασμα. τὸ rapina Plat. de leg.

Α'ρπαστός, οῦ ὁ. q. d. raptitius.

Α'ρπαγμα. τὸ, idem quod ἅρπασμα, quod raptum est, rapina, præda rapta. Ioseph. Item furtum, concussione quæsita pecunia, inquit Bud. apud Aeschin.

Α'ρπαγμός, οῦ ὁ raptus ipsa rapiendi actio, direptio, in qua signif. vsitatius est ἁρπαγή.

Α'ρπακτὸς, οῦ, ὁ raptus, ereptus. furto ablatus. Hesiod. in Erg.

Α'ρπακτήρ ῆρος ὁ, raptor: pro quo in prosa ἁρπακτής. Il. ψ. Fẽ. ἁρπάκτειρα, raptrix, in Epigr.

Α'ρπακτικὸς, rapiendi peritus, rapax. Et aduerb. ἁρπακτικῶς rapaciter, cum rapacitate. Item festinanter, raptim. Et pro eodem ἁρπαγδὴν apud poetas.

Α'ρπαγή, ἡ, raptus, ipsa rapiendi actio, ἁρπαγμός. vt ἐφ' ἁρπαγὴν τρέπεσθαι, apud Thu. & Xẽ. Et ἁρπαγὴν ποιεῖσθαι apud Thu.

Α'ρπάγιμος, rapto quæsitus. Item abreptus, vt ψυχὴ ἁρπαγίμη in Epigr.

Α'ρπάγη, harpago, instrumentũ vncos habẽs quo vasa ex puteis retrahuntur, vt inquit Hesych. Exp. & κρεάγρα, vide Poll.

Α'ρπάγια dicta quædam vasa, itidem à rapiendo, de quibus. Alex. Aphr. Probl. lib. 1.

Α'ρπαξ αγος, ὁ, rapax. Interdum cum genit. vt ἅρπαξ δημοσίων, apud Arist. in Neb. Reperitur & ἁρπαγίστατος superl. ¶ Item subst. rapina, Hesiod. δὼς ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακή item harpago, idem quod ἁρπάγη. Poll.

Α'ρπαλέος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἁρπαλέα κέρδη, apud Hom. lucra quæ auidè rapiuntur hoc est quorum cupidissimi sumus.

Α'ρπαλέως raptim, cũ festinatione, promptè. Itẽ auidè. Od. ζ.

Α'ρπάλιμος Hesych idem cum ἁρπαλέος.

Α'ρπαλίζομαι, lubenter accipio.

Καρπάλιμος, celer. Καρπαλίμως, celeriter, raptim, citò, Hesych. vt Il. ν. Καρπαλίμως τε φέρειν ἄρνας.

Α'ρπη ἡ falx. Item ensis falcatus. Hesiod Δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἅρπην &c. ¶ Item auis quædam aquilæ similis. siue ex aquilarum genere. Il. τ. ¶ Item stellæ quædam paruæ & crebræ quæ in summa Persei dextra manu notantur (vnde illud, εἰς τὴν ἅρπην καταστειχίζονται) nam harpen poetæ Perseo affinxerunt ¶ Item apud medicos (vt in lexicis annotatur.) humor quidam ex flaua bile totum corpus latè corripiens.

Α'ρπῶ aff pro rapio. Et ἁρπῶμαι pro falce vtor, rapio.

Α'ρπεδών όνος, ἡ, funiculus apud Suid.

Α'ρπεδόνη, ἡ funis, laqueus. Xen. Est etiam instrumentum quo filum rotula glomeratur, in Epigr.

Α'ρπεδονίζω illaqueo Hesych.

Α'ρπυιαι αἱ, rapaces quædam deæ. Hesiodus in Theog Eust. scribit fuisse dæmonia alata quæ etiam homines vi raperent, vnde si quis ex hominum oculis abreptus esset, ab Harpyis dilaniatus dicebatur. Scribit idem esse etiam ventos καταιγιώδεις καὶ ἁρπακτικούς.

Composita.

Α'ναρπάζω, abripio, sursum rapio. Il. ι. ὅτε μιν ἑκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Α'πόλλων. Interdũ subitò è medio tollo. ¶ Item ad pœnam rapio, vel de medio tollo. Item sedibus euello. ἀναρπάζομαι, abripior. sursum rapior. Sic Plut. in Rom. ἀνηρπασμένος εἰς θεούς, sublimis raptus ad deos. Item subitò è medio tollor. Luc. πρὸ ὥρας ἀνηρπάσθης. Item ad pœnam rapior. Dem. Phil. 4. οὐκ ἀνηρπασμένος ἂν ἦν ὁ ταῦτα γράψας. Item sedibus euellor, Aesch. Futurum ἀναρπάσομαι ponitur interdum pro ἀναρπάσω, vt apud Plut.

Α'νάρπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, abreptus, sursum raptus. Item repentè subitò raptus. Luc.

Decomp. Προαναρπάζω. antè seu prior. ἀναρπάζω. Dẽ. in Mid.

Συναναρπάζω, simul rapio, corripio, trahendo sursum.

Α'φαρπάζω, abripio, rapio. Aristoph. in Pluto.

Α'φαρπάζομαι, abripior, rapior.

Διαρπάζω. diripio. Item discerpo. Apud Xen. διαρπάζειν πόλιν

Διαρπαγή, direptio.

Decomp. Εὐδιάρπαστος. direptu facilis, direptioni expositus.

Ε'ξαρπάζω, eripio, cum accus. & genit. Plut. Ε'ξαρπάζομαι, eripior. Demosth.

Θυράπαξ, αγος. ὁ καὶ ἡ, qui sacra rapit. sacrilegus.

Καθαρπάζω. corripio ex Aristoph.

Μειδάρπαξ. muris epith. apud Hom. in βατραχομ.

Προαρ-

Προαρπάζω, præripio. Greg. προαρπάζω, præreptio.
Συναρπάζω, corripio. Aristop. in Nub. τάχιστ' τινὶ ξυναρπάζων.
Υφαρπάζω, surripio, clàm rapio. Aristoph. in Nub.

ἈΡΡΑΒΩ'Ν, ὤν@, ὁ, arrhabo, arrha. Hebræi, à quibus Græci hoc vocabulum sumpserunt, עירבון vocant id omne quo datio confirmatur promissio. ideo quidam exp. pignus. Arrhabo tamen, inquit Hieronym. futuræ emptionis quasi quoddam testimonium & obligamentum datur: pignus verò, [hoc est ἐνέχυρον] pro mutua pecunia opponitur, vt quum illa reddita fuerit, reddenti debitum pignus à creditore reddatur. Vtitur Paulus ad Eph. cap. 1. & 2. Cor. c. 1. & 5. & Plut. in Galba.
Ἀῤῥαβωνίζω, arrhabone constituo contractū emptionis. Hesych.

ἈΡ'ΡΗ'Ν, vel Ἄρσην εν@, ὁ, ἡ, mas, masculus de sexu dictum apud Aristoph. περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ ἅττ' ἄρρεν ἐστὶν ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα. Dicitur etiam de plantis apud Theoph. vt quum dicit duo genera γογγυλίδων esse, ἄρρενα καὶ θήλυ. Et φοίνικες ἄρσενες itidem apud Athenæum. Ἄρρενα verò ὠά, masculos edentia. Metaphoricè significat strenuum, fortem, & qui effœminatus nō sit. Synes. ἐγὼ γέ τοι μὰ ἄλλα ἄρρην εἰμί. Plut. [...] Παρασκευάζειν αὐτὰ τὴν ὑπομονὴν ἄρρενα καὶ γυναίαν. Et ἄρσεν, ἐστὶ ἄρσεν ῥώμη, ἄρσεν ἀκμή. Ἄρρενα vel ἄρσενα Hesych. significat etiam τὰ κονδύλων τὰ ἐξέχοντα καὶ τὰ εἰς κοιλότητα ἐμπίπτοντα. * Eustath. ab ἄρδειν deriuat. sicut ab ὕω ὑετὸς, [...] τὴν σπερματικὴν ὑγρότητα.
Ἀῤῥενικὸς vel Ἀρσενικὸς, ἡ, ὁ, masculinus. vt ἀρσενικὸν γένος apud grammaticos. Ἀῤῥενικὸν vero seu Ἀρσενικὸν [quod Eustath. i. δυνατικῶς ἀρσενικὸν dici tradit] Latinis auripigmentum vocatur, τὸ τῶν ζωγράφων φάρμακον. vt tradit idem Eustath. De quo Diosc. l. 5. c. 121. Plin. l. 33. c. 4.
Ἀῤῥενικῶς vel ἀρσενικῶς, masculino genere. Athen.
Ἀῤῥενώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, virilis, fortis. Ἀῤῥενωδῶς, masculè, fortiter.
Ἀῤῥενόω, ῶ, F. ώσω, masculū reddo. Syn. epist. 146. ἐπιθυμίας ἀῤῥενώσας τὴν ἱερὰν σου ψυχήν. Et in pass. Ἀῤῥενοῦσθαι, masculescere.
Ἀπαῤῥενόω, (comp.) idem cum ἀῤῥενόω.
Ἔρσην, Ioni è pro ἄρσην seu ἄῤῥην, Herodot. ἐρσένων ἱερῶν. Idem πάντα τὰ ἔρσενα. & τὸ ἔρσεν, proles virilis.

ἈΡΡΙΧΑ'ΣΘΑΙ in altū scādere manibus & pedibus, (quod & ἀναῤῥιχᾶσθαι dicitur) Hesychio. Etymon, vide in sequenti.
Ἀναῤῥιχᾶσθαι, idem, Suidæ. Aristoph. simpl. pro scandere vsurpauit, in Pace, Ἐπὶ τὰ λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος, πρὸς ταῦτ' ἀναῤῥιχᾶτ' ἂν εἰς τὸν οὐρανόν. vbi schol. annotat, deriuatum esse ex ἀράχνη καθ' ὑπερβιβασμὸν quasi ἀραχνιᾶν. Suidas ἀναῤῥιχώμενος exponit etiam δρασσόμενος arripiens, prehendens.

ἈΡΡΙΧΟΣ, ὁ, ὁ, vel ἡ, cophinus, seu vas vimineum. Etym. Eust. & Hesychio. Non idem tamen prorsus esse quod κόφινος, ex Aristoph. patet dicente in Auib. Ἀλλ' ὡς τάχιστα σὺ μὲν ἰὼν τὰς ἀῤῥίχους, Καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμβαλὼν πλήρου. Eustat. & Etym. tradunt Atticos masculino genere dicere τοὺς ἀῤῥίχους, Iones autem fœminino τὰς ἀῤῥίχους. Plut. lib. περὶ φιλοπλουσίας, ἀλλ' ἰσχάδων ἄρριχον κεκλεισμένην κομίζων. vide Aristop. schol. & Suid. dicitur etiam ἄρσιχος, apud Diod. Siculum, vbi exponitur loculus. Exponitur etiam cista lignea & arcula seu capitula.

ἈΡΣ ἀρνὸς, ὁ, καὶ ἡ, agnus vel agna. Il. γ. Οἴσετε ἄρν' ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν. Il. χ. Αἰνῶν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων Βούλεται ἀντιάσας. vbi Eustath. dicit addi τελείων, vt poëta significet agnos grandiores, quum ἄρνες sint immaturiores adhuc & minores. * Eust. tradit ἄρνες non habere nominatiuum monosyllabum, sed Ἀρὴν ἦν@, & per syncopen ἀρνός: eumque vel ἀρὰ esse, quòd in votis faciendis precibúsve agni sacrificarentur: vel à ῥὴν vt ἀσαφὴς à σαφὴς & similia.
Ἀρνακὶς, ίδ@, ἡ. Suidas exp. agnina pellis vnà cum lana. Aristophan. Item calceamenti genus hyberno tempore ex agninis pellibus confecti, apud Plat. in Symp.
Ἀρνεῖον, ου, τὸ, propriè locus vbi agninæ carnes venduntur, macellum agninarum carnium. Hes.
Ἀρνεῖος, ου, ὁ, agninus, ἀρνεῖα κρέα. Luc. ἀρνεῖος φόνος, agnina cædes. Sophoc.
Ἀρνειὸς, οῦ, ὁ, agnus adultior. Il. β. vide Eust.
Ἀρνίον, τὸ, agnellus.
Ἀρνευτὴρ, ῆρ@, ὁ, vrinator. vide Etym. & Eust. Il. π.
Ἀρνευτεία, τὰ, exp. vrinatorum exercitia.
Ἀρνευτὴς, οῦ, ὁ, piscis, qui & ἵππουρος. Eust. ex Athen.
Ἄρνυμαι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Εὔαρνος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchras habens agnas seu oues. Dicitur & εὔαρνος, ου@.
Πολύαρνος, ον@, ὁ καὶ ἡ, multos agnos habens. Il. β. Et per consequens, diues. Dicitur & πολύῤῥην@. Od λ. & πολύῤῥην.
Ὕπαρνος, agnum sub se habens. vt ὕπαρνος ποίμνη apud Hesyc.
Ὑπόῤῥηνος, idem.

Μάρναμαι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἀρνησικὸς, ἄρσην, &c. vide in Ἄῤῥην.
Ἄρσις, vide in Αἴρω. Ἄρσιχος, vide in Ἄῤῥιχος.

ἈΡΤΑ'ΒΗ, ης, ἡ, artaba: mensura Persica, tribus chœnicibus Atticis capacior quàm Atticus medimnus, teste Herod. li. 1. pag. 49. Apud Ægyptios autem artabam facere modios viginti. scribit Hieron. in cap. 5. Esaiæ.

ἈΡΤΑΜΟΣ, ὁ, ὁ, lanius, coquus. Apud Lycophr. interfector. vt πατρὸς ἄρταμος κληθήσεται. Eust. dictum tradit quasi τὸ εἰς ἄρτια τεμνόμενος.
Ἀρταμέω, ῶ, cōcido in frusta. Itē trucido, ἀρταμοῦσιν ἄνδρας. Eurip.
Διαρταμέω, ῶ, (comp.) idem.

ἈΡΤΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, appendo, suspendo. * A verbo ἄρω.
Ἀρτάομαι, ῶμαι, appēdor, suspēdor, pendeo: vt apud Synes. ep. 4. τοῖς γὰρ ἐν τῷ βίῳ δὲ πλεῖστοι ἀπὸ λεπτοῦ φασὶ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, illis è tenui filo vitam esse suspensam aiunt. Greg. Naz. ἐν ἤρτηται τὸ ἑνὸς, vnū ex altero pēdet. Metaph. est etiā pendeo animo, & spem meam in aliquo collocatam habeo. vt inquit Herod. lib. 4. ἤρτηται νῦν τὰ τῶν Ῥωμαίων ἀρχὴ τῆς ὑμετέρας ἀνδρείας τε καὶ πίστεως. vbi tamen Polit. interpr. nunc totum Romanum imperium in virtutem vestram recumbit & fidē. Ἀρτῶμαι ἐκτινος, adiunctus sum alicui, socius vel comes sum alicui & assecla. Xen. Hell. 6. καὶ τῶν ἐξ ὑμῶν ἠρτημένων πόλεων.
Ἄρτημα, τὸ, quod suspensum est vel appensum. Item appendix. Item peculiari signif. lorum ex quo marsupium dependet, vide & Hesych.
Ἀρτάνη, ἡ, laqueus. Item suspendium. Soph. in Antig. ¶ Poll. est etiam ἀπαρτίον ὃ λαμβάνει ὅς τις αὐλεῖ τὸ ζυγόν.
Ἀρτέμων, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀναρτάω, ῶ, suspendo. vt ἀναρτῶ ἐμαυτὸν βρόχῳ, suspendo me laqueo. Ἀναρτᾶν ἑαυτὸν εἴς τινα apud Dem. Metaph. dicitur pro spem suam & præsidium in aliquo locare, & cum eo vitæ subsidia sociare.
Ἀναρτάομαι, ῶμαι, suspendor. vt ἀνηρτημένος τὸ ἅρματος, apud Philostr. suspensus è curru. Et metap. Dem. ἀνηρτημένους ἐλπίσιν ἐξ ἐλπίδων. Dicuntur & ἐλπίδες ἀνηρτῆσθαι, spes pēdere. Et apud Luc. ἐκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι, è nutu meo pendentes. Et apud Plut. in Oth. πάντων πρὸς αὐτὸν ἀνηρτημένων ταῖς ὄψεσι, quum omnes ex eius vultu penderent. Apud Herod. ἀνήρτημαι, cum inf. suspensus sum deliberatione aliquid agendi ¶ Item pro ἀναρτῶ, suspendo. Item concilio mihi & ascisco, amicitiaque deuincio. Xen.
Ἀνάρτησις, εως, ἡ, suspensio. Item metaph. obstrictio, deuinctio, quæ fit bene merendo de aliquo.
Ἀπαρτάω, ῶ, suspendo, appendo. vt ἀπαρτῶ τὰς ἐλπίδας ἐκ τούτου. Lucian. Item (q. d. seorsum suspēdo) dirimo, distraho, disiicio. Lucian.
Ἀπαρτῶμαι, suspendor. Item dirimor, separor, disto. Item aberro, longius digredior. apud Xen.
Διαρτάω, ῶ, diduco, dirimo: interuallo quodam intercipio. Plut.
Ἐξαρτάω, ῶ, suspendo, alligo, annecto. Herod. ἐξαρτήσας ἐκ τῆς ζώνης τὸ πήχεος ἐν βρόχῳ. Et metaph. Synes. ep. 109. Τοσοῦτοι ἡμᾶς ἐξαρτῶσι κριταί, ex tot iudicibus nos suspendunt, ex tot hominum iudicio pendere nos faciunt. Item deuincio, id est, amicitiam alicuius concilio quasi eum suspendendo ex meo nutu. Synes. ep. 9. ἐξαρτήσω σαυτῷ καὶ ἐπείσας εἶναι σοὺς. Item eleuo, tollo sursum, vt interpr. Bud.
Ἐξαρτάομαι, ῶμαι, dependeo, pendeo. Aristid. in Panath. [...] τούτου ἐξήρτηται, ex hoc dependet, huius est appendix. Et pro magnopere deditus sum. vnde præt. ἐξήρτημαι, coniunctus sum, adhæreo. Plu. in Anth. τὰ γὰρ μεγάλα πεδία τῶν λόφων τούτων ἐξήρτηται, ingens planicies his collibus adhæret, vel subiacet. Item coniunctus & connexus sum, coniunctum [...] rationem. Bud. ex Plat. Apud Strab. ἐξήρτηται ἡ χώρα [...], allurgit, attollitur. Bud.
Ἐξάρτημα, appendix. Ἐξάρτησις, suspensio.
Ἐπαρτάω, ῶ, suspendo desuper. vnde ἐπαρτᾶσθαι dicitur quod impendet. Æschin. in Tim. καὶ φόβος ἐπὶ [...] metum inieci. Et ἐπηρτημένος κίνδυνος apud Herod. periculum impendens.
Παραρτάω, ῶ, suspendo è cingulo, vel succingo vt ensem. Luc. de Herc. καὶ τὸ γωρυτὸ παρήρτηται.
Παράρτημα, quicquid ita suspensum gestatur. quidquid ab alio dependet & annexum est vt appendix. quicquid applicatur & admotum suspenditur. Luc.
Περιαρτάω, circum appendo, seu alligo.
Προσαρτάω, ῶ, appendo. προσηρτημένος, appensus. Et metaph. deditus alicui rei & velut ex ea pendens.
Προσάρτησις, q. d. appensio. additamentum.
Συναρτάω, ῶ appēdo, annecto. Eurip. in Med. συναρτᾶν [...].
Συναρτῶμαι, appēdor, annector, connector. vt συνηρτῆσθαι τῇ φλεβὶ

φλεβὶ, venæ connectitur, Aristot. item adhæreo. item sequor. Bud. ex Plut.

Συνάρτησις, connexio rerum & colligatio, quum vna ab altera dependet. Plut.

Decomp. Ἀσυνάρτητος, non connexus, non cohærens: seu qui connecti & cohærescere nequit. Et *pro*, non consentaneus, non conueniens, ineptus, ex Greg.

-ἈΡΤΕΜΗΣ, ιος, ὁ καὶ ἡ, incolumis, integer. Il. ν. Ὡς εἴδον ζωόντα καὶ ἀρτεμέα προσιόντα. * A nomine ἄρτιος, vel q. ἀτημής.

Ἀρτεμία, incolumitas, salus, sanitas. Epigr. lib. 4.

Ἀρτεμέω, ῶ, incolumis sum, valeo, sum integris viribus. Nonn.

-ἈΡΤΕΜΩΝ, ονος, ὁ, artemo: hoc est velum nauis maius. vtitur Lucas Act. c. 27. item trochlea quædam in illo tractoriæ machinæ genere quod πολύσπαστον nominatur. Vitru. l. 10. c. 5. * Prior ἀρτέμων dicitur παρὰ τὸ ἠρτῆσθαι: posterior παρὰ τὸ ἀρτῆσαι, quoniam eo ingentia pondera tolluntur, vt Alciatus sentit.

-ἈΡΤΕΌΜΑΙ, οῦμαι, apparo, paro, vt apud Herodotum, ἀρτέεσθαι νίας. & ἀρτέετο ἐς πόλεμον ἐξ ἀρχῆς. * Ab ἄρω.

Composita.

Ἐπαρτὴς, έος, ὁ καὶ ἡ paratus, qui est in promptu. vt Od. θ. καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι. Sic ἐπαρτέες νῆες. ἐπαρτέα πάντα apud Apol.

Ἐπαρτία, ἡ apparatus, παρασκευή, Hesych.

Παραρτέομαι, οῦμαι, præparo, struo apud Herodotum. Et παρηρτέετο στρατιὴν comparabat exercitum, apud eundem.

-ἈΡΤΗΡΊΑ, ἡ, arteria, spiritus semita, spiritus conceptaculum. vt apud Soph. πλευμόνος ἀρτηρίας. Et τραχεῖα ἀρτηρία, apud Alex. Aphr. in Probl. asper canalis quo vox editur, i. fauces Ruffus Eph. tradit arterias à vetustis Græcis venas vocatas fuisse. * Volunt dictam ἀπὸ τοῦ τὸν ἀέρα τηρεῖν, vt refert etiam Phalar. vel ab ἄλλεσθαι, quasi ἀλτηρίαν, verso postea λ in ρ.

Ἀρτηριακὸς, οῦ, ὁ, arteriacus, ad arteriam pertinens. vt ἀρτηριακὸν πάθος, raucitas, vt scribit Paulus l. 3. c. 28. De homine verò intellectum, idem est quod βραγχώδης, raucus. Est enim raucitas proprius arteriæ asperæ affectus. Ἀρτηριακὴ (non addito vel τῆς ἀντιδότου, vel alio quopiam nomine) dicitur à recẽtioribus medicis (vt ait Gal.) τὸ τῆς ἀρτηρίας τραχείας φάρμακον.

Ἀρτηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, arteriosus, vt anatomici interpr.

Ἀρτηριάζειν, in Hippiatr. de equo hydrope laborante. ὅταν δὲ ἀπαρρυῆ τὸ ὑγρὸν ἀρτηριαζέσθω καὶ θεραπευέσθω ὡς τραῦμα. Bud

ἌΡΤΙ, modò, paulò antè, nuper Aristoph. in Nebul. ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης, modò interrogabat. in Epigr. ἐς φάος ἄρτι μολόντες, recens nati. Cum verbis præsentis temporis verti solet, nunc, iam, primùm. Xen. in Apol. Socr. ἢ ἄρτι δακρύεις; an nunc fletis? Theophr. ὅταν ἄρτι φύηται, quum primum emergit. Sic Ioh. 9. πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; Ἀπ' ἄρτι, ab hoc tempore, in posterum, vt Ioh. 1. & Matth. cap. 26. Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας, vsque in tempus præsens, 1. Cor. 4. Ἕως ἄρτι. idem. Ioh. 5. ¶ In multis comp. significat perfectionem, ab ἄρτιος: vt in ἀρτιεπὴς, ἀρτιμελὴς, &c.

Ἀρτίως, idem cum ἄρτι, modò, nuper. Sic Plato ἀρτίως εἶπον. Apud Æschin. ὅτε ἀρτίως κατεληλύθει ὁ δῆμος, exp. quum rediisset, vel paulò antè. Aliam signif. vide in Ἄρτιος.

-ἌΡΤΙΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, propriè dicitur de numero pari, qui suis partibus aptè inter se cohærentibus ita componitur vt nihil neque desit neque supersit. quem τέλειον appellant geometræ, qui τοῖς ἑαυτοῦ μέρεσιν ἴσος ἐστὶν. vt ἄρτιος ἀριθμὸς, par numerus. cui opponitur περιττὸς, impar. Plut. de defect. orat. τοῦ περιττοῦ τῷ ἀρτίῳ κρατηθέντος. Sed & illi quorum par est numerus dicuntur ἄρτιοι, vt apud Luc. in Hermot. οὕτω μὲν γὰρ, ἢν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταὶ· οἷον ὀκτὼ, ἢ δώδεκα. Hinc factum quidam existimant, vt ἄρτιος per metaph. significet integrum & perfectum. vt Luc. de Vulcano loquens in lib. de sacrif. καὶ οὐκ ἄρτιον τὼ πόδε. Et 2. Tim. 3. c. ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος. i. vt perfectus sit homo Dei, &c. Exponitur & ἡρμοσμένος. Il. ε. φρεσὶν ἄρτια ᾔδει. Et Od. θ. ἄρτια βάζειν, i. consentanea loqui, vt interpr. H. Steph. Atque adeò grammatici deducunt ab ἄρω.

Ἀρτίως, *aduerb.* integrè, perfectè. Item cohærenter & aptè. item pro ἄρτι.

Ἀρτιάκις, pariter, i. pari numero. Ἀρτιάκις καὶ περισσάκις. Plut.

Ἀρτιάζω, ludo par impar. Aristoph. in Pluto, στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν χρυσοῖς.

Ἀρτιασμὸς, οῦ, ὁ, lusus eorũ qui ludũt par impar. Arist. Rhet. 3.

Ἀρτίζω (cum suis compositis ἀπαρτίζω, ἐξαρτίζω, καταρτίζω, quæ sunt vsitatiora) significat non solum compingere seu componere ac coagmentare: sed etiam complere, perficere, & absolutum reddere. Apud medicos vsurpatur etiam *pro* luxata membra in suum locum restituere. Denique etiam *pro* sarcire quod ruptum est & dissolutum. (ἀρτίζοντο.

Ἀρτίζομαι pro eodem, apud Theocr. in Hyla, νύμφαι χορὸν

Composita.

Ἀνάρτιος, impar, non ἄρτιος.

Ἀπαρτίως, exp. ἀπηρτισμένως καὶ ἀκριβῶς, apud Hipp. Ἀπάρτιον προγράφειν, Plut. auctionem bonorum facere, auctionari. Vide Bud.

Ἀπαρτίζω, perfectũ & absolutum reddo, omnibus numeris expleo. τὸ ἀρτίως, i. ἐναρμοστῶς συμπληρῶ. ferè absolutè ponitur, inquit Bud. vt Arist. Pol. 5. ὥστε ἀπαρτίζειν πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς, vt æquare prudẽtia & grauitate morũ possit magnitudinem dignitatis & principatus. Quare & pro quadrare ponitur. vt apud Aristot. ἐν τῇ ἀπαρτιζούσῃ ὥρᾳ. Et pro adæquare, vide Bud. item pro dispertire, diuidere.

Ἀπαρτιζόντως, *aduerb.* perfectè, expleto numero. ita vt nihil desit, nihil supersit, inquit Suid. (tè. vide Suid.

Ἀπαρτὶ, exp. ἀπηρτισμένως, i. plenè, omnino & q.d. exple-

Ἀπαρτίζομαι, pass. perficior, absoluor, vt κόσμος ἀπαρτισθεὶς apud Basil. item diuidor. Ioseph. de antiq. ἀπαρτίζεται εἰς ἑπτὰ κεφαλάς.

Ἀπαρτισμὸς, perfectio. vt Lucæ 14. cap.

Ἀπαρτιστικὸς, q.d. absolutorius, ad perfectionem & consummationem rei alicuius conducens.

Decomp. Συναπαρτίζω, idẽ quod ἀπαρτίζω, B. ex Themistio.

Ἐξαρτίζω, absolutum reddo, absoluo, expleo. vt act. Apost. c. 21. Item apparo, adorno, instruo, vel perfectè instruo. 2. Tim. 3.

Καταρτίζω, *pro* ἀπαρτίζω, perficio, absoluo, absolutè compono, vt Lucæ 6. c. Interdum pro accommodare & concinnè aptare, & coagmentare, aptè cõponere. vt ad Hebr. 10. σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι. & 1. ad Cor. c. 1. & ad Rom. 9. item ex multis vnum cõpono. vt Diosc. in præf. libri 6. τὰ κατηρτισμένα τῶν ἐδεσμάτων, edulia è multis rebus concinnata & composita. Hinc ducta metaphora, ad concordiam atque vnanimitatem reduco, perturbatos & seditionem agitantes sedo ac compono. Herodot. in Terpsich. μέχρι οὗ μιν Πάριοι κατήρτισαν, diremptos consociârunt. dissidentes conciliârunt. item reconcinno, resarcio, instauro. vt Matth. 4. & ad Gal. vlt.

Κατάρτισις, εως, ἡ, perfectio, absolutio. item instauratio. vt 2. ad Cor. cap. vlt.

Καταρτισμὸς, idem. Apud Æginetam, restitutio luxatorum in naturalem situm legitimúmque. item reconciliatio. item reconcinnatio, ipsa resarciandi actio, instauratio.

Καταρτιστὴρ, reconciliator. Herod. in Terpsich.

Decomp. Δυσκατάρτιστος, in Hippiat. exp. qui conceptum non perficit.

Προκαταρτίζω, antè absoluo. 2. ad Cor. c. 9.

Παραρτίζεσθαι apparari. Hesych.

-ἌΡΤΟΣ, ου, ὁ. panis ab ἄρω significãte προσφέρω, inquit Etym. quasi ὁ καθ' ἑκάστην τῷ σώματι ἡμῶν προσφερόμενος. Cui etymo assentitur Eustat. quoq;. Sed additur & alia ratio ab Etymol. videlicet. διὰ τὸ αἴρειν καὶ κουφίζειν τὴν δύναμιν. Videtur etiam ab ἄρω deduci posse, vt sit ἄρτος cibus corpori cõgruus sicut ab eodem ἄρω deducitur ἁρμαλιὰ cibus.

Ἄρτος ναυτικὸς, Luc. panis nauticus. ¶ Suidæ est etiam ψωμὸς panis frustum, buccella. Alex. Aphrod. in Probl. πάσχουσι δὲ αὐτὸ καὶ ἀθρόως μέγιστον ἄρτον καταπιόντες.

Ἀρτίσκος, ου ὁ, paruus panis. aliis, pastillus. Athen. l. 4.

Ἀρτίδιον, paruus panis. Laert.

Composita.

Διαρτίζω, subigo & panem informo, vt quum massa in panes informatur. Bud.

Ἡμίαρτον. Hesych. esse dicit speciem panis hemicycli figura, i. lunata. Legitur & ἡμιάρτιον.

Μεγάλαρτος, magni panis dator. Μεγαλάρτια, festum magnorum panum.

Ὀλιγαρτία, ἡ, penuria panis. q.d. paucitas panis. Suid.

Τρωξάρτης, ου, ὁ, paniuorus, nomen muris, ἀπὸ τοῦ τρώξαι ἄρτον. i. ex eo quòd panem edat, seu rodere soleat apud Hom. in βατραχομυομ.

-ἈΡΤΎΩ. & ἀρτύνω, (interiecto ν) apparo, adorno, instruo, struo. Od. π. v. 448. τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον. Et ξ. λόχον ἄγομεν ἀρτύναντες, i. παρασκευάσαντες vel συνάξαντες. Hesyc. apud Hero. ἤρτυσαν τὴν ἐπιβουλὴν in sidias struxerũt. Il. ο. v. 203 Ὑσμίνην ἤρτυνον ἀριστῆας καλέσαντες, Ἕκτορα καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον, quod Eust. exponit ἀραρότως ἐμάχοντο. ¶ item cõdio. Soph. ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς. * Eust. ab ἄρω deducit possit & ab ἄρτιος deduci, vt χύω à χέω. [Il. β. v. 55.

Ἀρτύομαι & ἀρτύνομαι, apparor. item cõdior. item *pro* apparo. vt

Ἄρτυμα, τὸ, condimentum. Plut. de lib. instit. ἡ ἀνάπαυσις τῶν πόνων ἄρτυμά ἐστι.

Ἀρτυματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, in condiendis cibis vsum habens, ad condiendos cibos accommodatus.

Ἄρτυσις, ipsa actio condiendi.

Ἀρτυτὴς, exp. condimentarius seu conditaneus. Diosc. lib. 2.

Ἀρτυτικὰ, pro fructibus cinaræ (qui vulgò artichaux) affertur ex Alex. Trall.

Α'ρτύς, exp. amicitia: item συύταξις. Α'ρτυν@, exp. ἄρχων. Sed tradunt alij ἀρτύνας fuisse ἀρχόντων. Epidauriorū peculiare nomē.

Α'ρτυναι ex Herodoto aſſ. pro quibuſdam Argiuorum magiſtratibus.

Compoſita.

Α'ναρτύω, adorno, ſtruo, molior.

Ε'ξαρτύω, adorno, apparo, inſtruo. Polyb. 5. καὶ ταύτας ἐξήρτυε τὰς ... Sic Herodian. ἐξήρτυε ἢ καὶ ϛόλον ναυλικόν. Apud eundem ἐξαρτύεσθαι ponitur interdum ſignificatione act. vt l. 1. ναυλικά τε ἐξηρτύετο ἡ Ελλάς.

Ε'ξάρτυσις, apparatus. Suid.

Ε'ναρτύω, apto, adapto. Od. θ. v. 446.

Καταρτύω, compono, coagmento, inſtruo. Plat. de leg.

Decomp. Προκαταρτύομαι, compono, ex multis vnum facio.

Ο'ψαρτύω, opſonia condio & inſtruo vel apparo. apud Suid.

Ο'ψαρτυσία, ἡ, conditio & inſtructio opſoniorum, vel etiam ars condiendi & apparandi opſonia.

Ο'ψαρτυτής, ὁ, opſoniorum cōditor vel inſtructor. Poll. l. 6.

Ο'ψαρτυτικός, pertinens ad eū qui opſonia cōdit vel inſtruit. popinalis, culinarius. vt ὀψαρτυτικὸν βιβλίον apud Athen.

Ο'ψαρτυτική, ars coquinaria ſeu coquorum artificium.

Παραρτύω, compono, accommodo. Ex Baſil. epiſt.

Συναρτύω, apparo, inſtruo, adapto. Apoll. Arg. 2.

Α'ΡΥΩ, & ἀρύτω. F. ύσω, haurio, ex profundo traho. item ſimpl. traho: nam grammatici ab ἐρύω deriuant verſo ε in α. Heſiod. Οἱ γε μὲ ἰσχάτεον, τοὶ δ' ἤρυον hauriebant. Epigr. l. 4. ἰδὼν ἀρυσ... hauriens intuitus paſtorem. Et metaph. apud Apoll. Argon. lib. 3. Καὶ νύ κέ οἱ ... ἀρύ... exhauriens. Paſſiua quoque vox actiuam ſignificationem habet. Ariſtoph. in Neb. ... ἀρύτεσθαι ... Plat. de leg. ... ἀρυτήρ...

Α'ρυτήρ, ῆρ@, ὁ, cochlear, concha, hauſtrum, i. inſtrumentum coquinarium quo ex aheno hauritur aliquid. Dioſc. lib. 2. c. 84.

Α'ρυσήρ, & ἀρυσις & ἀρυϛιχ@, Ariſtoph. ſchol. eſt vaſculum aptum ad hauriendum: vt cotyla, cyathus, calix. Athen. lib. 2. & Ariſtoph. in Veſp.

Α'ρύταινα, ἡ, eſt εἶδ@ τι λεκανίδ@, vt Euſt. annotat. Numeratur & inter vaſa balneatoria. Poll. l. 10.

Α'ρυσάνη, ἡ, idem videtur ſignificare quod ἀρύταινα. Athen.

Compoſita.

Α'ναρύτω, haurio, idem quod ἀρύτω.

Α'ναρυσις, vas in quod vinum hauritur. Heſych.

Α'παρύω vel ἀπαρύτω, haurio ex. Interdum metaphoricè pro, detraho velut hauriendo, ſeu minuo. Plut. Pro eodem vſurpatur etiam interdum ἀπαρύομαι.

Ε'ξαρύω, exhaurio. Item exprimo.

Ε'ξάρυσις, exhauſtio. Gal. in lex.

Ε'παρύω & ἐπαρύτω, haurio. Et pro eodem ἐπαρύομαι ſeu ἐπαρύτομαι.

Ε'παρυϛήρ, ῆρ@, ὁ, idem quod ἀρυσήρ ſeu ἀρύταινα, vaſculum quo oleum lychno infunditur. Exod. 25.

Ε'παρυϛρίς, ίδ@, ἡ, idem. Exod. c. 37. & Num. c. 4.

Ε'τνήρυσις, dicitur rudicula ſeu cochlear quo τὸ ἔτν@ ἀρύομεν ſine ἀρύτομεν, id eſt, quo pultem ex olla haurimus. Ariſtoph. in Acharn.

Ζωμήρυσις, εως, ἡ, vaſculum quo ius hauritur vel deſpumatur, quod cochleare à quibuſdam appellatur. Athen. l. 7.

Κοτυλήρυτος ſiue κοτυλήρυτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, vola hauſtus. vel quantum vtraque manu haurire potes. Hom.

Κυλικήρυτ@, calice hauſtus. vel tam exundans vt calicibus hauriri queat. Heſych.

Οἰνήρυσις, vaſculum quo vinum hauritur. Ariſtoph. in Acharn.

Α'ΡΧΗ', ἡ, principium, initium, exordium. Il. λ. κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή. Plat. Pol. 2. ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον. Α'ρχὴν ποιεῖσθαι, initium facere, incipere. Iſocr. Α'ρχὴν λαμβάνειν, initium ſumere. apud Plat de leg. à quo & ἀρχὴν ἄρξασθαι dicitur in Tim. Exponitur & fundamentum: vt ἀρχὴν βάλλεσθαι, Plat. in epiſt. fundamenta iacere. Α'ρχὴν, interdum aduerbialiter ponitur, ſignificans principio. ante omnia, in primis, primò. vt apud Plat. in Axiocho, & apud Luc. & Ioh. 8. vbi variæ afferuntur expoſitiones ab interpretibus. Apud Thuc. οὐδ' ἐπιχειροῦσι ἀρχήν. exp. ne tantulum quidem conantur. Apud Xen. Pæd. 1. ... τὴν ἀρχὴν μὴ κάμνειν τὸ στράτευμα ... tibi danda eſt opera vt prorſus non ægrotet. ¶ Item ἀρχή, principatus, imperium, dominatus, ditio. Thuc. lib. 2. τῆς ἀρχῆς ἀπολυθῆναι, liberari dominatu. Α'ρχὴ ναυτῶν. Plat. de rep. imperium in nautas. Item magiſtratus, vt in illo Biantis dicto, ἀρχὴ ἄνδρα δείξει. Ariſtot. in eth. lib. 5. c. 3. In qua ſignif. dicitur & plur. num. ἀρχαί apud Thuc. lib. 2.

¶ *Deriuata ab ἀρχή principium.*

Α'ρχῆθεν (*aduerb. poeticum*) ab initio. Herodot. in Thal. & Philo.

Α'ρχαῖ@, ὁ, ὁ, priſtinus, antiquus. vt εἰς τὸ ἀρχαῖον, Ariſtop. in priſtinum ſtatum. Et ἀρχαῖ@ ἑταῖρ@, apud Xen. Item antiquus, vetuſtus, priſcus. vt apud Syneſ. ... ἀρχαῖον καὶ πάτριον. Item ſtultus, ineptus. Plato in Euthyd. καὶ ἀρχαιότερ@ εἶ τοῦ ...

Α'ρχαῖον, ου, τό, ſors vſurarum. Subauditur autem ſubſtantiuū δάνειον ſiue δάνεισμα. quod aliquando additur. Dicitur ἀρχαῖον etiam de bonis alicuius pro ſorte & capite vnde fructus & reditus manat, adeò vt τἀρχαῖα vocet Demoſth. τὰ πατρῷα, auita bona.

Α'ρχαίως, antiquè, antiquo more, antiqua morum ſimplicitate, abſque malitia. Interdum pro, ſtultè. Dem.

Α'ρχαιότης, ητ@, ἡ, antiquitas. Pauſan.

Α'ρχαϊκός & Atticè ἀρχαϊκός, οῦ, ὁ, antiquitatem ſeu antiquam ſimplicitatem aut ruſticitatem præ ſe ferens, ſiue in moribus ſiue quod artem attinet. Plat. in Public.

Α'ρχαϊκῶς, antiquo more, antiqua ſimplicitate ſeu ruſticitate. Item ſtultè.

Α'ρχαΐζω, antiquitatem ſeu antiquos imitor.

Α'ρχαϊσμός, veterum ſeu priſcorum imitatio: in primis autē in ſermone ſeu dictione. vnde figuræ nomen eſt apud gramm.

Α'ρχω, incipio, initium facio. Od. γ μύθων ἦρχε. Et Il. α. ἦρχ' ἀγορεύειν, verba facere cœpit. Item ſum principium ſeu origo, vel autor ſum. Thuc. ἥδε ἡ ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι μεγάλων κακῶν ἄρξει. Item priores partes occupo apud Thuc. ἄρχω τῆς μάχης, prior pugnam capeſſo. Sic ἄρχειν πολέμου apud eundem. Sic apud Dem. dicitur ἄρξαι χειρῶν ἀδίκων, qui prior laceſſiuit aut rixam aut bellum, aut qui prior percuſſit, vt Bud. interp.

Α'ρχομαι, incipio, initium facio, vel initium ſumo. Od. ο. ἤρχετο μύθων. Sic ἄρχομαι συγχύσεως. Et ἄρχομαι ἀπὸ τούτων. Dē. & Lu. Et ἄρχομαι ἐκ τῆς ... τῆς ἀρχῆς, apud Xen. ¶ Item pro ἀπάρχομαι. Od. ξ. Παντόθεν ἀρχόμεν@ μελέων. ¶ Item pro, initium habeo. Gregor. de theol. lib. 1. ... ἄρχεται γὰρ ἀπὸ χρόνου ὁ ...

Α'ργμα, τό, vel potius ἄργματα, primitiæ. ἀπάργματα.

Compoſita. (Od. ξ.

Α'γαθαρχία, ἡ, boni principium, vel boni principatus. De Deo dicitur à Dionyſio Areop. Hinc ἀγαθαρχικὴ τριάς ab eodem appellatur.

Αἱρεσιάρχ@ vel αἱρεσιάρχης, hæreſis autor, i. ſectæ, à quo ſecta quæpiam initium cœpit. Et apud Eccleſ. ſcriptores, autor dogmatis à religione Chriſtiana alieni.

Αἱρεσιαρχεῖν, eſſe autorem ſectæ.

Α'ναρχ@, ου, ὁ, καὶ ἡ, principio carens de Deo ſolo dicitur. Exp. & æternus. Greg. Vide & aliam ſignif. in ἀρχὴ principatus.

Decomp. Συνάναρχ@, vna cum alio carens principio, coæternus. vt Chriſtus dicitur Patri συνάναρχ@.

Α'παρχαιόω, ῶ, F. ώσω, antiquū reddo, obſoleſcere facio. (λέξεις.

Α'παρχαιοῦμαι, antiquus fio, obſoleſco. vnde ἀπηρχαιωμένη.

Α'παρχαΐζω, antiquum reddo, antiquo nomine appello. Itē antiquitatis formam tribuo. apud Athen. dipnoſoph. lib. 1.

Α'πάρχομαι, primitias ſoluo & decerpo. Cum genit. apud Herodot. Item libamenta facio, apud eundem. vide Bud. Et cū ἀπὸ, apud Phil. de vit. M. l. 1. Et cum accuſ. Il. τ. & Od. ξ. ¶ Item pro ἄρχομαι, primas partes accipio, primitias occupo. Itidem cum geniti. apud Gregor. Α'παρχή, ἡ, & frequentius ἀπαρχαί primitiæ. Plut. & Plat. Α'πάργμα, vel potius ἀπάργματα, primitiæ. Greg.

Γενάρχης, ου, ὁ, generis princeps, gentis & familiæ autor, à quo genus (i. familia aliqua) originem & initium ſumpſit.

Ε'νάρχομαι, incipio, auſpicor. Plu. in Cic. καὶ μόλις ἐνήρξατο τοῦ λόγου.

Decomp. Προενάρχομαι, ante incipio.

Ε'ξαρχῆς pro ἐξ ἀρχῆς, ab initio, à principio.

Ε'ξάρχω, incipio, auſpicor. Od. δ. μολπῆς ἐξάρχοντες. Et Xen. Pæd. 7. παιᾶνα ἐξῆρξε. Ε'ξάρχομαι, idem. vt Xenop. ἐξάρχομαι παιᾶνα. Hellen. 3.

Ε'ξαρχ@, inceptor. Item princeps rei alicuius conficiendę. Baſil. ἔξαρχοι τῶν ἐθελόντων αὐτῆς. Exp. & præcentor.

Ε'ξάργματα, τά, primitię. Item dicuntur exteriora membra quę prima amputantur in truncatione corporis alicuius.

Ε'πάρχομαι, auſpicor, cœpi. Il. α.

Ἠραρχικός, à vere incipiens.

Θεαρχία, ἡ, ſuprema diuinitas. Deus ſupremus ad quem omnia referuntur. apud Areop.

Θεαρχικός, qui ſupremę diuinitatis eſt, qui ſummi Dei eſt. diuinus. vt θεαρχικὸν πνεῦμα. Areop.

Κατάρχω, primus facio vel dico. Interdum abſolutè. Interdum cum genit. Interdum cum infinit. loco genitiui. vt Xen. lib. ἀπομν. 2. κατάρχειμι τοῦ καλεῖν ἐκεῖνον. prior illum inuitarem. Item autor ſum alicuius rei, exemplum præbeo. Athen.

Κατάρχω μάχης apud Eurip. & κατάρχω τοῦ πολέμου apud Plut. Inuenitur & κατάρχειν λόγον apud Plat. in Euthyd. Item pro ἐξάρχειν. Ariſtot. vnde ὁ κατάρχων præcentor, præſultor.

Καταρχή, initium, exordium. Polyb. Exp. & libatio, primitię.

Κατάρχομαι, incipio, inchoo. vt κατάρχεσθαι τῆς μάχης apud Polyb. Eſt etiam victimam ferire, & ad alia transfertur, inquit Bud. apud Lucian. & Plut. ¶ Item hoſtiam & ſacrificium libo. quod fiebat antequam hoſtiam ferirent. Herodot. ἐπεὶ δὲ αὐτοῦ πρὸς τῷ βωμῷ κατήρχετο.

Κατάργματα, primitię. Eurip.

Decomp. Προκατάρχω,(q.d.præexisto) antecedo, antegredior. Gal. ἅπαντα τι τὰ προκατάρχοντα τῆς νόσου. Item præpolleo, antiquiore loco numeróque habeor. Areoph.

Προκατάρξις, principium, origo. Sic προκαταρτικός, principalis, originalis, primarius. Basil.

Προκατάρχομαι, auspicor. Synes. Προκατάρχεσθαι δίκας, in Pand. contestari litem. Προκατάργματα, libamina quæ ante hostiæ percussionem & sacrificium fiebant.

Οὐσιαρχία, principium substantiæ, vel substantiarum, aut dominium seu imperium in substantias. Areop.

Πατριάρχης, ου, ὁ, primus patrum. Dicitur interdum non tam generis quàm præstantiæ ratione. Sic.n. Dauid patriarcha vocatus putatur.

Πατριαρχικός, ad patriarchas pertinens.

Πατριαρχεῖον, patriarchæ domus.

Πατριαρχία, apud Dionys. Areop. paternitatis principium.

Προάρχω τῆς ἀδικίας, prior iniuriam facio. in epist. Phalar.

Ὑπάρχω, initiũ do, primus facio aut dico, autor sum vel initium rei do. vt Andoc. οἱ ὑπῆρξαν τῆς ἐλευθερίας ἁπάσῃ τῇ Ἑλλάδι. Et Dem. pro cor. διὰ τὰς εὐεργεσίας, ἃς ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς. Capitur & in malã partem. vt apud Herodot. ὑπάρχω ἀδικίης, prior infero iniuriam. Sic ὑπάρχω βίας apud Plutarch. ¶ Itẽ sum, existo. Aristot. de part. an. li. 1. πολλὰ κοινὰ πολλοῖς ὑπάρχει τῶν ζώων. Et Poll. 5. ὑπάρχει μῖσος τοῖς τυράννοις, in tyrannos odiũ existit. ¶ Expon. etiã suppeto, vt Demosth. ὑπάρχει σοι τὰ παρ' ἐμοῦ. Et apud eundem, τὰ ὑπάρχοντα, vel ὑπάρχουσα οὐσία, quæ suppetunt facultates, bona quæ adsunt. vel præsentia bona. ¶ Ὑπάρχω σοι, apud Dem. adsum tibi, i. sto à tuis partibus. Ὑπάρχειν est etiam (inquit Bud.) licere, contingere, euenire, vt ὑπάρχει μοι τοῦτο ποιεῖν. Item pro necesse esse: vt ὑπῆρχεν αὐτῷ ἢ δουλεύειν ἐν Χαλκίδι, ἢ τεθνάναι, &c. Apud Æschin.

Ὑπαρχή, ἡ, initium, ortus. vnde ἐξ ὑπαρχῆς, denuo, ab intestato. Aristot. item beneficium vltrò collatum, *id est*, prior beneficentia, quæ & προϋπαρχή, Bud.

Ὑπάρχομαι, incipio. vt Gal. γράφειν ὑπαρξάμενος, scribere cœpi.

Ὕπαρξις, εως, ἡ. q.d. existentia. A Bud. exp. substantia, subsistentia. Aphrod. Item bona facultates. Polyb. & ad Hebr. 10.

Ὑπαρκτός, existentiam habens.

Ὑπαρκτικός, q.d substantiuus.

Decomp. Ἀνυπαρξία, q.d. inexistentia. Apud Areop. pro interitu. Ἀνύπαρκτος non existens, vel qui existere non potest, seu in rerum natura esse. Plut. de prud. anim.

Αὐθύπαρκτος, per se subsistens. Hesych.

Προϋπάρχω, interdum pro ὑπάρχω, vt οἱ προϋπάρχοντες τοῦ ποιεῖν εὖ qui beneficẽtia preueniũt. Sic & cũ genit. apud Isoc. προϋπάρχειν τῶν εὐεργεσιῶν. Hinc τὰ προϋπηργμένα apud Dem. beneficia in quẽpiam antea collata. ¶ Item sum ante, præcedo tempore. vt προϋπάρχοντες νόμοι. Dicitur & προϋπηργμένα pro προϋπάρξαντα, antecedentia facta, Dem. προϋπαρχή, antegressa beneficentia, beneficentia qua quis præuenit alterum. Aristot. Eth. 9. προΰπαρξις, q.d. præexistentia. Propriè Deo tribuitur, vt qui sit ante τὰ ὑπάρχοντα. Damasc. vide Bud.

Συνυπάρχω, simul sum vel vnà sum, Philo de mundo.

Φιλαρχαῖος, antiquitatis amator, antiquarius. Athen. 3.

¶ *Deriuata ab ἀρχή, i. principatus.*

Ἀρχικός, οῦ, ὁ. (inqt Bud.) imperitãdi peritus vel cupidus. vnde ἀρχικώτατα ἔθνη. Isocr. in Paneg. Cum genit. ἀρχικὸς ἀνθρώπων. Xen. apomn. l. 1. qui hominib. dominari nouit. Item simpliciter pro imperatore vel gubernatore. apud Synes. & Aristot. in Pol.

Ἀρχεῖον, ου, τό, magistratuum curia. Paus. Et pro ipso magistratu, Bud. ex Aristo. ¶ Item tabularium, i. armarium & instrumentum publicum in quo acta publica asseruantur. Plut.

Ἀρχίδιον, ου, τό, (q.d. imperiolum) paruum imperium. Item paruus magistratus, magistratus pedaneus, vt Bud. vertit apud Demosthen.

Ἄρχω, principatum obtineo, impero, imperium teneo, dominor præsum. Item magistratum gero, seu magistratu fungor. Il. 1. Ἀτρείδη σὺ μὲν ἄρχε. Et Il. π. Ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι. In prosa cum genit, vt Xen. ἀνθρώπων ἄρχειν. Et Thuc. lib. 2. ἄρχειν τῆς στρατιᾶς, ducem esse seu imperatorem.

Ἄρχων, principatum obtinens seu imperium, qui præest vel præfectus est, magistratus. Aristot. de mundo, οἷον στρατιᾶς ἄρχοντι, ἢ πόλεως ἢ οἴκου. Et sine genit. apud Polyb. & alios. Itẽ peculiariter sic dicebatur Athenis, qui ita præerat iudicibus, iudiciorúmque moderator erãt, vt Romæ prætor. vide Bud.

Ἄρχομαι, sum sub principatu seu dominatu, sum sub imperio, subsum imperio, mihi imperatur. Sæpe exp. paro, obtempero. vt Plut. in apoph. ἄρχομαι ὑπὸ τῶν νόμων, obtempero legibus. Et ἄρχομαι ταῦτα. Plat. de leg. in his pareo. Ἀρχόμενοι, qui sunt sub imperio vel dominatu seu ditione alicuius, subditi, qui & ὑπήκοοι. Xen.

Ἄρχιμος pro ἀρχήμενος, Etym.

Ἀρχός, οῦ, ὁ, princeps. qui imperium obtinet. dux. vox est poëtica. ¶ Item podex. Item intestinum rectum, apud Aristot. in 4. de gen animal.

Ὄρχαμος pro ἀρχός, i. princeps quasi ἄρχαμος. Odyss. ξ. ὑβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν.

Ἀρχεύω, idem quod ἄρχω, dominor, impero. Il. ε. Ἀρχεύειν Τρώεσσι κελεύει κρατερὰς ὑσμίνας.

Composita.

Ἀγωνάρχης, ου, ὁ, certaminum præses. Soph. in Aiace.

Ἄναρχος, principe seu duce vel dominatore carens. qui nullius dominatui subest. Il. β. & Plat. de leg. lib. 12.

Ἀναρχία. status eorum qui principe seu dominatore carẽt. Philo de vita M. lib. 3. & Xen. Hell 8. ¶ Item contumacia aduersus eos qui nobis præesse debent. detrectatio imperij. Item soluta licentia, qua vnusquisque pro libidine omnia agit. Bud. ex Aristot.

Ἀνάρχετος, ου, ὁ καὶ ἡ. nullius imperio subditus. Thuc. li. 5.

Ἀριστοαρχέω, ῶ, optimè impero, vel optimè gero magistratum Bud. ex Aristot. Pol. 2.

Ἀριστάρχειον, templum Dianæ sacrum.

Ἀσυλάρχης, ου, ὁ, inuiolabilis & sacer magistratus, quales erant tribuni: idem quod ἄσυλος ἄρχων, quem spoliare aut violare nefas est. Dionys. Hal. lib. 7.

Βίαρχος, victui seu commeatui præfectus.

Βουλαρχέω ῶ, consilij vel curiæ sum princeps. Arist. Pol. 4.

Γυμνασιάρχης vel γυμνασίαρχος, gymnasij perfectus. Æsch. Dẽ.

Γυμνασιαρχία, gymnasij præfectura Isocr.

Γυμνασιαρχέω, gymnasio præfectus sum.

Δεκάρχης sine δέκαρχος, & δεκαδάρχης siue δεκάδαρχος, decem militibus præfectus, decurio, decanus. Item decemuiri. Priore vtitur. Herodot. pro decano seu decurione.

Δεκαδαρχία seu δεκαρχία, eiusmodi pręfectura. Item decẽuiratus, hoc est, decem virûm collegium & potestas. Plut.

Δεκαδαρχεῖν, decurionem vel decemuirum esse, apud Hes.

Δωδεκαδάρχης, qui 12. viris pręest. duodenarius præfectus. Xen.

Δωδεκάδαρχος, apud Hesych. exp. dux duodecim virûm.

Δήμαρχος, populi princeps, i. tribunus plebis. Plut.

Δήμαρχοι apud Athenienses erant cuiusq; municipij principes qui agros describebant & album asseruabant, & municipes quum opus erat conuocabãt, & suffragia dabant & pignora capiebant. Suid. vnde apud Aristoph. in Neb. δάκνει με δήμαρχός τις. Impropriè dicitur & δήμαρχος στρατιᾶς, tribunus militum.

Δημαρχία, tribunatus plebis Plut. Item populare imperium.

Δημαρχικός, tribunitius, ad tribunum plebis pertinens.

Δημαρχέω, ῶ, tribunus plebis sum, tribunatum plebis gero. Appian. Et particip. δημαρχῶν, idem quod δήμαρχος.

Δικαιαρχία, iustũ imperiũ, Hesych. vel etiam iustorũ imperium

Ἀδικαίαρχος, (*decomp.*) iniustus magistratus, vt exp. apud Cic. ad Att. lib. 2.

Διατάρχας βασιλεῖς, vocat Sophocles Menelaum & Agamemnonem: quoniam illi duo reges erant & imperatores Gręcarum copiarum. Ideò & διχρατεῖς.

Δύσαρκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, imperij habenas difficulter admittens. qui regi sese imperio vix sinit, contumax.

Δυσαρχία, difficultas imperandi, quando imperatori milites vix obediunt. Appian. bel. ciuil. lib. 5.

Ἐθνάρχης, gentis præfectus. Luc. in Macr. & 2. ad Cor. c. 11.

Ἐθναρχία præfectura gentis. In lib. Macab.

Εἰκαδάρχης, viginti virûm præfectus. Hesych.

Εἰλάρχαι, idem qui ἰλάρχαι, turmarum præfecti.

Εἰρηνάρχης, magistratus quidã apud Iurisconsultos, inquit Bud.

Εἰρηναρχία, idem Bud. assert ex Dionysio, de Deo dictum vt θεαρχία.

Εἰρηναρχῶ fungor irenarchia. corrigendis morib. præsum. B.

Ἑκατοντάρχης siue ἑκατόνταρχος, centurio. ἑκατόνταρχοι τῶν ἱππέων. Xenoph.

Ἐνωμοτάρχης, quasi ἐνωμοτιάρχης, qui præest certo numero militum qui ἐνωμόται erant. vide Ælian. Hesych. Suid.

Ἔξαρχος, dux, princeps, vt ἔξαρχος τῶν ἱερῶν Plut. in Numa.

Ἐπάρχω, impero, imperito, dominor. Xe. χώρας ἐπάρχω πολλῆς. Sic Εὐρώπης ἐπῆρχον, Isocr. in Paneg. Itẽ præsum, præfectus sum, vt Herodia. ἐλαν δὲ αὐτοῦ ἐπάρχοντες τῶν στρατοπέδων δύο.

Ἔπαρχος præses, præfectus. vt ἔπαρχος πόλεως, apud Herodian. Sic ἔπαρχος τῶν στρατῶν, vel τῆς αὐλῆς, &c. apud Plut. Ponitur & sine adiectione, apud Herodian.

Ἐπαρχία, præfectura, prouincia. Plut.

Ἐπαρχιώτης, prouincialis, qui est ex prouincia. Et ἐπαρχιῶτις, ἡ prouincialis mulier. in Pand. vt scribit Bud.

Decomp. Νυκτέπαρχος, præfectus vigilium. in Pand. De luna etiam dici potest. Bud.

Ἐρανάρχης, qui stipibus erogandis præest, vel qui est caput collectæ. ex Laertio.

Ἐργαστηριάρχης, manceps officinæ. Bud.

Εὔαρχος, bonus ductor & imperator. Item moriger, imperio parens, regi facilis.

Εὐαρχία, ductus, principatusque probus.

Ζυγαρχία, duo currus. Ælian.

Ζῴαρχος, qui animanti præest, qui vni præest elephanti.

Θήραρχος, qui præfectus est feris seu belluis, rector ferarum seu belluarum. Sed peculiari signif. rector elephantorum, seu qui præest elephantis.

Θηραρχία, imperiũ eius qui pręeſt belluis, imperiũ in belluas.

Ἐπιθηραρχος (decomp.) qui aliis θηράρχοις præeſt. A Gaza expon. duplaris ferarius.

Ἐπιθηραρχία, duplaris feraria.

Θιαςάρχης, ſacri chori princeps, princeps & antiſtes ſacrificantiũ vel ſolenni cœtu Deum colentium. Luc. in Nigr. [Areop.

Ἱεράρχης, qui ſacris præeſt, vel qui ſacris præeſt ordinib. Dion.

Ἱεραρχία, ſacrum imperium, ſeu in rebus ſacris imperium.

Ἱεραρχικὸς, ad eum qui ſacris præeſt pertinens.

Ἱεραρχικῶς, more eorum qui ſacris præſunt.

Ἱεραρχέω, ῶ, præſum ſacris ordinibus, ſacro imperio fungor ſacróque magiſtratu. Bud. ex Dionyſio. Et ἱεραρχεῖσθαι, huiuſmodi imperio ac præfectura regi.

Ἰλάρχης, præfectus agmini equitum 64. Ἰλαρχία, functio illa.

Decomp. Ἐπιλαρχία, duę turmæ, ſeu agmen militum 128. vt in ord. mil. annotatur.

Ἵππαρχος & ἱππάρχης, equitum magiſter ſeu præfectus. Xen.

Ἱππαρχία, magiſtri equitum dignitas, q. d. magiſterium equitum, præfectura equitum, ſeu præfectura equeſtris. Xen.

Ἱππαρχικὸς, ad magiſtrum ſeu præfectum equitum pertinens. Xen. item præfecturæ equeſtris peritus.

Ἱππαρχέω, ῶ, præfectus equitum ſum, magiſter equitum ſum. Xen. interdum cum genit. pro ἄρχω, capitur. vt Dem. ὢν ἱππαρχεῖν παρ' ὑμῖν ἠξίωσεν ἱππέων.

Ἱππαρχεῖσθαι, regi ab Hipparcho. Ariſtot. Pol. 3.

Decomp. Ἐφιππαρχία, turma equitum 1024. vt traditur in lib. de ordinibus milit.

Κατάρχω, imperito, dominor, præſum. Plat. in Protag. οὐ γὰρ κατάρχεις τῶν λόγων.

Κειμηλιάρχης, qui pretioſæ ſupellectili præeſt. theſaurarius.

Κειμηλιαρχεῖον, ου, τὸ, locus in quo pretioſa ſupellex recõditur.

Κώμαρχος vel κωμάρχης, pagi præfectus. Xen.

Λαγυνάρχος, cui lagenarum ſeu vini diſpenſandi cura commiſſa eſt. Heſychio.

Ληξίαρχοι, magiſtratus quidam Athenis qui tum alios tum eos qui iam ſuæ tutelę facti erãt & iã poterant ἄρχειν τῆς λήξεως, id eſt, hęreditatis paternę, in album ciuitatis inſcribebãt. vide Pol.

Ληξιαρχικὸν, liber in quem puerorum nomina referebantur, qui iam tutelæ ſuæ facti erant. παρὰ τὸ λήξεως ἄρχειν, hoc eſt, τοῦ κλήρου τοῦ ἰδίου. Bud. ex Iſæo, Demoſth. & Æſchin.

Λῃςαρχος & λῃςάρχης, princeps prædonum, princeps latro. Poſteriore vtitur Plut. prius aſſ. ex Clem. Alex.

Λιμενάρχης, portus ſeu portuum præfectus, qui præeſt portui ſeu portubus.

Λιμεναρχία, portus ſeu portuum præfectura, munus eius qui eſt portus ſeu portuum præfectus.

Μεραρχία, agmen conſtans è viris bis mille quadraginta octo. Huius agminis dux dicitur μεράρχης. Ælian.

Μόναρχος vel μονάρχης, monarcha. qui ſolus dominatur ſeu imperat, Æſchyl. Thuc. Ariſtot. Ionicè μούναρχος, apud Herod.

Μοναρχία, ſolus denominatus, vnius imperium, monarchia. Herodotus.

Μοναρχικός, ad monarcham pertinens ſeu ad monarchiam. Et monarchiæ fauens. Appian.

Μοναρχέω, ῶ, ſolus impero, ſeu dominor. Interdum genitiuum habet. vt apud Strab. l. 5. ὑπὸ τοῦ Σύλλα μοναρχήσαντος Ῥωμαίων. Et paſſ. μοναρχοῦμαι, ab vno ſolo regor, vnius duntaxat dominatui ſubſum.

Μυριάρχης ſiue μυρίαρχος, qui decem virûm millibus præeſt, decem millium præfectus. Xen.

Ναύαρχος, nauium præfectus, nauarchus, claſſis præfectus. Thucyd. Ariſtot.

Ναυαρχία, præfectura nauium ſeu claſſis. Thuc.

Ναυαρχὶς, ίδος, ἡ, nauis quæ claſſis præfectus vehitur. quidam prætoriam nauem appellant.

Ναυαρχέω, nauibus præſum, nauarchum ago. Xen. Iſocr.

Νομάρχης, præfecturæ imperium obtinens, rector præfecturæ. Ariſtot. in Oecon. lib. 2.

Νομαρχία, dignitas eius qui præfecturæ imperium obtinet. aut ipſa præfectura.

Ὀλιγαρχία, ἡ, paucorum dominatus. Thuc. Peculiariter etiam, paucorum eorúmque ciuium dominatus. Plat. de rep. lib. 8.

Ὀλιγαρχικὸς, ad oligarchiam pertinens. Et oligarchiæ fauens, paucorum dominatu gaudens.

Ὀλιγαρχέω, vnde ὀλιγαρχοῦντες, pauci dominatum obtinentes. Et ὀλιγαρχούμεναι πόλεις, ciuitates dominatui paucorum ſubditæ. apud Plat. & Ariſtot.

Οὐσιαρχία, vide in comp. ex ἀρχὴ i. principium.

Παντάρχας, ου, ὁ, omnibus imperans, omnium dominus. Ariſtoph.

Πανηγυριάρχης, qui præeſt πανηγύρει, cui commiſſa eſt cura τοῦ συνάγειν καὶ συντελεῖν πανήγυρίν τινα. Plut. in Symp. 5.

Πέζαρχος, peditum præfectus. Xen.

Πειθαρχέω, ῶ, pareo, obedio. Act. Apoſt. c. 5. Propriè eſſe videtur parere præfecto ſeu principi aut magiſtratui.

Πειθαρχία, obedientia, apud Phil. [Ariſtot. & Plut.

Πειθαρχικὸς, qui facilè paret, qui promptus eſt ad parẽdum.

Πεντάδαρχος, ſiue πεντάδάρχης, ου, ὁ, qui quinque viris præeſt. quincurio. Xen.

Πενταρχία, quinqueuiratus. Ariſt. Pol. 5.

Πεντηκόνταρχος, qui quinquaginta millibus præeſt. Thuc.

Πεντηκονταρχία, munus & dignitas qua quis militib. quinquaginta præeſt. vel quinquaginta virorum principatus.

Πεντακοσίαρχος, quingentorum militum præfectus. Plut. in Alex. Idem dicitur πεντακοσιάρχης. Ælian.

Περιπολάρχης, ſiue περιπόλαρχος, præfectus circuitorum, qui præeſt circuitoribus excubiarum. Thuc. l. 7.

Πολέμαρχος, dux belli. penes quem belli adminiſtrandi ſumma poteſtas. Bud. annot. in Pand. ſcribit hodie mareſchallum nominari, tribunũ militum Latinè poſſe vocari. vide & Harpocr. item Suid. & ſchol. Thuc. item Ariſtot. Pol. 6.

Πολεμαρχία, munus polemarchi.

Πολεμαρχεῖος, ad polemarchum pertinens. Athen. l. 5.

Πολίαρχος, præfectus vrbis vel vrbium. princeps vrbis vel vrbium. Eurip.

Πολιαρχέω, ῶ, vrbis præfectus ſum, vrbi præſum. Syn.

Πτολίαρχος, poeticè, pro πολίαρχος. Et πτολιάρχης. idẽ.

Πολύαρχος, qui multis dominatur. Et τὸ πολύαρχον. ſubſt. pro πολυαρχία, multorum dominatus. Naz. τὸ πολύαρχον ςασιῶδες, vbi multi dominantur, ibi ſeditio eſſe ſolet.

Σίταρχος, ſiue σιτάρχης, præfectus annonæ, apud Athen. lib. 4.

Σιταρχία munus præfecti annonæ.

Σιταρχέω, ῶ, annonæ præfectus ſum.

Σιτάρχημα, idem quod σιταρχία. Athen. l. 6.

Σκοπάρχης, ſiue σκόπαρχος, ſpeculatorũ ſeu exploratorũ præfectus. qui ſpeculatorib. ſeu exploratorib. præeſt. Xen. Pæd. 6.

Σπουδάρχης, magiſtratibus gerendis ſtudens, i. qui magiſtratus ambit. Xen. in Symp. Σπουδαρχίδης, idem Ariſtoph. in Acharn.

Σπουδαρχία, ſtudium gerendorum magiſtratuum, ambitio.

Σπουδαρχίας, ου, ὁ, idem quod σπουδάρχης.

Σπουδαρχέω, ſiue σπουδαρχιάω, ῶ, magiſtratibus gerẽdis ſtudeo, magiſtratus ambio. Syn. Ariſtot.

Στόλαρχος ſiue ςολάρχης, dux claſſis, qui præeſt claſſi. Heſych.

Στρατάρχης, dux exercitus, Philo de vita Moſ. l. 4.

Στραταρχέω, ῶ, dux ſum exercitus, exercitui præſum.

Στραταρχία, præfectura exercitus. Phil. de vita Moſ. l. 1.

Στρατοπεδάρχης, præfectus caſtrorum, qui caſtris præeſt.

Στρατοπεδαρχία, præfectura caſtrorum.

Συνάρχω, vnà impero, ſeu dominor, vnà magiſtratu fungor, collega ſum in magiſtratu. Dem.

Συνάρχων & συνάρχος, collega.

Σχολάρχης, Scholarcha. i. qui ſcholæ præeſt.

Σχολαρχέω, ῶ, ſcholarcha ſum, ſcholæ præſum. Laer. in Epic.

Ταγματάρχης, qui cohorti præeſt ſeu turmæ aut legioni.

Decomp. Συνταγματάρχης, qui præeſt illi militum numero qui dicitur σύνταγμα, vide Suid.

Ταξίαρχος vel ταξιάρχης, ordinum ductor. Quidam exp. centurio. Pro decurione vſum eſſe Polyb. & Plut. teſtatur Bud.

Ταξιαρχία, cohortis præfectura.

Ταξιαρχέω, ῶ, centurię pręfectus ſum; ſum centurio, vel cohortis præfectus ſum. aut etiam, ordines duco.

Τεκτόναρχος, fabrorum materiariorum præſes. Soph.

Τελετάρχης, tanquam materiarum conditor appellatur Chriſtus à Dionyſio Areop.

Τελεταρχία, principatus in cõdendis ceremoniis. Pro ſumma diuinitate atque adeò pro trinitate poni à Dionyſ. tradit Bud.

Τελωνάρχης, publicanorum princeps, qui & ἀρχιτελώνης. Cyrill.

Τετράρχης, qui quatuor λόχοις præeſt, tetrarcha, Luc. 9.

Τετραρχία, eiuſmodi munus, apud Ælian.

Τετραρχέω, ῶ, ſum tetrarcha. Luc. 3.

Τοίχαρχος, qui pręeſt nauis parietib. vel potius, qui præeſt laterib. nauis, ſeu remigibus qui ſunt in latere nauis. Poll. lib. 1.

Τοπάρχης, locis pręſes. qui loco alicui pręfectus eſt, ſeu pręeſt: vt quem rex vel princeps in loco aliquo conſtituit iuris dicendi cauſa. Gen. c. 41. & Dan. c. 4.

Τριήραρχος ſeu τριηράρχης, triremis ſeu triremium pręfectus: Item qui in publicam triremem ſeu publicas triremes ſumptũ ſuppeditat. Poll.

Τριηραρχία pręfectura triremis ſeu triremium.

Τριηραρχικὸς, ad trierarchiam pertinens. vt τριηραρχικὸς νόμος. Demoſth.

Τριηραρχῶ, fungor trierarchi munere.

Τριηράρχημα, ſumptus qui fit in trierarchiam.

Decomp. Ἐπιτριηραρχῶ, vltra iuſtum tempus obeo munus trierarchię. vt Bud. interp. ex Demoſth. (Suid.

Τριττυάρχης, qui pręeſt tertię patri tribus. vide Harpocr. Poll.

Ὑπάρχω, impero, imperium gero, pręſum. Strabo de Sybaritis loquens, τοσοῦτον δ' εὐτυχίᾳ διήνεγκεν ἡ πόλις αὕτη, ὡς τεττάρων μὲν ἐθνῶν τῶν πλησίον ὑπῆρξε.

Ὕπαρχος pręſes, pręfectus, rector prouincię. Herod. Xen. Propriè qui ſub rege aut principe imperium obtinet.

Decomp Συνύπαρχος, (q. d. compręfectus) collega eius qui eſt ὕπαρχος.

Φαλαγγάρχης, præfectus phalangis qui præest phalangi.

Φαλαγγαρχία, imperium quod habet is qui phalangi præest.

Decomp. Διφαλαγγάρχης, seu Διφαλαγγάρχος, præfectus duarum phalangium. Διφαλαγγαρχία, eiusmodi præfectura.

Φίλαρχος, imperij seu imperandi cupidus.

Φιλαρχία, imperij seu imperandi cupiditas, aut dominandi.

Φρατριάρχος, præfectus curiæ seu sodalitij quod φρατρία vocabatur. Demosth.

Φρουράρχης, siue φρούραρχος, qui præsidiariis militibus præest, præsidiariæ cohortis præfectus. Xen.

Φρουραρχέω, ῶ, præsidiariis milit. præsum seu præfectus sum.

Φύλαρχος & φυλάρχης, tribus præfectus. qui tribui præest. princeps tribus, tribunus. Herodot.

Φυλαρχία, præfectura tribus.

Φυλαρχέω, ῶ, sum tribus præfectus seu princeps. præsum tribui, sum tribunus. Aristot. Pol. 4. & Xen. de arte eq.

Χιλίαρχος, siue χιλιάρχης, qui mille viris præest. mille militum tribunus seu simpliciter, tribunus. Plut.

Χιλιαρχία, imperium in mille viros. præfectura mille virûm seu militum, seu tribunatus militum, apud Plut.

Χιλιαρχέω, ῶ, mille viris seu militibus præsum, sum tribunus militaris.

ἈΡΩ, apto, adapto. Vel neutra signif. congruo. Thema quidem est inusitatum, at ab eo formata quædam tempora non raro apud poëtas sunt in vsu. Futurum Æolicum est ἄρσω (pro ἀρῶ) vnde infinit. ἄρσαι, & particip. ἄρσας & ἀρσάμενος: vt Il. α. ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, i. animo & desiderio congruentes. Odyss. α. Νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐείκοσιν: vbi ἄρσαι νῆα est munire & instruere: quod qui facit, aptam reddit. Sic Apoll. Argon. 2. ἀσσίτην ἄρσαντε νῆα.

Ἄρσμαι, aptor, adaptor, hinc ἄρθεν pro ἄρθησαν id est, συνηρμόσθησαν, apud Hō. Il. π. v. 210. Μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν, &c. Aor. Med. ἀρσάμενος pro ἄρσας, apud Hesiod. Ἀρσάμενος παλάμῃσι id est, aptè fabricatus. vt quidā interpr. Præter. med. ἄρηρα, vnde Od. 1. Ὅς ῥ' ἂν μὲν κεν δ' ὥρατ' ἐν ἀρμενίῃσιν ἀρήρῃ. Et Il. γ. ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. vbi exp. ἥρμοστο, hastam quæ eius manui quadrabat, hoc est, quam facilè vibrabat. Apud Apoll. ἄλλος ἀρήρειν ἄλλῳ, exp. cohæret Od. π. ἀρηρότα σκολόπεσσι τείχεα, i. munita. Aff. ex Eurip. ἄρηρε pro, decretū & statutū est. In actiua signif. Od ε. καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρε, compegit. Item ἤραρα pro ἄραρα. vt Il. δ. ἤραρε τέκτων, adaptauit. Et Od. ε. καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ. quidam interpr. confirmauit. alij exhilarauit, alij satis fecit animi sui desiderio. Item ἄραρα pro ἄρηρα, vt in Epigr. ἄραρε πόδα exp. accommodauit pedum. hinc apud Hom. ἀραρὼς cum dat. pro, compactus, aptatus, innexus. vt Il. γ. & alibi.

Ἀράρω (præsens a præt. med. ἄραρα formatum) idem quod ἄρω apto, adapto. Il. π. Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι Δώματος ὑψηλοῖο βίας ἀνέμων ἀλεείνων. Ὡς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι. (διὰ.

Ἀραρίσκω, idem Od ξ. Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα.

Ἄρμενος, congruens, aptus, accommodatus. per syncopen pro ἀρηρεμένος. Hesiod. in Erg. μάλα γὰρ νύ τοι ἄρμενα εἴη. Apud eundem in Asp. Οἳ ῥά μιν πάσαζοντο καὶ ἄρμενα πάντα παρεῖχον. quidam exp. necessaria. ¶ Ἄρμενος, ου, ὁ, & ἄρμενον, ου, τὸ, velum carbasus, Eust. ex Od. ι. vnde comp. τριάρμενος ναῦς, trinis velis instructa nauis. ¶ Hippocrati ἄρμενον, idem est quod ὄργανον. vt ἄρμενα μηχανᾶσθαι.

Ἆρος, vtilitas, apud Æschyl.

Ἄρμη, ἡ, Hippocrati dicit' πᾶσα συνδεσμὸς τραυμάτων, teste Erot. Apud eundem, Galenus exp. futura in capite.

Ἀρθμὸς, οῦ, ὁ, amicitia. Inde ducta signif. quòd per amicitiam apta voluntatum coniunctio & veluti cohærentia quædam esse soleat. Etymol. affert ex Apollon. ἀρθμὸν ἔθεντο μετὰ σφίσιν.

Ἀρθμία, ἡ, amicitia, concordia.

Ἄρθμιος, ου, ὁ, amicus. Herodot.

Ἀρθμέω, ῶ, amicitiæ vinculo iungor cum alio. Il. η. v. 302.

Ἁρμὸς, οῦ, ὁ, apta commissura, coagmentatio, compages. Xen.

Ἁρμοῖ (*aduerb.*) congruenter. Ἀρμοῖ autem, (cum tenui) nuper: apud Æschyl. in Prom & Theocr. Id. 4. Eustathius tamen etiam in hac signif. ἁρμοῖ scribit, & ait existimari vocem esse Syracusanorum, & dici per systolen pro ἁρμῷ, vt ἔξοι pro ἔξω, & ἔνδοι pro ἔνδον apud Theocr. Vide & Etym.

Ἁρμόζω, vel ἁρμόττω, F. σω, quadro, congruo, conuenio, vt pote aptè cohærēs. Xē. Pæd. 1. p. 7. ἔγνων βέλτιον εἶναι ἀμφοτέροις τὸ ἁρμόζοντα ἑκάτερον ἔχειν χιτῶνα. Apud Isocr. τὸ δὲ πρὸς τὰς συνουσίας ἁρμόττει, hoc ad vitę consuetudinē accōmodum est. Et sæpè cum infin. vt Isocr. de pace, οὐ μὴν ἀλλ' εἰ καὶ δεῖ τινῶν ἥρμοζε τοιαῦτα προσφέρειν. ¶ itē apto, adapto, aptè coagmento. Od. ε. Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοισι. Apud Luc. ἁρμόττειν τὴν πόλιν, Bud. interp. constituere & temperare ciuitatē. ¶ Item iungo cōnubio, nuptui do, despondeo. Appia. ἡρμόζετο δ' ἔν τε δὲ τῷ δ' ἔπειτα τὴν Πομπηΐου θυγατέρα Μαρκέλλῳ.

Ἁρμόζομαι, aptor, adaptor, aptè coagmētor. vnde ἡρμοσμένη ψυχὴ apud Plat. de rep. 8. itē actiua significatione pro ἁρμόζω, ας, το, vt Od. ε. ἡρμόζετο χαλκῷ Εὐρεῖαν σχεδίην, i. apta cōpinge. Sic & Plut. in Solon. τοὺς νόμους ἁρμόζεται τοῖς πολίταις, leges accōmodat ciuib. Dicitur etiam vir sibi ἁρμόζεσθαι puellam vel vxorem. vt apud Herodot. in Terpsich.

Ἁρμοζόντως, congruenter, conuenienter.

Ἁρμογὴ, apta iunctura, compages, coagmentatio. Luc.

Ἁρμοστὴς, οῦ, ὁ, moderator. quo nomine Lacedæmonij appellabant quos suis vrbibus præficiebant. Xen. Dem. Plut.

Ἁρμοστὴρ, idem, Hesychio.

Ἁρμόστης, ου, ὁ, conueniens, congruens. Apud Athen. lib. 13.

Ἁρμόδιος, α, ὁ, congruus, aptus.

Ἁρμονία, ἡ, idem quod ἁρμὸς, compages, &c. Hom. Arist. ¶ Apud musicos exp. concentus. Vide Arist. de mundo, & Plat. de leg. lib. 2. Apud eosdem dicuntur particularius etiam ἁρμονίαι esse quatuor de quibus Luc. in harm.

Ἁρμονικὸς, ad harmoniam pertinens, harmoniam habens. Interdum musicus, musicæ peritus. Plat. in Phæd.

Ἁρμαλιά, ἡ, cibus, παρὰ τὸ ἁρμόζειν καὶ ἰσχυροποιεῖν τὰ μέλη. Hesych. παρὰ τὸ ἀρεῖν τὰ σώματα, ἢ ὅτι δι' αὐτῶν ἅρματα φέρει τὰ σώματα, Etym. Hesiod.

Ἀριθμὸς, Ἄρτιον, Ἄρμα, Ἀρτάω, Ἄρτιος, Ἀρτύω, Ἀρτίω, Ἄρος, Ἀρέσκω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀνάρσιος, ου, ὁ, hostis, cui cum altero non conuenit. Il. ω. v. 365. Οἵ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν. Sic & Od. ξ. Item ἀνάρσια, intolerabilia, item iniqua. Suid. & Hesych.

Ἐπάρω, idem quod ἄρω. vt Il. ξ. πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε Κληῗδι κρυπτῇ, ἐπήρμοσε, inquit Eust. (πῆρσε

Ἐπάρμενος, pro ἁρμενος, ex Hesiod. aff.

Ἐπαρκὸς, Homero ἐπηρμοσμένον.

Ἐρίηρες ἑταῖροι, apud Homerum sæpe, apti socij sodales quorum nobis apta est societas. Vel socij cum quibus bene nobis conuenit. Exponitur etiam, qui amicitia inter se aptè iuncti sunt, vel quodam amicitiæ vinculo inter se iuncti.

Εὐήρης φαρσοῦτις, apud Pausan. in Att. l. 1. exp. affabrè elaborata anus, nisi fortè legend. Λέρχης. (bet.

Ἐρίηρος, vt ἐρίηρος ἀοιδὸς, Od. α. cuius cantus harmoniā habet.

Θυμαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, animo conueniens, animo placens, gratus. Hom. Pro eodem dicitur & θυμήρης, vt Od. κ. Et θυμήρεες αὐτῷ φίλοις apud Herod. lib. 8. carissimos.

Θυμαρέω, animo meo placet. Theocr. Idyl. 27. v. 9.

Θυμάρμενος, idem. Nic. in Alex.

Κλινήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui lecto affixus est. Dicitur plerunque de eo qui aduersæ valetudinis gratia diu lectulo affixus est. Plut.

Λογχήρης, qui lanceæ manum aptat, vt is qui eam gestaturus est, seu etiam gestat. Eurip.

Νεαρὴς, apud Soph. in Electra exp. νεωστὶ ἡρτημένος.

Ξιφήρης, ὁ, qui gladio manum aptat, vel is qui vagina ensem educturus est. Herod. Vide in comp. ab Αἴρω.

Παγήρης omnibus placens. Hesych.

Πάραρος, ου, ὁ καὶ ἡ, non bene compositum corpus habens. vel non bene compositam mentem habens apud Theocr. vide Eust.

Ποδήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem cum ποδηνεκὴς, ad ipsos vsque pedes promissus, ad ipsos pedes pertingens, seu dependēs. Xen. Pæd. 6. σὺν ἀσπίσι ταῖς ποδήρεσι. Plutarc. ποδήρης πώγων καθεῖται, barba ad talos vsque promissa dependet. Sic ποδήρης χιτὼν rursum apud Xen. Vide & comp. ex Ἐρίζω.

Προσαρω apto adapto. Exponitur etiam conuenio. vt προσαρμόζω. Hesiod. in Erg. Γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῆι.

Πυλάρτης, ου, ὁ, habens portas validas & bene compactas. Epith. Plutonis. Il. θ. Od. λ.

Συνάρω, coagmento, compingo. Apollon. lib. 1. θοοῖς συναρηρότα γόμφοις, compacta, coagmentata.

Τειχήρης, qui se continet intra muros. Thuc.

Τοξήρης, arcu & iaculis instructus. Eurip.

Τυμβήρης, aptatus & conditus monumento

Φρενήρης, εος, ὁ καὶ ἡ mentis compos, aut cordatus. Herodot. Luc.

Χαλκήρης, æreus conglutinatus ære, ære compactus. Hom.

Χειρήρης, aptus ταῖς χερσὶν. Eurip.

Χρυσήρης, ex auro aptatus & fabricatus. Eurip.

Ἔραζε, Ἀρὸς, Ὄαρ, Ὁμαρτῇ, Ὅμηρος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex ἁρμόζω & ἁρμονία.

Ἀναρμόζω, seu Ἀναρμόττω, adapto copulo. Halicarn. lib. 4. πρεσβυτέρῳ τὴν πρεσβυτέραν ἀναρμόσας.

Ἀνάρμοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, incongruus, inconcinnus, inconueniens, minimè conueniens, non quadrans, non habilis. Xen. scutum inhabile vocat ἀνάρμοστον, vt ait Bud. ¶ Item incompositus ineptus. Aristoph. in Nub.

Ἀναρμόστως, incongruè, inconcinnè, ineptè.

Ἀναρμοστία, ἡ, incongruentia, inconueniētia. Plat. plur. Apud Luc. ponitur pro ineptia. Budæo teste.

Ἀναρμοστέω, ῶ, sum ἀνάρμοστος, i. non congruo, non conuenio, non quadro. Plato de leg. 4.

Ἀναρμόδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, non idoneus. Theophr. Exp. & inconueniens & incongruens.

Ἀφαρμόζω vel ἀφαρμόττω, non conuenio, dissonus sum cui opp. ἐφαρμόζω

ἐφαρμόζω Basil. Exponitur & accommodo, apud Luc.

Βηταρμονες, Hesychio sunt ὀρχησταὶ οἱ διὰ ποδῶν ὀρχούμενοι, dicti ἀπὸ τοῦ ἡρμοσμένως βαίνειν: quoniam apto & concinno gressu incedentes saltant. Od. θ. Ἀλλ' ἄγε Φαιήκων βητάρμονες ὅσσοι ἄριστοι παίσατε. Βηταρμὸς dicitur saltatio ista quam οἱ βητάρμονες desaltant, apto & concinno incedentes gressu. Apoll. Rhod. Arg. l. 1.

Διαρμόζω vel διαρμόττω disiungo, disgrego. Eurip. in Oreste ἄλλον ἄλλοσε διαρμόσας ἀπὸ προσώπου ταύτης, auulsi, pcul à domi-(na.

Δυσαρμοστία ἠθῶν, apud Plut. de viro & vxore discordibus.

Ἐναρμόζω, vel Ἐναρμόττω, concinno, coapto. Halicarn. de Isocr. εἰς περιόδους ἐναρμόζων ἅπαντα τὰ νοήματα. Est etiã adiungo, adapto, *id est*, cum aliis apto, apud Synes. Plut. Paus. Item apto, accommodo. Synes. Neutraliter quoque vsurpatur, apud Greg. & Plut. pro conuenire, quadrare, cohærere.

Ἐνάρμοστος, concinnus, aptus.

Ἐναρμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, harmoniæ musicæ modulis inclusus, ἐμμελής, Suid. ἐναρμόνια μέλη. ἐναρμόνιον ᾆσμα, ἐναρμόνιον κροῦμα. Transfertur etiam ad alia & significat, concinnus, aptè compositus. Phil. de mund. τάξιν ἐναρμόνιον τῶν τοῦ κόσμου μερῶν εἴληχε, continuam digestionem & cohærentẽ. Sic Plut. de def. orac. ἐναρμόνιος δὲ καὶ ἡ τοῦ κόσμου σύνταξις.

Ἐναρμονίως, compositè ad musicæ melodiæ modulos. vt ἐναρμονίας ᾠδῶν. Eust.

Ἐναρμονικὸς ου. ὁ. ad harmoniæ musicæ modulos compositus. & ἐναρμονικὸν, melodiæ musicæ quoddam genus, de quo Macrob. l. 2. c. 4. in Somn. Scip. Ptolem. in Mus. Plut. Vitr. l. 5. c. 4. & Cæl. Rhod. l. 9. c. 3.

Ἐξαρμόζω, vel ἐξαρμόττω, harmonico concentui non sum consonus. Exp. & auello, disiungo.

Εὐάρμοστος, aptus, habilis, dexter, quadrans. πρὸς πάντα εὐάρμοστος, apud Isocr. & Basil.

Εὐαρμόστως, aptè, concinnè. Isocr.

Εὐαρμοστία, aptitudo, dexteritas, lepos, Plut. in Pomp. & Plat. 3. de rep.

Εὐαρμοστέω, ῶ, sum εὐάρμοστος & concinnus. Hippocr.

Ἐφαρμόζω, vel ἐφαρμόττω, adapto, accommodo. Hesiod. πάντα δ' οἱ χροὶ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη. Philo de vita M. lib. 2. ἄλλοτε ἄλλας ἐφαρμόζοντα λέξεις. Apud Synesiũ exponitur interere vel adiungere, epist. 4. ἀλλὰ κἂν ταῖς ἐφημερίσι δεῖ ἃς ἐπιστολὰς ἀκατ... ἐφαρμόσας. ¶ Itẽ neutraliter, cõgruo, conuenio, cohæreo, quadro & consentaneus sum, cum datiuo vel cum ἐπὶ aut πρὸς habentibus accusatiuum.

Ἐφαρμογὴ conuenientia, cohærentia, quadratio. Plut.

Καθαρμόζω, adapto, compono.

Decomp. Συγκαθαρμόζω, idem, apud Sophoclem, πιστῶν ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι, exponitur περιστεῖλαι.

Μεθαρμόζω, vel Μεθαρμόζομαι, trãsmuto adaptando aliter. Interdum etiam exp. apto, accommodo: vt apud Basil. Interdum exp. commuto, verto, transfero, vt sæpe apud Phil. Item apud Luc. emendo & castigo, i. meliorem reddo, inquit Bud. item Bud. μεθαρμόζομαι tradit in malam partem poni à Greg. *pro*, in deterius formo, vel in peius digero.

Παναρμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, omnibus harmoniæ numeris constans, admodum concinnus. Suid.

Περιαρμόζω, circumapto, circumadapto, aptè circumpono. Plut. in Camillo, τοῖς θυρεοῖς περιήρμοσε λεπίδα χαλκῆν.

Πολυαρμόνιος, multas harmonias habens. Bud. ex Plat.

Προσαρμόζω, vel προσαρμόττω, adapto, accommodo, Plat. in Timæo, καὶ μέσον μέσῃ ξυνάγων προσηρμόττεν. Cicero interpr. atq; ita medio medium accommodans copulabat. Plut. in Sol. ταῖς πράξεσι τοὺς νόμους προσαρμόζων.

Συναρμόζω, vel Συναρμόττω, (q. d. coapto) coagmento, concinno, aptè cõpono. vt Deus dicitur hominis corpus συναρμόσαι. ¶ Item neutraliter, congruo, conuenio, quadro. Xen. οὐδ' ἂν τινες χρηστοὶ οἱ πονηροὶ ποτε συναρμόσειαν εἰς φιλίαν.

Συναρμόττεσθαι, apud Plat. in Timæo, Cicero exp. copulantur.

Συναρμοστὴς, coagmentator, cõcinnator. Ex Naz. affertur *pro*, cõciliator. ἐγὼ τούτου συναρμοστὴς ἐγὼ νυμφοστόλος. Ex Lucia. in Anacharside πολιτείας συναρμοστὴν reipubl. moderatorẽ.

Decomp. Εὐσυνάρμοστος, qui facilè aptari & coagmentari potest.

Ἀρωγὸς, vide in Ἀρήγω.

-ἌΡΩΜΑ, ατος, τὸ, aroma, odoramẽtum (fortasse ab ἀρ, seu ἀρι particula intensiua, & ὄζω seu ὀδμὴ, vnde & à Suida exp. διάσμα μυρεψικὸν) Plut. in Alex. εἶδε δ' ἐν θεάτροις οἷον ἀπὸ ἀρωμάτων καὶ μύρων ὀσμὴν. ¶ Apud Aristoph. pro ἀροτριάσματα, & apud Eupolidem pro ἄλφιτον ad Ἀρόω pertinet.

Ἀρωματικὸς, οῦ, ὁ, aromaticus, odoratus. Plut. δοκοῦν ἔστι τὸ ἀρωματικὸν ἴσχειν.

Ἀρωματίτης, ου, ὁ, aromatites. Diosc. li. 4. c. 64. ἀρωματίτης οἶνος, aromatites vinum, i. ex aromatis confectum. lib. 14. cap. 16. Aromatites etiam gemma à Plinio commemoratur l. 37. c. 10.

Ἀρωματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aromata redolens, odoratus, Athen. li. 1.

Ἀρωματίζω, F. ίσω, aromata resipio. Aphr. Probl. l. 1. ἡ τῶν δερμάτων κόσμος ἀρωματίζει. Significat etiam, aromatis seu odoramentis imbuo. Diosc. ἀρωματίζειν δὲ σμύρναν μόσχειον καὶ ζιγγίβερι ἔτι δ' ἐλάφειον καὶ μυελὸν τὸ δ' ἐκ τοῦ ζώου τὸν τρόπον τοῦτον.

Ὑπαρωματίζω, (*comp.*) subodoratus sum, aromata aliquatenus redoleo. Diosc.

-ἈΡΩΝΙΑ, ἡ, à quibusdam dicitur mespilus arbor, teste Dioscor. l. 1. c. 171.

-ἈΣΑΜΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, solium balneatorium, peluis. Od. δ. Ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐΰξέστας λούσαντο. * Eustath. dictum vult, παρὰ τὸ ἄσιν seu ἄσην (in Iliade enim dupliciter à veteribus illud vocabulum scribi testatur) μινύθειν, à sordibus diminuendis. i. eluendis. ¶ Est & poculum, inquit Pollux.

ἌΣΑΡΟΝ, ου, τὸ, asarum: herba quæ & νάρδος ἀγρία dicitur, quia nardi vim habet, vt post Diosc. testatur Plin. l. 12. c. 13. Alij esse Virgilianum baccar volunt, quia & ipsum appellari nardũ rusticum Plin. testatur. ¶ Hesychio est etiam ἀσάρωτον, pauimenti genus, sic dictum quòd scopis non verreretur, sed spongiis mundaretur. Vide Plin. l. 36. c. 25.

Ἀσαρίτης οἶνος, vinum asaro conditum, apud Diosc. l. 5. c. 60.

-ἈΣΒΟΛΗ, ης, & Ἄσβολος, ου, ἡ, fuligo. Quidã exp. λιγνὺς, tradentes ex Galeno esse vaporem terrestrem ex materiis immodicè assis vstisque. Ath. l. 13. Τὰς ὀφρῦς πυῤῥὰς ἔχειν ἐγγράφουσι ἀσβόλῳ. Aphr. l. 2. Probl. ὀργάνῳ ἀσβόλης ἢ ὀστράκου. * Eust. dictã vult quasi τὴν ἄσιν (ὅ ἐστι ῥύπον) βάλλουσαν μετὰ φλογός.

Ἀσβολόεις, εντος, ὁ fuliginosus, apud poetas.

Ἀσβολώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem in prosa.

Ἀσβολόω, ῶ, F. ώσω, fuligine inficio. Ath. l. 3. Ἄνθρωπον ἄχρι τοῦ στόματος ἠσβολωμένον. Ἀσβολάω etiam reperitur, vnde Ἀσβολᾶν apud Hes. quod præter μέλαν exponit etiam μέγα, ὑψηλόν.

Ἀπασβολόομαι, ῶμαι, F. ώσομαι, (*cõp.*) fuliginẽ excutio, vt Ruellius interpr. apud Diosc. l. 3. cap. 87. Apud eundem alibi; ἀπασβολωθῇ exp. in fulginem euanescat seu transeat.

-ἈΣΕΛΓΗΣ, εος, ὁ καὶ ἡ, petulans, insolens, proteruus improbus seu petulanter & proteruè iniurius. Idem enim prorsus est atque ὑβριστής. Isocr. in Panath. τοὺς μὲν δικαίους καὶ σεμνοὺς τοὺς δ' ἀσελγεῖς καὶ λίαν φιλαπεχθήμονας. Demosth. in Mid ἀσεβὴς καὶ βίαιος εἰς ἐμέ. Pollux quoque annotat Eupol. ἀσελγῆ ἄνεμον vocasse τὸν βίαιον, vẽtum violentum. Interdum specialiter pro lasciuo ponitur, & eo qui petulanter indulget libidinibus, stuprisque violẽtis. Luc. ἀσελγέστεροι τῶν ὄνων, asinis lasciuiores. Itidem Bud. scribit τὸ ἀσελγὲς poni pro obscœnitate & stuprorum flagitiosa consuetudine. & Dem. comment. τὸν ἀσελγεία accipi pro αἰσχροκερδεῖ. *Denominatũ volunt ab vrbe quadam Selge, aiuntque α hic esse στερητικὸν, quod omnes eius vrbis incolæ probi & modesti essent, alij contrà epitaticon τὸ α esse dicétib9, omnésq; illos ciues fuisse improbos & petulãtes.

Ἀσελγῶς, seu ἀσελγέως, petulanter, proteruè, improbè. Plut. in Hellen. Dem. in Mid. Isocr.

Ἀσέλγεια, ἡ, petulantia, proteruia, improbitas, seu petulans & proterua iniuria. Dem. & Æsch. Item pro lasciuia & proterua libidine. Philo de vita M. l. 1. διὰ τῆς τῶν γυναικῶν ἀσελγείας καὶ ἀκολασίας.

Ἀσελγαίνω, ῶ petulanter & insolenter ago, seu proteruè & improbè ago. Dicitur etiam ἀσελγαίνειν εἴς τινα pro petulanter in quẽpiam esse iniurium. per petulantiã aliquẽ pulsare aut conuitiis proscindere. item *pro* petulanter & lasciuè agere & lasciuire, proteruis libidinibus indulgere. apud Plat. in Symp.

Ἀσελγαίνω, etiam dicitur pro ἀσελγέω eadem signi. apud Dem. & Æsch. Et pass. Ἀσελγαίνεσθαι Budæus affert *pro*, petulantem iniuriam vel contumeliam pati; quod & ἐνασελγαίνεσθαι, dicitur.

Ἀνασελγαίνομαι, (*comp.*) petulanti iniuria afficior: petulanter & lasciuè in me agitur. Aristoph. in Vesp.

Ἀσηρὸς, &c. vide in Ἄση satio.

-ἈΣΘΜΑ, τὸ, flatus, anhelatio. Apol. Arg. 2. οὔλιον ἆσθμα καὶ ἀμφοτέρους ἐδάμασσε. Est etiam vocabulum medicum: anhelationem & suspirium appellant Scribonius, Plin. Seneca. Celsus l. 4. ca. 4. difficultatem spirandi vehementiorem nominat, vt spirare æger sine sono & anhelatione non possit. Vide Gal. & Aret. *Deriuatur à verbo ἄω, i. flo, spiro, vel ab ἄζω, significante τὸ ἀθρόως προσαπτόμενον τῷ σώματι θερμόν.

Ἀσθματικὸς, οῦ, ὁ, ad anhelationem seu suspirium pertinens, vt ἀσθματικὰ πάθη. Et ἀσθματικοὶ, anhelatores Plinio, suspiriosi, Marcell.

Ἀσθμάζω, anhelo. Suid.

Composita.

Ἐπασθμαίνω, idem.

Ὑπέρασθμος, admodum anhelans.

Α'ΣΙΝΗ,ἡ,asine, apud Theophr.lib.2. cap.25.de caus.pl. herba quæ aliis sese implicat. Quidam vocant clematitidem & conuoluulum.

Α'ΣΙΡΑΚΟΣ,apud Diosc.lib.2.ca.57.locustæ genus est pinnis carens & prælonga habens crura.

Α'ΣΙΣ,ιος,ἡ,limus,cœnum,ἰλύς. Eust.dicit esse sordes siccas in aqua. παρὰ τὸ ἄζω,τὸ ξηραίνω. Il.φ. τόσσλω οἱ ἄσιν καθύπερθε χαλύψω. Nic.in Ther. εἴαω τι πολυστερ@ εἰς ἅλα Νεῖλος πλησάμιος κατέχευεν ἄσιν. ¶ Α'σις (cum ι subscripto) est ab ᾄδω, cano.

Α'σι@ ν,ὁ,limosus,ἰλυώδης, vt Eustat. inter alias multas expositiones,hunc Il.β.locum, Α'σίῳ ἐν λειμῶνι,exponit.

Α'ΣΚΑ'ΛΑΒΟΣ,siue Α'σκαλαβώτης, animalculum simile lacertæ,domus parietes perreptans.Plin.stellionem vocat. Vide & Arist.hist.an.lib.9.

Α'ΣΚΑ'ΛΑΦΟΣ,ascalaphus:auis nomen,apud Arist.hist.an.l. 2. * Suid. dictum ait παρὰ τὸ ἀσπαλὲς τῆς ἀφῆς, & significare λίαν σκληρόν.Itidémque Etym.

Α'ΣΚΑΛΩ'ΠΑΣ gallinago: auis gallinæ magnitudine, apud Aristot.l.9.hist.anim.

Α'ΣΚΑΝΤΗΣ exp.grabatus, vilis lectulus. Aristoph. in Neb. ἐξ τιν' ἀσκάντιω λαβεῖν.Dicitur esse & species δίφρου.In Epig. pro sepulchro etiam poni tradunt.

Α'ΣΚΑΡΙΣ,ἰδ@,ἡ, genus vermis. Vide Galenum in lex. Hippocratis.

Α'σκαριδώδης,scatens ascaridibus.Hippocr.

Α'σκεπής vide in comp.ex Ε'χω vnd e φέδω.

Α'ΣΚΕ'Ω,ῶ.F.ήσω,exerceo.Xē. Pæd.2.ἀσκεῖν τὰ σώματα πρὸς ἰσχυν.Apud Herod.ὁ ἀσκέων πένταθλον,exercens pentathlon, vel exercens se pentathlo. Xen. Pæd. li.8. ἀσκεῖν αὐτόν τε καὶ τοὺς σὺν ἑαυτῷ τὰ πολεμικά apud Isocr. ἀσμεῖν ὅπι τὰς ἀνταγωνιστάς.Interdum etiam exp.colo.vt ἀσκεῖν τὴν ἀρετὴν, Xē. colere virtutē.Sic Isocr.ad Nicoclem ἀσκεῖν δικαιοσύνην, & ἀσκεῖν σωφροσύνην. Nonnunquam exp. operam do,vaco,vt λόγους ἀσκεῖν & ἀσκεῖν τὴν τέχνην. Et ἀσκῶ ποιεῖν,apud Xen. ¶Item doceo(inquit Bud.)apud Plat.in Euthyd. σοφίαν σε καὶ ἀρετὴν ἀσκεῖν.Sic Aristop. ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον. Item ἀσκῶν κρατεῖν Aristot. vincere docens. Item elaboro, concinno elaborate concinno,orno.vt ἀσκήσασα χιτῶνα. Od. α.v.440.Phil.de vita M.l.3.ὡς δὲ ταῖς ἐσθῆσιν ἤσκησεν αὐτούς. Herod.in 4.κόμας τε τῇ κεφαλῇ ἐπετίθετο ξανθάς,καὶ εἰς κυρὰν τῶν Γερμανῶν ἠσκημένας. Apud eundē ἀσκεῖν γένειον,exp. nutrire barbam.* Quidam ἀπὸ τῆς ἀσκοῦ (ab vtre)deductum volunt, vt propriè de iis qui vtres conficiunt,enuntietur.Metaphoricè etiam de reliquis artibus mechanicis,& sedentariis.

Α'σκέομαι,οῦμαι,exerceor. Item doceor,studeo. Sic παιδεύομαι. apud Greg λόγους ἀσκούμενοι literis studentes. Sic & apud Athen.ἀσκηθεὶς τὰ πολεμικά.Et apud Luc.πρὸς ὃ ἀσκοῦνται. Item ornor.etc. vt κόμας ἠσκημένας apud Herod.in 4.

Α'σκημα,τό,id in quo nos exercemus.Xenoph.

Α'σκησις,εως,ἡ,ipsa actio se exercendi,exercitatio. Xen. Plut. Et peculiari signif. ponitur pro studio quod certæ cuipiam philosophiæ sectæ impenditur, apud Luc. Item pro exercitatione mentis rebus diuinis,& earum meditatione, apud Basil.

Α'σκητής,οῦ,ὁ,q.d.exercitator. Cum genit.apud Xen.Sine adiectione pro athleta,apud Plat.de rep.l.3. Et apud Ecclesiasticos scriptores,qui in diuinarum,rerū meditatione se exercet.

Α'σκήτρια,ἡ, puella aut quæuis mulier quæ meditationi rerum diuinarum se dicauit. Moniales quidam vocant.

Α'σκητικός,ή,ὁ,ad exercitationē cōparatus, exercitationi vacans. Intelligitur autem peculiariter de exercitatione animi in meditandis rebus diuinis vnde ἀσκητικὸς βί@ apud Theod.

Α'σκητήριον,ου,τό.(q.d.locus meditationis seu exercitationis) secessus exercitatorius: secessus, quem incolebant οἱ ἀσκηταί, cœnobium,monasterium.Greg.

Α'σκητός,τὴ,τόν,elaboratus,arte elaboratus, affabrefactus.vt Odyss.δ. ἀσκητὸν νῆμα.Sic ἀσκητὸν λέχ@. itē ornatus. apud Theoc. Dicitur ἀσκητὸν quod exercitatione consequi possumus Aristot.eth.1.& Xenoph.apomn.l.1.

Composita.

Α'νασκησία,ἡ,non exerceri vel exercitatum esse: inertia, imperitia.Poll.

Α'νάσκητος, inexercitatus.Xenoph.Pæd.8.Phil.de vita M.lib.1.& Plut.

Α'νασκήτως,in exercitatorum more,sine exercitio.vt ἀνασκήτως διακείμενοι,i.οἱ ἀνάσκητοι.

Διασκέω, ῶ, exorno vnde διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ.compti ornati,apud Athen.

Ε'ξασκέω,ῶ, exerceo.Item exerceo,como.Item elaboro,affabrefacio.Bud.& Athen.& Luc.

Ε'ξασκοῦμαι,exerceor. Xenoph. ὡς ταῦτα πάντα ἐξησκημένοι εἶεν οἱ ἱππεῖς.

Ε'πασκέω,ῶ,exerceo colo,do operam.Herod.ἐπασκήσας παγκράτιον. Apud Aristoph.in Nub. σοφίαν ἐπασκεῖν.

Ε'πασκητής,exercitator,athleta.

Καθασκέω,ῶ,exerceo,erudio Κατησκημένο@, exercitatus, eruditus.Basil.

Προασκέω ante exerceo. Aphthon.

Σωμασκέω,corpus exerceo.de gymnasticis exercitationibus,quales sunt athletarum peculiariter dicitur.Athen.lib.12.

Σωμασκία,corporis exercitatio,Xen.

Φωνασκός,οῦ,ὁ, qui vocem exercet*id est*, vocis exercendæ magister. Alex.Aphrod.& Gal.

Φωνασκία,ars exercendæ vocis.Theophr.

Φωνασκέω,ῶ, vocem exerceo sub magistro. Dem. Φωνασκέομαι,οῦμαι,q.d. vocem exerceor sub phonasco.

Χειμασκέω, ῶ, hybernis exercitiis incumbo, hyeme exerceor. Pol.

Α'ΣΚΟ'Σ,οῦ,ὁ,vter vtris.Il.π. Α'σκῷ ἐν αἰγείῳ in vtre caprino. Et alibi ἀσκὸς βοός,pellis bouis. De hominis corpore etiam dicitur vel viuo vel mortuo. Vide Eust. Item de homine obeso,& vini gurgite,Antiph.apud Athen.

Α'σκίτης ὕδερος, hydropis species in quo humoris aquosi copia cum paucissimo spiritu in membrana abdominis interiore inter peritonæum & intestina veluti in vtre quodam continetur.

Α'σκωμα,τό, pellis muniens remos qua parte scalmo incumbunt Hesych.Suid.& scol.Aristoph.exp. & lorum quo remus scalmo alligatur,apud Aristoph in Acharn.Vide & Pol.

Α'σκώλια,τὰ,festum Bacchi Athenis, in quo super ἀσκοὺς inflatos & vnctos vnico pede saltabant vt delabentes risum excitarent, sunt qui deriuent ab ἀσκὸς & ἅλλομαι.

Α'σκωλιάζειν, super vtre salire: item saltare vnico innitendo pedi apud Aristoph.in Pluto.& Plat.in symp.Exp.& claudicare. Vide Poll.Hesych.& Eust.

Α'σκωλιασμός,saltatio illa τῶν ἀσκωλιαζόντων.

Α'σκίον,ου,τό,vtriculus paruus vter. Plutarch.ἀσκίδιον. idem apud Aristoph.

Α'ΣΚΥΡΟΝ,ου,τό,siue ἀσκυροειδές, hyperici genus est.de quo vide Diosc.lib.3.cap.171.& Plin.lib.27.cap.4.

Α'σμα.ἀσμάτιον,vide in ἀείδω.

Α'ΣΜΕΝΟΣ,ου,ὁ,gaudens.Item libens.Il.ὃς καί νυῦ φύγεν ἄσμενο@ ἐκ θανάτοιο.Plat.in symp.ἀσμένην ἤκουσε.*Ab ἧσμαι preterito verbi ἥδομαι fit ἡσμένο@,ex quo ἄσμενο@, inquit Etym. Irregul.comparat.ἀσμενέστερος pro ἀσμενώτερ@, itidemque superl.ἀσμενέστατ@ pro ἀσμενώτατ@.

Α'σμένως,cum gaudio, libenter. ἀσμενέστατα, libentissimè.Plat. pro quo & ἀσμενώτατα.

Α'σμενίζω,F.ίσω, libens suscipio & comiter accipio, idem quod φιλοφρονέομαι.vt apud Æsc.epist.5.ὡ περιττῶς ἠσμένισεν ἡμᾶς. Et pro acquiesco.vt in eadem epist.cum dat. σφόδρα ἀσμενίζω τῇ συμφορᾷ. Apud Plut.ἀσμενίζω ἐσθίων,libens comedo.

Composita.

Ε'νασμενίζω,delector aliqua re,acquiesco.cum dat.

Τρισάσμενο@,admodum lubens,lubentissimus.Xen.Anab.3.

Υ'περασμενίζω,libentissimè amplector,& suscipio,Plut.

Α'ΣΠΑ'ΖΟΜΑΙ,F.άσομαι,amplector,amplexor, comiter accipio,amicè excipio,amanter complector. Item saluto.Il.κ.v. 542. οἱ δὲ χαρέντες δεξιῇ ἠσπάζοντο ἔπεσσί τε μειλιχίοισι. vbi Eust.scribit esse περιπλέκεσθαι,& quasi εἰς ἑαυτὸν ἀνάγεσθαι. Od. Χερσίν τ' ἠσπάζοντο καὶ ἰσχανάασθαι ἄνωγον,idē schol. exponit. ἐπισπαῦντο καὶ εἷλκον διὰ τὸ φιλοφρονεῖσθαι εἰς ἑαυτούς. Scribit etiā pro osculari, solitos veteres addere datiuū φιλήμασι. Xen. Pæd.6. ἠσπάζοντο ἀλλήλους ὡς εἰκὸς ἐν δυσελπίστῳ. Aristoph.in Nub. Στρεψιάδην ἀσπάζομαι,exponitur saluere iubeo, Synes. ἀσπάζου κἀκεῖνον παρ' ἐμοῦ,saluta illum verbis meis. ἀσπάζεσθαι αὐτοκράτορα, salutare imperatorem,salutādo appellare. Plut. ¶Itē amplector,amo,cupidè apprehendo. vt ἀσπάζομαι χρήματα.Plat.de rep.lib.6. Et Xen.de canib.fallacibus loquens, ἀσπαζόμεναι δὲ τὰ ψευδῆ, fallax vestigiū amplectētes ꝓ certo.

Α'σπασμός,οῦ,ὁ, amplexatio, salutatio, 1.ad Cor.cap.16. & alibi ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου. Matt.23.& Mar.12.& Luc.11. τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς.

Α'σπασμα,tes quam amplexamur. Plut.in consol.ad vxorem πάντων ἥδιστον ἡμῖν ἄσπασμα καὶ θέαμα καὶ ἄκουσμα παρέιχον ἑαυτήν.

Α'σπαστός,ή,ὁ, quem quis amplecti velit, amplectendus, optatus, acceptus.Od.ψ. Herodot.comparatiuo ἀσπαστότερος vsus est, pro gratiore. Apud Hesiodum ἀσπαστόν, aduerbialiter etiam.

Α'σπαστῶς,libenter.Herodian.lib.2. εἰς πίστιν δὲ τοὺς ἂν ἄλλους τὴν τιμὴν ὑπεδέξατο ἀσπαστῶς.

Ἀσπασμός, οῦ, ὁ, salutatio, apud Callimach.

Ἀσπαστός, ὁ, poetis, idem quod ἀσπασμός.

Ἀσπασίως, lubenter. Il. φ.

Ἀντασπάζομαι, (comp.) resaluto, vicissim amplector. Bud. ex Plut.

Ἀσπαίρω, vide in σπαίρω.

ἈΣΠΑΛΑΘΟΣ, ου, ὁ, aspalathus: frutex multis spinis horrens vide Diosc. l. 5. c. 19. & Plin. l. 12. c. 24. & l. 24. c. 13. Theocrit scholiastes esse spinæ genus ait venenatæ: quippe quo percussi serui emoriantur. * Dictum παρὰ τὸ μὴ ῥᾳδίως ὑπὸ τῆς πληγῆς τῶν σπασθέντων ἀφαιρεῖσθαι, quod non facilè euelli siue eximi queat è corpore eorum qui in eam impegerunt. Plat. l. 10. de rep. refert tyrannos aspalathi spinis apud inferos laniari.

ἈΣΠΑΡΑΓΟΣ, siue ἀσφάραγος, (Atticè) ου, ὁ, asparagus. Ita dicitur quòd primùm in lucem prodit oleris germen priusquam in folia explicetur: siue recentissimus turio qui edendo est, Galenus de aliment. facult. l. 2. c. 58. Et Athen. l. 2. ¶ Item planta quædam, cuius meminit Diosc. l. 2. c. 152. Gal. de alim. fac. l. 2. c. 9. & simpl. medic. l. 6. Meminit Theophrast. & alius asparaga quę in censu τῶν ἀκανθικῶν ponit hist. pl. l. 1. c. 16. & l. 6. c. 1. & 3. Item ἀσφάραγος gula, guttur: secundum quosdam παρὰ τὸ σφαραγεῖν ... ἠχεῖν. quoniam δι' αὐτοῦ ἡ φωνὴ φέρεται. Il. χ. Vide & σφάραγος.

Ἀσπαραγία, ἡ, asparagi plantarium. Theophr. pl. l. 6. c. 3.

Ἀσπαραγωνιά, ramusculus aut frons ex asparago illo spinoso Plut.

Ἄσπετος, vide in Ἕπω sequor.

ἈΣΠΙΣ, ίδος, ἡ, clipeus. ἀσπὶς ταυρείη. Il. π. ποδ᾽ ὑψ' αἰδ' ἄλλον ἀσπίδ᾽ ... Il. λ. Et φαεινὴ ἀσπίς, Il. χ. Et ἀσπίδας εὐκύκλους. Il. ξ. plura ἀσπίδος epitheta vide apud Polluccm, παρ᾽ ἀσπίδα καθίστασθαι in clypeum se locare, apud Xen. idem est quod ad sinistrum. Ponitur etiam pro ipso clypeatorum agmine, seu ipsis clypeatis Herod. ἀσπὶς ἐκ... Luc. ἀσπίδος τοσαύτης ἀρχή. Item serpentis genus, aut Ægin. l. 5 c. 18. *Eustat. deriuat ab α στερητικῷ & πτίζω id est ἐκτείνω ἡ μὴ πλεῖον ... μεμηκυσμένη ἢ κυρίως ἡ κυκλοφόρος ... μὴ εἰς μῆκος ἐκτεταμένη. Aristoph. verò schol. etiam ab ipsa aspide, διὰ τὸ εἰς κύκλους πολλοὺς εἰλεῖσθαι ... τὸ ζῶον ... κατεῖδεν, κυκλικαὶ γὰρ ἦσαν αἱ ἀσπίδες τῶν παλαιῶν ὡς Αἰσχύλος, ἄλλως δὲ πολλῶν ἀσπίδος κύκλον λέγω.

Ἀσπιδιώτης, ου, ὁ clypeatus. Item miles. Eust.

Ἀσπιδόεις, εσσα, εν, ὁ καὶ ἡ, in clypei modum rotundus. Od.

Ἀσπίδιον. q. d. clypeatim, testudine facta.

Ἀσπίδιον, ου, τὸ, paruus clypeus ἀσπιδίσκος, ου, ὁ, idem. Et ἀσπιδίσκη, etiam pro eodem. Hesych.

Ἀσπίζω, F. ίσω, clypeo protego & defendo.

Ἀσπιστήρ, ῆρος, ὁ, clypeatus Soph. ἀσπιστής, οῦ, ὁ, idem. Il. δ.

Composita.

Ἀργυράσπις, ιδος ὁ καὶ ἡ, argenteum clypeum gestans. Athen. l. 12.

Γλωσσάσπις, qui se lingua vt clypeo defendit, cui lingua clypeus est, qui se facundia tuetur. Bud.

Ἐνασπιδόω ῶ, clypeo armo. apud Phauor.

Θυρεασπίδες, exp. scuta.

Λευκάσπις, album clypeum habens. Il. χ.

Συνασπις, vnà cum alio clypeum gestans. commilito. Epigr.

Παρασπίζω, à latere stans clypeo munitus pugno. Plut.

Παρασπιστής, qui à latere stans clypeo munitus pugnat.

Προασπίζω clypeo obiecto protego propugno. Herodian.

Προασπιστής & προασπιστήρ, propugnator, qui inter clypeatos primus certamen init.

Ῥίψασπις, clypeum abiiciens & fugiens, ignauus. Poll. ex Plat.

Συνασπίζω, côfertis clypeis pugno, testudine facta pugno. Luc.

Συνασπισμός, οῦ, quum confertis clypeis pugna initur.

Συνασπιστής qui vnà sic pugnat.

Συναντασπίζω, (decomp.) simul dimico. Luc.

Ὑπασπίζω, vnde Ὑπασπιστής, clypeatus, satelles. Est etiam adiutor defensor apud Eurip in Phœniss.

Ὑπασπίδιος, clypeo tectus. Hom. Soph. Eurip.

Decomp. Ἀρχυπασπιστής primarius & princeps inter ὑπασπιστάς. Plut. in Eumen.

Ὑπερασπίζω, clypeo protego propugno. Polyb. Basil.

Ὑπερασπισμός, οῦ, defensio, propugnatio.

Ὑπερασπιστής, propugnator.

Φερέσπις, clypeum ferens, clypeatus. Hom. hym. in Mart. Item bellicosus. in Epigr.

Χαλκάσπις, æreum clypeum gestans, bellicosus. Eurip. in Iphig. Aulid.

Χρυσάσπις aureum clypeum gestans. Poll. Eurip. in Phœniss.

... vide ἄττα.

ἈΣΣΟΝ dicitur pro ἐγγὺς seu πλησίον. i. propè, seu proprius Iliad. ζ. & υ. Ἀσσον ... θάνατον ὀλέθρου πειραθ᾽ ἱκηαι, propius accede vt eò citius ad exitij metam peruenias. Cum genit. Il. χ. Τείχεος ἄσσον ἴσαν σάκε' ὤμοισι κλίναντες. Compar. ἀσσοτέρος, & Superl. ἀσσότατος, Athen. l. 13. vnde aduerb. ἀσσοτέρω & ἀσσοτάτω, in epigr. propiùs, & proximè.

Ἐπασσύτεροι facere aliquid dicuntur qui id faciunt vnus post alium continua serie sequentes. Il. δ. Ὡς δ᾽ τότ᾽ ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες. Et Il. α. Θνῆσκον ἐπασσύτεροι, è vestigio vous super alium, vel etiam conferti, crebri: vt schol. exp.

ἈΣΤΑΚΟΣ, οῦ, ὁ, astacus. ex genere τῶν καρκίνων apud Aristot. hist. anim. l. 4. c. 2. & Plin. l. 9. c. 31.

ἈΣΤΑΝΔΗΣ nuntius, apud Tarentinos, inquit Hesyc. Suid. Persicum esse vocabulum ait vt & synonymum ἄγγαρος.

Ἀστεῖος, &c. vide in Ἄστυ, vide in comp. ex ἵστημι.

ἈΣΤΗΡ, έρος, ὁ, stella. Il. δ. v. 75. Οἷον δ᾽ ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω Ἢ ναύτῃσι τέρας. Iliad. κ. Ἀστὴρ ὀπωρινὸς ἐναλίγκιον. pro sydere quod canicula dicitur.

Ἀστερίζει reperitur pro καταστερίζει quod est vsitatius, in stellam vertere. vnde ἀστερισθῆναι, apud Plut.

Ἀστέρεος, ου, ὁ, stellans, sydereus. Suid.

Ἀστέριος, ου, ὁ, stellans. ἀστέριος λίθος, asteria gemma. de qua vide Plin. lib. 37. c. 9.

Ἀστέριον, phalangium, apud Nic. in Ther. (cap. 1.

Ἀστερίας ου, ὁ, stellaris. ἀστερίας ἐρῳδιὸς, auis de qua Arist. an. l. 9.

Ἀστερίσκος, ου, ὁ, stellula, asteriscus. Erat nota (vt refert Eust.) literæ X similis, quatuor pũctis distincta, singulis in singulis angulis. solebat addi locis insignibus, quemadmodum contrà obelus τοῖς ἀθετουμένοις. ¶ Est & herbæ nomen apud Theophr. l. 4. c. 13.

Ἀστερόεις, εντος, ὁ, stellatus. Suid.

Ἄστρον, ου, τὸ, astrum, sydus. signum seu ζώδιον, multos habens ἀστέρας. Ponitur & pro ἀστὴρ, vt apud Lat. sydus pro stella. Il. χ. ἄστρα δ᾽ ἤδη προβέβηκε, &c. Arist. de mũd. τῶν γε μὴν ἄστρων τὰ μὲν ἀπλανῆ ἐστι, τὰ δὲ πλανητά. ¶ Peculiariter etiam appellatur ἄστρον canis seu canicula. vt apud Xen. τὸ ἄστρον ἐπιόντος.

Ἀστρικός, ὁ, sideralis.

Ἀστρῷος, ου, ὁ, sidereus. vt ἀστρῷα σώματα, Alex. Aphr. in Probl.

Composita ex ἀστήρ.

Διάστερος ὁ καὶ ἡ, stellis distinctus, stellatus. Metaph. apud Luc.

Ἑξάστερον, Pleiades, à sex stellis, licet septem videantur. Eust. ex Arato.

Κατάστερος, stellatus. Naz. or de cauda pauonis.

Καταστερίζω, stellis distinguo, vt Bud. interpr. apud Proclum. Exponitur etiam, in stellarum numerum refero.

Composita ex ἄστρον.

Ἄναστρος, ου, ὁ καὶ ἡ, astris carens, non stellatus. Damasc. Item obscurus.

Εὔαστρος, astris apertus. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 18.

Κυνάστρον. canicula. Potest esse etiam diminutiuum à κύων.

ἈΣΤΡΑΒΗ ἡ, ab Hesych. exp. lignea sella seu ephippium ligneum quod manu tenent sessores. Eustathius etiam interpretatur sella & & ἐφίππιον, apud Athen. lib. 3. Dicitur etiam de mulis aut aliis iumentis dossuariis. vt apud Dem. in Mid. *Dictam ἀστράβην volunt παρὰ τὸ μὴ στρεβεῖσθαι μηδ᾽ ὀστρέφεσθαι, vt scribit. Demosth. comment.

Ἀστραβηλάτης, mulionum proprium est qui iumenta agunt dossuaria. Poll.

ἈΣΤΡΑΓΑΛΟΣ, ου, ὁ, idem quod σπόνδυλος, seu σφόνδυλος, spondylus vertebra. Il. ξ. Τὸν ῥ᾽ ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ Νείατον ἀστράγαλον. ¶ Item talos, i. ossiculũ propè quadratum intra infimos tibię et suræ processus comprehensũ, vt neq; videri neque tangi possit. Talum latini appellant. Xen. de eq. ... ἐν τοῖς ἀστραγάλοις. Et Luc τῇ ἐκ τῶν ἀστραγάλων μαστιγι .... Pro ... quæstionibus peculiari accipitur apud Diod. ... quidam lusorij sunt, quos Latini itidẽ talos appellãt, & taxillos, Il. ψ. ἀμφ᾽ ἀστραγάλοισι χολωθείς. Et Plut. ... ἀστραγάλοις ... ¶ Sũt & apud Architectos ἀστράγαλοι quidã, à similitudine τῆς ... μορφῆς & eorum quibus pueri ludũt. Vitruu. l. 3. c. 3. ¶ Deniq; ἀστράγαλος dicitur frutex quidam paruus ramo & folio ciceris. Latini talum, glauduiam & ficum terræ vocant. Vide Diosc. lib. 4. cap. 26 & Plin. lib. 26. cap. 8. ¶ Adiectiuè, etiam vsurpauit Theocritus Id. 10. πόδες ἀστράγαλοι.

Ἀστραγαλίτης, ου ὁ, astragalo similis, astragalum similitudine referens. fœm. gen. ἀστραγαλῖτις dicitur à quibusdam ... quam aliqui, ἐλλεβορίνην appellant. ex Gal. l. 1. τῶν κατὰ τόπους.

Ἀστραγάλιον ου, τὸ, taxillus, paruus talus.

Ἀστραγαλίζω, talis seu taxillis ludo. Poll. l. 9. & apud Athen. l. 6. Pro eodem & ἀναστραγαλίζω.

Ἀστραγάλισις, lusus taxillorum. Aristot. Rhet. l. 2.

Ἀστρα-

Ἀπάτη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀάατος, ὁ, ἡ, innocuus, innoxius, noxæ seu damni expers: ab α priuat. & ἄτη, vel contrà, valde noxius, ab α intensiuo.

Ἀάατος, innoxius, vel non innocuus, noxius, vel valde noxius. Nam ab ἄτη (inquit Eust. per priuationem fit ἀάατος, innoxius: & per secundam priuationem ἀάατος, non innoxius, sed noxius, vel multum noxius, ab ἀάω, i. noxius & per epitasin ἀάατος. Il. ξ. ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ. Et Od. χ. ἄεθλος ἀάατος.

Ἀγάζομαι, damno afficior, lædor. Hesych.

Ἀκήρατος, immortalis, incorruptus. Eust. vult esse dictum à κὴρ & ἄτη.

Ἀκήρατος, pro eodem. idem deducit à κὴρ & ἄτη. vide in compos. à κὴρ.

Ἄνατος, ast. pro ἄατος, innoxius: damnosus. ex Soph. in Oed. Col.

Ἀνατεὶ sine damno, impunè. Scribitur & ἀνατὶ, id est ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης, apud Soph. in Antigone. & Plat. de legib. lib. 9.

Ἐξάτης, indemnis (quasi ἔξω ἄτης) qui incolumis euasit. qui defunctus est molo. Plato in Phæd. ἐξάτη ἐκεῖνον τὸν αὐτῶν ἔχοντα. Item sanus, apud Hippocr. teste Gal. Item mente motus & furens, apud Etymol.

ἌΤΕ, quippe, vtpote, nimirum, vel quando, quia, vt apud Plat. in Tim. ἅτε οὐκ ἀπολείπον ἑαυτό. quia nunquam deseritur à se. Possit etiam exponi, quippe quod, vtpote quod. Aliquando exponitur tanquam. vt ἅτε μανικός.

ἈΤΕ'ΜΒΩ, contristo, tristitia afficio. Od. β. ἐξ ἦ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. Item priuo. *vult Eust. esse dictū quasi εἰς ἄτην ἐμβιβάζειν, sicut ἀτέμβεσθαι quasi εἰς ἄτην ἐμβαίνειν.

Ἀτέμβομαι pro ὀδυνῶμαι. Et pro στέρομαι, apud Hom.

ἌΤΕΡ siue, absque, citra. idem quod ἄνευ, vt Od. μ. ἄτερ καμάτοιο τέλεσσαν. Interdū postponitur suo genitiuo. vt apud Apoll. Rhod. Arg. lib. 2. πάλιν ἄτερ ἐξηνάλιξαι.

Ἄτερθε siue ἄτερθεν, idem quod ἄτερ, absque, sine, Soph. in Aiace, ἄτερθε τοῦδε, præter hunc. Interdum sign. seorsum ab.

Ἀπάτερθε & ἀπάτερθεν, (Comp.) seorsum ab. Il. ι. Αἰνείαν δ' ἀπάτερθεν ὁμίλου θῆκεν Ἀπόλλων. Sic & Il. β.

Ἀτίω, ἄτη, ἀτηρός, vide in Ἀάω. Ἀτιτάλλω, vide in Ἀταλός.

Ἀτλάς, in comp. ex τλάω.

ἈΤΜΕΝΟΣ, ὁ, & ἀτμὴν, ένος, ὁ, famulus, seruus. Illud apud Hesych. & Eust. legitur, hoc apud Etym. & Suid. * Etym. scribit dici ἀτμὴν per syncopen pro ἀτιμὴν à τιμὴ: quoniam οἱ δοῦλοι sunt ἄτιμοι & inhonorati.

Ἀτμενία, ἡ, seruitus: interdum etiam infortunium, calamitas. Aff. etiam pro, administratio, ex Epigr.

Ἀτμένιος, schol. Nic. exp. πολυπαίπαλος, πολυώδυνος, πολυκάματος, χαλεπαθείαις γενόμενος. Epithetum est olei, apud Nic.

Ἀτμεύω, exp. δουλεύω per syncopen pro ἀτιμεύω. Etym.

ἈΤΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, flatus, halitus, vapor, fumus. Plutarchus. οὐδ' ἡμερῶν ὅταν ἀτμοὶ πονηροὶ καὶ ἀναθυμιάσεις πικραὶ συνίστανται ταῖς τῆς ψυχῆς ἀνακραθῶσι πελάσεσιν. Apud Diosc. (de pistelæi confectione) ὅταν ἐκ τοῦ ἀναφερομένου ἀτμοῦ γένηται διάβροχον (τὸ ἔρεον) Pli. vertit, velleribus supra halitum eius expansis. *Factum est ab ἄω, flo.

Ἀτμὴ, ἡ, & ἀτμὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἀτμός, Hesych.

Ἀτμώδης, εος, ὁ, ἡ, vapores multos emittens, vaporiferus.

Ἀτμίζω, Fάσω, vaporo, exhalo. Hesych.

Ἀτμισμός, οῦ, ὁ, vaporatio.

Ἀτμίσις, εως, ἡ, idem.

Ἀτμιάω, ῶ, vaporo, vapores emitto. Hippocr. de morb. lib. 4.

Composita.

Ἀπατμίζω, exhalo vaporem, emitto in vaporis modum. Capitur & passiuè seu neutraliter, sicut ἐξατμίζειν pro euaporari seu expirare, apud Aristot. teste Bud.

Ἐξατμίζω, exp. vulgò, exsorbeo. Est tamen potius, vaporem elicio. Budæus exponit, exhalationem subduco. ex Aristotel. Probl. 1.

Ἐξατμίζεσθαι, euaporari, exuctius reddi, arescere. q. d. ἐξικμάζεσθαι, expirare idem quod ἀναθυμιᾶσθαι. Aristot.

Decomp. Συνεξατμίζω, mecum exhalando aufero, vt Bud. exp. Aristot. in meteorol.

Ὑπατμισμός, suffitus vaporem eliciendo factus, Diosc. lib. 3. cap. 26.

Ἀτός, vide in Ἀάω.

ἌΤΡΑΚΤΟΣ, ὁ, vel ἡ, fusus. Plut. in Probl. Rō. de sponsa εἰσφέρουσαν ἠλακάτην καὶ τὸν ἄτρακτον ἐρίῳ δὲ περιστέφει τὴν θύραν τοῦ ἀνδρός. Arist. de mund. τὰ περὶ τὰς μοίρας καὶ τὸν ἄτρακτον εἰς ταῦτά πως νεύει, quæ de Parcis & fuso feruntur, huc tendunt. ¶ Metaphoricè à fusi aut colus similitudine ἄτρακτος dicitur iaculum seu sagitta. Soph. in Philoct. ὅ μοι βαλὸς Νεσσοπό-τοις ἄτρακτος. ¶ Item mali nautici pars quædam, nimirū quod supra antennam est.

Ἀτρακτυλὶς, ίδος, ἡ, dicitur spina quædam cnico similis. quoniā antiquæ mulieres fusos inde aut colos fabricabantur. qua de re vide Theophr. & Diosc. & Theocr. schol. ac Plinium. Theocr. metri causa dicit ἀτρακτυλλίδες gemino λ. Idyll. 4 quomodo & apud Diosc. scriptum est.

Ἀτρωπός, Ἀτράπιτος, vide in comp. à Τρέπω.

ἈΤΡΑ'ΦΑΞΙΣ, seu ἀτράφαξυς, atriplex: oleris genus, de quo vide Diosc. lib. 2. c. 145. Legitur & ἀδράφαξις & ἀνδράφαξις, apud Theophr. & Hippocr.

Ψευδατράφαξις, fictitia & eminētitia atriplex. Aristoph. in Equ.

ἈΤΡΕΚΗ'Σ, έος, ὁ, καὶ ἡ, verus, certus. Eustathius ἀτρεκὲς αἷμα exponit τὸ ἀληθὲς καὶ μὴ ψευδὲς ὂν τὴν ὄψιν. Iliad ζ. ἐν δ' ἀμφοτέροισιν ἀτρεκὲς αἷμ' ἰσάζω βαλεῖν. Ex Euripide affertur ἀτρεκὴς δόξα, fama tam certa vt negari non possit. Interdum, ἀτρεκὲς, aduerbialiter ponitur pro ἀτρεκῶς. Sic apud Theocritum, εἰδέναι ἀτρεκές.* Ex quatuor etymologiis, quas affert Etym. hæ duæ videntur magis probabiles, vt fiat vel à τρέχω, quasi ἀτρεχὴς, i. ὁ μὴ παρατρέχων τὴν ἀλήθειαν, seu ἐν ᾧ οὐκ ἐστὶ δόλος παραμένειν φρονῶν, vel à τρέω (timeo) quasi ἀτρεὴς, & per pleonasmum literæ κ, ἀτρεκής. quoniam qui vera loquuntur, non verentur reprehensionem, sicut ij qui mentiuntur.

Ἀτρεκέως, verè, certò. vt ἀτρεκέως ἀγορεύειν Od. α. & Il. ο. Apud Herodot. ἀτρεκέως ἐπίσταμαι, compertum habeo, certò scio. Pro eodem dicitur & ἀτρεκῶς.

Ἀτρέκεια, ἡ, veritas, Herodot. Nonn. Epigr.

Composita.

Νητρεκὴς, idem quod ἀτρεκής. Νητρεκῶς, verè, certò. Lycophr.

Παναπρεκὴς, omnino verus, verissimus, certissimus, in Epigr.

Πανατρεκῶς & πανατρεκέως, verissimè, certissimè.

ἌΤΤΑ, Atticum est pro ἄσσα, quod quidam ex ἃ & σὰ Megarensium lingua significante τινά, compositum prodidère. vtitur Hom. Il. α. φράζεαι ἅσσ' ἐθέλῃσθα. ¶ Ἄσσα vero vel ἄττα significans, τινὰ aliqua, quædam. Odyss. τ. Εἰπέ μοι ὁπποῖ' ἄσσα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο, vbi tamen superuacuum est. si quidem ὁποῖα ἄσσα nihil aliud significat quàm qualia. Demosthenes quoque & alij qui lingua Attica scripsere, vsurpant. ¶ Ἄττα est etiam vocabulum quo iuniores compellat senes quasi patrem: vt Achilles. Il. ι. Φοῖνιξ ἄττα γεραιέ. Sic & Od. π.

ἈΤΤΑΓΑ'Σ, siue Ἀτταγᾶς, auis est picto dorso. Vnde seruos stigmaticos seu Threiciis notis cōpunctos Aristophanes in auibus per iocum ἀτταγᾶς nominat. De hac aue vide apud Athen. lib. 9. Legitur & ἀτταγὴν apud Aristot. hist. anim. lib. 9. cap. 26.

ἈΤΤΑ'ΡΑΓΟΙ, οἱ, pustulæ seu minuta fragmēta quæ pani nimium cocto deraduntur aut spontè decidunt. Vide Poll. lib. 7. c. 5. & Athen. l. 14. & Eust. Od. ι. & ρ.

ἈΤΤΑΤΑΙ' interiectio est, quæ idem valere dicitur quod attat apud Latinos & βαβαὶ seu φεῦ, apud Græcos. Ἰατταταιὰξ autem, flentis interiectio seu exclamatio est.

ἈΤΤΕ'ΛΑΒΟΣ siue ἀττέλεβος, species paruarum locustarū. Vide Hieron. comment. in Nahum proph. c. 3. Videtur ita dici παρὰ τὸ ἄττειν, i. à subsiliendo.

ἌΤΤΩ, prosilio, subsulto. Demosth. ἄττων δεῦρο κἀκεῖσε, huc illuc prosiliens. * Scribit Etym. ex ἀΐσσω pro ἀΐσσω fieri ἄσσω, deinde mutatis σσ in ττ, ἄττω.

Composita.

Διάττω, prosilio, desilio huc & illuc, emico. Arist. de mūd. ἐν ᾗ τῷ πυρώδει οὐσίᾳ τὰ τε σέλα διάττει καὶ φλόγες ἀκοντίζονται.

Διάττομαι, prosilio, emico & quasi raptim elidor. Plat. in Crat. τὸ γὰρ διαττόμενον καὶ τὸ ἐνθύμιον, πηγῆς ἀπείκασμά ἐστι.

Εἰσάττω, exp. insilio.

Ἐξάττω, exilio, subsilio, ἐξάττουσιν ἐν τοῖς ὕπνοις, exp. in somnis excitantur.

Decomp. Διεξάττω, erumpo, prosilio, raptim emico. Aristot. de mund. οἱ δ' ἐκ κόλπων διεξάττουσι ἄνεμοι [illegible].

ἈΤΥ'ΖΩ, F. ύξω, terreo, metu percello. vel etiam perturbo. Item, obstupefacio, stupore percello, attono. Theocr. Idyll. 4. Αἰπολικὸν τὸ θέαμα, τέρας γέ τυ θυμὸν ἀτύξαι, animum tibi percellat & obstupefaciat.

Ἀτύζομαι, terreor, metu percellor: vel etiā metuo, horreo. Hom. Il. ζ. Ἂψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχθείς, territus conspectu patris, exhorrescens conspectum patris. Frequentissimus apud eundem est vsus participij ἀτυζόμενος, pauefactus attonitus, consternatus. Interdum cum infinit. Iliad. χ. Αἶ ἐμὰ τὰ φρεσὶν εἴλετ' ἀτυζομένῳ ἀπολέσθαι metuentem interire. hoc est, metuentē sibi ab interitu. Contrà aliquis ὑδὲ ποιεῖν ἀτύζεσθαι dicitur

quum ne tantillum quidem metuit, seu, ne tantillum quidem folicitus est aut curat. Apoll. Argon. lib. 2.

Ἀτυζηλὸς, ὁ, terribilis, terrificus. Apoll. Rhod. Arg. lib. 2.

Ἀτω, vide in Ἀάω.

ΑΥ̓, rursum. Item retro, retrorsum, apud poetas. vnde αὖ ἐρύειν apud Hom. quod & coniunctim αὐερύω scribitur. Interdū αὖθις αὖ ponuntur ἐκ παραλλήλου. Dem. καὶ ἀπεσείλατ' αὖθις αὖ τοὺς ... Ponitur etiam pro vicevería: & pro contra. vt Dē. ... Itē pro, vicissim. Arist. ... apud Aristidē, ... ¶ Item δ' αὖ, respondens particulæ μὲν. ... ¶ Αὖ αὖ fictitiæ voculæ ad imitationem latratus canum, ex Aristoph. in Vespis.

Αὖτε pro αὖ, rursus. Apoll. Arg. 2. ... Il. γ. ... accipitur pro δέ. ¶ Itē pro, posthac poni cēset H. Ste. Il. α. εἰ δέ κεν αὖτε ... &c.

Αὖθις rursus iterum. αὖ. Item αὖθι & αὖτις pro αὖθις, apud Homerum frequentissimum est. Interdum cum πάλιν ponitur, vt Il. 6. ... αὖθις (vel αὖτις) ... Ita & apud Aristop. Sic etiam Dem. αὖθις αὖ. Rursum Iliad. α. ὕστερον αὖτις ἰόντα. Et αὖτις ἱκώμαι. Od. ξ. pro ἐπανελθῶ. ¶ Itē in posterū, posthac, postea. Od. ξ. αὖθις ... Plato in Apol. ... Sic εἰς τὸν αὖθις χρόνον, in posterū. Et ὁ αὖθις χρόνος, posterū tempus, sequens tēpus apud Philonē. Item οἱ αὖθις, posteri, ex Isocrate. Item retro, vt tradit Eust. Il. γ. ¶ Item pro αὐτόθι, vide in Αὐτός.

Composita ex αὖθις.

Εἰσαῦθις, (vt αὖθις) in posterum, in futurum, posthac. Plat. de rep. li. 1. ... εἰσαῦθις σκεψόμεθα: Plut. in Romulo, τῆς εἰσαῦθις ... πηγή.

Ἐξαῦτις pro αὖτις siue αὖθις, rursus denuo. Il. γ. ἐξαῦτις μαχέσασθαι Hesiod ἐξαῦτις ἀμειβόμενος.

Αὐαίνω, vide in Αὔω.

ΑΥ̓ΓΗ ἧς ἡ, splendor, lux. Il. χ. ... χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ ἢ πυρὸς αἰθομένου ἢ ἠελίου ἀνιόντος. At αὐγὴν πυρὸς, Eust. alibi exponit locū qui ab igni ardente illustratur: vt Od. ζ. ... ἐν πυρὸς αὐγῇ. ¶ Αὐγὴ ἡλίου accipitur etiam pro die, vt apud Nic. in Ther. ¶ Item αὐγαὶ oculi. vt exp. apud Nic. in Alex. ... * Ab ἄγω deducit Etym. vtpote δι' ἧς ἀγόμεθα. Possit & ab αὔω deduci quod affertur pro splendeo.

Αὐγήεις, εντος ὁ, splendidus. Accipitur etiam pro eo qui oculorum acie valet, vt apud Nic. in Ther.

Αὐγάζω, F. άσω, illustro. Naz. in orat. de pascha, οὐρανὸς κόσμον ὅλον αὐγάζων. ¶ Item video, aspicio intueor. apud Soph. & Phil. ¶ Neutraliter etiā reperitur pro splendeo, illucesco. 2. Cor. 4.

Αὐγάζομαι, illustror. Ita pro, video, contemplor. Hom. Hesiod.

Αὔγασμα τὸ, & αὐγασμὸς, ὁ, ὁ, splendor.

Αὐδὴ, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita.

Ἀναύγητες obscurus, ater. Æschyl in Prometh.

Ἀνταυγὴς, έος ὁ, ἡ, lucis seu splendoris reflexionem habens.

Ἀνταυγέω, ῶ, lucem reflecto vel splendorem.

Ἀνταύγεια, ἡ lucis seu splendoris reflexio, lux reflexa, q. d. oblucentia. vel offulgentia, apud Plut.

Ἀπαυγὴ, ἡ, splendor lucis, effulgentia, fulgetra, inquit Bud.

Ἀπαυγάζω, splendorem relido vt corpus splendidum, vel lucem edo.

Ἀπαύγασμα, effulgentia, relucentia. Greg.

Ἀπαυγὴς, έος ὁ, ἡ fulgidus, lucidus. apud Hesych.

Decomp. Συναπαυγάζομαι, vna effulgeo. Basil.

Διαυγὴς, pellucidus, translucidus, limpidus. vt διαυγὲς ὕδωρ, in Epigram.

Διαύγεια, perlucens splendor διαυγία pro eodem.

Διαυγάζω, illustro, illumino. Item diffulgeo, transpareo, Plut. de fulg. ... διαυγάζει. Neutraliter quoque, diluceo, dilucesco. Polyb. 3. ἅμα τῷ διαυγάζειν. Sic & 2. Pet. 1.

Διαυγασμὸς, οῦ, ὁ, translucens splendor. Plut. de Plac. phil. de fulgure.

Ἐπαυγάζω, luminis radiis illustro & splendorem affero. idem quod αὐγάζω. In voce pass. aliquando signif. splendesco. aliquando splendeo.

Ἐπαύγασμα, splendor.

Εἰσαυγάζω, intueor, affertur ex Epigr.

Καταυγάζω illumino, illustro. Nonn. Et neutraliter pro luceo, resplendeo.

Καταυγάζομαι illuminor, illustror. Greg. Item videor spectο, aspecto. vt Epigr. lib. 1. Ζῆνα κατηυγασάμην, Iouem spectaui,

Καταυγασμὸς, illustratio, illuminatio.

Κυαναυγὴς, cæruleum splendens. Eurip. in Alcest. Et in Epigr. ... κυαναυγής.

Λιπαυγὴς, splendore seu lumine defectus. obscurus. Orph.

Λυκαυγὲς, crepusculum matutinum. Luc. in Somn.

Μαρμαυγεῖν, exp. perstringi lumina. Vtitur Plut. aliquoties.

Μελαναυγὴς, atrum splendens ater. Eurip.

Παναυγὴς, omni ex parte splendidus.

Παραυγάζω, repræsento, seu imaginem repræsento. Dionys. de situ orb.

Περιαυγὴς, circunquaque splendens, perlucidus. Plut.

Περιαυγεσιος, ὁ, ἡ, vndiquaque splendidus. Arist. de mundo.

Περιαυγάζω, splendore luceque circunfundo. circunquaque illumino, collustro. Heliodor.

Πυραυγὴς, igni fulgens vel qui ignei fulgoris est. igne rutilans.

Σκιαυγέω, ῶ cæcutio more eorum qui ex vmbra aut tenebris prodeuntes ad lucis aspectum caligant. Gal. in gloss. Hipp.

Συναύγεια, corradiantia. vt Bud. interpr. apud Plut.

Τηλαυγὴς, longè splendorem suum spargens, eminus splendens. Hippocr. epist. ad Demag.

Τηλαυγέως, splendorem suum largè spargendo. Hes.

Τηλαυγέω, ῶ, longè splendorem spargo, eminus splendeo.

Τηλαύγημα, & τηλαύγησις, splendor longè dispersus aut eminus apparens.

Ὕπαυγος, qui est sub luce.

Ὑπαυγάζω, q. d. subsplendesco.

Φαεσαυγὴς & φερ αυγὴς, lucifer, lucem ferens seu afferens aut splendorem. Item lucidus. Ex Epigr.

Φαιαυγὴς, splendidus.

Φαύγεια, splendor. Suid.

Χρυσαυγὴς auri in modum splendens.

Χρυσαυγέω, ῶ, auri in modum splendeo. auro splendeo & niteo. Epigr.

Χλοαυγὴς, virore nitens. vel virentium splendorem referens. Ex Luc.

Ψεφαυγὴς, obscuram lucem reddens. Hesych.

ΑΥ̓ΔΗ, ῆς, ἡ, vox oratio, sermo. Il. α. Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. * Quidam deducūt ab αὔω significāte φωνῶ Alij a nomine αὐγὴ, καθ' περὶ ... vtpote δι' ἧς αὐλάζει ... τῶν.

Αὐδήεις, εντος, ὁ voce præditus, vocalis. Il. τ. v. 407.

Αὐδάω, ῶ, F. ήσω, vocem edo, loquor. Interdum absolutè, vt Il. α. Interdum cum accus. vt Il. ε. Et pro alloquor. ex Od. ι.

Αὐδάομαι, ῶμαι, pro eodem, apud Soph. & Eust. Citatur & ex Herodoto pro, loqui.

Composita.

Ἄναυδος, ὁ, καὶ ἡ, voce carens, mutus. Od. ἀπευθὴς καὶ ἄναυδος, Et ἄναυδον ἔργον apud Soph. in Aiace, exp. nefandum factum.

Ἀναύδως, mutè, tacitè. Hippocr.

Ἀναυδία, ἡ, loqui non posse. Gal.

Ἀναυδὴς, έος, ὁ, καὶ ἡ, ineffabilis, aut non fandus nefandus: Item actiuè pro, non loquens, mutus.

Ἀναύδητος, ὁ, καὶ ἡ, non dicendus, non commemorandus, apud Soph in Aiace. Item pro ἄναυδος, apud Nic. in Alexiph.

Ἀπαυδάω, ῶ, vicissim loquor, respondeo.

Ἀπαυδάω, ῶ, veto interdico, prohibeo. vt apud Aristoph. ἀπαυδῶ μὴ ἰδεῖν. A quibusdam exp. iubeo: contraria prorsus significatione. ¶ Item deficio. Plut. de lib. educ. πόνοις αὐτοὺς ὑπερμέτροις ἐπιβάλλουσιν, εἰς ἀπαυδῶντες ... Apud Luc. ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπηυδηκὼς, triduana fame confectus, vel qui deficit præ fame. ¶ Item loquendi facultate defici apud Hippocr. vt vult Erot.

Decomp. Προαπαυδάω, ῶ, prius deficio vel defatigor. Est autem apud solos poetas & quidem tragicos præsertim visitatum.

Ἔναυδος, voce præditus, vocalis, Hesych. Pro quo & ἐναυδής. Exp. & ἔμπνους, spirans.

Ἐξαυδάω, ῶ, eloquor. Il. α. Ἐξαύδα μὴ κεῦθε νόῳ.

Ἐπαυδῆσαι, insuper dicere. Alij exp. alloqui.

Καταύδησις exp. vociferatio.

Μεταυδάω, q. d. interloquor. cum dat. vt Od. Φαιήκεσι μετηύδα. Item alloquor: cum accusatiuo personæ. vt Apoll. Arg. 2. Αὐτὰρ ὅ τόνγ' ἐπέεσσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα.

Παραυδάω, ῶ, alloquendo consolor. Od. ο.

Προσαυδάω, ῶ, alloquor, compello. vt Odys. ξ. Ὀδυσῆα προσηύδων.

Decomp. Ἀπροσαύδητος, non compellatus. Item insalutatus Exp. & colloquij expers.

Συναυδάω, ῶ, (q. d simul loquor) consentio, assentior. Item pro confiteor, apud Soph.

Ὁμαυδος, quomodo huc pertineat, vide in Ὁμός.

ΑΥ̓ΘΈΝΤΗΣ, ου, ὁ, diuersam habet signif. & etymologiam. Idem enim est quod αὐτοέντης, (ex quo & factum est) qui sua manu perimit, qui sua ipsius manu cædem infert. seu ὁ ἐξ αὐτοῦ ἐπ' ἀλλήλων φόνον ἱέμενος, veluti αὐτοέντης τις ὤν inquit schol. Apolloni j, vt apud Eur. αὐθέντων χέρες, manu eorū qui illis ipsis manibus

manibus cædem patrârũt. Apoll. Arg. 2. αὐθένζας Ἀμύκοιο, percussores Amyci. Etymologo est ὁ φονεὺς, ὁ ἑαυτ᾽ κτιννύων, seu ὁ ἑαυτ᾽ βάλλων τοῖς ἔντεσι, i. τοῖς βέλεσι: & Eurip. schol. ὁ δι᾽ αὐτοῦ εἰς τὸ ξίφος. Dicitur adiectiuè & φόνος αὐθέντης de cæde quæ propria manu fit. Æschyl. in Eum. Οὐκ ἂν ἀγνισθ' ὅμαιμος αὐθέντης φόνος, consanguineorum cædes propria manu patranda non est. ¶ Apud recentiores significat, dominus, qui pro arbitrio & autoritate sua quicquid agendi potestatẽ habet. ὁ ἑαυτ᾽ ἐπαφεὶς εἰς πάντας, ὁ αὐτεξούσιος, καὶ μὴ ἀλλ. ἀλλ᾽ ἑαυτ᾽ ὤν, inquit. Etym. deriuãs ἀπὸ τοῦ αὐτὸ καὶ τὸ ἔντος. Exp. etiã autor.

Αὐθεντία, ἡ, potestas, autoritas. Basil. Synes.

Αὐθεντικὸς, authenticus. Apud iurisconsultos authentica instrumenta & scripta dicuntur quæ certam & iustam habent autoritatem.

Αὐθεντικῶς, cum autoritate. Cic. ad Att. lib. 9. epist. 18.

Αὐθεντέω, ῶ, autoritatem meam ac commodo, seu autoritate mea probo, aut autorem me præbeo. Basil. Apud Pal. 1. ad Tim cap. 2. vxor vetatur αὐθεντεῖν ἀνδρὸς, autoritatem sibi in virum vsurpare.

Ἐναυθεντέω, ῶ, (comp.) autoritatem obtineo inter, autoritate valeo in, vel apud, Greg.

Αὐθι αὖθις, vide in Αὖ.

ΑΥΛΑΞ, ακος, ἡ, sulcus. ἡ τοῦ ἀρότρου εἰς μῆκος τομὴ, vt explicat Eust. dicens διὰ τὸ ἐπιστρέφειν ἐκ τοῦ αὐλοῦ παρωνομάσθαι. Hesiod. αὔλακα ἐλαύνοι. Et Philo, ἀλείμεντες εἰς αὔλακας. Pro quo Dor. dicitur & ὦλαξ, ακος, ἡ & ἄλοξ, οκος, ἡ, seu per metaph. sit ὦλξ, quod metaphoricè etiã accipitur: vt apud Eurip. in Phœn. τί μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ.

Αὐλακίζω & ἀλοκίζω, F. ίσω, sulco, apud Aristoph. εἰσῶ δ' ἀλοκίζειν ἐδόκουν τὸ χωρίον.

Composita.

Διαυλακίζω, q. d. persulco peraro.

Κτλαυλακίζω & κατ᾽ αλοκίζω, sulco. vnde per tmesin apud Eurip. κατ᾽ ἔυζιν ἠλοκισμένα.

Ὀλιγαύλαξ, paucos sulcos habens, & (per consequens) paucos agros. Suid.

Ὁμαύλαξ, qui eodem sulco comprehenditur. vicinus. & per syncopen ὁμῶλαξ, ακος, ὁ, καὶ ἡ, idem. Apoll. 2.

Ὑδραύλαξ, sulcus aquarius. Bud.

ΑΥΛΗ, ἡ, aula atrium. Athenæus lib. 5. tradit αὐλὴν ab ἄω appellari locum apertum & vacuum ante ipsas ædes expositum, qui à ventis perflatur. vnde & de subdialibus locis vsurpatur apud Hom. Sic Philo de vita Mos. lib. 3. τὸ ὕπαιθρον appellatum dicit αὐλήν. ¶ Quoniam autem in eiusmodi locis subdialibus stabulari solent animalia, ideo ponitur αὐλὴ pro stabulo, vt Il. δ. ὥστ᾽ ὄιες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ Μυρίαι ἑστήκασι. Sic & Od. ξ. ¶ Item aula domus regia, domus principis: sic dicta quod ante eiusmodi domos essent ampla loca subdialia, vel quod satellites ibi solerent παραυλίζεσθαι, vt scribit Athen. Sic apud Polyb. μέγα τι καὶ ὀχυρὸν κτῆμα εἶναι τὴν αὐλὴν εἶναι, Herodianus passim dicit βασίλειον αὐλήν.

Αὔλειος, ὁ, ἡ, καὶ ἡ, vt αὔλειος θύρα apud Plat. in Symp. exp. ianua vestibularis & atriensis. Dicitur & αὔλειος sub. θύρα, vt apud Plut. in Pompeio.

Αὐλικὸς, ὁ, aulicus qui est ex alicuius principis aula Plut. in Polit. præc. οἱ μὲν ἐν αὐλαῖς κόλακες. ¶ Aliquando in malam partem. vt Plut. οὐδ' ἂν φοβηθεὶς τὸ αὐλικὸς καλεῖσθαι καὶ θεραπευτικός.

Αὐλαία, ἡ, aulæum, item tentorium Plut.

Αὔλιον, τὸ, stabulum. Item domicilium propriè quod est ruri. Apoll. Arg. 2. σταθμοὺς τε καὶ αὔλια.

Αὖλις, ιδος, ἡ, domicilium, locus vbi pernoctatur. Item tentorium, castra Il. ι.

Αὐλιστήρ, qui ad αὖλιν ducit animalia, vesper. Eust.

Αὐλείτης, ὁ, villicus.

Αὐλίζομαι, stabulor, de ouibus, Od. μ. de suibus, Od. ξ. Ipsi etiam homines dicuntur αὐλίζεσθαι in aliquo loco, i. pernoctare, cubare, apud Thuc. & Xen. sæpe. A Bud. exp. & stationem habeo, item excubo.

Αὐλισμὸς, pernoctatio Hesych.

Composita.

Ἄγραυλος, ὁ, καὶ ἡ, in agro siue in agris stabulans, ἐν ἀγροῖς αὐλιζόμενος, in agro pernoctans. Sic βοῦς ἄγραυλος dicitur, Od. μ. & Il. κ. Ipsi quoque pastores apud Homerum & Hesiodum, ποιμένες ἄγραυλοι.

Ἀγραυλὶς, ίδος, ὁ, καὶ ἡ idem quod ἄγραυλος. vt ἀγραυλεῖ κείτη, apud Nicandrum quæ fit in agro.

Ἀγραυλία, ας, ἡ, stabulatio in agro, pernoctatio in agro.

Ἀγραυλέω, ῶ, F. ήσω. P. ηκα. stabulor in agro, pernocto in agro, vt ποιμένες ἀγραυλοῦντες apud Lucam Euang. cap. 2.

Ἀπαυλίζομαι, seorsum stabulor, seorsum stationem habeo. Item de hominibus dictum seorsum pernocto.

Ἀπαυλόσυνος, seorsum stabulans, vel à stabulo discedens. in Anth. epigr.

Ἀπαυλιστηρία χλαῖνα, apud Poll. quam sponsa mittit ad sponsum eo die qui ἀπαύλια dicitur.

Ἀπαύλια, τὰ, dies quo sponsus apud socerum seorsum à sponsa pernoctat. item dona quæ sponsæ dantur, teste Polluce. Acron dicit fuisse diem quo nupta ad parentes redire solebat.

Βοαύλιον, ου, τὸ, boum stabulum, bubile. Poll. Βοαυλος, idem Theocr.

Ἔναυλος, ὁ, ὁ, stabulũ, & speluca, Hesiod. Itẽ domicilium. Hesiod. Item ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. Vide Eust. Vide & in comp. ex αὐλός.

Ἐναυλίζομαι, statiõe habeo, castra metor, inhabito. Thuc.

Ἐναυλισμα, domicilium. Suid. Ἐναυλισ... stabulare antrum.

Ἔπαυλος, ὁ, ὁ stabulum, item casa. Il. ψ.

Ἔπαυλις, εως, ἡ, villa, casa. Plut. Ἐπαύλιον, villa. Plut.

Ἐπαυλίζομαι, vt ἐπαυλίζομαι τῇ πόλει, castra ad vrbem pono. Plut. in Sylla. Dicitur & sponsa ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρὶ, i. pernoctare apud maritum.

Ἐπαύλια, τὰ, quidam volunt idem esse quod ἀπαύλια. Vide Hesych. Suid. Poll. Eust. Pausan. Bud.

Θύραυλος, ὁ, ὁ, καὶ ἡ, ante fores iacens, seu excubans. Item foris pernoctans. Hesych.

Θυραυλία, ante fores pernoctatio: seu ante fores pernoctare, aut iacere. Luc. de merc. cond. πολλῆς μὲν τῆς ἑωθινῆς δρομῆς συνεχοῦς δὲ θυραυλίας.

Θυραυλικὸς, adiect. vt θυραυλικὸν ἔργον, quod foris fit, seu sub dio. Bud. ex Philost. epist.

Θυραυλέω, ῶ ad fores seu ante fores pernocto, aut iaceo. Itẽ foris ago, extra domũ versor. Xen. in Oecon. τῇ μὲν γὰρ γυναικὶ κάλλιον ἔνδον μένειν ἢ θυραυλεῖν. Itẽ, in castris & statiuis permanere, vbi nõ ingredi nec sub tecto esse, apud Arist. & Plut.

Καταυλίζομαι, stationem habeo, castra metor. Plut.

Μαυλίας vocabant τὰς μαχαίρας, quasi ὁμαυλίας, διὰ τὸ ἐμοῦ αὐλίζεσθαι, inquit Thuc. schol. & ex eo Suidas: vterque cultros intelligens. ij enim plures in vna vaginã veluti stabulari possunt. Nicander verò μαυλίδας appellat à homine μαυλίς. in Ther. κεφαλῆς ἄπο θυμὸν ἀράξαι Μαυλίδι χαλκείῃ vbi schol. quoque exp. æreo seu ferreo cultro. Rursum μαυλὶς, Hesychio est quæ mercede aliquid facit. Vnde μαυλίζειν, mercede prostituere. Μαυλιστὴς, Suid. qui mercede alterius corpus prostituit, vt leno.

Μέσαυλος, ὁ, vel Μέσαυλον, ου, τὸ, locus in medio stabulo, seu in media caula, aut etiam casa. Bud. Alii propriè volũt esse ianuã quæ sit inter duas αὐλάς, sed pro tota casa seu tugurio accipi. Apud Euripidem legitur & adiectiuè θύρας μεσαύλους.

Μέσαυλον etiam dixerunt Attici pro μέταυλον.

Μέταυλον in eadẽ significatione apud Suidã. Itẽ μέταυλον vocabatur γωνία τι μεταξὺ τῆς αὐλῆς αὐλώμενον, inquit Eust.

Μόναυλος, qui solus stabulatur aut habitat.

Μοναυλία, vita solitaria, i. cœlibatus. Plato de leg.

Ὀρείαυλος, in montibus stabulans, monticola. Opp. l. 3. de venat.

Ὀρίσταυλος idem Nonn.

Παραυλίζομαι, iuxtà cubo vel excubo. Athen. lib. 5.

Προαύλιον, seu προαύλιον, τὸ, aulæ vestibulum. Poll. Suidas. Item προαύλια plur. num. dies qui nuptias anteit: sicut ἐπαύλια dies qui eas sequitur.

Προσαυλίζω, in aula sto.

Προσαύλειος ad aulas pertinens.

Συναυλία, cohabitatio. Item contubernium coniugale; coniugium apud Aristot. in Polit. & Greg.

Συναυλίζομαι, vnà commoror, contubernalis sum. Item congregor, conuenio. Propriè conuenio ad idem habitaculum. Luc. Xen. Vsus est & voce actiua idem Xen. Hell. 1. συναυλίζων πρὸς τὴν σκηνὴν τὴν ἑαυτοῦ.

Ὕπαυλος, qui in aula est. Apud Soph. in Aiace exp. qui est in tentorio.

Χώραυλος, qui in agro vel regione versatur. Suid.

ΑΥΛΟΣ, ὁ, ὁ, tibia. Il. κ. Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων. Sic apud Athen. lib. 8. αὐλῶν βόμβος. Apud Luc. in Harm. ἁρμόσασθαι τὸν αὐλὸν εἰς τὸ ἀκριβές. idem ad dicent. Prom. καὶ ἐν ῥυθμοῖς ἰδεῖν πρὸς αὐλόν. *Deducitur vel ab ἄω, (id flo.) vel ab αὔω, i. clamo. ¶ Item αὐλὸς, quicquid est angustum & in rectitudinem productum. Od. χ. αὐλὸς αἵματος, pro sanguine quem ex aliqua corporis parte velut eiaculamur. apud Hom. Od. τ. Bud. exp. annulus fibulæ.

Αὐλικὸς, ὁ, fistularis, tibialis. Et αὐλικοί, tibicines. Suid.

Αὐλίσκος, ὁ, parua tibia aut fistula. Dicitur generaliter de quauis fistula & tubulo. Αὐλίσκοι, οἱ inaures. Hesych.

Αὐλέω, ῶ, tibia cano. Plut. in apophth. ἀλλὰ ψάλλειν ἢ αὐλεῖν. Et in Lycurgo, καὶ πρὸς μέλος αὐλεῖν. Et in Galba αὐλεῖν αὐτοῖς.

Αὐλοῦμαι ἡμᾶς, tibia canentem audio. tibiæ cantum audio, mihi canitur tibia. Xen.

Αὔλημα, τὸ, carmen ad tibiarum sonum. Poll.

Αὔλησις, ipsa tibiæ inflandæ actio. Aristot. Rhet. 3.

Αὐλητήρ, ῆρος, ὁ, tibicen. Αὐλητηρία, theca tibiarũ. Hesych.

Αὐλητρὶς,ίδ☉,ἡ,tibicina.quæ tibia canit. Αὐλητρίδιον,q.d. tibicinula. Αὐλητὴς,ῦ,ὁ,tibicen. Dem. Xen.&c.

Αὐλητικὸς,ad tibicinē pertinens. Αὐλητικὴ (sub. τέχνη) ars tibia canendi. Item αὐλητικὸς,tibiarum inflandarum peritus.

Αὐλητικῶς, more tibicinum, more eorum qui tibias inflare norunt,apud Athen. lib.15.

Αὐλὼν,ῶνος,ὁ,& apud poetas,ἡ, paronymum est τ̃ αὐλῦ, significans περιμήκη τόπον, vt Eustathius tradit. Sic ποντίους αὐλῶνας schol. Sophoclis in Thrac. esse dicit mare longum & arctum:seu tractus maris longos & angustos,vt freta sunt,exponens tamen etiam loca maritima angusta. vt sunt isthmi. Hesychius Æschylum dicit αὐλῶνα vocasse fossam : vt Eust. quoque. Sunt enim fossæ oblongæ, angustæ, cauę in modum τ̃ αὐλῶν. Dicuntur αὐλῶνες, etiā valles seu conualles,referunt enim & ipsæ sua figura αὐλὸν,vtpote quæ sint arctiores cæteris campis & oblongiores. Theophr. hist.plantarum lib.9. cap.7. Plut.in Fab.& Strab.lib.5. Exponitur etiam canalis,tractus strictus & longus per quem aqua ducitur.

Αὐλωνίσκ☉,ὁ,ὁ, parua vallis.

Αὐλωνίζω,in valle dego.Suid.

Αὐλωτὸς,ῦ,ὁ, tibiatus, fistulatus, instructus tibiis seu fistulis. vt αὐλωτοὶ φιμοὶ,Apud Æschil. Vide Hesych.poll.& Eust.

Αὖλαξ,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Composita.

Ἄναυλ☉,ῦ,ὁ ϗ ἡ, tibiarum expers. Plutarch. θυσίας μ̃ γδ ἀχόρους ϗ ἀναύλους ἴσμδυ, quæ sine tibiarum cantu fierent. Ἀναύλα *aduerb.*sine tibiis idem Plut.κϛ.Ρ'ωμ. Καὶ τις ὕπνῷ δ' οἰσὰ ἀρμονία, τ̃ ἱερῶν ἄναυλα θυόντων. Ἄναυλ☉ est etiam imperitus artis tibicinariæ,apud. Luc.

Βομβαύλι☉ tibicen,qui nouit βομβεῖν αὐλὸν.Helych

Διαύλιον (pro quo apud Suid.scribitur,Διαύλειον,ῦ,τὸ,) Aristophanis schol.esse dicit,quum in Scena tacentibus omnibus,intus tibicen caneret.

Διαυλωνία. Eustathio est locus angustus in quo aues syluestres capiuntur.

Διαυλωνίζειν,Suidas esse dicit fluere per angustias. Budæus ex Basilio affert *pro*, meatus longos transire,dicique tradit de aqua marina terras subeunte & in fontes percolata. Vide & Athen.lib.5.

Δίαυλ☉,ῦ,ὁ, circumactus curriculi huiusmodi, vt quum ad metam peruenissent , flectentes eò rursus recurrerent vnde cursum inierant,i.curriculum duplex.Ita Bud.in Pand.vbi addit Vitruuium δίαυλον vocare duorum stadiorum ambulationis circumitionem.Metaph.apud Eurip. Διαύλοις κυμάτων φερόμδυ☉, reciprocis fluctuum cursibus. ¶ Est etiam mensura duorum stadiorum,*hoc est*,mille & ducentorum pedum.

Διαυλίσκ☉,ῦ,ὁ, canaliculus in dioptris quo visus dirigitur, apud Polyb.

*Decomp.*Καμψιδίαυλ☉,ῦ,ὁ ϗ ἡ,q.d. in diaulo reciprocans.

Δολίχαυλ☉,ῦ,ὁ ϗ ἡ,longas tibias seu fistulas habens.Eust.

Δύσαυλ☉, infelix ob tibias,vt δύσαυλ☉ ἔρις,in Epigr.

Ἔναυλ☉ , tibiis personans. Metaphoricè etiam capitur pro eo quo veluti post tibiarum cantum aures adhuc personant. vt ἔναυλοι λόγοι apud Eust. ἔναυλ☉ φωνὴ,apud Luc. Item flumen per angustum iens.Et fossa angusta. Vide Eust.

Ἔξαυλ☉,cui tibia exempta aut effracta est. qui tibiæ sonum amplius non edit. Pol.lib.4.

Ἐξαυλέω,ῶ, q.d. extibio vnde ἐξηυλημδύ☉. q. d. extibiatus, metaph.de inueteratis rebus dicitur,vt docet Etym.

Decomp. Παρεξαυλέω,ῶ,idem. Παρεξηυλημδύ☉,extritam fistulæ lingulam habens,extritus. Aristoph.in Achar.

Ἐπαυλέω,ῶ,incino seu præcino.accino tibia.Luc.de sacr.

Ἰαμβαυλεῖν, Iambis adhibere tibiam.

Καλαμαύλης,ῦ,ὁ,qui calamo in tibiam formato canit. Eustathio idem quod μόναυλ☉.

Καταυλέω,ῶ,tibiæ sono permulceo. Nonnunquam metaphoricè de quibusuis mollioribus aurium titillationibus dictum reperitur. vt apud Greg. μὴ ἀκοῖω καταυλήσωμδυ.

Καταυλῦμαι, tibiæ cantum audio , aut tibiis persono. Luc. Strab. Plut. Item exhibilor & derideor.

Κατάυλησις,εως,ἡ, tibiarum inflatus seu incentio. Theophr. lib.4.cap.12.

Decomp. Προκατάυλησις, quum tibiæ recenter factæ vtiles redduntur ludicra & exercitatoria lusione antequam in theatrum afferantur : quum deteruntur & leniuntur : vt Bud. exp. Theophr.

Κεραύλης,qui cornu in tibiam aptato,canit, cornicen. Dicitur & κερατάυλης.

Μίμαυλ☉,videtur dici qui mimos tibia exprimit.Athen.lib.10.

Μιμαυλεῖν exp.imitari tibiarum cantum.

Μόναυλ☉ , tibialem quendam cantum vnicum & simplicem edens vt quidam interpr. μόναυλ☉ καλαμ☉ apud Eust. Item qui eiusmodi organo vtebantur , quem Eust. καλαμαύλην & ῥ[illegible]άυλην quoque dictum fuisse tradit. Et τὸ μόναυλον,apud Athen.vnius tibiæ concentus.

Μοναύλιον,ῦ,τὸ, organum quoddam tibiale vnius & simplicis cantus. Athen.lib.4.

Μοναυλέω,ῶ,tibia vnius concentus cano. Plut.in Cæs.

Ὅμαυλ☉,consonus Soph.in Oed.tyr. ςονόεντα γῆρυς ὅμαυλος.

Πάραυλ☉,à tibiæ sono discrepans,absonus.Soph.in Aiace.

Πλαγίαυλ☉, qui obliquis tibiis canit.Et subst. obliqua tibia, apud Theocr.idyll.23.

Πλαγιαυλίζω,obliqua tibia cano. Eust.

Προαύλιον,ῦ,τὸ, præludium in tibiarum cantu. Aristot.Rhet.3.

Προαυλέω,ῶ,in tibiarum cantu præludo. Aristot.Rhet.3.

Προσαυλέω,ῶ accino tibia. apud Athen.

Πυθαύλης , ῦ, ὁ, qui Pythium carmen tibia canit. vel qui tibiis quodammodo persuadet.

Πυραυλικὰ ὄργανα,Bud.vocat bombardas,quòd fistulas referant & ignem emittant.

Ῥαπταύλης, qui tibias compingit aut inflat. Eusthatio idem est quod μόναυλ☉.

Στομαυλέω,ῶ,ore tibiam inflo.Plat.in Cratylo.

Σύναυλος,consonus.vt ξύναυλ☉ βοὰ,apud Aristoph.

Συναυλία, vel ξυναυλία, consonantia, *id est*, tibiæ cantus cum alio quopiam musico instrumento coniunctus,aut quum vel duo tibicines idem canunt , vel cithara & tibia συμφωνεῖ. Athen.lib.14. Transfertur etiam ad fletum & lamenta.vt apud Aristoph.in Equit.& Synes.epist.ad fratr.

Τυμβαύλης,dicitur ὁ ἐπὶ τύμβια μέλη αὐλῶν. Gal. Hos τυμβαύλας Latini sitinices vocant. Scribit enim Nonius sitinices dici qui apud funeratos & sepultos, *hoc est*. iam sitos canere soliti erant honoris causa cantus lamentabiles.

Ὑδραυλις,ιος,ἡ, siue ὑδραυλικὸν ὄργανον, hydraula : musicum instrumentum vide Athen. lib.4.& Vitruu.lib.10.cap.13.

Ὑδραύλης,qui eo hydraulico organo canit.

Ὑπαυλέω,ῶ,succino tibia. Luc. Athen.lib.6.

Φίλαυλ☉,amans tibiarum cantus. Aristot. Eth.10.

Χοραύλης qui tibias in choro inflat. Præter fides enim choro tibiæ etiam adhibebantur.vt testatur Aristot. Polit.8.

Αὐξάνω αὔξω,&c. vide in Ἀέξω.

Αὔ☉,αὐότης,&c.vide in Αὔω.

ΑΥΡΑ,ας,ἡ, aura, ventus leuior, expiratio ex humido prodiens, vt Aristot.in lib.de mundo definit. Gaza accentu acuto in penult.notari scribit. Sic Aristoph.in Ranis, Αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη. Inuenitur tamen & αὐρά. Xen.Hell.6. εἰ μὴ αὐρα φερεσθ' ἔτυχε. Idem διαπνεῖσθαι αὔραις dixit in Sympos. Et αὔρας θηρεύειν apud eundem.* Etym.deducit ab ἀὴρ. Quidam à verbo ἄω,spiro.

Composita.

Ἄγλαυρ☉, aff. *pro* pulchras auras habens. ἀγλαὰς αὔρας ἔχων. Pro quo facta metathesi literarum tradit schol. Nicandri dici. ἄγραυλ☉.

Ἄγχαυρ☉,ῦ,ὁ,diluculum,crepusculum. παρὰ τὸ ἀγχῦ ἤτοι πλησίον ἔχειν τὴν αὔραν,vt Suidas exp.

Ἄναυρ☉,ῦ,ὁ ϗ ἡ,auræ expers. Item substant. torrens. Apoll. Arg. libro 1.

Ἀπαυράω,ῶ, eripio,aufero. vt θυμὸν ἀπηύρα, Il.ζ. & apud Hesiod. Quidam ab αὔρα deducunt vt resonet ἀναπνεῦσιν ἀφαιρῦμαι. Alij ab αἴρω.

Ἔναυρ☉, in quo auræ sunt, auris apertus seu peruius. Theophr. hist.pl.lib.8.cap.11. χωρίων δὲ τῶν ϗ ἐνάυρων ὄντων.

Ἐπαυρέω,ῶ,& ἐπαυρίσκω,item ἐπαυρομαι, fruor,vtilitatē & fructum percipio. Cū genit. vt ἐπαυρέσθαι βιότοιο apud Apoll. Sic Hippocr. Περσῶν ὄλβυ ἐπαυρέσθαι. Interdum cum accus. Andocides , τί ποτε ὑμῖν ἀξιοῦται εἶτε ὑμᾶς χρὴ ἀγαθὸν ἐμῦ ἐπαυρέσθαι si vos oporteret aliquid fructus & vtilitatis ex me percipere. Ponitur & absolutè apud Hom.& Hippocr. ¶ Accipitur & in malam partem *pro* damnum accipio,pœnas luo. Interdū absolutè : vt Il. ζ. τῶ κεν μιν ἐπαυρήσεσθαι οἴω, quare suspicor eum fructus eius mali percepturum,i.damna inde passurum & pœnas daturum. Interdū cū genit. Hesiod.in Erg. Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ. Et Il. α. ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆ☉. Item cum accus. Od.ς. μή πως τι κακὸν ϗ μεῖζον ἐπαύρης,ne fortè & maius damnum capias. ¶ Item assequor,consequor,cōtingo. Il.ο. πάρ☉ χρέα καλὸν ἐπαυρεῖν,&c. antequam attingerent & assequerētur corpus. Il.ψ. λίθω δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν,caue saxum attingas. Item pro consequi,nãcisci. Apoll. Arg.2. εἰκ ἐσθλοῖο κυβερνητῆρ☉ ἐπαύρη, i.τύχῃ.

Ἐπαύρεσις,fruitio. Thuc.lib.2. Scribitur & ἐπαύρησις.

Μεταψαύραι,αἱ,leues auræ,venti leues. Hesiod.in Theog.

Ποδαυρ☉,qui velocitate pedum auras seu ventos æquat.

Πέταυρον,& Σάτυρος,quomodo huc pertineant,vide suis locis.

ΑΥΡΙΟΝ,cras,crastino die. Odyss.α. Αὔριον εἰς ἀγορὴν καθέζωμεσθ' ἥρωας Ἀχαιούς. Dicitur interdum ἡ αὔριον,(sub ἡμέρα) crastina dies. Sic dicitur ἐς τὴν αὔριον in diem posterum. Et ἐς αὔριον pro eodem. * Eustath. vult fieri ab ἄω significante splendeo, fulgeo. Etymologus deducit etiam ab αὔρα : iuxta illud Αὔρη δ' ἐκ ποταμῦ ψυχρὴ πνεῖ ἠῶθι πρό.

Αὐείζειν, procrastinare, in crastinum differre. Itē algere. Etym.

Composita.

Εἰσαύριον siue ἐσαύριον, quod & disiunctim εἰς αὔριον, cras, vel in posterum diem, postridie.

Ἐπαύριον, postridie. Dicitur & ἡ ἐπαύριον, sicut ἡ αὔριον.

Μεταύριον perendie, vt scribit Budæus. Dicitur & ἡ μεταύριον, sub. ἡμέρα.

Θες αυρος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΑΥΣΤΗΡΟ'Σ, ὁ, ὁ. auster*: vt αὐςηρὸς χυλὸς, austerus sapor. Et αὐςηρὸς οἶνος, austerum vinum Diosc. Et αὐςηρὸς ἀνθρωπος, austerus, seuerus, rigidus. Apud Plut. αὐςηρὰ καὶ λιτὴ τράπεζα, exp. frugalis & tenuis mensa. *Deducitur ab αὔω sicco. Nam αὐςηρὰ solent linguam ξηραίνειν καὶ τραχύνειν βαθέως, vt docet Aetius.

Αὐςηρῶς, austerè, seuerè. Item tenuiter. Plut.

Αὐςηρότης, ητος, ἡ, austeritas: item seueritas. Alex. Aphrod.

Ὑπαύςηρος, (comp.) subausterus, apud Diosc.

ΑΥ'ΤΑ'Ρ, autem, sed, item, cæterum, apud Hom. sæpe. Pro eodem dicitur & ἀτὰρ, ex quo & Eustath. factum esse putat interiecto υ.

Αὐτε, vide in Αὖ.   Αὖτις vide in Αὖ.

ΑΥΤΜΗ', ἧς, ἡ, halitus, spiritus, (παρὰ τὸ ἄω, τὸ πνέω, inquit Eust.) Il. ι. εἰσοκ' αὐτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ. ¶ Itē vapor, fumus. Od. π ὅσσον πυρὸς ἵκετ' αὐτμή. Sic apud Hesiod. in Theog. καίετο γαῖα αὐτμῇ θεσπεσίῃ καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὥς. vbi tamen quidam significare volunt.

Αὐτμὴν ἔνος ὁ, idem quod αὐτμή. Il. ψ. Od. γ.

ΑΥΤΟ'ΜΑΤΟΣ, ὁ, ὁ καὶ ἡ, ex seipso aliquid faciens, nō alieno impulsu, spontaneus, vltroneus. vt Il. β. αὐτόματος ἦλθε, sponte venit. Et morbi apud Hesiod. in Erg. αὐτόματοι φοιτῶσι, non accersiti. Αὐτόματοι μηχαναὶ dicuntur, quæ per se mouentur: vt horologia. Apud Dem. αὐτόματος θάνατος, exp. mors naturalis quę nulla extrinsecus vi coacta venit. Interdū αὐτόματον dicitur quod fortuitò euenit. Dicitur & ταὐτόματον pro eodē. Quid sit αὐτόματον & quomodo à τύχῃ differat, docet Arist. Phys. 2. & Plut. in lib. de fato. Vide & Themist. & Alex. περὶ ψυχῆς. *Cōposita dictio plerisq; videtur ex αὐτὸς & μάομαι, (excitor, promptus sum) vt sonet quasi ἀφ' ἑαυτοῦ προθυμούμενος à seipso inductus, & excitatus: vel ex αὐτὸς & μάτην. in qua sententia fuit Arist. & Eust. Hippocr. de arte, quasi alludens ad etymon dicit, τὸ αὐτόματον οὐ φαίνεται οὐσίην ἔχον οὐδεμίαν, ἀλλ' ἢ οὔνομα μοῦνον, vt dicatur αὐτόματον quasi αὐτὸ μὴ ὄν.

Αὐτομάτως, spōte, vltro, sine alieno impulsu. Itē fortuitò, temerè. Plut. pro eodem aff. αὐτοματὶ & αὐτοματεὶ seu αὐτοματί.

Αὐτοματία, ἡ, fortunæ temeritas, euentus fortuitus. Plut.

Αὐτοματίζω, sponte facio. Xen. Aristot.

Αὐτοματισμός, actio quæ sponte fit.

Ἀπαυτοματίζω, (comp.) sponte subministro, Philo de vita Mōs. lib. 1. πόαν ἀπαυτοματίζοντα.

ΑΥΤΟ'Σ αὐτὴ, αὐτὸ, ipse, ipsa, ipsum, Pronomen est relatiuū. Xe. Pæd. 1. συμμαθόντων δὲ τῶν Ἀσσυρίων ὅτι πολέμιοι εἰσὶν ἐν τῇ χώρᾳ, ἐξεβοήθει καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ ὅρια σὺν τοῖς ἀμφ' αὐτὸν, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ σὺν αὐτοῖς. ¶ Interdū est demōstratiuū. Luc. in Hermo. αὐτὸ ἐφεδρεύω Λυκῖνε τὸ γιγνόμενον. Interdū pronomini demonstratiuo additur: vt Ἀθηναῖοι αὐτοὶ οὗτοι. Thuc. lib 6. Sic apud Plut. de Socr. dæm. ἐκεῖνον δὲ αὐτὸν ἔφησε. Iungitur interdum & cum ἐγώ, & cum σύ. quod & Latini imitantur. Inuenitur αὐτότατος apud Aristoph. vt ipsissimus apud Plaut. ¶ Interdum ponitur cum numeralibus personis, Thuc. lib. 8. ὧν ἦρχε Δωριεὺς ὁ Διαγόρου τρίτος αὐτός. ¶ Affertur & pro ipsemet, ex Il. γ. & Ioh. cap. 4. ¶ Item qui sponte aliquid facit. vt apud Hom. τί με αὐτὸν ὀτρύνεις καὶ αὐτὸν ὀτρύνουσαν; ¶ Ponitur & pro solus, aliorum ope nō adiutus. vt apud Hom. αὐτὸς περ ἐὼν προμάχοισιν ἐμίχθη. ¶ Item pro idem apud Eurip. & Soph. In qua signif. interdum præponitur articulus ὁ vt Xen. Hell. 5. τὸν αὐτὸν ἐχθρὸν καὶ φίλον Λακεδαιμονίοις νομίζειν. Sic εἰς τὸ αὐτὸ, ἐπὶ τὸ αὐτὸ, in vnum eundémque locum.

Ὁ αὐτὸς idem. Neut. τὸ αὐτὸ. pro quo dicitur & ταυτὸ, vel ταυτὸν idem. vt Aristoph. κατὰ ταυτό. Plat. de leg. ταυτὸν δικαςήριον.

Ταυτότης, ητος, ἡ, identitas. Arist. eth. 8.

Ταυτίζω, pro εἰς ἓν ταυτὸ, tanquam vnum & idem censeo & pono, apud Philop.

Αὐτοῦ [aduerb.] ibi, illic. Interdū etiā pro hic. Hom. Thuc. & Xen.

Αὐτόσε, illuc, huc. Item eōdem. vt exp. apud Plat. de rep. lib. 2.

Αὐτόθι, ibi, illic, vel istic. Αὐτόθεν, illic, inde, vel istinc. Alicubi exp. & ab hoc tēpore. Itē ex tempore, teste Bud. Itē pro, confestim, protinus (vt idem Budæus scribit) vel iam inde. apud Polyb.

Αὖθι, idem quod αὐτόθι, & ex eo per syncopen factū. Hom. Item pro huc, apud Apoll.

Αὔτως siue αὔτως, sic, hoc modo. Hom. Soph. Item eodem modo, itidem, pariter. Significat etiam ἁπλῶς ὡς ἔτυχεν, vtcunque, item temerè, frustra. Hom.

Αὐτίτης οἶνος, apud Hippocr. quidam exp. vinum vernaculum. Vide & in comp. ex Ἔτος.

Αὐτίκα, statim, illicò. vt αὐτόθεν. Item primo quoque tempore: tum apud poetas tum apud prosæ scriptores. Item in præsens; in præsentia, sæpe apud Thuc.

Ωὑτὸς, Ionicè dicitur pro ὁ αὐτὸς, ipse: apud Herodot.

Composita.

Ἑαυτοῦ, suiipsius: ἑαυτῷ, sibiipsi: ἑαυτὸν, seipsum. Plur. ἑαυτῶν, suiipsorum: ἑαυτοῖς, sibiipsis: ἑαυτοὺς, seipsos. Quæ pro fœm. ac neutro genere mutantur secundum declinationem simplicis pronominis αὐτός. Interdum ponitur αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ, & αὑτῷ pro ἑαυτῷ. pro quibus sunt qui malint scribere αὑτοῦ & αὑτῷ cum spiritu aspero. Ponitur etiam ἑαυτοῦ in secunda persona pro σεαυτοῦ, itidémque ἑαυτῷ pro σεαυτῷ, &c.

Ἑωυτὸν Iones dicunt pro ἑαυτὸν, seipsum. Sic & ἑωυτοῦ pro ἑαυτοῦ. apud Hippocr. & Herodot.

Ἐμαυτοῦ, meipsius ἐμαυτῷ, mihi ipsi: ἐμαυτὸν, meipsum. In duali & plur. declinatur diuisim, integris videlicet casibus vtriusque vt ἡμῶν αὐτῶν, ἡμῖν αὐτοῖν, & sic deinceps. Ponitur & αὑτοῦ pro ἐμαυτοῦ, itidémque in cæteris casibus.

Ἐξαυτῆς, vel disiunctim ἐξ αὐτῆς, continuò, statim. q.d. ex hac ipsa hora. Videtur enim subaudiri ὥρας. Marci cap. 6. & ad Philem. cap. 2.

Καταυτόθι, ibi, Apol. Arg. 2. καταυτόθι δ' ἠελιώωσι.

Καθαυτοῦ pro καθ' αὑτοῦ, per se, sua sponte, vel seorsim.

Καὐτὸς, Attica synalephe dicitur pro καὶ αὐτὸς, & ipse in Epigr.

Μεταυτίκα, mox, statim, post

Παραυτὰ (quod & παρ' αὐτὰ) simulatque. Et pro παραυτίκα.

Παραυτόθεν, confestim, & quasi iam hinc ex hac ipsa hora.

Arrian. παραυτίκα, idem quod αὐτίκα, apud Dem. & Xen.

Σεαυτοῦ, tuiipsius: σεαυτῷ, tuipsi: σεαυτὸν, teipsum. Dicitur pro iisdem, σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. Talis autem est huius pronominis vsus in secunda persona, qualis ἐμαυτοῦ in prima.

Φίλαυτος, sibi charus, sui diligens, qui se diligit, qui nimis sibi placet. Aristot. Rhet. 1. & Eth. lib. 9. c. 8. Est etiam φίλαυτος ὁ αὑτῷ ἀπονέμων πάντα πράττων ἐν τοῖς κατὰ τὸ λυσιτελές.

Φιλαυτία, ἡ, amor suiipsius, nimius sui amor, nimium sui amantem esse.

Ὡσαύτως, eodem modo.

ΑΥΧΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, glorior, iacto me. Thuc. lib. 2. πάντες αὐχοῦσιν ἀπεῶσθαι, gloriantur omnes pulsos esse. Et cum accus. Arist. μόνοις γὰρ ἡμῖν ὑπάρχει καθαρὰν αὐχῆσαι τε καὶ πελιτείας αὐχέειν. *H. Steph. ab αὐχὴν deducit: alij contra αὐχὴν ab αὐχῶ deriuant.

Αὔχη, ἡ, gloriatio, iactatio animi elatio.

Αὔχημα, τὸ idem. Thucyd. lib. 2. Accipitur & in bonam partem, à Damasceno.

Αὐχηλικὸς, ὁ, ὁ, q.d. iactabundus, gloriabundus, vel ad iactantiam comparatus.

Αὐχήεις, εντος, ὁ, idem quod αὐχηλικὸς, in Epigr. ex Non. aff. pro alacri & cui ceruix est erecta.

Καυχάομαι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Δυσαυχὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, difficilis gloriator, molestus sese iactitando. Apol. Rhod. Arg. lib. 3.

Ἐξαυχέω ῶ, glorior, vel valde glorior.

Ἐπαυχέω ῶ, glorior ob. aut efferor ob. vt ἐπαυχῶ τοῖς σοῖς λόγοις glorior ob ea quæ dicis. Aristoph.

Κεναυχὴς, vanè iactabundus, vana iactans. Il. θ.

Μεγαυχὴς, magna iactans. In Epigr. Μεγάλαυχος, idem, vel simpl. iactator. Item μεγάλαυχα, res magnæ iactantiæ plenæ apud Luc.

Μεγαλαυχία ἡ, iactantia. Plut. de instit. lib. μεγαλαυχίας ἐμπιμπλᾶσι.

Μεγαλαυχέω ῶ, vel μεγαλαυχέομαι, οῦμαι, magna iacto seu grandia, vel iacto me de magnis rebus aut simpl iacto.

Ὑπεραυχέω ῶ, valde glorior, vel me iacto. Phal. in epist. ὑπεραυχεῖν ἐπὶ χρηςότητι.

Ὑψαυχέω idem quod ὑψαυχενέω, ceruicem effero. Phocyl. ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος.

ΑΥΧΗ'Ν, ένος, ὁ, ceruix. τὸ μεταξὺ κεφαλῆς καὶ ὤμων, inquit Arist. anim. 1. ¶ Item metaph. angustia loci, angustus locus, vt Lat. fauces. vt apud Herod. in Melp. αὐχένα Βοσπόρου. Et in Erat. αὐχένα χερσονήσου. ¶ Itē pars clauis & gubernaculi in quā gubernator incumbit. Pol. lib. 1. * Deducitur ab αὐχμὸς ob siccitatem & duritiem, dicitúrque αὐχὴν quasi αὐχμήν.

Αὐχένιος, ὁ, ὁ καὶ ἡ (q.d. ceruicalis) ad ceruicem pertinens. αὐχένιος τένοντας. Od. γ.

Αὐχένιον (subst.) Eustathio est πιδάλιον.

Αὐχενίζω ceruicem incido, ceruicem frango. Sophocl. in Aiace. ¶ Est etiam [inquit Bud.] loro caput equorum complecti & constrin

constringere, ad hoc vt venæ intumescant & sanguis detrahatur scalpro. Et αὐχιστήρ, lorum quo id fit.

Αὐχέω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀναύχην, ceruice carens. Aristot. de an. lib. 3.

Ἀπαυχενίζω, idem quod αὐχενίζω. Apud Philostr. in heroicis, ἀπαυχενίσαι ταῦρον, quidam exp. frænare taurum. Et pro, contumaciter reluctari. apud Phil. de mundo, vt Bud. interpr.

Βουβαύχην, qui humeros adducens ceruicem contrahit, quales in iudicio naturarum Aristot. insidiosos esse ait.

Γυλιαύχην, qui collo est gracili & prælongo Aristoph. in Pace.

Διαυχενίζομαι, ceruicem attollo seu erigo, quod de equis primum, deinde per metaph. de superbis dicitur. Vide Poll.

Διαυχένιος μυελός, exp. ceruicis medulla, q. d. ceruicalis medulla apud Plat.

Δολιχαύχην ceruicem prælongam habens. Eurip. in Iphig. Aul.

Ἐναυχένιος, qui in collo est, vel collo iniectus, collo insertus. vt ἐναυχένιος βρόχος, in Epigr.

Ἐξαυχενίζομαι, vnde Ἐξαυχενισμός, excervicatio, & contumacia peruicax. ex Hieron. in cap. 3 Nahum. Proph.

Ἐπαυχένιος ζυγός iugum quod ceruici imponitur.

Ἐριαύχην ceruicē elatam & arduā seu proceram habens. Hom.

Κυρταύχην, cui incurua est ceruix.

Λασιαύχην, hirtam & villosam ceruicem habens. apud Hom. & Aristoph.

Μακραύχην, cui collum est prælongum. Eurip.

Μεσαυχενες exp. media ceruice ligati.

Μεταυχένιον, τό, quod post ceruicem est. Pol l. 2.

Παραυχένιος, collo impositus & aptatus. vt παραυχενίη φαρέτρη, in Epigr.

Παραυχενίζω, exp. ceruicē demitto, propēdeo collo deuexo.

Περιαυχένιος στρεπτός torques quæ ceruici circumponitur.

Σκληραύχην qui dura est ceruice, cui indomita est ceruix. Suid. Plut. [illegible]

Στεναύχην pro στεναύχην, arctæ ceruicis seu angustæ Epigr.

Ὑπαυχένιος, qui est sub ceruice, subactus. Ὑπαυχένιον, Ὑπαυχένιος ceruici subditus, quod ceruici supponitur. Luc. in Somn. [subst.] ceruical.

Ὑψαύχην, elatam ceruicem habens. Et metaph. superbus, quòd superbi elata ceruice incedere soleant.

Ὑψαυχενέω, ῶ, & Ὑψαυχενίζω & Ὑψαυχέω, ῶ, ceruicem effero, ceruice erecta incedo. Propriè de equo dicitur: metaphoricè autem & de superbis hominibus. Plut.

Ὑψηλαύχην, idem cum ὑψαύχην vnde Ὑψηλαυχενία. Xen.

Φριξαύχην, habens ceruicem horrentem setis. vt κάπρος φριξαύχην, quidam poeta vocat apud Plut.

Χλωραύχην, luscinia, quia luteus orbis collū eius circūdat. Sim.

ΑΥΧΜΟΣ, ὁ, siccitas ex vehementi æstu, cui opponitur ἐπομβρία, apud Aristoph. in Nub. Philo de vita Mos. lib. 1. [illegible] ἢ αὐχμόν τε ἢ φλεγμὸν ἐν μέσῳ χειμῶνι [illegible]. Exton. & squalor. vt αὐχμῷ πλίνος, squalore obsitus. Fit ab αὔω (sicco) pleonasmo literæ χ. Etymol. tamen affert & alias duas etymologias: vel ab ἄζω significante itidem sicco pleonasmo τ̃ υ. vel ab αὔξω augeo, per antiphrasin, ex siccitate enim nihil producitur, nihil augetur.

Αὐχμώδης, εος, ὁ ἢ ἡ æstuosus, aridus præ æstu. Item squalidus. Synes. Gal.

Αὐχμήεις, εντος, ὁ squalidus. Hom in hymn.

Αὐχμηρός ὁ squalidus. Luc. Itē obscurus, caliginosus. 2. Pet. 1.

Αὐχμάω ῶ areo præ æstu. Synes. item squaleo.

Αὐχμίω, ῶ, idem.

Ἐξαυχμέω ῶ idem. Ἐξαυχμῶσαι, squallescere, exarescere. apud Theophr. lib. 5. de caus. pl. Ἐξαυχμοῦται, exsiccatur. apud Diog. Laert. in Zen.

Αὐχμὴν, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΑΥΩ, sicco, arefacio, item accendo. In qua signif. quidam scribunt potius αὔω cum aspero vt Od. ε. ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι. Itē clamo resono, boo. vt Il. υ. αὖε δ' Ἀθήνη. & paulò post, αὖε δ' Ἄρης [illegible], vt vult Etym. vnde & deducit αὐτή. quidam etiam αὐγή & καίω, de quibus vide suis locis. Item flo, spiro vt ait idē Etym. In qua signif. itidem est inusit. & dicitur ἄω. ¶ Eust. αὔειν ait significare etiam tangere: vnde esse χερσὶν αὔσαι significans χερσὶ αὔσαι. ¶ Itē dormio. vel quiesco: Etym. citans ex Nic. in Ther. ἐνὶ δ' ἀμαθοῖσιν ἢ ἐν ἀ[illegible] μακέρῳ [illegible] ἐνδύνεις αὔω. In qua signif. dicitur ἰαύω.

¶ Deriuata ab αὔω i. sicco accendo.

Αὖος, ὁ, ἡ, siccus aridus, vt ξύλα αὖα, Od. ι. & σ. Et apud Plat. de leg. αὖον τὸν καὶ ξηρόν.

Αὐότης, ητος, ἡ, siccitas ariditas. Αὐόνη idem. Etym.

Αὐσταλέος, α, ον idem quod αὖος. Hesiod. Αὐσταλέος, idem. Nonnū quā & pro squalidus squalens Apol. Arg. 1 Αὐσταλέος κονίησι.

Αὐαίνω arefa[cio]. Αὐαίνομαι, arefio.

Αὔασμος exiccatio. Item siccitas.

Αὔανσις arefactio. item senium & tabes plantarum.

Αὐαντικὴ νόσος, morbus exiccans corpus.

Αὐστηρός, Αὐχμός, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναύω, aff. pro, accendo.

Ἀφαύω, idem. Et pro exarefacio. apud Aristoph.

Ἀφαυαίνω, idem. apud Theophr.

Decomp. Ἐπαφαυαίνω, exsicco, deficco. Aristoph. in Ran.

Διαυαίνω, perarefacio, deficco. Suid.

Ἐναύω, accendo, torreo. vt πῦρ ἐναύειν, Herod. Xen. Dinarch.

Ἐναύσασθαι, accendi. Plut.

Ἔναυσμα, τό, id quo ignis accenditur, igniarium. item suscitabulum, vt quidam interpr. ex Nonio. item metaph. fomes, fax i. incitamentum. Herodian.

Ἐξαύω, accendo, torreo ὀπτῶ. Eust. ex Plat. comico. Ἐξαυαίνω, exarefacio. Συνεξαυαίνω, simul arefacio, simul exiccο.

Καταύω torreo. item ἀφανίζω Eust. ex Alcmane.

Καθαυαίνω arefacio. Vide Bud.

Πύραυνον, τό, instrumentum quo prunæ ardentes inferuntur mensæ, vel igniarium. materies arida accendendo igni. Poll. [illegible] τὸ πῦρ ἐναύειν ἐν αὐτῷ.

Πυραύστης, ὁ bestiola, quæ candelam circumuolans, vt ignem attingat, aduritur.

Ἀφαυρός, Βαλανεῖον, Βάναυσος, Κεραυνός, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

¶ Deriuata ab αὔω i. clamo.

Ἀύω, per dialysin, idem quod αὔω. vt Il. β. ἀΰσαντος ὑπ' Ἀχαιῶν.

Ἀϋτέω, ῶ idem. vt Il. μ. v. 160.

Ἀϋτή, ἡ, clamor, vox. Od. ρ. v. 434. Interdum ex consequenti pro bello. vt Od. λ. v. 382.

Αὐδή, Αὐλός, Οὖς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀμφαΰω circumsono.

Ἄναυδος, ὁ ἢ ἡ, vocis expers. Et propriè clamoris expers. item mutus.

Ἄναυς, idē quod ἄναυδος ex quo deducitur Atticè pro ἄναυδος. vt Il. γ. ἄνεω δ' ἐγένοντο. Ἄνεω aduerbialiter pro, mutè. Od. ψ.

Ἀναΰω, exclamo, vnde ἀναυδος. Theocr.

Ἐνεός, ὁ mutus. Arist. in Probl. ἐνεοὶ καὶ κωφοὶ γίνονται.

Ἐνεότης ητος, ἡ, q. d. mutitas. Scribuntur hæc & gemino ν, apud Aristot. & Plat.

Λαός quomodo huc pertineat, vide suo loco. Πελαιστος, vide in Ὄσσα.

ἈΦΑΚΗ, ἡ, inter fruges reponitur ac legumina, viciæque species est. de qua Diosc. lib. 2. & Theophr. hist. pl. lib. 7. c. 8. & Gal. de alim. fac. lib. 1 cap. pen. Vide & Plin.

ἌΦΑΡ (aduerb.) statim continuò, vt in Od. ἄφαρ κρέα τ' ἐκ[illegible] θησιν ex[illegible]. Sunt qui ab ἅπτομαι deriuent, exponentes ἅμα καὶ ἅμα τῷ ἅψασθαι. Etymologus quatuor significat. ταχέως vt, ἄφαρ δ' ἐστὶ Παλλάδι ἰμβ. item τὸ [illegible] τὸ παραχρῆμα vt ἄφαρ δ' ἔτι χεῖρες ἀμείνων εἰσὶ καὶ ἡμῖν: nec non τὸ ἀθρόον vt [illegible] ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλάσαι ἀπὸ [illegible] ἵππων: denique τὸ [illegible] vt ἄφαρ δ' ἐν [illegible] ἦλθε. Inde compar. ἀφάρτερος celerior, velocior, pernicior. vt Il. ψ. Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι.

Ἀφαρεί idem. Etym. & Suid. Apud Eust. scribitur Ἀφαρεί.

ἈΦΑΡΚΗ, ἡ, apharca: arbor semper virens, apud Theophr. hist. pl. lib. 5. c. 15. & lib. 3. c. 4.

Ἀφάσσω, ἀφάω, vide in Ἅπτομαι.

ἈΦΑΥΡΟΣ, ὁ imbecillis debilis. Hesiod. ἀφαυρότατοι δ' ἔτι [illegible] ἀνδρες. et Il. η. ἀφαυρότερος χεῖρας τε μένος τε. Eust. deducit ab α epit. & ab αὔω significante ξηραίνω. Etymologus autem ab α epit. & ταῦρος, quasi ὁ ἄγαν ταῦρος καὶ ὅλος [illegible] κατὰ δύναμιν.

ἈΦΕΛΗΣ, εος, ὁ ἢ ἡ, simplex. Luc. ὡς ἀφελὴς παῖς ἐστι καὶ ἀπλοϊκός. Itē ἀφελὴς δίαιτα καὶ λιτὴ dicitur quæ est simplex seu tenuis & frugalis, omnique luxu carens. Et ἀφελὴς λόγος atenus apud rhetores oratio simplex & fuco carens Hesychio est illa[illegible], purus integer cui nec superfluum quippiam in corpore est, nec deest. Idem πεδία ἀφελῆ dici scribit τὰ συνδενδρα, arboribus consita. vt apud Aristoph. in Equit.

Ἀφελῶς, simpliciter, nudè.

Ἀφέλεια, ἡ simplicitas. Plut.

Ζαφελής quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ἌΦΕΝΟΣ, ὁ vel τὸ, diuitiæ, opes: seu reditus, census, & quidē propriè vnius anni, vt volunt grammatici. Dicunt enim esse τ̃ ἀπὸ ἑνὸς ἔτους (ὅ ἐστιν ἐνιαυτοῦ) συνηγμένον πλοῦτον, seu τ̃ ἀπὸ τ̃ ἐνιαυσίων γεννημάτων, τὴν ἀφ' ἑνὸς ἐνιαυτοῦ πρόσοδον: [illegible] verò τὸν ἀπὸ πολλῶν. Il. α. ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν. Hesiod. in Erg. Εἰς ἄφενον [illegible].

Ἄφνος, εος, τὸ, idem cum ἄφενος ex quo per syncopen factum. Pind. εἰ δ' ἄφνος πεπείθασιν.

Ἀφνειός, siue ἀφνειός, ὁ, ὁ, diues, opulētus. Modò cū genit. modò cum

δὸ cum accuſ.paſſim apud poëtas.Superl.ἀφνειότατος & ἀφνεί-ςατος.

Ἀφνείομαι,diteſco. Cratin. Pro eodem aff. ἀφνέω ſeu ἀφ-νῶ.

Ἀφνεύω,dito,πλουτίζω.

Ῥυηφενής,ἐος,ὁ καὶ ἡ (comp.) cui affluunt opes,vel affluens opib. opulentus.Dionyſ.de ſitu orbis.

Ῥυηφενία,opulentia, affluentia diuitiarum ſeu opum. apud Callim ... τὸ ῥυήμαι τ' ἄφενον,inquit Etym.

Ἀφοπλίζω,vide in Ἀπὸ ὅπλον.

ἈΦΘΑΙ,αἱ, ſunt in oris ſuperficie vlcera maligna & ſerpentia, ignea quadam caliditate prędita, quę præcipuè infantes vexant. Vide Gal.Poll.& Cęl.Rhod. Occupant aliquando & alias partes veluti teſtes: vt videre eſt apud Gal.lib.9.τῶν κατὰ τόπους & apud Paulum lib.3.cap.54. Hippocrates & de titulo pulmonis vſurpauit lib.2.de morbis. *Fortaſſe ἀπὸ τοῦ ἅπτεσθαι (accendi) propter igneam illam caliditatem.

Ἀφθάω,ῶ,aphthis laboro.Hippocr.

Ἄφθηρος,idem cum ἀφθώδης.Cęl.Rhod.

Ἀφθώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,aphthis laborans.Hippocr.

ἈΦΙΑ,ἡ,planta quædam,de qua Theophr.hiſt.pl.lib.7.c.8.

Ἄφλαστον,vide in cōp.ex Φλάω. Ἀφνειός,&c. vide in Ἄφενος. Ἄφνω, vide in comp.ex Φαίνω. Ἀφρίζω,&c. vide in Ἀφρός.

ἈΦΡΟΔΙΤΗ,ης,ἡ,Venus. Ita dicta quòd è maris ſpuma ortum habuerit teſte Heſiodo quem & Plato atque alij in hoc etymo ſequuntur. Ariſtot.autem ita vocatam tradit,quòd feminis natura ſit ἀφρώδης,i.ſpumoſa. At Hecuba apud Euripidem etymum deto: queus ἀφροδίτην dici ait, quòd ſit ἀφροσύνης θεά. ¶Pro venerea libidine (quam & ἀφροδίτης ἔργα vocant poetę) interdum ponitur. ¶Item venuſtas,lepos,gratia, decor, vt & Lat.Venus. Lucian.in Scytha, θαύμαζε ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει.

Ἀφρώ apud Nicand. pro ἀφροδίτη.

Ἀφροδίσιος,ὁ,ὁ,venereus. Soph Plat. Τὰ ἀφροδίσια, res venereę. Luc.item feſtum Veneris,apud Athen. Ἀφροδίσιον,ου,τό, ſing.nom.ſtatua ſeu ſignum Veneris,vt ſcribit Bud.& Veneris ſacrificium apud Athen.

Ἀφροδισιακὸς λίθος,aphrodiſiaca gemma Plin.lib.37.

Ἀφροδισιάς,ab Apuleio vocatur acoron,quam ab Italis veneriam appellari addit.

Ἀφροδισιάζω,& ἀφροδισιάζομαι,venerem exerceo,vtor rebus venereis. Xen. Item ἀφροδισιάζεσθαι paſſ.muliebria pati. apud Athen.

Ἀφροδισιασμός,rerum venerearum vſus. Ariſtot. Hippocr. aphor.lib.6.

Ἀφροδισιακός,ῦ,ὁ ſalax,libidinoſus. Ariſtot. Athen. Apud medicos eſt etiam,venerem ciens,libidinem mouens.

Compoſita.

Ἀναφρόδιτος,ὁ,ὁ καὶ ἡ,à venere alienus,inuenuſtus,Luc.

Ἀναφροδισία,ἡ,rerum venerearum nulla cupido. Item inuenuſtas,inelegantia.

Ἐπαφρόδιτος & ἐπαφροδίτιος,venuſtus,iucundus.Xen.

Ἐπαφροδισία,ἡ,venuſtas,lepos,elegantia. Appian.

Ἑρμαφρόδιτος,hermaphroditus. Ita dicitur qui vtriuſque ſexus membrum habet, & virile & muliebre, q. d. mixtum genus è Mercurio & Venere.

ἈΦΡΟΣ,ῦ,ὁ,ſpuma. Luc.in pſeud.ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος τὸ ςόμα. Nonn.ἀπέπτυεν ἀφρὸν ἐς εἶδαρ. Sic ἀφρὸς θαλάσσης. Ἀφρὸς νίτρου,&c. Ariſtop.ἀφρὸν vocat etiam ſpumoſum excrementum,teſte Heſych.¶Item piſcis qui & ἀφρύη & ἀφύη.

Ἀφρόεις,εντος,ὁ,ſpumoſus.ἀφρόεν ... Epigr.

Ἀφρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,idem Poll.lib.4.Hippocr.aphor.lib.7.

Ἀφρέω,ῶ,F.ήσω,ſpumo.Heſych.

Ἀφρίζω,F.ίσω,idem ſpumeſco,ſpumam excito.

Ἀφλοισμός,ῦ,ὁ, pro ἀφρισμός. mutatione literæ ρ in λ,& pleonaſmo τοῦ ο.inquit Etym.& Euſt.idem quod ἀφρός.

Ἀφρύη,ſeu ἀφρίτις ſeu Ἀφρός,apua piſcis ita dictus quòd è ſpuma naſcatur.Dicitur & ἀφύη. Vide Athen.& Plin. vnde ἀφυώδης χρῶμα. Hipp. apuę modo albidum,apuam referens. Et ἀφύομαι,apud Hipp.exp.dealbor. Et ἀφύδιον,dimin. Apud Athē.

Compoſita.

Ἄναφρος,ſpumę expers,non ſpumeus ſeu ſpumoſus.Hippoc.lib. περὶ χυμῶν.

Ἀπαφρίζω,deſpumo.

Ἐξαφρίζω,deſpumo. Ἐξαφρίζεσθαι,in ſpumam redigi.

Ἐπαφρίζω,deſpumo,in epiſt.Iudę. Ἔπαφρος. ſuper quo ſpuma eſt,apud Gal.

Ὕπαφρος,ſpuma tectus,ſpumoſus,non manifeſtus,ex Eurip.

ἈΦΥΩ,F.ύσω,haurio,hauriendo promo,Od.1. πολλὸν οἶνον ἀφυσσάμενοι. Et Nōn.ἄφυσεν ὕδωρ. ¶Item (ab ἀφύη,i.apuę piſcis) de quo ſuprà in ἀφρός,colore)ſignificat dealbor,ἀπολευκαίνομαι.vt teſtatur Gal.in lex.Hipp.

Ἀφύομαι,idē quod ἀφύω,haurio. Od.1. & καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ.

Ἄφυσμος,ῦ,ὁ,hauſtio exhauſtio. Suid.

Ἀφύσσω,idem quod ἀφύω,vnde & deriuatū eſt,i.haurio.promo hauriendo. Il.α. Οἰνοχόει γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων. Et metaph.ibid.ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν,acquiſiturum eſſe.

Ἀφύξιμος,qui hauritur,Nicand.

Ἀφυσγετός,hauſtus.vt apud Nic. νέκταρ ἀφυσγετόν. Ἀφυσγετὸν, Heſych.exp.συρφετὸν ἐκκαθαρσίαν,κόπρον, deriuátque vel ab ἀφύω vt ſit τὸ ἀφυσσόμενον ὑπὸ τοῦ ῥεύματος: vel à φέρω,vt ſit τὸ μὴ ἀποφεύγον τῷ καταφερομένῳ ῥεύματι. Il.λ.de torrente montano. πολλὸν δέ τ' ἄφυσγετ' ἐς ἅλα βάλλει. Vbi Euſt. quoque ſignificare ait τὴν ἰλυώδη συρφετὸν,eſſéque ἀτεμαστῶς ποιηθεῖσαν ὡς ἀπὸ τοῦ ἀφύσσω.

Compoſita.

Διαφύσσω,Heſych.exhaurio, expromo. Il.ρ. διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσε. Eſt enim tmeſis pro διήφυσε. Od. τ. πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι, dente multum carnis exhauſit ſeu extraxit velut hauſtu.

Ἐξαφύω exhaurio. Od.ξ. οἶνον ἐξαφύοντες.

Ὑπεξαφύω,clàm exhaurio. Apoll. Arg.2. πολέες δὲ πόροι ...

ἈΧΑΝΗ, ἡ, genus menſuræ frumentariæ apud Perſas,teſte Heſychio & Euſt. Vtitur Ariſtoph. in Acharn. ἀχάνας ...

Ἀχάνιον,ου,ἡ diminut. apud Euſt.

ἈΧΑΤΗΣ,achates: ſub.λίθος. gemmæ nomen teſte Suida ita dictæ quòd in Sicilia primùm iuxta flumen eiuſdem nominis reperta fuerit. Plin.lib.37.c.10. dicit eam eſſe numeroſam, varietatibus diuerſis mutantibus cognomina eius. vocatur enim (inquit) φασσαχάτης,κηραχάτης,ἰασπαχάτης,σμαραγδαχάτης,λευκαχάτης,δενδραχάτης, velut arbuſcula inſignis: αἱμαχάτης,quum vritur,myrrham redolens: κοραλλαχάτης, guttis aureis ſapphiri modo diſtincta, qualis copioſiſſima in Creta ſacra appellata.

ἈΧΕΡΔΟΣ ſpina quędam.Heſych.Od.ξ. ...ἀχέρδῳ,Etym. tradit eam pleonaſmo τοῦ δ dictum futile quaſi ἀχερον,vtpote δυσχερῆ ταῖς χερσὶ λαβέσθαι.

Ἀχερδούσιος,Etym.exp.σκληρός.

ἈΧΕΡΩΙΣ populus alba,ab Acheronte denominata putatur. Il.ν.Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν ἢ ἀχερωῒς Ἠὲ πίτυς βλωθρή.

Ἀχέω, vide in Ἄχος. Ἀχλύω, vide in compoſitis ex Ἔχω.

ἈΧΘΟΣ,εος,τὸ,pondus,onus.Il.σ ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,telluris inutile pondus. ¶Itē metaph.dolor grauis,moleſtia. Soph. ... dolorem & moleſtiam intulerunt. * Ab ἄχος tactum eſſe docet Euſt. pleonaſmo τοῦ θ.

Ἀχθεινός,ῦ ὁ,oneroſus grauis moleſtus. Xen.

Ἀχθηρὸς,ἐος,ὁ καὶ ἡ,idem Heſych.

Ἀχθηρῶς,grauatè vel grauatim.Poll.lib.3.

Ἄχθομαι,F.έσομαι vel ήσομαι (tanquā ab ἀχθέομαι,ῦμαι) grauor, pondere premor,ingemo ſub pōdere. Od.ο. ἀλλ' ὅτε δὴ νεκὺν νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι. Itē eadē metaph.qua Lat.grauatè fero,pro moleſtè fero. vt ἄχθομαι τῆς εἰκοῦς apud Plut. Sæpius cum dat.vt Ariſtoph.in Nub. σὺ τοῖς τοι χρόνοισι πεῖ ἀχθέσῃ. Aliquando cum ὅτι,vt Xen.ὅτι τοι οἰκέτας ἀχθομένους. Interdū cū accuſ. Atticè. vt Il.ε. Λίην ἄχθομαι ἕλκος.Et cū particul; Xen. Pæd.3.ἐγὼ ἄχθομαι περὶ ὑμᾶς. Cū ὑπὲρ.vt apud Plat. in Apol.ὑπὲρ τοῦ ποιητοῦ ἀχθόμενος.vicē poetarū dolēs. ¶Item ſuccenſeo. Plat.in Apol.καί μοι μὴ ἀχθέσθε λέγοντι τἀληθῆ.

Ἀχθηδών,όνος,ἡ,dolor,triſtitia,Plat.Thuc.

Ὀχθέω,quomodo huc pertineat,vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀνδραχθής,έος,ὁ καὶ ἡ,viro ponderoſus,viro grauis,virum grauans ſiue onerans,aut ſufficiens ad onerandum virum (id eſt, virile robur) deſiderans,Od.κ.

Ἀπαχθής,grauis,moleſtus.

Ἀπαχθίζω,grauo.

Δειραχθής,collo oneroſus,apud Soph.

Δυσαχθής,oneroſus,moleſtus. grauis: & ita quidem vt non niſi ægrè & difficulter ferri queat. Heſych Suid.

Ἐπαχθής,oneroſus,grauis. Item moleſtus,inuidioſus. Æſchin. Plat.Plut.

Ἐπαχθῶς,moleſtè.

Ἐπάχθεια,ἡ,moleſtia,offenſa.

Ἐπαχθίζω onero.Philo.

Ἐπάχθομαι,idem quod ἄχθομαι,aut valdè ἄχθομαι.

Decomp. Ἀνεπαχθής nō oneroſus,nō moleſtus. Ἀνεπαχθῶς,non moleſtè,non grauatè. vt ἀνεπαχθῶς φέρω,non grauatè fero,Thuc. Item non inuidioſè. vt apud Hermog.

lenicis quæst. ¶ Est numeralis etiam nota, significans duo: idque vel sola, vel iuncta alij. significanti decadem, hecatontadem, chiliadem aut myriadem: at si acutum accentum præfixum habeat ima sinistri lateris parte, δισχίλια notat, *id est*, duo millia, seu bis mille, hoc modo ͵β.

B Α', apud Hermippum est vocula risus sonum imitans. Est etiam eorum qui se mutuò inclamant. vide Eust.

B A A'P A Σ radix quædam apud Ioseph. de capt. Iud. nomen habens loci in quo nascitur.

Βαβάζω, vide in Βάζω.

B A B A I, papæ, admirantis aduerbium. Plato, Βαβαί, ὦ φίλε Γλαύκων, ὡς ἐῤῥωμένος, &c. Interdum cum genit. vt Βαβαὶ τῆς ἁρμονίας. Nonnunquam etiam geminatur, vt apud Athen. lib. 4. Βαβαὶ βαβαιάξ. Schol. Aristoph. ait esse σχετλιαστικὸν pro φεῦ φεῦ. in hoc Aristoph. loco in Pace, Βαβαὶ βαβαιάξ ὡς μεγάλα καὶ δεινὰ Τοῖσι Μεγαρεῦσιν ἐνέβαλε τὰ κλαύματα.

Παπαί (synonymum τοῦ βαβαί) quo & Latini vtuntur. Luc. cum genit. παπαὶ τοῦ ἐπαίνου Ὁμήρε.

Ῥυππαπαί, nautica acclamatio, apud Aristoph. in Ran. & in Vesp.

Βάδην βαδίζω, &c. vide in Βαίνω.

B A Z Ω. (*poet.*) F. σω & ξω. P. ακα, loquor, dico, verba facio. Interdum sine casu, vt Od. λ. Αἰεὶ ἀφραδέως ἐβάζε. Interdum cum accus. rei. vt Od. θ. ἄρτια βάζειν. Et cum gemino accus. rei & personæ. vt Il. π. ταῦτα μ' ἀγλαφρόνεα θαμ' ἐβάζετε.

Βάζομαι, vnde Βέβακται. Od. θ. v. 407. quod Eustat. exp. πεφλυάρηται, nugaciter dictum est, & q. d. deblateratum est.

Βάξις εως, ἡ, sermo, oratio. Soph. in Electra. ¶ Item rumor, fama. Eurip. & Soph. in Aiace. ¶ Exp. & vaticinium, apud Apoll. Arg. 2. Γλαυκοῖό τι βάξιν.

Βαβάζω, inarticulatè loquor, inarticulatam vocem edo. Hesych.

Βάβαξ & Βαβάκτης, loquax. Item nugator. Eust.

Βάκχος. Βαμβαίνω quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἀβακέω (*comp.*) F. ήσω ignoro, taceo, ob ignorantiam quod dicam non habeo. Od. δ. οἱ δ' ἀβάκησαν πάντες.

Ἀβακής ἐος, ὁ καὶ ἡ, tacitur nus, mutus. Item, quietus, placidus, mitis. Sappho, ἀλλ' ἀβακὴν τὰν φρένα ἔχω. Ἀβακέως quietè, placidè. Etymol.

Ἀβάκημων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mutus. Item stultus. Hesych. Suid.

Ἀβακίζω, idem quod ἀβακέω. Ἀβακιζόμενος apud Anacr. quietus, non tumultuosus. Etym.

Βαθμὸς, &c. vide in Βαίνω.

B A' Θ O Σ, εος, τὸ, profunditas. Xen. Pæd. 7. Βάθος τοῦ ὕδατος. Ab eodem τὸ βάθος τῆς φάλαγγος dicitur quod à fronte introrsus protenditur, vt inquit Bud. Qui etiam tradit βάθος altitudinem dici quæ refertur ad τὸ μῆκος. vt in hoc Polybij loco, de castrametatione Romanorum loquentis ἥμισυ ποιοῦντες τὸ βάθος τοῦ μήκους ἑκάστης σημαίας dimidiata ad longitudinem altitudine signi vel cohortis cuiusque. Sæpe etiam exp. locus penitior, vel locus penitissimus, seu intimus. Et apud Gal. ad Glauc. li. 1. ἐκ τοῦ βάθους ἀναφέρεσθαι, exp. ex imo. Et εἰς βάθος penitus vel introrsum. Interdum etiam profundè, altè. ¶ Item metaph. vt κακῶν βάθος apud Naz. apud Plut. in lib. de aud. καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρός.

Βαθὺς, εῖα, ὺ, profundus, vt Βαθὺς ποταμός. Hæc significatio partim per metaph partim per catachresin ad multa extenditur, vt εἰρήνη βαθεῖα, apud Heradian. Et ὕπνος βαθὺς apud Lucam. Et Βαθὺ γῆρας. apud Syn. & Bas. exp. longa vel extrema senectus. ¶ Item crassus, plenus, vt inquit Bud. ex Theophr. Comparat. Βαθύτερος & Βαθύων, item Βάσσων, profundior. Superl. Βαθύτατος, & Βάθιστος, profundissimus.

Βαθέως, aduerb. profundè.

Βαθύτης, ητος, ἡ profunditas.

Βαθύνω, profundum facio. in profundum fodio, profundè excaco. Il. ψ. v. 421.

Βάθυσμα, τὸ profunditas, altitudo. Theophr. pl. lib. 4.

Βένθος, profunditas fundum, idem quod Βάθος, vnde & deriuari scribit Etym. vt πένθος ex πάθος, pleonasmo τοῦ ν, & τροπῇ α in ε. Od. α. θαλάσσης βένθεα οἶδεν. Et alibi sæpe.

Composita.

Ἀβαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, profunditate carens, Gal. lib. 2. ad Glauc.

Ἀγχιβαθὴς, vicinus profundo, qui prope fundum est: *id est*, profundus, altus. Od. ε.

Ἀμετροβαθὴς immensa profunditate præditus.

Ἐμβαθυνέω, sapiens, prudens: sapientes enim profundas habere solent cogitationes, & res quasi altè introspicere. Hesych.

Ἰσοβαθὴς, qui paris & æqualis est profunditatis.

Μελαμβαθὴς, niger ex profunditate. Æschyl. Apoll. l. 4.

Ὑψιβαθὴς, altè profundus seu altè prominens. Oppian.

Πολυβενθὴς, multas profunditates habens: vnde πολυβενθέος ἔνδοθι λίμνης, apud Homer.

B A I'N Ω, F. βήσομαι, P. βέβηκα à βάω. Aor. 2. ἔβην à βῆμι gradior, incedo, eo. vnde μεγάλα βαίνειν de incessu superbo. Et ἁβρὰ βαίνειν de incessu molli, apud Luc. Sic & ἴσα βαίνειν. Dem. ol. Sic & βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, apud Luc. & Plat. Et βαίνειν πρὸς ῥυθμὸν apud Plut. Itē abeo. Il. β. ὡς μὴ πρὶν ἔβαν θανατοιο φέρεσθαι. ¶ Præt. βέβηκα situs & fixus sum, fundatus & firmatus sum. vt βεβηκυίας τῆς οἰκίας ἐν ἀσφαλεῖ, Xen. Et βεβηκὼς pro firmo & constanti. vide Bud. Et τὸ βεβηκὸς pro firmitate & securitate ex Plut. ¶ Item βαίνειν & βαινεσθαι de animalium coitu dicuntur pro inire & iniri, apud Aristot. de anim. lib. 5.

A βάω autem, licet inusitato, reperiuntur formata quædam tempora apud poetas. Nam pro βέβηκα dicunt βέβαα. vnde particip. βεβαὼς Reperitur & βεβάαμεν pro βεβήκαμεν. Sæpe etiam dicitur βῆ, pro ἔβη, & βὰν pro ἔβαν seu ἔβησαν. Et in imperat βᾶ pro βῆθι.

Βῆμα, τὸ, gressus, passus. Xen. ¶ Item locus dicendi in concione aut iudicio tribunali. vt apud Aristoph. in Pluto ἐπὶ τοῦ βήματος. Ἀδελφῶν καθίζεσθε: in castris verò suggestum vocant. vnde apud Plutarch. ὑπὸ τοῦ βήματος concionatores.

Βηματίζω, F. ίσω, exp. τοῖς ποσὶ μετρέω Budæo est, per passus metiri vt quum millia passuum Romani distinguebant per octona stadia, vt inquit Polyb. lib. 3.

Βηματιστὴς οῦ ὁ, qui per passus metitur. Athen. ¶ Item qui sedet pro tribunali, iudex.

Ἀκροβηματίζομαι, (*Comp.*) sto in summo suggesto vel tribunali. Helych.

Βάσις εως ἡ, gressus, apud Soph. Item pes, vt apud Plat. interpr. θεὸς βάσεις ὑποτιθεὶς τὰς πλείους. Vnde metaphoricè in ijs quæ rhythmo constant. pedem quoque significat, seu (vt Bud. vocat) clausulam rhythmi, & rhythmū ipsum & partem rhythmi. Vide Bud. comm. ¶ Est etiam vocabulum mathematicorum, vt Βάσις κέντρου, basis centri, punctum medium. ¶ Item apud architectos, fulcimentum & quidam veluti tres columnarum statuarum, seu fabricarum, quæ à fundamento consurgunt & superpositæ fabricæ sustinent pondus.

Βάσεις, etiam vasorum dicuntur ea quæ eorum collocandorum causa parata sunt. vt sunt orbiculi. Huic oppon. ἀντίβασις.

Βάσιμος ὁ καὶ ἡ, peruius. Gal. item stabilis, fixus, constans, vt Βάσιμος πῆξις apud Naz.

Βατὴρ ῆρος, ὁ, qui graditur seu incedit Hesych. ¶ Item limen apud Poll. ¶ Item in τοῖς ἀθλητικοῖς est, vnde cursores desiliebāt; Hesych. & Eustath. ¶ Item metaph. apud Poll. lib. 3. cap. 10. ¶ Apud Nic. in Ther. exp. Βακτηρίαι.

Βατήριος ὁ, scansorius, Phocyl.

Βατὸς, ὁ, ὁ, peruius. vt Βατὴ γῆ apud Naz.

Βατέω, F. ήσω, vado, inusitatum est nisi in compositione. Item calco, pro πατέω, lingua Delphorum. Plut. in Gell.

Βατάω F. άσω, ineo. Dicitur de coitu animantium. Theocr. Idyl. α. Ὡς πίθος οὐκ ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται.

Βάδην gradatim, pedetentim, lento gradu. Xen. Plut.

Βαδέω F. έσω, vado. Βάδος ου, ὁ, iter. Aristoph. in Auib.

Βαδίζω, vado, eo. Dem. βαδίζω ἐπὶ τὸ βῆμα. Et Plut. βαδίζει πρὸς οἰκίαν.

Βάδισμα, & βαδισμὸς, incessus, gressus. Luc. Βάδισις, εως, ἡ, idem Aristoph. in Pluto.

Βαδιστὴς cursor. Eurip. Βαδιστικὸς, pro eo ferendo qui ambulationis labori est idoneus, apud Aristoph. in Ran.

Βαθμὸς, ὁ ὁ gradus. Hesych. Metaph. accipitur etiam pro gradu dignitatis & honoris. Greg. Item limen. Est etiam nomen militare. Etym.

Βαθμὶς, ίδος, ἡ, gradus, vt in scala. Soph. Βαθμίδες, sunt etiā bases quædam ac sinus in brachij siue humeri osse, vtrinque singulæ, in quas quum extenditur flectiturque tota manus, vlnæ ipsius coronæ siue processus ingrediuntur.

Βαθμηδὸν gradatim.

Βάθρον, ου, τὸ, gradus, scala. Herodian. ¶ Item sedes, scamnum, subsellium. Dem. Luc. Plut. ¶ Item fundamentum. basis. Plat. in Phæd. ἐν ἁγνῷ βάθρῳ βεβῶσαν. Item solum, vt Soph. in Aiace, ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον.

Comp. Πρωτοβάθρος, ὁ, ὁ, qui in primis subsellijs sedet, aut qui in subsellis iudicialibus primus sedet. Aristoph. Προβαθρέω ὦ, F. ήσω, in primis subselliis, aut in subselliis primum colloco. in lib. Esther.

Βάσκω, apud poetas pro βαίνω. vt Il. α. βάσκ' ἴθι.

Βιβάω & Βίβημι, pro βαίνω, sunt itidem poetica. vt Il. γ. μακρὰ βιβάντα, idem vt μακρὰ βιβάσθον. Il. ν. (βιβῶντα

Βιβάζω, F. άσω, admissario admoueor, admitto animalia ad coitum, Aristot. hist. an. 6. Est etiam in eo.

Βιβάζομαι, admissario admoueor, ineo, Aristot.

Βίβασις, εως, ἡ, erat Laconicæ saltationis genus, quasi admissionem dicas, & in hac victoribus præmia proposita non modò pueris, sed etiam virginibus. Subsiliendum tamen erat ac pedibus attingendæ nates. & numerabantur saltus, vide Pol.

Βαιὸς Βαλβὶς, Βάραθρον. Βιβάω, Βέβηλος, Βηλὸς, Βῆσσα, Βωμὸς quomodo huc pertineant, vide singula suo loco.

Decomp. Ἀνέμβατος, cui inambulari insistive nequit. Alij exp. inaccessus.

Δυσέμβατος, in quo incedi ægrè potest. Hesych. qui teri pedibus & calcari nequit. Aliis, inaccessus, inuius.

Ἐπεμβαίνω, ingredior. vt νηὸς ἐπεμβαίνειν apud Nonnum & apud Dem. ἐπεμβαίνοντες dicuntur nautæ & remiges. Item insulto, premo. Soph. in Electra, Ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶν τ' ἐπεμβῆναι ποδί. Exponitur etiam ἐφύβρομαι, quod & significat interdum insulto in metaph. signif. Ἐπέμβασις, ἡ, incursus. Ἐπεμβαδὸν, ascendendo, in Epigr. Προσεπεμβαίνειν, insuper inscindere, vel insuper insultare.

Εὐέμβατος, ingressu facilis. Hippocr. de victu in morb. acut.

Κενεμβατέω, per inane gradior. Plut.

Μετεμβαίνω, transcendo, vt qui vno mutato nauigio aliud conscendit. Plut. μετεμβὰς εἰς μυοπάρωνα.

Προσεμβαίνω, insuper insulto. Soph. in Electra. Apud Diosc. προσεμβαίνω εἰς ὕδωρ, exp. descendo in aquam.

Ἐπιβαίνω, conscendo. vt ἵππων ἐπιβήσομαι. Il. ι. Et Luc. ἐπιβὰς τοῦ πλοίου. Apud Thuc. 1. ἐπὶ τὰς ναῦς ἐπιβάντες. Item cum accus. sine præposit. Interdum pro conscendere, interdum pro ingredi. vt Κολχίδα νη' ἐπιβάντες. Apol. 2. Et λειμῶν' ἐπιβάντα, Soph. in Aiace. Item cum dat. vt ἐπιβὰς τοῖς χρήμασι, ex Plut. apophthe. ¶ Aliquando exp. inuado. vt ἐπιβαίνειν γαίης. Odyss. ξ. Sic ἐπιβαίνειν τῆς Ἀττικῆς, apud Dem. Et cum dat. vt Xen. Pæd. 5. ἐπιβῆναι τῇ Ἀσσυρίᾳ. Et cum accus. vt apud Sophocl. in Aiace, σὺ δ' ὅταν πληγὴν ἐπιβῇ. ¶ Apud Matth. 21. ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνον, exp. insidiens asinæ. ¶ Item peruenio, vt Xen. ἐπέβησαν ἀφικνουμένων βελῶν, ad telorum iactum peruenerunt. Et ἐπιβῆσαι εὐκλείης, Iliad. θ. facere vt quis ad gloriam perueniat. ¶ Item ingredior, i. gradior, incedo. vt Plutarch. in Lyc. ῥυθμοῖς τε πρὸς αὐλὸν ἐπιβαινόντων.

Ἐπιβήματα, species saltationis. Hesych.

Ἐπιβήτωρ, ορος, ὁ, qui inscendit, inscensor. Od. σ. v. 262. Item pro ἐπιβάτης seu ἀναβάτης, item pro mobili & agili. Accipitur & pro ὀχευτής, vt Od. λ.

Ἐπίβασις, scansio. Phil. de mundo, item basis, fundamentum.

Ἐπιβασία, occupatio rei alienæ. Hyperidi apud Poll.

Ἐπιβατήριος, scansorius. vt ἐπιβατήριοι μηχαναὶ, machinæ scandendis muris accommodæ, quæ & ἐπιβατήρια dicuntur. Quo vocabulo Synes. metaphoricè vsus est pro honoribus & iis rebus quibus ad maius fastigium ascenditur.

Ἐπιβάτης, inscensor, vector, eques, equo insidens. Greg. Item qui naue aut sua aut conducta vtitur. Plerique pro classiario milite capitur, & qui non remigandi causa, sed tantùm pugnandi nauem conscendit. Polyb. lib. 16.

Ἐπιβατικὸς, ad epibatas pertinens. Et τὸ ἐπιβατικὸν, milites classarij, apud Aristot.

Ἐπιβατὸς qui conscendi potest. vt ἐπιβατὸν τεῖχος, Plut. Ἐπίβατος (proparoxit.) subditus, obnoxius. Areth.

Ἐπίβαθρον, naulum, merces pro conscensa naui. Od. ο.

Ἐπιβάθρα, ἡ, pons qui machinis admouetur ad muros vrbium scandendos, vt Bud. apud Arrianum interpr. Item metaphor. pro gradu & via ad rem aliquam. Suid.

Ἐπιβατεύω, sum epibates aut vector. Item ascendo. vt apud Luc. cum genit. ¶ Item vehor, supergradior, inuitor, insisto, incumbo. Greg. ¶ Item inuado & occupo, mihi vsurpo. vt Plut. in Ant. Συρίας ἐπιβατεύειν ἔμελλον. ¶ Item pro inire, de animalibus dictum: vide schol. Aristoph. in Ran. ¶ Apud Xen. in Sympos. ἐμβατεύειν τι, exp. percurrere.

Ἐπίβδα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Decomp. Ἀνεπίβατος, inaccessus, ad quem accedere non licet. Plut. in Lyc.

Ἀντεπιβαίνω, vicissim inscendo: vel contrà conscendo.

Καταβαίνω descendo. Xen. καταβαίνειν ἀπὸ τοῦ ἵππου. ¶ Item descendo i. demitto me. Basil. ad lib. οὕτω συμβάντα ταῖς παιδιαῖς πρὸς ἡμᾶς καταβῆναι. ¶ Item incurro, competo, congruo, apud Aristot. Pol. 7.

Καταβαθμὸς, οῦ, ὁ, descensus.

Καταβάδην, tanquam descendendo.

Κατάβασις, descensus.

Καταβάτης, q. d. descensor.

Καταιβασις, etiam dicitur apud poëtas, pro κατάβασις, item καταιβάτης pro καταβάτης. vt καταιβάτης Ζεὺς, καταιβάτης κεραυνὸς, de quibus Eustath. Et fœm. gen. καταιβάτις κέλευθος apud Apoll. exp. decliuis via. Item καταιβατὸς pro καταβατὸς, vt καταιβαταὶ θύραι ἀνθρώποισι, per quas descendere possunt homines.

Decomp. Ἀποκαταβαίνω, exp. descendo.

Ἐπικαταβαίνω, exp. itidem, descendo.

Προκαταβαίνω, antè descendo.

Προσκαταβαίνω, q. d. insuper descendo. Affertur ex Cebet. *pro* descendo.

Συγκαταβαίνω, vnà descendo. A Polybio ponitur *pro*, descendo in locum hosti æquum. ¶ Apud Aristot. pol. 7. coëo, conuenio, incurro, i. competo. A Polybio ponitur *pro*, demitto me, dedo me, flecto animum meum. Συγκατάβασις, demissio. Synes. Greg. Συγκαταβατικῶς, cum demissione apud Areth.

Ὑποκαταβαίνω, clam descendo. Thuc. ἐκ τῶν τειχῶν ὑποκατέβησαν, exp. è muris descenderunt.

Μεταβαίνω, digredior, transgredior, transeo. Arist. Pol. 7. ἔτι δ' ἔνθεν ἀρξάμενοι δεῦρο μεταβησόμεθα.

Μετάβασις, transitio.

Μεταβατικὸς q. d. trāsitiuus: vt μεταβατικὴ κίνησις, apud Phil.

Μεταβατικῶς, vt μεταβατικῶς κινεῖται, apud Phil. quæ transitu moueri & quasi locali motu vti queunt.

Decomp. Ἀμετάβατα ῥήματα, apud gram. verba intransitiua.

Ἀντιμετάβασις, obluctatio in transitu. Plut.

Παραβαίνω, transgredior, transcendo. vt παραβαίνειν τοὺς νόμους, violare leges. ¶ Item prætereo. vt Arist. in Oeconom. 2. παρέβη τρεῖς ἡμέρας.

Παραβαίνομαι, transcendor: vnde παραβαθεὶς νόμος, Thuc. 3. violata lex.

Παράβασις, transgressio. vt παράβασις τοῦ νόμου. ¶ In comœdijs quid significet, vide apud sch. Aristoph. Hinc παραβατικὰ μελύδρια, versiculi quibus huiusmodi παράβασις constat.

Παραιβασία, poetis idem quod παράβασις. vnde & pro delicto apud Hesiod. in Theog.

Παραβάτης, transgressor, violator legis. ¶ Item qui è curru pugnat. Xenop. Pæd. 7. Pro eodem dicitur & παραιβάτης apud Hom.

Decomp. Ἀπαράβατος, vt ἀπαράβατος νόμος, apud Epictetum, lex quam nemo transgreditur, vel transgredi potest.

Ἀπαράβατον ἱερωσύνην in epist. ad Hebr. c. 7. exp. sacerdotium quod præterire non potest: & ex sequenti sacerdotium perpetuum. Ἀπαράβατος δύναμις pro ἀδιάπτωτος, apud Galen. κατὰ τόπους, & apud Paulum Aegin. compositio cuius facultas non fallit.

Περιβαίνω, circumeo. Et apud Homer. circumeo protegendo: vel circumeundo protego.

Περιβάδην, ex Polluce exponitur pedibus alternatim motis.

Προβαίνω, prægredior, antegredior, præcedo. Arist. οὐ προβαίνει τῷ ἀριστερῷ τὸ δεξιὸν ἀλλ' ὑπακολουθεῖ. Et metaph. antegredior, anteeo, antecello, supero. vt Il. ζ. v. 125 ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἁπάντων Σῷ θάρσει. Ab Hesiodo accipitur & *pro* præsium, imperium obtineo: Τρηχῖνος προβέβηκε. ¶ Itē progredior, prouehor. metaph. etiam Polyb. καὶ πρὸς τὸ προβάντων ἀμφοτέρων ἀδικίας καὶ τόλμης ὥστε, &c. Et προβεβηκὼς, qui progressus est aut progressum ad aliquid fecit. De tempore etiam dicitur vnde προβαίνοντος χρόνου progressu temporis. Itidem προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ vel τῷ χρόνῳ, qui est ætatis prouectæ. Vsitatius tamen προβεβηκὼς vel προβεβηκυῖα sine adiectione. Item progredior, i. pudeo, vt προβαίνειν τῆς οἰκίας, apud Chrysost.

Πρόβασις, prægressio vel progressio. Exp. & βοσκημάτων κτῆσις ab Hesych.

Προβάδην, inter progrediendum, inter eundem, apud Hesiod.

Πρόβημα, exp. progressus. A Suid. exp. saltus apud Arist. in Plut.

Προσβαίνω, ascendo conscendo, Il. β. Ἠ' ὡς μὲν ῥα θεὰ προσεβήσετο μακρὸν Ὄλυμπον. Cum dat. in soluta or. vt Plut. προσέβη τῷ Καπιτωλίῳ. & προσβάντες ἐρινεῷ μεγάλῳ. Est etiam accedo. vnde πρόσβασις pro accessu apud Polyb. At Il. ε. λὰξ προβὰς est pro λὰξ ἐμβὰς, calcibus insultans.

Πρόσβασις, ascensus. Item accessus, apud Polyb.

Προσβατὸς, vt χωρίον ἔνθα οὐ προσβατὸν θανάτῳ, ex Xen. locus quem mors conscendere, vel ad quem accedere nequeat.

Decomp. Ἀπρόσβατος, inaccessus. vt Luc. in Canc. ἀποτομοι πέτραι καὶ ἀπρόσβατοι.

Συμβαίνω, congredior, pedem confero. Soph. in Aiace. Ὁ' οὐδαμοῦ φὴς οὐδ' ἂν συμβῆναι ποδί. vbi schol. exponit συνελθεῖν. ¶ Item conuenio, transigo, paciscor, fœdus ineo. Thuc. συνέβησαν τοῖς Πλαταιεῦσι σφᾶς τε αὐτοὺς παραδοῦναι καὶ ὅπλα, cum illis pepigerūt, vel fœdus inierunt. Alibi cum πρὸς iungit ξυνέβησαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. Et συνέβησαν εἰς ταὐτὸ ex Herodoto in Clione. Et ex Aristoph. κοινῇ ξυνέβημεν, inter nos conuenit. Idem in Ranis. Οὔτε γὰρ Ἀθηναίοις συνέβαινεν Αἰσχύλος, non conueniebat Atheniensibus cum Aeschylo. ¶ Item consentio. vt apud Syne. epist. 58. ἐνταῦθα γὰρ ἡ γλῶττα τῇ γνώμῃ συμβαίνει, lingua cum mente consentiebat. Et συμβαίνειν conuenit, consentaneum est, sæpe apud Aristot. ¶ Item contingo, euenio. Dem. συμβαίνει παρὰ θεῶν τι χρηστόν. Et Thucyd. lib. 2. ξυνεβεβήκει Ἀθηναίοις τοῦτο, hoc Atheniensibus vsu venerat. Sæpissimè ponitur cum infinit. Apud Plat. epist. 7. cum participio, ξυνέβη γενόμενος. Et impersonaliter συμβαίνει, contingit, euenit. Τὸ συμβαῖνον, & τὸ συμβὰν, seu συμβεβηκὸς, quod contingit. interdum euentus exp.

Συμβεβηκότως, per accidens.

Σύμβαμα, τὸ, euentus, casus fortuitus. Item propositio ex nomine & verbo perfectam sententiam reddens, inquit Suid. vide & Ammon.

Σύμβασις, compositio, pacificatio Thuc. lib. 1. πρὸς ξύμβασιν ἐχώρησαν. Et ξύμβασιν ποιησάμενοι, lib. 1. Item fœdus, pactum

ctum, conuentum, sæpe apud Ioseph. Συμβατείω, compositionis desiderio teneor, apud Thuc.

Συμβατικὸς λόγος, apud Thuc. & Plut. sermo de pace componenda. Συμβατικῶς, q.d. pacificatoriè, Plut. Συμβατήριος λόγος, vt συμβατικός, apud Thuc.

Decomp. Ἀσύμβατος, qui compositionem non admittit, qui à pacificatione est alienus, Plutarch. τὰ ἀσύμβατα, Greg. quæ dissident. Item non conueniens, non congruens, incohærens, Ἀσυμβάτως, alieno à compositione animo, Plut.

Δυσσύμβατος, ægrè coiens seu conueniens, ægrè sociabilis, Plut. Symp. 4.

Ἐπισυμβαίνω, q.d. superaccido. insuper accido. Bud. exp. postea accido. accedo, vt qualitas substantiæ. Basil. vide Themist.

Παρασύμβαμα, idem quod σύμβαμα. Luc.

Ὑπερβαίνω, transgredior, prætergredior, transcendo. Herodot. ὑπερέβησαν τὸν πύργον, turrim transcenderunt. Iungitur tamen potius accus. vt Chrysost. τοὺς ὅρους ὑπερβαίνει. Apud Arr. autem lib. 6. cum κατὰ habetur, ὑπερβαίνοντες κατὰ τὰ τείχη, muros transcendisse, & ita peruenisse in vrbem. Et peculiariter pro ascendere suggestum, ex Aristoph. Conc. Est etiam excedo, supero. vt ὑπερβέβηκε πᾶσαν ἀτοπίαν. Plut. in Numa, omnem absurditatem excessit. Genit. Etiam habet pro supero. antecello, præsto, vt τίνι τῶν ἄλλων ζώων ὑπερβέβηκεν ἄνθρωπος, Aristot. de mundo. Ὑπερβαίνοντες dies intercalares. Bud. ex Macr. Idem B. ὑπερβαίνω, exponit etiam prætereo, apud Æschinem. ¶ Item transmitto. i. non dico, Isocr.

Ὑπέρβασις, pro quo Ὑπερβασίη apud Poëtas, transgressio. & metaph. delictum. Hesiod. ὑπερβασίης ἀλεεινῶν.

Ὑπερβατὸς qui transcendi seu transiri potest. Sed ὑπερβατὸν, à Rhetor. dicitur traiectus verborum ordo, quæ quasi transcendant. vide Fab.

Ὑπερβατικῶς, exp. in transitu, in transcursu, i. defunctoriè, perfunctoriè. Hippocr.

Ὑπερβάθμιος, supergrediens. Areth. in Apocal. 890. Et alibi pro immodico. Bud. Ὑπερβάθμιον πόδα πέμπειν, non iusto passu gradatim progredi, sed transultare aliquem locum. Ammon. in Aristot. Categ.

Ὑποβαίνω, (q.d. subgredior.) descendo. vnde ὑποβαίνειν subesse & inferiorem esse. vnde ὑποβέβηκε apud Hermog. subest. secundarium est. *id est*, minus præcipuum est: vel, tanquam species est sub genere, vel est tanquam fundamentum. Et apud Platonem, ὑποβεβηκέναι, descendere, i. decrescere, inferius esse. & apud Suidam inferiore conditione esse. Item apud Dionem Areopagitam, ὑποβεβηκώς, cum gen. inferior. cui opponit ἐπαναβεβηκώς. ¶ Item pro retrogradi apud Gal.

Ὑπόβασις, subucula. subligaculum, Hesych. ¶ Pro basi ponitur apud Areop. in schol.

Ὑποβάθρον, ου, τὸ, fulcrũ, vel potius solum, ex Xen. Apom. 2.

Ὑποβάθρα, ας, idem. Cyril. Exponitur etiam fundamentum & scabellum. Quidam exp. etiam subsellium.

Ὑποβάτης, scabellum. Hesych.

Comp. nomina, in βας desinentia.

Χιονόβας, per niues gradiens.

Ἄλιβας, Κορύβας, Λυκάβας, Ὀκρίβας, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Alia comp. in βάμων desinentia.

Ἀκροβάμων, ονος. ὁ καὶ ἡ, summis pedum digitis ingrediens, erectus incedens. Propriè, erectus in summos pedum digitos, apud Basilium.

Βροτοβάμων, panis epith. apud Theocr. idyll. 32.

Δίβαμος, ου. ὁ καὶ ἡ, qui duobus pedibus incedit. bipes. Eurip.

Ἱπποβάμων, qui equum conscendit, eques. Eurip. στρατὸν ἱπποβάμονα, equestres copias. Apud Aristoph. ἱπποβάμονα ῥήματα, grandia verba & quæ quasi equo inuehuntur sublimi & magnifico.

Λοξοβάμων, obliquè incedens. Hesych.

Μονοβάμων, vt μέτρον μονόβαμον in ouo Simmiæ Rhodij, metrum singularis incessus.

Ὀπισθοβάμων, qui retrorsum redit, qui retrò cedit, retrogradus. in Epigr.

Οὐρανοβάμων, qui cœlum scandit, vel qui per cœlum graditur, Suid.

Ταχυβάμων, celerigradus. vnde ταχυβάμονες ὅρκοι, apud Suidã.

Τετραβάμων, quadrupes. Eurip. in Phœniss. ἅρμασι τετραβάμοσι, quadrigis, curribus quatuor rotarũ, vel quadrijugis currib.

Τραγοβάμων, hircinis incedens pedibus, hircinos pedes habens. Panis epith. est apud Aristoph. Latini capripedem vocant.

Ὑψιβάμων, siue ὑψίβατος, altigradus. altè gradiens, altè vel in alto incedens. Hesych.

Alia comp. in βατος, βατέω, βάτης desinentia.

Ἄβατος, ου. ὁ καὶ ἡ inaccessus, inuius, imperuius, auius. vt ὁδὸς ἄβατος, via inuia. Ἄβατος Ἑλλάς, Isocr. ad Nicoclem, inaccessa Græcia liberum & tutum accessum non habens. ¶ Item accessu vel aditu difficilis, accessum siue aditum difficilem habens: pro δύσβατος. vt ἄβατος ἐρημία apud Æschyl. ¶ Item sacer, non adeundus, Suid. Sic apud Plutarch. περὶ πολυπρ. τόπους ἀβάτους τισὶ πλεῖσι. Sic & Dei templum ἄβατον sibi esse dicit Theodosius apud Theodoritum, quod ipsis etiam seruis esset ἄνετον. Hinc & ἄβατον, substantiuè positum apud Plut. in Probl. pro adyto, ἐν τῷ ἀβάτῳ τοῦ Διός. ¶ Item desertus, desolatus. Suid.

¶ Ἄβατος ἔλαφος, non inita cerua. Luc. Idem ἵππους ἀβάτους, vocat quibus nondum quis insedit.

Ἀδροβατικόν, dicitur à Plat. animal terrestre, quod terram (solidum elementem) calcet. Alibi ξηροβατικόν appellat.

Ἀεροβατέω, ῶ, F. ήσω, incedo per aerem, gradior per aerem. Aristoph. in Nub.

Αἰθεροβατέω, per ætherem incedo, Luc. Αἰθεριμβατέω, idem in Epigr.

Ἀκανθοβάτης, ου, ὁ, per spinas seu sentes gradiens, q.d. spinigradus. vt ἀκανθοβάται σῆτες, in Anth. epigr. in fœm. gen. ἀκανθοβάτις. vt ἀκανθοβάτις αἶγες.

Ἀκροβατέω, ῶ, summis pedum digitis gradior. in digitos erigor. Luc. Item superbè incedo, apud Suid.

Ἀκροβατικὸς, exp. scansorius, ex Vitruuio.

Ἀλίβατος, magnigradus, apud Athen.

Βουνοβατέω, ῶ, per colles gradior seu incedo.

Δενδροβατέω, arbores scando. Epigr.

Δύσβατος, qui difficulter aditi aut scandi potest. imperuius. Herodian. lib. 4. Δύσβατον substantiuè neut. gen. adeundi seu transeundi difficultas apud eundem lib. 2.

Δυσβατοποιοῦμαι, difficilem aditum aut transitum facio. Xẽ.

Ἐμβατὰ, τὰ, hydraulica organa quæ aquam bibentia tandem mouent sigilla cæteraque, quæ delectationibus oculorum & aurium sensus eblandiuntur, teste Vitruu. lib. 10. c. 12.

Ἑλεοβάτης qui per paludes graditur. Æschyl.

Εὔβατος qui facilè adiri aut transiri potest, peruius. Xen.

Ἠλίβατος, tam altus aut profundus vt ab eius accessus aberres παρὰ τὸ ἀλιτεῖν ὅ ἐστιν ἀποτυχεῖν βάσεως, Eust. vel tam altus vt soli vni peruius sit. Il. σ. ἠΰτε πέτρη Ἠλίβατος μεγάλη. Sic ἠλίβατον ὄρος apud Apoll. lib. 2. Et apud Eurip. in Hippol. Ἠλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι γενοίμαν.

Ἱπποβάτης, qui equum conscendit. apud Herodot.

Ἱπποβάτης, idem.

Decomp. Τεθριπποβάτης. qui quadrigis vehitur.

Κεραβάτης, qui cornuum adminiculo scandit. Hes.

Κεροβάτης, idem.

Κραβατος, positum sua serie huc transfer.

Κρημνοβάτης, qui per præcipitia & loca prærupta ambulat, vt illi qui murum ascendunt. Sed dicitur de funambulis & petauristis. Naz. Dicitur & κρημνηβάτης.

Κτηνοβάται, qui ineunt iumenta. in Pand. Bud.

Λειόβατος, q.d. læuigradus. Apud Athen. lib. 7. piscis nomen est.

Λεωβάτος, ου, ἡ, via publica & vehicularis: à populi per eam commeantis frequentia. Hesych.

Λοξοβάτης, idem quod λοξοβάμων. Hesych.

Λυκοβατίας, sylua in qua lupi morantur. Hesych.

Ναυβάτης, qui nauẽ conscẽdit, qui naue vehitur. Soph. in Aiace.

Νευροβάτης, qui neruis seu funibus nerueis inambulat. Iul. Firm. funambulus.

Ξηροβατικὸς, qui in sicco ambulat. Athen.

Ὀνοβάτις, quæ asinum conscendit, eóq; vehitur. mulier in adulterio apud Cumanos deprehensa, in forum deducebatur, & saxo imposita omnibus proponebatur: indéque asino imposita per ciuitatem vehebatur, qua infamia notatam, ὀνοβάτιν appellabant. Erasm. in Chil. ex Plut.

Ὀνοβατέω, asinum admitto, i. facio vt asinus equam ineat. Xen. de re equ. οὗ ἕνεκα καὶ ἀποκείρουσι πρὸς τὴν ὀχείαν τὰς ἵππους ἅπαντες οἱ ὀνοβατοῦντες. vbi transitiuè capitur. Pollux autem neutraliter dicit de ipsis asinis equas ineuntibus, lib. 5. cap. 15.

Ὀρειβάτης, qui montes scandit seu pererrat. Soph. Pro eodem dicitur & ὀρεσβάτης.

Ὀρειβατέω, montes scando. Plut.

Ὀρθοβατέω, erectus seu rectus incedo.

Πηλοβάτης, qui per lutum graditur. Nomen ranæ, in Βατραχομ.

Σκηνοβατέω, ῶ, in theatrum produco, Bud. exponit, peruulgo, traduco, omnium oculis expono: dicens, tractum esse ab antiquæ comœdiæ licentia, quæ flagitia priuata sic traducebat, Heraclit. ad Hermodor. ἵν᾽ ἔχοιεν δι᾽ ὧν ἁμαρτάνοντες ἐλεγχθήσονται, καὶ πλουτιάζοντες, σκηνοβατῶσιν αὐτῶν τὴν μοχθηρίαν, i. & suam ipsi flagitiosam vitam infament & insigniant. Qui enim in cœnam prodeunt, omnibus noti sunt.

Decomp. Ἐνσκηνοβατέω, ῶ, & pass. Ἐνσκηνοβατέομαι, οῦμαι, in proscenium prodeo.

Σκωλοβάτης, animalculum frumento noxium, teste Hesychio. Vermiculus est, secundum quosdam.

Σκωλοβατίζειν (tanquã ab alia origine) effertur ex Epicharmo de iis qui ligneo pedi innituntur claudi, vel qui grallatoria pertica incedunt, à Plauto grallatores dicti.

Στυλοβάτης, columnæ basis seu pes. Vitruu. l. 3. c. 3. & l. 4. c. 7.

Σχοινοβάτης, qui funi iunceo inambulat, funambulus,

Σχοινοβατέω, inceeo funi inambulo, seu simpl. funi inambulo.

Ταχυβάτης, idem quod ταχυβάμων, q.d. celerigradus, perdix. Euripides.

Τραχυβατέω, & Ionicè τρηχυβατέω, per aspera incedo. Hippocr. ep. ad Demag.

Ὑγροβάτης, per humida ambulans. vnde ὑγροβατικὰ ζῶα, quæ humida permeant. Apud Athen. Plat. in Polit.

Ὑληβάτης, q.d. syluigradus. qui per syluas graditur, apud Athen.

Ὑψιβάτος, q.d. altigradus, altus. vt ὑψίβατος πύργος, Sophoc. in Aiace.

Φαλλοβατέω, ῶ, super phallo incedo. Luc.

Χαλκοβατὴς, έος, ὁ, καὶ ἡ, qui æri seu æreis fundamentis insistit. vt χαλκοβατὲς δῶ, Il. α.

Χιμαιροβάτης, dicitur Pan. in Epigr. quod exp. initor capellatum.

Χοροβατέω, ῶ, choros agitatum vado. Suid.

Composita ex βάδος, aut βαδίζω.

Ἀποβαδίζω, abeo, discedo.

Διαβαδίζω, pertranseo. Bud.

Ὀρεβάδες, quæ montes pererrant, ferarum epith.

Ῥάβδος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Comp. ex Βάσκω.

Διαβάσκω, pro διαβαίνω. A Suida exp. περιέρχομαι & περιέπω.

Ἐπιβάσκω, actiua signif. sumitur. Il. β. κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν, inducere in exitium, q.d., imponere super exitium, quasi ascensum dando. Ducta metaphora ab iis qui imponuntur equis.

Παραβάσκω, apud Hom. pro παραβάτης εἰμί.

Composita ex Βιβάω.

Προβιβάω, ῶ, progredior, idem quod προβαίνω. Od. ο.

Προσβιβάω, ῶ, accedo. Plat. in Phædro. αἷς εἴ τις ἀπιστῶν προσβιβᾷ, ex quibus si quis fidem non habeat.

Συμβιβάω, ῶ, vnà eo, comitor. Hesych. Item συμβιβῶ σε, pro συναπίω σε, διδάσκω σε, apud eundem.

Comp. ex Βιβάζω.

Ἀναβιβάζω, ascendere facio, impono. vt ἀναβιβάζω ἐφ' ἅρμα. Apud Xenoph. ἀναβιβάζειν τὸν ἱππέα, instruere equo, dare equum. Metaphoricè vsurpauit. Plut. ἀναβιβάζειν εἰς τιμὴν προ, ornare honoribus, promouere seu prouehere ad honores. ¶ In voce media ἀναβιβάζομαι, ascensurum produco, prodire facio, produco. Andoc. τίνα γὰρ ἀναβιβάσομαι δεησόμενον ὑπὲρ ἐμαυτοῦ; Item passiuè imponor, attollor. Item in equum tollor. apud Xen. Item producor in medium.

Decomp. Ἐπαναβιβάζω pro ἀναβιβάζω, q.d. superascendere facio. Thuc. 3. καὶ ἐπαναβιβάσαντες ἄνδρας πλείους, sublatis in turres pluribus.

Ἀποβιβάζω, descendere in terram facio, expono in terram. Thucyd. lib. 7. ἐς τὴν Τανάγραν ἀπεβίβασεν αὐτούς. Et apud Plut. ἀποβιβάσας τούτους, πάλιν ἀνήχθη. Quidam etiam exp. traiicio. tran mitto.

Διαβιβάζω, traiicio, transmitto, διαβαίνειν facio. Xen. Herodot.

Decomp. Συνδιαβιβάζω, vnà traduco.

Εἰσβιβάζω, inscendere facio. Isoc. de pace, τοὺς δ' ἄλλους ναύτας εἰσεβίβαζεν.

Ἐκβιβάζω, è naui educo & emitto, exire facio. Xen. Hell. 1. idem quod ἀποβιβάζω. Ἐκβιβάζειν τὸ πρόσταγμα Bud. in Pand. exp. exequi.

Ἐκβιβαστὴς, οῦ, ὁ, idem Bud. exp. exactor rei iudicatæ, exequutor sententiæ apparitor, viator qui in ius vocat.

Decomp. Μετεκβιβάζω, aliò expono, transpono. Thuc.

Ἐμβιβάζω, impello, induco, introduco: cui opponitur εἴργω. Plat. ἐμβιβάζω σε εἰς πλοῖον. Sic & apud Dem. & Xen. Apud Gal. ad Glauc. lib. 1. ἐμβιβάζω σε τῷ ὕδατι.

Decomp. Ἀντεμβιβάζω, vicissim seu in locum alterius impono, substituo Dem. Philip. 1. εἰθ' ἑαυτοὺς πάλιν ἀντεμβιβάζειν.

Ἐπιβιβάζω ascendere facio, induco, adduco. Plat. in epist. 7. εἰς πλοῖον ἐπιβιβάσας. Sic & Luc. 10.

Καταβιβάζω descendere cogo, deduco. Plut. in Them. καταβιβάζει τὴν πόλιν πρὸς θάλατταν. Synes. cum accus. & gen. dixit. τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἀναρτήσας ἑαυτοῦ καὶ καταβιβάσας τοῦ φιλοσοφίας ἀξιώματος. Apud Diosc. verò, καταβιβασθὲν ἄχρι τρίτου ἐν τῇ ἑψήσει, exp. redactum ad tertiam partem decoquendo.

Μεταβιβάζω, transfero, auerto, aliò abduco. Aristoph. in pace νυνὶ γὰρ δαίμων φανερῶς εἰς ἀγαθὰ μεταβιβάζει. Est etiam ab opinione deduco, μεταπείθω Apud Alex. Aphrod.

Προβιβάζω, produco, ob oculos pono. Act. 19. * Item produco, *id est*, impello & porrò ire facio, promoueo *hoc est*, augeo; & ad ampliora proueho, apud Greg. Item proficere facio & progredi. Xen. Apomn. 1. Cliens itidem & litigator patroni causam acturi os faciens atque instruens, αὐτὸν προβιβάζειν dicitur. apud Arist. neutraliter capitur pro prius ineo, in 5 de hist. an. de capro. ὀχεύειν δ' εἴωθε χορτασθεὶς, καὶ μὴ προβιβάσας ἄλλως.

Προσβιβάζω, admoueo, adiungo, accedere facio, promoueo sisto, statuo, loco. Plut. in Pompeio, ὡς οἱ κατὰ παντὸς παραβάλλοντες αὐτὸν καὶ προσβιβάζοντες ἀξιοῦσι. Item, incito, impello, addeco, verbis videlicet. Luc. Aristoph. Xen.

Συμβιβάζω, concilio, coire in amicitiam facio, ad amicitiam fœdúsque adduco. Thuc. συνεβίβασε δὲ καὶ τὸν Περδίκκαν Ἀθηναίοις. ¶ Item compingo, coagmento. Fabri enim lignarij seu tignarij ligna συμβιβάζουσι, quum illa inter se committendo aptandoque coire faciunt. Item accommodo & ad cohærentiam adduco, conuenire facio, confero. Greg. contra Iul. Apud Plat. in Hipp. min. συμβιβάζω τὰ λεγόμενα, mente recolo quæ dicta sunt, eáque inuicem confero, vt si consentanea sint, intelligam. ¶ Item conijcio. Act. Apost. cap. 16. ¶ Item doceo, instruo, apud Esaiam 40. & 1. Cor. 2.

Συμβιβάζομαι, concilior. Thuc. Item compingor, coagmentor, &c. vt ad Col. 2. & ad Eph. 4.

Συμβιβασμός, pactum transactio, concordia. in Pand.

Συμβίβασις, exp. πεῖσις διδαχὴ, πίστις. Hesych.

Συμβιβαστικὸς, pacificatorius. Plut.

Ὑπερβιβάζω, exp. traduco, traiicio, transfero, transcendere facio.

Ὑπερβιβασμὸς, οῦ, ὁ figuræ nomen apud grammaticos: vt quum vel accẽtus vel litera ex vna syllaba in aliam traducitur: quemadmodum in ἔγωγε, quod fit ex ἐγώ ἰε, κραδία pro καρδία. Sic & Plutarchus in vita Homeri ὑπερβιβάζειν τὰ στοιχεῖα vocat quum κάρτιστος ponitur pro κράτιστος.

Ὑποβιβάζω, opponitur τῷ ἀναβιβάζω, vt Bud. scribit. ¶ Est etiam subduco. Diosc. lib. 3. cap. 35. ὑποβιβάζουσι γὰρ τὰ χολώδη. ¶ Item minuo Hesych.

Ὑποβιβαστικὸς, subducendi vim habens.

Decomp. Δυσυποβίβαστος, subductu difficilis. Dicitur de cibo qui ægrè per aluum subduci potest.

Composita remotiora.

Ἄβαξ, Ἀκριβὴς, Ἄμβη, Ἀμφισβητέω, Ἀτέμβω, Θάμβος, Κύβος, Λοιβὴ, Πρόβατον, Πρέσβυς, Ῥαιβὸς, Σκαμβὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΒΑΙΟΣ, οῦ, ὁ, paruus. Βαιὸς ἰδεῖν paruus aspectu. Βαιὸς πέτρος, paruum saxum. Et κατὰ βαιόν, *id est*, κατὰ μικρόν apud Dionys. de situ orbis. Oppian. in comparat. dixit Βαιοτέροισι τ' ἐφοπλίσσαντο λαγωοῖς, in minores lepores armantur. ¶ Item modicus, seu (quod propriè βαιὸς significare Suidas dicit) vnus: vt apud Soph. πότερον ἐχώρει βαιὸς ἢ πολλοὺς ἔχων λοχίτας ἄνδρας. Idem in Aiace. Ὁ δ' εἶπε πρός με βαί', ἀεὶ δ' ὑμνούμενα, & aduerbialiter apud eundem, Τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπῃ τῆς συμμάχου, Quid tam parum curas? * Etym. deducit à Βαίνω, Vide & sequens ἠβαιός.

Ἠβαιὸς, idem quod & βαιός. Propriè verò ἠβαιὸν esse tradunt τὸ διὰ σμικρότητα βάσιν μὴ ἔχον, q. ἄβαιόν τι ὄν: vel per πρόσθεσιν τοῦ η à Βαιὸς factũ. Il. β. ἔνι δ' οὐδ' ἠβαιόν ne tantillũ quidẽ.

ΒΑΪΣ, siue βαΐον, ramus palmæ arboris. Ioan. cap. 12 ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν φοινίκων. Sic Macch. lib. 1. cap. 13 μετὰ βαΐων.

* Etym. deducit παρὰ τὸ βίᾳ τίλλεσθαι, quod non facilè reuelli possit.

ΒΑΪ́ΤΑ, siue βαίτη, ἡ, lana consuta ex corio seu pellibus. Idem quod Atticus σισύρα, vide sch. Aristop. in Vesp. & Poll. li. 7. & 10.

ΒΑΙὨΝ, ος, ὁ, piscis gobio assimilis, alio nomine dictus βλέννος. vt refert Etym. Huius meminit Athen. lib. 7. vide & Eust. Il. υ. & Eras. in Adag.

ΒΆΚΑΝΟΝ apud Alex. Trall. & P. Aegin. dicitur esse raphanis i. brassicæ semen, seu ἡ ῥαφανίνη. Apud eundem P. Ægin. est medicamẽtum quoddam hepaticon διὰ βακάνου, quod & à Nicol. Alex. describitur.

ΒΆΚΗΛΟΣ, ου, ὁ. Suid. & Hesy. qui magnæ quidem staturæ est sed stultus & mulierosus. Menandrum in Hymnide pro mulieroso posuisse testatur, idem Hes. Iidem exp. eunuchus, exsectus, euiratus, spado, castratus. * Etym. Βάκηλον pleonasmo τοῦ β. dici tradit pro ἄκηλον, i. ἐπ' ἀφροδίσια τὸ αἰδοῖον μὴ ἔχοντα. Nam κήλων, inquit, τὸ αἰδοῖον dicitur. Sic vtitur Antiph. apud Ath. li. 4.

ΒΆΚΚΑΡΙΣ, siue Βάκχαρις, baccar seu bacchar, baccaris, siue baccharis: herba odorata, de qua Diosc. lib. 3. c. 51.

Βακκάρειον, siue βακχάρειον ἔλαιον, oleum seu vnguentum ex baccari. Hippoc.

Κυσβάκχαρις, qui nates sibi bacchari inungit. Hesych.

ΒΑΚΤΗΡΊΑ, ας, ἡ bacculus, scipio. Plutarch. in Lycurgo, φέρειν βακτηρίαν ἐκκλησιάζοντες ἀπέμαθον, baculum gestare. Xen. Hellen. 6. τὸν μὲν τινὰ βακτηρίᾳ, τὸν δὲ τῷ στύρακι ἐπάταξεν. Itẽ βακτηρία γεροντικὴ apud Theophr. scipio senilis, baculus quo senes innituntur. Reperiri tradunt & Βακτήριον, neutro genere apud Aristoph.

Βακτηρεύειν baculo inniti scipione se fulcire. σκηπίωνι ἐρείδεσθαι seu στηρίζεσθαι. Gregor. Naz. de baptismo βακτηρεύοντες πρεσβυτικῶς, senum more baculis innitentes.

Βάκτρον, ου, τό, idẽ quod βακτηρία seu βακτήριον, ex quo & per syncopen

copen factum est, *id est*, baculus, scipio. Eurip.

Βακτρεύω, idem quod Βακτηρεύω.

Βάκτρευμα, τό, nixus ille in bacculum. Item baculus ipse quo nitimur & quo fulcimus nos. Eurip.

Βακτρισμός, οῦ, ὁ, genus lasciuæ saltationis apud Poll. l. 4.

-ΒΑ'ΚΧΟΣ, ου, ὁ, furore à dæmone quopiam immisso percitus ἐκ τοῦ βάζειν, significante φλυαρεῖν, vt sit Βάκχος, qui furore agitatus nugas multas deblaterat. Alij ad immanem bacchantium vlulatum seu boatum referre malunt: & deriuare tanquā à φωάζω. ¶ Item Bacchus, ipse Liber pater seu Dionysius. ¶ Item piscis nomen apud Athenæum & Plinium, lib. 32. capite 17.

Βάκχη, ἡ, furore percita. Item peculiari nomine Βάκχαι, quæ & Mænades, Bacchi sacerdotes quæ furore ab illo immisso agitabantur. Et Βακχίδες pro eodem. Aristot. & Plut.

Βακχεῖος, ου, ὁ, furore Bacchio afflatus, Bacchicus, ad Bacchum pertinens, vt Βακχεία ὄρχησις, Plat. ¶ Item pes quidam ex breui & duabus longis constans, vt μεθημων, eo quod hymnis in Bacchum & dythyrambis esset vsitatissimus. Hinc παλιμβάκχειος & ἀντιβάκχειος apud Fab. l. 9. c. 4.

Βακχεῖον, templum Bacchi. Plutarch. Βακχεῖα, sacrificia Bacchica, Aristoph.

Βακχικός, κή, κόν, bacchicus.

Βακχεύω, Βακχεύομαι, bacchor bacchanalia ago, furore bacchico agitor, vel furore afflor seu rapior. Plat. in Ione. ¶ Interdum generalius *pro*, furo bacchantium more. Theodor. hist. eccl. lib. 1. Nonnunquam *pro*, insolesco cum quodam furore. vel furibunda quadam insolentia feror. vt Βακχευθεὶς ὑπὸ ἐξουσίας. ¶ Item Βακχεύω, interdum transitiuè *pro* bacchari facio, in furorem bacchicum impello. vnde Βακχεύομαι, in furorem bacchicum impello. vnde Βακχεύομαι, in furorem bacchicum impellor. Theodor. hist. eccl. 3.

Βακχεία, ἡ, bacchatio. Plut. Herodian.

Βάκχευμα, τό, idem, τὰ βακχεύματα, plur. num. bacchationes, item bacchanalia. Plut.

Βακχευτωρ, Dionysij epith. in Epigr.

Βακχευτής ῥυθμὸς bacchicus.

Βακχευτικός, (q. d. bacchatiuus.) ad bacchationem seu ad bacchantes pertinens.

Composita.

Ἀβάκχευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, alienus a baccho, vel bacchici numinis expers, aut malè bacchans. Eur. in Oreste. Exp. &, valde bacchans. Nonnus. ἀβάκχευτον τραπέζαν appellat vino carentem.

Βακχεβακχος, acclamatio quæ fiebat Dionysio in sacrificiis. Aristoph. vide Eustath.

Ἐκβακχεύω, vehementer bacchor, depacchor. vel transitiuè, in bacchicum furorem impello.

Ἐκβακχεύομαι, bacchor, debacchor.

Παράβακχος, aff. *pro*, furore correptus debacchans.

Συμβακχεύω, vnà bacchor. vel vnà cum alijs bacchanalia celebro.

-ΒΑΛΑΝΕΙ͂ΟΝ, ου, τό, balineum, balneum. Plut. οὔτε γὰρ βαλανεῖον, οὔτε λόγου μὴ καθαιροντος ὄφελός ἐστι. * Dictū volunt παρὰ τὸ τὰς βαλάνους αἴρειν. Suidas enim glandibus veteres vesci solitos fuisse docet, earúmque putamina succendisse. D. August. in libris confess. refert Βαλανεῖον appellari, quoniam βάλλει τὰς ἀνίας, *id est*, anxietates pellit ex animo. Quod etymon habetur, & apud Etymol.

Βαλανεύς, έως, ὁ, balneator. Plat. Pol. 1.

Βαλανεύω, F. εύσω, propriè, aquam in balneo ministro: deinde de quouis ministerio dicitur. Aristoph. in pace, κἀγὼ μαυτῷ βαλανεύσω, ipse mihi ministrabo.

Βαλανείτης, ου, ὁ, balneator, Suid. Βαλανειώτης, pro eodem, Suid.

Βαλανίς, ίδος, & Βαλάνισσα, ἡ, balneatrix.

ΒΑ'ΛΑΝΟΣ, ου, ἡ, glans. Propriè quercus fructum esse volunt deinde ad similes aliarum quarundam arborum fructus transferri. Marcellus tradit fructus longiores hoc nomine contineri: vnde βάλανοι δρύιναι, πρίνιαι, & Σαρδιαναὶ quæ castaneæ (vt Plinius docet) dicuntur, & Εὐβοϊκαί, pro iisdem: item Βάλανοι φοινίκων [quæ comp. voce φοινικοβάλανοι appellantur & δάκτυλοι] & Διὸς βάλανος, quas Diosc. castaneas vocat. Hermonax autem & Timachidas apud Athen. nuces Ponticas. Apud medicos est etiam celebris Βάλανος μυρεψική, quam Plin. & Aët. μυροβάλανον vocant: glans vnguentaria: fructus arboris myricæ simil. magnitudine auellanæ nucis: quæ quod in Aethiopia, Aegypto, Arabia & Petra oppido iuxta Iudæam nascatur. Αἰθιοπική, Θηβαϊκή, Ἀραβική, Πετραία, Συριακή, & Αἰγυπτία dicta est. ¶ Est etiam glans, id est, arbor ipsa glandifera: & specialiter arbor quædam apud Theophr. lib. 4. cap. 2. quam à fructu nomen obtinuisse scribit. Est etiam ex aquatilium animantiū genere. ἀπὸ τῆς πρὸς δρυίνας βαλάνους ὁμοιότητος, vt Athen. indicat. lib. 3. & Arist. lib. 4. anim. ¶ Est preterea medicamentum quod in glandis formā effictum sedi imponitur ad deiiciendam aluum. ¶ Est item extrema penis carnosa substantia in glandis similitudinem facta.

¶ Itē obex, pessulus, μοχλὸς propriè Aristophan. & Thuc. schol. esse vult τὸ βαλλόμενον εἰς τὸν μοχλὸν σιδήρεον, quod & μάσγανον vocetur, ferrum quod init. μοχλόν, & à claue ducitur ac reducitur. Thuc. τὰς πύλας ἔκλεισε, στυραλίῳ, ἀκοντίου ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος εἰς τὸν μοχλόν.

Βαλανηρά, τά, quæ in glandario genere comprehenduntur, vt σιτηρά, καρυηρά, βοτρυηρά, σταχυηρά, Theoph. & ὀστρακηρά. Arist.

Βαλανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, glandibus plenus.

Βαλανίζω, glandes excutio. Epigr. lib. 2. Item glandem sedi subiicio, apud medicos.

Βαλανίτης, balanum seu glandem referens. vt Βαλανῖται λίθοι apud Plin. lib. 37. c. 10.

Βαλάνινος, qui è glande vnguentaria fit. vt Βαλάνινον ἔλαιον.

Βαλανόω, ῶ, obice traiecto obsero, vt annotat schol. Aristoph. in Auibus.

Composita.

Ἀντιβάλανος, Hesychio est ἡ κηκίς, galla, quoniam eam fert ἡ δρῦς ἀντὶ βαλάνου, loco glandis. Qua de re vide Plinium lib. 16. cap. 6. & 7.

Μυροβάλανος, glans vnguentaria. de qua Aet. lib. 10. c. 11. Apud Aristot. de pl. lib. 2 cap. vlt. μυροβάλανοι, arbores quædam sunt, de quibus eum vide.

Φοινικοβάλανος fructus palmæ Aegyptiæ postquam maturuit.

Χρυσοβάλανος glans aurea. Gal. lib. 8. τῶν κατὰ τόπους.

-ΒΑΛΑ'ΝΤΙΟΝ, seu βαλλάντιον ου, τό, crumena, marsupiū. Plat. de republica 1. τὰ βαλάντια ἀποτέμνειν, (quod & βαλαντιοτομεῖν) Herodiā. 5. βαλάντιά τε χρημάτων μεστὰ δέλεαρ προδοσίας. Epigr. l. 7. τὸ σὸν βαλλάντιον οἶδεν. * Deducit à verbo βάλλω. Vnde Plutarch. velut ad eius etymū alludēs in li. περὶ φιλοπλ. scripsit. ἀλλὰ συστέλλειν καὶ ἀποσφραγίζειν ὥσπερ βαλάντιον, ἵνα στέγῃ καὶ φυλάττῃ τὸ εἰς βάλλειν δυνατόν. Quib. subiūgit, καίτοι τὸ μὲν βαλάντιον, ἐμβληθέντος τοῦ ἀργυρίου γίνεται ῥυπαρὸν καὶ δυσώδες.

Βαλαντίδιον ου, τό, crumenula, Eupol. apud Poll.

ΒΑΛΑΥ'ΣΤΙΟΝ, flos mali punici sylvestris, vt tradit Diosc. lib. 1. c. 155. & Plin. lib. 13 c. 19. & lib. 23. c. 6.

-ΒΑΛΒΙ'Σ ἴδος, ἡ, est locus vnde ij qui cursu certant, mittūtur: vt docet Pollux: carceres Latini vocant. Aristophanis schol. scribit dictum hoc vocabulum esse vel διὰ τὸ ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς ὑπὸ ὑπόπληγα ἐκβαίνειν τοὺς δρομέας: vel ἀπὸ τοῦ εἰσβάλλεσθαι βάδην: quia primùm lento gradu incederēt antequam currerent; vel ab ἅλλομαι quasi ἄλβις & facta ὑπερβιβασμῷ, βαλβίς. Eustath. etiā à βάλλομαι deducit. Aristop. in Equ. Ἄφες ἀπὸ βαλβίδων ἱμέτε καὶ τεῖον. ¶ Metaphoricè accipitur pro initio, vt apud eundem Aristoph. in Vesp. Καὶ μὴν αὖθις γ' ἀπὸ βαλβίδων περὶ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ δεῖξω τῆς ἡμετέρας. ¶ Apud Soph. in Anti. Βαλβίδων ἐπ' ἄκρων ἤδη νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι, scho. exponit κρηπίδων τοῦ τείχους, metaphora sumpta à cursoribus. ¶ Βαλβίδες, Eustathio sunt etiam incisuræ & eminentiæ per quas in puteo descenditur. ¶ Apud Hippocratem Βαλβὶς est, concauitas oblonga autore Galeno: & τὸ ἔχον ἐκκοίλωσιν ἐπαναστάσεις, vt Hesychius scribit. Est etiam βαθμὸς ἔρεισμα, eidem Hesychio, gradus & nixus.

-ΒΑ'ΛΛΩ F αλῶ, P. βέβληκα, P. ἔβαλον, iacio, iaculor. Interdū absolutè, vt Dem. Philipp. 3. κἂν μὴ τὰ βαλ... μηδὲ τοξεύῃ. Interdum cum accus. vt βάλλειν λίθον. Sic & metaph. βάλλειν λόγον, apud Gregor. Et cum datiuo instrumenti, vt Xen. βάλλειν βώλῳ. Et Eur. βάλλειν πέτροις, petere lapidibus seu incessere aliquem. Sic Il. σ. Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσι. Dicit etiā metaph. λόγοις βάλλειν. ¶ Interdum *pro*, attingo, itē ferio, figo, saucio. Il. ε. καὶ ἔβαλ' αὐτόν. Et Il. θ. Βεβλήκει κεφαλήν, καθ' ἵνιον ὀξέι δουρί. Inuenit & βάλλειν σκοποῦ, à Xē. ¶ Itē iacio, proiicio, ῥίπτω, vt Il. θ. πᾶν δ' σκῆπτρον βάλε γαίῃ, sceptrum in terrā proiecit. Et Od. ζ. Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, in ignem iaciebat. Apud Apoll. Arg. 2. φέρειν εἰς ἅλα βάλλει, iacit, deuoluit. ¶ Itē emitto, vt βάλλειν δάκρυ apud Hom. & Euripid. emittere lacrymas & profundere. ¶ Item pono, immitto. vt Il. ρ. Πάνθου ἐν χείρεσσι βάλω. Et εἰς εὐνὴν βάλλειν, Od. δ. Sic & metaph. βάλλειν ἐν θυμῷ, vel ἐν φρεσί, passim apud Hom. *pro*, versare in mente. in animo cogitare. Apud Matth. cap. 25. βαλεῖν τὸ ἀργύριον τοῖς τραπεζίταις, tradere vel committere mensariis, aut ponere apud mensarios. Apud Liban. βάλλειν δύο ὀβολοὺς soluere duos obolos pro καταβάλλειν. ¶ Il. θ. v. 306. ἑτέρωσε κάρη βάλεν, quidam exp. aliò caput vertit, seu flexit.

Βάλλομαι, iacio, proiicior, &c. ¶ Item pro actiuo βάλλω: vt βάλλεσθαι ἐν θυμῷ seu ἐν φρεσί, apud Hom. sæpe. Et pro eodem βάλλεσθαι εἰς νοῦν apud prosæ scriptores quod exp. animaduerto, intelligo. item animum impello. Apud Herodot. βάλλεσθαι ἐφ' ἑαυτοῦ, apud se cogitare, in animo versare. Item iacio. vt βάλλεσθαι κρηπῖδα ἐλευθερίας apud Plutar. iacere fundamenta libertatis. Et Phocyl. Μηδέ τις ἢ ἀλόχοισιν ἐγκύμοσι χεῖρα βάληται, nemo manum iniiciat.

Βλῆμα, τό, ictus, vel potius ictus.

Βλητὸς,

Βλητὸς, ὁ, ictus. item attonitus. Hippocr. Βλητικὸς, ictibus seu vulneribus patens.

Βλῆτρον, τὸ, clauus ferreus, pessulus. Suid.

Βλησρίζειν, sunt qui accipi putēt pro ῥιπτάζειν, i. iactare, apud Hippocr. lib. 3. de morbis. Βλησρισμὸς, ὁ, iactatio, Hippocr.

Βλήδην q. d. iactim, iactendo. Hesych.

Βολὴ, ἡ, iactus, coniectus, coniectio. vt Βολὴ ἀκοντίου, βέλους, λίθου, &c. ¶ Item, ictus, plaga, vt Od. ω. v. 160. & Od. ρ. v. 283. ¶ Item, pro ἀποβολὴ, abiectio, amissio. ex Theophr. de caus. pl. ἀνθῶν ποιεῖ βολήν.

Βόλος, ὁ, iactus. A Bud. exp. retis iactus, rete piscatorium, i. funda, Plut. & Arist. Reperitur & Βόλος δικτύου, apud Aristop. ¶ Item, Βόλος πέσσων καὶ κύβων pro aleæ iactu, Bud. ¶ Item, Βόλος ὀδόντων, dentium amissio. Aristot. de hist. an. 6.

Βολαῖος ὁ, impetuosus, vt Βολαῖος θύννος apud Eust.

Βολὶς ίδος, ἡ, iaculum, Suid. Βολίδες ἀστραπῶν. Sapient. 5. ¶ Item, funis alligato plumbo quo nautæ deprehendunt fundum maris. Βολίζω, bolidem demitto, bolide fundum maris exploro. Act. cap. 27.

Βολέω, ῶ, iacio. Il. ι. ἄχεϊ βεβολημένος ἦτορ.

Βολεὼν, ῶνος, ὁ, fimetum, sterquilinium, ἀπὸ τοῦ βάλλεσθαι ἐκεῖσε ῥιπτεῖσθαι. Eustat. dicit Atticum esse & à Βολὴ deriuari, eique ἀκόλουθον esse καὶ τὸ βόλβιτον ἐπὶ κόπρου νοούμενον.

Βόλιτον, τὸ (secundum Eust.) Βόλιτος, ὁ, (secundum schol. Aristoph.) stercus bubulum, vt Pollux ostendit. Theophr. lib. 5. cap. 7. ἂν ἐκ βολίτου φυλάττῃ σπέρμα. Βολιτῶνος, ὁ, stercoreus. Aristoph. (c. 89.

Βόλβιτον, τὸ, seu Βόλβιτος ὁ, idē quod Βόλιτον. Diosc. li. 2.

Βολβίτιον polypodum genus, Hippocr. teste Gal. Idem Βολβίτινη nominatur.

Βαλλίζω, ῶ, insus. vnde fut. Βαλλίσω apud Aristoph.

Βαλλητὺς, ύος, ἡ, iactus. vt. λιθῶν βαλλητὺς, Athen. lib. 9.

Βαλλίζω, tripudio, pedibus plaudo, tripudiantium more salto, apud Athen. lib. 8. Legitur & in can. 52. concil. Laod.

Βαλλισμὸς, tripudiatio, chorea. Athen.

Βαλιὸς ὁ, nomen equi Achillis apud Hom. Item varius. Exp. & velox, & deriuatur à Βάλλω, quia ταχὺ φέρεται τὰ βαλλόμενα. Scribitur & Βαλίος, in Epigr. Βαλιαὶ ἔλαφοι, exp. varij cerui, maculosi. Βαλιοὶ ἄνεμοι exp. ταχεῖς & rapidi.

Βέλτερος. Βόλος. Βαλανη. Βαλβὶς. Βαλάντιον. Βυλὴ. Βλὰξ. Βληχρὸς. Βλωμὸς. Ὀβελὸς. Ὀδελὸς, quomodo huc pertineāt, vide suis locis. *Composita ex Βάλλω, ac primum cum præpositione.*

Ἀμφιβάλλω, circumiicio, circumpono, circumdo. Od. ξ. Ἀμφὶ δ' ἐμοὶ ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν, per anastrophen pro ἀμφιβάλεν ἐμοὶ, mihi circumposuerunt, mihi circumdederunt. ¶ Item, comprehendo, amplector, complector. Od. ρ. Καὶ κρέας, ὅσον οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι. ¶ Item, induo. vt ἀμφιβαλοῦσα κάρα συγγενῶν δουλοσυνῶν, apud Euripidem, induens capiti tristem seruitutem. ¶ Item dubito, ambigo. Greg. de homine, ὅτι γὰρ ἄλλο τι παρὰ τὰς αἰσθήσεις ὁ νοῦς ἐστίν, οὐκ οἶμαί τινα, τῶν ἐμφρόνων ἀμφιβάλλειν.

Ἀμφιβάλλομαι pass. circumiicior circumponor, circundor. ¶ Item accingor, induor. vel accingo me, induo me. cum acc. significante (vt plurimū) aliquod armorū genus. vnde Hes. exponit etiā ὁπλίζομαι. Od. χ. Καὶ κυνέην πάγχαλκον ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν αὐτὸς τ' ἀμφιβάλοιτο. Phocyl. Τὸ ξίφος ἀμφιβαλοῦ μὴ πρὸς φόνον ἀλλ' ἐς ἄλαλκεῖν, præcingere se.

Ἀμφίβλημα, τὸ, indumentum, vestimentum. Apud Eurip. in Phoen. πάντα τὰ ἀμφιβλήματα, indumenta armorum omnis generis, vel indumenta cuncta quibus quis armatur.

Ἀμφίβληστρον, τὸ, omne instrumentum ad circundandum. Peculiariter autem rete, vel (vt quidam volunt) retis genus. Quidam exp. verriculum, alij funda. Matth. 4. ¶ Item metaph. tunica, apud Soph. in Thrach. Ἀμφιβληστρικὴ, ars piscatorum qui vtuntur ἀμφιβλήστρῳ.

Ἀμφιβολεὺς, έως ὁ, piscator. Esa. c. 19.

Ἀμφίβολος, ὁ, καὶ ἡ, qui vndiq; feritur. Thuc. l. 4. οὐκέτι ἀμφίβολοι ἤδη ὄντες, οὐκέτι ἀντεῖχον hi quum vndique ferirentur, non iam hoste resistere poterant. ¶ Item metap. ambiguus, anceps, dubius: vt Λόγοι ἀμφίβολοι Isocr. ἀμφίβολος φήμη. Plut.

Ἀμφιβόλως, ambiguè. Athen. Ἀμφιβολία, ambiguitas in sermone. Item incertitudo consilij de re quapiam.

Ἀναμφίβολος (decōp.) qui nō est ἀμφίβολος, minimè dubius, nō ambiguus seu anceps, indubitat'. Vnde ἀναμφιβόλως ἔχειν dicitur quod ἀμφίβολον nō est, dubiū & ambiguū nō esse.

Ἀναβάλλω, quasi ἄνω βάλλω, sursū tollo, attollo, erigo, ἀναβάλλειν τινὰ ἐπὶ τὸν ἵππον, apud Xen. idem quod ἀναβιβάζειν, tollere in equum. Apud Aristotelem in Probl. ἀναβάλλειν τὰ ὄμματα & καταβάλλειν τὰ ὄμματα opponuntur attollere oculos & demittere oculos. Apud Xenophon. Pæd. 8. ἀναβάλλειν γῆν, egerere terram fodiendo. Apud eundem dicitur à Callimacho fons aquam ἀναβάλλειν, erumpere aquam quasi subsilientem. ¶ Item, itero & excutio. vt equus sessorem, inquit Bud. apud Xen. ¶ Item remoror, protraho. Dem. τοὺς λόγους οἷς ἀναβάλλουσιν ἡμᾶς. ¶ Item, differo, vt in prouerbio, ἐχθὲς τοὔργον ἀναβάλλει. Sic & Od. τ.

Ἀναβάλλομαι, sursū tollor, attollor, tollor. vt ἀναβάλλομαι εἰς ἵππον. ¶ Item, induor, Aristoph. in Vesp. ¶ Item, resupinor θρύπτομαι, Dionys. Halic. ¶ Capitur & pro differo, prorogo procrastino. Plut. in Them. τὴν ἀναβαλλόμενος εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Et cū inf. Xen. Hel. 1. ἀεὶ ἀνεβάλλετο μὲν διαλέγεσθαι. Vsurpatur & passiuè pro, differor. Isoc. αἱ δ' εἰς τὰς ... ἀναβληθῆναι τὰς τιμωρίας. ¶ Itē, ad iudi. iū alterius reiicio, arbitrio alterius permitto. Luc. ¶ Itē idem quod προοιμιάζομαι præfationem dico, prælud. cantus facio cū accus. apud Isocr. in Panath. & cum inf. Od. α. ¶ Apud Herod ἀναβάλλεσθαι μάχας πρὸς Μεσσηνίους exp. aduersus Messenios prælia suscipere.

Ἀνάβλησις, dilatio, procrastinatio. Il. β.

Ἀναβληδὸν, amictim. vt ἀναβληδὸν ἐνδύεσθαι, induere in modum amiculi, amictim circumiacere.

Ἀναβολὴ, egestio. Capitur & pro terra egesta. ¶ In prosa frequentissimè, idem quod ἀνάβλησις in carmine, vnde ἀναβολὴν ποιεῖσθαι, differre. ¶ Item, cunctatio, vt vult Eust. ¶ Item, amictus. Synes. ¶ Item. prœmium carminis, siue initium, Aristoph. in Pace.

Ἀναβολεὺς, id in quod imposito pede conscendimus equū. Item homo cuius ministerio vtimur ad hoc ipsum. Plut.

Ἀναβόλαιον, τὸ, amictus, pallium. Ἀναβολάδιον, τὸ, amictorium quo humeri operiuntur: inde dictum quòd ab inferioribus partibus ad superiores eleuetur.

Ἀμβάλλω, Ionica & poëtica syncope pro ἀναβάλλω. Sic Ἀμβλήδην pro ἀναβλήδην, seu ἀναβολάδην, qđ exp. ἀπὸ προοιμίων, Il. χ. Ἀμβολάδην pro ἀναβολάδην procrastinatio. Item cunctanter, & segniter. Herodot. Ἀμβολὴ pro ἀναβολὴ, dilatio, cunctatio, Luc. Et pro terræ egestione. Ἀμβολίη, idem, i. cunctatio & mora, in Epigr. & apud Apollon. Arg. lib. 3. ἀμβολάς ἀδος, ἡ, terra egestitia seu fossitia. Suid.

Decōp. Ἐπαναβάλλομαι, de die in diē differo. Item superinduo, vel induo. Suid. Ἐπαναβληδὸν, q. d. superiniectim. Herod. ἐπαναβληδὸν εἵματα φορέουσι. Bud. exp. amictim superiecta veste.

Ἐπαμβλήδην, differendo, tergiuersando. Hesych.

Προαναβάλλομαι, prælvdo. Isocr. in Panath.

Προσαναβάλλω, insuper sursum iacio. Aristot. de mundo.

Ὑπαναβάλλομαι, cunctor. ex Phalar. epist.

Ἀντιβάλλω, contra iacio, ex aduerso iacio, Item in alterius locū iacio. vnū pro alio iacio vel iniicio. ¶ Itē vicissim iacio, vt ἀντιβάλλειν λόγους πρὸς ἀλλήλους. Luc. cōferre sermones inter se.

Ἀντιβολὴ, collatio. vt ἀντιβολὴ λόγων. ¶ Citatur etiam pro ἀντιπαραβολὴ ex Plat.

Ἀντιβολέω, ῶ occurro. Cum dat. vt Il. π. Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν. Et alibi sæpe. Iungitur etiam genit. pro μετασχεῖν & ἐπιτυχεῖν. vt Il. δ. μάχης ἀντιβολῆσαι. Et Od. φ. ἀπτῆτες ἀντιβολήσεις. Item supplico, oro, obsecro: ἀπὸ τὸ ἀντίον προβάλλεσθαι τοὺς ἱκετεύοντας, ἤγουν ἀπαντᾶσθαι, inquit Eust. cum accus. vt Aristoph. in Nub. ἀντιβολῶ σε. Demosthenes in Mid. pro obtestari & obsecrare, ἀντιβολοῦντος τούτου καὶ λιπαροῦντος οὐκ ἀνέστη.

Ἀντιβόλησις, supplicatio, deprecatio, Plat. in Apol. Ἀντιβολία, idem Eust. apud Eupol.

Decomp. Καταντιβολέω, ῶ, precor. Προσαντιβολέω, vltra supplico vel obsecro.

Ἀποβάλλω abiicio, reiicio, repudio, apud Plat. ¶ Item amitto: cui opponitur σώζω, interdum & ἔχω. Item, κλῶμαι, apud Xen. ἀποβάλλειν τὴν κεφαλὴν, capite plecti.

Ἀποβάλλομαι, abiicior, reiicior, repudior, respuor. Item amittor. ¶ Itē actiua sig. abiicio &c. vt ἀποβάλλεσθαι δόξαν. Luc.

Ἀπόβλημα, τὸ, quod abiicitur, seu reiicitur, q. d. reiectamētū.

Ἀπόβλητος, ὁ, καὶ ἡ, abiiciendus, reiiciendus, repudiandus, respuendus, spernendus. vt ἀπόβλητα δῶρα. Il. γ. & Luc.

Ἀποβλητικὸς, exp. qui amittit, vel qui amittere potest aut solet, cum genit.

Ἀποβολὴ, abiectio, reiectio, repudiatio Plat. de leg. lib. 12. καὶ τῆς τῶν κατὰ πόλεμον ὅπλων ἀποβολῆς. Item amissio, iactura. vt χρημάτων ἀποβολή.

Ἀποβολεὺς, abiector, reiector. vt ἀποβολεὺς ὅπλων apud Plat.

Ἀποβολιμαῖος, ὁ, καὶ ἡ, pro ἀποβολεὺς, apud Aristophanem de pace, οὐδεὶς ἀποβολιμαῖος τῶν ὅπλων ἐγένετο.

Decomp. Ἀναπόβλητος, qui amissus non est vel amitti nequit. Laert. [Aristoph. in Vesp.

Ἀσπιδαποβλὴς, ῆτος, ὁ qui clypeū abiicit desertor militiæ.

Προσαποβάλλω, insuper amitto. Aristoph. in Nub.

Συναποβάλλω, simul abiicio, vel simul amitto.

Διαβάλλω traiicio, transmitto, trāsfreto. Herodo. ὡς διαβάλλει ἐς τὴν Νάξον. Thuc. καὶ ἐκ Πασσῶν τῆς Ἀχαΐας πρὸς τὴν ἀντιπέρας ἤπειρον διαβαλόντων. Plutarchus cū accusatiuo, διαβαλὼν τὸν Ἰόνιον, ἀπολλωνίαν αἱρεῖ. ¶ Itē traiicio, i. trāsfigo. vnde Diosc. li. 4. c. 76. καὶ ὁ θώραξ διαβληθεὶς λίνῳ. ¶ Itē calumnior obtrecto, apud Luc. in lib. περὶ διαβολῆς. item generaliter, criminor, insimulo. Dicitur autē διαβάλλω σε ὡς φαρμακέα. vel ὡς φαρμακεὺς ὄντα, vel ὡς φαρμακεύοντα εἰς. vel φαρμακέα εἶναι. Dicitur & διαβάλλω σε ἐπὶ τούτῳ itē διαβάλλω σε εἰς τοῦτο, & πρὸς τοῦτο. Dicit & διαβάλλω αὐτὸν τὴν μητρυιὰν τῷδε. Plut. in

Othone

Othone.¶ Exponitur etiam inuidiã conflo, in inuidiã adduco, odiosũ reddo. Quinetiã res quæpiã dicitur διαβάλλειν cũ qui propter illã malè audit. Herod.lib.6. hinc & διαβεβλημένος, qui inuidia laborat vel infamia, infamis, ignominiosus. Et ὁ διαβεβλημένος βίος Herodo. li.7. Generalius etiã διαβεβλῆσθαι dicitur res de qua fama sparsa est: vnde apud Herod. li.7. τεθρυλλητο γὰρ ταῦτα πᾶσι καὶ διεβέβλητο, exp. tritũ iam vulgatúmq; apud omnes erat. Item pro συγκρούω (inquit Bud.) inimicos reddo. Plato de rep. li.6 μὴ διάβαλλε ἐμὲ καὶ Θρασύμαχον ἄρτι φίλους γεγονότας.¶ Item, decipio, fallo. Herodot. in Terps.

Διαβολὴ ἡ, calumnia, criminatio, obtrectatio. Herod. in Polymn. διαβολὴ γάρ ἐστι δεινότατον.¶ Item. accusatio, delatio. vt apud Isocr. ἀπολύσασθαι τὰς διαβολὰς, καὶ ἀποδεῖξαι ...

Διάβολος, calumniator, criminator, obtrectator. apud Athen. vnde superl. διαβολώτατος Aristop. in Equit.¶ In sacris literis ita dicitur qui Satan Hebræis, vel quòd Deum apud homines calumnietur, vel quòd hominib. Deũ infensum reddat.

Διαβόλως, calumniatoriè, criminatoriè, Thuc. Διαβολικός, ad diabolum pertinens, diabolo conueniens, vel à Diabolo prodiens.

Διαβολία, ἡ, exp. pilum, apud Herod. lib.2.

Decomp. Ἀδιάβλητος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, quem calumniari non possumus, in quem calumnia non cadit.

Ἐνδιαβάλλω, calumnior, plus tamen est quàm διαβάλλω.

Εὐδιάβλητος, quem facilè calumniari possumus, qui calumniæ patet.

Εὐδιάβολος, idem. Aristot. Rhet.1.

Προδιαβάλλω, antè calumnior. anteuerto in calumniando. vnde apud Arist. rhet. 3. προδιαβεβλημένος ἄνθρωπος, homo de quo aduersa concepta est opinio.

Προσδιαβάλλω, insuper calumnior, calumniam augeo. Plu.

Εἰσβάλλω, inijcio, immitto, impono, cui opp. ἐκβάλλω, vt εἰσβάλλειν τὸ ῥεῖθρον. Herodot. Vsitatius in neutra significatione *pro*, ingredior, introeo, cũ εἰς. Sic fluuij dicuntur εἰσβάλλειν τὸν πόντον, influere in mare. Polyb.¶ Item, ingredior hostiliter, irruo, inuado, irrumpo, aggredior. vt εἰσβάλλειν εἰς τὴν Ἀττικὴν, Thuc. Ἐσβάλλω, Ionicè vel Atticè pro eodem.

Εἰσβολὴ, ingressus, introitus, frequentissimè de hostili ingressu, vnde & exp. incursus, irruptio, Item expeditio. Polyb. & Herod. Est etiam aggressio, vnde & εἰσβολὴ τοῦ πυρετοῦ. Et locus ad aggrediendum seu inuadendum opportunus. apud Herodian. li.3. Item ingressus fluminis & ostium. Item ingressus & principium, procœmium, vt εἰσβολὴ τοῦ λόγου, & εἰσβολαὶ τῶν λόγων. D.Halic.

Decomp. Δυσείσβολος, & Atticè δυσέσβολος, in quem irrũpi ægrè potest, inuasu difficilis, vt regio inaccessa exercitui. Plu.

Εὐείσβολος, ingressu facilis, aggressum facilem habens. vt εὐείσβολος χώρα.

Παρεισβάλλω latenter inuado, clàm aggredior. Bud.

Συνεισβάλλω, simul aggredior seu inuado. Gal. ad Glauc. εἰ κεφαλῆς ἄλγημα συνεισέβαλεν.

Ἐκβάλλω, eiicio, expello, vt Dem. ἐκβάλλειν ἐκ τῆς πατρίδος, pro quo & ἐκβάλλειν per se interdũ ponitur apud eundẽ Dem. ablegare, patriæ finibus expellere. item excutio. vt ἐκβαλλὼν τὴν θύραν. Dem. excusso ostio. ¶ Item, peculiari significatione, partũ eijcio, seu fœtũ abigo aut expello. Theoph. ¶ Item, reiicio, repudio, Plat. ¶ Item. exeo, erumpo. Plato in Phædone, τέταρτος δὲ ποταμὸς τούτων κατὰ τὸ ... ἐκβάλλει.

Ἐκβλητος, eiiciendus, reiiciendus, reiectandus, dignus qui reiiciatur. vt apud Heraclytum, νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι. Item ἔκβλητον, apud Eurip. maris obiectamentum.

Ἐκβολὴ, eiectio, expulsio. Item eiectio mercium, in tempestate, iactura. Bud. ex Dem. Item eruptio. vt ἐκβολὴ σίτου. Thu. Item exitus, vt ἐκβολὴ ποταμοῦ, exitus fluminis, ostium. Item digressio, vt ἐκβολὴ τοῦ λόγου, digressio ab instituto sermone. Thuc. lib.1. Item luxatio artuum. Item χάλασμα, Bud.

Ἐκβολὰς άδος, ἡ, pro purgamento argenti. Strab.

Ἐκβόλιμος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, eiectiuus. Ἐκβόλιμον & ἐκβολιμαῖον βρέφος, expositus infans.

Ἐκβόλιον, τοῦ, (q.d. eiectorium) medicamentum eiiciens seu abigens ex vtero fœtus enectos. Diosc. l.2.

Ἐκβόλιος οἶνος vinum, quo partus eiicitur.

Decomp. Διεκβάλλω, traiicio, per mediũ emitto & traiicio. Bud. ex Gal. Διεκβολὴ, traiectio. Item eruptio & exitus per locum angustum & interceptum. Bud. ex Diodoro.

Προεκβάλλω, antè eiicio, priùs emitto.

Προσεκβάλλομαι, vnde προσεκβληθεῖσαι γραμμαὶ, lineæ vlterius productæ apud Geometras.

Πυρεκβόλος, ignem eiiciens, seu euomens, igniuomus. Item silex scintillas edens. πυρεκβολος, ignis elisus. Bud.

Συνεκβάλλω, vnà eiicio.

Ὑπεκβάλλω, pro παρέρχομαι & ἀμείβομαι apud Apol. Rhod.

Ἐμβάλλω iaculor in aliquẽ [illegible]icio, immitto. vt ἐμβάλλειν πῦρ, apud Thuc. Sic dicitur χαλινὸν ἐμβάλλειν τῷ ἵππῳ inijcere frænum equo. Item coniicio, impello, intrudo. vt ἐμβάλλειν ἴχνα εἰς τὰ δίκτυα. Xen. ¶ Item, infero, intersero. Item intercalo. Dem. ἐμβαλὼν τὴν δεξιὰν, inserit dextrã. item insero, de arboribus dictum, vnde Demosth. τὰ ἐν αὐτῷ φυτὰ ἐμβεβλημένα. ¶ Item ingredior, ingredior cum impetu, irrumpo, impetum facio, incurro. Sic flumina dicuntur ἐμβάλλειν εἰς τὴν θάλασσαν. Sic ἐμβάλλειν εἰς τὴν Ἀττικὴν. Antiph. Apud Hom. ἐμβάλλω κώπαις exp. incumbo remis.

Ἐμβάλλομαι pro ἐμβάλλω, inijcio. vt εἰς νοῦν ἐμβάλλεσθαί τι, apud Dem. & Plut. in animum inducere, animo concipere. Item impono. vt σιτία ἐμβάλλεσθαι. Luc.

Ἔμβλημα, emblema: quod operi cuipiam inijcitur & inseritur ornatus gratia. Magis autem peculiari significatione ἐμβλήματα fuerunt appellata vasorum aureorum argenteorúmque ornamenta, quæ his ita inserebantur, vt quoties libitum esset, reuelli possent. Vide Bud. in Annot. pr. & Cæl.

Ἐμβολὴ, iniectio, & q.d. insertio vt ἐμβολὴ τῶν ἄρθρων. ¶ Itẽ, irruptio, impressio, impetus irruẽtis aciei. vt ἐμβολὴ τοῦ στρατοῦ. Dicitur & de aliis reb. vt ἐμβολὴ χαλάζης, ex Aristide. ¶ Quidã etiã interpr. rostrũ nauis. Itẽ ostiũ fluminis, vt ἐκβολὴ. Bud.

Ἐμβολὰς, άδος, ἡ, vt ἐμβολάδες ἄπιοι. Aristoph. pira insititia.

Ἐμβολεὺς, q.d. iniector, Epigr. Item aggressor, inuasor.

Ἐμβόλιμος, (q.d. iniectitius) intercalaris, insertus, intercalatus. vnde ἐμβόλιμοι ἡμέραι. Plut. Ἐμβολιμαῖος, ὁ, idem.

Ἐμβολίσματα, panni diuersi hincinde consuti. q.d. iniectamenta pannorum. Ἐμβολισμὸς, intercalatio.

Ἔμβολον, (q.d. interiectorium) instrumentum rusticum ad inijciendum in terram & depangendum. Exponitur pastinum vel paxillus quo semina depanguntur, apud Theophr. de hist. pl. lib.2. ¶ Item vectis, repagulum.

Ἔμβολον, vel ἔμβολος, rostrum nauis. Polyb. item ἔμβολος Æliano, acies cuneata. Item, in curru dicitur illud quod axi insertum rotam continet ne excidat. Poll.

Decomp. Ἀντεμβάλλω, vicissim inijcio, vel in locum alterius inijcio seu repono. Rependo, refundo, vicissim repono, Bud. ex Theophr. ¶ item. contrà irruo, contrà facio impetum vt ἀντεμβάλλειν ταῖς ἐμβολαῖς apud Synes. impetum ex aduerso moliri. Ἀντεμβολὴ, iniectio, seu repositio vnius in locum alterius. Item incursus seu incursio quæ fit vicissim. impetus qui fit ex aduerso. item ἀντεμβολαὶ, summæ cardinis partes quæ in cauum induuntur. vel eæ partes ossium quæ in vertebras prominent, inquit Bud.

Δεκέμβολος, denis instructus rostris. Sic & Æschylus vocauit Nestoris nauẽ.

Διεμβάλλω, inijcio seu inijcio per.

Δυσέμβολος χώρα, in quam non facilè irrumpere hostes possunt. apud Aristot. polit.7.

Ἐπεμβάλλω, q.d. superinijcio. Alium super alium immitto, intercalo, intersero. Plut. Luc. Itẽ ἐμφυτεύω. vt ἐμβάλλω, Bud. Itẽ superadijcio seu auctuariũ addo. Luc. Item vrgeo, impello. Xen. Item in alium irrumpo, super alium ingredior, vt fluuius in alium fluuium incidens. Ἐπεμβάλλομαι, deuoro. Basil.

Ἐπεμβολὴ, figura oratoria non admodum absimilis parenthesi de qua Hermog. & Bud. in comm.

Εὐέμβολος χώρα, in quam facilè irrumpere hostes possunt.

Κοιλέμβολον, τὸ, vocabulum militare est, ἐπειδὰν ἡ ἀντίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἡγούμενα κέρατα συνάψῃ, τὰ δὲ ἑπόμενα διαστήσῃ.

Κυανέμβολος, ὁ, ὁ καὶ ἡ. cæruleum rostrum habens. Aristoph. in Equit. & Ran.

Παρεμβάλλω, interijcio latenter, intersero, clàm immisceo. Gal. & Theophr. item intercalo. vt παρεμβεβλημένον, Cic. in epist. exp. intercalarem. Et *pro*, inculco extra rem. vt Dem. in Tim. αἰσχρὰς ὑποψίας παρεμβάλλει. ¶ Παρεμβάλλειν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἑτέρου, in Pand. intercedere, fideiubere. ¶ item παρεμβάλλειν dicitur imperator quum in acie instruenda milites ordine certo locat. Polyb. hist.2. ¶ item, tentoria colloco ordinibus distincta, atque inter se paribus spatiis congruentique positu respondentia. Polyb. Et generalius *pro*, castra loco: apud 70. interpr. Παρεμβολὴ, interiectus, interiectio. item intercalatio, intersitio subdola, & interiectio rei nihil ad rem pertinentis, Dem. ¶ item, tentoriorum positus & metatio ordinatione castrensi constans. item intercalatio subsidiariorum inter ordines primæ aciei. item castra. Plut.

Παρεμβολικὸς, castrensis. Plut. Παρεμβόλια τὰ, intercalatio reticulorum, verbum venaticum. ex Poll.

Προεμβάλλω, interpono, interijcio. Aristot. Rhet. l.3. Προέμβολος, ὁ, & προέμβολον, τὸ, & προεμβολὶς ίδος, ἡ, lignum quoddam eminens ad proram nauis, cui rostrum affigitur, quò impetum faciunt in hostium classes. Hesych. Suid.

Προσεμβάλλω, insuper adijcio impello.

Συριγγοέμβολος, vel συριγγέμβολος, canalis subterraneus quo aqua in castella obsessorum ducitur. Συρέμβολος per syncopen, idem vt Eust. docet.

Τριέμβολον, tribus instructum ἐμβόλοις, triplici armatum rostro. Aristoph.

Ὑπερεμβάλλω, intermitto.

Χαλκέμβολος, æreum seu æratum rostrum habens. vt χαλκέμβολοι νῆες, rostratæ naues. & χαλκεμβολὰς, άδος, in fœm. gen. idem apud Eurip.

Ἐπιβάλλω, inijcio, vel potius superinijcio. vt ἐπιβάλλειν τινὶ τὴν χεῖρα,

χεῖρα, apud Luc. iniicere manum alicui. Sic ἐπιβάλλειν τὰς ὄψεις, apud Synes. & Herod. ¶ Itē, impono. vt ἐπιβάλλειν σφραγῖδα apud Herodot. ἐπιβάλλειν φάρμακα apud Gal. Et ἐπιβάλλειν τέλος seu φόρον apud Aristot. vectigal imponere. ¶ Item, adiicio. addo. de tempore, aut pretio dictum. apud Plut. & Aristot. ¶ Item, tendo aliquò, vel aliquò peruenio felici rectóque cursu & quasi collimando. Odyss. ε. v. 295. Ἠ δὲ Φέρας ἐπιβάλλεν. vide Eust. ¶ Item, incumbo, ingruo. Plato in Phædro, παῖσαι καὶ ἀλλήλαις ἐπιβαλλούσαν. exponitur &, incido. vnde τὰ ἐπιβάλλοντα, quæ incidunt. ¶ Item, aggredior, capesso, incœpto. vt τοῖς καινοῖς ἐπιβάλλειν πράγμασιν. Plut. ¶ Ἐπιβάλλει μοι τοῦτο τὸ πρᾶγμα, hæc res ad me pertinet Herodot. Sic & Luc. c. 15. Dicitur τὸ ἐπιβάλλον μέρος, sub μέρος, quantū in te est. ¶ Item, claudor operior, Bud. ex Aristot. lib. 3. de part. anim.

Ἐπιβάλλομαι superiicior, iniicior: & interdum actiuè pro, eiicio. Hesio. in Op. ἑτέρων δ' ἐπὶ θυμὸν ἔχοιο. ¶ Item induor, vel induo. vt apud Gal. ἐπιβεβλημένος σινδόνα, indutus sindone. ¶ Et pro iacere, seu mittere. vt apud Theophr. ἐπιβάλλεται πάλιν ἄλλως βλαστούς. ¶ Item, capesso, aggredior. Item incito. Et quidem interdū pro, manū admoueo, tū in propria, tū in metaph. signif. apud Polyb. ¶ Interdum cū genit. pro, cupio: vt Il. ζ. Μήτις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος. Affertur & ex Arist.

Ἐπίβλημα, quod adiicitur seu additur, additamentum & auctarium, Matth. 9. ¶ Item, vestimentum exterius, amiculum, stragulum torale, apud Gal.

Ἐπιβλής, ῆτος, ὁ. pessulus, repagulum, vectis. Sic appellatur ex eo quòd foribus iniiciatur, seu obdatur. Il. ω. Ἐπιβλήτης, Hesych. idem. Item trabs seu tignum.

Ἐπίβλητος, adiectitius.

Ἐπιβλητικῶς. dicitur de mente in aliquam cogitationem incumbente. Philop.

Ἐπιβλήδην, q. d. iniectim, vel superiniectim. Apol. Arg. 2.

Ἐπιβολή, iniectio. impositio. vt χειρῶν ἐπιβολή, in Pand. apud Thuc. ἐπιβολαὶ πλίνθων, exp. impositiones laterum. vel structuræ. Ἐπιβολὴ τέλους seu φόρου. impositio tributi. qua in signif. ponitur etiam sine adiectione, vt ἐπιβάλλειν ἐπιβολὴν apud Lys. imponere mulctā. Item incubitus. eo sensu quo dicitur mens incumbere in rem quampiā, applicatio intellectus. Et pro notione ac conceptu mentis. Gal. Est item infestus & hostilis accessus, impetus & incursus aciei. Plut. Item aggressio, incœptatio, inceptum, propositum, institutum Diod. Polyb. Item defensio, propugnaculum. vt exp. apud Theophr. de caus. pl. l. 3 c. 22 Exponitur &, trāt situs, apud Polyb.

Ἐπίβολος, compos. Et pro fibula quæ axi indita ipsum impedit ne rotis excidat. Vide ἐπίβολος infrà.

Ἐπιβόλαιον idem quod ἐπίβλημα, ex Ezech. cap. 13.

Ἐπήβολος pro ἐπίβολος (licentia poëtica) propriè dicitur qui cōpos factus est rei alicuius, & ad eā veluti collimauit: sed generaliter apud Hom. capitur pro eo qui aliquid adeptus est. Od. β. οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολός εἰμ' ἐρετάων Γίγνομαι. Arist. in eth. li. 1. τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἐπήβολοι. ἐπηβόλως, ab Eust. exp. ἐπιτυχῶς. (& ὀνῆ.) dicuntur.

Ἐπιβολή, ἡ. fibula, παρὰ τὸ ἐπιβάλλεσθαι τοῖς ἱματίοις, vnde

Decōp. Δυσεπίβολος, coniectu difficilis, quem contingere & assequi difficilè est. apud Suid. (rectè. Suid.

Εὐεπίβολος, idē qd ἐπήβολος. Suid. Εὐεπιβόλως manifestè.

Μεγαλεπίβολος, qui magnis rebus manum admouet. ardua capescens, magna aggrediens. Suidæ.

Προεπιβάλλω q. d. præiniicio. Polyb.

Συνεπιβάλλω competo, incurro eodem. Συνεπιβάλλομαι, vnà aggredior. Luc. συνεπιβαλέσθαι μοι τοῦ ἔργου, vnà mecum opus aggredi.

Καταβάλλω deiicio, deturbo, prosterno, euerto. Thuc. l. 3. κατέβαλε κεραμίδα. Et metaphoricè pro euertere. vt καταβάλλειν τὰ μητρῷα τῆς πόλεως δίκαια. apud Syn. & καταβάλλειν ἀπὸ τοῦ ἵππου, apud Xen. ¶ Itē cōiicio. vt καταβάλλειν εἰς φόβον cōiicere in metum. terrere. Sic Plat. καταβάλλειν εἰς φθόνον cōiicere in inuidiam. Et Eurip. καταβάλλειν εἰς συμφοράν. ¶ Item abiicio aut proiicio. vt apud Xen. Pæd. 2. καταβάλλεσθαι ὅπλα. Apud Plut. καταβάλλειν ἑαυτ, abiicere se. vel se demittere. ¶ Item telis peto & obruo, sterno. vel potius peritum atque adeò obrutum prosterno. Polyb. in 5. καὶ τῶν μὲν Γαλατῶν ὀλίγους κατέβαλον. Xen. ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἀκοντίζοντες πολλοὺς αὐτῶν κατέβαλλον. Apud eundem Xen. Pæd. 4. κατέβαλλε τὴν ἄρκτον, exp. sternit vel conficit. ¶ Item soluo persoluo, pendo. vt καταβάλλειν τὰ ναῦλα. Luc. naulum soluere. Sic Demost. ζημίας καταβάλλειν. ¶ Apud Herod. l. 1. ἐπεὶ δὲ κατέβαλεν αἱ τῆς θέας ἡμέραι τὸ μὲν ἀμφιθέατρον ... quidam exp. postquam spectaculi dies adfuit. Καταβάλλομαι deiicior prosternor. Et metaph. pro, despectui habeor negligor. vt de καταβεβλημένον φρόνημα, spiritus abiecti & demissi. Item pro coniicior seu retrudor. citatur ex Theophr. de caus. pl. l. 3. Item actiuè pro, ordior, præmolior auspicórque. pręstruo, & quasi fundamenta iacio. vt καταβάλλεσθαι θεμέλιον.

Κατάβλημα, quicquid exterius parti superiicitur siue fimbria, siue aliud quid simile, apud Hippocr. in lib. de arte. Καταβλήματα. in theatro dicebantur aulæa aut tabulæ pictæ quæ ad argumentum fabulæ facerent. Poll. l. 4. c. 19.

Καταβλητικός, deiiciendi & prosternendi vim habens Xen.

Καταβολή, iactus qui fit ex alto deorsum. vt ad Ephes. c. 1. πρὸ καταβολῆς κόσμου. ἡ καταβολὴ σπέρματος, iactus seminis, semētis. ¶ Item, pensio. vt καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον. Dem. pēdere pensiones. Est & vocabulum per metaph. ductum ab eorum similitudine, quibus statis diebus in orbem redeuntib. certas summas pecuniarum dependere solenne est, vt sunt καταβολαὶ τῶν τελωνησάντων, apud Plat. & Arist. ¶ Καταβολὴ πυρετοῦ accessio febris. Dem. & Hal ¶ Pro calumnia citatur ex Cleobuli iambico. ... καταβολὴ ... .

Κατάβολον. ου, τὸ quoduis emporium & maritimum oppidū quod olim dicebatur ἐπίνειον inquit schol. Thucyd.

Καββαλικός, aptus ad deiiciendum, pro καταβολικός, ex Plu.

Κάββλημα. pro κατάβλημα. Hes. vsurpari ait pro περίζωμα.

Κατηβολέω, animam ago. linquor animo, vt exponitur apud Nicand. in Ther. Vide schol.

Decomp. Ἀκατάβλητος. qui deiici non potest. Metaphoricè apud Aristoph. in Nub. ponitur ἀκατάβλητος λόγος.

Ἐπικαταβάλλω, demitto. vt Xen. de canib. ἐπικαταβάλλουσαι δὲ τὰ ὦτα.

Παρακαταβάλλω depono aut abiicio aliquid propè suū locum. vt Il. ψ. αὐτὰρ ἐπεὶ πάντα παρακάββαλεν ἄσπετον ὕλην. ¶ Παρακαταβάλλειν etiā dicebantur qui de bonorū aliquorum possessione disceptantes, certam pecuniam pro litis æstimatione deponebant, qua is qui in iudicio vinceretur, temeritatis pœnam lueret. vt tradit Pol. vt παρακαταβάλλω ἐπὶ τοῦ κλήρου. apud Isæum Latini dicunt sacramento agere vel contendere. Vide Bud. in comm. Παρακαταβολή, actio hæc qua qui experiri volebant, pecuniam deponebant. Dem. contra Pant.

Προκαταβάλλω. q. d. piætacio, Chrys. προκαταβάλλειν τῆς πίστεως τὰ σπέρματα. ¶ Item repræsento ante diē soluo. Προκαταβάλλομαι, præstruo. Greg. in Iul. 1. Προκατάβλημα, quod soluitur ante diem. Sic appellabatur Athenis repræsentatio pensionis vectigalium Προκαταβολή, idem Suid.

Προσκατάβλημα, est quod ob moram mulctæ nomine dependebant publicani & alij qui altero tantum mulctabantur. B. Item recessio, corollarium accessio sortis. apud Demost. ... Α'ἐις ... exp.

Μεταβάλλω, inuerto vel obuerto. vt μεταβάλλειν τὰ νῶτα. Il. θ. 94 & apud Greg. Apud Xen. μεταβάλλειν τὴν γῆν. vertere solum arando. ¶ Item, muto. Aristo. in Probl. οἶνος μεταβάλλει τοὺς πίνοντας ἐκ ... Item mutor. Thuc. 2. ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε, vos autem mutamini. Sic & Aristot. polit. 5. μετέβαλεν ἡ τάξις mutatus est ordo. ¶ Apud Alex. Aphr. μεταβάλλω τὴν τροφὴν, exp. concoquo cibum ¶ Item migro, in aliam regionem commeo. vt apud Arist. de hist. anim. 8.

Μεταβάλλομαι, muto Xen. οἱ μεταβαλλόμενοι τὰ ἱμάτια, ψύχους καὶ θάλπους ἕνεκα μεταβάλλονται. Sic Aristop. in Vesp. μεταβάλοιτο τοὺς τρόπους. Item mutor conuertor. Plut. μεταβάλλεσθαι πᾶσαν μεταβολὴν, in omnes facies se vertere. Et pro transferre ass. ex Xen. καὶ τὸ δ' ἐμὸν εἰς τοὐπισθεν μεταβαλλόμενος. Item transeo. i. sum trāsfuga. Plut. in Ant. ἀπὸ Ἀντωνίου μεταβαλλόμενος πρὸς αὐτόν. Item transeo & degenero de vna specie in aliam. Gal. ¶ Item me pœnitet, muto mentem Thuc. ¶ Item vendo & permuto. Aristoph.

Μεταβλητικός, mutabilis. Theophr. lib. 6. de caus. pl. Et qui mutationem facit, Arist. Μεταβλητική permutatoria ars, apud eundem Aristot.

Μεταβολή, mutatio, commutatio. Eurip. Thuc. Item paraphrasis Μεταβολεύς. qui merces mercibus aut etiam pecunia commutat. Μετάβολος, ου ὁ. negotiator, propola, idem quòd μεταβολεύς. Μεταβολικός, mutabilis, commutabilis.

Dec. Ἀμετάβλητος immutabilis, semper idem. Ἀμεταβλησία immutabilitas. Ἀμετάβολος, idem quod ἀμετάβλητος.

Ἀντιμεταβολή, ex aduerso mutatio.

Δυσμετάβλητος, difficilis mutatu. Plut.

Εὐμετάβλητος, facilè mutabilis. Aristot. Rhet. lib. 1. Εὐμετάβολος idem.

Συμμεταβάλλω, vnà mutor. Συμμεταβάλλομαι, exp. deficio, abscedo, ἀφίσταμαι.

Παραβάλλω, obiicio (eo sensu quo dicitur obiicere edendum brutis) Plat. in Phędro. παρέβαλε τοῖς ἵπποις τὴν ἀμβροσίαν. ¶ Item, proiicio vel cōiicio, vt exp. apud Thuc lib. 2. & 6. ¶ Item flecto, detorqueo, vt ὀφθαλμοὺς παραβάλλειν, apud Aristop. & Luc. à Platone dicitur παραβάλλειν τὴν κεφαλὴν. de eo qui auscultādi gratia cōuertit caput & admouet. Exponitur &, admoueo apud Theoph. ταῖς ἀμπέλοις ... παραβάλλειν, ¶ Item, committo, vt Aristid. παραβάλλοντες μᾶλλον τοῖς τοῦ πολέμου κινδύνοις τὴν πόλιν. Item, depono. i. depositum eo, & apud sequestrem depono. ¶ Item accedo & appropinquo, ad aliquē me applico. Plut. in Demetr. Κλεώνυμος παραβάλλοντος εἰς τὰς Θήβας. Et παραβάλλειν εἰς τὰς ἡδονάς Arist. applicare se ad voluptates. ¶ Item trāsmitto traiicio. Thuc. ... εἰς Ἰωνίαν παραβαλεῖν, traiecturus esse, vel appulsum iri. ¶ Item, committo.

militum cuneatim incurrentium. vnde ἐκ προσβολῆς, apud Philostratum primo statim impetu. Est & athletarum, quum inter se aggrediuntur. Et petitio gladiatorum ad vulnera infligenda. Exp. & oppugnatio, apud Thuc. Apud eundem προσβολαὶ exp. alicubi, tumultuariæ pugnæ. Item violentia, & impressio præpotentis aut tyranni, Greg apud Gal. προσβολὴ, pro accessione febris. Bud. pro εἰσβολὴ poni scribit. Item noxa, offensio, Synes.

Ποτιβάλλομαι, Dorice pro προσβάλλομαι, adorior, aggredior. Item coërceo, castigo vel simpliciter, increpo. Il. ε. v. 874.

Dec. Ἀπρόσβλητος, Suid. strenu[illegible]. Itē οὐκ ἔχων λόγον μεθοδικόν.

Συμβάλλω, conicio. vt apud Theophr. de caus. pl. 4. συμβάλλειν τὰ χίδ[illegible] εἰς τὰς νίας. Frequentius metaph. pro, cōicio, i. coniectura consequor. Plato in Cratyl. [illegible] συμβαλεῖν τὴν Κρατύλου μαντείαν ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι. Itē, intellectu assequor, vt apud Cebetē, ὁ ἑρμηνεύειν συμβαλλόμενοι τὰ λεγόμενα. ¶ Itē, cōiungo. vt συμβάλλειν τὰς δεξιὰς apud Eurip. Item cōnecto, cōtexto. Philostr. in Heroicis, συμβάλλω στέφανον ἐκ λειμῶνος. Item cōmisceo. vt quū ab Arriano fluuij quatuor dicuntur συμβάλλειν τὸ ὕδωρ εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμόν. Itē neutraliter pro, coëo de rebus quæ inter se coniunguntur & commiscentur, vt Aristot. de venis loquēs καὶ συμβάλλουσιν ἀλλήλαις. Item pro, cōgredior, & occurro. vt apud Appian. ἔνθα αὐτῷ συμβάλλει. Itē cōmitto, vt cōmittimus aliquos ad certamen. vt συμβάλλειν τὰς δυνάμεις apud Plut. Et ἀλεκτρυόνας συμβάλλειν apud Xen. & Æschin interdum & pro, committo aliquos, i. sibi inuicē inimicos reddo. vt συμβαλεῖν ἄνδρας φίλους, Xen. Pæd. 6. & apud Eurip. συμβάλλω σοι ἀγῶνα. Et pro, cōmitto pugnā, pugno, prælior: vt συνέβαλον τοῖς πολεμίοις apud Polyb. & apud Isocr. πρὸς τοὺς προγόνους συμβάλλοντες. ¶ Item cōfero. vt apud Eurip. συμβάλλειν ἴσους λόγους. conferre sermones cum aliquo. Item comparo. apud Herodot. cum dat. apud Aristot. eth. 2. cum πρός. vt πρὸς πολλὰ συμβάλλοντες. ¶ Item, vtendum do, commodo. Et fœneror. Aristoph. in Conc. Item paciscor, contractus, conuentáque ineo, Bud. ex Isocr. & Dem.

Συμβάλλομαι coniectura assequor. Paus. in Mess. οἱ μάντεις ἀπείρως εἶχον συμβαλέσθαι τὸ εἰρημένον. Itē intellectu assequor. Plut. in amat. narr. συμβάλλει τὴν πρᾶξιν ἐκείνου. Itē cōputo, rationem subduco, supputo. Herod. in Erat. συμβάλλεσθαι ὅτι ὀκτωκαίδεκα [illegible], itē occurro. vnde συμβεβλημένος & [illegible] eodē συμβλημένος obuius. Itē cōfero, i. contribuo. Xen. Hinc metaph. [illegible] pro, prorsū adiuuo. Dicitur autē συμβάλλομαι τούτῳ, vel πρὸς τοῦτο, siue εἰς τοῦτο apud Herod. Xen. Plat.

Σύμβλησις commissura. Esaiæ cap. 42.

Συμβλητής, idem. Esaiæ. 26.

Συμβλητὸς, cōferend⁹ qui cōparari potest. Theocr. Aristot.

Συμβλητικὸς qui potest conferre.

Συμβολεὺς, ὁ, piscatorū instrumētū, circa qd retia texūt.

Συμβολὴ [illegible] ictus coniiciendi. item coniectura. Plut. itē coniunctio, commissura. vt συμβολαὶ τῶν ὀστῶν. Plat. in Tim. item locus vbi confluunt fluuij velut aquas coniungentes. concursus confluentium. Arr. item commissio seu parium comparatio ad pugnam. Herodian. item commissio prælij, conflictus, congressus apud Herod & Xen. item collatio quæ fit à singulis in commune, collecta, apud Athen. & Plut.

Σύμβολον, τό, nota, signum, indicium. De variis rebus dicitur. De signo militari. Herodia. 4. τὰ τῶν στρατοπέδων σύμβολα. Et pro eo quod potius insigne appellatur apud eundem Herod. l. 2. Et pro tessera. ¶ Dicebatur etiam signum quoddam, vel tessera quam publicè dabāt ciuitates quibusdam hominibus sibi amicis, vt hospitaliter & amicè acciperentur in oppidis fœderatis. Bud. ex Lysia. Apud Poll. l. 9. accipi putatur pro ea tessera, quam numariam Suetonius appellat. item tessera theatralis. quæ in congiariis iaciebatur à principe, largitionísque speciem numerúmque notis ostendebat, quæ omnia principis liberalitate obtinebat is, prolata tessera, cui fortuitò obtigerat. Dion. item pro omine: quod rei futuræ signum fit. Exponitur & præsagium. item augurium. Apud Plut. & alios σύμβολα, Pythagorica signa sunt occultæ cuiuspiam rei. vnde & quidam exp. ænigmata. item similitudo & quædam naturæ communitas. Aristot. de gen. & interitu lib. 2. Ducta (vt volunt quidam) ab hospitalibus symbolis metaphora, vt sit velut societas quædam & necessitudo ex hospitio contracta. item commissura, apud Plat. in symp. item quod confertur, collecta, collatio, sicut & συμβολή. Hinc σύμβολον Apostolicum, quia (inquit August.) collata in vnum totius catholicæ legis fides symboli breuitate colligitur. item pactum, conuentum. Aristotel. Pol. 3.

Σύμβολος, ὁ, vel σύμβολον, τό, omen. apud Synes. & Greg. Exponitur & augurium, auspicium. Plat. & Xen. Σύμβολος exponitur etiam obuius. vnde συμβολεῖν & συμβολῆσαι, obuium fieri, occurrere, apud Hesych.

Συμβολικὸς, ænigmaticus, allegoricus item significatiuus.

Συμβολικῶς, ænigmaticè, allegoricè. item coniecturaliter, i. per comparationem præteritorum & futurorum.

Συμβόλαιον (frequentius quàm σύμβολον) pactum, cōuentum. Demosth. καὶ συμβόλαια πολλοῖς συμβάλλοντες. Expon. & cōmercium, item negotium. apud Synes. & Basil. Συμβόλαια & δίκαι, controuersia vel iudicium de pacto & contractu. Thuc.

Συντυχία, occursus. pro συμβολία. Item casus vel successus. vt exp. apud Pol. pro συμβολία. Est autem pleonasticum.

Συμβλαστὰ, texta. vide Hermol. in cap. [illegible] lib. 8. Plinij.

Decomp. Ἀσύμβλητος, non conferendus non comparandus, non æquus impar. Bud. ex Aristot.

Ἀσύμβολος, qui symbola nō cōfert. Gel. l. 6. c. 13. Sic ἀσύμβολον δεῖπνον, in quo cōmunæ symbola non conferunt. Metaph. pro inerti & inutili, & qui nihil in mediū attulit. Bud. ex Plut. in Coriol. Ἀσυμβόλως sine symbolo. vt ἀσυμβόλως δειπνεῖν. (in Epig.

Ἀπεσυμβολάω, ῶ occurro. Hesych.

Βραχυσύμβολος, qui paruum symbolū ad conuiuiū confert.

Δυσξύμβολος, cum quo non facilè pacta ineuntur. Xen.

Εὐξύμβολος, cum quo facilè paciscimur, facilis in commercio. Xen. Item εὐξύμβολον σημεῖον, signum fausti ominis. signum faustum. Εὐσυμβλήτος, facilis ad coniectandū. Æschyl.

Σχοινοσύμβολος, qui funem nauticum in spiram conuoluit & complicat. schol. Aristoph.

Ὑπερβάλλω, (q. d. superiicio) exupero, excello. itē supero, vinco. Cum accus. personæ & datiuo rei. & tam in bonam quam in malā partē. vt ὑπερβάλλειν τῇ φιλονεικίᾳ apud Xen. Et ὑπερβάλλειν πάντας τόλμῃ τε καὶ μανίᾳ. item peculiari signif. auctione supero, pluris liceor. Bud. ex Andoc. ¶ Item, excedo, cui opponitur ἐλλείπω, & ἀπολείπω, apud Aristot. in eth.

Ὑπερβάλλομαι, exupero, Xē. Pæd. 5. τοὺς δ' εὐεργετοῦντας ἀγαθοῖς ὑπερβαλλόμενοι. Itē in aliud tēpus reiicio, differo, apud Luc.

Ὑπερβεβλημένως, supra modum.

Ὑπερβλητὸς, excellens. Dem. Ὑπερβλήδην, exuperanter.

Ὑπερβολὴ, exuperatio, exuperātia. Isocr. Aristot. & alij. Est & figura apud rhetores. ¶ Item excessus, sæpe apud Arist. cui opponitur ἔλλειψις vel ἔνδεια. Interdum exp. quod est nimiū. Item transmissio, apud Polyb. ἡ τῶν Ἄλπεων ὑπερβολή. Et apud eundem, ὑπερβολαὶ τῶν ὀρῶν, & ὑπερβολαὶ (sine adiectione) cacumina montium, iuga, vt quæ exuperantem quandam altitudinem habeant. item dilatio. Herodot. ὑπερβολὴ κακοῦ ἴσχοντες. Καρυστίοισι, Carystiis clades dilata fuit. Item sectionis comicę appellatio. ex Archim. Ὑπερβολος superlatus, Plut.

Ὑπερβολικὸς excedens, nimius. Ὑπερβολικῶς, supra fidē. Plu.

Ὑπερβολάδην, supra modum. Theogn. Ὑπερβολία, excessus iniuria. Hes. Ὑπερβολιμαῖος, i. ἐν ὑπερβολῇ ὤν, vel ὑπερβολαῖς χρώμενος. Ὑπέρβολος (λίθος) saxum quod inijci solebat iis qui in mare demergebantur. Aristoph. in Equit.

Decomp. Ἀνυπέρβλητος, qui superari non potest, quem nihil antecellit, item nimius. Dem. & Isocr. Ἀνυπερβλήτως, vltra modum. Aristot. Rhet. lib. 1.

Εὐυπέρβλητος, superatu facilis, facilè superabilis.

Ὑποβάλλω subiicio, cui opponitur ἐπιβάλλω. vt apud Athen. κάτω μὲν ὑποβάλλετε τῶν Μιλησίων ἐρίων, ἄνωθεν δ' ἐπιβάλλετε ξυσίδα. Et metaph. ὑποβάλλουσι σφᾶς αὐτοὺς ὑπὸ τὰς συμφοράς, apud Isocr. seipsos calamitatib. subiiciūt. ¶ Itē suggero, [illegible] cōmonefaciēs. Xen. καὶ ὑποβάλλειν [illegible]. Et ὑποβάλλοντός τινος. Herod. cuiusdā admonitu. Item pro interfari, sermonem interpellare, & præproperè excipere. vt Æsch. in Ctes. αὖθις ὑποβάλλειν. ¶ Item, suppono. V. de ὑποβάλλομαι.

Ὑποβάλλομαι, supponor vel subiaceo. vt ὑποβάλλεσθαι τῷ τείχει ex schol. Aristoph. itē subiicio, substerno. vt ὑποβάλλεσθαι πορφυρίδας. Luc. item suppono. vt mulieres αἱ τὰ ὑποβαλλόμεναι Basil. item falsò quippiam mihi adscribo. Strabo τὰ λόγια ὑποβαλλόμενος. item per interpretē loquor, Bud. item pro προβάλλομαι & ὑποτίθεμαι. Vide Bud.

Ὑπόβλημα, substramen. Bud. ex Hippiatr.

Ὑπόβλητος, suppositicius, subditicius. vt ὑπόβλητα βρέφη. Et metaph. fictus, falsus. vt ὑπόβλητος λόγος, & ὑπόβλητον στόμα, apud Soph. Et ὑπόβλητον πρόσωπον, homo subditicius, apud Platon. Ὑποβλήτως, suppositiè.

Ὑποβλήδην, subiiciendo, vel interpellato sermone, excipiēdo verba dicētis nondum finita, obstrepere, interfando. Il. a.

Ὑποβολὴ, subiectio, & q. d. substratio. apud Athen. item subiectio rei falsæ pro vera, fraus. Basil. item admonitio, Xē. Pæd. 3. item subiectio, h. e. sermonis interpellatio, vnde ἐξ ὑποβολῆς. Diog. Laert.

Ὑποβολιμαῖος, suppositicius, subditicius. cui opp. γνήσιος. apud Dem. Metaph. etiam capitur. vt ἔννοια ὑποβολιμαία apud Plut. & ὑποβολιμαῖος λόγος.

Ὑποβολεὺς monitor qui admonēdo atq; hortādo subiicit & suggerit. Plut. & Phil. item interpres. Eust. ὑπόβολος ὁ & ἡ, pignerationi obnoxius obiectus pro pignore ὑπόβολον etiam vocatur in Pand. προσγαμιαῖα δωρεά, vt tradit Bud.

Ὑπόβολον, apud Suid. pro ὑπόβολον reperitur in priore sign.

Ὑββάλλω, Dorice pro ὑποβάλλω. Il. τ.

Dec. Ἀνθυποβάλλω, vicissim vel è cōtrario subiicio. in sermone etiā dictis alicuius ἀνθυποβάλλειν, aliquid dicimur, i. cōtra seu vice versa subiicere aut obiicere. vt apud Æsch. in Ctes.

Σιτοβόλιον, ου, τὸ, & σιτοβολὼν ῶν@ ὁ, horreū in quo frumenta reponuntur, granariū. Pol. Suid. apud Plat. in Graccho καταςκευάζεσθαι σιτοβόλια, Bud. putat signif. tesseram frumentariam.

Σκιρβολος, conuitiatorius, impostorius. Item conuitiator, impostor. Callim. Σκιρβολλω conuitior, cor impeto verbis mordacibus. Est enim apocope ex ἐς κέαρ βάλλειν, vt tradit Eustat. Item ποικίλλω vt Aristoph schol. exp. in Equit. καὶ μὴ σκέρβολλε πονηρά. Et σκερβολέω, ῶ, idem Hesych.

Σταφυλοβολεῖον, locus in quem coniectæ vuæ calcantur. Scribitur & σταφυλοβόλιον, pro loco vbi vuæ reconduntur. Poll. 7.

Σταχυοβολέω, ῶ, spicas iacio, seu spicas emitto, protrudo aristas. Theophr.

Τηλεβόλ@, longè seu procul iaculans, eminus feriens. Strab. lib. 4. τηλεβολώτερον βέλος. Et τηλεβόλ@ ἰός. lib. 6. Epigr.

Τοξοβόλ@, qui iaculis ex arcu emissis impetit, iaculator, seu qui arcu petit ὁ τόξοις βάλλων.

Τρίβολ@, ου, ὁ, tribulus, herba de qua Theophr. hist. pl. lib. 4. ca. 11. & Diosc. l. 4. c. 15. Nomen à triplici cuspide habeat ad cuius formam factæ sunt machinulæ ferreæ tetragona forma, quæ quancunque in partem incubuerint, vnum aut duos aculeos semper protundunt, murices à Latinis dicuntur: sic vtitur Plut. in apophth. de Scipione. Item τρίβολοι in frænis sunt, quæ lupatis adduntur, vt sua asperitate equos oris durioris coërceāt. Poll. l. 1. [Theocr. in Idyll. 11.

Τυροβόλιον, ου, τὸ, id in quod coniiciuntur casei, fiscella. schol.

Φιλοβολίτης, qui super amicum se coniicit, officij gratia: vt qui sui corporis iniectu febricitantis horrorem cohibet. Aff. ex Aristot. Probl.

Φυλλοβόλ@ folia abiiciens, folia amittens, cui folia decidunt.

Φυλλοβολία, foliorum amissio.

Φυλλοβολέω, ῶ, folia amitto folia mihi decidunt. apud Theophr. Itē folia spargo. Herodia. Φυλλοβολεῖσθαι apud Herodia. foliis cōspergere seu floribus. Sumit. & passiuè apud eundem.

Χαλαζοβολέω ῶ, grandine ferio. in Epigr.

Χιονοβόλ@, qui niues cœlitus iaculatur. vt Iupiter qui ningit. Potest dici & de ipso cœlo seu aëre. apud Plut. in Apophth.

Χιονοβολέω, ῶ, niuibus deiectis obruo, Diodor. Sicul.

Ὠκυβόλ@, celeriter feriens, pernix. Aristot. & in Epigr.

Alia composita remotiora.

Ἀρύβαλλ@, aff. ex Aristoph. in Equit. pro marsupio ab ἀρύειν & βάλλειν. vide Poll.

Βώλ@, Σύμβαλον, Σύμβλ@ quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΒΑΛΛΩΤΗ, marrubium nigrum, teste Diosc lib. 3. c. 117.

ΒΑ'ΛΣΑΜΟΝ ου τὸ, balsamum, de quo Theoph. hist. pl. l. 9. c. 6. Diosc. lib. 1. c. 18. Plin. li. 12. c. 25. Gal. de antidotis li. 1. Strab. Gregor. l. 16. Iustinus hist. lib. 36 & Paulan. in Bœoticis.

Βαλσαμώδης appellata est κασία quædam, ab odore simili, teste Plin. lib. 12 cap. 19.

Βαλσαμίνα dicitur à quibusdam τὸ βούφθαλμον. Ex Diosc.

Composita.

Καρποβάλσαμον, balsami fructus. Diosc. & Gal.

Ξυλοβάλσαμον lignum balsami, seu quod è balsamo cæditur, vt sarmenta & surculi vel ipse etiam frutex integer. Vide Diosc. lib. 1. cap. 18. & Plin. lib. 12. cap. 25.

Ὀποβάλσαμον, succus qui ex balsamo manat. Dioscorid. Plinius Theophr.

ΒΑΜΒΑΙ'Ν ει inarticulatè loquor, cōfusum quendam sonum edo, balbutio. Bio in quodam idyllio. Βαμβαίνει μοι γλῶσσα, ἤδη σοι παρὰ καιρὸν ἀείδω. A Βάζω, quidam deductum putant. ¶ Item dentes quatio præ metu, seu crepito dentibus: vt exp. Il. II. κ. Vide Eust.

Βαμβαλίζω, præ frigore tremo. Vide Eust.

Βάμμα, &c. vide in Βάπτω.

ΒΑΝΑΥΣΟΣ, ὁ καὶ ἡ, componitur ex nomine βαῦν@ i. caminus, fornax & verbo αὔω, i. incendo: quasi Βαύναυσ@ q. d. qui caminū accendit ad conficienda sua opera, qui igne ad cōficiēda sua opera vtitur. Generaliter ita vocatur artifex mechanic*, qui quāpiā artē mechanicam tractat, siue qui manibus sibi victum quærit. Exp. & artifex illiberalis vel fordidus. I. e sedentarius artifex: seu sellularius. Luc de sacrif. ἀλλὰ βάναυσον καὶ χαλκέα καὶ πυριτην. Dicit & de re: vt βάναυσος τέχνη. Aristot. Et Βάναυσον ἔργον, apud eundem. Et Βάναυσ@ βί@, apud Luc. Apud Plat. Βάναυσ@ φιλότης exp. triuialis amicitia. ¶ Item pro ineptè magnifico apud Aristot. ethic 4. inquit Bud.

Βαναύσως, aduerb. vt Βαναύσως γράφειν citat Bud. ex Chrysost. quod esse ait q. d. παχυμερῶς.

Βαναυσία, ἡ, ars quæ ad caminū exercetur. vel opus quod ad ignē conficitur. Exp. & ars illiberalis. Plat. Item pro inepta magnificentia & quæ aliquid prodigalitatis habet. Aristot. eth. 4.

Βαναυσικὸς, ad eos pertinens qui Βάναυσοι appellantur, vel ad eorum artem. Apud Xen. in Oec. Βαναυσικαὶ τέχναι, eædem quæ & Βάναυσοι.

Χειροβάναυσ@, (comp.) idem qui & Βάναυσος. Poll.

Βάξις, vide in Βάζω.

ΒΑ'ΠΤΩ ψω, mergo, immergo. vt apud Arat. ἢ μὲν εἰς κεφαλὴν μάλα πάντα βάπτων ὠκεανοῖο. Pro quo Cic. Hic caput & superas potis est demergere partes. ¶ Item tingo (quod fit immergendo) Odys. ι. Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ. in Epigr. ἐς ὕδωρ πρῶτον ἔβαψε. Diosc. lib. 1. Βάπτειν τρίχας. Apud Soph. Βάπτειν ξίφος, inficere, imbuere. Apud D. Luc. c. 16. v. 24. ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατ@, vt intingat extremum digiti suum in aquam. ¶ Item lauo. Suid. ex Aristoph. ¶ Βάπτειν etiam neutraliter nauis dicitur apud Eur. in Oreste. pro ἐφαλ@ γίνεσθαι. ¶ Βάπτω schol. Nicandri exponit etiam ἀφύσσω & γεμίζω, i. haurio, impleo hauriendo. in Alexiph. ἢ αὐτὴν ἄλλα βάπτε. Luc. apud Eurip. in Hecuba Βάψασ' ἔνεγκε &c.

Βάπτομαι mergor, item lauor.

Βάμμα, τὸ, tinctura, seu dipsum quod tinctum est. Plat. de leg. 12. Est etiam idem quod ἔμβαμμα, intinctus, i. liquor in quo panem vel opsonia intingimus. Dioscor. lib. 3. cap. 94. Schol. Nicand. annotat sic vocari omne ὑγρόν: & si solum siue adiectione ponatur, significare *acetum*.

Βαμμάτιον, ου, τὸ, diminut. Athen. lib. 9.

Βάψις, εως ἡ q. d. tinctio ipse tingendi aut mergēdi actus, βάψις χαλκοῦ καὶ σιδήρου, temperatura æris & ferri. Poll. ex Antiphōt.

Βαπτὸς ἡ ὁ, tinctus i. fuctus. s. colore aliquo Arist. in Pluto. Apud Eurip. βαπτὸν καὶ ποτὸν πηγὰν exp. fontem hauriendum situlis. ¶ Est etiam lapis seu gemma sic dicta ex tinctura. Plin.

Βάπτρια ἡ tinctrix Poll. ex Eupoll.

Βαπτικὸς, ὁ, tinctilis.

Βαφὴ, ἡ immersio. So. h. in Aiace. Item tinctura color. Philostr. Theophr. Apud Plut. metaphoricè pro macula. item color fucatus, apud Philostr. & Herodian.

Βαφικὸς ὁ ὁ, tinctorius. vnde Βαφικὴ s. τέχνη, tinctoria ars.

Βαφεὺς, έως ὁ tinctor.

Βαπτίζω, mergo seu immergo: vt quæ tingēdi aut abluendi gratia aquæ immergimus. Plut. de superst. καὶ βάπτισον σεαυτὸν εἰς θάλασσαν. Item mergo, submergo. ob ruo aqua. item abluo, lauo. Marci 7. & Luc. 11. Apud Christianos autem Βαπτίζειν de solenni illo mysterio initiationis dictum qua Christo initiamur, nomen suum retinet. Nam baptizare dicimus.

Βαπτίζομαι mergor, submergor. Et metaph. pro, obruor, Plat. in Euthydemo καὶ ἐγὼ γνοὺς βαπτιζόμενον τὸ μειράκιον, &c. i. argumentis sophisticis obrutum. Et Plut. in Galba de Othone, πεντακισχιλίων μυριάδων δάνεσι βεβαπτισμένον.

Βαπτισμὸς & βάπτισμα, mersio, lotio, ablutio, ipse immergendi item lauandi seu abluendi actus, Marci 7. item baptisma apud Christianos scriptores.

Βάπτισις, pro lauacro. ex Luciano.

Βαπτιστήριον, lauacrum. Βαπτιστής, οῦ, ὁ, qui immergit, qui abluit. Item baptizator.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀναβαπτιστὴς, q. d. rebaptizator. Sic dicitur diabolicæ cuidam sectæ deditus.

Ἀποβάπτω, intingo, immergo leniter. Diosc. lib. 6. ἀποβάψας εἰς ὕδωρ.

Ἐμβάπτω, immergo, intingo. Aristoph. in Nub. ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε. Ἐμβάπτισμα etiam pro eodem.

Ἔμβαμμα, τὸ intinctus, embamma. Vide s. v.

Ἐμβαφ@, exp. bibulus Ἐμβάφιον, τὸ vas in quod intingitur. Gal. no apud Hippocratem idem esse quod ὀξύβαφον.

Ἐμβαπτίζω, immergo. Metaph. apud Synes.

Ἐπιβάπτω, immergo, intingo Ἐπιβαπτίζω, idem.

Καταβάπτω, demergo, obruo.

Καταβαπτίζω, idē. Καταβαπτιστὴς opponit Βαπτιστῇ, apud Greg.

Alia composita siue propos. facta ex βαφον aut ex Βαφεὺς.

Ἄβαφ@ ου, ὁ καὶ ἡ, non tinctus.

Αἱμοβαφὴς, έος ὁ καὶ ἡ, sanguine tinctus, cruentus. Soph.

Ἀκροβαφὴς summa parte tinctus. In Anth. epigr.

Ἀνθοβάφ@, exp. tinctor.

Δίβαφ@, bis tinctus: vt δίβαφ@ πορφύρα.

Δρυοβαφὴς quercu (i. quercus cortice) tinctus.

Κισσοβαφὴς hederaceo colore tinctus.

Κοκκοβαφὴς & κοκκινοβαφὴς cocco tinctus, coccineo colore infectus. Athen.

Κροκοβαφὴς croco tinctus. Aeschyl.

Μελαμβαφὴς exp. niger ex tinctura. seu nigro colore imbutus.

Ὀξύβαφ@, seu ὀξύβαφον & ὀξύβαφιον acetabulum. Athen. lib. 2. Propriè dictum fuit vasculum in quod acetum infundebatur ad intingendos cibos. vide Poll. Hinc ad mensuræ nomen translatum est, quæ quartam heminæ partem contineret. quadrantale. Item sinus profundiores ossium capita excipientes anatomici vocant ὀξύβαφα & κοτύλας.

Ὀψόβαφον, τὸ vasculum in quo opsonia apponuntur. Poll. (lib. 7.

Πολυβαφὴς multum tinctus.

Πορφυροβάφ@, qui purpureo liquore tingit vestes aut lanam. Poll.

Ὑακινθινοβαφὴς, hyacinthino tinctus colore. Xen. Pæd. 6.
Ὑδροβαφὴς, aqua tinctus. Poll.
Ὑσγινοβαφὴς, tinctus colore, hysgini herbæ. Luc. in somn.
Χολόβαφος, felle seu bile tinctus χολοβαφῖνα, felle seu bile imbuta: ideoq; flauo seu aureo colore imbuta. Talis enim fellis & bilis naturalis color est. Arquatos etiam seu ictero & aurigine laborantes χολοβαφεῖς nominari aiūt. videtur enim eorum facies perfusa esse flaua bile & felle.

Χολοίβαφος, Poeticè metri causa inserto ι, pro χολόβαφος apud Nic. in Ther.

Χρυσοβαφὴς, auro tinctus seu imbutus, vel etiam imbutus aureo colore, auratus.
Ψυχροβαφὴς frigida tinctus seu imbutus, in frigidam demersus.

Alia comp. eiusdem sine præpositione, retinentia π.

Ἄβαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἄβαπτος σίδηρος, non temperatum ferrum.
Ἀβάπτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, immiserabilis, qui vel quæ mergi nequit. Pindarus hoc epith. suberi tribuit.

Ἀβάπτιστον, ου, τό, (subst.) terebella, chirurgorum instrumētū sic dictum quasi quòd non mergatur. Nam ita confectum, fuisse aiunt vt altius defigi non posset, ne cerebri membranam læderet.

Κροκόβαπτος, idem quod κροκοβαφής.
Πορφυρόβαπτος purpureo colore imbutus aut tinctus. Ath. li. 2.

-ΒΑ'ΡΑΘΡΟΝ, ου, τὸ, exp. fossa, profunditas, fouea in terra excauata. Sed peculiariter dicitur de fossa aut hiatu terræ profundiore. Athenis peculiariore adhuc nomine sic dictus fuit locus profundus in quē noxij & capitis damnati deturbabantur. Suid. & Harpocr. Sic apud Xen. Hell. 1. ἐὰν καταγνωσθῇ ἀδικεῖν, ἀποθανόντα εἰς τὸ βάραθρον ἐμβληθῆναι. Et apud Aristoph. in Nub. οὐδ' ὅσον κωλύει σ' αὐτὸν ἐμβαλεῖν εἰς τὸ βάραθρον μετὰ Σωκράτους. Metaphoricè pro exitio seu pernicie vsurpatur. Demost. in Philip. vt annotat Harpocration. Propriè aiūt βάραθρα vocari excauata loca, in quę demerguntur flumina: παρὰ τὸ βαίνειν, ab aquarum ingressu. vel quasi ἄβαθρα quòd ex cauitate peruia non sint, nec adeunda: vel παρὰ τὸ βαθὺς, vt est apud Etym. ¶ Item pro herba quadam accipi tradunt.
Βαραθρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui barathro similis est, profundæ nimirum altitudinis & voraginosus. Plut. in Luc.
Βέρεθρον, ου, τὸ, Atticè pro βάραθρον dici tradunt. Il. θ. ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον, vbi terra profundissimo hiat baratro. vtitur & Theophr. hist. pl. lib. 3. cap. 1.

Βέρθρον quoque dicitur per syncopen, teste Etym.

ΒΑ'ΡΒΑΡΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ barbarus, pronuntiatione vitiosa & insuaui vtens literásque malè exprimēs blæsorum balborúmque more. Hanc enim primam vocabuli huius signif. fuisse Strabo lib. 14. scribit, per onomatopoeiam factum esse addens. Quum Græci (inquit) hoc vitiū in peregrinis linguis animaduerterēt, eos per conuitium βαρβάρους appellare cœperunt quasi crassilingues seu durilingues: tandem vero omnes qui diuerso ab illis sermone vterentur, hoc nomine appellârunt. Quidam tamen scripserunt peregrinos homines Athenis linguam Græcam discentes, cum aliquid ex ea proferre conarentur in hanc vocem βάρβαρ subinde incidere solitos. Βάρβαροι opponuntur Græcis apud Plut. in Consol. & apud Philostr. in epist. Dicitur βάρβαρος & pro barbaricus. vt βάρβαρος γλῶσσα, Sophocl. βάρβαρος πόλεμος, Thucydid. bellum barbaricum, id est barbaris illatum. Et βάρβαροι ἔμπλαστροι, pro barbaricis emplastris. Interdum βάρβαρος, sub. ἡ γῆ vel χώρα. pro barbarica regione. Affertur & τὸ βάρβαρον pro barbaris apud D. Paulum βάρβαρος, cuius est peregrinum & ignotum idioma. vt 1. Corinth. capite 14 versu 11. ¶ Item qui barbarè loquitur, qui barbarismum committit. Luc. in Solœc. ¶ Item agrestis, qui agrestibus moribus est præditus. item inhumanus, ferus. Plut.
Βαρβαρόω, ῶ, barbarum reddo, i. agrestem vel ferum, vel ferocem, efficio, efferatum reddo. Exponitur etiam barbarorum potestati subiicio. Βαρβαρόομαι, efferor barbarus fio. Eur in Or.

Βεβαρβάρωσαι χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις. Sic & in Machab.

Βαρβαρίζω, barbaris faueo, à barbarorum partib. sto. Xen. Hel. 5. Item barbaros imitor, barbarorum mores vel cultum imitor. Et peculiariter de iis dicitur qui barbaros in suo sermone imitantur eum videlicet corrumpentes. Plut. περὶ δυσωπίας.

Βαρβαρισμὸς, Barbarismus. Eust.

Βαρβαριστὶ, barbaros imitando, barbaricè, barbarico more. Plutarch. de Al. fort.

Βαρβαρικὸς, κὴ, κὸν, barbaricus. Interdum, ad barbarorum mores accedens, aliquid barbaricum habens. vt βαρβαρικὰ πίνη.

Βαρβαρικῶς, barbarico more. barbaricè.

Composita.

Ἐκβαρβαρόω, ῶ idē quod βαρβαρόω. Isocr. in Euang. τὴν δὲ πόλιν ἐξεβαρβάρωσε. Et ἐκβεβαρβαρωμένος, effectus barbarus, qui barbaros mores induit ibidem.
Μιξοβάρβαρος, mixtus barbaris. semibarbatus.
Μισοβάρβαρος, osor barbarorum.
Τριβάρβαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ter barbarus, valde barbarus; vt Εὐριπίδης τριβάρβαρος. Plut. de lib. educ.
Φιλοβάρβαρος, barbaros amans. Item barbariem amans, & (ex consequenti) osor elegantiæ.

ΒΑ'ΡΒΙΤΟΣ, propriè vocatur arbor ex osse mali Persici nata, vt tradit Florent. Geop. lib. 10. Apud Eust. legitur neutro gen. τὸ βάρβιτον; quo nomine à quibusdam dici scribit fructum corni arboris quem ab aliis nominari ait πίτλαξιν, ab aliis μάραον.

-ΒΑ'ΡΒΙΤΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, & βάρβιτον, ου, τὸ, barbitus seu barbitū: instrumentū musicum multis intentū chordis. vnde & Theoc. dixit. βάρβιτον ἐς πολύχορδον. Neanthes apud Athen. li. 4. Ἀνακρέοντος εὕρημα esse tradit τὸ βάρβιτον. * Etym. scribit vocari quasi βαρύμιτον, vtpote qui βαρεῖαν τὴν φωνὴν καὶ τὴν φθόγγον ἀφίησι. μίτους enim dictas fuisse τὰς νευρὰς, quoniam ante neruorum vsum vtebantur lineis staminibus.
Βαρβιτίζειν, barbitum pulsare, barbito canere. Poll. ex Aristoph.

Βαρδίστος, vide in Βραδύς.

ΒΑ'ΡΙΣ ιος, vel ιδος, ἡ, nauigium, nauis: vox Ionū propria, vt testatur Corinthus Herodotus verò Ægyptiacum quoddam fluuialis nauigij genus ex spina βᾶριν, nominari autor est. ¶ Suidæ & Hesychio βάρεις sunt etiam τείχη, στοαὶ, αὐλαὶ, πύργοι, item & σφαῖραι. Hieronymus in Hieremiæ caput 17. βάρεις dicit esse turritas domos & in Oseæ cap. 9. magnas & in modum turrium ædificatas domus vide eundem & in Ps. 44.

Composita.

Ἄβαρις, cui non est βάρις, ideóq; in continente degens. Hesych.
Βούβαρις, Hesych. cui magna est baris. Dicitur etiam de homine magno & stupido. Vide & in comp. ep βάρος.

-ΒΑ'ΡΟΣ εος, τὸ, pondus, onus. παρὰ τὸ βίᾳ αἴρεσθαι inquit Ety. vtpote ad quod tollendum opus sit magna vi & robore multo. Xen. Pæd. 6. οἱ φοίνικες ὑπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται. ¶ Metaph. pro molestia. Xen. χρὴ τὸ βάρος μὴ φιλοῖς ... εἶναι τοῖς φίλοις, vide & Aristot. eth 9 cap. 12. ¶ Item alia metaph. (vt pondus apud Lat.) Plut. in Pericle, οὐδ' εἰς βάρος ἔχων ἰσόρροπον οὐδ' ἀξίωμα πρὸς τοσαύτην ἔχουσαν ἡγεμονίαν ἐφαίνετο. Item grauitas. metaph. Plut. in Demetrio. τὸ γὰρ αὐτοῦ χάριν καὶ βάρος καὶ φόβον εἶχε. paulò pòst, σεμνότητα βασιλικὴν eadem re dicit.
Βαρέω, ῶ grauo degrauo deprimo pondere. Luc. βαρήσει γὰρ ταῦτα τὸ πορθμεῖον συνεμπεσόντα.

Βαρέομαι ὕμαι grauor. vt ὕπνῳ βεβαρημένος, in Epigr. Apud Herodian. pro βαρύνεσθαι, i. grauiter ferre, seu indignari. cum accus. ἐβαρύνετό τι αὐ... τὴν δυσφήμησιν.

Βάρημα, τὸ grauitas, pondus.

Βαρύλλιον, ponduculum. B. ex Synes. 16.
Βαρὺς ἑος ὁ ponderosus, grauis. cui κοῦφος à Platone opponitur in Crat. & in Minoë. Apud Nic. βαρὺς ἀνὴρ, exp. robustus. ¶ De sono etiam dicitur. Xenop. in Cyneg. τὰς τόνους τῆς φωνῆς ποιούμενον. ὀξὺ βαρὺ μικρὸν, μέγα. Sic apud Platonem ὀξεῖα & βαρεῖα συλλαβὴ opponuntur. ¶ Βαρεῖαι χεῖρες. Il. α. sunt etiam manus violentæ. ¶ Item grauis. i. molestus, odiosus: de persona & de re. apud Herodian. lib. 7. & 2.
Βαρέως, grauiter, molestè. βαρέως φέρειν τι, grauiter ferre & iniquo animo. Xen. Pæd. 2.
Βαρύτης, ητος, ἡ, grauitas. Plut. Exp. etiam morositas. vt apud Isoc. Est etiam schema orationis. apud Hermog.
Βαρύνω grauo, premo. Od. ι. εἰ μάλα γάρ ῥ' ἐβάρυνε. Apud Athen. 2. βαρύνειν τὴν κεφαλὴν. capitis grauedinem afferre. ¶ Item metaph. molestia afficio. vt βαρύνειν τὰς δικαστάς. Xen.

Βαρύνομαι, grauor, premor. vt βαρύνομαι τὴν κεφαλὴν, capitis grauedine afflictor. Exp. & ingrauesco. Sic Polyb. βαρυνόμενος ὑπὸ τῆς ἡλικίας. Item molestia afficior. graui dolore afficior. Thu. li. 2 ἐβαρύνοντο & χαλεπῶς ἔφερον. Et cū dat. apud Xen. βαρυνόμενοι τοῖς στρατευομένοις. Sæpe & cū accus. pro. grauiter fero. Sic Plut. in Camillo. βαρύνεσθαι τὴν ὀλιγαρχίαν.

Βαρύθω pro βαρύνομαι, grauor, premor. Hesiod. in Erg. βαρύθει δὲ θ' ὑπ' αὐτῆς. Apoll. Arg. 2. καμάτῳ τε καὶ εἰρεσίῃ βαρύθοντες.
Βαρῖνος, barinus: piscis genus quod nec ouum parit, nec semen genitale seu fœtificum habet. Aristot. hist. animal. lib. 4.
Βραδὺς, βρίθω βρίζω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀβαρὴς ἑος, ὁ καὶ ἡ, non onerosus. minimè grauis, leuis. vt ἀβαρὲς σῶμα. Aristot. in 1. de cœlo. Item metaph. non molestus, non grauans. 2. ad Cor. 13 Item stultus. Hesych.
Βούβαρις, qui instar bouis est grauis, i. tardus & stupidus. Item μεγαλείαυτης, παρὰ τὸ μεγάλην βάριν ἢ μέγα βάρος ἔχειν. Hesy.
Βυθοβαρὴς, in profundum delabens præ pondere. Hesych.
Ἐπιβαρέω, ῶ, aggrauo, ingrauo, vel degrauo, premo, grauibus detrimentis implico, graui damno afficio. Bud. ex Appiano ciuil. bell. lib. 4.
Θυμοβαρὴς, animum grauatum habens, animo dolens, in Epigr.
Καρηβαρέω, ῶ, grauedine capitis laboro, vel grauor capite & tentor. Luc.

ror. Luc. in Hermot. καρηβαροῦντα ὑπὸ τῆς σάλης. Plut. in Artox. τῷ δὲ σώματι καρηβαροῦντα καὶ σφαλλόμενον. Dicit. & καρηβαρεῖν τὴν κεφαλὴν apud Aristot. de part. an. lib. 2. Pro eodē dicit. & καραιβαρέω, ῶ, & καραιβαρέω, & καρηβαρέω, apud Eust.

Καρηβαρία vel καρηβάρεια, grauedo capitis. Gal. & Hippoc.

Καρηβαρικός, (q.d. grauedinosus) grauedinem capiti inducens, caput grauans. Diosc. lib. 5. & Hippoc. aphor. lib. 3.

Καρηβαρίτης οἶνος, vinum quod cerebrum pertundit, vel capitis grauedinem afferens.

Καρηβαριάω, idem quod καρηβαρῶ. apud Poll. lib. 2.

Καταβαρέω, ῶ, degrauo, pondere deprimo. Καταβαρύνω, idem.

Οἰνοβαρής, vino grauis, vino grauatus, ebrius. Il. α.

Οἰνοβαρέω vel οἰνοβαρῶ, vino grauis sum, vino sepultus sum. Od. ι. & κ.

Χαλκοβαρής, ære grauis, firmus, solidus. Il. ο. ἰὸς χαλκοβαρής.

Χειροβαρής, pondere suo manus grauans, ponderosus, vel tantus quantus onerandæ manui satis esse possit.

Ἀβρός, Λάβρος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΒΑ'ΣΑΝΟΣ, ου, ἡ, lapis quo probatur aurum, lapis index, lapis Heraclius seu Lydius, quem coticulam appellant, inquit Plinius lib. 33. cap. 8. ¶ Item, probatio, exploratio, inquisitio, examen. Synes. epist. 44. τὸ μὴ διὰ πάσης ἐλθεῖν βασάνου μετιόντα καὶ θηρώμενον τὴν ἀλήθειαν. Philo de vita Mos. lib. 3. τὸ δὴ λῷον ἄρα βάσανος ἀκριβὴς τῆς ἑκάστου διανοίας, index certissimus. Dicitur & βάσανον δίδωμι τούτων. apud Xen. Pæd. 7. & βάσανον λαμβάνω τούτων. apud Plut. periculum facio. ¶ Item peculiariter inquisitio quæ fit per tormenta quæstio. Item tormenta. Isocr ἵνα μηδεὶς ἔλεγχος μηδὲ βάσανος γίγνοιτο περὶ αὐτῆς. Pro tormentis sæpius plurali numero ponitur apud Dem. & Herodot. Generaliter de quibusuis etiam cruciatibus dicitur, vnde βάσανοι Matth. 4. etiam morbi appellantur, qui nimirum ægrotos acerrimis doloribus excruciant.

Βασανίζω, exploro, probo, examino, periculum facio. Aristoph. in Ranis. κατ' ἔπος βασανιεῖν φησὶ τὰς τραγῳδίας. Plato βασανίζειν ταῖς ἐμπειρίαις ἕκαστα, experientia probare. ¶ Item torqueo ad eruendam veritatem, quæstionem habeo de aliquo. Plut. de garrul. Βασάνιζε καὶ στρέβλου τὸν ἀλάστορα. Generalius etiam accipitur pro, torqueo, afflicto & quocunque modo vexo.

Βασανίζομαι, exploror, probor, &c. Apud Plat. de rep. 2. βεβασανισμένος εἰς δικαιοσύνην, quasi quodam examine ad iustitiam probatus. Et Thuc. lib. 8. βασανιζόμενος ὑπὸ τῶν τετρακοσίων. Generalius etiam accipitur pro torqueri & quocunque modo vexari, apud Matth. & Marcum. Quinetiam à Matth. nauigium dicitur βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων.

Βασανισμός, οῦ, ὁ, exploratio, quæstio seu tormenta, cruciatus. Apoc. cap. 9.

Βασανιστής, explorator, Bud. ex Themistio. Est etiam tortor, qui tormentis veritatem elicit. Apud Dem. τὸν βασανιστὴν Μνησικλέα exp. quæstionis habendæ moderatorem & arbitrum.

Βασανίστρια, fœm. eadem signif.

Βασανιστήριον, (q.d. exploratorium) instrumentū ad explorādum vt βασανιστήριον χρυσοῦ, est lapis Lydius. ¶ item, locus in quo habetur quæstio, itē generalius, locus cruciat^9. ex Synesio.

Βασανεύω, idem quod βασανίζω. Hesych.

Ἀβασάνιστος, (comp.) ου, ὁ καὶ ἡ, inquit Suid. non examinatus, vel non exercitus, & non probatus. Apud Antiphontem ἀβασάνιστον πρᾶγμα, res tormentis non examinata, de qua quæstio non est habita. ¶ item expers doloris, apud Ælian. in lib. de prouidentia, inquit Suid. Apud Hesych. exponitur etiam μὴ κολαζόμενος, i. qui non punitur: item ἄτρωτος, inuulnerabilis.

Ἀβασανίστως, inexploratè, re non examinata, vel non discussa, sine certa probatione, absque examine, aut examinatione. Thuc. & Plut.

ΒΑΣΙΛΕΥ'Σ, έως, ὁ, rex. Il. β. διοτρεφέος βασιλῆος. apud eundem Hom. βασιλεῖς & ἄνακτες dicuntur etiam quilibet clari & excellentes viri, vt inquit Eust. apud quem plura vide vide. * Quidam deduxerunt à βάσις & λαός, vt qui sit βάσις τοῦ λαοῦ, quòd in eo fundata sit populi salus. Ammonius vult dici quasi ἀσυλεύς, vt qui sit inuiolabilis. Plura vide apud Etym. ¶ Item regulus, auis. Aristot.

Βασιλεύτερος, qui regiam maiestatem magis præ se fert quàm cæteri, augustior. item pro βασιλικώτερος, i. regno dignior, vel aptior. Il. ι. Od. β.

Βασιλεύτατος, regno dignissim^9. Il. σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐστι.

Βασίλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, regi^9, regalis. Herod. li. 3. & βασιλήϊος, Ionica dialysi, idem. vnde βασιληΐς, ίδος, ἡ, regia, adiect. vt βασιληῒς τιμή. Il. ζ. & Hes. in Theog. & βασιληῒς ἀρχή, apud Eurip.

Βασίλειον, ου, τὸ, regia, sc. domus, vt in Græco quoque δῶμα subintelligi videtur. Xen. Pæd. 7. βασιλήϊον. Ionicè pro eodem.

Βασίλεια, ἡ, regina, seu (vt apud antiquos Eust. vsurpatum fuisse tradit) domina. Od. η.

Βασιλείδης, ου, ὁ, regis filius. Suid.

Βασιλῆ pro βασίλεια, Hesych. citat ex Soph. Iphigenia.

Βασιλικός, οῦ, ὁ, regalis, basilicus, regius. Isocr. Plut. & alij tam de

re quam de persona dicitur. Βασιλικὸν à recentioribus appellatur ocymū. item genus satyrij quod palmā Christi vocant. & ἄμμι apud Hipoc. vt multi volunt. Est & emplastri nomen.

Βασιλική, ἡ, regia domus. Et Basilica peculiari signif. domus ampla & spatiosa causarum cognitioni destinata, quod principes eò ad ius dicendum venirent. Plut.

Βασιλικῶς, regiè, regaliter. Isocr. ad Phil.

Βασιλίνδα, ludi genus est in quo qui sorte rex factus est facienda imperat: cui verò seruū esse sorte obuenit, imperata facit. Poll. lib. 9. de coniu. ludis.

Βασίλινα, ἡ, regina, apud Menand.

Βασιλίς, ίδος, ἡ, substantiuè, reginam significat: vt apud Athen. ἀπὸ δὲ ξαι βασιλίδα. adiectiuè verò dicuntur βασιλίδες ἰσχάδες apud Eustath. αἱ ἐκ τῶν βασιλείων σύκων. Item βασιλίδες, calceamenti genus. Poll.

Βασίλισσα ἡ, regina, Plut. in Apopth.

Βασιλίσκος, ου, ὁ, regulus Athen. Item stella in corde leonis: & auicula quædam. & serpens de quo Plin. lib. 8. cap. 21.

Βασιλεύω, F. εύσω, regno, dominor, impero. Interdum absolutè ponitur, vt apud Plut. Ἀντιγόνου βασιλεύοντος. Plerúnq; cum genit. vt Isocr βασιλεύω τῆς Ἀσίας. Et cum dat. apud Hom. Il. β. v. 206. Peculiariter in sacris literis significat, regem creo, vt 1. Reg. 8. βασιλεῦσον αὐτοῖς βασιλέα.

Βασιλεύομαι, regor, regio dominio gubernor. sub regio imperio sum. Plut. & Synes. βασιλευτὸν γένος ἀνθρώπων, qui ferre regnum apti sunt natura. apud Aristot. Polit. 3.

Βασιλεία, ἡ, regnum, regia potestas. Plat. Xen. βασιληΐη resolutione Ionica pro eodem. apud Herodot.

Βασιλειάω, F. άσω q.d. regnaturio, regnum affecto. Eust.

Βασιλίζομαι, regis more ago, regiam speciem præfero. Appian. in Mithr. & 3. bel. ciuil.

Composita.

Ἀβασίλευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, regem non habens, sub rege non viuens. vt Θρᾷκες ἀβασίλευτοι, apud Xen. 5. Hellen.

Ἀβασιλεύτως, aduerb. sine rege, sine regio imperio.

Ἀντιβασιλεύς, έως, ὁ, (q.d. prorex) qui regis locum obtinet.

Διαβασιλίζομαι, idem quod simplex. Eust.

Ἐμβασιλεύω, regno in, regno inter. Od. ο. τῇσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευε.

Μεσοβασιλεύς, interrex. Μεσοβασιλεία, ἡ, interregnum, Plut.

Μικροβασιλεύς, paruus rex, minor rex. Eust.

Μισοβασιλεύς, regis aut regum osor. Plut.

Παμβασιλεύς, omnium rex, summus rex. Aristot. in Polit.

Παμβασιλεία, ἡ, regia potestas plenissima aut summa, merā seu summum imperium. Aristot. lib. 3. Polit. cap. 11. 12.

Παμβασίλεια, omnium regina, summa regina, Aristoph. in (Nub.

Συκοβασίλεια τὰ, regiæ ficus. τὰ βασίλεια σῦκα, Athen.

Συμβασιλεύω, vna regno, simul regno. 1. Cor. 4. 2 Timoth. 2.

Φιλοβασιλεύς, regis amans. Plut. in Aristoph. Φιλοβασίλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, regiæ potestatis amans. Plut.

Φυλοβασιλεύς, q.d. rex tribus seu tribuum. Poll.

Βάσιμος, Βάσις, vide in Βαίνω.

ΒΑ'ΣΚΑΙΝΩ, F. ανῶ. P. κα, fascino, quod & à Græco factum quidam putant. Volunt plerique grammatici dici quasi φασκαίνω, (παρὰ τὸ φάεσι καίνειν) oculis occido i. aspectu. Sic apud Aristot. sect. 20. Probl. l. 43. ἐπιλέγουσι γοῦν, ὅταν τῆς αὐτῆς τραπέζης ἴδιά τι προσφέρειν μεταδιδόντες, ἵνα μὴ βασκάνῃς με. Sic & apud Alex. Aphrod. li. 2. Probl. 53. διὰ τί τινὲς βασκαίνουσι, καὶ μάλιστα παῖδας. Sic & apud Plutarch. in Symp. li. 5. Probl. 7. ¶ Item inuideo, quoniam qui fascinant, id faciunt quòd inuideant, vt colligere est ex iis quæ leguntur apud Alex. Aphr. li. 2. Probl. 53. Dicitur autem βασκαίνω σοι, apud Dem. & βασκαίνω σοι τοῦτο aut τούτου, apud Philostrat. & βασκαίνω ἐπὶ τούτῳ, apud Luc. Reperitur & cum genitiuo solo, apud eundem. ¶ Item criminor, reprehendo, apud Dem. & Plut. vt testatur Bud.

Βασκαίνομαι, fascinor. Theocr. Id. 6.

Βάσκανος, ου, ὁ καὶ ἡ fascinator, fascinatrix. ὁ τοῖς φάεσι καίνων, quasi φασκαίνος. vt βάσκανος ὀφθαλμός, Plut. in Simpl. 5. Probl. 7. ¶ Item inuidus Plutarch. Exp. & obtrectator, maleuolus, apud Dem. vsurpatur in fœm. gen. apud Aristoph. in Plut.

Βασκάνως, inuidè, animo inuido.

Βασκανία, ἡ, fascinatio. Aristot. sect. 20. Probl. 34. Item inuidia seu inuidentia. Phil. de vita Mos. lib. 1. Item obtrectatio, apud Dem. pro cor.

Βασκάνιον, ου, τὸ, fascinum. Exp. & odium. vide Poll.

Composita.

Ἀβάσκανος, ου, ὁ καὶ ἡ, inuidia vacuus, non inuidens, non inuidus. Exp. & ἄφθονος apud Suid.

Ἀβάσκαντος, cui nemo inuidet, tutus ab inuidia, inuidiæ non obnoxius. Item pharmacum ἀβάσκαντον dicitur, quod inuidias hominum auertit. seu quod fascinationes ab inuidia profectas auertit. Dioscor. lib 3. Ἀβασκάντως, citra inuidiam. Epigr. lib. 1.

Καταβασκαίνω, idem quod βασκαίνω. Plut. Sympos. 3. lib. Probl. 7.

προσβασκαίνει

Προσβασκάνιον pro Βασκάνιον à nonnullis vsurpatum fuisse ex Phrynicho annot.

Βασκανισμος, vide in Βάζω.

ΒΑΣΣΑ'ΡΑ, siue Βασσάρα, nomen calceamenti cuiusdam ita dicti παρὰ τὸ τῇ βασὶ ἀρηρέναι, vt Etym. tradit. ¶ Idem annot. propriè significare τὴν βακχίλην, & Lycophronis schol. eodem modo. Eustathius verò Βασσάρας esse dicit Bacchi nutrices, ita nominatas διὰ τὸ βάσιν ἐπ' ἀρᾷ ποιεῖσθαι διὰ τὸ μανιῶδες. ¶ Item pro meretrice poni traditur, quòd veluti furore quodam in libidinem ruat, vt αἱ βάκχαι, quæ, Βασσάραι dicuntur, Bacchio quodam & lymphato furore perhibentur agitatæ fuisse. ¶ Accipitur & pro vulpe: in qua signif. dicitur & Βασσαρὸς secundùm Herodorum, vt refert. Etym. itidémque Suid.

Βασσαρεῖος, vulpinus Hesych.

Βασσαρίς, (diminut.) significat non solùm τὴν βασσάραν τὴν βάκχην, sed etiam τὴν βασσάραν τὴν ἀλώπεκα, vt Etym. testatur. Item pro meretrice ex Epigr.

Βασσαρικός, idem quod Βακχικός, bacchius in Epigr.

ΒΑΣΤΑ'ΖΩ, porto, vt baiuli onera portantes. Aristot. de mundo, Βαστάζειν γέροντας ἐπὶ τῶν ὤμων. Hinc οἱ βαστάζοντες, baiuli, geruli. Scribit tamen Suidas Βαστάζειν Atticis non esse αἴρειν, sed rē aliquam manu contrectando eius pondus explorare. vt Od. φ. v. 405. Αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἴδε πάντη. ¶ Idem Suidas exponit etiam δοκιμάζω. ¶ Pro sepelire affertur ex Soph. in Aiace, χαλῶ φασίν τοῦτόν με φέροντα, ὥς με βαστάσῃ.

Βάσταγμα, τὸ, onus quod portatur.

Βασταγή, onus, βάρος. Hesych.

Composita.

Α'βάστακτος, ὁ καὶ ἡ, (q.d. importabilis) portatu impossibilis, vt ἀβάστακτον φορτίον.

Α'βαστάκτως, ita vt portari non possit. Hesych.

Α'ναβαστάζω, idem quod Βαστάζω, vel porto sublatum in altum, seu tollo in altum ad portandum. Luc. in Anach. ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον.

Διαβαστάζω, idem quod Βαστάζω.

Δυσβάστακτος, portatu difficilis, vt Matt. 23. Δυσβαστάκτως, cum difficili portatione, ita vt vix portari possit. Hesych.

Εὐβάστακτος, portatu facilis, Aristot. Rhet. lib. 1.

Συμβαστάζω, simul porto, simul fero. Exp. & confero. item comparo ex Iobi cap. 18.

Ὑποβαστάζω, sustineo.

Φορτοβαστάκτης, ου ὁ. baiulus, apud Suid.

ΒΑ'ΤΑΛΟΣ, ου, ὁ, exp. mulierosus, cinædus, effœminatus. Ab Æschine hoc nomine Demosthenes vocatur. quoniam κεκωμῴδηται ἐπὶ μαλακίᾳ, vt scribit Harpocration, vide & Plutarc. in vita Demosth. A Batalo quodam tibicine, qui mollis esset & effœminatus, significatio illa tracta est. ¶ Item podex, apud Eupol. vt scribit idem Harpocration.

Βαταλίζεσθαι, mollem effœminatámq; & turpē vitam deducere.

Βατέω, βατίω, &c. vide in Βαίνω.

ΒΑ'ΤΟΣ, ου, ἡ, rubus, sentis. Od. ω. βάτων ἕνεκα. propter rubos. apud Diosc. lib. 4. cap. 39. est Βάτος Ἰδαία, rubus Idæus. Sic dicitur per antiphrasin quasi Βατὸς, quòd sit prorsus ἄβατος i. inaccessus propter minores & nocentes spinas. ¶ Est & piscis nomen, qui & Βατίς, Aristoph. schol. ¶ Est & mensuræ genus, Hebræis peculiare. vt Luc. c. 16. ¶ At Βατός, οῦ, ὁ, vide in Βαίνω.

Βάτιον, ου, τὸ, per diminutionem pro Βάτος dicitur, vt Aristophanes docet in Pluto, vide schol.

Βάτινον dicitur fructus rubi, teste Gal. de alim. facult. lib. 2. cap. 13. ¶ Item Βάτινος, adiect. rubeus, i. qui est è rubo.

Βατόεις, εντος, ὁ, rubeus, i. qui ex rubo, vel rubo assimilis. apud Theocr.

Βατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem apud Athen. lib. 2. vt Βατῶδες μέρος.

Βατίεια, ἡ, Il. 6. q. Bœotia collis quidam circa Troiam, dictus ἀπὸ τῆς ἐπ' αὐτῇ βάτου, q.d. rubetum.

Βατίς, herbæ nomen à rubi similitudine aliqua. Plin. lib. 2. cap. 15. ¶ Item piscis qui & Βάτος, apud Athen. lib. 4. & 7. ¶ Est & auis apud Aristot. hist. an. lib. 8. cap. 3.

Composita.

Κυνόσβατος, ου, ἡ, & κυνόσβατον, ου, τὸ, rubus caninus, q.d. sentis canis Theophr. hist. pl. lib. 1. cap. vul. & lib. 9.

Πολυβάτος, rubis abundans, Nicand.

Χαμαίβατος, rubus humilis, rubus humi serpens. Theophr. hist. pl. lib. 3. cap. 18.

ΒΑ'ΤΡΑΧΟΣ, ου, ὁ, rana dicti quasi Βοάτραχος (quemadmodum & Βότραχος pro Βάτραχος apud Hip. scribi Galenus autor est) παρὰ τὸ βοῶν τραχεῖαν ἔχειν, vt Etymol. docet. Autor Batrachom. Βάτραχος ὑψηλὸς μέγεθος δέμας ὕδατι λαμπρῷ. ¶ Est etiam piscis nomen quem Plinius modò batrachum, modò ranam vocat. Aristot. autem inter σελάχη recenset. ¶ Item tumor sub lingua maximè pueros infestans: de quo Aetius. Hesychio est etiam species ἐσχάρας.

Βατράχειος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. ranalis. vt Βατράχειος μοῖρα apud Suidā.

Βατραχίς, ίδος, ἡ, vestis ad ranatum colorem accedens vide Aristoph. schol.

Βατράχιον, ου, τὸ, ranunculus herba de qua Diosc. lib. 4. cap. 26.

Βατραχίσκος, ου, ὁ, pars quædam in cithara. Hesych.

Βατραχίτης λίθος, batrachites lapis. Plin. lib. 37. cap. 10.

Βατραχίζω in morem ranæ nato. Apud Hippocr. accipitur pro in modum natantis ranæ extendor, quum de luxatione membrorum agitur.

ΒΑ'ΤΤΟΣ, ου, ὁ, Battus nomen cuiusdam Cyrenæorum principis, qui exili voce præditus & balbus fuit, vide Herod. lib. 4. Hinc Βαττολογέω, loquor vt Battus ille.

Βατταρίζω, idem cum Βαττολογέω, balbutio, lingua titubo & hæsito, in loquendo sum impeditus instar Batti illius. Cicer. ad Att. l. 6. epist. 15. & Luc. in Ione tragœdo, de Timocle quodam. Hesychius tamen κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς vult factum esse. vt Βαβράζειν & πεππύζειν. Ponitur & pro blaterare, garrire, nugas effutire.

Βατταρισμός, οῦ, ὁ, titubantia & hæsitantia, linguæ impedimentum & offensio in loquendo. Theophylact.

Βατταριστής, οῦ, ὁ, titubator, hæsitator, qui impeditè loquitur vel etiam nugator, blatero.

ΒΑΥ'ΖΩ, latro. ὑλακτῶ, verbum fictum ex canum voce quā latrando edunt, nimirum βαῦ βαῦ vt & barbari apud Latinos. Dores Βαΰσδειν dicūt. Theocr. Idyl. 6. Α'λλ' ἴσαν σιωπᾷ ποτὶ σκοπιὰς ἁ δὲ βαΰσδεις εἰς ἅλα δερκομένα. Et Plut. in lib. an. seni cap. resp. κύνες γὰρ βαΰζουσιν ὃν ἂν μὴ γινώσκωσι καθ' Ἡράκλειτον. Ab Hesych. exp. & obscurè seu occultè, loquor.

Βαυκάλιον, ου, τὸ, baucaliū: dicitur vas angusti oris à sono, quem edit dum aqua ei infunditur, tunc enim veluti βαΰζει & baubatur Alex. Aphrod. Probl. 94. lib. 1.

Βαύκαλις, pro vase ad refrigerandum ponitur in Epigr. lib. 2.

Δυσβαΰκτος, (comp.) quem canes vix minimo latratu sunt prosequuti.

ΒΑΥΚΟ'Σ, ή, όν, iucundus, Hesych. delicatus, Etym.

Βαύκαλος, idem. Etym.

Βαυκίζεσθαι, delicior, lasciuio. Hesych. Etym.

Βαυκίσματα, deliciæ.

Βαυκισμός, species saltationis. Hesych. Etym. Poll.

Βαυκίδες, calciamenti genus. Poll. lib. 7.

Καταβαυκαλήσεις, cantiones quibus nutrices sopiunt pueros suos, teste Athen. l. 14.

ΒΑΥ̃ΝΟΣ, ου, ὁ, fornax, caminus. Eust. & Aristoph. schol. Quidam Peloponnensium vocabulum esse putarunt. Etymologus ab αὔω significante καίω, deduci putat.

Βαυνή, idem. Hesych.

Βάϊνος, Κεῖβαος quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Βαφή, &c. Βαί. Luc. vide in Βάπτω.

ΒΔΑ'ΛΛΩ F. αλῶ, mulgeo, sugo. Plato, βδάμενίζων βουκόλων πολὺ βδάλλοντα. Ab Aristotel. de muliere etiam dici testatur Bud. Affertur & βδέλλω pro eodem.

Βδάλλομαι mulgeor, βοὸς βδαλλομένης γάλα, apud Aristot. Idem βδάλλειν ἀμφορέα amphorā lacte impler. Item voce media, mulgeo. Nic. in Alex. ἢ σὺ ἢ βδάλλοιο νέον Πριεῖς ἐνὶ ἔθει πέλλης

Βδάλσις, mulctus, Item succus. Gal. de sympt. 4.

Βδέλλα, ἡ, hirudo, sanguisuga. Theocr. Idyll. 2. Etym. à βδάλλω fieri scribit, mutato α in ε. ¶ Est etiam bdellium arbor. Hesychio teste. Sic & apud Arrianum; Diosc. Gal. vide & Plinium. Dicitur & βδέλλιον Diosc. lib. 1. cap. 81.

Νεόβδαλτον γάλα, lac recenter mulctum.

ΒΔΕ'Ω F. έσω & ήσω, flatum ventris emitto, pedo. Aristoph. in Pluto, ὥστε τὴν ῥῖν' ἐπέβδει δριμύτερον γαλῆς. Ibidem cum accus. ὃ λιβανωτὸν γὰρ βδέω. Sunt qui accipi etiā pro fœtere putent, ex consequenti, vt σίλφη βδεῖος, apud Gal. & Aet.

Βδόλος, flatus ventris. exp. & crepitus. Item fœtor extinctæ lucernæ.

Γαλεόβδολον, (comp.) frutex vrticæ similis, de quo Diosc. li. 4. cap. 95. Sic dictus quoniam folia eius manu trita γαλῆς βδόλον odore suo referunt.

Βδεῖν ἐστι apud Suidam. & Βδεῖσθαι, flatum ventris emittere, vt Βδεῖν.

Βδύλλω, idem quod Βδέω. Hesych. ¶ Item timeo, tremo. Apud Aristoph. in Equit. καὶ γὰρ οἱ τε πλούσιοι δεδίασιν αὐτόν, ὅ, τε πένης βδύλλει λεώς.

Comp. Ὑποβδύλλω, clàm flatum ventris emitto, Luc. ὑποβδύλλει ὑπὸ τῆς δίκης.

Βδελλύσσο-

Βδελύττομαι, & βδελύττομαι, execror, abominor, detestor. Propriè auersor ob foetorem Aristoph. in Pluto. σὺ δ᾽ ἐκ τοῦ ἀλλ᾽ οὐ βδελύττη. Exp. etiam, formido, exhorreo. Idem in Nub. Affertur & βδελύττω ex Can. 9. Conc. Antiocheni.

Βδελυγμὸς & βδέλυγμα, execratio, abominatio. Item res execranda seu abominanda. Lucæ 16. Est etiam fœtor. Etym.

Βδελυγμία, ἡ, execratio, abominatio. Chrysost. Item pro nausea, apud Xen. Exp. & fœtor.

Βδελυκτὸς, execrabilis, abominabilis. ad Tit. c. 1. cui opponitur ἀβδέλυκτος, apud Æschyl.

Βδελυρὸς, qui est frontis prostitutæ, proteruus, flagitiosus, impurus. Aristoph. in Ran. & Nub. & Dem. in Mid. De eo propriè dicitur qui perdita quadam impudentia præditus sit. vt apud Theophr. in Charact. & Plut. de Inst. lib. Βδελυρῶς, flagitiosè, impurè. vt βδελυρῶς βεβιωκέναι. Dem. Βδελυρία, ἡ, summa & perdita impudentia, ingens proteruia. Plut. in Demetr. Item flagitiosa & impura vita. Æsch. in Timarchum.

ΒΕ΄ΒΑΙΟΣ, ὁ ἡ, stabilis, firmus. vt βεβαία εἰρήνη. Isocr. & Xen. firma pax. item (de persona dictum) is de quo fiducia côcipitur, is de quo nobis aliquid certò persuademus. Vnde βέβαιός εἰμι τοῦτο ποιῆσαι, certa fides habetur mihi hoc facturum me esse, vt apud Thuc. 3. *Deducitur à βαίνω, sed à βέβαα pro βέβηκα formatur.

Βεβαίως, firmè, vnde βεβαίως ἔχειν à Plat. dicitur quod firmum est. Exp & certò, exploratò.

Βεβαιότης, ητος, ἡ, stabilitas, firmitas. Aristot. Ethic. 1. cap. 10. Exp. etiam constantia.

Βεβαιόω, ῶ. F. ώσω ἡ, stabilio, firmo, firmum reddo, tutum reddo. item confirmo. vt βεβαιῶσαι τὴν εἰρήνην. Herod. 4. Sic & νόμους βεβαιῶσαι, Dem. ¶ Apud Iurisconsultos, præsto vt habere liceat ei cui stipulatione & sponsione euictionis cautum est. vide B.

Βεβαιοῦμαι, fidem facio, pro comperto habeo, affirmo, confirmo. Plat. & Paul. item, stabilio, &c. Thuc. lib. 6. τὴν ἀρχὴν βεβαιώσασθαι.

Βεβαίωσις, confirmatio, firmamentum. Thuc.

Βεβαιωτὴς, ὁ, confirmator, sancitor, Plut. Βεβαιωτικὸς, confirmatiuus. Eustath.

Composita.

Ἀβέβαιος, ὁ ἡ, instabilis, inconstans. Exp. etiam, minimè firmus, non hærens firmiter. Plut.

Ἀβεβαίως, inconstanter.

Διαβεβαιοῦμαι, affirmo. Phal. & Plut.

Ἐμβεβαιόω, ῶ, constabilio, confirmo. vt, ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα. Plut. in Lyc.

Ἐπιβεβαιόω, ῶ. item ἐπιβεβαιοῦμαι, confirmationem addo. q. d. pòst confirmo.

Παραβεβαιόομαι, οῦμαι, affirmo. Plut.

K

Βέλλερος, vide in Βελός.

ΒΕ΄ΒΡΑΔΕΣ, pisces quidam apud Athen. lib. 7. Iidem dicuntur & βεμβράδες, & μεμβράδες, ibidem.

Βείνω. vide in Βινέω.

ΒΕ΄ΛΟΣ, εος, τὸ, telum, iaculum, sagitta, hasta missilis, πᾶν τὸ πόρρωθεν βαλλόμενον. vt Eust. explicat. Alibi tamen scribit propriè esse τὸ τοῦ ξίφους σιδήρεον: indéque ipsum totum βέλος nominari, frequens apud Hom. Ἐντὸς βελῶν εἶναι, exp. intra teli iactum esse. cui opponitur ἔξω βελῶν εἶναι apud Herodot. ¶ Item quum Deo tribuitur fulmen. vt apud Herodot βέλος ἐνέσκηψε θεός, Deus fulmen iaculatus est. ¶ Eustathio est etiã ipse ictus & dolor ex ictu illatus. vt Il. ξ. ἀχλὺς δὲ κατ᾽ ὀφθαλμῶν ... Νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα. βέλος δ᾽ ἔτι θυμὸν ἐδάμνα. ¶ Βέλος ὀξὺ, metaph. extremus dolor parturientis, Il. λ.

Βέλεμνον, τὸ, idem quod βέλος. Il. ο. ¶ At βέλεμνος piscis quidã apud Athen. lib. 7.

Βελεμνίτης, ὁ, lapis qui sagittæ effigiem repræsentat, ex ampla radice desinens in tenuissimam aciem.

Βελόνη, ἡ, acus. Eupol. apud Pol. ¶ Est etiam nomen piscis apud Aristot. & Athen. Βελονὶς ίδος, ἡ, acicula.

Ὀβελὸς, veru, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀλεξιβέλεμνος, ὁ ἡ, arcens siue depellens sagittas, in Anth. (epigr.

Ἀκροβολὶς, ίδος, iaculi genus. Suid.

Ἐμβελὲς διάστημα, intercapedo & interstitium quod est intra teli iactum, i. quod teli iactum non excedit Polyb.

Ἑκατηβελέτης, ὁ, eminus iaculans, ὁ ἑκαθεν βάλλων, vel ἑκάτον βέλεσιν ἀναλῶν, de Apolline. Il. α.

Ὀξυβελὴς, έος, ὁ ἡ, acutam habens cuspidem. Il. δ. Exp. etiam qui celeriter iaculum mittit. apud Diodor. lib. 20.

Τριβελὴς, tres cuspides habens. Epigr.

Χρυσοβέλεμνος, aureis instructus iaculis, aureis sagittis iaculans in Epigr. dicitur de Apolline.

ΒΕ΄ΛΤΕΡΟΣ, ὁ, melior, præstantior. Hesiod. in Erg. Οἴκοι βέλτερον εἶναι, domi esse, melius est. Phocyl. Βέλτερος ἀλκήεντος ἀνὴρ σεσοφισμένος ἀνήρ. Aristoph. scholiastes in positiuo gradu exponit φρόνιμος.

Βελτίων ονος, ὁ ἡ, idem Dem. Thuc.

Βελτιόνως, melius.

Βελτιόω, ῶ, meliorem seu melius reddo. Philo de vita M. lib. 3.

Βελτίωσις εως, ἡ, in melius prouectio. Phil. de vita M. lib. 2.

Βέλτιστος, optimus. Thuc. Plut. Βέλτιστα optimè.

Ἀβέλτερος ὁ, stolidus, amens, stultus vecors, vesanus. Suidas & Hesychius exponunt ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων. Simplicius in Epictetum ait, ἀβέλτερον appellari quempiam, ὅτε οὐκ ἔχει τινὶ συγκρινόμενος, βελτίων φανῆναι, i. quum non habet cui collatus, melior videri possit. Apud Athen. ἀβέλτερος & ἔμφρων opponuntur.

Ἀβελτέρως, stolidè, stultè. Plut.

Ἀβελτέρειος pro ἀβέλτερος. Eust ex Herodiano.

Ἀβελτερεία, vel potius ἀβελτηρία, stoliditas, stultitia, amentia, vesania. Plut. ¶ Pro ignorantia quæ prudentiæ opponitur, sæpe apud Demosth.

ΒΕ΄ΜΒΗΞ ηκος, ὁ, turbo, trochus. instrumentum quod pueri se exercentes torquêt. Scribit & βέμβιξ per ι. Suid. ex Aristop.

Βεμβηκιάω, ῶ, circumeo, aut in gyrum eo in modum turbinis, circumuertor & circumagor. Suid.

Βεμβηκίζω, circumuerto & circumago in modum βέμβηκος, in gyrum ago velut turbinem apud Suid. ex Aristoph. in Vesp.

Βέμβιξ etiam per ι scribitur, & dicitur non solùm de trocho & turbine quem verbere rotant pueri, sed etiam de turbine aereo & de aquarum vortice. Hesych ¶ Est & insectum quoddam volucre (quod & βεμβὶς nominatur. vnde βεμβίδιον diminut.) Nic. in Ther.

Βένθος, vide in Βάθος.

ΒΕ΄ΡΒΕΡΙ, Indica lingua dicitur, teste Eustathio, concha & ostreum, quod vniones & baccas continet. Athen. lib. 3.

Βέρεθρον, vide in Βάραθρον.

ΒΕ΄ΤΙΟΝ, betium herba, de qua Diosc. lib. 3 cap. 37.

ΒΕΥ΄ΔΟΣ, vestis genus varium aut purpureum, vt scribit Etymol, afferens ex Callimacho. Ἐν δὲ Πάρῳ καλά τε καὶ ποικίλα βεύδε᾽ ἔχουσα. Didym⁹ verò βεύδεα exponit δέρματα, dici scribens quasi βοεύδεα, vt sint βοεία δέρματα, in quibus est εὕδειν, vel etiam τὰ ἄδειαν παρέχοντα ἡμῖν. Herodian pleonasmo τοῦ β ... τὸ εὔδειν dici autumat. Apud Poll. lib. 7. scribitur βεῦδος, quod inter genera vestium numerat.

ΒΗ, Suida teste est imitatio vocis ouium apud Attico: vt apud Cratinum in Dionys. Alexandro. Ὁ δ᾽ ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζει.

Βηζω. Hesych. exp. φωνῶ.

Βῆκη, Hesych. capra. Βῆκαι quoque dicta sunt πρόβατα, teste eodem Hesych.

Βληχᾶσθαι, vide suo loco.

ΒΗΛΟΣ ὁ, ὁ, limê domus Il. ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο, à diuino seu cœlesti limine. *Ἀβαίνω deriuatur, putatur.

Βέβηλος τόπος, quem (q. d. cuius limen) ingredi cuilibet fas est. Et ex consequenti exp. profanus. Orph. apud Iust. Mart. θύρας δ᾽ ἐπίθεσθε βέβηλοι.

Βεβηλόω, profano, contamino. Hesych. & Suid.

Ἀβέβηλος ὁ ἁγιὸς καὶ ἱερὸς. Eust. Et ex consequenti, non profan⁹ & interdum etiam sacrosanctus. Et de re & de persona. Plut.

Βῆμα, &c. vide in Βαίνω.

ΒΗ΄Ξ, χὸς, ἡ, tussis. Diosc. lib. 1. cap. 158. Βῆχα χρονίαν. Masculino etiam genere reperitur apud Thuc. κατὰ βηχὸς ἰσχυροῦ.

Βηχικὸς, ad tussim pertinens, tussicularis. vt βηχικὰ φάρμακα, & βηχικαὶ δυνάμεις. Diosc.

Βήχιον herba tussilago dicta, & tussicularis. Cæc. Aurel. & Diosc. 1. in præfat.

Βήττω, tussio. Xenoph. Pæd. 2. Βῆγμα. id quod tussiendo expuitur. Quidam scribunt cum ρ βρήσσω & βρῆγμα.

Composita.

Ἀναβήττω, extussio, tussiendo expuo, seu exereo: vel simpliciter, expuo, exereo. vt apud Gal.

Ἀναβήττομαι, extussior, expuor, reiicior. apud eundem.

Ἀναβήττω, extussio tussiendo eiicio. Hippocr. in Progn. μετὰ πύου ἀπὸ βήχης.

Ἐκβήττω, extussio apud Gal.

Ὑποβήττω, subtussio. Luc. in somn.

ΒΗΡΥ΄ΛΛΟΣ, ὁ, vel ἡ, beryllus: gemmæ seu lapidis pretiosi nomen

nomen, Triphiod. in poematio de excidio Troiæ, Γλαυκῆς βηρύλλοιο καὶ αἱμαλέης ἀμεθύστου. ¶Eſt & herbæ genus teſte Heſychio apud Dion. de ſitu orb.

Βηρύλλι@ λίθ@, idem cum βήρυλλ@. Ezech.c.28.

ΒΗ´ΣΣΑ Ι, αἱ, vt Græci lexicographi & ſchol. tradunt, dicũtur οἱ βάσιμοι τόποι τῶν ὀρέων, loca in montib. per quæ gradi poſſumus: ſeu loca arboribus frutetiſq; condenſa: qui Latinis dicuntur ſaltus. Sunt qui interpretentur etiam conualles, valles profluas. Il. ρ. ἐστ᾽ ἐν ὄρεσσι κνίσας θαλερὰς τ᾽ αἰζηοὺς ῥηϊδίως ἐκέδασσεν ἐλιξάμεν@ διὰ βήσσας. Et Il. γ. Οὔρε@ ἐν βήσσης.

Βησσήεις, εντ@ ὁ, ſaltuoſus: vel flexuoſus, habens multas ſemitas. Heſiod. in Erg. ἄγκεα βησσήεντα.

ΒΙ´Α, ας, ἡ, vis, robur. Il. ν. & λ. & Od. ξ. βίη δ᾽ ἐμοὶ ἔμπεδ@ εἴη. vtitur & Xen. Hell. 6. ¶Item vis, i. violẽtia, item violentus impetus. Il. α. τὴν ῥα βίῃ ἀέκοντ@ ἀπηύρων. Dem. ἐπὶ πολὺ προσάγει τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι. Dicitur βίᾳ & πρὸς βίαν per vim. Hinc βίᾳ ἡμῶν. Thuc. nobis inuitis. Sic βίᾳ τῶν πολλῶν inuita multitudine. Et πρὸς βίαν ἐπίνομεν, coacti bibebamus. Apud Ariſtoph. ¶Item βίαι, iniuriæ, contumeliæ, quæ per violentiam fiunt. Od. π. βίας ὑποδέγμεν@ ἀνδρῶν.

Βίαι@, ου ὁ. (& interdum ἡ) violentus, iniurius, vt ἔργα βίαια apud Hom. Apud Plat. de leg. τὰ βίαια, quæ vi aguntur. Apud Xen. & Luc. βίαιόν τι ποιεῖν, vim & iniuriam inferre. cui reſpondet βίαιόν τι πάσχειν apud Thuc. Hinc & βιαίων δίκη, actio de vi illata. Dicitur & de perſona, apud Thuc. Item coactus, vt βίαιοι θάναι apud Greg.

Βιαίως, vi, violenter, βίᾳ.

Βιάω ῶ, F. ήσω, vim affero, vrgeo vel violenter vrgeo, opprimo. Il. π. τεῖον γὰρ ἄχ@ βεβίηκεν Ἀχαιούς.

Βιάομαι ῶμαι, idem quod βιάω. Od. λ. οἱ κεῖνον βιόων). Ex Heſio. aſſ. pro, vim infero, vitio.

Βιάζω, idem quod βιάω. Od. μ. με βιάζετε μοῦνον ἐόντα.

Βιάζομαι pro eodem frequentius vſurpatur in proſa, cum accuſ. vel perſonæ, vel rei. Redditur interdũ etiam violo. Item eluctor. Item exprimo. Item cogo, cum infin. apud Luc. & Plut. Item conor, nitor, ſumma vi contẽdo. itidem cum inf. vt βιάζομαι ἄρχειν. Plut. Item ſtupro, ſtuprum infero, quod & Lat. dicitur vim infero cum accu. Plut. ¶Item paſſiuè opprimor, cogor. &c. Xen. & Plut.

Βιασμός, οῦ, ὁ, violatio, vis adhibita ſeu illata. Dioſc.

Βιαστής, οῦ ὁ qui vim infert, violator. Naz. Βιαστικός, qui vim afferre poteſt, vt βιαστικὸς νόμ@, lex quæ cogit, ex Plat.

Βιὸς & Βί@, & Βελλικός, quomodo huc pertineãt vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἄβι@, ου, ὁ, καὶ ἡ, valdè robuſtus, Ex α augente, & βία, i. robur: pro πολύβι@. vel contrà inualidus, minimè robuſtus, imbellis. ſi α ſit priuatiuum. Item non violentus, violentia non vtens. Item qui violentiam aut vim non nouit, vel cui vis non infertur vel qui coactus & per vim nihil agit, liber. Aliam ſignif. vide in compoſ. ex Βί@.

Ἀβίαστ@ ου, ὁ καὶ ἡ, non factus per violentiam, non violentus. Itẽ nõ coactus. ¶ Itẽ inexpugnabilis, in eluctabilis robuſtus.

Ἀβιάστως, ſine violentia, non violenter, non coactè.

Αἰνόβιας ου, ὁ, immani robore & vi præditus, ſtrenuus, bellicoſus in Anthol. epigr.

Ἀντίβι@, aduerſus, contrarius, aduerſarius, quaſi ἐναντίαν βίαν ἔχων, vel ſecundum Etym. ὁ ἐναντιούμεν@ τῇ βίᾳ, i. δυνάμει. Il. α. & β. ἀντιβίοις ἐπέεσσι μάχεσθαι. Ἀντίβιον & ἀντιβίην & ἀντιβία (aduerb.) cõtra, è contrario, ex oppoſito. Item ex aduerſo è regione, coram, in conſpectu. Il. γ. & κ. & Il. φ.

Ἐναντίβι@. (decõp.) aduerſarius. q. d. vim & potentiã contrariã habens. Et aduerb. ἐναντίβιον, aduerſus, contrà, apud Hom.

Ἀντιβιάζομαι, reluctor vim adhibens, vi obſtito. Philo de mundo.

Ἀποβιάζομαι, vim affero, vi cogo. Plut. in Coriol. ὥστε δὴ ἡμᾶς ἡ ἱστορία πολλοῖς ἀποβιάζε). ¶Enitor vt mulier in partu, apud Ariſt. de hiſt. anim. 7. inquit Bud. ¶Paſſiuè etiam capitur pro, vi cogor apud Plut.

Διαβιάζω per vim cogo, vi adigo.

Εἰσβιάζομαι, vim infero violenter aliquid facio. Dem. ¶Item vi ingredior. q. d. per vim irrumpo. Sic Plut. in numa, εἰσβιάζετ) εἰς τοὺς οἴκους.

Ἐκβιάζω, vi exturbo, vi compello ex vno loco ſeu ſtatu in alium. Plut. Symp. 4.

Ἐκβιάζομαι, vi adigo, per vim compello. apud Herodia. & Plut. Item exprimo, extorqueo, Budæo.

Decomp. Ἀνεκβίαστ@, qui vi compelli nequit. cui vis nulla fieri poteſt, inuiolabilis, Plut. Ἀνεκβιάστως, inuiolabiliter.

Δυσεκβίαστ@, cui non facilè vis afferri poteſt, quem non facilè eluctari poſſis, pertinax. Plut.

Εὐρυβίης, cuius vis & robur latè ſe extendit. latè potens. Heſiod.

Καταβιάζω, vi compello opprimo, vrgeo. Καταβιάζομαι idem. Item paſſiuè. opprimo. vrgeor. Plut.

Παραβιάζομαι, vi detorqueo. Plut. Item vrgeo, cogo. Plut. & act. cap. 16.

Προβιάζομαι, antè vim infero. Plut. in Camillo.

Προσβιάζω, adurgeo, inſtando cogo. Thuc. προσβιάζομαι, idem apud Plut. Symp. 4. καὶ προσβιάζομαι τὴν φύσιν, vim afferentes naturæ. Item paſſiuè cogor. Thuc.

Συμβιάζω, ſeu συμβιάζομαι, ſimul vim infero. vnde συμβεβιασμένα, apud Dem. exp. ſimul occupata.

Ὑπερβίη, ἡ, modum excedens vis, iniuria. Suid.

Ὑπέρβι@, omnem vim excedens, omni vi ſuperior, violentus, vt Il. σ. θυμὸς ὑπέρβι@. Od. α. ὑπέρβι@ ὕβρις. Heſiod. in Erg. ὑπέρβιον ἄχθ@ ἀείρας.

Ὑπέρβιον, aduerb. vltra vires, per vim. Ὑπερβίως, idem. Il. ρ.

Ὑπερβιάζομαι, vi ſupero, vim inferẽdo præpolleo. Thuc. li. 2.

Ὑποβιάζω, exp. violenter depello.

Βιβάζω Βιβάω, vide in Βαίνω.

ΒΙ´ΒΛΟΣ, ου, ἡ, liber. Demoſth. pro cor. τὰς βίβλους ἀναγινώσκεις. Luc. in Herod. de libris eius loquens, ἄχρι τῶν καὶ μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ. *Etym. deducit διὰ τὸ τοὺς βίους βάλλεσθαι ἐν αὐτῇ. Euſtathius autem ἐκ τῆς βίβλου, ex qua olim fieri ſolebant libri.

Βιβλάριον & Βιβλαρίδιον. ου, τὸ, libellulus. in Apocal. cap. 10.

Βιβλίον, ου, τὸ, libellus ſæpe pro Βίβλ@, liber. Luc. de hiſt. ſcrib. τὴν μέν τοι ἐπιγραφὴν ἐλίσσειν δεῖν μακροτέραν τοῦ βιβλίου ἐπιγράφειν. Et λεπτόγραφα βιβλία, apud eundem. Itẽ idem quod γραμματεῖον. Exponit & tabellę. Bud. ex Plut. affert pro libello ſupplice.

Βιβλιακός, librorum volutator, in librorũ lectione verſatus. Plut.

Βιβλίδιον. ου, τὸ, libellus. Demoſth. Βιβλιδάριον. idem. apud Euſt.

Βιβλιονίδος. ἡ, libellus, aut funiculus è papyro plexus. Etym.

Βιβρώσκω, vide in Βρώσκω.

ΒΙ´ΚΟΣ, ου, ὁ, ab Heſych. exp. vas aut vrna habens anſas. Ab Hieronymo apud Eſa. cap. 19. exp. doliolum. Eubulus apud Athen. lib. 1. σταμνάρια & βίκους pro eodem accipit. Sic Xen. apud Suid. ἔπεμπε βίκους οἴνου εἰς αὐτοὺς.

Βικίον, ου, τὸ, vrnula, vrceolus, doliolum: vel lagenula, aut etiam vaſculum. Dioſ. l. 1. c. 96. Βικίδιον, idem apud Suid. ¶Item Βικίον. vicia, apud Aſianos, vt tradit Gal. de al. m. facult. lib. 1. c. penult.

-ΒΙΝΕ´Ω, ῶ, ineo, coeo, idem quod Βαίνω vnde deriuari putatur, Ariſtoph. in Ran. πῶς γὰρ οὐχὶ γυναῖκας. Ὥστε σε πίνειν εἰδότα καὶ βινεῖν μόνον.

Βινητιάω ῶ, inire ſeu coire cupio. coitus libidine prurio, apud Luc. Ariſtoph. & Athen.

Βείνω, idem quod Βινέω & ab eadem origine deflexum. Heſych. Βείνειν apud Solonem eſſe dicit τὸ βίᾳ μιγνυσθαι, per vim coire. Aſſ. & Βεινητιᾶν pro βινητιᾶν.

Compoſita.

Ἱπποβίνη@, ου, ὁ, in modum æquarum c[illegible] o[illegible]ens, i. valdè libidinoſus. Ariſtoph.

Ὑποβινητιῶντα βρώματα, edulia qui libidinem proritant. ex Menandro.

-ΒΙ´ΟΣ, ου, ὁ, vita: cui opponitur mors, vt πέρας τοῦ βίου, finis vitæ Xen. Pęd. 8. Et διὰ βίου, per totam vitam, Plut. ¶Item vita i. mortales & humanum genus. Ariſtot. de mundo. συνεπιμαρτυρεῖ δὲ καὶ βί@ ἅπας τὴν ἄνω χώραν ἀποδοὺς Θεῷ, i. aſſentiũtur mortales omnes. ¶Item victus, annona. Item bona, facultates. Et generaliter res ad vitam neceſſariæ. Xen. Hellen. 7. ὁ γὰρ βί@ τοῖς πλείστοις αὐτῶν ἀπὸ τῆς θαλάσσης. Sic dicitur βίον πορίζεσθαι & συλλέγεσθαι & κτήσασθαι & ποιεῖσθαι, victũ quærere ſeu comparare apud Æſchin. Dem. Herodot. Xen. *Dici volunt παρὰ τὸ μὴ βίας καὶ ἀνάγκης ζῆν. ¶ At Βιός, οῦ, ὁ, quidam exp. arcus, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ἔντασιν βίαν, vi enim intẽdẽdus eſt. Alij exp. neruus arcus, itidem παρὰ τὴν βίαν, quia vel vim arcui addit, vel vi contenditur. Il. ο. ὅτε μοι βιὸν ἔκβαλε χειρὸς, Νευρὴν δ᾽ ἐξέρρηξε νεόστροφον.

Βιόω, ῶ. F. ώσω, viuo κατ᾽ ἀρετὴν βιῶν. Luc. Reperitur etiam βιῶναι & βιούς & ἐβίων (apud poëtas & Herodotum) quorũ thema in vſu non eſt.

Βιόομαι, οῦμαι, idem. vt apud Plat. ad Col. θηρίων βίον βιωσόμεθα. ¶ Tranſitiuè apud Hom. pro viuifico. Od. θ. σὺ γάρ μ᾽ ἐβιώσαο κούρη. ¶Item paſſiua ſignificatione, vt καλῶς βεβιωμέν@ βίος, bene acta vita.

Βιώσκομαι, viuiſco. Apud Ariſtot. in Meteorolog.

Βίωσις, εως, ἡ, vita. i. ipſa viuendi actio. Act. ap. c. 26.

Βιώσιμ@, ου, ὁ καὶ ἡ, vitalis, i. qui viuere poteſt, aut ſuperuiuendi ſpem habet, apud Suid. Βιώσιμον βρέφ@, vitalis infans & Βιώσιμ@ βί@. βιωσίμως, vitaliter. Βιωσίμως ἔχω, vitalis ſum, vt apud Naz.

Βιωτός, οῦ, ὁ, vitalis, vt Plato in Apol. ὁ δὲ ἀνεξέταστ@ βί@ οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ. Aliquando βιωτὸν in neut. gen. viuendum. Luc. οὐκ ἔστι βιωτὸν αὐτῷ.

Βιωτικός, οῦ, ὁ, ad vitam ſuſtentandam & victum comparandum induſtrius aut intentus. Ariſtot. hiſt. anim. lib. 9. Item, ad vitam ſuſtentandam & victum conquirendum pertinens. 1. Cor. 6. in-

Apud

Apud theologos pro, fecularis, item pro eo qui laicus est, i. prophanus, non monachus, seu pro eo qui huius vitæ fecularis curis & negotiis addictus est, aut eo qui ad huius mundanæ vitæ vsum tantummodo spectat. vt annotat Bud. ex Basil.

Βιωτικῶς, vt fit in communi vita. Item populariter.

Βίοτος, ου, ὁ, (apud poëtas idem quod Βίος) vita. Il. κ. βίοτον τελέσαι. Item victus id vnde viuitur, res ad vitam sustentandā necessariæ, bona, fortunæ. Od. α. ἀλλότριον βίοτον κατέδουσιν.

Βιοτή, ἡ, vita. Xenop. Pæd. 7. τίς δ' ἂν ὁ ἔχων μακαρίαν βιοτήν.

Βιότης, ητος, ἡ, idem. Theodor. in Eccl. hist. Βιότιον, victus exiguus. Aristoph. in Pluto.

Βιοτήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitalis. vt Βιοτήσιον ὕδωρ. Nonn.

Βιοτεύω, viuo, vitam dego, victum quæro. Xen. Pæd. 3. ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν. Βιοτεία, ἡ, vitę institutum, vita. apud Xen.

Composita: ac primum ex Βίος.

Ἄβιος, ου ὁ καὶ ἡ, inops. cui non suppetunt ad victum necessaria. comp. ex α priuat. & Βίος, victus. Luc. in dial. Achillis & Antilochi, τιθέντας ἀβίοις καὶ ἀκλήροις ἀνδράσι. ¶ Item diues. apud Antiph. ab α augendi vim habente. & Βίος, victus. ¶ Item longæuus. vt quidam exp. Iliad. ν. ab α epitatico, & Βίος, vita. ¶ Item qui caret muliere, Strab. ¶ Vide & alias signif. in compositis ex Βία.

Ἁβρόβιος, mollem & delicatam vitam agens, molliter & delicate viuens Dionys. de situ orbis.

Ἀθεσμόβιος, qui exlegem & iniustam vitam degit. Nonn.

Ἁμαξόβιος siue ἁμαξοβίτης, in plaustro viuens.

Ἀμαυρόβιος, languidè viuens. in Epigr.

Ἀμιμητόβιος, cuius vita inimitabilis est.

Ἀμφίβιος, quasi vtrinque vitam habens, ancipitem vitam habens, i. modò in aqua, modò in terra viuens. anceps. vt ἀμφίβια ζῶα, Cicero vocat bestias ancipites.

Ἁρπαξίβιος, è rapto viuens. apud Athen.

Βραχύβιος, qui breuis est vitæ. cui breue viuendi tempus concessum est. Athen. 7. Βραχυβιότης, ητος ἡ, vitæ breuitas.

Δαρόβιος, longæuus, apud Æschyl.

Ἔμβιος, cui vita seu vitalis aliqua vis inest, qui vitam insitam habet. viuidus, viuax. vt ἔμβιον φυτὸν, Theophr.

Ἑξαμηνόβιος, qui sex menses viuit, qui semestrem vitam agit, vt Plin. de lacertis.

Ἐνυδρόβιος, viuens in locis ἐνύδροις, in aquis degens, in vndis viuens, aquatilis, aquaticus.

Εὔβιος, benè & commodè viuens. Aristot. anim. hist. lib. 9.

Εὐβίοτος, idem ibidem.

Ἡμερόβιος, qui in diem viuit, vt solent mendici omnes. sed peculiariter, ita dictus fuit Diogenes philosophus, qui & ipse victum diurnum quotidie mendicabat.

Decomp. Καθημερόβιος qui in diem viuit, præsentibus rebus contentus, atque ex parato, minimè solicitus de futuris.

Κακόβιος, malè, i. duriter viuens. Plut.

Κοινόβιον, q. d. vitæ communicata societas. Gell. lib. 1. cap. 9.

Λιπόβιοι, qui vitam deseruerunt, vita functi, mortui. Hesych.

Μακρόβιος, qui longam vitam degit, longæuus. Luc. Vnde μακροβιώτερος apud Aristot. & Luc.

Μακροβιότης, ητος ἡ vitæ longitudo. Aristot. Rhet. lib. 1.

Μελάμβιος, qui nigram, i. obscuram vitam degit.

Μικρόβιος, qui exiguæ vitæ est.

Ναυσίβιος, qui in nauibus seu ex nauibus viuit. Alciphr.

Νυκτίβιος & νυκτερόβιος, noctu viuens, noctu vagans & victum quærens, interdiu verò latitans: vt noctuæ & vespertiliones vel (vt Hesych. exponit) ὁ ἐν νυκτὶ ὡς ἐν ἡμέρᾳ διάγων.

Οἰόβιος, qui solitariā vitā degit, qui in solitudine versatur. Suid.

Ὀλιγόβιος, pauco (i. breui) tempore viuens.

Ὁμοιόβιος & ὁμοιοβίοτος, simili victus ratione vtens. qui simili victu vtitur.

Ὀρίβιος, qui in montibus degit, monticola. Oppian.

Παλίμβιος, rediuiuus.

Πυρίβιος, in igni viuens.

Συκόβιος, qui ficis victitat. Item qui victū sibi parat ex συκοφαντίᾳ.

Σύμβιος, qui alicui conuiuit, contubernalis. Aristot. Ethic. 9.

Τρυγόβιος, fæce victitans, apludam edens & floces bibens. Gell.

Τρυσίβιος, vitam vexans vitę molestus, vitam excrucians, ὁ τρύων ἤτοι κακοπαθῶν περὶ βίον, inquit Eust. 1. vexans & molestans in quærendo victu. vel se tantum non enecans in victu sibi comparando.

Ὑγρόβιος, qui in locis humidis viuit. Piscatoris epith. apud Nonn.

Φερέβιος ferens vitam. vel ferens quod ad vitam degendam necessarium est, frugifer. Epith. Est Solis aliquando apud poetas, aliquando terræ.

Χειρόβιος & χειροβίωτος, manibus, (i. manuum labore) viuens.

Decomp. Ἀποχειρόβιος vel ἀποχειροβιώτως ex manibus victitans, manibus victum quærens vel manuum labore victitans. Suid. & Poll. [singula suo loco.

Ὄλβος, Πρέσβυς, Φέρβω, Φοῖβος, quomodo huc pertineant, vide

Comp. ex Βιόω cum præposit.

Ἀναβιόω ῶ, reuiuisco, apud Suid. & Athen. lib. 9. vnde ἀναβεβιωκὼς, qui reuixit, rediuiuus.

Ἀναβιώσκομαι, idem. Plat. in Phædone. Interdum, reuiuiscere facio, vitæ restituo, exsuscito, apud eundem.

Ἀναβίωσις, q. d. reuiuiscentia, reditus ad vitam, resurrectio à morte.

Ἀποβιόω, ῶ, morior, viuendi finem facio. vnde ἀποβιοὺς, mortuus est, apud Artemidorum.

Διαβιόω, ῶ, vitam transigo seu traduco. Xen. & Luc. Interdum additur accus. vt Isocr. in Euag. διαβεβιωκὼς εὐτυχῆ βίον. Apud Plut. in Public. ἀφ' ὧν διαβιῶν ἔμελλον φεύγοντες, quibus exilium sustentare poterant.

Ἐμβιόω, ῶ, q. d. inuiuisco. Theoph. Et in pass. voce, ἐμβιῶμαι τῇ γῇ.

Ἐμβίωσις, q. d. inuiuiscentia.

Ἐπιβιόω, ῶ, superuiuo, vltrà viuo, superstes sum. ἐπιζῶ. Plato in epist. αἷς ἂν ἐγὼ ἐπιβιῶ. Et ἐπιβιώσεταί γε ἔτη τετταράκοντα, pro ἐπιβιώσει.

Καταβιόω, ῶ, vitam transigo. vel vitam ad exitum perduco. Herodian. & Plutarch.

Decomp. Ἐγκαταβιῶσαι, vitam consumere in. Plut.

Συγκαταβιόω, ῶ, vnà vitā transigo, vel extremam vitam transigo.

Περιβιόω, ῶ, incolumis viuo, vel superuiuo, superstes sum, vt ἐπιβιόω. Plutarch. in Antonio, ἀπολαυομένων δὲ τούτων μὴ περιβιώσεσθαι.

Προβεβιωμένα, τὰ, vita anteacta, Plutarc. de lib. instit. τὴν δόξαν προβεβιωμένων, gloriam vitæ anteactæ. Sic & apud Synes. & Herodian.

Συμβιόω, ῶ, cōuiuo. Luc. in Vitarū vēd. συμβιῶναι δ' ἐξιὼς καὶ συμπιεῖν ἱκανός. Iūgitur συμβιόω dat. vi præpositionis, vt Demost. ἐγὼ μὲν δὴ τοιαύτῃ συμβεβίωκα τύχῃ. Idē pro cor. ἀγαθῇ γὰρ (ὡς ὁρᾷς) τύχῃ συμβεβιωκὼς, τῆς ἐμῆς ὡς φαύλης κατηγορεῖς.

Συμβίωσις, conuictus. inter illos qui simul viuunt & contubernales sunt, dicitur esse συμβίωσις. Redditur etiam contubernium, item vitæ consuetudo. Plut. de marito & vxore dixit, in Pericle, εἶπα τῆς συμβιώσεως ἐπ' ἴσης αὐτοῖς ἀρετῆς. Vsus est & Cicero ad Atticum, lib. 13.

Συμβιωτὴς, conuictor, contubernalis. Plutarch. Mæcenatem συμβιωτὴν τοῦ Σεβαστοῦ (i. Augusti) appellat. Interdum compotor exponi potest. veluti quum de parasito dicitur: vt apud Athenæum.

Alia comp. ex βιωτὸς, sine præposit.

Ἀβίωτος, ὁ καὶ ἡ, non viuens, non vitalis. vt ἀβίωτος βίος, apud Dem. Aristoph. Synes. Sic ἀβίωτος αἰὼν, apud Xenop. Pæd. 3. Exp. & miser, iniucundus. Ἀβίωτον subst. absolutè ponitur pro ἀβίωτος βίος, apud Æschin. in Ctes.

Ἀβιώτως, cum tædio vitæ. Plutarch.

Ἀξιοβίωτος, dignum vita.

Ξηροβιωτικὸς, qui in sicco viuit, terrestris. Ex Platone.

Χειροβίωτος, vide suprà in χειρόβιος.

Βλαβερὸς, βλάβη, &c. vide in Βλάπτω.

ΒΛΑΙΣΟ'Σ οῦ, ὁ, valgus. cui distorta sunt & praua crura, & cui genua ac tibiæ conuersæ sunt. Gal. de causis morborum, καλοῦσι δὲ βλαισὸν μὲν τὸ ἐπὶ τὸ ἐκτὸς ῥέπον, ῥαιβὸν δὲ τὸ ἐπὶ τἀναντία. Xenophonti sunt equi βλαισοὶ. quod vitium est tale vt interius atterantur pedes, quando gradiuntur ac procurrunt. Autor etymologici affert ex quodā, ὅτε δὲ πόδας ἐπὶ τὰ ἔξω διεστραμμένος, & addit, qui literæ λ similis est. Et subiungit βλαισὸν dictum esse τὸ βεβλαμμένον τὸ ἴσον τῶν ποδῶν. Vide Bud. in prior. annot. in Pand. & Alex. Aphrod. Probl. 24. lib. 1.

Βλαισότης, ητος ἡ, distortio. Arist. in Probl.

Βλαισόω, ῶ, distorqueo. Aristot.

Βλαίσωσις, idem quod βλαισότης blæsitas.

Βλαῖσα, in apibus Aristoteli sunt eadem quæ βλαισά, blæsa hist. an. lib. 9. cap. 40.

Βλεσὸς, idem cum βλαισός. A plerisque exp. cui membra sunt resoluta. Sic dicitur & cui lingua impedita est, qui & τραυλός. Vtitur sæpe Hipp. & Gal. Scribitur & βλαισὸς apud Poll.

ΒΛΑ'Ξ, ακὸς, ὁ, piscis quidam omnino inutilis & qui nulli animanti est esui. Etym. dicit ne canibus quidem edulem esse. Hesychius eum fœtidum esse tradit. ¶ Item qui submissus est aut abiectus præ luxu vel præ fatuitate, vt exponit Eust. qui vult à βλῶ per syncopē facto ex βάλλω esse βλάζω, vnde fiat βλάξ. Affertur apud Etym. etiam aliud etymon à μαλακός. Exp. etiā, socors, hebes, ignauus, iners, supinus. Xen. Pæd. 1. δέδοικα μὴ παντάπασι βλάξ τις καὶ ἠλίθιος φαίνωμαι. Dicitur & βλὰξ ἵππος apud eundem, cui oppon. θυμοειδής. Legitur & superl. βλακίστατος apud eundem in Apomnem.

Βλακικὸς, οῦ, ὁ, socors, ignauus, iners, piger. apud Xen. Apud Luc. stolidus. (in auib.

Βλακικῶς, ignauè, ignauorum & inertium more. Aristoph.

Βλακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod βλακικός. Poll. Βλακωδῶς, idem quod βλακικῶς.

Βλακεύω, socordiæ me dedo & inertiæ, socorditer me gero. Xen. in Laced. Polit. Erotianus ait esse ἐπὶ πλεῖστον ἀργεῖσθαι. metaph. ab illo pisce, quia ἐν τῇ κινήσει ἀργὸν ὁ βλακεύων ἔχει. Item

ἔχει. Item ὀλιγωρεῖν (contemnere) & μετὰ ῥᾳθυμίας καὶ ὀλιγωρίας τι πράττειν. ¶ Item per delicias consumo bona, per nequitiam viuo, inquit Bud.

Βλακεύεσθαι. Eust. ait esse μωραίνειν, desipere. apud Xen. autē.

Βλακεία, ἡ, socordia, inertia, ignauia. Xenoph. Pæd. 7.

Βλάκευμα, quod per socordiam fit.

Καταβλακεύομαι, (comp.) idem quod βλακεύομαι seu βλακεύω. Hinc καταβλακευμένοι καὶ κάτω νεύοντες. Greg. socordiæ dediti, vel in mollitiem inertiamque effusi. item luxui dediti, vel in deliciis vitam agentes.

Καταβλακευμένως, socorditer, per socordiam, remisso animo, remissè. Aristoph. in Pluto.

ΒΛΑΠΤΩ, F. ψω, lædo, damno afficio, noceo. Plat. in Apol. οὐ ἐμὲ μείζω βλάψετε ἢ ὑμᾶς αὐτούς. Dicuntur & dij βλάπτειν quum cladem seu noxam aliquam immittunt, vt Il. ψ. Βλάψεν δ' Ἀθήνη. Et Xen. in Symp. ἢν μὴ θεὸς βλάπτῃ. Cum gen. vt Od. α. Βλάπτειν κελεύθου, ab itinere quempiam impedire, seu itineri alicuius impedimentum afferre.

Βλάπτομαι, iniuria afficior, damno afficior, vel detrimentum aut cladem accipio. Thuc. Xen. Item pro προσκόπτειν & ἐμποδίζεσθαι, vide Eust.

Βλάμμα, τό, detrimentum.

Βλάψις, damni illatio, noxa. Plat.

Βλαπτικός, nociuus, lędendi & damnū inferendi vim habēs.

Βλάβω, idem quod Βλάπτω: vnde Il. τ. βλάβεται δὲ καὶ ἀγαθὸν ἐόντα.

Βλάβη, ἡ, noxa damnum, detrimentum. Plat. Thuc. Aristoph. Plut.

Βλάβος, ου, τό, idem. Plat. de leg. 8. & Aristoph. in Ran.

Βλαβερός, ὁ, noxius, damnosus, detrimentosus. Plat. & Xen.

Βλαβόεις, εσσα, εν, idem. Nic. in Alexiph. χεύειν βλαβόεν πῶμα.

Βλαστός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀβλαβής, ὁ, ἡ, noxæ expers, cui non nocetur. Apud Nicand. non nocens, innoxius.

Ἀβλαβής, έος, ὁ καὶ ἡ, innocuus, innoxius, non nocens, vt οὐδὲν ἀβλαβές. Plat. 2. de rep. Item incolumis, illæsus, inoffensus, noxæ expers. Xen. 5. Cyril Pæd. καὶ τοὺς ἑαυτοῦ ἄνδρας ἀβλαβεῖς διὰ τὸ πείθεσθαι παρέχειν.

Ἀβλαβῶς, innocuè, innoxiè. Item inoffensè, illæsè.

Ἀβλάβεια, ἡ, innocentia. Cic. libro 3. Tuscul. Item incolumitas, indemnitas.

Ἀντιβλάπτω, vicissim lædo seu noceo, læsus lædo.

Ἀποβλάπτω, lædo, oblædo. Ἀποβλάπτομαι, lædor, damnum accipio. Item, priuor, iacturam facio. apud Soph in Aiace, Τοῖς δ' ἀποβλαφθεῖσιν ἀρτίως φίλου, priuatam tali amico.

Ἐπιβλάπτω, insuper noceo & damnum infero. Thuc. lib. 3.

Ἐπιβλαβής, noxius, damnosus, detrimentosus.

Decomp. Συνεπιβλάπτεσθαι, vnà lædi. Ex Aristot. polit.

Εὐβλαπτος, qui lædi seu cui noceri facilè potest.

Θεοβλαβής, q. d. cui à Deo damna & pœna infliguntur. Item peculiariter, cui Deus abstulit intelligentiam. Bud. exp. aduerso numine agens, à Deo reprobatus. Herodot. in Clione.

Θεοβλάβεια, ἡ, exp. dira stoliditas. apud Æsch. [Rhet. 3.

Καταβλάπτω, lædo, detrimentis afficio. Naz. in Orat. Aristot.

Νοοβλαβής, mente læsus, cui læsa est mens. qui non est sanę mentis, mente captus.

Παραβλάπτω, oblædo, noceo. Chrysostom.

Φρενοβλαβής, mente læsus, mente captus. Hippocr. epist. ad Demag. Φρενοβλαβῶς, dementer, insanè, more eius qui mente est læsus, & mente captus. Herodot. & Hippocr.

Φρενοβλάβεια, amentia, dementia, apud Hesych. & Suid.

Κοράμβλη, quomodo huc pertineat, vide in comp. ex Ἀμβλύς.

ΒΛΑΣΤΑΝΩ, F. Βλαστήσω. Aorist. 2. ἔβλαστον, germino, fruticor vel frutico, *de plantis*. Et generaliter pro nascor, originem duco. vnde apud Soph. ἐξ ἀέρος ἐστιν δ' ὑμῖν βλαστών. Idem, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν βλαστών. Æschylus, Ἀφ' ἧς τὰ καινὰ βλαστάνει ... ¶ Item produco. Alex. Aph. τὰ κάθυγρα χωρία βοτάνας οὐ βλαστάνει.

Βλάστημα, τό, germen, idipsum quod germinando prodiit. Gregor. Isocrat.

Βλάστησις, εως, ἡ, germinatio. Theophr. Exp. & fructuū inchoatio.

Βλαστητικός, ή, όν, germinandi vim habens. Theophr.

Βλάστη ἡ, germen, propago. Theoph. Βλάστη ζώων metap. Plato incrementū vocat. Et Plut. de Niobe, Βλάσταις τέκνων βεβριθυῖα.

Βλαστεῖον, ου, τό, pro eodem. Nicand.

Βλαστός, οῦ, ὁ, germen. Theophr.

Βλαστικός, ad germinandum propensus. Theophr.

Composita: ac primùm ex Βλαστάνω.

Ἀναβλαστάνω, repullulo, regermino, renascor. Interdū pro Βλαστάνω. plat. de leg. l. 8. ζῶντα ... τῶν ἐκ γῆς ἀναβλαστανόντων.

Ἀναβλάστημα, quod renascitur. Poll.

Decomp. Συναναβλαστάνω, vnà germina protrudo. Theophrast. hist. plant. lib. 3. cap. 6.

Ἀποβλαστάνω, germino, *vel potius*, egermino.

Ἀποβλάστημα, germen. Et generaliter per translationem, pro prole, vt apud Plat. in Symp.

Ἀποβλάστησις germinatio.

Διαβλαστάνω, germino, pullulo. Theophr. lib. 4. de caus. pl. c. 9.

Διαβλάστησις, germinatio.

Ἐκβλαστάνω, egermino. Theophr. de caus. pl. lib. 1. c. 3.

Ἐκβλάστημα, τό, germen, id quod egerminauit.

Ἐκβλάστησις, egerminatio. Dios. li. 1. ἐκβλάστησις τῶν φύλλων.

Ἐπιβλαστάνω, supergermino, insuper germino. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 7. Ἐπιβλάστησις, idem. Ἐπιβλάστησις, supergerminatio.

Ἐπιβλαστικός, supergerminandi vim habens. Theophr.

Decomp. Προσεπιβλαστάνω, incrementū germinū accipio.

Μεταβλαστάνω, germen muto, mutato germine pullulo.

Παραβλαστάνω circumpullulo & renascor, seu (vt alij exp.) adnanata emitto. Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 8.

Παραβλάστημα, quod ita circūpullulat & renascitur. Poll. l. 7.

Παραβλάστησις, circumpullulatio illa. Theophr.

Παραβλάστη ἡ, exp. ramulus, nepos. Quibusdam παραβλάσται sunt adnata, alijs adnascentia siue appendices, atq; ramuli qui iusto germini adnascuntur & succrescunt, quasiq; proles noua atque ascititia, è caule sponte pullulant quos si ab radice pullulent, stolones potius Latinè dici itidem scribunt, quæ ipsi Plinio inutilis sit fruticatio. Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 4.

Παραβλαστικός, ῦ, ὁ, qui sic adnascitur & circumpullulat. Theophr.

Decomp. Ἀπαραβλαστος, nullam sobolem proferens, non renascens. Theophr.

Προβλαστάνω, prægermino, priùs germino. Theophr. de caus. pl. lib. 1. c. 16.

Προβλάστημα, quod prægerminauit, præcedens germen.

Προβλαστος, q. d. prægerminans. Bacchum ita vocatū annotat Cæl. Rhod. quia egerminantibus vitium palmitibus illi fieret diuina res, vel quum easdem forent putaturi.

Ὁμοιοβλαστάνειν, similiter germinare, germinis ratione conuenire. (caus. pl. lib. 1. c. 25.

Ὑπερβλαστάνω, germinationis modum excedo. Theophrast. de

Ὑπερβλαστής, germinationis modum excedens. Theophr.

Ὑποβλαστάνω, suppullulo.

Alia compos. facta ex βλάστη seu βλαστός.

Ἀβλαστής, ὁ, ὁ καὶ ἡ, non germinans, sine germine, non pullulās, infœcundus. Theophr. cui & opponit βλαστητικός.

Ἀβλαστος, idem quod ἀβλαστής. Theophr.

Ἀβλαστέω, ῶ, non germino, vel malè germino. Ἀβλάστητος, non germinans, germinare non valens. Theophr.

Ἀειβλαστής semper germinans. (natio.

Ἀειβλαστέω, ῶ, semper germino. Ἀειβλάστησις, perpetua germi-

Ἀκρόβλαστος, germen in cacumine habens.

Ἀναβλαστος, vt ἀνάβλαστον ἀφίησι germen emittit. ex Theophr.

Ἀρτιβλαστής, recens germinans. Theophr. (mino.

Δυσβλαστής, difficulter germinans. Δυσβλαστέω, ῶ, difficulter ger-

Εὔβλαστος, & εὐβλαστής, bene germinans. Theophr. Εὐβλαστία, ἡ, & εὐβλάστεια, ἡ, copiosa germinatio. Theophr. Εὐβλαστέω, ῶ bene germino. Idem.

Κακοβλαστής, & κακόβλαστος, malè germinans. Κακοβλαστέω, ῶ, malè germino. Theophr.

Λεπτόβλαστος, tenuia germina edens.

Νεόβλαστος, qui nouissimè germinauit.

Ὁμοβλαστής, simul germinans.

Ὀψιβλαστής & ὀψίβλαστος, serò germinans. Ὀψιβλαστέω, ῶ, serò germino. Theophr.

Παλιμβλαστής, & παλίμβλαστος, iterum germinans. Theophr.

Πολυβλαστής, multum germinans. πολυβλαστία, vberrima germinatio.

Πρωϊβλαστής, & πρωΐβλαστος, maturè germinans. Theophr.

Πρωϊβλαστία, matura germinatio, seu præcox germinatio.

Πρωϊβλαστέω, ῶ, maturè germino. Idem.

Πυκνόβλαστος, densè germinans.

Συμβλαστής, congerminans. Itē germinationē iuuans. Theophr.

Ταχυβλαστία, germinandi celeritas Theophr.

ΒΛΑΤΤΙΟΝ, Βυζάντιον, Apud Actuarium & recentiores medicos Grecos dicitur os anterius narium purpurę. Causam appellationis huius exposuit Leonh. Fuch. de compos. medic. lib. 1.

Βλάψις, vide in Βλάπτω.

ΒΛΑΥΤΑΙ, αἱ genus calceamenti, sicut & Βλαυτίς, Hesych. Plato in Symp. ἔφη γάρ οἱ Σωκράτη ἐντυχεῖν λελουμένον τε καὶ τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον. &c. Et apud Athen. l. 12. βλαύτας συρων.

Βλαυτίον, ου, τό, crepidula seu sandaliolum. Athen. lib. 8. Legitur & apud Aristoph. & in Epigr.

Βλαυτόω, induere aut verberare sandalio Hesych.

Ἄβλαυτος, (comp.) exp. excalceatus, discalceatus, qui nudis pedibus incedit. Helych.

Βλέμμα, &c. vide in Βλέπω.

ΒΛΕΝΝΑ, ης, ἡ, mucus: frigidus humidúsque succus quem omnes φλέγμα vocant, vt scribit Gal. lib. 2. de facult. nat. Hippocrates ita nominare consueuit crassiorem pituitam, qualis è cerebro per palatum & nares descendit.

Βλεννώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mucosus. Hippoc. Βλεννός, adiect. idē. Peculiaritas

liariter de homine ignauo & stulto, seu segni & fatuo, teste
Βλενώδης & Βλέννος vnico ν scripta reperiuntur. (Hesych.
Βλαίννα quoque & Βλαιννώδης reperiuntur pro Βλέννα & Βλεννώδης, apud Hippocr. Πλέννα, idem quod Βλέννα, mucus.

Πλεννερός, mucosus. Gall. in lex. Hippocr.

Ἀβλέννης (*comp.*) muco carēs. Apud Athen. l. 7. est piscis nomē.

ΒΛΕ'ΠΩ. F. ψω, aspicio, intueor. (ἀπὸ τοῦ βάλλειν ὦπας, vt tradunt grammatici.) Cum εἰς, vt Dem. & Æschin. Βλέψον εἰς τὰ τούτων πρόσωπα. Et cum πρός, vt Xen. Βλέπω φιλοφρόνως πρός σε. ¶ Interdum Βλέπω πρός τι, rationē huius rei habeo. Bud. ex Arist. ¶ Dicitur & Βλέπειν πρός τινα vel εἴς τινα *pro*, aliquid ab eo expectare, aliquid sibi de eo polliceri. ¶ Cū aduerbio, vt ἄνω βλέπειν & κάτω βλέπειν, sursum vel deorsum intueri, vel attollere oculos & deiicere oculos in terram. Res etiā inanima dicitur Βλέπειν κάτω, deorsum vergere. Aristot. de ani. li. 2. ¶ Item vidēdi facultate sum praeditus. vt Aristoph. in Pluto, Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα. ¶ Interdum *pro*, viuo. vt Soph. in Aiace, ἴσως τοι κεἰ βλέποντα μὴ ̓πόθουν, θανόντ' ἂν οἰμώξειαν. Et Eurip. in Hecuba, Βλέποντι φίλῳ, cui itidem opp. mortu⁹. ¶ Itē caueo. vt Βλέπετε ἀπὸ τῆς ζύμης, apud Marcū c. 8.

Βλέμμα, τὸ, aspectus, intuitus, vultus. τὸ βλέμμα ἥμερος, Luc. qui est mansueto aspectu.

Βλεμεαίνω, trucibus oculis circumspicio, vt tradit Eustath. addens leonum esse proprium, significaréque terrere vel solo aspectu, aut huc & illuc conuersis oculis circumspicere. Vide etiam in Βρέμω & Φλέψ. Iliad. Θ. & μ. σθένεϊ βλεμεαίνων. Apud Greg. Εἰ δὲ σὺ κάλλει τέως ἐπιπλάστῳ βλεμεαίνεις, Bud. expo. si fucata facie tantum efferris. Hinc comp. Ἀβλεμής, έος, ὁ καὶ ἡ, eidem. Eust. est ἀεργηπός. ἄνορμος, ὁ ἀπειθής, ἄτολμος, ἀσθενής: quibus omnibus Βλεμεαίνειν contrarium est. Exp. & νωθρός, παρειμένος: item ἀτερπής & κακός. Nicand. Vnde aduerb. ἀβλεμέως, ignauè, remissè. Poll. Suid.

Βλέψις, εως, ἡ, intuitus, ipsa intuendi actio.

Βλεψίας, ου, ὁ, piscis nomen. apud Athen. lib. 7.

Βλέπος, εος, τὸ, idem quod Βλέμμα. Suid. ex Aristoph. in Nub.

Βλέπησις, idem. Eust.

Λεύσσω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀβλεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, exp. despectus, vilis, nihili, malus, indignus qui videatur.

Ἀβλεψία, ἡ, caecitas. Theophyl. epist. 20. Item considerantia.

Ἀβλεπτέω, ῶ, F. ήσω, non video, non intueor, oculos auerto, apud Suid. ¶ Itē caecutio. Euseb. Apod. 8. ¶ Itē pecco, delinquo.

Ἀβλέπτημα, peccatum, delictum.

Ἀναβλέπω, suspicio, sursum aspicio, oculos sursum attollo, quasi ἄνω βλέπω, Xen. Paed. 6. ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐπηύξατο. Et Paed. 1. οὐδ' ἀναβλέπειν πρὸς τὸν πάππον. ¶ Item, rursum cerno vel video. visum recupero. apud Aristoph. Plut. & Matt. 20. Exp. etiam à Bud. post caecitatem oculis restituor.

Ἀνάβλεμμα, aspectus vel intuitus in sublime. Xen. in Cyn.

Ἀντιβλέπω, obtueor, contrà aspicio, ex aduerso intueor. Quidam exp. aduersis oculis intueor. Apud Luc. in piscat. ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, contra lumen aspicere. Et cum accus. apud Synes. τίσιν ὀφθαλμοῖς ἡμᾶς ἀντιβλέψεται; Bud. exp. nos rectà aspiciet? vel aspectum nostrum sustinebit?

Ἀντίβλεψις, obtutus.

Decomp. Ἀναντίβλεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, in quem defigendi non sunt oculi, contra quem oculi non sunt attollendi. vel contra quem non ausit quisquam oculos attollere.

Δυσαντίβλεπτος, obtutu difficilis, i. terribilis. Plut.

Ἀποβλέπω, respicio. intueor, oculos conuerto ad. Xen. καὶ εἰς τὴν ἑαυτῆς σκιὰν ἀποβλέπει. ¶ Itē suspicio, i. admiror & colo, teste Bud. Apud Luc. καὶ θαυμάζειν καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιήσει. Apud Xen. Hell. 6. ἡ σὴ πατρὶς εἰς σὲ ἀποβλέπει, patria tua te respicit, i. à te pēdet, in te spē suam collocat. ¶ Item rationē habeo. vulgò dicitur respectū habeo. Isocr. ad Philipp. ἀποβλέπειν εἰς τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμὴν δεῖ, ᾗ δικαίως ἂν ἅπαντες συγγνώμην ἔχοιεν. rationem aetatis meę habere par est, cui meritò veniam omnes dederint. Rursum οὐ πρὸς τὰς τούτων κλήσεις ἀποβλέψας ποιοῦμαι τοὺς λόγους. ¶ Item specto, i. mihi ante oculos propono. Æschin. in Ctesiphōtē, ζητεῖν πυθέσθαι πρός τι ἂν ἀποβλέποντες ἀποψηφίσεσθε τὴν γραφὴν, i. quò spectātes, vel qua ratione moti. vel quid vobis ante oculos proponentes. Gal. Glauc. ἀποβλέπω εἰς τὰς τῶν νοσημάτων φύσεις. ¶ Itē specto, prospicio, prospectum habeo Plut. ἀποβλέπει πρὸς θάλασσαν. Itē specto, pertineo. Gal. τὰ εἰς ὑγείαν καὶ ζωὴν ἀποβλέποντα.

Ἀποβλέπομαι, voco pass. significatione actiua. Lucian. εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται.

Ἀπόβλεμμα, respectus. Poll. ex Phrynicho comico.

Ἀπόβλεπτος, conspicuus, celeber, apud Suidam.

Διαβλέπω, perspicio: vel despicio, visu penetro.

Ἐμβλέπω, intueor, oculos figo. Plato ep. 7. ἐμβλέψας μοι καὶ μάλα τυραννικῶς.

Ἔμβλεμμα, intuitus, rectus aspectus. Xen.

Ἐπιβλέπω, intueor. cū accus. vt ἐπιβλέπειν τὴν γῆν Luc. Idē ad animi oculos translatum, vt ἐπιβλέπειν τὰς τῶν ἄλλων ἀτυχίας.

Καταβλέπω, deorsum aspicio, & defixis in terram oculis despicio. Poll.

Καταβλέπων, οντος, ὁ, catoblepon: bestia tauro similis, terribilis aspectu, non directè, sed ad terram versus intuens, vnde & nomē. Ælian. hist. an. li. 7. c. 5. A Plinio catoblepas dicitur, li. 8. c. 21.

Κατωβλέψ, deorsum respiciens. Sic dicitur Mercurius, apud Athen. lib. 9.

Κυνοβλώψ, ῶπος, ὁ, cui est caninus aspectus. Dicit᾽ de impudēte.

Ὀξυβλεψία, ἡ, visus acutus, seu visus acumen. Hesych.

Παραβλέπω, limis aspicio, straborum more. vel obliquis oculis aspicio. cui opp. ἀτενίζω, apud Aristot. Meteor. 1. ¶ Exp. etiam, malè video, negligenter aspicio. Item pro ὑποβλέπω, toruè aspicio. ex Aristoph.

Παράβλεψις & παράβλεμμα, aspectus qualis est strabonū.

Παραβλώψ, ῶπος, ὁ, strabus vel straba. limis aspiciens. Il. ι. παραβλῶπές τ' ὀφθαλμὼ, strabae oculis. Et παραβλῶπες ὀφθαλμοὶ, strabi oculi. Luc. de Thersite.

Περιβλέπω, circūspicio, πάντη περιβλέπουσι. Luc. ¶ Item metaph. *pro*, affecto, apud App. Bell. ciuil. 3. ἀρχὴν ἔθνους καὶ στρατιᾶς αὐτὸς περιέβλεπε, i. affectabat, circumspiciebat vnde pararet. Apud eundem, στρατὸν περιβλέπεσθαι, exp. lustrare, recognoscere. ¶ Est etiam admiror. ¶ A Synes. & *pro*, complector, poni scribit Bud.

Περίβλεπτος. (q. d. circumspicitur) conspicuus, spectabilis, spectatissimus. Item illustris, celeber. Item qui est admirationi. Xen. Plut. Isocr. Lucian.

Decōp. Ἀπερίβλεπτος, incircūspectus, non circūspectus. Suid.

Προβλέπω, prospicio, preuideo. Ad Heb. 11. τοῦ θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου.

Προσβλέπω, obtueor, intueor, aspicio. Aristop. in Plut. προσέβλεψέ μέ τις. Et Plut. in Public. προσέβλεψεν αὐτὸν ἱλεῷ προσώπῳ.

Ὑποβλέπω, (q. d. subaspicio) deiectis oculis aspicio. A Bud. exp. limis oculis aspicio, sicut & παραβλέπω. apud Aristot. item apud Luc. ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸν πλησίον δεήσει. Apud eundem exp. &, improbè vel toruè aspicio. Quoniam autē sic intuemur eos quos suspectos habemus & auersamur, ideo exponitur etiā, suspicior, suspectū habeo, auersor, contēno. Luc. in cōuiuio.

Ὑπόβλεψις, & ὑπόβλεμμα, aspectus qualis est limis oculis vel toruè intuentium.

Ὑποβλεπτικῶς, limis oculis aspiciendo vel toruis. pro quo dicit Hom. ὑπόδρα. Bud. ab Oecumenio in acta scribit accipi *pro*, oculis inuidis & maleuolis.

Βλεσός, vide in Βλαισός.

ΒΛΕ'ΦΑΡΟΝ. ου, τὸ, palpebra. i. pellis oculis obducta & hos tegens. Marcellus in Diosc. lib. 1. cap. 82. Βλέφαρα exp. cilia vtrinque oculum in somno & in occursu noxae alicuius claudentia. Od. ψ. Βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυα ἧκε. * Etymol. dictum vult quasi τὸ βλέποντος φάρος, vnde à poëta quodam Graeco non illepidè ὀμματόφυλλον appellatur: aut παρὰ τὸ ἐν τῷ βλέπειν αἴρεσθαι.

Βλεφαρίς, ίδος, ἡ, seu βλεφαρίδες, in plurali frequentius, cilia, pili palpebrarum, palpebrae. Aristoteli est & palpebra, vt de parti anim. 4. οὐκ ἔχουσι δὲ τὰ ζῶα ταῦτα τὴν ἄνω βλεφαρίδα.

Βλεφαρίζω, F. ίσω, idem quod σκαρδαμύττω, nicto. i. crebrò conniueo. quod timiditatis indicium putatur, inquit Camer.

Composita.

Ἀγανοβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, blanda supercilia habens. Et blandos oculos habens. apud Athen. lib. 13.

Ἀγανοβλέφαρον, ου τὸ, à Celso lib. 7. c. 7. dicitur quum inter se palpebrae coalescunt aperirique non potest oculus: seu quum palpebrae cum albo oculi cohaerescunt.

Καλλιβλέφαρον, (sub φάρμακον) medicamentum ad ornatum & venustatem palpebrarum faciens. Gal.

Ἀνεπιβλέφαρος κύκλος, orbis cui palpebrae desunt: apud Nonn. pro eo qui oculo est destitutus.

Σοβαροβλέφαρος, superciliosus, superbus.

Σοβαροβλέφαρος, qui fastuoso & superbo est supercilio. Nam supercilia maximè indicant fastum. in Epigr.

Χαριτοβλέφαρος, cuius palpebrę gratia aliqua inest. Scribit Laërtius ita vocatum fuisse Demetrium. ¶ Item fruticis nomen apud Plin. lib. 13. cap. vlt.

Βλέψις, vide in Βλέπω.

Βλήδην, βλῆμα, βλητὸς, βλῆτρον, vide in Βάλλω.

ΒΛΗΧΑ'ΟΜΑΙ. ῶμαι, F. ήσομαι, balo. Tribuitur ouibus & capris. vt apud Aristoph. in Pluto, Βληχώμενοί τε προβατίων αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη. Aristoph. in Vespis ad puerulorum vagitum transtulit. τὰ δὲ παιδάρια συγκύπτοντ' ἅμα βληχᾶται. * Eustat. vult à Βὴ deriuatum esse Βληχὴ, includens ει & nomen ἦχος, vt Βληχὴ sit ὁ τοῦ βὴ ἦχος.

Βλήχημα, ατος, τὸ, & Βληχὴ, balatus. Od. μ. οἰῶν τε βληχήν. Æschyl. in trag. quae ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας inscrib. Βλαχὰς (Doricè pro Βληχὰς) vagitum infantium appellauit.

Βληχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. balatiuus vel balatorius) mente similis ouibus, Suidas.

Βληχὼ & βλήχων, à Theophrasto & aliis nominatur ἡ γλήχων, dictamnus, seu pulegium syluestre: de quo vide Plin. lib. 10. c. 14. vbi dicit gustatum à pecore caprísque balatum concitare.

Βληχωνίας κυκεὼν, potio cui pulegium admistum est. vt apud Aristoph. in Pace.

Βληχρὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀβληχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, balatus expers. in Epigr.

Καταβληχάομαι ῶμαι, Theocr. pro Βληχῶμαι.

-ΒΛΗΧΡΟ'Σ οῦ, ὁ, debilis, imbecillus. Alcæus, Βληχρῶν ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί. Nicander, Βληχρὸν μυὸς οἷα μυληβόρου ἐν χειρὶ νύγμα. Et apud Gal. Βληχροὶ πυρετοί, quo & Alex. Aphr. vtitur. * Quidam deducunt παρὰ τὸ βεβλῆσθαι, vt sit καταβεβλημένος καὶ πεπτωκώς. ¶ Quidam contrà Βληχρὸν pro valido & robusto acceperunt: ex quibus fuit Heraclides Milesius, tanquam à Βίβληκα, vt βληχρὸς sit ὁ καταβάλλων.

Βλῆχρον, ου, τὸ filix herba, schol. Theocr. pro quo Βλῆτρον habet Nic. ¶ Βληχρὸν seu βλήχιον, leguminis quoddam genus, apud Hippocr. vt à Gal. exponitur.

Ἀβληχρὸς, aut (vt alij) Ἄβληχρος, itidem *pro*, imbecillus, inualidus, infirmus. Il. θ. Νήπιοι οἳ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανόωντο.

Ἀβληχρ', οὐδενόσωρα. Ἀβληχρὸς θάνατος, inualidos reddens mortuos, autore Eust.

Ἀβληχρὰ νόσος, morbus non vehemens, morbus lentus, remissus & quasi languidus, apud Plut. in Pericle. ¶ Item robustus, validus, Etym. ex Pindaro. In hac signif. α est priuatiuum, in illa autem superuacaneum.

Ἀβληχρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. apud Nic.

Βλιμάζειν, vide in Θλίβω.

-ΒΛΙ'ΤΟΝ, ου, τό, blitum: genus oleris insipidum & vile. vnde prouerbio dicitur, blito despectior. Dioscor. & Theophr. Apud Suidam scribitur Βλίτος. * Fortasse ita dictum quasi βλητὸν, i. abijciendum, propter inertiam & inutilitatem, seu vilitatem. Festus tamen blitum à Βλὰξ deducit.

Βλίτας & βλίτωνας, Hesych. dici scribit stultos. Βλιτάδας Suidas à veteribus ait vocatas viles mulierculas.

Βλιτομάμας fatuus. Aristoph. in Nub.

Ὀνόβλιτον species bliti, linguæ similis.

-ΒΛΙ'ΤΤΩ, aufero exprimendo. more eorum qui mel aut lac è fauis aut vberibus pressis auferunt: fieri enim putatur à θλίβω. vt βλίττω τὸ μέλι, apud Aristot. lib. 9. anim. mel adimo. castro fauos. Aristoph. in Equit. ἀλλὰ καθείρξας αὐτὸν βλίττεις. Vide Poll. lib. 2.

Βλίττομαι, vt βλίττεται σμῆνος δὶς ὑπὸ χόας, castrantur faui vnius aluei duobus sextarijs.

Ἀποβλίττω, (*comp.*) idem quod Βλίττω. Aristoph. in Auib. ὁ δὴ ἀπέβλισε θοιμάτιόν μου. vbi vide schol.

ΒΛΥ'ΖΩ & Βλύω, F. ύσω, scaturio, mano in Epigr. κύλιξ βλύσσει λυαίῳ. scateat & manet multo vino. ¶ Item actiuè effundo, emitto abundanter. Nonn. ἔβλυε πηγὴ ὑγρὸν ὕδωρ. Et in Epigr. ἡδὺ μέθυ βλύζων. Metaph. apud Eurip. λέγουσα μύθους ὧν βλύων ἀφικόμην. * Dictum à murmure & sono scaturientium aquarum tradunt quidam.

Βλυστηνεὶς, ίδος, ἡ, q. d. scaturitrix. vt in Epigr. Βλυστηνεῖδι χερί, manu scaturiente & fluente.

Composita.

Ἀειβλύω, perpetuò scaturio. Hesych.

Ἀναβλύζω, sursum erumpo scaturiendo, scaturio sursum. vel simpl. scaturio. Propriè dicitur de fonte. Athen. ἀνέβλυζον δ' ἐξ αὐτοῦ κρουνοὶ δύο. Aristoteles tamen de mundo, dixit φλόγες ἐκ γῆς ἀναβλύζουσαι, flammæ quæ è terra eruperant.

Ἀνάβλυσις, scaturigo. Aristot. de mundo, πηγῶν ἀναβλύσεις.

Ἀναβλύες, fontes. Hesych.

Ἀποβλύζω scaturio, emitto aquas. vt fons dicitur ἀποβλύζειν, sicut & Βλύζειν. ¶ Item euomo, per vomitum effundo. Iliad. ι. οἶνον ἀποβλύζων.

Ἐκβλύζω, exscaturio, emano. Bud. ex Plut.

Ἐπιβλὺξ, abundè, affluenter, apud Athen. lib. 6.

Ὀμβροβλύζων, pluuiam fundens.

Παραβλύζω, scaturiginis instar refundo & reijcio, euomo, apud Suid.

Περιβλύζω, scatebris affluo, vbique ac passim scateo, Aristot. de mundo.

Ὑπερβλύζω, supra modum scateo, seu exundo, redundo, exubero, circumfluo. Areop. Chrysost. Greg.

Ὑπέρβλυσις, exuberantia.

Βλωθρὸς, vide in Βλώσκω.

-ΒΛΩΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, bucella, ofella, vel fragmentum.

* A βάλλω deducit Eustath.

Βλωμιαῖοι ἄρτοι, panes qui incisuras habent, à Romanis dicti quadrati. apud Athen. lib. 3.

Ὀκτάβλωμος ἄρτος, panis octo bucellarum, seu octo turundarum. apud Hesiod.

-ΒΛΩ'ΣΚΩ, F. ώσω aduenio, vel eo. Nican. in Ther. ἔτι βλώσκοντα καθ' ὕλην Δέρκηται. schol. exp. μολόντα, ἀναστρεφόμενον. Ab Etymolog. exp. αὐξάνω, qui & deriuatum ex μολέω dicit, προθέσει & συγκοπῇ.

Βλῶσις, aduentus, παρουσία, Hesychio. Ab Etym. exp. etiam ἕδρα, in hoc semijambo, Δίφρος τέτυκται βλῶσις.

Βλωθρὸς οῦ, ὁ, altus, celsus, procerus: vt Hesychio Βλωθρὴ est ὑψηλὴ, ἡ προβαίνουσα καὶ ἄνω θρώσκουσα: itidémque schol. Apoll. ἄχρι τοῦ αἰθέρος μολίσκουσα: deriuantibus παρὰ τὸ βλώσκω. Il. ν. & π. ἤριπεν ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν ἢ ἀχερωῒς Ἠὲ πίτυς βλωθρή. Od. ω. Στὰς ἄρ ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχνην. Apud Nicand. in Ther. Βλωθροῖο πυελίτιδος, schol. exp. non solùm μακρᾶς & μεγάλης, sed etiam χλωρᾶς.

Composita.

Ἀποβλώσκω, discedo. Apoll. Rhod. Arg. 2. ὥρη ἀποβλώσκειν μὴ πρὶν φάος ἠελίοιο Δύη, &c.

Καταβλώσκω, percurro seu decurro in. Odyss. π. Οὐκ ἔμελέν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι Ἄστυ καταβλώσκοντα. Ab Hesych. exp. κατατρέχω & ὑποφοιτῶ.

Προβλώσκω, expon. prodeo vel exeo. Od. φ. μή τι θύραζε Προβλώσκειν. Exp. & protubero.

ΒΟΑ'Ω ῶ, F. ήσω, & sæpe, ήσομαι, boo, clamo, vociferor. Il. β. μακρὰ βοῶν. Et Plut. an sen. admin. καὶ μέγα βοᾶν ἐν ἐκκλησίᾳ. ¶ Interdum clamando seu clamans dico, vel cum clamore dico. Thuc. 8. ἀλλ' ἀποκτείνειν ἐβόων τοὺς τὸν δῆμον καταλύοντας. Apud Soph. βοᾶν μέλος, clamore sublato canto. ¶ Item, inclamo, clamando voco. vt Luc. in Macrob. τί με βοᾷς; Et apud eundem, οὐδεὶς πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. ¶ Item celebro. vnde Βεβοημένος, celebratus, celeber redditus. ¶ Ad inanima etiam transfertur. vt κῦμα βοάᾳ. Il. ξ.

Βόημα, τὸ (pro quo Doricè Βόαμα,) clamor. vt apud Aristoph. in Nub. τηλέπορόν τε βόαμα.

Βοητὺς, ύος, ἡ, clamor, vociferatio. Od. α.

Βοὴ, ἡ, clamor, vociferatio. Hom. Thuc. Xen. ¶ Item pugna: ex consequenti, quòd cum magno clamore confligi soleat. vt Βοὴν ἀγαθὸς, apud Hom. bello strenuus. Vide Eust. ¶ Item pro auxilio aff. ex Æschyli schol.

Βοὴς ὁ, clamosus, vociferator. Luc. in Symp.

Βώσας, quoque reperitur & Βώσομαι ac Βώσεσθαι apud Poëtas & Ionicos scriptores pro, Βοήσας βοήσομαι & βοήσεσθαι per contractionem facta. Apud Herodot. in Thalia, Βεβωμένη, fama celebrata, celebria.

Βωστρῶ quoque idem quod Βοῶ facto Βοητρῶ à βοήσω, deinde per contractionē Βωστρῶ. vnde ἐπιβωστρῷ apud Herodot. inquit Eust.

Βωστρῶ eiusdem significationis est, quod ab illo βωστρῶ deriuat idem Eustath. & exp. ἀναβοῶμαι vel ἐπικαλοῦμαι. Vtitur Hom. Od. μ. & Theocritus Idyll. ε.

Βόαξ ακος, ὁ, piscis qui à Plinio box vocatur. Athen. lib. 7. παρὰ τὴν βοὴν dictum esse scribit. Pro eodem dicitur & Βόηξ, & βῶξ per contractionem.

Βαΐζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιβόητος, ου ὁ καὶ ἡ circumquaque celebratus. Idem quod περιβόητος, in Anthol. Epigram.

Ἀμφιβοήτης, etiam reperitur pro eodem. Citat Hesych. ex Ione in Teucro.

Ἀναβοάω, ῶ exclamo, vociferor, magna voce clamo. est enim ἀνὰ epitaticum. ¶ Interdum significat, clamando profero magna voce dico vel elata voce declamo. vt Plat. epist. 7. παιῶνα ἀναβοᾶν. Item, clamando voco, inclamo. apud Aristoph.

Ἀναβόησις, exclamatio, vociferatio, vel inclamatio.

Decomp. Ἐπαναβοάω, acclamo: Aristoph. in Pluto.

Ἀντιβοάω, ῶ, contrà clamorem edo, clamando respondeo: vel vicissim clamo. Item reclamo.

Διαβοάω, diuulgo, rumorem dissemino. Et q. d. per clamorem huc illuc spargo. Thucyd.

Διαβοάομαι, ῶμαι, frequentissimum est tam in bonam quàm in malam partem *pro*, celebror, fama percrebresco. Plato in epist. ταῦτα διαβεβόηται. Plut. in Pericle, διεβοήθη πρὸς τοὺς ἐκτὸς ἀνθρώπους.

Διαβόητος, diuulgatus, rumoribus crebris disseminatus. Herodian. Item celebratus, nobilitatus, tam in malam quàm bonam partem. Lucian.

Ἐκβοάω, exclamo. Basil. εἰ καὶ παιδία τινὰ ὑπὸ πληγῶν ἐκβοῶντα. Itē proclamo. vnde ἐκβεβοημένος. fama celebratus, celeber. Ex Herodoto. Item cum clamore erumpo. apud Thuc. lib. 1.

Ἐκβόησις, exclamatio. Synes. epist. 67.

Ἐμβοάω, ῶ, inclamo, clamorem tollo. Thuc. lib. 4.

Ἐπιβοάω, inclamo. Thuc. l. 5. τοῦ Ἄγιδος ἐπεβόησε.

Ἐπιβοάομαι, ῶμαι, inuoco, imploro auxilium, cum clamore obtestor. Thuc. lib. 3. θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιβοώμενοι. Ponitur & *pro*, celebro, in ore habeo, apud Alex. περὶ εἱμαρμ.

Ἐπιβόημα,

Ἐπιβόημα, τό, acclamatio. Thuc. lib. 5.

Ἐπιβόητος, celeber, diffamatus. & in bonã & in malam partem. Thuc.

Καταβοάω, reclamo, clamore obruo, clamore vinco, clamoribus insector. Thuc. κατεβόων αὐτοῦ πολλὰ πρὸς τ' ὄχλον οἱ ἐπίμαχοι, inuehebantur in ipsum. ¶ Exp. etiam imploro. apud Plut. in amat. narrat. κατεβόα τῶν Βακχιαδῶν.

Καταβοάομαι, idem quod καταβοάω, reclamo, &c. apud Aristoph. in Equit. particip. καταβοώμενος (inquit Bud.) dicitur qui omnium clamore in inuidiam vocatur. Appian. in 5. ciuil.

Καταβόησις, conuitium, incusatio, vt militum in imperatorem. Plut.

Καταβοή, idem quod καταβόησις, seu (vt Bud. exp.) reclamatio, inuectio querela. Thucyd.

Παραβοάω, acclamo.

Περιβοάω, celebro, diuulgo, decanto. Greg.

Περιβόητος, celebratus, decantatus, nobilitatus, tam in malam quam in bonã partem. Plut. in Themist. περιβόητος νίκη. Et apud Dem. pro Ctesiph. αἰσχρῶς καὶ περιβοήτως στάσεως. Pro eodem dicitur Ionicè περίβωτος: vt περίβωτος Ἴλιος, in Epigr.

Περιβοήτως, clarè, manifestè, ex Demosth.

Προβοάω, q. d. præclamo, cohortor.

Alia composita, sine præpositione.

Ἀβόητος, ὁ καὶ ἡ, tacitus, silens, mutus, q. d. clamore carens.

Ἀβοητί, tacitè, sine clamore.

Ἀκαιροβόας, ὁ, loquax, blatero, q. d. qui intempestiuè clamat.

Ἀστυβοώτης, in vrbe clamans, vel per vrbem clamans. Epith. κήρυκος παρὰ τὸ ἐν ἄστει βοᾶν.

Αὐτοβοάω, ipse me mea voce prædico, ipse mei præconem ago. Etiam in Lex. hil.

Αὐτοβόητος, qui ipse sua voce de se testatur. Αὐτοβόητος δάκτυλος apud Nonn. exp. vocalis.

Αὐτοβοεί, q. d. cum ipso clamore, Vrbem capi dicunt αὐτοβοεί, quæ statim capitur & quasi primo incursu. Thuc. 3.

Ἐγρεσιβόητος, dictus est ἀλέκτωρ (gallus gallinaceus.) q. d. vocem excitans.

Ἡδυβόας, iucundum clamitans, vel suauem vocem edens. canorus in Epigr. lib. 1. κάλαμος ἡδυβόας.

Καλαμοβόας, q. d. calamostrepus. Sic quidam dictus per contemptum apud Plut. περὶ ἀδολεσχ.

Καρηβοάω, ῶ, vertigine laboro seu caligo, & caput clamoribus oppletum habeo. Æl. Dionys. apud Eust.

Κοκκυβόας ὄρνις, gallinaceus à Sophocle dicitur, teste Eustath. quasi ἐν τῷ βοᾶν κοκκύζων, inter vociferandum cucurriens.

Ὀρθροβόας, qui matutino tempore vociferatur. ante lucem vociferans. Epither. gallinacei, qui ab Ouid. dicitur lucis prænuntius ales. Apud Athen.

Χαλκεοβόας, ære canens seu clamans. Soph.

Ἀκριβὴς θρυβ..., quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Βοηδρόμιον, βοηδρομέω, vide in Βο.

ΒΟΗΘΕ'Ω, ῶ, F. ήσω (q. d. ἐπὶ βοὴν θέω) ad clamorem accurro, suppetias eo, auxilio venio, seu ad auxiliandum. Apud Xen. βοηθοῦσιν ἐπὶ τὰ ἄκρα, Bud. exp. suppetias eunt vel mittunt. Sic βοηθεῖν ἐπὶ τὰ Μέγαρα. Thuc. lib. 4. Interdum cum ἐς, vt Xen. in Hellen. 1. ἄλλοι ἐς χαλκηδόνα ἐβοήθεις. Interdum cum dat. vt Thuc 3. ἔτι δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἐβεβοηθήκεσαν. Exp. & occurro hostibus, vel propugnatum accurro, apud eundem Thuc. & Xen. & Isocr. ¶ Item (sine motu) auxilior, opem fero. vt βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις. Isocr. apud Xen. additur accusatiuus rei, τοῖς φίλοις τὰ δίκαια βοηθεῖν δικαιῶ. Dicitur & βοήθει σε τῇ ..., hac re te adiuuo: vt apud Xenoph. Hell. 6. & alibi. ¶ Item patrocinor. Æschin. in Tim. μὴ βοηθήσαι τῇ τε πόλει πάσῃ καὶ ... καὶ ὑμῖν καὶ ἐμαυτῷ.

Βοηθέομαι, pass. auxilio iuuor, mihi feruntur suppetiæ. Plut. Diosc.

Βοήθημα, τό, auxilium. Aristot. Rhet. l. 3. Item remedium. Plut. Exp. & medicamentum, apud Gal. ad Glauc.

Βοηθηματικός, auxiliatorius, auxiliandi vim habens.

Βοηθητικός, auxiliaris, qui auxiliari potest. vel qui lubenter auxiliatur, aut aptus ad auxiliandum. Aristot. Rhet. 1. βοηθητικὸν εἶναι τοῖς φίλοις.

Βοηθός, & apud poetas βοηθόος, auxiliator, opitulator. Thuc. βοηθοὺς πέμπω, subsidia mitto. Et Xen. βοηθοὶ ὁρμώμεθα σοι.

Βοήθεια, ἡ, auxilium, subsidium. Sæpe de auxilio quod fertur in bello, & quidem pro iis qui auxilio veniunt. Demosth. βοήθεια ἡ εἰς Πύλας. Et βοήθειαν μεταπέμπεσθαι. Isoc. in Archid.

Composita.

Ἀβοήθητος, ὁ καὶ ἡ, auxilio carens, ope omni destitutus. Epict. Item remedio carens, immedicabilis. Polyb. lib. 1. & Diosc.

Ἀβοηθητί, citra auxilium.

Ἀβοήθος, ὁ καὶ ἡ, cui succurri non potest, vt ἀβοήθον φάρμακον immedicabile venenum apud Theophr. lib. 5. hist. pl. Sic & τοῖς ..., apud Polyb. lib. 6.

Ἀντιβοηθέω, vicissim auxilio fero. Xen. Hell 7.

Δυσβοήθητος, cui vix succurri potest: vix medicabilis.

Δυσβοηθος, idem.

Εἰσβοηθέω, ingredior ad ferendum auxilium.

Ἐκβοηθέω, ad opitulandum procurro, auxilium fero. Plut.

Ἐκβοήθεια, ἡ, exp. proruptio, apud Thuc lib. 3.

Decomp. Ἐπεκβοηθέω, idem quod ἐκβοηθέω. Thuc. lib. 8.

Ἐμβοηθέω, auxilium fero.

Ἐπιβοηθέω, ad auxilium ferendum superuenio, cum dat. Thuc.

Ἐπιβοήθεια, auxilium. Herodian.

Εὐβοήθητος, cui facilè est opitulari, facilè medicabilis.

Παραβοηθέω, suppetias fero. Thuc. Polyb.

Παραβοήθεια, suppetiæ, auxilia. Polyb.

Προσβοηθέω, ad opitulandum accurro. Thuc.

Συμβοηθέω, ad auxilium ferendum conuenio. Thuc.

Συμβοήθεια, ad auxilium ferendum concursus.

Συμβοηθός, qui ad suppetias ferendas vnà cum aliis conuenit auxiliaris.

ΒΟ'ΘΡΟΣ, ὁ, fouea, scrobs: cauitas profundior in terra aut lapide. Od. ζ. Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι: de lotricib quæ in saxorum scrobibus vestimenta calcabant. Et Od. κ. Βόθρον ὄρυξας, ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα. Ion. mag. apud Plut. in Cons. ad Apoll. βόθρος λιπόμενος ... Est etiam tormenti genus apud Basil. teste Bud. παρὰ τὸ βάθος quasi βαθρος, inq. Etym.

Βοθρώδης, tumor dicitur apud Galen. quum pressus digito in modum scrobis relinquit cauum & lacunosum vestigium.

Βόθριον, ὁ, τό, parua fouea seu scrobs. à cuius cauitate dentis alueolus & cauitas βόθριον nominatur, teste Galeno. ¶ Item in oculo sic nominatur vlcus corneæ tunicæ cauum, angustum, puncturæ rotundæ simile.

Βοθρίζω, obruo. B. ex Cyrillo, sonat q. d. in foueam traho.

Βόθυνος, ὁ, ἡ, idem quod βόθρος, sed Ἀττικώτερον. Xenoph. περὶ φυτείας loquens, ποδιαίους βοθύνους, pedales scrobes. Et βοθύνους βαθυτέρους τριημιποδίους, scrobes sesquipede altiores. Βόθυνοι apud Aristot. de mundo numerantur etiam inter figuras quæ in elemento ignis apparere solent.

Composita.

Ἐμβόθρος, foueam in se habens vel qui in fouea est.

Ἐμβοθρεύεσθαι fieri ἐμβόθρον incauari in scrobem seu foueam.

Μεταβοθρεύω, mutato scrobe planto, transplanto. Hesyc. Hipp.

Περιβοθρεύω, scrobem seu foueam duco circum, circumfodio, ablaqueo. Theophr. de caus. pl. lib. 5 cap. 18.

... βοιδάριον, βοϊκός, vide in Βοῦς.

Βολβιτον, & cum Βαλλω.

ΒΟΛΒΟ'Σ, ὁ, bulbus, ἀγγεῖον τι κρεμάμενον vt Eust. explicat. addens ex Herodiano grammat. dici q. ὁ βίᾳ ἔνδοθεν ἀναβαλλόμενος. Aristop. verò schol. exponit ὁ ὑπὸ γῆς tuber terræ. Theophr. ... ἡ ῥίζης ... βολβὸς ... ἄρρεν. Bulborum genera vide apud Theophr. hist. pl. lib. 7. ca. 13. Plin. li. 19. cap. 5. ¶ Omnes etiam radices rotundæ & tumentes, vt lilij, croci, squillæ, arundinũ & similes aliæ βολβοὶ dicuntur. Apud Diosc. verò lib. 1. c. 114. βολβὸς καλάμου Marcellus oculos vocat, quo nomine veteres in radice arundinis dixerunt eam partem vnde soboles quotannis nascitur. ¶ Βολβὸς etiam ὀφθαλμοῦ Paulus Ægin. dicit lib. 6. cap. 17. de pterygio, βλάπτει δὲ τὸν ὀφθαλμὸν ... τὸν βολβὸ ...

Βολβίνη, ἡ, bulbine, bulbi quædam species, vt Theophr. lib. 7. ca. 13. docet, & Plin. lib. 19. cap. 5.

Βολβοειδής, ὁ καὶ ἡ, bulbosus. Theoph.

Βολβάριον, ὁ, τό, bulbulus. epict.

Βολβιτον, ὁ, τό, idem Hippocr. verò ... aliud est: scribit enim de hoc, ... vide Galen. ... Hippocr. ...

Βολέω, βολεών, βολή, βέλτιον, &c. vide in Βάλλω.

ΒΟΜΒΟ'Σ, ὁ, bombus, sonus quem edũt apes. Vnde βομβεῦσα μέλισσα, in Epig. Transfertur & ad alios sonos, vt ad sonum tonitrus * Factum est per onomatopœiam. ex sono βόμ, βόμ, ex imitatione soni literæ β, vt ῥοῖζος à ρ, & σιγμὸς à σ.

Βομβέω, ῶ, F. ήσω, bombum edo, vel bombum facio. Apud Aristop. in Pluto, ... βομβέω περὶ τὴν κεφαλὴν ... Transfertur & ad alios longè diuersos sonos: nam & tonitru dicitur βομβεῖν item δίσκος, nec non remi quum pulsant æquor, seu sulcant. Ody. μ. Τῶν δ' ἄρα δ' ... ἐκ χειρῶν πέσετ' ἐρετμά, Βόμβησεν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον. Apoll. Arg. 2. ... Quod autem Sappho dixit βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι, Catullus interp. sonitu suopte tinniunt aures.

Βομβήεις, εσσα, εν, bombum edens. vt in Epigr. βομβήεσσα μέλισσα. Exponitur etiam stridulus.

Βομβήτης, idem quod βομβήεις.

Βομβηδόν aduerb. edendo bombum, cum bombo. Apoll. Arg 2. de apibus. Βομβηδὸν κλονέονται.

Βομβάξ, aliud aduerb. iocosè ab Aristoph. fictum ad similitudinem aduerbij παπαί, inquit Eust. Βομβαλοβομβάξ apud eundem Aristoph.

Βληχὼ & βλήχων, à Theophrasto & aliis nominatur ἡ γλήχων, dictamus, seu pulegium sylueſtre: de quo vide Plin. lib. 10. c. 14. vbi dicit guſtatum à pecore capriſque balatum concitare.

Βληχωνίας κυκεὼν, potio cui pulegium admiſtum eſt. vt apud Ariſtoph. in Pace.

Βληχρός, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀβληχής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, balatus expers, in Epigr.

Καταβληχάομαι ῶμαι, Theocr. pro Βληχάομαι.

-ΒΛΗΧΡΟΣ, ὁ, ὁ, debilis, imbecillus. Alcæus, Βληχρῶν ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί. Nicander, Βληχρὸν μυὸς εἶα μυληβόρου ἐν χροὶ νύγμα. Et apud Gal. Βληχροὶ πυρετοί, quo & Alex. Aphr. vtitur. * Quidam deducunt παρὰ τὸ βεβλῆσθαι, vt ſit καταβεβλημένος καὶ πεπληγώς. ¶ Quidam contrà, Βληχρὸν pro valido & robuſto acceperunt: ex quibus fuit Heraclides Mileſius, tanquam à Βέβληκα, vt βληχρὸς ſit ὁ καταβάλλων.

Βλῆχρον, ν, τὸ filix herba, ſchol. Theocr. pro quo Βλῆτρον habet Nic. ¶ Βληχρὸν ſeu βλήχιον, leguminis quoddam genus, apud Hippocr. vt à Gal. exponitur.

Ἀβληχρὸς, aut (vt alij) Ἀβληχρός, itidem pro, imbecillus, inualidus, infirmus. Il. θ. Νήπιοι ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανόωντο.

Ἀβληχρὲς, ὑδ᾽ ἐν σώματι. Ἀβληχρὸς θάνατος, inualidos reddens morbo ſuo ſ.. iſtore Euſt.

Ἀβληχρὰ νόσος, morbus non vehemens, morbus lentus, remiſſus & quaſi languidus. apud Plut. in Pericle. ¶ Item robuſtus, validus, Etym. ex Pindaro. In hac ſignif. α eſt priuatiuum, in illa autem ſuperuacaneum.

Ἀβληχρής, ἐος ὁ καὶ ἡ, idem. apud Nic.

Βλιμάζειν, vide in Θλίβω.

-ΒΛΙΤΟΝ, ν, τὸ, blitum: genus oleris inſipidum & vile. vnde prouerbio dicitur blito deſpectior. Dioſcor. & Theophr. Apud Suidam ſcribitur Βλῆτον. * Fortaſſe ita dictum quaſi βλητὸν, i. abijciendum, propter inertiam & inutilitatem, ſeu vilitatem. Feſtus tamen blitum à Βλὰξ deducit.

Βλίτας & βλιτομάμας, Heſych. dici ſcribit ſtultos. Βλιτάδας Suidas à veteribus ait vocatas viles mulierculas.

Βλιτομάμας fatuus, Ariſtoph. in Nub.

Ὀξυβλιτον ſpecies bliti lingua ſimilis.

-ΒΛΙΤΤΩ, aufero exprimendo, more eorum qui mel aut lac è fauis aut vberibus preſſis auferunt: fieri enim putatur à Θλίβω. vt βλίττω τὸ μέλι, apud Ariſtot. lib. 9. anim. mel adimo, caſtro fauos. Ariſtoph. in Equſt. ἀλλὰ καθείρξας αὐτὸ βλίττεις. Vide Poll. lib. 2.

Βλίττομαι, vt βλίττεται σμῆνος δὶς χόας, caſtrantur faui vnius alueí duobus ſextarijs.

Ἀποβλίττω, (comp.) idem quod Βλίττω. Ariſtoph. in Auib. ὁ δ᾽ ἀποβλίσει θοιμάτιον μυ. vbi vide ſchol.

ΒΛΥΖΩ & Βλύω, F. ύσω, ſcaturio, mano in Epigr. κύλιξ βλύσειε λυαίῳ, ſcateat & manet multo vino. ¶ Item actiuè effundo, emitto abundanter. Nonn. ἔβλυε πηγὴ ὑγρὸν ὕδωρ. Et in Epigr. ἠδὺ μέθυ βλύζων. Metaph. apud Eurip. λέγουσα μύθους ὧν βλύων ἀφικόμην. * Dictum à murmure & ſono ſcaturientium aquarum tradunt quidam.

Βλυστηνείδιος, ὁ, ἡ, q. d. ſcaturitrix. vt in Epigr. Βλυστηνείδι χερὶ, manu ſcaturiente & fluente.

Compoſita.

Ἀειβλύω, perpetuò ſcaturio. Heſych.

Ἀναβλύζω, ſurſum erumpo ſcaturiendo, ſcaturio ſurſum, vel ſimpl. ſcaturio Propriè dicitur de fonte. Athen. ἀνέβλυζον δ᾽ ἐξ αὐτῆς κρουνοὶ δύο. Ariſtoteles tamen de mundo, dixit φλόγες ἐκ γῆς ἀναβλύζουσαι, flammæ quæ è terra erupérant.

Ἀνάβλυσις, ſcaturigo. Ariſtot. de mundo, πηγῶν ἀναβλύσεις.

Ἀναβλύες, fontes. Heſych.

Ἀποβλύζω, ſcaturio, emitto aquas. vt fons dicitur ἀποβλύζειν, ſicut & Βλύζειν. ¶ Item euomo, per vomitum effundo. Iliad. ι. οἴνου ἀποβλύζων.

Ἐκβλύζω, exſcaturio, emano. Bud. ex Plut.

Ἐπιβλύξ, abundè, affluenter, apud Athen. lib. 6.

Ὀμβροβλύζων, pluuiam fundens.

Παραβλύζω, ſcaturiginis inſtar refundo & reijcio, euomo, apud Suid.

Περιβλύζω, ſcatebris affluo, vbique ac paſſim ſcateo, Ariſtot. de mundo.

Ὑπερβλύζω, ſupra modum ſcateo, ſeu exundo, redundo, exubero, circumfluo. Areop. Chryſoſt. Greg.

Ὑπέρβλυσις, exuberantia.

Βλωθρός, vide in Βλώσκω.

-ΒΛΩΜΟΣ, ὁ, ὁ, bucella, ofella, vel fragmentum.

* Α βάλλω deducit Euſtath.

Βλωμίλιοι ἄρτοι, panes qui inciſuras habent, à Romanis dicti quadrati. apud Athen. lib. 3.

Ὀκτάβλωμος ἄρτος, panis octo bucellarum, ſeu octo turundarum. apud Heſiod.

-ΒΛΩΣΚΩ, F. ώσω, aduenio, vel eo. Nican. in Ther. εὖτ᾽ ἂν βλώσκοντα καθ᾽ ὕλην δίψῃ. ſchol. exp. μολοῦντα, ἀναστρεφόμενον. Ab Etymolog. exp. αὐξάνω, qui & deriuatum ex μολέω dicit, προσθήκῃ & συγκοπῇ.

Βλῶσις, aduentus, παρουσία, Heſychio. Ab Etym. exp. etiam ὕδρας in hoc ſemiiambo, Δίφρε τίκτεται βλῶσις.

Βλωθρὸς, ὁ, ὁ. alt. celſus, procerus: vt Heſychio Βλωθρὸν eſt ἀναξὺς, ἢ προβαίνοντα καὶ ἄνω θρώσκοντα: itidémque ſchol. Apoll. ἀλλὰ τῇ αἰθέρος μολίσκοντα: deriuantibus παρὰ τὸ βλώσκω. Il. ν. & ν. ἤριπεν ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν ἢ ἀχερωῒς Ἠὲ πίτυς βλωθρή. Od. ω. Στὰς ἄρ᾽ ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχνην. Apud Nicand. in Ther. Βωθροῖο πυελίδος, ſchol. exp. non ſolùm μακρᾶς & μεγάλης, ſed etiam χλωρᾶς.

Compoſita.

Ἀποβλώσκω, diſcedo. Apoll. Rhod. Arg. 2. ὥρη δ᾽ ἀποβλώσκειν μὴ πρὶν φάος ἠελίοιο δύη, &c.

Καταβλώσκω, percurro ſeu decurro in. Odyſſ. π. Οὐκ ἔμελέν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι Ἄστυ καταβλώσκοντα. Ab Heſych. exp. κατατρέχω & ὑποφεύγω.

Προβλώσκω, expon. prodeo vel exeo. Od. φ. μή τι θύραζε Προβλώσκειν. Exp. & protubero.

ΒΟΑΩ ὁ, F. ήσω, & ſæpe, ήσομαι, boo, clamo, vociferor. Il. β. μακρὰ βοῶν. Et Plut. an ſen. admin. καὶ μέγα βοᾶν ἐν ἐκκλησίᾳ. ¶ Interdum, clamando ſeu clamans dico, vel cum clamore dico. Thuc. 8. ἀλλ᾽ ἀποκτείνειν ἐβόων τοὺς τὸν δῆμον καταλύοντας. Apud Soph. Βοᾶν μέλος, clamore ſublato canto. ¶ Item, inclamo, clamando voco. vt Luc. in Macrob. τί με βοᾷς; Et apud eundem, εὐθὺς πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. ¶ Item celebro. vnde Βεβοημένος, celebratus, celeber redditus. ¶ Ad inanima etiam transfertur, vt κῦμα βοάᾳ. Il. ξ.

Βόημα, τὸ (pro quo Doricè Βόαμα,) clamor. vt apud Ariſtoph. in Nub. τηλέπορόν τι βόαμα.

Βοητὺς, ύος, ἡ, clamor, vociferatio. Od. α.

Βοὴ, ἡ, clamor, vociferatio. Hom. Thuc. Xen. ¶ Item pugna: ex conſequenti, quòd cum magno clamore confligi ſoleat. vt Βοὴν ἀγαθὸς, apud Hom. bello ſtrenuus. Vide Euſt. ¶ Item pro auxilio aff. ex Æſchyli ſchol.

Βοὴς ὁ, clamoſus, vociferator. Luc. in Symp.

Βώσας, quoque reperitur & Βώσομαι ac Βώσεσθαι apud Poëtas & Ionicos ſcriptores pro, Βοήσας Βοήσομαι & βοήσεσθαι per contractionem facta. Apud Herodot. in Thalia, Βεβωμένα, fama celebrata, celebria.

Βωτῶ quoque idem quod Βοῶ facto Βοητῶ à Βοέω, deinde per contractionē Βωτῶ. vnde ἐπιβωτῶ apud Herodot. inquit Euſt.

Βωστρῶ eiuſdem ſignificationis eſt, quod ab illo Βωτῶ deriuat idem Euſtath. & exp. ἀναβοῶμαι vel ἐπικαλοῦμαι. Vtitur Hom. Od. μ. & Theocritus Idyll. ε.

Βόαξ ακος, ὁ, piſcis qui à Plinio box vocatur. Athen. lib. 7. παρὰ τὴν βοὴν dictum eſſe ſcribit. Pro eodem dicitur & Βόηξ, & Βῶξ per contractionem.

Βαΐζω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφιβόητος, ὁ καὶ ἡ circumquaque celebratus. Idem quod περιβόητος, in Anthol. Epigram.

Ἀμφιβόητος, etiam reperitur pro eodem. Citat Heſych. ex Ione in Teucro.

Ἀναβοάω, ῶ, exclamo, vociferor, magna voce clamo. eſt enim ἀνὰ epitaticum. ¶ Interdum ſignificat, clamando profero, magna voce dico vel elata voce declamo. vt Plat. epiſt. 7. παιῶνα ἀναβοᾶν. Item, clamando voco, inclamo. apud Ariſtoph.

Ἀνάβοησις, exclamatio, vociferatio, vel inclamatio.

Decomp. Ἐπαναβοάω, acclamo: Ariſtoph. in Pluto.

Ἀντιβοάω, ῶ, contrà clamorem edo, clamando reſpondeo: vel viciſſim clamo. Item reclamo.

Διαβοάω, diuulgo, rumorem diſſemino. Et q. d. per clamorem huc illuc ſpargo. Thucyd.

Διαβοάομαι, ῶμαι, frequentiſſimum eſt tam in bonam quàm in malam partem pro, celebror, fama percrebreſco. Plato in epiſt. ταῦτα διαβεβόηται. Plut. in Pericle, διεβοήθη πρὸς τοὺς ἐκτὸς ἀνθρώπους.

Διαβόητος, diuulgatus, rumoribus crebris diſſeminatus. Herodian. Item celebratus, nobilitatus, tam in malam quàm bonam partem. Lucian.

Ἐκβοάω, exclamo. Baſil. εἰ γεῖ παιδία τινὰ ὑπὸ πληγῶν ἐκβοῶντα. Itē proclamo. vnde ἐκβεβοημένος, fama celebratus, celeber. Ex Herodoto. Item cum clamore erumpo. apud Thuc. lib. 1.

Ἐκβόησις, exclamatio. Syneſ. epiſt. 67.

Ἐμβοάω, inclamo, clamorem tollo. Thuc. lib. 4.

Ἐπιβοάω, inclamo. Thuc. l. 5. τῷ Ἄγιδι ἐπιβοῶντες.

Ἐπιβοάομαι, ῶμαι, inuoco, inploro auxilium, cum clamore obteſtor. Thuc. lib. 3. θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιβοώμενοι. Ponitur & pro, celebro, in ore habeo, apud Alex. περὶ εἱμαρμ.

Ἐπιβόημα,

Ἐπιβόημα, τὸ, acclamatio. Thuc. lib. 5. [tem. Thuc.

Ἐπιβόητος, celeber, diffamatus. & in bonã & in malam par-

Καταβοάω, reclamo, clamore obruo, clamore vinco, clamoribus infector. Thuc. κατεβόων αὐτοῦ πολλὰ πρὸς τὸν ὄχλον οἱ δημαγωγοὶ, inuehebantur in ipsum. ¶ Exp. etiam imploro. apud Plut. in amat. narrat. κατεβόα τῶν Βακχιαδῶν.

Καταβοάομαι, idem quod καταβοάω, reclamo, &c. apud Aristoph. in Equit. particip. καταβοώμενος (inquit Bud. dicitur qui omnium clamore in inuidiam vocatur. Appian. in 5. ciuil.

Καταβόησις, conuitium, incusatio, vt militum in imperatorem. Plut.

Καταβοὴ, idem quod καταβόησις, seu (vt Bud. exp.) reclamatio, inuectio querela, Thucyd.

Παραβοάω, acclamo.

Περιβοάω, celebro, diuulgo, decanto, Greg.

Περιβόητος, celebratus, decantatus, nobilitatus, tam in malam quam in bonã partem. Plut. in Themist. περιβόητος νίκη. Et apud Dem. pro Ctesiph. αἰσχρὰς καὶ περιβοήτους στάσεις. Pro eodem dicitur Ionicè περίβωτος: vt περίβωτος Ἴλιος, in Epigr.

Περιβοήτως, clarè, manifestè, ex Demosth.

Προβοάω, q. d. præclamo, cohortor.

Alia composita, sine præpositione.

Ἀβόητος, ὁ καὶ ἡ tacitus, silens, mutus, q. d. clamore carens.

Ἀβοητὶ tacitè sine clamore.

Ἀκαιροβόας ὁ loquax, blatero, q. d. qui intempestiuè clamat.

Ἀστυβοώτης, in vrbe clamans. vel per vrbem clamans. Epith. κήρυκος. παρὰ τὸ ἐν ἄστει βοᾶν.

Αὐτοβοάω ipse me mea voce prædico, ipse mei præconem ago. Etiam in Phil.

Αὐτοβόητος, qui ipse sua voce de se testatur. Αὐτοβόητος δάκτυλος apud Nonn. exp. vocalis.

Αὐτοβοεὶ, q. d. cum ipso clamore. Vrbem capi dicunt αὐτοβοεὶ, quæ statim capitur & quasi primo incursu. Thuc. 3.

Ἐγερσιβόητος, dictus est ἀλέκτωρ (gallus gallinaceus.) q. d. voce excitans.

Ἡδυβόας, iucundum clamitans, vel suauem vocem edens. canorus in Epigr. lib. 1. κέλευθος ἡδυβόας.

Καλαμοβόας, q. d. calamostrepus. Sic quidam dictus per contemptum apud Plut. περὶ ἀδολεσχ.

Καρηβοάω, ῶ. vertigine laboro seu caligo, & caput clamoribus oppletum habeo. Æl. Dionys. apud Eust.

Κοκκυβόας ὄρνις, gallinaceus à Sophocle dicitur, teste Eustath. quasi ἐν τῷ βοᾶν κοκκύζων, inter vociferandum cucurriens.

Ὀρθοβόας, qui matutino tempore vociferatur. ante lucem vociferans. Epither. gallinacei, qui ab Ouid. dicitur lucis prænuntius ales. Apud Athen.

Χαλκοβόας, ære canens seu clamans. Soph.

Ἀραβος Θόρυβος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Βοείρεον βοεὴ βόειος, vide in Βοῦς.

BOHΘEΏ ῶ, F. ήσω (q. d. ἐπὶ βοὴν θέω) ad clamorem accurro, suppetias eo, auxilio venio, seu ad auxiliandum. Apud Xen. βοηθοῦσιν ἐπὶ τὰ ἄκρα, Bud. exp. suppetias eunt vel mittunt. Sic βοηθεῖν ἐπὶ τὰ Μέγαρα, Thuc. lib. 4. Interdum cum εἰς. vt Xen. in Hellen. 1. ἄλλοις εἰς χαλκηδόνα ἐβοήθει. Interdum cum dat. vt Thuc. 3. ἔτι δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἐβεβοηθήκεσαν. Exp. & occurro hostibus, vel propugnatum accurro, apud eundem Thuc. & Xen. & Isocr. ¶ Item (sine motu) auxilior, opem fero. vt βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις. Isocr apud Xen. additur accusatiuus rei, τοῖς φίλοις τὰ δίκαια βοηθεῖν δεῖ ὡς [illegible]. Dicitur & βοηθῶ σοι τοῦτο, hac re te adiuuo: vt apud Xenoph. Hell. 6. & alibi. ¶ Item patrocinor. Æschin. in Tim. μὴ βοηθήσαι τῇ τε ἄλλῃ πάσῃ καὶ τοῖς νόμοις καὶ ὑμῖν καὶ ἐμαυτῷ.

Βοηθέομαι, pass. auxilio iuuor, mihi feruntur suppetiæ. Plat. Diosc.

Βοήθημα, τὸ auxilium. Aristot. Rhet. l. 3. Item remedium. Plut. Exp. & medicamentum, apud Gal. ad Glauc.

Βοηθηματικὸς, auxiliatorius, auxiliandi vim habens.

Βοηθητικὸς, auxiliaris, qui auxiliari potest. vel qui lubenter auxiliatur, aut aptus ad auxiliandum. Aristot. Rhet. 1. βοηθητικὸν εἶναι τοῖς φίλοις.

Βοηθὸς, & [apud poëtas] βοηθόος, auxiliator, opitulator. Thuc. βοηθοὺς πέμπω, subsidia mitto. Et Xen. βοηθὸς ὁρμᾶσθαί σοι.

Βοήθεια, ἡ, auxilium, subsidium, Sæpe de auxilio quod fertur in bello, & quidem pro iis qui auxilio veniunt. Demosth. βοήθεια ἡ εἰς Πύλας. Et βοήθειαν μεταπέμπεσθαι. Isoc. in Archid.

Composita.

Ἀβοήθητος, ὁ καὶ ἡ, auxilio carens, ope omni destitutus. Epict. Item remedio carens, immedicabilis. Polyb. lib. 1. & Diosc.

Ἀβοηθητὶ, citra auxilium.

Ἀβοήθητος, ὁ καὶ ἡ, cui succurri non potest, vt ἀβοήθητον φάρμακον, immedicabile venenum apud Theophr. lib. 5. hist. [illegible] Sic & ἀβοήθητος πληγὴ apud Polyb. lib. 6. [τοῖς δ' εἰς.

Ἀντιβοηθέω, vicissim auxiliũ fero. Xen. Hell. 7. ἀντιβοηθοῦντος δ' αὐ-

Δυσβοήθητος, cui vix succurri potest: vix medicabilis.

Δυσβοήθητος idem.

Εἰσβοηθέω, ingredior ad ferendum auxilium.

Ἐκβοηθέω, ad opitulandum procurro, auxilium fero. Plut.

Ἐκβοήθεια, ἡ, exp. proruptio, apud Thuc lib. 3.

Decomp. Ἐπεκβοηθέω, idem quod ἐκβοηθέω. Thuc. lib. 8.

Ἐμβοηθέω, auxilium fero.

Ἐπιβοηθέω, ad auxilium ferendum superuenio. cum dat. Thuc.

Ἐπιβοήθεια, auxilium. [Herodian.

Εὐβοήθητος, cui facilè est opitulari. facilè medicabilis.

Παραβοηθέω, suppetias fero. Thuc. Polyb.

Παραβοήθεια, suppetiæ, auxilia. Polyb.

Προσβοηθέω, ad oppitulandum accurro. Thuc.

Συμβοηθέω, ad auxilium ferendum conuenio. Thuc.

Συμβοήθεια, ad auxilium ferendum concursus.

Συμβοηθὸς, qui ad suppetias ferendas vnà cum aliis conuenit auxiliaris.

BOΘΡΟΣ, ὁ, fouea, scrobs: cauitas profundior in terra au lapide. Od. ζ. Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι: de lotricib. quæ in saxorum scrobibus vestimenta calcabant. Et Od. κ. Βόθρον ὄρυξας, ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα. Ion. trag. apud Plut. in Cons. ad Apoll. βόθρους λιπόντες [illegible]. Est etiam tormenti genus apud Basil. teste Bud. παρὰ τὸ βάθος quasi βάθρος, inq. Etym.

Βοθρώδης, tumor dicitur apud Galen. quum pressus digito in modum scrobis relinquit cauum & lacunosum vestigium.

Βόθριον, ου, τὸ, parua fouea seu scrobs. à cuius cauitate dentis alueolus & cauitas βόθριον nominatur, teste Galeno. ¶ Item in oculo sic nominatur vlcus corneæ tunicæ cauum, angustum, puncturæ rotundæ simile.

Βοθρίζω, obruo. B. ex Cyrillo. sonat q. d. in foueam traho.

Βόθυνος, ου, ὁ, idem quod βόθρος, sed Ἀττικώτερον. Xenoph. περὶ φυτείας loquens. ποδιαίους βοθύνους, pedales scrobes. Et βοθύνους βαθυτέρους τριημιποδίου, scrobes sesquipede altiores. Βόθυνοι apud Aristot. de mundo numerantur etiam inter figuras quæ in elemento ignis apparere solent.

Composita.

Ἐμβόθρος, foueam in se habens vel qui in fouea est.

Ἐμβοθροῦσθαι fieri ἔμβοθρον, incauari in scrobem seu foueam.

Μεταβοθρεύω, mutato scrobe planto, transplanto, Hesyc. (Hipp.

Περιβοθρεύω, scrobem seu foueam duco circum, circumfodio, ablaqueo. Theophr. de caus. pl. lib 5. cap. 18.

Βοίδιον, βοίδιον, βοίδιον, βοικὸς, vide in Βοῦς.

Βολαῖος, &c. in Βάλλω.

BOΛBOΣ, ὁ bulbus, ἄγριόν τι κρόμμυον vt Eust. explicat. addens ex Herodiano gramm. dici q. ὁ βίᾳ γῆθεν ἀναβαλλόμενος. Aristop. verò schol. exponit ὕδνον, i. tuber terræ. Theophr. ἀπὸ ῥίζης δὲ σκόροδον καὶ κρόμμυον καὶ βολβὸς καὶ ἄρον. Bulborum genera vide apud Theophr. hist. pl. lib. 7. ca. 13. Plin. li. 19. cap. 5. ¶ Omnes etiam radices rotundæ & tunicatæ, vt lili j, croci, squillæ, arundinũ & similes aliæ βολβοὶ dicuntur. Apud Diosc. verò lib. 1. c. 114. βολβὸς καλάμου Marcellus oculos vocat, quo nomine veteres in radice arundinis dixerunt eam partem vnde soboles quotannis nascitur. ¶ Βολβὸν etiam ὀφθαλμοῦ Paulus Ægin. dicit lib. 6. cap. 17. de pterygio, βλάπτει δὲ τὸ ὀφθαλμὸν τῷ τε κωλύειν τὴν συνολκὴν τοῦ βολβοῦ τὴν κίνησιν.

Βολβίνη, ἡ, bulbine, bulbi quædam species, vt Theophr. lib. 7. ca. 13. docet, & Plin. lib. 19. cap. 5.

Βολβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ bulbosus. Theoph.

Βολβάριον, ου, τὸ bulbulus. Epict.

Βόλβιον, ου, τὸ, idem Hippocr. verò li. 2. γυναικείων aliud est: scribit enim de hoc, conspici ἐν πυροῖς, Αἰγυπτίοισι δὲ μάλιστα ὅμοιον, ὅμοιον κυμίνῳ Αἰθιοπικῷ. vide Galen. ἐν τῇ τῶν Ἱπποκρ. γλωσσ. ἐξηγήσει.

Βολέω, βολεὼν, βολὴ, βόλιτον, &c. vide in Βάλλω.

BOMBOΣ, ου, ὁ, bombus, sonus quem edũt apes. Vnde βομβεῦσαι μέλισσαι, in Epig. Transfertur & ad alios sonos, vt ad sonum tonitrus.* Factum est per onomatopœiam. ex sono βὸμ, βόμ. ex imitatione soni literæ β, vt ῥοῖζος à ρ, & σιγμὸς à σ.

Βομβέω, ῶ, F. ήσω, bombum edo, vel bombum facio. Apud Aristop. in Pluto, ψύλλαι etiam βομβοῦσι περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνιῶσι. Transfertur & ad alios longè diuersos sonos: nam & tonitru dicitur βομβεῖν. item δίσκος, nec non remi. quum pulsant æquor, seu sulcant. Odyss. μ. Τῶν δ' ἄρα δείσάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἐρετμά. Βόμβησεν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον. Apoll. Arg. 2. Κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδας τρηχείας Κλυζούσης ἁλὸς ἔνδον ἐβόμβεον, i. ἤχουν. Quod autem Sappho dixit βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι, Catullus interp. sonitu suopte tinniunt aures.

Βομβήεις εσσα, εν, bombum edens. vt in Epigr. βομβήεσσα μέλισσα. Exponitur etiam stridulus.

Βομβήτης, idem quod βομβήεις.

Βομβηδὸν aduerb. edendo bombum, cum bombo. Apoll. Arg. 2. de apibus. Βομβηδὸν κλονέονται.

Βομβάξ, aliud aduerb. iocosè ab Aristoph. fictum ad similitudinem aduerbij βαβαί, inquit Eust. Βομβαξ-βομβάξ apud eundem Aristoph.

Βομβαίνω, videtur esse, sonum bombo similem edo; apud Basil. βομβαίνοντες τῇ γλώσσῃ.

Βομβύλη, ἡ, apis quoddam genus magis obstreperæ quàm sint cæteræ, vt quidam tradunt. ¶ Item poculum quoddam angusti oris. vide schol. Apoll.

Βομβύλιος, aut etiā Βομβυλιός, idem quod Βομβύλη. Sūt qui culicē interpr. apud Isocr. vbi scribit quosdam Βομβυλιῶν laudationem scripsisse, vide Athen. & Suidam. Polluci Βομβυλιὸς est illud etiam poculum angusti oris. Βομβεῖν ἐν τῇ πόσει vt ille ait. Et Βομβυλιὸς ἀνθρώπου prouerbialiter de inutili. Suidas.

Βομβυλιάζω, ventris murmur edo. Aristot. in Probl. διὸ καὶ βομβυλιάζουσιν οἱ δεινῶς διψῶντες.

Βόμβυξ, υκος, ὁ, bombix. vermis ille qui telas araneorum modo texit ad vestem luxumque fœminarum quæ bombycina appellantur inquit Plin. quem vide lib. 11 c. 22. item Aristot. Poll. & Athenæum.

Βομβύκιον, diminut. idem, ex Aristot. de animal. 5. Item Βομβύκια quæ & Plinio bombycina. Aristoph. in Nub. loquens de cicadis & culicibus & ijs quæ ἐγχέλαδα vocantur, ait καὶ τὰ τοιαῦτα ζῶα καλεῖται μόνα ἀγελαῖα βομβύκια. quoniam videlicet bombum aliquem edunt.

Βομβυκίας κάλαμος, bombycia arundo. Theophrast. hist. pl. l. 4. c. 12. & Plin. l. 16. c. 36.

Composita.

Διαβομβῶ, vt διαβομβῆσαι λέξεις περὶ τὰ χείλη καὶ τὰς ἀκοάς. Dionys. Areop. stridentes vel stridulæ, tinnulæ, sonoræ. Bud.

Ἐμβομβέω, ῶ, bombos edo in, resono in. Synes.

Ἐπιβομβῶ, bombo seu bombis assono. Exp. & bombos edo & strepitum facio.

Περιβομβῶ, bumbo circumsono. Item, circumstrepo. apud Suidā.

Περιβομβοῦμαι, persono, apud Nazianz. περιβομβεῖσθαι τοῖς τούτων λόγοις πάλαι ἄγραν.

ΒΟ'ΝΑΣΟΣ siue Βόνασσος animal syluaticum & cornigerum est, teste Aristot. hist. animalium lib. 2. c. 1. de quo multa idem eiusdem operis lib. 9. cap. 45. & ex eo Plin lib. 8, c. 15. Reperiri aiunt & Βόνασος & Βόνασσος.

ΒΟΡΑ', pabulum, esca, cibus, sed propriè brutorum. Aristot. Ethic. 3. ὁ δὲ λέων ἀγρῶν ἢ ἰδὼν ἔλαφον ἢ ἄγριον αἶγα, χαίρει ὅτι βορὰν ἕξει. Herod. ῥίψαντες τὰ αὐτῶν σώματα τοῖς θυλακώδεσιν ἐνέβαλλον τοῖς κυσί τε καὶ ὀρνέοις βοράν. Et Herodoto citatur & pro cibo humano.* Etym. deducit παρὰ τὸ βόω.

Βορὸς (vel Βορὸς vt alij) edax. vnde superl. Βορώτατος, Luc. γυναῖκα πάντων βορωτάτην καὶ ἀνθρώπων ἐπιστήσατε.

Βέρβορος, Βορέας, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Αἱμοβόρος, sanguiuorus. pro αἱματοβόρος.

Ἀνδροβόρος, ὁ καὶ ἡ, virtuorus, virorum deuorator, homines vorans, vt ἀνδροβόροι κύνες.

Ἀνθρωποβόρος q. d. hominiuorus, homines vorans.

Ἀνθρωποβορέω, homines voro.

Γυιοβόρος, membra depascens, vt γυιοβόρον πῦρ in Epigr. Et γυιοβόροι μελεδῶνες, curæ membra depascentes.

Δημοβόρος, q. d. populiuorus, qui bona populi absumit & profligat. vt δημοβόρος βασιλεύς, Il. α.

Δημοβορέω ῶ, populum voro.

Decomp. Καταδημοβορέω, idem.

Διάβορος, peresus seu exesus: vel qui perèditur seu exeditur. Sophocl in Trach. Item, peredēs, exedens apud eundē in Philoct.

Δωροβόρος, qui dona quasi vorat, doniuorus Hesiod.

Θηρίβορος, à feris adesus seu comesus. Θηροβόρος, idem. Phocyl.

Θυμοβόρος, animum vorans seu rodens. vt θυμοβόρος ἔρις. Il. τ.

Θυμοβορέω, ῶ, animum exedo tristitia, macero me ægritudine animi. Hesiod. in diebus. Καταθυμοβορέω, idem. Pythag.

Ἰξοβόρος vel ἰξοβόρος, visco vescens q. d. visciuorus.

Ἰοβόρος, veneniuorus, venenatus. Oppian.

Κυκλοβόρος circulator qui in circo declamitat & inde quæstum facit. Aristoph.

Κυκλοβορέω, circulatorem ago. circum quæstui habeo: vel circulatoris modo aliquem clamoribus eneco. Aristoph.

Λιτοβόρος exp. tenuiter & frugaliter eductus. vili & tenui assuetus victui.

Λυχνοβόρος, lychni vorator: vel ellychnij vorator. vt λυχνοβόρος μῦς. in Epigr.

Μολοβρὸς, dici putatur quasi ὁ μολὼν ἐπὶ τὴν βοράν. qui cibi causa ventitat aliquò, vt sunt mendici & parasiti: ideo exponitur etiam gulosus, vorax.

Μυχοβόρος, qui in cauernis seu latibulis comedit.

Νεκροβόρος, mortuos deuorans. Greg.

Νεόβορος, recens adesus. Hesych.

Νυκτιβόρος, noctu vorans. Nicand.

Ξυλοβόρος qui lignum exedit seu vorat, vt vermes. Hesych.

Σαρκοβόρος, carniuorus. Greg.

Σκοτοβόρος, dolosus, subdolus: quasi qui hostem in tenebris & clàm deuoret. Eustath.

Χολοβόρος, bilis in modum exedens & erodens. Nicand. in Ther.

Ὠμοβόρος, crudiuorus. θυιάδες ὠμοβόροι. Apoll.

Λάβρος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΒΟ'ΡΒΟΡΟΣ, ὁ, cœnum, limus. Plut. de Socr. dæm. σύες ἀπαντῶσιν ἀθρόοι βορβόρου ἀνάπλεοι. Sic & in Prou. ὗς εἰς βόρβορον κυλίεσθαι, apud Naz. Et 2. Per. c. 2. ὗς λουσαμένη εἰς κύλισμα βορβόρου. Luc. in Alexiph. τοῦτον βέρβορον συνεφορήσας καταπίπλησάς με.* Propriè ἡ ἐκ τῆς βορᾶς κόπρος.

Βορβορώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cœnosus, cœno plenus, fœculentus, cœnum referens. vt πηλὸν βορβορωδέστερον. Plat. [mino.

Βορβορόω ῶ, cœno obduco, in cœnū conuerto. Item cœno conta-

Βορβοροῦμαι, cœno obducor. Aristot. Item cœno contaminor apud Chrysost.

Βορβορίζω, cœnum refero. vt Diosc. lib. 5. Βορβορίζων ἐν τῇ γλώσσῃ, cœni saporem referens. ¶ Est etiam cœno inquino.

Βορβορίη, cœnosa, lutosa.

Composita.

Ἀναβορβορίζω, exclamo. Aristoph.

Καταβορβόρωσις, cœni oblitio: vel deiectio in cœnum. Plut.

Ὑποβόρβορος, ὁ καὶ ἡ cœnosus, q. d. cui subest cœnum.

ΒΟΡΒΟΡΥΖΩ, strepitum edo: sed peculiariter de intestinis murmurantibus seu crepitantibus.* Verbum est à sono fictū.

Βορβορυγμὸς, quidam interpr. intestinorum tumultus & strepitus. Diosc. lib. 6.

Βορβορυγὴ, idem. Pro eodem dicitur & κορκορυγή.

Κορκορυγὴ idem quod Βορβορυγή, apud Hesych. Accipitur & generalius pro strepitu. vt annotatur ex Æschylo.

Κορκορυγεῖν, de ventre dictum apud Aristoph. *pro*, strepere, latrare. Vnde κορκορυγμὸς, strepitus ille.

Διακορκορυγέω, ῶ, (*comp.*) strepitum edere cogo. apud Aristophanem in Nub.

Διαβορβορύζω, idem quod Βορβορύζω. Hippocr. aphor. l. 4.

Διαβορβορύζομαι, idem Hippocr. lib. 5.

ΒΟΡΕΑΣ ου, ὁ, boreas, aquilo. Od. ξ. ἐπλέομεν βορέῃ ἀνέμῳ, & Aristot. de mundo Βορέαι οἱ ἀπὸ ἄρκτου πνέοντες ἄνεμοι καλοῦνται. ¶ Item, pars à qua flat Βορέας pars aquilonaris, i. septentrionalis. vt apud Thucyd. πρὸς βορέαν τῆς πόλεως exponitur ad septentrionalem vrbis partem.

*Apud Etym. deducitur à Βορᾶ, vel quod nos Βορᾶς audiores ac edaciores reddat. vel quòd frugibus incrementum præbens Βορὰν (alimentum) nobis ministret. alij dictum volunt ἀπὸ τοῦ βοᾶν καὶ ῥεῖν, quoniam vt violenti flatus est, ita etiam sonorus. Vide Gell. lib. 2. c. 22.

Βορέηθεν, apud poetas, è parte septentrionali, à borea.

Βορηΐτιδες ἀκταί, aquilonaria littora. ex Dionys. Alex.

Βόρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, borealis, aquilonaris. vt Βόρεια πνεύματα Theophrast. Τὸ βόρειον (substantiuè) aquilonaris pars, septentrio. Et Plut. τὰ βόρεια pro eodem. Βορειαῖος, idem. in Epigr.

Βορῆϊος apud poetas pro Βόρειος, Apollod. Arg. 1. Βορήϊες υἷες. Item Βορειάς pro eodem.

Βορρᾶς, idem quod Βορέας Βορρᾶθεν, à borea, ab Aquilone. Theodor. histor. Eccl. 4.

Βορρεῖον, apud Xenoph. in Cyneg. positum legitur *pro*, Βόρειος κατάστασις τοῦ ἀέρος, borealis constitutio aeris, boreale cœlum, vel potius *pro*, Βόρειον πνεῦμα.

Composita.

Αὐτοβορέας, ipse boreas.

Κατάβορρος, ου, ὁ καὶ ἡ, boreæ expositus, boreæ obuersus, vt κατάβορρος οἰκία. Aristot. in Oecon. 1.

Παράβορρος, qui transuerso borea perflatur, qui à latere aut in orbem perflatur à borea, apud Theophr.

Προσβόρειος siue πρόσβορρος, qui à borea perflatur. ad boream vergens. ex Theophr.

Ὑπερβόρειος, q. d. superborealis, superaquilonaris. Dicti sunt Hyperborei populi quidam Scythiæ, quia supra eos flat boreas, vt Seruius etiam testatur. Et pro iis qui ex remotissima quapiam regione adueniunt. apud Luc.

Βόσις, βόσκω, &c. vide in Βόω.

ΒΟ'ΣΤΡΥΧΟΣ, ου, ὁ, & βόστρυξ, υχος, ὁ, cincinnus, capilli certo modo Plexi. Sūt tamen qui propriè cirrum muliebrē ita dici putent. Aristoph. in Nub. ἰδὼν παρ' τῇ ἀδελφῇ τὸν βόστρυχον.

* Etym. deducit à βότρυς, vt dicatur quasi βότρυχος: quia (inquit) μετὰ σχήματος βοτρυώδους ἀπηρτηνται. vnde apud Apoll. πλοχμοὶ βοτρυόεντες ἐπερρώοντο. Sic apud Luc. ἑκατέρωθεν καθειμένους βοστρύχους. ¶ Item Βόστρυχοι cirri, animalcula pennata de genere insectorum. ex Aristot. de anim. lib. 5.

Βοστρυχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cincinni seu cirri formam habens. Eurip.

Βοστρυχηδὸν, in cincinni modum seu cirri, in formam cinnorum.

Βοστρυχίζω, in cincinnos plecto, capillum compono, calamistro, calamistris inuro. Etiam metaphoricè. vt Dionys. Hal. dicit Platonem suos dialogos κτενίζειν & βοστρυχίζειν. ¶ Sunt & qui accipi putent *pro*, cirros gestare.

Βοστρυχ-

Βοστρυχωμαι, vnde partic. βεβοστρυχωμένος, cirratus, cincinnatus.
Βοστρύχιον, cincinnulus.

Composita.

Διαβεβοστρυχωμένος, idem quod βεβοστρυχωμένος. Archil.
Εὐβόστρυχος, ου, ὁ, καὶ ἡ, pulchros habens cincinnos seu cirros. Poll.
Ἰοβόστρυχος, cirros habens fusci coloris aut nigri, apud Pind. in Olymp.
Κατεβόστρυχος, crinium cincinnis obtectus. Suid.

Βοτάνη, &c. βοτήρ, βοτὶς, &c. vide in Βόω.

ΒΟ'ΤΡΥΣ, υος, ὁ, botrus seu botryo. vua. Theophr. de caus. pl. lib. 3. c. 21. ὅταν ἄρχωνται περκάζειν οἱ βότρυες. Aristoph. in Ran. βότρυν ἕλικα παυσίπονον. ¶ Est & herbæ nomen, quam botryn Plinius etiam vocat. de qua vide Diosc. l. 3. c. 130.
Βοτρυικὸς, οῦ, ὁ, qui è botryfero genere est, qui botryfero genere comprehenditur. Et τὰ βοτρυικὰ pro ipsis botrys.
Βοτρυίτης, ου, ὁ. & βοτρυῖτις, ιδος, ἡ, botrytes & botrytis. vt βοτρυίτης λίθος, botrytes gemma.
Βοτρυόεις, όεντος, ὁ, racematus, racemosus, racemi in modum collectus & intortus. Athen. lib. 10. & in Epigr. Metaph. apud Apoll. Rhod. Arg. 2. πλόκαμοι βοτρυόεντες.
Βοτρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, racemosus. Athen. Diosc.
Βοτρυών, ῶνος, ὁ, botryo.
Βοτρυμὸς, vindemia. Hesych.
Βότρυχος, botri acinorum pediculus, seu radix è palmite prodiēs, vnde acini ipsi dependent. Gal. 2. de alimentis.
Βοτρύδιον, ου, τὸ, acinus. Diosc.
Βοτρυδὸν, in modum racemi, instar acinorum. Il. β. de apibus.
Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν.
Βοτρύομαι, ύομαι, exp. racemor. Theophr. lib. 1. de caus. pl. cap. 22.
Βρύτεα, residuum post calcatarum vuarum pressuram.

Βυβλίον, &c. vide in Βύω.

ΒΟΥΒΩ'Ν, ῶνος, ὁ, inguen. Luc. ὅταν εἰς βουβῶνας, vsq; ad inguina. Il. δ. βεβλήκει βουβῶνα. Alex. Aph. l. 12. Probl. 2. φθάνει πρὸς βουβῶνα. ¶ Sic etiam dicitur tumor qui oritur circa inguina. Poll. lib. 2. & Alex. aphr. lib. 2. Vsurpatur & pro tumore qui in alia quauis corporis parte oritur, vt in axillis & collo.
Βουβώνιον, ου, τὸ, bubonium dicitur aster Atticus, quoniam inguinum præsentaneum est remedium. Diosc. l. 4. c. 120. Plin. l. 27. c. 5.
Βουβωνιάω, ῶ, bubone laboro, laboro tumore circa inguina. vel simpliciter, tumore laboro. Aristoph. in Ran. ὑπὸ τοῦ κόπου γὰρ τὼ νεφρὼ βουβωνιῶ, tumores & inflammationē in renib. sentio.

ΒΟΥΛΗ', ῆς, ἡ, consilium, vt ἐσθλὴ βουλὴ, apud Hom. & βουλὴ ἀγαθὴ apud Dem. pro eod. Et διδόναι βουλὴν περί τινος, dare consilium de re aliqua. Xen. Pæd. 7. Exponitur & γνώμη, sententia, voluntas, decretum: vt Il. α. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. & Il. ζ. ὅταν οὐ βουλῆς ἐπαΐωσιν. ¶ Aliquando exp. consultatio, deliberatio, vt apud Plut. in Galba, προὔθηκε βουλὴν τοῖς φίλοις. ¶ Itē, concilium, consensus eorum qui consilium dant. senatus. Item locus in quem conueniunt. Il. ζ. βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων. Et Dem. pro cor. οἱ δὲ πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἐκάλουν εἰς τὸ βουλευτήριον. Et apud Herod. l. 2. κατῆλθεν ἐπὶ τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς in curiam se contulit, apud Herod. lib. 4. Sic Xen. Hell. 7. εἰσάγειν εἰς τὴν βουλήν.
*Quidam deducunt a Βούλομαι. Alij ἀπὸ τοῦ βάλλειν (metaphora ducta à sagittarijs qui scopū ad quem collineant, βάλλειν. i. assequi & ferire dicuntur) quasi Βολή τις.
Βουλαῖος Ζεὺς, consiliarius Iupiter, vel consilij præses. Plut.
Βουλεία, functio eorum quæ ad senatoria munia pertinent, & quidem quæ fit à senatore. Vide Harpocr.
Βουλεὺς, λευτὸς, ὁ, senator. Thuc. 3. ἐτύγχανε γὰρ καὶ βουλῆς ὤν.
Βουλεύω, F. σω, consilium agito, consulto, delibero. Il. α. Τώγ' ὡς βουλεύσαντε διέτμαγεν, re ita deliberata discesserunt. ¶ Item, cum accus. delibero, meditor, cogito, animo agito. molior. Itē statuo, delibero. Od. ε. αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν. Sic βουλεύειν δρασμὸν & τὴν ἀπόδρασιν apud Luc. Βουλεύω σοι τὰ ἄριστα. Thuc. 4. optimè tibi consulo, optimè tibi consultum esse volo. ¶ Itē, sum senator. Sic Dem. ... dicit γράφω ψήφισμα βουλεύων. Sic & apud Xen. apomn. l. 1.
Βουλεύομαι, idem quod βουλεύω, consiliū agito, delibero, &c. Plerunque sine casu Isoc. βουλεύου βραδέως. Et τὸ βουλεύομαι. Item ὀρθῶς βουλεύομαι. Plat. rectum ineo consilium, rem bene perpendo. Interdum περὶ, & cum εἰ. & cum περί. Lys. in Alcib. καὶ περὶ τῶν σφετέρων αὐτῶν κακῶς βουλευσάμενοι, qui malè de suis rebus consuluerunt. Et βουλεύεσθαι περὶ τῆς σιτοπομπίας, cogitare de commeatu. Aliquando cum acc. vt Il. ζ. Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο. dolum improbum commentus est. Sic & apud Thuc. Herod. & alios. Cum inf. vt Βουλεύομαι μετοικῆσαι ¶ Item passiua sig. Dem. βουλευθῆναι καλῶς ὁ κοινὸς τὰ. Et τὰ βεβουλευμένα, consulta decreta. Demosth.
Βούλευμα, consultatio, deliberatio. vel potius consiliū quod consultādo seu deliberando capitur. aut simpl. consiliū. Thuc.
Βουλευμάτιον, q. d. consiliolum. ex Soph. & Aristoph.

Βούλευσις, consultatio, deliberatio. Aristot. Rhet. li. 1. Βουλεύσεως δίκη, lege Harpoc.
Βουλευτὸς, οῦ, ὁ, in consultationem seu deliberationem cadens. Aristot. in ethic.
Βουλευτὴς, οῦ, ὁ, senator. vt βουλευταὶ dicuntur Areopagitæ à Luciano.
Βουλευτικὸς, consultus. apud Aristot. eth. 6. ¶ Item senatorius, ad senatum seu ad curiam pertinens. vt βουλευτικοὶ νόμοι, Dem. βουλευτικὸς ὅρκος, Xen. Βουλευτικὸν, τὸ, senatorum concilium. Syn. Item senatoribus assignatus theatri locus. Aristoph. Vide eius scholia & Poll.
Βουλευτήριον, ου, τὸ, curia. Plut.

Composita.

Ἄβουλος, ου, ὁ, καὶ ἡ, consilio carens, consilij expers, inconsultus, inconsideratus non circunspectus, imprudens. Item stultus, amens. Significat & κακόβουλον, i. malo cōsilio vtentem, vel malo consilio præditum. Soph. in Trach. Τίς ὧδ' ἂν τέκνοισι Ζὴν ἄβουλον εἶδεν. Sic apud Thuc. ἀβουλοτέρων exp. κακοβουλοτέρων.
Ἀβούλως, sine consilio, inconsultò, inconsideratè, non circunspectè. stultè, imprudenter, imperitè. Ἀβουλότερον, comparatiui gradus) inconsultius, imprudentius. Ἀβουλότατα, superl. inconsultissimè.
Ἀβουλεὶ, idem quod ἀβούλως, Suid.
Ἀβουλία, ἡ, consilij inopia, incogitantia, temeritas, imprudentia. Item amentia, stultitia. Isocr. Item δυσβουλία, seu κακοβουλία, vt exp. apud Soph. in Electra.
Ἀνδρόβουλος, virili & generoso consilio vtens.
Αἰολόβουλος, varius & versutus in consiliis suis. qui consilia sua variare & vertere nouit prout res exigit. idem cum αἰολομήτης.
Ἀριστόβουλος, cuius optimum est consilium. (Oppian.
Αὐτόβουλος, sua sponte, suo instinctu: ipse nimirum per se volens, non ab alio vt id vellet instigatus.
Βαθύβουλος, profundi consilij. prudentissimus. Nicand.
Διαβούλιον, consilium, sæpe apud Polib. inquit Bud. Item consultatio seu deliberatio. Item pro temerario consilio, pro consilio seu cogitatione. Suid.
Διαβουλία, idem. Διάβουλος pro δίβουλος, Hesych.
Διαβουλεύομαι, exp. delibero, decerno, διαγινώσκω.
Δίβουλος, qui duplicis est consilij. Hesych.
Δύσβουλος, cuius malum vel infelix est consilium.
Δυσβουλία ἡ, malum consilium infelicitas consilij. Aristoph.
Εἰκαιοβουλία, vanum consilium, temeritas in capiendo consilio. Hesych.
Ἐπιβουλή, (q. d. consilium aduersus quempiam initum) insidiæ. Luc. Herodian. Ἐξ ἐπιβουλῆς apud Thuc. & Plat. ex insidiis.
Ἐπίβουλος, insidiosus. Xen. Pæd. 1. Ἐπιβούλως, insidiosè, dolosè. Cuius superl. ἐπιβουλότατα apud Synes.
Ἐπιβουλεύω, (q. d. consilium aduersus quēpiā ineo) insidior, insidias struo. Item insidiosè molior. Cū accus. Herod. ἐπιβουλεύειν ἐπανάστασιν, rebellionē moliri. Sic ἐπιβουλεύειν ἀποχώρησιν, Thuc. Itē accus. & dat. ἐπιβουλεύειν θάνατόν τινι. Herodot. Et cum inf. τοῦτ' ἐπιβουλεύειν ποιεῖν. Aristoph. in Pluto. Et ἐπιβουλεύσει λαβεῖν. Demost. Cum dat. itē sæpe: quo significat, etiā, molior capesso, immineo: vt à Bud. exp. apud Lys. οὗ γὰρ ἐδεῖ αὐτὸν ἕνεκα τοιούτοις ἔργοις ἐπιβουλεύοντα, mori debebat, qui talia moliretur. Apud Syne. ἐπιβουλεύειν πλούτῳ, exp. inhiare diuitiis. Apud Plat. ep. 6. ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι, imminere tyrānidi, affectare tyrannidē. Apud Plut. in amat. narr. ἐπιβουλεύειν τῷ τυράννῳ, insidiari tyranno. Accusat. etiam iungitur, pro insidiari, vt Dem. ἀλλ' οὐδ' ὡς ἐπιβουλεύσεις με. ¶ Alicubi exp. etiā simpliciter, consilium ineo seu capio, delibero, vt apud Thuc. 3. ἐπιβουλεύουσιν ἐξελθεῖν. Ἐπιβουλεύομαι, insidiis peto, seu appetor, mihi struuntur insidiæ. Dem. de falsa leg.
Ἐπιβούλευμα, τὸ, molimen, aggressio, conatus. Itē insidiæ.
Ἐπιβούλευσις, insidiatio, insidiæ. Plat. de leg. ἐξ ἐπιβουλεύσεως γνώμης φόνος, ex insidiis, vel consultò, certo consilio.
Ἐπιβουλευτὴς, insidiator, Soph. ἐπιβουλευτὴς στρατοῦ qui exercitui insidiatur. (φαρμάκων, Luc.
Ἐπιβουλευτὸς, insidiatorius insidiosus. vnde ἐπιβουλευτότατον
Decomp. Ἀνεπιβούλευτος, cui insidiari nemo potest. insidiis non obnoxius, ab insidiis tutus. Τὸ ἀνεπιβούλευτον, q. d. immunitas ab insidiis.
Ἀντεπιβουλεύω, vicissim insidior, insidianti insidior, cōtrà tēdo insidias.
Ἀντεπίβουλος, pani insidians, nomen muris apud Hom.
Αὐτεπίβουλος, suis ipsius captus insidiis. Hesych.
Δυσεπιβούλευτος, qui insidiis peti circumueniri-ve difficulter potest, cui non facilè strui possunt insidiæ, Xen.
Εὐεπιβούλευτος, cui facilè strui possunt insidiæ.
Προεπιβουλεύω, insidiis præuenio, seu præuerto. insidias anticipo. Thuc.
Προεπιβουλεύομαι, insidiis præuenior, prior incido in insidias.
Συνεπιβουλεύω, vnà insidior.
Εὔβουλος, cuius bonum est consilium seu felix. Itē consultus, prudens Thuc.
Εὐβούλως, prudenter.
Εὐβουλία, bonum consilium seu prudens, consilij felicitas.
Ἰδιοβουλεύω, proprio consilio vtor.
Κακόβουλος, cuius malū est consilium. Apud Aristoph. exp. stultus

Κακοβουλία, malum consilium, consilij peruersitas.
Κοινοβοῦλαι, senatores. Hesych.
Κοινοβουλεὶ, communiter consulto.
Μετάβουλος, qui citò mutat consilium. Aristoph.
Μεταβουλεύομαι, muto consilium, me pœnitet. Luc.
Παραβουλεύομαι, perperam consulo. Philip. c. 2.
Ποικιλόβουλος, in consiliis suis varius & callidus, seu simpliciter, astutus, versutus, callidus, vafer. Promethei epith. apud Hesiod.
Ὀρθόβουλος, recta consulens.
Πολύβουλος, cui multum est consilij, valde prudens, vt πολύβουλος Ἀθήνη. Il. ε. & Od. π.
Πρόβουλος, qui pro alio consultat & in eius commodum. A Bud. exp. primarius in consilio, apud Herodot. Quidam exp. Senatus princeps, primarius in vrbe consul & prouisor. Plut. Apud Aristot. πρόβουλοι sunt qui consiliis suis populo prospiciunt ne quid perperam ab eo decernatur, aut aliàs incommodo afficiatur.
Προβουλεύω, cōsilio prospicio vel prouideo, vel simpliciter, prospicio prouideo. Thuc. 3. προβουλεύσας δὲ ὅπως μηδὲν αὐτῷ δεήσει. Luc. in Caucaso, ἀεὶ γάρ τι προβουλεύει εἰς τὸ κοινόν. Arist. Polit. 4. οὐ δημοτικὸς ἐστὶ τῷ δήμῳ προβουλεύειν ὅπως ἀσχολῶν ἐστὶ apud Dem. verò & Plutarc. in Sol. προβουλεύειν τῷ δήμῳ, exp. cōsilio seu deliberatione populū præuenire, consultare de re quapiam priusquam populo consultatio proponatur. Bud. scribit προβουλεύειν dici solitam curiam Athenis, quando ante comitia populi ea res consulendo censendóq; in curia agitabatur, qua de re populus in concione rogandus erat. Hinc προβεβουλευμένον q. d. prædeliberatum. Apud Arist. autem Ethic. lib. 3. c. 8. generaliore sig. προβουλεύσας seu προβουλευσάμενος qui aliquid facit, qui certo consilio id facit, & præcedente deliberatione.
Προβούλευμα, decretum quod ex consultatione consequitur, & q. d. præconsultatione. Dionysio Halic. senatusconsultum.
Decomp. Ἀπροβούλευτος, vt ἀπροβούλευτος γνώμη, de qua nō consultatum est in curia antequam ad populum referretur. Et ἀπροβούλευτον ψήφισμα Harpoc. ex Dem. in Androt. ἀπροβούλευτον est apud Aristot. in Ethic. quod fit non præmeditatè, non præcedente consultatione, seu deliberatione. ¶ Item, ἀπροβούλευτος act. dicitur (vt Lat. inconsultus) qui res inconsultè agit. vnde & ex Cebete affertur pro temerario. Ἀπροβουλεύτως non præmeditatè, absque præmeditatione, vt apud Plat. de leg. lib. 9. φόνος ἀπροβουλεύτως πεπραγμένος.
Συμβουλὴ, (& συμβουλία Xen.) consilium quod alicui datur. A Bud. exp. consilium, consultatio, admonitio. Plat. in Protag. καὶ εἰ συμβουλὴν τινὰς τε φίλους ἂν παρεκάλεις.
Σύμβουλος qui cōsiliū dat, cōsiliarius cōsultor. Apud Dem. pro cor. σύμβουλον ποιήσασθαι, in consiliū adhibere. Dicitur & σύμβουλον εἶναί σοι, pro συμβουλεύειν σοι. (cōsiliū Matth. 12.
Συμβούλιον, consilium quod aliqui simul ineunt, simul initū
Συμβουλεύω, cōsilium do, cōsulo, suadeo, hortor, author sum. vt συμβουλεύω σοι ποιεῖν. Dē. Itē συμβουλεύω σοι περὶ τούτου. Pla. & Xen. consiliū tibi do de hac re. Itē pro ἐπιβουλεύω insidior.
Συμβουλεύομαι, consilium peto, in consiliū adhibeo, cōsulo. Xen. anab. 2. συμβουλευόμεθά σοι τί χρὴ ποιεῖν. Apud Plat. συμβουλεύεσθαί τι τῶν προσφέρων, consiliū haberi de quopiā eorū quæ (conducunt.
Συμβούλευσις, idem quod συμβουλή.
Συμβούλευμα, consilium quod datum est. Xen.
Συμβουλευτὴς senator.
Συμβουλευτικὸς, vt συμβουλευτικὸς λόγος, oratio quę cōsiliū dat, vel oratio suasoria. Arist. Apud Herm. συμβουλευτικὴ ἰδέα. genus deliberatiuū. Συμβουλευτικῶς, dando consiliū, hortatiuè.
Decomp. Ἀσύμβουλος consilio vacans, inconsultus.
Ἀποσυμβουλεύω, dehortor, dissuadeo. Ex Phalaride in epist.
Ταχύβουλος, qui celeris est consilij, i. qui citò & repentè consilium capit: aut qui citò ex vno consilio ad aliud transit.
Ὑποβουλεύω, insidias struo, insidior. Lucian. in somn.
Ὑστερόβουλος, qui post factum consultat.
Ὑστεροβουλία, serum consilium, sera pœnitentia. in prouerb. Salom. 16. & apud Greg. teste Bud.
Σίβυλλα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΒΟΥΛΟΜΑΙ, in 2. persona βούλει. F. λήσομαι, P. λημαι, volo. Cū inf. vt βούλομαι δηλῶσαι ὑμῖν. Xen. Et βούλομαι κεκτῆσθαι, Luc. in somn. ¶ Cū accus. rei, exp. etiam, cupio, aliisque item modis Gregor. βούλομαί σοι πᾶν ἀγαθόν, omnia tua causa cupio. Thuc. βούλεσθαι τὰ Συρακουσίων, studiosū esse Syracusanorū. Itē malo præopto. Il. α. βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. ¶ Itē volo, cēseo. Them. Phys. 5. βούλονται γὰρ εἶναι διάστημα ἐν ᾧ μηδέν ἐστι σῶμα. ¶ Itē, possum vt Arist. Pol. 2. οὐ βούλεται γ' ἤδη τῇ εἶναι πόλις ὅταν αὐτάρκη συμβαίνῃ τὴν κοινωνίαν εἶναι.
Βούλημα, τὸ, voluntas. Synes.
Βούλησις, εως, ἡ, idem Xen. Pæd. 5. Exp. & sententia apud Thuc. 1.
Βουλητὸς, ὁ, sub voluntatem cadens. Arist. eth. 3.
Βουλὴ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀβουλέω, f. ήσω, nolo. Plato de rep. 4. & Dem. epist. 3.

Ἀβούλητος, ὁ, ἡ, qui non vult, vt ait Suidas. Item ἀβούλητον quod nolumus, quod præter voluntatem accidit, inuoluntarium, cui opponitur βουλητὸν apud Plat. de leg. 5. Ἀβούλητα πράγματα, aduersæ res. Dion. Hal. ἀρχ. 11. Ἀβούλητος βίος, vita non placens, non optabilis ex Alex. Aphr. περὶ ψυχῆς.
Ἀβουλήτως, inuoluntariè, non ex animo præter voluntatem cui oppon. ἐκ βουλήσεως, apud Dem.
Προβούλομαι, inus. vnde tamen προβέβουλα apud Hom. malui, vel malo. Il. α. Καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα κουριδίης ἀλόχου, eā malo quam Clytemnestram, antepono Clytemnestræ.

ΒΟΥΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, collis, tumulus, cliuus. Epigr. li. 2. in deformes, -λὺ δ' ἐπὶ βουνὸν ὑψηλὸν σῶμα, καὐτὸν ἐσφιγμένα. Exponitur etiā cumulus, aceruus. Hes. verò βουνοὶ sunt βωμοὶ, aræ seu altaria. Vocem esse Aphricam, & à Græcis vsu receptam Eustathius ait sub initium Od. τ.
Βουνώδης, εος, ὁ & ἡ, collibus seu tumulis frequens, cliuosus, vel colli similis, tumuli speciem gerens.
Βούνιον & βουνιὰς vtrumq; napi genus est Diosc. & Athen. ψευδοβούνιον. (comp.) herba quæ bunii verū mētitur, Vide Diosc. & Pli.
Βουνίτης οἶνος, vinum ex bunio. Diosc. lib. 5. c. 56.
Βουνὶς γῆ, apud Æschyl. exp. terra collibus frequens.
Βουνίζω, accumulo, aggrego. Ruth. 2.

ΒΟΥΡΑΣΣΟΣ, siue βόρασσος, fructus qui clauditur spathe siue elate, i. palma suo inuolucro inclusa. Dioscor. lib. 1. ca. 141. ὁ περιεχόμενος δ' ὑπ' αὐτῆς καρπὸς, ἐλάτη καλεῖται, ὑπ' ἐνίων δὲ βόρασσος.

ΒΟΥ'Σ, βοὸς, ὁ, ἡ, & βῶς Doricè, bos, vacca. Il. ψ. Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ σφαζόμενοι. Od. ο. ἤλασε βοῦς ἐριμύκους. * Ἀπὸ τοῦ βόω seu βόσκω, quod homines pascat laborib* suis. ¶ Synecdochicè in fœm. gen. capi pro pelle bouina Eusta. tradit: indéq; apud Hō. βοῦς ταυρείας, & βόας αὔας dici clypeos ex bubulo corio. Il. μ. Οἱ δ' ἤτοι ἀλλήλους ἄραρον λινοῖσι βόεσσι. Il. η. Οἶδ' ἐπὶ δεξιὰ οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν ἀζαλέην. vnde & Hesychio est μάστιξ flagellū, sub. ex bubulo corio factum. ¶ Metaph. dicitur de homine stupido. vt Eust. docet. vnde & βοῦς ἐν αὐλείῳ κάθηται prouerbium ἐπὶ ἀχρησίας. ¶ Est & piscis nomen quem bouem Plin. etiā appellat, de quo Arist li. 5. de hist. anim. & li. 6. ca. 12. Item placentæ species apud Eust. vnde ἕβδομος βοῦς. ¶ Olim erat etiam numisma Atticum bouis nota percussum. vnde ἑκατόμβοια arma apud Homer. & βοῦς ἐπὶ γλώττῃ βέβηκεν. prouerbiū in eos qui pecunia corrupti aut metu mulctæ dicenda reticent, de quibus Bud. in li. de asse. & Pollux li. 9. ¶ Et χυτρόπους apud eundē Pollucē βοῦς dicitur. ¶ Itē in vestib* futurarū cōmissuras βοῦς vocatas fuisse idem autor testatur li. 7.
Βοάριον, ου, τὸ, ad boues pertinens, boarium.
Βόειος, ου, τὸ, & βόεος, poeticè, bubulcus, bouinus. Odyss. ξ. δέρμα βόειον. Sic βόεια absolutè, pro quibus absolutè βόεια etiam Alex. Aphrod. dixit. Et metaphoricè apud Aristoph. βόεια ῥήματα, grandia verba, sesquipedalia. Βοεία siue Ionicè pro βοεία, & (poeticè exempto.) βοέη, sub. δορά bubula pellis. item clypeus è bubulo corio factus. Il. χ. ἐπεὶ οὐχ ἱερήιον οὐδὲ βοείην ἀρνύσθην.
Βοεικὸς, & βοϊκὸς, οῦ, ὁ, è bubula pelle factus: item bubulcus. Thuc. l. 4. ζεύγεσι βοεικοῖς, iugis boum. Item βοεικὸν, τὸ, τῶν βοὸς κρέας, bubula. vt ὑεικὸν suilla, Bud.
Βοεὺς, έως, ὁ, lorum è bubulo corio factum. Odyss. β. Ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ ἐϋστρέπτοισι βοεῦσι.
Βοϊκὸς, οῦ, ὁ, bubulus, vt & βοεικός.
Βοΐδιον & βοιδάριον, ου, τὸ, bucula, buculus. Athen. lib. 12. In Epi.
Βοΐδιον, etiam reperitur tribus syllabis.
Βόεια, bubulæ carnes, κρέα βόεια. Helych.
Βούβαλος, ου, ὁ, & βουβαλὶς, ίδος, ἡ, bubalus. Æschyl. λεοντόχορτον βούβαλιν νεαίτερον. Soph. γηγενῆ βούβαλιν. De hoc animali Aristot. lib. 3. hist. anim. Herodot. ¶ Βουβάλιον pudendum muliebre; & cucumis sylustris apud Hippocr. teste Hesych. Apud Gal. verò in lex. Hipp. legitur βουβάλιος σίκυς ἄγριος. apud Poll. & Etym. numeratur inter brachialia ornamenta.
Βούτης, ου, ὁ, bubulcus, Suid. Adiectiuè verò capitur βούτην φόνον, quod tragicè dici posse pro ἑκατόμβην tradit Eustath. i. bubulam cædem, seu bouum mactationes & immolationes.
Βούκος, & βουκαῖος, ου, ὁ, idem Theocr. idyl. 10. Ἐργατίνα βουκαῖε. Βούκος Doricè dicitur pro eodem, i. bubulcus, messor. apud eundem Theocr.
Βουΐτης, ου, ὁ, bubulcus, rusticus, Hesych.
Βοιώτης, ου, ὁ, ὀργῆς ἀνόητος. Eust. ex Menand.
Βοῦ, particula nominum quibus præponitur significationem augens: à bouis magnitudine (vt & ἵππος) veluti in βούβοσις, βουγάϊος, βουκόρυζες, βούλιμος, βούπαις, βούπρηστις, βουσυκον, &c.

Composita.

Ἀβούτης, ου, ὁ, bobus cares. Hesio. in dieb. κραδίην δ' ἰδέειν ἀνδρὸς ἀβούτεω. Ab Etym. exp. ἀκτήμων, ἄπορος. Vide & in cōp. à βοτόν.
Ἀλφεσίβοιαι, quæ boues inueniunt. Apud Hom. dicuntur παρθένοι, i. virgines ἀλφεσίβοιαι, quæ propter formam sponsos inueniant, à quibus munera accipiant boues potissi. num. Boues enim fuerunt præcipuæ opes antiquorum.

Δεκάβοιος, ου, ὁ, decem boum (i. eius nominis nummûm) pretio æstimabilis. Plut. in Theseo.

Δυωδεκάβοιος, duodecim boum (i. eius nominis nummûm) pretio æstimabilis.

Εἰκοσάβοιος, siue ἐεικοσάβοιος (per pleonasmum τοῦ ε, & τροπῇ τοῦ ει εἰς α) viginti boum (seu eius nominis nummûm) pretio æstimabilis. Od. α.

Ἑκατόμβοιος, centum boum [seu eius nominis nummûm] pretio æstimabilis. Il. ς. & Bud. in lib. de asse.

Ἑκατόμβη, ἡ, sacrificium centum boum seu pecorum, per synecdochen partem capiendo pro toto. Alij intelligunt sacrificium ἐξ ἑκατὸν βάσεων, i. ποδῶν, in quo immolarentur animalia quadrupeda 25 quorum pedes numero 100. Alij finitum numerum pro infinito acceperunt.

Ἑκατόμβαιος, festum quo hecatombe peragebatur. Eust.

Ἐννεάβοιος, nouem boum (seu eius nominis nummûm) pretio æstimabilis. Il. ζ.

Ἐπίβοιος, ου, ὁ καὶ ἡ. vt ἐπίβοιον θῦμα, sacrificium post seu præter bouis immolationem factum apud Lycurgum.

Ἑπταβόειος, ex septē bubulis pellib. factus. Il. η. Metaphoricè capitur pro impenetrabilis & infractus. vt θυμοὶ ἑπταβόειοι, apud Aristoph. in Ran. Pro eodē reperitur & ἑπτάβοιος apud Soph.

Ἐχέβοιον, ου τὸ, lorū aratro bouē adiungens & applicans. Poll. l. α.

Ἱστοβοεὺς, & ἱστοβοεύς, lignum aratri longius quod inter vtrumque bouem medium est, & cui boues quasi assistunt. temo, quod enim in curru & ἀπήνῃ est ῥυμὸς, id in aratro est ἱστοβοεὺς, vt tradit Eust. Hesiod. in Erg.

Μεσάβοιον & μέσαβον (Poëticè) ου τὸ, medium inter boues iunctos lignum. vt Suid. exponit. Alij lorum quo temo iugo alligatur. Hesiod. in Erg.

Μεσαβόω, ῶ, iungo boues. Abusiuè verò ad alia quoque animalia transfertur. Varin.

Πολυβούτης, multas boues seu multa pecora habens. Il. ι.

Τεσσαράβοιος quatuor boum [seu eius nominis nummûm] pretio æstimabilis.

Ὠμοβόειος, siue ὠμοβόειος, siue ὠμοβοῖος, siue ὠμοβόϊνος, è crudo bouis corio factus. Epigr. lib. 2. Herodot. Ὠμοβοΐη, s. δορὰ, pro cruda bouis pelle.

ΒΟΏ, ῶ, F. όσω & ώσω [vt tradit Eust. deducēs inde βόσις & βοτὴρ itē βώτωρ] pasco. Thema inusit. pro quo in vsu est βόσκω, inde deriuatum.

Βόσις, εως, ἡ, pastus, cibus. Il. τ.

Βοτὴρ, ῆρος ὁ, pastor. hinc fœm. βότειρα. apud Eust.

Βοτηρικὸς, οῦ ὁ, pastoralis.

Βοτεῖρες, casæ pastorum, gurgustia. Plut.

Βοτὸς exp. τροφὴ seu βοσκή. Suid.

Βοτὸν, οῦ τὸ, pecus, idem quod βόσκημα. propriè pecudes quæ pascuntur. Soph. & Aristoph.

Βοτάμια, τὰ, pascua. Thuc. ὑπὲρ βοταμίων, pascuorū nomine.

Βώτωρ, ορος, ὁ, pastor. idem quod βοτήρ. Od. ξ.

Βώτης, ου, ὁ, pastor, cuius fœm. βῶτις, βώτιδος, Eust.

Βοτάνη, ἡ, herba, gramen. Hom. Theocr. Diosc. Plut. & alij.

Βοτανώδης, herbaceus, vel herbosus, i. vel ad herbarum genus accedens: vel herbis abundans, herbidus.

Βοτανικὸς, herbarius. ad herbas pertinens, seu qui de herbis est. vt βοτανικὰ φάρμακα Diosc.

Βοτάνιον, ου, τὸ, herbula. herba pusilla seu parua.

Βοτανίζω, herbas carpo seu vello, quod Columella dicit exherbare & runcare. Βοτανισμὸς, euulsio herbarum, runcatio.

Βόσκω, F. βοσκήσω. pasco. Od. ξ. αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν βόσκουσι ξεῖνοι. Item alo *sub. more pecudum.* Od. α. πολλοὺς βόσκει γαῖα. Passiuum quoque frequenter vsurpatur in iisdem signif. Od. φ. ταῦρος βοσκόμενος λειμῶνι. Aristot. de mundo, ζῶα τὰ ἐν αἰθέρι καὶ ἐπὶ γῆς καὶ ἐν ὕδατι βοσκόμενα.

Βοσκὸς, οῦ ὁ pastor. Βοσκή, ἡ, pastus, pabulum. apud Athen. l. 13.

Βοσκὰς, άδος, ἡ. pascens, pastui indulgens. Nicand. in Ther. ¶ Est & auis marinæ seu palustris nomen, similis anati. vt scribit Aristo. hist. an. lib. 8. c. 3. ¶ Est etiam picis aridæ species quædam. de qua Diosc. l. 1. c. 98.

Βοσκάδιος, ου ὁ pascua carpens, altilis. apud Nicand.

Βόσκημα τὸ pecus, animal quod pascitur. Xen. Hel. 4.

Βοσκηματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, exp. pecuarius. vt βοσκηματώδης ἄνθρωπος. Eust.

Βόσκησις, pastio.

Βοσκητέον, pascendum.

Βρώσκω, & βιβρώσκω, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex βόσις.

Βούβοσις, εως, ἡ, voracitas. Hesych.

Βουβόσιον, ου, τὸ, locus vbi boues pascuntur. Callim. Strab.

Εὐβοσία, ἡ, pabuli bonitas seu vbertas: bonum nutrimentum. Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 18.

Συβόσιον, ου, τὸ, grex suum qui pascuntur. Il. λ. v. 679. & Od. ξ. v. 101. Item suile, hara. stabulum in quo nutriuntur, Suidæ.

Χηνοβοσία, anserum pastio.

Composita ex βοτὴρ, βοτὸς, &c.

Ἄβοτος, pascuis carens in quo pecudes pasci nequeunt: vel etiā qui depastus non est. Hesych.

Ἀβούτης, ου, ὁ, egenus, non habens vnde pascatur, vel nō habens pecora, vt ἀβούτης ἀνὴρ, apud Hesiod. Vide & in comp. ex Βοῦς.

Ἀγροβότης, ου, ὁ qui in agris pascit. Soph.

Αἰγίβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, capris pascendis aptus. Od. ν. Αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βουβότος.

Αἰγιβότης, capras pascens, vel caprarum pastor. in Epigr.

Βούβοτος, bobus pascendis aptus. Od. ν.

Γερανοβοτία, grex gruum pascentium.

Δαμαλήβοτος ἄκρη, depastus à bucolis. in Epigr.

Εὔβοτος, pascuus, pascuis abundans, pascendis pecoribus aptus. Plut. in Gam. θρέμματα ἐν εὐβότῳ χώρᾳ. ¶ Item bene pastus Theocr. Id. 1. (Hesych.

Ζάβοτος, admodum abundans pascuis. Item abundans pecoribus.

Θηρόβοτος, à feris depastus in Epigr. Item feris pascendis aptus.

Ἱπποβότης, ου, ὁ, qui equos pascit, qui equos alit. videlicet ad equestria certamina. eques. Eurip. in Or. Ἀτρέως ἱπποβότου. Apud Plut. ἱπποβόται in Chalsidentium repub. vocantur qui opibus & gloria præcellerent.

Ἱππόβοτος, equos pascēs seu alēs. equestris, vt ἱππόβοτον Ἄργος apud Hō. ab equorū qui ibi alebātur copia. Itē equis pascēdis aptus. vt ἱππόβοτος χώρα. Od. δ. Sic ἱππόβοτον πεδίον, apud Eur.

Λειποβοτανεῖ, deficitur herbis, gramine & pabulo caret. apud Plut. in apophth.

Ληϊβότης & ληϊβοτὴρ qui segetem depascit. Fœm. ληϊβότειρα siue ληϊβοτείρη. Ionicè quæ segetes depascitur & arua vastat. Hom. suē vocat ληϊβότειραν.

Μελισσόβοτος, ab apibus depastus. Nonn.

Μηλοβότης, vel μηλοβοτὴρ, ouium pastor, opilio, apud Hom. Il. σ. & in Anth. epigr. Μηλοβοτέω, ῶ, oues pasco.

Μηλόβοτος, ab ouib. depastus, seu quem vel quam oues depascuntur. Exp. etiam, vastus, desertus. vt μηλόβοτος χώρα, apud Isocr. & Herodian.

Οἰοβότης, solus seorsum ab aliis pascens. Soph. in Aiace.

Παμβῶτις ἡ, omnes pascens, omnium altrix. Soph. in Phil.

Παμβότανος, totus herbatus. (apud Nonn.

Περιουσιόβολος, pastu seu cibo supabūdās. vt περιουσιόβολος τράπεζα,

Πολύβοτος, multis pascendis aptus. Πολυβότειρα, multorum altrix, quæ multos pascit seu alit. Il. ι. ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ.

Σύμβοτος, compascuus.

Συβώτης, suum pastor, subulcus. apud Hom. in Od. & Plat. Pol. 1.

Συβωτικὸς, ad subulcos pertinens, subulcis propius. vt συβωτικὸν μέλος seu αὔλημα, carmen seu cantilena porculatorum. Pol. li. 4. cap. 7. ex Plat. comico. Συβώτεια, ἡ, subulcorum propria, vel subulca, mulier quæ porcos pascit.

Ὑοβότης, qui sues pascit, subulcus.

Χηνοβοσία, grex anserum qui pascuntur. Plat. in polit.

Composita ex βόσκω.

Αἰγοβοσκὸς, οῦ, ὁ, caprarius. caprarum pastor, idem quod αἰγοβότης.

Ἀποβόσκομαι, depasco. Aristoph.

Γηροβοσκὸς, qui aliquē in senectute alit. vt liberi qui parentes senes alunt dicuntur γηροβοσκοὶ à Xen. in Oecon.

Γηροβοσκία, actio illa nutriendi. Plut.

Γηροβοσκέω, ῶ in senectute alo. Bud. Γηροβοσκοῦμαι, in senectute alor. Plut. an seni administr. resp. Scribitur & γηροβ.

Ἐκβόσκω, depasco. absumo. Alex. Aphrod. ἐκ πολλῆς ὑγρότητος ἐκβοσκηθείσης τὸ ὑγρὸν γίνεται ἡδύ. In pass. quoque voce eadem significatione vsurpatur apud eundem, ὑγρότητα ἐκβοσκόμενος ἥλιος, exhauriens.

Ἐλαφόβοσκον, ου, τὸ, elaphoboscon, herba valens contra serpentum omniumq; aculeatorū ictus. quippe fama est hoc pabulo ceruos resistere serpentibus. vt Plin. tradit. Vide & Diosc. l. 3. c. 8.

Ἐπιβόσκω pasco. seu pasco super. Homerus in Batrach. Οὐ τεύτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκομαι, non pascor betis viretibus. In pass. voce capitur etiam pro depasco, absumo. Herodian. lib. 1. πάντα δ' ὅπου τὸ πῦρ ἐπεβόσκετο. Ἐπιβόσκησις, εως, ἡ, depastio. Theophr. de caus. pl. lib. 5. c. vlt. χαλεπαὶ δὲ καὶ ἐπιβοσκήσεις, ὅτι συναφαιρεῖται ἅμα τῇ τομῇ καὶ ἀφαιρέσει.

Ἐπιβοσκὶς, ίδος ἡ, promuscis. Arist. lib. 4. de partibus animal.

Ἐπιβώτωρ, ορος, ὁ, idem quod βώτωρ & βωτὴρ, pastor. Od. ν. νέῳ ἐπιβώτορι μήλων.

Καταβόσκω & καταβόσκομαι, depasco.

Παιδοβοσκὸς, q. d. puerorum altor. apud Luc.

Πουλυβοσκὸς. Terræ epith. Pind. q. d. multialtrix.

Περιβόσκομαι. circumpascor. Itē circūhabito. apud Diony. de situ orbis.

Πορνοβοσκὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, leno, lena: qui vel quę scorta & meretrices alit.

Πορνοβοσκία, ἡ lenocinium. Aesch. contra Ctesiph.

Πορνοβοσκέω, ῶ, lenociniū facio. i. meretrices & prostibula alo. lenocinor, alieno amori seruio. Hermog. Aristoph. & Plut. in apophth.

Πορνοβοσκεῖον ου, τὸ. locus in quo meretrices & scorta aluūtur, lupanar.

Προβοσκὶς ίδος, ἡ. promuscis. Cicero elephantorum manum appellat. Tribuitur & muscis. item sepiis loliginibus, & loliis piscibus ab Aristot. anim. lib. 4.

Ὑοβοσκὸς, suum pastor, subulcus, suarius, porculator, porcarius: idem quod συβώτης.

Χηνοβοσκός

ἔχει. Item ὀλιγωρεῖν (contemnere) & μ῀ τ ῥαθυμίας καὶ ὀλιγωρίας τι πράττειν. ¶ Item per delicias consumo bona, per nequitiam viuo, inquit Bud. (τρυφῶ, διαθρύπτομαι.

Βλακεύομαι. Eust. ait esse μωραίνειν, desipere. apud Xen. autē.

Βλακεία, ἡ, socordia, inertia, ignauia. Xenoph. Pæd. 7.

Βλάκευμα, quod per socordiam fit.

Καταβλακεύομαι (comp.) idem quod βλακεύομαι seu βλακεύω. Hinc καταβλακευμένοι καὶ κάτω νεύοντες. Greg. socordiæ deditι, vel in mollitiem inertiámque effusi. item luxui dediti, vel in deliciis vitam agentes.

Καταβεβλακευμένως, socorditer, per socordiam, remisso animo, remissè. Aristoph. in Pluto.

ΒΛΑ'ΠΤΩ. F. ψω, lædo, damno afficio, noceo. Plat. in Apol. οὐ ἐμὲ μείζω βλάψετε ἢ ὑμᾶς αὐτούς. Dicuntur & dij βλάπτειν quum cladem seu noxam aliquam immittunt, vt Il. ψ. Βλάψεν γὰρ Ἀθήνη. Et Xen. in Symp. ὢν μὴ θεὸς βλάπτῃ. Cum gen. vt Od. α. Βλάπτειν κελεύθου, ab itinere quempiam impedire, seu itineri alicuius impedimentum afferre.

Βλάπτομαι, iniuria afficior, damno afficior, vel detrimentum aut cladem accipio. Thuc. Xen. Item pro προσκόπτειν & ἐμποδίζεσθαι, vide Eust.

Βλάμμα, τὸ, detrimentum.

Βλάψις, damni illatio, noxa. Plat.

Βλαπτικός, nociuus, lædendi & damnū inferendi vim habēs.

Βλάβω, idem quod βλάπτω: vnde Il. τ. βλάβεται δ' ἢ γυναῖκ' ἰόντι.

Βλάβη, ἡ, noxa damnum, detrimentum. Plat. Thuc. Aristoph. Plut.

Βλάβος, εος, τὸ, idem. Plat. de leg. 8. & Aristoph. in Ran.

Βλαβερός, ἡ, ὁ, noxius, damnosus, detrimentosus. Plat. & Xen.

Βλαβόεις, εσσα, εν, idem. Nic. in Alexiph. καὶ ἐς βλαβόεν πόμα.

Βλαστός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀβλαβής, ὁ, ἡ, noxæ expers, cui non nocetur. Apud Nicand. non nocens, innoxius.

Ἀβλαβής, έος, ὁ, ἡ, innocuus, innoxius, non nocens. vt οὐδὲν ἀβλαβεῖς Plat. 2. de rep. Item incolumis, illæsus, inoffensus, noxæ expers. Xen. 5. Cyril Pæd. καὶ τοὺς ἑαυτῷ ἄνδρας ἀβλαβεῖς δεῖ τὸ ἀσφαλὲς παρέχειν.

Ἀβλαβῶς, innocuè, innoxiè. Item inoffensè, illæsè.

Ἀβλάβεια, ἡ, innocentia. Cic. libro 3. Tuscul. Item incolumitas, indemnitas.

Ἀντιβλάπτω, vicissim lædo seu noceo, læsus lædo.

Ἀποβλάπτω, lædo, oblædo. Ἀποβλάπτομαι, lædor, damnum accipio. Item, priuor, iacturam facio. apud Soph. in Aiace, Τοιᾶσδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου, priuatam tali amico.

Ἐπιβλάπτω, insuper noceo & damnum infero. Thuc. lib. 3.

Ἐπιβλαβής, noxius, damnosus, detrimentosus.

Decomp. Συνεπιβλάπτεσθαι, vnà lædi. Ex Aristot. polit.

Εὔβλαπτος, qui lædi seu cui noceri facilè potest.

Θεοβλαβής, q. d. cui à Deo damna & pœna infliguntur. Item peculiariter, cui Deus abstulit intelligentiam. Bud. exp. aduerso numine agens, à Deo reprobatus. Herodot. in Clione.

Θεοβλάβεια, ἡ, exp. dira stoliditas. apud Æsch. [Rhet. 3.

Καταβλάπτω, lædo, detrimentis afficio. Naz. in Orat. Aristot.

Νοοβλαβής, mente læsus, cui læsa est mens, qui non est sanę mentis, mente captus.

Παραβλάπτω, oblædo, noceo. Chrysostom.

Φρενοβλαβής, mente læsus, mente captus. Hippocr. epist. ad Demag. Φρενοβλαβῶς, dementer, insanè, more eius qui mente est læsus, & mente captus. Herodot. & Hippocr. Hesych. & Suid.

Φρενοβλάβεια, amentia, dementia, apud Hesych.

Καράμβλη, quomodo huc pertineat, vide in comp. ex Ἀμβλύς.

ΒΛΑΣΤΑ'ΝΩ. F. βλαστήσω. Aorist. 2. ἔβλαστον, germino, fruticor vel frutico, *de plantis*. Et generaliter pro nascor, originem duco. vnde apud Soph. ἐξ ἀείστου φύσιν βλαστών. Idem, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν βλαστών. Æschylus, Ἀφ' ἧς τὰ καινὰ βλαστάνει. ¶ Item produco. Alex. Aph. τὰ καλύκια χνοώδη βλαστήματα. βλαστάνας ἢ βλαστάνει.

Βλάστημα, τὸ, germen, idipsum quod germinando prodiit. Gregor. Isocrat.

Βλάστησις, εως, ἡ, germinatio. Theophr. Exp. & fructuū inchoatio.

Βλαστητικός, ἡ, ὁν, germinandi vim habens. Theophr.

Βλάστη, ἡ, germen, propago. Theoph. Βλάστη ζώων metap. Plato incrementū vocat. Et Plut. de Niobe, Βλάσταις τέκνων βεβριθομένη.

Βλαστεῖον, τὸ, pro eodem. Nicand.

Βλαστός, ὁ, germen. Theophr.

Βλαστικός, ad germinandum propensus. Theophr.

Composita: ac primum ex Βλαστάνω.

Ἀναβλαστάνω, repullulo, regermino, renascor. Interdū pro Βλαστάνω. Plat. de leg. l. 8. ζωντροφα τῶν ἐκ γῆς ἀναβλαστανόντων.

Ἀναβλάστημα, quod renascitur. Poll.

Decomp. Συναναβλαστάνω, vnà germina protrudo. Theophrast. hist. plant. lib. 3. cap. 6.

Ἀποβλαστάνω germino, *vel potius* egermino.

Ἀποβλάστημα, germen. Et generaliter per translationem, pro prole, vt apud Plat. in Symp.

Ἀποβλάστησις germinatio.

Διαβλαστάνω, germino, pullulo. Theophr. lib. 4. de caus. pl. c. 9.

Διαβλάστησις, germinatio.

Ἐκβλαστάνω, egermino. Theophr. de caus. pl. lib. 1. c. 3.

Ἐκβλάστημα, τὸ, germen, id quod egerminauit.

Ἐκβλάστησις, egerminatio. Dios. li. 1. ἐκβλάστησις τῶν φύλλων.

Ἐπιβλαστάνω, supergermino, insuper germino. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 7. Ἐπιβλαστέω, idem. Ἐπιβλάστησις, supergerminatio.

Ἐπιβλαστικός, supergerminandi vim habens. Theophr.

Decomp. Προσεπιβλαστάνω, incrementū germinū accipio.

Μεταβλαστάνω, germen muto, mutato germine pullulo.

Παραβλαστάνω, circumpullulo & renascor, seu (vt alij exp.) adnanata emitto. Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 8.

Παραβλάστημα, quod ita circūpullulat & renascitur. Poll. l. 7.

Παραβλάστησις, circumpullulatio illa. Theophr.

Παραβλάστη, ἡ, exp. ramulus, nepos. Quibusdam παραβλάσται sunt adnata, aliis adnascentia siue appendices, atq; ramuli qui iuxto germini adnascuntur & succrescunt, quasiq; proles noua atque ascititia, è caule sponte pullulant quos si ab radice pullulent, stolones potius Latinè dici itidem scribunt, quæ ipsi Plinio inutilis sit fruticatio. Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 4.

Παραβλαστικός, ἡ, ὁ, qui sic adnascitur & circumpullulat. Theophr.

Decomp. Ἀπαραβλαστος, nullam sobolem proferens, non renascens. Theophr.

Προβλαστάνω, prægermino, priùs germino. Theophr. de caus. pl. lib. 1. c. 16.

Προβλάστημα, quod prægerminauit, præcedens germen.

Προβλαστος, q. d. prægerminans. Bacchum ita vocatū annotat Cæl. Rhod. quia egerminantibus vitium palmitibus illi fieret diuina res, vel quum easdem forent putaturi.

Ὁμοιοβλαστάνειν, similiter germinare, germinis ratione conuenire. (caus. pl. lib. 1. c. 25.

Ὑπερβλαστάνω, germinationis modum excedo. Theophrast. de

Ὑπερβλαστής, germinationis modum excedens. Theophr.

Ὑποβλαστάνω, suppullulo.

Alia compos. facta ex βλάστη seu βλαστός.

Ἀβλαστής, έος, ὁ, ἡ, non germinans, sine germine, non pullulās, infœcundus. Theophr. cui & opponit βλαστητικός.

Ἄβλαστος, idem quod ἀβλαστής. Theophr.

Ἀβλαστέω, ῶ non germino, vel malè germino. Ἀβλάστητος, non germinans, germinare non valens. Theophr.

Ἀειβλαστής semper germinans. (natio.

Ἀειβλαστέω, ῶ, semper germino. Ἀειβλάστησις perpetua germi-

Ἀκρόβλαστος, germen in cacumine habens.

Ἀνάβλαστος, vt ἀνάβλαστον ἀφίησι germen emittit. ex Theophr.

Ἀρτιβλαστής, recens germinans. Theophr. (mino.

Δυσβλαστής, difficulter germinans. Δυσβλαστέω, ῶ, difficulter ger

Εὐβλαστος, & εὐβλαστής, bene germinans. Theophr. Εὐβλαστία, ἡ, & εὐβλάστεια, ἡ, copiosa germinatio. Theophr. Εὐβλαστέω, ῶ bene germino. Idem.

Κακοβλαστής, & κακόβλαστος, malè germinans. Κακοβλαστέω, ῶ malè germino. Theophr.

Λεπτόβλαστος, tenuia germina edens.

Νεόβλαστος, qui nouissimè germinauit.

Ὁμοβλαστής, simul germinans.

Ὀψιβλαστής & ὀψίβλαστος, serò germinans. Ὀψιβλαστέω, ῶ, serò germino. Theophr.

Παλιμβλαστής, & παλίμβλαστος, iterum germinans. Theophr.

Πολυβλαστής, multum germinans. πολυβλαστία, vberrima germinatio.

Πρωϊβλαστής, & πρωΐβλαστος, maturè germinans. Theophr.

Πρωϊβλαστία, matura germinatio, seu præcox germinatio.

Πρωϊβλαστέω, ῶ, maturè germino. Idem.

Πυκνόβλαστος, densè germinans.

Συμβλαστής, congerminans. Itē germinationē iuuans. Theophr.

Ταχυβλαστία, germinandi celeritas. Theophr.

ΒΛΑ'ΤΤΙΟΝ. Βυζάντιον, Apud Actuarium & recentiores medicos Græcos dicitur os anterius nariū purpurę. Causam appellationis huius exposuit Leonh. Fuch. de compos. medic. lib. 1.

Βλάψις, vide in Βλάπτω.

ΒΛΑΥ'ΤΑΙ, αἱ genus calceamenti, sicut & βλαυτία, Hesych. Plato in Symp. ἔφη γάρ οἱ Σωκράτη ἐντυχεῖν λελουμένον τε καὶ τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον. &c. Et apud Athen. l. 12. βλαύτας σύρων.

Βλαυτίον, ου, τὸ crepidula seu sandaliolum. Athen. lib. 8. Legitur & apud Aristoph. & in Epigr.

Βλαυτοῦν, ferire aut verberare sandalio. Hesych.

Ἄβλαυτος, (comp.) exp. excalceatus, discalceatus, qui nudis pedibus incedit. Hesych.

Βλέμμα, &c. vide in Βλέπω.

ΒΛΕ'ΝΝΑ, ης, ἡ, mucus: frigidus humidúsque succus quem omnes φλέγμα vocant, vt scribit Gal. lib. 2. de facult. nat. Hippocrates ita nominare consueuit crassiorem pituitam, qualis è cerebro per palatum & nares descendit.

Βλεννώδης, εος, ὁ, ἡ, mucosus. Hippoc. Βλεννός, adiect. idē. Peculiarites

liariter de homine ignauo & stulto, seu segni & fatuo, teste Hesych. βλιμάζης & βλιν@ vnico υ scripta reperiuntur.

Βλέννα quoque & Βλεννώδης reperiuntur pro Βλέννα & Βλεννώδης, apud Hippocr. Πλέννα, idem quod Βλέννα, mucus.

Πλεννηρός, mucosus. Gall. in lex. Hippocr.

Α'βλεννης (*comp.*) muco carẽs. Apud Athen. l. 7. est piscis nomẽ.

ΒΛΕ'ΠΩ, F. ψω, aspicio, intueor. (ἀπὸ τοῦ βάλλειν ὦπας, vt tradunt grammatici.) Cum εἰς, vt Dem. & Æschin. βλέψαι εἰς τὰ τούτων πρόσωπα. Et cum πρὸς, vt Xen. βλέπω φιλοφρόνως πρός σε. ¶ Interdum βλέπω πρός τι, rationẽ huius rei habeo. Bud. ex Arist. ¶ Dicitur & βλέψαι πρός τινα vel εἴς τινα *pro* aliquid ab eo expectare, aliquid sibi de eo polliceri. ¶ Cũ aduerbio, vt ἄνω βλέπειν & κάτω βλέπειν, sursum vel deorsum intueri, vel attollere oculos & deiicere oculos in terram. Res etiã inanima dicitur βλέπειν κάτω, deorsum vergere. Aristot. de ani. li. 2. ¶ Item vidẽdi facultate sum præditus. vt Aristoph. in Pluto, Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα. ¶ Interdum *pro*, viuo. vt Soph. in Aiace, ἴσως τοι κεἰ βλέποντα μὴ πόθουν, θανόντ' ἂν οἰμώξειαν. Et Eurip. in Hecuba, βλέποντι φίλῳ, cui itidem opp. mortuꝰ. ¶ Itẽ caueo. vt βλέπετε ἀπὸ τῆς ζύμης, apud Marcũ c. 8.

Βλέμμα, τὸ, aspectus, intuitus, vultus. τὸ βλέμμα ἥμερ@, Luc. qui est mansueto aspectu.

Βλεμεαίνω, trucibus oculis circumspicio, vt tradit Eustath. addens leonum esse proprium, significaréque terrere vel solo aspectu, aut huc & illuc conuersis oculis circumspicere. Vide etiam in Βρίμη & Φλέψ. Iliad. Θ. & μ. σθένεϊ βλεμεαίνων. Apud Greg. Εἰ δὲ σὺ κάλλεϊ τοῖσιν ἐπιπλάστῳ βλεμεαίνῃς, Bud. expo. si fucata facie tantum efferris. Hinc comp. Α'βλεμὴς, ἑ@, ὁ & ἡ, eidem. Eust. est ἀεργητ@, ἄνορμος, ὁ ἀσθενὴς, ἄτολμος, ἀκίνητος: quibus omnibus βλεμεαίνειν contrarium est. Exp. & νωθρὸς, παρειμέν@: item ἀτηρὸς & κακός. Nicand. Vnde aduerb. ἀβλεμέως, ignauè, remissè. Poll. Suid.

Βλέψις, εως, ἡ, intuitus, ipsa intuendi actio.

Βλεψίας, ου, ὁ, piscis nomen, apud Athen. lib. 7.

Βλέπ@, ε@, τὸ, idem quod βλέμμα. Suid. ex Aristoph. in Nub.

Βλέπησις, idem. Eust.

Βλέπω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'βλεπὴς, ἑ@, ὁ & ἡ, exp. despectus, vilis, nihili, malus, indignus qui videatur.

Α'βλεψία, ἡ, cæcitas. Theophyl. epist. 20. Item considerantia.

Α'βλεπτέω, ῶ, F. ήσω, non video, non intueor, oculos auerto, apud Suid. ¶ Itẽ cæcutio. Euseb. Apod. 8. ¶ Itẽ pecco, delinquo.

Α'βλέπτημα, peccatum, delictum.

Α'ναβλέπω, suspicio, sursum aspicio, oculos sursum attollo, quasi ἄνω βλέπω. Xen. Pæd. 6. ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐπηύξατο. Et Pæd. 1. ὑπ' ἀναβλέπειν πρὸς τὸν πάππον. ¶ Item, rursum cerno vel video. visum recupero. apud Aristoph. Plut. & Matt. 20. Exp. etiam à Bud. post cæcitatem oculis restituor.

Α'νάβλεμμα, aspectus vel intuitus in sublime. Xen. in Cyn.

Α'ντιβλέπω, obtueor, contrà aspicio, ex aduerso intueor. Quidam exp. aduersis oculis intueor. Apud Luc. in piscat. ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, contra lumen aspicere. Et cum accus. apud Synes. πῶς ὀφθαλμοὺς ἡμᾶς ἀντιβλέψει; Bud. exp. nos rectà aspiciet? vel aspectum nostrum sustinebit?

Α'ντίβλεψις obtutus.

Decomp. Α'ναντίβλεπτ@, ου, ὁ & ἡ, in quem defigendi non sunt oculi, contra quem oculi non sunt attollendi. vel contra quem non ausit quisquam oculos attollere.

Δυσαντίβλεπτ@, obtutu difficilis, i. terribilis. Plut.

Α'ποβλέπω, respicio. intueor, oculos conuerto ad. Xen. καὶ εἰς τὴν ἑαυτῆς σκιὰν ἀποβλέπει. ¶ Itẽ suspicio, i. admiror & colo, teste Bud. Apud Luc. καὶ θαυμάζειν καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιεῖν. Apud Xen. Hell. 6. ἡ σὴ πατρὶς εἰς σὲ ἀποβλέπει, patria tua te respicit, i. à te pẽdet, in te spẽ suam collocat. ¶ Item rationẽ habeo. vulgò dicitur respectũ habeo. Isocr. ad Philipp. ἀποβλέψαντ' εἰς τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμὴν δεῖ, ᾗ δικαίως ἂν ἅπαντες συγγνώμην ἔχοιεν. rationem ætatis meę habere par est, cui meritò veniam omnes dederint. Rursum ὁ πρὸς τὰς τούτων κλήσεις ἀποβλέψας ποιοῦμαι τοὺς λόγους. ¶ Item specto, i. mihi ante oculos propono. Æschin. in Ctesiphõtẽ, ζητῶ πυθέσθαι πρός τι ἂν ἀποβλέποντες ἀποψηφίσαισθε τὴν γραφὴν, i. quò spectãtes, vel qua ratione moti. vel quid vobis ante oculos proponentes. Gal. Glauc. ἀποβλέπειν εἰς τὰς τῶν νοσημάτων φύσεις. ¶ Itẽ specto, prospicio, prospectum habeo Plut. ἀποβλέπει πρὸς θάλασσαν. Itẽ specto. pertineo. Gal. τὰ εἰς ὑγείαν καὶ ζωὴν ἀποβλέποντα.

Α'ποβλέπομαι, voco pass. significatione actiua. Lucian. εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται.

Α'πόβλεμμα, respectus. Poll. ex Phrynicho comico.

Α'πόβλεπτ@, conspicuus, celeber, apud Suidam.

Διαβλέπω, perspicio: vel despicio, visu penetro.

Ε'μβλέπω, intueor, oculos figo. Plato ep. 7. ἐμβλέψας μοι καὶ μάλα τυραννικῶς.

Ε'μβλεμμα, intuitus, rectus aspectus. Xen.

Ε'πιβλέπω, intueor. cũ accus. vt ἐπιβλέπειν τὴν γῆν Luc. Idẽ ad animi oculos translatum, vt ἐπιβλέπειν τὰς τῶν ἄλλων ἀτυχίας.

Καταβλέπω, deorsum aspicio, & defixis in terram oculis despicio. Poll.

Καταβλέπων, οντ@, ὁ, catoblepon: bestia tauro similis, terribilis aspectu, non directè, sed ad terram versus intuens, vnde & nomẽ. Ælian. hist. an. li. 7. c. 5. A Plinio catoblepas dicitur, li. 8. c. 21.

Κατώβλεψ, deorsum respiciens. Sic dicitur Mercurius, apud Athen. lib. 9.

Κυνοβλὼψ, ῶπ@, ὁ, cui est caninus aspectus. Dicitˀ de impudẽte.

Ο'ξυβλεψία, ἡ, visus acutus, seu visus acumen. Hesych.

Παραβλέπω, limis aspicio, straborum more. vel obliquis oculis aspicio. cui opp. ἀτενίζω, apud Aristot. Meteor. 1. ¶ Exp. etiam, malè video, negligenter aspicio. Item pro ὑποβλέπω, toruè aspicio. ex Aristoph.

Παράβλεψις & παράβλεμμα, aspectus qualis est strabonũ.

Παραβλὼψ, ῶπ@, ὁ, strabus vel straba. limis aspiciens. Il. ι. παραβλῶπές τ' ὀφθαλμὼ, strabæ oculis. Et παραβλῶπες ὀφθαλμοὶ, strabi oculi. Luc. de Thersite.

Περιβλέπω, circũspicio. πάντη περιβλέπουσι. Luc. ¶ Item metaph. *pro* affecto, apud App. Bell. ciuil. 3. ἀρχὴν ἔθνους καὶ στρατιᾶς ἀεὶ περιέβλεπε, i. affectabat, circumspiciebat vnde pararet. Apud eundem, στρατὸν περιβλέπεσθαι, exp. lustrare, recognoscere. ¶ Est etiam admiror. ¶ A Synes. & *pro*. complector, poni scribit. Bud.

Περίβλεπτ@. (q. d. circumspicitur) conspicuus, spectabilis, spectarissimus. Item illustris, celeber. Item qui est admirationi. Xen. Plut. Isocr. Lucian.

Decõp. Α'περίβλεπτ@, incircũspectus, non circũspectus. Suid.

Προβλέπω, prospicio, prouideo. Ad Heb. 11. τοῦ θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου.

Προσβλέπω, obtueor, intueor, aspicio. Aristop. in Plut. προσβλέψει με τις. Et Plut. in Public. προσβλέψαι αὐτῷ ὅλῳ προσώπῳ.

Υ'ποβλέπω, (q. d. subaspicio) detectus oculis aspicio. A Bud. exp. limis oculis aspicio. sicut & παραβλέπω. apud Aristot. item apud Luc. ὑποβλέπειν ὑμᾶς εἰς τὸν πλησίον δ' ἐποίει. Apud eundem exp. & improbè vel toruè aspicio. Quoniam autẽ sic intuemur eos quos suspectos habemus & auersamur, ideo exponitur etiã, suspicior, suspectũ habeo, auersor, contẽno. Luc. in cõuiuio.

Υ'πόβλεψις, & ὑπόβλεμμα, aspectus qualis est limis oculis vel toruè intuentium.

Υ'πολιλιμῶς, limis oculis aspiciendo vel toruis. pro quo dicit Hom. ὑπόδρα. Bud. ab Oecumenio in acta scribit accipi *pro*. oculis inuidis & maleuolis.

Βλεσός, vide in Βλαισός.

ΒΛΕ'ΦΑΡΟΝ, ου, τὸ, palpebra, i. pellis oculis obducta & hos tegens. Marcellus in Diosc. lib. 1. cap. 81. Βλέφαρα exp. cilia vtrinque oculum in somno & in occursu noxæ alicuius claudentia. Od. ψ. βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυα ἧκε. * Etymol. dictum vult quasi τοῦ βλέποντ@ φάρ@, vnde à poëta quodam Græco non illepidè ὀμματόφυλλον appellatur: aut παρὰ τὸ ἐν τῷ βλέπειν αἴρεσθαι.

Βλεφαρὶς, ίδ@, ἡ, seu βλεφαρίδες, in plurali frequentius, cilia, pili palpebrarum, palpebræ. Aristoteli est & palpebra, vt de parti anim. 4. οὐκ ἔχουσι δὲ τὰ ζῶα ταῦτα τὴν ἄνω βλεφαρίδα.

Βλεφαρίζω, F. ίσω, idem quod σκαρδαμύττω, nicto. i. crebrò coniuueo. quod timiditatis indicium putatur, inquit Camer.

Composita.

Α'γανοβλέφαρ@, ου, ὁ & ἡ, blanda supercilia habens. Et blandos oculos habens. apud Athen. lib. 13.

Α'γκυλοβλέφαρον, ου τὸ, à Celso lib. 7. c. 7. dicitur quum inter se palpebræ coalescunt, aperirique non potest oculus: seu quum palpebræ cum albo oculi cohærescunt.

Καλλιβλέφαρον, (sub φάρμακον) medicamentum ad ornatum & venustatem palpebrarum faciens. Gal.

Α'βλέφαρ@ κύκλ@, orbis cui palpebræ desunt: apud Nonn. pro eo qui oculo est destitutus.

Σοβαροβλέφαρ@, superciliosus, superbus.

Σοβαροβλέφαρ@, qui fastuoso & superbo est supercilio. Nam supercilia maximè indicant fastum. in Epigr.

Χαριτοβλέφαρ@, cuius palpebrę gratia aliqua inest. Scribit Laërtius ita vocatum fuisse Demetrium. ¶ Item fruticis nomen apud Plin. lib. 13. cap. vlt.

Βλέψις, vide in Βλέπω.

Βλήσω, βλῆμα, βλητὸς, βλήτρον, vide in Βάλλω.

ΒΛΗΧΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, F. ήσομαι, balo. Tribuitur ouibus & capris. vt apud Aristoph. in Pluto, βληχώμενοί τε προβατίων αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη. Aristoph. in Vespis ad puerulorum vagitum transtulit. τὰ δὲ παιδάρια συλλαβὸν ἅμα βληχᾶται. * Eustat. vult à Βῆ deriuatum esse βληχὴ, includens ει & nomen ἦχ@, vt βληχὴ sit ὁ τοῦ βῆ ἦχ@.

Βλήχημα, ατ@, τὸ, & βληχὴ, balatus. Od. μ. οἰῶν τε βληχὴν. Æschyl. in trag. quæ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας inscrib. βλαχὰς (Doricè pro βληχὰς) vagitum infantium appellauit.

Βληχώδης, ε@, ὁ & ἡ, (q. d. balatiuus vel balatorius) mente similis ouibus, Suidas.

Βληχὼ & βλήχων, à Theophrasto & aliis nominatur ἡ γλήχων, dictamus, seu pulegium syluestre: de quo vide Plin. lib. 10. c. 14. vbi dicit gustatum à pecore caprisque balatum concitare.

Βληχωνίας κυκεὼν, potio cui pulegium admistum est. vt apud Aristoph. in Pace.

Βληχρός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀβληχής, έος, ὁ καὶ ἡ, balatus expers, in Epigr.

Καταβληχάομαι ῶμαι, Theocr. pro Βληχῶμαι.

-ΒΛΗΧΡΟΣ ὁ, ὁ, debilis, imbecillus. Alcæus, Βληχρῶν ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί. Nicander, Βληχρὸν μυὸς εἶα μυληβόρου ἀχεί τύγμα. Et apud Gal. Βληχροὶ σφυγμοί, quo & Alex. Aphr. vtitur. * Quidam deducunt παρὰ τὸ βεβλῆσθαι, vt sit καταβεβλημένος καὶ ἀπλωκώς. ¶ Quidam contrà Βληχρὸν pro valido & robusto acceperunt: ex quibus fuit Heraclides Milesius, tanquam à Βέβληκα, vt βληχρός sit ὁ καταβάλλων.

Βλῆχρον, ου, τὸ filix herba, schol. Theocr. pro quo Βλῆτρον habet Nic. ¶ Βληχρὸν seu βλήχιον, leguminis quoddam genus, apud Hippocr. vt à Gal. exponitur.

Ἀβληχρός, aut (vt alij) Ἀβληχρὸς, itidem pro, imbecillus, inualidus, infirmus. Il. θ. Νηπιοι οἳ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανόωντο. Ἀβληχρ', οὐδενόσωρα. Ἀβληχρὸς θάνατος, inualidos reddens mortuos, autore Eust.

Ἀβληχρὰ νόσος, morbus non vehemens, morbus lentus, remissus & quasi languidus, apud Plut. in Pericle. ¶ Item robustus, validus, Etym. ex Pindaro. In hac signif. α est priuatiuum, in illa autem superuacaneum.

Ἀβληχρής, έος ὁ καὶ ἡ, idem apud Nic.

Βλιμάζειν, vide in Θλίβω.

-ΒΛΙΤΟΝ, ου, τὸ, blitum: genus oleris insipidum & vile, vnde prouerbio dicitur blito despectior. Dioscor. & Theophr. Apud Suidam scribitur Βλίτος. * Fortasse ita dictum quasi βλητὸν, i. abijciendum, propter inertiam & inutilitatem, seu vilitatem. Festus tamen blitum à Βλάξ deducit.

Βλιτάς & βλίτωνας, Hesych. dici scribit stultos. Βλιτάδας Suidas à veteribus ait vocatas viles mulierculas.

Βλιτομάμας fatuus, Aristoph. in Nub.

Ὀνόβλιτον species bliti, linguæ similis.

-ΒΛΙΤΤΩ, aufero exprimendo, more eorum qui mel aut lac è fauis aut vberibus pressis auferunt: fieri enim putatur à Θλίβω. vt βλίττω τὸ μέλι, apud Aristot. lib. 9. anim. mel adimo, castro fauos. Aristoph. in Equit. ἀλλὰ καθείρξας αὐτὸν βλίττεις. Vide Poll. lib. 2.

Βλίττομαι, vt βλίττεται σμῆνος δὶς ὑπὸ χόας, castrantur faui vnius aluei duobus sextarijs.

Ἀποβλίττω, (comp.) idem quod Βλίττω. Aristoph. in Auib. ὁ δὴ ἀπέβλισε θοιμάτιόν μου. vbi vide schol.

ΒΛΥΖΩ & Βλύω, F. ύσω, scaturio, mano in Epigr. κύλιξ βλύσσειε λυαίῳ, scateat & manet multo vino. ¶ Item actiuè, effundo, emitto abundanter. Nonn. ἔβλυε πηγὴ ὑγρὸν ὕδωρ. Et in Epigr. ἡδὺ μέθυ βλύζων. Metaph. apud Eurip. λέγουσα μύθους ὧν βλύων ἀφικόμην. * Dictum à murmure & sono scaturientium aquarum tradunt quidam.

Βλυστηνιάς, άδος, ἡ, q. d. scaturitrix. vt in Epigr. Βλυστηνιάδι χλεί, mano scaturiente & fluente.

Composita.

Ἀειβλύω, perpetuò scaturio. Hesych.

Ἀναβλύζω, sursum erumpo scaturiendo, scaturio sursum. vel simpl. scaturio Propriè dicitur de fonte. Athen. ἀνέβλυζον δ᾽ ἐξ αὐτῶν κρουνοὶ δύο. Aristoteles tamen de mundo, dixit φλόγες ἐκ γῆς ἀναβλύζουσαι, flammæ quæ è terra erumperant.

Ἀνάβλυσις, scaturigo. Aristot. de mundo, πηγῶν ἀναβλύσεις.

Ἀναβλύσεις, fontes. Hesych.

Ἀποβλύζω, scaturio, emitto aquas. vt fons dicitur ἀποβλύζειν, sicut & Βλύζειν. ¶ Item euomo, per vomitum effundo. Iliad. ι. οἶνον ἀποβλύζων.

Ἐκβλύζω, exscaturio, emano. Bud. ex Plut.

Ἐπιβλύξ, abundè, affluenter, apud Athen. lib. 6.

Ὀμβροβλύζων, pluuiam fundens.

Παραβλύζω, scaturiginis instar refundo & reijcio, euomo, apud Suid.

Περιβλύζω, scatebris affluo, vbique ac passim scateo, Aristot. de mundo.

Ὑπερβλύζω, supra modum scateo, seu exundo, redundo, exubero, circumfluo. Areop. Chrysost. Greg.

Ὑπέρβλυσις, exuberantia.

Βλωθρός, vide in Βλώσκω.

-ΒΛΩΜΟΣ, ὁ, ὁ, bucella, ofella, vel fragmentum.

* A βάλλω deducit Eustath.

Βλωμιαῖοι ἄρτοι, panes qui incisuras habent, à Romanis dicti quadrati, apud Athen. lib. 3.

Ὀκτάβλωμος ἄρτος, panis octo bucellarum, seu octo turundarum, apud Hesiod.

-ΒΛΩΣΚΩ, F. ώσω aduenio, vel eo. Nican. in Ther. εἶτ᾽ ἂν βλώσκοντα καθ᾽ ὕλην δίρκηται. schol. exp. μολοῦντα, ἀναστρεφόμενον. Ab Etymolog. exp. αὐξάνω, qui & deriuatum ex μολέω dicit, πρόσθεσει & συγκοπῇ.

Βλῶσις, aduentus, παρουσία, Hesychio. Ab Etym. exp. etiam ἔφοδος, in hoc semiiambo, Δίφρε τίτυκται βλῶσις.

Βλωθρός ὁ, ὁ, alt', celsus, procerus: vt Hesychio Βλωθρὸν est εὐαυξής, ἡ προβαίνουσα εἰς ἄνω θρέψασα: itidémque schol. Apoll. ἄχρις τοῦ αἰθέρος μολίσκουσα: deriuantibus παρὰ τὸ βλώσκω. Il. ν. & π. ἤριπεν ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν ἠ ἀχερωῒς Ἠὲ πίτυς βλωθρή. Od. ω. Σ᾽ ἄρ ὑπὸ βλωθρῶν ὄγχνην. Apud Nicand. in Ther. Βωθρειο στεφεται.ⓘ schol. exp. non solùm μακρᾶς & μεγάλης, sed etiam χλωρᾶς.

Composita.

Ἀποβλώσκω, discedo. Apoll. Rhod. Arg. 2. ὄφρα ἀποβλώσκειν μὴ πρὶν φάος ἠελίοιο δύη, &c.

Καταβλώσκω, percurro seu decurro in. Odyss. π. Οὐκ ἐμελέν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι Ἄστυ καταβλώσκοντα. Ab Hesych. exp. καταστρέχω & ὑποφλέγω.

Προβλώσκω, expon. prodeo vel exeo. Od. φ. μή τι θύραζε Προβλώσκειν. Exp. & protubero.

ΒΟΑΩ ῶ, F. ήσω, & sæpe, ήσομαι, boo, clamo, vociferor. Il. β. μακρὰ βοῶν. Et Plut. an sen. admin. καὶ μέγα βοᾶν ἐν ἐκκλησίᾳ. ¶ Interdum clamando seu clamans dico, vel cum clamore dico. Thuc. 8. ἀλλ᾽ ἀποκτείνειν ἐβόων τοὺς τὸν δῆμον καταλύοντας. Apud Soph. Βοᾶν μέλος, clamore sublato canto. ¶ Item, inclamo, clamando voco. vt Luc. in Macrob. τί με βοᾷς; Et apud eundem, οὐδεὶς πρὸς ἑαυτὸν εἶπεν βοᾶν. ¶ Item celebro, vnde Βεβοημένος, celebratus, celeber redditus. ¶ Ad inanima etiam transfertur, vt κῦμα βοᾷ. Il. ξ.

Βόημα, τὸ (pro quo Doricè Βόαμα,) clamor. vt apud Aristoph. in Nub. τηλέπορόν τε βόαμα.

Βοητύς ύος, ἡ, clamor, vociferatio. Od. α.

Βοή, ῆς, clamor, vociferatio. Hom. Thuc. Xen. ¶ Item pugna: ex consequenti, quòd cum magno clamore confligi soleat. vt Βοὴν ἀγαθός, apud Hom. bello strenuus. Vide Eust. ¶ Item pro auxilio aff. ex Æschyli schol.

Βοής ὁ, clamosus, vociferator. Luc. in Symp.

Βώσας, quoque reperitur & Βώσομαι ac Βωσεσθαι apud Poëtas & Ionicos scriptores pro Βοήσας, βοήσομαι & βοήσεσθαι per contractionem facta. Apud Herodot. in Thalia, Βεβωμένη, fama celebrata, celebria.

Βωτῶ quoque idem quod Βοῶ facto Βωτῶ à Βοέω, deinde per contractionē Βωτῶ. vnde ἐπιβωτῶ apud Herodot. inquit Eust.

Βωστρῶ eiusdem significationis est, quod ab illo Βωτῶ deriuat idem Eustath. & exp. ἀνακαλοῦμαι vel ἐπικαλοῦμαι. Vtitur Hom. Od. μ. & Theocritus Idyll. ε.

Βόαξ ακος ὁ, piscis qui à Plinio box vocatur. Athen. lib. 7. παρὰ τὴν βοὴν dictum esse scribit. Pro eodem dicitur & Βῶξ, & Βῶξ per contractionem.

Βύζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιβόητος, ὁ καὶ ἡ circumquaque celebratus. Idem quod περιβόητος, in Anthol. Epigram.

Ἀμφιβόητης, etiam reperitur pro eodem. Citat Hesych. ex Ione in Teucro.

Ἀναβοάω, ῶ, exclamo, vociferor, magna voce clamo. est enim ἀνὰ epitaticum. ¶ Interdum significat, clamando profero magna voce dico vel elata voce declamo. vt Plat. epist. 7. παιᾶνα ἀναβοᾶν. Item, clamando voco, inclamo. apud Aristoph.

Ἀναβόησις, exclamatio, vociferatio, vel inclamatio.

Decomp. Ἐπαναβοάω, acclamo: Aristoph. in Pluto.

Ἀντιβοάω, ῶ, contrà clamorem edo, clamando respondeo: vel vicissim clamo. Item reclamo.

Διαβοάω, diuulgo, rumorem dissemino. Et q. d. per clamorem huc illuc spargo. Thucyd.

Διαβοάομαι, ῶμαι, frequentissimum est tam in bonam quàm in malam partem pro, celebror, fama percrebresco. Plato in epist. ταῦτα διαβεβόηται. Plut. in Pericle, διεβόηθη πρὸς τοὺς ἐκτὸς ἀνθρώπους.

Διαβόητος, diuulgatus, rumoribus crebris disseminatus. Herodian. Item celebratus, nobilitatus, tam in malam quàm bonam partem. Lucian.

Ἐκβοάω, exclamo. Basil. εἰ καὶ παιδία τινὰ ὑπὸ πληγῶν ἐκβοῶντα. Itē proclamo. vnde ἐκβεβοημένος, fama celebratus, celeber. Ex Herodoto. Item cum clamore erumpo, apud Thuc. lib. 1.

Ἐκβόησις, exclamatio. Synes. epist. 67.

Ἐμβοάω, ῶ, inclamo, clamorem tollo. Thuc. lib. 4.

Ἐπιβοάω, inclamo. Thuc. l. 5. τοῦ Ἄγιδι ἐπεβόησε.

Ἐπιβοάομαι, ῶμαι, inuoco, imploro auxilium, cum clamore obtestor. Thuc. lib. 3. θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιβοώμενοι. Ponitur & pro, celebro, in ore habeo, apud Alex. περὶ εἱμαρμ.

Ἐπιβόημα

Ἐπιβόημα, τὸ, acclamatio. Thuc. lib. 5.

Ἐπιβόητος, celeber, diffamatus. & in bonã & in malam partem. Thuc.

Καταβοάω, reclamo, clamore obruo, clamore vinco, clamoribus insector. Thuc. κατεβόων αὐτοῦ πολλὰ πρὸς τὸν ὄχλον οἱ δήμαρχοι, inuehebantur in ipsum. ¶ Exp. etiam imploro, apud Plut. in amat. narrat. κατεβόα τῶν Βακχιαδῶν.

Καταβοάομαι, idem quod καταβοάω, reclamo, &c. apud Aristoph. in Equit. particip. καταβοώμενος (inquit Bud. dicitur qui omnium clamore in inuidiam vocatur. Appian. in 5. ciuil.

Καταβόησις, conuitium, incusatio, vt militum in imperatorem. Plut.

Καταβοὴ, idem quod καταβόησις, seu (vt Bud. exp.) reclamatio, inuectio querela, Thucyd.

Παραβοάω, acclamo.

Περιβοάω, celebro, diuulgo, decanto, Greg.

Περιβόητος, celebratus, decantatus, nobilitatus, tam in malam quam in bonã partem. Plut. in Themist. περιβόητος νίκη. Et apud Dem. pro Ctesiph. αἰσχρῶς καὶ περιβοήτως ἑστώσας. Pro eodem dicitur Ionicè περίβωτος: vt περίβωτος Ἴλιος, in Epigr.

Περιβοήτως, clarè, manifestè, ex Demosth.

Προβοάω, q. d. præclamo, cohortor.

Alia composita, sine præpositione.

Ἀβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ tacitus, silens, mutus, q. d. clamore carens.

Ἀβοητὶ tacitè, sine clamore.

Ἀχαιροβόας, ου ὁ loquax, blatero, q. d. qui intempestiuè clamat.

Ἀστυβοώτης, in vrbe clamans, vel per vrbem clamans. Epith. κήρυκος παρὰ τὸ ἐν ἄστει βοᾶν.

Αὐτοβοέω, ipse me mea voce prædico, ipse mei præconem ago. Etamin in t hil.

Αὐτοβόητος, qui ipse sua voce de se testatur. Αὐτοβόητος δάκτυλος apud Nonn. exp. vocalis.

Αὐτοβοεὶ, q. d. cum ipso clamore. Vrbem capi dicunt αὐτοβοεὶ, quæ statim capitur & quasi primo incursu. Thuc. 3.

Ἐγερσιβόητος, dictus est ἀλέκτωρ (gallus gallinaceus.) q. d. voce excitans.

Ἡδυβόας, iucundum clamitans, vel suauem vocem edens. canorus in Epigr. lib 1. κέλευφος ἡδυβόας.

Καλαμοβόας, q. d. calamostrepus. Sic quidam dictus per contemptum, apud Plut. περὶ ἀδολεσχ.

Καρηβοαω, ῶ, vertigine laboro seu caligo, & caput clamoribus oppletum habeo. Æl. Dionys apud Eust.

Κοκκοβόας ὄρνις, gallinaceus a Sophocle dicitur, teste Eustath. quasi ἐν τῷ βοᾶν κοκκύζων, inter vociferandum cucurriens.

Ὀρθροβόας, qui matutino tempore vociferatur, ante lucem vociferans. Epither. gallinacei, qui ab Ouid. dicitur lucis prænuntius ales. Apud Athen.

Χαλκοβόαν, ære canens seu clamans. Soph.

Ἄραβος Θόρυβος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Βοηδρομιών, βοὴν βολεύς, vide in Βοῦς.

ΒΟΗΘΕ´Ω ῶ, F. ήσω (q. d. ἐπὶ βοὴν θέω) ad clamorem accurro, suppetias eo, auxilio venio, seu ad auxiliandum. Apud Xen. βοηθοῦσιν ἐπὶ τὰ ἄκρα, Bud. exp. suppetias eunt vel mittunt. Sic βοηθεῖν ἐπὶ τὰ Μέγαρα, Thuc. lib. 4. Interdum cum ἐς. vt Xen. in Hellen. 1. εὐθὺς ἐς χαλκηδόνα ἐβοήθει. Interdum cum dat. vt Thuc. 3. ἔτι δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἐβεβοηθήκεσαν. Exp. & occurro hostibus, vel propugnatum accurro, apud eundem Thuc. & Xen. & Isocr. ¶ Item (sine motu) auxilior, opem fero. vt βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις. Isocr. apud Xen. additur accusatiuus rei, τοῖς φίλοις τὰ δίκαια βοηθεῖν ἀξιῶ. Dicitur & βοηθῶ σοι ταῦτα, hac re te adiuuo: vt apud Xenoph. Hell. 6. & alibi. ¶ Item patrocinor. Æschin. in Tim. μὴ βοηθῆσαι τῇ τε πόλει πάσῃ καὶ τοῖς νόμοις καὶ ὑμῖν καὶ ἐμαυτῷ.

Βοηθοῦμαι, pass. auxilio iuuor, mihi feruntur suppetiæ. Plat. Diosc.

Βοήθημα, τὸ auxilium. Aristot. Rhet. l. 3. Item remedium. Plut. Exp. & medicamentum, apud Gal. ad Glauc.

Βοηθηματικὸς, auxiliatorius, auxiliandi vim habens.

Βοηθητικὸς, auxiliaris, qui auxiliari potest. vel qui lubenter auxiliatur, aut aptus ad auxiliandum. Aristot. Rhet. 1. βοηθητικὸν εἶναι τοῖς φίλοις.

Βοηθὸς, & [apud poëtas] βοηθόος, auxiliator, opitulator. Thuc. βοηθοὺς πέμπω, subsidia mitto. Et Xen. βοηθὸς ὁρμῶμαί σοι.

Βοήθεια, ἡ, auxilium, subsidium. Sæpe de auxilio quod fertur in bello, & quidem pro iis qui auxilio veniunt. Demosth. βοήθεια ἡ εἰς Πύλας. Et βοήθειαν μεταπέμπεσθαι. Isoc. in Archid.

Composita.

Ἀβοήθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, auxilio carens, ope omni destitutus. Epict. Item remedio carens, immedicabilis. Polyb. lib. 1. & Diosc.

Ἀβοηθητὶ, citra auxilium.

Ἀβοήθος, ου, ὁ καὶ ἡ cui succurri non potest. vt ἀβοήθον φάρμακον, immedicabile venenum apud Theophr. lib. 5. hist. pl. Sic & ἀβοήθος πληγὴ apud Polyb. lib. 6. [τοῖς δ' εἰς.

Ἀντιβοηθέω, vicissim auxiliũ fero. Xen. Hell 7. ἀντιβοηθήσοντες δ' αὐ-

Δυσβοήθητος, cui vix succurri potest: vix medicabilis.

Δυσβοήθος, idem.

Εἰσβοηθέω, ingredior ad ferendum auxilium.

Ἐκβοηθέω, ad opitulandum procurro, auxilium fero. Plut.

Ἐκβοήθεια, ἡ, exp. proruptio, apud Thuc lib. 3.

Decomp. Ἐπεκβοηθέω, idem quod ἐκβοηθέω. Thuc. lib. 8.

Ἐμβοηθέω, auxilium fero.

Ἐπιβοηθέω, ad auxilium ferendum superuenio. cum dat. Thuc.

Ἐπιβοήθεια, auxilium. [Herodian.

Εὐβοήθητος, cui facilè est opitulari. facilè medicabilis.

Παραβοηθέω, suppetias fero. Thuc. Polyb.

Παραβοήθεια, suppetiæ, auxilia. Polyb.

Προσβοηθέω, ad oppitulandum accurro. Thuc.

Συμβοηθέω, ad auxilium ferendum conuenio. Thuc.

Συμβοήθεια, ad auxilium ferendum concursus.

Συμβοηθὸς, qui ad suppetias ferendas vnà cum aliis conuenit auxiliaris.

ΒΟ´ΘΡΟΣ, ου, ὁ, fouea, scrobs: cauitas profundior in terra aut lapide. Od. ζ. Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι: de lotricib. quæ in saxorum scrobibus vestimenta calcabant. Et Od. κ. Βόθρον ὄρυξαι, ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα. Ion. trag. apud Plut. in Consol. ad Apoll. βόθρους λεπτοὺς πιμπλέντες. Est etiam tormenti genus apud Basil. teste Bud. παρὰ τὸ βάθος quasi βάθρος. inqt Etym.

Βοθρώδης, tumor dicitur apud Galen. quum pressus digito in modum scrobis relinquit cauum & lacunosum vestigium.

Βόθριον, ου, τὸ, parua fouea seu scrobs. à cuius cauitate dentis alueolus & cauitas βόθριον nominatur, teste Galeno. ¶ Item in oculo sic nominatur vlcus corneæ tunicæ cauum, angustum, puncturæ rotundæ simile.

Βοθρίζω, obruo. B. ex Cyrillo, sonat q. d. in foueam traho.

Βόθυνος, ου, ὁ, idem quod βόθρος, sed Ἀττικώτερον. Xenoph. περὶ φυτείας loquens, ποδιαίους βοθύνους, pedales scrobes. Et βοθύνους βαθυτέρους τριημιποδίου, scrobes sesquipede altiores. Βόθυνοι apud Aristot. de mundo numerantur etiam inter figuras quæ in elemento ignis apparere solent.

Composita.

Ἔμβοθρος, foueam in se habens vel qui in fouea est.

Ἐμβοθροῦσθαι fieri ἔμβοθρον, incauari in scrobem seu foueam.

Μεταβοθρεύω, mutato scrobe planto, transplanto, Hesyc. (Hipp.

Περιβοθρόω, ῶ, scrobem seu foueam duco circum, circumfodio, ablaqueo. Theophr. de caus. pl. lib 5. cap. 18.

Βοίδιον, βοίδης, βοίδιον, βοϊκὸς, vide in Βοῦς.

Βολαῖος, &c. in Βάλλω.

ΒΟΛΒΟ´Σ, ου, ὁ bulbus, ἄγριόν τι κρόμμυον vt Eust. explicat. addens ex Herodiano gramm. dici q. ὁ βίᾳ γῆθεν ἀναβαλλόμενος. Aristop. verò schol. exponit ὕδνον, i. tuber terræ. Theophr. ἀπὸ ῥίζης δὲ, σκόροδον καὶ κρόμμυον καὶ βολβὸς καὶ ἄρον. Bulborum genera vide apud Theophr. hist. pl. lib. 7. ca. 13. Plin. li. 19. cap. 5. ¶ Omnes etiam radices rotundæ & tunicatæ, vt lilij, croci, squillæ, arundinũ & similes aliæ βολβοὶ dicuntur. Apud Diosc. verò lib. 1. c. 114. βολβὸς καλάμου Marcellus oculos vocat, quo nomine veteres in radice arundinis dixerunt eam partem vnde soboles quotannis nascitur. ¶ Βολβὸν etiam ὀφθαλμοῦ Paulus Ægin. dicit lib. 6. cap. 17. de pterygio, βλάπτει δὲ τὸν ὀφθαλμὸν πῇ τε κωλύειν τῇ συνολκῇ τοῦ βολβοῦ τὴν κίνησιν.

Βολβίνη, ης, bulbine, bulbi quædam species, vt Theophr. lib. 7. ca. 13. docet, & Plin. lib. 19. cap. 5.

Βολβοειδὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, bulbosus. Theoph.

Βολβάριον, ου, τὸ bulbulus. Epict.

Βολβίον, ου, τὸ, idem Hippocr. verò li. 2. γυναικείων aliud est: scribit enim de hoc, conspici ἐν πυροῖς, Αἰγυπτίοισι δὲ μάλιστα δριμὺ, ὅμοιον κυμίνῳ Αἰθιοπικῷ. vide Galen. ἐν τῇ τῶν Ἱπποκρ. γλωσσ. ἐξηγήσει.

Βολεών, βολεὼν, βολὴ, Βόλιτον. &c. vide in Βάλλω.

ΒΟ´ΜΒΟΣ, ου, ὁ, bombus, sonus quem edũt apes. Vnde βομβήεσσα μέλιττα. in Epig. Transfertur & ad alios sonos, vt ad sonum tonitrus. Factum est per onomatopœiam. ex sono βὸμ, βόμ. ex imitatione soni literæ β, vt ῥοῖζος à ρ, & σιγμὸς à σ.

Βομβέω, ῶ, F. ήσω, bombum edo, vel bombum facio. Apud Aristop. in Pluto, ψύλλαι etiam βομβοῦσι περὶ τὴν κεφαλὴν αἰτιῶσι. Transfertur & ad alios longè diuersos sonos: nam & tonitru dicitur βομβεῖν. item δίσκος, nec non remi. quum pulsant æquor, seu sulcant. Odyss. μ. Τῶν δ' ἄρα δείσαντων ἐκ χειρῶν πέπτατ' ἐρετμά. Βόμβησεν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον. Apoll. Arg. 2. Κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδας τρηχείας Κλυζούσης ἁλὸς ἔνδον ἐβόμβεον, i. ἤχουν. Quod autem Sappho dixit βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι, Catullus interp. sonitu suopte tinniunt aures.

Βομβήεις, εντος, ὁ, bombum edens. vt in Epigr. βομβήεσσα μέλισσα. Exponitur etiam stridulus.

Βομβήτης, idem quod βομβήεις.

Βομβηδὸν aduerb. edendo bombum, cum bombo. Apoll. Arg. 2. de apibus. Βομβηδὸν κλονέονται.

Βομβὰξ, aliud aduerb. iocosè ab Aristoph. fictum ad similitudinem aduerbij βαβαὶ, inquit Eust. Βομβαλοβομβὰξ apud eundem Aristoph.

Βομβαίνω, videtur esse, sonum bombo similem edo, apud Basil. βομβαίνοντες τῇ γλώσσῃ.

Βομβύλη, ἡ, apis quoddam genus magis obstreperæ quàm sint cæteræ, vt quidam tradunt. ¶ Item poculum quoddam angusti oris. vide schol. Apoll.

Βομβυλιός, aut etiā Βομβυλιὸς, idem quod Βομβύλη. Sūt qui culicē interpr. apud Isocr. vbi scribit quosdam Βομβυλιῶν laudationem scripsisse, vide Athen. & Suidam. Polluci Βομβυλιὸς est illud etiam poculum angusti oris. Βομβεῖ ἐν τῷ πίθῳ vt ille ait. Et Βομβυλιὸς ἄνθρωπος prouerbialiter de inutili. Suidas.

Βομβυλιάζω, ventris murmur edo. Aristot. in Probl. διὸ καὶ βομβυλιάζουσιν οἱ δειλοὶ δεδιότες.

Βόμβυξ, υκος, ὁ, bombix. vermis ille qui telas araneorum modo texit ad vestem luxumque fœminarum quæ bombycina appellantur inquit Plin. quem vide lib. 11 c. 22. item Aristot. Poll. & Athenæum.

Βομβύκιον, diminut. idem, ex Aristot. de animal. 5. Item Βομβύκια. quæ & Plinio bombycina. Aristoph. in Nub. loquens de cicadis & culicibus & ijs quæ ἐμπίδας vocantur, ait καὶ τὰ τοιαῦτα ζῶα καλεῖται μὲν τὰ δ' ἴσως βομβύκια. quoniam videlicet bombum aliquem edunt.

Βομβυκίας κάλαμος, bombycia arundo. Theophrast. hist. pl. l. 4. c. 12. & Plin. l. 16. c. 36.

Composita.

Διαβομβέω, vt διαβομβοῦσαι λέξεις περὶ τὰ χείλη καὶ τὰς ἀκοάς. Dionys. Areop. stridentes vel stridulæ, tinnulæ, sonoræ. Bud.

Ἐμβομβέω, ῶ, bombos edo in, resono in. Synes.

Ἐπιβομβέω, bombo seu bombis assono. Exp. & bombos edo & strepitum facio.

Περιβομβέω, bombo circumsono. Item, circumstrepo. apud Suidā.

Περιβομβέομαι, persono, apud Nazianz. περιβομβεῖσθαι τοῖς τούτων λόγοις πάλιν ἀγειράν.

ΒΟΝΑΣΟΣ siue Βόνασος animal syluaticum & cornigerum est, teste Aristot. hist. animalium lib. 2. c. 1. de quo multa idem eiusdem operis lib. 9. cap. 45. & ex eo Plin lib. 8, c. 15. Reperiri aiunt & Βόνασσος & Βόνακος.

ΒΟΡΑ', pabulum, esca, cibus, sed propriè brutorum. Aristot. Ethic. 3. ὁ δὲ λέων χαίρει ... ὅτι βορὰν ἕξει. Herod. ῥίψαντες τὰ αὐτῆς σώματα τοῖς θηρίοις ... ἑτοίμην τοῖς κυσί τε καὶ ὄρνισι βοράν. Ex Herodoto citatur & pro cibo humano.* Etym. deducit παρὰ τὸ βόω.

Βορός (vel Βόρος vt alij) edax. vnde superl. Βορώτατος, Luc. γυναῖκα ἀπαίτιον βορώτατα τε καὶ ἀνθρώπων ἐπιβουλεύτατα.

Βόρβορος, Βορέας, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Αἱμοβόρος, sanguiuorus. pro αἱματοβόρος.

Ἀνδροβόρος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, viriuorus, virorum deuorator, homines vorans. vt ἀνδροβόροι κυνός.

Ἀνθρωποβόρος q. d. hominiuorus. homines vorans.

Ἀνθρωποβορέω, homines voro.

Γυιοβόρος, membra depascens. vt γυιοβόρον πῦρ in Epigr. Et γυιοβόροι μελεδῶνες, curæ membra depascentes.

Δημοβόρος, q. d. populiuorus, qui bona populi absumit & profligat. vt δημοβόρος βασιλεύς, Il. α.

Δημοβορέω ῶ, populum voro.

Decomp. Καταδημοβορέω, idem.

Διαβόρος, peresus seu exesus: vel qui pereditur seu exeditur. Sophocl. in Trach. Item peredēs, exedens apud eundē in Philoct.

Δωροβόρος, qui dona quasi vorat, doniuorus Hesiod.

Θηροβόρος, à feris adesus seu comesus. Θηρόβορος, idem. Phocyl.

Θυμοβόρος, animum vorans seu rodens. vt θυμοβόρος ἔρις. Il. τ.

Θυμοβορέω, ῶ, animum exedo tristitia, mœrore me ægritudine animi. Hesiod. in diebus. Καταθυμοβορέω, idem. Pythag.

Ἰξοβόρος vel ἰξοβόρος, visco vescens q. d. visciuorus.

Ἰοβόρος, veneniuorus, venenatus. Oppian.

Κυκλοβόρος circulator qui in circo declamitat & inde quæstum facit. Aristoph.

Κυκλοβορέω. circulatorem ago. circum quæstui habeo: vel circulatoris modo aliquem clamoribus eneco. Aristoph.

Λιτοβόρος exp. tenuiter & frugaliter eductus. vili & tenui assuetus victui.

Λυχνοβόρος, lychni vorator: vel ellychnij vorator. vt λυχνοβόρος μῦς. in Epigr.

Μολοβρὸς, dici putatur quasi ὁ μολίσκων ἐπὶ τὴν βοράν. qui cibi causa ventitat aliquò, vt sunt mendici & parasiti: ideo exponitur etiam gulosus, vorax.

Μυχοβόρος qui in cauernis seu latibulis comedit.

Νεκροβόρος, mortuos deuorans. Greg.

Νεοβόρος, recens adesus. Hesych.

Νυχοβόρος, noctu vorans. Nicand.

Ξυλοβόρος, qui lignum exedit seu vorat, vt vermes. Hesych.

Σαρκοβόρος, carniuorus. Greg.

Σκοτοβόρος. dolosus, subdolus: quasi qui hostem in tenebris & clàm deuoret. Eustath.

Χολοβόρος, bilis in modum exedens & erodens. Nicand. in Ther.

Ὠμοβόρος, crudiuorus. θυιάδες ὠμοβόροι, Apoll.

Λάβρος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΒΟ'ΡΒΟΡΟΣ, ὁ, cœnum, limus. Plut. de Socr. dæm. σύες ἀπαντῶσιν ἀθρόοι βορβόρου περίπλεοι. Sic & in Prou. ὗς ἐν βορβόρῳ κυλισθεὶς apud Naz. Et 2. Pet. c. 2. ὗς λουσαμένη εἰς κύλισμα βορβόρου. Luc. in Alexiph. τοῦτον τὸν βόρβορον συμπαρέλαβε καὶ πάντα ἐπιπλῆσαι με.* Propriè ἡ ἐκ τῆς βορᾶς κόπρος.

Βορβορώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cœnosus, cœno plenus, fœculentus, cœnum referens. vt πηλὸς βορβορώδης τις. Plat. [mino.

Βορβορόω ῶ, cœno obduco, in cœnū conuerto. Item cœno contamino.

Βορβορόομαι, cœno obducor. Aristot. Item cœno contaminor apud Chrysost.

Βορβορίζω, cœnum refero. vt Diosc. lib. 5. βορβορίζων ἐν τῇ γλεύσει. cœni saporem referens. ¶ Est etiam cœno inquino.

Βορβορία, cœnosa, lutosa.

Composita.

Ἀναβορβορίζω, exclamo. Aristoph.

Καταβορβόρωσις, cœni oblitio: vel deiectio in cœnum. Plut.

Ὑποβόρβορος, ὁ, ὁ καὶ ἡ cænosus, q. d. cui subest cœnum.

ΒΟΡΒΟΡΥΖΩ, strepitum edo: sed peculiariter de intestinis murmurantibus seu crepitantibus.* Verbum est à sono fictū.

Βορβορυγμὸς, quidam interpr. intestinorum tumultus & strepitus. Diosc. lib. 6.

Βορβορυγή, idem. Pro eodem dicitur & κορκορυγή.

Κορκορυγή idem quod Βορβορυγή, apud Hesych. Accipitur & generalius pro strepitu. vt annotatur ex Æschylo.

Κορκορυγεῖν, de ventre dictum apud Aristoph. *pro*, strepere & latrare. Vnde κορκορυγμὸς strepitus ille.

Διακορκορυγέω, ῶ, (*comp.*) strepitum edere cogo. apud Aristophanem in Nub.

Διαβορβορύζω, idem quod Βορβορύζω. Hippocr. aphor. l. 4.

Διαβορβορύζομαι, idem Hippocr. lib. 5.

ΒΟΡΕ'ΑΣ ου, ὁ, boreas, aquilo. Od. ξ. ἐπλέομεν βορέῃ ἀνέμῳ, & Aristot. de mundo. βορέαι οἱ ἀπὸ ἄρκτου πνέοντες ἄνεμοι καλοῦνται. ¶ Item, pars à qua flat Βορέας pars aquilonaris, i. septentrionalis. vt apud Thucyd. πρὸς βορέαν τῆς πόλεως exponitur ad septentrionalem vrbis partem.

*Apud Etym. deducitur à Βορᾷ, vel quod nos βορᾶς auidiores ac edaciores reddat. vel quòd frugibus incrementum præbens βορὰν (alimentum) nobis ministret. alij dictum volunt ἀπὸ τοῦ βοᾶν καὶ ῥεῖν, quoniam vt violenti flatus est, ita etiam sonorus. Vide Gell. lib. 2. c. 22.

Βορέηθεν, apud poetas, è parte septentrionali, à borea.

Βορειήτιδες ἀκταί, aquilonaria littora, ex Dionys. Alex.

Βόρειος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, borealis, aquilonaris. vt Βόρεια πνεύματα Theophrast. Τὸ βόρειον (substantiuè) aquilonaris pars, septentrio. Et Plut. τὰ βόρεια pro eodem. Βορειαῖος, idem. in Epigr.

Βορῆιος apud poetas pro Βόρειος, Apollod. Arg. 1. Βορήιοι υἱες. Item Βορεαῖος pro eodem.

Βοῤῥᾶς, idem quod Βορέας. Βοῤῥᾶθεν, à borea, ab Aquilone. Theodor. histor. Eccl. 4.

Βοῤῥεῖον, apud Xenoph. in Cyneg. positum legitur *pro*, Βόρειος κατάστασις τοῦ ἀέρος borealis constitutio aeris, boreale cœlum, vel potius *pro*, Βόρειον πνεῦμα.

Composita.

Αὐτοβορέας, ipse boreas.

Κατάβοῤῥος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, boreæ expositus, boreæ obuersus, vt κατάβοῤῥος οἰκία. Aristot. in Oecon. 1.

Παράβοῤῥος, qui transuerso borea perflatur, qui à latere aut in orbem perflatur à borea, apud Theophr.

Πρόσβορρος siue πρόσβοῤῥος, qui à borea perflatur. ad boream vergens. ex Theophr.

Ὑπερβόρεος, q. d. superborealis, superaquilonaris. Dicti sunt Hyperborei populi quidam Scythiæ, quia supra eos flat boreas, vt Seruius etiam testatur. Et pro iis qui ex remotissima quapiam regione adueniunt. apud Luc.

Βόσις, βόσκω, &c. vide in βόω.

ΒΟ'ΣΤΡΥΧΟΣ, ου, ὁ, & βόστρυξ, υχος, ὁ, cincinnus, capilli certo modo plexi. Sūt tamen qui propriè cirrum muliebrē ita dici putent. Aristoph. in Nub. ὥσπερ ἂν εἰ ... βόστρυχον.

* Etym. deducit à βότρυς, vt dicatur quasi Βότρυχος: quia (inquit) μετὰ σχήματος βοτρυοειδῶς ἀπήρτηται. vnde apud Apoll. πλόκαμοι βοτρυόεντες ἐπερρώοντο. Sic apud Luc. ἑκατέρωθεν καθειμένος βοστρύχους. ¶ Item Βόστρυχοι cirri, animalcula pennata de genere insectorum. ex Aristot. de anim. lib. 5.

Βοστρυχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cincinni seu cirri formam habens. Eurip.

Βοστρυχηδὸν, in cincinni modum seu cirri, in formam cinnorum.

Βοστρυχίζω, in cincinnos plecto, capillum compono, calamistro, calamistris inuro. Etiam metaphoricè. vt Dionys. Hal. dicit Platonem suos dialogos κτενίζειν & βοστρυχίζειν. ¶ Sunt & qui accipi putent *pro*, cirros gestare.

Βοστρυχω-

Βοστρυχοῦμαι, vnde partic. βεβοστρυχωμένος, cirratus, cincinnatus.
Βοστρύχιον, cincinnulus.

Composita.

Διαβεβοστρυχωμένος, idem quod βεβοστρυχωμένος. Archil.
Εὐβόστρυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchros habens cincinnos seu cirros. Poll.
Ἰοβόστρυχος, cirros habens fusci coloris aut nigri, apud Pind. in Olymp.
Καταβόστρυχος, crinium cincinnis obtectus. Suid.

Βοτάνη, &c. βοτὴρ. βοτὶς, &c. vide in Βόω.

ΒΟ΄ΤΡΥΣ, υος, ὁ, botrus seu botryo. vua. Theophr. de caus. pl. lib. 3. c. 22. ὅταν ἄρχωνται περκάζειν οἱ βότρυες. Aristoph. in Ran. βότρυος ἕλικα παυσίπονον. ¶ Est & herbæ nomen, quam botryn Plinius etiam vocat. de qua vide Diosc. l. 3. c. 130.
Βοτρυϊκὸς, οῦ, ὁ, qui è botryfero genere est, qui botryfero genere comprehenditur. Et τὰ βοτρυϊκὰ pro ipsis botrys.
Βοτρυΐτης, ου, ὁ. & βοτρυῗτις, ιδος, ἡ, botrytes & botrytis. vt βοτρυΐτης λίθος, botrytes gemma.
Βοτρυόεις, όεντος, ὁ, racematus, racemosus, racemi in modum collectus & intortus. Athen. lib. 10. & in Epigr. Metaph. apud Apoll. Rhod. Arg. 2. πλόκαμοι βοτρυόεντες.
Βοτρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, racemosus. Athen. Diosc.
Βοτρυών, ῶνος ὁ, botryo.
Βοτρυμὸς, vindemia. Hesych.
Βότρυχος, botri acinorum pediculus, seu radix è palmite prodiēs, vnde acini ipsi dependent Gal. 2. de alimentis.
Βοτρύδιον, ου, τὸ, acinus. Diosc.
Βοτρυδὸν, in modum racemi. instar acinorum. Il. β. de apibus. Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν.
Βοτρυόομαι, οῦμαι, exp. racemor. Theophr. lib. 1. de caus. pl. cap. 22.
Βρύτεα, residuum post calcatarum vuarum pressuram.

Βουβάλιον, &c. vide in Βοῦς.

ΒΟΥΒΩ΄Ν, ῶνος, ὁ, inguen. Luc. ἄχρι εἰς βουβῶνας, vsque ad inguina. Il. δ. βεβλήκει βουβῶνα, Alex. Aph. l. 12. Probl. 2. φθάσαντα πρὸς βουβῶνα. ¶ Sic etiam dicitur tumor qui oritur circa inguina. Poll. lib. 2. & Alex. Aphr. lib. 2. Vsurpatur & pro tumore qui in alia quauis corporis parte oritur, vt in axillis & collo.
Βουβώνιον, ου, τὸ, bubonium dicitur aster Atticus, quoniam inguinum præsentaneum est remedium. Diosc. l. 4. c. 120. Plin. l. 27. c. 5.
Βουβωνιάω, ῶ, bubone laboro, laboro tumore circa inguina. vel simpliciter, tumore laboro. Aristoph. in Ran. ὑπὸ τοῦ κόπου γὰρ τὼ νεφρὼ βουβωνιῶ, tumores & inflammationē in renib. sentio.

ΒΟΥΛΗ΄, ῆς, ἡ, consilium. vt ἐσθλὴ βουλὴ, apud Hom. & βουλὴ ἀγαθὴ apud Dem. pro eod. Et διδόναι βουλὴν περί τινος, dare consilium de re aliqua. Xen. Pæd. 7. Exponitur & γνώμη, sententia, voluntas, decretum: vt Il. α. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. & Il. ζ. ὅσον οὐ βουλῆς ἐπαΐουσιν. ¶ Aliquando exp. consultatio, deliberatio. vt apud Plut. in Galba, προύθηκε βουλὴν τοῖς φίλοις. ¶ Itē, concilium, consensus eorum qui consilium dant. senatus. Item locus in quem conueniunt. Il. β. Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων. Et Dem. pro cor. οἱ μὲν πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἐκάλουν εἰς τὸ βουλευτήριον. Et apud Herod. l. 2. κατῆλθεν ἐπὶ τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς in curiam se contulit, apud Herod. lib. 2. Sic Xen. Hell. 7. εἰσάγειν εἰς τὴν βουλήν.
*Quidam deducunt a Βούλομαι. Alij ἀπὸ τοῦ βάλλειν (metaphora ducta à sagittarijs qui scopū ad quem collineant, βάλλειν. i. assequi & ferire dicuntur) quasi Βολή τις.
Βουλαῖος Ζεὺς, consiliarius Iupiter, vel consilij præses. Plut.
Βουλεία, functio eorum quæ ad senatoria munia pertinent, & quidem quæ fit à senatore. Vide Harpocr.
Βουλεὺς, λεῦτος, ὁ, senator. Thuc. 3. ἐτύγχανε γὰρ καὶ βουλεὺς ὤν.
Βουλεύω, F. σω, consilium agito, consulto, delibero. Il. α. Τώγ' ὣς βουλεύσαντε διέτμαγεν, re ita deliberata discesserunt. ¶ Item, cum accus. delibero, meditor, cogito, animo agito. molior. Itē statuo, delibero. Od. χ. αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσάμενος. Sic βουλεύειν δρασμὸν & τὴν ἀπόδρασιν apud Luc. Βουλεύω σοι τὰ ἄριστα. Thuc. 4. optimè tibi consulo, optimè tibi consultum esse volo. ¶ Itē, sum senator. Sic Dem. περὶ παραπρ. dicit γράφω ψήφισμα βουλεύων. Sic & apud Xen. apomn. l. 1.
Βουλεύομαι, idem quod βουλεύω. consiliū agito, delibero, &c. Plerunque sine casu Isoc. Βουλεύου βραδέως. Et εὖ βουλεύομαι. Item ὀρθῶς βουλεύομαι. Plat. rectum ineo consilium, rem bene perpendo. Interdum πῶς. & cum εἰ. & cum περί. Lys. in Alcib. καὶ περὶ τῶν σφετέρων αὐτῶν κακῶς βουλευσάμενοι, qui malè de suis rebus consuluerunt. Et βουλεύεσθαι περὶ τῶν ἐπιτηδείων, cogitare de commeatu. Aliquando cum acc. vt Il. ζ. Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο. dolum improbum commentus est. Sic & apud Thuc. Herod. & alios. Cum inf. vt Βουλεύομαι μετοικῆσαι ¶ Item passiua sig. Dem. Βουλεύεσθαι καλῶς δοκοῦντα. Et τὰ βεβουλευμένα, consulta. decreta. Demosth.
Βούλευμα, consultatio, deliberatio. vel potius consiliū quod consultādo seu deliberando capitur. Aut simpl. consiliū. Thuc.
Βουλευμάτιον, q. d. consiliolum. ex Soph. & Aristoph.

Βούλευσις, consultatio, deliberatio. Aristot. Rhet. li. 1. Βουλεύσεως δίκη, lege Harpoc.
Βουλευτὸς, οῦ, ὁ, in consultationem seu deliberationem cadens. Aristot. in ethic.
Βουλευτὴς, οῦ, ὁ, senator. vt βουλευταὶ dicuntur Areopagitæ à Luciano.
Βουλευτικὸς, consultus. apud Aristot. eth. 6. ¶ Item senatorius, ad senatum seu ad curiam pertinens. vt βουλευτικοὶ νόμοι, Dem. βουλευτικὸς ὅρκος, Xen. Βουλευτικὸν, τὸ, senatorum concilium. Syn. Item senatoribus assignatus theatri locus. Aristoph. Vide eius scholia & Poll.
Βουλευτήριον, ου, τὸ, curia. Plut.

Composita.

Ἄβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, consilio carens, consilij expers, inconsultus, inconsideratus non circunspectus. imprudens. Item stultus, amens. Significat & κακόβουλον, i. malo cōsilio vtentem, vel malo consilio præditum. Soph. in Trach. Τίς ὧδε τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν. Sic apud Thuc. ἀβουλοτέρων exp. κακοβουλοτέρων.
Ἀβούλως, sine consilio, inconsultò, inconsideratè, non circunspectè. stultè, imprudenter, imperitè. Ἀβουλότερον, comparatiui gradus) inconsultius, imprudentius. Ἀβουλότατα, superl. inconsultissimè.
Ἀβουλεὶ, idem quod ἀβούλως, Suid.
Ἀβουλία, ἡ, consilij inopia, incogitantia, temeritas, imprudentia. Item amentia, stultitia. Isocr. Item δυσβουλία, seu κακοβουλία, vt exp. apud Soph. in Electra.
Ἀνδρόβουλος, virili & generoso consilio vtens.
Αἰολόβουλος, varius & versutus in consiliis suis. qui consilia sua variare & vertere nouit prout res exigit. idem cum αἰολομήτης.
Ἀριστόβουλος, cuius optimum est consilium. (Oppian.
Αὐτόβουλος, sua sponte, suo instinctu ipse nimirum per se volens, non ab alio vt id vellet instigatus.
Βαθύβουλος, profundi consilij. prudentissimus. Nicand.
Διαβούλιον, consilium, sæpe apud Polib. inquit Bud. Item consultatio seu deliberatio. Item pro temerario consilio, pro consilio seu cogitatione. Suid.
Διαβουλία, idem. Διάβουλος pro δίβουλος, Hesych.
Διαβουλεύομαι, exp. delibero, decerno, διαγινώσκω.
Δίβουλος, qui duplicis est consilij. Hesych.
Δύσβουλος, cuius malum vel infelix est consilium.
Δυσβουλία ἡ, malum consilium infelicitas consilij. Aristoph.
Εἰκαιοβουλία, vanum consilium, temeritas in capiendo consilio. Hesych.
Ἐπιβουλή, (q. d. consilium aduersus quempiam initum) insidiæ. Luc. Herodian. Ἐξ ἐπιβουλῆς apud Thuc. & Plat. ex insidiis.
Ἐπίβουλος, insidiosus. Xen. Pæd. 1. Ἐπιβούλως, insidiosè, dolosè. Cuius superl. ἐπιβουλότατα apud Synes.
Ἐπιβουλεύω, (q. d. consilium aduersus quēpiā ineo) insidior, insidias struo. Item insidiosè molior. Cū accus. Herod. ἐπιβουλεύειν ἐπανάστασιν, rebellionē moliri. Sic ἐπιβουλεύειν ἀποχώρησιν, Thuc. Itē accus. & dat. ἐπιβουλεύειν θάνατόν τινι. Herodot. Et cum inf. ταῦτ' ἐπιβουλεύειν ποιεῖν. Aristoph. in Pluto. Et ἐπιβουλεύσει λαβεῖν. Demost. Cum dat. itē sūctū significat, etiā, molior capesso, immineo: vt à Bud. exp. apud Lys. οὐ γὰρ ἔδει αὐτὸν ζῆν τοιούτοις ἔργοις ἐπιβουλεύοντα, mori debebat, qui talia moliretur. Apud Syne. ἐπιβουλεύειν πλούτῳ, exp. inhiare diuitiis. Apud Plat. ep. 6. ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι, imminere tyrānidi, affectare tyrannidē. Apud Plut. in amat. narr. ἐπιβουλεύειν τῷ τυράννῳ, insidiari tyranno. Accus. etiam iungitur, pro insidiari, vt Dem. ἀλλ' εὐθέως ἐπιβουλεύσει με. ¶ Alicubi exp. etiā simpliciter, consilium ineo seu capio, delibero, vt apud Thuc. 3. ἐπιβουλεύουσιν ἐξελθεῖν. Ἐπιβουλεύομαι, insidiis peto. seu appetor, mihi struuntur insidiæ. Dem. de falsa leg.
Ἐπιβούλευμα, τὸ, molimen, aggressio, conatus. Itē insidiæ.
Ἐπιβούλευσις, insidiatio, insidiæ. Plat. de leg. ἐξ ἐπιβουλεύσεως γιγνόμενος φόνος, ex insidiis, vel consultò. certo consilio.
Ἐπιβουλευτὴς, insidiator, Soph. ἐπιβουλευτὴς στρατοῦ. qui exercitui insidiatur.
Ἐπιβουλευτὸς, insidiatorius insidiosus. vnde ἐπιβουλευτότατον φάρμακον. Luc.
Decomp. Ἀνεπιβούλευτος, cui insidiari nemo potest. insidiis non obnoxius, ab insidiis tutus. Τὸ ἀνεπιβούλευτον, q. d. immunitas ab insidiis.
Ἀντεπιβουλεύω, vicissim insidior, insidianti insidior, cōtrà tendo insidias.
Ἀρτεπίβουλος, pani insidians, nomen muris apud Hom.
Αὐτεπίβουλος, suis ipsius captus insidiis. Hesych.
Δυσεπιβούλευτος, qui insidiis peti circumueniri've difficulter potest, cui non facilè strui possunt insidiæ, Xen.
Εὐεπιβούλευτος, cui facilè strui possunt insidiæ.
Προεπιβουλεύω, insidiis præuenio, seu præuerto. insidias anticipo. Thuc.
Προεπιβουλεύομαι, insidiis præuenior, prior incido in insidias.
Συνεπιβουλεύω, vnà insidior.
Εὔβουλος, cuius bonum est consilium seu felix. Itē consultus, prudens Thuc.
Εὐβούλως, prudenter.
Εὐβουλία, bonum consilium seu prudens. consilij felicitas.
Ἰδιοβουλέω, ῶ, proprio consilio vtor.
Κακόβουλος, cuius malū est consilium. Apud Aristoph. exp. stultus

Δεκάβοιος,ου,ὁ,decem boum(i.eius nominis nummûm)pretio æstimabilis.Plut.in Theseo.

Δωδεκάβοιος,duodecim boum (i. eius nominis nummûm) pretio æstimabilis.

Εἰκοσάβοιος,siue ἐεικοσάβοιος (per pleonasmum τοῦ ε,& τροπὴν τοῦ ει εἰς α)viginti boum (seu eius nominis nummûm) pretio æstimabilis.Od.α.

Ἑκατόμβοιος,centum boum(seu eius nominis nummûm)pretio æstimabilis.Il.ϛ.& Bud.in lib.de asse.

Ἑκατόμβη,ἡ, sacrificium centum boum seu pecorum, per synecdochen partem capiendo pro toto.Alij intelligunt sacrificium ἐξ ἑκατὸν βάσεων,i.ποδῶν, in quo immolarentur animalia quadrupeda 25 quorum pedes numero 100.Alij finitum numerum pro infinito acceperunt.

Ἑκατόμβαια,τὰ,festum quo hecatombe peragebatur.Eust.

Ἐννεάβοιος, nouem boum (seu eius nominis nummûm) pretio æstimabilis.Il.ζ.

Ἐπίβοιος,ου,ὁ καὶ ἡ. vt ἐπίβοιον θῦμα, sacrificium post seu præter bouis immolationem factum apud Lycurgum.

Ἑπταβόειος.ex septē bubulis pellib.factus. Il.η. Metaphoricè capitur pro impenetrabilis & infractus.vt θυμοὶ ἑπταβόειοι.apud Aristoph.in Ran.Pro eodē reperitur & ἑπτάβοιος apud Soph.

Ἐχέβοιον.ου τὸ.lorū aratro bouē adiungens & applicans.Poll.l.2.

Ἱστοβοὴ.& ἱστοβοεύς,lignum aratri longius quod inter vtrumque bouem medium est,& cui boues quasi assistunt. temo,quod enim in curru & ἀπήνῃ est ῥυμός, id in aratro est ἱστοβοεύς, vt tradit Eust.Hesiod.in Erg.

Μεσάβοιον & μέσαβον(Poëticè)ου τὸ,medium inter boues iunctos lignum.vt Suid.exponit.Alius lorum quo temo iugo alligatur. Hesiod.in Erg.

Μεσαβόω,ῶ, iungo boues. Abusiuè verò ad alia quoque animalia transfertur.Varin.

Πολυβούτης,multas boues seu multa pecora habens.Il.ι.

Τεσσαράβοιος quatuor boum [seu eius nominis nummûm] pretio æstimabilis.

Ὠμοβόειος,siue ὠμοβόεος,siue ὠμοβοεῖος,siue ὠμοβόϊνος,ὁ crudo bouis corio factus. Epigr. lib.2.Herodot. Ὠμοβοΐνη,s.δορά, pro cruda bouis pelle.

ΒΟ'Ω,ῶ,F.όσω & ώσω[vt tradit Eust.deducēs inde βόσις & βοτὴρ itē βώτωρ]pasco.Thema inusit. pro quo in vsu est βόσκω, inde deriuatum.

Βόσις,εως,ἡ,pastus,cibus.Il.τ.

Βοτὴρ,ῆρος ὁ,pastor.hinc fœm.βότειρα.apud Eust.

Βοτηρικὸς,οῦ ὁ.pastoralis.

Βοτεῖρες,casæ pastorum,gurgustia.Plut.

Βοτὸς exp.τροφὴ seu βοσκή.Suid.

Βοτὸν,οῦ τὸ,pecus,idem quod βόσκημα. propriè pecudes quæ pascuntur.Soph.& Aristoph.

Βοτάμια,τὰ,pascua.Thuc.ὑπὲρ βοταμίων,pascuorū nomine.

Βώτωρ,ορος,ὁ,pastor.idem quod βοτήρ.Od.ξ.

Βώτης,ου,ὁ.pastor,cuius fœm.βῶτις.βώτιδος,Eust.

Βοτάνη.ἡ,herba,gramen.Hom.Theocr.Diosc.Plut.& alij.

Βοτανώδης,herbaceus,vel herbosus,i.vel ad herbarum genus accedens:vel herbis abundans,herbidus.

Βοτανικὸς, herbarius. ad herbas pertinens,seu qui de herbis est.vt βοτανικὰ φάρμακα Diosc.

Βοτάνιον,ου,τὸ.herbula.herba pusilla seu parua.

Βοτανίζω.herbas carpo seu vello, quod Columella dicit exherbare & runcare.Βοτανισμὸς,euulsio herbarum,runcatio.

Βόσκω,F.βοσκήσω.pasco.Od.ξ.ε.πολλὰ πλατέ᾽ αἰγῶν βόσκουσι ξεῖνοι.Item alo *sub. more pecudum.* Od.λ. πολλοὺς βόσκει γαῖα. Passiuum quoque frequenter vsurpatur in iisdem signif. Od.φ. ταῦρος βοσκόμενος λειμῶνι. Aristot. de mundo, ζῶα τὰ ἐν ἀέρι καὶ ἐπὶ γῆς καὶ ἐν ὕδατι βοσκόμενα.

Βοσκὸς,οῦ ὁ pastor.Βοσκὴ,ἡ,pastus,pabulum.apud Athen.l.13.

Βοσκὰς,άδος,ἡ.pascens.pastui indulgens. Nicand.in Ther. ¶Est & auis marinæ seu palustris nomen.similis anati.vt scribit Aristo.hist.an.lib.8.c.3.¶Est etiam picis aridæ species quædam.de qua Diosc.l.1.c.98.

Βοσκάδιος,ου ὁ pascua carpens,altilis.apud Nicand.

Βόσκημα τὸ pecus,animal quod pascitur.Xen.Hel.4.

Βοσκηματώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, exp. pecuarius. vt βοσκηματώδης ἄνθρωπος.Eust.

Βόσκησις.pastio.

Βοσκητέον,pascendum.

Βρώσκω,& βιβρώσκω,quomodo huc pertineant,vide suo loco.

Composita: ac primum ex βόσις.

Βούβοσις,εως,ἡ,voracitas.Hesych.

Βουβόσιον,ου τὸ,locus vbi boues pascuntur. Callim. Strab.

Εὐβοσία,ἡ, pabuli bonitas seu vbertas : bonum nutrimentum. Theophr.hist.pl.lib.1.c.18.

Συβόσιον.ου,τὸ,grex suum qui pascuntur.Il.λ.v.679.& Od.ξ.v.101. Item suile,hara.stabulum in quo nutriuntur,Suidæ.

Χηνοβοσία,anserum pastio.

Composita ex βοτὴρ.βοτὸς,&c.

Ἄβοτος,pascuis carens in quo pecudes pasci nequeunt: vel etiā qui depastus non est.Hesych.

Ἀβούτης,ου,ὁ,egenus,non habens vnde pascatur,vel nō habens pecora.vt ἀβούτης ἀνὴρ,apud Hesiod.Vide & in comp.ex Βοῦς.

Ἀγροβότης,ου,ὁ qui in agris pascit.Soph.

Αἰγίβοτος,ου,ὁ καὶ ἡ,capris pascendis aptus.Od.ν. Αἰγίβοτος δ᾽ ἀγαθὴ καὶ βούβοτος.

Αἰγιβότης,capras pascens,vel caprarum pastor.in Epigr.

Βούβοτος,bobus pascendis aptus.Od.ν.

Γερανοβοτία,grex gruum pascentium.

Δαμαλήβοτος ἄκρη.depastus à buculis.in Epigr.

Εὔβοτος, pascuus, pascuis abundans, pascendis pecoribus aptus. Plut.in Gam. θρέμμασιν εὔβοτος χώρα. ¶Item bene pastus Theocr.Id.ε.

Ζάβοτος,admodum abundans pascuis.Item abundans pecoribus. Hesych.

Θηρόβοτος,à feris depastus in Epigr.Item feris pascendis aptus.

Ἱπποβότης,ου,ὁ,qui equos pascit, qui equos alit, videlicet ad equestria certamina.eques.Eurip.in Or.Ἀργεῖος ἱπποβότης. Apud Plut.ἱπποβόται in Chalsidentium repub. vocantur qui opibus & gloria præcellerent.

Ἱππόβοτος, equos pascēs seu alēs.equestris,vt ἱππόβοτον Ἄργος apud Hō.ab equorū qui ibi alebātur copia.Itē equis pascēdis aptus.vt ἱππόβοτος χώρα.Od.δ.Sic ἱππόβοτον πεδίον,apud Eur.

Λειποβοτανεῖ,deficitur herbis,gramine & pabulo caret.apud Plut. in apophth.

Ληϊβότης & ληϊβοτὴρ qui segetem depascit.Fœm. ληϊβότειρα siue ληϊβοτείρη.Ionicè quæ segetes depascitur & arua vastat.Hom. σῦν vocat ληϊβότειραν.

Μελισσόβοτος,ab apibus depastus.Nonn.

Μηλοβότης,vel μηλοβοτὴρ,ouium pastor,opilio, apud Hom.Il.σ. & in Anth.epigr. Μηλοβοτέω,ῶ,oues pasco.

Μηλόβοτος,ab ouib.depastus,seu quem vel quam oues depascuntur. Exp. etiam, vastus, desertus.vt μηλόβοτος χώρα,apud Isocr.& Herodian.

Οἰοβότης, solus seorsum ab aliis pascens.Soph.in Aiace.

Παμβῶτις ἡ,omnes pascens,omnium altrix.Soph.in Phil.

Παμβότανος, totus herbatus. apud Nonn.

Περισσόβολος, pastu seu cibo supabūdās.vt περισσόβολος τράπεζα,

Πολύβοτος.multis pascendis aptus.Πολυβότειρα,multorum altrix, quæ multos pascit seu alit.Il.ι.ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ.

Σύμβοτος,compascuus.

Συβώτης,suum pastor,subulcus.apud Hom.in Od.& Plat.Pol.2.

Συβωτικὸς,ad subulcos pertinens,subulcis propius.vt συβωτικὸν μέλος seu αὔλημα, carmen seu cantilena porculatorum. Pol.li. 4. cap. 7. ex Plat.comico.Συβώτεια,ἡ, subulcorum propria,vel subulca,mulier quæ porcos pascit.

Ὑοβότης,qui sues pascit,subulcus.

Χηνοβοσία,grex anserum qui pascuntur.Plat.in polit.

Composita ex βόσκω.

Αἰγοβοσκὸς,οῦ,ὁ,caprarius.caprarum pastor,idem quod αἰγοβότης.

Ἀποβόσκομαι,depasco.Aristoph.

Γηροβοσκὸς, qui aliquē in senectute alit.vt liberi qui parentes senes alunt dicuntur γηροβοσκοὶ à Xen.in Oecon.

Γηροβοσκία,actio ista nutriendi.Plut.

Γηροβοσκέω,ῶ in senectute alo.Bud.Γηροβοσκοῦμαι,in senectute alor.Plut.an seni administr.resp. Scribitur & γηροβ.

Ἐκβόσκω,depasco. absumo. Alex. Aphrod. ἐκ πολλῆς ὑγρότητος ἐκβοσκηθείσης τὰ ὑγρὰ γίνεται ἴδια. In pass.quoque voce eadem significatione vsurpatur apud eundem,ὑγρότητα ἐκβοσκόμενος ἥλιος,exhauriens.

Ἐλαφόβοσκον.ου,τὸ,elaphoboscon,herba valens contra serpentum omniumq; aculeatorū ictus,quippe fama est hoc pabulo ceruos resistere serpentibus.vt Plin.tradit.Vide & Diosc.l.3.c.8.

Ἐπιβόσκω.pasco,seu pasco super. Homerus in Batrach. Οὐ τεύτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκομαι, non pascor betis virētibus,In pass. voce capitur etiam pro depasco,absumo.Herodian.lib.1.πάντα ἐπιὸν τὸ πῦρ ἐπεβόσκετο.Ἐπιβόσκησις,εως,ἡ,depastio. Theophr.de caus.pl.lib.5.c.vlt.χαλεπαὶ δὲ καὶ ἐπιβοσκήσεις, ὅτι συνεπικαίουσιν ἅμα τῇ τομῇ καὶ ἀφαιρέσει.

Ἐπιβοσκὶς ίδος ἡ,promuscis.Arist.lib.4.de partibus animal.

Ἐπιβώτωρ,ορος,ὁ,idem quod βώτωρ & βωτὴρ, pastor.Od.ν. νέῳ ἐπιβώτορι μήλων.

Καταβόσκω & καταβόσκομαι,depasco.

Παιδοβοσκὸς,q.d.puerorum altor,apud Luc.

Πουλυβοσκὸς.Terræ epith.Pind.q.d.multialtrix.

Περιβόσκομαι.circumpascor.Itē circūhabito,apud Diony.de situ orbis.

Πορνοβοσκὸς,οῦ,ὁ καὶ ἡ,leno,lena:qui vel quę scorta & meretrices alit.

Πορνοβοσκία,ἡ lenocinium.Aesch.contra Ctesiph.

Πορνοβοσκέω,ῶ,lenociniū facio,i.meretrices & prostibula alo, lenocinor, alieno amori seruio. Hermog. Aristoph.& Plut.in apophth.

Πορνοβοσκεῖον ου,τὸ.locus in quo meretrices & scorta aluūtur, lupanar.

Προβοσκὶς ίδος,ἡ. promuscis.Cicero elephantorum manum appellat.Tribuitur & muscis,item sepiis loliginibus,& loliis piscibus ab Aristot.anim.lib.4.

Ὑοβοσκὸς,suum pastor,subulcus,suarius,porculator, porcarius:idem quod συβώτης.

Χηνοβοσκὸς

Χηνοβοσκὸς, qui anseres alit vel pascit. apud Athen. lib. 9.
Χηνοβοσκία, anserum pastio seu pastura, Pol. & Hesych.
Χηνοβόσκιον, ου, τὸ, grex anserum qui pascuntur.
Χηνοβοσκεῖον, locus in quo aluntur altiles anseres, anserarium.
Χοιροβοσκὸς, suum pastor, subulcus, porcorum pastor.

ΒΡΑΒΕΥΣ, έως, ὁ, qui dat præmium certaminis. Iudex certaminis, vel arbiter & moderator. Plat. de leg. l. 12. γυμνικῶν ἀγώνων ἐπιστάτας καὶ βραβέας. Soph. Ὅν γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβεῖς δρόμον. Transfertur ad eum qui aliarum rerum fit arbiter atque adeò aliorum etiam factorum det præmia. Eurip. in Oreste, δίκης βραβεῖς, q. d. causæ rectores, i. iudices. * Volunt gram. à ῥάβδος deriuari, h. e. à virga quam βραβευταὶ & gymnasiarchæ gestare solebant, vt apparet ex Plut. in Ant. Quinetiam βραβεύειν & ῥαβδοῦχεν pro eodem poni à Platone in Protag. scribit Bud.
Βραβεὺς, idem quod βραβευτὴς. vt in epigr. antiquo apud Demosth. καὶ ἰσάζων ψυχάς. ἀλλ᾽ ἀίδην κοινὸν ἔθεντο βραβῆν.
Βραβεύω, præmium do certaminis. Item certaminis sum arbiter & moderator. Βραβεύειν ἅμιλλαν dixit Plut. in lib. de prud. animal. apud Greg. περὶ φιλοτιμίας, βραβεύων δικαίως γάμους, ἀγαμία, Bud. exp. vtrisq; ius suum tribuens. ¶ Generaliter ponitur pro, moderor, dispenso, (more eorum qui brabeutæ dicuntur) vel moderator sum & dispensator, sum arbiter, sum præses. Synes. de amorib. loquens, εἰς δὲ ὁ ἔφορος βραβεύει θεὸς, quorum Deus arbiter est & moderator dispensatórq;. Isocr. in Areop. ἐν γὰρ τῇ κληρώσει τὴν τύχην βραβεύειν. arbitrari statuere pro suo arbitrio, inquit Bud. Et Dem. καὶ τὰ τῶν ἄλλων δίκαια βραβεύειν. Et βραβεύειν τὴν δίκην, Plut. in Pōpeio & in Cic. exp. iudicio præsidere, seu præesse causæ iudicem esse.
Βραβεύεσθαι dispensari, regi tanquam à brabeute. Polyb. & Plut. in Camillo.
Βραβευτὴς, οῦ, ὁ, idē quod βραβεύς. Et metaph. vt Arist. Rhet. 1 καὶ ὅτι δικαίου βραβευτής ἐστιν ὁ δικαστής, q. d. iuris moderator.
Βραβεία actio ipsa moderandi certamen & de eo statuendi. Exp. & diiudicatio seu disceptatio. ex Eurip. in Phœnissis.
Βραβεῖον, ου τὸ, victoriæ præmium. 1. Cor. 9. ¶ Item, sceptrum regium, Etymol.

Comp. ex Βραβεύω.

Καταβραβεύω, H. Steph. exp. debito brabio priuo seu fraudo. Apud D. Paulum ad Col. 2. μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβευέτω. vide varias interpretationes in annot.
Καταβραβεύομαι debito brabio fraudor. Demosth. in Mid.
Παραβραβεύω, idē significare putatur quod καταβραβεύω. Hes.

ΒΡΑΒΥΛΑ, τὰ, pruna Damascena. Suid. & schol. Theoc. Clearchus apud Athen. lib. 2. dicit Rhodios & Siculos βράβυλα nominare τὰ κοκκύμηλα. Sic & Theocr. Id. 7. Ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔραζε. Et Id. 11. Ὅσσων ἐαρ χειμῶνος, ὅσον μᾶλλον βραβύλοιο ἄδιον. Vide Gal. li. 2. de alim. & l. 6. τῶν τόπων. * Sic autem dicta esse refert idem Athen. ex Seleuci glossis, quòd sint εὐκοίλια & τὴν βορὰν ἐκβάλλοντα.

ΒΡΑΓΧΟΣ, ου, ὁ vel ου, τὸ, raucedo, raucitas, à nomine βρόγχος, (quod vide in βρόχω) quoniam faucibus accidit. Aristot. in Prob. Βράγχος ἁλίσκονται. Apud Alex. Aphr. Probl. libr.. ὁ ἀφροδίσιος βράγχει τεταγμένον.
Βραγχώδης, raucus. vnde φωνὴ βραγχώδης. Aphrod. vox rauca & aspera.
Βραγχαλέος, idem.
Βραγχιάω, ῶ, raucesco. Arist. in Probl. Βραγχάω, idem Poll.
Βράγχια, τὰ, branchiæ quibus pisces spirant (inquit Bud.) quæ & illis sunt loco pulmonis datæ, vt scribit Aristot. de respir. ¶ Item, pro faucibus porci apud Aristot. inquit idem B. qui & Βραγχίων πνεύμονος στενομένων, apud Plut. interpr. intestinis pulmonis fistulis coarctatis.
Ἀμφιβράγχια, [comp.] loca circum tonsillas. Gal. in lex. Hipp.

ΒΡΑΔΥΣ, έος, ὁ, tardus, cui opponitur celer. Od. θ. κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν. Plato in Apol. Βραδὺς ὢν καὶ πρεσβύτης. ¶ Item, tardus, i. segnis: cui opponitur ὀξὺς. Thuc. 8. Et τὸ βραδὺ pro segnitie apud eundem lib. 1. ¶ Item, tardus ingenio, Suid. ex Aristop. Comparat. Βραδύτερος & βράσσων apud Homer. pro βραδίων vel βραχίων. Superl. Βραδύτατος & βράδιστος, pro quo & βάρδιστος dicunt poetæ metri causa traiectis literis. vt Il. ψ. & alibi. * Quidam deduxerunt à βαρὺς, metathesi τοῦ ρ, & pleonasmo τοῦ δ.
Βραδέως, tardè, serò. Item segniter, cunctanter: vt βουλεύεσθαι βραδέως, apud Thuc. Isocr. & Arist. Βραδύτερον, tardius, serius, segnius. Aff. & βράδιον pro eodem ex Hesiodo. Βραδύτατα tardissimè, lentissimè, apud Aristot.
Βραδυτὴς, ῆτος, ἡ, tarditas. Item segnities. Il. τ. Herodian. 3
Βραδὺς pro eodem vt dicitur τάχος. Xen. de arte eq. μήτε τῷ ἄγαν τάχει μήτε τῷ ἄγαν βραδεῖ.
Βραδύνω, tardo, cunctor Philostr. in epist. ἐν ᾧ μέλλουσι μέλλων καὶ βραδύνων ἐν᾽ ἀπιοῦσι. Herodian. lib. 3. ὁ δὲ πατὴρ ὑπὸ πολυποσίων καὶ πρὸς τὰ δὲ ἀνάγκη βραδύνων.

Composita.

Ἐμβραδύνω, immoror, moror in vt ἐμβραδύνειν τῇ στρατιᾷ.
Ἐπιβραδύνω, immoror, vltrà moror. Luc.

ΒΡΑΖΩ. Fut σω. ferueo, bullio. Apud Suidam ἔβρασεν, exp. æstuando expulit aut vi æstus & agitationis eiecit. Pro eodem ponitur & βράσσω. Hesychius enim exp. ζέω. Vtitur Nic. in Alexiph. Neut. absol.
Βράζεσθαι, vi æstus & agitationis expellor. Epigr. lib. 3. -ὅς ἐκ δ᾽ αὐτὸν βέβρασεν ψυχὴν τὸ παρ᾽ ἠϊόνι.
Βράσσεσθαι idem. Apud Apoll. Argon. 2. ὕδωρ βρασσόμενον, exp. efferuescens. A Bud. exp. agitari, iactari, concuti, apud Basil. & Gregor. Et βράσσεσθαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος, risu concuti, vel quati, ex Luc.
Βράσμα & βρασμὸς, ebullitio, feruor. Item agitatio, velut aquæ bullientis. vt inquit Bud. ex Greg.
Βρασματώδης γέλως, risus immodicus quo ita concutimur vt venter doleat. Preg. de Iul.
Βρασματίας, qui fit cum βράσματι, aut βράσματι similis. vt βρασματίαι σεισμοὶ, qui & βράσται.
Βράσται σεισμοὶ Aristot. de mundo sunt sursum deorsumq; ad angulos rectos iactantes: à similitudine aquæ efferuescentis. iidem & βρασματίαι dicuntur quia βρασμάτων modo fiunt.

Composita.

Ἀναβράζω, & ἀναβράσσω, feruefacio, bullire facio, seu feruere facio Diosc. lib. 1. καὶ ἀναβράσαντα ἀποχεῖν. Et Aristoph. in Ran. κρέα ἀνέβραττεν ἐριθάσιν.
Ἀνάβρασις, æstuatio, ebullitio, aquæ æstuantis seu feruentis subsultatio, hoc est, quum aqua feruens ebullit & subsultat.
Ἀνάβραστος, ὁ, καὶ ἡ, ferue fact. vt ἀνάβραστον ὕδωρ apud Diosc. apud Aristophan. in Ranis, ἀνάβραστα κρέα, carnes elixæ.
Ἀποβράζω, vel potius ἀποβράσσω seu ἀποβράττω, feruendo seu æstuando expuo siue eructo, per æstum expuo. A Bud. exp. etiā exæstuo, ex Iustino. Ἀποβράζω, etiam pro deferuesco capitur, Budæo teste.
Ἀποβράσσομαι, per æstum expuor seu euomor. aut eiicior. Philo de mundo, ὅσα πρὸς αἰγιαλοὺς εἴωθεν ἀποβράττεσθαι, ab æstu eiici in littora.
Ἀπόβρασμα, spuma. Item furfur tritici. Hesych.
Ἐκβράζω bullire seu feruere facio.
Ἐκβράζομαι, ebullio, efferuesco. Chrysostom. εἰς τὸ ἔρωτα τοῦτον ἐξεβράσθησαν.
Ἐκβρασμὸς, ebullitio. Ἔκβρασμα. quod erumpit quasi bulliendo. vnde ἐκβράσματα papulæ ardentes, ex Gal.
Ἐκβράσσω, æstus impetu eiicio seu expuo. Ἐκβρασμὸς, ipsa eiiciendi actio quæ fit ab æstu. Ἐκβράσματα θαλάσσης, eiectamenta maris.

ΒΡΑΘΥ, siue βράθυς, herba quæ Sabina siue Sauina dicitur. Latinis. Græcis alio nomine βάραθρον, βάρον, βαρυθον, vt est apud Dioscor. lib. 1. cap. 103. & apud Apuleium in lib. de nomin. & virtut. herb.

Βράσμα, Βράσσω, vide in Βράζω.

ΒΡΑΧΙΩΝ & ονος, ὁ, brachiū, lacertus. Eur. in Hecub. ἔτι γὰρ φέρειν ὅπλα οὔτ᾽ ἴσχος οἷος τ᾽ ἦν νέῳ βραχίονι. Etym. vult dici quasi βραχυχίων. vel quod sit βραχίων, (i. βραχύτερος) τῶν λοιπῶν μέρους τῶν χειρῶν. Quid autem propriè veteres βραχίονος appellatione comprehenderint, docet Camer. ex vet.
Βραχιόνιον & βραχιονιστὴρ, ornamentum brachij, armilla. Xen.

Composita.

Λευκοβραχίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, candida brachia habens. Item pulchra.
Περιβραχιόνιον, idem cum βραχιόνιον. Xen.
Σκυτοβραχίων, coriaceum seu loreū brachium habens. Athen. 12.

ΒΡΑΧΥΣ, έος, ὁ, breuis. (cui opponitur μακρὸς, longus) paruus exiguus. vt Hippocr. ὁ βίος βραχὺς ἡ τέχνη μακρά. Apud Luc. ἐν βραχεῖ exp breui tempore, subitò, repentè, sed sæpius significat quod Latini dicunt, paucis: pro quo dicitur etiam frequēter διὰ βραχέων. vt apud Dem. & Luc. Κατὰ βραχὺ, exp. sensim. paulatim. Βραχὺ, (item βραχύ τι) aliquantum, paulum. interdum & paulisper. vt Act. Ap. cap. 5. Exp. & parum, vt βραχὺ φροντίζειν, Aristophani & Dem. parum curare. Dicitur denique βραχὺ quod est paruum. i. parui momenti seu pretij. vnde βραχέως ἄξιος apud Plat. de legib. pro cōtemnendo. ¶ Βραχέα breuia (vt Virg. In breuia & Syrtes.) Et βράχεα tanquam, βραχὺς, vt apud Plutarc. de anim. prud. ὅπως καὶ ἐνοχλῆσαι βραχέσιν ὑπ᾽ εἰς τὴν ἄλλος. Et Polyb. ἐν τοῖς βράχεσι περιπίπτον. Bud. scribit βραχὴ à Polluce nominari inter nauigādi ostendicula, & subiungit ex Herodoto, ἐπιχειρεῖσθαι ἐς θάλασσαν ἐκ τοῦ πλωτὴν ἀπὸ βραχέων.
Βραχέως, breuiter, paucis. Exp. & modicè, leuiter. apud Gal. ad Glauc. 2. Βραχέως δ᾽ εἰς ξηραίνεσθαι.
Βραχύτης, ητος, ἡ, breuitas cui opponitur μῆκος apud Plat.
Βραχύνω, breue reddo corripio.
Βραχυντικὸς, breuiandi vim habens.
Βραχίων, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Composita.

Ἀμφίβραχυς, vtrinque breuis, vtraque ex parte breuis. Pes est in carmine sic dictus, quòd primam & vltimam habeat breuem, longam autem mediam cui opp. ἀμφίμακρος.

Ἔμβραχυ, paruum, minimum. Suid. Item, prorsus, vt vno verbo, dicam.

Ἐπίβραχυ seu ἐπὶ βραχὺ, ad breue tempus.

Καταβραχέως, paulatim. ex Plat. in Tim. Καταβραχὺ, idem. Item haud ita multo pòst. Scribitur & diuisim κατὰ βραχύ.

Τρίβραχυς, pes in carmine tribus breuibus syllabis constans.

ΒΡΑ'ΧΩ, (verbũ ὀνοματοπεποιημένον) sono, sonitũ seu crepitũ edo, teste Etymol. Hesio. ἀμφὶ δ' ἄρα σφι βράχε τεύχεα. Il. ε. μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων Βεβριθυίη, crepuit gemuitq; sub põdere.

Βρέγμα, vide in Βρέχω.

ΒΡΕ'ΜΩ, F. μῶ. fremo, murmuro. Il. δ. κῦμα θαλάσσης Χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει. Transitiuè apud Nõnum πολύστονον ἔβρεμον ἠχὼ, q.d. vocẽ cũ fremitu edebant. ¶ Itẽ, fremo, i. fremebũde minor. vt Bud. interp. in his Greg. τὴν βρέμουσαν μετὰ τῆς ἐκκλησίας καὶ λεόντειον βρυχωμένην, ὁ γυναικὸς εἰσάγει.

Βρέμομαι, idem. vt Il. β. Βρέμεται, pro Βρέμει.

Βρόμος, ὁ, fremitus, ingẽs sonitus, fragor. De sono maris dicitur: item de ventis in Epigr. item de terræ motu, apud Aristot. De ignis etiam crepitu seu fremitu. apud Strab. vt inquit Bud.

Βρομέω, idem quod βρέμω. Apollon. Arg. 2.

Βρόμιος, Bacchus Dionys. Βρομιάζομαι, bacchor Ex Epigr.

Βροντὴ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀβρεμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, fremitus seu strepitus nullos edens.

Ἄβρομος, ὁ καὶ ἡ, fremitum vel strepitũ magnum edens, valde perstrepens. Item valde vociferans, multũ clamans, clamosus, tumultuosus: vt sit à Βρόμος præfixo intensiuo α. Hõ. Il. ν. de Troianis. Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἅμ' ἕποντο μεμαῶτες ἄβρομοι, αὐΐαχοι, i. πολύβρομοι καὶ πολυήχοι, vt habetur in paruis scholiis ab Eust. exp. ἅμα βρόμῳ ἅμα ἰαχῇ. ¶ Item fremitũ seu strepitum nullum edens. Hesych.

Ἁλίβρομος, (q.d. marifremus) marinũ quendã fremitum edens.

Βαρύβρομος, grauifremus, grauistrepus, horrisonus. Aristop. πάντων κολαστὴν βαρύβρομον. Et Βαρύβρομος βροντὴ, apud Luc. in Timone.

Ἐμβρέμω, & pass. voce Ἐμβρέμομαι, infremo.

Ἐπιβρέμω, q.d. adfremo. Sed Il. ρ. ἐν στέλιϊ μεγάλω τό, τ' ἐπιβρέμει ἲς ἀνέμοιο, actiuè sumitur de flamma quam ventus cum fremitu sufflat, vel quam sufflando fremere seu stridere facit.

Ἐπιβρομέω, idem quod ἐπιβρέμω. Oppian. de venat. lib. 3.

Ἐρίβρεμέτης, q.d. grandi fremus, grandistrepus. vt Iupiter ἐριβρεμέτης apud Hesiod. magno cum strepitu seu fragore tonans.

Ἐρίβρομος, idem.

Μελίβρομος, melleum & dulcem sonitum edens. vt μελίβρομος αὐλὸς, in Epigrammat.

Περιβρέμω & περιβρομέω, circumfremo, apud Apoll. Arg. 2.

Πυριβρεμέτης, igni strepens, vel in igne stridens. Il. ξ. v. 396.

Ὑψιβρεμέτης, Iupiter ab Hesiodo & Hom. dicitur, q.d. altifremus, altistrepus. Exp. & altitonans.

ΒΡΕ'ΝΘΟΣ, auis quædã quam nonnulli κόσσυφον vocãt. Sũt qui anatem esse putent, Aristo. hist. anim. li. 9. c. 8. ἔτι ἀπὸ τῆς θαλάσσης ζῶντες, πολέμιοι ἀλλήλοις, οἷον βρένθος καὶ λάρος. ¶ Sic dicitur etiam ὁ τῦφος, fastus, arrogantia. Sic Eust. accipi apud comicum tradit. Sic etiam vsurpatur apud Athenæum sub finem li. 13. *Etymon vide in Βρενθύομαι, quod sequitur.

Βρένθιον dici μύρον τι περισσὸν ὀσμὴν tradit Eust.

Βρενθύομαι, fastuosum & arrogantem esse, superbire. Aristop. in Nub. Ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὼ φθαλμὼ παραβάλλεις, fastuosè in ædibus superbè te infers. Cuius loci meminit & Plato in Sympsio sub finem. Rursum apud Aristoph. in Pace, τῶν δ' ὑπὸ φρονήματος, Βρενθύεταί τε καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ. Possit etiam exponi, ita tumet, indignatur: nimirum superborum more. Exponitur etiam fremo, grauiter mecum immurmuro. vt apud Luc. Βρενθυόμενός τι. ab Erasmo exp. magnum quiddam secum murmurans. *Παρὰ τὸ μετὰ βάρους θύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν, inquit Etym.

ΒΡΕ'ΤΑΣ, τὸ, simulacrum: dictũ παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι, teste Hesychio, & Ammonio Aristoph. in eq. Θεῶν ἴστε προστετείχισται πρὸς βρέτας. Aliquoties reperitur apud Athen. lib. 15. Pollux tamen reiicit, sed immeritò. Vtitur enim & Eurip. in Iph. Taur. in Ione & alibi.

ΒΡΕ'ΦΟΣ, εος, τὸ, infans, fœtus recens editus. Plut. in Lyc. ὕτε ὕδατι τὰ βρέφη, ἀλλ' οἴνῳ περιέλουν αἱ γυναῖκες. Apud Luc. νήπια βρέφη. Ἐκ βρέφους, ab infantia, Greg. Dicitur etiam de fœtu breui edẽdo. vt Diosc. l. 5. c. 74. τὰ καὶ βρέφη ἐκτιτρώσκει, fœtus expellit & abortus facit. Sic & Lucæ c. 1. Dicitur & de animãtium ratione carentium fœtu. vt apud Herodot. de fœtu mulæ. Et Il. ψ. βρέφος ἡμίονον κυέουσαν ἵππον, mulino grauidam fœtu.

* Traditur factum vel ex τρέφος, mutato τ in β: vel ex φέρβος, κατὰ μετάθεσιν.

Βρεφύλλιον, ου, τὸ, infantulus.

ΒΡΕ'ΧΩ, F. ξω, madefacio, intingo, macero. Item irrigo. ¶ Itẽ, bibo. Athen. ex Antiph. δεῖ γὰρ φαγόντας δαψιλῶς βρέχειν. ¶ Itẽ pluo, apud Matth. Lucam, Iac. Et in Apoc. ἵνα μὴ βρέχῃ ὑετός.

Βρέχομαι, irrigor. vt Antiph. arbores quæ sunt παρὰ ῥείθροισι χειμάρροις dicit die noctéque βρέχεσθαι. Et Βεβρεγμένος, madefactus. Exponitur & ebrius.

Βροχὴ, ἡ, madefactio. Item pluuia, Matth. 7.

Βρεχμὸς, οῦ, ὁ, & βρέγμα, sinciput. Il. ε. Κύμβαχος ἐκκονίησεν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους Δηθὰ μάλ' εἱστήκει. Vbi Eust. scribit hãc partẽ ita vocari, quod in infantib. sit nõ solùm tenera, sed & valde humida, vt videri quodãmodo possit Βεβρέχθαι, i. madefacta esse.

Βρέγμα, pro eodem. Alex. Aphr. Probl. lib. 2.

Βρύχιος, submersus, Suid. Apud Apoll. Rhod. Βρυχίης ἁλὸς, exp. Βρυχώδους, q.d. submersorij maris. Vide & in Βρύχω. Eustath. per onomatopœiam factum esse scribit. Sed Etymol. à βρέχω deducit.

Βρέγχος, & Βρόχθος, item Βρόχος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἄβρεκτος, ὁ καὶ ἡ, non madefactus, siccus. vt ἄβρεκτος παλάμη, Nonno manus non madefacta.

Ἄβροχος, idem. vt ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος, Luc. ¶ Significat etiam interdum ἀνόμβρον, i. imbre seu pluuia carentem.

Ἀβροχία, ἡ, siccitas humoris, aut imbrium penuria.

Ἁλιβρεχὴς, mari immersus, vel aspersus, aut madefactus in Anth. epigram.

Ἁλίβροχος, mari irriguus. qui mari abluitur. vt apud Apoll. Rhod. Arg. 2. πέτραι ἁλίβροχοι.

Ἀμφίβροχος, ὁ καὶ ἡ, vndique madefactus. omni ex parte madidus. Item vndique madidus, i. vino madens.

Ἀναβρέχω, madefacio.

Ἀναβρέχω, fut. ξω, sorbeo vel potius resorbeo. Insitatum est thema, vt ait Eust. à quo tamẽ formatum reperitur apud Hom. ἀναβρέξει, ἀναβρόξασα, ἀναβροχὲν, & ἀνεβρόχεν. vt Od. μ. Ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Et ibidẽ ἀναβρόξασα χάρυβδις, i. καταπιοῦσα, inquit Eust & Od. ὕδωρ ἀναβροχέν.

Ἀποβρέχω, perfundo, madefacio, intingo, imbuo, macero. Diosc.

Ἀποβρέχομαι, perfundor, madefio, aqua diluor vel maceror.

Ἀπόβρεγμα, dilutum, aqua ea qua aliquid perfusum est, vel prolutum, vel in qua madefactum fuerit aut innatârit. vt apud Diosc. ἀπόβρεγμα σμύρνης, myrrhæ dilutum, maceratæ myrrhæ liquor. aqua in qua myrrha macerata fuit. Sic ἀπόβρεγμα θέρμων, apud eundem. vt ἀπόβρεγμα φύλλων.

Ἀποβροχὴ, perfusio, madefactio. Gal.

Decomp. Ἐναποβρέχω, macero, perfundo, pro ἀποβρέχω ἐν.

Προαποβρέχω, prius irrigo & humecto, Gal. ad Glauc. lib. 1.

Ἀρτιβρεχὴς, nuper madefactus. nuper irrigatus. in Epigr.

Διαβρέχω, idem quod ἀποβρέχω. In Geopon. σῖτος διαβραχεὶς, maceratu facilis.

Διαβροχὴ, idem quod ἀποβροχή. Διάβροχος, madidus, vuidus, madefactus, cui opponitur ἄβροχος.

Δίβροχος, bis madefactus, bis intinctus, seu immersus.

Ἐμβρέχω, (q.d. immadefacio) immergo. Apud Diosc. ἐμβρεχόμενα μύρα, exp. inspersa vnguenta.

Ἐμβροχὴ, irrigatio: quæ videlicet fit intingendo linum vel xylum in aliquem liquorem. Et simpliciter pro irrigatione seu perfusione.

Ἔμβρεγμα, id in quo aliquid tingitur & madefit. vel etiam quod in liquore aliquo madefactum parti affectæ applicatur.

Ἐπιβρέχω, perfundo. vt Diosc. ἐπιβρέχειν τὸ στόμαχον τοῖς δ' ἀψινθίου. ¶ Ἐπιβρέχειν ἁμαρτωλοῖς, pluere peccatoribus, apud Naz.

Ἐπιβροχὴ, perfusio.

Ἡμιβρεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dimidia ex parte rigatus: semimadibus, apud Theocr. de caus. pl. lib. 3. cap. 28. Item ἡμιβρεχεῖς θέρμους, ex Epigr. eadem signif. Ἡμίβροχος, idem.

Καταβρέχω, perfundo. Item mergo. Theophr. Προκαταβρέχω, (decomp.) antè perfundo.

Καταβρέχω, idem quod ἀναβρέχω. Od. δ'. Ὅς τε κατὰ βρόξειεν ἐπὴν κρητῆρι μιγείη.

Πολύβροχος, multum madefactus.

Παντόβροχος, mari madefactus, in mare immersus. Item in mari submersus. Ex Maccab. 3.

Προβρέχω, præmadefacio, priùs macero. Vnde προβραχεὶς, præmadefactus, antè maceratus.

Προσβρέχω, insuper irrigo, seu madefacio.

Ὑποβρέχω, q.d. submadefacio, aliquantũ madefacio, vel irrigo, aut imbuo. ὑποβεβρεγμένος, imbutus leuiter vino, aliquantulum appotus, subuuidus vinóque madens. Luc. in som.

Ὑποβρύχιος, idem quod βρύχιος, sed vsitatius. Apoll. Arg. 2. Κεῖται ὑποβρύχιος Σερβωνίδος ὕδατι λίμνης.

Βρύγμα, Βρύαγμα, vide in Βρύχω.

ΒΡΙ', particula est epitatica significans λίαν. Ex hac vult Eust. esse βριαρὸς, ὄβριμος, βριμᾶσθαι siue, βριμοῦσθαι, atq; alia: quorũ tamen

tamen alia quoque affertur deriuatio. Strabo autem autor est βεῖ pro βριθὺ & βριαρὸν ab Hesiodo dici, sicut κρῖ pro κρίμνον Homerus dixit. Sophocles ῥᾷ pro ῥᾴδιον.

-ΒΡΙΑ΄Ω, F. άσω, robustũ reddo, robur indo, item robustus sum, robore polleo. Vel, potentem reddo, item, potens sum. Vtranque autem signif. habet in hoc Hesiodi versu initio Ergων, Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει. Apud Theogn. Ἐξ ὀλίγων βριάει, ἐκ πολλῶν μείονα θῆκεν, exp. ex paucis multiplicat. *Etym. vide in Βριαρός.

Βριαρὸς, ᾶ, ὁ, robustus, validus. Hom. Etymologus deducit à Βία, quasi βιαρὸς. Eustathius à part. Βρι.

Βρίμη, ης, ἡ, robur, potentia. Etymol. ex Apoll. Argon. Μηδείης ποτὶ βρίμη φαρμάκων.

Ὄβριμος, (vel Ὀμβριμος) robustus, validus, prævalidus. Item impetuosus. Il. ν. ὄβριμον ἔγχος, valida hasta. Iliad. δ. ὄβριμον ὕδωρ, impetuosa aqua, vel rapida. In malam partem sæpe ponitur pro violento, seu eo cuius violenti sunt & furentes impetus. Hesiodus in Theogonia, Τρεῖς παῖδες μεγάλοι, καὶ ὄβριμοι, οὐκ ὀνομαστοί. Vbi legitur & ὄμβριμοι. *Eustathius à Βεῖ deducens ὄβριμος, dicit per pleonasmum & προσαγωγὴν fieri. Vide & in Ὄμβρος.

-ΒΡΙ΄ΖΩ, F. ίσω, vel ίξω, post cibũ somno grauatus dormio aliquantillum, propriè enim esse tradunt τὸ μετὰ βορὰν ἀπονυστάζειν (quasi Βορίζω generalius autem καθεύδειν. Home. Il. δ. Ἔνθ᾽ οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον. Hesychius tamen Βρίζει, exponit etiam ἐσθίει, πιέζει, κύει.

Βριζώ, somniorum vates. Athen. lib. 8.

Composita.

Ἄβριζος, vigil, insomnis. Idem surdaster. Hesych. & Suid.

Ἀποβρίζω, idē cum Βρίζω Opp. de venat. l. 3. ὑπὸ γὰρ δὴ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἀποβρίξαντες ἔλοντο. In Epigr. ἀποβρίζει ὕπνον. Suid. ἀπέβριζεν exp. ἀφύπνωσεν edormiuit.

-ΒΡΙ΄ΘΩ F. σω sum grauis, ingrauesco onustus sum. Item deorsum vergo præ pondere, propēdeo. Hesi. in Erg. Ἐκτελέα βρίθειν δηλητῆρος ἱερὸν ἀκτὴν id est, Carpum Cereris, inquit Tzet. Phi. de vita M. lib. 3. ἅπαντα δ᾽ οὖς βλαστοὺς ἐξέφυσε, καὶ ὑπὸ δὲ φορᾶς καρπῶν ἔβριθεν, ingrauescebat. Synes. De insō. ὥστε καὶ βρίθον ὑπὸ κακῆς συνκαταδῦσαι τὴν ἐφεστῶσαν αὐτῇ βαρυνθεῖσαν ψυχὴν. Item deorsum vergo, inclinor, propēdeo. Aristot. Probl. sect. 15. ὅταν δὲ βρίσῃ ἐπὶ θάτερον μέρος. Phil. de mund. τὸ μὲν δὴ πορῶδες συνωσθὲν ἐλκὸν γῆν, ὑπὸ τῆς ῥοπῆς αὐτὴν νεῦσιν βρίθειν ἀναγκάζεται. deorsum vergere, vel pessum ire. In hac vergendi significatione adiungitur sæpe κάτω. ¶Interdum est cum impetu inclino, ideóque exp. incumbo, ingruo impressionem facio. vt Plu. in Cæsare, οἱ δὲ ἱππεῖς ἅπαντες ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ἔβριθον. ¶Interdum exp. onustus sum, plenus sum, abundo. vt Il. σ. Ἐν δ᾽ ἐτίθει σταφυλῆσι μέγα βρίθουσαν ἀλωὴν. *Schol Apollonij factũ dicit ex particula Βρι. H. Steph. à Βαρὺς deductũ esse arbitratur per syncopē pro Βαρύθω mutato υ in ι. ¶Item metaph. polleo. Soph. in Aiace, Μηδ᾽ ὄγκον ἄρῃς μηδ᾽ εἴ τινος πλέον Ἢ χειρὶ βρίθεις, ἢ μακροῦ πλούτου βάθει.

Βρίθομαι, idem quod βρίθω, sum grauis. ἐγὼ præt. med. Βέβριθα. Il. π. ὡς δ᾽ ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών. ¶Itē, plenus sũ, onustus sum. Dion. Alex. βέβριθος ἀμαλλαις. Et βέβριθεν ὁλκὰς in Epigr. Ibidem. Βεβριθὼς λειμὼν metaph. Hesiod. in asp. πέταλα βριθόμενα σταχύων.

Βεβριθὼς, grauatē, Hesych. (Il. ι. & μ.

Βρῖθος, εος, τὸ, pōdus, grauitas. Arist Βριθοσύνη, idē, apud Hō. Βριθὺς, έος, ὁ, ponderosus, grauis. Il. ε. ἔγχος βριθὺ μέγα, στιβαρόν.

Βεῖ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀβριθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pōdere seu grauitate carens, leuis, apud Eurip.

Ἀποβρίθω, degrauo: vel præ pondere & grauitate deuergo, vt & Βρίθω, actiuè & neutraliter capitur.

Διαβρίθω grauo, onero. Hesych.

Ἐμβριθὴς, ponderosus, grauis. Plut. de orac. defectu, τὸ ἐμβριθὲς καὶ πολυμερὲς. De animi etiam rebus dicitur. vt Plato epist. 7. ἦθος φύσει ἐμβριθὲς, mores natura graues. Personæ quoque tribuitur, & exp. grauis, item constans, apud Plut. in Demetrio, apud Herodian. li. 3. ἐμβριθῆ καὶ θρασυνεανίαν, exp. ferocem & audacem iuuenem. Apud Phyl. ἐμβριθέστερας ἐπαναστάσεως ἐδέετο. exp. asperius insurgendum fuit.

Ἐμβριθῶς, ponderosè, cum pondere. Item metaph. cum grauitate, grauiter, constanter. Item asperè. Herodian. 4.

Ἐμβρίθεια, ἡ, grauitas, ponderositas. Item metaph. grauitas, constantia.

Ἐπιβρίθω, ingruo magno cũ pōdere, vt Il. ε. ὅτ᾽ ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος. Et Il. Μή ποτ᾽ ἐπιβρίσῃ πόλεμος. Item impressionem facio. App. de bello ciuili l. 4. ὑπὸ δὲ πολλῶν ἐπιβρισάντων εἰς ἀπίστασιν πολλοὺς ἀπώλεσαν, multis vnà impressionem facientibus oppressus. ¶Item actiuè degrauo, prægrauo. Chrysost. νεωτερικὰς αὐτῷ ἐπιβρίθων φαντασίας.

Καταβρίθω, ingrauesco. Item onustus sum. apud Hesiod.

Περιβρίθω, vndiquaque grauo & onero.

Σιδηροβριθὴς, ferro grauis.

Ὑπερβριθὴς, præponderosus, grauissimus. ὑπερβριθὲς ἄχθος Soph. grauissima molestia.

-ΒΡΙΜΟ΄ΟΜΑΙ, οῦμαι, fremo ira, excandesco. Xen. Pæd. 4. ἐνταῦθα δὴ ἐβριμοῦτο μὲν τοῖς Κύρῳ καὶ τοῖς Μήδοις, τοῖς καταλιποῦσι αὐτὸν ἔρημον οἴχεσθαι, excandescebat, fremebat ira in Cyrũ. Pausanias dicit βριμοῦσθαι esse μετά τινος ἀπειλῆς ἐκφοβεῖν. Ælius Dionysius exponit ἀπειλεῖν. *Eust. deducit à particula Βρι. Possit & à βρίμη deductum videri.

Βριμᾶσθαι, etiam dici ex quorundam sententia refert Eust.

Βριμηδὸν, cum fremitu, & q. d. fremebundè. apud Nonn.

Βρίμημα, ab Hesych. exp. ἐπίπληξις.

Βριμαίνω & βριμαίνομαι, excandesco.

Βριμάζω leonis voce vtor. Hesych.

Ἐμβριμᾶσθαι (cōp.) vt ἐμβριμᾶσθαί τινι, (q. d. fremere in aliquē) comminari, grauiter interminari, vt exp. apud Matth. & Marcum. Apud Ioh. 11. ἐνεβριμήσατο, exp. infremuit.

ΒΡΙ΄ΣΣΟΣ, brissus: echini marini genus est apud Aristot. hist. animal. l. 4. cuius mentio apud Athen. quoque l. 3.

-ΒΡΟ΄ΓΧΟΣ, ου, ὁ, guttur. Galen.* tradit Hippocrati esse vel totã asperam arteriam, vel guttur duntaxat. Autor geoponic. βρόγχον appellat in hirco, quod Varro gurgulionem. * Etymologistes ἀπὸ τοῦ βρέχεσθαι deducit.

Βρόγχια (diminutionis forma) asperæ arteriæ cartilagines penè circulares in totum pulmonem diuisæ. Exp. & pulmonis concauitates, ex Alex. Aphr. Inuenitur & βράγχια pro eodem.

Βρογχωτὴρ, ῆρος, ὁ, vestimenti apertura qua collum inseritur inter induendum, ex Iosepho de antiq. Iud.

Βρόχθος, ου, ὁ, idē quod βρόγχος guttur. Theocr. Ὡς μέλι τὸ γλυκὺ τῆς κατὰ βρόχθοιο χέοιτο. Et pro lagena, ex lib. 2. epigr. ¶Significat etiam ὀλίγον πόμα, inquit schol. Nicand.

Βροχθώδης λίμνη caua vel sicca, aut parum aquæ habens palus. Nicand. schol. & Etym.

Βροχθίζω, sorbeo, glutio, voro, helluor, inquit Bud. ex Aristot.

Βράγχος & Βρόχος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex Βροχθίζω.

Ἀποβροχθίζω, idem quod βροχθίζω.

Καταβροχθίζειν, deglutire, vorare. Lucian.

Βρόμος, &c. vide in Βρέμω.

ΒΡΟΝΤΗ΄, ῆς, ἡ, tonitrus, vel tonitru. Il. φ. Δεινήν τε βροντήν. Aristoph. in Nub. βροντὴ δ᾽ ἐρράγη δι᾽ ἀστραπῶν. Et βρονταὶ plur. num. apud eundem, item apud Xen. & cæteros.

* παρὰ τὸ βρέμειν.

Βρονταῖος Ζεὺς, q. d. tonitrualis Iupiter, tonitruum autor.

Βροντεῖον, ου, τὸ, tonitrus officina, machina in scena tonitruum edens, i. fragor tonitrum imitans. Vide Poll. & schol. Aristoph. item Eustath.

Βροντία, lapis, quidam à tonitru nomen habens. Vide Plin.

Βροντάω, fut. ήσω, tono. Od. ξ. Ζεὺς δ᾽ ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν. Et βροντᾷ imperson. tonat. Itē Βεβροντῆσθαι attonitum esse. Βρόντημα, τὸ, tonitru. Aeschil. in Prome.

Composita.

Αἰολοβρόντης, ου, ὁ, variè fulminans. Iouis Epith.

Ἐκβροντάω, ῶ, tonitru emitto.

Ἐλασίβροντος, à tonitru agitatus, impetu quodam agitatus, qualis est tonitrus. vt ἐλασίβροντα ἔπη apud Aristoph. ὥσπερ ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενα.

Ἐμβροντάω, ῶ, attonitum reddo, (in propria signific.) Vnde ἐμβεβροντῆσθαι dicitur qui redditus est attonitus. Et apud Plut. ἐμβεβροντῆσθαι, attonitum esse. i. stupidum quasi fulmine stupefactum. Apud Luc. item εἰσῄειν ὅμως ἀχανὴς καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος.

Ἐμβροντησία, stupor quo percelluntur attoniti. vel, stupor qualis est attonitorum. Vnde pro vesania ponitur.

Ἐμβρόντητος, attonitus. Item, vesanus. Demosth. pro cor. ἐμβρόντητε σὺ τὰ νῦν λέγεις.

Ἐπιβροντάω, ῶ, vnde ἐπιβρόντητος, Soph. idem quod ἐμβρόντητος. Exponitur etiam vecors, vesanus. cui tonitrua mentem percullêre.

Καταβροντάω, ῶ, aduersus aliquem tono. vel tonitru obstupefacio, seu attonitum reddo.

-ΒΡΟΤΟ΄Σ, οῦ, ὁ, mortalis, vt βροτὸς ἀνὴρ. Iliad. ε. Sed frequētius βροτοὶ sine adiectione vt Latinè mortales pro hominibus. vt Odyss β. οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται.

* Quidam deriuant à ῥέω, vt dicatur quasi ῥοῦς ὁ ἐπὶ ῥοῆς ὤν, quòd nihil sit magis fluxum quàm homo. ¶Βρότος autem vide in Βρότος.

Βρότειος, ου, ὁ καὶ ἡ, & Βρότεος, mortalis, ad mortalem seu mortales pertinens, humanus, vt Βρότεος χρὼς, Hesiod. in diebus, mortale corpus.

Βροτήσιος

Βροτ ὁ σιος, idem. vnde βροτήσια ἔργα, Hesiod. humana opera.

Βροτόω, ῶ, facio βροτ, reddo hominem mortalem. vnde apud Greg. Naz. in Trag. βροτωθῆναι, mortalem fieri. Et βρωτωθεὶς, factus homo ¶ Item inficio βρότῳ & cruore cruento. vnde βεβροτωμένα τεύχεα. Od. λ. (Nam. Βρότος, ὁ, est sanies, pulueruléntus sanguis, i. puluere permixtus, vt Od. α. Οἱ δ' ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων. Vnde & βροτόεις, εσσα, εν, saniolus, sanie resperſus. vt ἔναρα βροτόεντα passim apud Hom. & Hesiodum. Et comp. Καταβροτόω cruore inquino, cruento)

Βρέτας quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀκεσίμβροτος, ὁ, ἡ, mortales sanans. Orph.

Ἄμβροτος, (inserta litera μ, euphoniæ gratia) immortalis. qualis est deorum immortalium. vel diis immortalibus dignus. Exp. etiam incorruptus, diuinus. Dicitur enim θεὸς ἄμβροτος, & ἄμβροτα εἵματα, & ἄμβροτα τεύχεα apud Hom. & ἄμβροτον αἷμα θεοῖο, apud eundem. Inuenitur etiam ἄβροτος pro eodem. vt in carm. Pythag θεὸς ἄβροτος. Item pro, sine mortali, nullum mortalem, [i. nullum hominem] habens. vt ἄβροτος ἐρημία. apud Æschil. Item ἄβροτον exponitur à Suida, ἄψυχον, ἀναίσθητον. inanimatum, sensu non præditum. Exponitur & ἀπάνθρωπον, inhumanum.

Ἀμβρόσιος, ὁ, immortalis, diuinus, idem quod ἄμβροτος, eiusdémque originis. vt κάλλος ἀμβρόσιον. Odyss. σ. ¶ Interdum pro, dulcis, aut placidus. vt ἀμβρόσιος ὕπνος, Iliad. α. Et ἀμβροσίην νύκτα, Il. β.

Ἀμβροσία, ἡ, immortalis, diuina, apud Hom. ¶ Item, ambrosia, cibus deorum. (vt nectar, potus.) vt ex Sapphone, ἀμβροσίας κρατὴρ ἐκέκρατο & ex Anaxandride. ἐσθίω τὴν ἀμβροσίαν. Quidam existimarunt fuisse etiam aliquid liquidum, & de potu dici, vt vicissim νέκταρ de cibo alicubi dictum inuenitur. Et pro quodam suaueolente oleo seu vnguento accipi ab Hom. nonnulli putarunt. Vide Eust. ¶ Item, flos quidam: vnde ἀμβρόσιος, floridus. Vide Eust. item Diosc. ¶ Est etiam nomen malagmatis contra febres efficacis, de quo apud Paulum lib. 7. cap. 18 ¶ Est & antidoti nomen apud Celsum l. 5. c. 23. ¶ Est & potionis species, de qua vide Gal.

Ἀμφίβροτος, à quo fœm. ἀμφιβρότη apud Hom. vt ἀσπὶς ἀμφιβρότη, clypeus circundans seu circuntegens hominem, vel vndique tegens.

Δαμασίμβροτος, Sparte, virorum domitrix Sparte. Plu. in Agesil.

Ἐνασίμβροτος, interfector hominum, vel interfectrix. vt ἐν ασιμβρότῳ αἰχμῇ.

Πλεισίμβροτος, plurimos mortales seu homines habens, abundans hominibus. apud Eust.

Σωσίμβροτος, seruans homines.

Τερψίμβροτος, delectans seu oblectans homines. vt τερψίμβροτος ἠέλιος, Od. μ.

Φαεσίμβροτος, lucens hominibus, lucem hominibus præbens. vt φαεσιμβρότοιο ἠελίοιο, Od. κ. & apud Hesiod.

Φθισίμβροτος, hominum interemptor, vel interemptrix.

Ἀβρότη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΒΡΟΥΚΟΣ Ionibus est species locustarum, teste Hesychio qui etiam addit Cyprios viridem locustam vocare βρύκαν. Scribitur & βροῦχος lib. 3. Reg. cap. 8. * Deriuatur autem ἀπὸ τὸ βρύκειν τὸ ἐσθίειν. quasi βρύκος. vnde & μάσταξ σιτοβόρος à Nicandro vocatur.

Βροχὴ vide in Βρέχω. Βρόχος, vide in Βρόχος.

ΒΡΟΧΟΣ ὁ, laqueus. Thuc. 2. βρόχους τε περιβάλλοντες. Propriè esse volunt laqueum, i. restim ad suspēdium, quia circum ponitur gutturi, quod βρόχος dicitur. Od. χ. ἀμφὶ δὲ πάσαις δειρῇσι βρόχοι ἦσαν. Hesiod. in. τοῖς ἐς γυῖα, ὃς ἐπέφερετο δείνης τ' ἐργάσαν ἐν βρόχῳ ... A Bud. exp. etiā, transenna, i. tendicula. Idem ex Pollace. interpr. macula retis quatuor modis constans: & apud Xenon. βρόχους maculas.

Βρόχιος μόρος, q. d. laqueatis mors apud Nonn. θανεῖν ἐθέλει βρόχιον μόρον.

Βροχίς, ίδος, ἡ, in Epigr. idem quod βρόχος.

Composita.

Ἀποβροχίζω, illaqueo, laqueis implico, ex Epigr.

Ἀμβροχίζω, illaqueari, laqueis implicari.

Εὐβρόχον ἅμμα, nexus multos habēs laqueos. Epigr. pro laqueo.

ΒΡΥΚΩ, mordeo, rodo, mando, apud Aristoph. initio auium, Βρύκουσ' ἀπέδεσθαι φησί μου τοὺς δακτύλους. Et Athen. lib 3. ἐνθέντα δ' εἰς τὸ στόμα σου τοῦ κελύφους, βρύκειν τοῖς ὀδοῦσι τ' ἐγγὺς, mandentem seu mordentem dentibus. Item deuoro, seu deglutio & κατεσθίω, apud eundem Athen. l. 7. ... ἔρων πάλιν τὰ πατρῷα βρύκει ἡ σπάθη. Et lib. 8. βρύκει γὰρ ἅπαν τὸ παρόν. Eust. βρύκειν esse dicit ταχέως καὶ μετὰ ἤχου ποιὸ ἐσθίειν.

Βρύγμα, ατος τὸ, morsus, δῆγμα. Nicand. in Ther.

Βρυκεδανός, edax, vorax. Helych.

Βροῦχος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀποβρύκω, demordeo, abedo, apud Athen. lib. 13.

Καταβρύκω, commando, comedo. Apud Athen. lib. 14.

ΒΡΥΝ, vox infantium, seu puerorum adhuc balbutientium quum potum petunt, vt apud Aristoph. in Nub. Εἰ μέν γε βρῦν εἴπης ἐγὼ γνοὺς ἂν πιεῖν ἐπέσχον.

Βρύλλω, potito, seu subbibo. Aristop. in Eq. Αὐτός τε γὰρ ἥδομαι βρύλλων τὲ καθ' ἡμέραν. Ibi n. Symma. exp. ὑποπίνων dicēs hoc vocabulum factum esse ἐκ μιμήσεως τῆς τῶν παίδων φωνῆς.

ΒΡΥΟΝ, ου, τὸ, muscus. Aristot. lib. 8. anim. καὶ φῦκος καὶ τὸ βρύον & algæ species & muscus. Βρύον θαλάσσιον, muscus marinus, alga. ¶ Item, herba lupus salictarius dicta, officinis autem lupulus. ¶ Item herba quæ & λειχὴν, quæ super saxa nascitur & torulentis petris adhærescit. ¶ Item, vua, i. fructus populi albæ, ex quo populneum vnguentum conficitur. ¶ Βρύων Democrito dicta etiam ἡ καῖκαλις, teste Diosc.

Βρυώδης, εος, ὁ, ἡ, muscosus. Item, mollis friatilis fluxus. Galen. ad Glauc. lib. 1. Βρυώδη καὶ διαρρέουσαν σάρκα eos habere dicit qui facilè afficiuntur medicamentis vel sanguinis missione. Eidē Gal. lib. 3. Meth. med. βρυώδες dicitur quod molle nimis est, & more algæ fragile, vel potius in morem algæ cedens.

Βρυάω, ῶ, q. d. musco oppleo, βρυωθείς, i. musco oppletus, musco obsitus. Aristot. de color. 386.

Βρυόεις, εσσα, εν, ὁ, idem quod βρυώδης, muscosus.

Βρυωνία, ἡ, bryonia, vitis alba. Diosc. lib. 4. c. 184. Rursum l. 3. cap. 140. tradit τὸ φύλλον siue ἐλαιόφυλλον à nonnullis βρυωνίαν vocitari: & quod in eius genere θηλυγόνον vocatur, φύεσθαι ἐν πέτραις ὥσπερεὶ βρύον. vnde & nomen ei impositum esse videtur. Βρυωνὶς, à Nicand. in Ther. dicitur bryonia i. vitis alba.

ΒΡΥΤΟΝ, ου τὸ, siue Βρῦτος, ὁ, genus potionis ex hordeo, vinum hordaceum, ceruisia. Athen. enim l. 10. τὸν κρίθινον οἶνον à nonnullis vocari βρῦτον ait, nimirum Æschylo, Sophocle, Archilocho. Ibid. Hecatæus Pæonas dicit πίνειν βρῦτον ἀπὸ κριθῶν. vt Theophr. quoque hist. plant. lib. c. cap. 10. ἐν βρύτῳ τῷ ἀπὸ τῶν κριθῶν ἑψῶσι, in bryto hordaceo decoquunt.

ΒΡΥΧΩ F. ξω, frendo, strideo, vt βρύχειν τοὺς ὀδόντας frendere dentibus, act. Ap. 7. Apud Apoll. Arg. 2 βεβρυχὼς, absolutè, frendens. Dicitur apud Hom. de fluctuum strepitu. Il. ρ. βέβρυχεν μέγα κῦμα. ¶ Item βρύχειν (aut cum Εψιν βρύττειν) Athenienses dicebant eos qui febricitabant Hinc βρυχετὸς, febris.

Βρύχιος, ὁ & ἡ, ἡ, frendens, fremens, vt apud Apollon. βρυχίης ἁλός. Vide & in Βρέχω.

Βρυγμός, ὁ, stridor dentium. Suid. Hesychio est etiam.

Βρυγδὴν, quidam exp cum stridore dentium. Alij exp. strictim. Aff. ex Epigr.

Βρυχάομαι, ῶμαι, rugio, propriè de leonibus. sed dicitur & de nōnullis aliis feris.

Βρύχημα & βρυχηθμὸς, rugitus.

Βρυχὴ, idem apud Apoll. Βρυχῇ ἐν cum rugitu. Itē cum fremitu, in Epigr. Βρυχαλέος, rugiens.

Βρυχανάομαι, ῶμαι, apud Nic. schol. exp. eiulo.

Composita ac primùm ex βρύχω.

Ἐπιβρύχω, exp. infremo. Aff. ex Epigr. ἐπιβρύχω ὀδόντας.

Ἐπιβρύχης, valde mugiens. Hesiod. Theog. v. 832. Ταύρου ἐριβρύχεω μένος ἀσχέτου. Dicitur etiā ἐρίβρυχος, vt ἐρίμυκος: Suid. ex Epigr. de tuba. ἐριβρύχην παυσαμένην κελάδων. quod exp.

Καταβρύχω, pro βρύχω de leone dictum in Epigr. (πολυήχων.

Περιβρύχομαι exp. circumfremendo.

Ὑποβρύχιος, idem quod βρύχιος Apol. Arg. 2.

Composita ex βρυχάομαι.

Ἀναβρυχάομαι, infremo, fremitus seu rugitus edo. idem quod βρυχάομαι. Apud Suidam accipitur pro, cum fremitu & rugitu defleo.

Ἐμβρυχάομαι, ῶμαι, rugio, vel vehementer rugio.

Ὑπερβρυχάομαι, valde rugio seu mugio.

ΒΡΥΩ F. σω, scateo, scaturio, pullulo. Arist. de mundo. ἑξῆς δ' ἡ γῆ φυτοῖς βρύουσα καὶ ζώοις πηγαῖς τε καὶ ποταμοῖς, i. scatens, inquit Bud. Dicuntur etiā φυτὰ βρύειν & πηγαὶ. vt βρύουσιν αἱ πηγαὶ apud Basil. Item cum dat. βρύει ἡ πηγὴ νάμασιν. Cum quo casu significat & circūfluo, diffluo, plenus sum, vt apud Aristoph. βρύων μελίτταις καὶ προβάτοις. Sic πόλις ταῖς ἡδοναῖς βρύουσα. Liban. ad Basil. Et in vet. prouerbio, (quod à Plut. & Galeno aliisq; multis refertur) ἄλλων ἰατρὸς, αὐτὸς ἕλκεσι βρύων. Iungitur & accus. vt apud Greg. εἰ λέπραν τὴν βρύεις τίνος τὴν ἄμορφον πορνείαν, ἀπέχεσθε δὲ τῆς κακῆς ὕλης. Sic in Iac. ep. c. 3. πηγὴ βρύει τὸ γλυκύ. Absolutè etiā ponitur: vt quū βρύειν terra dicitur, germina emittēs. Xen. ὅταν ἡ γῆ βρύῃ μᾶλλον τὰ ἔργα ἡδέα ὁρᾶν ἐστι χρυσοῖ. Et βρύουσα ἄμπελος apud Diosc. pubescens vitis: Itē φυτὸν βρύον, planta pullulens. Sed βρύειν propriè dici de florente olea, ex quorundam sententia tradit Eust. Vult. & Pol dici μάλιστα ἐλαιῶν.

Βρύσις, q. d. scaturitio, apud Eust.

Βρυάζω, pro βρύω, apud Eust. ab Helych. exp. θάλλω. Affertur & pro γαυριῶ, ἥδομαι.

Composita.

Ἀναβρύω, scaturio, subsilio. Hom.

Ἔμβρυον, ου, τὸ, (q.d. τὸ ἐντὸς τῆς γαστρὸς βρύον) infans vtero conclusus. infans qui in vtero gestatur. Lucianus, οὐ γὰρ δεινὸν ἐκλείπειν ἡ γαστὴρ τὸ ἔμβρυον. Et passim apud Diosc. ἔμβρυα κτείνειν, & ἔμβρυα ἄγειν vel καθαίρειν. Item τεθνηκότα ἔμβρυα ἐκβάλλειν. ¶ Et generalius, fœtus qui est in vtero. Dicitur enim & de brutis, vt ἐλεφάντων ἔμβρυα, apud Aristot. ¶ Apud Hom. dicitur pro βρέφος, de fœtu qui à paucis diebus ex vtero prodierit: Od ι. de brutis. ἑζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας, Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ. Arist. de auib. etiã exclusis, ἔμβρυον dicit Phocyl. βρέφος ἔμβρυον pro solo ἔμβρυον dixit.

Ἔμβρυος, adiectiuè (vt σκύλακα ἔμβρυον in Hippiatria, σκύλακα λαβὼν ἔμβρυον κατάξειον μετὰ πιτυάνης.) Item genitalis, vel prolificus, vt Bud vertit apud Theophrast. de caus. pl. lib. 1. ca. 1. ἀεὶ γὰρ τὸ μέλλον βλαστάνειν ἔχειν τι δεῖ τὴν ἔμβρυον ὑγρότητα humorem prolificum, vel σύμφυτον, inquit Bud.

Ἐπιβρύω pro βρύω, scateo, plenus sum. Alciphr. εὐμεγέθη κάμμαρον μεσ᾽ ὠὰ ἤδη καὶ σκώληξιν ἐπιβρύοντα.

Πηγόβρυτος, ου ὁ & ἡ, è fonte scaturiens.

Βρῶμα &c. vide in Βρώσκω.

ΒΡΩ͂ΜΟΣ ου ὁ, graueolentia, fœtor. apud Diosc. idem sign. & apud Cyrillum, οἱ δίκαιοι ἄλλας θεῖον· οἱ ἁμαρτωλοὶ βρῶμος καὶ δυσωδία. * Videtur factum esse per contractionem pro βαρύοδμος à βαρὺ & ὄζω seu ὀδμή.

Βρωμέω ῶ, fœteo. Idem Cyrillus τοῖς βρωμοῦσι τῇ ἀκαθάρτων τὰ στόματα ἐκ τῆς λατρείας ἐναντίον τοῦ θεοῦ.

Βρωμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, graueolẽs, virus redolens, fœtidus, sępe apud Diosc. & Athen. Βρωματώδης pro eodẽ aff. ex Diosc. l. 4. c. 247.

Composita.

Ἄμβρωμος, vt ἄβρωμοι ἰχθύες apud Athen. qui opponuntur τοῖς βρωμώδεσι. Item mare dicitur apud Diosc. ἄβρωμον γίνεσθαι, i. virus deponere & salsuginem. vt interpr. Bud.

Ὑπόβρωμος (q.d. suburrosus, aliquantulum fœtidus. vt ὑπόβρωμος τῇ ὀσμῇ qui est odore suburroso.

ΒΡΩ͂ΣΚΩ & Βιβρώσκω. & Βιβρώσκω. F. ώσω, comedo, depasco. Il. χ. Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ᾽ ἔδυ δέ τε μιν χόλος αἰνός. Callim. hymno in Iouem ὅτι γλυκὺ κηρίον ἔβρως. Il. δ. Ὤμὸν βεβρώθοις Πρίαμον Πριάμοιό τε παῖδας. In pass. βεβρωμένα, comesa, adesa. [illegible] vnde βρώσκω & βιβρώσκω.

Βρῶμα, τὸ, cibus edulium, esca Xen. Pæd. 4. Item quod exesum & erosum est. Diosc. lib. 1. cap. 142.

Βρωματίζω cibum do, Greg.

Βρώμη, cibus τροφή. Odyss. κ. ἐσθίετε βρώμην.

Βρῶσις, εως, ἡ, cibus, & ipsa comedendi actio. Hom. & Xen. Item adesio & erosio. vt Matth. 6.

Βρώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, eduilis, esculentus, qui comedi potest.

Βρωσείω, esurio, edere cupio.

Βρωτήρ, ῆρος, q.d. comestor, qui comedit. vt βρωτῆρες ὀδόντες. Nic.

Βρωτός, ου, ὁ, qui comedi potest vescus, edulis, esculentus, apud Athen. In genere neutro βρωτὸν frequentissimè pro edulibus seu esculentis capitur. Βρωτικὸς οῦ, ὁ, edax, cibi auidus.

Βρωτύς ύος, ἡ, cibus, esca, Il. τ. Odyss. σ. Βρωτίμη, apud Athen. pro pane furfuraceo.

Βρωμάομαι, ῶμαι, escam appeto, vel escam appetens & famem sentiens rudo, aut præ fame rudo, de asinis enim propriè dicitur. Vide Paus. apud Eust. vide & Etymol. Suid. Schol. Aristop. Affertur & pro, fœteo: & dici traditur propriè de leonibus & hircis & similibus malè olentibus.

Βρώμησις ruditus. Poll.

Βρωμήεις, εντος, ὁ, q.d. ruditor. Nic. Pro eodem & βρωμήτωρ dicitur ab eodem Nic. habetur & βρωμηστής, apud etym.

Composita, ac primùm cum præpositione.

Ἀναβρώσκω (pro quo & ἀναβιβρώσκω dicitur) corrodo, exedo.

Ἀναβρώσκομαι vel ἀναβιβρώσκομαι, exedor, corrodor, vnde ἀναβιβρωσκόμενοι ἕρπητες dicũtur à Gal. qui & κατεσθιόμενοι.

Ἀνάβρωσις, corrosio vel exesio. Alex. Aph. ἀνάβρωσιν ἐργάζεται.

Ἀναβρωτικός, corrosiuus, exesiuus. corrodendi seu exedendi vim habens, vt apud Alex. Aphr. ἀναβρωτικὸς καρκῖνος.

Ἀποβρώσκω, comedendo absumo, abedo. Ἀποβρωθείς, exesus, erosus, Epigr. [sum esse.

Διαβρώσκω seu διαβιβρώσκω, peredo. vnde Διαβεβρῶσθαι, pere-

Διάβρωσις, peresio, erosio. Æt.

Διαβρωτικός, peredendi seu erodendi vim habens. vt Διαβρωτικὰ φάρμακα.

Ἔκβρωμα, edulium quod editur. A Soph. in Trach. scobs seu scobes metaphoricè dicitur πρίονος ἔκβρωμα, q.d. edulium vel esca serræ, seu quod serra comedit.

Ἔμβρωμα exp. ientaculum. Item erosio. seu idipsum quod erosum est. vt ἐμβρώματα ὀδόντων apud Diosc. cauernæ dentium.

Ἐμβρωματίζω, cibum edo. idem quod βρωματίζω.

Ἐπιβρώσκω, insuper comedo. Callim.

Καταβρώσκω seu καταβιβρώσκω, deuoro, deglutio. Hyperid. τὰ ὄντα καταβέβρωκε.

Καταβρωμα, esca, cibus.

Περιβρώσκω, circumcirca adedo, circumrodo.

Περίβρωσις, erosio in ambitu, circumrosio.

Προβιβρώσκω, antè comedo, vnde προβρωθείς, antè comesus.

Ὑποβρώσκω, q.d. subedo, aliquantulum edo. vnde ὑποβέβρωται, subrosus est.

Aliud genus compositorum, citra præpositionem.

Ἀβρώς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, non exesus, non adesus. In Anth. epigr.

Ἀβρωσία, ἡ, cibi penuria, Poll.

Ἄβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, nõ exesus, vel qui exedi nõ potest aut nõ solet, cariem & teredinem non sentiens, Diosc. ¶ Item non esculẽtus, non aptus esui. Plu. symp. 8. Aff. & pro, ὁ νῆστις, ex Soph.

Ἀθηρόβρωτον ὄργανον, Sophocles vocauit quod Hom. ἀθηρηλοιγόν, vt inquit Eust. At Hesychius dicit esse cochlear quo agitatur in olla puls quædam ἀθήρη dicta siue ἀθηρά.

Ἁλίβρωτος, sal comedens, ὁ ἅλας ἐσθίων. Item à mari exesus, pro quo dicitur ἁλιβρώς.

Ἀνδροβρώς, hominum vorator.

Βούβρωσις, εως, ἡ magna fames. Item tristitia, acerbus, dolor. Il. ω. & Nicand. in Ther.

Εὔβρωτος, qui comedi facilè potest, vescus, edulis. Athen. lib. 3.

Ἡμιβρώς, semiesus, semiadesus. Epigr. Ἡμίβρωτος, idem. vt ἡμίβρωτοι χλῶναι apud Xen. anab. 2.

Θηρόβρωτος à feris voratus.

Θριπόβρωτος, corrosus & exesus à vermibus qui θρῖπες dicuntur Theophr.

Ἱππόβρωτος, ab equis deuoratus.

Ἰχθυόβρωτος à piscibus depastus aut depascendus. Plut.

Κυνόβρωτος, à canibus exesus.

Λυκόβρωτος à lupo mansus aut rosus aut morsus. Plut. in symp.

Νεόβρως, modo pastus, qui non ita dudum cibũ sumpsit. ex Hipp.

Οἰωνόβρωτος, ab auibus deuoratus, quem alites depasti sunt. apud Hesych.

Παιδοβρώς, puerorum vorator. Saturni epith. Eust.

Σητόβρωτος à tinea adesus vel comesus à σὴς τὸς ὁ, tinea. Iacobi c. 5.

Σιδηροβρώς, ferrum edens, seu ferrum adedens. Cotis epith. apud Soph. in Aiace.

Σκωληκόβρωτος, à vermibus exesus seu erosus, corrosus à vermibus, Act. Ap. cap. 12. & apud Theophr.

Τριχοβρῶτες, pilos arrodentes. Ita dicuntur tineæ, teredines & id genus animalcula. Aristoph. in Acharn.

Ὠμόβρωτος, qui crudus comeditur. Nic. Alex. apud Eurip. in Herc. fur. [illegible]

ΒΥ͂ΑΣ, ου, ὁ, bubo: auis nocturna, de qua Aristot. hist. an. l. 8. c. 3. Dion. in hist. Rom. βύαν ὀφθῆναι ἐν τέρατος λόγῳ, fuisse ait.

Βύζω seu Βυάζω est τοῦ βύας, i. bubonis, quem queri & gemere ferali carmine dicunt Latini poetæ, bubulare. Dion. βύας ὑπὲρ αὐτοῦ καθήμενος ἔβυζε. Aliam signif. vide in Βύω.

ΒΥ͂ΒΛΟΣ, ου ἡ, papyrus Ægyptia. Item, herba quædam similis papyro. Vide Eust. & Suid. Quoniam autem chartæ ex byblo fieri solebant, ideo βύβλος pro libro accipitur, sed scribitur & βίβλος: de quo vide suo loco.

Βύβλινος ου, ὁ, papyraceus. Exp. & cannabeus. Item scirpeus. vt βύβλινα ὅπλα apud Herodot. Apud Hesiod. in Erg. βύβλινος οἶνος. vinum ex Byblo ciuitate.

Βυβλίον ου, τὸ, papyracea charta in qua nihil scriptum est. ¶ Item, funiculus nauticus, non tamen ex byblo (i. papyro Ægyptia) confectus, sed ex herba ei simili.

Βυβλάριον, diminut. chartula ex papyro. in Epigr.

Βίβλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Βύζω seu βύζω. vide in Βύω.

ΒΥΘΟ͂Σ οῦ, ὁ, fundum, ima pars, imus gurges. Soph. εἰς βυθὸν πεσεῖν. Et ἐκ βυθοῦ, funditus. Metaph. apud Plut. in Fab. ἐν τῷ βυθῷ καὶ κλύδωνι τῆς ψυχῆς ἐκείνης.

Βύθιος, qui est in profundo, profundus. Luc. Et βυθίη ναυμαχίη, in Epigr. quæ fit sub fluctibus. Et τὰ βύθια, aquatilia.

Βυθίως, sub fluctibus.

Βυθίζω, in profundum iacio, demergo. Polyb. 2.

Βυσσός, Ionicè, idem quod βυθός, apud Herodot. inquit Suidas. vt ἐς βυσσὸν χωρεῖν, pessum ire. q.d. in imum gurgitem delabi.

Βυσσόθεν, ex profundo, ex imo.

Βύσσωμα, τὸ, profunditas. Ex Epigr.

Composita.

Ἄβυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Profundissimus. Propriè, fundo carens. Plato in Parmenide.

Ἄβυσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. vt λίμνη ἄβυσσος, Aristoph. in Ran. lacus seu palus fundo carens, immensæ altitudinis seu profunditatis. Itidem ἄβυσσον βάθος, immensa profunditas. Strab. lib. 17. Sic ἄβυσσα χάσματα apud Eurip. in Phœnissis. & ἄβυσσον πέλαγος apud Æschylum. Quidam tamen non à βυσσὸς deducunt, sed à βύω, (tego, operio) & α intendendi vim habente, vt sit locus qui à multitudine aquarum operitur. ¶ Item (*substantiuè positum*) abyssus, vorago aquarum. Aliquoties extat in nouo testamento.

Ἔμβυθος

Ἐμβυθιος, idem quod βύθιος, vt ἐμβύθιος πέτρα, in Epigr.
Καταβυθίζω, idem quod βυθίζω. Hippocr. in Demag.

ΒΥΚΑ΄ΝΗ, ἡ, buccina. Suidæ ὄργανον μουσικόν: Qui Mosen dicit βυκάνην ἐξ ἀργύρου εὑρεῖν.
Βυκανίζω, buccinam inflo, buccina cano, buccino.
Βυκανιστής, ὁ, buccinator: apud Dionys. Halicarn. Apud Polybium verò legitur & Βυκανήτης lib. 2.
Βυκανιστήριον, idem quod βυκάνη.

ΒΥΝΗ, ης, ἡ, Aetius lib. 10. cap. 39. esse dicit hordeum madefactum quod germen emisit: deinde cum ligulis enatis rostum est. Euphorion verò βύνην appellat mare: vt ἁλιρρόθια δ' ἄκρα βύνης.

ΒΥ΄ΡΣΑ, ης, ἡ, corium, pellis, vt βόειοι βύρσαι. Diosc. bubula coria. Plut. in Alex. βύρσαν τινὰ ξηρὰν καὶ κατεσκληκυῖαν, idem τὸν δὲ Λέανδρον εἰς βύρσαν ἐνράψαντες κατεποντίσαν, i. in culeum. * Forsan παρὰ τὸ βύω.
Βύρσινος, ου, ὁ, coriaceus. Apud Aristoph. βυρσίνην ἔχω, exp. flagellum.
Βυρσεύς, coriarius. Act. 10.
Βυρσεύω, corium concinno seu apparo.
Βυρσόω ῶ, corio contego.
Βυρσίς, (dimin.) corium, pellis, δέρμα, Hesych.

Composita.

Ἀβύρσωτος, δορὰ, non concinnata pellis.
Καταβυρσόω, idem quod βυρσόω apud Thucyd. 7. τάς γε πρώρας καὶ τῆς νεὼς ἄνω ἐπὶ πολὺ κατεβύρσωσαν.

ΒΥ΄ΣΣΟΣ, ου ἡ, byssus: lini quoddam genus apud Indos, teste Poll. lib. 7. ¶ At βυσσός vide in βυθός.
Βύσσινος, byssinus, qui ex bysso est. vt βυσσίνη σινδών, apud Herodot. Et βύσσινον φᾶρος apud Plut. Apud eundem βύσσινα ῥήματα, exp. grauia atque ornata verba.

ΒΥ΄Ω. F. σω, obturo, obstruo. Bud. ex Athen. ἔβυσε δὲ τὸ στόμα αὐτοῦ. ¶ Item, impleo. ¶ Est etiam tego, vnde ἀκρόβυστος.
Βύομαι, obturor &c. Diosc. lib. 5. cap. 31. πῶμα λίνῳ βεβύσθω foramine lino obstruatur. Itē impleor: vnde νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον. Od. δ. Apud Herod. ἐβέβυστο τὸ στόμα, exp. os turgidū erat.
Βύσμα, τό, q. d. obturamentum. Et pro genere marsupij seu peræ Poll. Βύστρα, pro eodem.
Βυστικός pro βεβυσμένος, oppletus, refertus. ex Aristop. τὸ βυστικῶς.
Βύζω idem quod βύω (vnde & deriuatum est) confertim impleo & veluti intrudendo. ¶ Budæus tradit esse etiam τῶν βρεφυλλίων, vagire. Aliam signif. vide in Βύας.
Βύζην, confertim densè: more τῶν βυζομένων seu βεβυσμένων. apud Arrianum & Thuc. lib. 4.
Βύκτας Homerus appellat ventos qui velum implent & distendunt turgido suo flatu, vt refert Etymol. vel qui mugire & murmurare videntur Od κ.
Βυῶ quoque dicitur pro βύω, confercio, oppleo, obstruo. Aristophanes in Pace, Χρυσῷ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύουν τὸ στόμα.

Composita.

Ἀκρόβυστος, ου, ὁ (q. d. in extremitate tectus, i. extremam colis partem tectam habens) præputiatus, præputium habens. Chrysost.
Ἀκροβυστία ἡ, præputium. cui opponitur περιτομή, ad Rom. 2.
Ἀποβύω, obstruo. Suid.
Ἐμβύω, idem quod βύω.
Παρεμβύω (Decomp.) q. d. interobturo. Item interfarcio & per media spacia inculco, apud Luc.
Ἐπιβύω, obturo, obstruo. Aristoph. in Pluto, τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασι τῶν ῥητόρων.
Ἐπίβυστρα, obturamentum, vel obturatrix, obstructrix. Luc. in Lexiph.
Κυψελόβυστος, dicitur vel obstructus ταῖς κυψέλαις, & sordibus aurium, vel cui αἱ κυψέλαι, aurium foramina & auditorij meatus obturati sunt. Luc. in Lexiph.
Νοβυστικός, mente refertus. Νοβυστικῶς, exp. prudenter. Per iocum ficta ab Aristoph.
Παραβύω, inculco, infercio, & quidem iuxta seu præter alia. Luc. in Lexiph. ζημίαν ἡγῇ ἂν μὴ παραβύσης αὐτό τι καὶ τὰ λεγόμενα μικρὸν ἀναγκαῖον ᾖ. Sic idem rursus κἀκεῖνό τι παράβυσον. Et inter comedendum παραβύεται τὰς ἐνθέσεις, qui bucceas inculcat ori.
Παράβυσμα, τό, id quod aliis infercitur, inculcatur, intruditur, vt τὰ ἐν τοῖς φορτίοις παραβύσματα, ea quæ magnis sarcinis inferciuntur.
Παράβυστος κλίνη, Hesych. dicitur lectulus, quoniam maiori lecto velut inculcatur. Item παράβυστος, occultus, latens, vt apud Synes. de insomn. εἴ τι περάσιον γῆς ἢ θαλάσσης ἐν παραβύστῳ φύεταί τε καὶ τρέφεται, in occulto terræ marisue loco. Propriè verò in conuiuio παράβυστος sedere vel ἐν παραβύστῳ dicitur is, qui alius conuiuis velut intruditur à conuiuatore, aut qui superueniens seipsum intrudit, vt οἱ παράσιτοι & οἱ γελωτοποιοί, interdum etiam familiares. Plut. in symp. lib. 1. Probl. 2 ὁ Δαμπρίας ἐν παραβύστῳ κατακείμενος.
Περιβύω, circum obturo. Apud Luc. in somn. ὑπαυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, exp. ceruicalia illi supponentes.

Πρεσβύσαι τὸν λύχνον, emungere lychnum ardentem & ellychnium promouere, Poll. à προβύω. Vtitur Aristoph. in Vesp.
Ἄβυσσος, quomodo huc pertineat, vide in compos. ex Βυθός.
Σιαινη, vide suo loco.

ΒΩ΄ΛΟΣ, ου, ἡ, gleba. Geopon. ὅταν αἱ βῶλοι διαλύωνται ὥστε ἐπιτηδείαν τὴν κονιορτόν. Pro quo Columella, quum omnis gleba refringitur & resoluitur in puluerem. Theoph. lib. 5 c. 19. διαχεῖν τὰς βώλους, diffūdere glebas. Xen. Pæd. 8. ὡς βαλεῖ γε ταύτῃ τῇ βώλῳ ἀνελών. ¶ Et βῶλος Ἀρμενία, apud medicos gleba Armenia, seu bolus Armenia: lapis colore pallidus, friabilis velut calx & aster Samius. De quā Aet. lib. 2. cap. 12. Vide & Βωλίτης. ¶ Synecdochicè pro agro seu fundo capitur. Synes. epist. 38. τὴν πατρῴαν βῶλον ὑποτελῆ τῇ συγκλήτῳ διὰ δεξάμενος. ¶ Metaphoricè massam significat, vt βῶλος σιδήρου. Eccles. cap. 22. Et βῶλος χρυσέα. Apoll. Rhod. schol. ex Euripide citat pro sole. ¶ Πρῶτος βῶλος, & ὁ δεύτερος, & sic deinceps, in naui quid sit tradit Pollux lib. 1.
Βωλώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, glebosus seu glebaceus, & glebæ speciem gerens.
Βῶλαξ, ακος, gleba, idem quod βῶλος. Βωλάκιον, ου, τό, glebula.
Βωλάριον, ου, τό, glebula. Bud. ex Strab.
Βωλίτας καλιάς, Hes. dici scribit lateritias domos: coquuntur enim lateres è gleba. q. d. glebaceos nidos, domicilia è gleba.
Βώλιον ου, τό idem. Aristot.
Βωληδόν, glebæ modo.
Βωλίτης, ου, ὁ, boletus: fungi genus sic dictum quòd conuolutum sit & quasi globosum: (voluam enim, vt scribit Plinius, terrà prius gignit, ipsum postea in volua, ceu in ouo est luteum) vel à colore τῆς βώλου, hoc est, rubricæ illius qua pictores aurum operibus suis inducunt.

Composita.

Ἁδρόβωλος, ου, ὁ, καὶ ἡ, qui crassis seu grandibus glebis est, vel plenis glebis. Diosc. lib. 1. cap. 81.
Βραχύβωλος, paruas seu paucas glebas habens. Epigr.
Ἐρίβωλος, glebosus, admodum glebosus. Il. φ.
Ἐριβῶλαξ ακος, ὁ, καὶ ἡ, idem. Il. α.
Κλασίβωλαξ, glebas frangens. Epigr.
Μακρόβωλος, qui longis est glebis, cui opponitur μικρόβωλος.
Μεγαλόβωλος, qui magnis est glebis.
Μελάμβωλος γῆ, terra nigris glebis, ideóque fertilis. Opp. de venat. lib. 3.
Μικρόβωλος, qui paruis est glebis.
Ὀλεσίβωλος, glebas perdens, glebis nocens.

ΒΩΜΟ΄Σ, οῦ, ὁ, basis, seu (vt Eust. explicat à βαίνω deducens) κλισμά τι ἁπλῶς καὶ ἀνάστημα ἐφ' οὗ ἔστι βῆναί τι καὶ τεθῆναι. Od. η. Χρύσεοι δ' ἄρα κοῦροι εὐδμήτων ἐπὶ βωμῶν Ἕστασαν αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες. ¶ Item ara. Eurip. in Hecuba. ἐπὶ πρὸς βωμούς. Et Herodot. βωμοὺς ποιεῖσθαι, aras erigere. Synecdochicè capitur & pro ipso templo, apud Soph. in Oedip. tyran. ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα Βωμοῖσι τοῖς σοῖς.
Βώμιος, ου, ὁ, καὶ ἡ, q. d. altareus. Euripides βώμιοι ἐσχάραι, q. d. foci altarei. Apud eundem βώμιοι ἐπιστάται aræ præfecti.
Βωμίς ιδος ἡ, (diminut.) q. d. arula. Herodot.
Βωμιστρία ἡ, quæ ad aras sacra peragit, sacerdos seu sacerdotissa, Nicand. in Alexiph.
Βωμοδομία, ας, ἡ, aræ extructio. Hesych.
Βωμολόχος, ου, ὁ, (ara capitur pro patua)
Βώμαξ, ακος, ὁ, idē quod βωμολόχος, sacrilegus. Item, pro patua
Βωμακεύματα, τό, scurrile factum aut dictum. Hesych.

Composita.

Ἀμβωμοῖς, Æolica syncope poetæ dicunt pro ἀνὰ βωμοῖς, ad altaria. Il. θ. Ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει κατὰ λῖτα πετάσσας.
Ἀποβώμιος, ου, ὁ, καὶ ἡ, ab aris alienus seu remotus, profanus. Hes.
Ἐπιβώμιος, ου, ὁ, καὶ ἡ, altari impositus. Greg. ἐπιβώμιον πῦρ ἀνάπτειν, ignē super ara accendens. Et ἐπιβώμιοι μέλος, carmē ad aras.
Ἐπιβωμίζω, ad aras sacrifico. Hesych.
Ὁμοβώμιος, ου, ὁ, καὶ ἡ, cui ara cum alia communis est, idem quod σύμβωμος. Thuc. li. 3. θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπικαλούμενοι.
Παραβώμιος, qui apud aram est, qui à latere aræ est. Soph. in Oed. tyran.
Περιβώμιος, qui circum aram est.
Σύμβωμος, qui in eandem cum alio ara collocatus est, eiusdem aræ particeps. Bud. in lex.

Βῶξ, βωός, vide in Βοῦς. Βώτης, βώτωρ, vide in Βόω seu Βόσκω.

Γ

Γ, Tertiæ apud Græcos literæ nota est, signum eiusdem numeri ternarij: at præfixam à sinistra lateris ima parte habens acuti accentus notam, trinarium millenarium significat, hoc modo ͵Γ, seu γ.

ΓΑΓΑ΄ΤΗΣ λίθος, gagates lapis: nomen huic loci & amnis Gagis, Lyciæ, teste Plin. lib. 36. cap. 19. De eodem multa Dioscor. l. 5. c. 146. & Orpheus in poematio περὶ λίθων. Item Alex. Aphr. Probl. l. 2. quæst. 64.

ΓΑΓΓΑ'ΜΗ, Hes. sagena, seu rete piscatorium. Idem & γάγγαμον dicitur & γαγγάμων. Vide Poll. lib. 10. cap. 3. & lib. 2. Ponitur & pro omento, quoniam neruorum plexu refert piscatorij γαγγάμου figuram.

Γαγγαμεὺς, qui rete ipsum in aquã iniectum extrahit, pisces venans.

ΓΑΓΓΙ'ΤΙΣ λίθος seu γαγγίτης, gangitis gemma, quæ in Gange fluuio Lyciæ reperitur.

Ἐγγαγγὶς πέτρη, idem. Nican. in Ther. Ἄλλοτε δ' ἀζαλέην καίων ἐγγαγγίδα πέτρην.

ΓΑΓΓΛΙ'ΟΝ, ου, τὸ, nerui præter naturam contortio. Vide autorem definitionum medicarum qui Galenus esse creditur. Paul. Actuar. & Poll. lib. 4. Vide & Cels. lib. 7. cap. 6.

Γαγγλιώδης, εος, ὁ, ἡ, ganglio similis, qui è gangliorum genere est. Hippocr. de artic.

ΓΑΓΓΡΑΙ'ΝΑ, ης, ἡ, gangræna: partis alicuius mortificatio cui nisi opportunè succurratur, non modo pars ipsa quæ laborat, sed & aliæ vicinæ partes, ipséque totus homo denique intereat. Vide Gal. comm. 7. in Aphor. Hipp. sect. 7. art. 50. de tumoribus, cap. 8. Paul. Ægin. lib. 4. cap. 9. Actuar. περὶ διαγνώσεως παθῶν, lib. 2. cap. 30. Cels. lib. 5. cap. 26. * Etymologicus esse dicit παρὰ τὸ διαβρωτικὸν ἄρχων, deriuatum esse tradens ex γράω significante ἐσθίω, per diplasiasmum.

Γαγγραινικὸς, ἡ, ὁ, gangrenicus, gangrænæ similis.

Γαγγραινοῦσθαι, gangræna laborare, aut gangræna corripi. Diosc. lib. 1. cap. 18.

Γαγγραίνωσις, εως, ἡ, dicitur αὐτὸ τὸ γαγγραινοῦσθαι. Hippoc. de fract. Gall. comm. 2. in eum librum.

ΓΑ'ΖΑ, ης, ἡ, Persica vox est, teste Hesychio, significans apud eos regiam cum suppellectile, & instrumento suo, seu tributa & reditus, aut res pretiosas. Idem exp. etiam opes, diuitiæ: Suidæ θησαυρὸς, thesaurus, i. supellex & opes pretiosiores quas recondimus. Diodor. ὁ δὲ Πτολεμαῖος βασίλεια περιάγων ἐπεδείκνυτό τε καὶ τὴν ἄλλην τὴν βασιλικὴν γάζαν. Et Theophr. Hist. plant. lib. 8. cap. 11. τὰ ἱμάτια καὶ τὴν ἄλλην γάζαν κατέθεσθαι.

ΓΑΙ'Α siue γαίη, ἡ, (poët.) terra, tellus. Od. ε. & ι γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον. Et Hesiod. in Erg. πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα. ¶ Itē regio, patria. vt Od. θ. εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε. Et Od. ι. οὔτι ἐγώ γε ἧς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι. Sepe etiam dicitur πατρὶς γαῖα. ¶ Itē terra, i. ipsum terræ solum & illa quasi terræ superficies quæ à nobis calcatur, quacunque re sit strata. vt Il. φ. ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθείς. & Il. ε. πνοτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ. ¶ Dicitur & αἶα per aphæresin pro γαῖα, vt φυσίζοος αἶα, Il. γ.

Γαιήϊος, ου, terrestris, terrenus. γαιήϊος αἰνὴρ, Nonn.

Γαιώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ terrenus, γαιῆθεν à terra.

Γαῖος, ὁ, ἐπίγειος ἄνεμος. & γαῖος βοῦς, ὁ ἐργαστικὸς, Eust.

¶ *Deriuata tanquam à γέα, quod extra compositionem inusitatum est.*

Γεηρὸς, ᾶ, ὁ, terrenus. Suid.

Γεώδης, εος, ὁ, ἡ terreus, terrenus. Plat. in Axiocho σῶμα γεῶδες.

Γῆ, ἡ in prosa vsurpatur pro γαῖα, terra. Factum per contract. tanquam à γέα. Doricè δᾶ pro γᾶ Theocr. Id. ζ.

Γήϊνος, ου, ὁ, ἡ, & Γήϊος terrenus.

Γηΐτης, ου, ὁ, agricola, rusticus. Hes. Γήτης, per contract. pro eodem, apud Soph. in Trach.

Γήδιον, ου, τὸ, agellus, fundus exiguus Xen. Pæd. 8.

Γῆθεν, è terra.

Γείτων, Γῆρας, Γύα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀγχίγειος, ου, ὁ, ἡ, terræ nostræ vicinus. Affertur ex Dionysio pro conterminus.

Ἀμφίγειος, vicinus, finitimus, quasi circumterraneus. apud Dion. de situ orbis.

Ἀνώγεως, ω, ὁ, ἡ, qui supra terram est ὁ ἄνω τῆς γῆς, vt ἀνώγεων οἴκημα apud Suidam.

Ἀνώγεων, vel ἀνώγεον, ου, τὸ, cœnaculum, ὑπερῷον. Mar. 14. & Luc. Dictum sic volunt tanquam partem domus non infimam, sed supra solum eminentem: quod veteres in superiori ædium parte cibum sumerent. Quidam vero scribunt sic vocatum quod subductius sit à solo. Pro eodem scribitur & ἀνώγαιον.

Ἀπόγειος, à terra remotus. Plut. & Aristot. Ἀπόγεια, τὰ, retinacula nauium, funes quibus nauis alligatur in littore, vnde ἀπόγεια λύειν apud Luc. oram soluere. ¶ Ἀπογεία ἡ, ventus qui è terra exortus in mare fertur, cui contrarius est qui dicitur τρόπαια Aristot. in Probl. ¶ Ἀπόγειον, vocabulum mathematicum, vide ἐπίγειον.

Ἀπόγαιος idem quod ἀπόγειος. vt ἀπόγαιος ἄνεμος, ventus qui (& ἀπόγεια. Ἀπογαιόω, terram verto, vnde ἀπογαιοῦσθαι citat Bud ex Artemid.

Βαθύγεως cuius solum profundum est. Βαθύγειος idem Phil.

Ἔγγαιος, ου, ὁ, ἡ, qui in terra est, qui in ipso solo est. Plut.

Ἔγγειος, idē. vt ἐγγείους πηγὰς ἔχων, in ipso solo fontes habēs. Ἔγγειος κτῆσις, possessio quæ in terra est. Ἔγγειον Suidæ est etiam ἀσφαλές.

Ἐννοσίγαιος, quatiens terram, concussor terræ, motor terræ, Neptuni epitheton παρὰ τὸ ἐνόσαι τὴν γῆν, (secundùm quosdam) ob terræ motum qui fieri existimatur ab aquis. Il. ν. Geminatur autem litera ν ad fulciendum metrum. Dicitur & εἰνοσίγαιος pro eodem.

Ἐπίγαιος, qui super terram est, humi repens.

Ἐπίγειος, idem vt ἐπίγειον φυτὸν apud Philonem. Ἐπίγειον, ου, τὸ, apud Ptolemæum dici traditur apsis ima Planetarum, & in circulis qui eccentri vel eccentrici dicuntur, pars terris citima, in cuius curuatura atque margine quum planeta stationem fecerit, terræ propinquissimus tunc comparet, vt remotissimus cum euagatione in ἀπογείῳ in summaque apside constiterit, vulgo augem vocant. Ἐπίγεια, τὰ, rudentes & funes quibus nauis littori alligatur.

Ἐπιγειτίς, ίδος, ἡ à nonnullis dicitur ἡ κληματὶς, vt est in append. Diosc. ad lib. 4. cap. 7. Nominis ratio esse putatur quòd humilis sit & per terram spargatur.

Εὔγεως, ω, ὁ, ἡ, cuius solum bonum est, fertilis.

Εὔγειος, idem. Diosc. lib. 3. cap. 53.

Ἰσόγαιος, terræ æqualis. (nitur ἀνώγεως.

Κατάγαιος siue κατάγειος, & κατώγεως subterraneus, cui oppo-

Κατάγαιον, cœnaculum in ima domus parte, vt ἀνώγεων in suprema, Genes. 7. Dicunt κατάγαιον vt ὑπόγαιον vocari ædificium quod non plano pede construitur, sed vt in substructionibus subterraneisque operibus. Καταγειοῦται, Hesych. qui inhumant mortuos.

Λεπτόγαιος & Λεπτόγεως, cuius solum tenue est & non pingue, λεπτόγαιος πατρὶς, apud Lucian. cuius solum macrum est: cuius agri sunt parum feraces. Λεπτόγειος, idem. Athen.

Λευκόγαιος, cuius terra alba est.

Λιπαρόγεως, qui pingui solo est, pinguem terram habens.

Λυπρόγαιος, gracile & macilentum solum habens. λυπρόγαιον, τὸ soli gracilitas. apud Suid.

Μαλακόγειος, mollem terram habens. Strabo.

Μελάγγειος, cuius solum nigrum est. Μελάγγεως, idem. Theoph.

Μεσόγαιος, & μεσόγειος, mediterraneus. Paul. & in fœm. gen. μεσόγαια mediterranea regio. Thuc. lib. 6.

Μεσόγειος, idem quod μεσόγαιος. Phil. de mundo. Μεσόγεια, idem quod Μεσόγαια. Thuc. lib. 3.

Περίγειος, qui circum terram est, qui terram suo circuitu ambit. Alex. Aphr. lib. 2. Probl. Item qui circum terram est, nec in altum eleuatus, terræ proximus, circum terram hærens. Philo de vita M. lib. 1.

Πρόσγειος, terræ propinquus & contiguus, humilis. Aristot. de mundo, & Philo de vita Mos. lib. 1.

Σκληρόγεως durum solum habens ἡ σκληρόγεως etiam dicitur pro ἡ σκληρὰ γῆ solum durum Philo de mundo.

Ὑπέργειος, qui supra terram est.

Ὑπόγαιος subterraneus Herodian. lib. 1. Ὑπόγειος, idem apud Athen. lib. 2. Ὑπόγεων ω, τὸ, locus subterraneus. Suid.

Χρυσόγαιος, aureum habens solum, seu auream terram.

Ἀγαῖος, Μῆλος, Πελασγὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΓΑΙ'ΣΟΣ. Suidæ & Hesychio est genus armaturæ: itidemque Polluci, qui Lybicum esse ait. Legitur in libro Iudith, c. 9. ἤλπισαν ἐν ἀσπίδι καὶ γαισῷ καὶ τόξῳ καὶ σφενδόνῃ. Reperitur & paroxytonos scriptum, vt Iosue cap. 8. ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου ἐν τῷ γαισῷ τῷ ἐν τῇ χειρί σου ἐπὶ τὴν πόλιν. Et apud Athenæū lib. 6. de Romanis, καὶ παρὰ Σαυνιτῶν δὲ ἔμαθον θυρεοῦ χρῆσιν παρὰ δὲ Ἰβήρων γαισῶν. Latini neutro gen. gęsum seu gesum dicunt.

ΓΑΙ'Ω, glorior, superbio, efferor. Iliad α. & λ. κύδεϊ γαίων.

Γαῦρος, Γηθέω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Βυγάιος, ου, (comp.) qui valde se iactat, magnus iactator. Il. ν. 824. Αἶαν ἁμαρτοεπὲς, βουγάϊε ποῖον ἔειπες. Vide varias huius nominis expositiones apud Eustathium. A Plutarcho in quæst. Gr. exponitur, μεγάλαυχος.

ΓΑ'ΛΑ, ακτος, τὸ, tanquam à γάλαξ) lac, Il. δ. ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν. Apud Diosc. γάλα ἐμπυλιασθὲν, lac cui admistum est coagulum. & Γάλα σχιστὸν lac scissile. * Dicitur quasi γαῖα, διὰ τὸ ἐξ αὐτῆς γένος inquit Eust.

Γαλακτώδης, εος, ὁ, ἡ, lacteus. Apud Diosc. τὸ γαλακτῶδες, exp. lac.

Γαλακτόομαι, οῦμαι, lactesco, in lac vertor, ad lactis naturam aut colorem transeo, seu degenero in naturam lactis. Theophr.

Γαλάκτωσις, εως, ἡ, degeneratio illa.

Γαλακτίζω, candorem lactis imitor, candore lac refero.

Γαλακτιάω ῶ, lacte plenus vel plena sum. Hesych. (vt.

Γαλακτικὸς, lac referens, lacte vt γαλακτικὸν ἄνθος, Diosc. li. 1. c.

Γαλακτινὸς, ὁ, ἡ, vnde τὰ γαλάκτινα lacticinia.

Γαλακτίτης, lapis ita dictus, quòd lacteum quendam succum emittat. Diosc. lib. 5. cap. 150.

Γαλαξίας κύκλος, lacteus circulus in cælo, lacteus orbis. Item

γαλαξίας

γαλαξίας, lapis qui & μόροχθος dicitur, item λευκογραφίς. Diosc.lib.5.cap.152.

Γαλαθηνός, οῦ, ὁ, lacteus. vt νεβροὶ γαλαθηνοί Odyss.δ.

Γάλιον, ου, τὸ, galium, herba quædam sic dicta ἀπὸ τοῦ γάλα πηγνύειν ἀντὶ πυτίας, teste Diosc.li.4.cap.9. vbi & γαλάτιον nominari ait & γαλλέριον.

Γλάγος, etiam dicũt poëtæ pro γάλα, vt Il.β. γλάγος ἄγγεα δεύει.

Γλαγόεις & γλαγερὸς, lacteus.

Γλαγόων, lactescens & nondũ satis adultus. in Epig. de semine.

Γλαὺξ, est species herbæ lactificæ. Etym. dicta per syncopen quasi γάλαξ. Apud Diosc.lib.4.cap.141. nominatur γλαύξ.

Γαυλὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita, ac primum ex γάλα.

Ἀγάλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ carẽs lacte. vt γυνὴ ἀγάλακτος apud Hipp. Apud Non. de cæco significat, qui nondum gustauit lac.

Ἀγάλακτοι νομαὶ, autore Galeno, pascua quæ lacti inepta sunt. ¶ Item lacte abundans: vt α hic epitaticum sit.

Ἀγάλακτες, ων, οἱ, (ex α sumpto pro ὁμοῦ) fratres: quasi qui sint collactanei: aut qui idem lac suxerint. Exp. & consanguinei, æquales, i. ætate pares.

Ἀγαλακτοσύνη, consanguinitas. Hesych. Ἀγαλακτία, ἡ, lactis penuria, aut etiam lactis abundantia.

Ἀπογαλακτίζω, ablacto, à lacte depello. Ἀπογαλακτισμὸς, ablactatio.

Ἀφρόγαλα αικτος, τὸ, spuma lactis, seu lac spumosum: *hoc est*, tantopere agitatum, vt totum in spumam versum sit. Gal. meth. med.lib.7. & Aetius.

Ἔγγαλον πρόβατον, lac habens ouis, pro ἐγγάλακτον. Hesych.

Ἐγγαλακτοῦμαι pro γαλακτοῦμαι. Theophr.

Εὐγάλακτος, bene lactati.

Οἰνόγαλα, potionis genus ex vino & lacte mistis, cuius mentionem Hippocr. fecit, cedrim Creticam scribens fœminarum incommodis auxiliari ἐν οἰνογάλακτι.

Ὁμογάλακτος collactaneus. Ὁμογάλακτες, collactanei, apud Aristot.lib.1.polit.cap.1. (Artor.

Ὀξύγαλα κτος, τὸ, lac acidũ, lac quod acuit seu coacuit, Plut. in Ὀξυγαλάκτινος, ex oxygalacte factus, ex acido lacte confect⁹. vt ὀξυγαλάκτινος τυρός. Gal. de aliment. facult.lib.3.cap.17.

Ὀρνιθόγαλον, herbæ nomen apud Diosc.l.2.c.174.

Πολυγάλακτος & apud poëtas πουλυγάλακτος lacte abundans.

Πολύγαλον, autore Diosc li.4.c.142. θαμνίον est ex eo denominatum quòd δοκεῖ πλεῖον ποιεῖν. Plinius polygalam vocat, tradens & ipse eam potam lactis abundantiam facere.

Πρωτόγαλα colostrum, i. lac primum post partum, quod sponte concrescit.

Συγγάλακτος, idem quod ὁμογάλακτος.

Ἱερόγαλα, serum. Hesych.

Composita ex γλάγος.

Εὐγλαγὴς έος, ὁ καὶ ἡ, lacte abundans. Athen.lib.11.

Περιγλαγὴς, idem. Il.π.

Πολυγλαγὴς, idem.

ΓΑΛΕΗ, (in prosa γαλῆ) feles, catus. in Batrach. Μῦς ποτε διψαλέος, γαλέης κίνδυνον ἀλύξας. Et apud Theocr. in Adoniaz. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῄζοντι καθεύδειν. Lucian. ἁρπακτικώτερον τῶν γαλῶν. Plutarch. de curiosit. καθάπερ ὄψον γαλῆς παραδραμούσης αἴρουσιν ἐκ μέσου καὶ ἀποκρύπτουσιν. ¶ Expon. & mustela. vt γαλῆ κατοικίδιος. apud Dioscor. mustela quæ in domibus nostris oberrat. Et γαλῆ ἀγρία, syluestris mustela.

Γαλεὸς, mustellus, piscis de quo Aristot. hist.anim.6. Idem & γαλεία dicitur Suidæ.

Γαλεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vt τὰ γαλεώδη τῶν ἰχθύων. Aristot. de an.2. vocat inter pisces mustellinum genus.

Γαλεώτης, ου, ὁ, stellio, vt interpr. Donat. in Ter. Aristoph in Nub. ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσεν. Dicitur & ἀσκαλαβώτης. Vide Plin. Item pro fele apud Philostr. Item Athen. piscis qui & ξιφίας.

Γαλιδεὺς, έος, ὁ, catulus felis. Hesych. ex Cratino.

Μυγαλῆ, (*comp*) mus araneus. Diosc. lib.2.c.73. Dicitur etiam μυγαλῆ, & μυγαλέη, Diosc.li.7.c.9. τοῖς ὑπὸ μυγαλῆς δηχθεῖσι, à mure araneo morsis. Nicand. in Ther. Τυφλήν τε σμερδνήν τε βροτοῖς ἐπὶ λοιγὸν ἄγουσαν Μυγαλέην. Sic autem dicitur, quoniam ἐκ μυὸς καὶ γαλῆς γίνεται. vt Amyntas apud schol. Nicãdri scribit. Apud Plut. reperitur etiã μυγάλη paroxytonωs.

ΓΑΛΗΝΗ, ης, ἡ, serenitas, tranquillitas. Odyss.ε. Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡ δὲ γαλήνη Ἔπλετο νηνεμίη. Et κύματος γαλήνη, Plutarch. Γαλήνην Eustath. apud Hom. accipit etiam aduerbialiter pro γαληνῶς. Od. κοὶ δ' ἐλόωσι γαλήνην. Metaphoricè etiam dicitur de serenitate vultus & hilaritate. apud Plut.* Eustath. à γελάω deriuat, vt dicatur quasi γελαλήνη. Sic Ouid. dicit, ridet vultu fortuna sereno. Idem Eust. etiam à γάλα deriuat. vt & Etym. fortasse respicientes ad illud Od.κ. λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη.

Γαλήνιος, ου, ὁ, serenus, tranquillus, vt γαλήνιον πέλαγος, apud Luc. Metaph. Eccl. hist. lib.2. γαληνίῳ βλέμματι, vultu sereno.

Γαληναῖος, idem.

Γαληνιάω, serenus sum, tranquillus sum. vt θάλασσα γαληνιῶσα: & metaph. apud Greg. γαληνιῶντι νόῳ.

Γαληνίζω. (q.d. serenesco) serenus fio, tranquillor. τὸ γαληνίζον τῆς θαλάττης λευκόν.

Γαληνισμὸς, οῦ, ὁ, serenitas.

Γαληναίη, poet. pro γαλήνη. Eust.

Γαληνὸς, οῦ, ὁ, idem quod γαλήνιος. Luc. γαληνὰ ἅπαντα ἦν. Et metaph. Plato in Ax. γαληνὸς δέ τις καὶ κακῶν ἄγευστος βίος.

Γαληνῶς, tranquillè, tranquillo animo. Eust.

Γαληνότης, ητος, ἡ, serenitas. Luc.

Γαληνόω, ῶ, sereno, tranquillo. Plut. in Cæs. καὶ γαληνώσας τὸ προσπῖπτον ῥεῦμα.

Γαληνὴς, item pro γαληνός. Arist. (Hes.

Γαλερὸς, idem quod γαληνὸς, Ety. Hes. item Eust. Γαλαρὸς, idẽ

Γαλήνη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex γαληνίζω.

Διαγαληνίζω, actiuè, & metaph. signif. sereno, tranquillo. Aristoph τῶν δ' εὐθέως πρόσωπα διαγαληνιεῖ.

Ἐγγαληνίζω, idem quod γαληνίζω.

ΓΑΛΙΟΨΙΣ, εως, ἡ, frutex vrticæ similis, qui & γαλεόβδολον dicitur, teste Diosc.lib.4.c.95. & Plin.lib.27.c.9.

ΓΑΛΛΟΣ ου, ὁ, Hesychio cui amputata sunt virilia exectus, castratus, spado. Peculiariter ita dicebatur ὁ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ὀργιαζόμενος. quasi ἄλλος τις γενόμενος καὶ μεταβαλὼν τὴν φύσιν ἐξ ἀνδρῶν καὶ οὔτε ἀνὴρ ὢν οὔτε γυνή. vel etiã à Gallo flumine Phrygiæ, apud quem initiabantur. Etymol. Sic in epigr. γάλλος νεητόμος. Et Plut. in lib. adeursus Coloten. οὐδὲ μάστιγος ἐλευθέρας δεόμενος ἀλλὰ τῆς ἀστραγαλωτῆς ἐκείνης ᾗ τοὺς γάλλους πλημμελοῦντας ἐν τοῖς μητρῴοις κολάζουσι.

Γαλλαῖος, ου, ὁ pertinens ad gallos, qui gallorum est, vt γαλλαίη Κυβέλη, apud Naz. quoniam ei οἱ γάλλοι ὀργιάζονται.

ΓΑΛΩΣ, ω, vel ως, ἡ, Et γαλόως, ω, glos, soror mariti, vel vxor fratris. Hom. Vide Eust. & Poll.

Γαλαδώνη. Suid. pro eodem.

ΓΑΜΒΡΟΣ οῦ ὁ gener. item socer, πενθερός. Item frater vxoris nec non maritus sororis, secundum quosdam, vt inquit Bud. Odyss.ε Οἷος σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε βίοις. Et apud Sophr. καὶ τοὺς καλοὺς γαμβρούς. Item generaliter pro affini, apud Hom & Herodot. Vide & Poll. & Eust. * Quidam gram. volunt à γαμῆσαι fieri γαμερὸς, deinde per syncopen & epenthesin literæ β. γαμβρός.

Γαμβρεῖον, ου, τὸ, vnde γαμβρεῖα, dona aut conuiuia generi. Hes.

Γαμβρεύω, connubio iungo. Item connubio iungo vel socio, vt exp. vulgo Deut.cap.7.

Composita.

Ἐπιγαμβρεύειν, ex 70. interpr. affertur *pro*, generum esse (qua in signif. & ἐπιγαμβρεύεσθαι citatur) item generum facere dando filiam. Et ἐπιγαμβρεῦσαι αὐτὴν, ex Gen. *pro*, duc eam vxorem. Vide & Matth.cap.22.

Ἐπιγαμβρεία, connubiorum iunctio.

Μελλόγαμβρος, ου, ὁ, qui breui futurus est gener. i. ducturus est vxorem Hesych.

Ὁμογαμβροὶ, qui simul generi sunt, *hoc est*, vnius eiusdémque soceri socrusve generi, qui duxerunt sorores. Poll.

Σύγγαμβροι mariti duarum sororũ. idẽ quod ὁμογαμβροι. Pol.

ΓΑΜΕΩ ῶ F. ήσω, vxorem duco, vel duco in vxorem. Il.ι Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος. Thu. ἐγεγαμήκει θυγατέρα Θεαγένους, filiam Theagenis duxerat in vxorem, vel sibi matrimonio iunxerat. Eustathius annotat γαμῆσαι esse mariti qui dicitur γυναῖκα λαβεῖν. γαμέσαι autem parentum esse, qui dicuntur γυναῖκα δοῦναι. ¶ Γαμεῖσθαι dicitur quæ nubit. Plut. de Herod. ἀγαθοῖς γαμεῖσθαι. Idem in Lyc. ἑτέρῳ γεγαμημένην. * Etymon vide Γάμος.

Γαμησείω, nupturio, nubere cupio, quum de muliere dicitur: At quum de viro, vxorem ducere cupio. Alciphr.

Γαμήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuptialis, coniugalis connubialis. vt γαμήλιον λέχος, γαμήλιος ᾠδή, γαμήλιον αὔλημα. ¶ γαμηλία, sportulæ nuptiales, Bud. Apud Dem. ¶ γαμήλια, τὰ, festa nuptialia, vel epulum nuptiale. Greg.

Γαμηλιὼν, ῶνος, à celebratione nuptiarum dictus mensis October, vel Iannarius, vt vult Gaza.

Γαμέτης, ου, ὁ, maritus, Xen. Pæd.4. Γαμετὴ, vxor. Dicitur & γαμετὴ γυνὴ, apud Lys. γαμέτις idem, in Epig.

Γάμος, ου, ὁ, vel γάμοι, οἱ, nuptiæ, apud Xen. ὡραία γάμου puella, cui oppon. ἄωρος πρὸς γάμον apud Plut. in Lyc. ¶ Itẽ pro celebritate nuptiali & epulo. Od.α. Εἰλαπίνη ἠὲ γάμος. Dictum putant γάμον nõnulli quasi δάμον παρὰ τὸ δαμάζειν, domare: vnde dicũtur virgines ἀδάμαστοι. & Hom. dicta est παρθένος ἀδμής, nondũ à marito domita, Eust. ait παρὰ τὸ δεδέσθαι ἀλλήλοις τοὺς συζύγους, quia sibi deuincti sunt coniuges.

Γαμικὸς, nuptialis, ad nuptias pertinens. vt apud Plat. γαμικοὶ

μικοὶ νόμοι. Τὰ γαμικὰ, nuptiæ. Thuc. lib. 2.

Γάμιος, poëticè, pro γαμικὸς. vt γαμίη εὐνὴ, Oppia. de venat. 3.

Γαμίζω, nuptui colloco, iungo matrimonio. Greg. υἱὸς τὰς νέας γαμίζεις χήρας. Dicitur & γαμίσκω pro eodem: vnde γαμίσκεσθαι, Marc. 12. quo vsus est Aristot. in Polit. Pass. γαμίζομαι, nuptui collocor, nubo.

Γαμβρὸς quomodo huc pertineat, vide suo loco. Δάμαρ, vide in Δαμάω.

Composita.

Ἀγάμητος, ου, ὁ, καὶ ἡ, qui vxorem non duxit, vel quæ non nupsit.

Ἄγαμος, idē, cœlebs, vel fœmina innupta. Il. γ. v. 40. & Xen. in symp. Et ἄγαμος γάμος, Soph. in Oedip. tyr. Ἀγαμία & ἀγάμιον, cœlibatus. Hesych.

Αἰνόγαμος, ου, ὁ, καὶ ἡ, iunctus vel iuncta infelici matrimonio.

Ἀμερσίγαμος, nuptiis priuans. Nonn.

Ἀπειρόγαμος, nuptias non expertus vel non experta, nuptiarum expers. Sic ab Aretha dicitur virgo Maria.

Ἀρτίγαμος, qui nuper vxorem duxit, vel noua nupta.

Δευτερογαμεῖν, secundò nubere, secundas nuptias celebrare. in Pandect.

Δίγαμον, veteres Latini dici putârunt eum qui prima vxore mortua alteram duxerit, aut contrà. Quidam ex recentioribus διγάμους dici viros censent qui viuente vxore, eáque vel adhuc legitimè coniuncta, vel iniusto diuortio separata, alteram superinducunt: mulieres verò διγάμους, quæ à viris merito repudiatæ, aliis postea nuberent.

Διγαμία, ἡ, secundæ seu iteratæ nuptiæ.

Ἐγγαμίζω, idem quod γαμίζω in Pand.

Ἐκγαμίζω, idem: vnde ἐκγαμίζεσθαι, Matth. 22. Ἐκγαμίσκω: idem: vnde ἐκγαμίσκεσθαι apud Lucam, pro γαμίσκεσθαι apud Marcum.

Ἐπιγαμέω, ῶ, q. d. superduco vxorem, vel insuper duco vxorem. Andoc. ἐπέγημε τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα.

Ἐπίγαμος, nuptui proximus vel proxima, nubilis. Herod. & Dem. Ἐπιγαμία, affinitas, cognatio: Aristot. rhet. l. 1. Et ius contrahendi affinitatem, apud Xen. Pæd 3.

Εὔγαμος, felix in nuptiis, cui prosperum euenit connubiū. Etym.

Θεογάμια, τὰ, festa Proserpinæ.

Θνητογαμία, nuptiæ à dea cum mortali contractæ. Ita enim dictæ Thetidis & Pelei nuptiæ.

Κακογάμιον, ου, τὸ, nuptiæ malæ, i. in quibus contrahendis non habita fuit quarum haberi debuit rerum ratio, nuptię malo consilio contractæ. vt exponit H. Steph.

Κερδογαμέω, ῶ, lucri gratia vxorem duco, habeo lucri rationem in ducenda vxore.

Κοινογαμία, communes nuptiæ & promiscuæ apud Athen. lib. 13.

Λυσίγαμος, soluens vel qui soluit nuptias. Epig.

Μελλόγαμος, qui vel quæ breui nuptias contrahet.

Μιαιγαμία, pollutæ nuptiæ: ita vocat Suid. filiorum Sethi & Enochi coitum cum filiabus Caini.

Μονόγαμος, qui vnicas nuptias cōtraxit. vnicam habens vxorem.

Νεόγαμος, idem quod ἀρτίγαμος.

Οἰόγαμος, idem quod μονόγαμος. Exponitur & de fœmina vnum habente virum. Epigr.

Ὀψίγαμος, qui serò vxorem ducit, & quæ serò nubit.

Ὀψιγάμιον, seræ nuptiæ. Apud Poll. ὀψιγαμίου δίκη.

Πικρόγαμος, cui acerbæ nuptiæ contigerunt. Od. α.

Πολύγαμος, cui multæ sunt nuptiæ, i. qui multas vxores duxit. vel qui multis viris nupsit. Πολυγαμία, q. d. nuptiarum multitudo, i. matrimonia cum multis contracta. vel ipse actus multas nuptias contrahendi.

Πρόγαμος, qui vel quæ prior nuptias contraxit.

Προγάμεια, dona quæ ante nuptias dabantur. Item sacrificium quod ante nuptias celebrabatur. Poll.

Σύγγαμος, vxor, q. d. nuptiarum socia. Item σύγγαμοι, inter quos est affinitas. Item σύγγαμος pro riuali. Eurip.

Τελεσίγαμος, nuptias perficiens. Nonn.

Ὑπεργαμία, seræ nuptiæ, Suid.

Φιλόγαμος, nuptias amans.

ΓΑ'ΜΜΑ, gamma: nomen tertiæ apud Græcos literæ, quæ Latinis ge dicitur. Xen. Pæd. 7. ὅπως ὥσπερ γάμμα ἑκατέρωθεν τὴν ἑαυτῶν τάξιν ποιήσαντες πάντοθεν ἅμα μάχοιντο. Et apud Plut. in Proble. Romanis, Romani ὀψὲ ἐχρήσαντο τῷ γάμμα.

Δίγαμμα, (comp.) digamma, duplex gamma. Æolica litera, & figura & vi similis Latinæ F. sic dicta quòd duorum γ sibi superimpositorum formam gerat. Priscian. l. 1. cap. 3.

Γαμφηλαὶ, γαμψὸς, &c. vide in Κάμπτω.

ΓΑ'ΝΟΣ, εος, τὸ, lætitia, gaudium, voluptas, oblectamentum. In Epigr. vinum dicitur βότρυος γάνος ἐν δαιτί. Item, splendor, fulgor. Hesych.

Γανόω, lætitia afficio, voluptatem affero. vnde pass. ἐγανώθην, apud Aristoph. exp. ἐχάρην, lætus sum. ¶ Item splendeo, vt γανόωσαι ἀσπίδες in Epigr. splendentes clypei.

Γάνωμα & γάνωσις, lætitia. Item splendor, nitor.

Γανάδης, καὶ γλισχρὰ γῆ, exponitur plenum & lentum solū, apud Theophr.

Γανάω, ῶ, luceo, splendeo, niteo: Hesych. Aff. & γανδάω pro eodem.

Γάνυμαι, gaudeo, lætor. Inuenitur & γάννυμαι cum νν. Propriè est læto quodam vultu aduenientem prosequor. vt Il. ξ. Ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται.

Γανύομαι pro eodem, vnde γανύσσομαι, Il. ξ. A quo fit γανύσκομαι, vnde γανύσκετο apud Eust.

Γανυρὸς, hilaris, item iucundus, Hesych.

Composita.

Ἀγανὸς, οῦ, ὁ, comis, mitis, lenis, placidus, mansuetus. Od. κ. ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω. Et ἀγανὰ ἔπεα, Il. β. blanda verba dicuntur. vbi Eustat. annotat deduci à verbo γάνυμαι, præfixo α epitatico. q. d. verba quibus quis γάνυται. ¶ Item. per antiphrasin pro sæuo, vt est in lex. rhet.

Ἀγανής, εος, ὁ καὶ ἡ, pro eodem.

Ἐπιγάννυμαι, insulto. Exp. & χαίρω, gaudeo, lætor. Apud Apoll. Arg. 2. υἱὸς ἐπιγάνυσθαι. Εἷα ἀπειρεσίοισιν ὀνείασι.

Περιγανόω, ῶ, lætitia & voluptate circumfundo, exhilaro. vt Theophil. περιγανῶντος τοῦ οἴνου τοὺς οἰνόφλυγας καὶ ἐκκαίοντος.

Ὀρίγανον quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΓΑ'Ρ, enim. Frequens particula, quæ in oratione semper subiungitur, vt Latinè, enim. ¶ Adhibetur etiam interrogationibus. Plato de rep. 2. οὐ γάρ τοι δ' εἰσὶ, ἔμποροι ἢ γάρ; i. nōnne? ita. Sic & Il. ρ. Ἀλκίμεδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος, &c. vide Bud.

ΓΑΡΓΑΊΡΩ, splendeo, moueor seu vibro, palpito: item multiplico. Hesych. Significat tamen neutraliter potius plenum & refertum esse, abundare. vt apud Cratinum, ἀνδρῶν ἀρίστων πᾶσα γαργαίρει πόλις. i. πληθύει. Et apud Sophron. ἁ δὲ οἰκία τῶν ἀργυρωμάτων γαργαίρει.

Γάργαρα ponitur pro multitudine. vt in Λίμναις, Ἀνδρῶν ἐπακτῶν πᾶσα γάργαρ' ἐστία. Et in tragœdia, χρημάτων τε γάργαρα. Itidem Aristophanes ψαμμακοσιογάργαρα dixit pro ἀφάτως πολλὰ καὶ ἀναρίθμητα, compositis duobus vocabulis quorum vtrumque denotat multitudinem.

Καρκαίρειν & Καρλῖνος, quomodo huc pertineāt, vide suis locis.

ΓΑΡΓΑΛΙ'ΖΩ. F. ίσω, titillo. vide pass. Item metaph. titillo, i. lętitia afficio. Cebes Theb. de voluptate loquens, ἕως ἂν γαργαλίζῃ τὸν ἄνθρωπον.

Γαργαλίζεσθαι, titillari. Alex. Aphr. οἱ γαργαλιζόμενοι τὰς μασχάλας. Affertur & pro prurire, ex Plat. in Phædro.

Γαργαλισμὸς, οῦ, ὁ, titillatio. Plato.

Γάργαλος pro γαργαλισμὸς, apud Luc. in somn.

Δυσγάργαλος. siue δυσγάργαλις, & δυσγαργάλιστος (cōp.) qui sese titillari & contrectari manibus ægre sinit, vt equus qui non nisi difficulter sinit se fricari manibus vel distringi strigili. vt δυσγάργαλις ἵππος apud Xen. in lib. de re eq.

ΓΑΡΓΑΡΕΏΝ, ῶνος, ὁ, gurgulio, guttur, fistula qua spiratur. vide Alex. Aphr. Esse à sono fictum vocabulum tradunt Alex. Aphr. & Etym. & Eust.

Γαργαρίζω, gargarizo. vnde γαργαρίζομεν στυφ., Diosc. lib. 1. dum gargarizatur.

Γαργαρισμὸς, ipsa gargarizandi actio, gargarizatus.

Ἀναγαργαρίζω, (comp.) gargarizo, fauces colluo. vt ἀναγαργαρίζειν τὸ στόμα ὕδατι, colluere os aqua. & ἀναγαργαρίζειν ὕδωρ ἐν τῷ στόματι. aquam in ore gargarizare. Dicitur etiam ἀναγαργαρίζεσθαι, id quo fauces colluuntur. Diosc. lib. 2. c. 67.

ΓΑ'ΡΟΝ, ου, τὸ, garū: liquamen seu sanies piscium sale conditorum & maceratorum, primum è garo pisce fieri solitum, vnde & nomen habet. vide Gal. & Diosc. Dicitur & γάρος, ου, ὁ, apud Athen. lib. 2. & Alex. Aphr. lib. 1.

Composita.

Οἰνόγαρον, garum vino mistum. vide Æt. lib. 3. c. 85.

Ὀξύγαρον, garum aceto conditum. apud Athen. lib. 9.

Ὑδρόγαρον, garum quod aqua dilutum est. Aet. l. 3. c. 84.

ΓΑΣΤΗ'Ρ, έρος, έρι, & per syncopen γαστρὸς γαστρί, accus. γαστέρα, vocat. γάστερ, (fœm. gen.) venter & Od. δ. & μ. ἔπειτα δὲ γαστέρα λιμός. Dicitur mulier grauida ἐν γαστρὶ ἔχειν, vt apud Herodot. & Paus. vel ἐν γαστρὶ φέρειν, vt apud Plat. de leg. Et ἐν γαστρὶ λαβεῖν, quæ concepit, in Epigr. ¶ Itē ventriculus in quem cibi ingeruntur & concoquuntur, apud Gal.

Γάστρις, gulosus, lurco, ventri deditus. Aristoph. in auibus. Citatur & compar. γαστρίστερος, ex Plat. comico. ¶ Item quem infestant vermes dicti ἕλμινθες, Suid.

Γαστρίζω, ventrem expleo, ventrem saburro. Item opiparè & lautè accipio Luc. ἐχθὲς ὡδὶ ῥᾷον γαστρίσαι τὴν δραμοῦσαν. Item in ventrem cædo. Aristoph. in Vesp.

Γαστρίζομαι, ventrem meum saburro, helluor. apud Athen. 4. & Basil. Item in ventrem cædor. Aristoph. in equit.

Γαστρισμὸς, ventris impletio, ingluuies.

Γάστρων

Γάςρων,ωνΘ,ὁ,idem quod γάςρις,gulosus,lurco,&c.
Γαςρώδης,ιΘ,ὁ,ventrosus,ventriosus.
Γαςρίδιον,ου,τὸ,paruus venter. Aristoph.
Γάςρη & γάςρα, fundum vasis. vt γάςρη τρίποδΘ apud Hom. Dicitur & de naui,significátque eius fundum,i.carinam vel (vt alij vocare malunt) alueum.

Composita.

Α'γάςωρ,ορΘ,ὁ,frater qui ex eodem ventre prodiit,vterinus,quasi ὁμογάςωρ.Hesych.
Γλωσσογάςωρ seu γλωττογάςωρ, qui lingua victum quærit, qui linguæ ministerio ventrem alit.
Ε'γγλωττογάςωρ (*decomp.*) pro eodem. Aristoph. in auib.
Ε'πιγάςριον,ου,τὸ. [q.d.superuentrale] quod est à pectore ad pubē vsque,vel pars supra vmbilicum. Quidam ita vocant totam eam carnem quæ ab imis costis ad pubem vsque protenditur, quòd ventri incumbat.Exp.& abdomen
Ε'ὐγάςωρ,ingentem habens ventrem.ventrosus,ventriosus.
Κοιλογάςωρ,qui est cauo ventre.
ΜεσογάςωρHesych.medio ventre cinctus.Hes.Ζωνογάςωρ,pro eodem.
Ο'λβιογάςωρ ventre beatus,qui se ventre bene curato beatum existimat qui beatitudinem in suo ventre ponit,i. ventris sui voluptate metitur.apud Athen.lib.9.
Ο'μογάςωρ & ὁμογάςριΘ,idem quod ἀγάςωρ.Il.φ.& ω.
Πλατυγάςωρ & πλατυγάςωρ qui est lato ventre.Aristot.
Προγάςωρ,cui venter prominet,ventriosus.
Προγαςρίδιον,ventrale,tegumentum ventris.Aff.ex Luc.
Υ'πογαςρίζομαι,saturor. Poll.
Υ'πογάςριον.[q.d.subuentrale]imus venter. pars infra vmbilicum vsque ad pubem. A quibusdam exp.pubes.vide Poll.
Χειρογάςωρ & ἐγχειρογάςωρ, cui manuum labor ventri alimentum suppeditat.qui manuum labore viuit.Hesych.
Θυγάτηρ,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

ΓΑΥΛΟΣ,ου,ὁ,mulctra,quæ & mulctrum,& mulctrale, vas lacti recipiendo,παρὰ τὸ γάλα. Od.ι. νᾶον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα Γαυλοί τε σκαφίδες τε τετυγμένα τοῖς ἐνάμελγον. ¶ ΓαῦλΘ autem priore circūfl.nauigij genus.Aristoph.in Auib.γαῦλον κλώμαι & ναυκληρῶ. ¶ Item sentina.Eust.
Κυθρόγαυλος [*comp.*] apud Iosephum in Antiq. Iud. exp.labrum conchæ specie.

ΓΑΥΡΟΣ,ου,ὁ, superbus, arrogans,ferox.Item qui elatus est & exultat aliqua re. γαῦρος λέων apud Dionys. Areop. ferox leo. Euripides,γαυρορόλβος Luc. γαῦρος γὰρ ὑπὸ τῆ λόγε κὰ μετέωρος εἰμι. Plut. in apophth. ἱλαρὸς κὰ γαῦρος. Dicitur & γαῦρος τὸ φρόνημα,elatus animo.apud Aristoph. Itidémque ipsum φρόνημα appellatur γαῦρον, in Epigr. Et τὸ γαῦρον pro animi elatione.apud Plut.in Ant. ¶ A γάω fit γαίω (sicut ἀγάω fit ab ἀγαίω) deinde γαῦος, & interiecto ρ γαῦρος. Alij deriuant ab ἀγαυὸς abscisso α.
Γαυρόω ῶ,& Γαυρόομαι,ῦμαι,superbio,glorior,efferor. Phocyl. Μὴ γαυρῶ σοφίη. Plut.in Cor.γαυρούμενον ἐν ἤθει ἐκ κὰ ἀνθεῖ.
Γαύρης & Γαύρηξ,Hesych.idem quod γαῦρος.
Γαυριάω ῶ superbio,glorior,efferor,me iacto.Dem. pro corona, οὐδὲ πλείω ἵλαν,εἰ ταύτη γαυριᾶς ἐφ' ᾗ γινὴν ὦ κατάρατε προσῆκεν. Plut. in Luc. γαυριῶντες ἐπὶ τῇ συγκοπῇ τ' παιδαγωγόν. Et γαυριᾶσθαι,de equo exultante apud Xen.de arte eq.
Γαυρίαμα,gloriatio,exultatio.
Γαυρικὸς,ῦ,ὁ,elatus,superbus.
Γαυρότης,ητΘ,ἡ,superbia,elatio,gloriatio.

Composita.

Α'γαυρὸς,ῦ,ὁ, superbus. insolens,Nic.in Ther.fit à γαῦρΘ,præfixo α intensiuo, vel ab ἀγαυὸς, interiecto ρ. Vtriusque etymologiæ meminit. Eust.
Α'γαυριάω ῶ, valde insolesco, valde me effero. Etym.ex Methodio.Α'γαυρίαμα,τὸ,insolentia,elatio animi.Hesych.
Α'γαύρισμα genus luctæ esse tradit. Eust.
Ε'κγαυρόομαι,ῦμαι, insolesco, insolens vel superbus fio aut arrogans,superbio Item actiuè,effero, iacto. Aff. ex Eurip. ἐκγαυρῶμαι τὸ ἀξίωμα τἀνδρὸς,dignitatem viri exaggero.
Ε'πιγαυρόομαι,ῦμαι, efferor,animo & ferocior reddor ob. Apud Xen.Pæd.2.ἐπιγαυρωθεὶς exp.lætior factus.

ΓΑΥΣΟ'Ν,Hesychius exp.σκαμβὸν,σρεβλὸν.κυρτὸν, curuum, tortuosum,intortum. Vtitur Hippocrates,sed Gal. annotat vocē hanc non esse vsitatam Græcis,ideóque ambiguum esse debéatne ἐξωθεῖσθαι an προσδέχεσθαι.
γαυσόω, reddo γαυσὸν,incuruo,intorqueo.Hesych.

ΓΕ,syllabica adiectio, quidem, certè, vtique. Sæpe vacat,præsertim alijs vocibus adiuncta, articulo autem ὡς frequentissimè. ¶ Item,saltem,Dem.εἰ μὴ ὅλον,μέρος γε, si non summam, saltem partem. Sæpius sine accentu scribitur. ¶ Pro γε dicitur Dorice γα,vt apud Aristoph.in Acharn.ἔγωγα,pro ἔγωγε,ego quidem.

ΓΕΓΩΝΑ, præt.med.verbi γνόω, metathesin habens pro γέγνωκα. Significat autem illud γνόω, licet inusitatum sit,γνῶσιν ὡς βοῶ,seu σαφῶς ἐν βοῶ, teste Eust.i ita clamo seu vociferor vt intelligar,seu vt audiatur & intelligatur clamor meus,ideóque clarè vociferor,Od.ε.& ζ.ὅσσον τε γέγωνε βοήσας. Et Il.θ.δεῖναι τε πάντ' κτ' ἄφυ.Dydimus inquit γεγωνεῖν esse τὸ εἰς πάσας γωνίας ἀρκοῦσαν φωνὴν φωνεῖν.
Γεγώνω (præterito medio in præsens transeunte) idem quod γέγωνα. Affert enim Eust. & Soph. τί γεγώνω; Pro eodem dicitur etiam,γεγωνέω ῶ, sæpe apud Hom. Vsus est & Xen. in Cyneg. ὁ ἀρκύωρΘ γεγωνείτω,vociferetur,clamet.
Γεγώνησις,vociferatio,altus clamor.Plut.
Γεγωνίσκω,idem quod Γεγωνέω.Thuc.lib.7.
Γεγωνὸς,ῦ,ὁ, alto clamore enuntiatus, seu clarus i. ita pronuntiatus vt audiri & intelligi possit.vt γεγωνὸς λόγΘ apud Philonem.
Α'ντιγεγωνέω,ῶ,(*Comp.*) reclamo in Epigr.

ΓΕ'ΕΝΝΑ, vocabulum Hebraicum, ex duobus compositum vallem Hinnon declarat, in qua olim Israëlitæ superstitionibus vicinarum gentium addicti, filios suos dijs adolebant, inaudita quadam immanitate. Inde factum vt acciperetur pro loco cruciandis in æternum reprobis destinato, atque adeò pro ipso supplicio & cruciatu quo afficiuntur cum Satana & & angelis ipsius,sicut Erasmus & alij multi annotarunt. Vtuntur noui Testamenti scriptores & Theologi hac voce: de qua vide & Ierem.cap.7.

ΓΕΙ'ΝΟΜΑΙ,gignor, nascor.Od. θ. τῷ μὴ γείνεσθαι ὄφελλον.Il.υ.ὅσσα οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Hesiod.Γεινομένοισι τε φρένας ἐναλιγκίας ἠδὲ νόημα. Præt.med.γέγαα,(solis poetis in vsu)natus sum: interdum & simpliciter *pro*, sum, vnde γεγαὼς particip. Apoll. Arg.2. κασίγνητοι γεγάασι.Od.δ. -ιον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.Et infin.Dorico,γεγάμεν Aor. medius ἐγεινάμην in frequenti vsu est in actiua signif.*pro*, genui, procreaui,dicitúrq; & de viro & de muliere Il. ε.Η' ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς.Il.ε.Ε'κ γὰρ ἐμεῦ γένΘ ἐστὶ ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ. Sic Ilia α. θεά σε γείνατο μήτηρ. Xenoph. in Apologia Socratis, de vtroque parente simul dixit ὡς οὐ πιστεύεις τοῖς πείθεσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς γειναμένοις Idem in Apomnem.τὰς γειναμένας appellauit matres,*scribens*, ἐμφύσει δὲ ταῖς γειναμέναις ἔρωτα τ' ἐκτρέφειν.
Γίγνομαι & γίνομαι (fut. γενήσομαι, præt. γεγένημαι, Aor.1.ἐγενήθην tanquam à γενάομαι, ῶμαι. Aor.2.med.ἐγενόμην,præt.med. γέγονα,tanquā à γείνω (nascor,orior. Plat.epist.9. ἕκαστος ἡμῶν οὐχ αὑτῷ μόνῳ γέγονεν.ApudXen.γεγονὼς ἔτη εἴκοσι,natus annos 20.τὰ γινόμενα,quæ proueniunt fructus.prouentus.Thuc.¶Item sum,fio,vnde γέγονα,fui vel factus sum. Thuc. ἰσόπαλος ἡ μάχη γίνεται Et οἱ ἐν δυνάμει γινόμενοι,Dem.qui sunt in imperio γίνομαί σοι δ' ἐχθρὰς, Aristoph tum tibi inimicus. Idem Aristoph. γέγονας ἀληθῶς,ὡς λέγουσι πλούσιΘ, itáne factus es diues? ¶ Pro loco variè vertitur habita ratione præpositionis cui adiūgitur.vt apud Theophr.de caus.pl.3.γίνεται πῦρ ἐπὶ πῦρ, ignis igni adiicitur. γίνεσθαι ἀφ' ἑτέρας, Thuc. alijs inniti,in alijs spem collocare,γίνεσθαι ἀπό τινΘ,ab aliquo disiungi. Itidē sine præpositione:vt γέγονε τῇ πόλει ὄνομα, nomen vrbi inditū est. Frequenter exp. accidere, euenire, cōtingere, vt τί γέγονε; quid accidit? Xenop.Hel.5. πρὶν τὸ τοιοῦ πεπραγμένα γενέσθαι. Cum inf.apud Isocr.γίγνεται μοι τῆ ποιεῖν.¶ Γίνομαι πρὸς τούτῳ vel ἐν τούτῳ,vel περὶ τῆ, versor in hac re, incumbo in hanc rem occupatus sum in hac re. Plut Isoc. Plat.¶ Item venio,peruenio, accedo. vt Herodot. ἐπεὶ ἐγένετο ἐπὶ τοιῷ ποταμῷ,vbi venit vel peruenit. Sic Thuc.ἐγένετο πρὸς τῷ ἰσθμῷ. Plut.in Fabio.γίνεται πάλιν ὑπὸ τοῖς Ρ'ωμαίοις veniunt in potestatem,vel rediguntur in potestatem. ¶ Γίνεταί σοι καλῶς,bene tecum agitur.Dem.
Γένεσις,εως,ἡ, origo, ortus : vt γένεσις κόσμε. πολέμων,&c. apud Plat.Est etiam idipsum quod ortum est.vt apud Plat.in Tim.ὅ,τι γὰρ πρὸς γένεσιν οὐσία τῆ πρὸς πίστιν ἀλήθεια.Cic. exp. quantū enim ad id, quod ortum est æternitas valet, tantum ad fidem veritas.Item genitura natiuitas.Epig lib.2.
Γενέσια,τὰ,γενέθλια,dies natalitius apud Herodot.
Γενεσιακὸς,ῦ,ὁ,idem quod γενεθλιακός.
Γενετὴρ,ῆρΘ,ὁ,genitor. Aristor.
Γενέτης,ου,ὁ genitor.Plut.Est item ἔκγονΘ,Hesyc. vnde apud Soph.ὁ Διὸς γενέτας. (stor.
Γενετὴ,ἡ,ortus,natiuitas.vnde ἐκ γενετῆς, ab ortu. Homer. & Ari-
Γενετυλλὶς ίδΘ,ἡ,ortus & generationis antistes dea.Aristop.
Γενέτωρ,ορΘ,ὁ,genitor. Aristot. (in Tim,
Γεννητὸς,ῦ,ὁ,qui ortum habet,qui gignitur aut genitus est.Plat.
ΓένΘ,εος,τὸ,genus,progenies.γένος δ' ἐμοί ἐνθεν ὅθεν σοι.Herodiā. lib.1.ἡμεῖς ἢ τὸ σὸν γένος.Exponitur etiam natio,Synes.epist.61. Σύρος τὸ γένος,Syrus natione. ¶ Metaphoricè etiam capitur, vt Lat.genus.vt apud Plat.epist.3.τὸ τῆ φιλοσοφούντων γένος, Et ibidem,τὸ θνητὸν γένος, mortalium genus.¶ Est etiam artis vocabulum,cui correspondet εἶδος.vnde γένει διαφέρειν genere differre, Aristot.¶ Item sexus.Plato in Symp. τρία ἦν τὰ γένη τῶν ἀνθρώπων αἰδροξύνων vocat. ¶Item γενεὰ,liberi.Bud.ex Hermog.

Γεννῆται, οἱ, qui eiusdem generis & familiæ sunt; gentiles. ex Isæo. Sic etiam in Atheniensium repub. dicebantur qui eiusdem γένους essent. Vide Poll. lib. 7.

Γενικὸς, οῦ, ὁ generalis. vt γενικαὶ ἀρεταὶ τέσσαρες, apud Suid. Itē genitiuus. vt γενικὴ πτῶσις apud gram. γενικῶς, generaliter.

Γενέστης, ου, ὁ idem quod γενέτης, συγγενὴς, ἔκγονος, Suid. Plat. in Philebo, νοῦς ἐστὶ γενέστης τῆς πάντων αἰτίου λεχθέντος.

Γενεὰ, ἡ, genus, progenies. ταύτης τῆς γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. Et Philo de vita Mos. καταλείπει μὲν πατρίδα καὶ γενεὰν καὶ πατρῷον οἶκον. Item generatio genitura. vt φύλλων γενεή. Il. ζ. Exp. etiam ætas, seculum: quod temporis spatium alij triginta annorum, alij centum, alij septem faciunt. Alij quantulamcunque hominis ætatem intelligunt. vt ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς nostro seculo, nostra memoria. Dem.

Γενέθλη, ης, genus, ortus, origo. vt ἀργύρου γενέθλη, Il. β. & γένεθλον, progenies, γέννημα. Oppian. de ven. 3. & Soph. in Elect.

Γενέθλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, natalis, natalitius, vt γενέθλιος ἡμέρα. & γενέθλιοι θεοὶ, apud Plat. de leg. 8. γενέθλια, τά, natalitia, i. conuiuia solennia in honorem natalis. Lucian.

Γενεθλιακὸς, ad natalem diem pertinēs. vt γενεθλιακὸς λόγος.

Γενεθλιάς, άδος, ἡ idem quod γενέθλιος. Nonn.

Γενεθλίδιος, ου, ὁ, natalis, natalitius. Epigr.

Γέννα, ἡ, progenies genus, Xen.

Γενναίδας, ου, ὁ, generosus. Aristot. eth. 1. cap. 10. & Luc. de cal. Item ingenuus. Aristoph. in Ran.

Γενναῖος, ου, ὁ i. προγονικὸς, seu (secūdum antiquos) συγγενὴς καὶ ἔμφυτος. Il. ε. Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι. Item ingenuus. Plat. 2. de rep. item nobili & generosa stirpe ortus. Thuc. lib. 2. Sic & apud Plut. γενναῖος ἰχθύς. & γενναῖος ἵππος apud Herodian. Item generosus, i. strenuus. Herodian. l. 2. γενναῖος καὶ θυμοειδής. Item, validus, vehemens, vt γενναία δύη, apud Soph. in Aiace.

Γενναίως, generosè. fortiter. Herodian. lib. 3.

Γενναιότης, ητος, ἡ, generositas. Eurip. Polyb.

Γεννικὸς, οῦ, ὁ, generosus. Plat. in Phædro. γεννικῶς, generosè, fortiter. Item ingenuè.

Γέννας, ου, ὁ auunculus. frater matris, Hesych.

Γεννάω, ῶ. F. ήσω, genero, gigno, Xen. οἱ δ' ἴσα τοὺς γεννήσαντας. De mulieribus etiam dictum reperitur. vt Lucæ 1. Sic & γεννήτειρα dicitur genitrix. Metaphoricè quoque capitur, vt pario, apud Lat. Plat. in epist. βλάβην ἡδονὴ καὶ λύπην γεννᾷ.

Γεννάομαι, pass. nascor vt ἐγεννήθη Τελαμῶνος. Isocr. Item mediæ vocis idem quod γεννάω. vt apud Plat. in Tim. δι' δαίμονα θεὸν αὐτὸν ἐγεννήσατο.

Γέννημα, τό, quod natū seu procreatū est, progenies. γεννήματα, plur. num. dicuntur liberi. apud Plut. de leg. & alibi. Exp. etiam fructus & fœtus terræ ac enascentia germina. Polyb.

Γέννησις, εως, ἡ, generatio, procreatio. Plat. in Symp.

Γεννητὴς, ου ὁ, generator. Plat. γεννήτωρ, ορος, ὁ genitor, parens. Plat. de leg. γεννήτειρα ἡ, genitrix, γεννητὸς, οῦ, ὁ, generatus, genitus. Plat. de leg. Item mortalis, apud Luc. γεννητῶς, aduerb. q. d. genitè in modum geniti seu generati. Naz. γεννητικὸς, generandi vim habens. cui vis inest genitalis. Alex. Aphr.

Γονὴ, ἡ, genitura, fœtus, seu fœtura. proles. vt γονὴ παίδων. Il. ω. sic γονὴ τέκνων, apud Eurip. Item genitura. fœtus, i. infans editus. Luc. Dicitur & de brutorum fœtura. apud Æschin. in Ctes. Extēditur & ad fructus vt in Plat. axiocho, ἄφθονοι μὲν ὧραι παγκάρπου γονῆς βρύουσι, abundant fructuum omnis generis fœtu. Exponitur & genus apud Athen. & Soph. Exp. & partus, apud Eur. in Phœn. πρὶν εἰς φῶς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν. Item semen prolificum, genitura. Hesiod. Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος. Γοναὶ. ab Hippocr. vocari etiam partes naturales quæ generationi inseruiunt tradit Gal. comm. 3. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. Γονὴ est etiam nomē pessi ad cōceptū perutilis. Aegi. l. 6. c. 24.

Γόνος, ου, ὁ (itidē vt γονὴ,) exp. generatio, apud Hom. Od. λ. & τ. vbi tamen exponi etiam posse γένος scribit Eust. Apud Hom. Γόνος sæpe sign. qui generatur, fœtus, proles. Sic dicitur Achilles θεᾶς γόνος. Il. ω. Item semen, quod genitura etiam dicitur. Aristot. γονὸς autē oxyt. (pro quo γουνὸς Ionica epenthesi apud poëtas) fœcundus, γόνιμος. Est & subst. pro fœcundo & fertili loco, vel solo, apud Hom. vt quū dicit γουνὸν Ἀλωάων.

Γονόεις, εντος, ὁ, fœcundus, fertilis.

Γόνιμος, ου ὁ καὶ ἡ, genitalis, prolificus, fœtificus. vt γόνιμος θερμότης, apud Plat. de leg. Et γόνιμος ὑγρότης, apud Theophr. ¶ Item fœcundus, fertilis, vt apud Phil. de vita M. lib. 1. γῆ πρὸς πάντα γονιμωτάτη. Item metaph. (sicut & fœcundus Lat.) vt γόνιμος ποιητὴς apud Aristoph. Interdum cum gen. vt Arist. de mundo, νέφος ἐστὶ πάχος γόνιμον ὕδατος. Γονίμως, fœcundè.

Γονεὺς, έως, ὁ, genitor, pater, γονεῖς, pater & mater, parentes. Hesiod. Aristoph. Plut. γονεύω, fœtifico, gigno, item concipio, Bud. ex Theophr. γονεία, ἡ, fœtificatio.

Γνήσιος, ου, ὁ, originē habens legitimam, & minimè spurius, legitimus. vt γνήσιοι παῖδες, & γυνὴ γνησία. Exponit. & germanus. Sic γνήσιος αἰετὸς, Arist. aquila germana, & incorruptæ originis. Bud. Exponitur etiam, non adulterinus, non fucatus, genuinus. Dictum videri potest quasi γονήσιος, vel etiam γενήσιος.

Γνησιότης, id quod est legitimum. Aristot. rhet. l. 1.

Γνησίως, germanè, legitimè, non adulterinè.

Γόνυ, γυνὴ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primum ex γίνομαι, quæ terminatione quidem eadem sunt cum compositis ex γένος, at significatione sunt diuersa.

Ἀειγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui semper fuit & erit, sempiternus. Plato in Symp.

Αἰθρηγενὴς, idem quod αἰθρηγενέτης, Il. ο. & τ.

Ἁλιγενὴς, è mari ortus, mari genitus. Sic dicitur Venus ἁλιγενής, quia est orta mari. vt canit Ouid.

Ἀρτιγενὴς, recens genitus, modo ortus.

Αὐθιγενὴς, indigena. apud Luc. in Hermot. & Plut. de prud. an. Item perennis, vt αὐθιγενὴς ποταμός. Philo de vita Mosis, lib 1.

Αὐτογενὴς, sponte sua natus, qui ipse ex se est, non ex alio. Epithetum Dei apud Orpheum.

Ἀφρογενὴς, è spuma ortus. Veneris epith. Ἀφρογένεια etiā dicitur.

Βουγενὴς, è boue ortus seu genitus. Apibus hoc epith. tribuitur, quod ex bouinis ossibus nascantur.

Γηγενὴς, è terra ortus seu natus. Soph. Γηγενεῖς, peculiariter dicuntur etiam gigantes illi terræ filij. Aristoph. in Neb.

Διογενὴς, è Ioue ortus, Ioue editus. vt διογενὲς τέκνον, apud Sophr. de Pall. διογενὲς φῶς apud Eurip.

Ἐγγενὴς, innatus, ingenitus, apud Soph. in El. Vide & in comp. ex γένος. Ἐγγενῶς, i. γνησίως, apud eundem.

Ἐνδογενὴς, intus genitus seu domi natus.

Ἐπιγενὴς, affertur pro indigena. Potest exponi etiam, natus post.

Ἡμιγενὴς, semigenitus. apud Plat. in Tim.

Ἠεριγενὴς, manè ortus. ὁ ἐν ὄρθρῳ γεννώμενος, vel aëre genitus, aëre natus. Apol. Argo. 2. de aurora, ἐφαάνθη ἠεριγενής. Ἠεριγένεια, pro eodem Iliad. α.

Θεηγενὴς, Deo genitus, Deo natus. Nonn.

Θηλυγενὴς, è fœmina ortus, muliebris. Plato de leg.

Ἰθαγενὴς, rectè, i. legitimè natus. Od. ξ. Et ἰθαγενὴς πολίτης, indigena ciuis. Ἰθαιγενὴς, etiam scribi annotat. Eust.

Κυπρογενὴς, in Cypro natus. Κυπρογένεια, ἡ, epith. Veneris quòd ibidem & nata esse credatur & religiosè colatur. Hesiod. in Theogon.

Μεσογενὴς, qui mediæ est ætatis, ὁ ἐν μέσῃ τῇ ἡλικίᾳ γεγονώς. Hes.

Μοιρηγενὴς, felici fato natus. Il. γ.

Μονογενὴς, vnigena, vnigenitus. Plato in Tim. Μουνογενὴς, poëticè υ metri causa inserto, pro eodem. Μουνογενὴς δὲ παῖς, apud Hesiod.

Νεογενὴς, nuper natus, recens natus. Plato in Theæt. Νεηγενὴς, apud poetas pro eodem. Dicitur & Νεογιλὴς pro eodem. & νεογιλὸς, ν in λ mutato. Et Νεόγιλλος pro eodem.

Νεογνὸς, idem. Factū esse per syncopen pro νεογονὸς, tradit Eust.

Νεφεληγενὴς, nube genitus, nubigena. Epithetum est Centaurorum, item Phryxi & Helles: quorum illi ex nube qua Ixion deceptus est, hi ex Nephele nati fuerunt. Vide Eust.

Οἰκογενὴς, domi nostræ natus, non emptitius seu aduentitius, vernaculus. Plut. & Arist. Interdum pro verna seu seruo vernaculo. Plut. Item cognatus, propinquus, vel etiam domesticus. Hesych.

Ὀφιογενὴς, serpentigena. Strab.

Ὀψιγενὴς, serò genitus, tardè natus.

Παλαιγενὴς, q. d. olim genitus: vnde ponitur pro prisco seu vetusto, vt apud Apoll. Arg. 1. παλαιγενέων κλέα φωτῶν μνήσομαι. Item pro annoso seu sene, Apud Aristoph.

Παλιγγενὴς, renatus. Nonn.

Πλειογενεῖς, ῶν οἱ, diuersis parentibus nati.

Πρεσβυγενὴς, priscus, q. d. antiquus natu. Πρεσβυγένεια, ἡ, antiquitas. Plutarc. Symp. 2.

Πρωτογενὴς, primigenitus, primigenus, primitiuus. Comparat. πρωτογενέστερος, antiquior, senior.

Πυριγενὴς, igni satus, igni genitus. Apud Eurip. πυριγενὴς παλάμη exp. ἀπηνὴς, ἀνήμερος. nam quum ignis sit res sæua, sæua itidem sunt quę ex eo nata sunt. Innuit autem per πυριγενῆ παλάμαν, ensem, quoniam in igni ferrum molliri & cudi solet.

Πυρογενὴς, ex frumento ortus. Epigr.

Τριτογενὴς & Τριτογένεια, ἡ Mineruæ epith. ita dictæ quòd vel ad Tritonem fluuium seu paludem nata sit, cuius accolas ei sacrificare tradit Herodotus. vel quòd è Tritone, i. Neptuno orta sit, vt Libyæ incolæ opinantur. vel quòd è capite Iouis prognata existimetur. Τριτὼ enim caput est Cretensium lingua, vel quòd tertia mensis die nata esse credatur. vel (actiuè accipiendo) quòd tria hominibus ingeneret, νοῦν, μνήμην, θέλησιν, seu [vt Empedocles vult] εὖ λογίζεσθαι, λέγειν καλῶς τὸ νοηθὲν, ὀρθῶς πράττειν αὐτό. vel quod τὸ τρεῖν ἐγγεννᾷ τοῖς ἐχθροῖς, inquit Eust. ¶ Τριτογένεια, apud Aristop. in Neb. (vt schol. tradit) est genus saltationis.

Ὑλογενὴς, ex materia ortus. Orph.

Ὑστερογενὴς, posterior natu seu ortu. Synes. epist. 105.

Χαμαιγενὴς, humi natus, è terra ortus, humo prognatus. Hesiod. in Theogn.

Secundum compositorum genus ex verbo γίγνομαι.

Ἀπογίγνομαι, absum, vt ἀπογιγνόμενοι τῆς μάχης. Herodo. qui ab. fu[illegible]

abest à prælio. Thucyd. 1. τῶν ἁμαρτημάτων ἀπογενόμενοι, qui à maleficiis abfuistis. ¶ Item, decedo, cui opponitur προσγίνομαι, accedo: apud eundem lib. 2. περιλοιπόμενον δὲ αὐτῷ ἀπεγίγνετο μὲν οὐδὲν τῆς στρατιᾶς, εἰ μή τι νόσῳ. προσεγίγνετο δέ. Apud Aristot. autem in Physiognom. ἐπιγίνεσθαι opponitur τῷ ἀπογίνεσθαι & ἀπολείπειν. Et apud Greg. ἐπιγίνεσθαι, & ἀπογίνεσθαι accedere seu aduenire, & abscedere. ¶ Item pro, desum apud Andocidē. ¶ Item morior, Thucyd. lib. 2. τὰ μὲν ὅσα προτίθεται τῶν ἀπογινομένων.

Διαγίγνομαι, intersum. (eo sensu quo dicitur spatium aliquod temporis interfuisse) Plut. ἐτῶν διακοσίων διαγεγονότων, ducentis annis interlapsis. ¶ Itē duro, permaneo, perenno. Plat. in Apol. τοσάδε ἔτη διαγενέσθαι. Plut. in Fab. ἀσφαλῶς διεγένετο, per totam vitam tutus fuit. Et pro, tolero vitam, apud Plut. Et pro, euado apud Synes. εἰ καὶ διαγενοίμεθα ἐκ κλύδωνος.

Ἐγγίγνομαι, insum, vel innascor. Plat. de rep. 1. ἐν ἐλευθέροις καὶ δούλοις ἐγγιγνομένη ἡ ἀδικία μισεῖν ποιεῖ ἀλλήλους, apud Xen. ὁρῶ τῶν διδασκαλικῶν λόγων τοῖς ἀμελοῦσι λήθην ἐγγινομένην. ¶ Item intersum. interiicior, (de tempore dictum vt διαγίνομαι Thuc. 1. χρόνου ἐγγενομένου. Idem lib. 8. διατριβῆς ἐγγιγνομένης. Et χρόνων ἐγγεγενημένων apud Demosth. elapsis interim multis annis. ¶ Ἐγγίγνεται cum infinit. licet, facultas est. Æschin. ἵνα δ᾽ ἐγγένηται Δημοσθένει περὶ αὐτῆς εἰπεῖν, παρέλιπον. Sic Plut. ὡς ἐγγένηται τῷ ἀνδρὶ συμβαλεῖν.

Ἐκγίγνομαι enascor, oriundus sum, vt in hoc hemistichio οἳ γῆς ἐξεγένοντο. qui è terra nati sunt. Plut. in lib. de virtutib. mul. οὐ γὰρ ἐνταῦθα γε δύνασθε καταδῦναι φεύγοντες, ὅθεν ἐξεγένεσθε, in vteros matrū vnde editi estis. Sic Artemid. Oniiocr. 1. τοῦτο δὲ σημαίνει τὴν πατρίδα ἧς ἔξεισί τις καὶ ἐξεγένετο. Ἐκγίνεται cū infin. licet, &c. vt ἐγγίνεται. Æsch. in Ctes. ὑμῖν γὰρ ἐξεγένετο ἂν ποιήσασθαι. Et apud Herodot. ἐκγενέσθω μοι Ἀθηναίους τίσασθαι facultas detur, contingat mihi Athe. vlcisci.

Ἐπιγίγνομαι supernascor, seu postnascor. vnde οἱ ἐπιγινόμενοι dicuntur posteri, Isocr. in Helene. τοιαύτης δὲ τῆς γυναικὸς οὐδένα τῶν ἐπιγινομένων ἀξιωθῆναι στέρεσθαι. Sic apud Thucyd. sæpe. ¶ Item adnascor, vt Theoph. de caus. 6. ζητήσειεν ἄν τις διὰ τί ποτε ἐνίοις ἐγγίνεται ἡ ἐπιγίνεται καὶ πόθεν ἡ ἁλμυρίς. ¶ Item succedo, subsequor, sequor, apud Thucydidem sæpe. vt τοῦ δ᾽ ἐπιγιγνομένου θέρους, & χειμῶνος. Item τῇ ἐπιγιγνομένῃ ἡμέρᾳ. Pro superuenio apud eundem in Thucyd. accipitur hic, οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας Ἀκαρνᾶνες ἐπιγενόμενοι αὐτοῖς μετὰ νώτου. Philo de mundo. ζώοις ἐπιγίνεται τελευτή. Item exorior, existo: vt apud Xen. ὕδωρ δ᾽ ἐπιγενόμενον πολὺ ἐκ βροντῶν διεκώλυσαν τὴν ἀναχώρησιν. Ἐπιγίνομαι oppositum τῷ ἀπογίνομαι, vide suprà.

Ἐπιγένημα, τό. quod ad aliquam rem quasi superaccedit. Sic in morbo dicitur affectus ille, qui ex primario affectu consequitur.

Καταγίνομαι, versor & sum occupatus. vt γεωμετρία ἐστὶν ἐπιστήμη περὶ τὸ ποσὸν καταγιγνομένη συνεχὲς ἀκίνητον. Itē Greg. in Epitaph. in patrē suū, θαυμάζειν ὅτι περὶ μὲν τούτων οὕτω καταγεγόναμεν ὡς μόνα πρὸς εὐφημίαν ἔχοντες. Apud Demosth. in Midiā, in testiū quorundā verbis, ponitur pro moror. i. habito.

Μεταγίνομαι sum post. Helych.

Μεταγενής vnde μεταγενέστερος, qui post nat' est, minor natu.

Παραγίνομαι, adsum, intersum. vt ἐκκλησίᾳ παραγίνεσθαι apud Æsch. Et cū dat personæ, Plat. de rep. Σοφοκλεῖ ποτε παρεγενόμην ἐρωτωμένῳ ὑπό τινος, adfui Sophocli quū interrogaretur. vel, interfui interrogationi ppositæ Sophocli. vel, me præsente interrogatus fuit Sophoc. Bud. apud eūdē Plat. παραγίνεσθαι δίκῃ exp. sisti iudicio. Dicūtur παραγίνεσθαι & qui adsunt alicui in iudicio vt aduocati. Plato de rep. 2. παραγενόμενον δικαιοσύνῃ κατηγορουμένῃ. A Bud. exponitur & p̄ssidio esse apud eundē Plat. de rep. 10. ¶ Itē superuenio. Xen. παρεγένετο (Ἱππίας) τῷ Σωκράτει λέγοντι πρός τινας. ¶ Itē euenio: apud Synes. li. de insomn. τοῖς τε ἠθληκόσι πρὸ τῶν πραγμάτων καὶ τοῖς παραγινομένοις ἐπισταμένως χρῆσθαι. ¶ Itē aduenio, venio, accedo, eo apud Xē. Pæd. 8 ταχὺ μὲν ὅποι ἂν δέῃ παραγιγνόμεθα. Et παραγίνεσθαι πρὸς τὸν ἀγῶνα, Æsch. Rursus Xē l. 4. ἡ εὐτυχία νῦν ὑμῖν παραγεγένηται. ¶ Παραγίνεσθαι præterea dicūtur sata quæ è terra erūpūt & germinat. Theophr de caus. li. 4. διὸ ταχύ τε παραγίνεται καὶ ταύτην τὴν ὥραν φύεται. Et sic identidem cum vtitur scribit. [Chrysost. in epist. ad Philip.

Συμπαραγίνομαι. [Decomp.] simul adsum, simul aduenio. ex

Περιγίγνομαι, supersum. vt apud Aristoph. in Pluto. περιγίγνεσθαι & ἀπολείπειν opponūtur, sicut Lat. superesse & deesse. Sic & apud Plat. de leg. lib. 5. περιγίγνεσθαι & ἐλλείπειν sunt opposita. Et pro superesse, reliquū esse, restare. Demost. in Aphobū καὶ ὅσα ἐκ αὐτῶν περιεγίνετο, & quæ inde superfuissent. Sic τὸ περιγινόμενον ἀργύριον, Isocr. Itē supersum. i. euado, saluus euado, incolumis sum, seruor à morte. Demosth. ὅτι οὐχ οἷός τε ἔσται περιγενέσθαι. Thuc. 1 ἐκ τοῦ κινδυνεύειν κἂν περιγενέσθαι. ¶ Itē Bud. περιγίνεσθαι interpr. etiā superesse, prōptū esse, integrū esse, πλέον εἶναι. vt, Aristip. interrogatus τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας, i. (inquit) τί πλέον ἐγένετο, & τί ἐπλεονέκτησε τῶν ἄλλων. Exponit &, obuenire, cōtingere, vt apud Thuc. 4. ὥστε ἀμαχητὶ ἂν περιγενέσθαι αὐτοῖς ὧν ἕνεκα ἦλθον. Herod. 8. ἐπεὶ καὶ τῆς νίκης πᾶς ὁ καρπὸς περιεγένετο. Vtitur & in malam partē eodem libro, ὅθεν αὐτῷ περιεγένοντο πρὸς μὲν τῶν οἰκείων μῖσός τε καὶ ὀργή. Περιγίνομαι. item εἰς ἐναντίον συμβαίνω. Bud. ¶ Itē Περιγίνομαι, sum superior, vinco. Od. θ. v. 10. ὅσσον περιγινόμεθ᾽ ἄλλων Πύξ τε, παλαισμοσύνῃ τε καὶ ἅλμασιν, ἠδὲ πόδεσσιν. Sic Thucyd. lib. 8. περιγίνεσθαι τῶν πολεμίων. & alibi sæpè non addito genitiuo. Interdum additur & datiuus rei: vt Xen. περιγίνομαι σε τάχει. Et cum accus. περιγίνεσθαι τὰ ὀλύμπια, apud Plutarchum.

Περιγεννητικός, vincendi vim habens. vt εἱμαρμένη περιγεννητικὴ ἁπάντων. Plutarch.

Προσπεριγίνεσθαι, (decomp.) superesse apud Dem.

Προγίνομαι, sum antè, antecedo, præcedo (vnde οἱ προγενόμενοι & οἱ προγεγενημένοι dicuntur maiores) Thuc. initio lib. 1. καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων, & omnium superiorum maximè memorabile. Arist. ethic. 3. cap. 1. προγίνεσθαι & παρακολουθεῖν opponit. ¶ Item procedo. vt Il. σ. Οἱ δὲ τάχα προγένοντο.

Προγενέστερος, qui antè natus est, qui ætate antecedit, maior natu. in qua signif. Hom. addit. datiuum γενεῇ. Il. ι. Ἡ δ᾽ ἔστιν γενεῇ προγενέστερος εὔχομαι εἶναι. Et pro, antiquior, vt προγενεστέρα ὁμόνοια. Synes. de insom. Apud Plut. in Rom. οἱ προγενέστεροι Λατῖνοι. exp. prisci. Et superl. προγενέστατος, antiquissimus. A Budæo redditur etiam autor generis apud Polyb. ἄρχεται ἀπὸ τῶν προγενεστάτων τῶν παρόντων.

Προσγίνομαι, adnascor, item accedo, Basil. Et opponitur ἀπογίνομαι apud Thucyd. Apud eundem προσγεγενημένους ναυτικοῦ, exp. accessione classis. Sic προσγενέσθαι in Plat. Tim accedere. Bud. vertit etiam accessionis vice cedere, apud Phil. Et προσγενόμενοι τῷ βασιλεῖ, ex Plut. Themist. exp. regis societatem sequuti.

Συγγίγνομαι, simul sum, conuersor. Synes. θεωρία δὲ καὶ πρᾶξις οὐκ ἀξιοῦσι συγγίνεσθαι. Herodian. 7. τήν τε θεραπείαν πᾶσαν ἣ συνεγίνετο τῷ Ἀλεξάνδρῳ. Sæpe dicitur pro, cōuersor (eo sensu quo dicitur & congredior, vel consuetudo mihi est cum aliquo. & venio in colloquiū) vnde apud Plat. de rep. 1 χαλεποὶ καὶ ξυγγενέσθαι εἰσίν, exp. difficilis est eorum consuetudo. Xen. Pæd. 7. ὥριν τοῖς φίλοις αὐτὸν σχολάζειν καὶ ξυγγίνεσθαι. Affertur & συγγίνεσθαι λόγῳ. ex Aristot. Rhet. Et συγγίνεσθαι ἐς λόγους τινί ex Aristophan Nubib. q. d. venire in colloquium cum aliquo. Et cū dat. rei. vt συγγένεσθαι τῇ παιδείᾳ. versari in studio literarum. Et συγγίνεσθαι τῇ πενίᾳ. Plato in Plut. versari in penuria, paupertate premi. ¶ Item concumbo, coëo (in qua signi. dicitur & congredior, consuesco, consuetudinem habeo.) Plat. de rep. 1 οἷος τ᾽ εἶ γυναικὶ συγγίγνεσθαι. ¶ Item, simul sum, adsum, auxilior. Sophocl. θεοὶ συγγένεσθε.

Προσυγγίνομαι. (Decomp.) ante congredior seu colloquor. Thucyd. lib. 8.

Tertium compositorum genus ex γένεσις.

Θεογενεσία ἡ regeneratio baptismus. apud Dionys. Areop. Vocabulum theologicum, quasi diuinæ & pristinæ originis nostræ instauratio.

Παλιγγενεσία ἡ. q. d. renascentia, secundus ortus, instauratio. Philo de mundo, & Plutarch περὶ σαρκοφ. Item vniuersalis resurrectio: & pro baptismo, apud Dionys. Areop. λουτρὸν παλιγγενεσίας apud Naz. lauacrum quo antiqua nostra origo instauratur.

Quartum compositorum genus ex γενέτης.

Ἀειγενέτης, ὁ. qui semper extitit vel est sempiternus. Et αἰειγενέτης pro eodem, versus gratia inserto Il. β.

Αἰθρηγενέτης frigus & pruinam, vel serenitatem inducens. Od. ε.
Καὶ βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων.

Γηγενέτης idem quod γηγενής. Plut. in Apopht.

Ἐκγενέτης, ὁ. oriūdus, ortus, ex. vt ἐκγενέτης Ἀγαμέμνονος, apud [Eur.

Εὐγενέτης, præstanti genere ortus, generosus. Epigr.

Τηλυγέτης siue τηλύγετος, natus procul absente patre. Itē quem parentes in senecta genuēre, ideoque præ cæteris dilectus. Interdum exp. vnicus. Hes. Suid. Plut. sæpe vtitur Homerus. Videtur dictum quasi τηλυγενέτης.

Παγγενέτης omnium genitor, omnium pater. Nonn.

Quintum compositorum genus ex γεννητός.

Ἀγέννητος, ὁ, ὁ, καὶ ἡ, ortum non habens, cuius origo nulla est. Plato in Phædon ἀρχὴ δὲ ἀγέννητον, Cicer. interpr. principij nulla est origo. Est etiam non factus, infectus. apud eundem in Gorg.

Θεογέννητος, à Deo ortum habens, à Deo ortus aut genitus. Peculiariter verò apud theologos, & Dion. Areop. baptizatus.

Διόγνητος, à Ioue ortum habens, à Ioue genitus, ideoq; nobilis, generosus, idem quod διογενής. Hesiod. διόγνητος Ἰόλαος. Est autem per syncopen metri gratia factum ex Διογέννητος.

Ἰφιγέννητος, potenter factus. Ignis epith. apud Orph.

Κασίγνητος, ὁ, ὁ. frater, idē quod κάσις, frater ex vtroque parēte, i. germanus. Il. ζ. & τ. Dicuntur etiam κασίγνητοι consobrini, fratrum vel sororum filij. Et generalius pro consanguineis poni testatur. Eust. Il. o. Fœmininum est κασιγνήτη, soror germana. Iliad. δ, & π. Et Sophocl. ¶ Accipitur κασίγνητος etiam

adiectiuè pro, fraternus, germanus. Soph. in Antig. φίλη δὲ τῷ κασιγνήτῳ κάρα.

Decomp. Αὐτοκασίγνητος, germanus, geminus frater. Il. γ. & π.

Αὐτοκασιγνήτη, soror germana, soror genuina seu natiua.

Μητροκασίγνητος, matris frater, auunculus.

Μητροκασιγνήτη, matris germana, i. matertera,

Πατροκασίγνητος, patris frater, patruus. Hesiodus, λῦσε δὲ πατροκασιγνήτους.

Νοθογενής, qui genitus est nothus seu spurius, qui ita genitus est vt sit nothus. Hesych.

Sextum compositorum genus ex γένος.

Ἀγενής, έος, ὁ καὶ ἡ cui γένη, i. liberi non sunt. ἄπαις. Suid. ex Isæo. Item ὁ μηδὲν ἐν τῷ γένει ἀνδρεῖος, minime generosus, degener, cui opp. εὐγενής. Herod. lib. 4. & 7. & Plut. in Symp.

Ἀγένεια ἡ, expon. δυσγένεια, Suid.

Ἀλλογενής, qui vel quæ alius gentis, aliunde genus habens, cui contr. αὐθιγενής.

Αὐθιγενής, indigena. Vide paulò antè in compositis ex γείνομαι.

Γηγενής cui gens è terra est.

Διγενής, qui duorum est generum, item qui duplicis est sexus. Theophyl. epist. 43. τὸ διγενὲς ἡμιάνδρειον.

Δυσγενής, qui claro genere ortus non est. Item degener, minimè generosus.

Δυσγένεια ἡ ignobilitas. Plut. Item animus degener, ignauia. Philo de mundo & Plut. de lib. educ.

Ἐγγενής, exp. indigena, inquilinus, consanguineus, apud Æsch. Aliam signif. vide in primo genere compositorum.

Ἑτερογενής qui alterius est generis, cui contr. ὁμογενής. Arist.

Εὐγενής claro & nobili genere ortus, generosus. Aristot. lib. 1. anim. & Herodian lib. 7. Tribuitur & rebus inanimatis, vt εὐγενῆ δένδρα, apud Phil. εὐγενεῖς πυροὶ apud Gal. ad Glauc. Itē generosus, i. strenuus, Aristot. & Philo de vita M. 3. Itē ingenuus. Arist. & Philo. Εὐηγενής, idem pleonasmo τοῦ η, Eust.

Εὐγενῶς, generosè. Plut. Εὐγένεια, nobilitas. Aristid. in Pan. Item ingenuitas. Synes. Epist. 1.

Εὐρυγένειος, latas generationes habens. Nonn. [Diosc.

Ἰδιογενής proprium & priuatum genus habens, sui generis. Bud. ex

Ὁμογενής, qui eiusdem generis est, propinquus, genere cognatus Eurip. in Phœniss. ¶ Apud philosophos & logicos est, qui eodem genere comprehenditur. A quibusdam ὁμογενῆ vocātur ὁμοιομερῆ. Sic ὁμογενῆ μόρια, apud Gal. dicuntur partes corporis similares. Ὁμογένεια, cognatio. Ὁμογενῶς, eiusdem generis complexu, eiusdem generis ratione.

Ὁμόγνιος per syncopen factum videtur pro ὁμογένιος. Et ὁμόγνιοι θεοὶ penates dij, apud Plat. de leg. At ὁμόγνιος Ζεύς, exp. gentilius Iupiter. ex Synesio.

Ὁμοιογενής, qui similis & propriè eiusdem est generis.

Ὁμοιογένεια generis similitudo.

Παγγενής, qui omnium generum est. Παγγενῆ, aduerb. per omnia genera generaliter.

Συγγενής, generis propinquitate coniunctus, cognatus. Plut. in Fab. Συγγενὴς τοῦ Φαβίου. Metaphoricè etiā capitur, vt & Lat. cognatus affinis vt συγγενὴς τοῦ πράγματος, apud Plat. ep. 7.

Συγγένεια, ἡ, cognatio, affinitas. Plat. Luc.

Συγγενικός, ἡ, ὁ, idē quod συγγενής. Plut. in Them. συγγενικὰ ἐγκλήματα, propinquorū crimina. Idē in Per. συγγενικὸν νόσημα, gētilis & hæreditarius morbus. συγγενικαὶ τρίχες apud Aristot. pili congeniti, qui & συγγενεῖς.

Συγγενίς, ίδος, ἡ, cognata. Synes. epist. 155. Pollux barbarū esse scribit.

Τριγενής, tertia perfectus generatione, vt vermes insectorum. Bud. ex Gaza.

Τριγένεια tertius generis gradus. Strabo lib. 2.

Septimum compositorum genus ex γενέθλη.

Ἀγένεθλος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui γενέθλη aut γένεθλον non est.

Ἀριστογένεθλος χῶρος, locus in quo nascuntur optimi, qui optimos generat. in Epigrammate.

Ἀρτιγένεθλος idem quod ἀρτιγενής.

Αὐτογένεθλος, cui ipsi ex seipso genus est. Nonn.

Καρπογένεθλος, Apollo generator fructuum, in Epigr.

Προγένεθλος, origine aut natiuitate antecedens, ante genitus. Nonn.

Ὑψιγένεθλος, in alto natus, vt ὑψιγένεθλος θεός, apud Nonn.

Octauum compositorum genus ex γέννα.

Ἀγεννής, έος, ὁ καὶ ἡ, ignobilis, ignobili loco natus, vt ἀγεννὴς ἡ ἀπατρίδης. Luc. Item degener, ignauus, minimè generosus, cui opponi. γενναῖος, apud Plat. Accipitur etiam pro, abiectus, vilis, humilis, & interdum copulatur cum ταπεινός. Dicitur de persona & de re.

Ἀγεννῶς, ignauè, parum viriliter, remissè, remisso vel abiecto animo. Dem.

Ἀγέννεια, ignobilitas generis. Aristot. Pol. 6. Item ignauia, mollities animi. Exp. & timiditas, à Suida. Ἀγεννές, (substantiuè) idem.

Ἀειγεννής, sempiternus, cuius γέννα sempiterna. Plat. 6. de leg.

Nonum compositorum genus ex γεννάω.

Ἀγέννητος, non genitus, non generatus. Naz. in Orat. de Filio. ¶ Item non generans. Theoph. de caus. pl. l. 6. ἀγέννητα τὰ ἀλμυρά. ¶ Item ignobilis, ignobili loco natus. Hesyc.

Ἀγεννησία, q. d. ingeneratio, ingenitum. Naz. in orat. de Filio.

Φιλαγέννητος, cui τὸ ἀγέννητον placet. Naz.

Ἀναγεννάω, ῶ, regenero, regigno. 1. Pet. 1. Ἀναγέννησις, regeneratio, i. baptismus. Greg.

Ἀπογεννάω, genero, produco.

Ἀρτιγέννητος, modo natus, vt Luc. βρέφος ἀρτιγέννητον.

Ἐπιγεννάω, adgenero, insuper genero. Ἐπιγεννηματικός, ἡ, ὁ, agnatus, i. ἐπιγενής, postea natus. Greg.

Προσεπιγεννάω, insuper adgenero, vel ingenero.

Προγεννάω, antè genero. Προγεννήτωρ, ορος ὁ. progenitor. Eus.

Προγέννημα, τό, quod primum enatum & editum est. Exod. 23.

Συγγεννάω, congenero. Συγγεννήτωρ, q. d. congenitor. vt συγγεννήτωρ τέκνων, qui procreationis liberorum partem sibi vendicat. Plato de leg.

Vltimum compositorum genus ex γονή, aut γόνος aut præt. γέγονα.

Ἄγονος, ὁ καὶ ἡ, non natus, cui γονὴ vel γόνος non est, infœcundus, sterilis, cui oppon. γόνιμος. Hom. Aristot. Luc. Interdum cum genit. Ἀγονία, sterilitas & infœcunditas.

Ἀγονέω, ῶ sterilis & infœcundus sum.

Ἀμφίγονος υἱός, priuignus qui ex priore est vxore. Hesych. Etym.

Ἀμφίγονοι, οἱ, duabus matribus geniti. q. d. quorum diuersa est genitura. vel diuerso semine geniti. Hesych.

Ἀνδρογόνος, virum generans vel gignens. Hesiod.

Ἀνθρωπογονία ἡ, hominum generatio. quo nomine fertur inscripsisse quendam suum librum. Aratus.

Ἀπόγονος, ου, ortus, oriundus, seu nepos, posterus. Isocrat. in Euagr. τινῶν ἦν ἀπόγονος, quib. ortus maioribus. Paus. in Mess. τρίτος ἀπόγονος pronepos, ἀπόγονος τέταρτος, abnepos. Adiectiuè etiam capitur, & ad res inanimatas transfertur, vt ἀπόγονα ταῦτα τῆς ξυνουσίας hæc è coniuijs oriūtur, apud Hippoc. ἀπόγονα (vt Gal. annotat) quidem exp. γόνιμα, alij ἄγονα.

Ἀπογονή, posteritas. Bud. ex Pand.

Ἀριστόγονος, ex Nonno exp. optimæ prolis parens. secundum quam signif. tamen scribendum potius videtur ἀριστογενής.

Ἀρρενογόνος, ου, ὁ καὶ ἡ masculos procreans, mares generans. Diosc. lib. 3.

Ἀρρενογονία masculorum generatio seu procreatio.

Ἀρτίγονος, idem quod ἀρτιγενής, modò genitus, modò natus. Oppian. de venat. lib. 3.

Ἀρχαιόγονος antiquus. Aristot. Ἀρχαιογονία, antiquitas. Basil. Dicitur & Ἀρχέγονος pro ἀρχαιόγονος, Greg.

Αὐτόγονος, ipse per se genitus ipse à se ortum habens. Nonn.

Βλαψιγονία, (q. d. *fœtus seu partus læsio*) dici fertur quū apes morbo, ignauia aut infœcunditate naturali fœtum non peragunt.

Δεκαγονία ἡ generatio ad decimum vsque gradum. Luc.

Δίγονος, geminus, seu bis genitus. Bacchi epith. in Epigr.

Διγονία, partus geminus seu partus geminatio vel iteratio.

Διπλογονέω, ῶ bina pario seu bis pario.

Ἔγγονος, ου, ὁ, nepos. Plat. de rep. 2. & Herod. lib. 5. Ἐγγόνη, ἡ, neptis.

Ἔγγονον, ου τό, fœtus, fœtura. Bud. ex Synes.

Decomp. Ἀπέγγονος pronepos.

Διέγγονος, atnepos. Διεγγόνη, atneptis.

Τριέγγονος trinepos. Τριεγγόνη, trineptis.

Ἔκγονος, ου, ὁ idē quod ἀπόγονος apud Antiph. & Plat. Adiectiuè etiam capitur. vt apud Plat. de rep. ἔκγονοι χώρας τραχείας, oriundi è regione aspera Et ἔκγονος παιδείων, disciplinis instructus & literarum quasi alumnus, apud eundem.

Ἀπέκγονος [*comp.*] abnepos.

Ἐπίγονος, ου ὁ, post natus. Bud. ex Plat. de leg. 5.

Ἐπιγονή ἡ, instauratio generis, subsidium generis. Luc.

Ἑτερόγονον ζῶον, dicitur mulus, quod fit è diuerso semine progenitum animal, equino videlicet & asinino. Item de lupo cetario dici potest, qui Græcis θὼς est.

Εὔγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, fœcundus, ad generandum & procreandū habilis.

Εὐγονία, fœcunditas. Xen. in Polit. Laced. Εὐγονέω, ῶ, fœtifico, Theophr. de caus. pl. lib. 1.

Ζωογόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitalis, viuum & animale generans, vt ζωογόνον σπέρμα, apud Aretæum, genitale semen: cui opp. ἄγονον.

¶ Itē numerus septenarius, quod infantes septimo mense nati viuāt faciliùs quàm qui sequēti: qua de re Alex. Aph. in Probl.

Ζωογονία, animantis procreatio. Item vermiculatio. Bud. ex Theophrast. Ζωογονικός, animantis procreandi vim habens. Phil. de vita Mos. lib. 3.

Ζωογονέω, ῶ, animal procreo, animale & viuum gigno seu produco, animo, fœtifico. Theophr. de caus. pl. lib. 3. cap. 27. Peculiariter verò dicuntur arbores ζωογονεῖν plantæque & fruges quū vermes procreant seu vermiculantur. Theoph. de vitijs frugum.

Ζωογονοῦμαι actiua etiā signif. capitur pro ζωογονῶ vt Bud. ann. ex Theophr.

Θεογονία, deorum generatio, Deorum ortus. Hesiod.

Θεογονία, τά, Dei natalis, vt exp. apud Demosth.

Θηλυγόνος, fœminam procreans, vt θηλυγόνα ζῶα, apud Aristot.

Θηλυγόνον, à Diosc. dicitur phylli species quædam, quod faciat θηλυτοκεῖν.

Θηλυγονία

Θηλυγονία, ἡ, fœminarum procreatio. Item cognatio, i. propinquitas à matre. Herodian. 2.
Καρπογόνος, fructum gignens, frugifer. Καρπογονία, fructus editio. Item quum stirpes fructum pariunt. ex Polyb.
Καρπογονέω, ῶ, fructum gigno, fructū edo seu fero. Theophr.
Κεβληγόνος, ὁ, ἐν τῇ κεφαλῇ γόνον ἔχων, in capite fœtum habens. Papaueris epith. Nicandro in Alexiph. Κέβλη autem per syncopen factum ex κεφαλὴ Macedonicè mutato φ in β.
Κηρογονία, ceræ generatio, ceræ opificium, certificatio. Ioseph. de antiq.
Κυρογονίη apud Hippoc. περὶ γονῆς, puerorum siue puellorum generatio.
Κοσμογονία, mundi generatio. Laërt.
Νεόγονος & νεογνός, recens à partu, recenti partu editus, recens natus. Legitur apud Herodot. Pro eodem affertur ex Isæo νεογιλής. & ex Hom. νεογιλές, Od. μ.
Ὀλιγογόνος, paucos generans aut procreans, infœcundus. Arist.
Ὁμόγονος, germanus. Plato 8. de leg. At Ὁμόγονα, τὰ, quæ eiusdem sunt generis. ὁμογενῆ.
Ὁμόγνιος idem cum ὁμόγονος.
Ὀνειρογονία, in somnis geniture profluuium.
Ὀρνιθογόνος, ex aue natus. Eurip.
Ὀρνιθογονία, auiū generatio seu origo. Ita vocatur liber quidā.
Ὀψίγονος, serò genitus. Philo de mundo. Ὀψίγονοι dicuntur etiam posteri, qui serò, i. longo post tempore nascuntur. Od. α. vnde & ὀψίγονον, ου, τὸ, pro posteritate capitur.
Παιδογόνος, liberorum procreator, liberos procreans, aut ad liberorum procreationem faciens. Exp. & prolificus. Bacchi epith. apud Theocr. in Epigr. Item fœcundus, apud Theophr.
Παιδογονία liberorum procreatio. Plat. de leg.
Παλαιγενής, priscus, vt παλαιγενέων Κεκροπιδῶν, in Epigr. Dicitur etiam παλαίγονος pro eodem.
Πηλογόνος, cui genus è luto est, è luto natus. Πηλόγονοι dicuntur gigantes, quòd è terra creati esse putentur. Callim.
Πολύγονος (vel potius πολυγόνος) fœcundus, Oppian. lib. 3. de ven. Et Herod. li. 8. Πολύγονον etiam herba est, quam Latini sanguinariam vocant. Sic dicta (vt Plin. scribit lib. 27. c. 11.) à quibusdam ob multitudinem seminis: vel (vt Scribonius Largus vult) quia multa est & vbique nascitur. Vide Diosc. 4. cap. 4.
Πολυγονία, fœcunditas. Areop.
Πρόγονος, progenitor, idem quod προπάτωρ. Plat. 10. de leg.
Πρόγονος πατρὸς, auus. Plat. πρόγονος τέταρτος abauus. Item autor gentis alicuius, vt apud Isocr. τοῦ γένους τῆς τελευτήσαντος πρόγονος ὁ Αἰακός. Πρόγονος in plur. dicuntur οἱ ἀνωτέρω, maiores, prædecessores vt vulgò vocant. Thuc. lib. 2. & Herodian. li. 2. Et metaphoricè pro ἀρχαῖοι. vt apud Soph. in Aiace. & apud Aristid. ¶ Πρόγονος adiectiuè etiam capitur. vt πρόγονον γένος, auitum genus. ¶ Item priuignus. B.
Προγονὴ, priuigna. Theophr. in inst. ciuil. προγονικός, auitus. Philo de vita Mos. lib. 1. & Herod. lib. 7.
Πρωτόγονος primigenitus, primigenus, primitiuus. Il. ψ.
Πυρογόνος, ignem generans. Plut.
[illegible] cui in eum vsum nascitur, vt esui sit. Nic. in Alexiph.
Σύγγονος, cognatus, idem quod συγγενής. Item germanus. Eurip.
Τεκνογονέω, ῶ, liberos gigno seu procreo. in Epigr.
Τεκνογονία, liberorū procreatio. Hippoc. in Epist. ad Demag.
Τελεόγονος, perfectum pariens. Τελεογονία, perfecta generatio.
Τελεόγονος, perfectè generatus, vitalis. Et τελεόγονα, perfecti fœtus.
Τελεσίγονος, fœtum perficiens, prolificus.
Τηλέγονος, in longinquo solo natus.
Τριγονία, ἡ, tertium genus, vt nepos. Dem.
Τριγονέω, ῶ, tertiò genero, vel pario. Theophr. de caus. plant. lib. 1. cap. 9.
Γονολάτης, seu Λάγονος, quomodo huc pertineat vide suis locis.

ΓΕΙ'ΣΟΝ, vel γεῖσσον, ου, τὸ, suggrunda seu suggrundiū, i. pars tecti prominens qua stillicidia à parietibus arcentur. vide Poll. & Etym. Apud Eur. in Or. [illegible] θριγκώματα σωφραίνω [illegible]. Ῥήξας παλαιὰ γεῖσα τεκτόνων πόνον. Scho. dicit γεῖσα idem esse quod θριγκώματα. λίθους τοὺς ἐξοχοὺς τῶν δωμάτων ἐπικειμένους. Metap. capitur pro eo omni quod suggrundarū in modū prominet. Sic in galea γεῖσον vocatur τὸ ὑπὲρ αὐτῆς προβεβλημένον. Et γεῖσα ὀφρύων, ille quasi proiectus frōtis cui oculi subsunt, quem Plinius ambitum dixit genæ superioris.
Γεισόομαι, οῦμαι, in suggrundæ modum conformor, grundis imbricor. Arist. lib. 5. de generat. anim.
Γείσωμα, τὸ, suggrundatio, q. d. suggrundamentum, imbricamentum. Aristot. de part. an. 2.
Γείσωσις, imbricatio, suggrundatio.
Γ[illegible]ον, ου, τὸ, Suid. idem est quod γεῖσον. Item γεῖσος pro eodem [illegible] eundem.

Composita.

Ἀγείσωτος, suggrūda non instructus, vel nulla tectus lorica. Ety.
Ἀπογεισόω, ῶ, imbrico, imbricatim vel suggrundiorum modo tego vel tego. Aristot. de gen. anim. 5. ὦτα μακρὰ καὶ ἀπο[illegible] περὶ οἷα ἔχῃ τὸ τετραπόδων, aures longas imbricataque amplus suggrundiis.

Ὑπόγεισος, ὁ καὶ ἡ, qui sub suggrūdiis est. vnde ἀείζωον maius Plinius ὑπόγεισον vocari scribit, quoniam in suggrundiis ferè nascitur.

ΓΕΙ'ΤΩΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ, vicinus. Hesiod. πῆμα κακὸς γείτων. Plutarch. ὡς ἐπὶ μεταλαμβάνειν ὕδατος ἀλλοτρίοις τοὺς γείτονας. Item vicinus, i. affinis, similis. Lucian. σκόπει εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα. specta num inter se affinia sint & consentiant.
* Volunt deductum à γέα quasi γεΐτων, vel à γῆ quasi γήιτων.
Γείταινα, ἡ, vicina. vt τέκταινα, τέκταινα.
Γειτονία, ἡ, vicinitas, apud Plat. lib. 8. de leg. & Aristot. rhet. l. 2.
Γειτονέω, ῶ, vicinus sum. Plat. & Phocyl.
Γειτόνημα, τὸ, vicinitas, Plat. lib. 4. de leg. Γειτόνησις, idem.
Γειτοσύνη idem cum γειτονία. Apud Alex. Aphr. Γειτονεύομαι idem apud Hippocratem.
Γειτόσυνος, ὁ, ἡ, vicinus. Epigr.
Γειτνία, ἡ, idem quod γειτονία, vicinitas, vicinia.
Γειτνιάω & γειτνιάζω, vicin⁹ sum. vt Herod. l. 6. πρὸς τοὺς γειτνιῶντας καὶ ὁμόρους βαρβάρους, aduersus vicinos barbaros. Et γειτνιάζω τῇ Σικελίᾳ. Item metaph. vicinus sum, affinis seu cognatus sum, quoad similitudinem. Luc. de hist. scrib.
Γειτνίασις, εως, ἡ, vicinitas. Plut. in Pericle.

Composita.

Ἀγείτων, ονος, ὁ καὶ ἡ, vicino carens, cui vicinus non est.
Ἀγχιγείτων, habens vicinū agrū seu fundū, aut vicinā villā. Plut.
Ἁλιγείτων, mari vicinus.
Ἀστρογείτων, ita editus, vt videatur astris vicinus. Æschil. in Prometh.
Ἀστυγείτων, vbi vicinus. Et generaliter pro finitimo, conterminο, propinquo, vt apud Plut. in Rom. ἀστυγείτων Ῥώμης πόλις, ciuitas Romæ propinqua. Apud Aristo. Pol. 7. ἀστυγείτονες πόλεμοι. Ἀστυγειτονικός, idem, vt ἀστυγειτονικοὶ πόλεμοι.
Κακογείτων, malus vicinus. Soph. in Phil.
Ποταμογείτων fluuiis vicin⁹. Est & herba de qua Diosc. l. 4. c. 101.

ΓΕΛΑ'Ω, ῶ, f. άσω, & ἀσῶ, rideo Luc. τί γελᾷς, quid rides? Dicitur & γελᾶν ἐπί τινι cū datiuo vel personæ, vel rei, vt Il. ζ. & ψ. & apud Xen. in Occon. & Aristoph. in Pluto, rideo de aliquo homine vel de re aliqua. Apud Soph. in Aiac. εἰς ἐχθροὺς γελᾶν pro ἐπ' ἐχθροῖς, de inimicis, i. de infortunus inimicorū. Apud eundē γελᾶν κακοῖς vel ἐπὶ κακοῖς exp. ridere ob mala, insultare malis. Xen Pæd. 1. αὐτὸς ἐφ' ἑαυτῷ μάλιστα ἐγέλα. ¶ Item rideo, irrideo. Naz. γελῶ σε καὶ τὰ σὰ προαγορεύματα. Apud Aristoph. in Nub. ὅσοις τούτοισι γελᾷ his oblectatur, his gaudet. ¶ De inanimatis etiam dicunt poëtæ pro splendere, nitere, renitere, floridum esse. Hes. & Eust. * Etymon vide in γέλως.
Γέλασμα, τὸ, risus. Metaph. apud Æschil. in Prometh. ποντίων τε κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα.
Γελάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ridiculus, risu dignus. Luc.
Γελασῖνος, ου, ὁ, risor, qui velut quandam ridendi artem factitat, in qua signif. de Democrito dicitur. ¶ Γελασῖνοι dicti sunt & dentes qui in risu nudantur, quasi renidentes. Poll. lib. 2. Item rugæ & veluti sulculi qui à ridentibus in ore fiunt.
Γελασείω, ridere cupio.
Γελαστός, ὁ, ἡ, risu dignus, vt ἔργα γελαστά, Od. θ. γελαστής, οῦ, ὁ, risor vel irrisor. Suid.
Γελαστικός, ὁ, ἡ, risus. Callim. γελαστικὸς κ. λ. ridēdi facultate præditus. Sic dicitur homo ζῶον γελαστικόν, apud Sextum Phil. & Porphyrium.
Γέλως, ωτος, ὁ, risus. (vel γέλως, ω, vnde accus. γέλων & dat. γέλῳ. quem tamen aliqui volunt per apocopen esse à γέλωτι.) Od. σ. τοῖς χεῖρων γέλωτα, risum alicui mouere, quod & γέλωτα παρέχειν dicitur frequentissimè. Transfertur etiam ad maris serenitatem: de qua metaph. lege Eust. * Ab ἕλη deducunt, i. calor. Sic & Hom. è caloris copia risum profluere indicare videtur, vbi dicit γέλωτα ἄσβεστον, i. risum maiorem quàm qui extingui possit. sumpta metaphora ab igne. Od. θ. Ἄσβεστος δ' ἄρ ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι.
Γελοῖος, ου, ὁ, ridiculus, risu dignus. Dicitur de re & de persona Plat. ¶ Γελοῖα aliquando exp. ludicra, iocosa, vnde opponuntur σπουδαίοις. vt apud Isocr. περὶ τὰ σπουδαῖα γελοίοις χαίρων. Sic & Xen. Pæd. 2. ¶ Interdum & γελοῖον substantiuè dicitur pro ioco, vt apud Plut. in Pol. præc. & alibi, & γελοῖος, qui est iocosus, facetus. Dion. Long. ¶ Γελοῖον etiam vocatur quod ad ciendum risum aptum est, vt apud Plut. ἕνεκα τοῦ γελοίου exp. risus excitandi gratia. Dicitur & γέλοιος apud Poëtas.
Γελοίως, ridiculè. Luc. Aristot. Rhet. 3. (Luc.
Γελοιάζω, ridicula seu iocosa dico, iocor. Plut. in Apophteg.
Γελοιασμός, iocatio, apud eundem. Plut.
Γελοιαστής, iocator. Item facetus. Basil. & Greg.
Γελωτοποιός, aff. pro scurra ex Epigr.
Γαλλίων, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀγέλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, risu minimè dignus, sed indignatione. Suid. ¶ Itē act. sig. risus expers. Sic appellati fuerūt Heraclitus, Anaxagoras Clazomenius, Aristoxenus, vt qui nunquam risissent

Ἀγελαστί.

Ἀγελαστὶ, aduerb. sine risu, citra risum. Plato in Euthyd.
Ἀγελαστία, risus abstinentia, vel q.d. carentia risus.
Ἀγελαστέω, ῶ, non rideo, risus expers dego, risu abstineo. Heracl. in epist.
Ἀναγελάω, ῶ, exp. rideo.
Ἀχρειόγελως, ωτ☉, ὁ à Suida exp. qui ob inutilia, & minimè seria ridet atque gaudet. Erasmus hoc prouerbiali nouéque composito verbo dictum fuisse ait nugatorem, quique rebus ineptis oblectabatur.
Διαγελάω, ῶ, derideo, irrideo, cum accus. Lucian. ¶ Item metaph. de serenitate & tranquillitate, apud Plut. in Cæs. & Theophr. de hist. pl.
Ἐγγελάω, ῶ, irrideo, illudo, cū dat. vt ἐγγελᾶν τινι, illudere alicui.
Ἐπεγγελάω (dec.) vsitatius & significantius est pro, illudo, insulto. Plut. ἐπεγγελῶντες αὐτῷ οἱ ἐχθροί. Sic & Soph. in Aiace.
Ἐγρεσίγελως dicitur Bacchus risum excitans. in Epigr.
Ἐκγελάω, risum effundo seu emitto, in risum erumpo. Od. σ.
Ἔκγελως, risus effusus.
Ἐπιγελάω, ῶ, arrideo. Xen. in Apoll. Socr. τὸν δὲ λέγεται καταγελάσαντα αὐτῷ τὴν κεφαλὴν εἰπεῖν καὶ ἅμα ἐπιγελάσαι. Item, pro, illudo, insulto. vt apud Luc. de Vulcano qui Martem & Venerē in adulterio deprehenderat, ὥστε καὶ ἐπιγελᾷ αὐτοῖς ἐφεστώς. Apud eundem, ἐπιγελᾷ τὸ Σαρδώνιον. ¶ Ἐπιγελᾷ τὸ κῦμα apud Aristot. in Probl. exp. fluctus superfriogitur.
Ἡδύγελως, q.d. dulce ridens.
Καταγελάω, ῶ, irrideo, derideo. Cum genit. apud Xen. Cum dat. apud Herodot.
Καταγελῶμαι, irrideor, ridiculus sum. Plato de rep. lib. 1. καταγελώμενοι μῦθοι ridiculæ fabulæ.
Καταγέλως, derisio, irrisio, Xenoph.
Καταγέλασμα, τὸ derisus. Poll lib 6. c. 4.
Καταγέλαστ☉, ridiculus, i. in derisum incurrens, qui deridere solet, aut etiam derisione dignus. Plato, Plut. Isocr.
Καταγελάστως ridiculè apud Æschi. & Xē. Καταγελαστικῶς, deridendo vel derisorum more. Poll. (in Ctes.
Decomp. Ἐγκαταγέλαστ☉, qui irridetur, ridiculus. Aeschin.
Εὐκαταγέλαστ☉ derisu facilis. Alij exp. ridiculus, cōtēnēd°.
Προσκαταγελάω, ῶ, insuper irrideo.
Ὑπερκαταγέλαστ☉, valde ridiculus. Plut. (Hell. 7.
Κλαυσίγελως, fletus cum risu, lachrimæ risui intermistæ. Xenop.
Παγγέλοι☉, omnino ridiculus. apud Luc.
Πραΰγελως, ωτ☉, ὁ placidum ridens, placido vultu ridens.
Προσγελάω, ῶ, arrideo. Cum accus. vt præpos. Eurip. in Medea, ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματ☉, arridēs imagini in speculo.
Σπουδογέλοι☉, q.d. cuius studium est ridiculum. ex Strab.
Φιλογέλως, ωτ☉, ὁ risus amans, qui lubēter ridet. Zephyri Epith. in Epigr. & Aristot. Rhet 1.
Φιλογέλοι☉, qui iocos & facetias amat, qui libenter iocis vtitur. Arist. Rhet. 1.
Φιλογελωτοποιός, apud Poll. qui iocatores amat, qui facetus hominibus delectatur, vel qui iocationem amat, qui lubenter iocatur.

ΓΕΆΤΗ, ης, ἡ, exp. variæ & omnis generis merces: vel etiam sarcina variarum mercium. Pollux esse κωμικώτερον ait. Pro eodem dicitur ῥῶπ☉, de quo vide suo loco.

ΓΕ'ΛΓΙΣ, ι☉, & Γέλγις, ιδ☉, ἡ, alij caput seu nucleus aut spica, apud Theophr. hist. plant. lib. 7. c. 4.
Γελγιδόομαι, in γελγῖδας euadere, seu in nucleos diuidi, in spicas discerni. Theophr. ibidem.

Γελοῖ☉, γέλως, &c. vide in γελάω.

ΓΕ'ΜΩ, plenus sum, onustus sum. Propriè dici putatur de naui oneraria, vt Xen. γέμει φορτίων ἡ ναῦς, ναύκληρ☉ κέρδους ἕνεκα ἄγεται. De aliis etiam multis dicitur. Idem Xen. anab. 4 οἱ δὲ κατέβησαν ἐς κώμας πολλῶν ἀγαθῶν γεμούσας. Plato in Apoll. Ἀναξαγόρου βιβλία γέμει τούτων τῶν λόγων. Dicitur & de rebus animi, vt apud Plutarch. de exercitu Pompeij in Pharsalia, ταῖς ἐλπίσι διεφθαρμένοις, καὶ γέμοντες ἀνοήτου θράσους. Et apud Isocr. πολλῶν ἁμαρτημάτων γέμοντες.
Γέμ☉, plenitudo. Hesych. (pono.
Γεμίζω, impleo, Iohā. 2. γεμίσατε τὰς ὑδρίας ὕδατος. Itē onus imΓέμισμα, τὸ, q.d. impletio, vel implementum.
Γόμ☉, ὁ, ὁ onus nauis, merces quæ sunt in naui. Poll. Apoc. 18.
Γομόω, ῶ, onero. Composita.
Ἀπογέμω, depleo, demo ei quod plenum est.
Ἀπογεμίζω, [illegible]
Καταγέμω, [illegible] quod γέμω.

Γενεά, γενέθλη, &c. γένειον, γενέτης &c. γένος, γίνομαι, γένεσις, &c. vide in Γένομαι, γένειον, &c. in γένυς.

ΓΕ'ΝΤΑ, Hesychio sunt, carnes, viscera. Nicand. in Alexiph. Ἀλθαίνει καὶ γέντα συός. Sic Callim. γέντα βοὸς μέλδοντες. vbi exp. etiam artus, μέλη.

ΓΕΝΤΙΑΝΗ, ης, ἡ, gentiana: herba insignis amaritudinis: denominata à Gentide seu Gentio inuentore, teste Dioscor. lib. 3. cap. 3. & Plin. lib 25. cap. 7. Rursum Diosc. lib. 1. cap. 12. dicit, γεντιανῆς ῥίζης, gentianæ radicis.

ΓΕ'ΝΥΣ υ☉, ἡ, mentū. Eur. in Phæn. ἐπεὶ δὲ τίκτειν γένυς ἐμὴ σκιάζεται. Et apud Theocr. canities εἰς γένυν ἕρπει. ¶ Item mala, maxilla, apud Aristot. li. 3. de anim. ᾗ συμβάλλουσιν αἱ γένυες, quæ maxillæ cum faucibus coëunt Et in Physiogn. ἡ ἄνω καὶ κάτω γένυς. Tribuitur etiam lepori à Xen. ¶ Item acies, vt acies gladij. Epigr. 6. καὶ ξιφέων ἐξεκόλαψε γένυς. Item securis seu bipennis & gladius, teste Hesych. Cuius significationis hanc rationem esse suspicatur H. Steph. quòd vt γένυες (maxillæ) mādendo absumunt & profligant, ita ferrum ictus inferendo.
Γένειον, ου, τὸ, mentū. Xen. in Symp & Plut. in Camillo. ¶ Alicubi exp. & γνάθ☉, maxilla, mala. ¶ Item barba. Il. θ. ἐλλαβε χείρε γενείου. Dicitur & de brutis. vt de leone apud Luc. Sæpe inuenitur γένεια plur. num. pro γένειον. vt apud Paus. Plut. & alibi.
Γενειαστήρ, exp. lorum circa mentum equorum. ex Poll.
Γενειήτης, ου, ὁ barbatus. Ionicè pro γενειάτης, cuius fœm. est γενειάτις. Luc. Legitur & sine ι, γενιάτις. apud Athen. lib. 7.
Γενειάω, ῶ, i. ἀω, barbatus sum, barbam gesto. Arist. & Theocr.
Γενειάζω, idem. Od. σ.
Γενειάσκω, barbam emittere incipio. Xen. Pæd. 4.
Γενειάς, άδ☉, ἡ, lanugo prima qua genæ vestiuntur. Interdum & generaliter pro barba. Naz. σὺ πρὸ τῆς γενειάδος ἔδει ἀσκεῖς τοὺς γέροντας. ¶ Et γενειάδες, pili ipsius barbæ. Od. π. ¶ Item γενειάς, exp. mentum.

Comp. ac primùm ex γένυς.

Ὀξύγενυς, id quod infra labra in maxilla inferiore eminet. Poll.
Χαλκογένυς ἄγκυρα, ærata anchora, q.d. æreas malas habens, æreis armata maxillis. Pind.

Comp. ex γένειον, i. mentum.

Διγένει☉, qui mento est bipartito. Bud. ex Gaza.
Λειογένει☉, læue mentum habens. Herodot. in Terpsich.
Μακρογένει☉, qui longo est mento. Bud.
Ὀξυγένει☉, qui acuto est mento Bud.
Προγένει☉ cui mentum prominet. Theocr. Idyll. 3.
Ὑπογενειάζω mentum prehendo eius quem rogo. Hesych. Apud Synes. de Vlysse & Cyclope, ὁ δὲ ὑπογενειάζων ὦ Οὖτι ἔφη, ἐοικας μὲν δὴ μιμεῖσθαι τὸν ἀνθρώπιον εἶναι. exp. mentum eius demulcens, vel erigens & vellicans, vt fieri solet.
Χαλκογένεια ἔμβολα, rostra æreas malas seu maxillas habentia pro rostris æratis, ex Epigr.

Comp. ex γένειον, i. barba.

Ἀγένει☉, ου, ὁ, imberbis, vt πυῤῥιχισταὶ ἀγένειοι, Lysim. Τὸ ἀγένειον, q.d. barbæ carentia.
Ἀγενείως, q.d. imberbiter. Philostr.
Ἀρτιγένει☉, qui nudiustertius barbam emittere cœpit. Et ἀρτιγένει☉ χνό☉ in Epigr. q.d. lanugo barbæ nuper enatæ.
Βαθυγένει☉, q.d. profundam barbam habens.
Εὐγένει☉, pulchram barbam habens. Et simpliciter, barbatus. Item villosus.
Ἡμιγένει☉, semibarbatus.
Ἠϋγένειος, idem quod εὐγένει☉ dissoluta particula εὖ, vt λὶς ἠϋγένει☉. item πόρδαλις ἠϋγένει☉. Hom.
Κακογένει☉, (q.d. malè barbatus) qui est tenui barba.
Λεπτογένει☉, quidam exp. cui tenuis & mollis est barba.
Μαδαρογένει☉ qui est fluxa & rara barba. Camer.
Προγένει☉, exp. promissam habens barbam.
Ὑπογενειάσκειν, exp. τὸ ἄρτι ἐξανθεῖν τὸ γένειον.

ΓΕ'ΡΑΝΟΣ ου ἡ, grus: auis vigilans & prudens. de qua Arist ¶ Est etiam genus saltationis, seu choreæ, teste Poll. l. 4. c. 14. sic dictæ à quadam volantium gruum similitudine. Poll. ibidem. ¶ Item scenica quædam machina qua vtebantur in scenis ad corpora rapienda è sublimi. Aliæ quoque machinæ subuehendis attollendisque oneribus comparatæ γέρανοι vocantur, itémque grues apud Latinos. Dicitur esse & pila lignea in qua farina pinsitur seu tunditur. Hesych. * Etym. γέρανον autem dictam vult quasi γήρανον, ἀπὸ τῆς γῆς ἐρανίζειν σπέρματα: est enim σπερμολόγος auis.
Γεράνιον, ου, τὸ, grus, idem quod γέραν☉ machina. Item herba quędam sic dicta à gruini capitis imagine in summo eius cacumine visenda, de qua vide Diosc. lib. 3. cap. 131.
Γερανίτης λίθ☉, geranites lapis: à gruis collo dictus. Plin. lib. 37. cap. 1.
Ὑπερογέρανοι, qui magnis gruibus ceu equis inuehuntur. Lucia. in vera hist.

ΓΕ'ΡΑΣ, ατ☉, α☉, & ως, premium, munus, honorarium, honor. Il. α. Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἑτοιμάσατ', ὄφρα μὴ οἶος Ἀργείων ἀγέραστ☉ ἔω. vbi dicitur de pręmio quod ex manubiis capitur, sicut & alibi sępe. Frequens est apud eundem poëtam, τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, pro honore quo muneramur mortuos. Thuc. 1. πρότερον δὲ ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλεῖαι. Ibidem. διδόντες γέρα τὰ νομιζόμενα. Plut. in Camill. ἱερῶν ἔτυχεν ἄλλων. * Plutarc. lib. an seni resp. gerenda sit, deducit à γήρων,

γέρων, senex, quòd senes maximè sint venerandi. Sunt tamen qui contrà malint γέρων à γέρας deriuare.

Γεράσμιος, ὁ, ἡ, honoratus, honore & præmio dignus. Nican. in Ther. ¶ Item honorificus. γεράσμια ἱερὰ Orph. ¶ Aff. & pro senili, ex Eurip.

Γεραρὸς, honorandus, venerandus, augustus. Il. γ.

Γεραίρω, præmio dono aliquem, muneror honoris causa, orno. Od. ξ. & Xen. Pæd. 8.

Γεράζω, præmio dono vel honoro.

Γερήνιος, ὁ, Nestoris est epith. apud Hom. Il. γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. vide Eust. Exp. ἔντιμος γέρων, παρὰ τὸ γέρας.

Γέρων & Γῆρας, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Composita.

Ἀγέραστος, præmio carens. Il. α. vide in Γέρας.

Ἐπιγεραίρω, insuper muneror, vel honore afficio, Xen.

ΓΕΡΡΟΝ, ου, τὸ, scutum Persicum è vimine textum. Apud Xenoph. in Pædia Cyri sæpe occurrit. Legitur & apud Herodot. Arrian. & Plut. de eiusmodi scuto. sunt qui crates interpretentur. nam reuera erant è vimine textæ crates quibus clypeorũ seu scutorum loco vtebantur. vnde & generalius quidam exp. ἀσπὶς, θυρεὸς, πρόβλημα. Per catachresin autem γέρρον nominatur vnde detentaculum, teste Harpocratione, qui à Demosth. in orat. pro Ctesiph. γέρρα vocari scribit τὰ τῶν σκηνῶν σκεπάσματα καὶ περικαλύμματα. Strabo quoque ligneas laminas, aut crates viminicas, quibus veluti fornicatis seu concameratis currus teguntur γέρρα appellat.

Γερράδια. Suidæ & Hesy. hic sunt storeæ ex vimine aut iunco.

ΓΕΡΩΝ, οντος, ὁ, senex. Plato Pol. 2. καὶ ἱερεῦσι καὶ χρηστοῖς καὶ πρεσβυτέροις γεγονόσι. Γέροντες, senatores, curia Laced. constans ex senat. 24. vel ex 28. vide Aristot. in Pol. & Plut. in Lyc. & Herodot. in Erat. Dicitur & de rebus inanimis. vt γέρων πέπλος, apud Theocr. Idyll. 7. pro peplo vetustate trito. ¶ Item pro colu ex qua suspendi solent stupæ & fuso versato fila trahi. Pollux affert ex Pherecrate.

* Deducunt alij παρὰ τὸ εἰς γῆν ὁρᾶν (vt Lat. silicernium) quòd senes præ curuitate terram inspiciant. vel παρὰ τὸ τῆς γῆς ἐρᾶν, quod propinqui morti iam de sepultura solliciti sint. Alij à γέρας, ob honorem qui senectuti debetur.

Γερόντειος, senilis. vnde γερόντειος παλαίστρα, ex Poll.

Γεροντικὸς, idem. vt γεροντικὴ ἡλικία, & γεροντικὰ λουτρά. Plato de leg. 6. Γεροντικῶς, seniliter.

Γεροντιαῖος, senilis. Poët.

Γεροντίας, patruus, apud Laced. vide Eust.

Γεροντιάω, ῶ, senium & delirium resipio. vel, senile delirium resipio. Laert. in Plat.

Γερόντιον, ου, τὸ, senecio: diminut. à γέρων. apud Aristoph. in Nub.

Γερούσιος, ad senes pertinens, vel qui est senum. Item qui senes decet. Item qui senibus pro honorario datur. vt γερούσιος οἶνος & γερούσιος ὅρκος, apud Hom. vide Eust.

Γερουσία ἡ, senatus. Plut. Γερουσιαστὴς, senator. Polyb.

Γεραιὸς, senex vir. Et γεραιὰ, senex mulier, anus. apud Hom. ¶ Item senilis. vt γεραιὰ χεὶρ. Euripid. Compar. γεραίτερος, apud Xenoph. Et superl. γεραίτατος. Aff. & γεραιὸς pro, senex honoratus, ex Epigr.

Γῆρας, Γραῖα, & γραῦς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀθηνογέρων, qui in senectute litteris operam nauare incipit: quia Minerua studiis præesse credebatur.

Δημογέρων, qui ex populo præ aliis honoratus est ob senectutem. Il. γ. & Aristot. in fine lib. 2. ethic. Alicubi δημογέροντες exp. etiam senatores.

Ἠριγέρων, senecio. herba cui nomen hoc datum, quia vere canescit, vt docet Plin. lib. 25. cap. vlt. vide & Diosc. lib. 4. cap. 97. & Theophr. lib. 7. cap 7. (Etym.

Νυσταλογερόντιον ου τὸ. silicerniũ somnolentũ, senex dormitator.

Νωδογέρων, senex & edentulus. (vixit.

Τριγέρων, q. d. ter senex in Epigr. dicitur de Nestore qui 3. ætates

Τυμβογέρων, senex capularis, silicernium. idem qui ὁ γέρων τύμβος Euripidi.

Τυφογέρων, fastuosus senex, Aristoph.

Ὠμογέρων, cui cruda & viridis senectus. vel (vt alij) cui licet senis caput non est canum. Il. ψ.

ΓΕΥΩ, F. σω, gustare facio, gustum præbeo. Plat. Pol. 7. γεύσειεν αἵματος ὥσπερ τοὺς σκύλακας. Et cum accusat. Eurip. in Cycl. Βούλει σε γεύσω πρῶτον ἄκρατον μέθυ; Metaph. apud Plat. in Numa, δ᾽ ἐλευς ἔγευσε τιμῆς ἐλευθέρας. ¶ Item pro γεύομαι, intransit. ex Herodoti Polym. affertur. γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα.

Γεύομαι, F. σομαι, gusto. degusto. Cum genitiuo sæpe iungitur. Apud Soph. γεύσασθαι παντὸς ἡμῖν στρατοῦ. exp. deglutire vniuersum exercitum. ¶ Item experior. vt γεύσασθαι ἀρχῆς. Herodot. Et γεύσασθαι πόνους, Eurip. Et γεύσασθαι χειρῶν. Il. υ. Et γευσόμεθ᾽ ἀλλήλων, Il. υ. experiamur alter alterum. Et cum accus. vt ad Heb. 6. καὶ καλὸν γευσαμένους θεοῦ ῥῆμα.

Γεῦμα, τὸ, gustus, & q. d. gustamentum. Eurip. in Cyclope.

Γευματίζω, gusto.

Γεῦσις, εως, gustus. apud Nicand.

Γευστικὸς, ἡ, gustus, gustatus. Aristot. eth. 3.

Γευστὸς, ὁ, q. d. gustabilis, vel gustu perceptibilis. qui percipi seu sentiri gustu potest. Item, quem gustare & quo vti pro cibo possumus.

Γευστικὸς, gustatorius. vt Γευστικὴ δύναμις. Alex. aphrod.

Γευστήριον, gustandi instrumentum. Item poculum quo vinum degustatur, apud Athen. lib. 11. vide Poll.

Composita.

Ἄγευστος, qui gustari non potest. vel qui gustatus nõ fuit: vt Plut. symp. 8. πολλὰ γὰρ τῶν ἀγεύστων καὶ ἀθεάτων πρότερον, ἥδιστα νῦν γέγονεν. Actiua significatione sæpiùs ponitur pro eo qui non gustauit, vt ἄγευστος θοίνης apud Suidam, pro ἄπαστος. Et metaph. pro, expers. ἀπείρος. vt apud Xen. τῶν μὲν τερπνῶν οὐδενὸς ἄγευστός ἐστι, τῶν δὲ χαλεπῶν ἄπειρος διαβιώσῃ. Sic & Luc. in Nigrino, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παρρησίας. Inuenitur etiam κακῶν ἄγευστος αἰὼν, apud Soph. in Antig.

Ἀγευστία, ieiunium, inopia: hoc est nihil gustasse.

Ἀναγεύω idem quod γεύω. Aristoph. in Nub. metaph. ἀναγεύσω ὑμᾶς, specimen vobis præbere.

Ἀπογεύομαι degusto. Plat. de rep. 1. εἰ λίχνοι τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται.

Οἰνογευστέω, vinum gusto. Athen. 9. lib. ex Antiphane.

Παραγεύω, gustum aliquem præbeo, q. d. obiter gustare facio, vt quidam exponũt ex Plut. in Lycurgo, παρέγευσε τοῦ φρονήματος.

Προγεύομαι, prægusto. Anaxilus apud Athen. 4. προγεύσεται δὲ πρῶτος γραῦς τῶν ποτῶν.

Προγευστὴς, prægustator, apud eundem Ath. ibid.

Προγευματίζω, antè gusto. Aristot. de animal. lib. 2.

Προσγευστὴς, idem cum προγευστής.

ΓΕΦΥΡΑ, ας, ἡ, pons. Il. θῦνε γὰρ ἂμ πεδίον, ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς Χειμάρρῳ ὅς ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας. Τὸν δ᾽ οὔτ᾽ ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν. Apud Plut. in quæst. Rom. ἡ ξυλίνη γέφυρα. Apud Herod. ζευγνύναι γέφυραν, & λύειν, siue διαλύειν, sæpe opponuntur. ¶ Γέφυραι apud Homerum sunt etiam interualla & semitæ inter binos aciei instructæ ordines, per quos vltrò citròque commeare licet, vt annotatur ex Eustathio in Il. δ. * Etym. deducit à γῆ & φυρῶ, vt sit quasi γηφυρα. i. ἡ τῇ γῇ φυραθεῖσα καὶ ἐφ᾽ ὑγρῷ τόπῳ κειμένη. vel sic dicitur (inquit) ὑφ᾽ ὑγρῷ γῆ, quasi γηφυρά τις οὖσα, quod Etymon traditur & ab Herodiano gram. apud Eust. Affertur & tertium παρὰ τὸ ἀπὸ γῆς εἰς γῆν μεταφέρειν, quasi γήφορα.

Γεφυρόω, ῶ, ponte seu pontibus iungo, pontem impono. vt γεφυροῦν ποταμὸν, ponte iungere fluuium. Quidam interpr. pontẽ imponere fluuio, & pontem construere supra fluuium, Herodianus lib. 7. Sic & apud Luc. τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς, cadaueribus tanquam ponte iungere fluuios.

Γεφυροῦσθαι, dicitur itidem ποταμὸς, qui ponte iungitur seu cui pons imponitur. Herod. & Plut.

Γεφύρωμα τὸ, ipsum opus iungendi fluuium ponte. Vulgò expon. transitus.

Γεφυρωτὴς, ὁ, qui pontem seu pontes construit.

Γεφυρίζω, propriè è ponte scommata in aliquem iacio. Et generaliter pro, scommata in aliquem iacio, seu probra. derideo, cauillor, subsanno. Plut. ἐδόκει δὲ τοῖς Ἀθηναίοις προσενεχθῆναι τραχύτερον, ὅτι τὴν Μετέλλαν ἀπὸ τῶν τειχῶν γεφυρίζοντες ἐλοιδόρουν. Aff. & ex Polyb.

Γεφυρισμὸς, ὁ, actio illa iaciendi scommata & deridendi.

Γεφυριστὴς, ου, ὁ, qui scommata è põte iacit in aliquem. Hesych. Item pro cauillatore seu irrisore, Plut. in Sylla.

Composita.

Ἀπογεφυρόω, ῶ, idem quod γεφυρόω.

Καλλιγέφυρος, vt ποταμὸς καλλιγέφυρος, fluuius pulchrum põtem habens, pulchro ponte iunctus. Eurip. in Rheso.

Γεώδης, Γῆ, γήδιον, γῆθεν, vide in Γαῖα.

ΓΗΘΕΩ, ῶ, F. σω, gaudeo, lætor. Od. ο. εἰ δ᾽ ἰδόντες γήθησαν. Et Il. α. γηθῆσαι & κεχαρῆσθαι pro eodem. Interdum cum dat. vt Hesiod. μύθῳ γηθῆσαι. Interdũ cum accus. Il. ι. τίς ἂν τάδε γηθήσειεν. Interdũ cũ præpos. κατὰ. vt Il. γ. γηθήσεν κατὰ θυμόν. Interdũ κατὰ subauditur. vt Il. θ. γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν. Legitur & præt. γέγηθα (per syncopen ex γεγήθηκα) vnde γεγηθὼς apud Demost. pro corona, οὐ δεῖ μὲ τοῖς ἑτέρων ἀτυχήμασι φαιδρὸς εἶναι καὶ γεγηθὼς κατὰ τὴν ἀγορὰν περιέρχομαι.

Γήθω etiã barytone dicit. vnde est γηθεσύνη, ἡ, vt trad Eust.

*Fortasse à γαίω deductum est sicut κνήθω à κνάω.

Γεγηθότως, aduerb. cum gaudio, læto animo, Bud.

Γῆθος, εος, τὸ, gaudium. Hesych.

Γηθοσύνη, pro eodem Il. εἴλαπε δὲ οἱ φίλον ἦτορ γηθοσύνη.

Γηθόσυνος, adiect. lætus, lætabundus. vt γηθόσυνοι θεράποντες. Il. υ.

Γηθοσύνως, aduerb. latè, lætabundè. Hippocrat. in epistola ad Demag.

Composita.

Composita.

Ἀμφιγηθέω, vnde ἀμφιγήθησα, valde gauisus sum, q.d. circumquaque gauisus sum.

Δαφνογηθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lauro gaudens. vt δαφνογηθὴς Ἀπόλλων, in Epigr.

Ἐπιγηθέω, vt ἐπιγηθήσας τοῖς δε, lætatus super his, vel de his.

Εὐγάθητος, Doricè pro εὐγήθητος, delectabilis, iucundus.

Λυρογηθὴς, lyra gaudens Epithetum Apollinis in Epigr.

Μελιγηθὴς, siue γελιγαθὴς, melle gaudens, melleus. Pind. apud Athen.

Περιγηθὴς valde lætus. Hesych.

Πολυγηθὴς, multum lætitiæ afferens. vt Hesiod. δῶρα Διονύσου πολυγηθέος.

-ΓΗΘΥΟΝ, siue γήτειον, ου. τὸ, est planta quædam similis ampeloprașo, teste Eustathio, qui eius etymologiam esse dicit τὸ ἐκ γῆς ἀναθεῖν, seu τὸ γῆθεν θύειν ἤγουν ὁρμᾶσθαι: addit etiam vocari & γηθυλλίδα siue γαθυλλίδα & ἐπιθυλλίδα. Etym. γήτειον esse ait χλωρὸν κρόμμυον, dicique quasi ἐκ γῆς ἰτεῖον, vtpote αὐτόθεν ἐκ τῆς γῆς ὄν. vide & Theophr. hist. pl. lib. 7. cap. 4. Legitur & apud Aristoph. in Ranis.

Γηθυλλὶς, ίδος, ἡ idem cum γήθυον. apud Epicharm. in Philoctete & apud Athen. lib 9

Κρομμυογήτειον, ου, τὸ, crommyogetium: olus mixtæ naturę ex getio & cæpa. Vnde Gaza exp. cæpigetium, apud Theophr. histor. pl. lib. 4.

Γήινος, γηίνος, vide in Γαῖα.

-ΓΗΡΑΣ, αος. τὸ, senectus. vt ἐπὶ γήραος οὐδῷ apud Hom. & Xen. in Lacc. pol. διεπράξεν ἐντιμότερον εἶναι τὸ γῆρας τῆς τῶν ἀκμαζόντων ῥώμης. Galeno γῆρας τὸ ἐκ νόσου est, (inquit Budæus) quum in tabem æger ex febre hectica incidit, ita vt similis sit seni iam debili & arido. Et γῆρας ὄφεις ἐκδύουσι apud Herodotum, serpentes exuunt senectutem. Sic vtitur & Arist.

* Sunt qui γῆρας à γέρας, sunt & contra qui hoc ab illo deductum velint, vt dictum est in Γέρας. Aristot. autem de animal. gen lib. 5. hoc nomine indicari γεηρόν τι. tradit, nimirum inde deducens.

Γηραιὸς senex. Hesiod. Plat. Xen. Theophr.

Γηραλέος idem. apud poëtas. Aff. & ex Philone.

Γηράσκω, senesco Γηράω, ῶ, F. άσω. Idem Hon. Xen. Plut.

Γήραμα, τὸ, q.d. senescentia. Γήρειον pro eodem. apud Aratum.

Γέρας. γραῖα, & γραῦς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀγήρατος ου, ὁ καὶ ἡ, senectutis expers. Aristot. de mundo.

Ἀγήραος, pro eodem apud poëtas. vt Hesiod. ἀθάνατος νύμφη καὶ ἀγήραος.

Ἀγήρως ω. ὁ καὶ ἡ, idem apud Hom. & Hesiod. Sic & Thuc. 2. ἀγήρως ἔπαινος, immortalis laus. Accusatiuus ἀγήρω sine ν reperitur interdum masc. gen. vt ἀγήρω βίον apud Plut. interdum fœm. gen. vt ἀγήρω ψυχὴν, apud eundem. pro quo legitur & ἀγήρων. In genere neutro dicitur ἀγήρων. Thuc. 2. τὸ γὰρ φιλότιμον ἀγήρων μόνον.

Ἀπογηράσκω idem quod γηράσκω, Hippoc. aphor. lib. 2.

Βαθύγηρως, ω. ὁ, profundam senectutem agens. decrepitus.

Ἐγγηράσκω seu ἐγγηράω ῶ, q.d. insenesco Hippocr. aphor. lib. 2.

Ἐγγήραμα, id cui insenescimus. Plut. in Catone.

Ἐλλήγηρις, ἡ, Cereris epith. διὰ τὸ ἀπὸ τῆς ἡλίου ἕλης γηρᾶν. vide Eust.

Ἐννεάγηρως, nouem senectutes (i. ætates) viuens. Cornicis epith. apud Arat.

Ἐσχατόγηρως, extremã senectutẽ agens. decrepitus. Plut. in Pompeio.

Εὔγηρως, senio felix: seu cui commoda & beata senectus obtingit. Aristot. & Plut. Dici putatur & εὔγηρος, vnde fit superl. εὐγηρότατος. Hesych. & Suid.

Εὐγηρία, ἡ, felix senium, commoda & beata senectus. Aristot. Rhet. l. 1.

Καταγήρως, aff. pro, consenescens. Possit etiam significare, senex, senio confectus.

Καταγηράσκω, senesco. Hesiod. Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι.

Decomp. Ἐγκαταγηράσκω, consenesco in Bud. ex Dinarcho.

Συγκαταγηράσκω, consenesco, vnà senesco. Laert.

Παραγηράω, ῶ, deliro præ senectute. item senectute conficior.

Παραγήραμα, deliramentum.

Περιγηράσκω, consenesco. inueterasco.

Σύγγηρος, ου, ὁ, q.d. sociam senectutem habens. Affertur ex Epigr. pro, consenescens.

Συγγηράσκω, citò senescens. vnde ταχύγηρα apud Hippocr.

Ὑπέργηρως, (q. d. supra modum senex vel plusquam senex) decrepitus. Luc. in dial. Terpl. & Ditis.

ΓΗΡΥΣ, υος, ἡ, vox, φωνή. Il. δ. Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς, nec vna vox. Plut. de orac. Pyth. οὐ γὰρ ἔστι θεοῦ ἡ γῆρυς οὐδὲ ὁ φθόγγος, οὐδὲ ἡ λέξις, οὐδὲ τὸ μέτρον, ἀλλὰ τῆς γυναικός.

Γηρύω sono, loquor, dico. Hesych.

Γηρύομαι, idem Hesiod. in Erg. Γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον.

Κῆρυξ quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Βροτόγηρυς, ὁ, mortalium vocem habens, i. qualis est hominum qui mortales dicuntur. Ex epigr. de psittaco humanam vocem vsurpante.

Ἐρίγηρυς, Hesych. exp. μεγαλοφώνους.

Εὔγηρυς ἀοιδὰ, vocalis cantus, apud Aristoph.

Μελίγηρυς, melleam vocem edens, suauisonus. Od. μ. de Sirenibus, Πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι. Et Pind. Olymp. 11. μελιγάρυες ὕμνοι, hymni dulcisoni.

Μειλιχόγηρυς, blandam vocẽ habens. Tyrtæus de virtute bellica.

Γήτης, vide in Γαῖα.

ΓΙΓΑΡΤΟΝ, ου, τὸ, acini vinacei lignum seu nucleus, i. quod in acino, vinaceo lignosum, osseúmve aut lapidosum est, vt in cerasis, prunis, oliuis. Athen. lib. 14. ἐξελεῖ μετὰ τῶν βοτρυδίων πρὸ τοῦ τὸ γίγαρτον ἐξαφεῖναι. ¶ Sic dicitur etiam τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, vt schol. quidam Aristoph. annotat in Acharnens.

Γιγαρτώδης, plenus γιγάρτων, multa habens γίγαρτα: vel similis γιγάρτοις, proximè accedens ad γίγαρτα.

Composita.

Ἀγίγαρτος βότρυς, botrus acinis carens. Geopon. lib. 4.

Ἐκγιγαρτίζω, nucleum eximo. Diosc. li. 1. c. 14. ἐκγιγαρτίζω τὴν σταφίδα, vuæ passæ eximo nucleos.

Καταγιγαρτίσαι, exp. acinos eximere vel conterere. Exp. etiam καταθλῖψαι in modum τῶν γιγάρτων: dicitúrque ex consequente significare συνουσιάσαι, coire. Aristoph. in Acharn.

-ΓΙΓΑΣ αντος, ὁ, gigas: immanis inusitatæque proceritatis homo. quales olim Terra filios genuisse dicitur, vel Iouẽ ipsum oppugnare ausos. Od. η. καὶ ἄγρια φῦλα γιγάντων. Et Od. κ. οὐκ ἄνδρεσσιν ἐοικότες, ἀλλὰ γίγασι. * Eustath. à γίγνεσθαι & γῆ deducit, quia è terra nati ferebantur. Etym. παρὰ τὸ ἐκ τῆς γῆς ἰέναι.

Γιγαντεῖος & γιγάντειος, ου ὁ, gigantæus seu giganteus. qui vel qualis gigantum est, vt γιγαντείαις χερσὶν in Epigr.

Γιγαντώδης, gigantum similis. qualis est gigantum. Philo de vita Mos. lib. 1.

Γιγαντιάω ῶ, gigantes imitor. gigantum similis sum: corporis videlicet immani mole vel feritate. apud Suidam.

ΓΙΓΓΙΔΙΟΝ, ου, τὸ gingidium: herbula ex olerũ genere, syluestri pastinacæ similis, sed tenuior, & amariore radice, vt inter alia tradit Diosc. l. 2. c. 167. Idem ex eo refert. Plin. li. 20. c. 5.

ΓΙΓΓΛΥΜΟΣ, ου, ὁ, Hesychio est cardo portæ qui cum ipsa porta vertitur. vel potius ferramenta illa duo quæ per commissuram inter se coëuntia clauo traiecto portam sustinent, & in quibus ipsa ceu cardinibus vertitur. Inde ad διαρθρώσεις transfertur. vide Hippocr. de locis in hom. ¶ Item suauij genus, Hesychio.

Γιγγλυμοῦσθαι, structuram habere ginglymo similẽ vel per ginglymum iungi. Hippoc. lib. de artic. vide Gal.

Γιγγλυμώδης, figuram habens ginglymi. similis τοῖς γιγγλύμοις. Reperitur & γιγλυμώδης, apud Arist. hist. anim. lib. 4. cap. 4. similiter & γίγλυμος apud Suidam.

ΓΙΓΓΡΑΣ, ου, ὁ, paruula quædam tibia lamentabilem flebilémque emittens vocem, teste Polluce lib. 4 cap. 10. vbi dicit Phœnicum quidem eam esse inuentum: Cariçæ autem musę πρόσφορον, ita denominatum ab Adonide, quem γίγγραν Phœnices sua lingua appellant. Tryphoni quoque apud Athenæum lib. 14. γίγγρας est αὐλήσεως ὄνομα. Ab eodem Athen. lib. 4. eædem tibiæ vocantur Γίγγροι etiam, itidémque ab Hesychio, nec non γιγγρίαι.

Γιγγραίνω, tibia illa, quæ gingrias dicitur, cano. vt apud Athen. li. 4. γιγγραίνουσι γὰρ οἱ Φοίνικες.

Γιγγραντὰ μέλη, carmina quæ ad gingras cantantur. Apud Athen. ibidem.

Γιγγρασμὸς, cãtus seu sonus τῆς γίγγρας ab Hesyc. exp. sonus.

Γίνομαι, vide in Γίγνομαι.

Γίννος, vide ἴννος seu ὕννος.

ΓΙΝΩΣΚΩ vel γιγνώσκω. P. ἔγνωκα, F. γνώσομαι, tanquam à γνόω, ῶ, Aor. 2. ἔγνων (vnde γνῶθι in imper. γνοίην in optat. & γνῶ in cõiunct. tanquã à γνῶμι) nosco. cognosco. noui. vt γνῶθι σεαυτόν. Xen. Pæd. 8. ἐκ πολλῶν τῶν σαφῶς γινώσκω. Cũ participio. vt γινώσκω σε ἐπιθυμοῦντα apud Xen. Apud Aristoph. in Pluto, γινώσκω ἥττων ὤν, cognosco me inferiorem esse. vbi exponi etiam potest intelligo vel animaduerto. Et ἔγνωσαν ἀποπεμπόμενοι. apud Thuc. cognouerunt se dimitti ¶ Aliquando & pro, agnosco, Cic. apud Democr. οὔτις με ἔγνωκεν. exp. nemo me quisquam agnouit. ¶ Item censeo, existimo, iudico, statuo. Xenop. ἔγνωκας ἀνδρὸς ἀρετὴν εἶναι, νικᾶν τοὺς μὲν φίλους εὖ ποιοῦντα i. censes, existimas, iudicas. Apud Plut. ἔγνωσαν τοῦτο μὴ ποιεῖν, statuerunt hoc sibi faciendum non esse. Luc. in Prometheo, ἄδικα ἔγνωκε περὶ ἐμοῦ ὁ Ζεύς iniqua in me statuit Iupiter. ¶ Item,

¶ Itē sentio. Luc. lib. de sacrif. ἃ γινώσκουσι περὶ αὐτῶν, quæ de ipsis sentiūt. Sic apud Xen. apomn. l. 1. περὶ τούτων οὕτω γινώσκω, de his ita sentio, hęc mea est de hisce reb. sentētia seu opinio. ¶ Itē cognosco, i. consuetudinem habeo, coëo vt apud Matt. & Luc. c. 1. Sic & Plut. in Alexādro, οὔτε ἄλλην ἔγνω γυναῖκα πρὸ γάμου πλὴν Βαρσίνης. Et in Romulo, ἔγνω τὴν Λαρεντίαν, itidéq; alibi. *Eustathius ex Heraclide tradit à verbo νοῶ fieri νοΐσκω, & per synęresin νώσκω & addito Æolicè, γ. γνώσκω: (quia & pro νοῶ Æoles dicunt γνοῶ. vnde cum priuat. α, ἀγνοῶ,) ex γνώσκω, autem omnino per reduplicationem fieri γιγνώσκω.

Γινώσκομαι, & γιγνώσκομαι, præt. ἔγνωσμαι, noscor, cognoscor, Xen. Item res aliqua dicitur ἐγνῶσθαι quæ constituta est seu decreta. Thucyd. lib. 3. ὑμῖν τὸ βούλημα καὶ μέγα ἐγνῶσθαι. Sic part. ἐγνωσμένος, decretus, statutus, apud Luc. & Isocr.

Γνῶσις εως, ἡ cognitio. Aristot. Luc. & alij. ¶ Item scientia, doctrina, sapientia apud Gręcos bibliorum interpretes, itidemque, 1. Cor. cap. 8.

Γνώστης, ου ὁ, cognitor. item gnarus. Pro ariolo, aliquoties apud Græcos bibliorum interpretes, in libris Regum.

Γνωστήρ, ῆρος ὁ. exp. cognitor, explorator. Vtitur Xen. Pæd. 6.

Γνωστὸς οῦ, ὁ. qui cognosci potest. Xen. Hell. 2. Affertur & pro, cognitus, notus: ex Greg μηδενὶ γνωστὸν τοῦτο.

Γνωστικὸς οῦ, ὁ. cognoscendi facultate præditus Greg. Naz. Item γνωστικοὶ hæreti. i quidam sic dicti ob insignem eruditionem quam sibi vendicabant. Γνωστικῶς, cum cognoscendi facultate, ita vt adsit cognoscendi vis. vt γνωστικῶς εἰδέναι apud Dionys. Areop.

Γνωτὸς, οῦ ὁ, notus, cognitus. Soph. in Oedipo tyranno, γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι. Capitur interdum & pro consanguineo. vt Apollon. Arg. 2. γνωτοὶ πατρώιοι ἄμμιν ἐόντες, exp. συγγενεῖς. Item pro fratre vt Iliad. γ. θάλαμον γνωτός τελέθουσα. Itidemque. Il. ο. & χ.

Γνώμη, ἡ sententia, opinio. vt ἐμὴ γνώμη. Interdum exp. propositum, voluntas, consilium, cogitatio: aliísque modis pro loco. Xen. Pæd. 6. τίνα γνώμην ἔχεις περὶ τῆς διελάσεως τοῦ στρατεύματος; quæ est tua sentētia, quid sentis de? Thuc. li. 2. γνώμην ἔχοντες εἰ μὲν μὴ ἐκπλεῖν, sentientes non esse nauigandum. vel statuentes non nauigare. Apud eundē sæpe γνώμην ποιοῦμαι (sequente infinitiuo) statuo, delibero, cogito, vel decreui, statui. Apud Dem. γνώμην ἀποφαίνεσθαι sententiam pronuntiare. Cum præpos. vt ἀπὸ γνώμης τινὸς, ex sententia & consilio alicuius, apud eundem Dem. Apud Thuc. li. 4. ἀφ' ἑαυτοῦ γνώμης, exp. suopte consilio. Ἐκ μιᾶς γνώμης apud Dem. vno consensu. Κατὰ γνώμην, ex animi sententia. Παρὰ γνώμην, contra animi sententiam. At κατ' ἐμὴν γνώμην, mea quidem sententia meo quidem iudicio. Datiuus γνώμῃ ponitur interdum aduerbialiter pro, consultò, de industria. ¶ Item decretum senatusconsultum, Bud. ex Plut. ¶ Item consilium, prudentia. Dem. τοῦτο δ' ἡ γνώμη χρηστῶν ἀνθρώπων ἐστί. ¶ Item ingenium. Aristoph. διακινεῖ τὸν νοῦν αὐτοῦ καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρῶ. ¶ Item mens, animus, Lys. ταῦτα πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσῄει. hæc mentem subibant. Thuc. li. 5. γνώμην ἔχειν πρὸς τὴν εἰρήνην, esse animo ad pacem propenso, inclinare ad pacē. Exp. & spectare ad pacem. Isoc. in Trapez. τίν' οἴεσθέ με γνώμην ἔχειν; Idē in orat. de pace. τοιαύτην γνώμην ἔσχον περὶ ἡμᾶς, eo fuerunt animo in nos, i. ita infenso. ¶ Item sententia, i. dictum aliquod insigne ad vitæ institutionem pertinens. vt γνῶμαι τῶν ποιητῶν apud Isocr. & Æschin. Hinc sunt quę sequuntur.

Γνωμικὸς pertinens ad sententias, sententiosus. vt γνωμικὸς λόγος. Damascenus γνωμικὸν θέλημα vocat τὸ θελητὸν, quod constituimus, propositum. Γνωμικῶς, sententiosè, Plut.

Γνωματεύω, apud Eust. sententiam eloquor seu loquor, sententiosum dictum profero. Exp. & dignosco, iudico, apud Philostr. in vita Apollonij. lib. 2. Inuenitur etiam apud Synes. & Themist. Γνωμάτευμα τὸ, dictum sententiosum. Eust.

Γνωμίδιον, ου, τὸ. sententiola. Aristoph. in Equit. Exp. etiam, ratiuncula apud eundem.

Γνωμηδὸν per sententias. vt apud Dionys. Hal. lib. 8. γνωμηδὸν πυνθάνεσθαι, quum videlicet senatores singulatim rogantur per sententias.

Γνώμων, ονος ὁ vel ἡ, cognitor seu cognitrix, index. Exponi etiam potest explorator vel exploratrix. Xen. Apomn. 1. τίς δ' ἂν αἴσθησις ἦν γλυκέων καὶ δριμέων, εἰ μὴ γλῶττα τούτων γνώμων ἐνειργάσθη; Et Plut. de prud. anim. ἀλωπεκα ποιοῦνται γνώμονα τῆς τοῦ πάγου στερρότητος. Exp. & prudens apud Soph. ¶ Itē stylus horas indicans. solis vmbilicus, cuius vmbra internoscūtur horæ, quem Latini etiam gnomonem vocant. Interdum cū genit. ὡρολογίου. vt apud Plut. in Plat. quæst. Exp. etiam, veruculum quod stans in medio amusio collocatur ad vmbras indagandas: vnde & σκιαθήρας dicitur. vide Vitruu. l. 1. c. 6. Ibi est & machinula quæ adhibetur in designandis vrbium viis, ad auertendam eius vim ventorum molestam. Exp. & norma, quæ est pars & geometrici & architectonici instrumenti, qua recti anguli deprehenduntur. vulgò quadra vocatur. apud Herodot. Sic & apud Luc. ὁποῖον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι καὶ γνώμονα τοῦ κατ' ἀρετὴν βίου. ¶ Item dens pullinus: sic dictus, quoniam ex eo pullorum equinorū, itē vitulorum ætas cognoscitur, vt inquit Etym. Frequentius tamen plur. num. γνώμονες. Xen.

Γνωμονικὸς, οῦ, ὁ, peritus, sciens, doctus Xen. Apomn. l. 4. γνωμονικοῦ γὰρ ἀνδρός ἐστι καὶ τοῦτο δεῖ. Bud. in ann. scribit γνωμονικὴν esse partem astrologiæ quæ solariorum discriminatis vmbris horas gnomone pernotat. Vitruu. autem lib. 1. c. 3. architecturę partem facit gnomonicen.

Γνωρίζω, noscito, agnosco. Plutar. in amat. narr. τόδε τὸ φώνημα γνωρίζειν ὅτι τοῦ Φώκου εἴη, vocem illam, vt quæ Phoci esset, agnouisse. Sic Herod. l. 1. γνωρισθείσης καὶ τῆς Κομμόδου χειρὸς, agnita Commodi manu. ¶ Item, cognosco, noui. Isocr. πειρῶ γνωρίζειν τοὺς λέγοντας, ὁποῖοι καὶ τίνες εἰσίν. Sic ad Philip. c. 1. καὶ τί αἱρήσομαι, οὐ γνωρίζω. ¶ Item notum facio, notitiam do siue præbeo. notifico, declaro, indico Greg. ἐκείνῳ γνωρίσεις τὴν ἁμαρτίαν. Sic sæpe in nouo Test. vt Ioan. c. 17. Rom. c. 9. Eph. cap. 1. & alibi. ¶ Ponitur & pro συνίστημι καὶ προξενῶ, vt exp. Bud. ex Plut. in Fabio, καὶ γνωρίζει τὸν ἀδελφὸν αὐτῷ ἡ γυνὴ, conciliat illi & insinuat.

Γνωρίζομαι, agnoscor. vt Herodian. li. 2. τὸ γένειον ἀποξυράμενος ὡς μὴ γνωρίζοιτο, detonsa barba ne agnosceretur. Item cognoscor. vnde ἐγνωρισμένος cognitus. Item notus fio, innotesco patefio, apud D. Paulum.

Γνώρισμα, τὸ, id ex quo aliquem siue aliquid agnoscimus. indicium. Synes. Luc. Plut. Xen. Gal. ¶ Itē insigne, ornamentum, decus: id propter quod aut res aut ciuitas visenda est, apud Greg. in oratione de Basilio. Sic apud Alex. Aphr. in Præf. Probl. l. 2. φιλοσοφίας φέρει γνωρίσματα, insignia gestat philosophiæ. Plur. num. γνωρίσματα sunt monumenta: accipiendò in peculiari quadam significatione. σπάργανα etiam dicuntur vt apud Paus. in Atticis, κρηπῖδας Αἰγεὺς ὑπὸ πέτρᾳ καὶ ξίφος θεῖναι, γνωρίσματα εἶναι τῷ παιδί.

Γνώρισις, εως ἡ agnitio. Item actio reddendi quempiam notum alij, Plato, πολλὴν χάριν οἶδά σοι τῆς Θεαιτήτου γνωρίσεως, quod mihi notum & familiarem feceris Theætetum.

Γνωριστικὸς, notitiam præbens. & q. d. notificatorius. Poll.

Γνώριμος, ου, ὁ καὶ ἡ, notus, cuius notitiam habemus: Dem. Olynth. 3. & plut. in lib. de Pyth. orac. Exp. etiam, cognitu facilis. ¶ Item notus, i. familiaris, socius. qui cum consueuimus apud Plat. Dem. Xen. Aristot. &c. ¶ Peculiari magis signif. γνώριμοι appellabantur οἱ μαθηταί. apud Suid. Sic & Plut. in lib. de virt. moral. ἀντὶ γνωρίμων καὶ μαθητῶν ἐρασταὶ καλούμενοι καὶ ὄντες. Γνωρίμως, familiariter. more eorum qui sunt familiares. Exp. & planè, liquidò.

Γέγωνα, γεγωνέω, quomodo huc pertineant vide suo loco.

Comp. ac primùm ex γινώσκω cum præpositione.

Ἀναγινώσκω, agnosco. Aristoph. in Ranis, οὐ μὰ σύ γ' ἀλλά με προσεώρακας, ὅτι κοθόρνους εἶχες ἀναγνῶσαί σ' ἔτι; ¶ Item pro διαγινώσκω, dignosco, internosco. apud Herod. lib. 7. αἴ τι ῥάβδοι ἐν διαφθερῶσιν, ὅπερ ἐστὶ σύμβολον εἰς τὸ ἀναγνῶναι τὰς βασιλικὰς ἀπὸ τῶν ἰδιωτικῶν. ¶ Item pro simplici γινώσκω, vt Il. ν. μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω, pro ἔγνω inquit Eust. ¶ Itē suadeo, & persuadeo. Sæpe apud Herod. vt ἀναγινώσκεις βασιλέα στρατεύεσθαι. i. suades. Idem dicit ἀνέγνωσε Πυθίην λέγειν, i. persuasit. Sed hæc significatio Ionum propria esse putatur. ¶ Idē lego. ea signif. qua dicitur lego librum. vt apud Xen. in Symp. τοῦτο ἐστὶ τοῦ τροχοῦ ἅμα περιδινουμένου γράφειν τε καὶ ἀναγινώσκειν. θαῦμα μὲν ἴσως τί ἐστιν.

Ἀναγινώσκομαι, agnoscor. Item dignoscor. itē persuadeor: item legor. vt apud Plut. in Public. ἀνεγνώσθη τὰ γράμματα, literæ fuerunt lectæ.

Ἀνάγνωμα, τὸ, agnitio ἀναγνώρισις. item lectio, i. quod legitur. Synes. item recitatio. Basil.

Ἀνάγνωσις, agnitio. Item lectio, i. ipsa legendi actio. Plut. de præc. san. item persuasio. Suid. ex Herodoto.

Ἀναγνώστης, ου, ὁ, lector. cuius munus est legere alicui scriptū quodlibet. vt ὁ ἀναγνώστης τοῦ Καλλισθένους, apud Plut. in Alex.

Ἀναγνωστικὸς, exp. ad legendum aptus. Ἀναγνωστήριον, q. d. lectorium, locus in quo legi solet.

Decomp. Ἀνταναγινώσκειν, q. d. vicissim legere. Ἀνταναγνώστης, qui vicissim legit. Exp. & qui relegit, recognitor, ex Bud. prior. epist.

Ἐξαναγινώσκω, perlego, legendo euoluo. Plut. in Catone Vtic. ἐξαναγνοὺς τὸ βιβλίον.

Ἐπαναγινώσκω, relego. vel etiam lego. Epict. ἐπανάγνωθι [Χρύσιππον.

Εὐανάγνωστος, lectu facilis. vt εὐανάγνωστος βίβλος. Arist. Rhet. 3.

Μεταναγινώσκω, de sententia deduco. Μεταγινώσκομαι, de sententia deducor: vnde μεταναγνωσθῇ apud Soph.

Παραγινώσκω, q. d. iuxta lego. Aut, ex aduerso & altrinsecus lego. vt apud Dem. quum duę leges à duobus leguntur, vt fiat contentio legum.

Πολυαγνωσία, multa lectio. Athen. l. 14.

Ὑπαναγινώσκω pro προαναγινώσκω, pręcognosco.

Φιλαναγνώστης, cupidus legēdi. seu studiosus legēdi Φιλαναγνωστεῖν, cupidū esse legēdi. libenter lectitare. ex Diod. Sicul.

Ἀπογινώσκω non agnosco, abnuo, improbo, reiicio. Synes. κατὰ

-Διδακτὸν γράμμα ἐμαυτῷ ἐγνωκώς, καταγινώσκω πενίαν τῆς φύσεως ἢ ἀπογινώσκω εἰς ἥρωας οἰκειότητα. i. naturam humanã ipse dãno inopię nec istã agnosco heroicam cognationem. Et cum genitiuo. vt apud eundem Synes.in epistola ad Troilum, τούτων ὧν εὐθὺς ἀπογνωστικαί φρεσκίαι τῆς ἐναλλομένων τοῖς πατέρεσι, iam primùm isti ab hac sorte reiiciendi.¶ Item pro, statui vel statuo hoc nõ esse faciendũ vt apud Plut.cũ inf.¶ Item absoluo hoc est,iudico crimẽ nõ esse perpetratum, inquit Bud. cui opponitur καταγινώσκω.vt Æschin aduersus Ctesiph.μήτε ἀπογνώτω μηδ' ἐν μήτε καταγνώτω πρὶν ἀκούσῃ.Sic apud Demosthenem iudices ἀπεγνωκότες & κατεγνωκότες inter se opponuntur: item ἀπογινώσκουσαι φυλαὶ,& καταγινώσκουσαι. In hac autem signif.iũgitur interdum accusatiuo rei: vt ἀπογινώσκειν τὴν ἔνδειξιν, vel τὴν γραφὴν, apud Dem. aut accusatiuo personæ.vt ἀπογινώσκειν τινὰ τῷ ἐγκλήματος, absoluere aliquẽ à crimine.¶ Item renuntio.valere iubeo.salutem vltimam dico,vt in tab.Cebet.ἀπογινώσκειν τῆς ψευδοπαιδείας. Est autem hæc signif.affinis primæ: nam valedicimus iis quæ reiicimus.¶ Item despero.quæ signif.frequentissima est. Sæpe cum genit.vt Dem.ἀπεγνωκότες ἑαυτῶν. Plut in Alcibiade, φοβούμενος δὲ τοὺς ἐχθροὺς ἢ παντάπασι τῆς πατρίδος ἀπεγνωκώς. Interdum cum inf.vt Plu.ἀπεγίνωσκεν ἐκβιάζεσθαι τοὺς πολεμίους,desperabat fieri posse,vt &c. Sic ἀπογινώσκω ἀκοῦσαι, despero futurũ vt audiam. Iungitur etiam accusatiuo. Aristot. eth.l.3.c.6.εἰ μὲν γὰρ ἀπεγνώκασι τὴν σωτηρίαν.Et sic sępe apud Plut. Apud Dem.ἀπογινώσκω σε exp.spem nullam in te habeo.

Ἀπογινώσκομαι,desperatur de me. Plut.in Galba.τὰ Νέρωνος ἀπεγνωσμένα παντάπασι. res Neronis prorsus desperatæ erant,i.in desperationem adductæ.Ἀπεγνωσμένος desperatus, conclamatus.deploratus,apud Luc.& Plut.

Ἀπεγνωκότως. desperatè, per desperationem. ἀπεγνωκότως ἔχειν,in desperationem adductum esse,spem omnem abiicere.

Ἀπόγνωσις,desperatio.

Ἀπογνώστης, exp. ἀνέλπιστος. q.d.desperator,qui desperat vel qui desperare solet.

Ἀπόγνοια,ἡ,idem quod ἀπόγνωσις.Thuc.lib.3.

Διαγινώσκω, dignosco. internosco, diiudico,discerno. vt διαγινώσκειν τὸ δίκαιον.Aristoph. ¶ Item statuo,delibero.decerno. Herodian. 4. διέγνω δράσαι τι ἢ παθεῖν γενναῖον, Et Luc. εἰ κλάειν διέγνωκας,si flere statuisti.

Διάγνωσις,dignotio,diiudicatio Isocr.Thuc.Dem.

Διαγνώστης,diiudicator.qui dignoscit seu internoscit. Isoc.

Διαγνωστικός, qui est dignoscendi & diiudicandi peritus. Luc.in lib.de saltatione.

Διαγνώμη statutum decretum,scitum, vel deliberatio, disceptatio consultatio.Thuc.

Διαγνώμων ονος,ὁ ἢ ἡ,idem quod διαγνώστης,Suid.

Decomp. Ἐπιδιαγινώσκω,exp.recognosco,iterum decerno.

Προδιαγινώσκω,antè considero seu perpendo,animo percipio. Thuc.lib.1.

Συνδιαγινώσκω, ex Herodoto aff.pro,assentior.

Ἐπιγινώσκω agnosco.Basil.in epist.de vita solitaria,ἀπέγνων σου τὴν ἐπιστολὴν.Ἐπιγινώσκειν τὸ τεχθὲν.partũ agnoscere. Verbum est iurisperitorum. Et pro simplici γινώσκω, vt Matth.11. οὐδὲ τὸν πατέρα τις ἐπιγινώσκει εἰ μὴ ὁ υἱός.

Ἐπίγνωσις,ἡ agnitio. Herodian.l.7. πρὸς τὴν τῆς σφραγῖδος ἐπίγνωσιν. Sic apud D. Paulum. ἐπίγνωσις ἀληθείας,& ἐπίγνωσις ἁμαρτίας.

Ἐπιγνώμη ab Hesych.exp.διάγνωσις. item συγγνώμη.

Ἐπιγνώμων ονος,ὁ ἢ ἡ,cognitor.inspector.qui ad cognoscendum,iudicandum,seu arbitrandum aliquid accitus est.Luc.

Εὐεπίγνωστος.(comp.) cognitu facilis. Hesych.

Καταγινώσκω,cognosco,intelligo,percipio.Xenoph.τοὺς δὲ γνώμῃ σωτηρίαν μὲν ἐπιμελουμένους ἢ θᾶττον ἢ ῥᾶον ἢ κερδαλεώτερον κατέγνων πράττοντας. ¶ Item sentio de, seu iudico & existimo,ex Dem. Item arbitror, iudico. vt καταγινώσκω σου ἀμαθίαν,vel κακίαν vel φθόνον & similia.iudico te imperitum, &c.itidem ex Dem.apud Synes.φυγὴν ἢ δέος ἡμῶν κατέγνωσι,fugisse nos & perterritos fuisse arbitrabantur.¶ Item arguo, reprehendo,Herodian.ἢ τοσαύτην μου δειλίαν κατεγνωκότες. exp.ita timiditatis me arguere.Exp.& contemptui habeo. vt apud eundem, καταγνοὺς τῶν μὲν ῥαθυμίαν, alterum quidem vt desidem contemptui habuit. ¶ Item damno,condemno. vt καταγινώσκειν ἑαυτοῦ,seipsum damnare,apud Dem. Apud eundem, θάνατον καταγινώσκειν τινός, capite damnare. exp.& adiudicare morti. Sic καταγινώσκω σου φόνον. damno te homicidij, vel vt homicidam. Pro quo dicitur etiam inuersa constructione καταγινώσκω σε φόνου apud Lysiam. Apud Plat.in Apoll. πολλήν γέ μου κατέγνωκας ἀτυχίαν,multo me infortunio mulctasti. ¶ In libro Iudith. κατέγνωσαν τοῦ μὴ ἐλθεῖν εἰς ἀπάντησίν μου,exp.noluerunt mihi venire obuiam. (lib.3.

Κατάγνωσις,exp.damnatio.seu condemnatio. Greg.& Thuc.

Decomp. Ἀκατάγνωστος, qui talis est vt damnari nõ possit, aut etiã reprehendi.in quem reprehẽsio non cadit.ad Tit.c.2.

Προκαταγινώσκω,antè damno seu condemno. Exp.& præiudico,præiudicio condemno. Dem. Thuc.Luc.Προκατάγνωσις, damnatio seu condemnatio quæ fit quodam præiudicio: vel ex præsumpta opinione. Exp. & præiudicatio, item præiudicium.

Μεταγινώσκω,sententiam muto, consilium aliud capio. Interdum reddi potest,resipisco me pœnitet. Thucyd.lib.3.μεταγνῶναι τὰ προδεδογμένα. Sic & Eur.in Medea. μετέγνων ἢ τὰ προσθ' εἰρημένα.Inuenitur etiã μεταγινώσκειν ἐπί τινι apud Luc.& Herod. Et μεταγινώσκειν τινὶ,sine præposit.apud Philostrat.in epist.

Μετάγνωσις,mutatio sententiæ,vel pœnitentia. Pro quo legitur etiam μετάγνοια,vt ἀπόγνοια pro ἀπόγνωσις.

Παραγινώσκω, præter ius & æquum statuo, vel perperam statuo & iudico.vt Xen. Apomn.lib.1. οὐδὲν θαυμαστὸν ὑπὲρ τούτων περὶ αὐτοῦ παραγνῶναι τοὺς δικαστάς. Apud Philostr.cum gen.παραγινώσκοντες τῆς δίκης,iniquè statuentes: quasi παρὰ τὴν γνῶσιν τῆς δίκης γινώσκοντες.

Προγινώσκω,prænosco,præcognosco vel præscio,præscisco.Item præsentio,præsentisco.Thucid.lib.2. ἢ ἐν τούτῳ προγνοὺς τὴν δύναμιν. Vtitur & Hippocr & Gal. [apud Herod.

Προγινώσκομαι,prænoscor,præcognoscor:vnde προγνωσθεὶς

Πρόγνωσις,prænotio præcognitio, præscientia, præsagium. De huius vocabuli vsu in arte medica, vide Gal. [futura.

Προγνώστης, præscius futurorum cui est facultas præsciendi

Προγνωστικὸς adiect.vt προγνωστικὴ δύναμις,præsagiendi virtus vel præsciendi vis.Phil.de vita Mos.l.3.Interdũ qui valet facultate præsagiendi seu præsciendi,apud Gal.Προγνωστικὸν,subst.præscitum Extat & opusculum Hippocratis ita appellatum.

Συγγινώσκω,q.d.simul sentio,i.eiusdem sum sententiæ,cõsentio. apud Plut.in Coriolano, συνέγνωσαν ὀρθῶς τὸν δῆμον ἐπὶ τὰς διαλλαγὰς τῷ Μαρκίῳ τραπέσθαι,i.cõsenserũt.vel assensi sunt, ¶ Itẽ cõscius sum.Herod. συγγινωσκόμενοι αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιεῦσι ὀρθῶς.οἱ τερ.τοῦτο γὰρ οἱ συνεγνώκασι κακὰ γὰρ τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας ἀναξίᾳ. vide particip. συνεγνωκὼς pro cõscio: sed in plur.potius dicitur,præfixo articulo.¶ Itẽ ignosco,veniã do vel tribuo.Cũ solo dat.vt συγγνῶθί μοι.Aristoph.Cũ dat. & accus.vt συγγινώσκω σοι τὴν ἁμαρτίαν.Eurip.apud Philostr.συγγινώσκω σοι τῆς ἀπάτης. ignosco quod deceptus sis.

Συγγινώσκομαι pro συγγινώσκω i.conscius mihi sum. Herod.ἑωυτοῖς συγγινωσκόμενοι εἶναι κατὰ τὸ εἶχον. sibi conscij se inferiores esse.Itẽ pro,ignosco. Eurip.συγγνώσεταί σοι τὴν ἁμαρτίαν Itẽ pass.pro,mihi ignoscitur, mihi venia datur, aut veniam consequor.Synes.ἢ οὐκ ἀξιῶ συγγινώσκεσθαι nec volo mihi ignosci.vel,nec dignum me venia existimo.Dicitur & συγγινώσκεταί μοι.mihi ignoscitur. (gnus.Plut.

Συγγνωστὸς q.d.ignoscibilis,dignus cui ignoscatur,venia di

Συγγνώμη,q.d.ignoscentia,venia συγγνώμην ἔχειν,veniam dare seu tribuere,apud Dem. Thuc.Plat.Isocr.Arist. Pro codẽ dicitur & συγγνώμην διδόναι, apud Polyb.& alios. Interdũ tamen συγγνώμην ἔχειν passiuè dicitur is cui venia datur, qui veniam impetrat aut qui venia dignus est. vt apud Plut. aduersus Coloten.& Thucyd.lib.3. συγγνώμης τυγχάνειν siue τυχεῖν,veniam cõsequi vel impetrare,apud Isocr. Dicitur & συγγνώμην λαμβάνειν apud Dem.¶Apud Arist.eth.lib.6.ca. 11.quidam exp.moderatio animi & æquitas. quidam interpr. consensus,i.venia quæ datur errato. ¶ Exponitur etiam indulgentia.item cõcessio.permissio. 1.Cor.τοῦτο δὲ λέγω κατὰ συγγνώμην οὐ κατ' ἐπιταγήν. Itẽ subaudito vel addito ἐστὶ frequens est pro,venia dignus est vel dignum est(prout postulat locus) veniam meretur,venia tribuenda est. ¶ Item status vnus ex assumptiuis, quum reus crimen quod obiicitur, transfert in rem aut personam quę iudicio non est obnoxia,vt scribit Hermog.concessio à Trapez.exp.Latinè dici etiam potest venialis status,& deprecatio.

Συγγνώμων, ad veniam dandam propensus facilis in danda venia,facilis in condonandis peccatis. Exp. etiam indulgens, item clemens,mitis,misericors. Comparat. συγγνωμονέστερος, vt συγγνωμονεστέρα ψυχὴ,apud Synes. animus ad misericordiam propensior.

Σύγγνωμον, in neutr.gen. ponitur passiuè pro, συγγνώμον ἄξιον,venia dignum,apud Thuc.lib.3.¶Item συγγνώμων, consentiens qui est eiusdem sententiæ,Plato de leg lib.6. ὑμᾶς δὲ ἡμῖν βουλόμεθα συγγνώμονάς τε ἅμα ἢ μαθητὰς γίγνεσθαι.

Συγγνωμονικὸς idẽ quod συγγνώμων in prima signi. apud Arist.eth.l.4.c.5.& Rhet.2. Vsurpatur etiã pro συγγνωστὸς,venia dignus,cui ignosci debet.apud Aristot.eth.5.& 7.Συγγνωμονικῶς,animo ad veniam dandam propenso,clementer.

Decomp. Ἀσύγγνωστος,indignus venia,indignus cui ignoscatur. Ἀσυγγνώστως,ita vt ignosci non possit vel debeat.

Ἀσυγγνώμων, qui non est ad ignoscendum propensus :aut etiam,qui veniam non dat, apud Demost.Exp.etiam,immitis, immisericors.

Alia comp.formata ex secunda aut tertia persona sing. prat. pass.sine præpositione.

Ἀγνωσία,ἡ,ignoratio,vel non cognoscere. Thuc.& Eur.Apud Pol.

Poll. est etiam ignobilitas, seu ignobilem esse, ingloriuum, incelebrem.

Ἄγνωστος, ου, ὁ καὶ ἡ incognitus ignotus. Od. β. & ν. & act. Ap. c. 17. Apud Thuc. l. 3. ἀγνωστότατοι δὲ γλῶσσαν καὶ ὠμοφάγοι εἰσίν, ignotissimi lingua, i. ignotissimo sermone vtentes. ¶ Nonnunquam de persona dicitur *pro*, ignobilis, inceleber, inglorius, apud Poll. ¶ Actiuam quoque significationem habet apud Luc. in Alcyone. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην, ἄγνωστον οὖσαν καὶ ἄπιστον καὶ ἀόρατον vbi exp. ignaram. Ἀγνώστως, ignotè. item ignobiliter ingloriè.

Ἀγνώς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, idem cum ἄγνωστος, ignotus. Cum dat. apud Hom. Plat. Xen. Aristot & alios. Item ignobilis, inglorius, inceleber. apud Eurip. Item ignarus, inscius. apud Xen.

Ἀγνῶς. (*aduerb.*) ignoranter, inscienter, per ignorantiam, per imprudentiam, Phoc.

Ἀγνώσσω ignoro, nescius sum: apud Musæum, Ἀγνώσσεις ὅτι Κύπρις ἀπόσπορος ἐστὶ θαλάσσης. Ἀγνωστάσκω, idem. vnde ἀγνώσασκε, Od. ψ.

Ἄγνωτος, ου ὁ καὶ ἡ idem quod ἄγνωστος, incognitus. Soph. in Oed. tyr. γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι.

Ἀληθογνωσία, veri cognitio, Dionys. Areop. orthodoxam religionem ita vocauit, quam & ἀληθότητα.

Ἀλλόγνωτος, alius notus, & (ex consequente) nobis ignotus. vnde ponitur pro extraneo siue peregrino. Od. ϛ. ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ. Eustathio est etiā ὁ πολέμιος, vel ὁ ἄλλα γινώσκων ἤπερ ἡμεῖς.

Ἀρίγνωτος, valde notus vel celeber Od. ρ.

Αὐτόγνωτος. vnde apud Soph. in Antig. σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά. exp. αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνώμων τρόπος.

Δύσγνωστος, cognitu difficilis.

Εὔγνωστος, cognitu facilis. Exp. & bene notus.

Θεογνωσία, cognitio Dei. Damasc. Cyril. Item religio orthodoxa. Bud. ex Areop.

Θεόγνωστος, Deo cognitus. Epig.

Καρδιογνώστης, ου. ὁ, dicitur Deus cordis cognitor seu cordium. (Act. c. 1.

Πολύγνωτος, multis notus seu cognitus.

Comp. ex γνώμη & γνώμων, itidem sine præpos.

Ἀγνώμων, ονος ὁ καὶ ἡ, mente carens, consilio carens, iudicio carens, stolidus, apud Herodot. exp. & amens, apud Plut. ab Hesych. exp. consilij expers. & sensu carens. Sic Æschines contra Ctesiph. ligna, lapides, ferrum appellat muta & ἀγνώμονα. Aliquando dicitur imperitus rerum: cui opponitur πολυγνώμων apud Plat. in symp. Sic vsurpatur & superl. ἀγνωμονέστατος apud Xen. apomn. l. 1. ¶ Item improbus, iniquus, vt ἀγνώμων κριτής apud Xen. ¶ Item pro ἀσύγγνωστος & ἀσυγγνώμων. qui veniam non dat, & (per consequens) inclemens Xenoph. Pæd. 4. λέγεται ὑμᾶς εἶναι καὶ ἀγνώμων. ¶ Item non agnoscens debitum, inficians debitum vel inficiator debiti. Poll. ¶ Item qui est eiusdem sententiæ, pro ὁμογνώμων. Sic quidam exp. apud Soph. in Col. Oedipo, Φοῖβός τε κἀμοὶ μὴ γένησθ' ἀγνώμονες. vbi tamen exponitur etiam ἀσύγγνωστοι. ¶ Item à (nomine γνώμων, præfixo α priuatiuo) ἀγνώμων dicitur equus, quasi non habens gnomones, carens dentibus qui gnomones dicuntur. annosus, aut certè non amplius iuuenis. Poll. Pro eodem affertur & ἀπογνώμων.

Ἄγνωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idē quod ἀγνώμων. Vsurpatur præsertim in genere neutro & substantiuè *pro*, res iniqua & iniusta Luc.

Ἀγνωμόνως sine consilio, sine iudicio, stultè. apud Demosth. & Xen. Item iniquè. vnde ἀγνωμονέστερον iniquius. Item non agnoscendo debitum, inficiando debitum. Poll.

Ἀγνωμοσύνη, ἡ, q. d. consilij carentia. Apud Bud. exp. stoliditas, apud Herodot. in Melpom. πρὸς ἀγνωμοσύνην τραπόμενοι. ¶ Item pro imperitia vt vult Poll. ¶ Item improbitas, iniquitas. Dem. pro cor. Item ipsum factum improbum & iniquum aut factum stultum, quod stultè, sine ratione & iudicio fit. Aristid. in Panath. προσθέντος δὲ ἑτέραν ἀγνωμοσύνην ἔτι μείζονα. vnde & ἀγνωμοσύναι apud Plut. in Pericle, ἀγνωμόνως facta. ¶ Item inficiatio debiti. Poll.

Ἀγνωμονέω ῶ. F. ήσω, ignoranter & imperitè ago. imperitè versor in re aliqua Poll. ¶ Item iniquè & improbè ago, inquit Bud. Significat etiam ἀχαριστεῖν apud Plut. in Camillo. Sic & apud Dem. affertur pro ἀχαριστῶ, pro cor. δεῖ ὧν ἠγνωμονήκατε εἰς ἡμᾶς. ¶ Apud Liban. ἀγνωμονεῖν πρὸς τὴν ἔκτισιν, non agnoscere debitum, q. d. iniquè agere circa solutionem. ¶ Idem Bud. ait etiam esse debitum inficiari.

Ἀγνωμονοῦμαι, iniqua patior, interpr. Bud. apud Plut. in Ant. ¶ Significare dicit & ἀχαριστοῦμαι.

Ἀντιγνώμων, qui contrariæ est sententiæ seu opinionis.

Ἀντιγνωμονέω, ῶ. contrariæ sum sententiæ, contraria sentio, dissentio, refragor, apud Xen.

Ἐναντιογνώμων, idem cum ἀντιγνώμων. Hesych.

Ἀργυρογνώμων, argenti spectator, (vt Bud. exp. in annotat. pr. in Pand.) qui argentum ad Lydium lapidem probat. Luc. in Hermot. & Aristot. rhet. l. 1.

Αὐτογνώμων, q. d. qui suæ est sententiæ, i. qui suam duntaxat sequitur sententiam. A Bud. exp. qui ex sui animi sententia iudicat, vel ex sua conscientia, ex Aristot. Polit. 2.

Αὐτογνωμονέω, ῶ, idem interpr. ex mei animi sensu & meo arbitratu facio vel iudico & decerno.

Βαθυγνώμων, qui consilia sua alto pectore abstrusa habet, apud Suid.

Δίγνωμος, ου ὁ καὶ ἡ. qui duplici seu dubiæ est sententiæ, anceps: vt δίγνωμος λόγος. vel de homine dictum, cui nondum stat sententia, sed alternat.

Διχογνώμων. cuius diuersa est sententia, cuius sententia dissidet ab alius sententia. Exponitur &, duplici tractus sententia.

Διχογνωμονέω, ῶ, dissentio, dissideo. Xen. Exponitur &, duplici sententia distrahor.

Ἑτερογνώμων, qui alterius seu diuersæ est sententiæ, diuersa sentiens.

Ἑτερογνωμοσύνη, diuersa sententia. Ioseph.

Εὐγνώμων æquus & bonus vir, vir proba mente præditus, vel bonus rerū æstimator: Aristot. ethic. lib. 6. Exponitur etiā à Bud. qui fidem bonam agnoscit, item candidus. Dicitur autem non tantùm de persona sed etiam de re. Apud Athen. lib. 12.

Εὐγνωμόνως, ita vt æquus sis rerum æstimator, ita vt æquum & bonum virum te præbeas, ita vt ex æquo & bono agas. Exp. & bona fide. Apud Luc. εὐγνωμόνως φέρειν, sunt qui exponendum putent, æquo animo ferre.

Εὐγνωμοσύνη, æquitas animi & probitas, bona mens. Itē virtus ea quæ beneficium & fidem bonam agnoscit. Quidam interpr. etiam, æquanimitas & candor. Æsch. in Ctesiph.

Εὐγνωμονῶ, idem. Bud. interpr. fidem bonam agnosco: apud Plut. in consol. ad Apol. Idem Bud. interpr. etiam æquo animo esse.

Ἡδυγνώμων, exp. consiliis & responsis oblectans, i. prudens apud Polyb.

Ἰδιογνώμων, qui sibi propriam & peculiarem sententiam habet. A Bud. exp. qui ex suo arbitratu priuatóque sensu statuit, Aristot. ethic. 7. cap. 9.

Ἱππογνώμων, qui equas grauidas ab aliis internoscit. Item ὁ μεγαλογνώμων: ab ἵππος epitatico

Ἰσχυρογνώμων, obfirmatus in sua sententia siue pertinax. A Bud. exp. peruicax, tenáxque propositi. Aristot. eth. 7. cap. 9.

Ἰσχυρογνωμοσύνη, pertinacia seu peruicacia in sua sententia. A Bud. exp propositum tenax, & validum. Ioseph.

Λεπτογνώμων, cuius subtilis est sentētia. Exp. etiam, acer, acutus.

Μαλακογνώμων, qui molli est mente seu animo. i. mitis, Æschyl.

Μεγαλογνώμων, qui magno est animo, qui animo seu mente res magnas concipit. Exp. etiam qui est animo excelso. Xen. ¶ Itē qui grandibus sententiis vtitur, apud Philostratum epist. 13.

Μεγαλογνωμοσύνη, magnitudo animi, magnus animus, aut animus magna cogitans, siue gerendis rebus magnis deditus. Item, granditas sententiarum. In qua signif. ponitur & τὸ μεγαλογνῶμον substantiuè apud Xen.

Μονογνώμονες, qui vnius sunt sententiæ, vel ab vna sola dependentes sententia.

Νοσογνωμονική, s. τέχνη vel ἐπιστήμη, peritia cognoscendorum morborum, cognitio morborum, apud Laërt.

Ὀλιγογνώμων, negligens. Hesych.

Ὁμογνώμων qui eiusdem est sententiæ.

Ὁμογνωμονέω, ῶ eiusdem sunt sententiæ, idem sentio, consentio, assentior. Dicitur ὁμογνωμονῶ σοι, & ὁμογνωμονῶ σοι καὶ τοῦτο apud Xen. de hoc tibi assentior. Dicitur & ὁμογνωμονῶ σοι περὶ τούτου. apud Aristot. eth. lib. 9. Ab eodem dicitur aliquis ὁμογνωμονεῖν ἑαυτῷ, constare sibi.

Ὀρθογνώμων, qui rectè sentit & iudicat: vt ὀρθογνώμων ψυχή, apud Hippocr. in ep. ad Demag.

Οὐρανογνώμων, cœli (i. cœlestium rerum) peritus.

Παθογνωμικόν, vocatur quod propriè affectionis speciem significat. Propriè quidem de signo dicitur, impropriè de symptomate & quatenus tantùm morbi naturam indicare potest. Gal. de diff. morb.

Πολυγνώμων. qui est multi consilij. Apud Platonem in symp. pro multùm perito seu multarum rerum perito, cui opponitur ἀγνώμων.

Πρωτογνώμων, qui est primæ sententiæ, qui primus sententiam dicit, princeps senatus.

Φυσιογνώμων, naturæ ex oris habitu cognoscendæ peritus, q. d. naturæ cognitor, vel peritus iudicandi de natura, qui hominum mores naturásque ex corpore, oculis, vultu, fronte pernoscit. Aristot. in opere φυσιογν.

Φυσιογνωμία. & Φυσιογνωμοσύνη, naturas cognoscendi seu de natura iudicandi peritia, scientia qua naturæ hominum ex aspectu corporis ac præsertim vultus cognoscuntur. Aristot.

Φυσιογνωμονικός ad scientiam illam pertinens vel conferēs: Et τὰ φυσιογνωμονικά, scripta in quibus de hac scietia agitur.

Φυσιογνωμονέω, ῶ, de natura iudicandi peritus sum, vel de natura iudico, ex aspectu oris videlicet. Frequens est apud Aristot. in Physiog. Est etiam, (vt tradit Bud.) diligenter cognosco faciem alicuius & adnoto, vt postea noscatur. Dem. orat. 1. in Aristog. Φυσιογνωμονεῖσθαι dicitur is cuius natura ex oris habitu cognoscitur, seu de cuius natura ex aspectu iudicatur aut saltem coniectura fit Aristot. ibidem.

Composita ex γνωρίζω.

Ἀγνώριστος, non agnitus aut qui talis est vt agnosci non possit. Item, non notificatus, seu qui non innotuit, qui in notitiam

non venit, vel qui talis est vt innotescere non possit. Vulgò exp. incertus, incognitus.

Ἀναγνωρίζω, agnosco. Plato in Polit. δεῖ δὴ τὰς συγγενεῖς ἡμᾶς ἀεὶ προθύμως δεῖ λέγων ἀναγνωρίζειν.

Ἀναγνωρίζομαι, agnoscor.

Ἀναγνωρισμὸς, ὁ, agnitio. Synes. epist. 100. Ἀναγνώρισμα, τὸ, idem: interdũ est potius specimen & documentum, teste Bud.

Ἀναγνώρισις, εως, ἡ, idem quod ἀναγνωρισμὸς, apud Plat.

Διαγνωρίζω, dignosco, internosco. Apud Lucam cap. 2. ἰδόντες δὲ διεγνώρισαν περὶ τοῦ ῥήματος, exp. diuulgauerunt, notum fecerunt.

Δυσγνώριστος, agnitu difficilis, qui facilè agnosci non potest, vel qui non facilè notificari potest seu innotescere.

Εὐγνώριστος, agnitu facilis, qui facilè agnosci potest, vel qui facilè notificari queat seu innotescere.

Γλαῖνος, &c. vide in Γάλα. Γλάμα &c. vide in Λήμη.

ΓΛΑΝΙΣ, ιδος, piscis genus, apud Athen. lib. 7. & Suidam & Aristoph. in Equit. vide & Plin. lib. 9. cap. 43. ab Hesychio scribitur γλανὶς, exponitúrque etiam ἀργὸς, iners.

Γλανὸς, ab Hesych. exp. inutilis. Est etiam hyæna, teste Aristot. hist. an. lib. 8. cap. 5.

Γλάξ, vide in Γάλα. Γλαφὶς, vide in Γλάφω.

ΓΛΑΥΚΟΣ, ὁ, glaucus, cæsius. Aristotel. de mantichora fera, τὸ δ᾽ ὄμμα γλαυκὸν, τὸ δὲ χρῶμα κινναβαρινὸν. pro quib. Plinius, oculis glaucis, colore sanguineo. Dicitur etiam aliquis esse γλαυκὸς, i. oculis esse cæsiis. vt apud eundem in Probl. sect. 10. διὰ τί οἱ λευκοὶ ἄνθρωποι καὶ οἱ ἵπποι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γλαυκοί. Dicitur & γλαυκὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς vel τὰ ὄμματα, apud Basil. ¶ Γλαυκὴ θάλασσα apud poëtas, cæruleum mare. Pro quo dicitur & γλαυκὴ sine adiectione (sicut & ὑγρὴ) ab Hesiodo in Theogon.

Γλαυκότης, ητος, ἡ, glaucus color, seu cæsius. vt γλαυκότης ὀμμάτων, Aristot. 5 de gen. anim.

Γλαύκωμα, ατος, τὸ, seu Γλαύκωσις, εως, ὁ, glaucedo (vt vulgus vocat) glaucoma Plinio. Vitium in oculo quum præter naturam glaucescit, vel (vt alij definiunt) transmutatio humoris cristallini in glauceum, vide Galen. Ruf. Æginetam, &c.

Γλαύκινος, glaucus, vt Γλαυκίνων κόκκων, acinorum glaucorum. Theophr. lib. 2. hist. pl. c. 3.

Γλαυκιάω, glaucis oculis terribiliter intueor, vt γλαυκιόων leo Hom. & Hesiodo. Item pro, glaucesco. Dionys.

Γλαυκίων, auis à glaucis oculis nominata. Eustach. ¶ Item herba quædam & eius succus eod. nomine, qui officinis mentha, sed pro herba inuenitur potius γλαύκιον. Hinc διαγλαύκιον, collyrium.

Γλαυκίσκος, piscis quidam apud Athen. & Plinium.

Γλαὺξ, vlula, noctua, vt in prouerb. γλαῦκ᾽ εἰς Ἀθήνας, vel Ἀθήναζε, noctuas Athenas. Et genus numismatis noctuam impressam habentis. Et herba quædam apud Diosc. Engalacton etiam dicta, quòd lactis copiam præbeat, vide & γλάξ in Γάλα. Item saltationis genus quoddam, Hesych.

Γλαυκώδης, εος, ὁ, & ἡ, noctuæ speciem gerens, Gaza interpr.

Γλαυκίζω, ad glaucum colorem accedo, in glaucum vergo. Ab Etym. exp. obtusè video.

Composita.

Ἀπογλαυκόω, ῶ, cæsium reddo. vnde passiuum ἀπογλαυκοῦμαι. Plutarch. in Timol. ἀπογλαυκωθῆναι αὐτοῦ τὴν ὄψιν λέγει.

Ἀπογλαύκωσις, idem quod γλαύκωσις.

Διαγλαύκιον, idem in γλαύκιον.

Ἑτερόγλαυκος, altero oculo cæsius.

Ὑπόγλαυκος, subglaucus, aliquantum glaucus.

Ὑπογλαυκίσκω, subglaucus sum. Mosch. idyl. 2.

ΓΛΑΦΩ, F. ψω, cauo, excauo, fodio. Item sculpo. Hesiod. in aspide, de leone loquens, ὀφρύας τε καὶ ὤμους. Οὐρῇ μαστιόων ποσσὶ γλάφε, vbi exponitur, fodit. Hetyc. vult γλάφε esse γλύφε.

Γλάφυ, antrũ, spelũca, cauerna. Hesiod. in Erg. καὶ γλάφυ πετρήεν.

Γλαφυρὸς, ὁ, cauus, profundus. vt γλαφυραὶ νῆες, & γλαφυρὴ πέτρη. Hom. ¶ Item scitus, elegans, venustus. q. d. scitè & eleganter sculptus. A Bud. exp. etiam concinnus & varietate oblectans. apud Plut. Item lautus. apud eundem, vt ἀστεῖος καὶ γλαφυρὸς βίος. ¶ Item aptus & appositus. apud Aristot. lib. 3. de part. an.

Γλαφυρῶς, scitè, eleganter, venustè. vnde γλαφυρωτέρως, Aristot. de anima. lib. 1.

Γλαφυρία, ἡ, elegantia, venustas, concinnitas. (φιν.

Γλύφω, scalpo, sculpo. Aristop. ἐπλάττετ᾽ ἐν δὲ ἐν οἰκίας ναῦς τ᾽ ἔγλυ-

Γλύφομαι, scalpor, sculpor, vt γλύφεσθαι ἀδυνατος, qui præ duritie scalpi nequit.

Γλύμμα, τὸ, sculptura, cælatura, vel, quod sculptum est. Poll.

Γλύπτης, ου, ὁ siue Γλυπτὴρ, ῆρος, ὁ, sculptor. Epigr. Γλυπτὸς, qui sculpi potest. Item pro sculpto apud 70. interpr. quum de idolis dicitur.

Γλυφὴ, ἡ, sculptura. Item quod insculpitur. Plut. de prud. anim. Γλυφεὺς, sculptor. Γλυφεῖον scalprum. Luc.

Γλυφανος, sculptorius, in Epigr. γλυφάνου καλάμου.

Γλυφὶς, apud Hom. & Herodot. crena, sagittæ incisura in quam neruus inseritur. At γλυφίδες καλάμων in Epigr. cultelli calamorum incisorij & velut sculptorij.

Γλαφίδες & λεῖαι apud Sophoclem in Priamo sunt οἰκοδόμων σκεύη, teste Poll. lib. 10. cap. 31. Etymologo quoque γλαφὶς est instrumentum quo excauantur & expoliuntur lapides, à γλάφω significante κοιλαίνω. per syncopem pro γλαφυρίς, afferturque ex Callim. καὶ γλαφίδες σμιλή τε καθημένη τε μολιβδίς. Latini cœlum dicunt seu scalprum. Idem tamen Etymol. exp. etiam, σμίλη, ῥίνη, ὄρυγμα.

Γράφω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex γλάφω.

Ἀγλάφυρος, inelegans, inuenustus. Ἀγλαφύρως, ineleganter, inuenustè. Athen. lib. 10.

Διαγλάφω, cauo, sculpo. Hom.

Ἐγγλάφω, insculpo.

Composita ex γλύφω.

Ἀναγλύφω, sculpo.

Ἀνάγλυφον ποτήριον, sculptum poculum, asperum sculptura.

Ἀνάγλυπτος, ὁ καὶ ἡ, sculptus, cælatus, seu sculpturis cælaturisque asper. Plin. lib. 33 cap. 11.

Ἀρτιγλυφὴς, έος, ὁ, καὶ ἡ, recens sculptus, vt ἀρτιγλυφὲς ξόανον. Theocr. in Epigr. (in Sol.

Δακτυλιογλύφος, ὁ, qui annulos sculpit aut cælat. Diog. Laert.

Δακτυλιογλυφία, annulorum sculptura aut cælatura. Plato.

Διαγλύφω, vndique sculpo, vel q. d. persculpo.

Δίγλυφος, ὁ, καὶ ἡ bis incisus, vel gemina sculptura incisus.

Ἐγγλύφω insculpo.

Ἑρμογλυφεὺς, έως, ὁ, & ἑρμογλύφος, (Mercurij sculptor, i. q. Mercurij statuas sculpit.) statuarius, q. lapideas statuas cõficit. Luc.

Ἑρμογλυφικὴ τέχνη, statuaria ars seu statuariorum.

Ἑρμογλυφεῖον, statuarij officina. Plat. in symp.

Εὔγλυφος bene sculptus, bonam sculpturam habens.

Εὔγλυπτος, idem. in Epigr.

Ἱερογλύφος & ἱερογλύπτης, ου, ὁ, (q. d. sacra sculpens) qui sculpit seu peritus est sculpendi ea quę hierographica vocantur. Dicta autem ἱερογλυφικὰ, apud Ægyptios [inquit Bud.] sacra quædam monumenta non literis vocabula, seu sculptis rerum animaliúmque figuris significantia, Luc.

Καλαμογλύφος, calamorum sculptor. Καλαμογλυφεῖν, calamos sculpere. Etym.

Καρδαμογλύφος, parcus, teste Hesychio, vt qui ob parsimoniam è nasturtio quoque herba satis vili desculpat aliquid: aut etiam qui ob parsimoniam scalpendo collecto nasturtio vitam toleret.

Decomp. Κυμινοπριστοκαρδαμογλύφος, Aristoph. in Vesp. vocat eos qui supra modum restricti sunt & sordidi, qui non erubescant etiam τὸ κύμινον πρίειν & τὸ κάρδαμον γλύφειν.

Καρδοπογλύφος, qui ligna scalpendo poliendóque alueos conficit, qui κάρδοποι dicuntur. Poll. ex Gratiani γεῖτοσιν.

Κερατογλύφος, qui cornua sculpit, qui cornu scalpendo expolit.

Λιθογλυφὴς, in lapide insculptus. Λιθογλύφος, qui lapides scalpit seu incidit, statuarius. Luc.

Ὀδοντόγλυφον, ου, τὸ & Ὀδοντογλυφὶς, ίδος, ἡ, dentiscalpium, quo ea quæ dentibus inhærent, eximuntur.

Περιγλύφω, circumsculpo.

Ποτηριογλύπτης, poculorũ sculptor seu cælator, ex Euphorione.

Ξυλογλύφος, qui ligna sculpit Hesych.

Στυπογλύφος, qui ligna polit seu sculpit, Hesych.

Τοκογλύφος, fœnerator, qui fœnori dat, qui fœnus facit. Plutarchus de aud. poem. Videntur Τοκογλύφοι, propriè dici qui in tabulas suas inscribunt pecunias fœnori datas. Τοκογλυφεῖν, tabulis insculpere nomina eorum quibus pecunia fœnori credita est. item simpliciter, fœnerari, fœnori dare. Poll.

Τρίγλυφος, (q. d. trisculptus) tres sculpturas habens. Sunt qui in columnis sculpturam canaliculatam & striatam triplici sulco, τρίγλυφον, dictam putent. Vide Vitr. Dicitur & τὸ τρίγλυφον apud Athen.

Dec. Μεταξυτριγλυφίον, vel μετατριγλυφίον, intercolumnium.

Ὠτόγλυφις, ιδος, ἡ, auriscalpium. Plato comicus apud Poll. lib. 1.

Γλάχων, vide in Γλήχων.

ΓΛΕΥΚΟΣ, ους, τὸ, mustum, succus dulcis. Theophil. epist. 44. ἰσχάδες πολλαὶ καὶ γλεῦκος, καὶ μελιττίδια καὶ ὀπώρα.

Γλεύξις, mustum decoctum, defrutum, οἶνος πολὺ ἕψημα ἔχων, apud Eust.

Γλεύκινον μύρον, q. d. musteum vnguentum, de quo Diosc. Item γλεύκινον ἔλαιον q. d. mustum oleum.

Γλυκὺς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀγλευκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, minimè dulcis. Propriè musteam dulcedinẽ non habens. Luc. in Lexiph. οἶνος ὢν ὁ μὲν ἀγλευκὴς, ἄπεπτος

τὸ ἐξ ἔτι. Metaphoricè pro insuaui & iniucundo, apud Hermogenem de Thucydide διὸ καὶ ἀγλευκὴς ἐστι σχεδὸν ὅλως.

Ἀγλευκὴς, idem: vnde ἀγλευκέα θάλασσαν apud Nicandrum in Alexiph.

Πολύγλευκος, ὁ, καὶ ἡ, musto abundans.

Γλήμη, vide in Λήμη.

ΓΛΗΝΗ, ης, ἡ, pupilla oculi, vt volunt nonnulli. Secundū Pollucem verò lib. 2. est ἡ τῆς κόρης αὐγή. Interdum pro oculo accipitur, vt Odyss. ι. Πάντα δ' οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμὴ Γλήνης καιομένης. ¶ Sunt qui exponant etiam puppā, apud Hom. Iliad. θ. Ἔρρε κακὴ γλήνη, schol. exp. ἄσθενὴς κόρη. ¶ Praeterea sunt qui γλήνην siue κοτύλην ab Hippocr. in lib. de artic. nominari dicant cauitatem illam ossis quae aliud os in suum sinum recipit. quae commissura γίγγλυμος etiam vocari solet. ¶ Denique γλῆναι nominari etiam apum fauos testantur Etym. & Hesych. Quidam deriuant παρὰ τὴν αἴγλην τὴν λαμπρότητα, vt dicatur quasi αἰγλήνη alij παρὰ τὴν γαλήνην per syncopen.

Γλήνεα τὰ, vt Il. ψ. ὅς γλήνεα πολλὰ κεχανδῇ. quidam adiectiuè exponunt spectaculo digna: alij substantiuum esse volunt & significare mundum visendum, aut imagunculas. Apud Aratum τέσσαρα γλήνεα. Cic. vertit quadruplices stellas.

Composita.

Ἄγληνος, ὁ, καὶ ἡ, pupillas non habens, & synecdochicè, caecus Nonn.

Βοόγληνος, bubulas pupillas habens, i. pulchras, bubuli enim oculi pulchri censentur. Nonnus ὄμμα βοογλήνοιο προσώπου.

Δίγληνος, binas pupillas habens Theocr. in Epigr.

Εὔγληνος, pulchras in oculis pupillas habens: item bonas in oculo pupillas habens, acutum cernens. Oppian. de ven. l. 3.

Εὐγλήνοι λύγκες πυριγλήνοι τε λέοντες.

Θεόγληνος, pupillas oculi diuinas seu Deo similes habens, aspectu diuino praeditus, os Deo similis. vt θεόγληνον πρόσωπον apud Nonn. diuina facies.

Ἰογλήνη, habens nigricantes pupillas in modum violae quae dicitur ἴον. Hesych.

Μελίγληνος, melleas pupillas habens, dulcis aspectu. Hesych.

Μονόγληνος, monoculus. Hesych.

Νεόγληνος, nouas habens pupillas, i. qui visum recens recuperauit.

Περίγληνος, vndique circumspiciens. Arat.

Περιγληνάομαι, ῶμαι, oculorum pupillis lustro, circumspicio. vnde apud Theocr. Περιγληνώμενος ὄσσοις, de leone omnia collustrante oculis.

Πυρίγληνος, igneas pupillas habens. Oppian.

Τρίγληνος, tres habens pupillas. vt τρίγληνα ἕρματα. Il. ξ. inaures tribus pupillae formam gestantes.

ΓΛΗΧΩΝ, ωνος, ἡ, pulegium: herba quam nonnulli βλήχωνα appellant, a βληχή, i. balatus, quòd pecoribus gustata dum floret, excitet balatum, teste Diosc. lib. 3. cap. 36. Doricè γλάχων vocatur: vt βλάχων pro βλήχων, vnde Aristoph. in Acharn. τ' ἄνθεα τᾶς γλάχωνος. Sic & Theocr.

Γληχωνίτης οἶνος, vinum è pulegio confectum seu pulegio conditum. Diosc. lib. 5.

ΓΛΙΝΟΣ seu γλεῖνος, genus aceris campestre praecipuo candore ac crispum. Quidam exp. gallica. Vide Theophr. hist. plant. lib. 3. cap. 11.

ΓΛΙΣΧΡΟΣ, ὁ, καὶ ἡ, lentus, viscosus, tenax, glutinosus. Dicitur & de solidis corporib. & de humorib. Hipp de nat. hom. τὸ φλέγμα γλισχρότατόν ἐστι καὶ βίᾳ μάλιστα ἄγεται μετὰ χολὴν μέλαιναν. ἡ μέλαινα χολὴ τῶν ἐν τῷ σώματι ἐνεόντων χυμῶν γλισχρότατον, teste eodē Hippocr. in eod. lib. Athen. libr 2. τῶν ἐχόντων ὀλκιμόν τι καὶ γλίσχρον de edulis. Et apud Pla. in Crat. γλίσχρα ὁλκή. Et apud Diosc. l. 1. ῥίζα γλίσχρος, radix lenta. ¶ Exponitur & lubricus. ¶ Itē tenax, parcus. Luc. γλισχρότερος τῆς δωρεᾶς. Dicitur & de re, & tunc exponitur potius strictus. Plut. in Lycurgo γλίσχρον γὰρ αὐτοῖς ἐστι τὸ δεῖπνον. Apud Luc. γλίσχραι τέχναι, artes parum suppeditantes ad victum, artes ieiunae. Ab Hesychio exponitur etiam valde sordidus, vt ab Etymologo quoque. ¶ Etymologo est & ὁ λίχνος καὶ ἐπιθυμίας ἐφιέμενος: quasi ὁ λίαν ἰσχόμενος vel γλιχόμενος περὶ τῆς ὑπὲρ τὸ δέον. Exponitur ab eo & ἀτυχής: vt γλίσχρον quoque apud Aristophanem (à nonnullis accipitur pro ὀπιπευτὴς) aerumnosus. Reperitur & γλισχρός: vnde γλισχρῶς.

Γλίσχρως, tenaciter, seu more eorum quae viscosa & glutinosa sunt, apud Suid. Item lubricè Hesych. & Suid. Item parcè, tenaciter, tenuiter, vt γλίσχρως ζῆν. Arist. polit. 2. Item, vix, difficulter, aegrè, apud Plut.

Γλισχρώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, lentus, tenax, & viscosus in modum eorum, quae γλίσχρα nominantur. Hippocr.

Γλισχρότης, ητος, ἡ, viscositas, lentor tenacitasque glutinosa, apud Gal. Item lubricitas, apud Athen. lib. 5. Item tenacitas, parcitas. Plut.

Γλισχραίνω, γλίσχρον reddo, vnde pass. γλισχραίνεσθαι, viscosum seu glutinosū fieri lentescere & tenaciorem reddi. Hipp. de art.

Γλίσχρασμα, exp. γλισχρότης Hippocr. & Gal.

Γλισχρεύομαι, parcus & tenax sum, tenax sum & γλίσχρος, more τῶν σμικρολογουμένων. Bud & Eustath.

Γλίσχρων, ωνος, ὁ, exp. ὁ ἐπιθυμητής, cupitor: ἀπὸ τοῦ γλίχεσθαι. Aristoph. in pace, ὦ γλίσχρων, vbi tamen exp. etiam, infelix, infortunatus, miser & aerumnosus.

Γλισχρία, ἡ, exp. miseria ἀτυχία.

Λίσχρος etiam scribitur, & λίσχρως, apud Suid. & Hesych.

Composita.

Ἄγλισχρος, ὁ, καὶ ἡ, non lentus, non viscosus. Hippocr. in prorrhet. 1. & Gal. comm. 3. in eum locum.

Ἔγγλισχρος, viscosus, glutinosus, lētus, tenax, cui inest τὸ γλίσχρον.

Περίγλισχρος, circumcirca lētus & viscosus. Hippocr. aphor. l. 4.

Ὑπόγλισχρος, aliquantum lentus vel viscosus.

ΓΛΙΧΟΜΑΙ, cupio, affecto, appeto ἐπιθυμῶ. Interdū cum infin. Isocr. in Panath. ζηλοῦσι τὸν ἐμὲ καὶ μιμεῖσθαι γλιχομένων. Sic Demost Philip. 2 πάντες μὲν ἀεὶ γλίχεσθαι λέγειν ἀξίως δ' εἰπεῖν οὐδεὶς δύναται. Itidémq. Plutar. in Numa γλιχόμενος ἐξελληνίσαι τοὔνομα, cupiens è Graeco deducere. Interdum cū accus. Philo de mundo ἀναγκαῖον οὖν τὴν τοῦ κόσμου φύσιν γλίχεσθαι τὴν ὅλου διαμονήν, cupere & velle vniuersi incolumitatem. Aliquādo cum genit. Arist. de mūd. τῶν ἐναντίων ἡ φύσις γλίχεται, contraria appetit natura. Sic Aristoph Τί δ' ἔστι τοῦτο τῶν κακῶν οὗ παῖ γλίχει; Apud Herodot. γλίχομαι ἀεὶ τῆς ἐλευθερίης, sum studiosus libertatis. Hes. γλίχεται exp. etiam παίζει, quo significatu & γλιάσθαι dicitur.

Γλίσχρος quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΓΛΟΙΟΣ, οῦ, ὁ, interdum est adiectiuū, & exponitur ab Hesych. inualidus: item sordidus. Aristophanis scholiastes (in hoc Nubiū loco, κίναδος, τρύμη, μάσθλης, εἴρων, γλοιὸς) annotat γλοιὸς idem propemodum valere quod μάσθλης, translatúmque esse ab oleo quod in balneis effusum cōcreuit. Nam vt id τῆς ἐπιλαμβανομένης διολισθαίνειν πέφυκε, ita & γλοιὸν dici qui tali praeditus est ingenio, vt διολισθαίνειν elabíq; possit è creditorum manibus. Ad mores itaque translatum significare, qui mēte seu ingenio est lubrico & mutabili. Exp. & malignus, malis imbutus moribus, item qui sordidis est morib. ¶ Interdum est subst. & significat sordes olei, hoc est, sordes quae in balneis atque etiam palaestra ab hominum oleo vnctorum cute deradebantur, Latinis strigmenta. Aliae quoq; sordes oleo permixtae ac lubricae hoc nomine dicuntur. Simonides apud Athen. lib. 7. ὥσπερ ἔγχελυς κατὰ γλοιοῦ.

Γλοίης, ητος, ὁ, idem quod γλοιὸς, adiect. Etym. Hesych. Et γλοιὰς à Sophocle dicitur equa maligno ingenio & praua indole, teste eodem Hesych.

Γλοιάζω, Gal. in lex Hipp. exp. conniuendo oculos obuoluo.

Γλοιώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, strigmentosus, strigmentorum similis. strigmenti modo crassus & glutinosus seu viscosus. Diosc. lib. 5. cap. 92. Et τὸ γλοιῶδες strigmentum. Diosc. lib. 1. cap. 205.

Γλοιωδῶς, ab Hesych. exp. more eorum qui nutant capite inter dormiendum. item conniuenter.

Γλοιοῦσθαι, lentescere ac viscosum reddi in modum strigmenti: Diosc. lib. 5. cap. 92. τρίβε ἕως οὗ γλοιωθῇ.

ΓΛΟΥΤΟΣ, οῦ, ὁ, nates, clunes: carnes in summa femoris parte protuberantes quae sedentibus puluini vicem praestant. Hom. Il. θ. v. 338. Ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἠὲ λέοντος Ἅπτηται κατόπισθε, ἰσχία τε γλουτούς τε. Herod. ἀπὸ τῶν γλουτῶν τὸ ἄνω.

Γλουτία, naticulae. dicuntur corpora duo dura in cerebro eminentia, ad latera meatus illius sita. Nam perinde ac nates prominent, seséq. contingunt.

Composita.

Ἀπόγλουτος, qui clunibus videntur esse destituti. qui exilibus sunt clunibus, depyges.

Ὑπογλουτίς, ίδος, ἡ, nates sub clunibus sunt, i. quiddam commune clunibus & femori, vt ait Aristot. qui nomen huius partis dicit esse ὑπογλουτίδα, de animal. lib. 1.

ΓΛΥΚΥΣ, εῖα, ύ, dulcis. vt μέλι γλυκύ. Luc. in Vit. auct. τὰ γλυκέα σιτεῖται καὶ μελιτοῦττα, καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας. Et γλυκὺς οἶνος, apud Diosc. & Ath. Plut. ad Colot. γλυκὺ τὸ μέλι, καὶ πικρὸς ὁ θαλλός. Transfertur ad multa pro suaui seu iucūdo. vt γλυκὺς ἵμερος apud Hom. & αὐδὴ γλυκίων μέλιτος. Et Iliad. πόλεμος γλυκίων. Dicitur & γλυκύτερος in comp. itidémq. γλυκύτατος in superlat. ¶ Item, γλυκὺ vini dulcis genus. Lat. passum. Diosc. ἀπὸ τοῦ ὄντος οἴνου ἢ γλυκύ. Idem συγγλυκεῖ ἡ οἶνῳ γλυκάζοντι. ¶ Item γλυκὺ, sc. per antiphr. Pli. & Cel. Aurel. Chron. lib 3 cap. 1. ¶ Etym. deducit παρὰ τὸ γλεῦκος.

Γλυκεῖα, ἡ, absolutè & subaudit. substantiuo dicitur ἡ γλυκύρριζος teste Hesyc. & Theophr. praedulcis enim est. Ab Hippocrate eadem vocatur γλυκεῖα ῥίζα, vt Gal. in lex. Hippocr. annot.

Γλυκύτης, ητος, ἡ, dulcedo, vt γλυκύτης οἴνου apud Athen. Item schema orationis.

Γλυκερὸς, ῦ, ὁ, poëtis, idem quod γλυκύς. vt μέθυ γλυκερὸν, Od. ξ. Item metaph. γλυκερὸν φάος, Od. ρ. Et comparat. γλυκερώτερος, Od. ι.

Γλυκόεις, εντος, ὁ, dulciuſculus, ſubdulcis, vel dulcis. vt γλυκόεντι ποτῷ, Nic. Alex. quod quidam pro paſſo accipiunt.

Γλυκαίνω, dulce reddo, edulco, dulco. Xen. in Oecon. ὑπὸ τοῦ ἡλίου γλυκαίνεσθαι τὰς σαφυλάς.

Γλύκανσις, q. d. dulcificatio.

Γλυκάζω, dulceſco, vel ſubdulcis ſum, vt γλυκάζων οἶνος. Dioſc. & Athen.

Γλύκασμα ſiue γλυκασμὸς, dulcedo. Legitur & γλυκισμὸς apud Athen.

Γλυκυσίδη, ἡ, glycyſide, herba de qua Dioſc. lib. 3. cap. 157. & Plin. lib. 25. cap. 4.

Compoſita.

Ἀγλυκὴς, expers dulcedinis, amarus. Theophr. de cauſ. pl. lib. 6.

Ἀναγλυκαίνω, iterum reddo dulce.

Ἀπογλυκαίνω, dulce reddo.

Ἔγγλυκος, cui aliqua dulcedo ineſt. vt οἶνος ἔγγλυκος, Dioſc.

Ἐγγλυκάζω, indulco, dulcedinem infero. Herodot. lib. 2. (de loto) καὶ ἐγγλυκάζει ἐπιεικέως.

Ἐπίγλυκυς, dulcis, vel ſubdulcis.

Ἐπιγλυκαίνω, dulce reddo, condulco ſeu indulco.

Καταγλυκαίνω, dulce ſuaue reddo. Item mulceo, apud Greg. ποιητῇ μέτρῳ καὶ μύθῳ καταγλυκαίνοντων τὴν ἀκοήν.

Ὀξυγλυκυς, dulciter acris. vt ὀξυγλυκεῖα ῥοιὰ apud Ariſtoph. Apud medicos ὀξύγλυκυ eſt potus qui paratur dulciſſimis fauis maceratis & decoctis. Reperitur & ὀξυγλυκὲς apud Gal. cõm. 3.

Ὑπόγλυκυς, ſubdulcis aliquantum dulcis.

Ὑπογλυκαίνω, ſubdulcem reddo, efficio aliquanto dulcem.

Φιλόγλυκυς, qui dulcia amat, qui dulci vino gaudet. Ariſtotel. in Problemat.

Γλυμμα, γλυπτης, γλύφω, vid. in Γλύφω.

ΓΛΩΣΣΑ, & Atticè γλῶττα, ης, ἡ, lingua. Iliad. α. Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. Iſocr. ad Dem. πολλοῖς γὰρ ἡ γλῶττα προτρέχει τῆς διανοίας. Apud Herodot. & Thuc. ἀπὸ γλώσσης εἰπεῖν, ore ſuo dicere. ¶ Apud Ariſtoph. in Veſpis, πᾶσαν γλῶτταν βασάνιζε, excute omnẽ linguã, i. omnem dicendi facultatem. ¶ Item, lingua, i. ſermo vnicuique genti peculiaris, vel potius ſermonis forma. γλώσσης χαρακτήρ. Herodot. Il. β. Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. Sic ἀγνωστοτάτην τὴν γλῶσσαν Thucyd. 3 maximè ignoto ſermone vtentes. Plut. de defectu orac. γλώσσαις πολλαῖς γὰρ ἤσκητο χρῆσθαι πρὸς δ' ἐμὲ τὸ πλεῖστον ἐδώριζεν. ¶ Item peregrinũ vocabulũ. Ariſt. de poët. ξενικὸν δὲ λέγω γλῶτταν καὶ μεταφοράν. Ibidem γλῶττα eſt vocabulum alicuius gentis ſeu populi proprium, quod alij vſurpando ad ſe transferunt: vt σίγυνον, Cypriis quidem eſt proprium, at nobis eſt γλῶττα. Galeno eſt vocabulum obſoletum. Idem interpretationem vocum obſcuriorum Hippocratis γλωσσῶν ἐξήγησιν inſcribit. ¶ Γλῶσσα αὐλοῦ, lingua ſeu lingula tibiæ. Theoph. & Dioſcor. alio nomine γλωσσὶς ſiue γλωττίς. Γλῶσσαι præterea ab Iſæo Socratico tributę fuerunt ὑποδήμασι vt ſcribit Pollux γλώσσας autem ὑποδημάτων intelligi calceamentorum vincula putat Camer.

Γλωσσηματικὸν vocabulum, peregrinum vocabulum &c. vt dictum eſt in γλῶσσα. Dion. Halic.

Γλωττικὸς, ῦ, ὁ, ad linguam pertinens.

Γλωσσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lingulatus, Vitr. linguæ ſpecie & forma. Item linguax & loquutuleius, lingulax. Bud. ex Eccleſ. c. 8.

Γλωσσάριον, ῦ, τὸ, lingula ſeu ligula, parua lingua.

Γλωσσὶς ſeu γλωττὶς, ίδος, ἡ, lingula ſeu ligula tibiæ. Luc. in Hermot. Item lingulaca auis, dux coturnicum. lib. 8. animal.

Γλωττισμὸς, ῦ, ὁ, oſculum quo linguæ baſiantium ſe contingunt mutuo. ex Epigram.

Compoſita.

Ἀγκυλόγλωσσον, ῦ, τὸ, eſt vitium linguæ quod infantibus adnaſcitur: filum vulgariter nuncupatur. Dicũtur & ἀγκυλόγλωσσοι, ij qui hoc vitio laborant quaſi ἀγκύλην ſiue ἀγκύλιον ἐν γλώσσῃ ἔχοντες. Vide Æginetam & Ætium.

Ἄγλωσσος, ῦ, ὁ καὶ ἡ, linguã nõ habens, elinguis. vt ἄγλωσσος λάλος apud Athen. ¶ Item, qui loqui non poteſt. qui obmutuit. apud Suid. ¶ Itẽ, dicendi imperitus, apud Ariſtoph. ¶ Itẽ barbarus, apud Soph. in Trach. Οὐθ' Ἑλλάς, οὔτ' ἄγλωσσος, nec Gręca nec barbara. ¶ Ἄγλωσσος αὐλὸς, tibia lingulam non habẽs.

Ἀγλωττία, ἡ, q. d. elinguitas. obmuteſcens taciturnitas.

Ἀγλωσσέω ῶ Heſych. eſt δυσφημῶ.

Ἀθυρόγλωσσος, vel ἀθυρόγλωττος, Atticè, loquax, garrulus, cuius lingua nulla ianua coërcetur, nullis foribus cohibetur, effrænem linguã habẽs. Eurip. in Oreſte, Ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος ἰσχύων θράσει.

Ἀθυρογλωττία, garrulitas, linguæ licentia, linguæ incontinentia. A Suida exp. effrænata lingua.

Ἀλλόγλωσσος, alia lingua vtẽs, ſeu diuerſa, externus, peregrinus.

Ἀμφοτερόγλωσσος, vtramque linguam habens. In vtramq; partem diſputans. Sic vocatur Zeno apud Plat. in Pericle.

Ἀνθρωπόγλωττος, qui humana lingua loquitur. Ariſtot. de pſittaco loquens.

Ἀρνόγλωσσον, ῦ, τὸ, agnina lingua, ſeu plantago. Dioſc. l. 2. c. 153.

Βαθύγλωσσος, diſertus. Suid.

Βαρύγλωσσος, cuius lingua grauis eſt, maledicus.

Βούγλωσσος, boum linguæ ſimilis herba, vt Plinius docet. Dioſcor. neutro gen. βούγλωσσον vocat: linguam bubulam quidam appellant, Marcellus borraginem. ¶ Item, piſcis qui Latinè ſolea ex Plin. & lingulaca ex Plauto & Varr.

Βραδύγλωσσος, cuius lingua tarda eſt, tardiloquus. Τὸ βραδύγλωσσον, tarditas loquendi, linguæ debilitas.

Δίγλωσσος, bilinguis, duarum linguarum gnarus, Thuc. lib. 8. & Plu. in Alex. ¶ Item, interpres, Bud. ex Plut. in Themiſt. ¶ Item διχόθυμος, Heſychio.

Διττόγλωττος, duplicis linguæ. Διττογλωττία, ἡ, duplex lingua.

Ἐπιγλωσσὶς ſeu ἐπιγλωττὶς, ίδος, ἡ, lingula ſeu ligula. Plinius minorem linguam interpretatur. Eſt autem Polluci caruncula palato annexa inferius iuxta radicem linguæ, cuius acutior pars fauces verſus ſita, iter cibi impedit ne impetu quodam deferatur, & ne ad illud operculum reſultet. Vide & Gal. 7. de vſu partium. item Plin. & Macrob.

Ἐπιγλωττίζομαι, exp. conuitiũ facio, ſeu λοιδορῶ & βλασφημῶ. Sui. Ariſtop. in Lyſ. περὶ τῆς Ἀθηνῶν δ' ἐπιγλωττίζομαι.

Ἐπιγλωσσάομαι, ῶμαι, lingua effero, deblatero. Æſchyl. in Prometh.

Ἑτερόγλωσσος, qui alterius & diuerſæ linguæ eſt 1. Cor. 4.

Εὔγλωσσος ſeu εὔγλωττος, diſertus, facundus. Ariſtoph.

Εὐγλωττία, rectè loquendi facilitas, facundia, ſuauitas ſermonis. Bud. ex Chryſoſt.

Εὐγλωττέω, ῶ, facundus ſeu diſertus ſum.

Εὐθύγλωσσος, q. d. rectilinguis, verax & liber. Pind. Pyth. β.

Ἡδύγλωσσος, ſuauẽ & iucundã linguã habens. Pro quo Doricè ἁδύγλωσσος, apud Pind. Olymp. 13. ἁδύγλωσσος βοὰ κάρυκος.

Θεόγλωσσος, cui diuina lingua eſt, qui Dei lingua loquitur. Θεόγλωσσος βίβλος, dicitur ſacra ſcriptura.

Θρασύγλωττος, q. d. audacilinguis, audax verbis.

Θρασυγλωττία, linguæ audacia, audacia verborum.

Ἱερόγλωσσος, ſacram linguam habens. In Epigr.

Ἱππόγλωσσος, linguam equinam habens, aut linguam equinã referens.

Ἱππόγλωσσον, fruticis nomen.

Κακόγλωσσος, malæ & ominoſæ linguæ. κακόγλωσσον βοὰν, miſerabiles querelarum clamores dixit Eurip. in Hecuba.

Καταγλωττίζω, ſuauior lingua ori inſerta, vt teſtatur Poll. oſcula iungo columbatim. collabello oſculum. ¶ Item, elinguem reddo, obturo os. Ariſtop. in Acharn. διέβαλλε καὶ ψόφου κατεγλώττιζέ μου.

Καταγλώττισμα, τὸ, eiuſmodi oſculum, apud Ariſtop. in Nub. Exp. & obtundens loquacitas. Καταγλωττισμὸς, idem oſculũ.

Κυνόγλωσσον, q. d. canina lingua minor, Dioſc.

Μελίγλωσσος, melliſã linguã habens, cuius ſuauis eſt oratio. Apud Ariſtoph. in auib. μελιγλώσσων ἐπέων, mellitorũ carminũ.

Ὁμόγλωττος, qui eiuſdem linguæ eſt. Xen. Pæd. 1.

Ὁμογλωττέω, ῶ, eadem lingua vtor.

Παγγλωσσία, ἡ, clamores, Camer. ex Pind. Olymp. β.

Παλίγγλωσσος, qui eſt abhorrente lingua, i. ſermone, Pind. in Iſth. ς. οὐδ' ἔστιν οὕτω βάρβαρος οὔτε παλίγγλωσσος πόλις. Apud eundem in Nem. α. ſignificat ἐναντιόφημον. Ex Polluce exponitur malè ominans, leuis, maledicus.

Πειθόγλωσσος, eloquens. Pind. Pyth. α.

Περιγλωττὶς, ίδος, ἡ, inuolucrum linguæ, Athen. lib. 1.

Πικρόγλωσσος, cuius lingua eſt amara, maledicus.

Πλατύγλωττος, latam linguam habens. Ariſtot.

Πολύγλωσσος, qui multarum linguarum eſt. Plut. in ſymp. Item multarũ linguarum peritus. Apud Soph. in Trach. πολυγλώσσου δρυὸς, de quercu Dodonea. Et πολύγλωσσος βοὴ, in Electra, q. d. multilinguis Item multiloquus.

Προγλωσσὶς, ίδος, ἡ, linguæ extrema pars acuta.

Τανύγλωσσος, linguam extenſam ſeu protenſam habens, vt Τανύγλωσσοι κορῶναι, Od. ε.

Ὑπογλώττιον, ῦ, τὸ, q. d. ſublinguium, Ariſtot. lib. 2. anim. de ceruorum vermibus, τοῦ ὑπογλωττίου ὑποκάτω.

Ὑπόγλωττον, laurum Alexandrinam ab aliquibus vocari author eſt Dioſc. li. 4. c. 132. Ita nominatum ſcribit Gal. ſimpl. li. 8. ὅτι παραφύσεις ὑπ' ἄκροις ποιεῖ τὸ γλωσσάριον.

Ὑπογλωσσὶς, ίδος, ἡ, intima lingua, i. ortus ac radix illius qua parte ad imam maxillam annectitur. Camer. ex Poll. ¶ Eſt etiam morbi nomen, id eſt, (vt Poll. tradit) abſceſſus ſub lingua. ¶ Item genus atteriaci medicamenti. ¶ Item, coronæ genus. Poll.

Χαριτογλωσσέω, ῶ, ſiue χαριτογλωττέω, ῶ, gratã lingua aucupor, habeo linguam gratiæ aucupatricẽ, *qualis eſt aſſentatorum lingua*, ad voluntatem vel potius ad voluptatem loquor, nihil ad veritatem, ad gratiam loquor. Ath. li. 4. οὐ γὰρ χαριτογλωσσεῖν ὑμᾶς θέμις. Apud Æſchyl. in Prom. vincto. Γνώσῃ δὲ τάδ' ὡς ἔτυμά γ', οὐδ' ἐγὼ μάτην χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι, sũt qui velint ſignificari gratiam fictã, eſſe enim (vt exp. ſchol.) μέχρι γλώσσης χα-

σιν χαρίζεσθαι καὶ οὐκ ἔργοις non re factísque, sed lingua tantùm & verbo tenus gratiam gratificari. seu verbo tenus officiosum esse. pro eodem dicitur & γλωσσοχαριτίω.

ΓΛΩΧΙΣ, vel γλωχὶν, ῖνος, ἡ, expon. angulus, acies, cuspis. Hesychius dicit propriè γλωχῖνας nominari τὰς τῆς ἀξίδος ἐξοχὰς καὶ τὰς τοῦ ζυγοῦ γωνίας. Epigram. lib. 1. πλατίος γλωχῖνα σιδήρου, lati ferri cuspidem.

Γλῶχες, spicæ vel aristæ, vt exp. schol. Hesiod. in asp. Τῆμος δ' ἡ κέγχροισι πέρι γλῶχες τελέθουσι.

Composita.

Πολυγλώχιν multos habens angulos, angulosus. seu multos habens cuspides, epith. ceruini cornu apud Nicand. in Ther.

Τανυγλώχιν ινος, ὁ καὶ ἡ, aculeos seu cuspides extensas habens ac pronustas. Od. θ. τανυγλώχινας ὀϊστούς.

Τετραγλώχιν quatuor cuspides seu angulos cuspidatos habens. In Epigr. Ἑρμῆ τετραγλώχιν.

Τριγλώχιν, tres cuspides habens, tricuspis, trisulcus. Il. ε. ὀϊστῷ τριγλώχινι.

Χαλκογλώχιν, æream habens cuspidem seu æreum angulum. Il. χ. Στῆ δ' ἄρ ἐπὶ μελίης χαλκογλώχινος.

-ΓΝΑ'ΘΟΣ, ου, ἡ, mala, maxilla. Apud Hippocr. ἡ κάτω καὶ ἡ ἄνω γνάθος inferior & superior mala. (Volunt fieri à γνάπτω significante idē quod γνάμπτω deriuatum à κάμπτω.) Ab Herodot (vt tradit Camer.) ponitur etiam pro inferiore maxilla peculiariter. Interdum pro ipsis dentibus. vt Aristoph. in Vesp. ἀλλ' ἐπαγε τὴν σὴν γνάθον, impinge maxillam tuam. ¶Item, bucca. vt γνάθους φυσᾶν, apud Dem. buccas inflare. vnde φυσίγναθος. De animalibus quoque dicitur, ac præsertim de equis vt Eurip. in Alcestide de Diomedis Thracis equis. Οὐχ ἅμαρτες χαλινὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις. Sic & Xen. de att. eq.

Γναθόω, ῶ, cædo in malas seu maxillas. Hesych.

Γνάθων, ωνος, ὁ, parasitus. Hesich. Sic a bucca bucco, pro stolido apud Plautum dicitur. H. Steph. existimat γνάθωνα dictum cū qui adulatione aliisque malis artibus quærit μάσημα τοῖς γνάθοις. cui respondet ψωμοκόλαξ, parasitus.

Γναθμὸς, οῦ, ὁ, idem quod γνάθος, mala, maxilla, & ab eo formatū (vt volunt quidam) interiecto μ Iliad. π. γναθμὸν δ' ἐξ ἑτέρου. Et Od. υ. dicuntur proci Penelopes ridere γναθμοῖς ἀλλοτρίοις.

Composita.

Ἑτερόγναθος, ου, ὁ καὶ ἡ, (*de equo dictum*) qui non similes habet γνάθους, Xenoph. (inquit Camer.) est equus oris contumacis, is plerunq. qui habet μὴ ὁμοίας τὰς γνάθους. Is ab eodem Xenop. dicitur ἀδικῶν τὴν γνάθον ἔχων, vt testatur. Bud. Idem sic alibi dici scribit, qui in latus vnum duntaxat flectitur. Ab Etym. & Hes. exp. ὁ σκληρόστομος. A Suid. ἀπειθής.

Παραγναθίδιον, ου, τὸ, ornamentum quod apponitur maxillis equorum Eust.

Πλησίγναθος, maxillas implēs seu buccas, vt ψωμὸς πλησίγναθος.

Φυσίγναθος, buccas inflās, superbus. pro quo dicitur in prosa τὰς γνάθους φυσᾶν. Est & nomen ranæ, apud Hom. in Batrachom.

Γνάμπτω vide in Κάμπτω.
Γνάπτω, siue γνάφω, &c. vide in Κνάπτω.
Γνήσιος, &c. vide in Γίνομαι.

-ΓΝΟ'ΦΟΣ, ου, ὁ, caligo, tenebræ. ad Hebr. c. 12. γνόφῳ καὶ σκότῳ καὶ θυέλλῃ. Apud Arist. de mundo, μυελῶν τι γνόφων συμπληγάδες, conflictationes aëreæ caliginis vel opacitatis. *Ἀπὸ τοῦ νέφος (inquit Eust.) νόφος καὶ γνόφος, assumpto γ ex Æolica dialecto: ὁ ἄλλως δνόφος. Etymologus quoq; huius deriuationis meminit. Addit etiam vel à νέφος, νόφος & γνόφος, per pleonasmum literæ γ. vel à δονεῖν (inquit) & νέφος fit δνόφος & per syncopen δνόφος ac γνόφος.

Γνοφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, caliginosus, tenebrosus. Aff. & pro, ater ex Euripid.

Γνοφόω, ῶ, caligine tego, obtenebro, obscuro. Aff. & γνοφέω pro eodem.

Γνὺξ vide in Γόνυ.
Γνώμη, &c. Γνωρίζω, &c. Γνῶσις, Γνώστης, &c. vide in Γινώσκω.

ΓΟΑ'Ω, F. ήσω, gemo, deploro, defleo. Od. κ. Ἑζόμενοι δὲ κατ' αὖθι γόων τίλλοντό τε χαίτας. Et cum acc. Od. λ. σὸν πότμον γόων. Verbum est poëticum, & à sono fictum videtur.

Γοάομαι pro γοάω gemo, &c. Xen. Pæd. 4. πολλὰ γοωμένη. Reperitur & γοημέναι. Il. ξ. tanquam à γόημι, seu γοαίνω. Affertur & signif. pass. γοηθεὶς, ex Epigr. pro defletus.

Γοήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, gemebundus, flebilis, in Epigr.

Γόος, ου, ὁ, luctus. vt κρυερὸς γόος & κρυερὸς γόος, apud Hom.

Γοώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lugubris, flebilis, lamentabilis. Γοερὸς, idem, Luc. καὶ γοερόν τι μυκᾶσθαι.

Γόης, quomodo huc pertineat. vide suo loco.

Composita

Ἁβρογόος molles gemitus & mollia lamenta edens. Æschil.

Ἄγοος, luctus expers.

Μαζαγόας, ου, ὁ, qui ob mazam flet. Hesych.

Ὀρθρογόη, antelucano tempore lamentans & quiritans. hirundinis epith. apud Hesiod. Scribitur & ὀρθογόη, id est, sublata & intenta voce flens.

-ΓΟ'ΓΓΡΟΣ, ου, ὁ, congrus seu conger, piscis de quo Aristot. hist. anim. li. 8. & Plin. lib. 9. c. 20. & Athen. lib. 7. Ita dictus (inquit Etym.) παρὰ τὸ γρῶ τὸ ἐσθίω, facto diplasiasmo, quoniam ἀπεσθίει τῶν πολυπόδων τὰς πλεκτάνας. ¶Sic dicitur etiam vitium quoddam arborum, præcipuè oleæ, Theophr. hist. pl. lib. 1. cap. 13 *hoc est*, eminentia quædam rotunda in trunco arboris, à cuius similitudine dicitur γογγρώνη, ἡ ἑρογχοκήλη, tumor gutturis, apud Hippocr. epidem. lib. 6. vbi vide Gal.

ΓΟΓΓΥ'ΖΩ, murmuro, vtuntur Euangelistæ, Matth. Luc. Ioa. Dicuntur & columbæ γογγύζειν, teste Poll.

Γογγυσμὸς, οῦ, ὁ, murmuratio. Exod. 16.

Γογγυστὴς, οῦ, ὁ, murmurator. Γογγυστικὸς, murmuratorius, ad murmurationem propensus, Nazianz.

Composita.

Διαγογγύζω, idem quod γογγύζω, Luc. cap. 15.

Καταγογγύζω, aduersus aliquem murmuro, obmurmuro.

Γογγύλος, &c. vide in Στρογγύλος.

-ΓΟ'ΗΣ, ητος, ὁ, incantator, præstigiator, qui præstigiis, aliisve malis artibus imponit. Herodot. in Melpom. κινδυνεύουσι δὲ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γόητες εἶναι. Ab Aeschin. in Ctesiph. μάγος & γόης copulantur. A Plat. in symp. γόης & φαρμακεὺς καὶ σοφιστής, pro quouis etiam impostore capitur. atqui interdum copulantur ἀπατεὼν & γόης, vt à Plut. de Sibyll. orac. * Eust. à γόος deriuat dicens γόητας esse τοὺς μετὰ γόου ἐπᾴδοντας, vnde apud Soph. θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι.

Γοητικὸς, incantatorius, præstigiatorius, ad incantandum seu decipiendum aptus.

Γοητεύω, incanto, fascino, incantatione seu præstigiis decipio, illicio, pellicio. vt γοητεύειν τὴν ὄψιν καὶ καθαιρεῖν, Plut. de def. orac. apud Plat. Bud. exp. stupore affectum decipio.

Γοήτευμα, τὸ, incantamentū, præstigiæ, fallaciæ. Plat. in Phil.

Γοητεία, ἡ, idem, vel ipsa actio incantandi & præstigiis decipiendi. Plut. de prud. anim.

Composita.

Ἀγοήτευτος, qui fascinari non potest.

Δυσγοήτευτος, qui non facilè fascinari potest. Et qui non facilè vel illecebris vel stupore obligatur. Bud. ex Plat.

Ἐκγοητεύω, præstigiis illudo, idem quod γοητεύω.

Καταγοητεύω, idem.

Γόμος &c. vide in Γέμω.

ΓΟ'ΜΦΟΣ, ου, ὁ, cuneus, clauus. Od. ε. de naui, Γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν. Aristop. Metaph. 9. pro clauo. μάλιστα δ' ἐστὶ φύσει τοιοῦτον καὶ μὴ βίᾳ ὥσπερ ὅσα κόλλῃ ἢ γόμφῳ ἢ συνδέσμῳ. Cic. apud Plut. in Tim. γόμφους cuneolos vertit: vbi tamen (inquit Bud.) clauos potius signif. videtur, quum sic appellet δεσμοὺς τοῦ σώματος.

Γομφόω, ῶ, clauis compingo. Item simpl. compingo, coagmento. Aristoph. in equit. γομφωμένα γε τὰ πάντα καὶ κολλώμενα.

Γόμφωμα & γόμφωσις coagmentum, coagmentatio, Bud. ex Plut. Exponitur, & compages, contabulatio. Item γόμφωσις, apud medicos. species συναρθρώσεως, quum os ossi claui modo infigitur, vt inquit Gal.

Γομφωτὴρ, coagmentator, qui compingit.

Γομφωτὸς, coagmentatus, compactus. Γομφωτήριον, ου, τὸ, q. d. coagmentatorium, i. id quo fit coagmentatio, clauus.

Γομφίος, ου, ὁ, molaris dens. Xen. anteriores dentes cibum dicit secare, at τοὺς γομφίους λεαίνειν. Ideo autem vocantur γομφίοι, quòd clauorum modo genis infigantur.

Γομφίασις, morbus gentium, vel gingiuarum molarium, vel (secundum alios) maxillarum à dentitione dolor. Sunt & qui, γομφίασιν de mobilitate dentium interpretentur. apud Diosc. Et γομφιασμὸς, confractio dentium, vel stupor dentium. Hesych. & Suid.

Composita.

Ἀγόμφωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, nullis compactus clauis: vel etiam generalius, qui coagmentatus & compactus non est: sumpta metaph. ab iis quæ clauis sunt compacta.

Ἐγγόμφωσις, εως, ἡ, compages dentium, quæ & γομφίασις. Gal. li. 5. τῶν κατὰ τόπους, & Diosc. lib. 2.

Πολύγομφος, ου, ὁ καὶ ἡ, multos habens clauos, seu multis claui compactus. vt πολύγομφος ναῦς, apud Hesiod. in Erg.

Γονεὺς, γονὴ, γόνος, &c. vide in Γίνομαι.

ΓΟ'ΝΥ, τὸ, (genit. τοῦ γόνυος, & per metath. γουνὸς, pro quo dicitur & γόνατος, tāquā a γόνας. Plur. nom. γοῦνα pro γόνατα: genit. γούνων pro γονάτων. dat. γούνεσιν pro γούνασιν) gen. γόνυ κάμπτειν, Il. ν. genu flectere, Il. χ. Ὥς οἱ ἐπωρτο μένος, λαιψηρὰ τε γοῦνα. Plut.

Plut.in quæst.Rom.ὁ δὲ προσαπτειν τοῖς γόνασι.Dicitur & προσαπτειν πρὸς γόνατα. ¶ Γόνυ καλάμου,apud Herodot.in Thalia internodium arundinis,apud Plin.& Colum. Dicitur etiam de vite apud Philostratum in Heroicis. * A plerisque deducitur γόνυ παρὰ τὸ κονεῖν τὸ ἐνεργεῖν δι' αὐτοῦ,οἷον κόνυ τὶ ὄν.

Γουνίς,ίδος ἡ idem quod γόνυ,ex Arato.

Γουνόομαι,οῦμαι,genua amplectens oro, genua amplector supplex. Cum accus. Iliad.φ.Γουνοῦμαί σ' Ἀχιλεῦ. Et Odyss.δ. -πολλὰ θεὸς γουνούμενος.

Γουνάζομαι,idem.vt Od.ν, Νῦν δέ σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι. Et Il.χ.μή με κύον γούνων γουνάζεο,μηδὲ τοκήων.

Γονατώδης,εος,ὁ,ἡ,geniculatus, geniculis cinctus, nodis geniculatus. Theophr.hist.pl.lib.4.cap.12.

Γονατίζω,ingeniculo,genicula flecto,apud Poll.

Γονατόομαι,οῦμαι,geniculor.in geniculum nodor. Theophr. hist. plant.lib.8.cap.2.

Γνὺξ(aduerb.)exp.ἐπὶ γόνυ siue ἐπὶ τὰ γόνατα, i. in genu, siue in genua.vt.Iliad.ν.Γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας,exp.ἐπὶ γόνυ ἔπεσε. Sic & Iliad.ε.& alibi Exp.& genu flexo. Videtur dictum γνὺξ per syncopen quasi γονὺξ.

Composita.

Ἀγόνατος,ου,ὁ,ἡ,genu carens. cui non est genu. Aristot. in lib. περὶ πορείας ζώων. ¶Item non geniculatus.

Βαρύγουνος,ου,ὁ,ἡ,grauis genibus cui grauia sunt genua, ideóque tarda.Expon.etiam cui genua sunt infirma. Βαρυγόνατος, idem,Theocr.

Διγόνατος,duplici geniculorum nodo cinctus.

Ἐγγόνασι,(aut disiunctim ἐν γόνασι)q.d. in genibus, ita dici annotatur stella quam Iul.Firm.ingeniculum vocat. Vide Arat.in Phænom.

Ἐπιγουνὶς,siue Ἐπιγονατὶς,aut ἐπιγονατὶς ίδος,ἡ, os toti genu superpositum,seu os quo tegitur genu. Latinè mola & patella dicitur.Item ἐπιγουνὶς musculus ipsius genu.Sunt autem intelligendi illi tori qui circa genu in robustis corporibus apparent,bonæ constitutionis indices,inquit Camer.ex Od.σ.Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.Item genu,vt quidem exp. à Cicerone apud Aratum.

Ἐπιγουνίδιος,ου ὁ.(adiect.)impositus genibus.vt apud Pind. Pyth ode 9 ἐπιγουνίδιον ἄρεφος.

Εὐγόνατος,ου. pulchra geni cula seu internodia habens. Pulchrè seu benè geniculatus.

Καμψίγουνος,incuruans genua. Sic dicta fuit Erinnys, quod genua [illegible] incuruet.

Μεσογονάτιον siue μεσογόνιον ου τὸ, q.d. quod est inter genicula. internodium calami seu arundinis. Theophr.l.4.hist.pl.c.12.

Ὀλιγογόνατος κάλαμος, arundo paucioribus geniculis & longioribus internodiis. Theophr.de histor.pl.lib.12. Vide Plinium lib.16.cap.36.

Πολυγόνατος multagenicula seu internodia habens,multum geniculatus. frequentibus geniculis cinctus. Πολυγόνατον,ου,τὸ, subst.polygonaton herba à geniculorum frequentia.

Πρόχνυ existimatur dictum per syncopen pro προγόνυ, & hoc quasi πρόγονυ,aduerb.exp.in genua,sicut & γνὺξ, Iliad. ι. de matre Meleagri,diras illi imprecante, Κικλήσκουσ' Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, Πρόχνυ καθεζομένη. vbi expon.εἰς γόνατα. Accipitur & pro,funditus, radicitus: vt ὀλέσθαι πρόχνυ, interire funditus,Odyss.ξ.& Iliad φ.

Πυκνογόνατος, densis geniculis constans.crebis distinctus geniculis & internodiis.

Ταχύγουνος,qui velocia sunt genua.velox,celer.

Ὑπογονάτιον,ου,τὸ,q.d.genibus subiicitur. Chrys.li.de re diuina.

Γόος,vide in Γοάω.

ΓΟΡΓΟ'Σ,οῦ,ὁ,velox citus:vel agilis,facilè mobilis,versatilis.vt apud Hermogen.εὐκίνητος καὶ γοργὸς λόγος. Frequentius rebus animatis tribuitur,exponitúrque etiam,viuidus, acer:item terribilis.vt in Epigr.γοργὸς ὡς ἄρης. Eurip.γοργὸς ὁπλίτης. Xen. de re eq.ἵππος γοργὸς ἰδεῖν.Et τὸ γοργὸν,motus citatus, agilitas:vel etiam acrimonia & viuacitas.

Γοργῶς,velociter,agiliter.

Γοργότης,ητος,ἡ,celeritas,velocitas,cursus citatus,Hermog.

Γοργόομαι,fio γοργὸς,seu agiliorem & viuaciorem me præbeo. agilius & viuacius me infero,Exp.& ferocio, efferor.Xen. de re equestri,καὶ κυρτοῖ μάλιστα τὴν κεφαλὴν γοργούμενος.

Γοργεύω,gradum cieo,velociùs gradior,festino,Hesych.

Γοργώ,οῦς idem quod γοργότης Hesychio. Est & nomen proprium mulieris apud poëtas vnde Γοργεῖος & Γοργόνειος.

Γοῶ,vide in Οὐῶ. Γοώδης,vide in Γοάω.

Γουνάζομαι,&c. vide in Γόνυ. Γραβδὴν,vide in Γράφω.

ΓΡΑ'ΒΙΟΝ,ου τὸ, dicitur ilignum quernúmve lignum, quod fractum fissúmve & accensum, iter facientibus lucem præbet, teste Athenæo lib. 15. Γραβίου meminit Eust. quoque Athenæi illa verba referens, dicénsque videri esse δᾳδῶν εἶδός τι, si quidem πίτυας κατασχίζειν ἔχει. vt patet ex Theodorida Syracusano sic canente,Πίτυας δ' ὑπὸ γραβίων ἔσχιζεν.

ΓΡΑΙ'Α,ας,ἡ,anus,vetula. Apud Athen.lib. 6. παῖδες ὥσπερ ἀκόλαστ' ὑπὸ γραίας τρεφόμενοι.Et Athen. 11. γραῦς φίλοινος. * Deducunt grammatici vel à ῥάω significante φθείρω, vel à nomine γεραιὸς:vnde γεραιὰ & per syncopen γραῖα.¶Item,cutis,circa vmbilicum, quod in ea rugæ senectutem indicent, vt Pollux scribit. Aristot.in loco paulò antè citato, τὸ δὲ δέρμα ξηραινομένης τῆς σαρκὸς γίνεται καθάπερ ἐπὶ τοῖς ἑψήμασιν ἡ καλουμένη γραῦς.

Γραΐς,ίδος,ἡ,anus.apud schol.Hom.Iliad.γ.

Γραΐδιον,anicula.Aristoph.in Pluto.& Demost. pro cor. Et pro eodem γρᾴδιον,per synæresin,Eust.

Γραϊκὸς,ὁ,anilis.

Γραιόομαι,οῦμαι,anus fio,senesco.

Γραῦς,γραὸς,ἡ,idem quod γραῖα.Athen.li.11. γραῦς φίλοινος Archilocus apud Plut.in Pericle,Οὐκ ἂν μύροισι γραῦς ἐοῦσ' ἠλείφεο.¶Item crustula rugosa quæ concreuit & innatat polentæ, vt inquit Budæus ex Aristot.de gen. anim. lib.2. καθάπερ ἐπὶ τοῖς ἑψήμασιν ἡ καλουμένη γραῦς. Aristoph.in Plut. ἄλλαις γὰρ χύτραις ὁ γραῦς ἐπεστ' ἀνώτατω,i.crusta pultis,siue spuma quæ supernatat in olla Dicitur & de lacte. vt apud Athen. 247. ἐπὶ γὰρ ἐφεστηκυῖα γραῦς αὐτοῦ,Item de melle,vt scribit Eust.

¶ Eodem nomine dici aiunt & alarum fœtorem.

Γραώδης εος,ὁ,ἡ,anilis,senilis.

Γρηῦς γρηὸς,γρηΐ.itē Γρηῢς γρηὺς per dialysin apud Hō.idem quod γραῦς.Od.τ. εἰ μή τις γρηῦς ἐστι παλαιὴ κεδν' εἰδυῖα.Od. α. γρηῒ σὺν ἀμφιπόλῳ.Od.σ γρηῒ καμινοῖ ἶσος.Od.β.ὣς ἄρ' ἔφη γρηῦς θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ. Scribitur & oxytonως γρηύς.

Γρηΐος,anilis,antiquus.Etym.& Hesych.

Ἀπογραΐζειν,(Comp.)vtitur scholiastes. Nic. exponens quod poeta dixit,ἀποδύσασθαι τὴν γῆρυν, in Alexiph.

Γράμμα,&c. Γραμμὴ,&c.,γραπτὴρ,&c. vide in Γράφω.

ΓΡΑ'ΣΟΣ,ου,ὁ,sordes quæ in ouium lanis colliguntur, quæ οἴσυπος etiam dicuntur. Etymol. ¶Item alarum fœtor, axillarum grauis odor:itémque hircorum fœtor, vt docent Poll.lib. 2.& Suid. Sic Aristot. in Problem. τῶν καλουμένων γράσων ὄζουσι, hirci virus olent. Pro codē dicitur & γρασὸς & γρᾶος. Suid. Plut.in apophth. Alc.αὐτοὶ γὰρ ἡμῖν τὸν γράσον ἐκ ὑπομένουσι,id est,fœtorem qui militibus non delicatis subter alas & poplites sudore & puluere colligitur. ¶Etymologo est etiam fatuus,demens.

Γράσων ἄνθρωπος,hircosus,cui fœtent alæ.vt τῷ γράσωνι μὴ ὀργίζου,apud Suid. Ab Hesych.exp & fatuus,demens.

Γραῦς,vide in Γραῖα.

ΓΡΑ'ΦΩ.F.ψω.P.φα.scribo,videlicet insculpendo literas (vel notas literarum loco) in lapidem aut lignum. Latini exarare & perarare de literis etiam dicunt. Il. ζ. πόρε δ' ὅγε σήματα λυγρὰ Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. vbi vide Eust.de antiqua inscribendi,i.insculpendi literas cōsuetudine. Et Il ρ.-γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος. ¶Apud Homeri posteros generaliter,scribere significat. Æsch.in Ctes. πρὶν περὶ συμμαχίας μίαν μονὴν συλλαβὴν γράψαι Δημοσθένη.Herodot.γράφειν ἐς διφθέρας.Demost γράφειν εἰς στήλην χαλκῆν. Plutar.in Sol. διὰ μέλανος τοὺς νόμους ἔγραψε. Apud Aristot.γράφειν περὶ τινος,de re aliqua scribere,i.de ea tractare.¶Aliter etiam exp.pro vario accus. vt γράφειν τὸν πόλεμον,Dem.decernere bellū γράφειν νόμον, Plut.legem ferre. γράφειν ψήφισμα,Dem. pro cor. rogationē ferre διαδικασίαν γράφειν.apud Aesch.iudicium dictare,controuersiā cōstituere. ¶Item pro γράφεσθαι,accusare.Bud.ex Syn. ¶ Item adscribo, annumero,Xen.Pæd.4.ἐμὲ μὲν σὺν ὑμῖν γράφε τῶν ἱππεύειν ἐπιθυμούντων.¶Item describo,lineam duco. Aristot.in Probl. καὶ γράφει εὐθείας τοῖς ὀξέσιν αὐλὸν κύκλοις,i.describit lineas rectas,vel ducit.¶Item pingo. vt εἰκόνα γράφειν apud Herodian. Dicitur & γραφέω.(Atticè pro γράφω) vnde γεγράφηκα, apud Synes.Et ἐγεγράφηκε apud eundem.*Etym.deriuat.γράφω à γράω significante ξύω.

Γράφομαι,scribor,vnde γραφεῖσα ἐπιστολὴ,Demost. Et pro γράφω,vnde & γεγράμμαι pro γέγραφα apud Dem.& Pind. Etapud Luc.γράμματα γράψασθαι. Et γράφεσθαι τὸν νόμον apud Plut.Dicitur & γράφεσθαι γραφὴν. Frequentissimum est pro, accuso.vt γράφομαι σε ἀσεβείας. Plut.Item pro,accusor,vt ἐγράφη παρανόμων τὸ ψήφισμα, Aeschin. ¶ Item, pingor.vnde γεγραμμένη εἰκών.

Γράμμα,τὸ,scriptū.liber. vt Calli.ἀλλὰ Πλάτωνος Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.Sic γράμματα Σιβύλλης.Plutar.libri Sybillini.¶Item γράμματα,epistola seu literæ.¶Arist. γράμματα leges scriptas vocat,& artem scriptā,vt docet Bud. ¶Item γράμμα alicubi scriptionem.i. ipsam scribendi actionē significat vt apud Bas.ἰδοὺ καὶ κατάρχομαι τοῦ γράμματος αὐτοῖς.¶Item,γράμμα,litera.vt quum Plut.dicit γράφειν & διαφέρειν ἑνὶ γράμματι. Ita dicuntur Ἑλληνικὰ γράμματα, sicut

sicut & Ῥωμαϊκά, &c. ¶ Item γράμματα literę, i. doctrina quę literarum monumentis continetur. vt in hoc senario, ἀπηλθον ὅσοι μαθόντες γράμματα. ¶ Item γράμματα, lit[illegible] & acta publica, seu tabulæ publicæ, & tabellæ iudiciales. item rationes argentariorum & similium hominum, item exempla & ἀπογραφαὶ, i. indices, quæ inuētoria & repertoria à Iurisc. vocantur, inquit Bud. ¶ Itē γράμματα pro δικαστήρια, apud Aristop. in Pluto: quòd sortes per literas ducerentur de loco in quo quenque iudicia exercere oporteret. ¶ Item γράμμα, pictura apud Greg. in qua signif. vsurpatur potius γραφή. Item, scrupulum in Hippiatria. B.

Γραμματικός, ὁ, ὁ, q. d. literarius, γραμματικὸν ποτήριον apud Athen. li. 11. literis insculptū. Et γραμματική (sub. τέχνη) grammatica, literatura. Luc. in Alc. γράψαι γραμματικὸν τρόπον, more grammatico. Item γραμματικός, qui literas docet. literator, grammaticus, Plut. γραμματικὸς ἐπιπλήττων παιδὶ περὶ δέλτου καὶ γραφείου. Γραμματικῶς, grammaticè Epigr. lib. 2.

Γραμματικεύομαι, grammaticum seu literatorem ago. Epigr.

Γραμματεύς, έως, ὁ, scriba. Dē. pro cor. ὁ γραμματεὺς τῆς βουλῆς.

Γραμματεῖς, in nouo Test. dicuntur legis interpretes, quòd sicut publicæ scripturarum tabularum custodes erant, sic penes illos tanquam sequestres, libri legis essent veluti depositi. Apud Phalar. in epist. exp. librarius.

Γραμματεῖον, ου, τὸ, tabella, libellus, codicillus, album. Apud Dem. quodcunque volumen, libellus, & tabella, inquit Bud. Et testamentum & testamenti exemplum.

Γραμματεῖα significant & acta publica & documenta literaria, & syngrapham (vnde tabulæ nouæ dictæ) & tabellas iudicum Bud. idem Bud. γραμματεῖον, exponit chirographum, cautionem. ex Pand. Item rationes argentarij. ¶ Item, γραμματεῖον (inquit Pollux) Atticis dicebantur etiam in quo pecuniæ reponerentur, quod & γραμματεῖον βοιώτιον appellabant: recentiores autem ἀργυροθήκην. ¶ Apud Suidam est etiam, ludus literarius.

Γραμματεύω, F. εύσω, scribā ago. Xen. Hell. 5. & Dē. pro co[illegible].

Γραμματεία, ἡ literatura ἐξαρίθμησις Suid.

Γραμματίδιον ου, τὸ, epistolium. Antiph. ¶ Item, pro schedula testificantis. Bud. ¶ Ponitur etiam pro γραμματεῖον, i. tabella, libellus. apud Plin. [illegible] ad Apoll. Γραμματείδιον, etiam pro eodem scribitur per ει apud Suid. i. ludus literarius.

Γραμμάτιον, ου, τὸ, literula. Suid. Item epistolium. B. ex Luc.

Γραμματίζω, vnde γεγραμματισμένος δοῦλος, literatus seruus. B. ex Pand. Γραμματιστής, ὁ, ὁ, grammaticæ preceptor, ludi literarij magister. Plut. Et apud Suid. pro eo qui scribere docet. hos literatores Martian. appellat. Bud. apud Plat. in Euthyd. exponit prælectorem & recitatorem. Accipitur etiam pro librario vel scriba, apud eundem in Philebo. Γραμματιστικός, ὁ, ὁ, literatorius, grammaticus. Themist.

Γραμμάριον ου, τὸ scrupulum seu scrupulus, i. 24. vnciæ pars.

Γραπτήρ, ῆρος, ὁ scriptor. Epigr.

Γραπτός, ὁ, scriptus. γραπτὸς λόγος, Alcyd. γραπτὸς νόμος, Naz. vnde com. Ἄγραπτος, non scriptus.

Γράπτης, ου, ὁ, rugosus. Eust.

Γραπτύς ύος, ἡ, inscriptio, (eo sensu quo dixit Plautus, corpus vulneribus inscribere) vel laniatio, scarificatio. Od. ω γραπτῦς ἀλεείνων.

Γραφή ἡ, scriptura, scriptio, Luc. de hist. scrib. ἃ παρ' ἐκείνων ἀπαιτεῖ μισθοὶ τῆς γραφῆς. Item scriptum. Thuc. lib. 1. Peculiariter interdum in nouo Test. de certo quopiam scripturæ loco dicitur. ¶ Item, accusatio. Xen. Apomn. l. 1. vnde ἀποφέρειν γραφὴν, dicam impingere. ¶ Item, pictura, item picta tabula, Luc. de cal. Dicitur & de fucata facie, tanquam & ipsa picta sit. vt apud Theophyl. ep. 2.

Γραφεύς, έως ὁ, pictor. Isocr. Γραφεῖον, ου, τὸ, stylus, penicillus. de prud. an. Γραφείδιον pro eodem.

Γραφικός, ὁ, ὁ, scriptorius, γραφικὸν μέλαν, atramentum scriptorium, seu librarium atramentum cuius ad scribendum vsus est. Idem & γραφικὸν ῥέεθρον, dicitur in Anth. epigr. Γραφικὴ δύναμις, scribendi facultas. cui oppon. αὐτοσχεδιαστική. γραφικὸς νόμος, lex scripta. Nonn. Herodot. à Plutar. γραφικὸς vocatur tanquam scribendi peritus historicus. ¶ Itē arte pingendi valens, apud Luc. Et Ἐγγραφική, exp. pictura, apud Aristot. in Rhet. pro quo & γραφικὴ τέχνη dicitur.

Γραφικῶς, expressè graphicè. Bud. ex Plut.

Γραφίς, ίδος, stylus, penicillus graphiū vocat Ouidius, i. instrumentū quo in pugillaribus scribitur. Plat. in Protag. ¶ Itē, lineamentorū ductus & vmbratilis pictura. Bud. in Pand. ¶ Exodi 32. ἔπλασεν αὐτὸ ἐν τῇ γραφίδι. exp. formauit opere tusorio

Γραφεῖον etiam dicitur in eadem signif. qua γραφίς.

Γραφίσκος Διοκλεῖος, ferramenti chirurgici genus, telis è corpore extrahendis accommodatum, à Diocle autore dictum. Vide Cels. lib. 7. cap. 5.

Γραμμή, ῆς, ἡ, linea. Plat. in Prota. dicit γραμματιστὰς pueris scribēdi adhuc imperitis ὑπογράφειν γραμμὰς τῇ γραφίδι lineas quasdam penicillo prȩducere. Γραμμὴ κυκλοτερὴς, in oculo dicitur circulus pupillam ambiens, qui alio nomine ἶρις appellatur. ¶ Est etiam idem quod βαλβίς, i. carceres vnde cursores stadij cursum incipiebant. quoniam olim initium vnde cursus incipiebatur, ducta linea notabatur, sicut rursus extremum linea itidem significabatur, vt apud Aristop. in Achar. πρεσβευτὴ νυνὶ δὴ γραμμὴ δ' αὐτή, i. iam instat certamen & agon. Et Eurip. in Antig. ἐπ' ἄκραν ἥκομεν γραμμὴν κακῶν. ¶ Γραμμαὶ etiam in ludo tesserario quinque erant lineæ ab vtraque parte, quibus totidem imponebātur calculi, quarum media ἱερὰ dicebatur, vnde non nisi quum res posceret, talus mouebatur. Quò pertinet quod Eust. ex Theocr. citat. Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον, lapidē à sacra linea mouet, i. extrema experitur. Vide Erasmi Chil. in prou. Mouebo talum à sacra linea. ¶ Γραμμὰς Poll. & Hes. idem etiam tradit esse quod διαγραμμισμόν.

Γραμμοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, lineæ similis. Theophr. hi. pl. li. 4. c. 13.

Γραμμικός, ὁ, ὁ, linearis vt γραμμικαὶ ἀποδείξεις apud Quin. l. 1. cap. 10. demonstrationes seu probationes geometricæ per lineas. ¶ Item, linearum peritus, ex Plut. de exilio.

Γραμμισμός (tanquam à γραμμίζω quod tamen ab Eust. ponitur) lusus τῶν γραμμῶν, de quo vide Poll. lib. 9.

Composita ac primùm cum præpos.

Ἀναγράφω, conscribo, scribo, perscribo, literis mādo siue prodo. Dioscorides in præfatione itentidem, & alibi. Athenæus quoque itentidem sic vsurpat: vt Μύρτιδ' ἀτη δ' ἀναγράφει κολακεία Σωσίπατρον, id est prodidit. Sic & Liban. Itidem ἀναγράψαι βίβλον apud Galenum. ¶ Item proscribo, vulgò edo. vt in programmate. inquit B. Sic ἀναγράφειν τοὺς νόμους ἐν τῇ στοᾷ. & γράφειν εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἐκτιθέναι. ¶ Item, perscribo, in acta refero, vt docet Bud. Æschines aduersus Timarchum. καὶ τοὺς τοὺς νόμους ἀναγράψαντες ὑμῖν [illegible] κατέθεντο, i. quum in acta retulissent, quum perscribenda in tabulario publico mansent. ¶ Item, inscribo. vt apud Thucyd. ἀναγράψαι εἰς τὸν τρίποδα τὴν πόλιν in tripode vrbem inscribere. Sic ἀναγράφειν εἰς κατάλογον apud Isocr. Ἀναγράφειν κληρουχίας apud Plutar. in Pericle, exp. ducere agri sortitiones. ¶ Item, adscribo, vt apud Dionem historicum, ἀναγράφειν τινὰ ἐν τοῖς φίλοις adscribere aliquem amicis, referre in amicorum numerum. ¶ Item pingo. ἀναγράψαι τὰ ὑποτυπωθέντα, pingere & effingere ea quæ delineata sunt, inquit Bud. Idem alibi ἀναγράφειν exp. colores addere formis vel imaginibus delineatis: ex Aristotelis Ethic. 1.

Ἀναγράφομαι, perscribor. Lucian. in Anachars. νόμοι μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι. leges grandibus literis perscriptæ, vel scriptæ. Item literis mandor, literis prodor. Luc. in Anac. ὡς ὁ εὐεργέτης ἡμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφθω, literis mandetur, literarum monumentis prodatur. Dioſc. ἀναγράφεται ἐν τοῖς φθαρτικοῖς, i. (vt ait Bud.) adscribitur, censetur, proditur. Itē perscribor, i. in acta referor. Aristot. Pol. 6. Et ἀναγράψασθαι, Aor. 1. medius pro ἀναγράψαι, in acta referre. Aristot. Oecon. 2. κομίζεσθαι τὴν τιμὴν ἣν ἀνεγράψατο.

Ἀνάγραπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, perscriptus. literis proditus, memoriæ mandatus. vt ἀνάγραπτοι λόγοι. apud Theodor. lib. Eccles. hist. 1. Item perscriptus, in acta relatus, vt ait Bud. ex Basilio. καὶ εἰ [illegible] τῷ μακαρίαν ἀπὸ τῶν ἀναγράπτων [illegible] ἐδεικνύειν οἷον εἰκόνες τινὲς ἔμψυχοι.

Ἀναγραφή, ῆς, ἡ, scriptio vel perscriptio. Plut. in Pericle, τῇ περὶ τοὺς βίους ἀναγραφῇ ἐν διαπεῖραι. ¶ Item, commentarius breuiarium, descriptio, enumeratio. Laërt. in Stilpo. καὶ βουλομένου παρ' αὐτῷ τῶν ἀπόλων ἔτεσιν ἀναγραφὴν λαβεῖν, i. liber census peracti. Plut. τίνος δὲ τοῦ πλήθους τῶν χρημάτων ἀναγραφὴν ἔχειν προσεδόκα Κικέρων. In præfatione Dioscoridis (vt scribit Bud.) non semel pro commemoratione rerum & historica traditione. ¶ Item, perscriptio acta inquit Budæus, ex Aristot. Et Ἀναγραφαὶ δημόσιαι, acta publica.

Ἀναγραφεύς, ὁ, perscriptor. scriba, ἀναγραφεὺς τῶν νόμων, apud Lysiam, magistratus ad leges Solonis exscribendas & in volumen vnum redigendas creatus, vt tradit B.

Ἀναγραμματίζειν, trāspositis literis efferre aut dicere, vnde ipsa vox dicit ἀναγραμματίζεσθαι quæ traiectis literis effert.

Ἀναγραμματισμός, ὁ, ὁ, literarum traiectio & trāspositio: figura apud grammaticos qua vocabuli alicuius literis traiectis & transpositis fit alia & diuersum significans vox: vt χόλος, ἔχ[illegible] ἀρετὴ ἐρατή, φλυάρος, φλαῦρος: λαρός, ἱλαρός: λόχος, ὄχλος: ὀλίγος, λοιγός: λίθος, λοιδός: χηλή, χελώ, ἄτλας, τάλας. Sic πέλας, λέπας: μῦθος, θυμός: αἷμα, ἰαμα: ἥρα, ἀήρ.

Ἀντιγράφω, rescribo, vicissim scribo ad eum qui ad me scripsit, scripto respondeo, apud Plut. & Iulian. imperat.

Ἀντιγράφομαι, (inquit Bud. ex Polluce) obseruo, refero in commentarios. Pro eodem dicitur ἀπογράφομαι. ¶ Ἀντιγράφομαί σοι, præscribo tibi, exceptione te ab accusatione repello, apud Æsch. in Timocratem.

Ἀντίγραμμα, cōtrariū scriptum, cōtraria scriptio, contrascriptum.

Ἀντιγραφή, rescriptio ipse actus rescribendi, rescriptum quod datur per scriptum. Athen. 14. Ἀπόλλωνα ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστοκλέους [illegible] ἀντιγραφῇ. Exponitur autē ἀντιγραφὴ βασιλική, rescriptū regium, rescriptum imperatoriū. Item, rescriptio-

scriptio & quasi contrascriptio, refutatio scripti. Plut. in Cæsare sic appellat Anticatonem Cæsaris. ¶Item, pro ἀντωμοσία apud Platonem in Apologia, καὶ ταῦτα καὶ διομόσω ἐν τῇ ἀντιγραφῇ. Vide Hesych. & Harpocrationem. ¶Ἀντιγραφαὶ plur. nu. apud Aristoph. in Nub. ἀνακοινοῦσθαι πράγματα κἀντιγραφάς. scholiastes tradit sic appellari solitas lites omnes propter oppositione eorum quæ obiiciebantur.

Ἀντίγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, exemplũ descriptũ cõtinẽs. Dem. τούτων δ' ἁπάντων στήλας ἀντιγράφους ἑστάναι ὑμᾶς τε κἀκείνους, vbi significare videtur (inq. Bud.) cippos eodẽ exẽplo sculptos.

Ἀντίγραφον, ου, τὸ, exẽplũ libri & descriptio. Capitur generaliter pro exemplo scripti cuiuslibet, vt ἀντίγραφον epistolæ apud Plutar. in Alexandro. Dicuntur etiam ἀντίγραφα pro exemplaribus scriptorum alicuius autoris. Apud Athenæum lib. 2. & 6 ἐν πολλοῖς ἀντιγράφοις. Apud Euseb. ἀντίγραφα διημαρτημένα exemplaria mendosa. ¶Item, custodis commentarius, qui vulgò contrarotulatus.

Ἀντιγραφεὺς, obseruator coactorum, i. eorum qui pecuniam cogunt ad principem aut ad rempublicam pertinentem: qui à Græcis [illegible], vulgò receptores appellantur, vel receptores particulares, & horum obseruatores qui à Græcis ἀντιγραφεῖς, vocare possumus custodes cum Cicerone in oratione pro lege agraria contra Rullum. & de reditu suo. Et ἀντίγραφα dicebantur eorum scripta quasi conscripta. Dem. contra Androtionem, ἕκαστος ἀντιγραφεὺς ἔμελλεν ἔσεσθαι τῶν εἰσενηνεγκόντων.

Ἀπογράφω, ab exẽplari describo, i. exemplũ scribo & ab exemplari tabulam depingo Athenæus de Phryne. καὶ ἀπ' αὐτῆς Ἀπελλῆς τὴν ἀναδυομένην ἀπεγράψατο. ¶Item, in tabulas refero, perscribo, [illegible] ei acceptum refero. Lysias, ἀπογράφει Ἀγόρατος τῶν αὐτοῦ ἐγγυητῶν τὰ ὀνόματα. Dẽ. ἔχειν τὴν προῖκα ἀπογραψάμενος πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους. ¶Item enumero, indicem facio. Laërt. de Aristo. συνέγραψε δὲ πάμπλειστα βιβλία, ἃ ἀκόλουθον ἡγησάμην ἀπογράψαι. ¶Item proscribo. Pollux lib. 8. δημεύσαι οὐσίαν, ἀπογράψαι δημοσία ἀπογραφῆναι. ¶Itẽ defero & ἀπογραφὰς ἀπογράφειν dicuntur homines qui delationes faciunt. Andoc. de mysteriis, πρῶτος μὲν οὗτος ταῦτα ἐμήνυσε, καὶ ἀπεγράψε τούτους. ¶Item, nomen do & profiteor, inquit Bud. Arrianus. ὡς δ' ἐξηγγέλθη ὅτι οὐκ ἀπογράφουσι σφᾶς οἱ πολλοὶ, ἀλλ' ἐπικρύπτουσι τὴν ἀπιστίαν τῶν στρατιωτῶν ἑκάκιστον.

Ἀπογράφομαι, vsurpatur sicut & ἀπογράφω, pro, nomen do & profiteor. Plut. in Antonio. ἀπεγράφοντο γὰρ οἱ φίλοι συναποθανουμένους ἑαυτούς. Est potissimũ in vsu aorist. medius. Xen. Hell. 6. ἀπογραψαμένοι δ' ἐν ταῖς ὁμωμοκυίαις καὶ οἱ Θηβαῖοι, i. quum autẽ Thebani nomen dedissent inter vrbes fœderatas. vel, quum autem Thebani inter fœderatos populos professi essent. Et ἀπογράψασθαι, ad nomina vltrò respondere in delectu militum. Plutar. in Agesil. ἐκήρυξαν τῶν νέων ἀπογράφεσθαι τὸν βουλόμενον τῷ βασιλεῖ βοηθεῖν. ἀπογραψαμένων δὲ πάντων προθύμως, τοὺς ἀκμαιοτάτους ἐκλεξάμενοι ἀπέστειλαν. Dicebatur etiam de athletis, vnde ἀπογραψάμενος πύκτης, pugil qui nomen suum dedit, inter cæteros videlicet pugilles. vel, qui se adscribit numero reliquorum. ¶Item, nomen do, seu profiteor in cẽsu, vel cẽsum profiteor. Arist. Oecon. 2. Κύψελος ὁ Κορίνθιος εὐξάμενος τὰ ὄντα Κορινθίοις πάντα τῷ Διὶ ἀναθήσειν. ἐκέλευσεν αὐτοὺς ἀπογράψασθαι. ἀπογραψαμένων δὲ πάντων, τὸ δέκατον μέρος παρ' ἑκάστου ἔλαβε. Sic & apud eũdẽ Pol. Et Luc. ca. 2. ¶Item scripto denuntio, & quasi proscriptione (i. programmate) promulgo. Isocr. in Areopag. ὑπὲρ ἧς ἐγὼ καὶ τὸν λόγον μέλλω ποιεῖσθαι, καὶ τὴν πρόσοδον ἀπεγραψάμην, i. denunciaui & programmate edito professus sum concionem me habiturum. Demost. aduersus Eue. ἔργῳ δὲ οὐκ ἀπεγράψατο πρὸς αὐτὸν διαδικασίαν, i. experiri non instituit cum eo, nec eorum petitorem se constituit. Inde ἀπόλειψιν ἀπογράψασθαι, repudium marito mittere, apud eundem. ¶Item adnoto Basil. homil. 6. in Hexaem. de genethliacis loquens. τὸν μέλλοντα πρὸς ἀκρίβειαν τὴν ὥραν ἀπογράφεσθαι. ¶Item in rationes & calẽdariũ refero. vt πρὸς Τιμόθεον. Demosth. scribit ἀπεγράψατο δὲ τὴν τε χρείαν εἰς ἣν ἐλήφθη τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ λαβόντος. Est etiam in acta referre. Basil. de ieiunio orat. 2. ἄγγελοί εἰσιν οἱ καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ἀπογραφόμενοι τοὺς νηστεύοντας. Significat etiam in actis profiteri & promulgare, quod nũc iurisperiti insinuare vocant. Arist. Oec. 2. νόμου δὲ ὄντος αὐτοῖς ἀπογράφεσθαι τὰ χρέα εἰς τὸ δημόσιον, οἱ ἐνθέντες χρημάτων ἐψηφίσαντο τοὺς ὀφείλοντας ἀποδοῦναι τῇ πόλει. ¶Est etiã (inquit Budæus) libello dato, peto, vt qui iudicium dictant. Plat. de leg. 8. τὴν ἀξίαν τῆς βλάβης ἀπογραφόμενος, damnum iniuria datum certa pecunia æstimans. Ἀπογράφεσθαι etiam dicuntur petitores & canditati. Plut. ἐπὶ στρατηγίαν πολιτικὴν ἀπεγράψατο, præturam vrbanam petere cœpit. ¶Item, passiua voce & significatione, describor, deferor, annotor, in rationes & calendariũ vel in acta referor, &c. Hinc ἀπογεγραμμένος, apud Xen. Pæd. 8. παρὰ βασιλεῖ ἀπογεγραμμένων. Et 6. ἔχετε μὲν ἀπογεγραμμένους παρ' ἐμοῦ τοὺς ἀποδεδοκιμασμένους.

Ἀπόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ. (adiect.) ab exemplari vel ad exemplar fictus. Laërt. in Onesicrito.

Ἀπόγραφον, ου, τὸ. (subst.) exemplum vel libri vel tabulæ. Latinè descriptum vel exscriptum dicitur. Cicero descriptionem imaginémve tabularum appellat in actione 5. in Verrem αὐτὸ τὸ ἀπόγραφον καὶ τὸ ἀντίγραφον. Idem lib. epist. ad Att. 12. circa finem libros suos philosophicos ἀπόγραφα vocat, quasi Græcorum scriptorum imagines & exempla.

Ἀπογραφὴ, actorum tabulæ & perscriptio. Demost. πρὸς Λεπτίνην, Καὶ τοῦτο ἐκ τῆς παρὰ τοῖς σιτοφύλαξιν ἀπογραφῆς ἄν τις ἴδοι. Item ἀπογραφὴ τῶν ἐλλιμενιστῶν dicitur calendariũ & ephemeris publicanorum, apud eundem. Est etiam ἀπογραφὴ commentarius quicũque & index in quo res enumerantur. Significat verò & ipsam rerum enumerationem seu recensionem, sicut ἀναγραφὴ apud eundem. Inuentarium & repertorium iurisconsulti vocant. ¶Item, descriptio vel conscriptio verti potest apud Lucam Euangelistam, initio capitis 2. ¶Item pictura, Polybio. B.

Decomp. Ἀναπόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, publicano non census nec scriptus, incensus: inscriptus quoque hoc sensu dicitur à Varr. & Lucill. Poll. lib. 9.

Προσαπογράφω, idem quod ἀπογράφω, defero Lysias aduersus Agoratum, ἐπειδὴ δὲ τοῦτο τὸ ψήφισμα ἐγένετο μηνύει ὁ Μενέστρατος καὶ προσαπογράφει ἑτέρους τῶν πολιτῶν.

Συναπογράφομαι, exp. mittor ad suffragia magistratus gratia. ¶Item pictura. Polybio.

Διαγράφω, describo, delineo. vt apud Platonem de rep. 6. διαγράφειν τὴν πόλιν. ¶Item, conscribo, deligo. vt διαγράφειν τοὺς στρατιώτας, delectum habere militum. ¶Item, distribuo & diplomatibus publicis largior & diuido. Plut. καὶ Λούκολλος μὲν διέγραψε χώρας τοῖς αἰχμαλώτοις. ¶Item deleo, expungo, induco. Plut. in princ. libelli, vtrum Athen in bello an. &c. καὶ Θουκυδίδης σοι διαγεγράφθω, deletus à te fuerit Thucydides, id est, libri Thucydidis. Item pro ἀκυροῦν, abrogare, antiquare, abolere, inducere, vt διαγράφειν τὴν ἀμφισβήτησιν, circũducere actionem & ex actis eximere. Et accusator dicitur διαγράψασθαι τὴν κατηγορίαν, quando non instat accusationi institutæ. Quæ metaphora manauit à tabulis actuariorum & scribarum in quibus litium & actionum contestationes perscribebantur, vt hodie fit. Vide Bud.

Διάγραμμα, descripta forma in scientiis demonstratiuis. A quibusdam apud geometras exponitur simpliciter, figura. Plat. Pol. 7 διαπεπονημένοις διαγράμμασι, quæ elaborata sint figuris. ¶Item perscriptio & breuiarium, qualia sunt quæ ad collationes publicas fiunt, quum ex censu εἰσφοραὶ describuntur. B. ex Suida: apud quem διαγραφεὺς est, qui hoc describendi officio fungitur. ¶Item Διάγραμμα quod Cic. scripturam vocat. vide paulò pòst in Διαγραφὴ ¶Item edictum, Plut. in Mar. Hinc προτιθέναι διάγραμμα, apud eundem, i. edicere.

Διάγραπτος δίκη, interlita lis & inducta.

Διαγραφεὺς, vide in Διάγραμμα.

Διαγραφὴ, ῆς, ἡ, descriptio, delineatio. B. ex Plat. Est etiã quod Cic. scripturam vocat, *hoc est*, publicanorum acta & perscriptiones. Itẽ, antiquatio & peremptio rei cœptæ vel iã peractæ.

Διαγραφικὴ, pro pictura in buxo. ex Plin. affertur.

Ἐγγράφω, inscribo, i. intrà scribo. X. ἐγγράψας εἰς βιβλίον. Et apud geometras ἐγγραφόμενον σχῆμα, quod intus ita comprehẽsum est vt tamen angulis lineam comprehendentem stringat. Item inscribo, quo vtebantur in liberorum professione. Et *pro*, inscribo, i. in rationes refero, inquit Budæus ex Demosthene, κελεύει γὰρ αὐτὸ τοῦτο ἐγγράφειν, ὅτι οὐκ ἔλαβεν οὐδὲν τῶν τῆς πόλεως, οὐκ ἀνήλωσε. Apud eundem, Dem. *pro*, in numeros militares refero, aut inter classiarios. Et ἐγγράψαι apud eundem in orat. contra Aristog. *pro*, inter ærarios referre. vnde exponitur & mulctare: ἐγγράφεσθαι, mulctari. Demosth. ἐγγραφῆναι τὸ διπλοῦν τοῦ δημοσίου, altero tanto mulctari. Et ἐγγεγραμμένοι ἐν ἀκροπόλει, in arcem relati, vel quorum nomina Athenis in arcem relata. vide Bud. in annotat. ¶Item pro προσγράφω, adscribo, addo. vt Demosth. ἐγγράφει τοῦτο εἰς τὸ ψήφισμα. Plut. in Publ. τοὺς δ' ἐγγραφέντας ὑπ' αὐτοῦ. Et ἐγγράφεσθαι εἰς ἄνδρας seu ἐγγραφῆναι. Demosth. in album virorum referri. ¶Item inscribo, seu conscribillo, scarifico. B. ex Theophr. πλὴν ὑπὸ τὸν φλοιὸν ὑποδυόμενοι σκώληκες, ἐπιπολῆς ἐγγράφουσιν.

Ἐγγράμματος, scriptus, vt ἐγγράμματος φωνή.

Ἐγγραφὴ, inscriptio.

Ἔγγραφος, scriptus. scripto cõstãs, in literas relatus. cui opp. ἄγραφος. vt ἔγγραφος νόμος, Plut. in Lyc.

Ἐγγράφως, scripto, seu in scripto: aut cum scriptis.

Ἐγγραπτὸς, inscriptus.

Decomp. Μετεγγράφω, transcribo quod vno loco scriptum est, aliò transfero. vel, professionem muto. ex Greg. de sancto baptism. εἰ μὲν ἄλλως. ἐγγέγραψαι ἢ ὁ ἐμὸς ἀπαιτεῖ λόγος, δεῦρο καὶ μετεγγράφηθι.

Παρεγγράφω, falsò inscribo vel adscribo, subdolè interscro interponóque. Plut. in Anton. καὶ τούτοις παρεγγράφων ὡς ἐβούλετο. Vnde παρεγγραμμένος, item, παρέγγραπτος & παρέγγραφος, adscriptitius, non germanus. vt Hercules & Bacchus & Ganimedes à Luciano dicuntur inter deos παρεγγραμμένοι. à Greg.

Greg. παρέγγραπτοι ἱερεῖς, qui obrepserunt. Et παρέγγραφος πολίτης apud Athen. factitius ciuis, & quolibet modo ciuitatem adeptus.

Προσεγγράφω, insuper adscribo, B. ex Dem. εἰκότως δ᾽ οὐ προσενεγράψατο τὴν ποίησιν τῇ διαμαρτυρίᾳ.

Ψευδεγγραφή, ἡ, falsa & ementita inscriptio. ψευδεγγραφῆς δίκη, siue ψευδέγγραφος δίκη, lis aduersus questorem instituta qui falsò nomen debiti inscripserit. apud Suidam. Vide & Harpocr. Poll. lib. 8.

Ἐπιγράφω inscribo, superscribo. Luc. de hist. scrib. ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία. Et ἐπιστολὴ ἐπιγεγραμμένη τὸ ὄνομα. apud Synes. epistola hoc vel illud nomen inscriptum habens. Thucyd. ἐπιγράψασθαι ἐπὶ τρίποδα. ¶ Item, (inquit Budæus) epigrammata scribo. Plut. ἀνεγίνωσκε τὰ εἰς αὐτὸν ἐπιγεγραμμένα μονόστιχα. ¶ Item, inscribo virgis, i. conscribillo, scarifico, perstringo, leuiter vulnero. Iliad. δ. v. 139. Ἀκρότατον δ᾽ ἄρ᾽ ὀϊστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτός. Hinc aduerb. Ἐπιγράβδην. ¶ Item, viritim collationem describo & indico. Aristot. Oecon. 2. ἐπέγραψε τοῖς πλουσιωτάτοις αὐτῶν πλῆθός τι ἀργυρίου. ¶ Ἐπιγράφω τίμημα, inscribo pœnam, mulctam irrogo, &c.

Ἐπιγράφομαι, adscribo mihi, titulum hunc mihi vendico. hoc mihi tribuo. Plut. in Demetr. ἀλλὰ Δημήτριος ἔχαιρε τῷ βασιλεῖ τῶν θεῶν ἀνομοιοτάτην ἐπιγραφόμενος προσωνυμίαν. Item ἐπιγράφομαι τοῦτον, hanc mihi ducem & autorem vendico & adscribo, Bud. ex Chrysost. Sic & apud Luc. ἐπιγραφόμενος τὸν Διογένην & τὸν Πλάτωνα. ¶ Ἐμαυτῷ μὲν ἐπεγραψάμην εἰς φορὰν μεγίστην, mihi ipse descripsi, mihi statui & imperaui. ¶ Item testium nomina do quos sum producturus. Bud. ex Demosth. καὶ ἐπιγράφεται μάρτυρας. ¶ Item, de scripto actionem intendo, libello actionis genus edo. Sic Dem. πρὸς Ἄφοβον dixit τῶν ἐπιγεγραμμένων ἐπετίμησαν, tanti damnauerunt quanti eam litem æstimaueram.

Ἐπίγραμμα, inscriptio ἐπιγραφή. Apud Aristot. autem Rhet. 1. ἢ τὸ ἐπίγραμμα οὐχ ὁμολογοῦσιν exp. litis inscriptionem non concedunt, i. rem quæ nomine illo appellatur se fecisse negant. ¶ Item peculiari signif. idem quod & Lat. epigramma. Ἐπιγραμματίζω, apud Laërt. epigrammate noto vel mordeo. Ἐπιγραμμάτιον dimin. Plut.

Ἐπιγραφή, inscriptio, titulus. Athen. 13. καὶ ἄλλα δράματα ἀπὸ ἑταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγραφάς. Item pro titulo metaph. Polyb. 1. τὴν ἐπιγραφὴν τῶν πραγμάτων λαβεῖν. ¶ Item, indictio. Isocr. ¶ Item descriptio tributi, & munus ipsum publicum. Ἐπιγραφεύς, qui hoc munere fungitur describendi tributum. B. Vide & Poll 8.

Ἐπιγράβδην, aduerb. apud Hom. strictim, perstringendo.

Decomp. Ἀνεπίγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, non habens ἐπιγραφὴν seu inscriptionem. vt liber ἀνεπίγραφος, cui autoris nomen inscriptum non est, vel carens titulo. Et epistola ἀνεπίγραφος cui non est inscriptum nomen eius ad quem mittitur.

Ἀντεπιγράφω vicissim seu loco alterius inscribo.

Παρεπιγραφή, figuræ nomē est, apud schol. Aristop. in Nub.

Συνεπιγράφω, simul inscribo (i. simul autorem esse dico) Plutarch. in polit. præc. ὅθεν οἱ μεγάλοι καὶ δαίμονα καὶ τύχην τοῖς κατορθώμασι συνεπιγράφουσιν, consortem laudis faciunt. laudem impertiunt. Συνεπιγραφεύς, qui vnà cum alio fungitur munere describendi tributum.

Ψευδεπίγραφος, falsò inscriptus, fictitium & ementitum gerens titulum. Plut. Ψευδεπιγραφεῖς, falso nomine inscribere.

Καταγράφω, perscribo. vt νόμοι κατεγράφησαν εἰς ξυλίνους ἄξονας. Plut. in Solone. Item Καταγράφω στρατιώτας conscribo milites. vnde καταγραφέντες στρατιῶται, Polyb. Dicitur & de aliis quorum numerus perscribitur, vt apud Plut. καὶ κατεγράφησαν ἄνδρες οὓς ἔδει θνήσκειν ὑπὲρ διακοσίους. ¶ Item, delineo. Paus. τῷ δὲ Μυῒ ταῦτά τε καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἔργων Παρράσιον καταγράψαι. Et καταγράφεσθαι εἰς σφαῖραν. Procl. de sphæra.

Καταγραφή, perscriptio. vt καταγραφὴ κεφαλαίων quidam Plut. liber vocatur. Et conscriptio vt καταγραφὴν τῶν στρατιωτῶν ποιεῖσθαι. Polyb. milites conscribere. Est item delineatio. Plat. in Sympos.

Κατάγραπτος, perscriptus. Item, pictus, notis & punctis distinctus. Κατάγραφος, idem. apud Luc. vt testatur Bud.

Μεταγράφω, muto scriptum. Bud. ex Xenoph. Et μεταγράφω τὸν νόμον, abrogo, refigo, idem ex Dinarcho. Idem μεταγράφειν interpr. arbitrium inducere & circumducere, *hoc est*, sententiam arbitrorum antiquare. Schol. exponit μεταγράφειν τὴν ἀπογραφὴν τῆς διαιτήσεως, iam probatum arbitrium inducere. ¶ Item, pro ἀπογράφω, exscribo, describo. Apud Thuc. significat etiam in aliam linguam transfero: τὰς ἐπιστολὰς μεταγραψάμενοι ἐκ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων ἀνέγνωσαν. ¶ Item transcribo, vt μεταγράφω τοῦτο εἰς σε, Pausan.

Μεταγραφή, descriptio libri & exemplum. Iulian.

Μεταγραφεύς, exscriptor, qui transcribere solet.

Παραγράφω, adscribo iuxtà scribo, Syn. τὰ παραγεγραμμένα τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. Est etiam annoto in margine, de qua signif. vide in παραγραφή. Item appingo, Bud. ¶ Item præscribo, exceptione summoueo: pro quo dicitur & παραγράφομαι. ¶ Itē, perperam scribo. Demosth. pro cor. Item παραγράφω νόμον, legi iam latæ & rogatæ aliam legem obrogo & oppono. ¶ Item pro ἐγγράφω, inscribo & me esse profiteor. Vide Budæum. Exponitur etiam prætexto, apud Polybium, τὰ μὲν πρὸς Ἀντίγονον καὶ Φίλιππον ὑμῖν ὑπάρχοντα φιλάνθρωπα παραγράφη, i. negotium vestrum humanitatis specie prætexitur.

Παραγράφομαι, præscribo, excipio, exceptione submoueo petitionem. Demosth. ad Pantæn. παραγραψάμενον μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην. Idem in Mid. Δημοσθένη τὴν γραφὴν τοῦ φόνου παραγράψασθαι, accusationem transcribere & transferre, vel Demosthenem præterea accusare, & in eum, præterito alio, accusationem criménque intendere. ¶ Item, præscribo finem, vt αὐτοχειρίᾳ παραγράψασθαι τὸν βίον, apud Ios. sua manu vitæ finem sibi præscribere, i. sibi mortem consciscere. ¶ Item, sperno & reiicio, ex Nonno, ς. μὴ παραγράψαιτο.

Παράγραμμα, quod adscribitur vltra solitum & iustum, B. ex Dem. Παράγραμμα, & παραγραμματισμὸς (à παραγραμματίζω) scripturæ inuersio, q. d. alliteratio. Aristot. Rh. 3. Dicit & τὸ παρὰ γράμμα σκῶμμα. Suidas παραγραμματισμὸν esse dicit quū γράμμα loco γράμματος ponit. vt μυρσίνη pro βυρσίνη, & κεκλοπιδῶν pro κεκροπιδῶν. Vide & Aristoph. schol. Docet Budæus ex Eustathio, παραγραμματισμὸν dici & vitiū literas peruersè pronuntiantiū, vt si quis κόλακας pro κόρακας dicat. Παραγραμματίζω, paragrāmate vtor, seu alliteratione.

Παραγραφή adscriptio & annotatio in margine. Item, scholium & annotationis signū in margine adscriptum. Isocr. Περὶ ἀντιδόσ. Ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς παραγραφῆς ἀνάγνωθι τὰ περὶ ἡγεμονίας. Inde paragraphi vel paragraphæ iurisconsultorum. Est etiam schema quoddam quo, finito sermone vno, ad alium fit transitus. Eustath. ¶ Item præscriptio, præscribendi ius, exceptio. Apud Demosth. pro cor. Bud. exceptionem & translationem interpr. Παραγραφικὸς ἀγών, litis contestatio super exceptione & translatione, quam Cic. translatiuam causæ constitutionem vocat Rhet. 2. Huiusmodi est controuersia apud Demosth. πρὸς Πανταίνετον & πρὸς Φορμίωνα.

Παράγραφος, figura quædam cuius nota velut in certas quasdam portiones comœdia diuidebatur, de qua lege Hephæst. & schol. Aristoph. Sunt qui contra Budæum paragraphos iurisconsult. nomen hinc accepisse putent.

Παραγράπτης & παρεγγράπτης, vocat Suid. spurios, peregrinos videlicet perperam inscriptos.

Decomp. Ἀντιπαραγράφομαι, exceptione vtenti occurro.

Ἀντιπαραγραφή, formula qua quis occurrit ei qui exceptione vtitur. vulgo replicationem appellari scribit Bud. in prior. annot. in Pand.

Προσπαραγράφω adscribo, iam scriptis addo, vt interpr. Bud.

Περιγράφω, circumscribo, Naz. ὥσπερ κύκλον κέντρῳ περιέγραψε τὴν πόλιν. Plut. in Romulo. ἐς τὸ συμμετρον περιγεγραμμένοις. Et περιγραφόμενον σχῆμα geomet. de quo Bud. ¶ Item, circumscribo i. definio seu præfinio, quasi circumscribendo præstituo. Aristot. Metaph. 10. τούτων δὲ τῶν ἐπιστημῶν ἑκάστη περιγραψαμένη τι γένος αὐτή. Xen. τὰς τῶν ἀφροδισίων ἡδονὰς τοῖς ἄλλοις δοκοῦσι περιγράφοντας τὸν ἔτους χρόνον. Hinc & *pro*, coërceo, cohibeo, coarcto. vt Thucyd. ἐκ βραχέος καὶ περιγραπτῆς, ex præscripto & non liberè laxéque. Apud Greg. περιγράφειν τὸν λόγον, i. finire seu claudere. ¶ Item, pro delineare, vel deformare rudius, non exactè describere, apud Aristot. περιγεγράφθω μὲν οὖν τἀγαθὸν ταύτῃ. ¶ Item, deleo, oblitero, aufero è numero. Æschin περιγράψετέ με ἐκ τῆς πολιτείας.

Περίγραπτος, circumscriptus, & quasi certis finibus inclusus. Item qui circumscribi potest & finiri.

Περιγραφή circumscriptio. Polyb. περίμετρον & περιγραφὴν pro eodem posuit, de ambitu maris Pontici loquens, vt scribit Bud. Ex eodem affertur & pro καταστροφή. ¶ Item, delineatio, deformatio quædam rudior, descriptio minus exacta. Arist. τὰ καλλῶς ἔχοντα τῇ περιγραφῇ, quæ rectè delineata sunt. ¶ Item, Poll. l. 4. est vitium quoddam in corpore.

Decomp. Ἀπερίγραπτος cui contr. περίγραπτος. vt Damasc. de Deo. ἀκατάληπτος, ἀπερίγραπτος.

Ἐμπεριγράφω, scripto comprehendo.

Προγράφω, antè scribo, prius scribo. Paul. ad Ephes. 3. v. 4. καθὼς προέγραψα ἐν ὀλίγῳ. Sic & alibi, προγράφειν ἐν τοῖς πινακίοις dixit Aristoph. in auibus. ¶ Item *pro*, conscribo ex Aristot. Oecon. 3. χορηγὰς προέγραψε. & ex Plut. in Camil. προέγραψε στρατιὰς καταλέγειν.

Πρόγραμμα, scriptum quod publicè proponitur, aliquid indicans aut fieri iubens. seu tabella publicè proposita vt quod in ea scriptum est ab omnibus legatur. Luc. ¶ Interdum significat διάταγμα & quasi πρόγραμμα, edictum.

Προγραφή, proscriptio, vt Bud. apud Strab. interpr. de Sylla loquentem, προγραφὰς δὲ ποιούμενος οὐκ ἐπαύσατο πρὶν ἢ πάντας τοὺς ἐν ὀνόματι Σαυνιτῶν διεφθειρεν.

Προσγράφω insuper scribo, scriptis addo, adscribo, vt προσγράφειν τοῦτο πρὸς τὴν εἰρήνην. Exp. & adscribo seu allego, apud Plut. in Publ. προσέγραψε τῇ βουλῇ Οὐαλέριον. Et in Numa, Πυθαγόραν τῇ πολιτείᾳ προσέγραψαν.

P Προσγραμ-

Πρόσγραμμα τὸ, quod iam scriptis additum est. adscriptio.

Συγγράφω, conscribo, scriptis mando, historiam scribo. Thuc. lib. 1. Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. Lucian. de hist. scrib. οὔ γε τὰς πράξεις καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσι. Et συγγεγραμμένοι πατέρες. Plut. patres conscripti. ¶ Item συγγράφειν, & frequentius συγγράφεσθαι, scripto cauere, quod syngrapha dicitur. stipulari, ex Isocr. & Xen. ac Theophrasto.

Σύγγραμμα, opus quod quis conscripsit, liber, opus. Xen.

Συγγραφή, scriptio. Aristid ποίησιν καὶ ἄλλην συγγραφήν. Et peculiariter de scriptione historica. Pausa. ἡ μὲν ἂν πόλις ἐστὶν ἐπὶ θαλάσσῃ μέγα οὐδὲν ἐς συγγραφὴν παρεχομένη. Item scriptum, liber. vt idem Pausan. ἐν τῇ Ἀτθίδι συγγραφῇ. ¶ Item, syngrapha, stipulatio & cautio. Thuc. vide B. qui & affert ex Dem. ἐπειδὰν συγγραφὴν συγγράψωνται ναυτικήν.

Συγγραφεύς, scriptor, historicus. Item scriba, apud Thuc.

Decomp. Παρασυγγραφέω, ῶ, contra syngraphæ conuenta facio, & fidem promissam in satisdando fallo. B. ex Dem.

Ὑπεργράφω, superpingo.

Ὑπογράφω, subscribo, (tam in propria signific. quàm in metaph.) astipulor, assentior, probo. Theodoritus, συμφώνοις γράμμασιν ὑπογράψαντες αὐτόχειρ. Item, ὑπογράψαντες τῇ ἐν Νικαίᾳ συνόδῳ. ¶ Idem, q. d. sub aliquo scribo, dictata excipio. Iul. imper. & ἔχων ἐπὶ τοῦ ὑπογράφοντος. Sic & Plut. in Cæs. ¶ Item delineo, lineamenta duco. Aristot. de gener. 2. καὶ γὰρ οἱ γραφεῖς ὑπογράψαντες ταῖς γραμμαῖς, οὕτως ἐναλείφουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῶον. Hinc sumpta metaph. dixit Isocr. ὑπογράφειν χαρίεντας τοῖς ἐξεργάζεσθαι καὶ διαπονεῖν δυναμένοις, prima manu informare, & quasi primis lineis deformare. Item exp. describo, apud Bas. in epist. ad Maximum, σαφῶς ὑπογράφων τῷ λόγῳ τῆς ψυχῆς σου τὸν χαρακτῆρα, describens & quasi depingēs animi tui formam. Sic & apud Plut. pro describere, vel breuiter definire, in lib. de fato. ¶ Itē, pro προγράφω, præscribo pueris, quos doceo scribere. Plato in Protag. ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι. Et metaph. idem de leg. lib. 4. αὐτὸ πρῶτον πάντα ὑπογράφοντα τῷ πράττειν, quasi præscribentem quę agere debeant. & prælineantem quæ sequi eos oporteat.

Ὑπογράφομαι, fucor, fuco vel cerussa illinor, aut me illino. Lucian. καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ὑπογραφομένην. Athen. de sardanapalo, ὑπογεγραμμένος τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὑπόγραμμα, subscriptio. Item, quod subscriptum est. Apud Antiph. τῆς στήλης τὸ ὑπόγραμμα. Bud. interpr. τὸ ἀναγεγραμμένον ἐν τῇ στήλῃ. addens esse fortasse idē quod πρόσγραμμα.

Ὑπογραμματεύς, scribæ vicarius, vel scribæ administer. Ὑπογραμματεύω. Bud. exp. facio scriptum, apud Antiph.

Ὑπογραφή, subscriptio. Et metaph. approbatio, assensio. Bas. Bosporio, ἐπὶ τῇ ὑπογραφῇ τῆς πίστεως. ¶ Item descriptio primæ manus & delineatio, rudis & crassa adumbratio, Plat. Et ὑπογραφὴ τῶν θεμελίων apud Aristot. fossa ducta & fundamenti circunscriptio. ¶ Item, figuratum dictum & ridiculum, ex Herodiano lib. 4. καὶ λέγειν εὐστόχως ὑπογραφὰς ἢ παιδιάς. ¶ Item, fucus apud Luc. inquit Bud. Sic Chrysost. ὀφθαλμῶν ὑπογραφαὶ καὶ παρειῶν ἐπιγραφαί.

Ὑπογραφεύς, amanuensis, qui dicta excipit Bud. ex Syn.

Dec. Προσυπογράφω, insuper subscribo, vel vnà subscribo.

Alia composita facta ex γράμμα, aut deriuatis inde: citra præpositionem.

Ἀγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, illiteratus, literarum rudis, aut indoctus, aut qui ne ipsa quidem literarum elementa nouit. Lucian. & Athen. 10. Item literis carens, literis non constans. vt ἀγράμματος ῥῆσις, Athen. 10.

Ἀγράμματα ζῶα animalia quorum vox nullis exprimi literis valet, inquit Cæl. Rhod.

Ἀγραμματία ἡ, literarum imperitia, aut literarum penuria & q. d. carentia literarum. Ælian.

Δεκαγράμματος, decem literis constans. Athen. lib. 10.

Ἑπταγράμματος, qui septem literarum est.

Ἱερογραμματεύς, q. d. scriba & velut commentariensis rerum sacrarum, i. mysticarum, sacer scriba. Luc. in Macrob.

Πολυγράμματος qui multarum literarum est, admodum literatus. Plut. in Pericle.

Τετραγράμματος, qui quatuor literarum est. quatuor literis constans. Sic apud Iudæos dicebatur Dei nomen יהוה, quod exprimere religio illis erat.

Φιλογράμματος, amans literas, literarum studiosus.

Φιλογραμματέω, ῶ, literas amo. Bud. ex Plut.

Alia composita facta ex γραπτὸς, itidem sine præpositione.

Ἄγραπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non scriptus. Ἄγραπτος δίκη Polluci est ἡ ὑπὸ τῆς συγγραφῆς ἀναιρεθεῖσα καὶ διαγραφεῖσα.

Νεόγραπτος, recens scriptus seu pictus.

Νωτόγραπτος, cuius dorsum notis aliquibus inscriptum est. vt νωτόγραπτοι ἰχθύες, inquit Eust. οἱ ἔχοντες γραμμάς τινας περὶ τὰ νῶτα. Athen. lib. 7. ex Aristot. de hist. an. νωτόγραπτα λέγεται βοῦς σκολιόγραπτα ἢ κοιλίας.

Σκολιόγραπτος, tortuosis notis pictus, vide νωτόγραπτος.

Alia composita facta partim à γραφὴ, partim à γράφω, itidem sine præpositione.

Ἁγιόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. sanctoscriptus. vt ἁγιόγραφοι πτύχες, apud Dion. Areop. sacræ scripturæ libri. Τὰ ἁγιόγραφα, sancta scripta. Sic dicuntur certi quidam bibliorum libri. Vide Hieron.

Ἄγραφος, idem quod ἄγραπτος, non scriptus. vt ἄγραφον δίκαιον, Aristot. eth. 8. Et ἄγραφοι νόμοι apud eundem. Ἄγραφα ἀδικήματα, crimina de quibus lex non scripta est, vt ait Hesych. & Suid. ¶ Ἄγραφα, Iudæi vocabant quædam quæ citra librorum monumenta per manus tradebant viua voce, inquit Erasm. ex Chrysost.

Ἀγράφιον, ου, τὸ, (*subst.*) vnde ἀγραφίου δίκη, vt inquit Harpocr. actio aduersus eos, qui quum publico debitores essent, eóq; in tabulas publicas inscripti essent, ante persolutionem tamen ex iis expuncti. Vide Dem. in orat. κατὰ Θεοκρίνου. Etymologus dicit etiam fuisse aduersus eos qui inscribebant eorum nomina qui nihil deberent.

Ἀνθηρογραφεῖσθαι, floridè scribi. Cic. ad Att. lib. 2. epist. 6.

Αὐτόγραφον, ου, τὸ, scriptum manu propria exaratum. Plut. ad Col.

Βιβλιογράφος, librorum scriptor, librarius.

Βιβλιογραφία, librorum scriptio. Diosc. lib. 1.

Γεωγράφος, ου, ὁ, qui terram seu terræ situm describit.

Γεωγραφία, ας, ἡ, terræ descriptio.

Γεωγραφικὸς, οῦ, ὁ, ad terræ descriptionem pertinens, terræ descriptionis peritus. Et τὰ γεωγραφικὰ apud Ciceronem in Epistola ad Atticum, de terrarum descriptione commentarij.

Γεωγραφέω, F. ήσω, terram describo. Aristot. de mundo, ὥς φασιν οἱ γεωγραφήσαντες.

Γλωσσογράφος, qui de γλωσσῶν seu glossematum interpretatione scribit. Athen. lib. 3.

Δασμογράφος, tributi scriba. [χορραίωτης.

Δικογράφος, ου, ὁ, causarum scriptor. Budæo idem est quod δι-

Δικογραφία, ας, ἡ, causarum scriptio seu concinnatio. Isocr. περὶ ἀντιδόσ. λέγουσιν ὡς ἐνίους τῶν σοφιστῶν βλασφημοῦντας περὶ τῆς ἐμῆς διατριβῆς, καὶ λέγοντας ὡς ἔστι περὶ δικογραφίαν.

Δολιχογραφία, ας, ἡ, scriptorum prolixitas. Epigr.

Δουλογράφιον, ου τὸ, in Pand. videtur esse assertio in seruitutē. Bud.

Εἰκονογραφέω, ῶ, (verbum rhet.) rerum personarúmve imaginem oratione describo. Dion. Long.

Εὔγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene seu pulchris literis scriptus aut pictus. Item bene scribens seu pingens. vt εὐγράφων καλάμων, Epig.

Ζωγράφος, ου, ὁ, qui animalia depingit. pictor. Luc. & Plut.

Ζωγραφία, ἡ, pictura. Philostr. ep. 39. ζωγραφίαι παρειῶν καὶ χειλέων βαφαί.

Ζωγραφικὸς, pictorius. Et ζωγραφικὴ (s. τέχνη) pictoria ars. Et τὰ ζωγραφικὰ, quæ pingi solent. ¶ Item, pingendi peritus, B. ex Polyb.

Ζωγραφέω, ῶ, pingo. Plato. Ζωγράφημα, τὸ pictura, i. id ipsum quod pictum est. Plat. in Phil. Et Plut. de def. orac.

Ζωγραφεῖον, ου, τὸ, officina pictoris.

Decomp. Ἀναζωγραφέω, ῶ, delineo, vel depingo.

Ἀποζωγραφέω, ῶ, depingo seu effingo.

Διαζωγραφέω, ῶ, depingo. Philo. lib. 3. de vita M.

Ἠθογράφος, qui ipsos etiam mores & ingenium hominis pingendo exprimit. Aristot. de Poët.

Ἠθογραφέω, ῶ, mores scribendo exprimo. in vita Thucyd.

Ἰδιόγραφον, idem quod αὐτόγραφον. Gell. lib. 9.

Ἱερόγραφα, seu ἱερογραφούμενα. Dion. Areop. diuinarum rerum imagines seu adumbrationes.

Ἱερογραφία rerum diuinarum adumbratio per quædā signa.

Ἰχνογραφία, est quæ vulgo plana forma vocatur. Bud. in Pand. Hanc Cælius vocat descriptionem operis futuri, à Cicerone dicens vocari formam.

Καλλιγράφος, qui eleganter scribit, aut pingit. Greg.

Καλλιγραφία, elegans scriptura, scribendi pingendiue elegantia. Plut.

Καλλιγραφέω, ῶ, elegāter scribo, καλῶς γράφω, Poll. Itē fuco. Apud Laërt. κεκαλλιγραφημένη λέξις, exp. oratio elegans & [compta.

Κηρογράφος, qui cera seu ceris pingit.

Κηρογραφία, pictura quæ ceris fit. Athen. lib. 5.

Κηρογραφέω, ῶ, ceris pingo. Athen. lib. 5.

Λεπτόγραφος, exiguis & tenuibus literis descriptus. Luc.

Λευκογραφέω, ῶ, albo colore depingo. Aristot. de poët.

Λευκογραφὶς, ίδος, ἡ, leucographis, Plin. quem vide & Aetium.

Λογογράφος, qui orationes conscribit. orator. Plut. de def. orac. Interdum dicitur in contemptum. vt Lat. tabula. apud Dem. & Dinarch. ¶ Latius etiam accipitur. Nam Hermogenes Platonem quoque vocat λογογράφον. & Thuc. λογογράφους vocat historicos in sui operis præfatione.

Λογογραφία, orationum scriptio. aut etiam historiæ scriptio.

Λογογραφικὴ, (s. τέχνη) ars scribendi orationes. Plat. Item pro soluta oratione. Eust.

Λογογραφέω, ῶ, scribo orationes forenses, aut scribo historiam. Plut. de Dem.

Μεγαλογραφία, magnarum rerum descriptio seu pictura. Vitr. l. 7. cap. 4. & 5.

Μισόγραφος, semiscriptus.
Μιμογράφος, qui mimos scribit, mimorum scriptor: quales fuerunt apud Græcos Sophron & Xenarchus, apud Latinos Laberius. Vtitur Diog. Laert.
Μυθογράφος, fabularum scriptor. Plut.
Μυθογραφία, fabularum conscriptio. Strabo.
Νομογράφος, q. d. legis seu legum scriptor. Legislator. Suid. ¶ Item, qui certos modos certámque modulationem præscribit ex Plat. in Phædro.
Νομογραφία, legum scriptio. Strab.
Νυκτογραφία, scriptio nocturna, lucubratio, compositio lucubrata. Bud. ex Plut. de Dem. ἀγρυπνίαι καὶ νυκτογραφίαι.
Νυκτογραφέω, noctu scribo.
Ὁλογραφέω, ῶ, integrum scribo. Plut. in Probl.
Ὀνοματογράφος, nominum scriptor seu inscriptor.
Ὀνοματογραφία, nominum scriptio seu inscriptio. Exp. & nomenclatura.
Ὀνοματογραφέω, nomina scribo seu inscribo, i. in acta refero.
Ὀξυγράφος, qui celeriter scribit.
Ὀπισθόγραφος, à tergo scriptus. Luc. in Vit. vẽd. ἡ πήρα δέ σοι θέρμων ἔσται μεστὴ καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. Vide Hermol. Barb.
Ὀρθογραφία, rectà scriptura, seu rectè scribendi scientia. In architectura est (vt Vitru. tradit. l. 1. cap. 2.) recta frontis imago, modicéq; picta rationibus operis futuri figura. De qua & Bud. (in Pand.
Ὀρθογραφέω, ῶ, rectè scribo.
Πεζογράφος, q. d. pedestris orationis scriptor, i. solutæ, qui aliquid oratione soluta scribit. (bo.
Πεζογραφέω, ῶ pedestri oratione scribo, solutâ oratione scri-
Πλασματογράφος, figmentorum scriptor. Eust.
Πλαστογράφος, qui scripturas fingit, seu qui ficta scribit. falsarius. Artemid.
Πολιτογραφέω, ῶ, ciuium numero adscribo, ciuitate dono. B. ex Heracliti epist. ad Hermodotum. & Ioseph. l. 1. Πολιτογραφοῦμαι, ciuium numero asscribor. Laert. (richus.
Ῥυπογράφος, fordidarũ rerũ pictor. quo nomine dictus est Pyr-
Σημειογράφος, exceptor, actuarius, notarius. qui notis scribit, vt verba oratorum assequatur. Plut. in Cat.
Σημειογραφέω, ῶ, notis vtor, scribendi compendiis vtor. notis verba orationis subsequor.
Σιλλογράφος, sillorum scriptor: i. carminum dicacium seu mordacium, & dicteriis ac conuitiis atque adeò maledicẽtia refertorum, qualis fuit Timõ Phliasius apud Athen. Euseb. & Laert.
Σιλλογραφία, sillorum scriptio.
Σκηνογράφος qui scenas pingit.
Σκηνογραφία, ἡ, scenæ imaginaria excitatio, seu frontis & laterum abscedentium prominentiúmque adumbratio, & ad circini centrum omnium linearum responsus. Plut.
Σκηνογραφικός, pertinens ad σκηνογραφίαν. Strab.
Σκιαγράφος, qui vmbram rei alicuius perscribit, i. qui rem aliquam adumbrat.
Σκιαγραφία ἡ, adumbrata descriptio. Plat. lib. 2. de rep. σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον. (tilis.
Σκιαγραφικός, ad vmbratilẽ descriptionem pertinens. vmbra-
Σκιαγραφέω, adumbro. Greg. apud Plat. l. 9. de rep. ἐσκιαγραφημένη τις ἡδονή, inanis & imaginaria.
Στηλογραφία, inscriptio in columnam seu cippum.
Στηλογραφέω, ῶ, in columna seu cippo inscribo.
Συμβολαιογράφος, tabularius, qui contractus scribit. B. ex Pand.
Ταχυγράφος, exceptor, actuarius. à scribendi celeritate dictus.
Τειχογραφέω, ῶ, muros depingo. (Syn.
Καταστειχογραφέω, in muro pingo aut scribo. Ex Strab.
Τερατογραφέω, ῶ, monstrosa scribo. vel monstra describo. Eratost. apud Strab. lib. 9.
Τεχνογράφος, scriptor artis alicuius. qui artis alicuius præcepta literis mandauit.
Τοπογράφος, locorum scriptor seu descriptor.
Τοπογραφία, loci vel locorum descriptio. Strab.
Τοπογραφέω, ῶ, locum describo. Strab.
Ὑμνογράφος, hymnorum scriptor.
Τραγῳδιογράφος, tragœdiarum scriptor, apud Polyb.
Χαλκογράφος, æreis literarum notis scribens, vel potius loco scripturæ vtens. (cuius scripta.
Χειρόγραφον, ου, τό, chirographũ. Quidã interpr. cautio manu ali-
Χειρογραφέω, ῶ, chirographo caueo, vel promitto: vel aliud chirographo conscribo. Bud. ex Pand.
Χρηστογραφία, vtilis siue bona scriptura aut scriptio.
Χρονογράφος, temporum seu annalium scriptor, qui describit quo tempore quæque res gesta sit.
Χρονογραφία, temporum descriptio.
Χωρογράφος, loci seu locorum descriptor. regionis descriptor.
Χωρογραφία, regionis descriptio.
Χωρογραφέω, ῶ, locos regionis alicuius describo, regionem aliquam describo singula loca commemorans. Ptolem.
Ψευδογραφία, ficta descriptio & falsa qua geometræ vtuntur. Fab. lib. 1. cap. 10. Exponitur etiam falsa scriptura, & falsa delatio.

Ψευδογραφέω, ῶ, falsò & mendosè describo. & apud geometras, perperam describo.
Ψευδογράφημα, mendosum eiusmodi schema in geometria, seu falsa descriptio. Themist.
Ψιλογραφέω, ῶ, scribo litera ψιλῇ. vox grammaticorum.
Ὡρογράφος, qui res gestas describit & distinguit per quatuor anni ὥρας & tempora, vel etiam annalium scriptor, qui describit quid quoque anno euenerit. Plut.
Ὡρογραφία, eiusmodi descriptio seu annales.

Composita ex γραμμή.

Ἄγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, lineis carens.
Αὐτογραμμή, linea mathematica, Philopono.
Διαγραμμίζω, diagrammismo ludo. Eust. ex Philemone.
Διαγραμμισμός, ὁ, ludi tesserarij species. de quo Eustath. & Poll. lib. 9.
Ἐρυθρόγραμμος, rubeis lineis interstinctus. Athen. l. 7. de salpa, ἔστι δὲ πολύγραμμος καὶ ἐρυθρόγραμμος.
Εὔγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene delineatus, lineamentis bene distinctus. Luc. πυραμίδα εὔγραμμον ταῖς γωνίαις.
Εὐγραμμία, ας, ἡ, Athen. l. 5. ἀκριβῆ τὴν εὐγραμμίαν τῶν ἐμφαινομένων εἶχε ζωδίων, i. lineamenta scitè ducta. Bud.
Εὐθύγραμμος, rectis lineis distinctus, directis constans lineis. vt εὐθύγραμμον σχῆμα, Aristot. Philop. Strab. Plut.
Καμπυλόγραμμος, curuas lineas habens.
Μελανόγραμμος, nigris lineis interstinctus. Aristot. apud Athen. lib. 7.
Μονόγραμμος, quasi delineatus tantùm non additis reliquis quæ iustam picturam absoluant. Vide Cæl. Rhod. lib. 8. cap. 19.
Ὁμόγραμμος, qui earundem linearum est.
Πεντάγραμμος seu πεντέγραμμος, qui quinque linearũ est. Luc.
Παραλληλόγραμμον, τό, spatium quod lineis parallelis continetur, Bud. ex Boethio. Παραλληλόγραμμος πίναξ Ptolemæo tabula est oblonga forma, vt scribit idem B.
Ποικιλόγραμμος, variis seu versicoloribus lineis distinctus. varius, pictus, maculosus apud Athen. lib. 7.
Πολύγραμμος, multis lineis interstinctus, apud Athen. lib. 7.
Ὑπογραμμός, οῦ, ὁ, forma delineata, præscriptum. Damasc. de Christo incarnato, ὑπογραμμὸς ἡμῖν ὑπακοῆς γενόμενος.

ΓΡΑΩ, F. σω, comedo, ἐσθίω. vt apud Callim. Καὶ γένος αἰζηῶν ἔγρασε καὶ θέμενα. Sic Hesych. Cyprios ait γρῶ dicere pro φάγε, comede. Etym. & perispomenωs γρῶ dici innuit, cuius fut. esse γράσω. Inde Eustath. deriuat τὴν γράστιν, vtpote ὑπὸ τῶν ζώων χλωρὰν ἐσθιομένην: deducens inde & τὴν χόνω διεσθαρμένην γραῦ & τὴν γρώνην πέτραν. Etym. vult γράειν significare etiam ξύειν, sculpere, inde deducens γράφω.

Composita.

Πτείγρα ἡ, instrumentum fabrile, denominatum παρὰ τὸ πίεξ γράειν, i. ἐσθίειν seu γράφειν καὶ ξύειν τὰ ξύλα εἰς ὃ ἐπισύρεται ἀπαγομένη. Eust. Latini circinum vocant.
Πολυγράω Hippoc. dixit pro πολυφαγέω, multũ comedẽre, voraci.

Γρηγορέω, vide in Ἐγρηγορέω. Γρηπίζω, vide in Γρῖπος.
Γρηΰς γρηῦς, vide in Γραῖα.

ΓΡΙΠΟΣ ου, ὁ, rete. Ab αἴρειν, vt vult Etym. & schol. Theoc. sed Eust. ex veterum grammat. sententia à γρῶ deriuat, quia ἐλκόμενος ἔχει τὰ ὑπ' αὐτόν.
Γριπεὺς τοῦ, ὁ, piscator. in Epigr. Ab Hesych. Etym. & Eust. exp. etiam qui consuit vel facit retia. Γριπεύω, piscor.
Γριπηΐς τέχνη, piscatoria ars, in Epigr.
Γρίπων idem quod γριπεύς piscator in Epigr.
Γριπίζω piscor Hesych. Γριπισμα τό, lucrum, Etym. Legitur & γριπίζω, apud Basil. quod accipitur pro, lucrum seu quæstum facio, sed peculiari quodam modo.
Δυσγρίπιστος, (comp.) è quo non facilè lucrum percipi potest. apud eundem Basil. & Liban. in epist.
Γρῖφος, ου, idem quod γρῖπος, rete. Sunt qui sagenam interpr. ¶ Item conuiualis quæstio ænigmatica, Pol. Hes. Eust. schol. Aristoph. Ad alios etiam ænigmatico & amphibologicos sermones extenditur. Griphos Latini etiam appellarunt Luc. τὰ αἰνίγματα καὶ γρίφους ἀκούειν. Vide & apud Athen. Inuenitur & τὸ γρῖφος apud Hesych.
Γριφώδης, ambagiosus & obscurus more griphorum. Exp. & intricatus, apud Naz. orat. 1.
Γριφολύω, griphos dissoluo. Athen.

ΓΡΟΝΘΩΝ, Hesychio & Poll. li. 4. cap. 10. primum rudimentum tibicinum, modulus quem primùm docentur qui tibias inflare discunt.

ΓΡΟΣΦΟΣ, ου, ὁ, apud Polybium & Plutarchum teli genus est, quod exp. pilum, hastæ cuspis quam terræ infigimus. Polyb. καὶ τοῖς μὲν πεζοῖς παρῆγγειλαν μάχαιραν φορεῖν καὶ γρόσφους. Apud Plat. in Sylla, βελοσφενδόναι καὶ γρόσφοι, exp. sagittæ & glandes. Scribitur & κρόσφος.
ΓΡΥ (vel γρῦ) quicquid minimum est, Hesych. & Suid. Item ab Hesych-

Hesych. exponitur &, sordes quæ sunt sub vngue. Suid. exponit etiam, genus quoddam parui numismatis. Sunt qui suillam vocem esse dicant, quam edere solent ij qui grauantur respondere. Hinc οὐδὲ γρὺ ἀποκρίνεσθαι, apud Aristophan. in Pluto, ne gry quidem respondere. id est, ne tantillum quidem. Interdum omittitur verbum, vt apud Dem. de falsa legat. Dicitur etiam de re quauis. vt à Iul. Imperatore, ἐμοί τε οὔτε γρὺ μεταδέδωκεν αὐτῆς.

Γρύζω, grunnio. Item hisco. vt apud Aristoph. in Plut. Γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον ὦ καθάρματε; Apud Philostr. in vita Apollonij. οὐδαμοῦ ἐφθέγξατο, οὐδ᾽ ὑπήχθη γρύξαι, Erasm. exp. nequaquam loquutus est, neque adduci potuit, vt vel hisceret. Apud LXX. interpr. γρύζειν redditur etiam, mutire. vt Iosuæ cap. 11. Sed & canis apud eos dicitur γρύζειν τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ, Exodi cap. 11. Suidas γρύζω exponit θρηνῶ, item φωνῶ.

Γρυσμός, grunnitus. Athen. lib. 9. de suc.

Γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν, hiscere audetis. apud Suid.

Γρυλλίζω, grunnio. γρυλλίζοντες χοῖροι, Aristoph. in Pluto.

Γρυλλισμός, grunnitus. Γρύλλη, eadem signif. Hesych.

Γρύλλος ac Γρυλλίων, porcus. apud eundem.

Γρύτη, ης, ἡ, & γρυτάρια, τὰ. scruta, friuola. hinc γρυτοπώλης scrutorum venditor. vilia scruta vendens. Et comp. ἐκγρυτεύω, scrutor. Hesychio ἐξερευνῶ.

Γρυμαία, peræ quoddam genus. Poll. lib. 10. Hinc γρυμαιοπώλης, apud Luc. in Alexiphane qui peras vendit.

Composita.

Ἀγρυξία, ἡ, silentium quum ne hiscere quidem audemus. οὐδὲ γρύζειν. Pindarus apud Plut. in lib. Quomodo aliquis ex inimicis vtilitatem percipiat, νικώμενοι ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται, ne mutire quidem audent.

Ἀναγρύζειν, idem quod γρύζειν. Aristoph. & Xenoph.

ΓΡΥΨ, γρυπός, ὁ, gryphs, gryphus. auis genus adunco rostro in morem aquilæ. de quo vide Herodot. lib. 3 & Paus. in Att.

Γρυπός, οῦ, ὁ, exp. qui naso vel rostro est adunco & inflexo, qui naso est aquilino. vt apud Xen. pæd. 8. Cyrus dicitur γρυπὸς esse. Et Plut. in apoph. dicit Persas τῶν γρυπῶν ἐρᾶν, quod Cyrus fuerit γρυπὸς τὸ εἶδος. ¶ Item incuruus, inflexus, vncus. vt apud Xenoph. pæd. 8. τῶν μὲν γὰρ μεσῶν γρυπὴ ἡ γαστὴρ γίγνεται, τῶν δὲ ἀδδέστων, σιμή.

Γρυπότης, ητος, ἡ, incuruitas, aduncitas, & peculiariter nasi vel rostri. Xen. ibidem & Aristot. rhet. lib. 1.

Γρυπόω, ῶ, aduncum reddo, incuruum & inflexũ reddo. Alex. Aphr. & Harpocr. Γρύπωσις, incuruatio, inflexio, ἐπικαμπή.

Γρυπαίνω, incuruor, idē quod γρυποῦμαι. Harpocr. ex Antip.

Γρυπάλιον siue γρυπάνιον, senecio Hesych. Harpocr. & Suid.

Composita ex γρυπός.

Ἐπίγρυπος, aduncus. vel nasum habens aliquantulum aduncum. Apud Plat. initio Euthyphr.

Ὑπόγρυπος, qui est subadunco naso.

ΓΡΩΝΗ, ης, ἡ, cauerna, saxum exesum, à γράω, vt vult Eustat. Nicand. in Ther. ἐνὶ γρώνῃσιν ἐδύνεν Μυοδόκοις. Eustat. refert ex Æl. Dionys. esse locum cauum in curru in quo scuticæ reponebantur.

Γρῶνος, ου, ὁ, (*adiect.*) cauus, profundus, capax. Nic. in Alexiph. Πελλίσιν ἐν γρώνῃσιν, ὅτ᾽ εἴαρι πῖον ἀμέλξεις. schol. enim ibi exp. κοίλαις καὶ βαθείαις καὶ δεκτικαῖς. Et Lycophron dixit, γρῶνον δέρεθρον. Ab Hesychio Γρῶνοι exp. qui audiunt & nõ loquũtur.

ΓΥΑ (seu γύη Ionicè) & Γύα, ας, ἡ, aruum. vt πυροφόροι τε γύαι. Et Eurip. in Hel. de Nilo. Λευκῆς τακείσης χιόνος ὑγραίνει γύας. ¶ Item arui spatium seu iugerum, Hesych. & Eust. * Hesychio est etiam via & fossa.* Fit παρὰ τὸ γαῖα, inquit Etym.

Γύης, ου, ὁ, pro eodem. vt testatur Eust. Plato in 1. epist. ex quodam poëta affert, οὐ δὲ γαίας εὐρυπέδου γόνιμοι βρίθοντες αὔταρκες γύαι. ¶ Est & aratri pars quam dentale quidam interpr. i. lignum in quod vomer inseritur. Hesiod. in Erg. Δάφνης δ᾽ ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες. Δρυὸς ἔλυμα, πρίνου γύης. ¶ In corpore humano dicitur etiam teretum colli officulorum seu vertebrarum cœtus, vt Camer. interpr. apud Poll.

Γύαια, τὰ, funes quibus puppis terræ alligatur. in Epigr. Item vela, antennæ. Hesych.

Composita.

Ἀμφίγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, aruis nostris vicinus. vicinus. Apoll. Arg. 1. ἀμφίγυοι περιναιέται.

Αὐτόγυον ἄροτρον, apud Hesiod. in Erg. & Apoll. Arg. 3. dicitur cuius γύης clauis affixus non est, sed ἐλύματι naturaliter adnatus.

Δίγυος seu δίγυιος, qui duorum iugerum est.

Πεντηκοντίγυος, qui quinquaginta iugerum est. Il. ι.

Τετράγυος, qui quatuor iugerum est. seu quatuor laterum, i. cuius vnumquodque latus est τετράγυον. Od. η.

Ὑπέργυος, qui iugeri spatium excedit. Hesych.

Ὑψίγυος, alta iugera habens, ὑψίγυον ἄλσος, altũ nemus, Pind.

Ἐγγύη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΓΥΑΛΟΝ, ου, τό, cauitas, κοίλωμα, Eust. Propriè vola, vt Etymol. tradit. Od. ν. Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, i. τὸ θώρακος κύτος, vt Hesych. & Eust. exp. seu τὸ μέσον τοῦ θώρακος, vt Poll. Tribuitur & aliis rebus. vt apud Eurip. ἐν κρατήρων γυάλοις. Et apud Soph. τὸ κοίλας πέτρας γύαλον. Montibus etiam tribuitur & tunc valles significat, vt apud Hesiod. in Theog. γυάλοις ὑπὸ Παρνησοῖο. Et Eurip. γυάλοις καρποφόροις, i. vallibus.

Γυαλός, οῦ, ὁ qui manu comprehendi potest. vt γυαλὸν λίθον ἐπικλάσθω, apud Eust. Γύαλος verò ab Etym. exp. κύβος, λίθος τετράγωνος. Γύαλαι, αἱ, Megarensium lingua pocula dicuntur. vt refert Athen. lib. 11. ex Phileta.

Composita.

Ἐγγυαλίζω, F. ίσω, vel ίξω, q. d. in volam seu cauitatem manus do, in manum do. i. ἐγγυῶ, ἐγχειρίζω, vt Etym. tradit (vt expon. Camer.) concilio & tribuo quod quasi manu teneatur. Iliad. α. Τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι.

Κραταιγύαλος, ὁ καὶ ἡ, per syncopē pro κραταιογύαλος, cui γύαλον firmũ & fortē est. Il. τ. Θώρηκές τε κραταιγύαλοι, thoraces firmi.

Ἀπεγγυαλίζω, (*aduerb.*) idē. Hesychio etiā est ἀποκαθίστημι.

ΓΥΙΟΝ, ου, τό membrum. Sed propriè γυῖα, pedes, vt scribit Etymol. seu (vt quidam alij) maiora membra, vt pedes manusque: deinde & de reliquis omnibus partibus dicitur. Eustathius in hunc locum. Il. ν. Οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι, annotat, quum γυῖα vocantur manus vt pedes, subaudiri genit. χειρῶν seu ποδῶν. Vsus est hoc nomine alioqui poetico etiam Plutarchus in Aristide οὐ μόνον τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ στέρνα, ἀλλὰ καὶ τὰ γυῖα χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ καὶ σιδήρῳ καταπεφραγμένος. Γυῖον dicitur etiam totum corpus, apud Hippocr. l. 6. Epidem. vt Galen. comm. 4. annotauit. Scribitur & sine ι, vt in compositis quibusdam videre est.

Γυιόω, F. ώσω, membra frango, claudum reddo. Il. θ. Γυιώσω μὲν σφῶιν ὑφ᾽ ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. Hesiod. in Theog. Ἥρπασε γυιωθείς. Item, eneruo & vires exoluo, apud Hipp. vt exponit Gal. comm. περὶ διαίτης ὀξέων νοσ. Significat etiam γυιοῦσθαι, apud eundem, idem quod ἐλάττονα γίνεσθαι, decurtari, vt explicat Gal. com. 3. in lib. de artic.

Γυιός, οῦ, ὁ, claudus, mutilus. vnde apud Lycophr. γυιαὶ μοῖραι. Item νοσώδης morbidus. Hesych.

Γυιήτης, ου, ὁ, claudus. Hesych.

Ὀργυιά, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀγλαόγυιος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchra membra habens. vt ἀγλαόγυιος ἥβαν. Pind.

Ἄγυιος, membris carens, membris truncus & mutilus. (manicus præcipuè & pedib.) Apud Hipp. ἄγυια, Gal. exp. imbecilla, infirma.

Ἀμφίγυος, vnde ἀμφίγυα ἔγχεα. Od. ω. hastæ quę possunt vtrinque lædere γυῖα. i. membra. Aliqui exp. quæ possunt vtrinque γυιῶσαι. i. claudos reddere. Quidā exponũt etiam vtrinq; acutę hastæ. Sunt & qui exponant turbantes, & trepidæ dum vibrantur & quasi claudicantes: iuxta significationem epitheti Vulcani ἀμφιγυήεις. Vide & apud Eust. & alias expositiones, Il. ι.

Ἀμφιγυήεις, εντος, ὁ, vtrinq; claudos, vtroque pede claudus. Vulcani epithetum apud Hom. Il. α. quasi qui sit vtrinq; γυιός, i. claudus. Suidas autem exp. vtrinque læsa habens γυῖα. aut qui vtrinque ferire potest & γυιῶσαι. Apud Etymol. exp. tardus in incessu, tardigradus aut ambobus pedibus claudus.

Ἀμφιγυιόω, ῶ, vnde ἀμφιγυιῶσαι. quod exp. ἀκρωτηριάσαι, i. extremas partes amputare. Ab Hesychio exp. etiam. ἑκατέρωθεν εἰς γῆν πῆξαι, i. vtrinque terræ infigere, vtrinque depangere.

Ἀπογυιόω, ῶ, deartuo, delumbo, membra debilito, eneruo. Il. ζ. Μή μ᾽ ἀπογυιώσῃς. Et Athen. l. 1. τὸν οἶνον ἐκλύειν τὴν ἰσχὺν καὶ ἀπογυιοῦν.

Ἐγγυιόω, ῶ in γυῖα, (i. manus) do. Hesych.

Ἐνίγυιος, vno membro seu pede mutilus aut mancus. Suid.

Θρασύγυιος, audax membris θρασύγυιον νίκαν, fortis viri victoriam, ex Pind.

Καταγυιόω, ῶ idem quod ἐγγυῶ. Gal. apud Hippocr.

Λιπόγυιος, artubus destitutus: & *specialius*, destitutus pedibus mancus, In Epigr.

Λυσίγυιος, membra seu artus dissoluens. Λυσιγυΐα, membrorum luxatio & dissolutio, apud Hippocr. in lib. de loc. in hom.

Νεόγυιος, iuuenilia membra habens, iuuenis. νεογυίους φῶτας, Pind.

Ὀβριμόγυιος, validos artus habens. ceti epith. apud Oppianum.

Ὑπόγυιος, qui iam quasi in manibus est, seu instans. Item recens. Pro quo & ὑπόγυος scribitur omisso ι. Isocr. ad lib. Ias. οὕτως μοι ὑπογύου οὔσης τῆς τελευτῆς. Aristot. eth. 3. καὶ ὅσα θάνατον ἐπιφέρει ὑπόγυια ὄντα. Apud Herod. lib. ὑπόγυιος μνήμη. recens memoria Ἐξ ὑπογύου (s. χρόνου) subitò, ex tēpore. Arist. rhet. l. 1.

Ὑπογύως, nuper, recens. Isocr. Ὑπογυιότατα, nuperrimè.

Ἄγυια. Ἐγγύη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΓΥΛΙΟΣ, οῦ, ὁ, vasculum militare quo milites in itineribus vtebantur ad reponenda sibi necessaria, inquit Etym. Ex Diogene. Itidem schol. Aristoph. dicit γυλιὸν fuisse vas vimineũ, in quo milites asseruabant cibos, quum ad bellum proficiscebantur. Vnde Lamachus dux in Acharn. puero suo dicit, Παῖ

παῖ φέ-

τοῖ φέρ' ἔξω δ' εὖρο τ̃ ξύλεον ἐμοί. Itē in Pace, ὅμοιον γυλιῷ στρατιωτικῷ. στρατιωτικὸν πλέγμα scholiastes ibi dicit esse ὅπλιμενος ἢ σινόσομον. Apud Hesych. scribitur γύλλιος. Est & γύλιος porcus spinus qui & χοιρογρύλλιος, teste Suida.

ΓΥΜΝΟΣ, ἡ, ὁ, nudus. Hesiod. in Erg. -γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν, Γυμνὸν δ' ἀμάασθαι, pro quib. Virg. nud⁹ ara, sere nudus. Et cum genit. vt γυμνὸς ἐσθῆτος, & γυμνὸς ὅπλων apud Herodia. ¶ Item peculiariter, nudus armis, inermis, apud Hom.

Γυμνότης, ητος, ἡ, nuditas. Chrysost.

Γυμνόω, ῶ nudo, denudo. vt γυμνώσας τὸ ξιφίδιον apud Herodian. nudato pugione, i. euaginato. Et cum genit. γυμνῶ σε τῶν ὅπλων apud eundem. ¶ Item, spolio, priuo, apud Herodian. Item exhaurio.

Γυμνόομαι, οῦμαι, idem quod γυμνῶ, nudo, apud Thuc. Item pass. nudor. vt ἐγυμνώθη ῥακέων, exutus pannis. Item spolior, priuor. Plat. 2. de rep. γυμνωτέος δὴ πάντων. Affertur & pro, exhaurior. ex Nonno. ἀμφιφορῆες ἐγυμνώθησαν.

Γύμνωσις, nudatio.

Γυμνάζω, exerceo. Isocr. γύμναζε σεαυτ̃ τοῖς πόνοις. Dicitur & γυμνάζειν περί τι, apud eundem. in Hel enc. Apud Xen. γυμνάζω τοὺς παῖδας ταῦτα ποιεῖν.

Γυμνάζομαι propriè exerceo me certamine gymnico, apud Thuc. Dicitur & de qualibet exercitatione. Cum genit. apud Philostr. & 2. epist. Pet. cap. 2. Cum πρὸς apud Aristot. Polit. lib. 6. Cum ἐπὶ apud Isocr. (Athen. 10.

Γύμνασμα, τὸ exercitatio. vt τὰ γυμνάσματα τῶν ἀθλητῶν,

Γυμνασία, ἡ, idem. Γύμνασις εως ἡ, idem.

Γυμνάσιον ου τὸ idem apud Isocr. Aristot. & Luc. Item locus in quo nudi se exercebant. Luc. ὁ μὲν χῶρος γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται.

Γυμναστής, ου ὁ, qui exercet pueros in palæstra, qui præfectus est exercendis pueris. Xen. Γυμναστικὸς, exercitatorius, ad exercitationem pertinens, vel exercitationis palæstricæ peritus. Plat. in Protag. Γυμναστικὴ (sub. τέχνη) ars docens quæ ad exercitationem pertinent. Plat. in Gorg.

Γυμναστὰς ἀδος ἡ, exercitationi dedita, qualis est palæstrica Luc.

Γυμνικὸς ἡ, ὁν gymnicus: vt γυμνικοὶ ἀγῶνες, Aristoph. & Thuc. & γυμνικὰ ὅπλα. Xen.

Γυμνής, ῆτος ὁ item γυμνήτης, ου ὁ, miles leuis armaturæ. Et γυμνήτης βίοτος, nuda vita, ex Epigr.

Γυμνητεία, ἡ leuis armatura, i. milites leuis armaturę. Thuc. 7.

Γυμνητεύω, sum miles leuis armaturæ. Item nudus sum, apud Bal. & 1. Cor. 4.

Γυμνήτιδες νῆσοι, quæ & Baleares & Callarides, ex Dioscor.

Γυμνησίαι eædem Steph.

Γυμνηλὸς, inops Hesych.

Composita.

Ἀγύμναστος, inexercitatus, qui nondum exercuit corpus, vt equi ἀγύμναστοι. Xen. Pæd. 8. vel qui nō est assuetus exercere corpus. Gal. ad Glauc. 2. Et cum genit. apud Xen. Pæd. 1. ἀγύμναστοι τούτων. ¶ Itē pro πολυγύμναστος, valde exercitat⁹. Hesyc

Ἀγυμνάστως, inexercitatè, imperitè. vt Xen. ἀγυμνάστως ἔχειν πρός τε ψύχη καὶ πρὸς θάλπη, non esse exercitatos ad tolerandum frigus & æstum.

Ἀγυμνασία, cui opponitur γυμνασία, apud Aristop. in Ran. Item pro inertia, & desidia.

Ἀναγυμνόω, ῶ, nudo. Συναναγυμνόω, (decomp.) simul nudo.

Ἀπογυμνόω, ῶ, idem. vnde ἀπογυμνωθεὶς apud Hesiod.

Ἀπογύμνωσις, idem quod γύμνωσις.

Ἀπογυμνάζομαι, exerceor, me exerceo. Aristot.

Διαγυμνάζομαι, exercendo me agito. Gal.

Ἐγγυμνάζω, exerceo. Cum dat. rei. vt Ἐγγυμνάζω τούτῳ, exerceo hac in re. Plut. in Cæs. ἐγγυμνασάμενος πολέμοις. Sic ἐγγεγυμνασμένος ἁρπαγαῖς, exercitatus in rapinis.

Ἡμίγυμνος, seminudus.

Καταγυμνάζω, exerceo. Luc. ἢν πολλαῖς ἀνάγκαις καὶ πόνοις ἀντέχειν τοὺς νέους καταγυμνάζωσι.

Παραγυμνόω, ῶ nudo. Metaph. patefacio, reuelo. Naz.

Προγυμνάζω, præexerceo. Luc.

Προγύμνασμα, præexercitatio.

Προγυμναστής, qui præexercet, qui præexercēdo pręparat. Plat.

Πολυγύμναστος, multum exercitatus, vel in multis. (& Xen.

Συγγυμνάζω coerceo simul exerceo.

Συγγυμνασία, coexercitatio.

Συγγυμναστής socius exercitationis. Plat.

Φιλογυμναστία amor exercitij, cupiditas exercitationis.

Φιλογυμναστέω, ῶ, amo exercitationem, cupidus sum exercitationis. Plut.

ΓΥΝΗ', αικὸς ἡ, (tanquā à γυναὶξ) mulier, fœmina. Il. λ. Οὐκ ἀλέγω ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι ἢ παῖς ἄφρων. Et Θηλυτέρησι γυναιξί. Od. o. velut epithetice ¶ Itē, vxor. vt Il. ζ. ἢ αὖ ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον. Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή. Pro quo dixit Eurip. Ὁ τὰν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ. Plut in Poll. pr. καὶ διαλλακτὴν ἐμμένει πρὸς γυναῖκας ἀνδρῶν. Sic εἶπεν γυναῖκα. Od. o. & ἠγάγομην γυναῖκα. Od. ξ. Passiuè autem γυνὴ γαμοῦσα. Hes. in Erg. Hinc & γαμετὴ γυνὴ, pro γυνὴ simpliciter. ° Dicta autē γυνὴ, quasi γονὴ, παρὰ τὸ γείνω, vt tradit Etymol. itidémque Plato.

Γυναικεῖος, α, ον, muliebris, γυναικεῖος κόσμος, mundus muliebris. Plato 2. de Rep. Et γυναικεῖα ἱμάτια, Xenop. Γυναικεία θεὸς bona dea. Plut. in Cæs. & Cic. ¶ Τὸ γυναικεῖον (subst.) gynæceum. i. locus interior in ædib. in quo solæ mulieres versabantur. ¶ Τὰ γυναικεῖα, (sub. πάθη) muliebria accipitur pro menstruis seu mulierum purgationib. Arist. l. 7. de hist. an.

Γυναικήϊος, resolutione Ionica pro γυναικεῖος. Γυναικηΐη, mulicbre conclaue. idem quod γυναικεῖον.

Γυναικίας, ου, ὁ, muliebris, effœminatus. Luc. μαλθακὸς αὐτὸς ὢν καὶ γυναικίας. [ώτερος.

Γυναικικὸς, ου ὁ muliebris, effœminatus. vnde cōparat. γυναικικώτερος.

Γυναικώδης, εος, ὁ, ὁ καὶ ἡ muliebris effœminatus.

Γυναικών ῶνος, ὁ, mulierum conclaue, mulierum contubernium Xen. Pæd. 5.

Γυναικωνίτης, ου, ὁ, & fœm γυναικωνῖτις, ιδος, ἡ, idem quod γυναικὼν. Plut. & Dionys. Longin. Aliquando pro cœtu ipso mulierum capitur. Plut. de Herod. μετὰ τῆς γυναικωνίτιδος ἐπὶ τὰς Ἑλληνας ἐστρατεύετο.

Γυναικάριον, ου, τὸ, muliercula, vxorcula.

Γυναικίζω, F. ίσω. q. d. fœminam ego, cultu gestúque fœminam repræsento, in mulierem degenero. Neutraliter ponitur, vt apud Dionem γυναικίζει ἢ ἐκκεκαυλίσθαι.

Γυναικίζομαι, fœmina fio, in fœminā degenero, Luc. ἐγυναικίζω ἐς τὸ ἑταιρικὸν fœmina factus es quum prius vir esses.

Γυναικισμὸς, ου, ὁ, superstitio muliebris, meticulus muliebris. Plut. in Cæs. [stoph. in Thesmoph.

Γυναίκισις, εως ἡ, actus muliebris. imitatio muliebris. Ari-

Γυναικιστὶ, (adver.) muliebriter, mulierum more. Athe. l. 12.

Γύναιον, ου τὸ, muliercula. Dem de falsa leg. & Od. e.

Γύννις, ιδος ὁ feminas, semiuir. Plut in Alex.

Composita

Ἄγυνος & ἀγύναιος ὁ, vxore carens, cælebs. apud Poll. qui ἄγυνον citat ex Aristoph. Ἀγύναικος pro eodem apud Poll.

Ἀνδρόγυνος vel ἀνδρόγυνος, ου, ὁ, (q. d. marifœmina) vir pariter & fœmina, vtrunque habens sexum, vel vtriusq. naturæ. Plat. in Symp. ¶ Ἀνδρόγυνοι voca itur etiā illi quibus excisa sunt virilia. Vide Poll. ¶ Item, ἀνδρόγυνος ab Hesych. exp. debilis & imbecillis, inualidus. ¶ Item effœminatus, muliebri & molli animo præditus. Suid. In parabolis Solomonis capitur pro socorde & parum strenuo vt scribit Bud.

Ἀπογυναίκωσις ως ἡ, effœminatio.

Ἡμιγύναιος, semimulier. Synes.

Καλλιγύναιξ, αικος, ὁ καὶ ἡ, pulchras mulieres habens. Epithetū diuersis locis attributum à diuersis poetis tradit Eust.

Καταγύναιξ, mulierosus. Καταγύνης idem.

Μισογύνης, ου, ὁ, osor mulierum, osor vxoris. Apud Athen. l. 13.

Μισογυνία, ἡ odium mulierum.

Μισογύναιος, idem cum μισογύνης, Hesych.

Νεόγυνος, qui nuper vxorem duxit. apud Poll.

Ὀρσογύναικα, Bacchum poeta quidam dixit *pro*, concitatorem mulierum, apud Plut. symp. 4.

Πολυγύναιος, ου, ὁ, qui multas vxores habuit Bud. ex Athen. 13.

Πρωτογύναικες, qui primum vxores ducunt. Hesych.

Φιλογύνης, & φιλόγυνος, ου, ὁ, mulierum amans, mulierosus. Athe. l. 11. & 13.

Φιλογύναιος pro eodem. Φιλογυνία ἡ, mulierositas. Scribitur & φιλογυνεία.

Φιλογύναιξ, αικος, idem quod φιλογύνης. Plat.

Λάγνης, &c. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΓΥΡΓΑΘΟΣ, ου, canistrū è vitilibus, qualus è vimine plexus, Luc. ἄρτους ὀκτὼ ναυτικοὺς ἐν γυργάθῳ ξηρούς. Athen. l. 5. τούτοις δ' ἐν πλεκτοῖς γυργάθοις διὰ τροχιλιῶν εἰς τὰ θωράκια λίθοι παρεβάλλοντο, in qualis è vimine plexis, Poll. l. 7. c. 30. & l 5. c. 35.

ΓΥΡΙΣ, εως ἡ, pollen. Ita autem appellant (inquit Plin. l. 18. initio cap. 10.) in tritico quod florem in siligine. Diosc. ἡ ἐξ αὐτῆς τῶν πυρῶν γύρις. Athen. lib. 3. οἱ δ' ἐκ γύρεως ἄρτοι γινόμενοι ὀλιγοτροφώτεροι καὶ εὐανάδοτοι.

Γυρίτης, ου, ὁ, vt γυρίτης ἄρτος, panis è polline, in Geopon. l. 10.

ΓΥΡΟΣ, ου ὁ, curuus, incuruus. Item rotundus. Od. τ. γυρὸς ἐν ὤμοισιν. In anth. epigr. γυρὸν ἐπισκύνιον, exp. incuruum supercilium, vel inflexum ¶ Item. pro scrobe. ex Theophr γύρους προορύττειν. de caus. l. 3. c 5. ¶ Γῦρος autem, gyrus, circulus, vel ambitus. vt exp. Bud. apud Plut. τῷ κλήματι γῦρον περιέγραψεν αὐτῷ ὁ Ποπίλλιος. Item placentæ quoddam genus, Athen. Scribitur & Γύρος in omnibus signific.

Γυρόω, ῶ, incuruo. vt exp apud Op. de venat. l. 3. Αὐχένα δ' ὑψόσ' ἄειρεν ἐς νῶτους γυρώσασα. ¶ Item, in gyrum colligo, in orbē verto. Γυρῶσαι φυτὰ apud Aratum stirpes in scrobes condere.

Γυρώσαι, apud Greg exp. volui. [apud Theophr.

Γύρωμα & Γύρωσις, circumactio in orbem. Expon. & circus

 Γυρεύω.

Γυρδῶω, aff. pro Γυρόω. Et Γυρεία ℘ fossione, Gaz. apud Cic. de fe.
Γυρεὸς, orbicularis & in gyrum se reuoluens. περιφερὴς apud Suid.
Γυρῖνος, ranæ rotundæ species, cui videlicet nondum sunt pedes: inquit Eust.
Περιγυρείδας, (comp.) exp. περιφερείας, circũferentias. Hes. & Suid.

ΓΥ'Ψ, γυπὸς, ὁ, vultur: qui & αἰγυπιὸς. Iliad. χ. -Τῆχα κὲν ἐ κύνας ἠ γύπες ἔδον) Κειμῆμον. Plut. οἱ γῦπες ὅπη τὰς ὀσμὰς τῆς διεφθορότων σωμάτων φέρον).
Γυπινος, η, ὁ, vulturinus qui ē vulture est. Cuius fœm. Γυπίνη, vulturina.
Γυπὴ seu Γύπη, ἡ, vulturis nidus. Hesychio Γύπαι sunt etiam, tuguria, lustra, domicilia subterranea, speluncæ, quas & Γυπάρια nominari ait. vt apud Aristoph. in Equit. -οἰκῶν' ἐν ταῖσι πιθάκναις Καὶ γυπαρίοις ἠ πυργιδίοις.
Γυπάριον, vide in Γυπὴ præcedens.
Ι'ππόγυποι οἱ, (comp.) qui magnis vulturibus inuehuntur. vt Luc. in vera hist. tradit populos esse quosdam.

ΓΥ'ΨΟΣ, ου, ἡ, gypsũ, cognata calci res, maximi vsus in albariis, teste Plinio. Vnde apud Pausaniam ἄγαλμα ἐκ γύψου & apud Athenæum ἀλείφεσθαι γύψῳ. Apud eundem lib. 1. vinum zacynthium, διὰ τὸ γύψον λαβεῖν, κεφαλῆς ἁπτικόν: vt apud Dioscoridē quoque l. 5. c. 9. ὁ πλῶ γύψον ἔχων οἶνος est καρηβαρικός.
Γυψόω, ῶ, gypso illino, gypso induco & dealbo.

ΓΩΛΕΑ' ᾶς, speluncæ & latibula seu lustra ferarum. vt apud Nicand. in Ther. Η'ὲ τὸ συῶ τίκτουσι θηρευθεῖσιν ἀθοσκὴς Φωλειοῦ λοχάδλω ὑπὸ γωλεὰ διπλάς ἰαύῃ.

ΓΩΝΙ'Α, ας, ἡ, angulus Aristoph. in Vespis, ὅπως ῥᾶς γὰρ εἰς τὴν γωνίαν. Plut. de dæm. Soc. εἴς τινα γωνίαν τῆ περιστύλου. Idem lib. de fratr. char. Γωνίαν pro angusto loco dixit. ὑπὲρ οἰκοπέδου ἠ γωνίας πρὸς ἀδελφὸς διαμονομαχοῦσιν. ¶ Ponitur etiam pro loco abdito. vt Act. cap. 26. λανθάνειν γὰρ αὐτόν τι τούτων ὐ πείθομαι οὐδέν· ὐ γάρ ἐστιν ἐν γωνίᾳ πεπραγμένον τῦτο. Contrà verò, apud Matth. cap. 6. Γωνίαι τῶν πλατειῶν sunt loca in quibus desinunt plateæ in angulos. vnde & quidam exp. angiportus.* Quidam grammatici à Γόνυ deducunt.
Γωνιόομαι, ῦμαι, vnde Γεγωνιωμένος, apud Dioscor. l. 3. c. 9. (q. d. angulatus) exp. angulosus.
Γωνίδιον, ου, τὸ (q. d. angulus) paruus angulus, Luc. Sæpe pro loco non solùm angusto, sed pro abdito ponitur.
Γωνιαῖος, angularis.
Γωνισμὸς angulus concurrentium parietum. apud Suid.
Γωνιώδης, angularis, angulosus. in angulum seu angulos exiens.
Γωνιωδῶς, in formam anguli. Eust.

Composita.

Α'γώνιος, ου, ὁ ἠ ἡ, angulo seu angulis carens. vel non angulosus. Theophrast.
Α'κρογωνιαῖος λίθος, in extremo angulo positus lapis. summus vel imus angularis lapis. Ad Ephes. cap. 2. & 1. Pet. c. 1. significat potius imum angularem quàm summum.
Α'μβλυγώνιος, obtusum angulum habens.
Α'πογωνιοῦσθαι exp. in angulum se colligere. apud Theophr.
Διαγώνιος γραμμὴ, linea ab angulo ad angulum perducta. Vitr. l. 9. cap. 1.
Ε'γγώνιος, angulos habens.
Ε'ξάγωνος, sexangulus, sex angulos habens. Greg. Ε'ξαγώνιος, idem. At ἑξαγώνιος, vide in comp. ex Α'γών.
Ε'πτάγωνα, quædam organa musica, q. d. septangula, apud Aristot. lib. 4. Polit.
Εὐγώνιος in quo anguli recti cõstãt, vt interpr. B. ex Xen. in Oec.
Ι'σογώνιος, q. d. æquiangulus, æquos seu pares angulos habens. Exp. & rectangulus.
Ο'ξυγώνιος, acutum habens angulum. Aristot. in 3. de cœlo.
Ο'ρθογώνιος, rectangulus.
Παγγώνιος q. d. omniangulus, i. ab omni parte angulos habens.
Πεντάγωνος, quinque angulos habens. vt πεντάγωνος λίθος.
Πολύγωνος, & πολυγώνιος multos angulos habens.
Τετράγωνος, quadrangulus, quadratus. vt τετράγωνος τάξις. Thuc. 4. τετράγωνα βέλη, sagittæ quadruplici acie armatæ, Hippocr. Et metaph. τετράγωνον σῶμα. item τετράγωνος ἀνὴρ apud Aristot. eth. lib. 1. & Rhet. 3. pro bono viro. Item τετράγωνον, locus quidam in manu. Cam.
Τετραγωνίζω, quadro, in quadram formam redigo. vt apud Philop. τετραγωνίζω λίθον. Et τετραγωνίζεσθαι γραμμαὶ, neutraliter apud Proclum in Euclidem Τετραγωνισμὸς, quadratio.
Τρίγωνος, triangulus, qui est triangulari seu triquetra forma. Et τρίγωνον, pro figura triãgulari. Et instrumentum quoddam musicum à triangulari forma ita vocatum. Athen. lib. 4.
Τριγωνίζω, in trigonum formo, seu triãgularem formã. Plut.
Α'γών, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΓΩΡΙΑΣΩ, ῶ, verbum est Laconicum quod exp. subsanno, amarulenter irrideo. apud Plutarch. in Lyc.

Δ

Δ, Quartæ apud Græcos literæ signum est numeri etiam quaternarij nota: acuti autem accentus apice præfixum à sinistri anguli ima parte, quaternarium millenarium denotat, hoc modo, ͵Δ seu ͵δ. Dores, & in primis Bœoti, ea geminata vtuntur in medio dictionum loco τῆ ζ, dicentes θεσίδδειν pro θεσίζειν. Abundat etiam in compositis, euphoniæ causa. vt πολύδιψιον pro πολυψιον.

ΔΑ', particula est quæ per se nihil significat: sed in compositione auget, vt δαφοινός.

ΔΑΓΥ'Σ, ῦδος, crystallus, vel glacies. Sunt enim qui δαγῦδα interpretentur κρυστάλλω apud Theoc. Idyl. 2. Α'λλ' ἐπάγλευ δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοτε ἰδέα. Alij volũt esse ornamentum quoddam muliebre, quod & νύμφη & πλαγγὼν dicitur. Alij corollam caput ambientem stringentémque. Alij bracteam in pectus virginum pendulam intelligunt. Scribitur & δαγύς.

ΔΑ'ΔΙΞ, ικος, mensura sex chœnicum capax, Poll. l. 4. c. 3.

Δᾴδιον, δᾳδόω, &c vide in Δᾴς.
Δαζομαι, δατέομαι, in Δαίω.

ΔΑΗ'Ρ, έρος, ὁ, leuir, mariti frater. Il. γ. Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε.

Δαί, vide in Δί.

ΔΑΙ'ΔΑΛΟΣ, ου, ὁ, Dædalus, ingeniosus ille artifex Cretensis à poëtis celebratus: ita vocatus à δαίω significante γινώσκω, quasi δαΐαλος, teste Gaza. Item pro δαιδάλεος: vt Il. ξ. τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά. Et δαίδαλον substantiuè pro δαίδαλμα & ποίκιλμα. Od. τ. πάροιθε δ' ἦ δαίδαλον ἦεν.
Δαιδάλεος vel δαιδάλεος, ου, ὁ, artificiosus, artificiosè factus, varius, elegans, affabre factus, vt ζωστὴρ δαιδάλεος. Il. δ. Et κυνῆ δαιδαλέη, Hesiod.
Δαιδάλλω, artificiosè facio, magna arte elaboro. Item vario artificio distinguo, variego. Il. σ. πάντοσε δαιδάλλων.
Δαίδαλμα, τὸ, artificiosum opus, opus summa arte elaboratum, opus vario artificio confectum.
Δαιδαλόω, à Pindaro dicitur pro δαιδάλλω.

Composita.

Α'δαίδαλος, ου, ὁ ἠ ἡ, artificio carens, non variegatus.
Λογοδαίδαλος, ου, ὁ, orationum ingeniosus cõcinnator, orationum peritus artifex. qui orationes vario artificio elaborat, & quasi variegat. Plato in Phædro, τόν γε βέλτιστον λογοδαίδαλον Βυζάντιον ἄνδρα.
Πολυδαίδαλος, opsoniorum apparandorum peritus artifex. Epitheton Archestrati apud Athenæum: quod esse potest & cuiuslibet periti coqui.
Πολυδαίδαλος multo & vario artificio elaboratus. Od. σ.
Χρυσοδαίδαλος, ου, ὁ ἠ ἡ, auro variegatus. Suidæ est pretiosus. Alijs, ex auro fabricatus.

Δαΐζω, vide in Δαίω.

ΔΑΙ'ΜΩΝ, ονος, ὁ ἠ ἡ, deus. (quasi δαήμων, vt & Plato vult in Cratylo:) quidã tamẽ & δαίμονας dictos ὑπὸ τῆ δαίεσθαι crediderũt, quod διαιτηταὶ ἠ διοικηταὶ τῶν ἀνθρώπων. Sæpe antẽ generaliter δαίμων vocatur (à poetis præsertim) quiuis deus vel deæ vt Il. τ. Οὐδ' ἐπορούσω πρὸς δαίμονα. Ite Il. δαίμονα & θεὸν pro codẽ in vna eadémq; sentẽtia dixit, Ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι Ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη. Et de dea Venere. Il. γ. ἦρχε δ' ἦ δαίμων. Plato vniuersi moderatorẽ deũ μέγιστον δαίμονα appellat. Interdũ δαίμονες & θεοὶ tanquã diuersa ponũtur: vnde apud Aristoph. in Pluto, ἠ θεοὶ ἠ δαίμονες. Æl. in Ctes. ὅ γε ἠ θεοὶ ἠ δαίμονες ἠ ἄνθρωποι ἐσὶ βέλτιστοι αὐτῶν τῶν. Sic & Plato in Timæo & lib. de rep. 3. atq; alibi. Sic & apud Plut. sæpe. In hac autẽ signif. quidã deos indigetes vertũt. Philo existimauit ἥρωας & δαίμονας à Græcis appellatos fuisse quos Moses angelos vocauerit. Hesiod. in Erg. δαίμονας itidẽ vocat aurei seculi viros postquã vita functi sunt, qui & φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων ab eo appellãtur. Vide & Plat. de rep. li. 3. Sæpe exp. genius: vt ὁ δαίμων τῆ βασιλέως apud Plat. & Athen. Bud. δαίμονα esse dicit cuiusq; geniũ præstitẽ conciliatorẽ fortunæ vel bonæ vel aduersæ. vnde εὐδαίμονας & κακοδαίμονας esse appellatos. Interdum pro genio bono dicitur ἀγαθὸς δαίμων. pro malo. κακός [vt Od. κ.] βαρὺς στυγερὸς δαίμων apud Soph. ¶ Et pro fortuna sæpe accipitur, vnde κτ' δαίμονα, apud Luc. forte fortuna, adeoq. interdum copulantur τύχη & δαίμων, apud Dem. Æsch. & Plut. tanquã συνάλληλα. Apud Hippocr. in epist. ad Damag. ὅποι κτ' δαίμονα τῷ ὄντι ἰσιοδρομεῖ νηῦς. Bud. exp. quando omnino prosperè nauis velificata est. Est etiam sors vitæ, vt idem Bud. interpr. apud Plat. lib. 10. de rep. ¶ In sacra autem Scriptura semper de

de spiritibus noxijs & impuris dicitur, qui & diaboli, itidémq; δαιμόνιον & δαιμόνια.

Δαιμόνιος, ου, ὁ, ἡ, diuinus, ad dæmonem pertinens. vt δαιμόνια πράγματα, apud Plat. in Apol. & apud Synes. Dicuntur & τὰ δαιμόνια (sine adiunctione) res diuinæ, à Xen. Apomn. lib. 1. Et δαιμόνιον πῦρ in Epigrammat. à Deo immissus ignis. ¶ Itē diuinus, qui diuinum aliquid habet. A Demosthen. pro augusto & venerando poni scribit Bud. Tribuitur autem & rei & personæ. Exponitur etiam, beatus. Iliad. β. Item admirandus, mirus. vt in Epigr. lib. 2. δαιμόνιος βραδυτής. ¶ In malam etiam partem ponitur pro, miserandus, miser: vt δαιμονία τύχη, pro dira & miseranda fortuna, apud Plat. Sic sæpe in compellationibus vt apud Herodot. in Melp. δαιμόνιε ἀνδρῶν. Sic Il. α. & β. & Aristoph. in Nub.

Δαιμόνιον, neut. gen. (sicut & τὸ θεῖον) numen supremum, Deus supremus & diuinitas mundi moderatrix. Isocr. τίμα τὸ δαιμόνιον. Apud Plut. in Galba, tonitrua & fulgura ἀπὸ τοῦ δαιμονίου proficiscuntur. Apud eundem vide libellum qui inscribitur περὶ τοῦ Σωκράτους δαιμονίου. ¶ Item pro spiritu impuro siue diabolo: in nouo Test.

Δαιμονίως, mirabiliter mirum in modum, apud Aristoph.

Δαιμονιώδης, ad dæmonia pertinens.

Δαιμονιακός, dæmoniacus, i. qui à dæmone seu dæmonibus possidetur. à dæmone inspiratus seu afflatus. vt δαιμονιακὸς φθόνος, apud Plut. in Pericle.

Δαιμονικός, dæmonicus, qui est dæmonis. vt δαιμονικὸν εἶδος ὑπομένειν. Chrysost. de Sacerd.

Δαιμονίζω pro dæmone habeo, i. pro Deo. Hesych.

Δαιμονίζομαι, à dæmonio teneor seu possideor. apud Euangelistas.

Δαιμονάω, ῶ, sum dæmoniacus, à dæmonio teneor. Luc. Generalius accipitur pro, insanio, furore correptus sum. Plut. in Pericle, περὶ τὰ θεῖα δαιμονῶσι. Sic & apud Xenoph. apomn. l. 1.

Composita.

Ἀγαθοδαιμονισταί, qui parce bibunt. vide Erasm. in hac voce.

Ἀναδαιμονίζειν, Helych. iterum sortiri.

Ἀνθρωποδαίμων, Deus ex homine factus. Suid. scribit ἀνθρωποδαίμονας, fuisse dæmones qui humano induti corpore, atq; sic, & dæmones & homines existentes, totum orbem concusserint.

Ἀποδαιμονίζω, ab Hesychio exp. furo.

Βαρυδαίμων, cui grauis & inimica est fortuna, infelix. vt ψυχὴ βαρυδαίμων. in Epigram.

Βαρυδαιμονία, grauis fortuna, graue infortunium. apud Lys.

Βαρυδαιμονέω, ῶ, graui fortuna premor, grauiter mihi est infensa fortuna: miserrimus sum, ex Aristoph.

Βλεποδαίμων, vulgò exp. retortis oculis, horrificóq; aspectu intuens. A Cam. exp. strabus, quasi attonitus.

Δεισιδαίμων, qui dæmones seu deos esse metu adactus credit. Pl. περὶ δεισιδαιμ. Item qui meticulosè dæmones seu deos colit, superstitiosus. Naz. δεισιδαίμονα πλάνην.

Δεισιδαιμονία, dæmonum deorúmve metus superstitiosus. Plut. in Alex. Est etiam religio. Budæus enim apud Athen. δεισιδαιμονία περιέχεσθαι, religione teneri. Et apud Plut. δεισιδαιμονία ὑπῆλθε τὴν πόλιν, religio ciuitatem inuasit.

Δεισιδαιμονέω, ῶ, deorū metu superstitioso teneor. apud Suid.

Δυσδαίμων, infortunatus. Δυσδαίμων τύχη, Plat. q. d. infortunatus casus.

Δυσδαιμονία, infortunium. Antocid.

Εὐδαίμων, fortunatus, felix, beatus. vt εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, Hel. in Erg. Plato & Isocrates, εὐδαίμονες & μακάριοι copulant. Apud Aristot. ethic. 1. c. 13. εὐδαίμονες & ἄθλιοι opponuntur. Itē diues, opulentus, apud Herodot. lib. 1. & Xen. & Pauf. in Phocicis.

Εὐδαιμόνως, fortunatè, feliciter. Plat. Isocr. Aristot.

Εὐδαιμονέστερον felicius. Εὐδαιμονέστατα, felicissimè.

Εὐδαιμονία, felicitas, beatitudo, beatitas. Plato in Epitaph. πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, omnia quæ ad beatè viuendum ferunt.

Εὐδαιμονέω, ῶ, beatus sum, beatè viuo. εὐδαιμονοῦντες γῆρας, Xenoph. Pæd. 4.

Εὐδαιμονικός, ad felicitatem idoneus, ad felicitatem pertinens. Item, beatus. vt Arist. eth. 10. ἐνέργεια εὐδαιμονικωτάτη.

Εὐδαιμονικῶς, beatè. Aristoph. in Pace.

Εὐδαιμονίζω, beatum iudico, beatum prædico. Aristot. τὸν τελευτήσαντα ἀθλίως οὐδεὶς εὐδαιμονίζει. Dicitur & εὐδαιμονίζω σε τοῦδε. Luc. in Somn. Εὐδαιμονισμός, opinio beatitudinis quæ de aliquo concipitur, vel prædicatio beatitudinis. Aristot. eth. 4. Εὐδαιμόνισμα, quod pro beatitudine habetur, siue id in quo felicitas collocatur. Plat. epist. 8.

Decomp. Ἐνευδαιμονέω, ῶ, feliciter viuo, felicem vitam dego in Thuc. lib. 2.

Κατευδαιμονίζω, fortunam dico, beatum prædico.

Πανευδαίμων, omni ex parte beatus, feliciss. Luc. in somn.

Τρισευδαίμων, ter fortunatus, i. fortunatissimus. Luc.

Ὑπερευδαιμονέω, ῶ, felicissimus sum omnium. Luc. in somn. & rhet. l. 2.

Ἐχθροδαίμων, inuisus dijs. Item infelix, apud Sophoc. vbi Oedipus de seipso dicit, τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ;

Κακοδαίμων, infelix, miser. Luc. de sacrif. θεοῖς ἐχθροὺς καὶ κακοδαίμονας. Exp. etiam malus dæmon seu genius, malus spiritus.

Κακοδαιμονία, infelicitas, apud Synes. Peius est, quàm μανία, apud Aristoph. in Pluto.

Κακοδαιμονέω, ῶ, infelix sum, aduersa fortuna conflictor. Philo de vita Mosis, lib. 3. & Laert. in Aristot.

Κακοδαιμονάω, ῶ, à malo genio agitor, sum fanaticus, intemperiis agor. Aristoph. in Pluto.

Decomp. Τρισκακοδαίμων, ter infelix, infortunatissimus. Aristoph. in Pluto.

Κοιλιοδαίμων, quorum venter Deus est. Athen. 12. γάστρων καὶ κοιλιοδαίμων ἄνθρωπε.

Ὀλβιοδαίμων, fortunatus. Il. γ.

Σοροδαίμων, capularis dæmon, bustuaria larua, sepulchralis. nam σορὸς capulum, i. sarcophagum significat. Plutarch. de inst. puer. scribit senes vulgato conuitio sic appellari solitos fuisse, sicut & κρονολήρους.

Τρυγοδαίμονες, dæmones peruncti fæcibus ora. Sic vocatur poëtę qui fæcibus ora peruncti ne cognoscerentur, plaustrisque inuecti sua poëmata canebant. Aristoph. in Nub.

Φιλοδαίμων, dęmonum amans, dęmonum cultor. apud Greg.

Δαίνυμι, Δαίομαι, vide in Δαίω.

Δαίρω, vide in Δέρω seu Δείρω.

ΔΑΊΩ, disco, doceor. In hac quidem signif. inusitatum est δαίω, sed vsitata sunt formata ab eo tempora: ac primùm δέδαα (pro δέδηκα) i. noui, vt apud Hom. δεδάασι γεραίρειν Et pro docui vt Od. φ. -ὃν ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη τέχνην παντοίην. Et partic. δεδαώς. Item δεδάηκα, quod quidam pro δέδαηκα dictum putant, alij à δαέω inusit. formant. Odyss. θ. εἴ τιν' ἀέθλων οἶδέ τε καὶ δεδάηκε. Sic & passiuum δεδάημαι, vnde δεδαημένος cum gen. pro perito, vt δεδαημένος ἵππων. Apoll. Arg. 1. Et cum accus. vt παλαισμοσύνην δεδαημένος, Epigr. lib. 1. Reperitur & fut. δαήσομαι. Odv. γ. Vsitatus & aorist. 2. pass. ἐδάην, vnde δαῆναι & δαήμεναι, vt δαήμεναι πολέμοιο, pro γνῶναι περὶ πολέμου ¶ Item epulum præbeo. vt δαίειν τινά, epulum præbere alicui. Sic apud Herod. lib. 1. τὸν Ἀστυάγης ἀνόμῳ τραπέζῃ ἐδαίσατο. Δαίειν γάμον, epulū nuptiale celebrare. vt Il. σ. Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαΐδων ὕπο λαμπομενάων, ... Sic & Eurip. dixit δαίσομεν ὑμέναιος. ¶ Itē diuidor, partior, (vt volunt gramm.) propriè de eo partiendi modo, qui in conuiuijs vsitatus erat. In hac signif. vsitatior est vox pass. ¶ Item comburo, incendo. Il. υ, Μηδ' ὁπόταν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται Δαιομένη, δαίωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν.

¶ *Deriuata ex δαίω, i. disco, &c.*

Δαίομαι, vide in Δαίω.

Δαείω, apud Hō. pro δαῶ. Il. φ. ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ δαείω.

Δαήμων, doctus, gnarus, peritus. vt Od. θ. δαήμονι ἀέθλων. Superlat. δαημονέστατος, apud Xenoph. & Arrian. lib. 6.

Δαημοσύνη, ἡ, peritia, scientia. Apoll. Arg. 2.

Δάϊος, peritus, ἔμπειρος. in Epigram. δάϊε τεχνῖτα. Item hostilis, vide in Δαίω, i. vro.

Δαίμων, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀδαής, έος, ὁ, ἡ, ignarus, imperitus. Herodot. in Terpsich. & Xen. Pæd. 1. Ἀδαεῖ, imperitè.

Ἀδάητος, incognitus. Hesiod. καὶ ἀδάητα πιφάσκεται.

Ἀδαήμων, imperitus: vt μάχης ἀδαήμονι φωτί, Il ε.

Ἀδαημονία, imperitia. apud Hesych.

Ἀρτιδαής, qui nuper didicit, qui nuper cognouit, vel qui nuper cognitus est seu mente perceptus. apud Suid.

Αὐτοδαής, qui ex se ipso & sine magistro didicit. Et pass. αὐτοδαῆ ὀρχήματα, apud Soph. in Aiace, quorum scientia sine magistro percepta est.

Ἐπιδαίομαι, cognosco. Hom.

Παντοδαής, [q. d. omniscius] qui omnia didicit. Democriti epith. apud Laert.

Προδαῆναι, prænoscere, præscire, vnde part. προδαείς apud Hō.

¶ *Deriuata à δαίω, i. epulum præbeo.*

Δαίομαι, epulor. Od. σ. v. 408. Ἀλλ' εὖ δαισάμενοι κατακείετε οἴκαδ' ἰόντες. Ponitur & simpliciter pro edere. Phocyl. Μηδέ τι θηροβόρον δαίσῃ κρέας.

Δαίσιμον, ου, τό, edule, quod esui est. Hesych.

Δαίνυμι, epulas do seu tribuo. Il. ι. Δαίνυ δαῖτα γέρουσι.

Δαίνυμαι, epulor, comedo, depascor. Od. κ. ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ. Impropriè apud Plut. & Pind. δαίνυνται βροτοὶ πήματα.

Δαίς, δαιτός, ἡ, epulū, epulæ. Od. θ. Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη κίθαρίς τε χοροί τε. Hesiod. in Erg. τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν.

Δαίτη, ἡ, idē quod δαίς. Il. κ. Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι πάρεσαι. Et Apoll. Arg. 2. δαίτην ἀμφίεπον.

Δαιτηθεν, è conuiuio, ex epulo. Od. κ.

Δαιταλεύς, έως, ὁ, conuiua, epulo. Athen. lib. 6. & 14.

Δαιταλάω, ῶ, epulor, conuiuor. Lycophr.

Δαιτύς, ύος, ἡ, idem quod δαίς. Il. χ.

Δαιτυμών, όνος, ὁ, epulo, id est, qui epulas instituit. Od. δ. Δαιτυμόνες δ' ἐς

τις δ' ἐς δαίματ' ἴθαν θεῖος βασιλεύς. Item epulo, i. qui epulatur. Od χ. μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι. Eustath. apud Homeri posteros accipi scribit pro amicis qui ad epulum seu conuiuium vocantur. Plato lib 1. de rep. ὥσπερ δαιτυμόνα τινὰ καὶ μέλλοντα ἑστιάζεσθαι.

Δαιτυμονεύς, pro eodem. Nonn. σὺν υἱεῖ δαιτυμονῆι.

Δίαιτα, quomodo huc pertineat. vide suo loco.

Δαιτύω, voro, helluor. Hesych.

Composita.

Ἀβροδαίς, mollibus dapibus seu cibis delicatis instructus. apud Athen. lib. 1.

Ἐνδαιτέομαι, οῦμαι. F. ήσομαι, [depon.] epulor, conuiuor.

Ἐπιδαιτέομαι, οῦμαι, pro eodem. Hesych.

Ἡμιδαής, έος, ὁ καὶ ἡ, semesus. in Anth. epigr. ἡμιδαὴς σκύβαλον. Item semiustus, à δαίω i. vro.

Καταδαίνυμαι, epulor, comedo. Nonn. (epuli.

Μεταδαίομαι. quidam interpr. inter alios epulor. particeps sum

Πανδαισία ἡ, epulum, quum vnusquisque sua opsonia secum portans in medium conferebat. aut quum multis propositis edulibus, caperet quisque quod vellet, vt tradit Aristoph. schol. in pace. Apud Herod in Terpsich. pro conuiuio opiparo & veluti saliari, Budæus poni scribit.

Βουπαΐδα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

¶ *Deriuata à δαίω, i. diuido.*

Δαίομαι diuido, partior. Odyss. ο. v. 141. κρέα δαίετο, καὶ νέμε μοίρας. Item diuidor. Herodot.

Δαιτρὸς, οῦ, ὁ. coquus. nam coqui est diuidere escas frustulatim, & sedentibus in mensa distribuere. Plut. in symp. & Odyss. ρ. Item δαιτρὸν exp. μεμερισμένον ἐκ μεταφορᾶς τοῦ τὰ κρέα μερίζοντος δαιτροῦ vt Eust tradit. Il. δ.

Δαιτροσύνη ἡ, scientia ministrandi more δαιτροῦ. Od. π.

Δαιτρεύω, more δαιτροῦ carnes distribuentis diuido. Item δαιτρὸν ago. Il λ. τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν Δαιτρεύειν. apud Apol. Arg. 2 ἀλλ' ἵππους δαίτρευον. exp. mactabant.

Δαΐζω ίσω. & ξω. Il. β. χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι. diuido partior. vt Od. ξ. v. 434. Καὶ τὰ μὲν ἑπτάχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων. ¶ Itẽ discerpo, lanio. vt Il. σ. v 27. -φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων. ¶ Item occido: videtur propriè significare. occido discerpendo. vel tanquam membratim concidendo. apud eundem.

Δαΐζομαι, diuidor. Iliad. ι. v. 8. Item occidor. vnde δεδαϊγμένος χαλκῷ apud Hom.

Δάζομαι diuido, partior, vt δαΐζω. ex quo fieri videtur. Od. γ. Μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα. Et Odyss. η. κτήματα δασσάμενοι. Et Xen. Pæd. 4. κἄν τι μεῖον ἡμῖν δάσωνται κέρδος ἡγήσασθαι. apud Hesiod. σπέρματα δάσασθαι. dispertiri semina, seu dispergere. Exp. etiam assigno. quia videlicet qui partitur suam cuique portionem assignat. vt apud Hesiod. Ἔνθ' ἄρα οἱ δάσσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν. Exp. & dilanio. discerpo. vt Il. ψ. Ἕκτορα δ' οὔ τι πυρὶ δώσω κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι. Sic & Il. χ. Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.

Δασμὸς οῦ, ὁ. diuisio, partitio, Il. α. -ἤν ποτε δασμὸς ἵκηται. ¶ Item tributum. vectigal quod qui tributum pendunt, illius solutionem inter se partiantur hinc apud Xen. δασμὸν ἀποφέρειν, vel ἀποδιδόναι, tributum pendere.

Δάσμα, τό. partitio. Δάσμευσις. idem. Hesych.

Δατέομαι, οῦμαι, idem quod δάζομαι, (ex quo etiam formari videtur) diuido partior. Il. ι. δατεώμεθα λαὶ δ' Ἀχαιοί.

Δάτησις. Hesych. diuisio, partitio.

Δαιτυμὼν, ὁ. diuisor. distributor. ex Aristot. Δατήριος, idem.

Δαὶς, Δαιτεύς, διαζόμαι, δίασμα, Αἶσα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex δαίω.

Ἀμφιδαὴς vtrinque secans. vt ἀμφιδαὴς μάχαιρα, apud Suid.

Ἀναδαίομαι, vt ἀναδαιομένη γῆ. ager qui diuiditur.

Γεωδαισία, ἡ. terræ partitio seu diuisio. Aristoph. metaph. 2.

Ἐπιδαίσιος οἶκος. Suid. ὁ ἐπίκοινος καὶ ὁ μεριστὸς, ὁ ἐξ ἴσου καταληφθεὶς δυσὶ τισίν. Alijs est μεμερισμένος, apud Callim. hymn. in

Ἡμιδαὴς, semidiuisus. (Iouem.

Κρεωδαισία, carnium distributio, carnium in frusta concisarum distributio, visceratio. apud Athen. lib. 10. & Plutarch. symp. 2. Probl. 10. Apud Synes. κρεωδαισίας ἀποχή, abstinentia carnium.

Κρεωδαίτης, ου, ὁ, carnium in frusta concisarum distributor. Plutarch. loco paulò antè citato.

Μεταδαίομαι, idem quod δαίομαι.

Χρηματοδαίτης. pecuniæ diuisor.

Composita: ex δαιτρός.

Ἄδαιτρον. non distributum, non diuisum. Hesych.

Ἀδαιτρευτος, ου, ὁ καὶ ἡ. q. d. δαιτρεύσεως expers: μετὰ δ' εὔπνοον ἀδαιτρεύτοις τραπέζαις. apud Nonn.

Ἐπιδαιτρον, ου, τό. opsonium. Hesych.

Composita ex δαΐζω.

Ἀδάϊκτος. non dilaceratus non dilaniatus. purus. Hesych.

Αὐτοδάϊκτος. à seipso interfectus.

Ἡμιδάϊκτος semioccisus.

Συνδαΐζω, simul occido. Soph. ἀλλά με συνδάιξον.

Χειροδάϊκτος, manu seu manibus cæsus, i. interfectus. Soph. in Aiace magist. χειροδάϊκτα σφάγια.

Ψυχοδαΐκτης. Bacchus dicitur animorum diremptor. ex Epigr.

Ὠμοδάϊκτος, crudeliter laniatus, vel qui crudus laniatus est. Hesych.

Composita ex δάζομαι.

Ἄδαστος, non diuisus. Soph.

Ἄδασμος, non soluens tributum. Hesych. ex Aeschylo.

Ἀναδάζομαι iterum diuido, rursus partior. Thucyd. l. 5. καὶ ὁ δῆμος τὴν γῆν ἐπενόει ἀναδάσασθαι. ¶ Item pro δάζομαι partior, diuido, distribuo, vt exp. apud Plut. in Lyc. ἀναδάσασθαι χώραν, agrum diuidere. Apud Luc. ἀναδάσασθαι τὴν γῆν, Bud. exp. viritim diuidere.

Ἀναδασμὸς, diuisio seu partitio quæ fit de integro. Item diuisio, partitio, distributio. Dem. Isocr. Plut.

Ἀνάδαστος. diuisus, distributus, ἀνάδαστον χώραν ποιεῖν vel, γῆν, apud Aristot. Polit. 5. exp. diuidere, vel viritim diuidere, vel æqua portione diuidere. Sic & apud Plat. ¶ Item rescissus. vt Dion. hist. ἀνάδαστα τὰ πραχθέντα αὐτῷ πάντα γίνεται.

Ἀποδάζομαι. diuido, partior, impertior. Il. ρ. Ἡμισυ τῶν ἐνάρων ἀποδάσσομαι. Et Herodot. ἀποδασάμενος τῆς στρατιῆς μέρος.

Ἀποδασμὸς, diuisio, partitio. Item pars seu portio, apud Sui.

Ἀποδάσμιος. portionalis seu partialis, *hoc est*, pro parte seu portione cedens alicui, vel in diuisionem cadens. cuius fit aut fieri debet diuisio aut iam facta est.

Διαδάζομαι, dispertior, diuido, distribuo. vt διαδάσαντο ἐς φυλάς.

Composita: ex δατέομαι.

Διαδατέομαι, dispertior. Hes. in Theog. ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν (δατέονται.

Ἐνδατέομαι, idem.

¶ *Deriuata ex δαίω i. vro.*

Δαίομαι, incendor. vror, ardeo. Soph. in Thrac. Ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο Φλὸξ αἱματηρά.

Δαηθμὸς, incendium. Hesych. (πυρός.

Δαηρός. Hesy. est. θερμός. Item λαμπρὸς περιφανής. Et καμα-

Δαΐτις, ιδος, ἡ. fax magna & ardens. Item καταχρηστικῶς alij caput. Gal. in gloss. Hippocr.

Δαΐς, ίδος, ἡ, fax accensa seu ardẽs. Hesiod. ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε. ¶ Item pugna. pugna ardens aut feruens. Il. ν. Ἀρέσται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαῒ λυγρῇ. vbi apocopen esse pro δαΐδι tradunt grammatici.

Δᾷς, ᾳδὸς, ex δαΐς per contractionem factum. tæda, fax. Xenoph. Pæd. 7. πολλὴν δᾷδα ἐχόμενοι ἢ ταχὺ πολὺ πῦρ τέξεται. Aristop. in Nub. σὸν ἔργον δᾷδ' ἱέναι πολλὴν φλόγα.

Δᾳδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ tædaceus, tædæ similis. vt δᾳδώδης χρώματι, apud Theophr. Item tæda abundans. vnde idem Theophr. πεύκην Ἰδαίαν dicit esse δᾳδωδεστέραν.

Δᾳδόω ῶ, F. ώσω, in tædam conuertor Theophrast. de hist. plan: ὅταν αἱ ῥίζαι δᾳδωθῶσι καὶ φθείρονται. Item actiuè, in tædam conuerto. Idem Theophr. de caus. plant. l. 5. c. 15. ὅταν αἱ ῥίζαι δᾳδωθῶσι.

Δᾴδωσις. εως, ἡ, in tædam mutatio, Theophr.

Δᾳδίον, ου, τὸ facula. Pro tædaria item materia apud Diosc. accipi

Δᾳδιώδης idem quod δᾳδώδης Theophr. (tradunt.

Δάϊος, ου, ὁ. hostilis. Eur. in Androm. κατὰ μὲν οὖν στένω δαΐας τίλμας λῶ ἔρεξ. Et σύγχον δάϊα μίγματα apud eundem. Et Soph. Τὸν ἐν δαΐαις ἄτρεστον μάχαις. Et δάϊος πολεμίοισι, formidolosus hostibus, ex Eur. Δάϊοι plur. numero, (vt πολέμιοι, absolutè & substantiuè capiendo) significat hostes. Sophocl. in Oedipo Colon. Πέλοπος πώποτε βλαστὸν, φύτευμ' ἀχείρωτον αὐτόποιον ἐγχέων δαΐων, i. φόβημα τοῖς πολεμίοις γινόμεναι. ¶ Atticè (vt tradit schol. Sophoclis) capitur pro δύστηνος, vt in Aiace, Ὦ δαΐα Τέκμησσα, δύσμορον γένος, vbi tamen sunt qui pro αἰχμάλωτος, i. bello capta, accipiãt. ¶ Aliã sign. vide in Δαίω i. disco.

Δάϊον, ου, τὸ, signum bellicum. item τέρας. Hesych.

Δηΐς, ίδος, ἡ, Ionicè pro δαΐς, pugna.

Δήϊος, ου, ὁ, hostilis, infestus idem quod Δάϊος. Il. δ. Δήϊον ἐς πόλεμον. Il. β. πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα. infesto igni. Il. ω. Ἀνδράσιν ἐν δηΐοισι. Et plur. δήϊοι (vt δάϊοι) hostes Il. γ. & σ.

Δηϊοτὴς, ῆτος, ἡ, pugna, bellum. Iliad. ε. Εἶκε Διὸς θύγατερ πολέμου καὶ δηϊοτῆτος.

Δηϊόω, ῶ igni & ferro vasto, hostiliter depopulor aut occido, Il. ψ. Τρώων υἷας χαλκῷ δηιόων.

Δῃόω ῶ per syncopen dicitur pro eodem, etiam in prosa. Thu. lib. 2. ἐρῶσιν ἡμᾶς δῃοῦντας τε καὶ τὰ κοινὰ φθείροντας. Media etiam voce ponitur. vt δῃώσασθαι τὴν νῆσον, insulam populari, apud Herod. Et in pass. apud Thuc. lib. 2. τῆς γῆς ἔξω δῃουμένης. Et καταχρηστικῶς apud Luc. δεδῃωμένος τὸν πώγωνα, detõso mẽto.

Δηϊάω, seu δηιαάσκω pro eodem. vt Apoll. Arg. 2. σταθμούς τε (καὶ αὔλια δηιαάσκει.

Δηΐζω, idem.

Δαλὸς, οῦ, ὁ, titio, torris. Od. ε. Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ, Σπέρμα πυρὸς σώζων ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι. Sic Athen. 7. ἐνέκρυψε δὲ ὥσπερ δαλὸν, εἰς πολλὴν τέφραν. Ponitur & pro titione extincto, vt Bud. ex Lucia. annot. Δαλοὶ in cœlo οἱ διαθέοντες ἀστέρες. Bud. ex Aristot. Meteorol. Hes. μελάνουρον piscem hoc quoque nomine vocari scribit.

Δαυλὸς, etiam dicitur Eustathio teste, pro δαλὸς, pleonasmo Æolico τοῦ υ. Ab Etym. exp. etiam ὁ κεκρυμμένος καὶ δασὺς, quoniam τὰ δα-

τὰ διαπρία τὰ χίως καίοντ). ¶ Δαῦλον verò exp. δασύ: item ἡμίφλεκτον ξύλον, ab Hesych. Ab Etym. quoque dicitur esse hirsutum & hispidum, ex Æschylo, Δαῦλος δι' ὑπήνης καὶ γλαφυρὸς πυθμήν.

Ἀποδαυλίζειν, (comp.) titione dedolare, vel contundere. Euripides dixit etiam ἀποδαυλίζω ξύλῳ, fuste contundo.

Δάος, exp. lumen, ignis, lampas. vnde δαΐδα κατὰ χερσὶν ἔχουσαι, apud Etymol.

Δανός, ῦ, ὁ, aridus, siccus. Etym. & Hesych. vnde διό τε ξύλα δανὰ κάγκανα. At Δάνος vide suo loco.

Δανακοί, οἱ, defuncti, παρὰ τὸ δανά, τὸ ξηρά, vtpote ξηροί. Etym ex Heraclydis Persicῶn lib. 2. Alioqui Δαναοὶ sunt Græci.

Δανάκη, ἡ, nomen barbarici numismatis paulò plus obolo valentis, quod defunctis in os ponebatur & Charonti persoluebatur pro Stygiæ paludis transmissione. Sic dictum quasi τοῖς δαναοῖς ἐμβαλλόμενον.

Ἀΐα, Δηλίω, Δῆλος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex δαίω.

Ἀμφιδαίω, circumaccendo. Il. ζ. πόλεμός τε ἄστυ τόδ' ἀμφιδέδηε, circumardet.

Θεσπιδαής, diuinitus ardens, vel diuinitus lapsus aut immissus vt θεσπιδαὲς πῦρ, apud Hom.

Ἡμιδαής, semiustus. Vide & alias signif. suprà.

Πυρδαίσιον, ου, τὸ, locus vbi ignē accendūt, focus, culina, Hesych.

Πυρδαλον siue πυρδανον, igniariū, titio ignitus qui cineribus obruitur ad conseruandum ignem. Et pro πυρδαίσιον. Hesyc.

Composita ex δᾴς.

Ἄδᾳδος, ου, ὁ καὶ ἡ tædam non habens. Theophr.

Ἔνδᾳδος, qui tædam in se habet. Theoph. lib. 9. de hist. pl. c. 2. ἅπαξ γὰρ ἔνδᾳδος πάλιν ταῖς ῥίζαις.

Ἐνδᾳδόω, ῶ, idem propè quod δᾳδόω seu ἔνδᾳδον reddo vnde in pass. apud Theophr. hist. pl. lib 9. c. 2. τῶν δ' ὅταν ἐκπελεκήσωσιν, ἐν ἑτέρῳ (ἐνιαυτῷ) πάλιν ἐνδᾳδοῦσθαι.

Composita ex δάιος δήιος &c.

Ἄδαιον, ab Hesych. exp. quòd deuastatū & bello infestatum non est vel etiā quod deuastari & bello infestari nequit, nec βλάπτεσθαι τῇ δαΐ λυγρῇ. Ab eodē exp. etiā, iniucundū ignauum.

Ἄδηον, idem. H. affert pro ἀδάιον.

Ἀδῄωτος, ου ὁ καὶ ἡ, non vastatus. Xen. Hell. 3. ταύτην τὴν χώραν ἀδῄωτον διαφυλάττειν.

Καταδηϊόω & καταδῃόω, vasto, deuasto, deprædor, exscindo. Hes.

Μενεδήϊος, ου, ὁ καὶ ἡ bellicosus, belli patiēs. Apol. Arg. 1. μενεδήϊον Εὐρύτου υἱέα. i. ἐμμενετικὸν ἐν τῷ πολέμῳ, παρὰ τὸ δήϊος.

ΔΑ'ΚΑΡ, genus quoddam cassiæ ab Arabibus sic dictæ. Diosc. lib. 1. c. 12.

ΔΑ'ΚΝΩ (F. δήξω, vel δήξομαι, potius ab inusitato δήκω) mordeo. vt δάκνεις καθάπερ αἱ γυναῖκες, apud Plutarc. in Alcib. Apud Æschilum στόμιον δακνειν, Ciceroni est mordere frænū. Metaphoricè etiam (vt mordeo apud Latinos) rebus inanimatis tribuitur corpus aut animum quasi pungentibus aut vrentibus. Diosc ἡ δὲ ῥίζα δριμεῖα δάκνουσα τὴν φάρυγγα. Pro quo Plinius, radix gustu acri mordet. Il. ε. Δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος. Personæ etiam tribuitur. vt Aristoph. in Vespis, δάκνων σεαυτὸν καὶ τὸ ἀπολογούμενον.

Δάκνομαι, mordeor. Xē. Pæd. 7. ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Κῦρος ἐδήχθη.

Δακνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mordax. Gal. δακνώδεις καὶ δριμύ. Itē δακνώδης πυρετὸς dicitur à calore mordace & acrimonia sua pungente atque rodente.

Δάκος, εος, τὸ, (propriè) animal morsu aut ictu homini nocens. Nicand. in Ther. promiscuè & de aliis belluis ac feris dicitur. Eurip.

Δάκετον, ου, τὸ, pro eodē. Theophr. l. 9. c. 21. hist. pl. & Diosc. lib. 7. cap. 1.

Δῆγμα, τὸ morsus. Plut. in Lyc.

Δηγμός, ῦ, ὁ pro eodem. Plut. in Pericle, & de discern. am.

Δῆξις, εως, ἡ, morsus, i. ipsa mordendi actio. rosio. Metaphoricè etiam capitur, vt & morsus apud Latinos. Plut. in Lyc.

Δηξικὸς ἡ, vermis lignum corrodens, vt tradit schol. Hesio.

Δακετήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, mordendi vim habens. mordax. Eurip.

Δήκτης, ου, ὁ, mordens, mordax Plut. de discern. am.

Δηκτικός. quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναδάκνω, remordeo, seu mordeo.

Ἀνάδηξις, remorsus, remorsio.

Ἀντιδάκνω, vicissim mordeo, remordeo.

Ἀποδάκνω, demordeo, præmordeo.

Ἐνδάκνω, morsus infero. Plato in Phædro. ἐνδακὼν τὸν χαλινὸν μετ' ἀναιδείας ἕλκει. Ἐπιδάκνω, mordeo.

Ἀνεπίδηκτος (Decomp.) mordacitatis expers, non mordens seu erodens. vt apud Diosc. lib. 5. cap. 92. ἀνεπιδήκτοις ἐμπλάστροις, emplastris quæ sine erosione medentur.

Καταδάκνω, mordeo. Hom.

Συνδάκνω, commordeo. Particip. συνδακὼν corrodens.

Ὑποδάκνω, submordeo, leuiter mordeo.

Alia composita citra præpositionem.

Κυνοδακνιᾷ. Hesych. λυσσᾷ.

Λαθροδάκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, clàm mordens, Epigr. lib. 2.

Ὀρσοδάκη, bestiola quædam quam Gaza mordellam nominari posse scribit: quasi ad mordendum concitata. Aristot. hist. an. lib. 5. cap. 19.

Τρίδακνος, ter morsus aut mordendus. Plin. lib. 31.

Composita: formata ex δάκος.

Θυμοδακής, έος, ὁ καὶ ἡ, animum mordens seu remordens. Od. θ. θυμοδακὴς γὰρ μῦθος, ἐπώτρυνας δέ με εἰπεῖν.

Λαιμοδακής, gulam mordens, Epigr.

Πανδακέτης, ου ὁ, omnia mordicans, mordax. Plut. in Cat.

Compos. formata ex præterito pass. sine præpositione.

Ἄδηκτος, ου ὁ καὶ ἡ, non morsus, seu morsib. & rosionib. non obnoxius. Plut. de Herod. οὐδὲ τοῦτο ἄδηκτον παρῆκεν, ne hoc quidem præterire potuit quin morsibus insequeretur: Itē non mordax, cui nulla inest mordacitas. vt ἄδηκτον ἔλαιον, Diosc. l. 1. c. 30.

Ἀδήκτως, sine morsu.

Ἀνθρωπόδηκτος, ab homine morsus. Diosc.

Ἀσπιδόδηκτος, ab aspide morsus seu ictus.

Ἑρπετόδηκτος, à reptilibus seu serpentibus morsus. Diosc.

Ἐχιόδηκτος, morsus seu ictus à vipera. apud Ceb. Theb. & Diosc. lib. 2.

Θηριόδηγμα, τὸ, morsus à fera illatus: peculiariter verò morsus serpentis apud Diosc. lib. 2.

Θηριόδηκτος, à fera seu bellua morsus: peculiariter verò à serpente. Diosc.

Κυνόδηκτος, à carne morsus. Κυνόδηκτα, canum morsus.

Λαθροδήκτης, latenter & clanculum mordicans.

Λυσσόδηκτος, à rabido cane morsus. Diosc. & in Geop.

Ὀφιόδηκτος à serpente morsus. Diosc.

Σκορπιόδηκτος, à scorpione morsus. Diosc. li. 1. c. 4. & alibi.

Φαλαγγιόδηκτος morsus à phalangio, aranei genere. Diosc.

Ὠκυδήκτωρ, celer morsu. Limæ epith. in Epigr.

ΔΑ'ΚΡΥ, υος, τὸ, lacryma. Od δ. Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε. Il. ι. δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι, & apud Thuc. δάκρυσι πλησθέν. * Ἀδάκνω deriuatum volunt, ὅτι δακνομένης τῆς ψυχῆς προΐεται.

Δάκρυον, ου τὸ, idem quod δάκρυ, sed apud prosæ scriptores vsitatius est. Xen. Pæd. 5. πολλὺ ἔτι μᾶλλον ἐκρατεῖτο ὑπὸ δακρύων.

Δακρυόφι, paragoge poetica pro δακρύοις. ¶ Tribuitur etiam plantis (vt & lachryma apud Lat.) significans humorem illum qui interdum ex eis erumpit. item succum qui ex eis aut eorum fructibus exprimitur. Theophrast. ἀπὸ τῶν δένδρων τὰ δάκρυα.

Δακρυόεις, εντος, ὁ, lacrymabundus, lacrymosus. Hom.

Δακρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lacrymosus, luctuosus. Luc. in vit. τὰ ἀνθρώπινα πράγματα οἰζυρὰ καὶ δακρυώδη. Item in lacrymæ modum formatus. ex Theophr. hist. pl. lib. 6. Δακρυῶδες autem ἕλκος ab Hippocrat. per metaph. vlcus dicitur ex quo sanies quædam tenuis & cruda emanat.

Δακρυάστατον, lacrymis & fletu dignissimum. Hesych.

Δακρύδιον, ου, τὸ, lacrymula. Peculiariter apud medicos dicitur lacryma scammonij, quam radice sua vulnerata fundit.

Δακρύω, F. ύσω, lacrymor. Xen. Hell. 3. πιεῖν τε φερούσας καὶ ἅμα χαρᾷ δακρυούσας. Apud Dem. δακρύω τὴν τύχην. Dicitur & δακρύω τὸν ἀποθανόντα, & δακρύω ἐπὶ νεκρῷ. apud Luc. Δεδακρυμένος, lachrymis stillans, plorabundus. Æschin.

Δάκρυμα, τὸ, lacryma.

Composita.

Ἄδακρυς, υος, ὁ καὶ ἡ non lacrymans. Plut. de Socr. dæm. τὸ δ' ἄδακρυς καὶ ἄτεγκτος. ¶ Item, lacrymarum expers, qui sine lacrymis fit. Athen. 12. Sic ἄδακρυς νίκη & ἄδακρυς πόλεμος.

Ἀδάκρυτος, ου ὁ καὶ ἡ, non lacrymans. Soph. in Trach. Ἀλλ' ἀστένακτος κ' ἀδάκρυτος. ¶ Item multis dignus lacrymis, seu multum lacrymans. Soph. in Antig. τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον οὐδεὶς φίλων στενάζει. Ἀδακρυτί, aduerb. sine lacrymis, Isoc. in Plataico, οὐδεμίαν ἡμέραν ἀδακρυτὶ διάγοντες.

Ἀποδακρύω, lacrymis prodo. Aristoph. in Vesp. Ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα νῦν γνώμην ἐμήν. Exp. & illacrymo.

Ἀποδακρυτικὰ τὰ, medicamenta lacrymas mouentia, & postea expresso, vacuatóq; oculorum humore superfluo, ipsas etiam supprimentia & oculos exiccantia.

Ἀειδάκρυς, admodū lachrymās. Arist. in Probl. ὁ μὲν λάλος, ὁ δὲ ἀειδάκρυς.

Ἀριδάκρυος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Ἀριδάκρυτος, multum lacrymabilis. Item multum lacrymans Hesych.

Ἀρτιδάκρυς, qui recens lacrymauit. Eurip.

Ἀτακτιδακρύω, inordinatè seu intempestiuè aut immodicè lacrymor. Ἀτακτιδακρύει. exp. statim lacrymatur.

Βαρυδάκρυς & βαρυδάκρυος grauiter lacrymans.

Γλυκυδάκρυς, dulce lachrymans, dulces fundens lachrymas. Ep. Amoris in Epigr.

Ἐνδάκρυον, ου, τὸ. lachryma stillans, gutta inter lacrymādū cadens.

Ἐνδακρύω, illacrymor.

Ἐνδακρυς

Ἔνδακρυς, q.d. qui in lacrymis est, cui lacrymæ oboriũtur.
Ἐπιδακρύω, defleo, ἐπιδακρύω τῷ τεθνηκότι, fleo super defuncto, i. propter def.
Εὐδάκρυτος pulchrè lacrymans. Philostr. (τύχην.
Καταδακρύω, deploro, defleo, Xe. Pæd. 5. κατεδάκρυσε τὴν ἑαυτοῦ
Πανδάκρυτος, omnino lacrymabilis, seu (act.) ad omnia lacrymãs Soph. πανδάκρυτον βιοτὰν, vitã quę tota in lacrymis degeretur.
Παραδακρύω, adfleo. παραδακρύω σοι. Luc.
Πολύδακρυς, multum lacrymans. Item lacrymosus. seu multarũ lacrymarum autor, vt Il. γ. πολύδακρυς ἄρης. Sic & πολύδακρυς πόλεμος dicitur.
πολυδάκρυτος multis lacrymis prosequendus. Il. ω.
Πολυδάκρυος, idem quod πολύδακρυς. Apol. Arg. 2.
Συνδακρύω, collacrymor, vnà lacrymor. Plut. de fuga.
Ταχύδακρυς, cito lacrymans. Luc.
Ὑποδακρύω, q.d. sublacrymor.
Φιλόδακρυς, lacrymarum amans, i. qui libenter lacrymatur.

ΔΑ'ΚΤΥΛΟΣ, ου, ὁ, digitus. Plut. de disc. ad. ἑνὶ κνᾶσθαι δακτύλῳ τὴν κεφαλὴν, digito vno caput scabere. Dicitur & δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνᾶσθαι à Luc. in Rhet. did. Et apud eundẽ de scr. hist. δακτύλῳ ἄκρῳ ἅψασθαι, extremo digito attingere, i. leuiter attingere. ¶ Item dactylus, pes metricus, vnde ὁλοδάκτυλος, versus totus ex dactylis, Eustat. Item rhythmus dactylicus. Aristoph. in Nub. & Plut. de musica. ¶ Itẽ graminis aculeati nomen, quod κορωνόπους appellatur: Dictum à quinis aculeis quos vt plurimum in cacumine habet, & quia digitis medetur: teste Plin. lib. 24. cap. 19. ¶ Item dactylus, conchæ genus, ab humanorum vnguium similitudine appellatum. Plin. lib. 9. cap. 61. ¶ Δάκτυλοι, dactyli, palmæ fructus. Diosc. lib. 1. c. 67. ¶ Δάκτυλοι Ἰδαῖοι, dactyli Idęi, assessores matris Ideę, dicti quòd numerum digitorum manus æquarent, Eust. vel quòd sedulum Rheæ ministerium exhiberent: quia digiti manus sunt rerum omnium artifices. Poll. Reperitur etiam δάκτυλα plur. num. pro δάκτυλοι, per metaplasmum poeticum.* Deriuari autem dicitur δάκτυλος à verbo δείκνυμι, quasi δείκτυλος. δι' αὐτοῦ γὰρ ἡ δεῖξις γίνεται. aut παρὰ τὸ διδάξαι, aut etiam παρὰ τὸ δέχεσθαι, quasi δέκτυλος: digitis enim accipimus quæ dantur, inquit Etym.

Δακτυλήθρα, ἡ, digitale, digitorum inuolucrum. Camer. ex Xen. Pæd. 8. ¶ Item tormentum quæstionibus adhiberi solitum: forsan quod digitis pedũ manuúmve iniiceretur. Synes. ep. 58. ¶ Item annuli pala. Cam. i. σφενδόνη.
Δακτυλικός, digitalis, vt δακτυλικὸν ὄργανον, & δακτυλικοὶ αὐλοὶ apud Poll. & Athen. lib. 14.
Δακτυλιαῖος, ου, ὁ, digitalis. Theophr. πάχος δὲ δακτυλιαῖον.
Δακτυλὶς, ίδος ἡ, (adiect. f. g.) digitalis. vnde δακτυλίδες vuæ digitali gracilitate.
Δακτυλίδιον, ου, τὸ, annellus. Cam.
Δακτυλῖτις, ίτιδος, appellatur q. d. aristolochia longa, teste Dioscor. lib. 3. (lib. 11.
Δακτυλωτὸς οῦ, ὁ, digitatus, vnde δακτυλωτὸν poculũ, apud Athe.
Δακτύλιος, ου, ὁ, annulus annellus, propriè qui digito ornatus gratia inseritur. Plat. Polit. 2. τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός. Xen. de ven. retib. etiam δακτυλίους tribuit. i. annulos. Sic δακτύλιος dicitur orbis seu annulus ferreus quo teres lignũ axem ambiẽs in extrema sui parte vincitur. ¶ Itẽ anus seu podex, vnde cõp. καταδακτυλικὸς, ὁ συνουσιαστικὸς κατὰ τοῦ πρωκτοῦ. Aristoph. in Equit.
Δακτυλιώτης, ου ὁ digitus annularis, minimo proximus.

Composita.

Διδάκτυλος, ου ὁ καὶ ἡ, qui duorum digitorum est. Theoph. hist. pl. l. 9. c. 5.
Δωδεκαδάκτυλος, duodecim digitos habens, qui est duodecim digitorum.
Ἑξαδάκτυλος, qui sex digitos habet, qui sex digitorum est.
Ἐρυθροδάκτυλος ἠὼς, aurora rubea, apud Arist. rhet. l. 3.
Καταδακτυλικὸς vide in δακτύλιος.
Μακροδάκτυλοι, quibus prælongi sunt digiti. Aristot.
Ὀκταδάκτυλος, octo digitos habens. Aristoph. in concion.
Ὁλοδάκτυλος, vide in Δάκτυλος.
Πενταδάκτυλος, qui quinque digitos habet. aut qui quinque digitorum est. ¶ Est & herba huius nominis. Diosc.
Περιττοδάκτυλος, cui digitus vnus superest, aut qui digitos numero impares habet. Geopon.
Πολυδάκτυλος qui multos digitos habet, qui multiplici pedum fissura digitatur. seu pedes in plures digitos discretos habens, vt πολυδάκτυλα ζῷα apud Aristot.
Ῥοδοδάκτυλος, roseos digitos habẽs. Auroræ epith. apud Hom.
Σιδηροδάκτυλος, ferreos digitos habens, fuscinæ epith.
Τετραδάκτυλος, quatuor digitos habens. vt τετραδάκτυλοι aues ab Aristot. dicuntur.
Τετραδακτυλιαῖος, quatuor digitorum spatium explens, seu semidodrantalis. Diosc. l. 1. c. 85.
Τριδάκτυλος, tres digitos habens. Item qui ternũm digitorum est, tripollicaris, Gaz.

Φοινικοδάκτυλος, Phœniceos digitos habens, i. coloris Phœnicei. apud Aristot. Rhet 3.
Χρυσοδακτύλιος, aureum gestans annulum, in epist. Iacob. c. 2.

Δαλὸς, vide in Δαίω, i. comburo.
Δαμάζω, &c. vide in Δαμάω.

ΔΑΜΑΣΩ'ΝΙΟΝ, ου, τὸ, dicitur, à quibusdam herba illa quæ ab aliis ἄλισμα teste Diosc. l. 3. c. 169. & Plin. l. 25. c. 10.

ΔΑΜΑ'Ω, ῶ, domo, subigo. Item affligo, conficio, profligo. Itẽ occido. Il. α. Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. Et Il. χ. αἶψα δέ σε πολλὰς Ἀθήνη ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ.
Δαμάζω, idem. Sæpe apud Hom. dicitur δαμάζειν τινὰ ὑπό τινι, vel ὑπὸ χερσί τινος, i. imperio eius subiicere, ei subiectum reddere. Sic & Apoll. Arg. 2. ὑπὸ πατρὶ δάμασσε καὶ Φρύγας.
Δαμάζομαι, domor. vnde δεδαμασμένος ἵππος seu πῶλος. cui opponitur ἀδάμαστος. Et apud Is. in Arch. δεδασμένοι συμφοραῖς. ¶ Itẽ voce media pro domo: vt ἐπεί μ' ἐδαμάσσατο οἶνος.
Δάμασις, domitio, domitura.
Δαμαστήριον, ου, τὸ, tormentum quo quis subigitur fateri aut facere quod nolit. Ass. & Eccl. hist.
Δαμνάω, ῶ, idem. Il. ι. χαλεπὸς δ' ἐδεσμὸς ἐδάμνα. Et δαμνῶμαι pro eodem. vnde δαμνᾷ Il. ξ. pro δαμάζεις, domas.
Δάμνημι pro eodẽ. vt Il. ι. τὴν μὲν ἐγὼ αὐτοῦ ἢ δάμνημ' ὀπίσσω. Et δάμναμαι pro eodem, Od. ξ. ἀλλά με χεῖμα δάμναται. Item passiua signif. Il. λ.
Δέμω & δέμομαι (inusit.) vnde Aor. post. ἐδάμην & δαμῆναι, infin. & δαμήμεναι, & δάμεν pro ἐδάμησαν. Et part. δαμείς, frequenti in vsu apud Hom. Hinc & præt. δέδμηκα per syncopen pro δεδέμηκα, & pass δέδμημαι, apud eundem vnde partic. δεδμημένος. vt Od. ξ. Αἴθρῃ καὶ καμάτῳ δεδμημένον, domitum seu enectum. Od. ο. δεδμημένος ὕπνῳ, somno domitus seu correptus. Et alibi δεδμημένος γήραϊ edomitus seu confectus senio. Sed sunt qui hoc præt. forment à δαμάω vnde fit δμάω per syncopen. Vide δέμω etiam sua serie.
Δμῆσις, ἡ, domitio. domitura, Il ρ.
Δμητὴρ, ῆρος, ὁ, domitor. Δμήτειρα, ἡ, domitrix, Cereris epith
Δμητὸς, domitus.
Δάμαρ & inusit. δάμαρς vnde δάμαρτος, vxor. Il. γ. & Eurip. in Hecuba. huic oppon. παρθένος ἀδμής.
Δαμάλη, vel δάμαλις, iuuenca, bucula. ad Heb. 9. Item vitulus Interdum generaliter pro vacca. Theocr. in Oaristy.
Δμὼς, ωὸς, item δμωὸς, οῦ, ὁ, seruus. Od. π. Τοῦ δμῶες εἰς ἀνδρῶν, item δμωὸς (adiect.) seruilis, vernaculus. ex Epigr.
Δμωὴ & δμωὶς, serua, ancilla, vt Od. α. ἀλόχῳ ἠδὲ δμῳῇσι.
Δμώϊος, seruilis. Epigr. li. 1. δμώϊον βρέφος, infans ex serua
Γαμέω, quomodo huc pertineat, vide suo loco. (natus.

Composita.

Ἀδάμαστος, indomitus, qui domari nequit. Interdum verò, qui domitus non est. Iliad. ι. ἀΐδης τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος. Et ἀδάμαστος πῶλος. Xen. Metaphoricè autem ἀδάμαστος, quæ nondum nupsit. quasi quæ nondum subacta sit ad ferendũ mariti iugum. vnde ἀδάμαστος θεὰ, Minerua, Soph. Potest etiam exponi, non compressa, sicut & ἀδμής. Sic & ἵπποι ἀδμῆτες ἔτι καὶ ἄβατοι, Luc. in Zeuxide.
Ἀδάμνης, Hesych. validus, durus.
Ἄδμητος & ἀδμὴς, indomitus. Et metaph. παρθένος ἀδμὴς, nondum à marito domita, nondum maritale iugum passa, vel nondum compressa. vt & ἀδάμαστος. Ἀδμήτης. Suid. pro ἀδάμαστος. Ἀδμῆτις, ιδος, ἡ indomita: seu nondum domita & subacta, apud eundem Suid.
Ἀδάμας, αντος, ὁ, adamas. ita dictus lapis à duritie quasi indomita. Qua de re lege Plin. li. 37. cap. 4. Apud Hesiod. in Clyp. κυνέην δ' ἐν τεύχεσιν ἔθηκε Δαιδαλέην, ἀδάμαντος, admonet interpres dici de ferro. Sic & in Theo. πολιοῦ ἀδάμαντος τεῦξε μέγα δρέπανον. Ἀδαμάντινος, adamantinus Æsch. in Prõ. ἀδαμαντίναις πέδαισιν. Metap. ponitur pro validissimo, Æsch. in Ctesiph. χαλκοῖς καὶ ἀδαμαντίνοις τείχεσι τὴν χώραν ὑμῶν ἐτείχισε.
Ἀνδροδάμας, αντος, ὁ, gemma quædam, sic dicta quod hominum impetus domet. Plin.
Ἡμιδαμὴς, semidomitus.
Ἱππόδαμος, ου, ὁ, equorum domitor, equorum domandorum peritus. Hom. Il. β. γ. & alibi.
Καταδαμάζω domo: vel potius edomo, perdomo.
Καταδάμναμαι, idem. in Epigr.
Κεκραξιδάμας, qui clamore & vociferatione aliquem domat clamosus. à κράζω, Aristoph. in Vesp.
Λαοδάμας, populorum domitor, Martis epith.
Νεόδμητος κόρη, recens domita & subacta à sponso puella, noua nupta.
Νεόδμητες γάμοι, nuper celebratæ nuptiæ. παρὰ τὸ νεωστὶ ἐν αὐτοῖς δεδμῆσθαι τὴν νύμφην, ex Eurip. Νεοδμὴς πῶλος, nuper domitus pullus. Hom.
Πανδαμάτωρ, omnia domans, Epithetum somni apud Hom. & fulminis. Luc. in Tim.

Πολυδάμν@,multos domans.Hesych.

Πωλοδαμνέω,ῶ,pullos domo. Cum accus.significat, vt pullum domo erudio.Soph.in Aiace.

Πωλοδάμνης,ου,ὁ,equuleorum domitor, pullorum domitor equorum domitor.Xen.in Oecon.

Τοξοδάμας,qui arcu domat & sagittis,sagittarius.ex Æschylo.

Τοξόδαμν@ arcu iaculis ve subactus.ex Tzetze.

Ὑποδάμναμαι,subigor,subiectus sum,cedo.Od.γ.

Ὑποδμηθῆναι,domari,subigi,in Epigr.

Κάρδαμον,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Composita ex δμώς.

Ἐντοδμῶες,genuini & veri serui. qui ita vt veros seruos decet (seruiunt.

Ὑποδμῶς,idem quod δμώς. apud Hom.

ΔΑΝΑ´Η,ἡ,danae,herba quæ à quibusdam laurus Alexandrina teste Diosc.lib.3.c.147.Est & nomen proprium.

Δανάσκη δανακὸς,δανός,vide in Δαίω,i.vro.

ΔΑ´ΝΟΣ,εοσ,τὸ,donum,munus.Euphorion,τὸ ῥά οἱ δάνος ὤπασε Ἕκτωρ.¶Item mutuum,δάνειον,Ecclesiastici c.29.Sic & ἐν δάνει λαμβάνειν,Bud.exp.mutuo accipere. ¶Δάνον scribit Plut.in li.b.de poet.aud.Macedones vocare mortem, vnde esse ait ῥιγεδανὸς,& significare κακοθάνατος.

Δάνειον,ου,τὸ,fœnus,mutuum,æs alienum.Arist.eth.9.& Plut.de Alex.fort.

Δανειακὸς,(adiect) vnde δανειακὸν γραμματεῖον, cautio mutui.Bud.

Δανείζω,fœnero,mutuo do ad vsurã.Plut.τοῖς γὰρ ῥήτορες οὐ δανείζουσι.Epigr.lib.2.πάντα δανείζεις.Est etiam mutuo do citra vsuram,vt quidam annotant.vt apud Plat.de leg.5.& Arist.in Oeconom.Affertur & δανίζω pro eodem,ex Epigr.

Δανείζομαι,fœneror,fœnore accipio.vt χρήματα δανείζεσθαι apud Aristoph.& ἀργύριον δανείζεσθαι.Xen.Et δανείζεσθαι ἐπὶ μεγάλοις τόκοις,vel ἐπὶ μεγάλοις τόκοις,Dem.Interdum ponitur sine adiectione. Item metaph.apud Plat.de rep.l.10. ἆρ᾽ οὖν ἀποδώσετέ μοι ἃ ἐδανείσασθε ἐν τῷ λόγῳ;&c.

Δάνεισμα,τὸ,fœneraticia pecunia.Item ipsa fœneratio.vnde δάνεισμα ποιεῖσθαι pro δανείζεσθαι.Thuc.1.

Δανεισμὸς,οῦ,ὁ, fœneratio,mutuatio. vnde δανεισμῷ συμβάλλειν χρήματα.Plato.

Δανειστὴς,οῦ,ὁ,correlator.cuius correlatiuũ est ὁ δανειζόμενος. Annotatur tamen accipi & pro eo qui fœneratur,& mutuo accipit.

Δανειστικὸς,fœneratorius,seu fœneratitius.Bud.

Composita.

Ἀνησίδανος γῆ.Etym.eadẽ quæ & ἀνησιδώρα δῆλον τὸ τοὺς καρπούς.

Ἐκδανείζω,idẽ quod δανείζω. vt τῇ πόλει ἐκδανείσω χρήματα.

Ἐπιδανείζω,vltra fœnero.Arist.Oecon.2. Arist.Oecon.2.

Καταδάνειος,obæratus.Bud.ex Diod. Et καταδάνεια ὄντα,bona oppignerata creditoribus.

Προδανείζω,antè fœnero.Metaph.Luc.προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν.Et Plut.in Pericle προδανεισθεὶς χρόνος.

Ῥιγεδανὸς,vide in Δάνος,& in Ῥῖγος.

Δάος,vide in Δαίω,i.vro.

ΔΑΠΑΝΑ´Ω,ῶ,F.ήσω,consummo,impendo, sumptus facio. Xen.Pæd.8.τὸν πολλὰ ἔχοντα πολλὰ καὶ δαπανᾶν καὶ εἰς θεοὺς καὶ εἰς φίλους καὶ εἰς ξένους ἀνάγκη ἐστί.Dem.δαπανᾶν τὴν οὐσίαν Apud Thuc.δαπανᾶν τὴν πόλιν.Bud.interpr.exhaurire ciuitatem. Apud Synes.ep.16.κατὰ μικρόν με δαπανᾷ τῶν παίδων τῶν ἀπελθόντων ἡ μνήμη,paulatim me consumit,i.conficit.*A verbo δάπτω deducitur apud Athen.lib.11.

Δαπανάομαι,ῶμαι, consumor,impendor. Habet & actiuam signif.vt Lysias καὶ τοσαύτας δαπάνας δαπανώμενος. Sic δεδαπανημένος apud Isocr.

Δαπάνημα,τὸ quod insumptũ est,sumptus,impensa.Xen.Pæd.8.δαπανημάτων δ᾽ οὔσης.

Δαπανητικὸς,cõsumptorius, cõsumendi vim habens.Greg.

Δάπαν@,ου,ὁ καὶ ἡ, consumptor, consumendi vim habens vt apud Athen.καὶ δάπανος ὑγρῶν. Exp.& sumptuosus, profusus.vt ἐλπὶς δάπανος,apud Thuc.

Δαπάνη,sumptus,impendium,vt ἱμείρεσθαι δαπάνη.Plut.Et δαπάνη χρυσοῦ & ἀργύρου.Thuc.lib.1.

Δαπανηρὸς,sumptuosus,qui magnos sumptus facit. vel qui libenter sumptus facit profusus.Arist.eth.4.Apud Dem.δαπανηρὸς πόλεμος,sumptuosũ bellũ.in quod magni fiũt sumptus.

Δαπανηρῶς,sumptuosè magnis sumptibus.Xen.Hell.6.

Composita.

Ἀδαπάνητος,inconsumptus.inexhaustus:seu qui consumi & exhauriri nequit.

Ἀδάπανος,sumptu carens,non impendiosus,vel sumptum nonfaciens.Sed frequentius dicitur de re in quam sumptus nõ fit.Item qui consumi non potest.

Ἀδάπανος,sine sumptu,sine impensa.

Ἐκδαπανάω,ῶ,idem quod δαπανάω.

Εὐδάπανος, qui ampliter sumptus facit largus & liberalis in faciendis sumptibus.sumptuosus.Plut.symp.2.Probl.2.

Καταδαπανάω,idem quod simplex.

Καταδαπάνη,sumptus.Alex.Aphrod.Probl.lib.2.

Πολυδάπανος,sumptuosus.

Προσδαπανάω,ῶ,insuper absumo seu insumo.

Σπληνοδάπανος,splenem consumẽs & minuens.Nic.Myrepsus.

Συνδαπανάω,ῶ,vnà consumo.

ΔΑ´ΠΕΔΟΝ,ου,τὸ,pauimentum.Il.δ.χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, in aureo pauimento.Et Xen.Pæd.8.ὅπως μὴ ἀνερείδηται τὸ δάπεδον ἀλλ᾽ ὑπείκωσιν αἱ δαπίδες. Interdum est potius,solum.vt quum quis dicitur natus vel humatus ἐν δαπέδῳ regionis vel vrbis alicuius.vt in Anth.epigr. Dicitur & γῆς δάπεδον apud Aristoph.in Pluto. Eustach. deriuat ex vocula δᾶ(quæ Doricè terram significat pro γᾶ vel γῆ)& nomine πέδον vt dicatur quasi δᾶς πέδον,terræ solum. Inuenitur enim apud tragicos γῆς πέδον & χθονὸς πέδον. Etymologus deducit & ipse ex πέδον , cui præfixa sit particula δα intendendi vim habens vt sonet τὸ μέγα καὶ πλατὺ πέδον, quod est ἔδαφος fieri autem ait hoc δα ex ζα per metathesin literæ δ in ζ.Alij ex ἔδαφος deriuarunt:vt sit quasi ἐδάφεδον. At Camerarius putat esse potius à δάπις significante τάπης:sicut pauimentum est à pauio, i.ferio.

Composita:(De quibus vide etiam in compositis ex Ἔδαφος)

Ἀλλοδαπὸς,οῦ,ὁ (tanquam ἀλλοδάπεδος,nam à quibusdã exp. ὁ ὢν ἐξ ἄλλης δαπέδου)qui est ex alio solo non ex nostro qui est ex solo peregrino,peregrinus, alienigena , extraneus , exterus, externus.Il.γ.Μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι Et Il.τ ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ.Sic Xen.Pæd.8. πολῖται τοι ἄνθρωποι ἀλλοδαπῶν οἰκειότεροι & σύσιτοι ἀποσκηνῶν.Ἀλλοδαπὸν interdum vocatur qd' est inusitatum & insolens,seu formæ inusitatæ. vt apud Herodian lib.1.ζῶα τε παντοῖα σχήμασι τε ἀλλοδαποῖς.

Ἐνδαπὸς, indigena. Pol. lib. 3 pœticum esse dicit,cui synonymum ἐγχώριος ἐπιχώριος & τόπιος.

Ἡμεδαπὸς,qui est è nostro(i.nostrate) solo.nostras. ὁ ἐξ ἡμετέρα δαπέδου,q.d.ἡμεδάπεδος.Sæpe exp.& noster, apud Aristop.

Παντοδαπὸς (q.d.qui est ex omni solo)exp. omnifarius , omnigenus, omnis generis. Interdum varius, multiplex , vt χρήματα, & similia apud Plat. de rep. Sic παντοδαπώτατος,valde multiplex,apud Theophr.Apud Synes.παντοδαπὴ ἀρετή, virtus omnis generis.Sic παντοδαπὰ ζῶα apud Aristot. Et παντοδαπὰ νοσήματα apud Aristoph.Att.& παντοδαπῆς , ex Dionys.Areop.& Herodiano.

Παντοδαπῶς, omnifariam omnibus modis, vel omni modo. omnimodè apud Aristot.ethic.lib.1.c.6.

Ποδαπὸς,(q.d.ποτέρα δαπέδου)ex quo solo,cuias. Plato in Apologia Socratis,τίς καὶ ποδαπός;At ὁποδαπὸς,cuias,indefinitè.

Ποταπὸς,etiam inuenitur pro,qualis. Exp.& cuiusmodi, atque adeò quidam annot. ποταπὸς dici ἐπὶ ποιότης. sicut ποδαπὸς ἐπὶ χώρας.Hermog.de inuent.σκοπητέον τὸ πρᾶγμα ποταπόν,ὅτι,καὶ ποταπὸν ὑπείληπται χρηστὸν ἢ φαῦλον , considerandum qualis res sit,& qualis existimetur,bona an mala. Extat & apud Luc. cap.1.& Matth.8.& 1.Pet.cap.3.& alibi in Nouo Test.

Τηλεδαπὸς,qui è longinquo est solo. qui ex longinquo solo aduenit, ideoq; peregrinus.Od.ξ. ξείνῳ ἱερεύσω τηλεδαπῷ. Et Od.ο.ἤλυθεν ἀνὴρ τηλεδαπός.

Ὑμεδαπὸς,vestras.qui est è vestro solo.q.d.Ὑμεδάπεδος.Suid.

Δάπις,vide in Τάπης.

ΔΑ´ΠΤΩ.F.ψω,voro dilanio,dilaniando voro Il.π.(de lupis.) Οἵ τ᾽ ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δηώσαντες Δάπτουσι. Et Il.λ. (de leone)-αὐτὰρ ὁ δάπτει.propriè significat se ingurgitare ferarum ritu.vt legimus apud Athen lib 8. Et Il.ψ δάπτει μέν tribuitur igni. At Il.ν.de hasta dicitur. ὁ δὲ χρόα λειριόεντα δάψει,id est discerpet Alia metaphora vsus est Gregor. in carm.-δαιδάλεθ᾽ θυμὸν ἀνὴρ δάπτει.

Δαπλὸς,vorax. Apud Lycophr. δάπλαι μυῖαι , mordaces muscæ δάκνηραί.

Δάπτριος,lacerator,edax. Ex Epigr.

Δαρδάπτω,idem quod δάπτω per reduplicationem factum.Ilia. γ.λ.μεφαγοι μὲν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσι. Et metaph.κτήματα δαρδάπτουσι.Od.ξ.

Δαπανάω,Δαψιλὴς , Δάπεδον , quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἄδαπτος,qui dilaniatus non est. vel qui dilaniari nequit. Hesychios exp.γυμνὸς ἀδέρματτος.

Διαδάπτω idem ferè quod δάπτω. Apud Hom. Iliad.φ.-διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας.i.vulnerasti.

Καταδάπτω,idem.vt Il.γ.κλαίεις τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν.

Καταδαρδάπτω,idem.

Περιδαρδάπτειν,deuorare laniando absumere.Hesych.& Suid.

ΔΑΡΘΑ´ΝΩ,dormio.Aor 2.ἔδαρθον Fut.δαρθήσομαι à δαρθέω insuit.

scriptio & quasi contrascriptio, refutatio scripti. Plut. in Cęsare sic appellat Anticatonem Cæsaris. ¶ Item, pro ἀντωμοσία apud Platonem in Apologia, καὶ ταῦτα καὶ διομόσω ἐν τῇ ἀντιγραφῇ. Vide Hesych. & Harpocrationem. ¶ Ἀντιγραφαὶ plur. nu. apud Aristoph. in Nub. ἀνακινηθῆναι πράγματα κἀντιγραφάς. scholiastes tradit sic appellari solitas lites omnes propter oppositione eorum quæ obiiciebantur.

Ἀντίγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, exemplũ descriptũ cõtinẽs. Dem. τούτων δ᾽ ἁπάντων στήλας ἀντιγράφους ἑστάναι ὑμεῖς τε χαλκοῦς, vbi significare videtur (inq. Bud.) cippos eodẽ exẽplo sculptos.

Ἀντίγραφον, ου, τὸ, exẽplũ libri & descriptio. Capitur generaliter pro exemplo scripti cuiuslibet, vt ἀντίγραφον epistolæ apud Plutar. in Alexandro. Dicuntur etiam ἀντίγραφα pro exemplaribus scriptorum alicuius autoris. Apud Athenæum lib. 2. & 6. ἐν πολλοῖς ἀντιγράφοις. Apud Euseb. ἀντίγραφα διημαρτημένα exemplaria mendosa. ¶ Item, custodis commentarius, qui vulgò contrarotulatus.

Ἀντιγραφεὺς, obseruator coactorum, i. eorum qui pecuniam cogunt ad principem aut ad rempublicam pertinentem: qui à Græcis ἀποδέκται, vulgò receptores appellantur, vel receptores particulares, & horum obseruatores qui à Græcis ἀντιγραφεῖς, vocare possumus custodes cum Cicerone in oratione pro lege agraria contra Rullum. & de reditu suo. Et ἀντίγραφα dicebantur eorum scripta, quasi conscripta. Dem. contra Andriotionem, ἕκαστος ἀντιγραφεὺς ἔμελλεν ἔσεσθαι τῶν εἰσενηνοχότων.

Ἀπογράφω, ab exẽplari describo, i. exemplũ scribo & ab exemplari tabula depingo. Athenæus de Phryne. καὶ ἀπ᾽ αὐτῆς Ἀπελλῆς τὴν ἀναδυομένην ἀπεγράψατο. ¶ Item, in tabulas refero, perscribo, expensum fero, vel acceptum refero. Lysias, ἀπογράφει Ἀγόρατος τῶν αὐτοῦ ἐγγυητῶν τὰ ὀνόματα. Dẽ. ἔχειν τὴν προῖκα ἀπογράψας πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους. ¶ Item enumero, indicem facio. Laërt. de Aristo. συνέγραψε δὲ πάμπλειστα βιβλία, ἃ ἀκόλουθον ἡγησάμην ἀπογράψαι. ¶ Item proscribo. Pollux lib. 8. δημεύσαι ἐστὶν ἀπογράψαι δημοσίᾳ ἀπογραφῆναι. ¶ Itẽ defero & ἀπογραφαῖς ἀπογράφειν dicuntur homines qui delationes faciunt. Andoc. de mysteriis, πρῶτος μὲν οὗτος ταῦτα ἐμήνυσε, καὶ ἀπέγραψε τούτους. ¶ Item, nomen do & profiteor, inquit Bud. Arrianus. ὡς δ᾽ ἐξηγγέλθη ὅτι οὐκ ἀπογράφουσι σφᾶς οἱ πολλοί, ἀλλ᾽ ἐπικρύπτουσι τὴν ἀπιστίαν τῶν στρατιωτῶν ὀκνοῦσιν.

Ἀπογράφομαι, vsurpatur sicut & ἀπογράφω, pro, nomen do & profiteor. Plut. in Antonio, ἀπεγράφοντο γὰρ οἱ φίλοι συναποθανουμένους ἑαυτούς. Est potissimũ in vsu aorist. medius. Xen. Hell. 6. ἀπογραψάμενοι δ᾽ ἐν ταῖς ὁμαιχμίαις καὶ οἱ Θηβαῖοι, i. quum autẽ Thebani nomen dedissent inter vrbes fœderatas. vel, quum autem Thebani inter fœderatos populos professi essent. Et ἀπογράφεσθαι, ad nomina vltrò respondere in delectu militum. Plutar. in Agesil. ἐκήρυξαν τῶν νέων ἀπογράφεσθαι τὸν βουλόμενον τῷ βασιλεῖ βοηθεῖν. ἀπογραψαμένων δὲ πάντων προθύμως, τοὺς ἀκμαιοτάτους ἐκλεξάμενοι ἀπέστειλαν. Dicebatur etiam de athletis, vnde ἀπογραψάμενος πύκτης, pugil qui nomen suum dedit, inter cæteros videlicet pugilles. vel, qui se adscripsit numero reliquorum. ¶ Item, nomen do, seu profiteor in cẽsu, vel cẽsum profiteor. Arist. Oecon. 2. Κύψελος ὁ Κορίνθιος εὐξάμενος τὰ ὄντα Κορινθίοις πάντα τῷ Διὶ ἀναθήσειν, ἐκέλευσεν αὐτοὺς ἀπογράψασθαι. ἀπογραψαμένων δὲ πάντων, τὸ δέκατον μέρος παρ᾽ ἑκάστου ἔλαβε. Sic & apud eũdẽ Pol. Et Lucę ca. 2. ¶ Item scripto denuntio, & quasi proscriptione (i. programmate) promulgo. Isocr. in Areopag. ὑπὲρ ἧς εἶπα καὶ τὸν λόγον μέλλω ποιεῖσθαι, καὶ τὴν πρόσοδον ἀπογραψάμην, i. denunciaui & programmate edito professus sum concionem me habiturum. Demost. aduersus Euc. ἔργῳ δὲ οὐκ ἀπεγράψατο πρὸς αὐτὸν διαδικασίαν, i. experiri non instituit cum eo, nec eorum petitorem se constituit. Inde ἀπόλειψιν ἀπογράψασθαι, repudium marito mittere, apud eundem. ¶ Item adnoto Basil. homil. 6. in Hexaem. de genethliacis loquens. τὸν μέλλοντα πρὸς ἀκρίβειαν τὴν ὥραν ἀπογράψεσθαι. ¶ Item in rationes & calẽdariũ refero. vt πρὸς Τιμόθεον. Demosth. scribit ἀπεγράψατο δὲ τὴν τε χρείαν εἰς ἣν ἐλήφθη τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ λαβόντος. Est etiam in acta referre. Basil. de ieiunio orat. 2. ἄγγελοί εἰσιν οἱ καθ᾽ ἑκάστην ἐκκλησίαν ἀπογραφόμενοι τοὺς νηστεύοντας. Significat etiam in actis profiteri & promulgare, quod nũc iurisperiti insinuare vocant. Arist. Oec. 2. νόμου δὲ ὄντος αὐτοῖς ἀπογράφεσθαι τὰ χρέα εἰς τὸ δημόσιον, οἱ ἐκθέντες χρημάτων ἐψηφίσαντο τοὺς ὀφείλοντας ἀποδοῦναι τῇ πόλει. ¶ Est etiã (inquit Budæus) libello dato, peto, vt qui iudicium dictant. Plat. de leg. 8. τὴν ἀξίαν τῆς βλάβης ἀπογραφόμενος, damnum iniuria datum certa pecunia æstimans. Ἀπογράφεσθαι etiam dicuntur petitores & canditati. Plut. ἐπὶ στρατηγίαν πολιτικὴν ἀπεγράψατο, præturam vrbanam petere cœpit. ¶ Item, passiua voce & significatione, describor, deferor, annotor, in rationes & calendariũ vel in acta referor, &c. Hinc ἀπογεγραμμένος, apud Xen. Pęd. 8. παρὰ βασιλεῖ ἀπογεγραμμένων. Et 6. ἔχετε μὲν ἀπογεγραμμένους παρ᾽ ἐμοὶ τοὺς ἀποδεδοκιμασμένους.

Ἀπόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ. (*adiect.*) ab exemplari vel ad exemplar fictus. Laërt. in Onesicrito.

Ἀπόγραφον, ου, τὸ. (*subst.*) exemplum vel libri vel tabulæ. Latinè descriptum vel exscriptum dicitur. Cicero descriptionem imaginémve tabularum appellat in actione 5. in Verrem αὐτὸ τὸ ἀπόγραφον καὶ τὸ ἀντίγραφον. Idem lib. epist. ad Att. 12. circa finem libros suos philosophicos ἀπόγραφα vocat, quasi Græcorum scriptorum imagines & exempla.

Ἀπογραφὴ, actorum tabulæ & perscriptio. Demost. πρὸς Aphobum, Καὶ τοῦτο ἐκ τῆς πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους ἀπογραφῆς ἂν τις ἴδοι. Item ἀπογραφὴ τῶν ἐλλιμενιστῶν dicitur calendariũ & ephemeris publicanorum, apud eundem. Est etiam ἀπογραφὴ commentarius quicũque & index in quo res enumerantur. Significat verò & ipsam rerum enumerationem seu recensionem, sicut ἀναγραφὴ apud eundem. Inuentarium & repertorium iurisconsulti vocant. ¶ Item, descriptio vel conscriptio verti potest apud Lucam Euangelistam, initio capitis 2. ¶ Item pictura. Polybio. B.

Decomp. Ἀναπόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, publicano non census nec scriptus, incensus: inscriptus quoque hoc sensu dicitur à Varr. & Lucill. Poll. lib. 9.

Προσαπογράφω, idem quod ἀπογράφω, defero Lysias aduersus Agoratum, ἐπειδὴ δὲ τοῦτο τὸ ψήφισμα ἐγένετο μηνύει ὁ Μενέστρατος καὶ προσαπογράφει ἑτέρους τῶν πολιτῶν.

Συναπογράφομαι, exp. mittor ad suffragia magistratus gratia. ¶ Item pictura. Polybio.

Διαγράφω, describo, delineo. vt apud Platonem de rep. 6. διαγράφειν τὴν πόλιν. ¶ Item, conscribo, deligo. vt διαγράφοντες στρατιώτας, delectum habere militum. ¶ Item, distribuo & diplomatibus publicis largior & diuido. Plut. καὶ Λούκουλλος μὲν διέγραψε χώρας τοῖς αἰχμαλώτοις. ¶ Item deleo, expungo, induco. Plut. in princ. libelli, vtrum Athen in bello an. &c. καὶ Θουκυδίδης σοι διαγέγραπται, deletus à te fuerit Thucydides, id est, libri Thucydidis. Item pro ἀκυροῦν, abrogare, antiquare, abolere, inducere. vt διαγράφειν τὴν ἀμφισβήτησιν, circũducere actionem & ex actis eximere. Et accusator dicitur διαγράψασθαι τὴν κατηγορίαν, quando non instat accusationi institutæ. Quę metaphora manauit à tabulis actuariorum & scribarum in quibus litium & actionum contestationes perscribebantur, vt hodie fit. Vide Bud.

Διάγραμμα, descripta forma in scientiis demonstratiuis. A quibusdam apud geometras exponitur simpliciter, figura. Plat. Pol. 7. διαπεπονημένοις διαγράμμασι, quę elaborata sint figuris. ¶ Item perscriptio & breuiarium, qualia sunt quæ ad collationes publicas fiunt, quum ex censu εἰσφοραὶ describuntur. B. ex Suida: apud quem διαγραφεὺς est, qui hoc describendi officio fungitur. ¶ Item Διάγραμμα quod Cic. scripturam vocat. vide paulò pòst in Διαγραφή. ¶ Item edictum, Plut. in Mar. Hinc προτεθῆναι διάγραμμα, apud eundem, i. edicere.

Διάγραπτος δίκη, interlita lis & inducta.

Διαγραφεὺς, vide in Διάγραμμα.

Διαγραφὴ, ῆς, ἡ, descriptio, delineatio. B. ex Plat. Est etiã quod Cic. scripturam vocat, *hoc est*, publicanorum acta & perscriptiones. Itẽ, antiquatio & peremptio rei cœptæ vel iã peractæ.

Διαγραφικὴ, pro pictura in buxo, ex Plin. affertur.

Ἐγγράφω, inscribo, i. intrà scribo. X. ἐγγράψας εἰς βιβλίον. Et apud geometras ἐγγραφόμενον σχῆμα, quod intus ita comprehẽsum est vt tamen angulis lineam comprehendentem stringat. Item inscribo, quo vtebantur in liberorum professione. Et *pro*, inscribo, i. in rationes refero, inquit Budæus ex Demosthene, κελεύει γὰρ αὐτὸ τοῦτο ἐγγράφειν, ὅτι οὐκ ἔλαβεν οὐδὲν παρὰ τῆς πόλεως, οὐκ ἀνήλωσε. Apud eundem, Dem. *pro*, in numeros militares refero, aut inter classiarios. Et ἐγγράψαι apud eundem in orat. contra Aristog. *pro*, inter ærarios referre. vnde exponitur & mulctare: ἐγγράφεσθαι, mulctari. Demosth. ἐγγραφῆναι τὸ διπλοῦν τῷ δημοσίῳ, altero tanto mulctari. Et ἐγγεγραμμένοι ἐν ἀκροπόλει, in arcem relati, vel quorum nomina Athenis in arcem relata vide Bud. in annotat. ¶ Item pro προσγράφω, adscribo, addo. vt Demosth. ἐγγράφει τοῦτο εἰς τὸ ψήφισμα. Plut. in Publ. τοὺς δ᾽ ἐγγραφέντας ὑπ᾽ αὐτοῦ. Et ἐγγράφεσθαι εἰς ἄνδρας seu ἐγγραφῆναι Demosth. in album virorum referri. ¶ Item inscribo, seu conscribillo, scarifico. B. ex Theophr. πλὴν ὑπὸ τὸν φλοιὸν ὑποδυόμενοι σκώληκες, ἐπιπολῆς ἐγγράφουσιν.

Ἐγγράμματος scriptus, vt ἐγγράμματος φωνή.

Ἐγγραφὴ inscriptio.

Ἔγγραφος, scriptus, scripto cõstãs, in literas relatus. cui opp. ἄγραφος. vt ἔγγραφος νόμος, Plut. in Lyc.

Ἐγγράφως, scripto, seu in scripto: aut cum scriptis.

Ἐγγραπτὸς, inscriptus.

Decomp. Μετεγγράφω, transcribo quod vno loco scriptum est, aliò transfero. vel, professionem muto. ex Greg. de sancto baptism. εἰ μὲν ἄλλως. ἐγγέγραψαι ἢ ὁ ἐμὸς ἀπαιτεῖ λόγος, δεῦρο καὶ μετεγγράφηθι.

Παρεγγράφω, falsò inscribo vel adscribo, subdolè intersero interponóque. Plut. in Anton. καὶ τούτοις παρεγγράφων ὡς ἐβούλετο. Vnde παρεγγραμμένος, item, παρέγγραπτος & παρέγγραφος, adscriptitius, non germanus. vt Hercules & Bacchus & Ganimedes à Luciano dicuntur inter deos παρεγγεγραμμένοι. à

Greg. παρέγγραπτοι ἱερεῖς, qui obrepserunt. Et παρέγγραφος, πολίτης apud Athen. factitius ciuis, & quolibet modo ciuitatem adeptus.

Προσεγγράφω, insuper adscribo, B. ex Dem. εἰκότως δὲ οὐ προσενεγράψατο τὴν ποίησιν τῇ διαμαρτυρίᾳ.

Ψευδεγγραφή. ἡ. falsa & ementita inscriptio. ψευδεγγραφῆς δίκη, siue ψευδέγγραφος δίκη, lis aduersus quæstorem instituta qui falsò nomen debiti inscripserit. apud Suidam. Vide & Harpocr. Poll. lib. 8.

Ἐπιγράφω inscribo, superscribo. Luc. de hist. scrib. ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία. Et ἐπιστολὴ ἐπιγεγραμμένη τὸ ὄνομα. apud Synes. epistola hoc vel illud nomen inscriptum habens. Thucyd. ἐπιγράψασθαι ἐπὶ τρίποδα. ¶ Item, (inquit Budæus) epigrammata scribo. Plut. ἀνεγίνωσκε τὰ εἰς αὐτὸν ἐπιγεγραμμένα μονόστιχα. ¶ Item, inscribo virgis, i. conscribillo, scarifico, perstringo, leuiter vulnero. Iliad. δ. v. 139. Ἀκρότατον δ᾽ ἄρ᾽ ὀϊστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτός. Hinc aduerb. Ἐπιγράβδην. ¶ Item, viritim collationem describo & indico, Aristot. Oecon. 2. ἐπέγραψε τοῖς πλουσιωτάτοις αὐτῶν πλῆθός τι ἀργυρίου. ¶ Ἐπιγράφω τίμημα, inscribo pœnam, mulctam irrogo, &c.

Ἐπιγράφομαι, adscribo mihi, titulum hunc mihi vendico. hoc mihi tribuo. Plut. in Demetr. ἀλλὰ Δημήτριος ἔχαιρε τῷ βασιλεῖ τῶν θεῶν ἀνομοιοτάτην ἐπιγραφόμενος προσωνυμίαν. Item ἐπιγράφομαι τὸν, hanc mihi ducem & autorem vendico & adscribo, Bud. ex Chrysost. Sic & apud Luc. ἐπιγραφόμενος τὸν Αἰσχίνην & τὸν Πλάτωνα. ¶ Ἐμαυτῷ μὲν ἐπεγραψάμην εἰς φορὰν μεγίστην, mihi ipse descripsi, mihi statui & imperaui. ¶ Item testium nomina do quos sum producturus. Bud. ex Demosth. καὶ ἐπιγράφεται μάρτυρας. ¶ Item, de scripto actionem intendo, libello actionis genus edo. Sic Dem. πρὸς Ἄφοβον dixit τῶν ἐπιγεγραμμένων ἐπετίμησαν, tanti damnauerunt quanti eam litem æstimaueram.

Ἐπίγραμμα inscriptio ἐπιγραφή. Apud Aristot. autem Rhet. 1. ἢ τὸ ἐπίγραμμα οὐχ ὁμολογοῦσιν exp. litis inscriptionem non concedunt, i. rem quæ nomine illo appellatur se fecisse negant. ¶ Item peculiari signif. idem quod & Lat. epigramma. Ἐπιγραμματίζω, apud Laërt. epigrammate noto vel mordeo. Ἐπιγραμμάτιον dimin. Plut.

Ἐπιγραφή, inscriptio, titulus. Athen. 13. καὶ ἄλλα δράματα ἀπὸ ἑταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγραφάς. Item pro titulo metaph. Polyb. 1. τὴν ἐπιγραφὴν τῶν πραγμάτων λαβεῖν. ¶ Item, indictio. Isocr. ¶ Item descriptio tributi, & munus ipsum publicum. Ἐπιγραφεὺς, qui hoc munere fungitur describendi tributum. B. Vide & Poll 8.

Ἐπιγράβδην, aduerb. apud Hom. strictim, perstringendo.

Decomp. Ἀνεπίγραφος, ου ὁ καὶ ἡ, non habens ἐπιγραφὴν seu inscriptionem. vt liber ἀνεπίγραφος, cui autoris nomen inscriptum non est, vel carens titulo. Et epistola ἀνεπίγραφος cui non est inscriptum nomen eius ad quem mittitur.

Ἀντεπιγράφω vicissim seu loco alterius inscribo.

Παρεπιγραφή, figuræ nomẽ est, apud schol. Aristop. in Nub.

Συνεπιγράφω, simul inscribo (i. simul autorem esse dico) Plutarch. in polit. præc. ὅθεν οἱ μεγάλοι καὶ δαίμονα καὶ τύχην τοῖς κατορθώμασι συνεπιγράφουσιν, consortem laudis faciunt. laudem impertiunt. Συνεπιγραφεὺς, qui vnà cum alio fungitur munere describendi tributum.

Ψευδεπίγραφος, falsò inscriptus, fictitium & ementitum gerens titulum. Plut. Ψευδεπιγραφεῖς, falso nomine inscribere.

Καταγράφω, perscribo. vt νόμοι κατεγράφησαν εἰς ξυλίνους ἄξονας. Plut. in Solone. Item Καταγράφω στρατιώτας conscribo milites. vnde καταγραφέντες στρατιῶται, Polyb. Dicitur & de aliis quorum numerus perscribitur, vt apud Plut. καὶ κατεγράφησαν ἄνδρες οὓς ἔδει θνήσκειν ὑπὲρ διακοσίους. ¶ Item, delineo. Pauf. ταῦτα δὲ Μῦς ταῦτα τε καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἔργων Παρράσιον καταγράψαι. Et καταγράφεσθαι εἰς σφαῖραν. Procl. de sphæra.

Καταγραφή, perscriptio. vt καταγραφὴ κεφαλαίων quidam Plut. liber vocatur. Et conscriptio vt καταγραφὴν τῶν στρατιωτῶν ποιεῖσθαι. Polyb. milites conscribere. Est item delineatio. Plat. in Sympos.

Κατάγραπτος, perscriptus. Item, pictus, notis & punctis distinctus. Κατάγραφος, idem, apud Luc. vt testatur Bud.

Μεταγράφω, muto scriptum, Bud. ex Xenoph. Et μεταγράφω τὸν νόμον, abrogo, refigo, idem ex Dinarcho. Idem μεταγράφειν interpr. arbitrium inducere & circumducere, *hoc est*, sententiam arbitrorum antiquare. Schol. exponit μεταγράφειν τὴν ἀπογραφὴν τῆς διαιτήσεως, iam probatum arbitrium inducere. ¶ Item pro ἀπογράφω, exscribo, describo. Apud Thuc. significat etiam in aliam linguam transfero: τὰς ἐπιστολὰς μεταγραψάμενοι ἐκ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων ἀνέγνωσαν. ¶ Item transcribo. vt μεταγράφειν τοῦτο εἰς σε, Pausan.

Μεταγραφή, descriptio libri & exemplum. Iulian.

Μεταγραφεὺς, exscriptor, qui transcribere solet.

Παραγράφω, adscribo iuxtà scribo, Syn. τὰ παραγεγραμμένα τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. Est etiam annoto in margine, de qua signif. vide in παραγραφή. Item appingo, Bud. ¶ Item præscribo, exceptione summoueo: pro quo dicitur & παραγράφομαι. ¶ Itẽ, perperam scribo. Demosth. pro cor. Item παραγράφω νόμον, legi iam latæ & rogatæ aliam legem obrogo & oppono. ¶ Item pro ἐγγράφω, inscribo & me esse profiteor. Vide Budæum. Exponitur etiam prætexto, apud Polybium, τὰ μὲν πρὸς Ἀντίγονον καὶ Φίλιππον ὑμῶν ὑπάρχοντα φιλάνθρωπα παραγράφη, i. negotium vestrum humanitatis specie prætexitur.

Παραγράφομαι, præscribo, excipio, exceptione submoueo petitionem. Demosth. ad Pantæn. παραγραψάμενον μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην. Idem in Mid. Δημοσθένει τὴν γραφὴν τοῦ φόνου παραγράψασθαι, accusationem transcribere & transferre, vel Demosthenem præterea accusare, & in eum, præterito alio, accusationem criménque intendere. ¶ Item, præscribo finem, vt αὐτοχειρίᾳ παραγράψασθαι τὸν βίον, apud Ios. sua manu vitæ finem sibi præscribere, i. sibi mortem consciscere. ¶ Item, sperno & reiicio, ex Nonno, ἐμὲ παρεγράψατο.

Παράγραμμα, quod adscribitur vltra iolium & iustum, B. ex Dem. Παράγραμμα, & παραγραμματισμὸς (à παραγραμματίζω) scripturæ inuersio, q. d. alliteratio. Aristot. Rh. 3. Dicit & τὸ παρὰ γράμμα σκῶμμα. Suidas παραγραμματισμὸν esse dicit quũ γράμμα loco γράμματος ponit. vt μυρσίνη pro βυρσίνη, & κικλωπιδῶν pro κεκροπιδῶν. Vide & Aristoph. schol. Docet Budæus ex Eustathio, παραγραμματισμὸν dici & vitiũ literas peruersè pronuntiantiũ, vt si quis κόλακος pro κόρακος dicat. Παραγραμματίζω, paragrãmare vtor, seu alliteratione.

Παραγραφή, adscriptio & annotatio in margine. Item, scholium & annotationis signũ in margine adscriptum. Isocr. περὶ ἀντιδόσ. Ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς παραγραφῆς ἀνάγνωθι τὰ περὶ ἡγεμονίας. Inde paragraphi vel paragraphæ iurisconsultorum. Est etiam schema quoddam quo, finito sermone vno, ad alium fit transitus. Eustath. ¶ Item, præscriptio, præscribendi ius, exceptio. Apud Demosth. pro cor. Bud. exceptionem & translationem interpr. Παραγραφικὸς ἀγών, litis contestatio super exceptione & translatione, quam Cic. translatiuam causæ constitutionem vocat Rhet. 2. Huiusmodi est controuersia apud Demosth. πρὸς Πανταίνετον & πρὸς Φορμίωνα.

Παράγραφος, figura quædam cuius nota velut in certas quasdam portiones comœdia diuidebatur, de qua lege Hephæst. & schol. Aristoph. Sunt qui contra Budæum paragraphos iurisconsult. nomen hinc accepisse putent.

Παραγράπτους & παρεγγράπτους, vocat Suid. spurios, peregrinos, videlicet perperam inscriptos.

Decomp. Ἀντιπαραγράφομαι, exceptione vtenti occurro.

Ἀντιπαραγραφή, formula qua quis occurrit ei qui exceptione vtitur. vulgo replicationem appellari scribit Bud. in prior. annot. in Pand.

Προσπαραγράφω, adscribo, iam scriptis addo, vt interpr. Bud.

Περιγράφω, circumscribo, Naz. ὥσπερ κύκλον κέντρῳ περιέγραψε τὴν πόλιν. Plut. in Romulo, ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι. Et περιγραφόμενον σχῆμα geomet. de quo Bud. ¶ Item, circumscribo i. definio seu præfinio, quasi circumscribendo præstituo. Aristot. Metaph. 10. τούτων δὲ τῶν ἐπιστημῶν ἑκάστη περιγραψαμένη τι γένος αὐτῇ. Xen. τὰς τῶν ἀφροδισίων ἡδονὰς τοῖς ἄλλοις δοῦναι περιγράφοντας τοῦ ἔτους χρόνον. Hinc & *pro*, coërceo, cohibeo, coarcto, vt Thucyd. ἐκ βραχέος καὶ περιγραπτοῦ, ex præscripto & non liberè laxéque. Apud Greg. περιγράφειν τὸν λόγον, i. finire seu claudere. ¶ Item, pro delineare, vel deformare rudius, non exactè describere, apud Aristot. περιγεγράφθω μὲν οὖν τἀγαθὸν ταύτῃ. ¶ Item, deleo, oblitero, aufero è numero. Æschin. περιγράψετέ με ἐκ τῆς πολιτείας.

Περίγραπτος, circumscriptus, & quasi certis finibus inclusus. Item qui circumscribi potest & finiri.

Περιγραφή, circumscriptio. Polyb. περίμετρον & περιγραφὴν pro eodem posuit, de ambitu maris Pontici loquens, vt scribit Bud. Ex eodem affertur & pro καταστροφή. ¶ Item, delineatio, deformatio quædam rudior, descripto minus exacta. Arist. τὰ καλλῶς ἔχοντα τῇ περιγραφῇ. quæ rectè delineata sunt. ¶ Item, Poll. l. 4. est vitium quoddam in corpore.

Decomp. Ἀπερίγραπτος, cui contr. περίγραπτος. vt Damasc. de Deo. ἀκατάληπτος, ἀπερίγραπτος.

Ἐμπεριγράφω, scripto comprehendo.

Προγράφω, antè scribo, prius scribo. Paul. ad Ephes. 3. v. 4. καθὼς προέγραψα ἐν ὀλίγῳ. Sic & alibi, προγράφειν ἐν τοῖς πινακίοις dixit Aristoph. in auibus. ¶ Item *pro*, conscribo ex Aristot. Oecon. 3. χρήματα προέγραψε. & ex Plut. in Camil. προέγραψε στρατιᾶς κατάλογον.

Πρόγραμμα, scriptum quod publicè proponitur, aliquid indicans aut fieri iubens. seu tabella publicè proposita vt quod in ea scriptum est ab omnibus legatur. Luc. ¶ Interdum significat διάταγμα & quasi πρόγραμμα, edictum.

Προγραφή, proscriptio, vt Bud. apud Strab. interpr. de Sylla loquentem, προγραφὰς δὲ ποιησάμενος οὐκ ἐπαύσατο πρὶν ἢ πάντας τοὺς ἐν ὀνόματι Σαυνιτῶν διέφθειρεν.

Προσγράφω insuper scribo, scriptis addo, adscribo. vt προσγράφειν τοῦτο πρὸς τὴν εἰρήνην. Exp. & adscribo seu allego, apud Plut. in Publ. προσέγραψε τῇ βουλῇ Οὐαλέριον. Et in Numa, Πυθαγόραν τῇ πολιτείᾳ προσγράψαν.

Πρόσγραμμα τὸ, quod iam scriptis additum est. adscriptio.

Συγγράφω, conscribo, scriptis mando, historiam scribo. Thuc. lib. 1. Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. Lucian. de hist. scrib. οὐ γὰρ τὰς πράξεις καὶ φιλοσοφεῖ ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσι. Et συγγεγραμμένοι πατέρες. Plut. patres conscripti. ¶ Item συγγράφειν, & frequentius συγγράφεσθαι, scripto cauere, quod syngrapha dicitur. stipulari. ex Isocr. & Xen. ac Theophrasto.

Σύγγραμμα, opus quod quis conscripsit, liber, opus. Xen.

Συγγραφὴ, scriptio. Aristid. ποίησιν καὶ ἄλλην συγγραφήν. Et peculiariter de scriptione historica. Pausa. ἡ μὲν οὖν πόλις ἐστὶν ἐπὶ θαλάσσῃ μέγα οὐδὲν ἐς συγγραφὴν παρεχομένη. Item scriptum, liber. vt idem Pausan. ἐν τῇ Ἀτθίδι συγγραφῇ. ¶ Item, syngrapha, stipulatio & cautio. Thuc. vide B. qui & affert ex Dem. ἐπειδὰν συγγραφὴν συγγράψωνται ναυτικήν.

Συγγραφεὺς, scriptor, historicus. Item scriba, apud Thuc.

Decomp. Παρασυγγραφέω, ῶ, contra syngraphæ conuenta facio, & fidem promissam in satisdando fallo. B. ex Dem.

Ὑπεργράφω, superpingo.

Ὑπογράφω, subscribo, (tam in propria signific. quàm in metaph.) astipulor, assentior, probo. Theodoritus. συμφώνοις γράμμασιν ὑπογράψαντες αὐτοχειρί. Item, ὑπογράψαντες τῇ ἐν Νικαίᾳ συνόδῳ. ¶ Idem, q. d. sub aliquo scribo, dictata excipio. Iul. imper. & ἔχων οὐ τὸν ὑπογράφοντα. Sic & Plut. in Cæs. ¶ Item, delineo, lineamenta duco. Aristot. de gener. 2. καὶ γὰρ οἱ γραφεῖς ὑπογράψαντες ταῖς γραμμαῖς, οὕτως ἐναλείφουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῷον. Hinc sumpta metaph. dixit Isocr. ὑπογράφειν χαρίεντας τοῖς ἐξεργάζεσθαι καὶ διαπονεῖν δυναμένοις, prima manu informare, & quasi primis lineis deformare. Item exp. describo, apud Bas. in epist. ad Maximum, σαφῶς ὑπογράφων τῷ λόγῳ τῆς ψυχῆς σου τὸν χαρακτῆρα, describens & quasi depingēs animi tui formam. Sic & apud Plut. pro describere, vel breuiter definire, in lib. de fato. ¶ Itē, pro προγράφω, præscribo pueris, quos doceo scribere. Plato in Protag. ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι. Et metaph. idem de leg. lib. 4. αὐτὸν προσῶν πάντα ὑπογράφοντα τῷ πράττειν, quasi præscribentem quę agere debeant. & prælineantem quæ sequi eos oporteat.

Ὑπογράφομαι, fucor, fuco vel cerussa illinor, aut me illino. Lucian. καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ὑπογραφομένην. Athen. de sardanapalo, ὑπεγέγραπτο τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὑπόγραμμα, subscriptio. Item, quod subscriptum est. Apud Antiph. τῆς στήλης τὸ ὑπόγραμμα, Bud. interpr. τὸ ἀναγεγραμμένον ἐν τῇ στήλῃ, addens esse fortasse idē quod πρόσγραμμα.

Ὑπογραμματεὺς, scribæ vicarius, vel scribæ administer. Ὑπογραμματεύω. Bud. exp. facio scriptum, apud Antiph.

Ὑπογραφὴ, subscriptio. Et metaph. approbatio, assensio. Bas. Bosporio, ἐπὶ τῇ ὑπογραφῇ τῆς πίστεως. ¶ Item descriptio primæ manus & delineatio, rudis & crassa adumbratio, Plat. Et ὑπογραφὴ τῶν θεμελίων apud Aristot. fossa ducta & fundamenti circunscriptio. ¶ Item, figuratum dictum & ridiculum, ex Herodiano lib. 4. καὶ λέγειν εὐστόχως ὑπογραφὰς ἢ παιδιάς. ¶ Item, fucus apud Luc. inquit Bud. Sic Chrysost. ὀφθαλμῶν ὑπογραφαὶ καὶ παρειῶν ἐπιγραφαί.

Ὑπογραφεὺς, amanuensis. qui dicta excipit Bud. ex Syn.

Dec. Προσυπογράφω, insuper subscribo, vel vnà subscribo.

Alia composita facta ex γράμμα, aut deriuatis inde: citra præpositionem.

Ἀγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, illiteratus. literarum rudis, aut indoctus. aut qui ne ipsa quidem literarum elementa nouit. Lucian. & Athen. 10. Item literis carens, literis non constans. vt ἀγράμματος ῥῆσις, Athen. 10.

Ἀγράμματα ζῷα, animalia quorum vox nullis exprimi literis valet, inquit Cæl. Rhod.

Ἀγραμματία ἡ, literarum imperitia, aut literarum penuria & q. d. carentia literarum. Ælian.

Δεκαγράμματος, decem literis constans. Athen. lib. 10.

Ἑπταγράμματος, qui septem literarum est.

Ἱερογραμματεὺς, q. d. scriba & velut commentariensis rerum sacrarum, i. mysticarum, sacer scriba. Luc. in Macrob.

Πολυγράμματος, qui multarum literarum est. admodum literatus. Plut. in Pericle.

Τετραγράμματος, qui quatuor literarum est. quatuor literis constans. Sic apud Iudæos dicebatur Dei nomen יהוה, quod exprimere religio illis erat.

Φιλογράμματος, amans literas, literarum studiosus.

Φιλογραμματέω, ῶ, literas amo. Bud. ex Plut.

Alia composita facta ex γραπτὸς, itidem sine præpositione.

Ἄγραπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non scriptus. Ἄγραπτος δίκη Polluci est ἡ ὑπὸ τῆς παραγραφῆς ἀναιρεθεῖσα καὶ διαγραφεῖσα.

Νεόγραπτος, recens scriptus seu pictus.

Νωτόγραπτος, cuius dorsum notis aliquibus inscriptum est. vt νωτόγραπτοι ἰχθύες, inquit Eust. οἱ ἔχοντες γραμμάς τινας περὶ τὰ νῶτα. Athen. lib. 7. ex Aristot. de hist. an. νωτόγραπτος λέγεται βοῦς σκολιόγραπτος δὲ κοιλιάς.

Σκολιόγραπτος, tortuosis notis pictus, vide νωτόγραπτος.

Alia composita facta partim à γραφὴ, partim à γράφω, itidem sine præpositione.

Ἁγιόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. sanctoscriptus. vt ἁγιόγραφοι πτύχες, apud Dion. Areop. sacræ scripturæ libri. Τὰ ἁγιόγραφα, sancta scripta. Sic dicūtur certi quidam bibliorum libri. Vide Hieron.

Ἄγραφος, idem quod ἄγραπτος, non scriptus. vt ἄγραφον δίκαιον, Aristot. eth. 8. Et ἄγραφοι νόμοι apud eundem. Ἄγραφα ἀδικήματα, crimina de quibus lex non scripta est, vt ait Hesych. & Suid. ¶ Ἄγραφα, Iudæi vocabant quædam quæ citra librorum monumenta per manus tradebant viua voce, inquit Erasm. ex Chrysost.

Ἀγράφιον, ου, τὸ, (*subst.*) vnde ἀγραφίου δίκη, vt inquit Harpocr. actio aduersus eos, qui quum publico debitores essent, eóq; in tabulas publicas inscripti essent, ante persolutionem tamen ex iis expuncti. Vide Dem. in orat. κατὰ Θεοκρίνου. Etymologus dicit etiam fuisse aduersus eos qui inscribebant eorum nomina qui nihil deberent.

Ἀνθηρογραφεῖσθαι, floridè scribi. Cic. ad Att. lib. 2. epist. 6.

Αὐτόγραφον, ου, τὸ, scriptum manu propria exaratum. Plut. ad Col.

Βιβλιογράφος, librorum scriptor, librarius.

Βιβλιογραφία, librorum scriptio. Diosc. lib. 1.

Γεωγράφος, ου, ὁ, qui terram seu terræ situm describit.

Γεωγραφία, ας, ἡ, terræ descriptio.

Γεωγραφικὸς, ἡ, ὸν, ad terræ descriptionem pertinens, terræ descriptionis peritus. Et τὰ γεωγραφικὰ apud Ciceronem in Epistola ad Atticum, de terrarum descriptione commentarij.

Γεωγραφέω, F. ήσω, terram describo. Aristot. de mundo, ὥς φασιν οἱ γεωγραφήσαντες.

Γλωσσογράφος, qui de γλωσσῶν seu glossematum interpretatione scribit. Athen. lib. 3.

Δασμογράφος, tributi scriba. [κοῤῥάπτης.

Δικογράφος, ου, ὁ, causarum scriptor. Budæo idem est quod δι-

Δικογραφία, ας, ἡ, causarum scriptio seu concinnatio. Isocr. περὶ ἀντιδόσ. Εἰδὼς ἐνίους τῶν σοφιστῶν βλασφημοῦντας περὶ τῆς ἐμῆς διατριβῆς, καὶ λέγοντας ὡς ἔστι περὶ δικογραφίαν.

Δολιχογραφία, ας, ἡ, scriptorum prolixitas. Epigr.

Δουλογράφιον, ου τὸ, in Pand. videtur esse assertio in seruitutē. Bud.

Εἰκονογραφέω, ῶ, (verbum rhet.) rerum personarúmve imaginem oratione describo. Dion. Long.

Εὐγραφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bene seu pulchris literis scriptus aut pictus. Item bene scribens seu pingens. vt εὐγραφέων καλάμων, Epig.

Ζωγράφος, ου, ὁ, qui animalia depingit. pictor Luc. & Plut.

Ζωγραφία, ἡ, pictura. Philostr. ep. 39. ζωγραφίαι παρειῶν καὶ χειλέων βαφαί.

Ζωγραφικὸς, pictorius. Et ζωγραφικὴ (s. τέχνη) pictoria ars. Et τὰ ζωγραφικὰ, quæ pingi solent. ¶ Item, pingendi peritus, B. ex Polyb.

Ζωγραφέω, ῶ, pingo. Plato. Ζωγράφημα, τὸ pictura, i. id ipsum quod pictum est. Plat in Phil. Et Plut. de def. orac.

Ζωγραφεῖον, ου, τὸ, officina pictoris.

Decomp. Ἀναζωγραφέω, ῶ, delineo, vel depingo.

Ἀποζωγραφέω, ῶ, depingo seu effingo.

Διαζωγραφέω, ῶ, depingo. Philo. lib. 3. de vita M.

Ἠθογράφος, qui ipsos etiam mores & ingenium hominis pingendo exprimit. Aristot. de Poët.

Ἠθογραφέω, ῶ, mores scribendo exprimo. in vita Thucyd.

Ἰδιόγραφον, idem quod αὐτόγραφον. Gell. lib. 9.

Ἱερόγραφα, seu ἱερογραφούμενα. Dion. Areop. diuinarum rerum imagines seu adumbrationes.

Ἱερογραφία rerum diuinarum adumbratio per quædā signa.

Ἰχνογραφία, est quæ vulgo plana forma vocatur, Bud. in Pand. Hanc Cælius vocat descriptionem operis futuri, à Cicerone dicens vocari formam.

Καλλιγράφος, qui eleganter scribit, aut pingit. Greg.

Καλλιγραφία, elegans scriptura, scribendi pingendiue elegantia. Plut.

Καλλιγραφέω, ῶ, elegāter scribo, καλῶς γράφω, Poll. Itē fuco. Apud Laërt. κεκαλλιγραφημένη λέξις, exp. oratio elegans & [compta.

Κηρογράφος, qui cera seu ceris pingit.

Κηρογραφία, pictura quæ ceris fit. Athen. lib. 5.

Κηρογραφέω, ῶ, ceris pingo. Athen. lib. 5.

Λεπτόγραφος, exiguis & tenuibus literis descriptus. Luc.

Λευκογραφέω, ῶ, albo colore depingo. Aristot. de poët.

Λευκογραφὶς, ίδος, ἡ, leucographis, Plin. quem vide & Aetium.

Λογογράφος, qui orationes conscribit. orator. Plut. de def. orac. Interdum dicitur in contemptum. vt Lat. tabula. apud Dem. & Dinarch. ¶ Latius etiam accipitur. Nam Hermogenes Platonem quoque vocat λογογράφον. & Thuc. λογογράφους vocat historicos in sui operis præfatione.

Λογογραφία, orationum scriptio. aut etiam historiæ scriptio.

Λογογραφικὴ, (s. τέχνη) ars scribendi orationes. Plat. Item pro soluta oratione. Eust.

Λογογραφέω, ῶ, scribo orationes forenses, aut scribo historiam. Plut. de Dem.

Μεγαλογραφία, magnarum rerum descriptio seu pictura. Vitr. l. 7. cap. 4. & 5.

Μιερογρα-

Μεσόγραφος, semiscriptus.

Μιμογράφος, qui mimos scribit, mimorum scriptor: quales fuerunt apud Græcos Sophron & Xenarchus, apud Latinos Laberius. Vtitur Diog. Laert.

Μυθογράφος, fabularum scriptor. Plut.

Μυθογραφία, fabularum conscriptio. Strabo.

Νομογράφος, q.d. legis seu legum scriptor. Legislator. Suid. ¶ Item, qui certos modos certámque modulationem præscribit. ex Plat. in Phædro.

Νομογραφία, legum scriptio. Strab.

Νυκτογραφία, scriptio nocturna, lucubratio, compositio lucubrata. Bud. ex Plut. de Dem. ἀγρυπνίαις καὶ νυκτογραφίαις.

Νυκτογραφέω, noctu scribo.

Ὁλογραφέω ῶ, integrum scribo. Plut. in Probl.

Ὀνοματογράφος, nominum scriptor seu inscriptor.

Ὀνοματογραφία, nominum scriptio seu inscriptio. Exp. & nomenclatura.

Ὀνοματογραφῶ, nomina scribo seu inscribo, i. in acta refero.

Ὀξυγράφος, qui celeriter scribit.

Ὀπισθόγραφος, à tergo scriptus. Luc. in Vit. vẽd. ἡ πήρα δέ σοι θέρμων ἔστω μεστὴ καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. Vide Hermol. Barb.

Ὀρθογραφία, recta scriptura, seu rectè scribendi scientia. In architectura est (vt Vitru. tradit. l. 1. cap. 2.) recta frontis imago, modicéq; picta rationibus operis futuri figura. De qua & Bud. in Pand.

Ὀρθογραφέω, ῶ, rectè scribo.

Πεζογράφος, q. d. pedestris orationis scriptor, i. solutæ, qui aliquid oratione soluta scribit.

Πεζογραφέω, ῶ, pedestri oratione scribo, solutã oratiõe scribo.

Πλασματογράφος, figmentorum scriptor. Eust.

Πλαστογράφος, qui scripturas fingit, seu qui ficta scribit. falsarius. Artemid.

Πολιτογραφέω, ῶ, ciuium numero adscribo, ciuitate dono. B. ex Heracliti epist. ad Hermodotum. & Ioseph. l. 1. Πολιτογραφοῦμαι, ciuium numero ascribor. Laert.

Ῥυπογράφος, sordidarũ rerũ pictor. quo nomine dictus est Pyrricus.

Σημειογράφος, exceptor, actuarius, notarius. qui notis scribit, vt verba oratorum assequatur. Plut. in Cat.

Σημειογραφέω, ῶ, notis vtor, scribendi compendiis vtor. notis verba orationis subsequor.

Σιλλογράφος, sillorum scriptor: i. carminum dicacium seu mordacium, & dicteriis ac conuitiis, atque adeò maledicẽtia refertorum, qualis fuit Timõ Phliasius apud Athen. Euseb. & Laert.

Σιλλογραφία, sillorum scriptio.

Σκηνογράφος qui scenas pingit

Σκηνογραφία, ἡ, scenæ imaginaria excitatio, seu frontis & laterum abscedentium prominentiúmque adumbratio, & ad circini centrum omnium linearum responsus. Plut.

Σκηνογραφικὸς, pertinens ad σκηνογραφίαν. Strab.

Σκιαγράφος, qui vmbram rei alicuius perscribit, i. qui rem aliquam adumbrat.

Σκιαγραφία, ἡ, adumbrata descriptio. Plat. lib. 2. de rep. σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον.

Σκιαγραφικὸς, ad vmbratilẽ descriptionem pertinens. vmbratilis.

Σκιαγραφέω, adumbro, Greg. apud Plat. l. 9. de rep. ἐσκιαγραφημένη ἡδονῇ, inanis & imaginaria.

Στηλογραφία, inscriptio in columnam seu cippum.

Στηλογραφέω, ῶ, in columna seu cippo inscribo.

Συμβολαιογράφος, tabularius, qui contractus scribit. B. ex Pand.

Ταχυγράφος, exceptor, actuarius. à scribendi celeritate dictus, Syn.

Τειχογραφέω, ῶ, muros depingo.

Καταπειχογραφῶ, in muro pingo aut Scribo. Ex Strab.

Τερατογραφέω, ῶ, monstrosa scribo. vel monstra describo. Eratost. apud Strab. lib. 9.

Τεχνογράφος, scriptor artis alicuius. qui artis alicuius præcepta literis mandauit.

Τοπογράφος, locorum scriptor seu descriptor.

Τοπογραφία, loci vel locorum descriptio. Strab.

Τοπογραφέω ῶ, locum describo. Strab.

Ὑμνογράφος, hymnorum scriptor.

Τραγῳδιογράφος, tragœdiarum scriptor, apud Polyb.

Χαλκογράφος, æreis literarum notis scribens, vel potius loco scripturæ vtens.

Χειρόγραφον, ου, τὸ, chirographũ. Quidã interpr. cautio manu alicuius scripta.

Χειρογραφέω, ῶ, chirographo caueo, vel promitto: vel aliud chirographo conscribo. Bud. ex Pand.

Χρηστογραφία, vtilis siue bona scriptura aut scriptio.

Χρονογράφος, temporum seu annalium scriptor, qui describit quo tempore quæque res gesta sit.

Χρονογραφία, temporum descriptio.

Χωρογράφος, loci seu locorum descriptor. regionis descriptor.

Χωρογραφία, regionis descriptio.

Χωρογραφέω, ῶ, locos regionis alicuius describo, regionem aliquam describo singula loca commemorans. Ptolem.

Ψευδογραφία, ficta descriptio & falsa qua geometræ vtuntur. Fab. lib. 4. cap. 10. Exponitur etiam falsa scriptura, & falsa delatio.

Ψευδογραφέω, ῶ, falsò & mendosè describo. & apud geometras, perperam describo.

Ψευδογράφημα, mendosum eiusmodi schema in geometria, seu falsa descriptio. Themist.

Ψιλογραφέω, ῶ, scribo litera ψιλῇ. vox grammaticorum.

Ὡρογράφος, qui res gestas describit & distinguit per quatuor anni ὥρας & tempora, vel etiam annalium scriptor, qui describit quid quoque anno euenerit Plut.

Ὡρογραφία, eiusmodi descriptio seu annales.

Composita ex γραμμή.

Ἄγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, lineis carens.

Αὐτογραμμή, linea mathematica, Philopono.

Διαγραμμίζω, diagrammismo ludo. Eust. ex Philemone.

Διαγραμμισμὸς, οῦ, ὁ, ludi tesserarij species, de quo Eustath. & Poll. lib. 9.

Ἐρυθρόγραμμος, rubeis lineis interstinctus. Athen. l. 7. de salpa, ἔστι δὲ πολύγραμμος καὶ ἐρυθρόγραμμος.

Εὔγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene delineatus, lineamentis bene distinctus. Luc. πυραμίδα εὔγραμμον τὰς γωνίας.

Εὐγραμμία, ας, ἡ, Athen. l. 5. ἀκριβῆ τὴν εὐγραμμίαν τῶν ὑποφασμένων ἔχουσα ζωδίων, i. lineamenta scitè ducta. Bud.

Εὐθύγραμμος, rectis lineis distinctus, directis constans lineis. vt εὐθύγραμμον σχῆμα, Aristot. Philop. Strab. Plut.

Καμπυλόγραμμος, curuas lineas habens.

Μελανόγραμμος, nigris lineis interstinctus. Aristot. apud Athen. lib. 7.

Μονόγραμμος, quasi delineatus tantùm non additis reliquis quæ iustam picturam absoluant. Vide Cæl. Rhod. lib. 8. cap. 19.

Ὁμόγραμμος, qui earundem linearum est.

Πεντάγραμμος seu πεντέγραμμος, qui quinque linearũ est. Luc.

Παραλληλόγραμμον, ου, τὸ, spatium quod lineis parallellis continetur, Bud. ex Boethio. Παραλληλόγραμμος πίναξ Ptolemæo tabula est oblonga forma, vt scribit idem B.

Ποικιλόγραμμος, variis seu versicoloribus lineis distinctus. varius, pictus, maculosus. apud Athen. lib. 7.

Πολύγραμμος, multis lineis interstinctus, apud Athen. lib. 7.

Ὑπογραμμὸς, οῦ, ὁ, forma delineata, præscriptum. Damasc. de Christo incarnato, ὑπογραμμὸς ἡμῖν ὑπακοῆς γινόμενος.

ΓΡΑ'Ω, F. σω, comedo, ἐσθίω. vt apud Callim. Καὶ γόνος αἰζηῶν ἔγρασε κηδεμόνα. Sic Hesych. Cyprios ait γρᾶ dicere pro φάγε. comede. Etym. & perispomenως γρῶ dici innuit, cuius fut. esse γραύσω. Inde Eustath. deriuat τὴν γράστιν, vtpote ὑπὸ τῶν ζώων χλωρὰν ἐσθιομένην: deducens inde & τὴν χρόνῳ διεφθαρμένην γραῦν & τὴν γρώνην πέτραν. Etym. vult γράειν significare etiam ξύειν, sculpere, inde deducens γράφω.

Composita.

Πρίγρα ἡ, instrumentum fabrile, denominatum παρὰ τὸ πρίειν γράειν, i. ἐσθίειν seu γράφειν καὶ ξύειν τὰ ξύλα εἰς ἐπισύρτας ... Eust. Latini circinum vocant.

Πολυγραῦς Hippoc. dixit pro πολυφάγῳ, multũ comedẽti, voraci.

Γρηγορέω, vide in Ἐγρηγορέω. Γριπίζω, vide in Γρῖπος. Γρῆϋς γρηῦς, vide in Γραῖα.

ΓΡΙ'ΠΟΣ, ου, ὁ, rete. Ab ἀγρεύω, vt vult Etym. & schol. Theoc. sed Eust. ex veterum grammat. sententia à γρῶ deriuat, quia ἑλκόμενος ξύει τὰ ὑπ' αὐτόν.

Γριπεὺς έως, ὁ, piscator. in Epigr. Ab Hesych. Etym. & Eust. exp. etiam qui consuit vel sarcit retia. Γριπεύω, piscor.

Γριπηῒς τέχνη, piscatoria ars, in Epigr.

Γρίπων, idem quod γριπεὺς, piscator in Epigr.

Γριπίζω piscor Hesych. Γρίπισμα τὸ lucrum, Etym. Legitur & γριπίζω, apud Basil. quod accipitur pro, lucrum seu quæstum facio, sed peculiari quodam modo.

Δυσγρίπιστος, (comp.) è quo non facilè lucrum percipi potest. apud eundem Basil. & Liban. in epist.

Γρῖφος, ου, ὁ, idem quod γρῖπος, rete. Sunt qui sagenam interpr. ¶ Item conuiualis quæstio ænigmatica, Pol. Hes. Eust. schol. Aristoph. Ad alios etiam ænigmatico & amqasgiosos sermones extenditur. Griphos Latini etiam appellarunt Luc. τὰ αἰνίγματα καὶ γρίφους ἀκούσας. Vide & apud Athen. Inuenitur & τὸ γρῖφος apud Hesych.

Γριφώδης, ambagiosus & obscurus more griphorum. Exp. & intricatus, apud Naz. orat. 1.

Γριφεύω, griphos dissoluo. Athen.

ΓΡΟ'ΝΘΩΝ, Hesychio & Poll. li. 4. cap. 10. primum rudimentum tibicinum, modulus quem primùm docentur qui tibias inflare discunt.

ΓΡΟ'ΣΦΟΣ, ου, ὁ, apud Polybium & Plutarchum teli genus est, quod exp. pilum, hastæ cuspis quam terræ infigimus. Polyb. καὶ τοῖς μὲν νεωτάτοις παρήγγειλαν μάχαιραν φορεῖν καὶ γρόσφους. Apud Plat. in Sylla. βελοσφενδόνη καὶ γρόσφοι, exp. sagittæ & glandes. Scribitur & κρόσφος.

ΓΡΥ' (vel γρῦ) quicquid minimum est, Hesych. & Suid. Item ab Hesych.

Hesych.exponitur &,sordes quæ sunt sub vngue. Suid. exponit etiam,genus quoddam parui numismatis. Sunt qui suillam vocem esse dicant, quam edere solent ij qui grauantur respondere. Hinc οὐδὲ γρῦ ἀποκρίνεσθαι, apud Aristophan.in Pluto,ne gry quidem respondere. id est,ne tantillum quidem. Interdum omittitur verbum,vt apud Dem.de falsa legat.Dicitur etiam de re quauis,vt à Iul.Imperatore, ὑμεῖς οὔτε γρῦ μετεδώκατε αὐτῆς.

Γρύζω,grunnio.Item hisco.vt apud Aristoph.in Plut.Γρύζειν δὲ καὶ τολμᾷς, ὦ καθάρματε; Apud Philostr.in vita Apollonij. οὐδαμοῦ ἐφθέγξατο,οὐδ' ὑπήχθη γρύξαι, Erasm. exp.nequaquam loquutus est,neque adduci potuit,vt vel hisceret. Apud LXX. interpr.γρύζειν redditur etiam,mutire.vt Iosuæ cap.11. Sed & canis apud eos dicitur γρύζειν τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ, Exodi cap. 11. Suidas γρύζω exponit θρυλῶ,item φωνῶ.

Γρυσμὸς,grunnitus. Athen.lib.9.de suc.

Γρυκτὸν ἐστιν ὑμῖν,hiscere audetis.apud Suid.

Γρυλλίζω,grunnio,γρυλλίζοντες χοῖροι,Aristoph.in Pluto.

Γρυλλισμὸς,grunnitus.Γρύλλη,eadem signif.Hesych.

Γρύλλος ac Γρυλλίων,porcus.apud eundem.

Γρύτη,ἡ,& γρυτάρια. τά. scruta, friuola. hinc γρυτοπώλης scrutorum venditor. vilia scruta vendens. Et comp.ἐκγρυτεύω, scrutor.Hesychio ἐξερευνῶ.

Γρυμαία,peræ quoddam genus. Poll. lib.10. Hinc γρυμαιοπώλης,apud Luc.in Alexiphane qui peras vendit.

Composita.

Ἀγρυξία,ἡ,silentium quum ne hiscere quidem audemus.οὐδὲ γρύζειν. Pindarus apud Plut.in lib. Quomodo aliquis ex inimicis vtilitatem percipiat, νικώμενοι ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται, ne mutire quidem audent.

Ἀναγρύζειν,idem quod γρύζειν. Aristoph.& Xenoph.

ΓΡΥΨ, γρυπὸς, ὁ, gryphs, gryphus. auis genus adunco rostro in morem aquilæ.de quo vide Herodot.lib.3.& Paus.in Att.

Γρυπὸς,οῦ,ὁ, exp.qui naso vel rostro est adunco & inflexo,qui naso est aquilino.vt apud Xen.pæd.8. Cyrus dicitur γρυπὸς esse. Et Plut. in apoph. dicit Persas τῶν γρυπῶν ἐρᾶν, quod Cyrus fuerit γρυπὸς τὸ εἶδος. ¶ Item incuruus,inflexus, vncus. vt apud Xenoph. pæd.8. τῶν μὲν γὰρ μεσῶν γρυπὴ ἡ γαστὴρ γίγνεται,τῶν δὲ ἀδείπνων,σιμή.

Γρυπότης,ητος,ἡ, incuruitas, aduncitas, & peculiariter nasi vel rostri.Xen.ibidem & Aristot.rhet.lib.1.

Γρυπόω,ῶ,aduncum reddo,incuruum & inflexũ reddo. Alex. Aphr.& Harpocr.Γρύπωσις,incuruatio,inflexio,ἐπικαμπή.

Γρυπαίνω,incuruor,idẽ quod γρυποῦμαι.Harpocr.ex Antip.

Γρυπάλιον siue γρυπάνιον,senecio.Hesych. Harpocr.& Suid.

Composita ex γρυπὸς.

Ἐπίγρυπος,aduncus.vel nasum habens aliquantulum aduncum. Apud Plat.initio Eutyphr.

Ὑπόγρυπος,qui est subadunco naso.

ΓΡΩΝΗ,ης,ἡ, cauerna,saxum exesum, à γράω, vt vult Eustat. Nicand.in Ther.ἐνὶ γρώνῃσιν ἐδυκεν Μυσσ[...]. Eustat.refert ex Æl.Dionys. esse locum cauum in curru in quo scuticæ reponebantur.

Γρῶνος,ου,ὁ, (*adiect.*) cauus,profundus,capax. Nic. in Alexiph. Πελλίσιν ἐν γρώνῃσιν, ὅτ' εἴαρι πῖον ἀμέλξαις. schol. enim ibi exp.κοίλαις καὶ βαθείαις καὶ δεκτικαῖς. Et Lycophron dixit,γρῶνον βέρεθρον. Ab Hesychio γρῶνοι exp.qui audiunt & nõ loquũtur.

ΓΥΑ(seu γύη Ionicè) & Γύα,ας,ἡ,aruum. vt πυροφόροι τε γύαι. Et Eurip.in Hel.de Nilo.Λευκῆς τακείσης χιόνος ὑγραίνει γύας. ¶ Item arui spatium seu iugerum, Hesych.& Eust. * Hesychio est etiam via.& fossa.* Fit παρὰ τὸ γαῖα,inquit Etym.

Γύης,ου,ὁ,pro eodem.vt testatur Eust. Plato in 1.epist.ex quodam poëta affert, οὐ δὲ γαίας εὐρυπέδου γόνιμοι βρίθοντες αὐτάρκεις γύαι. ¶ Est & aratri pars quam dentale quidam interpr. i. lignum in quod vomer inseritur Hesiod. in Erg. Δάφνης δ' ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες.Δρυὸς ἔλυμα,πρίνου γύης.¶ In corpore humano dicitur etiam teretum colli ossiculorum seu vertebrarum cœtus,vt Camer.interpr.apud Poll.

Γύαια,τά,funes quibus puppis terræ alligatur.in Epigr. Item vela,antennæ.Hesych.

Composita.

Ἀμφίγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, aruis nostris vicinus.vicinus. Apoll.Arg.1. ἀμφίγυοι περιναίεται.

Αὐτόγυον ἄροτρον,apud Hesiod.in Erg.& Apoll.Arg.3.dicitur cuius γύης clauis affixus non est,sed ἐλύματι naturaliter adnatus.

Δίγυος seu δίγυιος,qui duorum iugerum est.

Πεντηκοντόγυος,qui quinquaginta iugerum est. Il.ι.

Τετράγυος,qui quatuor iugerum est. seu quatuor laterum, i.cuius vnumquodque latus est τετράγυον.Od.η.

Ὑπέργυος,qui iugeri spatium excedit.Hesych.

Ὑψίγυος,alta iugera habens,ὑψίγυον ἄλσος,altũ nemus,Pind.

Ἔγγυα,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

ΓΥΑΛΟΝ,ου,τὸ,cauitas, κοίλωμα, Eust. Propriè vola, vt Etymol.tradit.Od.ν.Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον,i.τὸ θώρακος κύτος, vt Hesych.& Eust.exp. seu τὸ μέσον τοῦ θώρακος, vt Poll. Tribuitur & aliis rebus.vt apud Eurip. ἐν κρατήρων γυάλοις. Et apud Soph.ὦ κοίλας πέτρας γύαλον. Montibus etiam tribuitur & tunc valles significat,vt apud Hesiod.in Theog.γυάλοις ὑπὸ Παρνησσοῖο. Et Eurip.γυάλοις καρποφόροις,i.vallibus.

Γυαλὸς,οῦ,ὁ qui manu comprehendi potest.vt γυαλὸν λίθον ἀείρασθαι,apud Eust.Γύαλος verò ab Etym.exp. κύβος,λίθος τετράγωνος. Γυάλαι,αἱ, Megarensium lingua pocula dicuntur. vt refert Athen.lib.11.ex Philera.

Composita.

Ἐγγυαλίζω, F.ίσω, vel ίξω, q. d. in volam seu cauitatem manus do, in manum do. i. ἐγγυῶ, ἐγχειρίζω, vt Etym. tradit (vt expon.Camer.) concilio & tribuo quod quasi manu teneatur. Iliad.α.Τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι.

Κραταιγύαλος,ὁ καὶ ἡ,per syncopẽ pro κραταιογύαλος,cui' γύαλον firmũ & fortè est.Il.τ. Θώρηκές τε κραταιγύαλοι,thoraces firmi.

Ἀπεγγυαλίζω.(*aduerb.*) idẽ. Hesychio etiã est ἀποκαθιστῶ.

ΓΥΙΟΝ,ου,τὸ membrum.Sed propriè γυῖα,pedes,vt scribit Etymol.seu (vt quidam alij) maiora membra, vt pedes manusque: deinde & de reliquis omnibus partibus dicitur. Eustathius in hunc locum. Il. ν. Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι,annotat,quum γυῖα vocantur manus vt pedes,subaudiri genit.χειρῶν seu ποδῶν. Vsus est hoc nomine alioqui poetico etiam Plutarchus in Aristide οὐ μόνον τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ στέρνα,ἀλλὰ καὶ τὰ γυῖα χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ καὶ σιδήρῳ καταπεφραγμένος.Γυῖον dicitur etiam totum corpus, apud Hippocr. l.6.Epidem.vt Galen.comm.4.annotauit. Scribitur & sine ι,vt in compositis quibusdam videre est.

Γυιόω,F.ώσω, membra frango,claudum reddo. Il. θ. Γυιώσω μὲν σφῶϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους.Hesiod.in Theog.Ἧ ἐκπεσε γυιωθείς.Item,eneruo & vires exoluo,apud Hipp.vt exponit Gal. comm.περὶ διαίτης ὀξέων νοσ. Significat etiam γυιοῦσθαι, apud eundem,idem quod ἐλάττονα γίνεσθαι, decurtari, vt explicat Gal.com.3.in lib.de artic.

Γυιὸς,οῦ,ὁ,claudus,mutilus.vnde apud Lycophr.γυιαὶ μοῖραι. Item νοσώδης morbidus.Hesych.

Γυιήτης,ου,ὁ,claudus.Hesych.

Ὀργυιά,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Composita.

Ἀγλαόγυιος,ου,ὁ καὶ ἡ, pulchra membra habens. vt ἀγλαόγυιον ἥβαν. Pind.

Ἄγυιος, membris carens, membris truncus & mutilus. (manicus præcipuè & pedib.) Apud Hipp.ἄγυια,Gal.exp.imbecilla, infirma.

Ἀμφίγυος,vnde ἀμφίγυα ἔγχεα. Od.ω. hastæ quę possunt vtrinque lædere γυῖα.i.membra. Aliqui exp.quæ possunt vtrinque γυιῶσαι.i.claudos reddere.Quidã exponũt etiam vtrinq; acutę hastæ.Sunt & qui exponant turbantes,& trepidæ dum vibrantur & quasi claudicantes : iuxta significationem epitheti Vulcani ἀμφιγυήεις.Vide & apud Eust.& alias expositiones,Il.ν.

Ἀμφιγυήεις,εντος,ὁ,vtrinq; claudos,vtroque pede claudus. Vulcani epithetum apud Hom.Il.α.quasi qui sit vtrinq; γυιὸς, i.claudus.Suidas autem exp.vtrinque læsa habens γυῖα.aut qui vtrinque ferire potest & γυιῶσαι. Apud Etymol.exp.tardus in incessu, tardigradus aut ambobus pedibus claudus.

Ἀμφιγυιόω,ῶ,vnde ἀμφιγυιῶσαι, quod exp. ἀκρωτηριάσαι, i. extremas partes amputare. Ab Hesychio exp.etiam.ἑκατέρωθεν εἰς γῆν πῆξαι,i.vtrinque terræ infigere,vtrinque depangere.

Ἀπογυιόω,ῶ,deartuo,delumbo,membra debilito.eneruo. Il.ζ.Μή μ' ἀπογυιώσῃς. Et Athen.l.1. τὸν οἶνον ἐκλύειν τὴν ἰσχὺν καὶ ἀπογυιοῦν.

Ἐγγυιόω,ῶ in γυῖα, (i.manus) do.Hesych.

Ἐνίγυιος,vno membro seu pede mutilus aut mancus.Suid.

Θρασύγυιος, audax membris θρασύγυιον νίκαν, fortis viri victoriam,ex Pind.

Καταγυιόω,ῶ idem quod ἐγγυιῶ.Gal.apud Hippocr.

Λιπόγυιος, artubus destitutus : & *specialius*, destitutus pedibus. mancus.In Epigr.

Λυσίγυιος,membra seu artus dissoluens. Λυσιγυΐα, membrorum luxatio & dissolutio,apud Hippocr.in lib.de loc.in hom.

Νεόγυιος,iuuenilia membra habens,iuuenis.νεογυίους φῶτας,Pind.

Ὀβριμόγυιος,validos artus habens.ceti epith.apud Oppianum.

Ὑπόγυιος,qui iam quasi in manibus est,seu instans. Item recens. Pro quo & ὑπόγυος scribitur omisso ι. Isocr. ad lib. Ias. ὥσπερ μοι ὑπόγυιος οὔσης τῆς τελευτῆς.Aristot.eth.3.καὶ ὅσα θάνατον ἐπιφέρει ὑπόγυια ὄντα. Apud Herod.lib. ὑπόγυιος μνήμη.recens memoria Ἐξ ὑπογύου (f. χρόνου) subitò,ex tẽpore.Arist.rhet.l.1.

Ὑπογύως,nuper,recens.Isocr.Ὑπογυιότατα, nuperrimè.

Ἄγυια. Ἐγγύη,quomodo huc pertineant,vide suis locis.

ΓΥΛΙΟΣ,οῦ,ὁ,vasculum militare quo milites in itineribus vtebantur ad reponenda sibi necessaria, inquit Etym. Ex Diogene. Itidem schol. Aristoph. dicit γυλιὸν fuisse vas vimineũ,in quo milites asseruabant cibos , quum ad bellum proficiscebantur. Vnde Lamachus dux in Acharn. puero suo dicit, Παῖ παῖ φέρ'

παῖ φέρ᾽ ἔξω δεῦρο τὸ γύλιον ἐμοί. Itē in Pace, ὅμοιον γυλίῳ στρατιωτικῷ. στρατιωτικὸν πλέγμα scholiastes ibi dicit esse ὀπίμινες καὶ στενόστομον. Apud Hesych. scribitur γύλλιος. Est & γύλιος porcus spinus qui & χοιρογρύλλιος, teste Suida.

ΓΥΜΝΟΣ, ὁ, nudus. Hesiod. in Erg. – γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν, γυμνὸν δ᾽ ἀμάεσθαι, pro quib. Virg. nud᾽ ara, sere nudus. Et cum genit. vt γυμνὸς ἐσθῆτος, & γυμνὸς ὅπλων apud Herodia. ¶ Item peculiariter, nudus armis, inermis, apud Hom.

Γυμνότης, ητος, ἡ, nuditas. Chrysost.

Γυμνόω, ῶ nudo, denudo. vt γυμνώσας τὸ ξιφίδιον apud Herodian. nudato pugione, i. euaginato. Et cum genit. γυμνῶ σε τῶν ὅπλων apud eundem. ¶ Item, spolio, priuo, apud Herodian. Item exhaurio.

Γυμνόομαι, οῦμαι, idem quod γυμνῶ, nudo, apud Thuc. Item pass. nudor. vt ἐγυμνώθη ῥακέων, exutus pannis. Item spolior, priuor. Plat. 2. de rep. γυμνωτέος δὴ πάντων. Affertur & pro, exhaurior, ex Nonno. ἀμφιφορῆες ἐγυμνώθησαν.

Γύμνωσις, nudatio.

Γυμνάζω, exerceo. Isocr. γύμναζε σεαυτὸν τοῖς πόνοις. Dicitur & γυμνάζειν περί τι, apud eundem in Hel. enc. Apud Xen. γυμνάζω τοὺς παῖδας ταῦτα ποιεῖν.

Γυμνάζομαι propriè exerceo me certamine gymnico, apud Thuc. Dicitur & de qualibet exercitatione. Cum genit. apud Philostr & 2. epist. Pet. cap. 2. Cum πρὸς apud Aristot. Polit. lib. 6. Cum ἐπὶ apud Isocr. [Athen. 10.

Γύμνασμα, τὸ exercitatio, vt τὰ γυμνάσματα τῶν ἀθλητῶν,

Γυμνασία, ἡ, idem. Γύμνασις εως ἡ, idem.

Γυμνάσιον ου, τὸ, idem apud Isocr. Aristot. & Luc. Item locus in quo nudi se exercebant. Luc. ὁ μὲν χῶρος γυμνάσιον ὑφ᾽ ἡμῶν ὀνομάζεται.

Γυμναστὴς οῦ ὁ, qui exercet pueros in palæstra, qui præfectus est exercendis pueris. Xen. Γυμναστικὸς, exercitatorius, ad exercitationem pertinens, vel exercitationis palæstricæ peritus. Plat. in Protag. Γυμναστικὴ (sub. τέχνη) ars docens quæ ad exercitationem pertinent. Plat. in Gorg.

Γυμνὰς, άδος, ἡ, exercitationi dedita, qualis est palæstrica. Luc.

Γυμνικὸς οῦ, ὁ gymnicus: vt γυμνικοὶ ἀγῶνες, Aristoph. & Thuc. & γυμνικὰ ὅπλα. Xen.

Γυμνὴς, ητος ὁ item γυμνήτης, ου, ὁ, miles leuis armaturæ. Et γυμνήτης βίοτος, nuda vita, ex Epigr.

Γυμνητεία, ἡ, leuis armatura. i. milites leuis armaturę. Thuc. 7.

Γυμνητεύω, sum miles leuis armaturæ. Item nudus sum, apud Bas. & 1. Cor. 4.

Γυμνήτιδες νῆσοι, quæ & Baleares & Callarides, ex Dioscor.

Γυμνησίαι, eædem Steph.

Γυμνηλὸς, inops Hesych.

Composita.

Ἀγύμναστος, inexercitatus, qui nondum exercuit corpus, vt equi ἀγύμναστοι, Xen. Pæd. 8. vel qui nō est assuetus exercere corpus. Gal. ad Glauc. 2. Et cum genit. apud Xen. Pæd. 1. ἀγύμναστοι τούτων. ¶ Itē pro πολυγύμναστος, valde exercitat᾽, Hesyc.

Ἀγυμνάστως, inexercitatè, imperitè. vt Xen. ἀγυμνάστως ἔχειν πρός τε ψῦχη καὶ πρὸς θάλπη, non esse exercitatos ad tolerandum frigus & æstum.

Ἀγυμνασία, cui opponitur γυμνασία, apud Aristop. in Ran. Item pro inertia, & desidia.

Ἀναγυμνόω, ῶ, nudo. Συναναγυμνόω, (decomp.) simul nudo.

Ἀπογυμνόω, ῶ, idem. vnde ἀπογυμνωθεὶς apud Hesiod.

Ἀπογύμνωσις, idem quod γύμνωσις.

Ἀπογυμνάζομαι, exerceor, me exerceo. Aristot.

Διαγυμνάζομαι, exercendo me agito. Gal.

Ἐγγυμνάζω, exerceo. Cum dat. rei, vt Ἐγγυμνάζω τούτῳ, exerceo hac in re. Plut. in Cæs. ἐγγυμνασάμενος πολέμοις. Sic ἐγγεγυμνασμένος ἁρπαγαῖς, exercitatus in rapinis.

Ἡμίγυμνος, seminudus.

Καταγυμνάζω, exerceo. Luc. ἐν πολλαῖς ἀνάγκαις καὶ πόνοις ἀντέχειν τοὺς νέους καταγυμνάζουσι.

Παραγυμνόω, ῶ nudo. Metaph. patefacio, reuelo. Naz.

Προγυμνάζω, præexerceo. Luc.

Προγύμνασμα, præexercitatio.

Προγυμναστὴς, qui pręexercet, qui pręexercēdo pręparat. Plat.

Πολυγύμναστος, multum exercitatus, vel in multis. (& Xen.

Συγγυμνάζω coerceo simul exerceo.

Συγγυμνασία, coexercitatio.

Συγγυμναστὴς, socius exercitationis. Plat.

Φιλογυμναστία, amor exercitij, cupiditas exercitationis.

Φιλογυμναστέω, ῶ, amo exercitationem, cupidus sum exercitationis. Plut.

ΓΥΝΗ, αικὸς ἡ, (tanquā à γυναιξ) mulier, fœmina. Il. λ. Οὐκ ἀλέγω ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι ἢ παῖς ἄφρων. Et θηλυτέρησι γυναιξί. Od. ο. velut epithetice ¶ Itē, vxor. vt Il. ζ. ἢ οἱ ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον. Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή. Pro quo dixit Eurip. Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ. Plut. in Poll. pr. καὶ διαλλακτὴν ἐμβῆναι πρὸς γυναῖκας ἀνδρῶν. Sic ἦγμαι γυναῖκα. Od. ο. & ἠγάγομεν γυναῖκα, Od. ξ. Passiuè autem γυνὴ γαμεῖται. Hes. in Erg. Hinc & γαμετὴ γυνὴ, pro γυνὴ simpliciter. * Dicta autē γυνὴ, quasi γονὴ, παρὰ τὸ γείνω, vt tradit Etymol. itidémque Plato.

Γυναικεῖος, ου, ὁ, muliebris. γυναικεῖος κόσμος, mundus muliebris. Plato 2. de Rep. Et γυναικεῖα ἱμάτια, Xenop. Γυναικεία θεὸς bona dea. Plut. in Cæs. & Cic. ¶ Τὸ γυναικεῖον (subst.) gynæceum i. locus interior in ædib. in quo solæ mulieres versabantur. ¶ Τὰ γυναικεῖα, (sub. πάθη) muliebria accipitur pro menstruis seu mulierum purgationib. Arist. l. 7. de hist. an.

Γυναικήϊος, resolutione Ionica pro γυναικεῖος. Γυναικηΐη ἡ, muliebre conclaue. idem quod γυναικεῖον.

Γυναικίας ου ὁ, muliebris, effœminatus. Luc. μαλθακὸς αὐτὸς ὢν καὶ γυναικίας. [κώτερος.

Γυναικικὸς, οῦ ὁ muliebris, effœminatus, vnde cōparat. γυναικι-

Γυναικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ. muliebris effœminatus.

Γυναικών ῶνος, ὁ, mulierum conclaue, mulierum contubernium Xen. Pæd. 5.

Γυναικωνίτης, ου, ὁ, & fœm. γυναικωνῖτις, ιδος, ἡ, idem quod γυναικών. Plut. & Dionys. Longin. Aliquando pro cœtu ipso mulierum capitur. Plut. de Herod. μετὰ τῆς γυναικωνίτιδος ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐστρατεύσεν.

Γυναικάριον, ου, τὸ, muliercula, vxorcula.

Γυναικίζω, F. ίσω, q. d. fœminam ego, cultu gestúque fœminam repræsento, in mulierem degenero. Neutraliter ponitur, vt apud Dionem γυναικίζει καὶ ἐκκεκιναίδισται.

Γυναικίζομαι, fœmina fio, in fœminā degenero, Luc. ἐγυναικίζου τὸ ἑταιρικὸν fœmina factus es quum prius vir esses.

Γυναικισμὸς, οῦ, ὁ, superstitio muliebris, meticulus muliebris. Plut. in Cæs. [stoph. in Thesmoph.

Γυναίκισις, εως, ἡ, actus muliebris, imitatio muliebris. Ari-

Γυναικιστὶ, (aduer.) muliebriter, mulierum more. Athe. l. 12.

Γύναιον, ου τὸ, muliercula. Dem. de falsa leg. & Od. ο.

Γυννὶς, ιδος ὁ feminas, semiuir, Plut. in Alex.

Composita.

Ἄγυνος & ἀγύνης ου ὁ, vxore carens, cælebs. apud Poll. qui ἄγυνον citat ex Aristoph. Ἀγύναιος pro eodem apud Poll.

Ἀνδρογύνης vel ἀνδρόγυνος, ου, ὁ, (q. d. marifœmina) vir pariter & fœmina, vtrunque habens sexum, vel vtriusq. naturæ. Plat. in symp. ¶ Ἀνδρόγυνοι vocantur etiā illi quibus excisa sunt virilia. Vide Poll. ¶ Item, ἀνδρόγυνος ab Hesych. exp. debilis & imbecillis, inualidus. ¶ Item, effœminatus, muliebri & molli animo præditus, Suid. In parabolis Solomonis capitur pro socorde & parum strenuo, vt scribit Bud.

Ἀπογυναίκωσις εως ἡ, effœminatio.

Ἡμιγύναιος, semimulier. Synes.

Καλλιγύναιξ, αικος, ὁ καὶ ἡ, pulchras mulieres habens. Epithetū diuersis locis attributum à diuersis poetis tradit Eust.

Καταγύναιξ, mulierosus. Καταγύνης idem.

Μισογύνης, ου, ὁ, osor mulierum, osor vxoris. Apud Athen. l. 13.

Μισογυνία, ἡ, odium mulierum.

Μισογύναιος, idem cum μισογύνης, Hesych.

Νεογύνης, qui nuper vxorem duxit. apud Poll.

Ὀρσογύναικα, Bacchum poeta quidam dixit pro, concitatorem mulierum, apud Plut. symp. 4.

Πολυγύναιος, ου, ὁ, qui multas vxores habuit. Bud. ex Athen. 13.

Πρωτογύναικες, qui primum vxores ducunt. Hesych.

Φιλογύνης, & φιλόγυνος, ου, ὁ, mulierum amans, mulierosus. Athe. l. 11. & 13.

Φιλογύναιος, pro eodem. Φιλογυνία ἡ, mulierositas. Scribitur & φιλογυνεία.

Φιλογύναιξ, αικος, idem quod φιλογύνης. Plat.

Λάγυνος, &c. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΓΥΡΓΑΘΟΣ, ου, canistrū è vitilis: qualus è vimine plexus. Luc. ἄρτους ὀκτὼ ναυτικοὺς ἐν γυργάθῳ ξηρούς. Athen. l. 5. τούτοις δ᾽ ἐν πλεκτοῖς γυργάθοις διὰ τροχηλίων εἰς τὰ θωράκια λίθους παρεβαλέντο, in qualis è vimine plexis, Poll. l. 7. c. 30. & l. 5. c. 35.

ΓΥΡΙΣ, εως, ἡ. pollen. Ita autem appellant (inquit Plin. l. 18. initio cap. 10.) in tritico quod florem in siligine. Diosc. ἡ ἐξ αὐτῶν τῶν πυρῶν γῦρις. Athen. lib. 3. οἱ δ᾽ ἐκ γύρεως ἄρτοι γινόμενοι ὀλιγοτροφότεροι καὶ εὐπαδέστεροι.

Γυρίτης, ου, ὁ, vt γυρίτης ἄρτος, panis è polline. in Geopon. l. 10.

ΓΥΡΟΣ, οῦ ὁ, curuus, incuruus. Item rotundus. Od. τ. γυρὸς ἐν ὤμοισιν. In anth. epigr. γυρὸν ἐπισκύνιον. exp. incuruum supercilium, vel inflexum ¶ Item. pro scrobe. ex Theophr. γύρους περιορύττειν. de caus. l. 3. c. 5. ¶ Γῦρος autem, gyrus, circulus, vel ambitus. vt exp. Bud. apud Plut. τῷ κλήματι γῦρον περὶ αὐτὸν ὁ Ποπίλλιος περιέγραψεν. Item placentæ quoddam genus, Athen. Scribitur & Γύρος in omnibus signific.

Γυρόω, ῶ, incuruo. vt exp. apud Op. de venat. l. 3. Αὐχένα δ᾽ ὑψόσ᾽ ἄειρεν ἐς ἠέρας γυρώσασα. ¶ Item, in gyrum colligo, in orbē verto. Γυρῶσαι φυτὰ apud Aratum stirpes in scrobes condere.

Γυρῶσθαι, apud Greg. exp. volui. [apud Theophr.

Γύρωμα & Γύρωσις, circumactio in orbem. Expon. & circus

Γυρδίω, aſſ. pro Γυρόω. Et Γυρεία pro foſſione, Gaz. apud Cic. de ſe.
Γυρὸς, orbicularis & in gyrum ſe reuoluens. περιφερής apud Suid.
Γυρῖνος, ranæ rotundæ ſpecies, cui videlicet nondum ſunt pedes: inquit Euſt.
Περιγυρίδας, (comp.) exp. περιφερείας, circũferentias. Heſ. & Suid.

ΓΥ'Ψ, υπὸς, ὁ, vultur: qui & αἰγυπιός. Iliad. χ. -Ἔγχεα κεν ἐ κείνος κ, γῦπες ἔδονται) Κείμενον. Plut. οἱ γῦπες ἐπὶ τὰς ὀσμὰς τῶν διεφθορότων σωμάτων φέρονται.
Γύπινος, ου, ὁ, vulturinus qui ẽ vulture eſt. Cuius fœm. Γυπίνη, vulturina.
Γυπὴ ſeu Γύπη, ἡ, vulturis nidus. Heſychio Γύπαι ſunt etiam, tuguria, luſtra, domicilia ſubterranea, ſpeluncę, quas & Γυπάρια, nominari ait. vt apud Ariſtoph. in Equit. -οἰκοῦντ' ἐν ταῖσι πιθάκναις Καὶ γυπαρίοις καὶ πυργιδίοις.
Γυπάριον, vide Γυπὴ præcedens.
Ἱππόγυποι οἱ, (comp.) qui magnis vulturibus inuehuntur. vt Luc. in vera hiſt. tradit populos eſſe quoſdam.

ΓΥΨΟΣ, ου, ἡ, gypsũ, cognata calci res, maximi vſus in albariis, teſte Plinio. Vnde apud Pauſaniam ἄγαλμα ἐκ γύψου: & apud Athenæum ἀλείψαι γύψῳ. Apud eundem lib. 1. vinum zacynthium, διὰ τὸ γύψον λαβεῖν, κεφαλὴν ἀδικεῖ: vt apud Dioſcoridẽ quoque l. 5. c. 9. ὁ τὴν γύψον ἔχων οἶνος eſt καρηβαρικός.
Γυψόω, ῶ, gypſo illino, gypſo induco & dealbo.

ΓΩΛΕΑ', τὰ, ſpeluncę & latibula ſeu luſtra ferarum. vt apud Nicand. in Ther. Ἠ ὅτε σὺν τέκνοισι θερειομένοισιν ἀβοσκὴς Φωλειοῦ λοχάδην ὑπὸ γωλεὰ δίψας ἰαύῃ.

ΓΩΝΙ'Α, ας, ἡ, angulus Ariſtoph. in Veſpis. ἀποδρὰς γὰρ εἰς τὴν γωνίαν. Plut. de dæm. Soc. εἰς τινα γωνίαν τῆς περιστύλου. Idem lib. de fratr. char. Γωνίας pro anguſto loco dixit. ὑπὲρ εἰκοπέδου καὶ γωνίας πρὸς ἀδελφοὺς διαμονομαχοῦσιν. ¶ Ponitur etiam pro loco abdito, vt Act. cap. 26. λανθάνειν γὰρ αὐτόν τι τούτων οὐ πείθομαι οὐδέν· οὐ γάρ ἐστιν ἐν γωνίᾳ πεπραγμένον τοῦτο. Contrà verò, apud Matth. cap. 6. Γωνίαι τῶν πλατειῶν ſunt loca in quibus deſinunt plateæ in angulos. vnde & quidam exp. angiportus.* Quidam grammatici à Γόνυ deducunt.
Γωνιόομαι, οῦμαι, vnde Γεγωνιωμένος, apud Dioſcor. l. 3. c. 9. (q. d. angulatus) exp. anguloſus.
Γωνίδιον, ου, τὸ (q. d. angulus) paruus angulus, Luc. Sæpe pro loco non ſolùm anguſto, ſed pro abdito ponitur.
Γωνιαῖος, angularis.
Γωνισμὸς angulus concurrentium parietum. apud Suid.
Γωνιώδης, angularis, anguloſus. in angulum ſeu angulos exiens.
Γωνιωδῶς, in formam anguli. Euſt.

Compoſita.

Ἀγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, angulo ſeu angulis carens. vel non anguloſus. Theophraſt.
Ἀκρογωνιαῖος λίθος, in extremo angulo poſitus lapis. ſummus vel imus angularis lapis. Ad Epheſ. cap. 2. & 1. Pet. c. 1. ſignificat potius imum angularem quàm ſummum.
Ἀμβλυγώνιος, obtuſum angulum habens.
Ἀπογωνιοῦσθαι exp. in angulum ſe colligere, apud Theophr.
Διαγώνιος γραμμή, linea ab angulo ad angulum perducta. Vitr. l. 9. cap. 1.
Ἐγγώνιος, angulos habens.
Ἑξάγωνος, ſexangulus, ſex angulos habens. Greg. Ἑξαγώνιος. idem. At ἑξαγώνιος, vide in comp. ex Ἀγών.
Ἑπτάγωνα quædam organa muſica, q. d. ſeptangula, apud Ariſtot. lib. 4. Polit.
Εὐγώνιος in quo anguli recti cõſtãt, vt interpr. B. ex Xen. in Oec.
Ἰσογώνιος, q. d. æquiangulus, æquos ſeu pares angulos habens. Exp. & rectangulus.
Ὀξυγώνιος, acutum habens angulum. Ariſtot. in 3. de cœlo.
Ὀρθογώνιος, rectangulus.
Παγγώνιος q. d. omniangulus, i. ab omni parte angulos habens.
Πεντάγωνος, quinque angulos habens. vt πεντάγωνος λίθος.
Πολύγωνος, & πολυγώνιος multos angulos habens.
Τετράγωνος, quadrangulus, quadratus. vt τετράγωνος τάξις. Thuc. 4. τετράγωνα βέλη, ſagittæ quadruplici acie armatæ, Hippocr. Et metaph. τετράγωνον σῶμα. item τετράγωνος ἀνὴρ apud Ariſtot. eth. lib. 1. & Rhet. 3. pro bono viro. Item τετράγωνον, locus quidam in manu. Cam.
Τετραγωνίζω, quadro, in quadram formam redigo. vt apud Philop. τετραγωνίζω λίθον. Et τετραγωνίζουσαι γραμμαί, neutraliter apud Proclum in Euclidem. Τετραγωνισμός, quadratio.
Τρίγωνος, triangulus, qui eſt triangulari ſeu triquetra forma. Et τρίγωνον, pro figura triãgulari. Et inſtrumentum quoddam muſicum à triangulari forma ita vocatum. Athen. lib. 4.
Τριγωνίζω, in trigonum formo, ſeu triãgularem formã. Plut.
Ἀγών, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΓΩΡΙΑΩ, ῶ, verbum eſt Laconicum quod exp. ſubſanno, amarulenter irrideo. apud Plutarch. in Lyc.

Δ

Δ, Quartæ apud Græcos literæ ſignum eſt numeri etiam quaternarij nota: acuti autem accentus apice præfixum à ſiniſtri anguli ima parte, quaternarium millenarium denotat, hoc modo. ͵Δ ſeu ͵δ. Dores, & in primis Bœoti, ea geminata vtuntur in medio dictionum loco τοῦ ζ, dicentes θερίδδειν pro θερίζειν. Abundat etiam in compoſitis, euphoniæ cauſa. vt πολυδίψιον pro πολυΐψιον.

ΔΑ', particula eſt quæ per ſe nihil ſignificat: ſed in compoſitione auget, vt δαφοινός.

ΔΑΓΥ'Σ, ῦδος, cryſtallus, vel glacies. Sunt enim qui δαγῦδι interpretentur κρυστάλλῳ apud Theoc. Idyl. 2. Ἀλλ' ἐπάγλως δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἴσα. Alij volũt eſſe ornamentum quoddam muliebre, quod & νύμφη & πλαγγὼν dicitur. Alij corollam caput ambientem ſtringentémque. Alij bracteam in pectus virginum pendulam intelligunt. Scribitur & δάγυς.

ΔΑ'ΔΙΞ, ικος, menſura ſex chœnicum capax, Poll. l. 4 c. 3.

Δάδιον, δᾳδόω, &c vide in Δᾴς.
Δάζομαι, δαήμων, in Δαίω.

ΔΑΗ'Ρ, έρος, ὁ, leuir, mariti frater. Il. γ. Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε.

Δαὶ, vide in Δέ.

ΔΑΙ'ΔΑΛΟΣ, ου, ὁ, Dædalus, ingenioſus ille artifex Cretenſis a poëtis celebratus: ita vocatus a δαίω ſignificante γινώσκω, quaſi δάϊαλος, teſte Gaza. Item pro δαιδάλεος: vt Il. ξ. τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά. Et δαίδαλον ſubſtantiuè pro δαίδαλμα & ποίκιλμα. Od. τ. πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν.
Δαιδάλεος vel δαιδάλειος, ου, ὁ, artificioſus, artificioſè factus, varius, elegans, affabre factus, vt ζωστὴρ δαιδάλεος. Il. δ. Et κυνέη δαιδαλέη, Heſiod.
Δαιδάλλω, artificioſè facio, magna arte elaboro. Item vario artificio diſtinguo. variego. Il. σ. πάντοσε δαιδάλλων.
Δαίδαλμα, τὸ artificioſum opus, opus ſumma arte elaboratum. opus vario artificio confectum.
Δαιδαλόω, à Pindaro dicitur pro δαιδάλλω.

Compoſita.

Ἀδαίδαλος ου, ὁ καὶ ἡ, artificio carens, non variegatus.
Λογοδαίδαλος, ου ὁ, orationum ingenioſus cõcinnator, orationum peritus artifex. qui orationes vario artificio elaborat, & quaſi variegat. Plato in Phædro, τόν γε βέλτιστον λογοδαίδαλον Βυζάντιον ἄνδρα.
Πολυδαίδαλος, opſoniorum apparandorum peritus artifex. Epitheton Archeſtrati apud Athenæum: quod eſſe poteſt & cuiuſlibet periti coqui.
Πολυδαίδαλος multo & vario artificio elaboratus. Od. σ.
Χρυσοδαίδαλος ου, ὁ καὶ ἡ auro variegatus. Suidæ eſt pretioſus. Aliis, ex auro fabricatus.

Δαΐζω, vide in Δαίω.

ΔΑΙ'ΜΩΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ, deus. (quaſi δαήμων, vt & Plato vult in Cratylo:) quidã tamẽ & δαίμονας dictos ἀπὸ τοῦ δαίεσθαι crediderũt, quod διαιτητεύουσι καὶ διοικοῦσι τὰ τῶν ἀνθρώπων. Sæpe autẽ generaliter δαίμων vocatur (à poetis præſertim) quiuis deus vel dea: vt Il. τ. Οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος. Itẽ Il. ρ. δαίμονα & θεὸν pro eodẽ in vna eadémq; ſentẽtia dixit, Ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι Ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη. Et de dea Venere. Il. γ. ἦρχε δὲ δαίμων. Plato vniuerſi moderatorẽ deũ μέγιστον δαίμονα appellat. Interdũ δαίμονες & θεοὶ tanquã diuerſa ponũtur: vnde apud Ariſtoph. in Pluto, καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες. Æſ. in Cteſ. ὦ γῆ καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες καὶ ἄνθρωποι ὅσοι βούλεσθε ἀκούειν τἀληθῆ. Sic & Plato in Timæo & lib. de rep. 3. atq; alibi. Sic & apud Plut. ſæpe. In hac autẽ ſignif. quidã deos indigetes vertũt. Philo exiſtimauit ἥρωας & δαίμονας à Græcis appellatos fuiſſe quos Moſes angelos vocauerit. Heſiod. in Erg. δαίμονας itidẽ vocat aurei ſeculi viros poſtquã vita functi ſunt, qui & φύλακας θνητῶν ἀνθρώπων ab eo appellãtur. Vide & Plat. de rep. li. 3. Sæpe exp. genius: vt ὁ δαίμων τοῦ βασιλέως apud Plat. & Athen. Bud. δαίμονα eſſe dicit cuiuſq; geniũ præſtitẽ conciliatorẽ fortunæ vel bonæ vel aduerſæ. vnde εὐδαίμονας & κακοδαίμονας eſſe appellatos. Interdum pro genio bono dicitur ἀγαθὸς δαίμων. pro malo. κακὸς [vt Od. κ.] βαρὺς στυγερὸς δαίμων apud Soph. ¶ Et pro fortuna ſæpe accipitur, vnde κατὰ δαίμονα, apud Luc. ſorte fortuna. adeoq. interdum copulantur τύχη & δαίμων, apud Dem. Æſch. & Plut. tanquã ἐν [illegible]. Apud Hippocr. in epiſt. ad Damag. ἐπεὶ κατὰ δαίμονα τοὶ ὄντι ἰστιοδρομηκεν ἡ ναῦς, Bud. exp. quando omnino proſperè nauis velificata eſt. Eſt etiam ſors vitæ, vt idem Bud. interpr. apud Plat. lib. 10. de rep. ¶ In ſacra autem Scriptura ſemper

de

de spiritibus noxijs & impuris dicitur, qui & diaboli, itidémq; δαιμόνιον & δαιμόνια.

Δαιμόνιος, ου, ὁ, καὶ ἡ, diuinus, ad dæmonem pertinens. vt δαιμόνια πράγματα, apud Plat. in Apol. & apud Synes. Dicuntur & τὰ δαιμόνια (sine adiunctione) res diuinæ, à Xen. Apomn. lib. 1. Et δαιμόνιον πῦρ in Epigrammat. à Deo immissus ignis. ¶ Itē diuinus qui diuinum aliquid habet. A Demosthen. pro augusto & venerando poni scribit Bud. Tribuitur autem & rei & personæ. Exponitur etiam, beatus. Iliad. β. Item admirandus, mirus. vt in Epigr. lib. 2. δαιμόνιος ἑρμηνευτής. ¶ In malam etiam partem ponitur pro, miserandus, miser: vt δαιμονία τύχη, pro dira & miseranda fortuna, apud Plat. Sic sæpe in compellationibus vt apud Herodot. in Melp. δαιμόνιε ἀνδρῶν. Sic Il. α. & β. & Aristoph. in Nub.

Δαιμόνιον, neut. gen. (sicut & τὸ θεῖον) numen supremum, Deus supremus & diuinitas mundi moderatrix. Isocr. τίμα τὸ δαιμόνιον. Apud Plut. in Galba, tonitrua & fulgura ἀπὸ τοῦ δαιμονίου proficiscuntur. Apud eundem vide libellum qui inscribitur περὶ τοῦ Σωκράτους δαιμονίου. ¶ Item pro spiritu impuro siue diabolo: in nouo Test.

Δαιμονίως, mirabiliter mirum in modum, apud Aristoph.

Δαιμονιώδης, ad dæmonia pertinens.

Δαιμονιακός, dæmoniacus, i. qui à dæmone seu dæmonibus possidetur. à dæmone inspiratus seu afflatus. vt δαιμονιακὸς φθόνος, apud Plut. in Pericle.

Δαιμονικός, dæmonicus, qui est dæmonis. vt δαιμονικὸν ὑπόστασις. Chrysost. de Sacerd.

Δαιμονίζω pro dæmone habeo, i. pro Deo. Hesych.

Δαιμονίζομαι, à dæmonio teneor seu possideor. apud Euangelistas.

Δαιμονάω, ῶ, sum dæmoniacus, à dæmonio teneor. Luc. Generalius accipitur pro, insanio, furore correptus sum. Plut. in Pericle, περὶ τὰ θεῖα δαιμονῶσι. Sic & apud Xenoph. apomn. l. 1.

Composita.

Ἀγαθοδαιμονισταί, qui parcè bibunt. vide Erasm. in hac voce.

Ἀναδαιμονίζειν, Hesych. iterum sortiri.

Ἀνθρωποδαίμων, Deus ex homine factus. Suid. scribit ἀνθρωποδαίμονας, fuisse dæmones qui humano induti corpore, atq; sic & dæmones & homines existentes, totum orbem concusserint.

Ἀποδαιμονίζω, ab Hesychio exp. furo.

Βαρυδαίμων, cui grauis & inimica est fortuna, infelix. vt ψυχὴ βαρυδαίμων. in Epigram.

Βαρυδαιμονία, grauis fortuna, graue infortunium. apud Lys.

Βαρυδαιμονέω, ῶ, graui fortuna premor, grauiter mihi est infensa fortuna: miserrimus sum. ex Aristoph.

Βλεπιδαίμων, vulgò exp. retortis oculis, horrificóq; aspectu intuens. A Cam. exp. strabus, quasi attonitus.

Δεισιδαίμων, qui dęmones seu deos esse metu adactus credit. Pl. περὶ δεισιδαιμ. Item qui meticulosè dæmones seu deos colit, superstitiosus. Naz. δεισιδαίμονα πλάνην

Δεισιδαιμονία, dæmonum deorúmve metus superstitiosus. Plut. in Alex. Est etiam religio. Budæus enim apud Athen. δεισιδαιμονίᾳ περιέχεσθαι, religione teneri. Et apud Plut. δεισιδαιμονία ἥψατο τῆς πόλεως, religio ciuitatem inuasit.

Δεισιδαιμονέω, ῶ, deorū metu superstitioso teneor. apud Suid.

Δυσδαίμων, infortunatus. Δυσδαίμων τύχη, Plat. q. d. infortunatus casus

Δυσδαιμονία, infortunium. Antocid.

Εὐδαίμων, fortunatus, felix, beatus. vt εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, Hel. in Erg. Plato & Isocrates, εὐδαίμονες & μακάριοι copulant. Apud Aristot. ethic. 1. c. 13. εὐδαίμονες & ἄθλιοι opponuntur. Itē diues, opulentus, apud Herodot. lib. 1. & Xen. & Paus. in Phocicis.

Εὐδαιμόνως, fortunatè, feliciter. Plat. Isocr. Aristot.

Εὐδαιμονέστερον felicius. Εὐδαιμονέστατα, felicissimè.

Εὐδαιμονία, felicitas, beatitudo, beatitas. Plato in Epitaph. πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, omnia quæ ad beatè viuendum ferunt.

Εὐδαιμονέω, ῶ, beatus sum, beatè viuo. εὐδαιμονοῦντες γῆραν, Xenoph. Pęd. 4.

Εὐδαιμονικός, ad felicitatem idoneus, ad felicitatem pertinens. Item, beatus. vt Arist. eth. 10. ἐνέργεια εὐδαιμονικωτάτη.

Εὐδαιμονικῶς. beatè. Aristoph. in Pace.

Εὐδαιμονίζω, beatum iudico, beatum prędico. Aristot τὸν τελευτήσαντα ἀθλίως οὐδεὶς εὐδαιμονίζει. Dicitur & εὐδαιμονίζω σε τοῦδε. Luc. in Somn. Εὐδαιμονισμός, opinio beatitudinis quæ de aliquo concipitur, vel prędicatio beatitudinis. Aristot. eth. 4. Εὐδαιμόνισμα, quod pro beatitudine habetur, siue id in quo felicitas collocatur. Plat. epist. 8.

Decomp. Ἐνευδαιμονέω, ῶ, feliciter viuo, felicem vitam dego in Thuc. lib. 2.

Κατευδαιμονίζω, fortunam dico beatum prædico.

Πανευδαίμων, omni ex parte beatus, feliciss. Luc. in somn.

Τρισευδαίμων, ter fortunatus, i. fortunatissimus. Luc.

Ὑπερευδαιμονέω, ῶ, felicissimus sum omnium. Luc. in somn. & rhet. l. 2.

Ἐχθροδαίμων, inuisus dijs. Item infelix, apud Sophoc. vbi Oedipus de seipso dicit, τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ;

Κακοδαίμων, infelix, miser. Luc. de sacrif. θεοῖς ἐχθροὺς καὶ κακοδαίμονας. Exp. etiam malus dæmon seu genius, malus spiritus.

Κακοδαιμονία, infelicitas, apud Synes. Peius est, quàm μανία, apud Aristoph. in Pluto.

Κακοδαιμονέω, ῶ, infelix sum, aduersa fortuna conflictor. Philo de vita Mosis, lib. 3. & Laërt. in Aristot.

Κακοδαιμονάω, ῶ, à malo genio agitor, sum fanaticus, intemperiis agor. Aristoph. in Pluto.

Decomp. Τρισκακοδαίμων, ter infelix, infortunatissimus. Aristoph. in Pluto.

Κοιλιοδαίμων, quorum venter Deus est. Athen. 12. γάστρων καὶ κοιλιοδαίμων ἄνθρωπε.

Ὀλβιοδαίμων, fortunatus. Il. γ.

Σοροδαίμων, capularis dæmon, bustuaria larua, sepulchralis. nam σορὸς capulum, i. sarcophagum significat. Plutarch. de inst. puer. scribit senes vulgato conuitio sic appellari solitos fuisse, sicut & κρονολήρους.

Τρυγοδαίμονες, dæmones peruncti fæcibus ora. Sic vocātur poëtę qui fæcibus ora peruncti ne cognoscerentur, plaustrisque inuecti sua poëmata canebant. Aristoph. in Nub.

Φιλοδαίμων, dęmonum amans, dęmonum cultor. apud Greg.

Δαίνυμι, Δαίομαι, vide in Δαίω.

Δαίρω, vide in Δέρω seu Δέρας.

ΔΑΊΩ, disco, doceor. In hac quidem signif. inusitatum est δαίω, sed vsitata sunt formata ab eo tempora: ac primùm δέδαα (pro ἔδαα) i. noui, vt apud Hom. δεδάασι γεραίρειν Et pro docui vt Od. φ. -ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη τέχνην παντοίην. Et partic. δεδαώς. Item δεδάηκα, quod quidam pro δέδαηκα dictum putant, alij à δαέω inusit. formant. Odyss. θ. εἴ τιν' ἄεθλον οἶδέ τε καὶ δεδάηκε. Sic & passiuum δεδάημαι, vnde δεδαημένος cum gen. pro perito. vt δεδαημένος ἵππων. Apoll. Arg. 1. Et cum accus. vt παλαισμοσύνην δεδαημένος, Epigr. lib. 1 Reperitur & fut. δαήσομαι. Ody. γ. Vsitatus & aorist. 2. pass. ἐδάην, vnde δαῆναι & δαήμεναι, vt δαήμεναι πολέμοιο, pro γνῶναι περὶ πολέμου ¶ Item epulum prębeo. vt δαίειν τινά, epulum prębere alicui. Sic apud Herod. lib. 1. τὸν Ἀστυάγης ἀνόμῳ τραπέζῃ ἐδαίσε. Δαίειν γάμον, epulū nuptiale celebrare. vt Il. σ. δαίσεσθαι γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσι, Sic & Eurip. dixit. δαίσομεν ὑμεναίους. ¶ Itē diuidor, partior, (vt volunt gramm.) propriè de eo partiendi modo, qui in conuiuijs vsitatus erat. In hac signif. vsitatior est vox pass. ¶ Item comburo, incendo. Il. υ, Μηδ' ὁπόταν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται Δαιομένη, δαίωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν.

¶ Deriuata ex δαίω, i. disco, &c.

Δαήσομαι, vide in Δαίω.

Δαείω, apud Hō. pro δαίω. Il. φ. ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ δαείω.

Δαήμων, doctus, gnarus, peritus. vt Od. θ. δαήμονι ἄθλων. Superlat. δαημονέστατος, apud Xenoph. & Arrian. lib. 6.

Δαημοσύνη ἡ, peritia, scientia. Apoll. Arg. 2.

Δάϊος, peritus, ἔμπειρος. in Epigram. δάϊε τεχνῖτα. Item hostilis, vide in δαίω, i. vro.

Δαίμων, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀδαής, έος, ὁ καὶ ἡ, ignarus, imperitus. Herodot. in Terpsich. & Xen. Pæd. 1. Ἀδαιστί, imperitè.

Ἀδάητος, incognitus. Hesiod. καὶ ἀδάητα πιφαύσκει.

Ἀδαήμων, imperitus: vt μάχης ἀδαήμονι φωτί, Il. ε.

Ἀδαημονία, imperitia. apud Hesych.

Ἀρτιδαής, qui nuper didicit, qui nuper cognouit, vel qui nuper cognitus est seu mente perceptus. apud Suid.

Αὐτοδαής, qui ex se ipso & sine magistro didicit. Et pass. αὐτοδαῆ ὀρχήματα, apud Soph. in Aiace, quorum scientia sine magistro percepta est.

Ἐπιδαίομαι, cognosco. Hom.

Παντοδαής, [q. d. omniscius] qui omnia didicit. Democriti epith. apud Laert.

Προδαῆναι, prænoscere, præscire, vnde part. προδαείς apud Hō.

¶ Deriuata à δαίω, i. epulum prabeo.

Δαίομαι, epulor. Od. σ. v. 408. Ἀλλ' εὖ δαισάμενοι κατακείετε οἴκαδ' ἰόντες. Ponitur & simpliciter pro edere. Phocyl. Μηδέ τι θηροβόρον δαίσῃ κρέας.

Δαίσιμον, ου, τὸ, edule, quod esui est Hesych.

Δαίνυμι, epulas do seu tribuo. Il. ι. Δαίνυ δαῖτα γέρουσι.

Δαίνυμαι, epulor, comedo, depascor. Od. κ. ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ. Impropriè apud Plut. & Pind. δαίνυνται βροτοὶ πήματα.

Δαίς, δαιτός, ἡ, epulū, epulæ. Od. θ. Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη κίθαρίς τε χοροί τε. Hesiod. in Erg. τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν.

Δαίτη ἡ, idē quod δαίς. Il. κ, Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι πάρεσται. Et Apoll. Arg. 2. δαίτην ἀμφίεπον.

Δαιτηθεν, è conuiuio, ex epulo. Od. κ.

Δαιταλεύς, έως, ὁ, conuiua, epulo. Athen. lib. 6. & 14.

Δαιταλόω, ῶ. epulor, conuiuor. Lycophr.

Δαιτύς, ύος, ἡ, idem quod δαίς, Il. χ.

Δαιτυμών, όνος, ὁ. epulo, id est, qui epulas instituit. Od. δ. Δαιτυμόνες δ' ἐς

νῆας δ᾽ ἐς δώματ᾽ ἴσαν θείου βασιλῆος. Item epulo, i. qui epulatur. Od. χώματ᾽ ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι. Eustath. apud Homeri posteros accipi scribit pro amicis qui ad epulum seu conuiuium vocantur. Plato lib. 1. de rep. ὥσπερ δαιτυμόνα τινὰ καὶ μέλλοντα ἑστιάζεσθαι.

Δαιτυμονεύς, pro eodem. Nonn. σὺν υἱέϊ δαιτυμονῆϊ.

Δίαιτα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Δαιτύνω, voro, helluor. Hesych.

Composita.

Ἀβροδαίς, mollibus dapibus seu cibis delicatis instructus. apud Athen. lib. 1.

Ἐνδαιτέομαι, οῦμαι, F. ήσομαι, [depon.] epulor, conuiuor.

Ἐπιδαιτέομαι, οῦμαι, pro eodem. Hesych.

Ἡμιδαής, ῆος, ὁ καὶ ἡ, semesus. in Anth. epigr. ἡμιδαῆς σκύβαλον. Item semiustus, à δαίω i. vro.

Καταδαίνυμαι, epulor, comedo. Nonn. (epuli.

Μεταδαίομαι, quidam interpr. inter alios epulor. particeps sum

Πανδαισία, ἡ, epulum, quum vnusquisque sua opsonia secum portans in medium conferebat. aut quum multis propositis edulibus, caperet quisque quod vellet, vt tradit Aristoph. schol. in pace. Apud Herod. in Terpsich. pro conuiuio opiparo & veluti saliari, Budæus poni scribit.

Ἐπίδεια, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

¶ *Deriuata à δαίω, i. diuido.*

Δαίομαι diuido, partior. Odyss. ο. v. 141. κρέα δαιέτο καὶ νέμε μοίρας. Item diuidor. Herodot.

Δαιτρός, οῦ, ὁ, coquus, nam coqui est diuidere escas frustulatim, & sedentibus in mensa distribuere. Plut. in symp. & Odyss. ρ. Item δαιτρὸν exp. μεμερισμένον ἐκ μεταφορᾶς τοῦ τὰ κρέα μερίζοντος δαιτροῦ vt Eust. tradit. Il. δ.

Δαιτροσύνη, ἡ, scientia ministrandi more δαιτροῦ. Od. π.

Δαιτρεύω, more δαιτροῦ carnes distribuentis diuido. Item δαιτρεύω ago. Il. λ. τὰ δ᾽ ἄλλ᾽ ἐς δῆμον ἔδωκεν δαιτρεύειν. apud Apol. Arg. 2. ἀλλ᾽ ἵππους δαιτρεύειν. exp. mactabant.

Δαΐζω, ίσω, & ξω. Il. ξ. χίλιοι περὶ στήθεσσι δαΐζων. diuido, partior. vt Od. ξ. v. 434. Καὶ τὰ μὲν ἑπτάχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων. ¶ Item discerpo, lanio. vt Il. σ. v. 27. φίλησι δὲ χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων. ¶ Item occido: videtur propriè significare, occido discerpendo, vel tanquam membratim concidendo. apud eundem.

Δαΐζομαι, diuidor. Iliad. ι. v. 8. Item occidor. vnde δεδαϊγμένος χαλκῷ apud Hom.

Δάζομαι diuido, partior, vt δαΐζω, ex quo fieri videtur. Od. γ. Μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ᾽ ἐρικυδέα δαῖτα. Et Odyss. η. κτήματα δασσάμενοι. Et Xen. Pæd. 4. κἄν τι μεῖον ἡμῖν δάσων τὸ κέρδος ἢ ἰδάσασθαι. apud Hesiod. σπέρματα δάσασθαι, dispertiri semina, seu dispergere. Exp. etiam assigno, quia videlicet qui partitur suam cuique portionem assignat. vt apud Hesiod. Ἔνθ᾽ ἄρα οἱ δάσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν. Exp. & dilanio, discerpo. vt Il. ψ. Δ. Χ. Ὄφρα δὲ δὴ ἐρύσας δασθεὶς κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι. Sic & Il. χ. Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.

Δασμός, οῦ, ὁ, diuisio, partitio, Il. α. ἢν ποτε δασμὸς ἵκηται. ¶ Item tributum, vectigal quod qui tributum pendunt, illius solutionem inter se partiantur. hinc apud Xen. δασμὸν ἀποφέρειν, vel ἀποδιδόναι, tributum pendere.

Δάσμα, τό, partitio. Δάσμευσις idem. Hesych.

Δατέομαι, οῦμαι, idem quod δάζομαι, (ex quo etiam formari videtur) diuido, partior. Il. ψ. δατεώμεθα λιν δ᾽ Ἀχαιοί.

Δάτησις, Hesych. diuisio, partitio.

Δαιτητής, οῦ, ὁ, diuisor, distributor. ex Aristot. Δατηλός, idem.

Δαΐς, Δῆϊος, διάζομαι, δίασμα, Αἶσα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex δαίω.

Ἀμφιδαής vtrinque secans. vt ἀμφιδαὴς μάχαιρα, apud Suid.

Ἀναδαίομαι, vt ἀναδαιομένη γῆ ager qui diuiditur.

Γεωδαισία, ἡ, terræ partitio seu diuisio. Aristoph. metaph. 2.

Ἐπιδαιόσιος οἶκος. Suid. ὁ ἐπίκοινος καὶ ὁ μεμερισμένος ἐξ ἴσου καταληφθεὶς δύο τισίν. Alijs est μεμερισμένος, apud Callim. hymn. in Iouem.

Ἡμιδαής, semidiuisus. (Iouem.

Κρεωδαισία, carnium distributio, carnium in frusta concisarum distributio, visceratio. apud Athen. lib. 10. & Plutarch. symp. 2. Probl. 10. Apud Synes. κρεωδαισίας ἀποχή, abstinentia carnium.

Κρεωδαίτης, ου, ὁ, carnium in frusta concisarum distributor. Plutarch. loco paulò antè citato.

Μεταδαίομαι, idem quod δαίομαι.

Χρηματοδαίτης, pecuniæ diuisor.

Composita: ex δαιτρός.

Ἄδαιτρον, non distributum, non diuisum. Hesych.

Ἀδαιτρευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. δαιτρεύσεως expers: μετὰ δεῖπνον ἀδαιτρεύτοιο τραπέζης, apud Nonn.

Ἐπιδαιτρον, ου, τό, opsonium. Hesych.

Composita ex δαΐζω.

Ἀδάϊκτος, non dilaceratus, non dilaniatus, purus. Hesych.

Αὐτοδάϊκτος, à seipso interfectus.

Ἡμιδάϊκτος, semioccisus.

Συνδαΐζω, simul occido. Soph. ἀλλά με συνδάϊξον.

Χειροδάϊκτος, manu seu manibus cæsus, i. interfectus. Soph. in Aiace magist. χειροδάϊκτα σφάγια.

Ψυχοδαΐκτης. Bacchus dicitur animorum diremptor. ex Epigr.

Ὠμοδάϊκτος, crudeliter laniatus, vel qui crudus laniatus est. Hesych.

Composita ex δάζομαι.

Ἄδαστος, non diuisus. Soph.

Ἀδασμος, non soluens tributum. Hesych. ex Aeschylo.

Ἀναδάζομαι iterum diuido, rursus partior. Thucyd. l. 5. καὶ ὁ δῆμος τὴν γῆν ἐπενόει ἀναδάσασθαι. ¶ Item pro δάζομαι partior, diuido, distribuo, vt exp. apud Plut. in Lyc. ἀναδάσασθαι χώραν, agrum diuidere. Apud Luc. ἀναδάσασθαι τὴν γῆν, Bud. exp. viritim diuidere.

Ἀναδασμός, diuisio seu partitio quæ fit de integro. Item diuisio, partitio, distributio. Dem. Isocr. Plut.

Ἀνάδαστος, diuisus, distributus. ἀνάδαστον χώραν ποιεῖν vel, γῆν, apud Aristot. Polit. 5. exp. diuidere, vel viritim diuidere, vel æqua portione diuidere. Sic & apud Plat. ¶ Item rescissus. vt Dion. hist. ἀνάδαστα τὰ πραχθέντα αὐτῷ πάντα γίνεται.

Ἀποδάζομαι, diuido, partior, impertior. Il. ρ. Ἥμισυ τῶν ἑτάρων ἀποδάσσομαι. Et Herodot. ἀποδασάμενος τῆς στρατιῆς μόριον.

Ἀποδασμός, diuisio, partitio. Item pars seu portio, apud Sui.

Ἀπόδασμος, portionalis seu partialis, *hoc est*, pro parte seu portione cedens alicui, vel in diuisionem cadens. cuius fit aut fieri debet diuisio aut iam facta est.

Διαδάζομαι, dispertior, diuido, distribuo. vt διεδάσαντο ἐς φυλάς.

Composita ex δατέομαι.

Διαδατέομαι, dispertior. Hes. in Theog. ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο.

Ἐνδατέομαι, idem. (δατέοντο.

¶ *Deriuata ex δαίω i. vro.*

Δαίομαι, incendor, vror, ardeo. Soph. in Thrac. Ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο φλὸξ αἱματηρά.

Δαηθμός, incendium. Hesych. (πυρός.

Δαηρός. Hesy. est θερμός, Item λαμπρός, περιφανής. Et καμα-

Δαΐτις, ιδος, ἡ, fax magna & ardens. Item καταχρηστικῶς alij caput. Gal. in gloss. Hippocr.

Δαΐς, ίδος, ἡ, fax accensa seu ardẽs. Hesiod. ἀτ᾽ αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε. ¶ Item pugna, pugna ardens aut feruens. Il. ν. Ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαῒ λυγρῇ. vbi apocopen esse pro δαΐδι tradunt grammatici.

Δᾷς, ᾳδός, ex δαΐς per contractionem factum. tæda, fax. Xenoph. Pæd. 7. πολλὴν δᾷδα ἔχομεν ἣ ταχὺ πολὺ πῦρ τέξεται. Aristop. in Nub. σὺ ἔργον δᾷς ἱέναι πολλὴν φλόγα.

Δᾳδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tædaceus, tædæ similis. vt δᾳδώδης χρώματι, apud Theophr. Item tæda abundans. vnde idem Theophr. πεύκην ἰδαίαν dicit esse δᾳδωδεστέραν.

Δᾳδόω, ῶ, F. ώσω, in tædam conuertor. Theophrast. de hist. plan. ὅταν αἱ ῥίζαι δᾳδωθῶσι καὶ φθείρεται. Item actiuè, in tædam conuerto. Idem Theophr. de caus. plant. l. 5. c. 15. ὅταν αἱ ῥίζαι δᾳδωθῶσι.

Δᾴδωσις, εως, ἡ, in tædam mutatio, Theophr.

Δᾳδίον, ου, τό, facula. Pro tædaria item materia apud Diosc. accipi

Δᾳδιώδης idem quod δᾳδώδης Theophr. (tradunt.

Δάϊος, ου, ὁ, hostilis. Eur. in Androm. καὶ μὴν ἐμῶ στένω δαΐας τόλμας λὴν ἐρεξ. Et συνῆχον δάϊα μύγματα apud eundem. Et Soph. Τὸν ἐν δαΐαις ἀτρεστον μάχαις. Et δάϊος πολεμίοισι, formidolosus hostibus, ex Eur. Δάϊοι plur. numero, (vt πολέμιοι, absolutè & substantiuè capiendo) significat hostes. Sophocl. in Oedipo Colon. Πρίαμος ποτὲ ἔρασε, φυτευμ᾽ ἀχείρωτον αὐτοποιὸν ἐγχέων δαΐων, i. φόβημα τοῖς πολεμίοις ἡγεῖται. ¶ Atticè (vt tradit schol. Sophoclis) capitur pro δύστηνος, vt in Aiace, Ὦ δαΐα Τέκμησσα, δύσμορον γένος, vbi tamen sunt qui pro αἰχμάλωτος, i. bello capta, accipiãt. ¶ Aliã sign. vide in Δαίω. i. disco.

Δάϊον, ου, τό, signum bellicum. item τέρας Hesych.

Δηΐς, ίδος, ἡ, Ionicè pro δαΐς, pugna.

Δήϊος, ου, ὁ, hostilis, infestus idem quod Δάϊος. Il. δ. Δήϊον ἐς πόλεμον. Il. β. πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα, infesto igni. Il. ω.

Ἀνδράσιν ἐν δηΐοισι. Et plur. δήϊοι (vt δάϊοι) hostes Il. γ. & σ.

Δηϊοτής, ῆτος, ἡ, pugna, bellum. Iliad. ε. Εἶκε Διὸς θύγατερ πολέμου καὶ δηϊοτῆτος.

Δηϊόω, ῶ igni & ferro vasto, hostiliter depopulor aut occido, Il. ψ. Τρώων υἱέας χαλκῷ δηϊόων.

Δῃόω, ῶ per syncopen dicitur pro eodem, etiam in prosa. Thu. lib. 2. ὁρῶσιν ἡμᾶς δῃοῦντάς τε καὶ τὰ κείνων φθείροντας. Media etiam voce ponitur. vt δῃώσασθαι τὴν νῆσον, insulam populari, apud Herod. Et in pass. apud Thuc. lib. 2. τὰ γῆς ἔξω δῃουμένης. Et καταχρηστικῶς apud Luc. δεδῃωμένος τὸν πώγωνα, detõso mẽto.

Δηϊάω, seu δηϊαάσκω pro eodem. vt Apoll. Arg. 2. σταθμούς τε καὶ αὔλια δηϊαάσκον.

Δηΐζω, idem. (καὶ αὔλια δηϊαάσκον.

Δαλός, οῦ, ὁ, titio, torris. Od. ε. Ὡς δ᾽ ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ, Σπέρμα πυρὸς σώζων ἵνα μὴ ποθὲν ἄλλοθεν αὔοι. Sic Athen. 7. ἐνέκρυψε δ᾽ ὥσπερ δαλὸν εἰς πολλὴν τέφραν. Ponitur & pro titione extincto, vt Bud. ex Lucia. annot. Δαλοὶ in cœlo οἱ διαθέοντες ἀστέρες. Bud. ex Aristot. Meteorol. Hes. μελάντερον piscem hoc quoque nomine vocari scribit.

Δαυλός, etiam dicitur Eustathio teste, pro δαλός, pleonasmo Æolico τοῦ υ. Ab Etym. exp. etiam ὁ κατάφυτος καὶ δασύς, quoniam τὰ δα-

τὰ διαπύρια ταχέως καίειν). ¶Δαῦλον verò exp. δασύ: item ἠμίφλεκτον ξύλον, ab Hesych. Ab Etym. quoque dicitur esse hirsutum & hispidum, ex Æschylo, Δαῦλος δ' ὑπήνη καὶ γλαφυρὸς πυθμήν.

Ἀποδαυλίζειν, (comp.) titione dedolare, vel contundere. Euripides dixit etiam ἀποδαυλίζω ξύλῳ, fuste contundo.

Δαΐς, exp. lumen, ignis, lampas. vnde δαΐδας καὶ χερσὶν ἔχουσαι, apud Etymol.

Δανός, οῦ, ὁ, aridus, siccus. Etym. & Hesych. vnde διὰ τὸ ξύλα δανὰ καίεσθαι. At Δάνος vide suo loco.

Δανακοὶ, οἱ, defuncti, παρὰ τὸ δανά, τὸ ξηρά, vtpote ξηροί. Etym ex Heraclydis Persicῶν lib. 2. Alioqui Δαναοὶ sunt Græci.

Δανάκη, ἡ, nomen barbarici numismatis paulò plus obolo valentis, quod defunctis in os ponebatur & Charonti persoluebatur pro Stygiæ paludis transmissione. Sic dictum quasi τοῖς δανακοῖς ἐμβαλλόμενον.

Ἀλία, Δηλέω, Δῆλος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex δαίω.

Ἀμφιδαίω, circumaccendo. Il. ζ. πόλεμός τε ἄστυ τόδ' ἀμφιδέδηε, circumardet.

Θεσπιδαής, diuinitus ardens, vel diuinitus lapsus aut immissus vt θεσπιδαὲς πῦρ, apud Hom.

Ἡμιδαής, semiustus. Vide & alias signif. suprà.

Πυροδαίστον, ου, τὸ, locus vbi ignē accendūt, focus, culina, Hesych.

Πυρδαλον siue πύρδανον, igniariū, titio ignitus qui cineribus obruitur ad conseruandum ignem. Et pro πυροδαίστον. Hesyc.

Composita ex δᾴς.

Ἄδαδος, ου, ὁ καὶ ἡ tædam non habens. Theophr.

Ἔνδαδος, qui tædam in se habet. Theoph. lib. 9. de hist. pl. c. 2. ἅπαντα γὰρ ἔνδαδα ποιεῖ ταῖς ῥίζαις.

Ἐνδαδόω, ω, idem propè quod δᾳδόω seu ἔνδαδον reddo vnde in pass. apud Theophr. hist. pl. lib. 9. c. 2. τῶν δὲ ὅταν ἐκπελεκήσωσιν, ἐν ἑτέρῳ (ἐνιαυτῷ) πάλιν ἐνδαδοῦσθαι.

Composita ex δαΐος, δήϊος &c.

Ἀδάϊον, ab Hesych. exp. quòd deuastatū & bello infestatum non est vel etiā quod deuastari & bello infestari nequit, nec βλάπτεσθαι τῇ δαΐ λυγρῇ. Ab eodē exp. etiā, iniucundū ignauum.

Ἀδήϊον, idem. H. affert pro ἀδάϊον.

Ἀδῄωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non vastatus. Xen. Hell. 3. ταύτην τὴν χώραν ἀδῄωτον διαφυλάττειν.

Καταδηιόω & καταδηϊῶ, vasto, deuasto, deprædor, exscindo. Hes.

Μενεδήϊος, ου, ὁ καὶ ἡ bellicosus, belli patiēs. Apol. Arg. 2. μενεδήϊον Εὐρύτου υἱὰ. ἱ. ἐμμενετικὸν ἐν τῷ πολέμῳ, παρὰ τὴν δηΐ.

ΔΑ'ΚΑΡ, genus quoddam cassiæ ab Arabibus sic dictæ. Diosc. lib. 1. c. 12.

ΔΑ'ΚΝΩ (F. δήξω, vel δήξομαι, potius ab inusitato δήκω) mordeo. vt δάκνεις καθάπερ αἱ γυναῖκες, apud Plutarc. in Alcib. Apud Æschilum στόμιον δάκνειν, Ciceroni est mordere frænū. Metaphoricè etiam (vt mordeo apud Latinos) rebus inanimatis tribuitur corpus aut animum quasi pungentibus aut vrentibus. Diosc ἡ δὲ ῥίζα δριμεῖα δάκνουσα τὴν φάρυγγα. Pro quo Plinius, radix gustu acri mordet. Il. ε. δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος. Personæ etiam tribuitur. vt Aristoph. in Vespis, δάκνων σεαυτὸν καὶ τὸν ἀπολογούμενον.

Δάκνομαι, mordeor. Xē. Pæd. 7. ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Κῦρος ἐδήχθη.

Δακνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mordax. Gal. δακνῶδες καὶ δριμύ. Itē δακνώδης πυρετὸς dicitur à calore mordace & acrimonia sua pungente atque rodente.

Δάκος, εος, τὸ, (propriè) animal morsu aut ictu homini nocens. Nicand. in Ther. promiscuè & de aliis belluis ac feris dicitur. Eurip.

Δάκετον, ου, τὸ, pro eodē. Theophr. l. 9. c. 21. hist. pl. & Diosc. lib. 7. cap. 1.

Δῆγμα, τὸ morsus. Plut. in Lyc.

Δηγμός, οῦ, ὁ pro eodem. Plut. in Pericle, & de discern. am.

Δῆξις, εως, ἡ, morsus, ipsa mordendi actio. rosio. Metaphoricè etiam capitur, vt & morsus apud Latinos. Plut. in Lyc.

Δηξικός ἡ, vermis lignum corrodens, vt tradit schol. Hesio.

Δηκτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, mordendi vim habens. mordax. Eurip.

Δήκτης, ου, ὁ, mordens, mordax Plut. de discern. am.

Δηκτικός, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναδάκνω, remordeo, seu mordeo.

Ἀνάδηξις, remorsus, remorsio.

Ἀντιδάκνω, vicissim mordeo, remordeo.

Ἀποδάκνω, demordeo, præmordeo.

Ἐνδάκνω, morsus infero. Plato in Phædro. ἐνδακὼν τὸν χαλινὸν μετ' ἀναιδείας ἕλκει. Ἐπιδάκνω, mordeo.

Ἀνεπίδηκτος (Decomp.) mordacitatis expers, non mordens seu erodens. vt apud Diosc. lib. 5. cap. 92. ἀνεπιδήκτοις ἐμπλάστροις, emplastris quæ sine erosione medentur.

Καταδάκνω, mordeo. Hom.

Συνδάκνω, commordeo. Particip. συνδακὼν, corrodens.

Ὑποδάκνω, submordeo, leniter mordeo.

Alia composita citra præpositionem.

Κυνοδακτιᾷ. Hesych. λυσσᾷ.

Λαθροδάκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, clàm mordens, Epigr. lib. 1.

Ὀρσοδάκνη, bestiola quædam quam Gaza mordellam nominari posse scribit: quasi ad mordendum concitata. Aristot. hist. an. lib. 5. cap. 19.

Τρίδακνος, ter morsus aut mordendus. Plin. lib. 31.

Composita formata ex δάκος.

Θυμοδακής, έος, ὁ καὶ ἡ, animum mordens seu remordens. Od. θ. θυμοδακὴς γὰρ μῦθος, ἐπότρυνας δέ με εἰπεῖν.

Λαιμοδακής, gulam mordens, Epigr.

Πανδακίτης, ου, ὁ, omnia mordicans, mordax. Plut. in Cat.

Compos. formata ex præterito pass. sine præpositione.

Ἄδηκτος, ου ὁ καὶ ἡ, non morsus, seu morsib. & rosionib. non obnoxius. Plut. de Herod. οὐδὲ τοῦτο ἄδηκτον παρῆκεν, ne hoc quidem præterire potuit quin morsibus insequeretur: Itē non mordax, cui nulla inest mordacitas. vt ἄδηκτον ἔλαιον, Diosc. l. 1. c. 30.

Ἀδήκτως, sine morsu.

Ἀνθρωπόδηκτος, ab homine morsus. Diosc.

Ἀσπιδόδηκτος, ab aspide morsus seu ictus.

Ἑρπετόδηκτος, à reptilibus seu serpentibus morsus. Diosc.

Ἐχιόδηκτος, morsus seu ictus à vipera. apud Ceb. Theb. & Diosc. lib. 2.

Θηριόδηγμα, τὸ, morsus à fera illatus: peculiariter verò morsus serpentis apud Diosc. lib. 2.

Θηριόδηκτος, à fera seu bellua morsus: peculiariter verò à serpente. Diosc.

Κυνόδηκτος, à carne morsus. Κυνόδηκτα, canum morsus.

Λαθροδήκτης, latenter & clanculum mordicans.

Λυσσόδηκτος, à rabido cane morsus. Diosc. & in Geop.

Ὀφιόδηκτος à serpente morsus. Diosc.

Σκορπιόδηκτος, à scorpione morsus. Diosc. li. 1. c. 4. & alibi.

Φαλαγγιόδηκτος morsus à phalangio, aranei genere. Diosc.

Ὠκυδήκτωρ, celer morsu. Limæ epith. in Epigr.

ΔΑ'ΚΡΥ, υος, τὸ, lacryma. Od δ. Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε. Il. ι. δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι, & apud Thuc. δακρύσι πλησθέν. *Ἀ δάκνω deriuatum volunt, ὅτι δακνομένης τῆς ψυχῆς προΐεται.

Δάκρυον, ου τὸ, idem quod δάκρυ, sed apud prosæ scriptores vsitatius est. Xen. Pæd. 5. πολλὺ ἔτι μᾶλλον ἐκρατεῖτο ὑπὸ δακρύων.

Δακρυόφι, paragoge poetica pro δακρύοις. ¶ Tribuitur etiam plantis (vt & lachryma apud Lat.) significans humorem illum qui interdum ex eis erumpit. item succum qui ex eis aut eorum fructibus exprimitur. Theophrast. ἀπὸ τῶν δένδρων τὰ δάκρυα.

Δακρυόεις, εντος, ὁ, lacrymabundus, lacrymosus. Hom.

Δακρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lacrymosus, luctuosus. Luc. in vit. τὰ ἀνθρώπινα πράγματα οἰζυρὰ καὶ δακρυώδη. Item in lacrymæ modum formatus. ex Theophr. hist. pl. lib. 6. Δακρυῶδες autem ἕλκος ab Hippocrat. per metaph. vlcus dicitur ex quo sanies quædam tenuis & cruda emanat.

Δακρυσίτατον, lacrymis & fletu dignissimum. Hesych.

Δακρύδιον, ου, τὸ, lacrymula. Peculiariter apud medicos dicitur lacryma scammonij, quam radice sua vulnerata fundit.

Δακρύω, F. ύσω, lacrymor. Xen. Hell. 3. πιεῖν τε φέρουσας καὶ ἅμα χαρᾷ δακρυούσας. Apud Dem. δακρύω τὴν τύχην. Dicitur & δακρύω τὸν ἀποθανόντα, & δακρύω ἐπὶ νεκρῷ. apud Luc. Διδακρυμένος, lachrymis stillans, plorabundus. Æschin.

Δάκρυμα, τὸ, lacryma.

Composita.

Ἄδακρυς, υος, ὁ καὶ ἡ non lacrymans. Plut. de Socr. dæm. τὸ δ' ἄδακρυς καὶ ἄτεγκτος. ¶ Item, lacrymarum expers, qui sine lacrymis fit. Athen. 12. Sic ἄδακρυς νίκη & ἄδακρυς πόλεμος.

Ἀδάκρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non lacrymans. Soph. in Trach. Ἀλλ' ἀστένακτος κ' ἀδάκρυτος. ¶ Item multis dignus lacrymis, seu multum lacrymans. Soph. in Antig. τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον οὐδεὶς φίλων στενάζει. Ἀδακρυτὶ, aduerb. sine lacrymis, Isoc. in Plataico, οὐδεμίαν ἡμέραν ἀδακρυτὶ διάγοντες.

Ἀποδακρύω, lacrymis prodo. Aristoph. in Vesp. Ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα νῦν γνώμην ἐμήν. Exp. & illacrymo.

Ἀποδακρυτικὰ τὰ, medicamenta lacrymas mouentia, & postea expresso, vacuatóq; oculorum humore superfluo, ipsas etiam supprimentia & oculos exiccantia.

Ἀειδάκρυς, admodū lachrymās. Arist. in Probl. ὁ μὲν λάλος, ὁ δὲ ἀριδάκρυς.

Ἀριδάκρυος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Ἀριδάκρυτος, multum lacrymabilis. Item multum lacrymans Hesych.

Ἀρτιδάκρυς, qui recens lacrymauit. Eurip.

Ἀτακτιδακρύω, inordinatè seu intempestiuè aut immodicè lacrymor. Ἀτακτιδακρύει. exp. affatim lacrymatur.

Βαρυδάκρυς & βαρυδάκρυος grauiter lacrymans.

Γλυκυδάκρυς, dulce lachrymans, dulces fundens lachrymas. Ep. Amoris in Epigr.

Ἐνδάκρυον, ου, τὸ, lachryma stillans, gutta inter lacrymādū cadens.

Ἐνδακρύω, illacrymor.

Ἔνδακρυς

Πολυδάμν☉, multos domans. Hesych.

Πωλοδαμνέω, ῶ, pullos domo. Cum accus. significat, vt pullum domo erudio. Soph. in Aiace.

Πωλοδάμνης, ου, ὁ, equuleorum domitor, pullorum domitor equorum domitor. Xen. in Oecon.

Τοξοδάμας, qui arcu domat & sagittis, sagittarius. ex Æschylo.

Τοξόδαμ☉, arcu iaculis've subactus. ex Tzetze.

Ὑποδάμνημαι, subigor, subiectus sum, cedo. Od. γ.

Ὑποδμηθῆναι, domari, subigi, in Epigr.

Καρδάμον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex δμώς.

Ἐνδομῶες, genuini & veri serui. qui ita vt veros seruos decet (seruiunt.

Ὑποδμώς, idem quod δμώς. apud Hom.

ΔΑΝΑ'Η, ἡ, danae, herba quæ à quibusdam laurus Alexandrina teste Diosc. lib. 3. c. 147. Est & nomen proprium.

Δανάκη δανακός, δανός, vide in Δαίω, i. vro.

ΔΑ'ΝΟΣ, ε☉, τὸ, donum, munus. Euphorion, τὸ ῥά οἱ δάν☉ ᾧ πᾶσι Ἕκτωρ. ¶ Item mutuum, δάνειον, Ecclesiastici c. 29. Sic & ἐν δάνει λαμβάνειν, Bud. exp. mutuo accipere. ¶ Δάνον scribit Plut. in lib. de poet. aud. Macedones vocare mortem, vnde esse ait ῥιγεδαν☉, & significare κακοθάνατ☉.

Δάνειον, ου, τὸ, fœnus, mutuum, æs alienum. Arist. eth. 9. & Plut. de Alex. fort.

Δανειακὸς, (adiect.) vnde δανειακὸν γραμματεῖον, cautio mutui. Bud.

Δανείζω, fœnero, mutuo do ad vsurā. Plut. τοῖς γὰρ ἀπόροις ἐδάνειζον. Epigr. lib. 2. πάντα δανείζεις. Est etiam mutuo do citra vsuram, vt quidam annotant. vt apud Plat. de leg. 5. & Arist. in Oeconom. Affertur & δανίζω pro eodem, ex Epigr.

Δανείζομαι, fœneror, fœnore accipio: vt χρήματα δανείζεσθαι apud Aristoph. & ἀργύριον δανείζεσθαι. Xen. Et δανείζεσθαι ἐπὶ μεγάλῳ τόκῳ, vel ἐπὶ μεγάλοις τόκοις, Dem. Interdum ponitur sine adiectione. Item metaph. apud Plat. de rep. l. 10. ἆρ' οὖν ἀποδώσετέ μοι ἃ ἐδανείσασθε ἐν τῷ λόγῳ, &c.

Δάνεισμα, τὸ, fœneratitia pecunia. Item ipsa fœneratio. vnde δάνεισμα ποιήσασθαι pro δανείζεσθαι, Thuc. 1.

Δανεισμὸς, οῦ, ὁ, fœneratio, mutuatio. vnde δανεισμοὺς συμβάλλειν χρήματα, Plato. (ζόμεν☉.

Δανειστής, οῦ, ὁ, correlator, cuius correlatiuū est ὁ δανειζόμενος. Annotatur tamen accipi & pro eo qui fœneratur, & mutuò accipit.

Δανειστικὸς, fœneratorius, seu fœnerautius. Bud. (cipit.

Composita. (ἀντίναι.

Ἀνοσίδαν☉ γῆ. Etym. eadē quę & ἀνοσιδάρα διὰ τὸ τοὺς καρπούς.

Ἐκδανείζω, idē quod δανείζω. vt τῇ πόλει ἐκδανεῖσαι χρήματα.

Ἐπιδανείζω, vltra fœnero. Arist. Oecon. 2. [Arist. Oecon. 2.

Καταδάνει☉, obæratus. Bud. ex Diod. Et καταδάνειος οὐσία, bona oppignerata creditoribus.

Προδανείζω, antè fœnero. Metaph. Luc. προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν. Et Plut. in Pericle. προδανεισθεὶς χρόν☉.

Ῥιγεδανὸς, vide in Δάν☉, & in Ῥῖγ☉.

Δά☉, vide in Δαίω. i. vro.

ΔΑΠΑΝΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, consummo, impendo, sumptus facio. Xen. Pæd. 8. τὸν πολλὰ ἔχοντα πολλὰ καὶ δαπανᾶν καὶ εἰς θεοὺς καὶ εἰς φίλους καὶ εἰς ξένους ἀνάγκη ἐστί. Dem. δαπανᾶν τὴν οὐσίαν. Apud Thuc. δαπανᾶν τὴν πόλιν. Bud. interpr. exhaurire ciuitatem. Apud Synes. ep. 16. κατὰ μικρόν με δαπανᾷ τῶν παίδων τῶν ἀπελθόντων ἡ μνήμη, paulatim me consumit, i. conficit. *A verbo δάπτω deducitur apud Athen. lib. 11.

Δαπανάομαι, ῶμαι, consumor, impendor. Habet & actiuam significat. vt Lysias καὶ τοσαύτας δαπάνας δαπανώμεν☉. Sic δεδαπανημέν☉ apud Isocr.

Δαπάνημα, τὸ quod insumptū est, sumptus, impensa. Xen. Pæd. 8. δαπανημάτων δοτῆρες.

Δαπανητικὸς, cōsumptorius, cōsumendi vim habens. Greg.

Δάπαν☉, ου, ὁ καὶ ἡ, consumptor, consumendi vim habens vt apud Athen. καὶ δάπαν☉ ὑγρῶν. Exp. & sumptuosus, profusus. vt ἐλπὶς δάπαν☉, apud Thuc.

Δαπάνη, sumptus, impendium, vt ἐφήμερ☉ δαπάνη. Plut. Et δαπάνη χρυσοῦ & ἀργύρου, Thuc. lib. 1.

Δαπανηρὸς, sumptuosus, qui magnos sumptus facit. vel qui libenter sumptus facit profusus. Arist. eth. 4. Apud Dem. δαπανηρὸς πόλεμ☉, sumptuosū bellū. in quod magni fiūt sumptus.

Δαπανηρῶς, sumptuosè magnis sumptibus. Xen. Hell. 6.

Composita.

Ἀδαπάνητ☉, inconsumptus, inexhaustus: seu qui consumi & exhauriri nequit.

Ἀδάπαν☉, sumptu carens, non impendiosus, vel sumptum nonfaciens. Sed frequentius dicitur de re in quam sumptus nō fit. Item qui consumi non potest.

Ἀδαπάν☉, sine sumptu, sine impensa.

Ἐκδαπανάω, ῶ, idem quod δαπανῶ.

Εὐδάπαν☉, qui ampliter sumptus facit largus & liberalis in faciendis sumptibus, sumptuosus. Plut. symp. 2. Probl. 2.

Καταδαπανάω, idem quod simplex.

Καταδαπάνη, sumptus. Alex. Aphrod. Probl. lib. 2.

Πολυδάπαν☉, sumptuosus.

Προσδαπανάω, ῶ, insuper absumo seu insumo.

Σπληνοδάπαν☉, splenem consumēs & minuens. Nic. Myrepsus.

Συνδαπανάω, ῶ, vnà consumo.

ΔΑ'ΠΕΔΟΝ, ου, τὸ, pauimentum. Il. δ. χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, in aureo pauimento. Et Xen. Pæd. 8. ὅπως μὴ ἀντερείδῃ τὸ δάπεδον ἀλλ' ὑπείκωσιν αἱ δάπιδες. Interdum est potius solum. vt quum quis dicitur natus vel humatus ἐν δαπέδῳ regionis vel vrbis alicuius. vt in Anth. epigr. Dicitur & γῆς δάπεδον apud Aristoph. in Pluto. *Eustach. deriuat ex vocula δᾶ (quæ Doricè terram significat pro γᾶ vel γῆ) & nomine πέδον vt dicatur quasi δᾶς πέδον, terræ solum. Inuenitur enim apud tragicos γῆς πέδον & χθονὸς πέδον. Etymologus deducit & ipse ex πέδον, cui præfixa sit particula δα intendendi vim habens vt sonet τὸ μέγα καὶ πλατὺ πέδον, quod est ἔδαφ☉ fieri autem ait hoc δα ex ζα per metathesin literæ δ in ζ. Alij ex ἔδαφ☉ deriuarunt: vt sit quasi ἐδάφεδον. At Camerarius putat esse potius à δάπτω significante κόπτω: sicut pauimentum est à pauio, i. ferio.

Composita: (De quibus vide etiam in compositis ex Ἔδαφ☉)

Ἀλλοδαπὸς, ὁ, ὁ (tanquam ἀλλοδάπεδ☉, nam à quibusdā exp. ὁ ὢν ἐξ ἄλλου δαπέδου) qui est ex alio solo non ex nostro qui est ex solo peregrino, peregrinus, alienigena, extraneus, exterus, externus. Il. γ. Μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι Et Il. τ ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ. Sic Xen. Pæd. 8. πολῖται τε ἄνθρωποι ἀλλοδαπῶν οἰκειότεροι καὶ συντακτοὶ ἀποσκευάσονται. Ἀλλοδαπὸν interdum vocatur qd est inusitatum & insolens, seu formæ inusitatæ. vt apud Herodian. lib. 1. ζῶα τε παντοῖα σχήμασί τε ἀλλοδαποῖς.

Ἐνδαπὸς, indigena. Pol. lib. 3. poëticum esse dicit, cui synonymum ἐγχώρι☉ ἐπιχώρι☉ ἐντόπι☉.

Ἡμεδαπὸς, qui est è nostro (i. nostrate) solo, nostras. ὁ τῆς ἡμετέρας δαπέδου, q. d. ἡμεδάπεδος. Sępe exp. & noster. apud Aristop.

Παντοδαπὸς (q. d. qui est ex omni solo) exp. omnifarius, omnigenus, omnis generis. Interdum varius. multiplex, vt χρήματα, & similia apud Plat. de rep. Sic παντοδαπώτατ☉, valde multiplex, apud Theophr. Apud Synes. παντοδαπὴ ἀρετὴ, virtus omnis generis. Sic παντοδαπὰ ζῶα apud Aristot. Et παντοδαπὰ νοσήματα, apud Aristoph. Att. & παντοδαπῶς, ex Dionys. Areop. & Herodiano.

Παντοδαπῶς, omnifariam omnibus modis, vel omni modo, omnimodè apud Aristot. ethic. lib. 1. c. 6.

Ποδαπὸς, (q. d. ποίου δαπέδου) ex quo solo, cuias. Plato in Apologia Socratis, τίς καὶ ποδαπός: At ὁποδαπὸς, cuias, indefinitè.

Ποταπὸς, etiam inuenitur pro, qualis. Exp. & cuiusmodi. Atque adeò quidam annot. ποταπὸς dici ἐπὶ τρόπου. sicut ποδαπὸς ἐπὶ γένους. Hermog. de inuent. σκοπητέον τὸ πρᾶγμα ποταπόν ἐστι, καὶ ποταπὸν ὑπειλήφθαι χρηστὸν ἢ φαῦλον, considerandum qualis res sit, & qualis existimetur, bona an mala. Extat & apud Luc. cap. 1. & Matth. 8. & 1. Pet. cap. 3. & alibi in Nouo Test.

Τηλεδαπὸς, qui è longinquo est solo. qui ex longinquo solo aduenit, ideóq; peregrinus. Od. ξ. ξείνοισιν ἱερεῦσιν τηλεδαποῖσι. Et Od. ο. ἀλλότριος ἀνὴρ τηλεδαπ☉.

Ὑμεδαπὸς, vestras. qui est è vestro solo. q. d. Ὑμεδάπεδος. Suid.

Δάπις, vide in Τάπης.

ΔΑ'ΠΤΩ, F. ψω, voro dilanio, dilaniando voro. Il. π. (de lupis.) Οἵ τ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δηώσαντες Δάπτουσι. Et Il. λ. (de leone) αὐτὰρ ὁ δάπτει, propriè significat se ingurgitare ferarum ritu. vt legimus apud Athen. lib. 8. Et Il. ψ δάπτομαι tribuitur igni. At Il. v. de hasta dicitur. ὃ τε χρόα δάψειεν ἀλλά, id est discerpet Alia metaphora vsus est Gregor. in carm. δ' ὑπαλλοῦ θυμὸν ἀνίη δάπτει.

Δαπλὸς, vorax. Apud Lycophr. δαπλαὶ μυῖαι, mordaces muscæ δάκνηραί.

Δάπτρι☉, lacerator, edax. Ex Epigr.

Δαρδάπτω, idem quod δάπτω. per reduplicationem factum. Ilia. λ. ὠμοφάγοι μὲν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσι. Et metaph. κτήματα δαρδάπτουσιν. Od. ξ.

Δασπλὴς, Δαφοινὸς, Δάπεδον, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἄδαπτ☉, qui dilaniatus non est. vel qui dilaniari nequit. Hesychius exp. γυμνὸς ἀδέρματ☉.

Διαδάπτω idem ferè quod δάπτω. Apud Hom. Iliad. φ. διὰ δὲ χρόα ἔδαψας. i. vulnerasti.

Καταδάπτω, idem. vt Il. χ. κύνες ἠδ' οἰωνοὶ κατέδαψαν.

Καταδαρδάπτω, idem.

Περιδαρδάπτειν, deuorare laniando absumere. Hesych. & Suid.

ΔΑΡΘΑ'ΝΩ, dormio. Aor. 2 ἔδαρθον Fut. δαρθήσομαι à δαρθῶ inusit.

inusit. Δραθεῖν etiã dicitur pro δαρθεῖν, dormire, per metathesin. vt Il. ψ. Ἀλλ' ἐν αδ' ἐψήτῳ βεεν ἢ κύεσιν οἷον ἔδραθεν ἐν προδρόμῳ. *Etym. & schol. Aristoph. à δέρμα deriuant δαρθεῖν siue δραθεῖν. Dicit enim & hic καταδαρθεῖν esse propriè ἐν δέρμασι χαμευνῆσαι, i. in pellibus cubare.

Composita.

Ἀποδαρθεῖν idem quod δαρθεῖν.

Καταδαρθεῖν & καταδραθεῖν. idem. Aristoph. in Nub. ἐᾶτε ὦ δαιμόνιοι καταδαρθεῖν τι μέ vnde apud Plat. in symp. καταδαρθηκώς. Particip. pass. καταδαρθείς, qui obdormiuit, consopitus, apud Aristoph. in Pluto.

Decomp. Ἐπικαταδαρθεῖν, indormire.

Συγκαταδαρθεῖν, condormire. Item concumbere. Aristoph.

Παραδαρθεῖν & παραδραθεῖν, iuxta dormire. concũbere. Hom.

Δάρσις, δαρτός, vide in Δέρας.

Δας vide in Δαίω, i. comburo. Δασέως, vide in Δασύς.

ΔΑ'ΣΚΙΛΛΟΣ, ου, ὁ, pascillus, piscis apud Aristot. hist. anim. lib. 8. c. 2.

Δάσμα, δασμός, vide in Δαίω, i. diuido.

ΔΑΣΠΛΗ'Σ ῆτος, ὁ, à nonnullis exp. magnorum malorum plenus. deriuantibus à πλάω seu πιμπλάω. ab aliis exp. δυσπροσπέλαστος à πλάω, per syncopen posito pro πελάω. Latinè expon. difficilis, grauis, atrox. Nonn. δασπλῆτι μιῆς ἐνὶ νυκτὸς ἀνάγκῃ. Sic Epigr. lib. 7. quidam mortem vocat δασπλῆτα διάστασιν, grauem disiunctionem animæ à corpore. Δασπλῆτις, quoque dicitur, in fœm. genere. Od. ο. Θεὰ δασπλῆτις Ἐριννύς. Sic δασπλῆτις νόσος, apud Nonn.

ΔΑΣΥ'Σ, εῖα, ύ, densus, consitus, vt δασέα ὄρη. Xen. Pæd. 2. densi montes, aut consiti: vel potius arboribus densi consiti arboribus. Sic dicitur δασὺ χωρίον. Dicitur γῆ δασεῖα esse ὕλῃ παντοίᾳ: cui apud Lys. ψιλὴ opponitur. ¶ Item pilosus, villosus, hirsutus, &c. cui opponitur λεῖος. Arist. ἔστι τῶν ἄλλων ζώων τῶν ἐχόντων τρίχας τὰ πρανῆ δασύτερα. τὰ δ' ὕπτια λεῖα. ¶ Δασὺ πνεῦμα apud grammaticos spiritus densus, qui & asper dicitur: cui opponitur ψιλὸν, tenuis. Legitur & δασεῖα προσῳδία apud illos, & δασὺ σύμφωνον, vt χ.

Δασέως densè vel aspiratè apud grammaticos.

Δάσος, εος, τὸ, locus arboribus densus, syluosus locus. Exponit. & fruticetum.

Δασύτης ητος, ἡ, densitas. Item pilositas, hirsutia. Apud gramm. aspiratio vocum, quibus aspirationis nota præfigitur, apud Athen. lib. 9.

Δασύνω, denso. densum reddo. Item pilosum reddo, seu hirsutum, ex glabro pilosum reddo. Dioscorid. δασύνει τὰς ἀλωπεκίας. Item spiritu aspero vocabulum noto, apud grammaticos.

Δασύνομαι, idem, quod τριχῶμαι. Arist. an. li. 3. δασύνονται δ' ἐ τισι ἢ αἱ ὀφρύες ὥστε, &c. Item spiritu aspero notor, apud grammat.

Δασυσμὸς, οῦ, ὁ. densatio, densitas. Apud Dioscorid. Δασυσμὸς φωνῆς, exp. vocis densitas & raucedo.

Composita.

Ἀμφίδασυς, εια, ὑ, vtrinque asper, vtrinque hirsutus, vtrinque villosus. Il. ο. ἔχε δ' αἰγίδα ἀμφιδάσειαν.

Ἔνδασυς, pilosus, hirsutus. Diosc.

Ἐπίδασυς, aliquantum densus vel hirtus.

Ἱππόδασυς, densus instar equi. hirsutus ex setis equinis. Il. γ. & Od. χ.

Ὑπέρδασυς, valde hirsutus.

Ὑπόδασυς, aliquantum hirsutus.

Δατέομαι, &c. vide in Δαίω, i. diuido.

ΔΑΤΙΣΜΟ'Σ, οῦ, ὁ Datidis imitatio: de dictione pluribus verbis idem repetente, & quidem solœcos, prouerbio sumpto. Datide quodam Persa, qui quum satrapa esset in Græcia, Græcéque loqui affectaret, dicebat ἥδομαι ἢ τέρπομαι ἢ χαίρομαι: pluribus super eadem re coaceruatis synonymis. & barbarè posito χαίρομαι pro χαίρω ingrato simul sono τῶν ὁμοιοκαταλήκτων. Hunc Δατισμὸν, Aristophanes in Pace, Δάτιδος μέλος vocat: Νυνὶ τ' ἐκεῖν' ἥκει τὸ Δάτιδος μέλος. Ὃ δεφόμενός ποτ' ᾖδε τῆς μεσημβρίας, Ὡς ἥδομαι, ἢ τέρπομαι ἢ χαίρομαι.

ΔΑΥ'ΚΟΣ, ου, ὁ, Hesych. audax. Item herba quædam Cretica, quam Theophr. hist. plantarũ li. 9. c. 15. neutro gen. δαῦκον appellat. Paulus Æginetα masculino, vt & Diosc. li. 3. c. 83. δαῦκος, (inquit) ὃν ἢ δαυκίον καλοῦσι. Itidem Galen. simpl. medic. lib. 6. tradit τ δαῦκον à quibusdam vocari σταφυλῖνον.

Δαυκίτης, οἶνος, apud Diosc. lib. 5. c. 70. vinum è dauci radice, contusa & in mustum iniecta. vinũ dauco conditum: quod etiam Δαύκειον οἶνον nominari tradunt à Nicandro: qui alioqui δαύκειον appellat τ δαῦκον, in Ther. Δαύκειον ῥίζας τι βρυ-

νίδος. vocans tamen & δαῦκον, τροπὸν νεοθηλέα δαύκου. vbi schol. annotat, scribi etiam Δαύχου, referens ex Antigono, δαῦχον ὁμοίως δάφνῃ πικρὰν εἶναι.

Δαυλὸς, vide in Δαλὸς in Δαίω, i. comburo.

ΔΑ'ΦΝΗ, ης, ἡ, laurus. Odyss. ι. Ὑψηλὸν, δάφνῃσι κατηρεφές. Hesiodus in Theogonia, Καί μοι σκῆπτρον ἔδωκαν δάφνης ἐριθηλέος ὄζον. Athenæus li. 2. δάφνης κλάδοι. Et lib. 4. φύλλα δάφνης. Ab Aristophane dicitur Πυθικὴ δάφνη: quoniam Pythio Apollini sacra est. vel quoniam in Pythicis certaminib. ea coronari solerent victores. Δάφνη Ἀλεξάνδρεια. laurus Alexandrina, dicta fuit herba quædam lauro similis, quoniam Alexãder ex ea coronas gestare solebat: de qua Diosc. l. 4. c. 147.

Δαφναῖος, ου, ὁ, Apollinis est epitheton in Epigr. quoniam laurum peramat: vnde & δαφνίτης dicitur.

Δαφνήεις (pro quo & Δαφνῆς dicitur per contractionem) laureus vel laurinus.

Δαφνιακὸς, itidem pro, laureus, ex Epigr.

Δαφνικὸς, ῆ, ὁ, laureus.

Δάφνινος, laureus, laurinus, è lauro effectus, vt δάφνινον ἔλαιον, oleum laurinum, confectum è baccis lauri: quod & δαφνέλαιον dicitur: Diosc. lib. 1. cap. 50. Et δάφνινος οἶνος, apud eundem, lib. 5. cap. 37. Itidem, δάφνινον φύλλον, folium laurinum seu laureum.

Δαφνὶς, ίδος, ἡ, laurina seu laurea: & peculiariter laurea seu laurina bacca, fructus quem laurus fert. Theophr. hist. plant. l. 1. c. 18. Et Diosc. l. 1. c. 50.

Δαφνίτης, ου, ὁ, Apollinis apud Syracusios cognomentum, teste Hes. de quo suprà in Δαφναῖος. Sic dicitur & qui laurum similitudine aliqua refert. Et fœm. gen. δαφνῖτις vocatur planta quæ alio nomine δάφνη Ἀλεξάνδρεια, teste Plin. lib. 15. capit. vlt. quoniam videlicet figuram aliquam laurinæ arboris præfert. Et Diosc. l. 1. cap. 12. scribit casiam quandam ab Alexandrinis mercatoribus nominari δαφνῖτιν, quippe δακτυλίου ἐν τῷ γεύσει ἢ σύμφυτα μετὰ πολλῆς πυρώσεως, vt folium & bacca lauri, quamobrem & daphnoidem eam appellari à mangonibus testatur. Plin.

Δαφνὼν, ῶνος ὁ, lauretum, locus consitus lauris.

Δαφοινὸς, vide in compositis ex Φόνος.

ΔΑΨΙΛΗ'Σ, έος, ὁ ἢ ἡ, dapsilis, largus, copiosus, abũdans, vberδαψιλὴς χώρα. Plutar. regio vber. φλὸξ δαψιλὴς, copiosa flãma. Gal. ad Glauc 2. Chrysost. de vidua illa duo λεπτὰ largiente, δαψιλὴς ἢ φιλότιμος ἢ ἐκ τῶν δυολεπτῶν ἐλεημοσύνη, larga seu liberalis. Rursũ Plut. δεῖπνον δαψιλέστερον, epulum lautius & magis opiparum. * Quidam à δάπτω deriuatum putant, quod & innuere videtur. Athen. lib. 8.

Δαψιλῶς (vel δαψιλεῶς, vt apud Theocr.) largè copiosè, vt δαψιλῶς τοῖς στρατιώταις χορηγεῖν, Herodian 3. Item lautè, opiparè, vt ζῆν δαψιλῶς. Xenoph.

Δαψίλεια ἡ, copia, abundantia. Herod. lib. 1. πᾶν τι τῶν ἐπιτηδείων δαψίλειαν κατειλημμένοις, id est, rerum omnium copiam & abundantiam.

Δαψιλεύομαι, copiosè & abundanter subministro. liberalitate vtor.

Composita.

Ἐνδαψιλεύομαι, dapsilis & largus sũ in. Ex Pãd. ἐὰν ἔτι ἐνδαψιλεύηται ὁ χρόνος τῆς διετίας, si adhuc suppetit tempus biennij.

Ἐπιδαψιλεύομαι, exp. addo corollariũ & auctuarium, apud Syn.

ΔΕ', autem, verò. Subiungitur particulæ μὲν vim aduersatiuam habens. vt σὺ μὲν μεθύεις, ἐγὼ δὲ διψῶ, es tu quidem ebrius, ego autem sitio. Interdum vim habet velut distributiuam, sicut & μὲν. vt Pæd. 2. ἱππεῖς μὲν τετρακισχίλιοι, πεζοὶ δὲ ισμύριοι. Luc. in Timone, ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι. οὗτος δὲ ὁ Πλοῦτος. Frequens est autem hic vsus cum articulo, vt ὁ μὲν, ὁ δὲ, vel οἱ μὲν, οἱ δέ. Alicubi verò & reperitur δὲ, vt Pæd. 7. τῶν δὲ ἀπαυλιζόντων οἱ μὲν ἀπέθνησκον πα. ομμένοι, οἱ δ' ἔφευγον πάλιν εἴσω, οἱ δ' ἐβόων, οἱ δ' ἀμφὶ τ Γαβρύαν συνεβόων αὐτοῖς. Sæpe ponitur non procedente μὲν ac tum exp. verum, cæterum, porrò. vt apud Xen. Pæd. 4. Μένειας δὲ ὁ Κῦρος μέτριον χρόνον αὐτοῦ σὺν τῷ στρατεύματι. ¶ Item δὲ, sed, verùm. Plato de rep. lib. 10. τοῖς προσταλαις αὐτοῖς ὅσοι μὴ ποιητικοὶ, φιλοποιηταὶ δέ. ¶ Item pro δὴ, apud Plat. ¶ Item pro γὰρ. Il. θ. ὁ δ' οἱ παρελέξατο λάθρη. Sic Il. π. ¶ Aliis particulis præfigitur aut subiungitur. vt, ἢ δὲ, & verò, apud Xen. Hel. 4. Dicitur & δέ γε, item δέ τοι, & δέ πω. ¶ Item δὲ interrogationibus repetitis seruit, vt annotat Budæus ex Demosth. εἶτα λέγεις ὡς οὐδέν ὁμοίους εἶμι ἐκείνοις ἐγώ; σὺ δ' ὅμοιος Αἰσχίνῃ; ὁ δ' ἀδελφὸς ὁ σὸς ἄλλος δέ τις τῶν ῥητόρων ἐγὼ μὲν οὐδένα φημί. ¶ Δὲ apud poëtas accusatiuo subiungitur pro ἐπὶ vel εἰς: vt ἀγρόνδε, i. εἰς ἀγρόν.

Δαὶ pro δὲ interrogatione repetita, annotat Bud. ex Gregorio. Apud Aristoph. in Pluto, τί δαί; quid ergo?

Μηδὲ, οὐδὲ, vide in Μὴ & in Οὐ. Ὅδε, vide suo loco.

Δειλία, vide in Δειλός.
Δέονς, δεοντικός, vide in Δέω, i. opus habeo.
Δεῖ impersonale, vide ibidem.
Δεῖγμα, δειγματίζω, vide in Δείκνυμι.

ΔΕΙΔΩ, (F. δείσω. & δείδομαι, poet. P. Δέδοικα ex quo fit Δέδια item poet. Δείδια, vnde particip. Δεδιώς. Plusquam perf. ἐδεδοίκειν & ἐδεδίειν.) timeo, metuo. Il. χ. ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς δείδω μὴ πεδίον δ' ἐδ' ἵη: deinde καταπαύσῃ. Sæpe & præt. Δέδοικα sine Δέδια & Δείδοικα ac Δείδια apud poëtas) præsentis signif. obtinet. vt Iliad. α. Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα μή σε παρείπῃ Ἀργυρόπεζα Θέτις. Et cum accus. Iliad. σ. Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα ποδώκεα Πηλείωνα. In prosa autem hæc præterita (quæ potius in vsu sunt quam præsens) aliter etiam construitur. Interdū cū μὴ, vt Δέδοικα μὴ δ' ἴδ' εσαν τῆς ἐπιτηδείων ἀπόληται. Dicitur & Δέδοικα μὴ οὐ. vt Xen. Δέδοικα μὴ οὐκ ἔχω τοσαύτην σοφίαν. Et cū infin. Il. η. Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι. Sic Gregor. ἔδεισε παραδέξασθαι. Cum accusatiuo autem, vt Dem. Philipp. 1. μισεῖ τις ἐκεῖνον καὶ δέδιε. Plutarch. de superstit. ὁ δὲ θεοὺς δεδιὼς πάντα δέδιε, γῆν, θάλατταν, &c. Dicitur etiam Δέδοικα περὶ σοῦ & Δέδοικα περὶ σοι vel ἀμφὶ σοι. Lat. metuo tibi. Xen. Pæd. 1. Δείσας περί τι τῆς ἐμῆ καὶ τῆ Κύρω, Isocr. in Euag. περὶ Κύπρου δεδιώς. Cum dat. Thuc. Δείσας περὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις. Sic Il. ρ. Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια μή τι πάθῃσι. Καὶ σῇ. Cum ἀμφὶ eodem sensu Gal. ad Glauc. 1. Δείσαι ἀμφὶ τῷ μειρακίῳ.

Δεῖμα, τὸ, metus, terror. Plato de rep. ὑπὸ φίλας καὶ δείματος μεστός. ¶ Item terriculamentum. Hesych. ¶ Expon. & periculum. metus enim non nisi periculi est. Apoll. Arg. ἔμπεδοι ἀργαλέοις ἐν δείμασι.

Δειμὸς, ὁ, idem, metus, terror. Hom. & Hesiod.
Δειμαλέος, α, ον, timidus. Item terribilis & timorem incutiēs.
Δειμαλέεις εσσα εν ὁ, timidus, pauidus. Epigr. [in Epigr.
Δειμαλεω ὁ ἡ, ὁ καὶ ἡ, terribilis, terrificus.
Δειμώδης, idem. Erotian.
Δειμαίνω, timeo, terreor. Plat. lib. 2. de rep. ἐκ τῆς ὕπνων ὥσπερ οἱ παῖδες ἐγειρόμενος δειμαίνει. Herodot. Δειμαίνω περὶ τῷ Ξέρξῃ, Xerxi metuo, de Xerxe sum sollicitus.
Δειμαλέω, terrifico, perterrefacio. Herod. ἐδειμάτου τὰς γυναῖκας.
Δειματόομαι, οῦμαι, metuo, timeo. Plato in Axiocho, νυνὶ δὲ περιτρέπεις σεαυτὸν, δειματούμενος στερηθῆναι τῆς ψυχῆς, veritus ne spolieris anima. Et Δειμαλέμενος, metu perculsa, apud Eurip.
Δειμάσομαι, ἔομαι, metuo. Hesych.
Δειδήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, timid⁹, meticulosus. Il. γ. Τρῶες δειδήμονες.
Δειδίζω & Δειδίζομαι, timeo, vnde ὑποδείδισαν. Il. ξ. & Od. ρ.
Δείδια, ἡ, nox quæ obscuritate sua terrorem facilè incutit. Suid & Eust.
Δειδίσκομαι, metuo. Eust. pro quo & Δεδίσκομαι. ¶ Item humaniter excipio. vt Odyss. σ. Καὶ δέπαι χρυσέῳ δειδίσκετο, φώνησέν τε, Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε. Aliquando significat etiam humaniter præbere, beneuolo animo porrigere. Odyss. υ. Ἠ καὶ δεξιτερῇ δειδίσκετο χειρὶ παρέστας. Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε. Et Od γ. ἐν δ' οἶνον ἔχευε χρυσέῳ ἐν δέπαι δειδισκόμενος δὲ προσηύδα.
Δεδίττω, seu Δεδίττομαι, f. ξομαι, terreo, terrefacio. καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος. ¶ Itē metuo. vt Δεδιξάμενοι, quod exp. φοβηθέντες. Eustathius tamen non à Δείδω, sed à Δίω deducit: cui assentiri videtur Suidas. qui & ipse Δίω exponit.
Δειδίσσομαι seu Δεδίττομαι, Atticè (poeticè per epenthesin literæ ι) itidem pro, terreo, terrefacio, metuere facio. Il. δ. Θάρσει μηδέ τι πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν. ¶ Item metuo. Il. β. οὐ δέ σε ἔοικε κακὸν ὣς δειδίσσεσθαι.
Δεδίσκομαι, terreo, seu territo. Hesych. & Eust.
Δίω, timeo. vnde Δίε. Il. ι. Hinc & Δεδίναι deducit. Eust. per anadiplasiasmum.
Δέος, εος, τὸ, metus. Thuc. lib. 4. οἱ Ἀθηναῖοι ἐς μέγα δέος κατέστησαν. Apud Olynth. 1. Δέος μὴ, exp. periculum est ne.
Δεῖος, ους, τὸ, (poeticè inserto ι propter metrum) pro eodem. vt Il. κ. Χλωρὸς ὑπαὶ δείους.
Δεῖσθαι etiam repetitur pro metuere. vt apud Plut. in apopht. Δεῖσθαι περὶ βίου, ἢ φοβεῖσθαι. exp. de vita vereri, non metuere. Et alibi apud eundem.
Δειλὸς, Δεινὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex Δείδω & δεῖμα.

Ἀδείμαντος, ο, ὁ καὶ ἡ, impauidus, intrepidus. Item terriculamentorum expers, spectris liber. ex Eurip. Ἀδειμος, ο, ὁ καὶ ἡ, idem. impauidus, intrepidus. Hesych. & Suid.
Ἐκδειματόω, ῶ, exterreo, terreo. Plato de rep. 2. μηδ' αὖ μητέρες τὰ παιδία ἐκδειματούντων, neque filios terreant matres.
Καταδείδω, pertimesco. vnde καταδεῖσαι, formidare. Dem. in Mid. καταδείσαντες καὶ τὸ τούτου θράσος.
Περιδείδω, pertimesco quasi, vndiquaque metuo. In βατραχομ. Πλεῖστον δὲ γαλέην περιδείδια.
Προδείδω, prior metuo, metum præsumo. vnde προδείσας, apud oph. exp. ἐμφοβος.
Προδειμαίνω, idem.

Ὑπερδείδω, supra modum metuo.
Ὑπερδειμαίνω, idem.
Ὑποδείδω, subuereor, subtimeo, aliquantulum metuo. Item simpl. metuo. Il. ξ. τὸν καὶ ὑποδείσαν μάκαρες θεοί.
Ὑποδειμαίνω, idem.
Ὑποδειδίζω, idem, Il. ι. Οὔτε βίας, Τρώων ὑποδείδισαν ἔτι ἰωκάς.

Alia composita facta ex Δέος.

Ἀδεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, metu carens, metus expers, liber omni metu. qui non timet. vt παῖδες ἀδεεῖς, metu vacui, apud Luc. in Tyrann. Sic περὶ τῆς πατρίδος ἀδεὴς καὶ ἀκίνδυνος γίνομαι. Ἀδεὴς βίος passiuè vita extra metum posita periculo carens. Alciphr. in 3. epist. Halieuticis, γεωργία δὲ σωτηρίως καὶ τὸ ἀσφαλὲς καὶ ἀδεὰ βίον ἀπαιτεῖσθαι. Ἀδεὲς δέος δεδιέναι, Plato in Symposio, timere de nihilo, omnia tuta timere. ¶ Item intrepidus, audax: nonnunquam, impudens. vt κύον ἀδεὲς. Od. τ. vbi quidam exp. etiam, contumax, temeraria, aut temerariè. [sus.
Ἀδεέστερος (cōparat.) metu liberior, securior, min⁹ periculo-
Ἀδειὴς pro ἀδεὴς, inserto ι poëticè, vt in Εἴπερ ἀδειής ἐστιν. Iliad. η.
Ἀδεῶς, aduerb. absque metu, securè, tutò. Dem. Olynth. 1. καὶ τὴν οἰκείαν ταύτην ἀδεῶς καρπώσασθαι. Itē impunè, apud Arist.
Ἄδεια, ας, ἡ, metus vacuitas, securitas, fiducia. Demost. ἡ ἀπὸ Θηβαίων ἄδεια ὑπῆρχεν ὑμῖν, nullus à Thebanis nobis erat metus. Hinc ἐπ' ἀδείας, securè, ἀδεῶς. Et ἄδειαν ποιοῦμαι, fiduciam sumo aliquid faciendi. vt ἄδειαν ποιησάμενοι σώσαι τὴν πόλιν. Herodot. 1. ἐν ἀδείῃ οὐ ποιεύμενοι λέγειν haud pro tuto habentes, haud tutum existimantes proferre. Nonnunquam cum genitiuo, vt ἄδειαν ἔχει τῆς πληγῶν, à plagis est tutus. vel à plagis non timet. ¶ Item libertas, immunitas, licentia, vt παρέχειν ἄδειαν apud Plut. Sic Δοῦναι ἄδειαν, libertatem dare aliquid faciendi, potestatem facere. Exp. & impunitas apud Herodianum. ¶ Exp. etiam ἐργία, i. vacatio. vt ἄδεια τῶν ἔργων, vacatio ab operibus.
Περιδεὴς, meticulosus, pauidus. Isocr. in Paneg. τὰς δὲ ψυχὰς διὰ τὰς μοναρχίας καὶ περιδεεῖς ἔχοντες. Et cū genit. Plat. ep. 7. ὁ δὲ περιδεὴς ὁ Διονύσιος γενόμενος, quod pertimescens. Dionys. ¶ Item formidolosus, i. qui timorem adfert aliis, Isocr. ad Nic. μὴ βούλου δεδιὼς εἶναι τοῖς μηδὲν ἀδικοῦσι.
Περιδεῶς, meticulosè, pauidè. Thuc. & Isocr.
Περιδέεια, nimius timor, apud Suidam.
Ὑπερδεὴς, metu superior, qui nullo metu superatur aut frangitur. Iliad. ρ. καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας. vbi Eust. ait esse syncopen pro ὑπερδεέα.
Ὑποδεὴς, subtimidus. Hesych.
Ψοφοδεὴς, ad quosuis sonos (seu crepitus aut strepitus) expauescens, i. admodum meticulosus, formidolosus, pauidus. Luc. in Scytha, ψοφοδεὴς πρὸς τὰ πολλά.
Ψοφοδεῶς, meticulosè, timidè: vel potius, ita vt ad quosuis strepitus seu sonos (præsertim peregrinos auribus) expauescas.
Ὀρρωδέω, quomodo huc pertineat, vide in Ὄρρος.

Δειλὸς, &c. vide in Δειλία.
Δεικανάομαι, vide in Δέχομαι.

Δείκηλον, vel Δείκελον vide in comp. ex Εἴκω.

ΔΕΙΚΝΥΜΙ, seu Δεικνύω, F. Δείξω. Pr. εἶχα (tanquā à Δείκω) ostendo, monstro. Odyss. μ. αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδὸν ἠδὲ ἕκαστα σημανέω. Thuc. 6. ἐκέλευον αὐτοὺς δείξαντας τὴν χρείαν, ἀπελθεῖν ἐς αὐτό. Est etiam ostendo, i. declaro, manifestum facio. Xen. Δεικνύων ἑαυτὸν οἷος ἦν. Dem. Phil. 1. ἐγὼ τὸν τρόπον φράσω καὶ δείξω. Sæpe cum partic. vt idem in Mid. Δείξω πολλῶν θανάτων ὄντα ἄξιον. Thuc. lib. 4. ἐπειδή γε ἐν φανερῷ ἐδείξαν ὄντες ἀμύνεσθαι.
Δείκνυμαι, ostendor, monstror. Item manifestus fio. apud Isocr. Δέδεικται, exploratum est, q. d. certis indiciis compertum est. Apud Hom. Δεικνύμενος pro Δεξιούμενος, vide in Δέχομαι.
Δεῖγμα, indicium, documentum, specimen, nota & specimen. Isocr. περὶ ἀντιδόσεως ὥσπερ δὲ τῶν καρπῶν ἐξενεγκεῖν ἑκάστου δεῖγμα πειράσομαι. Luc. de Solone. περὶ τοῖς Ἑλληνικοῖς καινὸν τὸ δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. ¶ In Atheniensi foro sic vocabatur locus quidam in quo mercium specimina proponebantur. vide Etym. & schol. Aristoph.
Δειγματίζω, ostendo in exemplum: vel traduco aut θεατρίζω, ad Coloss. cap. 2. Idem & παραδειγματίζειν dicitur.
Δεῖξις, εως, ἡ, ostensio, vel potius ostentatio. Herodian. 1. εὐτεχνίας μᾶλλον ἢ ἀνδρείας παρέχοιτο δεῖξιν. Est etiam indicium, argumentum. vt apud eundem lib. 2. ἀλλὰ δεῖξιν καὶ πίστιν δίδοιας. ¶ Δοῦναι δεῖξιν κατά τινος, instituere accusationem contra aliquem & cum deferre inquit Bud.
Δείκτης, ου, ὁ, ostensor, demonstrator.
Δεικτικὸς, ostensiuus, demonstratiuus. Δεικτικὸς δάκτυλος, Lat. inde. Δεικτικῶς, demonstratiuè.
Δάκτυλος & Δείκηλον, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Comp. ac primùm cum præpositione.

Ἀναδείκνυμι vel Ἀναδεικνύω, demonstro, ostendo, pro simplici Δείκνυμι. ¶ Item, designo, creo. Plut. in Cæsare, ὕπατον ἀναδείξας

δείξας ἑαυτὸν καὶ Ἰσαυρικόν. ¶ Itē edo, vt ἀποδείκνύω, vnde ἀνεδείχθη, editus est. ¶ Item, dico, consecro. Strabo ἱερὸν ἀναδείχθη Καίσαρι τῷ σεβαστῷ, templum dicatum Cæsari Augusto. ¶ Item instituo, constituo. ¶ Ἀναδεικνύναι πύλας ex Soph. citatur pro pandere portas.

Ἀναδείκνυμαι, demōstror, ostēdor, pro Δείκνυμαι. ¶ Itē designor, creor. Greg. de Iuliano, ὁμοῦ τε αὐτοκράτωρ ἀναδείκνυται. Designati autē consules vel prætores sunt ἀναδεδειγμένοι & ἀποδεδειγμένοι, inquit Bud. in prior. annot. ¶ Item edor. Greg. εἰς τὴν χαμαὶ τὴν κυελαίαν, Εἰ δὲ τελευταῖος ὁ ἄνθρωπος ἀνεδείχθη, editus est. ¶ Item, instituor, vel constituor. Gaza.

Ἀναδείγματα, Hes. sigilla seu imagunculæ quæ in tragicis scenis ostēduntur. Item lora seu habenæ circa equorum colla.

Ἀνάδειξις, demonstratio. Item, designatio, creatio. Item, dicatio, consecratio.

Ἀποδείκνυμι, demōstro, ostēdo, rationib seu argumentis demōstro, seu probo. vt apud Aristoph. in Nub. Ἐγὼ δ' ἀποδείξω, καὶ σε νικήσω λέγων. Exponitur etiam interdum, planum facio. vt ἀποδ φανούτες λόγῳ, apud Herodot. in Terpsich. ¶ Item repræsente seu exprimo. Plato epist. 4 παρασκεύαζε τὸ Λυκοῦργον ἀποδείξων ita te compara vt alter Lycurgus esse videaris. Quę significatio affinis est primæ. Nam quod repræsentamus seu exprimimus, id veluti ostendimus in nobis. ¶ Item efficio, reddo, facio vt apud Xen. Pæd. 2 βελτίστους ἀποδεικνύναι, pro quo alibi dicit βελτίστους παρέχειν. Plato epist. 4. ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσῆν ἀποδείξαν τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν. ¶ Itē creo, & designo. Sic ἀποδείξαι σε πρόεδρον δήμου. Et ἀποδεικνύναι στρατηγόν creare ducem Herod. ¶ Item designo, constituo, statuo & ... facio Dem. contra Timoc. ἀλλὰ τὴν τρίτην ἀποδεῖξαι ἐκκλησίαν, sed etiam concionem constituerunt & præfinierunt. ¶ Item edo, pario, vt ἀποδείκνυμι παιδία Isoc.

Ἀποδεικνύω sæpe pro ἀποδείκνυμι vsurpatur, vt apud Herodot. ἀποδεικνύμενοι γνώμην. Et Xen. Pæd. 4. καὶ ἃ δοκεῖ μοι ... ἀποδεικνύμενος. Et pro facio, efficio apud Pau... ἀποδείξαμεν λαμπρόν. Sic & apud Herodo. ἀποδεξάμενοι μεγάλα ἔργα. ¶ Item [pass. signif.] ostendor, demonstror rationibus. Item designor, i. creor. item constituor præfinior. vnde ἀποδεδειγμένος designatus, creatus, item constitutus, præfinitus.

Ἀπόδειξις, demonstratio declaratio, probatio. vnde ἀπόδειξιν ποιεῖσθαι, demōstrare declarare planum facere, probare. apud Æschin. in Ctesiph. sed apud Areop. exp. argumentum sumere, coniecturam capere. Est etiam in hac signif. vocabulum dialecticorum item mathematicorum. ¶ Item specimen. vt ἀπόδειξιν δοῦναι specimen dare vel edere, apud Plut. ¶ Item designatio seu creatio magistratus.

Ἀποδεικτός, ὁ, καὶ ἡ, demonstrabilis, qui demonstrari potest vel demonstrationib. probari cui opponitur ἀναπόδεικτος.

Ἀποδεικτικός, demonstratiuus, demonstratorius, ad demonstrandum accommodatus, demonstrandi vim habens, seu probandi demonstrationibus aut argumentis, vt ἀποδεικτικὰ epicheremata apud Hermog & ἀποδεικτικὸς λόγος, apud Aristot. lib. 2. Rhet.

Decomp. Ἀναπόδεικτος, qui demonstratus non est, nullis probatus demonstrationibus. Item qui demonstrari nequit, qui nullis probari demonstrationibus potest. Plut. in Coriol.

Ἀναποδείκτως, sine demonstratione & probatione.

Ἀνταποδείκνυμι, vicissim demonstro, contrà demonstro. Aristot. rhet. lib. 2.

Εὐαπόδεικτος, demonstratu facilis.

Προαποδείκνυμι, priùs demonstro.

Προσαποδείκνυμι idem quod ἀποδείκνυμι.

Διαδείκνυμι, ostendo, do documentum & specimen. Bud. ex Plut.

Ἐνδείκνυμι, ostendo. Dicitur potiùs ἐνδείκνυμι.

Ἐνδείκνυμι & ἐνδείκνυμαι, ostendo, indico, & demonstro. Item præ me fero Sæpe cum accus. vt Isocr. in Areop. πολλὴν ἀρετὴν καὶ σωφροσύνην ἐν τῷ βίῳ ἐνδεδειγμένοις. Aristop. in Pluto. ἐνδεικνύμενοι ἕκαστος εὔνοιάν τινα, præ se ferentes. Item ostento me vendito, plausum capto. Plut. τοῖς συνωμόταις ἐνδεικνύμενος, coniuratis se venditans. plausum à coniuratis captans Item ἐνδείκνυμι, defero, accuso, postulo in iudicio. Et ἐνδείκνυμαι. deferor, causā dico quòd circa publica secus aliquid admiserim Plato in Apol. καὶ ἑτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με καὶ ἀπάγειν τῶν ῥητόρων. Et pass. ἐνδειχθέντα δικάζειν.

Ἔνδειγμα indicium, documentum, Demosth.

Ἔνδειξις ostensio, indicatio. Item ostentatio, venditatio. apud Æsch. & Syn. ep. 23. Itē delatio. vnde ἔνδειξις ἐνδεικνύναι.

Ἐνδείκτης, delator, quadruplator. Synes. ἔργον γίνεσθαι συκοφαντῶν ἐνδεικτῶν.

Ἐνδεικτικός q. d. ostentatorius. Et aduerb. ἐνδεικτικῶς, ostentatoriè, ostentabundè, cum ostentatione. Apud Gal. exp. per indicationem. [tator. Bud. ex Greg.

Decomp. Ἀνενδείκτος, qui sine ostentatione est. non ostē-

Ἀντενδείκνυμαι, contrà iudico, cōtrariam indicationem habeo, apud medicos. Ἀντένδειξις, obnuntiatio, i. rei apparatæ discussio, consilij capti & agitati diremptio: vt comitia olim

dirimebantur obnuntiatione augurum, & auspicia occentu soricum.

Παρενδείκνυμαι, ostentabundè in medium prodeo. Bud.

Συνενδείκνυμαι, coniunctam indicationem habeo, indicationi confero, q. d. simul indico. Gal. Therap. 9.

Φιλενδεικτέω, ῶ, lubenter me vendito seu ostendo. Eust.

Ἐπιδείκνυμι vel ἐπιδείκνυμαι, item ἐπιδεικνύω, ostento, monstro. Item demonstro, probo, manifestum reddo. Isocr. ἐπιδείξεν αὐτὸν ἐν τούτοις πολλῷ θαυμαστότερον. Xen. Pæd. 4 φιλίαν ἐπιδεικνύμενος. Cū inf. Xen. Pæd. ἐπιδείξεις φιλάδελφος εἶναι. Et cū partic. apud Isoc. in Areop. ἐπιδεῖξαι βουλόμενος ἐπιθυμοῦντα. Item ostento, specimen aut documentum præbeo. Isocr. τὴν ἑαυτοῦ εὐσέβειαν ἐπιδεδειγμένος. ¶ Ἐπιδείκνυσθαι θεάματα. Luc. edere spectacula. ¶ Ἐπιδείκνυμαι vel ἐπιδείκνυμι λόγον, recito orationem ad dandum specimen doctrinæ meæ, Budæus ex Plat. Dicitur & ἐπιδείκνυμαι περὶ τούτου.

Ἐπίδειγμα, indicium documentum, Dem. ad Lept. & Xen. Pæd. 8. Item quod ad ostentandam artem fit Xen. in Symp.

Ἐπίδειξις, ostentatio, specimen. Aristot. in Polit. ἐπίδειξιν ποιεῖσθαι τῆς σοφίας, sapientiam ostentare, sapientiæ specimen edere. Item sophistica recitatio, & oratio ad ostentationem comparata, Plato.

Ἐπιδεικτικός, demonstratiuus. Item ad ostentationem comparatus, & q. d. ostentatorius. Ἐπιδεικτικῶς, cum ostentatione, ostentatoriè.

Ἐπιδεικτιάω, ῶ, ostendere vel ostentare me cupio. Hesych.

Decomp. Ἀνεπίδεικτος, qui sine ostentatione est, non ostentator. Greg.

Ἀντεπιδείκνυμι, vicissim ostēdo. Ἀντεπιδείκνυμαι, vicissim ostento.

Παρεπιδείκνυμαι, ostentabundè profero. Plut.

Προσεπιδεικνύω, insuper ostendo seu demonstro.

Καταδείκνυμι, ostendo. Item instituo. Synes. πάλαι καταδεδειγμένον τὸ ποιεῖν. Et καταδειχθεῖσαι ἔργον, apud Dem. Bud. interpr. edi.

Οὐρανοδείκτος, qui à cœlo ostenditur, seu ostensus est: vt ἄγγελι οὐρανοδείκτος. Hom. hymn. in Lunam.

Παραδείκνυμι, q. d. iuxta ostendo: vt id quod cum alio conferre volumus, ostendimus iuxta illud i. illi admotum vnde & confero exponitur. Isoc. ὥσπερ τὴν πορφύραν καὶ τὸν χρυσὸν θεωρούμενοι καὶ δοκιμάζομεν ἕτερα παραδεικνύντες ... ¶ Item pro assignare seu attribuere, apud Xen. Hell. 2. ὁ δὲ Κῦρος παρέδειξεν αὐτῷ πόλεις, τὰς φόρους ἐκ τῶν πόλεων. Pro assignare seu attribuere. apud Xen. Hell. 2.

Παράδειγμα, exemplar, exemplum vt παράδειγμα ποιεῖν apud Isoc. Exp. & documentum, vt Thuc. 3. παράδειγμα δὲ αὐτοῖς οὔτε αἱ τῶν πέλας ξυμφοραὶ ἐγένοντο, exemplo vel documento non fuerunt. ¶ Item exemplum quod adhibetur ad probandum vel illustrandum quod dicimus. Plut. de def. orac. παράδειγμα δὲ τῷ λόγῳ Ξενοκράτης μὲν ὁ Πλάτωνος ἑταῖρος ἐποιήσατο τὸ τῶν τριγώνων.

Παραδειγματικός, exēplaris, exēplis constans. vt παραδειγματικὸς συλλογισμὸς, & παραδειγματικὸν ἐνθύμημα, apud Herm.

Παραδειγματώδης, exemplaris.

Παραδειγματίζω, exemplo aliis esse facio, puniendo vel aliter infamando. exemplum ignominiosum in aliquem edo. Exponitur & traduco vel traduco palam. ignominiæ exporo, infamo. infamem reddo. vt Matth. cap. 1. & apud Plut. in lib. περὶ πολυπραγμ. vbi dicit Archilochum poëtam obscœnis versibus seipsum παραδειγματίζειν.

Παραδειγματισμός, traductio qua quis exēplo statuitur cęteris.

Προδείκνυμι, præmonstro. Apud Luc. in Herc. καὶ τὸ τόξον ἐντεταμένον ἡ ἀριστερὰ προδεικνύει. exp. protendit. Exponitur denuntio apud Thuc. lib. 3. προδείξαντες ... τοῖς τε ἀδικοῦσιν ...

Προσδείκνυμι, insuper monstro.

Ὑποδείκνυμι, (q. d. submonstro, subostendo) suggero, subiicio, submoneo, præmonstro, vt Matth. cap. 3. Sic & apud Isocr. in orat. ad Philip. ὑπέδειξε τοῖς ἐπιδεδειγμένοις μεθ' ὧν χρὴ ... τὸν πόλεμον ἐκφέρειν. Itē simpl. pro, monstro seu ostendo, doceo tanquā præceptor. apud Isocr. & Xen. & act. Ap. c. 9.

Ὑπόδειγμα, documentum. apud Xen. de arte eq. Item exemplum, apud Polyb. Item pro exemplari, apud Laert.

Alia comp facta ex prima aut tertia prat pass. sine præpositione.

Ἀειδείκετος, (q. d. qui multùm ostenditur) inclytus. Hesiod. ἀειδείκετα τέκνα. Et cum genit. apud eundem πάντων ἀειδείκετον ἀνάκτων.

Ἀρτόδειγμα, siue ἀρτοδείγμα, q. d. specimen panis, i. specimen frumenti in pane confecto ex eo, ex Poll.

Δακτυλοδείκτης, qui digito monstrat. Poll.

Δακτυλόδεικτος, qui digito indicatur. Hesych.

Δακτυλοδεικτέω, ῶ, digito monstro. Dem.

Χειρόδεικτος, quasi manu ostensus, manifestus. ex Soph.

Χειροδεικτέω, ῶ manu ostendo.

ΔΕΙΛΗ, ης, ἡ, pomeridianum tempus, quando iam Sol vergit ad occa-

ad occasum, quoniã tunc ἡ ἕλη τ̃ ἡλίου ἐνδύεται, vt Eust. & Etym. tradunt. Arist. in Problem. διὰ τί ὁ ζέφυρος πρὸς τὴν δείλην πνεῖ, πρωΐ δὲ, exp. oris pomeridianis, vel circa vesperam. Idē lib. 6. anim. c. 8. ἀπὸ δείλης ἀρξάμενος, à pomeridiano tempore orsus. Theophr. hist. pl. lib. 9. c. 18. πρὸ τ̃ δείλην γίνεσθαι, antequã esset meridies. Plerũq; verò δείλης quum oppositum habet πρωΐ, exp. vesperi. Geopon. βιβάζειν δὲ χρὴ μὴ πολλάκις τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ δὶς μόνον, πρωΐ δὲ δείλης, i. (vt Varro tradit de equis) admittere oportet bis in die, mane & vesperi. Xen. ἐναυμάχησαν κατὰ τὴν πᾶσαν μέχρι δείλης ἐξ ἑωθινοῦ à mane ad vesperam. Complures etiam Δείλη (per se positum) exp. vespertinum tempus. Illud enim Aristotelis, πρὸς τὴν δείλην, interpr. vespertinis temporibus. Sic & illud Plut. in Themist. μέχρι δείλης ἀντισχόντες ad vesperã vsq; πρὸς δείλην circa vesperã: eodémq; modo ὑπὸ τὴν δείλην, & ἀμφὶ τὴν δείλην. & δείλης γηρῶντος, vesperi senescentia. capitur enim illud δείλης aduerbialiter, sicut vesperi apud Latinos. Interdum additur ἑῴας, πρωΐας ὀψίας, accommodaturq; omnib. diei partib. vt δείλης ἑῴας, sub auroram. πρὸ δείλης ἑῴας, ante crepusculum. At δείλη πρωΐα (inquit Eust.) est tempus pomeridianum. Sunt tamen qui δείλην πρωΐαν velint esse tempus matutinum. Δείλη ὀψία tempus vespertinum sub occasum Solis. Demosth. ἤρξατο δὲ τ̃ διαψηφίζεσθαι δείλης ὀψίας. ὥστε συνέβη λύχνα τῷ μὲν ὄνομα ἀπαλεῖ, τὸ σκότος ἤδη εἶναι. Thu. l. 8. περὶ δείλην ἤδη ὀψίαν. Reperitur & δείλη μεσημβρινὴ pro meridie: nec non δείλη ἑσπέρα pro vespere. Herodia. lib. 3. ἤδη περὶ δείλην ἑσπέραν, erat autem iam diei vesper. Dici & Δείλης nominatiuo casu. (vt sit ὁ δείλης) existimat Bud. afferens ex Hom. Il. φ Ε'σσεται ἢ ἠὼς ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ Ο'ππότε τις καὶ ἐμεῖο ἄρῃ ἐκ θυμὸν ἕληται.

Δειλινὸς, ὁ, pomeridianus. vt δειλινὸν βρῶμα. seu substantiuè δειλινὸν, merenda: Plutarc. δειλινὴ διατριβὴ, pomeridiana confabulatio. Τὸ δειλινὸν aduerbialiter dicitur pro δείλης vesperi: Exod. 29.

Δείελος (quasi à Δείλομαι) in pomeridianum seu vespertinum tempus vergo.) Od. η. Εὗδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἠῶ καὶ μέσον ἦμαρ. Δείσατό τ' ἠέλιος, καί με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.

Δείελος ὁ καὶ ἡ, pomeridianus, vespertinus. Od. ρ. ἤδη γὰρ μάλα δείελον ἦμαρ i. δείλη. Sic apud Apollonium Rhod. δείελος ὥρα, tempus vespertinum. Item vesper. Il. φ. Scamander ad Apollinem, Τρωσὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν εἰσόκεν ἔλθη Δείελος ὀψὲ δύων σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν. ¶ Δείελον, ου, τὸ, merenda. Callim. Δείελον αἰτίζουσι, petunt merendã. vide δειελιῆσαι. Item crepusculum in Epigr. tempus pomeridianum.

Δειελινὸς, ὁ, idem quod δειλινὸς, vespertinus, vt δειελινὸς ζέφυρος apud Apoll. Rhod.

Δειελιῆσαι, exp. meridiari, merendam sumere. Apud Hom. Od. ρ. σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας. quidam exp. cœnans, cœnam sumens. vide Eust.

Composita.

Ε'πιδείελος, ὁ καὶ ἡ, pomeridianus. vnde ἐπιδείελα, (aduerbialiter) post meridiem, pomeridiano tempore. Hesiodus in diebus, Εἰνὰς δ' ἡ μέσση ἐπιδείελα λωΐον ἦμαρ.

Εὐδείελος, bene ad Solis occasum situs. δείελον κείμενος, ad δειλινὸν clima situs vt Eust. exponit. Od. ι. Ναίετάω δ' Ι'θάκην εὐδείελον, vel ἀπὸ τῆς δείλης ἔχων i. εὔκρατος. & εὐδείελος: vt factum sit ex εὔδηλος interiecto δ. (Vel εὔδηλος siue εὐπερίδηλος καὶ εὔοπτος factum ex δῆλον (quod pro δῆλον per dialysin dicitur) interiecto ι: vnde & λέγεται εὐδείελος apud Pindarum, quoniam colles & insulæ, διὰ τὸ λοφῶδες, conspicui sunt & visu facilè terminatur.

Προδείελος, exp. antemeridianus. apud Theocr. Idyl. 25. Quidam interpr. ante vesperam.

Υ'ποδείελος, subuespertinus. Aratus.

ΔΕΙΛΟ'Σ, ὁ, timidus, ignauus: à δείδω, i. timeo. Ε'νθ' ὅ, τε δειλὸς ἀνὴρ ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη. Aristot. eth. 2. ὁ γὰρ ἀνδρεῖος πρὸς μὲν τ̃ δειλὸν θρασὺς φαίνεται, πρὸς δὲ τ̃ θρασὺν δειλὸς. Apud Plut. in lib. περὶ δυσωπ. δειλὸς πρὸς τὰ αἰσχρὰ καὶ ἄτολμος. ¶ Item miser. Sic Hom. omnes mortales δειλοὺς βροτοὺς vocare solet. Idē cum genit. pro superlatiuo ponit, vt δειλὲ ξείνων. Od. ξ. pro δειλότατε. Exp. etiam debilis, infirmus, vt δειλὸν γῆρας apud Hesiod. ¶ Item malus improbus. vt Od. θ. v. 350. Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι. Sic sæpe apud Theogn. Dicitur & de rebus. vt Pythag. carm. λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοί. Cuius signif. occasio inde sumpta videtur, quod ignaui pro hominibus nequam haberi soleant.

Δείλαιος, ου, idem quod δειλὸς. Exp. & δειλοποιὸς, apud Soph. in Trach. Item miser, infortunatus. vt Aristoph. schol. exponit in Nub. ὦ δυσώμαι δείλαιος δι' ἔγ.

Δειλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, timidus.

Δειλαίνω, & δειλαίνομαι, timidus sum timidum me præsto.

Δειλόομαι, οῦμαι, timeo, paueo, vnde δειλωθεὶς, territus.

Δειλία, ας, timiditas. Dem. in Mid. δειλίας καὶ ἀνανδρίας ἕνεκα. Herodot. lib. 7. διὰ δειλίαν καὶ φαυλότητα.

Δειλότης, ητος, ἡ, idem.

Δειλιάω, ῶ, f. άσω, ob ignauiã & timiditatem refugio detrectóque

periculum, timido animo sum.

Δειλιάζω, idem.

Δειλίασις, pauor, formido. Plut. in Fab.

Δειλαίνω, terrefacio, timorem incutio. Deut. 20.

Composita.

Α'ποδειλιάω, ῶ, præ timore refugio, reformido. Luc. πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾶς.

Α'ποδεδειλιακότως, more eorum qui conciderunt animo & viribus, i. timidè, meticulosè, apud Poll.

Θρασύδειλος, in quo audacia cum timiditate coniuncta est: seu qui temeritate præditus est, non ab animi tamen fiducia, audaciæ ostentator, idem & timidus. Arist. eth. 3.

Καταδειλιάω, ῶ, timidè & ignauè succumbo, extimesco Herodia. lib. 2.

Κροκόδειλος, ὁ, crocodilus, quasi crocum formidans: nomen quadrupedis mali & terra pariter ac mari infesti. de quo vide Aristot. Ælian. Plin. Herodot. * Terrestrem crocodilum dictum volunt παρὰ τὸ φοβεῖσθαι τ̃ κρόκον: vnde & apiarij crocum aluearibus apponunt, quo conspecto fugit. Maritimum autem παρὰ τὸ τὰς κρόκας φοβεῖσθαι, i. littora. ¶ Κροκόδειλοι dicuntur etiam quæstiones crocodilinæ & ἄπορα, apud Luc. καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι.

Κροκοδείλειον, ου, τὸ, herba est chamæleontis nigri figura, quæ & κροκοδειλιάς. vide Gal. & Plin. Dicitur etiam à quibusdam τὸ δείλακον autore Dioscor.

Πανδειλος, omnium timidissimus vel miserrimus.

Δεῖμα, δειμαίνω, &c. vide in Δείδω.

Δειμάω, vide in Δίμω.

ΔΕΙ͂ΝΑ, ὁ, vel ἡ, vel τὸ gen. δεῖνος, dat. δεῖνι, acc. δεῖνα, vocabulum est quo vtuntur (præfixo articulo) loco nominis eius de quo loquuntur. Dem. de falsa leg. οὐ τ' εἶπον ὅτι ἀλλ' ἔχουσιν ὁ δεῖνι καὶ ὁ δεῖνα, i. at hic & ille etiam habent. Idem ad Leptin. τῷ δεῖνα μεμφόμενος καὶ τ̃ δεῖνα ἀνάξιον εἶναι φάσκων, huic succensens, illum indignum esse dictitans. Sed vbi non ita geminatur, ibi exp. quispiam, aliquis: item quidam, nescio quis. Luc. ad indoctum. ὡς διδάσκαλός σοι ὁ δεῖνα. ὁ τοῦ δεῖνι ξυνετεθείς. Dem. pro cor. ὁ δεῖνα τ̃ δεῖνος τ̃ δεῖνα εἰσηγγέλλει. Et sic sæpe quum neminem certum nominare volunt. Greg. ἐγὼ τ̃ δεῖνος καὶ ἡ δεῖνά μοι μήτηρ.

Δεινέω, &c. vide in Δινέω.

ΔΕΙΝΟ'Σ, ὁ, terribilis, formidabilis, horribilis. Item grauis vt Il. δεινὼ δὲ οἱ ὄσσε φάανθεν. Et Od. χ. δεινὸς δ' εἰσορόωντα ἰδέσθαι, aspectu terribilis. Et Od. ξ Δεινός τ' αἰδοῖός τε. Et δεινὴ κλαγγή. Il. α. In soluta oratione, de re potius dicitur quàm de persona. vt δεινὰ ἀγγελία, & δεινὴ μάχη apud Xen. Sic dicunt δεινὰ πάσχειν, graui iniuria affici. quod exp. etiam, indigna pati. Sic & δεινὰ ποιεῖν. vel ποιεῖσθαι. Sæpe etiam dicunt δεινόν ἐστι, res est indigna, indignum est. Sic πάντων δὲ δεινότατον, Thuc. 3. In plurali autem τὰ δεινὰ sæpe pro, mala, res aduersæ, calamitates, ærumnæ, interdum & pro pericula, apud Thuc. Et in sing. οὐδὲν δεινὸν μὰ, nihil periculi est ne, minimè timendum est ne: apud Thuc. & Plat. Idem Plato in Protagora δεινὸν scribit esse κακὸν, quod dicatur δεινὴ νόσος. item δεινὸς πόλεμος, & δεινὴ πενία, sic grauem morbum, & graue bellum & graue paupertatem dicunt Latini. Sic & δειναὶ συμφοραὶ apud Isocr. graues calamitates. * Etym. scribit à δέος (pro quo & δεῖος apud Homer.) fieri δεινὸς & per crasin δεινός. ¶ Item acri ingenio præditus, solers, vafer, callidus. Plato in Protag. Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινός ἐστιν ἀνήρ. Dem. δεινὸς opponit ἰδιώταις. Apud Xen. δεινὸν πάλαισμα, exp. vafrum commentum. Ab Hesych. exp. ἰσραμμάτος πανοῦργος, innuente factum παρὰ τὸ δινεῖν, vt στρόφις παρὰ τὸ στρέφειν. Interdum pro, prudens: vt δεινὸς στρατηγὸς apud Isocr. ¶ Item peritus, gnarus, vt ῥήτωρ δεινὸς, peritus orator. Dicitur & δεινὸς τ̃ δε vel περὶ τ̃τα. & sic τ̃τα. Et cum infinit. vt δεινὸς γράφειν. Plat. in Protag. peritus scribendi. Sic δεινὸς λέγειν, qui arte dicendi valet, Soph. & Plato. ¶ Ponitur etiam pro miro. item pro magno, i. eo quòd magnam vim & efficaciam habeat. Soph. in Aiace, δεινόν γ' εἶπας, εἰ ζῇς θανών, rem dixisti miram. Eurip. in Med. δεινὸν τὸ τίκτειν. * Δεῖνος, &c. vide in Δίνη.

Δεινῶς, terribiliter, horrendè, horrendum in modum. Item, mirum in modum, mirè. Plut. in Luc. αὐτός τε δεινῶς διετέθη περὶ τ̃ ἄνδρα, miro quodam affectu præditus fuit erga illum. Quidam autem δεινῶς pro vehementer dixit apud Athen. lib. 9. πεινῶ γὰρ πεινῶν δεινῶς πως εἰμ' ἐπιλήσμων. Sic & Homer. pro λίαν. Apud Euripidem δεινῶς ἔχει με ταῦτα τολμῆσαι, arduum est me hæc euadere, efficere. Et δεινῶς ἔχω pro δεινοπαθῶ.

Δεινότης, ητος, ἡ, atrocitas. Thuc. 3. μὴ ἂν πειθόμεθα μόνον δεινότητα καλλωπίζεσθε. Et δεινότης νόμων ibidem exp. acerbitas legum. ¶ Item (inquit Bud.) acrimonia mentis, perspicacitas & solertia. Arist. Eth. ἔστι δή τις δύναμις ἣν καλοῦσι δεινότητα. Dem. in orat. pro cor. δεινότητα & πανουργία pro eodem ponit. Rurs.

nit. Rursum. Aristot. scribit πανουργίαν esse, δεινότητα οὐκ ἐπαινετήν. Quò pertinet & illa significatio qua pro calliditate & vafricie capitur: vt quidam exponunt in hoc Dem. loco pro cor. καὶ ὅση δεινότης ἦν καὶ τῆς Φιλίππου διαθέσεως. Δεινότης appellatur etiam facultas dicendi. eloquentia. Thucyd. 3. μὴ δεινότητι καὶ ξυνέσεως ἀγῶνι ἐπαιρομένους. Et alibi, διὰ δόξαν δεινότητος. Interdum verò dicitur ἡ περὶ λόγους δεινότης vel δεινότης ἡ ἐν τοῖς λόγοις, vt apud Isocratem. Δεινότητα etiam habere dicitur oratio quæ assurgit.

Δεινόω, ῶ, (sicut δεινοποιῶ,) q.d. graue seu atrox reddo, exaspero, exaggero, amplifico. Thuc. 8. ἐπὶ τὸ μεῖζον πάντα δεινοῦντες τὰ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Sic Plut. in Pet. δεινῶσαι τὰς τῆς πατρίδος συμφοράς.

Δείνωσις quæ & (Δεινολογία) exaggeratio huiusmodi. Sic peculiariter appellatur oratio quæ (vt scribit Fab.) rebus asperis, indignis, inuidiosis vim addit. Aristot. Rhet. 3.

Δεινωτικῶς, exaggeratorie, cum exaggeratione.

Δεινάζω, ægrè fero, indignor. Bud. ex Maccab. lib. 2. c. 13.

Δεινὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἔνδεινος, grauis.

Πάνδεινος, omnino siue omnibus modis grauis, grauissimus, vt πάνδεινα πεπονθέναι, grauissimis iniuriis affectum esse, vel atrocissimis.

Ὑπέρδεινος, supra modum grauis, seu atrox.

Δεῖξις, vide in Δείκνυμι.

ΔΕΙ͂ΠΝΟΝ, ου, τὸ cœna, vt tradit Plut. sic dictum scribēs, vel ὅτι τῶν πόνων διαναπαύει. (vt Il. λ. ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσσατο δεῖπνον) vel quasi διαπεπονημένον. quod nō tam facilè vt ἄριστον paretur. Xen. Hell. 5. καὶ ὁ τῶν αὐλῶν ἄριστον καὶ δεῖπνον ποιησάμενος ἅμα πορεύεσθαι. Accipitur etiam pro cœna conuiuali aut epulo. vnde δεῖπνα ποιεῖν apud Luc. & πρὸς δεῖπνον καλεῖν. Apud Homerum grāmatici nunc πρωϊνὸν ἔμβρωμα esse volunt quasi μεθ' ὃ πονεῖν δεῖ, nunc τὸ μεσημβρινὸν βρῶμα Athen. certè lib. 7. νυκτερινὰ δεῖπνα ad differentiam aliorum dixisse videtur. At Od. ω. Δεῖπνον δ' αἶψα σύων ἱερεύετε. Eust. exponit διὰ δεῖπνον σφάζετε. ¶ Item καταχρηστικῶς ponitur & pro ipso cibo, vnde apud Hesiodum δεῖπνον ποιεῖν pro τροφὴν, i. comedere. item & pro pabulo iumentorum. Il. β. Εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν, i. χόρτον. At δεῖπνα θαλάσσης à Nonno dicuntur pisces.

Δειπνοσύνη, ἡ, cœna. Athen. lib. 4.

Δειπνάριον, ου, τὸ, cœnula. Epigr. Et Athen. lib. 4.

Δειπνίδιον ου, τὸ, idem.

Δειπνέω, ῶ cœno. Xen. Pæd. 4. Δειπνήσω καὶ ἀμφιέσομαι καὶ καθευδήσω. Interdum cam accus. vt δειπνεῖν ἀλλότρια, apud Xen. Interdum simpliciter pro comedere ponitur.

Δείπνυμι idē. vnde apud Athē. l. 10. ἐπεὶ πάλαι δεδείπναμεν

Δειπνητικὸς οῦ, ὁ, cœnādi desiderio captus, apud Athen. lib. 9. Itē q.d. cœnatorius, seu ad cœnā pertinēs, vt apud eund. li. 4.

Δειπνητὸς οῦ ὁ, idem quod δεῖπνον. At δείπνηστος (cū accētu in antepenult.) cœnæ tempus sicut ἀμητὸς, & ἄμητος, Eust.

Δειπνηστὸς, οῦ ὁ, idem quod δείπνηστος, cœnæ tempus. Od. ρ. Et Nic. in Ther. Ἀκρόνυχος δειπνηστός.

Δειπνίζω, ίσω, cœna excipio. cœnā prębeo. Od. δ. καί ἑ πέφνε. Δειπνίσσας. [illegible] τοιούτοις πολλοῖς δειπνίζουσιν. Xenoph. vtitur & Plutarc. aliquoties.

Composita.

Ἄδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, incœnatus, vt ἄδειπνος γυνὴ, Hippocrates aphor. lib. 5.

Ἀναδείπνια τὰ, post cœnā: seu mēsa secūda & veluti iterata cœna: quū sublatis carnibus aut piscibus apponuntur mensæ secūdæ seu Bellaria, quæ ἐπιδορπίδες etiam nominantur & ἐπιτραπεζώματα, nec nō ἐπαίκλια seu ἐπαίκνια, vt testatur Eust.

Ἀντίδειπνος pro alio cœnans, loco alterius sumens cœnam. Ita dicitur conuiua qui sufficitur in locum alterius, qui inuitatus non venit, apud Lucian. in somn.

Ἀπόδειπνος, qui cœnā nō finiit. qui iā cœnatus est quasi ὁ ὢν ἀπὸ δείπνου. ¶ Item incœnatus vt ἀπὸ sit pro α priuatiuo. Hesych.

Ἀποδειπνέω, ῶ, cœnam finio. Athen. lib. 14.

Ἀριστόδειπνον, prandium cœnæ coniunctum.

Αὐτόδειπνος, qui vocatus secum ipse affert quæ cœnet. Hesyc.

Ἐπίδειπνον, ου, τὸ, & ἐπιδειπνίς, ίδος, ἡ, q.d. postcœnium seu secundaria cœna. Athen. lib. 14.

Ἐπιδείπνιος ἦλθε, cœna iam peracta venit. Luc. in Lexiphane καὶ διὰ τοῦτο ὑμῖν ἐπιδείπνιος ἀφῖγμαι.

Ἐπιδειπνέω, ῶ, secundariam cœnam perago. Athen. lib. 14.

Ἐπιθυμόδειπνος, cœnarum appetens seu cupidus. quo nomine vocabatur qui licet occupatus negotiis esset, cœnitandi tamē amore vocationes non retinebat, sed tardius adueniebat.

Εὔδειπνοι δαῖτες apud Euripid. lauta & bonis epulis instructa conuiuia.

Θυμβροπιδειπνος. (Dec.) qui thymbra super cœna vtitur, aut thymbra super cœna contentus est, non nisi thymbra cœnitans,

ideòque frugalis, restrictus & parcus. Aristoph. in Nub. φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστρὸς καὶ θυμβρεπιδείπνου.

Κωλυσιδείπνος, cœnam impediens. Sic quōdam dictus fuit qui seriùs ad cœnam veniret, quòd sua mora impedimento esset quo minus cœnaretur. Plut. lib. 8. symp. sect. 5.

Λογόδειπνον, q.d. cœna sermocinatrix. Athe. in præfat. δειπνος.

Παραδειπνέω, ῶ, immodicè cœno, vel miserè cœno, viuo more pauperum. Athen. lib. 10.

Περίδειπνον, ου, τὸ, cœna parentalis, polluctum seu funebre epulum. Luc. & Athen. lib. 8.

Προδειπνέω, antè cœno.

Συνδειπνον, concœnatio, conuiuium. Plut. in symp. & Athen. l. 8.

Σύνδειπνος, ου, ὁ, concœnator, conuiua, Xen. Pœd. 1. Luc. & Plut. in symp.

Συνδειπνέω ῶ, concœno, cum alio cœno. Xen. Pæd. 8.

Τρεχέδειπνος, propriè, qui ad cœnam festinanter accurrit. Plu. symp. 8. sect. 5.

Ὑπερδειπνέω, vltra modum cœno aut cœnam instruo. seu (vt exp. Hesych.) ὑπερτρυφῶ.

Ὑποδειπνέω, ῶ, q.d. subcœno. Luc. in somn. ὥς με ὑποδειπνεῖν ἔδει.

Φερέδειπνος, prandium afferens, prandij allator seu allatrix vt φερέδειπνος ἠὼς, Nonno. vox prandij allatrix.

Φιλόδειπνος, cœnarum seu conuiuiorum amans. Athen. lib. 14. Item, (vt Bud. interpr.) qui libens conuiuatur. i. δειπνεῖ. Et τὸ φιλόδειπνον, cœnarum seu conuiuiorum amor. Plut. in symp.

Φιλοδειπνιστής. οῦ. ὁ, qui lubenter cœna alios excipit.

Δειράς, δειρή, vide in Δέρω.

ΔΕΙ͂ΣΑ, ης, ἡ, Suidæ, humor & stercus. Apud Eustath. scribitur δεῖσα, qui itidem exponit, humor, deriuans à δεύω Etymologo est etiam humidus & herbosus locus. item fœtor, deriuātque non solum à δεύω, sed etiam à δίω: quasi δίζα, vt sit ἡ vt δυσωδία quam fugimus.

Δεισαλέος, ου, ὁ, stercoreus. Suid.

ΔΕ͂ΚΑ. decem. Thuc. & alij. Οἱ δέκα, decemviri, ex Isocrate.

* Dicitur autem quasi δέχα, vtpote deriuatum à δέχομαι, scribit Etymol.

Δεκάκις, decies. Il. ι Δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα.

Δεκὰς, άδος ἡ, decas, denarius numerus. Aff. & pro pecuria, ex Hom.

Δεκαδεὺς, decurialis, ex Xen.

Δεκαδικὸς ἀριθμὸς, denarius numerus. Greg. Naz.

Δέκατος, decimus. ¶ Δεκάτη. decima pars Xen. Hell. 3. ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος δεκάτη, quæ Apollini nomine decimæ offeruntur.

Δεκαταῖος, qui est decem dierum. Luc. βρέφη τὰ τριμηναῖα ἐκ γλυττῆς ἢ δεκαταῖα.

Δεκατεύω, decimo decimam partem excerpo. Δεκατεύειν τὴν οὐσίαν. Plut. in Probl. suorum bonorum exceptam decimam offerre. Apud eundem in Cam. τὰ τῶν πολεμίων δεκατεύειν. ex bonis seu spoliis hostium decimas dare. Affertur à Bud. ex Herodoto pro, decimum quenque interficio.

Δεκάτευσις, decimatio.

Δεκατευτὴς, decimator, qui decimas exigit. Quidam exp. decumanus. Δεκατευτήριον locus in quo decima persoluit̃. Xen.

Δεκατόω ῶ, (cum accus.) decimo i. decimas accipio. ad Hebr. 7.

Δεκαπλοῦς, & Δεκαπλάσιος. decuplus. Item subst. Δεκαπλασία, decuplum, seu decuplicatio.

Composita.

Ἀδεκάτευτος, non decimatus. de quo decima dempta non est seu persoluta, vt ἀδεκάτευτος οὐσία. Vtitur Aristoph. in Equit.

Ἀποδεκατόω. idem quod δεκατόω, decimas accipio. vt ἀποδεκατοῦν τὸν λαὸν, in ep. ad Hebr. c. 7 ¶ Item decimas do. vt Luc. 18. ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι.

Ἀποδεκάτωσις, decimatio, decimarum exactio, apud Epiph.

Δευτεροδεκάτη, secunda seu secundaria decima. Hieronym. in Ezech. c. 45.

Δυοκαίδεκα, vel δυώδεκα. duodecim, item δυώδεκα, pro eodē.

Δυοκαιδεκὰς, άδος, ἡ, duodenarius numerus. Areop.

Δυωδεκὰς, numerus duodenarius.

Δυωδέκατος, duodecimus. Hom.

Δωδεκάκις, duodecies. Δωδέκατος. duodecimus.

Δωδεκαταῖος, vt Δωδεκαταῖος θάπτεται, die ab interitu duodecimo sepelitur.

Δωδεκαΐδες θυσίαι, sacrificia ex duodecim animalibus, quæ δωδεκηΐδες quoq; dicunt̃ Ionicè & δωδεκῇδες, per syncopē. Item Δωδεκηΐδες θυσίαι, sacrificia duodecim ἱερείων, apud Eust. ex Paus.

Ἑκκαίδεκα, sexdecim seu sedecim. Apud Athen.

Ἕνδεκα, vndecim. Athenis οἱ ἕνδεκα, vndecim viri, erat magistratus quidam rerum capitalium: cuius Demosth. meminit in Timocr. & Plato in Apologia Socr. Item Hesych. & Suid.

Ἑνδεκάκις, vndecies. Ἑνδεκὰς numerus vndenarius.

Ἑνδέκατος, vndecimus. Homer. Hesiod. Plut.

Ἑνδεκαταῖος, qui vndecima die aliquid facit. Interdum qui vndecimum diem agit.

Ἐπιδέκατος, decimus, vel qui ἐπὶ δέκα penditur. Xen. Hell. 1.

Ἐπταιαι-

Ἑπτακαίδεκα, septendecim. Ἑπτακαιδεκαταῖος, qui fit 17. die.
Τεσσαρεσκαίδεκα, quatuordecim. Τεσσαρεσκαιδεκαταῖος, qui fit [14. die.
Τρεισκαίδεκα, tredecim. Herodot.
Τρεισκαιδέκατος, decimustertius, apud Hesiod. & Plutarch. in Solone.

Δεκάζω, δέκομαι, δεκτός, &c. vide in Δέχομαι.

ΔΕ'ΛΕΑΡ, ατος, τό, esca qua animalia capiuntur. Aristot. Οὐ γὰρ δελέασιν τοῖς αὐτοῖς ἁλίσκονται πάντες, non omnes eadem esca capiuntur. Luc. ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκατέσπασε. Et metaph. apud eundem. ἐγὼ δὲ τοῦτον μοι δέλεαρ κατέσπων. Eurip. in Androm. Τοιόνδ' ἔχω σου δέλεαρ.
* Dictum volunt quasi Δόλεαρ: Eust. vero à Δόλος seu Δέλος tum hoc, tum Δελεάζω deriuat.
Δελεάζω, f. άσω inesco esca capio. Athen. l. 7. de quodam pisce, ἀνελκυσθεὶς ὑπὸ δελεάζεται ὅτι οὐκ ἄλλῳ τινὶ ἐμψύχῳ. Item escam impono. Lucian. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι, caricam hamo imponens escae loco. Frequentius metaphoricè sumitur. Philo de vita Mosis lib. 1. Δελεασθεὶς ἐλευθερίας ἐλπίδι τὸ πλῆθος, multitudinis spe libertatis illectae. Herodian. lib. 2. τιμῇ προσεποιεῖτο δελεάζειν τὸν ἄνθρωπον, inescans. Et in pass. apud Demosth. pro cor. σχολῇ δελεαζόμενοι. Et γαστρὶ δελεάζομαι, apud Xen. illecebris ventris captor.
Δελέασμα, ατος, τό, (q. d. inescamentum) quod escae loco imponitur hamo aut laqueis, illectamentum. Plut. in Pol. praec. [illegible] δελεάσματα.
Δελεασμάτιον, ου, τό, diminut. apud Athen. lib. 4. ex Philoxeno.
Δελεασμός, illicium, illectamentum. [Pol. li. 10.
Δελεάστρα, ἡ, decipula, transenna in quam esca imponitur.
Δελεαστρεύς, έως, ὁ, & per syncopen Δελεαστής q. d. inescator, [illegible] Nic. in Ther. [illegible]
Δελήτιον, ου, τό, idem quod Δέλεαρ. [illegible] Suidae.

ΔΕ'ΛΕΤΡΟΝ, ου, τό, laterna, fax, apud Athen. l. 15. idémque Hesychio & Eust. Fortassis à Δέλος [illegible] quasi Δήλετρον.

ΔΕ'ΛΤΑ, elementi quarti nomen [illegible] alphabetico.
Δέλτα τὸ κατ' Αἴγυπτον, vel τὸ Αἰγύπτου Δέλτα dicta fuit & quaedam pars Aegypti a triangulari forma, vel potius diuersae eius partes hoc nomen sibi vendicarunt: de quibus lege Eust. in Dionys. de situ orbis. ¶ Item apud comicos, pudendum muliebre, vt tradit Eust.
Δελτόω, in formam literae Δ effingo. vnde apud Aristot. rhet. 3. Δελτωθέντα πολύθυρον διαπτυχῆ.
Δελτωτός, ad formam triangularem literae Δ affictus, formam literae Δ habens. Peculiariter Δελτωτὸν dictum fuit signum quoddam coeleste ab hac figura. Item Δελτωτοί, hi qui in formam literae Δ complicabantur. Eust.
Δέλτος, ου, ὁ, pugillares qui forma literae Δ plicabantur seu tabellae, sed postea Δέλτος dictus fuit quiuis liber, cuiuscunque formae esset. Plut. de def. orac. ἔχειν δέλτον κατεσφραγισμένην [illegible]. Ab eodem Δέλτοι vocantur tabellae in Romae. Et Δεκάδελτοι decem illae tabulae. Item Δέλτος testamentum, i. tabulae & cerae testatoris. Luc. Affertur & gen. masc. ex Plut. Item pro tabella pictoria, ex Epigr.
Δελτίον, parui pugillares, tabellulae, libelius. Poll.
Δελτάριον, tabellula. Plut. in Ant.

Composita.

Δεκάδελτος νόμος, lex decem tabul. Ex Dionys. Halic.
Δωδεκάδελτος νόμος, leges duodecim tabularum, apud Theophilum.

ΔΕ'ΛΦΑΞ, ακος, ὁ vel ἡ porcellus porcus: è tamen Δέλφακες sunt porcellae seu suculae potius quàm porcelli, quasi αἱ δελφύας ἔχουσαι, i. habentes vuluas, inquit Athen. lib. 9. Sic τὰς δέλφακας dixit Aristot. de anim. l. 6. Et Herodo. Δελφακα ζωὴν ἔχων.
Δελφακώδης, exp. [illegible]
Δελφάκιον, diminut. porcellulus lactens. Item pudendum muliebre.

ΔΕΛΦΙ'Ν, siue Δελφὶς ῖνος, ὁ, delphin seu delphinus, piscis de quo Athen. li. 7. & 13. Aristot. & Plin. hist. animal. Homer. Iliad. φ. ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος.
Δελφινίσκος, ὁ, delphinulus, paruulus delphin.
Δελφίνιον, dicta herba quaedam, quòd habeat folia Δελφινοειδῆ, teste Diosc. lib. 3. cap. 84. Sic dictum fuit etiam fanum quoddam Apollinis Athenis.

ΔΕΛΦΥ'Σ, ύος, ἡ, vuluna, vterus. Poll. lib. 2. & Eust. Citatur & ex Hippocrate & Lycophr. Hinc ἀδελφός, de quo vide suo loco.
Δέλφαξ quomodo huc pertineat, vide suo loco.
Ὁμόδελφος q. d. conterinus, vterinus.

ΔΕ'ΜΑΣ, (indeclinabile) corpus: tam de inanimatis quàm animatis rebus apud poetas. * Dictum (teste Eust.) quasi Δόμα ψυχῆς, domicilium animae. Sunt tamen qui simpliciter à membrorum structura denominatam velint, παρὰ τὸ δέμειν. Macrob. in somn. Scip. lib. 1. à Δέω, i. vincio, deducit, nam et constet animal necesse esse vt in corpore anima vinciatur. Iliad. ε. ἐπεὶ οὐκ ἔθ' ὁ γε χρείων Οὔ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτ' ἂρ φρένας. Il. ω. δέμας καὶ εἶδος ἀγητός. ¶ Similitudinis quoque particula est, vt Il. λ. Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, instar flammae ardebat praelium. ¶ Quidam σεμνῶς de membro etiam pudendo dixerunt.
Δεμάτιον, ου, τό, pro fasciculo, reperitur in Hippiatria.
Ἀδέματος, ὁ, ἡ, (cop.) corpore carens, corpore exut*. Theoc. in idyllio quod Syracusae inscribitur. Ὡς τᾶς ἀδέματου ψυχᾶς.

ΔΕ'ΜΝΙΟΝ, ου, τό, stratum, lectus. Il. ω. δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας. Od. θ. ὑπὸ ἴχνι' ἐς θάλαμον [illegible]. Od. ζ. Ἡ δ' ἀνέμου ὡς πνοιὴ ἐπέσσυτο δέμνια κούρης. * Etym. deducit ἀπὸ τοῦ τὸ δέμας ἐπ' αὐτῷ μένειν. vel similiter παρὰ τὸ δέμειν, quod sit corporis quiescentis domicilium.

Composita.

Ἐπιδέμνιος, ὁ, ἡ, ον, qui in strato aut super strato est. Eurip.
Ὁμοδέμνιος, qui eiusdem strati seu lecti particeps est, coniunx.
Ὁμοδεμνιάδες, quae strata seu cubilia sua in montibus habent. Sic dicuntur νύμφαι αἱ μέλισσαι, teste Hesych.
Στυγοδέμνιος, qui strata (coniugalia) odit. Epigr.
Φυγοδέμνιος, qui stratum maritale fugit: à coniugio abhorrens. Dicitur de virgine Maria apud Nonn.

ΔΕ'ΜΩ, extruo, aedifico, inusitatum est, praeter praeteritum perfectum & aoristum primum. Vnde Δεῖμεν aedificauit, Apoll. Rhod. Et Δείμας qui extruxit Eurip. Et in pass. Il. ξ. Πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο Πλησίον ἀλλήλων δεδμημένοι. Vox etiam media act. signif. habens vsitata est, vnde Δειματο, aedificauit. in Epigr. Et apud Theod. 1. in Eccles. ὁ δὲ βασιλεὺς τὸ μὲν εἰς ὁμόζυγα [illegible] δείμασθαι, τὸν δὲ νεὼν ἐκ βάθρων ἐσπούδαζε χεῖρα. Vide & in Δαμάω.
Δέμας, ἡ, aedificium, murus, forma, aspectus, Hesych. ¶ Item corpus ab egregia structura. Apol. Rhod. Arg. Καὶ πλαδαροῖς αὐτήν [illegible] δεμας ἀμφὶ παντες ἰδέσθαι, structura corporis, aut mole corporis. nam & de aedificiis vsurpatur. Nicand. in Ther. ἄλλος δ' αὖ κέχλοιος δέμας [illegible] αἶας.
Δομαῖος, ὁ, ad structura pertinens, vt Δομαῖος λίθος. Epigr.
Δομέω, struo, aedificio, saepe apud Theod. Budaeo teste.
Δόμησις, structura. Δειμαίνω aedifico, extruo.
Δόμος, ὁ, domus. Odyss. α. δῶμ' Ἀρεθούσης πυκινὸν δόμον. Hesiod. in Erg. ἐν ἀρμώτεσσι δόμοισι. Athen. lib. 4. μυρμηκίας [illegible] μέγας δόμος. Item ordo structurae & comm. vt Bud. apud Herodot. interpr. [illegible] ordinem, per structuram laterum.
Δόμος, metri causa inserto υ, pro eodem, in Epigr.
Δῶμα, τό, (factum ex Δόμημα excempto μ, & η cum α per crasin concreto) domus. Od. γ. Ἐς δῶμα καθ' ὅ [illegible] Μενέλαος. Ibidem, πολλὸν ἀπὸ προθύρου δώματος. δῶ etiam per apocopen metri gratia pro eodem. vt Od. [illegible] δῶ. Et pro δώματα Hesiod. καὶ χρύσεα δῶ.
Δωμάτιον, ου, τό, domuncula. Hesych. & Suid. Item cubiculum, thalamus Eur. & tectum & culmen. Plut. de fort. Rom. [illegible] ἀπὸ δωματίου [illegible] πύλαις καλοῖς. Apud Herodian. lib. 1. εἰς τε τὰ δώματα ἀναβάντες, exp. tectum & culmen.
Δωμάω, [illegible] extruo, aedifico. Epig. [illegible]
Δώμησις, εως, ἡ, structura, aedificatio. [illegible] Hesyc. [Δομ.
Δωμήτωρ, ορος, ὁ, aedificator, conditor.
Δώμητος, ου, apparatus structurae, [illegible] Hesych.
Δέμνιον & Δέμας quomodo huc pertineant vide suis locis.

Composita: ac primùm ex Δέμω cum praepositione.

Ἀμφιδέμω, circumaedifico. Ioseph. lib. 6. τὰ ἱερὰ ἀμφιδείμαντο, in circuitu templi construxerant.
Ἀναδέμω aedificiū instauro. Et ἀναδείμαμαι, voce media, pro eod.
Ἐνδέμω, obstruo, aedificiis munio aut muris. Herodot. Idem.
Ἐνδόμησις (quasi ab ἐνδομέω) moles iacta ad reddendum nauale portuosum. Latinè pila. apud Ioseph.
Προδέμομαι ante construo, praestruor.

Composita: ac ex praeterito syncopen passo.

Αἰπύδμητος ὁ, ἡ, altè extructus.
Εὔδμητος siue εὐδμής, ὁ, benè seu pulchrè extructus, scitè elegantérque aedificatus. Hesiod. [illegible]
Θεόδμητος, à Deo vel diis aedificatus, à diis extructus. Il. θ. θεοδμήτων ἐπὶ πύργων.
Μεσόδμη, vide in sequentibus compositis ex Δομή.
Νεόδμητος, recens extructus.

Comp. ex δομὴ seu δέμειν formata sine praeposit.

Ἀρτίδομος, ὁ, ἡ, recens extructus. Nonn.
Βυσσοδομεύω profundè cogito, vel in animo verso, q. d. profundè struor & molior. Est enim metaphora à fundamentis aedificiorum quae profundè iaciuntur. Od. ρ. [illegible] κακὰ βυσσοδομεύων. Et Luc. de calumnia, καὶ βυσσοδομεῖ τὴν ὀργήν.

Ἰσόδομος æqualiter structus. vide Vitruu.lib.2.cap.8.

Ψευδισόδομον, quum impares & inæquales ordines diriguntur. Plin.lib.36.cap.22.

Κηροδομέω ῶ, ex cera ædifico, Cereas ædes struo, cereum domicilium fabricor, Phocyl.

Λιθοδόμος, faber seu Architectus lapidarius qui ex lapidibus ædificia struere nouit. Xen Pæd.3.

Μεσόδμη ἡ (quasi μεσόδομη) magna trabs quæ per mediam domum traiecta est per transuersum, sustinens alias trabes minores aut pauimentum eis impositum. Vtitur Hippocrates in lib. de articulis dicens χρὴ δὲ καὶ ἐπάνωθεν τῆς ὑπογυνίδων προσβεβλῆσθαι πλατεῖ ἱμάντι καὶ μαλθακῷ ἀνατείνοντι εἰς τὴν μεσόδμην. Et Hom. Od. η. τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμαι Ἐλάτιναι, τὰ δὲ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες. ¶ Itē poëta μεσόδμην vocat, foramē in media naui cui malus inditur: nisi potius trabs trāsuersa pertusa per quā demittitur & à qua retinetur. Od. β. Ἱστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης Στῆσαν ἀείραντες.

Οἰκοδόμος ὁ, ædificator. Xen. Pæd.6. & Plut. Symp.1.

Οἰκοδομικός, ad ædificatorem pertinens. Item struendarum ædium peritus artifex. Plato Polit.1. Οἰκοδομική, s. τέχνη, ars fabricandarum & struendarum domuum, peritia ædificandi.

Οἰκοδομικῶς, more eorum qui ædificandarum domorum sunt periti more ædificatorum.

Οἰκοδομία, ἡ, ædificatio, ædium structura, seu simp. structura. Thucyd. lib.1.

Οἰκοδομέω, ῶ, ædifico, domum struo seu fabricor. Dem. in Mid. εἴ τις οἰκοδομεῖ λαμπρῶς. Οἰκοδομοῦμαι, ædificandum mihi curo, ædificandum loco. Luc. ὁ τὴν οἰκίαν οἰκοδομησάμενος καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπιστήσας ... Interdum ponitur καταχρηστικῶς cum accus. eius rei quæ struitur. vt ναῦν οἰκοδομεῖν, apud Thuc. lib.3. Sic οἰκοδομεῖν θριγκίον, αἱμασίαν, &c. apud Xen. Pæd.8. ἐπὶ ταῦτα δὲ ὥς οἰκοδομεῖται ἄλλα φιλικὰ ἔργα, his superstruite veluti fundamento, alia amicitiæ opera.

Οἰκοδόμημα τό, ædificium, structura. Demosth. Aristot.

Οἰκοδομή, idem, in nouo Test.

Οἰκοδόμησις ædificatio, structura. Thuc. li.3. Οἰκοδομητικός, ad ædificatorem pertinens. Plato lib.1. de rep.

Οἰκοδομητικὴ τέχνη, ars seu peritia ædificandarum domuum, architectonica.

Decomp. Ἀνοικοδομέω, reædifico, restauro, restituo. Act. cap. 15. Herodian. lib.8.

Ἀποικοδομέω, obstruo. vt ἀποικοδομῆσαι τὰς ὁδούς apud Thuc. Exponitur etiam demolior, diruo, ædificatum destruo.

Διοικοδομέω, inter ædificandum separo & discrimino, seu diuido, Plato in Tim.

Ἐνοικοδομέω, ædifico in, seu inædifico. Thuc. lib.3. & alibi.

Ἐνοικοδομοῦμαι, ædificandum mihi curo in. Luc. de vita hist. καὶ στιβάδας ἐνῳκοδομηντο.

Ἐξοικοδομέω, exædifico, inceptū ędificiū perficio Exp. & destruo.

Ἐποικοδομέω, ædifico super, superstruo, in ep. Iudæ, & apud Chrysost.

Ἐποικοδομέω, ῶ, superstruo, ædifico. Hippocr. ep. ad Demag.

Ἐποικοδομοῦμαι, ædificor super, superstruor. Eph. c.2. Ἐποικοδόμησις ædificatio super, superstructio. Apud rhetores exaggerationem significat.

Κατοικοδομέω ædifico, inædifico. vnde Ἐγκατοικοδομέω, ædifico in, vel ædificio includo. Plutarc. in Lyc. ἐγκατοικοδομημένη εὐπορία opes quæ domi includuntur.

Μετοικοδομέω, ædificatū muto, qđ ędificatū fuerat demolior & alio modo ędifico. Plut. μετοικοδομῆσαι τὴν Πομπηΐου οἰκίαν.

Παροικοδομέω iuxta ædifico, iuxta extruo. Thuc. l.7. παρῳκοδομήκασιν ἡμῖν τεῖχος ἁπλοῦν. Παροικοδόμημα, ædificium alij ædificio astructum. Aristot.

Περιοικοδομέω, circū ædifico, in orbem struo. Pol. l.7. Itē ædificiis excitatis circumuallo seu circumcludo. Thuc. lib.3.

Προοικοδομέω, ædifico seu struo ante, præstruo. Poll.

Προσοικοδομέω astruo, ædificatis addo.

Συνοικοδομέω, vnà ædifico, Ephes. cap.2.

Ὑπεροικοδομέω, ædifico super, superstruo. (Xen. in Oec.

Φιλοικοδόμος qui ędificare amat, qui amat τὰς οἰκοδομάς.

Πηλόδομος è luto structus, seu è limo structus. in Epigr. πηλοδόμοις τείχεσι. Πηλοδόμος, qui è luto struit.

Πηλοδομέω ῶ è luto struo è luto fingo. in Epig. (de hirundine) πηλοδομεῖς θάλαμον.

Τειχοδόμος ædificator seu structor murorū, qui muros ędificat.

Τειχοδομέω, ῶ murum ædifico seu extruo. in Epigr. & apud

Τειχοδομία ædificatio seu extructio muri. (Poll.

Comp. ex nomine Δόμος.

Πρόδομος, ὁ, anterior domus pars vestibulum. Suid. Hesych. Apud Hom. Iliad. Eustat. vult πρόδομον esse interiorem partem porticus. Alibi vult esse idem cum αἴθουσα. vt Odyss. δ. ¶ Accipitur & adiectiuè pro eo qui ante domum est: vt πρόδομος ... in Epigr.

Ὀπισθόδομος, posticum, cui opponitur πρόδομος. Luc. in Tim. Item templi postica pars, vt Pollux testatur lib.1. c.1. Sic vsus est Aristoph. in Pluto, τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ.

Composita ex Δῶμα *&* Δωμάω.

Ἀδώμητος, ὁ καὶ ἡ, qui structus non est. vt ἀδώμητος πέτρη, apud Nonn. lapis rudis & quo ad struendum ædificium nemo vsus est.

Προδωμάτιον, q.d. cubiculi seu thalami vestibulum. Hesych.

ΔΕΝΔΑΛΙΔΑΣ, apud Eratosthenem in commentariis primi libri Argon. Apollonij sic canentem. Ἡ χερνῆτις ἔριθος ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος Δενδαλίδας τολύπας καλὰς ἤειδον ἰούλους. exp. panes seu mazas. vide Hesych.

Δενδίλλω, vide in Ἴλλος.

ΔΕΝΔΡΟΝ, ου, τὸ, arbor. Xen. Hell.6. ἐνεπίμπρασαν τὰς οἰκίας, καὶ ἔκοπτον τὰ δένδρα. Aliquando post se gen. habet, & exponitur stirps, vt apud Phil. de mundo τὰ ἀέρος καὶ πυρὸς δένδρα, aëris & ignis stirpes. Apud Aristoph. Δένδρον ἐλαίας. vt apud Cic. arbor fici.

Δένδρεον, ου, τὸ, pleonasmo τοῦ ε, idem quod Δένδρον. Od. δ. δένδρεον ὑψιπέτηλον. Il. γ. δενδρέῳ ἐφεζόμενοι.

Δένδρος, εος, τὸ, idem. Thucyd. τὰ δένδρεσιν ἀνέκοψαν. Sic δένδρεσιν εὐκάρποις, in Epigr.

Δενδρήεις, εντος, ἡ arboribus abūdans. Od. α. ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι.

Δενδρώεις, pro eodem. Nonn.

Δενδρικός, οῦ, ὁ arboreus Theophr. Et τὰ δενδρικά, quæ arborei sunt generis, apud eundem.

Δενδρίτης λίθος, dendritis gemma. Plin. lib.36. cap.22.

Δενδρότης, ητος ἡ, arborum incrementum. Suid.

Δενδρώδης εος, ὁ καὶ ἡ, arboreus, arborarius. vt Δενδρώδεσι νύμφαις, in Epigr. Item arborosus, arboreus, i. ad arboris naturam aut magnitudinem accedens. vt Δενδρώδης τιθύμαλος apud Diosc. lib.4. cap 155.

Δενδρών, ῶνος, arbustum, arboretum i. locus arboribus consitus.

Δενδρίον ου, τὸ, arbuscula, parua arbos, Athen. lib.14.

Δενδρύφιον ου τὸ, idem, Diosc. l.1. c.148. Et Δενδρύδιον pro eodē.

Δενδρίζω, arboresco, arboris figura sum. (& Eust.

Δενδράζω, inter arbores me abscondo, in arbustis latito. Hesyc.

Δενδροῦμαι, οῦμαι, arboresco. Nonn.

Δενδρωσις, q.d. arborescentia.

Composita.

Ἀγλαόδενδρος χώρα, regio abundans pulchris arboribus.

Ἄνδενδρος, ου ὁ καὶ ἡ, arboribus carens, arboribus nudus.

Ἀνδενδρον, ου τὸ, mali coriū seu punici mali cortex. Hesyc.

Ἀναδενδράς, άδος ἡ, vitis arbustiua, vitis quæ est super arbores, vitis arborē conscendens siue arbores, vt ait Etym. Dicitur autē absolutè subaudito substantiuo ἄμπελος. vt apud Theophr. l.5. c.5 de causis plantarū, ὥσπερ ἐπὶ τῆς ἀναδενδράδος ἐλέχθη. Et sæpe apud Plut. ¶ De loco vitibus consito, citatur ex Epigr. ¶ Ἀναδενδράδες, pro arbustis citatur ex Psal. 79.

Ἀναδενδρίτης οἶνος, vinum ex vite arbustiua. Athen. lib.1.

Ἀποδενδροῦσθαι, arborescere. Theophr. lib.2. de caus.

Εὔδενδρος, arboribus bene consitus. εὔδενδρος ... Nonn. ὗλαι εὔδενδραι. Herodian.

Ἰσόδενδρος arborem æquans.

Κατάδενδρος, plenus & consitus arboribus.

Λιθόδενδρον, dicitur à quibusdam corallium. ex Diosc.

Πολύδενδρος, multas habens arbores, abundans arboribus, Theocr. idyll.17.

Πολυδένδρεος, idem. Od. δ. ... ἔχει πολυδένδρεον.

Ῥοδόδενδρον ου τὸ, rhododendron. herba rosæ similitudine. Vide Diosc. lib.4. cap.83.

Ὑποδενδρόομαι, q.d. subarboresco paululum in arborem abeo.

Ὑποδενδρύαζω, subito & ex improuiso appareo Hesych.

ΔΕΝΝΟΣ, ου ὁ, probrū, cōtumelia. Herodot. in Calliope, ἐν τοῖς Πέρσαις γυναικὸς κακίω ἀκοῦσαι, δέννος μέγιστός ἐστι, maximum apud Persas probrum est muliere ignauiorē vocari.

Δεννὸν autem Hesych. exponit κακολέγον, maledicum. Etymon vide in Δεννάζω.

Δεννάζω, maledico, probris & contumeliis incesso. Sophocles in Antigone, ἀλλ' οὐ Χάρωνι τοῖσ... λόγοισι δεννάσεις ἐμέ. Idem in Aiace. πάντ' ἐν λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ κακὰ δεννάζων ῥήμαθ' ὁ δαίμων κοὐδεὶς ἀνδρῶν ἐδίδαξεν, maledictis & probrosis incessēs verbis. schol. exponit βλασφημῶν: qui à Δεινός deriuatū hoc Δεννάζειν ait, & dici quasi Δεινάζειν, vt ex φαιδρός sit φαιδρύνω.

Δενναστός, conuitiis & maledictis obnoxius, qui probris incessi solet vel debet.

ΔΕΞΙΑ, ᾶς, ἡ (sub. χείρ) dextra, sub. manus, vt τὴν δεξιὰν προτείνειν Dem & Plutarch. dextrā porrigere & τὴν δεξιὰν ἀνατείνειν, Xen. Pęd.4. Ἐκ δεξιᾶς, Aristoph. à dextra. Ἐν δεξιᾷ, Aristot. dextrā versus dextrorsus. Interdum dicitur χεὶρ δεξιά, vt Aristophan. in Nub. κύσον με καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν. ¶ A verbo Δέχομαι, ὅτι δέχεται δι' αὐτῆς τὰ διδόμενα, inquit Etymol. ¶ Item Δεξιά, fides quæ per dextram data est, fides cuius testis fuit dextra. Hinc Δεξιὰν δοῦναι καὶ λαβεῖν, fidē dare & accipere. Et in plur. Xen. ἀναβ.2. καὶ δεξιὰς ἔδοσαν τοῖς ...

τοῖς τῶν Ἑλλήνων στρατηγοῖς καὶ ἔλαβον πολλὰ τῶν Ἑλλήνων. Rex Persarum apud eundem (inquit Cam.) πέμπει δεξιὰν, i. ad se sua accersit. Apud Hom. δεξιὰν exponitur etiam pacta, conuenta Il. β. Σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαί, ᾗς ἐπέπιθμεν.
Δεξιάδην, à dextra. Hesych.
Δεξιός, ὁ, ὁ, dexter. Athē. 11. 7 δεξιὸς ὀφθαλμός. ἐπὶ δεξιὰ, ad dextram, Aristot. & Luc. ¶ Item faustus, prosper, vt δεξιὸς ὄρνις, Od. ο. & alibi. Et apud Xe. αἰετὸς δεξιὸς φανεὶς προηγεῖτο, i. prospera, inquit B. qui ab Alex. de fato δεξιὸν idcircò sic accipi tradit. ¶ Item, dexteritate ingenij præditus, acutus, solers. Thuc. lib 3. ῥᾷον δ' οἱ πολλοὶ κακοῦργοι ὄντες δεξιοὶ κέκληνται ἢ ἀμαθεῖς, ἀγαθοί. Itē, pro scito, vrbano, & lepido, apud Aristoph. & Pla.
Δεξιῶς, prosperè feliciter. Her. 5. τῶν δ' ἀπὸ δεξιῶς καὶ ὑπὲρ πάσαν ἐλπίδα συγκυρησάντων. Item cum dexteritate ingenij, scitè, solerter. Lucian. Item aptè, vt & δεξιώτατα, aptissimè, apud Aristoph.
Δεξιότης, ητος, ἡ, dexteritas ingenij, solertia, cui oppon. ἀμαθία apud Thucyd. ἀμαθία τε μετὰ σωφροσύνης ὠφελιμώτερον ἢ δεξιότης μετὰ ἀκολασίας.
Δεξιόομαι, οῦμαι, dextram iungo, dextram porrigo, dextram prehendo. Aristoph. in Pluto αὐτὸν ἠσπάζοντο καὶ ἐδεξιοῦντο ἅπαντες. A Bud. exp. festiuè suscipio, benignè & comiter alloquor & appello. apud Arrianum ὁ τοῦτον δεξιωσάμενός τε καὶ τὰ εἰκότα τιμήσας ἀπὸ τῆς μάχης λέγεται. Itē cū dat. vt Paus. καὶ λόγοις τε χρηστοῖς καὶ ἱερεῖς δεξιοῦσθαι. Et δεξιοῦσθαι δώροις, exp. donis munerare, vel donis persequi, donis accipere, apud Aristot. Sic δεξιοῦσθαι τραπέζῃ mensa accipere. Est item prehensare, ambire more candidatorum.
Δεξίωμα id quod comiter accipimus & amplectimur. Eurip. Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς.
Δεξίωσις, dextrarum iunctio, quæ fit ab iis qui se mutuo accipere comiter volunt. prehensatio. Apud App. Budæus interpr. gratulationem.
Δεξιάομαι, idem quod δεξιόομαι, dextra prehenso, seu dextra prehensum amplector & excipio comiter. Apoll. Rhod. Arg. 2. Πολυδεύκεα δεξιόωντο.
Δεξιτερὰ idem apud poëtas quod δεξιά. Et δεξίτερος, idē quod δεξιός. Il. α. δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀνθρώπων ἕλησι.

Composita.

Ἀδέξιος, cui contrarium est δεξιός, solers & lepidus. Ἀδεξιώτως, Bud. sine dextrarum apprehensione seu sine prehensatione.
Ἀμφιδέξιος, ambidexter, hoc est, qui sinistra perinde vtitur ac dextra, cui sinistra non minus agilis est, quàm dextra, idem cū περιδέξιος. Item qui est fausti auspicij. Hippocr. aphor. 7. γυνὴ ἀμφιδέξιος οὐ γίνεται. Ἀμφιδέξιον σίδηρον, apud Eurip. ferrum anceps, & ἀμφιδέξιον ἔπος Luc. anceps verbum.
Ἀμφιδεξίως, admodum dextrè & aptè, Athen. lib. 15. δεῖ τε παίζειν ἀμφιδεξίως.
Ἀμφοτεροδέξιος ambidexter. Eust.
Ἀντιδεξιόομαι, vicissim dextram porrigo. Apud Xen. (teste B.) significat dextras porrigere, vt solent inter se festiuè salutantes.
Διαδέξιος, exp. dexter, strenuus, industrius. ex Herodoto.
Ἐνδέξιος, qui est ad dextram. Item faustus. (δεξιοῦσθαι βωμόν.
Ἐνδεξιόομαι, οῦμαι, dextra manu teneo vel amplector, Eur. ἐν-
Δοκησιδέξιος, qui sibi acutos videtur, ex Athen.
Ἐπιδέξιος, dexter qui est ad dextram. Arist. t. in Probl. sect. 26. ἐπὶ δεξιὰ & οἱ ἐπιδέξιοι pro eodem. Item scitus, elegās, commodus, consentaneus, item vrbanus, lepidus. Aristot. eth. 4. εὐτράπελος ἐπιδέξιος οἷον εὔτρεπτος λέγεται.
Ἐπιδεξίως, scitè, conuenienter, decenter, lepidè. cui oppon. ἐπαριστερῶς. Bud. ex Athen.
Ἐπιδεξιότης, dexteritas. Plut.
Καὶ ἐπιδέξιος, pro καὶ ἐπιδέξιος apud Theocr. in Epigr.
Πανδέξιος, omnibus modis seu in omnibus dexter, dexterrimus.
Περιδέξιος, ambidexter, Il. φ. Apud Aristoph. περιδέξιοι λόγοι, qui à summa ingenii dexteritate proficiscuntur. Περιδέξια, dextralia, armillæ. Exod. cap. 35. & Num. cap. 31. & Isaiæ 3.
Ὑπερδέξιος, in quo dextra superiorem locum habet, in quo pextra potest attolli supra aliquem. vt ὑπερδέξιος τόπος. Item superior. i. cuius superiores sunt vires. Dicitur & de re & de persona. Plut. in Numa, ὑπερδέξιος τῆς κακίας ἀρετή, virtus vitio superior. Et ὑπερδέξιος τῷ πολέμῳ ex Polyb. 5.

Δέομαι, vide in Δέω. Δέον, δέοντος vide in Δέω.
Δεῖος, vide in Δείδω.

ΔΕΠΑΣ, αος, τὸ, poculum: vel etiam patera παρὰ τὸ δέχεσθαι τὸ πόμα. Od. 6. Καὶ δέπαι χρυσέῳ δειδίσκετο. Il. ο. Πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν. Od. ν. Καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα. Et apud Athen. lib. 11. Ἡφαιστοτευχὲς δέπας. Et in Epigr. Et apud Athen. lib 11. Ἡφαιστοτευχὲς δέπας. Et in Epig. δέπας ἐκ κεράμοιο poculum fictile.
Δεπάζω, bibo. Etymol.
Δέπαστρον, ου, τὸ, poculum. Silenus enim & Clitarchus in Γλώσσαις tradunt τὰ ποτήρια nominari δέπαστρα. & quidem peculiariter à Clitoriis, teste Athenæo lib. 11. vbi ex Antimacho affert Νώμησαν δὲ δέπαστρα θεοῖς βασιλεῦσιν Ἀχαιῶν. Item κρητῆρα ἀργύρεον ἠδὲ δέπαστρα Οἰσέντων χρύσεια. Sic apud eundem Athen. lib. 9 εἶναι δέπαστρον.
Δεπάστρειον, potus è poculo haustus. Eust. Od. φ.

ΔΕΡΑΣ, ατος, τὸ, pellis, corium. Quidam generale esse volunt, alij de pelle ouina propriè dici putant. vnde χρυσόμαλλον δέρας, vellus aureum, apud Poëtas.
Δέρος, εος, τὸ, idem quod δέρας. Ionicè, vt vult Etymoll. Apoll. 2. Ἀρνειοῦ προσέχουσιν ἐκ αἰγὸς δέρος.
Δερβίστηρ. Suidæ per pleonasmum τοῦ β pro δερίστηρ i. δέρμα.
Δέῤῥις, εως, ἡ, idem Thuc. 2. καὶ προκαλύμματα εἶχε δέῤῥεις καὶ διφθέρας. ¶ Item. vestimentum densum ex pilis. cilicium, ex Bibliorum interpretibus.
Δεῤῥίστηρ. Hesych. περιδέραιον ἵππου. δέῤῥις καὶ eidem χιτών τρίχινος τρίχωμα δέρμα cilicium. Δεῤῥίδιον apud Suid. vmbraculum coriaceum.
Δέρω, excorio, pellem detraho. apud Homer. ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν. Metaph. pro, nudo, reuelo, apertè dico. Bud. ex Luc. ¶ Item caedo, verbero. Act. cap. 5. δείραντες παρήγγειλαν, &c. sed hac in signif. vsitatus est δαίρω, vnde δῆρις quidam deducunt.
Δέρμα τὸ idem quod δέρας. Odyss. ξ. Τάμνων δέρμα βόειον εὔχροον. Item cutis.
Δερματώδης εος, ὁ καὶ ἡ, coriaceus. Item cuteus.
Δερμάτινος, ὁ, coriaceus. cutis speciem præ se ferens: δερματικὸν ἀργύριον. Lyc. quod ex pellium venditione prouenit.
Δερμάτιον diminut. pellicula.
Δερμύλλω, excorio. pelle nudo. Item pudendi glandem detego. ex schol. Aristoph. Exp. etiam sanguinem poto.
Δερμηστής, animalculum quoddam à consumendis pellibus ita dictum. Suid. Etym. Hesych.
Δάρσις, excoriatio, Gal.
Δαρτὸς ὁ, ὁ, excoriatus, pelle nudatus. Item qui excoriari solet, vel qui potest pelle exui. Apud Athen. lib. 7. δαρτοὶ sunt genera quædam piscium. Apud medicos sunt etiam δαρτοὶ χιτῶνες siue ὑμένες testium. Item carnosa testium tunica. Pro eodem & δαρτός. Vide Hesych.
Δέρτρον, ου, τὸ, membrana vel potius ἐπίπλους intestinis incumbēs. Antimachus, χολάδας δέρτροισι καλύψας. Quidam etiam esse putant illam duriorem rostri partem qua cibum capiunt aues: alij pro toto rostro accipiunt apud Hom. Od. λ.
Δορά, ἡ, excoriatio. Item pellis, vt λέοντος δορά.
Δορεύς, έως, ὁ, coquus ad excoriandum, qui & κρεωδαίτης dicitur apud Poll.
Δορὸς ὁ, ὁ, saccus, culeus nimirum è pelle seu corio factus. Odyss. β. Ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῦον ἐϋῤῥαφέεσσι δοροῖσιν. Est etiam apud poëtas genitiuus per syncopen factus pro δόρατος a nominat. δόρυ. (bre. Suid & Hesych.
Δορίαλλος, ab Aristophane in Ran. vocatur pudendum mulie-
Δέρη & δειρή, δέρω, δαρθάνω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ac primum ex δέρω cum præpositione.

Ἀμφίδορος, vtrinque excoriatus, seu cui circumquaque detracta pellis est. vt Epigr. Καὶ σκύτος ἀμφίδορον σικτὸν ἄχρι ἵνα.
Ἀναδέρω idem quod δέρω, excorio. Item metaph. nudo reuelo, apertè dico. Luc.
Ἀντίδερον, exp. cuticula tergori seu pelli opposita & subiecta: Suid. in Epigr.
Ἀποδέρω excorio.
Ἀπόδερμα, cutis seu pellis detracta, spolium, exuuium.
Ἀποδερματόω excorio.
Ἐκδέρω, excorio.
Ἐκδορά, excoriatio, euulsio, apud Diosc. πρὸς τὴν ἐκδορὰν λεπρῶν, ad euellendas seu exterendas lepras.
Ἐκδόρια τὰ, q. d. excoriatoria. medicamenta quæ vrendi vi prædita cutem abradunt & exulcerant, Diosc.
Ἐπίδερις, caruncula illa, quæ in media muliebris pudendi fissura subsultat. Poll. lib. 2.
Ἐπιδερμίς, ίδος & ἐπιδερματίς, cuticula sensu destituta & toti veræ cuti supertensa. Exp. & pellis quæ est inter digitos anserum & huiusmodi auium ex Aristot.

Composita sine præpositione: ac primum ex δέρμα.

Αἰολόδερμος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, variam habens cutem, i. variegatam.
Λειπόδερμος, appella, cui deficit cutis cooperiens glandem genitalis membri. Λιπόδερμος, idem.
Λεπτόδερμος, & per syncopen λεπλόδερμος, tenuem pellem seu cutem habens.
Λιθόδερμος, pelle lapidea tectus, corio munitus. cuius durities propemodum lapidea. Dicitur & de hominibus. Aristo. in principio Rhet. πολλοὶ γὰρ στέῤῥοι καὶ λιθόδερμοι &c.
Μαλακόδερμος, mollem cutem habens, seu putamen. vt μαλακόδερμα ᾠά.
Παχύδερμος, q. d. crassipellis, crassam pellem seu cutem habens.
Ποικιλόδερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum αἰολόδερμος. Eur. in Iphig.
Σκληρόδερμος, duram habens pellem seu cutem, seu putamen durum.
Τραχύδερμος, cutem seu pellem habens asperam & scabram, qui aspero & scabro integitur corio. Apud Athen. lib 7.

Composita ex δέρω eadem sine prœpos.

Ἄδερτος, ὁ καὶ ἡ, non excoriatus, vel pelle carens: Hesychio est etiam vter, saccus, pera. Ἀδερεὶ, sine excoriatione.

Βουδόρος boues excorians. Εἰσὶ, βουδόρα ἤματα apud Hesiodum in op. & di. exp. dies in quibus boues & (ex parte totum intelligendo) quæuis animalia excoriantur. Hesych. vero βουδόρω exponit μοχθηρῶς βόες δέρουσι, vel secundum alios, ἀσκῷ. At βουδόρα νόμοι apud Suidam, de iis qui vt in modum boum excorientur digni sunt.

Νεόδαρτος, recens excoriatus. Sed νεόδορος βύρσα affertur ex Theophr. pro corio bouis recente i recens detracto.

Παλινδόρια τὰ, vocātur, quæ veteribus calceis suppingūtur. Poll.

Composita ex δαρτὸς cum prœposit.

Ἄδαρτος, ὁ καὶ ἡ, non excoriatus, Item qui flagris cæsus seu exanimatus non est.

Νεόδαρτος, recens excoriatus. At δέρμα νεόδαρτον. Od. δ. & χ. pellis recens detracta. Sic & Aristot. in Problem.

Δέργμα, δεργμός, vide in δέρκω.

ΔΕΙΡΗ & δειρὴ, [illegible] ceruix. Item collum. Eur. in Phœnissis [illegible] ὅπα ἐπὶ χειρῶν. Dorice pro δειρὰ [illegible] Od. [illegible] ταῖς δειρῇσι βρόχοι ἦσαν. [illegible] dici, [illegible] Καὶ δ' αὐτὰρ [illegible] [illegible] inde πολυδειρὰς.

[illegible]

Παρθενίς [illegible]

[illegible] cruciem

[illegible]

[illegible] mac losum.

[illegible]

[illegible] procc-

[illegible] cedi.

[illegible] in fine pide

[illegible] Cancer vel vltima

[illegible] Seribitur &

[illegible] aspicio. [illegible] ρ αχεῖν & ἀορ. [illegible] secundus ἐδρακον: & δρακεῖν in infinitiuo.

Δέρκομαι videor, aspicior. Sed in actiua signif. potius vsurpatur. Vnde apud Homerum. Il. ζ. δ' ἐπὶ ἐν δερκομένοισι, θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας. Il. ρ. Πάπτεσε πάντ' [illegible] ὥστ' αἰετὸς [illegible] Ὀξύτατον δέρκεσθαι. Et apud Plutarch. in Sol. δέρκον [illegible] εἰς ἥλιον. Et δερχθεὶς, εἶσα, ἐν, conspicatus, aspiciens, (ab ἐδέρχθην seu δέρχθην aorist. 1. poetico, vidi,) apud Soph. in Aiace. Pind. Apud Athen. li. 13. [illegible] ἀκτῖνας [illegible] μαρμαρίζοισας δρακεὶς ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται). Et in præterito med. δέδορκα, vt ὀξὺ δέδορκασι apud Luc. de cal. Vnde part. δεδορκὼς, intentis oculis aspiciens, rigido aspectu obruens. Aristo. in Physiogn. inter signa τῶν εὐθυμικῶν [illegible] τὸ πρόσωπον φαίνεται μήτε δεδορκὸς μήτε συνεστός.

Δέργμα, τος, aspectus Eurip. in Phœniss. Δεργμὸς, οῦ, ὁ, idē, Hes.

Δέρξις, εως ἡ, visio, actio ipsa videndi. Plut. de def. orac.

Δερκεσκῶ, seu δερκέσκομαι, idem quod δέρκω & δέρκομαι. Hom.

Δερκιόωμαι, ῶμαι, idē quod δέρκω seu δέρκομαι. Hesiod. in Theo.

Δράκος, εος, τό, oculus, visus Nic. in Alexiph.

Δράκων & δόρξ, quomodo huc pertineant vide suo loco.

Composita.

Ἀδερκὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, non videns, Hesych. Item obscurus, qui videri nequit. ἀφανής.

Ἄδερκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem, non videns. Ἀδέρκτως, aduerb. apud Soph. in Oedipo Colon. καὶ παραμειβόμεθα ἀδέρκτως.

Ἀδρακὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui visus beneficio destituitur, cæcutiens. Hesych.

Γλυκυδερκὴς, dulce videns aut aspiciens, seu dulcis aspectu,

Γυμνοδέρκομαι, nudus aspicior.

Διαδέρκω, perspicio, transpicio. Ody. ξ. [illegible] ἂν νῶϊ διαδράκοι ἠέλιός περ.

Διαδέρκομαι, idē vt διαδέρκομαι νεφέλης, perspicio per nebulam.

Εἰσδέρκω intueor, inspicio.

Ἐπιδέρκω inspicio, intueor. Hesiod. in Erg. Ἐπιδερκέτος, ὁ, visus, sub aspectum cadens, quem intueri possumus videndus, quē intueri & videre fas est Plut. de aud poëm. ex Empedocl.

Εὐδερκὴς bene videns, oculatus. Hesych.

Λιθοδερκὴς [illegible] in Epigr. quasi lapideo aspectu.

Ὀξυδερκὴς acutum cernens, acie oculorum acri preditus, perspicax. Vnde ὀξυδερκέστατος apud Herodotum.

Ὀξυδέρκεια, ἡ, acumen visus, acies oculorum, apud Suid. Ὀξυδερκικὸς, ὴ, όν, visus acumini conferens Ὀξυδερκέω, ῶ acutum cerno. Dicitur & ὀξυδορκὴς pro ὀξυδερκής. Vnde ὀξυδορκῶ & ὀξυδορκικὰ φάρμακα, medicamenta quæ oculos male suo munere fungentes corrigunt. Sic ὀξυδορκία, acumen visus Luc.

Ὀξυδορκέω, ῶ, acutum cerno. Plut.

Πανδερκὴς omnia videns seu intuens.

Περιδέρκομαι, circumspicio, vnde περιδέρκεο, in Epigr.

Πολυδερκὴς multos intuens. Hesiod. ϑαῖος πολυδερκέος ἠοῦς.

Προσδέρκομαι, aspicio. Soph. in Oed. Col. [illegible] αὐτὸν προσδέρκεται [illegible]

Ἀ[illegible], quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Δέρμα, &c. vide in δέρω. Δέρξις, vide in δέρκω.

Δέρος δέρας, &c. vide in δέρας.

ΔΕΣΙΟΣ ου ὁ apud Macedonas dicitur Iunius mēsis, vt Suidas [illegible] in titulo Concilij Niceni ἐν μηνὶ Δεσίῳ, [illegible] Καλανδῶν Ἰουλίων, mense Desio decimi nona die ante XIII Kalend. Iulias.

Δεσμὸς, δεσμὸς, &c. vide in δέω, ligo.

ΔΕΣΠΟΖΩ F. όσω, dominor, dominium obtineo, Plato de leg. [illegible] κρείττω καὶ [illegible] ὁ δεσπόζων [illegible] [illegible]

Δεσπόζεσθαι [illegible] dominari [illegible] etiam a requiri. Bud.

[illegible]

Δεσποτικῶς, heriliter dominorum more. Isocr. de pace.

Δεσποτέω, ῶ, f. ήσω, dominor. Plato in Tim. τῷ ἐν ἡμῖν πάντα δεσποτοῦν.

Δεσποτεία, ἡ, dominium, dominatus. Isocr. Luc. Herodian.

Composita.

Ἀδέσποτος, ὁ καὶ ἡ, dominum non habens, nullius dominio mancipatus. Plutar. de def. orac. ἀδεσπότους καὶ αὐτοκρατεῖς τοὺς θεοὺς ὄντας. Ἀδέσποτα sunt etiam quæ ad fiscum deuoluuntur, quia dominum nullum nec assertorem habent. Strabo lib. 17. τῶν ἀδεσπότων καὶ τῶν εἰς καῖσαρα [illegible] ὀφειλόντων. Interdū opponitur αὐθεντικῷ, vt apud Plutar. in Oth. ἀδέσποτος φήμη, fama incerto autore manans, sic ἀδέσποτον ἐπίγραμμα, cuius incertus autor.

Ἀδεσπότως sine domino. Item sine certo autore.

Ἐπιδεσπόζω idem quod δεσπόζω.

Οἰκοδεσπότης, ου, ὁ dominus domus, herus, paterfamiliâs, apud Plut. in Probl. Rom. & sæpe in nouo Test. vtitur & Alexis, teste Poll. *Item apud genethliacos, genituræ dominus, quem præsidem domicilij vocant.

Οἰκοδεσποτικὸς ad patremfamiliâs pertinens, rei familiari conueniens homini frugi congruens, vel patremfamiliâs decens. Cic. ad Atticum epist. 43. illa Silij & Drusi non satis οἰκοδεσποτικὰ mihi videntur.

Οἰκοδεσποτέω sum paterfamilias, domui præsum, familiā rego, rem familiarem administro. 1. Tim. 5. Planetæ etiam οἰκοδεσποτεῖν dicuntur quasi domini esse domicilij. Plut. de placit. philos. lib. 5. cap. 18.

Οἰκοδε-

Οἰκοδέσποινα,ἡ,hera,materfamilias,q.d.domina domus. Plut. in Probl.Rom.

Συνδεσποτεία,ἡ, dominij societas,dominium duobus cōmune.

Φιλοδέσποτ⊗, domini amans, seu dominij amans,i. qui alterius in se dominiū libens patitur.Herodot. in Mesp.de Scythis, ἀνδράποδα φιλοδέσποτα φασὶ εἶναι καὶ ἄδρηστα μάλιστα. Τὸ φιλοδέσποτον,domini amor,seu dominij aliorum in se amor.

Φιλοδεσποτεύομαι,dominum amo,seu dominatum amo aut affecto,apud Etym.& Suid.

Δετός,&c.vide in Δέω.i.ligo.

ΔΕΥΚΟΣ,εος,τὸ, apud Æolos,inquit Etym. & Scholiastes Nicandri,est τὸ γλυκὺ,i.dulce,dulcedo.

Composita.

Ἀδευκής,ἑ⊗ ὁ ἡ, exp.iniucundus,amarus,acerbus. vt ἀδευκὴς θάλασσα. Apollonio,i.amara & salsa.Sic ἀδευκὴς ὄλεθρ⊗, amarū exitū,Eust.qui tamē exp.etiā ἀδόκητ⊗,deriuans ἀδευκὴς ex α priu.& Ionico verbo δεύω pro δέχομαι. Sic & ἀδευκὴς φήμη,idem exp.πικρὰ,& ἀδόκητ⊗. Idem ἀδευκὴς πότμος exp.ἀπροσδόκητ⊗,inexpectatus,item ἀνίκες⊗,ἀνέξερεύνητ⊗. Affertur & pro,nulla re indigēs,ex α priu.& δεύομαι,indigeo.

Πολυδευκὴς, valde dulcis. Nicand.in Ther.

Δεύομαι,vide in comp.ex Δέω,absum.

ΔΕΥΡΟ & Atticè Δευρὶ, huc, in hunc locum. Odyss.ρ. Ἔρχεο δεῦρο veni huc.Sic Il.γ. Δεῦρ' ἴθι huc ades. Demosthenes de falsa leg. Δεῦρο ἰδὲ τὸ στράτευμα ἄγων ἐβάδιζε Plutarch. in Galba,Δεῦρο κἀκεῖ διαφερόμεν⊗,huc & illuc iactatus. Idem in Coriolano,Δευρὶ τραπέσθαι πρὸς ὑμᾶς, huc ad vos me conuertere. Et Aristoph.in Nubib. βλέπε νυνὶ δευρί, huc respice. Dicitur etiam μέχρι δεῦρο,vsque huc hucusque. habētque interdū significationē loci:vt apud Æschinem μέχρι δεῦρο εἰρήσθω μοι,hucusque seu hactenus. Interdum & temporis: apud Platonem lib. 7. de legib. ὡς ἐξ ἕωθεν μέχρι δεῦρο ἀεὶ διαλελύθαμεν i.ἕως τούτου, hucusque,ad hanc vsque horam. Eurip. in Medea,ἅπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον, vsque adhuc. ¶ Aliquando ei præmittitur & articulus τὸ.Eurip.in Phœniss.ὄμμα πανταχῇ διοισέον, Κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο. & illuc & huc. Sic Thuc.dicit μέχρι τῆ δεῦρο,in hunc vsque diem. ¶ Absolutè etiā nonnunquā ponitur. (omisso imperatiuo ἴθι,ἐλθὲ aut simili)pro,adesdū.Aristoph.in Pace.Δεῦρο σὺ,huc adsis tu.Musæus, Δεῦρό μοι εἰς φιλότητα,huc ades mihi. Hinc factum est aduerbium adhortandi,idem significans quod φέρε,ἄγε,age, agedū. Plat.in Apol.καὶ μοι δεῦρο εἰπὲ, agedum dic mihi.Itidē & Δευρὶ Nonn.pro ἄγε posuit.¶ Vsurpatur interdum & pro,hic. Apoll.Arg.lib.2. Δεῦρο δ' ἀπήμονες ἄνδρες ἔασι hic adsunt.

Δεῦρω quoque pro Δεῦρο dici tradit Hesych.

Δεῦτε,huc agite aduerbiū hortātis simul & accersentis.Il.χ. Δεῦτε δή μοι ἕπεσθε. Hesiod. initio Ergon. Δεῦτε Δί' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι. Rursum Hom. ἐκ ἀλλήλων dicit Δεῦτ' ἄγετε vacante altero illorū. Il.γ.Plut.in Coriol. Δεῦτε πρὸς Μάριον ἰέναι μεθ' ἡμῶν συναφθῆτε τῆς ἐκκλησίας. Frequēs in nouo Testamēto:vt Matt.4.11.12. Itē 21.& 28.& Apoc.19.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ,α,ον, secundus. Thuc.li.6. ἐνίκησε δὲ καὶ δεύτερος καὶ τέταρτ⊗ ἐγενόμην. Aliquādo aliquis Δεύτερ⊗ dicitur præstantia & virtute: vt secundus quoque & alter apud Lat. Epigr. lib.2. ἔχες δεύτερον Ἡρακλέα. Dignitate etiam & honore aliquis dicitur esse Δεύτερός τιν⊗,i.secundus,inferior,apud Plut. Sic & res aliqua Δευτέρα ἄλλης esse dicitur quæ ei postponitur.itémque aliquis aliquem vel aliquid Δεύτερον ἄγει ποιεῖ, vel τίθησι,i.posthabet & postponit: apud Plut.& alios.¶ Quū verò dicitur temporis ratione, exponitur etiam posterior, vel etiā iteratus,vt Δευτέραι φροντίδες σοφώτεραι. Dicitur verò venire Δεύτερ⊗ χρόνῳ,qui venit post tempus statutum:& Δεύτερ⊗ ἄλλων, post alios, aliorum omnium postremus & vltimus. Dicitur & τῇ δευτέρᾳ apud Aristot.in Oecon. postero die,postridie. Apud Herodot. Δευτέρῃ ἡμέρῃ ἀπὸ τῆς ἐμπρήσιος altero die ab incensione,postridie quàm incensum fuit. Apud medicos τὸ δεύτερον & τὰ δεύτερα dicuntur secundæ, i. fætus inuolucrum & veluti secundus partus. Diosc.li.1.cap.87. ἔμβρυα τε καὶ δεύτερα ἐκβάλλει. Alij δευτέρια vocant.Et lib. 3.c.69. ἄγει δὲ καὶ ἔμμηνα καὶ δεύτερα. ¶ Item Δεύτερα seu τὰ δεύτερα,secundæ partes secundi gradus,præmia. Xen.Hell.6. εἶεν δὲ πραγμάτων ἐγὼ τὰ δευτερεῖα δίδωμι. Dicitur etiam δεύτερον aduerbialiter pro,secundò,iterum.Hesiod. in Erg. σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται Ὧδ' ἔρδειν. Et Il.α. πρὶν δεύτερον αὖτις. Aduerbialiter itidem δεύτερα dicitur pro , secundo loco, post. Xen.Hell. ἐτιμᾶτο δὲ δεύτερα μετὰ τὸν Πελοπίδαν.

Δευτέρως,secundo loco,secundo ordine:seu secundò. Aristot. Ethic.lib.10.cap.5.& 8.

Δευτερόω,ῶ,secundò facio,itero,repeto.vt li 3.Reg.c.18.Item pro, secundū ictū ingero.vt li.1.Reg.c.26.καὶ οὐ δευτερώσω αὐτῷ.Item pro,traditiones doceo,vt testatur Hieron.in epist.ad Algasiam.

Δευτέρωμα,τὸ,secundus actus.

Ἀνδευτέρωσις,idem quod δευτέρωμα, secundæ partes vel vices:vel etiam secundus ordo.lib.4.de Reg. cap.23. δευτερώσεις dicuntur etiam traditiones hominum & veluti secundariæ leges,vt testatur Hieronymus.

Δευτερωτὴς,ῦ,ὁ,traditionū doctor. Hieron.in cap.2. Abacuch.

Δευτεραῖ⊗,α,ον,exp.secundarius,vel secundanus,i.secunda die aliquid faciens.vt δευτεραῖοι ἤλθομεν. Sic Xen.Pæd.5.

Δευτερεύω,secundus sum,secundas fero,secundum, obtineo, locum Diosc.lib.2.cap.47.σάμψυχον κράτιστον τὸ Κύπριον. δευτερεύει δὲ τούτου τὸ Αἰγύπτιον. Plut.in Eumene,cum dat.δευτερεύειν αὐτῷ ἀπαξιοῦντες,secūdi ab eo esse,primas ei cō. edere.

Δευτερεῖα,τὰ,secundæ. hoc est,secundæ partes,secunda palma, vel secundum præmium,id quod datur τῷ δευτερεύοντι. Plut. in Artox.σοὶ τὰ δ' ἴδιωσι βασιλεὺς ἀγγελίων δευτερεῖα.

Δευτεριάζω.Bud.interpr.secundas partes ago, q. d. lampada tibi trado vt mihi in actu succedas,apud Suid.

Δευτερίας οἶν⊗,lora:quum expressi acinorum folliculi in dolia coniiciuntur,cōque aqua additur,vt tradit Varro. Vide Poll.li. 7.& Plin.lib.14.cap.10.

Δευτέριον,ῳ,τὸ,secundæ : i. partus inuolucrum & veluti secundarius partus.apud Paul.Aegin.lib.6.cap.75.In qua signif. dicitur potius τὰ δεύτερα. Aff.& δευτέρι⊗ (pro,)secundarius.

Δεύτατος, vltimus , postremus. Superl. est ex δεύτερ⊗,vt ὕστατ⊗ ab ὕστερ⊗. Od.α.-ὃς γὰρ δεύτατ⊗ ἦλθεν Ἀχαιῶν.

Ἀμφιδεύτατ⊗,(comp.)postremus,ὕστατος καὶ ἀκρότατ⊗. Apud Pind.in Olymp.ἀμφιδεύτατα κρεῶν interp.minutissimæ carnium particulæ,quoniam(inquiunt)in diuisione & dissectione victimarum quod minutissimum est,postremum est.

ΔΕΥΩ,F.δεύσω,rigo,madefacio,imbuo,tingo. Ilia β. Ὦρη ἐν εἰαρινῇ ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει, & apud Suid. ὁ δὲ δεύσας τῆ αἵματι τοὺς δακτύλους,προσέγραψε. Itē misceo,subigo , mollio Hesych. Apud Soph. ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσε, exp. atrum fudi sanguinem.

Δεύομαι,rigor,madesio,imbuor. Il. ι. δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. Et metaph.apud Luc. δευόμεν⊗ τῷ πόθῳ. Item pro δέομαι,egeo,(poeticè interposito υ) vide in Δέω,i.egeo.

Δεῦμα,τὸ,irrigatio.

Δεὺς, & Ζεύς,quomodo huc pertineant,vide suo loco.

Composita.

Ἀναδεύω,irrigo,imbuo,subigo. Plut. de primo frig. ἀναδεύοντες πολλάκις ἐλαίῳ καὶ στέατι φέροντες , adipe & oleo sæpiùs inungentes & subigentes. Ἀναδεύω τοῖς ἤθεσι παίδων νόμους, exp. infundo puerorum ingeniis mores.

Ἐλαιόδευτ⊗,oleo imbutus,oleo rigatus. Epigr.

Καταδεύω,madefacio. Hesiod. Erg.2. κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν,ἵν' οὔατα μὴ καταδεύῃ,ὁ ὑετός,i. καταβρέχῃ, inquiunt,Procl.& Moschop.

ΔΕΦΩ,F.δέψω,excorio,pelle nudo. Item emollio,subigo,vt cum cera subigitur. Od μ.v.48.

Δέφεσθαι dicitur is qui sibi pelle nudat penem. Aristoph.in Equi. Ὅτι τὸ δέρμα τῆς δεφομένων ἀπέρχεται.

Δεψέω,ῶ,ήσω , subigo & emollio coriariorum more. vnde δεψῆσαι,Hesychio,μαλάξαι,Suidæ ἁπαλῦναι.

Composita ex δεψέω.

Ἀδέψητ⊗,inelaboratus & rudis,nondum curatus à coriario seu pellione:vt ἀδέψητον βοέιν. Od.υ.

Βυρσοδέψης,ῳ,τὸ,bouium corium.

Βυρσοδέψης,ῳ,ὁ,coriarius,qui coria cōcinnat. Aristoph.in Pluto.

Βυρσοδεψικὸς quo vtuntur coriarij. vel ad coriorum cōcinnationem pertinens,vt βυρσοδεψικὴ ῥὰς,è Plinio coriarius frutex,à Colum.rhus sutorius. Apud Theophr. Βυρσοδεψικὸς κόπρος,spurcitiæ pellium dum concinnantur.

Βυρσοδεψέω,ῶ. Aristoph.coria concinno.

Γλωττοδεψέω,ῶ,sello,lingua morigeror.

Εὐδέψητ⊗,subactu facilis & emollitu. Hippocr. de artic. τὰ δέρματα τὰ εὐδέψητα,optimè subacta & curata. τὰ κάλλιστα μεμαλαγμένα,inquit Galen.in Comment.

Ῥινοδέψης coriarius,idem cum Βυρσοδέψης. Hesych.

Σκυτοδεψέω,ῶ,pelles mollio seu subigo , vt coriarij solent. Aristoph.in Pluto.

Σκυτοδέψης,coriarius, qui pelles subigit & parat emollítque.

Σκυτοδεψικὸς,ῆ,ὁ, ad coriarium pertinens. Apud Theophr. de caus.pl.lib.23. σκυτοδεψικὴ κόπρ⊗ , sordes quæ in coriariorum officinis reperiuntur,à pellibus nimirum quas parant, abrasæ. Quidam exp.fæces pellium.

ΔΕΧΟΜΑΙ,F.ξομαι. P.γμαι,capio,accipio. Il.ε.v. 226. Ἀλλ' ἄγε νῦν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα δέξαι. Plut.in Them. δέχεσθαι χάριν accipere beneficiū. Dicitur & πίστιν διδόναι καὶ δέχεσθαι. Et δέχομαι τὸν ὅρκον. Aristoph.¶ Itē excipio,suscipio Il. ἐπεί με δέξατ' ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς. Et sine præposit.vt δέχομαι σε χερσί. Eur. Sic δέχεσθαι τοῖς τείχεσι τοὺς στρατιώτας,Demost. Et cū solo accus.vt δέχεσθαι ξένους Xen.

Xen. ¶ Item admitto, recipio. Xen. Pæd 4. Δέχομαί σε ἱκέτην, admitto te supplicem. Greg. οὐ δὲ τὸν Δαβὶδ δέχῃ μετανοοῦντα, nō admittis. Itē *pro* recipio in amicitiam, & societatem, Thuc. 3. ¶ Item *pro* admitto: eo sensu quo dicimus nos admittere quæ approbamus. Thuc. 1. ἐδέξαντό τε τοὺς λόγους. Sic δέχομαί σου τὴν προθυμίαν καὶ ἀγαπῶ διαφερόντως, Plutar. de Socr. dæmon. ¶ Δέχομαι cum infin. exp. volo, sicut & οὐ δέχομαι, nolo. Isocr. ὅτε ταῦτα λέγω δημηγορίας, ἐδεξάμην ἂν ζῆν. Aliquādo exp. potius, non recuso: vt apud Greg. καὶ παθεῖν τι ὡς κακοῦργος δέχομαι. Item patior, vt apud eundem Greg. οὐ φέρει τὸ δίκην μὲν, οὐ δέχεται ἄδικον εἶναι καὶ ἄπιστον. Item sustineo (eo sensu quo dicitur sustineo hoc facere) Plato de rep. 10. πολλὰ δὴ τοιαῦτα ἃ οὐκ ἂν δέξαιτό τινα ἰδεῖν δρῶντα. Et Gregor. Δέχεται μὲν ὡς ἀσεβὴς γενέσθαι. Dicitur pro eodē & καταδέχομαι. Item *pro* sustineo irruentem. vt apud Xenoph. Hell. 7. οὐκ ἐδέξαντο τοὺς περὶ τὸν Ἀρχίδαμον, ἀλλ᾽ ἐγκλίνουσι. Et Lucian. Δέχεσθαι ἐπέλασιν, sustinere impetum. ¶ Item, expecto (pro quo in prosa dicitur potius προσδέχομαι) Od. 1. Ἀλλ᾽ αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην. Ἐνθάδ᾽ ἐλεύσεσθαι. ¶ Δέχεσθαι ἐφ᾽ ἑαυτόν, in se recipere, præstaturum se promittere, in qua significatione dicitur potius ἀναδέχεσθαι. ¶ Itē Δέχεσθαι, interpretari (eo sensu quo dicitur interpretari aliquid in bonam vel in malam partem, i. accipere) Plato Dionysio, σὺ δὲ ἀναγνοὺς αὐτά, ὅπῃ ἂν ἡ δέξασθαι ταῦτα δέχου. ¶ Est & verbum gramm. *pro*, intelligo, vt vulgò dicitur hoc vel illo modo accipi aliquod verbum Plut. de d. f orac. εἰ μὴ καλῶς δεχόμενοι τὴν γενεάν.

Δέγμενος per syncopen pro Δεχόμενος. Scribitur & Δέγμενος.

Δέχνυμαι, idē quod Δέχομαι accipio. Epig. l. 6. Δέχνυσο μαλθακὴν.

Δεξαμενὴ, ἡ, receptaculū, conceptaculū Plato (vt inquit Bud.) materiam sic vocat, quā etiā ὑποδοχὴν fortassē dicit. Interdum peculiari signif. sic dicitur aquarum receptaculum. hinc fit vt exp. etiam lacus, & cisterna. Strabo (de Rom. loquens) ὥστε πᾶσαν οἰκίαν σχεδὸν δεξαμενὰς καὶ σίφωνας καὶ κρουνοὺς ἔχειν ἀφθόνους i. [inquit Bud.] vbicūque domi conceptacula vt cisternas.

Δεκτὸς q.d. acceptabilis. vnde & pro grato [Lat. accepto] ponitur aliquoties in nouo Test. [bilis.

Δεκτικὸς, capax qui excipere seu admittere potest. suscepti-

Δέκτης, mendicus: ab accipiendo, quòd vndique accipiat.

Δέκτειρα, acceptor. Fœm. Δέκτειρα, acceptrix, exceptrix, receptrix, quæ accipere seu excipere & recipere solet. in Epigr. apud Athen. lib 13.

Δεκτέος, accipiendus, excipiendus, recipiendus.

Δοχὸς, ὁ, ἡ, capax. Theophr. de caus. pl. lib. 2. cap. 6 (de terra nigra) Δοχὸς οὖσα καὶ τοῦ θερμοῦ καὶ τοῦ ὑγροῦ. Δοχαῖος, idem. Nic. in Ther. σκαφίδεσσι δοχαίαις. Idem in Alex. Δοχαίην Κλείουσι μάγεισιν. Δοχὴ, ἡ, conuiuium: ab excipiēdis conuiuis dictum. Luc. 6. cap. Δοχεῖον, ου, τὸ receptaculum, conceptaculum. Alex. Aphr. προχεῖα ἀγγεῖα πόματος ἐστὶ δοχεῖον. Δοχεῖον resolutione Ionica pro eodem, in Epigr.

Δέκομαι, Ionicè dicitur pro Δέχομαι, accipio, recipio, frequens apud Herodot qui & pro expecto vsurpauit. hinc deriuata quæ sequuntur, habentia κ pro χ.

Δεικανάσθαι pro δεξιοῦσθαι apud Homer. ab hoc Ionico Δείκω seu Δείκομαι deriuat. Eustath. vt Iliad. ο. Πάντες ἀνήϊξαν καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.

Δεκάζω, corrumpo largitione vel munere. q.d. corrumpo per ea quæ facio vt aliquis à me accipiat. vt sit quasi Δεχάζω à δέχομαι. Isocr. θανάτου τῆς ζημίας ἐπικειμένης ἐάν τις ἁλῷ δεκάζων. Plutar. in Galba, τὴν σπεῖραν ἐδέκαζε χρυσοῦν ἑκάστῳ διανέμων. Hinc δεδεκασμένοι μάρτυρες. Luc. Itē generaliter corrūpo, peruerto. vt apud Syn αἱ γὰρ εὔνοιαι δειναὶ δεκάζειν τὰς ψήφους, peruertere sententias. Exp. etiam, do decimam, à Δέκα.

Δεκασμὸς, corruptio quæ fit largitione, corruptela iudicij. Plut. hinc comp. Ἀδέκαστος κριτὴς Philoni iudex qui non est corruptus accipiendis munerib. ὁ μὴ δεδεκασμένος. Et generalius pro eo qui in qualibet re integrum se & sincerū exhibet, iudicis incorrupti more. Ἀδεκάστως, incorruptè sincerè. Luc.

Δεικτήρια, in agro Laced. dicti sunt τάφοι quidem παρὰ τὸ δέξασθαι τοὺς τινὰς ἀφίδας, teste Suida & Etym. meminit & Plut. in lib. περὶ φιλαδ.

Δοχμὴ, ῆς, ἡ Hesychio & Suidæ, spithama. palmus. Aristoph. in Equit μείζων ἦν δοχμαῖν δυοῖν, duobus palmis maius erat. Poll. quoque Δοχμὴν & δακτυλοδόχμην vocari tradit quatuor digitos iunctos & veluti conclusos seu coarctatos, idq; & παλαιστὴν nominari. Eust. cum Pausan. Δοχμὴν esse ait τὸ παλαιστὴν ἤγουν τὸ τετράδακτυλον τῆς χειρός. deriuari autem παρὰ τὸ δέχεσθαι & paroxytonos etiam efferri.

Δέξιος, Δεξιὸς, Δάκτυλος quomodo huc pertineāt, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præposit.

Ἀναδέχομαι, suscipio recipio, excipio tollo. Appion apud A. Gell. lib. 7. c. 8. (de delphine puerum amante) αὖθις οὖν καὶ προσνηχόμενος ὁ ἰχθὺς ἀνεδέχετο τὸν παῖδα ἐπὶ τῶν νώτων. suscipiebat puerū in dorsū, vel recipiebat dorso. aut excipiebat dorso, aut tollebat in dorsum suum. Itē suscipio apud me recipio. receptum do alicui. vt ὁ δὲ ἀνεδέξατο ὅσους ἠδύνατο πλείστους τῶν ἐκ μάχης ἀνασωζομένων. Quo in loco ἀναδέχεσθαι Bud. vult

significare, recipere, i. seruare & colligere dispersos. ¶ Ἀναδέχομαι τὸν παῖδα, penes me ascisco puerum, Demosth. aduersus Neæram. Item, recipio, ad me recipio, vel in me recipio, polliceor. Cum infinitiui futuro. Xenoph. Pæd. 6. ἐγώ σοι ἀναδέχομαι ἥξειν πολὺ Ἀράσπου πιστότερόν σοι φίλον. recipio, vel ad me recipio. Apud Dem. τὸν ἀναδεχόμενόν μοι πάντα ἔσεσθαι. Itē (cum accus.) μετὰ δὲ ταῦτα πάντα ἀνεδέξατο ἐφ᾽ ἑαυτὸν τὰ προειρημένα, omnia in se recepit. Ἀναδέχεσθαι δίκην, iudicium promittere, quod faciunt spōsores atq; intercessores vadimoniorum, & qui iudicatum solutum iri promittunt. Vide Bud. in pr. an. in Pand. ¶ Ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα vel τὰ ἐγκεκλημένα, item αἰτίαν ἀναδέχεσθαι. apud Demosthen. in se crimen recipere, crimini se offerre, agnoscere rem perpetratam, & se mandatorem profiteri. ¶ Ἀναδέχεσθαι τὴν τιμωρίαν, pœnas dare, Herodian. ¶ Exponitur etiam expecto, apud Suid.

Ἀναδοχὴ, receptio, item spōsio. expromissio. Polybius, ἀναγκάζειν ἐκέλευσε τὸν Λεόντιον πρὸς τὴν ἀναδοχήν.

Ἀνάδοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Ἀναδοχεὺς, έως, ὁ, receptor, receptū dans alicui. Item, repromissor, sponsor. Plut. in Dione. Apud Dionys. Areop. sic dicitur qui vulgo patrinus.

Ἀντιδέχομαι, vicissim accipio.

Ἀποδέχομαι, recipio, admitto, cui opponitur ἀπορρίπτειν apud Lucianum ἀργυραμοιβικῶς ἐξετάζοντας, τὰ μὲν παρακεκομμένα ἀπορρίπτειν, ἀποδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα καὶ ἔννομα καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον. ¶ Itē [ad res inanimas translatum] acceptū habeo, probo, assentior. Alicubi etiam commendo, laudo. Cum accusatiuo rei. Plato de rep. lib. 2. τότε τοῦ Θρασυμάχου τὴν ἀπόρρησιν οὐκ ἀπεδέξατο. Isocrates ad Philippū. εἰ μὴ ἀπεδεχόμην τοὺς λόγους τοὺς ἐκείνων πολλὴν ἂν ἡσυχίαν εἶχον. Cum genit. personæ. vt Plato de republica lib. 2. οἶμαί σου ὡς πολλοὺς εἶναι τῶν λεγόντων οὐκ ἀποδέχεσθαι i. tibi non assentiri, non astipulari. Cū accusatiuo etiā personæ [sed rarius] cōstruitur. Isocr. ad Demo. ἀλλὰ μᾶλλον ἀποδέχου τοὺς μετὰ δικαιοσύνης ζημιωθέντας. Sepe cū accusatiuo rei & genit. personæ. Plut. de musica. ἀποδέχομαι μὲν σου τῆς συνέσεως τὸν διδάσκαλον Λυσίαν. Annotāt grām. dici ἀποδέχομαί σε τῆς σπουδῆς. & ἀποδέχομαί σου τὴν σπουδήν.

Ἀποδεκτέος, ου, ὁ, recipiēdus, admittēdus.

Ἀποδοχὴ, ἡ, receptio admissio. Approbatio, cōmēdatio. ἀποδοχῆς ἄξιον δώρημα, donum dignum quod acceptum habeatur, vel quod approbetur. Apud Dio. Ha. ἀποδοχῆς ἠξιοῦτο Bud. exponit laude & cōmendatione dignabatur. Apud Laert. πολλῆς ἀποδοχῆς ἄξιος probatissimus, spectatissimus.

Ἀποδοχεῖον, ου, τὸ receptaculum, receptorium.

Ἀποδεκτὸς, οῦ, ὁ. [q.d. admissibilis] dignus admitti & recipi. Apud Basilium gratus & acceptus, probatus.

Ἀποδέκτης, ου, ὁ, vel Ἀποδεκτὴρ, ῆρος, ὁ q.d. receptor. Ἀποδέκται & ἀποδεκτῆρες (inquit B.) sunt coactores tributorum & vectigalium. Aristoteles de mundo, προσόδων ταμίαι καὶ δώρων ἀποδεκτῆρες.

Decomp. Εὐαπόδεκτος, idem quod δεκτός.

Διαδέχομαι, excipio, succedo. Propriè q.d. accipio per aliū seu alios. vt τὴν βασιλείαν διαδέχεσθαι Herodiā. 4. Sic dicitur τὴν ἀρχὴν διαδέξασθαι, itē τὴν τοῦ πατρὸς οὐσίαν. Sic & τὰ τικτόμενα dixit Aphr. διαδέχεσθαι πολλὰ πάθη κατὰ συγγένειαν, i. liberos succedere multis morbis parētū. Iūgitur & accusatiuo personæ apud Laert. διεδέξατο Σπεύσιππον, & Ἀρκεσίλαον διαδεξάμενος. Dicitur & res vna aliam διαδέχεσθαι. Basilius de vita solit. δεχαὶ πάλιν τὰς ἀναλώσεις διαδεχόμεναι.

Διαδοχὴ, successio, vt διαδοχαὶ κλήρων, successiones in hæreditatibus Itē ἐκ διαδοχῆς & κατὰ διαδοχὰς per successionem, alij succedēre alio, seu per vices, vicissim, per manus. Aristotel. de mund. τῶν φρυκτωριῶν κατὰ διαδοχὰς πυρσευουσῶν. speculis per vices tollentibus accensas faces: seu, ex specula alia atque alia deinceps sublatis.

Διάδοχος, successor. Isocr. γενέσθαι διαδόχους αὐτοὺς τῆς κληρονομίας. Plutar. in Lycurgo. διάδοχον τῆς βασιλείας. Sic διάδοχοι dicuntur qui in imperio & prætura succedunt. Xen. Hell. 1. apud Thuc. διάδοχοι νῆες, naues succedentes. Ἔργα διάδοχα, opera quæ per vices fiunt.

Dec. Ἀδιάδοχος, carens successorib. iugis, perpetuus. Gregor.

Ἐκδιαδοχὴ, successio.

Εἰσδέχομαι, admitto, intrò, recipio intrò. Εἰσδοχὴ, admissio.

Dec. Ἐπεισδέχομαι, insuper admitto & recipio intrò.

Παρεισδέχομαι, præter alios intrò recipio seu admitto.

Ἐκδέχομαι, excipio, succedo. Herodot. τοῦτον ἐκδέξασθαι τὴν βασιληΐην. Sic ἐκδέχεσθαι τὴν ἀρχὴν, & διαδέχεσθαι Paul. in Lac. pro eodē. ¶ Itē, expecto. Basil. περὶ πλεονεξ. Μὴ λιμὸν ἐκδέχου διὰ χρυσὸν, μὴ ἀνάμενε σποδείαν. Sic sæpè in nouo Test.

Ἐκδοχὴ, exceptio, susceptio. Item expectatio, προσδοκία.

Ἐκδοχεῖον, receptaculum. Et peculiariter de receptaculo aquæ, siue cisterna, siue alio huiusmodi. vt apud Iosephum. τῶν ἐκδοχείων πλησθέντων τοῦ ὕδατος.

Ἔκδοξις, exceptio, successio: vt ἔκδεξις βασιληΐης apud Herodot. successio regni. apud Hippocr. exp. ἀποδοχή.

Ἐκδεκτικὸς, ex Vlpiano exp. exceptorius.

Decomp.

Decomp. Ἀπεκδέχομαι, expecto, Σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα, Paulus Phil.3.& alibi. Ἀπεκδοχή, expectatio. Damasc.

Συνεκδέχομαι, vnà excipio seu recipio. Συνεκδοχή, synecdoche. figura gram. de qua vide Fab. lib.8. c. 6. Συνεκδοχικός, synecdochen habens. Συνεκδοχικῶς, per synechdochen.

Ὑπεκδέχομαι, expecto. in Epigr.

Ἐνδέχομαι, admitto, recipio. Ἐτενδέχεσθαι τὴν αἰτίαν. Dem. crimen in se recipere. Et Phil. de mundo, τὰ φθορὰν ἐνδεχόμενα, quæ corruptionem admittunt. Apud Thuc. lib.3. ὁ δὲ ταῦτα ἐνεδέχετο probabat. ¶Ἐνδέχεται (impersonaliter positũ) fieri potest. facultatis est nostræ. Arist Rhet. 1. ἐνδέχεται γὰρ καὶ μὴ πυρέττοντα συνιστάν. Demosth. οὐκ ἐνδέχεται πρὸς τὸ αὐτὸ οὐδ᾽ ὑπειπεῖν, fieri non potest. Item vsu venit, vel vsu venire solet. Thuc. lib. 1. ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι. Apud Isocr. τοῖς φαύλοις ἐνδέχεται τὰ τυχόντα πράττειν, expon. licet & concessum est. Et in particip. κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον quatenus fieri licuit, Synes. Et ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, quoad eius fieri potest.

Ἐνδεχομένως, quàm fieri potuit maximè. Polyb.

Decomp. Ἀνένδεκτος, qui non ἐνδέχεται, non contingens seu accidens vel nunquam contingens: ideoque ἀδύνατος vt ἀνεγχώρητος. Greg. Hesyc. ἀνένδεκτον exponit ἀπαράδεκτον.

Ἐπιδέχομαι accipio, recipio, admitto. Exponitur etiam expecto & excipio.

Ἐπιδοχή, receptio. Exp. & susceptio. item successio, Thuc.

Decõp. Ἀνεπίδεκτος. qui capere seu percipere non potẽst, vel admittere, non capax. Bud. ex Greg. πονηρὸν καὶ ἀνήμερον καὶ ἀνεπίδεκτον παντὶ λόγῳ. Et ex Basil. οὐκ ἀνεπίδεκτον ἐστι κακίας. Idem etiam significat quod ἀνένδεκτος & ἀνεγχώρητος qui non accidit seu accidere potest.

Καταδέχομαι, recipio, admitto cui opponitur ἐκβάλλω. Bud. ex Demosth. Et ex Pand. καταδέξασθαι τὸ λεγάτον. Idem interpr. probo, ex Basil Et sustineo, (i. possum & nõ recuso) ex eodem.

Καταδοχή, receptio. ex Plat. de leg.

Παραδέχομαι, excipio, admitto. Plat. Ἡ φύσις οὐ φιλεῖ ὑπὸ πατρὸς οὐ παραδεκτέον εἰς τὴν πόλιν. Chrys. παραδέξασθαι τῇ ψυχῇ τὰς αἰσχρὰς ἡδονάς. ¶Itẽ, accipio à maioribus fama referente accipio. Plato de leg. 4. φήμην τοίνυν παραδεδέγμεθα τῆς τῶν τότε μακαρίας ζωῆς. ¶Itẽ, suscipio, incepto, Bud. ex Dem. ¶Παραδεχθῇ (pass. signif. ex Greg.) ἵνα ἡ φαρμακεία παραδεχθῇ. vt medicina recipiatur.

Decomp. Ἀπαράδεκτος, non receptus. vel qui recipi seu accipi nequit. Interdum etiam actiuè non recipiens.

Δυσπαράδεκτος, difficilis admissu seu perceptu.

Εὐπαράδεκτος acceptu (seu q. d. acceptatu) facilis. ex Basil. epist. ad Greg.

Προσδέχομαι præterea accipio. ¶Item admitto & probo. Polyb. οὐ προσεδέξατο τὰς συνθήκας ὁ δῆμος. Item expecto. Xen. & Hom. qui ποτιδέγμενος dicere solet pro προσδεχόμενος, sicut ὑποδέγμενος pro ὑποδεχόμενος.

Πρόσδεγμα, apud Soph. Trach. susceptio.

Προσδεκτὸς acceptus, gratus.

Decomp. Δυσπρόσδεκτος, qui ægrè admittitur seu recipitur, ideoque ingratus, molestus. Plut. initio libelli de virt. & vit. λυπηρὰ καὶ ναυτιώδη καὶ δυσπρόσδεκτα παρέχει τοῖς κεκτημένοις, parum accepta & grata.

Εὐπρόσδεκτος, acceptu seu receptu facilis. Item acceptus. 2. Cor. 2. cap. ad Rom. 15. 1. Pet. cap. 2.

Ὑποδέχομαι, suscipio, excipio, recipio. Herod. 8. τὰς πύλας ἀνοίξαντες ὑπεδέχοντο. & ὑποδέχεσθαι δόμον εἴσω. Hom & ὑποδέχεσθαι οἴκαδε. recipere in ædes. Aristoph. Apol. 2. ἰοῖς ὑπεδέκτο δόμοισιν Υ Ι Ἀθάμαντος. Itẽ ὑποδέχεσθαι, excipere familiariter. Itẽ *pro*, excipere hospitio, Demosth. ad Timoth. Et Plat. lib 12. Leg. & pro excipere seu accipere epulis. Antiph. ὁ μὲ θύων Διὶ κτησίῳ κἀκεῖνον ὑποδεχόμενος. Et Plut. in Alex. ¶Ὑποδέχομαι, (de muliere dictũ) concipio, & Xen. ¶Dicitur & πῆμα [i. calamitas] ὑποδέχεσθαι aliquẽ. Od. ξ. v. 275. i. excipere seu adoriri vel inuadere. vt quidam interpr. ¶Item excipio seu sustineo irruentẽ. resisto ἀνθίσταμαι, apud Hom. & Xen. ¶ Item in me recipio, me facturum recipio, polliceor. Hom. Herodot. & Thuc. cum accus. item cum fut. infin.

Ὑποδέξιος λιμήν. B. ex Herodoto, pro portu nauium capace. At Ὑποδεξίη. Il. ι. pro apparatu quo quis excipitur.

Ὑποδοχή, exceptio. receptio. ipse excipiendi actus. Her. 4. διεπρέπιζον πάντα εἰς ὑποδοχὴν τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως. Interdum & conuiuium quo quis excipitur. Plut. ¶Itẽ receptatio. vt Thuc. 1. καὶ ἀνδραπόδων ὑποδοχὴν τῶν ἀφισταμένων, seruorum fugitiuorum receptationem. ¶Item receptaculum, vt κατασκευάζειν ὑποδοχὰς ὀμβρίοις ὕδασιν, Arist. Pol. 7. c. 11. ¶ Item. fauor. subscriptio in causa & approbatio. apud Æsch. ἵν᾽ ἐξ ὑποδοχῆς ἅπαντα ποιῇ Φιλοκράτει.

Ὑποδοχεύς. exceptor, susceptor. Et peculiari signif. qui excipit conuiuio ἑστιάτωρ.

Decomp. Φιλυποδοχος. qui solet excipere conuiuio.

Composita sine prӕpos. ac primùm ex prima pers. prӕt.

Θεοδέγμων, Dei seu rerum diuinarum susceptor. Nonn.

Κυμοδέγμων, ἀκτή. fluctus excipiens litus. Eurip.

Νεκροδέγμων, mortuos recipiens. Ita dicitur orcus ab Aeschylo, quòd manes defunctorum excipiat.

Comp. ex tertia pers. prӕt. iisdem sine prӕpos.

Ἄδεκτος, exp. non acceptus, aut receptus. sed admissus: Item act. qui non accepit, expers, exors. vt ἄδεκτος κακοῦ.

Δωροδέκτης, qui dona accipit.

Θεοδέκτωρ. ορος, ὁ καὶ ἡ, idem quod θεοδέγμων Hesych.

Κακοδεκτέω, malè excipio. Hesych.

Πανδέκται, omnia continentes libri, omne rerum atque doctrinarum genus continentes libri. Gel. lib. 13. cap. 9.

Πανδεχής, ἑος, ὁ καὶ ἡ, omnes seu omnia accipiens vel recipiens. vt πανδεχὴς φύσις, apud Plat.

Χοροδέκτης, ου, ὁ, qui in chorum recipit & admittit saltantes, qui choreis præest, apud Suid.

Alia composita habentia in penultima o sequente χ vel κ. prout vel a δέχομαι vel ab Ionico δέκομαι formata sunt.

Αἱμοδόχον, ἄγγος, vas sanguinem recipiens, sanguinis receptaculum. Suid.

Ἀνθοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, flores recipiens. vt ἀνθοδόκος τάλαρος, apud Mosch. idyll. 2.

Δωροδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui munera capit, qui muneribus accepticorrumpi se patitur. sordidus. Dion. long. Et apud Aristoph. δωροδόκοις πράγμασι.

Δωροδοκία. ὁ, munerum acceptio, sordes. Aesch. contra Ctesiph. Dinar. contra Dem. Plut. in Artox. ¶ Est etiam crimen & iudicium contra iudices numarios & sordidos apud Lysiam. ¶Ammonio est etiam munerũ datio seu donatio.

Δωροδοκέω, ῶ, f ήσω, munera capio, accipio munera corrũpẽtia & sordida Dẽ. de fals. leg. οἱ δωροδοκοῦντες καὶ χρήματα λαμβάνοντες. Aesch. δωροδοκῶ παρὰ σοῦ. Et apud Herod. ἐδωροδόκησεν ἀργύριον πολύ, multũ pecuniæ per corruptelam dono accipit. ¶Item, muneribus corrumpo. Laert. in Xenocr. τοὺς μὲν γὰρ ἤδη ἐδωροδόκησεν ὁ Φίλιππος, ἐμὲ δὲ μηδενὶ λόγῳ ἐπηγάγετο.

Δωροδοκοῦμαι, accipio munera corrũpentia & sordida. Dem. de falsa leg. ἔτι δὲ τοῦθ᾽ ἁπλῶς δεδωροδόκηται. Et τὰ δωροδοκηθέντα σοι. quæ muneribus corruptus fecisti. Aeschin.

Δωροδόκημα, τὸ, quod sordidè acceptum est. per corruptionẽ acceptum, munus quod sordidè accipitur. Dem. & Aesch.

Decomp. Ἀδωροδόκητος, qui munera sordida non accepit, qui largitionibus & muneribus se corrumpi passus non est. incorruptus. Aeschin. contra Ctesiph. Ἀδωροδοκήτως, sine munerum sordidorum acceptione, incorruptè, integrè, Demosth. pro cor.

Καταδωροδοκέω, ῶ, corrumpo sordidis muneribus. ¶Item sordida munera accipio. Aristoph. in Vesp. οὔ φησι δεῖν καταδωροδοκῆσαι, negat se veritum dona cepisse. Et in passiuo pro eodem apud eundem in Ranis, ἡ τῆς πόλεως χειμαζομένοις ἄρχων καταδωροδοκεῖται.

Ἐλαιοδόχος & ἐλαιοδόκος, oleũ capiẽs. vt ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, (vas olearium.

Ἐμβρυοδόχος. receptor τῶν ἐμβρύων. Luc. in Lexiph.

Ἐτνοδόκος τορύνη, rudicula seu cochlear quo τὸ ἔτνος δεχόμεθα & ex olla depromimus pultem. in Epigr.

Θεοδόχος, idem quod θεοδέγμων suprà, Nonn. Dicitur & pro eodem θεηδόχος vel θεηδόκος.

Θεσμοδοκέω, legem accepto & admitto.

Θυοδόκος, suffimẽtorũ receptor. vt θυοδόκοι βωμοί apud Hesyc.

Θυοδόκον sub. ἀγγεῖον, suffimentorum receptaculum.

Ἰοδόκος, sagittarum receptor vel receptrix. vt Od. φ. ἠδὲ φαρέτρην ἰοδόκον. Dicitur substantiuè etiam ἰοδόκη, ἡ, pro ἰοδόκος φαρέτρα, pharetra sagittarum receptaculum. Apoll. Arg. 2. ἰοδόκη ἐτάνυστο κατωμαδόν.

Ἱστοδόκη, ἡ mali nautici receptaculum, Iliad. α. Ἱστὸν ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες.

Καπνοδόχη, & καπνοδόχον. item καπνοδοχεῖον, q. d. fumi receptaculum caminus. Apud Herodot. legitur καπνοδόκη.

Κρεωδόχος, ad recipiendas & asseruandas carnes factus. vt κρεωδόχον ἀγγεῖον.

Κρεηδόκος, pro eodem, in Epigr.

Κριοδόχη, siue κριοδόκη, arietaria machina ipsum arietem sustinens. Athen. in lib. de machinamentis.

Μελανοδοχεῖον, atramenti receptaculum, atramentarium.

Μελανδόκος κίστη, arcula recipiendo atramento, atramentarium.

Μητροδόκος, à matre receptus. Pind. (in Epig.

Μοιροδοκέω. partem capio. particeps sum apud Suidam ex Antiphonte.

Μυοδόκος, mures recipiens.

Μυστοδόκος, dicitur οἶκος, domus quæ mystas recipit, apud Aristoph. in Nub. (κλισμὸς.

Νεκροδέκος, idem quod νεκροδέγμων, de quo suprà vt νεκροδόχος.

Ξενοδόχος, vel ξενοδόκος. & poeticè ξεινοδόκος (q. d. hospitũ receptor seu susceptor) hospes. Exp. & caupo Hom. & Plut.

Ξενοδοκία hospitum exceptio seu susceptio. Xen. in Oecon.

Ξενοδοχεῖον, vel ξενοδοκεῖον, locus in quẽ hospites recipiuntur. Quidam interp. hospitium. Potest exponi etiam cauponam.

Ξενοδοκέω, ῶ, hospites excipio, hospitio excipio, idem quod ξενίζω.

Ὀδυνοδόκος,

Ὀδοιδόκος, qui in via excipit viatores. Vide & in cōp. ex Δοκάζω.

Οὐροδόχος, qui vrinā recipit. vt οὐροδόχος κύστις, apud Alex. Aph. vesica quæ vrinā recipit. Οὐρηδόχος, pro eod. in Probl. lib. 1.

Οὐροδόχη, vrinæ receptaculum. matula seu matella. vas vrinarium. Sic potest dici etiam vesica.

Πανδόχος, ου, ὁ, & Πανδοκος, Ionicè, qui quemlibet hospitio excipit, seu (adiectiuè) omnes capiens.

Πανδοχὶς, ίδος, ἡ, luna à Platone dicitur, quòd totius generationis susceptrix sit.

Πάνδοξ, οκος, ὁ, qui publico hospitio excipit. Hesych.

Πανδοχεὺς & Πανδοκεὺς, έως, ὁ, qui quemlibet hospitio excipit. hospes meritorius. Plut. περὶ ἀοργ. Metaphoricè etiam capitur. Plat. l. 9. de rep. (de tyranno) πάσης κακίας πανδοχεῖ τε καὶ τροφεῖ.

Πανδοκεύτρια, ἡ, quæ promiscuè quoslibet hospitio excipit. Aristoph. in Vesp. Item caupona. ibid.

Πανδοχεῖον seu πανδοκεῖον & πανδοχίον, ου, τὸ, taberna diuersoria. publicum diuersorium. vbi vnusquisque excipitur.

Πανδοκία, ἡ, promiscua omnium exceptio. (Plutar.

Πανδοκεύω, promiscuè hospitio excipio. Plato lib. 10. de leg.

Πανδόκευσις, promiscua hospitum exceptio. Plat. li. 8. de leg.

Πολεμηδόκος, & Doricè πολεμαδόκος, bella suscipiens. in Epigr. epithetum est Mineruæ.

Σιτοδόχος, capiens, seu suscipiens frumentum.

Σιτοδόκη, receptaculū frumenti aut ciborum. Pol. lib. 6. c. 7.

Σμηνοδόκος, qui excipit apum examina. ex epigr.

Στωμοδόκος, loquax, loquuteleius. Hesych. & Poll.

Τρυτοδόκη, per syncopen pro τρυτανοδόκη, theca trutinæ. Suid. ex Epigramm.

Ὑδροδόκος, aquam excipiens seu recipiens, vt lacunæ, cisternæ, vasa aquaria & quæuis alia aquæ receptacula. Adiectiuè ὑδροδόκος κόλπος Poll.

Χοληδόχος, fel seu bilem recipiens. vt χοληδόχος κύστις, apud Gal. vesica quæ bilem è iecinore manantem recipit.

Δεψέω, vide in Δέψω.

ΔΕ'Ω, F. δήσω. δέδεκα, & δέδηκα. ligo, alligo, vincio. Il. ο. δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι, Thuc. 3. ἁλύσει δήσας πρὸς τὴν δῆλον. Dicitur in secūda persona δέεις, in tertia δέει. potius quā δεῖς, & δεῖ. Inuenitur tamen δεῖν in infin. apud Plat. in Crat. τὸ δ' ἄπτειν καὶ δεῖν ταὐτόν ἐστι. Itē vincio, in vincula coniicio. vt apud Dem. δησάντων αὐτὸν οἱ ἕνδεκα. Thuc. 8. καὶ ἄλλως ἔδησαν, Herodot. δήσαντες ἐς πέδας. δῆσαι cum genit. apud Homerum pro κωλῦσαι. Vide Eust. ¶ Item, absum. Cum genit. & infin. Plat. in Apol. πολλοῦ δέω ἐγὼ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι, multū abest vt pro meipso defensionem suscipiam. Sic ὀλίγου δέω δακρῦσαι, parū abest quin fleam. Inuenitur etiam apud Isocr. παρὰ μικρὸν ἐδέησα ἀποθανεῖν ἄκλεῶς, pro μικροῦ ἐδέησα. Impersonaliter etiā dicitur itidē cum genit. & inf. Plato in Apol. πολλοῦ δεῖ οὕτως ἔχειν. Sic πολλοῦ δεῖ ταῦτά με ποιεῖν. ¶ Interdū δεῖ (impersonaliter vsurpatū) significat, opus est. Cum genit. vt Plat. de rep. 2. πλειόνων δεῖ πολιτῶν ἐπὶ τὰς παρασκευάς. Xen. Pæd. 1. πολλῶν σοι δεήσει, multis tibi opus erit. Apud Eurip. cum dat. personæ & accusatiuo rei. οὐ πολλοῦ πόνου με δεῖ. Item alia cōstructione dixit, ἓν δεῖ μόνον μοι vna re est mihi opus. Reperitur etiam δέω pro, opus habeo, indigeo. Plato, τοῦ παραδείγματος, ὦ μακάριε αὖ μοι καὶ τὸ παράδειγμα αὐτὸ δεδέηκε. Item δεῖ oportet, par est, necesse est. Isocr. ἃ δεῖ πράττειν. Democr. δεῖ τοίνυν ὑμᾶς μὴ βοηθείαις πολεμεῖν. Idem, δεήσειν ᾠήθη, necesse futurum putauit.

¶ *Deriuata ex δέω. i. ligo.*

Δέομαι (& interdum δοῦμαι) ligor. Item vincior. vnde δεθήσεται, vincietur, in vincula coniicietur, Plat. & Xen. ¶ Item, media voce idem quod Δέω, ligo. vt Il. β. Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. Alias signif. vide in Δέω, opus habeo.

Δεσμὸς, ου, ὁ, [& in plur. Δεσμοὶ vel Δεσμὰ] vinculū. Il. ε. χαλεποὺς δ' ἐν δεσμοὺς ἐδάμνα. Plut. de non fœner. ἀλύτους ἔχοντας δεσμά. Itē nexus, vt apud Dem. in Timocr. εἴ τις ἀποστερηθείη δεσμοῦ, si quis nexu mutilatus est. Ponitur & pro fasciculo apud Pol. & Eust. dicentes φρυγάνων δεσμόν. Dicitur & τὸ δέσμα, vnde δέσματα, apud Hom. Il. χ. Od. α. & θ.

Δεσμέω, ῶ, ligo. vincio. Item colligo, connecto. Aphr. in Problem. ψάμμος ὑγρότητι δεσμουμένη. Et apud eundem, κινούμενοι δεσμοῦνται καὶ τὴν ὄχευσιν. Interdum *pro*, in vincula seu in carcerem coniicio.

Δεσμώτης, ου, ὁ. vinctus, qui in vinculis seu carcere habetur. captiuus. Soph. Et δεσμῶτις (fœm. ge.) vincta, captiua. Soph.

Δεσμωτήριον, locus in quo vinciuntur homines. carcer. Vnde εἰς τὸ δεσμωτήριον εἰσαγόντων. apud Dem. Interdū etiam vinculum, compes, q.d. ligamentum.

Δεσμέω ῶ, etiam dicitur, vt δεσμόω. vnde ἐδεσμεῖτο ἁλύσεσι, Lucæ, cap. 8.

Δεσμεύω, idem δεσμευτικὸς, aptus ad ligandum.

Δέσμιος (pro δεσμώτης, quod vsitatius est) vinctus, qui est in vinculis. qui est in carcere. In nouo Test.

Δέσμη, ἡ, fasciculus. Athen. δεσμὶς, diminut. fasciculus. Ponitur & pro δέσμη.

Δέμα, ατος, τὸ. pro δεσμός. vinculum. Item fasciculus.

Δεμάτιον, ου, τὸ, paruus fasciculus in Hippiatria, ὑσσώπου δεμάτιον ἕν.

Δέσις, ligatio, connexio, iunctura. vt δέσις τῶν νεύρων.

Δετὸς, ligatus, vinctus. δεταὶ, pro facibus in fasciculum colligatis. Il. λ. Καιόμεναί τε δεταί.

Δίδημι, idem quod δέω, ligo. factum esse ex δῶ, cuius fut. δήσω, tradit Eust. sicut δίδωμι ex δῶ, cuius fut. δώσω.

Δῖμας, Δῆμος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primum præfixam habentia præpositionem.

Ἀμφιδέω, circūligo. Apol. Rho. Arg. 2. ὦκα δ' ἱμάντας ἀμφίδεον

Ἀμφίδετος, vtrinque ligatus, circumligatus.

Ἀμφιδέαι, Hesych. armillæ, annuli. *hoc est*, orbiculi quibus vel manus, vel pedes, brachia aut tibiæ circumligantur & circundantur, idque vel ornatus causa vel captiui alicuius retinendi gratia. Dicuntur & ἀμφιδίαι, & in neutro genere ἀμφίδια. Et metaph. ἀμφίδεον Hippocr. dicitur osculi matricis circumferentia & labrum, quod cucurbitæ labris simile esse ait.

Ἀναδέω, ῶ, religo, vincio. Plut. in Pericle. ἀναδῆσαι δ' ᾄδας πρὸς ἕκαστον κέρας. Item redimio, corono, Thuc. li. 4. χρυσῷ στεφάνῳ ἀνέδησαν. Item regem facio vel imperatorem. apud Greg.

Ἀναδέομαι, οῦμαι, vincior, coronor.

Ἀνάδημα, τὸ, anadema, id quo caput redimitur. corona. Eur.

Ἀναδεσμεύω, religio, idem quod ἀναδέω.

Ἀναδέσμη, ἡ, redimiculum. *hoc est*, ornamentum capitis quo mulieres vtuntur in religandis capillis ne sparsi fluant.

Ἀνάδεσις, religatio. Luc. ἀνάδεσις τῆς κόμης.

Ἀνάδετος, religatus, reuinctus. Euripid. in Hecuba. μίτρας ἀναδέτους dicit vel quæ supra caput ligantur, vel quibus religantur crines, vt τῇ ἀναδέσμῃ.

Ἀποδέω, ῶ, religo, illigo, præligo. Dioscorid. lib. 2. ἀποδήσας χάρτῃ. Et pass. ἀποδοῦμαι, apud Aristot. de gen. an. lib. 4. τὸν δεξιὸν ὄρχιν ἀποδουμένοις ἢ τὸν ἀριστερόν.

Ἀπόδεσις, religatio.

Ἀπόδεσμος, fasciculus. quod simul colligatum est. Apud Diosc. lib. 3. exp. linteum. Item fascia quædam circa caput mulierum. Budæus ait esse amiculum mammas continens, q.d. mammillare, apud Luc.

Ἀποδεσμόω, ῶ, vel ἀποδεσμέω. colligo, religo. vnde ἀποδεσμούμενοι λίνῳ, Diosc. Ἀποδεσμεύω, idem.

Διαδέω ῶ, reuincio, redimio, obligo, cingo. Gal. ad Gl. χεῖρας καὶ πόδας διαδεῖν. Luc. δεῖ ὅτι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διαδέδεται.

Διάδημα, τὸ, redimiculum. Peculiariter dictum fuit de regio redimiculo capitis, fascia videlicet quædam. diadema, corona. Vide Plutarch. in Lucullo.

Διαδεσμέω, pro διαδέω, ex Gal.

Ἐκδέω, ῶ, religo. Luc. Item appendo. Bud.

Ἐκδεσμεύω, religo. (sequente abl.)

Ἐκδεσμοῦν, irretire, apud Greg.

Ἐνδέω, ῶ, illigo, astringo, implico, irretio. Il. β. ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ, Plato de leg. ἐνδέω εἰς νόμον. Ἐνδεδέσθαι ὁρκίοις, iureiurādo obstrictum esse. Apud Aristot. de cœlo lib. 2. ἐνδεδεμένοι ἀστέρες fixæ stellæ.

Ἔνδεσμα, τὸ, vinculum quo aliquid illigatur: vel etiam id ipsum quod illigatur.

Ἐνδεσμέω, ῶ, illigo: item implico, irretio, inuoluo.

Ἔνδεσμος, illigatio, iunctura: item illigamen, *hoc est*, id quo aliquid illigatur, vel illud ipsum, quod illigatur. Exp. vinculum, fasciculus. Diosc. lib. 3. cap. 97. ἔνδεσμον vocat linteum cui aliquid illigatum est. (Diosc.

Ἔνδεμα, τὸ, id quod illigatur. gestamen collo appensum.

Decomp. Χρυσένδετος, auro illigatus vel inclusus.

Ἐπιδέω, ῶ, obligo. vt Gal. ἐπιδῆσαι τὸ ἡλκωμένον μόριον. Et ἐπιδεδεμένα τὰ τραύματα, obligata habens vulnera.

Ἐπίδεσμος, ligamen, id quo vulnus obligatur. Aristoph. in Vesp. A Bud. fascia. apud Dioscor. ἀντὶ ἐπιδέσμου περιειλούμενος.

Ἐπιδεσμέω, ῶ, & ἐπιδεσμεύω, obligo.

Ἐπίδεσις, obligatio. Gal.

Decomp. Ἀνεπίδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, non obligatus. Gal. ἕλκος ἀνεπίδετον ἐῶντες.

Καταδέω, ῶ, deligo, deuincio, astringo, obstringo. Odyss. ξ. Ἔνθ' ἐμὲ μὲν κατέδησαν. ¶ Item, prohibeo, impedio, apud eundem. ex Herodoto ast. *pro*, conuinco, quia quem conuincimus, velut obstrictum tenemus. Itē *pro*, incanto. Bud. ex Dionys. Areop.

Καταδοῦμαι, dicitur *pro*, deuincior, astringor.

Κατάδεσμος, vinculum quo quis astringitur, seu irretitur. Accipi etiam à Plat. lib. 11. de leg. & 2. de rep. pro incantatione scribit Bud. Sic Synes. dixit ἐπῳδὰς καὶ καταδέσμους καὶ ἐρωτικὰς καταδύσεις. Καταδεσμεύω, idem quod καταδέω.

Κατάδεσις, astrictio. Et pro incantatione. apud Plat.

Decomp. Ἐγκαταδέω, illigo. Plato in Phæd. (de anima loquens) καὶ λύπαις ἑαυτὴν πάλιν ἐγκαταδεῖν.

Περιδέω,

Περιδέω, circumligo, obligo. Xen. Ἀυχένα περιδεῖν. Aristoph. περιδησόμεθα πώγωνα. Et in pass. voce ac signif. Plato de leg. 8. ἀντὶ ἱμάντων σφαίρας ἂν περιδησάμενοι.

Προσδέω, ῶ, alligo, adstringo. Plut. in Pericle, Σαμίους αὐτοὺς προσδῆσαι. Participio. προς δεδεμένος & προσδεθείς, alligatus. Et metaph. addictus. Πρόσδετος, alligatus. in Epigr.

Συνδέω, ῶ, colligo, simul ligo, connecto. Aristot. de mondo. φασὶ δὲ ὅτι καὶ τὰ ἐναντία πρόσωπον συνδέειν τῷ αἰσθήματι. Et pro, coniungo, consocio, item concilio. Greg. ἀλλήλοις συνδεῖ τὰς τῶν αὐτῶν ἱερέας. Plato in Epist. συνδῆσαι πάλιν εἰς τὴν πρὶν φιλίαν φιλότητά τε κοινωνίας.

Σύνδεσμος, colligatio, coniunctio, vinculum, copula. Eph. 4. cap. ¶ Item, pars neruosa artus committens. Συνδεσμώτης, ὁ, qui vnà vinctus est. Συνδεσμεύω, colligo, connecto. Polyb.

Σύνδεσις, colligatio. (ταῦρος.

Σύνδετος, colligatus, Soph. in Aiace, συνδέτους ἄγων ὁμοῦ

Συνδετικός, colligatorius, colligandi vim habens.

Decomp. Ἀσύνδετος, non colligatus, dissolutus. Aristot. rhet. 3. vnde ἀσυνδέτως aduerb. Ἀσύνδετον & πολυσύνδετον apud gramm. figuræ inter se contrariæ.

Ἐπισυνδέω, insuper colligo seu connecto.

Ὑπερδέω, superligo.

Ὑποδέω, subligo, subtus ligo. Vnde accipitur pro calceo.

Ὑποδέεσθαι, dicitur pro calceare se, seu calceari (cui opponitur ὑπολύεσθαι, apud Xen. discalceari) vt ἔμπαλιν ὑποδούμενοι qui præpostere se calceant. Item pro ὑποδεῖν: vt κοθόρνους ὑποδεῖσθαι, Herodot. Et ὑποδήματα ὑποδεῖν, Xen.

Ὑπόδημα, calceamentum, solea Herodot. Xen.

Ὑπόδεσις, vel potius ὑπόδεσις calceatio, calceatus. Xen. apomn. lib. 1. ὑποδέσει ἀλαζονικός.

Ὑπόδεσμοι. Hippocr. fasciæ quæ fracturis post iniectos pannos superdantur. Ὑποδεσμίδες, qui ante iniectos pannos adhibentur ex Gal. Ὑπόδεσμα pignus.

Dec. Ἀνυπόδητος non calceatus, calceamẽtis carens: qui est nudis pedibus. Xen. Ἀνυποδητέω, calceis careo, sine calceis incedo. Ἀνυποδησία pedum nuditas. plat. & Aristot. in Probl.

Alia compos. formata ex δεσμός, sine prapos.

Ἄδεσμος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, vinculis carens. vt ἄδεσμος φυλακή, libera custodia. Ἀδέσμιος, idem.

Βαρύδεσμος, graui vinculo ligatus. Nonno.

Ἐννεάδεσμος, qui nouem vinculis seu iuncturis continetur. Exp. etiam πολύδεσμος, apud Nicia Ther. v. 780.

Ζυγόδεσμος, & in plur. ζυγόδεσμα, lorum quo temo alligatur iugo. Collare etiam quidam interp. Plut. in Alex.

Ἱππόδεσμα, vincula equorum, lora equorum, Eurip.

Κεφαλόδεσμος & Κεφαλοδέσμιον. capitis ligamentũ, frontale.

Κυνοδέσμιον. (q. d. caninum vinculum) vinculum quo membri genitalis cuticula cum glande colligatur. quod & κυνὸς vocant. Vide Poll.

Λινόδεσμος, ex lino vinculum habens seu lineum, aut ex filo.

Λυγόδεσμος, vitice vinctus. ferunt Dianæ hoc cognomentum esse: alij quod simulachrũ eius rectum vitice ligari solitũ fuerit: alij quod in densis arbustis vitice inuoluta fuerit reperta.

Πολύδεσμος, multis ligatus vinculis, multis clauis compactus.

Σιδηρόδεσμος, ferreum vinculum habens, vel ferrea vincula. vinculis ferreis constrictus, ex Machab. 3.

Στηθόδεσμον, ου, τό, fascia pectoralis. Vide Poll. lib. 7.

Στηθοδεσμίς, ίδος, idem. Ieremiæ 2.

Κρήδεμνον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Alia composita: ex tertia persona præteriti pass. iisdem sine præpositione.

Ἀδαμαντόδετος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, adamante ligatus seu vinctus. q. d. compactus clauis adamantinis. (Hippocr.

Ἄδετος, non ligatus, nullis constrictus vinculis, liber & solutus.

Αἰχμόδετος, idem quod αἰχμάλωτος, q. d. hasta vinctus seu ligatus. quia captiui vinciri solent. Soph.

Ἀκρόδετος, in summo ligatus seu nexus. Epigr.

Ἁλυσίδετος, catena ligatus. Hesych.

Ἀμαλλοδετήρ, ῆρος, ὁ, manipulorum ligator seu colligator. Il. ς.

Ἐλεφαντόδετος, ebore reuinctus.

Ζυγοδέτης. idem quod ζυγόδεσμος.

Ἱπποδέτης, ὁ. qui equum ligat. vt ἱπποδέτης ῥυτήρ, lorum quo equus ligatur. Soph. in Aiace.

Κηρόδετος, cera vinctus, cera coniunctus. Athen. lib. 4. Dicitur κηρόδετον μέλι, quod in certis fauorum cellulis quasi illigatum contineatur.

Λινόδετος lino vinctus apud Aristoph. in Nub.

Μαχαιροδέτης lorum alligando gladio. Hesych.

Πηρόδετος ἱμὰς in Epig. lorum, quo pera ligata est.

Μελανόδετον ἄορ, ensis nigro illigatus capulo, nigrum habens manubrium Hesiod in Asp.

Οὐλοδέτης, merges: (ab οὖλος, i. fasciculus manipulorum hordei collectorum) Eust. (tur. Eust.

Οὐλόδετον funiculus ex culmis contortus quo οὖλοι colligan-

Πλημνόδετον, ferrum illud quo radij colligantur modiolo rotę. Poll. lib. 1.

Σιδηρόδετος, ferro vinctus. Herodot. ἐν ξύλῳ σιδηροδέτῳ, in foleis ligneis ferro obuinctis.

Χαλκόδετος, æreis vinculis ligatus vel alligatus. Æschyl. apud Athen. l. 11.

Χρυσόδετος, auro ligatus. Soph.

Composita remotiora.

Ἐλλεδανός, Κρήδεμνον, Πέδη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

¶ *Deriuata ex Δέω, vnde impersonale δεῖ, (i. abest, opus est. item oportet.)*

Δέον, οντος, τό, participium quod frequenter vsurpatur in numerando: vt Demost. ἔτη δυοῖν δέοντα εἴκοσι, i. anni duodeuiginti, vel viginti duobus demptis aut duobus minus. Idem πεντήκοντα μιᾶς δεούσας ἔλαβε τριήρεις. Et Thuc. δέοντος ἑνὸς τριακοστῷ ἔτει, q. d. trigesimo anno, vno deficiente. ¶ Item quum oporteat vel oportuerit, siue quum deceat vel decuerit. item quũ oporteret. Aristot. eth. 4. Et μὴ δέον, quum non oporteret. exp. &, quum minimè expediret, con modumve esset. Bud. ex Xen. & Luc. Interdum (nominis substantiui naturam accipiẽs) quod fieri oportet seu decet, vel quod facto opus est, vt Bud. interpr. apud Xen. τὸ δέον ποιεῖν, & τὸ δέον ὑπηρετεῖν. Et τοῦ δέοντος μᾶλλον, magis quàm deceat vel par sit. Dicitur etiam τὸ δέον vel τὰ δέοντα ποιεῖν, officio suo fungi. Item τὰ δέοντα, necessaria, commoda, opportuna. Dicitur & εἰς δέον, commodè, opportunè, vtiliter. Et ἐν δέοντι, pro eodem. Et παρὰ τὸ δέον, secus ac deceat, præter officium. Plat. in Apologia.

Δεόντως, decenter, commodè, rectè Aristot. rhet. lib. 1.

Δέομαι, etiam dicitur pro opus habeo, indigeo. Xen. Pæd. 7. φυλακῆς δεῖ τὸ σῶμα καὶ ἡ τάξις δεῖσθαι. Aristoph. in Ranis. ὦ δαιμόνιε πρόσελθε. δέομαι γάρ τι σοῦ. Apud Isocr. εἰ ἔτι δεοίμεθα. Dicitur & δεόμενος (sine adiectione) pro indigo seu egeno. Interdum cum inf. οὐδὲν δέομαι λέγειν. Æschin. Rursum cum genit. exp. quæro. vt Luc. ἀφορμῆς δεόμενος, occasionem quærens: itidémque cum inf. apud Xen. ¶ Item, rogo, precor. vt δέομαί σε πέμψαι apud Thuc. & δέομαί σου τοῦ. apud Dem. in Midiam. Exponitur etiam, imploro. vt apud Thuc. Ἀθηναίων δεομένων, Athenensium implorantium Athenensium opem. Et alibi, ἐπικουρίας δεομένους, opem imploraturos.

Δέημα, τό, precatio. apud Suid.

Δέησις, εως ἡ indigentia, egestas, apud Antiphontem. vt tradit Harpocr. ¶ Item precatio. vt δέομαι δέησιν, apud Dem. & Æschin. Dicitur & δέησιν ποιοῦμαι.

Δεητικός, precatorius, rogatorius. vt δεητικὸς λόγος. Plut. Item supplex, apud eundem sæpe.

Δεύομαι, poët. pro δέομαι, egeo, Od. ξ. Τῷ οὔ τι ἐδητύος δεύεται, ἥτ' τὸ ἄλλο. Exp. & priuor, apud eundem: vt quum mortuos esse dicit θυμοῦ δευομένους. Item inferior sum, vt Il. ψ. ἀλλά τε πάντα δεύεαι Ἀργείων. ¶ Itẽ irrigor, de qua signi. vide in Δεύω.

Composita ab eodem δέω, aut δέομαι, i. egeo.

Ἀδεής, ὁ, ὁ καὶ ἡ, non indigus, cui omnia suppetunt quibus opus est. Antipho apud Suidam.

Ἀποδέω, absum, inferior sum, æquare non possum. Cum genit. Athen. εἰ γὰρ τῇ Ῥώμῃ ἰχθυοπωλῶν οὐκ ὀλίγον ἀποδέουσι τῆς χ… τὴν Ἀττικὴν ποτε κωμῳδηθέντων. Luc. φιλίας ἢ πλεῖστον ἐγὼ ἀποδέοντες, longè remoti ab amicitia, vel alienissimi. Dicitur & de re, vt Herodian. γνώμη καὶ ῥώμη οὐδ' ἡμᾶς τῶν ἀρχαίων ἀποδέουσα. Sic Plut. in Camillo. πόλις οὐδὲν ἀξιώματι τῆς Ῥώμης οὐκ ἀποδέουσα. Vsurpatur sæpe in recensendo numero: vt apud Aristot. ἔτη οὐ πολὺ ἀποδέοντα ἑκατόν paulò minus centum, vel qui non multum absint a centum.

Ἀποδεῖ, deest, deficit abest.

Ἀποδεής, έος, ὁ καὶ ἡ inferior. ἀποδέων, cui deest, à quo abest, Plut. in symp. 7. Problem. 7. ἀποδεὴς πίθος dolium quod vacuum esse incipit.

Ἐνδεής, έος, ὁ καὶ ἡ cui aliquid deest, imperfectus.

Ἔνδεια, penuria.

Ἐνδέω, deficior, opus habeo, mihi deest. Eurip. ἐνδεῖς οὐδενός, nihil tibi deest. Sic & Plat. de rep. 1. Ἐνδέομαι vsitatius pro eodem. Xen. Pæd. 6. χρημάτων ἐνδεηθέντες. Et sic alibi sæpe.

Ἐνδεῖν, defici viribus ad aliquid, impares habere vires. vt ἐνδεῖν τῆς φύσεως. Theophr.

Ἐνδεῖ, (imperf.) deest, deficit, opus est. Herodian. οὐδὲν ὑμῖν τῶν κατ' ἀξίαν ἐνδεῖ. Dem. Olynth. 1. εἰ μὲν ταῦτα τοῖς στρατευομένοις ἀποδώσετε, οὐδενὸς ὑμῖν προσδεῖ πόρου, εἰ δὲ μὴ προσδεῖ, μᾶλλον δὲ ἅπαντος ἐνδεῖ τοῦ πόρου.

Ἐνδεής, indig. Isoc. ad Nic. ὧν αὐτοὶ μὲν ἐνδεεῖς εἰσιν ὑμεῖς δὲ πλουτεῖτε. Res quoque dicitur ἐνδεὴς quæ non sufficit, vel cui aliquid deest quò minus plena sit & perfecta. Sic ἐνδεεῖς συνθῆκαι. Thuc. li. 8. ¶ Item inferior, minor, impar, vt Thuc. 2. τῇ τε γὰρ παρασκευῇ ἢ ἐνδεεῖς ἐγένετο. Sæpe cum genit. vt τῆς δυνάμεως ἐνδεεῖς πρᾶξαι. Thuc. inferiora & minora viribus quæ nõ respõdeāt virib. Τὸ ἐνδεὲς subst. pro ἔνδεια, sępe apud Thuc.

Ἐνδεῶς, indigenter, non sufficienter: vt ἐνδεῶς ἔχειν τινὸς indigum esse re aliqua. Item minus quàm par vel opus sit, apud Thucyd.

Ἔνδεια, ἡ, indigentia, penuria, inopia. Demosth. Isocr. Plat.

Decomp. Ἀνενδεής, non indigus, sufficiens. cui nihil deest,

apud Herodian. βίος ἀνενδεὴς exp. vita omnibus bonis affluens.

Ἀνενδεῶς, citra indigentiam, *hoc est*, affatim.

Κατενδεὴς indigus, Bud.

Ἐπιδέομαι, insuper egeo. Itē simpl. *pro*, egeo. vt apud Plat. in Timæo, ὀμμάτων τε γὰρ ἐπεδεῖτο οὐδέν, Cic. interpr. nec n. oculis (egebat.

Ἐπιδεὴς, indigus. Herodot. ἐπιδεέες τῶν πάντων.

Ἐπιδεῶς, non satis nec sufficienter. Plat.

Ἐπιδεύομαι, idē quod ἐπιδέομαι. Il. β. χρυσοῦ ἐπιδεύεαι.

Ἐπιδευὴς, idē quod ἐπιδεὴς. Od. φ. πυρὸς καὶ κρεῶν ἐπιδευής.

Decomp. Ἀνεπιδεὴς, minimè indigus. Luc. ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσμέν.

Ἡμιδεὴς, cui dimidium deest, seu deficit, semiuacuus, semiplenus. Poll. Synes. Themist.

Καταδεῖ (imperf. opus est, Herodot. καταδεῖ δύο νεῶν ἐς τὸν ἀριθμόν. opus est duabus nauibus ad explendum numerum. Idem, καταδεούσας μιῆς χιλιάδος ἕνδεκα μυριάδες.

Καταδεὴς, cui aliquid deest, non expletus omnib. numeris. Apud Isoc. πολὺ καταδεεστέραν τὴν δόξαν τῆς ἐλπίδος ἔλαβεν, (gloriam minorem spe.

Καταδεῶς, ita vt aliquid desit.

Δειπνοδεὴς, egenus, inops, pauper.

Ὀλιγοδεὴς, qui paucis eget. Et paucis contentus.

Ὀλιγοδεία & ὀλιγοδεΐα, paucarum rerum indigentia. Suid.

Προσδέομαι, insuper egeo. Xen. προσδεῖσθαι χρημάτων. Apud Plat. in Tim. καὶ οὐδενὸς ἑτέρου προσδεόμενον, Cic. interpr. quod nec desideraret alterum.

Προσδεῖ, insuper opus est. Exemplum vide in Ἐνδεῖ, suprà. Thuc. προσδεῖ δὲ καὶ ἀσχαλίας [illegible].

Προσδεὴς, qui insuper eget. Plat. in Tim.

Decomp. Ἀπροσδεὴς, non insuper indigus.

Σιτοδέομαι, οῦμαι, annona seu commeatu deficior.

Σιτοδεία, penuria rei frumentariæ, annonæ caritas. Isocr. de pace ἐν σιτοδείᾳ γίνεσθαι, annonæ caritate premi, rei frumentariæ penuria laborare.

Ὑπερδεὴς, multis indigens. Item metu superior à δέος.

Ὑποδέομαι, Bud. ait significare vel egeo, vel rogo humiliter, Apud Greg. τὸ πεινᾶν, τὸ κοπιᾶν, τὸ ἀγωνιᾶν, τὸ ὑποδεῖσθαι.

Ὑποδεὴς, inferior. Sed vsitatior est comparat. ὑποδεέστερος, apud Thucyd.

Ἀδδεὴς, Αἰδὼς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex δέομαι i. precor.

Καταδέομαι, rogo, precor, obsecro. Plat. in Apologia, οὐκ ἂν ἐκεῖνός γε αὐτοῦ καταδεηθείη.

Προσδέομαι, insuper rogo.

Συνδέομαι, simul precor, vnà oro. Plato in epist.

Ὑποδέομαι rogo humiliter. Item egeo. Bud. ex Greg.

ΔΗ, sanè, profectò equidem. In carmine modò postponitur, modò præponitur: at in soluta oratione postponitur dūtaxat. Dem. Olynth. 1. δεῖ δὴ χρημάτων, opus certè est pecuniis. Pro eodem dicitur & δήπου & δήπουθεν: in carmine verò δή ῥα & ἦ δή. ¶ Item, porrò, vel verò: præsertim vbi δὴ est μετάβασις. velut in ἤδη & post quædam verba imperatiui modi, vt φέρε δή, ἴθι δή. Itidem ἄγε δή, δεῦρο δή. vt Lat. age porrò, vel age verò aut age iam, aut cedo dum. ¶ Item, igitur, *pro* δέ. Isoc. in Panegyr. περὶ δὴ τούτων ῥᾴδιον κατιδεῖν, &c. ¶ Item pro δηλαδή, videlicet vel scilicet. Plat. in Apol. [illegible] αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἂν ὑμῖν τοῦτο ἐγένετο, ἐμὲ τεθνάναι δή. ¶ Item *pro*, demum, duntaxat. vt in λέγω δή, vbi est περίφρασις. Xen. ἐν ταύτῃ δὴ τῇ [illegible] demum. Item, etiam, quoq. vt Aristot. eth. 10. Interdum καὶ δὴ ponitur *pro*, continuò & protinus, i. ideo: interdum & *pro* [illegible], vt docet Bud. ¶ Interrogationi etiam seruit. vt Dem. τί δή ποτε; quid tandem? cur tandem? Et ποῖον δή; quale tandem? Plat. in Polit. ¶ Apud Thuc. interdum est ironicum, pro δῆθεν scilicet. vt lib. 3 ἡμεῖς δὲ αὐτόνομοι δὴ ὄντες. ¶ Est etiam sæpe expletiua particula: vt quum postponitur articulo subiunctiuo. dicitur enim ὃς δὴ pro ὃς, qui. Greg. ὃ δὴ λέγεται, quod dici solet. Sic ἃ δή, ὃ δή. Item cum οἷος & aduerbia οἷον. dicitur enim οἷος δὴ & οἷον δὴ pro οἷος & οἷον. Iungitur & aliis aduerbiis. vt ὅθεν δή, καθάπερ δή, ὥσπερ δή, νῦν δή, τότε δή. pro quo poëtæ δή γὰρ dicūt sicut δή τότε pro τότε δή. Dicitur & αὐτίκα δὴ μάλα apud Dem. *pro*, quam primū vel mox. Item δὴ pro οὖν. vt ὅπως δή & similia. Sic ὅθεν δή, *pro*. vndecunq;. Plat. in Phædro.

Δῆθεν, videlicet scilicet. Thucyd. 1 οὐ γὰρ ἐπὶ κωλύμῃ ἀλλὰ γνώμης [illegible] δῆθεν τοῦ κοινοῦ ἐπρεσβεύσαντο. Vide Bud.

Δῆτα, igitur. vt τί δῆτ' ἂν εἶεν ὅτι ἐπιθυμοῦντες, &c. quid igitur? Sic [illegible] δῆτα, Themist. Interdum verò vt expletiuum exp. nam (quod & ipsum interrogantibus adhibetur:) vt τί δῆθ' ὁρᾷς; quid tandem vides? Aristoph. Et πῶς δῆτα, quo tandem modo? ¶ Interdum & *pro*, nempe, in ironia, scilicet.

Δηλαδή (facto m ex δῆλα δή) videlicet. Item haud dubiè, profectò. Aristoph in Vesp. Εἶτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἔνεστι τῷ γήρᾳ κακὰ δηλαδή; Ponitur & extra interrogationem.

Δῆγμα, δηγμός, vide in Δάκνω. Δηθά, δηθύνω, vide in δήν.

Δήιος, &c. vide in δάω i. comburo.

ΔΗΚΟΚΤΑ, decocta sub aqua. Vox est Latina à Græcis vsurpata, vt & ἐξούγγιον, ὀγγία, φίκλη, λίτρα, & aliæ multæ. Legitur

apud Gal. & recentiores medicos. & apud Athen. lib. 3. [illegible] δηκόκτα.

Δήκτης, &c. vide in Δάκνω.

ΔΗΛΕΩ, F. ήσω, lædo, βλάπτω, φθείρω. Vox media vsitatior est quàm actiua. Il. γ. Μή τις ὑπὲρβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσηται. Il. ι. Οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι βωτιανείρῃ. Il. α. Καρπὸν ἐδηλήσαντο. corruperunt & populati sunt. ¶ Εὐθημόως ἐπὶ κλοπῆς etiam accipitur, vt tradit Eust. Odyss. θ. Θεοῖς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴηλον Μή τις τοι καθ' ἕδον δηλήσεται. ¶ Est etiam deludo, decipio. Xen. εἰ ἐπιχειροίην σ' ἐξαπατᾶν, λέγων τε ὡς πλείω τῶν ὄντων ἐστί μοι, ὑπισχνούμενός τε ἀργύριον κίβδηλον, δηλοίην σε. Eust. à δάω deducit formando à δαλὸς vt sit propriè τὸ καυστικῶς βλάπτειν καὶ ὥσπερ διὰ δαλοῦ καίοντος. (ἐπιγίνονται).

Δήλημα τὸ, nocumētū, pernicies. Od. μ. ἄνεμοι χαλεποὶ δηλήματα.

Δηλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, nociuus perniciosus. Od. σ. Σχέτλιοι ἐστὲ θεοὶ δηλήμονες ἔξοχον ἄλλων. scribitur tamen ibi & ζηλήμονες, teste Eust.

Δήλησις, εως, ἡ, læsio, maleficium.

Δηλητὴρ, ῆρος, ὁ, qui lædit. Epigr.

Δηλητήριον, ου, τὸ, nociuum (pharmacum). Plut. in Sympos. τίς ἐνδεὴς ποῖον δηλητήριον οὕτω ῥᾳδίως καὶ ἀσφαλῶς νέμων ἐλυσεν; Alex. Aphrod. ἐλλέβορον dicit τοῖς ἀνθρώποις esse δηλητήριον. Δηλητήριος adiectiuè etiam dicitur, vt Herodian. li. 3. ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα venena quoq; dedit.

Δηλητηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod Δηλητήριος adiect. vt Δηλητηριώδη φάρμακα, pro Δηλητήρια. Eust.

Δηλαίνω, Hesychio idem quod Δηλέω.

Composita.

Ἀδήλητος, ὁ καὶ ἡ, illæsus, ab omni noxa integer. Apollon. ἔδρακει Αἰὲν ἀδήλητοι.

Διαδηλέω ῶ, idem quod Δηλέω, nisi quòd præpositio significationem auget. Odyss. ξ. Ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο.

Θεοδήλητος, à Deo læsus. cui à Deo noxa seu damnum illatum est. θεοδήλητος μιαιφονία in Epigr. cædes deorum noxa illata.

Κιβδηλος quomodo huc pertineat vide suo loco.

ΔΗΛΟΣ ου, ὁ, manifestus, perspicuus. Luc. Δῆλα γὰρ τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα. Sæpe Δῆλον esse dicitur quod manifestū est adeò vt de eo constet Odyss. υ. νῦν δ' ἤδη δῆλον ἔπος οὐκ ἔτι νόστιμος ἐστίν. Xen. in Anab. Δῆλον γὰρ ὅτι Σεύθης ἀπαντήσεται, manifestum est, palam est, patet. Demosth. τί τοῦτο δῆλον; quo tandē id planū fit? Et cum εἰ Luc. οὐδέπω γὰρ δῆλον εἰ προνοίᾳ τῶν ἑκάστων ἐπιμελεῖται, nondū constat an &c. δῆλον ποιοῦμαι, Demosth. patefacio declaro. Δῆλός ἐστι τοῦτο ποιῶν, vel ποιήσας, vel ποιήσων: aut cū ὅτι, δῆλός ἐστιν ὅτι ποιεῖ, manifestus erat hoc faciens, &c. *pro* manifestū erat eū hoc facere. vel palàm erat eū hoc facere: vel, palam seu apertè hoc faciebat, vt quidā interpr. Plut. in Anacharsi. Δῆλος ἦν βαρέως φέρων τὴν ἀθυμίαν. Luc. in Nigr. Δῆλος ἦν τὴν φιλοσοφίαν [illegible]. Xen. Δῆλός ἐστιν εὐεργετήσων. Et cū ὅτι. Xen. Pæd. 3. ἀλλὰ δῆλοι ὦμεν ἔτι ἀπιόντες μαχούμεθα. hoc præ nobis feramus. Sic Plato, Δῆλος εἶ ὅτι (ἐννοεῖς.

Δήλως, manifestè, apertè.

Δηλόω ῶ, F. ώσω manifesto, declaro. Isoc. in orat. cōtra Soph. τὴν ἐμαυτοῦ διάνοιαν. Et σαφῶς vel σαφέστατα δηλοῦν, apertè vel apertissimè declarare. Interdū cū ὅτι: vt τοῦτο δηλοῖ ὅτι τὰν τὸ πρᾶγμα καλεσκεύακασι. Et ἐδήλουν οὐδὲν ὅτι ᾔεσαν pro dissimulabant se scire. Iungitur & cum εἰ, & cum εἴτε etiam, apud Xenoph. Apom. li. 1. Δηλοῦσιν εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέπονται ἐπὶ τὸν βίον, εἴτε, &c. i. præ se ferunt vtram viam inituri sint. Et cum participio: vt ἐδήλου πονηρῶς ἔχων, præ se ferebat se malè habere. Apud Aristoph. Δηλοῖ τιμῶν, ostendo me honorare.

Δήλωμα, quod declarat, quod indicat, quod indicio est seu argumento, indicium. Plut. μέγα καὶ τοῦτο δήλωμα σεαυτοῦ τὸ [illegible].

Δήλωσις, declaratio.

Δηλωτικὸς, declaratiuus ad declarandum aptus, vel declarandi (vim habens.

Δηλονότι, vide in Ὅτι. Δηλαδή, vide in Δή.

Ἥλιος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἄδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, non manifestus occultus, obscurus. Item, incertus, dubius. Athen. 6. πολλάκις καταναλίσκοντες τὰ φανερὰ τῶν ἀδήλων ἕνεκα. Dicit. & οὐκ ἄδηλός εἰμι τοῦτο ποιήσων, pro δῆλός εἰμι. Et cū fut. pass. vt οὐκ ἦν ἄδηλος λυθησόμενος, Isoc. in Pan. Sæpe & pro incerto ac nō comperto ponitur. Plut. in Cor. ἄδηλος δ' ὢν ὁ πόλεμος τοῦ τέλους [illegible]. Xen. Pæd. 1. τούτοις πιστεύεις τοῖς ἀδήλοις. Et Thuc. 1. ἄδηλον ἦν ὁπότε τίς ἐπελθὼν ἀφαιρήσεται, pro ἀδήλου ὄντος, quū incertū esset. Ἄδηλος τόπος, obscurus locus, i. tenebrosus seu tenebricosus, in Axiocho Plat. Apud Hesiodū vir ἄδηλος vir obscurus (cui opponitur clarum initio Ergων, Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει.

Ἀδήλως non manifestè, obscurè. Thu. 1. τῆς μὲν τοι βουλήσεως ἁμαρτάνοντες, ἀδήλως ἤχθοντο. Apud Paul. 1. Cor. 9. ἀδήλως, incertò.

Ἀδηλότης vel Ἀδηλία (quod tamen rarius est) incertitudo. vt μάχη εἶχε πολλὴν ἀδηλότητα, pugna valde incerta & dubia. Hippocr. in epist ad Demag.

Ἀρίδηλος, valde manifestus. Ἀριδήλως, manifestè.

Αὐτόδηλος, per se manifestus.

Ἀριζηλος

Ἀσυμάδηλος, non manifestus nec cognitus. vt ἀσυμάδηλοι τόποι apud Plut. in Lyc. loca incognita. (nifestus.
Διάδηλος, manifestus, euidens, perspicuus, apertus aut valde ma-
[illegible]δηλος, idem. Item conspicuus, illustris in Epigr.
[illegible]δηλέω ῶ idem quod Δηλέω ῶ.
[illegible]δηλος, manifestus, euidens. Hesych. (πεπαρρησιακότι.
[illegible]ίδηλος, manifestus. Aristoph. in Plut. βλέμμ' ἐστὶν ἐπίδηλόν τι
Ἐπιδηλοτέρως manifestiùs, clariùs, apud Aristot.
Εὔδηλος idem. Alex Aphr. (Plato in Apol.
Καταδηλος, idē Vnde καταδηλοι γίνονται προσποιούμενοι εἰδέναι,
Πάνδηλος, omnibus manifestus, manifestissimus.
Παραδηλέω, exp. subindico, repræsento.
Περίδηλος conspicuus. item perspicuus. Hesych.
Πρόδηλος, manifestus πρόδηλος ἡ κακία, Naz.
Προδήλως, manifestè. Apud Sophocl. θανεῖν προδήλως expon. mori insigniter.
Προδηλόω, ῶ, antè declaro, antè manifesto, præsignifico.
[illegible]δηλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΔΗ͂ΜΟΣ, ου ὁ populus, plebs. Propriè volunt significare hominum multorum cœtum: à verbo Δέειν, i. colligare: vt sit Δῆμος quasi Δεσμός. Iliad. β. Ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι βοόωντά τ' ἐφεύροι, quem ex populo, vel ex plebe: i. quem plebeium. Sæpe apud Demost. & alios, diuiduntur Athenienses εἰς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον sicut & Romani in senatum populumque Romanum. Apud Hom. Δῆμον Τρώων, ab Eust. expon. Troianis. Apud Thuc. ὁ δῆμος & οἱ ὀλίγοι opponuntur, ioniàtque δῆμος interdum id [illegible] quod status popularis seu Δημοκρατία. [illegible] & tribus, ab [illegible] verò [illegible] uria. vt apud Plut. in Pericle [illegible] τὴν [illegible] & τὸν δῆμον distinguit. Apud Plat. de leg. 6. Δῆμοι & φρατρίαι coniunguntur. ¶ Item (ad [illegible] Hom.) qui est ex plebe plebeius. Item Δημόσιος γυνή (q. d. πάνδημος) Archiloco, prostibulum. Alij Δημός, hac in signif. scribunt. ¶ Δημός significat etiam pingue, pinguedo, adeps. Il. θ. Τρώων κεφαλὰς [illegible] Δημῷ καὶ σάρκεσσι. Et sic alibi quoque.
Δημόθεν, [illegible]populo, ex plebe. Od. τ. Δημόθεν ἄλφιτα δώσω.
Δημοκρατέομαι, Suidæ idem quod Δημοκοπέομαι. Hesychio est εὐφραίνομαι, εὐθυμοῦμαι δημοσίᾳ, παίζω θεωρῶν.
Δημώματα eidem Hesychio [illegible]. Pro quo Doricè δαμώματα apud Aristoph. in Pace, vbi exp. vulgaria carmina, seu publicè cani solita. (διώδης, Hesych.
[illegible]ημώδης εος, ὁ καὶ ἡ, plebeius popularis. Herodian. lib. 1. Item πε-
Δημόσιος, ου, ὁ, publicus, [illegible] ponitur ἴδιος & interdum ἰδιωτικὸς Thuc. Δημόσιος πλοῦτος, publicæ opes. Et Δημόσιαι [illegible] Æschin. publicæ & solennes [illegible] Item Δημόσια [illegible] Hermog. publica carmina. εἰς τὸ δημόσιον προϊέναι vel προελθεῖν in publicum prodire. ἐν τῷ δημοσίῳ τρέφειν publicè a[lere]. ἐν δημοσίῳ, publi[cè] [illegible]. Τὰ δημόσια πράττειν, publica negotia administrare, vel rempubl. Δημόσιον, substantiuè interdum vocabatur ipsum ærarium: vt εἰς τὸ δημόσιον ἀποτίνειν [illegible] δραχμάς. Sic ὀφείλων τῷ δημοσίῳ. Dem. Bud. in Pand. δημόσιον vocari & fiscum scribit. Sæpe apud eundem & apud Æschinem Δημόσιον vocatur respublica. Δημόσιον & pro carcere ex Thucyd. affertur. lib. 2. Epigrammat Δημόσιοι a nonnullis exponitur, præfecti carceris: ab alijs ministri publici. A Demosthene autem Δημόσιον vocari τὸν ἀντιγραφέα scribit Bud.
Δημοσίᾳ aduerb. publicè cui opponitur ἰδίᾳ. Thuc. & Dem.
Δημοσίως, itidem publicè.
Δημοσιακός ου ὁ, publicus. idem quod Δημόσιος, vt δημοσιακοὶ θησαυροὶ apud Herodian lib. 2. ærarium publicum.
Δημοσιόω ῶ f. ώσω publico. Thuc. l. 3 [illegible] δημοσιώσαντες [illegible] publicatum [illegible] Item diuulgo, Plutarch. [illegible]
Δημοσιεύω, actiuè, pro eodem. Synes. ep. 137 [illegible] i. publicè edo. vt [illegible] apud Naz. Dicitur etiam Δημοσιεύειν τὴν πολιτείαν [illegible] remp. componere & ad meliorem statum redigere. ¶ Item neutr[aliter] publica ciuitatis negotia gero, idem [illegible] quod πολιτεύομαι cui opponitur ἰδιωτεύειν apud Platonem in Apologia. [illegible] Philonem [illegible] Mos. lib. 1. [illegible] δημοσιεύειν, exp. quæstum facere [illegible]
Δημότης, ου, ὁ, homo plebeius, popularis. Item municeps, tribulis. Xen. [illegible] Ho. [illegible] Aristop. in Neb [illegible]
Δημοτικός, ἡ, όν plebeius, popularis. Xen. contra Mid. [illegible] Item popularis statu amans, seu ad popularem statum conferens. Ho. in Par. δημοτικοὶ καὶ [illegible] Aristoph. τὸ γὰρ [illegible] δημοτικὸν [illegible] Item popularis i. popularium amans, plebicola. Xen. Δημοτικὸς [illegible]. Plut. in Oth. σχῆμα δημοτικὸς. Et superl. Δημοτικώτατος apud Æschin. [illegible] Δημοτικοῦ [illegible] parat apud Phil. Neutro genere τὸ δημοτικὸν, popularitas. vt τὸ δημοτικὸν αὐτοῦ, popularitas eius, vel populare eius ingenium. Et τὸ δημοτικοῦ ἐξίστατο apud Plutarchum in Rom.
Δημοτικῶς, populariter, more popularium seu plebeiorum. Exponitur etiam, humaniter. (γυναῖκες.
Δημότεροι, plebei, populares vnde apud Apoll. Δημότεραι
Δημοτεύομαι fut. εύσομαι, popularis sum, municeps sum. apud Hesych. & Suid.
Δήμιος, ου, ὁ καὶ ἡ publicus. Od. γ. πρῆξις δ' ἥδ' ἰδίη, οὐ δήμιος, ἣν ἀγορεύσω. Et Od. υ. Δήμιος οἶκος. Apud Nonn. Δήμιος ἑσμὸς, plebeia multitudo. ¶ Item, substantiuè capitur pro carnifice seu tortore. Æschin. de falsa legatione, παρέσται δ' ἤδη ὁ δήμιος, καὶ βασανιεῖ ἂν κελεύητε. Herodian. lib. 3. φονεῦσι καὶ δημίοις. Et Δημιώ, ους ἡ, scortum. apud Cyprios. Hesych.
Δημεύω, f. εύσω, publico. Thuc. lib. 5. τὰ μὲν τὰ χρήματα ἐδήμευσαν αὐτοῦ. Dion. Hal. lib. 6. Δημεύσεσιν ἡμῶν τὰς οὐσίας.
Δήμευσις, εως ἡ, publicatio. Plut. Δημευσία, pro eodem.
Δημίζω, f. ίσω, populum decipio. Aristoph. in Vesp.
Δημίδιον τὸ, popellus, plebecula. Aristoph.
Δημακίδιον, pro eodem, apud eundem.

Composita.

Ἄδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, absens à populo seu patria sua, & peregrinans. Hesych. & Soph.
Ἀπόδημος. peregrè agens seu foris. qui peregrè abest domo, & quasi à populo. Vsurpatur etiam de re: vt ἀπόδημος πόλεμος, bellū externum. Apud Hippocr. ep. ad Demag. ὑπάρχεις μακρὰν εἶναι τῆς ἐμῆς γνώμης ἀπόδημος longè abes a mea sententia.
Ἀποδημία ἡ, absentia alicuius qui degit peregrè. Accipitur etiam pro ipso actu proficiscendi peregrè. Exp. & peregrinatio, in externas regiones profectio. Xen. Pæd. 1. ἐξ ἀποδημίας τινὲς προσήκ. Plu. in Lyc. ἔγνω φυγεῖν ἀποδημίᾳ τὴν ὑπόνοιαν.
Ἀποδημέω ῶ, f. ήσω, absum domo seu patria, sum peregrè, peregrinor à domo seu patria. q. d. absum a populo seu à publico. Xen. Pæd. εἴτ' ἐπιδημῶν αὐτὸς τυγχάνοι. εἴτε καὶ ἀποδημῶν. Interdum cum ἀπὸ, ἀποδημῶ ἀπὸ τῆς πατρίδος, peregrinor à patria. dego peregrè. Item pro, peregrè abeo vel proficiscor. Aristop. in Ran. ποῖ γῆς ἀποδημεῖς; Plat. in Apol. ἀποδημῆσαι οὐδένα εἰς ἄλλον τόπον. (peregrè abesse, Thu. l. 1.
Ἀποδημητής, οῦ, ὁ, peregrinator. cui moris est peregrinari, vel
Ἀποδημητικός q. d. peregrinarius. i. peregrinari solitus.
Decomp. Συναπόδημος, qui simul peregrinatur, qui vnà cum alio a populo seu gente sua abest. Συναποδημέω, ῶ simul peregrinor, peregrinationis socius sum.
Ἔκδημος, qui à pop. dissitus & remotus est, qui extra populi alicuius fines est. Dicitúrq. de re & de persona. vt ἔκδημος πόλεμος, exterū & longinquū bellū Plut. Ex Xen. Pæd. 8. ὅταν δὲ ἀπῇ ἔκδημος ᾖ, quum verò peregrè abfuerit. Interdum cū genit. significat, absens, foris agens, longinquus. vt apud Eurip. ἔκδημος τῆσδε χθονὸς, absens ab hoc solo. Thuc. li. 1. ἐκδήμους στρατείας πολὺ ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν longinqua bella procul domo.
Ἐκδημία, discessus seu abitus è populo peregrinatio, seu *simpliciter* discessus Greg. Peculiariter etiam dicitur de discessu ex hac vita, apud eundem Greg.
Ἐκδημέω ῶ, è populo seu gente mea peregrè abeo. peregrinor. Sic ἐξεδήμησεν ἐς τὴν Ἑλλάδα. Et apud Naz ἐκδημητέον πρὸς θεόν.
Dec. Ἀνεκδήμητος, peregrinationib. carens. vt ἀνεκδήμητος ἡμέρα, dies qua peregrinari consuetudo aut fas non est. Plut.
Συνέκδημος, peregrinationis seu discessus è populo suo socius. Item comes. vt Act 19. συνεκδήμους Παύλου, comites Pauli. Item metaph. pro, è vita excedens, apud Greg.
Ἔνδημος, qui in populo seu intra populi fines est. vel qui est in ciuitate & domi. qui peregrè non it. Hesiod. in Erg. οἳ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν ἰθείας. Apud Aristot. ἔνδημοι πράξεις ciuiles & domesticæ administrationes.
Ἐνδημία, quum quis intra populi sui fines seu domi est, nec peregrè abest. præsentia.
Ἐνδημέω ῶ. domi seu apud populum meum dego, cui opp. ἐκδημέω. & ἀποδημέω. Theodor. in 4. hist. eccles.
Ἐνδήμιος νόσος, morbus alicui regioni familiaris, & quodammodo vernaculus, apud medicos.
Ἐπίδημος seu ἐπιδήμιος, versans in populo, & domi: cui opponitur is q. peregrè abest. Apud Soph. ἐπιδάμιος φάτις (Doricè pro ἐπιδήμιος) rumor qui vagatur per populum. Od. α. ἐπιδήμιος πατὴρ, Eust. exp. qui peregrè reuersus domi agit. Il. 1. ἐπιδήμιος πόλεμος, bellum ciuile, quod & domesticum ac intestinum bellum appellatur. Apud Appol. Arg. 2. Οὐδ' εὐνῆς αἰδῶς ἐπιδήμιος, non verentur publicè concumbere. Apud medicos dicitur νόσος ἐπιδήμιος, aut ἐπίδημος, vel ἐπιδημική. i. morbus communis quidem & communi causa natus non tamen patrius & familiaris, sed potius externus & aduentitius.
Ἐπιδημία, ἡ, aduētus. Greg ἐπιδημία θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους.
Ἐπιδημέω, ῶ idē quod ἐνδημῶ, adsū in vrbe, domi in vrbe sū, domi sum Xen. Pæd. 7. εἴτ' ἐπιδημῶν αὐτὸς τυγχάνοι εἴτε καὶ ἀποδημῶν. Æsch. cōtra Ctesiph. [illegible] ἐπιδημοῦντος ἐν Μακεδονίᾳ Φιλίππου. Et simpliciter, præsens sum, vt apud Synes. ep. 149. ἡμῖν ἀεὶ καὶ ἀπὼν ἐπιδημεῖς τῇ μνήμῃ. Sic apud Callim. in

hymno Apollonis dicitur Apollo in reddendis oraculis ἐπιδημεῖν, i. præsens esse siquidem ea oracula certiora habebantur in quibus manifesta erat ipsius numinis præsentia. ¶ Item, in populo grassor, seu paulatim grassor. vt ἐπιδημῶν νόσημα. Gal. ad Glauc. ¶ Item, publico me committo, in publicum prodeo, in medium prodeo. Cuius contrarium est οἰκουρῶ. vt apud Dem. contra Mid. ¶ Item, peregrè domum aduenio. Dem. ἐπεδήμησεν ἐκ τῆς ἀποδημίας, peregrè rediit Æschin. ἐπιδημῶ εἰς τὴν πόλιν. Itē peregrè aduenio. Strabo, ξένοι δὲ οὐκ ἐπιδημοῦσι ῥᾳδίως. peregrini verò eò non facilè veniunt. Seu simpliciter, aduenio. Plato in Ione, πόθεν τανῦν ἡμῖν ἐπιδεδήμηκας; ἢ οἴκοθεν; ἢ ἐξ Ἐφέσου; ¶ Item, peregrè ago in aliquo loco, Bud. ex Athen. & Xen. ¶ Item, accedo, vt Bud. interpr. apud Luc. ἔοικας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι τῇ Λεβαδείᾳ.

Ἐπιδήμησις, aduentus peregrè. Plat. epist. 7.

Ἐπιδημητικὸς, domi & quasi intra populi sui fines manere solitus, vel lubenter manens. vt ἐπιδημητικοὶ ὄρνιθες καὶ ἐγχώριοι apud Basil.

Ἐπιδημεύω, apud poëtas pro ἐπιδημέω, ῶ, i. domi & in vrbe mea versor. vt Od. π. (Plat. de leg. 12.

Decomp, Εἰσεπιδημέω, ῶ, peregrè veniens aliquò diuerto.

Ἐνεπιδημέω, ῶ, peregrinor in, seu vt peregrinus commoror in. Cum dat. apud Athen.

Παρεπίδημος, qui peregrè aduenit, peregrinus. Greg. Παρεπιδημέω, ῶ, peregrè aduenio, hospes & aduena sum. Plut. in symp. Παρεπιδημία, peregrinatio. Plat. in Axiocho.

Προσεπιδημέω, idem quod εἰσεπιδημέω.

Κοινοδήμιον, ου, τὸ, publicum. Κοινοδημεὶ, vulgò, publicè.

Κρουσιδημῶ, populo aures obtundo, populum falsa bilance circumscribo, malitiosè in alteram partem impellendo. Suid.

Κρουσίδημος, qui eiusmodi fallaciis populum circumscribit. Hesych. Suid.

Μεταδήμιος, idem quod ἔνδημος, qui in populo est aut versatur. Od. ν. – μή τι κακὸν μεταδήμιον εἴη. ¶ Item, qui præsens in populo est: cui opp. ἀπόδημος & ἔκδημος, Od. θ.

Μισόδημος osor populi. Isocr. Plut. Xenoph. Item qui populi suę ciuitatis osor est. vt apud Plut. in Pericle, Κίμωνα δ' ὡς φιλολάκωνα καὶ μισόδημον ἐξοστρακισθῆναι. (Thuc. lib. 7.

Νεοδαμώδης, qui recens in popularium numerum ascitus est

Ὁμόδημος, qui eiusdem pop. & gentis est, popularis, gentilis. Itē qui cum pop. facit, qui ad populi mores se componit, popularis.

Ὁμοδημέω, ῶ, in ordinem me cogo, ciuilem me gero, Bud. ex Plut. in Polit.

Πάνδημος, ad vniuersum pop. pertinens, publicus. vt πάνδημος μύλη, apud Apoll. Et πάνδημος ἀγὼν, apud Eurip. Et πάνδημοι νόμοι apud Ægin. ¶ Est etiam vniuersus, vt apud Soph. πάνδημος στρατός. Item vulgaris, plebeius. vt πάνδημος ῥητορική, apud Synes. ep. 1. Sic πάνδημος μουσικὴ apud Athen. Et πάνδημος ποιητική, apud Plut.

Πανδημεὶ, aduerb. cum vniuersi populi multitudine, cum totius pop. frequentia. Thuc. lib. 4. ἐσβεβληκότες πανδημεὶ ἐς τὴν γῆν αὐτῶν. Plut. in apophth. πανδημεὶ κρατηθέντες, vniuersi superati. Item in vniuersum. vt apud Thuc. lib. 6. ὁπλίτας εἶναι πανδημεὶ Συρακουσίων. Pro eodem dicitur & πάνδημον. vt apud Isoc. in Hel. encom. Et πάνδημον pro eodem.

Πανδημία, vniuersus pop. vniuersa populi multitudo.

Πανδήμιος, publicus. vt πανδήμιον ἦμαρ. Nonn. dies publicus & festus. Item qui per totum pop. versatur. Il. σ. Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος. In Epigr. lib. 1. πανδήμιος ἄγρη, exp. vniuersalis piscatio.

Φιλόδημος, amans populi. Aristoph. in Neb. Φιλοδημότατος, superl. populi amantissimus.

Φιλοδημοτικὸς, populariū amans, seu popularis status amās.

Φιλοδημώδης, idem quod Φιλόδημος.

ΔΗΝ, (aduerb. poët.) diu. Od. ξ. ὃς δὴν δὴν ἀπεών, qui iam diu abest. Item dudum, pridem. Od. σ & υ. Ὀδυσσῆος δὴν οἰχομένοιο, Vlyssis qui iam pridem decessit.

Δηναιὸς, οῦ, ὁ diuturnus, longæuus, vetus. Ilia. ε. οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱὸς Ὅττι μάλ' οὐ δηναιὸς ὃς ἀθανάτοισι μάχηται, non diuturnum & longæuum esse. Apollon. Rhodius Arg. li. 2. γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἰάλλεν. Idem lib. 1. Δηναιὸν aduerbialiter posuisse dicitur pro Δὴν, diu. Δηναιὸς dicitur etiam anteacti temporis ratione, pro, qui iam pridem vel iam olim fuit. vetus, antiquus. Callim. hymno in Iouem, Δηναιοὶ δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί.

Δηθὰ diu. idem quod Δὴν, & ex eo factum, vt vult Etym. Od. ν. & θ. – ἐπειδὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχεις. Hesiod. Δηθὰ μάλ' ἀχνύμενοι. diu admodum. Apoll. Arg. lib. 2. οὐ μετὰ δηθὰ, non diu post, i. paulò pòst. Ab Hesychio exponitur etiam, continuo temporis spatio, perpetuò.

Δηθάκι, siue Δηθάκις, idem quod Δηθά. Ab Hesych. & Suid. exp. & sæpe, crebrò.

Δηθύνω, tempus duco, moror seu tardo. Il. α. Ἤ νῦν δηθύνοντ' ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα. Et Od. ρ. Μὴ δὲ σὺ δηθύνειν, ne diu moreris. Sic Apoll. Arg. lib. 2. Οὐδὲ μὲν εἴα δηθύνειν.

Δηρὸς, οῦ, ὁ, idem cum δηναιὸς. diuturnus, diutinus, longæuus. Sophocles, πολὺν με δαρόν τε δὴ κατεῖχετ' ἀμφὶ Τροίαν χρόνον, multū & diutinū tēpus, Doricè δαρὸν pro δηρόν. Aduerbialiter quoq; vsurpatur δηρὸν pro δὴν seu δηθὰ. diu, lōgum tēpus: Od. τ. οὐδέ τι τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης Δηρὸν ἀπέσσεσθαι. Apollon. dicit etiā ἐπὶ δηρὸν, sub. χρόνον, pro ἐπὶ πολὺν χρόνον, ad longū tēpus: & μετὰ δηρὸν, s. χρόνον, post longū tēpus.

Δῆλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΔΗΝΑ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, denarius: genus numismatis Romani, valens tres obolos & semissem, vt in Pand. tradit B. Vide & in Ἀσσάριον.

ΔΗ͂ΝΟΣ, εος, τὸ, consilium. (*Etymol. ex δὴν deriuatū ait, eò quòd diu consultandum: iubente & poeta Δηρὸν βουλεύειν ἵν' ἔχῃ καὶ πολλὸν ἄμεινον: vel à Δήω significante εὑρίσκω.) Il. δ. ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι Ἤπια δήνεα οἶδε. Apud Suidam legitur etiam Δήνεον τὸ βούλευμα.

Ἀδηνὴς, (comp.) improuisum. Etym.

Ἀδηνέως, citra consilium, Gal. Ab Hesychio exp. etiam, sine dolo & fraude, simpliciter.

Πολυδήνης, consultus, prudens. Hesych.

Δήξ, Δῆξις, vide in Δάκνω. Δηόω, vide in Δαΐω.

ΔΗ͂ΡΙΣ, contentio, rixa. Item pugna. Homer. Δῆριν ὀφέλλει. Et Δῆριν ἔχοντες μάρναντο. * Quidam à Δαίρω, i. cędo, verbero. quidam à Δαΐω, i. diuido, deduci volunt.

Δήρη, pugna, contentio, Hesych.

Δηριάω, & Δηριάομαι, rixor, contendo. Itē pugno, prelior, Hom. & Apol. Apud eosdem reperitur Δηρίσασθαι & Δηρινθῆναι, eadem signif.

Composita. (sus. in Epigr.

Ἀδήρις, non contentiosus, contentione carens, non controuer-

Ἀδήριτος, idem. apud Nonn. (que dubio.

Ἀδηρίτως, absque contentione. Item sine controuersia. abs-

Ἀμφιδηριάομαι, ῶμαι, de re aliqua cōtendo, decerto. Simonides in suis Iambis de mulierib. Γυναικὸς εἵνεκ' ἀμφιδηριωμένους.

Ἀμφιδήριτος, victoria, Thucyd. anceps victoria, q. d. vtrinque contentiosa.

Καταδηριάομαι, ῶμαι, certo, concerto, contendo.

Λογοδηρία, ἡ, verborum contentio seu pugna, altercatio inanis

Πολυδήρις, contentiosus, controuersus. (apud Athanas.

Δηρὸς, vide in Δὴν. Δήτα, vide in Δή.

ΔΗ'Ω, inuenio. Etym. Sed crebriùs futuri habet significationem Il. ι. Οἴκαδ' ἀποπλείειν ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ Ἰλίου αἰπεινῆς, vbi Eust. Δήετε exponit εὑρήσετε, inueneritis, & dicit inde deriu. Δηώ, de qua in fabulis. Sic δήουσιν apud Apollonium exp. εὑρήσουσιν: apud quem & δηόμενοι pro εὑρόμενοι.

Δηώ, όος, ἡ, dicta putatur Ceres, παρὰ τὸ δήω, τὸ εὑρήσω, quoniā filiam Proserpinā & diligenter quęsiuit. Alij nominatam putant à δαΐω, significante vel καίω, quoniam ardentibus facibus filiam quęsiuit: vel κόπτω, quoniam aratro scinditur tellus. Sunt qui diminutiuum esse velint à Δημήτηρ. Apud Athenęum li. 10. εἰς πλατὺ Στέγαστρον ἁγνῆς παρθένου Δηοῦς κόρης. Apud Aristophanem, Δηοῦς καρπὸς, Cereales fruges. Et apud Sophocl. Δηοῦς ἐν κόλποις, pro ἐν πεδίοις.

Δῆλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΔΙΑ', pręposítio pro varia constructione varia significat. ¶ Cum genitiuo: interdum significat per, vt Il. γ. Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος, transiit per clypeū. Xen. in symp. διὰ πυρὸς ἰέναι. In hac signif. nonnunquam à poetis omittitur, vt Il. β. Ἔρχονται πεδίοιο μαχησόμενοι περὶ ἄστυ. pro διὰ πεδίοιο. Hanc quoq. signif. habet quū de eo dicitur quod vicē instrumēti prębet. vt Isoc. in Archid. διὰ τούτων οἶμαι πᾶσιν εἶναι φανερόν. Interdū subaudiēdus relinquitur genitiuus ὅλου seu ὅλης, vel παντὸς seu πάσης, vt διὰ βίου, pro διὰ ὅλου τοῦ βίου. διὰ νυκτὸς pro διὰ ὅλης τῆς νυκτός. Interdū tamē διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας accipitur simpliciter pro νυκτὸς καὶ ἡμέρας, nocte & die. Interdū significat in, vt Xen. Pęd. 4. διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγων, in luctu senectutē transigens. Itidē de tempore dictum: vt δι' αἰῶνος, in ęuum vel in ęternum. Sic διὰ παντὸς, in perpetuum. in omne tempus, perpetuò, semper. Sic & in his phrasibus: διὰ χειρὸς ἔχω, Lucian. in manu habeo. διὰ τιμῆς ἔχω, apud Herodianū in honore habeo, διὰ στόματος εἶναι, in ore esse, celebrari. Sic & cum verbis motum significantibus. Thuc. διὰ μάχης ἰέναι, in prelium exire. Et apud Plut. διὰ λόγων ἐλθεῖν, venire ad colloquium. Sic & apud Plat. de leg. 7. διὰ φόβων γίγνεσθαι in metu versari. Aliquando omittitur præpositio in: vt διὰ πλειόνων, pluribus. δι' ὀλίγων, paucis, διὰ βραχέων, breuibus ¶ Itē exp. inter. vt διὰ πάντων ἄξιος θέας, inter omnia spectatu dignus. Herod. Sic διὰ νήσων. inter insulas. ¶ Itē, pro ἐκ, vt apud Ath. βρώματα διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος γινόμενα. In qua sig. ita vsitata est medicis recentiorib. hæc præpositio διά, vt etiā in nominandis quibusdā pharmacis eam nominibus agglutina

glutinauerint, immutata illorum terminatione. Dicunt enim διάῤῥοδον κολλύριον pro διὰ ῥόδων κολλύριον, i. collyrium ex rosis compositum. Itidē verò apud musicos in harmoniarum appellationibus, sunt qui διὰ accipiant pro ἐκ. vt διὰ τεσσάρων, διὰ πέντε. Sic διὰ πασῶν harmonia ex omnibus. Sic & apud Aristot. διὰ ποταμῶν ἀναθυμιάσεις ἀναφέρονται, ex fluuiis subuehuntur exhalationes. ¶ Adhibetur etiam significando interuallo loci vel temporis. vt διὰ πολλοῦ φυτεύειν, longis interuallis, seu longis interstitijs plantare. διὰ χρόνου ἑώρακα αὐτὸν, (sub. μακροῦ vel πολλοῦ) longo interuallo eū vidi. διὰ τρίτης, (sub. ἡμέρας) tertio quoque die. διὰ πέντε ἐτῶν, post quinque annos, exactos quinq. annis. ¶ Nonnūquam redditur per ablatiuum, vt διὰ μέλανος γράφειν τοὺς νόμους, atramento scribere, apud Plut. in Solone. ¶ Nonnunquā redditur per aduerb. vt δι' ἀκριβείας λέγειν, pro ἀκριβῶς, accuratè, exquisitè. Sic διὰ τάχους, & διὰ ταχέων, celerrimè. ¶ Cum accus. apud poëtas pro κατὰ, itidem vt διὰ cum genit. Od. ο. νύκτα δι' ἀμβροσίην, per almā noctē, i. κατὰ. Sic Od. κ. βῆ διὰ δῶμα, pro ἔβη κατὰ δῶμα. ¶ In soluta oratione ponitur *pro*, propter, ob: vt διὰ τοῦτο, & διὰ ταῦτα, δι' ὃ & δι' ἃ. Sic & δι' ἀρετὴν, propter virtutem, virtutis ergo, apud Plat. ¶ Sæpe apud Atticos accusatiuum pro genitiuo habet, ideóq. exp. per, aut per ablatiuū sine præpos. vt Dem. διὰ τὴς θεοὺς εὐνοίαν. pro διὰ τῶν θεῶν. ¶ In compositione interdum respondet particulæ Latinæ dis. vt Διαφωνεῖν, dissonare. Διασκεδάζειν dispergere. In quibusdā verbis sonat, q.d. per medium, vt Διεκπλεῖν, per mediam classem hostiū erūpere. Interdū vehementiā dūtaxat addit. Interdum significat cōtinuū quid: vt in Διαβιόω, διαμένω. Interdū auget vt διαισθάνομαι, persentisco. Διορῶ, perspicio. ¶ Διὰ πρὸ vel διαπρὸ, penitus. Il. ο. διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε, i. ita vt traiecerit. ¶ Δία, Iouem, vide in Ζεὺς, Iupiter. Δῖα, fœm. ex Δῖος vide in Δῖος.

ΔΙΑ'ΔΕΣΜΑ, ατος, τὸ, dicta est à Zoroastre malua hortensis, vt est apud Dioscoridem.

ΔΙΑ'ΖΟΜΑΙ, Pollux suo tempore dictum fuisse tradit, quod Attici suo tempore dixerunt στῆσαι τὸν στήμονα καὶ προσφορεῖσθαι. Legitur Iudicum cap. 16. Etymon vide in Δίασμα.

Δίασμα, τὸ, exp. licium, Iudicum cap. 16. Deriuari dicitur παρὰ τὸ διάζεσθαι positum pro δάζεσθαι per pleonasmum τοῦ ι.

ΔΙΑΙ'ΝΩ f. ανῶ, humecto, madefacio, irrigo. Il. χ. Χείλεα μέν τ' ἐδίην' ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε. * Deducitur παρὰ τὸν Δία, i. à Dio seu Ioue, vnde Etymol. dicit propriè significare ἐκ τοῦ Διὸς βρέχεσθαι.

Δίημι, perfundo, madefacio, Διϋγραίνω, diluo. Bud. ex Theophr. & Diosc.

Δίεμαι, idem. vnde ὄξει διειμένος scholiastes Aristoph. in Pluto exp. διϋγραίνων. Item perfundor, madefio. vt apud Diosc. οἴνῳ διειμένας πολυτελεῖ, madefactas, maceratas.

Δίεσις, perfusio, madefactio, percolatio. Diosc. Item transmissio. Vide in comp. exp. ἵημι.

Διερὸς, humidus, madidus, cui humiditas inest. Apud Aristop. Διεροῖς μέλεσι quæ lachrymis madent. Et γῆ διερὰ apud Theoph. Apud Hom. Διερὸς βροτὸς. cui vitalis quædam humiditas inest.

Διέρα, margines fluminum, & αἰθέρα, Suid.

Composita.

Α'δίαντον, herba perpetuò virens. alio nomine capillus Veneris. Ideo autem sic vocatur, quòd eius folium perfusum aqua non madescat, sed sicco semper simile sit, teste Plinio & Theophr. Theocr. χλωρόν τ' ἀδίαντον. Et Nicand. in Theriacis. Α'χραές τ' ἀδίαντον vocat, quoniam οὐ χραίνεται à pluuiis & aquis.

Α'μφιδιαίνω, circumirrigo & perfundo. in Epigr.

ΔΙ'ΑΙΤΑ, ης, ἡ, vitæ seu viuendi institutum, viuendi mos, quæ genus. Thuc. lib. 2. Διαίταν μεταβάλλειν. Sic & Xen. Et Synes. epist. 148. ἣν μὴ κρίνωσιν οἱ διαφθορέντες τὴν δίαιταν. Item victus. Interdū & pro certa quadā vitā instituendi ratione quod ad victum corporis attinet. Luc. in Macr. Διαίτῃ τῇ ἐπιτηδειοτάτῃ πρὸς ὑγίειαν. Et ἀκριβὴς δίαιτα. Plut. & εὐτελὴς δίαιτα. Xen. quib. opponitur Δίαιτα ἐλευθέριος apud Herodian. li. 4. Dicitur & aliquis esse εὐτελὴς περὶ τὴν δίαιταν à Plut. Item σώφρων καὶ μέτριος πρὸς τὴν καθ' ἡμέραν δίαιταν ab Æschine. Dicitur etiam τὰ ἀμφὶ vel περὶ τὴν δίαιταν, interdū pro Δίαιτα, vt apud Luc. & Plut. Item victus ratio à medicis præscripta. Sub hac autem comprehenduntur non tantùm cibus & potio, verum etiam exercitatio, somnus, vigilia, & cætera quorum moderatus vsus ad valetudinem confert. vnde Δίαιτα λεπτὴ, ἀκριβὴς, θεραπευτικὴ ἀναληπτική, &c. apud Gal. * Deriuari dicitur à nomine Δαὶς, δαιτός: vel (vt aliis placet) ἀπὸ τοῦ διαέειν, i. à perspirando: quasi Διάετη, quia qui diætam agit, spiritus tantùm alimento est contentus. ¶ Item, habitatio, domicilium. Andocides, ἐπιθυμία τῆς μεθ' ὑμῶν πολιτείας καὶ διαίτης. Apud Herodot. Thucydid. Plut. ἔχειν δίαιταν, habitare, vel vitam degere. Dicuntur & bruta suam habere Δίαιταν vt apud Aristot. de mundo. Affertur pro immoratione, ex Strab. lib. 1. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μακροτέρας ἐστὶ διαίτης. ¶ Itē, arbitriū, vt Δίαιταν ἐπιτρέψαι. Demosth. Et ἐπιτρέπεσθαι τὴν δίαιταν. apud eundem in Dearum iudicio, i. non accipio delatum arbitrium, arbiter esse nolo.

¶ *Deriuata à Δίαιτα, i. Vitæ genus, &c.*

Διαιτάω, ῶ, alo, nutrio, (sed certo victu & à medicis præscripto) vt Διαιτᾷ νοσοῦντα, apud Gal. Sic & Plut. in Catone θεραπεύειν καὶ διαιτᾶν τοὺς νοσοῦντας οἴκοι.

Διαιτάομαι, ῶμαι, vitā dego, agito, dego, Thuc. 2. ἡμεῖς δὲ ἀνειμένως διαιτώμενοι. Dicitur & de brutis: vnde τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῷα apud Luc. Aliquando peculiariùs ad victum refertur: vt μετρίως διαιτώμενοι. Xen. qui frugi victu vtuntur. Et Δίαιταν διαιτώμενος μοχθηρὰν Plat. in epist. intemperanter viuens. Item cum accus. pro edere. apud Bas. πάντες τὰ κύνεια διῃτῶντο. ¶ Item pass. certa illa victus ratione alor. apud Gal. Item pro τρέφεσθαι, ali, de auibus, Bas. dixit, γῦπες δὲ συνήθεις ἀπὸ νεκρῶν διαιτᾶσθαι. Affert & pro πολιτεύομαι, ex Thuc.

Διαιτέομαι, Ionicè pro Διαιτάομαι. vt apud Luc. Δίαιταν ἐδιαιτέοντο, vitam agebant.

Διαίτημα, τὸ, vitæ institutio & disciplina. vitæ genus quod quisque sequitur. Et Διαιτήματα plur. vitæ instituta, apud Thuc. lib. 1. Pro victus ratione affertur ex Xen. & Gal.

Διαιτητικὴ τέχνη in medicina est, q. d. ars victus ordinatoria, ars ordinandi victus. de qua lege Gal.

Composita.

Α'βροδίαιτα, ἡ, vita delicata, vita mollis, vitæ mollities seu lautitia. delicata seu lauta victus ratio. Suid.

Α'βροδίαιτος, ὁ, καὶ ἡ, vitam mollem agens, molliter viuens, delicata seu lauta victus ratione vtens. Æschyl. in Pers.

Α'βροδιαιτάομαι, ῶμαι, vitam mollem & delicatam ago. delicata victus ratione vtor.

Α'γροδίαιτος, (ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος,) in agro vitam agens, agrestem seu rusticam viuendi rationem sectans. A Gellio lib. 1. c. 5. ponitur *pro*, rusticus, i. inscitus, illepidus: quòd rusticum vitæ genus tale sit.

Ε'κδιαιτῶμαι, licentiosè viuo, insolenti quodam & minimè laudabili vitæ genere vtor. Item in luxum effusus sum, luxuriosè viuo, vt Bud. interpr. apud Appian. in Lybico. vnde ἐκδεδιῃτημένος exponitur etiam ἀκόλαστος. Apud Thuc. lib. 1. εἴ τι πω ἐξεδεδιῄτητο τῶν καθεστώτων νομίμων, i. desciuisset seu defecisset à patria disciplina. Et Philo, πρὶν ἂν ἐκδιαιτηθῇς τὰ πάτρια, priusquam à patriis institutis desciueris. Item dixit, ὅταν εἰς ἀναρχίαν ἐκδιαιτηθῇ.

Ε'κδιαίτησις, q. d. discessio à diæta. mutatio instituti vitæ in peius. Apud Phil. ἐκδιαίτησις τῶν πατρίων, defectio à disciplina patria. Item vita in luxum effusa.

Ε'πιδιαίτησις, pro ordinatione victus, aff. ex Diosc. 4.

Εὐδίαιτος, qui victu parabili est contentus, homo frugi. Xen.

Ι'σοδίαιτα, æqualitas victus seu similitudo in victu.

Ι'σοδίαιτος, æquali seu pari cum alio vel aliis victu vtens aut simili vitæ genere vtens.

Λιτοδίαιτος, vili & tenui assuetus victui. Τὸ λιτοδίαιτον, victus tenuis, seu victus tenuitas & frugalitas.

Μεταδιαιτῶ, vitæ genus commuto. Apud Luc.

Ο'λιγοδίαιτος, modico contentus circa victū, seu in victu, Athē.

Ο'μοδίαιτος, qui eodem victu seu eodem vitæ genere vtitur. vt ὁμοδίαιτος ἅπασι apud Luc. exp. & conuictor. item contubernalis. Exp. & sodalis, apud Greg.

Παραδιαιτᾶσθαι, conuiuere alicui, versari apud aliquem. Suid.

Προδιαίτησις, præparatio per diætam, seu diætæ præmissio.

Προσδιαιτάω, ῶ, victito apud.

Προσδιαίτησις, victus & conuersatio cum aliquo.

Σκληροδίαιτος, qui duram vitam viuit qui victu vtitur non molli nec delicato, sed duro. Dicitur etiam σκληροδίαιτος βίος, victus durus seu vita dura. Philo de vita Mos.

¶ *Deriuata ex Δίαιτα i. habitatio.*

Διαιτῶμαι, habito, cōmoror, versor, diuersor. Thu. 2. ἐν τοῖς ἀγροῖς διαιτᾶσθαι, Et ἐν Βοιωτοῖς διῃτᾶτο, apud Bœotios degebat.

Διαιτητήριον, ου, τὸ, locus vel pars domus vbi habitamus. Xenoph. in Oecon.

Composita.

Α'διαίτητος, à Suida exp. alienus, insuetus.

Ε'νδιαιτῶμαι, inhabito.

Ε'νδιαίτημα, locus qui inhabitatur, habitatio. Basil. πάντων τῶν ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ ἐπιτήδειον ἐνδιαίτημα.

Ο'μοδίαιτος contubernalis Lucian. in somn.

Παραδιαιτᾶσθαι, versari apud aliquem. Suid.

Συνδιαιτῶμαι cohabito, contubernalis sum. Plut. in Lyc. Sic Chrys. ἀγγέλοις συνδιαιτᾶσθαι.

Συνδιαιτητὴς contubernalis.

¶ *Deriuata ex Δίαιτα, i. arbitrium.*

Διαιτάω, ῶ, arbitror, sum arbiter. Plut. in Cam. ἀποδούσης τῆς βουλῆς ἐκείνῳ τὸ κρῖναι καὶ διαιτῆσαι ταῦτα. Et cum dat personæ Dem. Διαιτητὴς ἡμῖν ὁ Στράτων, qui nobis arbiter erat controuersiæ. Interdum pro conciliare & componere discordiam. itidem cum datiuo, apud Appianum.

Διαιτήσιμος, arbitrarius, ex Isæo.
Διαιτητής, arbiter. Aristot.rhet.lib.1. & Dem.
Διαιτητήριον, locus in quo iudicant arbitri.

Composita.

Ἀποδιαιτᾶν, dicitur arbiter, i. absoluere. Demosth. ὅτι αὐτοῦ ἠπτησέ με ὁ διαιτητής. idem ἀποδιαιτῆσαί με τὰς δίκας τοῦ διαιτητοῦ, absoluisse me controuersiis.
Δυσδιαίτητος, cuius arbitrium difficile est, de quo arbitrari difficile est.
Εὐδιαίτητος, de quo arbitrari facile est. Strab. lib. 8.
Καταδιαιτᾶν, dicitur arbiter, i. condemnare. Demost. in Mid. τὴν δίκην ἣν καταδεδιῄτηκε, ταύτην ἀποδιῃτημένην ἀποφαίνειν, vt arbitrium illud damnatorium in absolutorium verteret. Et ἐρήμην καταδιῄτησεν αὐτοῦ. Καταδιαιτᾶσθαι, obtinere & vincere arbitrium. Idem Dem. ὥστ' ἔφη με καταδιαιτήσασθαι τὴν δίκην αὐτοῦ, negauit me arbitrium vicisse cum eo.

ΔΙΑΜΠΑ'Ξ in totum, καθόλου διὰ παντός. Hesych. & Suid. Exponitur etiam vtrinque. Luc. διελαύνεται διαμπὰξ ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγήν. Idem quod Διαμπερὲς & διαμπερέως.

Δίασμα, vide in Διάζομαι.

ΔΙΑΤΤΑ'Ω, ῶ exp. Διασήθω percribro. Etymologus dicit Atticum esse, deriuatumque à σῶ. Gal ad Glauc. lib. 2. Διαττῆσαι ἀποκρίνειν τὸ πίτυρον. Idem li. 3. κατὰ τίπος, κολλύριον καλῶς κεκομμένον τε καὶ διαττώμενον καὶ λειούμενον.
Προδιαττάω, ῶ (comp.) prius cribro. prius per cribrum trāsmitto. in cerniculo præpurgo. Gal. ad Gl. li. 2. ἀλλὰ προδιαττῆσαι τὰ ἀποτεθέντα ἐν αὐτῷ πίτυρον, sed priꝰ incerniculo furfuresecernūt.

ΔΙΔΑ'ΣΚΩ, F. άξω. Pr. αχα doceo. Od. θ. Ἤ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε Διὸς πάϊς ἤ σέ γ' Ἀπόλλων. Xen. Hell. 2. τοὺς μὲν διδάξαι, τοὺς δὲ ἀναμιμνήσκειν ὑμᾶς βούλομαι. Idem. τὰ συμφέροντα διδάσκειν τοὺς πολίτας. Interdum dicitur Διδάσκω cū accusatiuo τινα τι: vt Aristoph. in Nub. ἐδίδαξε τὸν παῖδα καὶ τὰς βροτὰς μ' ἐδίδαξε. Interdū etiā dicitur διδάσκω quāsi docet. Sic διδάσκω μισθοῦ mercede doceo. Luc. Διδάσκειν δρᾶμα, fabulā edere in theatro aut aliàs publicè, fabulā docere. Bud. ex Athen.
Διδάσκομαι doceor, disco. Aristoph. in Nub. Διδάξομαι αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. Interdum est, docendū loco, vel mando quo sensu dicitur pater Διδάσκεσθαι filiū. Plato in Protag. ἐς τὰ μὲν ἄλλα διδάσκεται τοὺς υἱεῖς. Sic vtuntur & Xen. ac Aristop. item certior fio, doceor. Paul. in Luc. καὶ πάντα τὰ κελεύσαντες ἐδίδασκον τὴν ἄλλην τὴν Σπάρτην. Item in media voce pro Διδάσκω apud Aristop. Et Luc. Διδάξομαι σε βούλομαι.
Δίδαγμα, τό, documentū Aristoph. in Nub. & Xen. de arte eq.
Δίδαξις, doctrina i. ipsa docendi actio Greg.
Διδακτὸς, ὁ doctus. Ioh. 6. Διδακτὸς, quod doceri potest; Hoc cōtra Soph. μηδ' εἰς εἰκὼ με λέξης ὡς ἔξω διδακτὸν ἐστι διδακτόν. Item quod disci potest. Plut. de fort. τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω, τὰ δ' εὑρετὰ ζητῶ. Itē quod decere licet, docendum. Soph. in Thrac. Διδακτὰ μήτηρ εἰ διδακτά μοι. Sic Plut. in symp. μονονοὺ δεῖ μὴ τὰ καὶ διδακτὰ, & c. iolus dicēda sūt & docēda.
Διδακτικός, aptus ad docendū in docendi artifex & peritus.
Διδακτήριον τό præmium quod magistro doctrinæ nomine redditur: Minerual Latini appellabant.
Διδακτήριον, τό documentū Hippoc. de victu in morb. acut.
Διδαχή, ἡ, doctrina, instructio, admonitio. Thuc.
Διδάσκαλος, ὁ, magister, propriè literarum aut morum. Luc. Διδάσκαλος τῆς κακίας. Item pro quolibet qui rem aliquam docet. vt Διδάσκαλος τῶν ἔργων. Isocr. Διδάσκαλος τοῦ μὴ ψεύδεσθαι. Xen.
Διδασκαλία ἡ, doctrina, disciplina, instructio. Xen. Pæd. 8. αὕτη γὰρ ἀρίστη διδασκαλία. Διδασκαλίαν ποιοῦμαι & διδασκαλίαν παρέχω, Thuc. doceo.
Διδασκαλικός q. d. magistralis aut doctorius. vt Διδασκαλικοὶ λόγοι apud Xen. apomn. lib. 1. Item qui docendi artifex est & peritus. Plat. in Gorg. Διδάσκαλος ῥήτωρ. Τὸ διδασκαλικόν, docendi modus seu ratio Διδασκαλικῶς, modo doctorio, more eorum qui docent in scholis. Polyb. in fragm.
Διδασκάλιον, τό merces docendi, præmium quod discipulus magistro doctrinæ nomine reddit. Idem quod Διδακτήριον. Plutarch. in Alex.
Διδασκαλεῖον, τό locus vbi docetˀ, gymnasiū, schola. Thu.
Διδασκαλεῖα ... Xe. Pæd 3. Διδασκάλους διδασκαλεῖα.
Διδασκέω, idem quod Διδάσκω. Hesiod. αὐτὰρ Ἀθήνη Ἔργα διδασκήσει.
Δάκτυλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primum cum præpos.

Ἀναδιδάσκω, iterum doceo, vt perdoceo. Philo de mundo, ... ἀναδιδάσκει. Vtitur & Aristoph. in Pluto.
Ἀποδιδάσκω, dedoceo sicut ἀπομανθάνω dedisco.
Ἐκδιδάσκω, edoceo. Bud. ex Antiphonte, ὁ γὰρ χρόνος καὶ ἡ ἐμπειρία τὰ μὴ καλῶς ἔχοντα ἐκδιδάσκει τοὺς ἀνθρώπους.
Ἐκδιδάσκομαι, edoceor seu disco. vt ἐκδιδάσκομαι τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν, lingua Græca imbuor. Itē edocendum loco vel curo. vt apud Eurip. in med. Παῖδας ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς.
Ἐπεκδιδάσκω, amplius doceo & demonstro. Plutarc. in Sol. & Plat. in Protag.
Ἐνδιδάσκω, doctrina imbuo.
Μεταδιδάσκω, dedocens priora noua doctrina imbuo. Plut. an seni admin. resp.
Προδιδάσκω, priꝰ doceo. Thuc. li. 2. μὴ προδιδαχθεῖσαι μᾶλλον λέγω πρότερον ἢ ἐπὶ ἃ δεῖ ἔργῳ ἐλθεῖν. Media etiā vox pro actiua vsurpatur. Aristop. in Pluto, Ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτὸ με προὐδιδάξατο.

Composita ex Διδακτός.

Ἀδίδακτος, ὁ καὶ ἡ, indoctus. Phocyl. Ἀδίδακτον etiam dicitur quod aliquis ab alio doctus non est. vt αὐτοδίδακτον τῆς φύσεως δῶρον, apud Luc. de hist. scrib.
Ἀρτιδίδακτος, non ita pridem doctus seu edoctus. qui nuper seu recens didicit. Appian. lib. 3. bell. ciuil. τῶν Ἑλληνικῶν ἀρτιδίδακτος ὤν.
Αὐτοδίδακτος, qui sua ipsius industria rem aliquam didicit, quasi à seipso doctus. Od. χ. & apud Xen. A Bud. exp. suapte natura aliquid faciens.
Αὐτοδιδάκτως, Bud. exp. naturæ instinctu.
Δυσδίδακτος, qui ægrè discit, qui est stupido ingenio. Hippocr. epist. ad Demag.
Θεοδίδακτος, à Deo doctus, diuinitùs institutus. 1. Thess. 4.
Μητροδίδακτος à matre edoctus, à matre eruditus, Suid.
Νομοδιδάκτης, ὁ, ὁ, legis doctor.

Composita ex Διδάσκαλος.

Ἀσωτοδιδάσκαλος, luxuriosorum magister. apud Athen lib 8.
Γεροντοδιδάσκαλος, senis vel senum præceptor. qui docet senes discipulos. Apud Plat. in Euthyd.
Γραμματοδιδάσκαλος, qui literas docet. ludimagister.
Γραμματοδιδασκαλεῖον, idem. Γραμματοδιδασκαλεῖον, ludus literarius. Plut. & Luc.
Δημοδιδάσκαλος, populi doctor. Item peculiari signif. concionator Ecclesiasticus. apud Synes.
Ἐρωτοδιδάσκαλος, amoris præcepta seu artem amandi tradens, amandi præceptor.
Ἑτεροδιδασκαλέω, ῶ f. ήσω, alia & diuersa ab aliis quæ antè tradita sunt doceo, noua doceo, 1. ad Tim. 1. Vtitur & Basil. & Chrysost. & Theodor. in hist. eccles.
Ἱεροδιδάσκαλος, qui sacra docet. qui ea docet quæ ad sacrorum ritus pertinent. Item qui ad sacra initiat.
Κακοδιδασκαλέω ῶ, mala doceo.
Καλοδιδάσκαλος, qui honesta docet.
Κυκλιοδιδάσκαλος magister carminum quæ κύκλια dicuntur.
Κωμῳδοδιδάσκαλος comœdiæ scriptor. comicus poëta.
Κωμῳδοδιδασκαλία doctrina de comœdia.
Λογοδιδάσκαλος, dicendi magister, artis dicendi magister.
Νομοδιδάσκαλος, legis doctor. Luc. c. 5.
Ὀρχηστοδιδάσκαλος, saltator, qui saltatoriam artem docet. Xen. in symp. & Athen. lib. 1.
Τραγῳδοδιδάσκαλος, qui tragœdias docet. Τραγῳδοδιδάσκαλος pro eodem apud Luc.
Ὑποδιδάσκαλος, qui præceptori subest in docendi officio.
Χοροδιδάσκαλος, chori magister, qui docet eos qui in chorum recepti, quomodo canere debeant & quomodo saltare. Aristot. Polit. 3. c. 9 Plat. de leg. & Dem. in Mid.
Χοροδιδασκαλία, munus illud chorodidascali. Et pro peritia chori affertur ex Xenoph.
Ψευδοδιδάσκαλος, falsus doctor. qui doctoris titulum falsò sibi arrogat: vel etiam qui mendacia & falsa docet. 2. epist. Petri cap. 2.

Διδημι, vide in Δέω. Διδράσκω, vide in Δράω, i. fugio.

ΔΙ'ΔΥΜΟΣ, ὁ, ὁ καὶ ἡ, geminus duplex (παρὰ τὸ δύο inquit Etymol.) Od. τ. Αὐλοῖσιν διδύμοισι, duplicibus fistulis. Sophocles. Διδύμαιν χεροῖν, duplicium manuum. Greg. Naz. ἡ διδύμος ἀκτὶς, geminus radius. Item Δίδυμοι dicuntur duo qui vno partu editi sunt. vt Iliad. λ. de duobus Actoris filiis, Οἱ μὲν ἔσαν δίδυμοι. (ita enim quidam accipiunt: alii autem simpliciter pro Δύο.) A poëtis & astronomis Castor & Pollux vocantur Δίδυμοι. Et ei ὄρχεις testes, honestiore (vt ait Gal.) vocabulo Δίδυμοι appellantur, quia gemini sunt. Vnde Διδύμων σκληρίαι, & Διδύμων φλεγμοναὶ apud Dioscoridem. Dicitur & neutro genere Δίδυμα, de gemino partu, seu gemina prole vno partu edita. Plutarch. in consol. ad Apoll. τὰ γὰρ δίδυμα τὴν ὁμοιότητα μάλιστα παρεμφαίνει. Fœminino gen. Διδύμη dicitur radix eius herbæ, quæ & ὄρχις nominatur, vt testatur Galenus in Lex. Hippocr. Traditur enim herba illa habere radicem βολβοειδῆ διπλῆν, ὄρχεσιν ἐοικυῖαν. Vnde & Δίδυμος seu Διδύμιον nominatur.
Διδυμότης ητος ἡ, duplicitas, gemina natura, seu geminitas. Etpon. & geminatio.
Διδυμάονες dicuntur iidem qui Δίδυμοι, gemini seu gemelli, gemina proles, vno partu edita. Il. π. Ὕπνῳ καὶ θανάτῳ διδυμάοσι. Et simpliciter pro δύο, duo, seu duplex. vt apud Nonn. Διδυμάονες ἰχθύες, duo pisces.

Διδυμεύω.

Διδυμεύω, geminos seu gemellos habeo, geminam habeo prolem. vt in Cantico cantic. c. 4.

Διδύμιος, vide in Δίδυμος.

Composita.

Ἐπιδιδυμίς, est propria & intima testium tunica, & illis omni ex parte contigua dura crassa, & admodum valida. Sic dicta, quod testiculo, quem Δίδυμον vocant, superinducta sit. vide Gal. de semine lib. 1. & in lex. Hippocr.

Τετράδυμος, quadrigeminus. Strabo (de mulierib. Ægyptiis) τετράδυμα τίκτει, quadrigeminos fœtus edunt.

Τρίδυμοι, tergemini. vt τριδύμους τίκτειν dicitur quæ triplicē edit partum.

ΔΙΔΩΜΙ. (Fut. Δώσω) dono, do. Od. α. Χρυσοῦ μὲν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα. Plutar. in Themist. ἐκείνῳ δὲ σοφίας ἀριστεῖον ἔδοσαν. Xen. Pæd. 4. Δίδωμί σοι ἐμαυτὸν δοῦλον καὶ σύμμαχον. Exponitur etiā, concedo, permitto. vt Liban. τοῦτο χαρίζω ὁ νόμος δίδωσι, lex illi concedit vel permittit. Synes. ταῖς αἰτήσεσιν αὐτοῦ δέδωκα τὸ πᾶσιν ἀκριβῶς ἐπεξελθεῖν. Idē, καὶ σύ μοι δίδως εἰπεῖν πάτερ σεβασμιώτατε. ¶ Item (de fœmina dictū) do nuptū seu nuptui, do in matrimoniū, vt Il. λ. Δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἥν. Sic Thuc. 2. ἀδελφὴν ἑαυτοῦ δίδωσιν. Apud Herod. ἐδίδοσαν καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων, vltrò citroq; matrimonia contrahebant. ¶ Itē do. i. trado vel offero, porrigo. Herod. 1. εἰώθει γὰρ αὐτῇ κιρνᾶναί τε καὶ διδόναι τὴν πρώτην κύλικα, primum illi miscere atq; offerre poculum. Plato in Prot. οὗτοι τὸ γραμματεῖον διδόασι. i. tabellam porrigunt. Et Διδόναι εἰς χεῖρας Aristoph. tradere in manus. ¶ Est etiam dedo: vt Thuc. 2. Διδόασιν ἑαυτοὺς Ἀκαρνᾶσι. ¶ Dicitur etiam πληγὰς δίδωμι plagas, infligo. Plat. de Leg. Sic Il. α. ἄλγε' ἔδωκεν. Et (inuersa constructione.) Od. ρ. ὀδύνῃσιν ἔδωκεν, tradidit doloribus.

Δίδομαι, donor, trador, &c. Herod. 8. ἐδίδοντο τῷ ῥεύματι, proiiciebantur in flumen.

Δόμα τό, donum, apud Plut. in apopht. & Matth. ac Paulum.

Δόσις, εως, ἡ. donatio, largitio donum, munus. Hom. Plat. Isocrat. ¶ Item pro congiario apud Herodia. ¶ Item pro eo quod vulgò quoque dicimus dose. Galeno & Ægin.

Δοτήρ, ῆρος, ὁ (& Δότης ου, ὁ,) dator, donator. Xen. Pæd. 8 Δαπανημάτων δοτῆρες. Δότειρα, ἡ, datrix, donatrix. Hesiod. in Erg. Θανάτοιο δότειρα.

Δοτὸς οῦ ὁ, qui dari potest. Δοτικὸς ad dandum propensus. A Bud. exp. largitor, profusus Aristot. Apud grammaticos Δοτικὴ πτῶσις, datiuus vel dandi casus.

Διδώω, idem quod Δίδωμι. vnde Διδώσομεν. Od. ν. & Διδώσειν. Od. ω & alia.

Δώς, ἡ, (poet. indec.) idem quod δόμα seu δόσις. Hesiod in Erg. (ἀγαθή.

Δώτης, donator, qui donat, vel donare solet apud Hesiod. Δωτήρ ac Δώτωρ pro donatore à poetis itidem & frequentius quidem quam δώτης vnde passim legitur, θεοὶ δωτῆρες ἐάων. Sic & δώτορ ἐάων. Od. θ.

Δωτίνη, ἡ donum. vt Od. ι. Δώῃς δωτίνην. Δωτινάζω, dona recipio ex Herodoto.

Δώσων qui quū semper polliceatur se donaturū, dicens δώσω, nunquam donat atque ita cognominatum fuisse Antigonū regem tradit Plut. vide Erasm. in prou. dosones.

Δῶρον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ac primùm cum præposit.

Ἀναδίδωμι. emitto, reddo, produco. propriè. quasi sursum do. Plut. in Cam. καρπὸν ἀναδιδῶσι. Item in Themist. ἀναδιδῶσιν ὀσμήν. Apud Basil. in Hexaem. ἀναδίδωσιν ἡ πηγὴ τὸ ὕδωρ. exp. fons scatet aqua. Dicitur & absolutè, vt ἀναδιδοῦσι πηγαὶ apud Herodot. erumpunt fontes vel scatent. ¶ Item pro distribuere interdum capitur. ¶ Item pro reddere. i. restituere: in Pand. sæpe inquit Bud. Sic & apud Luc. ἀναδοῦναι τὸ κιβώτιον. ¶ Ἀναδιδόναι ψῆφον, inquit Bud. permittere vt sententiā dicant. Pertinet etiam ad ferculorum missus (pro) conuiuis apponere, inquit Bud. ex Athen.

Ἀναδίδομαι pass. idem quod ἀναδίδωμι quum est neutrū vt apud Luc. ἀναδοθῆναι πηγὴν ἔδοσαν, pro ἀναδοῦναι. i. erūpere vel scatere. Dicitur etiam de igne. vt ἀναδοθεῖσα φλόξ. flamma quę erupit. vel flamma excitata. ¶ Item distribuor. Alex. Aphrod. Probl. lib. 1. ἡ ξανθὴ χολὴ εἰς ὅλον ἀναδοθῇ τὸ σῶμα, flaua bilis per totū corpus distributa est. Est (inquit Bud.) verbum medicinale pro, distribui per membra.

Ἀνάδοσις. productio. Item eruptio quę sursum versus fit. Arist. de mundo. A quibusdam exp. etiam scaturigo, pullulatio, apud Greg. ¶ Item distributio. apud Dion. Areop. Apud medicos distributio quæ fit per membra. digestio Alex. Aphrod. Probl. 1. Sic ἀνάδοσις σιτίων. Item (vt inquit Bud.) distributio quæ fit in conuiuio, distributio ferculorum in conuiuiis. ferculorum structura. Athen. lib. 5. ἀναδόσεις ἐποιεῖτο κατ' ἄνδρα ἐλομελῶν βρωμάτων.

Ἀνάδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ. redditus. vt ἀνάδοτος εἴη, apud Thuc.

Ἀναδοτικὸς, οῦ, ὁ, distributiuus. vt ἀναδοτικὴ κοιλία τῶν τροφῶν apud Greg. venter alimentorum distributiuus.

Decomp. Δυσανάδοτος, cui contr. Εὐανάδοτος. Athen.

Εὐανάδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui facilè digeritur & in membra distribuitur. Diosc. & Athen.

Συναναδίδομαι, quasi vnà distribuor, vel vna digeror. Aphr. in probl. συναναδιδόμενον τῷ αἵματι καθ' ὅλον τὸ σῶμα.

Ἀντιδίδωμι, do vicissim. rependo. vt apud Xen. Pæd 8. Apud Philostr. ἀντιδιδόντες τὸν ἔλεον τοῦ ἐλέου, cōmiseratione pro cōmiseratione rependentes. Apud Greg. dicitur Christus λύτρον ἑαυτὸν ἀντιδιδοὺς ἡμῶν. qui se redemptionis pretium dat pro nobis.

Ἀντίδοσις, retributio, remuneratio. Capitur in bonam & in malam partem.

Ἀντίδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vicissim datus, cōtra datus, repēsus pro alio, apud Moon. Itē qui remedij gratia contra malū quodpiam datur aut adhibetur, Epigr. lib. 2. Τοῦτο γάρ ἐστι κακῶν φάρμακον ἀντίδοτον. Ἀντίδοτος, ἡ, (subst.) antidotum (q. d. contrà datum) medicamentum quod datur aduersus malum aliquod corporis. vt certam vim ad illud propulsandum habens. Præcipuè autem ἀντίδοτοι sunt quæ dantur aduersus venena. Alex. Aphro. lib. 1. Probl. & Diosc. lib. 1.

Ἀποδίδωμι, reddo, retribuo, persoluo. Aristop. in Neb εἰ μὴ ἀποδώσεις τἀργύριον. Idē in Ran. ἀπόδος τὸν ναῦλον, Xen. Pæd. 8. τῇ γῇ ἀποδοῦναι τὸ σῶμα, reddere corpus terræ. ἀποδιδόναι χάριν. apud Isocr. in Archid. referre gratiam. ¶ Aliquando simpl. exp. do. apud Hom. Sic & ἀποδοῦναι ὅρκους apud Dem. pro cor. dare iusiurandum. ¶ Capitur & pro, attribuo, assigno & tribuo, vt tradit Bud. ex Plat. & Aristot. Sic & Plut. in Themistocl. ἀπέδοσαν αὐτῷ τὸ πρωτεῖον. primas partes ei tribuerunt. Item pro defero, vel refero vt apud Plat. de leg. ἀποδίδωμι ἐς τὸν δῆμον defero ad populum. Item ἀποδιδοὺς εἰς τοὺς κριτὰς τὴν κρίσιν deferens vel referens ad iudices. Item pro, tribuo, i. permitto seu concedo. Cum inf. vt Xen. Pæd. 7. ἀποδίδωμι ἤδη γυναῖκά τε ἔχειν σε καὶ τὰς θυγατέρας. ¶ Item edo, promo. Aristot. de gen. an. lib. 2. καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ οὐκ ἀποδιδόασιν. ¶ Item enarro, explico, de re proposita dissero, apud Plat. in Timæo. Est etiam exprimo, significantius dico, apud Themist. de anima lib. 2. Et pro, definio, seu describo.

Ἀποδίδομαι, reddor, retribuor, referor. vt ἀποδίδοται χάρις, gratia refertur. ¶ Itē vendor. Hesych. Itē actiuè vendo. Thuc. li. 7. τοὺς ἄλλους ἀπέδοντο, vendiderūt. Et cum genit. vt apud Æschin. aduersus Timocr. τῆς ἀξίας ἀποδόσθαι iusto pretio vēdere. Et apud Herodi. l. 2. οἱ τὴν ἀρχὴν αὐτῷ χρημάτων ἀπέδοντο, qui imperium illi pecuniis vendiderunt.

Ἀπόδοσις, redditio, retributio. persolutio, vt χρέους ἀπόδοσις vel ἀμοιβῆς, vel χάριτος. ¶ Apud Hermog. respondet προτάσει, estque propositio propositioni respondens & quæ illi quasi redditur. ¶ Item venditio Poll. ¶ Item enarratio, explicatio, vel definitio apud Themist. de anima lib. 1.

Ἀποδόσιμος, ου ὁ καὶ ἡ, (q. d. reddibilis, vel restituibilis) qui reddi aut restitui debet.

Decomp. Ἀνταποδίδωμι, contrà reddo, vicissim reddo, vt ἀνταποδιδόναι ἠχὴν, sonum acceptum reddere vicissim. Dion. hist. lib 36. Item rependo, retribuo: tam in bonam quàm in malam partem. Aristot. eth. 8. Ἀνταποδίδομαι, contrà reddor, vicissim reddor. Item retribuor. Ἀνταπόδομα. & frequentius ἀνταπόδοσις, retributio. Luc. 14. & ad Coloss. 3. Ἀνταποδοτικὸς, retributorius vel retributiuus. Ἀνανταπόδοτον, ου, τό, redditionē non habēs. schema est in oratione quum non redditur in fine prioris membri quod principio respondeat. B. in ann. in Pand.

Εὐαπόδοτος, redditu facilis. Item qui facilè egeritur seu excernitur Athen. lib. 8.

Μισθαποδοσία, mercedis seu præmij persolutio. Et pro ipsa mercede seu præmio. ad Hebr. c. 2. & 10. Μισθαποδότης, qui mercedem dat seu persoluit.

Προσαποδίδωμι, insuper do, addo. Item reddo. Προσαπόδοσις redditio, figura quædam oratoria.

Διαδίδωμι, trado per manus. Plat. de rep. 1. λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις. ¶ Item distribuo, diuido. Dem. ad Tim. Apud Polyb διαδίδωμι λόγον seu φήμην sermonem aut rumorem spargo. ¶ Item neutr. pro, serpo per membra. Aristot.

Διάδοσις traditio, quæ fit per manus. Item distributio. Dem.

Διαδόσιμος, qui per manus traditur, qui propagatur. vt διαδόσιμος φήμη. & διαδόσιμος μολυσμὸς, apud Synes.

Ἐκδίδωμι, (q. d. extra do) edo vt Diosc. 5. ἐκδίδωσι καρπὸν, edit fructū seu profert. Sic & ἐκδιδόναι βίβλον seu λόγον apud Plu. ¶ Itē dedo. Thu. 1. εἰ ἐκδοίη αὐτὸν, σωτηρίας ἂν τῆς ψυχῆς ἀποστερῆσαι. Sic Plut. in Thes. ἐκδιδόναι Δαίδαλον αὐτῷ κελεύων ¶ Itē pro, loco docendū, vt Bud. interp. apud Xē. ὥσπερ τὸν παῖδα ὅταν ἐπὶ τέχνην ἐκδῷ. Et pro, loco faciēdū, apud Dem. ἐκδόντος μοι Δημοσθένους στέφανον χρυσοῦν ὥστε κατασκευάσαι. Item, loco, i. do nuptui vt ἐκδιδόναι τὴν ἐπίκληρον in quadam lege apud Demost. Interdū & sine adiectione, vt Thuc. 8. ὥστε ἐκδοῦναι ὥστε ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων. ¶ Itē neutraliter pro, influo, illabor, me exonero, erūpo, de fluuio dictum. vt ἐκδιδοῖ ἐς ἕτερον ποταμὸν, Herodot ¶ Item pro ἀποδίδωμι. reddo. Il. γ. in fine.

Ἔκδοσις, deditio. ¶ Ἔκδοσις βιβλίου, editio, diuulgatio libri. ¶ Itē locatio. vt ἔκδοσις οἰκοδομήματος. Dicitur & ἔκδοσιν θυγατέρων ποιεῖσθαι à Plat. pro, virgines nuptū dare. Sic εἰς θυγατρὸς ἐκ-

πρὸς ἔκδοσιν, Dem. ¶ Item nauticum fœnus, eidem Dem.

Ἔκδοτος, deditus, dedititius, ἐκδότους ποιῆσαι βαρβάρους, Isocr. simpliciter pro ἐκδοῦναι, dedere.

Ἐκδότως, aduerb. vt ἐκδότως ἑαυτὸν πιστεῦσαι vel ἐπιτρέψαι in fidem se permittere. Bud. in Comm.

Decomp. Ἀνέκδοτος, nõ æditus, nõ vulgatus. vt liber ἀνέκδοτος. Item ἀνέκδοτος θυγάτηρ. Dem. filia nondum elocata.

Δυσέκδοτος, vt δυσέκδοτος θυγάτηρ, q.d. nõ facilè locabilis.

Ἐπεκδοῦναι, insuper elargiri.

Μετεκδίδωμι, pòst edo, vel pòst eloco.

Προεκδίδωμι, prius dedo, aut prius edo, &c. in Pand.

Συνεκδίδωμι, (de puella dictum) simul do nuptum, seu colloco. i. adiuuo ad collocandam puellam, Dem. & Lys. sic Plut. συνεκδιδόντες τὰς ὀρφανὰς θυγατέρας.

Ἐνδίδωμι, (q.d. intra do) in manus trado, porrigo. Eurip. ἐνδότω τίς μοι χειρὸς σπείραματα. Itẽ dedo, præbeo, & affero. Aristop. ἐνδίδωμ' ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς. Thucydides, ἐνδοῦναι πόλιν, & ἐνδοῦναι τὰ πράγματα. Cũ his accus. ἀρχὴν ἀφορμὴν πρόφασιν, αἰτίαν & similib. exp. præbeo. Apud Plat. ἐνδιδόναι ὑποψίαν, afferre suspicionem. Apud Demost. ἐὰν ἐνδῷ καιρὸς, si tempus dederit seu permiserit. ¶ Item neutr. cedo, non renitor seu obnitor, remissior fio, remissius ago q.d. me trado. Thuc. 2. οἱ δ' ἐν αὐτοῖς ἐνδόντες, οὐκ ἔτι ὑπέμειναν. Apud Aristot. ἐνδιδόναι πρὸς τὴν ἡδονήν. & ἐνδιδόναι τῇ ἡδονῇ cedere voluptati, succumbere vel deditum esse voluptati. Apud Plut. ἰσχύος ἐνδιδούσης, exp. languentibus viribus. Dicuntur ἐνδιδόναι & res quæ molles sunt aut flexibiles. Aristoteli Prob. sect. 5. Sic & Theophr. & Plu. ¶ Item ἐνδιδόναι, indulgentem se præbere vel exorabilem, flecti precibus & quasi cedere: Chrysipp. ἀδιάφθορον εἶναι, καὶ μηδ' ὁμῶς ἐνδιδόναι τοῖς κακούργοις, &c. ¶ Item remitto, laxo, apud Greg. vnde et pass. ἐνδίδοσθαι, remitti, apud Arrian. ὡς ... ἐνδίδοσθαι ἀπὸ τῆς ... ¶ Item pro ordiri & auspicari apud Aristot. Rhet. 1. vt docet Bud.

Ἐνδιδομένως, remissè. laxatis habenis.

Ἔνδομα, remissio laxatio. vel q.d laxamentum.

Ἔνδοσις, remissio, relaxatio, in ep. Hippocr. 134. vt inquit Bud. Est etiam inclinatio cedentis oneri. apud Arist. de mundo. ... & pro ἐνδόσιμον ibidem.

Ἐνδόσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, exp. gratuitus. Apud Aristoph.

Ἐνδόσιμον vero τὸ carminis vel orationis vel cantionis exordiũ auspicatus rhythmi vel melodiæ, & præscriptum quod dabatur ab ipso choro didascalo, cui accinere chorum oportebat. Quo edito quoniã chorus incitabatur ad cantũ, ideò factum est vt ἐνδόσιμον pro inuitamento & occasione data ponatur, inquit Bud. Apud Arist. Polit. 8. ἵνα ὥσπερ ἐνδόσιμον γένηται τοῖς λόγοις, exp. vt vel exordium & præludium sit & prouocatio disputationis. ¶ Exponitur etiam συγχωρητικόν. apud Greg.

Decomp. Ἀνένδοτος, nõ remissus nec languidus, vel in quo non est remissio nec languor. Item rigidus, non exorabilis. Ἀνενδότως, nõ remissè, nõ lãguidè, nõ perfunctoriè, bona fide.

Συνενδίδωμι, vnà cedo.

Ὑπενδίδωμι, paulatim cedo, clã cedo. Itẽ, tergiuersor. Thu.

Ἐπιδίδωμι, do insuper, præterea do seu dono. Hesiod. in Erg. ... Bud. à Dem. ponitur pro, dare liberaliter. ¶ Ἐπιδίδωμι ἐμαυτὸν (addito vel subaud. το datiuo) me trado seu dedo alicui, apud Lucian. Synes. Herod. ¶ Aliquando & cum πρὸς habente accus. Herod. lib. 2. εἰς στρατείαν καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ κινδύνους ἐπιδεδωκέναι αὐτήν. Et cum εἰς, vt apud Athen. ἐπιδεδωκότες εἰς τρυφὴν deditos deliciis, effusos in delicias. ¶ Item proficio ere co, incrementum capio, augeor. Plato. ὡς ... πλέον ἂν εἰς ἀρετὴν ἐπιδιδοῖεν. Idem dicit ἐπιδιδόναι πρὸς φιλοσοφίαν. & Isocr. ἐπιδιδόναι πρὸς ...

Ἐπίδομα, additamentum, Athen. lib. 8.

Ἐπίδοσις, quod insuper datur. accessio, additamentum, apud Xen. Interdum exp. largitio. Est etiam erogatio publicè facta. ¶ Item incrementum. vnde apud Xen. in Oecon. ἐπίδοσιν ἔχειν, crescere, augeri.

Ἐπιδόσιμος, addititius & qui ex additamento vel accremento est ex accessione proueniens. vnde & ἐπιδόσιμα δεῖπνα, apud Athen. lib. 8.

Ἐπιδοτικὸς ad superaddendum seu supererogandum propensus.

Decomp. Ἀνεπίδοτος non proficiens, incrementum non capiens. vt ἀναυξές τε καὶ ἀνεπίδοτον. Theophr. de caus. plant. lib. 4. cap 7.

Προσεπιδίδωμι, insuper addo seu adiicio.

Καταδίδωμι, indo. Accipitur pro influo: Herodot. καταδιδοῖ ἐς πέλαγος. Et Plut. in Fab. ἔνθα τὰ ἕλη καταδιδῶσι.

Decomp. Ἐγκαταδοῦναι, exp. dimittere.

Μεταδίδωμι, dono partem, impertior participo, communico. vt apud Herod. Μεταδιδοῖ Εὐρυβιάδῃ πέντε τάλαντα. Eurybiadi quinque talenta impertit. Sic & Aristoph. in Vespis, & Plato epist. 7. Et cum genitiuo rei. Xen. χρὴ τῆς ἡδονῆς μεταδιδόναι τοῖς φίλοις molestia cum amicis communicanda est.

Μετάδοσις, communicatio, & q.d. impertitio: vt μετάδοσις τῶν καλῶν, Aristid. Item erogatio, apud Plut. & Greg.

Μεταδοτικὸς, communicatiuus, qui libenter communicat seu impertitur. Item qui libenter erogat, erogatorius.

Decomp. Ἀμετάδοτος, qui nihil impertitur, immunificus, auarus.

Ἀμεταδότως, memini quicquam impertiendo.

Δυσμετάδοτος, qui difficilè & non libenter impertitur.

Εὐμετάδοτος, qui facilè impertitur & libenter.

Παραδίδωμι, trado, dedo, expono. Herodot. in Terps. παρέδοσαν σφέας ἑωυτοὺς τοῖσι Πέρσῃσι. Luc. λήθῃ παραδιδόναι, obliuioni tradere. Sic γραφῇ παραδοῦναι, Gregor. vt Lat. tradere literis. Et παραδοῦναι τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου, Synes. tradere posteritati. ¶ Item per successionẽ seu per manus posteris trado. Plat. de rep. 2. γηραιοὶ τελευτῶντες ἄλλοις τοιοῦτον βίον παραδῶσι. Sic apud Aristot. Phys. 4 παραδεδομένον, à maioribus traditũ. ¶ Item probo apud Euangelistas de Iuda proditore.

Παράδοσις, deditio, traditio, vt παράδοσις τῆς πόλεως Thu. l. 3. Item traditio, hoc est, doctrina quæ ore traditur. Quidã exp. institutum, alij constitutio, præceptio. Sæpe in nouo Test.

Παραδόσιμος, qui veluti per manus tradi potest. Polyb.

Παραδωσείω, (q d. tradituriο) tradere seu dedere cupio. Thucyd. lib. 5.

Decomp. Θεοπαράδοτος, diuinitus traditus, Dionys.

Πατροπαράδοτος, à patre traditus. A patre acceptus. vt πατροπαράδοτος ἡγεμονία, à patre acceptum imperium. Itẽ pro à patribus traditus, i. à maioribus. Sic πατροπαράδοτος διδαχὴ apud Eusebium.

Περιδίδομαι, idem quod παραβάλλομαι, depono, seu deposito pignore certo, ex pacto certo: seu paciscor apud Aristop. in Nu. περίδου νυν ἐμοὶ Εἰ μὴ τετράμετρον ἐστιν ἡμιεκτέον, i. depone, deposito pignore certa, Il. ψ. Δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος i. paciscamur. Sic & Od. ψ.

Περίδοσις pactũ, depositio pignoris & certatio ex pacto. Hes.

Προδίδωμι, prodo, vt προδιδόναι πόλιν, Xen. Hell. 1. Et προδοῦναι Σαλαμῖνα Ἀθηναίοις Paul. Et οὐχὶ προδώσειν ἡμᾶς φασί. Aristop. in Vesp. Et προδιδόναι δίκην causã prodere, i. præuaricari, Dẽ. Sæpe dicitur & pro deserere destituere suo auxilio, Thu. 3 καὶ προδοῦναι αὐτοὺς ἐκείνην καλόν. Itẽ προδιδόναι τὰς ἐλπίδας. Aristop. frustrari spem & προδιδόναι τὰ καθήκοντα. Luc. officium deserere, officio deesse. ¶ Affertur & pro perdere ex Dem & Plut. in Pericle. ¶ Item neutraliter pro deficere. apud Herodot. in Polymn. προδοῦναι τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν ἐστιν. ¶ Item prius do, vel prius do Rom c. 11.

Πρόδοσις, q.d. antedatio, aut elargitio, aut erogatio, Dem.

Προδοσία proditio. Thuc. Plut Luc.

Προδότης proditor. Thuc. Isocr. Plutar. Et fœm. προδότις, proditrix. Euripid.

Προδοτικὸς, proditorius. Luc & Plut Προδοτικῶς, aduer. proditoriè, proditorum more. Luc.

Πρόδοτος proditus.

Decomp Καταπροδίδωμι, idẽ propè quod προδίδωμι. Luc

Παλιμπροδότης, Appian. de Metrodoro qui rursus ad Pompeium ab Octauio transiit. ὢν φύσει παλιμπροδότης.

Προσδίδωμι, insuper do. participo, impertior. Xen. apomn. l. 1.

Συνδίδωμι q.d. simul do, do vnum in locum: vnde pro, congrego accipitur: vt & συνδίδοσθαι pass. pro cõgregari, apud Basi. in Hexaem ¶ Item pro ἐνδίδωμι, i. langueo, vel pro subsido, consido, apud Aristot. Probl. sect. 4.

Ἐπισυνδίδωμι (decomp.) exp. inualesco, accresco.

Ὑποδίδωμι cedo.

Composita ex δόσις sine præpositione.

Ἀδωροδόκητος, exp. muneribus non corruptus. Hesych.

Δικοδοσία, ἡ, causæ dictio.

Δικαιοδοσία, [q.d. iuris datio] iurisdictio. Polyb.

Θεόδοτος, diuinitus datus. Hesych.

Ἱκανοδοσία, satisdatio, Theophil. in Institut. ciuil.

Κληροδοσία, distributio quæ sorte fit, vel id ipsum quod sorte datur. Item partium diuisio hereditas. Naz.

Κρεωδοσία, carnium datio seu distributio, visceratio. idem quod κρεονομία & κρεωδαισία. Plut. in Demetr.

Μικροδοσία, exiguæ donationes parua munera. Polyb.

Μισθοδοσία, mercedis seu stipendij solutio.

Σιτοδοσία, frumenti largitio distributio frumenti, frumentatio.

Composita ex δότης sine præpositione.

Ἀγαθοδότης, ου, ὁ, bonorum dato. vel boni. Ἀγαθοδότις, fœ. ge. bonorum datrix, apud Areop.

Ἀγροδότης, ου, ὁ, agrorũ dator. Et pro venationis dator: ab ἄγρα.

Ἀδώτης non donans, qui nunquam donat, qui à donando est alienus. Hesiod. Δώτῃ μέν τις ἔδωκεν ἀδώτῃ δ' οὔ τις ἔδωκεν.

Ἀρτοδοτέω, ῶ, panem do. i. panem aliquibus distribuo.

Βιοδώτης & βιοδώτωρ, vitæ dator, vitam largiens, in Epigr. Reperitur & βιοδότης, apud Plat.

Γαιοδότης terræ dator. Suid.

Γνωμοδοτέω, ῶ, consilium do, sententiam do.

Δικαιοδότης, iuris dator, iura reddens, in cuius potestate sunt iudicia, Strab.

Δικαιοδοτέω, ῶ, iura reddo. Idẽ Strabo. Vtitur & Plut. itẽ Syn.

Ἐργοδότης.

Ἐργοδότης, qui opera distribuit. qui pensum dat. operis locator.
Ἐργοδοτεῖν, opus locare. Bud. (Naz.
Ζωοδότης, vitæ largitor. Dei epith. Ζωοδότειρα, vitæ largitrix. Hō.
Θεόσδοτος, à Deo datus. Hesiod. & Aristot.
Θερμοδότης, qui calidum præbet.
Θερμοδότης, quæ calidam seu caldam in balneis porrigit. in Epigrammat.
Καρποδότης, fructuum seu frugum dator vel largitor. Naz.
Κληροδότης, testator, in Pand.
Κληροδοτέω, ῶ, sorte distribuo. Naz.
Κρεωδότης, ου, ὁ, carnium dator seu distributor. Suid.
Μισθοδότης, qui mercedem dat. Æschin. in Ctesiph.
Μισθοδοτέω, mercedem do. stipendium persoluo. Dem. & Polyb. Dicitur autem μισθοδοτῶ σε, pro μισθόν σοι δίδωμι.
Μισθοδοτοῦμαι, mereo, mercedē fero: stipēdio afficior. Syne. &
Καταμισθοδοτέω, exp. largitione emo. (Polyb.
Ὀλβοδότης, diuitiarum dator. Dicitur & ὀλβοδοτήρ.
Ὀλβοδότειρα, ἡ, diuitiarū datrix. effectrix beatæ vitæ in Epigr.
Πλουτοδότης, & πλουτοδοτήρ, qui diuitias ministrat & suggerit.
Πλουτοδότειρα, diuitiarum datrix. (Hesiod.
Σιτοδότης, frumenti largitor seu distributor. Menand. & Synes.
Σιτοδοτέω, ῶ, frumentum do, frumentum distribuo & dimetior. Dem. σιτοδοτήσας τοὺς ὁπλίτας. Sic & Polyb. σιτοδοτήσας τὴν δύναμιν. Et pass. σιτοδοτοῦμαι, frumentum mihi datur. annonam accipio vel etiam cibum capio, vt ἐν τῇ θόλῳ ἐσιτοδοτοῦντο οἱ γραμματεῖς.
Σταθμοδότης, qui σταθμοὺς i. mansiones distribuit & suā cuiq; assignat. mansionum curator. vel qui hospitia distribuit in comitatu principum. Plut. in Demetr.
Ὑπνοδότης, εως ἡ, somni largitrix quæ somnos præbet seu affert. somnifera. Sic ὑπνοδότειρα νύξ, apud Eurip.
Φωτοδότης lucis dator. Φωτοδοσία, q.d. luminis præbitio, illuminatio. Bud. ex Areop.
Χαριδότης, lætitiæ dator. Bacchi epith. apud Plut. in Antonio.
Χειρόδοτος, q.d. manu datus. Poll.
Χρησμοδοτέω, ῶ oraculum edo. Poll.
Χρησμοδότημα, oraculum editum.
Ψυχοδοτήρ, animarum dator, qui animam & vitam largitur. Apollinis epith. in Epigram.
Ὡροδότης Ἀπόλλων, temporum seu horarum dator, in Epigr.

Δίεμαι, δίερος, δίεσις, vide in διαίνω.

ΔΙΖΩ, idem quod ζητέω, ῶ, quæro. Apud Hom. accipitur pro quæro seu disquiro mecum, animo agito & discepto mecū. Il. π. Ἕκτωρ δ' ἐν Σκαιῇσι πύλῃσ' ἔχε μώνυχας ἵππους. Δίζε γὰρ ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖτις ἐλάσσας Ἦ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι. Hesych. δίζειν exp. etiam φροντίζειν.
Δίζομαι, idem quod δίζω quæro Non. Τιμὴν δ' ἡμετέρην οὐ δίζομαι, non quæro gloriam & honorem meum. Dicitur & δίζομαι ποιεῖν, studio facere, seu do operam vt faciam.
Δίζημαι, (fut. διζήσομαι, tanquam à διζέομαι) idem, quæro, inuestigo. Il. ν. Ἄσιον Ὑρτακίδην ἠδὲ Φοίβῳ ἀνὰ προμάχους διζήμενος εἴ που ἐφεύροι. Et Il. ρ. πληθὺν διζήμενος Od. π. Φράσσομαι εἴ κεν νῶϊ δυναίμεθ' ἀντιφέρεσθαι Μοῦνω ἄνευθ' ἄλλων, ἦ καὶ διζησόμεθ' ἄλλους; an etiam alios quæremus?
Διζήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, quæsitor, vestigator. Nonn.
Composita.
Ἀναποδίζω, diligenter perpendo seu expendo, Hesych. & Suid. Vide & in compositis ex Πούς.
Decomp. Ἐπαναποδίζειν, idem Aristot. de gen. & cor. li. 1.
Ἐπιδίζημαι, insuper quæro Mosch. idyll. 2. Φίλας δ' ἐπεδίζεθ' ἑταίρας.

Δῖμος, vide in Δειμός.

ΔΙΚΕΛΛΑ, ης, ἡ, ligo bifidus, seu bidens, aut etiam bidens sine adiectione. Phoc. Εἰ δέ τις οὐ δεδάηκε τέχνην σκαπτέτω δικέλλῃ. Apud Athen. 13. ἀπειλοῦντες κατασκάψειν τὴν οἰκίαν ἐνεχείρησαν γὰρ δικέλλας. * Ἀκέλλω, moueo, ktym.
Δικελλίτης, ου, ὁ, qui ligone vtitur. fossor. idem quod σκαπανεύς. Luc. διὰ ταῦτα δικελλίτης καὶ διφθερίας ὡς ὁρᾶτε μισθοῦ γεωργεῖ.

ΔΙΚΗ, ἡ, ius iustitia. fas. idem quod θέμις Homero, vt docet Eust. Hesi. in erg. Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν. Hinc aduerbialiter posita, δίκην ἐν δίκῃ σὺν δίκῃ κατὰ δίκην, iure, meritò, quibus oppon. παρὰ δίκην, contra ius & æquū. ¶ Fuit etiam habita pro dea iustitiæ præside. Act. 28. & Aristot. de mundo. ¶ Apud Hom. exp. etiam ritus, mos, consuetudo, vt Odyss. ξ. ἡ γὰρ δμώων δίκη ἐστί, &c. Hinc δίκην aduerbialiter ponitur (sub κατὰ) pro, more, instar. Aristot. de mundo, καὶ ῥέουσι πολλάκις ποταμῶν δίκην. ¶ Item dica, iudicium, causa, actio, lis vt λαγχάνω δίκην, litem intendo, vel edo iudicium actionem. Ἐπάγω δίκην, litem vel actionem impingo. Apud Xenoph. δίκην εἰπεῖν, causam dicere. Vide plura apud Bud. in Cōm. ¶ Item supplicium, pœna: (quæ nimirū ex iudicio prouenit) vt Aristop. in Nub. δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον, hodie dabo pœnas cimicibus. Idem, δώσεις δίκην τούτων. Dicitur & δίκην τίνειν & ἀποτίνειν. Etymon vide in Δίκαιος.

Δικανὸς, οῦ, ὁ, causidicus. Hesych.
Δικανικὸς, οῦ, ὁ, iudicialis. δικανικοὶ λόγοι, orationes iudiciales & forenses. Isocr. Item causarum agendarum peritus, causidicus, leguleius, iurisperitus. Xen.
Δικάω, ῶ, f. άσω, iudico, ius dico, Herodot. lib. 1.
Δικάζω, f. άσω, ius dico, iudico, iudex sum, discepto controuersiam. Luc. in Sall. κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκαζε. Et δικάσω σοι, ius tibi dicam, Hom. Plat. Xen. Apud Apoll. Arg. 2. δίκας λαοῖσι δικάζει, populorum disceptat controuersias. Sic Luc. in Anach. τὰς φονικὰς δίκας δικάζει.
Δικάζομαι, in ius voco, iudicio contendo seu discepto, litigo, δικαζόμενος περὶ τινος. Od. λ. Et Herodi. 4. ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ δικαζομένων. Apud Luc. περὶ μισθῶν τῷ μαθητῇ δικαζόμενος. Dicitur & δίκην δικάζεσθαι. Item pass. iudicor. Thuc.
Δικάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt δικάσιμος ἡμέρα, quæ & ἔνδικος, in qua iudicatur aut iudicare licet. fastus dies. Poll. ex Menandro. Sic δικάσιμος ὥρα, tempus iudicio præstitutum.
Δικαστὴς, οῦ ὁ, iudex. Demosth. Thucyd. Et fœm. δικάστρια, quæ est iudex. Luc.
Δικαστικὸς, ad iudicem pertinens. iudicialis seu iudiciarius Aristoph. Item iudicandi peritus seu iudiciosum. Xen.
Δικαστικὸν, οῦ, τὸ, merces iudicum, sportulæ iudiciales, sportularia pecunia, Bud.
Δικαστικῶς, iudicum more, vt fit in iudiciis. Luc. in Hermot.
Δικαστήριον, iudiciale forum, iudicum consessus, tribunal: Exp. & iudicium, apud Demosth.
Δίκαιος iustus, æquus. Dicitur tam de re quàm de persona. vt δίκαιος ἀνήρ. & δικαία ἀρχή, apud Isocr. Τὸ δίκαιον (subst.) æquitas, ius. Hesiod. in Ἔργ. ... μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου, nec quicquam recedunt ab æquitate seu iure. Apud Aristoph. δίκαια κἄδικα, exp. quo iure quáque iniuria. Et in plur. τὰ δίκαια iura. ¶ Δίκαιος (cum inf.) ... dignus, vt apud Dem. in Mid. δίκαιος ἀποθανεῖν, dignus morte. Sic & apud Aristoph. in Nub. ἀπολαβεῖν τἀργύριον δίκαιος εἶ, exp. dignus es qui argentum recipias. vel æquum est te accipere argentum. ¶ Apud Dem. δικαίαν & γνησίαν νομίζειν χάριν Bud. interpr. iustam & legitimam gratiam. Et apud Herodot. ὀργαὶ δίκαιαι, iustæ orgiæ, i. pœnæ. Aristotel. eth. 5. cap. 7. τὸ δίκαιον deducit ἀπὸ τοῦ δίχα quasi δίχαιον quod in duas æquales partes rem scindat, neutri parti plus minúsve rata portione tribuens. Sic & δικαστὴν vult dici quasi διχαστήν. At Plato putat δίκαιον dici quasi διαϊόν (i. διῆκον) per omnes res procurrens ascita sibi litera κ ad elegantiorem sonum.
Δικαίως, iustè. Aristoph. in Pluto, καὶ δικαίως κἀδίκως, per fas & nefas, quo iure quáque iniuria, quacunque ratione. Item meritò, iure. idem quod εἰκότως, Xen.
Δικαιοσύνη, ἡ, iustitia. Aristot. eth. 5. cap. 5. Δικαιόσυνος Ζεὺς, adiectiuè apud Eustath.
Δικαιόω, ῶ, f. ώσω, iustum, æquum censeo aliquando cum inf. Herodot. δικαιοῦσι Αἰγύπτιοι θύειν. æquum censent sacra facere. Sic Thuc. lib. 2. δικαιοῦντες τοῖς αὐτοῖς ἀμύνεσθαι. Item censeo, iudico. Thu. li. 4. εἶχε δὲ καὶ τὰ τῆς ἀποστάσεως μᾶλλον ἢ οἱ Ἀθηναῖοι ἐδικαίουν. ac certè magis verum erat quod de defectione dicebatur quam Athenienses censerent. ¶ Item purgo & excuso. Bud. ex Areop. ¶ Item condemno, Suidæ. ¶ Item punio. Hesych. & Poll.
Δικαιοῦσθαι ius pati, quod suum est auferre. cui opponitur ἀδικεῖσθαι, Bud. ex Aristot. Item iustificari. ¶ Item condemnare. Thuc. lib. 3. ὑμᾶς δ' αὐτοὺς μᾶλλον δικαιώσετε vos autem ipsos magis condemnaueritis.
Δικαίωμα, τὸ, iustè factum. Aristot. in ethic. Idem etiā quod δικαιολόγημα, allegatum. Apud Arist. in 1. de cœlo. τὰ τῶν ἀμφισβητούντων δικαιώματα, causæ præsidia, & firmamenta quibus causa nititur. Fit etiam quæstio iuris, Bud. Et conflictio. Item instrumentum litis, cautio, cautificatio, in Pand.
Δικαίωσις, idem quod δικαιολογία. vt Suidas apud Thuc. exponit. Harpocratio docet Thucydidi sæpe esse supplicium. Sic & apud Plut. de def. orac.
Δικαιωτήριον, ου, τὸ idem quod δικαστήριον & κολαστήριον, vt Suidas exponit & Hesychius.
Δικαιόω, ῶ, f. ώσω, idem quod δικαιόω, i. supplicio afficio.
Δικίδιον, ου, τὸ, controuersiola, Aristoph.
Composita: ac primùm ex δίκη.
Ἀγνόδικος Hesych. ignorans ius & fas.
Ἄδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, iniustus, iniquus, improbus, iniurius. Dicitur tam de re quàm de persona. vt ἄδικος ἄνθρωπος, apud Dem. & ἄδικος πλοῦτος, apud Isocr. Ἄδικον τὸ, (subst.) iniustitia iniuria. vt Xen. Pæd. 8. ἐπὶ τὸ ἀσεβὲς καὶ ἄδικον τετραμμένοι εἰσὶν ad impietatem & iniustitiam conuersi sunt. Et Plut. in Pericle, ἀδίκου δίωξις, actio iniuriarum.
Ἀδίκως iniustè, iniquè. per iniuriam. præter ius & æquum. Demost. aduersus Ctesiph. οὐδεὶς οὐδ' ἂν οὐδὲ ἀδίκως ἡμῖν ἐνεκάλεσε. Item immeritò, absque iniuria. Idem Dem. ὡς ἀληθῶς οὐδ' ἀδίκως αὐτοῖς ὀργιζόμενοι.

Ἀδικία

Ἀδικία, ἡ, iniustitia, iniquitas, improbitas, scelus, iniusta seu iniqua actio. Aristot. Plat. Plut. &c.

Ἀδικέω ῶ f. ήσω, p. ηκα, iniustè seu iniquè ago, perperam ago contra ius fásque ago, scelus admitto. Arist. Rhet. ad Theod. 4. τὸ ἀδικεῖν ἐστὶ τὸ βλάπτειν ἑκόντα παρὰ τὸν νόμον. Idem ethi. c.5. accipit pro ἄδικος εἰμί. ¶Item cum accus. exp. iniuria afficio, iniuriam infero, contumelia afficio, iniurius sum in aliquem, lędo. Dem. τί Δημοσθένης ἀδικεῖ; qua in re iniurius est Demosthenes? vel quam iniuriam facit? Et cum duobus accus. apud Dem. πάνθ' ὅσα ἠδίκησέ με, quascunque mihi intulit iniurias. Dicitur etiam ἀδικῶ σε εἰς τοῦτο. Arist. Polit.5. Et ἀδικῶ περὶ σε, apud Plat. de leg.

Ἀδικέομαι, οῦμαι, f. ηθήσομαι, p. ημαι, afficior iniuria, iniuriam accipio vel patior, lędor. Plut. in Cam. ἀδικούμενοι μέτρια, mediocres iniurias accipientes.

Ἀδίκημα τὸ, iniusta actio, iniurię illatio, maleficium, scelus Xen. & Plut. Item crimen, quod contra patrię leges factũ est, facinus contra leges admissum & capitale, apud Dinarch. δημόσια ἀδικήματα, crimina publica.

Ἀδικητικὸς, exp. procliuis ad iniuriã inferendam, iniuriosus.

Decomp. Ἀνταδικέω, ῶ iniuriam illatam vlciscor, seu vicissim iniuria afficio, Poll. ex Demosth.

Διαδικέω iniuria afficio, διαδικηθεὶς, iniuria affectus apud (Plat.

Εὐαδίκητος, qui facile iniuria affici potest, iniurię opportunus, iniurię obnoxius, Andocides & Luc.

Μεγαλάδικος, cui in magnis fit iniuria. Μεγαλαδικητικὸς, οῦ, ὁ, Bud. interpr. vehementer iniurius, apud Arist. in Rhet.2.

Μικραδικητικὸς, cui opponitur μεγαλαδικητικὸς ibidem.

Προαδικέω, prior iniuria afficio, iniuria lacesso. Dem. pro cor. οὐδ' ἐν προαδικηθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων.

Συναδικέω, iniurię inferendę socius sum, Dem.

Ἀνάδικος, qui iudicatus quidem iam est, sed iudicio irrito facto iterum iudicandus, apud Suid. & Dem.

Ἀναδικία, ἡ, lis seu iudicium de re quę iudicata quidem fuit, sed irrita facta est. Pollux ex Lysia.

Ἀντίδικος, aduersarius in lite, litigans contra alium. Æsch. contra Ctesiph. & Matth. c.5.

Ἀντιδικέω ῶ contrà litigo, aduersus aliquem litigo, causam meam aduersus alium tueor in iudicio. A Bud. exp. ad causam occurro, iudicio me sisto, liti me offero, è contrario respondeo in iudicio vt aduersarius. Apud Plat. de leg. lib.12. ἀντιδικοῦντες ἑκάτεροι dicuntur actor & reus. Apud Aristoph. in Nub. ἀντιδικεῖν δίκην exp. defendere causam. Apud Dem. ἀντιδικεῖν διαβολαῖς dicitur aduersarius, respondens ad calumnias.

Ἀντιδικία, cõtrà litigatio, oppositio mutua inter se litigãtiũ.

Ἀπολογέω ῶ, causam dico, causam meam defendo. Xen. Hell.5.

Ἀρχίδικος qui pręest causis & iudiciis. Pol. ex Demosth.

Αὐτόδικος, qui seipso iudice vtitur, vt populus aliquis aut ciuitas quę ipsa de controuersia aliqua decernit, nec alius populi ciuitatis aut principis iudicio stare cogitur. Thu. lib.5. καὶ Δελφοὺς αὐτονόμους εἶναι καὶ αὐτοτελεῖς καὶ αὐτοδίκους &c.

Αὐτοδικεῖν, apud Suid. ex Dinarcho, παρ' ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ἐξετάζειν.

Διάδικος ου ὁ, litigator. in Pand.

Διαδικέω ῶ, iudicio contendo seu discepto. Plut. in Apoph. Item iniuria afficio. vide suprà in ἄδικος.

Δωσίδικος, qui dat pœnas, vel potius iudicio se permittit: apud Herodot. in Erat. ἵνα δωσίδικοι εἶεν, καὶ μὴ ἀλλήλους φέροιέν τε καὶ ἄγοιεν, i. vt iuri essent obnoxij, & à mutua vi & rapinis abstinerent. exp. & à quo pœna exigitur.

Ἔκδικος, iniustus, ὁ ἔξω τῆς δίκης. Soph. οὐδ' φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφει. Itẽ (subst.) vltor defensor, vindex, assertor. Hero. (lib.7

Ἐκδίκως, iniustè. Soph. in Antig.

Ἐκδικία, vltio. Item iuris cessio remissio debiti. ex Dione

Ἐκδικέω ῶ, vlciscor, vindico. Dicitúrque ἐκδικῶ σε, vlciscor te & scelus. & ἐκδικῶ ἐμαυτὸν, vlciscor illatã mihi iniuriã, tueor me. Et ἐκδικῶ σε ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου Luc. c.18. vindico te ab aduersario tuo. ¶Item ἐκδικεῖν, vendicare, actione in iudiciũ deducta petere. vt ἐκδικεῖν τὸ πρᾶγμα, & ἡ τῶν ἰδίων ἐκδικήσεως ἀγωγὴ rei vendicatio. Bud. ex Pand.

Ἐκδικοῦμαι, pœnam luo. Greg.

Ἐκδίκησις, vltio. Act. c.7.

Ἐκδικητὴς vltor. Greg. Item persequutor. cuius munus est iudicio experiri cõtra eos qui aurũ vel argentũ vel pecuniam (reip. debent.

Decomp Ἀνεκδίκητος, inultus.

Διεκδικέω, ῶ tueor, defendo: siue iudicio, siue armis. Bud. ex Pand. Ἀδιεκδίκητος, ὁ, indefensus.

Ἑλλανοδίκαι, οἱ, q.d. iudices Grǽciæ (sic vocati iudices sacrorũ certaminum, vt tradit Bud. Præfecti in Olympiaco certamine, Paus.4.

Ἑλλανοδικέω f. ήσω, iudex sum sacrorum certaminum. Et ἑλλανοδίκαι τινες, idem quod ἑλλανοδίκαι, Paus. Eliac. li.1. & 2.

Ἔνδικος, iustus. Soph. ὅταν ταῦτ' ἴδῃς ἔνδικα, i. δικαίως. Sic Epigr. l.2. Ἀπὸ δίκης λαοῖς ἔνδικα τιννυμένη meritò pœnas lués.

Ἔνδικος ἡμέρα fastus dies. Poll. Ἔνδικος κόλασις, Greg. quæ à iudice statuitur.

Ἐνδίκως, iustè, iure, meritò. Plat. lib.11. de leg.

Ἐπίδικος, controuersus, vel qui in controuersiam deduci iure potest, de quo ambigitur inter partes. vt ἐπίδικος κλῆρος, Isæo. Metaphoricè Plutar. ἐπίδικον νίκην vocat καὶ ἀμφίδοξον, ancipiti Marte diremptam, de qua ambigitur inter partes.

Decomp. Ἀνεπίδικος, purus & controuersia vacuus, de quo nulla est controuersia vt κλῆρος ἀνεπίδικος. Demosth. pro cor. Plutarch.

Ἐρημοδίκιον, vadimonium desertum, i. ἐρήμη δίκη.

Εὐδικία bonum ius, seu iudicium syncerum, cui opponitur κακοδικία. Homer.

Εὐθυδικία, recta intensionis depulsio, iusta & plena recusatio, quod fit quum is qui in iudicium vocatus est, nulla præscriptione fori aut alia exceptione summotoria vtitur, nec litis excipiendæ diuerticulo. Dem. Ponitur & pro iudicio recto & incorrupto, apud Poll.

Εὐθυδικέω, ῶ collatis causæ firmamentis, quasi signis ambigo & litigo, rectà caput causæ peto, vulgò ad principem causam aggredi dicimus. Bud.

Ἰθυδίκης, ου, cuius recta sunt iudicia & iusta. qui rectè & iustè fert iudicium. Hesiod. in Erg.

Κακοδικία, corruptum iudicium, iudicium peruersum, crimen iudicis corrupti. Plut. lib.11. de leg.

Καταδίκη, condemnatio, iudicatum, seu res iudicata, mulcta. Plut.

Καταδίκος, obnoxius è re iudicata, qui dicit & ὑπόδικος Dẽ.

Λυσίδικος, qui lites dirimit: vel qui iura dissoluit.

Μεσόδικαι, dicuntur à quibusdam οἱ δικασταὶ, vt qui medij in lite iudicanda esse debeant, tum iustissimi. Aristot. eth. lib.5.

Μισόδικος, qui iure agere odit, osor litigiorum, osor controuersiarum iudicialium. cui opponitur φιλόδικος.

Ναυτοδίκαι, propriè sunt iudices nauticis litigiis cognoscendis deputati: Poll. & Hesych.

Παλίνδικος ὁ πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν δικαζόμενος, Bud. ὁ πολλάκις δικαζόμενος, Poll.

Παλινδικία, actio restituta. Herodian. Plut.

Παλινδικέω ῶ controuersiam iudicatam refero. Bud.

Πάνδικος, iustissimus, seu omnino iustus.

Πανδίκως, omnino iustè. Eur. apud Soph. in Thrac. πανδίκως στελεῖν χιτῶνι παῖδ', schol. exp. ἀνενδοιάστως.

Πολυδικέω ῶ, crebrò multúmque iudicio contendo, multa litigia moueo. Plat. de leg.11 περὶ χρημάτων πολυδικεῖν.

Πραξιδίκη, (q.d. actionum vltio vel vltrix) dea quæ actionibus seu factis nostris finem imponit, & eum quem merentur exitum Hesy. & Suid.

Πρόδικος patronus, qui causam defendit, qui causam pro aliquo dicit. Item tutor, curator. Xen. Hell.4. καὶ πρόδικον τοῦ παιδός. Suidæ est etiam arbiter ex Aristoph.

Προδικία, exp. quoduis curationis munus. Plut. an seni capess. (resp.

Προδικέω ῶ curo, procuro. Hesych.

Στρεψοδικέω ῶ, causas de quibus in iudicio agitur, inuerto. Aristoph. in Nub. & Poll. lib.8.

Συνδίκη, commune causæ patrocinium, lis seu causa communis, quum aliquis cum aliquo eandem causam sustinet.

Σύνδικος, ου, ὁ καὶ ἡ (adiectiuè) qui in causa patrocinatur. Isoc. Item subst. qui eandem causam defendit, Bud. Σύνδικοι (inquit B.) dicuntur qui in secundis actionibus causam defendunt Dem. Item qui à singulis vrbibus mittuntur patroni ad causam vnius prouinciæ tuendam, σύνδικοι dicuntur. Inde factum vt syndici ciuitatum appellati sint.

Συνδικία, causæ patrocinium, Plat. de leg.11.

Συνδικέω ῶ, causam alterius defendo, patrocinor. vt συνδικεῖν ἄλλῳ apud Plat. de leg.11. Συνδικεῖν dicuntur quoque defensores ciuitatum qui ad certam causam agendam vel defendendam eliguntur. Dem. πρὸς Λεπτ.

Ὑβριστοδίκαι, οἱ, dicebantur qui criminum reos in iudicium protrahere nollent. Hesych. & Poll. lib.8.

Ὑπέρδικος, supra modũ iustus, summè iustus, Soph. in Aiace. Apud Poll. ὑπέρδικος ἀγών, exp. ὁ ὑπὲρ τοῦ δέοντος.

Ὑπερδικέω ῶ, defendo in iudicio, patrocinor. Plato in Phæ. ὑπερδικεῖν τοῦ λόγου, id tueri quod dictum est.

Ὑπόδικος, Budæo idem quod καταδίκος, i. obnoxius è re iudicata Exp. & reus. Plat. de leg. ὑπόδικος ἀσεβείας γιγνέσθω τῷ ἐθέλοντι, impietatis reum agat qui velit. Idem ὑπόδικος ἔστω τῆς βλάβης damni illati reus esto.

Φιλόδικος, litium amans, litigiosus Aristotel. Rhet.2.

Φιλοδικέω, ῶ, libenter in litibus versor, vt litigiosi. Thucyd. & Aristotel. Rhet.1.

Φυγοδικέω, ῶ, detrecto certamen & iudicium, ambagibus fugæ & strophis tergiuersationum vtor. cui opponitur ἀντιδικεῖν. Bud. ex Demosth.

Χειροδίκης, q.d. cui ius est in manibus, i. in manuum robore, qui manu ius disceptat, qui ius robore suo seu potentia sua metitur Hesiod. in Erg.

Composita ex δικάζω.

Ἀδίκαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non iudicatus, indemnatus Nonn.

Ἀναδικάζω, iterum iudico, de iis nimirum quæ antè quidem iudicata fuerunt, sed irrita & nulla facta sunt: vt quum damnatus iudi-

tus iudicum sententia oppressum se conqueritur, ac testimoniorum falsitate ipsos circumuentos in iudicando, sese pollicetur ostensurum. Pollux ex Isæo.

Ἀντιδικάζομαι, contrà iudicio contendo. vnde ἀντιδικάσαντο apud Pollucem ex Lysia.

Ἀποδικάζω, absoluo in iudicio, sententia mea absoluo, cui opponitur καταδικάζω ab Aristot. Sic & ab Antiphonte, cũ accus. rei, ἃ αὐτοὶ ἔργῳ ἀπεδικάσατε, ταῦτα ὑμᾶς κελεύουσι καταδικάσαι. Dicitur & δίκην ἀποδικάσαι, i. ἀπολῦσαι. ... vt è Critia tradit Pollux.

Ἀρχιδικαστής, οῦ, ὁ, iudicum præfectus magistratus Alexandriæ qui iudicibus præerat authore Strab.

Διαδικάζω, diiudico. Plat. de rep. 10. ... διαδικάσαι, τοὺς ... δικαίους κελεύειν πορεύεσθαι τὴν εἰς δεξιάν. Pollux ex Critia exponit etiam δι' ὅλου τοῦ ἔτους δικάζειν.

Διαδικάζομαι, iudicio contendo, seu discepto, &c. vt διαδικάζομαι. Dem. περὶ τῶν πεπραγμένων αὐτῇ πρὸς ἀλλήλους διαδικάζεσθαι. Et διαδικάσασθαι πρὸς ἐμὲ apud eundem. Itẽ διαδικάζεσθαι Plat. causam dicere. Apud Dinarch. διαδικαζόμενος τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴν περὶ ἀληθείας, in discrimen iudiciumque vocaturus vera, necne renunciârit.

Διαδίκασμα, actio, petitio Lys. ... τὸ δίκαιον ἀξιῶ μοι ψηφίσασθαι τὸ διαδίκασμα, iladiudicare mihi quod intendi.

Διαδικασμός, οῦ, ὁ, exp. lis, disceptatio. Item iurgium.

Διαδικασία idem. A Bud. exponitur etiam altercatio, item controuersia, duorum disceptatio. Et διαδικασίαν γράφειν, iudicium dictare, dicam scribere. διαδικασίαν ἀναιρεῖν, actionem negare, agentem summonere (peculiari signif.) contentio inter duos pro functione munerum.

Ἐκδικάζω, exp. iudicia exerceo, vlciscor.

Ἐκδικάζομαι, ex Isocr. seu perago, iniustũ esse ostendo iudicibus. Et ἐκδικασθεισῶν τῶν δικῶν, peractis iudiciis. Plato de leg. ἐπειδὰν αἱ κατ' ἐνιαυτὸν δίκαι ἐκδικασθεῖσαι τέλος σχῶσι, ταῖς πράξεσι νόμους γίγνεσθαι χρεών, exequutionibus rei iudicatæ.

Ἐνδικάζομαι, iudicio contendo seu discepto. Poll.

Ἐπιδικάζω, sententia mea adiudico. Apud Arist. Eth. 2. ἐπιδικάζοντα τῆς μέσης χώρας, exp. decertantem de medio loco.

Ἐπιδικάζομαι. Bud. exp. secundum me sententiam fero. Idẽ scribit ἐπιδεδικασμένον à Dem. vocari, qui hæreditatem iure obtinet vt iudicio euictam & quæsitam. ¶ Est etiam, peto hæreditatem. Cum genit. apud Dem. ἐὰν δὲ μὴ ζῇ ὁ ἐπιδικασάμενος τοῦ κλήρου.

Ἐπιδικασία actio legis ab eo qui hæreditatem petit.

Ἐπιδικάσιμος, exp. qui auxiliatur in iudiciis. apud Luc. ἐπιδικάσιμος φίλοις.

Καταδικάζω, sententiam fero aduersus aliquem, condemno. Synes. ep. 154. ἔνηγε δὲ αὐτὸς εἰς τὸ καταδικάσαι με. Et καταδικάζω ζημίαν. Itẽ καταδικάζειν τὴν δίκην, Arist. Et cũ accus. pers. Synes. ὁ καταδικάζω τὸν ἐπισκέπων τοὺς ἐν τοῖς πράγμασιν. Et cũ accus. & genit. (ficut καταγινώσκω) vt apud Luc. ἀπιόντες καταδικάσας σου τοῦ πολλοῦ τὴν ἀπολογίαν. Sic καταδικάζω σου ἀδικίαν vel ἀμαθίαν. Et καταδικάζεις συνέσιν ἐμοῦ ex Phalar. accusas prudentiam meam.

Καταδικάζομαι, condemnor. vt κατεδικάσθησαν θανάτῳ, morte mulctati sunt. Plut in apophth. Καταδικασάμενος, & καταδεδικασμένος apud Isæum dicitur etiam is, secundum quem iudicatum est. Dem. δίκην ἐμποριαν καταδεδικασμένος τοῦ Μνιππου.

Decomp. Προκαταδικάζω, prædamno. vnde προκαταδικάζεσθαι apud Pollucem ex Dinarcho.

Προδικάζω, præiudico. Προδικασία, ας, ἡ, præiudicatio, seu præiudicium. Pollux ex Antiphonte. Προδικασία [inquit Suidas] dicebantur, quum ij qui cædis rei fiebant, in Prytaneo tres menses agebant ante iudicium, quibus vtrinque argumenta proferebantur.

Συνδικάζω, vnà iudico. Plato de leg. [ex Lysia.

Ὑποδικάζω, q. d. subiudico; vnde ὑποδικάζων apud Pollucem

Χαμαιδικασταί, pedanei iudices. Bud. ex Pand.

Composita ex δίκαιος & δικαιόω.

Ἀκριβοδίκαιος, ου, ὁ & ἡ, summo iure vtens, summo iure agens. cui opp. ἐπιεικής Arist. lib. 5. eth. cap. 10. Ἀκριβοδίκαιον, ου, τὸ, [subst.] ius summum. iurisconsulti strictum ius appellant. Arist. ibidem.

Διαδικαιόω, iustum cẽseo, iustũ assero & defendo. Thuc. l. 4.

Φιλοδίκαιος, iusti amans. Philo de vita Mos. lib. 2.

ΔΙΚΤΑΜΟΝ, ου, τὸ, dictamum: herba quam extrahendis sagittis cerui monstrauêre, percussi eo telo pastúque eius herbæ eiecto, vt tradit Theophr. hist. plant. lib. 9. cap. 16. & Plin. lib. 8. ca. 27. nec non Diosc. lib. 3 c. 37. apud quem scribitur & Δίκταμνος fœm. gen. vt & Δίκταμνον neutro gen. apud Aphrod.

Δικταμνίτης οἶνος, vinum dictamno conditum, apud Diosc. libr. 5. cap. 57.

Ψευδοδίκταμον, ου, τὸ, [comp.] pseudodictamũ, herba inde dicta, quia veri dictami speciem mentitur. Theophr. l. 9. c. 16 hist. pl.

ΔΙΚΤΥΟΝ, ου, τὸ, rete. Δίκτυα sunt maiores plagæ quæ in locis planis & ἰσοπέδοις tenduntur, sicut ἐνόδια quæ in vijs. vt tradit Poll. vide & Xen. in Cyneg. Hinc etiam δικτύοις περιβάλλειν apud Luc. & Plut. Item δικτύοις περιβεβλημένοι apud Herodian. li. 4. retibus impliciti. Dicitur etiam de reti piscatorum. Odyss. χ. ¶ Hesychio est etiam media cribri pars, in qua tenuia sunt foramina. ¶ Deriuat Eust. à δίκω, i. βάλλω: sicut ab eodem βάλλω βόλος (quod affinem huic signif. habet) deducitur.

Δικτυόω, ad retis formam compono aut fabrico. Vnde Δεδικτυωμένον ἔργον, opus reticulatum. Bud. ex lib. Reg.

Δικτυωτός, ὁ, ad retis formam factus, reticulatus. Ezec. 41. & 4. Reg. 1. Suidæ est etiam πολύπλοκος.

Δικτυεύς, έως, ὁ, piscator, retiarius. Poll.

Δικτύδιον, ου, τὸ reticulum. Poll. lib. 7.

Δίκτυννα vel Δικτυννα, Diana. dicta ἀπὸ τῶν δικτύων, Orph. hymno in Artem.

Δίκτυες, apud Herodotum lib. 4. sunt feræ quædam Libycæ.

ΔΙΚΩ, iacio, deiicio. Eur. in Phœniss. Κάδμος ἔμολε τᾶνδε γᾶν Τύριος, ᾧ τετρασκελὴς μόσχος ἀδάμαστον πίσημα δίκε, τελεσφόρον διδοῦσα χρησμόν, vbi schol. exponit κατέβαλε.

Δίσκος quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἀνδίκω, (comp.) Aeolica syncope pro ἀναδίκω sursum iacio. Hes.

Ἀνδίκτης, ου, ὁ, pro ἀναδίκτης, species laquei seu pedicæ, Suid. Etymol. & Hesych.

ΔΙΝΗ ης, ἡ, vortex, gurges. Hesiod. in Theog. de Styge. Δίνης ἀργυρέης εἰλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει. Philo de mundo, ὑπὸ συρμοῦ δίνης βιαιοτάτης ἁρπασθεῖσαι χαλεπόθεν ..., fluctuantis aquæ vortice. Plu. de fort. Rom. ἐκ βαθείας ὑποφθέγξεται δίνης, velut ex imo vortice succlamat. Item aëris turbo. Empedocles apud Plut. ὁ δ' αἰθέριος ἔμβαλε δίναις.

Δινήεις, εσσα, εν vorticosus. Il. Ξάνθου ἔπι δινήεντι.

Δινέω f. ήσω, instar vorticis circumago, gyro, verso, circumago. Hesiod. Itẽ neutraliter seu absolutè pro δινέομαι seu στρέφομαι. Il. σ. Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον. & Apol. Arg. 2. ἀνὰ νῆσον ἐδίνεον.

Δινέομαι, οῦμαι, pass. versor, circumagor, in orbem moueor. Il. π. δινεῖθ' ὑπ' ὄσσε. Aristot. de mundo. πάντα δ' ὑφ' ἕνα σημάντορα δινεῖται, omnia sub vno ductore mouentur.

Δίνησις, εως, ἡ, in vorticem seu gyrum circumactio.

Δινηθμός, οῦ, ὁ, idem.

Δινεύω, idem quod Δινέω. Hom. Apoll. Δινεύομαι, idem quod δινέομαι.

Δῖνος, ου, ὁ, idem quod δίνη, turbo, gyrus. Plut. περὶ τῶν μὲν χωρὶς δίνοι τῶν ἅμα κύκλῳ καταφερομένων σωμάτων i turbines & gyri. Item pro turbine æthereo, apud Aristoph. in Nub. Item vertigo, i. affectus, quo caput circumagi videtur. Item saltationis quædam species. Eustathio idem etiam est quod τόρνος, i. instrumentum quo ligna, ebur & alia huiusmodi tornantur. Item quidquid turbinatum est. A cuius similitudine apud antiquos dicebatur vasculum fictile basi carens, & ab inferiore parte rotundum. Athen. lib. 11. & Pol. lib. 6. & Aristoph. in Vesp.

Δινός, οῦ, ὁ, vorticosus. Il. φ. Ποταμοῖο κατὰ δινοῖο ῥέεθρα. vbi alij legunt, δινοῖο.

Δινώδης, εος, ὁ & ἡ, turbineus, aut turbineis vorticibus plenus.

Δινόω, ῶ, instar turbinis circumago, torno. Eust.

Δινωτός, ου, ὁ, turbinatus, tornatus. Iliad. γ. ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖς λεχέεσσι. [τόρνευμα, &c.

Δινίω, idem quod Δινέω. Hesiod. in Erg. Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν Δι...

Δεῖνος, ου, ὁ, idem quod δῖνος, poculi cuiusdam nomen apud Athen. l. 11. Item saltationis genus quoddam, ibidem. Dicitur & Δεῖνος pro δεινη, vt δῖνος pro δίνη, Helych. Δεινὸς verò, vide suo loco.

Δεινέω, contorqueo in orbem, circumago. Δεινίω, idem.

Δείνωσις & δείνησις, exp. conuersio. Hesych. & Suid.

Δεινωτός, οῦ, ὁ, tornatus. Hesych.

Δεινεύω, idem quod Δινεύω.

Composita.

Ἀεδίνητος, ου, ὁ & ἡ, semper in vorticem seu gyrũ actus. qui semper tereti versatur turbine. ἀεδίνητος ἀνάγκη, in Epigr.

Ἁλιδινής, έος, ὁ & ἡ, qui in mari versatur, qui per mare circumagitur, vt ἐμπορίης ἁλιδινέος apud Dionys. de situ orbis. vbi tamen alij legunt ἁλιμενέος.

Ἀναδινέω, ῶ, in vorticem seu gyrum reuoluo. Hesych.

Ἀποδινέω, ῶ, deuoluo.

Ἀργυροδίνης, εος ὁ & ἡ, argenteos vortices habens. Il. β.

Βαθυδίνης, ου, ὁ, profundos vortices habens, profundus. Hesiod.

Βραδυδίνης, εος, ὁ & ἡ, qui tardo vortice circumagitur. Item tardus ad motum, ex Nonno.

Ἐνδινέω, ῶ, instar vorticis aut turbinis circumago.

Ἐπιδινέω, ῶ, verso, gyro, in orbem ago. Cum accus. apud Hom. &

Ἐριδινής, valde vorticosus.

Εὐδίνητος, facili versatus turbine, qui faciles versationes habet, versatilis. Epigr.

Εὐρυδίνης, ὁ, latos vortices habens.

Ἠεροδίνης, εος, ὁ & ἡ, aërem agitans. Potest exponi & passiuè, qui in aere

in aere agitatur, pro ἠεροδίνητος. vt in Ant. Epigr. ἠεροδινὴς αἰετὸς aquila per aerem agitata, aut quæ agitatur per aerem.

Θεοδινὴς qui à Deo circumagitur, à Deo agitatus vel impulsus. vt θεοδινὴς ῥίπη apud Nonn. Et θεοδινὴς ὀμφὴ apud eundem, vox Dei instinctu edita.

Κορδίνημα, τὸ. Ionica vox, significans τὴν καρηβαρίαν παρὰ τὸ κάρα δινεῖσθαι, vt Erotian. tradit & Corint. qui & σκορδίνημα scribi vocant.

Μελαδίνης, nigros habens vortices.

Οἰστροδίνητος, ὁ, ἡ, qui ab œstro ictus in gyrũ se agit, qui œstro agitãte quasi rotatur, apud Æschyl. in Prometh. & Aristop. Dicitur de Ione Inachia, de qua & Virg. Georg. lib. 4.

Παλινδίνητος, qui reciproco vortice reuoluitur. vt παλινδίνητος θάλασσα, mare reciprocum. in Anth. Epig. lib. 1.

Παλινδινία ἡ, vortex reciprocus. Hesych.

Περιδινὴς, qui vortice circumagitur. In Epig. περιδινὴς κύρτος, exp. versatilis nassa. Περίδινος, ὁ, idem, vt περίδινοι λεγόμενοι. Plato de legibus, i. πειραταί.

Περιδινέω ῶ, instar vorticis aut turbinis circũago. Æsch. cõtra Ctesiph. ὅτι κύκλῳ περιδινῶν σεαυτὸν ἐπὶ τοῦ βήματος ἔλεγες.

Περιδίνησις in gyrum aut vorticem circumactio. Exponitur & vertigo.

Περιδίνητος, versatilis, πολύστροφος. Dionys. de situ orbis.

Πολυδίνητος, multos vortices habens.

Ῥαδινὸς, ὁ (ἀπὸ τοῦ ῥᾳδίως δινεῖσθαι) gracilis, tenuis, vt ῥαδινὰ σώματα apud Xen. ¶ Item agilis, celer, mobilis. Anacreon enim ῥαδινοὺς πώλους appellasse fertur celeres equos. Apud Æsch. in Prom. ἀπ᾽ ὄσσων ῥαδινῶν expon. ab oculis mobilibus.

¶ Item mollis. vt πόδας ῥαδινοὺς appellat Hesiodus pedes Veneris. Ponitur & pro imbecilli seu debili: vnde apud Suidam ῥαδινὰ & καρτερὰ inter se opponuntur. ¶ Ῥαδινοὺς ἄκοντας Hesych. appellasse fertur stridula iacula (sicut ῥαδινὴ μάστιξ apud Hom. exponitur à quibusdam λιγυρὰ) Ibicus autem ῥαδινοὺς κίονας, excelsas columnas.

Σκοτόδινος, ὁ, tenebricosa vertigo, quum omnia circumagi & in orbem verti videntur, accedentibus etiam tenebris, adeo vt æger visu priuetur. apud Hippocr.

Σκοτοδινιάω ῶ, vertigine tenebricosa laboro. Σκοτοδινία, tenebricosa vertigo. idem quod σκοτόδινος. Plat. & Hippocr.

Σκοτοδινιάω, ῶ, idẽ quod σκοτοδινιῶ. Et metaph. apud Athen. lib. 5. σκοτοδινιῶντα καὶ μετεωριζόμενον τῷ τοῦ παιδὸς ἔρωτι.

Στροφοδινέω in gyrum flecto, circumago & verso in gyrum. Oculi alicui dicuntur στροφοδινεῖσθαι, quum vertigine corripiuntur seu circumaguntur.

Σφονδυλοδίνητος verticillo tortus, vel fuso tortus in Epigram. σφονδυλοδινήτῳ νήματι, filo quod verticulo ad fusum appenso tortum est.

Ταχυδινὴς, qui celeri vortice circumagitur, celeriter versatilis.

Τροχοδινέω, in orbem circumago. Nonno.

Φρενοδινὴς, mentem versans. ex Nonno.

Χρυσοδίνης, ου, ὁ, habens vortices aureos.

Ὠκυδίνητος qui celeriter voluitur.

Ἔνδινα, quomodo huc pertineat, vide in Ἔνδον.

Διξὸς, vide διστός. Διόθεν, vide in Ζεύς.

Διὸ, vide in Ὅς.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ ου, ὁ, Dionysus, Bacchus: à pœtis etiam dicitur.

Διώνυσος, seu Διωνυσος, metri gratia producto ο. Il. ζ Διωνύσοιο δ᾽ ἄφερ.

Διονύσιος ου, ὁ Bacchicus. vt Διονύσιος κισσὸς, apud Diosc. libr. 2. bacchica hedera. Sic apud Athen. li. 2. Διονυσιάδα ὥραν. i. vinũ.

Διονύσιον ου, τὸ (subaudito subst. ἱερὸν) Dionysi fanum Bacchi templum. Paus. in Atticis. In plur. τὰ διονύσια, (sub ἱερὰ) Bacchica sacra, festum in honorem Bacchi, Bacchanalia. Athen. lib. 4. & Plut. sæpe.

Διονυσιάζειν, dicitur pro τὰ Διονύσια ἄγειν. bacchanalia agitare, bacchicum festum celebrare. Athen. lib. 10.

Διονυσιακὸς, οῦ, ὁ, Bacchicus vel bacchanalis. vt Διονύσιοι ἀγῶνες. Athen. lib. 11. & Διονύσιοι χοροὶ apud eundem lib. 4.

Διονυσιὰς, άδος, ἡ, idem quod Διονυσιακή. Item herba quędam, de qua Diosc. lib. 3. cap. 174.

Διονυσίσκος, q. d. Bacchulus. ¶ Author definit. med. Διονυσίσκους vocari dicit osseas eminentias, quæ prope tempora nascuntur.

Ἀπροσδιόνυσος, (compos.) qui nihil ad rem facit. qui non est ad rem. Prouerbialiter enim dicebant οὐδὲν πρὸς διόνυσον, quum aliquid ad rem propositam non quadraret.

Δῖος, vide in Ζεύς.

ΔΙΠΛΟΟΣ. & cõtractè διπλοῦς, ὁ, duplus. vt 1. Tim. 5. οἱ καλῶς προεστῶτες πρεσβύτεροι διπλῆς τιμῆς ἀξιούσθωσαν, duplici honore. Sic διπλοῦς λόγος, duplaris proportio. & διπλοῦν ὄνομα. nomẽ cõpositum. διπλοῦν κόκκινον, bis tinctũ coccinũ. Exod. 25. Eustath. tradit διπλοῦν κατὰ μέγεθος dici, διπλάσιον autem κατ᾽ ἀριθμόν. ¶ Διπλοῦς cum genit. duplo maior quàm. Matth. c. 23. ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν.

¶ Διπλοῦς, Marcello interdum significat, latus & grandis, vt apud Dioscoridem lib. 2. cap. 213. quemadmodum etiam duplex apud Virg. in Georg. - duplici aptentur dentalia dorso.

¶ Διπλοῖ, in plurali numero accipitur etiam pro, duo. vt διπλοῖ βασιλῆες. ex Apoll. Rhod. item διπλόα ἤματα. ex Sophocl.

¶ Διπλοῦς, duplicem etiam & versipellem significat: vt contrà ἁπλοῦς hominem simplicem. διπλοῦς ἀνήρ, Euripides.

¶ Διπλῆ, nota est in comœdiis atque tragœdiis figura trianguli obliqui sine basi. Vide Hephæstionem περὶ μέτρων. & scholiast. Aristoph. in Pluto. * Παρὰ τὸ δύο πέλειν, fit δυπλόος καὶ διπλόος, vel fit simpliciter à δὶς per adiectionem paragogigam, inquit Etym.

Διπλόη, ἡ, duplicitas. Themist. de anima lib. 2. ¶ Item vafritia versutiáque, ac fraus hominis aliud in ore, aliud in corde habentis, cui opp. ἁπλότης. Greg.

Διπλῆ, aduerb. dupliciter. Synes. epist. 98. Διπλῆ τιμώμενοι. Plato lib. 1. de rep. Διπλῆ ἢ οἱ ἄλλοι δανείζονται αὐτὰ, duplo amplius quàm cæteri.

Διπλοΐς, ίδος ἡ læna duplicata.

Διπλοΐζω. f. ίσω, duplico. Hesych.

Διπλόω, ῶ, f. ώσω, idem Plut. in Camillo, κάμπτεσθαι σίδηρον καὶ διπλοῦσθαι, flecti ferrum atque duplicari.

Δίπλωμα, τὸ, vas duplex. Gal. li. τῶν κατὰ τόπους. Sunt etiam διπλώματα (vt annotat Bud.) quas literas patentes nunc appellamus. cuiusmodi sunt edicta & mandata principum regio signo sancta. & quas bullas pontificias vocant. Vide annotat. post. in Pand.

Διπλάσιος, ου, ὁ & Διπλασίων ονος, ὁ καὶ ἡ duplo maior. Cum gen. vt apud Polyb. Διπλάσιος ἑαυτοῦ φαίνεται, duplo maior apparet quàm sit. Aristot. de mundo. ἐν διπλασίονι τούτων χρόνῳ. Interdum cum ἢ. Isocrat. Plat. ¶ Item duplex, Διπλοῦς. Thuc. lib. 1. διπλάσιον πόνον ἔχειν. Apud Plat. Διπλασίας τιμῆς ἄξιος, duplici honore dignus. ¶ Διπλάσιον ἔσθος, in Anthol. epig. lib. 1. duplicata vestis.

Διπλασίως, aduerb. vt Διπλασίως ἐλάττω, Platoni de leg. duplo minora.

Διπλασιάζω duplico, duplo maiorem facio. Plut. de Socr. dæm. Διπλασιάσαι τὸν ἐν Δήλῳ βωμόν. Philo de vita Mos. lib. 1. Διπλασιάσας τὴν χαράν.

Διπλασιασμὸς duplicatio. Plut. περὶ ἀδολ.

Διπλάζω duplex seu geminus sum. vt apud Sophoclem in Aiace, Τό τοι διπλάζον ὧν γνώμη μεῖζον κακὸν, maius sanè malum est quod duplex est. Exponitur etiam, duplico, gemino. vt Διπλασιάζω. Menander apud Athen. lib. 8. Πῶς οὐχὶ τὸ κακὸν τῶν ἱερῶν διπλάζεται.

Δίπλασις, idem quod Διπλασιασμός. Aristot Rhet. 3.

Δίπλαξ ακος, ἡ duplicata vestis, Il. γ. ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε.

Δίπλακα μαρμαρέην. Legitur & Δίπλακι δημῷ. Il. ψ. Vide & in compos. ex Πλάξ.

Διπληγίδες (sub. χλαῖναι) duplices lænæ. Poll.

Composita.

Ἀναδιπλόω, ῶ reduplico. Ἀναδίπλωσις, q. d. reduplicatio, figura apud grammat.

Ἀναδιπλασιάζω. idẽ quod ἀναδιπλόω. Ἀναδιπλασιασμὸς, idem quod ἀναδίπλωσις.

(Decomp.) Ἐπαναδιπλόω ῶ, reduplico. Ἐπαναδίπλωμα id quod reduplicatum est, seu replicatum. Aristot. hist an. lib. 2.

Ἐπαναδίπλωσις. reduplicatio, geminatio, vel replicatio. Figuræ nomen est apud Rhetores, & gram. Ἐπαναδιπλάζω, duplico repeto. Æschyl. in Prometh.

Διάδιπλος, duplex. vt ἀσπιδίσκια διάδιπλα. exp. duplicia scuta. duplices clypeoli apud Diosc. lib. 2. cap. 105.

Ἐπιδιπλόω & ἐπιδιπλασιάζω. duplico, ingemino.

Ἡμιδιπλοΐδιον ου τὸ, dimidiata diplois. Alij exp. semicinctium, Aristophan. in conc.

ΔΙΡΚΑΙΑ, ἡ, herba quæ ab alijs κιρκαία dicitur, teste Dioscor. lib. 3. ca. 134. Διρκαῖον verò idem testatur vocari à nonnullis τὸ δαῦκον. cap. 83. eiusdem libri.

ΔΙΣ. (aduerb.) bis. Plato in epist. δὶς τῆς ἡμέρας ἐμπιπλάμενον ζῆν, die impleri. * Per syncopen pro δυάκις à δύο. inquit Etym. ¶ In compositione retinet σ sequenti vocali aut diphthongo: sequente autem consonante, interdum retinet, interdum amittit. vt Διστέγεος, Δισμύριος, Δίπους.

Διστὸς, & Atticè Διττὸς, οῦ, ὁ, duplex, geminus. in Epigram. Διστοὶ θεοὶ, duo dij. Διξὸς Ionicè pro Διστὸς, apud Herodot.

Διστάκις, bis.

Διστάζω, f. άσω, duplex sum. Eust.

Δίχα, dupliciter, bipertito. Od. τ. ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα. Thuc. Δίχα πρίσαντες, geminas in partes quũ serrauissent. Aristot. Polit. 6. ἐὰν δίχα γένηται δικαστήριον, si iudicium æqualiter in duo diuidatur. ¶ Item diuisim, separatim, seorsim. Il. υ. θεοὶ δίχα θυμὸν ἔχοντες, diuisis animis. Sic apud Thucydidẽ Δίχα ὄντας, separatos. δίχα ποιεῖν, separare, seiungere, Xen. in Oecon. Genitiuo etiam iungitur. vt Δίχα πέφυκε τοῦ ἑτέρου ab altero dissidet. Item, sine, q. d. separatim ab, seu seorsim ab. &c. Cum genit. Soph. in Aiace, ἐγὼ δὲ καὶ δίχα ἐκείνων πείσομαι

μετ' ἱππευτάων κλιῶ. Aliquando autem casus postponitur, sicut in ἀνά. Διχάδε, idem quod δίχα. Plato in Symp. de Silenis διχάδε ἀνοιχθέντες, in duas partes expansi. B.

Διχάζω, F. άσω, in duo diuido, diduco, separo. A cuius pass. est διεδιχασμένα ἀλλήλων, apud Eust.

Διχασῆρες ὀδόντες, qui & τομεῖς dentes molares, quatuor illi anteriores qui inter κυνόδοντας sunt interiecti, quoniam cibum diuidunt comminuuntque Poll.

Διχῆ dupliciter, bifariam Demosth. Olynth. α. φημὶ δὴ διχῆ βοηθητέον εἶναι τοῖς πράγμασι. Διχῶς, pro eodem.

Διχόθεν, à duabus partibus.

Διχθὰ dupliciter poeticum vocabulum, Od. α. Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν.

Διχθάς, άδος, ἡ, duplex, διττή. Musæus διχθάδι χείρι.

Διχθάδιος, ὁ, idem quod διττός. Il. ι.

Διπλέος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex δίχα.

Ἄνδιχα, in duas partes, diuisim, vt ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσι. Apud Phocylidem μετ' ἐμπίσιν ἄνδιχα νεῖκος. Item sine: cum genitiuo, Epigr. lib. 3. Μετ' ἔρωτος κύμων ἄνδιχα μήτε λύπης.

Διάνδιχα, itidem pro δίχα dupliciter. Il. α. Στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν.

ΔΙΣΚΟΣ, ὁ. discus, orbis ex ferro, ære, lapide aut ligno, qui exercendi corporis causa in auras proiiciebatur, vnde & à δίκω dictum volunt. Il. β. λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες. Od. θ. λάβε δίσκον μείζονα καὶ παχετόν. Et δίσκον ἀφεῖναι, δίσκον ὑποπέμψαι, δίσκον ἐνεγκεῖν apud Pollucem, de disci ludo. Et δίσκων ψόφοι apud Plut. in Pericle. ¶ Numeratur etiam inter vasa in quib. cibaria apponuntur, vt & apud Latinos. Pollux, 6. Epigr. li. 1. Μνῆμα καλῶν δίσκων ἐπὶ γῆρα λιμοφορίων, discorû esuriē afferentium. ¶ Dicitur etiā orbis Solis. Alex. Aphr. lib. 2. ἐλάττων ἡ σελήνη τοῦ ἡλίου τυγχάνουσα τῷ μεγέθει τὸν δίσκον πάντα κρύπτειν οὐ δύναται, luna quū Sole minor sit, eius orbem totum obscurare nequit.

Δισκέω, F. ήσω, disco, ludo, discum iaculor. Od. θ. Est etiam in modum disci iacio.

Δισκεύω, F. εύσω, pro eodem. Philostr. epist. 43.

Composita.

Ἀποδισκεύω, discum deiicio, seu in modum disci deiicio, apud (Eust.

Συνδισκεύω, colludo disco, ludo disco cum aliis.

Διστὸς &c. vide in Δίς.

ΔΙΣΤΑΖΩ F. άσω, vel άξω dubito. (διχῶς βουλεύομαι καὶ εἰς δύο στάσεις ἔχω καὶ διάνοιαν, inquit Etymologus.) Synes. ep. 44. τὸ ἐκεῖνο μηδ' ἐπαγέρη μηδὲ διστάσῃς, nec dubites. Pass. τὸ διςαζόμενον, de quo dubitatur, dubium.

Δισταγμός, ὁ, ἡ, dubitatio. Plut.

Δίστασις, pro eodem. Demosth. ἄνευ διστάσεως ἐψηφίσαντο.

Διστακτικός, dubitatiuus, vt apud gramm. διστακτικὸν ἐπίρρημα. Item diseretiuus. Gazæ lib. 4. gramm.

Ἀδίστακτος, (cōp.) indubitatus, certus, apud Ptol. Sic ἀδίστακτος ἐλπίς, apud Oecumen spes certa. vel actiuè, quæ non dubitat.

ΔΙΦΑΩ F. άσω, quæro. Propriè, quasi palpando quæro. (¶ Etym. enim deducit παρὰ τὸ ἅπτω tango, vnde & ἀφὴ & ἀφάω, vt sit pro δ' ἀφάω, exponitque ψηλαφῶ, vt & Hesych. (Il. π. τίθεα διφῶν Πονέος ἐν ἰχθυόεντι. Hesiod. τελευδ' ἰφῶσα καλιὰν, tuā quærens domum.

Διφήτωρ ορος, ὁ, quæsitor, indagator.

Composita.

Ἐρεβοδιφῶ, orci tenebris abscondita scrutor. Expon. & subterranea scrutor, apud Aristoph. in Nub. οὗτοι δ' ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον.

Πραγματοδίφης, qui litem scrutatur seu lites. Vnde exp. aduo- (catus. Suid.

Τοιχοδιφήτωρ, dicitur ὁ τοίχους διφῶν, qui parietes perscrutatur: nimirum qua parte possint aperiri, vt ita ad ædes via facta furari possit. Hesych.

Τρυγοδίφησις, εως, ἡ, fæcis perscrutatio. Lusus quidam iuuentus ad risum excitandum: quippe quo oportebat aliquid post tergum reuinctis manibus in fæcis catinum demersum, ore extrahere, vt tradit Pol. lib. 9. A verbo τρυγοδιφάω, fæcem perscrutor & quod demersum in ea est perquiro.

ΔΙΦΘΕΡΑ, ας, ἡ, pellis, seu exuuium, vt διφθέρα λέοντος. ¶ Membranæ etiā in quibus scribitur, διφθέραι appellantur, sunt enim & ipsæ ex animantium pellibus confectæ vnde prouerbium, ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας. fingitur enim è pelle Amaltheæ capræ habere membranas in quibus facta hominum notet, & tandem aliquando inspiciens, beneficio vel pœna rependat. ¶ Herodot. lib. 5. τὰς βίβλους ab Ionibus prisca consuetudine διφθέρας nominari tradit, quia aliquando in penuria papyri vtebantur membranis seu pellibus caprinis & ouinis. ¶ Adhæc διφθέρας nominant pelles tentorias, seu pelles quæ in castris σκηνῶν loco sunt, vt apud Athenæum l. 12. ¶ Bulga etiam διφθέρα dicitur, i. saccus coriaceus seu pelliceus. Plut. in Sympos septem sapientum ἐνταῦθα δὲ νεανίσκος, ὡς ἔφασαν, νομευτικός. ἀναπτύξας τινὰ διφθέραν, ἐδείκνυεν ἡμῖν βρέφος γεγονὸς ἵππου, in bulgam enim seu saccū coriaceum inuoluerat. ¶ Deniq; διφθέρα dicitur coriacea vestis, tunica è pellibus, quales sunt pastorum, i. renones, seu saga pellicea. Aristophan. in Nub. ὥσπερ ὁ πατήρ σου διφθέραν ἐνημμένος de caprario Lucian. in Timone. ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος ταύτην τὴν διφθέραν ἡ τιμαλφέστατη (?) πενία [illegible].

Διφθερίας, ου, ὁ, qui gestat etiam ... pelliceam seu coriaceam tunicam. Luc. in Tim. & Poll. lib. 4.

Διφθερίτης, ου, ὁ, idem, vnde fœm. διφθερῖτις. Poll.

Διφθέριον, dicitur vlcus quoddam, in Hippiatr.

Διφθερόω, ῶ, pelle obtego, corio intego.

Composita.

Καταδιφθερόω, ῶ, idem quod διφθερόω. Plut. Symp. 4. & Probl. 21

Λευκοδιφθέροι, albis pellibus seu rhenonibus amicti. Hesych.

Ὑποδίφθερος, exp. pellibus indutus, pelle vestitus. Luc. in Tim.

ΔΙΦΡΟΣ, ου, ὁ, locus in curru in quo parabates & auriga sedebant: à duobus illis, quos ferret, dictus quasi διφόρος, vt tradit Eust. Il. χ. Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε. Synecdochicè vero pro toto curru, vt Il. κ. Δῶσειν γὰρ δίφρόν τε δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους. Et Xen. Pæd. 6. καὶ τὰς θύρας τῶν ἁρμάτων δίφρω αἴθουσαν ἐπὶ τὸ ἅρμα. Sunt qui bigam interpretari malint. i. currum biiugum. ¶ Est etiam sella. Il. ζ. καὶ ἕζεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ. Et Plato lib. 1. de rep. καθῆστο ἐπὶ δίφρου. Apud Plut. δίφρος ἡγεμονικός, exp. sella curulis. Item scamnum quo gestantur infirmi. Bud. In plur. poëtæ in primis dicunt δίφρα metaplasmo generis pro δίφροι.

Διφρεύω, f. εύσω, curru aut bigis vehor. Eurip. in Adromache.

Διφρευτής, ου, ὁ, auriga currus seu bigarum agitator. Soph.

Διφρεία, ας, aurigatio. Xen. Pæd. 6.

Δίφραξ, sella lecticaria Hesych.

Διφρίας, (q. d. sellularius) qui ita effœminatus est vt lecticaria sella gestari semper velit. Hesych.

Διφρίσκος, ου, ὁ curriculum. Aristoph. in Neb.

Composita.

Ἐκδιφρεύω, è curru aut sella excutio aut deturbo.

Ἐνδίφριος, qui in curru est, sessor.

Ἐπιδίφριος, ου, ὁ, καὶ ἡ, qui super curru est, aut sedet aut ponitur. Od. ο. Item pro ignauo & effœminato. Etym.

Ἐπιδιφριάς, άδος, ἡ, (vt Eust. tradit) vel δίφρου, vel τῆς τοῦ ἅρματος ἄντυγος ἡ ἐπιφάνεια ἢ δίφρος. Etym. exp. currus circumferentia, quæ & ἄντυξ dicitur. Il. κ.

Δίχα, διχάζω, &c. vide in Δίς.

ΔΙΨΑ ης, ἡ, sitis. Il. ... κιχάνει δίψα τε ... λιμός. Et καλύψαι δίψαν, apud Plut. in pim. ... τινὰς διψᾶς (?) ... apud Aristot. lib. 7. cap. vlt. ¶ Deriuant grammatici ab ἰπώ, i. βλάπτω, vt sit quasi ἴψα.

Δίψος, εος, τὸ pro eodem. Xen. Pæd. 8. δίψος ὑπομένειν φέρειν.

Δίψιος, ου, ὁ καὶ ἡ, siticulosus. δίψιος αἶα apud Nic. Et δίψιον ἄργος apud Soph. puluis siticulosus & aridus.

Διψαλέος, ὁ, sitibūdus, siticulosus, vt μῦς διψαλέος, in Batrach.

Διψάς, άδος, ἡ, siticulosa, bibula, arida. vt διψὰς ἔχιδνα. vipera siticulosa. Epigr. lib. 3. Item substantiuè plerunq. dicitur pro διψὰς ἔχιδνα de viperæ quadam specie, inde dictæ quòd qui ea morsus est siti inarescat. Nicand in Ther. ¶ Item spinæ quoddam genus apud Theophr. lib. 4 hist. pl.

Διψηρός, οῦ, ὁ, siticulosus, aridus. Synes. & Dionys. de situ orbis.

Διψώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, siticulosus. Diosc. Τὸ διψῶδες, q. d. siticulositas, aut siticulosa ariditas. Plut. in Cor.

Διψήρης, idem.

Διψάω, ῶ, f. ήσω, sitio. Luc. τὸ μὴ διψῆν κάλλιον τοῦ πιεῖν. Et cum genit. Herodot. διψῶν ὕδατος μάλιστα. Item metaph. pro cupio, desidero, appeto, vt διψῶ χαρίζεσθαι ὑμῖν. Xen. Pæd. 4. Et cum genit. πόλις ἐλευθερίας διψήσασα, apud Plat. lib. 8. de rep. Reperitur & διψέω, apud Athen. lib. 2.

Διψητικός, ου, ὁ, sitim prouocans, siticulosus Diosc. & Aristot. 3. de part. anim. Item sitibundus, sitiens, vt διψητικώτατος ἐλέφας, apud Naz.

Διψακός, οῦ, ὁ. à quibusdam dictus est morbus renum διαβήτης appellatus, quem comitatur maxima sitis, vt tradit & Aret. ¶ Est & nomen herbæ quæ alio nomine labrum Veneris appellatur, inde dictæ quòd sit concauo alarum sinu in quo subsistit ros falsus, vt Plin. lib. 27. c. 9. tradit. Vide & Diosc. l. 3 c. 12.

Composita.

Ἄδιψος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non sitit. Athen. lib. 8. ¶ Item sitim sedans, & prohibens, vt ἄδιψα σῦκα, ficus sitim sedantes, Diosc. lib. 1.

Ἐπιδίψιος, siticulosus.

Καταδιψάω, ῶ, intensè sitio. Xen.

Πολυδίψιος, multū seu valde siticulosus, vt πολυδίψιον Ἄργος. Il. δ. Exponit. & diu multúmque sititus, i. desideratus.

Φοβοδίψος, q. d. cum timore sitiens, de eo qui est à cane rabido morsus, qui & ὑδροφόβος appellatur.

ΔΙ Ω,expello,abigo,vide δίομαι.¶Item timeo,vnde δίε. Il.ι.& ε.time.Et δίεσθαι inde deducit Eustat.per anadiplasiasmum. vide & in Δείδω.¶Apud Homer.Iliad.χ.v.251. τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον,Eust.vult δίον esse à δίω significante curro celeriter,& tanquam περὶ τὸ δίω.i.δίεσον.

Δίεμαι,expello,abigo persequor, expello persequendo. summoueo. Il.ρ. Ὥς ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται Ἔγχεσι καὶ φωνῇ. Item cum præpos.ει. Od.φ. Μήστε καὶ ὀπλότερος περ ἐὼν ἀγρόνδε δίωμαι,βάλλων χερμαδίοισι.

Ἀποδίομαι,[comp.]exp ἀποδιώκω.

Decomp Ἐξαποδίω,seu Ἐξαποδίομαι, fugo ex, insequendo exigo & summoueo ex,vt Il.ε.αἴ κεν Ἄρηα Λυγρὸν ἐπιπλήγδην μάχης ἐξαποδίωμαι.

Δίωκω,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

ΔΙΩ´ΚΩ F.ξω,(& interdū ξομαι) Pr.ωχα,idem quod Δίω ex quo & factū est per paragogen, vt inquit Etym. vel quasi Δίω ἄμα,vt vult Eustath.expello abigo.Luc. Διώκω σε τῆς οἰκίας, expello te domo. ¶Item pro,in exilium mitto,apud Herodot. ¶Item prosequor,insequor:ac propriè,cursu insequor fugientem. Il ρ.Ἕκτορι ὠκὺ μάλ᾽ ἐοικὼς ἀκίχητα διώκων.Herod. 3.ἀρετῆς ὑπὸ τῶν διωκόντων ἱππέων καὶ συλληφθείς. Et metaph.pro,assequi conor,consector. Thuc.2.Τὰς τιμὰς διώκειν. A Bud exp.etiam,affecto,& expeto, vt Aristot. ethic.7.ἡδονὴν διώκουσι πάντες,&c. Apud Luc.Δίωκε τὰ πολυανθρωπότατα τῆς χωρίων, consectare loca celeberrima, i. studiosè frequenta. Et Xenoph. χρὴ πειρᾶσθαι τούς τε φιλαιτίους φυλάττεσθαι,τοὺς δ᾽ ἀγνώμονας διώκειν. ¶Item prosequor iudicio accuso,reum ago. Dicitur autem διώκω σε ταύτην τὴν δίκην seu γραφὴν reum te huius criminis facio.Dem.vel διώκω σε φόνου reum te cædis ago.¶Item prosequor oratione,describo. Xenop. οὕτω πως διώκει Πρόδικος τὴν ὑπ᾽ ἀρετῆς Ἡρακλέους παίδευσιν.

Διώκομαι,idem quod διώκω,expello,&c. Od σ.Ὅς ῥ᾽ ἐλθὼν Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο.Item persequor. Il.φ. Ἕως ὃ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο.¶Item pass expellor,&c. Item,accusor Et διωκόμενος,qui accusatur,reus.

Διωγμός,persequutio itē exagitatio, vexatio.In nouo Test & apud eccles.script. χριστιανῶν διωγμὸς seu διωγμοί. Est etiam expulsio & eiectio. Greg.

Δίωγμα id quod persequimur,A Xenop.ita vocatur præda quam canis insequitur.¶Item mysticum quoddam sacrū quod solæ mulieres in Tesmophoriis celebrabant. Sunt qui ex eo dictum putent quòd viros inde arcerent. Hesyc.

Δίωξις,idem quod διωγμὸς,persequutio. vt apud Thucyd. δίωξιν ποιεῖσθαι dicuntur qui persequuntur hostes.Sic etiam apud Arist. eth.6.δίωξις & φυγὴ opp. itē accusatio,actio,vt δίωξις κλοπῆς,accusatio furti,actio furti,Plut.in Pericle.

Διώκτης,ου,ὁ,persequutor, insectator. Et consectator. vt inquit Bud.

Διωκτέος,ὁ,ἡ,quem persequi debemus.Item quem consectari oportet expetendus Soph.

Διωκτὺς,pro δίωξις,persequutio,ex Lasc.

Διωκάθω, Atticè idem quod διώκω. vt ἀμυνάθω pro ἀμύνω. Apud Aristoph.& Plat.de eo dicitur qui iudicio persequitur.

Ἰωκή, per aphæresin dictum vtatur pro διωκὴ seu δίωξις, persequutio,impetus.Iliad. ε.Ἐν δ᾽ Ἔρις,ἐν δ᾽ ἀλκή,ἐν δὲ κρυόεσσα ἰωκή.

Ἴωξις Hesych.& Suidæ est δίωξις,persequutio insectatio

Ἰωχμὸς,οῦ,ὁ idem quod ἰωκὴ & ἴωξις,persequutio hostilis, infesta insectatio Il.θ.& apud Hesiod.

Δίζα,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Composita.

Ἀποδιώκω,expello ex aliquo loco,fugo aliquē. Aristop.in Nub. οὐκ ἀποδιώξεις σαυτὸν καὶ τῆς οἰκίας;non te ex ædib.proripies?

Ἀποδίωξις,εως ἡ,expulsio.Esse etiam volunt genus figuræ quæ ἀποπλάνησις dicatur.

Ἐκδιώκω,idem.Et pro mitto in exilium.

Ἐκδίωξις,expulsio.

Ἐπιδιώκω prosequor,insequor. Xenoph.

Ἐργοδιώκτης,ου,ὁ, qui vrget opus. Ἐργοδιωκτέω,ῶ,vrgeo opus. Ex Græcis Bibliorum interpretibus.

Ἱπποδιώκτης,qui equos agitat,qui equos ad cursum instigat.

Καλλιποδιώκτης qui consectatur pulchros Aristoph.schol.

Καταδιώκω,persequor. Plut.in Alcib. ἐσχίζετο καὶ κατεδίωξεν ἄξεις σκεύεσι.SicXen.Hell 1.εἰς τὴν θάλατταν κατεδίωξαν.

Ἀ[illegible]ιδιώκτης qui nidorem sectatur.muris epith.apud Hom. in Batrachomyom.

Κολλοποδιώκτης, qui pueris exoletis & durioribus inhiat.ὁ διώκων τοὺς κόλλοπας. Eust.

Κυκλοδίωκτος in orbem actus,in orbem currere coactus.Epig.

Μεταδιώκω,prosequor,insequor.Item vestigo, inquiro,vt μεταδιώκειν τὴν ἀλήθειαν apud Greg. [quebantur.

Μεταδίωκτος, persequēdo captus,quem nacti sunt qui inse-

Παλίωξις pro παλιδίωξις [q.d post insequutio] apud Homer. Vide & προΐωξις quod sequitur.

Προδίωξις & προΐωξις,q.d. præinsequutio,est eorum qui priores insequuntur. Hesiod. in Aspide, Ἐν δ᾽ ἦν προΐωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο. vbi προΐωξις eorum est qui priores insequuntur, at παλίωξις,eorum qui quum fugarentur,vice versa postea insequuntur eos à quibus fugabantur.

ΔΙΟΛΥ´ΓΙΟΣ,ου,ὁ,καὶ ἡ,exp.magnus & vehemens, longè latéque se extendens,vt δολιχόγιον κακὸν apud Suid.Et διολύγιον πνεῦμα in Epigr.διολύγια πράγματα Etym.res arduæ.

Διόνυσος,vide in Διόνυσος.

Δίωξις,vide in Διώκω.

Δμῆσις,δμητὸς,&c.vide in Δαμάω.

ΔΝΟΠΑΛΙ´ΖΕΙΝ,(apud Hom.exp.δονεῖν ταῖς παλάμαις, item δονεῖν & πάλλειν,agitare & excutere manibus. Qua expositione indicatur compositum esse vel ex δονεῖν & παλάμη, vel ex δονεῖν & πάλλειν.Il.δ.ἀνὴρ δ᾽ ἄνδρ᾽ ἐδνοπάλιζεν,i.agitabat & percutiebat manib.Et Od.ξ v.501.

Δνοπάλιξις,ἡ,exp.motus excussio quæ manibus fit.Suid.

ΔΝΟ´ΦΟΣ ου,ὁ,tenebræ,caligo idem quod γνόφος eiusdémque formationis,nimirum à νέφος,vnde νόφος,& accessione literæ δ,δνόφος.Etymol. verò à γνόφος deriuat mutatione literæ γ in δ,quam mutationem Eustath. scribit fieri συνήθως. Hesychius verò vult δνόφος esse Æolicum, ἀπὸ τοῦ δονεῖσθαι τὸ νέφος,itidémque Etym. à δονεῖν & νέφος fieri dicit δονοφος & per syncopen δνόφος.

Δνοφερὸς,tenebrosus,caliginosus, vel obscurus,ater Il.ι.ὥστε κρήνη μελάνυδρος, ἥτε κατ᾽ αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ. Et Od.ν.νὺξ δ᾽ ἐπὶ δνοφερὴν ἐλάαν.Et δνοφερὰ κόνις,in Epig.

Δνόφιος idem Hesych.

Δνοφόεις,εντος,ὁ,pro eodem.

Δόγμα &c.vide in Δοκέω.

ΔΟ´ΔΡΑ,ας,ἡ potio seu iusculum ex eo dictum quòd ex nouem speciebus fieret, vt Ausonius indicat hoc epigrammate Δόδρα ποτὸς καὶ ἀριθμός,ἔχω μέλι,οἶνον ἔλαιον, Ἄρτον,ἅλας βοτάνην,ζωμὸν ὕδωρ πέπερι. quod quidam sic interpr. Dodra vocor quæ causa? nouem species gero quæ sunt; Ius,aqua, mel vinum,panis,piper,herba oleum,sal Dicitur igitur à dodrante,dodrans enim dicuntur nouem vnciæ.

ΔΟΘΙΗ´Ν,ῆνος,furunculus, tumor ἀποστηματώδης ex crassis humoribus in carnosis plerunque partibus consistēs. Diosc. lib.1.c.184 δοθιῆνας μαλάσσει. Arist.hist an.lib.3.δοθιῆνων καὶ φυμάτων μεστός. Vide Gal.lib.5.τῶν κατὰ τόπους.

Δοιάζω &c.vide in Δύο.

ΔΟΙΔΥΞ υκος,ὁ,pistillum,seu radius,quo aliquid in mortario tunditur,aut miscetur,seu agitatur:idem quod ἀλετρίβανος vt Pollux tradit.Aristoph. in Equit. εἰ μὴ γὰρ ἐπὶ σὲ τῇ πόλει μέγας, ὦ ἄνθρωπε σύ,δι᾽ ὅν[illegible] ἐγὼ χρηστόμαι,δοίδυξ δ᾽ ὁ τῆς μυείας. Item cochlear quo ea quæ in mortario tusa sunt,colliguntur,apud eundem Aristoph.

Composita.

Ἀναδοιδυκίζω,commisceo,confundo. Propriè,pistillo in mortario commisceo.Hesych.

Διαδοιδυκίζειν Hesychio est,indecenter saltare.

ΔΟΚΑ´ΖΩ,F.άσω,obseruo,item expecto,vt apud Demet Phal. πλοῦν δοκάζων, nauigandi tempus obseruans vel expectans. ¶Item puto,arbitror. vnde δοκασεῖς apud Theocr. in fine Idilij primi.Doricè pro δοκάσεις putabis.

Δοκάζομαι,videor,vnde δοάσσατο.(per syncopē)visum est. Il.ν. Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι Βήμεναι ἐπ᾽ Αἰνείαν Apud Apol.ἐδοκήθη δ᾽ ὅπῃ τὸ δοάσσατο,exp.statuit,decreuit.

Δοκεύω f.εύσω,idem quod δοκάζω obseruo,expecto. item insidior. Il.ν.ἐφορμηθέντα δοκεύσας. Et Il.ψ. καὶ τὸν προύχοντα δοκεύει,i.ἐπιτηρεῖ.

Δοκεύω,idem quod δοκάζω obseruo,expecto,vnde particip. Ἀποδοκημένος,qui obseruat qui stat in insidiis,vel qui excipit. Il. ο.circa finem,ἔνθ᾽ ἄρ᾽ ὅγ᾽ εἰσῄκε δεδοκημένος, vbi Eustath. venatorum esse verbum tradit feram expectantium Hesiod. in Aspide.ἧστο δ᾽ ἀνὴρ ἁλιεὺς δεδοκημένος.Apol.Rhod.Arg.l.1. Ἀμφὶς ὀπιπεύεσκε δεδοκημένος.

Composita.

Ἀκοντοδόκος,ου,ὁ,καὶ ἡ,qui iacula obseruat,i.iaculorum ictus vt eos vitet.Etymol.

Ἀπροσδόκητος. non expectatus, qui non expectatus venit. Theophil.l.2.aduersus gentes ex Simonide.

Καραδοκέω,ῶ (quasi τῷ κάρᾳ δοκεύω, inquit Suid.) solicitè & cupidè expecto (tanquam exerendo caput ad prospiciendum eminus eum qui expectatur. Xen.τὰ προσαχθησόμενα καραδοκοῦντες.Plut.ἐφεδρεύειν καὶ καραδοκεῖν τὸ μέλλον. Apud Eurip.in Troad.-καραδοκεῖ ὁ τῶν στρατηλάτης Ἀργείων ἑξῆς κάλως,exp.obseruat. Videt poni & pro expectare apud Herod.in Polymnia,

Polymnia, καραδοκοῦντα τὴν μάχην. Exponitur etiam ἀποβλέπειν apud Aristoph. in Equit. Ἐκαραδόκησεν εἰς ἐμ᾽ ἢ ...

Καραδοκία, ἡ, sollicita expectatio. [λιν πάλιν.

Decomp. Ἀποκαραδοκέω, ῶ, expecto solicitè, expecto cum anxietate animi & magna solicitudine apud Suid. Ἀποκαραδοκία, expectatio solicita, Rom. cap. 8. Hesychio est προσδοκία, ἀτεκδοχή.

Ὁδοιδόκος, ὁ, qui vias insidet & viatores intercipit, qui in via excipit viatores, viarum obsessor, seu insidiator viæ. Athen. lib. 5. Eustath. annotat inseri ι euphoniæ gratia, sicut & in ὁλοείτεγος.

Ὁδοιδοκέω, ῶ, in via viatores excipio, vias insideo.

Προσδοκάζω idem cum Δοκάζω observo, Hesych.

Προσδοκή, ἡ, angustus locus, qui insidiantibus est aptus. Eust.

Προσδοκάω, ῶ, expecto vel spero. Aristoph. in Vesp. Μηδ᾽ ἵν παρ᾽ ἡμῶν προσδοκᾶν λίαν μέγα. Cum inf. Æschin. προσδοκῶ ἀποδείξειν, exp. cōfido. Sic apud Dem. προσδοκῶ κακὸν ἄν τι γενέσθαι. ¶ Item *pro* arbitror: de re præterita apud Plat. inquit Bud.

Προσδοκάομαι, expector, speror, tam de persona quàm de re. Τὰ προσδοκώμενα, quæ expectantur, quæ sperantur: & τὰ προσδοκηθέντα, sperata, expectata.

Προσδόκημα, τὸ, expectatio. Plat.

Προσδοκία, ἡ, idem. Dem. ἔχειν προσδοκίαν τῆς ἀσφαλείας, Lat. in expectatione esse. Προσδοκία κακοῦ apud Aristot. eth. 3. ¶ Item metus. Thuc. 2. [Hippocr.

Προσδόκιμος, qui expectatur, de quo expectatio est. Thuc.

Decomp. Ἀπροσδόκητος, inexpectatus, inopinus. Dicitur & de re & de persona. Thucyd. Exponitur & activè, qui non expectat, apud eundem Thucyd. Ἀπροσδοκήτως, præter expectationem, ex improuiso, inopinato. vt ἐπιθεμένων ἀπροσδοκήτως, Thucyd. 2.

ΔΟΚΕ´Ω, ῶ, F. δοκήσω, P. ηκα, (sed frequētius ξω & ξα) videor, censeo. Xenoph. κἂν ἐγὼ δοκῶ μοι κίνδυνον τὸν ὑπομεῖναι, mihi videor hoc periculum posse sustinere. Isocr. ἐμοὶ δοκοῦσιν ἅπαντες ἐπιθυμεῖν. Dicitur etiam Δοκῶ μοι ποιεῖν τόδε, *pro*, certum mihi est hoc facere. Sic Lucian. Δοκῶ μοι ἐπιχειρεῖν. Interdum impersonaliter, Δοκεῖ μοι, videtur mihi. Aristoph. Δοκεῖ μοι ταῦτα μὴ δρᾶν, hæc non mihi videntur facienda. ταῦτα ἐδόκει Κικέρωνι. Plutarch. hæc Ciceroni probabantur. Sic τὸ δοκοῦν τινι, quod alicui probatur seu placet. Apud Thucyd. παρὰ τὸ δοκοῦν ἡμῖν, supra nostram opinionem. Exponitur & conuenit. vt Xenoph. Hellen. 2. εἰς δὲ ταῦτα ἀρίσκοι κάλαμον φορεῖν ἐδόκει, conuenerat inter eos, constitutum erat inter eos vt gestarent calamum. Sic particip. Δόξαν, (absolutè) quū conuenisset, vel quum visum esset. Herodo. Δόξαν ... λαβύ... Thucydid. καὶ δόξαν αὐτοῖς ἐχώρουν ἐς τὸ τεῖχος. Dicitur & Δόξαν ... ταῦτα, à Plat. & Xenophon. *pro*, quum de his conuenisset. ¶ Ponitur etiam Δοκῶ *pro*, in aliqua existimatione sum. Sic apud Euripid. in Hecuba, οἱ δοκοῦντες opponuntur τοῖς ἀδοξοῦσι. Sic & apud Gal. cap. 2. ¶ Item existimo puto. Xenoph. σὺ ... φρόνιμόν τι δοκεῖς ἔχειν. Luc. ἴσον ἄν τις ... δόξει. Apud Soph. in Aiace, ... δοκεῖν ταῦτ᾽ ἐστίν, ἐμοὶ δ᾽ ἄγαν φρονεῖν.

Δοκεῖσθαι interdum videri & censeri. Bud. ex Plat. Sic Δέδοκταί μοι κατθανεῖν, certò statutum est mori. Sic Δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ apud Dē. decretū vel statutū esse à Senatu & à pop. vnde τὰ δεδογμένα, decreta, placita, quę & δόγματα.

Δέδοκται, exp. & conuenit, vt Δέδοκται ἡμῖν, conuenit inter nos. ¶ Item pro existimari, putari, vnde Δοκούμενον, quod existimatur, Bud. ex Plat. Idem affert ex Antiph. *pro*, existimari & suspectum esse.

Δόκησις, opinio. vnde Δόκησιν παρέχειν opinionem expectatiōnémque de se præbere. apud Plut.

Δόγμα τὸ quod faciendum videtur, Thuc. Item placitum, decretum, dogma. Plut.

Δογματικὸς qui certa dogmata in aliqua scientia sequitur. Strabo, Sext. Phil. Laërt. & alii. Item Δογματικοὶ ἰατροί, Gal. ad Glauc. qui distinguuntur ἀπὸ τῶν ἐμπειρικῶν. Item ad præcipiendum compositus.

Δογματίζω, dogma aliquod introduco seu inueho dogmatis alicuius sum autor, dico aliquid quod pro certo dogmate habeo. Greg. ... δογματίζομεν. A Bud. expon. & decerno, apud eundem. Item ab Areop. poni scribit *pro*, tueor dogma.

Δογματιστὴς, qui dogmatis alicuius seu aliquorum dogmatum est autor vel defensor. Greg.

Λαοδογματικῶς, (*comp.*) prout vulgo seu populo videtur, ex vulgi opinione.

Δόκος, in carmine idem quod Δόκησις, opinio. Vtitur quidam poëta apud Sext. philos. At Δοχὸς vide in Δέχομαι.

Δόκιμος, ὁ, καὶ ἡ, probus, probatus, spectatus. ἀργύριον δόκιμον. Demosth. proba pecunia. Dicitur & de persona cuius spectata est fides & integritas. vt 1. Cor. 19. cap. Sic Δοκιμώτατοι ποιηταί, Plutarch. probatissimi vel spectatissimi. Alicubi exp. & acceptus.

Δοκιμὴ, probatio, experientia, experimentum. Rom. 5. 2. Corinth. 2. & alibi sæpe.

Δοκίμιον pro eodem. Exponitur enim à Bud. probatio, exploratio, experimentum. Apud Herodian. Δοκίμιον δὲ ὁ στρατιώτης, κάματος exp. labore milites probantur.

Δοκιμάζω probo, exploro, experior, examino. Isocr. τὸ χρυσίον ἐν τῷ πυρὶ δοκιμάζομεν. Idē, Δοκιμάζε τοὺς φίλους ἐκ τῆς περὶ τὸν βίον ἀτυχίας. Item æstimo post examinationem agnosco aliquid seu perspicio. Item probo, i. approbo, comprobo, laudo, item in pretio habeo. Propriè autem approbo, vtpote perspectum, vt Plut. de inst. lib. ἀλλ᾽ ὡς ἓν μάλιστα σπουδαίας δοκιμάσιον ἐστί. Interdum ex consequente signif. eligo. ¶ Nonnunquam *pro* consultum esse iudico, vel vtile esse censeo. Xen. Apomn. l. 1. ταῦτα ἱκανῶς ἐκποιεῖν ἐδοκίμαζε.

Δοκιμάζομαι, probor, approbor. Plat. Isocr. ¶ Item ad magistratum admittor, moribus & meritis probatus. Demosth. in Neæram. Est etiam, tutelæ meæ permittor, togam virilem sumo. Demosth. in Mid.

Δοκιμασία, ἡ, probatio, exploratio, experimentum. Plutarch. de inst. lib. Δεῖ δοκιμασίαν λαμβάνειν τῶν παίδων. Item peculiari signif. exploratio & inquisitio in eos qui proponebantur admittendi ad magistratum censura. Vnde Δοκιμασίαν ἐπαγγέλλειν. Æschin. in Timarch. censuram denuntiare.

Δοκιμαστὴς ὁ, explorator, examinator, æstimator, Chrysost. & Lucian. in somn.

Δοκιμαστικὴ, exploratoria, seu examinatoria ars.

Δόξα, ἡ, sententia, opinio. Thucyd. lib. 3 παρὰ δόξαν τῆς ὑμετέρας ... contrà quā sentiamus Aristot. Eth. 4 καὶ ἀλήθειαν & κατὰ δόξαν inter se opponit. Δόξαν ἔχειν περί τινος, opinionē habere de aliquo. Isocr. in enc. Euag. Dicitur & Δόξαν παρέχειν vel παρέχεσθαι. Interdū Δόξαν ἔχειν exp. existimor. ¶ Item expectatio, vt quum dicitur aliquid accidisse παρὰ δόξαν, apud Thuc. & Plut. ¶ Nonnunquam apud Philosophos est idem quod dogma, seu axioma, (inquit Bud.) aut propositio adeò fixa, vt axiomatis instar sit. vt apud Aristot. metaph. 3. Inde & κυρία δόξα Epicuri apud Cic. ¶ Item fama rumor, & in bonam & in malam partem. vt ἀγαθὴ δόξα apud Solonem. Et χρηστὴ δόξα ex Plat. & ex eodem in rep. 2. ζῶντας εἰς κακὰς δόξας ἄγειν (pro) infamare. ¶ Item, gloria, honor. Isocr. ad Phil. ἰσόθεον ... πᾶσιν ἐνεποίησε τὴν ... δόξαν καταλιπεῖν.

Δοξάριον, τό, gloriola. Luc.

Δοξάζω, opinor, sentio, existimo, Δοξάζω περὶ ψυχῆς οὕτω, Plat. de leg. Item *pro* sentire de se magnificè. B ex Thuc. ¶ Item celebro, gloriosa celebratione colo. vt, Δοξάζειν τὸν Θεὸν sæpe in N. Test.

Δοξάζομαι, existimor. vt Δοξάζομαι ἄδικος, Plat. existimor iniustus. Item celebror, prædicor, Matth. c. 6. Et ἐπ᾽ ἀρετῇ δεδοξασμένοι ἄνδρες, Polyb.

Δόξασμα τὸ quod faciendum videtur. Plat.

Δοξασία, ἡ, opinatio, opinio. Suid.

Δοξαστὴς, opinator. Δοξαστὸς, opinabilis. apud Plat.

Δοξαστὸν, opinabile.

Δοξαστικὸς, qui vi opinandi præditus est.

Composita: ac primùm ex Δοκέω.

Ἀδόκητος, inopinatus, improuisus, Thucyd 4. Ἀδοκήτως, ex improuiso, ex inopinato. Greg. Pro eodem dicitur ἀδόκητα aduerbialiter positum, & ἀπὸ τοῦ ἀδοκήτου, Thuc. l. 6.

Ἀντιδοκέω, ῶ, contrà censeo, contrariam sententiam habeo, in contraria sum opinione. Xen. περὶ τῶν δικαίων ἀντιλέγοντες καὶ ἀντιδοκοῦντες καὶ στασιάζοντες.

Ἀντιδογματίζω, contraria dogmata introduco vel tueor. Luc.

Ἀποδοκεῖν, non videri aliquid faciendum. Res dicitur ἀποδοκεῖν quæ censetur non facienda, apud Herodot. & Xen.

Εὐδοκέω, ῶ, probor, existimatione clara sum, celebror. Plut. in symp. sep. sap. εἰ τὸ μέγιστον εὐδοκεῖ. ¶ Item εὐδοκεῖν bene affici erga aliquem, bene alicui cupere & eo oblectari. Diod. εὐδοκοῦντας τῇ ξένῳ. Apud Polyb. placidè acquiescere. cōtētū esse.

Εὐδοκία, ἡ, affectus beneuolus, propensa animi affectio, beneuolentia gratuita. Vox est peculiaris diuinis literis.

Decomp. Συνευδοκῶ, cum dat. assentior, consentio, apud Athen. Sic & Act. c. 8.

Ὑπερευδοκῶ, maximè celebror, clarissima opinione seu existimatione præditus sum. Bud. ex Lys.

Καταδοκέω, ῶ, existimo. Καταδοκοῦμαι, existimor, suspicione opprimor. B. ex Antiphonte.

Μεταδοκεῖ μοι, mutata sententia (seu mutato consilio) censeo vel mihi videtur. Dem. ad Lep. [decretum fuerat.

Προδοκεῖται, priùs decernitur. vnde προδεδογμένα, priùs vel antè

Συνδοκεῖ μοι ταῦτα ποιεῖν, mihi quoque videtur oportere hæc fieri, censeo hæc facienda. Thucyd li. 8. καὶ ἐκείνοις δοκεῖ καθαιρεῖν, καὶ ἑαυτῷ ἔφη συνδοκεῖν. Συνδοκεῖν (inquit Bud.) dicitur quod inter multos conuenit & communiter placet. Τὰ συνδόξαντα, conuenta & pacta in Pand. Et συνδόξασα ἡμέρα, dies constitutus vel status.

Ὑπερδοκεῖν, supra modum placere, perplacere, vt ταῦτα μοι ὑπερδοκεῖ, ex Philostr.

Composita ex Δόκιμος, &c.

Ἀδόκιμος, ὁ, ἡ, minimè probus, non probandus. Item adulterinus, non syncerus, vt ἀδόκιμον νόμισμα. Arist.

Ἀδοκίμαστος, non probatus, non exploratus. Item qui nondum tutelæ suæ est permissus.

Ἀδοκιμάστως, citra censuram, vt exp. Bud.

Ἀποδόκιμος, idem quod ἀδόκιμος, improbandus & reiiciẽdus.

Ἀποδοκιμάζω, improbo, non approbo, reiicio. Cum accus. Isocr. Xenoph. &c. Item peculiariter signif. in censura noto vel prætereo, apud Lysiam, vt inquit Bud. in Comm.

Ἀποδοκιμάζομαι, improbor, reiicior. vnde ἀποδοκιμασμένος, reiectus, eiectus. Xenoph.

Ἀποδοκιμασία, ἡ improbatio, reiectio.

Διαδοκιμάζω, internosco, diiudico. Xen.

Διαδοκιμαστικός, cui internoscendi & diiudicandi vis inest. Alij exp. probandi vi præditus.

Εὐδόκιμος, probatus & laudatus ab hominibus. Isocr. Interdum & celeber, insignis, spectatus. dicitúrque εὐδόκιμος εἰς τοῦτο vel πρὸς τοῦτο, aut ἐπὶ τούτῳ. Interdum & sine adiectione.

Εὐδοκιμέω, ῶ, vel εὐδοκιμέομαι, οῦμαι, sermone hominum celebror, bene audio, in existimatione sum. vt εὐδοκιμεῖν παρὰ τῷ βασιλεῖ, Herodot.

Εὐδοκίμησις, celebratio, gloriæ adeptio. Plat.

Decomp. Παρευδοκιμέω, fama & celebritate præsto alicui. Apud Aristoph. in Equit. iungitur & accusatiuo rei.

Παρευδοκιμοῦμαι, celebritate vincor ab alio.

Ὑπερευδοκιμεῖν est celeberrimum esse seu clarissimũ, Lysiæ.

Συνδοκιμάζω, simul exploro, simul probo. Isocr. ad Nic.

Composita ex Δόξα.

Ἄδοξος, ὁ, ἡ, inopinabilis, vt ἄδοξοι προτάσεις. Itẽ ignobilis, inglorius. Isocr. in Euag. ἐξ ἀδόξων ἐνδόξους γεγενημένους, ex ignobilib. claros. Item, ignominia notatus: cui opponitur ἔνδοξος. Luc.

Ἀδοξία, ας, ἡ, infamia, dedecus, ignominia. Plato. ἀδοξίαν προσαπτειν τινί, inurere notam ignominiæ. Ἀποτρίψασθαι τὴν ἀδοξίαν Dem. Olynth. 1. abstergere ignominiæ notam.

Ἀδόξως, ingloriè, ignominiosè, probrosè. ἀκλεῶς.

Ἀδοξέω, ῶ, f. ήσω, inglorius sum, ignobilis sum. inhonoratus sum. Eurip. ¶ Item malæ sum famæ, malè audio. κακοδοξῶ, Plutarch. ¶ Exp. etiam, non honestum puto, apud Ioseph. l. 9.

Ἀδοξέομαι, οῦμαι, idem quod ἀδοξέω, inglorius & abiectus sum, apud Xen. in Oecon.

Ἀδόξαστος nihil opinans. Alex. in Top.

Ἀλλοδοξέω, ῶ, aliud opinor quàm sit reuera. Plat.

Ἀλλοδοξία, opinatio falsa de re aliqua.

Ἀμφίδοξος, de quo duplex est sententia siue opinio, de quo in vtramque partem disceptatur, anceps, dubius, vt ἀμφίδοξος ἀγών apud Suid. Plutarc. in Fabio metaph. ἀμφίδοξον νίκην vocauit victoriam de qua ambigitur inter partes. Τὸ ἀμφίδοξον subst. apud Theophr. de caus. plant. lib. 1. in controuersia positum. ¶ Item ἀμφίδοξον, quod est inter ἔνδοξον & ἄδοξον.

Ἀμφιδοξέω, ῶ, ambigo, dubito, Plut. ἀμφιδοξῶ περὶ τῆς Ἰθάκης.

Ἀμφιδοξέομαι, οῦμαι, in controuersiam venio. Suid.

Decomp. Ἀναμφίδοξος, minimè dubius. Ἀναμφιδόξως, indubiè, indubitatè, omnium consensu.

Ἀντίδοξος, contra sentiens, contrariam opinionem habens, contrarius in sententia seu opinione. Apud Gregorium ἀντίδοξοι opponuntur bene sentientibus de fide Christiana.

Ἀντιδοξέω, ῶ, contrariam sententiam habeo vel sequor. contrarium censeo, refragor. Polyb. lib. 1. ἐν πολλοῖς ἀντιδοξῶν καὶ τἀναντία γράφων ἐκείνῳ.

Ἀντιδοξάζω, opinionis contrariæ sum, contrarium dogma habeo. vt quum Philosophi dicuntur ἀντιδοξάζειν ἀλλήλοις. Laert. ¶ Exp. & vicissim glorifico.

Βαθύδοξος, celeberrimus. apud Pand.

Ἔνδοξος, opinabilis. Aristot. in Top. Sic Philop. ἔνδοξα καὶ πιθανά vocat argumenta dialectica. ¶ Item gloriosus, honorificus. item celeber, illustris. ἔνδοξοι ταφαί, Plut. in Pericle, honorificæ sepulturæ. Et ἔνδοξος ἀνήρ, vir celebris. Athen. apud Xen. ἔνδοξος εἰς τὰ πολεμικά. Ἐνδόξως, gloriosè, honorificè.

Decomp. Ὑπερένδοξος supra quàm dici possit gloriosus.

Ἐπίδοξος de quo est opinio, qui existimatur futurus. Cum infinit. Isocr. ἐπίδοξος γενέσθαι πονηρός. Idem, ἐπίδοξος ἂν τυχεῖν τῆς τιμῆς. ¶ Item celeber, clarus, illustris. Plut.

Ἐπιδοξότης, ητος, celebritas, magnificentia.

Ἐπιδοξάζω vt apud Theophr. de caus. plant. lib. 1. ἀλλὰ τὸ μὴ ὡς ἐπιδοξαζόμενον εἰρῆσθαι. exp. in loco opinionis cuiusdam adiectitiæ dictum puteris.

Decomp. Προσεπιδοξάζω, q. d. approbo mea opinatione. Quidam exp. coopinor. Gell. lib. 19. cap. 1.

Ἑτερόδοξος qui est alterius opinionis seu diuersæ. Exp. & qui est alterius sectæ. Luc.

Ἑτεροδοξία, opinio diuersa, opinionis diuersitas.

Ἑτεροδοξέω, ῶ, alterius vel diuersæ sum opinionis. Peculiariter autem ἑτεροδοξεῖν dicuntur qui orthodoxiæ non assentiuntur. hist. eccl. 4.

Εὔδοξος, idem quod ἔνδοξος.

Εὐδοξία, celebritas, claritas nominis, bona existimatio. Isocrat. Plat. Aristot. [Æsch.

Εὐδοξέω, ῶ, celebror sermone hominum, sum clarus, apud

Κακόδοξος, cuius praua seu peruersa est opinio, qui malè sentit aliqua de re.

Κακοδοξία, mala opinio, malum dogma. Et apud Ecclesiast. scriptores, vt Basil. & Theodoritum, pro hæretico dogmate. Vnde & τῇ ὀρθοδοξίᾳ ab ipso Basilio opponitur. ¶ Item infamia, ignominia, vt τυγχάνειν κακοδοξίας. Xen.

Κακοδοξῶ, sum prauæ opinionis. ¶ Item malè audio, infamia laboro. Xen.

Καταδοξάζω (q. d. contrà opinor) Bud. simpl. exp. opinor, existimo, apud Xen. ἢ εἰ καταδοξάσειαν μή τι ἂν ἄλλως ἐθέλοιεν.

Κενόδοξος, inanis gloriæ cupidus, seu amans.

Κενοδοξία, inanis gloriæ cupiditas, seu amor, aut studium. Chrysost. κενοδοξίας τροφὴ τιμαὶ καὶ ἔπαινοι.

Κενοδοξέω, ῶ, inanis gloriæ sum cupidus (vel vt Bud. apud Naz. & Chrysost. exponit) inani gloria ducor.

Μεγαλόδοξος, magnificus. Hippocr. epist. ad Demag.

Μεταδοξάζω, opinionem muto, & μεταπείθομαι, vt Bud. exp. apud Plat. [Greg.

Ὁμόδοξος, qui eiusdem est opinionis. ¶ Itẽ pari gloria præditus.

Ὁμοδοξία, eadem opinio aliquorum, consensus in opinione, Aristot. Ethic. 9. ¶ Item par gloria.

Ὁμοδοξῶ, eiusdem sum opinionis, idem sentio.

Ὀρθόδοξος, cuius recta est opinio, cui opponitur κακόδοξος.

Ὀρθοδοξία, recta opinio, apud Basil. & Synes.

Ὀρθοδοξῶ, sum rectæ opinionis, rectè sentio. Basil.

Πανδοξία, summa gloria.

Παράδοξος, qui est præter (seu contra) omnium opinionem, inopinatus, vnde (ex consequente) exp. & admirabilis, item incredibilis. vt παράδοξα ἀκούσματα. Luc. de cal.

Παραδόξως, præter omnium opinionem, incredibiliter.

Παραδοξάζω, inhonoro, dehonesto. infamo. Ex Deut. cap. 28. & Eccles. cap. 10. ¶ Item valde honoro, illustro, mirabile reddo. Ex cap. 3 lib. 2. Macc.

Πολύδοξος, clarus, illustris.

Συνδοξάζω q. d. conglorifico, simul glorifico, simul honoro. Vnde συνδοξαζόμενος ὁμοτίμως, Greg. q. pari honore afficit.

Φιλόδοξος, qui opinionem seu opiniones sectatur, qui bona opinabilia sectatur, apud Plat. in lib. 5. de rep. ¶ Item gloriæ cupidus. ambitiosus. Herodian. 3.

Φιλοδοξία gloriæ cupiditas. Hippocr. in ep. ad Demag.

Φιλοδόξως cum gloriæ cupiditate, ambitiosè.

Φιλοδοξῶ gloriæ sum cupidus. Item gloriæ seruio.

Dec. Ἀφιλόδοξος minimè gloriæ cupidus. nõ ambitiosus.

Ἀντιφιλοδοξῶ gloriæ cupiditate certo cum aliquo.

Συμφιλοδοξῶ σοι gloriæ tuæ seruio.

Ψευδόδοξος, cuius falsa est opinio.

Ψευδοδοξία, falsa opinio.

ΔΟΚΟ'Σ, ἡ, ἡ, trabs seu trabes, tignum (* dicta παρὰ τὸ δέχεσθαι, vtpote δεχομένη τὰ ἐπιτιθέμενα βάρη. Il. ρ. Ἢ δοκὸν ἠὲ δόρυ μέγα νήιον. Aristoph. in Nub. Διαλεπτολογοῦμαι τὰς δοκοὺς τῆς οἰκίας. Idem Δοκὸν vocat enim trabem qua portæ obfirmantur: in Vesp. Καὶ τὴν βάλανον ἐμβάλλε πάλιν εἰς τὸν μοχλόν. Καὶ τῷ δοκῷ προσθεὶς τὸν ὅλμον τὸν μέγαν. Ἀνύσας τι προσκύλιε γ'. ibi enim schol. exponit τὸν ἀντίβαστον. ¶ Sũt & in meteoris Δοκοὶ à trabis figura dicta. Plin. lib. 2. cap. 26. meminit & Hesych. ¶ Δοκὸν, idem Hesych. exp. τὴν ἀγχόνην. ¶ Eidem Δοκὸς est speculatio, expectatio: pro quo alij paroxytonus δόκος, de quo vide in Δοκέω.

Δοκὶς, ίδος ἡ, trabecula, parua trabs seu paruæ trabes. interdum etiam simpliciter, trabs seu trabes. Hippocr. de fract. ¶ Δοκίδες Suidæ sunt etiam stellarum genus. ¶ Hesych. sunt etiam numeri quidam.

Δοκίδιον, ου, τὸ, idem.

Δόκωσις, tectum, contignatio. Hesych.

Composita.

Διαδοκὶς, lignum transuersarium quod cæteras trabes sustinet, Hesychio.

Δοροδόκος, Suidæ idem quod Δοκὸς, trabes.

Δολερὸς, δόλιος, &c. vide in Δόλος.

ΔΟΛΙΧΟ'Σ, ὁ, ὁ, longus, prolixus, δολιχὸν δόρυ, Il. ν. longa hasta. Et δολιχοῖσιν ἐλατῆρσι. Apol. longis remis. Et Δολιχὰ πρυμνήσια, in Epigr. longi rudentes. Dicitur & de longitudine tẽporis, vt Δολιχὸς πλόος & δολιχὴ νύξ. in Od. Sic δολιχοὶ καμάτοι, in Epigr. Item δολιχαὶ ἐλπίδες, necnon δολιχὸς χρόνος, ibidem. ¶ Item δολιχὸς, vel δόλιχος, (retracto accentu) certum curriculi spatium, duodecim aut (secundùm alios) vigintiquatuor stadiorum. Metaphoricè laus ab Epicrate comico dicitur δολιχὸν τοῖς ἔτεσι τρέχειν, vt & Latini dicunt vitam decurrere, & decursum vitæ spacium. ¶ Item legumen quoddam, phaselus, aut pisum, secundùm quosdam. Quidam δολίχους cicerculas seu phaseolos ex Galeno interpr.

Δολιχόν,

Δολιχοδρομέω, f. ήσω, dolichum curro seu decurro, Epigr. l. 2. Apud Philonem de mundo Δολιχοδρομεῖ ἡ τῆς φύσεως δρόμον. Bud. interpr. naturę curriculum quasi Circense peragit. Apud eundem in vita Mosis, Δολιχεύειν ἄνω καὶ κάτω, sursū deorsum cursitare.

Δολιχήρης, idem quod Δολιχός.

-ΔΟ'ΛΟΣ, ὁ, dolus, fraus Hom. Il. α. κακότεχνος δόλος. Isocr. in Euagr. οἱ δὲ κατὰ δόλου καὶ τέχνης περιεγενόμενοι τῶν ἐχθρῶν. Aristoph. autem in Pluto Δόλος contrarius est ἁπλοῖς τρόποις.

Δολόεις, εντος, ὁ, dolosus, subdolosus, Apoll. Arg. 2. Δολόεσσαν ἀφροσύνην θεᾶς. Item dolosè factus, vt Δίσμαξα δολόεσσα. Od. θ.

Δολόω, ῶ f. ώσω, dolo ago cum quopiam, decipio. Aristoph. in Eq. Est etiam adultero, vt Δολώσαντες τὸν οἶνον, Luc. Dicuntur & Δολοῦν qui lanas tingunt teste Poll.

Δόλωσις, deceptio. Xen. Pæd. 1.

Δόλιος, dolosus. Hom. Hesiod. Soph.

Δολιότης, fraudulentia.

Δολιόω, dolo vtor: apud Græcos Bibl. interpr. ἐδολιοῦσαν ταῖς [γλώσσαις.

Δολίζω, adultero. Diosc Δολιοῦμαι, fraudulenter ago.

Δολερὸς idem quod Δολόεις & δόλιος. Xen. Pæd. 1.

Δολερῶς, dolosè.

Δόλων, ωνος, ὁ, sica gladiolus seu pugio occultus: quo nimirum dolosè aliqu in petimus. Plut. in Tib. Hesych. Δόλωνες sunt etiam parua vela in nauibus, itidémque Poll. lib. 1.

Δίλεαρ Δολιχὸς, quomodo huc pertineant vide suis locis.

Α'δολος, ὁ καὶ ἡ (comp.) doli expers, dolo carens, candidus, syncerus, vt φιλων ἀδολώτατε, Synes. Et ἀδολώτατον ἦθος apud eundem. Item non adulteratus, apud Aristidem.

Α'δόλως, citra dolum, candide. Thucyd.

Δόμα vide in Δίδωμι.

Δομος &c. vide in Δέμω.

ΔΟ'ΝΑΞ, ακος, ὁ, arundo Cypria, concaua & crassa. apud amnes nascens: vt tradit Diosc. lib. 1. cap. 15. * (Eustathius deriuari dicit à Δονεῖσθαι, quòd facilè à ventis agitetur.) Od. ξ. Α'ν δόνακας καὶ ἕλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες Κείμεθα. Vide & Theophrast. lib. 4. cap. 12. de hist. plant. vbi Gaza cannam exponit. ¶ In epigram. pro calamo scriptorio accipitur. Et δόναξ πτερόεις pro sagitta in iisdem Epigr. & Iliad. λ. ¶ Pollux inter partes organorum musicorum quæ pulsantur, Δόνακα quoque ὑπολύριον à comicis dictum tradit lib. 4. ¶ Sic etiam piscis quidam nominatur, quòd arundinis instar angustus & oblongus fit vt tradit Eust. & Athen. lib. 3.

Δονακεύς, έως, ὁ, arundinosus. Il. σ.

Δονακεῖον, ου, τὸ arundinetum.

Δονακώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ arundinosus. Apoll. Arg. 2.

ΔΟΝΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, agito. Iliad. χ. de bobus, τὰς μὲν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν. Aristoph. πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ τῶν δὲ βοστρύχων.

Δονέομαι, οῦμαι, agitor, cōmoueor, cōcutior. Theoc. Idyl. ζ. Πολλαί δὲ ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο Αἴγειροι πτελέαι τε. ibi. Herod. l. 7. πᾶν δὴ τὸ Λυδῶν ἔθνος εὐθέως ἐδεδόνητο.

Δόνημα, τος, agitatio, motus. (pass. sig.) Luc. Δινδρυ δόνημα.

Δόνησις, εως, ἡ, agitatio, ipsa actio agitandi, commouendi seu [quassandi.

Δονεύω, f. εύσω, idem quod Δονέω.

Δόναξ, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Composita.

Α'δόνητος, ὁ καὶ ἡ, immotus, inconcussus. Epigr. lib. 7.

Α'δόνητος idem.

Α'μφιδονέω, ῶ, vtrinque commoueo seu agito. Epigr.

Διαδονέω, ῶ concutio, disturbo, Bud. ex Areop.

Ε'κδονέω, emoueo, in Epigr. Πάντων δὲ ἐκδεδόνηντο φρένες, conturbatæ vel perculsæ sunt.

Πτεροδόνητος, pennis agitatus, celer, qui alis circumagitur. Ari-[stoph.

Πολυδόνητος multæ agitationis.

Δέξα &c. vide in Δεχίω.

Δορὰ &c. vide in Δέρας.

-ΔΟ'ΡΞ, κὸς ἡ, caprea, capra syluestris, damaque & ζόρξ. Alex. Aphrod. Probl. lib. 1. ἡ τῶν δορκῶν κόπρος ἀρωματίζει, damarum stercus aromata redolet. * Παρὰ τὸ δέρκω, τὸ βλέπω, quia hæc animantia sunt ὀξυδερκῆ, i. acuto visu prædita.

Δόρκος, ου, ὁ, idem. Diosc. lib 2. c. 85.

Δορκὼν, ῶνος, ὁ, ἡ, idem. in Cantico cantic. cap. 2.

Δορκάς, άδος ἡ, idem. in eodem cant. & apud Diosc loco citato.

Δορκάδειος, ὁ, qui dorcadis est seu è dorcade, vt δορκάδειοι ἀστράγαλοι, apud Athen. lib. 5. & Δορκάδεια κρέα.

Δορκάδιον, ου, τὸ, damula, parua caprea seu dorcas. Esa 13.

Δορκαδίζω, vnde Δορκαδίζων σφυγμὸς, species pulsus. apud Gal. in Isagoge pulsuum. sic dictus à dorcadum similitudine, vt testatur idem Gal. de diff puls. lib. 1. cap. 29. quoniam nimirum dorcadum saltum imitatur.

Δορκαλίδες, flagra ex loris è pelle dorcadis. Suid. Meminit huius tortorij instrumenti Greg. Naz. Inuect. 2. in Iulianum.

Δορκὶς, herba eadem cū dictamo apud Aet. vt tradunt nonnulli.

-ΔΟ'ΡΠΟΝ, ου, τὸ, (apud Eustath.) δόρπος, ου, ὁ, cœna Iliad. τ' δὲ μάλα δ' ἐν ἄλλῳ καὶ παρά ὥστε Τεύξασθαι μεγὰ δόρπον, parare cœnam, pro quo idem Hom. alibi dicit κοσμεῖν δόρπον, & ὁπλίζεσθαι δόρπον, & ἀπὸ δόρπα πονεῖσθαι. De appetitu cœnandi apud eūdem est Δόρποιο λιλαίεται. & δόρποιο μέδεσθαι, & δόρπον ἐφ' ἵεσθαι μάλα περ χατέουσιν ἑλέσθαι. Item ἐπὶ δόρπον αἰτέει, & δόρπον ἐπείγεσθαι. Cœnam sumere, Δόρπον ἑλέσθαι. Il. κ. Per catachresim simpliciter pro pastu ponitur apud Opp. de venat. li 3. Α'λλὰ τὸ μὲν δόρποισι μέλει. Τὸ δ' αὐτὸ πόνοισι.* Eust. deducit παρὰ τὸ δόρυ παύειν, q. d. ἐν ᾧ δόρυ παύει in quo hasta quiescit.

Δόρπα, ὁ, apud Erotian. tempus vespertinum.

Δορπία, ἡ, prima dies Apaturiorum, (quod festum erat publicum Athenis trium dierum spatio durans) dicta (vt Suidas tradit) quòd qui ex eadem tribu essent, ad cœnam conuenirent. Apud Suid. scribitur Δόρπεια.

Δορπέω, ῶ, f. ήσω, cœno Il. ψ. ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν.

Δορπηστὸς, ὁ, hora cœnæ. Xenoph. anab. 1. Scribitur etiam Δόρπιστος.

Composita.

Ε'πιδόρπιος ὁ καὶ ἡ. ad cœnam vtilis. Theocr. Idyll. 17. ¶ Item q. d. postcœnius: vt ἐπιδόρπιος ὥρη apud Nonn. Et ἐπιδόρπιοι τράπεζαι, apud Athen. lib 4.

Ε'πιδορπίς, ίδος, ἡ, q. d. postcœnium, cœna secundaria. Eust.

Ε'πιδορπίζομαι, secundariam cœnam sumo, idem quod ἐντραγεῖν, vt docet Athen. lib. 14.

Ε'πιδόρπισμα, τὸ quod in secūdis mēsis apponitur. Athen. l. 14.

Ε'πιδορπισμὸς, ὁ, cœnæ secundariæ sumptio. Athen. ibid.

Ε'πιδορπέω ῶ, (q. d. supercœno) secundariam cœnam sumo. Poll. lib. 6.

Ζοφοδορπίας, (q. d. tenebricosa cœna.) Quidam interpr. ex Plauto, vespertina, i. serotina cœna.

Ζοφοδορπίδες, apud Plut. lib. 8. symp. sect. 5. pro eodem quidam accipiunt.

Μετάδορπος, cœnatus, quum de persona dicitur, at quum de re, idem quod ἐπιδόρπιος, q. d. postcœnius Od. δ. οὐ γὰρ ἐγώ γε Τέρπομ' ὀδυρόμενος μετάδορπιος. Μετάδορπια τὰ. plur. num. secundæ cœnæ, postcœnia, τραγήματα. Athen. lib. 14.

Ο'μοδόρπιος, cœnæ socius aut particeps. Nonn.

Προσδόρπιος & Dorice ποτιδόρπιος, ad cœnam vtilis. Iliad. ι. Apud Apoll. Rhod. Arg. ποτιδόρπιον ὕδωρ aqua ad cœnam.

Συνδόρπιος, concœnator conuiua συνδαίτυμος, Nonn.

-ΔΟ'ΡΥ, genit. Δόρατος & δορὸς per metathesin pro Δέρυος. Item δόρος apud Eurip. in Iphig. Dat. Δόρατι & poëticè Δορί. lignum, vt vult Eustath. tam de ligno ex arbore exciso, quàm de eo quod in arbore adhuc est, & aliquando pro tota arbore. (* Factum ex Δέρω, vt ξύλον à ξύω, quasi δέρμα ἔχον καὶ πεφυκὸς ἀποδέρεσθαι, seu ξύλον ἐκδεδαρμένον. Sunt tamen qui à δρῦς, deducendum potius censeant.) Od. ζ. Ε'λκησ' ἐξ ὄρεος. καὶ πα, ἀπαλέσαντα πέρεν Η' δ' οὐκ ἔτι δόρυ μέγα κεῖται. ¶ Peculiariter verò accipitur pro hasta. Il. ψ. Ε'κ χειρὸς ἀρπάξας, δόρυ μείλινον. Il. γ. Δόλιχον δόρυ τύψεσι μάχεσθαι δουρὶ τε μακρῷ. Aristot de Hippopotamo τῆς δὲ δέρματος τὸ πάχος, ὥστε δόρατα ποιεῖσθαι ἐξ αὐτοῦ. Pro quo Plin. Hippopotami corij crassitudo talis vt inde tornentur hastæ. Thuc. lib 6. μετὰ γὰρ ἀσπίδος καὶ δόρατος εἰώθεισαν τὰς προπομπὰς ποιεῖν. Et ἐκ δοράτων μάχεσθαι, eminus pugnare, cui opponitur συστάδην vel συστάδιον μάχεσθαι.

Δορυάζω, f. άξω, hasta pugno, vnde Δορυασσόντων μόχθων apud Sophocl. in Aiace. Et δορυάσσοντες πόνοι apud eundem.

Δοράτιον, ου, τὸ hastile, spiculum, iaculum. Thuc Luc. Plut.

Δορατιαῖος, (q. d. hastilis) hastæ magnitudinem æquans, vt δορατιαῖον μέγεθος.

Δορατίζομαι, f. ίσομαι, hastis pugno.

Δορατισμὸς, ὁ, pugna quæ hastis fit. Hesych.

Δούρατα, ligna à δόρυ, per epenthesin τοῦ υ metri gratia, apud Homer Odyss. ε. & Hesiod in Erg. Item hastæ, pro δόρατα.

Δουράτεος, ligneus, Odyss. τ. & Apoll. Arg. 2. Apud Nonn. δουρατέην ἀκάνθην exp. spiculum.

Δοῦρα τὰ plur. num. pro Δόρατα seu δούρατα genit. δούρων, dat. δούρεσι. Et in duali δοῦρε. Sic in sing. num. δουρὸς dicitur & δουρί. Eustathius vult esse syncopen. Accipitur sicut δόρυ, pro lignis. (vt Odyss. ε. αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα.) item pro hastis, seu hastilibus spiculis, vt Od. α. καὶ δύο δοῦρε πάλιν ἔχων. Sic & Il. ω. μ. & alibi.

Δούρειος, ligneus, idem quod δουράτεος. Athen. lib. 9. & 13.

Δοῦλος, pro eodem, apud Hesych.

Composita.

Α'δορατία, ἡ, quum non gestantur hastæ vt quum in pace sequestra cessatur ab armis. Inde fit vt & pro otiosa & ignaua vita accipiatur. Suidæ est etiam ἀργία.

Διαδορατίζομαι, hasta dimico Polyb lib. 5. & Dion. Long.

Ε'πιδορατὶς, ίδος ἡ cuspis hastæ. Plut. in apophr.

Δόσις, δότης, &c. vide in δίδωμι.

ΔΟΥΛΟΣ, ὁ, ὁ, seruus (cuius correlatiuum δεσπότης, & oppositum ἐλεύθερος. Xen. Pæd. 8. οἱ μὴ δοῦλοι ἄκοντες τοῖς δεσπόταις ὑπηρετοῦσι. Plut. in Apophth. τοὺς πλοῦ Ἀσίαν κατοικοῦντας, ἐλευθέρους μὲν κακοὺς εἶναι, δούλους δὲ ἀγαθούς. Metaphoricè capitur tã in bonã quàm in malam partem, vt δοῦλος χαιροῦ, qui seruit tempori, apud Greg. δοῦλος ῥημάτων, cui verba spiritus adimunt & libertatem. Et Eurip. in Autolyco, γνάθου τε δοῦλος, νηδύος θ' ἡσσημένος. Adiectiuè quoque vsurpatum reperitur. Thucyd. li. 8. τὰ αὐδραποδα πάντα, καὶ δοῦλα καὶ ἐλεύθερα. Herodian. lib. 3. de Græcis, Μακεδόσιν ὑπάλληλα καὶ Ῥωμαίοις δοῦλα γεγονότα. Et apud Aristot. Polit. 1. Δεινὸν εἰ τοῦ βιάσασθαι δυναμένου ἔσται δοῦλον καὶ ἀρχόμενον τὸ βιασθέν. Apud Syn. ep. 57. πολλὰ δοῦλα τοῦ λόγου, multa parent rationi. Δούλη, ης, ἡ, serua. Plut. in Probl. αἱ τε δοῦλαι καὶ οἱ δοῦλοι πάντες.

* Παρὰ τὸ δέω, inquit Etym.

Δουλόσυνος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, seruilis. Eurip. in Hecuba.

Δουλοσύνη, ἡ, seruitus. Odyss. ξ.

Δούλειος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, seruilis, vt δούλειος ζυγός, apud Plat. Et Ionica dialysi, δουλήϊος pro eodem.

Δουλικός, ὁ, ὁ, seruilis. Plut. in Alex. ὅτι δουλικώτατον ἐστὶ τὸ τρυφᾶν. Et δουλικοὶ πόλεμοι apud Athen. lib. 6. Δουλικῶς, seruiliter. Luc.

Δούλιος, idem. vt δούλιον ἦμαρ. Iliad. γ. Et δούλιος τροφή, apud Sophocl. in Aiace.

Δουλὶς, ίδος, ἡ, serua. Poll. ex Hyperide.

Δουλάριον, ὁ, τὸ, seruulus. Luc. in Lexiph.

Δουλόω, ῶ, in seruitutem redigo, subiugo. Cum accus. apud Thucyd. Plat. Xen. & alios.

Δουλόομαι, οῦμαι, voce media pro eodem, apud Plat. Et metaph. δουλώσασθαι τὴν γνώμην, Bud. ex Arriano, pro, frágere animũ. Itẽ pass. δουλοῦσθαι τὴν γνώμην, frangi animo, ex Thuc.

Δούλωσις, subiugatio, in seruitutem redactio. Thuc. 3.

Δουλεύω, seruio, inseruio, vt ταῖς ἡδοναῖς δουλεύειν, Xen. indulgere voluptatibus.

Δούλευμα, (poeticè) seruitium, seruitus. Eurip. in Oreste.

Δουλεία, ἡ, seruitus. Thuc. Item seruitia, serui. Bud. ex Thuc. Et δουληΐη Ionicè pro eodem.

Composita.

Ἄδουλος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, seruos non habens. Plut.

Ἀδουλία, ἡ, quum quis seruum non habet. Aristot. Pol. 6.

Ἀδούλευτος, seruus qui vni domino seruiuit, nec alij venditus fuit. Hesych.

Ἀδούλωτος, non redactus in seruitutem, non subiugatus.

Ἀειδουλία, perpetua seruitus.

Ἀμφίδουλος, vtrinque seruus, i. ex vtroque parente seruus. Hesyc.

Ἀπόδουλος, ex seruo genitus. Bud. [Eust.

Ἐθελόδουλος, voluntarius seruus. Ἐθελοδουλία, voluntaria seruitus. Plato in symp. & Luc. in Nig.

Εὐδουλος, seruis benignus aut beneuolus. Athen. lib. 6.

Ἡμίδουλος, semiseruus. Eurip.

Ἱερόδουλος, sacris inseruiens, æditus. Apud Strab. ἱερόδουλοι γυναῖκες, mulieres deo sacratæ. Et peculiariter ἱερόδουλοι, ancillæ templi Delphici. Vsi sunt hac voce Græci Bibliorum interpr. in lib. Esdræ cap. 2. & 7. 8. de Nathinnæis.

Κακόδουλος, malus seruus, apud Poll. ex Cratino.

Καταδουλόω, idem quod δουλόω, vt Κέρκυραν καταδουλοῦν. Thucyd. 3. in Isocr. Euagr. νῦν τῷ βασιλεῖ ὅλην κατεδούλωσε. Itẽ metaph. καταδουλοῦσθαι τὴν γνώμην, Isocr. frangere spiritus.

Καταδούλωσις, pro δούλωσις apud Thuc.

Decomp. Συγκαταδουλόω, ῶ, vnà vel simul subiugo, aut in seruitutem redigo. Poll. ex Hyperide.

Κοιλιόδουλος, ventris seruus, ventri deditus.

Ὁμόδουλος, conseruus. Plut.

Ὀφθαλμοδουλία, ἡ, seruitium gnauum & diligens præsente hero, quasi seruitus ad oculum. Solet enim seruos oculus domini ad labores subeundos acriùs excitare. Eph. 6. c. & Colos. 3.

Πάνδουλος, omnium seruus. Epigr.

Πολύδουλος, qui multos seruos habet. Πολυδουλία, seruorum multitudo. Poll.

Σύνδουλος, conseruus, qui eundem dominum habet. Poll. ex Eurip. & Lys. Vsitatum est in nouo Test.

Συνδουλεύω, vnà seruio. Apud Eurip. in Hec. ὕστις δὲ ἡ γήρᾳ δουλεία συνδουλεύσω, quidam exp. comitem [vel sociam] habebo meæ senectutis seruitutem.

Τρίδουλος, ter seruus. Athen. lib. 13.

Φιλόδουλος, seruorum amans.

ΔΟΥΠΟΣ, ὁ, ὁ, sonitus, propriè qui ex corpore aliquo ad terram alliso redditur. Odyss. π. ποδῶν ὑπὸ δοῦπον ἀκούω. Iliad. π. ὄρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονός. Od. ι. Δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπέεσι δινήσαντι θαλάσσης. Iliad. υ. ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων. * A sono fictum est vocabulum.

Δουπέω, ῶ, f. ήσω, sonitum aut fragorem edo. Il. δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. Apoll. Arg. 2. πατάγῳ ἐνὶ χερσὶ τινάσσων δοῦπον.

Composita.

Ἄδουπος, strepitus expers, seu strepitum non edens. Nonn.

Ἀντίδουπος, ex aduerso sonans.

Βαρύδουπος [& βαρύγδουπος per epenthesin τοῦ γ metri gratia] grauem sonitum edens, grauisonus. Nonn. & Mus.

Ἐνδουπέω, ῶ, insono. Od. ο. Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ'.

Ἐπιδουπέω, ῶ, sonitum edo. Plut. in Eum.

Ἐρίδουπος & ἐρίγδουπος [interposito γ metri gratia] valde sonans. Homer. Od. ο. & υ.

Κατάδουπος, ὁ, ὁ, sonitus, videlicet è corpore aliquo in terram ex alto decidente. Item cataracta, vt Suid. exp.

Καταδουπέω, ῶ, sonitum edo, ex alto videlicet decidens, cum sonitu decido, aut collabor. in Epigr.

Μελίδουπος, melistrepus.

Μεσόδουπος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, intercidens, i. inter alios medius cadens. In qua expositione antecedens pro consequente ponitur, i. casus pro sonitu qui casum sequitur. apud Hesiod. de dieb.

Περιδουπέω, ῶ, circumsono. Vnde apud Philostr. περιδουπεῖν οἱ αὐτοῖς. [fræna.

Γομφιόδουπα χαλινά, in Epigr. circa molares dentes strepentia

Δύρα, δουρεος, &c. vide in Δόρυ.

Δοχαῖος, &c. δοχμή, vide in δέχομαι.

ΔΟΧΜΟΣ & δόχμιος, ὁ, ὁ, obliquus, idem quod πλάγιος, λοξός, σκολιός, Nicand. in Ther. Φεύγε δ' ἀεὶ σκολιὴν τ' ἐκ ἰδίαν ἀτραπὸν ἄλλων, δοχμὸς ἀναπρύων θηρὸς δρόμον. Sic Theocr. Δοχμὸς ἐπὶ προβολῆς κλινθείς. Eurip. Δοχμίαν κέλευθον dicit, & ἐξ δοχμίων κλιτύων. Nõnus autẽ Δόχμιον ὁμφήν, perplexã & ambiguam. ¶ Item Δόχμιος, dochmius: pes in quinque syllabas excurrens, vt est apud Quintil. lib. 9. cap. 4. vnde Δοχμαϊκὸν μέτρον, metrum dochmio pede constans. vt, Κλύεις μαίητε τὸ ἐγχώριον. Scholiastes tamen Hephæstionis epitritum, primum nominari Δόχμιον ait, constantem vna breui & trib. longis. Etym. Δοχμαϊκὸν esse tradit speciẽ antispastici metri: eiúsq; μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. vt. Ἐὰν δ' ἔτι ἦς, apud Euripid. in Phœniss. Ac alios quidem rhythmos, iambum, dactylum, pæonem, epitritum esse ὀρθοὺς, vt qui ἐν ἰσότητι κεῖνται: hũc verò non potuisse ὀρθὸν vocari: dictũ igitur fuisse Δοχμαϊκὸν, quia in eo τὸ τῆς ἀνισότητος μεῖζον καὶ τὴν εὐθεῖαν κεῖνται. * Etym. Δοχμὸς deriuat παρὰ τὸ δέχεσθαι, vt sit ὁ εὐχώρητος καὶ ὃν ἔστιν εὐχερῶς δέχεσθαι ἐν ταῖς εἰσόδοις.

Δοχμόω, ῶ, obliquo, incuruo Nonn. αὐχένα δοχμώσαντες. Et Hesiod. in asp. [de apro.] θήγει δὲ τε λευκὸν ὀδόντα δοχμωθείς, sese obliquans seu incuruans.

Δοχμαϊκός, vide in Δοχμός.

Ἀποδοχμόω, ῶ, (comp.) obliquo, incuruo. Odyss. ι. αὐτὰρ ἔπειτα Κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα, i. πλαγιώσας.

ΔΡΑΒΗ, ης, ἡ, draba: herba de qua Diosc. lib. 2. cap. 190.

Δράγμα, &c. vide in Δράττω.

Δραίνω, vide in δράω.

ΔΡΑΚΩΝ, οντος, ὁ, draco quem dictum volunt παρὰ τὸ δέρκω, quasi ὀξὺ βλέποντα aut ὄψει καταπλήττοντα, vnde & γλαυκώπιδι Mineruæ sacrum esse ferunt. Ad quas etymologias respexisse videtur Nicander in Theriacis, quum eius cum aquila pugnas describens, canit: Σμερδαλέοις λοξὸν ὑπόδρακ' ὄμμασι λεύσσων. Sic Il. β. dicitur Δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς Σμερδαλέος. i. ὁ φοβερὸς καταπληκτικὸς παρὰ τὸ μέρος τὸ βλέπειν, teste Eustathio. Δράκων θαλάσσιος, marinus draco, Diosc. lib. 2. cap. 13. ¶ Δράκοντες ex Polybio dicuntur quoque catellæ, armillæ, spintheres, brachialia, murænulæ, sphathalia à quo draconarium quoque inter capitis ornamenta recensetur. Luc. in Amor. τοὺς περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὄφελον ὄντως ἀντὶ χρυσίου δράκοντες εἶναι. ¶ Δράκων, laquei quoque nomen ab Oribasio descripti, ad talum suo loco motum. Dicuntur eodem autore & dracones in machinamentis qui in vicem manubrioli ductarij fabricantur. ¶ Item, draconem vocat Plin. palmitem emeritum pluribúsq; induratum annis.

Δρακόντειος, ὁ, ὁ, anguinus.

Δρακόντιον, herba, de qua Plin. l. 24. c. 16. ¶ Est quoque nomen vitis apud Colum. ¶ Item, morbi genus, de quo Aetius.

Δρακοντίας, ὁ, ὁ, anguinus, Δρακοντίας πυρὸς apud Theophr. lib. 8. cap. 26. triticum quod dracontias dicitur. Δρακοντίας σίκυος apud Athen. lib. 3. dictus (vt Marcellus apud Dioscoridem suspicatur) à dracunculi forma: quam & Hippocrates scribat, si in fistulam demittatur cucumeris flos, mira longitudine quasi anguina specie prouenire. Et Δρακοντίας λίθος, draconites Plinio, gemma quæ fit è cerebro draconum. De qua plura apud eum lib. 37. cap. 10.

Δρακοντώδης, ης, εος, ὁ καὶ ἡ, draconibus seu anguibus plenus. Eurip. in Oreste.

Δράκαινα, ἡ, dracæna.

Δρακαινίδες, dracunculi pisces qui similes sunt graculo pisci.

Δρᾶμα,&c.Δρᾶσις,&c.vide in Δράω.
Δράμημα,in Τρέχω.

ΔΡΑ'ΣΣΩ,seu δράττω,f.ξω, prehẽdo,apprehẽdo,manu corripio,arripio.Il.ν.Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεὶς, Βεβρυχὼς,κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.vbi Eust.expo.ἁρπάξ ἐχόμενος τῆς γῆς,χερσὶν ἢ ὀδοῦσι.Et voce media.Græc. interpr. Iob.5.ὁ δρασσόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν.Nazian. δράξασθαι τῆς Χριστοῦ παιδείας,apprehẽdere seu amplecti. Et δράξασθαι τῆς νομῆς,prehẽdere possessionẽ,Bud.ex Pãd. δραξάμενος τῆς προφάσεως,arrepta occasione,idẽ Bud.ex Libanio.
Δράγμα,τὸ manipulus.Il.λ.τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει. Sic & Xen.Hell.3.& Athen.lib.14.¶Abusiuè pro ipsa segete accipi videtur,in Epigr.lib.1.μηδὲ χαλάζῃ Ἄκρον ἀποδρυφθῇ δράγματος ὀρνυμένου,segetis surgentis.¶Δράγματα Suidæ sunt etiam ἀπαρχαὶ,primitiæ frugum seu fructuum quæ decerpuntur. vt πρῶτα δράγματα φυταλιῆς,in Epigr.
Δραγματεύω seu δραγμεύω,manipulos colligo.Il.σ.
Δραγμὴ, ἡ,Etym.est multitudo stipis & paruæ pecuniæ.
Δράξ,ακὸς,ὁ. pugillus, i. quantum pugno comprehendi potest. Chrysostomus.
Δραχμὴ,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Composita.

Ἀποδράττω, seu ἀποδράττομαι,decerpo. (Hesych.
Ἀπόδραγμα,quod alicunde manu carpitur aut decerpitur.
Ἐπιδράττομαι,prehendo,arripio,Plut.
Περιδράττομαι,apprehendo.Bud.ex Aretha.
Περίδραξις,comprehensio,quæ fit manu in pugnum contracta. Idem Bud.ex Plut.& Greg.

Δρατὸς,vide in Δέρας.

ΔΡΑΧΜΗ',ῆς,ἡ,drachma.(*à δράττομαι dicta,i.quæ tantum κερμάτων continet,quantum aliquis manu in pugnum cõtracta capere possit,vt Theocriti schol.& alij grãmatici tradunt.) Est autem sex obolorum,videlicet drachma Attica.Thucyd.li.8.τήν τε μισθοφορίαν ξυνέτεμον,ἀντὶ δραχμῆς Ἀττικῆς ὥστε τριώβολον δίδοσθαι. Plutarch.in Erot. τῆς ἀφροδίτης τὸ ἔργον ὤνιόν ἐστι δραχμῆς.¶Est etiam ponderis nomen.
Δραχμαῖος ου,ὁ.qui drachmæ pretium,pondus, aut mensuram æquat.Plato in Crat.
Δραχμίδιος drachmæ pretium æquans,qui drachmæ pretio æstimatur, δραχμῆς ἄξιος.Pollux ex Aristoph.in Holcadibus.

Composita.

Δίδραχμος,ου ὁ καὶ ἡ,qui duarum drachmarum pretij est. Thuc.l.3.& Aristot.Oecon.2.In neutro gen.δίδραχμον,nummus duas drachmas continens,Matth.17. Pollux esse dicitur quod olim vocabatur βοῦς,Thesei numisma. (drachmæ.
Ἕκδραχμος,qui sex drachmarũ est.Et neut.gen.ἕκδραχμον, sex Ἑξάδραχμος pro eodem vsitatius est.Aristot.Oecon.2. τάξας αὐτοῖς τιμὴν ἑξάδραχμον,pretiũ sex drachmarum. Et Ἑξάδραχμον neutro gen.sex drachmæ.Idem Aristoteles, προστάξειν τοῖς ἀγοραίοις πωλεῖν ἑξάδραχμα.
Πεντάδραχμος, qui quinque drachmarum pretij est. Herodot. πεντάδραχμας νέας ἀποδόμενοι, singulas naues quinis drachmis vendẽtes.Et neut.gen. πεντάδραχμον, numisma quinque drachmarum apud Cyrenæos.Pollux.
Πεντάδραχμία seu Πεντεδραχμία,ας,ἡ,quinque drachmæ.Xen. in Hellen.Dinarch.contra Demosth.
Πεντηκοντάδραχμος, qui quinquaginta drachmarum pretio æstimatur.Plat. in Crat.Et neutro gen πεντηκοντάδραχμον,numisma quinquaginta drachmarum apud Cyrenæos. Pollux.
Τετράδραχμος,qui quatuor drachmarũ pretij est.vt τετράδραχμος μέδιμνος,medimnus qui quatuor drachmis venditur. Et neutro genere τετράδραχμον, numus valens quatuor drachmis. vt in Axiocho.Τέτραχμον,pro eodem,per syncopen,vt tradit Eustath.
Τρίδραχμος,qui trium drachmarum pretij,ponderis,aut mensuræ est.Et Τρίδραχμον, tres drachmæ, seu nummus tribus drachmis valens. Poll.

ΔΡΑ'Ω,ῶ.f.δράσω,facio,ago.Arist.Eth.7.ex Demodoco,Μιλήσιοι γὰρ ἀξύνετοι μὲν οὐκ εἰσὶ,δρῶσι δὲ οἷάπερ οἱ ἀξύνετοι. Interdũ est perpetro.Bud.ex Demosth. Ponitur δρῶ pro δράσω, apud Aristoph.in Pluto.Τὰ πὶ τούτοις δρῶ.faciã quæ sequuntur.Et paulò post,τί δρῶ,λέγε.Sæpe παθεῖν & δρᾶσαι vt correspondentia ponuntur.Herodian. 4. ἀδύνατον δρᾶσαί τι ἢ παθεῖν γενναῖον.Constructionem habet verbi ποιῶ,diciturq; δρῶ σε εὖ vel κακῶς aut cũ duob⁹ accusatiuis δρῶ σε ἀγαθὸν seu κακόν.Soph.μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς.Dicit & εὖ δρῶ σε aut κακῶς δρῶ σε τοῦτο. vt Aristop. ἀλλά τ' εὖ δρᾶν φησὶν ἡμᾶς, benefacere nobis aliis in rebus,i. alia beneficia in nos cõferre. Thuc.l.3. εἴ τι Λακεδαιμονίους ἀγαθὸν δεδρακότες εἰσί. Plat. Ep.7.πολλὰ κακὰ δρᾶν τοὺς ἄλλους. Δρᾶν etiam pro sacrificare dicebãt veteres vt est apud Athen. ¶ Item,famulor,ministro, apud Hõ. ¶ Item,fugio:in qua signif.inusitatũ est δράω. à quo tamen vsitata tempora formãtur, itidemque deriuata & composita nonnulla. Affertur etiã δρῆμι itidẽ inusit.cuius hęc composita tempora sunt in vsu.ἀποδρᾶσι & διαδρᾶναι. & particip. ἀποδρὰς,διαδρὰς,ἐκδράς. aff. & aor. 2. ἀπέδραν & διέδραν vnde ἀποδρᾶναι & διαδρᾶναι.

Deriuata ex δράω,i.facio.

Δρᾶσθαι,fieri, vnde δεδρασμένος. Apud Thucyd.τὰ εὖ δεδρασμένα benefacta,beneficia.
Δρᾶμα,τὸ,fabula,vt Lat.tragœdias & comœdias fabulas appellant. Luc.de cal.ὁ πρωταγωνιστὴς τοῦ δράματος.Sic sæpe apud Athen.Interdum generalius, narratio, rei repræsentatio: apud Plat.de rep.l.5. Exp. etiam à Bud.actus seu facinus, apud Greg. apud Theodoritum in Eccles. hist. sæpe in malam partem pro facinore.
Δραματικὸς,adiect. vt δραματικὸν διήγημα,Aphth.narratiò dramatica,i.qualis est dramatum, videlicet tragœdiæ vel comœdiæ,δραματικὸς μῦθος,exp.poëtica fabula.Item τὸ δραματικὸν opus vel poëma, in quo solæ personæ agunt absque poëtæ interloquutione.
Δραματίζω,& διαδραματίζω,ago fabulam.Bud.ex Laert.
Δρᾶσις actio.δράσματα Hesychio sunt πανουργήματα.
Δρασείω,(q.d.facturio)facere seu patrare cupio.Soph.in Aiace,ὥς τι δρασείων κακόν.Δράσιμος,idem quod δραστικός.
Δραστὴρ ῆρος ὁ,acer ad res agendas,strenuè & acriter res agens.Etym.δράστης aff.pro eodem,apud Hesych.
Δραστήριος,idem signif.estque vsitatius.Thuc.lib. 4. δραστήριος εἰς τὰ πάντα,promptus seu impiger ad omnia. pro quo etiam per se dicitur δραστήριος.Ἀνὴρ δραστήριος exponitur etiam industrius.Et aliquid dicitur esse δραστήριον,i.efficax,apud Synes.Significat etiam promptum ad quiduis audendum. Interdum substantiuè ponitur τὸ δραστήριον pro promptitudine & strenuitate,apud Plut.Apud Thuc.lib. 2. τὸ ἀπράγμον & τὸ δραστήριον inter se opponuntur.
Δραστικὸς,κὴ κὸν,efficax, vt apud Aegin. δραστικὰ φάρμακα, præsentissima medicamenta.
Δραίνω,f.ανῶ,idem quod δράω,facio.Il.κ.Ἀλλ' εἴ τι δραίνεις

Composita: ac primum ex δράω,i.facio.

Ἄδραστον, Hesych.ἄπρακτον, infectum, non factum. vel etiam quod nihil fecit aut effecit,inefficax.
Ἄδρηστις,aff.pro ἀπραξία,vita otiosa,desidia,q.ἀδρασία.
Ἀναδρᾶσαι,Hesych.pro ἀναπρᾶξαι.
Ἀντιδράω.vicissim facio.Paus. θρυλοῦσαι οἷα ἔπαθον καὶ οἷα ἀντέδρασαν. Plato in Crit.ἀντιδρᾶν κακῶς τινα,malum rependere.
Εὐδρᾶν pro εὖ ποιεῖν,benefacere,beneficiis afficere. Aristot. eth. li.8.εὖ δρᾶν ἀλλήλοις προτυμοῦνται.
Συνδράω,exp.adiuuo,ex Euripide.

Composita ex δραίνω.

Ἀδρανὴς,έος,ὁ καὶ ἡ faciendi facultate destitutus. vim non habens faciendi,infirmus,imbecillus.Epigr.
Ἀδρανῶς,imbecilliter.
Ἀδρανία.vel ἀδρανεία,imbecillitas,vt γήρως ἀδρανίη,in Epig.
Ἀδρανέω,ῶ,imbecillus sum,debilis sum, vel debilitatus sum.Item langueo.Greg.
Ἐνδρανὴς efficax,i.habilis ad faciendum.Suid.
Εὐδρανὴς,efficax.Εὐδράνεια, vires, robur seu habilitas ad res agendas.Hesych.
Λειποδρανεῖν,viribus ad agendum necessariis defici,imbecillum esse,& ad res agendas inhabilem.
Ὀλιγοδρανὴς & Ὀλιγοδρανία, idem quod ἀδρανὴς & ἀδρανία.
Ὀλιγοδρανέω langueo. sæpe de spiritum vix trahentibus, atque adeò animam agentibus.Sic ὀλιγοδρανέων de Patroclo.Il.π.itidem de Hectore.Il.χ.

¶Deriuata ex δράω,i.famulor.

Δρησμοσύνη,ἡ,pro δρασμοσύνη ministerium, vel potius strenuitas & sedulitas in ministrando.vt δρηστοσύνη,Hesych.& Etym.
Δρηστὴρ.Ionicè pro δραστὴρ(vel à δρήσσω posito pro δράω)minister,famulus.δρήστειρα ἡ,famula.Od.κ.δρηστήριον ἔργον, seruile opus.δρηστοσύνη,ἡ,ministerium,Hom.

Composita.

Παραδράω,administro.vnde παραδρώωσι,apud Hom.Od.ο.
Ὑποδρήσσω,idem apud Apoll.Rhod.
Ὑποδρηστὴρ,idem quod δρηστὴρ,apud Hom.

¶Deriuata ex δράω,i.fugio.

Δρασμὸς,fuga,vnde δρασμῷ χρῆσθαι,apud Æsch.fugere.Et δρασμὸν βουλεύειν,Luc.in Hercule.Δρησμὸς,Ionicè pro eodem.
Διδράσκω,fugio,aufugio,cuius composita potius vsurpantur.
Δρασκάζω idem,sed antiquum putatur.
Δραπέτης,ου ὁ,fugitiuus. Propriè seruus fugitiuus, vt δραπέτην μεταδιώκειν & καταλαμβάνειν apud Luc. Et δραπέταις ποσί. Aesch.Extẽditur & ad alia,vt Lat.fugitiuus & fugax. Sic δραπέτης κλῆρος,Soph.in Aiace. Et δραπέτις pro fugitiua ancilla,Poll.& Suidas ex Cratino. Sic δραπέτις τύχη, Theophil. in epist.
Δραπετίδης,idem,pro quo Δραπετίδας apud Moschum,Doricè posito α pro η. Δραπετίδας ἐμός ἐστιν, in Idyll. quod inscribitur.Ἔρως δραπέτης.

Δραπετίσκος, seruulus fugitiuus.

Δραπετίνδα, Hesych. exponit δραπετικῶς, i. fugitiuè, seu fugaciter. Suid. genus quoddam ludi fuisse scribit. Sunt qui tradant in eo moris fuisse vt vnus ex pueris oculis clausis clamaret τηρῶ φυλάττω, reliqui autem fugientes ne caperentur cauerent.

Δραπετεύω fugio. propriè de seruo fugitiuo, aut de transfuga. Xen. τῶν δραπετεύειν δεσμοῖς ἀπείργουσι. Luc. καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς, ηὐτομόλησεν ὡς ἐμέ. Item fugio serui fugitiui more: item generaliter *pro*, fugio. Interdum cum accus. rei, vt Synes. ἵνα δραπετεύσω τῆς θυσιαστηρίου τὴν λειτουργίαν.

Composita.

Ἄδραστος minimè fugitiuus. Ἄδρηστος, Ionicè pro eodem. Herodot. in Melp. ἀνδράποδα φιλοδέσποτα καὶ ἄδρηστα.

Ἀδράστεια, deæ nomen est, quæ & Nemesis & Rhamnusia. Sicque dicta putatur, quòd eam effugere nemo possit. cui etymo assentitur Aristot. in lib. de mundo. Interdum exp. inuidia: vt quum inuidiosum verbum dicturi sumus, & deprecamur inuidiam: vt ἀπείη δ' ἡ ἀδράστεια, exp. absit dicto inuidia. Apud Eurip. in Rheso, σὺν δ' ἀδραστείᾳ λέγω exp. cum bona deorum venia dixerim vel dico. Apud Plat. Polit. 5. προσκυνῶ δὲ Ἀδράστειαν χάριν, ὃ μέλλω λέγειν, exp. eius quod dicturus sum inuidiam deprecor.

Ἀποδράω fugio, effugio, aufugio. Xen. ἄν τις τῶν οἰκετῶν ἀποδρᾷ. Aristot. Oecon. 2. εἰ δέ τι ἀποδραίη ἀνδράποδον. Et Plut. ἀποδεδρακὼς πρὸς τὴν ἀδελφήν. In vsu sunt etiã quædã tẽpora ab inus. ἀπόδρημι vt partic. ἀποδρὰς & ἀποδρᾶσα apud Luc. & infin. ἀποδρᾶναι. itẽ aor. 1. ἀπέδραν & ἀπόδραθι apud Soph.

Ἀπόδρασις, fuga. Exp. & vitatio. Luc. & Plut. apud Dem. ἀπόδρασις στρατείας, exp. desertio aciei, & detrectatio militiæ.

Ἀποδιδράσκω, idẽ quod διδράσκω seu ἀποδράω. Æsch. ἀλλ' ἐγκαλύπτομαι καὶ ἀποδιδράσκω. Ἀποδιδρασκίνδα, nomen lusus puerilis ab aufugiendo ei impositum. Poll.

Decomp. Ἀναπόδραστος, ineuitabilis, qui vel quæ effugi non potest. Aristot.

Συναποδρᾶναι (tanquã à συναπόδρημι) vnà aufugere. Aristoph.

Διαδράω & διαδιδράσκω, idẽ quod præcedentia. Greg. διαδιδράσκοντες τὸ αἰσχρὸν τοῦ λόγου. Aff. ex Herodot. διαδρήσεσθαι & διαδρῆσαι.

Decomp. Ἀδιάδραστος idem quod ἀναπόδραστος. Et τὸ Ἀδιάδραστον, ipsa ineuitabilitas, apud Suid.

Ἐκδιδράσκω & Ionicè ἐκδιδρήσκω, aufugio, profugio.

Decomp. Ὑπεκδιδράσκω, subterfugio. Ὑπεκδραμεῖν, effugere. vt ὑπεκδράμειν τὸ παρὸν, ex Herodoto, præsentes pœnas effugere.

ΔΡΕΠΩ, f. ψω, & δρέπομαι decerpo, carpo, colligo. Exp. & vindemio. ῥόδον δρέπεσθαι. Basil. & δρέπεσθαι τὰ ἄνθη, quod & ἀποδρέπεσθαι apud Plut. Dicitur & δρέπεσθαι τῆς ἀνθέων, genitiuo Attico. ¶ Transfertur & ad alia. Basil. σοφίας δρέπῃ καρπὸν ἡδίστον, fructum decerpis, vel percipis. Ex Epigr. affertur δρέπεσθαι χάριτας & εὐνὴν ἀφροδίτην. Ab Hesyc. δρεπόμενοι exponitur etiam ἀπολαύοντες itẽ λαμβάνοντες. Idem δρέψαι ait inter alia esse ἀφελεῖν & ἀποκόψαι. * Cæterùm δρέπειν dictum videri tradit Eustat. quasi ἀεὶ δρεμὺ ἕπειν. i. ἐνσπεῖν. Idẽ alibi ait, δρέπειν, vetustorum, at δρέπεσθαι recentiorum scriptorũ esse.

Δρεπτὸς, ῦ, ὁ, exp. qui percipi potest, quo quis frui potest: vindemialis. Hesych.

Δρεπτεῖς, eidem Hesych. sunt vindemiatores, τρυγηταί.

Δροπὰ Hesych. ex Aeschyli Palamede pro δρεπτά.

Δρέπις, eidem H. vindemia.

Δρέπανον, ου, τὸ, falx. Hesiod. τεῦξε μέγα δρέπανον. Itẽ falx bellica. Xen. Pæd. 6. & alibi. Est etiam ensis falcatus, vt quo vsus est Perseus, alio nomine ἅρπη.

Δρεπάνη, ἡ, idem quod δρέπανον, falx. Il. σ. & Hesiod. in Aspid.

Δρεπανὶς, ίδος, ἡ, drepanis. auis apud Aristot.

Δρώπαξ, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita: ac primùm ex δρέπω.

Ἄδρεπτος, nõ carptus. vel quẽ decerpere non licet. Hes. ex Soph.

Ἀποδρέπω, & Ἀποδρέπομαι, idem quod simpl. Hesiod. & Plut.

Βατοδρόπος, rubos decerpens. Hom.

Ἐκδρέπω & ἐκδρέπομαι, excerpo.

Καταδρέπω, decerpo, stringo.

Νεόδρεπτος, recens seu nuper admodum decerptus. Theocr.

Χειροδρόπος, ου, ὁ qui manu decerpit. vel, qui manu non falce metit. Nicand. in Theriacis.

Χεδροπὰ, τὰ, legumina. ὄσπρεα. (dicta quasi χειρόδροπα, vt videtur innuere. Nic. in Ther.) Theoph. de hist. pl. lib. 8. Apud Hesych. & Suid. legitur etiam χέδροψ, ex Thuc.

Χεδροπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, legumini similis. Athen. lib. 9.

Composita ex δρέπανον.

Ἀδρέπανος, ου, ὁ καὶ ἡ, falce carens. vt ἀδρέπανον θέρος, ex scholiaste Hesiodi.

Δορυδρέπανον, falx præacuta inserta infixáque longurio, non absimili forma muralium falcium, arpago. Epigr.

Μυοδρέπανον, εἶδος λίθου εὐτελοῦς, Hesych.

Ξιφοδρέπανον, ensis seu gladius falcatus. Hesych.

Δρησμοσύνη, δρηστὴρ, vide in Δράω, famulor.

ΔΡΙΛΟΣ, ου, ὁ, ex Epigr. affertur *pro*, lumbricus.

Δρίλακες, Eleis sunt χελιδόνες, hirundines, teste Hesych.

ΔΡΙΜΥΣ, έος, ὁ, acri gustu, acrem habens saporem seu pungentem. Dioscorides (de solano) ἡ δὲ ῥίζα εὐώδης, δριμεῖα: pro quo Plinius, radix odorata, gustu acri. Xen. αἰσθήσεις γλυκειῶν καὶ δριμέων. H. Steph. exponi posse putat etiam, gustu vel sapore mordaci. vt ὄξος δριμὺ, acetum mordax. & apud Greg. copulari dicit δριμὺς χυμὸς & δακνώδης, quasi ἐκ τῶν παράλληλων. Apud Theophr. ἥκιστα σκωληκοῦται τὰ δριμέα καὶ ὀσμώδη, Plin. interpr. minus hoc sentiũt arbores quæ amaræ sunt & odoratæ. Et apud Diosc. ἰσχυρῶς δριμὺ. idẽ Plin. interpr. vehementer aspero gustu. ¶ Ad multa etiam transfertur, pro acri & vehementi. vt δριμὺς πυρετὸς, vehemens febris, Galenus ad Glauconem. Et δριμὺ ῥεῦμα, Dioscorides. Et μάχη δριμεῖα Hom. & Hesiodo. Itidémq; δριμὺς πόλεμος in Epigr. Aliquis etiam dicitur esse δριμὺς, i. asper. vt Aristoph. in Vespis, ἡ μὴν πολὺ δριμύτατος γ' ἦν τῶν παρ' ἡμῖν. In Epigra. autem pro acerbo seu vehemente. At δριμὺ βλέμμα apud Herodianum exp. acerbum seu grauem vultum, alij truculentum. Apud Aristophanem δριμὺ βλέπων. toruè intuens: posito δριμὺ aduerbialiter pro δριμέως. ¶ Interdum est astutus. Synesius δριμύτατον μὲν ἀνθρώπων ἔοικας εἶναι. Apud Euripid. sumitur etiam pro prudente & acuto: vt testatur apud Eustathium Aristophanes gram. Apud Herodianum δριμύτεροι δ' ὡς πρὸς τὰς ἐννοίας οἱ ὑπὸ τὴν ἀνατολὴν ἄνθρωποι, expon. ac sunt fermè ad orientem mortales acerrimi ingenij. * Etymol. deducit δριμὺς παρὰ τὸ τὰς ῥῖνας μύειν, vel à δόρυ & μῦθος.

Δριμέως, acriter, vehementer. Aristophan. in Pluto, ὑπὸ τοῦ δέους, βδεῖν τι δριμύτερον γαλῆς.

Δριμύτης, acrimonia. Pro quo & acritudo, & acritas. Item acor. Aphrod. Probl. 2 γίνεται ἡ δριμύτης ἐκ θερμότητος πλείονος καὶ ξηρότητος. Item asperitas, acerbitas, vehementia, vt δριμύτης πυρετοῦ, Galen. Item metaph. acumen, acrimonia. Plato de rep. 7.

Δριμύσσω, acri ac mordaci humore afficio, vt Budæus interpr. apud Greg.

Δριμύλος, (q. d. acrinsculus) aliquantum acris seu acerbus. vt δριμύλα ὄμματα. In Epigr.

Composita.

Ἄδριμυς, minimè acris, minimè acerbus.

Ὑπόδριμυς, subacris, subacerbus, aliquantum acris seu acerbus.

Δρίος, &c. vide in δρῦς.

Δροίτη, vide in comp. ex Οἶτος.

Δρομὰς, δρόμος &c. vide in Τρέχω.

ΔΡΟΣΟΣ, ου, ἡ, ros. Aristot. de mundo, δρόσος δέ ἐστιν ὑγρὸν ἐξ αἰθρίας κατὰ σύστασιν λεπτὸν φερόμενον. ¶ Δρόσοι, lacrymæ (vt & Lat. poetæ, rorem vsurpant) Soph. ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας λυγρᾶς. * Ἀπὸ ῥέω fit ῥόος, vnde, ῥόσος & δρόσος, vel à δράω, i. fugio.

Δροσόεις, εντος, ὁ roscidus, rorulentus. Apollon.

Δροσερὸς, ῦ, ὁ, idem. Aristoph. in Pluto.

Δροσώδης, εος, ὁ & ἡ, idem & est magis receptum in prosa.

Δροσίζω, rore aspergo, irroro.

Composita.

Ἔνδροσος, rorem habens, roscidus.

Πολύδροσος, multum rorem habens. valde roscidus.

Δρυΐνος, Δρυμὸς, &c. vide in Δρῦς.

ΔΡΥΠΤΩ, F. ψω, lacero, lanio. Sæpe dicitur de iis qui vnguibus vultum lacerant præ dolore. Apoll. Argon. 2. θρύψε δ' οἱ βλέφαρον * Volunt grammatici propriè esse, excortico arborem quæ δρῦς dicitur.

Δρυφὰς, άδος ἡ, vnguis vel laniatus. Hesych.

Δρυφὴ, ἡ, Hesych. carptio & laceratio quæ vnguibus fit.

Δρύψελα, Etym. esse dicit λέμματα φλοιὰς, seu τοὺς ἀποδρυπτομένους φλοιοὺς παρὰ τὸ δρύψαι, quod est λεπίσαι. vt apud Parthen. Οὐδ' ἔτ' ἄποροι ῥίζης δρύψελα Ποντιάδος.

Δρυπὶς à Theophr. hist. pl. lib. 1. cap. 16. numeratur inter frutices qui pro foliis spinas habent, vt ἄκορνα & ἄκανθος.

Composita.

Ἀμφίδρυπτος, vndique laceratus. in Epigr. Ἀμφιδρυφὴς, pro eodẽ vt Il. β. ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος, q. d. circumlacerata faciem.

Ἀποδρύπτω, dilacero, dilanio, discerpo.

Ἀποδρύφω, idem. vt Il. ψ. & ω. ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων. A Suida exp. & excorio, pellem seu corium detraho.

Καταδρύπτω, idem. vt καταδρύψασα παρειὰς in Epigr.

Καταδρύμματα χειρῶν, ex Euripide aff. pro lacerationibus manuum, i. quæ factæ sunt à manibus.

Περιδρύπτομαι, circumcirca laceror ac saucior. Il. ψ.

ΔΡΥΣ, ἡ, quercus. Hesiod. in Erg. ἄκρη μέν τε δρῦς φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας. Et σχίζη δρυός. Od. ξ. Inuenitur & δρυὸς ἔλυμα apud Hesiodum in eodem opusculo, producto υ. Aristoph. in Nubibus δρῦς τὰς μεγάλας βάλλει κεραυνός. Affertur & δρῦς θαλασσία ex Comm. qui adiunctus est Dioscoridi. δρῦς redditur etiam robur, quod species est quercus. Multi tradunt δρυὸς nomine Græcos omne arboris & ligni genus complexos esse: vnde & vitem δρυῶν οἰνοχίτωνα quidam poëta appellauit.

Δρύϊνος, ὁ, ἡ, quernus, roboreus, qui è quercu seu robore est. vt δρύϊνον ξύλον. & in Epigr. δρύϊνον μέλι. ¶ Est etiam serpens quidam, de quo Diosc. l. 7. c. 12.

Δρυμὸς, ὁ, sylua querna vel glandifera. Budæus ex Polybij lib. 2. Et generaliter pro sylua seu nemore. vt Ἑρκύνιος δρυμὸς Straboni Hercynia sylua. Aristoteles de mundo, γῆ πεποίκιλται βαθυξύλοις δρυμοῖς. Et δρυμὸν neutro genere. vt κεραύνια δρυμὰ. Dionysius Alex.

Δρυμών, ῶνος, ὁ, pro δρυμὸς affertur. A Budæo tamen dumus & dumetum exp. apud Basil. εἰς δρυμῶνας μεθιστάσθαι.

Δρυμώδης, ὁ, ἡ, syluosus.

Δρυάδες, vide comp. ἁμαδρυάδες.

Δρυώδης, ὁ, ἡ, roboreus quernus.

Δρυΐτης λίθος, dryites lapis seu gemma est è truncis arborum ligni modo ardens. Plin. l. 37. c. 11.

Δρύψ, nomen auis apud Aristoph. in Auibus.

Δρυὸς (& δρίος) sylua, saltus, nemus. vt apud Hesiod. ἀνὰ δρία βαίνετε. A Bud. exp. lenticetum, fruticetum, Odyss. ξ. δίος τε δρίος ἐν πολυανθέϊ ὕλης.

Δρυάω, arboribus & herbis vireo. Hesych.

Δρυάεις, εντος, ὁ, arborosus, virens, Hesych.

Δρύτη. Eustath. φύλλα ξύλινα ὡς ἀπὸ δρυὸς, apud Aeschyl. in Agamemn. Scribitur & per ει diphthongum, teste eodem, & tunc per syncopen dicitur veluti δρυείτη, ac propriè est φύλλον siue λάρναξ ὅπου τίθενται. Vide in comp. ex Οἶτος.

Δρύπλα, & Δόρυ, quomodò huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἄδρυς, arboribus carens, seu vacuus. Ἄδρυα, nauigia ex vnico ligno. Cypriis. Hesych.

Ἀκρόδρυα, quæ in ambitu lignosum putamen habent. Interdum de omni fructu dicitur, quod & Caius Iurisconsultus annotauit. De arboribus etiam ex Theophrasto & ex Xenophonte affertur in Oecon. Ex Plutarch. autem in Alexandro, τῶν ἀπὸ θαλάττης αὐτῷ κομιζομένων ἀκροδρύων pro ostreis vel testaceis.

Ἀμαδρυάδες (quæ & δρυάδες) nymphæ dictæ, quòd cum quercubus nasci & cum iisdem interire crederentur. Plut. in Erot. αἱ γὰρ νύμφαι ἴσαις αὐταῖς δρυάσιν εἰσὶν ἴσον δένδρα τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσαι. In Epigr. legitur ἀδρυάδες pro ἁμαδρυάδες.

Γεράνδρυον arbor annosa. vt in prouerb. γεράνδρυον μεταφυτεύειν. Vtitur Theophrastus & Plutarch. Item Iul. in epist. ad Libanium ὧν δὲ ἐν ταύταις οὐδὲν γεράνδρυον οὐδὲ σαπρόν.

Ἔνδρυον, τὸ medium arboris, cor arboris, seu matrix, Hesych.

Ἔνδρυον, seu Ἔνδρυος, temo. Et pro aratro, ex Hesiodo, βοῶν ὅτι γύην ἵκηαι ἔνδρυον ἑλκόντων.

Ἐτυμόδρυς, q. d. veriquercus, apud Theophrastum hist. plant. lib. 3. Sic dictam volunt à Macedonibus quercum eam quæ dulcem glandem produceret.

Ἡμερόδρυς, arbor quædam glandifera, quæ & ἡμερίς. Theophr.

Κατάδρυμος τόπος Straboni pro syluoso, vt annotat Bud.

Λινόδρυς, quibusdā dicta quæ alio nomine χαμαίδρυς, teste Diosc.

Μελάνδρυς, thynni genus grandissimum, secundum quosdam.

Μελάνδρυον (q. d. nigrum quercus) medulla quercus, seu roboris. Theophrast. μέλαιναι γὰρ δὴ πᾶσαι [μῆτραι] τῆς δρυὸς ἣν καλοῦσι μελάνδρυον. Est Plinio & herba in segete ac pratis nascens, flore albo odorato. Est item salsamentum quod cæteras thynnorum partes præter ceruicem & ventrem, sale conditas habet. sic dictum (vt scribit Oribasius) quòd sint nigrantibus quercus radicibus similes. Vide & de melandryis piscibus Plinium.

Φελλόδρυς, arbor nomen habens ex suberis & quercus appellatione. vide Theophr. hist. pl. l. 1. c. 15. & l. 3. c. 16.

Χαμαίδρυς, siue Χαμαίδρωψ, quercus humilis. Herba ex eo sic nominata, quod folia habeat quę sunt τῷ σχίσει δρυὶ ὅμοια: quibusdam & τεύκριον nuncupata, teste Diosc. l. 3. c. 112. & Plin. lib. 24. cap. 15.

ΔΡΩΠΑΞ, ακος, ὁ, dropax, medicamenti species apud medicos, quæ & πίλωσις. Vide Aët. lib. 3. c. 190. & Paul. Aegin. lib. 7. ca. 19. * Παρὰ τὸ δρέπεσθαι videtur dictus δρῶπαξ, quoniam eo veluti δρέπονται & euelluntur pili.

Δρωπακίζειν, idem quod πιλοῦν, i. agglutinatione picis calidæ euellere pilos & deglabrare cutem. Demonax apud Luc. δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κελεύσας.

Δρωπακισμὸς, ὁ, dropacis applicatio, Diosc l. 7. c. 4.

Δυάς, &c. vide in Δύο.

ΔΥΗ, ἡ, infortunium, inopia, labores ærumnæ. Ab *Hesychio* exp. ἔνδεια, (forsitā innuēre deriuatū ex δέω, i. egeo, op^9 habet sicut à χέω fit χύω.) Od. ξ. ἦ γάρ με δύη ἐπέχει ἤλιθα πολλή. Affertur & ex Callim. δύην τ' ἀπόθεν ἀλάλκει. Ἡ γὰρ δύη πεσθεῖς.

Δυάω, in miserias & calamitates coniicio, infortuniis & ærumnis implico. Odyss. υ. Ἀλλὰ θεοὶ δυόωσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους, &c. Ionicè pro δυῶσι. Item nugor, ineptio. Hes. & Suid.

Δυερὸς, laboriosus, ærumnosus, calamitosus. Suid. & Hesych.

Δυϊκὸς, &c. vide in Δύο.

ΔΥΝΑΜΑΙ, F. ήσομαι, P. ημαι, aor. 1. ἐδυνάσθην [tāquam à δυνάζομαι] possum. Cum inf. Il. α. αὐτὰρ δυνήσομαι χραισμεῖν. Xē. Hell. 3. πῶς πόλιν βούλεσθαι ἢ μὴ δύνασθαι ἑλεῖν. Cum superl. vt ὡς ἐδύνατο τάχιστα, Xenoph. quàm poterat celerrimè. Interdū impersonaliter ponitur δύναται: vt apud Plut. de virt. morali, δύναται ἀρετὴν γενέσθαι καὶ μόνον αὐλεῖν, fieri potest vt virtus fit, &c. δύναται interdum iūgitur datiuo. vt δύνασθαι χρήμασι apud Lys. Et apud eundem δύνασθαι τῷ σώματι, valido esse corpore & robusto: apud Aeschinem verò bene valere, i. firma esse valetudine. Interdū cum accus. Od. ξ. de Deo. δύναται γὰρ ἅπαντα. Apud eundem Hom. & Thucyd. μέγα δυνάμενος magna potentia præditus potentissimus. ¶ Item δύνασθαι, valere, æstimari. vt Xen. anab. 1. ὁ δὲ σίγλος δύναται ἑπτὰ ὀβολούς ἡμιωβέλιον. Aristot. in Oec ἐξεδέχετο τὴν δραχμὴν δύο δυνάμενον δραχμάς. Apud Aristoph. in Pluto. τὸ περιέχειν δὲ τί δύναται, exp. quid sibi vult?

Δύναμις, εως, ἡ, potentia vis, vires, facultas. Xē. Pæd. ὅτι κρεῖττον ἐστὶ τῆς ἡμετέρας δυνάμεως, quę virib^9 nostris maiora sunt. εἰς δύναμιν, [Thuc & alii] pro viribus. Pro quo dicitur & κατὰ δύναμιν. vnde καδδύναμιν apud Hesiod. ¶ Item, pro ditione apud Thu. ¶ Item, scientia atque ars omnis, inquit Bud. ¶ Item, medicamentum, [ita dictum à viribus quibus pollet] medicamenti compositio & structura. Gal. in lib. τῶν κατὰ γένη vt τετραφάρμακος δύναμις & δυνάμεις ὀφθαλμικαί. Item exercitus, copiæ Dem. pro Ctes. & Herodian. Sic & apud Xen. δύναμις ναυτική, πεζική, ἱππική. Et in plur. ναυτικαὶ δυνάμεις, Polyb. Item [q. d. valor] pretium. Plut. in Lycurgo, δύναμιν ὀλίγην τῷ νομίσματι ἔδωκε.

Δυναμικὸς, ὁ, valens, efficax. Et δυναμικώτερος, valētior, efficacior, apud Plut. & Diosc.

Δυναμόω, validum reddo, confirmo.

Δύνασις, idem quod δύναμις, Hesych. Citatur ex Eurip.

Δυνατὸς, ὁ, potens, pollens. Bud. ex Basil. in Hexaem.

Δυνατὸς, ὁ, qui potest, *sequente infinitiuo* Thuc. Interdum exp. potens, idoneus: λέγειν καὶ πράττειν δυνατώτατος, Thuc. lib. 1. Aliquando δυνατοὶ dicuntur proceres, primores: vt οἱ δυνατοὶ Περσῶν. Thuc. 1. Itē, δυνατὸς, qui corpore valet, validus. Bud. ex Lys. ¶ Item, q. d. possibilis, qui fieri vel esse potest. ὁ γίνεσθαι δυνατὰ ἀρχή Isocr. Item δυνατὸν ἐστι, cum infin. vt Isocr. ἃ καὶ τοῖς κακοῖς διαπράξασθαι δυνατόν ἐστι, quæ mali quoque efficere queunt. Dicitur etiam ὡς δυνατὸν βέλτιστος, apud Xen. & ὡς δυνατὸν τάχιστα, apud Plut. Dicitur etiam εἰς τὸ δυνατὸν & κατὰ τὸ δυνατὸν pro viribus. (possum.

Δυνατῶς, potēter, validè. Dicitur δυνατῶς ἔχω pro δύναμαι.

Δυνατέω, potens sum 2. Cor. 13.

Δυνάστης, ὁ, q. d. potentatum alicuius loci obtinens. Exp. optimas, primas, procer: quæ tamen in plur. vsitatiora sunt. Xenop. Pæd. 8. τούτους πάντας ἐπ' ἴσης οἱ δυνάσται πεποιήκασι.

Δυνάστωρ, idem: apud Eurip. in Iphig.

Δυνάστις, mulier potentatum obtinens. Demetr. Ph.

Δυναστικὸς, ad obtinendum potentatum aptus, vel potentatū referens. Aristot. Polit. 6.

Δυναστεύω, f. εύσω, potentatum obtineo, sum princeps. Plat. τῶν τότε δυναστευόντων ἡγεμονία. Apud Athen. δυναστεύειν αὐτοῖς. ¶ Item, polleo opibus & potentia, apud Isocr.

Δυναστεύομαι, subiectus sum potentatui alicuius, vel imperio. vt δυναστεύεσθαι πρὸς μυρίων. Philoni. & δυναστεύεσθαι ὑπό τινος. Gal.

Δυναστεία, ἡ, potentatus, potentia, imperium, ditio. Thucyd. 3. & Isocr. ad Nic.

Δυνάστευμα, quod subest potentatui alicuius seu imperio, ditio. Exp. & præfectura.

Δυναστευτικὸς, conueniens ei qui potentatū obtinet seu principatum, vt δυναστευτικὸν ἦθος, apud Dem. Phaler.

Composita.

Ἀδύναμαι, aff. & pro ἀδυνατῶ.

Ἀδύναμος, ὁ καὶ ἡ, imbecillus, virib. defectus. vt senes ἀδύναμοι Apud Alex. Aphrod. Et οἶνος ἀδύναμος Diosc.

Ἀδυναμία, ἡ, imbecillitas. Itē viriū defectus ad aliquid agēdū. q. d. impotētia, i. non posse. vt ὑπὸ λέγειν ἀδυναμίας. Antiph.

Ἀδυνασία, ἡ, idem quod ἀδυναμία, apud Thuc. lib. 7.

Ἀδύνατος, ὁ καὶ ἡ, [in actiua signif.] non potens, non valēs, inualidus ad aliquid. cui vires non suppetunt ad aliquid. Cū inf. vt apud Gorgiā, ὅτι ἀδύνατός εἰμι ταῦτα πράττειν quia nō possū hæc facere. Sic ἀδύνατος σιγᾶν, λέγειν, φέρειν, &c. Apud Xen. in Pæd. ἀδύνατος γενόμενος γήρᾳ, fractus senio. Et apud eunde,

eundem, τοῖς σώμασιν ἀδύνατοί εἰσιν, inualida habēt corpora. Apud Thuc. ἀδύνατοι χρήμασιν, inualidi pecuniis. A Suida exponitur etiam, mutilus, qui mutilatum corpus habet. ¶ Item, (in pass. signif.) q.d. impossibilis. vt ἀδύνατος βαστάζεσθαι, qui ferri non potest. Apud Xen. ἀδύνατον τοσούτους φέρειν, impossibile est tot alere. Interdum cum datiuo personæ: vt Plato de rep. 2. ἀδύνατον ἄρα καὶ θεῷ ἐθέλειν αὑτὸν ἀλλοιοῦν, Deus non potest. Apud Plat. in Tim. ἀδύνατον οὖν θεῶν παισὶν ἀπιστεῖν, Cic. exp. ac difficillimum factu est à diis ortis fidem non habere.

Ἀδυνάτως q.d. impossibiliter. Item inualidè, absque viribus, vt ἀδυνάτως ἔχειν, apud Dem. inualidum esse. Ἀδυναστί, idem, (Hesych.

Ἀδυνατέω, ῶ, non possum. Plat. de rep. 2.

Decomp. Ἐξαδυνατέω, ῶ, idem.

Αὐτοδύναμος, per se potens, vt Deus. Greg.

Ἐνδυναμόω, idem quod δυναμόω. Ἐνδυναμοῦμαι, exp. etiam, cōualesco.

Ἐνδυναστεύω, idem quod δυναστεύω.

Ἐπιδυναστεύω, post alium obtineo potentatum seu imperium, aut regnum, impero seu regno post. Synes.

Ἰσοδύναμος, æquè potens. Aphr.

Ἰσοδυναμέω, ῶ, æquè sum potens. (Hesiod.

Καδδύναμιν (aduerbialiter pro κατὰ δύναμιν) pro viribus, apud

Καταδυναστεύω potentia mea opprimo, tyrannidem exerceo in aliquem. Cum genit. apud Greg. & Iac. c. 2.

Καταδυναστεύομαι, potentia alicuius opprimor. Aut, sum sub potentia alicuius. vt Act. cap. 10.

Μεγαλοδύναμος, multū potens. Μεγαλοδυναμοῦμαι, potētia præsto. Epict.

Παραδυναστεύω, simul regno. vt apud Synes. ὁ Νάρσης τῷ Πέρσῃ παραδυναστεύσας, τε καὶ ἐπιδυναστεύσας, qui simul & post eum regnauit. Item παραδυναστεύοντες proceres, quasi imperij participes Thuc.

ΔΥΝΩ, & δύω, seu pass. δύομαι (& δῦμι, subeo, ingredior. Il. ζ. de Neptuno, δύσεο πόντον εὐρύν. Il. ζ. χθόνα δυόμεναι. Sic & Sol occidens dicitur à poëtis δύναι ὑπὸ γαῖαν. Item qui occidūt, (i. moriuntur) dicuntur δῦναι γαῖαν, vel γαῖαν seu χθόνα. & δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω. Il. η. Dicitur etiam ensis δῦναι, cū in cuius corpus penetrat, vt Il. π. πᾶν δ' εἴσω ἔδυ ξίφος. Mars verò dicitur δῦναι cum quem furore suo percitum reddit: vt Il. ρ. δῦ δέ μιν Ἄρης δεινὸς ἐνυάλιος. Dicitur etiam res aliqua subire animum: vt Il. τ. ὡς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. Dicit' etiā ἰοὶ δύειν, [i. occidere] sub. ὑπὸ γαῖαν seu γαῖαν. quod & in soluta oratione est visitatum, vt docet Bud. qui & δύειν à Theoph. pro mergere seu immergere, ac δύεσθαι pro mergi & sidere poni scribit. Sic & Phil. de mundo αὗται κατὰ τῆς θαλάττης ἐδεδύκεσαν. ¶ Item δῦναι seu δύω, induo: vnde δῦναι τεύχεα & δύνει ἐν τεύχεσι, apud Hom. & Metaph. δύσεσθαι ἀλκήν apud eundem. ¶ Δύω duo vide in Δύο.

Δυσμή, ῆς, ἡ, occasus, propriè de Solis occasu: vt apud Xen. μικρὸν πρὸ ἡλίου δυσμῶν. Et Aristot. περὶ δυσμὰς ἡλίου καὶ ἀνατολάς. Metaphoricè verò apud Hes. & Suid. δυσμαὶ βίου, pro fine vitæ.

Δυσμικός, ὁ, ἡ, occidentalis, apud Ptolem. & Suid.

Δύσις, εως, ἡ, occasus Solis, Arat. & Aristot. de mundo.

Δύτης, ου, ὁ, vrinator, Herodot. Item occidentalis, Strab.

Δυτικός, qui solet seu amat subire aquas. vt δυτικὰ ζῶα, apud Aristotel. animantia quæ sese demergunt in aquas veluti mergi, anates. Item occidentalis vt ὁ δυτικὸς ὁρίζων, apud Alex. Aphr.

Δύσομαι (poëticè geminato σ metri causa dicitur pro δύσομαι quod ex futuro transiit in præsens) idem quod δῦμι seu δύω i. subeo aquas, mergor: vt Sol dicitur mergi Oceano quum occidit. Odyss. ο. δύσετό τ' ἠέλιος. Et Hesiod. ἀρότοιο δὲ δυσομενάων, occidentium. ¶ Item, induo. Hesiod. Ἀλλ' ἄγε δύσεο τεύχε' ἀρήϊα, age indue arma Martia.

Δύπτω F. ψω, aquas subeo, mergo. Apoll. Rhod. Arg. 1. εἰς ἁλμυρὸν ὕδωρ δύπτοντες κεφαλάς, i. mergentes.

Δύπτης, ου, ὁ, vrinator, qui aquas subit. Callimach. δύπται τ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι.

Composita ac primùm ex δυνω seu δύω i. subeo, ingredior.

Ἄδυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad quem non patet ingressus. Vnde τὸ ἄδυτον subst. locus templi secretior, ad quem soli sacerdoti aditus patet. ¶ Item, non occidens.

Ἁλιδύω, submergo in mari, pro ἁλὶ δύω. Dicitur & ἁλιβδύω, per Æolicum literæ β pleonasmum Hesych.

Ἀμμοδύτης q.d. arenam subiens. Serpens quidam Aetio.

Ἀμμοδύτης, idem, in Anthol. epigr. Vide & ψαμμοδύτης.

Ἀμφίδυμος, qui vtrinque subiri potest, seu geminos aditus & ingressus habens. vt ἀμφίδυμος λιμήν apud Callim. & ἀμφίδυμοι ἀκταί apud Apoll. Rh. Arg. 1.

Ἀναδύω vel ἀναδῦμι, exisito, emergo, prodeo sursum, erumpo sursum. Iliad. α. ἀνέδυ πολιῆς ἁλός, emersit è mari. Item orior, ἀνατέλλω, inquit Bud. ¶ Item retrocedo, recedo. Od. ι. μή τις μοι ὑπόδδεισας ἀναδύῃ.

Ἀναδύομαι pro ἀναδύω, emergo, existo. Cum genit. vt ἀναδύεσθαι κρήνης, apud Apollon. emergere è fonte. Et cum accus. Il. α. ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης, emersit ex vnda maris. ¶ Itē re-

spuo, recuso, fugio, detrecto, Plut. Πομπήϊος δὲ τὰς πολλὰς ἀνεδύετο συνηγορίας. Apud Synes. ἀναδύεσθαι τὰ τῆς ὁμολογίας, repudiare conditiones, Aristop. in Ran. οὐκ ἀναδύομαι δ' ἀκνῶν. ¶ Item retracto & muto quod pactum est, Luc. τὸ μὲν ἤδη ἀναδύῃ καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν.

Ἀνάδυσις, emersio, item retrocessio. Exponitur etiam fuga, apud Theophr. Item perfugium, apud Diod. Siculum lib. 5. Item tractatio & mutatio eius quod pactum est.

Decomp. Ἐξαναδύομαι pro ἀναδύομαι, emergo, existo. Apud Plut. in Sert. ἐξαναδύεσθαι μάχης, detrectare pugnam.

Ὑπαναδύω, sensim vel clam emergo. (apud Hom.

Ὑπεξαναδύομαι & ὑπεξαναδῦμι, exp. clā vel sēsim emergo,

Διαδύνω, vel διαδύω, subeo per medium. Apud Plutar. exp. per mediam turbam elabor & euado. Apud Aristot. [de atomis] permeo, perlabor.

Διαδύομαι, idem quod Διαδύω. vt διὰ τούτων πάντων ἡ φιλία διαδεδυμένη, Xen. Et διαδύεται πρὸς τὸ ἔδαφος. Theophr. Itē elabor, effugio: vt Plat. σκοπῶν ὅτι ποτὲ διαδύεται. Item subterfugio, detrecto.

Διάδυσις, permeatio. Item detrectatio, fugitatio frustratoria certamen detrectantis. Plut. in Dem.

Εἰσδύνω vel εἰσδύω ingredior. Aphrod. εἰσδύνοντα τοὺς πόρους. Apud Herodot. εἰσέδυνέ σφισι δεινόν τι. expon. considerarunt rem esse indignam.

Εἴσδυσις, ingressus, introitus. vt εἴσδυσις μικρά, Aristot.

Decomp. Διεισδύνω, idem quod εἰσδύνω, Aphrod. διεισδύνειν τὴν γῆν, & διεισδύνειν εἰς τοὺς πόρους.

Μετεισδύνω, transeo. vt μετεισδύνω εἰς ἄλλην.

Παρεισδύνω & παρεισδύομαι, idem quod εἰσδύνω. Item irrepo, fallo introeundo & me insinuando. Herodian.

Παρείσδυσις, ingressus, introitus.

Ἐκδύναι vel ἐκδύω elabor, emergo. vt ἐκδῦναι κακῶν, Eurip. Et ἐκδῦναι ὄλεθρον, effugere mortem. Item exuo. de qua signif. vide sequentem compositorum classem.

Ἔκδυσις emersio.

Decomp. Διέκδυσις, ambages, fugæ & strophæ tergiuersationum. vt apud Plut. interpr. Bud. Ἀδιεκδύτως, sine tergiuersatione.

Παρεκδύω exp. excutio. item elabor.

Ὑπεκδύω, clam elabor.

Ἐλεοδύτης, ου, ὁ, mensæ minister sic dictus διὰ τὸ τοῖς ἐλεοῖς ὑποδύεσθαι διακονῶν ἐν ταῖς θοίναις, inquit Athen. lib. 4.

Ἐνδύω & Ἐνδύομαι, ingredior, subeo. Et dicitur ἐνδύομαι τοῦτο, vel ἐς τοῦτο Xē. Aristot. & Plutar. Sic & ἐνδὺς εἰς γαστέρας apud Aristoph. Et cū dat. ἐνδύεταί τι τούτῳ καὶ προσφύεται quod quidam interpr. infunditur. Sic pass. apud Plut. πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος. Item induo. vide in sequenti classe comp.

Ἔνδυσις ingressus introitus. Hesych.

Ἐπιδύνω, vel ἐπιδύω, superoccido. vt ἥλιος dicitur ἐπιδύειν τῇ ὀργῇ, i. occidere super ira alicuius, quum post Solis occasum iram retinet. Sic & Eph. 4.

Καπηλοδύτης, qui cauponam subinde ingreditur, qui tabernam frequentat Hesych.

Καταδύνω vel Καταδύω, penitus ingredior, seu in penitiorem locum, ingredior in profundum. καταδύνειν εἰς γῆν. Ponit' etiam pro abdo me, vt apud Luc. ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκώς, i. latitans, abstrusus. Item subeo quasi in suffragium apud Plut. inquit Bud. Item verecundor, erubesco, Chrysost. καταδύομαι μετὰ παρρησίας ἐπὶ τὴν δεσποτικὴν ἀπειλήν. ¶ Item demergo, submergo Thuc. καταδύουσι μίαν ναῦν. Itē submergor, vt κατέδυ ἡ ναῦς. Et καταδύεται κατὰ τῆς θαλάσσης, Herodot. apud Luc. καταδὺς sign. demersus vrinatorū more, seu vrinans. Accipitur etiā pro in profundū defigo. Plut. in Rō. καταδύσας αἰχμὴν εἰς βάθος. Dicitur & Sol δύειν seu δῦναι, occidere seu condere.

Κατάδυσις, recessus, latibulum. Item immersio, apud Areop.

Dec. Ἐγκαταδύω vt ἐγκατέδυν ὕδασι, in Epigr. subij aquas.

Προκαταδύω seu προσκαταδύω, antè demergo, seu submergo

Συγκαταδύομαι, vnà demergor.

Νήδυμος, profundus quē subire nequeas, aut vnde vix emergere possis. vt νήδυμον ὕδωρ, apud Nonnū. Sic νήδυμος ὕπνος, Il. π. & ψ. profundus & altus sopor. Sunt enim qui compositum velint ex νη & δύνω. alij factum dicunt ex ἡδύς. vnde ἥδυμος.

Πανδυσίη, ἡ, (q.d. vniuersalis occasus, quo videlicet sidus aliquod prorsus occidit & occulitur) affertur ex Epigr. pro occasu.

Παραδύω & παραδύομαι idem quod παρεισδύομαι, irrepo seu obrepo, introeo me insinuando, Plat. & Dem.

Παράδυσις, irreptio seu obreptio.

Τρωγλοδύνω, cauernam subeo, in cauernam me subduco, seu ingredior in cauernam in Batrachom.

Τρωγλοδύτης, & τρωγλοδύτος, qui cauernas subit. qui in cauernas se subducit apud Aristot. de animal.

Τρωγλοδυτικός, cauernas subiens. vt τρωγλοδυτικὰ ζῶα. Itē pertinēs ad troglodytas, vt τρωγλοδυτικὴ Ἀραβία, apud Dioscorid. lib. 2. cap. 193. Arabia quæ à Troglodytis incolitur. Et apud eundem τρωγλοδυτικὴ σμύρνα, myrrha quæ in Troglodytarum regione nascitur. (anim.

Τρωγλοδυτέω, ῶ, idem quod τρωγλοδύνω. Aristot. l. 3. de part.

Ὑποδύω.

Ὑποδύω, subeo, subingredior. vt τάφον ὑπέδυ. Item subeo vel suscipio. vt πόλεμον ὑπέδυ. Apud Luc. ὑποδὺς de vrinante dicitur. Pro eodem dicitur ὑποδῦμι & ὑποδυνέω. vt apud Alex. Aphr. ὑποδυνέειν ἐν τῷ βάθει. Ex Herodoto affertur & *pro* occulo, & *pro* induo sub.

Ὑποδύομαι, subeo, subingredior. vt ὑποδυόμενος τὴν κεραμίδων, apud Aristoph. subiens regulas. Item in alia verbi subire significatione, vt πόνον ὑποδύεσθαι. Apud Xen. Et ὑποδύεσθαι τὸν Δία, subire personam Iouis, agere personam Iouis. Item ὑποδύεσθαι σχῆμα, apud Aristot. Interdum, subrepo, clàm ingredior, ὑπεισέρχομαι. Nonnunquam ὑποδύεσθαι dicitur & de eo qui se insinuat in amicitiam alicuius. Bud. exp. colo & obseruo obsequiosè.

Ὑποδύσομαι dicitur pro ὑποδύομαι, fut. pro præsenti, Od. ζ.

Ὑπόδυσις, exp. refugium.

Χηραμοδύτης, qui subit ferarum latibula: vt venatores piscium latebras, & venatores syluestrium ferarum lustra. Vel qui antra & cauernosas speluncas subiens, ibi vitam degit: vt τρωγλοδύτης à nomine χήραμος.

Ψαμμοδύτης, piscis sic dictus quòd arenam subeat & in ea se occultet. Nonnulli arenarium vocarunt. Dicitur & ἀμμοδύτης. Et ἀμμοδυνέτης in carmine.

Ἄβυσσος, quomodo huc pertineat, vide in βυθός.

Composita ex Δύω, i. induo.

Ἀμφιδύω, induo. vnde part. ἀμφιδὺς, qui induit, indut⁹. Hesych.

Ἀποδύω, exuo. vt ἀπόδυσον τοῦτον, exue hunc. Aliquando cum duplici accus. vt ἀποδύσω σε τὸ ἱμάτιον, exuam tibi vestem. Il. β. Dicitur etiam ἀποδῦσαι τινὰ τεύχεα. Il. σ. arma exuere. i. armis spoliare. ¶ Item, metaph. *pro*, libero. Cum accus. & genit. vt ἀποδύω σε τῶν ἁμαρτιῶν.

Ἀποδύομαι, exuo. vt ἀποδύεσθαι τὸ γῆρας, serpêtes dicũtur, i. exuere senectutem. Itẽ exuo me vel vestimẽta mea, vt faciunt luctaturi. Xen. in symp. ὅτι οὐδ' εἶπέ με συγγυμναστὴν ζητεῖν, ἵνα ἐν ὄχλῳ πρεσβύτην ὄντα ἀποδύεσθαι. ¶ Item exuo. i. depono, excutio à me, non suscipio. Polyb. l. 5. φόβον ἀποδεδυκώς. Et *pro*, excutio vel non suscipio, Plat. de rep. lib. 10. τά τε ἄλλα ἀπεδυσάμεθα ἐν τῷ λόγῳ, à nobis excussimus, i. dicenda non duximus. ¶ Item, suscipio, aggredior, instituo agere, accingor. sumpta metaph. à luctaturis iam se exuentibus, & certamini accingentibus: vt apud Plut. de præc. Polit. οἱ πρὸς πᾶσαν ἀποδυόμενοι τὴν πολιτικὴν πρᾶξιν, qui omnes partes reip. suscipiunt. Apud Luc. in Asinomio, καὶ ἐπὶ τὴν θεραπαινίδα τὴν Παλαίστραν ἀποδύω. Apud Ælian. καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ τῇ φιλοσοφίᾳ, studio philosophiæ se dedidit. Et cum infin. vt apud Xen. in Oecon. τὴν δικαιοσύνην σὺ ἀποδύῃ διδάσκειν: aggrederis & instituis docere? Vide Erasm. in prouerbio, aut abi aut exuere. ¶ Item, exuor, apud Aristoph. [in Lyc.

Ἀπόδυσις, ipsa actio exuẽdi, vestimentorum depositio. Plut.

Ἀποδυτήριον, ου τὸ locus vbi vestimenta exuuntur. Peculiariter sic appellatur locus ante balnea vbi se exuunt loturi. Vtitur Cic. lib. 5. epist. ad Q. fratrem.

Decomp. Ἀνταποδύομαι τοῖς πόνοις, vicissim me accingo ad suscipiendos labores. vel vicissim labores suscipio, ex can. Ephes. conc.

Ἐξαποδύνω exuo. Od. ε. Εἵματα δ' ἐξαπέδυνε.

Ἐπαποδύομαι, idem quod ἀποδύομαι, aggredior, accingor, adorior. Aristoph. ἀλλ' ἐπαποδυώμεθα τούτῳ τῷ πράγματι, hanc rem aggrediamur. Plut. in Marcello, οὕτω τότε δὴ τοῖς νενικηκόσιν ἐπαποδύεσθαι.

Προσαποδύομαι, præterea exuo, insuper exuo. Bud. ex Greg.

Συναποδύονται, simul exuuntur, simul se exuunt.

Ἐκδύω, exuo. Xen. Pæd. 1. ἐκδύσας αὐτόν. Metaph. apud Plutarc. ἐκδύεσθαι τὸ ἄχθος.

Ἔκδυμα, exuuium seu exuuiæ, quod quis exuit.

Ἔκδυσις, exutio, vel emersio.

Decomp. Μετεκδύω & μετεκδύομαι, vt μετεκδύεσθαι τὴν ἑαυτοῦ φύσιν, Plut.

Παρεκδύω, excutio.

Προσεκδύομαι, præterea exuo Greg.

Συνεκδύομαι, vna exuo simul depono. Plut.

Ὑπεκδύω, clam exuo, seu excutio.

Ἐνδύω & ἐνδυνέω & ἐνδυνέομαι, induo, (de veste dictum) vt Il. β. μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα. Xen. ἐνδὺς πορφυρίδα. Et pass. ἐνδεδυμένοι χιτωνίσκους. Plut. in Numa. Dicitur & ἐνδεδυκότες τὰ ὅπλα ab Herodot. Item ἐνδύειν vel ἐνδύεσθαι ἑαυτὸν. Xen. induere se laqueis. Apud Dioic. ἐνδύσας εἰς δέρμα, pelle includens. Item ἐνδεδυκυίας ῥινὸς σιμότης ex Plut. in Public. nasi depressi ac demissi similas.

Ἔνδυμα, indumentum. Matth. 22.

Ἐνδυμάτια, (q. d. indumentula) genus quoddam modulorum musicorum (vel etiam saltationis) Argis introductum, vt autor est. Plutarch. in libro de musica.

Ἐνδυμενία, ας, ἡ, vestitus, amictus, ex Polyb.

Ἔνδυσις, vestiarium, vestitus. Athen. 12.

Ἐνδυτὰ pro ἐνδύματα, indumenta. Epigr. Ἐνδυτὰ καὶ ξανθοῖς ἐκρέμασε πλοκάμους. Ἐνδυτὴρ πέπλος, peplus quo quis indui potest, ex Soph. id Trach.

induor: Plut. in Pelop. ἰδόντας ἐπενδεδυμένους γυναικείας τοῖς θώραξι, pro ἐνδεδυμένους ἐπὶ τοῖς θώραξι. Ἐπένδυμα q. d. superindumẽtum. Ἐπενδύτης pro eodem, cap. vlt. Iohannis, τὸν ἐπενδύτην διεζώσατο. vbi quidam amiculum, alij tunicam interpr. Sunt & qui indusium reddant.

Ῥακένδυτος lacerata veste indutus.

Συνενδύω, simul induo.

Λωποδυσία, ἡ, vestiũ expoliatio. Λωποδυσίου δίκη apud Hermog. actio de expoliatione vestimentorum, qua quis reus agitur de crimine exutorum vestimentorum.

Λωποδύτης, qui vestimentis exuit & spoliat seu nudat. grassator. Dem. in Epigr. ἀλλοτρίων λωποδῦται ἐπέων, compilatores & fures aliorum versuum.

Λωποδυτέω veste exuo, vestimenta furor. Aristoph. Aristot & Plut. apud Dem. Philipp. 3. καθ' ἕνα ἑκάστους νυνὶ περικόπτειν καὶ λωποδυτεῖν τῶν Ἑλλήνων, rapinis infestare & cõpilare.

Περιδύω, circumuestio, induo. ¶ Περιέδυσε Hesych. expon. ἀπέδυσε. Iidem & Poll. tradit Hyperidem περιδῦσαι dixisse quod alij ἀποδῦσαι. (Rheso.

Ῥακόδυτος, pannis laceris obsitus, ῥακόδυτος στολὴ apud Eurip. in

Ῥακοδυτέω, pannis laceris obsitus sum. Chrys.

Σισυρνοδῦται, sisyrna induti, i. tegmine seu operculo spisso. de cancris dictum à Lycophr. in Alexand.

Ὑποδύνω, induo sub. vt ὑποδυνέουσι χιτῶνας τοῖσι εἵμασι. Herodo.

Ὑποδύτης, vestis interior seu subucula. Eust. & Hesych.

Decomp. Μεθυποδύομαι pòst induo seu calceo. Aristoph.

ΔΥΩ, duo, δυεῖν, duorum, & item, δυεῖν, duarum, δυσὶ. duobus vel duabus. Xen. Pæd. 4. δυεῖν ὀφθαλμοῖν προεωρᾶτο καὶ δυσὶν ὤτοιν ἤκουεν. Et cum plur. δυοῖν προβάτων ἀξία, duarum pecudũ pretium, Plut. in Publ. Interdum δύο ponitur vt indeclinabile *pro*, duorum ac duarum, & duobus ac duabus: vt ἀπὸ κεραιῶν δύο apud Thucyd.

Δύω, apud poëtas dicitur pro δύο, Hesiod. & Homer. ¶ Δύω (verbum) vide in Δυνω.

Δύαστον, ου, τὸ, eiusdem est formæ cum πολλοστὸν, ὀλιγοστὸν, μυριοστὸν, &c. Vtitur schol. Euripidis, & respondere ad ποστημόριος annotat: vt interroganti ποστημόριον, respondeatur, τὸ δυοστὸν ἢ τὸ τρίτον &c. vel τὸ δυοστὸν, τὸ τριτημόριον &c.

Δυϊκὸς, ου, ὁ, dualis. vt δυϊκὸς ἀριθμὸς, apud gramm.

Δυϊκῶς, dualiter, numero duali.

Δυὰς, άδος ἡ, numerus binarius.

Δοιὼ & plur. δοιοὶ, poeticè pro δύο i. duo. Iliad. ω. Φῆ δοιὼ τεκέειν, ἡ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς. Iliad. ι. δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἰφθίμοις. Hesiod. δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα.

Δοιὴ, ῆς, ἡ dubium, dubitatio, quum duabus menti propositis viis, nescit, vtrã sequi debeat Il. ι. Ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι νῆας. Callim. initio hymni in Ionẽ Πῶς καί νιν Δικταῖον ἀείσομεν ἠὲ Λυκαῖον Ἐν δοιῇ μάλα θυμὸς ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον.

Δοιάζω, dubito. διστάζω, Hesy. Item consulto, delibero. Hesyc.

Composita.

Ἐνδυάζω, dubito, ambigo, hæsito Hesych. Ἐνδυασμὸς, dubitatio, hæsitatio eidem.

Ἐνδοιάζω, dubito. Philo de vita M. lib. 3. οὐκ ἐνδοιάζουσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπιστοῦσιν. Plut. ἐνδοιάζων τῇ γνώμῃ, alternante proposito. Thuc. lib. 1. ὃ καὶ λόγῳ ἐνδοιασθῆναι αἰσχρὸν, quod in dubium venisse turpe est.

Ἐνδοιασμὸς, οῦ, ὁ dubitatio. Ἐνδοίασις, addubitatio. Hermog.

Ἐνδοιάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in dubitationem venire potest anceps, dubius. Luc. in Scytha, ἐπιστῆσαι χρὴ τὴν χεῖρα τὸ μόνον, καὶ οὐκ ἐνδοιάσιμα ταῦτα. Ἐνδοιασίμως, dubiè. Ioseph. de antiq. ἐνδοιασίμως εἶχεν, alternabat sententia, erat animi dubius.

Ἐνδοιαστὸς idem quod ἐνδοιάσιμος. Ἐνδοιαστῶς, dubiè, non constanter. Thuc. lib. 8.

Decomp. Ἀνενδοίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, indubitatus, indubitabilis. Philo lib. 1. de vita Mosis. Ἀνενδοιάστως, indubitanter, haud dubiè. Idem eodẽ libro, ὡς ἀνενδοιάστως συναινεῖν καὶ ἑτοίμως ὑπακούεσθαι, vt sine detrectatione rem comprobarent.

Σύνδυο duo simul bini. Dem. cõtra Mid. σύνδυο ἦμεν τριήραρχοι.

Συνδυάζω, q. d. combino, copulo. Aristot. Polit. 6. οἱ συνδυάζουσι πρὸς τὴν ἱππικὴν δύναμιν καὶ τὴν ὁπλιτικὴν, ἣν ἁρμόττουσαν τῶν ψιλῶν. Et Xẽ. in Cyn. τὸ γὰρ θηρίον συνδυάζεται μὲν ἀεὶ μάλιστα δὲ ταύτην τὴν ὥραν. Neutraliter quoque capitur pro passiuo in propria signific. seu metaphoricè *pro*, coniunctionis vinculo copulor, conuersor, consuetudinem & commerciũ habeo, vt in Psalmo 140. οὐ συνδυάζω μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν.

Συνδυασμὸς, cõbinatio, copulatio, coniunctio. Aristot. Polit. 4. ὥστε δώδεκα οἱ τρόποι γίνονται χωρὶς τῶν δύο συνδυασμῶν. Dicitur etiam de coniugali coniunctione. Aristot. pol. 7. cap. 16. Sic dicitur & ipse coitus venereus. Athen. lib. 7.

Συνδυαστικὸς, ad copulationem & coniunctionem aptus. Itẽ copulatione & coniunctione gaudens. Aristot. Ethic. 8. ἄνθρωπος γὰρ τῇ φύσει συνδυαστικὸν μᾶλλον ἢ πολιτικὸν, ὅσῳ τεκνοποιία κοινότερον ζώοις.

Decomp. Ἀσυνδύαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, nulla copula aut coniũctione quasi cõbinatus, aut qui copulari & coniungi cum alio nequit.

Δυσπλος

Δύτλω, &c. vide in Δυώ.

ΔΥ´Σ, particula in compositione tantùm vsitata significat ægrè, difficulter vel infeliciter, malè. Interdum exp. in, cui respondet α priuatiuum. Aliquando significationem intendit. ¶ Est etiam participium aorist. 2. ἔδυω, à themate Δύμι.

Δύσομαι, Δύτης, δυτικός, vide in Δυώ.
Δύω vide in Δυώ & in Δύω.
Δῶ, δῶμα &c. vide in Δέμω.

ΔΩ̃ΡΟΝ, ου, τὸ, donum, munus. (*In qua signif. grammatici à Δίδωμι deriuant, vt & donum à do, apud Latinos.) Plato Polit. 3. Δῶρα θεοὺς πείθει καὶ αἰδοίους βασιλῆας. Eurip. in Medea, πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος. ¶ Item, palmus minor qui quaternùm digitorum erat, idem quod παλαιστὴ, seu tertia pars spithamæ, vt tradit Eust. (* In qua signif. etiam à Δίδωμι dictum videri potest, quòd eo donemus id quod donamus: vel quòd munera semper gerantur per manus palmū, vt inquit Vitruu. lib. 2. cap. 3. Plin. lib. 35. cap. 14. Græci antiqui Δῶρον palmum vocabant: & ideo Δῶρα munera, quia manu darentur.) Nic. in Ther. (de basilisco) ὀλίγον τρία δῶρα φέρων μῆκός τε καὶ ἰθύν.

Δωρεέτης, ου, ὁ, munerarius, muneralis. Plut. in Polit. præc.
Δωρεὰ, ἡ, donum, munus. Isocrat. Dem. Plutarch. Δωρεὰν (aduerbialiter) dono, gratis. vt Δωρεάν τι διδόναι, dono aliquid dare, apud Plutarch.

Δωρέω, ῶ, f. ήσω dono. Hesiod. in Erg. Δῶρον ἐδώρησαν.
Δωρέομαι, οῦμαι, pro eodem. Xen. Pæd. 8. πολὺ δ' ὑπερβαλὼν ἵππους, καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ καλὰ ἐδωρήσατο. Herodotus Δωρέομαί σε τούτοισι, his te dono. ¶ Item passiuè, donor. Sophocl. in Aiace, & Plat. in epist.
Δώρημα, τὸ, quod donatum est, munus. Aristot. eth. 1. cap. 9.
Δωρηματικὸς, munificus.
Δωρητὸς, ὸ, ὁ, muneris placabilis, qui munerib. demulceri potest. donis delinitus. Il. ι. Δωρητοὶ τ' ἐπέλοντο. Item donatus, dono datus. Plut. in Caio. & Dion. Long.
Δωρύττομαι Doricè pro Δωρέομαι.

Composita: ac primùm ex Δῶρον, i. donum.

Ἄδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, donorū expers. qui munera non accepit. cui munus nullum datū est. Plut. in Pericle. ἀνὴρ ἀδωρότατος. Et cum genit. Thuc. χρημάτων τε διαφανῶς ἀδωρότατος γενόμενος, pecunia planè incorruptissimus. ¶ Item, qui non dat. Bud. ex Plat. in symp. φιλόδωρος εὐμενείας, ἄδωρος δυσμενείας qui dat beneuolētiam, & nō dat maleuolentiā. ¶ Apud Soph. in Aiace, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, exp. κακόδωρα quasi dona ab hostibus accepta, dona non sunt: aut sint inauspicata & exitiosa.
Ἀδώρως sine munerum acceptione, incorruptè.
Ἀδωρία, ἡ, quum quis donis corrūpi se non sinit. apud Poll.
Ἀδώρητος, indonatus. Theocr. Idyll. 16.
Αἱμόδωρον, herba de qua Theophr.
Αἰολόδωρος, varia donans.
Ἀνησιδώρα dicitur Ceres, ἡ ἀνάγουσα τὰ δῶρα ἐκ γῆς, quæ munera ex terra subuehit & submittat, i. fruges. Dicta est & ἀνησιδώρα ab emittēdis ex visceribus suis donis, διὰ τὸ τοὺς καρποὺς [δῶρα dicitur.
Ἀντίδωρον, ου, τὸ, donum dono relatum. [ἀντίσεια] Hesych.
Ἀντιδωρεὰ, ἡ, remuneratio. Aristot. eth. 4.
Ἀντιδωρέομαι, οῦμαι, vicissim dono, aliud pro alio dono. Aristot. eth. 8.
Βιόδωρος, victum largiens, almus. Plat. 2. de rep. Terra etiam βιόδωρος.
Βοτρυόδωρος, botrorum largitor. Aristoph. in Pace, Ὦ πότνια βοτρυόδωρε. Pacis epitheton à rusticis ei impositum, quòd ea vigente vineæ colantur.
Δεξίδωροι, qui munera accipiunt, iidem qui Δωροδόκοι. Suid.
Ζείδωρος, vocatur ab Hom. terra, quasi Ζωοφόρος τὸ ζῆν, verso η in ει vt tradit Eust. quòd vitam & ad vitam necessaria donet mortalibus. Vult tamen Plin. ἀπὸ τῆς ζειᾶς i. spelta, esse nominatam. Apud Nonn. ζείδωρον ὕδωρ, aqua viuifica.
Ζωόδωρος, vitam donans, Epithetum Dei. Item τὸ ζωόδωρον apud Aretham, facultas donandæ vitæ.
Ἠπιόδωρος mitia donans. Iliad. ζ.
Μεγαλόδωρος, qui magna donat, valde munificus. Plut. in symp.
Μεγάδωρος (poët.) idem Opp. μεγάδωρος ἄρουρα.
Μεγαλοδωρεία, munificentia, seu donorum magnorum erogatio. Herodian. lib. 2. & 6. [Lucian. & Herodian.
Μεγαλοδωρεὰ, donatio magnifica, munificentia, largitio.
Ὀνησίδωρος, dans quę iuuēt & prosint. Ὀνησιδώρα dicitur terra.
Πανδώρα, virginis nomen quam dij cum dolio omnibus malis referto ad Epimetheum, vt Promethei fratris dolos vlciscerentur, miserunt: (dicta vt tradit Hesiod.) ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες Δῶρον ἐδώρησαν. ¶ Accipitur & pro terra, quòd omnia ad vitam necessaria nobis suppeditet. Aristop. in Auib. πανδώρᾳ θῦσαι, i. τῇ γῇ. vide schol.
Πλουτόδωρος locupletibus opulentisque munerib. ornās. Hesyc.
Ποικιλόδωρος, varius & multiplicibus muneribus ornans, varia donans. vt βασιλεὺς ποικιλόδωρος apud Nonn.
Πολύδωρος, multa donans. Iliad. ζ. Πολυδωρεία, multorum donatio, munificentia multa elargiens Xenophon. Pæd. 8.
Σαινίδωρος, donis adblandiens, vt canes cauda. apud Diogenem, Laërt.
Φιλόδωρος, qui donare amat, munificus, liberalis. Plat. & Synes.
Φιλοδωρεία, donandi amor, liberalitas, munificentia.

¶ *Composita ex Δῶρον i. palmus, &c.*

Δεκάδωρος, qui decem palmorum est. vt δεκαδώρῳ ἁμάξῃ, apud Hesiodum.
Decomp. Ἑκκαιδεκάδωρος, qui sedecim palmorum est. Il. δ.
Δωδεκάδωρος, duodecim palmorum. vt δωδεκάδωρα κέρα qualia apud Hom. sunt ἑκκαιδεκάδωρα.
Δίδωρος, duorum palmorum est. Plin. l. 35. c. 14.
Ὀρθόδωρον palma porrecta. Item interstitium illud quod in palma porrecta atque explicata est inter καρπὸν & extremitatem digiti medij. quod etiam δῶρον dicitur, i. palmus. Poll. l. 2. Ab aliis exp. spithamata teste Hesychio.
Πεντάδωρος, qui quinque palmorum est. Plin.
Τετράδωρος, qui quatuor palmorum est. Plin.

Δως, δωτὴρ, &c. vide in Δίδωμι.

E

E´ Nota, quintæ apud Græcos literæ, quàm ἐψιλὸν vocant. signum etiam numeri quinarij: cui si a sinistro imo angulo præfigatur acuti accentus nota, quinquies mille denotat hoc modo, ͵ε. Eustat. ab antiquis hoc ἐψιλὸν tradit vocatum fuisse etiam εἶ, sed in versu metri gratia adiecto ι. vt in argumento libri quinti Iliados Homericæ. Vide Plutarchi libellum de εἶ apud Delphos. & Gell. lib. 19.

Ε̃, he, dolentis est particula, quę geminari solet, interdum & quater repeti. Aeschyl. in Prometh. Α´ μακαίρῃ με χειλὸς Κιρκείοις φοιβάλοισιν ἐ ἐ. Et paulo pòst, ἰώ μοι μοι, ἒ, ἒ, ἒ, ἒ. ¶ Item, ἓ, ie, pronomen est accus. casus. Plat. Pol. 1. ἐκέλευσε περιμεῖναι τὸν παῖδα περιμεῖναι ἑ κελεύσαι, se expectare. Od. χ. Εἰς ἓ καλεσσάμενος, ad se vocans. Genit. est οὗ, ui & ἕο pro eodem, resolutione poëtica: & εὗ per synæresin seu synalœphen: & εἷο per epenthesin τοῦ ι (quod tamen & pro ἐμοῦ seu ἐμαυτοῦ accipitur apud Apoll. Arg. 2. εἷο μὲν οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζομαι, i. de me minimè sollicitus sum) & ἕθεν per paragogen. apud Hom. Dat. οἷ, sibi. Xē. Pæd. 7. ὑπερεφοβεῖτο μὴ οἱ πάππος ἀποθάνοι, ne sibi auus moreretur. Nonnunquam pro αὐτῷ ponitur: vt Il. α. ἦ οἱ πρὸ φοῖβος Α´πόλλων. Et ἑοῖ pro eodem, apud Hom. ab Apollonio ἑοῖ ponitur etiam cum verbis primæ & secundæ personę, pro ἐμοὶ & σοὶ. li. 3. In duali accus. σφὲ & σφωὲ seipsos. Il. α. Iūgitur item cum verbo secundæ personæ. pro vos duo, ibidem. Genit. & Dat. σφωΐν & per contract. σφῷν sui ipsorum, vel sibi ipsis. Il. α. Καὶ σφωΐν & δὲ αὐτὸς, ipsis duobus. Coniunctum autem cum verbo secundæ personæ significat, vobis duobus. vt Il. δ. In plur. nominat. σφεῖς, & σφέες contractim, ipsi. Herodot. in Polymn. Genit. σφέων sui ipsorum. In Epigr. σφέων ἀδελφεὰν, suam sororem. Et contractim σφῶν, pro eodem, apud Thuc. item ipsorum. Et σφείων per epenthesin τοῦ ι. itidem pro, sui ipsorum, ipsorum. Dat. σφίσι, sibi inter se. Thuc. Plat. Quum additur verbis aut aliis pronominibus primæ personæ, significat nobis, vt apud Apollon ὥρη δ' ἡμῖν ἐνὶ σφίσι μητιάασθαι, inter nos ipsos. Item ipsis. Et σφὶ pro eodem, vsitatius apud poëtas & Iones. Herodot. Item ipsis (tam duobus quàm pluribus. Od. δ. καί σφιν νῶτα βοὸς παρὰ πίονα θῆκεν. Accus. σφέας, se. Item ipsos, ipsas, ipsamam de duobus quàm pluribus apud Herodot. Et σφᾶς pro eodem, i. se Thuc. item ipsos, Soph. Copulatum verbo primæ personæ significat nos. Luc. καὶ σφᾶς αὐτοὺς ἀλλήλοις λόγους, inter nos ipsos. Σφὶ per apocopen pro σφίας i. se, item ipsos, ipsas ir sa. Apol. Arg 3. Item in sing. num. pro, ipsum, ipsam. Soph. in Aiace, ἐγὼ σφ' ἀπείργω, ego cùm prohibeo.

¶ *Deriuata à pronomine ἓ & cæteris eiusdem casibus formata.*

Ε´ὸς, ἑή, ἑόν, suus propriè de vno, vt docet Bud. εἰς ἑὸν οἶκον δέχεσθαι, domum suam se recipere, Apoll. ἑὸς δόμος, domus eius. Od. ο. Ε´οῖο apud Apoll. lib. 3 ponitur primitiuo οὗ, i. αὐτοῦ. ¶ Adiunctum verbis primæ & secundæ personæ significat, meus, tuus, Apoll. Arg. 2. ἑοῖσι λελείψομαι ἐν μεγάροισιν, meis ædibus. Et lib. 3. εἰ μὲν ἑαῖς ἐνὶ χερσὶ βάλοιο, manibus tuis. ¶ Pluralibus adiunctum sig. σφέτερος, vt apud eundem Apoll. καὶ σφᾶς παρέξῃ Φρίξοιο ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς προφέρητε ἕδεσθαι, i. suis. ¶ Coniunctum cum verbo secundæ personæ, significat vester. vt apud eundem lib. 3. Μητέρ' ἑὴν ἀχέουσαν ἀποπρολιπόντες ἵκεσθε, i. matrem vestrā. Ὃς dicitur pro eodem. vt σφὸς pro σφέτερος, apud eundem lib. 1. Αὐτὰρ Ὕλαν φιλότητι θεᾷ ποιήσατο νύμφη Ὃν πόσιν, suū maritum. ¶ In plur. ἑὰ, sua dicuntur quæ quisque possidet velutti sibi propria, hoc est bona. Hinc genit. ἑάων bonorum: quòd ea quæ bona sunt quilibet sua facere seu sibi asciscere conetur. vt apud

ὡς apud Hom. θεοὶ δ' ἀστῆρες ἐάων. Eust. tradit in hoc genit. pleonasmum esse τοῦ α. Vide Ὅς etiam suo loco.

Σφωΐτερος, ὡ, ὁ, suus. Apoll. Arg. l. 3. ὄνεκεν ἀλκῇ Σφωϊτέρῃ πάντεσσι μετέπρεπον Αἰολίδῃσιν. ¶ Cum verbo secundæ personæ sig. tuus. Apoll. ibidem. Item vester. Il. α.

Σφέας, ὁ, ὁ, suus. Apoll. Arg. 1. Ἤλθομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα, rediimus quisque ad sua. Sic & apud Herodot.

Σφὸς, idem quod σφᾶς & ex eo factum, vt σφὰς ex σφέας suus. Od. ξ ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ. Hesiod. in Theog. ἐλθεῖν σὺν σφοῖσιν παίδεσσι, cum filiis suis.

Σφέτερος, ὁ, ὁ, suus, propriè qui pluriũ est, vt ἑὸς qui vnius. Thuc. πρὸς τοὺς σφετέρους συμμάχους. Apud Aristotelẽ de mundo, τὸ χερσαῖον ζῶον εἰς τὰ σφέτερα ἤθη καὶ νόμους διεξέρχονται, ad suas sedes consuetas. ¶ Cum verbis primæ & secundæ personæ sig. noster, vester, meus, tuus, prout nomina cum quibus copulatur, vel pluralis vel singularis numeri sunt. Hesiod. in Erg. Δεῦτε Δί' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι.

Σφετερίζω, f. ίσω, meum facio, in meum commodum cõuerto, mihi assumo, mihi vsurpo. Plat. de leg. 8. ἐὰν ὁμοῦ ἀλλοτρίους σφετερίζῃ τις. Media quoq; vox in actiua signif. vsitata est. Xen. Hell. 8. Ἀργείους Κόρινθον σφετεριζομένους.

Σφετερισμὸς, ὁ, ὁ, actio, qua qs aliena sua facit. Arist. rhet.

Σφετεριστὴς, ὁ, ὁ, interuersor, qui aliena vel ea quæ communia sunt, in suam solius rem vertit. Aristot. Pol. 5.

Διασφετερίσασθαι (comp.) sibi vẽdicare seu retinere, in suos & proprios vsus cõuertere. Philo de vita Mos. li. 1. τὴν λείαν μόνοι διασφετερίσασθαι διανοηθέντες intercipere prædam.

Ἔ Α. quidam gramm tradunt esse ἐκπλήξεως aduerbiũ ex Imperatiuo ἔα pro ἔαε factum. Lat. exp. hem. Plato in Protag. ὁ δὲ τὴν θύραν ἀνοίξας, ἔα, ἔφη, σοφισταί τινες, οὐ σχολὴ αὐτῷ. i. hem, sophistæ hi sunt, vt Bud. vertit, qui & ab Euripide sic accipi scribit. Sic Aristop. ἔα, τίς ἐσθ' ὁ πρεσβύτης οὑτοσί; Apud Æschylum quoq; ἆ ἆ, & ἔα ἔα schol. esse ἐκπλήξεως aduerbia scribit, & quidã hau hau interpr. Aliquãdo exp. ah: vt Marci c. 1. ἔα τί ἡμῖν καὶ σοί; Sic & apud Aristoph. in Nub. ἔα, τίς οὑτοσὶ ποτ' ἐσθ' ὁ θρηνῶν; Apud Synesium. ἔα πανταχοῦ τῆς ἀγορᾶς ἀνδρῶν οἰμωγαὶ γυναικῶν ὀλολυγαί. Bud. interpr. heu.

Ἐ Ά Ν, i. idẽ quod εἰ. Cũ subiunct. Plato in symp. ἐὰν εἴπω οὕτως εἰ. Aristot. de animal. ἐὰν μὴ τύχῃ τεθηλακὼς ὄνος ἵππον, nisi sit asin⁹ quẽ equa lactauerit. Apud Marcũ c. 10. οὐδείς ἐστιν, ὃς ἀφῆκεν οἰκίαν ἕνεκεν ἐμοῦ ἐὰν μὴ λάβῃ, &c. i. quin accipiat. Sic & Matt. 26. Reperitur & cũ optat. apud Hermogenẽ, ἐὰν μὲν τὸ πρᾶγμα παρ' ἡμῶν εἴη γεγονός. ¶ Interdũ ἐὰν sequente τε geminatur pro, siue, sicut εἴτε. Plato de leg. 6. τά τε πηγαῖα ὕδατα, ἐάν τε τις ποταμὸς, ἐάν τε καὶ κρήνη ᾖ. Et ἐάν τ' οὖν pro ἐάν τε apud eundem l. 11. ἐάν τ' οὖν δοῦλον, ἐάν τ' οὖν ἐλεύθερον περιορῶσι.

Ἐάνπερ, si, itẽ licet, cum subiunct. apud Plat. ¶ Ἐὰν pro ἂν particula potentiali sæpe in Testamento nouo: vt Matth. 8. ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἐὰν ἀπέρχῃ. Et 12. Sic & Act. cap. 2.

Ἂν & ἤν idem quod ἐὰν, si. Demon. in Mid. ἴστε δήπου τοῦθ' ὅτι τὸν ἡγεμόνα ἂν ἀφέλῃ τις, οἴχεται ὁ λοιπὸς χορός. Il. α. οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς. Herodotus, ἢν ἐγὼ γνώμης μὴ ἁμάρτω. In Epigr. ἢν καὶ, quanquam.

Κἂν (comp.) pro καὶ ἐὰν, & si: vt Aristoph. in Pluto, κἂν μὲν ἀποφήνω, &c. ¶ Sumitur & pro, quamuis, etiamsi. vt Dem. in Mid. πρῶτον μὲν ἀφαιρεθήσομαι τὴν νίκην κἂν ἄμεινον ἀγωνίσωμαί τινος. Plato Prot. 2. ὃν δ' ἂν γνώριμον ἴδῃ ἀσπάζεται, κἂν μηδὲν πώποτε ὑπ' αὐτοῦ ἀγαθὸν πεπονθοι. ¶ Itẽ pro, siue. vt Synes. κἂν βούληται κἂν μὴ βούληται. ¶ Dicitur & κἂν εἰ i. idẽ pro, etsi, etiãsi. Cum Indic. Dem. περὶ παρ. Κἂν εἰ ταῦτα πάντα ὑπῆρχεν. Cũ opt. Aristoph. κἂν εἰ μὴ τυφλοῖς, οὐκ ἀντιποιμί σοι. Reperitur & εἰ traiectũ p tmesin post κἂν. Demost. ibidẽ. κἂν ἀσέβειαν εἰ καταγινώσκοι τις τῶν πέμπ. &c. Apud Aristot. sæpe κἂν εἴ τι τοιοῦτον ἕτερον, & si quid simile. sub. ἐστὶ. ¶ Itẽ κἂν pro καὶ & ἂν potẽtiali particula, atq; adeò, etiã, apud Aristoph. Dem. & Xen. ¶ Itẽ κἂν, saltẽ. Luc. initio Herodoti, siue Æetionis, οὐ πάντα φημὶ ὅσα προσῆν αὐτῷ ἀλλὰ κἂν ἓν ἐκ τῶν ἁπάντων. Dicitur & κὴν pro κἂν, vel καὶ ἂν, vel καὶ ἢν. Ac sæpe pro, quãuis. ¶ Κἂν (sine accẽtu) p καὶ ἐν, vide in Ἐν.

Ἑανὸς, vide in Ἕω, induo.

Ἔ Α Ρ, ἔαρος, τὸ, ver. Il. ζ. ἔαρος ἐπιγίγνεται ὥρη. Apud Thuc. πρὸς τὸ ἔαρ, sub vere & πρὸς ἔαρ ἤδη, appetẽte iã vere Metap. Demades apud Athen. lib. 13. τοὺς ἐφήβους dicit esse ἔαρ τῆς πόλεως. (Etymol. deductũ vult ab ἕω, i. mitto. quoniam eo tẽpore terra omnia emittat.) ¶ Item sanguis, quod verno tempore sanguis abundet, inquit Suid. Affert Eust. ex Oppiano. ¶ Item pinguedo, apud Nic. in Alexiph. πρημαδίης ἢ ὀρχάδος εἶαρ ἐλαίας. Affertur & ex Callim.

Ἐαρινὸς, ὁ, ὁ, vernus, vt ἐαρινὰ μῆλα apud Diosc.

Ἐαρτερος, ὁ, ὁ, vern⁹. Nic. in Ther. Πρόσθε βοῆς τέττιγος ἐαρτέρου.

Ἐαρίζω, f. ίσω, vernum tempus dego. Athen. lib. 12. (de regibus Parthorũ) ἐαρίζουσι μὲν ἐν Ῥάγαις, χειμάζουσι δὲ ἐν Βαβυλῶνι. ¶ Item, verno, i. vernã temperiem seu amœnitatẽ refero. Plat. in Axiocho, παντοῖοι δὲ λειμῶνες ἄνθεσι ποικίλοις ἐαριζόμενοι, prata autem flosculis distincta vernant.

Εἶαρ, εἴαρος, τὸ, ver. factum ex ἔαρ epẽthesi literæ ι, metri causa. Hesiod. in Erg. εἴαρι πολιῷ. ¶ Item, sanguis, apud Eust. & Nic. in Alexiph.

Εἰαρινὸς, vernus. Hom. Hesiod.

Εἰαρίτης λίθος, idẽ qui αἱματίτης, vt Nicãdri schol. docet.

Ἦρ, ἦρος, ver. (factum ex ἔαρ cõtractione ε & α in η) Aristoph. in Neb. ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, verno tempore gaudens. Thuc. lib. 5. τελευτῶντος τοῦ χειμῶνος ἅμα ἦρι, ineunte vere. ¶ Itẽ, tẽpus matutinum seu diluculum: vel quòd tempus matutinum similitudinem quandam habeat cum verno, vt meridianum cum æstiuo, & sic deinceps: vel quòd diluculum homines ad consuetas operas excitet. vt ἦρ dictum sit ab αἴρω. Od. υ, Ἀλλὰ μάλ' ἠριγένειαι, summo mane venient.

Ἠέριος, ὁ, ὁ, matutinus, per pleonasmum τοῦ ε, vt tradit Eust. Il. α. ¶ Exponitur etiam, aerius, ab ἀὴρ pro ἀήρ: vt ἠέριαι γέρανοι, aeriæ grues. ¶ Exp. & matutinus. Od. ι.

Composita.

Ἐνεαρίζω, vernum tempus dego in, &c. Plut. in Erot. Cum dat.

Συνεαρίζω, simul vernum tempus dego. vel simul veris amœnitatem refero.

Ἐ Ά Ω, F. ἐάσω, aor. 1. εἴασα, sino, permitto. Cum infin. Il. β, τὸν δ' ἐᾶ δ' ἐῶμεν Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν. Isocr. μήτε τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾶς, μήτε ὑβριζόμενος περιορᾶς. ¶ Itẽ, prætermitto, omitto: cũ infinit. vt ἐῶ λέγειν. Interdũ signif. sino liberum abire, nõ attingo. Dem. οὐδ' ὅτ' Εὐκτήμων προσηγγέλλει λαγχάνειν εἴασας ἄν με, i. reliquisses me quietum, sed etiam interpellasses, vt Bud. interpr. ¶ Item, desino, cesso. Bud. ex Hom.

Ἐάομαι, pass. sinor, permittor, relinquor, omittor. Thuc. Aristot.

Εἰάω, poetica epenthes. τοῦ ι metri causa dicitur pro ἐάω, sino.

Ἔα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Παρεάω, transmitto.

Προσεάω, insuper sino. Alij exp. simpl. sino, permitto, (συγχωρεῖν.

Ἑβδομος, &c. vide in Ἑπτά.

Ἔ Β Ε Ν Ο Σ, siue ἔβενος ὁ, ἡ, ebenus siue ebenum: lignũ ex omni materie spissimum & grauissimum, cariem non sentiens, de quo vide Diosc. lib. 1. c. 130. Gal. in simpl. medic. Plin. l. 12. c. 4. item Theocr. Idyll. 15. & Herodot. lib. 3.

Ἐβένινος, ὁ, ὁ, ebeninus, ex ebeno factus.

Ἐ Β Ί Σ Κ Ο Σ, secundùm medicos, herba quæ & ἀλθαία, inquit Suidas. Galenus simpl. medic. l. 6. ἐβίσκον siue ἀλθαίαν esse dicit maluam syluestrem. Diosc. ἰβίσκον appellat, per ι. Plin. & Virg. hibiscum præfixa aspiratione.

Ἐγγίζω, ἐγγίων, &c. vide in Ἐγγύς.

Ἐ Γ Γ Ύ Η, ης, ἡ, spõsio, expromissio, fideiussio. (παρὰ τὸ γυῖον, quasi quæ ἐν γυίοις, i. manibus rẽ fideiussam deponit συνάλλαγμα; vel, vt Etym. vult. παρὰ τὸ γύη siue γῆ: quòd terra reliquis elementis sit stabilior. quam etymologiam & Suidas sequitur.) Odyss. θ. Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι. Ἐγγύην ὁμολογεῖν, vadimoniũ pmittere. ¶ Ἐγγύας παρέχειν, satisdare, offerre satisdationẽ. Theophr. in institut. ¶ Ἐγγύη est & ἡ γάμου ἀσφάλεια, vt tradit Eust. ex Rhet. lex. seu desponsio. Poll. Hesychio item σημεῖον ἐν θυσίᾳ.

Ἔγγυος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, præs, i. vt Ascon. exp. satisdationibus obnoxius. Lys. ἀπέφηνε δ' αὐτὸν ἑκατὸν μνᾶς κεκομισμένον ἐγγύους ἐπὶ τόκῳ δεδανεισμένας, cum recepisse ostẽdebat centum minas fœnori datas acceptis fideiussoribus à testatore. Ἔγγυος οὐσία, & ἔγγυα κτήματα ἢ χωρία bona prædia. i. oppignorata seu satisdationibus obnoxia. ¶ Ἔγγυος, ὁ, ὁ, (substantiuè) sponsor, fideiussor, præs. Aristot. Œcon. 2. καθιστάναι τοὺς ἐγγύους εἴκοσι ταλάντων, prædes dare 20. talentorum.

Ἐγγυάω, f. ήσω, ppriè esse volũt in γύα, seu man⁹ trado, ἐγγυαλίζω, ἐγχειρίζω. Budęo est, sub fide spõsionis trado. Antiphon, ἐχρῆν γὰρ τὸν ἄνδρα δεδεμένον αὐτοὺς φυλάσσειν ἢ τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς ἐγγυῆσαι, ἢ τοῖς ἄρχουσι παραδοῦναι. Est etiã despõdeo & vxorem do. vel etiã desponsam trado. Herodot. ἐγγυῶ τὴν παῖδά σοι. Itẽ spondeo, promitto, fidem do. Aristoph. in Pluto; Εἰ γ' ἐγγυᾷς σύ μοι ἥξειν ἐκεῖνον ὡς ἐμ' οἴσω τὰς χύτρας, si mihi promittis venturum esse illum ad me.

Ἐγγυάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, voce media, spõdeo. Cũ inf. Plut. in Fab. αὐτῇ μὲν ἐγγυᾶται σε μένειν ἐν τῷ στρατοπέδῳ. Cũ acc. vs. vt ἐγγυᾶσθαι τὰς πράξεις, apud Dem. cõtra Timocr. Dicitur & ἐγγύην ἐγγυᾶσθαι apud Plut. in symp. & Odyss. θ. Ἐγγυῶμαι τὸ μέλλον, apud Dem. recipio in me euentũ rei, præsto euentum. Sic αἰτίαν ἐγγυᾶσθαι, culpam præstare. Ἐγγυᾶσθαι γυναῖκα. Dem. vxorem desponsam accipere.

Ἐγγύησις, εως, ἡ, fideiussio, vadimonium. ἐγγυήσεις συγκείμεναι, vadimonia constituta.

Ἐγγυητὴς, ὁ, ὁ, fideiussor, vas seu vadis, spõsor. Plat. Dem. Xen.

Ἐγγυητὸς, ὁ, ὁ, spontionis intercessione promissus, aut spon-

sione traditus. vnde ἐγγυητὴ mulier desponsa seu desponsata, coniugata. Demosth.

Composita.

Ἀλληλέγγυοι, duo rei promittendi, Bud. Ἀλληλέγγυον, ου, τὸ, (subst.) mutua fideiussio.

Ἀλληλεγγύως, cum mutua fideiussione, inuicē fideiubēdo.

Ἀνέγγυος, ου, ὁ, καὶ ἡ, nulla sponsionis intercessione factus. Item nō desposus. Plut. Apud Poll. ἀνέγγυος γάμος opponitur τῷ ἐπεγγύῳ γάμῳ. Fœminino gen. de puella aut muliere dictū est, non desponsa, vt ἀνέγγυοι θυγατέρες apud Plut. in Rom.

Ἀνεγγυάω, ῶ, fideiubeo.

Διεγγύα ἡ fideiussio.

Διεγγυάω, ῶ, sponsione facta recipio & libero, quod fit in assertione. Thuc. lib. 3. ὀκτακοσίων ταλάντων τοῖς προξένοις διηγγυημένοι, hospitum sponsione in octoginta talenta dimissi. Exp. & repignero. Dion. Halic. lib. 7. διεγγυήσαντες τὰ σώματα χρημάτων, repignerantes corpora pecunia numerata: vel quum pecunia vadis locó data corpora redemisset. Item oppignero. lib. 2. Esdr.

Διεγγυῶμαι (voce media) spondeó, promitto, i. facturum me recipio. Synes. τοῦτο δὲ οὐ σφόδρα διεγγυῶμαι.

Διεγγύησις, fideiussoris intercessio. Dem. Interdum est simpliciter, quum quis se rem prestaturum promittit, & effectum in suo periculo recipit inquit Bud.

Ἐνεγγυῶμαι, idem quod ἐγγυῶμαι. ἐνεγγυῶμαι τὸν φίλον, spondeo pro amico.

Ἐξεγγυάω ῶ, sponsione & fideiussione aliquem inter custodias existentem vel futurum libero. Dem. contra Tim.

Ἐξεγγυῶμαι, voce media, expromitto. vnde ἐξεγγυώμενος, expromissor, fideiussor.

Ἐξεγγύησις vadimonium, fideiussio, sponsio.

Ἐπέγγυος, sponsionis intercessione factus. cui contr. est ἀνέγγυος, ἐπέγγυος γάμος. Poll. ex Lycurgo.

Ἐχέγγυος, cuius tanta est autoritas vt fidem eius sequi debeamus quasi idonei sponsoris alicuius verbi. vel quo, aut cuius fide, vt idoneo & locuplete fideiussore, niti possis. Plut. in Publ. ἰδιώτην οὐδ' ἕνα νομίζων ἐχέγγυον ἀπορρήτων τηλικούτων. cuius fidei concredere posset. Rebus inanimatis frequēter tribuitur. Apud Eurip. in Phœniss. τὴν δ' ἐσθ' ἐχέγγυον τὴν προδοσίαν ποιῶ, exp. ratū facio. Nōnunquam ita vsurpatur vt par & idoneus apud Lat. i. de cuius fide ad aliquam rem perficiendam dubitare non possis. Herodian. li. 3. ὡς μηδεμίαν εἶναι δύναμιν ἔξωθεν ἐχέγγυον μηδ' ἀντίπαλον πλήθει στρατοῦ, parem tantis opibus. Plut. in Per. οὐδεὶς δ' ἔχων ἰσόρροπον οὐδ' ἀξίωμα πρὸς τοσαύτην ἐχέγγυον ἡγεμονίαν, tanto par imperio. Τὸ ἐχέγγυον substātiué etiam capitur pro ἀσφαλὲς, seu ἀσφάλεια. Herodian. lib. 2. τὴν τε πίστιν καὶ τὸ ἐχέγγυον τῆς φρουρᾶς προδόντας, prodita fide custodiaq;

Decomp. Ἀνεχέγγυος, contrarium τῷ ἐχεγγύῳ. Thuc.

Κατεγγυάω, ῶ, vadimonio vel sponsione vel satisdatione obstringo. Dem. contra Neær. κατηγγύα αὐτὸν πρὸς τὸν πολέμαρχον, satisdatione eam obligauit apud magistratus. Apud eundem, ὑπὲρ τοῦ ἀργυρίου τὴν ναῦν κατεγγυῶ καὶ τοὺς παῖδας, pueros & nauem pro credito pignerᵒr, & manum prædibus bonis inicio, quæ bona satisaccepto habebam obnoxia. Et cum duobus accus. apud Plut. ταύτην δὲ τὴν ἐγγύην τοὺς αὐτόχειρας κατεγγυᾶσθαι, hac sponsorum fide eos qui manu cædem fecerint obligari. ¶ Dicitur etiam κατεγγυῶ τὴν κόρην, despondeo, vel desponsam trado. vt ἐγγυῶ.

Κατεγγυᾶσθαι etiam est διεγγυᾶσθαι, & ἐγγυᾶσθαι, vt πρὸς Πολέμαρχον κατηγγυᾶτο τοὺς ξένους. (sequester, intercessor.

Μεσέγγυος, ου, ὁ, qui vt sponsor interuenit. Bud. est interuētor,

Μεσεγγυάομαι, ῶμαι, apud sequestrem pecuniam deponendam stipulor vel contendo. depono apud sequestrem stipulor vel iubeo de iis dictum redemptoribus, qui sequestratione pecuniæ sibi cauēt. Dem πρὸς Βοιωτὸν, Καὶ μεσεγγυησάμενος ἀργύριον ἐπὶ τούτοις, δίδωσι τὸν ὅρκον αὐτῇ. Et in pass. τὸ μεσεγγυηθὲν apud Lys. & Plat. apud sequestrem depositum. Μεσεγγυούμενος, intercessor, sequester. apud Antiph.

Μεσεγγύημα, ατος, τὸ, ipsum quod apud sequestrē deponitur. sequestrum, sequestratio. Xen. Item pro sponsione mercedis & pretio διὰ τὸ σιωπᾶν, pro pacta mercede occulta. Æschin.

Παρεγγύη ἡ adhortatio allegatio, insinuatio.

Παρεγγυάω, ῶ, Suidæ est. παρακατατίθεμαι est itē παρέχω. Α' β. exp. per manus trado. Plut. ἐβούλετο δὲ τὴν ἀρχὴν ἀπειπάμενος, ... παρεγγυῆσαι, ciuitatum magistratum tradere. Inde παρεγγυᾶν τὸ σύνθημα, dare tesseram. Xen. Pæd. 3. ¶ Est etiam cohortor & adhortor, vt imperator milites adhortatur ad prælium. Plut. in Cam. παρεγγυῶντες ἀλλήλοις μὴ ἀπολείπεσθαι τοῦ στρατηγοῦ. Itē iubeo. Xen. Pæd. 4. ἐπειδὴ δ' ἐγὼ παρηγγύησα ἐπανάγειν postquam ego referre pedem & milites se recipere iussi. Item mando, nuntio & indico. Synes. τὰς ὑπὲρ ἡμῶν εὐχὰς καὶ κοινῇ καὶ καθ' ἕνα πᾶσι παρεγγυήσατε i. indicite, imperate. Ponitur & pro denūtio, certiorē facio. Synes. βοῆς δὲ γινομένης, ὥσπερ ἄν τις παρεγγυήσειεν αὐτῇ τῇ πελάσαι, θροῦς ἤρθη πολύς. Itē occurro, ex Polyb. frag.

Παρεγγυῶμαι, mādo, iubeo. Plut. in Oth. ἐκεῖνο παρεγγυῶμαί σοι τελευταῖον, illud ad extremum tibi præcipio. (Suid.

Dec. Προπαρεγγυάω, ῶ, ante spondeo seu promitto apud

Προσεγγυάομαι, ῶμαι, insuper sponsor fio, insuper spondeo. Construitur cum gen. & accus. eum significante pro quo fideiubetur. Dem. contra Onet.

Ὑπέγγυος, data fideiussione aliqd faciēs, vt datis vadib. liberatus. ὑπέγγυα δανείσματα, quę satisaccepto credita sūt. Apud Dem. ὑπέγγυα χρήματα, quasi bona prędia. ¶ Item, obnoxius & sponsione quasi addictus. apud Eurip. in Hecuba, cum dat.

Ὑπεγγύως satisdato. ὑπεγγύως ὑποσχέσθαι, satisdato promittere. ὑπεγγύως δεδανεισμένα dicuntur quæ & ὑπέγγυα & ἔγγυα δανείσματα.

Φερέγγυος, idē quod ἐχέγγυος, vt Bud. tradit. Capitur frequēter pro, par & idoneᵘs seu sufficiēs alicui rei vt fideiussor locuples vadimonio. Herodot. οὐ φερέγγυός εἰμι δύναμιν τοσαύτην παρασχεῖν ἡμῖν. Et Thuc. φερεγγυώτατος ἔφαινε πρὸς τὰ δεινά, aduersᵘs atrocia plurimū de sua virtute spopōdisse videbatur.

ἘΓΓΥΣ, prope. idem quod ἀγχοῦ σχεδὸν (* Eust. deriuatum tradit παρὰ τὸ ἐν χειρὶ γυῖα. vt sit τὸ ἐν ὑποχειρίῳ καὶ προχείρῳ.) Aliquando sine casu Il. δ. Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. Aliquando cum dat. Il. χ. ἐγγὺς δ' ἦ τεμένει Πελάγοιο τέκεσσιν. Aristot. in probl ἐγγύς ἐστι τῇ κοιλίᾳ. Aliquādo cū genit. vt ἐγγὺς κατάρας ἐστὶ, confinis est imprecationi seu proximus. Aristot. in Probl. ἐγγὺς ἦλθεν τοῦ σφάλαι καὶ καταβαλεῖν ἐπὶ θύραις τῆς Ῥώμης, parū abfuit quin. Οὐδ' ἐγγὺς post sententiam negatiuam eleganter ponitur pro longè abest, nequaquam, Dem. contra Mid. ἔχει δὲ οὐχ οὕτω ταῦτα οὐδ' ἐγγύς. Et pro cor. ἀλλ' οὐκ ἐποίουν τοῦτο, οὐδ' ἐγγύς. Sine casu capitur etiam vt propè apud Lat. i. ferè, fermè, circiter. Xen. δαπανῶσα ἐγγὺς τετταράκοντα τάλαντα. Sic apud Thuc. ἔτη ἐγγὺς τριακόσια. Comparat. gradus est Ἐγγύτερος, propior, propinquior, similior. Dem. ἐγγύτερος λόγου qui plusculum rationis habere videtur. Xenophon Pæd. 8. ἐγγύτερον μὲν τῷ ἀνθρωπίνῳ θανάτῳ οὐδέν ἐστιν ὕπνου. Cic. de senect. nihil morti est tam simile quam somnus.

Ἐγγυτέρω, propius. Thucyd. ἐγγυτέρω τῆς πόλεως. Xenoph. τὰ ἐγγυτέρω ὄντα, quæ propiora sunt. Plato in Apologia, ὅσῳ μοι ἐγγυτέρω ἐστὲ γένει, quanto mihi propinquiores estis genere. Superl. Ἐγγύτατος, proximus. Thuc. lib. 8. μάλιστα δ' αὐτοὺς καὶ οἱ ἐγγυτάτω ἐθεράπευσεν. Et aduerb. Ἐγγυτάτω & Ἐγγύτατα, proximè. Thucydides, ἐγγύτατα τούτων ἐγένοντο μάχῃ proximè ipsos. Xenophon. ἐγγύτατα τῆς πόλεως. Et metaph. apud eundē Thuc. ἐγγύτατα τούτου διανοηθέντες animo ad id proximè accedentes, Xen. ἐγγυτάτω τοῦ κρατίστου. proximè id quod optimum est. Sic dicuntur οἱ ἐγγύτατα aut ἐγγυτάτω γένει ὄντες, qui proximo gradu contingunt aliquem. Capitur, vt ἐγγὺς, etiam sine casu pro, ferè, circiter. Thuc. li. 6. ἔτεσι δὲ ἐγγύτατα ὀκτώ. Pro his reperitur & comparat. ἔγγιον propius & superl. ἔγγιστα, proximè.

Ἐγγύτης, ητος, ἡ, propinquitas, vicinitas. Alex. Aphr. li. 2. Probl.

Ἐγγύθεν, è propinquo, cominus. Itē propè, Il. σ. ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτοῦ. Plut. ad Col. καὶ πέλας γάρ ἐστιν ὁ θεὸς ἐγγύθεν βλέπει.

Ἐγγύθι poeticè prō ἐγγὺς propè. Cum genit.

Ἐγγίζω, ίσω, appropinquo. Cum dat. Iac. 4. ἐγγίσατε τῷ Θεῷ, καὶ ἐγγιεῖ ὑμῖν. Aliquando cum εἰς Matth. 21. ἤγγισαν εἰς Ἱεροσόλυμα. Aliquando cum πρὸς Cebes Theb. ἐγγίζοντες πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν, propius accedentes.

Ἐγγίσωμα, ατος, τὸ, dicitur cranij fissura in qua os affectū loco naturali dimouetur & desidet, atque ad interiorem cerebri membranam pertingit, quam etiam viget premitque. Sic dicitur ἀπὸ τοῦ ἐγγὺς, i. quòd os fractum ad subiectam membranā appropinquet. Meminit Galen. Ther. l. 6. & in defin. med.

Composita.

Ἐνεγγὺς, prope.

Πάρεγγυς, propiusculè. nā παρὰ hic ἐλάττωσιν sig. vt in multis. Aristot. Pol. 2. ἡ δὲ Κρητικὴ πολιτεία πάρεγγυς μέν ἐστι ταύτης. propiusculè accedit ad hanc. Aliquādo plenā habet sign. vt παρὰ πολὺ apud eūdem. δεῖ γὰρ οὔτε λίαν ὑπολείπεσθαι ταῖς ἡλικίαις τὰ τέκνα τῶν πατέρων, οὔτε λίαν πάρεγγυς εἶναι.

Παρεγγίζω, propiusculè accedo, aliquantulum appropinquo. Theophr. hist. pl lib. 3 c. vlt. (de smilace aspera) παρεγγίζει δὲ ὡς πρὸς τὴν σταφυλήν.

Προσεγγίζω, appropinquo, accedo. Mar. 2. μὴ δυνάμενοι προσεγγίσαι αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον. (proximæ sunt.

Σύνεγγυς, prope. Aristot. 2. Pol. σύνεγγυς ἀλλήλων εἰσὶ, inter se

Συνεγγίζω, appropinquo, coeo, συνάπτω. Diosc. li. 3. c. 95. συνίσταται δὲ θέρους τοῦ συνεγγίζοντος τῷ φθινοπώρῳ, æstatis exitu quum appetit autumnus. Idem lib. 2. c. 98. ἐπὶ τὸ μεταξὺ μέρος τοῦ ἀντίχειρος, συνεγγίζον δὲ τῷ καρπῷ κοῖλον, in eo interstitio vbi pollex brachiali committitur.

ἘΓΕΙΡΩ, F. ἐρῶ, P. ἤγερκα. Aor. 1. ἤγειρα, expergefacio. vt ὕπνου ἐξήγειρε, Od. κ. Et ἐξ ὕπνου ἔγειρε, Od. ο, è sōno excitauit. Itē ἐγείρω, vel ἐγείρω ἐκ νεκρῶν, excito à mortuis. itē ἐγείρω νεκρούς, excito mortuos, sępe in nouo Testam. ¶ Itē, metaph. vt Iliad. λ. ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν. Et Iliad. ἐγειρόμενον ὀξὺν ἄρηα.

Thuc

Thuc.1. καὶ ἀδικούμενοι τὸν πόλεμον ἐγειρόμενοι. Sic Lat. excitare pugnā, seu bellum. Item ἐγείρειν μένος apud Hom. excitare animum. Apud Herodianum ἐγείρειν ὀργήν, excitare iram, accendere iram. Interdum exp. instigo. ¶ Item, excito, i. extruo. Apud Herodian. ἐγείρειν τρόπαιον, excitare vel statuere trophæum.

Ἐγείρομαι, expergesio, excitor, vt ἔγειραι ὁ καθεύδων, Ephes. c. 5. Item excitor à mortuis, frequentissimè in nouo Test.

Ἔγερσις, εως, ἡ, (q.d. expergefactio) excitatio. Item resurrectio. Matth. 27. Apud Herodot. ἔγερσις τῶν τειχῶν, extructio, in altum ædificatio.

Ἐγερσιμος, vt ἐγέρσιμος ὕπνος, q.d. excitabilis somnus, pro, somnus è quo aliquis excitari potest. Nonn.

Ἐγερτικός, excitatiuus, excitandi vim habens seu prouocandi. vt ἐγερτικὸς μανίας.

Ἐγερτί, vigilanter. Eurip.

Ἔγρομαι per syncopen, pro ἐγείρομαι. Il. β. Ἔγρετο δ᾽ ἐξ ὕπνου. Aristoph. κἂν ἔγρῃ μεσημβρινός.

Ἐγρήσσω, vigilo Il. λ. Πάννυχοι ἐγρήσσοντες.

Ἐγρηγορέω, ῶ, vigilo, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνεγείρω, expergefacio, excito, pro ἐγείρω. Hom. Od. κ. Demost. Philipp. 4. Apud Phil. de mundo, ἀνεγείρειν τὰς ὄψεις πρὸς οὐρανόν, exp. attollere seu erigere oculos in cœlum.

Ἀνέγερτος inexpergiscibilis, inexperrectus.

Decomp. Ἐπανεγείρω, excito, exsuscito. Ἐπανέγερσις, idem ac ἀνέγερσις esse dicitur.

Διεγείρω, idem quod ἐγείρω. vt διεγείρουσι τὸν φυλάττοντα. Herodian. lib. 2. Et pass. διεγερθεὶς, expergefactus.

Διέγερσις, excitatio. Διεγερτικός, excitandi vim habens.

Decomp. Δυσδιέγερτος, excitatu seu expergefactu difficilis. Gal. apud Hippocr.

Εἰσεγείρω, q.d. incito, seu incitando compello intrò.

Ἐξεγείρω idem quod ἐγείρω. Aristop. ἐξεγείρεσθαι πρῶτον αὐτὸν βούλομαι.

Ἐξέγερσις excitatio idem quod ἔγερσις.

Ἐπεγείρω, idem quod ἐγείρω. Aristoph.

Κεφαληγερέτης dictus est Pericles, quòd capite esset oblongiore, vt docet Plutarch.

Νεφεληγερέτης, ου, ὁ, nubes excitans. Iouis epith. apud Hom. Il. α. Empedocles vero apud Plut. Symp 5. Probl. 8. αἰθέρα vocat νεφεληγερέτην. Vide & comp. ab Ἀγείρω.

Νυκτέγερσια, ἡ, excitatio nocturna, qua videlicet aliquis noctu excitatus surgit. Plut. in vita Homer. Et Strab. lib. 8. Νυκτηγερσία pro eodem. q.d. noctisurgium. Νυκτηγερτέω, noctu excitor & surgo, vel excubias nocturnas ago. Plut. in Cæs.

Νυκτηγερέω, de nocte surgo ad obeundum aliquod negotium. Them.

Προεγείρω præexcito, antè excito. Προεγείρονται οἱ νεκροί, Naz.

Συνεγείρω, simul excito, simul leuo.

Composita ab ἔγρομαι facta.

Ἀνέγρομαι, pro ἀνεγείρομαι, apud poetas. Et ἀνεγρόμενος apud Luc.

Ἐξέγρομαι apud poetas pro ἐξεγείρομαι.

Ζωγρέω, ῶ, in vitam reuoco, exuscito, instauro. Epigr. lib 3. Vide & in comp. ex Ἄγρα.

Νήγρετος, q.d. inexcitabilis. Apud Homer. sic dicitur somnus ex quo excitari nequeas.

Ἀνήγρετος, pro eodem, apud Non. ἀνήγρετος ὕπνος ὀλέθρου.

ἜΓΚΑΤΑ, τὰ, intestina, interanea, viscera. τὰ ἔντερα, τὰ σπλάγχνα. Iliad. λ. αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει. Luc. in Caucaso, Γῦπας ἂν ἐπιστασαί σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιροῦντας. Reperitur & datiuus ἔγκασι, quem Etym. vult συγκεκόφθαι ἐκ τοῦ ἐγκάτοισι, vt φρεσὶ ἀσιν ex φρεσὶ ἀτοισι. Iliad. λ. μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός. * Idem Etym. deriuat παρὰ τὸ ἐντὸς κεῖσθαι τῶν μελῶν.

ἘΓΚΙΣΣΑΏ, ῶ, coitum appeto, vel concipio. Genes. 30. ἐγκίσσωσι τὰ πρόβατα εἰς τὰς ῥάβδους.

Ἐγκίσσησις, Suidæ est initus, ὄχευσις.

ἘΓΚΡΊΣ, ίδος, ἡ, fuit opus pistorium & dulciarium è simila quod oleo incoquebatur & melle indulcabatur. Exod. cap. 16. ὡς ἐγκρὶς ἐν μέλιτι. Et Num. cap. 11. ἦν ἡ γεῦσις τοῦ μάννα ὡσεὶ γεῦμα ἐγκρὶς ἐν ἐλαίῳ. Meminit Athen. l. 14.

ἘΓΚΏΜΙΟΝ, ου, τὸ, præconium, laudatio, laus. Apud Aristop. in Nub. ἐγκώμιον ᾄδειν εἰς τὸν υἱόν, canere carmen de laudibus filij. Apud Isocr. ἐγκωμίων τυγχάνειν & ἐπαίνων ἀξιοῦσθαι pro eodem, in Panath. Apud Dem. Phil. 2. ὃ καὶ μέγιστόν ἐστι καθ᾽ ὑμῶν ἐγκώμιον, significat non tam laudem quàm laudis materiam & argumentum. ¶ Interdum est oratio scripta de laudibus alicuius. vt ἐγκώμιον Ἡρακλέους. Plut. Discrimen inter ἐγκώμιον & ἔπαινον vide apud Aristot. eth. lib. 1. c. 13. & Rhet. 1. * Dictum putant ἐγκώμιον ἀπὸ τῆς κώμης, quòd olim soleret ἐν κώμαις, i. in triuiis seu compitis cani.

Ἐγκώμιος λόγος, idem quod ἐγκώμιον, vt tradit Eust.

Ἐγκωμιάζω, laudo, laude seu laudibus afficio. Æschin. in Ctesiph. ἐγκωμιάζειν τὴν ἐκείνων ἀρετήν. Sic & apud Isocr. sæpe.

Ἐγκωμιαστής, οῦ, ὁ, laudator.

Ἐγκωμιαστικός, (q.d. laudatiuus, seu laudatorius) ad laudationem pertinens ἐγκωμιαστικὴ ἰδέα, Herm. pro genere demonstratiuo. Item ἐγκωμιαστικοὶ apud Dion. Long. qui lubenter laudant, ad laudandum propensi.

Ἐγκωμιαστικῶς, q.d. laudatiuè, aut laudatoriè. eorum more qui laudationem aliquam scribunt.

Composita.

Ἀνεγκωμίαστος, ου, ὁ, illaudatus, nulla laude affectus.

Φιλεγκώμιος, est ὁ φιλῶν ἐγκώμια, qui laudibus delectatur, qui laudari cupit.

ἘΓΡΗΓΟΡΈΩ, ῶ, vigilo. Aristot. τὰ ἔναιμα καὶ πεζὰ πάντα καὶ καθεύδει καὶ ἐγρηγορεῖ. * Eustath. formari dicit ab ἐγείρω, cuius præt. ἤγερκα, med. ἤγορα, & Atticè ἐγήγορα, & cum pleonasmo literæ ἐγρήγορα. vnde ἐγρηγορῶ, seruato ε primitiui. Illud autem præt. med. sæpe sumitur pro præsenti. vnde part. ἐγρηγορὼς apud Plat. & Xenophon. vigilans. Pro eodem legitur & ἐγρήγορθα. vt Iliad κ. οἱ δ᾽ ἐγρηγόρθασι. Et imperat. ἐγρήγορθε. vigilate, excubias agite.

Ἐγρηγορότως, vigilando.

Ἐγρήγορσις, (q.d. vigilatio) vigilia. Apud Aristot. & Plut. de lib. instit. opponitur ὕπνῳ, i. somno. Exp. etiam, excubiæ. Item vigilantia. Ἐγρηγορτί, vigilanter. Ἐγρηγόρσιμος, vigilias afferens, & somnum arcens.

Ἐγρήγορος, vigil. Thren. 4. Ἐγρηγορικὸς dicitur ποιμὴν, à Basil. vigil, seu peruigil. Apud Aristot. ἐγρηγορικαὶ πράξεις dicuntur quæ fiunt a dormientibus tanquam vigilantibus.

Γρηγορῶ, etiam dicitur, pro ἐγρηγορῶ. vt Luc. 12.

Γρηγόρησις, vigilantia. Γρηγορικὸς apud Aristot. legi testatur Bud. vt ἐγρηγορικός.

Ἐγρήσσω, apud poetas idem quod ἐγρηγορῶ. vigilo.

Ἔγρησις, Gal. in lex. Hippocr. exp. ἐγρήγορσις vigilia.

Διεγρηγορῶ (*comp.*) vigilo, expergiscor. Herodian. Διαγρηγορῶ. pro eodem.

Ἔγρομαι, vide in Ἐγείρω.

ἘΓΧΕΛΥΣ, υος ἡ, anguilla. (* Eust. vult, hoc nomen esse dictum ἀπὸ τοῦ ἐν ἰλύϊ χεῖσθαι. Etymologus autem ἀπὸ τοῦ ἐν ἰλύϊ ἔχεσθαι. Generatur enim ἐκ τῆς ἰλύος vt scribit Oppian.) Il. φ. τείροντ᾽ ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες. Arist. de hist. an. li. 8. ζῶσι δ᾽ ἐνίαι ἐγχέλυες καὶ ἑπτὰ καὶ ὀκτὼ ἔτη. Reperitur & masc. gen. ἐγχέλυες apud Luc. ὥσπερ οἱ ἐγχέλυες ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες.

Ἔγχελις, εως, ἡ, idem. vnde ἐγχέλεις in plur. apud Aristoph. Aristot. Luc. Plut. Athen.

Ἐγχέλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. angularis, seu anguillarius: vt ἐγχέλειον κρέας, anguillæ caro. Aristoph. in Acharn.

Ἐγχελεών, ῶνος, ὁ, viuariū anguillarium, apud Arist. l. 8. de hist. an.

ἜΓΧΟΣ εος, τὸ, hasta. Od. ο. εἵλετο δ᾽ ἄλκιμον ἔγχος. Et Il. γ. παρὰ δ᾽ ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν. (* Volunt grammatici dici παρὰ τὸ ἔχειν. i. tenere.) ¶ Itē, ensis, ξίφος. Soph. ἀμφήκες λαβὼν ἔμασσ᾽ ἔγχος. Apud eundē, φροντίδος ἔγχος metap. pro βοήθεια.

Ἐγχεία siue ἐγχείη, ἡ, idem quod ἔγχος, hasta. Etymologus verò esse vult cuspidem seu ferrum hastæ. Il. γ. Μακρῆς ἐγχείῃσι μαχήσονται. Item pro peritia certandi hasta seu torquendi hastam. vt Il. β. Ἐγχείῃ δ᾽ ἐκέκαστο.

Composita.

Κελαινέγχης, atram gestans hastam. Pind.

Χαλκέγχης, εος ὁ καὶ ἡ, ærea hasta vtens, vel ferrea, hastam ærea cuspide præfixam gestans, armatus. Aut etiam, bellicosus.

Χαλκεγχέων Τρώων, Eurip.

Ἐγχυράζω, &c. vide in Ἐνέχυρον.

ἘΓΏ, & ἔγωγε Atticè, ego, equidem: pronomen primæ personæ, tum in carmine tum in soluta oratione. Apud poetas dicitur & ἐγών Doricè: vt Iliad. α. τοὶ γὰρ ἐγὼν ἐρέω. Item ἐγώνη itidem Doricè vt τυνή pro σὺ iidem Dores dicunt. Eustathius pleonasmum esse scribit syllabæ νη. In genit. ἐμοῦ, & per aphæresin μοῦ. In dat. ἐμοὶ & μοι. In accus. ἐμὲ & μέ. In duali nominat. & accus. νῶϊ, nos duo, & nos duos. Et νώ (vel νῶ) per apocopen τοῦ ι. Apud Aristoph. in Pluto, Βλέψαι ποιῆσαι νώ, quidam νὼ accipiunt pro accus. plur. ἡμᾶς, quidam verò pro sing. αὐτόν. genit. & dat. νῶϊν & per contract. νῷν, nostrum duorum. vel nobis duobus. In plur. nom. ἡμεῖς, nos. genit. ἡμῶν, nostrum. dat. ἡμῖν nobis. Accus. ἡμᾶς, nos. & Ionicè ἡμέας, Æolicè ἄμμας, & interdum ἄμμε.

Ἐμός, οῦ ὁ, meus. Hom. Xen. & alij. Τὸ ἐμόν, res meæ. Soph. in El. Dicitur & plur. num. τὰ ἐμά. Interdum τὸ ἐμὸν & τὰ ἐμὰ dicitur pro ἐγώ. apud Homer. Eur. & Plat. Τὸ μὲν ἐμόν, quod quidem ad me pertinet, Plat. in Tim.

Οὑμός & τοὐμόν & τἀμά, per synæresin dicuntur pro ὁ ἐμός, & τὸ ἐμόν, & τὰ ἐμά. Plat. in ep. οὑμὸς λόγος, i. meus. Syn. ἄλλως τοίνυν ὡς ἔχει τἀμά. res meæ.

Νωΐτερος, noster, qui nostrum duorum est. Il. ο. νωΐτερον λέχος.

Ἡμέτερος, noster. Xē. Pæd. 4. οὐδ᾽ ἐν γὰρ ἡμέτερόν ἐστιν ὡς ἡμεῖς νῦν

αὐτοῖς. Apud poetas ἡμέτερόνδε, sub. οἶκον, pro εἰς ἡμέτερον οἶκον, domum nostram, vt Od. ι. Et ἡ ἡμετέρα (sub χώρα) patria nostra, Thuc. lib. 6. ¶ Item qui nobiscum facit, qui à partibus nostris stat. Thuc. lib. 4. τῆς τε γὰρ χωρίου τὸ δυσέμβατον, ἡμέτερον νομίζω. Τὸ ἡμέτερον dicitur etiam ἡμεῖς. Gal. Therap. 9. τὸ δ' ἡμέτερον οὐχ ὧδ' ἔχει, i. nos aliter rationem nostram comparauimus, seu nostra ratio aliter cōparata est, vt Bud. interpr.

Ἡμός pro ἡμέτερος, apud poetas, pro quo scribitur ἁμός seu ἀμός Doricè. Theocr. ἀμὸς κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.

Ἑδανός, vide in Ἡδύς. Ἔδαφος, &c.
Ἔδεθλον, vide in Ἕζομαι.
Ἔδεσμα, &c. ἐδητύς, &c. vide in Ἔδω.

ΕΔΝΑ, seu potius ἔεδνα, τῶν, dos, munera quæ sponsus sponsę dat seu ij qui sponsi nomine eam ambiunt. Il. π. Actorides Echeclis filiam Ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα. Et Od. λ. ac γ. Μνώμεθα ἀντιθέην ἄλοχον καὶ ἔδνα διδόντες. * Etym. & Eust. dici volunt παρὰ τὸ ἥδω, quasi ἥδανα, quod iis exhilaretur & concilietur sponsa sponso. vel παρὰ τὸ ἕζω, quasi ἕδρανα & στήριγμα τοῦ γάμου.

Ἔδνιας, epulum quod acceptis muneribus spōsalibus paratur. Hes.

Ἔδνιος χιτών, tunica quam primam sponsa sponso dat, tunica iugalis & sponsalis, vel etiam nuptialis.

Ἐδνῶσαι esse dicitur dotem dare vxorem tradendo. in Epigr. τίς ἐδνώσαιτο γυναῖκα; videtur tamen potius esse, datis iugalibus donis ducere.

Ἐδνωτής, οῦ, ὁ, socer, qui filiam elocat addita dote. Etym.

Ἐδνωτή, Hesych. quæ sponso iam nupta est vel desponsata nimirum donata ab illo τοῖς ἔδνοις & donis iugalibus.

Ἔεδνα, siue ἐέδνα, pleonasmo τοῦ ε dicitur pro ἕδνα seu ἔδνα. Od. ζ. θ. ο. π. & alibi. Item dos quam pater dat filiæ nubenti. vt Od. α de parentib. Penelopes, Οἱ δὲ γάμον τεύξουσι καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα Πολλὰ μάλ' ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι.

Ἐεδνῶσαι pro ἐδνῶσαι, dote data elocare. vt Od. β.

Ἐεδνοῦσθαι pro ἐδνοῦσθαι: vt Il. ν. ἀπεὶ οὔτοι ἐεδνωταὶ κακοί εἰμεν.

Composita.

Ἄεδνος, Hesyc. exp. ἄφερνος, itē πολύφερνος, i. dotis expers, & multa dote beat⁹. Nā α in cōpositione & στερητικόν est & ἐπιτατικόν.

Ἀέδνωτος, indotatus: propriè de sponsa aut vxore quæ à sponso seu marito nihil accepit. Exp. etiam, innuptus: quia nimirum sponsi & mariti solebant ἐδνοῦσθαι suas γυναῖκας.

Ἀνάεδνος, idem quod ἄεδνος, dote carens, indotata. Sic dicitur sponsa & respectu sponsi à quo sponsalium munerum nihil accepit: & parentum, à quibus nihil dotis accepit, ratione, vt ἄφερνος & ἄπροικος. vt Iliad. ι. ἀνάεδνον ἀγέσθω Πρὸς οἶκον Πηλῆος. Et Il. ν. Ἤτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην Κασσάνδρην ἀνάεδνον, petebat sine dote sibi dari.

Ἕδος, Ἕδρα, &c. vide in Ἕζομαι.

ΕΔΩ, (præter ἐδήδοκα, cætera tempora non sunt in vsu) edo, comedo. Il. μ. ἔδουσί τε πίονα μῆλα. Alexis apud Athen. l. 12. κἀνδαυλον οὐκ ἐδήδοκα. ¶ Impropriè de vermib. dicitur ligna aut aliam materiam corrodentibus. Od. φ. Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν ἀποιχομένοιο ἄνακτος. Et metaph. edi dicuntur κάματος, θυμὸς & huiusmodi. Odyss. ξ. Ἄλλοι δ' ἡμέτερον καμάτον νήποινον ἔδουσι. Od. ι. Κείμεθ' ἐμῷ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.

Ἔδομαι, edor, comedor. Od. χ. Ὅσσα τοι ἐσθίετο καὶ ἔδηδοτο ἐν μεγάροισι. Et ἐδηδεσμένον apud Paulū. ¶ Item in voce media, edo. Plato de rep. 2. εἴ τις αὐτῶν ἔδοιτο, si quis eis vescatur. Et Il. χ. Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται. Et Il. ω. Σὴν ἔδεαι κραδίην. Item pro ἔδομαι edam. vt φάγομαι πίομαι. Atticè. Aristoph. οὐκ ἄρα τῶν γ' ἐμῶν ἔδει, non de meis comedes. Sic Plato de rep. ἀμβροσίαν ἔδει καὶ νέκταρ πίει. præt. med. ἐδήδα. vnde partic. ἐδηδώς.

Ἔδεσμα τό, edulium, cibus. Isocr. (vescentes.

Ἐδεστής, οῦ, ὁ, comestor, ἐδεσταὶ κρεῶν ὠμῶν, carnibus crudis

Ἐδεστός, οῦ, edulis, esculentus. Bud. ex Aristot. Et ἐδεστά, plur. num. edulia, esculenta.

Ἄδαρ ατος, τό, idem quod ἔδεσμα. Et sæpius εἶδαρ, per epenthesin τοῦ ι, metri causa pro eodem, apud Homer. sæpe. vt Iliad. ν. & Odyss. ε. ι. μ.

Ἐδέατρος, ου ὁ, apud Persas est προγευστής, prægustator. postmodum verò sic vocatus fuit ἐπιστάτης τῆς ὅλης διακονίας καὶ τραπέζης, vt Eust. & Suid. tradunt. seu ἐπιμελητὴς διαίτης. vt Hesych. Vide & Ammon.

Ἐδηδὼν ὄνος ἡ, phagedæna, serpigo, ab exedenda carne.

Ἐδητύς, ύος, ἡ, cibus, quod comeditur. Od. δ. ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος.

Ἐδίτια, τῶν, conuiuia publica. Plut. in Lycurgo.

Ἐδωδή ἡ, cibus, quod comeditur. esus. Plato l. 1. de rep. τὸ γὰρ ἐδωδὴ ἡ περὶ ἀλλοτριεστέρων. Apud Gal. ad Glauc. ἡ τῶν ἐχιδνῶν ἐδωδὴ cap. esus viperarum, i. quum eduntur viperæ.

Ἐδώδιμος, ου ὁ καὶ ἡ, qui esui est, edulis, esculentus. Thuc. lib. 7. & Diosc. l. 3. c. 66.

Ἐδωδός, edax Hippocr. de vuln. in cap.

Ὀδούς, Ἐσθίω, seu ἐσθίω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀνθηδών ὄνος, ἡ, apis. sic dicta παρὰ τὸ τὰ ἄνθη ἔδειν.

Ἀπέδω, abedo. vnde in pass. ἐν τῷ περὶ παλινῳδίας ἀπεδηδεσμένον, Eust. ex Platone Sophista.

Ἐξέδω, exedo.

Θριπήδεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, corrosus & exesus à tineis, apud Theophr. Dicitur pro eodem & θριπηδέστατος apud Theophr. Luc. Syn.

Decomp. Ἀθριπήδεστος, à vermiculis non arrosus seu exesus. vel etiam qui à vermibus nō arroditur. Theoph. hist. pl. l. 5.

Κατέδω, comedo. κατεδηδοκὼς τὰ πατρῷα apud Poll. Et Il. ξ.

Decomp. Προκατέδω, antecomedo. (θυμὸν κατέδων.

Προσκατέδω, insuper comedo. Apud Athen. lib. 12.

Περιέδω, corrodo, circumquaque adedo.

Προέδω, antè edo, vnde προεδηδεσμένοις, q. præesitatus.

Ὠμηστής, οῦ, ὁ, crudiuorus, qui crudis vescitur. Dictum παρὰ τὸ ὠμὰ ἔδειν. Il. λ. ἀλλ' οἰωνοὶ Ὠμησταὶ ἐρύουσι. In Epigr. ὠμησταὶ θῆρες. Et αἰετοὺς ὠμηστὰς apud Apoll. Arg. li. 2. Item sæuus & immitis. Il. ω. Ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνήρ, crudelis & infidus homo.

Ἐλδόμαι, Μέλδω, Μιλδαίνω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἔεδνα, &c. vide in Ἔδνα. Sic Ἐείδω, vide in Εἴδω. Ἐείκοσι in Εἴκοσι. Ἐείκω in Εἴκω. Ἐέλδομαι in Ἐλδομαι. Ἐέλπομαι in Ἔλπομαι. Ἐείρω in Εἴρω. Ἐέργω in Ἔργω. Ἐέρση in Ἕρση. Ἐΰς in Εὖς Εὖ.

ΕΖΟΜΑΙ. Fut. ἑδοῦμαι, sedeo. Il. β. Ἕζετο δ' ὀρθωθείς. Od. γ. Ἑζόμενοι ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε. Ἕζω autem sig. sedere facio seu colloco, pono. Hom. εἷσεν λόχον. Herodot. εἶσε ἄγων ἐς θρόνον, perductum in solium posuit. * Ab ἵζω colloco.

Ἕδρα, ἡ sella, sedes. Xen. Pæd. 6. ἀναπηδήσας ἐκ τῆς ἕδρας. Apud eundem de re eq. ἀσφαλῆ ἕδραν ἐπὶ τοῦ ἵππου. ¶ Item sella seu sedes quæ honoris gratia alicui collocatur. Xen. Pæd. 8. τούτους καὶ θρόνους καὶ ἀρχαῖς καὶ ἕδραις, καὶ πάσαις τιμαῖς ἐγέραιρεν. ¶ Item sedes, i. οἰκεῖος τόπος Hipp. ἐν τῷ μοχλικῷ. ¶ Item, sedes, i. domicilium apud Soph. in Trach. Et apud eundem ἕδραι ναύλοχοι, nauales stationes. ¶ Item basis & sedimentum. Plutarch. in Demetr. ¶ Item, apud medicos (vt & sedes apud Lat.) dicitur meatus ventris inferior continendis transmittendisque excrementis destinatus. Bud. ex Diosc. ¶ Apud Hipp. lib. de vuln. cap. est ossis fracturæ species cuiusmodi vt in eo teli vestigium remaneat atque appareat qua telum impactum fuit. ¶ Item, consessus. Odyss. γ. Ἕζον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας, i. συνέδρια. ¶ Item, sessio, sessitatio. Athen. lib. 14. Οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολάς. Sic & apud Thuc. lib. 5.

Ἑδραῖος ου, ὁ, sedentarius, sellularius, sessilis. Xen. de rep. Laced. οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων ἑδραῖοι εἰσι. Item stabilis. vt apud Eurip. κάθησ' ἑδραία, stabilis sedeto. & ἑδραῖα ζῷα dicuntur animalia stabilem vitam agentia: quibus opponuntur νομαδικά. (Herodian. l. 3.

Ἑδραίως q. d. sessim, apud Hippocr. Item stabiliter, firmiter.

Ἑδραιόω, stabilio, firmo. Bud. ex Luc. Ἑδραίωμα, basis, fundamentum, fulcimentum, firmamentum.

Ἑδράζω, f. άσω, stabilio, firmo, fundo. Damasc. ὁ ἑδράσας τὴν γῆν ἐπ' οὐδενός.

Ἕδρασμα, firmamentum, fundamentum.

Ἕδρανον, ου, τό, sedes. Soph. Item ἕδρασμα, basis. Ex Epigr.

Ἑδρανός, ου ὁ, stabilis. Ἑδρανῶς, stabiliter, apud Eust.

Ἑδρήεις, εντος, ὁ, sessilis, stabilis. Hesych.

Ἑδρικός, ὁ, ad sedem pertinens. vt ἑδρικὰ φάρμακα apud medicos, pharmaca sedi accommoda. & ἑδρικὰ ἕλκη apud Ægin. sedis hulcera, hulcera sedem infestantia.

Ἑδριάομαι, ῶμαι, sedeo, sedem habeo. Hesiod. in Theog.

Ἕδριον ου τό, consessus. Hesychio.

Ἕδος, εος, τό, sedes, sella. vt ἀσφαλὲς ἕδος, Od. ζ. & Plut. in Pericle. ¶ Item, solū, ἔδαφος. Eust. ¶ Item ἕδρασμα Suid. i. basis, firmamentum. vt πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Γαῖα apud Hesiod. in Theog. ¶ Item delubrum, ædes seu ædicula, locus in quo deorum simulacra collocantur, apud Isocr. τῶν τῶν θεῶν ἕδη. ¶ Item, ipsum simulacrum. Plut. in Solone, ἐξάλειπτες τοῦ ἕδους κρέκλην. ¶ Item, (sicut & ἕδρα & καθέδρα) mora. Interdum cunctatio, & q. d. sessitatio aut desidia. Sophocl. in Aiace, Χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἕδρας ἀκμή. Et apud Herodot. li. 1. ἐφ' ἕδρης εἶναι στρατιῆ μὴ ἔργον. (pro eodem.

Ἕδεθλον, ου, τό, idē quod ἕδρασμα itē ἔδαφος. Ἕδεθλον, ου, τό,

Ἑδώλιον, ου, τό, sedes, καθέδρα, ἕδρασμα, Suid. ex Soph. ¶ Ἑδώλια peculiariter in naui dicuntur fori, i. tabulata in quib. remiges sedent, transtra & iuga à Latin. appellantur. Soph. in Aiace, ἀμφὶ μὲν νεῶν ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἑδωλίοις Πυρὸς φλέγοντος. Sic & Herodot. lib. 1. Et Aristot. mechanic. quæst. 4. In theatro etiā ἑδώλια vocantur subsellia è quib. spectatur. Poll.

Ἑδωλιάζω, f. άσω, sedeo. Suid. Poll. lib. 1.

Ἔδαφος, εος, τό, solum. Æsch. contra Ctesiph. ἄξιε τῆς πατρίδος ἔδαφος. ¶ In domo significat pauimentum. vt apud Athen. l. 12. ¶ Quandoque pro fundo capitur. Aristot. lib. 4. anim. πρὸς τῷ ἐδάφει τῆς θαλάσσης, i. fundo maris.

Ἐδαφίζω

Ἐδαφίζω, f. ίσω, solo æquo. Item solo allido, seu simpl. allido. Syn. ep 57. μακαρίως ὃς ἐδαφιεῖ τὰ νήπια αὐτῆς πρὸς τὴν πέτραν. ¶ Item, pauio pauimento. Theophr. 3. de caus. ὥσπερ ἐδαφιζομένης τῆς γῆς.

Ἐδάφιον, ου, τό, diminut. ab ἔδαφος. Eust.

Δάπεδον & ζάπεδον, quomodo ex ἔδαφος facta sint, vide suis locis.

Ἕδρα, Ἵζω, Ἱδρύω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex ἕζομαι.

Ἀνίζω, sublatum sedere facio, sublatum colloco & pono, Iliad. ν. Ἐς δίφρον δ᾽ ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρήν.

Ἐφέζομαι, insideo, Iliad. γ. Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. Item incubo. Bud. ex Theophyl.

Ἕφεδρα, &c. vide in sequenti classe compositorum ex ἕδρα.

Ἐφεδές, τό, humile, Hesych.

Καθέζομαι, sedeo, idem quod ἕζομαι. Plat. Pol. 1. ἐκαθεζόμεθα οὖν παρ᾽ αὐτόν. ¶ Itē, de exercitu dicitur *pro*, sedes suas locare, castra metari. Thu l. 2. καθεζόμενοι ἐς αὐτὸ στρατόπεδον τε ἐποιήσαντο.

Καθεσμός, οῦ, ὁ, consessus, sedes. Aristoph. in Vesp.

Κάθεσις, sedes & domicilium. Hesych.

Καθέδρα, &c. vide in comp. ex ἕδρα.

Decomp. Ἀντικαθέζομαι, ex aduerso sedeo, seu consideo. oppositus alicui sedeo. Item ex aduerso castra habeo, è regione aduersarij castra metor, vel metata castra habeo. Exp. etiam, ex aduerso aciem instruo, apud Thuc.

Ἐγκαθέζομαι, insideo. Thuc. l. 3. καὶ ἐγκαθεζόμενοι ἐς ἱερὸν τὴν γλῶ.

Ἐπικαθέζομαι, consido. Aristoph. in Plut.

Παρακαθέζομαι, assideo, à latere consideo. plat in Char.

Περικαθέζομαι, circūsideo, obsideo, idē quod περικάθημαι.

Προκαθέζομαι præsideo. Cum genit. apud Greg. vnde οἱ προκαθεζόμενοι τοῦ λαοῦ, episcopi qui populo præsidēt apud eundē.

Προσκαθέζομαι, assideo. vnde προσκαθεδεῖται apud Æsch. exp. assidebis. Metaph apud Dem. in Olynth. de Philippo dicitur προσκαθεδεῖται καὶ προσεδρεύσει τοῖς πράγμασι, assiduè incumbet aut instabit. Item obsideo hostiliter consido. Thuc. lib. 1 προσκαθεζόμενοι δὲ τῇ πόλει statiua habentes ad vrbem.

Συγκαθέζομαι, consideo.

Παρέζομαι, assideo, iuxta seu à latere sedeo. Il. α. de Thetide. Ἡ δ᾽ ἄρα οἱ γε παρέζετο καὶ λάβε γούνων.

Πάρεδρος, &c. vide in sequentibus compositis ex ἕδρα.

Ἵζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex ἕδρα.

Ἄφεδρος, ἡ, purgatio menstrua mulierum, menses muliebres. Diosc. lib. 2. cap. 85.

Ἀφεδρών, ῶνος, ὁ, latrina. Matth. 15. Dictum vocabulum à seorsim sedendo.

Ἀφεδριάζω, ίσω, in sella sedeo. Hesych.

Ἀφεδρεία, ἡ, idem quod ἄφεδρος, apud Suid.

Δίεδρος, ὁ καὶ ἡ, dissidens, cui contrarium σύνεδρος. Erat autem verbum augurale. Aristot. hist. anim. lib. 9. Exp. etiam substantiuè διαφανὴς ἡ λαμπρὰ καθέδρα, apud Hesych. Citat Bud ex Athen. lib. 5.

Διεδρεία, dissidium. Aristot. hist. anim. lib. 9.

Διεδρόν, ου, τό, bisellium, sellæ genus. Διεδρίον ου, τό, sellula. Suid.

Δωδεκάεδρος ου, ὁ καὶ ἡ, duodenos in situs sessilis. Plut. de placit. phil lib. 2. cap. 6.

Εἰκοσάεδρος, qui vicenorum sessuum est. Plut. loco citato.

Ἐνέδρα, ἡ, insidiæ. Thuc. lib. 3. οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας, qui in insidiis subsident. Idem lib. 23. dicit ἐνέδραν ποιεῖσθαί τινι, insidias tendere, struere, collocare, ponere. Ἔνεδρον, ου, τό, idem. Act. cap. 23. Item insidiosum.

Ἐνεδρεία, idem quod ἐνέδρα, insidiæ: Hippocr. ep. ad Demag.

Ἔνεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, incola, inquilinus Soph. in Philoct.

Ἐνεδρεύω, insidior. Plut. in Fab ἐνεδρεύων αὐτῷ ὑπὸ τὴν πόλιν, insidias ei tendens. Et passiuè apud Xen. τοῖς δὲ τῶν ζώων ποτῷ ἐνεδρεύεται quibusdam animalibus potu insidiæ struuntur.

Decomp. Ἀντενέδρα, mutuæ insidiæ: quibus nimirum ei qui nobis insidiatur, vicissim insidiamur. Polyb.

Ἀντενεδρεύω, insidias molior modò huic, modò illi. vt apud Hippocr. ep. ad Demag. ἀντενεδρεύεις βασιλέας.

Ἐξέδρα, ἡ, exhedra. propriè (vt scribit Camer.) in ædificiis ædes addita porticibus. Bud. annotat exhedram hodie dici posse loca quæ in peristyliis sodalium canonicorum aut monachorum, i. claustris, vulgo capitula dicuntur. Exhedram enim à sedium frequentia & sessitandi commoditate nomen accepisse. Apud Ciceronem autem pro sella studiaria accipi videri, in qua grabbatulus ad meridianum accommodatus esse soleat. Plut. in Bruto, τῆς δὲ βουλῆς εἰς τὴν ἐξέδραν προσελθούσης.

Ἐξέδριον, diminut. apud Cic. in epist. ad M. Fabium Gall.

Ἔξεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui opponitur ἔνεδρος. qui in sede & domicilio suo non est. à sede & domicilio suo absens, remotus aut expulsus. Soph. in Philoct. οὐκ ἔξεδρος ἀλλ᾽ ἔντοπος ἀνήρ. Eurip. ἔξεδροι χθονός, extorres. Apud eundem metaph. ἔξεδροι φρενῶν λόγοι. Apud Aristoph. ὄρνις ἔξεδρον χώραν ἔχων, est vocabulum augurale, vt δίεδρος & σύνεδρος.

Προεξέδρα, aff. *pro*, prætorium.

Εὔεδρος, cui facilè insidetur. vt εὔεδρος ἵππος. Xen.

Ἕφεδρα, ἡ q. d. insessio. Plat. Polit. 1. ¶ Item, herba quam & Caucum appellant, sic dicta quòd arboribus insideat.

Ἐφέδρανα, τά, natium prominentiæ super quibus sedetur, Cæl. Rhod. lib. 2. c. 46.

Ἐφεδρίζω, insideo. Peculiariter verò, insideo tergo alicuius, quod fiebat in ludo, qui & ἐφεδρισμός hine dictus est, & ἐφεδρασμός. Vide Poll. & Hesyc. Ἐφεδρισταί, qui in illo ludo deuicti manibus à tergo iunctis insistentes portabantur.

Ἔφεδρος, insidens. vt Soph. in Philoctete matrem deum ἔφεδρον ταυροκτόνων λεόντων appellat, insidentem tergo leonū. Sic de exercitu in terram exposito apud Euripid. ἔφεδρος γῆς στρατός. Et ἔφεδρος τοῦ ἵππου pro ἔποχος. ¶ Hesychio est etiam χειροτέχνης. ¶ Item, subsessor insidiator. item qui euentum aucupatur quasi ex insidiis, inquit Camer. Aristoph. in Ranis ἔφεδρος καθεδεῖσθαι. Itē ex Polyb. captator & obseruator occasionis. Itē pro subsidiario & succenturiato subsessore apud Synes. ¶ Item aduersarius. Apud Eurip. in Phœniss. ἔφεδροι Ἀργείου δορός, aduersantes Argiuo exercitui. ¶ Item, successor, Herodot. in Terps. Interdum & substitutum significat.

Ἐφεδρεύω, insideo. Item subsideo, subsidens insidior. Et generaliter *pro*. insidior. Plut. Ἀννίβου πᾶσιν ἐφεδρεύοντος. Herodia. ἐφεδρεύειν αὐτοῖς ὑπώπτευον, insidias suspectabant. Itē victori immineo vt cum eo quamprimum cōgrediar. Bud. ex Isocr. Item immineo in calamitatem alterius. Et ἐφεδρεύειν τοῖς τόποις καὶ καιροῖς. B. ex Polybio captare occasiones ex locis & temporibus. ¶ Item subsidio sum. vnde ἐφεδρεύοντες dicuntur etiam triarij in postrema acie collocati, ex Bud. in Annot.

Ἐφεδρεία, sessio, ipse sedendi seu insidendi actus. vt ἡ ἐπὶ τοῖς δένδρεσιν ἐφεδρεία, Aristot. Est etiam subsidium, præsidium. Polyb. 1. βουλόμενος εἶναι ἐφεδρείας ἐν τῇ πόλει καταλιπεῖν τοῦτον Et ἐφεδρείας ἔχοντες τάξιν, lib. 2. subsidij locu.

Decomp. Παρεφεδρεύω σοι, sum in statione ad te protegendū.

Καθέδρα, ἡ sedes, sella, sedile. Xen. in Cyn. ἐπὶ τὰς καθέδρας τοῦ λαγώ. Herod. lib. 1. οὐ γὰρ ἐν τῇ καθέδρᾳ ἡ προεδρεία ἀλλ᾽ ἐν τοῖς ἔργοις, non in sella ipsa fastigium dignitatis, sed in operibus situm. Accipitur etiam (vt ἕδρα) pro mora. Thuc. lib. 2. ἐν τοιαύτῃ μὲν ὀργῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχεν ¶ Dicuntur etiā καθέδραι, dies luctus, Hesych.

Decomp. Προκαθεδρεία ἡ, primus locus in consessu. prima sedes. Luc. 11. c.

Συγκάθεδρος, ου ὁ καὶ ἡ, assessor.

Ὀκτάεδρος, qui octenorum sessuum est. Plu. de plac. Phil l. 2. c. 6.

Πάρεδρος, assessor. ἡ πάρεδρος τοῦ θεοῦ μισοπόνηρος δίκη, Phil. de vita Mos. l. 2 Item πάρεδροι peculiari signif. assessores qui dabantur ἄρχοντι. Dem. in Mid. Vide Pol. Iidem postea συγκάθεδροι dicti fuerūt Exp. & consiliarius, itē auxiliarius, & assecla. Πάρεδρον virtutem dæmoniorum dici, qualis in Simone mago fuit. ex Euseb annot. Cæl. Rhod.

Παρεδρεία, assessio. Itē dignitas eorū qui πάρεδροι vocabantur.

Παρεδρεύω, assideo. Item voce actiua παρεδρεύσειν, Apoll. Arg. 2.

Decomp. Εὐπάρεδρος, qui constanter assidet. Item qui assiduus est aliquo in negotio. Hesych. Suid.

Συμπαρεδρεύω, idem quod παρεδρεύω.

Πλανησίεδρος, incertis sedibus errans, vagus. Sic Aristot. lib. 1. anim. vocat molam.

Πολύεδρος, multas sedes habens.

Προέδρα, prima sedes, primum subsellium. Poll.

Πρόεδρος, qui sedet in prima sede seu in primo subsellio. præses, præsul, antistes. Et πρόεδροι, magistratus.

Προεδρεία (q. d. præsidentia) sedis vel loci prærogatiua. Herodia. lib. 1. τὴν προεδρίαν ἀπονέμεσθαι τῇ τοῦ βασιλεύοντος γυναικί. Plu. περὶ δυσωπίας Ἢ τὸ φιλότιμον πείσεις ἐκστῆναι τῆς προεδρίας. Apud Aesch. εἰς προεδρίαν καλεῖν & εἰς προεδρίαν τιθέναι, sedibus primis vel honoribus primis dignari.

Προεδρεύω, præsideo, sum præses. Cum gen. vt οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς. apud Dem. præsides Senatus. Προεδρεία, ipse actus præsidendi.

Πρόσεδρος assessor. Item assiduus in aliqua re, seu assiduè occupatus. Hesych.

Προσεδρία, perseuerantia, qualis est eius qui alicui semper assidet. Apud Synes. de insomn. & in epist. exp. assiduitas. Apud Thuc. l. 1. est assidua obsidio, vel simpl. obsidio.

Προσεδρεύω, assideo. Chrysost. προσεδρεύων ἐν τῷ δικαστηρίῳ. Itē assiduus sum, assiduè incūbo. Arist. Polit. 8. προσεδρεύειν ταῖς φιλοπονίαις. Et eorundem Polit. l. 2. πρὸς τὸ ἴδιον προσεδρεύειν. Item obsideo, Polyb. Item insidior. Chrysost. de sacerd.

Decomp. Εὐπρόσεδρος, constanter assidens, & quasi à latere alicuius nunquam discedens. Item assiduus in aliquo negotio vt εὐπάρεδρος, 1. Cor. 7.

Συνέδρα, exp. statio στάσις. Xen. τῆς συνέδρας ἀποχωρεῖν.

Σύνεδρος. consessor. Herod. libr. 1. σύνεδρός ἐστι θεῶν, cōsessor est deorum. Exp. & assessor apud Philostr. Apud Æschin. σύνεδροι exp. qui concilium celebrant. Apud Herod. exp. etiā consiliarius. Apud Soph. in Aiace σύνεδρος κύκλος exp. corona considētium principum. Est & verbum augurale, vt δίεδρος & διεδρία. Συνεδρία, consessus.

Συνέδριον, consessus, concilium. Præcipuè autem ita vocatur consessus iudicum. Vnde Æschines sic appellat Areopagum. Exp. & collegium, apud eundem. Exp. & curia. ¶ Item, locus in quem conueniunt senatores. vt apud Herodian. συνῆλθον ἄν ποτε εἰς τὸ συνῆθες συνέδριον, ἀλλ' εἰς τοῦ Διὸς τοῦ Καπιτωλίου. Sic & apud Aristot. de mundo.

Συνεδρεύω, consideo. A Bud. exp. etiam, assideo in consessu. Item sum eiusdem curiæ, sum collega, sum eiusdem ordinis. Item consilia agito, consulto, apud Polyb.

Συνεδριάζω, consilium agito, vel sum in eodem conuenticulo, ex Salomonis parabolis affertur.

Συνεδριάομαι, ῶμαι, consideo. Apoll. Rhod.

Ὑφεδρεία, ἡ, inferior sedes, inferior in subselliis locus. Greg.

Ὑφεδρεύω, inferior sedeo, sub alio sedeo.

Σκολοπένδρα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex ἔδαφος.

Ἀνέδαφιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui pauitus non est: qui solo æquatus aut allisus non est.

Ἐξεδαφίζω, è fundamentis eruo & euerto, in Orac. Sibyll.

Κατεδαφίζω, idem quod ἐδαφίζω.

Προσεδαφίζω, idem ferè quod ἐδαφίζω.

Alius forma composita, ex eodem ἔδαφος.

Ἀλλοδαπός, ὁ, (tanquam ἀλλέδαφος. Nam Eust. exponit. ὁ ἐξ ἄλλου ἐδάφους, vel ὁ τοῦ ἄλλοθεν ἐδάφους) qui est ex alio solo non ex nostro, qui est ex solo peregrino. peregrinus, alienigena, extraneus, exterus, externus. Idem de cæteris compositis similiter cadentibus dicendum, ἡμεδαπός, ὑμεδαπός, παντοδαπός, ποδαπός, τηλεδαπός, &c. i. τοῦ ἡμετέρου, παντός, ποίου, τῆλε τοῦ ἐδάφους. Vide & in comp. ex Δάπεδον.

ΕΘΕΙΡΑ, ας ἡ coma, cæsaries. cui videlicet φιλόκομοι de more curam impendunt. * (ab ἐθείρω, de quo in Ἔθω) il. π. μαίνθησαν δ' ἔθειραι Αἵματι καὶ κονίησιν. Dicitur & de iuba equorum. Il. θ. v. 41. Sic & in Epigr. ἐθείρης βόστρυχος.

Ἐθειράδες pro ἔθειραι, Od. π.

Ἐθειράζω, comâ colo, comam comptam habeo, comam nutrio & como. apud Theoc. Idyll. 1. πὰρ δ' οἱ ἄνδρες καλὸν ἐθειράζοντες.

Ἐθείρομαι, idem. Hesych.

Composita.

Ἀγλαέθειρος, splendidam comam habens.

Καλλιέθειρα, pulchricoma.

Λυσιέθειρα, capillos solutos habens, seu passos.

Ὀξυέθειρος, acutos capillos habens. Nonn.

ΕΘΕΛΩ, F. ήσω, volo. Od. γ. τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε. Xen. Hellen. 6. οὐδεὶς ἠθελήκει μάχεσθαι. Idem Pæd. 5. οὐδὲν δεῖ ἀναγκάζειν καὶ ἐθέλουσιν. Plat. de leg. ἐθέλω ἄρχεσθαι, lubenter pareo. Idem in Phædro, λέγειν ἐθέλω lubet dicere. ¶ Item, volo, i. statuo, censeo, Herodian. lib. 8 de Beli, σέβουσί τι ὑπερφυῶς, Ἀπόλλωνα εἶναι ἐθέλοντες. ¶ Item Atticè possum: plerunque de rebus inanimatis. Il. φ. ἔτι δ' ὕδωρ, Οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο. Plato. τὰ χωρία οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν. ¶ Apud Paus. in Lacon. ἐμοὶ δ' ἐξ ἀρχῆς ἠθέλησεν ὁ λόγος ἀπὸ πολλῶν καὶ ἀξίων ἀφηγήσεων ἀποκρῖναι τὰ ἀξιολογώτατα. sic ab initio tulit ratio mea scribendi, vt Bud. interpr.

Ἐθελημός, ὁ, voluntarius, lubens. Apoll. Arg. 2. & Hesiod. in Erg.

Ἐθελημῶς, voluntariè, vltrò, libenter. Scribitur & ἐθελήμως sicut & ἐθέλημος.

Ἐθελήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐθελημός. Plat. in Crat.

Ἐθελοντής, οῦ ὁ, voluntarius, vltroneus, lubens. Thuc. lib. 1. & 2. & Dem. pro cor. Ἐθελοντίς, ίδος, ἡ, voluntaria, lubens, vltronea. Sy. de insomn.

Ἐθελόντιος, idem quod Ἐθελοντής, apud Suid.

Ἐθελοντήρ, ῆρος, ὁ, idem apud poetas, vt Od. β. v. 292.

Ἐθελοντὶ aduerb. vltrò, sponte, lubenter. apud Herodot. l. 1.

Ἐθελοντηδὸν, pro eodem Thuc. lib. 8. & Polyb.

Ἐθελοντί, pro eodem, apud Suid. Vtitur Plut. in Pericle.

Ἐθελούσιος, ου, ὁ, idem quod ἐθελοντής. Xen. Pæd. 4. & 6.

Ἐθελουσίως, vltrò sponte.

Θέλω, f. ήσω, volo, idem quod ἐθέλω. Xen. θέλει κεχρῆσθαι. Dem. θέλω λαμβάνειν. Ponitur & Atticè pro possum, vt ἐθέλω: attributum videlicet rebus animatis: apud Plat. in Phædone. Sic etiam apud Eurip. ponitur pro, solet seu assolet.

Θέλημα, τό, voluntas, id quod volumus. Matth. 7. Θελημός, ὁ, idem quod ἐθελημός.

Θελήμων, idem quod ἐθελήμων, volens, voluntarius, spontaneus. Apoll. Arg. 2.

Θέλησις, εως ἡ, voluntas, i. ipsa volendi actio, Hebr. 2.

Θελητός, ὁ, cupitus, à voluntate nostra expetitus, 1. Reg. 15.

Θελητής, ὁ, qui vult Hesych.

Αὖ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἐθελὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita, ac primum ex ἐθέλω.

Ἀνεθέλητος, inuoluntarius, inuitus. Exponitur passiuè etiam, improuisus, inexpectatus: vtpote quem nolumus, vel noluimus. apud Herodot. pro eo quod nobis triste & aduersum accidit. vt ἀνεθέλητος συμφορά.

Συνεθέλω, simul volo. Xenoph. ταῦτα δὲ πάντα θεῶν συνεθελόντων γίγνοιτ' ἄν.

Ἀέλθος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex θέλω.

Αὐτοθελής, quem ipse quis vult, voluntarius. Epigr. lib. 2. Αὐτοθελὴς ἤλυθες ἀεὶ πόθος.

Ἑτεροθελής, aliud volens. Damasc.

Κακοθελής, maleuolus, Theophil. in instit.

Συνθέλω, simul volo. Aristot. eth. 9. εὔνοι γὰρ αὐτοὶ γίνονται καὶ συνθέλουσι.

Ἔθεν, vide in Ἕ. Ἐθίζω, &c. vide in Ἔθος.

ΕΘΝΟΣ, εος, τὸ gens, natio. Thuc. 1. καὶ καθ' ἔθνη καὶ καθ' ἕκαστον ἄστυ. Æschin. in Ctesiph. ἡ πόλις ἢ ἰδιώτης, ἢ ἔθνος. Itē metaph. (vt Lat. genus & natio) pro ordine & societate ac genere hominum, vt τὸ τῶν ἱερέων ἔθνος, Aristot. Et δημιουργικὸν ἔθνος, Plat. Sic & apud Hom. Iliad. ἔθνος ἑταίρων. Et Od. λ. ἔθνεα νεκρῶν. Ἔθνεα de brutis etiam dicitur, vt & Lat. gēs & gentes. vt apud Hom. ἔθνεα χηνῶν, & γεράνων, & κύκνων, & μελισσάων. ¶ Item ἔθνος pro γένος, i. sexus. Xen. in Oeco. ὥστε καὶ ἂν ἔχοις διελεῖν πότερα τὸ ἔθνος τὸ θῆλυ ἢ τὸ ἄρρεν τούτων πλεονεκτεῖ. ¶ Item pro turba & multitudine: vt apud Mosch. idyll. 2. ἔθνος ὀνείρων. * Ab ἔθος autem deducit Etym. cui & Eust. subscribit.

Ἐθνικός, ad gentem aliquam seu gentes pertinens, vel genti alicui seu nationi peculiaris. vt apud Hermog. ἐθνικὴ λέξις. A grammaticis vocatur etiam nomen ἐθνικόν, à gentis vel vrbis appellatione deductum. ¶ Apud Eccles. scriptores signif. à Christiana religione alienus, prophanus.

Ἐθνικῶς, more gentilium, more gentico.

Composita.

Ἀλλοεθνής, έος, ὁ καὶ ἡ, alienigena, peregrinus.

Ὁμοεθνής, eiusdem gentis seu nationis. Aristot. rhet. lib. 4.

Ὁμόεθνος, idem. Suid.

ΕΘΟΣ, εος, τὸ, mos, consuetudo. Isocr. ἔθος καθέστηκε τοῖς τυράννοις. Thuc. ἐν ἔθει εἶναι, in more esse. Dem. παλαιὸν τοῦτο τῶν ἐθῶν.

Ἐθάς, άδος, ὁ καὶ ἡ, assuetus, consuetus. Thuc. lib. 2. ἐθάς χρώμενος. Plut. in Oth. τῶν καμάτων ἐθάδες ὄντες, assueti laboribus. Idem ἐθάδες πολλῶν ἀγώνων, multis certaminibus assueti.

Ἐθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, assuetus, consuetus, solitus.

Ἐθημοσύνη, ἡ, consuetudo, assuetudo. Suid.

Ἐθισμός, ου, ὁ, consuetus, assuetus. Suid.

Ἔθω, ex consuetudine facio. Iliad. π. Præt. med. εἴωθα, consueui, soleo. vt εἴωθα τοῦτο ποιεῖν. A quo partic. εἰωθώς, cōsuetus, solit'. apud Plat. Et κατὰ τὸ εἰωθός, ex more. παρὰ τὸ εἰωθός, præter morē.

Εἰωθότως, consuetè, more solito.

Ἐθίζω, assuefacio. Luc. in Anach. πρὸς τοὺς πόνους τὰ σώματα ἐθίζοντες. Isocrat. in Panath. τοὺς παῖδας τοὺς ἑαυτῶν ἐθίζουσι τοιαύτας πραγματείας διαπονεῖν. Item neutr. assuesco, soleo. apud Alex. Aphr.

Ἐθίζομαι, assuefio. Cum infinit. apud Xen. pæd. 3. Idē Pæd. 1. dixit. συν τούτῳ ἐθὰ ἐθισθέντες. Et ἐθίζομαι τοῦτο, apud Plat.

Ἐθισμός, οῦ, ὁ, assuefactio, item consuetudo. Et pro instituto, apud Plut. Ἔθισμα, idem. Xen.

Ἐθιστός, qui consuetudine acquiri potest. Aristot. eth. 1.

Ἐθείρω, de more aliquid facio. aliquid facere soleo.

Ἦθος, Ἔθνος, Ἑταῖρος, Ἔτης, Ἔθειρα, quomodo huc pertineant, vide singula suo loco.

Composita.

Ἀπεθίζω, desuefacio, à consuetudine deterreo, consuetudinem tollo. Æschin. contra Timarchum, ἀλλὰ ταῖς τιμωρίαις τούτους ἀπεθίζειν χρή.

Ἐνεθίζω, inuefacio, assuefacio. Herodian. ὑγρῷ καὶ χλιαρῷ ἀεὶ ἐνεθισμένος.

Κατεθίζω, cōsuefacio, itē ex more facio. Polyb. li. 4. καὶ πρὸς τούτοις θυσίας τινὰς καὶ συνόδους ὁμοίως ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ κατείθισαν.

Προεθίζω, prius assuefacio.

Προσεθίζω, assuefacio. Xen. in Apol. Socr. καρτερίαν καὶ εὐτέλειαν προσεθίζων. Idem Pæd. καὶ οὐ τὸ προσεθίζειν αὐτοὺς θεραπεύειν.

Συνεθίζω, consuefacio. Æschin. contra Ctesiph. καὶ συνεθίζων μηδὲν αὐτῷ ἀντιλέγειν. Isocr. συνεθισθῆναι φρονεῖν ὅμοια, consuescere eadem sentire.

Συνεθισμός, consuefactio, assuefactio. Bud. ex Ammonio.

ΕΙ, si. Cū Indicatiuo, Xen. εἰ καλὴ ἔδοξα, si pulchra visa es. Cū Optat. εἴ τινα λάβοιεν ἀπέκτεινον, si quē nanciscerētur, occidebant. Thuc. Cū Subiunct. εἴ τις ἐὰν αὐτῷ ᾖ βοηθήσειν, Æschin. Sequente ἄν, iungitur interdum præterito imperfecto: vt Plutarc. in Alex. vita & in Apopht. ἐγὼ μὲν εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην, ἔλαβον ἂν ταῦτα, si Alexander essem, ista accepissem. Interdum Aoristo iungitur. vt apud Plat. in Apol. εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικά, πάλαι ἂν ἀπολώλειν, si iampridem remp. administrassem, iampridem periissem. Interdum vtraque particula (εἰ & ἄν) ponitur cum Optat. vt Dem. Olynth. 2. εἴ τις αἵρεσιν μοι δοίη, τὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως τύχην ἂν ἑλοίμην. Iūgitur variis particulis. Dicitur enim εἰ μὲν, εἰ δὲ, si, sin, itē εἴπερ, εἴ γε, εἰ δή, si quidem, si modo. εἴ πως, si forte, vel

re. vel si quo pacto. εἰ καὶ, etsi, etiamsi. εἰ μὴ, nisi. εἰ δὲ μὴ. sin minus. alioqui. Aliquando tamen εἰ μὴ, exp. si non, interiecto verbo inter εἰ & μή. ¶ Interdum εἰ verti debet, an vt Luc. πειρᾶμαι εἰ μέμνημαι. Et Xenop. ἐπηρώτα εἰ ἔλεξε. Item pro ὅτι quòd. Dem. ἔχαιρον εἰ προσέχοι. ¶ Item pro εἴθε, vtinam. Od. γ. Εἰ γάρ μοι τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν περιθεῖεν. Luc. in Caucaso, εἰ γὰρ γένοιτο ταῦτα.

Εἴτε, siue Aristoph. in Nub. καί μοι γενοῦ ξύμβουλος εἴτ' αὐτοὺς γραφὴν διωκάθω γραψάμενος εἴθ' ὅ,τι σοι δοκεῖ. Interdū dicitur εἴτε & in altero membro εἴτε καὶ μή. Nonnunquā additur οὖν, quod abūdat. Plato in Apol. εἴτ' οὖν ἀληθὲς εἴτ' οὐ ψεῦδος.

Εἴθε, vtinam. Homer. Odyss. ξ. Εἴθ' ὡς ἡβώοιμι, vtinam ita ætate vigerem. Sic Plato in Phædro εἴθε γράψειεν vtinā scriberet. Iungitur & indicatiuo, vt Xen. εἴθε σοι τότε συνεγενόμην ὅτε δεινότατος σαυτοῦ ταῦτα ἦσθα. Et infinitiuo: vt in Epigr. εἴθε με πλάζεσθαι. Interdum inseritur in hac constructione verbum ὄφελε vt εἴθ' ὄφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς, Aristoph. Dicitur & Αἴθε pro εἴθε.

ΕἾΑ. (aduerb hort.) eia. Interdum cum verbo plur. num. vt Aristoph. in Pluto ἀλλ' εἶ' ἁπαξάπαντες ἐξ ἑνὸς λόγου ὀρχεῖσθε. Idem in Vespis. Εἶα νῦν γ' ὦ στωδικασταὶ σφῆκες, &c. ¶ Εἶα verò Suidæ & Hesychio est χόρτος, gramen.

ΕἸΑΜΕΝἨ ῆς, ἡ, locus humectus & vliginosus: locus irriguus & herbosus, viretum seu pratum. Il. δ, de populo arbore, Ἥ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκῃ. Et Il. π. de bobus. Αἵ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο νέμονται. Sic Apol. Argon. lib. 2, βαθυρρείοντος ὑφ' εἱαμεναῖς ποταμοῖο. Videtur deduci ab εἶα significante gramen. Scribitur & ἰαμενὴ, apud Hesych. A Nicandro autem hæ εἱαμεναὶ siue ἰαμεναὶ dicuntur ἰαμνοὶ in Ther. v. 29. & 200 & alibi.

Εἰανός, vide in Ἑανός.	Εἶαρ &c. vide in Ἔαρ.
Εἴβω, vide in Λείβω.	Εἶγμα, idem in Εἴκω.

ΕἼΔΩ, video. vnde ἀΐς, inquit Eustath. Huius tamen actiuæ vocis exemplum in hac sig. non affertur. At Aoristus 2 εἶδον & apud poëtas ἴδον (vidi intuitus sum) frequentissimus est. Luc. ὅτι γελοιότατα εἶδον. Od. ψ. Οὐκ ἴδον οὐ πυθόμην. Apud Theophr. τὸ βραστὰ ἂν ἰδεῖν. idem est quod ἐντυγχάνειν. videre & colloqui. Sic apud Luc. οὐκ ἂν ἴδοις αὐτ', & οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ pro eodem. Transfertur ἰδεῖν & ad mentis oculos, vt & videre pro, intelligere, animaduertere. Dem. ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὁ τιθεὶς τὸν νόμον εἶδε. ¶ Item scio, vnde quidam formant optat. εἰδοίμι, εἰδοίς, & imperat. εἴδετε, apud Hom.

¶ Deriuata ab εἴδω, i. video.

Εἴδομαι pass. vnde εἴδεται, videtur, eo sensu, quo dicimus aliquid nobis tale vel tale videri, aut videri aliquid faciendum. Il. ε. ‑τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι; Interdū εἰδόμενος cū dat. dicitur, qui apparet similis, qui assimilatur. vt Il. β. εἰδομένη κήρυκι. ¶ Item actiua significatione, video, intueor. vt Il. ... ἐς ἀλλήλους δ' ἰδέσθαι ... exp. ἐφαίνετο. item προσεποιησάμην.

Ἴδε & ἰδοὺ ecce, aduerbia ex imperat. facta. Ioh. 1. ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ θεοῦ, & alibi sæpe in nouo Testamento. Aristoph. in Nub. Ἰδοὺ τί ἐστι; Sic & apud Luc.

Εἶδος, εος τὸ facies, forma, species. Il. γ Δύσπαρι εἶδος ἄριστε. Apud Greg. λεόντειον εἶδος προβάλλεσθαι. leoninam speciē præ se ferre. ¶ Itē pro statura: vt apud Hesiod. in Theog. ἰσχὺς κρατερή μεγάλῳ ἐπὶ εἴδει. ¶ Item apud philosophos pro forma rei, inquit Bud ¶ Item modus, vt apud Herodian. εἰς ἓν εἶδος ... ad vnum modum ¶ Item genus, pro quo exp. & species: vt ... εἶδος, apud Plat. Sic ἔστι δὲ παιᾶνος δύο εἴδη. Aristot. duo sunt ... genera. ¶ Εἴδη Pindari ... tanquam diuersa odarum genera. Sic etiam εἰδύλλια Theocriti quod varia sint poëmatiorum genera. ¶ Εἶδος significasse etiam acetum, scribit Poll. lib. 6. c. 1. ¶ Hesyc. testatur accipi etiam pro ardor, æstus. ¶ Pro εἴδησις vide in deriuatis ab εἴδω, i. scio.

Εἰδικὸς & ἰδικὸς, specialis: cui opponitur γενικὸς, i. generalis. Gai. Εἰδικῶς, & ἰδικῶς, specialiter, speciatim.

Εἰδόομαι, formam rei alicuius accipio, similis fio, vnde apud Nic. in Alexiph. μολιβδῷ εἰδήνατο χροιήν.

Εἰδάλλομαι, similis videor vel appareo assimulor.

Ἰνδάλλομαι pro eodem frequentius. Il. γ. ὥστε μοι ἀθανάτοις ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι, aspectu similis videtur mortalib. Alicubi simpliciter pro, videor, cernor. vt Aristoph. in Vesp. ὥστε μοι γ' ἰνδάλλεται ὁμοιότατος κλητῆρος εἶναι τουτῳί. Apud Arist. de mundo, πάντα ἐστὶ θεῶν πλέα καὶ διὰ ὀφθαλμῶν ἰνδαλλόμενα ἡμῖν, exp. omnia sunt diis plena, quorum spectra oculis ab hominibus hauriuntur.

Ἴνδαλμα, simulachrum species. Synes. de insomn.

Εἰδάλιμος, formosus. Od. ω. Exp. & ἐπισήμων.

Εἴδωλον, ου, τὸ, simulachrum, imago, effigies. Sic appellatur quicquid est quo repræsentatur nobis forma rei alicuius vel fictæ vel etiam veræ. Item forma ac species rei in animo concepta, apud Hom. & Plut. ¶ Apud Ecclesiasticos scriptores εἴδωλα (Latinè etiam idola) peculiari significatione vocantur simulachra numen aliquod repræsentantia, quod honore & cultu afficitur.

Εἰδωλεῖον, ου, τὸ, idoli seu idolorum templum. 1. Cor. cap. 8.

Κατείδωλος πόλις, vrbs idolis dedita, Act. cap. 17.

Εἰσκω, assimilo comparo. Dicitur & ἴσκω pro eodem.

Ἰδέα (alicubi & εἰδέα) species, vt εἰδέα τοῦ ἀρίστου apud Plat. species optimi. Sæpe etiam exp. genus, sicut εἶδος. vt apud Theophr. ἑπτὰ ἰδέαι τῶν χυλῶν, septem genera saporum. Item ἰδέαι formæ, vt Cicer. interpr. apud Plat. De his lege Arist. in Metaphys. Item species, i. pulchritudo, vt ἰδέα τοῦ σώματος, apud Plutarch. in Pericle.

Ἴδιος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex εἴδω, i. video.

Ἀειδὴς έος, ὁ & ἡ, inspectabilis, qui cerni non potest. Item obscurus, tenebrosus, vt ἀειδὴς αὔρη Lucil. quæ cerni nequit. Apud Phil. ἀειδὲς ὄμμα τῆς διανοίας, exp. inspectabilem oculum mentis. Item pro δυσειδὴς, deformis.

Ἀείδελος, (poëticum) pro eodem. Item pro, valde conspicuus: vt α sit epitaticum, ex Nic. in Ther.

Ἀϊδὴς έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀειδὴς, obscurus, &c. Ἀΐδης autem vide suo loco. Hesiod. καὶ σῆμ' ἀϊδὲς πείνοντ' ἀναύρου.

Ἀϊδνὸς, quoq. pro, tenebricosus. Hesiod. in Theo. ἐν βένθεσιν ἀϊδνῆς. Et apud Plut. initio Thesei πηλὸς ἀϊδνός.

Ἀΐδηλος ου, ὁ καὶ ἡ, tenebricosus & obscurus παρὰ τὸ μὴ εἴδεσθαι καὶ ὁρᾶσθαι. ¶ Item improuisus seu inexpectatus, inopinatus Nicand. in Ther. Βρύξαντος δ' ἀΐδηλος ἐπιδραμὼν ἀνίει φείκη. ¶ Habet actiuam etiam signif. pro, reddens ἀΐδηλον & è conspectu tollens, ideoq. noxius, exitiosus, pestifer: vel etiam dignus qui pereat & ex conspectu hominū tollatur, vt Il. ε. ἐγείνατο παῖδ' ἀΐδηλον, filiam nocentem. ¶ Exp. etiam lucidus & qui præ cæteris conspicuus est, vt sit compositum ex α epitatico & verbo ἰδέσθαι, vt Il. πῦρ ἀΐδηλον. ¶ Rursus ἀΐδηλα dicuntur quæ non videre licet quæ non omnibus conspicienda dantur, arcana, vt apud Hesiod lib. 2. Erg. μηδ' ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι, πορήσας μωμεύειν ἀΐδηλα. aduerbialiter etiam accipi posse annot. pro, clam seu clanculum.

Ἀϊδήλως, obscurè. Itē ἀληθέως. Il. φ. σὺ δὲ κτείνεις ἀϊδήλως.

Ἀπείδω, inusit. vnde Aor. 2 ἀπεῖδον vide ἀφοράω, in Ὁράω.

Διειδὴς, perspicuus, pellucidus, limpidus clarus, hoc est, qui perspici & peruideri oculis potest, vt pura & limpida arenæ, vt διειδὴς ὕδωρ apud Theophr. de caus. pl. lib. 6. cap. 28.

Διειδόμενος idem cum διειδής. Apoll. Arg. l. 1.

Ἐνείδω, inusit. vnde Aor. 2. ἐνεῖδον, intuitus sum & infin. ἐνιδεῖν intueri inspicere, videre in. Plato. ἀλλοτριότητα ἐνεῖδες, ἐν ἐμοὶ πρός σε. in me vidisti.

Παρενείδω (decomp.) idem quod ἐνείδω. Vnde παρενιδὼν apud Aristoph. in Lysistr.

Ἐπεῖδον (ab inusit. ἐπείδω) vide ἐφοράω in Ὁράω.

Κατείδω, (inusit.) video conspicio, perspicio, vnde Aor. 2. κατεῖδον. Et partic præt med. κατειδώς apud Plat de leg.

Παρεῖδον Aor. 2. ab inusit. παρείδω, visu præterij neglexi.

Παριδεῖν oculo non attento prætermittere, negligere, vnde apud Arist. in Rhet. παριδὼν τὰ αὐτοῦ. Vide παροράω. in Ὁράω.

Περιείδω, inusit. vnde Aor. 2. περιιδεῖν, circumspicere. Isocr. in Euag. περιιδεῖν εἴ τινες αὐτοῖς βοηθήσουσι. Et Thuc. li. 4. περιιδεῖν τὸ μέλλον, rerū euētū speculari. Itē negligere, sinere, pati. Herodot. l. 4. ἀλλὰ περιείδετε χρήσασθαι. Idē (sequēte acc. cū part) ἐὰν μὴ περιίδητε διαφθαρέντας αὐτοὺς, nisi eos diffugere siueritis. Idē μὴ περιίδητε ἡμᾶς διαφθαρέντας. ne sinatis nos persūdari,

Περιιδέσθαι poeticè pro περιιδεῖν. facta syncope.

Προείδω siue προείδω, prævideo, prior video. Odyss. δ. Μή πως με προΐδωσιν ἢ ἐκ προθάσεως ἔλθῃ. Item præuideo, prouideo, prospicio, video & cognosco antequam fiat. vnde προΐδητε apud Æsch. præuideatis prospiciatis. Præt. med. προῄδειν præuideram. Plut. de deo Socr. καὶ γὰρ προεῖδε καὶ προεῖπεν ὑμῖν τὴν Ἱπποδάμου μελαγχολίαν. Sic προειδέναι præuidisse, præcognouisse præsensisse Partic. προϊδὼν & προειδώς, qui præuidit & præcognouit, præscius seu præsciens. Et προειδόμενος pro eodem, apud Thuc.

Decomp. Ἀπροειδὴς, improuisus, non præuisus. In Epigr. Ἀΐδος ἀπροειδὴς ἀμφεκάλυψε μυχός, improuisus & nec opinantem inuadens. Item actiuè pro, imprudens non prospiciens quod euenturum est, vt in Epigr. apud Suid. ἀπροειδὴς δὲ Ἐκέφαλον πλῆξας, imprudens nec opinans.

Προσείδω, vnde προσεῖδον, aspexi vidi, Soph. in Aiace.

Συνείδω inusit. vnde Aor. 2. συνιδεῖν, perspicere, considerare. Vide & συνοράω in Ὁράω.

Αἰδὼς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex εἶδος.

Ἀλλοειδὴς έος, ὁ καὶ ἡ, aliam formam habens, quàm antea, formam mutatam habens Od. ν.

Ἀνείδεος, ου, ὁ καὶ ἡ, forma carens, informis. ἀνείδεος ὕλη, primum subiectum, Philopono in Proclum.

Δυσειδὴς, deformis turpis Chrysest Δυσείδεια deformitas.

Ἑτεροειδὴς, qui vel quæ est alius speciei, diuersæ.

Εὐειδής, formosus, pulcher. Plat. in Crit. γυνὴ καλὴ καὶ εὐειδής.
Θεοειδής, Deo similis, diuina forma præditus. Ilia. γ. Ἀλέξανδρος θεοειδής. Et Philo de vita M. l. 1. θεοειδέστατον ἄγαλμα, simulacrum persimile diuinæ formæ.
Θεοειδῶς, similiter Deo, ita vt diuinā formā repræsētet. θείως.
Θεουδής, έος, ὁ καὶ ἡ, per contract. pro θεοειδής. Odyss. ζ. καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
Θεουδεία, pietas: quippe qua Dei similes esse studemus. Ex Nōno. Sunt tamen qui ab ἀδέω, i. placeo, deducant.
Μονοειδής, vniformis, vniusmodi. Τὸ μονοειδές apud Plat. Cicero vertit, nihil habens admixtum, dispar sui atque dissimile.
Ὁμοιδής & ὁμοιοειδής, eiusdem speciei, eiusdem generis.
Decomp. Ἀνομοιοειδής, diuersæ speciei.
Πολυειδής, diuersas species habens, multifarius. Luc. in somn.
Πολυειδῶς, multifariam.
Sunt & alia ferè innumera huius generis composita, vt ἀργυροειδής, βοοειδής, γαστροειδής, δενδροειδής, ὀπιστολοειδής, ἡλιοειδής, θυμοειδής, ὑπρεειδής, νοοειδής &c. in quibus εἶδος variis modis redditur, quæ breuitatis causa sine detrimento hic omittuntur.

Deriuata ex εἴδω, i. scio.

Εἴδομαι, idem quod εἴδω, scio. Xen. εἴδομαί σοι χάριν. Præt. med. οἶδα, noui, scio.
Εἰδέω, ῶ, scio, fut. ήσω, præt. ηκα. Εἰδέναι infinit. ex εἰδηκέναι, itidémq; particip. εἰδὼς ex εἰδηκὼς per syncopē factum esse putárunt quidam grammatici. Iliad. υ. ὄφρ' ἐῢ εἰδῇς. Et Il. ξ. ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα. Particip. εἰδὼς cum genit. sciēs, peritus, vt Il. β. τόξων ἐῢ εἰδώς. Et Il. ε. ἐῢ εἰδότε χάρμης. Et Il. ρ. οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, non ante experta partum.
Εἰδήμων, sciens, gnarus, peritus, poeticum. Εἰδημόνως, scienter, peritè poet. Εἴδησις, scientia, peritia.
Εἰδότως, scienter.
Εἶδος pro εἴδησις & pro μαντική, vide apud Eust. At pro, species, &c. vide Εἴδω in priori signif.
Ἴσκω, scio pro εἴσκω, ab εἴσω futuro verbi εἴδω. Sunt qui ab ἴσημι deriuare malint. Apud Hom. ἴσκε quidam exp. etiam ἔλεγχε, vel ὑπενόει, aut εἴκαζε.
Ἄϊστος, ου, ὁ καὶ ἡ (*comp.*) de quo sciri nihil potest, de quo quid factum sit, nec videndo nec ex aliis sciscitando cognoscere queas. Odyss. α. οἴχετ' ἄϊστος.
Ἀϊστόω, ώσω, memoriam alicuius aboleo, facio vt de aliquo nec sciri quippiam nec cognosci queat, deleo, extinguo. ἀφανίζω. Soph. in Aiace, σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἠΐστωσας δορί.
Decomp. Διαϊστόω, ω, idem. Soph. in Trach. αὐτὴν διηΐστωσε.
Ἐξαϊστόω, idem quod ἀϊστόω.
Ἴσημι, ἴσαμεν & ἴστωρ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀείδω, quomodo huc pertineat, vide suo loco & ordine.
Διαείδω, dignosco, cognosco, perspicio. Διαείδομαι, cognoscor & perspicior. Il. ν. ἀρετὴν διαείσεται ἣν μένος.
Ἐξειδέναι, pernosse, probè cognitum habere & perspectum.
Ἐξοιδα, pro οἶδα, nisi ἐξ signif. augeat. Soph.
Κάτοιδα, itidem pro οἶδα, Soph. οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις.
Περιειδέναι, & poeticè facta syncope περιίδμεναι, scire supra, scire plus quam. Il. ν. Τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιίδμεναι ἄλλων. Itē pro negligere: de quo vide & comp. ab εἴδω in priore signif.
Περίοιδα, probè noui. Item supra alios noui. Hom. in Odyss. ἄλλων περίοιδε δίκας.
Προείδω & προειδέω, præcognosco, cognosco antequā fiat. Plutarch.
Προειδώς, qui præcognouit, præscius seu præsciens.
Προσειδέναι χάριν, insuper gratiam habere. Plat. in Apol. Socr.
Σύνοιδα, mihi conscius sum. Plat. in Apol. οὐ σύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν. Inuenitur etiam σύνοιδα ἐμαυτῷ δεινὰ εἰργασμένῳ. Dicit. & per dat. σύνοιδά σοι δεινὰ εἰργασμένῳ. Et cū part. pręs. Isocr. in Areop. σύνοιδα αὐτοῖς ἥκιστα χαίρουσι. Interdum sine part. συνῄδεσάν σοι τῶν ϛ. Xē. Dicit. & συνειδέω, ac συνειδῶ itē συνειδέναι & συνειδώς. Hinc ὁ συνειδώς, cōscius: & τὸ συνειδός, cōsciētia, Plut. in Pub. ἐλαυνόμενος τῷ συνειδότι τοῦ πράγματος.
Συνείδησις, conscientia sæpe in epist. Pauli.
Decomp. Ἀσυνειδότως τοῖς ἄλλοις, aliis inconsciis. Plut. in Apophth.
Εὐσυνείδητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui bene sibi est conscius.
Φιλειδήμων, sciendi seu cognoscendi cupidus, cognitionis seu scientiæ cupidus. Strabo homini vt proprium tribuit.

Εἶεν, vide in Εἰμί.

ΕἾΘΑΡ, (aduerb. poet.) statim, cōfestim. Il. ε. εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησε. Ab Hesychio exponitur etiam, heri.

Εἶθε, vide in Εἰ. Εἰκάζω, &c. vide in Εἴκω.
Εἴκελος, vide in Εἴκω, similis sum.

ΕἸΚΗ, temerè, casu fortuito & sine consilio. Isocr. in Panathen. τοῖς εἰκῇ καὶ χύδην ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ λέγουσιν. Idē λίαν εἰκῇ, valde temerè & inconsultò. Ceb. Theb. πλανῶνται εἰκῇ, temerè & fortuito casu vagantur huc illuc.
Εἰκαῖος, ου, ὁ, temerarius, qui temerè aliquid facit, apud Athenæum lib. 11. Vnde τὸ εἰκαῖον, temeritas. Dicitur εἰκαῖον etiam id quod εἰκῇ & temerè factum est vel fit, vt εἰκαῖα κόμης σκυλματα in Epigramm. comæ temerè discerptæ. Item, qui temerè & fortuitò se offert. εἰκαῖος ἀναγνώστης, exp. lector vulgaris & triuialis doctrinæ. Exponitur etiam leuis, vanus, futilis. Hesyc. & Suid.
Εἰκαιοσύνη, ης, ἡ, temeritas: vel futilitas, vanitas.
Εἰκαιότης, ητος, ἡ, idem Suid.
Ἀνεικαιότης, (*comp.*) cui contr. εἰκαιότης.

ΕἼΚΟΣΙ, viginti. Od. π. εἴκοσι κοῦροι. Et pro eodem εἴκατι Doricè, & poeticè ἐείκοσι.
Εἰκάς, άδος, ἡ, vicenarius numerus, viginti. Item vigesima mēsis dies, Aristoph. in Nub. Ὁρῶν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας.
Εἰκαδισταὶ dicebantur Epicurei, quoniā τὴν εἰκάδα cuiusq; mensis colebant, qua Epicurus esse natus credebatur. Athen.
Εἰκοσάκις, vicies.
Εἰκοσαπλάσιος, vigecuplus, vicies auctus. Plat. in Tim.
Ἑπτακαιεικοσαπλάσιος, septem & viginti partibus maior, Plat. in Timarch.
Εἰκοστός, οῦ, ὁ, vigesimus. Εἰκοσταῖος, vigesimanus, qui vigesima die aliquid facit.
Ἐείκοσι, poetico pleonasmo τοῦ ε pro εἴκοσι, viginti. Sic ἐεικοστός, pro εἰκοστός.

ΕἼΚΩ, F. ξω, similis sum. Aristop. in Neb. τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, similis eris. Exponitur tamen ὁμοιῶ, ab Etym. & Eust. ¶ Item cedo, non repugno. Isocr. ad Dem. θυμουμένοις μὲν εἶκεν. Et Thuc. li. 1. εἶξαι τῇ ἡμετέρᾳ ὀργῇ, cedere iræ. Idem libro primo, & secundo dicit, εἴκειν ταῖς ξυμφοραῖς, cedere calamitatibus vel succumbere. Exp. & non resisto, vincor, morem gero, indulgeo, vt Od. ξ. ἔνθ' ὕβρει εἴξαντες. Sic ibidem πεινῇ εἴκων.
Εἴκων θυμῷ vel ὀργῇ, apud Hom. exp. impotens animi, impatiens iræ.

Deriuata ex εἴκω i. similis sum.

Εἴκομαι, idē quod εἴκω. Il. α. ἔστε δ' οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην. Et Il. ψ. εἴκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ. Præt. med. ἔοικα, itidem pro similis sum, Homer. Xen. Dem. Item videor. Aristop. ὡς ἔοικας, vt videris. Et cum infinit. vt Plat. de leg. ἔοικα τυχεῖν, videor mihi consequutus. Ἔοικε, (impersonaliter sumptum) videtur. vt ὡς ἔοικε, vt videtur. Plat. Plutarch. Item consentaneum est, par est, æquum est. Odyss. θ. οὐδ' ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. Item, decet. Cum dat. Plat. de leg. 9. ἔοικε δὲ νέῳ παντὶ ὑπὸ γέροντος πληγέντι, ῥᾳθύμως ὀργὴν ὑποφέρειν.
Ἐοικώς, ότος, ὁ, similis Plat. Xen. Plut. Item consentaneus, conueniens, meritus. Od. α. γ. Herodian. lib. 4.
Ἐοικότως, aduerb. similiter, simili modo, item conuenienter.
Εἶγμα, τό, similitudo, imago.
Εἰκώς, ότος, ὁ, similis. Iliad. ψ. Et in fœm. gen. εἰκυῖα. Il. τ. γυνὴ εἰκυῖα θεῇσι. Item verisimilis, probabilis, vt εἰκότες λόγοι apud Plat. Expon. alicubi & decens.
Εἰκός, verisimile, probabile. Item consentaneum aut rationi consentaneum. Thuc. 3. & 6. Sæpe in narrationibus ὡς εἰκός, vel ὥσπερ εἰκός, velut per parenthesin interiectum, exp. vt verisimile est, vt credibile est, vel vt æquum est, vt par est, apud Xen. Interdum etiam, vt decet seu vt decuit. Pro eodem dicitur etiam κατὰ τὸ εἰκός, & ἐκ τοῦ εἰκότως, cui oppon. παρὰ τὸ εἰκός. Interdum verò additur genit. vt a Greg. in Enc. Macc. παρὰ τὸ εἰκὸς τῆς φύσεως, quod quidam exp. vltra quam naturæ consentaneum sit. Alicubi verti debet, probabilitas, & quæ Plato εἰκότα dixit, Cicero argumenta appellauit.
Εἰκότως, vt rationi consentaneum est, vt par est, meritò, iure. Thuc. Plut. Xenoph. &c. Interdum ponitur in fine orationis pro, & meritò quidem.
Εἰκάζω, assimilo, effingo ad imitationem exemplaris, Bud. ex Aristot. Item comparo. Aristoph. in Nic. κεντα ὕφεις εἴκαζεν αὐτάς. Thuc. 4. ὡς μικρὸν μεγάλῳ εἰκάσαι, pro quo dicit Arist. 2. Meteorol. ὡς εἰκάσαι πρὸς μικρὸν μεῖζον. ¶ Item figuratè loquor, dico εἰκόνα, quæ similis est metaphoræ. Bud. ex Aristot. in Rhet. ¶ Item conicio, coniecto. Thuc. Dicitur εἰκάζω τοῦτο vel ἐκ τούτου. Plutarch. & Thuc. Nonnunquam etiam ὡς εἰκάσαι, vel ὅσον εἰκάσαι, pro, vt conicere licet aut licebat vel licuit, apud Synes.
Εἰκάζομαι, assimilor, comparor, &c. Part. εἰκασμένος, assimilatus, effictus, item expressam imaginem habens.
Εἴκασμα, τό, simulacrum, effigies, imago. Plutarch. ad Col. Item coniectura, pro quo & εἰκασμὸς apud eundem.
Εἰκασία, assimilatio, repræsentatio imaginis. Item comparatio. Item coniectura. Luc. Exp. &, imaginatio. apud Plat. Polit. 6. A Bud. exp. simulatio & simulacri effictio.
Εἰκαστής, coniector. Thuc. 1. Εἰκαστοὶ λόγοι, verisimiles atque opinabiles. Εἰκαστικός, (q. d. assimulatorius) vt τέχνη εἰκαστική, Plat. in Soph. Item coniecturalis. Item εἰκαστικὰ aduerbia, quę dubitatiua seu dubitandi vocantur, vt ἴσως.
Εἴκελος, ου, ὁ, similis, poet. Iliad. χ. ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ.
Ἴκελος, ου, ὁ, idē, Hō. Hesio. Apol. Ἰκελόω, ῶ, assimilo, in Epigramm.
Εἰκών, όνος, ἡ, simulachrum, imago, effigies, propriè hominis aut anima-

animalis, aliusve rei corporeæ. Æsch. Isocr. Plut. & alij. Metaphoricè quoque accipitur. vt apud Herodian. lib. 7. Est etiam figura orationis qua exprimitur rerum aut personarum imago, vt docet Quintil. lib. 5. cap. 11.

Εἰκελῶς, dicitur pro eodem, Aristoph. in Neb. τὰς εἰκοῦς τῆς ἐγχέλεων τὰς ἐμὰς μιμούμενος.

Εἰκονικὸς, οῦ, ὁ, iconicus, omnibus lineamentis ad exemplar expressus. Metaph. in Epigr. lib. 2. Φαίδιμος ἔγραψε λαβὼν εἰκονικὴν ἀποχήν, expressam accuratèque ad formulam redactam acceptilationem.

Εἰκόνιον ου, τὸ, imaguncula, icuncula. Plu. in Erot.

Εἰκονίζω, effingo, imaginem omnibus lineamentis ad exemplar exprimo, iconicè exprimo. imaginem repræsento. Aphthon. λόγος ψευδὴς εἰκονίζων ἀλήθειαν.

Εἰκονισμὸς οῦ ὁ effictio, iconica repræsentatio. Est & figura orationis quam autor ad Heren. effictionem vocat, qua cum exprimitur & effingitur verbis corporis cuiusdam forma quoad satis sit ad intelligendum.

Ἐείκω, idem quod ἔοικα, vnde pass. ἔεικται, similis est.

Εἴσκω, assimilo, comparo, vt Il. γ. ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω. Vide Eustath. & Od. δ. Εἴδωλον ποίησε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί.

Composita: ac primùm ex εἴκω similis sum.

Ἀεικὴς, έος, ὁ & ἡ, non consentaneus, indecens, indecorus. Item fœdus, vt Il. β. ἀεικέσσι πληγῇσιν, fœdis verberibus. Sic ἀεικὲς ἔργον appellatur adulterium. Exponitur & indignus, vt Il. α. ἀεικέα λοιγόν. ¶ Item durus & asper, de qua signif. vide in comp. ab εἴκω, i. cedo.

Ἀεικεία ἡ, siue αἰκία, propriè indecentia, sed accipitur pro contumelia, pro turpi & contumelioso facto in aliquem: ideo exp. indignitas, indignum facinus. Il. ω. & Odyss. υ. & apud Herod. 1 ἐτόλμησας τὸν τοῦδε παῖδα ἐόντος πρώτου παρ' ἐμοὶ ἀεικείῃ τῇδε περισπεῖν, i. tune ausus es huius filium viri apud me primarij tā indignis cōcidere verberib. ab Hesych. αἰκία exp. etiam punitio, peccatū, infortunium. Item κάκωσις, λύμη.

Ἀϊκῶς, indecenter, turpiter, fœdè, indignè. indignis modis, contumeliosè. Sophoc. in Electra. Legitur & αἴκως, cum simplici ι propter versum. Il. χ.

Ἀεικίζω, f. σω, indecenter vel indignè aliquem tracto, indignis modis aliquem tracto. Exp. etiam, contumelia afficio, fœdo. Iliad. π & τ. ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν. Et Iliad. ω. γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.

Ἀεικέλιος, ου, ὁ, idem quod ἀεικής. Odyss. ι. ἀεικελίη ἀλαωτὺς, cæcitas indignè illata. Sic Odyss. ξ. ἀεικέλιον ἄλγος, indigna calamitas. Item vilis, contemptus, vt ἀεικέλιος στρατός. Il. ξ. Sic χιτὼν ἀεικέλιος. Od. ω.

Ἀεικελίως, indecenter indignè. Od. θ.

Ἀεικήλια. Suidas accipit pro ἀεικέλια h. e. ἀπεοικότα, indecentia, indigna & minimè conuenientia, ideoque δεινά, vt Il. σ. παθέειν ἀεικήλια ἔργα. Alias expositiones vide in Ἔκηλος.

Ἀπέοικα, absimilis seu dissimilis sum. Aphthon περὶ στάσεων 2.

Ἀπέοικε, (impersonaliter) dissentaneum est, abs re est, non decet, non par est. Plut. in Pericle.

Ἀπεοικὼς, absimilis, dissentaneus, absurdus, incongruus. Bud. ex Areop. 4. 5. 6. & Polyb.

Ἀπεοικότως, absimili modo. Item non verisimiliter, ab re, immeritò.

Ἀπεικὼς, idem quod ἀπεοικώς. Plut. de def. orac. οὐ γὰρ ἀπεικός ἐστι, exp. quum incredibile non sit. Ἀπεικότως, idem quod ἀπεοικότως, absimili modo. Item non verisimiliter, absurdè. Isocr. Item immeritò, Thuc. lib. 1.

Ἐπέοικα, videor, idem quod ἔοικα. Od. ι. Ἐπέοικε impersonaliter, decet, par & æquum est. Od. ω. ἱερὰ δ' ἣ θεοῖς ἐπέοικε. In qua signif. interdum cum dat. construitur, vt Il. δ. Σφῶϊν μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας ἑστάμεν. Ἐπεοικὼς (particip.) decens, conueniens, Arrian. lib 6.

Ἐπιεικὴς, decens, consentaneus ἐπιεικὲς, sub. ἐστι, consentaneum est, decet, par est, æquum est, apud Homer. Item τὸ ἐπιεικὲς, æquum & bonum. exp. & honestum. Aristot. ethi. 6. ¶ Item Ἐπιεικὴς, qui æquum, bonum amat, qui æquitatem stricto iuri præfert. Aristot. eth. 5. cap. 10. Expon. etiam, lenis, mitis, item modestus, ex Plat. de leg. ἐπιεικὴς ἤθεσι, præditus bonis moribus. Apud Isocr. in Areop. ἐπιεικὴς οἰκέτης, exp. frugis bonæ seruus.

Ἐπιείκεια, ἡ, æquitas, æquum, bonum, summi iuris moderatio, Isocr. Dem. Item clementia, lenitas: quum quis demissè cum ciue agit. Plut.

Ἐπιεικῶς, non absurdè. Plut. in Sympos. Item moderatè Plut. Item clementer, ex æquo & bono, benignè. Herodian. lib. 8. Item valde. Plat. de leg. ἐπιεικῶς οὐ σμικρὰ συμβάλλοντες valde opitulantur. Luc. πάνυ ἐπιεικῶς. Est etiam παράδοξως καὶ παρ' ἐλπίδα, item ἱκανῶς. Suidas.

Ἐπιεικεύω. f. εύσω, ex æquo & bono ago, mitis sum.

Ἐπιεικίζω, ex fide bona statuo, apud antiquos. Bud. in Pand.

Decomp. Ἀνεπιεικὴς, æquum, bonum non colens. Item inclemens, immitis. Thuc. l. 3. Ἀνεπιείκεια, iniquitas, inclementia, duritas. Ἀνεπιεικῶς inclementer, iniquè.

Φιλεπιείκεια, amor τῆς ἐπιεικείας, animus æqui boniq; amās æqui boniquè studium.

Κατεικὴς, idem quod ἐπιεικής, Hesych.

Μενοεικὴς, animo gratus, animum permulcens, μένει εἴκων, à μένος, quo significatur δύναμις, vt Il. τ. μενοεικέα δῶρα.

Παρέοικα, aliqua ex parte seu aliquantulum similis sum. Item videor. Παρέοικε impersonaliter sumptum, aliqua ex parte consentaneum & conueniens est. Παρεοικὼς, aliqua ex parte similis, vel aliqua ex parte consentaneus seu conueniens.

Προσέοικα, assimilis sum. Plat. epist 7. εὐχῇ προσέοικεν ἡ τοσαύτη ξυμβουλὴ, voto assimile est tale consilium. Idem videor, τοιούτοις δέ τισι προσέοικεν γράφων τὸν νόμον χρῆσθαι, i. videtur.

Προσέοικε, impers. consentaneum & conueniens est. Greg. προσέοικε τῷ παρόντι. Προσεοικὼς, assimilis. Aristot. Plut. Item consentaneus, conueniens, decens, Soph. in El.

Προσείσκω, sum similis, vt προσῄξαι δέμας, corpore es similis, Apud Eurip.

Αἰκία, Νεῖκος, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Composita ab εἰκάζω.

Ἀνεικαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nulla imagine adumbrari potest. Item quem nulla coniectura assequi possis. Suid.

Ἀπεικάζω, assimilo, effingo, exprimo. Isocr. ad Dem. & Luc. de sacr. Item comparo. Demosth. & Æschin.

Ἀπείκασμα, τὸ, simulacrum, imago.

Ἀπεικασία, assimilata & expressa figura, ex Plat. de leg.

Δυσείκαστος, infeliciter expressus, coniectu difficilis. Suid.

Ἐξεικάζω, effingo, effigiem alicuius exprimo, Aristoph. Item assimilo, ad similitudinem alicuius facio, apud Suid.

Ἐξεικάζομαι, accipitur interdum pro similis sum. Xen. Pæd. 1. καὶ τὸ κεκινημένων χεῖλον ἐξείκαστο τῷ ἀκινήτῳ.

Ἐπεικάζω, conijcio, coniecto. Item coniectura assequor. Soph. in El.

Εὐείκαστος, coniectu facilis. Hesych.

Κατεικάζω, suspicor.

Παρεικάζω, assimilo, comparo. Cum accus. & dat.

Προεικάζω coniectura præsentio. Aristotel. Rhet. 1. τὰ μέλλοντα προεικάζοντες.

Προσεικάζω, assimilo, comparo. Plut. in Numa.

Composita ab εἴκελος.

Ἀνδρείκελος, viro similis.

Ἀνδρείκελον, substant. simulachrum, statua. Anth. epigr. lib. 4. Item coloris genus. Quidam exp. purpurissum Xen. in Oecon.

Ἀεικέλιος, ου ὁ, idem quod ἀεικής. Ἀεικελίως, indecenter, indignè. Vide & supra, in ἀεικής.

Δείκελον, vel δείκηλον, simulachrum, imago. in epigr. ῥεῖνς πυργοφόρου δείκελον εἰσορόων. Item persona, vnde dicitur personatus. Hes. Putant quidam de Iouis statua propriè dici, q. d. Διὸς εἴκελον, & per abusum de alijs. Vide & deriuata à Δείκνυμι.

Δεικηλιστὰς, vel Δεικελιστὰς, (Lat. lingua) qui velut imaginē quotidianæ vitæ in scena repræsentat. Mimus, vt quidam interpr. Vide Hes. & Eust. & Δεικηλίκτας pro eodem ex Plut. in Apophth. scribitur & δίκηλον & δικηλιστὴς sine diphth.

Ἐπιείκελος, assimilis. Hesiod. in Asp. ἐπιείκελον ἀθανάτοισι.

Θεοείκελος, Deo similis. Iliad. α. θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ. Dicitur de viris eximiis, & qui diis æquiparandi videntur.

Θέσκελος, idem, ex eoque factum per syncopen & epenthesin τοῦ σ, vt tradunt grammatici, θέσκελος ὀμφὴ, diuina vox, Nonno. Vide & comp. à κέλομαι pro κελεύομαι. Θέσκελον aduerbialiter etiam capitur pro θαυμαστικῶς, i. mirum in modum. Il. ψ. ἔϊκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ.

Παντείκελος, ου, ὁ καὶ ἡ, omni ex parte similis, in Epigr.

Προσείκελος, assimilis.

Composita ab εἰκονίζω.

Ἀπεικονίζω, effingo ad imaginem seu ad exemplar. Philo de mundo. Ἀπεικόνισμα, τὸ, adumbratio, imago, effictio ad imaginem seu exemplar. Item effigies, ex Areopag.

Ἐνεικονίζω, specto vel comparo imagine. Plut. de audit. off.

Ἐξεικονίζω, ex exemplari iconicè exprimo seu effingo, omnibus lineamentis ad exemplar effingo, apud Suid.

Deriuata ab εἴκω, i. cedo, &c.

Εἰκτικὸς, ad cedendum aptus, facilè cedens.

Εἰκάθω, Atticè idem quod εἴκω.

Ἑκὼν, Ἕκηλος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀεικὴς, Etym. ait significare σκληρὸς, i. durus & asper, ὁ μὴ εἴκων, non cedens, vnde ἀεικέα λοιγὸν, Il. α. Sic & Hesych.

Ἐπείκω, concedo. Hes. (& Greg.

Ἐπεικτὸς, cedens, procliuis ad cedendum. Item tolerabilis. Hō.

Εὐεικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, facilè cedens, obsequens, morigerus.

Εὐείκτως, cum prompto obsequio, promptè.

Κατεικὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cedens, obsequens, morigerus.

Κεντρηνεκὴς, stimulo seu calcari obediens, quasi εἴκων καὶ πειθόμενος τοῖς κέντροις.

Παρείκω, cedo, item concedo, permitto, facultatem do.

Ὑπείκω, cedo. Thu. 1. ἐναντιοῦντο πάντα τοῖς Λακεδαιμονίοις καὶ οὐκ εἴα ὑπείκειν. Soph. ὑπεικτέον τιμαῖς. Exponitur & obsequor, vt apud Apoll. Arg. 2. θεσμοῖς γὰρ ὑπείξομεν. Sic & Iliad. α. εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, si tibi in omni re obsequar, vbi accu. regitur à sub. præpos. εἰς vel κατά. Sic apud Xenoph. ὑπεῖξαι λόγῳ

λέγω. Ab eodem dicuntur ὑπείκεν quæ sunt χαλαρὰ & ὑγρά, cedere tactui, non resistere tactui, inquit B. Αὐτ' ὑπείκω σοι τῆς ἕδρας, cedo tibi sede. ex Plut. in Apoph.

Ὑποείκω dicitur interdum à poetis, eadem signif. vt Il. δ. Τῷ δ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισι.

Ὑπεῖξις, cessio. Item obsequium, ex Plat. de leg.

Ὑπεικάθω, Atticè pro ὑπείκω. Soph. in Elect.

Decomp. Ἀντυπείκω, vicissim cedo, vicissim do locum, ex Plutarc. in Polit. præc. Ἀντύπειξις, ipsa τῆς ἀνθυπείκειν actio: quum videlicet aliqui vicissim cedimus seu concedimus. Exp. & submissio, obsequium. item modestia.

Ἀνύπεικτος non cedens, inobsequens, immorigerus.

Νεῖκος & Νίκη quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΕἸΛΑΠΙΝΗ, ης, ἡ. epulū, conuiuiū opiparū, compotatio: (* à λάπτω siue λαπάζω, διὰ τὴν ἐν αὐτῇ σπατάλην γινομένην καὶ δαπάνην. λαφύττειν γὰρ καὶ λαπάζειν τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν, vt Athen. tradit lib. 8. apud Æschin. & Eurip. Eustath. quoque à λάπτω deriuat, διὰ τὸ λαπτικὸν τῆς τοιαύτης λαμπρᾶς παρασκευῆς καὶ δάπανον: addit tamen, antiquis grāmaticis εἰλαπίνην esse εὐωχίαν πολυτελῆ ἐν ᾗ κατ' εἴλας ἢ ὁμοῦ εἰλυμένοι πολλοὶ ἔπινον. Secundū quos erit cōpositum ex εἴλη & πίνω. Idē exponit etiā θυσίαν καὶ παρασκευὴν λαμπροτέραν: vt & Athen. li. 8.) Od. α. Τίς δαὶς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ; Εἰλαπίν' ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστί. Od. λ. ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγαρῳ ἢ γάμῳ ἢ ἐράνῳ ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ. Et Il. κ. Αἰεὶ δ' ἐν δαίτησι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται.

Εἰλαπινάζω, epulor, conuiuor Od. β. & ρ. Βοῦς ἱερεύσαντες καὶ ὄϊς καὶ πίονας αἶγας Εἰλαπινάζουσιν πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον.

Εἰλαπιναστής, οῦ, ὁ, conuiua. Il. ρ. Athen. lib. 8.

Εἰλάτινος, vide in Ἐλάτη.

ΕἸΛΕΙΘΥΙΑ, ας, ἡ Lucina, dea quæ parturientibus opitulatur. Aristoph. in conc. ὦ πότνι' Εἰλείθυια μή με περιίδῃς. Et pro ipso partu ponitur ab Hesiodo. Eadem dea vocatur etiam ἐλευθώ. vnde in Epigr. μόχθον Ἐλευθοῦς ἔκφυγες. * ab ἐλεύθω, venio, quod inuocetur vt fœtus veniat in lucem.

Εἰλειθυιεῖον, templum Lucinæ. Eust.

ΕἸΛΕΩ, ῶ, F. ήσω pro diuc. so spiritu diuerso significat ¶ Cum tenui significat coarcto, cogo, concludo, in angustum redigo in arctum cogo, cōgrego. Il. ζ. ἐπεὶ περὶ νῆα Ὀλυσσῆος εἴλεεν, ... ἄλλας χιμερίας εἰλεῦσιν ... τε θάλασσα. ¶ Cum aspero fig. verto circumago Apoll. Arg. Νῦν δ' ἐπεὶ ... εἱλεῖ ... Itē inuoluo, circumuoluo. Athen. li. 7. de pisciculo, Θέρεσι ταύτην εἱλεῖ ... &c. In qua tamē signif. scribitur etiam εἰλέω cum tenui spiritu qui & in deriuatis quibusdam retinetur. Item insolo, de qua signif. vide in Ἕλη.

¶ *Deriuata ab εἰλέω, i. coarcto, &c.*

Εἰλέομαι, οῦμαι, concludor, &c. Il. φ. ἡμίσεες δ' ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύρροον.

Εἴλω seu εἴλλω, idē quod εἰλέω, i. in angustum cogo. Il. θ. Πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων Εἰλομένων· εἶλει δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ Ἕκτωρ, i. coactorum, confertorum. ¶ Item στρέφω, verso. Aristop. in Neb. Μὴ νῦν περὶ σαυτὸν εἶλλε τὴν γνώμην ἀεί, ne tecum verses seu agites. ¶ Item arceo, prohibeo, vnde εἰλλόμενον Hesych. exp. εἰργόμενον, ex Æsch. Bassaris, & εἴλλη apud eundem εἰργμὸς, κωλύη.

Εἴλη, ἡ, agmen, grex, vt κατ' εἴλας, gregatim, apud Herodot. Et εἶλαι ἱππέων, agmina equitum. Est etiā ὀπή, i. foramen, Suidę.

Ἴλη pro εἴλη, agmen. Plut. in Lyc. ἐκαθέζοντο δὲ ὁμοῦ κατ' ἴλην καὶ ἀγέλην ἐπὶ στιβάδων, i. gregatim agminatim. Peculiariter verò est vocabulum militare, s. agmen sexaginta quatuor equitum. Alam alij interpr. alij turmam.

Ἰλαδόν, turmatim, cateruatim, confertim magno agmine. Il. β. & Hesiod. in Erg. Εἰλαδόν pro eodem.

Ἕλλω pro ἴλλω, κατέχω Hesych. Ἐλλεδανός, οῦ, ὁ, vinculum, restis, funiculus tortilis è vimine aut alia re quo stringuntur mergites & manipuli. Il. σ.

Εἴλαρ, ατος, τό, propugnaculum intra quod nos conclusos continemus ad vim extrinsecus arcendam. Il. η, ξ, & alibi. Apud Suidam scribitur εἶλαρ.

Composita.

Ἐξείλλω, exp. eiicio possessione. ex Dem. (in Camillo.

Κατειλέω, colligo in arctum, in orbem conglobo. Bud. ex Plut.

Κατείλλω, coarctatum & quasi conclusum teneo, in angustum cogo. vnde φωναὶ κατειλλοῦσαι apud Erotianum ex Hippocr. quod exp. κατεχόμεναι.

Συνειλέω, coarcto cogo. Theophr. de caus. plant. lib. 3. c. 19.

Ὅμιλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Deriuata ex εἰλέω, i. Verso, &c.

Εἰλοῦμαι, circumplicatus sum & inuolutus, vt terra circum axem mundi. Plat. in Tim. εἱλουμένην περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον. Item versor. Herodot. in Eust.

Εἴλημα, τό, inuolucrum, integumentum. Athen. ex Anacr.

Εἰλεσις, εως, ἡ, idē quod περιστροφή, Apoll. schol. vide & in Ἕλη.

Εἰληδόν, Suidæ idem quod συνεστραμμένως.

Εἰλητός, οῦ, ὁ, conuolutus, vel conuolubilis, schol. Aristoph.

Εἰλητικός, qui sese εἰλεῖ. vt εἰλητικὰ ζῷα, animantia quæ tractim ambulant, i. quę sese voluunt & trahunt inter incedendū.

Εἰλεός, οῦ, ὁ, ileus, voluulus seu conuoluulus, vt quidam interpr. Morbus est intestinorum, de quo vide Aretęum & Actuarium. Pro eodem dicitur & ἰλεός. ¶ Est & vitis species, apud Athen. lib. 1. Item vuæ species. Hesych.

Εἰλεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ileosus, qui ileo laborat. Aret.

Εἴλω, verso, στρέφω. Aristoph. in Neb. Vide alias signif. in der. ab εἰλέω, i. coarcto.

Εἰλυόομαι, οῦμαι, verso. Bud. ex Alciphr.

Εἰλύω seu εἴλυμι, f. ύσω, verso, voluo, vt εἴλυε βίβλον, in Epigr. Reperitur etiam tenui notatum spiritu.

Εἰλύομαι, voluor, repo, de homine qui quum incedere nequit, repit. vt apud Sophocl. in Philoct. ἕρπει γὰρ ἄλλοτ' ἄλλα τότ' ἂν εἰλυόμενος, παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας. Item intego, induo. Iliad. ε. νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους. Et Iliad. ρ. εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ. Item inuoluo, occulto. Homer. Iliad. π. Odyss. ξ. Apoll. Arg. 3.

Εἴλυμα, τό, inuolucrum, integumentum, indumentum Od. ζ.

Εἴλυσις, εως, ἡ idem quod πορεία, vt Soph. schol. annotat.

Εἰλυθμός, οῦ, ὁ latibulum, ex Nic. Εἰλυός, οῦ, ὁ, idem, Apoll. lib. 1.

Εἰλυάζω, intego, inuoluo.

Εἰλυφάω, verso, torqueo. Il. λ. Πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει.

Εἰλυφάζω, pro eodem. Il. υ. Πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει. Neutraliter quoque ponitur pro passiuo, versor, torqueor. Hesiod. in Asp. Τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε χερσὶν ἔνι δμωῶν.

Εἰλαμίδες, Polluci dicuntur μήνιγγες, i. membranę duę cerebrū ambientes, inde vocatæ quod περὶ μυελὸν εἰλοῦνται.

Εἰλίσσω, vel εἰλίττω, voluo, verso, vt εἰλίω, à quo deducitur. Aratus, Μεσσόθι πῆ δ' ἅλις ἠ καὶ κῆτος εἰλίσσονται. apud Aristot. lib. 5. histor. an. cap. 22. εἰλίττεται δὲ τὰ ψῆνες ὅταν ἐρινεὸν σῦκον φάγῃ exp. vindemiantur initio caprifici aluei. Pro eodem dicitur & ἑλίσσω. Dionys. Alexand. Ἐξείης δ' ἐπὶ σύρτις ἀγάρροον ὁλκὸν ἑλίσσει. Apoll. Rhod. 2. εἰλίσσεται εἰς ἅλα. Sic & Lat. dicitur voluere vndas fluuius, & pass. volui in mare. Metaph. apud Synes. τὰς εἰλίττειν τοὺς λογισμούς. apud Homer. ἑλίσσειν περὶ τέρμα Eustath. exp. κάμπτειν.

Εἴλιγμα & ἕλιγμα τό volutatio, inuolutio. Bud. ex Th.

Εἰλιγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tortuosus, flexuosus, intortus. Dicitur & ἑλιγματώδης.

Ἑλιγμός, οῦ, ὁ, vertex, seu vortex, gyrus Xen. Pæd. 1.

Ἑλικτός, οῦ, ὁ, tortilis, tortuosus apud Athen. lib. 10.

Ἑλικτήρ, ῆρος, ὁ, armilla. Polluci ἑλικτῆρες sunt inaures.

Ἑλιγδήν, volutim, conuolutim, volubiliter. Æschylus in Prometh.

Εἴλιξ & ἕλιξ, ικος, ἡ, volumen, inuolucrum. Bud. ex Aristot. ¶ Itē vortex, gyrus. Plut. & Aristot. ¶ Item extrema auriculæ ora. vnde ἀνθέλιξ appellatur opposita illi pars in cuius medio cauitas est quam κόγχην vocant. ¶ Ἕλικες dicuntur & cirri siue cincinni intorti. Poll. lib. 2. ¶ Item ἕλιξ, clauicula, capreolus, i. coliculus viteus intortus & cincinnus, qui vites vt teneat, serpit ad locum capiendum, vt Varro lib. 1. c. 31. explicat Diosc. l. 4 ¶ Vnde ἕλικες in architectura sunt in columnarum capitulis & abacis ornamenta quæ volutæ dicuntur, à similitudine clauicularum & capreolorum denominatæ. Vitruu. l. 4. c. 1. Ἕλικες etiam geometris sunt spiræ siue lineæ, siue circuli tortilis pampini modo circumducti, nec in se redeuntes. ¶ Ἕλιξ etiā vocatur tertia hederę species, quam Latini quoque Helicem vocant, quasi clauiculam. Plin. lib. 16. ¶ Sic dicitur & machinę cuiusdam species, qua Archimedes nauim ingentem in mare deduxit, apud Athen. lib. 5. ¶ Item ἕλικες armillę siue in aures q. d. voluolę. Il. σ. ¶ Ἕλιξ est etiam pala anuli apud Ioseph. de antiq. ¶ Item anulus, δακτύλιος, Hesych. ¶ Ἕλιξ adiectiuè etiam capitur pro intorto & implicito. Epigr. lib. 1. πλέκαμος γὰρ ἕλιξ ἐπὶ σοβαρὸς ὤμοις, capillus retortus. Et pro volubili, vt ἕλιξ χορός, apud Nonn. Ἕλικες βόες, apud poetas dicuntur vt grammatici exp. vel nigri, vel flexiles, vel à retortis cornibus, vel à crurum flexu, Il. ο. Od. α. Soph. in Aiace.

Ἕλικες κεραυνοί, apud Aristot. de mundo, οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι, vt ipse declarat. Vbi Bud. helicæ dicuntur si lineari specie fulmina sunt conformata.

Ἑλικηδόν, volutatim, in orbem seu gyrum. Nonn.

Ἑλικός, ή, όν, volubilis, tortilis, tortuosus, vorticosus. Vnde superl. ἑλικώτατον ὕδωρ Αἰσήπου, apud Callim. 1. vorticosissima aqua, quæ plurimis vorticibus circūagitur. Item niger. Eust.

Ἑλίκη, ἡ, ab Arcadibus salix dicitur: παρὰ τὸ ἑλίσσεσθαι, est enim tortilis & plexilis. Theophr. histor. plantar. lib. 3. cap. 13.

Ἑλίκη, autem dicitur Septentrio seu Vrsa maior. Arat. itidem παρὰ τὸ ἑλίσσεσθαι καὶ στρέφεσθαι περὶ τὸν πόλον ἤτοι ἄξονα.

Ἑλικοειδής & ἑλικώεις, εντος, ὁ, tortuosus, voluminibus tortus, vt δασπλῆσιν ἑλικοίσιν apud Nic. in Ther. aspidibus sinuosis.

Ἑλίκων, ωνος, ὁ, Hesychio est filum quod manu è colo ducitur fusóque

fusoque tortum & circumactum in terrã defertur. At ἑλικὼν, ῶνος ὁ, fuit instrumentum musicum ἐννεάχορδον, vt in Musicis tradit Ptolemæus, & Proclus apud Hesiodum: vnde Musas dici ἑλικωνιάδας putant nonnulli, quod hoc instrumento musico gaudeant. Alij tamen ab Helicone monte denominatas tradunt.

Εἴλιγγες seu ἕλιγγες, dicuntur à poetis lineæ illæ & quasi rugæ palpebrarum.

Εἴλιγγος, ου, ὁ, vortex, gyrus: Apoll. Arg. 4. ¶ Item tormen intestinorum στρόφος Nican. Alexiph. ¶ Item vertigo capitis. Suid. Scribitur & εἴλιγγος cũ tenui. vnde Εἰλιγγιάω, ῶ, in verticem seu gyrum agor. στρέφομαι. Item torminib. ventris laboro. Item vertigine capitis tentor seu conflictor. Hesych.

Ἴλιγξ, γος ἡ, vertex seu vortex. Diod. ἰλίγγας πολλὰς καὶ φοβερὰς συνιστάντος. ¶ Item dubitatio, hæsitatio hominis deprehensi, sententiis alternantibus aut mente propositis hærente: vt Lat. æstus. Luc. πολὺς μὲν ὁ ἱδρώς, ἀθρόος δὲ ὁ ἴλιγξ.

Ἴλιγγος ου, ὁ, vertigo oculorum, seu [vt Aristoph. schol. annot.] σκότος ἐκ τῆς περὶ τὴν καρδίαν στροφῆς. Plutarc. Item æstus & hæsitatio hominis qui quò se vertere debeat, quasi oculorum vertigine correptus, non videt. Plut.

Ἰλιγγιάω, ῶ f. άσω, vertigine laboro. Alexand. Aphrod. lib. 2. Probl. Plat. in Prot. & Plutarch. in Attox. Item æstuo dubitatione, hæsito & quasi oculorum vertigine correptus non video quò me vertam. Plato in Cratylo & Gorgia. item Plutarch. & Synes. epist. 44.

Ἐλελίζω, f. ξω, rapido volumine torqueo seu commoueo, seu conuoluo vel circumago. Ab ἑλίσσω deriuatur reduplicatione primæ syllabę. Iliad. θ. Σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον. Et Iliad ρ. μάλα γάρ σφας οὐκ ἐλέλιξεν, admodũ enim subitò eos perculit & tremefecit. Et Odyss. ξ. ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, subito motu concussa est & tremefacta.

Ἐλελίζω, torqueo. Nonn. ἐλελίζετο αἴθοπι νίσῳ.

Ἐλελίχθημα, ατος, τό, rapidus motus & concussio seu cõquassatio.

Ἐλύω siue εἰλύω, inuoluo, implico, vnde ἐλυσθείς, Il. ω. Item intego, καλύπτω apud grammat.

Ἔλυμα siue εἴλυμα, τὸ, dicitur pars aratri vbi clauus crassior dentale connectit cum temone, vt annotat Proclus apud Hesiodum, deriuans παρὰ τὸ ἐλύειν, quod est καλύπτειν. Poll. li. 2. esse dicit ᾧ ὁ ζυγὸς ἐνήρμοσται. Vtitur hac voce Hesiod. in Erg. 1. Sunt qui existiment esse burim seu buram. Exp. & integumentum, operimentum, & indumentum. Hesych. & Suid.

Ἔλυμος, ου, ὁ, tibiæ genus è buxo. Poll. libro quarto, capite decimo, & Athen. libro quarto. Hesychio est etiam theca citharæ & arcus. Eodem teste est etiã σπῶδες σπέρμα, quod Suidas à Laconibus coqui & comedi ait. Eius meminit Dioscor. lib. 2. c. 120. panicum dicunt Latini, meminit & Hippocr. γυναικ. lib. 2.

Ἔλυστρον, siue Ἔλυτρον, ου, τὸ, inuolucrum, integumentum. Sic pellicula illa qua oculus integitur, ἔλυτρον dicitur. Tradit enim Poll. lib. 2. ἔλυτρα vocari partes illas ex quibus enascuntur αἱ βλεφαρίδες. Et Hippocr. de artic. dicit τὸν νωτιαῖον τοῖσιν ἐλυτρώδεσιν ἐλύτροις. Itidem in insectis volatilibus ἔλυτρον dicitur crusta illa quæ pennis superuenit, easque veluti vagina claudit. Aristot. histor. anim. lib. 4. ἔλυτρα τοῖς πτεροῖς ἔχει, pennas crusta intectas habent. Nec non seminũ folliculi seu vtriculi vocantur ἔλυτρα, quoniam hisce inuolucris integuntur. Dioscorid. lib. 2. cap. 111. Et lib. 4. cap. 167. Sunt qui ἔλυτρα, propriè esse velint τὰ τῶν κυκλοτερῶν σκεπάσματα, vt nucum. Ἐλυτρῶσαι, obuoluere, obtegere. Bud.

Ἄλω, Ἕλος, Εὖλαι, Εὔληρα, Ἠλασκάζω, Ἰλύς, Οὖλος, [i. crispus] quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex εἰλέω, εἴλλω, εἰλύω, εἰλινδέω.

Ἀνειλέω, ῶ, euoluo, i. inuolutum explico, vt ἀνειλήσαντα γραμματίδιον, Plutarch. in Consul. vel pro εἰλέω, voluo, voluto.

Ἀνείλλω, pro eodem, apud Suid.

Ἀνειλέομαι, pass. euoluor vel voluor. Hesych.

Ἀνείλημα, τὸ, euolutio, vel inuolutio aut inuolucrum, vnde ἀνειλήματα dicuntur στρόφοι, i. tormina, ab Hippocr.

[Δι]είλησις, [tanquam à διειλέω] turbo, vt exp. apud Platonem lib. 5. de legibus.

[Ἐ]νειλέω, implico, inuoluo. Ἐνειλοῦμαι, implicor, inuoluor. Synesius, Plutarchus.

Ἐνείλημα, τὸ, volumen, inuolucrum. Ioseph.

Ἐνείλλω idem quod ἐνειλέω. Thuc. lib. 2.

Ἐνειλινδέω, voluo, voluto. Synes. ἐνειλινδεῖσθαι ταῖς τύχαις, [...] τύχαις καὶ πράξεσι.

[Ἐξ]ειλέω, explico, euoluo, vt ἐξειλεῖν τὸν βίβλον, reuoluere libũ.

Ἐξειλῆσαι, Alexandrini dicunt ἀντὶ τοῦ ἐκφυγεῖν, vt tradit [E]tym. fortasse (ait) ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ παλαίειν ἀνελυόντων ἑαυτούς.

Ἐξείλησις, exp. motus.

[Ἐνει]λέω, pro inuoluo, aff. ex Luciano, vide & in cõp. ab Εἰλέω in priori signif. Ἐγκατειλέω. (decomp.) inuoluo, implico.

Κατειλύω, intego, occulto. Il. φ. κὰδ δέ μιν αὐτὸν ἐλύσω ψαμάθοισι.

Περιειλέω, circumplico, circumuoluo.

Περιείλημα, inuolucrum.

Περιείλησις, circuitus, q. d. circumuolutio.

Προστειλέω, idem quod συστρέφω. Suid. Pro quo in prosa dicitur προσειλέω.

Ἄελλα, Ἀολλής, Θύελλα, Ὅμιλος, Πέδιλον, quomodo huc pertineant vide suis locis.

Composita ex εἱλίσσω seu ἑλίσσω, ac deriuatiũ.

Ἀμφιελίσσω, circumuoluo, vel circumquaq; voluo, aut vtrinque voluo, circumplico. Dionys. de situ orb.

Ἀμφιελίττω, idem. Eurip.

Ἀμφιέλικτος, circumuolubilis, vel circumquaque volubilis, vt ἀμφιέλικτος τροχός.

Ἀμφιέλισσος, [...] ἡ, qui vtrinque voluitur, qui vtrinque agitur siue pellitur. Apud Homer. naues ἀμφιέλισσαι, quæ remis vtrinque aguntur siue pelluntur.

Ἀνελίσσω, reuoluo. Nicand. in Alexiph.

Ἀνελίττω, idem quod ἀνειλέω, euoluo quod est inuolutum explico, vt τὰ βιβλία ἀνελίττειν, Xen. Luc. capitur & pro voluo, voluto reuoluo, verso.

Ἀνελίττομαι euoluor, explicor: vel voluor, volutor, reuoluor.

Ἀνέλιξις, euolutio, explicatio. Item volutatio, reuolutio, versatio. Apud Plat. ἀνέλιξις τοῦ παντὸς (autore Bud.) est reuolutio cœli.

Ἀντελιγμὸς Ionice pro ἀνθελιγμός, οῦ, ὁ, cõtraria volutatio seu conuolutio contrarius vortex.

Ἀνθέλιξ, vide in simplici ἕλιξ.

Αὐτοέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sua sponte vorticibus circumagitur, sua sponte volutatus, qui per se conuoluitur aut contorquetur. Nonn.

Δυσέλικτος, q. d. difficilè euolubilis vt δυσέλικτος λαβύρινθος apud Nazian. labyrinthus difficilibus gyris perplexus.

Ἐξελίττω, euoluo, explico. Xen. Hell. 4. & Pæd. 8.

Ἐξελιγμὸς, euolutio, explicatio. Vocabulum est militare, de aciei explicatione. Scribitur & ἐξελισμὸς, pro eodem.

Ἐξέλιξις, idem quod ἐξελιγμός. Dicitur (inquit Bud.) de acie explicata in orbem Dicitur & de equis [vt Bud. annot.] orbem explicantibus.

Decomp. Δυσεξέλικτος, difficilis explicatu & euolutu. Halic.

Ἱμαντελιγμὸς, οῦ, ὁ, duplicis lori tortuosa implicatio vt ex veteribus tradit Eust. ludi speciem esse scribẽs, de quo vide Poll.

Ἱμαντελικτεῖς, Democrito dicũtur qui veluti funes loreos tortuosis nodis implicant, *id est*, qui nodos texunt perplexi.

Κατειλίσσω, Ionicè pro καθελίσσω, obuoluo, apud Herod.

Μυριέλικτος, mille voluminibus tortus seu sinuatus, apud Sui.

Περιελίσσω, implico, implico in orbẽ. Περιελίσσω, idem. Plut. in Lucullo. Exponitur etiã, circumuerso, circumuoluo, roto.

Περιελίττεσθαι, circumplicari. Cum dat. Aristot. hist. an. 9.

Περιέλιξις, circumuolutio, seu vertigo.

Πολυέλικτος, & πολυέλικτος, multis voluminibus tortus, multis modis volubilis & tortuosus. Apud Nonn. πολυέλικτος αἰών, æuum multis vicibus reuolutum.

Συνελίσσω vel συνελίττω, conuoluo Bud. ex Theoph. & Arist.

Συνέλιξις, glomeratio. Bud. ex Æsop.

Τετραέλικτος, quatuor voluminibus tortus, quater circumuolutus, tortuosus, vt τετραέλικτος ὄφις, in Epigr.

Τετραέλιξ ικος, aff. pro eodem.

Τριέλικτος, triplici volumine sinuatus, sinuosus. Herodot. Et τριέλικτος ἰχνάπεδα, in Epigr.

Composita ex ἔλυτρον.

Ἀνέλυτρος, ου, ὁ καὶ ἡ, inuolucro nullo tectus, non habens ἔλυτρον, vt ἀνέλυτρα insecta apud Aristot. interpr. pennas nulla crusta tectas habentia.

Προσελυτρόω, ῶ insuper circumposito inuolucro munio & intego, apud Athen. lib. 1.

Εἴλη, εἴλησις, &c. vide in Εἰλέω.

Εἴλη verò vide in Ἕλη.

Εἰλύς, vide in Ἰλύς.

ΕΙ'ΛΩΣ, ωτος, ὁ, siue Εἱλώτης, ου, ὁ, Helos siue Helota. Ita apud Lacedæmonios dicebatur seruus, minister: quoniam, totum ferè seruitium quo vtebantur, erat ex Helotis captis: etenim quum diu & infestis animis oppugnarent Helos, vrbem Peloponnesi ipsis vicinam, quoscunque inde caperent, in seruitutem sibi redigebant, & retento gentis nomine εἵλωτας vocabant, non δούλους, in maiorem ipsorum contumeliam: alij tamen quæuis mancipia sic ab iis appellata volunt in contumeliam Helotarum quibuscum semper eis bella erant & dissidia. Plutarch. initio Lycurgi, τοὺς Εἵλωτας ἐποιήσαντο δούλους οἱ Σπαρτιᾶται. Porrò οἱ εἵλωτες [inquit idem Plutarc. in Lycurgo] αὐτοῖς εἰργάζοντο τὴν γῆν, ἀποφέρειν τὴν εἰρημένην τελοῦντες. Nec vero in agris solũ colẽdis eos occupabãt sed etiam opera eorũ in bellis vtebantur, ac si strenuos sese præstitissent,

stitissent, manumittebant, vt colligitur ex Thuc. lib. 4. Quoniam vero πάνυ ὑβριστικῶς αὐτοῖς ἐχρῶντο οἱ Λάκωνες, ideò sæpe ἐνεωτέριζον καὶ ἀφίσταντο: quamobrem & ferè semper suspecti erant. qua de re Athen. lib. 14. & Thucyd. in loco citato: itē Plut. in Lycurgo. & Pauf. in Attic. Rursum teste Plut. initio Demetrij, οἱ παλαιοὶ Σπαρτιᾶται τοὺς εἵλωτας ἐν ταῖς ἑορταῖς πολλὺν ἀναγκάζοντες πίνειν ἄκρατον, εἰσῆγον εἰς τὰ συμπόσια τοῖς νέοις, οἷόν ἐστι τὸ μεθύειν ἐπιδεικνύντες.

Εἱλωτικὸς ἡ ὁ Heloticus, qui vel qualis helotū est vt εἱλωτικὸς πόλεμος bellum heloticum, apud Plutarc. de virt. mul. Apud eundem in Solone τὸ εἱλωτικὸν πλῆθος multitudo helotarū.

Εἱλωτὶς ἴδος ἡ interdū pro εἱλωτική, interdū pro serua, ancilla.

Εἱλωτεύω, sum εἵλως, heloticum ministerium presto, seruio. Isocrat. in Paneg. de Lacedæmoniis, τῇ αὐτῶν πόλει τοὺς ὁμήρους εἱλωτεύειν ἀναγκάζουσι.

Εἱλωτεία ας ἡ helotici ministerij præstatio, seruitus, δουλεία. Ex Plat. autem de leg. affertur εἱλωτεία ἡ Λακεδαιμονίων, seruilis turba, seruitia, mancipia.

Κατειλωτίζω vnde particip. κατειλωτισμένος, in seruitutem redactus, mancipatus. Suid.

Εἷμα vide in Ἕω induo. Εἱμαρμένη vide in Μείρω.
Εἶμι & Εἰμί, vide in Ἕω. Εἶν & εἰνί, vide in Ἐν.
Εἰνάκις εἰνὰς εἴνατος, vide in Ἐννέα.

ΕΙΝΑ΄ΤΗΡ, (vt apud Suidā) εἰνάτηρ, ρος ἡ fratria, i. vxor fratris. Apud Eustath. exp. σύννυμφος. & deriuatur παρὰ τὸ εὐνάζεσθαι, vt sit ὁμευνὴ ἡ συνευνάτειρα πρὸς ἀλλήλας. Poll. lib. 3. εἰνάτερας vocari tradit τὰς ἀδελφοῖς δύο συνοικούσας. Il. ζ, Πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἐκ μεγάροιο; Ἠέ πῃ ἐς γαλόων ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων; Et Il. χ, iudem de Andromache, Ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες ἅλις ἔσταν.

Εἵνεκα, vide in Ἕνεκα.
Εἵνω, εἰνύω vide in Ἕω induo.

ΕΙ΄ΡΓΩ, Ε΄ΡΓΩ, pro diuerso spiritu diuersa significat. Εἵργω igitur cum aspero est includo, item includo carcere, conijcio in carcerē. Dem. κατὰ Νεαίρας ἐάν τις ἀδίκως εἵρξῃ μοιχόν.

Εἴργω, cum tenui arceo, prohibeo, veto, excludo. Xenoph. apomn. l. 1. τοὺς υἱεῖς οἱ πατέρες εἴργουσιν ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, arcent liberos ab improborum contubernio. Et sine præposit. Plut. in Cam. εἴργειν τῆς θαλάττης. Sic εἴργειν οἴνου, Gal. lib. 1. ad Glauc. Et cum duobus accusat. Aristoph. εἴργω σε ταῦτα, a talibus te arceo.

Deriuata ab εἵργω cum denso.

Εἵργομαι, includor, in carcerem conijcior. Dem.

Εἱργμὸς ὁ inclusio. Item in carcerem conjectio. Et adulteri deprehensi detentio.

Εἱρκτή, ἡ carcer Plut. in Cam. εἰς τὴν εἱρκτὴν ἐνέβαλλε τὸν Μάλλιον, in carcerem coniecit Manlium. Et Metaph. Xen. Pæd. 3. αἱ ἐνόμιζεν ἑαυτῷ ἐχυρὰ χωρία ἀποκεῖσθαι ταῦτα εἱρκτὰς αὐτῷ ἔλαθε προκατασκευάσας, ea sibi imprudēs carcerē & claustra præparauit. Ponitur & pro gynæceo & conclaui, apud eundem Xen. οἱ μοιχοὶ εἰσέρχονται εἰς τὰς εἱρκτάς.

Ἕργω, idem quod εἵργω. Od. ξ, τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι, incluserunt.

Ἕργμα τό, septum, claustrum. Soph. in Antig. Aliam signif. vide in Ῥέζω.

Ἑρξίνης ὁ, coercitor, ex Herodoto.

Ἕρκος εος, τὸ, septum, vallum, claustrum. vt ἕρκος κήπου καὶ οἴκου καὶ ἑτέρων inquit Eust. Sic Od. η. & Il. ε. Dicitur & metaph. ἕρκος ὀδόντων: labia. Il. ξ. Sic ἕρκος ἀκόντων. Il. ο, septum & murus contra vim telorum. Item murus Iliad. ο, φράξαντο δ' ἐπὶ νῆας ἕρκεϊ χαλκείῳ. muro aheneo. Il. α. (de Achille) ὃς μέγα πᾶσιν ἕρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο. Itē murus aulam ambiens, vt tradit Eustat. vnde ἑρκεῖος Iupiter dictus, cui ibi sacrificia fiebant tanquam eius loci præsidi, & à quo conseruarentur omnes qui intra idem ἕρκος habitarent. Ex Sophocl. in Athamante citatur ἕρκεσι pro retibus. item ἕρκη in Troilo pro ὅπλα, arma.

Ἑρκεῖος, dicitur Iupiter, præses eorum qui eiusdem aulæ & septi participes essent. A Bud. exp. septitius & cortalis, apud Aristot. de mundo.

Ἑρκίτης, ὁ, custos, Suid.

Ἕρκιον vel ἑρκίον, τό, septum seu murus: propriè verò septum circa aulam vel circa domum. Hom. Soph. Apollon.

Ἑρκάνη, ἡ, sepes, septum. Eustath. ex Ael. Dionys. Apud eundem Eustath. reperitur & ἑρκάνα.

Ἕρχατος ὁ, sepes, septum, murus. Hesych. apud quem est & ἕρκατος. Ἐρχατάω, ῶ, obsepio, concludo, conclusum teneo. Odyss. ξ.

Ἐέργω idem quod, ἕργω, includo. Item contineo, complector, vnde ἐντὸς ἐέργειν, Hom. & Hesiod. Vide & in Εἴργω cum tenui.

Ἐέργομαι, includor, sepior. vnde ἐεργμένος, inclusus, septus Apoll. arg. 1.

Ἔεργνυμι etiam dicitur pro εἵργω: vnde Odyss. κ, κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ.

Ὅρκος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex εἵργω, seu ἕργω.

Ἄερκτος ὁ, ὁ, non septus, nullo septo cinctus. Lvi.

Διείργω, diduco, dirimo, intersepio, dispesco. Thuc. 3. χαράδρα αὐτοὺς μεγάλη διεῖργε dirimebat eorū castra, i. intersepiebat & à se inuicē distinguebat. Pl. in Thē. βραχεῖ πορθμῷ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος, breui freto insula distinguitur ab Attica.

Ἐνείργω siue ἐνειργνύω & ἐνείργνυμι, includo. Phaler. ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ.

Ἐνεργμὸς & ἔνερξις, pulsus citharæ. Etym. aut clauus in medio citharæ vnde chorda alligatur, Euphronio.

Καθείργω, seu Καθειργνύω, seu Καθείργνυμι, cōcludo, tanquā in carcere cohibeo. Pausa. τοῦτον Ἀλέξανδρός ποτε λέοντι ὁμοῦ καθεῖρξεν ἐς οἴκημα, Plu. in Lycurgo. καθειργνυμένη εἰς οἴκημα.

Κάθειρξις, conclusio & coercitio.

Decomp. Ἐγκαθείργω, & Ἐγκαθειργνύω, siue Ἐγκαθείργνυμι, includo. Plut. de prim. frig. ἀλλ' ἐγκαθειργνυμένη καὶ ἀποστρεφομένη θερμότητα παρέχει τοῖς διὰ βάθους ὑγροῖς, i. quæ (exhalatio) inclusa & recidiua humorē in fūdo calore afficit.

Συγκαθείργω, siue Συγκαθείργνυμι, vnà cum alio concludo tanquam in carcerem. Luc. λέοντι συγκαθειρχθῆ.

Περιείργω, circumsepio, circumcludo. Thucyd. lib. 5. περιείρξαντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον.

Συνείργω, concludo, cohibeo, coerceo, in custodia teneo.

Συνέργω, idem. Apud Plat. in Timæo exp copulo.

Σύνερξις, copulatio. Plat. in Tim. de copulatione viri & vxoris in nuptiis. Aff. & ex lib 5. de rep.

Συνεέργω, poeticè idem quod συνέργω, Od. ι.

Composita ex ἕρκος.

Εὐερκὴς έος ὁ καὶ ἡ, bene septus; vel bonum pulchrúmve aulæ septum habens. Odyss. ι. Item bene munitus seu septus. Plat. εὐερκὴς ἡ χώρα πρὸς τοὺς πολεμίους.

Εὐερκῶς, munitè, bono septo. Plut. εὐερκῶς κεχαράκωσι.

Εὐέρκεια seu εὐερκία, munitio seu bona munitio. Plat.

Ὁμοερκὲς, contubernium, vnis iisdémque septis contineri. Poll. ex Solone.

Πολιορκέω, ῶ, obsidione cingo, circumsedeo, obsideo. Propriè obsidione vrbem cingo, vt locus aliquis septo cingitur. Interdum sine casu Isocrat. Dein. Plutarch. Interdum cum accusat. Plut. in Pericle, πολιορκήσας τὴν ἱερὰν Ἐπίδαυρον. Sic & Herodian. lib. 3.

Πολιορκοῦμαι, obsideor, obsidione cingor, circumsedeor. Æschin. contra Ctesiph. Herodian. lib. 8. Interdum cum datiuo instrumentali, in metaph signif. Plat. de leg. πολιορκηθεὶς στενοχωρίᾳ γῆς exp. agri angustiis pressum.

Πολιορκητὴς, οῦ, ὁ, vrbium obsessor. Athen. lib. 1. Πολιορκητικὸς obsidionalis, vt πολιορκητικὰ μηχανήματα siue ὄργανα.

Πολιορκία, ἡ, obsessio, obsidium siue obsidio. Thuc. Isocrat. Aristot. Plutarch.

Decomp. Ἀντιπολιορκέω, ῶ, vicissim obsideo, obsessorē obsidione cingo premóq; obsideo eum à quo obsidebar antea.

Διαπολιορκέω, ῶ, obsideo, seu constanter obsideo.

Δυσπολιόρκητος, obsessu difficilis, qui obsidione cingi vix potest, vel qui obsidione ægrè capi potest.

Ἐκπολιορκέω ῶ, obsidione capio & expugno. Thuc. lib. 1.

Ἐκπολιορκοῦμαι obsidione capior & expugnor, obsidione pressus succumbo. ibidem. Interdum cum ἐκ. & tunc exp. obsidione captum expugnatúmq; eiicio: vt apud eundem Thuc. lib. 1. ἐκ τοῦ Βυζαντίου βίᾳ ὑπ' Ἀθηναίων ἐκπολιορκηθείς.

Εὐπολιόρκητος, obsessu facilis q obsidione facilè capi pōt.

Deriuata ex εἴργω, cum tenui.

Εἴργνυμι, idem quod εἴργω, arceo, veto.

Εἰργάθω, idem. Ἐργάθω, idem.

Ἔργω, idem quod εἴργω. Eust.

Ἐέργω, idem quod ἔργω. Il δ, ἐέργειν μυῖαν παιδὸς, arcere, prohibere. Apud Hesiod. τῶν μὲν πάμπαν ἔεργ' ἀπειρεσίᾳ θυμὸν, exp. auerte. Ἐέργνυμι, idem.

Ἄρκος, Ὄργια, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀνείργω, arceo, propello, repello, inhibeo, apud Suid. Ἀνείργω, idem Iliad. ρ.

Ἄνειρξις, inhibitio. Plut. de Socr.

Decomp. Συναναείργω, vnà inhibeo.

Ἀπείργω, arceo, excludo, prohibeo. Cum accus. & genit. vt ἀπείργω σε τῶν ποιημάτων, apud Plut. de poet. aud. Isocr. in Archid. cum ἀπὸ ἀπελάσας ἀπείργειν ἀπὸ τοῦ συμβουλεύειν. Bud. exp. deterreo, abigo, apud Dem. παύλας ἀπείρξεται τὰ φιλοτιμεῖσθαι. Itē inhibeo, prohibeo, i. impedio ne quid fiat, cū infinit. apud Soph. Et cū accus. vt τίς ταῦτ' ἀπεῖρξε; quis hæc inhibuit? Et sine accus. vt ἀλλ' ἀπείργει θεός, sed prohibeat Deus, Deus auertat. ¶ Itē dirimo apud Arrianū. & ἀποτέμνομαι, pro eodē. Exponitur & diuido apud Herodotum. Item relinquo, *id est*, prætereo, apud eundē in Polymn. ταύτας τὰς πόλεις ἐξ εὐωνύμου χειρὸς ἀπείργων παρεξῆει.

Ἀπείργω

Ἀπέργω, idem quod ἀπείργω, abarceo, excludo. Hippoc. Apud Herod. ἀπέργων ἐξ εὐωνύμου χειρὸς, sinistrorsum relinquens. Ibidem ἀπέργει Καππαδόκας perstringit Cappadocas.

Ἀποέργω & ἀποεργάθω apud poëtas pro ἀπέργω.

Ἀπεργάθω, & ἀπειργάθω idem quod ἀπείργω seu ἀπέργω, Il. φ. & Od. φ. pro διαχωρίζω, i. dirimo, separo. Il. ι.

Ἑκάεργος, ὁ, procul arcens, seu expellens, aut abigens. Apollinis epithetum, qui sic dictus putatur quasi ἑκὰς seu ἕκαθεν εἴργων: quòd suis telis seu sagittis procul arceat. Alij παρὰ τὸ ἕκαθεν ἐργάζεσθαι dictum putant. Il. α.

Ἐξείργω, arceo, excludo. Æsch. τούτους ὁ νόμος ἐξείργει τοῦ βήματος. Thuc. 3. τῷ νόμῳ ἐξειργόμενοι arcebantur, prohibebantur.

Κατείργω, veto, arceo. Pausan. ἐκ τῆς θαλάσσης κατεῖργον, liberū commeatum adimebat. Item subigo, compello. Thuc. 1 τὸ ἧσσω ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων κατείργεσθαι, inferiorē à potentiore cogi.

Κατέργω, repello item vasto, ex Herodoto.

Περιείργω, circumquaque arceo & prohibeo, videlicet ab ingressu aut egressu. Thuc. lib. 2.

Προείργω, prior arceo vel prohibeo, abarceo.

Εἰρεσία vide in Ἐρέσσω.

Εἰρέω εἴρηκα, vide in Εἴρω.

ΕΙΡΗΝΗ ης, ἡ pax. Xen. Hell. 7 οὐκ εἰρήνη, ἀλλὰ πολέμου μεταλλαγή. Idem Xen. εἰρήνην ποιεῖν Ἀρμενίοις καὶ Χαλδαίοις, pacem [illegible] inter, &c. Dicitur & εἰρήνην ποιεῖσθαι apud Æschin. & πράττειν εἰρήνην apud Demosth. Apud Plat. de rep. lib. 1. εἰρήνην τὴν ἡσυχίαν. exp. quies ab huiusmodi rebus. * παρὰ τὸ εἰς εἴρειν. Alij παρὰ τὸ εἴρειν i. dicere: quòd tempo[illegible] & lites verbis dirimantur.

Εἰρηνικός, ὁ, pacificus, ad pacem pertinens, pacatus. Thuc. lib. 1. Εἰρηναίως, pacificè, placidè.

Εἰρηνικός, pacificus, pacatus. vt εἰρηνικὸν σχῆμα apud Herodian. Εἰρηνικὸς λόγος, Isocr. oratio de pace. Item pacis studiosus. Isocr. Item ad pacem pertinens Εἰρηνικῶς, pacificè, Isocr.

Εἰρηνεύω, in pace ago seu viuo, pace fruor. ad Rom. 12. & apud Dionem. Item paco, in pace contineo. Bud. ex Basilio.

Εἰρηνοπολεμένη χώρα, apud Polyb. lib. 5. exp. quæ bello non infesta est, quæ a bello tranquillitatem habet. Apud Aristot. εἰρηνεύεσθαι πρὸς τοὺς κρείττονας.

ΕἼΡΟΣ ἔος, τὸ lana. Od. δ. αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ Ἠλακάτη τετάνυστο ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα. * Etymologus fieri ex ἔρος tradit, per pleonasmum literæ ι, vel ἔρρω significante κάμνω fieri ἔρρος, deinde mutato ρ in ι εἶρος, quoniam multis laboribus paratur & colitur. H Steph. deducit ab εἴρω, i. necto.

Εἴριον, idem quod εἶρος, lana. Iliad. γ. Εἰρεινος, laneus.

Εἰρεσιώνη, ἡ, ramus oleaginus lana obuolutus: quem circumpendentibus arborum fructibus ante ianuas ædium suspendere solebant ad famem arcendam, ex oraculi præcepto, vt fusiùs tradit Aristoph. schol. & ex eo Suidas. Vtitur Aristoph. in Pluto & in Vesp. & Plut. in Theseo.

Ἔριον ου τό, idem quod εἶρος siue εἴριον. Hom. Od. δ. Plat. in sympos. Plut. de aud. Frequens est & pluralis numerus. vt apud Xen. ἐσθῆτι τὰ ἔρια. Exp. & lanugo, apud Theophr.

Ἐριώδης ους ὁ καὶ ἡ, cui lana inest, lanatus.

Ἐριουργέω laboro circa lanificium.

Ἔριθος, qui vel quæ lanificium exercet, lanificus. ἐριουργός. Quidam tamen ἔριθοι exp. γεωργοί. i. agricolæ, παρὰ τὸ τὴν ἔραν ἐργάζεσθαι, i. τὴν γῆν. Iliad. σ. ἔριθοι, appellantur ij qui metunt. Apud Hesiod. in Erg. ἔριθος ponitur pro famula. Item ἔρις. contentio. vide in Ἔρις.

* Ἐριθεύω vel potius ἐριθεύομαι, lanificium exerceo. Exp. & laboro, ἐργάζομαι. Item seruio. in lib. Tob. ἠριθεύετο ἐν τοῖς γυναικείοις exp. ibat ad opus textrinum. Legitur & apud Aristot. Polit. lib. 5. cap. 3. Item contendo. Ἐριθεία, exp. μισθαρνία item contentio, apud Aristot. citato loco, & Iacob. cap. 3. & 2. Corinth. cap. 12.

Ἔρεα, ἡ etiam dicitur pro ἔριον. Athen lib. 5.

Ἐρεοῦς, (adiect.) laneus. apud Diosc. lib. 1. cap. 18. ἐρεοῦν ὕφος, laneum textum, lanea vestis.

Composita.

Ἐξεριθεύεσθαι, Suidas exp. redimere, autorare. Quidam expon. quasi mercede allicere.

Εὔερος, ὁ καὶ ἡ bonam habens lanam. Hippocr.

Εὔειρος & εὔερος, bene lanatus, bona seu pulchra vestitus lana. Aristoph. in Auib.

Συνέριθος, ὁ καὶ ἡ. qui vel quæ lanificium simul exercet. socius vel socia in lanificio. Interdum generalius, socius in aliquo opere. Odyss. ζ.

Φιλέριθος, exp. lanifici j studiosus. Ex Epigr.

Εἰρύω, vide in Ἐρύω.

---

* ΙΡΩ, necto. in qua signif. Etym. vult aspirari εἴρω. sed id non obseruatur. Hinc εἴρας apud Herodian. exerens, extrahens.

Bud. Apud Aristot. in Rhet. τὴν δὲ λέξιν ἀνάγκη εἶναι ἢ εἰρομένην καὶ τῷ συνδέσμῳ μίαν, dictionem necesse est aut tractam esse & coniunctionem vnā. Eustathio εἴρω est τὸ εἰς μάχην συμπλέκω, deriuati inde ἐρίθω. ¶ Item dico. Itē interrogo, vt tradit Eust. in qua tamen signif. præsens εἴρω est inusit. sed fut. eius ἐρῶ est frequentissimū. in Epigr. σὲ κακῶς ἐρεῖ, male tibi dicet. Et apud Eurip. ἐρεῖ με ταῦτα, hæc in me dicet. Apud Plut. ἐρῶν προσῆλθε. prodijt ad dicendum. Pro quo ἐρῶ, poetæ per dialysin sæpe vsurpant ἐρέω, i. dicam, vt Od. ξ. ἔπος ἐρέω. Sic & Od. ω. Il. ψ. & alibi. Ponitur ἐρέω & pro, interrogo. Il. η. Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε. Item nuntio vnde aurora. Il. β. & alibi, Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν, i. ἀπαγγελοῦσα, inquit Eust. Sic & Od. ψ. Ταῦτα πάρεξ ἐρέουσα, i. ἀγγέλλουσα. Præt. εἴρηκα, dixi, pass. εἴρημαι, dictus sum. tanquam ab ἐρέω, quod & in compositis obseruatur.

¶ *Deriuata ab εἴρω, i. necto.*

Εἰσμός, ὁ, nexus, series. Philo de vita Mos. lib. 3.

Ἔρσις, εως, ἡ, nexus, plexus, religatio. Scribitur & ἔρσις apud Suid.

Ἐέρω, idem quod εἴρω, poetica reduplicatione literæ initialis, vt in ἐείκω & similibus. Vnde in pass. Od. σ. Ὅρμον ἠλέκτροισιν ἐερμένον ἠέλιον ὥς.

Ἕρμα &c. Εἱμαρμένη, Εἰρήνη, Εἶρος. Ἔρις, Ὅρμος, Ὁρμαθός, Μέρμις, Σειρά, quomodo huc pertineāt singula, vide suis locis.

Composita.

Ἀείρω, dici sirque ὁμοῦ εἴρω & συμπλέκω, inquit Eustath. i. simul necto & copulo. Il. κ. Σὺν δ' ἠορεν ἱμᾶσι. At ἀείρω, i. tollo, vide sua serie.

Ὄαρ quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Decomp. Παρήορος, equus ad iugum deuinctus, qui & παράσειρος, ex ἀείρω (inquit Eust.) significāte συζυγῶ. ¶ Itē prominens vbique. Il. π. ὁ δ' ἐν κονίῃσι κεῖτο παρήορος. Ab Eust. autē Il. η. exp. παρηρτημένος, ἤγουν κεχυμένος. Item ἔκλυτος, χαῦνος, atq; sumptā esse metaph. ab equo qui παρήορος appellatur. ¶ Itē stolidus, q. d. qui mēti nō firmiter adhæret, sed ab ea velut excurrit lōgiùs & euagatur: ducta ἀπὸ τῶν ἵππων παρηόρων metaph. Il. ψ. Vide in comp. ab Ἄρω & Ἀείρω.

Παρηορία, ἡ, habena seu lorum equi qui παρήορος appellatur: vt Il. θ. v. 87.

Συνήορος, (itidem ab ἀείρω significante συζευγνύω, inquit Eust.) congruens & velut apto quodam vinculo connexus. Od. θ. Exp. & consors, compar, socius. Hom. Nonn.

Συνωρίς, ίδος, ἡ, vel ξυνωρὶς Atticè, biiuges equi, par equorum aut mulorum currum trahentiū: quos & coniuges quidā vocari posse existimant. Qua in signif. exp. etiā iugum: vt dicitur iugum boum. Dicitur autem a verbo συναείρω. Eustathio etiam teste, quasi συναορίς. significat etiam bigas, i. currū quē biiuges equi trahunt. Quidam interpr. & carpentum. Plut. in symp. septem sap. τῶν δὲ κεκλημένων ἑκάστῳ συνωρὶς ἱκανῶς κεκοσμημένη προσήχθη. Interdum dicitur συνωρὶς πώλων, vt apud Paus. Eliacōn lib. 1. Dicitur etiam metaphoricè de nominibus amicitiæ vinculo coniunctis apud Plat. in Phæd. Sic & Synes. τὴν συνωρίδα τῶν ἀδελφῶν vocauit concordiam fratrum. συνωριαστής, bigarum auriga seu agitator. siue auriga in prælio qui ξυνωρίδα regit, teste Bud. Quidam bigarium interpr. apud Luc. Συνωριελκέομαι bigis vehor. Aristoph. in Nub.

Συνάορος, comes. Propriè de vxore dici existimatur. Dicitur tamen etiam de marito. Vide Hesyc. & Eust.

Συναορέω ῶ, comitor, sum comes. Pind. γλυκεῖα οἱ συναορεῖ ἐλπίς.

Τετράορος & τέτρωρος quadriiugus: vt τέτρωρος ὄχος apud Eurip. quadriiugus currus, i. in quo quatuor equi iuncti sunt. Ab ἀείρω significante συζευγνύω, inquit Eust. Vide & comp. ab ἄρω. In neutro genere dicitur τέτρορον pro τέτρορον ἅρμα, currus quadriiugus, quadrigæ. Itē τέτρωρος ab Oribasio & Ruffo dicitur pars astragali seu tali superior & sursum vergens: attamen & ipse astragalus totus τέτρωρος dici potest à quatuor ipsius lateribus, dextro, sinistro, anteriore & posteriore.

Ἀνείρω, annecto, necto. vt ἀνείρω δ' αὖ στεφάνους. Aristoph. Item transfigo, ἀναπείρω. Hesych.

Διείρω, traiicio insero Bud. ex Luc. διὰ τῶν ἀδόντων τοῦ θηρίου μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλους, inserens, traiiciens. Xen. Pæd. 8. de equitib. Persarum regis διειρκότες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων ὥσπερ καὶ νῦν ἔτι διείρουσι ὅταν ὁρᾷ βασιλεύς. A Bud. exp. & transadigo, transfuo, insuo intubulo, apud Diosc. lib. 5. c. 25. κατατεμὼν καὶ διείρας λίνῳ.

Περιδιείρω, (comp.) circumquaque traiicio & insuo.

Ἐνείρω, innecto insero, infibulo, implico, Diosc. l. 5. c. 81. Itē consero, apto.

Ἔνερσις innexio. Thuc.

Decomp. Παρενείρω infibulo. Item traiicio & penetro intromitto. Plut. an seni admin. resp. εἰς πάντα παρενείρων. Item insero, intersero, interiicio. Athen.

Ἐξείρω, exero (cui opp. ἐνείρω) extraho, eximo. Aristop. in Equit.

Decomp. Προεξείρω, ante extraho seu exero. vt προεξειραμένης τῆς γλώττης.

Περιείρω, circumannecto seu appendo.

Προσείρω, annecto. Suid.

Συνείρω, connecto, cohęrenti serie continuo, vt συνείρω λόγους. Dem. pro cor. Interdum sine casu ponitur pro, continua orationis

tionis serie dissero, perpetua oratione declamo, vt apud Luc. σὺ μὲν ἀεὶ τῆς κλοπῆς συνεῖρε, orationem perpetuā ordire. Itē neutraliter pro cohæreo. Aristot. 2. Meteorol. δεῖ τὴν θάλατταν ἢ φαινον) συνείρειν. Idem lib. 1. de gen. & corr. ἀδύνατον τοιαύτας ἀρχὰς αἱ ἐπιπολὺ δύναν) συνείρειν. huiusmodi principia statuere quæ diu consentanea esse possint & cohærere.

Συνείρομαι, connector, item continuor. Aristot.

Συνειρμός, continuata series, cohærentia, continua deductio. Demetr. Phal. ἐν τῷ συνειρμῷ τοῦ λόγου.

Συνειρτικός apud Aristoph. in eq. quidam interpr. facilè orationes connectens & componens.

Deriuata ex εἴρω i. dico. &c.

Εἴρομαι, interrogo, sciscitor. Il. α. -ὅτ' εἴρομαι ἠδὲ μεταλλῶ. Et in Od. εἴρεο Νέστορα. In eadem, Ὅττι κέ σ' εἴρομαι.

Ἔρομαι, in prosa pro eodē: quo tamen vtūtur & poetæ. Aor. 1. εἰρόμην vnde ἐρέσθαι. Xen. ἤρετο εἰ οὗτοι πολέμιοί εἰσι; Fut. ἐρήσομαι tanquam à contracto themate. Aristoph. ἐρήσομαί σε τουτί.

Εἰρέα, exp. concio, cœtus. apud Hesiod. in Theog. v. 801. οὐδ' ἐπὶ ἐπιμίσγεται αὐτῆς εἰρέας ἀθανάτων.

Εἰρέω. poet. dico. vnde partic. Ionicum εἰρεῦσαι, i. λέγουσαι, apud Hesiod. in Theog. v. 38. Εἰρεῦσαι τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα. Item interrogo. Hesych.

Εἴρην ενος, ὁ. puer qui iam fari potest. Dicti sunt εἴρενες à Lacedæmoniis (teste Plut. in Lyc.) qui iam secundum post pueritiam annum attigerāt. Et μελλείρενες (comp.) grādissimi pueri.

Ἐρέω, interdum exp. per præsens, dico, interrogo, nuntio: interdum per fut. dicam, interrogabo nuntiabo. vt Il. φ. circa principium Ἵππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισι. Τάς ἐρέων Ὀδυσῆϊ συνάντετο. Et Od. κ. Τοῦτο δέ τοι ἐρέω. Et Iliad. ζ. Ὥς ποτέ τις ἐρέει. Vide plura in Εἴρω, i. dico.

Ἐρέομαι idem quod ἐρέω interrogo, Iliad. α. οὐδ' ἐρέεσθαι.

Ἐρεείνω, interrogo. Od. η. μηδ' ἐρέεινε. Et cum gemino accus. Od. α. -ἐπεὶ σύ με ταῦτ' ἐρεείνεις. Ἐρεείνομαι, interrogor. Item pro actiuo, interrogo. Ὀδυσ. ρ. ἄφαρ δ' ἐρεείνετο μῦθον.

Εἴρερος, captiuitas, seruitus. Od. θ. v. 528. Εἴρερον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐχέμεν. Eust. ab εἴρειν deriuat, quoniam οἱ ἐν δουλείᾳ καὶ τὸ εἴρειν, i. λέγειν, στέρονται, μὴ παρρησιαζόμενοι.

Ἴρες Εἴρων, Ἐρωτάω, Ἐρωτάω, Μεῖραξ, vide suis locis.

Composita.

Ἀειρός, vel ἀερος, exp. ἄπειρος, imperitus. Pro eodem aff. & ἄνειρος. Helych. Videtur comp. ex α priuatiuo, & εἴρω seu εἴρομαι significante interrogo. Interrogando enim doctiores simus. Rursum oxytonus ἀερός exp. δυσυχὴς difficili vtens fortuna, infelix. Aff. & pro ἄρρητος, ἀπαραίτητος, item pro ἀδιόπτευτος. Suid. Hesych. Etym. [γοροῖω.

Ἀνερέω, ῶ, idem quod ἀνέρομαι seu ἀνερωτάω. Idē etiā quod ἀνα-

Ἀνέρομαι, interrogo, rogo. Plato in Minoe, ὥσπερ εἰ ἀνηρόμην τί ἐστι χρυσός. Interdum cū duplici accus. & personę & rei.

Ἀνείρομαι, Ionica & poetica epenthesi τοῦ ι dicitur pro ἀνέρομαι, interrogo. Sed frequentior est passiua vox ἀνείρομαι in hac significatione. vt Od α. γαῖαν ἀνείρεαι, de regione interrogas. Et Il. γ. τοῦτο δέ τοι ἐρέω ὅ μ' ἀνείρεαι.

Decomp. Ἐπανέρομαι, & (Ionica seu poetica epenthesi τοῦ ι) ἐπανείρομαι, rursus interrogo: vel simpliciter, interrogo. Aristoph. μηδ' ἐπανέρῃ με, neque interrogas me.

Ἀντερέω, ῶ, aliquando futurum est Ionicam habens resolutionem vocalis circumflexæ pro ἀντερῶ, vicissim dicam, contradicam respondeo contradicens: aliquando præsens, sed inusitatius, ex quo præt. perf. ἀντείρηκα, contradixi. Aristoph. in Nub. τὰ δ' ἀντερεῖς πρὸς αὐτόν.

Ἀντέρομαι & ἀντείρομαι, vicissim interrogo. Greg.

Ἀπερέω, ῶ, thema est in præsenti inusitatum, vsitatissimū in præt. perfecto act. & pass. ἀπείρηκα & ἀπείρημαι, & in fut. 2. act. quod est ἀπερῶ, & Ionice ἀπερέω resoluta vocali circumflexa in έω. Significat interdum, denūtio, renuntio, indico. Herodot. ἀπείρηκε Κύρῳ Λακεδαιμονίων ῥῆσιν, renuntiaturus Cyro quæ Lacedæmonij dixerant. Item dico non esse faciendum, interdico vero, Aristot. Pol. lib. 2. cap. 3. μόνον ἀπείρηκασι τὰ γυμνάσια, solis gymnasiis eis interdixerunt. Τὰ ἀπειρημένα, prohibita. Dicitur & ἀπείρηται sequente infinitiuo aut ὅπως μὴ. apud Plut. & Plat. Item dico me non facturum, seu nego, renuo, recuso, detrectoaut etiam contradico. Herodot. ἀπείπασι τὴν τῶν Ἑλλήνων ξυμμαχίαν, auersabuntur & renuent Græcorum societatem. Dicitur præterea aliquis ἀπειρηκέναι, i. animo concidisse, animum despondisse: vel etiam viribus concidisse. & fatigatus esse. vt apud Xen. λαγωὸς ἀπειρηκώς lepus fatigatus & cursu exanimatus. Et Plut. ἐκομίζοντο ἐν φορείοις, ἀπειρηκότες ὑπὸ λύπης, animo præ tristitia collapsi. Apud Plat. de leg. ἀπειρηκότες γήρᾳ, confecti seu fracti senio. Infinitiuus sæpe exponitur per præsens, ἀπερεῖν, interdicere, deficere. Sic κατερεῖν prodere: προερεῖν, prædicere, &c.

Dec. Προαπείρηκα prior animū despōdi. Isoc. in epist. ad Philip. εἴσω μὲν προαπείρηκα, τὰ δὲ πραττόμενα νῦν ἀκμὴν εἴληφεν.

Διερῶ disseram: sed magis est vsitatum præt. διείρηκα, (tanquam à διερέω) disserui item enarraui, distinctē commemoraui. Plat.

Διείρομαι, idem quod εἴρομαι. Iliad. α.

Ἐξερέω & ἐξερῶ, eloquar, dicā. Il. α. Ὧ δ' ἐγὼ ἐξερέω. itē pro inuestigare, perquirere Od. τ. ἀλλ' ἔτ' ἀπολλῆξις τὸ ἐμὸν γένος ἐξερέεσθαι; Sic & Od. δ. & ξ. in hac signif. vsurpatur & vox pass. Od. τ. ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι, volo ex eo quærere seu sciscitari.

Ἐξερεείνω, idem quod ἐξερέω. Od. μ. πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων. i. perquirens, perscrutans. Exponitur etiam, interrogo, sciscitor.

Ἐξέρομαι, interrogo, idem quod ἔρομαι. Il. υ. & Od. κ. Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν, sciscitabatur. Ἐξείρομαι. Ionicè pro eodem. Hom. Apollon. & Soph.

Διεξερέσθαι. (Decomp.) interrogare. Hesych.

Ἐπέρομαι, pro quo & ἐπειρέομαι & ἐπείρομαι Ionicè, interrogo, sciscitor. Vnde ἐπειρησόμενος apud Herodot. lib. 1. interrogaturus, consulturus.

Κατερέω, ῶ, dicā seu loquar contrà, obloquar, accusabo, deferam. Xen. in Pæd. κατερῶ σου τῷ πάππῳ, deferam seu accusabo te apud auum. Et Herodot. in Thalia, κατερέω αὐτῆς πρὸς τὸν μάγον. Accipitur interdum etiam pro. dicam seu indicabo, aut edisseram, proloquar. Aristoph. in Nub κατερῶ πρὸς γ' ὑμᾶς ἐλευθέρως τἀληθῆ. Sic Syn. ὁ δὲ ἡ παρὼν αὐτὸς λόγος αὐτὸ κατερεῖ, ipsum indicabit.

Προερέω, ῶ, prædicam, prænuntiabo. Aristoph. Apud Herodot. Thalia, προερέοντα τῷ στρατῷ ὡς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστέα εἴη τοῦ λοιποῦ. exp. edicendi significationem habet. Προείρηται, ante dictum est.

Προσερέω, ῶ, alloquar vel appellabo. Apud Herodot. προσερέων, exp. consulturus. Προσερεῖν τὴν πόλιν, exp. laudare, ex Aristide.

Προσέρομαι, insuper interrogo.

Συνερέω, ῶ. patrocinabor, defendam, ex Demosth.

Συνέρομαι, interrogo.

Ὅμηρος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΕΙ'ΡΩΝ ωνος, ὁ. dissimulator in oratione, dissimulatē loquens qui aliter loquitur ac sentit. (* A verbo εἴρω.) Aristot. εἴρωνα opponit ἀλαζόνι, medium esse dicens τὸν ἀληθῆ.

Εἰρωνικός, qui dissimulatione in loquendo gaudet.

Εἰρωνικῶς, fictè, dissimulatè, ironicè.

Εἰρωνεύομαι, vtor dissimulatione in loquendo. Plat. in Apol.

Εἰρωνευτής, idem qui εἴρων.

Εἰρωνεία α. ἡ. dissimulatio in oratione. Vide Cic. de orat. 2. & acad. quæst. lib. 4. Vide & Quintil.

Composita.

Ἐπειρωνεύομαι. ironicè loquor super aliqua re. Appian.

Κατειρωνεύομαι, per dissimulationē deludo. Item cauillor. Apud Synes. οὐδὲ ἀκηκοὼς κατειρωνεύσῃ, exp. simulabis te eam nihili facere. Et apud Æschin. in epist. κατειρωνευόμενοι τῆς συμφορᾶς, cauillari suum exilium & parui pendere.

ΕΙ'Σ vel ἐς, ad. Cum verbis significantibus motum. Aristoph. εἰς ἀδωλεσχίαν ἔρχομαι. & εἰς ἐμὲ ἥκει. Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν. Xen. Interdū iungitur genitiuo, cū quo subauditur accus. vt εἰς ᾅδου sub. οἶκον vel τόπον. Interdū denotat vsum seu finē vt λέγω ἐπιλάθειν εἰς ἀνδραγαθίαν. Xe. Pæd. 3. Et 1. Tim. 4. εἰς τοῦτο κοπιῶμεν.

Εἰς vel ἐς. in. Iisdem cum verbis significantibus motum. vt ἀφίκετο ἐς τὴν Φρυγίαν. Xen. Hel. 4. Sic ἦλθεν εἰς Ἑλλάδα. Sic & εἰς λόγους ἐλθεῖν, in colloquiū venire. Plut. ¶ Ponitur & pro ἐν: vt εἰς τὴν ἐκκλησίαν καθέζομαι, Æschin. in concione sedeo. Et εἰς γῆν ἴσην γράφειν, Dem. Καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικά, Xen. Hel. 7. contemni in rebus bellicis. ¶ Iungitur & quibusdā aduerbiis temporis, vbi ferè vacat. vt εἰς ἔπειτα fine ἔπειτα pro ἔπειτα· εἰς αὖθις, seu εἰσαῦθις pro αὖθις. Sic εἰς αὔριον pro αὔριον. cras. Sic εἰς ἀεὶ pro ἀεί. εἰς ποτὲ pro ποτέ. εἰς ἅπαξ pro ἅπαξ. εἰς τὰ μάλιστα pro μάλιστα. ¶ Interdum exp. in, i. pro: vt εἰς πόλεμον παρεῖχε χρήματα, Isocr. suppeditare pecunias in bellum. Sic Act. 4. ἐκ σοῖς ἥξομαι εἰς Θεόν. Ἐς δύναμιν, & ἐς τὸ δυνατὸν, pro virib. ¶ Item in. i. aduersus. contra. εἰς τὸν δῆμον, aduersus populum. ex Æsch. ¶ Interdum etiam in laudem ponitur, vt εἰς Βασίλειον λέγειν, in laudem Basilij dicere. Sic εἰς Εὐαγόραν apud Isocr. i. de Euagora.

Εἰς vel ἐς, interdum exp. ob, propter. vt εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται, ob iustitiam laudatur. Aristot. Et εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαί τινι, Plut. ob ignobilitatem irridere. Sic Polyb. εἰς ἀσέβειαν καὶ παρανομίαν ὀνειδίζειν.

Εἰς, circiter, Thucyd. ἐς ἄνδρας διακοσίους καὶ εἴκοσι μάλιστα. Sic Pausa. εἰς τριακοσίους ἐγγύς τι σωμάτων, circiter trecētos.

Εἰς, apud Thuc. εἰς βελτίστας μνημονεύειν. Sic Paul. διαβεβλημένος εἰς τοὺς Μακεδόνας infamis apud Macedones. Sic Plut. λεκτέον εἰς ἅπαντας, apud omnes, vel coram omnibus.

Εἰς, vsque ad. vt εἰς τόδε χρόνου, ad hoc vsque tempus. Et εἰς τοῦτο, hactenus. Εἰς ἐμέ, vsque ad ætatem meam, Paus. Et εἰς ὅτε siue εἰσόκε vsque dum, donec. Il. ι. & Od. τ.

Εἰς positum cum nomine sæpe per aduerbium exponitur: vt εἰς ὑπερβολήν summè. Æsch. Sic εἰς τὸ ἀκριβέστατον pro ἀκριβέστατα. Luc. Sic εἰς βάθος, profundè. εἰς καιρόν, opportunè εἰς τάχος, celeriter εἰς τέλος, omnino. Sic cum nominibus tēporis significationem habentibus: vt εἰς ἑσπέραν, vesperi. εἰς τὴν ὑστεραίαν, postridie. εἰς τρίτην ἡμέραν, perendie.

Εἰς, intra; vt apud Polyb. καὶ μόλις ἀπεσώθησαν εἰς τριακοσίους. Sic & εἰς τριακοστὸν ἔτος, Xen. Pæd.8. intra tricesimum diem εἰς ἕκτην ἡμέραν πραχθήσεται, intra sextum dié. Æschin.

Εἰς, per. Xen. εἰς δύο ἄγειν τὸν λόχον, manipulum per binos ducere. Sic εἰς τέτταρας ἔρχεται ὁ λόχος, per quaternos. Apud eundem, εἰς ἕνα πορεύεται ἡ τάξις, exp. sigillatim. Od.ξ. μεῖνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, mansi per totum annum.

Εἴσω, intra. Cum accus. vt Il.α. Γλῶσσαν εἴσω. Et Il.γ. Δώμαθ' ἕκαστος εἴσω. In prosa autẽ cum genit. vt εἴσω τῆς χάρακος, Plut. Apud Hermog. εἴσω τετταράκοντα ἡμερῶν, intra 30. dies. Apud eũdẽ εἴσω πέντε ταλάντων, exp. infra quinq; taléta. Interdũ sine casu, intro, intus. Aristop. εἴσω μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἴσιθι. Cũ articulo, ὁ εἴσω, interior, penitior. Pro eodem dicitur & ἔσω.

Ἔσωθεν, intrinsecus. item intus, vt Matth.7.

Ἐσώτατος, intimus, penitissimus.

Ἔστε donec, quandiu. Soph. ἔς τ' ἀπέφυξεν βίον. Xen. lib.1. Apomn. ἔστε Σωκράτει συνῆσαν, quandiu manserunt cum Socrate. Rursum Soph. in Aiace, ἀρήγετ' ἔς τ' ἐγὼ μόλω, donec venero. Herodot. ἔς τ' ἂν ᾖ πολεμίους δεήσοι. Sic Xen. ἔς τ' ἂν οἱ πολέμιοι δ' εἴσωσι κελευόμενοι πάντα ποιεῖν. Pro eodem dicitur & ἔστε περ apud Apoll. Arg.2. Ἐς ἐπί, vsque ad. Arrian. ἔστε ἐπὶ κνέφας, vsque ad diluculum.

ΕἿΣ, ἑνός, ὁ vnus Fœm. μία, vna. Neut. ἕν, vnũ. Dem. εἷς τῶν πολλῶν vnus è vulgo. Interdum supprimitur. vt Xen. τῶν τριάκοντα ὤν, vnus ex triginta. Interdum exp. alter: vt Diosc. lib.3. εἷς ἀνθ' ἑνὸς ποιῶν, alter alterius loco cedens Marci cap.14. εἷς καθ' εἷς exp. singulatim. Sic & Iohan. cap.8. Apud Plut. καθ' ἕνα τῶν οἰκετῶν singulos seruos. ¶ Apud eundem Plutarch. ἓν παρ' ἕν, exp. vicissim. ¶ Ὑφ' ἓν apud Dioscor. exp. sigillatim. A' grammaticis verò dicuntur ὑφ' ἓν ἀναγινωσκόμενα, quæ velut vniuntur in pronuntiatione, quum alioqui diuisa sint. ¶ In nouo Test. interdum ponitur εἷς pro τὶς vt Matth. 15. συνλῶ μίαν. Et Marci 14. εἷς δέ τις τῶν παρεστηκότων. Cum fœminino μία, interdum varia substantiua subaudiuntur. vt Iliad β. Εἰ δέ ποτ' εἴς γε μίαν βουλεύσομεν, sub. βουλήν, q. d. in vnum consilium consultabimus. Apud Aristoph. μίαν δικάζοντες, sub. δίκην. Et apud eundem, μίαν ναυμαχήσαντες, sub. ναυμαχίαν. Et κατ' ἐμὴν μίαν, sub. γνώμην. Sic apud Luc. cap.14. ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι, sunt qui intelligi posse dicant φωνῆς, ideóque exp. vno ore.

Ἑνικός, ad vnum pertinens, singularis: vt ἑνικὸς ἀριθμός, apud gram. cui oppon. δυϊκὸς & πληθυντικός, dualis & pluralis.

Ἑνικῶς, singulariter. Naz.

Ἑνίζω, vnum seu vnitatem pono. Bud. ex plut.

Ἑνόω, ῶ, vnio, aduno seu coaduno. Particip. pass. ἡνωμένος, vnitus. Ἕνωσις, vnitio, adunatio. Ἑνωτικός, q. d. vnitiuus, adunatiuus. vim vniendi seu adunandi habens.

Ἐνόω autem affertur ex Cyrillo pro, quatio, concutio. Vnde ἔνοσις, εως, ἡ, exp. κίνησις, motio, agitatio. Hesiod. in Theog. ἔνοσις δ' ἄσβεστος ὀρώρει. Et ibidem ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα Τάρταρον. Pro eodem scribitur & ἐννοσις, vnde comp. ἐνοσίγαιος & ἐνοσίχθων, Neptuni epith. i. motor & quassator terræ: quæ & duplici ν scripta reperiuntur.

Ἑνότης, ητος, ἡ, vnitas. Apoll. Tyan. in epist. (pro ἑνιαίας.

Ἑνάς, άδος, ἡ, vnitas. μονάς. Ἐννεὰς autem nouenarius numerus

Ἕεις, poëtico pleonasmo τοῦ ε pro εἷς, vnus. Hesiod. in Trag. ὀφθαλμὸς ἕεις.

Εὖνις (masc. & fœm. gen.) priuatus, orbus, vel priuata, orba, vidua. Iliad χ. Ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε. Euripides in fœm. gen. vsus est Etymol. παρὰ τὸ εἷς ἑνὸς dicit fieri ἕνις καὶ εὖνις. Aliam signif. vide in Εὐνή.

Composita.

Καθεὶς reperitur pro καθ' εἷς, vnusquisque. singulatim, vnus post alium. vt Machab. lib.3. ὁ καθεὶς τῶν φίλων, vnusquisque amicorum. Et εἷς καθεὶς, Marci 14. & Ioh.8.

Μηδεὶς pro μηδὲ εἷς, nullus. Sophocl. vocauit μηδένας, nullius pretij homines. In fœm. μηδεμία, nulla. In neut. μηδέν, nullum. item nihil. vt μηδὲν λέγειν apud Xenophon, & Aristotel. i. nihil dicere quod alicuius sit momenti. Apud Sophoc. μηδὲν εἶναι mortuum esse, item perditum esse. Μηδὲν ἧττον, Isocr. nihilominus, vel non minus. Sæpe accipitur pro οὐ, non, vt & Lat. nihil.

Οὐδεὶς, pro οὐδὲ εἷς, nullus. In fœm. οὐδεμία, nulla. In neut. οὐδέν, nullum, nihil non, sicut μηδέν.

Οὐδένεια, q. d. nihilitas. Plat. in Phædro.

Οὐδενόω, ῶ, f. ώσω, ad nihilum redigo.

Ἐξουδενόω, ῶ, nihilifacio. vnde ἐξουδένωσις, contemptus. q. d. nullitas. Psal.30.

Ἐξουδενίζω, idem quod ἐξουδενόω. Eccles. c.34. vnde ἐξουδένισις, contemptus. Et ἐξουδενιστής, οῦ, ὁ. contemptor, qui aliquid nihili facit. [φέρει δ' οὐδὲν nihil refert.

Οὐθείς, ενός, nemo, nullus. ex οὔτε & εἷς per crasin. Aristot. eth.4.

Οὐθένεια, ἡ, idem quod οὐδένεια. Plut. in Paramyth.

Ἐξουθενέω, ῶ, nihili facio, pendo, pro nihilo duco, aspernor. Luc.c.23. Rom.14. & 1.Cor.1.

Ἐξουθένημα, τό, quod nihili ducitur, seu neglectus, contemptus

Ἐξουθενίζω, pro nihilo duco, in nihilum redigo. Ἐξουθενισμός, οῦ, ὁ, extenuatio. Iul. Firm.

Συνενόω, idem quod ἑνόω. Naz. συνηνώθη τῷ πατρί, cum patre vnitus est, vnione quadam cum patre iunctus est.

Ἄφενος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Εἴσκω, vide in Εἴδω.

Εἴσω, vide in Εἰς.

ΕἾΤΑ, postea, deinde, tũ. Dem. Olynth.α. εἶτα Θετταλίας ἐπέβη. Greg. εἶτά τι; quid tum postea? ¶ Interdum est dubitantis, anne, nũquid. Luc. in Phal. εἶθ' οἱ ἄνθρωποι ἐμέ τῆς ὠμότητος αἰτιῶνται. οὐκ ἔτι λογιζόμενοι πότερος ἡμῶν ἦν ὁ πρῶτος τούτων ἀρχῆς. ¶ Interdum in interrogationib. indignantis est, pro, itane vero? Dem. εἶτ' οὐκ αἰσχυνόμεθα; & nõ erubescim⁹? ¶ Interdum vacat, Eustathio teste, vt εἰ δέ τι μηδὲν μετ', εἶτ' ἀποχθάνη. ¶ Εἶτεν & ἔπειτεν Ionica esse & ab Herodoto vsurpari pro εἶτα & ἔπειτα, ex Ælio Dionysio annotat Eust.

Composita.

Ἔπειτα, deinde, postea tum. Iliad. Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δ' ὁσίμαι καὶ μεῖζον ἄεθλον. Ἠὲ καὶ αὐτίκα νῦν. Dicitur & Ἐς ἔπειτα. seu ἐς τὸ ἔπειτα. in posterum, Thucyd. lib.2. Et οἱ ἔπειτα. οἱ ἐσόμενοι, posteri. Thuc. lib.1. Et ὁ ἔπειτα χρόνος, posterum tempus. Et τὸ ἔπειτα posteritas. Ἔπειθ' οὕτω, tũ demũ, deinde, inquit Bud. ¶ Ἔπειτα. interrogantis est cum indignatione, vt εἶτα. itáne vero? vel sine interrogatione, sed increpatiuè. Xen. ἔπειτ' οὐκ οἴει φροντίζειν τοὺς θεοὺς τῶν ἀνθρώπων, tu igitur non credis? ¶ Est nonnunquam παραπληρωματικὸν & ἀργόν. vt Eustath. testatur: (quemadmodum & εἶτα) Iliad.α. Πῶς ἄν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην; Dicitur & Ἤπειτα pro ἔπειτα, metri causa, ε in η verso. Il.υ.

Decomp. Εἰσέπειτα, seu Ἐσέπειτα sunt qui vna voce scribant pro εἰς ἔπειτα & ἐς ἔπειτα.

Κἄπειτα, pro καὶ ἔπειτα, apud Aristoph. in Pluto.

Μετέπειτα, postea, deinde Odyss.ξ. ἅμα αὐτίκα καὶ μετέπειτα. Plato Epist.8. τὸ μετέπειτα χρόνον ἡ τυραννὶς δωρεᾷ κατακέχηται postea, seu in posterum tempus, in posterum. Dicitur & ἐς τὸ μετέπειτα, sicut ἐς τὸ ἔπειτα, in posterum.

Κᾆτα, per crasin pro καὶ εἶτα, quod dubitantis quoque esse Chrysoloras annotat.

Εἶτε, vide in Εἰ. Εἴως vide Ἕως.

ἘΚ vel ἐξ, ex, è, à. Sed ἐκ adhibetur sequẽte consonãte, ἐξ sequẽte vocali. Il.α. ἐκ Πύλου ἐλθὼν Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. Xenop. λαμβάνομεν οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν. Idẽ initio Pædiæ. τοῖς καρποῖς τοῖς γινομένοις ἐξ αὐτῶν. ¶ Sæpe ponitur pro ὑπό, vt ἐκ φύσεως δοθείς, à natura datus. ¶ Interdũ ad originẽ refertur, vt οἱ ἐξ ἐκείνου, Dem. nepotes illius. ἐκ Λακεδαίμονος Παυσανίας, Lacedæmonius Pausanias. ¶ Adhibetur etiam in temporis significatione, vt ἐξ αἰῶνος ab æuo. ἐκ νεότητος, à iuuentute. Sic ἐκ πολλοῦ χρόνου, à longo tempore: sed sæpius omittitur χρόνου. Sic ἐκ παλαιοῦ, iam olim: Item ἐκ τούτου, ex illo tempore, ἐξ οὗ vel ὅσου. ex quo vel quanto, s. tẽpore. ¶ Interdũ signif. de: vt ἐκ τῶν ἰδίων χρημάτων λύω. Dem. de meis pecunijs. Et ἐξ ὀνόματος εἰδέναι, nosse de nomine. Interdum non exprimitur nisi solo ablatiuo: vt Aristoph. ἐκ χειρὸς ἀπώλετο, manu interiit. ἐκ χειρὸς κατεναίρειν, manu occidere. Soph. in Aiace. ἐκ παντὸς τρόπου, Isocr. omni modo. τούτου τοῦ λόγου, hac ratione, apud Dem. ¶ Accipitur & pro διά, *id est*, per: vt Luc. ἐκ τῆς οὐρᾶς λαμβάνεσθαι, per caudam prehendere. Sophocl. εἰ πανταχοῦ φανοῦμαι ἐκ Τεύκρου κακοί. per Teucrum. Item pro διά, *id est*, propter, vt apud Xenop. ἐκ δὲ τούτου τῆς Κέλτιος φίλων ἦν. exp. hac de causa. ¶ Item pro κατά: vt apud Æschin. ἐκ τῶν νόμων, iuxta leges, ex præscripto legum. ¶ Item, post, Xenophon Hellen.9. ἐξ ἀρίστου, post prandium, à prandio. In qua signif. vsitatissimum est ἐκ τούτου postea, deinde, deinceps. ¶ Item pro ἐκτός, extra. vt ἐκ καπνοῦ καταβῆναι apud Hom. vide Eustath. ¶ Cum variis genit. exp. per aduerb. vt ἐξ ἑτοίμου, promptè, alacriter. ἐκ ῥιζῶν, radicitus. ἐκ θεοῦ diuinitus. ἐκ περιουσίας, abundanter. ἐκ προαιρέσεως, consultò. ἐκ χειρός, cominus. ¶ Aliquando exp. in: vt ἐκ περιόδου & ἐκ περιστροφῆς, in orbem. Et ἐξ ἐπιπολῆς, in superficie. ¶ Interdum apud poëtas abundat: vt ἐξ οὐρανόθεν pro οὐρανόθεν. ¶ In compositione interdum vacat vt in ἐξόφειμαι, ἐξαπατάω. Aliquando ornatum & vehementiam addit vt in ἐκθαρρέω. Sæpe significat ἔξω, extra: vt in ἔκδηλος, ἐκκαλέω.

Ἐκτός, extra. Cum genit. vt ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχειν, habere pedes extra lutum. Itidem aliquis ἐκτός τινος γίνεται, extra quod manet & quo abstinet. apud Plat. in epist. Et ἐκτός τινος εἶναι dicitur qui extra aliquid constitutus est, seu qui sine eo est. Plutarch. in vita Homer Dicuntur & οἱ ἐκτὸς λόγου ὄντες, homines illiterati. Et ὁ ἐκτὸς αἰτίας, qui extra culpam positus est. ¶ Item extra, *id est*, foras, vt apud Eurip. χώρει ἐκτός, prodi foras. Item extra, exterius, extrinsecus, foris seu forin-

secus. Od. ξ. Σταυρὸς δ᾽ ἐκτὸς ἔλασσε. Τὰ ἐκτὸς, exteriora quę foris sunt, apud Athen lib. 2. Et οἱ ἐκτὸς, exteri. ¶ Rursum cum genit. sig. citra, præter, sine, absque, vt apud Dioscor. lib. 5. ἐκτὸς αὐλίσεως τίξεται. Apud Luc. ἐκτὸς εἰμὶ nisi fortè.

Ἔκτοσε, extra vel è. idem quod ἐκτός. Od. ξ. ἔκτοσε χειρός.

Ἔκτοθι siue ἔκτοθεν, idem extra, citra, sine. Hesiod. in Erg. Pro eodem dicitur & ἔκτοθεν, metri gratia eiecto σ vt in ὄπισθεν. Apoll. Rhod. Arg. lib. 2. Et pro deinde, ex eo tempore ibidem. Ἔκτοθι & ἔκτοθι, extra Non.

Παρεκτὸς, (comp.) extra, præter, Matth. 5. Item foris, forinsecus, extrinsecus.

Ἔξω, extra. Cum genit. vt apud Greg. ἔξω λόγου, extra propositum. Sic & Xenoph. Pæd. ἔξω βέλους, extra teli iactum Dicitur etiam aliquis esse ἔξω αὑτοῦ, extra se, i. non esse apud se, non esse mentis compos, Dem. ¶ Item extra, i. foras seu foris: vt ἔξω ποιῆσαι, foras emittere. ἔξω διατρίβειν. foris agere, Aristoph. Et ἔξω, qui foris seu forinsecus est, exterior, externus. vt τὰ ἔξω ἀγαθὰ, externa bona. Et οἱ ἔξω apud Athen. exteri. Et οἱ ἔξω σοφοὶ apud Damasc. de profanis & ethnicis. ¶ Rursum cum genit. significat vltra apud Xenoph in Cyneg. Item præter, citra, absque, sine, vt tunc lib. 3. ἔξω τῶν ἄλλων. Et libro 5. ἔξω τούτων, i. ἄνευ.

Ἐξώτερος, exterior, qui magis extra est. Matth. 8. Inde aduerb. ἐξωτέρω, exterius, vel etiam extra, vltra, citra, cum genit. vt ἔξω.

Ἐξωτερικὸς, ἡ, ὁ, externus. vt ἐξωτερικαὶ πράξεις, externa negotia & forensia. Aristot. Polit 7. Idem Aristot. commentationes quasdam suas vocabat ἐξωτερικὰς, quoniam in his tradebat quæ ad res externas & ciuiles spectabant. triuialia & peruulgata, vide Gell. lib. 20. c. 4.

Ἐξώτατος, ὁ, ὁ, extimus, qui maximè extra est, vnde aduerb. ἐξωτάτω, extimè, maximè extrà.

Ἔξωθεν, idem quod ἔξω, extra, exteriùs, foris, forinsecus, extrinsecus, vel etiam ab exteriore parte. vt apud Xenoph. τὰ ἔξωθεν ἔργα. negotia forensia, quæ foris & extra domum sunt obeunda. Et apud Philosophos ὁ ἔξωθεν λόγος, sermo foras prolatus. Apud Theologos οἱ ἔξωθεν λόγοι dicuntur studia externa & profana, quas vulgo seculares disciplinas appellant. Item ab externo vel externis. Plat. in Tim. τῆς ὁ ἔξωθεν κινεῖται omne quod pulsu agitatur externo.

Ἐξωτικὸς, ἡ, ὁ, idem quod ἐξωτερικὸς, externus. seu qui ad externos pertinet, aut ab externis proficiscitur, vt. ἐξωτικαὶ δίκαι, i. ξενικαὶ, Hes.

Παρὲκ seu παρὲξ (comp.) pro quo & πάρεξ scriptum reperitur, extrà, foris. Interdum cum genit. vt Iliad. κ. παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι. Interdum cum accus. Odyss. ο. Μνῆμα παρὲξ ἄγε νῆα, extra nauem. Rursum Iliad. κ. Πολλάς μ᾽ ἄτησι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ. Interdum sine casu. Odyss. ι. λαβὼν ἄγημακα κάπριν ἔτι τὰ παρέξ. Aliquando significat παρά. vt apud Apollon. παρὲκ βουλὴν pro παρὰ βουλὴν, præter. Ab Hesych. παρὲξ exp. χωρὶς, seorsum sine, vt Il. ω.

ἙΚΑΣ, (aduerb.) procul, eminus, è longinquo. Cum genit. Od. σ. τῶν ἑκὰς ἤλθομεν. Apud Herodot. οὐχ ἑκὰς χρόνου παρέσεσθαι ἐσέλαβεν, exp. non diu differet ingredi. Apud Thuc. ἑκὰς ὄντες longinqui.

Comparat. ἑκαστέρω, magis procul, longiùs aut vlterius: vt ἑκαστέρω τῶν Περσῶν longiùs à Persis Superl. ἑκαστάτω, maximè procul, longissimè, ex Herodoto, ἑκαστάτω τῆς Λιβύης in Africam longissimè.

Ἕκαθεν, idem quod ἑκὰς, eminus, è longinquo, Il β.

Ἕκατος, Apollinis cognomentum, ita dicti à iaciendo procul. Il. α. vbi & ἑκάεργος appellatur.

Ἑκάτερος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνεκὰς exp. ἄνω, sursum. Aristoph. in Vesp. Compositum ex ἑκὰς & α epitatico.

Ἀνέκαθεν, idem quod ἄνωθεν. desuper, è loco alto & superiore, Plutarch. Ponitur etiam pro, ab origine generis, & iuxta seriem priscorum ex quibus quis ortus est. vt τὸ ἀνέκαθεν ἀπὸ Μελάμποδος γεγονὼς, originem seu genus ducens à Melampode. Sic Athen. lib. 1. τῷ Μιτυληναίῳ Λέοντι τῷ ἀνέκαθεν Ἀθηναίῳ, qui Atheniensis genere est si progenitores ipsius spectes, à quibus ortum trahit.

ἝΚΑΣΤΟΣ, ἡ, ὁ quisque, singuli, Il. α. Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκονδε ἕκαστος vt Lat. iuerunt domum quisque suam. Xen. Pæd. 3. καὶ ἄγοντες ὅτι ἕκαστος ἄξιον εἶχε, Herodian. 4. καὶ οἱ μὲν ἕκαστος εἰς τὰς σκηνὰς ἀνεχώρησαν. Isocrat. διανέμειν πρὸς τὸ προσῆκον ἑκάστοις pro dignitate cuiusque. Οἱ καθ᾽ ἕκαστον, vel ὁ καθ᾽ ἕκαστον, singuli & τὰ καθ᾽ ἕκαστον vel τὸ καθ᾽ ἕκαστον, singula, ex Aristot. Dicitur & καθ᾽ ἕκαστον, sigillatim. Isocr. Καθ᾽ ἑκάστην sub. ἡμέραν quotidie. Dicitur etiam εἷς ἕκαστος (vt Lat. vnusquisque) & πᾶς ἕκαστος, & αὐτὸς ἕκαστος. item ἕκαστός τις apud Thuc. lib. 3. & 4.

Ἑκασταχῆ, vbique, vbilibet, apud Suid. Ἑκασταχόθι, passim, vbique gentium, Dion.

Ἑκασταχόθεν, vndique, vndelibet. Ἑκασταχόσε, quocunque, quoquouersum, in quencunque locum. Ἑκασταχοῦ, vbilibet, vbique.

Ἑκάστοτε, semper & vbique. Athen. lib. 2. Apud Herodot. ἐπιτάσσων τῇσι πόλεσι ἵνα ἑκάστοτε ἐλαύνων, τρέφειν, exp. iniungens ciuitatibus, vt in quanque veniebat, vti pascerent.

Composita.

Αὐθέκαστος, à Bud. exp. seuerus natura, rigidus, exactè rectum verumque persequens. Aristot. eth. 4. Et plutarch. in l. de educ. puer. ὁ ὁρῶν μὲν γὰρ ἀποβλέψω πρὸς τοὺς πατέρας αὐθεκάστους καὶ τὸν τρόπον, ὀμφακίας καὶ στρυφνοὺς, &c. Plato passim, præsertim in lib. de rep. αὐθέκαστον vocat cuiusque rei notionem & formam quam ideam appellat.

Αὐθεκάστως, rigidè, seuerè, Plut. in Lys.

Καθεκάστην pro καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν, quotidie.

ἙΚΑΤΕΡΟΣ, ἡ, ὁ, alteruter, alter ex duobus. Thucyd. lib. 1. καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὁρῶν ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους, cum alterutris se coniungere. ¶ Item vtercunque, vterlibet, vteruis. Luc. in Harm. ἐκεῖνοι μόνοι ἑκάτερος, αὐτῆς δὴ ὅμω ἔφερον. Aristot. eth. 6. λυπεῖ ἑκατέρου τούτων τίς ἡ βελτίστη ἕξις. ¶ Itē vterque. Plutarch. in Public. προσεῖπεν ἑκάτερον υἱὸν ὀνόματι, nomine filium vtrunque appellans. Idem de educ. puer. (loquens de Dione Syracusio, & Epaminonda Thebano) ὧν ἑκάτερος Πλάτωνος ἐγένετο συνουσιαστής. Sic passim apud Plat. Aristt & alios. * Eustath. ex Etymol. tradit hoc nomen comparatiui formam obtinere, & ab ἑκὰς deriuari quod quum de duobus dicatur ὡς οἷα τολμῶντα διάστασιν ἐκ δυασμοῦ, ἑκὰς εἶναι τῆς μονάδος ἔστι.

Ἑκατεράκις, alterutra seu vtraque vice, Xen. Pæd. 4.

Ἑκατέρω, in vtramque partem. Gal. Apud Herodot. ἑκατέρω τοῦ μεγάρου ἔστι, exp. ex altera parte cœnaculi.

Ἑκατέρωθεν, ab alterutra parte, vtrinque, Herodian. Et ἑκάτερθεν metri causâ exempta syllaba, pro eodem. Il. γ. & ρ.

Ἑκατέρωθι, in alterutra parte, vtrobique.

Ἑκατέρως, alterutro modo, vtroque modo.

Ἑκατέρωσε, in alterutram partem, in vtramque partem.

Ἑκατερὶς, ίδος, ἡ genus saltationis in qua manus alternatim mouere assuescebant. Poll. lib. 4. c. 14.

Ἕκατι, vide in Ἑκών.

Ἑκατόμβη, vide in Βοῦς.

ἙΚΑΤΟΝ, centum. Thucyd. lib. 6. ὀκτὼ καὶ ἑκατ. Capitur interdum pro infinitiuo πολλοί (sicut & μυρίοι) teste Eust. Il. β. Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο. Et Hesiod. in Erg. ἑκατὸν δέ τε δοῦρα ἁμάξης.

Ἑκατομπλάσιον, σιος, ὁ, καὶ ἡ, centuplus. Et ἑκατονταπλασίων seu ἑκατονταπλάσιος pro eodem. Luc. 8.

Ἑκατοντὰς, άδος, ἡ, centuria, cētenarius numerus, Herodia. li. 1.

Ἑκατοντάκις, centies.

Ἑκατοστὸς, ἡ, ὁ, centesimus, Herodot. Plut.

Ἑκατοστὺς, ύος, ἡ centuria. Plut. Xen.

Ἑκατοστεύουσα κριθὴ, centuplicatum hordeum, Gen. cap. 26.

Διακόσιοι οἱ, duceni, ducenti. Sic τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι ἑξακόσιοι, & sic deinceps.

Διακοσιοστὸς, ducentesimus. Et in sing. num. apud Thuc. διακοσία ἵππος, ducenti equites. Sic τριακοσιοστὸς, τετρακοσιοστὸς πεντακοσιοστὸς ἑξακοσιοστὸς, & quæ deinceps vsque ad denarium numerum supersunt.

ἘΚΕΙΝΟΣ, ἡ, ὁ, ille. Luc. ἀλλ᾽ ἐκεῖνος ἐκὼν προσίσταταί μοι. Idem Luc. in Harm. ἀλλ᾽ ἐκεῖνος Ἁρμονίδης ἐστὶν ὁ ἄριστος αὐλητής. ¶ Accipitur pro reciproco apud Thucyd. ὑπὲρ ἐκείνου ἄλλους κινδυνεύειν ἀξιοῦσιν, i. pro se. Nonnunquam amittitur ε initiale sequenti vocali etiam apud prosæ scriptores. Isocr. in Pan. ἅπερ ἐγὼ φανείην εἰρηκὼς ἢ κεῖνος πράξαντες. Dicitur & ἐκεινοσὶ Atticè pro ἐκεῖνος, Aristoph. & Luc.

Ἐκείνῃ, aduerbialiter sumitur pro illa via, illa ratione. Bud. ex Plat. Item pro ἐκεῖ, illic. apud Thuc lib. 3. & 4. Capitur & pro, illuc seu ἐκεῖσε. vt annotat Eust. Od. ν.

Ἐκείνως, illo modo. Synes.

Ἐκεινικὸς, qui ex illo est. Aristot. 8. metaphys.

Ἐκεῖ, illic, Plat. Et pro illuc, eò. Chrys. ἐκεῖ ἡμᾶς ἕψεσθαι, illuc nos secuturus Ἐκεῖθι, illic.

Ἐκεῖθεν, illinc. Thucyd. lib. 8. Ponitur & pro, illic, apud Greg. in Epitaph. fr.

Ἐκεῖσε, illuc, eò. Soph. εἶμ᾽ ἐκεῖσ᾽ ὅποι πορευτέον, eò vado quò eundum est. Interdum cum genit. vt apud Herodot. ἐκεῖσε λόγου ἄνειμι τῇ μοι πρότερον ἐξέλιπε, redeo ad illam orationem. Ponitur interdum pro illic apud Naz. Basil. & Greg.

Κεῖνος, dicitur pro ἐκεῖνος, vt plurimum apud poetas & Iones, interdum & apud prosæ scriptores dictione in vocalem desinente. Isocr. ad Phil. ταῖς φροντίσιν οἷς ὀνόμασιν ἢ κεῖνος προειρημένοις. Vnde Κείνῃ, illa ratione, illa via. Eurip.

Κείνως, illo modo, Plato de rep. lib. 2. Κεῖθεν, illinc. Il. ν.

Κεῖθι,

Κεῖθι, illic. Κεῖσε, illuc, eò. Od. α. Item illic. Apoll. Arg. 2.

Τῆνος, Doricè pro ἐκεῖνος, illic. Plut. in Apophth. & Theocr. Id. α. Τηνεῖ, illic, Theoc. Id. 1. Τηνῶθι, illuc. Theoc. Id. γ.

Composita.

Ἐπέκεινα, pro ἐπὶ ἐκεῖνα, aduerb. loci. Interdum, illic, vt apud Herod. lib. 7. οἱ τε ἐπέκεινα πάντες ἄνθρωποι ἐγνώκεσαν, cuncti illius regionis mortales. Sic & l. 4. & 6. apud eundem. Interdum vltrà. Idem Herod. lib. 4. τὰ δὲ ἐπέκεινα μέχρι ἀνατολέων, προσώπου τοῦ Γέτα. quæ verò vltra eas partes extendantur, vsque ad orientem. In qua signif. nonnunquam casus additur, & præpos. vim obtinet, cui oppon. ἐπὶ τάδε, citra. Idem Herodian. lib. 2. οἱ τε ἐπέκεινα Τίγριδος καὶ Εὐφράτου σατράπαι, satrapæ trans Euphraten Tigrinque habitantes. Atrian. in 6. κατὰ τὰ ἐπέκεινα τοῦ κόλπου ἐς τοὺς Σκύθας. Apud Aristid. ἐν τοῖς ἐπέκεινα πάσης δημοκρατίας ταῦτα, exp. hæc sunt supra omnem democratiam. Est etiam aduerb. temporis pro, ante. Isocr. ἐν γὰρ τοῖς ἐπέκεινα χρόνοις, ante illud tempus, retroactis temporibus. Idem in Hel. enc. ὥστε τὸν μὲν ἐπέκεινα χρόνον.

Κἀκεῖνος, per crasin factum est, ex καὶ & ἐκεῖνος.

Κἀκεῖ pro καὶ ἐκεῖ, & illic. Κἀκεῖθεν pro καὶ ἐκεῖθεν, & illinc, seu & inde. Act. 7.

Ὑπερέκεινα idem quod ἐπέκεινα, vt annotat Bud.

ἜΚΗΛΟΣ, ὁ, ἡ, & ἡ, quietus, nihil turbarum mouens, mitis, lenis, pacificus. Od. ν. οὐ τιν' ἔχεν πόνον ἀλλ' ἕκηλος Ἧστο ἐν Ἀτρείδαο δόμοις. Et Iliad. ε. ἕκηλοι Τέρπονται. Neutr. pl. ἕκηλα aduerbialiter ponitur pro ἐκήλως. * Etym. deducit παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὑποχωρῶ. ὁ γὰρ ὑποχωρῶν (inquit) ἡσυχάζει.

Ἐκήλως, quietè.

Ἐκηλία, ἡ, quies. Ab Hesych. exp. εἰρήνη, φιλοτησία.

Εὔκηλος, ὁ, ἡ, & ἡ, Æolico pleonasmo dicitur pro ἕκηλος, vt αὐτὰρ pro ἀτὰρ teste Plut. de dialectis Homericis. Iliad. α. & ρ. & Hesiod. lib. 2. Erg.

Εὐκηλία idem quod ἐκηλία.

Εὐκηλήτειρα, ἡ, exp. quietis conciliatrix, placatrix. Hesiod.

Composita.

Ἀέκηλα, τὰ, inquieta, irrequieta. Quidam exp. grauia & difficilia. Iliad. σ. παθέειν τ' ἀέκηλα ἔργα. Vide & in comp. ex Εἴκω, i. cedo, & ex Ἑκών.

Πανδέκηλος omni ex parte quietus. Apoll. Rhod lib. 4. οὐρανόθεν δὲ πανδέκηλος γίνετ' αἰθήρ.

Ἕκητι, ἑκήτος, &c. vide in Ἑκών.

Ἑκταῖος, ἑκτεὺς ἕκτος, vide in Ἕξ, sex.

Ἐκτικός, &c. vide in Ἔχω.

Ἐκτόθεν, ἐκτός, &c. vide in Ἐκ.

Ἐκτὸς autem vide in Ἕξ.

ἙΚΥΡΟΣ, ὁ, socer, i. mariti pater: & fœm. gen. ἑκυρά, seu Ionicè ἑκυρή, socrus, i. mariti mater. Il. ω. Ἡ' ἑκυρὴ, ἑκυρὸς δὲ, πατὴρ ὣς, ἤπιος αἰεί. Pro iisdem dicitur πενθερὸς & πενθερά.

ἙΚΩ'Ν, όντος, ὁ, voluntarius, spontaneus. Dicitur facere ἑκὼν qui sponte aliquid facit, vel sciens prudénsque & certo proposito, non coactus. Fœmininum est ἑκοῦσα. Iliad. κ. Ὅς τις ἐν ἤματι τῷδ' ἑκὼν μεθίησι μάχεσθαι. Dem. in Mid. ἂν μὲν ἑκὼν βλάψῃ, διπλοῦν, ἂν δ' ἄκων, ἁπλοῦν τὸ βλάβος κελεύουσιν ἐκτίνειν. Soph. in Aiace, ἐμοῦ μὲν οὐχ ἑκόντος, me non volente, me inuito, Plat. in epist. ἑκούσης τῆς πόλεως, non inuita ciuitate. Dicitur & ἑκὼν εἶναι, item ἑκόντες εἶναι, vacante infinitiuo. * Sunt qui dictū putent ἑκὼν quasi εἴκων ab εἴκω, i. cedo, non repugno.

Ἑκοντὶ aduerb. vltro, sponte, voluntariè. Phocyl. Et Ἑκοντὶ pro eodem, ex Arriano.

Ἕκητι, datiuus qui à poëtis aduerbialiter ponitur cum genit. Hesiod. in Erg. Διὸς μεγάλοιο ἕκητι. Iouis voluntate, ita volente Ioue. Expon. & ἕνεκα apud Hom. Item Ἕκατι itidem pro ἕνεκα, apud Eurip. in Medea.

Ἑκούσιος, spontaneus, voluntarius, consultò factus non per imprudentiam. Expon. & sponte susceptus aut sponte factus. Aristot. eth. 5. Item τὸ ἑκούσιον substantiuè pro libero arbitrio apud Philonem. Τὰ ἑκούσια, quæ sponte fiunt. οὐχ ἑκούσια, quę non sponte fiunt.

Ἑκουσίως, sponte vltrò.

Ἑκουσιάζομαι, sponte, offero. Ἑκουσιασμός, spontanea oblatio, ex Bibl. interpr.

Ἀέκων, & (in prosa) ἄκων (comp.) inuitus, fœm. ἀέκουσα & ἄκουσα. Iliad. α. ἀπηύρων ἀέκοντος ἐμεῖο, me inuito. Dicitur etiam aliquis facere quidpiam ἄκων, id est, imprudens, per imprudentiam. Dem.

Ἀκοντὶ, inuitò. Ἀέκητι, cum genit. pro eodem, vt ἀέκητι θεῶν. Od. γ. inuitis diis.

Ἀεκάζω poët. cogo. Ἀεκάζομαι, cogor. Od. σ.

Ἀεκούσιος & ἀκούσιος, ὁ, ἡ, & ἡ, non voluntarius, non vltroneus, ex voluntate nostra non proficiscens. cui opponitur ἑκούσιος. Herodot. Luc. Isocr. Apud Luc. κατὰ τὸ ἀκούσιον, per imprudentiam, non consultò. Apud Aristot. in ethic. τὰ ἀκούσια, exp. inuitè facta, inuitè suscepta. Ἀκουσίως, inuitò, præter voluntatem per imprudentiam, non consultò. Arist. rhet. 1.

Ἀκουσιάζω, cogo & adigo aliquem ad faciendum aliquid κατ' ἀκούσιον, Numer. 15.

Ἀεκήλια, Hesych. & Etymol. expon. ἀεικέα χαλεπά, ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι, inuita & inuoluntaria, grauia & difficilia, quæ quis non nisi inuitus patiatur: innuentes deriuatum esse ab ἀέκων, vel saltem eiusdem cum eo esse originis. Alias signif. vide in Ἕκηλος.

ἘΛΑΙ'Α, ας, ἡ, olea, oliua (arbor) Od. ν. τανύφυλλος ἐλαίη. ¶ Itē olea, i. fructus oliuæ. Dem. pro cor. ἐπειδὰν γεωργεῖς σῦκα καὶ βότρυς καὶ ἐλαίας συλλέγων. Sic & apud Plut. de aud. poëm. ¶ Ἐλαιός, ὁ, ἡ, mascula & agrestis oliua, apud Iones, vt annot. Eust. Item auis quædam, apud Athen. lib. 1.

Ἐλαιών, ῶνος, ὁ, oliuetum, oletum, locus oleis consitus. Item cella olearia. Theod.

Ἐλαιόω, F. ώσω, oliuo, oliuas colligo. Pol. Ἐλαιωτὴρ, ῆρος, ὁ, qui oliuas colligit, qui oliuat.

Ἐλάϊνος, oleaginus, ex olea arbore factus. Il. ν. Ἐλαΐνεος, idem e penthesi τοῦ ε. Od. ι.

Ἐλαΐς, ίδος, ἡ, oliua, olea arbor, Suid. Item αἰγίλωψ, Hesych.

Ἐλαΐζω, F. ίσω, oleas colo, ex Aristoph. in γεωργ. Item neutraliter, oleagino colore sum.

Ἐλαιολόγος, ὁ, qui oleas legit.

Ἐλαιών, oliuetum, oletum, idem quod ἐλαιών.

Ἔλαιον, ου, τὸ, oliuum, oleum. Xen. in symp. Eustathius annotat Homerum ἔλαια vocare vnguenta, vt Od. ζ. λοῦσ' ἐς ἔλαιον. Eodē Eustathio teste ἔλαιον recentioribus Atticis dicebatur locus quoque in quo oleum vendebatur, sicut ἰχθύες locus vbi pisces. Apud Hipp. ἔλαιον ὕειον dicitur pro ὕειον στέαρ, adeps suillus, vt ann. Erotian.

Ἐλαιώδης, εος, ὁ & ἡ, oleosus, oleaceus, pinguis. Theophr.

Ἐλαιόω, ῶ, F. ώσω, oleo perungo. vnde ἐλαιοῦται θρίξ, apud Sophocl. in Troilo. Ἐλαιωτός, oleo perunctus, oleo imbutus.

Ἐλαιηρός, ὁ, olearis, olearius, vt ἐλαιηρὰ ἐπίχυσις.

Ἐλαιήεις, εντος, ὁ, oleosus, oleaceus. Nic. in Ther. Ἐλαιόεις, idem. vnde ἐλαιάεσσα ὑπὸ ὀς, apud Soph. in Vlysse.

Ἐλάδιον, ου, τὸ, paurillum olei. apud Athen. lib. 7.

Ἐλάα, ἡ, oliuæ fructus, olea. Atticum esse Eust. docet. Aristoph. in Ran. & Athen. l. 2. & 4.

Composita.

Ἀγριέλαιος, ὁ, ἡ, agrestis oliua, oleaster, apud Theophr. Ponitur etiam adiectiuè pro, ex oliua agresti confectus, q. d. oleastrinus, vt σκυτάλην ἀγριέλαιον, scuticam ex oleastro, in Epigr.

Ἀγριελαία, substātiuè itidem pro oliua agresti seu oleastro dicitur. Diosc. l. 1. c. 138.

Ἀνέλαιος, ὁ, ὁ & ἡ, olei expers.

Ἐξελαιόω, ῶ, oleo perungo & imbuo. Item in oleum verto. Theophr. de caus. pl. lib. 6.

Θυμελαία, Thymelæa: herba quam nonnulli χαμελαίαν & κνέωρον appellant, folia habens oleæ foliis assimilia. Dioscor. lib. 4. cap. 173.

Θυμελαΐτης οἶνος, vinum è thymelæa, seu vinum thymelæa conditum. Diosc. l. 5. c. 78.

Καλλιέλαιος, ὁ, ἡ, frugifera olea: cui opponitur ἀγριέλαιος.

Καλλιέλαια, oliua satiua, vt ἀγριέλαια syluestris.

Κεδρέλαιον, oleum cedrinum, oleum quod è malis cedri fit.

Κηρέλαιον, medicamentum ex cera & oleo, cui affunditur & succus refrigerans. Apud Orib.

Κνηκέλαιον, oleum è cneco. Diosc. l. 1. c. 45.

Κνιδέλαιον oleum è cnidio grano. Diosc. l. 1. c. 44.

Μελανθέλαιον, oleum melanthinum, oleum ex melanthio confectum: apud Diosc. l. 1. c. 47.

Μυρσινέλαιον, ου, τὸ, oleum myrtinum. Diosc. l. 1. c. 49.

Οἰνέλαιον, ου, τὸ, vinum oleo mixtum. Gal.

Ὀλιγελαιέω, parum olei fero, parcè oleum fundo. Quo vitio laborant oleæ quum parcus olei prouentus est, nec larga olinitas. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 11.

Πετρέλαιον, petroleum; dicitur à quibusdam bitumen liquidum, quòd effluat è saxis. vel quòd eo ad lucernarum lumina olei vice antiqui vterentur.

Πισσέλαιον, ου, τὸ, oleum picinum. Vide Plin. & Diosc. & Gal.

Ῥαφανέλαιον, raphaninum oleum, ex raphani semine. Dioscor. l. 1. c. 46.

Σχινέλαιον, oleum lentiscinum è lentisco factum oleum σχίνινον ἔλαιον, apud Diosc. Vide & Plin.

Ὑδρέλαιον, aqua oleo mista. Diosc. l. 2. c. 110. & Plut. in symp. 4.

Ὑπέλαιον, olei fæx seu sordes.

Φιλέλαιος, olei seu olearum amans.

Χαμελαία, ἡ, olea pumila, oleago vel oleastellum. Vide Diosc. & Plin.

Ἐλασσόω, ἐλάσσων, &c. vide in Ἐλαύνω.

Ἐλαττόω, ἐλάττων &c. vide in Ἐλαχύς.

ἘΛΑ'ΤΗ, ης, ἡ, abies (* dicta παρὰ τὸ ἐλᾶν, ὅ ἐστιν εἰς ὕψος ἀνατετάσθαι. vnde & Odyss. ε. dicitur ἐλάτη οὐρανομήκης.) Plutarch.

tarch. de Soc. στεφάνους δ' ἀστεῖς ἔχοντες οἱ μὲν ἐλάτης, οἱ δὲ πόλκης. Plin. lib. 12. cap. vlt. Est præterea arbor ad eadem vnguenta pertinens, quam alij elaten vocant, (quod nos abietem) alij palmam, alij spathen. ¶ Ἐλάτη Galeno est tenerum palmæ germen. Vt autem Dioscorides ait, ὁ περιεχόμενος ὑπ' αὐτῆς καρπὸς, ἐλάτη καλεῖται. ¶ Eidem Dioscorid. lib. 1. cap. 151. est inuolucrum fructus è palma nascentis. seu (vt Marcellus tradit) corticosum palmæ adhuc florentis operimentum, quem palmæ corticem Columella vocat. Nonnulli exp. corticosum illud quod in summa palmula nascitur. ¶ Item palmula, *hoc est*, extrema remi pars. seu remus, *κώπη*. Odyss. η. ξυστῇσ' ἐλάτῃσι Πόντον ἐλαύνοντες. Apud Eurip. ἐλάτη δίκωπος exp. cymba, synecdochicῶς. ¶ Item hasta, seu hastile ex abiete sicut *μελία*. Hes. in Asp. Ἔγχεσιν ἠδ' ἐλάτῃς αὐτοσχεδὸν ὀρεγνῦντες.

Ἐλάτινος, ου, ὁ, abiegnus. Et ἐλάτιον μύρον seu ἔλαιον, vnguentum seu oleum ex elate. ¶ Ἐλατίνη, herbæ nomen est, de qua Dioscor. l. 4. c. 40. & Plin. l. 27. c. 9.

Εἰλάτινος pro ἐλάτινος poëtæ dicunt, metri causa inserto ι, vt Odyss. ο. ἱστὸν εἰλάτινον & εἰλάτιναι δοκοί, Od. τ.

Κεδρελάτη, dicitur Cedrus magna, abietem magnitudine æquans. Plin.

ΕΛΑΥΝΩ, F. άσω, P. κα, ab ἐλάω, agito. Il. ε. Ἀλλὰ σύγ' αὐτὸς ἔλαυνε τ' ἅρματα καὶ τεὼ ἵππω. Et Il. ω. ἡμὰς βοῦς ἤλασαν. Dicitur & ἐλαύνειν νῆα, Od. ο. agere nauem. Et sine accus. interdum exp. remigo. vt apud Xen. εἰ δὲ ἐλαύνειν δέοι, κατὰ μέρος τοὺς ναύτας ἀνέπαυεν. Accipitur & pro equitare. vt apud eundem Xen. ἀναβὰς τὸν ἵππον, ἤλασε. item *pro*, expeditionem ago, vt ἐλάσαι εἰς Αἴγυπτον. Herodot. Ἐλαύνεσθαι pass. agitari, agi. Sic dicitur ἐλαύνεσθαι nauis. Ponitur actiua etiam significatione. vt Il. λ. -ῥύσι' ἐλαυνόμενος. ¶ Itē stimulo, incito, inde quòd qui agitat equos, eos stimulare soleat. Et pass. ἐλαύνεσθαι, stimulari. Herodian. ὑπό τε τῆς συνειδήσεως τῶν ἔργων ἐλαυνόμενος, à conscientia scelerum stimulatus. Item, *pro*, exerceo, exagito. Pausan. in Lacon. τὸ γὰρ χρεὼν ἤδη τοὺς Μεσσηνίους ἤλαυνεν. Itē *pro*, fatigo accipitur: & *pro*, insequor, vexo, insector, apud Dem. sæpe. vt tradit Bud. Inuenitur & *pro* persequi iudicio. seu arcessere, vt ἐλαύνεται ἀσεβείας, impietatis arcessitur. Item verbero, pulso, ferio. Et *pro*, excutio, ac propriè excutio feriendo. vt apud Apoll. χαμάδις δ' οἱ ἤλασ' ὀδόντας. Item *pro*, excito, cieo, moueo, vt Iliad. α. ἐν δὲ θυμῷ χόλον ἐλαύνοντον. ¶ Item abigo, expello. quod potius ἀπελαύνω dicitur in prosa, seu ἐξελαύνω. vt apud Chrysostom. δαίμονας ἐλαύνων. Sic ἐλαύνειν μήνιμα δαιμονίου. Plutarch. in Rom. ¶ Item duco, *id est*, ductile opus facio, vt apud Homer. ἀσπίδα χαλκείην ἤλασεν. Et Dioscor. lib. 5. ἐλαύνεται πέταλα χρυσᾶ. Dicitur & ἐλαύνειν τεῖχος, ducere murum & ἐλαύνειν τάφρον, ducere fossam. Iliad. μ. Item traduco, transigo. vt in Axiocho, ἀλλ' ἡ πολυτίμητος πολιτεία διὰ πόσων ἐλαύνεται δεινῶν; ¶ Interdum etiam neutrum est *pro*, promoueo, progredior, euado, εἰς ἄκρον τῆς παιδείας ἐληλακώς, Plut. qui eruditissimus euasit. Sic & Laert. in Clitomacho, ὁ δὲ εἰς τοσοῦτον ἤλασεν ἐπιμελείας.

Ἐλάω, inuenitur apud poëtas pro ἐλαύνω. Ponitur ἐλᾷν & pro ἐλάσειν ab Aristoph. vt docet Bud.

Ἔλασμα, τὸ, lamina ductilis. Diosc. l. 5.

Ἐλασμὸς, οῦ, ὁ, idem, apud Suid.

Ἔλασις, εως, ἡ, agitatio *videlicet* equorum seu currus. aurigatio. Item equitatio. Xen. Pæd. 8. Item expeditio. Arr. lib. 6. ἐδέοντο τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος ἔλασιν. Apud Herodot. τὴν ἔλασιν ἐξηγέεται, exp. quæ ad transmittendum pertinent. Item remigatio. Item expulsio, abactio. vt ἔλασις βοσκημάτων, Thuc. lib. 1.

Ἐλασία, ἡ, idem quod ἔλασις, equitatio. Xen.

Ἐλασείω, expeditionem affecto & apparo. Luc.

Ἐλατὴρ, ῆρος, ὁ, agitator, auriga. Item remex. apud Luc. Item impulsor, vibrator. Pind. Item expulsor, abactor.

Ἐλάτειρα, expultrix. Areop. Item placentæ latæ genus, apud Aristoph. in Acharn. & equit.

Ἐλατήριον, τὸ, quicquid deorsum ventrem purgat, apud Hippocr. teste Gal. Item succus ex fructu cucumeris agrestis expressus & in orbiculos coactus, Theophr. Et ipsum cucumerem ita dictum tradit Diosc.

Ἐλατὸς, ductilis. Ex Epigr.

Ἐλαστὴς, οῦ, ὁ, impulsor, agitator. Etym. Ἔλαστρον, id quod impellit, seu quo impellitur aliquid. Ἐλαστρέω, ῶ, agito, impello, idem quod ἐλαύνω, seu ἐλάω, vnde & factum est. sed est *Ionicώτερον*. Il. σ. & apud Herodot. sæpe.

Ἐλάτη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀπελαύνω equitando reuertor, seu equitans. Xenoph. in symp. Apud eundem exp. redeo, refero pedem. Apud Herodian. ἀπελαύνειν λείας abigere prædas, agere prædas. Item cum genit. *pro*, abigo, expello, item repello arceo, vt ἀπελαύνειν τοῦ βωμοῦ. Luc. Et in pass. ἀπελαύνεσθαι τῶν ἀρχῶν, Isocrat. repelli, repulsam pati. Item abduco auoco.

Ἀπελασία, abactio, profligatio. Hesych.

Decomp. Συναπελαύνω, vnà expello.

Διελαύνω, perequito. i. equitando iter perago. Xen. ἤρξατο πόσην ὁδὸν διήλασεν. Item decurro in armis. Item transfigo, traiicio, Luc. ἐν τῷ δορατίῳ διελάσας.

Διέλασις & διελασία. decursio militaris. Xen.

Εἰσελαύνω, inuehor, ingredior equo vel curru. Plut. & Herod. Generalius etiam *pro*, ingredior. Apol. Rhod. Arg. 2. & Plut. in Themist. Est etiam irrumpo, irruo, quocunque modo quis inuehatur. Plut. in Phoc.

Εἰσελαστικὸς ἀγὼν, quo die athletæ olympionicæ aut hieronicæ patriam solenni pompa ingrediebantur. apud Plinium ad Traian.

Ἐξελαύνω, expello, abigo. Od. ε. ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο. Æsch. ἐξελαύνω πολέμιον ἐκ τῆς χώρας. Item erumpo equo. Bud. ex Xenoph.

Ἐξελάω, idem Il. θ. Ἐξελῶ Atticè pro ἐξελάσω. Aristoph. in Nub. ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας. Ἐξελήλακα Atticè pro ἐξήλακα, expuli, exegi. Aristoph. in Nub. Apud Herodot. ἐξεληλαμένα ποιήματα, exp. ductilia opera.

Ἐξέλασις, expulsio. Item eruptio vel profectio quæ equo fit Xen. Pæd. 8.

Ἐξελατέος. expellendus, abigendus.

Decomp. Ἀντεξελαύνω, ex aduerso vel vicissim erūpo equo.

Διεξελαύνω trano. vt διεξελάσαι τὸν πόρον ἵππῳ, ex Plut. in Probl. Item *pro*, transmitto per fluuium. Bud. ex Greg. Itē cum copiis perrumpo. Item victis & fugientibus insto.

Ἐπεξελαύνω, progredior seu prouehor equo. Exp. & immitto, erumpere iubeo, apud Xen. Hel. 5. Ἀντεπεξελαύνω, ex aduerso progredior. Exponitur etiam, in occursum progredior.

Παρεξελαύνω, vltrà progredior.

Προεξελάσαι, ante alios equo erumpere seu prorumpere.

Συνεξελαύνω, simul abigo, simul expello.

Ὑπεξελαύνω, clam progredior longius; ex Herodoto.

Ἐπελαύνω, infesto incursu in aliquem feror. Xenop. χρὴ τάχιστα ἀλλήλοις ἐπελαύνειν. Apud Herodot. ἐπελαύνω τὴν στρατιὰν, exp. admoueo copias seu promoueo. Apud eundem ὅρκους ἐπήλασαν. exp. ἐπήγαγον.

Ἐπέλασις, expeditio aduersum aliquē, inuasio, impetus. Lu.

Κατελαύνω, depello, Exodi 32. c. κατήλασε μόσχον λεπτὸν, exp. vitulum duxit in minuta.

Παρελαύνω, prætervehor, cursu alium supero, propriè currus est: sed de naui etiam dicitur. Od. μ. Item obequito, inuehor, irruo in hostes. Xen. in Hipparc. προθύμως παρελαύνοντας ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Item equo prouehor antè alios. Xen anab. 1. παρελαύνων ἐφ' ἅρματος, profectus in medium. Dicitur & cum accus. *pro*, porrò ago, prodire facio. Xen. ibidem. ὕστερον δὲ πάντας παρήλαυνε. Item progedior, euado. Chrys. ad Cor. 1. εἰς τὸ παρήλασαν μανίας. Item supero, vinco. Basil. in 2. de ieiunio, & Laert. de Phalereo.

Περιελαύνω, circumequito. Xen. Item abigo, cogo. Polyb. l. 5. Item vexo, violenter tracto. Basil.

Προελαύνω, ante signa euehor. Xen.

Προσελαύνω, aduehor. Xen. cum dat. item cum πρός. Dicitur & προσελαυνούσης ἡμέρας, à Luc. aduentante die.

Συνελαύνω, adstringo, compello, cogo, in angustum redigo. Plu. de pr. frig. συνελαύνων τὰ σώματα τῇ ψυχρότητι, corpora frigore compelliēs. Idem, συνελαύνεται εἰς μάχην, coactus est pugna decernere. Luc. συνελαύνω σε πρὸς ἔσχατον πενίας, in extremam necessitatem redigo. Neutraliter etiam capitur *pro*, infesto animo concurro, congredior infesto Marte. Hom. βέλτερον αὖθ' ἱερῇσι ξυνελαυνέμεν ὅττι τάχιστα, i. συνελθεῖν εἰς ἔριν. Item actiuè, cōmitto. ἐρίζετον ἀλλήλοισι Χερσὶ μαχήσασθαι ἀλλὰ ξυνελάσομεν ὦκα.

Composita ex secunda aut tertia persona præt. pass. citra præpositionem: ac primùm quæ agitandi seu stimulandi, &c. significationem habent.

Ἀγήλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, valida manu impulsus. ὁ ἄγαν ἐλαυνόμενος Lycophr. Apud Suidam ἀγήλατοι, exp. fulmina.

Αἰγελάτης, ου, ὁ, caprarius, in Anthol. epigr. q. d. caprarum agitator. qui caprarum gregem agit.

Ἁμαξήλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, vehicularis via, plaustraria via, sub. ὁδός.

Ἀνήλατος ἄκμων, indomita incus, ex libro Iob.

Ἁρματηλασία, ἡ, currus agitatio, aurigatio, curule certamen. Xenoph. Pæd. 6.

Ἀστραβηλάται, dicuntur οἱ τὰς ἀστράβας ἐλαύνοντες, agasones, muliones. apud Luc.

Ἁρματηλάτης, ου, ὁ, auriga. Xen. in symp. Et per syncopen ἁρμηλάτης pro eodem.

Ἁρματηλατέω, ῶ, F. ήσω, aurigor, certo aurigatione in curuli certamine. Xen. in symp. Ἁρμηλατέω, idem. Ἁρματήλατος per quem currus agi potest aut actus est. vt ὁδὸς ἁρματήλατος, via vehicularis & curulis. plaustraria via, militaris via. Et ἁρμήλατος, idem.

Βοηλασία, ἡ, boum abactio. Il. γ.

Βοηλάτης, qui boues agit, boum abactor. epitheton Mercurij, in Epigr. l. 2. Item qui boues agitat. Βοηλατὶς, ίδος, ἡ, boum abactrix vel agitatrix, in Epigr.

Βοηλατική, ars agitandi boues. Βοηλατέω, ῶ, boues agito seu impello. Poll. Arist. (& in comp. ex πέλας.

Βουπλῆκες, ei, bubulci, quasi βοηλάται, pleonasmo litera π. Vide

Διφρηλασία, ἡ, auguratio. Pind. Διφρηλάτης, auriga. Διφρηλατέω, ῶ, aurigor bigas seu currum agito. Soph. in Aiace.

Δύσηλατος, locus dicitur per quem difficulter agitari possunt equi. locus equitatu difficilis. vnde δυσηλατώτερον πεδίον.

Ἐνήλατα, τὰ, Euripid. schol. esse dicit τὰ ὀρθὰ ξύλα ἔνθα πήγνυνται καὶ ἐλαύνεται τὰ βάθρα τῆς κλίμακος, ligna recta quæ desiguntur & adiguntur gradus scalæ. Eustath. verò ἐνήλατα appellat ipsa βάθρα siue ipsas βαθμίδας quæ ἐνελήλανται τοῖς ὀρθοῖς ξύλοις.

Εὐήλατον χωρίον, equitabilis locus. Xen.

Ζευγηλάτης seu ζευγηλάτης, qui agit iugum boũ aut iumentorũ qui boues agit, iugarius. Ζευγηλατέω, ῶ, iugum boum ago.

Θεήλατος, à Deo inuectus, à Deo impulsus, à Deo immissus, vt ξυμφορὰ θεήλατος, apud Eurip.

Ἱππηλασία, agitatio equorum, pass. signif. Ἱππηλάσιος, idem quod ἱππηλάτης. Il. η.

Ἱππηλάτης, ου, ὁ, equorum agitator, eques.

Ἱππηλατέω, ῶ, equos agito. equos impello. equito.

Ἱππήλατος per quem equi agitantur, aut etiam agitari possunt, equitabilis. Od. δ. & ν.

Ἰχνηλασία, vestigatio, indigatio. Poll.

Ἰχνηλάτης, qui vestigia lustrat seu scrutatur. vestigator. seu qui vestigiis aliquem aut aliquid consequitur. Epigr. Dicitur & ἰχνηλάτης pro eodem. Ἰχνηλατέω, ῶ, vestigiis aliquid consequor. vestigo. de Phil. mundo.

Καμηληλάτης, cameli agitator: vel etiã camelorũ agitator & dux Καμηληλασία, ἡ, camelorum agitatio. Et καμηλίτης, pro καμηληλάτης. Aristot. lib. de aud. mirab. & Herodian. lib. 4.

Κυνηλασία, canum incitatio. Callim. Κυνηλατέω, canes agito, seu venor. Nicand. in Ther.

Κωπηλασία, remigatio. Κωπηλάτης, qui remum impellit.

Κωπηλατέω, remigo. Luc. de ver. narr.

Νηλάτης, remex. ὁ ἐλαύνων τὴν ναῦν. Hesych.

Οἰστρηλασία quum quis œstro agitatur. stimuli œstri quibus aliquis agitatur. Et metaph. pro stimulo seu aculeo, quo quis ad aliquid impellitur, seu pellicitur. Apud Ioseph. in Maccab.

Οἰστρηλατέω, ῶ, œstro agito. Οἰστρηλατέομαι, œstro agitor, œstro exerceor. Item furore & insania agitor, velut œstro. vnde οἱ οἰστρηλατούμενοι. Hesychio πυρούμενοι.

Ὀνηλάτης, agaso agitator aselli. Plut. & apud Athen. lib. 13.

Ὀνηλατέω, ῶ, asinum agito. apud Aristoph.

Ποινηλασία, quum quis in pœnam cogitur, quum pœna infligitur, seu imponitur. Ποινηλασία τοῦ νόμου, ex Oecumenio, sanctio quę pœnam statuit transgressoribus.

Ποινήλατος, à furiis agitatus, seu quem αἱ ποιναὶ exagitant, & in pœnas cogunt.

Ποινηλατέω, ῶ, furiis pœnalib⁹ exagito. Et pass. ποινηλατούμενος, apud Suidam.

Ῥινηλάτης, q.d. qui naribus, (i. narium olfactu) persequitur, seu olfaciendo, sagax. vt ῥινηλάτης κύων.

Ῥινήλατος, adiect. odoratu atq; olfactu deprehensus, vt ῥινήλατον ἴχνος ex Oppiã. odoratu atq; olfactu deprehẽsus, vt ῥινήλατον

Ῥινηλατέω, ῶ, naribus, (i. narium) olfactu persequor. vt canes ῥινηλατοῦντες, qui & ῥινηλάται, qui odores naribus attrahunt. Item metaph. persequor indagando sagaciter, vel indago sagaciter. Synes. μετελθε τοὺς φῶρας ῥινηλατοῦντες.

Τροχηλασία, rotarum agitatio & cursus. Hippocr. ep. ad Demag.

Τροχήλατος, rota seu rotis agitatus. Soph. in El. & Eurip.

Τροχηλάτης, qui rotam agitat & impellit, auriga.

Τροχηλατέω, ῶ, rotam impello & ad cursum incito. Item in modum rotæ agito & circumago. Eurip. in Oreste.

Alia eiusdem formæ composita, abigendi & expellendi significationem habentia.

Ἀγηλατέειν, persequi, fugare seu in exilium pellere. Etym.

Ἀγηλατέω, ῶ, i. ἄγος ἐλαύνω, q.d. piaculum expello, scelus expio. i. sceleratos ipsos qui piaculum admiserunt extermino. Soph. in Oed. tyr.

Ἀνδρηλατέω, ῶ (q.d. virum seu viros expello) in exilium pello in exilium mitto, Plat. Pol. 8.

Ξενηλασία, peregrinorum expulsio seu eiectio. Thuc. li. 2. Plat. de leg. l. 12. Aristot. Pol. 2. Sæpe cum genit. vt ξενηλασίαν τεχνῶν ἐποιεῖτο. Plut. in Lyc. Dicitur & de rebus quæ non secus expelluntur & reiiciuntur ac peregrini expelli submouerique solent. apud Plut. in apophth.

Ξενηλατέω, ῶ. Peregrinos expello seu peregrinum, hospites expello, aut expello tanquam peregrinum abigo ceu solent abigi peregrini. A Bud. exp. externos eiicio, vt alienos abigo. ex Plut. symp. 8.

Alia eiusdem formationis composita quæ ducendi significationem habent.

Νεήλατος, recens malleo ductus, recens cusus. Hesych. Apud Demost. in orat. pro Ctesiph. νεήλατα dicuntur recens molitæ farinæ. ab ἀλέω.

Στρατηλασία, exercitus eductio, expeditio. Plut. de fort. Rom.

Στρατηλατέω, ῶ, exercitum educo, seu educo exercitum in expeditionem, expeditionem suscipio: aut bellum infero.

Στρατηλάτης, qui exercitum educit in expeditionem: dux agminis militaris. vt στρατηλάτης νεῶν. Eurip.

Σφυρήλατος, malleo ductus seu fabricatus, ὁ τῇ σφύρᾳ ἐληλαμένος: ideóque solidus, non conflatus. Metaph. apud Plut. de orac. Pyth. ὡς πυκνὸν καὶ σφυρήλατον νοῦν ἐν ὀλίγῳ περιέχειν ὄγκῳ. Apud Diodor. Siculum σφυρήλατον accipitur pro loculo seu conditorio quod malleo ductum fabricatum est, non conflatũ.

Ὁλοσφυρήλατος, qui totus malleo ductus est seu fabricatus solidus. Ioseph. de antiq. Iud. (Gl. l. 1.

Ὑπήλατα φάρμακα, medicamenta quæ aluum subducunt. Gal. ad

Χαλκήλατος, ex ære ductus. Et pro eodem χαλκέλατος. in Epig.

Χρυσήλατος, ex auro ductus malleo, ex auro cusus seu fabrefactus. seu ex auro ductili confectus. vt χρυσήλατος τρίπους apud Arist.

Ψυχρήλατος, qui postquam malleo ductus, in frigidam mersus est. Plut. in Bruto.

ἘΛΑΦΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, ceruus, cerua. Od. κ. ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν. Xen. Pæd. 1. ἐλάφους δὲ καὶ ἐν πεδιάσιν ἄγραις καὶ ἀρπεδόναις. ¶ Item, placenta quædam quæ in ἐλαφηβολίᾳ, festo Dianæ parabatur. Athen. lib. 14. *Eust. deducit vel ab ἕλκειν τοὺς ὄφεις, (aspero in tenuem mutato propter φ sequens) vel ab ἐλᾶν τοὺς ὄφεις. Plutarch. verò de prud. anim. scribit, ἐλάφοις τοὔνομα πεποιῆσθαι παρώνυμον, οὐ τῆς ἐλαφρότητος, ἀλλὰ τῆς ἕλξεως τῶν ὄφεων, quoniam οἱ ὄφεις ῥᾳδίως ἄγονται ὑπ' αὐτῶν.

Ἐλάφειος, ου, ὁ, ceruinus. vt ἐλάφειος μυελὸς apud Galen. medulla ceruina, & στέαρ ἐλάφειον apud Diosc. Et neutro genere ἐλάφειον subaud. κέρας vel κρέας ceruinum cornu aut caro. Suid.

Ἐλάφειος ἀνὴρ metaphora à ceruis sumpta ab Etym. exp. δειλὸς meticulosus. Ἐλάφιον Hesychio est κάνεον. & Ἐλάφιαι apud eundem οἱ τῶν ἐλάφων ἀστράγαλοι, ceruini tali.

Ἐλαφίνης, ου, ὁ, hinnulus ceruinus νεβρός. Hesych.

Ἐλαφίω, fugito & pauito more cerui.

Ἐλαφρός, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita.

Ἱππέλαφος, ου, ὁ, equiceruus. animal ita dictum à forma equi & cerui quam habet. Aristot.

Τραγέλαφος, ου, ὁ, hirquiceruus, animal hirci & cerui figurã mixtam habens. Cuius tum alij meminere, tum Aristot. & Luc. necnon Plin. lib. 8. cap. 32. Τραγέλαφοι erant etiam pocula quædã, vt testatur Athen. lib. 11.

ἘΛΑΦΡΟΣ, οῦ, ὁ, leuis & celer instar cerui. (*Dictum enim volũt quasi ἐλαφηρός, ab ἔλαφος) Od. γ. ἵππους ἐλαφροτέρους θείειν. Il. χ. κίρκος ἐλαφρότατος πετεηνῶν, volucrium velocissimus, Plut. in Fab. ἀνδρὸς ἐλαφροὶ καὶ ποδώκεις. Plato Pol. 2. ἐλαφρὸς πρὸς τὸ αἰσθανόμενον διώκειν. ¶ Itẽ, leuis, cui opponitur grauis & ponderosus vt ἐλαφρὰ ἐσθής, Xen. Sic dicitur mœror ἐλαφρὸς γίνεσθαι alleuari, leuior fieri. Ἐν ἐλαφρῷ ποιεῖσθαι, leuare ducere, non magni æstimare, apud Diod. l. 2. ¶ Item, leuis, i. non molestus nec difficilis, cui opp. φορτικὸς & ἐπαχθής. Isocr. τὰς μὲν τῶν ἄλλων ἀηδίας καὶ βαρύτητας δυσκόλως καὶ ῥᾳδίως φέροντας, σφᾶς δὲ αὐτοὺς ἐλαφροτέρους καὶ μετριωτέρους τοῖς συνοῦσι παρεχομένας. Apud Diod. ἐλαφρὸν πῦρ, leuis ignis, i. non vehemens. Apud Plat. ἐλαφρὰ γὰρ ἡ δίωξις, facilis & leuis petitio.

Ἐλαφρῶς, leuiter, celeriter. vt πλεῖν ἐλαφρῶς. Od. ε.

Ἐλαφρία, ἡ, leuitas. Hes. Item paucitas. Suid.

Ἐλαφρύνω, alleuo.

Ἐλαφρίζω, f. ίσω, eleuo. Plut. de fort. Rom. οὐ πτεροῖς ἐλαφρίζουσα κούφοις ἑαυτήν, nec solitis tamen ipsa pennis sublimis. Item alleuo. Synes. de insl. τῆς τε ἀρίστης ἕξεως ἐν ψυχαῖς ἐλαφριζούσης αὐτὸν καὶ ἐναπομοργνυμένης κηλῖδα χείρονος.

Composita.

Ἀπελαφρύνω, subleuo.

Ἐπελαφρίζω, subleuo, tollo. Philo de mundo.

Ἐπελαφρύνω, idem. Vnde συνεπελαφρύνω apud Herodotũ, simul alleuo.

Ὑπερέλαφρος, perleuis, valde leuis.

ἘΛΑΧΥΣ, paruus, μικρός, vt ἐλαχὺ σκάφος, in Epigr. exiguum & vile nauigium. Et Od. ι. νῆσος ἐλάχεια. *Deducit Etym. ab ἐλῶ, τὸ ἀφαιρῶ, vt sit ἀφαιρεθείς, & per consequens μειωθείς. Affert. Eust. & ἐλαχύς ex Callim.

Comparat. est Ἐλάσσων, siue ἐλάττων Atticè, minor. Dem. Item inferior. vt ἔλασσον ἔχειν inferiorem esse, vinci & superari aliqua re, deteriori esse conditione. Demost. pro cor. Sic Isocr. in Pan. οὐδενὸς ἔλαττον ἁμάρτημα τοῦτο, nullo inferius. Item paucior. Plat. in ep. οὐκ ἐλάττω τριάκοντα ἐτῶν ἀκμῆς, nõ pauciores quàm triginta. Xen. apomn. lib. 1. ἐλάττους τὰς βοῦς ποιεῖν, boum numerum imminuere. Ἔλαττον aduerbialiter quoque capitur pro, minus, vt ἔλασσον ἄπωθεν apud Thucydid. minus procul, i. propius. Dicitur & ἐλάσσων pro ἐλάσσων.

Superl. Ἐλάχιστος, ου, ὁ, minimus. Thuc. Aristot. &c. Item paucissimus. Isocr. Plut. &c. Exp. & breuissimus. vt δι' ἐλαχίστου χαιροῦ γινόμενον. Ἐλαχιστότερος, minor, minimus. Ephes. 3.

Ἐλάχιστα, minimè, ἐν ἐλαχίστα, in primis.
Ἐλαττονάκις, minus, rarius. 2. Cor. 8. Ἐλαττόνως, minus. Plat.
Ἐλαττονέω, minus fero. Item imminuo, minus reddo. vnde apud Basil. ἐλαττονούμενον σῶμα.
Ἐλαττόω, seu ἐλαττόω, ῶ, diminuo, imminuo. Thuc. Isocr.

Ἐλαττοῦμαι diminuor, imminuor, auferor. Item inferior sum, superor. Thuc. lib. 1. ἐλαττούμενοι τῷ πολέμῳ, bello inferiores. Dem. pro cor. πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγ' ἐλαττοῦμαι κατὰ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνου, longè inferior sum. Exp. etiam detrimentum accipio, pauperior fio.

Ἐλάττωμα seu ἐλάττωμα, cui opponitur πλεονέκτημα, inferiores partes & deterior conditio, diminutio. Item vitium, quo aliquis aliquo inferior est. Chrys. In Pand. sic appellatur vitium rei quæ præscribi non potest propter malam fidem. Ponitur & pro victoria, passiuè apud Polyb.
Ἐλάττωσις, imminutio, diminutio.
Ἐλαττωτικός, ὁ, qui diminuit, non rigidus.

Ἐλάω, vide in Ἐλαύνω.

ἘΛΔΟΜΑΙ, cupio, desidero, appeto. Il. ι. Κάδ δ' ἐκτήματα πολλὰ τάτ' ἔλδεται ὅς κε ... Il. ψ. de mulabus ligna trahentibus è Sylua, Ἐλδόμεναι πεδίοιο διὰ ῥωπήϊα πυκνά. *Eust. deriuari ait ab ἕλω quod est αἱρέω: ideoque δασύνεσθαι, ἔλδομαι.
Ἔλδωρ, τὸ desiderium, cupido, ἐπιθυμία. Hesych.
Ἐέλδομαι, poetico pleonasmo τοῦ ε dicitur pro ἔλδομαι frequentissimum est apud Hom. Interdum sine casu, vt Il. ν. Od. φ. & ω. Interdum cum genit. vt Od. ξ. Interdum cum accus. vt Od. α. v. 409. Nonnunquam cum infinit. vt Od. δ. Reperitur vsurpatum in pass. signif. Il. π. v. 494.
Ἐέλδωρ, τὸ, cupita, desiderium. Il. α. & π. Od. γ. & φ. & alibi.

ἘΛΕΑΣ, auis nomen apud Aristoph. in auib. Eadē forsan auis est quæ a Callimacho ἐλείας dicitur, vt annotat scholiastes.

ἘΛΕΓΟΣ, ὁ, lamentatio, vox lugubris, luctus. Apud Aristoph. in Auibus φοῖβος ἀχέων τοῖς σοῖς ἐλέγοις ἀντιψάλλων. schol. exp. θρήνοις, deducēs ἀπὸ τοῦ ἒ ἒ λέγειν. Eust. ex Didymo dicit vocari hoc nomine θρήνους qui ad tibiam decantarentur. Aliud etymon vide in seq. signif. ¶ Item, carmen elegiacum quo lamentatio continetur. Apoll. Arg. 2. ἔνθα λαοὶ Οἰκτίστοις ἐλέγοισιν ὀδύρονται, i. ἐλεγείοις, vt docet schol. Lucill. lib. 2. Epigr. Εἰς ἐμὲ νῦν ἐλέγους ποιῆ πάλιν. Qua in signif. Diomedes deducit παρὰ τὸ εὖ λέγειν τοὺς τεθνηκότας. Nam defunctorum laudes hoc carmine comprehendebantur.
Ἐλεγεῖον, ου, τὸ, idem cum ἔλεγος, i. elegi versus. Luc. in Tim. καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ... πάνυ μάλα ... πάθους ... ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. Sic vocatur à Thuc. Paul. Strab. Athen. aliisque quod δίστιχον postea nominatum fuit.
Ἡρωελεγεῖον, ου, τὸ, (comp.) metrum & heroicis & elegiacis versibus constans, vt apud Theocr. Idyllium octauum.

ἘΛΕΓΧΩ, F. ξω, arguo, i. argumentis demonstro seu probo. vt ἔργα δὲ χεῖρας ἐλέγχει, opera arguunt manus. Suid. ¶ Interdum exp. redarguo, reprehendo. vt Plut. ἐλέγχοντα τὸν μῦθον ἐπὶ τοῦ θεοῦ quum apud Deum eam fabulam reprehenderet. Et apud Thucid. lib. 1. καὶ καθίστασαν ἑαυτοὺς ἐς κρίσιν τοῖς βουλομένοις ... αὐτῶν ἐλέγχειν. Exp. & refello, refuto. ¶ Item, conuinco. Synes. ... μὲν ἤλεγξεν, ὁ δὲ ... ἀπιστεῖν. Aristop. in Plut. σύ γ' ἐλέγξαι με ... ¶ Itē reprimo, & coerceo, apud Chrys. ... τοῦ πυρὸς δύναμιν ἤλεγξε, deprecatio vim ignis repressit. ¶ Item aspernor. Il. ι. σὺ δὲ μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξῃς. ¶ Item sciscitor, percontor. Xen. ἐλέγχεις αὖ ... εἴ τινα λέγειν ... περὶ τοῦ πείθεσθαι τὴν στρατιάν.
Ἐλέγχομαι, arguor, deprehendor, comperior. Xen. εὐθὺς ἐλεγχθήσεται ... ἄν. Item arguor, reprehendor apud eundem. Item conuincor, vincor. Plat. Item reiicior & contemnor, Luc. in Nigrino.

Ἐλεγμός, redargutio, reprehensio. Item refutatio.
Ἔλεγξις, redargutio, comprehensio. 2. Pet. 2.
Ἐλεγκτός, q. d. reprehensibilis, reprehensione dignus.
Ἐλεγκτικός, redargutorius, reprehēsorius. ἐλεγκτικοὶ λόγοι. Plat. compositi ad coarguendos qui contra disputant. Item argumentandi peritus, qui conuincere argumentis potest. ex Luc. Item reprehendendi cupidus.

Ἐλεγκτικῶς, vt ἐλεγκτικῶς ἀποδεῖξαι, Ex Aristot. refutantis more demonstrare. Item cum quadam reprehendendi cupiditate, reprehendendi studio. Plut.
Ἔλεγχος, ου, ὁ, argumentum, indicium, probatio. Bud. documentum aut specimē verti posse ait. Luc. ἔλεγχος γίνεται τῆς ἀπαιδευσίας, argumentum est, inscitiæ inscitiam arguit. Isocrat. in Archid. ἔλεγχον ... τῆς αὐτοῦ φύσεως. In Epist. ad Hebr. c. 11. vbi dicitur fides esse πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων exp. ... demōstratio apud Isocr. λαμβάνειν ἔλεγχον τῶν πραγμάτων, exp. facere specimen, experiri, experimento probare. Apud Plat. in Apol. διδόναι ἔλεγχον τοῦ βίου dicuntur in quorū vitam inquiritur. Apud Isocr. εἰς ἔλεγχον καθιστάναι, exp. ire ad bationem adducere, rem in probationibus constituere & testimoniis. ¶ Exp. etiam criminatio, accusatio, indicium criminis vt Synes. de insomn. ... τῆς ... ἔχουσιν ἐλέγχων. Item dedecus, probrum, turpitudo. Bud. ex Greg. In qua significatione dicitur potius ἔλεγχος, εος, τὸ, genere neutro.

Ἔλεγχος, εος, τὸ, dedecus, probrum, ignominia, Il. λ. ὦ μοι ἐγὼ ἔλεγχος ... Ἕκτορ. Et Il. ζ. ... πόνοις καὶ ἐλέγχεα.
Ἐλεγχής, έος, ὁ καὶ ἡ, ignominiosus, i. ignominia & probro dignus. Il. γ. Et superl. ἐλέγχιστος probris dignissimus, extrema ignominia dignus: aut etiam notatus. Il. β. & Od. κ.
Ἐλεγχείη, ἡ, probrum. Od. ξ.

Composita.

Ἀνέλεγκτος, q. d. irreprehensibilis. Item certior quàm qui redargui possit, confessus & manifestus, Plat. in apol. Item inconuictus, ex eodem Plat. in Theæt.
Ἀνελέγκτως, sine reprehensione, ita vt reprehendi seu redargui non possit. Item sine probatione.
Ἀπελέγχω, redarguo, refuto, confuto, refello. Apud Antiphontem pro, cōuinco reum, inquit Bud. Et cum participio, Chrysost. de sacerd. ἀπελέγξαι ἡμᾶς ψευδομένους, conuincere nos mendacij. Est etiam probo (inquit Bud.) ἐλέγχω. Item ἀφίημι τὸν γραφέα cui oppon. ἐξελέγχω.
Ἀπέλεγμός, redargutio, refutatio. act. Apost. cap. 19. εἰς ἀπελεγμὸν ἐλθεῖν. Ἀπέλεγξις, idem.
Διελέγχω, redarguo, refuto, confuto, conuinco, argumentis refello & improbo aliorum dicta. Luc. διελέγχων ἅπαντας. Item discepto, quæstionem habeo & exerceo, apud Greg.
Ἐξελέγχω, redarguo, i. falsum esse doceo. Item refello. i. conuinco non esse eum quem se dicit esse. Plat. in Apol. οἰόμενος ... αὐτὸν εἶναι σοφὸν ... ἐξελέγξω, in quibus alium refellam. Item pro, conuinco tam disputatione quàm opere. Isocr. Et ex Plut. vinco disputando. Sic pass. Plat. epist. ... ἐξελέγχεται. Et pro deprehendo, comperio. Item pro, periclitor, periculum facio. Polyb.

Decomp. Ἀνεξέλεγκτος, nullo argumento probatus seu compertus. Thuc. Item irreprehensibilis, qui nullo argumento in fraude deprehenditur. Item qui refelli non potest.
Εὐεξέλεγκτος, qui facilè argumentis probari potest. Plat. in Apol. Item qui facilè refelli potest. Aristot. Pol. 7.
Ἐπέλεγχος, sequēs ἔλεγχος, seu ἔλεγχος ἐλέγχῳ additus vel superadditus: vt ἐπιπίστωσις Ambo rhetorū verba sunt Plat. in Phæd. καὶ ἔλεγχον καὶ ἐπέλεγχον ὡς ποιητέον ἐν κατηγορίᾳ τε καὶ ἀπολογίᾳ.
Εὐέλεγκτος, qui facilè reprehendi potest. Item qui facilè refelli potest. Arist. Rhet. 1. Et εὐέλεγκτος ταῖς αἰσθήσεσι, qui facilè deprehendi potest à sensibus & probari. Itē actiua significatione ex Ammonio, ... εὐέλεγκτον, i. propter procliuitatem ad reprehendendum.
Καθελέγχω, redarguo, conuinco. Hesiod. in Erg.
Κλεπτέλεγχος, ου, ὁ, furens arguens seu deprehendens, vt κλεπτέλεγχος λίθος, apud Diosc. lib. 5. lapis cuius iudicio deprehenduntur fures.
Περιελέγχω, arguo.

ἘΛΕΔΩΝΗ, ης, ἡ, eledona: species est polypi, vnā habens κοτυληδόνα, & septē pedes. vt Suidas ex Æliano tradit. *Item Suid. pleonasmo τοῦ λ dici quasi ἑδώνη παρὰ τὸ ἑαυτὴν ἔδειν, i. edere, dicente & Hesiodo, quòd ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει.

Ἐλεδνός, ἐλείω, &c. vide in Ἐλέω. Ἐλείας vide in Ἐλεάς.
Ἔλεος, vide in Ἐλεος.

ἘΛΕΛΕΥ, Suid. & schol. Aristoph. tradunt esse acclamationem bellicam qua in properatione ac bellicis pæanibus vti solent. Aristoph. in auib. Ἐλελεῦ χώρει καθεὶς τὸ ῥύγχος ... μέλλειν ... χελεῦ vbi tamē quidā legendū cōtendūt, ἐλελελεῦ χώρει. Sic & Plut. in Theseo, quū dixisset in Ὠσχοφορίων festo τοὺς παρόντας ἐπιφωνεῖν ταῖς σπονδαῖς ἐλελεῦ ἰοὺ ἰοὺ, subiūxit τὸ μὲν ... σπεύδοντες ἀναφωνεῖν καὶ παιωνίζοντες, εἰώθασι, τὸ δὲ ἐκπλήξεως & ταραχῆς εἶναι, atq; adeo dixerat ibidē, Thesēū cū suis interea dū libamina funderet, nunciū accepisse de obitu patris, ideoq; cū fletu & tumultu properantes ascendisse in vrbē. Vnde conuicere quis possit hoc ἐπίφθεγμα factum esse παρὰ τὴν ἐπιπάθεσιν τῆς ἐλεύσεως. Æsch. in Prom. vincto ponit ἐπὶ σχετλιασμῷ (teste Hesy.) vbi Ino dicit Ἐλελελελεῦ· Ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς Μανίαι θάλπουσι. Quo in loco & schol. annotat esse θρηνῳδικὸν τὸ ἐπίφθεγμα.
Ἐλελίζω, clamo ἐλελεῦ, vt ἀλαλάζω, clamo alala. Teste enim Demetr. Phal. Xē. dixit ἐλέλιξεν ὁ στρατηγὸς τὴν τοῦ ἐλελεῦ ἀναβόησιν ἣν ἀνεβόα στρατηγὸς συνεχῶς, ... ὀνόματι. Idem Xen. Anabas. l. 1. τὸ ἐπιλεγόμενον ἦρξατο δρόμῳ θεῖν, καὶ ἅμα ἐφθέγξατο πάντες οἷόνπερ τῷ Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι. Item, pro ἐλελίζω, torqueo, de qua sig. vide in Ἑλίσσω, voluo
Ἐλελίζεσθαι, deflere cum acclamatione τοῦ ἐλελεῦ. Aristop. in auib. Τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν Ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσι, i. θρηνοῦσα, vt exp. schol.

ΕΛΕΝΗ ης, ἡ, Lacæna illa Helena. ¶Itē, vas, de quo Pol. li. 10.

Ἑλένιον, ου, τό, helenium, herba quędam, quæ è lacrymis Helenæ dicitur nata. De qua vide Diosc. lib. 1. c. 27. & 28. & Plin. lib. 21. c. 10. Τὰ Ἑλένια, teste Hesychio dicebatur festum in honorem Helenæ.

ΕΛΕΟΣ ου, ὁ, misericordia, commiseratio. Il. ω. v. 44. Ὣς Ἀχιλλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσε, q. d. amisit commiserationem, est immisericors. Ἐλέου τυγχάνειν, Demosth. & ἔλεον ἔχειν. Plutarch. in Themist. dignum misericordia esse. Dicitur & ἔλεος, εος, τό, neutro genere pro eodem, cum alibi tum in testamenti noui scriptis, & apud græcos Bibl. interp. ¶Ἔλεος, pro stipe in Pho. ἔλεον χρῄζοντι παράσχου.

Ἐλεόν, aduerbialiter ponitur ab Hesiodo in Erg. pro miserabiliter ἐλεὸν μύρεται.

Ἐλεεινός, miserabilis, ἐλεεινὰ δράματα, Plato in Apol.

Ἐλεεινῶς, miserabiliter.

Ἐλεέω, ῶ, ήσω, ηκα, misereor, commiseror. Od. ξ. καί μ' ἐλέησον. Syn. ep. 57. ἔλεον αὐτοὺς ἀνόνητον ἐλεῶ, inutili misericordia eos prosequor. Et pass. ἐλεοῦμαι ὑπὸ σοῦ. Luc. moueo tibi miserationem, seu commiserationem.

Ἐλεήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, misericors, vt θυμὸς ἐλεήμων. Od. ε.

Ἐλεημοσύνη, misericordia, apud Callim. hymno in Delum, μὴ σύ γ' ἐμεῖο πάθῃς κακὸν εἵνεκα. τῆς δ' ἀντ' ἐλεημοσύνης. In Test. noui scriptis cæterisque quæ Ecclesiastica vocantur ἐλεημοσύνη appellatur stips quæ erogatur pauperibus: quod ea proficiscatur à commiseratione, & sit veluti commiserationis nostrę opus. Dicitur & de omni beneficij genere quo calamitosos prosequimur. Matt. 6. προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων.

Ἐλεητύς, ύος, ἡ commiseratio poet. Od. ξ.

Ἐλεαίρω (poet.) idem quod ἐλεῶ, Il. ω. Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες, miserabantur.

Composita.

Ἀνελεήμων, immisericors, immitis. Ἀνελεημόνως, immisericorditer.

Κατελεέω, ῶ, misereor, commisereor.

Νηλεής, έος, ὁ καὶ ἡ, immisericors, crudelis, vnde νηλεὲς ἦτορ apud Homer. & Hesiod. Et poetico more passim, νηλέϊ χαλκῷ, vt Lat. immite ferrum, seu crudele. Vocatur & νηλεὴς θυμὸς ab Homero ὁ ἀπαθὴς vel δυσπαθής, à Cic. firmus animus.

Νηλεῶς, crudeliter.

Ἀνηλεής pro νηλεής, præfixo α pleonastico. Ἀνηλεῶς, immisericorditer, crudeliter, ex Plat. de leg. 3. ἐχθρῶς καὶ ἀνηλεῶς μισοῦντες. Dicitur Νηλειής pro νηλεής, metri causa. Νηλειῶς, crudeliter.

Ἀνηλέητος, nō commiserandus, misericordia indignus Æsch. παρ' ἀγχιμόρφου.

Πολυέλεος, multum misericors, apud Ioelem.

ΕΛΕΟΣ, ου, ὁ, siue ἐλεόν ου, τό, mensa coquinaria. Eust. Pol. li. 6. & Athen. lib. 4. Od. ξ. Βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα. Sic & Aristoph. in eq. ἴθι δὴ καθελ' αὐτοῦ τοὐλεόν, i. τὸ τραπέζιον, inquit schol. ¶Suidæ est etiam auis species.

Ἐλεατροί, οἱ, Hesyc. qui ad cœnam inuitant conuiuas principum. Apud Athen. lib. 4. scribitur ἐλεάτροι, idemque tradit suo tempore ἐλέατρον vocari totius epuli administrandi seu apparandi præfectum. Etym. ἐλέατρον dici ait coquum, παρὰ τοὺς ἐλεούς.

Ἐλετός, vide in Αἱρέω.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ, ου, ὁ, liber (cui opponitur δοῦλος, seruus) Thucyd. 8. τοὺς μὲν δούλους ἐξ αὐτῶν ἠλευθέρωσαν, τοὺς δ' ἐλευθέρους κατέδησαν. Itē adiect. ἐλεύθερον ἦμαρ apud Hom. liber dies, libertatis dies, (i. libertas) cui opponitur δούλιον ἦμαρ. Apud eundem. Il. ζ. ἐλεύθερος κρητήρ, qui bibitur in ea libertate quę esse solet in pace. ¶Itē ἐλευθέρα φωνή, Nonn. libera vox. Et ἐλευθέρα διώκειν ἤθη ex Plat. 8. viuendi libertatem sectari. ¶Ἐλευθέρα παιδεία, ex eiusdem Pl. ep. 7. liberalis doctrina: & ex Plut in Themist. ἐλευθέραι διατριβαί, liberales exercitationes. Ἐλεύθεροι παῖδες, Plut. ingenui liberi. ¶Ἐλεύθερος, liber, immunis, liberatus, vt ἐλεύθερος τυράννων a tyrannis liber seu liberatus. Sic ἐλεύθερον ποιεῖν ὑπὸ τῶν βαρβάρων, à barbaris liberū reddere, seu liberare. Dicitur & ἐλεύθερος φόβου, liber metu.

Ἐλευθέρως, liberè, vt liberum hominem decet & ingenuum. [Thucyd. 2.

Ἐλευθερόω, ῶ, libero. Plat. ep. 8. ἀπὸ βαρβάρων ἠλευθέρωσε τὴν πόλιν Eurip. ἐλευθέρωσε τοῦδε πόνου. Item libero, in libertatē vendico. Thuc. 8. τοὺς μὲν δούλους ἐξ αὐτῶν ἠλευθέρωσαν. Philo de mundo δουλοσύνης χαλεπῆς ἐλευθερωθείς.

Ἐλευθέρωσις, liberatio. Thuc. lib. 3.

Ἐλευθερωτής, οῦ, ὁ, liberator. Luc. (most. Plut.

Ἐλευθερία ἡ, libertas, qualitas est eorum qui serui nō sunt. De-

Ἐλευθεριάζω, dicitur de fugitiuis quum liberè vagantur. Item libertatem vsurpo, liberè ago.

Ἐλευθεριαστικός, qui amat liberè agere.

Ἐλευθερικός liber. Plat. de leg. & Plut.

Ἐλευθέριος, ου, ὁ καὶ ἡ, liberali ingenio præditus, ingenuus, Xen. γυνὴ ἐλευθέριος φύσει. Plut. in Cam. καὶ ταῖς ὄψεσιν ἐλευθερίους, liberali facie. Item liberalis, libero homine dignus, liberū hominem decens. vt Pla. epist. 7. ἐλευθέριον σχῆμα τῆς πολιτείας Et ἐλευθέριοι παιδεῖαι, liberales doctrinæ. Luc. Exp. & lepidus, venustus. Plut. in Lyc. ἐλευθέριος τοῖς μέλεσι. Apud Thuc. ἐλευθέριος Ζεύς, seruator Iupiter.

Ἐλευθερίως, liberaliter, ingenuè. vt ἐλευθερίως πεπαιδευμένος, Xen.

Ἐλευθεριότης, ητος, ἡ, ingenuitas. Item liberalitas, cui oppon. ab Aristot ἀνελευθερία.

Composita.

Ἀνελεύθερος, ου, ὁ καὶ ἡ, illiberalis, nihil liberale & ingenuum habens. Itē inhonestus & indecens, Xen. apomn. lib. 1. Item sordidus, auarus, apud Aristoph.

Ἀνελευθέρως, illiberaliter, sordidè.

Ἀνελευθερία, illiberalitas, itē auaritia, apud Æsch. & Aristot.

Ἀνελευθεριότης, idem. Aristot.

Ἀπελεύθερος, libertus. ἀπελεύθερος τοῦ Νέρωνος. Arrian. in Epict. Ex Æschine, ἀφίεσαν ἀπελευθέρους manumittebant.

Ἀπελευθερόω, ῶ, liberum facio, libertate dono, manumitto. ἀπελευθεροῦν τὸν ἑαυτοῦ οἰκέτην, Bud. ex Aeschin. Vnde ἀπελευθερώσας, patronus: ἀπελευθερωθείς, libertus. Idem ex Plat. Ἀπελευθέρωσις, manumissio Plut. Ἀπελευθερωτής, manumissor.

Ἀπελευθερικός, libertinus: vt ἐξελευθερικός, Plut.

Ἀπελευθεριώτης, libertinus. Bud. ex Strab.

Ἐξελεύθερος, libertus. vt & ἀπελεύθερος. Quidā exp. libertinus.

Ἐξελευθερικός, libertinus, liberti filius, Plut. vt ἀπελευθερικός.

Ἐξελευθερόω, ῶ (decomp.) idem quod ἀπελευθερόω.

Ἐπιδεξιελευθέρως, q. d. dextrè & ingenuè, apud Suid. ex Plat. in Theæt.

Πανελεύθερος, prorsus liber, liberrimus.

Συνελευθερόω, vnà in libertatem assero.

Φιλελεύθερος, libertatis amans, libertatis amator.

Ἐλεύθω, ἐλεύσεις, vide in Ἔρχομαι.

ΕΛΕΦΑΙΡΩ decipio, noceo, lædo, damno vel iniuria afficio. ab Hesych. exp. ἐξαπατῶ, βλάπτω, ἀδικῶ.

Ἐλεφαίρομαι, idē. Od. τ. Οἵ ῥ' ἐλεφαίρονται ἔπε' ἀκράαντα φέροντες. Hesiod. in Them. Ἔνθ' ἄρ' ὅγ' εἰκείαν ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων, i. ἔβλαπτε.

ΕΛΕΦΑΣ, αντος, ὁ, elephas elephantus. Legitur & fœm. gen. apud Aristot. lib. 5. anim. ¶Item, elephas, ebur. Od. σ. Λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκεν πριστοῦ ἐλέφαντος. Luc. ὥστε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἷόν τε ὁρᾶν. i. Indicum ebur. ¶Item, poculi genus, Athen. li. 11. Item elephas, morbi genus, lepra secundum quosdam Diosc. lib. 2.

Ἐλεφαντικός, elephantinus, eburneus. Herodian. Aristoph. Ἐλεφάντειος, pro eodem.

Ἐλεφάντινος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod præcedens. Apoc. 18. & Lucian. in somn. Aetio emplastri nomen, cuius compositio quòd sit prædicanda, ita vocatur.

Ἐλεφαντιστής, οῦ, elephantorum magister aut domitor. Aristot. hist. anim. lib. 9.

Ἐλεφαντιάω, ῶ, elephante, (i. morbo ita dicto) laboro. Item ἐλεφαντιῶντα ἕλκη apud Diosc. vlcera quæ ad elephantē accedūt.

Ἐλεφαντίασις, morbus qui & ἐλέφας. Existimatur hoc nomine vocata lepra, cum ob alia quæ cum elephante similia habet, tum quòd cutem reddat elephanti corio similem. Vide Aretæum. Appellatur & ἐλεφαντιασμός.

ΕΛΗ. & εἵλη, ης, ἡ (vtrumque enim apud veteres in vsu fuisse tradit Eust. ex lex rhet.) calor ex Sole prodiens, calor solaris. Item Solis splendor. Aristop. in Vesp. ἢν ἐξέχῃ εἵλη καὶ ὄρθρον ἡλιάσθ' πρὸς ἥλιον.

Εἱλέω, ῶ, f. ήσω, insolo, Eust. Itē verso, de qua signif. vide in Εἱλέω.

Εἵλησις, εως, ἡ, æstus Plat. lib. de rep. πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἱλήσεών τε καὶ ἀνέμων καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων ἀλλοιοῦται. Aliam signif. vide itidem in Εἱλέω.

Εἱλήιον, in sole calefactum. Hesych.

Ἑλάνη, ἡ, fax, apud Athen. lib. 15.

Γελάω, Ἥλιος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἄειλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Solis splendore seu calore carēs, vt ἄειλα πεδία Eust. Hesych.

Εὔειλος, apricus, ad apricandum aptus, vt εὔειλον χωρίον, apud Eust. idem quod εὐήλιον.

Πρόσειλος, Solis calori expositus, idem quod προσήλιος. Eust.

Δείλη, Κυψέλη, Ἥλιος, Σέλας, σελήνη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἕλιγγες, ἔλιγμα, &c. Ἑλικός, &c. Ἑλικτός, &c. vide in Εἱλέω, i. voluo.

ΕΛΙΝΝΥΩ, Galenus apud Hippocr. tradit Ionibus significare, quiesco, otior: cui Hippocr. opp. γυμνάζομαι. Sic Plut. in Numa vsus est pro quiescere, cessare, desinere: ἐλινύειν κελεύοντες, καὶ τὰ ἔργα καταπαύοντες. Sic apud Theocr. Idyll. 10. ἐλινύ-

σαι ἢ τὸ καῦμα, schol. exp. ἠρεμεῖν τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, subaudito κατὰ meridiari, sub æstum quiescere meridianum. A Suida exponitur, quiescere, tardare, morari, cunctari, ex Herodoto & Arriano. ¶ Accipitur etiam transitiuè pro, fedo, cessare facio, apud Suid. καὶ πότμον ἐλινύσειεν. Reperitur scriptum & ἐλινύω vno ν.

Ἀνελιννύω (comp.) tempus tero, otior. Apoll. Rhod. Arg. lib. 1. δὴν ... ἀνελίννυον αὖθι μένοντες.

ΕʹΛΙΝΟΣ, ramus. Nicand. in Alex. ὁ ... ἐκ ... ἐλίνοιο Κείροντες θλίβουσι. Ibi enim schol. exp. τῆς κλάδους τῆς ἀμπέλου κόπτοντες ... Ἔλινος autem (teste Athen. libr. 14.) ...

Ἔλιξ, ἐλίσσω, vide in Εἰλέω.

ΕʹΛΚΟΣ, εος, τό. vlcus seu hulcus. Item vulnus. Il. δ. ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται. Plat. de leg. ἕλκος ἀνίατον, lethale vulnus. * Eust. deduci ait ab ἕλκω, vtpote quod sit λύσις συνεχείας.

Ἑλκόω, ῶ, vlcero, exulcero, vnde ἑλκωμένος, exulceratus. Xen. de arte eq.

Ἕλκωμα, τό, quod vlceratum est, q. d. vlceramentum. Ἑλκωματικός, vlceratiuus, exulceratiuus exulcerandi vim habens.

Ἕλκωσις, exulceratio. Hippocr. aphor. lib. 3. & 4.

Ἑλκωτικός, exulceratorius, exulcerandi vim habens. Diosc.

Ἑλκύδριον, ου, τό, vlcusculum paruum vlcus. Expon. & ab Etymolog. ὁ καλῶς ... ὅτι ἀνέλκει τὸ ὕδωρ. Reperitur & ἑλκύδιον, sine ρ vt apud Plut. in quæst. Græc.

Ἑλκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vlcerosus.

Composita.

Ἀνέλκωτος q. d. inulceratus, i. non vlceratus.

Ἐφελκόω, ῶ exulcero. Ἀφέλκωσις, exulceratio. Itē exemptio corticis seu libri, & quodamtenus abrasio. Bud. ex Theophr.

Δυσελκής, έος, ὁ, ἡ laborans vlceribus curatu difficilib. Itē δυσελκὲς ἕλκος, dicitur vlcus malignum & curatu difficile. Hipp.

Δυσελκία difficilis curatio vlceris. Hippocr.

Ἐξελκόω, & Ἐξέλκωσις, idem quod ἀφελκόω & ἀφέλκωσις.

Εὐελκής, facilè sanatu vlcus habens. Gal.

Ἐφελκίς, ίδος, ἡ, crusta vlceris. Gal. τῶν κατὰ τόπους lib. 3.

ΕʹΛΚΩ, f. ξω traho. Il. β. Ἀλλ' ἄγεθ' ... ἕλκωμεν εἰς ἅλα δῖαν, trahere in mare. Luc. εἷλκεν ἡμᾶς τῆς ῥινός. Ἕλκειν dicūtur etiam ij qui odorem naribus attrahunt, quod καταχρηστικῶς de rebus inanimatis dicitur, apud Theophr. Dicitur etiā de ponderibus quæ bilancem in alteram partem sua grauitate trahunt, quod Bud. interpr. pendēre: vnde & ὁλκὴ pondus. Plato. τὰ πλεῖον ἕλκοντα βαρύτερα νομίζεται.

Ἕλκομαι, trahor. Ab Arato ἕλκεσθαι dicitur Argo sydus cœleste: quod Cicero interpr. verti, item prælabi. Apud Luc ἕλκεσθαι ὑπό τινος, exp. ductitari ab aliquo Ἕλκεσθαι παντοχόσε dicuntur ij qui vt explorentur, modò huc, modo illuc traducuntur. Plat. lib. 11. de rep. Theophr. de hist. pl. lib 5. c. 7. ait buxum & abietem lignorum omnium minimè ἕλκεσθαι, vbi videtur significare torqueri. ¶ Item actiua signif. pro ἕλκω, vt Il. λ. αὐτίκα τόξον Ἕλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, arcum trahebat & tendebat aduersus Euripylum. Item traho.

Ἕλξις εως, ἡ, tractio, tractus, attractio, attractus. Alex. Aphr. lib. 2. Problem.

Ἑλκτός, ῦ, ὁ, tractus, seu qui trahi potest, ductilis. Ἑλκτικός, ῦ, ὁ, trahendi vim habens, tractorius, vt ἑλκτικὰ ὄργανα machinæ tractoriæ. Vitruu. Item attrahendi vim habens, cui attrahendi vis inest, vt ἑλκτικὰ φάρμακα.

Ὁλκὴ ἡ, tractio, tractus, vt ὁλκὴ τῆ ἀρότρου, aratri tractio, apud Sextum philos. Itē attractio, ἡ ὁλκὴ τῆς νοτίδος, attractio humoris. Theophr. lib. 5. c. 15. de caus. pl. ¶ Item, inclinatio ῥοπή. quum aliquid aliquam in partem vergit & quasi trahitur. Plu. de loquac. ¶ Exp. & sequacitas: quum aliquid sequitur quasi tractum ab alio. Philo de mundo, τὴν πρὸς τὸ ὂν διανοίας ὁλκὴν ἀμήχανόν ἐστιν ἰδεῖν. mentis sequacitatem erga id quod est videre non datur. ¶ Exp. etiā ab Hesychio δύναμις ἰσχὺς item τόνος, vt apud Theophr. lib. 5. c. 5. de caus. pl. τις ἡ φύσεως ὁλκὴ καὶ πρὸς ἄλληλα σχέσις; quæ illa naturæ vis & mutua rerum cognatio; ¶ Item pondus: quoniam eius grauitas bilancē in alteram partem trahit. Luc. τὴν ὁλκὴν διτάλαντα ponderis duorum talentorū. Sic apud Plut. φιάλην ἀργυρᾶν ὁλκῆς πέντε λιτρῶν ponderis quinque librarum. Peculiariter verò idem est quod drachma. Galen. κελεύει δ' ἐδίδοσθαι μίαν ὁλκὴν μεθ' ὕδατος ψυχροῦ κυάθων δ. ¶ Hesychio est etiam ῥυτήρ, & Nicandri schol. τὸ κατὰ τὴν οὐρὰν σῶμα.

Ὁλκαῖος, α, ο, qui trahitur. Nic. in Ther. Ὁλκαία ἡ, cauda. Nic. in Ther. Sic dictam schol. Nicandri annotat παρὰ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ ὅλου σώματος.

Ὅλκιμος ὁ καὶ ἡ, glutinosus, lentus atque mollis, qui dum extenditur, trahi non etiam rumpi possit. Gal. Diosc. Plut.

Ὁλκήεις εντος ὁ, ponderosus. Nic. in Ther.

Ὁλκός, ῦ, ὁ, tractus Greg. ὥσπερ ἐν ὁλκῷ ποταμοῦ μὴ ἱστάμενος, in tractu & defluxu. Itē sulcus, vestigiū ex aratri tractu remanēs. Apoll. Arg. 3. Vnde ὁλκὸς dicitur etiam tractus ille & velut sulcus quem serpentes, naues, æthereę sagittæ & similia, quasi vestigium sui gressus relinquunt. Nic. in Ther. Apoll. Arg. 3. Sic & Xen. & Herodot. Fluctibus etiam ὁλκοὶ tribuuntur, eò quòd quidam veluti sulci in mari à ventis agitato videantur. Apoll. Arg. 1. Item aquæ ductus, quòd & ipse aliquid cum sulci tractu simile habeat. Suidas ὁλκὸν propriè esse vult τὸ τῶν δρακόντων σύρμα. Sic etiam dicitur longitudo tracta seu producta & extenta Nic. in Alexiph. Item lorum quo aliquid trahitur. Soph. in Electra. Ὁλκοὶ dicuntur & machinæ seu instrumenta quibus naues subducuntur. Thuc. lib. 3. Ὁλκὸς Suidæ est etiam ἰσχυρὸς τόνος ἢ ἑλκυστικός. Item ὅρμος & ναύσταθμος, item οὐρά, cauda. ¶ Est etiam araneus siue aranea, insecti genus: vel potius aranei species quædam. Diosc. lib. 2. c. 68. ¶ Herbæ quoque nomen est, quam describit Plin. li. 27. c. 10. ¶ Sic etiā nominatur ab aliquibus ὁ θώραξ, hoc est, ea tota corporis pars quæ à collo ad crura vsque pertendit. Item corpus, apud Nic. in Ther. vt Schol. exp. ¶ Ὁλκὸς (adiect.) attractorius, Bud. ex Plat. lib. 7. de rep. & Theophr. in 4. de caus.

Ὁλκήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, apud Nic. in Ther. serpentum epith. qui longo volumine caudam trahunt.

Ὁλκεῖον, ου, τό, lignum in infima nauis parte prope carinā, quo nauis trahitur, vt Apolloni j schol. exponit Argon. lib. 4.

Ὁλκεῖον, ου, τό, gubernaculum seu clauus nauis. Poll. li. 10. Item magnus crater: nec non labrū Hesych. At ὁλκεῖον, ου, est Polluci ἀγγεῖον ὑγρῶν τε καὶ ξηρῶν, ex Menandro, & ex Philemone.

Ὁλκαστον, ου, τό, vas in quo pocula abluuntur. Poll. lib. 6.

Ὁλκάω, traho nauem onerariam.

Ὁλκεύς, έως, ὁ qui retia trahit. Hesych.

Ὁλκάζω, traho. Hesych.

Ὁλκάς, άδος, ἡ, oneraria nauis, vt Bayf. exp. App. lib. 5. bell. ciuil. & Thuc. lib. 2. Aliquando ei additur adiect. & tunc exp. nauis. Thuc. lib. 6. ὁλκάδες σιταγωγοί, naues frumentariæ.

Ὁλκάδιον, ου, τό, nauicula oneraria.

Ἑλκέω, ῶ, f. ήσω, traho, idem quod ἕλκω. Il. ρ. Item discerpo, dilacero, scilicet in diuersas partes trahendo. Il. χ. Item violo, attento per vim traho ad concubitum. Od. λ.

Ἑλκηθμός, ῦ, ὁ, violenta tractio, vis. Il. ζ. Ἑλκηθρον, ου, τό, quidam interpr. traha, alij buris, apud Theophr. hist. pl. l. 5. cap. 8.

Ἑλκηδόν, tractim, trahendo. Hesych. in Asp.

Ἑλκύω, f. ύσω, traho, idem quod ἕλκω. Epigr. lib. 1. Dicitur etiam ἑλκύειν πνεῦμα, vt Lat. trahere seu ducere spiritū: item ἑλκύειν ἑαυτούς in bonam partem apud Synes. epist. 57. Apud Herodot. ἑλκύσαι πλίνθους, exp. lateres ducere. Item distraho, discerpo lanio. Il. ρ. & apud Herodot.

Ἑλκυσμός, tractio. Ἕλκυσμα, τό scoria siue recrementum argenti. Diosc. lib 5. cap. 10. Gal. 6. simpl.

Ἕλκυσις εως ἡ tractio. Item attractio, seu attractus.

Ἑλκυστικός, ῦ, ὁ tractorius, trahendi vim habens. Diosc. lib. 1. cap. 106. Ἑλκυστήριον, ὁ, tractor, haustorius capistrum. Est instrumentum quo fœtus ex vtero trahitur. Ἑλκυστίνδα, ludi genus, cuius pars erat τὸ σκαπέρδαν ἕλκειν. Vide Eust.

Ἑλκυστάζω, traho seu potius trahendo rapto. Il. ψ.

Ἑλξίνη, ἡ, helxine, herba ita dicta quòd prætereuntium vestes attrahat. Diosc. l. 4. c. 86.

Ἕλκος, Ἀρκύς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀνέλκω, sursum traho, attollo attrahēdo. vt ἀνέλκειν ἰχθὺν ἐξ ... Dicitur & ἀνέλκειν τὰς ναῦς subducere naues. Interdum exp. detraho, quasi retrò traho. Nonnunquam etiam pro simplici ἕλκω ponitur. vt apud Hom Ἀνελκύω, idem quod ἀνέλκω. Xen. Hell. 1.

Ἀνέλκομαι, sursum trahor. Item retrahor. Item trahor. pro ἕλκομαι habet etiam nonnunquā signif. actiuam, vt apud Aratum ἀνέλκεσθαι τόξον, trahere arcum, interprete Cic.

Decomp. Συνανέλκω, simul in altum traho.

Ἀνθέλκω contra traho, in diuersum traho, ad me vicissim traho. Herodot. lib. 8. ἕκαστος πρὸς αὐτὸν τὴν ... ἀνθεῖλκεν. Dicuntur ἀνθέλκειν (inquit Bud.) qui certatim in diuersum trahūt. Addit etiam significare, manum distineo apud Plut. Item capi generaliter pro distinere, seu remorari, vel reuocari, metaphorica significatione, vt apud Greg. μηδὲ ἐν ἀνθελκέτω τὴν προθυμίαν. Neutraliter etiā ponitur cum datiuo pro resistere quasi contrà trahendo, vt apud Plat. de leg. l. 1. ἀνθέλκειν ταῖς ἄλλαις ... γνώμαις ἕκαστον. (reuocor.

Ἀνθέλκομαι, pass. cōtrà trahor, in diuersū trahor. Itē distineor

Ἀνθελκόντως, aduerb. vt ἀνθελκόντως ἔχειν τινί aduersari alijs, vel repugnare alijs quasi in cōtrariam partē trahendo. Bud.

Ἀνθολκή, ἡ, tractio in contrariam partem. Item ipse actus trahendi in diuersum vel contrarium. Item ipse actus distinendi & remorandi. Sæpe de eo dicitur qui hostem distinet. Plutar. Item contra alibramentum, libramentum, pondus quasi contra trahens alterum.

Ἀφέλκω, abstraho, retraho, auoco, abduco. Xen. de voluptate loquens, ἀφέλκουσα πρὸς ἑαυτήν. Synes. ... ἐν τούτῳ ἐμὲ φιλοσοφίας ἀφεῖλκε.

Ἀφελκύω, idem. Xen. Pæd. 2. & Thuc. lib. 2.

Διελκύω, vt διελκύω διὰ δακτυλίου, traho per annulum, Aristoph.

Διελκυστίνδα, puerorum ludus in quo vna pars singulos alterius partis ad se traducere conatur, Poll. lib. 9.

Διολκὴ, ἡ, distractio. vel tractio per. Δίολκος, ὁ, tractus per spatium inter duo littora, vt in Isthmo. ex Strab. lib. 8.

Ἐξέλκω, extraho, educo. Ἐξελκύω, idem. Aristoph. in Nub.

Ἐξολκὴ, extractio. Ἐξελκυσμὸς idem.

Ἐσελκύω. Atticè & Ionicè pro εἰσελκύω, pertraho in.

Ἐφέλκω, attraho. Aristot. in Probl. Ἐφέλκεσθαι pro eodē actiuè, ex Aphr. & Dem. Item *pro* ægrè sese trahere. ex Plat.

Ἐφολκὶς ίδος ἡ. Ἐφόλκιον, nauis parua quæ à magna trahitur. Plu. in Pomp. Et simpliciter pro nauicula seu scapha, aut lēbo. apud Philostr. Quinetiam πηδάλιον, i. gubernaculum ita vocari tradit Hesych. Quod & ἐφόλκαιον dicitur. Odyss. ξ. Item generalius, quicquid ex alio velut dependet, eiusque est tanquam excessio aut appendix. Plut. de domo Pompei loquens, ὥσπερ ἐφόλκιόν τι παρεκτείνατο velut appendicem theatri astruxit. Affertur & pro sarcina ex Aristide.

Ἐφολκὸς, attractatorius, attrahendi vim habens seu alliciēdi. Vnde exp. etiam illex. Thuc. Ἐφολκαῖος, idem.

Ἐφελκύω, idem quod ἐφέλκω.

Decomp. Συνεφέλκω, simul traho. Plat. Et συνεφέλκομαι, pro eodem Chrysost.

Καθέλκω, traho deorsum: cui opponitur ἀνέλκω. vt καθέλκειν τὰς ναῦς, in mare deducere, Isocr. & Dem.

Καθελκύω, idem. vt καθελκύειν τὰς ναῦς, Thuc. & Xen.

Συγκαθέλκω, simul deorsum traho.

Μεθέλκω, retraho, trahendo, traduco. Exp. & retrorsus traho, ex Greg. Interdum cum πρὸς vel ἐς.

Ἀντιμεθέλκω, in contrariam partem traho.

Παρέλκω, extraho. ex Plut. Item protraho, longius traho, prorogo & prolato diem. Neutraliter frequentius ponitur pro superuacaneum esse, abundare, vacare. Diosc. 6.

Παρελκόντως, superuacaneè. Exp. etiam, protrahendo tempus.

Παρολκὴ prorogatio, dilatio, mora, apud Alciphr. Item redundantia, apud Etym.

Πάρολκος, funis nauticus quo trahitur nauis ad terram quum nullus est amplius remorum vsus. Vide schol. Thuc.

Παρελκύω, protraho, prorogo. Παρέλκυσις, protractio, prorogatio. Παρελκυστὴς, prorogator procrastinator.

Περιέλκω, circumquaque traho, q. d. circumtraho. Apud Plat. κύκλῳ περιέλκειν arte circumagere quempiam. Apud Arist. eth. 7 Budæus interpr. distraho, violenter rapio, distringo. Idem B. aff. & *pro* distineo seu occupo, ex Chrysost.

Προσελκύω, attraho.

Συνέλκω, contraho. Συνολκὴ, contractio. vt συνολκὴ χειλέων, contractio labiorum, ex Diosc.

Συνελκύω, idem quod συνέλκω. Aristophan. ὁ δ' ἥλιος τὴν θρυαλλίδα εἰς ἑαυτὸν ἀνθέως συνελκύσας.

Ὑφέλκω, subtraho. Aristoph. in equit.

Ὑφέλκομαι, subtus traho. Aristoph. in conc. καὶ τὰς ἐκείνης περσικὰς ὑφέλκομαι.

Composita ex ἑλκὴ seu ὁλκὸς sine præpositione.

Βελουλκὸς, οῦ, ὁ, tela missilia trahens. Βελουλκὸν, ferramentum chirurgi. Ægin. lib. 6. cap. 88.

Βελουλκία, ἡ, teli infixi extractio: cuius tres species ex Homer. tradit. Il. δ. Βελουλκικὸς, οῦ, ὁ, ad telorum extractionem pertinens. Ægin. lib. 6. cap. 88 Βελουλκέω, ῶ, tela extraho. ibidem.

Δικτυουλκὸς qui rete trahit, piscator retiarius, Poll.

Διφρηλκέω, ῶ, currum traho. Epigr. ἄντυγα διφρηλκεῖ.

Ἰχθυηλκὸς, qui pisces reti è mari aut flumine trahit. piscator. Suid. Scribitur & ἰχθυολκὸς, apud Hesych.

Καρδιουλκέω, ῶ, cor extraho, cor reuello. Luc. de sacrif.

Κερουλκὸς, cornibus trahens, seu cornibus trahens aratrum. Hesych. Item κερουλκὸς κάλως qui & κεραιοῦχος, funis quo antenna trahitur apud eundem. Κερουλκὶς, ίδος, ἡ, quæ cornibus trahitur. Theocr. schol.

Κηρουλκὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ad fatum lethiferum trahens ad funestum fatum rapiens. ἡ εἰς θάνατον ἕλκουσα. Etym.

Λιθουλκοὶ, qui lapides trahunt seu extrahunt è lapicidinis. Plinius exemptores vocat lib 36. cap. 15.

Λιθουλκέω, lapides traho seu extraho & eximo. Item ægrè traho, veluti ponderosum saxum. Hesych.

Μυρόλκιον, vas balneatorium. apud Plutarch. in Alexand.

Νεολκία, ἡ, nauis tractio. Quidam interpr. subductio. Theophr. lib. 1.

Νεολκέω, nauem traho seu attraho nauem subduco. Polyb. Pro his scribitur etiam νεωλκία & νεωλκέω.

Νεόλκιον, nauale, locus in quem naues subducuntur.

Νεωλκὸς, οῦ, ὁ, qui naues in stationem seu portum attrahit, vel potiùs qui è portu nauem extrahit & super phalangibus statuit, Poll. Helciarij à Martiale appellantur qui naues in portum attrahunt & è portu in aridam, puluinos supponentes, rursúmque ab terra in mare moliuntur.

Ξιφουλκὸς, qui strinxit gladium, qui ensem vagina eduxit.

Ξιφουλκία, gladij seu ensis è vagina eductio. ensis euaginatio. Plut. in Cam. & in Aristide.

Πυουλκὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, pus extrahens seu educens. Instrumentum chirurgicum quo pus trahitur.

Ῥυμουλκέω, ῶ. est ῥύμασιν ἕλκω, loris funibúsque traho. Latini dicunt remulco trahere seu educere, remulcando trahere. Polib. l. 1. Strab. l. 5. Diod. l. 20. Vide Bays.

Τιμηουλκέω siue τιμουλκέω. ῶ, pretium augeo, apud Hesyc. & Suid

Φολκὸς, οῦ, ὁ, strabus seu strabo. Iliad. β. Dictus putatur quasi φαελκὸς, i. τὰ φάη ἕλκων.

Χαμουλκοὶ, αἱ, dicuntur machinæ quibus naues subducuntur, i. è mari in terram pertrahuntur, vt trochleæ cum funibus tractoriis. Sunt qui interpretentur puluinos. Poll. l. 7.

Χρονουλκέω, tempus extraho diem eximo, procrastino.

ἘΛΛΕΒΟΡΟΣ, siue ἐλλέβορος, ου, ὁ, elleborus vel helleborus: veratrum. Herba est de qua vide Dioscor. lib. 4. cap. 150. & 151. Theophr. hist. plant. lib. 9. cap. 11. & Plin. l. 25. cap. 5. * Etym. dici scribit παρὰ τὸ ἑλεῖν τῇ βορᾷ quòd esu perimat: vtpote θανάσιμον φάρμακον.

Ἐλλεβορίτης οἶνος, vinum helleboro conditum apud Dioscorid. lib. 5. cap. 82.

Ἐλλεβορίνη ἡ, dicitur à quibusdam frutex quædam paruulus, foliis minutissimis, vtilis potu contra venena lethalia. Diosc. lib. 4. cap. 109.

Ἐλλεβοριάω, ῶ, helleborum desidero, seu helleborum mihi opus est apud Suid. & Etym.

Ἐλλεβορίζω, helleboro purgo. Solebant enim helleboro purgari qui suæ mentis non essent. Dem. pro cor. τί σαυτὸν οὐκ ἐλλεβορίζεις ἐπὶ τούτοις; Ἐλλεβορισμὸς, οῦ, ὁ purgatio quæ fit veratro.

Ἐλλιδανὸς, vide in Εἰλέω.

ἙΛΛΗΝ, ηνος ὁ Hellen, filius Deucalionis: à quo ceu generis autore Ἕλλην dicitur Græcus, vt testatur Plin. lib. 4. c. 7. Vide & Herodot. lib. 1. & Pauf. In sacris literis Ἕλληνες passim opponuntur Iudæis & vocantur ethnici, à Christo alieni.

Ἑλλήνιος, ου, ὁ, Græcanicus, Græcus. Nonn. Ἑλλήνια τεύχεα διδάξαι. Herodot. lib. 2. Ἑλλήνιον τέμενος. Apud Suid. scribitur & Ἑλλήνειος, per diphthongum.

Ἑλληνικὸς, οῦ ὁ idē quod Ἑλλήνιος, vt Ἑλληνικὴ παιδεία apud Luc. Græcanicæ literæ, Sic Ἑλληνικὰ γράμματα. Ἑλληνικὸν ὄρος Ἑλληνικὸν ἱμάτιον, & apud medicos. Ἑλληνικὸς κύαμος, faba Græca, ad differentiā Ægyptiæ. Τὸ Ἑλληνικὸν (sub. ἔθνος) Græca gens, Græci. Item τὸ ἑλληνικὸν, quod Græcos decet, quod Græcis peculiare est, veluti hominibus cultioribus. vt apud Plu. de aud. poem. Interdum Ἑλληνικοὶ dicuntur qui imbuti sunt literis vel moribus Græcis, vel sunt eorum studiosi. Apud Plut. in Numa, Ἑλληνικώτερος Νόμας exp. prudentior & humanior.

Ἑλληνικῶς, Græcanicè, Græcè, more Græcorum. vel vt Græcos decet.

Ἑλληνὶς, ίδος, ἡ, idem quod Ἑλληνικὴ, vt Ἑλληνίδες πόλεις, Thuc Græcæ seu Græcanicæ vrbes.

Ἑλληνίζω, Græcos sequor seu imitor, Græcum refero, Græcus sum. Aesch. in Ctesiph. Ἑλληνίζων τῇ φωνῇ, voce tantùm Græcus. i. lingua. Item cùm Græcis facio. Græcis faueo, Socrat. in hist. Eccl. Dicuntur etiam Ἑλληνίζειν, qui Græcè loquuntur. item qui propriè loquuntur Græcè. Athen. lib. 6.

Ἑλληνισμὸς, οῦ ὁ, imitatio Græcorum. item literæ Græcæ, seu lepos Græcus, Synes. A grammaticis sic dicitur sermo Græcanicus, seu proprietas verborum Græcorum.

Ἑλληνιστὴς, οῦ ὁ, sectator seu imitator Græcorum, qui è Græcorum factione est, æmulus seu studiosus Græcorum.

Ἑλληνιστὶ ad imitationem Græcorum, ritu & more Græcanico. Græcè Luc. Plut.

Ἑλλὰς άδος, ἡ, adiectiuè interdum ponitur pro ἑλληνικὴ, seu ἑλλανικὴ, Græcanica, Græca. vt Ἑλλὰς φωνὴ, γυνὴ, χώρα, apud Herodot. lib. 1. Interdum substantiuè: pro Ἑλλὰς γῆ seu χώρα, Græcia. vt ἐν τῇ Ἑλλάδι, in Græcia.

Ἑλλαδικὸς, Græcanicus. apud Steph.

Composita.

Ἀνελλήνιστος, hellenismum non resipiens. alienus à Græca consuetudine. vt ἀνελλήνιστος σύνταξις apud Aretham, de barbara & incongruente constructione.

Ἐξελληνίζω, Græcum facio. vel etiam à Græcis deriuo, à Græco deduco. Plut. in Numa. Apud Greg. Budæus interpr. ad Græcorum ritum formámque instituo, & exigo limóque ad Græcam facundiam exactè enuntio.

Μιξέλληνες, qui altero tantùm parente Græci sunt, vt Hibridæ apud Romanos.

Πανέλληνες, omnes Græci, vniuersi Græci. Iliad. β, & Hesiod. in Erg. & Athen. lib. 11.

Πανελλήνιον, ου, τὸ. vniuersitas Græcorum. Eust.

Φιλέλλην, studiosus Græcorum.

ἘΛΛΟΣ, ου, ὁ, hinnul⁹. Od. τ. κύων ἔχε ποικίλον ἐλλὸν, Ἀσπαίροντα λάων.

λάων. Exp. & mutus apud Soph. in Aiace, Ἔφηκεν ἐλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν. Sic & apud Athen. lib. 7. dicuntur ἰχθύες ἐλλοί.

ἝΛΜΙΝΣ ινθος ἡ, lumbricus: interaneorum animal. Hippocr. de morb. lib. 4. περὶ ἑλμίνθων τῶν πλατειῶν, de lumbricis latis, Diosc. li. 1. c. 154 ἕλμινθας πλατείας ἐκτινάσσει. Apud Hippocr. reperitur & ἕλμιγγες, vt epidem. lib. 1. & 4.

Ἑλμινθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ lumbrico similis.

Ἑλμίνθιον ου τὸ, lumbricus, tineola. Hippocr. epid. lib. 4.

Ἑλμινθιάω, ῶ, lumbricis infestor, lumbricos patior, verminor. Aristot. hist. an. lib. 9.

Ἕλξιν ἕλξις, vide in Ἕλκω.

ἝΛΟΣ, εος, τὸ palus. Theophrast. hist. plan. lib. 4. cap. 9. τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ ἐν τοῖς ἕλεσι καὶ ταῖς λίμναις, in paludibus & lacubus.

Ἕλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, palustris, i. in paludibus nascens vel degens. vt ἕλειος ἀσπάραγος apud Dioscor lib. 2. Sic ἕλειος βάτραχος apud Aristotel. Accipitur & pro ἑλώδης, Suid. ¶ Ἕλειος autem glis, vt exp. apud Aristot. hist. anim. lib. 8. cap. 17. Alij pro sciuro accipiunt.

Ἑλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ palustris, paludi similis, paludinosus, paludum modo vliginosus. Diosc. lib. 2. cap. 17.

Ἑλωδιός, (comp.) ad paludes situs, vel palustris.

ἘΛΠΙΣ ιδος ἡ, spes. Plat. in Apol. Socr. ὡς πολλὴ ἐλπίς ἐστιν ἀγαθὸν αὐτῷ εἶναι, Cic. interpr. magna me spes tenet bene mihi euenire. Isocr. καὶ οὐδεμίαν εἶχεν ἐλπίδα τοῦ βίου Thuc. 7. ἐν ἐλπίδι ὢν ἀφίξεσθαι. Idē Thuc εἰς ἐλπίδα ἦλθον τοῦ ἑλεῖν. Xē. Pæd. 4. ἐλπίδα τινὰ λάβοιμι τῷ φίλῳ παιδὶ τιμωρίας ἄν τινος μὴ τοῦ τυχεῖν. Dicitur & ἐλπίδα seu ἐλπίδας ἐμποιεῖν, & ἐλπίδα παρέχειν, & ἐλπίδα ὑποτιθέναι, vel παριστάναι vel ὑποφαίνειν vt Latinè spem facere, præbere afferre, dare proponere. ¶ Ἐλπίς, interdum in malam partem sumitur: vnde κακὴ ἐλπίς, Pla. Pol. 1. Et πονηραὶ ἐλπίδες Luc. in Xeux. Pro metu aff. ex Thuc Sic accipitur & in hoc dicto, ἀπειλὴ καὶ τιμωρίας ἐλπὶς οὐ προστήσεται τῷ δικαίῳ τὸν ἄνθρωπον.

Ἐλπίζω spero ἐλπίζω δ' ἔζειν Aesch. Et cum accus. vt ἐλπίζει κάνδυν πορφυρῶν Luc. de hist. scrib. Et cum dat. vt ἐλπίζας τῇ τύχῃ, Thuc. lib. 3. qui spem collocatus in fortuna, vel fortuna fretus. Aliquando exponitur potius, confido, vel existimo, vt οὐ πίζει τὸν δῆμον ἀμνημονεῖν, Aesch. Sic & Isocr. ἐλπίζε γὰρ αὐτὸν καὶ περὶ σε γενέσθαι τοιοῦτον, i. existima vel expecta. Itē in mala partē sępe pro timeo, suspicor Herodi. 8. ἀντιπάλους γὰρ ἥξειν ἤλπιζεν. Et Soph. ἐλπίζει φέρειν, timet ne ferat & accipiat.

Ἐλπίζομαι, speror, vnde τὰ ἐλπιζόμενα, quæ sperātur. Thu.

Ἔλπισμα, τὸ, id quod speratur, spes.

Ἐλπιστόν, sperabile, quod sperare licet.

Ἔλπομαι apud poetas pro ἐλπίζω, spero. Il. γ. ἐλπόμενοι παύσεσθαι, Item pro existimo, puto, per parenthesin apud eundem.

Ἔλπω autem sperare facio in spem adduco. Od. β. Πάντας μέν ῥ' ἔλπει. Præt. med. ἔολπα Atticè seu Ionicè pro ἦλπα, sæpe pro præsenti ponitur.

Ἐλπωρὴ apud poetas, spes, ἐλπίς. Od. κ.

Ἐέλπομαι, idem quod ἔλπομαι. Hom.

Composita.

Ἀέλπτης έος ὁ καὶ ἡ, & Ἄελπτος, insperatus, præter spem. Odyss. ε. Ὤ μοι ἐπεὶ δὴ γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι Ζεύς.

Ἀελπτέω, despero, non spero. Ilia. η. ῥ' ἦγον προτὶ ἄστυ, ἀελπτέοντες σόον εἶναι.

Ἄελπτος ου, ὁ καὶ ἡ, insperatus, insperabilis. Sophocl. οὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδὲν nihil est quod sperari non possit, ἐξ ἀέλπτου, ex insperato, Herodot. Ἀέλπτως insperatò, præter spem vt πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί, Euripid.

Ἀνελπίζω, despero.

Ἀνέλπιστος ου ὁ καὶ ἡ, non speratus, insperatus, præter spem siue insperatò accidens: vel, desperatus de quo nulla spes est. Isocrates ad Philippum. ἐμοὶ γάρ σε τῶν τοῖς ἄλλοις δοκούντων ἀνελπίστων εἶναι καὶ παρὰ δόξαν πολλὰ διαπεπραγμένον. Compar. est ἀνελπιστότερος apud Thuc. lib. 7. ¶ Item in actiua significatione pro ἀπελπίζων, desperans, nullam spem habens, de spe deiectus. Theocr. Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες. apud Thucydidem cum infinitiuo, ἀνέλπιστοι ὄντες ἐπιγενέσθαι τινα non sperantes quenquam superuenire. vel (vt alij) non suspicantes. Alibi idem ἀνέλπιστοι εἰς ἡμᾶς ἐγένοντο, desperâ-unt de nobis debellandis. Ἀνέλπιστον (subst.) pro ἀνελπιστία, desperatio Thuc. lib. 4.

Ἀνελπίστως, insperatò, præter spem. vel cum desperatione, abiecta spe omni.

Ἀνελπιστία, ας, ἡ, desperatio, status mentis spem omnem abiicientis, spei vacuitas. schol. Thuc.

Ἀντελπίζω, vicissim spero, vel contrà spero, seu ex aduerso. Nouam spem concipio.

Ἀπελπίζω, f. ίσω, despero. Cum genit. vt ἀπελπίζω τοῦ τυχεῖν τῆς ἐρωμένης, despero me potiturum amica. Sic ἀπελπίζειν τῆς κολλήσεως, Gal. ad Glauc. desperare de conglutinatione, i. conglutinare posse, vel conglutinaturam. Et cum accusatiuo vt ἀπελπίζειν τὸν νοσοῦντα omnem de ægroto spem abiicere. ταῦτα ἀπελπίζειν, de his desperare, vel hæc desperare. ¶ Interdum sig. desperare facio, in desperationem adduco. Cum accus. vt ἀπελπίζων τοὺς γονέας τὴν ἐπάνοδον. Item spero ex aliquo, vel spero alicunde: vt Luc. 6. καὶ δανείζετε, μηδὲν ἀπελπίζοντες, nihil inde sperantes.

Ἀπελπισμός, οῦ, ὁ, desperatio.

Δύσελπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ qui vix sperat, qui est abiectæ fidei. Aristot. eth. 3. & Rhet. lib. 3.

Δυσέλπιστος, idem, cui oppon. εὔελπις.

Δυσελπιστία, mala spes.

Δυσελπιστέω, ῶ, non bene spero, propè despero. Polyb. l. 2. & 5.

Ἐπιέλπομαι, idem quod ἔλπομαι, spero. Il. α.

Εὔελπις qui bene sperat, bona spe fretus. Thuc. li. 1. καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς εὔελπιδες. Aristot. eth. 3. εὔελπιδές εἰσι διὰ τὴν ἐμπειρίαν. Cum genit. apud Aretham in Apoc. τῆς μελλούσης τυχεῖν δόξης εὔελπιδες. Cum πρὸς, apud Pla. in Apol. ὑμᾶς χρὴ εὐέλπιδας εἶναι πρὸς τὸν θάνατον. Ab eodem pro confidente seu præsidente poni testatur. Bud. Τὸ εὔελπι subst. bona spes, apud Herodianum & alios.

Εὐέλπιστος qui bene sperat idem quod εὔελπις. Εὐελπιστία, spes bona. Aristot. eth. 3. Εὐελπιστί, cum bona spe. Theophil. in instit. ciuil.

Κατελπίζω, spero, spem coniicio.

Κατελπισμός, spes ex Polyb.

Προελπίζω, ante spero.

Ἔλυμα, ἔλυμος, ἔλυθρον, εἰλύω, vide in Εἰλύω.

Ἑλώδης vide in Ἕλος.

ἘΛΩΡ, ωρος, τὸ à nonnullis exponitur ἄγρα, ἄγρευμα, captura. (* ab ἕλω significante αἱρέω seu λαμβάνω, aut ab ἕλω, ἕλκω) ab aliis σπάραγμα, ἕλκυσμα. Iliad. ρ. μή μιν Ἀχαιοῖς ἕλωρ δηΐοισι λίπωσιν. Sæpe reperitur ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι, vt Iliad. ε. ρ. Od. γ. & ε. Idem poeta ἕλωρα vocat pœnas captionis seu interfectionis.

Ἑλώριον, ου, τὸ, idem quod ἕλωρ. Iliad. α. αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσι. Apollon. Arg. lib. 2. Λοίσθιον ἁρπυίῃσιν ἑλώριον.

ἘΜΕΩ ῶ Fut. έσω, vomo. Lucianus in Lexiph. ὡς πιὼν ἐμέσαι, Ibidem οὐδέπω τὸ ἧπαρ ἐμήμεκας.

Ἐμεσία, ἡ, vomitus. Hippocr. de morb. lib. 2.

Ἐμετός, adiect. cum vomitu eiectus. Ἔμετος subst. vomitus, vomitio Ἐμετωδῶς in modum τῶν ἐμέτων. Hippocr.

Ἐμετήρια, vomitoria, quæ vomitum cient seu prouocant. Diosc.

Ἐμετικός, vomitorius. vt ἐμετικὸν φάρμακον, quod prouocat vomitum. Item ad vomendum propensus.

Ἐμετιάω, ῶ, vomiturio, vomitū appeto, nauseo. Aristot. in Probl.

Composita.

Ἀνεμέω, euomo. Ἀπεμέω, idem. Luc.

Δυσεμής, ægrè vomens. Gal. ad Glauc. & Diosc. lib. 4.

Δυσέμετος, idem Synes. epist. 120. Δυσεμετεῖν, ægrè vomere. Areth. in Apocal.

Δυσημής & δυσημέω, idem quod δυσεμής & δυσεμετέω apud Hippocr.

Ἐνεμέω, euomo in.

Ἐξεμέω, euomo.

Εὐημής & εὐεμής, facilè vomens, propensus ad vomendum. Hippocr. aphor. lib. 4. Εὐέμετος, facilem vomitum præbens seu ciens. Εὐημέω, facilè vomo.

Χοληεμεσία, ἡ, fellis seu bilis vomitio. Item fastidium, nausea. Plu.

Πέλεμος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἐμμαπέως, &c. vide in Ἔπω, i. dico.

Ἐμός, vide in Ἐγώ.

ἘΜΠΑΖΟΜΑΙ F άσομαι. Hesych. curo, rationem habeo, reuereor. Odyss. α. Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων tibi hæc curæ sint & moueare verbis meis, i. ne aspernetis monita mea.

Ἔμπαξ, curator. παρὰ τὸ ἐμπάζεσθαι. Sop. in Aiace: Τοῖον φυλακῆς Τεῦκρον ἀμφὶ τῷδε ψυχοτροφῆς ἄοκνον ἔμπακα, educationis impigrū curatorem, i. impigrè curaturū vt educeris.

Ἔμπαιος, Suid. ἔμπειρος, peritus, expertus. vt κακῶν δ' ἔμπαιος ἀλήτης. Etym. deducit παρὰ τὸ ἐμπάζεσθαι, τὸ φροντίζειν.

Κατεμπάζω, corripio vel vrgeo. Apud Nic. in Ther. ὁππότε χρειώ σε κατεμπάζῃ μογέοντα.

ἜΜΠΑΣ tamen. Sophocles Ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοῖον δ' ἐμοὶ Οὐκ ἂν ἀτιμάσαιμ' ἄν, sed ipsum tamē. Eiusdē Sophocl. schol. tradit Iones dicere ἔμπης Atticos ἔμπας & ἔμπα. ¶ Aliquando ei præmittitur περ, aut subiungitur καὶ περ, & tunc exponitur tanquam, quantumuis: positum ex παραλλήλου

Odyss.

Odyss.ο.ἀχνύμενός περ ἔμπης, quanquam mœrens. ¶ Ab Hesyc. exp. etiam πάντως, omnino, prorsus, vt Odyss. ξ. ἀλλ' ἐφάμην ῥιγώσειν ἔμπης. Et Odyss. ι. μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης, vehementer irascetur. ¶ Interdum est nota similitudinis. Od. τ. Ἔμπης τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμαι φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο.

ἘΜΠΙΣ, ίδος, ἡ culex: vel potius culicis quoddam genus. Aristoph. in Nub. deridens Socratem, introducit Chærephontem ex eo quærentem vtrum putet τὰς ἐμπίδας κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν ἢ κατὰ τὸ ὀρροπύγιον. Idem in auibus, τὰς ὀξυστόμους ἐμπίδας καμπύλας. Vide schol.

ἘΜΠΟΥΣΑ, ης, ἡ, empusa: spectrum seu phantasma dæmonicum quod Hecate infortunatis visendum offerre solebat, in omnes se transformans figuras, alterum pedem æreum habens, alterum asininum, vnde & ὀνοκώλη dicitur, & ὀνοσκελίς. Quæ ferè ad verbum Aristoph. in Ranis testatur. * Sunt qui putent dictum παρὰ τὸ ἑνὶ ποδίζειν, quòd vno incedat pede, quasi ἑμπόδα: alterum enim pedem æneum habet.

ἘΝ, in. Il. χ. θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι. Thuc. 8 ὅπως δ' ἂν στρατιὰ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ βασιλέως ᾖ. Quum reperitur ἐν ᾅδου vel ἐν διδασκάλου, sub. οἴκῳ. ¶ Interdum pro εἰς, vt ἐν χερσὶ πεσεῖν, pro εἰς χεῖρας, in manus cadere, Hom. ¶ Item, in, i. inter: vt ἐν οἷς ἦν, inter quos erat. Ἐν δὲ apud poetas, & apud Herodot. inter alios. vel inter alia autem: vt καὶ ἄλλα πολλὰ ἐγίνετο, ἐν δὲ καὶ Ἀλκαῖος. ¶ Item, apud. Sic Plat. in Symp. ἐν μάρτυσι τοῖς Ἕλλησιν πλείοσιν ἢ τρισμυρίοις, i. apud testes, vel coram testibus. Apud Luc. ἐν ἑαυτῷ εἶναι, apud se esse, i. mentis compotem esse. ¶ Soph. in Aiace, ὁ ἐν πορφύρᾳ, i. purpuratus, purpura amictus. Sic Herodot. in Euterpe. ἐν τῷ δὲ ἐσθῆτι ἔτυχε ταῦτα καταρησάμενος. ¶ Ἐν ἐμοὶ ἐστὶν, in me est, i. in mea potestate, apud Dem. pro cor. Sic apud Soph. ἐν σοὶ ἐσμὲν, abs te pēdemus. ¶ Interdū tēporis significationē habet. vt σπονδαῖς, apud Thuc. Sic ἐν τούτῳ vel ἐν τούτοις, interea, apud Xen. & alios. Ἐν δυοῖν vel τρισὶν ἡμέραις spatio duorum dierū vel intra duos aut tres dies. Xen. ¶ Item, ex: vt ἐν οἴνῳ γλυκεῖ διδόασι, ex vino dulci dant. Ἐν τῷ ὤμῳ τὴν χεῖρα ἀποτεμών manū ex humero amputās. * Ἐν φαρμάκου ἐστὶ vice medicamēti est. ¶ Itē per, vt Heb. 1. ἐν υἱῷ ἡμῖν ἐλάλησε. ¶ Ἐν cum variis datiuis, locum aduerbij obtinet: vt ἐν δίκῃ merito ἐνδίκως. Et ἐν καιρῷ, vel ἐν καλῷ opportunè commodè ἐν τάχει, celeriter, vel primo quoque tempore. ἐν σπουδῇ serió. ¶ Ἐν cum dat. sequente verbo εἰμὶ sæpe exp. vnico verbo: vt ἐν φόβῳ εἰμὶ, metuo. Sic ἐν δυνάμει εἶναι apud Thuc. & Plat. posse. Sic ἐν αἰτίᾳ εἶναι, accusari: ἐν ἀργῷ εἶναι, inutilem esse. ἐν ἡδονῇ εἶναι, placere. Dicitur & ἐν τῷ νῷ ἔχειν, recordari. ¶ Interdum ἐν vacat: vt ἐν βέλει πληγείς, Eurip. telo percussus. Sic ἐν γάλακτι χαίρων in Epigr. lacte gaudens. ¶ Ἐν (cum aspero & graui) vide in Εἷς.

Ἐνὶ & εἰν dicunt poetæ pro ἐν. Il. ... ὁ στίχων δ' ἐνὶ βουλῇ, Od. α. ἢ εἰν ἁλὶ κύματα κυλίνδει. ¶ At ἔνι pro ἔνεστι: ab ἔνειμι, de quo vide in comp. ex Εἰμί.

Ἔνδον, Ἐντὸς quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Κἀν (sine accentu) pro καὶ ἐν: vt κἀν τούτῳ, & in hoc, etiam in hoc. Aristoph. in Pluto κρατοῦσι κἀν τοῖς πολέμοις. Sic dicitur κἀνταῦτα pro καὶ ἐνταῦθα, & κἀνθένδε pro καὶ ἔνθεν. Κἠν etiam inuenitur pro καὶ ἐν in anthol. epigr. lib. 1. κἠν χέρσῳ λόγια κἠν πελάγει. At κἂν (cum accentu) vide suo loco.

ἘΝΑΙΡΩ, F. αρῶ, occido, interficio. Iliad. ν. ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ. Et Il. φ. Ἢ τι βέλτιον ἐστὶ ναὶ ἤρεα θῆρας ἐναίρειν. ¶ Exponitur etiam, spolio. ¶ Item, corrumpo, perdo. ¶ Quidam ab ἄρης deduxerunt.

Ἐναίρομαι, idem quod ἐναίρω, occido. Hesiod. Καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλέϊ χαλκῷ, pro ἐνήρατο, occidit. Item corrumpo, perdo. Od. τ. Μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο.

Ἔναρα, τὰ, spolia, exuuiæ. Iliad. ζ. θ. & ρ. ἔναρα βροτόεντα. Item, ὅπλα arma. Hesych.

Ἐναρίζω idem quod ἐναίρω, interficio. Item spolio. Vel interficio & interfectum spolio. Iliad. ρ. ἀλλήλους ἐνάριζον. Iliad. φ. Τρῶας δ' ὑπέρθυμοι λῆξαι ὑπερφιάλους ἐναρίζων. Ponitur etiam pro συκοφαντεῖν, teste Hesych.

Composita.

Ἐξεναίρω, interficio. Hesiod. Κύκνον τ' ἐξεναρεῖν.

Ἐξεναρίζω, idem quod ἐναρίζω. Il. δ. Σιμοείσιον ἐξενάριξε.

Κατεναίρω, idem quod ἐναίρω. in Epigr.

Κατεναρίζω, idem quod ἐναρίζω. Soph. in Aiace, λείας κατηναρισμένας ἐκ χερός.

ἘΝΑΡΓΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ. clarus, euidens. de persona quæ oculis cernitur, Od. π. χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Luc. de cal. κινδυνεύουσί τι οἱ φανέντα ἐναργῆ τὸν θεὸν ὑποκύψαι. Polybius ποτὲ μὲν ἐσώς ἐναργῆ ... κεκλιμένος, i. interdū stans ante omnium oculos, rarò recubans. De re item dicitur aut verbo. Demosth. contra Mid. τῷ πάσχοντι καὶ τοῖς ὁρῶσιν ἐναργὴς ἡ ὕβρις φαίνεται, i. est iniuria ipsa conspicua omnib. numeris euidentiæ. Et ἐναργεῖς λέξεις apud Hermogenem, αἱ σημαντικώτεραι καὶ πληκτικαί. Hesych. est quoque βέβαιος, ἀσφαλής. * Fit ab ἀργός, i. albus.

Ἐνάργεια, ας, ἡ, euidens, illustratio. Demetr.

Ἐναργέως, & Ἐναργῶς, euidenter, perspicuè. Plut. καὶ τῆς σκέψεως ὠφέλειαν ἐναργῶς παρίστησι, luculenter.

Ἐναρίζω, vide in Ἐναίρω. Ἐνάς, in Εἷς.

Ἐναταῖος, ἔνατος, vide in Ἐννέα.

ἘΝΔΙΟΣ, ου, ὁ, meridianus, Od. δ. v. 450. Ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἦλθ' ἐξ ἁλὸς, εὗρε δὲ φώκας. Ἔνδιον substantiuè ponitur pro διατριβὴ teste Eust. ex Oppiano. Sic & in Epigr. ἔνδιον εἰδώλων: & ἔνδιον εὐφροσύνης, sedes. domicilium, habitaculum. Apud Nonn. μεσατεύομενος ἔνδια κώμης, sedes vici, i. ipsum vicum vbi oppidani suas sedes habebant.

Ἐνδιάω seu ἐνδιάομαι, meridior, Hesych. Itē insum, dego in, apud [Suid.

ἘΝΔΟΝ, intus. Hom. Il. ζ. Ἕκτωρ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν. Aristoph. ἔνδον ἐστί. Plutar. ἔνδον κατακεκρυμμένον. Xen. in Oeco. τὰ ἔνδον ἔργα & τὰ ἔξω inter se opposuit pro iis quæ domi & iis quæ foris aguntur. Item οἱ ἔνδον, domestici.

Ἐνδοτέρω (comparat.) interius. Ἐνδοτάτω (superl.) q. d. intimè, maximè intus. Vnde Ἐνδότερος interior, & Ἐνδότατος, intimus, penitissimus. Herodian. lib. 6. τὸ μὲν γένος τῶν ἐνδοτάτων Θρᾳκῶν, è quodam Thraciæ, & quidem intimæ, vico. * Factum ex præposit. ἐν.

Ἐνδοῖ vel Ἐνδοι, intus, Syracusana lingua. Ex indice in Eustath.

Ἔνδοθι, intus. ἔνδον. οἱ ἔνδοθι, domestici. Aristoph. in Pluto. Et ἔνδοθι, intra seipsum. Iliad. α. σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις. Sic Odysseæ θ.

Ἔνδοθεν, ex interiori loco. Cum genitiuo ἔνδοθεν στέγης pro ἐκ τῆς στέγης, ex Sophocle. Interdum ἔνδοθεν pro ἔνδοθι, vt Od. δ. Οὐδ' εἴ οἱ κραδίη γε σιδηρέη ἔνδοθεν ἦεν.

Ἔνδινα, τὰ, intestina. Il. ψ. Quidam ab ἔνδον. Alij παρὰ τὸ ἔνδον εἶναι ἰνῶν, vel παρὰ τὸ ἔνδον δινεῖσθαι.

ἘΝΔΥΚΕΩΣ, exp. prompto animo, humaniter & beneuolè, accuratè & diligenter, fideliter. Hom. Iliad. ω. Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός. Iliad. ψ. Ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεὺς Ἔτρεφεν ἐνδυκέως. Od. π. ἡ μὲ λαβοῦσα Ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφε.

ἘΝΔΥΟ, celeriter, ocyus, citò. apud Suid. ex Menandro in Ephesio, παρέσομαι γὰρ ἔνδυο, i. ταχέως.

ἘΝΕΚΑ, propter, causâ, gratia. Dem. Philip. 1. ἴδιον ὧν ἕνεκα ταῦτα λέγω; Æschin. in Ctesiph. ὡς ἐβουλόμην ἂν πολλῶν ἕνεκα ζῆν ob multa, multis de causis. ¶ Ἕνεκα τούτου interdum significat, ad vitandum hoc, vt Od. ω. Χειρῖδας τ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκ' ad vitandos rubos, i. ad vitandas rubotum vellicationes. Sic ἕνεκα τῶν θηρίων. Aristot. de anim. lib. 9. ne bestiæ subeant. ¶ Τὸ οὗ ἕνεκα apud Aristot. finem significat. ¶ Aliquando subauditur. vt τῆς ἀρετῆς pro ἕνεκα τῆς ἀρετῆς. ¶ Apud Xen. Pæd. 3. ἀλλ' ἐξέσται ὑμῖν ἐκείνου ἕνεκα πρὸς τὸ ὑμέτερον συμφέρον πάντα τίθεσθαι, exp. sed quantum ad eum attinet, licebit nobis omnia è re nostra constituere.

Εἵνεκα dicunt poetæ pro ἕνεκα. vt Iliad. α. ... σ' ἔγωγε λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μάχεσθαι, propter me, vel mei causa seu gratia. Sic & Iliad. β. εἵνεκα κούρης.

Ἕνεκεν pro ἕνεκα, Dem. pro cor τῆς ἰδίας ἕνεκεν ἔχθρας.

Composita.

Οὕνεκα (factum ex οὗ ἕνεκα) quoniam, quia, ideò quòd. Odyss. ο. Οὕνεκά μ' αὐτὴ ἔφη. Aristophanes genitiuo iunxit, γνώμης οὕνεκα pro ἕνεκα. Soph. in Aiace dixit οὗ ἕνεκα pro οὕνεκα. Inuenitur & οὕνεκεν pro οὕνεκα.

Τοὔνεκα (factum ex τοῦ ἕνεκα pro τούτου ἕνεκα) quapropter, idcirco, vel hanc ob rem, quam ob rem, huius rei causa. Il. α. Τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἑκηβόλος. Inuenitur & τοὔνεκεν pro τοὔνεκα.

Ἐνεός, ἐνεότης, vide in Αὔω i. clamo.

Ἐνερθεν, ἔνεροι ἐνέρτερος, vide in Ἔρα.

Ἔνη, vide in Εἷς. Ἐνῆς, vide in Εἷς.

ἘΝΘΑ, hic, ibi, illic, Od. ξ. ἔνθα δὲ τ' αἰπόλια. Interdum & vbi, Od. ξ. ὡς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλε. Et ἔνθα τε pro ἔνθα, vbi, ex Il. β. Itē ἔνθα cum αὐτόθι. ἐν τῷ παραλλήλου, ex Od. ξ. Ἔνθα μὲν ἐπ τέλος μῦθον αὐτόθι. Apud Hesiodū ἔνθα in principiis duorū mēbrorū, Ἔνθα κε γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο Ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, ἔνθ' οὔταμεν ὀξέϊ χαλκῷ, vbi nudatū videris, ibi ferito. Dicitur & ἔνθα μὲν, ἔνθα δὲ. i. hic, illic: vel alibi quidem alibi verò. vt Aristot. ἔνθα μὲν λευκὰ, ἔνθα δὲ μέλανα. Frequēs est & ἔνθα καὶ ἔνθα. Hom. quod pro, vndique accipiunt aliqui, aliter nōnulli: vt est apud Eustath. Apud Plat. de leg. ἔνθα καὶ ἔνθα μετατιθέμενα. hoc vel illo modo commutata. Ἔνθα ἢ ἔνθα exponitur etiam, hinc aut illinc. ¶ Interdum & motus signif. habet: vt Iliad. β. Αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις ποτέονται, αἱ δέ τε ἔνθα, aliæ huc, aliæ illuc. ¶ Item, tum. Il. α. Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν

x μησα-

μηκᾶν Ἀχαιοί, &c. Apud Greg. ἔνθα δὴ quo tẽpore, quo facto.

Ἐνθάδε. hic, huc. Od. α. ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἄλοχον, hic. Odyss. ο. ἐνθάδ' ἱκάνω, huc venio. Annotatur & ἔνθα δὲ pro ἐνθάδε ex Homero: item ἐνθάδε αὖθι, vacante αὖθι. Ἐνθαδὶ quoque, Atticè pro eodem. vt Aristoph. ἦλθε μὲν νῦν ἐνθαδί. Et ἐνθαδὶ δὲ hic autem, apud eundem.

Ἐνθάδιος, q.d. qui hinc est, seu qui est de hoc loco. Vnde ab Hesychio exponitur ἐντόπιος.

Ἔνθεν, & Ἐνθένδε, hinc, illinc. Demosth. καὶ παρεστῶτας ὁ μὲν ἔνθεν, ὁ δὲ ἔνθεν, vnus hinc, alter illinc. Et cum genitiuo pro, ab vna parte, ab altera parte. Aristides, τὰ μὲν ἔνθεν αὐτῆς τῆς πόλεως, ἄρκτον εἶναι, τὰ δὲ ἔνθεν, ἤδη μεσημβρίαν. Ex Aristotele quoque ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ἀκάνθης in spinæ latus vtrũque. Apud Platonẽ in Symposio ἐνθένδε ποθὲν ἄρξασθαι. Bud. interp. hinc ferè.

Ἐνταῦθα idem quod ἔνθα hic, & huc. Plato in Apol. ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἦα. Isocr. ἐνταῦθα περιέστηκε τὰ πράγματα, huc res tandem reciderunt, vel eo res eualerunt. Item pro, istuc. Plato in Epist. ἐμὲ δὲ ἀφικόμενον ἐνταῦθα. Et cum genitiuo sæpe. vt apud Plat. de rep. l. 1. ἐνταῦθα εἶ τῆς ἡλικίας, in hac es ætate. Et apud eundem, ὅσοι ἐνταῦθα ἥκουσιν ἡλικίας, qui ad hanc peruenerunt ætatem. vel, qui huc ætatis processerunt. Demost. καὶ οὐδ' ἐνταῦθα ἔστη τῆς ὕβρεως, nec tamen hactenus iniurius seu insolens fuit. Plutarch. in Rom. ἐνταῦθα πρεσβεύειν δυνάμεως. Item tum (sicut & ἔνθα) apud Thuc.

Ἐνταυθοῖ, hic. vt καθιζόμενος ἐνταυθοῖ. Plato. Et Aristoph. in Nub. ἐνταυθοῖ μένεις. Item huc: vt idem in Pluto, ἔτι μ' ἐνταυθοῖ μεταπέμψεσθε, huc me accersetis.

Ἐντεῦθεν, hinc, ἔνθεν. Item inde. vt τὸ ἐντεῦθεν ἂν κατίδοι τις, Aristot. quid hinc consequatur. Item hinc, i. ex hoc tempore, seu ex hac hora, posthac. apud Demosth. qua tamen in significatione dicitur frequentiùs cum articulo. Τοὐντεῦθεν. Item hic. Greg. τῇ ἐντεῦθεν ῥαστώνῃ μετροῦντες τὸ εὐδαιμονεῖν, i. præsentis vitæ prosperitate. Item, οἱ μὲν γὰρ τὰς ἐντεῦθεν ῥαστώνας ὁδηγοῦνται, &c. Sic ἐκεῖ & ἐκεῖθεν alicubi pro eodem, sicut τῇδε & ἐντεῦθεν. Et ἐντευθενί. Aristoph. pro eodem. Apud Herodot dicitur ἐνθεῦτεν, pro ἐντεῦθεν, & expon. hinc. item dehinc, deinceps. item præterea.

Ἔνθαπερ, idem quod ἔνθα, vbi.

Ἐνὶ. vide in Ἐν. Ἐνὶ in Εἰς.

ἘΝΙΑΥΤΟΣ οῦ, ὁ, annus. Od. κ. Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην περὶ δ' ἔτραπον ὧραι, qui versus & apud Hesiodum habetur, apud quem est & ἐπιπλόμενος ἐνιαυτός. & περιπλόμενοι ἐνιαυτοί. Xen. in Hell. ὁ ἐνιαυτὸς ἔληγεν. Apud Plat. ἐνιαυτῶν περίοδοι, annorum conuersiones. Κατ' ἐνιαυτ. quotannis. ¶ Item, genus poculi, sic dictum διὰ τὸ μεγαλεῖον εἶναι καὶ ἐπιτελεστικόν, inquit Eust. Il. ι. * Etym. dictum ait ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ ἰέναι, quòd in sese recurrat & redeat. vel παρὰ τὸ ἐν ἑαυτῷ διειληφέναι πάντα, i. quòd in se omnia contineat & fructus, & temporum conuersiones. aut παρὰ τὸ ἰαύω, i. commoror, tempus tero: vt sic dicatur tempus longum quod in re quapiam teritur. Quæ posterior etymologia affertur etiam ab Eust.

Ἐνιαυτίζω, annũ ago, seu transigo alicubi. Item per annum duro.

Ἐνιαύσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, annuus, anniuersarius, annuatim rediens. vt ἐνιαυσίη ἑορτή, Herodot. Sic πανηγύρεις ἐνιαύσιοι, cœtus solennes & anniuersarij. Item annuus, i. in annum durans. vel qui est vnius anni. Thuc. ἐνιαύσιον ἐκεχειρίαν ἐποιήσαντο, inducias annuas, i. in vnum annum. Sic apud Eurip. ἐνιαύσιος φυγή, fuga vni' anni. Et apud Luc. ἐνιαύσιος τροφή, exp. alimẽtũ vni' anni. Ἐνιαύσια, neutro gen. pl. num. aduerbialiter ponitur pro, quotannis, in singulos annos, apud Hesiodũ in diebus.

Ἐνιαυσιαῖος, ου, ὁ, idem quod ἐνιαύσιος. Plut. in Pericle, ἐν ταῖς ἐνιαυσίαις στρατηγίαις, in annuis imperiis.

Composita.

Ἀπενιαυτίζω, annum totum abium. Xenoph. apud Plat. lib. 9. de leg. ἀπενιαυτιζέτω τρεῖς ἐνιαυτούς, exp. tres annos exulet. Item cesso ab aliqua re per annum, Poll. lib. 1.

Ἀπενιαυτισμός οῦ ὁ, absẽtia aut exiliũ vnius anni. Plat. de leg.

Ἀπενιαυτέω etiã dicitur pro ἀπενιαυτίζω. Plat. de leg. li. 9.

Ἀπενιαύτησις, idem quod ἀπενιαυτισμός. Plat. ibidem.

Διενιαυτίζω, peranno. per totum annum duro. idem quod διετίζω. Item per totum annum alicui rei incumbo. Poll.

Ὑπερενιαυτίζω, vltra annum duro seu permaneo. Iulian.

Ἐνίζω ἐνικὸς &c. vide in Εἰς.

ἘΝΙΟΙ, αι, α, aliqui, quidam, nonnulli. Herodot. in Polymn. προσδῶναι τὰ μέτρα τῶν ποταμῶν ἐνίων. Arist. hist. an. li. 5. ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσι. Plutarch. de inst. lib. 5. Καλὸν δὲ ἔνια τῶν ἁμαρτημάτων μὴ δὲ εἰδέναι δοκεῖν. Et alibi passim.

Ἐνίοτε interdum, aliquãdo, aliquoties. Plat. in Cratylo, & Aristot.

Ἐνιαχοῦ alicubi. Exp. & aliquo. Hesych.

Ἐννεπω, ἐνίσπω, ἐνισπεῖν vide in cõpositis ex Εἴπω i. dico

ἘΝΝΕΑ, nouem, vt ἐννέα κήρυκες, Iliad. β. Et Plutarch. in quæst.

Rom. ὅτι τῶν ἀριθμῶν ἀπάντων τὰ μὲν ἐννέα, πρῶτός ἐστι τετράγωνος. Ἔνατος & ἔνατος, nonus. Il. β. μήτηρ ἐνάτη ἦν. Sic & Hesiod. ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε. Τὰ ἔννατα vel τὰ ἔνατα. vnico ν, nouendiale sacrum, inferiæ. Isæo & Æschin.

Ἐνναταῖος, seu ἐναταῖος, q. d. nonanus. cui transacti sunt nouem dies. Et ἐνναταῖος πυρετός, cuius iam est dies nonus, Gal.

Εἴνατος, idem quod ἔννατος, Il. β.

Εἰνὰς pro ἐννὰς, nonarius numerus. Hesiodo autem εἰνὰς, nona mensis dies: vt τρισεινάς, tertia nona, Tzetzi & aliis.

Εἰνάκις pro ἐννάκις, nouies.

Ἐννεὰς, nonarius numerus. Ἐννεαδικός, item pro, nonarius.

Ἐννεάκις, nouies.

Ἐνενήκοντα, nonaginta. Ἐνενηκοστός, nonagesimus. Scribitur & ἐννενήκοντα per vnum ν.

Ἐννακόσιοι, non genti.

Ἐννεαπλάσιος, nouenario numero auctus, nouies auctus. apud Athen. lib. 1.

Ἐννεός, vide in Ἐνεός.

Ἐννη, ἔννος, vide in Ἔνος.

Ἔννυμι. vide in Ἕω, induo.

ἘΝΟΣ seu ἔνος, vel (cum duplici ν) ἔννος, siue ἕνος, ου, ὁ, annus. ἐνιαυτός: vnde ἄρενος, δίενος, τρίενος, &c. ¶ Interdum adiectiuè pro, annuus, anniculus, annotinus. Theophr. hist. plantarum l. 1. c. 23. quum dicit, τὰ μὲν γὰρ ἐκ τῶν νέων βλαστῶν φέρει, τὰ δ' ἐκ τῶν ἔνων, τὰ δ' ἐξ ἀμφοτέρων, i. ex annotinis. Sic idem l. 4. ἀφίησι δὲ ῥίζας οὐκ ἐκ τῶν νέων ἀλλ' ἐκ τῶν ἔνων καὶ ἔτι παλαιοτέρων. ¶ Item apud Atticos, vetus, παλαιός. Plat. in Cratylo, νέον δὲ πως καὶ ἔνον ἀεί ἐστι περὶ τὴν σελήνην τὸ φῶς. Demosth. in Aristogit. τὰς ἔνας ἀρχὰς ταῖς νέαις ἐκδίδως ὑπεξιέναι. i. τὰς παρῳχημένας, vt Harpocration exponit. Sic Theophr. hist. pl. l. 3. ἅμα γὰρ τὸν ἔνον καρπὸν πεπαίνει, καὶ τὸν νέον ὑποφαίνει. Fœm. gen. ἔνη seu ἕνη, vel ἔννη seu ἕννη, vetus. vt ἕνη καὶ νέα (sub. ἡμέρα) apud Dem. pro cor. & Aristoph. in Nub. & Plut. in Sol. dicitur tricesima & vltima mensis seu lunæ decrescentis dies, & prima mensis ineuntis seu nouæ lunæ. q. d. vetus & noua. Vide schol. Aristoph.) apud Hesiod. in Erg. lib. 2. ἐς ἔνηφι, quidam exp. in perendinum. Apud Aristoph. in Acharn. exp. παρεῖναι δ' εἰς ἔνην, schol. exp. εἰς τρίτην.

Ἤνις, ιος, ἡ, annicula. vt βοῦς ἤνις, Iliad. ζ. v. 94. & Il. κ. Per epectasin pro ἔνις, inquit Etym.

Composita.

Ἄφενος, annuus reditus, diuitiæ: quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἐνάενος, ου, ὁ καὶ ἡ, anniculus qui vnius est anni. vt σπέρματα ἐνάενα, apud Theophr. hist. pl. l. 8.

Δίενος, idem ac διετής, biennis, bimus. qui est duorum annorum. Theophr. ibidem.

Τρίενος idem ac τριετής, trimus, qui trium est annorum. Theophr. ibidem.

Τετραετής, έος, ὁ καὶ ἡ, quadrimus, qui quatuor est annorum, idem ac τετραετής. Τετράενος, pro eodem. apud Hesych.

Ἔνοσις, ἐνοτης, ἐνόω, vide in Εἷς.

Ἐνταῦθα, &c. vide in Ἔνθα.

ἘΝΤΕΑ, poeticè, & per contract. ἔντη, τὰ, arma: & quidem ea quæ corporis aliquam partem tegunt, velut clypeus, galea & similia, vt tradit Suid. & Athen. lib. 5. Od. ψ. ἔντε' ἀρήϊα. Et Il. σ. ἔντεα καλά. ¶ Item, vasa conuiualia. Od. η. ἀμφίπολοι δ' ἀπὸ ἔντεα δαιτός. Vide Athen. lib. 5. * Etym. deducit ἀπὸ τοῦ ἐντὸς περιέχειν καὶ σκέπειν τὸ σῶμα.

Ἐντύω, instruo, apparo. Iliad. ι. — δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ. Ἐντύω, idem, apud Apoll. Arg. 1. & in Epigr.

Ἐντύνομαι, pro eodem. Od. ο. δεῖπνον δ' ἐντύνοντο. Item passiuè apud Apollon. Arg. 1. ἅσσα περ ἐντύνονται νῆες, quibus instruuntur naues.

Composita.

Ἐπεντύνω, idem quod ἐντύνω, Soph. Ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἰδών.

Χαλκεντής, æreis armis vtens.

ἘΝΤΟΣ, intus, intra. cui oppo. ἐκτός. Iliad. β. Ὅστις Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἐέργει. Et Thucyd. ἐντὸς ποιοῦμαι, intus recipio. vel in medium recipio. Item cum articulo, τὰ ἐντός, intestina, quæ & ἐντόσθια. Apud Thucyd. τὰ ἐντὸς ἐκαίετο, exp. in partibus internis seu interioribus: vel ἔνδον, intus. Sic εἰς τὸ ἐντὸς φέρεται, seu vertit intrò. Sæpe cum genit. vt ἐντὸς ἄστεος, Apollonius. Et ἐντὸς βελῶν, intra teli iactum. Οἱ ἐντὸς λόγων, literati. Et τέχνης ἐντὸς γενόμενος, artis compos, Plutarch. Et ἐντὸς ἑαυτοῦ εἶναι, compotem mentis esse, intra se esse. Demosthenes πρὸς Φορμίωνα. Sic νῦν δὲ ἐντὸς εἶναι τῶν λογισμῶν, Plutarchus in Alexandro. Aliquando significat cis vel citra, vt ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, cis fluuium. De tempore autem: vt Thuc. 4. ἐντὸς γὰρ εἴκοσιν ἡμερῶν ἤγαγε τοὺς ἄνδρας, intra viginti dies. ἐντὸς τριάκοντα ἐτῶν γεγονώς, Plato de legibus, qui non excessit tricesimum ætatis annum, Nazianzenus, τὴν τριτίαν μείναντες ἡμέραν

ἢ μικρὸν ἐντὸς τούτου ἢ ὑπὲρ τοῦτο. vel paulo minus; vel paulo plus. * Factum est hoc aduerbium ex præpositione ἐν.

Ἔντοσθι, pro eodem. vt δόμων ἔντοσθι, Hesiodus in Ergois, intra ædes.

Ἔνδοθι, pro eodẽ apud Homerũ. Il. χ. ἄλλοι δ' ἔντοσθι μένουσι.

Ἐντόσθια τὰ, intestina, interanea interiora, siue exta, viscera, tam de brutis, quàm de hominibus. Luc. (scribi & Ἐνδόσθια per δ tradit autor Etymologici) item ἐντοσθίδια pro eodem, Budæus.

Ἔντερον, ου, τὸ, intestinum. Aristoph. ἔφασκεν εἶναι τὸ ἔντερον τῆς ἐμπίδος στενόν. In plur. Il. ρ. διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσ'. Et Iliad. υ. ἔντερα χερσὶν ἔχοντα. Apud Diosc. & Athen. ἔντερα γῆς, terrestres vermes, lumbrici.

Ἐντερεύω, exentero, apud Athen. lib. 7.

Ἐντερικὸς, exp. intestinalis.

Ἐντεριώνη, ἡ, interna pars cuiuslibet rei, vt medulla, nucleus, & similia, Gal. & Diosc. Item nauium intima pars, quæ & ἐντεριωνὶς & ἐντερόνεια, Hesych. & Poll.

Ἔντεα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex ἔντερον.

Διεντέρευμα, τὸ, commentatio quædam περὶ τοῦ ἐντέρου. aut quæstio seu solutio. Aristoph. in Nub.

Δυσεντερία, ἡ, intestinorum tormina. Δυσεντερικὸς, adiect. vt δυσεντερικὰ πάθη, quæ Cicero viscerum morbos vocat. Item substantiuè, dysentericus, qui dysenteria laborat. qui & δυσέντερος dicitur à Nicandro.

Ἐξεντερίζω, exentero, eximo intestina. Item medullam eximo, vt ἐξεντερίζεται ὁ ἐλλέβορος Diosc. ex helleboro medulla eximitur.

Εὐθυέντερος, cui recta sunt intestina: vt εὐθυέντερα ζῶα, apud Aristot. de piscibus.

Λειεντεριώδης, qui intestinorũ læuitate laborat. Hipp. aphor. l. 4.

Λειεντερία, læuitas intestinorum. continua & æquabilis intestinorum superficies, cibos incoctos elabi sinens.

Λειεντερέω, laboro læuore seu fluxu intestinorum.

Μεσεντέριον, ου, τὸ, in medio intestinorum situm corpus membranosum, venæ portæ ramos connectens. Gaza interpr. lactes, passim apud Aristot.

Ἐντυνω, ἐντύω, vide in Ἔντεα.

Ἔνυδρον, vide in Ἀνύω.

ἘΝΥΩ, ἡ, Enyo, bellona, dea bellica. Il. ε. ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι' Ἐνυώ. Et paulo ante, πτολιπόρθος Ἐνυώ. Et apud Pausan. in Att. Ἐνυοῦς ἄγαλμα.

Ἐνυάλιος, ου, ὁ, Mars, seu Martis filius, deus bellicus. Eust. esse epitheton Martis tradit. Hom. Il. χ. ἶσος Ἐνυαλίῳ κορυθάϊκι πτολεμιστῇ. Il. ρ. ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. Itidémque Xen. Anab. 1. Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι. Et Arrian. Ἐνυαλίῳ ἀλαλάξαντες ἐναντίοι ἐφέροντο. Et Plutarch. in Probl. Rom. tradit Spartanos τῷ φονικωτάτῳ θεῶν Ἐνυαλίῳ σκύλακας ἐντέμνειν. Apud Soph. in Aiace, ἢ χαλκοθώραξ ἢ Ἐνυάλιος, schol. tradit distingui Martem ab Enyalio. significari enim τῷ χαλκοθώρακος nomine Martem. Et Plut. in Rom. ex quibusdam refert Quirinum dictum fuisse τὸν Ἐνυάλιον. ¶ Accipitur adiect. etiam pro, Martius, Mauortius, bellicus. Dionys. Afer de situ orbis, ἐνυάλιοι ἄνδρες. Idem, ἐνυάλιος Θερμώδων.

Ἐνυεῖον, τὸ, templum Bellonæ vel etiam Martis qui Enyalius cognominatur. apud Dionem Cocceium.

Ἕνωσις ἑνωτικὸς, vide in Εἷς.

ἙΞ, sex. ¶ At ἐξ, præpositio, vide in Ἐκ.

Ἑξάκις, sexies ἑξάκις τόσσα, apud Arat. exp. sextantæ partes.

Ἑξὰς, άδος, ἡ, senarius numerus.

Ἑξακόσιοι, sexcenti. Ἑξακοσιοστὸς sexcentesimus.

Ἑξαχῆ, sex modis, seu in sex partes. Plat. in Timæo.

Ἑξήκοντα, sexaginta. Ἑξηκοστὸς sexagesimus, apud Thuc.

Ἑξαπλόος, & per contract. ἑξαπλοῦς, sexcuplex. Vnde & Ἑξαπλῆ, aduerb. apud Areop.

Ἑξαπλάσιος sescuplo maior, vel sescuplex. Exp. & sexies tantus, ἑξαπλάσιος τοῦ κρατῆρος. sexies tantus quàm crater, ex Herod.

Ἕκτος, ου, ὁ, sextus. Ἑκταῖος, sextanus, qui sexta die aliquid facit.

Ἑκτεὺς, έως, ὁ, sextarius medimni. seu triens semimedimni. Vide Bud. & Georg. Agric.

Ἑξάγιον, hexagium: ponderis nomen apud Actuarium & recentiores medicos, pendens quatuor scrupula. Sextulam Latinè appellant.

Composita.

Δεκαέξ, sexdecim seu sedecim.

Δίσεκτος, bissextus. Ita dicitur intercalatus dies qui singulis quadrienniis intercalatur post sextum cal. Martij. bis enim tunc numeratur iste dies vi. Kal. Martij, & duo illi pro vno habẽtur.

Ἐφεκτος τόκος, vsura ad sextam vsque sortis partem. Suid. ex Dem. orat. pro Chrysippo.

Ἡμιεκτέον, seu ἡμίεκτον. dimidiatus sextarius, dimidium sextarij. Illud apud Aristoph. in Nub. hoc apud Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8. legitur.

ἘΞΑΣΤΙΑΣ. Galenus in suo lex. tradit quosdam esse velle apud Hippocr. τὰ ἐπανιστάμενα ἐξ ἄκρων τῶν σχισθέντων ὀθονίων λίνα, καὶ ἀπὸ τῶν ῥακῶν τὰς κρόκας: sibi verò ita videri nominari etiam τὰ περὶ σχισθεῖσαι περιέχοντα τὸν αὐτὸν τρόπον. Apud Erotianum scribitur ἐξάστις, quem vide. Apud Gal. legitur etiam ἐξεστίας, in libro qui κατ' ἰητρεῖον inscribitur.

Ἑξήκοντα, ἑξηκοστὸς, vide in Ἕξ.

ἙΞΗ͂Σ, deinceps, ordine, serie perpetua. Interdum & gradatim. Thucydides in præf. lib. 1. γέγραπται δὲ ἑξῆς, ὡς ἕκαστα ἐγίγνετο κατὰ θέρος καὶ χειμῶνα. Nonnunquam ὁ ἑξῆς, qui ordine sequitur, qui ordine proximus est, sequens, proximus, vt Plut. τῷ ἑξῆς ἔτει sequente anno: & τῇ ἑξῆς (sub. ἡμέρᾳ) ex c. 25. Act. Apost. die sequenti. Τὸ ἑξῆς τῆς ὁδοῦ pro ἡ ἑξῆς ὁδὸς, ex Naz. quod reliquum est viæ. Et in signif. temporis, τριῶν ἡμερῶν ἑξῆς, tres perpetuos dies. ¶ Interdum cum gen. vt ἑξῆς τοῦ Πλούτωνος θρόνον λαμβάνειν ex Aristoph. proximum à Plutone locum. Aristot. de mundo, ἡ δὲ σύμπασα τῆς ὑγρᾶς φύσις ἑξῆς ἂν εἴη τῆς ἀερίου μάλιστα φύσεως, proxima sit, vel finitima sit aeriæ naturæ. ¶ Et cũ datiuo: ibidem, ὁ ἑξῆς πνέων τῷ Ἀργέστῃ, qui ab Argeste deinceps spirat. Philo de mundo, ὁ μὲ ἑξῆς τῷ καικίᾳ καλεῖται βορέας, qui proximè sequitur Cæcian. Pro eodem poetæ pleonasmo τοῦ ε dicunt ἑξείης, i. ordine. vt Il. ψ. Ἑξείης δ' ἵσταντο. *Dicitur παρὰ τὸ ἔχω, ἕξω, inquit Eust.

Composita.

Ἐφεξῆς, idem quod ἑξῆς. Iungitúrque itidem genitiuo vel datiuo. ἐφεξῆς δ' αὐτῶν, Gal. Et ἐφεξῆς τοῖς εἰρημένοις, Aristot. a Budæo exponitur deinceps, item consequenter.

Καθεξῆς, idem.

Παρεξῆς, idem. Pausan. in Eliac. lib. 2.

Ἕξις, vide in Ἔχω. Ἐξώλης, vide in comp. ex Ὄλλυμι.

Ἔξω, ἔξωθεν ἐξώτερος, ἐξωτικὸς, &c. vide in Ἐκ.

Ἔοργα, vide in Ὀργεύω.

ἙΟΡΤΗ', ῆς, ἡ, festum, festus dies, solennis dies. Item celebritas, i. dies celebris. vt Il. υ. ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή. Od. φ. Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο Ἁγνή. Thuc. 1. νομίσας ἑορτήν τε τοῦ Διὸς μεγίστην εἶναι. Idẽ 2. τῇ θεῷ ἑορτὴν δημοτελῆ ποιοῦσι. Plut. in Rom. quæst. Ποσειδῶνι μὲν ἄγουσιν ἱππείῳ τὴν ἑορτήν. Sic ἡ τῶν παναθηναίων καὶ ἡ τῶν διονυσίων ἑορτή. Dem. Phil. 1. ¶ Interdum feriæ, vt quum dicit Theocritus pigris semper esse ἑορτήν. Sic Thucyd. lib. 1. καὶ μήτε ἑορτὴν ἄλλό τι ἡγεῖσθαι ἢ τὸ τὰ δέοντα πρᾶξαι. Sic à Plut. ἐνεργοὶ πράξεις & ἑορταὶ opponuntur. Pro eodem dicitur & ὀρτὴ Ionicè. *Deriuari volunt παρὰ τὸ ἐρῶ. τὸ ἐπὶ θυμῷ, quia omnes αὐτῆς ἐρῶσι, vt dicatur ἑορτὴ κατ' ὑπερβιβασμὸν pro ἐροτή.

Ἑόρτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad festũ pertinens, solẽnis. vt ἑόρτιον δῶρον. Naz.

Ἑορτάζω, festũ celebro. Plut. νήφοντες ἑορτάζειν, ἀλλὰ μεθύοντες. Apud eundem cum accus. τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην ἑορτάζει.

Ὁρτάζω, Ionicè pro eodem.

Ἑορτασμὸς, οῦ, ὁ, feriæ.

Ἑορτάσιμος ἡμέρα, dies quo feriæ solennes celebrantur seu celebrari debent. Item τὰ ἑορτάσιμα, res ad festum instructæ.

Ἑορταστικὸς, ad festi celebrationem pertinens solennis. ex Plat.

Composita.

Ἀνέορτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non festus. vt ἀνέορτος ἡμέρα. Et ἀνέορτος σεβασμὸς θεῶν, festi celebritatem non habens, ex Naz.

Διεορτάζω, idem cum ἑορτάζω.

Μετέορτος ἡμέρα, dies sequens festum.

Προεόρτιος, festum præcedens. vt προεόρτιος κάθαρσις & προεόρτιος εὐφροσύνη. Naz.

Συνεορτάζω, vnà festum celebro. Συνεορταστὴς, qui festum vnà celebrat. ex Plat.

Φιλέορτος, qui amat festa seu dies festos.

Ἐς, vide in Ε.

ἘΠΕΙ', postquam, ex quo. Od. α. ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν, ex quo tẽpore Troiam euertit. Et cũ ἄν, pro postquã, quũ (vt ἐπειδὰν) Il. ζ. ἐπεὶ ἂν σύγε πέτμον ἐπίσπῃς. Plu. ἐπεὶ δ' οὐ ὤφθη πλησίον ὁ στόλος. Interdũ cũ τάχιστα. vt Xen. ἐπεὶ τάχιστα ὑπέλαβον. vbi primũ. Et cũ θᾶττον, apud Arist. in Polit. Et cũ infinit. ex Herodot. ἐπεὶ δὲ σφέας περιελαύνειν τοὺς Ἕλληνας. Dicitur etiam ἐπεὶ οὖν vacante ἄν, vt Il. δ. Αἶψ' ἐπεὶ οὖν ἵκαμεν, &c. ¶ Item ἐπεὶ, quoniam quandoquidem. Il. β. ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν. Plat. in Apol. ἐπεὶ καὶ τοῦτό γέ μοι δοκεῖ καλὸν εἶναι. ¶ Interdũ pro εἰ δὲ μή, quòd si non, alioqui. sin minus. Plato in Hippia minore. οὐχ εὑρήσεις, ὦ ἑταῖρε. οὐ γάρ ἐστιν, ἐπεὶ σὺ εἰπέ, alioqui tu dicito.

Ἐπὰν sæpe dicitur pro ἐπεὶ ἄν. Dioscor. ἐπὰν πίῃ, ἀποθνήσκει, postquam biberit, moritur. Pro eodem dicitur ἐπὴν Ionicè, apud Herodot. & Homer. Od. ξ.

Ἐπειδὴ, idẽ quod ἐπεί. vt Il. α. ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν. Xen. Hel. 3. ἐπειδὴ αἰσθοίντο. Sic & ἐπειδὴ τάχιστα, apud eundem & Demosthen. 1. quum primũ, simulatque

 quàm

quàm citissimè. Iungitur & infinitiuo, vt ἐπειδὴ ἀκοῦσαι, pro ἐπειδὴ ἤκουσεν.

Ἐπειδὰν pro ἐπειδὴ ἂν, cum coniunctiuo. Dem. ἐπειδὰν δὲ θῆσθε τοὺς νόμους φυλάττειν χρὴ, postquam posueritis. Dicitur & ἐπειδὰν ἴδωσι, quum viderint.

Κἀπειδὴ pro καὶ ἐπειδὴ. Lucia. in somn.

Ἔπειτα, & ἐπείτε, postquam apud Pausan.

Ἐπεὶ ἢ, poëticè pro ἐπεὶ ἢ seu ἐπεί, postquam, posteaquam. Il. δ. v. 308. Ἔγχει ὀρεξάσθω, ἐπεὶ ἢ πολὺ φέρτερον οὕτω, quando, quandoquidem, quoniam. Eust. hic particulam ἢ dicit vel adiectitiam esse, vt in ὅτι ἢ & τίν vel positam pro δή.

Ἐπείκεν seu Ἐπεί κεν, quando, postquam. Odyss. ξ. Αὐτίκ' ἐπείκεν κεῖνος ἰὼν τὸν ἀ δώμαθ' ἵκηται. Interdum, quoniam, siquidem.

ΕΠΕΙΓΩ, Fut. ξω, vrgeo impello, Od. λ. ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἐπείγει. Od. τ. ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει. Herodian. l. 2. ἐμὲ καλοῦσι Ρωμαῖοι, καὶ συνεχῶς βοῶντες ἐπείγουσιν ὀρέξαι χεῖρα σώζειν. Et sine infinitiuo apud eundem H. li. 1. φρυκτωρία τε ὧν καὶ μᾶλλον ἐπειγόντων. Idem lib. 4. εἴ τι ἐπεῖγον εἴη. δ' ἠλάσαι, si quid magis vrgens, maioris momenti. ¶ Ἐπείγειν dicitur etiam qui fugientem vrget & persequitur, qui fugientis ceruicibus incumbit. Il. κ. de duobus canibus in venationibus exercitatis H. κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ Χῶρον ἀν' ὑλήενθ'. ¶ Item, festino, propero, maturo. Herodian. lib. 4. πλὴν εἰ ἐπεσείαν ἔτι μᾶλλον ἠπείγοντο. Idem Herod. lib. 5. τὸν θάνατον ἐπείξαν τῶν γερόντων.* Volunt huic ἐπείγω ἀντικεῖσθαι τὸ σχεῖν, vt ἐπείγειν sit εἴκειν τινὰ σημεῖον ἐδᾶν εἰς ἔργον.

Ἐπείγομαι, vrgeor, impellor. Od. γ. & ο. de naui. Et Iliad. λ. θάμνοι ῥιζόθεν πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ. Herodian. lib. 4. ἐπειχθεὶς ὑπὸ τῆς γαστρός. Item festino, propero, festino gradu contendo. Iliad. ζ. Ἀλλὰ σύ γ' ὄρνυθι, τὸν ἐπείγεο δὲ καὶ αὐτὸς, festinet autem etiam ipse. Sic & apud Herodot. & Thucyd. sæpe. Dicitur etiam ἐπείγομαι τοῦτο ποιεῖν, & ἐπείγομαι πρὸς τοῦτο, & ἐπὶ τοῦτο & εἰς τοῦτο. Aliquando cum genit. vt Odyss. ε. ἐπειγόμενος περ ὁδοῖο. Et Iliad. τ. ἐπειγόμενός περ ἄρηος, vbi tamen subintelligit ἐπὶ. Il. ψ. ἐπειγόμενοι περὶ νίκης, festino & citato cursu de victoria contendentes. Item pro ἐπείγω, vrgeo, incumbo. vt Iliad. ε. ἐπειγομένων ἀνέμων. Item festino, propero, maturo. Thucyd. lib. 8. ἐπειγομένων αὐτῶν τὸν πλοῦν, quum nauigationem properarent seu maturarent. Idem lib. 6. πλὴν καθ' αὐτὰς ἀπειχθεῖσιν ἐπειγόμενοι.

Ἔπειξις, εως, ἡ, festinatio, properatio. Herodian. lib. 8.

Ἐπείκτης, ὁ, instigator, qui ad rem aliquam properandam solicitat & inhortatur, qui & ipse festinat, & alium sedulò vrget. apud Suidam.

Ἐπειγόλις, εως, ἡ, qui summo studio rem aliquā properat & vrget.

Ἐπειγωλή, ἡ, studium, assidua, velut properantis, rei alicuius maturatio. σπουδή, Etym.

Ἠπειγμένως, festinanter, citò. Hesych.

Composita.

Ἐργεπείκτης, ου, ὁ, q. d. ἔργου ἐπείκτης seu ἔργων, i. ἔργων seu ἔργα ἐπείγων, qui vrget opus. Eust.

Κατεπείγω, vrgeo, adurgeo. Dem. contra Apatur. οἱ δὲ χρῆσται κατήπειγον αὐτὸν ἀδίκως, creditores hominem iniquè vrgebant. Isocr. ἐὰν κατεπείγῃ, si res vrgeat, vnde τὰ κατεπείγοντα, negotia vrgentia. Luc. Isocr. Plut. Exponitur etiam instigo, incito, stimulo. Plato, ἡ φιλοτιμία κατήπειγεν αὐτὸν, honoris eum amor stimulabat. Item, festino propero, maturo, accelero, vt ἐπείγω. Plut. κατέπειξε πλὴν μάχην.

Κατεπείγομαι, festino propero, neutr. Greg. κατεπειγόμενοι ἀλλήλων, certatim festinantes, inuicem se tradentes ob festinationem. ¶ Item, studiosus sum. Bud. ex Polyb. 5. τούτων γὰρ ὁ νῦν βασιλεὺς κατεπείγεται.

ΕΠΕΙΣΙΟΝ, ου, τὸ, aqualiculus, ima ventris pars in pudendum desinens. Lycoph. Ὃ τὸν κέρα καλυφθεὶς εἰς ἐπείσιον Χλαῖναν ὀλαχθῇ, quod schol. exp. τὸ ἔφηβον τὸ αἰδοῖον. Scribitur & ἐπίσειον apud Poll. & ἐπίσιον apud Etym.

Ἐπέτης, ἐπέτις, vide in Ἕπω operor.

ΕΠΗΡΕΑΖΩ, F. άσω, damno afficio, incommodo alicui, molestiam exhibeo, negotium facesso, vexo, sæpe apud Dem. Exp. etiam offendo apud Lucianum. Apud Dem. in Midiam, ὡς ἀφαίρεσιν ἐχούσαις φιλοτιμίαν ἐπηρεάζων, exp. aut eius actiones à munificentia manantes obtrectans. Apud Thuc. καὶ παρηγγέλλε φυλάσσειν μὴ ἄρα πῇ τις ἀπὸ τῆς ἄλλης στρατιᾶς ἐπηρεάζῃ αὐτοῖς exp. βλάπτειν. Redditur etiam, iniuria afficio, iniuriam infero. Atque adeò inuenitur iunctum cum ὑβρίζω, & cum προπηλακίζω etiam apud Dem. Apud Plutarchum in Fabio, αὐτὸν ἐπηρεάζειν αὐτῷ καὶ καταπεφρονῆσθαι τὸν πόλεμον, ipsum sibimet detrimento fore. * Vide etymon in ἐπήρεια.

Ἐπηρεάζομαι, damno afficior, calumnias & negotia facessita patior. vt Bud. vertit apud Demosth. in Midiam, ἐπηρεαζομένῳ μοι καὶ ὑβριζομένῳ.

Ἐπηρεασμός, ὁ, vexatio, molestiæ exhibitio, obtrectatio. item contumelia. Aristot. rhet. lib. 2.

Ἐπηρεαστικός, ή, ὁ, qui ad exhibendam molestiam seu ad facessendum negotium propensus est, vexator. Exp. etiam iniuriosus: item calumniator.

Ἐπηρεαστικῶς, iniuriosè per calumniam.

Ἐπήρεια, ἡ, damnum quod per vim seu violentiam alicui infertur, iniuria, contumelia. Thuc. Suidas scribit propriè de bello dici, & esse πολεμικὴν καταφρόνησιν, vtpote à nomine ἄρης deriuatum. Vnde quidam insultum bellicum interpret. Dem. pro cor. ἔχθραν μὲν ἐπήρειαν ἔχειν ὕβριν καὶ λοιδορίαν καὶ προπηλακισμὸν ὁμοῦ. Alibi apud eundem exp. calumnia.

Composita.

Ἀνεπηρέαστος, ου, ὁ, ἡ, nullis affectus iniuriis seu contumeliis, nullis iniuriis seu contumeliis obnoxius.

Εὐεπηρέαστος, damnis seu iniuriis obnoxius, cui facilè noceri potest. Galenus Meth. l. 1. εὐεπηρέαστος ὑπὸ τῶν ἔξωθεν αἰτιῶν, causarum externarum iniuriis obnoxius. Chrysostomus σῶμα εὐεπηρέαστον, appellauit corpus humanum, vtpote tot iniuriis morbisque obnoxium.

Ἐπήτης, vide in Ἔπω, dico.

ἘΠΙ, pro diuersa constructione diuersam habet significationē. Cum genitiuo, super. Aristoph. in Pluto. τὰς χύτρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει. Xen. Pæd. 4. ἐπὶ τῶν ἵππων καθήμενοι, equis insidentes. ¶ Interdum officium significat, vt ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων, exp. à secretis. Sic οἱ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, ab epistolis. ¶ Interdū sonat, de. vt ἐπὶ τοῦ καλοῦ λέγων παιδός, apud Plat. in Charmide. Sic ἐπὶ πόλεων λέγεται, de vrbib. dicitur. ¶ Itē, coram apud. vt ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων. Luc. coram tot testibus. Idem Luc. γράψομαί σε ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, apud Rhadamantū te accusabo. Et ἐφ' ἑαυτοῦ λογίζεσθαι, apud se cōsiderare. Sic γελᾶν ἐφ' ἑαυτοῦ. Xē. Pæd. 1. ¶ Itē in. vt ἐπὶ ξένης εἶναι, in peregrina regione esse. ¶ Habet & motus significationem, & tunc exp. in, vel ad. censetúrque positus genit. pro accus. vt Il. γ. Κλαγγῇ ταί γε πέτονται ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων, pro ὠκεανοῖο ῥοάς. Sic ἐπ' ἠπείρους ἐρυσαν. Il. α. Herodot. ἐπὶ Συήνης, ὡς ἐπ' Αἰγύπτου ῥέειν. Thucyd. ἐπὶ Θρᾴκης ἀφικνοῦνται. Sic sæpe ἐπ' οἴκου ἀπεκομίσθησαν, Thuc. Item, sub, quum tempus significatur, vt ἐπ' Ἀλεξάνδρου, sub Alexandro, i. tempore Alexandri. Sic ἐπ' ἐμοῦ, mea ætate. Dem. Sic ἐπὶ ἄρχοντος Πυθοδώρου apud eundem. ¶ Ἐφ' ἑαυτοῦ per se (vt dicitur aliquis per se, vel per se solus aliquid facere) Thuc. 2. καὶ εἶπε ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτονόμως οἰκήσειαν. ¶ Τὰ ἐπὶ μέρους, exp. particularia. Interdū cū suo genit. non præfixo articulo, exp. per aduerb. vt ἐπ' ἀληθείας εἶναι, Aristot. directè stare. Sic ἐφ' ἑνὸς ἑκάστου, exp. sigillatim. Et ὀνόματος, nominatim. Ἐπὶ κεφαλαίου ἐπελθεῖν, summatim percurrere. Sic & ἐπὶ στοίχου apud Pausan. exp. στοιχηδὸν vel κατὰ στοῖχον. ¶ Cū dat. super. Il. α. Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, super terrā. Xen. Pæd. 5. Κῦρος μὲν ἐφ' ἵππῳ, vbi exponitur potius, in. ¶ Habet & alias præpositionis, in, significationes. vt Xen. Pæd. 7. ἐπ' ἀγαθῷ τῷ Κύρου καὶ Περσῶν, in bonū, in commodū Cyri. Sic ἐπ' ὠφελείᾳ apud Isocr. cui opponitur apud eundē ἐπὶ κακῷ & ἐπὶ βλάβῃ, in perniciē. Itē quū potestas denotatur. Dem. ἐφ' ὑμῖν ἐστι, in vobis est, in vestra est potestate. ¶ Itē, vltra vel præter Plut. in Probl. νεκροὶ τριακόσιοι ἐπὶ χιλίοις καὶ μυρίοις. Xen. Pæd. 1. τὸν κάρδαμον μόνον ἔχουσιν ἐπὶ τῷ σίτῳ, præter panē. Quidā exp. cū pane. Habet & motus significationē. vt Il. β. Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν, prouolant ad flores, vel volant super flores. Sic Il. α. & Od. δ. Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης egrediebantur in littus maris. vt sit pro ἐπὶ ῥηγμῖνα per antiptosin. Sic & apud Isocr. & apud Luc. ἐπὶ θανάτῳ συλλαβεῖν. Bud. exp. ad necem rapere. Apud Plut. ἐπὶ θανάτῳ φευγόμενοι, idē Bud. exp. rei pœnæ capitalis. ¶ Item pro κατά, aduersus. vt ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι, pro κατὰ Τρώων. Sic & apud Thuc. ἐπὶ φίλοις pro κατὰ φίλων, & ἐφ' ἡμῖν pro καθ' ἡμῶν. ¶ Interdum ponitur pro παρά, i. apud, vel iuxta, seu ad. vt quum dicitur ἐπὶ ποταμῷ, & ἐπὶ θαλάσσῃ, apud Thuc. ¶ Item, propter, ob, vt Xen. τοῦτο ποιεῖν ἐπὶ τῷ κέρδει, apud lucri causa, vel propter lucrum. Sic ἐπὶ μικροῖς λήμμασιν, apud Herodot. propter paruos quæstus. ἐπὶ μεγάλαις αἰτίαις, magnas ob causas, vel magnis de causis. Dicunt ἐφ' ᾧ pro ἐπὶ τούτῳ ὅτι, ob quod, propter quod. item ἐφ' ὅτι & ἐφ' ὅτῳ, pro eodem. ¶ Aliquando conditionem seu pactum declarat. Thuc. 4. αἱ μὲν αὐτοὶ αἱ ἐπὶ τούτοις ἐγένοντο. Xen. Pæd. 3. καὶ ἐπὶ τούτοις ἔλαβεν πάντες τὰ πιστά, his conditionibus. Aliquando iisdem modis ἐπὶ τούτῳ sequente ἐφ' ᾧ, vel ἐφ' ᾧτε cum verbo infinitiuo modi vel etiam indicatiui, apud Plat. in apol. & apud Herod. Interdum etiam ἐφ' ᾧτε eandem signif. habet (non præcedente ἐπὶ τούτῳ) itidē cum infinit. vel futuro indicatiui. Alioqui ἐφ' ᾧτε sequēte infin. significat vt Aristoph. ἐφ' ᾧτε ποιεῖν, vt ... dant. Conditionis itidem seu pacti significationem habent hæ phrases, ἐπὶ μισθῷ, & ἐπὶ δώροις seu δωρεαῖς. ¶ Item, pro μετά, post. vt apud Xen. ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτῳ. Item cū Thuc. lib. 6. πέμπειν αὐτὸν ἐπὶ τοσούτῳ στρατεύματι, cū tanto exercitu. Herodi. lib. 3. ἐφ' ἑτέραις ἐσελθεῖν ἐλπίσι. ¶ Habet & temporis significationem. vt Il. τ. ἐπ' ἤματι δακρύσαντες, vno die, vel per vnum

per vnum diem. ¶ In quibusdam locis superuacaneum existimatur. vt apud Athen. ἐπὶ γογγυλίσι διεβίω πάντα τὸν χρόνον, rapis viuebat. Sic apud Synes. ἀκεσάμενοι δὲ ἐπ' ἀλλήλοις. Cum accus. ad in motus signif. Aristoph. in Pluto. ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν. Luc. ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν ἐπορεύθη. ¶ Item, contra, aduersus. vt ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιστὰς ἀσκεῖν. Isocr. Ἐφ' ὑμᾶς παρασκευάζεται, Demosth. ¶ Item super supra, vel per. Odyss. ο. ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν. Hesiod. κλέος εἴη ἐπὶ χθόνα. Vbi verò non est motus, exponitur etiam inter vel apud, vt Odyss. ξ. Οὕτω γάρ κεν μοι εὐκλείη τ' ἀρετή τε Εἴη ἐπ' ἀνθρώπους. Apud Dionem, νομίζεται δὲ ἐπὶ θάνατον, exp. vsque ad. Apud Arat. ἀπὸ χειρὸς ἐπ' ἰξύν. Cicer. interpr. lumborum tenus à palma ¶ Item, in significatione temporis. vt ἐπὶ τοσοῦτον & ἐφ' ὅσον (sub. χρόνον) tandiu & quandiu. Apud Thuc. ἐπὶ τὴν ἕω, exp. sub auroram. Ἐπὶ τοῖς, vacante ἐπὶ. cer. Act. Apost. cap. 10.

Ἐπὶ, sine casu, desuper, supernè. Apoll. Arg. 2. ἐπὶ δὲ λόφοι ἐσσείοντο.

Ἔπι pro ἐπὶ in, anastrophe: vt Il. α. ᾧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα pro ἐπὶ ᾧ seu ἐφ' ᾧ. Item pro ἔπεστι. ab ἔπειμι.

Ἐπὶ in compositione interdum minuit. vt in ἐπίλευκος, ἐπιμέλας. Interdum significat κατά. vt in ἐπανίσαμαι, idem quod κατεξανίσαμαι. Interdum sign. super. vt in ἐφίστημι & ἐφίσαμαι. Interdum vacat vt ἐπερωτάω idem quod ἐρωτῶ.

Κἀπὶ, Attica synalœphe pro καὶ ἐπὶ. vt κἀπὶ Νέμεον Ζῆνα, & ad Nemeum Iouem in Epigr.

Τ' ἀπὶ pro τὰ ἐπὶ vt τ' ἀπὶ τούτοις δρῶ. Aristoph. in Pluto.

ΕΠΙΒΔΑ [illegible] dies quarta & vltima festi cuiusdam apud Athenienses quod ἀπατούρια vocabant. cuius prima dicta est, δορπία, secunda ἀνάρρυσις, tertia κουρεῶτις. Affertur ex Pindaro post postridiana feriarum die. * Hesychius deducit ἀπὸ τοῦ ἐπιβαδίζειν ταῖς ἑορταῖς, καὶ ὕλας ἐξ αὐτῆς: vel διὰ τὸ ἐπὶ τῇ δαιτὶ καὶ τοῦ [illegible] αὐτάς καὶ προσθεῖναι τῷ β. Suidas autem hanc appellationis esse causam ait. διὰ τὸ πρὸς ἐπιδεῖξιν τοῖς [illegible] ἡμέραις [illegible] ἄλλης ἐπιβαίνουσι.

ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ [illegible], auxiliator, adiutor, opitulator, qui auxilio venit. Il. ζ. Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλεκλυτοί τ' ἐπίκουροι. Apud Xen. ἐπίκουρον ψύχους, ferens auxilium aduersus frigus. * Propriè volunt ita dici τοὺς κόρους, i. iuuenes quos potissimum decet πολεμεῖν καὶ συμμαχεῖν, vel τοῖς πολεμοῦσι βοηθεῖν. ¶ Apud Hesych. ἐπίκουροι sunt etiam claui lignei.

Ἐπικουρία, ἡ. auxilium. ἐπικουρίαν ποιεῖσθαι, apud Thucyd. lib. 1. auxilium ferre.

Ἐπικούριος, ὁ, ὁ, auxiliaris Apollinis epith. ab ope ferenda.

Ἐπικουρικὸς, auxiliaris. Thuc. Et Ἐπικουρικὸν, neut. gen. auxilia, auxiliares copiæ. apud eundem.

Ἐπικουρέω, ῶ, auxilior, auxilio venio, suppetias fero, opitulor, opem fero. Xen Pæd. 7. ἐγὼ δὲ ἔρχομαι ὑμῖν ἐπικουρήσων. Apud eundem νόσοις ἐπικουρῆσαι, morbis auxiliaria adhibere remedia. Ἐπικούρησις, opitulatio auxilium. Eurip. in Androm. εὑρεῖν ἐπικούρησιν κακῶν, malorum remedium.

Composita.

Ἀντεπικουρέω, ῶ, vicissim auxilior, contrà opem fero. Xen. Hell. 6. εἰ μὴ αὐτοῖς ἀντεπικουρήσουσι.

Δυσεπικούρητος, ὁ, καὶ ἡ, cui difficulter auxilium ferri potest, cui auxilio venire difficile est. Alcidam. δυσεπικούρητος ἀπορία.

Συνεπικουρέω, ὑπὸ succurro, vnà opitulor. Xen. in Hierone: συνεπικουροῦσι δὲ ἐάν τι σφαλλόμενον ὁρῶσι.

Ἐπίπλοα vide in comp. ex Πλέω & ex Ἐπιπολῆς.

ΕΠΙΠΟΛΗΣ, in superficie, in summitate. Gal. ad Glauc. ἐπιπολῆς τοῦ δέρματος, in summa cute. Τὸ ἐπιπολῆς, quod in superficie est, ipsa superficies corporis alicuius Alex. Aphr. Apud Aristot. lib. 9. de hist. anim. ἡ τῶν μυρμήκων ἐργασία πᾶσιν ἐστιν ἐπιπολῆς εἶναι, exp. conspicua est omnibus & manifesta. Exp. etiam supra. ἄνω ἐπάνω. Aristoph. τὰς γραῦς ἐπιπολῆς νεῖν αἱ χύτραι, super vetulam fluet. * Tractum est hoc genus loquendi ab iis quæ innatant: παρὰ τὸ ἐπιπλεῖν.

Ἐπιπόλαιος, ὁ, καὶ ἡ, superficiarius qui in superficie tantum corporis alicuius extat, non autem in ipsius corporis profundum penetrat, vt ἐπιπόλαιος ἡ ζέσις, Alex Aphr. ἐπιπόλαιον τραῦμα. Lucian. Item metaph. leuis, non profundus, non penetrans. vt ἔννοια ἐπιπόλαιος apud Hermog. Sic ἐπιπόλαιος ὕπνος, apud Diosc. cui opp βαθὺς, altus. Exp. & triuialis. Item extans, non intus latens. apud Xen. in Symp. vnde metaph. capitur pro, euidens, non obscurus, perspicuus, apud Aristot. Rhet. 3. & Polit. 3. & ethic. l. 1. c. 5.

Ἐπιπολαίως, in superficie, idem quod ἐπιπολῆς. Item leuiter, non vehementer Aristot.

Ἐπιπολάζω, in superficie sum, per summa feror, exto extisto, innato. fluito: idē quod ἐπικυματίζω. cui oppon. ὑφίσταμαι, i. subsido. Aristot. lib. 1. meteorol. dicit ignem ἐπιπολάζειν πᾶσι τοῖς στοιχείοις, i. in summo ferri. Item apud Hippocr. idē quod πλεονάζω, redundo. annotatúrque dici de cibo nando videlicet redundante in ventriculo. Item multus sum & frequens, i. abundans. Luc. & Aristot. Item emergo, existo, emineo, inclaresco, Dem. Phil. 3. & Isocr. ad Philipp. Vnde metaph. sicut & emergo Lat. capitur. In malam quoque partem interdum capitur pro emergere & inualescere. apud Phil. lib. 1 & 3. de vita Mosis. Capitur & pro efferri ac ferocire. apud Dionys. Halicarn. lib. 11. Item appareo, euidens sum. Bud.

Ἐπιπολασμὸς, ὁ, ὁ, innatatio cibi in ventriculo.

Ἐπιπολαστικὸς, ὁ, ὁ, fluitans, innatans, redundans: seu qui fluitare innatare & redundare suapte natura solet. Aristot. in Problemat.

Ἐπιπολαστικῶς, redundanter, supra modum, apud Suidam ex Pol.

Ἐπίσειον, vide in Ἐπείσιον.

Ἐπίσαμαι, ἐπίσημι, &c. in Ἵσημι.

Ἐπισχερὼ, vide in vltima classe compositorum ex Ἔχω.

ΕΠΙΤΗΔΗΣ ἐος, ὁ, καὶ ἡ, idoneus, aptus. Il. α. νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. Ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, i. idoneos & habiles. Eustath. enim vult dici ἐπιτηδὲς pro ἐπιτηδεῖς, exemplo ι, vt ἀκλεὲς pro ἀκλεεῖς, & παλιμπετὲς pro παλιμπετέες, Odyss. ε. At ἐπιτηδὲς, aduerbium est (sicut ἀληθὲς ab ἀληθής) significans studio, data opera, consultò, de industria. Thuc. lib. 4. καὶ γὰρ τοὺς Μεγαρέας πρώτους ἐπιτηδὲς ὁ δῆμος μοι θέντας προάξειν. * Fit ab ἥδος, teste Etymologo, quia quæ nobis sunt idonea, eadem iucunda esse solent.

Ἐπιτήδειος ὁ, ὁ, idoneus aptus, commodus opportunus. vt Dem. ἐπιτήδειος καιρὸς. Et cum dat. Aristot. in Rhet. ἐπιτήδειος τοῖς ἐπιδεικτικοῖς, accommodatus demonstratiuis. Interdum cum præpos. Xen. εἰ κύων μὲν ἢ ἐπὶ προβάτοις ἐπιτήδειος ὤν, canis ad ouium custodiam aptus. Herodian. lib. 6. εἰς μάχην ἐπιτήδειοι ad pugnam idonei. Et cum inf. Synes. epist. 130. ἐπιτήδειος ἀτυχεῖν ἄνθρωπος, exp. idoneus ad tolerandam infelicitatem. ¶ Item, amicus, beneuolus, studiosus, fautor. Thuc. lib 2. καὶ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιτήδειος. Plut. in amat. narr. χρηστὸς καὶ τοῖς ξένοις ἐπιτήδειος. Exp. & necessarius, amicitia coniunctus, apud Basil. In plur. ἐπιτήδειοι, necessarij, amici, familiares, apud Demos. τὰ ἐπιτήδεια dicūtur quæ ad victum necessaria sunt & commoda. victus, commeatus. Xen. Pæd. 5. ἐπιτήδεια τελῶν ἡμερῶν λαβόντες. Dicitur & τὰ ἐπιτήδεια ἐνδεῖα apud eundem. cui oppon. τὰ ἐπιτήδεια ἐν ἀφθονία apud Herodian. Τὰ καθ' ἡμέραν ἐπιτήδεια. Lys. victus diurnus & quotidianus. Compar. gradus est ἐπιτηδειότερος, & superlatiuus ἐπιτηδειότατος, pro quibus dicitur & ἐπιτηδεέστερος & ἐπιτηδεέστατος. Reperitur & ἐπιτηδέος, excepto ι, apud Herod.

Ἐπιτηδείως, commodè vtiliter. Thuc. lib. 2.

Ἐπιτηδειότης ητος, ἡ, (q. d. idoneitas) opportunitas & habilitas. Diosc. in præf. lib. 6. ἐπιτηδειότητες τῶν σωμάτων, propriæ corporum qualitates.

Ἐπιτηδεύω, f. εύσω, studio & data opera aliquid facio. Luc. Interdum exp. studeo, operam do, studiosè sector & colo. Cū accus. Xen. Pæd. 7. τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐπιτηδεύοντας, Isocr. ad Nicocl. τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἐπιτηδεύομεν. Accipitur etiam in malam partem. Thuc. lib. 1. τὸ δ' ἐπὶ κακουργίᾳ καὶ οὐκ ἀρετῇ ἐπιτηδεύειν, atqui illud instituetur sceleris & maleficij studio. Herodian. lib. 6. μὴ ἔχοι χαιρὸν εἰς τὸ ἐπιτηδεύειν τι τῶν ἁμαρτημάτων, ne quod spatiū superesset vacandi malis artibus.

Ἐπιτηδεύομαι, exerceor, habilis reddor, instruor. Xen. Pæd. 1. [illegible] ἐπιτηδευομένας πρὸς τὸ καὶ πεδίας φέρειν.

Ἐπιτήδευμα. τὸ, studium, institutum, quod studiosè sectamur. accipitúrque tam in malam quàm in bonam partem. Thucyd. lib. 1. & Dem. in Olynth. 3.

Ἐπιτήδευσις, εως, ἡ studium accuratum, industria. Interdum capitur pro ἐπιτήδευμα, vt in Axiocho, ποίαν δέ τις ἑλόμενος ἐπιτήδευσιν ἢ τέχνην.

Ἐπιτηδευτὸς, ὁ, ὁ, affectus: q. d. nimis accurato studio factus; vt ἐπιτηδευτὴ κόμη, affectata coma, ἐπιτηδευτὴ πρόφασις, affectata accusatio.

Composita.

Ἀνεπιτήδειος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, non idoneus, incōmodus. vt ἀνεπιτήδειοι ἐρέσσεις. Item dissentaneus apud Plut. Item exp. ἐχθρὸς.

Ἀνεπιτηδείως, aduerb. non aptè.

Ἀνεπιτηδειότης, ητος, ἡ, inhabilitas. Synes. epist. 142.

Ἀνεπιτήδευτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, non affectatus, non accuratus. Lucian. de hist. scrib.

Ἀνεπιτηδεύτως, sine vlla affectatione, non accuratè.

Ἐξεπιτηδὲς, idē quod ἐπιτηδὲς aduerbialiter sumptū. Demost. Philip. 3. ἢ γὰρ ἐξεπιτηδὲς ἢ δι' ἄγνοιαν εἰς χαλεπὸν πρᾶγμα ὑπάγουσι τὴν πόλιν aut de industria aut per imprudentiam.

Ἐπομαι, ἑπόμενος, ἑπὸς vide in Ἕπω, & in Ἕπω.

ΕΠΤΑ, septem, ὁ ἑπτὰ ἀριθμὸς, numerus septenarius.

Ἑπτὰς, ἄδος, ἡ, numerus septenarius. Aristot.

Ἑπτάκις, septies. Ἑπτακόσιοι, septingenti.

Ἕπταχα vel ἑπταχῆ septemplicìter, in septem partes. vt Odyss. ξ. ἕπταχα διαμοιρᾶσθαι, in septem partes distribuere.

Ἑπταπλοῦς, ῦς septuplex.

Ἑπταπλάσιος & ἑπταπλασίων, septuplo maior. vel septuplex. Exp. & septies tantus. (τερος.

Ἑπταπλασίως, septuplo septies, Plato ἑπταπλασίως φαυλό-

Ἕβδομος, η, ον, septimus: pro quo poëtæ dicunt: ἑβδόματος, vt ἕβδομος μὲν. Plut. ἡ ἑβδόμη & poëticè ἑβδομάτη ἡμέρα, septimus dies Odyss. ξ.

Ἑβδομαῖος, α, ον, qui septima die aliquid facit septimanus, vt ἑβδομαῖος πυρετὸς, apud Alex. Aphr. febris septima quaq; die recurrẽs. septimanã medici vocãt, ἑβδομαῖος ἧκε, septimo die. (venit.

Ἑβδομάκις, septies, Callim.

Ἑβδομὰς άδος, ἡ, numerus septenarius. Item spatium septem dierum. seu septem dies, septimana. Gal. εἰς τὰς τρεῖς ἑβδομάδας εἴκοσιν ἡμέρας περιγράφεσθαι. Item septima dies, seu septima quæque dies. vt Macchab. l. 2. ἄγειν τὴν ἑβδομάδα, scilicet ἡμέραν. septimam quamque diem celebrare. Ἑβδομαδικὸς septenarius, septimanus. ex Greg. Naz.

Ἑβδομήκοντα. septuaginta. Ἑβδομηκοντάκις, septuagies. Ἑβδομηκοστὸς, septuagesimus.

ΕΠΩ, pro diuerso spiritu diuersa significat. Ἕπω enim cum aspero significat: operor, ago, tracto. Il. ζ. Τὴν δ' εὗρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἕποντα, i. (inquit Eust.) ἀμφιέποντα & περὶ αὐτὰ πονούμενον. Il. ο. περὶ τεύχε' ἕπουσιν. Sed hæc signif. in compositis est magis vsitata. Item sequor. ἀκολουθῶ. in qua tamen signif. vsurpatur potius ἕπομαι. ¶ Ἔπω verò cum tenui, dico. In qua signif. vsitatissimus est aor. post. εἶπον qui & per cæteros modos inflectitur. Dem. pro cor. ἵνα μηδὲν ἄλλο εἴπω. Xen. εἶπόν σε κακὸν οὐδὲν nihil mali tibi dixi. Idem καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτ. Herodian. εἰ δέ τι δεῖ καὶ περὶ ἀνδρείας εἰπεῖν. Est etiam in vsu aor. 1. εἶπα vnde & imperat. εἶπον. Poëtæ autem metri causa dicunt etiam ἔειπα & ἔειπον.

Composita ex ἕπω, i. operor.

Ἀμφιέπω & ἀμφιέπω, circumtracto, circumsisto contrectans, aut alitèr manus admouens circa quidpiam versor & occupatus sum. Vt ἐπεὶ πολλὰ ἀμφιέπεσκε i. tractabat, Apoll. Arg. 1. Idem lib. 2. δίχα τὴν ἀμφιέπεσκον conuiuium agitabant. Il. ι. Τῶν γὰρ ἔχον ... ἀμφιέποντες. Interdum etiam est, foueo. Exp. & persequor. vt Il. λ. ... ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην Τρῶες ἕποντο πολλοί.

Διέπω, administro, rego. Aristot. de mundo, ὁ τὸ σύμπαν διέπων θεὸς. Il. ... ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διέπομεν. Et apud Plut. in Pericle πάντα διέπειν. Vide in comp. ex Ἔπω dico.

Διέπων οὐ, ὁ rector, administrator, dispensator, præfectus. Æschyl. & Plut. in Rom. Vide & in διόπτευμαι, & in Ὄπτη.

Ἀδίεπος administratore & rectore carens vel etiam custode. Hesych. ex Æschyli Phrygibus.

Μεθέπω, tracto, exerceo. vt Phocyl. γεωπονίην μεθέπειν, agricul-
(turam exercere.

Περιέπω, vide in comp. ab ἕπω, sequor.

Δρέπω quomodo huc pertineat, vide suo loco.

¶ Deriuata ex ἕπω i. sequor.

Ἕπομαι, sequor. Interdum potius comitor. Od. ω. ὄφρά τοι αὐτὸς ἕπωμαι. Et ἕπεσθαι ἅμα τινὶ apud eundem. Apud Aristoph. in Pluto ἕπεσθαι μετά τινος. Item adiunctus sum, contingo alicui & insum. sæpe apud Theogn. vt Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε καὶ αἰδώς. Xen. τὰ ἑπόμενα τούτοις, quæ ad hos pertinent. Apud Plut. in Lyc. ἑπομένην τούτοις πολυτέλειαν, respondens his luxus. Idem de def. orac. τῷ λόγῳ μᾶλλον ἕπεται magis consentaneum est rationi.

Ἑπομένως, consequenter, consentaneè.

Ἐπέτης ου, ὁ, pedissequus, famulus. Ἐπέτις, ἡ, pedissequa, famula, Apollon.

Ἕσπομαι, poët. pro ἕπομαι, Hom. μετ' ... ἔσπετο μῆλα.

Ἔπος vide in Ἔπω i. dico.

Ὀπάζω Ὄπις quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀμφέπω, exp. persequor. Il. λ. ... in comp. ab ἕπω, i. operor.

Ἄσπετος, quem assequi nequeas. multus, immensus, ingens vt Iliad. π. ἄσπετος αἰὴρ. Iliad. ν. ἄσπετος ὄμβρος. Sic alibi ἄσπετον κῦδος, immensa gloria. ἄσπετος αἰθὴρ.

Ἐνέπω, sequor, insequor.

Ἐφέπω, Persequor, sector. Il. υ. Κτείνομένους ἐφέπων, i. διώκων, Eust. apud eundem Homer. ἐφέπειν τινὶ ἵππους, agitare aduersus quempiam. Et ἐφέπειν ἵππον μάστιγι pro ἐλαύνειν. Frequens est & pro has vel illas sedes velut consector, incolo. Hesiod. in Theog. ... λίμνης Παντὶ ὁμῶς ἐφέπουσι. Apoll. Arg. 2. ἐφέπων ... ἐρημαίην.

Ἐφέπομαι & poët. ἐφέσπομαι, insequor, persequor. in Epigr. Insigni ἐπισπεῖν cum accus. θάνατον vel πότμον. mortem attingere, vel sponte mortem sequi non reluctando ei, Iliad. β. Sic Iliad. ἐπισπεῖν αἴσιμον ἦμαρ.

Μετέπω, sequens velut per vestigia quæro, inuestigo. Il. θ. ὁ δ' ... μέθεπε Θρασύν.

Μετέπομαι, assequor.

Μετέσπον, vnde particip. μετασπὼν, exp. assequutus, Il. ρ.

Παρέπομαι, pro ἕπομαι, de re quæ aliam sequitur, & velut comes ei adiuncta est, vt Aphrod. in Probl. τοῖς ὕπνοις παρέπεται πολλάκις καὶ φύσαν ἐκκρίνειν.

Συμπαρέπομαι (decomp.) q. d. concomitor. Item præterea obtingo vel accedo, Bud. ex Xenoph.

Περιέπω, prosequor, & obeo, i. prosequendo, & obeundo seu assectando tueor & protego, curo foueo. Plut. in Numa. Περιέπων τὸν πατέρα, i. fouens. Xenoph. μάλα περιεῖπεν τὸν οἶκον, admodum fouebãt & protegabant domũ. Exp. etiam colo, obseruo, obseruantia prosequor. vt Phil. de mundo, τὸν ἐλευθερωτὴν οὐ περιέπει. assertorem suũ nõ colit & obseruat. Plut. in symp. sept. sap. περιέπειν αὐτὴν τὸν ἄνδρα καὶ φιλοφρονεῖσθαι. Dicitur etiam τιμαῖς περιέπειν, apud Xen. in symp. vt Lat. persequi honoribus. Interdum cum aduerbio iunctum reperitur pro tracto μεταχειρίζομαι. Herodot. εὖ περιεῖπε. Idem pass. voce & sign. περιέφθησαν τρηχύτατα. aspertimè tractati sunt, & acerbissimè mulctati. Media voce idem in act. signif. περιέψεσθαι ὡς πολεμίους tractaturos vt inimicos. & rursum, ἅτε πολεμίους περιέψεσθαι. Vbi quidam interpr. etiam, persequuturos esse.

Περιέπομαι, circumcirca sequor, seu prosequor. Herodian. l. 5. αὐτῷ δὲ περιείποντο ὡς λινοχιτῶνι δὴ τοῦ θεοῦ, ipsum circumfusi sequebantur.

Συνέπομαι & συνέσπομαι, sum comes & assecla. Plat.

Κόλπος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

¶ Deriuata ex ἕπω. dico.

Ἔπος, εος, τὸ, verbum, vocabulum, Od. ξ. εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω, verbum dicã. Thuc. lib. 3. λόγοι ἔπεσι κοσμηθέντες orationes verbis ornatæ. ὡς ἔπος εἰπεῖν, pro loco exp. vt vno verbo dicam. vel vt ita dicam, item propè dixerim. ¶ Item, carmen heroicum (vnde epici poëtæ dicti) ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι τὰς φύσεις ἀλλήλαις, vt Græci docent: *hoc est*, quod in hoc carminis genere aptius cohæreant syllabæ & pedes suauius decurrant, quàm in aliis: per quandam antonomasiam aut exochen. Xen. ὅτι μὲν τοι νῦν ἐπῶν ποιητὴν Ὅμηρον μάλιστα τεθαύμακα. Plut. εἰς ἔπος ἐξηγεῖσθαι τοὺς νόμους. Hinc est οὐδὲν πρὸς ἔπος, quod Lat. nihil ad rem. Vide Erasm. Dicitur & τί πρὸς ἔπος a Plat.

Ἐπύλλιον, οὐ, τὸ versiculus. Aristoph. in Acharn. ὁ νοῦς μὲν ἔξω συλλέγων ἐπύλλια. Item verbulum.

Ἐπητὴς, οῦ, ὁ καὶ ἡ facundus, λόγιος, vt exp. apud Hom. vide Eust.

Ἐπητύς, υος ἡ facundia aut etiam ἐπαγωγὴ apud Hom. Od. φ.

Ἔσπω, poeticè pro ἕπω, dico. vt ἕσπομαι pro ἕπομαι. Il. β. Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι dicite nunc mihi musæ, seu pandite. De quo loco vide Gell. lib. 18. c. 9.

Ἕψω dico ἀπὸ τοῦ ἕπω ἕψω. Sunt qui ἑψιάω scribant, Etym.

Ἑψία ἡ, ludus, est ὁμιλία colloquium. Item lusus & iocus, apud Nic. in Ther. v. 880. Ἑψία τὰ, ioci, lusus, dicta ludicra & iocosa. Etym.

Ἑψιάομαι ῶμαι, colloquor, confabulor, vel ludo, iocis me oblecto, lusu me exhilaro. Od. ρ. Οὗτοι δ' ἐνὶ θύρῃσι καθήμενοι ἑψιάασθων. Apoll. Rhod. Arg. lib. 3. ἀμφ' ἀστραγάλοισι δὲ τώγε Χρυσείοις ἅτε κοῦροι ὁμήθεες ἑψιόωντο idem lib. 2. δαιτὶ ἀμφὶ πανημέριοι ἑψιόωντο totum diem in conuiuio sese iocis & lusu oblectabant. Vsus est Callim. pro ludere, hymn. in Dian. & in Cererem. In hac autem ludendi signif. interdum reperitur aspiratum, vt patet ex comp. ἐφεψιάομαι & κατεψιάομαι. (locis.

Ἀπύω seu ἠπύω Ἤπιος, Ὄψ, quomodo huc pertineant, vide suis

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀνειπεῖν, edicere, proclamare, publicè pronũciare, vt ἀνεῖπεν ὁ κῆρυξ. at ἀνειπὼν κήρυγμα, exp. edictum per præconem denuntians. Interdum exp. renuntiare, referre, Plutarch. in Camillo, ταῦτα δ' ὡς ἤκουσαν ... τοῦ δικτάτωρος ἀνειπόντος ἐν τῷ δήμῳ quum hæc dictator populo renunciasset. Apud Xenop. pæd. 4 τῷ δὲ ... παισὶ τὰ χαλεπὰ ἀνεῖπεν, i. indixit. Apud Thuc. ἀντειπεῖν γνώμην exp. refellere sententiam. Apud Luc. in Pseud. τῷ δὲ ἀνεῖπεν ... κόρακας, exp. respondit. Et θεοὺς ἀνειπόντας apud Plut. in Romulo exp. Deos deprecãtes.

Decomp. Ἐπανειπεῖν polliceri publico præconio, seu præconis voce. Thuc. ἐπανεῖπεν ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι.

Ἀντειπεῖν, contradicere, respondere, responsare, opponere respondendo. Xen. Hell. 2. ἀντειπόντων δέ τινων αὐτῷ, πολλῶν δὲ πλειόνων ξυνεπαινεσάντων. Plato in Apologia, ἐγὼ δὲ τούτῳ ἂν δικαιον λόγον ἀντείποιμι. Constituitur etiam cum πρὸς. Hoc. ἀντειπεῖν πρὸς τοὺς λόγους. Aliquando ponitur sine casu pro, refragor, renuo. Aristoph. ἐγὼ δ' οὐκ ἀντείποιμ' ἄν.

Ἀπειπεῖν (& ἀποειπεῖν. (poët.) interdicere, vetare. Dem. ἀπεῖπε τῷ ... μὴ ἀποφαίνεσθαι &c. Xẽ. apõ. li. 1. τοῖς νέοις ἀπεῖπε τὴν μὴ διαλέγεσθαι. Apud Hom. interdũ pro denegare, abnuere. vt Il. α. Νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο, καὶ κατάνευσον Ἢ ἀπόειπ'. Sic ex Herod. ἀπειπάμενος τὴν συμμαχίην. qui societatẽ abnuit. Itidẽ ἀπείπαντο τὴν ἐπικουρίην. Alicubi signif. retractare quod dictũ est, pollicitationẽ renũciare. Plut. in Crasso. τὰς τιμωρίας γνώμας ἀπειπάμενοι. Sic apud Hom. μῆνιν ἀποειπών, iram renuntians & finiens, &c. Et ἀπειπεῖν τὸν υἱὸν, Plat. abdicare filium. quod & ἀπείπασθαι dicit Aristot. Item ἀπειπεῖν τὴν ἀρχὴν Arist. Polit. abdicare se magistratu. Itẽ ἀπειπεῖν, fa-

tiscere,

tiscere, despondere animum, succumbere malis, vt τῶλαιν ἀπείπον ἄλλει. Et Xen. Hell. 6. ὑπὸ πλήθους κακῶν ἀπειπωμθυ H. Steph. ait, propriè ἀπειπεῖν (sicut & ἀπαγορεύειν) esse ita fatiscere & frangi animo, vt ne fari quidem possis. Item pro simplici εἰπεῖν, vt vult Eust. Il. ψ. καὶ ἀληθείλω ἀπειπεῖν. Il. ι. τ μῦθον ἀπηλεγέως ἀπειπεῖν, exp. referre, præcisè dicere.

Decomp. Προαπειπεῖν, quod & προαπείπασθαι, vnde apud Pausan. in Mess. ὅτι προαπειπάμθυοι τὴν φιλίαν, neque prius renunciata amicitia.

Διειπεῖν, enuntiare, exponere, vt apud Homer. διειπέ μοι, expone & enarra mihi. Item administrare, in qua signif. vide διέπω in Ἕπω.

Ἐνέπω (seu ἐννέπω metri causa) dico, cano, more poëtarum. Od. α. Ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα. Dion de situ orbis, Ἡμεῖς δ' ὦ μοῦσα σκολιάς ἐνέποιτε λελεῦθους. Item simpliciter, dico, Odyss. ρ. Αἴκ' αὐτ' γνώω νημερτέα πάντ' ἐνέποντα. ¶ Item calumnior, κακολογῶ. Hesiod. in Erg. βλάψει ϑ κακὸς τ ἀρείονα φῶτα Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων.

Ἐνοπὴ, ῆς ἡ vox, φωνή. Apoll. Argonauticῶn 2. Il. γ. Exponitur & clamor, inclamatio.

Ἐνίσπω, idem quod ἐνέπω, dico. Odyss. ξ. ἐπεὶ νημερτὲς ἐνίσπες. Il. β. ἄλλος ἐνίσπες, dixit Od. ξ. τὸ σαφὲς καὶ ἐνίσπες. Dicitur & Ἐνισπῶ ἐνισπησόμθυος. vnde Od γ. κεῖνο λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν. Od. ι. αὐτὰρ ἐγὼ σοι Νημερτέως τ μῦθον ἐνισπήσω. Ab hoc per reduplicationem initialis syllabæ fit Ἐνενίσπω, sicut ἐνήνοχα ab ἐνέγκω.

Ἐνίπτω & ἐνίσσω, idem quod ἐνίπω & ἐνίσσω. Od. λ. ὅ δέ τοι νημερτές ἐνίψει. Item dico, dico minitabundus: vt Eustathius exponit Od. ὥς τ τότ ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνίψω. Item verbis asperis incesso, obiurgo. Il. ω. Ἀλλ' εἴ τις με κὲ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι. Δαέρων ἢ γαλόων, verbis asperis incessat. Il. ο. Ἐπέεσσιν ἐνίσσεμθυ ὡς τίκεν αὐτός. Il. χ. Χερσὶ πεπληγὼς καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων. Ab ἐνίπτω est & Ἠνίπαπε, à præt. med. ἤνιπα interiectio πα. Ho. χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ.

Ἐνιπὴ, ῆς, ἡ, increpatio, obiurgatio, plerunque quæ verbis fit asperis aut minacib. Il. δ. Αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο

Decomp. Ἀπενίπω seu Ἀπεννέπω, interdico. Eurip. in Phœniss. Ἐξῶ σφε θάλαμων ἀπεννέπει πόλις. Apud eundẽ ἀπεννέπουσιν θαλάμων. exp. ipsum meis deprecor auersórq; thalamis.

Ἐξενέπω, eloquor, edico, ex Apol. Arg. & Dionys. de situ orbis. (Iœphe, apud Eurip.

Προεννέπω, prædico. Hesych. Et pro eodem προὐννέπω Attica syna-

Μετεννέπω, idem quod ἐννέπω, Mosch. idyl. 2. (nendo.

Παρεννέπω, vnde Παρένεπε apud Apoll. Rhod. dixit admo-

Προσεννέπω, seu Προσεννέπω, alloquor, compello. Eurip. in Hippol Πῶς ἢ σὺ σεμνὴν δαίμον' οὐ προσεννέπεις; Sophocl. ἥλιον προσεννέπω.

Ἐξειπεῖν, eloqui, proloqui. Item renuntiare, efferre, euulgare, prodere. Od. σ. μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι Ἐλθὼν ἐξείπῃ, renuntiet. Plut. in Theseo, ἐξειπεῖν πρός ἵνα. Et ἐξειπεῖν τὸ ἀπόρρητον. Naz.

Decomp. Παρεξειπεῖν, præter propositum & rei veritatem dicere, seu loqui. Od. δ. ρ.

Ἐπειπεῖν, (q. d. superdicere) insuper dicere. Greg. ἐνταῦθα δ' ἢ λέγει) ὁ πρεσβύτης ἐκεῖνος τὸ μνημονευόμθυον ἐκεῖνο καὶ ἀξιόμνημον ἐπειπὼν ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ σύμβολον. Exponitur etiã postea dicere, itẽ dictũ addere alicui facto. Et pro appellare accipi posse scribit Bud. apud Synes. ἤδη δέ τις καὶ αἰτιάσεως ἰδὼν, ὄρνεον ἐκτόπως ἰδὼν. ἰδὼν ἂν ἀρχαῖος ἐπείποι θεῶν.

Decomp. Προσεπειπεῖν, iterum ac tertio dixisse seu dicere.

Κατειπεῖν, deferre, accusare. Luc. de cal. κατειπεῖν αὐτοῦ πρὸς τ Πτολεμαῖον. Apud Xẽ. κατειπεῖν τινὸς accusare. Alicubi & simpliciter pro, dicere de aliquo, seu narrare: vt ἐάσεις με κατειπεῖν τι πρὸς αὐτ' ὅτι ἀγασαί τι αὐτό, &c. Interdum cum acc. rei, detegere, patefacere. Aristoph κάτειπέ μοι patefacito, aperi.

Μετείπε q. d. interloquutus est, seu interfatus est, vt Od ξ. τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, inter eos loquutus est, seu verba fecit. Et sic alibi sæpe.

Παρειπεῖν, monere. Interdum etiam cum rei accus. vt αἴσιμα παρειπών. Il. ζ. Sic Lat. moneo te hanc rem. Nonnunquam, hortor, suadeo persuadeo. Æsch. in Prometh. παρειπεῖν μόγις παρεῖπε φρένας. Exp. & decipio, vt Il. α. Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα μὴ σε παρείπῃ Ἀργυρόπεζα Θέτις.

Προειπεῖν, prædicere, prænuntiare προειπεῖν ἡμέραν, præfiniuit diẽ, ex Plut. in Publ. προειπεῖν ἀγῶνας, edicere ludos ex Xẽ. Et προειπεῖν τινὶ πόλεμον, indicere bellum cuipiam ex eodem.

Πρόρρησιν, vaticinium, oraculum. Suid. quasi Προείπειν. Inde θεοπρόπιον Suidæ.

Προσειπεῖν, alloqui, affari, compellare. Plut. in Public. Προσειπεῖν ἑκάτερον ἰδίῳ ὀνόματι. Greg. τ τὸ προσεῖπεν ἑαυτ, hoc nomine seipsum appellauit. Interdum etiam, salutare. Apud Homer. Προσέειπεν ἄνακτα pro προσεῖπεν, affatus est.

Συνειπεῖν, cum aliquo dicere, i. alicui assentiri, vel alicui patrocinari. Demosth. in Olymp. ἀξιῶ ἢ τ φίλων μοι τινὰ συνειπεῖν. Sic Plut. in Themist. συνεῖπε τοῖς φίλοις.

Συνέπεια, contextus verborum: apud Gramm.

Ὑπειπεῖν, subiicere, exponere. Soph. in Aiace. ἐν ἄν ἀεὶ εἰς ὑπείποις. Demosth. pro corona, καὶ τούτων ὑφέξω λόγον, τοσοῦτον ὑπειπών, hoc interfatus, seu vbi hoc monuero. Exponitur etiam, respondeo. in illo Sophocl. loco. Item ὑπειπεῖν pro προειπεῖν, apud Aristoph.

Composita ex ἔπος.

Αἰσχροεπὴς ἐος, ὁ καὶ ἡ, qui turpia loquitur. Αἰσχροεπέω, ῶ. f. ήσω, turpia loquor, apud Athen.

Ἀμαρτοεπὴς, errãs verbis, mẽdax, Il. ν. Ἀμφαμαρτοεπὴς idẽ. Il. γ.

Ἀμετροεπὴς, immoderatus seu immodicus in verbis, immoderatus verborum funditator de Thersite, Il. β.

Ἀμειβοεπὴς, respondens verbis seu sermonibus, mutuos sermones reddens, mutuò compellans. Etym. & Hesych.

Ἀπλοεπὴς, qui in dicẽdo est intrepidus, ὁ ἐν τῷ εἰπεῖν ὢ πλούμενος, idẽq; liberior. Il. θ. Ἢ ῥα ἀπλοεπὴς; vbi quidã ἀδεῶς scribũt ἀπλοεπὴς, vt sit κατηπλωμένοις λόγοις, mordacior in dicẽdo.

Ἀρτιεπὴς, verborum concinnator, Bud. ex Il. χ. Item veridicus, ex Pind. Olymp. 6. Dicitur & fœm. gen. ἀρτιέπεια pro ἀρτιεπὴς, hoc est, ἄρτια καὶ τέλεια λέγουσα, seu ἀρτίοις ἔπεσι χρωμένη, vtẽs verbis absolutis numero suo & perfectis, seu diserte articulatéque loquens, nec truncans aut mutilans verba, vt apud Hesiod. in Theog. Musæ dicuntur κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτιέπειαι.

Ἐμμαπέως, dicto citius, dictum factum. Putatur enim dictũ pro ἁμ' ἐπέως, ἅμα τῷ ἔπει, celeriter properanter, promptè. Il. ε. ὁ δ' ἄρ ἐμμαπέως ἀπόρουσεν. Et Od. ξ ὁ δ' ἄρ ἐμμαπέως ὑπάκουσε.

Ἐμμαπέω, dicto citius aliquid facere. Nic. in Theriac. 809. de api. Κέντρον γὰρ πληγῇ ἐπεκάλλιπεν ἐμμαπέουσα.

Εὐεπὴς, facundus, disertus. q. d. bene loquens, εὐεπὲς ὕδωρ Heliconis, lib. 2. Epigr. Apud Xenoph. εὐεπὴς φωνὴ, exp. pulcra verba & apta. Herodotus in Terpsich. εὐεπέα λόγον appellauit τὸν εὔλογον.

Εὐέπεια & εὐεπία, facundia, apta verborum compositio, nitor verborum & elegantia, inquit Bud. ex Halic. de Isocrate. Apud Soph. in Oedipo sunt qui tradant esse orationem gratam, vel εὐφημίαν, i. bona verba.

Εὐθυεπία, rectum minimẽque obliquum dicendi genus. Hesych.

Εὑρεσιεπὴς, verborum inuentor seu excogitator, nouos subinde sermones excogitãs, verbosus, loquax, idẽ quod εὑρεσίλογος.

Εὑρεσιέπεια, verbositãs. Item, facundia.

Ἡδυεπὴς, suauiloquus, vt Nestor ἡδυεπὴς, Iliad. α. Et ἡδυέπειαι musæ, suauiloquæ, Hesych.

Θεσπιέπεια, ἡ, fatidica, vaticina, diuino ore loquens. Soph. in Oed.

Κακοέπεια, sermo vitiosus, cui oppon. εὐέπεια.

Καλλιέπεια, q. d. pulchriloquentia, elegantia & ornatus sermonis seu verborum, ornatus sermo.

Καλλιεπέω, ῶ, eleganter loquor, vnde κεκαλλιεπημένοι λόγοι ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασι. Plat. in Apoll. dicta elegantibus vocabulis contexta. Καλλιεπημένως, eleganti sermone, cum ornatu verborum.

Ὀρθοέπεια, recta loquutio. Item emendata cum suauitate vocũ explanatio. Quidam accipiunt etiam pro eo genere loquendi in quo propriis verbis vtimur: vt opponatur τῇ ἀκυρολογίᾳ.

Ὀρθοεπέω, rectè & propriè loquor, cui opponitur ἀκυρολογῶ.

Παυροεπὴς, pauciloquus. Erinnæ epith. in Epigr.

Περιττοεπὴς, superuacaneo sermone vtẽs, idem cum περιττολόγος.

Περιττοεπέω, superuacaneo sermone vti, idem quod περισσολογεῖν.

Ταυτοέπεια, repetitio eiusdẽ rei aliis verbis, idem cũ ταυτολογία.

Ψευδοεπέω, ῶ, falsa & mendacia loquor. Hesych.

Ὠκυεπὴς, celeriter loquens, in Epigr.

Θέσπις, Νήπιος, &c. quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex ἔψια.

Ἐφεψιάομαι, ῶμαι, scommatis incesso, illudo. Od. τ. αὐτὰρ τεθνεῶτί γ' ἐφεψιόωνται ἅπαντες, dicteriis & conuitiis incessunt.

Καθεψιάομαι, ῶμαι idem.

Προσεψία, ἡ, alloquium. Hesych.

Φιλέψιος, ὁ, iocorum amator.

ΕΡΑ, ας, ἡ, terra.

Ἔραζε, (*aduerb.*) in terram, ad terrã. Hesio. φύλλα δ' ἔραζε χέει Idem χαμάζε χεύοντο ἔραζε. Od. χ. ἀπὸ δ' ἐκ αὐτὰ χεῦεν ἔραζε.

Ἐράω, vnde ἐράσαι, inanire, deplere, & composita, ἐξεράσαι, μετεράσαι, &c. vide in fine huius classis.

Ἐρετμὸς, Ἐριθος, Ἐρωέω, Ἐσχάρα, Ἥριον, Κέραμος, Πτέρνα, Ῥίζα quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἔνεροι, mortui, manes: seu inferi. οἱ νεκροὶ οἱ καταχθόνιοι ἀπὸ τ ἐν τῇ ἔρᾳ (i. γῇ) κεῖσθαι. Hesiod. Τιτῆνες ὑποταρτάριοι... Ἔνεροι καταφθιμένοισιν ἀνάσσων.

Πολυήρος, diues agri, πολυάρουρος, Hesych.

Ἔνερθε, infrà, inferius. Ilia. ν. Μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθε. Hesio. in Theog. Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς ὅσον οὐρανὸς ἔστ' ἀπὸ γαίης. Dicitur & Ἔνερθεν, sequẽte vocali. vt Odyss. οἱ δ' τ' ἔνερθεν ὑποσείουσιν ἱμάντι. Etymolog. per syncopen pro ἐνέροθεν dici ait. Ὑπένερθε, (comp.) idem quod ἔνερθε, infra, subtus. Interdum cum genit. vt Ilia. β. ποσὶ δ' ὑπένερθε κονίη ἵσταται sub pedibus

Ἐνέρτερος, inferior: per syncopen pro ἐνερώτερος, Il. ε. Καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος οὐρανιώνων, iam pridem esses inferior titanibus, iam pridem ad imos vsque titanas in tartara detrusus fores.

Νέρθε & νέρθεν per aphæresin dicuntur pro ἔνερθε & ἔνερθεν. Od. υ. Vnde νερθέτερος, ου, ὁ, infernus, vt νερθέτερος κευθμών, in Epig. Inde & cõparat. νέρτερος, inferior: pro ἐνέρτερος, Suid. itẽ mortuus, & sub terra iacens. Hesyc. Sic Eurip. νέρτεροι θεοί, infernales dij, dij qui apud inferos estis. Et super. Νέρτατος, imus, infimus.

Composita ab ἐράω, vnde ἐράσαι, i. deplere.

Ἐξεράω, ῶ, euacuo, educo, expromo, exhaurio. Aristophan. in Acharn. τοὺς νῦν μοι λίθους πρῶτον ἐξεράσατε, si vultis me planè loqui, exhaurite prius è finibus lapides & eiicite, quos ad me obruendum tenetis. Synes. ep. 130. καὶ ἔστιν ἀπὸ κιβωτίων ἐξεράσαι βιβλία educere & expromere libros. Sic vtitur & Laert. & Diosc. & Aristot. in Probl. rursum Aristoph. in Ran. φέρ' ἐξεράσω, s. τὰς ψήφους: in terram fundam, vbi schol. ἀπὸ τῆς ἔρας, i. τῆς γῆς, ait factum esse.

Ἐξέραμα, τὸ, id quod euacuatum seu eductum est. Item vomitus, i. cibus qui vomitu reiectus & euacuatus est. 2. Pet. 2.

Κατεράσαι, defundere, deplere. Latini decapulare dicunt & elutriare, item transuasare, transfundere. Diosc. κατεράσας αὐτὸ εἰς ὕδωρ καὶ ψύξας ἐκ δευτέρου τῆκε.

Ἐπικατεράσαι, decapulatum & elutriatum superponere & indere compositioni, apud Gal. κατὰ τόπ. lib. 7.

Μετεράω, fut. άσω, idem quod μεταγγίζω, in vas transfundo, elutrio, decapulo, idem quod κατεράω Diosc. Gal. & alij medici.

ἜΡΑΝΟΣ, ου, ὁ, con[illegible], collatitia cœna, conuiuium: in quod quisque suam symbolam confert, siue suam partem. Od. α. τίς δαίς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ; Εἰλαπίνη ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν. Od. λ. Ἠ γάμος ἠ' ἔρανος, ἢ εἰλαπίνη τεθαλυῖα. *Eustath. ex Athen. lib. 8. scribit dici ἀπὸ τοῦ συνερᾶσθαι καὶ συμφέρειν ἕκαστον. Etymologus autem tradit dici ἀπὸ τοῦ ἐρᾶν καὶ ἐπιθυμεῖν συνεισφέρειν τι τοῖς φίλοις καὶ ἀναχεῖσθαι. ¶ Item generalius, collatio, contributio, quòd quis pro virili parte confert. Exp. etiam symbola. Apud Antiph. ponitur pro eo quod sodales seu amici conferunt ad leuandam sodalis inopiam: κἂν ἔρανον παρὰ τῶν φίλων συλλέξας, καὶ ἂν εἰς τὰ ἔσχατα κακὰ ἔλθῃ. Dem. ad Nicostr. Χιλίας τε δραχμὰς ἔρανον αὐτῷ εἰς τὰ λύτρα εἰσοίσω, collationem, donũ munúsq; conferam pro virili parte amici, ad λύτρα conficiẽda. A Bud. exp. etiam, beneficium, beneficentia, munificentia: Item gratia. Dem. in epist. ad Heracleod. καλὸς οὖν ἔρανος χάρις δικαία, ἣν καὶ σὺ ποιήσαι πρὸς ἐμέ, honestum est beneficium gratia iure inita. Idem in orat. aduersus Neæram. τὸν αὐτὸν ἔρανον ἀποδοῦναι, parem gratiam referre. Apud Isocr. in Busir. εἰσφέρειν τὸν ἔρανον, conferre munificentiam. Exponitur etiam, præmium, merces. apud Isocr. in Helenes encomio, νομίζων ὀφείλειν τὸν τοῦ ἔρανον αἰτίαν ἐκεῖνος αὐτῷ συνεκινδύνευσεν.

Ἐρανικός, οῦ, ὁ, pertinens ad ἐράνους. Dicitur etiam aliquid ἐρανικόν, cuius nomine conferuntur & contribuuntur ἔρανοι, siue quod fit ad corrogandam stipem. Athen. lib. 5.

Ἐράνιον, ου, τό, q. d. parua symbola, aut exigua stips. Hesyc. Suid.

Ἐρανίζω, fut. ίσω, collationem obtineo seu impetro, facio vt amici aliquid in me conferant vel peto ab amicis vt aliquid in me conferant, vt apud Diog. Laert. ἔρανον αἰτούμενος, πρὸς τὸν ἐρανάρχην ἔφη, τοὺς ἄλλους ἐράνιζε. Item corrogo, emendico, colligo. Bud. ex Æschin. in Ctesiph. ἵνα μηδεὶς ἐρανίζων στεφάνους καὶ κηρύγματα ψευδῆ φιλοτιμίαν κτᾶται. Dem. in epist. περὶ τῶν Λυκούργου παίδων, cum accus. personę, καὶ τοὺς φίλους ἐρανίσας, & quum ab amicis collationem coëgero. Est etiam ἔρανον διδόναι: quam signif. affert Harpocration ex oratione quę inscribitur ὁ πρὸς Βοιωτὸν περὶ τοῦ ὀνόματος λόγος. Exponitur etiam, confero symbolam, aut generalius, confero, contribuo.

Ἐρανίζεσθαι, interdum significatione actiua inuenitur pro ἔρανον αἰτεῖν. Luc. πανταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἔνδειαν, vndique colligere seu corrogare, vndique emendicare. Aff. & pro quęstum facere, capturas factitare, ex Laert. in Protag.

Ἐρανιστής, οῦ, ὁ, qui est ex eorũ numero qui ἔρανον in cœnam seu conuiuium dederunt, vnus ex iis quibus structa est cœna collatitia. Arist. eth. lib. 4. c. 2. & apud Athen. lib. 8.

Composita.

Ἀντερανίζω, vicissim corrogo, vicissim emendico vel exigo.

Ἀντερανίζομαι, vicissim ἔρανον confero, seu symbolam. Aut etiam beneficium in me collatum alio beneficio compenso. Exp. & retribuo. Item partic. ἀντερανιζόμενος, repensus, relatus, passiua signif.

Συνερανίζω, (sicut ἐρανίζω) colligo: itẽ cogo, congero. Isocr. ad Philip. ὅπως ἂν συνερανίσαι μοι τοὺς λόγους πάντας. Arist. de gene. ani. lib. 3. c. 1. κἂν πολλὰ συνερανίσας τις ᾠὰ εἰς κύστιν, si quis oua multa in folliculum congesserit. Item confero, contribuo, ex Diog. Laert, Exp. & opitulor ad aliquid conficiendum, ex Appiano. Exponitur etiam, mutua conuiuia agito.

Συνερανίζομαι, cõgeror, colligor, vt in Axiocho, εἰς ἂν συνηρανισμένον ἐκ συγκλύδων ὄχλου. Item conferor, vt apud Phil. de mundo, πάντων εἰς τὴν συμπλήρωσιν αὐτοῦ συνερανισθέντων, quum omnia ad complementum eius collata fuerint.

ἘΡΑ'Ω, ῶ, f. άσω, amo, amore prosequor. Cum genit. Xen. Pæd. 5. οὐκ ἐρᾷ ἀδελφὸς ἀδελφῆς, οὐδὲ πατὴρ θυγατρός. Et cum accu. apud Plat. in symp. ἐρᾶν ἔρωτα καλόν. Interdum dicitur absolutè. Lat. amo, i. amore captus sum seu teneor, vt in quodam Moschi Idyll. Ἀλλ' ἐράω, καλὸν δ' ἐστ' ἐρῶντα μέλειν συνεράσθαι. Xẽ. li. 1. ἀπομν. πολλοὶ χρημάτων δυνάμενοι φείδεσθαι, πρὶν ἐρᾶν ἐρασθέντες οὐκέτι δύνανται, antequam amarent. Hinc part. ἐρῶν, amans. ¶ Item amo, i. cupio, appetto, vt ἐρῶ λογογραφίας. Plat. Et cum infinit. Aristop. in Pluto, τῆς φωνῆς μόνον ἐρῶν ἀκοῦσαι, cupiens audire. Plut. in ep. τῆς ἀρχῆς πάλιν ἐρῶντες τυχεῖν, principatum recuperare cupientes. ¶ Item ἐράω, vnde ἐράσαι & cõp. κατεράσαι, μετεράσαι, &c. pro deplere, vide in Ἔρα, id est, terra. *Quidam deducunt ἀπὸ τοῦ ὁρᾶν, quia ex aspectu nascitur amor. Plato autem deducit ἀπὸ τοῦ εἰσρεῖν, i. ab influendo, quòd amor extrinsecus per oculos influat.

Ἐράομαι, ῶμαι, amor. Item amore captus sum. Luc. ἐρασθεῖσαν τοῦ Ἰάσονος Μήδειαν, Medeam Iasonis amore captam. Hinc ἐρασθείς cum genit. amore captus.

Ἐρώμενος, qui amatur, amicus, amasius. Et in bonam & in malam partem. Dicitur & ἐρώμενός τινος. Et fœm. ἐρωμένη, quę amatur, amica, amasia. Interdum meretrix, ἑταίρα, vt Λάμια ἡ ἐρωμένη τοῦ Δημητρίου apud Athen.

Ἔραμαι, amo, poëticum est. Ilia. ξ. Ὥς σέο νῦν ἔραμαι. Pro eodem aff. ἐράζω & ἐράζομαι. Vnde ἠρασάμην & poeticè ἐρασάμην absque incremento. Hesiod. in Theogon. Μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐράσσατο.

Ἐράσμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, amabilis. Luc. Plut.

Ἐραστός & ἐρατός, amisso σ, amabilis. poët. Iliad. γ.

Ἐραστεύω, idem quod ἐράω, amo, affecto. Aesch. in Prometh.

Ἐρατεινός, idem. Iliad. β.

Ἐρατίζω, amo, cupio. Homer. cum accus.

Ἐραστής, οῦ, ὁ, amator, vt ἐρώμενος, amasius. Plut. in Erotico, ἐραστοῦ δὲ καὶ ἐρωμένου μέσος οὐδεὶς πώποτε διεξῆλθε πόλεμος. Item amicus. Cum genit. ἐραστὴς αὐτῆς vel αὐτοῦ. Itẽ generaliter pro amatore & studioso rei cuiuslibet, vt ἐραστὴς ἐπαίνου, Xen. ἐραστὴς δόξης καὶ τιμῆς. Plut. in Camil. & ἐραστὴς σοφίας, idem in Numa. & Aristoph. in Pluto, τοῦ πονεῖν ἐρασταί. Et in malã partem apud eundem in Nub. πονηρῶν ὄντ' ἐραστὴν πραγμάτων.

Ἐράστρια, amatrix. Poll.

Ἐραστεύω, cupio, desidero. Aeschyl.

Ἐρατός, amabilis, iucundus, vt Καλυδῶνος ἐραννῆς, Hom.

Ἔρως, ωτος, ὁ, amor, quo prosequimur aliquem. Luc. ὁ τῶν καλῶν ἔρως, amor quo prosequimur pulchras. Item Amor Cupido, Deus qui amores immittere fingitur. Item pluraliter amores, cupidines. Xen. ἴσως δὲ καὶ Ἔρωτες τοξεύουσι διὰ τὸ καλοί. Item generaliter pro quouis amore seu desiderio alicuius rei, Plat. ἔρωτα ἔχω τούτου. Et ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως. Luc. ad Nigr.

Ἐρωτικός, ad amorem pertinens, amatorius, ab amatore proficiscens, amatori conueniens. Luc. Plut. Item in amorem valde, propensus, item, rerum ad amorem pertinentium peritus. Xen. Apomn. 2.

Ἐρωτικῶς, amatoriè, vt ἐρωτικῶς ἔχω, vel διάκειμαι, amore teneor seu captus sum. Et cum genit. Xen. ἐρωτικῶς ἔχω τῶν ἡδονῶν, voluptatum desiderio teneor.

Ἐρώτιον, paruus Cupido, imaguncula Cupidinis. Item nomẽ proprium meretricis, in Epigr. Ἐρωτάριον, idem.

Ἔρος, ου, ὁ, Aeolicè pro ἔρως dici fertur, amor, desiderium. Il. ν. ξ. & alibi, & apud Hesiod. in Theog.

Ἐρόεις, εντος, ὁ, amabilis, gratiosus, venustus. Hesiod. Θάλεια τ' ἐρόεσσα. Et in Epigr. ἐρόεις τύπος, amabilis effigies.

Ἦρα, τά, exp. κεχαρισμένα, grata (deriuatum ex ἐράω, & ἔκτασιν habens τοῦ ε, vnde compos. ἐπίηρα.) Il. ξ. θυμῷ ἦρα φέροντες. ¶ Interdum est præt. ab Ἄρω.

Ἤρανος, exp. rex, præfectus, opitulator. Argon. 2.

Ἑορτή, Ἔρανος, Ἐρωτάω, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex ἐράω, cum præpositione.

Ἀντεράω, ῶ, vicissim amo, mutuo amore prosequor, in amore respondeo, redamo. Cum genit. Luc. ἀντεράω αὐτοῦ. Cum dat. ἀντερᾶν τινι, riualem esse.

Ἀντερῶμαι, redamor, vt ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ. Item pro ἀντερῶ, riualis sum, apud Luc. ἀντερασθῆναι τῇ σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας τοῦ Ἐνδυμίωνος, i. riuales fuisse Lunæ in amore Endymionis.

Ἀντεραστής, οῦ, ὁ, riualis, æmulus alicuius in amore. Arist. rhet. lib. 2. Xen. ἀντεραστὰς appellat procos, de Atalanta loquens.

Συνεράω, ῶ, simul amo, aut in amore iuuo.

Composita.

Ἀνδεράστρια, ἡ, virorum amatrix. Poll. ex Aristoph.

Ἀνέραστος, inamabilis, inuisus, vt ἀνέραστον τοῖς πολλοῖς χρῆμα.

Ἀξιέραστος, amari dignus. Xen. τέκνα ἀξιέραστα.

Δημεραστής, populi amator, populi amans, popularis.

Δημεραστία, ἡ, populi amor, popularitas.

Ἐπήρατος

Ἐπήρατος, (verso ε in η) amabilis, optabilis, iucundus, apud Homer.

Ἐπήρατον, dictum videri potest quasi ἐπίρατος, mutato τ in ν. Ex hoc autem quidam putârunt ἐπήρα esse factum quasi ἐπήρανα. Iliad. α.

Εὐήρατος, amabilis.

Ἰδήρατος, pulcher. ὁ ἐρατεινὸς τὴν ἰδέαν, seu cui τὸ εἶδος est ἐρατόν.

Ἱπποεραστὴς, οῦ, ὁ, equorum amator, equorum studiosus. In malam partem accipitur pro ἱππομανής.

Μεγήρατος, admodum amabilis, peramabilis. Hesiod. in Theog.

Παιδεραστὴς, οῦ, ὁ, amator puerorum. Apud Athen. quidam delphin vocatur παιδεραστής. Accipitur ferè in malam partem pro pædicone, cuius turpis est amor. Luc.

Παιδεραστία, ἡ, amor in pueros. Et peculiariter amor qualis est pædiconum. Plat. in symp.

Παιδεραστέω, ῶ, sum puerorum amator more prædiconum. Athen. lib. 13. Apud Luc. Rhea παιδεραστοῦσα, amore pueri capta.

Πολυήρατος, periucundus, peroptabilis, vt πολυήρατος γάμος, Od. ο. πολυήρατος ἥβη.

Φιλεραστὴς, qui diligit amatorem seu amatores. Plat. in symp. πάντως μὲν οὖν ὁ τοιοῦτος παιδεραστής τε καὶ φιλεραστὴς γίγνεται.

Φιλεραστία, amor quo amasius suũ amatorẽ cõplectitur. ibid.

Φιλεραστῶ, diligo amatorem seu amatores.

Χρυσεραστὴς, auri amator, auri amans & studiosus, vel potius nimium amans & cupidus auri, auarus.

Composita ex nomine ἔρως.

Ἀνακάμψερως, ωτος, ἡ, herba à redeunte amore sic dicta, ἀπὸ τοῦ ἀνακάμψαι τὸν ἔρωτα. Quod Plin. declarat, quum eam magicis herbis annumerans, eius tactu redire amores vel cum odio deposito testatur.

Ἀντέρως, Cupido, Cupidini contrarius, de quo Cic. Item Deus vltor eorum qui amantes spernunt, ex Pausania.

Δυσέρως, qui infelici aut etiam periculoso amore tenetur. Item perditè amans. Theocr. idyll. 1. δυσέρως τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἐσσί. Cum genit. ex Luc. οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας, ita perditè te amantes. Apud Xen. δυσέρως τῶν ἀφροδισίων. amore perdito rei venereæ captus. Item ipse ἔρως dicitur δυσέρως, & δύσπεμπτος, à Plut. in Pericle. Hinc δυσερώτως διακεῖσθαι, perdito amore captum esse aut infelici.

Ἰδέρως, exp. ὁ ἅμα τῷ ἰδεῖν ἐρῶν, qui primo statim intuitu in amorem rapitur. Hesych. & Suid.

Ἵππερως, equorum amor, equorum studium. In malam partem accipitur pro ἱππομανία, nimius seu insanus equorum amor. Aristop. in Nub.

Παιδέρως, idẽ quod παιδεραστής, de pædicone, vt παιδέρως ζάψ. Poll. Sic etiam à quibusdam dicitur ἡ ἄκανθα, siue ὁ ἄκανθος, vt Diosc. & Pli. testantur. Genus etiam vnguenti παιδέρωτα veteres nominarunt, quo mulieres nimium cutis candorẽ occulebant, & vernaculum faciei colorem mentiebantur. Apud Athen. lib. 13.

Alia composita magis remota.

Γέρων. Ἵμερος. Κιθάρα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἔργμα, vide in Εἴργω.

ἜΡΓΟΝ, ου, τὸ, opus, factũ, res, ἔργον ἐποίχεσθαι, Od. ρ. opus facere, ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ apud Hom. aut dicto, aut facto. Et πολεμήϊα ἔργα Od. μ. facta bellica, res bellicæ. Peculiariter interdum de bello. Thuc. ἐν τῷ ἔργῳ, in re gerenda in ipso conflictu. Et εἰς ἔργον καθίστασθαι apud eundẽ. τὸ Τρωϊκὸν ἔργον Arrianus Troianũ bellum appellauit. ¶ Item de opere quod fit ruri, vt Odys. ξ. ἔργον δ' ἐμοὶ οὐ φίλον ἔσκεν. In plur. num. ἔργα vtrique scriptores vocant terram in qua opus factum est. Latini culta vocant & arua. ¶ Ἔργον ποιοῦμαι, sequente infinit. contendo, laboro, Plat. & Xenoph. ¶ Ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην. Soph. in Aiace nihil opus est. Itẽ cum genit. ex Aristop. in Plut. οὐκ ἔργον ἐστ' οὐδὲν στροφῶν, nihil opus est strophis. ¶ Σὸν ἔργον μηδένα τούτων ἀφεῖναι tuum officium est, tuæ sunt partes, tui est muneris. Dicitur & ἔργον ἔχω τοῦ σκοπεῖν à Xenoph. mei muneris est hoc perpendere. Apud Aristophan. οὐχ ἡμῖν ἔργον ἑστάναι, non standũ est nobis. Ἔργον τόκων τῶν χρημάτων, Demost. in Aphobum, quæstus & vsura. ¶ Ἔργον ἐστὶ, difficile est, operosum est. aut etiam hoc opus est. Xen. ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους, ἔργον δὲ χαλινῶσαι, ἔργον δὲ ἐπισάξαι. *A pręt. med. ἔοργα videtur factum ἔργον.

Ἐργώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, operosus difficilis, laboriosus, molestus. Plato, τῆς ἐπιμελείας ἐργῶδές τι ἐστί.

Ἐργωδῶς, difficulter. Theophr. hist. plant. li. 9. cap. 16. & Hippocr. aphor. lib. 6.

Ἐργωδία difficultas, molestia negotium, apud Greg. Naz.

Ἐργάζομαι f. άσομαι, p. ασμαι operor, opus facio. Aristot. loquẽs de apibus συνεχῶς ἐργάζονται. Et ἐργάζεσθαι ἔργα apud Homer & Hesiod. Cum accus. ἐργάζεσθαι γῆν, Xen. terrã colere. ἐργάζεσθαι τέχνας, Plat. de rep. 2. exercere artes. Apud Hesiod. ἐργάζεσθαι γλαυκὴν δυσπέμφελον, exp. secare mare seu sulcare. Apud Andocidem ἐργάζεσθαι τὸν βίον, victum quęrere. Herodo. li. 1. ἐργασάμενοι χρήματα μεγάλα, quum magnas pecunias sibi cõquisiuisset. Affertur & pro merere capturas, & quæstum corpore facere, ex Dem. Item pro φιλοκερδεῖν, sordidis lucris indulgere. Aff. & pro vendere, ex Aristot. Oecon. Item fabricor, facio, efficio, vt ὅπλα ἐργάζεσθαι. Herodia. apud Xen. ἐργάζεσθαι εὐεξίαν σώματι, efficere vel præstare corpori bonam valetudinem. Item astruo & efficio. B. ex Hermog. ¶ Item pass. vt ἀγάλματα εἰργασμένα, fabrefacta. Lys. τοιαῦτα εἴργασται, talia perpetrata sunt. Et εἰργασμένη, γῆ, ἡ. itẽ ἐργαζομένη apud Theophr. terra culta. Et εἰργασμένη τροφὴ cibus confectus.

Ἐργασία, ἡ, operatio, opus. Aristot. Dicitur etiam de metallis & fundo aliquo. Thuc. lib. 4. κτῆσιν ἔχειν τῆς χρυσείων μετάλλων ἐργασίας, possidere aurifodinas easque exercere. Isocr. in Areop. πρὸς τὴν ἐργασίαν τῆς χώρας. Et metaph. apud eundem ad Nicocl. ἐργασίαι νόμων, legum cultus. Item factura, elaboratio. Synes. ep. 52 τὰς τῆς καλλίονος ἐργασίας, elegantioris operis stolas. Dicitur etiam in lignis & quouis opere fabrili. Theophr. In instrumento etiam oratorio enumeratur ἐργασία: qua videlicet astruitur & efficitur qđ ἐπιχείρημα conatur & aggreditur. Bud. ex Hermog. Item ἐργασία τροφῆς dicitur concoctio. Aristot. lib 3. de part. animal. Ἐργασία τέχνης, artis factitatio & exercitium. Synes. ep. 3. Item quæstus, lucrum. Aristot. eth. 4. οἱ τὰς ἀνελευθέρους ἐργασίας ἐργαζόμενοι, qui ingenuo homine indignos quæstus faciunt. Sic & apud Demosth. sæpe. Apud eundem aduersus. Apatur. ἐπὶ τῆς ἐργασίας ὤν, exp. negotiatione viuens. Apud Aristot. ethic. 8. ἐργασία τῶν χρημάτων, quidam exp. pecuniarum acquisitio. Apud Lucam capite 12 Δὸς ἐργασίαν ἀπηλλάχθαι ἀπ' αὐτοῦ, da operam vt ab eo libereris.

Ἐργάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui elaborari potest vt ἐργάσιμα ξύλα. Vt plurimum verò ἐργάσιμα plur. num. dicuntur culta seu loca culta. Diosc. & Theophr. lib. 1. Reg. cap. 20. ἐργάσιμη ἡμέρα, dies qua operari licet. Item ἐργάσιμη, myrrhæ quædam species, omnium pessima de qua Diosc. lib. 1. cap. 78.

Ἐργασίων, ωνος ὁ. exp. γεωργὸς agricola. Aristoph. in Vesp.

Ἐργασείω, q. d. facturio. i. facere cupio. Soph. in Trach.

Ἐργαστὴρ ῆρος, ου, ὁ, operarius. Xen. Ἐργαστήριον, ου, τὸ, officina. Plat. Xen. Dem.

Ἐργαστικὸς, οῦ, ὁ, operosus i. efficax. vnde superlat. ἐργαστικώτατος, admodum operosus. Dicitur & ἐργατικός.

Ἐργάομαι, idem quod ἐργάζομαι, seu potius ἐργάζομαι, vt ἐλᾶν pro ἐλαύνειν dicitur. Exod. 20. & 2. Reg. 9.

Ἐργάτης, ου, ὁ operarius, qui opus aliquod facit. Matth. 10. Interdum cum genit. vt ἐργάτης γῆς, agricola. Sic Xen. ἐργάτης τῶν πολεμικῶν, in rebus bellicis operosus, optimus rerum bellicarum artifex. Sic ἐργάτης τῆς τέχνης, artifex, idem Xen. in Oecon. Ergata apud Vitruu. est suculæ genus, lib. 10. cap. 4. Vide Bud. in Pand.

Ἐργάτις, ιδος, ἡ, operosa. vt ἐργάτις μέλισσα. Aristot. Dicitur etiam de muliere meritoria.

Ἐργατικὸς, οῦ, ὁ, operarius, operosus: in actiua signif. vt ζῶον ἐργατικὸν ὁ ταῦρος, animal operosum. Ἐργατικῶς, aduerb. operosè. Plut. in Cam.

Ἐργατίνης, ου, ὁ, operarius. Theocr. Idyl. Ἐργατίναι βουκαῖοι. Ex Epigr. li. 2. ἀνέρες ἐργατίναι. Apud Apoll. lib. 3. ponitur substantiuè pro operario seu agricola.

Ἐργάτωνες & ἐργάωνες, loci in agris vbi serui cubant. Hesyc. Apud Cretenses, ἐργάτωνες sunt ij quibus sepulturæ mortuorum cura demandata est.

Ἐργάνη, ἡ, Mineruæ cognomẽtum, vt in Atticis scribit Pausanias.

Ἐργαλεῖον, ου, τὸ, instrumentum quo videlicet ad opus faciendum vtimur, vt ἐργαλεῖα γεωργικά, instrumenta rustica.

Ἀργαλέος, ου, ὁ, difficilis, molestus, qui alicui quasi operosus est. (Nam ab ἔργον quidam deriuant exponẽtes δύσεργος, ἐργώδης: non desunt tamen qui ab ἄλγος deductum malint, verso λ in ρ, euphoniæ gratia) vt ἔρις ἀργαλέη. Il. λ. Et ἀργαλέος χόλος καὶ μῆνις. Il. ο. νόσος ἀργαλέη, & ἀργαλέος ἄνεμος. Il. ν. Aliquãdo absolutè ponitur cum inf. pro ἀργαλέος seu ἀργαλέον ἐστί. Il. α. ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι. Eurip. ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν, difficile est. Dicitur de rebus etiam animatis. Plut. ὁ γὰρ Κινησίας ἀργαλέος ἔοικε ποιητής. Sic ζῶον ἀργαλέον. Phil. de vita Mos. lib. 1.

Ἀργαλέως, difficulter.

Ὄργανον, Ὀργάς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex nomine ἔργον.

Ἀγαθουργὸς siue ἀγαθοεργὸς, οῦ ὁ καὶ ἡ, beneficus, benignus. Areop.

Ἀγαθοεργοὶ, qui ex equitibus exeunt quinque quotannis, vt Herodot. narrat. At Suidas ait esse qui ex ephoris deliguntur strenuitatis ergo. Vide Herodot. lib. 1.

Ἀγαθοεργὴς, idẽ quod ἀγαθουργὸς, apud Areop. Itẽ ἀγαθουργικὸς, pro eodem, de Deo apud eundem.

Ἀγαθουργία, siue ἀγαθοεργία, beneficẽtia, beneficium. bonũ opus.

Ἀγαθουργέω ῶ. f. ήσω. bene facio, bene operor, bonum siue bona facio. Item beneficus sum, beneficentia prosequor.

Ἀεργὸς, qui feriatur ab omni opere, nullum opus agens. Iliad. ι. & Od. τ. item iners piger deses Hesiod. in Erg. ¶ Item non cultus, non aratus, inaratus, vt ἀεργὸς γῆ vel χώρα cui opp. ἡ εἰργασμένη. Sic apud Theophr. de caus. 1. τὰ ἄεργα siue ἀργά.

Α'εργηλιος,ὁ καὶ ἡ,pro eodem annotatur,sed rariùs.

Α'εργία,ἡ,cessatio ab opere Alciphrõ initio ep.1.ἀεργία παντελὴς ἦν cessabatur ab omni opere. Apud Hom.Odyss.ω. Eust. vult significare etiam inertiam,i.artis ignorationem. ¶ Item inertia,desidia,pigritia.Hesiod.in Erg. ¶Item cessatio ab aratione q.d.terræ inaratio. Æschin.in Ctesiph.

Α'εργέω,ῶ,f.ήσω,cesso ab omni opere,otior,otiosus sum. Item sum deses,sum piger.

Α'εργηλὸς pro ἀεργὸς,iners.Nonn.

Α'ργὸς pro ἀεργος,vide in sequenti col.

*Decomp.*Παναεργὴς, omnino non confectus,adhuc prorsus incoctus & crudus.Nic.in Alexiph.

Α'θεμιστουργία,ἡ,facinus nefarium,scelus,ἀθέμιστον ἔργον.

Αἰσχρουργὸς,idem quod αἰσχροποιὸς,fellator.

Αἰσχρουργία,idem quod αἰσχροποιΐα,apud Aristo ph. & Luc. General.pro quouis turpi facto,apud Xen.in Laced.politia.

Αἰσχρουργεῖν,pro αἰσχροποιεῖν. Τὰ αἰσχρουργούμενα, obscœnè facta.Laërt.

Α'λουργὸς οῦ,ὁ,purpureus,purpurisseus. Exp.& violaceus. Secundum Etymol. ἁλουργὸν dicitur quasi ἁλὸς ἔργον, i.maris opus: quòd ex marina concha fiat. Quid sit color ἁλουργὸς docet Aristot.in lib. de coloribus. Plato in Timæo ait ἁλουργοῦν, (pro ἁλουργὸν) esse rubrum cum albo nigróque permixtum. Interdum reperitur ἁλουργὸν pro ἁλουργὸν χρῶμα vel ἱμάτιον, & ἁλουργοὶ,sub.ἐσθῆτες.

Α'λουργὴς,idẽ qđ ἁλουργός.vt ἁλουργῆ ἱμάτια, vestes purpurissæ. Interdũ ponit̃ ἁλουργῆ sine subst ἁλουργῆ ἀμπεχόμενος.

Α'λουργὶς,ίδος,ἡ,vestis genus, coloris purpurei seu violacei. Exp.& purpura trabea.Plut.in Rom. Item pro phaleris purpureis & pro stragulo purpureo,apud Lucianum.

Α'λουργοειδέες,exp.πορφυροειδέες,Hesych.

Decomp. Παραλουργὴς attextam habens purpuram. Poll.

Παραλουργὶς muliebris vestis,sicut ἁλουργὶς,virilis apud eundem.

Παραλουργέες minus honorati,qui minore sunt in precio. Hesyc.

Περιαλουργὴς,q.d.circumpurpuratus. Metaph. apud Aristoph. in Lysistr. περιαλουργὸς κακοῖς,tinctus malis,vel profundus malis,i.qui profunda mala mente excogitat. Ducta metaphora à concha qua vtuntur ad tingendam purpuram: illa enim è profundo mari eruitur.

Α'μαξουργὸς,plaustri fabricator.

Α'μαξουργία,plaustri fabricatio.

Α'μβολιεργὸς, dilator operis, qui opus de die in diem reiicit & procrastinat. ὁ ἀναβαλλόμενος τὸ ἔργον seu ἔργα. Hesiod. in Erg.& Plut.in consol.ad Apoll.

Α'μφίεργος γῆ, solum quod dimidia ex parte irrigatur aquis cœlestibus & dimidia ex parte solaribus incalescit radiis, velut vtrumque naturæ opus expertũ. Theophr.de caus.pl.l.3.c.18.

Α'ργὸς,οῦ,ὁ καὶ ἡ,idem quod ἀεργὸς,& ex eo factum per crasin, qui cessat ab opere,ab opere immunis,otiosus item ignauus,iners, piger,segnis. Interdum sine casu. Item, Pæd. 1. στρατιὰν ἀργὸν τρέφειν. Apud Iudæos ἀργὸν ἔτος,annus septimus.q.d cessator annus.ἀργὸς χρόνος, Plut.in Cor.tempus cessationis ἀργὸς λόγος,ignaua oratio. Interdum cum genit.vt ἀργοὶ πόνων, apud Plat.de leg.7.vacui laboribus,expertes laborum. Apud Eurip. ἀργὸς τῶν οἴκοθεν,rerum domesticarum negligens. Apud Luc. ἀργὸς εἰς ἅπαντα,piger ad omnia,vel segnis. ¶Item incultus (cui opponitur εἰργασμένος vel κάτεργος) vt ἀργὸς γῆ, vel χώρα,inculta terra seu regio. Plut.in Public. ἀργὸν χωρίον καὶ ἄκαρπον,incultus locus & infrugifer. ¶ Item *pro* ἀνέργαστος, vt ἀργὸς ἄργυρος,argentum infectum. Pausan. ¶Item *pro*, μὴ ἐργαζόμενος. vt ἀργὰ χρήματα, quibus opponuntur ἐνεργά. Et ἀργὸν ἐργαστήριον, vel ἀργοῦν, quod nihil quæstus facit. Dem.contra Aphob. ¶Exponitur etiam,celer,velox, contraria significatione primæ, vnde compos. Γλαύκαργος, Λευκαργος, &c.quæ vide in secundo ordine horum compositorum. ¶Item, albus:in qua signif.vide Α'ργὸς suo loco & ordine iuxta seriem alphabeti.

Α'ργῶς,otiosè.Item segniter.Dem.Plut.Xen. Item temerè, sine causa,frustra,nulla nota ratione.

Α'ργία,ἡ,otium,otiositas.Dem.& Plut.Apud Plat. ἀργία τῶν ἔργων,cessatio ab operib. Itẽ segnities,inertia. Plut. in Apoph. Isocrates,autẽ reprehendit Lacedæmoniorũ ἀργίαν, i. eo nomine Lacedæmonios reprehendit quòd non colerent solum.

Α'ργέω,ῶ,f.ήσω,Idẽ quod ἀεργέω,cesso,ab opere cesso,ferior, otior.Dem.Olynth.3.cui Xen.Pæd.1.opponit ἐργάζεσθαι, & Aristoteles ποιεῖν. Cum dat. Plut. in Cam. ἀργοῦν ταῖς πράξεσι. Cum genit.Pol.2.ἀργεῖν δεῖ οἶμαι γεωργὸς τῆς αὐτοῦ δημιουργίας.

Α'ργέομαι,negligor per inertiam. Xen.Pæd.2.& in Hierone.

Α'ργεύομαι,idẽ quod ἀργῶ,in otio viuo,otiosã vitã ago. Xẽ.

*Decomp.*Ε'ξαργέω,ῶ,otiosus sum:vel obtorpesco.Aristotel. Pol.5.

Καταργέω ῶ,reddo ἀργὸν & inefficacem:facio cessare ab opere,tollo,aboleo,sæpe apud Paulũ,vt apud Rom.cap.3 & 1.ad Cor.cap.1.& alibi. Item inutilem reddo seu inutiliter occupo. Luc.cap.13.Καταργέομαι,οῦμαι,tollor,aboleor.Rom.cap.6. & 1. Cor.13.& 15.Item pro liberari & separari ab,Rom.c. 7. Apud

Diosc.in præfat.lib.6.τοῖς καταργουμένοις φαρμάκοις,exp. medicamentis purgatoriis.

Α'ρρητουργία,nefandum facinus.

Αὐλακεργάτης,ου,ὁ,sulcos efficiens,sulcator,αὐλακεργάτης σίδηρος,in Epigrammat.

Αὐτουργὸς, qui per se facit seu operatur non aliena opera vtens. Vnde exp.etiam,qui manu victum sibi quæritat. Item opifex. Plut.Aristot.Xen. Item qui sua manu cædit vel pulsat vel pugnat.ex Herodiano.

Αὐτουργία,operatio eius qui per se facit. Theodor.hist.Eccl.5.

Αὐτουργέω,ῶ,per me facio,&c.Luc.& Aristot.de mundo.

Αὐτούργητος,extemporalis,inelaboratus.Ex Epigr.

Αὐτοματουργοὶ,artifices operum quæ αὐτόματα,vocantur.

Βαναυσουργὸς, qui opus ad caminum conficit,qui artem exercet sedentariam & illiberalem.

Βαναυσουργία,opus ad quod caminum, conficitur, opus mechanicum,seu eius qui artem mechanicam profitetur.Pol.

Γαλακτουργὸς,lacticiniorum confector,vel (vt alij dulciariorum, apud Athen.lib.13.

Γεωργὸς,οῦ,ὁ,agricola,Aristot.Xen.&c.

Γεωργικὸς,ὴ,ὸν, qui ad agricolam seu ad rem rusticã pertinet, rusticus,vt apud Aristot.γεωργικὰ σκεύη,rustica instrumenta. Apud Plat.γεωργικοὶ νόμοι, de agricultura seu agricolarũ leges.Et γεωργικὸς βίος apud eundẽ.Et γεωργικὴ,s.τέχνη,rei rusticæ scientia. ¶Itẽ rei rusticę peritus,vnde superl.γεωργικώτατος,rei rusticæ scientissimus. Apud Plut.dicitur γεωργικὸς Ianus i.rusticis fauens,seu qui iure delectatur,iuris studiosus.

Γεωργία,ἡ,terræ seu agri cultura Plat.Isocr.& alij.Interdum pro cultura qualibet ponitur,vt apud Plat.in Epinom. ἡ χώρας ξυμπάσης γεωργία. Et γεωργία τοῦ νοῦ,apud Greg.Exp.etiam,ager,vt apud Plat.de leg.5.ἐν γεωργίαις, in agris. Et apud Dem. γεωργίαι παμπληθεῖς.

Γεώργιον ου,τὸ,veruactum,aruum,seges.Bud.ex parab.Solom. Sic Greg.de natali Dom.πονηρῶν σπερμάτων πονηρὰ τὰ γεώργια,malorum seminum malæ segetes.Exp.& fructus.

Γεωργώδης,εος,ὁ καὶ ἡ ad agricolã pertinẽs. Plut.in polit.præc.

Γεωργέω ῶ,f.ήσω,agrum colo, agricolor. In qua signif. sine casu ponitur:vt Dem.pro cor.γεωργεῖτε καὶ βοσκήματα νέμεσθε. ¶Item colo. Cum accus.Herodian.lib 7. πολλοὺς εἶχε τοὺς τὴν γῆν γεωργοῦντας. Idem lib.6.χώραν γεωργεῖν. Et generaliter *pro*,colo. Itẽ *pro*,excolo,messem facio,fructum capio.Basil.τὴν εὐσέβειαν φιλοπόνως γεωργησάντων, qui studiosè coluerunt & amplificarunt. Idem στάχυν ὥριμον ἑαυτοῖς γεωργήσατε, metite & eo fruimini. Greg.Naz.γεωργεῖν τὰς συμφορὰς, ex calamitatibus publicis messem facere.

Γεώργημα,τὸ,terræ seu agri cultura.Plat.de leg.2.

Γεωργήσιμος,ου,ὁ καὶ ἡ,qui coli potest.

Decomp. Α'γεώργητος,minimè cultus, incultus. Plutarch.in Cor. Α'γεωργησία,culturæ neglectus, agricolationis intermissio,Theophr.de caus.pl.lib.2.cap.20.

Φιλογέωργος,agricolarum seu agriculturæ studiosus & amãs. Xen.in Oecon.Φιλογεωργέω, agriculturæ studiosus sum, agricolas seu agriculturam amo.

Συγγεωργὸς,socius in agro colendo. Aristoph.in Plut.

Δᾳδουργὸς οῦ,ὁ qui tędas conficit. Theophr.lib.3.hist.pl.cap.10.

Δᾳδουργέω,ῶ,tædas conficio. Idem de caus.pl.lib.5.cap. 23. & de hist.pl.lib.4.cap.19.

Δαιταλουργία,ἡ,coquendi ars.

Δευτερουργὸς, qui secundas actionis partes obtinet, secundum in agendo locum obtinens. Plat.de leg.li.10. ¶Idem δευτερουργοὺς τέχνας vocat artes manuarias,vt tradit Poll.

Δημιουργὸς,& δημιοεργὸς,poeticè,q.d.qui publicè operatur,vel opifex publicus. Is cuius opificia publicè prostant.Od.ρ. Generaliter de quouis artifice dicitur. Sæpe cum genit.vt de Deo, δημιουργὸς τοῦ κόσμου. Sic apud Naz. Sol. dicitur ἡμέρας δημιουργὸς,diei artifex seu effector. Apud Aristot.Pol. 2. δημιουργοὶ τῶν νόμων,cõditores legũ. ¶Item δημιουργὸς,mulier, prostibulum,publicum,quæ & δῆμος. Item quæ in nuptiis dulciaria cęteráque bellaria conficit. Item nuptiarum conciliatrix, pronuba. Vide Athen.Polluc.& Eustath. ¶Δημιουργοὶ apud Peloponnenses (vel Dores,vt alij)dicebantur qui populo præerant & res eius administrabant.Dem.Hesych.Eustath.

Δημιουργία,functio huius magistratus.Plat.in Apolog. Arist. Pol.5.

Δημιουργεῖον,officina.Hesych.

Δημιουργικὸς,ad opificem seu opifices pertinens,fabrilis. δημιουργικὰ τεχνήματα, Plat. artificia illiberalia & sordida. Δημιουργικῶς,opificum more,fabriliter.

Δημιουργέω,ῶ,sum opifex, opificium aliquod exerceo. Item generalius fabricor,cõpingo,condo. Idem efficio seu cõficio. vt κόσμος δεδημιουργῆσθαι dicitur à Platone,i.factus vel effectus. Δημιούργημα,opificium,fabricatio.

Decomp. Ε'πιδημιουργὸς & συνδημιουργὸς,nomina magistratus. Plat.& Thuc.

Διφρουργία,bigarum seu sellarum fabricatio.

Δραματουργὸς,dramatum seu dramatis scriptor.

Δραματουργία,dramatum scriptio, Greg.

Δραματουργέω,ῶ,opus dramaticum scribo,in vita Aristoph. Item in modum dramatis conscribo & compono, vt in arg.libri Dipnosoph. Δραματούργημα,opus dramaticè scriptum,opus dramaticum.

Δραστινεργοὶ,dicuntur οἱ ἐργαζόμενοι δράστιν,qui faciunt byssum seu byssinum linum.Hesych.

Δρεπανουργὸς,falcium artifex,Athen.6.

Δύσεργος & δυσεργὴς, operosus,difficilis. Plut. παγχάλεπον καὶ δυσεργόν.Et δυσεργὲς πρᾶγμα,Appiano,res difficilis factu.

Δυσεργία,difficultas.

Ἐθελουργὸς , qui sponte opus subit , promptus & impiger factor operis Xen.de re eq.

Ἑκάεργος,procul arcens seu expellens aut abigens. Apollinis epith. qui sic dictus putatur παρὰ τὸ ἑκὰς seu ἕκαθεν ἐργάζεσθαι.Il.α.Vide & comp.ab Εἴργω.

Ἐλαιουργία,olei confectio. Ἐλαιουργεῖον,locus vbi oliuum conficitur.Diog.Laert.lib.1.

Ἐνεργὸς, qui in opere est,quasi ἐν ἔργῳ ὢν,qui aliquid agit. Luc. Item actuosus,strenuus, acer.vt Polyb. lib.3.Ἀννίβας ἐνεργὸς, περὶ τὴν πολιορκίαν. Apud eundem πορεία ἐνεργὸς,iter quod acriter & magna virium contentione conficitur , contentum iter. Dicitur & res quæpiam ἐνεργὸς, i. efficax,apud Theophr. Apud Xen.ἐνεργὸς γῆ, terra culta, quæ colitur. cui opponitur ἀργός.Et ἐνεργὰ χρήματα,Plut.pecunia fœnore occupata.

Ἐνεργὴς idem quod ἐνεργὸς,efficax,vt λόγος ἐνεργὴς,Heb.4. Apud Plut.ἐνεργεστέρα χώρα,cultior regio.

Ἐνεργῶς,actuosè,strenuè,acriter. Polyb.

Ἐνέργεια,actio,actus,operatio Aristot.1.eth.Ibidem exp.etiam muneris functio.Item efficacia, vis efficax quæ in aliquo agit.vt Chrysost.ἀνδ τῆς ἐνεργείας τοῦ πνεύματος. Est etiam figura orationis,Fab.

Ἐνεργέω,ῶ,in opere sum,operor,efficio. Phil.c.2. Apud Aristot.quidam exp.in actu sum. Apud eundem in ethicis quidam interpr.munere fungor,vt κατ' ἀρετὴν ἐνεργεῖν, virtutis munere fungi.Item pro,afficere,permouere,ex Chryso.item pro, miracula facere,ex eodem.

Ἐνεργεῖσθαι significatione actiua pro ἐνεργεῖν, vt 1.Thess.2. Et ἐνεργουμένη πίστις.Gal.5.¶Item passiuè pro,effici,agi,apud Arist. Itẽ pro à dæmonib. vexari, dæmonio corripi.ex Areop. Itẽ simpl.pro,cieor,moueor,ex Aretha in Apoca.Itẽ in bonam partem pro,agi spiritu,& afflatum esse,ex eodem,& ex Greg.

Ἐνέργημα,τὸ,effectus,quod ex vi quapiam & efficacia prodit.Item vexatio dæmonum. Aut in bonam partem,afflatio spiritus. Ἐνεργητικὸς,agendi vim habens,efficacia præditus.

Decomp. Ἀνενέργητος,inefficax,inutilis.Greg.

Ἀντενεργέω,ῶ,efficaciam seu vim efficacem habeo aduersus aliquid.vt ἀντενεργεῖν θανασίμοις. Diosc. efficaciter resistere.

Αὐτενεργητικὸν verbum, quod passiuam vocem & actiuam significationem habet, vt μάχομαι Αὐτενέργητος , ipse per se operans seu efficiens.Dion. Areop.

Ἐντεσιουργὸς,armorum opifex.

Ἐριουργὸς,qui vel quæ lanificium exercet.

Ἐριουργέω,ῶ lanificium exerceo.Xen.in Laced.Polit.

Ἐτωσιεργὸς,qui in cassum laborat:seu negligens operis, non assiduus in opere : suis cessationibus reddens τὸ ἔργον ἐτώσιον. Hesiod.Erg.2.

Εὐεργὸς,facilis. Theophr.εὐεργὸν ξύλον τῆς πεύκης, circa quod non multum est laboris. Apud Hom.Od.ο.καὶ εἴ κ' εὐεργὸς ἔησι, exp.proba honestè castéque se gerens.

Εὐεργὴς, nauis aut domus.apud Hom.bene fabricata,affabrè facta,bene compacta.Sic εὐεργὴς λαίνη δίφρος, &c. apud eũdem.Item εὐεργὴς beneficus, bene meritus de aliquo. Od.δ. Εὐεργεσίη,beneficentia. Od.χ.& Isocr.ad Dem. Frequentius capitur pro,beneficium, Thuc.lib.1. καί μοι εὐεργεσία ὀφείλεται. Sic ἀνταλλάξασθαι τὰς εὐεργεσίας & εὐεργεσίας ἐκτίνειν apud Herodot.referre beneficium.

Εὐεργέτης,ου,ὁ,qui beneficium confert, qui benefacit Dem. pro cor. Interdum cum genit. vt εὐεργέτης ἡμῶν, beneficus in nos, Luc.in Anachars.Sic & Thu.lib.1.& Isocr.in Helen.enc.

Εὐεργέτις,ιδος,ἡ, quæ bene facit,quæ bene meretur de aliquo.Plat.de leg.

Εὐεργετικὸς ad benefaciendum procliuis,beneficus. Τὸ εὐεργετικὸν,beneficentia ad benefaciendum procliuitas.Herodia. lib. 6.Dicitur & εὐεργετητικὸς pro εὐεργετικός.

Εὐεργετέω,ῶ,benefacio bene mereor. Xen.Pæd.8. Interdum cum accus.Arist.Pol.5.εὐεργέτει τὴν πόλιν.Xen.Pæd.8. μεγάλα ἀντὶ μικρῶν εὐεργετεῖν, magna pro paruis conferre beneficia.Interdum cum duplici accu.Dem.aduersus Lept.ἐὰν εὐεργέτηκεν ὑμᾶς ὅσα ἀνήρ. Sic & Plat.Pol.1. Εὐεργετοῦμαι, beneficio afficior.Arist.eth.4.c.3.Interdum cum accus.vt Xen.μείζονα εὐεργετημένος,maioribus beneficiis affectus.

Εὐεργέτημα,benefactum, benemeritum, beneficium in aliquem collatum.Xen.& Aristot.

Decomp. Ἀντευεργετικὸς ad beneficium reddendum pronus, qui vicissim promptus est ad benefaciendum. Aristotel. ethic.cap.4.

Ἀντευεργετέω,ῶ,beneficium reddo seu compenso, vicissim benefacio.Xenoph.

Ἠλιθιοεργὸς,stultè agẽs,stolida facta admittẽs,ἠλίθια ἐργαζόμενος.

Ἡμιεργὸς(q.d. semifactus) imperfectus , inchoatus. Aristotel. Oec.2.

Θαλασσουργὸς , vel θαλαττουργὸς (q. d.in mari opus faciens rei nauticæ dans operam.Xen.

Θαλασσουργέω,ῶ,q.d.in mari opus facio.Bud.exp.maritimis actionibus & negotiationibus vt plurimum vtor,apud Polyb. & Strab.

Θαυματουργὸς.qui miracula edit.Athen.

Θαυματουργέω,ῶ,miracula edo.Damasc.de Christo. Itẽ præstigiis vtor,præstigiatricem artem exerceo.

Θαυματουργεῖσθαι, dicitur etiã res aliqua quæ cũ miraculo fit.

Θαυματουργία,præstigiatio,præstigiatoria ars.

Θεουργὸς, qui in sacris operatur.

Θεουργία,opus diuinũ.Dionys.¶Pro magiæ specie ab Augustino accipitur,ex Porphyrio Platonico l.10.de ciuitate Dei.

Θεουργικὸς.cui Deos faciẽdi vis inest, vt θεουργικὴ ἐπιστήμη, Diony.θεουργικὸν μύρον apud eundẽ exp.sanctificum,diuinum.

Θρασυουργὸς,qui callido consilio aliquid suscipiet,acer,confidens, ferox. Luc.in Tim.& Xen.in principio Apomn.

Θρασυουργία,audax & temerarium facinus.

Ἱερουργέω,ῶ,operor sacris,sacra perago,sacris operam do,sacrifico,Philo de vita Mos.lib.1.Herodian. lib. 5. Accipitur etiam transitiuè:vt Rom.ca.15.Sic & Naz.ἱερουργῆσαι τὴν ἡμῶν αὐτῶν σωτηρίαν¶Item consecro,apud eundem Naz.

Ἱερουργοῦμαι.sacrificor.vnde τὰ ἱερουργηθέντα, apud Herodian. victimæ cæsæ hostiæ.Item actiuè pro,sacrificio,sacra facio, apud Plut.in Alex.

Ἱερουργία,rei diuinæ peractio,operatio, sacrificium. Phil. de vita Mos.Plutar.in Alex.Herodian.l.3.Apud Plat.ἱερουργίας ἱερουργεῖσθαι,sacra facere,sacris operari.

Ἱματιουργὸς,qui vestes conficit,vestiarius.

Ἱματιουργικὸς,ad vestes conficiendas pertinens.Ἱματιουργικὴ,s. τέχνη,ars vestiaria,ex Platone.

Ἱστουργὸς,qui telas conficit.qui percurrit pectine telas. textor.

Ἱστουργία,textura:vel telæ contextio. Theophyl. ep.20.

Ἱστουργικὸς,ad textorem pertinens,telæ texendæ aptus.

Ἱστουργικὴ,sub.τέχνη,ars textoria , telæ texendæ scientia apud Naz.ἱστουργικὸν ὄργανον,textorium instrumentum.

Ἱστουργέω,ῶ,telam tracto,telas texo,apud Athen.lib.14.

Καινουργὸς,innouator.Τὸ καινουργὸν,Bud.à Luc.accipi ait pro καινουργημένον.

Καινουργέω,ῶ designo,res nouas edo,inquit Bud.ex Luc.in Prome.

Καινουργεῖσθαι,designari,Philo de vita Mos.& de mundo.

Καινούργημα,innouatio.

Καινουργίζω,idem quod καινουργῶ.Καινουργισμὸς idem quod καινούργημα.Est etiam renouatio & instauratio.Suid.

Κακοεργὸς,maleficus,improbus.Odyss.σ.γαστὴρ κακοεργός. Et in Epigram.κακοεργὸς μάχαιρα.

Κακοεργέω,ῶ,maleficus sum.Aristoph.in Nub.

Κακοεργία,maleficium,improbitas. Od.χ.v.374.

Κακοῦργος , contractè dicitur pro κακοεργὸς , maleficus.item improbus,facinorosus,scelestus.Dem. Thuc. & alij.Item noxius.Cum genit.vt Xen.κακοῦργος μὲν τῶν ἄλλων,ἑαυτοῦ δὲ πολὺ κακουργότερος,cùm aliis tum sibi magis nocens.

Κακούργως,maleficè,improbè,scelerate.

Κακουργία,maleficiũ,improbitas,scelus.Plerũq; dicitur de tecto & occulto maleficio,ideóq; exp.astus,dolus.Xen.Pæd.1.

Κακουργέω,ῶ,maleficus sum , improbus sum & sceleratus.Itẽ, malitiosè ago , malitiosus sum & fraudulentus. Plat. lib. 1. de rep.Herodian.lib.3.Diosc.in præf.lib.6. Item malo afficio, incommodo noceo. Thuc.lib. 2. Xen. Interdum cum accus. vt Thuc.lib.2.κακουργεῖν τὴν Εὔβοιαν,damno afficere vastaréque Eubœam.Sic lib.3. τὰ ἴχνη τῆς πόλεως κακουργεῖν. Interdum cum περὶ vt Plut.in symp.7.sap. κακουργοῦσι περὶ τὴν ἄγραν, nocent prædæ & capturæ piscium.

Κακούργημα,τὸ,maleficium,facinus maleficum,scelus, in Axiocho. Exp. & dolus malus, fraus , quum quis dolosè in suo munere versatur.

Κακουργέτης,idem quod κακοεργός.Suid.& fœm.gen. κακουργέτις πληθὺς apud Dionys.Areop.de dæmonibus.

Decomp. Ἀκακούργητος,à malefica manu intactus, in quod nihil maleficij admissum est.item nullo maleficio deprauatus, Gregor.

Συγκακουργέω,ῶ,simul cum alio malitiosè aliquid facio,Dicitur peculiariter de iis qui colludunt.Libanius.

Συγκακούργημα, res per collusionem actoris & rei transacta.

Συγκακουργία,collusio.

Καλλιεργὸς,pulchrè fabricatus,affabrè factus,vt καλλίεργος κόσμος.Plat.

Καλλιεργέω,ῶ.pulchrè fabricor,affabrè facio.Dionys.Areop.

Κάτεργος,laborando excultus.cultus , vt χώρα κάτεργος, Theophrastus de caus.plantar.lib.5.cap.20. Τὸ κάτεργον τῆς σκηνῆς, Exod.cap.30.expon.opus tabernaculi.

Κατεργὸν,ab Hesych.exp.antiquatum,inueteratum.

Κρατεργὸς

lus à proiecta quadam audacia profectum scelus, flagitium, facinus. Item facinus eius qui mala fide in re aliqua versatur. vnde & pro testamenti suppositione seu adulteratione ponitur à Plut. Exp. & fallacia, item maleficentia. vt Act. c. 13. Item temeritas, Plut. Dicitur & ῥᾳδιουργία, quum quid facilè fit & sine negotio. Xen.

Ῥᾳδιουργέω, ῶ, facilè ad scelus aliquod patrandum prorumpo, &c. Plut. Item mala fide in re aliqua versor, mala fide ago. Vnde & pro testamentum supponere apud Plut. teste Bud. Item negligo, cesso, sine intentione & cura viuo, segniter negotia obeo, vt operarij qui operis consummationem ad se pertinere non magnopere putant. vt Xen. in Oecon. ῥᾳδιουργεῖν ὅλας τὰς ἡμέρας, & εἰωθότας ῥᾳδιουργεῖν.

Ῥᾳδιουργεῖσθαι etiam pro, cessare supino otio, & prorsus remissum esse. ex eodem Xen. in Laced. Pol.

Ῥᾳδιούργημα, facinus, scelus, flagitium. A Bud. exp. etiam. veteratorium facinus. Luc. in lib. de non temerè credendo calumniæ.

Decomp. Ἀρρᾳδιούργητος, non temeratus. Συρρᾳδιουργεῖν, vnà facinus patrare vel moliri.

Σιδηρουργός, qui ferrum tractat seu exercet, faber ferrarius.

Σιδηρουργία, ferraria officina, ferraria fabrica.

Σμηνουργεῖσθαι, dicuntur apes quum fœtificant & sua examina ponunt. Strabo. de apib. loquẽs, ἐν ταῖς δένδρεσι σμηνουργεῖσθαι.

Στηλουργὸς τάφος, sepulchrum in quo extructa erat columna. ex Epigram.

Στιχουργέω, ῶ, versificor. versus facio seu scribo. Eustath.

Στομαλουργός, ore opus suum conficiens. Eurip. στομαλουργὲς ἐπῶν.

Συνεργός, (q. d. cooperator) adiutor. Plut. in Pericle & Philo de mundo. Interdum cum genit. vt Xenoph. Pæd. 3. συνεργὸς τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ.

Συνεργέω, ῶ, adiuuo, prosum, confero. Theophr. de caus. pl. συνεργεῖ πρὸς εὐτροφίαν. Philo de mundo, οὐδὲν εἰς τὸ φθείρεσθαι τὸν κόσμον συνεργεῖ.

Συνεργάτης, operis socius, adiutor.

Ταλαεργός, qui patienter & constanter opus facit. patiens & infractus in opere faciendo. patienter laborem subiens ac perferens. Muli epith. Il. ψ. & Hesiod. in Erg.

Ταλασιουργός, lanifex, qui vel quæ lanas tractat, apud Suid. & apud Athen. l. 14.

Ταλασιουργία, lanificium.

Ταλασιουργικός, pertinens ad lanificas. qui ad lanificium requiritur. vt ταλασιουργικὰ σκεύη, quæ ad lanificia pertinent apud Xenoph.

Ταλασιουργέω, ῶ, lanas tracto, lanariã factito, lanarius sũ. Xen.

Ταχυεργής, celer in opere aliquo: seu acer aut etiam promptus manu. Bud. ex App.

Ταχυεργία, celeritas quam quis adhibet in conficiendo aliquo negotio. celeritas rei conficiendæ apud eundem. Vtitur & Xen. Pæd. 7.

Τελεσιουργός, (q. d. perfector vel effector operis) perfector seu effector. Apud Plutarch. τελεσιουργὸς τῶν ὑποσχέσεων, effector promissorum. Item efficax, vt idem de liberorum init. καὶ τελεσιουργὸν ἐπιμέλεια. Et ex eodem τελεσιουργὸς δύναμις, vis ad perficiendum efficax.

Τελεσιουργία, perfectio operis seu effectio, vel perfectio seu effectio. aut etiam efficacia.

Τελεσιουργέω, ῶ, (q. d. perficio opus) perficio, conficio. Luc. Item pro initiare, apud Dionys. Areop.

Τελεσιούργημα, operis confectio seu absolutio. Polyb.

Τελετουργὸς δύναμις, à Dionys. Areop. appellatur vis diuina operans in sacramentis Ecclesiasticis.

Τελετουργία, pro consecratione seu initiatione. apud eũdem.

Τελετουργῶ, consecro, initio, dedico. apud eundem.

Τερατουργός, q. d. monstrificus, vt dicuntur artes & gemmæ monstrificæ i. quæ monstrosos & inusitatos insolentésque effectus edunt. Dicitur & de homine monstrifico, i. qui monstrosa quędam efficit & nusquam visa, veluti præstigiatores.

Τερατουργέω, ῶ, monstrosa & prodigiosa efficio, monstra & portenta edo.

Τερατούργημα, eiusmodi mõstrosum effectum, seu opus prodigiosum vel etiam facinus portentosum & monstrificum.

Τερατουργία, effectus eiusmodi prodigiosi operis, & ipsa actio edendi opus aliquod monstrosum. Sæpe & pro τερατούργημα accipitur. Theodorit. in hist. Ecclesiast.

Τεχνουργέω, artificiosè conficio, arte facio. Τεχνούργημα, factum artificiosum: seu techna.

Ὑαλουργός, & ὑελουργός, qui vitra conficit. vitrarius. Diosc.

Ὑαλουργεῖον & ὑελουργεῖον, officina vitrãria. loc⁹ vbi vitra fiũt.

Ὑλουργὸς, lignarius faber. Apoll. Rhod. Arg. l. 2.

Ὑλουργός, idem. Poll. Ὑλουργία, ἡ, opus materiarum, vel ars lignaria. Poll. l. 7. c. 24.

Ὑπουργός, adiutor. qui operam nauat. qui officium aliquod seu obsequium præstat. Item minister apud Luc. Sic & apud Phil. τὰ δὲ τῆς δημιουργῶν καὶ τὰ ὑπουργῶν δρᾶν ἀναγκαζόμενοι.

Ὑπωργός, poeticè, idem.

Ὑπουργία, adiumentum, officium, ministerium. Plut. symp. 4.

Ὑπουργέω, ῶ, operã nauo, adiuuo, inseruio, obsequor. Thuc. 1. φίλον τε γὰρ ἡγεῖται τὸν ὑπουργοῦντα. Dicitur etiam ὑπουργῶ τι τινί, vt apud Plut. in Rom. Et cum solo accus. apud Thuc. lib. 7. ὧν δὲ ἔδει τελέσαι οἱ ἐπιβάται ὑπουργοῦσιν. i. exequantur.

Ὑπούργημα & ὑπούργησις, ministerium, obsequium.

Decomp. Ἀνθυπουργέω, ῶ, vicissim operam nauo, vicissim inseruio, vicissim officium præsto, seu mutuum officium.

Ἀνθυπούργημα & ἀνθυπούργησις, officium quod vicissim præstatur, mutuum officium.

Προσυπουργεῖσθαι, ab Hesychio exp. ὑπηρετεῖσθαι.

Συνυπουργέω, ῶ, vnà subseruio, vnà operã cõfero. 2. Cor. c. 1.

Φαυλουργός, malus artifex. Φλαυρουργός idem. Apud Soph. exp. qui parua mala patrauit & leuia.

Φιλεργός, operis amans, operi deditus, sedulus. vt φίλεργος μάλιστα. Naz. apis laboriosa. Φιλεργία, sedulitas. Xen. in Oecon. & pro eodem φιλοεργία, apud Arist. rhet. l. 1.

Φιλεργέω, sedulus sum, sedulitate vtor.

Φυγεργός, fugiens opus seu opera, fugitans laboris, iners, socors.

Φυτεργός vel φυτουργός, q. d. qui circa plantas opus facit. qui plãtis laborem impendit, seu plantarum culturæ. Plato lib. 10. de rep. Deum φυτουργόν, appellat quasi formarum seu idearum conditorem.

Φυτουργέω, ῶ, circa plantas opus facio. plantis laborem impendo. plantas colo, & sero curoque. Apud Phil. de mundo, τούτων οὐδὲν οὐδ' ὡς ἱκανὸς ἐστὶ φυτουργῆσαι, Bud. interp. instar plantæ pangere.

Φυτούργημα, apud Pol. pro ipsa actione plantas colendi. Exponitur etiam plantatio consitio: item locus consitus.

Φυτουργία, idem. Phil. de mundo.

Φυτουργικός ad φυτουργίαν pertinens φυτουργικὸς πόνος, labor qui impenditur culturæ plantarum. Item peritus culturæ plantarum.

Χαλκουργός, qui æs tractat & elaborat, qui æra fabricatur. faber ærarius. Aristot.

Χαλκουργική, sub. τέχνη, ars æraria.

Χαλκουργέω, ῶ, æs præparo, vt metallarius. Χαλκούργημα, opus à chalcurgo confectum. Quidam exp. signum æneum.

Χαλκουργεῖον, officina æraria.

Χειρουργός, qui manu operatur, qui manu opus facit. Exp. etiam, opifex, operarius. in qua signif. dicitur & χειροέργης. ¶ Itẽ peculiari significatione, chirurgus. is qui medicas manus alicui admouet. qui morbos qui in solutione continui aut in partium externarum immoderatione consistunt, tollit sectione, vstione, restitutione in naturalem situm & medicamentis foris appositis.

Χειρουργία, actio, vel operatio quæ fit manibus. Dicitur de omni arte quę actionem habet manuum cum cognitione coniunctam. Plat. in Polit. ¶ Item curatio quam adhibet chirurgus Gal. Diosc.

Χειρουργικός, vt χειρουργικὴ τέχνη vel ἐπιστήμη, apud Aristot. Pol. lib. 8. scientia quæ in manuum operatione versatur, i. quæ manibus exercetur, seu quæ manus opera indiget. Item χειρουργικός chirurgicus, ad chirurgiam pertinens. Et χειρουργικὴ τέχνη vel ἐπιστήμη, ea pars medicinæ quæ sectione & vstione aliisque quæ dicta sunt, vti docet.

Χειρουργέω, ῶ, manibus operor seu opus facio. item simpl. operor. vt τὰ ἱερὰ χειρουργεῖν sacris operari, apud Isæum. Apud Arist. Pol. l. 8. χειρουργεῖν dicitur qui manu instrumenta musica pulsat. Apud Athen. χειρουργημένον ὄψον, opsonium cui coquus manus adhibuit. ¶ Item fabricor, ædifico. vt apud Plat. in Atlantico, καὶ πολλὰ γυμνάσια ἐκεχειρούργητο, multa gymnasia ædificata erant. ¶ Item manu perpetro facinus. Et apud Arist. & Æsch. in orat. [illegible] ¶ Item medicam manum admoneo, &c. Item curo per chirurgiam, seu vtendo arte chirurgię. Hippocr. Gal. & in anthol. epig. lib. 2.

Χειρούργημα, τό, opus manu factum, opificium. Plat. in polit.

Decomp. Ἐγχειρουργέω, idem quod χειρουργέω. Greg.

Συγχειρουργέω, vnà operor. apud Isæum.

Χλαμυδουργός, qui conficit chlamydes. Χλαμυδουργία, ars conficiendi chlamydes, apud Xen. in Apomn.

Χλαμυδουργικός, qui ad χλαμυδουργὸν pertinet.

Χρηστουργία, boni operis actio. vel bonum opus. Suid.

Χρυσουργός, aurifex. ex libro Sap.

Χρυσουργέω, ῶ, aurum tracto & elaboro.

Ὠμουργός, (q. d. ὠμοεργός) qui crudelia patrat facinora. ideoque crudelis, sæuus. vel etiam qui crudelia patrauit. ὁ ὠμὰ ἐργασάμενος. Hesych.

Composita ex ἀργός, i. velox.

Γλωσσαργός, ὁ, ἡ, garrulus, loquuleius, blatero, linguas, nugo, ταχύγλωσσος. Hesych.

Γλωσσαργία, garrulitas, loquacitas. Athen. Apud Luc. in Lexiph. exp. linguæ ignauia.

Λήθαργος, qui citò obliuiscitur alienius rei, ὁ τῷ λήθῃ ἀργός. Dicuntur & equi λήθαργοι qui natura sua ignaui & torpidi sunt, ac calcarium citò obliuiscuntur. ¶ Item λήθαργος siue λη-

Y θαργία,

θαργία, morbus est quem Latini veternum appellant: marcor & inexpugnabilis penè dormiendi necessitas Cels.l.3.c.20.

Ληθαργικός, qui eo morbo laborat, veternosus.

Ληθαργίζω, lethargo laboro, inexcitabili somno oppressus [sum.

Εὐληθάργητος, qui facilè labitur in lethargum.

Αἶψαργος, velox, celer, ἀργός, Suid.

Αἰψαργίζειν, festinare, celeri gradu proficisci, Aristoph. in Pace. vbi schol. deriuat παρὰ τὸ λίαν ἀργόν.

Αἰψαργισμός, ῦ, ὁ, rapidus cursus aut fuga. Item saltus, seu saltus lasciui, vt scribit idem schol. Aristoph.

Ἀπολίψαργίζειν, celeri gradu à foribus se proripere. Aristop. in Nub. vbi schol. λίπλω dici ianuam scribit, exponit etiam ἀποσκιρτᾶν.

Πόδαργος, celeres pedes habens, πόδας ἀργός, seu πόδας ὠκύς, Eust. Vide & in Ἀργός, i. albus.

Composita ab ἐργάζομαι.

Ἀνέργαστος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, incultus, inelaboratus, rudis. Luc. γῆν ἄλλως οὖσαν ἀνέργαστον. Item qui factus seu fabrefactus non fuit. l.5. εἰκόνα ἤλιν ἀνέργαστον εἶναι θέλουσι.

Ἀπεργάζομαι, efficio. Plato in Tim. ἓν ἐξ ἁπάντων ἀπεργαζόμενοι σῶμα ἕκαστον. Cicero interpr. vnum efficiebant ex omnibus corpus. Interdum etiam, facio seu conficio, fingo. vt οἱ ἀπεργαζόμενοι εἴδωλα. Xen. ¶Interdum pass. signif. vt ἀπείργαστο τελέως, Plut. affectus erat omnino, absolutus erat.

Ἀπεργασία, effectus. Apud Plat. τελειοτάτη ἀπεργασία, absolutio.

Ἀπεργαστικός idem quod ἐργαστικός.

Decomp. Ἐναπεργάζομαι, facio seu efficio in. vt apud Isoc. in Areopag. τοσοῦτον ἐκεῖνοι φόβον τοῖς πονηροῖς ἐναπειργάσαντο, tantum in malis effecerunt metum, i. tantum improbis metum incusserunt. Exponitur etiam fabricor, conficio.

Συναπεργάζομαι, conficio, simul efficio, in re aliqua efficienda iuuo. in re conficienda meam operam accommodo. actioni subseruio vt fabularum actores scriptorésve συναπεργάζεσθαι dicuntur quum gestu, habitu, totáque actione, rem quæ geritur, ita referunt & imitatione repræsentant, vt hæc subiecta oculis appareat, nec narrari, sed fieri videatur. Aristot. in poetica. δεῖ δὲ τοὺς μύθους συνιστάναι, καὶ τῇ λέξει συναπεργάζεσθαι ὅτι μάλιστα πρὸ ὀμμάτων τιθέμενον. vbi tamen interpr. loquutione construere. Ibidem, ὅσα δὲ δυνατὸν καὶ τοῖς σχήμασι συναπεργαζόμενον ποιεῖν.

Διεργάζομαι, elaboro, excolo. Et διεργάζομαι γῆν, colo terram, subigo, Theophr. & διειργασμένη γῆ, culta terra. Item, corrumpo, vitio, Bud. ex Pausania. Et pass. διείργαστο ἂν τὰ Περσῶν πράγματα ex Herodoto, actum fuisset de rebus Persarum. ¶Item, interficio, Plutarch. de Lucret. ἑαυτὴν διεργασαμένην.

Decomp. Ἀδιέργαστος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, inelaboratus. Isocr. ad Phil. ἐγὼ δὲ ἐρῶ τόπον ἴδιον καὶ παντάπασιν ἀδιέργαστον, inexplicatum absolutum difficilem.

Προδιεργάζομαι, antè elaboro. Item pass. γλῶττα προδιεργάζεται, apud Aristot.

Δυσέργαστος, factu difficilis.

Ἐνεργάζομαι, facio in. vt ἐνεργάζεσθαι γλῶτταν τῷ στόματι, facere linguam in ore. Sæpe exp. ingenero. Plutarchus, τὸ δὲ φιλόδεες ἐνεργάζεται καὶ πιθανὰς φαντασίας, ingenerat, efficit. Idē in Numa, ἐνεργάζεται ταύτην διάθεσιν ὑπηκόοις. Apud eūdem in Lycurgo itémque Polyb. ἐνεργάζεσθαι ἐπιθυμίαν τινός.

Ἐξεργάζομαι, perficio, absoluo, effectum reddo. Xen. Exp. perpetro, apud Pausaniam de Atreo, ἀλλὰ τῷ Θυέστῃ παίδων σφαγὰς καὶ τὰ ἀδόμενα ἐξεργάσατο. Item euerto, destruo, occido, Bud. ex Herodoto. Passiuè etiam sæpe sumitur. vt ἐξειργάσθη ὑπὸ Αἰμυλίου Plut. in Numa. Sic τὸ ἐξειργασμένον, Soph. in Aiace. Item ἐξειργάσμεθα, actum est de nobis, periimus, ex Euripide. Ἐξειργασμένως perfectè, ad amussim.

Ἐξεργασία, absolutio. Fab. l.8.c.3. de ornatu loquens, ἐξεργασία est in efficiendo opere proposito: cui adiicitur ἐπεξεργασία, repetitio probationis eiusdem, & cumulus ex abundanti.

Ἐξεργαστικός, ad perficiendum idoneus. Et τὸ ἐξεργαστικὸν τῆς πραγματείας ex Macc.2. effectio rei.

Decomp. Ἐπεξεργάζομαι (q.d. superefficio) effectum opus expolio. Item absoluo. Basil. Item efficio. Demosth.

Ἐπεξεργασία, operis consummatio & expolitio. De qua voce, vide in ἐξεργασία.

Ἐπεξεργαστικῶς, cum quadam operis expolitione. vnde ἐπεξεργαστικώτερον exponitur apud Basilium exactius, perfectius.

Προσεπεργάζομαι, ad expolitionem operis aliam addo, insuper expolio, exactissimè tracto. Προσεπεξεργασία, apud rhetores, expolitio secunda.

Ἐπεργάζομαι, colo, aro, subigo. Luc. τυτὶ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος. Ab Æschine autem poni ait Budæus pro colere, vel iterum colere. Idem scribit sibi videri Platonem vti verbo ἐπεργάζεσθαι pro, plus æquo arare pro suo, plus agro suo arare, & eius terminos [egredi]. Affert præterea ex Pausania pro sculpere, seu in summo sculpere. & ἐπειργασμένον pro affabrè facto. Apud Nazianz. ἐπεργασάσθω τὸ τάλαντον, exp. exerceat talentum.

Ἐπεργασία, ius arādi inter se, communio culturæ inter duos duos populos. Item aratio quæ fit vltra terminos. vide Platonem apud Bud. Et simpliciter pro aratione seu cultura (sicut ἐπεργάζομαι, pro aro, colo) apud Thucyd. lib.1. ἐπικαλοῦντες ἐπεργασίαν Μεγαρεῦσι τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς, obiicientes Megarensibus culturam agri sacri.

Κατεργάζομαι, conficio, effectū reddo, perficio, perago. Xen. Apud Platonem accipitur & pro subiicio mihi, item supero. vnde & Thuc. κατεργάσασθαι & κρατῆσαι alicubi pro eodem dixit. Sic Herodotus, κατέργαστο τῷ Κύρῳ τὸ ἔθνος, gens à Cyro subacta erat. Itē conficio, i. concoquo. Bud. ex Theoph. Item cōficio, i. cōsumo, profligo & interficio. Herodia.3. ῥᾳδίως κατεργασάμενος πρεσβύτην τε καὶ παιδάριον. Item pro simplici ἐργάζομαι, vt Andocides 11. οἱ στρατηγοὶ γενόμενοι καλόν τι τὴν πόλιν κατεργάζονται. Et κατεργαζομένη γῆ. Theophr. terra culta.

Κατεργασία, confectio. Item opificium, Bud. Et κατεργασία γῆς, Theophr. aratio, subactio. Itē κατεργασία τροφῆς, cōcoctio.

Decomp. Ἀκατέργαστος, inelaboratus, impolitus, rudis Dionys. Longin. [pomn.4.

Δυσκατέργαστος, qui nō facilè cōfici seu effici potest. Xen. a-

Εὐκατέργαστος, qui facilè confici seu effici potest, effectu facilis. Arist. Rhet. l.1. Interdum, superatu facilis. At γῆ dicitur εὐκατέργαστος, terra quæ facilè subigitur. Itē cōcoctu facilis.

Συγκατεργάζομαι, vnà conficio, adiuuo in conficiendo seu efficiendo, vt συγκατεργάζομαί σοι τὴν ἀρχὴν Herodo. te adiuuo ad regnum occupandum.

Περιεργάζομαι, vide suprà in περίεργος.

Προεργάζομαι, priùs seu antè conficio. Thuc. l.8.

Προσεργάζομαι, præterea facio seu efficio, aliquid operis addo.

Συνεργάζομαι, conficio, subigo, B. ex Theophr. οἱ συνειργασμένοι λίθοι, ex Thuc. lapides non coagmentati, vel non politi.

Ὑπεργάζομαι, clàm facio seu efficio, Plut. in Galba. Et pro προεργάζομαι, vt Eccl. τῷ ἀπόρῳ νεὸν ὑπεργάζεσθαι: quod alibi προεργάζεσθαι. Et pro subigere, (de terra dictum) ex Philone de mundo. τὴν σκληρόγαιον ὑπεργάζεσθαι.

Προϋπεργάζομαι. (Decomp.) antè efficio clàm.

Προϋπεργασία, apud rhetores exp. præmunitio, quâ antè vtimur vt confirmetur id quod subiecturi sumus. vt si testem producturi, antè ei fidem habendam esse doceamus.

Ἔργω, vide in Εἴργω. Ἔρδω, vide in Ῥέζω.

Ἐρία, ἐριοῦς, vide in Εἶρος.

ἘΡΕΒΙΝΘΟΣ, ῦ, ὁ, cicer, leguminis genus de quo Diosc. & Gal. ¶ Item pudendum virile, vt testatur Aristot. schol. in Acharn. πέοσιν ἂν ἐρεβίνθους, itidémque in Ran.

Ἐρεβίνθινος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, cicerinus, è cicere factus. Ἐρεβίνθινος Διόνυσος cicerinus Bacchus: prouerb. apud Hesych. & Suid.

Ἐρεβίνθειος, idem quod ἐρεβίνθινος.

Ἐρεβινθιαῖος, pro eodem. vt ἐρεβινθιαῖον μέγεθος Diosc. magnitudo quanta est ciceris.

Ἐρεβινθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem cum præcedentibus. vt ἐρεβινθῶδες φύλλον, ex Theoph. hist. pl. l.6. pro folio ciceris. Item ciceri similis, ciceris speciem præ se ferens.

ἜΡΕΒΟΣ, εος, τὸ, erebus, orcus, inferi, orci tenebræ seu caligo. Od.κ. Εἰς ἔρεβος στρέψας. Il.θ. Ἐξ ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ ἀΐδαο. Hesiod. in Theog. Ἐκ χάεος δ' ἔρεβός τε μέλαινά τε νὺξ ἐγένοντο.* Quidam ab ἔρα, i. terra: alij ab ἐρέφω (tego) deduci putant, quòd à terra tegatur.

Ἐρεβόθεν, ex erebo, ex orco, ex orci tenebris, aut simpl. è tenebris.

Ἐρεβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tenebrosus, profundus.

Ἐρεβεννός, ῦ, ὁ, tenebrosus, caliginosus. Il.χ. νεφέων ἐρεβεννῶν. Et νὺξ ἐρεβεννή, apud Hesiod.

Ἐρεμνός, dici existimatur, quasi ἐρεβεννός, tenebrosus, caliginosus, niger. Il.δ. ἐρεμνὴν αἰγίδα, Eust. exp. σκοτεινήν. Sic ἐρεμνὸν αἷμα, apud Soph. idem quod κελαινὸν Homero. Exponitur etiam terribilis, horrendus.

Ἐρεσμα, ἐρεσμός, vide in Ἐρείκω.

Ἐρείνω, vide in Εἴρω, i. dico.

ἘΡΕΘΩ, irrito, prorito, lacesso. Il.α. ὅταν μ' ἐρέθησιν ὀνείδεσιν, pro ἐρεθίζῃ. *Eustath. dicit ἐρέθειν esse εἰς ἔρεν θυμικὴν παρακινεῖν: alibi autem deriuat ab ἔρις, i. εἰς μάχην συμπλέκειν.

Ἐρεθίζω, F. ίσω, idem quod ἐρέθω. Il.α. μή μ' ἐρέθιζε. vtitur & Diosc. & Synes. epist. 57.

Ἐρέθισμα, τὸ, irritamen, irritamentum. apud Athen. lib.13. & Appian. Ἐρεθισμός, ὁ, irritatio, proritatio, prouocatio. Hippocr. aphor. lib.1. Apud Diosc. ἐρεθισμοὶ ἐντέρων, exp. intestinorum rosiones.

Ἐρεθιστής, ῦ, ὁ, irritator, prouocator. Ἐρεθιστικός, irritatorius, proritandi seu prouocandi vim habens.

Composita.

Ἀντερεθίζω, irrito, instigo, ad iram prouoco.

Ἀντερεθίζομαι, irritor, instigor, ad iram prouocor seu incitor, Thuc. παντὶ δὲ τρόπῳ ἀντερεθισθεῖσα ἡ πόλις.

Διερεθίζω, irrito. Appian. Διερέθισμα, irritamentum.
Ἐξερεθίζω, irrito, prorito.
Ἐπερεθίζω, idem. Ἐπερεθισμὸς, ὁ, irritatio, proritatio.
Εὐερέθιστος, facilè irritabilis iracundus. ex Strab.
Κατερεθίζω, irrito seu incito Gaza de senect.
Ὑπερεθίζω, q. d. subirrito, aliquantum irrito.

ἘΡΕΊΔΩ F. είσω, figo, firmo fulcio. Eurip. εἰς γῆν δ' ἐρείσας ὄμμα. In Epigr. ἐπ' ἐμοὶ ἐρείδοι ἴχνος. Apol. Arg. 1. ἐπὶ χθονὸς ὄμματ' ἐρείσας. Interdum accipitur neutraliter pro, incumbere seu decumbere, itémque pro ingruere. Gal. ad Glauc. lib. 1. εἰς δ' ὅλης αὐτῆς ἐστι ... ἄλγημα ... μορίων ἐρείδει σφοδρότερον. Plut. in Numa. ξίφος ἐπὶ τὴν γῆν ἐρείσαντος ἅμα ζάλη. Idem in Crasso, ... ξίφεσι ... ἐρείσαντα αὐτὸν ... τῆς σχεδίας. ¶ Apud Aristoph. in equit. ἐρείδειν κρημνοὺς exp. eiaculari. ¶ Apud eundē in Concion. ... ἐρείδειν, ... coire. ¶ Ex eodem in Ran aff. & pro συντόμως τι ποιεῖν, vide schol.

Ἐρείδομαι interdum pro pedem figere, firmari, sistere se, vt inquit Bud. ex Greg. Particip. ἐρεισάμενος innixus, nixus, vt Il. ... ἐρεισάμενος, cui sceptro innixus. Apol. Arg. 1. ἐρειδόμενον ... Apud Hom. Il. η. ὁ δ' ὕπτιος ... ἐρείσθη, exp. stratus est.

Ἔρεισμα, τὸ, firmamentum, fulcimentum, fultura. Exp. & columen, apud Luc. τὸ ἔρεισμα τῆς Ἀθηναίων.

Composita.

Ἀντερείδω contrà fulcio, vel ex aduerso fulcio. Item obnitor, vt Bud. exp. apud Luc. καὶ ἐπὶ τράχηλον αὐθέντης τῷ Ἑρμῇ, ὅμως ἀντιβαίνοντες καὶ ὕπτιοι ἀντερείδοντες. Est etiam renitor, nō cedo, vt quæ præ duritie non cedunt tactui. Xen. Pæd. 8. ὅπως μὴ ἀντερείδῃ τὸ ἀποδόν, ἀλλ' ὑπείκωσιν αἱ ἐπίδες. Apud Plu. ἀντερείδει τοῖς βαρβάροις, exp. barbaris resistit.

Ἀντέρεισμα, & ἀντέρεισις, renixus obnixa firmitas.

Ἀντηρίς, ίδος, ἡ ligoum vel pila structuram inclinatam fulciens, tibicen. Item ἀντηρίδες structuræ lapideæ ædificia editiora vtrinque fulcientes. Thuc. Habetur & ἀντηρὶς ac ἀντηρίς εἰδος, apud Eust. Et ἀντήρης πληγὴ plaga quæ alicui infligitur firmata manu aduersus eum. Vide & comp. ab Ἐρίζω.

Ἀπερείδω vel ἀπερείδομαι, firmiter figo, vt ἀπερείδω τὴν βάσιν. Item firmiter adigo, infligo, impingo, incutio. Plut. de nece Cæs. εἰς ἓν ἀπερειδόμενοι σῶμα πληγὰς τοσαύτας. Item ἀπερείδομαι, incumbo, innitor. Synes. de insomn. καὶ τὸ δακτύλω κακὸν εἰς τὸ βαθύτερον ἀπερείδεται. Metaph. Polyb. ἀπερείδοντο ἐπὶ τὰς τελευταίας συνθήκας, incumbebant in fœdera, in fœderibus præcipuè defensionis vim ponebant. In epist. Phal. ἀπερείσασθαι τὸν βίον, effundere vitam & proiicere.

Ἀπέρεισις, innixus seu actio ipsa innitendi, aut incumbendi.

Decomp. Ἐναπερείδομαι idem ferè quod ἐναποσκήπτω.

Ἐπαπερείδω, sic dicitur ἀπερείδω.

Ἐπαπερείδομαι, innitor, fulcio me.

Προσαπερείδομαι, aff. pro annitor.

Συναπερείδω impingo, infigo, vt συναπερείσας ἐπὶ τῷ Καίσαρι τὴν διάνοιαν. ex Plut. in Cic.

Συνεπαπερείδω, vnà & simul impingo.

Διερείδω, infigo. Διερείδομαι innitor. Eurip.

Ἐνερείδω, impingo, illido. ἐνερείσατο γαίῃ, terræ illisus est, Apol. apud Diosc. lib. 3. c. 26. ἐνερειδόμενα στομάχῳ, quæ stomacho inhæserunt.

Ἐξερείδω, fulcio. Exp. & roboro.

Ἐπερείδω, infigo, validè firmo & impingo, seu imprimo. Il. η. ἐπέρεισε δ' ἶν' ἀπέλεθρον.

Ἐπερείδομαι, incumbo, nitor. Apud Gal. τὴν διάνοιαν ἐπε... (ρειδόμεθα. actiuè.

Ἐπέρεισμα infixio.

Ἐπέρεισις, illisus. vt ὀδόντων ἐπέρεισις, Diosc. dentium illisus. Item pro applicatione intellectus & incubitu in rem intelligibilem & quasi impressione, apud Themist.

Decomp. Συνεπερείδω simul infigo, &c.

Κατερείδω exp. superimpono.

Προσερείδω affigo allido. Allido, vt telum vibratum, inquit Bud. Vel pass. allidor, affigor.

Συνερείδω, defigo. Item impingo, incumbo, impressionem facio B. ex Polyb.

Συνερείδομαι, infigor. vt Eurip. χέρας δεσμοῖς συνερεισθέντες, infixi manus vinculis i. habentes manus infixas.

Συνερειστικὸς, suo nixu se continens Plut.

Ὑπερείδω, suffulcio, fulcio, sustineo. vt ὑπερείδων ὀροφὴν κίων, Plut. in Rom. columna tectum fulciens. Item confirmo, animū addo timenti, & eum recreo. B. ex Herodiano.

Ὑπέρεισμα, fulcimentum, fultura, sustentaculum.

Ὑπέρεισις, idem.

Ὑπερειστικὸς, (q. d. fultorius) ad fulciendum seu sustentādum aptus. vt ὑπερειστικὴ βακτηρία. ex Greg.

ἘΡΕΊΚΩ, F. ξω, frango, cōfringo, contundo, idem quod ῥήσσω, inquit Eust. Hesiod. οἱ δ' ἀροτῆρες ἤρεικον χθόνα δῖαν. ¶ Itē neutraliter, frangor, confringor, vt Il. ρ. ἤρεικε δ' ἱππόδασεια

κόρυς ἀμφὶ δ' ὀρὸς αἰχμῇ. Eusthatius enim hic ἤρεικε, exp. ἐσχίσθη & ἐρράγη. Pro eodem legitur & ἐρείκω apud Hippocr. γυναικ. lib. 2. ζειὰς ἐρείξαντα ξὺν τοῖσι κελύφεσι. Et alibi.

Ἐρείκομαι, frangor, confringor, findor. Il. ν. v. 441. δὴ τότε γ' αὖον ἄϋσεν ἐρεικόμενος περὶ δουρί. Pro eodem scribitur & ἐρίκομαι.

Ἔρειξις, εως, ἡ, fractio, vel fissio.

Ἐρεικτὸς, exp. contractus, fresus, vel fissus vt ὄσπρια ἐρεικτά. ἔτνος ἐρεικτὸν faba fresa, lomentum. Pro eodem legitur & ἐρικτὸς, vt Leuit. c. 2. & apud Hippocr. γυναικ. lib. 2. Inuenitur & ἤρικτος.

Ἐρεγμὸς, ὁ, ὁ faba fresa fractáque, molam tamen nondū experta nec in farinam redacta, sed cruda adhuc & incocta. De aliis etiam leguminibus, itémque radicibus eodem modo factis dicitur, nomine ipsorum apposito, vt ἐρεγμὸς ... ἐρεγμὸς & ... aut ... ἐρέβινθου. Inuenitur scriptum & ἐρεγμός. Apud Erotianum dicitur ἐρεγμὸς propriè significare, in duas partes diuisam fabam.

Ἔρεγμα, τὸ, idem quod ἐρεγμός. Pro quo inuenitur & ἔρεγμα.

Ἔρεγμα, pro pulmento quodam ex leguminibus contractis, apud Aristoph.

Ἐρέγμινος (adiect.) vt ἐρέγμινον ἄλευρον, Dioscor. farina ex fabis fresis. Quidam interpr. fabæ lomentum.

Ἐρείκη, ἡ, erice: arbor fruticosa, de qua Diosc. lib. 1. c. 18. Scribitur & ἐρίκη. Huius meminit & Plut. in li. de Iside & Osiride. Eust. ab ἐρείκω deducit.

Ἐρείκαιον μέλι, mel syluestre, ex arboris illi° florib. collectū.

Ἐρεικώδης, εος, ὁ, ἡ, erica abundans.

Ἐρεικίδες, Hippocrati sunt ordea crassius diuisa. vt Gal. exp. Scribitur & ἐρικίδες.

Ἐρείκιον, Gal ait esse dictum τὸ ἐρείκιον, quòd sit εὐθραυστον i. facilè frangile seu facilè friabile.

Ἐρεικώδης, Suidæ est locus diruptus ac scissus.

Composita.

Ἀνέρεικτος siue ἀνέρεκτος, qui fresus fractusq; non est, mola nimirum aut pistillo. Et ex consequente pro, non cribratus perpurgatusque incerniculo, quia cribari nequit quod fresum fractūmque mola aut pistillo non est. Apud Hippo. ... παθῶν ἀνέρεικτος ἄρτος, qui est ex tritico ἀνερείκτῳ, cui opponitur panis qui est è pura farina. Ἀνήρεικτος, idem.

Κατερείκω frango contundo, Aristop. in Vesp. θυμὸν καθερείξαι.

ἘΡΕΊΠΩ, F. ψω, euerto, disturbo, prosterno, demolior. Xen. ὁ δὲ Κῦρος μηχανὰς ἐποίει τὰς ὡς τῶν ... ἐρείψων τὰ τείχη. Plut. in Cimone. τὰς ... εἰκιῶν ὁ σεισμὸς ἤρειψε. ¶ Ἤριπον interdum neutraliter exp. cecidi, lapsus sum, Il. ν. Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς. Sic Hesiod. ἤριπε γηθεῦσα.

Ἐρείπομαι, euertor, prosternor. Soph. in Aiace, ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐριφθεὶς ἧστο prostratus, iacens.

Ἐρειψίμος, ὁ, ἡ, caduius, ruinosus, q. d. labilis. ex Eurip. ἐρειψίμων στέγος.

Ἐρείπιον, τὸ, collapsum seu semicollapsum ædificium, collapsi ædificij (aut ex parte collapsi) reliquiæ rudera. Pausan. Vide & Soph. suprà in Ἐρείπομαι.

Ἐρειπόω, euerto disturbo, idem quod ἐρείπω.

Ἐρίπνη ἡ, cacumen vel rupes. Secundum quosdam ἐρίπναι dicuntur præruptæ rupes, & fragmēta montium παρὰ τὸ ἐριπεῖν τὸ ποιεῖν. Vide in Comp. ex Πτίω. Vtitur Nicand. in Ther. & Apollon. Arg. lib. 2.

Composita.

Ἐξερείπω, idem quod ἐρείπω. Hesiod.

Κατερείπω, deiicio diruo, plut. & Herodian.

Συνερείπω, euerto. Συνερείπομαι, euertor, Greg. τῇ δὲ τούτων καταστροφῇ συνηρειφθῆ καὶ τὰ βασίλεια.

Ἐρείω, vide in Εἴρω dico. Ἔρεμνος, vide in Ἔρεβος.

ἘΡΈΠΤΩ, & ἐρέπτομαι, edo, vescor, comedo. *(Propriè de brutis, quasi ἀπὸ τῆς ἔρας, i. à terra, in quam inclinata eduntur sit quasi ἔραν κύπτειν. Interdum tamen hominib. quoq; tribuitur: atque adeò Pollux esse ait raptim edere, item affatim edere:) Nonn. ἄρτον ἐρέπτων, pane vescens. Il. λωτὸν ἐρεπτόμενοι. Et Aristoph. in Eq. φασὶ γὰρ αὐτὸν ἐρεπτόμενον τὰ τῶν ἰχθύων ἀνίων.

Ἀνερέπτω vel ἀνερέπτομαι, (comp. pro ἀνηρέπτω & ἀνερέπτομαι. pleonasmo τοῦ ε, vt ait Eust.) rapio. Od. α. & Il. υ. Item ἀνερέπτομαι, pass. signif. rapior.

ἘΡΈΣΣΩ, vel ἐρέττω, remigo. Od. ι. & μ. αἱ δὲ προσερέσσαντες ἐρέσσειν. Et passiuè, ἐρεσσομένη νηῦς apud Apollonium, quæ remigando impellitur. ¶ Metaphoricè ἐρέσσων πόδα, apud Eurip. impellens pedem, seu mouens. ... ἐρέσσειν ἀπειλὰς, minas iactare. & ἐρέσσειν πτεροῖς ex Euripide, alis remigat i. volat.

Ἐρεσία ἡ, remigatio, ... Dicitur tamen potius εἰρεσία, vt apud Hom. Od. λ. & μ. & Polyb. lib. 16. & metaph. apud Luc. εἰρεσία πτερῶν. remigium alarum.

Ἐρέτης, ου, ὁ, remex. Od. α. & Plut.

Ἐρετικὸς, ad remos pertinens. Ἐρετικὴ, sub. τέχνη, ars remigatoria, ars remigandi. Plat.

Ἐρετμὸς, ῦ, ὁ, & ἐρετμὸν, τὸ, remus. Hom. Od. λ. Od. μ.

Ἐρετμόω, ῶ, remis instruo, itē remigo. Nonn. χεῖρας ἐρετμώσας.

Composita: ac primum ex ἐρέσσω.

Διηρέσσω, à quo irregulariter διήρεσα. Od. ξ. χερσὶ διήρεσα, manibus remigaui, manibus tanquam remis vsus sum.

Περιερέσσω, remigo. Hesych. & Suid.

Προηρέσσω, remigando promoueo, seu subduco. Hom.

Συνηρέσσω, simul remigo.

Composita ex εἰρεσία.

Δυσειρεσία, ἡ, difficilis vel mala remigatio, aut etiam infausta, Suidæ τὸ κακῶς ἐρέσσειν.

Παρεξειρεσία, q. d. pars nauis quæ est extra remigationem, i. in qua non remigatur, quasi παρὲξ τῆς εἰρεσίας. Thuc.

Προεξειρεσία, nauis pars in qua remigatur. Suid.

Ὑπηρέσιον, ῦ, τὸ, pellis aut aliud quidpiam quod remiges sibi substernebant. Poll. Hesych. & Thuc. in lib. 2.

Ὑπηρεσίαι, eidem Thucydidi sunt naues administræ earum quæ armatos portant: aut etiam seruitia earum, inquit Bud. addens Arrianum videri accipere pro remigibus, quod & sing. num. ὑπηρεσίαν significare apud Demosthenem ait. Sed ὑπηρεσία frequenter ponitur pro quolibet ministerio, & pro opera quæ nauatur quapiam in re. Synes. epist. 145. ὑπέστη γὰρ τὴν ὑπηρεσίαν αὐθαίρετος.

Composita ab ἐρέτης.

Αὐτερέτης, ῦ, ὁ, miles qui ipsemet remigat. Thuc.

Μονερέτης, solus remex. in Epigr.

Ὑπηρέτης, ῦ, ὁ, minister, famulus. Et fœm. ὑπηρέτις, ιδος, ἡ, ministra. Xen. Pæd. 2. Aristot. Pol. 1. Interdum ὑπηρέτης est minister publicus, apparitor. Xen. Hell. 2.

Ὑπηρετικὸς, famularis, seruilis. Xen. Pæd. 2. Ὑπηρετικὰ πλοῖα dicta fuerunt actuaria quædam nauigia quæ maioribus nauibus inseruiebant.

Ὑπηρετέω, ῶ, ministro, inseruio, operam nauo alicui. Dem. pro cor. ὑπηρετεῖν τοῖς ἐπιταττομένοις. Item cum dat. & accusat. Xen. Pæd. 4. σὺ ἡμῖν τί ἀντὶ τούτων ὑπηρετήσεις; Budæus ab Isocr. accipi ait pro, obsequor, seu impendo obsequium. Idem apud Aristot. eth. 8. καὶ οὔτε δέονται φαύλων, οὐθ' ὑπηρετοῦσι τοιαῦτα. exp. non obsequuntur amicis in talibus. A Thucydide etiam pro suppeditare seu subministrare sumi ait.

Ὑπηρετοῦμαι, mihi ministratur. Actiuè quoque interdum, vt Xen. Hell. 5. ὥστε ἐκείνους πάντα ὑπηρετεῖσθαι ὅσων ἂν δέοιντο.

Ὑπηρέτημα, ministerium. Plat. Budæus apud Antiph. ait esse ministerium, i. functionem. Item obsequium.

Ὑπηρέτησις, ministerium, Aristot. Rhet. 2.

Ὑπηρετητικὸς, q. d. ministratorius, i. ad ministrandum aptus, seu ad obeunda ministeria.

Dec. Ἀνθυπηρετέω, ῶ, vicissim operam nauo, officiū seu obsequiū vicissim præsto. Aristot. ἀνθυπηρετεῖν δεῖ τῷ χαρισαμένῳ.

Ἐξυπηρετέω, ῶ, & ἐξυπηρετοῦμαι, in act. signif. pro simplici, vt Basil. ἐξυπηρετούμενοι τῷ κτίσαντι.

Ἀνυπηρέτητος, ministris carens.

Composita ab ἐρετμός.

Δολιχήρετμοι, naues Homero, longos habentes remos: aut diuturnæ remigationi sufficientes, vide Eust.

Εἰκοσήρετμος ναῦς, nauis habens viginti remos.

Ἐπήρετμοι naues, remis instructæ. Ἐπήρετμοι ἑταῖροι ad remigandum parati, vtpote qui iam ipsis remis velut incumbunt, aut eis astant.

Εὐήρετμος, bonos habens remos, bonis remis instructus.

Ἰσήρετμος, totidem seu æquales remos habens, Eurip. in Iphig.

Λευκήρετμος, nauis, Euripidi albos habens remos.

Συνηρετμεῖν, vnà remigare. Item metaph. concorditer aliquid facere, concordare, conuenire.

Φιλήρετμος, studiosus remorum, i. rei nauticæ. Hom.

Alia composita, in ήρης desinentia.

Ἁλιήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, vt apud Euripid. ἁλιήρης κώπη, qua remigant in mari.

Ἀμφήρης, vtrinque instructus remis, à cuius vtraque parte remigari potest, vt ἀμφήρεις νῆες. Metaph. ἀμφῆρες στόμα, vtrinque comedens, vel vtrinque instructum dentibus. ἀμφήρης αὐλός, qui vtraque manu teneri potest.

Ἀμφηρικὸν ἀκάτιον, ambireme acatium, in quo vnusquisque remex remis binis remigat. Thuc.

Ἀντήρεις πλαγαί, apud Soph. in Electra, sunt qui dictas putent sumpta metaphora à remigibus æquali connixu nauem impellentibus. Vide & comp. ab Ἐρείδω. Ἀντήρης expon. etiam, qui iuxta alium remigem sedet & remigat: contendens remigādo.

Διήρης, εος, ὁ, subaudi ναῦς, (vel διῆρες πλοῖον) biremis, nauis quæ binis remis agitur.

Sic τριήρης, triremis. Τριηρικὸς, ad triremem pertinens. Et τριηρίτης, remex triremis. Plutarch. in Themist. Apud Thuc. autem τριηρίται, triremibus aduecti. Et τὸ τριηρικὸν ex Aristot. pro multitudine nauali. Sic dicitur τετρήρης, quadriremis.

Πεντήρης, quinqueremis.

Ἑξήρης nauis sex ordinum. Sic ἑπτήρης, ὀκτήρης, ἐννήρης, δεκήρης, ἑνδεκήρης, δωδεκήρης, τρισκαιδεκήρης, πεντεκαιδεκήρης, ἑκκαιδεκήρης, εἰκοσήρης, Τεσσαρακοντήρης, Τεσσαρακοντήρης, nauis septem ordinū, octo, nouem, decem, &c. de quibus vide Bayf.

Ἐνήρης, nauis remigio instructa. Plut. in Bruto.

Ἐνήρης, vniremis. Pachym.

Ἐπήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, paratus & instructus propriè ad remigationem, vnde nauigium dicitur ἐπῆρες, apud Suid. itidem ἐπῆρες κελήτιον, apud Arrianum.

Εὐήρης, remigationi aptus & accommodus. vt εὐήρης ἐρετμόν, & Hom. εὐήρη σκάφη. Plut. naues expeditæ & quasi versatiles.

Κρατήρης pro εὐήρης, vt κρατήρες πλοῖον. Herodot. in Vrania, nauis instructa & parata.

Κωπήρης, & κωπῆρες πλοῖον. Thuc. lib. 4. nauis quæ remis agitur, nauigium actuarium. Item nauta remum tenens κωπήρης dicitur. Alciphr.

Μονῆρες πλοῖον, nauigium quod vnicum habebat per transtra & sedilia remum, non binos aut ternos: licet alioqui pluribus remis ageretur. Bayf. Item μονήρης, solitarius, solivagus, vide in Μόνος.

Ποδήρης ναῦς, dicitur ἡ ἐρεσσομένη ποσὶν, i. κώπαις. Eust. & Hesych. Vide & comp. ex Ἄρω.

Ὁμηρέω, quomodo huc pertineat, vide in Ὅμηρος.

Alia composita in ορος desinentia.

Εἰκόσορος ναῦς, nauis quæ viginti remis agitur. Sic τριακόντορος, quæ triginta, πεντηκόντορος, quæ quinquaginta, vide Bayf.

ἘΡΕΣΧΕΛΕΏ, ῶ, f. ήσω, cauillor, scommate illudo, aut etiam scommate irrito, vel ludificor, mendacio illudo. Plato in Phędro, ἐσπούδακας, ὦ Φαῖδρε, ὅτι σου τῶν παιδικῶν ἐπιλαβόμενος ἠρεσχέλησά σε, seriò contendis & enixè, ô Phædre: quoniam tuos amores compellaui, te ludificans, te deludens, & ioco irritans. Et Luc. ἐρεσχελεῖν βουλόμενοι αὐτὸν καὶ διερεθίζειν. ¶ Item contendo & rixor, apud Hermog. vt testatur idem Bud.

Ἐρεσχελοῦμαι, cauillis & verbis ludificatoriis ac territantibus impetor. Greg. ἐπειδὰν ἐρεσχελεῖται παρὰ τῶν βουλομένων παντός.

Ἐρεσχελία, ἡ, ludificatio, contentiosa disputatio. Gregor. ἡ περὶ ταῦτα ἐρεσχελία.

Ἐρέτης, ἐρετμὸς, vide in Ἐρέσσω.

ἘΡΕΎΓΩ, Fut. ξω, Aor. 2. ἤρυγον, ructo. Sic & passiuum interdum, vt διαδέχεται ἐρεύγεσθαι. Alexand. Aphrod. fœtidum ructum emittere. Item ἐρεύγεσθαι φωνήν (q. d. ructare vocem) emittere vocem. Fluuij quoque dicuntur in mare ἐρεύγεσθαι, vndas suas in mare deuoluere, quasi eructando & euomendo. ¶ Eustathius indicat ἐρεύγειν esse etiam, τὸ κατὰ βίας ἀναπέμπειν πνεῦμα, vt ἤρυγεν ἑλκόμενος ὡς ὅτε ταῦρος. vnde esse dictum ταῦρον ἐρύγμηλον, Iliad. σ.

Ἐρευγμὸς, ῦ, ὁ, ructatio, eructatio, ructus.

Ἐρευγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ructus mouens, vt ἐρευγματώδης βοτάνη, ructatrix herba, πνεῦμα ἐρευγματῶδες, spiritus ructuosus.

Ἐρευκτικὸς, idem. Diosc.

Ἐρυγμὸς, ructatio. Aristot.

Ἐρυγματώδης, ructus mouens, vt ἐρυγματώδης νόσος. Hippocr. morbus ructuum effectiuus & flatuosus.

Ἐρυγὴ, idem quod ἐρυγμός.

Ἐρύγμηλος pro ἐρύγηλος, per pleonasmum τοῦ μ. vnde Il. σ. ταῦρον ἐρύγμηλον grauiter boantem.

Ἐρυγγάνω, idem quod ἐρεύγω, seu ἐρεύγομαι, ructo, hisque vsitatius in prosa.

Ἐρυγμαίνω, eructo. Hesych.

Composita.

Ἀνερεύγω, vel ἀνερεύγομαι, eructo, propriè sursum eructo. De fluuiis interdum dicitur, metaphoricè pro emitto quasi eructando. Apoll. Arg. 2. ἀνερεύγεται εἰς ἅλα βάλλων.

Ἀπερεύγω & ἀπερεύγομαι, idem.

Ἐνερεύγω, eructo in, irructo, Aristoph. in Vesp. Τῷ πρώτῳ κάκιστον ἐπιτίμιος ἐνήρυγεν.

Ἐξερεύγω, eructo, ructu effundo.

Ἐξέρευγμα, τὸ, id quod ructu eiectū est, id quod eructatū est.

Κατερεύγω, eructo in, seu ructu effundo aut efflo in. Aristoph. in Vesp.

Ὀξυρεγμία, ἡ, acidus ructus, qui videlicet flatum sapore acidum à ventriculo ad os refert. Hippocr. in Aphor. lib. 6.

Ὀξυρεγμιώδης, qui acidum ructum emittit, qui acidum ructat. Hippocr.

Ὀξυρεγμιάω, ῶ, acidum ructo. Diosc.

Decomp. Κρομμυοξυρεγμία, fœtidus ructus, qualis eorum qui cepas ederint. Aristoph. in Pace, ὄζει κρομμυοξυρεγμίας.

Προσερεύγω, adructo: vel cum ructu afflo. Iliad. ο. v. 620. τὰ κύματα προσερεύγεται πέτρην. Et apud Athen. lib. 6.

ἘΡΕΥΘΟΣ, εος, τὸ, rubor. Propriè ita dici putatur rubor eorum qui rubescunt.

Ἐρευθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ruber.

Ἐρευθήεις, poet. rubicundus, ruber.

Ἐρευθέδανον, herba quæ Lat. rubia, de qua Diosc.

Ἐρευθι-

Ἐρευθέδανον, alia herba & diuersa à superiore: de qua vide Theophr. hist. pl. l. 9. c. 14. & l. 6. c. 1.

Ἐρεύθω, rubefacio, vt Il. λ. αἵματι γαῖαν ἐρεύθων. Ἐρεύθομαι, rubefio, rubesco.

Ἐρευθιάω ῶ, rubefio, rubesco. Item rubeo, sum ruber. Nonn. ὕδατος οἰνωθέντες ἐρευθιόωντι κελεύθῳ. Itē erubesco. Hesyc.

Ἐρύθημα, ατος, τὸ, (amisso ε) rubor. Thucyd. lib. 2. τῶν ὀφθαλμῶν ἐρυθήματα. Item verecundia. Item radix quæ ἐρευθέδανον etiam & ἐρυθρόδανον.

Ἐρυθαίνω idem quod ἐρεύθω, rubefacio. Ἐρυθαίνομαι, rubefio. Il. φ. ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ.

Ἐρυθρὸς (amisso itidem ε, & assumpto ρ) ruber. vt οἶνος ἐρυθρὸς & νέκταρ ἐρυθρόν. Hom. & ἐρυθρὰ θάλασσα. Dem. Item frutex qui & ῥοῦς, vulgò sumach.

Ἐρυθρόδανον, herba quæ & ἐρευθέδανον. Vnde ἐρυθροδανωμένος, rubefactus, & quasi rubia tinctus.

Ἐρυθρίας, rubicundus, ruber. Aristot. in præd.

Ἐρυθραίνω, rubefacio. Ἐρυθραίνομαι, rubefio, Herodian. 5. καὶ τὰς παρειὰς ἐρυθραίνων.

Ἐρυθριάω (neutr.) erubesco, rubore suffundor. Plat. de rep. l. 1. τότε καὶ εἶδον ἐγὼ Θρασύμαχον ἐρυθριῶντα. Dem. pro cor. ἀλλὰ κἂν ἑτέρου λέγοντος ἐρυθριάσειν.

Ἐρυθραῖος interdum pro ἐρυθρὸς, vt ἐρυθραῖον οἶδμα θαλάσσης. Dionys. Alex. Et ἐρυθραῖος κάλαμος ab eodem appellari creditur calamus odoratus, vel quod iuxta rubrum mare nascatur, vel quòd ruber sit. Ἐρυθραῖος λίθος, in Erythræo legitur quæ littore concha.

Ἐρύθριον, malagmatis nomen, apud Æginet. l. 7. c. 18.

Ἐρυθροειδὴς vel ἐρυθροειδὴς, tunica testium & vasorum spermaticorum, vbi extra ventrem processêre: quia rubet.

Ἐρυθρῖνος, ου, ὁ, (alij ἐρυθρῖνος) rubellio, apud Aristot. hist. an. 4.

Ἐρυθρόνιον siue ἐρυθραϊκὸν, dicitur alterum satyrij genus, habens radicis corticem rubrum, teste Diosc. l. 3. c. 144.

Ἐρυσίβη, ἡ, rubigo, morbus è cœlo superueniens plantis & fructus, maximéque segetibus. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 15.

Ἐρυσιβώδης, rubiginosus, rubigini similis, vel rubigini obnoxius, qui rubigine infestatur.

Ἐρυσιβάω ῶ, rubigini obnoxius sum, vel rubigine laboro. Theophr.

Ἐρυσιβόομαι, infestor seu vitior rubigine. Theophr. hist. pl. l. 3. cap. 17.

Ἐρυσίπελας, vide in comp. ex Πέλας.

Composita.

Ἀπερυθριάω, pudorem depono, erubescere desino, vel me non pudet. Aristoph. in Neb. ἀπερυθριάσας μᾶλλον ἢ χεῖν πράγματα, impudentia vti. Ἀπηρυθριασμένον, quod impudenter factum dictúmve est, & pudore deposito. [fronte.

Ἀπηρυθριασμένως, impudenter, deposito pudore, perfricta

Ἀπερυσιβόω, ῶ, rubiginem ingenero, vel rubigine consumo, vnde pass. ἀπερυσιβοῦται exp. rubiginem sentit.

Διέρυθρος, rubro colore distinctus, cui rubor permistus est.

Ἐνερευθὴς, ruber. Ἐνερεύθω, rubeo.

Ἐξέρυθρος, valde ruber. Gal.

Κατερυθραίνω, idem quod ἐρυθραίνω.

Λευκέρυθρος, alborem rubori admixtum habens. Bud. ex Arist.

Ποικιλέρυθρος μέλας, rubeis nigrísque distinctus maculis, vel niger rubeis maculis pictus. Athen. lib. 7.

Ὑπέρυθρος, subruber, aliquantum ruber. Eust.

Ὑπερευθὴς, idem.

Ὑπερυθριάω, subrubesco. Aristoph.

ἘΡΕΥΝΑ'Ω ῶ, F. ήσω, indago, vestigo. Plat. Item scrutor, perscrutor, inquiro. Il. σ. μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν, Εἴποθεν ἐξεύροι. Xen. Pæd. 1. κακοῦργους ἐρευνῆσαι. * Eustath. vult ab ἐρέω deduci, vt ex ἐρέω primùm fiat ἐρεύω per epenthesin τοῦ υ (vt ex χέω fit χεύω) deinde per epenthesin τοῦ ν, ἐρευνῶ, sicut ex ἰκω ἰκνῶ & οἰχνῶ ex οἴχω.

Ἐρευνητὸς ου, ὁ, & Ἐρευνητὴρ ῆρος, ὁ scrutator. Nonn.

Ἔρευνα ἡ, indagatio, scrutatio. ἔρευναν ποιεῖσθαι τῶν οἰκιῶν, perscrutari domos, Aristot. Oecon. 2.

Composita.

Ἀνερευνάω ῶ, peruestigo, perscrutor. Ἀνερευνῶμαι, pro eodem.

Διερευνάω ῶ, idem. Appian. bell. ciuil. lib. 5. προέπλεον δ' αὐτοῦ τινες τοὺς μυχοὺς τῆς θαλάσσης διερευνῶν. Dicitur & διερευνῶμαι actiua significatione. vt τὸ θεῖον πάντα διερευνᾶται, Greg. de [homine.

Διερευνητὴς, perscrutator, indagator.

Decomp. Ἀδιερεύνητος, imperuestigatus, non peruestigatus. Philo de mundo, αἷς οὐδὲν ἀδιερεύνητον ἀπολέλειπται. A Bud. exp. non exploratus, non excussus, apud Plut. in Dione. Interdum, non peruestigabilis, imperuestigabilis, inscrutabilis.

Ἀδιερευνὴς, pro eodem.

Δυσδιερεύνητος, inuestigatu difficilis.

Προδιερευνάω ῶ, ante perscrutor & peruestigo.

Δυσερεύνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, cuius difficilis est scrutatio, qui non facilè indagari potest.

Ἐξερευνάω, ῶ, idem quod διερευνάω. 1. Pet. cap. 1.

Ἐξερεύνησις, perscrutatio, indagatio.

Ἐξερευνητὴς, perscrutator, indagator. Eurip.

Decomp. Ἀνεξερεύνητος, inscrutabilis. Rom. 11.

Διεξερευνάω & διεξερευνάομαι, ῶμαι, diligenter peruestigo, accuratissimè indago seu rimor. Plat. de leg. διεξερευνώμενος

Δυσεξερεύνητος, inuestigatu difficilis.

Προερευνάω, ῶ, priùs indago seu vestigo, priùs scrutor.

Προερευνῶμαι, pro eodem. Xen. Pæd. 5. πέμπει τινὰς προερευνησομένους.

Γέρανος, & Κυβερνάω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ἘΡΕ'ΦΩ, F. ψω, tego, contego, tectum impono. Dem. ἔρεψε τὴν οἰκίαν τοῖς ἐκ Μακεδονίας ξύλοις.

Ἔρεψις, εως, ἡ, q. d. tectura, i. ipse tegendi actus, vt νεῶν ἐρέψεις. Interdum & tectum. vt apud Plutarch. in Pericle, & Theophr. hist. 5. cap. 7.

Ἐρέψιμος, vt ἐρέψιμος ὕλη, Theoph. materies tectis cōficiēdis idonea. Sic & ἐρέψιμα ξύλα. Ἐρέψιμον, herba quędā. Suid.

Ὀροφὴ, ἡ, contignatio qualis est tectorum, tectum. Aristotel. & Thucyd. lib. 4.

Ὄροφος, ου, ὁ, tectum, camera. Thuc. lib. 1. τῶν οἰκημάτων τὸν ὄροφον ἀφεῖλον. domus tectum demoliti sunt. Est etiam aquatilis calami genus quo domus tegi solebant. Il. ω. Citat Pollux etiam ex Theophr. & Aristot.

Ὀροφίας, ου, ὁ, vt ὀροφίαι μύες καὶ ὄφεις, qui in camera seu tecto latibula habent.

Ὀροφόω, F. ώσω, concamero, contigno. Plut. in Apophth. Lac. οἰκίαν τετραγώνοις ὠροφωμένην δοκοῖς.

Ὀρόφωμα, τὸ, tectum, concameratio, contignatio. Athen.

Ὀρόφωσις, idem. [locis.

Ὀρφανὸς, Ἔρεβος, & Ὀρφνὴ, quomodo huc pertineant, vide suis

Composita: ac primùm ex ἐρέφω.

Ἀμφηρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, circunquaque tectus, vel circumcirca, vel in circuitu tectus. Epithetum pharetræ, Il. α.

Ἀνηρεφὴς, tecto carens, apud Apollon. ἀνηρεφέος νηοῦ. Exponitur etiam altè tectus. [ἔρεψα.

Ἐπερέφω, tego, tectum impono. Il. α. εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν

Ἐπηρεφὴς, tectus, coopertus, opacus. Apoll. Arg. 2.

Κατερέφω, idem quod ἐρέφω.

Κατερέφομαι, tegor. Apoll. Arg. 1. κεράμῳ κατερέψεται ἕρκιον ἀνήρ. Et apud Aristoph. in Vesp. dicitur testudinibus, ὡς εὖ κατηρέψασθε, quàm bene tectæ estis, seu copertæ.

Κατηρεφὴς, idem quod ἐπηρεφὴς. Od. ι. σπέος κατηρεφές. Dicitur verò κατηρεφὲς κῦμα, vnda quæ se attollendo, velut alio quodam tecto operit.

Πετρηρεφὴς, petris cōtectus petrosus. Eurip. in Cyclop. & in Ione.

Σκιηρεφὴς, tectus vmbra spissa tanquam tecto, vmbrosus, opacus. Luc. in Anach. ἐν τῷ σκιηρεφεῖ ἐσμέν, sumus in opaco vel in [vmbra.

Σκιηρεφέω, ῶ opaco, inumbro. Theophr.

Ὑψηρεφὴς, altè tectus, altum tectum habens. Et ex consequenti, altus, celsus. Poeticè ὑψερεφὲς δῶ seu δῶμα ab Homero dicitur metri causa pro ὑψηρεφές. Sic & ὑψερεφεῖς ναοὶ, Aristoph.

Composita ex ὀροφὴ seu ὄροφος.

Αὐτόροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, tectum ex seipso habens, seipsum contegens.

Διώροφος, duplici tecto instructus, duplicem concamerationem vel contignationem habens.

Ὁμορόφιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sub eadem camera vel tecto est. Poll.

Παρωροφὶς, ίδος ἡ, quod est inter ὄροφον καὶ στῦλος, vt tradit Poll. li. 1.

Πετρώροφος, habens cameram seu tectum ex lapidibus.

Πολυώροφος, multas concamerationes seu contignationes habens.

Συνοροφόω, ῶ, contego concamero. Luc.

Τετρώροφος, quatuor habens concamerationes seu contignationes, quatuor habens cameras seu tecta.

Ὑπερορόφιος, qui supra tectum seu cameram est.

Ὑπώροφος, qui sub tecto seu camera est. vt ὑπώροφα μέλαθρα, pars ea domus, quæ sub tecto est, apud Eurip. in Phoeniss.

Ὑπωρόφιος, qui sub tecto seu camera est, vt ὑπωρόφιοι φαλάγγες siue ἀράχναι, araneæ quæ sub camera seu tecto degunt. Et ὑπωρόφιος δόμος, ædes quæ sub tecto sunt, i. inferior domus pars, apud Mosch. idyl. 2.

Ὑψόροφος, alteram cameram seu concameratiouē habens. Od. β.

Χρυσόροφος, tectum seu contignationem habens auratam, vel qui aureis est laquearibus, apud Luc. & Poll. lib. 7. cap. 24.

Ἐρέω, vide in Εἴρω dico.

ἘΡΗΜΟΣ ου, ὁ, desertus, solus, solitarius, inhabitatus. Item incultus. vt νῆσος ἐρήμη. Od. γ. ἐρῆμος χώρα καὶ αἰγὸς. Xen. Pæd. 3. Et ἔρημον ὄρος. Thuc. Itē ἐρήμη καὶ ἀπάνθρωπος γῆ. Luc. in Cauc. Interdum cū genit. vt Xen. Pæd. 4. χώρα ἐρήμη ἀνθρώπων ἦν. ¶ Frequenter ἔρημος dicitur & homo desertus, qui præsidio destitutus est, cui nemo fert opem. apud Thucyd. Herod. & Plut. Interdum cum genit. vt ἔρημος τῶν βοηθησόντων apud Isocr. vel ἔρημος βοηθείας apud Plut. Item destitutus, orbatus, carens. itidem cum genit. vt Plat. in ep. ἔρημον εἶναι ἀνδρῶν φίλων

λων. Et ἔρημοι θεραπείας. Plutar. in Cam. ἔρημοι συμμάχων. Xen. Item incustoditus. Plut. in amat. narr. οἱ καὶ καταλαβόντες ἐρήμους τὰς κόρας, βιάζονται, i. custoditas. Sic apud Thuc. ἐρήμους πύλας, schol. exp. ἀφυλάκτους. ¶ Ἐρήμην sub. δίκην, vadimonium desertum. ἐρήμην ἑλεῖν, Dem. indicta causa damnare. ¶ Ἔρημος pro vnico & singulari, apud Plat. in Tim. οὐρανὸν ἕνα μόνον, ἔρημον κατέστησε.

Ἐρημόω ῶ, F. ώσω, desertum reddo, desolo, vasto. Thuc. l.5. καὶ ἐρημώσαντες Συρακουσίους. Item cum genit. destituo, priuo, orbo. Plut.

Ἐρημοῦμαι, desolor, vastor. Thuc. lib.1. Item cum genit. priuor, orbor, destituor. Aristot & Herodot.

Ἐρήμωσις, desolatio, vastatio. Item destitutio, priuatio.

Ἐρημωτὴς, desolator, vastator. Item qui destituit, qui priuat.

Ἐρημία, ας, ἡ, desertus locus, solitudo. Æschil. initio Promethei vincti, Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβατον εἰς ἐρημίαν. Cicero ἐν ἐρημίᾳ βιοῦν interpr. in solitudine vitam agere. Item de eo qui destitutus est auxilio. Thuc.1. οὐχ οἱ δι' ἐρημίαν ἄλλοις προσιόντες, i. quòd à suis destituãtur seu deserãtur. Itẽ generaliter, penuria. vt ἐρημία φίλων, Xẽ. & ἐρημία νέων apud Platonẽ & ἐρημία τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς apud eundẽ: itẽ ἐρημία διαδοχῆς apud Plut.

Ἐρημικὸς, solitarius. solitariam vitam agens, in solitudine habitans. Greg. Sic pelecanem Græci Bibl. interpr. vocarunt ἐρημικὸν, Psal.101.

Ἐρημίτης, idem. Peculiariter dicti sunt ἐρημῖται qui sanctitatem quandam in vita solitaria ponebant, eámque ideo agebant.

Ἐρημαῖος, poet. idem quod ἔρημος, vt νῆσος ἐρημαίη, Apoll. Et cum genit. priuatus, orbatus. Epigr.1. Βρέγμα πάλαι λαχναῖον, ἐρημαῖόν τε κέλυφος Ὄμματος. Ἐρημὰς, άδος, ἡ. (itidem poet.) orbata, vt Epigr.5. φαιῶν γὰρ ἐρημάδες ἦσαν ὀπωπαί.

Ἐρημάζω, deserta loca frequento, in solitudine ago. Laert. in Democr. ἐρημάζων ἐνίοτε καὶ τοῖς τάφοις ἐνδιατρίβων.

Composita.

Ἀπερημόω, ῶ, idem quod ἐρημῶ.

Ἀπερημοῦμαι, desolor, vastor. Item destituor, relinquor. Plat. & Plut.

Δυσέρημος, desertus, desolatus. vel difficilis ob solitudinem.

Ἐξερημόω, ῶ, desolo, vasto. Plat. in epist. τὰς ἐξηρημωμένας πόλεις κατοικίζειν.

Πανέρημος, omnino desertus. Synes. epist.4.

Φιλέρημος, amans solitudinis. in Epigr.

ἘΡΗΤΥΏ, F. ύσω, inhibeo, cohibeo, reprimo. Il. α. Ἢ ἐ χόλον παύσειεν ἐρητύσειέ τε θυμόν. Il. β. ἐρητύειν ἐπέεσσι, verbis cõpescere.

Ἐρητύομαι, inhibeor, prohibeor, &c. Apoll. ἐρητύοντο μέλεσθαι, inhibebantur seu reprimebantur, quòd minus curarent.

Composita.

Ἀπερητύω, reprimo, cohibeo. Apollon. Rhod.

Κατερητύω, detineo, retineo. Odyss. ι. Ὥς δ' αὔτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισι.

ἘΡΙ, particula in compositione tantùm vsitata intendens & augens significationem eorum quibuscum componitur, vt & ζα: vt in ἐρίδουπος, ἐρικυδὴς, &c. ¶ Est & vocatiuus à nominatiuo ἔρις.

Ἔριγμα, vide in Ἐρείκω.

Ἐριδαίνω ἐρίζω, vide in Ἔρις.

ἘΡΙΘΑΚΗ, ης, ἡ, erithace. eadem cum κήρινθος. de qua Aristot. hist. anim. l.5. c.22. & lib.9 c.40.

Ἐρίθακος, ου, ὁ, erithacus, auis de qua Aristotel. de anim. lib.9. cap.49.

Ἐριθεύω, ἔριθος, vide in Ἔρις.

Ἐρικτὸς ἐρείκω, vide in Ἐρείκω.

ἘΡΙΝΕΌΣ, siue ἐρινὸς, οῦ, ὁ, caprificus arbor, ficus syluestris. Athen. l.3. τὸ δένδρον ἡ ἀγρία συκῆ, ἐξ ἧς τὰ ἐρινὰ, ἐρινὸς κατὰ τὸ ἄρρεν λέγεται. Od. μ. Τῷ δ' ἐν ἐρινεὸς ἔστι μέγας φύλλοισι τεθηλώς. Sic Il. ζ. λ. φ. χ. Et Theophr. hist. pl. l.4. c.16. ὁ δ' ἐρινεὸς οὔτε κραδᾷ, οὔτε σφακελίζει, οὔτε ψωριᾷ, οὔτε σκωληκοῦται ταῖς ῥίζαις ὁμοίως. Plut. in Camillo, προσβάλλων ἐρινεῷ μεγάλῳ, ascendentem caprificum excelsam. Et paulò pòst: τὸν γὰρ ἐρινεὸν καπρίφικον ὀνομάζουσι, nam syluestrem ficum caprificum appellant. ¶ Item caprificus fructus. Soph. apud Athen. lib.3. πέπων δ' ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν ἐς βρῶσιν. Nic. in Alexiph. ἀποκραδίσας ἐρινεούς. In hac tamen signif. vsurpatur potius neutro genere ἐρινεὸν siue ἐρινόν. ¶ Ἐρινὸς est etiam herbæ nomen apud Diosc. lib.4. cap.29. quam Plin. erineon vocat lib.23. c.7.

Ἐρινεὸν siue ἐρινὸν, οῦ, τὸ, caprificus fructus, ficus syluestris. Aristot. hist. an. l.5. ὅταν ἐρινεὸν σῦκον φάγῃ, quum syluestrem ficum ederit. Theophr. de caus. plant. l.2. c.13. κενωθέντα γὰρ τὰ ἐρινεὰ μᾶλλον ἐπισπᾶται καὶ πλείω τὸν ὀπόν. Idem lib.1. eiusdem operis, cap.6. ἁπαλὰ ἐρινὰ καὶ ἄβρωτα διὰ τέλους. Et hist. pl. l.4. c.16. συμβαίνει δὲ τότε καὶ τὰ ἐρινὰ ἀπορρεῖν καὶ τὸν ὄλυνθον.

Ἐρινὰς, άδος, dicitur & ipsum esse caprificus vel ὄλυνθος, apud Nic. in Ther. v.854.

Ἐρινάζω, siue Ἐρινεάζω, caprificos admoueo. Theophr. de caus. pl. l.2. c.13. καὶ ἐρινάζουσι κἀκείνους ὅπως ἐπιμείνωσι. Et paulò antè. ὅθεν ἔνιοι οὐδ' ἐρινάζουσιν, ἀλλὰ καὶ πωλοῦντες κηρύττουσιν ὡς ἀνερίναστα, quamobrem nonnulli nec caprificos iis admouent, verùm etiam quum vendunt, per præconium significant sese caprificorum culices non passas vendere.

Ἐρινασμὸς, οῦ, ὁ, caprificatio. Theophr. ibidem.

Ἐρινόω, ῶ, idem quod ἐρινάζω, Theophr. hist. pl. l.2. c.9.

Composita.

Ἀνερίναστος συκῆ, cui caprifici adhibitæ non fuerunt, Suid. dicuntur & σῦκα ἀνερίναστα, incaprificatæ fici: quæ à caprifici culicibus intactæ sunt: apud Theophr. de caus. pl. l.2. c.13. Prouerbialiter autem ἀνερίναστος dicitur de eo qui non retinet quæ habet, sed amittit. Ab Hesych. exp. mollis & sterilis seu infœcundus, metaphora à ficubus, quæ non caprificatæ non retinent nec maturant fructus. Pro eodem dicitur & ἀνερίναστος.

Ἐξερινάζω, metaph. apud Athen. l.3 ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ.

Λευκερινεὸς, q. d. caprificus alba, ficus species est, Hes. & apud Athen. lib.3.

ἘΡΙΝΝΥΣ, ύος, ἡ, Erinnys, furia: dea infernalis peccatorum vltrix & pœnarum irrogatrix. Od. ο. θεὰ δασπλῆτις Ἐρινύς. Apud Hom. ἐρινύες dicuntur πτωχῶν, Od. ρ. & Il. ι. Apud Soph. Ἆρ' οὐκ Ἐρινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος, annon Erinnys seu furia hunc cudit ensem? Aliquando Ἐρινὺς dicitur qui vel quæ iniuriam alicui illatam persequitur. vt Od. ρ. Ἀλλ' εἴ που πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἐρινύες εἰσί. Interdum etiam qui fecit. vt Odyss. λ. v.278. Hesychius verò Ἐρινύας exp. ἁμαρτίας, respiciens fortasse ad locum Hesiodi qui est in theog. v.471.

Ἐρινύειν, indignari apud Soph. in Aiace.

Ἔριον, ἐριοῦς, ἐριώδης. vide in Εἶρος.

Ἐριπόω, vide in Ἐρείπω.

ἜΡΙΣ, ιδος, ἡ, contentio, concertatio. Xen. Pæd.8 τοῖς μέντοι ἀρίστοις οἱ ἀγῶνες οὗτοι πρὸς ἀλλήλους καὶ ἔριδας καὶ φιλονεικίας ἐνέβαλλον. Interdum additur genitiuus. vt ἔρις πολέμοιο. Il. ρ. ὁρμᾶσθαι εἰς ἔριν ταύτης τῆς μάχης. Xen. Pæd.1. ¶ Fingitur ἔρις etiam dea contentionis autor, quam ab εἴρω dictam volunt nonnulli grammatici, παρὰ τὸ εἰς μάχην εἴρειν, i. συμπλέκειν.

Ἐρίζω, F. ίσω, contẽdo, concerto. Od. σ. ἐριζέτην ἀλλήλοιιν Χερσὶ μαχέσσασθαι. Od. φ. Οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων. Od. ο. Δρηστοσύνῃ δ' οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος. Plut. in Fabio ἐρίζων Λακεδαιμονίοις μὴ ἐνδοῦναι, contendens ne Lacedæmoniis cedere videretur. Plato in Protag. ἀλλήλοις περὶ λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μὴ, inter vos de rebus huiusmodi controuersemini, non concerteris. Apud Hom. ἐρίζοι Ἀφροδίτῃ κάλλος, formæ venustate cum Venere contendat. In lib. autem 3. Reg.12. ἐρίζητε τῷ στόματι Κυρίου, exp. exasperaueritis os Domini.

Ἐρίζομαι, dicitur pro ἐρίζω. Il. ε. οὔ τίς τοι ἐρίζεται ἐνθάδε ἀνήρ. Aristoph. in Neb. ἔπος πρὸς ἔπος ἐριζόμεθ', vltro citroque verbis disceptabimus seu concertabimus.

Ἔρισμα, τὸ, contentio, certamen. Il. δ.

Ἐριστὴς, οῦ, ὁ, litigator. Ἐριστικὸς, οῦ, ὁ, contentiosus, qui verbis lubenter contendit. Luc. Apud Aristot. in Soph. elench. ἐριστικοὶ λόγοι, qui ex rationibus, quæ probabiles esse videntur, aliquid inferunt. Ἐριστὸς, οῦ, ὁ, de quo contenditur aut concertatur seu de quo contendere & concertare licet. Soph. in Electrá.

Ἐριδῶ, F. ήσω, factum ex fut. 2. verbi ἐρίζω, idémque significans quod ἐρίζω, Il. ψ.

Ἐριδαίνω, idem. Il. α. εἵνεκα θνητῶν σφῶ ἐριδαίνετον ὧδε. Et Il. β. ἐπέεσσιν ἐριδαίνομεν, verbis contendimus. Hinc & ἐρίδηνα apud Apoll. concertaui, contendi.

Ἐριδμαίνω, irrito. ad contentionem & certamen prouoco. Il. π. (de vespis) οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν. Deriuatur autem vel ab ἐριδαίνω, interiecto μ, vel ab ἔρις & μαίνω, vt volunt gramm.

Ἔριθος, & ἐριθεία, contentio. Posterius legitur 1. ad Cor. c.12. & Iacobi 3. Alias signif. vide & in Εἶρος.

Ἐριθεύω vel potius ἐριθεύομαι, contendo. apud Aristot.

Ἐρέθω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex ἔρις.

Ἄντερις, ιδος, ἡ, obluctatio.

Δύσερις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, contentiosus, morosus. Aristot. eth. l.4. c.6. & l.2. c.7.

Φίλερις, ιδος, ὁ & ἡ, contentionum amans, iurgiosus.

Composita ab ἐρίζω, & deriuatis.

Ἀμφήριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, controuersus, in contentione positus. de quo certatur. de quo est controuersia. Propriè, de quo vtrinque est contentio. Item anceps. Polyb. lib.5.

Decomp. Ἀναμφήριστος, de quo contentio non est, de quo vtrinque non contenditur aut cõcertatur, minimè cõtrouersus.

Ἀνήριστος & ἀνήριστος, de quo non contenditur.

Ἀντερίζω, contendo cum aliquo, certo cum aliquo per æmulationem.

Ἀντεριδαίνω, contrà contendo.

Δυσέριστος, de quo contendere difficile est, in infelici contentione positus. Soph. in Electra.

Εἰκοσινείκης, de quo viginti inter se contendant. Il. χ.

Ἐπινεικής (pro ἐπινεικέστος) exp. de quo contenditur, seu ob quem contenditur. Item æmulatione dignus. Est & nomen proprium apud Hom.

Νήριστος, de quo non contenditur. ἀνήριστος καὶ ἀναντίρρητος.

Νήριτος (exempto σ) idem. Exp. multus, innumerus, immensus. Hesiod. in Theog. & Apoll. Arg. 3.

Συνερίζω, contendo, φιλονεικῶ.

-ἜΡΙΦΟΣ, ου, ὁ, hœdus: partus capræ recens adhuc & tener, vt agnus. Il. ω. Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες. (*Hesych. esse dicit τὸν μικρὸν αἶγα τὸν ἐν τῷ ἔαρι φαινόμενον, ἤγουν τὸν πρώϊμον: χίμαρον autem, τὸν ἐν τῷ χειμῶνι.) Inuenitur ἔριφος etiam fœminino genere, apud Theocr. Idyll. 8. ¶Ἔριφοι, hœdi, sunt etiam constellatio quædam apud Aratum & Proclum, cæterósque astronomos.

Ἐρίφιον, ου, τὸ, paruus seu tenellus hœdus: apud Athen. lib. 14.

Ἐρίφειος, ου, ὁ, hœdinus, qui ex hœdo est. vt ἐρίφεια κρέα.

Ἐρκεῖος, ἑρκίον, ἕρκος, ἑρκτή, vide in Εἴργω.

-ἝΡΜΑ, ατος, τὸ, fulcrum, stabilimentum, ὑπέρεισμα. (*Ab εἴρω necto) Il. β. (de classe soluente) ὑπὸ δ' ἤρεον ἕρματα νηῶν. Il. α. ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν. Latini phalangas seu palãgas vocant. Apud Hipp. de articulis, ἕρματα, autore Galeno, sũt fulciméta & idem quod ἑρμάσματα. Metaphoricè etiam capitur, vt Od. ψ. & Il. π. ἕρμα πόληος, columẽ ciuitatis. Sic Pindarus Athenas dixit esse ἔρεισμα Ἑλλάδος, Homerus Il. δ. ἰὸν (sagittam) vocat μελαινέων ἕρμ' ὀδυνάων, i. fulcrum dolorũ quo dolores vt fundamento nitcrẽtur. Exponit & ἀσφάλισμα ab Eustath. & ἀσφάλεια, à Suida, in hoc loco, ἀσύλους εἶναι τὰς χεῖρας διὰ τὰ ἕρματα τοῦ ὀχυρώματος. ¶Apud Theogn. pro cõsilẽtia & incœpto & proposito poni videt᷑, vt Bud. annot. καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος Ἕρμασιν ἀνθρώπων. Ibidẽ, Ἀνθρώπων ἀδίκως ἕρματι πειθόμενον. Apud Plut. in Sol. ἕρμασι γὰρ ἐν μεγάλοις ἀδεῖν χαλεπὸν, exp. in rebus magnis administrãdis difficile omnibus placere. ¶Est etiam saburra, i. sabulum crassius, quo naues ad certã vsque mensurã onerari solent, vt stabiliores sint. Aristot. de apibus, ὅταν δ' ἄνεμος ᾖ μέγας, φέρουσι λίθον ἐφ' ἑαυταῖς, ἕρμα πρὸς τὸ πνεῦμα. Aristoph. de gruib. dixit. ἀνθ' ἕρματος πολλὰς καταπεπωκὼς δίκας. ¶Item scopulus saxũ in mari. Anacreon. ἀτήμων τ' περὶ ἑρμάτων φορεῦμαι. Plat. li. 8. de rep. ὅταν αὐτὸν ἴδῃ πταίσαντα ὥσπερ πρὸς ἕρματι, πρὸς τῇ πόλει. Plut. in Symp. ὅταν ἕρματι προσεύχωσιν, vbi venissent ad scopulum saxũ. Luc. de hist. scr. ἔν τισ ἐμπίπτοιεν τὰ ἕρματα. Nõnulli saxeas pilas ex Virgilio interpretãtur, & crepidines atque obices in portus ostiis. ¶Item, inauris. Od. σ. Ὅρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἔνεικε. Ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύο θεράποντες ἔνεικαν. Et Il. ξ ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι, i. τὰ τοῖς ὠτίοις ἐνειρόμενα κόσμια. vt Eustat. exponit. etymologiam ibi exponens huius vocabuli, quòd inaures ornatus caussa auribus innecti solerent.

Ἑρμὰς, quoque dicitur saxum in mari, ab Antiphonte, Anacreonte, & Aristophane, teste Harpocr.

Ἑρμάζω f. άσω, fulcio, stabilio. Vnde in pass. apud Gal. in exegesi γλωσσῶν. Hippocr. ἑρμᾶσθαι est ἐρηρεῖσθαι. Ab eodem ἑρμάζειν exponitur ἑδράζειν & στηρίζειν. Item saburro, i. saburra onero & stabilio. Ἑρμάζει Hesychio est etiam μαλάσσει.

Ἕρμασμα, ατος, τὸ, idem esse videtur quod ἕρμα saburra, vel quod saburræ loco carinæ ad stabiliendam nauim eiúsque pondus æquandum imponitur. Dicitur etiam ab Hippocrate partis ægræ fulcimentum chirurgi industria adhibitum, iniecta fascia & vinculo.

Ἕρμασις, εως, ἡ, idẽ quod ἕρμα & ἕρμασμα. vt Erotianus tradit.

Ἑρματίζω, f. ίσω, saburro, idem quod ἑρμάζω. Plutarch. vtra anim. prud. (de apibus Creticis ἑρματίζουσιν ἑαυτάς.

Ἑρμὶν seu ἑρμὶς ῖνος ὁ fulcrum tori, pes lecti, Od. θ. & ψ. Tradit Eust. deductum esse vel ab εἴρω, παρὰ τὸ ἐνείρεσθαι τρήμασι κλίνης, quòd tori foraminibus inseratur: vel ab Ἑρμῆς qui sit dator somni & cuius eam ob rem imago in ipsis ἑρμῖσιν affingi soleret.

Composita.

Ἀνερμάτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non saburratus, saburra non stabilitus. vt ἀνερμάτιστον πλοῖον apud Basil. Et metaph. apud Plutarch de homine animi fluctibus agitato. Et Phil lib. 3. de vita M. ἔνιοι τῶν πρὸς εὐσέβειαν ἀνερματίστων, nonnulli ad pietatem minimè obfirmati.

Ὑπέρεισμα τὸ, lignum quod nauibus supponitur. Thuc. lib. 7.

-ἙΡΜΗΝΕΥΣ, έως, vel έως. Atticè ὁ, interpres. (*παρὰ τὸ Ἑρμῆς.) Xe. Pæd. 1. ὅπως μὴ δι' ἄλλων ἑρμηνέων τὰς ... θεῶν συμβουλὰς συνίῃς. Ceb. The δι' ἑρμηνέως συμβαλλόμενοι τὰ λεγόμενα.

Ἑρμηνεύω, interpretor. Synes. Sæpe etiam ponitur pro explicare seu explanare. vt ἑρμηνεῦσαι τὸ νοηθὲν apud Aristoph. Affertur & pro eloqui, ex Thuc.

Ἑρμηνεία, interpretatio, expositio, enarratio. Exp. & eloquutio apud Halicarn.

Ἑρμήνευμα, interpretamẽtum, interpretatio, vt apud Euripidem in Phœnissis: veritas οὐ δεῖται ποικίλων ἑρμηνευμάτων.

Ἑρμηνευτὴς, interpres, Plato.

Ἑρμηνευτικὸς (q. d. interpretatorius) ad interpretationem pertinens. Et ἑρμηνευτικὸς σύνδεσμος apud grammaticos ἤτοι. sicut ἤγουν Lucianus autem δύναμιν ἑρμηνευτικὴν vocauit facultatem eloquendi, q. d. facultatem eloquutoriam.

Composita ex ἑρμηνεύω.

Ἀνερμήνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui dicendo explicari nequit, ineffabilis Hesych.

Ἀφερμηνεύω, enarro, explico, expono, ex Plat.

Διερμηνεύω, interpretor, explano.

Δυσερμήνευτος, explicatu difficilis, ad Hebr. 5.

Ἐξερμηνεύω interpretor.

Μεθερμηνεύω, idem quod ἑρμηνεύω, Polyb. apud Plut. in Cati. λιθ. ἑρμηνεύεσθαι κατὰ λέξιν. transferri ad verbum.

Παρερμηνεύω, perperam & malè interpretor.

Παρερμηνεία, mala seu peruersa interpretatio.

ἙΡΜΗΣ ου, ὁ Mercurius, nuntius deorum (*Ab εἴρω i. nuntio, quasi εἰρέας & per pleonasmum τοῦ μ, ἑρμέας, deinde per synæresin ἑρμῆς) A poetis dicitur etiam Ἑρμείας & Ἑρμέας. Od. ο. Ἑρμείαο ἕκητι διακτόρου. ¶Ἑρμοῦ κλῆρος, pro prima carnium portione ex Polluce. Vide aliam expos. apud Eustath. Ἑρμῆς, ex eodem Poll. pro vltimo potu quod Mercurio vt somni præsidi libarent à cœna surgentes. ¶Ἑρμῆς, pars quædam Delphinij, i. templi quod Athenis dicatum fuit Apollini. ex Plutarch. in Theseo. ¶Ἑρμῆς κοινὸς, prouerbialiter dicitur ab eo qui participem se fieri postulat lucri quod fauente Mercurio (qui πλουτοδότης etiam creditus fuit) sese nobis obiecerit. ¶Ἑρμαῖ, lapideæ statuæ Mercurij quas mutilatas fuisse cùm alij multi scribunt tum Thucyd. lib. 6. Sunt qui capita & membra virilia eis abscissa fuisse tradant. Hesychio sunt etiam inutiles arborum fruticationes, stolones. Vide Paus. & Plutarch. in Alcibiade.

Ἑρμαΐζομαι Mercurio vtor. Eust. Il. α.

Ἑρμαῖος, seu Ἑρμαῖος, & Ἑρμαϊκὸς vt Ἑρμαϊκὴ κύλιξ, Eustath. Mercurialis. Ἑρμαῖος seu Ἑρμαῖος λόφος apud Homerum, variè exp. apud Eustath. Et Ἑρμαῖα Mercurij festa apud Plat.

Ἕρμαιον frequentissimo in vsu est pro lucro insperato & aduentitio Budæus boni ait pro bono inexpectato, ac pro sorte exoptanda quæ fortè fortuna nobis oblata sit: item pro re opportuna & exoptanda. Plat. in symp. ἕρμαιον & τύχημα copulat. Plutarc. in Symp. sep sap. ἕρμαιον τὸ συμπόσιον ἡμῖν γέγονεν.

Ἑρμάδιον. Mercuriale Suid.

Ἕρμακες. apud Nic. in Ther. v. 150. schol. ann. dici posse lapides congestos in honorem Mercurii.

Ἑρμῆνευς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Δυσερμὴς έος, ὁ καὶ ἡ, infelix vt pote cui non fauet Mercurius mercatorum & furum deus.

Δυσερμία, infelicitas, infortunium. Hesych. & Suid.

Εὐερμὴς, fortunatus. idem. H. & S. Εὐερμία felicitas, bona fortuna prosper successus. Suid. ex Æliano.

ἝΡΝΟΣ εος, τὸ planta, germen: interdum & ramus Il. ρ. Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης. Et Od ξ. τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοὶ ἔρνεϊ ἶσον. Diosc lib. 4. cap. 81. de apocyno ἔρνεα ὅσα ῥάβδους ἔχει μακράς. Theophr. hist. plant. lib. 2. ἔρνη φυτεύεται, rami feruntur.

Ἐρνώδης, εος, ὁ & ἡ, similis ἔρνει ramosus.

Composita.

Εὐερνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, exp. εὐθαλής, virens, lætus germinibus. Exp. & pulchros habens stipes seu truncos.

Εὐερνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fruticosus, ramosus.

Λιπερνὴς, Hesych. qui ex diuite factus est pauper, seu qui ex agro in vrbem confugit. vt sit ὁ λιπὼν τὰ ἔρνη, qui plantas destituit.

Λιπερνῆτις fœm. gen. exp. πτωχὴ, mẽdica, παρὰ τὸ λείπεσθαι ἐρνέων. Inuenitur & λιπερνίτης, masc. gen. & λιπερνίτις fœm.

Ἐρόεις, ἔρος, vide in Ἐράω.

Ἔρομαι, vide in εἴρω, dico.

ἝΡΠΩ, F. ψω serpo, repto. item metaph. pro, paulatim gradiendo accedo. Soph. in Aiace Πρὸς γὰρ τὸν ἔχοντ' ὁ φθόνος ἕρπει. Plerunq; simpliciter ponitur pro βαδίζω incedo, vado, vt Theocri. Idyll. 1 ἕρπε ποτ' Ἴδαν ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν. Soph. ἐξόδους ἕρπειν κενάς, ire per vias vacuas.

Ἕρψις, εως, ἡ, reptatio seu reptatus.

Ἑρπετὸς, οῦ, ὁ, reptilis Vnde ἑρπετὰ, reptilia, serpentes, animalia quæ serpunt vt τῶν ἑρπετῶν τὰ ἰοβόλα, Phil. de vita M. l. 1.

Ἑρπυλὸν pro ἑρπετὸν, apud Aristot.

Ἕρπης, ητος, ὁ, hulcus serpens vel manans. Dioscor. & Gal. lib. 14. therap. Ἑρπηδὼν, idem. Nic. in Alexiph.

Ἑρπηστὴς, οῦ, ὁ, qui serpere solet seu repere, reptator. Epigr. lib. 2.

Ἑρπηστικὸς, idem quod ἑρπετός.

Ἑρπυνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, serpendi vim habens, ad serpendum aptus. vt ἑρπυνώδες νόσημα. Phil. de mundo.

Ἑρπύζω, idem quod ἕρπω, vt ἑρπύζων βρέφος, in Epigr. Mures quoque dicuntur ἑρπύζειν ἐπὶ τὴν τράπεζαν, apud Laert. Dicitur & hedera ἑρπύζειν, in quodam Epigr. in Soph.

Ἑρπυσμός, οῦ, ὁ, reptatio.

Ἑρπυστής, οῦ, ὁ, reptator, reptilis.

Ἑρπυστήρ, pro eodem. Opp. de ven. lib. 3.

Ἑρπυστικός, idem, seu rependi vim habens, ad repandum aptus. vt ζῶα ἑρπυστικά. Apud Diosc. ἑρπυστικὰ ἕλκη, serpentia vlcera vel manantia.

Ἕρπυλλος, seu ἕρπυλλον, serpyllum. herba de qua vide Diosc. li. 3. cap. 46. Dicta ἀπὸ τοῦ ἕρπειν. vnde comp. ἀφερπυλλοῦσθαι, mutari in serpyllum.

Ἕρπις, vinum. Dicitur esse vox Ægyptiaca, qua tamen vsus est Lycophron, & ante eum Sappho.

Ὄρπηξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνέρπω, sursum repo, irrepo. Interdum vado: propriè quasi rependo sursum.

Ἀνερπύζω idem Aristoph. in pace οἷς ἀγχὸν ἀνερπύσαι.

Decomp. Προσανέρπω, vt προσανέρπει τῷ τραχήλῳ, apud Plut. in Themist. exp. serpit seu perrepit in ceruicem.

Ἀφέρπω, abeo, quasi reptando. Item symp. abeo. Soph. ἄφερπε νῦν.

Ἀφερπύζω, pro eodem.

Διέρπω penetro reptando.

Ἐξέρπω, erepo, prorepo. Arist. in Nub Ἐφερπύζω, idem. Arist.

Decomp. Διεξέρπω & διεξερπύζω, idem apud eundem Arist.

Ἐσερπύζω pro εἰσερπύζω, irrepo.

Ἐφέρπω, adrepo, in aliquem locum reptando eo Ἐφερπύζω, idem Aristoph. in Pluto. ἐφ' ἣν ἐπιθυμοῦσιν δαιμονίως ἐφερπύσαι.

Καθερπύζω, irrepo. Ioseph. καθερπύσαντες ἀπὸ τῶν τειχῶν.

Παρέρπω, obrepo, clàm irrepo Παρερπύζω idem. Suid.

Προσέρπω, adrepo, irrepo, aduenio velut reptando. Sop. φοβοῦμαι τὸ προσέρπον.

Σιγέρπης, tacitus repens, vt serpentinum genus. Hesych.

Ὑφέρπω, subrepo. Exp. & subserpo, i. clàm serpo.

Ὑφερπύζω, idem.

Χαμερπής humi repens seu serpens à terra sese non attollens. vt herbæ quædam. Χαμερπῶς, humi serpendo, nec à terra sese attollendo seu humiliter, abiectè, crassè. Greg. de sacro pasch.

Σκορπίος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ἘΡΡΩ, F. σω. ægrè eo, dolens & afflictus eo. Il. σ. (de Vulcano claudo) αὐτὰρ ὁ ἔρρων Πλησίον ἔνθα Θέτις περ ἐπὶ θρόνου ἷζε φαεινοῦ ¶Item inauspicato & cum pernicie accedo. Od. ι. Ἔστι δέ μοι μάλα πολλὰ τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρρων, inauspicatò & magno meo malo huc veniens. Sic & ἔρρειν iubetur aliquis, abire in malā rem, facessere in malam cru [illegible]. Il. Ἔρρε κακὴ γλήνη Od α. Ἔρρ' ἐκ νήσου θᾶσσον ἐλέγχιστε ζωόντων. Aristop. in Plut. ἔρρ' ἐς κόρακας θᾶττον ἀφ' ἡμῶν. Similiter Plato in Philebo de rebus inanimatis, αὐτὰ ἔρρει ταῦτα ἐκ τῆς ἑαυτῶν χώρας ἐν τῇ ἐνδείᾳ. ¶ Itē ἔρρειν etiā res dicūtur quæ pereūt, intereūt, peisū eūt. vt apud Xen. in Sympos. scurra dicit ἐπεὶ γὰρ ὁ ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀπόλωλεν ἔρρει τὰ ἐμὰ πράγματα, f[illegible] ctum sunt res meæ, perij, actum de me est. Sic & apud Plutarch. in Cic. Apud Plat. in epist πόλεις Ἑλληνίδας ἐρρυσας ὑπὸ βαρβάρων οἰκίζειν, i. deletas & excisas à barbaris. ¶ Apud Euripidem in Hecuba ἔρρει χοάς, fudebat libaminat[illegible] ῥέω vsurpato pro χέω.

Ἔρρομαι, vnde Imperatiuus ἔρρου, ex Eurip. abi, peri.

Composita.

Ἀπέρρω, abeo, seu facesso in malam rem. Vnde apud Aristoph. in Nub. Ὑθλεῖς, ἄπερρε, nugaris, abi in malam rem.

Ἀποέρρω, abreptum aut deglutitum perdo.

Ἐξέρρω, exeo in malam rem, Eurip ἐξέρρε γαίας.

Ἐρρωμένως, vide in Ῥώννυμι.

ἘΡΡΩΟΣ οῦ ὁ, Callimacho esse dicitur aper. Licophroni aries. * παρὰ τὸ ἐρύειν.

ἘΡΣΗ, siue Ἕρση, ης, ἡ ros. Homer. ἕρση τεθαλυῖα. virens ros: i. faciens virescere & vigescere plantas. ¶ Hesychio est etiam ὁμίχλη. ¶ In plur. ἕρσαι eidem sunt hœdi recens nati & tenellæ adhuc agnæ: vt Od. ι. v. 220. διακεκριμέναι δὲ ἕκασται Ἔρχατο χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι. Χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι. * παρὰ τὸ ἀίδω ἄρσω, quasi ἄρση. inquit Etym.

Ἑρσήεις, εντος, ὁ, roscidus, roscidus, rore imbutus. Il. ω. v. 757.

Ἑρσαῖος, ου, ὁ, idem. Hesych.

Ἑρσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Hesych.

Ἑρσομένην, apud Nic. in Ther. v. 631. sch. exp. δροσιζομένην.

Ἐέρση, pleonasmo poetico τοῦ ε pro ἕρση, ros. Hesiod. in Asp. (de cicada) ᾧτε πόσις καὶ βρῶσις θῆλυς ἐέρση, Et Il. ξ. στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἐέρσαι, lucidæ roris guttæ.

Ἑρσήεις, pro ἑρσήεις, roscidus, rore conspersus seu malefactus. Iliad. ω.

Ἔρσην vide in Ἄρρην. Ἔρσις, vide in Εἴρω, necto.

Ἐρυγγάνω, ἐρυγμός, &c. vide in Ἐρεύγω.

Ἐρυθρός, &c. vide in Ἐρεύθω.

ἘΡΥΚΩ, F. ξω, inhibeo, cōtineo, κατέχω, κρατέω. Il. γ. Καί ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας. i. retrò inhibebant seu continebāt in ordinibus. Item impedio & quasi cursum alicuius inhibeo. Il. θ. Τάδ' οὐ μέγ' ἀμὸν ἐρύξει, non impedient aut inhibebunt. Il. σ. μηδέ μ' ἔρυκε μάχης, ne me à pugna reuoces, ne me ad pugnam properantē inhibeas & impedias. Hesiod. in Erg. Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι. ¶ Itē detineo. Od. η. ἀνέκοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει. Itē arceo, depello. Od. α. ἄ κεν τοι λιμὸν ἐρύκοι. *Deriuatur ab ἐρύω, propter affinem significationē.

Ἐρύκομαι, inhibeor, impedior. Il. ψ. Μή μοι ἐρύκεσθον μηδ' ἴστατον ἀχνυμένοι, ne cursus vester inhibeatur.

Ἐρυκάνω & ἐρυκανάω, idem quod ἐρύκω, i. inhibeo, detineo, remoror. Il. ζ. λαὸν ἐρυκάκετε. Ο ι. λ. θυμὸν ἐρυκακέειν. Item arceo, depello. Il. ο. & ἐρυκάνω, & ἐρυκανέω.

Composita.

Ἀπερύκω, arceo, repello, propulso, abigo. Il ρ. Βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν. Xen. ἀπερύκειν τοὺς λύκους ἀπὸ τῆς οἰκίας. Et apud eundem, ἀπερύκειν σου τοὺς ἐπιχειροῦντας ἀδικεῖν σε.

Διερύκω, inhibeo, impedio, q. d. medium me interponendo inhibeo, dirimo. Plut. in Lyc. διερύκων γὰρ ἀψιμαχίαν τινά.

Κατερύκω, detineo, inhibeo, remoror. Κατερυκάνω, idem. Il. ω. Μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκανε. legitur ibi & κατερύκανε.

Ἔρυμα, ἐρυμνός, &c. vide in Ἐρύω.

Ἐρυσίβη, &c. vide in Ἐρεύθω.

ἘΡΥΩ, i. ὑσω, traho. Od θ. Ἀλλ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. ¶ Item, custodio, saluū & incolumem præsto, cōseruo, tueor, defendo. In qua signif. vsurpatur potius vox passiua.

¶ Deriuata ex ἐρύω, i. traho.

Ἐρύομαι, in actiua quoq; signif. capitur. Il. φ. ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ.

Ἐρυστός, οῦ, ἡ, tractus. vt ἐρυστὰ ξίφη, districti enses, Soph. in Aiace.

Ἐρύσιμον, ου, τὸ herbæ & seminis genus. de quo vide Theophr. de caus. pl. lib. 2. cap. 17. & lib. 6. cap. 19. & Diosc. lib. 2. cap. 188.

Εἰρύω, pro ἐρύω dicitur interposito ι. vnde εἰρύμεναι νῆα apud Hesiod. Et Il. φ. Ἴλιον εἰρυσόμεσθα, conseruabimus, seu protegemus, tuebimur. Dicitur etiam animo aliquid εἰρύσασθαι aliquis, i. seruare & custodire scilicet reconditum, i. non effutire. Od. π. μηδ' ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ Ἐλθοι ἀπαγγέλλων, μηδ' ἐν φρεσὶν εἰρύσσαιτο. Dicitur etiam βουλὰς vel ἔπος alicuius εἰρύσασθαι, qui ipsum obseruat & non transgreditur. vt Il. φ. v. 235. & Il. α.

Ἀρύω, Ῥύω, Ἐρύκω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀνερύω, idem quod ἀνέλκω, sursum traho. Apoll. Arg. 2. ἀνείρυσε τηλόθι νῆα, nauem subduxit. ¶ Item, retraho, quasi retrò traho, abstraho. in Anthol. epigr. ἀνείρυε δεσμά. Accipitur etiam pro, reflecto trahendo retrorsum. vt apud Homerum ἀνέρυσαν exponitur εἰς τοὐπίσω ἔκλασαν. Quidam ex veteribus ἀνερύειν voluerunt etiam significare iugulare. quòd in iugulatione solerent retrorsum flecti pecudum iugula, & sursum versus conuerti. Hinc & ἀνάρρυσιν pro θυσίαν dictum volunt, & Ἀνάρρυσις, pro θυσία.

Ἀπερύω, abstraho, detraho. Od. φ. Ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι, pro ἀπερύσαι per tmesim.

Ἐξερύω, extraho. Il. π. Τοῖο δ' ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμήν. Pro eodem dicitur etiam Ἐξειρύω, inserto ι, sicut εἰρύω pro ἐρύω.

Decomp. Ὑπεξερύω, subtraho. Vnde ὑπεξείρυσαν, subtraxerunt. Apud Apoll. Argon. 2. Ὡς μὲν γὰρ πατὴρ ὑμὸν ὑπεξείρυτο φόνοιο Μητρυιῆς, exemerat è cæde, seu eripuerat & liberarat à cæde à nouerca imminente.

Ἐπερύω, attraho. Od. α. θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνῃ Ἀργυρέῃ, i. ἐφείλκυσε, ἐπέσπασε. Ἐπειρύω, pro eodem interiecto ι, vt in εἰρύω, vnde ἐπειρυσάμενος τὴν λεοντῆν, leonis pellem subtrahens.

Κατερύω detraho, idem quod καθελκύω. Od. ξ. Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήν γε κατείρυσαν εἰς ἅλα δῖαν. Et in pass. ibidem, Νῆα κατειρύσθαι, naue in mare tractam esse seu deductam.

Παρερύω, seu παρειρύω, Vnde παρείρυσαν φραγμὸν, ex Herodoto, prætenderunt sepem.

Προερύω, protraho. Odyss. ο. τὴν δ' εἰς ὅρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς. Latini dicunt, remis propellere nauem.

Deriuata ex ἐρύω i. custodio, conseruo.

Ἐρύομαι, idem quod ἐρύω, custodio, conseruo, tueor, defendo. Il. α. ἐρύατο δ' ἠδ' ἐ[illegible] Ἀργείους καὶ νῆας. Il. χ Οἶος γὰρ σφὶν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά. Apol. Arg. 2. de dracone aurei velleris custode ὄφις περὶ τ' ἀμφί τ' ἔρυτο. ¶ Itē seruo, obseruo, τηρῶ Il. α. χρὴ μὲν σφωίτερόν γε θεὰ ἔπος εἰρύσσασθαι. ¶ Itē libero, redimo, periculo eximo. Il. χ. Οὐδ' ἔτι σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώξει Δαρδανίδης Πρίαμος. ¶ Item, arceo, depello, κωλύω. Od. ω. de galea. Ἡ δ' οὐκ ἔσχετ' ἔρυτο, διαπρὸ δ' εἴσατο χαλκός, illa verò galea hastam non arcebat aut repellebat. ¶ Item, caueo, effugio.

fugio, φυλάττομαι, ἐκφεύγω. Il. β. de Ennomo augure, Ἀλλ' ὑπ' οἰωνοῖσιν ἐρύσατο κῆρα μέλαιναν.

Ἔρυμα, τό, tutamen, tutamentum, munimentum: quo videlicet nos tutamur & inimicos arcemus. Xen. Pæd. 4. θώρακας μὲν ἐρύματα σωμάτων. Item munimentum, vallum, murus, præsidium, munitio. Xen. Hell. 2 ἔρυμα τειχίζοντες. Idem ταῖς πόλεσιν ἐρύματα περιβάλλονται, munitionibus vrbes cinguntur. Vtitur sæpe & Thuc. aliique historici.

Ἐρυμός, ὁ, munitus, tutus. Thuc. lib. 5. χωρίον ἐρυμνὸν καὶ δυσπρόσοδον. Plut in Cam. πόλις ἐρυμνή, tutissima vrbs. Ἐρυμνότης, ητος, ἡ, munitio: qua videlicet aliquid est munitum. Xen. Pæd. 6. ὅσα τι ἐρυμνότητος προσδέοιτο, quæque munitione adhuc indigebant. Ἐρυμνόω, ῶ, munio.

Ἔρυμαι, per syncopen pro ἐρύομαι, apud poetas, custodio, seruo, tueor. Od. ξ. καὶ νῆας ἔρυσθαι. Item pass. asseruor. Hesio. in Theog. v. 304.

Εἰρύομαι, idem quod ἐρύομαι, poetica epenthesi, i. seruo, conseruo.

Ῥύω & ἐρύκω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἔρφος, vide in Στέρφος. Ἔρχατος, vide in Εἴργω.

ἜΡΧΟΜΑΙ, venio, eo, Il. α. γέρας ἔρχεται ἄλλῃ, abit alio. Cum ἐπί, vt ἔρχεσθαι ἐπὶ τὰς δίκας. Dem. cum πρός, vt ἔρχεσθαι πρὸς τὸ οἴκημα. Cum εἰς, vt ἔρχεται εἰς σὲ ἡ ὀργή. Demost. Apud Herodot. sæpe cum participio fut. vt ἔρχομαι φράσων, dicere aggredior. Item ἐρχόμενος futurus, instans, vt Act. c. 18. ἐρχομένην ἑορτήν. Thuc. ἐρχομένου ἔτους, in sequenti anno. Format hoc verbum & tempora & deriuata ab inusit. themate ἐλεύθω. quod & in compositis obseruatur. Nã fut. est ἐλεύσομαι, aor. 2. ἤλυθον apud poetas, & ἦλθον per syncopẽ, vnde imperat ἐλθὲ & infin. ἐλθεῖν, quod pro præsenti sumitur. Præt. med ἐλήλυθα Atticè pro ἤλυθα, apud poetas autẽ & εἰλήλουθα. Aristop. ἵνα μ' ἐκδιδάξῃς ὧνπερ οὕνεκ' ἐλήλυθα. Od. ο. ἐκ Πύλου εἰλήλουθας. Od. ζ. ἐναντίον ἤλυθον ἵππων. habent autem hæc tempora eandem cum ἔρχομαι constructionem.

Ἔλευσις, εως, ἡ, aduentus, itio.

Ἤλυσις, idem. Eurip. in Hec.

Εἰλείθυια, Κίνδυνος. Ὄρχηστος, quomodo huc pertineãt, vide suis (locis.

Comp. ab ἔρχομαι simulque ab ἐλεύθω inusitato aut potius ab eius deriuatis: ac primum cum præposit.

Ἀνέρχομαι, ascendo, q. d. sursum vado. Herod. ἀνελευσόμενος εἰς τὰ ἄνω. Cic. apud Aratum ἀνέρχεσθαι exponit emergere, existere. ¶ Est etiam interdum idem quod ἐπανέρχομαι, redeo.

Ἀνήλυσις, ascensus. Hesych. (Hesych.

Decomp. Ἐπανέρχομαι redeo. Dem. pro cor. ἀλλ' ἐκεῖσε ἐπανέρχομαι. Itẽ rursus dissero. Item explico. B. ex Plat. & Arist.

Ἀπέρχομαι, abeo, exeo, discedo. Interdum sine casu. Interdũ cũ genit. vt ἀπελθὼν τῆς οἰκίας, egressus domo. Sic ἀπελθεῖν τοῦ βίου, vita decedere. Interdum cum variis præpos. vt ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπελθεῖν, apud Isocr. Dicitur & ἀπῆλθεν ἐς τὴν πόλιν. & ἀπῆλθε πρὸς τοὺς ἄρχοντας. Interdũ cum accus. ὁδόν, vt ταύτην ἀπῆλθε τὴν ὁδόν, abiit hac via. Dicitur etiam de rebus inanimis, vt Marc. 1. λέπρα ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ. Matt. 4. ἀπῆλθεν ἡ ἀκοὴ αὐτοῦ εἰς ὅλην τὴν Συρίαν, abit rumor per totã Syriam. ¶ Item morior, apud Greg. Sic & apud Laert. in vita Plat. ἀπελθόντες dicuntur mortui. ¶ Item, redeo, apud Suid. ex Thuc. ¶ Item pro ἀποδρᾶναι, aufugere, Dem.

Dec. Ἐπαπέρχομαι, decedo post, subsequor. Greg. in Macc.

Προαπέρχομαι, prior abeo seu discedo. Item prior decedo, prior morior. Greg. in Maccab.

Προσαπέρχομαι, insuper discedo. Xenoph.

Διέρχομαι, transeo pertranseo, prætereo. vt Il. γ. v. 198. πῶυ διέρχεται. Sic Μακεδονίαν διέρχομαι, 1. Cor. 16. Apud Plat. de rep. 2 διέρχεσθαι τὸν βίον, vitam traducere. Idem in ep. περὶ ἐμοῦ διῆλθε λόγος, fama exorta est, vel rumor peruasit. ¶ Item, dissero, enarro, commemoro, vel percurro seu percurro oratione. Plu. de rep. 2. ἅπερ περὶ τοῦ δικαίου διῆλθε. Apud Isocr. κατὰ Λοχίτου, διελθεῖν πρὸς ἑαυτόν, exp. secum reputare, animo versare. Possit etiam exponi animo & cogitatione percurrere. Exp. etiam, enumero, persenseo. vt Act. cap. 17.

Διήλυσις, transitus, excursus. Apol. Arg. lib. 4. πόντοιο διήλυσις

Decomp. Προσδιέρχομαι, insuper percurro seu enarro.

Εἰσέρχομαι, vel ἐσέρχομαι, ingredior. Item eo ad, accedo. Il. γ. & Φρυγίην εἰσήλυθον. Od. ο. πεῖνη δ' οὔποτε δῆμον εἰσέρχεται. Apud Dem. εἰσέρχεσθαι περὶ γραφῆς, postulare & causam dicere. pro eodẽ dicitur & ἀγῶνα vel γραφὴν εἰσελθεῖν, vel etiã εἰσελθεῖν sine adiectione. Itẽ εἰσέρχεσθαι τὸν Δία, subire personã Iouis. Itẽ εἰσελθεῖν εἴς τινα, conuenire aliquẽ domi, ex Lys. Apud Plat. εἰσέρχεται αὐτῷ δέος, incessit cũ metus. Idẽ cũ accus. ἀλλ' οὐδ' ἐπιθυμία ταύτης τῆς συνουσίας τὸ παράπαν εἰσέρχεται τοὺς πολλούς. Apud Eurip. ὅ μ' εἰσέρχεται, i. quod mihi in mẽtẽ venit.

Εἰσέλευσις, ingressus, introitus. Εἰσηλύσιον, vectigal quod pẽditur ꝑ introitu. Hes. Ἐσήλυσιν, idẽ quod εἰσέλευσις, in Epigr.

Decomp. Ἀντεισέρχομαι, vicissim ingredior, in prioris locum subeo, succedo. Naz.

Ἐπεισέρχομαι, superintro, vel superintroducor. Alij exp. ingredior, intro, introducor. Plut. in symp. 2. Prob. vlt. ὅτ' ἐπεισῆλθον αἱ πολυτέλειαι τοῖς δείπνοις. Luc. ἐπεισέρχεται τὰ πάντα, importantur omnia. (teruenio. Rom. c. 5.

Παρεισέρχομαι, subingredior, irrepo, irrependo ingredior, in-

Προεισέρχομαι, prior ingredior. vnde προεισελθών.

Συνεισέρχομαι, vnà ingredior.

Ὑπεισέρχομαι, subingredior, irrepo. Interdum etiam, subeo animum, occurro, vt Luc. de mercede conductis, ὑπεισέρχεται γὰρ τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλου ἂν καταδεχθῆναι.

Ὑπεισέλευσις τῆς κληρονομίας, aditio hæreditaria.

Ἐξέρχομαι egredior, exeo. Synes. ἐξελθὼν τοῦ σώματος. Xen. ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν. Idem Pæd. 1. ἐξέρχονται εἰς τοὺς ἐφήβους, transeunt in epheborũ numerum. Idẽ, ἐξέρχομαι εἰς τοὺς πολεμίους, prodeo aduersus hostes. Apud Dem. & Æsch. ἐξέρχεσθαι exp. obuiam exire hostibus, item suppetias ire. De tempore etiã dicitur, vt ἐξῆλθεν ὁ ἐνιαυτός, Dem. exactus est annus. Apud Aristot. Pol. dicuntur οἱ ἐξεληλυθότες qui exierunt & perfuncti sunt magistratu.

Ἐξέλευσις, exitus. Ἐξήλυσις, idem. Herodot.

Decomp. Διεξέρχομαι, pertranseo, peruado, percurro. Arist. de mundo, μέχρις ἂν διὰ τοῦ παντὸς διεξέλθῃ. Et διεξέρχομαι χώραν, Plut. in Lyc. per regionẽ iter facio. Apud Isocr. διεξελθεῖν τῷ λόγῳ, oratione persequi, enarrare, explicare. Itẽ διεξελθεῖν λόγον. Plat. Itẽ lego apud Herodiã. li. 1. διεξελθεῖν τὴν γραφήν.

Ἐπεξέρχομαι, incurso, inuado, siue excurro & percurso populabunde, apud Thucyd. ἐπεξῆλθον τὰ πολλὰ τιμωροῦντες. Exp. & erumpo infesto exercitu apud Isocr. ¶ Item pro, percurro, commemoro, dissero, persequor oratione ex Isocr. & Plat. ¶ Itẽ, perlego. Basil. ἐπειδὴ δὲ ὅλην τὴν ἐπιστολὴν, καὶ πάνθ' ἕκαστα ἐπεξῆλθον. ¶ Item, vlciscor. Thucyd. cum dat. & Antiph. cum accus. Item ἐπεξέρχεσθαί τινι, in ius rapere, iudicium dictare.

Ἐπεξέλευσις, vindicta, vltio. Hesych.

Ἀντεπεξέρχομαι, in pugnam aduersus inuadentem prodeo, aduersus τὸν ἐπεξερχόμενον prodeo, occurro vel obuiam prodeo τῷ ἐπεξερχομένῳ.

Παρεξέρχομαι, prætergredior, prætereo. Item egredior. Hom. παρεξελθεῖν πεδίοιο. Od. ε. παρεξελθεῖν Διὸς νόον, transgredi.

Προδιεξέρχομαι, prior pertranseo.

Συνεξέρχομαι, simul exeo. Hippocr. aphor l. 4.

Ὑπεξέρχομαι (q. d. subegredior, clàm egredior. Plut. in Publ. ὑπεξῆλθε τῆς πόλεως, clàm egress' est vrbe, subduxit se ex vrbe.

Ὑπεξέλευσις, supplicium. Suid.

Ἐπέρχομαι aduenio, accedo, venio ad Od. ο. ἀγχοῦ δ' ἐπελεύσομαι ἠδ' ἐβόλησας. Cum accus. in prosa significat peragrare, vt ἐπέρχεσθαι τὴν Ἀσίαν. Plut. Itẽ superuenio, ex inopinato venio. Od. ξ. νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε. Interdum & pro, aduento, appeto, Bud. ex Paus. ἐπερχομένῃ νυκτί, nocte sequente. Dicitur etiam ἐπέρχεταί μοι τοῦτο ποιεῖν vel ἐπέρχεταί με τοῦτο, cupido incessit, in mentem venit. Aristid. & Luc. ¶ Interdũ violentiæ significationem inclusam habet, & sumitur pro, hostiliter ingredior, inuado, incurso apud Thucid. & Plut. in Cic. apud eundem in Numa, τὴν παρανομίαν ἐπερχόμενον, vlciscentem admissum scelus. ¶ Item, percurro, recenseo. Item dissero, disputo. Bud. ex Aristot. & Demosth. Accipitur & pro lego, apud Synes. ἐμοὶ χαρίεσται τὸ πολλάκις ἐπελθεῖν.

Ἐπέλευσις, aduentus repentinus, vt eius qui superuenit. Item accessus seu ingressus cum impetu qualis est hostium. Luc. Item pro ἔλευσις, aduentus, apud Areth. Ἐπελευστικός, subitò superueniens. Eust. Iliad. α.

Ἔπηλυς, υδος, ὁ καὶ ἡ, aduena, extraneus, peregrinus.

Ἐπηλυσία & ἐπηλυσίη Ionicè, aduentus. Item aditus. Nonn. Est etiam incantatio quæ fit veneficiis. Hesych. Sic etiam exp. apud Hom. hymn. in Merc. Ἦ γὰρ ἐπηλυσίης πολυπήμονος ἔσσεαι αἰχμάζουσ', veneficiis multinoxiis eris telum. Ἐπήλυσις, aduentus. Exp. etiam, impetus, insultus, in Epigr.

Ἐπηλύτης & ἐπήλυτος, idem quod ἔπηλυς, aduena.

Κατέρχομαι, descendo, Herodian. lib. 1. κατελθόντα εἰς γῆν. ¶ Itẽ, redeo, vt exul, postliminio redeo. Bud. ex Dem. & Aristot.

Κάτηλυς, decliuis, vt κατήλυδα πέζαν. Nonn. Κατήλυσις & κατηλυσίη, descensus, vt in Epigr. εἰς αἴδην ἰθεῖα κατήλυσις. & Apollon. Arg. 2.

Decomp. Συγκατέρχομαι, simul redeo, vnà reuertor.

Μετέρχομαι, adeo. vt Il. ζ. ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι. Dicitur etiam de vlciscente, item de eo qui aliquid tractat. vt notat Eust. Idem cum dat. pro συνελθεῖν ab Hom. poni testatur. Item pro, accerso, cum accus. Luc. ἐγὼ δὲ ἄλλους ἤδη νεκροὺς μετελεύσομαι. Interdum etiam, quæro & inuestigo. vt apud Synes. μετελθόντε τοὺς φῶρας ῥινηλατοῦντες. ¶ Item, cum accus. personæ, exp. obsecro. Herodot. μετέρχομαί σε πρὸς θεῶν τἀληθὲς εἰπεῖν. Item compello appello, alloquor: vt apud eundem. ἡ Πυθίη μετέρχεται τοῖσδε τοῖς ἔπεσι. Sic & in Phal. ep. μέτελθε ταύτην αὐτός, cõpella eam, & hoc ab ea contende. ¶ Item, vlciscor. Cum accus. personæ, apud Antiphont. μετέρχομαι τὸν φονέα τοῦ πατρός. Et cum accus. rei, apud Eur. μετελθεῖν γάμους Ἑλένης ὑβρισθέντας sumere vindictam de nuptiis. Item punio. Synes. πληγαῖς μετῆλθε τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. ¶ Exponitur etiam consector, persequor, ambio. Thuc. 2. τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται, fortitudinẽ cõsectantur.

sectantur. Plut. in Pol. præc. τὴν ἀγορανομίαν μετερχόμενον, ambientem. A Luc. Budæus accipi tradit & pro exercere, mediari. ¶ Item, transeo, vt μετεληλυθὼς ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τοὺς ἄνδρας, apud Luc.

Μέτηλυς, migrator, aduena. Dionys. de situ orbis.

Decomp. Ἀντιμετέρχομαι, vicissim seu contrà ambio.

Συμμετέρχομαι, concomitor. ex Basil.

Παρέρχομαι, prætereo. Epigr. lib. 2. Δείξεις τὰς ὥρας πᾶσι παρερχομένοις. Isocr. ad Archid. χρόνος παρελθών, tempus elapsum. Interdum cum accus. vt dicitur aliquis alium cursu præterire, Od. θ. Itē metaph. pro anteire, vincere, superare, (vt qui præterit in cursu, vincit) Plut. in Camillo, παρελθεῖν τῇ δόξῃ τὸν Κάμιλλον οὐ δυνάμενος. Item prætereo, i. prætermitto, omitto. Aristoph. in Vesp. ὡς δὲ πάντ' ἐπελήλυθεν, κοὐδὲν παρῆλθεν. Item cum infinit. ex Dem. ¶ Item, prodeo, in medium prodeo, seu procedo, aut progredior. Thuc. 2. καὶ παρελθὼν ἔλεξε τοιάδε. Æsch. in Ctesiph. παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Dicitur & παρελθὼν εἰς μέσον à Plut. in Sol. Interdum, in medium prodeo & me iacto, vel in medium prodeo ad edendum mei specimen, vt exponit Bud. apud Athen. αὐλωδοὶ δὲ παρῆλθον. Item ingredior, eo: ex Plutarch. in Ant. Apud eundem in Theseo, εἰς τὴν Κνωσσὸν παρελθών, exp. inuadens. [prodeo.

Decomp. Ἀντιπαρέρχομαι, contrà prodeo, aduersus aliquem

Περιέρχομαι, circumeo, circumuenio. Æsch. in Ctes. περιέρχονται τὴν ἀγοράν. Plut. in Publ. κύκλῳ περιῆλθε τοὺς πολεμίους. Apud Plat. in Tim. Sol. dicitur κύκλον περιέρχεσθαι, suum conficere & peragrare orbem. Frequenter etiam sine casu ponitur pro, oberro. Luc. in Nigr. μισθοῦ ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι. Interdum tamen minus est quàm oberro. Plat. in apol. οὐ γὰρ ἄλλο πράττων ἐγὼ περιέρχομαι. Item circumuenio, i. decipio, Herodot. & Luc. ¶ Item, deuenio, tandem venio. Plut. in Ant. ἔδει γὰρ πάντα εἰς Καίσαρα περιελθεῖν.

Περιέλευσις, circumitio. Plut. Περιήλυσις, circuitus.

Decomp. Ἐκπεριέρχομαι, vsquequaque circumeo. Herodia.

Προέρχομαι, pgredior, procedo. Thuc. 2. ἐς τὸ πλέον οὐκέτι προελθών, non vltra progressus. Dem. Phil. 1. εἰς προεληλυθεν ἀσελγείας ἄνθρωπος, vt Lat. dicitur, eò impudentiæ processit. Isoc. εἰς τοῦτον προῆλθεν, eò vsque progressi sunt. Dicitur & de tēpore: vt προελθόντος πολλοῦ χρόνου. Thuc. lib. 1. longo temporis progressu. Et οἱ προεληλυθότες ταῖς ἡλικίαις. Xen. Hell. 6. ætate prouecti. ¶ Item, præuenio, anteuerto, vt Marc. 6. προῆλθον αὐτούς. Apud Xen. de rep. 1. προέρχεσθαι οὐδέν, exp. viam conficere. vel viā prius conficere, i. ante alium. Itē, egredior, prodeo. vt προέρχεσθαι τῆς οἰκίας. Gal. ad Gl. domo prodire. Luc. ἐκ μέσων προελθών. Herodia li. 7. προελθεῖν εἰς τὴν βασίλειον αὐλήν.

Πρόελευσις, progressus. Item profectus. Luc. 4.

Προσέρχομαι, adeo, accedo. προσέρχομαί τινι. Xen. Προσέρχομαι τοῖς κοινοῖς vel πρὸς τὰ κοινά (illud apud Dem. hoc apud Plat.) accedo ad remp. Προσέρχομαι ἐγγύς, Xen. accedo propè. i. appropinquo. Item pro aduento, immineo. Demosth. Peculiariter autem προσέρχεσθαι dicuntur qui supplices accedunt. Synes. ἐν πολλοῖς καιροῖς τε καὶ τόποις προσῆλθε τῷ θεῷ. ¶ Προσέρχομαι γυναικί, congredior cum muliere. Item accedo, i. adiungor. Herodian. lib. 3. Item accedo ad aliquem propinquitate, sum propinquus, seu affinis.

Προσέλευσις, accessus. Προσήλυσις pro eodē ex Iust. Martyr.

Προσήλυτος, aduena. Peculiari signif. apud Ecclesiast. scriptores dicti sunt proselyti qui ex paganismo ad Iudaismum conuersi erant vt Act. c. 2.

Decomp. Ἀπρόσελευστος, inaccessus, ad quem veniri nequit. Hesych. & Suid.

Συνέρχομαι, conuenio, in vnum & eundem locum venio. Xen. Pæd. 6. ὡς δὲ πάντες συνῆλθον. Plat. de rep. 1. πολλάκις συνερχόμεθά τινες εἰς ταὐτό. Συνέρχεσθαι dicitur etiam vterque exercitus ab Herodiano lib. 3. Ab eodem res aliquæ dicuntur συνέρχεσθαι, quæ ad eundem effectum conueniunt & velut cōcurrūt. Interdū etiā dicitur de vnico homine. vt συνέρχομαι ἐς [illegible] Plat. Apud Plut. in Cam. συνῆλθον ἐς λόγους, in colloquium venerunt.

Συνέλευσις, conuentus, concursus.

Συνήλυδες, conuenæ. Συνηλυσίη, conuentus, cœtus. Epigr.

Ὑπέρχομαι, subeo. Sophocl. θαῦμά μ' ὑπέρχεται, subit me admiratio. ¶ Item, subeo vel induo aut simulo, Bud. ex Basil. Idem B. hoc verbum assentationem significare ait & obreptionem sese alteri captiosè submittentis. vt Luc. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα, &c. Eurip. ὑπέρχεσθαι δόλῳ. Item obsequiosè colo, alicui me vendito & eum obtereo. vt ὑπέρχεσθαι καὶ θεραπεύειν apud Dem. Apud Plat. in Crit. ὑπερχόμενος πάντας ἀνθρώπους βιώσῃ καὶ δουλεύων, omnibus mortalibus obnoxius & subiectus vitam deges.

Alia composita in ηλυς, citra præpositionem.

Νέηλυς, qui nuper admodum aduenit, qui recens aduenit, ὁ νεωστὶ ἐληλυθώς. Etymol. Ab Hesych. exp. ὁ νεωστὶ τετελευτηκώς, qui nuper decessit.

Ὅμηλυς, (q. d. conuena) veniens simul, comes viæ Nonn.

Ὁμηλυσία, est quando plures simul eunt.

ἘΡΩΔΙΟΣ, & ἐρωδιός, auis species. Lat. ardea seu ardeola. Vide Aristotel. hist. an. lib. 9. cap. 1. & 18. & Plin. lib. 10. cap. 60. ¶ Ita vocatur quasi ἑλωδιός παρὰ τὸ ἐν ἕλεσι διατρίβειν, inquit Suid. Aristoteles quoque hist. an. lib. 8. cap. 3. tradit ἐρωδιὸν & λευκερωδιὸν περὶ τὰς λίμνας καὶ τοὺς ποταμοὺς διάγειν.

Λευκερωδιός, alba ardea. Aristot. Vide præcedens ἐρωδιός.

ἘΡΩΕΩ, ῶ, eo, fluo: interdum & impetu feror. exponitur enim χωρῶ, ῥέω, ὁρμῶ. Iliad. α. Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί, fluet, impetu feretur. Il. ψ. (de equabus Antilochi acrius cōcitatis) αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω Ἀτρεΐδεω, i. deflexerunt. ¶ Item, recedo, regredior, retrocedo, retrogredior: vel etiam cesso, desisto. Il. χ. Ἔρξον ὅπη δή τοι νόος ἔπλετο, μηδ' ἔτ' ἐρώει. Il. ν. Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, οὐδ' ἐτι γυῖα Πεῖν καμνέ [illegible] ἐρωῆσαι πολέμοιο. ¶ Item, inhibeo, auerto, repello. Il. ν. Τῷ καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαι τ' ἀπὸ νηῶν. ¶ Θηρὸς ἐρωήσας ἐλεὸν χέρας, Suidas ex Callimacho affert pro μειώσας, κατάξας. Etym. pro εἰς τὴν ἔργαν καταγαγών.

Ἐρωή, ῆς, ἡ, impetus. Il. ο. ὅσσόν τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ γίνεται, quousque hastæ emissæ impetus pertingit. Il. γ. ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν. Et Il. πυρὸς δ' ἠνέσχετ' ἐρωήν. Et Epigr. l. 1. ἢ περὶ κύματι ἐρωή. Significat etiam κατάπαυσις. vt Etym. accipit Il. π. πολέμου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή. Item recipio, ὑποχώρησις. Hesych. Dionys. quoque de situ orbis dicitur vsurpasse pro fuga, ἐκφυγή.

Composita.

Ἀπερωέω, discedo. vt Il. θ. Τῷ κε τάχα στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας, discesseris. vel etiam destiteris & amiseris τὴν ἐρωήν.

Ἀπερωεύς qui impetum alicuius inhibet & reprimit. quique aliquem iam ἐρωῶντα ἀποστρέφει. vt Il. θ. ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς.

Ὑπερωέω, ῶ, retrocedo.

Ἔρως, &c. vide in Ἔραμαι.

ἘΡΩΤΑΩ, ῶ, F. ήσω, rogo. i. interrogo, sciscitor, percontor. Dicitur autem ἐρωτῶ σε, & ἐρωτῶ σε τόδε. & frequentius ἐρωτῶ περὶ τούτου. apud Thuc. Luc. Plut. & alios. Interdum & sine casu vt Xē. Pæd. 1. ἢν δ' ἐρωτᾷ ὅπη εἰμί, λέγε τἀληθῆ. Plut. de garrul. τῷ δὲ ἀποκρινομένῳ μεταξὺ τῷ ἐρωτῶντος [illegible]. Interdum cū solo accusatiuo rei sig. interrogo de. vt apud Aristoph. ἐρωτᾶν πόλιν, interrogare de ciuitate, seu percontari aut sciscitari. Apud Platonem de republ. l. 6. τὸν ἥλιον ἐρωτᾷς, interrogas de Sole. i. is de quo me interrogas, seu percontaris, est Sol. ¶ Hen. Steph. annot. apud Dialecticos peculiariter significare, propono argumētum vel quæstionem, aut etiā ratiocinor: adeoque in hac signif. vsurpari à Cic. de Fato verbum interrogo, quum scribit *sic enim interrogant, si fatum tibi est ex hoc morbo conualescere, conualesces &c.* Sic apud Sext. philos. in Pyrrh. l. 3. ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς δυνάμεως καὶ τοῦτον ἐρωτῶσι τὸν λόγον Τοῖς ἀντικειμένοις ἑπόμενον, οὐ μόνον ἀληθές ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαῖον &c. quinetiam interdum dici, οὕτως ἠρώτα, i. hoc argumento vtebatur, vel hanc quæstionem proponebat. ¶ Item, rogo, i. oro, precor, quæ signif. frequentissima est apud Euangelistas, idque varia constructione. vt Matt. 15. Luc. 7. 8. 14 Iohan. 4. 12. & 16. Act. 23. *Idem Steph. hoc verbū ex ἔρομαι ortum esse dicit.

Ἐρωτάομαι, ῶμαι, interrogor, itidem cum accus. rei, vt Xen. Pæd. lib. 1. καὶ ἃ αὐτὸς ὑπ' ἄλλων ἐρωτῷτο. Sic ἐρωτῶμαι λόγον, apud Plat. de leg. Habet & significationem illam Dialecticis peculiarem. vide apud eundem Sext. Phil. eodem in loco, οἱ κατὰ τῆς ἀποδείξεως ἐρωτώμενοι λόγοι, argumenta aduersus demonstrationem allata.

Ἐρώτημα, τό, interrogatio quæstio Plut. & Arist.

Ἐρωτηματικός, ὁ, interrogatorius seu interrogatiuus. vt ἐρωτηματικὸς λόγος, oratio quæ per interrogationem effertur. Item ad interrogationem pertinens. Ἐρωτηματικῶς, interrogatiuè, per interrogationem.

Ἐρωτηματίζω, interrogo, Th. Gaza, lib. 4. gramm.

Ἐρωτημάτιον, ου, τό, interrogatiuncula.

Ἐρώτησις, εως, ἡ, interrogatio. i. ipsa interrogandi actio. Sæpe verò est idem quod ἐρώτημα, id de quo interrogamus. Exp. etiam quæstio, item propositio. Aristot. rhet. 8.

Εἰρωτάω, poeticè, aut etiam Ionicè dicitur pro ἐρωτάω, ad producendam primam syllabam, vt Od. Εἰρώτα δ' ὅπποτέ τις εἴη. Od. ι. Κύκλωψ εἰρωτᾷς μ' ὄνομα.

Composita.

Ἀνερωτάω, ῶ, interrogo, percontor, idem quod ἐρωτάω. Aristoph. in Pluto μηδὲν τούτων γ' ἀνερώτα, nihil hanc interroges, i. de nulla re. Ἀνειρωτάω, idem apud poetas & Ionas. Ἀνερωτίζω, idem apud Suid.

Ἀντερωτάω, ῶ, vicissim interrogo, vicissim percontor. Paul.

Ἀντερώτησις, interrogatio quæ fit vicissim, mutua interrogatio.

Διερωτάω, ῶ, interrogo. Ex Plat. διηρώτων αὐτοὺς τί λέγοιεν.

Ἐπερωτάω, ῶ, idem quod ἐρωτῶ, interrogo. apud Dem. apud Thucyd. ἐπερωτᾶν τὸν θεόν, consulere Deum. lib. 1. Reg. cap. 30. ἐπηρώτησε διὰ τοῦ Κυρίου, consuluit Dominum.

Ἐπερώτημα & ἐπερώτησις, idē qđ ἐρώτημα & ἐρώτησις. 1. Pet. c. 3.

Dec. Προσεπερωτάω, ῶ, insuper interrogo, præterea interrogo

Προσερω-

Προερωτάω,ῶ,prius interrogo, antè interrogo.
Προσερωτάω insuper interrogo. Aristot.rhet.3.
Συνερωτάω,ῶ,q.d.simul interrogo. Habere & eam signif. dialecticis peculiarē (de qua suprà in ἐρωτάω,) annot. idem Steph. ex eodem Sexto philosopho, loco iam citato, quum scribit, ἔδει καὶ τὸν συνερωτῶντα λόγον. Εἰ ἔστιν ἀπὸ λέξις, ἔστιν ἀπὸ λέξις. &c.
Ὑπερωτάω,ῶ,q.d.subinterrogo. Exponitur & clam interrogo.ex Demosth.

Ἐρωτικός,ἐρώτιον, vide in Ἐράω. Ἐς, vide in Εἰς. Ἐσθής,&c vide in Ἕω, induo. Ἐσθίω,vide in Ἔδω.

ΕΣΘΛΟΣ,ἡ,ὁ, bonus:interdum & probus, frugi. De persona Od.χ. Οὔ τινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων Οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν. De re, bonus, vtilis. Ilia.ι. Ἐσθλὰς καὶ πυκινὰς βουλὰς Sic ἐσθλὸν ἔπος. Il.α. Sic dicitur aliquis ἐσθλὰ νοεῖν, apud Hesiod.in Erg. ἐσθλ' ἀγορεύειν. Od.ρ. & ἐσθλὰ ἐργάζεσθαι. Il.β. ¶Rursum ἐσθλὸς de persona, bonus, strenuus, fortis. Iliad.ξ. Ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἐὼν χέρεια δὲ χείρονι δόσκεν. Il. π. πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γυῖα λέλυκεν. Odyss. π. ἐσθλῷ ἐπαμύνετορι. Il.ο. Ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ, quidam interpr. peritus.
Ἐσθλόομαι,οῦμαι,τὸ, factum strenuum & facinus præclarum. Eur. κηρυσσόμενα ἐσθλώματα præclara & decantata facinora.
Ἐσθλότης,ητος,ἡ, bonitas, strenuitas.

ΕΣΘΩ, edo, comedo. Od.ι. νύμφη δ' ἐπὶ θῆκε τράπεζαν ἔσθειν ἠδὲ πίνειν. Ibidem, Αὐτὰρ ὁ φίνε καὶ ἦσθε διαμπερὲς. Ἀμφὶς ἐσθίειν. Od.κ. Ἐσθιόμενος δὲ κόλοιον. Apud Hesiod. ἐσθίειν ἀλλήλους. Ab ἔδω deduci tradit Etym. itidémque Eust. ex Heraclid.
Ἐσθίω, Ἐσθω, idem quod ἔσθω. Od.κ. Ἀλλ' ἄγετ' ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον. Νέ. Ped.8. ὅτε ἐσθίουσι πλείω ἢ ἰσχυρὰ φέρειν δύνασθαι γὰρ ἀν. Apud Gal. ἐσθίειν τὸ φάρμακον. Cū ἐκ: vt 1.Cor. 9 ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ οὐκ ἐσθίει. Dicitur etiā ignis ἐσθίειν. vt Il.ψ. τοὺς ἅμα σοὶ πῦρ ἐσθίει. Curæ etiam & mœrori tribuitur. vt in symbolis Pythag. ἐσθίειν τὴν καρδίαν. Lat. rodere cor. Sic & apud Aristop. in Vesp. ἀλλ' ὦ γαθ' ἀνίστασο, μηδ' οὕτω σαυτὸν ἔσθιε, μηδ' ἀγανάκτει, neque te macerato dolore ac conficito.
Ἐσθίομαι, edor, item absumor, consumor. Od.δ. Ἐσθίεταί μοι οἶκος. Apud medicos ἐσθιόμενος ἕρπης est vlcus ita dictum, quoniam celeriter serpendo penetrandóq; vsque ad ossa corpus vorat.

Composita.

Ἀνεσθίω, exedo, erodo. Hippocr.l.4. epidem.
Ἀπεσθίω, abedo, exedo, abrodo, erodo. Græci dicunt ἀπεσθίειν pro ἀποτινὸς ἐσθίειν, inquit Athen.lib.14. ¶Est etiam esu alicuius rei abstineo (vt præpositio ἀπὸ priuandi vim obtineat) apud Athen.ex Theopompo comico in eodem lib.14.
Διεσθίω, exedo, erodo, corrodo.
Ἐξεσθίω, exedo, erodo, corrodo.
Ἐπεσθίω, superedo, post aliud edo. aut etiam insuper edo. Xen. ἐπεσθίειν μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον, post paulum panis multū opsonij edere. Τὰ ἐπεσθιόμενα, quæ vltimo loco eduntur, quæ & ἀπὸ ὀρπίσματα & ὑπὸ ἔσπνα dicuntur.
Κατεσθίω, edo, vel peredo, prorsus edo. voro, deuoro. Iliad.β. & φ. Plut. aduersus Colotem, πολλὰ δ' ἐποίμεν ἀλλήλους κατεσθίειν.
Παρεσθίω, adedo, adrodo. vnde παρεσθίεται, apud Aristoph.
Προεσθίω, (q.d. præedo) antè edo. Τὰ προεσθιόμενα quæ ante cibos alios eduntur.
Συνεσθίω, vnà comedo, simul vescor, vnà cibum capio.
Ὑπερεσθίω, supra modum edo, vltra modum edo, nimium edo, nimio cibo me onero. Xen. apomn.l.1.
Νῆστις, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἐσοί, Ἐσμός, vide in Ἕω.
Ἐσκεμμένως, vide in Σκέπτομαι.

ΕΣΠΕΡΟΣ,ου,ὁ, vesper, hesperus, stella Veneris quum subsequitur Solem aut quum antegreditur, φωσφόρος dicitur. Il. χ. Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ Ἕσπερος. ¶Sic dici putat quasi ἑω πέρας, quod sit finis & terminus lucis diurnæ. Videri etiam possit deriuatum παρὰ τὸ ἕπεσθαι pro ἕπεσθαι, i. sequi, quòd Solem subsequatur. ¶Item, vespera. ex Aristot.l.9.anim. ἄχρις ἑσπέρου καὶ ἀεὶ ὄρθρον. ¶Apud Poetas ponitur adiectiuè interdum pro ἑσπέριος, i. vespertinus. Sic αἰετὸς ἕσπερος ex Apoll. aquila vespertina i. vespere volans. Soph. ἕσπεροι λαμπτῆρες, vespertinæ faces. ἕσπερος θεὸς. Pluto. ἕσπεροι αὐχένες montium, ad occidentem spectantes. Sic ἕσπερος [illegible], apud Dion. Alex. occidentalis.
Ἑσπέριος,ου,ὁ, vespertinus, vesperi adueniens. Od.ι. Ἑσπέριος δ' ἦλθεν. Item occidentalis, vnde τὰ ἑσπέρια μέρη pro occasu.
Ἑσπερινός, idem.
Ἑσπερίς,ίδος,ἡ, occidua. occidentalis vt ἑσπερὶς νῆσος. Diō. Alex. ¶Item herba generis violarum quæ noctu fragrantius quàm interdiu spirare dicitur. vnde illi nomen esse hesperidū putatur. Vide Theophr. & Plin. Item Ἑσπερίδες, noctis filiæ custodientes aurea mala. Hesiod.
Ἑσπέρισμα,τὸ, vespertinus esus, cib⁹ qui vespere sumit̄. Athē.l.1.

Ἑσπέρα,ἡ, vespera. Xen. ἑσπέρας γιγνομένης, orta vespera. Et περὶ ἑσπέραν vesperi, idem. Interdum ἑσπέρας aduerbialiter ponitur pro, vesperi. vt Aristoph οὐ τῆς ἑσπέρας. ¶Itē adiectiuè, vespertina vt ἑσπέρα δείλη, vespertinum crepusculum. Itē occidens, occidētalis pars mūdi. Arist. de mūd. ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν μερῶν.

Composita.

Ἀκρέσπερον, aduerbialiter, summa vespera, i. prima & incipiente, apud Hippocr. & Nicand.
Ἀνέσπερος,ὁ,καὶ ἡ, vespera carens. vt ἀνέσπερος ἡμέρα, dies carens nocte. Bud. ex Basil. & Damasc.
Ἀρχέσπερος, vesperę principiū habēs. vt ἀρχέσπερος νὺξ apud Hō.
Ἐφέσπερος, vespertinus. Ἐφεσπερεία, apud Suid ἡ τῆς ἑσπέρας.
Ἐφεσπερίζω & ἐφεσπερίζεσθαι, Poll.li.1. vesperi aduigilare.
Τριέσπερος, q.d. triuesperus, i. tres vesperas habens. vt τριέσπερος νὺξ fuit quum Iupiter cum Alcmena concubuit: quòd tres noctes in vnam tum coaluisse fabulentur poetæ.

Ἕσπομαι, vide in Ἕπω. Ἔσπω, vide in Ἕπω.
Ἑσσύω, vide in Ἕω, colloco. Ἐσσύομαι, vide in Ἠΐσσω.
Ἐσσυμένως, vide in Σεύω. Ἐστὶ vide in Εἰς.

ΕΣΤΙΑ,ας,ἡ, focus, lar. Hesiod. in Erg. ἑστίη ἐμπελάδην, iuxta focum. Herodian.5. ὡς μή τε θεῖνης, μή τε ἑστίας κοινωνεῖν. Interdum pro tota domo. (Lat. dicunt larem seu lares & penates) ita volunt accipi quidam Odyss. ξ (alij verò pro ara quæ iuxta focum extructa erat.) Xen. in Laced. pol. γυναικὸς δὲ κενὴν ἑστίαν ἐπιτροπεῖσαι. ¶Item, pro ara & asylo poni scribit Bud. ex Aristot. in Oecon. καθάπερ οἱ Πυθαγόρειοι λέγουσιν ὥσπερ ἱκέτιν καὶ ἀφ' ἑστίας ἠγμένην μὴ δοκεῖν ἀδικεῖν. ¶Itē, Vesta dea. vt Xen. Pæd. 8. πρῶτον μὲν Ἑστίᾳ ἔθυσε. Sic in prouerbio, ἀφ' Ἑστίας ἄρχου. A Vesta incipe. Erasmus exp. à lare incipe. Dicitur & ἱστία Doricè & ἱστίη Ionicè pro ἑστία. * Quidam ἀπὸ τοῦ σεύειν deducunt, vt sit quasi σεύστια, vt Lat. focus à fouendo.
Ἑστιάς,άδος,ἡ, Vestalis. Plut. ἑστιάδων παρθένων παρουσῶν.
Ἑστιάω,ῶ, lare excipio, i. domo: vel potius conuiuio te accipio apud larem. Aristoph. in Nub. ἀλλ' εἰσαγαγών σε βούλομαι πρῶτον ἑστιάσαι. Plut. in Cor. καὶ τότε μὲν εἰστία φιλοφρονούμενος τὸν Μάρκιον. Interdum cum accus. rei, celebro agitando conuiuia, & q.d. conuiualiter celebro, vt ἑστιᾶν γάμους Athen. Sic ἑστιᾶν γενέθλια, Luc. natalitia celebrare. ¶Item metaph. vt Lat. pascere animum, pro oblectare, Bud. ex Plat. Pro eodem dicitur ἱστιάω Doricè. vt ἱστία pro ἑστία.
Ἑστιάομαι,ῶμαι, excipior conuiuio, epulor, Aristid. ἑστιῶντο λαμπρῶς ὑπὸ τῶν βαρβάρων. Apud Aristoph. ἑστιᾶσθαι ἐνύπνιον, insomnio vesci.
Ἑστίαμα,τὸ, epulum. Eurip. in Iphig.
Ἑστίασις, epulatio, conuiuatio. Item epulum, conuiuium. Plat.1. de rep. & Thucyd.6. Interdum metaph. pro quodam animi velut pabulo.
Ἑστιάτωρ,ορος,ὁ, conuiuator. qui conuiuium seu epulū præbet. Plat. in Tim. Ἑστιατόριον,ου,τὸ, q.d. conuiuatorium, i. locus in quo celebrantur conuiuia. Plut. in symp. 7. sap.
Ἑστιαχεία, pro epulatione, ex lib. 4. Reg. c. 24.

Composita: ac primùm ab ἑστία.

Ἀνέστιος,ου,ὁ,καὶ ἡ, sine lare, domo carens, qui incertis vagatur sedibus. Luc. Exp. etiam exul apud Hom. Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιος ἔστιν ἐκεῖνος. Ὃς πολέμου ἔραται, Bud. exp. nec in deos nec in ciues nec in familiam suam pius est.
Ἀφέστιος, qui à domo abest.
Ἐνέστιος, qui intra lares est, domesticus.
Ἐφέστιος, (& Ionicè ἐπίστιος) qui est apud focum seu larem. Et ἱζόμεθα ἐφέστιοι pro ἐπὶ τὴν ἑστίαν. Interdum, qui habet larē, i. domū atq; adeò apud Hom. qui larē habet vbi degit, oppidanus, ciuis, seu incola. Ilia. β. Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασι. Item, qui in eadem est domo, domesticus. Synes. ὅταν τις αὐτῷ ἐφέστιος ἡμῖν γένηται. Et ἐφέστιος Iupiter apud Sophoclē, (Καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διός) exp. domesticus Iupiter, qui colitur apud larem, & contubernium nostrum obseruat. Apud Apoll. ἐφέστιος πηγῶν, accola fontium.
Ὁμέστιος, eundem larem habens, contubernalis. Plat. in Epigr. cum dat.
Πανέστιος, vt πανέστιος Ἀθήναζε μετοικιζόμενος, cum tota domo (i. familia) Athenas commigrans.
Παρέστιος, idem quod ἐφέστιος, qui ad focum stat vel fit. Eurip. in Medea, & Soph in Electra.
Συνέστιος, domesticus, contubernalis. Opp. de ven. lib.3.

Composita ex ἑστιάω.

Ἀντεστιάω,ῶ, vicissim conuiuio accipio. Plut. Ἀντεφεστιάω, pro eodem ex Plat.
Συνεστιάω,ῶ, vnà excipio conuiuio seu epulo, Συνεστιῶμαι, vnà epulor.

Ἔστωρ, vide in Ἕω, i. mitto.

ΕΣΧΑΡΑ,ἡ, focus. vt Od.ζ. ἡ δ' ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ, sedet ad focum, foco assidet. Et Od.ξ ἑζόμενος ἐπ' ἐσχάρῃ. Apud eundem poetā, Il.κ. v.418. vocantur ἐσχάραι πυρός, ip[illegible]mos,

mus, seu qui habitant in domibus. (* Eustathius tradit itidémque Etymol. ἐσχάραν in propria signif. esse πλευρὰν ἐχούσαν ὕψος, ἀλλ' ἐπὶ γῆς κειμένην, vel καὶ λίθων. Quibus ex verbis H. Steph. elicit ἐσχάραν dictam esse παρὰ τὸ ἔχεσθαι ἔρας, i. γῆς.) ¶ Idem Eustath. a Soph. & Eurip. pro altari accipi docet. ¶ Item, ἐσχάρα in plaustris, quod Hom. πείρινθα & ὑπερτερείαν vocat. de quo lege Eust. ¶ Annotatur & pro vagina terebri, ex Theophr. Item pro basi ex arrectariis & transuersariis compacta, ex Vitruu. lib. 10. c. 17. ¶ Item in Epigr. pro craticula: a cuius similitudine quidam basin illam nomen hoc sortitam existimant. ¶ Item, pars balnei. Poll. ¶ Item pudendum muliebre. Eust. ¶ Est etiam ῥύπος Etym & Eust. ¶ Apud medicos ἐσχάρα est crusta, propriè quæ ab ardente ferro aut medicamento caustico inducta est. Sic appellatur & ea quæ sponte sua vlceribus cauis accrescit crassa nigráque. Cæl. l. 16. cap. 48.

Ἐσχαρόω ῶ, crustas obduco, in crustas erumpere facio, q. d. incrusto. vnde ἐσχαρωμένα ἕλκη, Dioscor. 4. vlcera quæ crustas contraxerunt.

Ἐσχάρωσις, q. d. incrustatio.

Ἐσχαρωτικὸν, medicamentum, q. d. incrustatium, i. crustas inducens. Cæl. l. 6. κα' [illegible].

Ἀποσχαρόω (*comp.*) de vlceribus dicitur quibus crustæ detrahuntur.

Ἐσχαρεὺς, ὁ, qui foco præest in naui. Poll.

Ἐσχαρίτης, q. d. focalis. ἐσχαρίτης ἄρτος, coctus in foco. Hesych. [illegible] Athen. & Poll.

Ἐσχάριος ὁ ἡ, ad focum pertinens, & q. d. focalis. vt ἐσχάριον πῦρ, focus [illegible] in Epigram.

Ἐσ[illegible] [illegible], focus.

Ἐσ[illegible] [illegible] ἐσχάριον τὸ, q. d. foculus, i. paruus focus. Plut. in [illegible] Item [illegible] aut aliud coquinarium vas.

Ἐσχάρ[illegible] [illegible] thuribulū, θυμιατήριον, vel potius [illegible] Item machina apud Athenæum, qua [illegible] Idem [illegible] autem ex phi[illegible] & [illegible] nauis quum eam [illegible], vel [illegible] in naui. V[illegible] apud Athen. in libro de machinis bellicis exp. [illegible] plantis.

ΕΣΧΑΤΟΣ, ὁ, vltimus, postremus. Plato in Timæo, τὸ μέσον μέγιστον καὶ ἔσχατον [illegible]. τὸ δ' ἔσχατον [illegible] Cicer. interpr. id quod medium est, [illegible] primum, in temporum postrema vero & prima, media sunt. Homer. ἔσχατοι vel ἔσχατοι ἀνδρῶν, qui in extrema orbis parte habitant. Interdum, [illegible] qui vltimum gradum tenet, infimus. vt Aristot. ἔσχατος ὁ δῆμος, infima plebs. Nonnunquam contra, summus. vt Plato in 2. de rep. vocat ἐσχάτην ἀδικίαν, summam iniustitiam, i. quæ primum quidem gradum inter alia iniustitiæ genera tenet, sed quæ post reliqua omnia iniustitiæ genera excogitata fuit. Sic & ἐσχάτη τιμωρία. Interdum ἔσχατον substantiuè ponitur addito genitiuo. vt Plat. de rep. 2. εἰς τὸ ἔσχατον ἀδικίας ἐλθόντες [illegible], ad summum vsque gradum. Aliquando [illegible] & τὰ ἔσχατα, i. summè, admodum. Lucian. in [illegible] & Xen. Laced. polit. Reperitur & ἐσχατώτατα superl. apud Xen. Hellen. 2. * Deducitur autem ab ἔχω, vnde fit σχεῖν, cohibeo, contineo. quia id in quo [illegible], [illegible] autem in eo quod vltimum est,) veluti nos cohibet, quum non sinat vltra progredi. Sic Latinè illud dicitur vltimum, vltra quod pergere non liceat.

Ἐσχάτως, extremè, summè, ita vt nihil suprà. apud Plut. de educ. lib. ἐκεῖνο δ' ἐσχάτως ἄτοπον. Apud Marcum ca. 5. ἐσχάτως ἔχει, in extremum vitæ periculum adducta est.

Ἐσχατιὰ ἡ, extremitas rei alicuius, ora. vt ἐσχατιὰ τῶν ὀρῶν, Philo. Sic ἐσχατιαὶ γῆς θαλάσσης, vltima pars & remotissima. Interdum, recessus vltimus seu extimus, locus abstrusus, solitudo. Synes. & Basil. Item ἐσχατιαὶ, prædia ab vrbibus summotiora, quasi in finibus sita cuiusque ditionis aut territorij. ex Aristotel. Item extremus ordo & remotior à principatu. apud Areop.

Ἐσχάτιος, vltimus. vnde ἐσχατίης μοίρης, in Epigr.

Ἐσχατόεις εντος, ὁ, poet. vltimus, extremus, in vltimis finibus situs. Eurip. ἐσχατόεσσα & ἐσχατόωντα pro eodem.

Ἐσχατάω, extremus sum vel in extrema parte. vt τὰ ἐσχατόωντα τῶν [illegible] Theophr. Et ἐσχατόωσα τῆς Ἀχαΐας, Polyb. in extremis Achaiæ finibus sita.

Ἐσχατίζω, extremus seu postremus sum, tardo. Maccab. l. 1. c. 5.

Κακέσχατος, (*comp.*) extremè malus, extremè improbus.

Ἔσω, ἔσωθεν, ἐσώτατος, vide in Εἰς.

ΕΤΑΖΩ. F. σω, examino, inquiro, scrutor. Suidas dicit iungi accusatiuo. * Etym. vult esse ab ἐτεὸν, & dici ἐτάζω, quasi ἐτεάζω. Quod etymon sequendo, propriè significabit, veritatem inquiro.

Ἐτάζεσθαι, Hesych. exp. βασανίζεσθαι, ἀμείβεσθαι. itē [illegible].

Ἐτασμὸς, examen, inquisitio. Hesych. ἐξέτασις. Itē numerus apud Pythag. Ἔτασις, idem.

Composita.

Ἀνετάζω, idem quod ἐτάζω, examino.

Ἐξετάζω, examino, inquiro, scrutor, perscrutor, diligenter examino seu inquiro. A Bud. exp. etiam discutio. Isocr. in Bus. enc. τὸν ἐμὸν λόγον ἐξετάζειν. Idem in Areop. λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζειν τὰ ἁμαρτήματα. Item pro inquirere in se aut in alium, ex Plat. in Apol. Item ἐξετάζειν τὸ πρᾶγμα, quæstionem habere, rem quærere. ¶ Item exploro, probo, i. experimentum facio & specimen do seu documentum. Dem. apud Plat. in Apol. Socr. ἐξετάσαι τὸν Ὀδυσσέα, Cicero interpr. tentare Vlyssis prudentiam. ¶ Item, æstimo. ¶ Item, comparo contendo. vt apud Isocr. πρὸς ἀλλήλους ἐξετάζειν, & apud Dem. pro cor. παρ' ἄλληλα ἐξετάζειν. ¶ Item recenseo, annumero. Thucyd. 2. Ἀθηναῖοι δὲ τήν τε ὑπάρχουσαν ξυμμαχίαν ἐξήταζον.

Ἐξετάζομαι, examinor, inquiror. Item exploror, probor, deprehendor, comperior. Item specimen mei præbeo, sæpe apud Dem. & Luc. Interdum ponitur actiuè pro ἐξετάζω, apud eundem Dem. & apud Plut. in libro de musica. Item pro, annumeror vel sum in numero, recenseor. Dem. καὶ τῶν ἐχθρῶν τῶν σῶν εἷς ἐξητάζετο. (molth.

Ἐξετασμὸς, inquisitio. Item pro discussione & disceptatione.

Ἐξέτασις, examen, inquisitio, disquisitio, scrutatio. Luc. Item quæstio, i. criminis inquisitio. Herodian. Item comparatio. Luc. in Caucaso. Item exploratio. Item recensio. vnde ἐξέτασις ὅπλων, Thuc. & ἐξέτασιν ποιεῖσθαι, Xen. recēsere, lustrare. Exp. & delectum habere. Item pro specimine & documento industriæ.

Ἐξεταστὴς οῦ ὁ, examinator, inquisitor. Aristot. Ἐξεταστικὸς, ἡ, ὸν, multus est in indagatione veritatis, vel cuiuscunque rei quam perquirere vult. Aristot. Item inquirendi peritus, ex Xē. Ἐξεταστικῶς, more τῶν ἐξεταστῶν, accuratè, exquisitè.

De comp. Ἀνεξέταστος, non examinatus, non exploratus, diligenti examine non cognitus seu perquisitus. Æschin. & Dem. Apud Plat. in Apologia, ἀνεξέταστος βίος, vita in quam non inquiritur. Ἀνεξετάστως, sine examine, inexploratò, sine delectu [illegible] discrimine.

Ἀντεξετάζω, contra vel ex aduerso examino, vicissim examino. Item contendo aliquem vel aliquid cum alio, comparo (nā [illegible] aliquid cum [illegible] ad examen, & [illegible]) in Athanasij epist. apud Theodoretum. Dicitur etiam ἀντεξετάζειν ἑαυτὸν ἀμφισβητεῖν [illegible] ἀντεξετάζεσθαι, offerre se liti, negotio alieno se offerre, quod vulgò dicunt partem se gerere, quasi [illegible]

Ἀντεξετάζομαι, contra vel ex aduerso examinor. Item confero, comparor. Est & forense verbum pro, ad causam occurro, [illegible] ad [illegible] quod vulgò dicitur, [illegible] gero. Item generalius pro, aduersor. vnde, ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ, aduersus morbo, cum morbo luctans.

Ἀντεξέτασις, collatio, comparatio.

Διεξετάζω, perquiro, diligenter inquiro. Ἀδιεξέταστος, qui perquiri nequit. Eccles. ca. 21. ἀδιεξέταστος λόγος, inscrutabile verbum.

Κατεξετάζω, recognosco. in Pand Græcis.

Παρεξετάζω, comparo. Chrysost. Ἀντιπαρεξετάζω, vicissim comparo vel ex aduerso comparo, confero aliquid.

Προεξετάζω, antè examino vel prius perpendo.

Συνεξετάζομαι, annumeror. Luc. Apud Dem. ἐν τοῖς συνεξεταζομένοις μετὰ τούτων exp. [illegible] habens. Apud eundem συνεξετάζεσθαι τινι, [illegible] aliquo.

ΕΤΑΙΡΟΣ, ὁ, sodalis. Od. π. Ἠ μάλα τίς σε ἐκεῖνος ἐνθάδε ἑταῖρος Ἠὲ καὶ γνώριμος ἄλλος. Cum dat. vt Il. σ. Ἔ[illegible] δ' ἦεν ἑταῖρος. Tribuuntur & regibus ἑταῖροι. vt Xen. initio Pæd. lib. 5. Καλέσας δὲ ὁ Κῦρος Ἀράσπαν Μῆδον [illegible] ἐκ παιδὸς ἑταῖρος, &c. Sic & Dem. in orat. ad Philipp. [illegible] αὐτὸν ἑταῖρος, &c. Sic & Dem. in orat. ad Philipp. τοὺς δὲ [illegible] τοὺς ἑταίρους, &c. Quibus in locis vertendum familiares potius quam sodales. Item socius. vt apud Hom. ἑταῖροι Ὀδυσσῆος, socij Vlyssis. ¶ Ἑταῖρε interdum est etiam quædam compellatio, quum vel parum notum, vel prorsus etiam ignotum alloquimur vt Matth. 20 ἑταῖρε οὐκ ἀδικῶ σε. Sic apud Hippocr. in Epist. ad Damagetum dicitur, τί δ' ἐστι [illegible] ἑταῖρε; Cum genit. rei apud Synes. epist. 82. τὸν παιδείας ἑταῖρον, q. d. doctrinæ familiarem, i. cui intercedit familiaritas cum doctrina. ¶ Ἑταῖρος ab Hom. vocatur etiam administer & adiutor, à quo & ventus dicitur nauigantibus esse ἑταῖρος ἐσθλός. Sic Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες καὶ ἑταῖροι. * Etym. deducit παρὰ τὸ ἔθος, vt sit quasi ἤθαιρος, aut παρὰ τὸ ἔθος, quasi ἐθαῖρος, ὁ συνήθης φίλος, qui ἐξ ἔθους alicui est familiaris. Quod posterius etymon extat etiam apud Eust. qui & aliud affert, nimirum ex αἱρετὸς literarum transpositione.

Ἑταίρα & Ionicè ἑταίρη, ἡ, sodalis, amica. Sappho. Λατὼ καὶ Νιόβα μάλα μὲν φίλαι ἦσαν ἑταῖραι. ¶ Item meretrix, specioso nomine rem odiosam denotante. apud Plat. Plut. & Athē. Sic & Latinè amica meretricem apud poetas significat. Interdum dicitur ἡ ἑταίρα αὐτῆ & αἱ ἑταῖραι αὐτῆ.

Ἑταίρα,

Ἑταιρία, ἡ, sodalitas, sodalitium. Isocr. Aristot. Plut. Ponitur etiam pro amicitia. vt Thuc. lib. 3. τῆς τε ἑταιρίας διαλυτής, exp. amicitiæ dissolutor.

Ἑταιρικός, ἡ, ὁ, sodalitius, sodalem decens, vt ἑταιρικὴ φιλία, Aristot. in ethic. Item meretricius amatorius, apud Suid. & Philostr. epist. 38.

Ἑταιρεῖος, ἡ, ὁ, sodalitius, ἑταιρεῖος Ζεύς, Iupiter sodalitij præses. In Epigr. lib. 2. Ὅσπερ ἑταιρείου [illegible] κρητῆρι φονοιο [illegible], qui inter se, hos sodalis sanguinem gustauit.

Ἑταιρος, ὁ, idem quod ἑταιρικός, Luc. in Lexiph.

Ἑταιρίς, ίδος, ἡ, idem quod ἑταίρα, meretrix. Athen. l. 4. & 13.

Ἑταιρίδιον, ου, τό, meretricula. Plut. in Polit. præc.

Ἑταιρίδεια, τά, festum in honorem Iouis sodalitij Magnesiæ celebrari solitum. Vide Athen. lib. 13.

Ἑταιρεύω, in societate versor.

Ἑταιρεία, ἡ, sodalitas, sodalitiũ, συνάγειν ἑταιρείαν, sodalitatẽ contrahere, Isocr. Item factio, q. d. sodalitium factiosum. Plut. in Pericle, ἑταιρείαν [illegible] κατέλυσε, contrariã factionem euertit. Item pro ἑταίρησις apud Andocid. teste Suida.

Ἑταιρέω, ῶ, f. ήσω, mereor, prostituo me. Athen. lib. 13. Reperitur tam de mare, quàm de fœmina vsurpatum, apud Æschin. & Plutarch.

Ἑταίρησις, vita meritoria seu meretricia. Æschin. contra Timarch.

Ἑταιρίζω, f. ίσω, sodalis fio, sodalitatem ineo. Exp. etiã opitulor, & operis faciendi socius sum. Il. ω. οἱ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατον [illegible] ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι. Item meretriciã factito. apud Luc.

Ἑταιρίζομαι, associo mihi, socium adiutorem mihi assumo. Il. ν. Ἤ τινά πω Τρώων ἑταιρίσσαιτο μεγαθύμων, &c. Item meretricor. Pol. lib. 6. De muliere etiam dicitur apud Chrysost. [illegible] τῆς ἑταιριζομένης γυναικὸς [illegible], mulieris quæ corpore quæstum facit.

Ἑταιρισμός, ῦ, ὁ, vita meritoria & meretricia, scortatio, apud Athen.

Ἑταιριστής, ῦ, ὁ, qui meretricari solet, scortator. Poll. l. 15. c. 41.

Ἑταιρίστρια, ἡ, meretrix. Luc. & Plat. in sym.

Ἑταρος etiam dicunt poëtæ metri causa pro ἑταῖρος. vt Od. α. ὡς [illegible] ἑταρος ἱμερόεντα [illegible] ἴμμενος [illegible]. Sic ἑταρίζομαι pro ἑταιρίζομαι.

Composita.

Ἀνέταιρος, ου, ὁ, ἡ, ἡ, carens sodalibus.

Ἀρχέταιρος, sodalium princeps, qui principẽ inter sodales locum obtinet, vt Chusi dicitur ἀρχέταιρος Dauidis, 2. Reg. cap. 16.

Διεταιρίστριαι vel διεταιρίστριαι, Hesychio sunt mulieres fricatrices, quæ prurientibus aliis hominis vicem supplent.

Παραβαλλέταιρος, qui sodali seu sodalibus imponit. Legitur apud Eust. à παραβάλλεσθαι significante decipere.

Πεζέταιροι, milites quidam apud Macedonũ reges qui fortitudinis ergò præcipuo in honore erant. Sic dicti tanquam ἐν πεζοῖς ἑταῖροι ὄντες τῷ ἄρχοντι. videlicet [illegible] τὸ ἐν μάχῃ [illegible] κατ' ἀνδρείαν Dem. Olynth. 3. Vide & in comp. ex Ἕτερος.

Προσεταιρίζω, mihi sodalem seu socium adscisco.

Προσεταιρίζομαι, idem Luc. de hist. scrib. οἱ [illegible] προσεταιρίζοντο [illegible] Ξενοφῶντα. Item passiuè, associor. vt in Axiocho, ὁ δὲ [illegible] προσεταιριζόμενος [illegible] μακρά.

Προσεταιριστός, in societatẽ & adiumentum ascitus. Thu. lib. 8.

Συνεταιρίζομαι, sodalitatem ineo cum aliquo Bud.

Φιλέταιρος, sodalium seu amicorum studiosus, qui suos sodales amore prosequitur & colit, Thuc. lib. 3. & Plut. de Soc. dæm.

Φιλεταίρως, eorum more qui sodalium studiosi sunt, socialiter & concorditer. Æschin.

Φιλεταιρία, amor quo sodales prosequimur, Aristo. rhet. l. 1.

Φιλεταίρειον seu φιλέταιρος & φιλέταιρις, dicta est herba aparine, quòd vestibus ac præsertim laciniis commeantium, tanquam sodalium seu amicorum tenacissimè adhæreat, Qua de causa & φιλάνθρωπος nominata fuit, Nic. in Ther.

Decomp. Ἀφιλέταιρος, cui oppon. φιλέταιρος.

Χαμαιταιρίς, ίδος, ἡ, scortum vile, & abiecta meretrix: vtpote quæ humi & in triuio sese cuiuis prostituat. Hesych. Dicitur & χαμαιταίρα, Plin. lib. 36. cap. 5.

Ἔτιος, vide in Εἰμί, sum.

ἝΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, alter, pprie de duobus. Il. β. χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, claud' altero pede. Xẽ. Pæd. 7. [illegible] ὁ ἕτερος [illegible] τοῦ ἑτέρου [illegible], alter supra alterum. Ἕτεροι apud Thuc. præcedente [illegible] vel μὴ aliquoties ponitur, pro οὐδέτεροι, μηδέτεροι. De pluribus etiã vsurpatur. Thuc. ἕτερος ἑτέρου [illegible], alter alteri præstat. Philo de vita Mos. l. 1. [illegible] πρὸς ἑτέρους ἕτεροι [illegible], alter cũ altero. Interdũ ponitur pro ἄλλος, alius. Dem. contra Aristocr. [illegible] ἕτερον [illegible] πρὸς [illegible] Herodia. l. 2. οὐδὲν ἕτερον ἀλλ' ἤ, nihil aliud quàm. Arist. eth. 3. ἕτερα γὰρ ἕτερος [illegible], alia aliis. ἑτέρως [illegible], sub. ὁδόν, exp. aliò se cõuertere, apud Luc. ¶ Capitur etiã pro, diuersus, alius. cui oppon. ὁ αὐτός, idẽ. Aristot. eth. 10. τῷ γὰρ ἑτέρα [illegible] ὑφ' ἑτέρων [illegible] τελειοῦσθαι, [illegible] διαφέροντα, quæ specie alia seu diuersa sunt. Interdũ cũ genit. & exp. alius ab, diuersus ab: vt Aristot. de mũdo, [illegible] ἕτερον

τῶν τεσσάρων, alimentum aliud à quatuor illis. Plato de rep. ἕτερον καὶ ἀληθοῦς, diuersum seu alienum à vero. ἕτερα ἀλλήλων, diuersa inter se.

Ἑτερότης, ητος, ἡ, diuersitas. Plut. Quomodo à διαφορᾷ differat, docet Aristot. metaph. lib. 9.

Ἑτεροῖος, ου, ὁ, alteriusmodi non huiusmodi, diuersus. Aristot. Dicitur & ἑτεροιῶος pro eodem.

Ἑτεροίως, alio & diuerso modo. Hesych.

Ἑτεροιόω, f. ώσω, alium atque alium facio, altero. Philo de vita Mosis.

Ἑτεροίωσις, alteratio, i. (vt Bud. exp.) quum rerum qualitates alteræ atque alteræ fiunt. Aristot.

Ἑτέρῃ, alia via, alia ratione, alio modo. Et pro eodem ἑτέρηφι paragoge poetica: seu ἑτέρως. Eust. ex Hesiodo.

Ἑτεράκις, altero vice.

Ἑτέρωθεν, altera ex parte, ex aduersa parte. Il. α. & σ.

Ἑτέρωθι, alibi, alio loco. Interdum cum genit. vt ἑτέρωθι γῆς, apud Aristidem, alibi terrarum.

Ἑτέρως, alio modo, aliter, secus, Aristop. in Pluto, ἑτέρως ἔχει.

Ἑτέρωσε, alteram in partem, aliò. Hom. Thuc. & alij.

Ἑτερόω, ῶ, altero. Ἑτέρωσις, alteratio.

Ἄτερος, Doricè pro ἕτερος, sicut πρᾶτος pro πρῶτος: vel synæresi facta ex ὁ ἕτερος, (vnde & primã syllabã producit) teste Eust. fœm. est. Ἡ τέρα & θατέρα: quæ genitiuo & accusatiuo casu hac contractione seruata non proferuntur, vt idẽ Eust. docet. Neut. est θάτερον, à quo θατέρου & θατέρῳ in sing. & θάτερα in plur. sunt in vsu, apud Plat. Aristo. Plu. & alios. Quinetiam θάτερα plur. nu. sæpe vsurpatur pro singulari. Inde ἐπὶ θάτερα, in diuersum, in alterã partẽ, ab altero latere, ab altera parte. Xen. Hel. 3. ἐπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ, ab altera parte fluuij.

Composita.

Ἀνετεροίωτος, ου, ὁ, ἡ, ἡ, qui alteratus non est, qui alterari nequit, in aliam atque aliam conuersionis speciem non mutabilis. Aristot. de mundo.

Μεθέτεροι, quidam, nonnulli, idem quod ἔνιοι. Herodot. μεθέτεροι τῶν θεῶν, certi quidam dij.

Μηδέτερος, neuter, pro quo dicitur & μηδὲ ἕτερος. Thucyd. Pla. Aristot.

Μηδετέρως, neutro modo. Μηδετέρωσε, neutram in partem. Thuc. lib. 4.

Οὐδέτερος seu Οὐθέτερος (pro οὐδὲ ἕτερος) neuter. Plat. & Arist. apud gramm. οὐδέτερα ὀνόματα & ῥήματα dicuntur neutrius generis.

Οὐδετέρως, neutro modo. item neutro genere, apud gramm.

Οὐδετέρωσε, neutrò, neutram in partem. Il. ξ. Οὐδετέρωθεν, neutra ex parte. Gal. lib. 2. ad Glauc.

Αὐθέτερον, per se neutrum, absolutè neutrum, vocabulum gramm.

Πεζέτεροι, milites quidam apud Macedonum reges qui fortitudinis ergo præcipuo in honore erãt. Dem. Olynth. 3. Sic dictos quidam volunt quòd vnam [illegible] armatam haberent, alteram nudam. Vide & in comp. ex Ἑταῖρος.

Θάτερον, pro τὸ ἕτερον, vide Ἄτερος in fine deriuatorũ ab Ἕτερος.

ἝΤΗΣ, ου, ὁ, socius, amicus: idẽ ferè quòd ἑταῖρος. ἑταῖρος tamẽ est familiarior alicui, quàm ἔτης. Il. η. Σοὶ τε μάλιστα [illegible] καὶ ἔτησι. Od. δ. Γείτονες ἠδὲ ἔται Μενελάου. (Eustathius deriuat ab ἴθος, sicut & ἑταῖρος: vt ambo idem sint quod ἰθαγενής. Etymologistes verò ab ἔτος deriuat, vt sit ὁμοέτης, æqualis, coætaneus: vel ab ἐτεός, vt sit verus amicus.) Hinc ὦ 'τᾶν pro ὦ ἔταν, facta ecthlipsi, sicut in μἤστι pro μὴ ἔστι. Cuius vocatiui idem vsus est qui suprà τοῦ ἑταῖρε. Aristoph. in Neb. Μὴ σκῶπτε μ', ὦ 'τᾶν ἀλλά, &c. Interdum vsurpatur pro, bone vir. Plat. in Apol. ὦ 'τᾶν [illegible], pro quo paulò pòst, [illegible] ὦ γαθέ. In obiectione aut etiam in responsione ad obiectionem sæpe adhibetur apud Demosth. in Olynth. Iungitur etiam duali & plurali interdum, vt Aristoph. in Pluto. Ὦ 'τᾶν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. Cratinus, ἄρα γε ὦ 'τᾶν ἐθελήσετε.

Ἐτήσιμος, vide in Ἔτος.

Ἐτήτυμος, vide in Ἔτυμος.

ἜΤΙ, adhuc, etiamnum. Thuc. lib. 2. καὶ Πυθοδώρου ἔτι δύο μῆνας ἄρχοντος Ἀθηναίοις, Pythodoro duos adhuc menses fungente magistratu. Luc. in Lex. ἤδη μὲν ἀλγεινῶς, ἀπεπνιγόμην δ' ἔτι. Plato in Phedro, νέος ἔτι ὦ Φαῖδρε Ἰσοκράτης, Cic. interp. adolescens etiam nunc ô Phædre Isocrates est. Ἐπὶ ἔτι, vsque adhuc ad hunc vsq; diẽ, apud Plat. ¶ Itẽ, amplius, præterea. Dem. Philip. 2. [illegible] ἔτι; Sic οὐκ ἔτι, non amplius, non iam, Hom. Thuc. Luc. & alij. Apud Lucam c. 1. καὶ πνεύματος ἁγίου πλησθήσεται ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ, Erasm. exp. iam inde ab vtero matris suæ. ¶ Ἔτι aliquando exponi potest etiam, seu quinetiã, vel insuper. vt Il. α. v. 96. οὐδ' ἔτι δώσει, atq; etiã dabit. Apud Dem. ἔτι τοίνυν, atq; etiam, vel iam verò. ἔτι δέ, quinetiam, insuper, præterea, apud Plat. in Phedro. ¶ Ἔτι, posthac in posterum: Od. α. & ι. Μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω σκηπτοῦχος βασιλεύς. Aristoph. in Ran. ὅστις ἔτ' εἰμί, ξένε. ¶ Interdum vacat, vt Od. σ. [illegible] ἔτι γνοίη. Hesiod. [illegible] Οὐκ [illegible] ἐμοῦ φρεσὶν [illegible].

2 *Composita.*

Composita.

Εἰσέτι (pro quo & εἰς ἔτι scribitur) interdum præposit. otiosam habere videtur. vt apud Lucianũ εἰσέτι καὶ νῦν, seu εἰς ἔτι καὶ νῦν. Interdum dicitur pro, adhuc in posterum, vel in posterum quoque. Plutarchus in Apophth. εἰ γὰρ τήμερον, ἔφη, τέθνηκας, καὶ αὔριον ἔσται καὶ εἰσέτι τεθνηκώς. Vbi tamen vulgò exp. vlterius.

Ἐξέτι, iam inde ex eo tempore. Il. ι. v. 106. & Greg. in Carm.

Κἄτι. Attica synalaphe pro καὶ ἔτι. & adhuc, amplius. Et κἄτι μάλιστα, atque adeo.

Μηκέτι, idem quod οὐκ ἔτι, non amplius, non iam. Il. β. v. 261. Demosth. καὶ μηκέτι τὸν συμβουλεύων, ἀλλὰ τὸν κολακεύειν ἑτέροις βουλομένων ἐξετάσεις λόγων.

Οὐκέτι, idem quod diuisim οὐκ ἔτι.

Προσέτι, adhuc insuper, præterea. Ex Herodoto, πρὸς ἔτι τούτοισι, præter.

ἜΤΝΟΣ, ιος, τό, puls ex leguminibus Pulmentarium ex leguminibus confectum fresis elixisq; vt Gal. in lib. περὶ εὐχυμίας καὶ κακοχυμίας tradit. Sic apud eundẽ Gal. κυάμινον ἔτνος, apud Hippocr. φάκινον ἔτνος. At schol. Aristoph. dicit esse speciẽ ἀθάρας ex phaseolis, & alibi dicit esse ἀθάραν, & decoctum ex pisis quod tamen quidam negant. frequenter vtitur hac voce Arist. vt in Ran. Ἐπεπίνετ' ἄρτους, ἧψε κατεκέκλαστ' χύτρας ἔτνους δύ' ἢ τρεῖς. Et in Cõcion. χύτρας ἔτνους ἕψουσιν αἱ νεώτεραι.

Ἐτνηρὸν ἕψημα dicitur pro ἔτνος, seu simile τῷ ἔτνει, aut quod est ἐξ ἔτνους, Athen.

ἘΤΟΙΜΟΣ, η, ον, siue ἕτοιμος, (antiquo Attic more. vt ἐρῆμος, ὁμοῖος & similia) promptus, paratus, qui in promptu & ad manum est. Od. ξ. ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον. Et Thuc. lib. 1. ἐπὶ τὰ ἑτοῖμα μᾶλλον τρέπονται. Apud Isocr. ad Phil. ἐξ ἑτοίμου λαμβάνειν, tanquam è penu sumere aut depromere. Ἐξ ἑτοίμου εἶναι. Xen. idem quod ἕτοιμον εἶναι. Ἕτοιμον ποιεῖσθαι, parare & facere vt in promptu & ad manum sit. Cum infinit. Xen. Pæd. 4. ἕτοιμοί εἰσι μάχεσθαι.

Ἑτοίμως, promptè, expeditè alacriter. Isocr. Plat. Dem.

Ἑτοιμότης, ητος, ἡ promptitudo, alacritas, propensio. Plutarc. de educ. lib.

Ἑτοιμάζω, idem quod ἕτοιμον ποιῶ. paro, expedio, facio vt in promptu & ad manum sit. Il. α. Αὐτίκ' ἐμοὶ γέρας αὖθις ἑτοιμάσατε. Polyb. l. 5. ἡτοίμαζε τοὺς ἠθροισμένους κατὰ τὴν οἰκίαν.

Ἑτοιμάζομαι, idem. Il. κ. ἐφ' ἱρὸν ἑτοιμασαίατ' Ἀθήνῃ, sacrificium pararent Mineruæ. Ionicè pro ἑτοιμάσαιντο. Appian. l. 2. bell. ciuil. χεῖρα πολλὴν ἀφανῶς ἡτοιμάζετο, magnam militum manum comparabat clanculum.

Ἑτοιμασία, ἡ, promptitudo, alacritas, vt ἑτοιμότης. Basil. in epist. ἑτοιμασία καρδίας.

Composita.

Ἀνέτοιμος, imparatus, qui expeditus paratúsque non est.

Προετοιμάζω, præparo. Rom. 9.

ἜΤΟΣ, εος, τό annus. Thuc. ἔτι ἐπὶ τριακόσια ἔτη ἦλθε, trecẽti sunt anni ex quo venit. Idem lib. 1. ἐγένετο ἐν ἔτεσι πεντήκοντα, gesta sunt annis quinquaginta, per annos quinquaginta, spatio annorum quinquaginta. Et in dat. sine præpo. apud eundem, ἑξηκοστῷ ἔτει μετὰ Ἰλίου ἅλωσιν ἐξαναστάντες. Interdũ per accus. vt Dem. ὅτι ἀπηγγέλθη Φίλιππος ὑμῖν τρίτον ἢ τέταρτον ἔτος τουτί, Ἡραῖον τεῖχος πολιορκῶν, tertio aut quarto ab hinc anno. Aliquando & per genit. vt Plat. in Symp. οὐκ οἶσθ' ὅτι πολλῶν ἐτῶν Ἀγάθων ἐνθάδε οὐκ ἐπιδεδήμηκεν; iam à multis annis. ¶ Dicitur & de ætatis annis. vt ὢν τριάκοντα ἐτῶν, qui est 30. annorũ. Isocr. ἔτη βιοὺς ἐνενήκοντα καὶ πέντε, Æsch. in Ctes. περὶ ἔτη ὢν ἐνενήκοντα, Luc. in Macr. Ἀνὰ πᾶν ἔτος vel καθ' ἕκαστον ἔτος. quotannis, Aristidi αἱ δι' ἔτους θυσίαι, sacrificia annua. Παρ' ἔτος, alternis annis. ¶ Ἐτὸς autem vide in Ἔω, vnde εἰμὶ sum. ¶ Ἑτὸς verò vide in Ἔω vnde ἵημι, mitto.

Ἐτήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, annus, anniuersarius. Thuc. ἐτήσιοι θυσίαι.

Ἐτησίαι verò dicuntur venti quidam anniuersarij, qui circa decimum vel duodecimum diem à caniculæ ortu flare incipiunt vsque ad arcturi exortum. De quibus vide Aristot. de mundo. Gell. lib. 2. cap. 22. & Plin. lib. 2. cap. 47. & lib. 18. c. 34.

Ἔτειος, idem quod ἐτήσιος, annuus. Hesych.

Ἔτης, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Annotat Suidas Cõposita ab ἔτος (quæ in της desinũt) quũ de ætate dicuntur ἐξωνεῖσθαι, vt homo ἐνναέτης: at quum de tempore βαρύνεσθαι, ἐνναέτης. Sunt qui dicant hæc composita in της communi lingua acui, ab Atticis autem accentum in penultimam retrahi, adeóque secundùm normam nominum primæ declinationis simplicium inflecti, dicique δωδεκαέτης, ου. A quibus fœminina in ις, ιδος, formantur.

Idem tamen dicit Atticè accentum in penultima collocari.

Αἴτεα, τά, quæ eodem anno proueniunt, seu horna. Ex α significante ἅμα & ἔτος.

Ἀμφιέτες, vel ἀμφιετές, aduerb. quotannis. [fico. Etym.

Ἀμφιετίζω, quotannis sacrifico. vel per totum annum sacri-

Ἀμφιετίζεσθαι, quotannis recurrere & quasi in orbem redire. Eust.

Ἀμφιετάζεσθαι, idem Hesych. & Etym.

Ἀμφιετηρὶς, ιδος, ἡ, festum anniuersarium, festum quod celebratur quotannis. Suid.

Αὐτοετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, vt αὐτοετὴς αὐαίνεται, eodem anno marcessit. Theophr.

Αὐτόετες, eodem anno, Od. γ. ἔνθεν τό περ οὐδ' οἰωνοὶ αὐτόετες οἰχνεῦσιν. ab Eust. exp. per totum annum.

Αὐτίτης οἶνος, pro αὐτοετίτης, Gal. apud Hippocr. vinum hornum. A Pol. exp. ὁ ἐπιχώριος, vinum vernaculum.

Δεκαετὴς, decennis, decennalis. vt δεκαετὴς πόλεμος. Dicitur δεκέτης pro eodem.

Δεκαετία, decennium.

Δεκαέτηρος, decennalis. vt δεκαέτηρος χρόνος. decenniũ Plat. de legib. lib. 6. Pro eodem dicitur & δεκέτηρος. vt δεκέτηρος μάχη, Epigr.

Decomp. Αὐτοδεκαετῶν apud Thuc. exp. ὁλοκλήρων δέκα ἐτῶν, solidis decem annis.

Δωδεκαετὴς, qui duodecim annorum est.

Ἑκκαιδεκαέτης & ἑκκαιδεκέτης, qui sexdecim annorũ est.

Ἑνδεκαέτης, qui vndecim annorum est. Poll.

Ἑπτακαιδεκέτης qui septemdecim annorum est.

Πεντεκαιδεκαέτης, ου, ὁ, qui quindecim annorum est. Pro quo legitur πεντεδεκαέτης.

Τρεισκαιδεκαέτης, qui tredecim annorum est.

Διετὴς, bimus, duorum annorum. Aristot. de gen. anim. lib. 4. διετὴς ὁ τόκος τῶν ἐλεφάντων ἐστί.

Διετὲς, τό, bimatus, spatium duorum annorum. Æsch. ὅσοι ἐπὶ διετὲς ἡβῶσι, qui supra biennium sunt puberes.

Διετία, biennium.

Διετήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ per totum annum durans, Thuc. lib. 2.

Διετίζω, totum annum duro, annum compleo. Aristot. de hist. an. lib. 9. c. 41. Item bimatum compleo. Athen. lib. 2.

Decomp. Ἐπιδιετὴς, qui biennium excessit, qui supra biennium est. Dicitur ἐπιδιετὴς ἡβᾶν apud Dem. pro corona, qui si supra duos annos puber est, i. qui decimum sextum ætatis annum vel agit vel exegit.

Δυσετηρία, ἡ, malus annus, seu sterilitas anni.

Ἑβδομηκονταετὴς & ἑβδομηκοντούτης, septuagenarius, qui septuaginta annorum est.

Εἰκοσαετὴς & εἰκοσέτης, qui viginti annorũ est, vt εἰκοσαετὴς ἑταιρεία, viginti annorũ amicitia. Fœ. εἰκοσαετίς, Plat. l. 5. de rep.

Ἑκατονταετὴς, ου, ὁ, qui est centum annorum, centum annos natus.

Ἐνναετὴς nouennis. Ἐννάετες, per nouem annos: pro quo εἰνάετες etiam dicitur. Od. ξ. Et fœm. gen. Ἐνναέτις, ιδος, nouennis, quæ nouem annorum est, nouem annos nata. vt Epig. l. 3. κύρβιν αἱμύλιον ἐνναέτιν.

Ἐνναέτηρος, nouennis seu nouennalis. Hesiod. Ἐνναετηρὶς, ιδος, ἡ, nouem anni, nouennium. Item festum quod nono quoque anno celebratur. Plut. in Hell.

Ἐνενηκονταέτης, & ἐνενηκοντούτης, qui nonaginta annorum est. nonagenarius.

Ἑξαετὴς, qui sex annorum est.

Ἑξάετες, (*aduer.*) sexennio, ex Hom.

Ἑξαετία, ἡ, sexennium. Dicitur & ἑξέτης pro ἑξαέτης, sexennis. Et fœm. ἑξέτις, ιδος, sex annos nata. Plat. de leg. 7.

Ἑξηκονταέτης, sexagenarius, qui sexaginta annorum est.

Ἐπέτειος, ου, ὁ καὶ ἡ, anniuersarius, annalis, annũ durans. Theophr.

Ἐπετήσιος, per totum annum durans, vel annuus, qui singulis annis prouenit. Od. η.

Ἐπηετανὸς, οῦ, ὁ, pro eodem. Od. δ. ἐπηετανὸν γάλα. Et βίος ἐπηετανὸς apud Hesiod. in Erg. annuus victus. Item copiosus, abundans, largus. vt Od. θ. κομιδὴ ἐπηετανὸς, i. πολλὴ, teste Eust. Apud Hesiod. in Erg. ἐπηεταναὶ τρίχες, pili densi & continui non autem rari.

Ἑπταετὴς, qui septem annorum est, septennis. Ἑπτάετες (*aduer.*) septennio seu septennium. Od. ξ. Ἔνθα δ' ἑπτάετες μένον.

Ἑπταετία, ἡ, septennium. Dicitur & ἑπτέτης pro ἑπταέτης. vnde fœm. ἑπτέτις, quæ septem annorum est.

Εὐετηρία, ἡ, annuorum prouentuum felicitas, copiosa anniuersariorum redituũ exuberantia, fertilitas. Xen. Hel. 5. εὐετηρίας γενομένης τοῦ πρόσθεν ἔτους. Et Dem. contra Phil. 4. τὸ τῶν ὠνίων πλῆθος ὁρῶντες καὶ τὴν εὐετηρίαν κατὰ τὴν ἀγοράν. Itẽ felix anni successus. Arist. hist. an. 8. ὅταν κατὰ τοὺς ἀνθρώπους εὐετηρία ᾖ, quum prosperè & salubriter hominibus cedit tempus anni.

Ἡμιέτες, dimidium anni, annus dimidiatus.

Ἰσοετὲς, teste Plin. lib. 25. cap. 13. dicitur à quibusdam semperuiuum minus: quod per totum annum semper sit sui simile, hoc est, virens.

Κατέτος, quod & diuisim κατ' ἔτος, quotannis, annuatim.

Μακρέτειος, qui longos annos perdurat, annosus, longæuus.

Μυριέτης, qui decies mille (seu infinitorum) annorum est, annosus. vt μυριέτης βίος, via longæua seu annosa.

Ὀγδοηκονταέτης seu ὀγδοηκοντούτης. qui octoginta annorum est, octogenarius.

Οἰέτης, æqualis, eiusdem ætatis, qui idem annorum spatium compleuit: vt fit syncope ex ὁμοῦ & ἔτος, exempto μυ, & inserto ι metri causa. Sunt tamen qui ab ἔτης deriuent. Il. β.

Ὀκταέτης, qui octo annorū est. Et fœ. ὀκταέτις, nata octo annos.

Ὀκταετηρίς, ίδος, ἡ, octennium, octennale tempus. Laert.

Ὀλιγοέτης, qui paucorum annorum est.

Ὀλιγοετία, paucitas annorum.

Ὁσέτειος, annuus, factum ex ὅσα ἔτη, i. quotannis.

Πενταέτης siue πενταετής, qui quinque annorum est. vt πενταέτεις σπονδαί, fœdera quinquennalia, apud Thuc.

Πενταετές aduerb quinquennio seu quinquennium.

Πενταετία, quinquennium.

Πενταέτηρος quinquennis, quinquennalis. Od. ξ. ὗς πενταέτηρος. Πενταετηρίς, ίδος, ἡ, quinquennium. Πενταετηρικὸς ἀγὼν, quinquennale certamen. Macchab. 2. c. 4.

Πεντετηρίς, itidem dicitur, pro πενταετηρίς. Thuc. Πεντετηρικὸς, itidem πενταετηρικός.

Πεντηκονταέτης & πεντηκοντούτης, quinquagenarius. qui quinquaginta annorum est. Plat. de leg. Πεντηκοντούτεις σπονδαὶ quinquaginta annorum fœdera. Fœm. πεντηκονταέτις. vt Thuc. πεντηκονταετίδων σπονδῶν.

Πεντηκονταετία, quinquaginta anni. Thuc.

Πολυετὴς, qui multorum annorum est, annosus. Πολυετία, multitudo annorum, annositas. Πολυετέω, multorum annorum sum, in multos annos duro.

Προέτειος, annum præuertens seu præueniens.

Τεσσαρακονταέτης, & Τεσσαρακοντούτης, qui quadraginta annorum est. quadragenarius.

Τετραέτης, qui quatuor annorum est, quadrimus, τετραετὴς χρόνος, tempus quatuor annorum, quadriennium. Herodot.

Τετραετία, ας, ἡ, quadriennium.

Τετραέτηρος, idem quod τετραέτης, Hesych. Τετραετηρὶς, quadriennium. Τετραετηρικὸς, qui quadriennio recurrit, vt τετραετηρικὸς ἀγών.

Τῆτες & τῆτα, hoc anno. Aristoph. in Vesp. ἔδεις δίκαι τῆτες μέλλουσιν ἔσεσθαι. Vtitur crebrò & Synes. Pro eodem Dores dicunt Σᾶτες & τῆδες. teste Suida. hoc est, τῷ ἐν ἔτει τούτῳ. Inde adiect. τητινὸς. qui est vnius anni, hornus.

Τριακονταέτης & Τριακοντούτης, qui triginta annorum est. τριακοντούτεις σπονδαὶ, fœdera in triginta annos icta, fœdera tricēnalia. Fœm. Τριακονταέτις & Τριακοντοῦτις, quæ triginta annorū est. Plut. in Numa τριακονταέτις ἁγνεία, castitas annorū triginta. Annotatur τριακοντούτιδας ab Aristophane vocari scorta: indéq. esse. Καταπριακοντουτίσαι, cū scortis rem habere.

Τριέτης, qui trium annorum est, triennis. Herodot. τριέτης χρόνος. Et τριετὲς παιδίον apud Ammon. puer trimus, seu tres annos natus. Τριετὲς aduerbialiter, triennio, triennium, per spacium trium annorum. Τριετία, ας, ἡ, triennium.

Τριετίζω, triennis sum, triennium ago. vt Τριετίζων μόσχος, vitulus trimus, seu trium annorum.

Τριετηρὶς, spatium trium annorum. triennium, trieteris.

Τριετηρικὸς, trietericus, triennalis.

Χιλιέτης siue χιλιετὴς, millenus, mille annorum. Athen. l. 15. τὴν χιλιετῆ μου ταύτην ζήτησιν ἀπολύσασθαι, mille annis agitatam quæstionem dissoluere. Χιλιετία, spatium mille annorum. mille anni. apud Areth.

Πλοῦτος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΕΤΥΜΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, verus, ἐτεὸς, ἀληθής. Od. δ. ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω, mentiárne an verum dicam? Et in Axiocho. σὺ δ' οὐκ ἔτυμά μοι μαρτυρεῖς. non vera de me prædicas Athen. lib. 11. οὐκ ἔτυμος λόγος οὗτος. Ἔτυμον neutro genere aduerbialiter etiā capitur pro, verè, reuera Od. ψ. ἀλλ' ἔτυμόν τι ἦλθ' Ὀδυσσεύς, verè venit Vlysses ¶ Ab εἰμί fit ἐτὸς) vt θετὸς à τίθημι) vnde ἔτυμος, sicut ἄλυμος ab ἄλυος. Nam ἔτυμα ea esse dicuntur quę verè sunt talia, qualia esse dicuntur. ¶ Ἔτυμον, ου, τὸ, etymum, vera origo alicuius vocabuli eiúsque originis vera aut verisimilis ratio. Plut. in probl. Rom. (de carmenta, vocabulo Latino loquens) ἔστι δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ἔτυμον ἐστερημένη νοῦ, significans compositum esse ex Careo & Mens.

Ἐτύμως, verè. Quidā exp. ab origine vocis seu secūdū etymō. Arist. de mūdo, ἐτύμως καλοῦμεν οὐρανὸν ἀπὸ τοῦ ὅρον εἶναι τῶν ἄνω.

Ἐτυμότης τῶν ὀνομάτων, idem quod ἐτυμολογία. Themist.

Ἐτυμώνιος, ου, ὁ, idem quod ἔτυμος. seu ἀληθής. Eust.

Ἐτήτυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἔτυμος ex cóque factum per epenthesin syllabæ τη metri causa. vt Od. ψ. ἐτήτυμος μῦθος. Il. χ. ἐτήτυμον ἄγγελος. Ἐτήτυμον neut. gen. aduerbialiter etiam vsurpatur, vt & ἔτυμον. Od. α. & ξ.

Ἐτητύμως, verè. Eurip.

Ἐτητυμία, ἡ, veritas. Epigr. & Nonn.

Παντήτυμος, (comp.) omni ex parte verus. Nonn.

Ἐτώσιος, vide Ἔτος, in Ἔω vnde εἰμὶ sum.
Εὖ, vide in Ἐΰς. Εὗ, sui vide in Ἕ, se.
Εὐάζω, εὐασμὸς, εὐαστὴς, vide in Εὐοῖ.
Εὖγε. vide in Εὖ. Εὖγμα, vide in Εὔχομαι.

ΕΥΔΙΑ, ας, ἡ, q. d. aëris bonitas seu bona constitutio, idem quod εὐαερία, serenitas serenum cœlum. ¶ Fit enim παρὰ τὸ δία, cuius nominatiuus est Ζεὺς significans interdum aerem, sicut & Iupiter apud Latinos. ¶ Apud philosophos medicósque frequenter idem est quod εὐημερία, pulchra dies: quam quia oportet serenam esse ac tranquillam, ideo fit vt & pro αἰθρία aliquando sumatur, vt & apud Lat. serenitas vtrumque complectitur. Sic & apud Theophr. libellus est περὶ εὐδίας, i. εὐημερίας, de serenitate. Idem pluuiis diebus serenos opponit inquiens, ἐάν τε εὐδίας ἐάν τε ὑδάτων ὄντων. ¶ Item pro νηνεμία, tranquillitas, cui opponitur χειμὼν hyems atque tempestas. vt Matth. 16. & Aristot. meteorolog. lib. 1. cap. 10. ὁ μὲν γὰρ νότος εὐδίαν ποιεῖ ὁ δὲ βορέας χειμῶνα. ¶ Item pro γαλήνη, i. tranquillitas maris. Luc. in Alc. θαυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο. Plutarc. symp. 4. εὐδίαν & γαλήνην, copulauit. ¶ Item pro ἀλέα, tepor. apud Hippocr. epidem. 3. & Aristot. hist. anim. lib 9. c. 40. & in Probl.

Εὔδιος, ου, ὁ καὶ ἡ. serenus, tranquillus. vt εὔδιος ἡμέρα, in Geopon. Apud Luc. εὔδιος λιμὴν, tranquillus portus, tranquillitatem præbens. Apud eundem in Scytha εὔδια πάντα καὶ πλεῦς οὔριος. Item tepidus, apud Hippocr. Comparat. εὐδιέστερος, pro quo apud Xen. Hell. 1. εὐδιαίτερος.

Εὐδιεινὸς, idem quod εὔδιος. vt εὐδιεινοὶ τόποι. qui apud Aristot. meteorol. lib. 1. Τοῖς χειμερινοῖς, apud Theophr. hist plan. lib. & cap. 3 Τοῖς προσηνέμοις opponuntur. Apud Plat. de leg. εὐδιεινὴ γαλήνη & εὐδιεινὴ ἡμέρα.

Εὐδιεινῶς, cum serenitate, tranquillè. Hippocr.

Εὐδιάω, tranquillus sum, vel tranquillitate fruor. Apoll. Arg. 2.

Εὐδιάζομαι tranquillita seu serenitate fruor. in Axiocho.

Εὐδίαιος, paxillus seu clauus ligneus sub carina, in foramine quodam fixus, quo exempto defluit aqua in sentina collecta. idem quod χείμαρρος, vt Hesiodi scholiastæ annotant. Suidæ est fenestra in naui è qua egeritur sentina. Plu. symp. 7. problem. 1. Hesychius εὐδίαιον à nonnullis vocari dicit metaph. mulieris pudendum.

Composita.

Ἐνευδιόων, tranquillus, quietus. ex Apoll. Arg. 2.

Παρευδιάζομαι, idem quod εὐδιάζομαι apud Polyb. lib. 2.

Ὑπεύδιος, exp. serenus, tranquillus, Apoll. Rhod. & Plutarch. in Themistocle.

ΕΥΔΩ, F. ησω, dormio. Il. β. Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. Et paulo antè, τὸν δ' ἐκίχανεν εὕδοντ' ἐν κλισίῃ, inuenit dormientem in tentorio Aristop. in Nub. ἀλλ' οὐ δύναμαι δείλαιος εὕδειν. Idem in Pluto, ἀντὶ δὲ κλίνης Στιβάδα σχοίνων κόρεων μεστὴν ἣ τοὺς εὕδοντας ἐγείρει. Herodot. lib. 2. τὴν μὲν ἐν ἱματίῳ ἐλιξάμενος εὕδει ἢ σινδόνι. In prosa vsurpatur potius comp. καθεύδω.

Εὐνὴ, & Βρῦδος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἐνεύδω. indormio.

Καθεύδω, dormio. Aristop. Σὺ δ' οὐ καθεύδεις. Greg. Naz. ἐὰν καθεύδῃς, ἥδιστος ὕπνος ἔσεται. In imperf. facit. ἐκάθευδον vel καθηῦδεν, Homer. Il. α. Ἀτρείδης δὲ καθεῦδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο. Plato in symp. εἰ μὴ πατρὸς καθηῦδον. Idē ibidem, ἐν τῷ ψυχῷ καθηῦδον. Xē. Hel. 5. ἔτι οἱ πολέμαρχοι οἴκοι καθεύδησειεν.

Decōp. Ἀντικαθεύδω, vicissim dormio. vel redormio. in Epig.

Ἀποκαθεύδω, secubo. seorsum cubo. item obdormio, vel dormito, sum somniculosus.

Ἐγκαθεύδω, indormio, incubo, Plut. in apophth. εἰ λαγωὶ ἐν τοῖς τείχεσιν ἐγκαθεύδουσι, lepores muris incubant.

Ἐπικαθεύδω, indormio. Cū dat. apud Luc. Exp. etiā, incubo.

Προκαθεύδω, prædormio. prius dormio. Aristoph. in Vesp. προκαθεύδειν πρωὶ πάνυ.

Συγκαθεύδω, condormio, simul dormio.

Συνεύδω, vnà dormio, condormio, vnà cubo, Eurip.

ΕΥΘΥΣ, εῖος, ὁ, (fœm. εὐθεῖα. neut. εὐθὺ) rectus, i. non obliquus seu tortuosus, cui oppon. πλάγιος, Thuc. l. 8. καὶ παρ' αὐτὴν εὐθὺς ἔπλευσεν. Apud Eurip. εὐθὺς λόγος, sermo rectus, vel apert⁹ nulláq; circuitione tect⁹. εὐθεῖα γραμμὴ. recta linea. εὐθεῖα ὁδὸς, recta via: pro quib. interdū dicitur εὐθεῖα relicto substātiuo γραμμὴ, aut ὁδὸς vnde καθ' εὐθεῖαν, ἀπ' εὐθείας ἐξ εὐθείας & δι' εὐθείας, directè, rectè. Neutr. εὐθὺ interdū ponitur substātiuè. vt apud Thu τὰ ἀπὸ τοῦ εὐθέος λεγόμενα sine circuitione. sine vllis verborū inuolucris & integumentis. Apud Arrian. ἐκ τοῦ εὐθέος ἀντιλέγειν, non dissimulanter. apertè palàm. Ponitur εὐθὺς etiā aduerbialiter pro, rectà. vt apud Thuc. lib. 6. χωρεῖν δοκιμάζοντά τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένην. ¶ Inuenitur & accus. εὐθῆ tanquā ab εὐθὴς in Ecclesiaste. & apud Damasc. item εὐθεῖς apud Greg. ¶ Etym. ab εὖ & τίθημι deriuat.

¶ Item εὐθὺς (aduerb.) protinus confestim statim Xenoph. Pæd. 6. ὁ δὲ Κῦρος εὐθὺς ἄγειν κελεύει αὐτὸν πρὸς τὴν γυναῖκα. Interdū cū præpositione. vt idem Xen. Pæd. εὐθὺς ἐκ παιδίου, iam inde à puero seu à pueritia. vel statim à pueritia. Sic εὐθὺς ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ, exp. iam inde à vetustate. Cū participio, vt

εὐθὺς νέοι ὄντες. Thuc. i. q. d. statim quum iuuenes sunt, i. statim ab ineunte ætate. Idem lib. 2. Τοῦ δὲ θέρους εὐθὺς ἀρχομένου, statim ineunte æstate. Cum genit. vt Aristoph. εὐθὺς τοῦ δράματος, statim ab initio fabulæ. εὐθὺς ἡμέρας, prima statim luce. Interdum præfigitur articulus, vt ἡ τῶν Ἰταλιωτῶν εὐθὺς φυγὴ, Herodian. repentina fuga. Item inconsultè, inconsideratè, ex Thuc. lib. 2. ἀπέκτειναν τοὺς ἄνδρας εὐθύς. Vide schol. Affertur & εὐθέως pro εὐθὺς, statim. Hinc compos. παρευθὺς, statim, confestim, in fabulis Æsopi.

Εὐθὺ (*aduerb.*) rectà Xen. Pæd. 3. εὐθὺ τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος ἡμᾶς ἄγε, duci nos rectà Babylonem. Cum genit. vt Synes. πλέων μὲν εὐθὺ Πενταπόλεως, rectà nauigans Pentapolin. ¶ Interdum pro εὐθὺς statim, apud Alex. Aphrod.

Κατευθὺ (*comp.*) rectà. vnde ἡ κατευθὺ ὁδὸς, recta via. item *pro*, è regione, vt quidam annotat. Scribitur & κατ' εὐθύ.

Εὐθύτης, ητος, ἡ, q. d. rectitudo. Item recta forma. Exp. etiam metaph. æquitas, iustitia.

Εὐθύνω, dirigo, corrigo, rectum facio quod prauum seu obliquū erat, aut etiam, in rectum formo. Sumitur & pro dirigere, eo modo, quo dicitur dirigere nauem aliquò. & dirigere cursum ad litora. Eurip. in Hec. Πρὸς οἶκον εὐθύνοντας ἐναλίαν πλάτην. Capitur & pro regere. vt εὐθύνειν ἡνίας, Aristoph. regere habenas. Item metaph. *pro*, reprehendo, redarguo. vt Greg. μὴ δὲ ἡμᾶς εὐθύνητε τῆς ὑψηλοτέρας φωνῆς, nolite redarguere nos & incusare ob verbum altius clarum. Alicubi exp. inquiro in. (quod facere solent ij, qui reprehendere & redarguere student.) vt Plut. in symp. septem sap. ἀλλ' ἵνα μὴ σκώπτομεν εὐθύνειν τὰς τῶν ἑτέρων ἰδίας ἀποφάσεις. Budæus εὐθύνειν esse dicit in alicuius gesta inquirere, & quæstionem de eius administratione exercere. Item rationem reposcere vitæ anteactæ. Nonnunquam est etiam reum facere, postulare, vt Plut. in Cic. εὐθύνων κλοπῆς. Item damno & mulcto. Thuc. de Pausania accusato, τῶν μὲν γὰρ ἰδίᾳ πρός τινα ἀδικημάτων εὐθύνθη, τὰ δὲ μέγιστα ἀπολύεται μὴ ἀδικεῖν. Item εὐθύνειν, eum magistratum gerere, qui εὔθυνος dicitur.

Εὐθύνομαι dirigor, &c. Item magistratus qui finito imperio rationem reposcuntur administrati & gesti honoris, εὐθύνεσθαι dicuntur: quod vulgus syndicari appellat, quasi in disquisitionem vocari, apud Plat. in Prot.

Εὔθυνσις, εως, ἡ, directio, correctio. cui opponitur ab Aristot. κάμψις. i. curuatio.

Εὐθυντὸς, directus: cui opponitur καμπτὸς, curuatus. idē Aristot.

Εὐθυντὴς & Εὔθυνος, director, corrector. Εὐθυνταὶ seu εὔθυνοι dicti sunt quidam magistratus qui aliorum magistratuū censores erant & rationem administrationis ab iis exigebant.

Εὐθυντικὸς, qui reposcendæ rationis peritus est.

Εὐθυντὴρ, idem quod εὐθυντὴς, vt apud Theogn. εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης.

Εὐθύνη, inquisitio quæ fit in eos à quibus vitæ & magistratus gesti seu curationis actę ratio reposcitur. Seu ipsa actio reposcendi rationem, &c. Exponitur etiam accusatio. Dicitur tamen potius plur. εὐθῦναι. Hinc εὐθύνας διδόναι, in disquisitionem vocari, rationem reposci administratæ reip. & (ex consequenti) pœnam dare. item *pro*, damnari repetundarum apud Dem. & Æschin. Apud Aristot. Pol. 3. ἰατρὸν δεῖ διδόναι τὰς εὐθύνας ἐν ἰατροῖς, medicum oportet reddere rationem medelæ inter medicos. ¶ Expon. & crimen, apud Aristoph. in Vesp. καί πως θ' ὅπως ὑπὲρ αὐτῶν Ὦ πάτερ θεὸν ἀντιβολεῖ με πρίμου τῆς εὐθύνης ἀπολῦσαι.

Εὐθυωρία ἡ, idem quod εὐθύτης. Exponitur etiam, proceritas, vt est arboris. Item directio. Et rectus trames. item rectus processus, rectæ lineæ protectio. apud Plat in Timæo.

Εὐθυωρεῖν, recta linea progredi, καθ' εὐθεῖαν ἰέναι. Aristot. in probl. sect. 11.

Εὐθύωρον, recto tramite, Hermog. Antiph. & Xenoph. Item αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. vt εὐθυωρὸν ἀπεστάλη.

Ἰθὺς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex εὐθύνω.

Ἀπευθύνω, corrigo, quod prauum est rectum efficio. Item metaph. corrigo. Greg. πρὸς ὃ βλέποντες καὶ βίον καὶ πρᾶξιν ἀπευθυνόμενοι. Item guberno, rego. Soph. in Oedipo tyranno, πρὶν σε τὴν δ' ἀπευθύνειν πόλιν. Item dirigo (eo sensu quo dicimur dirigere telum vel iaculum, vel hastam) Basil. πρὸς τὸν σκοπὸν ἀπευθύνων τὸ βέλος. Exp. etiam κανονίζω, i. examino, tanquam ad regulam dirigo, apud Greg. Aliquando vsurpatur metaph. *pro*, punio, vt tradit schol. Soph. in Aiace.

Ἀπευθύνομαι, corrigor, rectus efficior, dirigor, &c. Apud Alex. Aphr. Probl. lib. 1. ἀπευθυνόμενον ἔντερον, intestinum rectum, quasi tendens in rectum.

Διευθύνω dirigo. Item corrigo, emendo, apud Luc. Exp. etiam, examino, discepto. Item refuto. Item requiro, disputo, percontor: seu inquiro disputando apud Greg.

Διευθυντὴς, director, gubernator.

Ἐπευθύνω, dirigo. Item rego. vt διευθύνειν τὰ κοινά. Æschin.

Decomp. Συνεπευθύνω, vnà dirigo, vnà rego vel moderor, vel adiuuo in dirigendo.

Κατευθύνω, dirigo. Item rego, moderor, compono, constituo apud Plut. Item mulcto, sicut & εὐθύνω. Plat. de leg.

Κατευθυντηρία, ἡ, amussis seu regula fabrilis. schol. Hom.

Παρευθύνειν, à recto cursu seu recta via auertere vel depellere. Soph. in Aiace, χεροὶ παρευθύνοντες.

Composita ab εὐθύνη.

Ἀνεύθυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, non obnoxius reddendæ rationi rerum à se gestarum. Et generalius, quicunq; non tenetur rationem reddere rei alicuius. Luc. παλαιὸς ἐστὶν ὁ λόγος, ἀνευθύνους εἶναι καὶ ποιητὰς καὶ γραφέας. Sic ἀνεύθυνος ἀκρόασις, Thuc. Exp. & liber. ¶ Item crimine vacans. Synes. ἡ προαίρεσις οὐκ ἀνεύθυνος, ἀλλ' ὑπαίτιος. ¶ Item ἀνεύθυνον, impunè & sine reprehensione mentiri. ¶ Item ἀνεύθυνος, non discussus, non examinatus, apud Greg.

Ἀνευθύνως, ita vt non cogaris rationem reddere. Item sic vt crimine vaces. Item, impunè. ex Hermog.

Ἀνευθυνία, immunitas à reddenda ratione.

Ὑπεύθυνος, obnoxius reddendæ rationi. qui liberam non habet rerum administrationem. Dicitur & de persona & de re. Dem. ὑπεύθυνος ὢν ἰδεῖν. Thuc. 3. ἄλλως τε καὶ ὑπεύθυνον τὴν παραίνεσιν ἔχοντας πρὸς ἀνεύθυνον τὴν ἡμετέραν ἀκρόασιν. Item reus, obnoxius crimini. Luc. in lib. de salt. καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτὸν, seipsum crimini obnoxium reddens.

Ὑπευθύνως, ita vt rationem reddere tenearis. vel ita vt crimini sis obnoxius.

Ἀνυπεύθυνος, (*Decomp.*) idem quod ἀνεύθυνος, rationi reddendæ vel causæ dicendę non obnoxius. Plat. Interdum generaliter, solutus legibus. vt tyrannus ἀνυπεύθυνος esse dicitur ab Arist. Pol. 4. Ἀνυπευθύνως, ita vt causæ dicendæ obnoxius non sis. Item cum libertate, qualis est eorum qui legibus soluti sunt.

Εὔιος, vide in Εὐοῖ.

Εὔκηλος, &c. vide in Ἔκηλος.

Εὐκταῖος, εὐκτὸς, &c. vide in Εὔχομαι.

ΕΥΛΑΙ, αἱ, vermes: & peculiariter qui in corpore, vulnerére aut vlcere nascūtur ex putredine: (¶ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι, vt vult sch. Homeri) Il. χ. Νῦν δέ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι νόσφι τοκήων Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται. Et Il. ω. οὐδέ τί οἱ χρὼς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαὶ Ἔσθουσ' αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσι. Itidem Herodot. ὑπὸ εὐλέων κατεβρώθη. Et Plut. in Artox. εὐλαὶ καὶ σκώληκες ὑπὸ φθορᾶς καὶ σηπεδόνος ἐκ τοῦ ἀφεστήματος ἀναζέουσι.

ΕΥΛΑΚΑ, ης, ἡ, vomer: vel bidens, ligo. Thuc. l. 5. ἀργυρέᾳ εὐλάκᾳ εὐλάξειν. ¶ ἀπὸ τοῦ λαχαίνειν, quod est σκάπτειν: vt annot. schol. Thuc.

ΕΥΛΗΡΑ, τὰ, lora, habenæ: vt Il. ψ. v. 481. ἐν δ' αὐτὰς ἔχων εὔληρα βέβηκε. ¶ Etym. dici tradit quasi εἴληρα παρὰ τὸ εἰλεῖν: vt Hesy. h. etiam παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ταῖς χερσίν) apud Epicharmum verò dici αὔληκα παρὰ τὸν αὐλὸν, vt sint τὰ ὀπισμήνια.

ΕΥΝΗ', ῆς, ἡ, cubile. vt εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, apud Hom. Sic Od. ξ. τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγὺς εὐνήν. Xen. Pæd. 8. νῦν δὲ στρώματα πλείω ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ἵππων ἢ ἐπὶ τῶν εὐνῶν. Dicitur & de brutis vt Lat. cubile, pro lustro. vt apud eundem. Xen. de leporis cubili dicitur. Et Hom. εὐνὰς συῶν, porcorum haras appellat. ¶ Interdum pro concubitu: vt Il. σ. καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν Πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα. Et Od. κ. Ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν. ¶ Item pro tentorio, apud Thuc. ¶ Itē sepulchrū. Eustath. Et generaliter pro omni loco in quo aliquis commoratur. ¶ Item anchora. vt Il. α. Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν. [εὐνάω deriuent.

Εὐναία pro eodem: sicut σελλωτία pro σελλίον. ¶ Sūt qui ab

Εὐνῆθεν, è lecto. Od. εὐνῆθεν ἀνιστάμενος. Et Εὐνῆφι pro eodem. Il. ο. ἐξ εὐνῆφι θορόντα.

Εὐναῖος, ου, ὁ, vt εὐναῖος λαγὼς, lepus qui in cubili suo est. Inepigr. εὐναίων ὀάρων, colloquiorum quæ in cubili seu lecto fiūt. apud Xen. in Cyneg. εὐναῖα vestigia quædam leporum dicuntur quibus δρομαῖα correspondent.

Εὐναία, autem dicitur pro ἡ εὐνή.

Εὔνια, τὰ, exp. στρώματα strata, apud Suid.

Εὐνάω, f. ήσω, sopio. Od. δ. τῆς δ' εὔνησε γόον σχέθε δ' ὄσσε γόοιο.

Εὐνηθῆναι, in pass. cubare sopiri. Od. θ. item concumbere, Il. β. θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα, dea cum mortali concumbens.

Εὐνήτρια, ἡ, q. d. cubitrix, Soph. in Trach.

Εὐνήτης, concubitor, maritus. Hesych.

Εὐνάτειρα, concubitrix.

Εὐνάζω, f. άσω, sopio, idem quod εὐνάω. Od. δ. Ἔνθα σ' ἐγὼ ἀγαγοῦσα ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφιν Εὐνάσω ἑξείης, sopiam. Capitur & metaph. vt sopio apud Lat. Soph. in Trach. εὐνάζειν ἀδάκρυτον βλεφάρων πόθον. Itē, in cubili colloco, Xē. in Cyneg. ὡς ἂν μέλλῃ ἑκάστη τὸν ἑαυτῆς εὐνάσειν νεβρὸν, ei cubile statuere. Neutraliter

traliter etiam capitur pro εὐνάζεσθαι, i. dormire, quiescere. Soph. in Trach. ἐστὶ μὴ δυςτάνων εὐνάσαι. Et pro, concumbere apud Aristot. lib. 9. de hist. anim. c. 1. τούτων ὁ πολλὸς χαλεπῶς εὐνάζει τε καὶ ὀχεύει.

Εὐνάζεσθαι, pass. sopiri, dormire, cubare, Od. υ. Αὐτὰρ ὁ ἐν προδόμῳ εὐνάζετο δῖος Ὀδυσσεύς. Item concumbere. Odyss. ε. παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι Ἀμφαδίην ἥτις τε φίλον ποιήσετ' ἀκοίτην. Item cubile habere. & iacere noctu. apud Xen.

Εὐνάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad cubandum seu cubile statuendum opportunus. Xen. in Cyneg.

Εὐναστήριον, ου, τό, cubiculum, cubile seu dormitorium cubicularis lectus.

Εὐναστὴρ ῆρος, ὁ, maritus, concubitor. Eurip. Εὐνάστειρα, idem.

Εὐνέτης, ου, ὁ maritus. Εὐνέτις, ιδος, ἡ, vxor.

Εὖνις (masc. & fœm. gen.) maritus vel vxor. Etym. Item priuatus, orbus, vel priuata, orbata, vidua. Iliad. χ. & apud Eurip. In qua signif. Etym. deriuat ab εὖ, ἰνός, vbi vide.

Εἰνατὴρ, ἐρος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀπευνάζω sopio. Soph. in Trach.

Δίσευνος, duarum vxorum maritus.

Δυσευνήτωρ, infeliciter cubens.

Ἔνευνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est in lecto, in lecto positus.

Ἐνεύναιον δέρμα, pellis quæ cubili substernitur. Od. ξ. Eiusdem operis lib. π χῆτει ἐνευναίων, exp. incubantium.

Κατευνάω, sopio. Od. δ.

Κατευνάζω idem. Item sedo, paco. Apoll. Arg. 1. κατὰ δ' εὔνασε πόντον. Epigr. lib. 3. Μόχθων δὴ νῦν δ' ἀΐδης με κατεύνασε, à laboribus nec apud inferos quiesco & respiro.

Κατευνάζομαι cubo, dormio. Il. γ. ἐνεσσῆται σε κατεύνασεν λεχέεσσι. Κατευναστής, οῦ, ὁ cubicularius, qui sponsam ducit dormitum. Plut. in Alex. & in Oth.

Decomp. Ἀκατεύναστος, qui sopitus non est, aut sopiri nequit, irrequietus, insomnis, Hesych.

Μαλθακευνία ἡ cubilis seu lecti mollities.

Ὁμευνος & ὁμευνέτης, qui eodem cubili vtitur, maritus. Ὁμευνέτις, vxor. Soph.

Παρευνάζω, iuxta me sopio. Παρευνάζομαι, iuxta seu à latere alicui cubo. Od. χ. δμωῇσιν δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαίως.

Σύνευνος & συνευνέτις idem quod ὅμευνος & ὁμευνέτις.

Συνευνος, pro eodem.

Συνευνάω, vnà sopio. Συνευνηθεὶς, qui concubuit.

Χαμεύνη seu χαμεύνα, stibadium humi stratum, humilis & vilis lectus. Aristoph. in aub. & Plut. de Socr. dæm.

Χαμεύνιον (diminut.) idem Plat. in symp. Χαμευνία, ipsa actio cubandi humi q. d. humi cubatio. Item storea quæ pro lecto substernitur. Poll. [Hes.

Χαμεύνης, qui humi cubat, Greg. Χαμευνεῖν, humi cubare. Χαμευνὰς ἀδος, ἡ pro stibadio humi strato. Χαμευνὶς ίδος, ἡ, lectus humilis, storea.

Χαμαιεύνης pro χαμεύνης, vnde χαμαιευνάδες apud Hom.

Χαμαιεύνη seu χαμαιεύνα pro χαμεύνη.

Χαμαιευνὰς pro χαμευνάς. Et adiectiuè χαμαιευνάδες σύες, humi cubantes.

Χλούνης, per contractionem siue per crasin factum ex χλοεύνης testantur grammatici & lexicographi ferè omnes: vt sit qui in virenti gramine cubat, ὁ ἐν τῇ χλόῃ εὐναζόμενος, καὶ ἄγριος, ideóque ἄγριος. Apri epith. est apud Hom. vt Iliad. ι. & alibi, idémque apud Hesiod. in asp. In primis autem volunt significare τὴν ἐκτομίαν καὶ ἀποκοπὴν, inter quos est Aristot. quoque hist. an. lib. 6. c. 28. & Plut. in caus. nat. & Ælian. lib. de prouid. Suidæ & Hesychio χλούνης sunt etiam λῃσταί.

Χλούνειος aprugnus vel etiam suillus, porcinus, Suid.

Χλευνάζεσθαι, exp. quiritari, lamentari in modum χλούνων dolentium. Hesych.

ΕΥ̓ΟΙ (quasi εὖ οἱ bene sit illi) eua, euohe, vox est quæ Baccho acclamabatur à bacchantibus mulieribus, vt apud Dionys. Alex. εὐοῖ Βάκχε, euohe Bacche. Apud Dem. pro cor. καὶ βοῶν εὐοῖ σαβοῖ.

Εὐάν, alia vox earundem mulierum bacchantium, quam Baccho acclamabant. Apud Latinos poetas, Euan est & Bacchi cognomen.

Εὐάζω, euan clamo, euo. in Epigr. εὐάζειν Βάκχῳ, orgia Bacchi celebro. Item generalius celebro. vnde εὐάζειν πάσχα, Nonn. celebrare pascha.

Εὐασμὸς, οῦ ὁ, euatio, vociferatio bacchantium. Interdum & ad aliam vociferationem transfertur. Plut. in Ant. βοὴ ὄχλου μετ' εὐασμῶν καὶ τῶν ποτῶν σατυρικῶν.

Εὐαστὴς & εὐαστὴρ, euator, celebrator bacchanalium. in Epig. εὐασταὶ pro sacerdotibus Bacchi. Et ipse Bacchus εὐαστὴρ in iisdem appellatur.

Ἀνευάζω, (comp.) idem quod εὐάζω. Nonn. Μυγδονίας ἀνευάζοντες ἰωῇ. Et cum accus. apud eundem, Χειρὸν ἀνευάζων νικοσαρον, celebrans vel euando celebrans.

Εὔιος, Euius, Bacchi cognomen, itidem ab illa acclamatione εὐοῖ

ductum. Epigr. lib. 1. in carmine in Bacchum, Εὔιον εὐχαὶ τῷδ' εὐάμπελον, ἐχοίνικαμον.

Φιλεύιος (comp.) qui Euium, i. Bacchum amat. in Epigr. dicitur ipse Bacchus φιλεύιος βασιλεύς, euandi cupidus, euationis studiosus.

ΕΥ̓ΠΑΤΟΡΙΟΝ, ου, τό, eupatorium, herba de qua Diosc. lib. 4. cap. 41. * Nomen inuenit à Mithridate cognominato Eupatore. Vide πατρίτης in πατὴρ.

Εὔραξ, vide in πλευρόν.

Εὑρέθρον, &c. vide in Εὑρίσκω.

ΕΥ̓ΡΙΠΟΣ, ου, ὁ, euripus, fretum reciprocum, velut est inter Eubœam & Atticam septies in die vndas absorbens & toties remouens. vnde Æschines in Ctesiph. πλείους τραπόμενος τροπὰς τοῦ Εὐρίπου παρ' ὃν ᾤκει. Inde & prouerbialiter εὔριπος ἄνθρωπος, & εὔριπος τύχη, ob mutabilitatem & inconstantiam. Et εὔριπος διάνοια, cogitatio quæ huc & illuc fertur. * Etym. deducit παρὰ τὸ ῥιπίζω, διότι ὁ εὖ χερσὶ ῥιπιζόμενος. ¶ Item simpliciter, fretum, i. mare angustum, Suid. & Poll. l. 9. c. 1. Sic Aristot. de mundo, ῥοαὶ καὶ δῖναι κατὰ τοὺς εὐρίπους καὶ πορθμούς. ¶ Quin & aquæ ductus & alia aquarum receptacula εὔριπος nominantur ab illorum euriporum similitudine, qui in mari sunt terra vtrinque septi. Ioseph. in antiq. Iud. πεποιημένον εὔριπον μέγαν καὶ βαθύν. Apud eundem exp. cisterna apud Dionys. Halic. lacuna & stagnum.

Εὐριπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, euripo similis, reciprocos æstus habens in modum euripi.

Εὐριπίζειν & Διευριπίζειν, euripi modo huc illuc agitari & reciprocare. Arist. probl. sect. 25. διὰ τί ἐν τοῖς ὑψηλοῖς τῶν οἴκων ὁ ἀὴρ διευριπίζει καὶ μάλιστα ταῖς θύραις;

Εὔριπιστος, qui facilè ῥιπίζεται: vel instabilis vt euripus.

ΕΥ̓ΡΙ΄ΣΚΩ. (F. εὑρήσω, aor. 2. εὗρον ab εὕρω) inuenio. Propriè significat inuenire inuestigando & quærendo. (* A canibus sumptum qui εὑρεῖς dicuntur, quòd olfactu inuestigent & inueniant) Plato in Timæo. τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε ἔργον, καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν. Cic. interpr. atque illum quidem quasi parentem huius vniuersitatis inuenire difficile: & quum iam inueneris, indicare in vulgus nefas. Aristoph. in Pluto, οὐ γὰρ εὑρήσεις ἐμοῦ ζητῶν ἔτ' ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα. Interdum tamen significat, casu reperire, vt apud Luc. χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῷ βαδίζων εὗρε. Sic Ioh. 1. εὑρίσκομεν Ἰησοῦν τὸν τοῦ Ἰωσήφ. ¶ Itē adipiscor, nanciscor, pro labore meo aliquid consequor, vt exp. Vlp. in orat. Dem. cōtra Timocr. Sic apud Matth. c. 16. ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὑρήσει αὐτήν. ¶ Item cōperio, reperio. Dem. contra Philip. πολλάκις εὑρίσκω λογιζόμενος. Itē contra Lept. τὰς παρὰ τοῦ δήμου δωρεὰς εὑρήσετε βελτίους οὔσας.

Εὑρίσκομαι inuenior. Item comperior. Herodian. lib. 2. εὑρίσκετο τοὺς στρατιώτας ὑποσαινόμενος. Demosth. pro corona. σὺ τοίνυν τοιοῦτος εὑρέθης. ¶ Capitur & actiuè pro εὑρίσκω, vt apud Gregorium de Saule, τὰς ὄνους τοῦ πατρὸς ἐπιζητῶν, βασιλείαν εὕρατο. Item consequor, nanciscor, adipiscor, impetro. Dem. contra Lept. τὰς δωρεὰς εὑρισκομένων τὰς δωρεάς. Pauf. in Phoc. τελεῖν εἰς Ἀμφικτύονας εὕραντο, obtinuerunt vt annumerentur inter Amphictyonas. Thuc. lib. 1. ὠφέλειαν ἵνα πειράσθῃ ἀπ' αὐτῶν εὑρίσκεσθαι, impetrare ab eis. Accipitur interdum in malam partem, pro incidere & impingere apud Pauf. τέλος τοῦ ἔτι φασὶν εὕρασθαι τοῦτο. Apud eundem Pausan. δὲ συμμαχίας εὕραντο οἱ Λακεδαιμόνιοι τῆς Φωκέων ζημίας, exp. pœnas luerunt & perpenderunt ob fœdus cum Phocensibus ictum.

Εὕρημα, τό, inuentum. Plat. in ep. ἔφησθα εἶναι σὸν εὕρημα. Item lucrum aduentitium seu inspiratum. Xen. anab. 6. εἰ δὲ μηδὲν προσδοκῷντο εὕρημα ἰδόκει εἶναι. Sic & apud Thuc. l. 5.

Εὕρεμα idem. Phil. & Greg. Εὑρέτωρ, ορος, ὁ, inuentor, in Epig. Εὕρεσις, εως, ἡ, inuentio. Plut.

Εὑρετὸς, οῦ, ὁ inuentus, item qui inueniri potest. Plut. de fort. τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω. τὰ δ' εὑρετὰ ζητῶ.

Εὑρετὴς, οῦ, ὁ inuentor, Isocr. Εὑρέτις, ιδος, ἡ, inuentrix.

Εὑρετικὸς, inueniendi facultate præditus, in rebus inueniendis acer.

Εὕρετρον, ου, τό, præmium quod inuentori pro rei amissæ restitutione datur. Vlp. dig. l. 46.

Composita.

Ἀνευρίσκω, reperio, inuenio, comperio. Plat. Thuc. & alij. Item comminiscor, excogito, adinuenio. Athen. lib. 1.

Ἀνεύρεσις, inuentio adinuentio.

Decomp. Ἐξανευρίσκω, deprehendo, inuenio. idem quod ἀνευρίσκω. Plat. in Tim.

Ἀνεύρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, non inuentus, incompertus.

Δυσεύρετος, inuentu difficilis.

Ἐξευρίσκω, inuenio, excogito, comminiscor, Lys. & Euripid. in Orest. Item comperio seu reperio. Sophocl. ἐξευρόμην ζηλοῦντες ἔχθιον Φρυγῶν, cum comperimus infestiorē quam Phryges,

Ἐξεύρημα, inuentum seu solers inuentum. Plut. ad Col.
Ἐξεύρεσις inuentio, adinuentio.
Decomp. Ἀνεξεύρετος, indeprehensibilis Aristot. Pro eodem dicitur & ἀνεξευρετός, Thuc. τῷ δὲ ἄλλῳ ὄχλῳ ἀνεξεύρετος ὁ ἀριθμός, reliquæ multitudinis numerus inueniri nequit.
Δυσεξεύρετος, inuentu seu adinuentu difficilis.
Ἐπεξευρίσκω, vltra adinuenio.
Παρεξευρίσκω, obiter inuenio.
Συνεξευρίσκω, simul adinuenio, vnà excogito. Plat. in epist.
Εὐφυλος. promptus, expeditus, apud Xen. in Oecon.
Ἐφευρίσκω, adinuenio. Item simpl. inuenio, seu deprehendo. Iliad. β. Odyss. κ. & τ.
Ἐφευρετής, οῦ, ὁ, inuentor, excogitator.
Decomp. Προσεφευρίσκω, insuper adinuenio, insuper comminisco
Παρευρίσκω, obiter inuenio. Παρεύρεσις, commentum, apud Dem.
Παρεύρημα, idem.
Προσευρίσκω, vltra inuenio. Hermog.
Συνευρίσκω, vnà inuenio.

ΕΥΡΥΣ, εος ὁ. latus amplus. vt Il. ξ. εὐρὺς αἰγιαλός. Il. ψ. ἵξανεν εὐρὺν ἀγῶνα. Plut. de Socr. εὐρεῖαι μὲν γὰρ ἀτραποὶ βίων ὀλίγαι δὲ ἃς δαίμονες ἀνθρώποις ἄγουσι. * Videri possit composi tum ex εὖ & ῥέω, vt propriè dicatur de fluuio benè latéque fluente. vt Il. ζ. Εἰσωθεὶς ἀπέστη εὐρρέος ποταμοῖο.
Εὐρὺ, aduerb. latè. Il. Ξ. εὐρὺ ῥέων latè fluens.
Εὐρύτης, ητος, ἡ latitudo, amplitudo. Gal. ad Glauc.
Εὖρος, εος τὸ, idem. Alex. Aphr. εἰς εὖρος ἀποκλείειν, in latitudinem extendere. ¶ Εὖρος, ου ὁ. Eurus ventus ab oriente spirans. Aristot. de mundo. Vide & Plin l. 2. c. 47. & Gell. l. 2. c. 22. Vide & in comp. ex Ῥέω.
Εὐρύνω dilato, amplio, diduco. Od. Θ. καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα.
Εὐραὶ, autore Poll. lib. 1. dicuntur ferramenta axi in id affixa, vt ne à rota atterantur.

Composita.

Ἀνευρύνω dilato latius reddo, laxo.
Ἀνεύρυνσις, dilatatio laxatio. Ἀνεύρυσμα, τὸ, arteriæ siue vasorum dilatatio. Gal. in defin. med. & Paul. Ægin. l. 6. c. 37.
Διευρύνω & Κατευρύνω dilato.
Σταυρὸς quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΕΥΡΥΚΛΗΣ. Euricles, qui fuit quidam ἐγγαστρίμυθος, à quo dictus est alius etiam quilibet ἐγγαστρίμυθος, teste Hesych. & Suida. Vide & schol. Aristoph. in Vesp.

ΕΥΡΩΣ ωτος ὁ. situs, mucor. hemor putrefactus, putredo canes. Callim. [illegible] μη πυστ' [illegible] εὐρώς. Theocr. Idyl. α. [illegible] εὐρῶτι παλαιῶ. Metaph. Plut. de aud. τὸν ἱπτας εὐρῶτα τῆς ψυχῆς.
Εὐρώεις, εσσα, εν, putris, situ & mucore obsitus. Hesiod. in Erg. l. 2. & Soph. in Aiace. ¶ Exponitur etiam tenebrosus, obscurus, Suid. & Hesych. ¶ Item πλατύς, latus, amplus, spatiosus. Suid. & Hesych.
Εὐρώδης, εος ὁ κ ἡ, idem cum εὐρώεις putris, Soph. in Aiace.
Εὐρωτιάω, ῶ, situ obsitus sum, mucidus sum, putreo, marceo: vel etiam situm contraho, mucore vitior, marcesco. Theophr. de caus. pl. 1. ὅπως μὴ σήπηται μηδ' εὐρωτιᾷ. Metaph. & per ironiam dixit Aristoph. in Nub. Ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος. Εὐρωτιῶν, ἀκόρητος.

ΕΥΡΩΤΑΣ κ ὁ. Eurotas: fluuius Laconiæ. ¶ Ita dicitur & pudendum virile, teste Suida. ex Epigr. Τὸν δ' ὑπερφιάλως κατέσχεν τὴν ἀμυδρὴν χεὶρ Οὐχ εὑρώταν. ἀλλ' εἶδεν κὶ [illegible].

ΕΥΣ, (& poetico pleonasmo ἠΰς) εος, ὁ bonus. vt Hesiod. in Erg. ἐῢς παῖς Ἰαπετοῖο. Pro eodem dicitur etiam ἠΰς, vt Il. ε. ἠΰς τε μέγας τε. cuius putatur esse & genit. ἑῆος per metathesin pro ἐῆος. vt Od. ξ. φιλότητι κ αἰδοῖ παιδὸς ἑῆος. & Od ο Παιδα γὰρ ἀνδρὸς ἑῆος, filium viri boni. Genit. plur ἐάων i. bonorum vt δωτῆρ ἐάων. Od. θ. & alibi. Sunt tamen qui hos genit. (ἑῆος & ἐάων) ab ἑὸς (suus) potius deriuent.
Εὖ, bene, rectè. Passim apud omnes scriptores. ¶ Interdum exp. facilè, feliciter, commodè, itē præclarè, pulchrè, aptè, aliisque multis aduerbiis pro loco. ¶ In compositione plerunque significat facilè vt in εὐπατάτητος, εὐαυξής. Interdum feliciter. vt in εὐγαμος, εὔγηρως.
Εὖγε, euge, rectè, sanè, aduerb. laudantis & approbantis seu assentientis. Phil. de vita Mos. l. 3. εὖγε ὦ πάνσοφοι. Luc. εὖγε ἥτω ποιεῖτε, apud Plut. in symp. sept. sap. εὖγε Χερσίας ἐπεὶ ποι μνησθεὶς τῆς οἰκίας, benefacit Chersias quòd meminerit. Interdum est insultantis. vt annotat. Hieron. Ezech. c. 6.

Composita.

Ἐνηής, έος ὁ κ ἡ bonus, benignus placidus, mitis, Apoll. Arg. 2. ἠγὰρ ἔσαν τοι ξεινοδόκοι ἐνηέες Αἰνίῳ. Eust. dicit compositum esse ex ἐν & ἠὺς significans ἀγαθός, & sonare veluti τὸ ἐντὸς ἀγαθότητος ἔχοντα. Vide & in comp. ex Ἡδύς.
Προσηνής, Eustathio authore ab ἠὺς deriuatū significat bonum, benignum. Ab Hesych. exp. etiam, lenis, mitis, placidus, itē iucundus, suauis, ἡδύς. Plut. de aud. ὅτι τὰς προσηνεῖς κ ἁπαλὰς ἀποστρέφοντες ὁμιλίας τὰ ὦτα, lenes & molles. Idem in Color. λεῖα κ προσηνῆ κινήματα τῆς σαρκός.
Προσηνῶς, benignè, leniter, placidè, suauiter. Προσηνεία, benignitas, lenitas.

Εὔσαρκα, Εὐσρα, vide in Εὖω.

ΕΥ̓ΤΕ aliquando est aduerbium temporis significans ὅτε κ ὁπηνίκα, quando, quum, teste Eust. vt Il. θ. Εὖτέ μιν ἐς Αΐδαο πυλάρταο προὔπεμψεν. Apud Hesiod. εὖτ' ἂν τελέθωσι, quum fuerint. Et Soph. εὖτ' ἂν μόλῃ, vbi venerit. Apud Herodot. εὖτ' ἂν γίνηται, quoad fuerit. Itē εὖτε pro ἐπειδή, quandoquidem, Apol. Arg. 2. ¶ Εὖτε, est etiam aduerbium similitudinis, cui respondet, Ὣς ἄρα. vt Il. γ. Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην. Pro eodem verò & ἠΰτε dicunt poetæ, & facta dialysi ἠΰτε, sicut, velut, ceu. Ἠΰτε, Ionica & poetica dialysi pro εὖτε, vt, sicut, velut: ὡς, ὥσπερ καθάπερ. Hom. Il. δ. μελάντερον ἠΰτε πίσσα φαίνετ'. Et Od. ξ. χιὼν γένετ' ἠΰτε πάχνη.

ΕΥ̓ΧΟΜΑΙ, F. εὔξομαι. P. εὖγμαι, precor, preces fundo, vota facio seu nūcupo, vt εὔχομαι τοῖς θεοῖς. Thuc. & εὔχομαι πρὸς τοὺς θεοὺς. Xen. dicitur & εὔχεσθαι εὐχὴν seu εὐχὰς τοῖς θεοῖς, à Demosthene. Item sine datiuo. Interdū cum infinitiuo pro, exposco precibus, precor vt. &c. Il β. v. 401. Εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν κ μῶλον Ἄρηος. Aliquando est precando polliceor, voueo. vt Il. δ. v. 101. εὔχεο δ' Ἀπόλλωνι λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην. Apud Demosth. cū infinit. simul & dat. τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι κ πάσαις ὑπάρξειν μοι, &c. Xen. εὔχετο πρὸς τοὺς θεοὺς ἁπλῶς τἀγαθὰ διδόναι. & pro voueo. Plut. in Publ. εὔξατο τὸν νεὼν ἀναθήσειν. Sic εὔχομαι τῷ Διὶ θύσειν. idē in Theseo. Legitur & εὔχομαι θυσίαν eadē significatione. Sicut & Aristoph. dixit, εὐξάμενος ἱερεῖον τῷ θεῷ. Dicebāt & μετὰ χιλίων εὔχεσθαι, vouere χίλια, vt docet Eust. Quinetiā cū quolibet accus. pro precib. exposco, precor aut opto à diis vel etiā simpliciter opto. Xen. Hel. 5. εὔχεντι αὐτῷ πολλὰ κ ἀγαθά. Thuc. 2. ἀσφαλέστερα μὲν εὔχεσθαι. Luc. de sacrif. ἃ αἰτοῦσι κ α εὔχονται. Interdum & cū infin. Demosth. Phil. 4 οὐδὲν ἂν ἄλλο εὔξαιτο μᾶλλον ποιεῖν τὴν πόλιν. Lucian. τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι. ¶ Εὔχομαι εἶναι, glorior esse. iacto me esse. Il. ψ. ἐπεὶ εὔχομαι εἶναι ἄριστος, & sic sæpe. Cum accus. etiā. vt Od. ξ. Ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχομαι εὐρειάων. Sic Lat. iactare genus à Ioue. Interdū sine adiectione. vt εὔχεαι αὔτως, apud Homer. sæpe, temerè gloriaris, vel temerè te iactas. Sic εὐξάμενος ὅς τι ἵππος ἐρέω. At verò apud eundē Homer. Od. ε. Ἀλλ' ἐλέαιρε ἄναξ ἱκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι, profiteor me tibi supplicem esse. Eustat. autem Od. α. Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι Υἱὸς, vult esse λέγομαι dicor, Indéq; Il. ζ. ξεῖνοι πατρώιοι εὐχόμεθ' εἶναι. Itē pro εἰπεῖν (i. dicere) apud Pind. in Olymp. τί δ' οὐκ ἐῶν ἀκοῦσαι τί ἂν εὔχοιτο.
Εὖγμα ατος, τὸ, votum precatio. Item gloriatio. Hesych.
Εὐκτὸς, optabilis, optandus. Xen. ἐλευθέρω μὲν αὐτὸ εἶναι εὐκτὸν εἶναι, μὴ τυχεῖν δ' ὅλως τοιούτου.
Εὐκτῶς optabiliter.
Εὐκταῖος, idem quod εὐκτὸς vt εὐκταῖοι λιμένες. in Epigram. Item superl. ὑπὲρ εὐκταῖον τὸν ἐκείνου. Lucian. Et εὐκταιοτάτη νίκη, Phal. in epist.
Εὐκταίως, optabiliter, apud Areop.
Εὐκτικὸς, q. d. optatiuus, vnde εὐκτικὴ ἔγκλισις apud gramm. optatiuus modus. Et εὐκτικὸν ῥῆμα, verbum optatiuum. Item εὐκτικὸς λόγος oratio optantis.
Εὐκτικοὶ, hymni, quibus aliquid precamur.
Εὐκτήριος, q. d. precatorius, ad preces pertinens, aut accommodatus. vt εὐκτήριος οἶκος, & εὐκτήριος ναὸς apud Theod. eccl. hist. Εὐκτήριον neut. gen. inter loca sacra & veneranda numeratur in Pand. Item sacrarium, lararium.
Εὐχὴ, ῆς, ἡ precatio, votum. Hesiod. in Theog. ὦ προφορεῖ γὰρ θεὰ ὑποδέξεται εὐχάς. Et εὐχὴν ποιεῖσθαι vel εὐχὰς pro εὔχεσθαι, precari. Apud Thuc. εὐχὰς ποιεῖσθαι τὰς νομιζομένας, vota legitima nuncupare. Apud Plut. in Camillo, εὐχὰς ἐποιήσατο μεγάλας θέας ἄξειν expon. vouit se magna spectacula editurum Apud Xen. εὐχὰς ἀποδιδόναι, vota persoluere, seu implere. Apud Plat. de leg. εὐχῇ χρῆσθαι, potiri voto. Quod & εὐχῆς τυγχάνειν. Dicunt etiam δι' εὐχῆς ἐστί μοι τοῦτο precor, vel opto hoc, hoc mihi est in votis, apud Herodianum & Hermog. Item δι' εὐχῆς ἄγω τοῦτο in eadem significatione apud Synes. Apud Plat. de leg. μετ' εὐχῆς, optando. Κατ' εὐχὴν, vel πρὸς εὐχὴν, ad votum pro voto, ex animi sententia.
Εὖχος, εος τὸ, gloriatio. vel potius gloria, honor. vt εὖχος δοῦναί τινι & εὖχος ἀρέσθαι, apud Hom.
Εὐχετάομαι ῶμαι, precor preces fundo supplex, supplico. Od. θ. Τῷ κέν τοι κ κεῖθι θεῷ ὣς εὐχετοῴμην. Itē glorior, iacto me: vt Il. υ. ἀτάρ μιν ἔφαν μάλ' αὔτως εὐχετάασθαι. Et cū infin. Od. ξ. τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο, quos se esse iactabant, aut prædica-

dicabāt seu profitebatur. Apud Hom. Od. χ. Οὐχ ὁσίη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι fas nō est mortuis viris insultare

Εὐχωλή, ἡ. poet. idem quod εὐχή precatio, preces, votum. Iliad. α. Οὔτ' ἄρ ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται οὐδ' ἑκατόμβης. Idem Od. λ. εὐχωλῇσι & λιτῇσι copulat. Item pro deuotione apud Ath. Alibi verò pro εὖχος, pro gloriatione, item pro gloria.

Εὐχωλιμαῖοι, qui vota faciunt, qui votis faciendis constituti sunt. Herodot. item deuoti, i. soldurij Cæsari. Athen. 85.

Εὐχωλιμαῖα, optabilia. Poll.

Composita.

Ἀνεύκτος, non optabilis, seu non optandus. Item, non optans, in Epigram.

Ἀπεύχομαι, deprecor, precor seu opto non euenire. Item abominor, execror. Demosth. πρὸς Ἀπτίνεων in princ. ἄλλαι δ' εἰ τινες παρ' ἐκείνοις εἰσὶ λιμαὶ ἃς ἀπεύξαιτο ἂν ἅπας ὁ δῆμος ἐνταυθοῖ γενέσθαι. Item Phil. 4. τὴν δὲ περὶ δ' ὅλων (ἀνάλωσιν) ἀπεύχεσθαι ἵνα μὴ γένηται δεῖ. Interdū etiā cū accus. vt Synes. Θεμιστοκλῆς ἀπηύξατο πᾶσαν ἀρχὴν ἐν ᾗ μὴ ξένων ἐν πλείον ἕξει μᾶλλον ἐξῆν οἱ γνώριμοι. Et cum accusat. simul & datiuo, apud eūdē. ὅγε ἀπεύχομαι τοῖς ἐχθροῖς ὑμᾶς, quod inimicis meis deprecor, quod deprecor ne inimicis meis eueniat.

Ἀπευκτός, abominandus, execrandus. Item vitandus, auersandus, in Phalar. epist. Item ἀπευκτόν, quod deprecamur. Et ἀπευκτὴ ἡμέρα Luc. quæ & ἀποφράς dicitur. Item pro ἀπαίσιος eidem Luc. Ἀπευκτῶς, abominandè.

Ἀπευκταῖος, idem quod ἀπευκτός, Basil.

Ἀπευκτικοί, hymni, quibus aliquid deprecamur.

Ἐνεύχομαι, precor in, seu inter. Synes. καὶ ἐνεύχεταί τις εἰς κοινὸν αὐτὸ πᾶσιν ἀναγνωσθεῖσαν.

Ἐπεύχομαι, idem quod εὔχομαι, precor, vota facio, apud Homerum, & Plutarchum, cum dat. Interdum etiam cum infinit. vt in Camil. ἐπεύξατο τοῖς θεοῖς τάχυ Ῥωμαίους μεταγνῶναι, deos precatus est vt Romanos pœniteret. Et cum accus. rei ac datiuo pers. in Galba. τὴν δυστυχίαν ἐπευχομένων τῷ αὐτοκράτορι. Apud Eurip. πᾶς δ' ἐπηύξατο στρατός, verba precantis Neoptolemi votis prosequutus est, vel Neoptolemi vota suis subsequutus est. Apud Hom. etiam pro glorior vel iacto me. Euri. ἐπεύχομαι μέγα θράσος, iacto me valde audacem.

Ἐπευχή precatio, preces, votum, ex Plat. de leg.

Ἐπευκτός, exoptād', expetēdus. vt ἐπευκτὴ ἡμέρα. Hier. c. 20.

Κατεύχομαι, imprecor diras precor, deuoueo. Soph. κατεύχομαι τὸν δ' εἰργακότα. Et ὅσα κατεύχομαι ταῦτα quū hæc imprecatis. Sic Plut. κατευχόμενοι πολλὰ καὶ δεινὰ κατ' αὐτῶν. Item diras mihi imprecor, deuoueo. Plut. c. εἶτα ὁ μὲν ἀπιὼν κατευξάμενος. Item magnopere precor, apud eundem in ... Aliquando simpliciter etiam pro precor poni existimatur. Item cum infinit. votum facio apud Athen. Et pro opto apud Plutarch. rursum, κατεύξασθαι τὸ κράτιστον αὐτῷ παρὰ τῶν θεῶν δοθῆναι. Sic & apud Eurip. κατεύχομαι σοι τἀγαθὰ, exp & apud Sync. κατευξάμενος γενέσθαι.

Κατευγμα, imprecatio, diræ. Hesych & Suid. apud Soph. pro re vota, dono votiuo.

Κατευχή precatio obsecratio, votum. Plut. in Dione. μετὰ τὰς σπονδὰς καὶ τὰς νομιζομένας κατευχάς.

Decomp. Προσκατεύχομαι, insuper imprecor, insuper execratione vtor. cui oppon. ἐπεύχομαι. Theophr.

Συγκατεύχομαι, vna precor. Plut. Συγκατευγμα, votū vnà cū alio cōceptum. vel res quam quis vnà cum alio aut alius vouit.

Μετεύχομαι, opto. Eurip.

Πολύευκτος, multum optatus, multis expetitus.

Προσεύχομαι τῷ λαῷ, pro populo oro. Greg. Naz.

Προσεύχομαι, precor, preces fundo, vota facio. Plat. προσευξάμενος τῷ θεῷ. Aristoph. in Pluto cum accus. προσεύξῃ τὸν θεόν. Lucian. cum vtroq; casu vsus est. Item vota nuncupo, apud Xē. προσευξάμενοι Διὶ πατρῴῳ ὁρμᾶσθαι ἐπὶ τὴν στρατείαν. Et apud eundem προσεύχεσθαι νικῶν πολέμῳ, vota facere si vinceret.

Προσευκτήριον, τό, (q. d. precatorium) locus in quo precamur. vt apud Philon. quidam interpr.

Προσευχή, precatio. In plur. προσευχαί, preces, in Test. nouo.

Συνεύχομαι, vnà cum alio precor simul vota facio. Item bene precor alicui, exitum felicem opto. Plut.

Ὑπερεύχομαι, vt ὑπερεύχομαι σοῦ precor pro te, seu preces fundo pro te, apud Areop.

Φιλευκτικός optatiuo gaudens, vocabulum grammaticorum.

ΕΥΩ, siue Εὕω. F. εὕσω, vro, vstulo, (admota videlicet flamma) Od. β. σιάλους θ' εὕοντας ἐν αὐλῇ. Od. Πάντα δ' ἐπὶ βλέφαρ' ἀμφὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμή Γλήνης καιομένης. ... Et apud Hesiod. in Erg. lib. 1. mala vxor & ... εὕει ἄτερ δαλοῦ sine titione vrit seu torret.

Εὖστρα, τὰ, dicuntur τὰ ἰξευτικὰ, τὰ ... Poll. lib 5 cap. 13.

Εὔστρα, ἡ, fossa in qua mactabantur sues & exurebantur, vt refert Eust. & Poll. Vide & schol. Aristoph. in equit. Sic etiam vocata fuit spica hordei tosta. Eust. ex Paul. Reperitur & εὔστρα cum spiritu tenui, vt & εὕω.

Ἑστία, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀφεύω, accendo, inflammo. vnde apud Aristophan. ἀφευθεὶς τὸν φρυκτόν.

Σταθεύω vel σταθεύω, foueo, calefacio, torreo, asso propriè lento igni. Aristoph. in Acharn. τὰς σηπίας σταθεύετε. exp. ὀπτᾶτε. Idem in conc. σηπίας ἐσταθευμένας, exp. ἐξ ὑποπολῆς ὀπτηθείσας. Idē in Lysistr. τῇ λαμπάδι σταθεύσω.

Σταιτρός, quomodo huc pertineat, vide in Ἵστημι.

ΕΥΩΧΙΑ, ας, ἡ, conuiuium, epulum, epulæ. Aristot. eth. 7. c. 5. τοὺς δὲ παιδία δ' ἀνεῖσθαι ἀλλήλοις εἰς εὐωχίαν. Plat. de rep. 1. ἀναμιμνησκόμενοι ἀεὶ τι τ' ἀφροδίσια καὶ τοὺς πότους καὶ εὐωχίας. Pollux vult esse conuiuium publicum. * Sunt qui ab ἔχω i. cibus) deriuari putent: sunt contrà qui malint dici παρὰ τὸ εὖ ἔχειν κατὰ ταῦτα: ex quibus est Athenæus lib. 8. Eustathius vno in loco priorem illam deriuationem, in altero vtranque ponit.

Εὐωχέω, ῶ, conuiuio accipio seu epulis, epulum præbeo, lautè accipio. Herodot. εὐωχεῖ τοὺς ἑπομένους. Item, satio, latio. Aristot. de anim. lib. 8. μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας εὐωχεῖ τὰς ὗς πάντας. Sæpe etiā metaphoricè ponitur pro oblecto. vt Lat. pasco, Plato in Gorgia. οἱ τοιοῦτοι εἰς ἡδονὰς εὐωχοῦντες ὧν ἐπιθυμοῦσι.

Εὐωχέομαι, conuiuio accipior, conuiuor, epulor. Aristoph. in Pluto. ἐθέλω πλουτῶν εὐωχεῖσθαι. Et cum accus. apud Xen. Pæd. 1. ἀλλὰ κρέα γε εὐωχοῦ.

Composita.

Ἐνευωχεῖσθαι, conuiuari, conuiuiis indulgere. Synes. ep. 44.

Καλευωχέομαι ὑμᾶς, epulor.

Συνευωχέομαι, vnà epulor. 2. Pet. 2.

Ἐφθαλεος, ἐφθός, &c. vide in Ἕψω.

ΕΦΙΕΛΙΣ, calyculus, vel simile quid in corona. Ios. plus in antiquit. Iudaic. ἡ μὲν ἐφιελὶς ... ἐπειδὴ λεγέσθω γὰρ οὕτως ὁ κάλυξ.

Ἔχετος Ἐχέτλη, vide in Ἔχω.

Ἐχθές, vide in Χθές.

ΕΧΘΟΣ, εος, τό, odium, inimicitiæ, simultas. Thucyd. 1. τὸ ἐκείνου ἔχθει παρ' Ἀθηναίοις μεταστῆναι, odio illius *ad esse*, in illū. Sic ἔχθος τὸ Ἀθηναίων apud eundem odium in Athenienses Pausan διὰ τὸ ὀλυμπιάδος ἔχθος. Iliad. γ. ἔχθεα λυγρά. *Deduci posse videtur ἀπὸ τοῦ ἔχεσθαι, i. hærere. vt sit odium quod animo infixum hæret. Nam & odium à Cic. definitur ira inueterata.

Ἔχθω, odio prosequor, odi. Soph. ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα.

Ἔχθομαι, sum odio Od. ξ. ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι. Pro quo vsitatius est comp. ἀπεχθομαι.

Ἔχθημα, (tanquam ab ἐχθέω) odium.

Ἐχθαίρω, odio prosequor, odi. Plut. in Rom. ἐχθαίρουσι τὴν κακίαν.

Ἐχθαίρομαι, odio sum. Soph. in Aiace. ἐχθαίρομαι δὲ θεοῖς.

Ἔχθρα, ας, idem quod ἔχθος. Dicitur autem ἔχθρα εἴς τινα apud Thucyd. 2. & ἔχθρα πρός τινα. apud Dem. in Mid. Apud Plat. in epist. εἰς ἔχθραν ἡμᾶς ἐλθεῖν, nos subire inimicitias. & ἔχθραν συλλαμβάνειν, Eurip. cōtrahere inimicitias. & ἔχθραν ἀναιρεῖσθαι. apud Dem. quibus oppon. ἔχθραν διαλύεσθαι apud Isocr. & ἔχθραν ἀποτίθεσθαι, apud Plut.

Ἐχθραίνω, odio prosequor, odio habeo, pro inimico habeo. Plutarch. in Numa, Ἐχθραίνειν βίαν καὶ πόλεμον. Item inuisum reddo. Eust.

Ἐχθραντέος, odio prosequendus, odio habendus. pro inimico habendus. Apud Soph. in Aiace, Ὅτ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τόσονδ' ἐχθραντέος. Ὡς καὶ φιλήσων αὖθις, quum inimicus esse, eo vsque gerendæ inimicitiæ vt rursum amaturus essem.

Ἐχθρεύω, inimicus sum, inimicitias gero, simultatem exerceo. ex Maccab. 2. cap. 10.

Ἐχθρός, ὁ, ὁ, inuisus, quem odimus. vt θεοῖς ἐχθρός, Aristop. Dem. Xen. de re quoque dicitur. vt Ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα. Il. 1. Item qui odit, infensus, infestus. Dem. Philipp. 4. κακόνους μὲν καὶ ἐχθροὺς ὅλῃ τῇ πόλει. Deniq; generaliter. inimicus, cui opponitur φίλος. vt Xē. Pæd. 1 καὶ φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς ἀνιᾶν. Comparat. ἐχθίων, vnde aduerb. ἐχθιόνως. vt apud eundē. Xē. in symp. ἐχθιόνως ἔχουσιν, magis infensi sunt. Superl. Ἔχθιστος inuisissimus, inimicissimus. item pro Ἐχθρός. Iliad. α.

Ἐχθρῶς, infensè, infestè in fenso animo vel infesto.

Composita.

Ἀπεχθής, έος, ὁ, καὶ ἡ, inuisus, odiosus. Isocr. τοῖς μὲν ... ἀπεχθὴς ἔσται τοῖς δὲ φίλος γένηται. Et Theocr. Idyl. 1.

Ἀπεχθῶς, inuisè. odiosè. vt ἀπεχθῶς ἔχειν vel διακεῖσθαι πρός τινα, qui odit, exosus, perosus.

Ἀπέχθεια, ἡ, odium, Dem. Plat. Isocr.

Ἀπέχθομαι, vel ἀπεχθάνομαι, inuisus sum, sum odio, in odiū & offensionē incurro. Lys. φανερῶς ἀπεχθέσθαι τοῖς θεοῖς. Isocr. ἀπηχθάνοντο τοῖς Ἕλλησι. Apud Plut. in Galba, ἀπηχθάνοντο πρὸς τὴν ἡγεμονίαν, exp. infensi erant imperio.

Ἀπεχθητικός qui in hominum incurrere solet.

Ἀπεχθαίρω, odio prosequor. vt Il. γ'. Τοὺς δέ σ' ἀπεχθήρω ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα. & apud Themistiū, τὰ ἐκδονα ἀπεχθαίρειν.

Item

Item inuisum reddo. vt Od. δ. ὅς τέ μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδήν.

Decomp. Φιλαπεχθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui libenter inimicitias suscipit, aut susceptas exercet, qui se simultatibus & odiis oblectat. Item malignus. apud Luc. Φιλαπεχθημόνως. Luc.

Φιλαπεχθημοσύνη, improbitas in omnium odia incurrens.

Φιλαπεχθής, idem quod φιλαπεχθήμων. Polyb. lib. 5.

Διεχθρεύω, inimicus sum, inimicitias gero. Cum dat. apud Athen.

Ἐθελέχθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui lubenter inimicitias exercet. Crat. Ἐθελέχθρως aduerb. vt ἐθελέχθρως ἔχειν πρός τινα, libenter cũ aliquo inimicitias exercere. Dem. (formis.

Εἰδεχθής, q.d. odiosam seu inuisam faciem habens. aspectu deformis.

Θεοεχθρία, ἡ, Dei odium, impietas. Aristoph. in Vesp.

Κατεχθραίνω, odio prosequor, inimicor.

Συνεχθαίρω, simul odio prosequor. in Epigr.

Φιλεχθρος, inimicitiarũ amãs. Φιλέχθρως, aduer. vt φιλέχθρως ἔχειν πρός τινα, occasionem inimicitiarum quærere cum aliquo. Laert. in Plat.

Ἔχιδνα, &c. vide in Ἔχις.

ἘΧΙ͂ΝΟΣ, ου, ὁ, echinus, erinaceus: animal sui adsimile, spinis horrẽs: vnde & ἀκανθόχοιρος nominatur. In Epigr. Ὀξέσι λαχνήεντα δέμας κέντροισιν ἐχῖνον. Rursum in iisdem, ἐχῖνον ἰδὼν ἐπὶ νῶτα φέροντα ῥᾶγας. Plut. ἐχῖνον χερσαῖον nominat, ad differentiam τῶν πελαγίων, de quib. Aristot. hist. an. lib. 4. c. 5. & Plin. lib. 9. c. 31. Hippocr. in lib. περὶ ἀφόρων ἐχῖνον vocat etiam testam seu concham huius echini marini: est enim ex ostreorũ genere teste Athen. lib. 3. ¶ Ab horum echinorum asperitate, multa ἐχῖνοι nomen sortita sunt. Ita enim dictus est venter bouis. Arist. de part. anim. l. 3. c. 14. Item fræni pars quædam, Poll. l. 1. Sic Xen. de re eq. τούτων δὲ ἔστω ὁ μὲν λεῖος, τοὺς τροχοὺς εὐμεγέθεις ἔχων· ὁ δὲ ἕτερος, τοὺς μὲν τροχοὺς καὶ βαρεῖς καὶ ταπεινούς, τοὺς δὲ ἐχίνους ὀξεῖς, vbi Bud. dicit ἐχίνους ibi esse orbiculos echinatos quibus fræni conserti sunt. Item species ollæ, Pol. vas culinarium, Hesych. Fuit etiam vas quoddam, in quod testium dicta, acta litis, omniáque à partibus prolata conijciebantur, apudq; sequestrem deponebantur donec palam in iudiciũ proferrentur ad sententiam ferendam. Dem. in Olymp. Item herba quædam, apud Gal. simpl. medicam. lib. 6.

Ἐχινίσκος, ου, ὁ, echinulus, paruus echinus.

Ἐχινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, echinatus, spinosus & asper vt echinus.

Ἐχῖνες, echines: murium quoddã genus in Aphrica. Herodot. l. 4.

ἜΧΙΣ, ιος, vel εως, ὁ, vipera, mas: fœmina enim dicitur ἔχιδνα. Plato in Symp. τῶν δηχθέντων ὑπὸ τοῦ ἔχεως πάθος. Athen. lib. 7. μύραιναν ἔχει μίγνυσθαι. Soph. in Trach. δεινῆς ἐχίδνης θρέμμα. Luc. 3. ἐχιδνῶν γεννήματα. Et apud Gal. ad Glauc. l. 2. τὸ δι' ἐχιδνῶν φάρμακον. *Etym. deducit ἔχιδναν παρὰ τὸ ἔχειν ἐν ἑαυτῇ τὴν γονὴν ἄχρι θανάτου, quod ad interitum vsq; fœtum intus contineat.

Ἐχιδναῖος, viperinus. in Epigr. Ἐχιδνήεις, εντος, ὁ, idem.

Ἐχίδνιον, ου, τό, viperula, seu catulus viperæ.

Ἐχείδιον, viperula, parua vipera apud Suid.

Ἔχιον, ου, τό, echion: herba alio nomine dicta Alcibiadium, teste Diosc. l. 4. c. 27. Ita verò nominatam παρὰ τοὺς ἔχεις arbitrantur, quòd eorum morsibus medeatur, aut semina habeat viperinis capitibus similia. Nicand. ἐχίειον nominat in Ther.

Ἐχίτης, lapis quidam seu gemma. Plin. lib. 37. c. 11.

Ἔχομαι, ἐχομένως, vide in Ἔχω.

ἘΧΥΡΟ͂Σ, οῦ, ὁ, munitus, firmus, tutus. ἐχυρὸν χωρίον, locus natura munitus. Xen. Pæd. 2. & 3. Sæpe omittitur substantiuum: vt Thuc. 1. ἀπὸ ἐχυροῦ πεδίου, ὥσπερ νῦν ἐκ τῶν Θηβῶν, ὁρμᾶσθαι, ex quopiã loco munito ac tuto. Et Xen. rursus, ἐν ἐχυρῷ εἶναι: vt & Lat. in tuto esse. Apud Plut. in Sol. ἐχυρὸς ἦν πρὸς τοὺς καλούς, à formosis tutus erat. *Etym. deriuat ab ἔχω, vt sit quasi ὁ ἀντέχων. Quidam malunt ab ἔχεσθαι deduci, vt dicatur ἐχυρὸς quasi hęrens seu firmiter hęrens.

Ἐχυρῶς, tutò, firmè.

Ἐχυρότης, ητος, ἡ, munitio, munimen, firmitudo. Phil. (cũ accus.

Ἐχυρόω, ῶ, munio, firmo, firmum reddo. Item vallo, munio. Isocr.

Ὀχυρός, idem quod ἐχυρός. Thuc. & Xen. Ὀχυρὸν substantiuè etiam, sicut & ἐχυρόν, locus munitus. Xen. Pęd. 6.

Ὀχυρῶς & ὀχυρότης & ὀχυρόω, idem signif. quod ἐχυρῶς, ἐχυρότης, & ἐχυρόω. Sic ὀχυροῦσθαι, actiua etiã signif. pro munire. apud Polyb. Ὀχύρωμα, τό, & Ἐχύρωμα, munitio, munimentum. A Bud. exp. etiam castellum, arx, præsidium. 2. Cor. c. 10. Exp. & firmamentum.

Composita.

Ἀντοχυρόω, ῶ, ex aduerso munio.

Ἀνόχυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, immunitus, intutus, ex Xen. & Plut.

Ἀπεχυρόω & ἀποχυρόω, munio. Plut. in Demosth. οὐδὲ πρὸς τὸ λαμβάνειν παντάπασιν ἀπωχυρωμένος, i. aduersus sordes munerum non prorsus munitus, non instructus integritate.

Διοχυρόω, ῶ, idẽ quod ὀχυρόω. Pol. διωχυρωμένα τάφροις καὶ χάραξι.

Ἐνέχυρον, ου, τό, pignus quo videlicet aliquid ἐχυρόν, i. tutum redditur. Aristoph. in Pluto, ποῖον γὰρ ἢ θοἰμάτιον, ποῖον ἀσπίδ' ἐνέχυρον τίθησι, ubi dat pignori seu opponit. Luc. ἐνέχυρον γενόμενος. Itẽ metaph. apud Chrys. εἰ μὴ ἐνέχυρα τῆς ἀναστάσεως ἔλαβον.

Ἐνεχυράζω, pigneror, pignora capio, vel pignori capio, i. in pignus. vt in Axiocho. κἂν μή τις θᾶττον ὡς χρέος ἀποδιδῷ τὸ ζῆν, ὡς ὀβολοστάτις ἡ φύσις ἐπιστᾶσα ἐνεχυράζει. Apud Græcos Bibliorũ interpr. frequẽs est pro accipere seu auferre loco pignoris. itẽ ἐνεχυράζειν τὸ ἐνέχυρον, apud eosdẽ, auferre pign^{9}. Itẽ ἐνεχυράζειν ἐνεχυρασμόν, retinere pign^{9}. Et cũ acc. personæ, ἠνεχύρασας τοὺς ἀδελφούς σου, abstulisti pign^{9} à fratrib^{9}. Accipitur ἐνεχυράζω, etiam pro, pignero seu oppignero, i. pignori oppono.

Ἐνεχυράζομαι, oppigneror, vt apud Aristop. τὰ χρήματα ἐνεχυράζομαι, bona mea capiuntur pignori, vel in pignus. hinc ἐνεχυρασμένος, captus pignori vel oppignoratus. Item in voce media pro ἐνεχυράζω. Ἐνεχυρασμός, pignoratio, oppigneratio.

Ἐνεχυριάζω, idem quod ἐνεχυράζω, pigneror vel oppignero.

Ἐνεχυριασμός, idem quod ἐνεχυρασμός. (Æsch.

Decomp. Ἐξενεχυριάζω, pignora capio. Laert. in Menippo.

Κατενεχυράζω, Poll. pigneror.

Προσενεχυράζω, vnde Dem. προσενεχύραζε χαλκοῦς ράνδας(?), pignora eius cepit pro collatione.

Ἐξοχυρόω, ῶ, idem quod ὀχυρόω, Plut. in Cam. πανταχόθεν ἐξωχυρῶσθαι, vndique munitos esse.

Ἄχυρον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ἘΧΩ, F. ἕξω, cum aspero. item (ab inusitato σχέω) σχήσω, præt. ἔσχηκα, aor. 2 ἔσχον. habeo, possideo, teneo, obtineo. vt apud Xẽ. Pæd. 3 ἔχειν τὰ χρήματα. & 7. ἔχειν γυναῖκα. Apud Thuc. ἔχειν πόλιν τινά, vel χώραν, tenere seu obtinere. Apud Luc. in Herc. ἔχειν τὸ τόξον, manu tenere arcum. Alias etiã accipit interpr. cũ suo accus. vt τιμὴν ἔχω παρὰ πᾶσι, Plut. in Sol. honoror ab omnib^{9}. Idẽ in Themist. ἔχειν φθόνον παρὰ τοῖς δυνατοῖς, inuideri à potẽtibus. inuidia laborare apud potẽtes. Et apud Plat. ὀνείδη ἔχειν, opprobriis affici, & ἔχειν πληγάς apud Aristop. accipere vel pati plagas. Interdũ cũ suo accus. exponitur vno verbo. vt ἔχω ἐπιμέλειαν. Xen. curo, i. curam adhibeo. sic ἡσυχίαν ἔχω, quiesco. συγγνώμην ἔχω, ignosco. ἀγανάκτησιν ἔχω, indignor. καταμέμψιν ἔχω apud Thuc. reprehendo. Sic ἔχω δέος, Plut. metuo. ἔχω δρόμον. apud Eur. curro. Interdum exp. potiùs adhibeo. vt Hes. θυμὸν ἔχειν ἐπὶ ἔργῳ, animum operi adhibere. ¶ Cum variis aduerbiis, variè exp. Interdũ exp. sum, vt Xẽ. ἔχω εὐνοϊκῶς πρός σε, sum tibi beneuolus. Interdũ exp. affectus sũ, vt Isoc. ἔσχεν οὕτως πρὸς Εὐαγόραν, sic in Euagorã fuit affectus. Apud Xẽ. ἀκολάστως ἔχειν πρὸς τὰ τοιαῦτα, intẽperãter se gerere, vel intẽperantẽ esse. Apud Herodiã. οὕτως ἔχω φύσεως, tali sũ natura præditus. Et Plat. in Gorg. οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης, Cic. interpr. ignoro enim quàm sit doct^{9}, quàm vir bonus. Idẽ Plat. πῶς ἔχεις δόξης; quã opinionẽ habes? Dicit & ὡς εἶχεν ὀργῆς, qua erat ira percitus, vt erat iratus? Apud Plat. & Xen. εὖ vel κακῶς ἔχω τὸ σῶμα, sum bona aut mala valetudine, benè aut malè valeo. Res quoque aliqua dicitur εὖ ἔχειν vel κακῶς ἔχειν, quæ bene se habet vel malè. item τὰ εὖ ἔχοντα, quæ decent vel expediunt. Dicitur & οὕτως ἔχει, apud Aristop. & Dem. ita se res habet. Apud Herodot. ἔχει μοι ἀναγκαίως ποιεῖν ταῦτα, necesse habeo hæc facere. ¶ Cũ variis præpositionibus, variè quoq; exponitur. Cum διά: vt ἔχω διὰ χειρός apud Thuc. in manu habeo. Sic ἔχω διὰ στόματος. Plut. in ore habeo. Apud Herodian. ἔχω δι' ἐλπίδος, spero. Sic ἔχω διὰ σπουδῆς, operã do. Cũ ἐν, vt ἐν νῷ ἔχω ἀπιέναι, in animo habeo discedere, Plat. Apud Eurip. ἐν αἰσχύνῃ ἔχειν pro αἰσχύνεσθαι. Sic ἐν ὀργῇ ἔχειν pro ὀργίζεσθαι. Ἐν γαστρὶ ἔχειν, grauidã esse. Cũ ἀμφί & περί significat occupatum esse, vacare. vt ἀμφὶ ταῦτα εἶχον. Xenop. Pæd. 4. in his occupati erant, hæc agebant. ¶ Cũ participijs aor. Hesiodus initio Erg. κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισιν, pro ἔκρυψαν. Soph. in Aiace, τρανῶς ἀποστέγει ἔχει περάνας, pro ἐπέρανε. Sic Thuc. ἔχω δηλώσας & Demosthen. ἔχω καταστήσας. Interdum abundat particip. vt ληρεῖς ἔχων, & παίζεις ἔχων. Sic & τὸ νῦν ἔχον, nunc. ¶ Ἔχω sæpe etiam suorum compositorum significationem accipit, vt pro ἀνέχω, sustineo. Od. λ. κίονας ὑψηλὰς ἔχοντες. Sic Hes. Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει. Itẽ pro ἀνέχομαι, tolero, apud Hom. Itẽ pro ἀντέχω id est, resisto, obsisto. Il. ε. Et cum accusat. Il. υ. circa principiũ. Et pro κατέχω, κωλύω, cohibeo, inhibeo, reprimo, retineo, vt ἔσχεθεν ἵππους. Il. φ. pro κρατεῖν, κωλύειν τῆς βουλῆς. Sic Od. φ. σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀέπτους. Et cũ genit. Il. β. ὅς τ' ἐλεφῆνορα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων. Iungitur & infin. Herodot. ἔχω μὴ ποιῆσαι. Ponitur & pro περιέχω, cingo, circundo, vt apud Hesiod. Χρύσεαι δέ μιν εἶχον ὑπερθυρίοις ἀραρυῖαι. Ἑπτὰ πύλαι, vbi tamen alij interpr. custodiebant vel tuebãtur. Denique & pro προσέχω, appello, apud Thusc. A schol. annotatur & pro παρέχειν, itẽ ἐπέχειν. ¶ Ἔχω alias etiam significationes quàm suorũ compos. accipit. vt verbi ἐλαύνω apud Hom. qui ἔχειν ἵππον ἐπί τινι dicit pro ἐλαύνειν κατά τινος. item ἔχειν ἵππους φόβονδε pro εἰς φυγὴν ἐλαύνειν. Item ἔχειν πρός τινα τόπον, pro ἀπελαύνειν ἢ δρομεῖν. Vide Eust. Item pro pertingo, item tendo & attineo, vt annot. apud Herodot.

Herodot. ἔχει πρὸς ἑσπέρην. Et ἔχει ἐς τὸ ἔξω μέρος τῆς οἰκίας, ex eodem. Et τὰ ἔχοντα πρὸς πόλεμον, quæ ad bellum attinēt. Apud Paus. ἔχω δὲ ὅσον ἐς τὴν Ἀθηναίων ἔχει δι' ὅλου, quatenus ad expugnationē pertinet ἔχειν δακτύλιον, vel ἱμάτιον, est φορεῖν, gestare, vt Eustathius annotat. & καναχὴν ἔχειν apud Homerum est καναχίζειν. Et apud eundem, ἔχειν δ' ὅπως ἵππων. exp. εἰδέναι. Sic & Dem. οὐκ ἔχω πῶς ἐπαινέσω, nescio quo pacto laudē. ¶Item ἔχω, habito, incolo. vt οἱ τὸ Ὄλυμπον ἔχουσι. Xē. τοὺς κατὰ τὴν Ἀσίαν ἔχοντας vocauit Asiaticos. ¶Apud Isocr. in Panath. τίνας οὖν ἔχω πεπαιδευμένους, ἐπειδὴ τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς δυνάμεις ἀποδοκιμάζω; quos habeo pro doctis, vel quos in doctorum numero habeo? Deniq; ἔχω frequētissimè significat, possum. Interdū cū infinit. vt Athē. 85. de soldurijs loquēs. καὶ οὐδεὶς εἰπεῖν ἔχει τινὰ ἀποδειλιάσαντα θάνατον. Xen. Pæd. 5. ἔχεις τινὰ πλεονεξίαν ἐμοῦ κατηγορῆσαι. Apud Thuc. lib. 2. μάλιστ' ἀνέχοιτο προσεδόκων μὴ ἀγνοεῖν. Interdū cū subiūctiuo, præcedēte ὅπως, aut alia particula, vt οὐκ ἔχω ὅπως βοηθῶ. Apud Plat. in Phædro, νῦν δὲ αὐτὸς ἔχω ἔτι ὅπῃ ἀπιστῶ.

Ἔχομαι, habeor, teneor, possideor, vt in illo Aristippi dicto, apud Plut. ἔχω Λαΐδα, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι, habeo Laidem, at non habeor, i. teneor. Apud Aristop. in Ran. ἔχῃ μέσος, teneris medi⁹. dicitur, de eo qui sic tenetur vt extricare sese nulla ratione possit. Exponitur etiam, captus sum, apud Thuc. lib. 2. Interdum cum datiuo, vt Od. θ. ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι, teneor ærumna & mœroribus, quasi obstrictus. Sic apud Plat. epist. 7. ἔχεσθαι νόσῳ ἀφροσύνης, laborare morbo insaniæ. Apud Luc. λιμῷ ἐχόμενοι, fame correpti, vel fame laborantes. Interdū cū ἐν, vt Plat. de leg. ἔχομαι ἐν συμφοραῖς. Il. η. Νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι, victoriæ termini positi sunt in dijs, i. in deorum arbitrio. Cum genit. significat interdū prehēdo. Luc. in Timone καί μοι ἔτι ἐχόμενος τῆς χλαμύδος. ¶Interdum verò hæreo alicui seu adhæreo, coniunctus sum alicui, proximus sum, primè sequor. Philo de vita Mos. l. 2. ἐμπλεκόμεναι γὰρ καὶ ἀλλήλων ἐχόμεναι συγχορεύουσι. Sic τὰ ἐπαγόμενα τῆς φρονουμένων ἔχεσθαι dicuntur consequentia præcedentib. hærere. Apud Basil. ἔχεσθαι τῶν ἰχνῶν, exp. insistere vestigiis. Apud Thuc. l. 1. τῆς μὲν γνώμης ἀεὶ τῆς αὐτῆς ἔχομαι, in eadē persisto sententia. Interdū exp. habeo. vt apud Diosc. l. 1. ἔχει τῆς αὐτῆς δυνάμεως. Interdū exp. pendeo vt apud Aristidē, ὥσπερ τῆς ἱερᾶς ἀγκύρας τῆς ἐκείνου φωνῆς ἐχόμενοι, exp ac velut è sacra anchora ex illius voce pendentes. Partic. ἐχόμενος proximus, cōtiguus interdū & coniunctus, item pendens ab aliquo. ¶Itē capesso, aggredior. vt τοῦ ἔργου ἔχεσθαι, & ἔχεσθαι τοῦ πολέμου, apud Thuc. Sic ἔχεσθαι τῶν ἐπιχειρουμένων. Herodian. & ἔχεσθαι τῶν προκειμένων. vrgere inceptū. Et apud eundē ἔχεσθαι τῆς ὁδοῦ, & τῆς ὁδοιπορίας. exp. capessere viā. ¶Item, desisto, abstineo. Iliad. γ. σχέσθαι μάχης. Plut. quoque in Crasso dixit, ἴσχοντο μάχης, pro ἀπίσχοντο.

Cum accus. sustineo. vt apud Hesiod. in Theog. Ἰαπετοῖο παῖς ἔχει οὐρανὸν εὐρύν. Apud Homer. exp. teneo, item habeo. Iliad. μ. τὴν φύγε ἀσπίδι ἐχόμενος. Et Od. α. ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.

Ἐχομένως, proximè, item cōtiguè. Interdum deinceps. Interdū & cū genit. vt Laert. in Crat. ἐφεξῆς δὲ λέξομεν ἐχομένως Ἀρκεσιλάου, proximè post Arcesilaū, vel statim post Arcesilaum. Apud Aristo. in rhet. ἐχομένως τούτων. exp. cōsentaneo his modo.

Ἔχμα, τὸ, retinaculum, vel potius iunctura, id quo res duæ cohærēt quasi vinculo & nexo. Il. ν. de torrente. ῥήξας ἀναιδέος ἔχματα πέτρης. Exp. & stabilimentum, fulcimentum. Item obstaculum. Iliad. φ.

Ἐχμάζω, inhibeo, impedio detineo. Eust. ex rhet. lex. Item firmo. Hesych. Item neutraliter ἡσυχάζω.

Ὄχμα, τὸ, idem quod ἔχμα. Hesychio est fibulamentum.

Ὀχμάζω, idem quod ἐχμάζω. Eurip. in Oreste. Μέσον μ' ὀχμάζεις, mediū me cōstrictū tenes. Apud Apoll. Arg. 1. Ἄρεος ὀχμάζοντα θοὸν σάκος, schol. exp. tenens seu gestans.

Ἀνοχμάζω, (comp.) gesto tollens in altū, sublatum gesto, aut in altum tollo. Epigr. Μετοχμάζω tollo, in tergum sustollo.

Ἕξις, εως, ἡ, habitus. i. affectio in animo vel corpore stabilis & à subiecto ægrè mobilis, siue bona ea sit siue mala. Aristot. eth. 1. cap. 5. ἕξεις δὲ λέγω καθ' ἃς τὰ πάθη ἔχομεν εὖ ἢ κακῶς. Quum de corpore dicitur, habitudinem corporis Latini dicunt, vt apud Gal. & Hippocr. A Philone de mundo, tribuitur etiam lapidibus, qua videlicet vt firmissimo vinculo continētur. Item facultas, vt νομοθετικὴ ἕξις. Phil. de vita Mos. li. 3.

Ἑξείδιον, siue ἑξίδιον, ου, τὸ, diminut. q. d. habitulus. Etym.

Ἑκτικός, οῦ, ὁ, in habitu positus, habitu comparatus. Ἑκτικὸς πυρετός, febris hectica: inde dicta quòd non tam corporis habitū occupet, quàm quòd ἐν τῇ ἕξει sit, vt aliæ febres, ἐν σχέσει.

Ἑκτικός, dicitur etiam, qui hectica febri laborat, Gal. Ἑκτικῶς q. d. habitualiter, Plut. in Polit. præc. & Basil. in epist.

Ἐχέτης, ου, ὁ, diues, opulentus. Pind. Ἐχέτης, idē παρὰ τὸ ἔχειν. vt τοὺς πένητας, è cōtrario vocāt ἀχήμονας, καὶ σπάνιν ἔχειν, inquit Ety.

Ἐχέτλη, ἡ, stiua, ea aratri pars quam arator manibus tenet: aratri velut capulum, παρὰ τὸ ἔχειν τὸ κρατεῖν. Hesio. in Erg. l. 1. Hesychio est etiam sulcus. Ἐχετλεύω, aro. Hesych.

Ἐχέτλιον, ου, τὸ, locus in naui vbi res reconduntur.

Σχῆμα, τὸ, habitus. (diuersus tamen signif. quàm in ἕξις.) vt Xen. Pæd. 5. καίπερ ἐν ταπεινῷ σχήματι ἐστηκότα, quāuis humilis esset eius habitus. Herodian. lib. 1. ἀνὴρ φιλοσόφου φέρων σχῆμα, philosophi habitu. Et lib. 5. σχῆμα ἐσθῆτος, vestis habitus. Exp. & cultus. Herodian. 7. τὸ ἤδη φέρων βασιλέως ὄνομα καὶ σχῆμα, nomē imperatoris iam cultúmque gerens. Item quod Latinè habitus oris & gestus appellatur. Eurip. in Med. Καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων. Dem. in Mid. τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ. Dicitur etiam σχῆμα σεμνὸν & σχῆμα ἐγκύκλιον. Exp. & persona & species oris. Item exp. species, de alijs etiā rebus dictum. vt apud Herodian. ἐν σχήματι νοσοῦντος, specie ægrotātis & ἐν σχήματι πολιορκίας, in speciem obsidionis. item σχῆμα παρέχειν λυπουμένου, speciē præbere hominis mœsti. Interdum exp. color & species, item species & prætextus. vt apud Plut. in Galba ἀρνήσεως σχῆμα τὴν ἀναβολὴν εἶναι φάσκοντες. Atque adeò etiam exp. dignitas. vt apud Basil. in epist. ad Candidianum, ὅς γε οὐδὲ ἡμῖν ἀπὸ τοῦ σχήματος ἐπιστέλλεις. Itē forma, figura. vt Cic. interpr. in Pla. Tim. Itē σχήματα geometrica: de quibus Gell. l. 1. c. 20. Sunt & rhetorum σχήματα. Lat. staticuli. apud Herodot. ὀρχήσασθαι Λακωνικὰ σχήματα, exp. saltare Laconicis modulis.

Σχημάτιον, ου, τὸ, idem quod ὑπόρχημα, staticulus. Herodot.

Σχηματίζω, f. ίσω, effingo, assimulo, apud Athen. Σχηματίζομαι, idem quod πλάττομαι & ὑποκρίνομαι, in certam quādam corporis affectionē cōponor. Exp. etiam, simulo, prætexo, fingo. apud Plut. in Numa, & Lys. cōtra Tim. Itē ornor, componor, color. apud Plat. in Gorg. Σχηματισμός, οῦ, ὁ, cultus corporis & cōptura apud Plat. li. 4. de rep. Item in certam quandā affectionem corporis compositio. Plut. de aud. Ponitur & pro fastu: vt apud Plat. de rep. 6. Item figura seu figuratio. Plut. de primo frig. Est etiā vocabulū gramm. quo significatur formatio seu modus formandi vocabulum vnum ab altero, & quasi certam formam illi dandi. vt apud Athen. lib. 11.

Σχέσις, εως, ἡ, habitus, idē quod ἕξις. Hesych. Item ὅρμη eidē.

Σχετηρία, ἡ, anchora: qua videlicet nauis retinetur. Hesych.

Σχέσις, εως, ἡ, habitudo seu constitutio corporis, secundum quam aliquis carnosus vel gracilis, duro vel molli, raro vel denso corpore dicitur, vt Gal. annotat. ¶Itē, affectio dubia, i. quæ facilè & inducitur & depellitur. hanc Aristot. διάθεσιν appellauit, τῇ ἕξει oppositā, vnde febres ἐν σχέσει dicuntur, quæ facile discutiuntur. Exponitur etiā cōuenientia naturalis rei vnius cum altera. Naz. in orat. Itē affectio qua aduersariorū affectū quēlibet fingimus, cui respondeamus, vt annotatur ex Rufiniano.

Σχετικός, qui cum aliquo conuenientiam quampiam habet. Item retinendi & cohibendi vim habens. Plut. de primo frig. τὸ δὲ ὕδωρ κολλητικὸν καὶ σχετικόν. exp. aqua glutinat & copulat. febres σχετικαὶ dicuntur, quæ & ἐν σχέσει. Σχετικῶς. exp. οἰκειωτικῶς, Hesych.

Σχέθω, habeo, idem quod ἔχω. Od. ε. ὁ δ' ἔπειτα νέον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ. hāc in animo cogitationem habebat, i. hoc in animo versabat. Item teneo. Odyss. ξ. καὶ ὑπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, & supra cubitum caput tenuit. Item inhibeo, cohibeo, reprimo, supra cubitum caput tenuit. Item inhibeo, cohibeo, reprimo, detineo. vt Odys. τ. αἷμα ἔσχεθον. Et Od. σ. σχέθε πένθος. Et Od. δ. σχέθε δ' ὄσσε γόοιο, oculos à fletu inhibebat.

Ἴσχω, habeo, idē quod ἔχω. Isocr. ἴσχειν ἀηττήτους ψυχάς, inuictos habere animos. Aristot. de mundo, διαφορὰς ἴσχει τοσάσδε, tot habet differentias. Cum aduerb. vt ἀσθενῶς ἴσχοντες τὸ σῶμα, infirmi indibilésq; corpore, apud Plat. de leg. Idem in polit. ἀπολέμως ἴσχειν, imbellem esse. Cum præpos. Plat. de leg. ἴσχω περὶ αὐτό τι, studeo, studio teneor. ibidē ἴσχω ἐπὶ βέλτιον, progredior in melius. Thuc. li. 7 ἴσχοντες πρὸς ταῖς πόλεσι, appellendo ad ciuitates. ¶Item, teneo, Soph. ἴσχε κἀμοῦ μνῆστιν, mei quoq; memoriam teneas. ¶Item, inhibeo, reprimo, sisto. Aristoph. in vesp. μηδ' ἂν ἡμᾶς ἰσχέτω, nihil nos inhibeat aut retineat, Eurip. in Iphig. ἴσχει μέ τι μὴ στέλλειν στρατόν, aliquid me tenet quo minus exercitum mittam. Diosc. lib 2. c. 98. αἱμάτων ἀναγωγὰς ἴσχει, reiectiones sanguinis sistit. Plato in Cratylo ἐμποδίζον καὶ ἴσχον τῆς ῥοῆς τὸ ὄνομα. Item ἴσχειν dicuntur flumina quū decrescunt & quū veluti inhibentur. Arrianus de Indiæ fluminibus, χειμῶνος ἴσχουσιν, ὀλίγοι τε γίγνονται, hyeme decrescunt. ¶Item, ἴσχω, scatere facio & emitto, vt fons aquā. Aristid. ¶Item valeo, (ea signif. qua de pretio dicitur) vt apud Polyb. καὶ παραυτίκα ταλάντου ἴσχουσιν, mox talento valent.

Ἴσχομαι, idem quod ἔχομαι, habeor, teneor. Item hæreo, Gal. Item sisto gradum, impetum meum reprimo, desisto, desino. Il. β. & Odyss. ω.

Ἰσχάω & ἰσχανάω, idē quod ἴσχω, teneo, retineo, inhibeo, reprimo. Ilia. ξ. ἄλλα δ' ἔτ' ἰσχανάει ἀνέρας. Il. ο. Αὐτὸν τ' ἰσχανάασκον ἐρητύοντό τε λαόν, me inhibuerūt. Item ἰσχανάω cupio, desidero, seu ἐπιθυμητικῶς ἀντέχομαι, vt Eust. exponit. Il. υ. de equa, μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν. Et Od. θ. Ἰσχανόων φιλότητος ἐϋστεφάνου Κυθερείης, captus desiderio.

Ἴσχις, Ἰσχύς, &c. Ἰσχίον, &c. Ἰσχνός, &c. quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ὀχέω

Ὀχα, præ cæteris, præcipuè, pro quo frequentius vsurpatur ἔξοχα, vt Il.α. Οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος in augurali disciplina eminentissimus. Et Od. φ. ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται.

Ὄχανον, ου, τό, ansa clypei, inde dicta quòd ea teneatur. Ab aliis exp. amentum, item habena, item lorum clypei, τὸ τῆς ἀσπίδος κράτημα, vt Eust. tradit. Luc. in Anach. de pila ænea, περιφερὴς ἀσπίδι μικρᾷ ἐοικὸς ὄχανον οὐκ ἐχούσῃ οὐδὲ τελαμῶνας. Vide Herodot. li. 1. de tribus Carum inuentis. Ὀχάνη, ης, idem. Plut. in Cleom. τὴν ἀσπίδα φορεῖν διὰ ὀχάνης, οὐ διὰ πόρπακος.

Ὀχεὺς, έως, ὁ, retinaculum, itidē ab ἔχω dictū. Il. δ. ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι συνέχον, annuli aurei cohibebant. Et ὀχεὺς τρυφαλείης, lorum galeæ, i. lorum quo galea sub mēto constringitur. Il. γ. Ὀχεὺς πυλῶν dicitur vectis, seu pessulus, aut repagulum, quo fores cohibentur & clausæ continentur. Il. μ. & ω. Ὀχεῖς à quibusdam vocantur scrotum.

Ὀχος, ου, ὁ, capax, qui cōtinere potest. Od. ι. Οὐδ' ἄρ' ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχοι οἵ κεν ἔχοιεν, nec enim erant portus qui naues capere & continere possent. ¶ At ὄχος, vide sua serie.

Ὀχὴ, ῆς, cibus, ab ἔχω, quòd corpus eo contineatur & conseruetur. Hesiod. & Athen. lib. 4. Hinc comp. εὐωχία, de quo vide suo loco.

Ἐχυρὸς, Ἑξῆς, Ἕξις, Ἔσχατος, Ἴσχος, Ὄχθη, Σχεδὸν, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex ἔχω, σχέθω, ἴσχω, & Verbalibus, cum præpositione.

Ἀμπέχω (pro ἀμφιέχω) fut. ἀμφέξω, circundo, circumplector occupo. Apoll. Arg. 2. οὐρανὸν ἀχλὺς ἄμπεχε. ¶ Item induo, amicio apud Aristot. Ἀμπέχομαι, induor, amicior, *id est* pro indumento siue amictu mihi circūdo. Aristoph. in Pluto, τοιοῦτον ἀμπέχεται τριβώνιον, huiusmodi pallio induitur, huiusmodi pallium gestat. Et apud Luc. ἀμπεχόμενος ἁλουργίδα, vestem purpuream indutus. Interdum sine casu. vt apud Aristot. in Probl. vbi γυμνὸς opponit τοῖς ἀμπεχομένοις.

Ἀμπεχόνη, ης, cultus corporis, vestitus, Plat. de rep. 4. Item vestimentum, indumentum, Luc.

Ἀμπέχονον, ου, τό, diminut. palliolum.

Ἀμπίσχω, idem quod ἀμπέχω, apud Aristot. Ἀμπίσχομαι idem quod ἀμπέχομαι apud Plat.

Ἀμπισχνέομαι, etiā legitur, pro ἀμπίσχομαι, apud Aristoph.

Ἄμπυξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Decomp. Ἀναμπέχονος, ου, ὁ, ἡ, non habens ἀμπεχόνην, non togatus seu lænatus. Athen. lib. 13.

Ἐπαμπέχω, superinduo.

Καταμπέχω, cooperio.

Μεταμπίσχομαι, vestem muto.

Περιαμπέχω, obtego velamentis, circumuestio, obtego, inuoluo. Περιαμπίσχω, idem.

Συναμπέχω, occulto, cooperio, abscondo. Æschyl. in Prometh.

Ἀνέχω, sustollo, sursum attollo, tollo, erigo in altum. vt. Il. η. χεῖρας ἀνέσχον, manus sustulerunt. Sic ἀνέχειν πυρσὸν, apud Paus. & πυρὰ ἀνέχειν πρὸς τὸν οὐρανὸν, apud Plut. Exp. etiam βαστάζω à Suida. Est item sustineo. vt Pausanias dicit Atlantem ἀνέχειν οὐρανὸν καὶ γῆν, i. cœlum & terram sustinere. Interdū *pro*, in pretio habeo, honoro. Od. τ. εὐδικίας ἀνέχοντα, pro τιμῶντα. Sic & apud Soph. & Eurip. in Hecuba. ¶ Item, retineo, inhibeo. vt ἐπίσχω. Il. ψ. v. 426. ἀλλ' ἀνέχ' ἵππους. Plut. ἀνέχε τὰς ἑαυτοῦ ναῦς. Item neutraliter *pro*, cesso, desino. Appian. in Lib. μὴ ἀνασχεῖν τοῦ πολέμου. Apud Xen. Hell. 1. οὕτως ἀνεῖχον, ita continebant se. Apud eundem Hell. 2 ἀνέχουσι περὶ τῶν τειχῶν vrgent demolitionem murorum. ¶ Apud Suid. ex Theopompo ἀνέχε μοι τὴν χεῖρα, præbe mihi manum. ¶ Item promineo. Item emineo apud Paus. Exponitur etiam, existo, attolor. apud Basil. Item *pro*, erumpo, seu orior poni scribunt, apud eundem Paus. & Xenop. dicitur & Sol ἀνέχειν. Apud Thuc. li. 7. ἀνέχουσαι ἄκραι, exp. promontoria excelsa. Exp. etiam exto, i. extra appareo, apud Plut. in Cæsare, ὡς καὶ τὸ ξίφος ὑπὲρ τὸ ἴδιον ἀνασχεῖν.

Ἀνέχομαι, à quo ἀνασχέσθαι apud Hō. pro actiuo ἀνασχεῖν, i. attolere. vt ἀνασχέσθαι χεῖρας, & ἀνασχέσθαι δόρυ. Item pro ἀνέχειν significante τιμᾶν, ab eodem alicubi accipi existimatur. Vide Eust. Item sustineo, tolero, patior, fero. vt Aristop. in Nub. κακὰ πολλὰ ἀνέχεσθαι. Et Luc. in Anach. πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀνέχεσθαι. Xen. ψῦχος καὶ θάλπος ἀνέχεσθαι. Apud Isocr. & Dem. ἀνέχεσθαι & ὑπομένειν, pro eodem ponūtur. Et cū genit. vt ὀμβρηθέντος καὶ ἡλίου ἀνέχοντα, apud Herodianum. Iūgitur & participio aut infinitiuo, vt Dem. Philip. 3. ταῦθ' ὁρῶντες οἱ Ἕλληνες ἀνέχονται. Luc. οὐκ ἀνέχομαι ζῆν. Isocr. ἀνέχω τοῦτον ἰδεῖν. Aliquando & absolutè ponitur. vt in prouerbio, ἀνέχου καὶ ἀπέχου. Sic & Il. α. Ἄνσχεο fer patienter, obdura. ¶ Item tolero, i. duro, apud Aristot. li. 8. de hist. an. ¶ Item, sustineo, i. faueo & tueor. exp. Act. 18. v. 14.

Ἀνεξία, ας, tolerantia. Ἀνεκτὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἀνασχετὸς, tolerabilis, tolerandus. Od. υ. Il. α. Dem. pro corona. Isocr. de pace. Dicitur aliquando ἀνεκτόν ἐστι, (cum infinit.) tolerabile est.

Ἀνεκτῶς, tolerabiliter vt tolerari possit. Odyss. ι. & Isocr. ad Philipp.

Ἀνοχὴ, tolerantio. Item tolerantia, patientia, vt ἀνοχὴ θεοῦ Rom. 3. Item intermissio, cessatio, aut q. d. desistentia. Herodian. lib. 3. αὐτὸς δὲ οὐδ' εἰ ἔχοιτο μηδ' ἡμέραν ἀνοχὴν ἀναπαύλης δίδωσιν, μᾶλλον ἰσχύειν μετὰ καμάτους. Hinc ἀνοχαὶ, induciæ. Aesch. de fal. leg. ὅτι πρεσβεύοντες τοῦ πολέμου Περσικοῦ ἀνοχὰς πρὸς αὐτὸν ἐποιήσαντο. ¶ Item ἀνοχὴ, ortus. ἀνατολὴ, Hesych. Pollux quoque ἀνοχὴν δύσει, inter se opponit.

Ἀνακωχὴ, ῆς, dicitur pro ἀνοχὴ (sicut κατακωχὴ pro κατοχὴ) induciæ. Item ἀνακωχὴ pro iisdem. Hesych. Ammonius tamen hæc distinguit, quem vide. Vide in comp. ab Ἀνά.

Ἀνακωχεύω & ἀνακωχέω, ῶ, retineo nauem in alto, nauem in ancoris stare facio subductis velis propter tempestatem, vt exp. apud Suid. & Hesych. Herodotus in Eratone, ὑπὲρ τούτου ἀνακωχεύσαντες τὰς νέας. Ipse etiā naues dicūtur ἀνακωχεύειν, apud Arrianum. Metaphoricè etiam ἀνακωχεύειν ἅρμα, currum retrahere & inhibere.

Ἀνάσχεσις, emersio, exortus, ortus, vt ἀνάσχεσις ἡλίου, ortus Solis Plut. in Probl. item toleratio, vel tolerantia, vt ἀνάσχεσις τῶν δεινῶν. Plut. in Numa. Ἀνασχετὸς, οῦ, ὁ, tolerabilis, idem qd' ἀνεκτός: vnde τόλμημα οὐκ ἀνασχετὸν, facinꝰ intolerabile. Apud Thuc. Herodot. & Herodia. ἀνάσχετον ποιεῖσθαι, vel ἡγεῖσθαι, intolerabile iudicare. Et ἀνσχετός, poëticè pro eodē. Od. ζ.

Ἀνασχέω, ῶ, itidē pro ἀνέχω, emergo, orior, existo. Herodot. in Polymn. & Erat. Citatur ex Herodoto, ἀνασχήσω λυπηρόν τι, pro. molestiæ quippiam tibi afferam. Et ex Eurip. ἀνασχήσει φλόγα, pro, exoriri faciet.

Ἀνασχέθω, idem quod ἀνέχω, sustollo, erigo. Apud Apoll. Rhod. & Iliad. ε.

Ἀνίσχω, pro ἀνέχω, sustollo, erigo, &c. vt Il. θ. πᾶσι θεοῖσι χεῖρας ἀνίσχοντες. Item emitto, submitto produco, vt apud Herodot. ἀνίσχει ἡ γῆ βοτάνας. Quæ signif. præcedenti est affinis, quia terra quod producit, veluti in altum erigit. Itē, emergo, existo, orior apud Phil. Sic dicitur ἀνίσχειν ἥλιος & σελήνη. Dicitur & transitiuè ἥλιος ἀνίσχειν τὸ φέγγος pro ὑπερβάλλειν.

Ἀνίσχομαι pass. pro ἀνέχομαι. Il. η. ἀνὰ δ' ἴσχεο. vbi tamen quidam exp. te cohibe, te contine.

Decomp. Δυσάνεκτος, ου, ὁ, ἡ, toleratu difficilis. Xen. Δυσανάσχετος, idem. Item intolerans. Vnde δυσανασχέτως, ægro animo, intoleranter. Δυσανασχετέω, ῶ, ægrè fero, ægro animo tolero, grauor. Sæpe cum accus. vt Thuc. 7. δυσανασχετοῦντες τὰ γινόμενα, ægrè ferētes. Plut. in Sert. δυσανασχετοῦντες τὴν τριβὴν, quum moram ægrè ferrent. Interdum cum præpos. vt Plut. in Ant. οἱ δὲ Ἀντωνίου δυσανασχετοῦντες πρὸς τὴν διατριβὴν, quū morā ferre non possent. Idē in Camillo, δυσανασχετοῦντες τοῖς γεγενημένοις, molestè ferētes quæ acciderant. Phal. in epist. περὶ θανάτῳ δυσανασχετῶ. Interdū cum dat. vt apud Suid. δυσανασχετῶν δὲ τῇ συμφορᾷ. Interdū etiā sine casu ponitur. Plut. de fuga δυσανασχετεῖ καὶ ξενοπαθεῖ. Phil. de vita Mos. l. 3. δυσανασχετοῦντες ἔμελλον αὐτὸν ἀνελεῖν, grauissime offensi.

Εἰσανέχω, insurgo, exurgo.

Ἐπανέχω, suscipio, ἀναρρώμαι ὑψόω, apud Suid. Itē incūbo, innitor, cōfido. Athe. Onitocr. l. μὴ μόνον τοῖς βιβλίοις ἐπανέχειν, sola præceptorū artis traditione niti & acquiescere. Sic & Dē. de fal. leg. Item posthabeo, postpono. Phil. in Dem. καὶ τὰ οἰκεῖα πάθη καὶ πράγματα τοῖς δημοσίοις ἐπανέχοντα, ἡγεῖν ἀξίωμα, res casúsque domesticos publicis negotiis postponere.

Ἐξανέχω, exto super, emineo. Apoll. Rhod. Arg. lib. 2. Ἐξανέχομαι, perfero tolero, sustineo. Eurip.

Παρανέχω, altrinsecus attollo seu eleuo. Exp. etiam emineo.

Παρανίσχω, idem, apud Thucyd. (promineo.

Προανέχω, prior attollo seu eleuo. Suid. exp. neutraliter.

Προσανέχω, nitor, confido, vt ἐπανέχω, vnde προσανέχων, fretꝰ & fidens. apud Polyb. Item deditus sum, incumbo, commentor. Chrysost. ad The. 1. τούτοις προσανέχωμεν, ταῦτα μελετῶμεν. Idem ad Tim. 5. de vidua loquens, ἡ δὲ τοῖς προσανέχουσα. Sic & apud Synes. & Polyb. Aliquando *pro*, expecto, vt apud Polyb. li. 5. Apud Suidam, προσανέχοντι, exp. ἐξέχοντι.

Ἀντέχω, retineo, vt Luc. ἀντέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, manū eius cohibet. Item sustineo. Cum dat. vt Xen. ἀντέχειν τῷ πόνῳ, sustinere laborem, vel tolerare aut sufferre. Cum præpos. vt Herodian. ἀντέχειν πρὸς τοὺς καμάτους, idē quod ἀντέχειν τοῖς πόνοις. Exp. etiam resisto. vt ἀντέχειν τοῖς χειμῶσι apud Theophr. de caus. pl. l. 4. resistere tempestatibus. Et apud Herodian. lib. 1. καὶ πρὸς τὴν τοῦ ἀέρος φθορὰν ἀντέχειν ἐλέγετο. Aliquando οὐκ ἀντέχω, exp. cedo, succumbo. vt οὐκ ἀντέχειν ταῖς ἐπιθυμίαις apud Suid. In bello quoque dicuntur οὐκ ἀντέχειν qui cedunt, qui resistere non possunt & contrà ἀντέχειν τοῖς πολεμίοις, vel πρὸς τοὺς πολεμίους, qui hostibus resistunt. qui hostium impetum sustinent vel repellunt, sæpe apud Thucyd. ¶ Item possum. Cum infinit. vt apud Alexand. Aphrod. lib. 1. Probl. οὐκ ἀντέχουσιν ὁμοίως βαστάζειν. Idem duro διαμένω. Dem. ἐὰν γὰρ ἀντέχῃ τὰ τῶν Ὀλυνθίων, si res Olynthiorum durent, i. incolumes maneant.

Ἀντέχομαι, retineo, quasi cōtrà teneo, vt apud Eurip. ἀντέχου θυγατρὸς, filiam tuam retine renitendo. Exp. etiā adhæreo. vt τῆς ἀρετῆς ἀντέχεσθαι, apud Xen. virtuti adhærere. Apud Thuc.

Thuc.li.1.ἀντέχεσθαι τῆς θαλάσσης, adhærere mari, i.rei nauticæ deditum vel addictum esse.rei nauali operam dare. Item vendico. Item amplector, capesso, suscipio tuendum, assero, inquit Bud. Demosthenes pro cor. παρακαλεῖν ἀντέχεσθαι τῆς ἑαυτῶν καὶ τῆς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐλευθερίας, hortari vt libertatē suam cæterorumq; Græcorū tuēdā suscipiant vel asserant. Interdum cum geni. vt ἀντέχομαι τοῦ σχολάζειν, otiū amplector, otio deditus sum. Itē pro ἀντέχειν, sufficere, vt οὐκ ἀντέχετο τὸ ὕδωρ παρέχων στρατῷ, non suffecit suppeditādæ aquæ exercitui. Item pro, obsistere, Bud. ex Poll.

Ἄνθεξις, retentio. Item complexus mutuus. Plat. in epist.

Ἀντοχὴ, retentio: item cohærentia & comprehensio, apud Paulum Aeginetam, & Alex. Aphr. Probl. lib. 1.

Ἀντίσχω, à quo ἀντίσχομαι, apud Hom. teneo antè, oppono. Od. χ. καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας ἰῶν ὠκυμόρων.

Ἀπέχω, abstineo. Il. α. Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει, à peste violentas manus abstinebit. Exp. &, auerto. vt Od. ε. -νῆα ἑκὰς νήσων ἀπέχειν, vbi tamē quidā retrahere seu abstrahere. Apud Plu. de defect. orac. οὐδὲν ἀπέχειν, (sequēte infin.) nihil prohibet quin. ¶ Item, disto, i. absū, vt Xen. Pæd. lib. 1. ἀπέχειν πολλῶν ἡμερῶν καὶ μειόνων ὁδόν. Aristot. ἀπέχουσαν δὲ πλειόνων ἡμερῶν, sub. ὁδόν. Et cum infin. Thuc. li. 5. ἀποσχὼν τεσσαράκοντα μάλιστα σταδίους μὴ φθάσαι ἐλθών, q.d. qui spatio 40. stadiorū abfuit præueniendo. Apud Isocr. in Archid. τοσοῦτον δὲ ἀπέχω τοῦ ποιεῖν τὰ προσταττόμενα, tantū abest quin faciam. Item disto, i. differo. Herodian. lib. 1. ἡ οὐδέν τι ἀπεῖχε γαμετῆς γυναικός, quæ nihil ab vxore differebat. ¶ Item recipio, reporto, vt apud Plut. τὸν καρπὸν ἀπέχειν, & τὰ διδασκαλεῖα. & τὸν μισθόν. item τὴν χάριν ἀπέχειν, apud Synes. Ἀπέχει, imperson. satis est, sufficit apud Anac. & Marci cap. 14.

Ἀπέχομαι, abstineo. vt κακῶν ἀπέχεσθαι χεῖρας. Od. χ. Sæpe omittitur accus. vt Isoc. in Panath. ἀπέχεσθαι τῶν Ἑλληνίδων πόλεων. Apud Xen. Pæd. lib. 1. οὐκ ἀπείχοντο οὐδὲ ἀπὸ τῶν φίλων. Idem apomn. li. 1. ἀπέχομαι τοῦ λέγειν, supersedeo. Apud eūdem, οὐκ ἀπεχόμην τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν, non me continui, quin, &c. Apud Thucyd. ἀπέχομαι μὴ στρατεύειν.

Ἀπόχεσις, abstinentia.

Ἀποχὴ ἡ distantia διάστασις. Ptol. l. 2. Apud Iurisconsultos significat scriptum quo pecuniam debitā creditor se accepisse testatur, debitorémq; liberat. Ἀντάποχη est scriptum quo debitor fatetur debitum creditori, aut quo quis se obligat.

Ἀπίσχω, idem quod ἀπέχω, abstineo, Ioseph. de bell. Iud. παντὸς ἔργου χεῖρας ἀπίσχουσι. Item auersum teneo seu amoueo & q.d. adhibeo, vt Od. λ. ἀπίσχε δὲ φάσγανον ὀξύ.

Διέχω, perrūpo penetro. Il. λ. Ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή. Sic & apud Greg. διέσχον τὴν νεφέλην. penetraui mediam nubem, vel perrupi. Exp. & traiicio & transfigo, apud Aristot. de animalib. διὰ γὰρ τοῦ ἥπατος διέχει ἡ μεγάλη φλέψ. Apud Arriā. διασχεῖν τὴν φάλαγγα, exp. aperire phalangem. ¶ Item, aperior, dirimor, vt acies rupta, apud Arri. Item dirimo vel summoueo cum accus. apud Greg. Apud Plut. in Ant. διασχὼν τὰς χεῖρας, exp. brachia expandens. Apud Arrian. li. 6. ὡς δὲ εἰς πλάτος ἤδη ὁ ποταμὸς διέσχεν, ἐνταῦθα δὴ ὁ ῥοῦς οὐκέτι χαλεπὸς ἦν, exp. quum euasit angustias & se diffudit. ¶ Item, disto, Thucyd. διεῖχον δὲ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων. Idem διέχει τῆς ἠπείρου, distat ab Epiro.

Διεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, disiunctus, discretus, interruptus. cui opponitur συνεχής. Plat. & Plut.

Διακωχὴ, Suidæ est διάλειψις, intermissio. aliis, cessatio, induciæ, vt ἀνακωχή.

Διίσχω, idem quod διέχω.

Εἰσέχω vel ἐσέχω pertineo, pertingo, peruado, apud Herodot. Item euado, exeo, erumpo, apud eundem.

Ἐνέχω, insto, vrgeo, vt Luc. c. 11. vbi tamen alij exp. imminere, sicut & Marci cap. 6. Hesychius inter alia vult esse ἐγκεῖσθαι & μνησικακεῖν. Eustathius ait significare, τὰ κατά τινος ἔχειν: qua in signif. ponitur ἐπέχω ab Hom.

Ἐνέχομαι, teneor, vel teneor vinct⁹. obstringor. vt ἐνέχεσθαι ταῖς πέδαις, Pausa. in Lacon. Sic ἐνέχομαι τῇ παγῇ Herodot. irretior, illaqueor. Metaph. sæpe ponitur, vt ἀπορίαις ἐνέχεσθαι, Herodot ἐνέχεσθαι τῇ ἀνάγκῃ. Luc. ἐνέχεσθαι τοῖς ὅρκοις, apud Paus. obstringi iureiurando. Exp. & obnoxius sum. vt ἐνέχεσθαι ὀνείδει Plat. de leg. Sic ἐνέχεσθαι καθάρσει, Plut. symp. 4. obnoxium esse excreationi. Item adhæreo, vel inhæreo, vel illidor, apud Synes.

Ἐνοχὴ, ἡ, obligatio, nexus, noxa. Ἐνέχυρον, ου, τό, pretium pensionis.

Ἔνοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui tenetur, quasi vinctus & obstrictus. In epigram. ἐπ' ἀγκύρης ἔνοχον βάρος, ad anchoram pondus detentum. Item qui tenetur, obnoxius, obstrictus, reus. vt ἔνοχος τοῖς νόμοις, obnoxius legibus. Dem. Et cum genit. vt Pla. de leg. τῶν βιαίων ἔνοχος ἔστω, iniuriæ vi illatæ crimine teneatur. Sic Hebr. 2. ἔνοχοι δουλείας, obnoxij seruituti.

Ἐνίσχω, detineo, retineo. Ἐνίσχομαι, detineor comprehensus sum. Item inhæreo. Apoll. Arg. 1 Κάλλιπεν αὖθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῇσι. Diosc. lib. 4. ἐνίσχεται τοῖς ἱματίοις, vestibus inhærescit. Item metaph. ἐνίσχεσθαι dicitur qui inter loquendum hæret, & veluti retinetur, ita vt vltra progredi non possit, apud Plutarch.

Decomp. Προσενίσχεσθαι.

Ἐξέχω, emineo, promineo. Aristot. in Probl. αἱ φλέβες τῶν μελαγχολικῶν ἐξέχουσιν. item exto, i. extrà appareo. Plut. in Pomp. & in Cæs. Item emico, orior, exorior. Dem. πρὶν ἥλιον ἐξέχειν, priusquam Sol oriretur.

Ἐξοχὴ eminentia, prominentia. Herodian. lib. 4. & Athen. lib. 11. In corpore ἐξοχαὶ dicuntur extuberationes, excrescentiæ, Diosc. & *Gal.* Item ἐξοχὴ excellentia. vnde κατ' ἐξοχὴν per excellentiam. Ἐξοχάς, άδος, ἡ, in ano genitum tuberculum quod callum nondum contraxit. Dicitur & ἐξοχή. Ἔξοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, eminens, extans. Il. γ. Ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἠδ' εὐρέας ὤμους. Item metaph. excellens, præstans. Il. ξ. ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν. Sic & Il. β. & alibi sæpe Herodian. lib. 7. στρατιωτῶν οὐ τοὺς ὀλίγους ἀλλὰ τοὺς ἐξοχωτάτους. Ἔξοχον, neutro genere aduerbialiter capitur pro ἐξόχως. Od. ε. v. 118. Pro quo ἔξοχα frequētius vsurpatur, vt Il. ξ. & Od. θ. λ. ο. Pro eodem καὶ ἔλλειψιν τῆς προθέσεως dici volunt & ὄχα. Il. α. & Od. ψ.

Ἐξίσχω, idem qd' ἐξέχω, emineo, promineo. Paus. in Eliacis.

Ἐπέχω, inhibeo, reprimo, moror, retrò ago. Soph. ἐπίσχω χεῖρα, reprimo manum. Plut. in Sol. ἐπέσχε γράμμασι τὰς ἀδικίας τῶν ἀνθρώπων. Dicitur & ἐπίσχω σε τοῦτο, obsto ne hoc facias, apud Plut. Ἐπέχω περὶ τούτου, exp. retineo & inhibeo assensionem. Interdum neutraliter *pro*, subsisto, vel supersedeo. vt ὅπως ἂν ἐπίσχωσι τῆς πορείας, Xen. Item expecto, cunctor, vel differo, intermitto. apud Dem. & Aristoph. ¶ Item adhibeo, applico, attendo, vt ἐπέχω τὸν νοῦν, vel τὴν γνώμην, cū dat. Luc. & Plut. pro προσέχω. Interdum dicitur ἐπέχειν (per se) *pro*, attendere animum, quod itidem apud Lat. nōnunquam sine casu ponitur. vt 1. Tim. c. 4. ἔπεχε σεαυτῷ καὶ τῇ διδασκαλίᾳ. Apud Hom. & Paus. μαζὸν ἐπέχειν, applicare seu admouere mammam. Apud Luc. ἐπέχειν τοὺς ὀφθαλμούς τινι, admouere, intendere aut adiicere oculos alicui. Apud Pind. ἐπέχειν σκοπῷ τόξον, intendere seu dirigere in scopum. Sic & apud Herodo. ἐπεῖχον τοὺς Τεγεάτας, tendebāt contra Tegeatas, ibidem ἐπεῖχέ τε ἐπὶ Λακεδαιμονίους, tendebat in Laced. seu vrgebat Laced. ¶ Item præbeo, do. vt Od. π. ἐπίσχετε οἶνον ἐρυθρόν. Sic ἐπέχω πιεῖν. Aristoph. in Neb. ¶ Itē, obtineo pro potestate, rego imperio. vt ὁ τὸν κόσμον ἐπέχων, Aristot. de mundo. Et Thuc. 1. ἐπέχειν ἐπὶ πολὺ θαλάσσης, latè mare occupare. vel multum maris occupare.

¶ Ἐπέχω σοι, apud Hom. exagito te, facesso tibi negotium.

¶ Item ἐπέχειν πόδας ὑποποδίῳ, pro ἔχειν πόδας ἐπὶ ὑποποδίῳ, habere pedes super scabello. ¶ Item ὡς ἐπέσχεν ἡμέρα, vt dies illuxit, apud Paus.

Ἐπέχομαι, pass. inhibeor, reprimor. Item retineor, &c. Apud Hesiod. in Th. ἀμφὶ δὲ γαίῃ ἱμείρων φιλότητος ἐπίσχετο, terræ inhæsit.

Ἔφεξις, εως, ἡ, retentio, inhibitio, idem quod ἐποχή.

Ἐφεκτικὸς inhibendi & reprimendi vim habens. Athen. στύλλη ἐφεκτικὴ τῆς κοιλίας. Ἐφεκτικοὶ dicebantur etiam quidam philosophi παρὰ τὸ ἐπέχειν περὶ τῶν πραγμάτων καὶ δογματίζειν αὐτὰ ἀκατάληπτα, vt Suid. annotat. Vide & Gell. lib. 11. cap. 5. Budæus cunctatores & hæsitatores dici posse existimat.

Ἐφεκτικῶς, dubitanter, hæsitanter, affirmationem inhibendo & suspendendo cum assensionis retentione.

Ἐποχὴ, inhibitio, retentio, repressio. vt ἐποχὴ τῶν ἐμμηνίων, suppressio mensium. Item remora, impetus & ruentis impedimentum atque inhibitio. Basil. πρὸς ἐποχὴν ἁμαρτίας. Itē retentio assensus, de qua Cic. in Acad. & in Off. lib. 1. est etiā gradus planetarum in zodiaco, seu status cœli positúsque siderum ex *Hermol.* in Plut. & Cæl. lib. 1. cap. 15.

Ἐπίσχω, cohibeo, reprimo, inhibeo. idē qd' ἐπέχω, Pd. υ. ἐπίσχετε θυμὸν ἀγήνορα Hes. in asp. Ἰσχε νυ νῶιν ἐπίσχετον ὠκέας ἵππους.

Ἐπίσχεσις, retentio, inhibitio, repressio, remora. idem quod ἐποχή, vt ἐπίσχεσις ἐμμηνίων, Diosc. lib. 3. c. 19. Sic πνεύματος ἐπίσχεσις, spiritus retentio, Aristot. in Probl. Item pro mora.

Ἐπισχεσίη, ἡ, prætextus. Od. φ.

Ἐπισχετικός, idem quod ἐφεκτικός. Athen. lib. 15.

Decomp. Ἀνεπίσχετος, qui inhibitus aut repressus non est, qui inhiberi, reprimi, retineri, sistíve non potest. vt ἀνεπίσχετος ὁρμή.

Δυσεπίσχετος, qui difficulter inhiberi seu cohiberi aut retineri potest. vt δυσεπίσχετος αἱμορραγία.

Κατέχω, detineo, retineo. Il. γ. τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα. Thuc. li. 1. καὶ τοὺς πρέσβεις, ὥσπερ ἐπέστελλε, κατεῖχον, retinebāt. Item, teneo, occupo. vt ab Herodian. li. 1. dicitur λοιμώδης νόσος κατασχεῖν τὴν Ἰταλίαν. Idem Herod. καὶ φόβος πάντας κατεῖχε. Et apud eundem, κατέχει με δαιμονία, constitutus sum in felicitate aliquando exp. inuado. vt apud Plat. τὴν ἀρχὴν κατασχεῖν. Item *pro*, retineo, cui opponitur amitto. vt Xenoph. Pæd. 7. λαβόντα κατέχειν & λαβόντα διασώζεσθαι pro eodem dixit. Item obtineo, Isocr. in Panath. καὶ λαμβάνειν ὧν ἂν ἐπιθυμῶσι, καὶ σώζειν ἅπερ ἂν ἅπαξ κατάσχωσιν, ea quæ semel obtinuerint. Item contineo, cohibeo. vt Thucid. lib. 1. κατέχει τὴν διάνοιαν. Sic κατέχειν τὴν ὀργήν, Aristot. κατέχειν γέλωτα Xenop. κατέχειν ἑαυτόν, apud Herodian. se continere, sibi tempera-

perare. Apud Polyb κατέχειν τὴν ἐπιφορὰν τῶν ἐχθρῶν, exp. sustinere impressionem hostium. Apud Cebet. Theb. κατέχειν τὰ γράμματα, callere literas. ¶Item neutraliter applico, appellor. Dicitur autẽ vel ipsa nauis κατέχειν, vel is, qui ea vehitur. Plut. in symp. sep. sap. ἠρόμην αὐτὸν ὅπου τὴν ναῦν οἴεται κατασχήσειν. Plut. in Thes. κατέσχεν εἰς τὴν Δῆλον. Dicitur & κατέχειν εἰς τὸν αἰγιαλὸν, apud Herodot. & Act. cap. 27. Lat. applicare ad littus. Apud Thucyd. li. 1. ὁ λόγος κατέχει, sermo inualuit, aut etiam fama obtinuit. Item pro, incumbo & decũbo, apud Theophr. ὅταν ἐπομβρίαι κατάσχωσιν.

Κατέχομαι, detineor, retineor, &c. apud Thuc. & Plat. Item peculiariter pro afflatus sum numine. apud Plat. in Pand. κατέχομαί τινι, teneor, i. obligatus sum.

Κάθεξις, retentio conseruatio. Thu. li. 5. Item detentio seu retentio. Aristot. pol. 7.

Καθεκτὸς, qui contineri, retineri, aut detineri potest. Plut. & Dem. Καθεκτῶς, aduerb. ita vt contineri seu retineri possit.

Καθεκτικὸς, continens seu retinens, vt καθεκτικὴ δύναμις, Alexand. Aphrod.

Κατοχὴ, detentio, retentio, idem quod κάθεξις. Alex. Aphr. & Gal. Item possessio. apud Iurisc. Accipitur etiam pro afflatu instinctúque numinis quo occupati dicimus facimúsq; aliquid. Dionys. Areop. & Plut. in Alex. Κατοχὴ & κάτοχος, dicitur etiam affectus quidam cerebri posteriora vt plurimum occupãs. Gal. lib. 12. therap. & in definit. Κατόχιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, fanaticus, numine afflatus, qui & κατάσχετος dicitur.

Κάτοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui tenetur seu captus tenetur. apud Suid. Itẽ tenaciter herens. Plut de fort. Rom. in vita Isoc. κάτοχος κλῆσις & βέβαιος, possessio firmata viu. Κάτοχοι, peculiariter dicũtur & afflati & instincti numine: vt προφῆται, ἐνθουσιῶντες καὶ ἔνθεοι. Plut. de def. orac. Paus. in Phoc. & Artẽ. l. 4. Apud medicos κάτοχοι vocantur qui morbo illo, qui κατοχὴ & κάτοχος nominatur, correpti sunt & quasi detinentur. Gal. de caus. puls. l. 4. c. 16. Dicuntur etiam κάτοχοι, prominẽtes pinnæ, quæ vertebris infiguntur. Poll. Item monumentorum lapides. Hesyc. Κάτοχα in terebro dicitur manubrium, pars illa quæ manibus continetur. Hesych. Κάτοχος dicitur etiam fascia longior, quę in orbem faciei & capiti circundatur, vt περισκεπαστρον comprehendat contineátque. Gal.

Κατακωχὴ idem quod κατοχή. Plat. in Ione. ἀλλὰ θεία μοίρα καὶ κατακωχῇ, diuino afflatu & instinctu. Κατακώχιμος, qui detineri & capi potest ἁλωτός. Aristot. eth. 10. & Pol. 2.

Κατάσχεσις, detentio, retentio. Item possessio. Act. 7. Κατάσχετος, idem quod κάτοχος & κατόχιμος. Paus. in Phoc.

Κατασχέθω detineo, inhibeo. Hesiod. (uem. Hom.

Κατίσχω idẽ quod κατέχω. vt νῆα κατισχέμεναι, appellere na-

Decomp. Ἀκάθεκτος, qui contineri & cohiberi nequit, vt ἀκάθεκτος ἔρως, apud Phocy. Ἀκατάσχετος, idem. vt ἀκατάσχετον κακὸν, Iac. cap. 3. Ἀκατασχέτως, more eorum quæ contineri nequeunt. Plut. in Cam.

Ἀντικατάσχεσις, retentio. Aristot. in Probl.

Διακατέχω, moror. Polyb. 2. Item possido detineo. in Pand.

Διακατοχὴ, possessio, detentio itidem in Pand.

Δυσκάθεκτος, qui difficulter contineri & cohiberi potest. Luc. in Tim. & Plut. in Numa.

Ἐγκατέχω, insisto.

Εὐκάθεκτος, qui facilè cõtineri & cohiberi potest, qui facilè in ordinem cogi potest. Xen. Pæd. 7.

Παρακατέχω, retineo, complector. Basil. ad Diodorum, παρακατέχειν τῇ μνήμῃ. Item frustror. moror, apud Suid. Vnde παρακαθεκτικὸς, tenax Παρακατάσχεσις, retentio in Pand.

Προκατέχω, præcoërceo, præoccupo, iam pridem possideo.

Προκατέχομαι, detineor apud, vel retineor. Basil.

Μετέχω, habeo cum alio partẽ habeo, particeps sum. Xen. Hellen. 4. ἀγαθῶν μὲν γιγνομένων, ἡδέως μετέχειν. Dicitur & μετέχω σοι τούτου, vt in epist. Philippi, apud Dem. & Plat in epist. Dicitũ etiam μετέχω τοῦτο. Aristop. in Plut. οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί. Xẽ. Pæd. 9. τῶν ἀγαθῶν ἐμοὶ τὸ ἴσον μετέχει. Cũ accus. μέρος aut μοῖραν, significat simpliciter ἔχω. vt Isoc. in Archid. εἴπερ καὶ τῶν κινδύνων πλεῖστον μέρος μεθέξουσιν. Herodot. μετέχοντες μοῖραν τιμέων. Apud Plat. in Tim. μετέχουσα λογισμοῦ καὶ ἁρμονίας ψυχή. Cicer. interpr. compos & particeps Exp. etiã conscius sum. vt apud Thuc. li. 3. ὡς οὐ μετέσχε τῆς ἀποστάσεως. Sic Herodot. μετέχειν φόνου.

Μέθεξις participatio, cõmunio. Aristo. Pol. 3. & Plu. symp. 9.

Μεθεκτὸς, οῦ, ὁ, qui participatur. Plut. ad Colot.

Μεθεκτικὸς, q. d. participatiuus. Arist. phys. 4.

Μετοχὴ, ῆς, idem quod μέθεξις. Plut. de primo frig. Item pars orationis apud gramm. quam Latini appellant participium. Vnde Μετοχικὸς, participalis.

Μέτοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, particeps. Plat. Polit 7. (τίσχουσι.

Μετίσχω, idẽ quod μετέχω. Laërt. πολλῶν ἀγαθῶν ὧν φασὶ με-

Decomp. Ἀμέτοχος, non particeps, expers. Thuc. lib. 1.

Συμμετέχω, vnà cum aliis particeps sum, seu participo.

Συμμέτοχος, qui vnà cum aliis est particeps, consors. Eph. cap. 5.

Παρέχω, iuxta habeo seu teneo. pro παρ' ἑαυτῷ ἔχω, id est, ἐγγὺς ἔχω, inquit Eust. Od. σ. v. 317. Αὐτὰρ ἐγὼ τούτοισι φάος πάντεσσι παρέξω. Item præbeo, exhibeo, vt Iliad. τ. Δῶρα μὲν αἴκ' ἐθέλῃσθα παρασχέμεν. Isocr. παρέχειν ἀργύριον ἀλλήλοις εἰς τὰς ἐκκλησίας. Arist. in Nub. ἔτι τοὐμὸν σῶμ' αὐτοῖσι παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν, &c. Xen. Pæd. 7. παρεῖχον ἐν τῷ μέσῳ ἐμαυτόν. Et Pæd. 2. παρέχειν ἑαυτὸν εὐπειθῆ τοῖς ἄρχουσι. Expon. & affero, in nonnullis loquendi generibus. vt Xen. Pæd. 4. ἡδονὴν παρέχειν, voluptatem afferre. Exp. &, excito. vt apud eundem Xen. ἱδρῶτα παρέχειν, sudorẽ excitare. Sic & παρέχειν δεινοὺς ἔρωτας, apud Plat. Cicero interp. excitare ardentes & mirabiles amores. Apud Isocr. παρέχειν μαρτυρίαν, proferre testimonium. Item efficio, præsto, reddo. vt παρέχειν βελτίους, apud Xen. Et σῶον παρέχειν apud eundem, incolume præstare.

Παρέχει (imperson.) licet, facultas est, occasio est. vt παρέχει ποιεῖν ταῦτα. Herodo. Aliquando exponitur etiam, facile est, promptũ est. hinc παρασχὸν vt apud Thuc. ὅτι μὴ τὰ ἐν Πύλῳ καλῶς παρασχὸν οὐ ξυνέβησαν, i. quũ ampla occasio obtigisset.

Παρέχομαι, etiam sæpe dicitur signif. actiua pro παρέχω. vt παρέχεσθαι εὔνοιαν. Herodia. exhibere beneuolentiã & παρέχεσθαι προθυμίαν. Dem. Olynth. 1. Apud Plat. de rep. 1. παρέχομαι ὠφέλειαν, affero vtilitatem. Et in apol. παρέχεσθαι τεκμήρια, afferre argumenta seu proferre. Παρέχεσθαι νόμον, legem laudare, i. legis autoritatem proferre, & citare. Sic apud Isæum, φράτερα παρέχεσθαι, laudare & proferre eius nomen à quo emimus.

Παροχὴ, q. d. præbitio. Item largitio, item parochi munus, apud Basil. in epist. Et αἱ παροχαὶ quæ Gellius præbendia, lib. 15. cap. 4.

Πάροχος, ου, ὁ q. d. præbitor. Sed peculiariter πάροχοι dicti sunt & ξενοπάροχοι, qui peregrinis sal & ligna præbebant. Vide & aliam signif. in Ὄχος.

Παρακωχὴ pro παροχή. vt ἀνακωχὴ pro ἀνοχὴ, apud Thuc.

Παρίσχω idem quod παρέχω. Iliad. δ. παρισχέμεν ἵππους. Item exhibeo. Ili. λ. νῶϊ δέ τοι ἔπειτα παρίσχομεν ἐξοχ' ἄριστα. Item præbeo, dono.

Παρασχέθω, pro eodem. Hesiod. κείνοισι παρίσχεθε ἄρμενα πάντα. Item apud Aristoph. παρασχέθω τὸν κάγχελον.

Decomp. Ἀντιπαρέχω, vicissim præbeo, retribuo. Ex Phalar. epistol.

Ἐμπαρέχω præbeo, quasi imponendo manibus. Item expono, Plut. de Sibyl. orac. δοκοῦντα κοινὴν ἐμπαρέχειν ἑαυτὴν ἀπιστοῦσι καὶ γένεσιν ἀνθρώποις. Apud Thu. ἐμπαρασχόντες προκινδυνεῦσαι τὴν πόλιν, exp. vrbem periculo exponentes. Item accommodo, permitto. Plut. in Galba, καὶ τῇ Οὐινδίκος ἐμπαρασχὼν ὄνομα τόλμῃ.

Εὐπάροχος, facilem se præbens. in Hippiatr.

Προσπαρέχω, insuper præbeo, vel insuper exhibeo.

Συμπαρέχω, vna præbeo. Xen.

Περιέχω contineo, comprehendo. Artemid. ἰχθῦς γενόμενος ἔξω τοῦ περιέχοντος, extra locum qui continere eum solet. Apud Aristotel. Rhetor. 3. περιέχοντα ὀνόματα, nomina quibus res continetur pluribus verbis circumscripta. Item complector retinendo. Plutarc. in Ant. ¶Item, circundo, cingo, ambio. vnde ὁ περιέχων ἀὴρ, & τὸ περιέχον ambiens nos aër, aër nobis circumiectus, vel circumfusus. Plut. de Alexand. fort. & ad Colot. Sic & apud Theophrast. & Synes. aliósque. Apud Plut. in Publ. βασιλικὴν ἔπαυλιν περισχεῖν, exp. circumsidere, obsidere. ¶Item, pro ὑπερέχω, superior sum. Thucyd. περιεσχόντες πολὺ τῷ ἔργῳ.

Περιέχομαι, contineor, &c. Item circundor, cingor. Synes. τοῖς πάθεσι τῆς πατρίδος περιεχόμενος, calamitatibus patriæ circũdatus, vel vndiq; septus. Herodo. περιέχεσθαι ὑπὸ τῶν πολεμίων κύκλῳ. Apud Athen. περιέχεσθαι δὲ ἐπ' ἁρμονίᾳ, teneri religione. ¶Item actiuè retineo. Sync. περιεχόμενος ὅ τι καὶ λάβοιτο. Item consertis manibus retineo. apud Luc. Itẽ cõplector & quidẽ metaphoricẽ sæpe, vnde exp. foueo. exosculor, deamo. apud Greg. cum geni. Apud Plu. in Themist. περιεχόμενοι τῆς Πελοποννήσου, animum adiicientes ad Peloponnesum. Apud Herodot. in Polymnia, κακολογίης περιέχεσθαι. exp. abstinere, continere à maledicentia.

Περιεκτικὸς, comprehensiuus. Item comprehendens, complectens, vnde τὸ περιεκτικὸν τῶν εἰδῶν, formarum complexio. Apud gramm. περιεκτικὸν ὄνομα, nomen quod locum aliqua continentem significat: vt δαφνὼν, lauretum, ἀμπελὼν, &c. Item comprehendendi seu continendi vim habens. Item generalis, γενικός. Hesych.

Περιεκτικῶς, cõplexiuè seu comprehensiuè. item generaliter.

Περιοχὴ, complexio, comprehensio, ambitus. Theophr. li. 1. de caus. plan. cap. 21. Exponitur etiam, munitio, præsidium septum. 1. Reg. 22. & 4. Reg. 24. Apud Rhetores, idem est quod περίοδος, vtitur etiam Cicero lib. 14. epist. 25. ad Atticum. Vocatur etiam argumentum libri alicuius, i. summa eorum quæ in aliquo libro descripta sunt, paucis comprehensa, alio nomine ὑπόθεσις. In act. Ap. cap. 8. ἡ δὲ περιοχὴ τῆς γραφῆς ἣν ἀνεγίνωσκεν ἦν αὕτη, vetus interpres expon. locus autem scripturæ

(barbari

(barbari passum vocant) h. e. pars quædam certis terminis cōprehensa, & à reliquis distincta.

Περιίσχω, idem quod περιέχω.

Decomp. Ἐμπεριέχω, contineo in, complector & comprehendo in, cohibeo in. Arist. de mundo. Ἐμπεριεκτικὸς, capax, qui ambitu & complexu suo multa in se continere & comprehendere potest. Naz.

Προέχω, ante me teneo seu habeo, obtendo, obiicio, prætendo, prætexo. Aristoph. in Nub. τὴν ἀσπίδα τῆς κυλῆς προέχων. Xenop. pæd. 2. καὶ εἰ μὴ ἄλλο μηδὲν ἔχοιεν, τὼ χεῖρε προέχων, ἐνεποδίζον ὅ,τι ἠδύναμην τὸν προσφέροντα, i. si nihil aliud haberēt, manus obiiciens, impediebā percutientem, vt poterā. ¶ Itē promineo. vt πύργος προὔχων apud Hom. & πίονες προὔχοντα. Od. ζ. Sic τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς. Thuc. 2. & προὔχοντα εἰς τὸ πέλαγος. lib. 6. ¶ Hinc per metaph. προέχειν dicuntur quicunq; præstant aut primas tenent aliqua in re. Cum dat. & Thuc. 1. πλήθει προὔχοντας & ἐμπειρίᾳ πολεμικῇ. Sic Isoc ταῖς οὐσίαις προέχοντας. apud Xen. προέχουσαν τῇ εὐδαιμονίᾳ τὴν πατρίδα. ἀπὸ ἐκείνου. Idem Pæd. ἐν δὲ τῷδε τῷ ὅπλῳ ὑμεῖς ὑμῶν προεχόμενοι. Interdum & fine casu, apud Thuc. Itē pro προελαύνειν siue ἔμπροσθεν ἐλαύνειν, apud Hom. Il. ψ. vt exponit Eust.

Προέχομαι seu προὔχομαι, pro προέχω, ante me habeo. vt Od. γ. καὶ προὔχοντο ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους. Item prætendo, prætexo. Aristoph. & Thuc. Et pro inferiorem esse alio, & q. d. antecelli, ex Greg. [prominenti.

Προοχὴ, prominens, substantiuè vt apud Tacit. in littoris

Πρόσχημα, τὸ, prætextus quod prætexitur seu prætenditur. color, velamentum, species. Herodot. Thuc. Soph. Laert. & alij. cum genit. πρόσχημα ποιεῖσθαι. Aristid. prætexere. Item species magnifica, augusta species rei alicuius & visenda, insigne decus ornamentum. Herodot. Soph. Aristot.

Προΐσχω, idē quod προέχω, antè teneo. Plut. ἀποστρεφόμενοι καὶ προϊσχόμενοι τῶν ὀφθαλμῶν τὰς χεῖρας, manus ante oculos tenentes, seu pro velamento opponentes, vt qui nolunt aut quos pudet videre. Item protendo & porrigo. Thuc. νόμος καὶ τοῖς ἄλλοις μὴ κτείνειν χεῖρας προϊσχομένους, non occidere eos qui supplices manus porrigunt. Item prætendo, obtendo Plut. in Galba προϊσχόμενοι γυμνὰ τὰ ξίφη. Item metaph. prætendo obtendo, prætexo, iura mea allego, allego, caussificor, causor, & profero. Herodia. ὁ δὲ τὸ γῆρας προϊσχόμενος, παρῃτήσατο. ipse autem senectutem excusans, repudiauit. Herodot. προϊσχόμενος λόγον τόνδε, allegans hanc rationem. Idē προϊσχόμενοι πρόφασιν, excusationem prætendentes. (buere.

Dec. Ἀντιπροΐσχειν Hesych. exp. ἀντιδιδόναι, vicissim dare, retri-

Προσέχω, adhibeo vt προσέχω τὸν νοῦν vel τὴν γνώμην, adhibeo animū seu mentem, aduerto animum, attendo. Exp. etiam, incumbo in rem aliquam, rei alicui deditus sum, apud Aristoph. Isocr. & alios. Effertur in hac signif. etiam sine acc. vt Thuc. 1. οἱ προσέχοντες τοῖς ναυτικοῖς. Sic Dem. προσέχειν τῷ πολέμῳ. Apud Xen. προσέχω ἐμαυτῷ, habeo mei rationem. Itē caueo. vt apud Epict. προσέχε μὴ [illegible]. Sic sæpe apud Euang. προσέχειν ἀπό τινος, & προσέχετε ἑαυτοῖς ἀπό τινος, cauere ab aliquo & cauere sibi ab aliquo. ¶ Itē, ausculto obtempero Æsch. ἵν' οἵτινες προσέχοιεν τῷ πλήθει τῷ ὑμετέρῳ, εἰς τὴν ἐσχάτην ἐμπέσοιεν ἀθυμίαν. Apud Iust. Mart. ὡς ἀληθεῦ ἐστι προσέχεις Ὁμήρῳ exp. assentiris subscribis. Apud Themist. προσέχειν τινι, exp. applicare se ad aliquem, sectatorem alicuius se exhibere auditorem esse. ¶ Item, applico, appellor. Thu. 3 πρὶν δὲ τῇ Δήλῳ προσέχειν. Dicuntur etiam naues προσέχειν τῷ λιμένι. vt Lat. tenere portum. ¶ Item, permaneo. vt Gal. exp. apud Hippocr. προσέχει ἡ νοῦσος.

Προσέχομαι, adhæreo, inhæreo. Aristoph. in Vesp. ὥσπερ λέπας προσεχόμενος τῷ κίονι. Apud Thuc. lib. 1. προσεχόμενον τῷ ἄγει, obnoxium sceleri seu piaculo.

Πρόσεξις, attentio.

Προσεκτικὸς, attentus, accuratus, anxiè munus suum obiens. Xen. apomn. 3. Apud Aristot. Rhet. 3. ὁ γὰρ ἀεὶ συμφέρες ποιεῖν προσεκτικὸν. attentū facere. Item attentū faciens vt προσεκτικὸς λόγος, apud Hermog. oratio quæ auditorem attentū faci-

Προσεκτικῶς. attentè, apud Suid. (mus.

Πρόσεχης, ὁ καὶ ἡ, idem quod προσεκτικὸς, attentus. Item sectator, qui sectatorem alicui se exhibet. Herod. προσεχέας σφι εἵλοντο, sibi applicārūt. Item cōtinens, cōtiguus, cohærens, proximus, finitimus. Herod. in Calliope, Ἀθηναίων καὶ τῆς προσεχέων στρατὸς. Apud philosophos quoque προσεχῆ dicuntur proxima & coniuncta cum re & causa immediata: vnde προσεχέστερα opponuntur τοῖς πορρωτέροις apud Themist. Sic προσεχὴς αἰτία, dicitur causa proxima & continens, Gal.

Προσεχῶς, attentè. προσοχὴ, attentio. Suid.

Προσοχὴ, attentio. Luc. de hist. scrib. & Plut. de audiendo.

Προσίσχω, idem quod προσέχω, adhibeo, aduerto. Item neutraliter, attendo. attendo animum, ausculto. Item appello applico, i. appropinquo ac peruenio. vt apud Thuc. προσίσχοντες ταῖς ἐσχάταις, extremis appropinquantes. Et apud Herodot. προσίσχον ἐς τὰς νήσους appulsi sunt peruenerunt.

Προσίσχομαι, adhæreo. Theoph. hist. pl. lib. 9. cap. 4. πρὸς τῷ δένδρῳ προσίσχεσθαι. & Diosc. lib. 3. cap. 93. προσισχομένας τῷ καθ' ἑπόμενοις [illegible].

Decomp. Ἀπροσεξία, negligentia, segnities. Greg. & Synes.

Συμπροσέχω, simul adhæreo. Plut.

Συνέχω, cohibeo, contineo. Apud rhetores τὸ συνέχον causæ dicitur, quasi sūma rei & in id quo res tota vertitur. Nōnulli firmamentum, alij firmissimam argumentationem appellarunt, vt docet Fab. lib. 3. cap. 11. Item contineo i. conseruo, foueo. vt Xen. pæd. 8. εἰ (θεοὶ) καὶ τὴν τῶν ὅλων τάξιν συνέχουσιν ἀτριβῆ καὶ ἀκήρατον καὶ ἀναμάρτητον &c. Sic & Phil. de vita Mos. li. 3. ὁ δὲ ποιητὴς τῶν ὅλων ὁ τοῦ κόσμου πατὴρ ἦν καὶ οὐρανοῦ ... τὰ καὶ ἀέρα καὶ ὅσα ἐν τούτοις ἑκάστου συνέχων ... ¶ Item constringo, colligo. Interdum exp. comprimo & constringo, vel constrictum teneo. Aristoph. in Nub. τὼ μηρὼ μὴ συνέχοντας, femora non comprimentes. Apud Luc. c. 8. οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε. quidam exprimunt, alij constringunt. Et metaph. 2. ad Cor. ca 5. ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς. i. constringit, constrictos tenet. ¶ Item, pro simplici ἔχω, habeo, teneo. Od. α. Οἴκαδ' ἐνοστήσαμεν κεινὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες. Item neutraliter, pro coeo conuenio. Il. υ ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες. Sic & apud Arist. συνέχουσι δὲ πάντες οἱ κόλποι αὐτῆς εἰς ἓν πρὸς τὴν ἔξοδον. Item teneo & calleo. Thuc. συνέχοντες εἰρεσίαν, remigationis periti artisq. nauticæ.

Συνέχομαι, contineor. Item colligor, constringor, coarctor, teneor, premor. vt Συνείχοντο δεσμοῖς, apud Plut. colligati erant vinculis. Act. c. 18. Συνείχετο τῷ πνεύματι ὁ Παῦλος, constringebatur, vel correptus tenebatur. Συνέχεσθαι νόσῳ, teneri vel correptum esse morbo. Sic Συνέχεσθαι προθυμίᾳ, & συνέχεσθαι φόβῳ apud Chrysost. teneri desiderio, teneri metu συνέχεσθαι κακοῖς. Isocr. premi malis.

Συνεκτικὸς, cohibendi, (i. continendi) vim habens. vt αἴτια συνεκτικὰ, causæ cohibentes in se efficientiam naturalem, vt Cicer. interpr. Item continens & in statu suo conseruans seu vim habens continendi & tuendi. Greg. θεὸς ποιητικὴ καὶ συνεκτικὴ τῶν πάντων. Συνεκτικὸν εἰς αὐτὸ, seipsum colligens & cōtrahens. Arist. in probl. Item cōstans, i. cōpactus. vt apud Theophr. lib. 4. de caus. pl. Συνεκτικώτερα σπέρματα καὶ πυκνότερα, constantiora spissioráq. semina. Συνεκτικὴ αἰτία dicitur etiam causa continens apud medicos, h. e. causa coniuncta cū morbo: vt grumus in meatu vrinali, in vesica calculus.

Συνεκτικῶς, summatim comprehensim.

Συνεχὴς, ὁ καὶ ἡ, cōtinuus, continens, cohærens, perpetuus Arist. phys. lib. 6. Συνεχῆ μὲν ὧν τὰ ἔσχατα ἕν, continua ea sunt, quorum extremitates vnum sunt. Sic & metaph. 10. Plato epist. 3. ὁ λόγος ἦκε μοι συνεχὴς τῷ νῦν δὴ λεγομένῳ. continuata serie cohærēs cum eo de quo iam sermo est. Apud Dem. pro cor. πόλεμον συνεχῆ καὶ μακρὸν, bellum continuum & diuturnum. Συνεχεῖς πυρετοὶ, febris continua seu perpetua. ¶ Item, creber, frequens, assiduus. Aphrod. μικρὰ ἐκτροπὴ τῆς κράσεως ποιεῖ τὰ συνεχῆ νοσήματα, paruus habitus deprauatio crebros & frequentes morbos affert. Herod. lib. 7. ... προσποιεῖσθαι τῆς ... τὰς στρατιώτας συνεχοῦς χορηγίας, assiduam erga milites largitionem prætendebat.

Συνεχῶς, continenter, sine intermissione, Tus. Æschin. Arist. Xen. & alij. Item crebrò frequenter. Dicitur & συνεχὲς & συνεχέως, pro eodem apud poetas. vt συνεχέστατα, frequentissimè, sæpissimè, assiduè, ex Xen.

Συνέχεια, ἡ, continuitas perpetuitas, assiduitas. Synes. & Herod. lib. 8. Item crebritas, densitas. Herod. lib. 7.

Συνεχίζω continuo, coniungo. apud Philop. in 2. poster. ἴσως τις ἐρεῖ καθ' ὃν συνεχίζον[ται] εἰ ὁ συλλογισμός.

Συνοχὴ siue ξυνοχὴ, cōtinuatio, vel continua cohærentia seu commissura, qua duæ res in vnum coeunt vel iunguntur, Arist. Item coarctatio, in angustū contractio. Il. ψ. Apol. Rhod. Arg. lib. 1. & 2. Item pro animi angustia & anxietate ponitur. vt Luc. 21. & 2. Cor. 2. In bello dicitur congressus seu conflictus hostilis. Apol. Arg. 1. τὸ δῆλ' ἐθαμ ἐν ξυνοχῇ πολέμοιο.

Συνοκωχὴ pro Συνοχὴ. vt apud Hippocr. de ossibus τῆς στήθεος συνοκωχὴ, pectoris commissura & compages. Hesychio, est νόσος, λοιδορία, μάχη.

Συνοχηδὸν, strictè, arctè, tenaciter. Συνοχαδὸν idem quod συνεχῶς, continenter, continuè. Hesiod. in Theog.

Συνοχωκὼς, ὅτος, ὁ, coarctatus, in angustū cōtractus seu cōpressus, in angustum coiens à συνοχέω. Il β. & apud Hippocr.

Συνοχμὸς, & συνοκωχμὸς, pleonasmo Attico τοῦ ι idem quod συνοχὴ, i. iunctura, cōmissura qua duo inter se coëunt & continua quadam cohærentia copulantur. Il. ξ. Apud Eust. συνοχμὸς ὁδοῦ, idem quod στενωπός.

Σύνοχος, ὁ, febris continuæ species, nullis distincta accessionibus vel reduplicationibus Gal. lib. 3. de crit. dieb. & Aphr. probl. lib. 2.

Συνίσχω, idem quod συνέχω.

Decomp. Ἐπισυνέχω, cōtineo, apto. Apud Esdram. l. 2. ἐπισυνέχοντες γυναῖκας ἀλλογενεῖς, exp. ducentes vxores alienigenas.

Ὑπερέχω, teneo super aut supra q. d. supertenere: vt Il. ζ. v. 426.

Σπλάγχνα δ' ἄρ ἀμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο, tenebant super igni, igni admota tenebāt, i. assabant ad ignem. Item supra aliquid attollo, vt exponitur apud Aristot. hist. an. lib. 4. ὁ δελφὶς δὲ καὶ φάλαινα καὶ ὅσα αὐλὸν ἔχει ὑπερέχοντα τὸν αὐλὸν καθιέασι τῆς θαλάττης, δι' οὗ καὶ ἀναπνέουσι. Apud Plut. de Alex. fort. li. 1. εἰ δὲ μὴ Πτολεμαῖος ὑπερέσχε τὴν πέλτην exp. quod nisi Ptolemæus cetrā mihi sedulus prætendisset. Apud Hom. (vt Il. δ. v. 249. & Il. ι. v. 428.) ὑπερέχειν χεῖρα τινός, metaphoricè dicitur pro, protegere. Sic & apud Aristid. Sic & apud Aristoph. in equit. ἐναργῶς ὁ θεὸς ἐπισκοπεῖ, Καὶ νῦν ὑπερέχει σε. Apud Plut. in publ. ὑπερσχὼν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἑστήκει, exp. superiecta manu stabat. ¶ Item emineo, superemineo. Il. γ. v. 210 Στάντων μὲν, Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους. itē exto, vt τοῦ ὕδατος ὑπερέχων. Herod. ¶ itē præsto, i. præstātior sum, antecello, exupero, supero. Xen. Παλαμήδης πολὺ τῇ ἑαυτοῦ ὑπερέσχε σοφίᾳ. Arist. eth. lib. 5. οὐ γὰρ πέφυκε τὸ μέρος ὑπερέχειν τοῦ παντός, natura pars non superat totū, vel non excedit totum. Et cū accus. Greg. ἔστι δὲ οὐδὲ καὶ ὑπερέσχεν. Apud Aristop. in pace, οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἰμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας, exp. non possum hanc tetri odoris sentinam perpeti seu perferre.

Ὑπερέχομαι, superor, vincor. ὑπερέχομαι κατ' ἀρετὴν, virtute superor. Aristid. Exp. etiā sum inferior. itē antecellenti cedo.

Ὑπεροχὴ, eminentia, summitas. idem quod ἐξοχή. Athen. l. 9. item (vt ἐξοχή) excrescentia, & extuberantia in corpore humano: aut specialius, in vlceribus pars excrescens & quæ magis extat aut eminet. Diosc. lib. 1. cap. 152. item excellentia, eminentia qua aliis superiores sumus. Aristot. Rhet. 2. & polit. 4. ac 7. Apud Gal. lib. 1. ὑπεροχὴ τοῦ τάχους. excessus velocitatis.

Ὑπέροχος (& poeticè ὑπείροχος inserto ι metri causa) eminens, excellens, superior. Il. ζ. Αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων.

Ὑπερίσχω, idem quod ὑπερέχω, emineo, exto. Polyb. l. 3. itē superior sum, supero, vinco, prævaleo. Hesiod. in Erg.

Ὑπερισχέθω, idem quod ὑπερίσχω, emineo, emico, existo. Il. ι. ὑπερίσχεθε γαίης. de terra emicuit.

Dec. Καθυπερέχω supero, superior sum, vinco. Polyb. lib. 2.

Πανυπείροχος, omnes excellens, in omnibus eminens, qui omnes superat.

Ὑπέχω, suppono, q. d. habeo sub, vel teneo sub. ὑπέχε χεῖρα vel κεφαλὴν, vel ἀγκάλην. Eust. exp. ὑπόθετο. Exp. & summitto. Il. ι. ὑποσχὼν θηλείας ἵππους. Sic & apud Plut. in Rom. ὑπέσχε θηλὴν νηπίοις, infantibus mammam summisit. idem de lib. educ. τοὺς μαστοὺς ὑπέχουσι, mammā præbent seu porrigunt. Apud Philostr. in Heroicis, τὴν κεφαλὴν ὑπέχειν τοῖς λίθοις, exp. obiectare caput lapidib. Interdum exp. sustineo, vel subeo. vt ὑπέχειν αἰτίαν, causam sustineo, vel culpam sustineo, ὑπέχειν δίκην, sustinere pœnam vel subire. Dicitur autem ὑπέχω δίκην, vel ὑπέχω σοι δίκην, vel ὑπέχω τούτου δίκην, aut cum vtroque casu. ὑπέχω σοι δίκην τούτου, vt Lat. do pœnas. do tibi pœnas. do tibi huius rei pœnas. Interdum tamen ὑπέχειν δίκην est subire iudicium, item causam dicere.

Ὑπίσχομαι, polliceor, promitto. Vnde autem istam signif. acceperit hoc verbum, multis docet Eust. Od. δ. ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ. Item cum accus. Herodot. ὑπίσχεσθαι δῶρα. Aor. 2. ὑπεσχόμην, promisi, pollicitus sum. Il. β. πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν. Et ὑποσχέσθαι promisisse, apud Dem.

Ὑπόσχεσις, pollicitatio, promissum. Il. β. & Xen. pæd. 5. Ὑποσχεσίη pro eodem apud poetas, vt Il. ν. ὑποσχεσίῃσι πίθησιν.

Ὑπισχνέομαι, οῦμαι, in prosa idem quod ὑπίσχομαι in versu. Xen. ὑπισχνοῦμαι, εὐεργετήσειν. Interdum & cum accus.

Comp. Καθυπισχνοῦμαι, idem. item voueo. vt καθυπέσχετο τῷ θεῷ. Greg. Προϋπισχνοῦμαι, antepromitto

Ὑποσχεθῶ, idē quod ὑπέχω. subter teneo. Il. ν. ὑποσχέθε χεῖρ'.

Composita ab ἕξις & ἑκτικός: sine præpos.

Εὐεξία, ἡ bonus habitus bona corporis habitudo. Arist. Eth. 5. c. 1. Εὐέξος, ου ὁ καὶ ἡ qui est corpore bene habito, qui bona corporis habitudine præditus est. Hesych.

Εὐέκτης, ου ὁ, qui bene habito corpore est, qui bona corporis habitudine est. Laër. de Socr. Εὐεκτός, οῦ, ὁ, idem. ex Plat.

Εὐεκτικός, οῦ, ὁ, qui bona habitudine est. Arist. Item bonæ habitudinis in corpore efficiens seu (vt alij interpr.) bonæ habitudinis efficiens. Arist. in eth. Εὐεκτικῶς, corpore bene habito, firmo corporis habitu. Suid. Εὐεκτέω, ῶ, sum corpore bene habito, bona corporis habitudine sum. cui opponitur καχεκτέω. Ceb. Theb. in tab. ὁρᾷς δὲ γυναῖκας δύο ἑστηκυίας τῆς φύσεως λευκὰς καὶ εὐεκτικὰς τῷ σώματι. Vtitur & Bas.

Καχεξία, ἡ, malus habitus, mala corporis habitudo, malus corporis habitus, alimenta corrumpens. Plut. de li. educ. & apud Polyb. Metaphoricè ad animum quoque transfertur. mala mens, mala mentis habitudo. apud Athen. lib. 16.

Καχέκτης ου ὁ & καχεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, malè habitus. Gal. & Diosc. Item metaph. pro homine malæ mentis, seu turbulento & seditioso. apud Polyb. lib. . & 2. Καχεκτικός, mala habitudine laborans, malo habitui obnoxius. Gal. l. 4. τὰ κατὰ τόπους. Καχεκτέω, malo corporis habitu laboro, mala sum corporis habitudine. Polyb.

Μειονεξία, deterior conditio. Xen. Pæd. 2.

Μειονεκτέω, ῶ, minus habeo, minorem partem seu portionē habeo. Xen. in Hierone, μεγάλου ἀγαθοῦ μειονεκτεῖ, magni boni minorem partem habet. Synes. ep. 66. πλεονεκτεῖν μὲν πόνοις μειονεκτεῖν δὲ τιμῆς. Interdum pro deteriore sum conditione. vt apud eundem de insomn. ὡς ταύτῃ μειονεκτήσει τοῦ πλουσίου. Sic & apud Xen. Μειονέκτημα, τὸ, idem quod μειονεξία.

Πλεονεξία, idem quod πλεονέκτημα, de quo infra. Isocr. in Nicocle, αἱ ἐν τῷ πολέμῳ πλεονεξίαι. conditiones præstantiores, præcipua commoda. Apud Plut. de lib. educ. opponitur τῷ ἐλλείπειν, quum dicit τὴν γὰρ πλεονεξίαν τῆς φύσεως ὑπερβαλλομένην, τὴν δ' ἔλλειψιν ἀναπληρουμένην. Item plus habendi auiditas inexhausta. Thuc. lib. 3. & Xen. Sæpe exp. auaritia.

Πλεονεκτέω, ῶ, plus habeo, ampliorem partem seu portionē habeo, aut maiorem. Thuc. l. 6. τῷ δ' ὠφελίμων οὐ πλεονεκτεῖ μόνον, plus commodorum habet, percipit. Sic πλεονεκτῶ τῆς τιμῆς. Aristot. dicitur etiam πλεονεκτῶ τι τοῦτον τινι Plat. de rep. 1. Inuenitur & πλεονεκτῶ ταύτῃ σου, in hoc sum te superior, vel in hoc mea conditio est melior tua, apud Philostr. Et cum solo rei datiuo, vt Xen. pæd. 2. τιμαῖς καὶ δώροις πλεονεκτεῖν. honorum plus aut munerū consequi. vel honoribus & munerib. superiorem esse. Interdum cum solo genitiuo personæ, indem pro, superiorem esse, vel superiora omnia habere. Apud Arist. πλεονεκτεῖν ἀξιῶ, primas partes in rep. mihi vendico. Item vinco, i. antecello, anteeo, præsto. Isoc. in Euag. τοσοῦτον πλεονεκτεῖ τῆς ποιήσεως. Sic πλεονεκτεῖ τῆς Ἑλλάδος. Philostr. In malam etiam partem dicitur. Xen. Pæd. 1. πλεονεκτεῖν τοῦ ψύχους καὶ τῶν πόνων. plus frigoris & plus laborum habere, i. tolerare. ¶ Item fraudo vt videlicet solent qui plus habendi, quā alij cupidi sunt. apud Plat. Sic 2. ad Cor. 7. & 12.

Πλεονέκτημα, commoditas quam quis præ aliis cōsequitur, vel adiumentum quod habet aliquis præ aliis. Item superiores partes, melior conditio. Dem. πλεονέκτημα μέγα ὑπῆρξε Φιλίππῳ. Exponitur aliquando, prærogatiua. Item fraudatio vel potius, quod fit ad fraudandū aliquem, seu circumueniendum, aut in quo fraudatur aliquis. Demosth. in epist. ad Heracl.

Πλεονέκτης, fraudator & circūscriptor, alieni auidus, auarus, ad Eph. 5. Apud Xen. apomn. l. 1. ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ πλεονεκτίστατός τε καὶ βιαιότατος ἐγένετο. quidam exp. rapacissimus.

Πλεονεκτικός, idem. itē violentus & tyrannicus. Arist. Πλεονεκτικῶς, more eorum qui fraudant & circumueniunt. Luc.

Composita ex ἔχω, in ουχος vel οχος desinentia.

Ἀγκυρουχία, ἡ, ancoræ retentio, i. qua ancora retineat nauem. Æschyl. in supplic. (tiam. Iulian.

Ἀλληλοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, mutuam connexionē habens siue cohærentiam.

Ἀλληλουχία, ἡ, cohærentia mutua, series rerum inter se cōnexarum. Dioscor. & Dionys. Areop. Expon. & compages apud eundem.

Ἀλληλουχέω, ῶ, connecto, coaduno. Oecum. in ep. ad Rom.

Ἀσπιδοῦχος, clypeum tenens, clypeatus. Eurip.

Ἀστυοῦχος ὁ καὶ ἡ, vrbem tuens seu protegens. Epigr.

Γεήοχος terram continens, qui terram suo ambitu complectitur Od. α. Vide & in comp. ab Ὄχος. Dicitur & pro eodem contractè, γαιοῦχος & γηοῦχος & γεοῦχος.

Γαλακτοῦχος, lac habens & (ex conseq.) lactans.

Γαλακτουχέω, ῶ lacto. Pol. Et pro eodem γαλουχέω, per syncopen. Vnde metaph. in Eccl. hist. τοῖς τῆς εὐσεβείας γαλουχηθέντες δόγμασι. quasi cum lacte illis imbuti.

Γαλουχία, ἡ lactatio. Item ipsa lactandi actio. Alciphr.

Δᾳδοῦχος, ου ὁ, facem seu tædam tenens. Metaphoricè Philostr. de oculis loquens ep. 50. τί γὰρ οἱ καλοὶ δᾳδοῦχοι ἔρωτος, &c.

Δᾳδουχία ἡ, cùm faces accensæ manib. tenentur. Herod. li. 5.

Δᾳδουχέω, ῶ, facem teneo, facem præfero. Athen. l. 4. Et in Epigr. δᾳδουχεῖν φέγγος.

Decomp. Ἀδᾳδούχητος, cui fax prælata non est. cui face nemo præluxit, vt ἀδᾳδούχητοι γάμοι, nuptiæ sine tædis celebratæ, i. clandestinæ.

Δεκαδοῦχος, decemuir. idem qui & δεκάδαρχος, apud Lysiam.

Δρύοχος, ου, carina alueus nauis: ita dictus παρὰ τὸ τὴν δρῦν ἔχειν. Vide Bayf. de re nauali. Item δρύοχοι secures, ὡς τὸ ἔχειν. Vide Eust. Accipitur & pro δρυμός, de quo in Δρῦς δρύϊνον. Vide Eust.

Εὐνοῦχος, ου, ὁ, eunuchus, spado. Xen. pæd. 6 & 7. Athen. l. 7. Plut. in Alex. item Aristot. in probl. Metaphoricè etiam dicitur de plantis apud Athen. lib. 14. ex Arist. Est & lactuca quædam quam à Pythagoreis εὐνοῦχον vocari ex Athen. tradit Eust. Eadem dicitur etiam εὐνούχιον. q. d. spadonium. * Etymol. deducit ἀπὸ τοῦ τὴν εὐνὴν ἔχειν ἐπιμελεῖσθαι, quoniam ad cubilium & gynæceorum custodiam curamque comparari solebant, quòd ancillis expeditiores essent, & ob exemptos testiculos ad coeundùm inepti: vel ab εὖ τοῦ νοῦ ἔχειν, eò quòd res venereæ ἀνόητα ab antiquis dicerentur. Eust. autem dictum vult quasi εὖνιν (τὸ ἐστερημένον) ἔχοντας.

Εὐνουχίας, ου, ὁ, idem quod εὐνοῦχος, seu spado, aut spadonius. Aristot. de gener. an. lib. 2. & metaph. 4. Capitur & metaph. vt εὐνοῦχος. Theophr. hist. lib. 4. c. 12. scribit arundines non habentes τὴν ἀνθήλην, εὐνουχίας appellari.

Εὐνουχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, effœminatus vt eunuchus. Hippocr.

Εὐνουχίζω, eunuchizo, castro, euiro. Geopon. & Athen. lib. 12.

Comp. Ἀρχιευνοῦχος, eunuchorum præfectus seu princeps Ezechiel cap. 2.

Ἐξευνουχίζω, eunuchum facio, castro. Plut.

Ἡνίοχος, ου, ὁ, qui habenas tenet, auriga. Xenop. Pæd. 6. impropriè verò apud poëtas transfertur etiam ad alia. vt apud Aristoph. in Neb. Minerua dicitur αἰγίδος ἡνίοχος, & in Epigr. ἡνίοχος παλαισμοσύνης.

Ἡνιοχέω, ῶ, habenas teneo, aurigor. Herodia. l. 5. Et metaph. apud Philonem de vita Mos. lib. 1. προεκδραμοῦσαι τῆς ἡνιοχεῖν ὀφείλοντος λογισμοῦ, ante rationem, quam aurigari oporteret, excurrentes. ¶ Item, moderor siue rego. Cum accus. apud Aristoph in Vesp. & phil. de vita Mos. lib. 1.

Ἡνιόχησις, aurigatio. Philo de vita Mos. lib. 3.

Ἡνιοχεύω, idē quod ἡνιοχέω, apud Athen. l. 13. τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχεύεις. Et epigr. lib. 4. πόλιν ἡνιοχεῦσιν. Ἡνιοχεύς, έως, auriga. qui habenas tenet, idē quod ἡνίοχος. I. 1. Ἡνιοχεία, ἡ, aurigatio, item agitatio, gubernatio, moderatio. Herodian.

Decomp. Δυσηνιόχητος, ὁ, ἡ, qui habenis retineri difficulter potest, quem moderari difficulter quis potest. Luc.

Ὑφηνίοχος, administer aurigæ, vel auriga. Xen. Pæd. 6. Ὑφηνιοχεῖν aurigæ administer sũ vel simpliciter aurigor. Suid.

Κακουχέω, ῶ, malè tracto, malè habeo aliquem. Damasc. item pro κακοπαθέω siue κακὰ πάσχω, ex Thuc.

Κακουχέομαι, ægritudine animi morior & enectus sum, despondeo animum. Plut. in consol ad Apol.

Κακουχία ἡ mala tractatio. Polyb. & Plut. cultus corporis neglectus. Hesych.

Decomp. Συγκακουχέομαι, vnà conflictor malis, vnà affligor Basil. in Hexaëm.

Κεροῦχος ου ὁ ἡ, cornua habens, cornutus. item antennam seu antennæ cornua tenens. vt κεροῦχος κάλως. Luc.

Κερουχὶς ίδος ἡ, cornua habens, cornuta: vel quæ cornibus tenetur. Theocr. Idyl 5.

Κλειδοῦχος, clauem habens, seu tenens, clauiger. Metaph. apud Plut. de Socr. dæmon.

Κληροῦχος, ου, ὁ ἡ, qui sorte aliquid sibi attributum tenet. Soph. in Aiace, αἰδεῖσθαι δὲ μητέρα πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, quæ sorte multos annos possidet. i. annosam. Peculiariter verò, qui certam aliquam agri partem sorte assignatam possidet. colonus. Thucyd. Paus. in Att. Herod. in Terpl. item actiuè pro eo ipso, qui sorte agros possidendos assignat. vt κληροῦχος θεὸς apud Phil. de vita Mos. lib. 1.

Κληρουχικὸς ad κληρούχους pertinens. vel qui κληροῦχος sorte distribuendus & possidendus assignatur Aristoph. in Nub.

Κληρουχία, assignatio illa, qua agri colonis sorte distribuuntur & possidendi dantur. item portio ipsa quæ sortitò possidenda assignatur. Arist. lib. 2. Rhet. & Philo de vita Mos. lib. 1. & apud Plut.

Κληρουχέω, ῶ sorte assignatum possideo. in sortem accipio vt coloni & veterani. Herodot. in Erat. App. lib. 5.

Decomp. Κατακληρουχέω, sorte assignatum obtineo, in sortē accipio, idem quod κληρουχέω. Polyb. κατεκληρούχησαν τὴν χώραν, regionem sibi assignatam sortitò partiti sunt. Transitiuè etiam capitur pro, veteranis militibus colonias distribuo, & agros in colonias describo & partior. Plutarchus ἐνεκάλει τοῖς ἐπὶ τούτοις αὐτὸς στρατιώταις πᾶσαν ὀλίγου δεῖν Ἰταλίαν κατακεκληρουχηκώς

Κυνοῦχος, ου, ὁ, lorum quo canis tenetur, apud Suid. item saccus, marsupium. Eust. Hesych. Poll.

Λαμπαδοῦχος, facem tenens. Metaph. apud Eurip. λαμπαδοῦχος ἡμέρα, dies lucifera, dies quæ facem manu tenens omnibus prælucet.

Λαμπαδουχέω, ῶ, facem manu teneo. item manu lampadē tenens cursu contendo, schol. Aristoph.

Λιμενοῦχος, qui à portu continetur. Λιμενοῦχος, qui portum continet. Apol. Arg. 2.

Λυχνοῦχος, ου ὁ qui lychnum tenet. qui lumen sustinet. Accipitur pro face, item pro lucerna. aut laterna inclusum lychnum habente. Apud Athen. lib. 15. & Plut. symp. 7. probl. 7.

Ξυλολυχνοῦχος, candelabrum ligneum. Athen. lib. 15.

Νηοῦχος, nauis tutator & custos. Hesych.

Οἰστοῦχος, sagittas continens, vel sagittas in se habens. vt οἰστοῦχος φαρέτρη, pro quo Homerus dicit ἰοδόκος. Eust.

Πατροῦχος, ου ὁ ἡ, patris bona habens seu possidens. Herod.

Πηδαλιοῦχος, qui clauum tenet, gubernator.

Πηδαλιουχεῖν, gubernaculum tenere, sedere ad clauum nauis, gubernare. Suid.

Πολιοῦχος, vrbis tutator, vrbis custos, qui patrocinio tutelæque suæ commissam vrbem habet. patronus & præses vrbis, vt πολιοῦχος θεὸς, apud Plat. de leg. & Plut. in Demetr. Pro eodem dicitur & πολιήοχος, & πολίοχος apud poetas. vt Apoll. lib. 2. Argon.

Πυργοῦχος, turrim sustinens. in naui cataphracta πυργοῦχοι dicuntur tigna quæ turres sustinent. Polyb.

Ῥαβδοῦχος, qui virgam seu virgas gestat, aut fasces, seu bacillū, aut baculum, lictor, vt exponit Plut. in Rom. Sic apud Herod. lib. 7. Apud Luc. act. cap. 16. ἀπέστειλαν ῥαβδούχους, quidam exp. lictores, alij viatores, & intelligunt eos quorum opera vtebantur magistratus vocandi quempiam vel aliquid denuntiandi causa, non item ligandi. Pro moderatore & arbitro disputationis ponitur à Platone in Protagora, vt βραβευτής.

Ῥαβδουχία, ἡ munus gestādi virgas seu fasces. Et pro fascib.

Ῥαβδουχέω, virgas gesto seu fasces, aut anteeo gestās fasces. A Bud. expon. anteeo, anteambulonis officium præsto. Plut. in Numa.

Σταθμοῦχος, qui habet σταθμοὺς, hospes apud quem diuersari aliquis potest. Sic appellari per iocum posse patrem quoque familias tradit Poll.

Στερνοῦχος, ου, ὁ ἡ, pectore suo continens. Epith. est terræ apud Soph. quia caua est eiúsque cauitates & sinus obtinent rationem τῶν στέρνων. i. pectoris, vt quidam volunt.

Ταμιοῦχος pro ταμειοῦχος, præfectus & custos τῶν ταμείων. Hesy.

Τροπαιοῦχος, trophæum tenens, vel in cuius potestate sunt trophæa, trophæalis. Dionys. Halicarn.

Τροπαιουχέω, ῶ, trophæum teneo, vel trophæum statuo.

Composita ex ἔχω habentia η in vltima.

Ἀζηχὴς, aridus, ideòque durus, quasi ἄζην (hoc est, ξηρασίαν) ἔχων. vt ἀζηχὴς θυμὸς, apud Homer. ¶ Item, continuus, ὁ μὴ διεχὴς, συνεχὴς, quasi ἀδιεχής. Nam & inde quidam factum volunt. Sic Eust. exp. Il. o ἐμὲ δ' ὧδ' ὡς θυμὸς ἀνίει ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο. Vide & comp. ab Ἡχος.

Ἀζηχῆς, continenter sine intermissione. Od. σ. Ab Eust. exp. etiam δεινὸν μέγα, item ab Hesych. ἰσχυρόν.

Ἀχήν, pauper, nihil habens. q. d. ἀ-ἔχων, apud Suid. Vide & in comp. ab ἠχέω.

Ἀχηνία ἡ, inopia, penuria. Suid. ex Aristoph. in Amphiarao. Inuenitur & ἄχης pro ἀχήν.

Ἐντελεχὴς έος ὁ ἡ, perfectus, item, assiduus.

Ἐντελέχεια, ἡ, exp. actus & perfectio. Cicero Tusc. 1. vult significare continuatam quandam motionem & perennē. Aristot. lib. 2. de anima. Dicitur autem quasi ἡ τῶν ἐντελῶς συνοχή.

Ἐντελεχῶς, perfectè. vt ἐντελεχῶς ἔχειν, perfectum esse, apud Themist. item assiduè, continenter, sine intermissione, apud Platonem de legibus.

Ἐνδελεχὴς, etiam inuenitur pro ἐντελεχής, pro assiduo & continuo. Sic ἐνδελεχὴς πόλεμος apud Plut. in Pericle, continuum bellum & non intermissum. Apud Aristot. τὸ μὴ ἐνδελεχὲς, exp. intermissio.

Ἐνδελεχῶς, idem quod ἐντελεχῶς, i. assiduè, continenter. Xen. & Aristot. de mundo.

Ἐνδελέχεια, assiduitas.

Ἐνδελεχίζω, assiduus sum, continuus sum. item actiuè pro continuo. ex Eccles. cap. 30. Ἐνδελεχισμὸς assiduitas, continuatio, apud Dan.

Νουνεχὴς, prudens, qui sapit, cordatus, vnde νουνεχέστατος apud Poll.

Νουνεχῶς, prudenter, cordatè, consideratè. more eorum qui mente præditi sunt. Polyb.

Νουνεχόντως, pro eodem. Isocr. in Panath.

Composita ab ἔχω, formata à nomine σχῆμα.

Ἀλλοιοσχήμων, diuersam formam seu figuram habens.

Ἀσχήμων ονος, ὁ ἡ, figura seu forma carens. Hesych. item indecens. Herod. lib. 5. & Plat. in epist.

Ἀσχημόνως, incompositè, indecenter, turpiter.

Ἀσχημονέω, ῶ, non decenter compositus sum, indecenter & indecorè me gero, turpiter aut incompositè ago. Plut. in apophth. Dem. in epitaph. Æsch. de falsa leg. Herod. lib. 5.

Ἀσχημοσύνη, ἡ, deformitas. Plat. in symp. item turpitudo indecens actio. Æschin. in Ctes. [tracto.

Decomp. Καταασχημονέω, indecorè & contumeliosè ago, seu

Ὑπερασχημονεῖν, admodum indecenter se gerere, supra modum ineptire.

Ἀσχημάτιστος, ου, ὁ ἡ, figura carens. Plut. de animi procreatione apud Damasc. ἀσχημάτιστος θεὸς, formā nō recipiēs Itē qui figuras nullas in oratione, siue in verbis adhibet. Demetr. Phal. Ἀσχήματος, ου ὁ ἡ, figuras seu schemata non habens.

Διασχηματίζω, figuro. Luc. in Cauc.

Δυσσχημάτιστος, figuratu seu effictu difficilis.

Ἐπισχηματίζω, effingo, compono.

Ἑτεροσχήμων, qui alterius seu diuersæ figuræ est, figura diuersus. Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 16.

Εὐσχήμων, decorus, speciosus, compositus: tam de persona quàm de re, siue animata siue inanima. Luc. εὐσχήμων καὶ καλὸς Plato. εὐσχήμων ἀπόκρισις, speciosa responsio. Plut. in Rom. εὐσχήμονας προφάσεις. Æsch. contra Ctes. πρᾶγμα οὐδὲν εὐσχήμων λέγειν, indecorum seu inhonestum dictu.

Εὐσχημόνως, decorè, decenter compositè, speciosè, modestè. Aristoph. in Vesp. & Demosth. in epitaph.

Εὐσχημονέω, ῶ, honestè me contineo, decenti corporis habitu affectúque sum. Plat. lib 5. de leg.

Εὐσχημοσύνη, speciositas, decor. Xen. pæd. 5. & Plat. in symp.

Decomp. Εὐσχημονέω,ῶ,decenter me gero in.

Κακοσχήμων,indecens,indecorus.Κακοσχημόνως,indecenter,indecorè turpiter.Plat.de leg.lib.5.

Καταχηματίζω,effingo formo. Apud Plut. in Rom.κατεσχηματίσατο ἑαυτὸν,exp.vestitum sibi apparauit.

Μεγαλοσχήμων,magna figura constans.Theophr.l.1.de caus.pl.

Μετασχηματίζω,transfiguro,transformo, in alium habitum traduco.Plut.de defectu orac.& Philo de mundo.

Μετασχηματισμὸς, transfiguratio, in aliam figuram traductio,habitus immutatio.Plut.symp. 6.probl.2.Est etiam figura grammatica.

Ὁμοιοσχήμων,qui eiusdem est figuræ. vt ὁμοιοσχήμονες προτάσεις,apud Aristot.

Ὁμοιοσχημονέω,eiusdem figuræ sum, eundem positum seruo eundem habitum seruo.Aristot.in probl.

Παρασχηματίζω,formo,figuro.

Προσχηματισμὸς, figuræ nomen apud grammaticos,quę & paragoge dicitur: quum litera vel syllaba in fine dictionis adiicitur.vt in λόγοισι pro λόγοις.

Συσχηματίζω configuro conformo.Plut.in Numa,συσχηματίζονται πρὸς τὸν ἀμύμονα βίον, conformantur ad vitam inculpatã. Vtitur & Paulus Rom.12 & Petr.epist.1.& cap.1.

Composita in σχετος desinentia sine præpos.

Ἄσχετος, ου ὁ καὶ ἡ, qui retineri non potest seu coerceri,cuius irreuocabilis est impetus. Vel, nemini cedens.item intolerandus.Od.β.μένος ἄσχετε. Item μένος ἄσχετον apud Hesio. vis insuperabilis. ¶ Apud Philop.in Proclum ἄσχετος σώματος ψυχὴ,anima à corpore abstracta. Apud Dion.Areop.ἄσχετος ἔκστασις,mentis temporaria abstractio, non modò ab omnib. concretis, sed etiam à se ipsa & ab homine. Item ἄσχετος, habitu vacans.ὁ μηδὲν σχέσει θεωρούμενος:apud Damasc.

Ἀνάσχετος,idem quod ἄσχετος.vt μένος ἀάσχετον. At πένθος ἀάσχετον,luctus intolerabilis, aut valde intolerabilis: vt prius α sit ἐπιτατικόν.

Ἀσκηθὴς,έος ὁ καὶ ἡ illæsus,incolumis ἀβλαβὴς. Od.ξ. Dicitur & ἀσκηθὴς.Il.κ.Od.ι.& λ.παρὰ τὸ σκέθω, Etym. Πανασκηθὴς,omnino illæsus saluus & incolumis.Hesych.

Decomp.Δυσάσχετος, idem quod ἄσχετος, intolerabilis. Apoll Rhod. Arg.lib.2.οὐδ μὴ δυσάσχετος.

Δευτερόσχετος. secundo loco sequens, secundarius: & quasi τὸ δευτέρου ἐχόμενος.

Composita remotiora.

Ἐπισχερὼ,deinceps,ordine. Theocr.idyl.14. ἀπὸ προτάφων πελόμεσθα Πάντες γηραλέοι καὶ ἐπισχερὼ ἐς γῆρας ἕρπει [illegible] [illegible] ὁ χρόνος.Il.λ.Η μὲν ἐείσκε δ᾽ ἡ ὑπὲρ θοὰ ἄγχι θαλάσσης. Ἀργείων ἀέκητι. πυρὰς δ᾽ ἡ [illegible] [illegible]. Αὖθι τε κτεινόμενοι ἐπισχερὼ,vbi Eust.ait ἐπισχερὼ esse κατὰ τάξιν καὶ ὡς εἰπεῖν,ἐχομένως,καὶ ἐφεξῆς,καὶ συνεχῶς.

Ὁμόσχετοι θεοὶ, Hesych. earundem libationum participes, qui eodem templo eadémque ara honorantur. Thucyd.lib.4.Vide schol.

Ἀγέωχος,Αἴξω,& αὐξω. Αἴσχος &c. Ἄχυρον Ἐξῆς.Εὐωχία, Ἡσυχος,&c. Σχέδιον, &c. quomodo huc pertineant, singula vide suis locis.

Ἐψία,ἑψιάομαι ἐψίω.vide in Ἔπω,dico.

ἝΨΩ.Fut.ἑψήσω. tanquam ab ἑψέω.coquo, elixo. Xen. pæd.8. ἄλλῳ ἰχθύων ἕψειν ἄλλῳ δ᾽ ὀπτᾶν. alio elixare,alio assare.Athen.lib.2.τὰ μὲν ἕψειν τὰ δὲ φρύγειν.

Ἕψομαι coquor,elixor.Epigr.lib.2. & Athen.lib.1.8.& 9 Exponitur etiam ferueo,ex Arist.anim. l.6.ἑψόμενον ὑπὸ ὕδατος συνίσταται ὠὸν feruente aqua cogitur ouum & spissatur.

¶ Ἑψήσασθαι signif.act.capitur etiam pro ἑψῆσαι.

Ἑψήσασθαι τὴν κόμην,inficere & fucare comam seu colorare,inquit Poll.lib.2.

Ἕψημα τὸ, coctile, quicquid ad coquendum aut elixandum idoneum est. Athen.lib.4.ex Plat. Polit. 2. Item peculiariter, sapa vel defrutum.Diosc.l.6.c.10.Ἑψηματώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,sapam redolens,sapam referens.Diosc.

Ἕψησις,εως,ἡ,coxio, elixatio.Plut.in probl. Rom. Dicitur etiam de coctione quæ in ventriculo fit.

Ἑψητὴς,οῦ ὁ.coctor.Basil.in Epist. Ἑψητήριον,ου,τὸ,olla,id in quo coquitur aut elixatur aliquid.

Ἑψητὸς οῦ ὁ coctus,elixatus Nicand.in Alexiph. Item pisciculus quidam de quo Arist.de anim. Est & edulium ex pisciculis minutis seu tenuibus.vt apua,atherina mullulo (secundum antiquos) aut sepiolis,aut cancris paruulis.Eust.

Ἑψανὸς οῦ ὁ,coctiuus coctilis: seu qui facilè coquitur,iurulentus,elixus.Arist.in probl. & Diosc.lib.2.c.129.

Ἑψάνη,idem quod ἑψητήριον.Hesych. (xiphar.

Ἑψαλέος ου,ὁ,coctus elixus. vel coctilis, coctiuus. Nic. in Ale-

Ἑφθὸς οῦ ὁ,coctus elixus. Xen.pæd.6. & Diosc.lib.2.c.128.Dicitur apud Athen.lib.7. ἑφθὸν ποιεῖν pro ἕψειν siue ἑψῆσαι,elixare. Apud Diosc.lib.6. cap.114. ἑφθὸν est atramenti sutorij species,quod in Hispaniaco qui solet.

Ἑφθέω,ῶ,elixo,coquo.Ἑφθαλέος,ου,ὁ,coctus.

Ὄψον,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Composita: ac primùm ex ἕψω.

Ἀνέψανος,ου,ὁ καὶ ἡ, incoctilis, h.e. qui coqui nequit præ duritie. Hippocr.

Ἀνέψητος,ου,ὁ καὶ ἡ,non coctus,non elixatus.

Ἀφέψω vel ἀφεψέω,decoquo,discoquo,coquo. Diosc. lib.2.cap. 129. Pro eodem dicitur etiam ἀπέψω. apud Suid,ex Aristoph.

Ἀφέψημα,τὸ,decoctũ,ius ex decoctione.Diosc.loco citato.

Ἀφέψησις,decoctio,coctio. Theophr.lib.9.

Decomp. Ἐναφέψω.siue ἐναφεψέω,incoquo.Diosc.

Προσαφέψω,siue προσαφεψέω, in decoquendo adhibeo, vnà decoquo.

Ἐξέψω,excoquo,coquo,elixo.

Εὐέψητος,bene coctus:vel coctu siue concoctu facilis. Theophr. de caus.plant.lib 4.cap.14.

Ἐφέψω,recoquo,insuper coquo.Athen.lib.14. (coquo.

Καθέψω,siue καθεψέω,decoquo.Diosc.lib.6.c.6.& 7.simul de-

Decomp. Ἐγκαθεψόμενος,incoctus,qui incoquitur.

Συγκαθέψω,& συγκαθεψέω,simul decoquo.Diosc.l.2.c.129.

Μυρεψὸς. οῦ, ὁ, vnguentorum coctor, qui vnguenta coquit seu conficit vnguentarius.Athen lib.1.

Μυρεψικὸς, pertinens ad vnguentarios. vt μυρεψικὴ τέχνη, ars coquendi conficiendiq; vnguenta,Phil.de vita M.lib.3.Item μυρεψικὰ φάρμακα,Plut.symp.4.medicamina vnguentariorum. Et μυρεψικὸς κάλαμος,apud Hippocr.

Προέψω,antè coquo,seu præcoquo.Athen.

Προσέψω,q.d.adcoquo,aliis additum coquo.

Πυανέψιος,ου,ὁ.in quo legumina seu fabæ coquuntur: πυανέψια subἑορτή.Athen.lib.9. Pro quo dicitur & πυανέψια absolutè subaudiendo ἑορτή. item in plur. num. πυανέψια. apud Poll.& Eust. Πυανεψιὼν, mensis in quo pyanepsia sacra Apollini fiebant coctis leguminibus quæ πύανα appellantur:cui mensi respondere putatur October. Plut.in Theseo. & in lib.de Iside & Osiride.

Συνέψω simul coquo.Gal.ad Glauc.& alibi.

Ὑαλέψης,ου ὁ,qui vitra coquit.Hesych.

Ὑπερέψω,valde coquo.

Χορδαψὸς,οῦ ὁ,siue χόρδαψος, tumor tenuis intestini, vt videtur intestinum ad chordæ similitudinem cõuolutum. [illegible] lib.2.περὶ ὀξέων παθῶν.c.6.deriuat ab ἕψησις. i.μαλθάξις. & χορδὴ.quod est ἔντερον.Vide & in comp.ex Ἅπτω,i.tango.

Χρυσεψητεῖον. ου,τὸ, fornax. in qua aurum coquitur seu conflatur,ac funditur:aurifusorium.Suid.

Χυτρεψὸς,qui in ollis coquit cibos.Athen.

Composita ab ἑφθὸς.

Ἄπεφθος χρυσὸς, aurum sæpe excoctum ita vt obrizum fiat:vt annotat.schol. Thuc.lib.2.

Δίεφθος,ου ὁ καὶ ἡ di coctus.Athen.Δίσεφθος, bis coctus,recoctus

Ἡμίεφθος,semicoctus,semielixus Poll.lib. 6.

Πάνεφθος omni ex parte coctus.percoctus, probè coctus.Hesio.

Πολύεφθος,multùm diúque coctus.

Πυρίεφθος,igni coctus.

Πυρίεφθον,nonnulli vocant primum matrum lac: quod & πυρίεφθος, & πυριάτης dicitur.Gal.lib.3.de aliment.facult.c.16.Athen lib.14.Poll.l.1.c.12.

Ἔω pro diuerso spiritu diuersa habet significata.

Ἕω igitur cum aspero significat, induo. Poeticum est & pauca ex se format tempora. Fut. ἕσω vel ἕσσω metri gratia. Od ο. εἵματα ἕσσει κεῖνος σε, te induet. Aor.1. med. ἑσσάμην Od.ξ.Ἕσσαι με χλαῖναν,indue me læna.vnde part.ἑσσάμενος indutus.Dicitur & ἐέσσατο.Præt.pass.εἷμαι,indutus sum.Od.τ. κακὰ δὲ χροΐ εἵματα εἷμαι. vnde part.εἱμένος,indut⁹.Od.ο.νέας χλαίνας δ᾽ εἱμένοι.¶ Item,colloco,statuo,idem quod ἵζω,seu καθίζω.Od.σ.πὰρ δέ οἱ αὐτὸν εἷσε Θεοκλύμενον,sedere iussit, collocauit. Herodot.εἷσε ἄγων εἰς θρόνον, perductum in soliũ posuit.Hinc particip.ἕσας,& metri gratia ἕσσας,qui collocauit qui sedere iussit vel fecit.Fut.med εἵσομαι, statuam, colloco.vnde aor.1.εἰσάμην. Apol.εἵσομαι ἱερὸν αὐτῷ, statuam, erigam aut dedicabo. Plut.in Themist. εἰσάμενος ἱερὸν τῆς Ἀρισ-τοβούλης. Præt.pass.εἷμαι, collocor, statuor collocatus sum Ionicè εἵαται τὰ ἕδη,statutæ & erectæ sunt ediculæ seu delubra,Ionicè pro εἷνται.¶ Item mitto. In qua sign.ἕω est inusit.ex quo factum est ἵέω vnde ἵημι. per reduplicationem impropriam. At præt.ἧκα ac poeticè ἕηκα est in vsu, præsertim in comp.ἀφῆκα,ξυνῆκα,προῆκα,&c.

Ἔω(cum tenui)sum. In qua tamen significatione ἔω nõ est in vsu,sed pro eo dicitur εἰμί. ¶ Item, eo Et sæpe,ibo.Est etiã venio. In hac autem signif.ἔω non est in vsu, sed pro eo dicitur εἶμι, quod ab ἔω & deriuatum est tempora quædam mutuatur,Fut.εἴσομαι,ibo.vel veniam. Præt. med. εἷα & Ionica dialysi ac mutatione ε in η ἤϊα.Od.δ.αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἤϊα. Herodot.ἤϊε ἐς λόγους ἐκείνῳ,cum conuenit. Plat.in apol Socr.ἐντεῦθεν ἐπὶ ἄλλον ἤϊα. Cætera pete ex grammaticis.¶ Ἐῶ circumflexum vide in Ἐάω.

¶ Eqinata

§ Deriuata ab ἕω (cum aspero) i. induo.

Εἷμα, ατος, τὸ, (poët.) indumentum, vestimentum seu vestis. Homer. Il. γ. Od. κ. ζ. θ. & Plut. in probl. Rom. Ἔμμα Æolicè pro eodem, vt Hesych. tradit.

Ἱμάτιον, ου, τὸ, vestis. Plut. in Bruto, ἱμάτιον ἀνδρεῖον. Xen. Pæd. 8. ὄρφνινα ἱμάτια. Item pallium, quod supra tunicam induitur, apud Demosth. Et pro toga Romana, apud Plut. in probl. Rom. & in Coriol. Accipitur & pro stragulo, seu veste stragula. Matth. cap. 9. & apud Athen. lib. 11. Ponitur & pro tegmine capitis, vt apud Plut. in Pompeio & alibi. Metaphoricè ἱμάτια πόλεως, dicuntur muri seu mœnia. Eust.

Θοἰμάτιον pro τὸ ἱμάτιον, Atticè, Aristoph. in Neb. & apud [Dem.

Ἱματίζω, Fut. ίσω, vestio. Marc. 5. Ἱματισμὸς, οῦ, ὁ, vestitus & cultus, vestiarium. Luc. cap. 7. & apud Polyb. & Plut. in Alex.

Ἱματίδιον, ου, τὸ, dimin. q. d. vestimētulū, apud Aristop. in Babyl.

Ἀφιματόω, ῶ, (comp.) veste seu vestimentis spolio, veste exuo. Suidas.

Ἐσθὴς ῆτος, ἡ, vestis, idem quod εἷμα & ἱμάτιον. Xen. in symp. ἐσθὴς μὲν γυναικὶ ἄλλη, ἄλλη δὲ ἀνδρὶ καλή.

Ἔσθος, εος τὸ, pro eodem, apud poëtas, vt Il. ω.

* Ἐσθημένος [partic. tanquam ab ἐσθέομαι] vestitus. Herodot. ἐσθημένος ἐσθῆτα Μηδικὴν veste Medica indutus. Vtitur & Athen. l. 13. Synes. epist. 154. & Philostr. Ἔσθημα, τὸ, vestimentum. Soph. in Elect. & Poll. li. 7. c. 13. Ἔσθησις, εως, ἡ, vestitus.

Ὑποδύτης. [comp.] vestis quæ est subtus, interula, subucula, χιτών. Hesych.

Ἑανὸς, οῦ, ὁ, indutu pulcher. Il. ι. & θ. Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει. Ponitur & substātiuè pro ἑανὸς πέπλος, seu pro εἷμα & ἱμάτιον, quum ei epithetum aliquod adiungitur, vt Il. φ. Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε. Il. ψ. Ἐν κλισίῃσι δ' ἔθεντες ἑανῷ λιτὶ καλύψαν, peplo tenui & subtili, i. linteo. Rursum ἑανὸς adiect. de cassitero etiā seu stanno dicitur, estq; fusilis, vt annotat Eust. quasi ῥεανὸς, significās δ' ῥυτὸς καὶ ῥᾳδίως χυτός. apud Dioscoridem verò ἑανὸς legi dicitur pro, mollis & delicatus. Pro eodem dicitur & εἱανὸς, per epenthesin τοῦ ι.

Εἵνω & εἰνύω, idem quod ἕω, i. καλύπτω, vnde compos. καταείνυον. apud Hom. Il. ψ.

Ἕννυμι, idem quod ἕω, induo, & ab eo formatum, vt τίννυμι, à τίω, itidémque poët. sed vsitatior est vox pass. vt Od. ξ. ἔνθα δ' ἕννυσθαι. Et Od. ε. Χλαῖναν τε χιτῶνά τε ἕννυτ' Ὀδυσσεύς.

Composita ex ἕω seu ἕννυμι & deriuatis: ac primum cum præpositione.

Ἀμφιέννυμι siue ἀμφιεννύω, circuminduo, induo. Plut. in Pericle. τοὺς πρεσβυτέρους ἀμφιεννύων. Xen. τὸν μὲν ἑαυτοῦ χιτῶνα ἐκεῖνον ἠμφίεσε, τὸν δ' ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδυ.

Ἀμφιέννυμαι induor. Præt. ἠμφίεσμαι, vnde partic. ἠμφιεσμένος indutus: pro quo dicitur & ἀμφιειμένος, cum acc. Sumitur etiam in voce media pro ἀμφιέννυμι, induo. vt Xen. Pæd. 8. ἀμφιέννυσθαι πλείω ἢ δύνανται φέρειν. Herodian. lib. 1. ἀμφιεννύμενός τε ἁλουργεῖς καὶ χρυσοϋφεῖς ἐσθῆτας, purpureas sibi atque aureas vestes circundabat. Naz ἀμφιεσάμενος ἀφθαρσίαν, incorruptam naturam induens.

Ἀμφίεσμα, τὸ, indumentum. Plat. de rep. 2. Ἀμφιεστρὶς ίδος, ἡ, penula, amiculum, dormitorium vel stragulum. Poll. lib. 7.

Ἀμφιέμαι, dicitur etiam pro ἀμφιέννυμαι. vnde ἀμφιέσθαι, apud Poll lib. 1.

Ἀμφιάζομαι pro eodē. Ἀμφίασμα, τὸ, idē quod ἀμφίεσμα.

Ἀμφίασις, εως ἡ, amictus, apud Areop. Sic & Iob. 22.

Ἀμφίσκω, etiam dicitur pro ἀμφιέννυμαι: vnde ἀμφίσκοντες, ἐνδυόμενοι.

Dec. Ἀπαμφιέννυμι, ἀπαμφιάζω & ἀπαμφίσκω, idem quod ἀφιματόω vestimēta detraho exuo, nudo, spolio. Suid. & Hesyc.

Ἐπαμφιέννυμι, superinduo Ἐπαμφίσκω, idem. Ἐπαμφιάζομαι, superinduor. Basil. in Hexaëm.

Μεταμφιέννυμαι, vestibus exutum aliis induo, vel vestē muto, permuto. Luc. τὴν πορφυρίδα μεταμφιέσομαι, relicto pallio philosophico purpuram induar. Sic & Herodian. & Athen. lib. 12. Μεταμφιάζομαι idem. Athen. Μεταμφίσκω, idem quod μεταμφιέννυμι.

Περιαμφιέννυμι siue περιαμφιεννύω, circumuestio.

Προσαμφιέομαι insuper induo me, apud Suid.

Ἐξέννυμι exuo.

Ἐπιέννυμι, induo. Od. ψ. Χλαῖναν δ' ἐπιέσσαμεν ἡμεῖς, nos ei lęnam induimus. Greg. Τέφρον τε καὶ ἀχλὺν ἐφεσσάμενοι. nebula circundati & obtenebrati. Ἐπιειμένος indutus, quod metaphoricè quoque capitur: vt Iliad. α. ἀναιδείην ἐπιειμένε, impudentiam indute.

Ἐφεστρὶς, ίδος, ἡ, sagum, amiculum, chlamys. Plut. Quidam dicunt thoraci superindui. Suidæ est vestimentum Romanum. Exp. & cilicium. Ponitur & pro quouis vestimento. Apud Herodian. l. 4. Ab Athenæo adiectiuè vsurpatur lib. 5. χλαμύδα δὲ ἐφεστρίδα περιβεβλημένος πολυτελῆ.

Καταέννυμι siue καταεννύω induo, conuestio. Il. ψ. Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον. Καταειμένος siue κατειμένος, indutus. Od. ν. ὄρος καταειμένον ὕλῃ. Dicitur & καταεννύω, pro eodem.

Περιέννυμι, circuminduo, circumuestio. Il. κ. Περιειμένος, & περιεσμένος, circumindutus. Esaiæ 37.

Composita ex εἷμα.

Ἁβροείμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui delicatis ac mollibus, nec non splendidis induitur vestimentis. Etym.

Ἀνείμων, nullis indutus vestimentis, inuestis, nudus. Il. γ. Item pro κακείμων seu κακοείμων, malè vestitus. (Greg.

Δυσείμων, malè indutus seu vestitus: pannosus: sordidè vestitus:

Δυσειμονία, ἡ, malus & sordidus vestitus.

Δυσειματέω, ῶ, malo seu sordido vestitu vtor.

Εὐείμων, bene & eleganter vestitus. Themist.

Εὐείματος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Εὐειματέω, ῶ, bene & eleganter sum indutus, Aristot. in Rhet.

Κακοείμων, malè indutus, pannosus, idem quod δυσείμων. Dicitur & κακείμων pro eodem.

Κακοειμονία, malus vestitus, vestitus sordidus, & q. d. pannositas. idem quod δυσειμονία.

Κροκοείμων, indutus croceis.

Λαμπροείμων, qui splēdidè induitur seu vestitur, splēdidè indutus & cultus. Hippocr. in epist. Pro eodē dicitur & λαμπρείμων.

Λευχείμων, qui albis vestimentis indutus est.

Λευχειμονέω, albis induor Herodian. lib. 8.

Μελανείμων, qui atris indutus est vestimentis, pullatus: qualis lugentium est vestitus. Luc. de calum.

Μελανειμονέω ῶ pullis seu atris vestibus indutus sum.

Μελανοκροκείμων, atris & funebribus indutus vestibus.

Μονοείμων, qui vna & simplici indutus est veste.

Ποικιλείμων, variegatus multicolor, vario amictu. vt ποικιλείμων νὺξ, apud Æschyl.

Composita ex ἑανός.

Εὐέανος, pulchrè vestitus.

Οἰέανος, vnam solùm vestem habens. ab οἶος i. solus. Apol. Rhod.

Deriuata ex ἕω, i. statuo colloco.

Ἑσσὴν, rex. Etym. ex Callimacho. Οὐ σε θεῶν ἑσσῆνα πάλιν θέσαν. Idem annotat Ephesiorum dialecto ita dici τὸν βασιλέα, metaphora ab apum rege, qui propriè ἑσσὴν dictus sit παρὰ τὸ ἕσαι καὶ ἱδρύσαι, vnde & ἑσμὸς seu ἑσμός: de quo tamen vide in ἕω, mitto.

Ἕζω, Ἧμαι, Ἵζω quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἑσμὸς vide in Ἕω, mitto.

Ἐφέσσαι, (comp.) statuere locare. Od. ν. Τούς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι. Pyli sistere. Et voce media. Od. ο. Ἀλλά με νηὸς ἐφέσσαι, naui imponere.

Deriuata ex ἕω, mitto.

Ἱέω, ῶ, mitto, immitto, emitto. Iliad. α. Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων, eis secundum ventum mittebat Apollo. Aristoph. in Vesp. ἵεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους. Maximè verò vsitata est hæc tertia persona præt. imperf. in compositis ἀνίει, ἀφίει προΐει & cæteris, tanquam à them. ἀνιέω. ἀφιέω, προϊέω &c. Sed aliæ personæ aliáve tempora non sunt in vsu.

Ἵημι, idem quod ἱέω & ab eo factum. vt ἵημι φωνὴν apud Plat. emitto vocem. Thuc. lib. 3 δωρίδα τε γλῶσσαν ἱέντας.

Ἵεμαι, (relicta signif. act. vocis) cupio, desidero. Interdū cum genit. vt νίκης ἱέσθαι, & νίκης ἱεμένων. Il. ψ. Sæpius cum infinit. vt Il. θ. Ϲαλέειν δ' ἐϊσαν θυμός. In hac signif. frequentissimum est in prosa compositum ἐφίεμαι, de quo vide in comp. ¶ At Ἵεμαι cum tenui, vide in ἴω, i. eo.

Ἕσις, εως, ἡ, cupiditas, desiderium, apud Plat. in Cratylo.

Ἰότης, ητος ἡ, voluntas, consilium. Iliad. τ. θεῶν ἰότητι δαμάσθη. Sic Od. ξ. π. & alibi. Od. λ κακῆς ἰότητι γυναικὸς, consilio & instinctu improbæ mulieris.

Ἵμερος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἧμα, τὸ, telum, missile, iaculum. Il. ψ. δ' ὠκείῃσί τε καὶ ἥμασι ἄριστος, iaculis præstantissimus.

Ἥμων, ονος, ὁ καὶ ἡ iaculator, emittēdorū telorū peritus. Il. ψ.

Ἡμοσύνη ἡ, iaculatio seu iaculandi peritia. Hesych.

Εὐημονία, (comp.) peritia iaculandi.

Ἑσμὸς, οῦ, ὁ, examen. i. apum congregatio, apum agmen Xen. in Hell. περιεπλήσθη ἡ οἰκία ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ὥσπερ ὑπὸ ἑσμοῦ μελιττῶν ὁ ἡγεμών. Aristot. de hist. anim. lib. 9. cap. 40. οἱ δὲ βασιλεῖς οὐ πέτονται ἔξω, ἐὰν μὴ μετὰ ὅλου τοῦ ἑσμοῦ. Capitur & pro quauis multitudine congregata. vnde apud Areop. de equorum grege dicitur. item μαρτυριῶν ἑσμὸς, i. copia, apud Greg. Et apud Synes. ἑσμὸς ἀγαθῶν. Dictum autem volunt παρὰ τὸ ἅμα πετομένας ἵεσθαι. vel παρὰ τὸ ἕσαι καὶ ἱδρύσαι.

Ἀφεσμὸς, οῦ ὁ, (comp) idem quod ἑσμός. Aristot. loco citato. Item ἄφεσις pro eodem.

Ἕστωρ, ορος, ὁ, clauus temonis, i. clauus ille seu paxillus qui per iugum in temonem defigitur, & circa quem subiugia lora voluuntur. Il. ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον. Vtitur & Plut. in Alex. Etymologus deducit παρὰ τὸ ἕω, ἕσω ὁ ἐστι μένος.

Ἤιος, modò est Apollinis epith. quoniam iaculorum mittendorum peritus est (παρὰ τὸ ἱέναι.) modò Bacchi epith. qui & εὔιος παρὰ τὸ ἵεσθαι.

Ἰάλλω, Ἰάπτω. Ἰνίος, Ἰὸς, Ἧλος, Ἔαρ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita. Vide annotationem huc pertinentem in præcedente ἵημι.

Ἀνίημι emitto, submitto. Hesiod. ἐς φάος ἂψ ἀνίησι. Pausan. in Bœot. ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὀδόντων ἀνεῖναι τὴν γῆν. Aristot. de mundo, τὰ χλιαρὰ τῶν ναμάτων ἀνιᾶσι. ¶ item, dimitto. Exp. & manu emitto, vt ἀνίημι τὸν κύβον. item libero. liberũ reddo: vt ἀνίημι τὸν ἐνεχόμενον, libero. i. acceptũ fero debitũ. ἀνιέναι τὰ χρέα, Plut. in Sol. remittere debita. itẽ relinquo. Plut. in Publ. ἀνιέντες ἀργὸν τὸ χωρίον τῷ θεῷ. & Theophr. τὰς ἀρούρας ἀνιᾶσιν ἀσπόρους ἐπὶ δύο ἔτη. ¶ item, remitto, relaxo, vt ἀνιέναι τὴν ψυχὴν, & ἀνιέναι τὸ πρόσωπον, itẽ remitto, cõdono. Dem. contra Mid. τῇ φύσει ἀνεῖναί τι τῆς ὀργῆς καὶ τῇ τύχῃ. item remitto, i. remissum & languidũ reddo, soluo. Xen. Pæd. 7. καὶ τὰ σώματά γε αὐτὰ εὖ ἔχοντα ὁπόταν τις αὐτὰ ἀνῇ ἐπὶ ῥᾳδιουργίαν, πονηρῶς πάλιν ἴσχει. Exponitur etiam, licentiam permitto, vt herus nimium seruis indulgens. Aristot. Œcon. 1. ὁμιλία δὲ πρὸς δούλους μήτε ὑβρίζειν, μήτε ἀνιέναι. Ponitur & neutraliter pro ῥᾳθυμῶ, vt vult schol. Thuc. lib. 1. in epist. regis Persarum ad Pauf. item remitto impetum, vt canes in vestigijs non hærentes, sed lassescẽtes & vestigationẽ deserẽtes. Xen. διώκουσι δ' αἱ μὲν ἀρχομέναι σφόδρα, διὰ δὲ μαλακίαν ἀνιᾶσι. Vsurpatur & pro, desisto, intermitto. Cum particip. Eurip. οὐκ ἀνίεμεν πέτρους βάλλοντες. Cũ genit. Thuc. ἀνεῖσαν τῆς φιλονεικίας. Sic ἀνιέναι τοῦ προσεύχεσθαι desistere à precatione. Interdũ dicitur absolutè, οὐδ' ἐν ἀνιέναι, vt apud Xen. Hell. 2. & Pæd. 1. ¶ itẽ, laxo, relaxo, laxãdo resero, aperio. Il. φ. ἀνέσαντε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας. itẽ laxãdo mollius reddo. Diosc. lib. 3. ἀνίησι μαστοὺς χονδρουμένους. itẽ soluo dissoluo vinctum. Thuc. li. 3. τὴν μὲν τοῦ Μήδου ἔχθραν ἀνιέντας, τὴν δὲ τῶν ξυμμάχων δούλωσιν ἐπειγομένους. itẽ soluo, i. liquefacio, eo modo quo nix dicitur solui, i. liquefieri. Gal. ad Gl. 2. ἀνιέναι χρὴ γλυκεῖ τὸ φάρμακον. ¶ Interdum cõtra signif. παρορμῶ, stimulo, vrgeo & acuo. Il. ε. Ἄφρονα τοῦτον ἀνιέντες, ὃς οὔτινα οἶδε θέμιστα, metaph. à venatoribus, qui è vinculis canes ducũt & quũ occasio adest, emittunt & in feras incitant. Aristot. Pol. 8. οἱ δὲ λίαν εἰς ταῦτα ἀνιέντες τοὺς παῖδας. Et cum inf. Il. μ. Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκε τείχεος ἀΐξαι.

Ἀνίεμαι, pro act. ἀνίημι. Aristot. de mirac. audit. καὶ τοὺς καρποὺς αὐτοῖς τὴν γῆν πολλαπλασίως ἀνίεσθαι τῶν καταβαλλομένων, i. submittere vel reddere. Il. χ. Κόλπον ἀνιεμένη exp. nudans, siue denudãs. item pass. soluor, liquefio. Gal. & Diosc. Budæus ait ἀνειμένον dici etiam dissolutum. & nullis finibus terminatum, vt apud Eurip. in Oreste, ὁ νόμος ἀνεῖται. itẽ permittor concedor. Aristot. in polit. τὰς τιμὰς τοῖς ἐπιεικέσι ἀνεῖσθαι. item dicor, consecror. Pauf. ἐκεῖ δὲ ὁ βωμὸς ἀνεῖται Ἀπόλλωνι. item ἀνεῖσθαι dicitur quod omnibus expositum est & obuium, nulli priuatim mancipatum. Basil. πᾶσιν ὁμοίως ἀνεῖται τὸ ὠφέλιμον τῆς σοφίας. item neutraliter dissolutè viuo, vel dissolutè me gero, licenter ago delicijs & luxu soluor, luxu diffluo. Aristot. Pol. 2. ἀνειμένοι γὰρ ὑβρίζουσι. item immittor. Isoc. in Helen. τόν τε ταῦρον τὸν ἀνεθέντα ὑπὸ Ποσειδῶνος.

Ἀνειμένος particip. relaxatus solutus dimissus, vt ἀνειμένος τῆς λειτουργίας, solutus functione. item relictus omnibus expositus & obuius, nulli priuatim mancipatus. vnde ἀνειμένη γῆ, terra inculta, vel alicui deo consecrata vt & ἀνειμένον ἄλσος. item laxatus reseratus apertus. vt ἀνειμένων πολέεσσι παμφαῶν πτυχῶν. item solutus effusus, vt τὸ εἰς ἀδικίαν ἀνειμένον, apud Plut. item remissus languidus, minimè acris, vel minimè vehemens. vt ἀνειμένος βίος. item licenter viuens, solutè ac liberè quidlibet dicens & faciens. Soph.

Ἀνειμένως, remissè, languidè ignauè, solutè dissolutè effusè, licenter. Xen. Pæd. 4. ἀνειμένως καὶ ἔπινον καὶ ἐθορύβουν. cum omni licentia potabant & tumultuabantur. Et in bonam partem, liberè, ingenuè. Isocr. de pace.

Ἄνεσις, εως, ἡ, liquefactio. Diosc. lib. 4. item remissio, relaxatio. cui in propria signif. opponitur ἐπίτασις apud Plat. de rep. lib. 1. in metaphorica autem, σπουδή, apud eundem de legib. Accipitur & pro quauis intermissione, per quam datur quies & remissio ab aliqua actione, item pro quiete ipsa & feriatione à rebus serijs. item mollities, quæ est animi velut infractio remissióque & dissolutio. item voluptas. voluptuarium vitæ genus. Chrysost. item remissio. condonatio. vt apud Plut. in Publ. ἄνεσις τῶν χρεῶν, æris alieni remissio. Sic ἄνεσις τῶν ἁμαρτημάτων. item licentia & immodica libertas. Plat. de leg. lib. 1. Aristot. pol. 1.

Ἄνετος, ου, ὁ καὶ ἡ, laxus. Greg. ὀσφὺς δὲ τοῖς μὲν ἀλόγοις ἄνετος ἔσω καὶ ἀδέσμος. item patens, omnibus apertus & expertus. vt ἄνετος ὁ θεῖος νεώς, apud Theodorit. item remissus, dissolutus & licentiùs habitus, solutus omni imperio. vt ἄνετος ἐξουσία τῶν στρατιωτῶν Herodian. item ἄνετος γῆ, terra cuspiã deo dicata.

Ἀνέτως, aduerb. solutè laxè, item remissè. item licenter.

Ἀνετικὸς, οῦ, ὁ, remissiuus, remissionem indicans. cui opp. ἐπιτατικὸς vt ἀνετικὰ ἐπιρρήματα. apud gramm.

Ἀνέδην, licenter, impunè & nullo prohibente, ac q. d. laxatis plenis habenis. Arrian. Exp. etiam promiscuè nullo discrimine: item largiter, ad satietatem vsque. item palam seu apertè, apud Dem. πομπείας τῆς ἀνέδην οὕτωσὶ γιγνομένης.

Decomp. Ἀνάνετος, ου, ὁ καὶ ἡ, remissionis expers, qui non remittitur. Porphyr.

Ἐξανίημι, emitto, remitto, libero, dimitto. Hippocr. de nat. hom. ἐξανίασθαι πόνων, exolui & liberari laboribus. ibidem, τά τε γὰρ ψυχρὰ ἐξανίει, remittit, dissoluitur.

Ἐπανίημι, remitto, laxo. Luc. καὶ μικρὸν ἐπανεὶς τὴν ὀφρύων, paulùm remissis superciliis frontisque seueritate laxata. Plut. in Lyc. ἐπανιέντες τοῖς νέοις τὰ σκληρότατα τῆς ἀγωγῆς, remittentes laxantésque. item remitto & condono. Hermog.

Εὐάνετος, remissu facilis. item dissolutu & dilutu facilis, facilè liquescens. Diosc. lib. 5. cap. 152.

Ὑπανίημι, remitto seu intermitto. Ὑπανειμένως, remissè.

Αὐθέντης, idem quod αὐθέντης, (de quo vide suo loco) qui sua manu perimit, qui sua ipsius manu cædem infert, i. interfector, percussor. ὁ ἐξ ἑαυτοῦ ἐπί τινος φόνον ἱέμενος. item qui ipse sibi manus infert ὁ δι' αὐτοῦ ἱεὶς τὸ ξίφος. Soph. in Œdipo tyr. τοῦ τε θανόντος, νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς τοὺς αὐθέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινας.

Αὐθεντεί, aduerb. suis ipsius manibus, propria manu, seu sibi ipsi illatis manibus. vt quum Dion. Cocceius dicit ἀνάγκην οἱ προσήγαγεν αὐθεντεὶ ἀπολέσθαι, coëgit eũ vt sibi man. i. f. ret.

Ἀφίημι, dimitto. Iliad. κ. Αὐτὰρ δ' ἐκλαίσθαι βοὰς ἐπὶ νῆας ἀφῆκε. Et Il. φ. Ἔγχος μὲν ῥ' ἀφέηκεν. Plut. in l. de garr. ὥσπερ οἱ παῖδες τὸν κρύσταλλον οὔτε κατέχειν, οὔτε ἀφιέναι θέλουσι, pueri glaciẽ neque retinere neque dimittere è manib. volunt. Apud eundem ἀφίημι τὴν γυναῖκα, dimittere vxorem, i. repudio. Apud Luc. in Demon. νῦν γάρ σε ἀφίημι αὐτόν. Sic in illo Agesilai epistolio, Νικίαν εἰ μὲν οὐκ ἀδικεῖ ἄφες, εἰ δ' ἀδικεῖ, ἐμοὶ ἄφες πάντως δὲ ἄφες. Interdũ exp. absoluo, libero. vt ἀφεῖναί τινα τοῦ ἐγκλήματος, vel τῆς αἰτίας apud Plutarch. in Anth. Dicitur item ἀφίημί σε τοῦ χρέους, à Phal. libero te debito, vel remitto tibi debitum. Interdum ἀφίημι est, libero debitorem per acceptilationem, acceptum fero, vt docet Bud. ex Libanio. ¶ item emitto missum facio. Dem. pro cor. πάντα τἄλλ' ἀφεὶς καὶ παρεὶς ὧν ἐπραίνεν ἐφ' ὃ ἐσπεύδαεν. ¶ Item permitto, sino. Xen. Pæd. 1. ἀφεῖσαι παιδεύειν ὅπως τις ἐθέλοι τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας. Exp. etiam, concedo. Dem. Philip. 2. ὅτ' Ἀνθεμοῦντα μὲν αὐτοῖς ἀφίει. ¶ Item, emitto. Aristoph. in Ran. θάρρων τὸ κέντρον ἄφιει. Dem. οἵας ἀφίει φωνὰς ὁ Φίλιππος, quales voces Philippus emittebat. ¶ Item, transmitto. vt Plin. vertit, apud Aristot. Expon. etiam manu mitto. apud Æsch. ἀφιέσαν τοὺς ἑαυτῶν οἰκέτας. ¶ Item proiicio iacio Plut. ἀφεῖναι αὐτὸν εἰς ποταμόν.

Ἀφίεμαι, dimittor. Itẽ absoluor, liberor: vt ἀφεθεὶς τῶν ἐγκλημάτων, Plut. Item omittor, missus fio. vt Aristot. eth. 9. cap. 4. ἀφεῖσθαι ἐπὶ τοῦ παρεῖναι. Item actiua signif. omitto. cum genit. vt apud Thu. lib. 3. τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀφίεσθαι, omittere salutem reip. i. curam de salute reip. Sic & in participijs. vt Luc. τούτων ἀφέμενοι τῶν λόγων. Et Demosth. ἀφειμένος τῶν τόκων, qui nullas fecit vsuras. Item permittitur mihi. Et ἀφεῖμαι, permissum est mihi, apud Platonem.

Ἄφεμα τὸ, id ipsum quod dimittitur.

Ἄφεσις, dimissio. Dem. pro cor. Item peculiariter pro dimissione equorum in cursu stadij. Item dimissio seu missio in colonias. Item missio debiti vel offensæ. Item dimissio vxoris & repudium. Plut. [2. Bud.

Ἀφέσιος Ζεύς. Iup. dimissor seu liberator. Etym. ex Arr. lib.

Ἄφετος, ου, ὁ καὶ ἡ, dimissus, liber. Item sacer. Item expositus. pro derelicto habitus, apud Chrysost. Item reiectaneus. apud Diosc. Item absolutus. apud Greg.

Ἀφετήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui mittere seu dimittere potest, missorius seu emissorius. vt ἀφετήρια ὄργανα, instrumenta ad oppugnandas vrbes, i. comparata ad emittenda tormenta, apud Suid.

Ἀφετηρία, ἡ, (sub. γραμμὴ aut θύρα aut tale aliquid). carceres vnde equi cursu certaturi dimittuntur. Aristoph. in equit. ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος, à carceribus vsque ad metam. Ponitur etiam pro principio ineundæ viæ & profectionis: & generaliter pro quouis principio. Synes. epist. 4.

Ἀφέτης, ου, ὁ, emissor, vide Cæl. Rhod. li. 21. cap. 5. item manu missus, è seruitute dimissus, libertus. Athen. lib. 6.

Ἀφετικὸς, οῦ, ὁ, emissorius. Cæl. loco citato.

Ἀφήτωρ, ορος, ὁ, emissor. Sic dicebatur Apollo ab edendis oraculis, teste Cælio Rhodigino. Iliad. ι. Ἀφητόρος, qui Apollinis ἀφήτωρ est, vt aphetoriæ apes. Ἀφητορεία, ἡ, vaticinatio. Hesych.

Decomp. Ἀνταφίημι, vicissim dimitto aut emitto. Eurip.

Διαφίημι, dimitto. Xen. Hell. 4. οὕτω διαφῆκε τὸ στράτευμα.

Διαφειμένος, dimissus apud Phil. in vita Mosis.

Εἰσαφίημι, iacio intrò, seu proijcio. aut etiam iaculor intrò.

Ἐναφίημι, immitto ex me in alium. Aristot. hist. an. lib. 5.

Ἐξαφίημι, dimitto vel omitto.

Ἐπαφίημι, dimitto super aliquem. Plut. in apophth. Luc. ἐπαφῆκε αὐτῷ κεραμίδα, dimisit in eum regulam. item demitto in. Syn. ep. 4. ὥσπερ ἐν μετανοίας ἐπαφίησι τῷ πελάγει, se demittit in mare. item immitto. Syn. ἐντεῦθεν ἀποστρέψας τὴν ναῦν ἐπαφίησι τῷ πελάγει. immittit pelago, seu versus altum mare. itẽ immitto ad irritandum aliquem, seu irrito & incito, vt emissis in

ſis in feram canibus. apud Greg. Item immitto & ſuborno ſubmittóque. vt ἀνίημι. Paul. Item admitto. Theophr. de hiſt. plant. lib. 7. cap. 7.

Ἰαφέτης, ου, ὁ, qui ſagittas emittit ſagittarius.

Ἱππάφεσις, carceres, vnde dimittuntur equi ad currendum ſtadium, idem quod ἀφετήρια. Polyb. apud Suid.

Παραφίημι, tranſmitto, vel dimitto. Ariſtot. eth. 8.

Διίημι, tranſmitto. Xen. καὶ διῆκε τὸ ϛράτευμα διὰ τῆς χώρας. Ariſtot. διίησι πλείω ὑγρότητα. Item traiicio, tranſadigo. Apud Plut. ξυϛὸν διῆκε τῶν πλευρῶν, conto traiecit coſtas, vel tranſegit contum per coſtas, aut immiſit per medias coſtas. Item dimitto, vnde διειμένος, dimiſſus. Διεὶς, dimittens, item perfundens, à δίημι perfundo.

Δίεσις εως ἡ, traſmiſſio. Item diuiſio, ſeparatio. Suid. Eſt etiã apud muſicos, tonus qui primùm ſenſu percipi poteſt: apud Ariſtot. vide & Vitru. lib. 5. cap. 4. Macr. in ſomn. Scip. Boëth. lib. 2. cap. 27. Item perfuſio, vide δίημι, in διαίνω.

Εἰσίημι, intromitto. Xen. διὰ ταῦτ' ἂν τοὺς πολεμίους ἔφη εἰσιέσθαι.

Ἐνίημι, iniicio, immitto. Xen. ἐνίησι γάρ τι φαλάγγια κατὰ τὸ δῆγμα. Exp. etiam inſigo, inſero, item infundo. ¶ Item remitto. Plut. de def. orac. τὰ μὲν ἐνιέντας ἐν καιρῷ, τὰ δὲ ἐπιτείνοντας. ¶ Item ſubmitto, i. clàm mitto, apud Thuc.

Ἔνεμα, τὸ, id quod immittitur, ſeu infuſum, quod per inferna in aluum infunditur. Gal. & Dioſc.

Ἔνεσις, immiſſio. Paul. Ægin. Ἐννεσία ἡ pro ἐνεσία (duplicato ν metri cauſa) conſilium, monitus, inſtinctus: & quidem propriè immiſſus alicui ab aliquo παρά τοῦ ἐνιέναι. Il. ε. & Heſiod in Theog.

Ἐνετή, fibula. ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι τοῖς ἱματίοις καὶ ἐμβάλλεσθαι πρὸς τὸν πέπλον, inquit Eu. Il. ξ. χρυσείης δ' ἐνετῇσι κατὰ ϛῆθος περονᾶτο.

Ἐνετήρ, ῆρος, ὁ, inſtrumentum medicinale quo ἔνεμα (i. infuſus) perficitur, quod & κλυϛήρ. item τὸ ἔγκλυσμα καὶ ἔνεμα. Alex. Trall.

Ἐξίημι, emitto. Ariſt. lib. 6. anim. ἐξιᾶσι τὸν θορὸν, ſemel emiſerunt. Dicitur etiam de fluminibus ſicut ἐκβάλλω. vt πάντες ποταμοὶ τὰ ῥεύματα ἐπὶ τὴν θάλατταν ἐξιᾶσι. item eximo aut depono ſæpe apud Hom. Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο postquam cupiditatem potus & cibi exemerunt, aut poſtquam cupiditatem bibendi & comedendi depoſuerunt.

Ἔξεσις, emiſſio, amandatio ſeu ablegatio. item demiſſio vxoris, repudium, apud Herodot.

Ἐξεσία ἡ, ablegatio publica legatio qua quis emittitur ad publica negotia tractanda. Il. ω.

Decomp. Διεξίημι demitto, vel emitto, aut emitto per. Particip. διεξιείς, exp. perrumpens, irrumpens, apud Thuc. καὶ εἰς θάλασσαν διεξιείς.

Παρεξίημι, prætermitto, ſeu dimitto, præterire ſino. Herodot. παρεξῆκε ἡμέρας τέσσαρας.

Ἐφίημι, iniicio, immitto. Il. α. κήδε' ἐφῆκεν, dolores immiſit. Od. υ. χεῖρας ἐφήσεις ¶ Itẽ remitto, relaxo. vt ὅλην ἐφιέντα τὴν λύπην, Greg. itẽ pro indulgere: vt ἐφιέναι τῷ θυμῷ, & ἐφιέναι ταῖς ἡδοναῖς. apud eundẽ Greg. itẽ permitto, Thuc. 1. οἷς ἑκόντες ἐφιέσαν οἱ ξύμμαχοι τὴν ἡγεμονίαν itẽ admitto. vt ἐφίημι τὸν ἵππον admitto equum, quod & βιβάζω. apud Ariſt. ¶ Itẽ impello incito. vt Odyſſ. ξ. (de vino) ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι, impulit, incitauit. ¶ Item appello, i. prouoco ad iudicem maiorem. vt exp. apud Dem. ὅτι ἐφῆκεν ἐς τὸ δικαϛήριον.

Ἐφίεμαι, peto. Plutarch. in Pompeio ἐφιέμενοι τῶν προσώπων, aduerſas facies petentes pilis ſuis. item appeto, cupio. Ariſtot. eth. lib. 4. τῶν δ' ἀλλοτρίων οὐκ ἐφίενται. Xenoph. in apol. τῆς ἀρετῆς ἐφίεσθαι virtutis ſtudioſum eſſe. item permitto. Plut. in Lycurgo, οὐκ ἐφίετο αὐτοῖς τέχνας ἅψασθαι βαναύσους non permittebat eis. Et paſſiuè. Ariſt. metaph. 1. ἐκεῖ γὰρ ἀφείθη σχολάζειν τὸ τῶν ἱερέων γένος permiſſum fuit. item mando, præcipio iubeo apud poetas, vt ὑμῖν δ' αὖ δι' ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω. Sic ſæpe & apud Sopho.

Ἔφεσις, prouocatio de iudicio ad iudicium, tranſlatio cauſæ de foro ad forum. Luc. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία ἔϛω, ad Iouem prouocatio eſto. item ἔφεσιν δοῦναι appellare apud Ariſtid. Apud Naz. ἔφεσις ἀσωφρόνιϛος, exp. dimiſſio abſque caſtigatione. item appetitus, deſiderium, Ariſtot. eth. 3. cap. 5. ἡ δὲ τοῦ τέλους ἔφεσις οὐκ αὐθαίρετος.

Ἐφέσιμος ου ὁ & ἡ, qui trãſferri poteſt à iudicio ad iudiciũ. vt ἐφέσιμος δίκη cauſa quæ poſt appellationem agitur. Gal.

Ἐφέται, iudices apud Athenienſes quibus cauſæ cognitio ab vtraque parte permittebatur. Plut. in Solone.

Ἐφετικὸς deſideratiuus. vt ἐφετικὰ ῥήματα apud grãmaticos.

Ἐφετμὴ ἡ, mandatum, iuſſum. Il. α. & ι. Φετμὴ pro eodem apud Heſych.

Ἐφημοσύνη, idem. Od. μ. & Apoll. Rhod. Arg. 1.

Ἐφετίνδα, ludi genus eſt, Heſych.

Decomp. Εἰσεφίημι, intrò dimitto, idem quod εἰσίημι.

Ἐξεφίημι, idem ferè quod ἐξίημι. Et ἐξεφίεμαι, idem quod ἐφίεμαι, mando, præcipio. Soph. in Aiace.

Καθίημι, demitto, ſubmitto. Il. ω. καὶ αἴθοπα οἶνον λαυκανίης καθῆκα, per guttur demiſi. Herodian. καθέντες κλίμακα, quum ſcalas demiſiſſent. apud Ariſtop. in Veſp. οἷαν ἀφορμὴν καθῆκε. metaphora ſumpta à piſcatoribus lineam demittentibus. Ponitur & pro demittere ſeſe deſiliendo, & deorſum librare. Xẽ. in Hipparch. (de equis) εἰ δ' ἐθίζοιμεν καὶ ἐπ' ὄχθους ἀνάλλεσθαι, καὶ ἀφ' ὑψηλῶν ἀσφαλῶς καθιέναι. Item pro dimittere & ſubmittere: vt καθιέναι τὴν φωνὴν, ſubmittere vocẽ. καθιέναι σφαγέα, ſubmittere ſicarium vel percuſſorem. καθιέναι λόχον, inſidias collocare. πεῖραν καθιέναι tentare, probare. ¶ Item immitto. vt Il. φ. ζαεὶς δ' ἐν δίνῃσι καθίει μώνυχας ἵππους. apud Ariſtoph. in equit. καθιεὶς ἱκετηρίαν exp. παρεσκευασμένος.

Καθίεμαι, paſſ. demittor, ſubmittor. vnde καθειμένος apud Thucyd. demiſſum, ſubmiſſum. Item actiuè ſubmitto, vt καθεῖτο τὴν ὑπήνην vel τὸ πώγωνα Luc.

Καθειμένως, demiſsè.

Κάθεμα, τὸ, monile ex variis gẽmis in pectus mulierũ deſcẽdens, ornamentum collare. Ezech. cap. 16. & Eſaiæ 3.

Κάθημα, pro eodem. [καθίζομαι.

Κάθεσις demiſſio, immiſſio. Gal. lib. 1. ad Glauc. vide & in

Καθετὴρ ῆρος, ὁ, q. d. demiſſor, aut immiſſor. Sic dicitur Hippocrati lineamentum tortum quod intra vlcera inditur. Item inſtrumentum chirurgicum cauum & altera parte recuruum, quo vrina retenta elicitur, & veſicæ vitia probantur. Gal. lib. 5. & method. & Paul. Aegin. lib. 6. cap. 59. Eſt etiam monile ſicut κάθημα. Poll. 5. cap. 16.

Καθετηρισμὸς, οῦ, ὁ, adminiſtrationis chirurgicæ ratio qua iniicimus per catheterem in veſicã, id quod ad eius curationẽ conuenit, vel eximimus id quod impedit ne vrina reddatur, recto ſiphone immiſſo, quem καθετῆρα Græci vocant. Ægi.

Κάθετος ου ὁ, perpendiculum. κατὰ κάθετον, apud Luc. ad perpendiculum, ad lineam. Item linea perpendicularis. Procl. apud Euclid. Item altitudo rectis lineis ſubuecta, altitudo perpendiculariter ardua apud Strab. Accipitur quoque pro linea piſcatoria, quæ velut perpendiculum in aquam demittitur. Et pro reti. in Epigr. Κάθετος ου ὁ, dicebatur agnus qui in mare demittebatur: apud Suid. ex Lyſia & Melitone.

Decomp. Ἐγκαθίημι, immitto, demitto. Ἐγκάθετος, ſubdolus. Baſil.

Παρακαθίημι, vtrinq. demitto. Ariſtot. lib. 9. hiſt. an. c. 38.

Συγκαθίημι, vnà demitto. Item ſummitto me, apud Ariſtot. in probl. ſect. 2.

Συγκάθεσις, ſubmiſſio, qua quis alicui ſe ſubmittit & cedit. Item contentio duorum inter ſe, comparatio.

Μεθίημι, dimitto, miſſum facio. Il. α. μεθ' ἐμῷ χόλον, deponere irã. Soph. in Aiac. χερσὶ μὲν μεθῆκα τὰς ὀλάϛρας, è manibus dimiſi. Syn. μεθῆκεν οὖν ὁ κυβερνήτης ἐκ τῶν χειρῶν τὸ πηδάλιον. Exp. & negligo. itẽ detrecto: apud Hõ. cum genit. vt μεθιέναι πολέμοιο detrectare bellum. Et cum infinit. vt Il. ν. μεθίησι μάχεσθαι. Ponit. interdum & ſine caſu, ac tum ſignificare videtur, remitto contentionẽ, remiſsè ago, ignauè me gero. vt Il. ν. Ὀτρυνέεις καὶ ἄλλον ὅτι μεθιέντα ἴδηαι. ¶ Apud Xen. μεθίημι τὰ δέοντα πράττειν, exp. omitto agere quæ decet. ¶ Itẽ permitto, vt εἰρεσίας ναῒ μεθεῖναι, ex Soph. in Aiace, remigia naui permittere. Et in Epigr. οὐ μεθῆκά σε θανεῖν, non ſiui te mori. Item emitto, vt μεθεῖναι βλαϛὸν ex Theoph.

Μεθίεμαι, dimitto, miſſum facio. cum genit. Ariſtophan. in Pluto. μέθεσθε νῦν μὴ πρόσθεν. Plat. de rep. 7. ἡνίκα τῶν ἀναγκαίων γυμνασίων μεθίενται.

Μεθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, remiſſus, negligens, vel cum neglectu quodam dimittens aut miſſum faciens. Iliad α.

Μεθημοσύνη, remiſſio animi, negligentia. Iliad. ν.

Παρίημι, prætermitto, omitto. Plat. de rep. 2. ἐάν τις τινὰ παρῇ ἔργου καιρὸν διόλλυται. Thuc. lib. 4. μὴ δὲ διαμέλλειν, καιρὸν παριέντας. Et cum infinit. Plut. ἀνιμᾶσθαι παρῆκεν. ¶ Item admitto, intermitto. Pluto ὅτι αὐτὴν τὴν ξυμμαχίαν παριᾶσιν. Et παριέναι εἰς τὴν ἀκρόπολιν. Xen. Hell. 4. admittere, vel tranſmittere apud Plat. παριέναι εἰς τὴν ψυχὴν, inducere in animum, perſuadere. ¶ Item dimitto, relinquo. vt παρίημι ἑτέροις, Hermog. ¶ Item permitto, ſino. Cum infinit. Herodot. παριέναι σφι βουλεύσασθαι. Plut. de rep. li. 2. μεθεὶς δὲ καὶ δόξας πάρες ἄλλοις ἐπαινεῖν. ¶ Item remitto, laxo, ſoluo. Ariſtop. in Eq. τοὺς τε θρίνας παρίει. ¶ Item remiſſum ac languidum reddo, vires frãgo. Dioſc. (de cicuta) παρίησι δὲ τὰ αἰδοῖα καταπλασθεῖσα, rabefacit.

Παρίεμαι, remiſſus & languidus reddor. Particip. præt. παρειμένος, qui remiſſus factus eſt ſeu languidus, cuius vires fractæ ſunt. παρειμένος γήρᾳ apud Plat. exp. cõfectus ſenio. παρειμένος ſeu παρεθεὶς ὕπνῳ. Greg. apud eundem Greg. σῶμα παρειμένον ταῖς ἡδοναῖς, exp. corpus effœminatum.

Παρειμένως, remiſsè, languidè, contemptim. Heſych.

Πάρεσις, remiſſio, laxatio. vt πάρεσις ἀφῆς καὶ κινήσεως, apud Aretæum. Eſt & morbi nomen qui & παράλυσις dicitur quum nerui remiſſi ac laxati motu tractúque aut dimidium corpus aut partem eius aliquam deſtituunt. Aret. de diut. aff. cap. 7. & Alex. Trall. Vtitur & Plut. ſymp. 3. quæſt. 5. Exponitur etiam defectio & languor.

Πάρετος, ου, ὁ, remissus, laxatus. Item παρέσεως, hoc est nervorum relaxationi seu resolutioni obnoxius.

Decomp. Ἐμπαρίημι, remitto, laxo. Ἐμπαρίεμαι, remissus ac languidus reddor, franguntur vires meæ. Naz. in Trag.

Ἀπαρίημι quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Προίημι, præmitto. Od. ω. προίει δολιχόσκιον ἔγχος, pro πρόπεμπε. Aliquando simpl. exp. mitto: vt Iliad. γ. αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προίει κρείων Ἀγαμέμνων Νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἰέναι. Item dimitto seu cōcedo. vt Il. α. ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τὴν δὲ θεῷ πρόες. ¶ Item immitto, porrò ago, in primā aciē promoueo: apud Xē. προεὶς καμήλους. item πρόϊε πρὸς αὐτοὺς τὴν τῶν καμήλων τάξιν. ¶ Item proiicio: vt apud Xen. ἐπὶ τὸ αὐτίκα ἡδὺ προϊέναι αὑτούς, ad voluptatem præsentem se proiicere. Et Aristop. in Nub. εἶτ' ἄνδρα τῶν αὑτοῦ τι χρὴ προϊέναι, Plut. vbi & scholiast. exponit ῥίπτειν & σκορπίζειν.

Προίεμαι, proiicio. vt & προίημι. Προίεσθαι τὸν ἑαυτοῦ βίον. Plut. sicut. Virg. dixit proiicere animas. Apud Dionys. μεγάλην πόλιν προέσθαι Λακεδαιμονίοις, obiicere euertendam, vel prodere & condonare. Idem Plut. dixit προέσθαι τὸ καλόν, sicut Cæsar proiicere virtutem. Aliquando exponi potest, profundo. vt apud Aristot. eth. 4. τὸ οἰκεῖον προΐεσθαι. & apud Phil. ὑπὲρ τοῦ μὴ μόνον προέσθαι τὰς οὐσίας. Putatur sumi & *pro*, permitto arbitrio alicuius vel potestati, aut etiam libidini. vel trado potestati aut in potestatem. vel obiicio potestati. vt apud Xen. Pæd. 5. δέδοικα γὰρ μηδένα αὐτοῖς ἐθελήσειν προέσθαι μήτε χρήματα πολλὰ μήτε τυραννίδα, μήτε τείχη ἐρυμνά, μήτε τέκνα ἀξιέραστα. Et Thuc. li. 1. καὶ τὴν Κέρκυραν ἐβούλοντο μὴ προέσθαι τοῖς Κορινθίοις. Apud Dem. προέσθαι εἰς δουλείαν, deserendo cōiicere in seruitutem vel desertos. Quidam interpr. obiicere seruituti.

Προέσθαι τι (non adiecto dat.) sæpe dicitur *pro*, amittere è manibus, sinere sibi elabi, vel pro derelicto habere. Interdum simpl *pro*, dimittere, relinquere missum facere, aut etiam abiicere. vt Dem. in Mid. θοιμάτιον προέσθαι. Sic & προέσθαι τινα, curam dequopiam abiicere, vel deserere quempiam, vt Thucydid. 3. καὶ μὴ προῆσθε ἡμᾶς. Item largior, erogo, effundo ex Aristotel. καὶ χρήματα προοῖντ' ἄν. &c. item cedo & condono amico, apud Aristot. καὶ τὸ αἰδοῖον προΐεται σπέρμα, effundit vel mittit. Reperitur etiam passiuè: vnde προειμένος apud Demost.

Πρόεσις, dimissio, qua destituimus & proiicimus rem aliquam. Item profusa erogatio, erogatio, quæ fit quasi proiiciendo, largitio profusa: cui oppon. λῆψις apud Aristotel. vt πρόεσις τῶν σιτίων.

Προετικός, ad largiendum propensus seu profundendum. qui lubenter largitur, profusus. Aristotel. eth. 4. cap. 1. Idē Rhet. 1. cum dat. προετικοὺς τοῖς τυχοῦσι καὶ τοῖς φίλοις. Προετικῶς, largè effuséque, cum quadam profusione. Aristot. eth. 4. c. 2.

Decomp. Ἀποπροίημι, emitto. Od. χ. Ἰὸν ἀποπροΐεις.

Ἐπιπροίημι, emitto aduersus, emitto in. Il. δ. Τεύκρε κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν. Itē transmitto, vel emitto ad. Il. ρ. Κεῖνον μέν δ' ἤ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῇσιν Ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα.

Καταπροίημι, proiicio, è manibus dimitto, aut elabi sino vel etiam cum neglectu abiicio. Polyb. lib. 6. πάντες ἂν καταπροεῖντο τοὺς [illegible], omnes quidem alij occasionem rei bene gerendæ omisissent aut neglexissent. Dicitur etiam καταπροέσθαι τὴν δίκην siue κατηγορίαν, i. prodere: destituere: seu præuaricari.

Προσίημι, admitto, vt Xenoph. ἀναβ. 4. οὐ προσίεσαν πρὸς τὸ πῦρ τοὺς ὀψίζοντας. Sic & lib. 7.

Προσίεμαι, idē vt apud eundem de arte eq. πολλοὶ γὰρ ἵπποι χαλεπῶς προσίενται τὰ πρόσηλα αὐτοῖς ἐστιν, ὅτι προσέμενοι, πονεῖν ἀναγκάζονται. Dicitur & equus προσίεσθαι τὸν ἀναβάτην, i. admittere ascensorem. Item admitto, i. non repudio conditionem. Apud Xen. ἡ τῆλαι προσίεται, exp. vinci se patitur. Item admitto, i. cōprobo, vel nō improbo. Gal. προσίενται μὲν ἀμφότεροι τοῦτο. Et cum infinitiuo apud Xen. καὶ ὑποχεῖσθαι τῆς ὀφθαλμοῖς προσίετο. Et apud eundē προσιέμεθα κακίονες ἢ πρόσθεν γίγνεσθαι, exp. hoc committeremus vt deteriores quam prius essemus. Apud eundem, οὐ προσιέμην δανείζεσθαι, exp. non inducebam in animum æs alienum conflare. Indeque apud Herodotum, οὐ προσίεντο τὴν προδοσίην, non induc. bāt in animum proditionem facere. Rursum apud Xenoph. τὰ αἰσχρὰ ἥκιστα προσίεσθαι, turpibus abhorrere.

Ξυνίημι, committo. vt ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι. Il. α. commisit ad pugnam vel contentionem [illegible] se. ¶ Item, audio, intelligo. Od. ζ. Ξεῖνε, σὺ δ' ὧδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔπος. Herodianus li. 4. μήτε τῆς ἀλλήλων φωνῆς συνιέναι. Apud eūdē συνιεὶς ὅτι &c. postquam intellexit [illegible], intel [illegible], sentio. Aristoph. in Pluto, [illegible] ξυνίημι τὴν ἐπίνοιαν, τοῦ θεοῦ. Plut. συνιεὶς [illegible] τὸ πεπραγμένον. Et cum genitiuo Luc. [illegible] τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος, simul atque intellexit quod erat melius. Interdum sine casu, vt συνίετε καὶ [illegible]. Demosth. interdum cum partic. vt συνίημι δὲ πάσχων, & συνίημι καταγελώμενος. Itē cum infin. apud Herodi. Itē scio, [illegible] cū accu. Et συνίημι, conscius sum. Luc. οὐδὲ συνῆκα ἐμαυτῷ [illegible], neq; mihi conscius sum ab ali-

qua me amatum esse accipitur etiam pro μανθάνω apud Aristot. in eth. ¶ Συνιεῖν, pro συνιέναι dictū fuisse tradit Eustath. Reperitur συνιεῖ, intelligit. Sap. 9. Sic συνιοῦσι in nouo Testamento. Sic ὁ συνιῶν, & οἱ συνιέντες, apud Bibl. interpr. in Ceb. tabula. ἐὰν συνιῇς, si intelligas, & ξυνιῶσι, apud Xen. putentur esse vt τιθῇς & τιθῶσι. Συνίεσθαι pacisci, trāsigere. Il. ν. Ἀλλ' ἄγε δὴ, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν Ἀμφὶ γάμῳ, i. συνθώμεθα ἢ συμβῶμεν. Eust. Od. δ. v. 76. Τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο ξανθὸς Μενέλαος, tanquam a ξυνίεμαι pro ᾔσθετο.

Σύνεσις siue ξύνεσις, coitio, qua duæ res in vnam coēunt & quasi committuntur. Odyss. κ. ξύνεσις τε δύω ποταμῶν ἐριδούπων. item intelligentia, perspicax animi facultas, qua committere res inter se potest & discernere, seu perspicacia & prudentia in iudicando. Aristot. eth. li. 6. c. 11. Plato tamen in Crat. deriuat non ab hoc συνίημι, sed à ξύνειμι significante ξυμπορεύεσθαι, vt ξύνεσις sit facultas animi quæ ξύνεισι τοῖς πράγμασι, perspiciens & discernens quid faciendum sit, quid non. Sic Dem. pro cor. scribit τῇ συνέσει καὶ παιδείᾳ τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ διαγινώσκεσθαι. Accipitur & pro conscientia, apud Herodian. li. 4. & Eurip. in Oreste.

Συνετικός, οῦ, ὁ, intelligens, idem quod συνετός.

Συνετός, οῦ, ὁ, qui commissus est, aut committi seu coire in vnū potest. vt συνετὸς χιτών. Hesych. Item qui intelligi potest. Synes. de insomn. οὕτως οὐδὲ τὰ χρηστήρια πᾶσι συνετὰ φθέγγεται, nō omnibus nota. Sic & apud Luc. & apud Arist. in epist. ad Alexand. Frequentiùs actiuè capitur *pro* intelligens, perspicax, prudens in iudicando vt apud Thucydid. lib. 1. & 6. & Plut. in lib. an seni capess. resp. Item sciens Euripid. in Iphig. Aul. Ἐγὼ τά τ' οἰκτρὰ συνετός εἰμι καὶ τὰ μή. ego & vbi miseratione opus sit scio. & vbi non. Συνετῶς intelligenter prudenter. Συνετίζω, intelligentem reddo, facio intelligere. Areopag. & Greg.

Συνήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, socius amicus, φίλος τὴν ἔσιν, inquit Suidas. Apoll. Arg. vltimo Δέχθαι μειλίξαντο συνήμονας.

Συνημοσύνη, societas aut fœderis sanctio, pactum, Il. χ.

Decomp. Ἀσυνεσία & ἀξυνεσία insipientia, mentis in iudicando nulla vis & perspicacia, inscitia. Thuc. lib 6.

Ἀσύνετος, insipiens, qui perspicax & in iudicando prudens non est. Thuc. lib. 6. & lib 2. & Aristot. eth. 7. cap. 8.

Ἀσυνετέω, ῶ, desipio. Item non intelligo, non calleo. Heracl. epistol. 4.

Δυσξύνετος Hesych. ἀσύνετος, imprudens. Item passiuè difficilis intellectu Xen. Itemque Eurip. in Phœniss.

Εὐσυνεσία siue εὐξυνεσία, idē quod σύνεσις, Arist. eth. 8. c. 11.

Εὐσύνετος, intellectu facilis. Item idem ferè quod συνετός. Aristot. ibidem.

Κακοσύνετος, prudentia abutens ad malū, vafer Thuc. lib. 6.

Παρασύνεσις apud Hippocr. error qui vero proximus est, & ea de causa probabilis. ex Gal. comm. 3. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

Ὑφίημι, submitto. vt Plut. in Pericle, ὑφεῖναι τοὺς ταῶνας ταῖς γυναιξὶ submittere pauones mulieribus. Apud eundem in apophtheg. ὑφεῖναι τοῦ φρονήματος, de animositate submittere. vel potius remittere. Et ὑφεὶς τῆς ὀργῆς apud Herodot. qui de indignatione remisit.

Ὑφίεμαι pro ὑφίημι, remitto, vt apud Plut. ὑφίεσθαι τοῦ φρονήματος, τῆς τόλμης, τῆς ὀργῆς. Item *pro*, remittere vires cōnatū, seu de viribus non agere totis viribus. ex Aristoph. in Ran. ὑφίεσθαί μοι δοκεῖς. ¶ Item decedo, concedo, cedo. Idem. τῶν ἐμαυτοῦ δικαίων ὑφιέμενος, de meo iure decedens. Et cum infin. Xen. οὐδενὶ ἀνθρώπων ὑφείμην ἄν, nulli hominum in hoc cessérim. vt &c. Item cedo, i. non obnitor, nō contendo, repugnare non audeo. ex Greg. Apud Luc. de luctu, οὐδενὶ τὸ [illegible] τῆς ἀνόδου ὑφιέμενος, exp. nemini concedens ascensum. i. permittēs. Et passiuè, submittor, &c. Particip. ὑφειμένος, submissus: vt ὑφειμένη φωνή, submissa vox. Itē remissus. remissè & parcè factus. Item diminutus. apud Areopag. Item. inferior bonitate, deterior, apud Procl. Item permissus. cui permissum est. vt ὑφειμένον κατθανεῖν ἀντὶ σοῦ. Eurip. permissa pro te mori seu concessa. Plutarc. in Lyc. ὑφεῖτο μηδενὶ γνώμην εἰπεῖν, nulli permissum erat. | Procl.

Ὑφειμένως, remissè, parcè, cessim. vt ὑφειμένως καλόν, apud

Ὕφεσις, remissio contentionis, quum in censendo cedimus potentiori. Plut. in Anth. A Suida exponitur etiam ἐλάττωσις, vnde apud Naz. οὐδὲ τῆς κατὰ τὴν οὐσίαν ὑφέσεως, exp. neque essentiæ imminutionem.

Decomp. Καθυφίημι, submitto, remitto. Basil. in Hexaëm. hom. 5. Item cedo. Xen. Hell. 2. οὐ χρὴ καθυφίεσθαι τοῖς ἐν Πειραιεῖ. Item prodo. condono, idem quod καταπροίεμαι. & προδίδωμι. Dem. In hac signif. exp. etiam præuaricor. apud Dem. contra Theocrin. & contra Mid. Apud Luc. μὴ καθυφῇς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός, de nullo patris iure, quod tueri possis, decedas. Interdum καθυφεῖναι ita vsurpatur vt προέσθαι & ἐνδιδόναι. Dem. καθυφεῖναι Λακεδαιμονίοις τινὰς Ἀρκάδων. Sic dicitur etiam καθυφεῖναι ἑαυτόν, dedere se, seu submittere se, aut animum demittere, succumbere. Polyb. 1. Exponitur etiam subtraho, apud Ioseph. lib. 2. οὐδὲν ἡμῖν καθυφῆκε μέρος.

Καθύφεσις

Καθύφεσις, præuaricatio, seu eiusmodi præuaricatoris affectus, vt se submittere velit aduersario. Poll.

Μέθυ, Λιπαρής, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

¶ *Deriuata ab ἔω (cum tenui.) i. sum.*

Εἰμί, sum. Ab ἔω & deriuatur & tempora quædam mutuatur. Præt. imperf. ἦν, eram. fut. ἔσομαι, ero. Cætera pete ex grammaticis. Dicitur πλούσιός εἰμι, vel πένης εἰμί. ¶ Interdum cum genitiuo. vt Thuc. οὐ πάσης ἔσται πόλεως ὑπεξελθεῖν, non erit cuiusuis. Aristop. in Pluto τούτου τοῦ τρόπου πως εἰμ' ἀεί hoc sum ingenio, vel his moribus præditus sum. apud Basil. εἶναι ἑαυτοῦ, sui iuris esse, vel mentis suæ potestatem habere. Apud Aristoph. εἶ γὰρ τῶν φίλων sub. εἷς, es enim amicorum. *sub.* vnus. vel es de numero amicorum. apud Plat. εἰμὶ τῆς πόλεως τῆσδε, sum ex hac vrbe. apud Xen. τοῦ γένους εἰμί, agnatus sum. apud Luc. πόσου ἐστὶ τοῦτο, quanti est pretij? quanti æstimatur? Sic & Xen. μηδαμοῦ εἶναι, nullo esse in pretio & numero. ¶ Cum dat. Aristoph. ἄνοις δικαίοις οὐκ ἦν ὅ τι φάγοιεν, non erat quod ederent. At ἦν μοι βουλομένῳ, pro ἐβουλόμην, volebam. Sic & ἦν αὐτῷ προσδεχομένῳ, pro προσεδέχετο. ¶ Accusatiuum etiam addũt poëtæ. vt Apoll. 2. γένος ἔσαν Ἄρηος, filiæ Martis erant. ¶ Cum præpos. varias interpr. accipit. Cum ἐν. vt Xen. ἐν πολλῇ γε εἰμὶ ἀπορίᾳ. Isocr. εἰμὶ ἐν τοῖς κακοῖς, versor in malis, constitutus sum in malis ἐν διανοίᾳ εἶναι. Thuc. pro διανοεῖσθαι. Xen. Pæd. lib. 3. & 6. ὁ Κῦρος ἐν τούτοις ἦν in his occupatus erat, vel hæc agebat. Cum ἐπὶ, vt εἶναι ἐπὶ τούτου, huic præesse, Xen. Cum περὶ & accus. vt εἰμὶ περὶ τὴν φιλοσοφίαν. Isocr. versor in philosophia. Cum πρός vt ταῦτα ἐστὶν ἅπαντα πρὸς ἐμοῦ. Demosth. ad Pantæn. Sic εἶναι πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς. Luc. causis forensibus vacare. Plato in leg. πρὸς πόλεμόν ἐστι ταῦτα, hæc ad bellũ conducunt. Cum ὑπό. vt εἰμὶ ὑπό σοι, tibi subiicior. Thu. ¶ Ἔστι, licet & ἦν, licebat, vt Od. ο. ἔστι δὲ δεῖν.

Εἶεν, agè verò, iam verò, sæpe apud Dem. vt εἶεν. τί δὲ σὺ ἐρωτᾷς. Item pro, præterea, apud eundem Dem. & Plat. Exponitur etiam, sit ita, sic fiat, dicitúrque aduerbium concedentis & permittentis, apud Plat. de rep. 1. & apud Aristoph. Dicitur & εἶεν δή. a Plat. in Symp.

Ὤν (& ἐὼν poëticè) particip. qui est. Οὐκ ὄντες νόμοι, leges nullæ & irritæ. ἡ οὖσα πόλις, salua & incolumis. apud Dem. ἡ οὖσα ἀρχή, vera. apud Plat. ἡ οὐκ οὖσα, falsa, apud Soph. In neut. τὸ ὄν, verum, veritas, apud Plat. Hinc ὄντι & τῷ ὄντι, pro ὄντως, verè, reuera. apud Plat. Τὰ ὄντα, bona, facultates. Plut. in Ant. idem quod οὐσία.

Οὐσία ἡ, essentia. Exp. & substantia. Pro ente & vno accipitur apud Plat. de rep. lib. 6. Apud Phil. de mundo, οὐσία ἄτακτος, exp. mundi materia incondita & rudis, indigestáque moles. Interdum exp. natura. Quot modis dicatur οὐσία, docet Aristot. metaph. lib. 4. ¶ Item substantia, facultates, bona, τὰ ὄντα. Demosth. ad Phœn. Dicitur & plur. num. οὐσίαι, apud eundem. ¶ Item pop. συνουσία, κοίτη vt expon. schol. Soph. in Trach.

Οὐσίδιον. q. d. substantiola, bona, facultates, apud Athen. l. 2.

Οὐσιώδης εος ὁ καὶ ἡ, essentialis, substantialis. Sæpe apud Aristot. & eius interpr. Græc.

Οὐσιωδῶς, essentialiter, substantialiter.

Οὐσιόω ῶ, essentiã do, essentiam facio. Pass. οὐσιοῦσθαι, q. d. substantiari, i. substantiam fieri. Greg. Οὐσίωσις, q. d. essentiatio, vel substantiatio, aut substantificatio.

Ἐτός οῦ ὁ. verus. Ἐτά ab Hesych. exp. vera bona. Fit autem ab εἰμί, sicut θετὸς à τίθημι, δοτὸς à δίδωμι, ἑτός, ab ἵημι. ¶ Ἐτὸς aduerbialiter etiam exponitur, temerè, abs re, frustra, vt apud Aristoph. in Pluto. Οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὡς ἔμ' ἦλθεν οὐδεπώποτε. Hinc ἐτώσιος deriuatum videri queat, de quo vide sua serie.

Ἐτεός οῦ ὁ, idem quod ἐτός, & ab eo deriuatum interposito ε. In neutro genere ἐτεόν, verum. aut verè: frequens apud poëtas. Il. β. ὄφρα δαῶμεν. Εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται ἠὲ καὶ οὐκί, an verè Calchas vaticinetur. Sic Il. θ. ο. Od. γ. & alibi. Apud Aristoph. frequenter interrogationibus adhibetur. vt in Neb. Τί δαὶ σὺ τοῦτ' ἐγέλασας ἐτεόν; quid tibi reuera risum mouit? Ibidem, Τί ἐστι τοῦτ' ἐτεὸν ὦ πάτερ;

Ἔτυμος, Ἐτάζω, Ἔτης, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex εἰμί. Notandum autem ἄπειμι, δίειμι ἔνειμι. μέτειμι. πάρειμι. πρόσειμι, σύνειμι, & ὕπειμι esse composita etiam ex εἶμι significante eo: atque ideo illic quoque tractari, in diuersa nimirum significatione.

Ἄπειμι (& poëticè ἀπέειμι) absum. Plutarch. in Numa, ὧν δὲ μηδὲν ἄπεστι τῶν ἱκανῶν. Cum genitiuo Aristoph. in Neb. ὕπνος δ' ἀπέστω γλυκύθυμος ὀμμάτων. Cum ἀπό Aristotel. in œcon. 2. ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀπεῖναι. Vnde particip. Ἀπών όντος ὁ, absens. Fœm. est ἀποῦσα. Dici τὴν ἀποῦσαν aiunt etiam terram peregrinam: quia videlicet à nostra dissita est & remota, ab eáque longè abest.

Ἀπουσία ἡ, absentia. Item defectus, ἀπόλειψις. Hesych. in foro seu iudicio dicebatur actio quædam intentata à litigatorum parte aduersaria iis qui suos ἀντιδίκους per causam inualetudinis vel absentiæ excusarent, aut aliquam sonticam causam habere causarentur.

Ἀπουσιάζω, vide in comp. ex οὐσία.

Ἀπεστώ, οῦς ἡ absentia. Herodot. ἐπαισχυνομένους τῇ ἀπεστοῖ τῆς μάχης, eò quòd à pugna, abfuissent. Callimachus quoque pro ἀποδημία posuit, teste Suida.

Δίειμι, vnde διέσομαι vsque ero, pergam esse, constanter ero. Xẽ. apomn. lib. 2. σκοπούμενος διέσῃ τί ἂν κεχαρισμένον σίτον ἢ ποτὸν εὕροις, considerare perges.

Ἔνειμι, insum. Aristoph. in Pluto, τῆς χειρὸς ἐπὶ πολλῆς ἔνεστιν αἱ χύτραι. Thucyd. 2. στάσιν δὲ ἐνέσεσθαι τῇ γνώμῃ. Xen. οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ. vt ἐνέσται χρόνος. intererit tẽpus. i. interiicietur. Et ἔνι pro ἔνεστι. Aristoph. in Plut. ἔνι γάρ τις ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Partic. Ἐνών qui inest Xẽ. οὐκ ἐνούσης αὐτῷ κακίας. Plato ἐνὸν ἐν τῇ ψυχῇ. ¶ Item ἔνεστι, licet. Demosthen. καὶ ταῦτα οὐκ ἔνεστιν εἰπεῖν τούτῳ εἰς οὐκ οἶδ' ἤδει. Luc ἔνεστί σοι πείθεσθαι. Et ἔνι pro ἔνεστι. vt ὡς ἔνι μάλιστα πρᾶξαι. Luc. Ab huius partic. pl. τὰ ἐνόντα. quæ facere licet, quæ in nostra potestate sunt, vel quæ sunt nostrarum virium. vnde ἐκ τῶν ἐνόντων, Synes. totis viribus, quantum fieri potest. Dicitur pro eodem τὸν ἐνόντα τρόπον ab eodem Synes. At verò ἐνόν imperson. quum liceat, vel liceret, vel fieri possit vt Luc. ὡς οὐκ ἐνὸν πραγμάτων διαπορῆσαι.

Ἐνούσιος, vide in comp. ex οὐσία.

Ἔξεστι, licet. Cũ infinit. vt Demosth. ἔξεστιν ἐνδείκνυσθαι ἀγγέλλεσθαι. Xenophon dicit etiam. ἐξῆν τοῖς κρατίστοις σπευδομένους ἐπὶ τοὺς γέροντας εἶναι Interdum & sine infinitiuo vt apud Isocr. in Euag. τοῖς περὶ τοὺς λόγους οὐδὲν ἔξεστι τῶν τοιούτων, nihil tale licet. vel nihil tale conceditur. Et ἐξέστω liceat, apud Demosth. Et infinit. Ἐξεῖναι licere particip. ἐξόν, quum liceat, vel quum liceret. Pro quo ἐξεόν apud Herodot.

Ἐξουσία, licentia, potestas, autoritas, ius. Plutarchus & Herodianus ἐξουσίαν & δύναμιν copularunt ἐξουσίαν ἔχω κλέπτειν Xẽ. Et ἐξουσίαν δίδωμι λέγειν. apud eundem, quod & ἐξουσίαν παρέχω dicitur. Ἐξουσιάζω, potestatem habeo. cum genit. apud Lucam, c. 22. οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτῶν εὐεργέται καλοῦνται, qui potestatem habent in eas. & pass. 1. ad Corinth. 6. ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος, non redigar sub vllius rei potestatem. Exponitur & potestatem do. ex Ecclesiaste.

Ἐξουσιαστός, dominus apud Esaiam. Ἐξουσιαστικός, ex potestate procedens seu authoritate, autoritatem præ se ferens: vt ἐξουσιαστικὸς λόγος. Ἐξουσιαστικῶς, cum potestate, imperiosè. Item licenter vnde ἐξουσιαστικώτερον, licentius, vel maiore cum licentia ex Polybio.

Decomp. Αὐτεξούσιος, sui potestatem habens, qui sui iuris est & suæ potestatis. cui opponitur ὑπεξούσιος. Et τὸ αὐτεξούσιον. Latini theologi liberum arbitrium appellarunt.

Αὐτεξουσιότης, ητος ἡ, libera potestas. potestas quę sui iuris est suique arbitrij. Ioseph. in Macchab. hist.

Κατεξούσιος, idem. Κατεξουσιάζω, potestatem exerceo, Matth. 20. κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν.

Ὑπεξούσιος, alterius potestati subiectus. q. d. qui est sub potestate. cui opponitur αὐτεξούσιος. Ὑπεξουσιότης, subiectio. Theophilus in Instit.

Ἔπειμι, sum super, supersto, Aristoph. ὁ χρυσῶς ἐπέστ' ἀνωτάτω. Herodot. ἔπεισι ἐπὶ ταύτῃσι ἑπτὰ χιλιάδες, sunt insuper, addũtur. Et ἐφ' ᾧ πύλαι ἐπέασι ex eodẽ Herod. cui imminẽt portę. Demost. ἔπεστιν ἀγὼν καὶ κίνδυνος pro ἔνεστιν, discrimen inest. Sic & Hesyc. ἔπι (quod ita dicit pro ἔπεστι, vt ἔνι pro ἔνεστι) exponit ἔνεστιν. vt Il. α. οὔτι ἔπι δέος. Od. ξ. οὐδ' ἔπι φειδώ. ¶ Item *pro.* sum pòst. vnd. ἐπεσσόμενοι, qui futuri sunt pòst, posteri.

Ἐπιούσιος, vide in comp. ex Οὐσία.

Μέτειμι, intersum, sum inter, versor inter, Il. δ. κυροτέροισι μετεῖναι. Et Od. ξ. οὔτι ζωοῖσι μετέσσομαι. At Il. β. οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται exp. interceder. ¶ Μέτεστί μοι τούτου, sũ particeps huius rei. Aristoph. in Pluto ὅσοις μέτεστί μοι τοῦ χρηστοῦ τρόπου. Demost. μέτεστι τούτῳ καὶ ὁσίων καὶ ἱερῶν. Isocr. ἐκείνων τοῖς φαύλοις μέτεστι. Apud Arist. Pol. 2. μετῆν αὐτοῖς ἀρχῆς οὐδεμιᾶς, exp. illis nullum ius assequendi magistratus erat. Et in participio μετόν (pro quo μετεόν Ionicè apud Herodot.) Thucyd. 1. ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδάμνου, tanquã nullũ ius haberent in Epidamnũ. Dicitur etiam μέτεστί μοι τοῦτο. Plato in Apol. Socrat. τῶν τοιούτων οὐδὲν μοι μέτεστι. Et cum μέρος. vt apud Eurip. Μέτεστιν ὑμῖν τῶν πεπραγμένων μέρος. Sic & Isocr. ἀρετῆς οὐδὲν μέρος τοῖς πονηροῖς μέτεστι. Μέτα apud poetas & Herodot. pro μέτεστι. vt Euripid. τί δὲ Ἑλένας παρθένῳ τῇ σῇ μέτα; quid rei est tuæ virgini cum Helena? Apud Herodot. τούτοισι δὲ οὐ μέτα, exp. his non est communis.

Μετουσία, participatio, communicatio, consortium, Xenoph. Pæd 8. πεποίηκε Πέρσαις καὶ παιδίων εἶναι μετουσίαν.

Μετουσιαστικὰ nomina apud Grammaticos, quæ participationis significationem inclusam habent: à nonnullis materialia dicta: vt λίθινος, ξύλινος, σάρκινος.

Πάρειμι, adsum, præsens sum, præsto sum. Item intersum. Il. β. v. 485. Ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα. Dem. παρεῖναι τοῖς

σαι τοῖς πράγμασι. Isocr. in Panath. περὶ πραγμάτων οἷς οὐ παρῆν τοῖς πραττομένοις, quib. non intereram. Apud Xenop. cum præsentibus interfui. παρεῖναι ἐπὶ πᾶσι. apud Demosth. πάρεστι πρὸς τὸ καιρὸν πολ. παρεῖναι ἐπὶ πᾶσι. Item adsum. Item τὰ πράγματα. exp. res in ea sunt temporis conditione. Itē adsum. i. patrocinor. Demosth. in Phorm. τοῖς νῦν παροῦσιν αὐτῷ καὶ συνδικοῦσιν. Lys. εἶπον δέ τινι τῶν τούτῳ παρόντων. Particip. παρών, præsens, qui adest. vt Aristoph. πεθεὶς τὰ νῦν παρόντα. Et παρὼν χρόνος, præsens tempus. Sæpe [omisso substantiuo] dicitur ἐν τῷ παρόντι & ἐπὶ τοῦ παρόντος, in præsenti, seu in præsentia. Sed ἐν τῷ παρόντι exponitur etiam è vestigio, ex tempore. Dicitur & μέχρι τοῦ παρόντος, ad hoc vsque tempus. Τὰ παρόντα singul. interdum τὸ παρόν, præsens rerum status. ¶ Habet etiam motus signif. [vt adsum] interdum cum εἰς vel πρός, aut ἐπί. vel certè aduerbio ad locum. vt Thuc. 3. ὡς αὐτοῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι εἶπον Ὀλυμπίαζε παρεῖναι. Xen. παρεῖναι εἰς τὴν συντεταγμένην χώραν. Idem, παρεῖναι ἐπὶ τὰς σὰς θύρας. Et παρεῖναι πρὸς τὰ ἱερά, exp. interesse sacrificio. Hinc παρών, adueniens, seu veniens. vt Φίλιππον ἐκ Θρᾴκης παρόντα. Æschini, venientem. ¶ πάρεστι, licet, datur, facultas est. Aristoph. in Pluto, πάρεστι χαίρειν. Demosth. de falsa leg. τῇ πόλει τὰ βέλτιστα ἑλέσθαι παρῆν. apud Eurip. πάρεστι στένειν, flendi occasio adest, vel præbetur. Pro eodem πάρα sæpe dicitur. vt Sophocl. in Aiace, αἰάζειν πάρα. Ponitur tamen πάρα & pro πάρεισι. vt Il. α. πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι & pro πάρει apud Aristoph. particip. παρόν (vt ἐξόν) quum liceret, seu facultas adesset: aut quum liceat. Demosth. παρὸν αὐτοῖς συμμαχεῖν.

Παρουσία, præsentia, Synes. παρεχομένη ἐν ἀπουσίᾳ σωματ [illegible]. Item pro aduentu. Thuc. 1. Βουλόμενοι [illegible] τῆς παρουσίας. Item pro aduentu. Thuc. 1. [illegible] τῇ προτέρᾳ παρουσίᾳ. Et παρουσίαν ἔχειν pro παρεῖναι ex Soph. in Aiace.

Decomp. Ἐπιπάρειμι, adsum. Item superuenio. ex Luc.

Συμπάρειμι, simul adsum, vnà adsum. apud Luc. θεοῦ συμπαρόντος, exp. instinctu diuino. Item συμπαρόντες, fautores.

Περίειμι, superior sum, supero, antecello. vt Il. α. Οἳ περὶ μὲν βουλὴν Δαναῶν περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι. Sic Thuc. lib. 8. itidémque alibi. Πελοποννησίων περιέσεσθαι, victorem esse. Herodian. τέχνῃ καὶ σοφίᾳ [illegible]. ¶ Item supersum, abundo. Plut. in Lycurgo [illegible] τῇ πόλει. Demosth. τοσοῦτον ὑμῖν περίεστι [illegible]. Hinc ἐκ τοῦ περιόντος, ex abundante, facultate superiore. ¶ Item supersum, i. reliquus sum, relictus [illegible] Demosth. Sic Thuc. τὸ περιὸν τοῦ στρατοῦ, reliquiæ exercitus. apud Plut. [illegible] ad extremum conuigit. Sic apud Demosth. [illegible] περίεστι sequente infinit. exp. superest facultas, vel saluum est & integrum, abundè licet. ¶ Item superstitem, superstes [illegible] περιών, superstes Herod. 4. [illegible].

Περιουσία, abundantia, copia, exuperantia, præstantia. περιουσίας χρήματα [illegible]. Et περιουσία [illegible]. Et περιουσία τῆς εὐτυχίας. Aristid. [illegible]. Synes. περιουσία ῥώμης καὶ τόλμης. Philo. [illegible] interdum apud Demosth. ταύτην περιουσίαν πονηρίας [illegible]. Quum verò sine adiectione ponitur de abundantia opum dicitur, vt apud Herodianum & Aristoph. apud Xenoph. περιουσίαν ποιεῖν, rem facere, augere rem familiarem. Interdum significat & luxum, vt Polyb. [illegible] τρυφῆς καὶ περιουσίας [illegible] ἐκ περιουσίας, ex abundanti, abundè. Dem. pro cor. ¶ Item incolumitas. vt ἡ ταύτης περιουσία. Dem. hanc incolumem esse, hanc superesse.

Περιούσιος λαός, apud Græcos Bibliorum interpretes peculiaris populus. Sic exp. & epist. ad Titum cap. 2. Hæc autem huius signif. ratio esse putatur, quòd περιουσίαν vocent Græci ea quæ quum supersint, à nobis reconduntur, & pro maximè propriis ac gratis facultatibus habentur.

Περιουσιάζω, suppetunt mihi opes & copiæ. Hippocr. ep. ad Demag.

Περιουσιασμός, possessio opum & copiarum. Hesych. & Suid.

Περιουσιαστής, exp. affluens ex Hermog.

Decomp. Καταπερίειμι, longè supero, longè excedo & superior sum. Pol. b. lib. 5. ἐπὶ τῷ [illegible] καταπεριεῖναι τῶν ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας.

Προϊόντα, quæ antè sunt, vel facta fuerunt. exponitur enim προγεγονότα. apud Hom. Il. α. vbi Calchas dicitur nouisse τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα.

Πρόσειμι, insum. Philo de mundo τῷ τελειοτάτῳ ἡγεμόνι τέσσαρα δεῖν προσεῖναι, quatuor oportere inesse. Xenop. τῇ μὲν βίᾳ προσεῖναι [illegible]. ¶ Πρόσεστι etiam est συντάττεται [illegible]. vt ἐκεῖνο δὲ μὴ προσῆν, non etiam illud erat. Sic προσέσται ἡ ὕβρις, insuper accedit iniuria. Item superest. vt [illegible] τοῖς [illegible] τὰ προσόντα. Demosth. Item τὸ προσὸν pro excurrente summa, vt τὰς δισχιλίας δραχμὰς καὶ τὸ προσόν.

Decomp. Συμπρόσειμι, simul etiam est. Ps. 94. μὴ συμπροσέστω σοι θρόνος ἀνομίας, ne particeps sis.

Σύνειμι, vnà sum. Herod. li. 6. ἦν δὲ καὶ αὐτῷ [illegible] τῷ Ἀλεξάνδρῳ καὶ τοῖς συνοῦσι φίλοις, & amicis qui cum eo erant. In qua sign. dicitur & συνειμι συνουσία. vt apud Xenoph. ταῦτα καταμαθὼν ἐν ταῖς συνουσίαις αἷς σύνειμι τὰ τῆς πόλεως πράττουσι, in cōuentibus quibus intersum vnà cū iis qui rempublicā administrant. ¶ Item conuersor, consuetudinem habeo. Eurip. συνὼν τοῖς θεοῖς. Aristop. μετὰ σοῦ τὰ πλεῖστα σύνεισι. Plut. de li. educ. οἱ συνιόντες, qui nobiscum conuersantur. Copulantur interdū cum rebus inanimatis. vt Naz. συνεῖναι τοῖς ὀνόμασι, circa nomina versari. συνεῖναι ταῖς βίβλοις, versari inter libros, legere libros. apud Aristoph. in Pluto, συνεῖναι πόνῳ, labores adire. Luc. συνὼν μυρίαις ἀνίαις. Dicitur & ὀνείροις συνών, somniās, & λιμῷ συνών, esuriens & νόσῳ συνών, ægrotans. ¶ Itē, dissero, sermocinor, in cōuentu aut cōuiuio discepto, disputo, cōmentor, vt philosophi inter se faciunt. Plat. in Prot. ἀλλὰ τὰς μὲν τοιαύτας συνουσίας ἐῶσι χαίρειν. αὐτοὶ δ' ἑαυτοῖς σύνεισι δι' ἑαυτῶν ἐν τοῖς ἑαυτῶν λόγοις πεῖραν ἀλλήλων λαμβάνοντες. ¶ Itē, (de mare &, fœmina dictū) rē seu consuetudinē habeo, cōsuesco. Xē. Pæd. 3. ταῖς ἑαυτῶν γυναιξὶ συνόντας ἀνδρας ἀλλοτρίας. ¶ Item cum aliquo facio, à partibus alicuius sto. Thucy. li. 4. (ἔφη) ἀδικήσειν εἰ αὐτοῦ τρέφοντος τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοῦ ξυνέσται Ἀρριβαίῳ. ¶ Συνεῖναι est etiam idem ferè quod προσεῖναι, præterea seu insuper esse. Soph. in Aiace, καί μοι δυσμενὴς ἄλλος ξυνέστιν ἔφεδρος Αἴας, i. & præterea mihi Aiax est tanquam imminens athleta.

Συνήμων ονος, ὁ καὶ ἡ, socius, amicus. schol. Apoll. deriuat συνεῖναι. Vide & in συνίημι ex ἵημι, i. mitto.

Συνουσία, conuersatio, consuetudo familiaris. Isocr. in Paneg. φιλίας δ' εὑρεῖν πιστοτάτας καὶ συνουσίαις δ' ἐντυχεῖν παντοδαπαῖς. Item congressus, colloquium, cœtus, conuentus. Plat. in Gorg. Isocr. ad Philipp. Aristot. Polit. 5. Item disputatio. Plat. in Protag. Item conuiuium, ex Plat. in symp. & Plut. itidem in symp. item consuetudo venerea coitus. Xen. Pæd. 6 Herodianus lib. 1. Aristotel. in Polit. & Plut. multis in locis. Item pro οὐσία, ex Theophr. de hist. plant.

Συνουσιάζω in eundem cœtum conuenio. Item coëo, Ath. lib. 12 Συνουσιασμός, coitus. Suid.

Συνουσιαστής, qui familiariter aliquo vtitur. Item discipulus. Plut. de lib. educ. Συνουσιαστικός facilis ad congressus familiares. Aristoph. in Vesp.

Συνουσιοῦσθαι, vide in comp. ex οὐσία.

Decomp. Ἀσυνουσίαστος, cum nemine versans, cum nemine consuetudinem habens. Chrys. lib. de sacerdotio.

Φιλοσυνουσιάζω, frequenti congressu gaudeo.

Ὕπειμι, subsū. Hesiod in asp. μακροὶ δ' ὄνυχες χείρεσσιν ὕπησαν.

Αἰών, Αἰεί, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex οὐσία i. substantia.

Ἀνούσιος, essentia carens. De deo dicitur à Damasc.

Ἀπουσιάζω, partem substantiæ meæ do.

Ἐνούσιος, substantiæ inhærens vel coniunctus. Quidam exp. ioratus. Exponitur à Bud. ἐνυπόστατος, essentia, subsistens vel substantialis, cui oppon. ἀνούσιος. item opulentus. Hesych.

Ἐπιούσιος ἄρτος, Matth. 6. quidam exp. panis substantiuus: ab aliis supersubstantialis seu superessentialis. Nonnulli interpr. ὁ ἐπὶ τὴν ἡμῶν οὐσίαν καὶ σύστασιν ἐπαρκῶν. vel [cum Suida] ὁ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ἡμῶν ἁρμόζων panis sustentandis nobis idoneus. Quidā exp. superueniens. ab ἐπιέναι, quod est ab εἶμι, eo.

Ἑτερούσιος alterius seu diuersæ essentiæ. cui opponitur ὁμοούσιος apud Greg.

Μονούσιος cuius substantia sola est. i. solus in suo genere & nihil suæ substantiæ simile habens: vt Sol, Luna, cœlum.

Ὁμοούσιος q. d. coessentialis, consubstantialis, eiusdem essentiæ, apud Greg.

Ὁμοιούσιος, pro eodem. Sunt tamen qui distinguenda putent.

Ὁμοουσιότης q. d. consubstantialitas.

Πλούσιος, vide in πλοῦτος.

Συνουσιοῦσθαι, q. d. consubstantiari, cohærere & coniunctum esse substantiali ratione. Aphrod.

¶ *Deriuata ex ἴω, i. eo.*

Εἶμι, (idem quod ἴω, à quo factum est & tempora quædā mutuatur, sicut in primitiuo ἴω, dictum est) eo. item ibo. Il. α. Καὶ τότ' ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, ibo. Thuc. lib. 2. ταῦτα δ' ἰδὼν ὡς πρῶτον εἶμι καὶ ἐπὶ [illegible] ἔπαινον. item venio. vnde fut. εἴσομαι, ibo vel veniam, apud Hom. Infinit. ἰέναι, ire. vt ἰέναι εἰς λόγους [illegible] εἰς φιλίαν, [illegible]. Cætera tempora pete ex grammaticis.

Ἴθι, imperat. [illegible], vade: interdum pleonasmo pro is. Il. β. Βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Aliquando aduerbialiter ponitur pro εἶα. Xen. ἴθι [illegible] φέρε δὴ, agedum igitur consideremus. idem in Xen. ἴθι εἰπέ, age dic. & apud Plat. lib. 1. de rep. ἴθι δὴ [illegible] τοῦτο τῇδε σκέψαι, agedum hoc inde considera & perpende. Cum duali etiam & plurali apud Aristoph. legitur. Pro eodem dicitur etiam ἴτε, & ἴτε δὴ, agite.

Ἴθαρ, celeriter, citò. Hesych. ἰθαρός, celer, velox. Hesych.

Ἵεμαι, eo. aut etiam eo cum impetu, impetu feror. vt apud Hom. ἔγχείη ἱεμένη hasta impetu delata, vel incitata. Plut. in amat. narr. ἐπὶ τῆς βασιλείας ἵεται. At ἵεμαι vide in ἵημι.

Ἴθμα, τό, gressus. Hesych. & Suid.

Ἰτέον, eundum Plat. li. 2. de rep. ταύτῃ ἰτέον, hac via eundem.

Ἰτέον, pro eodem, apud Aristoph. in Nub.

Ἴτης

Ἴτης, Ἰτέα, Ἴτος, Ἰά, Ἠίος, Ἠιών, Ὀδός, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex εἶμι, i. eo. Hæc autem terminatione eadem esse cum compositis ex εἰμί [sum] de quibus ante dictum est, sed significatione & coniugatione differre obseruandum est.

Ἄνειμι, rursum eo, redeo. Aristoph. in Neb. ἄνειμι δ' ἀπ' ἐντεῦθεν εἰς τὴν γλῶτταν, redeo hinc. Od. θ. Ἐκ πομπῆς ἀνιόντα ἐν ἠεροειδέι πόντῳ. ¶ Item sursum eo, accendo, vt apud Nazianzen. ἄνεισιν εἰς οὐρανούς, ascendit in cœlos. Alexand. Aphrod. Probl. lib. 1. διὰ τί μᾶλλον κλίμακα κατιόντες ἢ ἀνιόντες; Item scateo, scaturio, apud Pausan.

Decomp. Ἀντάνειμι, ex aduerso insurgo seu surgo. vt ἀντανιέναι αὐτῷ. Thucyd.

Ἐξάνειμι, egredior, exeo. vnde ἐξανιών egressus apud Apollon. Rhod. cum genit.

Ἐπάνειμι, redeo, reuertor. Plut. in Lycurgo, οὐδὲν μεταχινεῖν ἕως ἐπάνεισιν ἐκ Δελφῶν αὐτός, quoad Delphis ipse redierit. Idem in Probl. Rom. χαὶρ ἀπὸ ξένης ἐπανίασιν. In sermone etiam & disputatione aliquis ad aliquid ἐπάνεισι. i. redit, reuertitur. Demosth. pro corona, ἐπάνειμι δ' ἐπὶ πάλιν ἐπὶ τὰς ἀποδείξεις, in eadem orat. ἀλλ' ἐκεῖσε ἐπάνειμι. Sic Xen. Hell. 7. ἐγὼ δ' ἔνθεν εἰς ταῦτα ἐξέβην ἐπάνειμι. Significat etiam, rursum disputo, denuò disputo, vel ad disserendam redeo. Galen. περὶ τούτων αὖθις ἐπάνειμι. Sic Plato de leg. ἐπανιὼν περὶ φύσεως. Alibi idem Plato. ἐπανιὼν τοὺς λόγους, i. repetens, recensens. Xen. Pæd. 1. ἵνα δὲ σαφέστερον δηλωθῇ πάλαι ἡ Περσῶν πολιτεία, μικρὸν ἐπάνειμι aliquantum ascendo & rem altius repeto.

Ἄπειμι, abeo, proficiscor, vel abibo. &c. Et interdum, redeo. Plut. de Sibyll. ἀπίασι τοῦ θεοῦ καθαγνέντες ὑχ ὑμῖν. Plato de rep. 1. θεωρήσαντες ἀπῆμεν πρὸς τὸ ἄστυ. Et ἀπιών, abiens, proficiscens vel etiam profectus, apud Dem.

Decomp. Ὑπαπιέναι, paulatim abire.

Δίειμι, transeo, permeo, vel transibo. &c. Thuc. 3. ἀλλὰ δι' αὐτῶν μέσων διῄεσαν. Et 5. διὰ τῆς ἑαυτῶν ἑκάστους μὴ ἐᾶν πολεμίους διιέναι. Et διῄεσαν ἔξω ex Theophr. erumpit: & διίεσαν εἰς βάθος, altè descendit. ¶ Item percurro oratione, narro. ὅπως ἡ σχεδὸν χρὴ, πὼ ἡ διέξειμι.

Εἴσειμι, introëo, intro, ingredior. vel introibo, &c. vnde εἴσιθι Xenoph. ingredere. Et εἰσιέναι εἴς τινα, ingredi ad aliquem, i. ingredi domum eius, conuenire domi, apud Lysiam. apud Demosth. εἰσιέναι περὶ γραφῆς, i. postulari & causam dicere. sub. δικαστήριον. Dicitur & γραφὴν εἰσιέναι, vel ἀγῶνα. item εὐθυνίαν εἰσιέναι vel εὐθυνίας. Dicitur & res quæpiam aliquem εἰσιέναι, i. eum subire, ei occurrere. Et δέος εἰσῄει. Demosth. metus vehemens incessit. Item τὸ εἰσιὸν λέγειν, quicquid in mentem venit. Item εἰσιόντα, cibus & potus, Aristot. de gen. animal. lib. 4.

Εἰσιτητός, ad quem ingressus patet, accessibilis. Nazianz. de fatuis virg. μηκέτι ὁ νυμφὼν αὐταῖς εἰσιτητὸς ᾖ.

Εἰσιτήριος λόγος, oratio quæ habetur in alicuius ingressu. & qua ille velut excipitur seu salutatur. Εἰσιτήρια, dies eius festi in quo magistratus omnes accedunt, vt scribit Suidas. alij sacra fuisse tradunt quæ Ioui βουλαίῳ fierent quum senatores iudicium ingressuri essent. Item sacra quæ initio anni fiebant vt felix totius anni auspicium foret. Dem. de fals. legat.

Decomp. Ἐπεισειμι, (q. d. superingredior) inuado. pro ἐπέρχομαι.

Παρείσειμι subeo, subingredior, irrepo.

Ὑπείσειμι, idem quod παρείσειμι. Item ὑπεισιέναι, in mentem venire.

Ἔξειμι, exeo, aut exibo. Luc. τὸ ἱμάτιον πλεῖστα ἔξεισι. Demost. in Midiam, καὶ καταλαμβάνει τοὺς ἄρχοντας ἐξιόντας. καὶ τὸν Στράτωνα ἀπιόντα, offenditque eos conclaui suo exeuntes, & Stratonem iam profectum. Hinc ἐξὸν apud Hesiodum, τοῖς οὐκ ἐξιτὸν ἐστι, quibus exeundi facultas non est.

Ἐξιτητέον, exeundum prodeundum, ex Xenoph. ἐξιτητέον, εἰς ἀνθρώπους prodeundum est in hominum cœtum.

Ἐξιτητός, Hesych. egrediens.

Ἐξιτήριος. vt ἐξιτήριος λόγος, Basil. oratio quæ habetur in digressu alicuius.

Ἐξίτηλος, ὁ καὶ ἡ, euanidus seu euanescens, exolescens, fugiens: vel etiam qui euanuit & exoleuit. Xen. apud Diosc. lib. 2. cap. 94 ἐξίτηλον ποιεῖν, abolere, delere, euanidum & exoletum reddere.

Decomp. Ἀνεξίτητος, exitum non habens. Hesych.

Διέξειμι, idem quod δίειμι, transeo vt Pausan. καὶ τὴν γῆν τὴν Σικελλυντίαν Σελλευὶς ποταμὸς διέξεισιν. Frequentius ponitur pro, percurro oratione, narro, Exp. & edissero, & mente reuoluo. Interdum & recito.

Ἀδιεξίτητος, qui percursus non est, seu qui percurri nequit oratione & cogitatione, cui opponitur διεξιτητός. Philopon. in Procl. & Themist. in Phys. lib. 1.

Δυσδιεξίτητος, qui difficulter transiri vel percurri potest, I. [illegible] percurrendo vix exponi potest & explicari. Synes.

Δυσέξιτος, difficilis exitu. Hesych.

Δυσεξίτηλος, qui difficulter dilabitur seu euanescit. Diosc. lib. 7.

Ἐπέξειμι, egredior aduersus aliquem, vel erumpo. erumpo infesto exercitum. Thuc. li. 4 ὅτι οὐκ ἐπέξεισιν ὑδὲν ἐς τὸ πολεμεῖν. Et lib. 3. ἐπεξιὼν τοῖς Ἀθηναίοις. Et ἐπεξιέναι εἰς μάχην, apud eundem. Exponitur apud eundem etiam, occurro. item in certamen prodeo. Item ἐπεξιέναι τινὶ reum peragere & cõuincere. vnde ἐπέξειμι τῷ μιαρῷ τούτῳ apud Demost. Et pro vlcisci, cum datiuo rei apud Herodianum. Et pro, excurro & percurso populabunde. Item, persequor stylo, commemoro, edissero. Item perlego. item pro operam naue, vel exequor. apud eundem Thuc. lib. 1. τοῖς τὸν πόλεμον [illegible] λόγῳ καλῶς μεμφόμενοι, ἀνεμέσητως ἔργῳ ἐπεξιέναι.

Ἀντεπέξειμι, inuadenti hostiliter occurro. Pauf.

Παρέξειμι, prætereo, præcurro, vnde παρεξῄει, præteriit, & particip. παρεξιών, præteriens, prætergrediens. Plut. in Camil.

Ἀντιπαρέξειμι, hostium exercitum captans, cum exercitu adequito. Plut. ἐπηκολούθει διὰ τῆς παραλίας καὶ ὀρεινῶν ἀντιπαρεξιών. item Ἀντιπαρεξιέναι, inuicè decedere de via, apud Plut.

Ἐπιπαρέξειμι, [illegible] exeo.

Ἔπειμι inuado, ingredior hostiliter. Thuc. lib. 6 τοῖς γὰρ ἀρχοντα ὑ μόνον ἐπιόντα τις ἀμύνεται, ἀλλὰ καὶ μὴ ὅπως ἔπεισι προκαταλαμβάνει. Et apud Herodianum, ἐπίεσαν αὐτοῖς, inuadebãt eos, irruerent in eos. Et metaph. Il. α. πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, priusquã senectus eam inuadat. ¶ Item post venio, succedo, sequor. vnde τὸν ἐπιόντα χρόνον. Plato, sequẽte tempore, i. futuro. Sic τὸν ἐπιόντα ἐνιαυτὸν idẽ dixit: & Demost. ἐπιούσης ὥρας τοῦ ἔτους. & ἐπιοῦσα ἡμέρα. Synes. crastinus dies & ἐπιὼν μὴν apud Demosthen mensis instans. Apud Plut. in Sol. [illegible] ἐξ ἀδήλου τὸ μέλλον. exp. imminer. Item ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα. apud Huc. percurrens, vel repetens.

Ἀντέπειμι, inuadenti hostiliter occurro. Paus. [illegible] καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι αὐτοῦ καὶ οὗτοι.

Κάτειμι, descendo. Luc. ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μετ' ἐμοῦ, descendis vel descendes, vt inquit Bud. κάτεισιν εἰς ᾅδου, Nazianz. Hinc & κατιέναι dicitur nauis pro καταίρειν, vt annot. scholiast. apud Hom. Ventus quoque dicitur κατιέναι à Thuc. l. 2. ¶ Item reuertor, vt κατιὼν οἴκαδε, apud Plat.

Συγκατιών, (*decomp.*) qui vna reuersus est, aut descẽdit. Dem.

Μέτειμι, eo post vel eo postea persequor, vt dicitur venator feras μετιέναι. item metaphoricè persequor. vt μετιέναι τὴν σοφίαν dicitur Socrates à Xenophonte, i. persequi. Sic Isocrates ad Nicocl. ὅταν ἀκριβῶς εἰδῇς τί ἐστι βασιλεία, ἐμπειρίᾳ μέτιθι. itidem qui ambit magistratum dicitur μετιέναι. Plut. Interdum significat conari & moliri. vt apud Synes. Exp. etiam tractare, apud Herodian. Μέτειμί σε. persequor iniuriam à te mihi illatam, vlciscor te. vt apud Plat. & Synes. Item solicito, apud Thucyd. & Aristop. ¶ Item transeo, Luc. in Caucaso. καὶ τὸ πῦρ μέτειμι, ad ignem transeo, i. ad crimen de igne, apud Herodianum μετιόντες πρὸς Ἀλβῖνον. exp. transfugientes. Item redeo, apud Aristoph. in Nub. ἐκεῖσε δ' ἔτι ἀποσχιζὰς μετὰ τοῦ λόγου μέτειμι.

Πάρειμι, prodeo procedo, progredior. Demosthen in Midiam πάρεισι δεόμενοι, in mediũ prodibunt pro isto deprecaturi. Sic & apud Plutarch. παριὼν εἰς ἐκκλησίαν, & παριὼν εἰς τὸ πλῆθος. Exponitur etiam, aduenio. apud Luc. ¶ Item transeo. Aristop. πάρειμι ἐπὶ ταῦτ' εἰς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας. Sic παριόντες Luc. trãseũtes, præterẽũtes. Hinc παρίλητον & παρίλητα, vt apud Thuc. παριλητα ἔδοξε τοῖς Λακεδαιμονίοις εἶναι, prodeundum esse in conspectum Lacedæmoniorum.

Decomp. Ἐπιπάρειμι, superuenio. item subsequor à latere, apud Xenoph.

Δυσπάριτος, progressu vel transitu difficilis. vt δυσπάριτον χωρίον, apud Suid. ex Xen.

Περίειμι, circũeo, peragro, lustro. vt περιιέναι τὴν Ἰταλίαν, Plut. in Numa. Et apud Thuc. li. 4. περιιέναι κατὰ νώτου αὐτῆς. Hinc participium. περιιών, circumiens, obereans: apud Plat. de rep. li. 1. [illegible] τῶν ἄλλων περιιὼν μανθανε. ¶ Sequẽte εἰς sign. peruenio seu deuenio. Herodot. ὡς ἡ βασιληίη ἐς Ἀλέξανδρον περιῄει.

Decomp. Ἐκπερίειμι, circumeo, ambio. Xen. in Cyneg.

Πρόειμι, prodeo, procedo. Herodian. Ἀπρόεισι τοῦ οἴκου. Ἀλλ' εἰς τὸ εἶναι προϊέναι, in naturam rerum prodire. Herod. li. 5. προῄει ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, procedebat identidem ad tibias & tympana, item progredior, proficiscor. vt προϊέναι τοῦ πρόσω, progredi vlterius. Sic apud Thuc. lib 2. ἐλπίδα εἶχον ἐς τὸ ἐγγυτέρω αὐτοὺς μὴ προϊέναι propius vrbe nõ venturos. Ex metaph. apud Plut. in Numa, πλούτου προϊέναι μέχρι παντὸς, ad summũ diuitiarum progredi. ¶ Item orior, peruenio, Aphth. in fine. εἰ δὲ γῆς τι ὑδ' ἄλλο ἅπαν ἐγγίνεται πρόεισι, i. nascitur. Hinc partic. προϊών, prodiens. Herodianus, προϊὼν δὲ φοβερὸς ἦν. Et οἱ προϊόντες αὐτοῦ, ibidem anteambulones: item progrediens. Thuc. lib. 1. καὶ βραχὺ προϊὼν καὶ κεκρων ἅμα τὴν γῆν, paulatim contendens. Dicitur & προϊόντος τοῦ χρόνου, progressu temporis. Et προϊόντος τοῦ λόγου, progressu orationis, Aristot. in rhet. ad Alex. Προϊὼν dicitur etiam tandem vt τελευτῶν. Aristot. in Probl. 102.

Decomp.

Decomp. Ἀντιπρόειμι, ex aduerso prodeo seu progredior. vnde ἀντιπροσήεσαν, obuiam prodierunt.

Συμπρόειμι, simul procedo, simul progredior. Synes. in epistol. ad Heliod.

Πρόσειμι adeo accedo. Xen. Σωκράτει οὐκ ἔτι προσήεσαν, non amplius Socratem adibant. Thuc. προσήει πρὸς τὰς ἀρχάς, adibat magistratus. ¶ Item accedo, i. partes, à quibus stabam deserendo ad alios accedo, idem quod προσχωρῶ Thuc. lib. 4. ἄλλα λέξης εἰς ἂν ὅστις ἄλλον ποτ' ἐμοὶ πρόσεισι. Sic & Herodian. lib. 6. προσιέναι significat etiam, quotannis redire, & obuenire. vt apud Herodot. προσῄει φόρος, tributum obuenit: vnde τὰ προσιόντα, reditus seu reditus, obuentiones.

Προσιτός ὁ, ὁ, qui adiri & accedi potest, accessu facilis. Greg.

Decomp. Ἀπρόσιτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, inaccessus, Phil. de vita Mos. l. 3. ὄρος ἀπρόσιτον καὶ ἄβατον inaccessus & inuius.

Δυσπρόσιτος, qui difficilè adiri seu accedi potest. qui affabilis non est, Poll. Δυσπροσίτως, aduerb. apud eundem.

Εὐπρόσιτος, accessu facilis, Item affabilis facilis.

Εὐπροσίτως, idem quod εὐπροσηγόρως, εὐπροσόδως, humaniter, affabiliter. Poll.

Σύνειμι, coeo, ad arma coeo, congredior, infesto more congredior seu concurro. Il. ζ Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι. Hesiod. in Th. οἱ δὲ ξυνίσαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ. Item congredior colloquendi causa: Demosth. pro corona, τῷ τῶν πολεμίων πιμπᾶθέντι μετ' αὐτοῦ συνῄει κοινολογοῦντο. Et συνιέναι εἰς λόγους, in colloquium veniebant: vnde particip. Συνιών, concurrens in vnum conueni ns. vt συνιόντος ὄχλου. Item congrediens & concurrens infesto animo, apud Hom. Et συνιόντες μάχην, pugnam inter se conserunt.

Συνιέντα χρήματα, prouentus pecuniæ.

Ἐπισυνείμι, insuper conuenio in vnum. vnde ἐπισυνιόντες, superuenientes.

Ὕπειμι subeo.

Δεξιάς, Φεῖσαι quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἐωθεν, ἑωθινός, ἑῷος, vide in Ἠώς.

ΕΩΛΟΣ, ὁ, ὁ hesternus, pridianus Propriè dicitur de cibis qui in sequentem diem relicti saporem ac vim suam amittunt fiúntque inutiles. * Nam Suidas ἕωλον esse tradit τὸ εἰς τὴν ἕω λειπόμενον, i. quod in auroram (sequentis videlicet diei) relinquitur. Atque adeò interdum opponitur τῷ προσφάτῳ καὶ νεαρῷ, i. recenti vt apud Gal. ἕωλον γὰρ εὐπεπτότερον τοῦ προσφάτου. Sic & apud Dem. in Mid. ¶ Per metaphoram interdum accipitur pro marcidus seu rancidus. Greg. Naz. ξηρὰ καὶ ἕωλα δόγματα. Interdum etiam pro vetus, obsoletus: Loc. ἕωλος γὰρ ἡ ψυχολογία, iam veteres sunt hæc nugæ. Vtitur & Cicero ad Att. lib. 13. epist. 21.

Ἑωλίζειν dicuntur cibi qui putrescunt repositi. Gal. comment. 3. in Prorrhet. lib. 3.

Προσεωλίζειν (comp.) idem Gal. ibidem scribit. στιον νέον ἄκρως dictum fuisse τὸ βραχὺ προσεωλισμένον.

Ἐώρα, &c. vide in Αἰωρέω. Ἑώς, vide in Ἠώς.

Z

Z Nota sextæ apud Græcos literæ, quam Ζῆτα appellant. Plato in Cratylo eam esse dicit πνευματώδη. vt σ, ψ, φ, & antiquos pro ea vsos esse τῷ δέλτα, vnde etiam in deriuatione transit in δ, veluti quum ex ἵζω fit ἕδος. Idcóque Dores eam ac Bœoti in medio dictionum in geminū δ vertunt, θερίδδεν dicentes pro θερίζειν. Dores tamen pro eodem etiam θερίσδεν dicere. mutato ζ in σδ ex Theocrito colligi potest. Alioqui & β ac γ in eam verti competiuntur: Ζέρεθρον enim pro βέρεθρον vsurpatur κατὰ γλῶσσαν & ἐλίζειν ab Ionibus dicitur pro ὀλίζον, itidémque ζυγή pro φυγή. ¶ Est & numeri septenarij nota, nam senarium significat τῷ ς', ab imo autem angulo sinistro præfixum acuti accentus nota, septenarium millenarium denotat hoc modo Z, ζ, ͵ζ. ¶ At ZZ. siue ζζ, apud medicos veteres τὴν σμύρναν, i. myrrham, designabat, vt annotauit Hermol. Barb. coroll. lib. 1. propterea quod μύρρα perinde atque σμύρνα diceretur: nunc tamen per duplex ζζ, zingiber à plerisque intelligitur.

ΖΑ particula est extra compositionem inusitata, in compositione autem ἐπίτασιν significat (sicut ἄγαν & ἐρι) vt in Ζάθεος, ζάκοτος, ζαμενής, ζάπλουτος, &c. Interdum Æolico more ponitur pro διά, vt in Ζαβάλλειν, pro διαβάλλειν, vnde Ζάβολος pro διάβολος, vt quidam existimant.

ΖΑΓΚΛΗ, ης, ἡ, à Siculis dicitur falx & inde dicta est vrbs quædam Siciliæ cuius incolæ dicuntur Ζαγκλαῖοι, vt tradit Stephanus. Pro falce vtitur Nicand. in Alexiph. ὑπὸ ζάγκλησι θερείσδεσθαι ὀπὸν λευκὸν κείροντες. Dicitur & Ζάγκλον neutro genere pro falce; teste Etymologo ex Callimacho; Κείρουσαι γυιοῦ ζάγκλον ὑποχθονίην. * Hoc ζάγκλον per syncopen dictum volunt quasi ζάγκυλον διὰ τὸ λίαν ἀγκύλον.

ΖΑΚΕΛΤΙΔΕΣ, siue ζακελτίδες, rapa vel cucurbitæ, apud Athen lib. 9. & Hesych.

ΖΑΛΕΙΑ, ἡ, zalea: ita à nonnullis dicitur laurus Alexandrina, teste Diosc. lib. 4. c. 147.

Ζατρεύω, vide in ζητέω, & in comp. ex ἐρέω.

ΖΑΦΕΛΗΣ, έος ὁ καὶ ἡ à Suida exp. ὁ πάνυ ἀφελής, admodū simplex. ¶ Ab Hesych. exp. valde durus, agrestis, rusticus, iracundus, item valde auctus, vehemens: quam secundam expositionem sequitur Etymologus. * Tradit enim ζαφελὲς per syncopen dici quasi ζαοφελὲς παρὰ τὸ ζα καὶ τὸ ὀφέλλω τὸ αὔξω. vt sit ὁ ἄγαν ηὐξημένος, ideóque ἰσχυρὸς, σφοδρὸς, ἐπίμονος. ¶ Rursus ab Hesych. exp. πολυφλεγής.

Ζαφελῶς, itidem exp. valde simpliciter, item valde iracundè.

Ἐπιζάφελος, (comp.) idem quod ζαφελής, vehemens, ardens, Il. ι ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι.

Ἐπιζαφελῶς, vehementer, ardenter. Od. ζ. ὁ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαινεν Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ.

ΖΑΩ, Ω͂, F. Ζήσομαι, viuo Infinit. Ζῆν pro Ζάειν, viuere. Isocr. in Archidamo, εἰ μηδὲ εἷς ἂν ὑμῶν ἀξιώσειε ζῆν ἀπὸ στερηθεὶς τῆς πατρίδος. Cū aduerb. vt καλῶς ζῆν. Plat. & ἀσφαλῶς ζῆν. Isocr. Cum dat. vt Dem. in epitaph. τοὺς καρποὺς οἷς ζῶσιν ἄνθρωποι, fruges quibus viuunt homines, i. quibus vita hominum sustentatur. Dem. epist. ad Philipp. ὡς ἀγαθῶν Φιλίππου ζῶντες. Cum accus. vt βίον ζῆν, apud Luc. in Tim. & Plat. in epist. Cum præpos. vt Isocrat. in Helen. enc. ζῆν ἐπὶ τοῖς παροῦσιν ἀγαθοῖς. Theog. Ζῆν ἀπὸ τῆς δικαστηρείων, viuere è foro iudiciali, i. victū comparare. Apud Herodot. Ζῆν ἐξ ὕλης ἀγρίας. Plutarch. de li. educ. πρὸς δὲ τὸ τῶν πλουσίων νεῦμα ζῶντες, ad nutum diuitum viuentes.

Ζώω poeticè pro ζάω. Od ξ. εἰ που ἔτι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο. Il. ο. Ἡ μὲν ὅτε ζώουσι καὶ ὁ καταντίθενται. Item ζωῶσαι viuificare, animare, vnde ἐζωώθη, viuificatum est, animatum est. Areop. & ἐζωωμένος, animatus, viuificatus.

Ζώωσις viuificatio, animatio.

Ζώσιμος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, vitalis, qui vel quæ viuere potest. Aphrod. τέρατα οὐ ζώσιμα.

Ζωτικός, viuificus. vt Ζωτικὸς ἀήρ, & ζωτικὴ ζύμη, Naz. ζωτικὴ δύναμις, Gal. ad Glauc. Exp. & vitalis, vegetabilis, vitam producens, viuax animalis. Sic Theophr. lib. 1. de caussis appellat vel ὥραν ζωτικωτάτην Et Ζωτικὴ ψυχὴ quæ & θυμοειδής, Gal. Ζωτικὸν σῶμα Greg corpus animale.

Ζωτικῶς aduerb. Ζωτικῶς ἔχειν, viuere volens, i. nolens sibi mortem conciscere. Poll.

Ζωός, ὁ, ὁ, viuus. Xen. Hell. 1. ἵνα μὴ ζωὸν ἐλαθεν ἐκπλεῖν ἀπέκτεινε. Fœm. Ζωή, viua, vt δ' ἔλαφος ζωή, Herodot. Ζώς, pro eodem. Il. ε.

Ζωή, ἡ, vita. Plat. Plut. & alij. Item facultates, quibus videlicet vita nostra opus habet, apud Hom. vt Od ξ. Ζωὴ δ' ἄσπετος.

Ζόη, Ionicè pro eodem, apud Herodot.

Ζωηρός ὁ, ὁ, viuax.

Ζῷον, ου, τό, animal. Plat. in Tim. τόνδε τὸν κόσμον, ζῷον ἔμψυχον ἔννουν τε. Cic. interpr. hunc mundum animal esse, idque intelligens. Item Ζῷα sæpe exp. bruta animantia, bestiæ, quæ & ἄλογα ζῷα apud Plut.

Ζωικός, ὁ, ὁ, animalis. vt Ζωικὴ ἱστορία. apud Aristot. item Ζωικὴ φύσις apud eundem.

Ζῳδιακός κύκλος, signifer orbis. apud Aratum.

Ζῳώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, animalis. Synes. de insomn. & Naz. de hom.

Ζῳογονέω, ῶ, F. ήσω ζῳογονεῖν dicuntur quæ animalia, *hoc est* vermiculos procreant. Theoph. de caus. plant. lib. 4. ca. 16.

Ζωωτός ὁ, ὁ, animalibus pictis distinctus. apud Athen. lib. 5.

Ζῳηδόν, animantium ritu seu more. Polyb. in frag.

Ζῴδιον, ου τό, animalculum. Peculiariter verò Ζῴδια dicuntur duodecim signa cœlestia quæ in Zodiaco circulo visuntur. Aristot. de mundo, & Athen. lib. 11.

Ζῳδιακός, κύκλος, circulus ille in cælo qui duodecim illorum animalium signa gerit. Latini signiferum appellant.

Ζῳδιωτός, idem quod Ζωωτός.

Ζῳδάριον, ου, τό, animalculum, idem quod Ζῴδιον, Aristot. lib. 3. de partib. anim. ita vocat insecta & bestiolas quibus aues victitant. Ζωύφιον, ου, τό, idem Athen. lib. 5.

Ζῳότης, ητος, ἡ, (q. d. animalitas,) animalis natura, animalis facultas. Plutarch.

Ζωρός, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita: ac primùm ex Ζάω cum præpos.

Ἀναζάω, ῶ, reuiuisco, ad vitam redeo, Nonn. ἔμπορε παρὰ Ἀὐδιος ἀναζήσωσι.

Ἀναζωῶσαι, refocillare, recreare.

Ἀναζωτικός, q. d. refocillatiuus. Areop.

Ἀποζάω, ῶ, vitam quoquomodo ago & per inopiam traduco ac prorogo, parcè ac tenuiter viuo, vix vel ægrè me tolero. Thuc. lib. 1. νεμόμενοι τὰ αὑτῶν ἕκαστοι ὅσον ἀποζῆν. Luc. ἀποζῶντες ἐκ τῆς μισθαρνίας.

Διαζάω, ῶ, ad extremum viuo, vt διαβιόω. Xen. τὸν λοιπὸν βίον ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων ὄντες καὶ κακοπαθοῦντες διαζῶσι. Apud Eurip. διαζῆν τὸν βίον ὀρθῶς, transigere vitam. item, vitam tolero. Aristoph. in Pluto, Πῶς ἂν διέζης, ἢ πόθεν μηδὲν ποιῶν; Et cum dat. apud Plat. νομῇ γὰρ διέζων τὸ πλεῖστον. [stito.

Διαζώω, idem quod διαζῶ, ex Herodot. apud quem exp. & vi-

Ἐπιζάω, ῶ, superviuo, i. vltra viuo, superstes sum. Plut. item pro ἐκτεταμένως ζῶ, quidam poni tradiderunt.

Καταζάω, ῶ, longum vitæ tempus traduco seu transigo. Plat. in symp. ἀλλ᾽ ἐξαρκεῖ μετ᾽ ἀλλήλων καταζῆν ἀγάμοις. Vtitur & Aristot. ethic. 8. (tico.

Συγκαταζῶ, vnà longum vitæ tempus traduco. Plut. in Ero-

Παραζάω, ῶ, viuo secus quàm decet. apud Athen. lib. 14.

Συζάω, ῶ, conuiuo, vnà viuo. Aristot. eth. 8. & rhet. 1. Συζῆν πενίᾳ, in paupertate vitam degere. Apud Demosth. συζῆν φιλοπραγμοσύνῃ exp. addictum esse.

Composita ex adiect. ζωός, seu ex subst. ζωὴ i. vita.

Ἀείζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ est sempiternæ vitæ. cui sempiterna est vita: vel semper viuens & q. d. semperuiuus, immortalis. De diuina natura ab Areopagita dicitur. Apud Plat. ep. 8. ἀείζωος τιμὴ gloria immortalis.

Ἀείζωον, [q. d. semperuiuum] sedum. Sunt qui dictum velint peculiariter sedum maius, quod eius folia perpetuò viuant, i. vireant. Vide Diosc. & Plin. l. 25. c. 13.

Ἀειζωΐα, vitæ sempiternitas, vita æterna. Naz.

Ἀρτίζωος, qui est breuis vitæ. Gal. apud Hippocr.

Ἀρχίζωος, vitæ initiũ præbẽs, vitæ autor. Dionys. Areop. & Greg.

Αὐτόζωος per se viuens. Αὐτοζωός idem. ex Dion. Areop.

Αὐτοζωή, ipsa vita. Ita Deus nominatur a Dionysio Areopagita quoniam ipse per se viuit, & aliis viuendi autor est.

Δίζωος, duplicis vitæ.

Δύσζωος, cuius misera est vita. in Epigr. δύσζωος βίος. vita quæ miserè viuitur.

Ἐείζωος, viuax. Hesych.

Εὔζωος cuius beata est vita. Item viuax. Theophr. de caus. pl. l. 5.

Εὐζωΐα, ἡ, beata vita. beatus vitę status. item viuacitas. Aristot.

Κακοζωΐα, ἡ, malus tenuisque victus: vel misera vita.

Παλίζωος, rediuiuus. Nonn.

Ὑπέρζωος seu ὑπέρζως, supra vitam existens. Areop.

Φερέζωος, vitam ferens, salutaris. Nonn.

Φιλόζωος, amans vitæ, cupidus vitæ. Apud Theophr. φιλόζωον δένδρον. arbor viuaci quodam vigore prædita. Apud Nic. serpyllum dicitur φιλόζωον, quòd perpetuis foliis vireat, vt vult schol. Aliam signif. vide in comp. ex Ζῶον.

Φιλοζωΐα, amor vitæ. Laert. Φιλοζωέω, vitæ cupidus sum, vitæ parco ob mortis metum. Diodor.

Φυσίζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. vitam producens, i. quæ ad vitam degendam sunt necessaria. epith. terræ, vt Il. γ. φυσίζοος αἶα, alma tellus. Esse & Solis epithetum testatur. Greg.

Composita ex Ζῶον i. animal.

Ἄζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, animal seu animans non procreans. Theophr. de caus. pl. lib. 13. c. 16. καὶ γὰρ ταῦτα ἄζωα, i. οὐ ζωοτόκα, animalia non generantur ex aliis.

Ἐκζωοῦσθαι, idem quod Ζωοῦσθαι animari. apud Theophr.

Φιλόζωος, animantium amans vel studiosus. Xen. apomn. lib. 1. vide & aliam signif. in comp. ex Ζωός, seu Ζωή.

Composita remotissima.

Ἄζα, Ἀλαζών, Ῥίζα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ZEA siue Ζειά, ἡ, zea, secundum quosdam frumenti species est, secundum alios idem quod ὄλυρα, de ea vide Gal. Diosc. & Plin. Quidam viciam interpretantur & intelligunt, alij gentili Italiæ Pannoniæque sermone spicam speltámque dicunt. Dion. Halicar. Latinè dici fabilam existimauit. Vtitur Hom. Od. δ. πυροί τε ζειαί τ᾽ ἠδ᾽ εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν. ¶ Apud Hieroclem in Hippiatricis Ζέα dicitur striata pars oris equi.

Ζεύντιον siue ζώντιον, pistrinum. veluti Ζειῶντιον, ὅπου τὰς ζειὰς ἔκοπτον, inquit Hesych.

ZEIPA, ᾶς, ἡ, nonnulli esse aiunt genus vestis laxum & sinuosum: alij autem genus amiculi & sagulum. Xen. anab. lib. 6. de Thracib. καὶ ζειρὰς μέχρι ποδῶν ἐπὶ τῶν ἵππων εἶχον, ἀλλ᾽ οὐ χλαμύδας. Apud Herodotum pro μίτρα accipi tradit Suidas, qui & nonnullis dictum videri pro σειρά testatur.

Ζειρατής, Hesych. ἱμάτιόν τι σύρον.

Ζέμα. ζέννυμι, ζέσις, ζεστός, vide in Ζέω.

ZEYΓΝΥΩ vel Ζεύγνυμι, ζεύξω, (tanquam à Ζεύγω) iungo, copulo. Il. γ. ἵππους ζευγνύμεναι: & Odyss. ο. ἵππους ζεύξεν ὑφ᾽ ἅρματα, iungere equos rhedæ, seu ad rhedam. Sic Ζεύγνυμαι ταύρους ὑπ᾽ ἄροτρον, Herodot. adiungere tauros aratro. Apud Xenoph. Ζεῦξαι ἅρμα, sicut & συζεύξασθαι ἅρμα, currum iungere, seu rhedam iungere, aut iungere rhedam equis. ¶ Item iungo ponte, vt Xerxes ab Isocrate & aliis dicitur Ζεῦξαι τὸν Ἑλλήσποντον, iunxisse Hellespontum. Sic Ζεύγνυμι ποταμόν, & ζευγνύειν γέφυραν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, apud Herodot. ¶ Item iungo matrimonio, seu connubio. Appian. de Cæsare, πέμπτην μὲν ἔζευγνυ τὴν θυγατέρα. Item γάμοισιν ἐζύγης. Eurip. nuptiis iunctus es, i. nuptias contraxisti, duxisti vxorem.

Ζεῦγμα, ατος, τό, iunctura, coniunctio, qualis rerum quæ coniugatæ sunt. Item pro coniunctione nauium pontis instar præbente, apud Arrianum lib. 6. Quidam & Ζεῦγμα ποταμοῦ pro fluuij ponte dixerunt. Apud Thucyd. Ζεῦγμα τοῦ λιμένος sunt fauces portus obseptæ. Ζεῦγμα figura est grammaticis: Latinè, colligatio, vel connexio, seu (vt alij) adnexio, quum plura vno connectuntur verbo, lege Iulium Firm. & cæteros & compos. μεσόζευγμα, apud eosdem grammaticos, quum in medio clausulæ positum verbum præcedentia sequentiáque cõnectit.

Ζεῦξις, εως, ἡ, iunctio, colligatio, connexio.

Ζευκτός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, coniugatus, iunctus, vel qui iungi potest.

Ζευκτηρία, ας, ἡ, id quo ad iungendum seu colligandum aut connectendum vtimur, ligamen, vinculum, vt exponitur Act. cap. 27. Exponitur &, iunctura.

Ζεῦγος, εος, τό, iugum. Il. σ. πολλοὶ δ᾽ ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα. Et βοεικὸν ζεῦγος, apud Thucydidem. Sic apud Lucam cap. 14. ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε. Alicubi & pro ipsis bobus, ac generalius etiam pro iumentis. ¶ Ζεῦγος, biga, seu bigæ, propriè. item pro trigis ac quadrigis, adeóque quouis vehiculo, seu rheda, qua de re lege Pollucem. Plato in Apologia, ἵππῳ ἢ ξυνωρίδι ἢ ζεύγει νενίκηκεν Ὀλυμπίασι. Xenophon, ὅπως ἄμεινον ᾖ ὀχεῖν. ἐπὶ ζεῦγος λαβεῖν κρεῖττον, ἢ μὴ ὅπως ἄμεινον. Item ζεύγη μισθωτά, vehicula meritoria. Plut. ¶ Ζεῦγος par, Ζεῦγος τρυγόνων, Lucæ cap. 2. ζεύγεα ἡμιόνων ἕπτα Herodot. item αἱ κατὰ ζεῦγος φιλίαι τρεῖς, tria amicorum paria. Sic μονομάχων ζεύγη διακόσια, Athen. lib. 5. Dicitur & de inanimatis: vt Ζεῦγος ἐμβαδίων, Aristophanes, par calceorum.

Ζευγίτης, ου, ὁ, iugalis. Exponitur & iugo astrictus. Item Ζευγῖται, secundi census ciues, apud Athenienses sunt dicti. Et apud Plut. in Pelop. Ζευγίτης in prælio, idem est qui ἐπιστάτης. Item Ζευγίτης, calamus, aptus ad ζευγοποιίαν, Theophr. lib. 4. de hist. stirp. cap. 12.

Ζευγάριον, ου, τό, q. d. paruum iugum. Apud Philostr. ζευγάρια, exp. iugales.

Ζεύγλη, ης, ἡ, lignum propendens à iugo, hinc inde boum colla amplexans: seu pars iugi in quam iumenta collum immittunt. Iliad. τ. πᾶσα δὲ χαίτη ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὖδας ἵκανεν. vbi Eustathius annotat λ in hac voce esse pleonasticum. Lucianus, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ, καὶ τὸ ἅρμα ἐπισκευάζειν.

Ζυγός, iugum. vt Od. δ. Ἀδμήτου, ἣν ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ. Hesiod. in Erg. ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα θεῖναι βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκύποσιν. Et metaphoricè, Plato epist. 8. φεύγειν τὸ δούλειον ζυγὸν ὡς ὂν κακόν. Et Soph. in Aiace, τρεῖς εἶχ᾽ ὁ πλείους ζυγὰ χωροῦμεν. Item αἱ ὑπὸ ζυγόν, quę nupserunt, Gregor. Accipitur a Græcis bibl. interpr. & in ea iugi signif. quam habet Ζεῦγος. ¶ Item iugum citharæ, quod manu sinistra tenent citharœdi. Aristot. in Mechan. Sic & Hom. φόρμιγγι. dat ἀργύρεον ζυγόν. ¶ Item, iugum in acie series porrecta τῶν παραστατῶν. Polybius τοὺς δὲ τῶν πεζῶν ζυγοὺς ἐστάναι. Et metaphoricè μετὰ ζυγὰ βαδίζειν, iugatim incedere. Apud Ælianum Ζυγὰ etiam sunt ab vno cornu ad alterum instructi ordines: hinc Ζυγεῖν dicuntur qui hæc iuga efficiunt. ¶ Item Ζυγά, iuga transtra, sedes remigum. Od. ν. Αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγά. ¶ Item Ζυγός, statera, trutina. Plutarchus in Pericle. ὥσπερ ἐπὶ ζυγοῦ ῥοπὴν ἐποίησε. Ammonius in hac significatione fœmininum duntaxat esse putat. Exponitur & libella. Demosthenes, ζυγὰ καὶ σταθμὰ ἔχων. Item iugum, i. libra, signum cœleste. ¶ Item calceamenti corrigia. ex Aristoph.

Ζυγόω, ῶ, iugo subuitto. item iungo (q. d. iugo) committo, συναρμόζω. Apud Luc. ζυγῶσαι τὴν κιθάραν, expon iuga citharæ aptare & coniungere. Item Ζυγῶσαι pro κλεῖσαι, claudere. Hesych.

Ζύγωμα, τό, exp. iugumentum. apud Polyb. διακόπτει τὰς στροφεῖς καὶ τὸ ζύγωμα τῶν πυλῶν. Item Ζυγώματα, iuga in vitibus quæ pedamentis quibus recta stat vinea, transuersa iugantur. vnde & iugatæ vineæ. Item Ζύγωμα, apud medicos, os iugale, iugumentum. os ex duabus, vna ossis temporalis, altera ossis paruum oculi angulum constituentis, apophysibus inter oculum & aurem coeuntibus conglutinatum.

Ζυγωτός, iunctus. Soph.

Ζύγωθρον, vectis qui valuas seu ambas fores iungit. Eust.

Ζυγωθρίζω, claudo quasi obdendo vectem. vide Poll. Item examino, libro perpendo, Aristoph. in Nub.

Ζυγεῖν, q. d. iugare in iugum porrigi: vt astites in acie, vide Ælian. Vide & Ζυγός, paulò antè.

Ζύγιος, ου, ὁ καὶ ἡ, iugalis seu iugatorius. vt Ζύγιος ἵππος. Aristoph.

stoph. Item Ζυγία Hesychio est quoddam remi genus. Item Ζυγία τὰ, iuga, transtra, apud Athen.

Ζύγιμος, idem quod Ζύγιος, iugalis. Athen.

Ζυγίτης, ου, ὁ, qui est remex in medio nauis supra arborem. Bayf. vide schol. Aristoph. Item Ζυγῖται qui & Ζευγῖται, de quibus suprà.

Ζυγώδης & Ζύγωμα, os esse dicitur in corpore humano medulla carens. Gal. Ζυγοειδὴς appellat.

Ζυγιανὸς natus sub Libra signo cœlesti.

Ζυγάδην (q. d. iugatim seu coniugatim) iunctim, coniunctim. Suid.

Ζύγαστρον ου, τὸ, arca, capsa. Ζύγαστρος, idē quod Ζύγαστρον. Xen.

Ζύγαινα libella piscis. Aristot. de an. lib. 2.

Ζυγὶς, zygis, sic dicitur serpyllum sylvestre, teste Diosc.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφίζευκτος vtrinque iunctus.

Ἀναζευγνύω, vel ἀναζεύγνυμι, reuertor. Propriè significare putatur, equos iterum iungo currui ad reditum. Pertinet ad bellum & dicitur ἀναζευγνύειν, qui redit cum exercitu. Xen. Pæd. 8. γήμας δὲ ὁ Κῦρος εὐθὺς ἔχων ἀνεζεύγνυεν. Exp. & moueo, vel castra moueo, soluo. Plut. in Ant. ἀναζεύξουσι πεζῇ διὰ Συρίας, & in Demetr. ἀναζευγνύων εἰς τὰς Ἀθήνας. Aristot. Oecon. 2. καὶ ἀναζεύξας ἐβάδιζεν ἐπ' αὐτὸν, motis castris se contulit ad eū. Paus. in Lacon. οὗτοι μὲν δὴ ἐκ τῆς Ἀργολίδος ἀνεζεύγνυον οἴκαδε. Dicitur etiam ἀναζεύγνυμι ἐπ' οἴκου, aut ἐπ' οἶκον, redeo domū cū exercitu, copias reduco domum. ¶ Apud Herodot. ἀναζεύξῃς πρὸς Ἰσθμὸν τὰς νῆας, i. classem ad Isthmum reducas.

Ἀνάζευξις, castrorum motio, reditio domum cum exercitu. Greg.

Ἀναζυγὴ, idem. Est (inquit Bud.) quum castra mouentur & vasa colliguntur, cui opponitur κατασκευή. Plut. Apud Polyb. ἀναζυγὴν ποιήσασθαι, idem quod ἀναζευγνύειν. Dicitur & ἀναζυγὴν σημαίνειν. Lat. vasa conclamare.

Ἀναζυγέω, ῶ, iugo exoluo, cui oppon. ἐπιζυγέω. Apud comicos verò ἀναζυγοῦν idem significat quod ἀνοίγειν, ἀνακλίνειν, ἀναπεταννύειν: vt vicissim ἐπιζυγῶσαι iidem vsurpant ἐπικλεῖσαι, inquit Pollux lib. 10. cap. 4. Scholiastes quoque Aristoph. tradit ἀναζυγοῦν esse, forinsecus aperire portam. Similiter apud Hesychium ἀναζυγοῦν est arcam aperire, cistam reserare & pandere: metaph. à portis sumpta, quarum obex & pessulus Ζύγωθρον nominatur: & ἀναζυγοῦσθαι ipsæ dicuntur quum remoto illo vecte panduntur.

Ἀντίζυγος oppositus, aduersus. Propriè ex aduerso respondens. Aristot. de part. anim. lib. 3.

Ἀποζευγνύω vel ἀποζεύγνυμι, abiungo, disiungo. Apud Eurip. ἀπεζύγην γάμων.

Διαζεύγνυμι vel διαζευγνύω, disiungo, Æschin. ἀδελφοὶ δὲ διαζυγέντες ἐμοῦ ζῆν οὐκ ἂν προέλοιντο, à me disiuncti. Et διεζευγμένον ἀξίωμα, apud Gel. l. 16. c. 8. disiunctum proloquium.

Διάζευγμα, septum transuersum, quo duæ res disiunguntur à se inuicem. Eust.

Διάζευξις, disiunctio. Apud Gregorium sæpe ponitur pro morte, i. disiunctione corporis & animi.

Διαζευκτικὸς οῦ ὁ, disiunctiuus. vt διαζευκτικὸς σύνδεσμος apud grammaticos, coniunctio disiunctiua.

Διαζυγία ἡ, disiunctio, separatio. Epigram.

Διαζύγιον, ου, τὸ, diuortium, disiunctio iugi matrimonialis seu coniugij. Eustath.

Decomp. Παραδιαζευγνύω, vitiosè & perperam disiungo. vnde παραδιεζευγμένον πρόβλημα, Gellius lib. 16. cap. 8. Παραδιαζευκτικὸς σύνδεσμος dicitur ὁ μὴ τῶν δύο τε ἓν διεχόμενος, quod διαζευκτικοῦ proprium est: qua eū esse vult particulam ἢ Porphyrius in hoc versu. Iliad. α. Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι, accipiendo pro καὶ ἐμὲ ἀπολέσθαι.

Ἐνζεύγνυμι siue ἐνζεύγνυμι, iniungo, adiungo. vnde ἐνζευχθεὶς, iunctus, ex Apoll.

Ἐπιζευγνύω siue ἐπιζεύγνυμι coniungo desuper innecto. Aristot. de mundo, καθ' ἣν δὴ οὗτοι πόλοι δι' ὧν εἰ νοήσαιμεν ἐπιζευγνυμένην εὐθεῖαν, διάμετρος ἔσται τοῦ κόσμου, i. lineam continuatā seu protentā duo extrema iūgentē. Philo de mūdo, ὅταν αἱ μὲν ἑκάτεροι παράλληλοι πρὸς ὀρθὰς διαγάγωσιν ἡ δὲ πρὸς ὀρθὰς ἐπιζευγνυμένη πλαγιασθεῖσα συνάπτῃ τὰς παρ' ἑκάτερα, quum lineæ quidem obliquę & parallellæ subiectæ ad rectos angulos fuerint: linea autem ad vtranq; protenta & pertinēs, in trāsuersum deflexa, ipsas ad rectos angulos attigerit & copularit.

Ἐπίζευξις, coniunctio, apud Naz. autem ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπίζευξις. exp. iteratio nominum. Apud grammaticos dicitur figura qua dictio in versu non interiectis aliis geminatur. Προεπίζευξις dicitur quando inter duo nomina verbum ponitur quod ad finem adiici debebat.

Ἐπιζευκτὴρ, ῆρος ὁ apud Hesych. series, catena.

Ἐπιζυγῶσαι, idem quod Ζυγῶσαι claudere. vt Artemid. Oniroc. 1. ἐπιζυγῶσαι τὰς θύρας.

Καταζευγνύω vel καταζεύγνυμι coniungo, copulo. Item, castrametor. vt ἀναστατικὸν τῶν καταζευγνύντων ἐπίφθεγμα.

Κατάζευξις, pro castrametatione seu castrorum metatione. Plut. Huic opponitur ἀνάζευξις.

Καταζυγέω, ῶ, vnde καταζύγωσις, libramentum. Bayf.

Decomp. Ἐγκαταζεύγνυμι, adiungo, adapto, accommodo, Soph. νέας βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις.

Συγκαταζεύγνυμι, coniungo. Metaph. apud Soph. ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ, q. d. iunctus est & alligatus graui incommodo, i. conflictatur graui incommodo. Apud Plut. συγκαταζεῦξαι ταῖς χηρευούσαις γυναιξὶ τοὺς ἀγάμους, connubio iungere cælibes cum viduis mulieribus.

Μεταζευγνύω, vel μεταζεύγνυμι, transiungo.

Μετάζευγμα, vide in Ζεῦμα, suprà.

Παραζευγνύω, vel Παραζεύγνυμι, q. d. iuxtà iungo, adiungo, coniungo. Bud. ex Plutarch. ὁ γὰρ Λυκοῦργος παρέζευξε τῇ κατὰ πόλεμον ἀσκήσει τὴν φιλομουσίαν.

Παράζυγες, apud Aristot. Polit. 2. exp. adiunctitij, qui adiunguntur multitudini ciuitatis, ignobiles & proletarij, ac velut supernumerarij, adiectitij.

Περιτύξυγος ὁ καὶ ἡ, eidem subditus iugo, idem quod ὁμόζυγος & σύζυγος. Hesych.

Συζευγνύω, vel συζεύγνυμι, coniungo, copulo. συζεύξασθαι ἅρμα, iungere currum. Xenop. Pæd. 6. συνεζευγμένοι στοχασμοὶ apud Hermogenem, coniunctæ coniecturæ. Et συνεζευγμένον apud Quintil. lib. 9. cap. 3. dicitur figura in qua vnum ad verbum plures sententiæ referuntur: quarum vnaquæque desideraret illud si sola poneretur. Item coniungo, connubio iungo, vnde συζυγέντες apud Xen. Sic τοῖς δεσμοῖς τοῦ γάμου συνεζευγμένος Basil. item συνεζύγην ex Euripide, implicitus sum.

Σύζευξις, coniunctio, copulatio, idem quod συνδυασμός. Aristot. lib. 2. de gen. & corr. Et συζυγία pro eodem. Dicitur etiam coniugium, itidem vt συνδυασμός. Plato de leg. σύζευξιν ποιήσασθαι, coniugium inire.

Σύνζυξ υγος ὁ, idem quod ὁμόζυξ, coniunctus, coniugatus. Sic dicitur à Platone in Phædro alter equus in iugo.

Σύζυγος, ου ὁ καὶ ἡ, coniunctus, copulatus. Nazianz. in orat. de baptism. φῶς μὲν ἀνέτειλε τῷ δικαίῳ καὶ ἡ τούτου σύζυγος εὐφροσύνη. Apud Nonn. συζυγές εἰμι τοκῆος sum compar patri & æqualis. Apud Aristoph. in Pluto, ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ, si socium quempiam sumpsero. Et σύζυγα dicuntur coniugata, apud Dialecticos, quæ & συζυγοῦντα.

Συζυγία ἡ, coniunctio, σύζευξις. Aristid. ἡ τῆς θαλάττης τε καὶ τῆς γῆς διὰ τῶν λιμένων συζυγία καὶ συμφωνία. Peculiariter verò sic dicitur coniunctio & copulatio, qua bina & bina comparantur & copulantur. Philo de mundo, τῶν ἐν ταῖς συζυγίαις ἐναντίων ἀμήχανον τὸ μὲν εἶναι, τὸ δὲ μή. eorum quæ coniugatim contraria sunt. vnde συζυγία, par: vt συζυγία πτερύγων, par alarum in Epigr. Item & pro coniunctione matrimonij seu coniugio. vt Greg. κατὰ συζυγίαν τε καὶ συναυλίαν. Est etiam vocabulum dialecticum, Cic. in Topic. Apud grammaticos συζυγίαι verborum dicuntur coniugationes. Συζυγία τροχαϊκὴ idem est quod trochæus, & συζυγίαν ἰαμβικὴν, idem quod διίαμβον. Aristoph. schol.

Συζυγὴς έος ὁ καὶ ἡ, copulatus & coniunctus seu qui copulari & comparari cum alio potest. vt συζυγῆ ζῶα καὶ ἀζυγῆ apud Gregor. & Areopag quę coniugij consuia comparantur & quasi copulantur. Et συζυγεῖς coniuges. Macchab. lib. 3.

Συζυγεῖν & συστοιχεῖν verba sunt significantia aciem in versum iugúmque directam & cōpositam. Polyb. ἐφύλαττον συζυγοῦντας καὶ συστοιχοῦντας διαμένειν i. ordines suos seruarent. Συζυγοῦντα & σύζυγα dicuntur & apud dialecticos coniugata.

Ὑποζευγνύω, vel Ὑποζεύγνυμι, q. d. subiungo. Od. ο. ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους, iungā tibi equos ad currum, seu iugo subiiciam. Plut. in Cam. ὑποζευξάμενος τέθριππον λευκόπωλον ἐπέβη, equis subiugibus candidis copulatis quadrigam conscendit: seu candidis equis iunctis. Ponitur & pro, subiugo, i. subiicio. Greg. οὐ τῷ κρείττονι τὸ χεῖρον ὑποζευγνύμεθα, τὸν χοῦν λέγω τῷ πνεύματι. Aristot. in 1. de partibus animal. ὑπέζευκται ἑνὶ γένει, vni generi subiecta sunt. Apud Soph. in Aiace, πόνῳ δ' ὑπεζύγην σέθεν hunc laborem subij, veluti iumenta iugum.

Ὑπόζευξις, subiunctio, subinsertio, subnexio: genus figuræ. Iul. Firm.

Ὑποζύγιος, ου, ὁ, subiugis. ὑποζύγιαι ἡμίονοι apud Eust. ex Aristoph. grammatico, muli subiuges. Et neutro gen. ὑποζύγιον. iumentum subiuge: qualia plerunque sunt quæ ad currus trahendos iunguntur, vt boues, equi, muli. Thuc. Plat. Xen. Herodot. & alij. Et metaph. apud Plut. de virt. morali, οἷον ὁ Πλάτων ἐξεικονίζει περὶ τὰ τῆς ψυχῆς ὑποζύγια. &c.

Ὑποζυγιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, multar iumēti subdit': vt ὑποζυγιώδεις ἄνθρωποι, apud Etym. Et ὑποζυγιῶδες πρᾶγμα, ibid. ex Aristop.

Composita ex Ζυγὸς sine præpositione.

Ἄζυξ υγος ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ non est sub iugo, q. d. iniugis. Metaph. sæpe ponitur. vt apud Eurip. ἄζυγες κόραι, puellæ nondum nuptiale iugum expertæ, ἄζυγες γάμων, expertes nuptiarum. & ἄζυγες εὐνῆς γαμηλίου. Ἄζευκτος, idem.

Ἀζυγὴς, pro eodem. Apud Greg. ἀζυγῆ & συζυγῆ, opponuntur, q. d. non coniugata & coniugata.

Ἄζυγος, pro eodem. Exp. & cælebs.

Ἀζυγία, ἡ, cælibatus.

Ἀκροζύγια,

Ἀκροζύγια, dicuntur τῆς ζεύγλης τὰ μέσα ἡγουν ζεύγλη. Hesych.
Ἀνάζυγος, vide in præcedenti ordine composit.
Ἀρτιζυγία, nuper facta coniunctio.
Βούζυγον, ου, τὸ, boum iugum.
Δευτερόζυγος, qui est secundæ coniugationis. vox gram.
Δίζυξ, q.d. biiugis. vt δίζυγες ἵπποι. Il. ε. biiuges equi. item duplex. vt δίζυξ διάλεκτος. Greg. duplex eloquium.
Δίζυγος, idem. vt καὶ κατὰ δίζυγον ἦμαρ. apud Greg. post biduũ.
Ἑκατόζυγος, nauis, quæ est centum transtrorum & (ex consequenti) q.d. centiremus. Il. υ.
Ἑτερόζυγος, q.d. alteriugis. vt σταθμὸς ἑτερόζυγος, Phocyl. trutina in alteram partem propendens.
Ἑτεροζυγεῖν, eodem iugo alligatum esse cũ altero, & quasi concopulati. in altera parte iugi esse. 2. Cor. 6.
Εὔζυγος νηῦς, vel εὔζυγος, nauis bona transtra habens, item (intelligendo ex parte totum) nauis bene compacta.
Ἰσόζυξ, q.d. æquiiugis i. par, æqualis seu æquabilis. vt ἰσόζυγι θεσμῷ, Nonn. pari lege. Ἰσοζυγὴς, idem. vt in Epigr. ἰσοζυγίων κυπαρίσσων.
Λιπόζυγος, qui societatis iugum deseruit. Hesych.
Μονόζυξ vel μονοζυγὴς, q.d. vniiugis. item vnicus. vt μονοζυγὲς ἔνδαλον. in Epigr.
Νεόζυξ, recẽs nupta. Apol. Νεόζυγος, idem. Et pro eodẽ νεοζυγής.
Ὁμόζυξ, q.d. pariugis. alter equus in iugo. Apud Nonn. ὁμόζυγες ἀμφιφορῆες, amphoræ binæ.
Ὄζυγες pro ὁμόζυγες, apud poetas metri causa.
Πεζεύζυξ exp. ὁμόζυγος, σύζυγος, eidem subditus iugo. Hesych.
Πεζεύζυγα, τὰ, lora subiugalia: lora iugalia. Xen. pæd. 6.
Πολύζυγος, habens multa transtra. Il. β.
Πρωτόζυξ primis nuptiis iunctus. vel qui tũc primùm matrimonio iunctus est. Ex Epigr.
Τετράζυξ, q.d. quadriiugis. item quadruplex. vt τετράζυγι δεσμῷ. Nonn. quadruplici vinculo. Et τετράζυγι κόσμῳ, orbi qui est quadruplex: propter quatuor eius limites: ortum, occasum, meridiem & septentrionem.
Τριακοντάζυγος, triginta trãstra seu remos habẽs. Theocr. id. 13.
Τρίζυξ, triiugis. vt τρίζυγος μούσης, q.d. quarum tria sunt iuga seu paria, i. quæ sunt nouem. item triplex, vt τρίζυγες συνόμαιμοι in Epigr. tres fratres.
Ὑψίζυγος, Iupiter apud Hom. & Hesiod. qui in sublimi sedili sedet. vel qui in alto facta hominum ponderat atque æstimat.
Χρυσόζυγος, aureum habens iugum.

ΖΕΥΣ. (cuius genit. Διὸς dat. Διὶ, accu. Δία, vocat. Ζεῦ) Iupiter. Item κατ᾽ ἐξοχὴν pro θεὸς, deus. Apud poetas pro Ζεὺς dicitur Ζὴν, Ζηνὸς, Ζηνὶ, Ζῆνα, & Doricè Ζὰν Ζανὸς, Ζανὶ Ζᾶνα. vt Il. ν. Ζηνὸς γόνος. Il. θ. πανομφαίῳ Ζηνί. Hesiod. in Th. Ζῆνά τε μητιόεντα. *Dicitur autẽ Ζεὺς, vel à verbo Ζῆν, quòd omnia faciat Ζῆν, i. viuere: vel quasi δεὺς, à δεύω, i. rigo, vel à δέος, i. formido. quia est formidabilis. vel à ζέω. i. ferueo. ¶ Ponitur etiam pro aëre: sicut Latini dicunt, sub dio, & Horat. sub Ioue frigido. vnde τὰ ἐκ Διὸς ὕδατα, pluuiales aquæ. Plat. de leg. & Theophr.
Διόθεν, à Ioue. Hom. Ἐκ Διόθεν, pro eodem. Hesiod.
Διάσια, & Πάνδια, & Διιπόλεια. Iouialia. festum in honorẽ Iouis.
Δίιος, ου, ὁ Iouialis. vt δίιος ὀργὴ & δίιος βωμὸς, apud Suidam.
Δῖος, ου, ὁ, pro δίιος, per contract. (q.d. Iouialis) Ioue progenitus, à Ioue oriundus. vt Hom. [de Diana] δῖον γένος, i. Διὸς γένος. Æsch. in Prometh. Ὦ δῖος αἰθὴρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί. Item diuinus, i. habens diuinum aliquid quo excellit, præstantissimus, diuus. Sic ab Hom. vocatur Achylles & Vlysses, nec non alij. Cum genit. Od. δ. δῖα γυναικῶν, de Helena.
Διαίνω, Εὐδία, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΖΕΦΥΡΟΣ, ου, ὁ, Zephyrus, fauonius. Arist. de mundo. Ζεφύρους vocari ait τοὺς ἀπὸ δύσεως πνέοντας ἀνέμους. Vide & Gell. li. 2. ca. 22. & Plin. lib 18. cap 34. *Etym. ζέφυρον dictum existimat quasi ζωηφόρον, vtpote τὸ ζῆν πᾶσι φέροντα: quoniam τοῦ θέρους πνέοντος αὐτοῦ οἱ καρποὶ αὔξονται.
Ζεφύρειος, zephyrius. vt Ζεφύρεια πνεύματα, pro quo & Ζεφυρία (subaudito subst.) zephyrij flatus. Dicuntur & κυήματα quędã ac ᾠὰ ζεφύρια. quæ videlicet fœminæ concipiunt è fauonij afflatu absque maris congressu. Aristot. de gener. anim. libr. 3. hist. anim. lib. 6. c. 2. & Plin. lib. 10. c. 60. Apud Homer. Od. η. Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει, ponitur ζεφυρίη substantiuè pro Ζεφυρία αὔρα seu πνοή.
Ζεφυρικὸς, idem cum Ζεφύρειος. vt Ζεφυρικὰ πνεύματα, apud Theophr.
Φιλοζέφυρος, comp. vt φιλοζέφυρος γαλήνη, Zephyria amatrix serenitas est. in Epigr.

ΖΕΏ, F. έσω, ferueo, bullio. Il. φ. v. 361. Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ. deinde v. 365. Ὡς τῆς καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ᾽ ὕδωρ. * Eust. annotat per onomatopœiã esse factum hoc verbum è sono literę ζ, sicut alia quędã ab aliarũ literarum sono. Item ζεῖν dici ἀφρὸν à poëtis, sicut μορμύρειν ὕδωρ.) Apud Gal. τὸ ζέον τῆς περιττώσεως, feruor. Apud Diosc. passiuè etiam Ζεσθεὶς, feruefactus, feruescens. Item metaphoricè sæpe, Gregorius in [illegible] παντὶ δὲ ζέων θυμῷ καὶ φρονήμασι. ¶ Item scateo. vt σκωλήκων ζέων, vermibus scatens. Lucian.
Ζέννυμι & Ζεννύω, idem quod Ζέω, feruefacio, in feruente aqua bullire sino.
Ζέννυμαι, feruefio. &c. Alexan. Aphrod. probl. lib. 1. διὰ τί τὸ ᾠὸν ἐπταμένον ῥήγνυται, οὐκέτι δὲ καὶ ζεννύμενον.
Ζέμα, ατος τὸ, decoctum, decoctio. vt Ζέμα ἀψινθίου, Diosc.
Ζεμόν, calidum, τὸ θερμόν. Etym.
Ζέσις, feruor. Et metaph. Ζέσις τοῦ πνεύματος. Greg.
Ζεστὸς, feruefactus, feruidus, feruens. vt Ζεστὸν ὕδωρ. Diosc.
Ζῆλος & Ζέμα quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀκρόζεστος, leuiter feruefactus, & quasi in superficie duntaxat. Itẽ leuiter coctus, vt apud Diosc. ἀκρόζεστος κράμβη διαχωρεῖ κοιλίαν.
Ἀναζέω (& poet. ἀναζείω) referueo vel efferueo, efferuesco, ebullio. Diosc. lib. 7. ὅταν δὲ ἀναζέσῃ δὶς ὑπόσπασον τὸ πῦρ. Item actiua significatione feruefacio. Galenus, γλοιὸν ἀναζέσας, διηθοῦντα πρῶτον ὡς χλιαρὸν καθαιρεῖν.
Ἀναζέομαι, feruefio. vnde ἀναζεσθεὶς, apud Dioscor. feruefactus. ¶ Exponitur & scaturio & effundo. in Epigr.
Decomp. Ἐξαναζέω ebullio. Æschyl. in Prometh.
Συναναζέω, conferuefacio, vel feruere facio. Diosc. li. 1. cap. 13. Συναναζέσας αὐτῷ.
Ἀποζέω, feruefacio. Ἀποζέομαι, feruefio. vnde ἀποζεσθεὶς, feruefactus.
Ἀπόζεμα, τὸ, decoctum. Diosc. καὶ τὸ ἀπόζεμα δὲ αὐτῶν πρὸς γυναικείους πυρίας ἐπίθετον. Apud eundem ἀπόζεμα ὀριγάνου origani decoctum, origani cocti seu feruefacti succus vel ius. Alibi κόμης ἀπόζεμα.
Decomp. Ἐναποζέω, idem quod ἀποζέω. Gal.
Ἐκζέω, efferueo, efferuesco. Item, scateo. Herod. ἐξέζεσε φθειρῶν.
Ἔκζεμα, quod cum feruore erupit. Ἐκζέματα apud Diosc. pustulæ ardentes & feruidæ dolorem cientes citra saniem: ingens enim feruor omnem materiam absumit.
Ἔκζεσις, feruida eruptio: vt ἐκζέσεις ἑλκῶν.
Ἐπιζέω, q.d. inferuesco. Item attollor, augeor, Etym.
Ἐπίζεμα, inferuefacto.
Περιζέω, circumferueo. Item ἀεζέω pro eodem. in Epigr.
Συζέω, conferuefacio. Diosc. lib. 2. c. 94.
Ὑπερζέω, supra modum ferueo, vehementer ferueo. Luc. vsus est de Sole vehementer ardente. Et metaph. apud Paus. ἄτε ὑπερζέων εἰς αὐτοὺς τῇ ὀργῇ. Interdum, circumferuesco, circumfundor feruendo circumfluo. Arist. in probl. διὰ τί οὐχ ὑπερζεῖ τοῦ χειμῶνος ὁμοίως καὶ τοῦ θέρους τὸ ὕδωρ.
Ὑπέρζεσις, vehemens efferuescentia, &c.
Ὑπέρζεστος, vehementer efferuefactus, &c.
Αἰζηὸς quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΖΗ͂ΛΟΣ, ου, ὁ, ęmulatio. Ζῆλος (aiunt Stoici) λύπη ἐπὶ τῷ ἄλλῳ παρεῖναι ὧν αὐτὸς ἐπιθυμεῖ, οὐκ ἔχει. Cic. exp. ęmulatio, ęgritudo, si eo quod concupierit, alius potiatur, ipse careat. Pro inuidia sumitur, adeóq; cum φθόνος tanquam synonymo copulatur, apud Plut. in Coriolano ὡς φθόνου τι καὶ ζήλου πρὸς αὐτὸν ὑπέκειτο. Sic & Plato de leg. Ζῆλοι καὶ φθόνοι. Hesiod Ζῆλον appellauit in Erg. στυγερώπην. i. cuius tristis est vultus. vt Seneca inuidiam tristem vocauit. Sic & Act. Apost. c. 5. ἐπλήσθησαν ζήλου, repleti fuerunt inuidia Sic & alibi. Accipitur & generalius pro quodam velut æmulationis studio quo quis impulsus aliquem imitatur, aut aliquid affectat, summóq; eius assequendi desiderio tenetur. Luc. Ζήλῳ τῶν ἀρίστων καὶ φυγῇ τῶν χειρόνων. Plut. in Coriol. αὐτὸς αὐτοῦ ζῆλον ἀνδραγαθίας προύθηκε. Idem in Per. πρὸς ἃ μιμητικὸς οὐ γίνεται ζῆλος. Herod. μίμησις & Ζῆλος, copulat. idẽ alibi, Ζῆλον καὶ ἔριδα τῇ πρὸς ἀλλήλους. ¶ Ζῆλος Ἀσιανὸς, apud Plut. pro Asiatico dicendi genere. ¶ Ζῆλος, zelotypia, ex Euripide. Sic & apud Oppianum. itidem 2. ad Corinth. c. 11. v. 2. Ζηλῶ καὶ ὑμᾶς θεοῦ ζήλῳ, exp. zelotypia. ¶ Ζῆλος, impetus mentis ad cultum diuinum, & religionis amplectendę vegeta cupido, vt apud Gregorium, εἰ καί τινας ἄττειν ὁ ζῆλος πείθει καὶ ὑπὲρ δύναμιν. Dicitur etiam peculiarius de eo cuius animus ęstuat indignatione concepta ex iis quę cultui diuino ac reuerentiæ quæ ei debetur, repugnare videt. ¶ Apud Soph. in Aiace, Οἵας λαμπρᾶς αἰθ᾽ ἔσω ζῆλος τρέφει. exp. felicitas. Sunt & qui potentiam ac opes interpr. Apud Dem. pro Ctesiphonte, ὅτι τῷ μὲν στεφανουμένῳ τὸν αὐτὸν ἔχει ζῆλον ὁ στέφανος ὅπου ἂν ἀναῤῥηθῇ exp. eandem honorificentiam & gloriam affert. vel, perinde illum beat. Et in alio eiusdem orationis loco coniungit Ζῆλον & τιμήν. *Deriuatur à Ζέω, i. à feruore & vehementia.
Ζηλόω, ῶ, F. ώσω, æmulor, imitor, seu potius imitandi studio ducor, affecto. Hesiod. in Erg. Ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων. vicinũ vicinus æmulatur. Isocr. in Panat. Ζηλούντων ἐμὲ καὶ μιμεῖσθαι λεγομένων. idẽ ὧν τὰς δόξας ζηλοῖς, μιμοῦ τὰς πράξεις quorũ gloria æmularis, imiteris & facta. Plut. οὐκ ἐπαινῶν μόνον οὐδὲ θαυμάζων, ἀλλὰ καὶ ζηλῶν καὶ μιμούμενος. Exponitur etiam sector: vt apud Demost. Ζηλοῦν τὰς ἀρετάς. Philo de vita Mosis lib. 2. θεοσέβειαν ἐζηλωκότων, religionis studiosorum. idem lib. 3. ἐζήλωσε βίον ἀπράγμονα, vitã à negotiis abhorrentem

rem coluit. ¶ Itē laudo, probo. Soph. Ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, laudo tuum animū. Xen. Hel. 6. προσῆσαν μὲ ἀκόντων. ἐζήλουν τὴν δὲ τὴν πόλιν ... Thuc. lib. 5. μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον, οὐ ζηλοῦντες, &c. Thuc. lib. 5. μακαρίζαντες ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον, οὐ ζηλοῦμεν τὸ ἄφρον. Isocr. in Panath. Ζηλῶ σε καὶ μακαρίζω τὴν ... ¶ Itē beatū prædico. idē quod μακαρίζω, cū quo & δαιμονίαν. In qua significatione, præter accusatiuū personæ, copulatur. interdū cum accusatiuo, interdum cum genitiuo, & quidē frequentiùs construitur: interdū cum solo infinitiuo. Soph. in Aiace, Καί σε καὶ νῦν τοῦ τοῦδε ζηλοῦν ἔχω Ὁθ' οὕνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνῃ κακῶν, in hoc te possum beatū prædicare. Eurip. in Iphig. Aulid. ζηλῶ σε γέρον, ζηλῶ δ' ἀνδρῶν ὃς ἀκίνδυνον βίον ἐξεπέρασ' ἀγνὼς, ἀκλεής: Τοὺς δ' ἐν τιμαῖς ἧσσον ζηλῶ. Sic apud Isoc. in Euag. ζηλῶ σε τῆς ἀρχῆς, te felicem imperio arbitror. Idē in Panegyr. ζηλοῦντες τὴν πόλιν τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης. Plut. de fortitudine Alex. οὐδὲ τούτου τοῦ θεάματος ζηλῶ τοὺς ἰδόντας, quib. id cernere licuit, eos nō magnopere beatos censuerim duntaxat propter hoc spectaculum. Aristot. ζηλοῦσι τὸ πολλῶν δεσπόζειν, latè dominari beatū cēsent. ¶ Itē ζηλῶ, idē quod ζηλοτυπῶ, zelotypus sum, zelotypiæ affectu depereo. Num. c. 6. ἢ ἐπέλθῃ αὐτῷ πνεῦμα ζηλώσεως καὶ ζηλώσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Et metaphoricè. Gal. 4. ζηλοῦσιν ὑμᾶς οὐ καλῶς, depereunt vos nō bene. Dicitur etiā ζηλοῦν ζῆλον, zelo duci. ζηλώσας τὸν ζῆλόν μου, zelo meo cōmotus est. Num. 15. Libr. Reg. 3. c. 5. ζηλῶν ἐζήλωσα τῷ κυρίῳ, exponitur, zelatus sum pro Domino. Et Num. c. 11. τί ζηλοῖς σὺ μοι, quid æmularis pro me? ¶ Item inuideo alicui, & ægrè fero quòd ea re potiatur quam concupisco. vt act. Apost. c. 7. οἱ πατριάρχαι ζηλώσαντες τὸν Ἰωσήφ. & c. 17. ζηλώσαντες δὲ οἱ ἀπειθοῦντες Ἰουδαῖοι, inuidia commoti.

Ζήλωμα, τό, æmulationis facinus, contentio. Æschin. contra Timarch.

Ζήλωσις, εως, ἡ, æmulatio. Thuc. lib. 1. Itē zelotypia. Num. c. 5.

Ζηλωτής, οῦ, ὁ, æmulator, æmulus, sectator. vt ζηλωτὴς ἀρετῆς παρεσκευάσθαι. Isocr. ad Dem. Sic Luc. de hist. scrib. Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος. Act. c. 1. ζηλωτὴς ὑπάρχων θεοῦ, quidā exp. zelo Dei accensus. Item qui zelo seu zelotypia ducitur.

Ζηλωτικός, q.d. æmulatiuus.

Ζηλωτός, ὁ, ἡ, æmulatione dignus: vel quem æmulari studemus. Isoc. Dicitur etiam de re quæ omnium studio expetitur, quam omnes sectantur. Plut. in probl. Rom. ζηλωτὸς γὰρ ὁ πρῶτος γάμος ... ἀπειράτου, expetendæ primæ nuptiæ. Item beatus, quem beatum omnes prædicant. Aristoph. in Nub. ὦ παῖ ... μετ' ἐμοῦ ζηλωτὸς ... Sic & apud Eurip. in Oreste.

Ζηλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, inuidus. quasi à ζηλέω idem signif. quod φθονέω inuideo. Od. ε. Idem est etiam quod ζηλότυπος. vt ζηλήμονος ἥρως. in Epigram.

Ζηλόω, F. ώσω, idem quod ζηλέω. Apud Aretham.

Ζηλοτυπία, æmulator inuidus.

Ζηλεῖος, ὁ, inuidus. Dicitur esse Bacchi epith. in Epigr.

Ζηλοσύνη, ἡ, idem quod ζῆλος, inuidia.

Composita.

Ἀγαζηλος, ὁ καὶ ἡ, qui valde æmulatur. Item inuidus. Etym.

Ἄζηλος, neglectus, nō expetitus. ἀνεπιζήλωτος. vt ἄζηλος ... Plut. Item qui zelo seu zelotypia non ducitur. Athen. lib. 13.

Ἀντίζηλος, æmulus, zelotypus.

Ἀξιόζηλος, dignus quem æmulemur. Ἀξιοζήλως, ita vt æmulari dignum sit, laudabiliter.

Ἀξιοζήλωτος, idem quod ἀξιόζηλος. Diosc. in præf. lib. 1.

Ἀρίζηλος, quem valde æmulamur, aut valde æmulandus. Sunt tamen qui malint pro ἀρίδηλος accipere, verso δ in ζ: vt sit, clarus, præclarus, illustris. Il. 2.

Ἀριζήλως, magna cum æmulatione. Item clarè. Od. μ.

Ἀριζήλωτος, multo studio æmulandus, multo studio prosequendus & expetendus. Aristoph.

Βαρύζηλος, æmulus, inuidus, vel inuidiosus.

Δύσζηλος, æmulus, inuidus, in malam partem æmulator. Od. μ. & Plutarch. in Alex.

Δυσζηλία, idem quod zelotypia. Athen. lib. 13.

Ἐπίζηλος, æmulandus, inuidendus.

Ἐρίζηλος, idem quod ἀρίζηλος.

Ἑτερόζηλος, qui alio zelo ducitur. Lucil. lib. 2. epigr.

Ἑτεροζήλως, alieno animo. animo erga alteram partem magis affecto. Hesiod. in Theog.

Εὔζηλος, qui bono zelo ducitur. æmulator in bonam partem. Itē bonus & felix æmulator seu imitator.

Εὐζήλως, bono zelo. Item feliciter.

Εὐζηλία, bona æmulatio, æmulatio in bonam partem.

Κακόζηλος, malus & infelix æmulator, malus affectator. In neutro gen. τὸ κακόζηλον apud rhetores dicitur mala affectatio. Demetr. Phaler. & Quintil. l. 8. c. 3.

Κακοζήλως, cum mala & infelici affectatione. vel ita vt id quod æmulabaris & affectabas, malè assequutus videare.

Κακοζηλία, mala & infelix æmulatio seu affectatio. Luc.

Ξηροκακοζηλία, (*decomp.*) arida & ieiuna affectatio. Demetr. Phal.

Ὁμόζηλος, qui vnius eiusdémq; zeli est, qui vnū idémq; æmulatur & affectat. Nonn. ὁμοζήλῳ μελῳδίῃ, concordi & vnanimi studio.

Παραζηλέω, ῶ, æmulatione afficio & excito, ad æmulationem prouoco, zelo afficio: inuidentia quadam & zelotypia extimulo, vt in riualitate fit, apposito æmulo & riuali. 3. Reg. cap. 14. & Rom. 10.

Πολύζηλος, quem æmulari & imitari multa animi contentione solemus: seu magno studio expetitus. Exp. & inuidiosus, apud Soph. πολύζηλος βίος.

Πολυζήλωτος, multo studio æmulandus, multo studio prosequendus & expetendus. Eurip. in Hippol. Steph.

Χαμαίζηλος, humilis, humi depressus, abiectus, q.d. humilia æmulans. Suid.

Χαμαίζηλον, est etiam herbæ nomen. Plin. lib. 25. c. 9.

ΖΗΜΙ'Α, ας, ἡ, damnum, detrimentum, iactura, cui opponitur κέρδος, vt docet Arist. eth. 5. c. 4. Sic Xen. pæd. 2 μήτε ἐπὶ τῷ ἑκόντων κέρδει, μήτ' ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἀκόντων, μήτ' ἐπὶ βλάβῃ αὐτῶν κέρδει ... Isocr. ad Nic. μὴ τὸ μὴ λαβεῖν, κέρδος εἶναι νομίζετε τὸ δ' ἀναλῶσαι ζημίαν. Et opponitur & ὠφέλεια à Xen. ... καὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ ζημία μᾶλλον ἢ ὠφέλειά ἐστιν. Et ζημίαν ποιῶ, afficio detrimento, dānū do. Aristop. item iacturā facio. Synes. ¶ Item mulcta. Isocr. ad Dem. ζημίαν μεγάλην ἐκτῖσαι. Dem. in Timocr. καὶ τὰς ἐκ τῶν νόμων προστίμας ζημίας καταβάλλειν, mulctas legibus irrogatas persoluere. Idem πρὸς Λεπτ. dicit ὀφλισκάνειν ζημίαν οὐ μικράν, cōdemnari mulctæ nō cōdemnendæ. ¶ Item pœna, supplicium. Thuc. 3. θάνατον ζημίαν προθεῖσι. Et lib. 2. θάνατον ζημίαν ἐπιθεῖς ... Ab Etym. ζημία dicitur esse ... πρὸς τὸ ζῆν μείωσις, vel ἡ ... πρὸς τὸ ζῆν μείωσις.

Ζημιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, damnosus.

Ζημιόω, ῶ, damnum affero, detrimento afficio. Plat. de leg. μηδὲν μηδένα ζημιοῦν, neminem vllo dāno afficio. Item mulcto. Plut. de lib. educ. ... χρήμασιν ἐζημίωσαν. Et ζημιοῦν εἰς ... Plat. de leg. pecuniis mulctare. Dicitur etiam metaph. ζημιοῦν φυγῇ & ζημιοῦν θανάτῳ mulctare exilio, mulctare morte apud Aristot. & Herod.

Ζημιοῦμαι, damno afficior, vt ζημιοῦμαι μεγάλα, magnis dānis afficior, vel magnam iacturam facio. apud Thuc. & Xen. Dicitur etiam ζημιοῦσθαι εἴς τι vel ἔν τινι, vt apud Greg. & 2. Cor. 7. ἐζημιώθητε, in ærarium relati, qui ignominia interim notati erant quoad iudicatum facerent hoc est, omnia ex sententia persoluerent.

Ζημίωμα, τό, mulcta, damnum. Plat. de leg. & Luc.

Ζημίωσις, mulctatio.

Composita.

Ἀζήμιος, ὁ καὶ ἡ, indemnis, damni expers. Item impunitus. Aristoph. Isocr. Lys. Apud Plat. de rep. 2 ἀδικοῦντες ἀζήμιοι ὑπὸ θεῶν ἐσόμεθα, nulla pœna à diis afficiemur: vel nullo damno. Quidam exp. à diis illæsi. Item τὸ ἀζήμιον, indemnitas.

Ἀζημίως, sine damno. Item impunè.

Ἐπιζήμιος, damnosus, noxius. Xen. Item cui mulcta est irrogata.

Ἐπιζημίως, damnosè.

Προσζημιόω, ῶ, insuper afficio damno.

ΖΗΤΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, quæro. Aristop. ἀζήτητος ζητῶν inuenies quærendo. Interdum quæro. i. quæstionem habeo seu exerceo. Dinarch. in Demosth. ... Sic vtitur & Andocides. Hinc τὸ ζητούμενον, quod est in quæstione, id de quo disputatur. ¶ Item quæro seu requiro. i. desiderio rei amissæ teneor. vt Plut. in Galba, ... Νέρωνα ζητήσωσι. ¶ Item studeo, conor. Exp. & volo. Cum infinit. Plat. ... ψυχῆς. Isoc. in Euag. Ζητεῖ ... Aristoph. in Pluto. Ζητεῖς ... Plut. in Publ. Ζητεῖ ... Aristop. in Pluto. Ζητεῖς ...

Ζήτημα, ατος, τό, quæstio, id de quo quæritur. vide Quintilian. l. 3. c. 11. ζητημάτιον, τό, quæstiuncula.

Ζήτησις, εως, ἡ, ipsa quærendi actio. Thuc. l. 8. τῆς ... ζητήσει ... quærendo ... Sic ζήτησιν ποιεῖσθαι ... quærere, vt magistratus & iudices solent, apud Dinar. Item apud philosophos ... pro eodem. Plut. in Coriol. Item apud philosophos quæstio. vt ζήτησις ... quæstio ... apud Athen. & apud Platonem. ...

Ζητητήρια, τά, quæstiones, vel potius loca vbi adhibitis tormentis rei veritas quæritur. ... Suid.

Ζητητής, οῦ, ὁ, quæsitor, quæsitor, quæstor criminū, apud Lysiā. Magistratus Athenis qui τῶν ... vt Pollux tradit ... in Axiocho.

Ζητητικός, ὁ, ἡ, qui quærere & inuestigare solet, in Axiocho.

Ζητητικοὶ philosophi dicuntur οἱ ἐφεκτικοὶ καὶ σκεπτικοί, apud Laert. qui nihil asseuerabant, sed semper quærebant & inuestigabant rei veritatem. Item ζητητικός, ad quæstiones mouendas promptus aut qui libenter quæstiones mouet Laert.

Ζητεύω, poeticè pro Ζητέω, quæro, conquiro. Hesiod. in Erg. ζητεύης βίοτον κατὰ γείτονας.

Ζητρεῖον, ου, τό, locus in quo serui puniuntur. Hesych. indémque Suide ex Eupolide. Sic & Poll. lib. 3.

Ζητρεύω, in pistrino torqueo. Suid. & Etym.

Composita.

Composita.

Ἀζήτητος, ὁ, ἡ, de quo quæsitum non est vel quæritur, indiscussus. Æsch. contra Ctes. ἀνεξέταστον ἢ καὶ ἀζήτητον καὶ ἀνεξέλεγκτον οὐδὲν ἐστι τῶν ἐν τῇ πόλει.

Ἀναζητέω, perquiro, diligenter inquiro, indago. Isocr. ... ἀναζητοῦντες τὸν βίον αὐτῶν ... Item perquiro, perpendo. Thucydides de vaticiniis & prodigiis loquens, εἴτε τι ἄλλο ζητεῖν ... ἀναζητεῖν.

Δυσεζήτητος, quæsitu vel peruestigatu difficilis.

Ἐκζητέω, exquiro, inquiro. Nazianz. ἐκζητεῖσθαι τὸ ζῶντα ἐν τοῖς νεκροῖς, ex Esaia, viuentia inter mortuos inquiri.

Ἐπιζητέω, requiro, desiderio rei amissæ teneor. vel præteritæ vel absentis: vel cum potio, idem quod ὀπιπτεύω. Diod. καὶ πολλάκις ἐπεζήτησε τὴν ἀρετὴν αὐτῆς ... Basil. ad Naz. ... opem petentis siue postulantis. Aristot. in Polit. ...

Ἐπιζήτησις, requisitio, desiderium, Apollonio in epist.

Ἐπιζήτητος, ὁ, ἡ, qui requiri potest aut solet.

Decomp. Προσεπιζητέω, insuper requiro.

Συζητέω, vna cum aliquo de re aliqua quæro seu disquiro, vnà rationes confero ad rei alicuius indagationem, disputo. Plato in Hippia maiore, ... ἐμοὶ συζήτει, vnà mecum disquire, vnà mecum disputando quære. Sic Act. Apost. 6. συζητοῦντες Στεφάνῳ, disputantes cum Stephano. Et c. 9. συζητεῖν πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς. Marc. c. 1. καὶ ἐθαμβήθησαν πάντες ὥστε συζητεῖν πρὸς αὐτούς, λέγοντας Τί ἐστι τοῦτο; ita vt mutuò quærerent inter se. Et c. 9. Hic συζητεῖν hominum attonitorum qui mutuò se se rogitant & interpellant. Nonnunquam exp. altercor.

Συζήτησις, disceptatio, disputatio.

Συζητητής, conquisitor & scrutator naturæ. vt 1. ad Corin. 1. ποῦ συζητητὴς τοῦ αἰῶνος; exp. conquisitor, qui in huiusmundi arcanis perscrutandis & acutissimis quibusque quæstionibus explicandis omnem ætatem consumit.

Ἀμφισβητέω quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ζικυων ... vide in Σικυών.

ΖΙΓΓΙΒΕΡΙΣ, zingiberis: planta in Troglodytica Arabia nascens, de qua vide Diosc. lib. 2. c. 190. & Gal. simpl. medicamen. lib. 6. Quidam appellant gingiber.

ΖΙΖΑΝΙΟΝ, τὸ, zizanium, lolium. Greg. τὰ ζιζάνια σπείρειν. & Matth. 13. * Etym. dictum ait quasi σιτοζάνιον ... τῷ σίτῳ παρεσπάρθαι ... vel quasi σιτοσινιον, ὰ σίτος & σίνω, ... quod noceat frugibus.

Ζμαράγδος, Ζμαράγδ. vide in Μάραγδ. Ζμικρὸς, in Μικρός.
Ζορκάδες in Δορκάς.

ΖΟΦΟΣ, ὁ, caligo, tenebræ, Hesiod. in Asp. νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα. Homer. sæpe vocat Z. ἠερόεντα orci tenebras, vt Il. ο. φ. & Od. λ. apud eundem Ζόφος est occasus, seu pars occidentalis vt Od. κ. οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπη ζόφος οὐδ' ὅπη ἠώς. Apud Apol. Rhod. ἑσπέριος ζόφος pro vespertinis tenebris. Vtitur & Plut. in Alcibiade. πολὺν ὄμβρον ἐξαίφνης ... βροντὰς καὶ ζόφον, ... Vsus est & Luc. * Factum à νέφος sicut & eius synonyma γνόφος & δνόφος.

Ζοφερός, ὁ, ἡ, tenebrosus, caliginosus, obscurus, poeticum est.

Ζοφώδης, ὁ, ἡ, & Ζόφιος, ὁ, idem quod Ζοφερός. Apud Herodianum lib. 1. Ζοφώδης εἶδος.

Ζοφερός, idem apud Lucian. in Nigrino.

Ζοφόω, obtenebro, tenebras offundo, tenebrosum reddo vel obscurum. Damasc. Et apud Luc. (de Æthiopibus) καὶ τὴν ... ζοφωθῆναι.

Ζόφωσις, obtenebratio, obscuratio, aut etiam tenebræ, obscuritas.

Συζοφόω, (comp.) vnà tenebras offundo, vnà obscuro Epigr.

Ζυγὸς & c. vide in Ζεύγνυμι.

ΖΥΘΟΣ, ὁ, vel ζῦθος, τὸ, zythus: vinũ hordeac. ... potus ex hordeo: Latinis nonnullis ceruisia, Græcis etiam βρῦτον ... & periphrast. κρίθινος οἶνος. Diosc. lib. 2. c. 109. ζῦθος σκευάζεται ἐκ τῆς κριθῆς. Theoph. de caus. pl. l. 6. c. 15 ... ἐν Αἰγύπτῳ καλοῦμεν ζῦθος. Vtitur Hieron. in Esaiæ c. 19. Galen. simpl. medicam. l. 6. Ζῦθος ὁ ἐκ κριθῶν ... Apud Plut. in lib. ... neut. gen. ... Sic & zythum neut. gen. apud Plin. lib. 22. sub finem. Sunt & qui ζῦθος scribant, circumflexo υ. Apud Theophr. loco citato reperitur scriptum ζύθος per υ.

ΖΥΜΗ, ης, ἡ, fermentum farina subacta quæ acorem contraxit. Plu. in Probl. Rom. ἡ δὲ ζύμη καὶ γέγονεν ἐκ φθορᾶς αὐτὴ καὶ φθείρει τὸ φύραμα μιγνυμένη. * Etym. à Ζέω deriuat. Sic & Latinè fermentum à feruendo dictum volunt, quòd feruendo crescat.

Ζυμίτης, ὁ, fermentatus. vt Ζυμίτης ἄρτος, apud Pollucem lib. 6. quo nomine ... ἄρτον à quodam vocari scribit Athen. lib 3.

Ζυμίζω, F. ίσω, fermentum refero: Diosc. l. 2. c. 101 Ζυμίζουσα τὴν ὀσμὴν fermenti referens acorem.

Ζυμώδης, ὁ, ἡ, fermentaceus. Exponitur etiã, non mucidus.

Ζυμόω, ῶ, F. ώσω, fermento. 1. Cor. 5. μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ, paululũ fermenti totã massam fermentat. Et Luc. c 13. ἐζυμώθη ὅλον. Metaph. etiam capitur. Theophr. ... quum terram fermentat & rarefacit. Et οὖρα ἐζυμωμένα, vrinæ fermentatæ, apud Hippoc.

Ζύμωμα, τὸ, fermentum, idem quod Ζύμη. ζύμωμα τῆς γῆς, terræ velut fermentatæ extuberatio: quo nomine intelliguntur fungi extuberantes apud Nicand. in Alexiph. quoniã sunt quasi Ζύμωμα telluris, vt schol. annotat.

Ζύμωσις, εως, ἡ, fermentatio, i. (vt Plato & Ζύμωσιν & Ζέσιν definiuit) τῆς γεώδους οὐσίας ὁμοῦ κίνησις καὶ ἀέρωσις. est enim motus fermenti vi factus in terreno crassoq; corpore: quo in tumorẽ leuẽ attollitur, conceptoq; aëre distenditur, inflatur & quodãmodo ebullit. Plu. in probl. Rom. ... Et Ζύμωσις ἥπατος, iecinoris tumor, apud Hippocr.

Ζυμωτός, ὁ, fermentatus.

Ζυμίτης ἄρτος, Athenis ὁ ζυμίτης Hesych.

Composita.

Ἄζυμος, ὁ, ἡ, infermenti expers, non fermentatus. vt ἄζυμος ἄρτος, apud Athen. lib 3. Et metaph. apud Plat. in Timæo. τὴν δὲ τοῦ νεύρου φύσιν ἐξ ὀστοῦ καὶ σαρκὸς ἀζύμου κράσεως, μίαν ἐξ ἀμφοῖν μέσην δυνάμει ξυνεκεράσατο, neruorum naturam ex ossis & carnis infermentata temperatura, vnam ex vtraq; mediam coagmentauit. Et 1. Cor. 1. καθώς ἐστε ἄζυμοι. expertes veteris fermenti. Ἄζυμα plurali numero dicebatur apud Iudæos festum pascha præcedens, quò à fermẽtatis abstinebant. Luc. c. 22. Act. Apost. 12. Et metaphoricè 1. Cor cap. 5.

Ἀναζυμόω, ῶ, fermento. Theophr. ἅμα δὲ καὶ τὴν γῆν ἀναζυμοῦν συγκαταβάλλειν ... ἀναλαμβάνειν τὸ θερμόν.

Ζωγρεία, & c. vide in Ἄγρα.
Ζωδιον, ζωή, & c. vide in Ζάω.
Ζῶμα, vide in Ζώννυμι.

ΖΩΜΟΣ, ὁ, ius, ius esculentum: liquor coctũ quæ cocta sunt adiectis condimentis. vt μέλας ζωμὸς apud Plut. in Lyc. Et λευκὸς ζωμὸς, Gal. ad Glauc. l. 2. album ius, vt in quo coquuntur anguillæ. Athen. lib. 8. μή ποτε οἱ παῖδες τὸν ζωμὸν ἐκροφήσωσι, ius exorbeãt. Et ἐρέβινθος ζωμὸς, ibid. Et ἰχθυηρὸς ζωμὸς apud Luc. in Lex. Et ζωμοὶ τῶν πιόνων, iura adipe pinguium. Et ζωμὸς ἰχθύων, muria piscium ... vel aqua & ius in quo cocti pisces. Pollux l. 6. ... Per derisionem ζωμὸς appellatus fuit etiam qui pinguior esset, vt scribit Eust. * Exponitur etiam buccella, apud Arist. in probl. μείζω ζωμὸν καταπιὼν, qui grandiorem buccellam deuorauit.

Ζωμεύω, condio. Expon. & elixo, decoquo, apud Diosc. ... ἐν ἐλαίῳ καὶ ἁλὶ, elixæ in oleo, addito sale.

Ζώμευμα, τὸ, condimentum, salsamum, Diosc. & Aristoph. in Equit.

Ζωμίδιον, ὁ, τὸ, iusculum, vel offella. Aristoph. in Nub.

Composita.

Ἀφαρζωμος, iusculum ex tempore factum. Eust.

Εὔζωμος, ὁ, ἡ, in iure seu condiendis opsoniis gratiã habens. Εὔζωμον, vocatur etiam eruca herba de qua Diosc. lib. 2. c. 70. & Plin. lib. 20. cap. 13.

ΖΩΝΝΥΩ, vel Ζώννυμι, & Ζωννύω, F. Ζώσω, cingo. Od. σ. Ζῶσαι νῦν ἵνα πάντες ἐπιγνῶσι καὶ οἵδε Μαρναμένους. ibidem Ζώσαντες ἀνάγκη. Ioh. 21. ἐζώννυες σεαυτόν.

Ζώννυμαι & Ζωννύομαι & Ζωννύσκομαι, pier. ἔζωμαι & ἔζωσμαι, cingor. Il. ... ὃ δ' ... ὅτ' ἐς πόλεμον θωρήσσεσθαι ... Athen. lib. 10 ... τὰς κοιλίας ζώννυσθαι ... Aliquando apud Homer. accipitur pro armari, vel accingi ad bellum seu pugnam. ... Od. ... Et Il. ... ζώννυσθαι ...

Ζῶμα, τὸ, vestimentum quo cingimur seu præcingimur, vestis ad procinctum idonea. Il. ... Apud ... in Elect. schol. annotat idem ... referri idẽ esse quod Ζωστήρ.

Ζῶσμα, τὸ, idem apud Basil. in epist.

Ζῶσις, εως, ipsa cingendi actio.

Ζωστήρ, ῆρος, ὁ, cingulũ, balteus. Il. ε. & δ. & Od. ξ. Herod. li. 5 ... καὶ ζωστῆρσι χρυσοῖς, fibulis ac balteo aurato. Demetr. Phal. ... balteos non solum ... ¶ Item ignis sacer, herpetis species de quo Plin. l. 26. c. 11 ¶ Apud eundem Plin. lib. 13, cap. 25. est fruticis genus, quem alio nomine prason dicunt.

Ζῶστρον, ου, τὸ, cinctus, vestis ad præcingendum idonea. Od. ζ.

Ζωστὸς, ου, ὁ qui cinctus est. cinctus.

Ζώνη, ἡ, zona, cinctus, cingulum. Idē quod Ζῶμα & Ζωστὴρ. fascia. Poll. Vtuntur Hom. Ælian. Plut. in symp. & alij. Λύσαι ζώνην, aliquando de virginibus dicitur aut mulieribus pudicitiam deponentibus, vt in Epigr. aliquando de illo qui cum illis rem habet. vt Od. λ. Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην. Dicitur & φέρειν ὑπὸ ζώνης mulier quæ grauida est. apud Eurip. in Hec. ¶ Item pars illa corporis quam cingulum ambit. ὀσφύς. Erot. ¶ Item synecdochicè siue metaph. tota corporis armatura. Il. β. ¶ Apud Herodot. exp. purpurea vestis. ¶ Tropicè dicitur vis, facultas: quoniam is qui vestes suas præcinxit, ad res gerendas expeditior est. Suid. ¶ Ζῶναι dicuntur etiam circuli quidam lati cœlum terrámque veluti cingula quædam ambientes. Cicero quoque in somn. Scip. appellat cingula. Ζώνη ἔμπυρος. apud Poll. ¶ Est & Ζώνη ignis sacer, siue herpetis species, sic dicti quòd medium quodammodo cingat & complectatur hominem, vt autor est Scribonius Larg. cap. 62.

Ζώνιον, ου, τὸ, cingulum, cinctulus. vt Ζώνιον γυναικεῖον apud Poll. 7.

Ζωνίτης ου, ὁ, zonarius, adiect. Et fœm. gen. Ζωνῖτις καδμεία, cadmia zonitis. Diosc. lib. 5. c. 84.

Composita: ac primùm ex Ζώννυμι, & Ζωστός.

Ἄζωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, discinctus, qui cinctus non est, qui cingulum deposuit aut soluit aut non gerit vt expeditior sit. Hesiod. in Erg. Plut. in Cor. Luc. in Scytha, Athen. 12.

Ἄζωτος, idem Etym.

Ἀναζώννυμι vel ἀναζωννύω, idem quod Ζωννύω, cingo, præcingo, succingo. D. Pet. epist. 1. c. 1. ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας, succincti lumbos, i. habentes lumbos succinctos. ¶ Item reuoco emeritum apud Themistium.

Ἀποζωννύω, vel ἀποζώννυμι. discingo, zonam aufero. Aliquando autem idem valet quod exautoro: ob hanc rationem quòd Imperatores discingi iuberent eos quos exautorare volebant, & exautoratos dimittere ignominiosè. Herod. lib. 2. in oratione Seueri τοῖς τε προειληφόσιν ὑμᾶς στρατιώταις κελεύω ἀποζῶσαί τε ὑμᾶς, καὶ ἀποδύσαντας εἴ τινας περικεῖσθε ἐσθῆτας στρατιωτικὰς γυμνοὺς ἀποπέμπειν. Alibi, τό, τε Σεβήρου ὑπόδειγμα ὡς τοὺς Περτίνακα ἀποκτείναντας ἀπέζωσεν, εἰσῄει αὐτοὺς, exemplúmque Seueri subiit eorum in mentem qui eos exautorauit qui Pertinacem interemerant. Hinc ἀπεζωσμένος, exautoratus, vt ἀπεζωσμένοι δορυφόροι.

Διαζωννύω vel διαζώννυμι. cingo, præcingo, accingo. Luc. διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον. Idem. διεζωσμένοι τὴν ἐσθῆτα. Et διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην, accincti sumus acinace.

Διάζωμα siue διάζωσμα τό, cingulum, cinctus cinctus intermedius, Plutarch. in Phocione & de san. tuenda, Aristot. de hist. anim. lib. 1. sub finem, τῷ διαζώματι τοῦ σώματος, p[e]ctoris septo transuerso. Proprio nomine διάφραγμα appellatur. Vitr. lib. 5. διαζώματα & alibi præcinctiones in extructionib. theatricis vocat, quasi transuersa cingula & interiectas gradibus areolas: alij intelligunt coronides quibus contignationes discernuntur, aut quæ ornamenti magis, quàm alicuius necessitatis gratia adduntur. Plut. in Pericle, τὸ διάζωμα καὶ τοὺς ἄνω κίονας ἐπέστησε. Item subligaculum, bracha, apud Thuc. Item, temo.

Διαζωστὴρ ῆρος, ὁ, à quibusdam peculiari nomine vocatur duodecima dorsi vertebra. Poll.

Ἐπιζώστρα, balteus, ex Soph. vide Poll.

Καταζώννυμι præcingo, circumcingo.

Καταζῶσται, lora quibus ephippia & alia equis alligantur.

Παραζώννυμι, accingo. Plato lib. 8. de rep. καὶ μέγαν βασιλέα ποιεῖν, τιάρας καὶ στρεπτοὺς καὶ ἀκινάκην παραζωννύντα.

Παραζωστρὶς ίδος, ἡ, paruus gladius, pugio. Hesych.

Παραζώνη, pro balteo. ex 2. Reg. 18. Παραζώνιον. cingulū cum ense in vita Traiani. vel ensis quo præcingimur. Alij dicunt gladij genus esse quod ad zonam accingebatur. Παραζωνίδιον, ου, τό, idem cum Παραζώνιον videtur. Athen. l. 4.

Περιζώννυμι, circumcingo. præcingo. Nazianz. περιεζωσμένοι τὰς ὀσφύας, præcincti lumbis. 1. Reg. 2. περιεζώσαντο δύναμιν, accincti sunt robore.

Περιζῶσθαι dicitur etiam de athletis qui nudi subligaculo præcincti certabant. Paus. in Att. de Orsippo ὁ περιεζωσμένος ἐν τοῖς ἀγῶσι (κατὰ δὴ παλαιὸν ἔθος τῶν ἀθλητῶν.) Ὀλύμπια ἐνίκα στάδιον δραμὼν γυμνός. Dicitur etiam de coquis qui linteo se quopiam præcingere solent ne vestes maculent. Athenæus lib. 4. & 8.

Περίζωμα, quo circumcingimus aliquid. Poll. fascia circa ventrem. ventrale vocant Plin. & Vlp. Suidæ est tegumentum verendorum seu subligar, seu subligaculum, quo in scenis & balneis vtebantur. Plut. in Apophth. οἱ λόγοι σου περιζώματος ὄζουσι. subligaculum te olent. Coquis etiam tribuitur. Athen. lib. 7. Apud Bibl. interpretes vertitur aliquando lumbare, vt cap. 13. Hierem. aliquando pallium vt 3 Ruth.

Περιζωμάτιον, dimin. paruum subligaculum seu lumbare.

Περιζώστρα, ας, ἡ, cingulum, Romanis id fasciam esse scribit Pollux. vide & διάζωμα, ac περίζωμα.

Ὑποζώννυμι, succingo. Plut. καὶ παρέσεσθε [ἔφη] ἡμῖν ὑπεζωσμένοις ξίφη νόμους ἀναγινώσκοντες, nobis qui ensibus succincti sumus. Ὑπεζωκὼς τὰς πλευρὰς vel ὑμὴν vel χιτὼν, est ὑπόζωμα, membrana costas succingens. Gal. ad Glauc. Pro septo transuerso posuit Alex. Aphr. probl. lib. 1. ὁ δὲ ὑπνωτικὸς τοῦ ὑπεζωκότος καὶ τοῦ πνεύμονα ῥαίνουσι.

Ὑπόζωμα, idem quod διάζωμα. septum transuersum: idem quod ὑπεζωκὼς τὰς πλευρὰς χιτὼν, siue ὑμὴν præcordia vertit Gaza apud Arist. lib. 4. de part. anim. Itémque ὑποζώματα, nauium firmas trabes continentes molem illam, vocauit Plato in 10. de rep. Sic Athen. de naui Philopatoris, ὑποζώματα δὲ ἐλάμβανε δώδεκα, zonas perpetuas duodecim. Ὑπόζωμα pars media gubernaculi siue claui, quæ & φθεὶρ & ῥίζα. Poll.

Composita ex Ζώνη: sine præpositione.

Ἄζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine zona est, qui zonam nō habet. Seruius illa verba Æn. 12. *Et dis communibus aras*, explicans, deos cōmunes esse scribit qui ἄζωνοι dicantur, i. qui certi certas non habeant partes, sed generaliter ab omnibus colantur & ex numero eorum esse matrem deûm, cuius potestas in omnibus sit zonis. vide & Μονόζωνος, paulò pòst.

Ἁλίζωνος, mari cinctus. in Athen. epigr.

Βαθύζωνος, altè seu profundè succinctus. Il. ι. Τέκνα δ' ἔτ' ἄλλοι ἄγουσι βαθυζώνους τε γυναῖκας. Quidam hoc epitheton barbaricarum esse mulierum voluerunt: Pindaro tamen Isthmion 6. sunt βαθύζωνοι κόραι puellæ eleganter cinctæ.

Εὔζωνος, benè cinctus, eleganter cinctus, vt εὐζώνοιο γυναικὸς apud Hom. At vir εὔζωνος, expeditus, ex Thuc. lib. 2. Et Xen. pæd. 4. ὡς δὲ εὔζωνοί τε καὶ ταχὺ ἐπορεύοντο, εἰκότως πολλὴν ὁδὸν ἤνυσαν, expediti & celeriter, Sic Plut. in Alexand. de militum copiis, καίπερ εὐζώνων πρὸς τὴν μάχην παρεσκευασμένων. In Pelopida autem πενίαν εὔζωνον καὶ κοῦφον, dixit idem Plut. Εὔζωνος alicubi absolutè ponitur pro εὔζωνος ἀνὴρ, expeditus miles. Plut. in Demet. καταλιπὼν δύναμιν ἐν τῇ Μεγαρικῇ, προῆλθεν, εὐζώνους τινὰς ἔχων σὺν αὐτῷ.

Ἰόζωνος, & πορφυρόζωνος, violaceo seu purpureo cingulo circundatus. Hesych.

Λιπαρόζωνος, nitidam & splendidam (ac veluti vnctam) zonam habens. Eurip. in Phœn. Λιπαρόζωνε ἀλίου θύγατερ σελαναία. Solis splendore cincta filia Lucina.

Λυσίζωνος, zonam soluens. Ἄρτεμις autem est cognomento λυσιζώνη, cui consecrabant cingula mulieres de primo puerperio, de qua Apol. Arg. 1. ᾗ ἔπι μούνῳ Μίτρην πρῶτον ἔλυσε γυνὴ ὕστατον.

Μονόζωνος, vnicā zonā habēs. Μονόζωνοι apud Suid. dicūtur οἱ τῆς μιᾶς τοῦ στρατιωτικοῦ, οἱ μὴ ταὐτὸν τοῖς ἄλλοις ζωστῆρα φοροῦντες. vel ἀσύντακτοι καὶ ὥσπερ εἰ λῃσταί. Apud eundem μονόζωνοι sunt οἱ ἔφοδοι βάρβαροι ἢ ἀπελάται μάχιμοι. Apud Hesych. verò dicuntur speculatores hostium, aut μάχιμοι, qui & μονομάχοι dicuntur. Vocabulum est apud Græcos bibl. interpretes vsitatum. Lat. verterunt latrunculos 4. Reg. 13 & Iob. 19.

Οἰόζωνος, Soph. ἄνδρ' ἐν οἰόζωνον, vnum absque comitatu virum quidam existimârunt hoc verbo significari cum quem μονόζωνον vocârunt, i. latronem.

Ζώπυρον, vide in Ζέω. Ζῶον, &c. vide in Ζάω.

ΖΩΡΟΣ, οῦ, ὁ, merus, meracus, vt Ζωρὸς οἶνος, ζωρὸν μέθυ vinū meracum seu merum. apud Apollon. & Ζωρὸν πόμα. in Epigr. potus meracus. Et Ζωρὸν δέπας, itidem in Epigr. Frequentius vtuntur compar. Ζωρότερος. Antiphanes apud Athen. lib. 10. Πίνειν ζωρότερον χαιρήμενον οἰνοχόει. Diosc. οἴνου ἀκράτου ζωροτέρου πόσις, vini meracioris potus. Dicitur & Ζωρότερον πιεῖν, itē κεράσαι, (subintelligendo οἶνον, siue ποτὸν, aut πόμα) bibere meracius. Il. ι. Herod. apud Eustat. ἐπεὰν ζωρότερον βούλωνται οἱ Σπαρτιᾶται πιεῖν, Ἐπισκύθισον λέγουσιν, ὡς ἀπὸ τῶν Σκυθῶν. Et Luc. in Tim. τοῦ ζωροτέρου δὲ χαίρει μάλιστα. Superl. Ζωρότατος. vt Ζωροτάτη μανίη in Epigr. ¶ Quidā Ζωρὸς quasi Ζωερὸς dictum voluerunt, vt sit viuacior potus, vi sua per mixturā nondū priuatus. ¶ Ζωρὸς quidam exposuerunt etiam εὔκρατος, contraria significatione. Athen. lib. 10. Ex Theophr. Αἶψα δὲ θνητὰ φύοντο τὰ πρὶν μάθον ἀθάνατ' εἶναι, Ζωρά τε τὰ πρὶν ἄκρητα, διαλλάττοντα κελεύθους.

Composita.

Ἄζωρος, Hesych. est ὁ ἄκρατος οἶνος, vinum bene temperatum.

Εὔζωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene merus, bene meracus, idem quod Ζωρός. Eurip. εὔζωρον μέθυ, vinum meracum. Aristoph. in Concion. Τὸν οἶνον εὔζωρον φιλοῦσ' ὥσπερ πρὸ τοῦ. Et εὔζωρος κύλιξ apud Plut. in Theseo. Luc. in Lex. ὕδατι ἀεὶ εὐζωροτέρῳ ὑποπιαζόμενοι. Irregularis compar. est εὐζωρέστερος, apud Athen. lib. 9. Πίνειν τε πολλὰς κύλικας εὐζωρεστέρας.

Μελίζωρον, ου, τὸ, melicratum, aqua mulsa. Nic. in Alex. Μελίζωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, meri mellis gustu præditus, idem in Ther.

Ζῶσις, Ζωστὸς, &c. vide in Ζώννυμι.
Ζωτικὸς, ζώω, ζωώδης, ζώωσις, Ζωωτὸς, vide in Ζάω.

H Nota est septimæ apud Græcos literæ, quam appellant ἦτα. ¶ Est & numeralis nota significans octo: ab ima autem sinistri lateris parte acuti accentus apice notata declarat octo millia: hoc modo. H, seu η. ¶ Pro spirituum etiam & accentuum variatione significatum variat, hoc modo H (cum tenui oxyt.) & poeticè ἠέ, aut, vel, siue. Il.α. Η Αἴας ἢ Ἰδομενεὺς, ἢ δῖος Ὀδυσσεὺς. Η σὺ Πηλείδη. Xen. Pæd. 1. ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ ἔχοντες μάχαιραν ἢ κοπίδα. Idem l. 1. δοκεῖν εἶναι ἀγαθὸς ἢ ἱππεὺς ἢ ἰατρὸς ἢ αὐλητὴς, ἢ ἄλλ' ὅτιοῦν. ¶ Item, alioqui. Xen. ἔργον γὰρ ὡς ἀμαθὴ λαβεῖν, ἢ ἐλεγχθεὶς γελοῖος ἂν. in hac signif. reperitur & circumfl. apud Hom. ¶ Sæpe significat an, tum in interrogatione, tum extra interrogationem, in interrogat. vt apud Plat. polit. 1. βλεπτόμενοι δ' οἱ ἵπποι βελτίους ἢ χείρους γίνονται; Sic Il.ο. ver. 504. Η ἔλπεσθ' ἢν νῆας, &c. an speratis? Et Xen. Pæd. 3. πότερον τὴν ἀρχὴν, ἢ ἄλλον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ. Sic Plat. de rep. l. 2. ἢ οὐ δοκεῖ σοι extra interrog. vt Il.ε. & α. & alibi. Et apud Laert. in Arcel. εἰπόντος ἢ δοκεῖ αὐτῷ σοφὸς ἐραστὴς εἶναι, quum dixisset an non videretur. ¶ Item quàm, in comparatione. Il.ο. Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἢ βιῶναι &c. Dem. in orat. ad Philip. epist. μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὑτὸν ἀράμενον. interdum vacat post comparatiuum, apud Thuc. interdum & pro ἀλλὰ, item pro καὶ poni existimatur, apud eundem, itidémque apud Hom. Aliquando ἢ pro μᾶλλον ἢ, potius quàm: vt Il.α. Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Aristoph. in Neb. εἰκὸς δὲ μάλιστα τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τι κλάειν, par est pueros potius quàm senes flere. ¶ Item, nisi, vel quàm quòd, vt Plat. in Hipp. τί οἴει ὦ Σώκρατες ἄλλο γε ἢ ἀδικοῦντας ἐᾶν, &c. quid aliud causæ fuisse putas, nisi quod hoc præstare nequiuerint. Et Ioh. 13 ὁ λελουμένος οὐ χρείαν ἔχει ἢ τοὺς πόδας νίψασθαι. ¶ H, vox est reprimentis & desistere aliquem iubentis. Aristoph. in Nub. ἢ ἢ σιώπα μηδὲν εἴπης νήπιον, à à tace, vel ha ha sile.

Ητι, pro ἢ, aut, siue, Il. τ. Δῶρα μὲν αἴ κ' ἐθέλῃσθα παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικές, ἤτ' ἐχέμεν, παρὰ σοί.

Ηκεν pro ἢ, aut, vt Od. δ. v. 80. Ανδρῶν δ' ἤκεν τίς μοι ἐρίσσεται ἠὲ καὶ οὐκί. item an. vt Odyss. α. Αλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. Ηκεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἦε καὶ οὐκί. Disiunctè etiam inuenitur ἤκεν.

Ητι, an. Od. γ. Η τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε. Sed diuisim etiã reperitur scriptũ ἤ τι. Pro nunquid, apud Aristoph.

Ηὲ, poeticè pro ἢ, aut, siue. Iliad. ο. νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι. item an, sæpe itidem apud Hom. & cum interrogatione & sine interrogatione. vt Il.π. & Od.λ.

Ηέπερ, idem quod ἤπερ, quàm Il.α. ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν.

Ητοι aut, siue, cui subiungitur ἢ. vt Thuc. 1. αὐτοὶ ἤτοι κρίνομέν γε ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα. Luc. Ητοι κατὰ σῶμα ἢ κατὰ ψυχήν. Sæpe etiam οὐ præponitur. Apud poetas pro μέν. quidem vt Il. ζ. & γ. Interdum dicitur Ητοι μὲν, cui subiungitur δὲ, aut ἀλλὰ δὲ, aut αὐτάρ. Aliquando Ητοι ponitur pro, certè, sanè, profectò, vel equidem, item videlicet.

Ηγουν, idem quod ἤτοι siue Hesych. Item, videlicet, i. vt apud gram. κήδομαι, ἤγουν φροντίζω.

Ηπου, idem quod ἢ (vacante που) aut, vel. Plato epist. 7. νῦν δὲ ἢ πού τις δαίμων ἤ τις ἀλιτήριος ἐμπεσὼν ἀνομίᾳ. Ponitur pro ἢ, i. quàm. Plato lib. 3 de leg. πολὺ μᾶλλον ἤπου τις ἄνθρωπος, multò magis quàm quisquam homo.

Ἦ (cum tenui & circumflexo) certè, profectò. Il.α. ἦ γὰρ ὀΐομαι ἄνδρα χολωσέμεν, profectò enim arbitror. Iungitur & cum his particulis, δὴ, που, μὴν, τε, atque aliis multis apud poetas, qua sum alterutram vacare quidam existimarunt. ¶ Ἦ, interrog. vtrum, an Soph. ἢ σὺ φὴς ἄγειν. Iungitur etiam particulæ ἄρα, idque ἐν παραλλήλω. vt Il.α. Ἦ φάς, ἢ ἄρα δή τις ἔσαι θεαί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ, &c. Interdum ῥα ei subiungitur: vt Il.ε. v. 421. Ζεῦ πάτερ ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι ὅττι κεν εἴπω interdum καὶ: vt Soph. in Aiace, ἦ καὶ φίλη δ' ἐσπούνεσα πρὸς καιρὸν πονῶ interdum pro ἦν pro ἔφη ponitur, vt ἦν & ἦς pro ἔφην & ἔφης à φημί. ¶ Item Atticè pro ἤμην & ἦν ab εἰμί, apud Aristoph.

Ἦπου itidẽ pro ἦ ponitur: i. certè profectò, equidẽ, vtiq., nimirũ, nempe, Il. γ. v. 44. Ἦ που καγχαλόωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ, vtiq. ridet Græci. Sic & Soph. in Aiace. Aristoph. in Pluto & in Nub. & Plato in Phæd. ¶ Interdum seruit comparationib. præcedẽte εἰ vel που ac tum exp. multo magis apud Dem. Lys. Isocr. Xen. & alios. Significat & multò minus, nedũ, nullatenus. apud Plut. Athen. & Iulianum. ¶ Interrogationi etiã seruit, vt nempe apud Lat. pro. vt: ũ. an, anne. Plato lib. 10. de rep. οὐδὲ γάρ τοι αὐτὸς πάνυ ξυνιέναι τί βούλει; εἶναι ἤπου ἄρ, ἔφη, ἐγὼ ξυνήσω; vtrũ igitur ego intelligam, quum tu non intelligas: Dem. in Tim. εἰ τοίνυν στρατεύειν μὴ ἐξείη ἤπου νόμον γε θεῖναι τοιοῦτον πρᾶγμα ἔχοντα εἰσφέρειν, an licebit anne, vtrum, Λοιπὸς ἢ καὶ ἀθλίους δεῖν; Alioqui ἤπου οὐ significat vtrum non, annon, nónne. Isocr. ἐπειδὴ τοὺς τῷ λόγῳ μόνον ἡμῶν διαφέροντας ἀποδοκιμάζομεν, ἤπου τοὺς τῷ βίῳ παντὶ ἐλαττουμένους, οὐ φαύλους εἶναι φήσομεν;

Ητε, pro ἤ dicunt poetæ, vacante τε, i. profectò, vtique, nimirum, scilicet, nempe, Il.ε. v. 201. & 350.

Ἡ (cum aspero) fœminini generis articulus præpositiuus, cuius masc. ὁ, neutr. τό. Vide Ο΄.

Ἥ (aspiratum & oxyt.) articulus est subiunctiuus fœminini generis, cuius masc. est ὅς, de quo vide suo loco. ¶ Interdum est pron. possess. tertiæ personæ apud poetas pro ἑὴ, sua ex masc. ὃς pro ἑὸς suus. ¶ Est & relatiuum pronomen pro αὐτή, vt ὅς pro αὐτὸς: interdum demonstratiuum pro αὕτη, hæc, ab οὗτος, vt Od. ξ. v. 59. ἣ γὰρ δμώων δίκη ἐστί.

Ἧ siue ᾗ (cum subscripto, cum aspero & circumflexo) qua ratione, quo pacto. vide in ὅς. Interdum est tertia persona præs. coniunct. ab ἦμι seu εἰμί.

Ἡα, vide in ἤιον. Ἡβαιὸς, vide in βαιός.

ΗΒ Ἥβη, ης, ἡ, pubes, i. pili qui pudendis succrescunt; itémque locus in quo succrescunt: item ætas qua succrescere incipiunt. pubertas. Xen. apomn. 2. ἐπεὶ ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὡρμᾶτο, quum primùm pubesceret. Apud Homer. & Hesiod. ἥβης ἄνθος. & apud Soph. ἀκμὴ ἥβης. Apud Xen. Hell. 3. οἱ δέκα ἀφ' ἥβης, qui ante annos decem pubertatem excesserunt, qui decimum a pubertate annum agunt. Iumentis etiam tribui ab Hesiodo, testatur Eust. itidémque plantis, quòd ἡβῶσαι dicantur πρωϊμίδες ab Hom. ¶ Est & dea pubertatis. Il.ε. Et Hesiod. in Th. Eust. ab ἥβα deducit, vnde ab Hom dicitur χαρίεσσα ἥβη. Od. λ.

Ἡβηδὸν, aduerb. iuueniliter, puberum more, petulanter apud Herodot. Accipitur etiam pro καθ' ἡβῶντας, per totam pubem, complectendo totam pubem. apud Herodot. in Erat. Et apud Luc. ἐγὼ δὲ κέλομαι πάσιν ἡβηδὸν οἰμώζειν.

Ἡβάω, & ἡβάσκω f. ήσω, & ἡβώω poeticè, pubesco, adolesco. Od. ξ. Xen. pæd. 8. & Thuc. lib. 5. Item metaphoricè, apud Euripid. ἡβᾷ σοι κακόν, malum tibi adolescit, i. inualescit, crescit.

Ἡβητήρ, ῆρος, ὁ, qui pubescit, puber. in Epigr.

Ἡβητήριον, ου, τὸ, exp. ludus literarius, locus exercitij literarij adolescentum. Exp. etiam, locus amœnus, comparatus ad conuiuia agitanda (quales ferè villæ apud Rom. aut gymnasia, vt quidam volunt) Plut. in Pomp. Athen. lib. 10.

Ἡβητής, οῦ, ὁ adolescens, qui pubescit, puber. Ἡβητικὸς, ἡ, ὸν, iuuenilis Xen. Hell. 5.

Ἡβητριον, per syncopen pro ἡβητήριον, Hesych. A Suid. exp. diuersorium. At ἡβητριον, eidem Suidæ est delubrum, simulacrum è ligno, lapidéve.

Ἡβυλλιάω, ῶ, pubesco, adolesco, idem quod ἡβάω, sed comicorũ ferè proprium est. Aristoph. in Ran. & apud Athen. l. 6.

Composita.

Ἀκρήβος, ὁ, ἡ, & ἀκρήβης, ου, ὁ, qui est in summo pubertatis, qui est in prima pubertate, vel qui primam pubem habet. Theocr. idyll. 8.

Ἄνηβος, ὁ, ἡ, qui pubertatem nondum attigit. Theocr. ibid.

Ἀνηβάω, ῶ, repubesco, reiuuenesco. Theognis, ἐγὼ ἀνηβῷμι δὶς φίλε πρὸς θεῶν. Xen. pæd. 4. ἀνηβήσαι πάλιν δοκεῖ μοι. Per metaphoram, recreo, renouor, reuigesco, vt Plut. de libr. inst. μόνος γὰρ ὁ νοῦς παλαιούμενος ἀνηβᾷ.

Ἀνηβητήριος, ου, ὁ, repubescẽs, reuigescẽs Eurip. in Andr. ἀλλ' ἀνηβητήριαν ῥώμην ἐπαρᾶ λαμβάνειν, recolligẽdus animus est, reuocandum in præcordia pectus.

Decomp. Συνανηβάω, simul reiuuenesco, seu renouor & reuigesco. Themist.

Ἄφηβος, qui pubertatem excessit.

Ἀφηβάω, q. d. depubesco, ex pubertate egredior. vnde ἀφηβηκὼς, apud Suidam, τὴν ἥβην ὑπερβεβηκὼς γηραιός. Et Ionicè ἀπηβηκὼς pro eodem.

Ἔνηβος, qui in pubertate est, puber, qui decimumquintum annũ egressus est.

Ἐνηβητήριον ου, τὸ, locus amœnus in quo conuiuia agitantur, seu ad conuiuia agitanda & genio indulgendum comparatus, quales erant villæ apud Romanos. Idem quod ἡβητήριον. Herodot. in Eut.

Ἔξηβος, qui pubertatem excessit. Aeschyl.

Ἔφηβος, qui ad pubertatem peruenit: seu qui in ipsa est pubertate & pueritiam excessit, puber, adolescens vsque ad virilem ætatem. Xen. pæd. 1. ἤδη εἰσελθεῖν εἰς τοὺς ἐφήβους. Laert. ἐξ ἐφήβων ἐγένετο, excessit ex ephebis. ¶ Dicebatur etiam poculum quoddam. Athen lib. 10 & 11.

Ἐφηβότης, ητος, pubertas. Theophil. inst. ciuil. Ἐφηβία, ἡ, idem. Artemid. Onirocr. 30.

Ἐφηβικὸς, ad ephebos seu puberes pertinẽs. vt ἐφηβικὴ παιδεία apud Poll. Item Ἐφηβικός, in theatro locus qui ephebis attributus erat ad spectandum schol. Aristoph. & Pollux.

Ἐφηβικὸν, neutr. gen. ipsi puberes, ipsa pubes. Luc.

Ἐφηβεῖον, ου, τὸ, ephebeum, Vitr. lib. 5. c. 11.

Ἐφηβεύω, pubertatem ago, pubesco, seu puber sum. Artemid. Onirocr. 1 Ἐφήβευσις, q. d. pubescentia: ipse actus pubescendi seu pubertas, adolescentia: idem ἐφηβεία. Epigr.

Ἐφήβαιον, ου, τὸ, pubes, pecten. id totum quod est ab hypogastrio vsque ad pudenda. Dioscor. lib. 1. c. 3. Expon. alio nom. e ventrale, velamentum pudendorum.

Ἐφηβάω, pubesco, adolesco, vel q.d. superpubesco. Xen.pæd.6.

Decomp. Ἐξέφηβος, qui pubertatem excessit.

Μελλέφηβος, qui pubertatem ingressurus est, pubertati proximus, apud Eust.

Συνέφηβος, qui vnà pubescit, pubertatis & adolescentiæ socius, æqualis.

Συνεφηβεύω, vnà pubesco seu adolesco. Plut. in polit. præc.

Καθηβάω, pubesco.

Decomp. Ἐγκαθηβάω, idem. vel pubesco in, iuuenesco in, pubertatem consumo. in Eur. in Hipp. Cor. Ὡς ἐγκαθηβᾶν πόλλ' ἔχεις δι' δαίμονα quàm multa habes in quibus pubertatem beatè transigere licet.

Λαθήβης, ου, ὁ, iuuentæ oblitus seu immemor. de grandæuo cui in extrema senecta iuuentæ nulla memoria superest. Est enim ea ætas obliuiosa. Hesych.

Πάρηβος, qui pubertatem excessit, cuius ætas defloruit. Epigr.

Παρηβάω, pubertatē transeo, florentes annos egredior, vigorem ætatis exuo, idem quod παρακμάζω. Laert. Item pro cōsenescere & è flore ætatis egressum in senectutem vergere. Thucyd. ὑμεῖς ἢ παρηβήκατε, cōsenuistis. Luc. λημῶσι δὲ καὶ ἀμβλυώττουσι καὶ ἐγκεκώφωνται τὰ ὦτα καθάπερ οἱ παρηβηκότες.

Πρόσηβος, adolescens, puber, qui pubertatem iam attigit.

Πρωθήβης, ου, ὁ. & πρώθηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui primos pubertatis annos agit seu ingreditur, puber, adolescens. Id.θ. Od.θ.

ἩΓΕΌΜΑΙ, οῦμαι, F. ἡγήσομαι, Præt. ἥγημαι, duco. dux sum viæ, seu præeo me ducem viæ, præeo. Cum accus. Od. ο. ἄστυ δ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι. Synes. ἡγήσαντο τὴν δι' αὐτοῦ τῆς πολεμίας. Herodotus dixit ἡγεῦμαι τὴν ὁδόν. Cum præpos. vt Il. χ. v.101. Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι. Sic ἡγοῦμαι εἰς τὸ θέατρον, Æschin. Cum aduerbio ἡγοῦμαι ἄλλοσε, duco aliò, ex Xen. Cū dat. vt Aristoph. in Pluto. Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα. Cū ἄλλος δ' ἀκολουθεῖ. Sic e cauſa. vt Thuc 3. ὁ μὲν ἡγεῖται, μελλον ἡ δ' ἐφεπομένη. Sic Polyb. τὰ μὲν ἡγεῖται, τὰ αὐτὰ δὲ πάλιν ἕπεται. Sic Latinè dicitur, præire & sequi. Itē dux sum i. imperator ducto, prælium. Cū genit. vt Il. β. παφλαγόνων ἡγεῖτο. Thuc. 3. Λακεδαιμονίων ἡγήσαντο. Dem. οὐδ' ἵνα στρατιωτῶν ἀπόλεσεν ἡγεμὼν ὑμῶν. Interdū cū dat. vt ἡγεῖσθαι Μυσοῖς, apud Hom. Et Isocr. ἡγεῖσθαι στρατείας. Item generaliter præsū. vt ἱκανὸς ἐστὶ τῆς πόλεως ἡγεῖσθαι. Isoc. in Euag. ἡγούμενος τῶν ἡδονῶν imperās voluptatibus. Res etiā aliqua dicit ἡγεῖσθαι i. præcipua esse, vt exp. apud Dem. τὸ ἡγούμενον καὶ τὸ μέγιστον. ¶ Itē duco existimo. Plat. de leg. ἀλλ' ἡγοῦμαι παῖδας μᾶλλον εἶναι περὶ τὴν συνήθειαν τῇ πόλει. Apud Thuc. li. 2. καὶ ἐν τῷ ἔργῳ κόσμον καὶ σιγὴν ἀεὶ πλεῖστον ἡγεῖσθαι ducite plurimi, vel facite plurimi. Sic περὶ πλείστου ἡγεῖσθαι. Isocr. Et περὶ οὐδενὸς ἡγεῖσθαι, Lys. nihili facere.* Ab ἄγω deductum esse videtur.

Ἥγημα, ατος, τὸ, ductus, consilium, Suid.

Ἥγησις, εως, ἡ, ductus, principatus.

Ἡγητήρ, & Ἡγήτωρ, ορος, ὁ, ductor. Il. β. Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες. Argiuorum ductores. Il. γ. Τρώων ἡγήτορες.

Ἡγήτειρα, fœm. gen. ductrix. in Epigr. Ἡγητρία idē. Item (vt scribit Eust.) παλάθη τις ἡ πρώτη πεμπομένη ἐν ταῖς πομπαῖς.

Ἡγητορία, ἡ, principatus, Suid. Item apud eundem Psello est τῶν σύκων ἡ παλάθη, pro quo apud Hesych. & Athen. scribitur ἡγητρία.

Ἡγηλάζω, duco, præeo. Od. ρ. Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει malus malum ducit. malus malo præit. Eustathius scribit apud antiquos præter ἄγειν esse δίαγειν, φυλάσσειν, πρεσβεύειν, deriuari autem ab ἄγειν & ἐλᾶν, facto inde ἀγηλᾶν, & ex eo ἡγηλάζειν.

Ἡγεμὼν, όνος, ὁ καὶ ἡ dux. Interdū cum genit. vt apud Xen. ὁδοῦ λαβεῖν ἡγεμόνα. Item metaph. pro eo qui præest, vt & Lat. dux & autor. vt τῆς ἀποικίας ἡγεμὼν apud Plut. Syn. ep. 137 ἐγὼ θεὸν ἡγεμόνα τῶν πράξεων λογίζομαι, huius rei causam diuino numini attribuēdam cēseo. Item dux exercitus, ductor, imperator. Thuc. lib. 8. ἔχοντας ἡγεμόνας τῶν πάνυ στρατηγῶν. Sic & Il. β. Item princeps. Plat. in fine epist. 6 καὶ τὸν τῶν πάντων θεὸν ἡγεμόνα, τῶν τε ὄντων καὶ μελλόντων. Interdum præses seu præfectus cum variis genit. Interdum & sine adiectione magistratus. apud Plut. qui etiam scribit in Romulo, Romanos appellasse patres cōscriptos quos Græci ἡγεμόνας suo etiā tēpore vocarēt.

Ἡγεμονὴ, ἡ, principatus imperium ex Plat. in Tim.

Ἡγεμονὶς, ίδος, ἡ, imperatrix, quæ principatum obtinet. vt ἡγεμονὶς πόλις. Roma Appiano. ἡγεμονὶς αἴσθησις, Phil. sensus qui principatum inter cæteros obtinet.

Ἡγεμόνιος, Mercurius cognomento dictus, quòd viæ sit dux. Aristoph. in Pluto.

Ἡγεμονία, ἡ, imperium, quod obtinent qui imperatores seu duces vocantur. Thuc. 4. & 7 & Plut. in Cam. Alicubi est potius ipsum imperatoris munus, seu ars imperatoris: vt apud Phil. ἀρεταῖς δὲ ταῖς ἐν ἡγεμονίᾳ πάντων ἄριστος, apud Æschinem ἡγεμονίαν τῶν δικαστηρίων λαμβάνειν imperium & iurisdictionem accipere. Item generaliter, pro imperio seu principatu. apud Thuc. Isocr. Æsch. & alios. apud Herodianum exponitur & præfectura. Item magistratus.

Ἡγεμονικὸς, οῦ, ὁ, imperatorius, ad imperatorem pertinens, imperatori conueniens. Phil. de vita Mosis li. 1. apud Plut. (teste Budæo) est prætorius vir: item, ordinum ductor. Syn. autem, qui imperare nouit. Item principatum obtinens aliqua in re, princeps. Philo de mundo, ἐν τῷ σώματι τὸ ἡγεμονικώτατον ὄψις ἐστιν, ἐν δὲ τῷ παντὶ ἡ τοῦ φωτὸς φύσις. Et substantiuè τὸ ἡγεμονικὸν, principatus animi. Laert. in Zenone. Et Cic. 2. de nat. deorum. Item τὸ ἡγεμονικὸν πνεῦμα. Greg. pro spiritu principali.

Ἡγεμονικῶς, imperatoriè, vt imperatorem decet. Item, vt decet virum principem, Plut. in Pericle.

Ἡγεμονεύω, sum dux (viæ) Il. ο. Τῇ ῥα μὲν ἦκεν δ' ἡ εὐκέλαδος ἡγεμονεύεις. Et cum accus. Od. ζ. ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω. Apoll. Argon 2. δαίμων ἕτερον πλόον ἡγεμονεύει. Et cū genitiuo apud eundē στόλου ἡγεμονεύειν, ductor esse classis. cū datiuo personæ *pro* ductorē esse seu ducē, i. imperatorē: vt Il. β. Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε. Thuc. l. 3. ἡγεμονεύεσθαι ὑφ' ἡμῶν, imperio nostro parere, regi à nobis. Ἡγεμονεία, ας, ἡ, principio, principatus.

Ἡγεμονέω, ῶ, principatum teneo, apud Plat.

Ἡγεμόσυνον, ου, τὸ, præmium ducendi.

Ἡγεσία, ας, ἡ, præitio, principatus.

Ἡγέτης, ου, ὁ, ductor, dux. idem quod ἡγεμὼν, Suid.

Composita.

Ἀφηγοῦμαι, pro ἡγοῦμαι, duco. sum dux. præeo. Xen pæd. 2. ἵνα ἐπιδείξωνται καὶ ἕπεσθαι καὶ ἀφηγεῖσθαι. Sic Arist. περὶ τῶν θαυμασίων. Item dux sum in re militari. vt ἀφηγεῖτο ἑκάστης στρατείας ἀνήρ. ex Macchab. Item *pro* ducem esse, i. principem: vt ἀφηγεῖσθαι τῆς σχολῆς, Laert. in Xenocr. & in Lacyde. Hinc ca..., apud Plut. in Numa, ἀφηγεῖσθαι δεικνύντες ἀναπαυθῶσι, regnare. Item pro adducere summum magistratum in ædes vbi delitescit qui in carcerem abducēdus est. Vide Poll. li. 8. ¶ Item, narro, commemoro (qua in sign. vsitatius est διηγέομαι) Herodot. in Clione, ἀπηγέεσθαι πᾶν τὸ γεγονὸς, rem sicuti acciderat, narrauisse.

Ἀφηγήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ dux viæ. Hesych.

Ἀφήγημα, narratio διήγημα. Greg. Ἀφηγηματικὸς, narratiuus apud Gazam. Ἀφήγησις, idem quod ἀφήγημα.

Ἀφηγητὴς narrator, aut etiam dux viæ.

Decomp. Ἀξιαφήγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, (pro quo apud Herod ἀξιαπήγητος) narrari dignus, i. memoratu dignus, memorabilis.

Προαφηγέομαι, antè enarro, prius expono. Synes. epist. 66.

Διηγοῦμαι, narro, cōmemoro. Luc. de hist. scribenda ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῆται καὶ μακρὸς εἶναι δοκῇ σοι τὰ πράγματα ἐννόησον. Isoc. dixit etiam διηγοῦμαι περὶ τούτων, dissero de his.

Διήγημα τὸ, narratio, quod narratur, apud Greg. sæpe est rei expositio, commemoratio.

Διηγηματικὸς, q.d. narratiuus, ad narrationem pertinens. Item, qui narrationibus delectatur, vel (vno verbo) fabulator. sermocinator, vt apud Arist. Eth. 3.

Διηγηματικῶς, q.d. narratiuè. Διηγημάτιον, narratiuncula.

Διήγησις, narratio, commemoratio. Sed longior est quam διήγημα, à quo ita eā differre tradit. Aphr. vt ποίησις à ποίημα.

Decomp. Ἀδιήγητος, narrando inexplicabilis, inenarrabilis. Xen Pæd. 8.

Αὐτοδιηγούμενος, ipse ex sua persona narrans, commemorās, *hoc est*, αὐτοπροσώπως διηγούμενος, vt in μονοπροσώπῳ ποιήσει fit, Diog. in Laert. in Tim. Αὐτοδιήγητος, ab ipso seu per se narratus, ab ipso autore commemoratus, nullis aliis interloquentibus. Diog. Laert. ibidem πρῶτον δὲ τῶν βιβλίων αὐτοδιήγητον ἔχει τὴν ἑρμηνείαν. τὸ δὲ δεύτερον καὶ τρίτον ἐν διαλόγου σχήματι. i. ex autoris persona res indicat.

Δυσδιήγητος, enarratu difficilis.

Ἐκδιηγέομαι, οῦμαι, enarro. pernarro, totum narro. Ἀνεκδιήγητος, inenarrabilis, qui enarrari non potest. Ἀνεκδιηγήτως inenarrabiliter. Ἐπεκδιηγέομαι, οῦμαι, insuper commemoro vel enarro, insuper explico ampliúsque edissero. Plat. in Phæd.

Ἐπεκδιήγησις, geminata narratio. Basil in Hexaem. homil. 4.

Ἐπιδιήγησις, repetita narratio. Vide Quint. l. 4. c. 2. & Arist. rhet 3.

Εὐδιήγητος narratu seu pernarratu facilis. Isocr.

Παραδιηγέομαι, οῦμαι, obiter narro, exponóque. Plut. in vita Hom. & Arist. rhet. 3.

Παραδιήγησις, narratio quæ fit obiter atque in transcursu. Quintil. lib. 9 c. 2.

Προδιηγέομαι, οῦμαι, antè enarro & expono, prænarro. προδιήγησις, q. d. enarratio, præparatio ad narrationem, apud Herm. & Arist. rhet. 3.

Εἰσηγοῦμαι, cōsilio meo alicui velut præeo, consilium do aliqua de re, suadeo. Dicitur autem εἰσηγοῦμαι τοῦτο, vel εἰσηγοῦμαι σοι τοῦτο item εἰσηγοῦμαι περὶ τούτου: interdum & cū infinitiuo, nec non cum ὅπως. Dem. Xen. Thuc. Isocr. Plut & alij. Εἰσηγοῦμαι τοῦτο exponitur etiam, autor sum huius rei, principium & originem do huius rei. Exponitur etiā, instituo: vt Plut. in Apophthegmatis de Lycurgo καὶ τῶν χρεῶν ἀποκοπὰς εἰσηγησάμενος.

Εἰσηγεῖσθαι, sicut & ὑπάρχειν. exp. etiam exemplum præbere, item præire, præmonstrare. Apud Athenæum θεὸν εἰσηγήσατο Ἀλέξανδρον, quidam exp. introduxit Alexandrum esse deum. Apud Plat. in symposio, ἐγὼ ἂν πειράσομαι ὑμῖν εἰσηγήσασθαι

σασθαι τὴν δύναμιν αὐτοῦ τοῦ θεοῦ. ὑμεῖς δὲ τῶν ἄλλων δι' ἀσθενείας ... expon. explicare.

Εἰσήγησις, suasio, admonitio. Theodorit. in Eccles. hist. item παραίνεσις. Hesych.

Εἰσηγητὴς, suasor, monitor. item autor, vt εἰσηγητὴς ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων. Luc. in Anacharſ. Apud Athen. εἰσηγητὴς ἐγένετο τρυφῆς, quidam exp. introduxit luxum.

Εἰσηγητήριον, tempus quo quis ad magiſtratum gerendum aut ad fungendum ſacerdotio velut introducitur. Heſych.

Decomp. Ἐπεισηγοῦμαι, inſuper introduco.

Ἐξηγοῦμαι, dux ſum, præſum. Il. β. Τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω οἷσί περ ἄρχει, Τῶν δ' ἐξηγείσθω, κοσμησάμενος πολιήτας. Thucydides quoque vſurpat pro præeſſe, item regere, moderari, & ducem ſe præbere aliqua in re. Exponitur & adminiſtrare apud eundem, vbi iungitur accuſatiuo. Et ἐξηγουμένη, præſes & arbitra, apud Galen. ¶ Ἐξηγοῦμαι τὸν νόμον, præeo legem, i. præeo legis verba. apud Demoſth. de falſa legatione. ¶ Ἐξηγοῦμαι, autor ſum, cenſeo. vt apud Xenophontem Pæd. 7. & 8. οἱ μάγοι ἐξηγοῦντο. item interpretor quid ius fáſque ſit, apud eundem Xen. item interpretor res ad cultum deorum pertinentes: vel reſpondeo de legibus, apud Lyſiam. Apud Demoſth. contra Euerg. τὰ νόμιμά σοι ἐξηγησόμεθα, iura tibi interpretabimur, vel explicabimus tibi iura legitima. Et ἐξηγεῖσθαι πολλαχῶς περὶ τοῦ αὐτοῦ. Æſchin. diſſerere. Apud Platonem in epiſt. ἐξηγεῖσθαι ἐν λόγοις pro eodem. Et apud Ariſtot. pro enarrare, explicare: itidémque apud Galenum ad Glauc. 2. ἐξηγεῖσθαι τὰς δυνάμεις ἁπάντων φαρμάκων.

Ἐξήγημα, & Ἐξήγησις, enarratio, explicatio. Sophoc. ſchol. ait ἐξήγησιν dici ἐπὶ τῶν θείων, ſicut ἑρμηνεία dicitur ἐπὶ τῶν τυχόντων. A Polybio lib. 2. ἐξήγησις vocatur etiam hiſtoriæ & rerum geſtarum expoſitio.

Ἐξηγητὴς, οῦ, ὁ, qui in re aliqua ſe veluti ducem præbet. Herodot. σὺ εἰς οἶκον τὸν βασιλέως ἐξηγητὴς γίνεαι πρηγμάτων ἀγαθῶν, καὶ εὖ παραινέεις πάντα, tu dux es in ſuadendo quæ domui regiæ vtilia ſunt. Apud Demoſthenẽ πρὸς Λακρ. οὑτοσὶ δὲ Λάκριτος ἁπάντων ἦν τούτων ὁ ἐξηγητὴς, exp. conciliator, ſequeſter, & tranſactor alicuius rei. ¶ Item enarrator, explicator, explanator, vnde & eos qui ſcholiis ſeu cōmentariis aliquẽ ſcriptorem illuſtrârunt, quidam ἐξηγητὰς appellarunt. Sed ἐξηγηταὶ peculiari ſignificatione dicti fuerunt qui interpretabantur res ad cultum deorum pertinentes, qui rationem ſacrorum tenebant & cultus deorum: prudentes iuris pontificij, vel pontifices & religionum iudices: quidam exp. ſacrorum interpretes, Cicero apud Platonem vertit interpretes religionum. Demoſthenes contra Euergum & Mneſib. ἐπειδὴ ἐτελεύτησε ἦλθον εἰς τοὺς ἐξηγητὰς, vbi ἐξηγηταὶ ſunt (vt quidam annotant) illi quorum erat reſpondere de iure ſepeliendi eam quæ videbatur mortua de pulſatione. Vide Platonem de iure pontificio.

Ἐξηγητικὰ libri pontificales, vel de iure pontificio.

Decomp. Ἀνεξήγητος, non expoſitus, non enarratus. Gal.

Δυσεξήγητος, qui vix ſeſe explicare poteſt.

Ἐπεξήγησις, narrationi adiuncta narratio, vel enarratio.

Παρεξηγοῦμαι, ſiniſtrè & perperam interpretor. Greg. παρεξήγησις, obliqua & praua interpretatio, idem.

Εὐηγεσία, ἡ, bonus ductus, bonũ imperium, bonus principatus.

Ἐφηγοῦμαι, præſum ex Thucyd. (Odyſſ. τ.

Ἐφήγησις, actio aduerſus eos à quibus receptus eſt is cui lex religione aliqua interdixit, ſiue exuli, ſiue homicidæ, ſiue alij: aut actio aduerſus eum qui publicum aliquid clanculum poſſidere exiſtimatur.

Καθηγοῦμαι, dux ſum viæ, præeo, Plut. ad Col. εἰ μὴ καθηγήσατο Δημόκριτος, οὐκ ἂν προσῆλθεν Ἐπίκουρος ἐπὶ τὴν σοφίαν. Plato Dionyſio, σὺ καθηγοῦ, ἕψομαι δ' ἐγώ, q. d. i. præi, ſequar. Apud Plutarchum in Theſeo, καθηγεῖσθαι τοῦ πολιτεύματος, exp. ducem eſſe regendæ reipublicæ. idem Plutarch. in Camillo, καθηγήσατο τῆς εἰς τὴν Ἰταλίαν στρατείας, ducit exercitum in Italiam: vel dux fuit expeditionis in Italiam. item καθηγεῖσθαι τοῦ λόγου, diſputationis initium præbere, vel diſputationem inſtituere. Καθηγεῖσθαι item pro præceptorem eſſe: Strabo καθηγήσατο δὲ καὶ Καῖσαρος ὁ Ἀθηνόδωρος.

Καθηγεμὼν, ὁ, ὁ, ἡ, dux viæ: vt Ἀφροδίτην καθηγεμόνα ποιεῖσθαι. Plut. in Theſeo. interdum additur genitiuus ὁδοῦ. Exponitur & autor, ſuaſor, impulſor. item qui inſtruit, monitor, præceptor. Syn. τῆς γνησίας καθηγεμόνος τῶν φιλοσοφίας ὀργίων.

Καθηγητὴς, idem. Greg. de Baſil. τὸν πρακτικὸν καθηγητήν.

Decomp. Προκαθηγοῦμαι, præeo, ducem viæ me præbeo.

Περιηγοῦμαι, circumduco, duco circum. Luc. περιήγησαί μοι τὰ ... ἅπαντα. Baſil. in Hexaëm. homilia 6. ὥσπερ εἴ τις ἀνθρώπους τῶν πόλεων τὰς χώρας λαβόμενοι περιηγοῦνται. Apud Herodot. περιηγησάμενοι τὸ ὄρος Πέρσῃσι, qui circum montem Perſas duxerunt. Apud Luc. περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου ἅπαντα, ſingula exponẽ, tanquam per ſingula ducendo.

Περιηγηματικὸς λόγος, oratio qua res ita deſcribuntur vt quaſi in rem præſentem lectores perducantur. Aphthon.

Περιήγησις, q. d. circumductio. i. ipſa actio circumducendi, ſeducẽdi per ſingula. item, expoſitio & commemoratio rei alicuius quæ fit ſigillatim, & quaſi per ſingula ducendo. Pauſanias, & Strab. lib. 2. Hinc & Dionyſij Alex. poemation inſcribitur τῆς οἰκουμένης περιήγησις. & ὕβρεως περιήγησιν dixit Herm.

Περιηγητὴς, q. d. circumductor, i. qui circumducit, ſeu ducit per ſingula, perductor. Iuſtin. in Paræn. Tribuitur & Polemoni ab Athen. item Diodoro & Praxiteli cuidam à Plutarc.

Περιηγητικὰ βιβλία, apud eundẽ Plut. libri quibus huiuſmodi deſcriptiones continentur. Item περιηγητικὸς, peruagator & peruagatus. vt περιηγητικὴ δόξα, Plut. peruulgata opinio.

Decomp. Ἀπεριήγητος, inenarrabilis, inexplicabilis.

Προηγοῦμαι, præeo, præcedo, antegredior. Ariſtoph. in Plut. προηγοῦ τὸν θεὸν σύ. Et metaph. προηγουμένη αἰτία ſeu προηγησαμένη, ſeu προηγούμενον αἴτιον, cauſa antegreſſa, cauſa antecedens. Celſo eſt cauſa abdita & in occulto poſita, quæ morbos continet. Plut. de fato, τὸ μὲν δὴ ἀναιτίως γίγνεσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὰς προηγουμένας αἰτίας. Item προηγούμενον, apud Ariſtot. pro exemplari propoſito vnde effigies ducitur, apud Hermog. προηγουμένη ἀντίθεσις, obiectio prima, cui opponitur ἡ ἐξ ὑποβολῆς. Item τὸ προηγούμενον τῶν βλαστῶν ἁπαλῶν, ſumma pars germinis. ¶ Item, præcipuus ſum, præcipuum locum teneo in re aliqua. apud Dioſcor. προηγούμεναι σημασίαι, præualentes. ¶ Item, procedo. Pauſ. προηγουμένης ἐς ἄκρον ἀμφοτέροις τῆς μίσους, procedente odio. Rom. c. 12. τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι, honore alij aliis præeuntes.

Προηγουμένως, q. d. antecedẽter, ex antecedentẽ vel antegreſſa cauſa interdum etiam pro, primaria ex cauſa, primariè, præcipuè, apud Plut. Item ex profeſſo, vt exp. apud Dioſc. lib. 4.

Προηγητὴς & προηγητὴρ, qui præit, dux viæ. Sed peculiariter ita vocatur, qui præit cæco, eſtque ei dux viæ, Heſych. Προηγητικὸς, ad præeundum aptus.

Προηγεμὼν, pro ἔξαρχος. Dem.

Ὑφηγοῦμαι, præeo. Plut. in Cæl. δαίμονός τινος ὑφηγουμένου. Idem in Pomp. καὶ διὰ δαίμων ἐκείνην ὑφηγεῖτο τὴν ὁδὸν. viam præibat in Aegyptum, Plato in Epin. εἰ μὴ θεὸς ὑφηγοῖτο, niſi deo præeunte & autore doctrinæ. Exp. & incipio, exordior, apud Plat. in Euthyd. Item hortor, ſuadeo, dicto, doceo. Ariſt. τὸ ὑφηγεῖσθαι καὶ ὁ κοινὸς νόμος. apud Gal. ad Glauc. ὑφηγήσασθαι χρῆσιν, exp. tradere, vel docere. Item pro præeſſe. vt Gal. τῷ μέλλοντι τῶν γυμνασίων ὑφηγεῖσθαι.

Ὑφήγησις, q. d. præitio Plat. in Prot. item doctrina quam quis alij velut præiens tradidit. Et in Plut. ὑφηγήσεις pro præceptis, apud Phil. Exp. & enarratio. item ductus, ex Ariſtot. in Rhet. Item παραίνεσις, ſuaſio.

Ὑφηγητὴς, qui præit alij in re quapiam, ſuaſor. Soph. in Oed. tyr. ὑφηγητὰς appellare videtur eos qui ſuo conſilio velut præeunt. Ὑφηγητὴρ, dux. in Epigr. Ὑφηγητικὸς, ad doctrinam ſeu inſtitutionem pertinens.

Ἥγουν vide in Ἤ.

ἨΔΕ apud poetas idem quod καὶ, &. Interdumque hæ duæ particulæ ἐκ παραλλήλου coniunguntur. vt Il. α. Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν, atque etiam. Et rurſus eodem libro, Ἦ δή μευ ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐχομένοιο. Ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ, etiam nunc καὶ ἔτι. apud Hipp. verò & ἠδὲ pro ἔτι δὲ poni annotat Gal. in Lex. Hipp. Aliquando præcedit ἠμὲν, vt Od. ξ. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι. Ἠμὲν ἐνὶ μεγάροις ἠμὲν τράφεν ἠδ' ἐγένοντο. Il. ε. Ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα. Et alibi. ἠμὲν δ' ἐμὰς ἠδὲ καὶ αὐδήν. ¶ At ἠδὲ hæc pro αὐτή.

ἨΔΗ, iam. Plat. in apol. Socr. ἀλλὰ γὰρ ἤδη ὥρα ἀπιέναι, ſed tempus eſt iam hinc abire. γάμου ἤδη ὡραία apud Xen. pæd. 4 vt apud Virgil. Iã matura viro, iam plenis nubilis annis. apud eundem. Xen. ἤδη & οὔπω inter ſe opponuntur. vt Lat. iam & nondum. Cum fut. interdum exponitur, mox, confeſtim. Xen. pæd. 8. νῦν δὲ ἤδη διηγησόμεθα. Dem. Phil. 2. ταῦτ' ἤδη λέξω. ¶ Item pro νῦν, nunc. vt Euſt. exp. Ilia. α. Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν καταλεύσομαι ἤδη. ¶ Item cõtinuò, protinus apud Greg. & Chry. ¶ Cum aliis part. vt ἤδη δὲ iam verò, vel atque adeò, apud Syneſ. Ἀλλ' ἤδη, ſed etiam, Greg. Τότ' ἤδη, tum demũ apud Dem. pro cor. Ἤδη ποτὲ (vacante ἤδη) aliquando. item olim, Iliad. α. ἤδη ἐκ πολλοῦ, iamdiu.

ἩΔΥΣ, εῖα, ὺ, ſuauis, iucũdi ſaporis, iucundus. vt ἡδὺς οἶνος. Od. ι. & κ. Et ἡδὺς ἀϋτμή, Od. μ. Plat. in Theæter. ταῦτα δὴ, ὦ Θεαίτητε, ἆρα ἡδέα δοκεῖ σοι εἶναι, καὶ γεύοιο ἂν αὐτῶν ὡς ἀρεσκόντων. Extenditur & ad alia multa. Xen. Pæd. 8. οὗτοι οἱ Σάκαι ὅταν ἡδὺ ἐστι τὸ ἔχειν χρήματα, ὡς ἀνιαρὸν τὸ ἀποβάλλειν. Eurip. ἡδύ τοι σωθέντα μεμνῆσθαι πόνων, ſuauis eſt laborum præteritorũ memoria. Dicitur ἡδὺ ἐστιν ἀκούειν iucũdum eſt audire, & τοῦτ' ἐστιν ἀκούειν ἡδύ. ¶ Itẽ lætus. vt apud Greg. εἰς Καισάρειον. & apud Plut. in Fab. & in Camillo. Item fatuus, inſulſus. apud Strab. li. 1. Sic apud Pſalm. 1. ἡδὺς γὰρ εἶ, ἐφη. Comp. eſt ἡδίων. Superl. ἥδιστος. Reperitur tamen etiam ἡδύτερος, apud Phocyl. & Greg.

Ἡδέως, ſuauiter, iucundè. Plut. Iſocr. Dem. Itẽ lubenter. Iſocr. in Nicocle. ἥδιον, ſuauius, iucundius. Item lubentius. ἥδιστα ſuauiſſimè, iucundiſſimè. Item lubentiſſimè.

Ἡδύνω

Ἡδύνω, suaue reddo, condio. Expon. & lætitia afficio.
Ἡδύνεσθαι, condiri. Item lętitia affici, seu lætitia aut gaudio frui. Atheo.
Ἡδυντὸς, conditus, apud Hipp. ἡδυντὴ πίσσα, pix odoribus condita, i. cocta cum aqua & aromatibus. Eidem ἡδυντὸν στέαρ, adeps in aqua & aromatibus coctus.
Ἡδυντῆρες dicti ἅλες, quòd sal condiendi vim habeat.
Ἡδυντικὸς, condiendi vim habens, ad condiendum aptus. Item ad condiendum seu ad condiendi scientiam pertinens.
Ἡδυντικὰ τὰ, condimenta.
Ἥδυσμα, τὸ, quod suauitatem & gratiam aliquam conciliat, quod rem aliquam iucundiorem gratiorémque reddit. Item suauitas, dulcedo. Arist. de arte poetica. Item condimentum quod suauitatis & dulcedinis gratia adhibetur cibo, ad gratiam ei conciliandam. Plat. 1. de rep. Gal. lib. 3. de alimentis. Plut. de disc. am. & adul. Athen. li. 2. & 4. In qua sign. metaphoricè quoque accipitur, vt Plut. in Lyc. παιδιὰ τοῦ πόνου ἥδυσμα, lusus laboris condimentum. ἡδύσματα dicuntur etiam vnguenta ipsa quibus ad suauitatem odoris aromata adiuncta sunt vel aromata quibus odor vnguentis conciliatur.
Ἡδυσμὸς, ὁ, idem quod ἥδυσμα, Exod. 30.
Ἥδυμος, suauis, dulcis, iucundus, idem quod ἡδύς. Apoll. Arg. 2. ἥδυμος ὕπνος. Pro eodem dicitur & νήδυμος, per pleonasmum literæ ν. Il. β. Vide & in comp. à Δύω.
Ἡδυλίζω, adulor, grata & iucunda loquor. Eust. ex Menandro.
Ἡδυλισμὸς, ὁ, assentatio, adulatio, vel adulationis species quædam, vt tradit idem Eust.
Ἧδος, εος, τὸ, suauitas, iucunditas. Il. α. & σ. Annotat Eust. Æolicè tenuati, & indeclinabile esse. At ἧδος aspiratum, acetum significat.
Ἥδω, f. ἥσω, suauitate & iucunditate afficio, delecto seu oblecto. Syn. ep. 154. τοὺς μὲν ... ἥσεν. Idem ep. 9. λόγος καὶ ἥσε τὰς πόλεις καὶ ὤνησε, & voluptati & vtilitati fuit.
Ἥδομαι, suauitate & iucunditate afficior, delector: interdum & gaudeo. Cum dat. vt Xen. Pæd. 3. ἡδόμενοι τῇ εἰρήνῃ. Cum ἐπὶ, vt apud eundem Xen. Pæd. 8. ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς καλοῖς μᾶλλον ἐμοῦ ἀγάλλεται καὶ ἥδεται. Cum πρὸς. Al. Aphr. in præf. Probl. l. 1. ἀλλ᾽ ὁ μὲν πρὸς τὴν δὲ πλεῖον ἥδεται τὴν τροφὴν, magis delectatur hoc cibo. Dicitur & ἥδεσθαι ἡδονὴν, Atticè, Plat. in Philebo.
Ἡδομένως, aduerb. idem quod ἡδέως, lubenter. Xen. Pæd. 8.
Ἧσις, εως ἡ delectatio voluptas.
Ἡστὸς ὁ ὁ, iucunditate affectus, exhilaratus, delectatus: vel qui iucunditate affici, exhilarari aut delectari potest, Suid.
Ἡδονὴ, ἡ, iucunditas, suauitas. Theophr. A Cic. exponitur interdum voluptas lætitia, lętitia gestiens, vel nimia: sine ratione animi elatio. Plat. Xen. & alij apud Thuc. ἡδονὴ λόγων pro verborum illecebris.
Ἡδονικὸς, ὁ ὁ, voluptuarius. Ceb. Theb. & Athen. lib. 13.
Ἑδανὸς, ὁ, ὁ, iucundus, suauis. idem quod ἡδύς: factum autem ex ἥδω per systolen literæ η. quasi ἡδανὸν, vt tradunt grammatici. Iliad. ξ. ἀλείψατο δὲ λίπ᾽ ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ ἑδανῷ. Et ἑδανον γλεῦκος apud Nicandrum.
Ἀδέω, Ἀνδάνω, Ἅσμενος, Ἁδρὸ, Ἡβη, Ἡπιος, Ἡσυχος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm formata ex ἡδύς vel potius ab ἧδος.

Ἀηδὴς, & Doricè ἀαδὴς ἐος, ὁ καὶ ἡ, insuauis, iniucundus, odiosus. Athen. 6. ἐν τοῖς ἄλλοις ὢν ἀηδὴς καὶ ψυχρός. Et ἀηδὲς substantiuè. Isocr. ad Phil. εἰ πρός τινας αὐτῷ ἀηδές τι συμβέβηκεν pro offensione. Ab ἧδος formari docet Eust.
Ἀηδῶς, insuauiter, iniucundè. vt ἐσθίειν ἀηδῶς, Xen. Pæd. 1. non suauiter edere, i. nulla cum delectatione. Item grauatè, illibenter. Isocr. ad Phil. ἀλλ᾽ οὐκ ἀηδῶς ὁρῶσιν.
Ἀηδία, ἡ, insuauitas, iniucũditas, molestia. Item tædiũ. Æsch. in Ctes. Dem. Isocr. Capitur & pro cibi fastidio, quod ἀνορεξία propriè vocatur. apud Epicureos idem est quod ἀηδονία.
Ἀηδίζομαι, tædio afficior, fastidio. Exp. & abhorreo. vt apud Aphr. ἀηδίζομαι τῷ ξένῳ, à rei nouitate abhorreo. Ἀηδέω, idẽ.
Θυμηδὴς, animo gratus & iucundus, Od. π.
Θυμηδία, animi iucunditas & delectatio, quum animus gaudio & lætitia perfunditur. Plut. symp. 7. Apud Gal. ad Glauc. exp. animus hilaris & voluptate perfusus. itẽ oblectamentum.
Μελιηδὴς, mellis dulcedine præditus, dulcis instar mellis, Od. ι. Athen. lib. 11. Ab Hippocrate vocatur οἶνος μελιηδὴς vinum quod cum melle mistum est. vt Gal. in lex. annot. Et metaph. Od. λ. Νόστον δίζηαι μελιηδέα φαίδιμ᾽ Ὀδυσσεῦ. Dicitur & μελιαδὴς Doricè apud Athen. lib. 2.
Φιληδὴς, qui amat quod suaue est & iucundum, suauitatis seu voluptatis amans, voluptatis consectator. Arist. eth. 8.
Φιληδία, amor rerum suauium, studium voluptatis. Item suauitas, voluptas, Aristoph. in Pluto.
Φιληδέω, delector, capio voluptatem, & q. d. amo suauitatem. vt φιληδέω τούτῳ delector hac re. Aristoph. & Athen.
Ὑπερηδέως, perlubenter. Xen. Pæd. 1.
Ὑπερήδιστα, quàm lubentissimè.
Ὑπερήδιστος, quàm suauissim⁹, iucũdissimus. Luc. in somn.

Ἐνηὴς, Προσηνὴς, quomodo huc pertineant, vide in cap. ex Ἐν.
Ἐπιτηδὴς, autem vide suo loco.

Composita ex ἡδύνω.

Ἀνήδυντος, inconditus, non conditus, nulla suauitate iucundus, insulsus. Arist. Ἀνήδυστος, idem.
Ἀφηδύνω, iucundum reddo. interdum (vt annotat Bud.) ex tristi iucundũ reddo. Sic ἀφηδύνομαι ἦθος, apud Plut. in Dione.
Ἐνηδύνω, exhilaro, in, illætifico. Naz.
Ἐφηδύνω, exhilaro super aliqua re, iucundum & hilarem reddo.
Παρηδύνω, condio. Athen.
Συνηδύνω, vnà exhilaro & iucundum reddo, oblecto. Arist. eth. 5. c. 6. & alibi. Συνηδυσμένος, conditus, delicatus. Plut. symp. 4.

Composita ex ἥδω.

Ἐνήδομαι, delector in, idem quod ἐνηδύνεσθαι.
Ἐφήδομαι, delector seu gaudeo super aliqua re. Isocr. de pace.
Προήδομαι ante lætor.
Προσήδομαι, delector ad rei alicuius sensum & perceptionem.
Συνήδομαι, vnà cum alio voluptate & gaudio afficior, gratulor. Isocr. ad Phil. τοῖς ὑπὲρ σοῦ πραττομένοις ἅπαντες συνήδεσθαι. Herodiã. l. 2. αὐτοῖς ἦλθον συνηδόμενοι αὐτῷ, gratulatũ mihi ferunt. Synes. Ἀλυπίῳ συνῆδον τῆς καλοκαγαθίας, gratulatus sum de. Interdum capitur pro ἐφήδομαι. Isocr. συνήδομαι ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς.
Ὑπερήδω, supra modum exhilaro, supra modum gaudeo & lætitia afficio. supra modum delecto. Basil. καὶ μὲν εὐχροία σε τοῦ χρυσοῦ ὑπερήδει.
Ὑπερήδομαι, supra modum exhilaror & delector: seu gaudio & lætitia afficior. vt ὑπερησθεὶς τῷ πόματι, maiorem in modum delectatus potu.

Composita ex ἡδονή.

Ἀηδονία, ἡ, voluptatis priuatio, iniucũditas. idem quod ἀηδία & ἀοχλησία. affectio animi vel corporis qua nullã quidem percipimus voluptatẽ, sed nec molestiam aliquã. Laert. in Aristippo.
Ἀνήδονος, iucunditatis & voluptatis expers, iniucundus, illætabilis, molestus. Ioseph.
Ἐνήδονος ὁ καὶ ἡ qui in voluptate est, voluptuarius, qui voluptate afficitur. vel cum voluptate coniunctus. Plut.
Φιλήδονος voluptatum amans, voluptuarius, voluptati deditus,
Φιληδονία, amor voluptatis, studium voluptatis. Plut.

Composita remotiora.

Ἀδέω, Ἄδω, Κέρδος, Ἐπιτηδὴς, &c. Κρήγυον, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἠὲ vide in Ἤ. Ἠέλιος, in Ἥλιος.
Ἠερέθονται, in Ἀείρω. Ἠερόεις, in Ἐάρ.
Ἠέριος, ἠερόεις, ἠερόθεν, ἠήρ, vide in Ἀήρ.
Ἤθεα, in Ἦθος. Ἠθεῖος in Θεός. Ἠθμὸς in Ἠθέω.
Ἠθέω, ἠθικὸς, ἠθίζω &c. vide in Ἦθω.

ΗΘΟΣ, εος τὸ, a quo plur. ἤθεα ἤθη, domiciliũ, mansio. Propriè, consuetæ sedes locus consuetus. (*Fit enim ab ἔθος, atque adeo positum etiam pro hoc inuenitur, sicut & ἦθος pro ἔθος.) Latini poetæ notas sedes eodem sensu dicunt. Hesiod. in Erg. Ἤδη ἤθεα κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἤθεα λαῶν. Herodot. ἐς ἤθεα τὰ ἑαυτῶν, exp. ad patrias sedes. Sic & Arrianus li. 5. ταχὺ ἂν ἀποπεμφθεὶς ὀπίσω εἰς τὰ ἤθη τὰ αὐτοῦ. Dicit etiã de brutis. vt Il. ζ. Od. ξ. Arist. de mund. ¶ Item, ἦθος, indoles, ingenium, morum quædam proprietas. Quint. li. 6. c. 2. scribit ἦθος. Latinè reddi vno verbo non posse, quòd eo omnes mentis habitus contineantur: ἔτι δὲ ἦθος ἀμείνονος ἱερῷ κεκρᾶσθαι. Cic. apud Platonem vertit, ad virtutem maior indoles. Sæpius exp. mores vt ἦθος χρηστόν. Plato in Sympos. ἤθους μοχθηρία. Plutarch. de inuidia. Idẽ in Lycurgo, ἦθος αὐτῆς ἐμίσησε. Sic & in plur. τὰ ἤθη, mores, apud Isocr. Aristot. Plut. & alios. Apud Gal. τὸ ἦθος τοῦ πυρετοῦ, natura febris. Apud Rhet. τὰ ἤθη dicuntur mitiores & tenuiores affectus. vide Quintil. lib. 6. cap. 2. *Aristot. in principio libri 2. eth. deducit ἀπὸ τοῦ ἔθους, quoniam mores ex more & consuetudine comparantur.
Ἠθὰς, ἀδος, ὁ καὶ ἡ, consuetus, solitus. Soph. in Elect. ἠθὰς εἰμὶ τῶν τῆς ... μύθων. Eurip. ἠθάδων φίλων, familiarium.
Ἠθικὸς, ὁ, ὁ, moralis, ἠθικὸς γραφεὺς, pictor qui non imagines tantùm, sed & mores exprimit. Ἠθικὸς λόγος, morata oratio. Aristotel.
Ἠθικῶς, moraliter.

Composita.

Ἀήθης, εος, ὁ & ἡ, insuetus, insolens. Cum genit. apud Dem. contra Mid. & apud Gal. Item qui non format & instituit mores. vt ἀήθης χρεία, & ἀήθης τραγῳδία. Aristot.
Ἀήθεια, ἡ, insolentia, insueta nouitas. Luc.
Ἀήθως, præter morem. Thuc. lib. 4.
Ἀηθέω, insuetus sum, non assuetus sum.
Ἀήθεσσον, pro eodem: Iliad. κ. ἀήθεσσον γὰρ ἔτ᾽ αὐτῶν, insueti eorum erant, seu inexperti.
Εὐήθης, (q. d. bonis moribus præditus) homo minimè malus, ἄκακος, simplex. qui videlicet ex suo animo alienum æstimat. Exponitur etiã fatuus, stultus, Demosthenes, ὅτῳ πρέπει τὸν εὐήθη δοκεῖν.

θη δοκεῖν ἢ πονηρὸν εἶναι. Et εὐήθης λόγος apud eundem Demosth. Philipp. 3. item τὸ εὔηθες substantiuè, simplicitas.

Εὐήθεια, bonitas seu probitas morum, innocentia, apud Platonem. Ponitur etiam pro fatuitate atq; stultitia, apud eundē.

Εὐήθως, cum quadam morum probitate seu simplicitate, bona fide, vt eum decet qui probis est moribus. Exponitur etiam, simpliciter & incautè. [ibidem.

Εὐηθίζομαι, simpliciter ago. itē insulsè ago, vel loquor. Plat.

Εὐηθικός, stultus, absurdus, ineptus. Plato de republica 1. ἀρχὴ τῆς εὐηθικῆς τε καὶ δικαίων.

Εὐηθικῶς, simpliciter, fatuè.

Κακοήθης, q.d. qui est malis moribus, qui est prauo malignóque ingenio: apud Herodian. lib. 7. ἀλλά τινας τῶν κακοήθων καὶ φαύλων ἔσθ' ὅτε διέφθειρε. Exponitur etiam, malignus. Demost. pro corona. κακοήθης δὲ ἂν Αἰσχίνη τὸ παντελῶς εὐήθης. Et κακόηθες πολὺ τὸ δῆμα, ibidem. Item, τὸ κακόηθες, mala consuetudo eáq; inueterata. Κακόηθες apud medicos, quod a simplicium morborum consuetudine alienum, non facilè curationem admittit.

Κακοήθεια, morum prauitas, vel ingenij prauitas & malignitas: aut simpliciter malignitas. Isocrat. πονηρίας & κακοηθείας copulauit. Aristotel Rhetoricorum 2. dicit κακοήθειαν esse τὸ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνειν ἅπαντα. Exponitur etiā mala cōsuetudo. Vide Plutarchi libellū περὶ τῆς Ἡροδότου κακοηθείας.

Κακοήθως, malignè. Plutarch. in Per.

Κακοηθίζομαι, quod malignè fit tanquam à κακοηθίζομαι.

Ὁμοήθης, qui eorundem morum est, qui similibus moribus est. Aristoteles Eth. 8.

Ὁμοήθης pro eodē, ex Apoll. Arg. 2. ὁμηθείας ἄνδρας ἰδέσθαι.

Συνήθης cō uetus. Plutar. in Lycurg. συνήθεις ποιῶν τοὺς νέους ταῖς θεωρίαις ἐν ἔθει, consuefaciens iuuenes ad eiusmodi conspectus. Idem συνήθης νόσος. Synesius, εἰς ἡμᾶς ὁ χρόνος συνήθεστέρους ἐποίησεν. Et τὸ συνήθη ποιεῖν, pro cōsuetudine agere. τὸ συνήθη ποιεῖν τῷ τιλλεῖν τὰς αὐλάς, iusta facere. ¶ Item, familiaris. Plut. in Symp. συνήθης μὲν ὢν Περιάνδρου διὰ τὴν τέχνην. Idē alibi, ἀπαύλων αὐτῷ συνηθέστατος ὤν. Aristot. εἰ συνήθης ἑταῖρος.

Συνήθεια, consuetudo Synes. Luc. Plut. Herodian. Συνήθειαι in plurali numero menses dicuntur.

Συνήθως, pro more, pro consuetudine. Plutarchus in Galba.

Decomp. Ἀσυνήθης, insuetus, insolens. Demetr. Phalereus.

Ἀσυνήθεια, ἡ, insolentia, nouitas insueta & insolens. Arist. rhet. 1.

Φιλοσυνήθης, exp. comis, affabilis.

Χειροήθης, tractabilis, mansuetus, cicur, qui iis est moribus vt vel manu tractari se sinat. Dicitur propriè de māsueto animali & cicure non amplius fero. Athen. lib. 8. κεστρεῖς χειροήθεις. Metaphoricè de hominibus quoque dicitur. Demosth. Olynth. 3. τιθασεύοντες χειροήθεις αὐτοὺς ποιοῦντες. Sic & Xen. in Oec. Apud Luc. χειροήθεις τῇ ὕβρει, in patienda iniuria mansueti, iniuriam mansuetè ferentes.

Χρηστοήθης, qui probis est moribus. Χρηστοήθεια, morum probitas, boni mores.

ΗΘΩ. Fut. ἥσω, colo i. per colum mitto, saccello: idem quod διυλίζω. Vnde part. ἥσας apud Hippocr. i. ἥθισας, vt Gal. exponit.

Ἡθμὸς ὁ, colum, qualus, instrumentum ad percolādum aliquid aptum. Exp. etiam cribrum. Eurip. apud Poll. χαλκήλατος ἡθμός. Arist. Oecon. 1. τῷ γὰρ ἡθμῷ ἀντλεῖν τὸ τ' ἔσθ. Diosc. li. 1. ca. 18. δι' ἡθμοῦ διηθεῖν ... Dicitur etiam pars nasi superior quæ superciliis proximè subiacet, quòd ibi spiritus veluti percolando attenuetur. Poll.

Ἡθμάριον τὸ, paruum colum, saccellus. Athen. lib. 11.

Ἡθάνιον, τὸ, colum quo vina aut similia excolantur.

Ἡθμὸς οἶνος, quidam intelligunt vinum colatum seu faccis sparteis percolatum & castratum, saccatum Plin. Apud Theophr. de caus. pl. lib. 6. cap. 24.

Ἡθέω, idem quod ἥθω, eoque vsitatius. Plat. in Tim. Et οἶνος ἠθημένος apud Athen. vinum colatum.

Ἡθητής ὁ, colator seu saccellator.

Ἡθίζω, idem quod ἥθω.

Ἡθισμός, colatio, per colum transmissio. Ἤθησις, ἡ, idem. Aristot. in Problem.

Composita.

Ἀπηθέω, ῶ, percolo, excolo per colum traiicio, vel transfundo traiiciens per colum. Diosc. lib. 2. cap. 90. & alibi.

Ἀπήθημα τὸ, cremor percolatus, quicquid percolatum est, in Hippiatria.

Διηθέω & διήθω, percolo, per colum transmitto. Athen. l. 10. Aristot. lib. 2. Meteorol. Alex. Aphr. probl. lib. 1. Diosc. lib. 2.

Διήθησις, percolatio, per colum transfusio seu traiectio.

Dec. Συνδιηθέω, simul percolo, simul per colum transmitto.

Εἰσηθέω vel εἰσήθω, colo seu decolo in.

Εἰσηθίζω, vel ἐνηθίζω, colando infundo, per colum instillo.

Οἰνηθέω, vinum percolo. Οἰνηθητής, qui vinum colat, *hoc est*, per colum transfundens purgat. Athen. lib. 13.

Παρηθέω, transmitto seu transfundo per colum, percolo, vnde pass. παρηθημένον apud Gal.

Περιηθέω, colando circumfundo, seu percolo.

Περίηθημα τὸ, quod quasi per colum circumquaque distillat, excolamentum, percolamentum, Gal. & Diosc. lib. 1. c. 102.

ΗΙΘΕΟΣ ὁ, adolescens, iuuenis, innuptus. *(Παρὰ τὸ αἴθω quasi αἴθεος, quoniam διάπυρος ἡ νεότης, vt vult Etymol.) Il. χ. ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν. Plut. in Thes. τοὺς πατέρας εἰς ἥβαν ἠϊθέους παῖδάς τε. Paulò pòst. ἐμβάντος ... πλεῖν σὺν αὐτῷ τοῖς ἠϊθέοις. Et rursum, ἐχρῆσθαι μὲν τῷ πλοίῳ χρείαν. Cælibem etiam sic vocari aiunt & qui intactam seruat virginitatem. Dicitur etiam ἠΐθεος, trisyllabus, subscripto ι, vt refert Eust. qui Atticum esse ait & de virgine etiam dici: vt in hoc iambo, Εἰ μὴ κόρη δ' ἦν σε τὸ σαῖς ἠΐθεος.

Ἤϊον, vide in Εὔω, eo.

Ἧιος, vide in Ἕω, mitto.

ΗΙΩΝ, ἠϊόνος, ἡ, littus. Il. ψ. ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον. Od. ε. ἠϊόνας τε παραπλῆγας λιμένας τε θαλάσσης. Xen. Hell. 1. ἐναυμάχησαν ἐπὶ Ἀβυδῳ ἐν τῇ ἠϊόνι. Itē ripa ὄχθη. Apoll. Rhod. Argon. l. 1. Ἀρείας ποταμοῖο ἠϊόνας. Hesyc. ἠϊόνες sunt etiam αἰγιαλοὶ τὸ ὑποκάτω, διὰ τὸ φέρεσθαι καὶ αὐτῶν τὰ δάκρυα, οἷς καὶ κατὰ τῆς θαλάσσης αἰγιαλῶν τὰ κύματα. * Etym. deducit παρὰ τὸ καταιονεῖσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, quod à fluctibus alluatur.

Ἠϊόεις, εντος, ὁ, littorosus, riposus. Il. ε. ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ, i. ἠϊόνας ἔχοντι. Per syncopen pro ἠϊοέντι.

Ἠὼν pro ἠϊών, littus, item ripa, in Epigr.

Ἠϊόνιος pro ἠϊόνιος, littoralis, vt in Epigram. ἠόνιον σῆμα, sepulcrum in littore positum.

ΗΚΑ, (aduerb.) leniter, quietè, sensim, paulatim, vt Il. ω. Ἀχιλλεὺς μῦθος δ' ἄρα χειρὸς ἀπώσατο ἦκα γέροντα. Et Iliad σ. χιτῶνας εἴατ' ἐϋννήτους ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ. Dicitur etiam Ἦκα loqui qui submissè loquitur, Il. πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντα προσηύδων. Sunt qui scribant ἧκα cum aspero.

Ἡκαλός, quietus, quod & ἀκαλός.

Ἡκαλέον γελόωσα, apud Hesych. leniter & blandè ridens.

Ἥκιστος, ὁ, exp. minimus, item tardissimus. Iliad. ψ. vbi dicit Eustath. esse ab ἦκα. Neutr. plur ἥκιστα aduerbialiter ponitur pro minimè, nequaquam. Thuc lib. 1. Xenophon. Plut. & alij. Apud Dem. pro corona, οὐδ' εἰς ἀγνοεῖ καὶ πάντων ἥκιστα συ, minimè omnium. Dicitur οὐχ ἥκιστα pro μάλιστα, maximè, apud Thuc. Xen. & alios.

Ἡκλήκει, vide in Ἥ. Ἥκεσος, vide in comp. ex Κεντέω.

Ἥκιστα ἥκιστος, vide in Ἧκα. Ἡκεσιφωνίοις, vide in ...

ΗΚΩ. Fut. ξω, venio, accedo, Æschin. in Ctes. ... ταύτην ἥκοντες τὴν δέξιν. Cum datiuo personæ vt ἥκουσί μοι ἄγγελοι. Xen. Dicitur & ὁ ἥκων a Demost. & κακὸν ab Aristoph. ἥκειν τινί. Sæpe cū præpositionib. εἰς, ἐπὶ, πρός, διά. Cū εἰς vt Dem ἥκειν εἰς Ἀττικὴν, venire in Atticam. Xen. ἥξει εἰς ἐμὲ τὸ ἐλλεῖπον. Dem ἥκει εἰς ἀνάγκην ποιεῖν. Apud Plut. εἰς τὸ τῆς ἡλικίας ἥκων, ὁ ætatis prouectus. Cum ἐπὶ, vt Xen. ἥκειν ἐπὶ τὸ εἰπεῖν. Plat. de repu. li. 1. ὥσπερ θηρίον ἥκει ἐφ' ἡμᾶς, exp. irruit in nos. Cum πρὸς, vt Dem. ἥκω πρὸς ὑποψίαν, venio in suspicionem. Cum διὰ, vt ὁ διὰ πάντων ἥκων ὀφθαλμὸς τοῦ θεοῦ, Synes. ep. 44. qui peruadit omnia, qui omnia penetrat. Iungitur & cum ἀπὸ, παρὰ, ἐκ, vel ἐξ, vt Demost. ἥκομεν δ' ἄρτι ἀπὸ τῆς πρεσβείας. Idem Demost. ἥκει λόγος παρὰ. Luc. ἥκω ἐκ τῆς Αἰγύπτου. Interdum cum participio, vt ἥκω ἄγων. Xen. & ἥκω συμβαλοῦσαν apud Demosth. Apud Xen. ὁδὸν ἥκειν μακράν, longam ire viam, longum iter conficere. Cum εὖ vel πόρρω sequēte genitiuo, vt εὖ ἥκω παιδείας, sum bene doctus. εὖ ἥκω χρημάτων, Herod. sum bene nūmatus. Apud Plat. in Euthyd. πόρρω σοφίας ἥκεις. ¶ Itē, attineo, pertineo. Dem. ὅσα τῆς τῶν Φωκέων σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἥκει, quatenus ea legatio apud Phocensium salutē pertinebat. Τοῦτ' εἰς ἐμὲ ἥκει, vel τοῦτ' εἰς ἐμὲ ἧκον μέρος, quantum in me est. * A posteris Homeri factum esse ex ἵκω, annotat Eust. Possit etiam deduci ex præt. ἧκα verbi ἕω, seu εἶμι, id est, eo, vado.

Ἀνήκω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνήκω ascendo, euado, peruenio. Herodot. ἀνήκετε ἀρετῆς περὶ ἐς τὰ μέγιστα. Dem. τῆς μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἀνήκοντες, non attingentes eum eloquentiæ gradum. Interdum capitur pro, pertingo & porrigo, inquit Bud. Itē attineo, referor & specto. Dem. τὰ εἰς ἀρετὴν ἀνήκοντα, ad virtutē spectātia. Item ἀνήκει impersonaliter pro προσήκει, decet, apud Herodot. Vnde τὸ ἀνῆκον, quod decet quod est nostri officij.

Decomp. Ἐπανήκω, idem quod ἐπανέρχομαι, redeo.

Ἀφήκω, peruenio. Plat. de rep. lib. 7.

Διήκω, peruado, pertranseo, pertineo. Themist. καὶ διὰ παντὸς διήκει τοῦ κόσμου. Aristot. de mundo ἰσθμός εἰς τὴν ἔσω διήκει. Interdum cum genit. vt ἡδονὴ διήκει σφῶν, apud Philostr. percipitur ex eis voluptas. Apud Eur. διῆξε φήμη, fama peruenit huc.

Εἰσήκω, venio intrò, ingredior.

Ἐξήκω

Ἐξήκω, prætereo, vel præterij: vt Herodot. ἐξήκει ὁ χρόνος ζημίης, tempus calamitatis exactum est. Apud Xen. ἐξήκεν ἐπὶ τοὺς Πέρσας egressus est in Persas.

Ἐφήκω peruenio. Item aduenio, aut simpl. venio. Soph. in Aiace, καιρὸν ἐφήκεις, opportunè aduenis.

Καθήκω, pertineo, porrigor, protendor, deuenio. vt καθήκει ἰσθμὸς ἐς τὴν θάλασσαν. Pauf. Et cum πρός. Thuc. lib. 3. οἱ πρὸς τὸν Μηλιακὸν κόλπον καθήκοντες. Et τὸ καθῆκον ἐκ θεοῦ, quod diuinitus accidit. Apud Aeschin. καθῆκον εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος, vices locuendi ad nos deuenerunt. ¶ Καθήκει μοι, conuenit mihi consentaneum mihi est, Synes. Interdum exp. officij mei est, muneris mei est. vt apud Lys. hinc τὸ καθῆκον officiū, Greg. Et in plur. τὰ καθήκοντα ἀποτελεῖν. Xen. officio perfungi.

Καθηκόντως, ita vt officium postulat, decenter, ritè, conuenienter. Hesych. & Suid.

Μεθήκω pro μετέρχομαι, ex Aristoph.

Παρήκω, pertineo, pertranseo, pertingo. Paus. ἄχρι Νασαμώνων παρήκοντες, pertingentes. Apud Xen. πλευρὰς εἰς τὸ πλάγιον παρηκούσας, desinentes & porrectas. Apud Soph. in Aiace, ἔξω παρήκειν, foras prodire.

De comp. Ἀντιπαρήκω, ex aduerso porrigor, seu protendor. Aristot. de mundo, ἀντιπαρήκει δὲ τοῖς εἰρημένοις ὁ κόσμος.

Περιήκω, deuenio seu peruenio mutatis in orbem vicibus. vt περιήκει εἰς Ἀντίπατρον ἡ φυλακή. Item ἐς τὸ καλὸν ἐς σε περιήκει, Synes.

Προήκω, procedo, progredior. vt προήκων πυρετός, Gal. Sæpe de ætate dicitur, vt ab Aristoph. προήκων εἰς βαθὺ τῆς ἡλικίας, multū prouectus ætate. Plut. in Alcib. καθ' ἡλικίαν προήκων, ætate prouectus, natu grandis. Apud Thucyd. προήκειν ἀξιώματι, anteire dignitate, seu præstare dignitate.

Προσήκω, pertineo, attineo. vt προσήκει μοι ταῦτα, pertinent hæc ad me, Dem. Herodi... Pro eodem dicitur & προσήκει μοι τούτων. Hinc τὰ μὴ προσήκοντα apud Thucyd. exp. aliena. Et cōtra προσήκει ἑκάστῳ ἀποδιδόναι, Plat. vnicuique tribuere quod suum est. Interdum προσήκων exp. debitus, meritus. vt προσήκουσα τιμὴ δ' ἐξ ἀ τιμωρία, &c. ¶ Item pro pertinere, i. conuenire, vel consentaneum esse, vel coniunctum & quasi cognatum. vt Plato, τὸ προσῆκον τῷ πράγματος, pertinens ad causam. & quasi affine & coniunctum cum causa. Dicitur & αἰτία οὐδὲν προσήκουσα Demosth. Propriam etiam signif. affinitatis seu propinquitatis habet. Thuc. 2. Τηρεῖ δὲ προσῆκεν ὁ Τήρης οὐδὲν, cum Tereo nulla propinquitate coniunctus erat. hinc προσήκων propinquus, affinis, necessarius, necessitudine coniunctus vt apud eundem l. 1. καὶ βασιλέως προσήκοντές τινες. Itē ὁ προσήκων ἐγγύτατα. Plat. genere proximus. Dicitur & προσήκων γένει vel κατὰ γένος. Ea quoque quæ inter se aliquam cognationem habent, dicuntur προσήκειν ἀλλήλοις. ¶ Προσήκει μοι ταῦτα ποιεῖν, decet me hæc facere, vel consentaneum mihi est, aut officij mei est. Aristoph. Plut. Dem. Herodian. Dicitur & προσήκει μοι ταῦτα ποιεῖν. hinc etiam τὸ προσῆκον ποιεῖν, Xen. facere quod nostri est officij. Et κατὰ τὸ προσῆκον, vt decet, vt par est, pro dignitate: cui oppon. παρὰ τὸ προσῆκον.

Προσηκόντως, conuenienter, decenter, rectè. Aristot. rhet. 3.

Συνήκω, desino. ταῦτα δὲ διεξυσμένα ἐπὶ χειρὸς ναῦς εἰς ὀξὺ συνήκοντα, in acutum desinentes, mucronata specie.

Ἠλαίνω, vide in Ἠλεός.

ΗΛΑΚΑΤΗ, ης, ἡ. colus: mulierum nentium instrumentum circa quod lanam & linum voluunt. (*Παρὰ τὸ ἠλάσκω) Hom. Od. α. Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, Ἱστόν τ' ἠλακάτην τε. Odyss. δ. Ἠλακάτη τετάνυστο ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα. Theophr. hist. pl. li. 4. de malo medico loquens, τὴν δὲ δεῖων τὰ ἔχει καθάπερ ἠλακάτην ἐκ μέσου τὴν ἐξέχουσαν, veluti colum extātem. Plat. de rep. li. 10. τῆς ἀνάγκης τὴν ἠλακάτην dicit, quasi scapum fusi. ¶ Est & pars quædam mali nautici suprà τὸ θωράκιον, vt scribit Eust. Vide & Poll. lib. 1. apud Hom. Καδ' δ' αὐτῷ λινα γλύ... ἠλακάτη τανύσαντες. schol. exp. ὑπέλευσαν. ¶ Hesychio est etiam δόναξ, i. arundo. ¶ Item, sagitta, iaculum. Neutr. plur. ἠλάκατα. Hesych. exp. fusum. Eust. lanas colui circumuolutas. Suid. fila, stamina, quæ nimirum è colu ducuntur circumacto fuso. Odyss. ζ. & ρ. Ab eodem Hesychio dicitur ἠλεκάτη pro ἠλακάτη. At schol. Thuc. lib. 7. ἠλεκάτην à piscatoribus vocari ait machinam quandam alio nomine dictam ἐνθίον.

Ἠλακατῆνες, sunt pisces cetacei, ad salgama idonei. Athen. lib. 7. ex Mnesimacho, & Eust. ex Paus.

Composita.

Ἀνηλάκατος, destituta colui vel etiam colum non tractans, apud Athen. lib 4.

Εὐηλάκατος, pulchram colum habens, vel colus tractandæ perita. apud Theocr. id. 28. aut pulchras habens sagittas, seu sagittariæ artis perita. Hesych.

Πολυηλάκατα, Hesychius dici ait τὰ τῶν ποταμῶν χείλη, quia multas ferunt arundines.

Χρυσηλάκατος, auream habens colum. Il. υ. vel aureas habens sagittas, Hesych. Pindarus verò χρυσηλάκατον μελίαν vocat hastam auratum hastile habentem.

ΗΛΑΣΚΩ, & Ἠλασκάζω, vagor, errabundus circumeo. Hom. Iliad. β. (de muscis) Αἵ τε κατὰ σταθμὸν ποιμνήιον ἠλάσκουσι. Et Il. σ. ἐπεὶ κ' ἐμὲ κιχήτην ... Πατρόκλοιο ... ἠλασκάζων, Hesy. ἠλασκάζειν & ἠλάσκειν esse dicit διὰ τὸ αὐτὸν εἰλεῖσθαι ἐπὶ τόπον, πλανᾶσθαι. ¶ Cum accus. significat ὑπεκκλίνειν, declinare, deuitare fugere: vel etiam vagabundum declinare, errabundum fugitare, vt Od. ι. Εἰπεῖν ὅππη κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει. *Etym. deducit παρὰ τὸ εἰλεῖν.

Ἠλακάτη, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Ἠλέκτρον. Ἠλέκτωρ, vide in comp. ex λέκτρον.

ΗΛΕΟΣ, ὁ, ὁ. stolidus, stultus, insipiens. Od. β. Μητέρα τ' ἀπερ... φρένας ἠλεέ, Interdum actiuè, stultum reddens, & insipientem. Odyss. ξ οἶνος γὰρ ἀνώγει Ἠλεὸς ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι. *Etymol. vult esse παρὰ τὴν ἄλλην τὴν πλάνην, vt sit ὁ πεπλανημένος τὸν νοῦν.

Ἠλός, per syncopen dicitur pro ἠλεός. vnde vocat. ἠλὲ pro ἠλεέ, vt Od. ο. Μαινόμενε φρένας ἠλέ, mente capte. ¶ At ἠλὸς vide suo loco.

Ἠλαίνω, exp. μωραίνω, stultesco, insanio. apud Callim. hymno in Dianam. Legitur & pass. ἠλαίνονται. quod exp. ῥέμβονται, καὶ πλανώμενοι στρέφονται, i. vagantur, vagabundè se gyrant, apud Theocritum.

Ἠλίματος, idem quod ἠλεός. Vide & in comp. ex Μάτην.

Ἠλιθιος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἠλιάζω, &c. vide in Ἥλιος.

ΗΛΙΘΙΟΣ, ὁ, stultus, stolidus, insipiens, vecors, idem quod ἠλεός, eiusdémque originis. (*volunt enim esse παρὰ τὴν ἄλην τὴν πλάνην, vt sit ὁ πεπλανημένος τὸν νοῦν. Aliud etymon vide in ἠλιθιάζω, & ἤλιθα quæ sequuntur. Xen. Pæd. 1. δοῖεν μὴ πάντα πᾶσι βλάξ ... ἠλίθιος ... apud Aristoph. in Nub. ἠλίθιον φθέγξασθαι, temere loqui & stolidè.

Ἠλιθίως, stultè, stolidè, pro quo Doricè dicitur ἀλιθίως, apud Theocr. idyl. 10.

Ἠλιθιότης, ητος, ἡ, stoliditas, stultitia, dementia, Hesych.

Ἠλιθιάζω, stultè ago, vel stultitiam factis præ me fero. Aristoph. schol. in equit. exp. ... ἠλίθιος εἶναι ... item ἀναισθήτως ... innuens à λίθος hæc deriuari: quod etymon affertur etiam ab Etymologo.

Ἤλιθα frustrà, incassū. Apoll. Arg. 2 ... ἤλιθα χερσί. Ab Hesych. exp. etiam profusè, collectim, largè copiosè. vt Od. ξ. ... ἤλιθα πολλήν. Sic & Od. & Apoll. Arg. lib. 3. Sunt qui ex ἅλις factum esse existiment.

Ἠλιθιόω, stultum reddo. Aeschyl. in Prometh.

Ἀπηλιθιόω, facio fatuum, ad fatuitatem redigo. Dioscor. lib. cap. 25.

ΗΛΙΚΙΑ, ας, ἡ statura, vt Matth. 6. τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἕνα. Luc. cap. 2. Καὶ Ἰησοῦς προέκοπτε σοφίᾳ καὶ ἡλικίᾳ. Et c. 19. ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν. Sic & ad Ephes. c. 4. Sic etiam accipi videtur apud Plut. in lib. de inst. puer. vbi τοὺς παῖδας ait ἡλικίαν ... αὐξάνεσθαι. *Deducitur à nomine ἡλίκος, quantus. statura enim est corporis velut quantitas ac magnitudo. ¶ Item ætas. Il. χ. Ἤ πως ἡλικίην ... ¶ Itē adolescentia, iuuentus, florens ætas, ætatis vigor, adulta ætas. vnde & ἐν ἡλικίᾳ, apud Aesch. ætate florentes, adolescentes. Et εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν. Arist. in Rhet. Sæpe dicitur peculiariter de ea ætate quæ bello apta est. vnde apud Dem. Philipp. 1. ... ἐν ἡλικίᾳ ... cui opponitur ἀστράτευτος ... μος, &c. Itē iuuenū multitudo, sicut Lat. iuuentus, apud Thuc. 3. 8. & alibi. Videtur etiam de ætate senili dici. vt apud Luc... ὑφ' ἡλικίας. & apud Herodianum, σεμνὸς τὴν ἡλικίαν & ἡλικίᾳ σεμνότατος ἀνήρ. ¶ Item ætas, i. seculū. Dem. in Epitaph. εἰς τὴν νῦν ζῶσαν ἡλικίαν ὁ χρόνος προηγαγεν ἡμᾶς. Plut. in Pericl. πολλαῖς ἔμπροσθεν ἡλικίαις τῶν περὶ Σάμον πολέμ...

Ἧλιξ, ικος, ὁ, καὶ ἡ, qui eiusdem ætatis est, coætaneus, æqualis. idem quod ἡλικιώτης. Xen. in Polit. Laced. ὡς τὸ πολὺ οἱ ἥλικες ἀλλήλοις συνεῖεν, æquales plerunque conuersantur cum æqualibus. Sic & Aristot. eth. 8. & rhet. 1.

Ἡλικιώτης, ου, ὁ, coæuus, coætaneus æqualis idem quod ἧλιξ. Aristoph. in Nub. Aristot. pol. 7. Ab eodem in eth. fratres quoque dicuntur ἡλικιῶται, quod eiusdem ferè ætatis sint. Fœm. gen. ἡλικιῶτις, coæua, quæ est eiusdē ætatis. Luc. Apud Plut. in Pericle ἡλικιῶτις ἱστορία, historia eiusdē ætatis, quæ scribitur ab illis qui eodem tempore viuunt quo ij de quibus scribitur.

Composita.

Ἀμφῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, adolescens, ad iustam ætatem accedens. Pollux autem Phrynicum iuuenes mulieres appellasse ἀμφήλικας.

φίλικας testatur: & Pherecratem eam quæ provectioris esset ætatis ἀμφήλικα ἄτω.

Ἀφῆλιξ, qui florentes annos exegit. ἔφηβ☉. Item impuber, qui legitimam adolescentis ætatem nondum attigit. Arrian.

Decomp. Πανομῆλιξ, qui caret æqualibus & sociis. Il. χ.

Ἐνήλικ☉, ὁ, ὁ ϗ ἡ, pubes qui ad pubertatis annos peruenit, adolescens, adultus. Plut.

Ἐφῆλιξ, qui adolescentiam seu florentem ætatem attigit.

Ἰσῆλιξ, par ætate, coætaneus, æquæuus.

Μεθηλικιοῦμαι, ab vna ætate in aliam transeo.

Μεθηλικίωσις, eiusmodi transitio ab ætate in ætatem, velut è primo septennio in secundum, è secundo in tertium. Basil.

Μεσῆλιξ, qui mediæ ætatis est.

Ὁμῆλιξ, qui eiusdem ætatis est, coætaneus, æquæuus. Od. ο. & π.

Ὁμηλικία, ætatis æqualitas, eadem ætas. Il. ν.

Παρῆλιξ, qui præcipiti seu vergente ætate est, qui è florente ætate egressus senescit, vetulus. Plut. in apophth.

Παρηλικία, ætas præceps seu vergens, ætas senescens aut deflorescens.

Συνῆλιξ, coæuus, coætaneus, æqualis. Pol. ex Eupol.

Ὑπερῆλιξ, qui ætatem excessit. Greg.

ΗΛΙΚΟΣ, quantus. (de magnitudine corporis.) Plato in Charmide. αὐτίκα εἴσῃ ϗ ἡλίκ☉ ϗ οἷ☉ γέγονε, statim scies, quantus ille & qualis euaserit. Sic Arist. εἶναι ἢ μέγεθ☉ ϟ ἡλίκον λέοντ☉, i. esse leonis magnitudine. Sic apud eundem, διὸ ϗ τ̃ ἐλεφάντων ἔμβρυον ἡλίκον μόσχ☉ ὅϐι. Dicitur & de aliis rebus: vt ἡλίκ☉ πόν☉. Plat. ἡλίκας εὐεργεσίας. Demosth. & ἡλίκα ἀγαθά. Lucia. Vt̃ ἡλίκος, quãtus, i. quã potens. Phil. 2. ἡλίκ☉ ἤδη ϗ ὅσων κυρίως ὅϐι Φίλιππος. Apud eundẽ in Timocr. πεπαίδευκεν ἡλίκον. Et cũ superl. apud Luc. ὅϐι δ᾽ ἡ αἰτία τ̃ μεγίστων πόνων ἡλίκα γίνεσθαι ἀγαθά. ¶ Item, quãtulus, apud Luc. in Herm. ¶ Item qui est eiusdem ætatis, apud Antiph. ¶ interdum idem valet quod τηλίκ☉, tãtus: vt apud Theocr. id. 21. ϗ ἡλίκα τραύματα ποιεῖ, & tãta vulnera faceret.

Πηλίκος, ου, ὁ, quantus, interrogatiua particula de quantitate continua, vt πόσος de quantitate discreta. Aristot. Metaph lib. 9. & Paul. ad Gal. cap. vlt. ¶ Item, quantæ ætatis, quot annorum, apud Athen. lib. 2. In qua signif. accipitur etiam indefinitè posi tum: vt Aristot. in eth. Τὸ ἢ τέκνον ἕως ἂν ἡ πηλίκον, ϗ μὴ χωρισθῇ ὥσπερ μέρος, αὐτοῦ, quandiu aliquantulæ ætatis est, i. paruus. ¶ interdum dicitur etiam pro ποιός, qualis, vt πηλίκον εἶη τὸ συμβεβηκός.

Πηλικότης, ητος, ἡ, quantitas, seu (indefinitè) aliquantitas, quanta seu aliquanta magnitudo aut multitudo.

Ὁπηλικοσοῦν, quantuscunque. Theophr. & Aristot. in Phys.

Τηλίκος, ου, ὁ, tantus, (correlatiuum duorum præcedentium) de corporea magnitudine. Dicitur de ætate etiam pro, tantæ ætatis, vel eius ætatis. Il. ω. Od. α & ρ. Et Plato in apol. Socr. τοσοῦτον σὺ ἐμοῦ σοφώτερος εἶ τηλικούτου ὄντος τηλίκος ὤν, tu me grãdęuo iunior. Pro eodem dicitur & τηλικόσδε, item τηλικοῦτος, cuius fœm. est τηλικαύτη, neut. τηλικοῦτο & de magnitudine, & de ętate iã minore quã maiore, apud Plat. Dem. Xen. & alios.

Ἡλικία, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΗΛΙΟΣ, ου, ὁ, Sol. Od. θ. ὡς ἄρ ἢ οἱ ἄγγελος ἦλθεν Ἥλιος, Æsch. ἀφ᾽ ἡλίου ἀνιόντος μέχρι δυομένου. Xe. Hel. 7. μικρὸν πρὸ ἡλίου δυομένου, paulò ante Solis occasum. * Deriuant antiqui ab ἀλέα, vt refert Eustat. vel quia ἐκ τῆς ἕλης, ortum habere videtur, quasi ἕλιος. Alij ἀπὸ τοῦ εἱλεῖσθαι περὶ γῆν ἀλέα. Alij παρὰ τὸ δῆλος, quasi δήλιος.

Ἡλιακός, ή, όν, solaris. Laert.

Ἡλιώδης, ὁ ϗ ἡ, Solem referens, Soli similis.

Ἡλιόω, ῶ, fut. ώσω, insolo.

Ἡλιοῦσθαι, Sole illustrari, illuminari. Arist. in Meteor. apud Plat. lib. 8 de rep. ἀνὴρ ἡλιωμένος, à Sole vstus, cui opponitur ἐσκιατραφηκώς.

Ἡλίωσις, insolatio, i. corporis in Sole apricatio.

Ἡλιάω, ῶ, Solem refero, Solis instar candico. Philostr.

Ἡλιάζω, f. άσω, ad Solem expando. Soli substerno seu expono. Diosc.

Ἡλιάζεσθαι, apricari. Arist. de hist. an. lib. 9. c. 5.

Ἡλίασις, insolatio, idem quod ἡλίωσις.

Ἡλιαστήριον, ου, τὸ, locus ad apricandum.

Ἡλιεῖον, ου, τὸ, fanum Solis.

Ἡλιὰς κούρη, Solis filia. Apol. Arg. 4.

Ἡλιαία, ἡ, forum Athenis in quo iudicia in aprico seu sub Sole exercebantur: dictũ ἀπὸ τὸ ὑπαίθριον εἶναι ϗ ἡλίῳ βάλλεσθαι. Arist. polit. 5. Dem. contra Tim. & Luc. in Tim.

Ἡλιάζω, in heliæa iudico. Ἡλιάζομαι, idem & quidem frequentius. Aristoph. in Vesp. & Dem. contra Timocr.

Ἡλίασις, iudicandi munus. Dem. contra Timocr.

Ἡλιαστής, οῦ, ὁ, iudex in heliæa, qui in heliæa iudicat. Aristop. in Equit. Ἡλιαστικός, iudicialis. Aristoph. in Neb. & Dem. contra Timocr. hinc comp. ἀπηλιαστής & φιληλιαστής, de quibus infrà.

Ἠέλιος, (inserto ε per epenthesin & mutato spiritu) dicitur apud poetas pro ἥλι☉. Quidam tamen compositum existimant ex ἠοῦ & ἕλη, quasi ἠοῦς ἕλην ἔχων. Il. α. ἐς ἠέλιον καταδύντα. Et Il. γ. Ἠέλιος θ᾽ ὃς πάντ᾽ ἐφορᾷς ϗ πάντ᾽ ἐπακούεις.

Composita.

Ἀνήλι☉, ου, ὁ ϗ ἡ, Sole carens, Solis expers, opacus. Soph. in Oed. Col. apud Nazianz. ἀνήλιον φῶς, lumen non productum à Sole.

Ἀνηλιάζω, insolo, Soli expono, idem quod ἡλιάζω.

Ἀνθήλι☉, & Ionicè ἀντήλι☉, Soli obuersus, Soli oppositus. Soph. in Aiace.

Ἀπηλιώτης, ου, ὁ, subsolanus, venti nomen. Aristot. de mundo. Vide Gel. lib. 2. cap. 22.

Ἀπηλιαστής, alienus à iudiciis & litibus quæ in heliæa agitantur. Aristoph.

Διηλιόω, insolo, Sole peruro. Vnde διηλιωθείς, apud Theophr. l. 4. hist. pl. insolatus, Sole perustus.

Δυσήλι☉, ad quẽ ægrè Sol peruenit, Soli minus bene expositus.

Ἐξηλιάζω, in Sole afficco, Sole aduro. Hesych. item crucifigo. ex 2. Reg. 21.

Εὐήλι☉, Soli bene expositus: apricus. Xen. Et ἐν εὐηλίῳ apud Aristoph. in aprico.

Ἐφήλ☉, Soli expositus. Vide & in comp. ab ἧλ☉. Ἐφηλίς, ίδ☉, & ι☉, ἡ, vitiũ faciei asperæ, proueniens ex inflammatione aut ardore Solis. Hesych. Vide & in comp. ex Ἧλ☉.

Ἡμιήλι☉, partim Soli expositus, dimidia tantum ex parte Soli expositus. Theophr.

Πανήλι☉ ἡμέρα, dies quam totam serenat Sol. Ælian.

Παρήλι☉, ου, ὁ, Sol geminatus, gemini soles. Aristot. probl. 58. & meteorol. lib. 3. cap. 3. Apud Suidam adiectiuè παρήλι☉ dicitur nebula supra modum condensata, quæ à Sole illustratur. Theon apud Aratum ex Posidonio tradit παρήλια esse nubes rotundas quæ circa Solem effulgescentem irradientur, nec proprio lumine vtantur, sed solari, quemadmodum etiam luna. Vide ibi plura & apud Senec. quæst. nat. l. 1. c. 11.

Προηλιάζω, ante insolo.

Προσήλιος, Soli expositus, Solem spectans, πρόσηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, idẽ. Æsch. in Prometh. Et apud Eupol. πρόσηλος αὐλή. Apud Theophr. δρόσος ἡ προσήλιος, exp. ros qui fit à Sole.

Φιληλιαστής, qui iudicio in heliæa contendere amat, litigiosus. Aristoph. in Vesp.

Φυξήλιος, fugiens Solem, vmbram amans: apud Nicand.

ΗΛΙΨ, ιπος, calceus, schol. Theocr.

Ἀνήλιπος, & Doricè ἀνάλιπος (comp.) exp. ἀνυπόδητος, discalceatus. Theoc. idyl. 4. Ἐς ὄρος ὤχ᾽ ἑρπῆς μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο Βάττε.

ΗΛΟΣ, ου, ὁ, clau⁹. vt χρύσειοι ἧλοι. Il. α. ἧλοι σιδηροῖ ϗ ξύλινοι. Xen. in Cyneg. Apud Luc. ἄλλῳ ἧλῳ ἐκκρούειν τ̃ ἧλον, prouerb. de quo Poll. & Erasm. ¶ Item clauus, i. callosum tuberculũ, albũ, rotundũ, capiti clauorũ simile: quod potissimùm in plantis digitisq; pedũ, interdum & in summis manuum dig. tis prouenit. Diosc. lib. 1. c. 137. τύλους ϗ ἥλους αἴρει. In oculis autem ἧλοι, siue claui dicuntur callosa in eorũ albo tubercula, vt ait Cels. l. 7. Vide & Æt. ¶ In olea etiam ἧλος dicitur ceu quædam Solis inustio qua infestatur. Theophr. de hist. pl. l. 4. c. 16. * Ab ἵημι deriuatur, quòd immittatur iis quæ compinguntur.

Ἡλόω, clauo figo.

Ἡλίσκος, ου, ὁ, clauiculus, paruus clauus.

Ἡλίτης, ου, ὁ, clauaris, vt quidã interpr. Et ἡλῖτις λεπίς, fœm. gen. squama æris quę è clauis decutitur de qua Diosc. l. 5. c. 89.

Composita.

Ἀργυρόηλος, ου, ὁ ϗ ἡ, argenteos clauos habens. Il. β.

Ἔφηλος, clauis affixus. Suid. item qui laborat vitio quod ἐφηλίς dicitur, idem S. & Hesych.

Ἐφηλίς siue ἐφηλίς, ἡ, fibula qua aliquid constringitur, sicut clauo ligna aut alia eiusmodi compinguntur. item, vitium faciei asperæ. Hesych. Vide & Poll. Vtitur Nic. in Ther. & Diosc. lib. 1. c. 177. & alibi. Vide & in compos. ab Ἥλιος.

Ἐφηλόω, clauo affigo.

Καθηλόω, ῶ, clauis defigo, vel configo.

Καθήλωσις, confixio quę fit clauis.

Καθηλωτής, οῦ, ὁ, qui clauis defigit aut configit.

Decomp. Ἀποκαθηλόω, refigo. Ἀποκαθήλωσις, refixio. vt ἀποκαθήλωσις τ̃ χριστοῦ, refixio Christi, qua videlicet è cruce fuit exemptus.

Προσηλόω, clauis affigo. Lucia. ὡς προσηλῶσαι δέοι, cui affigere (oportebit.

Προσηλοῦσθαι, alicui rei dicimur metaphoricè etiam, cui ita velut adhærescimus vt ab ea non discedamus. vt apud Chrysost. τῷ βιβλίῳ προσηλωμένος. Peculiariter verò capitur pro, cruci affigo, apud Dem. & Greg.

Χρυσόηλος, aureis confixus clauis.

Τράχηλος quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἤλυθον, &c. vide in Λύθω.
Ἠλύσιον, ἤλυσις, vide in Ἔρχομαι.
Ἧμα, vide in Ἵημι, mitto.

-H'M AI, sedeo. Il. β. Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν Ἧσαι ὀνειδίζων, sedes cõuitians. Il. π. εὐξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ Ἧστο ἀλεείς. Luc. in Solœc. Ἧσο ξεῖν'. ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην. Et Ionicè Il. γ. οἱ δ' ἦν ἑιαται pro ἧνται sedẽt. Et addito ε per epẽthesin, metri gratia, εἵαται ἐν μεγάροις, itidẽ pro ἧνται. Il. γ. εἵατο δημογέροντες, sedebãt, pro ἧντο. * Ab ἕω (colloco) fit ἕημαι, & crasi ἧμαι

Composita.

Ἀφήμενος. Hesych. sedens procul ab, vel sedens seorsum ab.

Ἔνημαι, insideo.

Κάθημαι, sedeo, idem quod ἧμαι: propriè deorsum sedeo, vel sedendi causa me demitto. Il. β. Ἀλλ' αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς, & ipse sedeas & alios sedere iubeas. Xẽ. καθήμενοι ἐπὶ τῶν ἵππων, sedẽtes in equis. Aristoph. in Vespis, πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος. Et καθῆσθαι καθίδραν, vt βαδίζειν ὁδὸν & λέγειν λόγον, & quæ similia sunt, vt annotat schol. Soph. Imperat est κάθου pro κάθησο. In imperf. dicitur etiã ἐκαθήμην. Spectator quoq; aut iudex dicit̃ καθῆσθαι, apud Plut. in Coriol. & Plat. in apol. Et καθημένης τῆς βουλῆς apud Demosth. cõsidente senatu. Significat etiã maneo. vt κάθημαι προσδοκῶν. Aliquãdo pro desidere ponitur, h. e. otiosum sedere & rebus gerendis manum non admouere. Iliad. ω. Ἀσχαλόωσι γὰρ οἵ γε καθήμενοι. Thuc. lib. 4. ἐβούλετο περιιέναι ἐπὶ τὰς τῶν Ἀρριβαίου κώμας καὶ μὴ καθῆσθαι, nec otios* sedere. Dem. ad Phil. ep. οὐδὲν ποιοῦντες ἐνθάδε καθήμεθα μέλλοντες ἀεί, nihil facientes hic desidemus & semper cunctamur. Sic Olynth. 2. καθήμεθα οὐδὲν ποιοῦντες. ¶ Est etiam vocabulum militare significans insidere & obsidere, castra metari Thuc. lib. 2. καθημένων δ' αὐτῶν περὶ τοὺς χώρους τούτους, insidente autem seu obsidente eo loca ista. & lib. 1. πεῖραν ἐποιεῖτο περὶ τὰς Ἀχαρνὰς καθήμενος ἐν ἐπεξιᾶσιν, pro ἐστρατοπεδεύετο, i. sedẽ ibi figens & castra locans. ¶ Καθήμενον πεδίον, solum æquale & planum, ὁμαλόν Suid. & Hesyc.

Decomp. Ἀνακάθημαι, sedeo erectus, recumbo, resideo. Alex. Aphrod. problem lib 1.

Ἀντικάθημαι in cõspectu hostium castrametor. idem quod ἀντικαθέζομαι. Xen καὶ ὅταν πολέμιοι ἀλλήλοις ἀντικάθωνται, quum in conspectu castrametantur Dicitur & ἀντικαθήμενον στρατόπεδον. Apud Herodotum scribitur ἀντικατήμενοι, Ionicè, pro ἀντικαθήμενοι.

Ἀποκάθημαι sum deses, desideo, sum languidus & ignauus. Poll. & Aristot. Item seorsum sedeo. Ἀποκαθημένη γυνὴ vocatur mulier quæ patitur menstrua. Leuitici cap. 15. & 20.

Ἐγκάθημαι insideo. Item obserno, insidior. Æschin. contra Ctesiph. ἐγκαθήμενοι καὶ ἐνεδρεύοντες ἐν τῇ ἀκροάσει εἰσελαύνετε αὐτὸν εἰς τοὺς τοῦ πράγματος λόγους, attentè eum audientes, & instantes si quid extra materiam aberrauerit. A Suida quoque ἐγκάθηται exponitur ἐγκεκρυμμένος ἐστί: quoniã (inquit) οἱ κρυπτόμενοι ὑποκάθηνται.

Παρεγκάθημαι, assideo, inter alios sedeo.

Ἐπικάθημαι insideo, aut etiam sedeo, vt apud Demost. ὁ ἐπικαθήμενος ἐπὶ τῆς τραπέζης qui in mensa sedet, institor mensę.

Παρακάθημαι, assideo à latere assideo. idem quod παρακαθέζομαι. Plato, ὑπὸ τῶν παρακαθημένων ἐκωλύετο, ab assessorib. Aristoph. in Ranis Σωκράτει παρακαθήμενον. Apud Syn. ep. 4. accus. iũgit̃ ἐγὼ δὲ παρακαθήμενος τὸ παλαμναῖον βαλάντιον, τὴν παρακαταθήκην τῶν ξένων ἐκλαιον, ego autẽ assidens.

Περικάθημαι, sedeo circum. Herodot. περικατήμενοι τῇ τραπέζῃ. Ionicè pro περικαθήμενοι circũquaq; accũbẽtes mẽsæ. Est & vocabulum militare, significãs circumsideo, obsideo: cui synonymũ περικαθέζομαι. Pausa. περικαθημένων τὰς Ἀθήνας, i. καθημένων περὶ τὰς Ἀθήνας. Et Ionicè apud Herodot. περιεκατέατο τὴν Ἄνδρον, Andrum obsederunt, pro περιεκάθηντο.

Προκάθημαι presideo. Philo de vita M. lib. 1. ὁ γὰρ προκαθήμενος βασιλεὺς τῶν ἐκεῖ τόπων δείσας ... (?) rex qui illis locis pręsidebat. Item sum præsidio, ad custodiam relictus sum alicuius regionis & præsidium. Polyb. lib. 2. αἱ προκαθήμεναι τῶν Ῥωμαίων ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ δυνάμεις, & προκαθήμενος ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν Ἀδρίαν τόπων.

Προσκάθημαι, assideo, frequenter capitur pro obsideo, vt προσκαθέζομαι. Thuc. lib. 8. καὶ τῷ πεζῷ προσκαθημένους φυλακὴν ἔχειν. & pedestribus copiis obsidendo. Idem προσεκάθητο τῇ πόλει, vrbem obsidebat. Herodot. ἐπολιόρκεε προσκατήμενος, obsidione circumdedit. At προσκάθημαι ἐν τῇ Σάμῳ, Samum insideo in Samo sedem & castra loco.

Συγκάθημαι, simul sedeo. Exp. & consideo.

Ὑποκάθημαι, subsideo, in subsessis alicui immineo. Herodia. ὑποκαθήμενοι τὸν βάρβαρον, ad excipiendum barbarum subsidentes. Philostr. in heroic. ὑποκαθήμενος τοὺς ἀνθρώπους, hominibus insidians.

Πάρημαι, assideo, iuxta seu à latere assideo, idem quod παρακάθημαι. Od. ξ. ἕκαστα παρήμενος ἐξερέεσθαι (?).

Πρόσημαι, assideo vel etiam assisto. Exp. & obsideo.

Ἦμαρ vide in Ἡμέρα.

H'MEKTEΩ ῶ. apud Herodot. exp. δυσφορῶ, ægrè fero, item indignor, offendor.

Περιημεκτεῖν, (comp.) apud eundẽ Herod. exp. περιαγανακτεῖν, δυσχεραίνειν, ἀνιᾶσθαι, ægrè ferre, molestè ferre, molestia & dolore affici ob, grauari ob.

H'MEN, &: cõiunctio copulatiua apud poetas, cui respondet ἠδέ quod vide suo loco. ¶ At ἦ μὲν apud eosdem poetas, pro ἦ μήν, in sponsionibus & iureiurando, sanè, equidem. Apol. Arg. lib. 2. ὑπέμνησαν ἦ μὲν ἀρηξέμεν ἀλλήλοις. ¶ Ἦμεν verò interdum sign. eramus, interdum pro εἶμεν poetica ἐκτάσει pro εἶναι ab εἰμί. ἦμεν autem Atticè pro ᾔειμεν, ibamus. ab εἶμι.

-H'MEPA, ας, ἡ, dies, lux diei. Plu. de Alex. fort. νύκτας μὲν ἐν δείπνοις, ἡμέραν δὲ ἐν ἀρίστοις ἐπιλελείπουσιν. Apud Thuc. ἅμα ἡμέρᾳ, prima luce, pro quo dicitur ἐπεὶ ἡμέρα ἐγένετο, & à Xẽ. Pæd. 4. ἐπεὶ ἡμέρα ὑπεφαίνετο, & ab Aristophane in Pluto, διέλαμψεν ἡμέρα. ¶ Itẽ dies, i. certarũ horarum tempus. Thuc. ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας, in exigua diei particula. ἡ τήμερον ἡμέρα, hodiernus dies. Dem. ἑκάστης ἡμέρας, vel καθ' ἑκάστην ἡμέραν, & interdũ etiã καθ' ἑκάστην, (sine subst.) singulis dieb. quotidie. Apud Thuc. lib. 4. ὡς ἐντὸς ἡμερῶν ὀλίγων ἐκπολιορκήσων, ellepsis est aduerbij ἐντός, i. intra paucos dies. Sic & Dẽ. pro cor. καὶ ἀκούσεσθε δυοῖν ἢ τριῶν ἡμερῶν. ¶ Itẽ dies, i. tẽpus, vel tempus vitæ. Arist. rhet. 2. τῇ γὰρ πρώτῃ ἡμέρᾳ μεμνῆσθαι μὲν οὐδὲν οἷόν τε, πάντα δὲ ἐλπίζειν, primo tempore iuuentutis. * Etym. deducit ab ἥμερος, ad differentiam noctis quæ immitis & horrida est. Plato verò ἡμέραν dictam ait quòd ἡμέρα, efficiat. vel ἀπὸ τοῦ ἱμείρειν, quòd eam homines maximè desiderent. quasi ἱμέραν. Videri etiam possit dicta ἡμέρα, quasi ἅμα τῷ ῥέειν, quasi simul cum aurora fluens, i. oriri incipiens.

Σήμερον & Atticè τήμερον, aduerb. hodie. Il. θ. & Plut. de non irasc. Et τὸ σήμερον Anacr. dies hodiernus, pro quo frequentius est ἡ σήμερον ἡμέρα.

Ἡμέριος ου, ὁ καὶ ἡ, diurnus. vt ἡμέριος πλοῦς, diurna nauigatio. Xen. Item vnicum diem durans, temporarius. Sic putantur homines appellari ἡμέριοι, vt qui sint breuis æui. Epigr. lib. 3.

Ἡμερινός οῦ ὁ, diurnus. vt ἄγγελος ἡμερινός, Xen. Pæd. 8.

Ἡμερήσιος, vnius diei. vt ἡμερησία ὁδός, iter vnius diei. Sic ἡμερησία ζωή. Plut. Τὸ ἡμερήσιον, merces diurna, diariũ, apud Suidã.

Ἡμερεύω diem traduco seu transigo. Xen. Hell. 5. ἡμερεύοντας ἔν τινι τόπῳ ἐρήμῳ. Pollux scribit esse, in opere aliquo versor per totum diem.

Ἡμερίδιον ου τὸ diecula.

Ἦμαρ, ατος τὸ, dies: poeticè pro ἡμέρα. apud Homer. sæpe, & alios poetas. Ponitur & aduerbialiter. vt apud Hesiodum, ἦμαρ καὶ νύκτωρ.

Ἠμάτιος, ου, ὁ, diurnus. idẽ quod ἡμερινὸς in prosa: vt φέγγος ἠμάτιον in Epigr. diurno lumine, i. Sole. Dicitur aliquis vel res aliqua facere aliquid ἠμάτιος, i. ἐπ' ἤματι, vel ἐπ' ἦμαρ, toto die, aut in dies. Il. ι. Sic apud Hesiod. μέλλεται ἠμάτιαι ... (?) δύνει

Ἥμερος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex ἡμέρα.

Ἀμφημερος, ου, ὁ καὶ ἡ, quotidianus. vt ἀμφημερος πυρετός, febris quotidiana.

Ἀμφημερινός, οῦ, ὁ, idem. vt ἀμφημερινὸς πυρετός apud Gal. ad Glauc. & Alex. Aphr. in probl.

Αὐθήμερος qui est eiusdẽ diei, eo ipso die factus vel dictus, aut vno die factus. Apud Æsch. αὐθήμεροι λόγοι, exp. extemporales.

Αὐθήμερον seu αὐθημερὸν aduerb. eodem die, eo ipso die, apud Thuc. & Arist. de mundo.

Αὐθημερίζω, eodem die eo ac redeo, Poll.

Ἀπαυθημερίζω, (*Decomp.*) idem: apud Xen.

Ἀφημερεύω diem absum, vel interdiu absum. Dem. pro cor.

Δεχήμερος, decem dies durans, spatio decem dierum constans; Thuc. & Plat.

Διημερεύω, idem quod ἡμερεύω, diem transigo, vel totum diem transigo, vel totum diem duro, vt Xen. Pæd. 7. ὅτι μὲν σὺ ἄσιτος καὶ ἄποτος διημέρευον.

Decomp. Συνδιημερεύω, vnà diẽ totũ vel totos dies trãsigo, versor cum aliquo, vtor consuetudine alicuius. Arist. rhet. 2. & Plut. in Lyc. Vsus est & Cic. lib. 8. ep. ad Att. Συνδιημέρευσις, consuetudo quotidiana quæ est inter aliquos, conuersatio, Plut. in Demetrio.

Δυσημερέω, ῶ, aduersa fortuna vtor, res mihi infeliciter cedunt. Athen.

Δυσημερία, infaustus dies, infortunium, fortuna aduersa. Synes. ep. 8.

Ἑξαήμερος, sex dies durans. Τὸ ἑξαήμερον, spatium illud sex dierum quo conditus fuit mundus. Basil.

Ἑπταήμερος, qui est septẽ dierum, durans spatio septem dierum. aut etiam factus spatio septem dierum, siue intra septem dies.

Ἑφθήμερος pro eodem.

Ἑτερήμερος, alternis diebus durans, vt ζώειν ἑτερήμερος dicuntur Tyndaridæ ab Hom. Od. λ. viuere alternis diebus.

Εὐήμερος, vt εὐήμερον φάος, apud Soph. lux felicem diem aduehens, dies felix.

Εὐημερία, ἡ, q. d. diei felicitas, serenitas diei, serenus dies. Xẽ. Hell. 2. καὶ μάλ' εὐημερίας οὔσης. Itẽ cœli temperies status temporis salubriter & commodè hominibus cedens. Ab Aristot. vbi com-

vbi commodè & ſalubriter viuitur. item ſucceſſus, ſecunda fama ſeu gloria. apud Athen. lib. 14.

Εὐημερέω, ῶ, q. d. diem ſeu dies feliciter tranſigo, i. vitam felicem dego, commodè & ex animi ſententia viuo. quo ſenſu εὐημερεῖν dicuntur δοῦλοι ab Ariſtotel. eth. 5. item bona ſum habitudine, gliſco, vigeo. Ariſtotel. item ſecunda fortuna vtor, res mihi ex animi ſententia cedunt. item gratia & autoritate valeo, apud Æſchin. & Plut.

Εὐημέρημα, res quæ proſperè ſucceſſit, felix inceptum, ſucceſſus, qualis eſt eorum qui victoria potiuntur. Polyb.

Decomp. Ἐνευημέρηκε τῇς ὑδέροις, excelluit in reddenda tuberum cauſa. Plut. ſymp. 4.

Κατευημερῶ, proſperè ago, gratia & autoritate polleo. Aeſchin. de falſa leg. item cum genit. vt κατευημερῶ σου, autoritate & gratia ſupero te.

Παρευημερῶ, ſupero ſucceſſu & rebus ſecundis, vinco alium gratia & autoritate. Παρευημερεῖσθαι dicitur qui ita vincitur, Chryſoſt. de ſacerd. & Baſil.

Ἐφήμερος, diarius, vnicum diem durans. vt ἐφήμερος πυρετός, diaria febris, Gal. Sic ἐφήμερος τιμὴ apud Herodian. lib. 1. Et animalcula quædam ἐφήμερα vocantur, quòd vnicum diem viuant, vt docet Euſt. Dicitur à Plut. & ἐφήμερον φάρμακον, præſens venenum, quòd vno die perimat. Item diurnus, ad breue tempus durans, temporarius, fluxus, caducus. Thucyd. 2. ἐφήμερα τά τε σώματα καὶ τὰ χρήματα ὁμοίως ἡγήσαντο. Ἐφήμερος, herba, de qua vide Dioſc. & Gal. ac Plin. Sic dicta etiam fuit cicuta, ab interitus celeritate. vt Phocion tradidit.

Ἐφημερία, ſeu plur. ἐφημερίαι, vices. vt li. 1. paral. c. 9. φυλάσσειν εἰς ἐφημερίας per vices, certis vicibus. Sic & Luc. cap. 1. Ex Suid. & Heſych. exp. munus diurnũ, i. quod obimus interdiu.

Ἐφημερίς, ίδος, ἡ, diarium, ſcriptum quod acta vniuſcuiuſque diei ſigillatim complectitur. Plut. de non fœn. item hiſtoria, in qua non per annos, ſed per dies ſingulos res geſtæ ſcribuntur diarium. Vide Gel. lib. 5. cap. 18. Apud Plut. in Alex. pro libro actuum quotidianorum, vt à quibuſdam annotatur. item pro ἐφημερία apud Ioſephum.

Ἐφημέριος, idem quod ἐφήμερος. in Epigr. μισθὸς ἐφημέριος, diurna merces. Apud Hom. Od. ἐφημέρια φρονέοντες, in diem duntaxat de rebus ſuis cogitantes. interdum ἐφημέριοι dicuntur homines, à breuitate æui, ſecundum quoſdam quaſi temporarij. Greg. in poëm.

Θερμημερίαι, dies calidi, æſtatis tempus. Theophr. & Ariſtot.

Ἰσήμερος πυρός, exp. triticum, cuius cura æquinoctio delegata eſt. vel, quòd æquinoctio verno ſeritur.

Ἰσημερία, ἡ, q. d. æquidiarium. Latini dicunt æquinoctium. vt ἰσημερία μετοπωρινή, æquinoctium autumnale, ἰσημερία ἐαρινή, æquinoctium vernum. Plut. in probl. Rom.

Ἰσημερινός, æquinoctialis, q. d. æquidialis. vt ἰσημερινὸς κύκλος. Apud Theophr. lib. 2. de cauſ. pl. cap. 12. ἰσημερινὸς πυρός, triticum quod verno ſeritur æquinoctio. ibi ſcribitur & ἰσήμερος.

Καθημέριος, quotidianus. Exp. & diurnus.

Καθημερινός, quotidianus. Act. cap. 6.

Καθημέραν, pro καθ᾽ ἡμέραν, indies, ſingulis diebus, quotidie.

Καλήμερος, cui felix eſt dies in anth. Epigr. lib. 1.

Κακήμερος cui infelix eſt dies. ibid.

Λιπήμερος, (Ionicum) qui ſtatum diem deſeruit, qui ſtatuto die prælio non fuit.

Μεθημερινός diurnus, qui interdiu fit. vt κυβεῖαι μεθημεριναὶ apud Plut. de fortit. Alex. lib. 2.

Μεσημβρία ἡ, meridies, factum ex μεσημερία per ſyncopen, adiecto β per pleonaſmum. Thucyd. 6. item meridies reſpondens ſeptentrioni. Herodian. item metaph. μεσημβρία τοῦ βίου, pro ætate ingraueſcente.

Μεσημβρινός pro μεσημερινός, meridianus. vt μεσημβρινοὶ κύκλοι, apud Proclum. pro eo Dores dicunt μεσαμβρινός, vt Theocr. idyll. 2. inuenitur & μεσαμέριος Doricum pro μεσημέριος, apud eundem Idyll. 7.

Μεσημβριάζω, meridior, i. meridie dormio, Plat. in Phædro. Dicitur & ipſe ſol μεσημβριάζειν, pro quo & μεσουρανεῖν, vt Poll. docet. Μεσημβριάω, pro eodem. vnde apud Apollon. μεσημβριόωντος ἰαίνεται ἠελίοιο.

Μονήμερος, diarius, qui eſt vnius diei. apud Gal.

Μονοήμερος, pro eodem.

Μονημέριος idem, ex Epigr.

Νυχθήμερον nox & dies, noctis dieique ſpatium, i. dies viginti-quatuor horarum. iuſtus dies. 2. Cor. 11.

Ὀκταήμερος, octo dies durans. item qui fit octauo die περιτομῇ ὀκταήμερος, ad Philipp. cap. 3.

Ὁσήμεραι pro ὅσαι ἡμέραι, quotidie. Ariſtoph. in Pluto.

Πανημέριος, perdius. Il. τ. πανημέριος πολεμίζει, per totum diem. Vtitur & Herodot. lib. 1.

Παρημερεύω, diem ſeu dies tranſigo iuxta quempiam, & velut ei adhærens ex Eurip.

Πενθήμερος, quinque dies durans, ſeu à quinque diebus.

Πολυήμερος, qui eſt multorum dierũ. vt πολυήμερος νεκρός. Naz.

Συνημερεύω, idem quod συνδιημερεύω, Ariſtot. eth. 8. ad Nicom.

Συνημέρευσις, cõuerſatio, conſuetudo quotidiana cũ aliquo.

Συνημερευτής, is quo cum eſt nobis conſuetudo quotidiana, is quo familiariter vtimur. Exp. ſocius, ſodalis, aſſiduus comes, apud Ariſtot. pol. 5.

Τεταρταήμερος, (q. d. quatridianus) quatuor dies durans. vt τεταρταήμερος νεκρός. Gregor. Et κατὰ τεταρταήμερον, quadriduis diebus, apud Ariſtot.

Τετρήμερος, qui quatuor dierum eſt. Ariſtot.

Τριήμερος, (q. d. triduanus) tres dies durans, ſeu à trib. dieb. durãs. Apud Ariſtot. κατὰ τριήμερον γίνεται, exp. trinis dieb. fit. Greg. Χριστὸς ἀνίσταται τριήμερος. Chriſtus tertio poſt die reſurgit.

Τριακονθήμερος, triginta dies durans.

Τριψημερέω, diem tero, diem extraho. Ariſtoph.

Ὑπερήμερος, q. d. ſupergrediens diem præſtitutum videlicet ſeu condictum, qui intra diem non perſoluit debitum, vel implet quod promiſit. Propriè dicitur qui iudicatum non facit intra diem rei iudicatæ à iudice præſtitutum. vt inquit Bud. Interdum cum genit. vt ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας, cui vltimus προθεσμίας dies elabitur antequam præſtet quod ſpopondit. Luc. Latius etiam extenditur: vt puella ὑπερήμερος γάμου apud Ariſtot. in Rhet. 3. cui nubendi tempus elabitur, quæ nubilem ætatem prætergreditur. item res cuius iuſtum tempus elapſum eſt. Philo de vita M. lib. 3.

Ὑπερημερία, dilatio eius qui præſtitutum diem prætergreditur, quo videlicet diſſoluere debitum debuit, aut aliud præſtare quod promiſit. Dem. ad Apat.

Compoſita ex ἦμαρ.

Αὐτῆμαρ, eodem die, idem quod αὐθημερὸν in proſa. Il. α.

Ἐννῆμαρ, nouem dies, ſeu per nouem dies. Il. α. & ζ. Exp. &, nono die.

Ἑξῆμαρ, per ſex dies. Od. ξ. ἑξῆμαρ δαίνυντο.

Κατῆμαρ, indies, quotidie, ſingulis diebus.

Παντῆμαρ, per totum diem. Apoll. Arg. 2. Πανῆμαρ pro eodem apud Hom. teſte Euſt.

Προῆμαρ, interdiu. Simonides in Iambis de mulieribus, ἐσθίει μὲν ἐν μυχῷ προνὺξ προῆμαρ, noctu & interdiu.

Ποσῆμαρ, quotidies, ſeu per quot dies, quot diebus. Il. ω. Exiſtimatur etiam poni pro quoto die. vt αὐτῆμαρ, hoc ipſo die.

ΗΜΕΡΟΣ ὁ καὶ ἡ, manſuetus, cicur, mitis. cui oppon. ἄγριος. Od. ο. de aquila. χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον ἥμερον, anſerẽ cicurẽ. Plat. de leg. ἥμεροι ἀγέλαι. Herodia. lib. ζῷά τε πάντα ὅσα ἥμερα ὅσα ἀτιθάσσα. Dicitur etiam de plãtis & frugibus & tũc Latinè exp. ſatiuus, vt, ἥμερα φυτά, & ἥμερα δένδρα plãtæ & arbores ſatiuæ. ſic ἥμερος ἐλαία, olea ſatiua. ἥμερος κρόκος, crocus ſatiuus. Xen. in Cyr. ὅσα γὰρ ἡ γῆ φέρει, τὰ μὲν ἥμερα συγκεκόμισται, τὰ δὲ ἄγρια γνώρα διαλέλυται. Metaphoricè de hominibus etiã dicitur, quorũ emolliti eſſe videtur mores, quique ex agreſtibus cicures mites, ac placidi facti ſunt. Dem. cõtra Midiã, ἄνθρωποι οὕτως ἥμεροι καὶ φιλάνθρωποι τοὺς τρόπους. Herodia. li. 2. πρᾶόν καὶ ἥμερον ἦθος ἐπεδείκνυτο, comem atque manſuetam indolem oſtendebat. Et apud Plutarch. in Num. ἥμερος μοῦσα, mitis muſa. Et apud Plat. de leg. ἡμερώταται ᾠδαί, vix mitiſſimæ ac placidiſſimæ, nec aſperæ. Deducunt ἥμερος ab ἡμέρα, quòd ἡμέρα ſit quippiam πρᾶον & εὐπρόσωπον.

Ἡμερότης, ητος, ἡ, manſuetudo, placiditas. Naz.

Ἡμερόω, ῶ, manſuefacio, cicuro. Plut.

Ἡμέρωμα, τό, mitigatio, cicuratio, manſuefactio. Theophr. lib. 5. de cauſ. pl. Ἡμέρωσις, idem.

Ἡμερώδης ὁ, ἡ, mitis. Plut. ſymp. 4.

Ἡμερὶς ίδος, ἡ, manſueta cicur. Odyſ. ε. item ſpecies roboris, hemeris Plinio lib. 16. cap. 6. Theophr. hiſt. pl. lib. 3. cap. 6. item pro vite, apud Oppianum lib. 3. de venat. & apud Macedonium lib. 2. Epigr.

Compoſita.

Ἀνήμερος, ὁ, ἡ, immanſuetus, immitis, agreſtis, ferus. Naz.

Ἀνημερία, ἡ, immitis & immanſueta animi affectio. item moleſtia animi.

Ἀνημερόω, idem quod ἡμερόω.

Διημερόω, mitigo, emollio.

Ἐξημερόω idem quod ἡμερόω, in Geopon. Metaph. apud Plut. in Numa, ἐξημέρωσεν αὐτὸν διὰ παιδείας, per diſciplinam eum emolliuit & excoluit.

Ἐξημέρωσις, cicuratio.

Decomp. Δυσεξημέρος, qui difficulter cicurari poteſt, difficilis cicuratu ſeu manſuefactu.

Μελιτήμερον, ſuaue, mellea dulcedine præditum. Heſych.

Συνημερωμένος, qui commanſueuit, qui vna manſueuit.

Ἡμέτερος, vide in Ἐγώ. Ἠμί, vide in Φημί.

ΗΜΙΣΥΣ, ος, ὁ, foem. gen. ἡμίσεια, n. ἥμισυ, dimidius. Thucyd. ἥμισυ τεῖχος, dimidius murus. Ariſtot. ἥμισυ μέρος, dimidia pars. Ἡμισέες, dimidia pars. Odyſſ. γ. Et Thucydid. ἡμίσεις ἡγησάμενος, dimidia pars exiſtimans. Τὸ ἥμισυ, dimidiũ, vel dimidia pars. Heſiod. in Erg. οὐδ᾽ ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός. Apud Thuc. ὑπὲρ ἥμισυ, ſupra dimidiã partem. Interdum cum genit. vt Plat. de leg. τοὺς ἡμίσεις τούτων. Thucyd. li. 8.

ἥμισυ τῦ χρόνυ, dimidia pars temporis. Apud Xenoph. τοὺς ἄρτους τοὺς ἡμίσεις, dimidiatos panes. Dicitur & Θἤμισυ Attica synæresi pro τὸ ἥμισυ. item ἥμισυ aduerbialiter pro, dimidia ex parte apud Hesiod. in Theog. Ἡμίσεια, accipitur interdum pro ἡμίσεια μοῖρα, sicut ἥμισυ pro ἥμισυ μέρος. Plat. in epist. ¶ Item ἥμισυ, semis, Athen. 97. ὀφείλειν ἢ πλείονος ἢ ἥμισυ ὀβολοῦ. Sic & Plut. in Cat. *Deriuant autem ex ἅμα & ἴσος quod duæ dimidiæ partes simul coniunctæ ipsum totum æquent.

Ἡμισεύω, dimidius sum, dimidia ex parte æquo. Item ad dimidiam partem redigo, seu ad dimidias decoquo, in Hippiatr. ἕως ἡμισευθῇ.

Ἡμίσευμα, τὸ, dimidium, dimidia pars. Greg. de homine.

Ἡμίνα, ἡ, hemina, dimidium sextarij. Athen. lib. 11. testatur τὴν κοτύλην vocari etiam ἡμίναν.

ΗΜΟΣ, quum, quando (extra interrogationem) Poëticum aduerbium, cui respondet τῆμος vel τότε, tum. Homerus Od. μ. ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη, &c. Τῆμος δὴ τάγε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφαάνθη. Sic Hesiod. in Erg. Ἦμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι. & Τῆμος Ζεὺς ὕοι, &c. Et Odyss. γ. Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ & Δὴ τότε κοιμήθημεν, &c. Sæpe tamen non sequitur particula τότε aut alia similis, vt initio Od. β. Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς, Ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός. Sic & initio libri octaui. Aliquando verò ei subiunguntur plures particulæ, vt in principio libri 17. ¶ Ἡμός, vide in Ἐγώ.

Πημος, quando.

Τῆμος, tum. Subijcitur præcedenti aduerbio ἦμος, vbi & vide exempla. Ponitur aliquando præcedente etiam alia particula. vt Odyss. ν.

Τῆμος δὲ interdum pro τῆμος. vel pro τῆμος δή. [δὴν.

Τημοῦτος interdũ pro τῆμος, vt apud Hesiod. Τημοῦτος σοῦ-

Ὀππήμος pro ἦμος apud Aratum in Phæd. Νεῖσθαι ὁππήμος κείνων φορέησιν ἑκάστω.

ΗΜΥΩ, ὕσω, inclino, cado. Iliad. β. Τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε inclinârit, rueritque. Aliquando antè, ἐπὶ δ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν, incumbit, seu desuper incumbit & inclinat.

Ἠμύοψ, εντος, ὁ, qui solet ἠμύειν vel etiam μύειν: apud Nicand. in theriacis, v. 626. Κερκορον ἠμύοντα πανακτέα τε κονίλην. Scholiast. enim exp. Μεμυκότα κεκλεισμένον συνεσταλμένον, à μύειν deriuari indicans.

Ἕμων, vide in Ἔω mitto.

Ἡμῶν vide in Ἐγώ.

ΗΝ, si. Interdum cum indicatiuo. Homer. ἤν τινα προκαλέσσεται, si quem prouocârit. Frequentius cum subiunctiuo. vt Iliad. ρ. Ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆας Δαναῶν καλέει ἤν τις ἀκούσῃ, si quis fortè audiat, Iliad. α. οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς, ne si Agamemnonem quidem dicas. Item ἢν μή, si non, nisi. Aristoph. in Vespis, ἢν μή τι λέγῃς, nisi quid dicas. Herodot. ἢν ἐγὼ γνώμης μὴ ἁμάρτω, nisi me fallat opinio. Thuc. lib. 5. ἢν μὴ ψηφίσωνται τῶν πόλεων ἁπασῶν, nisi omnes ciuitates decreuerint. Item ἢν καί, etsi, tametsi. ¶ Ἥν, quam, vide in Ὅς. item pro ἑὴν, suam, vide in Ἑός. ¶ Ἦν, erat, ab εἰμί, sum. Interdum ponitur pro ἐστί item pro ἐξῆν, licebat. Item pro ἦσαν, apud Hesiod. in Theog. Ponitur etiam pro ἔφην, à φημί.

ΗΝΕΚΗΣ, ὁ, ἡ, porrectus & protentus in longitudinem, rectâ in longitudinem tendens: interdum & perpetuus, continuus. Nicand. in Alexiph. dicit ægrum se debere exercere ἠνεκέσι τρίβοισι πανάπαστον ἰδ' ὠδῆς. Idem vsurpauit ἠνεκὲς pro ἠνεκέως, in eodem opere.

Ἠνεκέως diu multúmque, longo tempore, continua serie, apud Aristot. Rhet. lib. 1.

Composita.

Διηνεκής, idem quod ἠνεκής, continuus, perpetuus. Od. ν. Ἀτραπιτοί τε διηνεκέες, Iliad. μ. ῥάβδοι εἰσι διηνεκέεσσι. Od. ξ. ῥινοὶ διηνεκέεσσι. Dicitur aliquid & temporis ratione esse διηνεκής, vt διηνεκὴς ἐπὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἡ τοῦ πλούτου ἐπιθυμία. Itidémque εἰς τὸ διηνεκὲς & διηνεκὲς in perpetuum, perpetuò, iugiter. Apud Greg. πρὸς τὸ διηνεκὲς τῆς πηγῆς, ad perpetuam seu perennem fontis scaturiginem.

Διηνεκέως, continua & perpetua serie, iugi & continuo tenore: seu continuò, perpetuò. Odyss. δ, & η, itidémque apud Hesiod. & Apollon. Argon. lib. 3. In prosa dicitur διηνεκῶς, quod interdum exp. continuè, interdum assiduè seu identidem.

Δουρηνεκής, tantum interuallum continens, quantum hastæ iactus. Iliad. κ.

Κεντρηνεκής, Eustath. exp. ὁ τοῖς κέντροις πειθόμενος, stimulo seu calcari obediens. Iliad. ε. κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους, innuens compositum esse ex εἴκω, cedo.

Ποδηνεκής, ad ipsos vsque pedes dependens. Iliad. κ.

Ἠνίμος, &c. vide in Ἄνεμος.

ΗΝΙ, ecce. Aristoph. in Neb. ἠνὶ μεθίεμεν, ecce te mittimus. Theocrit. idyl. 3. Ἠνὶ δὲ τοι δέκα μᾶλα φέρω. vbi schol. aspirari scribit. Pro eodem dici ἠνίδε annotârunt quidam. vt Epig. l. 3. Anthol. Ἠνίδε κεῖνοι ὁ πᾶν ἱρεῦσιν ἴσος. Alij malunt dici ἐκ τοῦ παραλλήλου pro ἠνὶ ἰδέ, adeóque scribendum putant ἠν' ἰδέ eliso ι per notam apostrophi. & sic quoque ἠν' ἰδοῦ, apud Luc. pro ἠνὶ ἰδού.

ΗΝΙΑ, ας, ἡ, habena, lorum fręni quo reguntur equi. Xenophon de re equ. ἡνίας γε μὴν ἐπαινοῦμεν ὁποῖαι ἴσαι τε εἰσὶ καὶ μὴ ἀσθενεῖς μηδ' ὀλισθηραὶ μηδὲ παχεῖαι. Plut. de Socr. οὐχ ὑφ' ἡνίας οὐδὲ ῥυτῆρων, ἀλλὰ λόγῳ διὰ συμβόλων εὐθύνοντες. Et metaph. apud eundem in Pericle. τῷ δήμῳ τὰς ἡνίας ἀνείς, populo laxans siue permittens habenas. * Eust. ab εἵω deriuari scribit. esse enim ἡνίας δεσμοὺς ἱνωτικοὺς τῶν ἵππων.

Ἡνίον, υ, τό, idem quod ἡνία. Od. γ. καὶ ἡνία λάζετο χερσί, manibus capiebat habenas. Annotat Eust. ἡνία esse frænos. At Poll. scribit ἡνίον esse τὸ μέσον τοῦ χαλινοῦ, & circa illud esse annulos & echinos quos equus mandit.

Ἡνιάζω, σω, fræno.

Composita.

Ἀπηνής, ἑος, ὁ, καὶ ἡ, immittis, inclemens, sæuus, crudelis, quasi ἡνίαις μὴ εἴκων. metaphoricè ἀπὸ τῶν δυσηνίων ἵππων. Vide suo loco & in comp. ab Αἰνω, Il. α. βασιλῆος ἀπηνέος.

Ἀφηνιάζω, habenas detrecto seu excutio. vel frænos respuo vel remordeo. Luc. Et metaph. apud Herodian. lib. 1. οἱ δὲ πρότερον ἀφηνιάζειν ἢ ἐστασίαζον. Sic & lib. 3. Et Philo de vita Mos. lib. 3. ἀφηνιάζοντες οὐ προσεῖχον τοῖς λεγομένοις, velut excussis frænis dicto audientes non erant. Interdum cum genit. vt Philo de vita M. lib. 2. ἀρετῆς δ' ἀφηνιάσαντες, virtutem aspernantes. Et cum πρός. vt Synes. de insomn. κατὰ τῶν ἀφηνιασάντων πρὸς τοὺς νόμους αὐτῆς, contra eos qui excussis habenis contumaciter in leges ipsius peccarant. Reperitur & ἀφηνιάω pro eodem, itidem cum genit. Canone 8. conc. Ephes.

Ἀφηνιασμός, ὁ, habenarum excussio, ferocia habenas non admittens. Plut. de virt. mor. Item contumacia velut excussis habenis, rebellio.

Ἀφηνιαστής, ὁ, habenarum excussor, ferox & habenas non admittens. Philo de vita Mos. lib. 1.

Δυσήνιος ὁ καὶ ἡ, qui habenis contineri difficulter potest, refrænatu difficilis. Item morosus. Gal. Exp. etiam, doloris impatiens. ab ἀνία.

Δυσηνίως, ita vt habenis retineri difficulter possit, effrænatè.

Ἐξήνιος, effrænis. Plut. de loquacitate.

Εὐήνιος, qui habenas facilè admittit, qui habenis regi facilè potest, fræno seu habenis ductilis. Plat. de rep.

Πειθήνιος, morigerus, obsequens, ἀπὸ τοῦ πείθεσθαι ἡνίᾳ. Propriè dicitur de equo qui habenis paret, vt πειθήνιος ἵππος. Plut. Dicitur & de hominib. apud eundem Plut. de Rom. fort. Τὸ πειθήνιον, substantiue obedientia, apud Herodian. lib. 2 & Ioseph. de capt.

Πειθηνίως, morigerè obsequenter.

Ποικιλήνιος, variegatas habens habenas.

Φιλήνιος, amans fræni.

Χρυσήνιος, aureas habenas habens. Suid.

Στρηνής, &c. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΗΝΙΚΑ, quũ, quãdo (extra interrogationẽ) Athen. li. 4. Ἡνίκα χείλη δ' αὐξήσει ἄρχετο ἡ δ' ὑλήεσσα. Bianor. Anth. Epigr. lib. 1. Εἰς βαθὺν ἤλασε Νεῖλον. (&c.) ἡνίκα εἶδε. Et apud Theocr. idyll. 5. Ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ, Doricè pro ἡνίκα. Sic & Dem. ἡνίκα δίκην ἔλαχον, quum iudicium dictassem. ἡνίκα συνεσκόταζε, quũ aduesperasceret. Et Aristoph. in Nub. ἡνίκ' ἂν πειθώμεθα.

Πηνίκα, quando, πότε, (interrog.) Aristoph. in Aib. πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο; quandonam perijt? idem πηνίκα ἐστὶ τῆς ἡμέρας quodnam diei tempus est, seu quænam hora?

Ὁπηνίκα, idem. Apollonides Anth. epigr. l. 1. Ξεῖνον ὁπηνίκα θαῦμα κατείδομεν Ἀεὶς ἅπαξ: cui respondet λόγος ἠλιθ. interdum & pro quando, i. quandoquidem: vt apud Demosth. in Midiam, ἀλλὰ μὴν ὁπηνίκα καὶ πεποιηκὼς ἃ κατηγορῶ ὕβρει πεποιηκὼς φαίνεται, τοὺς νόμους ἤδη δεῖ σκοπεῖν.

Τηνίκα, [pro quo Doricè τανίκα, apud Theocr. idyll. 7.] & τηνικάδε, & τηνικαῦτα, tũ. Respõdent enim præcedẽtib. ἡνίκα & ὁπηνίκα. Est autẽ in τηνικάδε particula δὲ adiectitia, sicut in ἐνθάδε, aliisq; nõnullis, τῆμος & ἦμος δέ [inquit Eustath. sicut τηνίκα τηνικάδε, & ἔνθα ἐνθάδε. Vsitatius est τηνικαῦτα. Demost. Philipp. 3. quũ dixisset, οὐ πρότερον ἐτόλμησεν οὐδεὶς ἐπὶ ταῦτα φανῆναι, &c. subiunxit, τηνικαῦτα δ' εἴ μὴ ἠμύνοντο &c.

Ἥνις, vide in Ἔνος. Ἠνοψ, vide in Ὄψ.

Ἠνορέα, vide in Ἀνήρ. Ἠνυστρον, vide in Ἀνύω.

Ἤνωπα, vide in Ἤν. Ἠνίοχος, vide in Ἡνία.

Ἤνοψ, vide in Ἠώς.

ΗΠΑΡ, ατος, τό, hepar, iecur. Odyss. λ. ἧπαρ ἔκειρον δέρτρον ἔσω δύνοντες. Iliad. υ. φασγάνῳ οὔτασεν ἧπαρ. Archilochus, χολὴν γὰρ οὐκ ἔχεις ἐφ' ἥπατι.

Ἡπατηρός,

Ἡπατηρὸς, ῦ, ὁ, hepaticus, hepatarius. Ἡπατηρὰ dicuntur medicamenta hepatis affectibus accommodata. Alex. Trall.

Ἡπατίας, ου, ὁ, hepatarius. vt λοβοὶ ἡπατίαι, apud Poll. lib. 2. fibræ hepatis.

Ἡπατικὸς, ῦ, ὁ, hepaticus, hepatarius. vt ἡπατικὸν πάθος, morbus hepaticus. Et ἡπατικὴ δυσεντερία apud Trall. Ἡπατικοὶ dicuntur etiam qui hepatico morbo laborant, hepatici, iecinorosi, iecoritici. Gal. & Diosc.

Ἡπατίτης, ου, ὁ, hepaticus, hepatarius. vt ἡπατίτης λίθος, hepatites lapis, Plin. Fœm. gen. ἡπατῖτις, hepatica, iecoraria. vt ἡπατῖτις δυσεντερία, & ἡπατῖτις φλέψ. ¶ Itē herba quę & ἡπατώριον vocatur à quibusdā eupatorium, vt Orib. in Collectan. annotat.

Ἡπατίζω, fut. ίσω, hepar refero, hepati similis sum. Diosc. l. 3. c. 25.

Ἡπάτιον, ου, τὸ, iecusculum. Aristoph. & Athen. lib. 3.

Ἥπατος, ου, ὁ, piscis nomen, apud Aristot. li. 2. hist. anim. & Athen. lib. 3. & 7. Videtur à colore hepatis simili ita dictus: alio nomine λεβίας appellatur.

Λευχηπατίας [comp.] vel λευκηπατίας, ου, ὁ, olim dicebatur timidus. Aiunt quorundam hepati vitium quoddam accidere quod eos timidos reddat: eius autem vitiati indicium pallor est qui eos timidos arguit. Vide Erasmi Chil.

Ἠπεδανὸς, &c. vide in comp. ex Πέδον.

ἬΠΕΙΡΟΣ, ου, ἡ, terra continēs ac mediterranea: pars terrę quę cōtinuo tractu iūcta à reliqua terra mari non diuellitur: cui opponitur insula. Vnde Arist. de mundo, τὴν οἰκουμένην ὁ πολὺς λόγος εἴς τε νήσους καὶ ἠπείρους διεῖλε, in insulas & cōtinētes diuisit. Thuc. lib. 1. τάς τε ναῦς ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἐποίησε καὶ τῆς νήσου τὰ πολλὰ ἤπειρον, & magnā insulæ partē fecit cōtinentē. Herod. li. 2. τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον τῇ Εὐρώπῃ, continentē Europæ oppositam. ¶ Quū verò ei opponitur θάλασσα, simpliciter terrā significat. Od. γ. de Vlysse. Εἴθ' ὅγ' ἐπ' ἠπείρου δαμείη, (&c.) Εἴτε καὶ ἐν πελάγει siue terra, siue mari. Il. α. νῆα μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν, nauem in terram seu littus subduxerunt. Et κατ' ἤπειρον, terra, pedestri itinere. Demetr. Phaler. πλέων μὲν διὰ τῆς ἠπείρου πεζεύων δὲ διὰ τῆς θαλάσσης. Eurip. Ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐκβαλὼν πόδα. in terrę spatiū immēsū. Eust. annotat adiectiuū esse, & subintelligi γῆ plenúmq; esse in hoc loco ἐπ' ἀπείρους ἰὼν. Esse enim Doricum ἄπειρος hoc loco pro ἤπειρος. ¶ Peculiariter verò ἤπειρος apud Homerū dicitur pars illa quę est vltra Ithacā & Cephalleniā vt Eust. docet Il. β. Οἵ τ' Ἤπειρον ἔχον ἠδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο. Il. σ. πέμψω σ' Ἤπειρόν δε βαλὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ * In prima significatione sunt q. dictā ἤπειρον velint quasi ἄπειρον siue ἀπείρονα γαῖαν, vt vocat Homerus.

Ἠπειρόω, ῶ, fut. ώσω cōtinētem facio. Aristot. de mūdo ὑποδρομαί τε κυμάτων καὶ ἀναχωρήσεις πολλάκις καὶ ἠπείρους ἐθαλάττωσαν καὶ θαλάττας ἠπείρωσαν. ex locis marinis fecerunt cōtinentem.

Ἠπειροῦσθαι continentia adiungi seu accedere, continentem fieri. Thuc. lib. 2. καὶ εἰσὶ τῶν νήσων αἳ ἠπείρωνται.

Ἠπειρώτης, ου, ὁ, qui in continenti habitat. Et ἠπειρῶται ἅλες apud Synes. sal terrestris, sal qui in cōtinenti effoditur. In fœm. ἠπειρῶτις, vt ἠπειρώτιδες πόλεις apud Herodot. vrbes in continenti sitæ. Et ἠπειρῶτις ξυμμαχία, apud Thuc. lib. 1. societas terrestris, seu pedestris. Apud eundem ἠπειρώτιδες περιοικίδες πόλεις, vrbes copiis pedestribus subnixæ. i. equitibus & peditibus. ¶ Item, Ἠπειρώτης, & Ἠπειρῶτις, qui vel quæ ex Epiro est. Epirota Pausan. in Atticis lib. 7.

Ἠπειρωτικὸς, ῦ, ὁ, ad continentem spectans. Xen. Hell. 6. Item Epiroticus: vt ἠπειρωτικὰ μῆλα, apud Diosc. l. 1. c. 163.

Composita.

Ἀπηπειρόω, ῶ, in continentem redigo, continenti adiungo. Epigr. ἀπηπείρωσε θάλασσαν, ex mari continentem fecit.

Μεσήπειρος, mediterraneus. Dionys. de situ orbis.

Ἠπεροπεύω, vide in Ὄψ.

ἩΠΗΣΑΣΘΑΙ, Phrynichus exp. ἀκέσασθαι, sarcire, apud Aristoph. in Δαιταλεῦσιν. vbi Hesiodi præcepta deridens ait, καὶ κόσκινον ἠπήσασθαι. Ælius Dionys. scribit barbarum esse, vt refert Eustath.

Ἠπητὴς, ῦ, ὁ, sartor, sarcinator, apud Hom. in Batrachomyom. Fœm. ἠπήτρια, sartrix, sarcinatrix, sutrix. Hesych. & Suid.

Ἠπητήριον, siue ἠπήτριον, per syncopen, subula, i. instrumentum quo sutor in consuendis corijs vtitur, & sartor in consuendis pannis, acus. Hesych. & Eust.

ἨΠΙΑΛΟΣ, ου, ὁ, epialus: febris quotidianæ continuæ species quædam quæ alio nomine ῥιγοπύρετος appellatur. Vide Gal. de differ. febr. lib. 2. c. 6. & Æt. serm. 5. c. 87. Vide & schol. Aristoph. in Vesp.* Dicitur autē (vt Paul. Ægineta lib. 2. c. 25. tradit) vel à metaphora τῆς ἁλὸς i. maris, quod principio tranquillum apparet, at quum turbatur, asperrimum euadit: vel παρὰ τὸ ἠπίως καὶ πράως ἀλεαίνειν i. θερμαίνειν à calefaciendo leniter & placidè: quoniam non vehementem febrem accendit. Eustathius per antiphrasin ab ἤπιος deriuatum existimat. [poet.

Ἠπιαλώδης πυρετὸς ὁ μετὰ φρίκης καὶ ῥίγους γινόμενος, apud Hip-

Ἠπιαλέω, ῶ, epiala febri laboro. Aristot. probl. sect. 27.

Ἠπιάλης, ου, ὁ, & ἠπιάλης, ητος, ὁ, idem quod ἠπίαλος.

Ἠπιαλισμὸς, τὸ, lenis epialæ febris accessus. Hesych. ἠπίολος etiam dicitur idem esse quod ἠπίαλος. Est & bestiola quædam, de qua Aristot. hist. an. lib. 5. cap. 19.

ἬΠΙΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, clemēs, mitis, lenis, benignus. idē quod πραΰς. Od. α. καὶ ἤπιος ἔστω σκηπτοῦχος βασιλεύς. Herodia. li. 2. ἤπιον ἄρχοντα καὶ πατέρα, clementē principē. Il. λ. ἤπια φάρμακα, lenia & blanda pharmaca. Et ἤπιον ἦμαρ, apud Hesiod. in Erg.* Deriuant quidā ab ἥδω, ideóq; aspirāt, vt scribit Eust. (qui tamen frequentiùs tenuari dicit, quod & ex comp. κατηπιάω patet) alij ab ἔπος deducūt, vt sit ὁ ἐν λόγῳ πάντα ποιῶν.

Ἠπίως, leniter, benignè, clementer.

Ἠπιότης, ητος, ἡ, lenitas, placiditas, clementia, ἁλὸς ἠπιότης, placidi pellacia ponti.

Ἠπιάω, ῶ, f. άσω vel ήσω mitigo, lenio, placo.

Ἠπίημα, τὸ, id quo aliquid mitigamus, lenimentum. Herodot. in Thal.

Κατηπιάω, ῶ, [comp.] mitigo, delinio. Il. ε.

Ἠπίαλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἦπου, vide in Ἦ. Ἥπου, vide in Ἥ.
Ἠπύω, &c. vide in Ἀπύω. Ἦρ, vide in Ἔαρ.
Ἦρα, vide in Ἐράω.

ἭΡΑ, ας, & Ionicè ἥρη, ης, ἡ, Iuno: & soror & coniunx Iouis. * Plato in Cratylo sic nominatam existimat ὡς ἐρατήν τινα. ¶ Allegoricè autem esse dicitur ὁ ἀὴρ, aër: à quo & dicta creditur, transpositis literis.

Ἡραῖος, ου, ὁ, Iunonius, vt Ἡραῖος ναὸς, & Ἡραῖον τεῖχος. Dicitur & Ἡραῖον, ου, τὸ, pro Ἡραῖον ἱερὸν. Iunonis templum: vt Ἀθήναιον, apud Herodotum. Et τὰ Ἡραῖα pro τὰ Ἡραῖα ἱερὰ, Iunonis sacra, & ἡ τῇ Ἥρᾳ τελουμένη ἑορτή.

Ἥρως, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἡράκλειος, Ἡρακλῆς, &c. vide in comp. ex κλέος.

ἨΡΕΜΟΣ, ου, ὁ, quietus, mitis, placidus: exponitur enim ab Hesyc. ἥσυχος, πρᾶος, ἥμερος.* Etym. ex ἔρημος deducit, transpositione literarum η & ε. Videri possit & ex synonymo ἥμερος factum, transpositione itidem literarum & mutatione spiritus.

Ἠρέμα, [aduerb.] quietè. Plat. in Crat. εἰ δὲ βούλει ἔχε ἠρέμα, si vero vis, quietè te cōtineas, item paulatim, sensim. cui opponitur σφόδρα. Herodian. lib. 3. & Luc. in Zeux. item pauluum, leuiter aut leniter. Luc. & Aristot. ethic. 4. cap. 5. & l. 3. c. 1. Pro eodem dicitur & ἠρεμέως Ionicè, apud Hippocr. epist. ad Demag.

Ἠρεμέστερος, α, ὁ, quietior, placidior. quasi à positiuo ἠρεμής. Xen. Pædiæ 7.

Ἠρεμεστέρως, quietiùs, tranquilliùs. Idem Xen. Pæd. 3.

Ἠρεμία, ἡ, quies. Aristot. eth. 8. cap. vlt. Apud Plut. in apophth. ἠρεμίαν ἔχω, quiesco.

Ἠρεμαῖος, ου, ὁ, quietus. Item remissus, submissus. Theophr. & Luc.

Ἠρεμαίως, idem quod ἠρέμα. Herodian lib. 5. & Xen. de re eq.

Ἠρεμέω, ῶ, f. ήσω, quiesco, quietus sum, vel maneo. Philo de vita Mos. lib. 3. πάντας αὐτοὺς ἐν ταῖς σκηναῖς ἠρεμοῦντας.

Ἠρέμησις, ipsa quiescendi actio. quies qua res aliqua à motu in quo erat, quiescit & quasi sedatur. Aristot. Rhet. 2.

Ἠρεμίζω, f. ίσω, sedo, quiescere facio.

Ἠρεμίζομαι, idem. apud Themist.

Ἠρεμάζων ἐκαθήμην, sedebam mœrens. ex Esdræ lib. 2.

Composita.

Ἐνηρεμέω, ῶ, quiesco. in Phil. de vita M. lib. 2.

Κατηρεμέω, ῶ, quiescere facio, sedo. Xen. pęd. 7. βουλόμενος αὐτοὺς κατηρεμῆσαι, pacare. Κατηρεμίζω, idem.

Ἠερινὸς, vide ἦρ, in Ἔαρ.

ἩΡΙΟΝ, ου, τὸ, monumentum, sepulchrum. In epigr. δυσδαίμονα κατὰ χθονὸς ἠρία τεύχων, Ὅς ἂν ἀπεφθιμένοις παισὶ δ' ἔμας κτερείσω. Et rursum, Ἠρίον ἐκ βώλου δισσάδος ἀντίσαμεν, Ὄφρά σε καὶ φθίμενον Ἀρχῖς σταγονεστάτος αὖλαξ Θέλγῃ ἀροτραίῃ κείμενον ἐν καλάμῃ. Legit̃ & apud Hom. Il. ψ. v. 126.* Sūt qui dictum velint παρὰ τὴν ἐπικεχυμένην τοῖς νεκροῖς γαῖαν, deriuantes ab ἔρα, terra. vnde & Suidas dicit esse τὸ ἐν τῇ γῇ μνῆμα.

Κενήριον [comp.] vacuum sepulchrum, monumentum inane. Nonn.

ἩΡΥΓΓΙΟΝ, ου, τὸ, eryngium herba ex genere aculeatorum, de qua Theophr. hist. pl. lib. 6. cap. 1. Diosc. lib. 3. c. 24. & Plin. l. 22. ca. 7. Nic. in Ther. v. 848. vocat ἤρυγγον, itidémque vers. 645. Ab Aristotele autem hist. an. lib. 9. cap. 1. ἤρυγγος dicitur villus dependens è mento hircorum & caprarum, de quo & Plin. lib. 8. cap. 50. Virg. in 3. Georg. vocat barbas incanaque menta hirci Cinyphi; veteres Latini spirillum, autore Festo & Paulo. A Plut. in symp. lib. 7. probl. 2. appellatur ἠρύγγιον. & in libro de sera numinis vindicta ἠρυγγίτης.

ΗΡΩΣ, ωος, ὁ, heros, semideus, qui ex deo & homine natus credebatur, aut reliquos homines virtute sua ita superabat, vt ad deos proximè accedere videretur, ob eámque post mortem in diuorum numerum referretur: tantò homine præstantior quantò deus dæmone: vel, vt apud Lucianum hebetur, ὅς μή τε ἄνθρωπός ἐστι μήτε θεός, καὶ συναμφότερόν ἐστι. Hesiod. in Erg. Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται Ἡμίθεοι. Zenon apud Laert. lib. 7. heroas vocat solutas corporibus animas sapientum. Sic & Philo de mundo. Apud Homerum tribuitur etiam ignobilioribus, vt Od. σ. Μούλιος ἥρως, Κῆρυξ Δουλιχιεύς, θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο. Contrahuntur verò quidam obliqui: nam ἥρως pro ἥρωος dicitur. Od. θ. & ἥρῳ vel ἥρω, per apocopen pro ἥρωι, teste Eust. Item ἥρω pro ἥρωα apud Apollon. Arg. 2. Dicitur & ἥρως pro ἥρωες & ἥρωας.* Appellati autem fuerunt ἥρωες, vel ἀπὸ τοῦ ἔρωτος, ex virtutis studio: vel ἀπὸ τῆς ἔρας, à terra, quasi terrestres quidam dij. vel ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, à virtute, qua cæteris hominibus antecellunt. vel ab ἀήρ, quoniam (vt Hesiodus habet) ἠέρα ἑσσάμενοι πάντῃ φοιτῶσιν ἐπ' αἶαν: quasi post corporis dissolutionem non tendant ad inferos, sed in aere remaneant, hoc præmij habentes vt per terras oberrent & humanas res contemplentur.

Ἡρωϊκός, ἡ, όν, heroic⁹. vt ἡρωϊκὴ μορφή. Plut. ad præf. indoct. ἡρωϊκὴ ἀρετή. Aristot. eth. 7. ἡρωϊκοὶ στίχοι, vers⁹ heroici. Plat. 12. de leg.

Ἡρῷος, siue Ἥρωος, ου, ὁ, idem quod ἡρωϊκός, seu herous. vt ἡρῷος ῥυθμός, numerus herous. apud Aristot. Et ἡρῷον μέτρον, metrum heroum. Demetr. Phaler.

Ἡρῷον, ου, τό, substant. monumentum siue fanum heroi constructum. Thucyd. lib. 13. τὸ τοῦ Ἀνδροκράτους ἡρῷον.

Ἡρῷα dicuntur etiam epulæ solennes in heroum honorem. Plut. polit. præc. Et θὡρῷον pro τὸ ἡρῷον Atticè, vt θοἰμάτιον pro τὸ ἱμάτιον. Aristoph.

Ἡρῴδιον, ου, τό, herois monumẽtum. idem quod ἡρῷον. Hesych.

Ἡρωΐνη, ἡ, heroina, semidea. Dionys. de situ orb. Pro quo & ἡρῴνη, Aristoph. in Neb.

Ἡρωΐς, ίδος, ἡ, herois, Athen. lib. 1. Est etiam nomen festi nouennalis quod Delphis celebrabatur. Plut. in Hellen.

Ἡρωΐασσα, ἡ, heroina. Pro quo ἡρώασσα citatur ex Lascaris epigr.

Ἧσις, vide in Ἡδύς.

ΗΣΣΩΝ, & ἥττων, ονος, ὁ καὶ ἡ, minor. vt Thuc. ἥσσων ἐλπίς, minor spes. Sed vsitatius est neutr. ἧττον, minus, quod aduerbialiter etiã ponitur. Aristot. eth. 2. καὶ λυπηθῆναι ἐστὶ καὶ μᾶλλον καὶ ἧττον. Sic οὐχ ἧττον & οὐδὲν ἧττον, non minus, nihilominus. Aristot. eth. 6. Ponitur ἧσσον seu ἧττον pro οὐδ' ὅλως seu οὐδαμῶς apud Thuc. ¶ Itẽ, inferior. Il. ψ. Αἴθ' ἕτερον ἥσσων εἰμὶ τεὸν σθένος ἠέ τε φέρτερος εἰμί. Aristoph. in Pluto, γινώσκω ἥττων ὢν πολὺ ἐμοῦ. Herodian. li. 1. οὐδενὸς ἥττων δυνάμει τε καὶ δεξιότητι. Et cum inf. Thuc. lib. 2. ὃς οὐδενὸς ἥσσων οἴομαι εἶναι γνῶναί τε τὰ δέοντα καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα. Cum genit. vsurpatur in variis loquendi generib. vt ἥττων οἴνου apud Xen. Pæd. 8. qui vincitur à vino, i. vino dedit⁹. Sic ἥσσων ἡδονῶν, ἔρωτος, ὀργῆς &c. q. nescit frænare libidines, irã &c. Interdũ exponi potest, qui seruit, seruiẽs seru⁹. vt ἥσσων χρημάτων, φιλοτιμίας, ἐπιθυμιῶν, qui seruit pecuniæ, gloriæ, cupiditatib. &c. vel seru⁹ pecuniæ, gloriæ, libidinũ. ¶ Apud Diog. Laert. ἵνα πλείω μὲν ἀκούωμεν, ἥττονα δὲ λέγωμεν, vt plura quidem audiamus, pauciora autem loquamur.

Ἡσσάομαι, ῶμαι, vel ἡττάομαι, ῶμαι, inferior euado. vincor, superor. Thuc. li. 2. ὑφ' ἁπάντων ἡσσῆσθαι. Apud Dem. dicitur & de eo qui in iudicio vincitur. Sæpe cum dat. vt ἡττᾶσθαι μάχῃ, πολέμῳ &c. Cũ accus. vt apud Isocr. πολλὰς μάχας ἥττηνται. Cum accus. rei & genit. personæ, apud Dem. in Epit. οὐχὶ τὴν ψυχὴν ἥττηνται τῶν ἐναντίων. Et cum particip. genitiui casus vt apud Xen. Pæd. 5. εἰ ἡττώμεθα αὐτοῦ εὖ ποιοῦντος. Item succumbo, cedo, frangor. Isocr. in Panath. ἡττᾶσθαι τῶν συμφορῶν. Apud Xenoph. ἡττᾶσθαι τῶν ἡδονῶν, seruire voluptatibus. Sic apud Athen. γαστρὸς ἡττημένος, ventri deditus. Apud Plut. in amat. narr. τῆς παρθένου ἡττημένος, virginis amore incensus.

Ἥττημα, τό, clades.

Ἧσσα, seu ἧττα, inferiores partes, clades. Xen. ἧτταν φέρουσι, se vinci patitur æquo animo. Plut. de frat. char. ποιεῖ τὴν ἧτταν ἡδίω τῆς νίκης, vt vinci iucundius sit quàm vincere.

Ἑσσόομαι, οῦμαι, Herodot. pro ἡσσῶμαι, vincor.

Composita.

Ἀήττητος, inuictus, insuperabilis. Dem. pro cor. ἀήττητος ἡ πόλις τὸ κατ' ἐμέ. Sic ἀήττητοι ψυχαί, Isocr. in Archid. & ἀήττητος θυμός, Dem. in Epit. ad Phil. εἰς τὸ ἀήττητον ἀντιφιλονεικεῖν, obniti peruicaci audacia. Pro eodem dicitur & ἀνήττητος vel ἀνήσσητος & Doricè ἀνάσατος, Theocr. idyll. 6.

Ἀνθησσῶμαι, vicissim vincor, vicissim succumbo. ἀνθησσᾶσθαι τοῖς ἑκουσίως ἐνδοῦσι, cedere tanquam victum.

Ἐξηττῶμαι, idem cum ἡττῶμαι.

ΗΣΥΧΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, quietus, quiete fruens. Item sedatus, placidus interdum & tranquillus. Exponitur & tacitus. Hesiodus in Ergois, Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο. Lycophr. initio Alexandræ, οὐ γὰρ ἥσυχος κόρη, non sedata, non placida. Apud Plutarchum itidem νὺξ ἥσυχος exp. nox placida. Apud Aristop. ἔχε ἥσυχος, vel μένε ἥσυχος, quiesce, mane quietus, aut etiã tace. Sic apud Eurip. ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος, ne interpella sermonem meũ. Apud Thuc. τὸ ἥσυχον substantiuè pro ἡσυχία, quies. lib. 1. μήτε τῷ ἡσύχῳ τῆς εἰρήνης ἥδεσθαι, quiete pacis, quiete quã pax affert. Cõparat. ἡσυχαίτερος, & superl. ἡσυχαίτατος, pro ἡσυχώτερος & ἡσυχώτατος, quietior, quietissimus, apud Thuc. & Xen.* Etym. vult esse ab ἥδω, ἥσω, quia omnia ἡδονται τῇ ἡσυχίᾳ.

Ἡσυχῆ, aduerb. quietè, placidè. Item tranquillè. Exponitur & sensim, leniter, interdum & paulolum. Herodian. lib. 1. ἡσυχῆ τοῦ σκίμποδος κουφίσας ἑαυτόν, paululum se è grabato subleuans. Exp. & clàm, apud Thuc.

Ἡσύχως, aduerb. quietè, tranquillè. Ἥσυχα pro eodem. Aristoph.

Ἡσυχάζω, quiesco. Apud Thuc. & cæteros historicos ἡσυχάζειν dicuntur qui tumultuari desinunt, qui bellum non mouent, vel qui à bello moto desistunt, qui nihil moliuntur. Dicuntur & naues ἡσυχάζειν, quibus nauale prælium non committitur. apud Thuc. ¶ Item taceo, sileo, Laert. Apud Thuc. lib. 7. τὸ ἡσυχάζον τῆς νυκτός pro ea parte noctis, quam conticinium Plautus appellat.

Ἡσυχάζομαι med. idem quod ἡσυχάζω, quiesco. Lucian.

Ἡσυχαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, quietus, tranquillus. Item lentus, remissus, qui sensim fit. vt ἡσυχαῖοι ἐλασμοί apud Xen.

Ἡσύχιος, ου ὁ καὶ ἡ idem quod ἥσυχος. Il. φ. Ἡσύχιον δή ἄρα μιν πολέμου ἐκπέμψατε νεῖσθαι, quietum, i. malo omni seu molestia carentem. Apud Dem. Phil. 4. ἡσύχιος & ἀπράγμων βίος, vita quieta & tranquilla, qualis est hominum priuatorum præ vita eorum qui se reip. negotijs implicant.

Ἡσυχία, ἡ, quies, tranquillitas, cui opponitur πολυπραγμοσύνη apud Isocr. in orat. de pace. & πόλεμος apud Thuc. 3. Sæpe dicitur ἡσυχίαν ἔχειν, pro quiescere. Et ἡσυχίαν ἄγειν pro eodem, interdum & pro feriari, otiari. Item peculiariter, quies quam pax affert: vnde & pro pace seu induciis accipitur, apud Thuc. Item, quies, in significatione somni. Herodia. 1. ἡσυχίαν δὴ παρεσκεύαζεν αὐτῷ. Item otium, vnde καθ' ἡσυχίαν, per otium, apud Xen. Hell. 6. Sic & apud Thuc. sæpe. Et apud Herodian. ἐν ἡσυχίᾳ διατρίβειν & μένειν ἐπὶ ἡσυχίᾳ, exp. otium agitare. Item silentium. vt πενταετὴς ἡσυχία Πυθαγόρειος. Laert. Sic & apud Luc. & Plutar. in Coriol. Item solitudo. vt Cic. interpr. apud Xen. apomn. 2.

Composita.

Ἐφησυχάζω, acquiesco. vt ἐφησυχάζω τούτῳ, acquiesco huic rei.

Φιλήσυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, quietis amans, quietæ & tranquillæ vitæ studiosus.

Φιλησύχως, aduerb. vt φιλησύχως διάκειμαι, quietis amore teneor.

Ἤτε ἤτε, ἤτοι, vide Ἤ, & Ἥ.

ΗΤΟΡ τό, cor, animus, Iliad. ε. Ὦ φίλοι ἀνέρες ἔστε, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε. Dicitur sæpe & ἦτορ ἐν φρεσί. vt Il. τ. Od. ψ. & ἦτορ ἐν στήθεσι. vt Il. χ. & Odyss. ρ. Dicitur & ἦτορ ἐν κραδίῃ. Il. υ. * Ab ἄω deducitur, vt tradit Eustathius, qui & indeclinabile esse dicit. Sunt tamen qui declinent ἦτορος, ἤτορι.

Composita.

Δυσήτωρ, ορος, ὁ, tristis, qui est animo molestiis affecto. Hesych.

Εὐήτρειον, ου, τό, animum oblectans.

Μεγαλήτωρ magnanimus. Od. π. Reperitur & μεγαλήτωρ θυμός. Od. ι. per ταυτολογίαν.

ΗΤΡΙΟΝ, ου, τό, stamen, vt Suid. exp. in Epigr. Τόν τε φιλοστόργου Ἀτρακτον καὶ τὰν ἄτρια νευσαμένοι κερκίδα. Doricè pro ἤτρια. ¶ Item ipsum textum & ὕφασμα. Plat. in Phædro. ἀλλ' οὐδὲ ἐμφάινει ἰδεῖν καὶ σὺ εἰ ἄρα καὶ τοὶ φαίνονται διεστηκὸς αὐτοῖς τὸ ἤτριον ὥσπερ ἐμοί, nónne pannosi & lacera veste videantur, vt ego. Peculiariter tamen τὸ λεπτὸν ὕφασμα hoc nomine appellari volũt. Suidas esse tradit indumẽtum membranæ instar subtile. Nicãdri schol. dici tradit etiã τὸ ἧπαρ, iecur. vt ἤτριον ἰπ... [illegible]

Composita.

Ἐξητριασμένον, Gal. apud Hippocr. exp. per tenue linteum percolatum & transmissum.

Ἐπήτριμος, ου, ὁ καὶ ἡ, densus, confertus. Il. τ. vide Eust.

Decomp. Παντεπήτριμος, densissimus. Oppian. de venat. libro tertio.

Εὐήτριος χιτών, bene elegantérque texta vestis. Poll. lib. 7. & Luc. in Lexiph.

ΗΤΡΟΝ, ου, τό, Suidæ & scholiastæ Nic. est pars vmbilico subiecta idem quod ὑπογάστριον, vt scribit Poll. lib. 1. imus venter, pars ab vmbilico ad pubem vsque. Xenoph. de re equestr. τὸ ἄχρι τε ἦτρον καὶ τὰ αἰδοῖα, καὶ τὰ κύκλῳ. Metaph. apud Aristoph. τὸ γὰρ ἦτρον τῆς χύτρας ἐλάκτισεν. exp. ventrem ollæ, in qua nimirum expositus erat puer. Apud Nicand. in Ther. καὶ χλοερὴ ... [illegible] μέσον ἦτρον ὀλέψας, schol. exponit, medullam, vmbilicum, geniculum. Suid. ἦτρον esse dicit etiam integumentum & inuolucrum matricis. Scribitur & ἦτρον.

Ἠτραῖα, & Ἠτριαῖα dicuntur quæ ad τὸ ἦτρον pertinent, seu de eo sunt. Luc. in Lexiph.

Ἠπείδες τεμάχη,comici dicunt ἀπὸ τ̃ ἦτρυ,teste Poll.li.2. Quidam hæc volunt esse sumen seu abdomen.

Υ᾽πήτριον,(comp.)sumen,abdomen.Hes.& Suid.

Ἠΰς.vide in Εὐς. Ἠΰτε.vide in Εὖτε.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.ὁ,Vulcanus: filius Iouis & Iunonis, vt scribit Hom.Il.α. Dicitur fabrorum metallicorum deus & inuentor τῆς χαλκευτικῆς. ¶Itē ignis,flamma,vt Ἄρης pro bello, vt Od. β Σπλάγχνα δ᾽ ἄρ ἀμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο. Sic Ἥφαιστος, vrbem aliquam vel partem eius absumere dicitur, apud Euripid.

Ἡφαίστειος.ὁ,ἡ Vulcanius,vt Ἡφαίστειος δεσμός, Vulcaniũ vinculum.Od.θ. prouerbialiter de iis ex quibus effugi non potest.Τὸ Ἡφαίστειον,s.ἱερόν, Vulcania ædes, templum seu fanum Vulcani.

Ἠχι.vide in Ὅς.

ΗΧΟΣ.ὁ,sonus,sonitus.Theocr.idyl.28. ἦχον ἀκούω,sonitum audio.Plut.de loquac.ὥσπερ ἀγγεῖα κενὰ φρενῶν ἦχοι μεστοί, ... Herodian.li.6 βοῆς τε ἦχος πλήθους ἐξάκουσται, sonitus ex clamore magnæ multitudinis exauditur.Et Luc.in Nigr.τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς περιφέρεται.Sic Diosc.lib.1.cap.39. de oleo amygdalino,ὅτι ἢ κεφαλαλγίας & ὤτων πόνους καὶ ἤχους καὶ συριγμούς.

Ἠχώδης,ὁ,ἡ,sonorus,sonans.Demetr.Phaler.

Ἠχή,ἡ,sonus,idem quod ἦχος.Plat.in Tim. ἄνευ φθόγγου καὶ ἠχῆς, sine voce & sine vllo sono.

Ἠχήεις εντος ὁ,sonorus,sonum siue sonitum edens.Il.α.θαλάσσης ἠχηέσσης.Et Od δ.δώματα ἠχήεντα.

Ἠχέω,ῶ,ήσω,sono.Plut.οἱ πίθοι κρουόμενοι ἠχοῦσι,pulsata dolia sonant.Item actiuè,apud Demetr.Phaler.

Ἠχητής,ὁ,q.d sonator,qui sonat,sonans.Hesych.

Ἠχέτης.ὁ,idem.Hesiod.in dieb.

Ἠχητικός,sonorus,canorus.

Ἠχεῖον.τό,vas seu machina qua sonus editur. Plut.in Crasso. Item pro ipso sono seu sonituum discrimine.Vitruu.lib.1.ca.1.

Ἠχώ,οῦς ἡ echo,sonus reciprocus, vox repercussa quæ ab imitatione vocis humanæ imago etiam dicitur à Val. Flacco. Hesiod.in asp.περὶ δ᾽ ἄγνυτο ἠχώ.Fabulas de Echo vide apud Alex.Aphrod.probl.lib.1.quæst 154. Cauas etiam rupes aut valles argutas Græci ἠχοῦς vocant,vt docet Colum.lib.9.c.5. Item pro loquendi more,apud Philostr.ep.12

Ἀχέω,ῶ,Doricè pro ἠχέω,vt ἁ τέττιξ ἀχεῖ,cicada stridet. Et actiuè apud Theocr.Idyl.2.τὸ χάλκεον ὡς τάχος ἄχει,pulsa,fac sonare.Aliam signif.vide in Ἄχος.

Ἀχέτης,idem quod ἠχέτης,Aesch. in Prom. Ἀχέται dicuntur etiam cicadæ canoræ.Aristot.hist.an.lib 5.c.30.

Composita.

Ἀζηχής,ἐος.ὁ καὶ ἡ,magnum sonum edens.vt Iliad.δ.Ἀζηχὲς μεμακυῖαι.Item,aridum sonum edens aridus:vt Apoll.Argon. lib.2.κεραίαις ἀζηχέες ἠδ᾽ ἐυσταχύεσσι ἰθὺς ἀνασχόμενοι. Alij dictū volunt quasi ἄζαν(hoc est ξηρασίαν)ἔχον, aridus atq; ideo durus,σκληρός,vnde & ἀζηχὴς θυμός ab Homero dicatur animus qui emolliri & flecti non possit. Idem continuus, ὁ μὴ διεχής, συνεχής quasi ἀδιεχής.nam & inde quidam factum volunt,vt Il.ο.ἐμὲ δ᾽ ὑβ᾽ ὡς θυμὸς ἀνίει Ἀζηχὲς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο. Et ἀζηχὲς aduerbialiter continenter sine intermissione. Od. σ. μῦθ᾽, ὃ δ᾽ ἔτερπε γαστέρι μάργῃ Ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πινέμεν.

Ἀζαχής idem quod ἀζηχής,Hesych.

Ἁλιηχής,marisonus.

Ἀνηχέω,ῶ,resono vt ἀνήχει μελπήν,in Epigr.

Ἀντηχέω,contra sono,ex aduerso sono vel resono. Iulian.ad Iāblich.Sunt & loci quidam ἀντηχοῦντες,resonantes Vitruu.

Ἀπηχής ἐος,ὁ καὶ ἡ,absonus, sonum malum & ingratum habens. Luc.Capitur etiam pro ἀηδής,i.inuisus,ingratus,odiosus.quia quæ sunt absona,sunt auribus ingrata.Suid.

Ἀπηχέω ῶ,dissono.absono. Item ἀπηχεῖν dicimur quum ad soni finem tendimus.Et ἀπηχοῦσα φωνή,vox desinens, vox extremos sonos seu extremum sonum edens. Apud Areth.in Apocal.ἀπηχοῦσαν φωνήν,resonans vox.

Ἀπήχημα,τό,dissonantia, vel quod dissonat. Item soni seu vocis velut desinentia. Tribuitur & instrumentis musicis.Exp. etiam resonantia. Ἔσχατον ἀπήχημα significatione propria volunt esse extremum vel soni vel vocis pulsum: & quò longissimè tenor soni permeare potest, illic esse ἀπήχημα velut extremam resonantiam. Vnde metaphoricè sumi traditur apud Dion.Areop.ἔσχατον ἀπήχημα pro vltima cōditione:& apud Basil.ac Greg.pro vestigio & reliquiis.Medicis autem ἀπήχημα est à contraria ictus parte facta caluæ fractura seu fissio.

Ἀπήχησις idem quod ἀπήχημα, dissonantia. Item soni desinentia.Item resonantia.

Ἄχην,pauper.ὅτι τὰ κενὰ ἠχεῖ.vide & in comp.ab Ἔχω.

Βαρυηχής,grauisonus,grauem sonum seu sonitum edens.

Βαρυαχής Doricè pro eodem in Epigr.

Γλυκυηχής,dulcisonus.

Διηχέω,persono.

Διήχησις,facultas illa qua ceu vehiculo sonitus ad auditum transmittitur. Vsitatum apud Aristotelis interpretes.

Δυσηχής,ὁ,ὁ καὶ ἡ,dissonus,malè sonans.Hermog.

Δυσηχής malum & ingratum sonum edens,Il.β.

Ἐνηχής,in quo sonus est,sonans,sonorus.vt ἐνηχὰ ὄργανα καὶ ἔγχορδα.Item sonans in Greg.

Ἐνηχέω,insono.Greg.Item actiuè pro inculco auribus, doceo, apud Chrysost.in 1.ad Cor.12.

Ἐνηχέομαι,doceor.Chrysost.2.ad Cor.

Ἐξηχέω,per sonum effero,enuntio Greg.& Areth.in Apoc. c.11.

Ἐπηχέω,assono.Item insono Luc.in Ioue trag.

*Decomp.*Ἀντεπηχέω ῶ obstrepo,obtundo.Luc.ἀντεπηχοῦσιν τοῖς ἐξάρχουσι ... hi suo eiulatu obstrepunt.

Συνεπηχέω,vno sonitu seu vna voce acclamo vel accino.vel consona voce accino & præeunti,quum chorus τῷ ἐξάρχοντι respondet vniuersa voce. Aristot de mundo.& Xen. Pæd.3. & 7.apud Themist.exp.admurmuro,applaudo.

Ἐριηχής,valde sonans.

Εὐηχής,bene sonans,sonorus,canorus.Diosc.l.2.c.28. Item bonam vocem habens,apud Athen.lib.3.

Εὐηχής,idem.Plut.de def.orac.

Εὐηχος ὁ,ὁ καὶ ἡ idem.Eurip.

Καναχέω ῶ,resono,strepitum seu crepitum edo. Od. τ. Ἐν δ᾽ ἔβαλε ... κνήμη, κανάχησε δὲ χαλκός. sonitum dedit. ... κενὸν ἀχεῖν pro ἠχεῖν Etym.

Καναχή sonitus:interdum strepitus,crepitus.Od.ζ.

Καναχηδόν(aduerb.)cum strepitu,cum crepitu, cum sonitu, apud Dionys.Afr.de situ Orbis.

Καναχηδά idem.Hesiod.in Theogon.

Καναχής.resonans, vel strepens, streperus. vt apud Nic. in Ther.γεραιῶν καναχεῖ ... βάτραχοι.

Καναχίζω,idem quod καναχέω.resono,sonitum reddo:interdum & strepito.crepito Hesiodus in asp. Τῶν δ᾽ ὑπὸ ... καναχίζε ποσὶ δῖα χθών.

*Decomp.*Ἐγκαναχέω cum sonitu infundo.Aristoph.in Equit. Ἰθι νυν ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολύν.

Διακανάζω,cum murmure descendere.apud Eur. in Cyclop.

Κατηχής,sonorus,streperus. Theocr.idyll.1.

Κατηχέω,ῶ,sono,insono vnde κατηχοῦντες τόποι dissonātes, Vitruu.lib.5.c 8.¶Item actiuè κατηχεῖν peculiariter dicitur is qui rem quampiam insonat eius auribus quem docere vult. q. d viua voce docere seu erudire. Luc. ἐμὲ δὲ παρὰ ... ἀπελευθέρῳ τινὶ τῷ ἑαυτ̃ πατρικῷ, καὶ εἶπε κατηχεῖν ὅσα ποιῶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δύναιμι.¶Itē actiuè κατηχῶ, peculiari signif dictum fuit doceo prima artis seu scientiæ alicuius rudimenta,seu elementa. Præceptis alicuius scientiæ vel fidei initio.Et peculiarius etiā doceo prima rudimēta religionis Christianæ vt 1.Cor.14.ἵνα καὶ τοὺς ἄλλους κατηχήσω.

Κατηχοῦμαι,persono.vt κατηχοῦμαι τούτων,aures meæ his vocibus personant.

Κατηχεῖσθαι περί τινος dicitur is cuius auribus aliquid insonatur seu ad quem aliquid defertur. qui aliqua de re docetur,apud Plut.Item doceor,edoceor cum accus.Act.Apost.c.18. οὗτος ἦν κατηχημένος τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου,edoctus viam Domini. Item,disco prima rud.&c.ad Gal.c.6.

Κατήχημα,sonitus.

Κατήχησις, institutio, & quidem peculiariter ea qua prima scientiæ alicuius rudimenta traduntur. Porphyr. in principio quæst.Hom. ἡμεῖς δὲ ἐκ τῆς παιδικῆς καλῆς κατηχήσεως περιεσώθημεν μᾶλλον ἐν τοῖς πλείστοις,ἢ ...

Κατηχητής qui prima elementa tradit qui initiat.

Κατηχηθείς,qui initiantur.ex Dion.Areop.

Κατηχίζω idem quod κατηχῶ, ac præsertim in posteriore significatione.

Κατηχισμός,idem quod κατήχησις.

Κατηχιστικός, ad institutionem illam pertinens qua prima rudimenta traduntur.

*Decomp.*Ἀκατήχητος,qui prima religionis Christianæ rudimenta non percepit.qui nondum κατήχηται.

Προκατηχέω,ῶ,q.d.prius insono,&c.apud Phalar.in epist. ad Abaridem,εἰ μὴ ὦν προκατήχησαν τὰς ἀκοὰς διαβολαί, si iā antè personuerunt aures tuæ calūniis quæ in me congeruntur.

Λιγυηχής,stridulum seu canorum resonans,argutum tinniens.vt κιθάρη λιγυηχής.in Epigr.

Ὀξυηχής acutum sonum edens argutum sonans.Alex.Aphrod.

Παρηχέω,sono refero,sono assimilis sum.

Παρήχημα & παρήχησις,adnominatio, figura quum plures literæ aut syllabæ eundem sonum reddunt Hermog

Περιηχέω,ῶ, circumsono. Basil. καὶ περιηχοῦσι τὰς ἀκοὰς τῶν πολλῶν,vulgi aures circumsonant. Et περιηχοῦντες τόποι apud architectos,loci circumsonantes,apud Luc. νῆσος περιηχουμένη τοῖς πνεύμασι,quam venti circumsonant, vel quæ ventis vndique circumsonant.

Πολυηχὴς, multos sonitus edens. Oppian. lib. 3. de venat.

Πολυάχητος, idem Eurip. πολυάχητος κῶμος.

Προσηχὴς, resonans.

Συνηχέω, ῶ, consono. Phil. de vita Mos. li. 1. ἐξετάζων τι καθάπερ ἐν ὀργάνῳ μουσικῷ συνηχοῦντας, quum vtrumque velut in musico instrumento continentem exigeret. Et συνηχοῦντες τόποι apud architectos, loci consonantes. Vitruu. (Basil.

Ὑπερηχέω, supra modum resono. Itē actiuè, sono pleniore vinco.

Ὑπηχέω, resono, sono. Hesiod. & Plut. de discern. am. & adul. Item succino. Phil. de vita Mos. & apud Basil.

Ὑψηχὴς, altisonus, altum & clarum sonum edens. Il. ε. ἐλόων ὑψηχέας ἵππους, sonipedes: quorum incedentium pedes altum sonitum edunt. vel ὑψαυχένες, Eust.

Βληχὴ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΗΩ'Σ, ἠόος, & per contractionem ἠοῦς, aurora. vt ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, sæpe apud Hō. Et Il. ω. ἠὼς ὅτε δ' ἐκ φαεινὴ, vbi tanquam de dea loquitur, sicut & deam nominat. Il. β. Ἠὼς μέν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι. Pro diluculo vsurpatur & in prosa, vnde ἅμα ἠοῖ, apud Herodotum, diluculo, simulatque illuxit. Item pro die toto, per synecdochen, vt Iliad α. Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς. Item oriens. Od. κ. οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπη ζόφος οὐδ' ὅπη ἠώς, Οὐδ' ὅπη ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν. Sic & in soluta oratione. τὰ πρὸς ἠῶ. vel potius ἕω dicūtur partes Orientales. *Etym. deducit ab αὔω significante λάμπω, i. splendeo, vt sit quasi αὔως.

Ἠῷος, vel ἠῷος matutinus. Odyss. δ. Πάντας δ' ἠῷοι μνηστῆρας. Et ἠῷος ἀστὴρ, Apoll. Rhod. dicitur ὁ ἑωσφόρος. Apud Hesiod. in asp. ἠῷος χέει αὐδὴν matutinus fundit vocem, i. manè. Item Orientalis: vt ἠοίη θάλασσα, Herodot.

Ἠῶθι, in aurora, diluculo, manè. Et ἠῶθι πρὸ, apud Homerum, ante auroram, πρὸ ἠοῦς. (viuarentur.

Ἠῶθεν, q. d. ab aurora pro ἕωθεν, Od. σ. Ἠῶθεν δ' ἀγορήνδε, manè cō-

Ἕως, in soluta orat. pro ἠὼς. vnde ἅμα ἕῳ. Thucyd. prima luce, ipso statim diluculo, simulatque illuxit. Dicitur & ἅμα ἕῳ γιγνομένῃ eadem signif. ab eodem. Dicitur & πρὸς ἕω ἐστὶ, aurora instat. Et τὰ πρὸς ἕω μέρη. Aristot. partes quæ Orientem spectāt, partes Orientales. Xen. Pæd. 8. πρὸς ἕω βλέποντας ἵστασθαι τὴν σκηνὴν, ad Orientem. Dicitur & τὸ ἀφ' ἕω, sicut & τὸ ἀφ' ἑσπέρας, apud Aristot. ¶Ἕως donec, vide in ἕως.

Ἑῷος, matutinus. Et ἑῷος Apollo, Eous Apollo qui in Thyniade insula colebatur, quod sub diluculum in eam Argonautæ appulissent. Apoll. Arg. 2. vocat ἠῷον Ἀπόλλωνα. Item orientalis. Et ἑῴα (sine adiect.) oriētalis tractus. Greg. Et κατὰ τὰς ἑῴας, apud Aristot. de mundo, in partibus Orientis.

Ἑῴα, pro diluculo etiam ponitur. vt apud Synes. ἄραντες ἐκ φυκοῦντος ἑῴας ἀρχομένης, subaud. δείλης.

Ἕωθεν, (q. d. ab aurora) diluculo, manè. ἕωθεν εὐθὺς, Aristophan. à diluculo statim, statim ab aurora, summo manè. Xen. Pæd. 7. ὅτι ἕωθεν ἀρξάμενοι ἀκούειν τῆς προσελθούσης, ἐκ ἔληξαν πρόσθεν ἑσπέρας.

Ἑωθινὸς, matutinus. Μέχρι δείλης ἐξ ἑωθινοῦ. Xen. à mane ad vesperam. Et ὑπὸ τὴν ἑωθινὴν, Polyb. sub matutinum tempus.

Composita.

Προσηῷος, ad auroram spectans, orientalis. Plut. in Themist. προσηῴας Ἀρτέμιδος ναός.

Ὑπηῷος, matutinus, quasi ὑπὸ τὴν ἠῶ. Od. ρ. v. 25. r.

Θ

Θ Nota octauæ apud Græcos literæ, quam θῆτα appellant, Latini quoque theta per th scribentes: sonum enim habet τοῦ τ, addita aspiratione. vnde sæpe ipsum τ per synalœphen in eam vertitur. veluti quum πάνθ' ὁρᾷ dicit' pro πάντα ὁρᾷ, & καθαιρόμαι pro κατααιρόμαι. Contra Iones hanc cum illa commutant, dicentes πάντ' ὁρᾷ pro πάνθ' ὁρᾷ & ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα. Aeolicè δ etiam in θ mutatur: pro ὕδειν enim ὕθειν dicitur & pro δέος, θέος, vt tradit Eust. in deriuationibus quoque δ in θ transire annotans, vt quum ex μύδω fit προμυθὺς & προμηθὴς. Idem σ quoq; in eā verti scribit: μνηθμός enim dici ꝓ μνησμὸς & κνηθμὸς, pro κνησμὸς, & similia. Eodem Eust. teste ipsum θ in φ vertitur: nā φλᾶν pro θλᾶν, & φλίβειν pro θλίβειν dicitur. ¶Interdum pleonastica est litera, idque aut in principio dictionis ab aspera incipientis, vt in θαμὰ pro ἅμα: aut in medio, ad asperiorē sonum efficiēdum, vt quam poetæ τείχεθα dicunt pro τείχεα, vt vult idē Eust. ¶In iudiciis qui morti adiudicabant reum, calculo suo inscribebant Θ, indicantes eum esse θανατωτέον. Satyrographus: *Et potis es nigrum vitio præfigere theta.* Et Martial. lib. 7. ad Castricum hoc ipsum theta appellat mortiferum signum & lethalem iuguli notam. ¶Denique Θ seu θ est numeralis nota significans nouem: ima autem sui parte sinistra præfixum acuti accentus apice, nouies mille denotat, hoc modo, ͵Θ, ͵θ.

Θαάσσω, vide in θοός, i. celer. Θάημα, θαητὸς, in θέαμα.

ΘΑΙΡΟ'Σ, ῶ, ὁ, cardo, στροφεὺς, Polluci. Il. μ. (de Hectore ingens saxum iaculante in portam) Ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιροὺς, πέσε δὲ λίθος εἴσω Βριθοσύνῃ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον. Item axis, apud Sophoclem Triptol. Poll. lib. 1. de currus partibus loquens θαιροὺς nominari ait vbi concurrunt obli qui lateres. *Ἀπὸ τοῦ θέειν δι' αὐτὸ τὴν θύραν, Etymo.

Θακέω, θᾶκος, &c. vide in θοός.

ΘΑ'ΛΑΜΟΣ, ε, ὁ, thalamus, cubiculum: propriè cubiculum vxoris & mariti: vel gynæconitis, vt alij tradunt. Il. ι. ἐνὶ πρὸ δόμοιο πρόσθεν θαλάμοιο θυράων. Od. ζ. ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον ᾗ ἔνι κούρη Κοιμᾶτ'. Plut. in Alcib. ἐξ ἑδράμη τῶ θαλάμου πρὸς τὴν γυναικός. Herodiā. lib. 3. τῶ βασιλικῶ θαλαμηφύλακας ¶Accipit' etiā pro ταμεῖον, vt Eust. tradit. Od. β. synecdochicè pro domo ipsa poni volūt. Il. γ. de Helē. θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα. ¶Item pro nuptiis. in Epig. lib. 2. ἰχθὺς δ' ἀγαθὰς δύο ὥρας, τὴν μίαν ἐν θαλάμῳ, τὴν μίαν ἐν θανάτῳ. in thalamo, i. primo nuptiarū die. ¶In naui autē θάλαμος dici potest vbi θαλάμιοι remigāt, Poll. Sic apud Athen. li. 2. κατέβαλον ἱμάντα ὑπὸ τοὺς θαλαμίους ἐκεῖθεν. ¶Item impropriè de piscium stabulo dicitur apud Aristot. lib. 4. anim. quo sensu θάλαμαι potius accipitur. Apibus tribuitur thalamus à Virgil. in Georg. *Eustathius à θάλπω deriuat, quòd ibi quasi θαλπόμεθα. Alibi à θάλος deducit, vt ἀρχαμος ab ἀρχὸς.

Θαλαμήϊα δοῦρα, ligna thalamo vel ædibus struendis apta. Hesiod. in dieb.

Θαλαμεύομαι, intra thalami parietes me contineo, domi maneo. Chrysost. in c. 1. epist. ad Rom. παρθένον θαλαμευομένην.

Θαλάμευμα, τὸ, contubernium, Eurip. in Bacch.

Θαλαμεύτρια, ἡ, mulier quæ curat ea quæ ad thalamum & nuptias pertinent, pronuba, νυμφεύτρια, Poll.

Θαλάμιος, ὁ, remex infimi ordinis. Thuc. lib. 4. (stoph.

Θαλαμία ὀπὴ, foramen per quod exeritur remus. schol. Ari-

Θαλαμίτης, ου, ὁ, item θαλαμάξ, ακος, ὁ, idem quod θαλάμιος, Aristoph. in Ran.

Θαλαμίδιοι κῶπαι, apud Suidam, remi lentè nauigantes.

Θαλάμη, cubile. Dicitur plerunque de piscium latibulis. Odyss. ε. πολύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο, è latibulo suo. Sic & Aristot. lib. 8. de hist. anim. & Hippocr.

Θαλάμαι, dicuntur nares, i. foramina & quasi canales nasi, quæ & μύξαι. Sophocl. in Poll.

Composita.

Ἀμφιθάλαμος, amphithalamus. Vitruu. l. 6. cap. 9.

Ἐπιθαλάμιος, ε, ὁ καὶ ἡ, vt ἐπιθαλάμιος λόγος, oratio super nuptiis alicuius. Ἐπιθαλάμιος ἐπιβουλὴ, insidiæ quæ thalamo struuntur. apud Luc. de saltat.

Ὁμοθάλαμος, eundem thalamum habens.

ΘΑ'ΛΑΣΣΑ, siue θάλαττα, ης, ἡ, mare. Od. μ. θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Thuc. lib. 8. ἀπὸ τῆς ἑτέρας θαλάσσης ἐπὶ τὴν πρὸς Ἄβυδος. Et in plur. θάλασσαι, maria. ¶Item marina aqua, aqua salsa, apud Diosc. lib. 3. cap. 18. pro aquæductu seu fossa aquæductus. Quidam exp. sulcus. *Etymol. deducit à σάλος, vt dicatur quasi θάλασσα, aut παρὰ τὴν ἁλὸς γένεσιν, quasi ἅλασσα, pleonasmo τοῦ θ.

Θαλάσσιος, seu θαλάττιος, ε, ὁ καὶ ἡ, marinus, vel ad mare pertinens. Od. ε. θαλάσσια ἔργα. Plut. de Sibyll. orac. θαλάττιος τῇ χρόᾳ καὶ βυθίως. Item nauticus, rei naualis peritus, apud Thuc.

Θαλασσίτης οἶνος, & θαλασσίτης, vel θαλασσίας, & τεθαλασσωμένος, itémque ὁ διὰ θαλάσσης οἶνος, vinum cui aqua marina admixta est. cui opponitur ἀθάλασσος οἶνος. De quo vide Cels. & Colum. & autorem γεωπονικῶν.

Θαλασσεὺς, έως, ὁ, piscator. Hesych.

Θαλασσεύω seu θαλαττεύω, in mari versor, vel in mari vt plurimū versor, mare frequēto. exg. & in mari nauigo, apud Basil.

Θαλασσόω, ῶ, vel θαλαττόω, mari submergo seu obruo. vt apud Aristot. de mundo, ἠπείρους ἐθαλάττωσαν.

Τεθαλασσωμένος οἶνος, vide in θαλάσσιος.

Θαλάττωσις, submersio quæ fit à mari, seu inundatio, vel proluuies maris, apud Phil.

Θαλασσίδιος, marinus vel maritimus.

Composita.

Ἀγχιθάλασσος, seu ἀγχιθάλαττος, maritimus mari vicinus. Pol.

Ἀθάλασσος, seu ἀθάλαττος, ε, ὁ καὶ ἡ, maris expers. vt οἶνος ἀθάλασσος, apud Gal. lib. 12. meth. vinum cui aqua marina non admixta est seu infusa.

Ἀθαλάσσωτος seu ἀθαλάττωτος, maris inexpertus rei nauticæ rudis: seu insolens nauigandi. apud Aristoph.

Ἀμφιθάλασσος, seu ἀμφιθάλαττος, vtrinque mari cinctus, vel circumquaque. Poll.

Ἀπειροθάλασσος seu ἀπειροθάλαττος, maris experientiam non habens, i. nauigandi, nauigationis imperitus. Basil.

Διαθαλασσεύω, vel διαθαλαττεύομαι, vnde partic. διατεθαλασσωμένος, interuallo maris disiunctus, apud Alciphr.

Διθάλασσος,

Ἀμφιθάλασσος, vel ἀμφιθάλαττος, bimaris, qui vtrinque mari alluitur. In Act. cap. 27. dicitur de Isthmo.

Δυσθάλασσος, vel δυσθάλαττος, mare subiens seu ingrediens. vt δίκτυα δυσθάλασσα, apud Suid.

Ἐνθαλαττεύω, idem quod θαλαττεύω.

Ἐπιθαλάσσιος, item ἐπιθαλασσίδιος, maritimus, vt ἐπιθαλαττιδίοις πόλεμοις, apud Xen. in Hell. 3.

Λιμνοθάλαττα, ἡ, stagnum maritimum, vel lacus maritimus. apud Aristot. de hist. anim lib. 8.

Παραθαλάσσιος, & παραθαλασσίδιος, maritimus.

Παραθαλάσσιον, τὸ, subst. maritima ora. Thuc. lib. 2. Et pro eodem παραθαλασσίδιον apud eundem lib. 6.

ΘΑ'ΛΛΩ, F. θαλῶ, vireo, pullulo. Propriè dicitur de plantis quæ germina & frondes emittunt, sicut ἀνθεῖν de floribus: cui opponuntur μαραίνεσθαι & φθίνειν. Frequentius accipitur metaphoricè, vt & Lat. vireo ac floreo. Hesiod. in Erg. v. 234. Θάλλουσι δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές. Laërt. in Pyth. τῆς ἔτους τὸ μὲν θάλλον ἔαρ ὑγιεινόν. τὸ δὲ φθίνον φθινόπωρον νοσερόν. Xen. ἀλλὰ μετὰ μνήμης τὸν ἀεὶ χρόνον ὑμνούμενοι θάλλουσι, florent æternis laudibus. In malā quoque partem accipitur pro, pullulo seu scateo. vt θάλλοντα σήματα, apud Soph. Pro eodem dicitur & θαλλέω, apud Plutarc. in Consol. ad Apoll.

Θάλλομαι, vnde præt. med. τέθηλα. quod pro præsenti sæpe vsurpatur. vt apud Paus. in Arcad. ὁπόσα δὲ ἔνδρα τέθηλότα λείπεται. Od. ν. τεθαλυῖα ἔρση, ros virens, i. virescere faciens stirpes. Et metaphor. Hesiod. in Erg. v. 225. Τοῖσι τέθηλε πόλις, & εἰλαπίνη τεθαλυῖα. Hom. Od. λ. εἰλαπίνη τεθαλυῖα, conuiuium opiparum, in quo conuiuarum animi quasi virent.

Θαλερός, ἡ, ὁ, virens, floridus. Metaph. sæpius capitur: vt Il. γ. Θαλεροὶ αἰζηοί, iuuenes virentis ac florentis ætatis. Sic θαλερὴ παρακοίτης ibidem, & θαλερὸς παρακοίτης, itē virescere faciēs, viuificus. vt θαλερὸς γάμος, apud Hom. Apud eundem, θαλερὸν δάκρυ, exp. lachrymæ humidæ. Apud eundem Od. θ. θαλερὴ ἀλοιφή quasi pullulans & efflorescens pinguedo.

Θαλλός, ὁ, ramus virens, frons, germen seu palmus germinatus arboris. idem quod & θαλλία. Soph. in El. & Plat. Aristot. & alij. Peculiariter verò apud Atticos dicitur frons seu ramus oliuæ, oleaginum germen, quo victores aut qui festos dies agerent, coronari solebant. Aeschin. contra Ctes. χελλῶν στεφανοῦσθαι θαλλοῦ στεφάνῳ. Eurip. ἱκτῆρος θαλλός, supplici ramo oliuæ.

Θαλλία siue θαλία, ἡ, idem quod θαλλός. Diosc. l. 1. ca. 75. & Theophr. de caus. plant. lib. 5. cap. 1. Reperitur & θάλεια pro eodem. apud Theophr.

Θάλος, εος, τὸ, idem quod ἔρνος vel θαλλός. Theophr. Eurip. θάλος ἱερὸν ἐλαίας. Metaph. Il. χ. ὅς σε τ' ἔγωγε Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι φίλον θάλος ὃν τέκον αὐτή, charum germen, chara propago. Reperitur & θαλός, ὁ, pro θαλλός, apud Poll. lib. 7. & apud Plut. in Solone. Θάλεα, τὰ, omnia bona quæ quasi virere & florere hominem faciunt Eust. Il. χ.

Θαλής, ὁ, ἡ, idem quod θαλερός, virens, floridus. Exp. etiam festiuus. vt Θαλείαις στέψεσι, festiuis sertis, in Epigr. Apud Hom. Ody. γ. & δ. & apud Hesiod. in dieb. δαὶς θάλεια, conuiuium lætum & festiuum.

Θάλεια etiam substantiuè ponitur pro δαὶς θάλεια, pro quo frequentius Θαλία dicitur, sine diphthōgo, hoc est, δαὶς τεθαλυῖα. Hesiod. in asp. & in Erg. Aristoph. in Neb. Athenæus per Θαλείας intelligere videtur festiuas celebritates quibus in deorum honorem solenniter conueniebant & epulabantur. apud Herodot. non tantum pro epulo, sed etiam pro die festo & pro feria vsurpari traditur apud Plutarch. & Athen. ¶ Item Θαλία florens vitæ status, seu omnium rerum affluentia, vt accipitur. Il. ι. ¶ Θαλεία, nomen etiam est vnius ex nouem musis apud Hesiod. in Theog. & apud alios.

Θαλιάζω conuiuia florida agito, sertis virentibus redimitus festiuiter epulor. Plut. symp. 9.

Θαλέθω, idem quod θάλλω seu θαλέω. Od. ζ. & Il. ι.

Θηλέω ὡσαύτως, i. vireo, germino. Od. ε. Et in Epigr. Φυτὰ θηλήσαντα.

Θηλεθάω, ῶ, vireo, germino, pullulo. idem quod θάλλω, factúmque vel ex θηλέω vel ex θαλέθω, vnde apud Hom. δένδρεα τηλεθάοντα, virētes arbores itē ὕλη τηλεθόωσα. Metaph. Il. χ. παῖδας τηλεθάοντας, item κόμη τηλεθόωσα Il. ψ. coma virens instar comæ arborum. Pro eodem dicitur & τηλέθω apud poëtas.

Θαλύσια, τὰ, primitiæ frugum: vel quæ post fruges collectas diis offerebantur, & in primis Cereri: quod ipsorum beneficio omnia bene viruissent, & vt in posterum itidem omnia prosperè reuirescerent. Theocriti schol. dicit esse festum quod post fruges comportatas in honorem Cereris agitabatur: vnde & Cerealia quidam interpretantur. Iliad. ι. & Theocr. idyl. 7. Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτελλε θαλύσια.

Θαλυσιάς, ad Thalysia. Theocr. idyll. 7.

Θαλύσιος ἄρτος, panis ex nouis & primùm comportatis frugibus factus. Athen. lib. 3.

Θαλίκτρον, thalictrum, herba de qua Diosc. l. 4. c. 98.

Θάλαμος, Θῆλυς, Θηλή, quomodo huc pertineant, vide singula suo loco.

Composita.

Ἀειθαλής, ἐος, ὁ, καὶ ἡ, semper virens, perpetuò virens. apud Diosc.

Ἀειθαλέω, semper vireo. Nonn.

Ἀθαλής, non virens, ideóque aridus. Plut.

Ἀμφιθάλλω, circumeo, vndique vireo, vel circumfloreo. in anth. Epigr. ἀμφιτέθηλε χάρις.

Ἀμφιθαλής, circumuiridis, circumfloridus, vel circumflorens. Item patrimus & matrimus, cui pater & mater adhuc viuunt. Il. χ. Apud Plat. lib. 11. de legibus opponitur orphano.

Ἀναθάλλω, repullulo, regermino. Et metaph. vegetor, vigesco, vires reparo. ex Dionys. Areop. Apud Ezech. cap. 17. ἀναθάλλω ξύλον ξηρὸν germinare facio lignum aridum, vel regerminare. Dicitur & ἀναθαλέω, ἀναθηλέω. Item ἀναθηλέω, apud poëtas pro eodem. Il. α. Οὐδ' ἀναθηλήσει.

Ἀποθάλλω, q. d. deuiresco defloresco, defloreo.

Ἀρτιθαλής, qui recens virescit aut viruit, qui recens frondescit.

Βιοθάλμιος, diuturnæ vitæ vir. Hom. in hymn.

Διθαλλος qui gemini victus est. apud Aristot. hist. an. lib. 9. c. 17.

Δυσθαλής difficulter aut malè virescens.

Ἐριθαλής, & ἐριθαλλής, valde virescens & pullulans.

Ἐριθαλὶς ἰδος, ἡ, herbæ nomen, teste Hesych. Est & ἐριθαλὶς, herba apud Plin. l. 25. c. 13.

Ἐριθηλής, idem quod ἐριθαλής, Iliad. κ. & ρ. & apud Hesiod. in (Theog.

Ἑτεροθαλής, qui altera tantùm ex parte viret: vel qui altero tantùm ramo viret. Metaphoricè ita potest dici cuius pater tantùm aut mater tantùm viuit. Eustath. vult ἑτεροθαλεῖς παῖδας dici qui alterius tantùm parentis θάλος sunt.

Εὐθαλής, bene virens seu pullulans, florens.

Εὐθαλέω, ῶ, bene vireo seu pullulo, seu prosperè & cōmodè (germino & cresco.

Εὐθάλεια, vigor.

Ἠπιοθαλής, placidè & benignè virens seu pullulans, vel placidè virescere ac pullulare faciens. vt ἠπιοθαλὲς ἔαρ, in Epigr.

Ἰοθαλής, instar violæ floridus. vt στεφάνους ἰοθαλεῖς. Athen. lib. 9. ex Philoxon.

Κουροθαλὴς δάφνη, laurus virentibus ramis decora, in Epigr. A κόρος siue κοῦρος, significante nouellum germen: vel quoniam Apollini, i. Soli sacra est, qui κουροτρόφος dicitur, ob vim suam cuncta vegetantem.

Νεοθαλής & νεοθηλής, nuper virens, qui nouiter viruit aut pullulauit. Iliad. ξ. χθὼν δ' ὑπὸ φύεν νεοθηλέα ποίην. Item metaph. recens ortus seu g[er]mitus. Eurip. νεοθαλεῖ αἰσχύνῃ, pudore recens oborto. in Epigr. νεοθηλεῖ μόσχῳ. Et νεοθαλεῖς παρθενικαὶ apud Dionys. de situ orb. virgines adolescentulæ.

Τριθαλής ter virens seu florens, ter pullulans. Τριθαλὶς, nomen herbæ, apud Plin. l. 25. c. 13.

ΘΑ'ΛΠΩ, F. ψω, foueo item calefacio, concalefacio. Sunt qui propriè dici putent de gallina fouente oua, quum illis incubat. Sic in Geop. ἐν πάσαις τεσσαράκοντα ἡμέραις κυίσκει, καὶ τίκτει, καὶ θάλπει, καὶ ἐκλέπει. Sic & a Basilio ὄρνις ἐπῳάζουσα dicitur θάλπειν. Apud Synes. τὸ σῶμα θάλψαι τε καὶ ἐξᾶψαι ἐπὶ πλεῖον. Apud Aeschylum & μανίαι dicuntur θάλπειν. ¶ Itē foueo, metap. Syn. epist. 19. καὶ τὸν ἐπιδημοῦντα ξένον θάλψατε, foueте, humanitate prosequimini. Theocr. idyll. 14. ἄλλον ἰοῖσα θάλπεν φίλον. Ab Hesych. exp. & παραμυθοῦμαι, solor.

Θάλπομαι, foueor, calefio, in Geop. μετὰ τετάρτην ἡμέραν τοῦ θαλφθῆναι, quatriduo postquam incubari cœperit. Apud Galen. πρὸς τῷ πυρὶ θαλφθείς, ad ignem calefactus. Apud Hesiod. in Theog. ὑπὸ τέχνης χώνοιο θαλφθεὶς κασσίτερος, feruefactus. Legitur & θάλπεσθαι ἔρωτι incendi amore. Apud Aristoph. αἰεὶ μὲν θαλφθῇ λόγοις. exp. ἵνα παλινδῇ τῷ λόγων προφορᾷ, item δελεασθῇ inelectur.

Θάλψις, εως ἡ, fotus, ipsa fouendi actio. Exp. & fomentum. Alex. Aphrod. Θάλψεως χάριν, fotus gratia, fouendi gratia.

Θαλπτήριος, ὁ, καὶ ἡ, fouendi vim habens, ad fotum aptus.

Θάλπος, εος, τὸ, calor feruor, æstus. De feruore Solis apud Luc. Sæpe opponitur frigori, vt apud Xen. in Pæd. & in œcon.

Θαλπνός, calidus, feruidus. Item splendidus, apud Pind.

Θάλπις, Iris dicta à calefaciendo & fouendo.

Θαλπωρή, fotus, vel potiùs fomentum, Exp. item calor, tepor, Hesych. Quidam exp. fiducia & spes, apud Hom. Il. ζ.

Θαλπιάω, ῶ, calesco, calefio. Odyss. τ.

Θαλπείω pro θάλπω, per παραγωγήν.

Θαλύω, calefacio, vro, incendo. Θαλύομαι, vror. Hesych.

Θαλύω ὡσαύτως, exp. θάλπειν ποιῶ Hesych.

Θαλυκρός, calidus, feruidus. in Epigr.

Θάλαμος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀθαλπής, (Ionicè pro ἀθαλπής,) sine calore seu æstu. Hippoc. de victu in morb. acut.

Ἀναθάλπω, refoueo, vel foueo: refocillo. apud Basil.

Διαθάλπω, foueo, calefacio. Item expansis alis apricor. vt apud Basilium.

Δυσθαλπής, ἐος ὁ καὶ ἡ, calefactu difficilis, ægrè incalescens.

Ἐπιθαλπής, calidus. Item detrectabilis. Hesych.

Καταθάλπω, idem quod Θάλπω.
Παραθάλπω, idem quod Θάλπω.
Περιθάλπω, circumfoueo.
Προσθάλπω, insuper foueo: vel applicatum foueo.
Πυριθαλπής, ignis calorem expertus, ab igni calens. vt πυριθαλπὲς ὕδωρ in Epigr.
Συνθάλπω, q.d. confoueo, concalefacio. Metaph. apud Æschil. in Prometh. μηδέ μ' οἰκτίζων συνθαλπε μύθοις ψευδέσιν, ne me foueas mendaciis.
Ὑποθάλπω, q. d. subfoueo; i. aliquantum & leniter foueo, vel clam foueo. Item foueo, concalefacio. vt ἔρως ὑποθάλπεται dicitur à Basilio ὑποθάλπειν, sicut συνθάλπειν Metaphoricè etiam dicitur ὑποθάλπεσθαι ἐλπίσι foueri spe inani, vel decipi spe.

ΘΑΜΑ', crebrò frequenter. (* factum ex ἅμα, pleonasmo literæ θ, vt tradunt quidam vet. gramm.) Plato Polit. I. καὶ ἐκ τῶν ὕπνων ὥσπερ οἱ παῖδες θαμὰ ἐγρόμενος δειμαίνει. Xen. θαμὰ ἑαυτὴν κατασκοπεῖ), sæpius seipsam intuetur.
Θαμὺς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, creber, frequens: hinc nominat. & accus. plur. Θαμέες & Θαμέας apud poëtas legitur: vt Il. κ, & ρ. & Od. ξ. vbi πυκνὲς & Θαμέες copulantur. itidémque dat. Θαμέσι. Od. ι.
Θαμέες, eiusdem signif. itidémque poeticum Il. α.
Θαμινὸς, creber frequens. vsitatum in prosa & carmine.
Θαμινὰ, crebrò frequenter, subinde. Xen. & Isocr.
Θαμινῶς pro eodem.
Θαμίζω frequento, frequens sum frequenter accedo, ventito, ito. Plat. de rep. I. οὐ θαμίζεις ἡμῖν. Xen. Pæd. 7. θαμίζοντας ἡμᾶς. Apoll. Arg. 2 [illegible]. Huc pertinere videtur Ταμισος, quod coagulum significat, teste Hesych. apud Theocr. [illegible] est enim coagulū [illegible] τεθαμισμένον si ita loqui liceat.
Θάμυρις Hesych. solennis cœtus, concilium frequentia hominum.
Θαμυρίζω, congrego, cogo in vnum. Hesych.
Θάμνος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΘΑΜΒΟΣ, εος, τὸ, stupor, attonita admiratio. (Factum ex [illegible] [illegible] vult, [illegible] [illegible] Il. δ. [illegible] Sic apud Pind. in Pyt. [illegible] (ex [illegible]).
Θαμβέω [illegible] stupore admiror [illegible] Eust.
[illegible] stupendus formidabilis [illegible] apud Nonn. [illegible] terret. Nonn.
Θαμβέω [illegible] attonita stupore [illegible] attonito pauore [illegible] Θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς. Il. [illegible] Interdum [illegible] [illegible] Item [illegible] percello, pauefacio. 2. Reg. 22. [illegible]
Θαμβέομαι, obstupesco, percutius sum. Luc. [illegible]

Composita.

Ἀθαμβὴς, ὁ, & ἀθάμβητος, ὁ καὶ ἡ, qui stupore non percellitur, vel qui pauore attonitus non percellitur. Plut. in Lyc.
Ἀθαμβεῖ sine stupore attonito, intrepidè.
Ἀθαμβίη, stupor, apud Democr.
Ἔκθαμβος, qui attonita admiratione stupet. attonitus, stupore & pauore perculsus. Eust. & Suid. [terreor.
Ἐκθαμβέω, stupore attonito [illegible] pauore attonito ex
Ἐκθαμβέομαι [illegible] Eust.
Ἐπιθαμβέω cum stupore attonito admiror, stupeo. Nonn. [illegible] cum stupebat, seu cum stupore admirabatur.
Καταθαμβέω, cum stupore demiror. Et in pass. voce pro eodem. apud Plut. in Fabio, [illegible] τεθαμβημένος τ Ἀννίβαν.
Περίθαμβος, vehementer admiratione & stupore vel pauore perculsus, valde stupefactus seu pauefactus. Apoll. Arg. 2. [illegible] Exp. & valde trepidus. ex Plut.
Πολυθαμβὴς, vehementer stupefactus. Nonn.

ΘΑ'ΜΝΟΣ, ὁ, densus fruticibus locus, fruticetum, frutetum, arbustum. Exp. etiam densitas minutarum arborum. Interdum exp. frutex. Il. χ. dicitur hinnulus quē canis persequitur καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ. Od. ζ. θάμνον ὑπεδύσετο δῖος Ὀδυσσεύς. Apud Diosc. Θάμνος φρυγανώδης, exp. frutex surculosus seu surculaneus. Ab Hom. Θάμνοι vocantur etiam ramuli densi arbores adnascentes, seu adfruticātes. Sic Od. ψ. Θάμνος ἐλαίης.
* Eust deducit à Θαμὰ, vt dicatur Θάμνος ἐλαίης, quasi Θαμινός.
Θαμνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fruticosus apud Theophr. [ρὸς.
Θαμνίον & θαμνίσκος, frutetū paruum, vel potius frutex paruus.
Θαμνίσκιον, idem, apud Diosc.

Ἐκθαμνοῦσθαι, (comp.) in fruticem verti, in fruticem abire. quod Cic. dicit fruticari, Plin. fruticescere.
Ἐκθαμνίζω, extirpo. apud Æschyl.

Θανάσιμος. Θάνατος. &c. vide in Θνήσκω.

ΘΑ'ΠΤΩ. F. ψω, aor. 2. ἔταφον, sepelio, humo, inhumo. Odyss. Ὄφρ' ἔταφον θάπτοι. Eurip. in Phœnissis, Ἔφυ μὲν οὐδεὶς [illegible] πονεῖ βροτῶν θάπτει τε τέκνα. Cic. Thuc. 3. mortalis nemo est quem non attingat dolor, morbúsque: multi sunt humandi liberi. Xen. Hell. 7. ἔθαψάν τε ἐν τῇ ἀγορᾷ. idem Hell. 4. [illegible] ἀπιτοῦντες θάψαι. Habet & significationem obscœnam apud Aristoph. Apud Antiph. & Isæum, exp. funero. ¶ Item stupeo, admiror cum stupore. In qua signif. vsitata sunt aor. 2. ταφον, & præt. med. τέθηπα, quod & pro præsenti sæpe vsurpatur, vt apud Hom. Στῆ δ' ἔταφών: item ταφὼν δ' ἀνόρουσε. Od. Ὡς σε γύναι ἄγαμαί τε τέθηπά τε. Luc. τεθηπέναι θορυβούμενον ὑπ' αὐτῶν. Apud A. cop. τεθηπὼς πρὸς τὸ ξόανον.

¶ *Deriuata à Θάπτω, (i. sepelio)*

Θάπτομαι sepelior, &c. Od. 2. ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς, conditus sub humo. vel conditus humo. Et Θάπτεσθαι πυρὶ, apud Philost. Habet & signif. obscœnam apud Theocr. idyll. 5.
Ταφὴ, ἡ, sepultura, funus, exequiæ. Thucyd. lib. 2. Herodian. li. 7. Item quod numeratur pro sepultura. Demosth. Accipitur & obscœna signif. apud Aristoph. vt & ταφός.
Τάφιος, poet. (pro quo in prosa ἐντάφιος) ad sepulturam pertinens, sepulchralis, funereus Od. τ. φᾶρος ταφήιον, q.d. vestis sepulturalis. Apoll. 2. ταφήια μῆλα, funereæ oues.
Ταφεὺς, εως, ὁ, q.d. sepultor, qui Lat. pollinctor, & sandapilarius, & vespillo, & libitinarius. Hesych.
Τάφος, ὁ, sepulchrum, tumulus. Thuc. li. 2. ἀνδρῶν γὰρ ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος. Pro ταφὴ etiam poni a quibusdam [illegible] [illegible] pro χελὴ vt Il. ψ. & apud Isocr. in Evag. Itē tenebræ oculorum. vt Il. ψ. τάφος μὲν ἔσπειτα δ' αὐτοῦ. Itē pro [illegible] [illegible] schol. Theocr. Aliam sig. vide in Θάπτω, i. stupeo.
Τάφιος sepulchralis in Epigr.
Τάφρος, ἡ, fossa, fouea, scrobes. Thuc lib. 2. τάφρος δ' [illegible] Est etiam fossa quæ [illegible] vt de & vallum exp. item agger. Herodian. lib [illegible]
Τάφρη pro τάφρος ex Herodoto.
Ταφρεύω fodio, vel fossam duco.
Ταφρεία fossio, vel actus ducendi fossam. Exp. & [illegible] apud Diodorum.
[illegible] quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita à Θάπτω i. sepelio.

Ἄθαπτος, ὁ, καὶ ἡ, insepultus. Soph. Item non sepeliendus, [illegible] [illegible] Epigr. [illegible]
Ἄταφος, ὁ, καὶ ἡ, sepulchro carens, insepultus, inhumatus. Thuc. 2. (Luc de [illegible]
Ἀταφία, q.d. carētia sepulchri. Exp. [illegible] sepulchri.
Ἀπότάφος sepulchro maiorum suorum priuatus, cui non permittitur vt suorum maiorum sepulchris inferatur. apud Suid.
Βιβλιοτάφος, qui libros [illegible] in tenebris tanquam sepulchro [illegible] invidens.
Διςταφὴς bis sepultus. nominat. Διςταφής. [sten
Ἐνθάπτω q.d. insepelio. vt ἐνθάπτειν τῇ γῇ, sepelire intra [illegible]
Ἐντάφιος sepulchralis, funebris, ad funus seu sepulturam pertinens. [illegible] [illegible]
Ἐντάφιον (substantiuè) sepultorium linteum, vt apud Isocr. Plutarch. [illegible] apud Plutarch. in Symp. [illegible] exp. vestimentum funebre. Item exequiæ, inferiæ. Greg. in M[illegible]
Ἐνταφιάζω q.d. condo intra ἐντάφια. Itē sepelio, funero. [illegible] [& Greg.
Ἐνταφιασμὸς sepultura.
Ἐνταφιαστὴς q.d. sepultor, vespillo, pollinctor. Epigr. lib. [illegible] & Genes. cap. 50.
Ἐπιτάφιος, ὁ, καὶ ἡ, (q.d. supersepulchralis) sepulchralis, funebris, [illegible] ἐπιτάφιον δεῖπνον, funebre epulū. Sic ἐπιτάφιος λόγος, &c. Sæpe ponitur & sine substantiuo, vt apud Luc. [& Greg.
Καταθάπτω, idem quod Θάπτω, sepelio. Il τ.
Decomp. Συγκαταθάπτω, consepelio, vnà sepelio. Aristot. [illegible] thet. 3. (ripid. in Her[illegible]
Κενοταφέω, tumulo inani sepelio, tumulum inanē erigo. [illegible]
Κενοτάφιον, τό, tumulus inanis aut sepulchrum inane. Exp. & [illegible] simulachrum seu imago. I. Reg. c. 19.
Νεκροτάφος (q.d. mortuorum sepultor) sepultor. Hesych.
Συνθάπτω consepelio, vnà sepelio.
Συνθάπτομαι, consepelior, vnà sepelior. Greg. συνθάπτομαι [illegible] Χριστῷ. Rom. 6. συνετάφημεν αὐτῷ.
Σύνταφος sepulchrum commune habens, contumulatus apud Plat. de leg.
Κρόταφος, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Composita ex Ταφρεύω.

Ἀποταφρεύω, fossa seu vallo munio. Exponitur etiam, [illegible] duco, muro circumuallo.

Ἀποταφρεύσις, munitio quæ fit ducendo fossam, circumuallatio.

Διαταφρεύω, fossam duco ad dirimendum, fossa dirimo, seu separo.

Περιταφρεύω, idem quod ἀποταφρεύω. Plutarch. περιταφρεύειν τὸ στρατόπεδον τῶν πολεμίων. Et ἐστρατοπεδευκότας ἐν περιτεταφρευμένῳ, in loco fossa ducta munito, apud Xen.

Deriuata ex Θάπτω, i. stupeo.

Θάμβος, stupor, attonita admiratio. Pro quo facta mutatione literarum Ionica, dici τάφος docet Eust. Odyss. ω. τάφος δ' ἕλεν ἄνδρα ἕκαστον. At τάφος, sepulchrum (quod & ipsum Eust. dictum vult διὰ τὸ ἐκπλήττειν τοὺς μὴ οἰκτῶς βλέποντας) vide supra in Θάπτω, i. sepelio.

Θαῦμα quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Κατέθηπα exp. κατεθαύμαζε, apud Suidam.

ΘΑΡΓΗΛΙΑ, ἡ. sub. ἑορτή, & Θαργήλια τὰ (sub. ἱερά) festum & sacra in honorem Apollinis & Dianæ. Archiloch. γυῦ ἄγει τὰ θαργήλια.

Θαργηλιὼν, mensis in quo celebrantur Θαργήλια, sacer & ipse iisdem diis. Etymol. dicit esse vndecimum mensem, denominatum παρὰ τὸ θέρειν τὴν γῆν, quippe in quo Sol ardentior fit & flores terræ siccescant. Quidam Latinorum Aprili respondere dicunt.

ΘΑΡΣΟΣ εος, τὸ, fiducia, confidentia, audacia, animi præsentia. Od. ι. αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσε μέγα δαίμων. Xen. Pæd. 4. θάρσος πρὸς τοὺς πολεμίους. Idem Pæd. 5. θάρσος ἐμφύσηται. idem Hell. 7 οὕτω πολὺ μὲν θάρσος καὶ θάρσος τοῖς στρατιώταις φασὶν ἐμπεσεῖν. Dicitur & θάρσος λαμβάνειν τινά. Thuc. lib. 2. & vicissim dicitur aliquis λαμβάνειν θάρσος. Act. cap. vlt. *Quidam volunt esse θάρσος a θέρσω futuro Æolico verbi θέρω: vnde & θέρσος pro θάρσος dicunt iidem Æoles οἱ γὰρ θερμοὶ καὶ θρασεῖς.

Θαρσὺς, εος, ὁ fiducia præditus, confidens animo, item audax. Thuc. lib. 7. ἡ μὲν ἐλπὶς ὅμως θαρσεία τοῦ μέλλοντος.

Θαρσαλέος, α, ον, fiducia præditus, fidens, confidens animo. Exp. etiam, audax, magnanimus. vt θαρσαλέος πολεμιστής, & θαρσαλέον ἦτορ apud Hom. Accipitur in bonam & in malam partē.

Θαρσαλέως, fidenter, cum fiducia, audacter, intrepidè. Thuc. & alij.

Θαρσέω ῶ, fiducia præditus sum, fiduciā habeo, cōfido, bono sum animo, securus sum. Theocr. idyll. 4. θαρσεῖν χρὴ φίλε Βάττε, τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον. fidendum est, fiducia habenda est: cui respondet Battus θαρσέω, &c. animum recipio, confido. Sic apud eundem idyll. 5. θάρσει γύναι, bono sis animo. Frequens etiam est in nouo Test. vt Matth 9. θάρσει τέκνον, & alibi. ¶ Item fiduciam capio ad fiduciā erigor seu excitor aut etiam ad audaciam. Il. α. θαρσήσας μάλα εἰπέ. Thuc. li. 1. θαρσοῦντες ἰέναι καὶ τῷ πολλὰ ἐς τὸν πόλεμον, alacres & fidentes ad bellum proficisci, idque multis de causis. Plut. in Themistocle, ἐθάρσησε παρελθεῖν. interdū cū dat. vt Thuc. 2. θαρσήσαντες τοῖς τε πρὸς γιγνομένοις. Et apud Theocrit. idyl. 17. θαρσήσας παισὶ σφετέροισιν. interdum cum accu. & exponitur audeo vel non reformido, nō metuo. vt Synes. in epist. ἐθάρσησε τὴν ὁδὸν, hoc iter ausus est suscipere. Apud Apoll. θάρσει γέροντας χεῖρα. noli metuere.

Θαρσήεις, εντος, ὁ, qui est fidenti animo, fidens. Nonn.

Θαρσύνω, fiduciam affero fiduciam addo animum addo. Il. γ. θαρσύνουσ' ἑτάρους καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι. Sic Hesiod. in asp. καὶ σφέας θαρσύνων. & fiducia ipsis addita.

Θαρσυνος confidens, vel in spem erectus, confirmatus. Suid.

Θάρρος εος, τὸ idem quod θάρσος, fiducia, &c. Aristor. ethic. Nicom. lib. 3. Exponitur etiam audacia: apud Aristot. Rhet. 2.

Θαρραλέος, idem quod θαρσαλέος. Xen. Dicitur & θαρραλέον substantiuè, fiducia, animi magnitudo. Apud Herodian. exp. audacia.

Θαρραλέως, idem quod θαρσαλέως. Plat. in Apol. θαρραλέως ἔχω πρὸς τὸν θάνατον, mortem non reformido.

Θαρραλεότης, fiducia, fidentia, firma animi confisio. cui opponitur δειλία apud Plut.

Θαρρέω ῶ, idem quod θαρσέω, Herodia. lib. 4. ἐθάρρει αὐτῷ θεραπεύοντι αὐτὸν ἄνωθεν. i. confidebat autem ei, vtpote iam pridem sui studioso. Apud eundem θαρρῶν πρόσωπον, exp. vultum audaciæ plenum seu fiduciæ. Isocr. in Archid. θαρρεῖν περὶ τῶν μελλόντων. Dicitur & θαρρεῖν πρὸς τι. Et cum πρὸς, vt θαρρεῖν πρὸς μάχην. item cum dat. itidémque cum accus. & cum infin. sicut θαρσῶ. Apud Chrysost. θαρρῶ σοι τὸ ἀπόρρητον, exp. committo arcanum, vel audeo committere.

Θαρρητικὸς, ή, όν, ad fiduciam seu fidentiam propensus.

Θαρρύνω, idem quod θαρσύνω. Xen. Pæd. 6. θαρρύνειν τοὺς ἑπομένους καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ.

Θράσος, εος, τὸ audacia, temeritas. (ex θάρσος per metathesin literæ ρ.) Plut. in Lyc. μία γὰρ ἐμπειρία καὶ θράσος συνῇ καὶ θάρσος ἀφαιρεῖται. Thuc. τοῖς ἄλλοις ἀμαθία μὲν θράσος λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. Gregor. in Iul. dicit θάρσος & θράσος, licet appellationibus vicina, multum significatione differre. Pro θάρσος poni quidam putant. Il. ξ.

Θρασὺς, εῖα, ὺ, audax, temerarius. Moschus in epitaph. Bion. & Arist. ethic. 2. Item magnanimus, fortis, strenuus: vt quum Apoll. Herculem appellat θρασύν. Sic & Il. ρ. θρασέων ἀπὸ χειρῶν. Et apud Theocr idyll. 14. θρασὺ ἀπαντήσαιτο.

Θρασέως, cum audacia temerariè. Item in bonam partem, audacter, fidenter, Isocr. in Euag.

Θρασύτης, ητος, ἡ, audacia, temeritas. Thuc. Plut.

Θρασύνω, audacem seu confidentem reddo, audaciam affero. Thuc. lib. 1 πλῆθος τὴν ἀγαθὴν θρασύνοντες, i. multitudinis fiducia seipsos alioqui timidos propter imperitiam futuros, confirmantes.

Θρασύνομαι, audax fio, animos tollo, efferor, ferocio. Aesch. Dem. Plut. Item audacter seu liberè loquor, apud Isocr. Item confido, confidentia præditus sum. Bas.

Composita.

Ἀθαρσὴς, έος, ὁ καὶ ἡ. fiduciæ expers, qui sibi timet. Eust.

Ἀναθαρσέω & ἀναθαρρέω, fiduciam resumo, in spem bonam rursus erigor, ad spem bonam redeo, animum recipio. Thuc. lib. 3. & 9. Plut. in Publ.

Ἀναθαρσύνω & ἀναθαρρύνω, fiduciam alicui reddo, in spem repono, spem reddo, animum reddo, rursum erigo. Xen. Pæd. 5. ἀναθαρρύνειν μὲν τοὺς ἄνδρας. Plut. in Pericle, ἐπειρᾶτο παρηγορεῖν καὶ ἀναθαρρύνειν.

Ἀποθαρσέω, & ἀποθαρρέω, confido, vel potius, valde confido præfidente animo sum. Xenoph. apud Pausan. ἀποθαρσοῦ τῷ, audeo aggredi.

Ἀποθρασύνομαι, idem quod θρασύνομαι vt ἀποθρασύνεσθαι πρός τινα audacia vti aduersus aliquem.

Δορυθαρσὴς, poet. hasta audax, bellicosus, in Epigr.

Ἐκθαρσέω & ἐκθαρρέω ῶ, confido, vel potius valde confido. Item fiduciam capio, in spem bonam erigor. vt ἐκτεθαρρηκότες τοῖς πράγμασι, Plut. in Rom. Participium ἐκθαρσήσας in bonam spem erectus.

Ἐπιθαρσύνω, audacem reddo, audaciā adiicio. vel animū addo; (animo.

Ἐπιθαρσέω, confido.

Εὐθαρσὴς, fiducia præditus, qui fidenti est animo, vel præsenti animo.

Εὐθάρσεια, ἡ, fiducia, animi præsentia.

Εὐθαρσῶς, cum fiducia, audacter. Aristot. eth. 3 c. 6.

Καταθαρσέω & καταθαρρέω ῶ, fidēti animo sum, seu fiduciam sumo aduersus aliquem, fidenter seu audacter me gero aduersus aliquem. Herod. lib. 1. ὅτι εἰς τὸ παρὸν καταθαρσήσει τῆς ἡλικίας καταφρονήσας, neque in præsens, contēptu ætatis nostræ, se efferet audacius apud eundem, τῶν ἡμετέρων ὅπλων καθαρσήσας. exp. nostra arma lacessere aggreditur.

Κατατεθαρρηκότως, confidenter audacter, licenter. Plut.

Καταθρασύνομαι, audax sum, audacter loquor. (Idyll. 15.

Κυνοθαρσὴς, canina præditus audacia, seu impudentia. Theocr.

Λυκοθαρσὴς, lupi more audax, lupina quadam audacia præditus pro magnanimo. in Epigr.

Μεγαθαρσὴς, magna fiducia præditus. Exp. & magnanimus, animosus. Hesiod. in asp. ἐς μεγαθαρσέϊ παιδί.

Παραθαρρύνω & παραθαρσύνω, fiduciam addo, confirmo, apud Thuc. Herodian. & Plut.

Περιθαρσὴς, valde fidens, præfidens. Apollon.

Πολυθαρσὴς, multa fiducia præditus. vt μένος πολυθαρσές, Hom. Exp. etiam audax. vt apud Apoll. πολυθαρσὴς πόλεμος, audax bellum.

Πολυθαρσὲς, subst. magna animi fiducia.

ΘΑΣΟΣ, Thasus, insula Thraciæ adiacens. vnde θάσιος, vnde θασία σταφυλή, Thasia vua. Diosc. & θάσιος οἶνος. Aristoph. in Pluto, pro optimo vino. θασία ἅλμη, Thasia muria, & θάσιον βάμμα, & θασίαι ῥαφανίδες, apud Athen. l. 2. & 7.

Θάσσων, θάττων, vide in Ταχύς.

Θάτερον, vide in Ἕτερος.

ΘΑΥΜΑΖΩ, F. άσω & άσομαι, miror, admiror, admirationi habeo. Il. ω. θαύμαζ' Ἀχιλῆα. Od. δ. ἀλλὰ τὸ θαυμάζω Sic Luc. in Tim. θαυμάζω τι ὁ θαυμασά. Plut. in lib. de def. orac. διὸ καὶ χρῆναί φησιν ἐπὶ θαυμάζειν. Cum accus. personæ & genitiuo rei. Plut. in Cam. τῆς εὐλαβείας καὶ καλοκἀγαθίας τὸν Κάμιλλον ἐθαύμαζον, Camilli pietatem & probitatem sunt admirati. Cum solo genitiuo personæ. Xen. ὑμῶν μὲν τοι θαυμάζω εἰ μὴ βοηθήσετε ὑμῖν αὐτοῖς. Sic & apud Isocr. initio Panegyr. & alibi. ¶ Item obseruantia prosequor, vel cultu & obseruantia prosequor suspicio, magnifacio, in precio habeo. vt apud Isocr. ad Demon. ἔμαλλον ἐθαύμαζε τοὺς μὴ αὐτὸν ἀπαξιοῦντας. Xe. ἔστιν ὥς τινας ἀνθρώπων τεθαύμακας ἐπὶ σοφίᾳ. * A θεάομαι deducitur. vnde & θαυμάζειν dicuntur quasi θεάμενοι. Sic & Lat. suspicio ab antiquo & obsoleto specio.

Θαυμασμὸς, οῦ, ὁ, admiratio. Hipp. ep. ad Demag.

Θαυμάσιος, α, ον admirabilis, mirabilis admiratione dignus, mirificus, mirus. Plat. Xenop. & alij. Item qui admirationi est & in precio habetur. Luc.

Θαυμασιότης, admirabilitas.

Θαυμασίως, admirabiliter, mirè, mirum in modū. Aristoph. & Plat.

Θαυμαστής, οῦ, ὁ, admirator, vel laudator. Plut.

Θαυμαστ

Θαυμαστικός, ad admirandum propensus, vel immodicè admirator. Arístot. [ratione teneri.

Θαυμαστικῶς, aduerb. vt θαυμαστικῶς ἔχειν. apud Phil. admi-

Θαυμαστός, pass. accipitur pro θαυμάσιος, admirabilis &c. Isocr. Xen. Dem. Ponitur etiam aduerbialiter Θαυμαστὰ pro θαυμαστῶς, mirabiliter. vt apud Plat. in symp. τότε καὶ θαυμαστὰ ἐν πολλοῖς.

Θαυμαστῶς, idem quod Θαυμασίως. Plat. de rep. l. 1.

Θαυμαστόω, ῶ admirabile seu admirabilem reddo. Plut.

Θαῦμα, τὸ admiratio. vt ἐν θαύματι ποιεῖσθαι. apud Plut. & θαῦμα μ' ἔχει, apud Luc. Itē miraculū, res mira. Il. ν. ὢ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι. Aristop. in Pluto, καὶ θαῦμα γ' οὐδέν, nihil mirū. Et apud Hom. θαῦμα ἰδέσθαι. mirum visu. Sic apud Plat. θαῦμα ἀκοῦσαι, auditu mirum. Item θαύματα, portenta, itē præstigiæ. Xen. in symp. τὰ θαύματα δυναμένων ποιεῖν.

Θαυμαλέος, ου, ὁ, admirandus. Hesych.

Θαυμαίνω, poëticè pro Θαυμάζω. Od. θ.

Θαυματίζομαι, rei admirabilitate obstupesio. Hesych.

Θωῦμα Ionicè pro Θαῦμα, miraculum, res admiranda. apud Herodot.

Θωυμάζω pro Θαυμάζω, admiror.

Θωυμαστόν quoq; aff. ab Eust. & Θωυμάσιον pro θαυμάσιον.

Θαυτός Ionicè pro θαυμαστός. Hesiod. in asp.

Composita.

Ἀθαυμαστὶ aduerb. citra admirationem.

Ἀξιοθαύμαστος, admiratione dignus. Xen.

Ὑποθαυμάζω, demiror. Æschin. aduersus Timocr.

Ἐπιθαυμάζω donis honoro. Suid. ex Aristoph.

Ὑπερθαυμάζω demiror, supra modum admiror.

ΘΑ'ΨΟΣ ου, ἡ, Thapsus: lignum Scythicum buxei seu aurei coloris, quod nonnulli guaiacum Indicum esse putant. (* denominatum à Thapso, vna ex Sporadibus insulis, quòd ibi primùm à Crateua repertum fuerit, teste schol. Nic. in Alexiph. Vtitur & Nic. in pharm. Asclepiades verò esse dicit herbam quandam qua tinguntur τὰ κροκοειδῆ. Paul. Æg. l. 3. c. 2. tradit à Romanis vocari herbam rubiam.

Θάψινος ου ὁ, thapsinus, thapso similis. pallido seu aureo colore. Aristoph. in Vesp. & Plut. in Phocione.

Θαψία ἡ, thapsia, herba ferulacea, ex eo dicta quòd in Thapso insula primùm reperta fuerit: vt testatur Diosc. lib. 4. c. 157. Vide & Theophr. hist. pl. l. 9. & Plin. l. 13. c. 22.

ΘΕΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι. F. άσομαι, specto, contemplor. Aristot. Pol. 8. εἴ τις χαίρει τὴν εἰκόνα τινὸς θεώμενος. Dem. θεάσονται σε τί ποιήσεις obseruabunt studiosè spectabunt. Aristoph. in Vesp. ἰδοὺ θεῶ τὸ σχῆμα, specta gestum, seu studiosè inspice & contēplare. Interdum absolutè, specto ludos, seu certamen. Luc. in Nigr. τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε τοιαύτη ἐσθῆτι θεώμενος, qui tali veste indutus spectaret. Ponitur & simpliciter pro video. Soph. in Trach. ἴδεσθε, θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας, videre cūcti. Et pass. apud Apoll. in epist. Θεαθῆναι ὑπ' ἐμοῦ videri à me. Reperitur etiā Θᾶσαι pro θέασαι aspice, vide, apud Theoc. idyl. 3. & 4. & θασόμεναι, pro θεασόμεναι, apud eundē idyll. 15. item θάεο pro θεῶ, lib. 4. Epigr. quæ Dorica sunt.

Θέαμα τὸ spectaculum: res ipsa quam spectamus. Soph. Luc. Xen.

Θεάμων ονος, ὁ καὶ ἡ spectator, contemplator. Suid.

Θεατής, οῦ, ὁ spectator. Thuc. lib. 3.

Θεατός, οῦ, ὁ spectabilis, spectandus, visendus. Isocr.

Θεάτρια, ἡ, spectatrix. Poll. lib. 4.

Θέατρον, ου τό, theatrum: locus in quo diebus festis ludi spectantur, interdum etiam orationes audiuntur. Dem. Isocr. Plut. Ponitur interdum & pro ipso spectaculo. 1. Cor. 4. v. 9.

Θεατρικός, οῦ ὁ, theatricus, theatralis. Arist. in Polit. Θεατρικὴ μουσική, theatralis musica. Item ostentatorius, ad ostentationem compositus. vt Θεατρικὴ καὶ παρατετραγῳδημένη λέξις, apud Plut. de instit. puer. dictio quæ theatricam pompam magis decet & tragicum aliquid redolet. Θεατρικῶς, theatraliter. ita vt in theatris fieri solet. Item ostentatoriè, compositè ad ostentationem. Gregor.

Θεατρεῖον, ου τό, theatrum, idem quod Θέατρον. Suid.

Θεατρίζω, f. ίσω, in theatro recito vel ago comœdiam aut fabulam, apud Suid. Item edo in theatro, ostento. Gregor. in Macchab. 89. Idem in epitaph. fr. de fucatis mulieribus, κοσμίως θεατριζόμεναι, in theatro specimen sui præbentes: vel in theatrum traductæ. Item in malam partem traduco, seu in theatrum omnibus spectandum produco ignominiæ causa. ostentui sum. in epist. ad Hebr. c. 10.

Θεατρίδιον, ου τό, paruum theatrum. Vitruu. l. 7. c. 5.

Θέα, ἡ, spectatio. Xen. Hell. 6. ἄξια ἐγένετο θέας αὐτοῦ ἡ, visu digna. Sic Eurip. τὴν θέαν διαπρεπής, aspectu decorus. Et actiua signif. apud Xen. τῇ θέᾳ τῇ ἑαυτοῦ ἀγελιῶνται, spectatione sui, seu spectando sese. Interdum pro spectatione ludorum. Herodot. ἐπεὶ δὲ κατέλαβον αἱ τῆς θέας ἡμέραι, dies spectationis ludorū. Item id ipsum quod spectatur seu videtur: idem quod θέαμα. Epict. πᾶσαν θέαν ἣν ἴδῃς μιμῇ. quidquid vides, imitaris. Philo de vita Mos. li. 3. θέαν ἔκνομον ἰδόντες, nefandum spectaculū cernētes. In plur. θέαι, sæpe pro ludis qui spectantur, i. pro

spectaculis. Herod. l. 2. ἑορταῖς καὶ θέαις ἐπιδεδωκώς festis & spectaculis seu ludis deditus. Et lib. 1. δημοσίᾳ θέας ἐπιτέλεσεν, publica spectacula edidit. ¶ At θεά vide in θεός.

Θεέω, & θηέω, cum admiratione specto. Ionicum est.

Θέημα, τό, miraculum, quod cum admiratione spectamus. Ionicè pro θαῦμα, seu θάημα, Doricè. Sic θεήμων Ionicum est pro θεάμων, spectator. Epigr.

Θεημοσύνη, speculatio, contemplatio, spectatio, Epigr.

Θεητής οῦ, ὁ, pro θεατής. spectator.

Θεητός, idem quod θεατός. Dicitur & θεητός, poetica epenthesi τοῦ ι pro θεητός Hesiod. in Theog.

Θάημα (Doricum) spectaculum, miraculum. Theocr. Idyll. 1. Αἰολικόν τι θάημα.

Θαητός, οῦ, ὁ, spectabilis, cum admiratione spectandus, mirādus.

Θηέομαι admiror spectando: cum admiratione specto. Vocabulum est Ionicum. Od. τ. αὐτὸν ἐθηεῦντο γυναῖκες. Theocr. Idyll. 19. θηεῦντο δὲ ποντοπόρον ναῦν. Sic Herod. ἐθηεῖτο πόντον, spectabat pontum cum admiratione.

Θηητός, οῦ, ὁ, cum admiratione spectandus aut contemplādus. spectabilis, admirabilis. Hesiod. & Theocr. Idyll. 19.

Θηητήρ, ῆρος, ὁ qui cum admiratione spectat. Od. φ.

Θηήτωρ, ορος, ὁ, pro eodem Nonn.

Θεωρός, &c. Θεός, Θαυμάζω, &c. quomodo huc pertinent vide suis locis.

Composita.

Ἀθεάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui non spectat. Synes. de insomn.

Ἀθέατος ου, ὁ καὶ ἡ, inuisus, i. non visus: vel qui videri spectarive nequit. Luc. & Plut. de educ. puer. Itē non visendus, non inspectandus. Plut. in Numa ἀθέατα τοῖς ἄλλοις ἱερά, sacra quæ aliis videre non licet. Item actiuè qui non vidit seu spectauit. Xen. τοῦ πάντων ἡδίστου θεάματος ἀθέατος εἶ, non vidisti rem omnium spectatu iucundissimam. Luc. in Nigr. ἀθέατος τῆς ἀληθείας, qui veritatem non perspexit & cognouit.

Ἀξιοθέατος, spectatu dignus, dignus qui visatur. Herodian. l. 1.

Ἀξιοθέητος, idem apud Herodot.

Ἀποθεάομαι, despecto, ex alto specto: vel attentè seu intentis oculis inspecto.

Διαθεάομαι, dispicio, considero.

Δυσθέατος, inuisus, infelix aspectu. Soph. ὦ δυσθέατον ὄμμα, ὦ dirum spectaculum.

Ἐπαναθεάομαι, (decomp.) specto. (καταθεάσασθαι)

Καταθεάομαι, respicio, suspicio. Phil. de mundo. ἵνα τοὺς ἀρχὰς

Παραθεάομαι, altrinsecus spectando confero. Plat. in epist.

Πολυθεάμων, qui multa spectauit. Plato in Phædro.

Προθεάομαι, prouideo seu præuideo. Hesych.

Συνθεάομαι, cōspicor. Polyb. li. 16. ἐν τοῖς λέμβοις συνθεασάμενοι ποτηρίων πλῆθος, conspecta in lembis poculorū multitudine.

Συνθεατής, qui simul spectat, spectationis socius.

Συνθεάτρια, quæ simul spectat. Poll. ex Aristoph.

Φιλοθεάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, spectaculorum amans, spectandi cupidus qui spectaculis gaudet, apud Greg. vel visendarum rerum cupidus inspector. Plut. de defectu orac. ἀνὴρ φιλοθεάμων καὶ φιλομαθής, visendi & discendi cupidus.

Composita ex θέατρον.

Ἀμφιθέατρον, ου, τό, amphitheatrum, theatrum non hemicycli forma constructum, sed rotundum, ita vt vndiquaque spectari possit.

Ἐκθεατρίζω, per theatrum traduco, apud Polyb. lib. 3. apud eundem exp. etiam arguo. ἐκθεατρίζουσι τὴν ἑαυτῶν ἀκρασίαν, arguunt & velut omnibus in theatro spectandam exhibent. Exp. etiam, explodo, exigo, apud Athen. lib. 11.

Θέειον, vide Θεῖον in θεός.

Θεείω, Θεέω, &c. in Θεάομαι.

Θεϊάζω, Θεϊκός, &c. vide in Θεός.

ΘΕΙΝΩ, ferio, percutio, poet. Il. ρ. πολλὰ μὲν ἂρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων.

Θείνομαι, percutior, ferior, verberor, vapulo. Eurip. κείνου θεινομένους πόλεις. & Il. α. ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι θεινομένην.

Θέναρ, & Θίν, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Θεῖον, Θεῖος, &c. vide in Θεός.

ΘΕ'ΛΓΩ, F. ξω, mulceo, demulceo, delinio. Od. σ. v. 282. θέλγε δὲ θυμὸν μειλιχίοις ἐπέεσσι. Il. μ. αὐτὰρ Ἀχαιῶν θέλγε νόον. In Epigr. de Orpheo, τὸν ἀκήλητον θυμὸν ἔθελξε λύρῃ. *Eust. scribit θέλγειν esse dictum quasi ἀπάγειν τινὰ ἐκ τοῦ θέλειν. vel ἀγ' ... θέλει ὁ ἐχθρός. Itidem Hesych. dicit esse εἰς τὸ θέλειν ἄγειν, impellere quocunque velis.

Θέλγομαι, mulceor, delinior, pellicior. Syn. in lib. de insomn.

Θέλγμα, τό, delinimentum.

Θελκτήρ, delinitor.

Θελκτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, delinitiuus, deliniendi seu demulcendi vim habens, illecebrosus, vt ἐπῳδὴ θελκτήριος. Plut.

Θελκτήριον, (substantiuè) illecebra, oblectamentū. Hom. Pro θελκτήριος inuenitur & θέλκτριος in Theophyl. epist.

Θέλξίφρων

Θέλγητρον, & θέλκτρον, delinimentum, illecebra, oblectamentum. Eurip. in Oreste, ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον.

Θελγῖνες, Hesych. sunt præstigiatores, venefici, versipelles: nimirum παρὰ τὸ θέλγειν, quod idem exp. ἀπατᾶν. Scribitur etiam τελχῖνες pro eodem apud eundem Hel. & Etymol.

Composita.

Καταθέλγω, demulceo: vel vehementer demulceo & delinio. Mosch. idyl. 2.

Λυροθελγής, ὁ καὶ ἡ, lyra seu lyræ sono permulsus. in Epigr.

Πανθελγής, omnes demulcens seu deliniens, omnes oblectans. vt πανθελγὴς φωνή, Nonn.

Πανθέλκτειρα ἡμερίς, vitis omnium oblectatrix seu recreatrix. in Epigr.

Φρενοθελγής, mentem mulcens, mentem oblectans. vt φρενοθελγὴς μῦθος, Nonn. verbum menti gratum.

Θέλημα, &c. vide in Ἐθέλω. Θελκτήριον, &c. in Θέλγω. Θέλω, in Ἐθέλω. Θέμα, θεματικός, θεματίζω, &c. in Τίθημι.

ΘΕ´ΜΗΛΟΝ, ου, τό, fundamentum. Hesyc. * παρὰ τὸ τίθεσθαι quia poni primo loco solet, vt cætera superstruantur.

Θέμεθλον, ου, τό, idem Il. ρ. v. 47. κατὰ στομάχοιο θέμεθλα Νύξε, in fundo gutturis, in imo gutture.

Θεμέλιον, ου, τό, siue θεμέλιος, ου, ὁ, idem quod θέμεθλον. Herodia. lib. 8. μέλλουσαν ἄρδην καὶ ἐκ θεμελίων ἀπολλυσθαι, funditus. Thuc. lib. 1. οἱ θεμέλιοι παντοίων λίθων ὑπόκειν‍ται, fundamenta ex lapidibus variis subiecta sunt.

Θεμέλιος, adiectiuè etiam accipitur pro eo qui in fundamento seu fundamenti loco ponitur. Poll. lib. 7. Poeticè verò pro θεμέλιον dicitur θεμείλιον metri causa. Iliad. ψ. θεμείλια τε προβάλλοντο. Et in Epigr. θεμείλια πήξας.

Θεμελιόω, ῶ, fundo, seu fundamentum iacio, loco, pono, substruo. in epist. ad Hebr. c. 1. ex Psal. 102. καὶ γῆν ἐθεμελίωσας. & 1. Pet. c. 5.

Θεμελίωσις, fundatio, fundamenti substructio.

Θεμελιωτὴς οῦ, ὁ, fundator.

Θέλυμνον, ου, τό, fundamentum.

Composita.

Α'θέμελος, ου, ὁ καὶ ἡ, fundamento carens, nullo nitens fundamento.

Α'θεμέλιος ου ὁ καὶ ἡ, idem. Hesych. (Hesych.

Α'ποθεμελιόω, fundamenta destruo, vel fundamentis eruo.

Αὐτοθέμεθλος, per se habens fundamentum. Nonn.

Προθέλυμνος ἐλκεσθαι dicitur qui radicitus euellitur & funditus extirpatur. Il. κ. & Il. ι. Et Aristoph. in Pace, προθέλυμνον μ' ἐξώλη ἀπολέσαις, i. funditus, penitùs. Apud Homer. φράξαντες σάκος σάκει, κόρυς κόρυθι προθελύμνῳ, accipitur pro denso. Sic & apud Aristoph. in Equit. ἐφόρει τὰς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους καὶ τὰς ἐχθροὺς προθελύμνους, exp. πυκνοὺς, ἐπαλλήλους ἄλλους ἐπ' ἄλλοις, densos, alium super alium.

Τετραθέλυμνος quatuor habens fundamenta seu quadruplex. Il.

Ὑψιθέμεθλος, alta habens fundamenta. Nonn. [κ. v. 479.

ΘΕ´ΜΙΣ ιστος, vel ιδος, ἡ, lex, institutum vel ius, fas. Od. ι. Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες. Hesiod. in Erg. ἰθύνει θέμιστας, & Epigr. lib. 2. θέμιν ἀμείβεσθαι ius mutare. Pla. in Tim. μηδ' εἰπεῖν τινι θέμις, quod ne dictu quidem fas est. Interdum cum genit. οὐ θέμις ἐστὶ γυναικός vt mulierem decet. ¶ Θέμιστες dicuntur etiā tributa & vectigalia quæ principi populus persoluere ius imperat. Il. ι. Καί οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας. Eustathio θέμιστες sunt etiam consilia, cōsultáq; item oracula, vaticinia. ¶ Item θέμις θεὰ putabatur esse quæ præciperet hominibus id petere quod fas esset, atque adeò id esse existimabatur quod & fas est. Alij verò θέμιν seu θέμιστα ius & iustitiam, candémque consiliorum & oraculorum præsidem esse putant. Hesiod in Theog. & Hom. Od. β. & Il. ο. * Eiusdem est & originis & significationis cum θεσμός, de quo infrà.

Θεμιστός, οῦ ὁ legib. cōsentaneus, iustus, idē quod θέσμιος. Hes.

Θεμίστωρ, quoque exp. iustus. Hesych.

Θεμιστεύω. F. σω, iura reddo, ius dico: vel etiā impero. Od. ι. θεμιστεύει δὲ ἕκαστος Παίδων ἠδ' ἀλόχων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι. ¶ Item μαντεύομαι, responsa & oracula do consulentibus, vaticinor. Plut. de def. orac. & in libro de Pyth. orac. ἐκαὶ διὰ μέτρων ἐθέμιστευεν.

Θεμιτός, ὁ, ὁ, idem quod θεμιστός, legibus consentaneus aut permissus, licitus, iustus. Apud Suid. πᾶσαν θεμιτὸν εἰ ἐν ἑκάστῳ τὸ κέρδος, quacunque ex re lucrum quærebat, modò id contra ius & fas non esset. Dicitur etiam οὐ θεμιτὸν ἐστὶ, nefas est, fas & æquum non est. Plat. in Apol.

Θεμιτῶς iustè licitè, legitimè. Suid.

Α'θέμιστος ου ὁ καὶ ἡ. (comp.) nefarius. Tam de persona quàm de re dicitur sicut ἄθεσμος & ἄδικος. Il. ι. Α'φρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος, Ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου. nefarius & impius. Quum de re dicitur, exp. nefarius, nefandus, nefastus: vel etiam legibus vetitus, illicitus. vt ἄτομος & ἄθεσμος. Xē. Pæd. 1 τοὺς δὲ ἀθέμιστα ἐπιχειροῦντας. Et alibi ἀθέμιστα ποιεῖν nefaria admittere facinora, Apomn. lib. 1.

Α'θεμιστέω, ῶ, sum ἀθέμιστος, seu ἀθέμιστα ποιῶ, nefaria & legibus vetita admitto facinora. Hesych.

Α'θέμιστος, idem quod ἀθέμιτος. Herodot. in Polymnia, ἀθέμιστα ἔργα ἐρδεσκε. Dicitur etiā ἀθέμιτόν ἐστι, pro οὐ θεμιτόν ἐστι, fas non est, nefas est. vt Act. c. 10.

ΘΕ´ΝΑΡ, αρος, τό, vola, cauitas manus & pedis Hom. Il. ε. δόρυ, Χροὸς ἀντετόρησεν Α'μβρόσιον διὰ πέπλου, Πρυμνὸν ὕπερ θέναρος, supra volam. Sic Alex. Aphrod. probl. lib. 2. ἐμψιλεῖ τὸ θέναρ τῶν χειρῶν, volam manuum contingit. * Etym. dictū vult vel παρὰ τὸ θέσεως εἶναι χωρίον, nimirum εἰς ὃ ἐντίθεται τὸ ἐδώδιμα: vel παρὰ τὸ θείνειν, quod est τύπτειν, quoniam δι' αὐτοῦ πληγὴ γίνεται.

Composita.

Ο'πισθέναρ, posterior pars manus, & quasi auersa, cui opponitur θέναρ. Vide Poll. lib. 2.

Ὑποθέναρ, spatium quod est à digito qui λιχανὸς vocatur vsque ad minimum. Poll.

ΘΕΟ´Σ, οῦ, ὁ, Deus. Dicitur σὺν θεῷ. Il. ι. apud Herodot. Aristop. Plat. Xē. & alios, i. deo duce, deo fauente, dei instinctu, ope diuina, cui opponitur ἄνευ θεοῦ, Od. ο. Pro σὺν θεῷ dicitur & ἐὰν θεὸς θέλῃ, apud Xen. & Aristoph. itē θεῶν ἐθελόντων, vel βουλομένων apud Xen. & Luc. Κατὰ θεὸν, diuinitùs, Dei impulsu, item Dei benignitate, apud Synes. Inuenitur θεός etiam gen. fœm. pro θεά, Dea. Il. α. ἀτιμοτάτη θεός εἰμι. Plato de rep. lib. 1. φροσύνη ἔχομεν τῇ θεῷ. Dem. initio orat. pro cor. τοῖς θεοῖς δ' εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις. * Dictum volunt θεὸν ἀπὸ τοῦ θεᾶσθαι, quod omnia intueatur & cernat. Alij à nomine δέος i. metus, quòd sit formidabilis. Plerique ἀπὸ τοῦ θέειν, i. à currendo: existimârunt enim multi olim sidera & stellas, quæ perpetuo cursu feruntur, esse deos, qua de re vide Plat. in Cratylo, & Macrob lib. 1. Saturn. cap. 23.

Θεόθεν, à deo, diuinitùs. Od. π. & Synes. ep. 137. Pro eodem dicitur & θεόφι & ἐκ θεόφι apud Hom. sed θεόφιν interdum & pro datiuo θεοῖς.

Θεότης ητος ἡ deitas, diuinitas. Greg.

Θεόω, ῶ, f. ώσω, Deum facio. Naz ὧν θεοῖ διὰ τοῦ βαπτίσματος. Et in pass. θεούμενος, qui Deus fit, qui ex humana natura in diuinam abit apud eundem.

Θέωσις q. d. deificatio.

Θεά ᾶς, ἡ Dea. Il. α. Μῆνιν ἄειδε θεά. Θέαινα, ἡ, idem. ¶ At θέα vide in θεάομαι.

Θεάζω, f. άσω, diuinus sum, proximè ad Deum accedo. Dion. in vita Hom. ex Democr.

Θεοληπτικός, ὁ, diuinus. vel qui diuino spiritu agitur. Areth. in [Apocal.

Θεῖος, ου, ὁ, diuinus, ad Deum pertinens: contractum ex θέϊος seu θεῖος, vt volunt nonnulli, Apud Hom. θεῖος ὄνειρος, somnium diuinitus immissum. Apud eundem θεῖος Ο'δυσσεύς, diuinus Vlysses. Apud Dem. θεῖος καὶ δαιμόνιος copulantur. Apud Plat. θειότατα δῶρα, diuinissima dona. ¶ Θεῖος dicitur etiam patris vel matris frater, teste Eust. & Poll in qua significatione interdum absolutè ponitur. vt apud Xen. pæd. 1. ὁ θεῖος αὐτοῦ λοιδορεῖτο auunculus eum increpabat. Sic & apud Plut. περὶ φιλαδελφίας. Interdum cum adiectione ad tollēdam ambiguitatē, vt ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος, patruus, ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, auunculus. apud Phil. in vita Mos. lib. 3. Sic fœm. θεία, amita, matertera: itidem vel absolutè vel cum adiectione.

Θεῖον ου τό, (substant.) numen diuinum, & q. d. diuinitas, θειότης. Sæpe etiam exp. Deus. item diuina prouidentia. Herodot. Thuc. Plat. ¶ Item sulphur. de qua signif. paulò post.

Θείως, diuinè, diuinitùs. item diuina quadā sorte. Xen. Pæd. 4. & Hellen. 7.

Θειότης, ητος, ἡ, diuinitas. Luc. de cal. & Plut. in symp. item pietas. Isocr.

Θειόω, ῶ, Deo seu diis consecro. Plat. de leg.

Θειάζω, diuinum quendam instinctum immitto, incito ad aliquid tanquam diuino numine afflatum. apud Thuc. initio libri 8. Apud Arrianum ἐθείασεν, exp. diuino instinctu dictum est.

Θειασμός, afflatio numinis: vel potius curiosum & propemodum superstitiosum diuinum numen colendi studium. Thuc. lib. 7.

Θειαστικῶς, afflatu numinis, instinctu numinis. Poll.

Θεῖον, ου, τό, dicitur etiam sulphur, veluti θεῖον, sic nominatum διὰ τὸ θεῖον εἶναι, vt quidam volunt. Diosc. lib. 5. c. 124. Pro eodem dicitur poeticè & Ionicè θέειον & θήιον. Od. χ.

Θειώδης ες, ὁ καὶ ἡ, sulphureus vel sulphurosus.

Θειόω ῶ (& Ionicè pro eodem θεειόω & θηιόω) sulphure purgo vel expio. Et cōp. διαθειόω, apud Eust. & περιθειόω pro eod. vnde & περιθείωσις, lustratio quæ fit sulphure. Plato in Cratylo.

Θεϊκός, ὁ, diuinus. θεϊκῶς, diuinè: vel deum respiciendo, deum spectando. Greg. Naz. θεϊκῶς ἐργαζόμενοι.

Ἠ'θεῖος, venerandus, colendus obseruandus. Il ζ. χ. & Od ξ. Dicitur & ἠθείη κεφαλή, venerandum caput Il. ψ. * Sunt qui pleonasmo τοῦ η positum velint pro θεῖος vt ἠέλιος pro ἥλιος.

Ζιὸς, ὁ, Aeolum lingua vel Dorum dicitur pro Θεός. In duali σιὼ, dij. Sic Lacedæmonij Geminos vocabant Castorem & Poll. vnde νὴ τὼ σιὼ per Geminos: apud Plut. in apophth. Lacon.

Composita.

Ἀγχίθεος, ὁ, καὶ ἡ, propinquus Deo, proximè ad Deum accedens. Odyss ε. & η.

Ἄθεος, qui sine Deo est, impius: qui vel Deum esse non credit: vel credens non colit. Sophoc. in Electra. Aristoph. in Pluto. Philo de vita Mos. lib. 3. Luc. de cal. Plut. de superst. Res etiam aliqua dicitur esse ἄθεος, i. sine Deo, vel impia. vt γῆ ἄθεος, apud Plut. vbi nulli sunt dij. ἄθεος διδασκαλία. Greg.

Ἀθεότης, ητος, ἡ & ἀθεΐα, ἡ, impietas. Plat. epist. 7. & Greg.

Ἀθεεὶ sine Deo, sine numine diuûm. Od. σ. & apud Theocr. idyll. 19. Ἀθέως idem.

Ἀθείαστος, numine diuino non afflatus.

Ἀκουσίθεος. vnde φέγγος ἀκουσίθεον, in Anth. epigr. exp. quod à Deo auditur, quod ad Dei aures peruenit.

Ἀντίθεος, contrarius Deo, aduersarius Deo, vt ἀντίθεοι μνηστῆρες apud Hom. Sic ἀντίθεον δόγμα. Item par Deo, æquiparandus Deo, diuinus, augustus. vt ἀντίθεος Σαρπηδὼν apud Hom. Il. ζ. & ἀντίθεος ἄναξ. Od. ξ. diuinis virtutibus præditus.

Ἀπόθεος, qui sine Deo est, impius apud Soph. in Thyeste.

Ἀποθεόω, ῶ, ex homine Deum facio, in deos seu diuos refero, homini diuinos honores tribuo. Plut.

Ἀποθεοῦσθαι, inter deos referri.

Ἀποθέωσις, ἡ, inter deos relatio, diuinorum honorum attributio, consecratio, de qua prolixè Herodian. initio libri 4. Vtitur & Cic. in epist. ad Att. li. 1. ep. 15. & lib. 12. ep. 13. & 35.

Ἀποθειάζω, numine diuino afflor. Philo.

Ἀρνησίθεος, vel ἀρνησόθεος, negans Deum. ὁ τὸν θεὸν ἀρνούμενος. Chrysost. & Cyrill.

Διθεΐα, ἡ, duo dij, duplex numen. Naz.

Διθεΐται, qui duos Deos, seu duplex numen statuunt, aut consunt.

Δύσθεος, exp. ἀσεβὴς, impius, apud Soph. in El. ὦ δύσθεον μίσημα: nisi fortassis à Θεία deriuari putandum sit, vt sit idem quod δυστυχής.

Δωδεκάθεον, dicitur medicamentum quoddam compositum ex duodecim rebus, apud Paulum Ægin. lib. 7. Apud Aetium autem & alios δωδεκάθεος ἅλς, de sale quodam è multis speciebus composito. Est & herbæ nomen sic appellatæ, quòd omnium deorum maiestatem commendet. Plin. lib. 25. c. 4.

Ἐκθεόω, ῶ, deifico deum efficio.

Ἐκθεοῦσθαι, deum fieri. Areop.

Ἐκθεωτικὴ δύναμις, deifica vis, idem.

Ἐκθειάζω Deo dedico, consecro, item in numerum deorum refero, vt Deum colo. Luc. οὕτως Ὀρέστην καὶ Πυλάδην ἐκθειάσαντες. Sic & Herodian. lib. 4. item diuinum existimo, diuinitatis iudicium traho. Herodian. item in religionem verto. Plutar. h. & Herodian.

Ἐκθειασμὸς consecratio, &c.

Ἐκθεόω, ῶ, Deo consecro. Exp. etiam consecro, colo vt Deũ. Philo de mundo κόσμους ὅλους ἐξεθείωσαν. vnde ἐκθεοῦσθαι, in deorum numerum referri apud Plut. in lib. de Herod.

Ἔνθεος, in quo Deus est, seu afflatus aut instinctus Dei: diuinus. Plato de Sibylla, ἐνθέῳ μαντικῇ χρωμένη. Luc. de sacrif. ὑπὸ τῶν μουσῶν ἔνθεοι γενόμενοι ᾄδουσιν. Sic Aristot. Rhet. 3. ἔνθεον γὰρ ἡ ποίησις. Τὸ ἔνθεον, fanaticus furor, impetus numine afflatorum & metaph. apud Luc. in Harmonide.

Ἐνθεάζω, numine agor. Luc. & Plut. symp. 1. Ἐνθεαστικὸς, qui fanatico furore agitur, numine afflatus: vel qui fanatico furore agi, aut numine afflati solet. Plat. de leg. 3.

Ἔνθους per contractionem pro ἔνθεος. Phil. de vita Mos. l. 1.

Ἐνθουσιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fanaticus, qui furore fanatico agitur, numine afflatus. Et τὸ ἐνθουσιῶδες, ipse furor fanaticus seu diuinus. Philo de vita Mos. lib. 3.

Ἐνθουσιωδῶς numinis afflatu. Hippocr. ep. ad Demag.

Ἐνθουσιάζω siue ἐνθουσιάω, ῶ, f. άσω, fanatico seu diuino furore agor, numine afflor. Plato in apol. & in Phædro. Philo de vita Mos. lib. 1 & 3. Dicitur passiuè quoque ἐνθουσιασμένος pro ἐνθουσιάζων. Herodian. l. 2.

Ἐνθουσιασμὸς, οῦ, ὁ, & ἐνθουσίασις, εως, ἡ, furoris fanatici seu diuini afflatus, instinctus seu afflatus diuinus. Plut. de def. orac. & Plat. in Phædro.

Ἐνθουσιαστὴς, οῦ, ὁ, numine afflatus. Ἐνθουσιασταὶ, sunt etiam hæretici quidam apud Theodorit. in 4. hist. Eccl.

Ἐνθουσιαστικὸς, qui numine afflari solet, fanatic⁹. Plat. in Phędro & in Tim. Apud Plut. in Sol. ἐνθουσιαστικὴ σοφία, sapientia quæ numinis afflatu concipitur. Actiuè interdum accipitur pro, animos corripiens furore illo diuino: vnde apud Aristot. pol. 8. ἐνθουσιαστικὴ ἁρμονία, harmonia quæ corripit animos: & ἐνθουσιαστικὸν νόσημα, apud eundem Aristot. dicitur quum instinctu lymphatico inferuescunt Sibyllæ. Ἐνθουσιαστικῶς, more eorum qui furoris fanatici instinctu aguntur. Plut. de def. orac.

Decomp. Ἀνενθουσίαστος, non afflatus diuino numine, non fanaticus, non vesanus. vt ἀνενθουσίαστος ἔρως, apud Plutarch. in Erot.

Ἐπιθεάζω, deorum opem contra aliquem imploro, deorum iram alicui imprecor. Eust. ex Pherecrate, ἀρᾶται καὶ ἐπιθεάζει τῷ πατρί. Vtitur & Plato in Phædro.

Ἐπιθειάζω, numine diuino afflor, instinctu diuino corripior. apud Philon. Item vaticinor apud Ioseph. de Antiq. Apud Thucyd. lib. 2. τοσαῦτα ἐπιθειάσας, exp. his deos precatus. vel his deos obtestatus.

Ἐπιτεθειασμένως, afflatu numinis, seu cum afflatu numinis.

Ἐπιθείασις, obtestatio, quæ fit per Deum, seu Deos. Thuc. lib. 7. Item precatio qua Dei opem imploramus.

Ἐπιθειασμὸς, idem.

Ζάθεος, prædiuinus, admodum diuinus, sacrosanctus. Il. α.

Ἠγάθεος, admodum diuinus: pro ἀγάθεος, ex ἄγαν & Θεὸς, & Ionicè α in η mutato. Od. ζ.

Ἡμίθεος semideus: Heroum epith. apud Hesiod. in Erg. Item heros. Ἡμιθέαινα, ἡ semidea. Opp. de venat. lib. 3.

Ἰσόθεος Deo par, Deo æquiparandus. idem quod ἀντίθεος, vt ἰσόθεος φώς. Odyss. α. Vtitur & Plat. pol. 2. & Isocr. ad Nicocl. & ad Philipp. [de & Etym.

Λευκοθέα, ἡ, Leucothea. Mutata dea, vt Plut. in Gam. interpr. vi-

Μισόθεος Dei osor, qui Deum vel Deos odio habet. Lucian.

Μηνοθεος, pius.

Ὁμόθεος qui pariter Deus est, qui vnà Deus est, eiusdem diuinitatis consors. Greg.

Πάνθεον, pantheum: Romæ templum fuit omnibus diis commune. Dion. lib. 53. scribit sic nominatum videri quòd in simulachris Martis & Veneris multas deûm imagines acciperet: vel, quòd forma conuexa fastigiatum, cœli similitudinem repræsentaret.

Πολύθεος, qui multos deos esse statuit. Damasc. lib. 7. Sic apud Phil. de mundo πολύθεος δόξα, opinio quæ deorum multitudinem astruit. (orat. ad gentiles.

Πολυθεότης & πολυθεΐα, deorum multitudo, Iustin. Martyr. in

Σεμνόθεοι diuini humani que iuris peritissimi, ac religioni dediti, quales appellati sunt philosophi & gymnosophistæ apud Diogenem.

Συνθεΐα, ἡ, q. d. diuinitatis communio, eadem diuinitas.

Τριθεΐα ἡ, deitatis ternio, qua dij tres statuuntur. Naz.

Τριθεΐται, qui tres Deos esse asserunt. Naz.

Ὑπέρθεον, quod est super numẽ diuinũ, vel numinis voluntatem.

Φιλόθεος, Dei amans. Phil. de vita Mos. l. 3. φιλόθεός τε καὶ θεοφιλὴς ἐγένετο & Dei diligens & Deo dilectus fuit. Exp. & Deo charus, Deo placens & gratus. vt καλλίσματα φιλόθεα, apud Naz.

Φιλοθεΐα ἡ, amor Dei.

Νόθος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΘΕΡΑΠΩΝ, οντος, ὁ, minister famulus, seruus. Od. δ. Ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου. Il. β. Θεράποντες Ἄρηος, Martij viri bellicosi Xen. Pæd. 8 δοῦναι τὴν ὁπλισμένην τῷ Κροίσου θεράποντι φέρειν. Interdum exp. cultor. vt Θεράποντες μουσῶν, Gal. Therap. 2. cultores musarum.

Θέραψ, dicitur pro Θεράπων inquit Hesyc. vnde Θέραπες, in Epigr.

Θεράπαινα, & Θεραπαινὶς ίδος, ἡ, ministra, ancilla, serua. Xenoph. Pæd. 6. & Plut. Θεράπνη, ἡ idem. Apoll.

Θεραπαινίδιον, ου, τὸ ancillula. Θεραπὶς, exp. Θεραπεύουσα. Hes.

Θεραπεύω, famulor seruio. Laërt. in testamento Aristot. μὴ πωλεῖν δὲ τῶν παιδίων μηδένα τῶν ἐμὲ θεραπευόντων, ἀλλὰ χρῆσθαι αὐτοῖς. Item obsequium præsto, officiosus sum erga aliquem, officiis demereri conor. Thucyd. lib. 1. καὶ τὸ πλῆθος τεθεραπευκότα τῶν Μυκηναίων quum officiis seu obsequiis sibi cõciliasset. Apud Xen. Pæd. 5. exp. simpl. concilio. Apud Herodian. Θεραπεύειν τινά, exp. studiosum esse alicuius. Dicitur & Θεραπεύειν τοὺς θεοὺς, colere deos. ¶ item colo, curo, procuro, curam & studium alicui rei impendo. vt Θεραπεύειν τὴν γῆν, apud Xen. colere terram. Θεραπεύω σῶμα, apud Arrianum lib. 6. corpus curo. Θεραπεύειν τὰς πανοπλίας apud Polyb. curare, polire, tergere. Apud Thucyd. τὸ ξυμφέρον θεραπεύειν, curare suum commodum, suis commodis seruire, seu inseruire. Apud eundem, Θεραπεύειν τὴν ἄνοιξιν τῶν πυλῶν, aucupari facultatem aperiendarum portarum. Apud Plut. Θεραπεύειν τὰ Φιλίππου, exp. fauere & adhærere Philippo. Apud Thucyd. & Plut. in Lyc. Θεραπεύουσι κόμην φαίνεσθαι λιπαρὰν, student, operam dant. ¶ item curo, i. remedia morbo adhibeo. Aristot. eth. 1. Τὸ ὀφθαλμοὺς θεραπεύοντα. Plut. de garr. ἔστι δὲ θεραπεύειν τὰς νόσους βαρύτερος. item curo. i. sano, medeor. Athen. lib. 11. Θεραπεύσας Ἄτοσσαν τὸν μαστὸν ἀλγήσασαν, ἤτησε τούτου δωρεάν, &c. item metaphoricè, reficio: vt Diod. Sicul. ἵνα καὶ θεραπεύῃ ἀεὶ τὰ πονοῦντα μέρη τῆς νεὼς, vt si quæ nauis partes laborarent, eas ipse reficeret. Apud Plut. Θεραπεύειν ὑποψίαν, exp. suspicionem obsequiis tollere.

Θεραπεία, ἡ, famulatus, ministerium: item famuli seu ministri. Xen. pæd. 4. σὺν ἱππικῇ θεραπείᾳ. item cultus, cultura, obseruantia, obsequium. Xenoph. Hell. 2. τὸν μὲν Καλλίβιον ἐθεράπευεν πάσῃ θεραπείᾳ. Dicitur & de cultu qui exhibetur Deo. Isocr. in Busir. enc. τὴν περὶ τοὺς θεοὺς θεραπείαν. Apud Aristot. de mundo, θεραπεία ἡρώων, cultus heroũ. Dicitur & de

cultu seu curatione corporis, apud Plat. & Gal. item cultus, de arboribus & herbis dictum, pro omni cura quæ illis impenditur, apud Theophr. item curatio, sanatio, medela, remedium. Herodia. lib. 4. περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ γέροντος. Xen. Hell. 7. καὶ νόσων γε θεραπείαις. Sic & Isocr. in orat. de pace.

Θεράπευμα, τὸ, cultus: vel cultus quo demeremur & conciliamus. Xen. item id quod sanandum proponitur. Plutar. initio libri de garr.

Θεραπευσία, curatio, sanatio. item supplicatio. Hesych.

Θεραπεύσιμος, medicabilis, sanabilis.

Θεραπευτὴς, οῦ, & Θεραπευτὴρ, ῆρος, ὁ, minister. Xen. in Pæd. item cultor. Greg. & Phil. item curator, sanator, medicus. item peculiariter pro eo qui & μοναχὸς, vulgò religiosus, apud quosdam Eccles. scriptores. Sic Θεραπευτίδες, apud Phil. quidam exp. religiosæ.

Θεραπευτικὸς, colendis hominib. deditus, obsequiosus, officiosus: vel peritus demerēdi homines cultu. Plat. in ep. ad Dionem, δοκεῖς τισιν ἐνδεεστέρως τοῦ προσήκοντος θεραπευτικὸς εἶναι, quibusdam videris non satis esse officiosus atque affabilis. Plut. in Alcib. θεραπευτικὸς τοῦ ὄχλου. item peculiariter, colendis potentibus deditus: seu obseruantiæ potentium deditus, apud Plut. in lib. περὶ τοῦ ὅτι μάλ. τοῖς ἡγεμ. &c. item pro Θεραπευτὴς, cultor, apud Phil. item pro ἐπιμελητικὸς, apud Plat. item medendi vim habens seu sanandi, vt Θεραπευτικὴ μέθοδος, Gal. methodus medendi. Θεραπευτικὸς μανιῶν, Naz. maculas eluendi vim habens. Apud Aristot. in Pol. Θεραπευτικὴ σώματος ἕξις, corporis habitudo curatione indigens.

Θεραπευτικῶς q. d. officiosè, obsequiosè. Plut. in Artox.

Θεραπευτρὶς ίδος, ἡ, cultrix, vel curatrix.

Τέρπομαι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀθεραπευσία ἡ q. d. cultus carentia. Dicitur enim de re quę inculta manet neglectus, vt ἀθεραπευσία τῆς κόμης. Et apud Pla. ἱερῶν ἀθεραπευσία.

Ἀθεράπευτος, incultus, qui est corpore inculto, & horrido. Plu. item neglectus, cuius cura non geritur. Xen. item immedicabilis, insanabilis, vt ἀθεράπευτος ψυχὴ, apud Greg.

Ἀντιθεραπεύω, vicissim colo & obseruo, mutua obseruantia colo. Xenoph.

Ἀποθεραπεύω, medeor, curo, idem quod θεραπεύω. Plu. & Gal. item colo. vt ἀποθεραπεύειν τοὺς θεοὺς.

Ἀποθεραπεία ἡ, curatio, medicatio, medela, ipse actus medendi. idem quod θεραπεία. Peculiariter interdum dicitur à medicis, omnis exercitationis probè peractæ postrema pars, quæ & excrementa purgat, & corpus à lassitudine tutum reddit. Gal. item cultus. vt Arist. in pol. πρὸς τὴν τῶν θεῶν ἀποθεραπείαν.

Ἀποθεραπευτικὴ, ratio curandi corpora post exercitationē.

Δυσθεράπευτος, vix sanabilis, cui vix mederi possumus. Metaph. apud Sophocl. δυσθεράπευτος Αἴας, qui vix ad sanam mentem reduci potest, & à sententia de consciscenda sibi morte reuocari.

Ἐκθεραπεύω, cultu seu obseruantia concilio vel demereor. Plu. in Galba Ὀθώνιον ἐξεθεράπευσε δαίμοσι. itē sano, persano. Gal.

Ἐπιθεραπεύω obsequium præsto. apud Thuc. initio libri 8.

Εὐθεράπευτος, facilè sanabilis, sanatu facilis. Apud Theophr. εὐθεράπευτα δένδρα, arbores quæ facilè aut diligēter curantur.

Προθεραπεύω prius curo vel excolo. Exp. & præparo.

Προθεραπεία, præparatio. Hermog.

Θέρμα, θερμαίνω, &c. vide in Θέρω.

ΘΕ´ΡΟΣ, εος, τὸ, æstas. Hesiod. in Erg. Οὐκ αἰεὶ θέρος ἐσσεῖται. Od. μ. οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ. Luc. μεσοῦντος θέρους, media æstate. Xen. κατὰ θέρους ἀκμὴν, adulta æstate. Ἐν θέρει, in æstate, i. æstiuo tēpore. pro eodem dicitur & θέρευς, item θέρεος. ¶ Accipitur etiā pro messe. Epigr. Ἐσθλόν σοι τὸ θέρος μαντεύομαι, messem tibi bonā vaticinor. Sic & apud Plut. in Fab. ἐλέχθη καὶ θέρη σταχύων περὶ Ἄντιον αἵματι κείρεσθαι, apud Antiū spicas sanguinolentas demessas. Sic & in polit. præc. apud eundē.

*A θέρω deriuatur, quod eo tempore maximus calor vigeat.

Θέρειος, ου, ὁ, æstiuus. Orph. hymno in Cererem καρποῖς βρίθουσα θερείοις. Θέρεια, ἡ, æstiuum tempus, æstas. Scribitur & θερεία, vt subaudiatur ὥρα. Polyb. lib. 5. Pro eodem habetur θέρειος, apud Diosc. l. 5. θερεία αἰθρία, æstiua serenitas.

Θερινὸς, οῦ, ὁ, æstiuus. vt θερινὰ λάχανα apud Athen. & θερινὴ μεσημβρία, apud Xen. in Cyneg. meridies æstiuus. Et θεριναὶ ἀνατολαὶ, apud Aristot.

Θέριστρον, ου, τὸ, locus habitationi æstiuæ accommodus, apud Hippocr.

Θερίζω, f. ίσω, æstiuo, i. æstatem alicubi transigo, vt Suid. annotat. item meto. Xen. Hell. 7. Et metaph. colligo & meto, apud Latinos. Plut. in apophth. ἐκεῖνος μὲν γὰρ θερίζει τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι. Eurip. τὴν δ' ἀναγκαίως ἔχει βίον θερίζειν ὥστε κάρπιμον στάχυν, tum vita omnibus metenda, vt fruges.

Θερισμὸς, οῦ, ὁ messis. Æschin.

Θεριστὴς, οῦ, ὁ, messor. Dem. pro cor. Et fœm. θερίστρια, ἡ, quę metit. Aristoph.

Θεριστήριον, ου, τὸ, falx messoria. 1. Reg. 13.

Θεριστὸς, οῦ, ὁ, messus, aut qui meti potest, vel solet, q. d. messilis. Diosc. lib. 4. c. 18.

Θέριστρον, ου, τὸ, vestis tenuis & æstiua, seu vestis messoria. Gen. c. 24. & Cant. c. 5. Nonnullis est etiam falx messoria.

Θρίζω, meto, incido, rodo per syncopen pro θερίζω.

Θερειότατος, ου, ὁ, æstuosissimus. Arat. & Nicand. in Ther.

Θρὶξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀθέριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non demessus, qui est adhuc in spica. Ab Hesychio exp. neglectus.

Ἀποθερίζω, demeto. interdum abscindo, amputo.

Ἀποθρίζω, idem. Epigr. ἀπέθρισε τὴν κεφαλὴν αἴλουρος, felis tuum caput abscidit. Sic apud Eurip. in Oreste, Εἶδες τὰς παρ' ἄκρας ὡς ἀπέθρισε τρίχας.

Βουθερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui à bobus depascitur. vide Sophocl. schol.

Ἐκθερίζω, meto. Demosth.

Ἐνθερίζω, æstatem in aliquo loco dego.

Εὐθέριστον, sic balsami genus nominatur à Plinio lib. 12. c. 25.

Ἴθρις, ipado, exectus, eunuchus. cui ἴς τέθρισται, i. demessa virilitas. Hesych.

Παραθερίζω, demeto, amputo.

Παραθρίζω, idem Apol. Arg. 2.

Συνθερίζω, vnà meto, vnà messem facio. Aristoph. in Acharn. Ἀλλ' ὦ ξένων βέλτιστε συνθέριζε.

Ἀθήρ. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΘΕ´ΡΩ, F. θερῶ (& Æolicè) θέρσω. vnde θερσόμενος apud Homer. calefacio. Naz. θέροντος, ἀλλ' οὐ φλέγοντος. ¶ Item medeor, sano, curo. Nic. in Ther. Ἀμφιτρυωνιάδαο θέρων Ἰφικλέος ἰχῶρ.

Θέρομαι, calefio, calesco, aut etiam me calefacio. Od. τ. Arist. lib. 1. de part. anim. οἱ ἐπειδὰν προσιόντες οὐδὲν αὐτῷ θερόμενοι πρὸς τῇ ἑστίᾳ. Apud Plut. de primo frig. θερομένην æstuantem. ¶ Item vror, incendor. vt Il. λ, de nauibus. Ἀργείων αἴκηλι πυρὸς δηΐοιο θέρονται pro διὰ πυρὸς.

Θερμὸς, οῦ, ὁ, vel ἡ, calidus, vel calida. vt θερμὰ λοετρὰ, apud Homer. lauacra calida, thermæ. Plut. in Alex. ἐν τόποις θερμοῖς. Hesiod. in Theog. θερμὸς ἀϋτμὴ, vapor calidus, seu feruidus. interdū cū præpos. vt θερμὸς ἀπὸ μάχης, calens ex pugna: apud Plut. Et cū datiuo, θερμὸν τῷ ἀγῶνι, apud eundē. Neut. gen. τὸ θερμὸν sub. ὕδωρ, calida sub. aqua Gal. ad Glauc. θερμῷ κεκραμένος οἶνος, vinū calida temperatū. Et pro θερμότης, calor, apud Theophr. de cau. pl. lib. 1. & apud Alex. Aphr. ¶ Item θερμὸς metaph. ardens, feruens, de animi affectu. vt δάκρυα θερμὰ, apud Hom. Sic Soph. in Antig. θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις, calido animo ad res frigidas accedis. Et θερμὸν ἔργον, audax facinus, apud Aristop. in Pluto. Exp. & acer, vehemens, apud Greg. & in Hippiatr. θερμὸν φαρμακὸν, validum & acre. ¶ At θέρμος, ου, ὁ, lupinus: leguminis genus, de quo Theophr. hist. pl. lib. 8. c. 7. & Diosc. lib. 2. c. 132. Plin. lib. 18. c. 14.

Θερμῶς, calidè. Accipitur etiam metaphoricè vt θερμὸς. Plu. sympos. lib. 1. sect. 4.

Θερμότης, ητος, ἡ, caliditas, calor. Plut. in Alexand. item metaph. apud Athen. lib. 1.

Θερμωλὴ, ἡ, idem quod θερμότης, calor. ¶ Iones sic etiam vocant febrim. Corinth. & Erot. in lex. Hippocr.

Θέρμανσις, ἡ, calor, æstus. Thuc. lib. 2. τῆς κεφαλῆς θέρμαι ἰσχυραὶ, vehemens capitis æstus. item febris, sicut θερμωλή. Hes.

Θερμῶ, calefacio. Il. σ. θέρμετο δ' ὕδωρ.

Θερμαίνω, F. ανῶ, calefacio. idem quod θέρμω. Il. ξ. & Plut. symp. 6. ἐν χειμῶνι θερμαίνεσθαι ἐν ἡλίῳ ψύχειν. Metaphoricè etiam accipitur. Soph. apud Suid. Ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσι θερμαίνεται. apud Hippocrat. lib. 1. epidem. θερμανθῆναι, febricitare. ¶ Pro θερμαίνω dici videtur etiam θερμάω siue θερμάζω: vnde apud Nic. in Alexiph. θερμάζοιο, calefacias, foueas.

Θέρμανσις, εως, ἡ, calefactio, calefactus. Aristot. metaph. l. 10.

Θερμαντὸς, οῦ, ὁ, calefactus, vel qui calefieri potest. Arist. metaph. 4. θερμαντικὸς, qui calefacere potest, excalfactorius. vt θερμαντικαὶ δυνάμεις, apud Diosc. lib. 3.

Θερμαντὴρ, ῆρος, caldarium. Pol. Θερμαντήριον, ου, τὸ, idem.

Θερμασία, ἡ, calefactus, calor. Aristot. in probl. & Hippoc. in aphor.

Θερμαστὶς, ίδος, ἡ, caldarium, idem quod θερμαντήρ. Poll.

Θέρμαστρα, ἡ, caminus. Hesych. Pro quo etiam scriptum reperitur θέρμαυστρα, siue θερμαύστρα apud Callim. hymno in Delum.

Θερμαστῆθεν è caminis. Hesych.

Θερμαστρὶς, ίδος, ἡ, caldarium: item genus saltationis, sic dictæ à vehementia & concitatione. Pro eodem dicitur & θερμαυστρὶς & θερμαυστρὶς apud Athen. li. 14. & Poll. vnde θερμαυστρίζω, quod videtur esse, in altum exilio. & antequam in terram deferat, pedes sæpius alternans gesticulor. Luc. de salt.

Θερμολουτεῖσθαι, delicatè viuere. inde forsan quòd qui calidis vterentur, delicatiores esse putarentur. Pollux lib. 10. ait comicum esse nec sibi probari, vt & αὐχλιδέειν

Θερίω, idem quod θέρω. Od. ρ. αὐτίκ' ἐπεί κε πυρὸς θερέω pro διὰ πυρὸς.

Θέρος, &c. Θάλπος & θέρμη, &c. Τέρμα, &c. quomodo huc pertineant, singula vide suis locis.

Composita: ac primùm ex Θέρω.

Δυσθερής, έος, ὁ καὶ ἡ, calefactu difficilis.

Εἰληθερής, à Sole calefactus, insolatus. vt εἰληθερὲς ὕδωρ, apud Eust. Pro eodem Doricè dicitur ἁλαθερής.

Εἰληθερέω, ῶ, ad Solem calesco, insolor, apricor. Gal. therap. 8. Pro eodem inuenitur & ἑληθερέω, apud eundem Gal. in exeg. Hippocr. γλωσσ.

Ζαθερής, admodum calidus, feruidus, ardens. Suid. ex Epigr.

Composita à θερμός & θερμαίνω.

Ἀθέρμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, non calefactus, vel qui non calescit.

Ἀναθερμαίνω, recalfacio. Ἀναθερμαίνομαι, recalfio.

Ἀντιθερμαίνω, contrà calefacio. Alex. Aphrod.

Διάθερμος, feruidus, præcalidus, Arist. rhet. 2. & in Probl. sect. 27.

Διαθερμαίνω, incalfacio. Dem. de fals. legat.

Διαθερμασία, calefactus, calor: vel potius calor diffusus. Aristot. probl. lib. 2. q. 36. & Plut. ad Col.

Ἐκθερμαίνω, excalefactio. Aristot. probl. lib. 2. q. 35.

Decomp. Ἀνεκθέρμαντος, qui excalefactus non est. vel qui excalefieri non potest.

Συνεκθερμαίνω, concalefacio. Plut.

Δυσεκθέρμαντος, qui ægrè potest excalefieri seu incalescere. vt δυσεκθέρμαντος πυρετός, apud Gal. de febri in qua calor cum difficultate accenditur.

Ἔνθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, calidus, æstuosus. Plut. de primo frig. Itē metaph. apud Phil. de vita Mos. lib. 3. ἔνθερμον διάσημα.

Εὐθέρμαντος, bene calefactus, vel bene calescens. Theophr. de caus. pl. lib. 4.

Ὀλιγόθερμος, cui modicus calor inest. parùm caloris habens.

Παράθερμος, qui vbi non opus est, calido animo rem aggreditur. præceps.

Παραθερμαίνω, calefacio. Athen.

Περίθερμος, per ambitum calens, admodū calens, vndiq; calēs.

Πολύθερμος, multùm calidus, percalidus.

Προθερμαίνω, præcalefacio prius calefacio. Alex. Aphr.

Συνθερμαίνω, concalefacio. Συνθερμαντικὴ δύναμις, vis concalefactoria. Gal.

Ὑπερθερμαίνομαι, supra modum calefio, seu calesco, efferuesco.

Ὑπόθερμος, subcalidus, aliquantum calidus.

Ὑποθερμαίνω, q. d. subcalefacio, calore succendo. Il. π. Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι, totus ensis incalescebat sanguine profluente.

Φιλόθερμος, calidorum seu caloris amans.

Θέσις, vide in Τίθημι.

Θέσκελος, vide in Εἴκελος.

ΘΕΣΜΟΣ, οῦ, ὁ, lex, idem quod νόμος. vt ostendit Athen. quū li. 12. de Demetrio Phalereo ait, καὶ ὁ τοῖς ἄλλοις τιθέμενος θεσμοὺς Δημήτριος καὶ τοὺς βίους τάττων, ἀνομοθέτητον ἑαυτῷ τὸν βίον παρεσκεύαζε. Vbi etiā etymon exprimitur. (*Sūt enim θεσμοὶ idem qui νόμοι τεθέντες, positæ & constitutæ leges, siue in tabulis, siue in animis hominum, siue etiam consuetudine diuturna confirmatæ.) Plut. in Hom. ait, θέσμιοι γὰρ καὶ θεσμοὶ οἱ νόμοι. Idē Plut. in Rom. dicit, θεσμοῖς ἱεροῖς, sacris ritibus. Et Xen. Pæd. 1. θεῶν θεσμοὶ & θεῖοι θεσμοὶ, leges diuinæ. Apud Platonem tamen ep. 8. discrimen fit inter θεσμὸν & νόμον ὁ ταῦτα ἀπεργαζόμενος θεσμὸς, νόμος ἂν ὀρθῶς ὑμῖν εἴη κείμενος. ¶Item θεσμός, lignorum compositorum strues. Hesych.

Θέσμιος, ου, ὁ, legitimus, legi consentaneus: vel etiam lege præscriptus aut iussus. Et neut. gen. θέσμιον, aut adiectiuè aut etiam substantiuè, pro θεσμός. Apol. Rhod. Argon. lib. 2. & Sophoc. in Aiace.

Composita:

Ἄθεσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, lege carens, exlex, de quo lex posita non est. Exp. & legibus vetitus, illicitus, iniquus. Plut.

Ἀθέσμως, contra leges iniquè, nefariè. Hesych.

Ἀθεσμία, ἡ, iniquitas, scelus.

Ἀθέσμιος, idem quod ἄθεσμος. Nonn. (Oppian.

Decomp. Πανάθεσμος, omnino iniustus, sceleratissimus.

Ἔκθεσμος, exlex. vel, lege vetitus, illicitus, iniquus, nefandus nefarius Philo de mundo.

Ἐκθέσμως illegitimè. Synes. ep. 67.

Ἔνθεσμος, (cui oppon. ἄθεσμος & ἔκθεσμος) q. d. qui est intra legem seu leges, i. qui manet intra præscriptum legis & ex eo non egreditur. Exp. legitimus, licitus, legi consentaneus.

Ἐνθέσμως, legitimè, iure, vt fas est. Synes. ep. 67.

Προθέσμιος, vide προτίθημι, in Τίθημι.

ΘΕΣΠΙΣ, ιος, ὁ καὶ ἡ, vaticinus, diuinus, ex Deo loquens: vel à Deo dictatus. vt θέσπις ἀοιδός, diuinus cantor. Od. ρ. Et θέσπις ἀοιδὴ Od. θ. & α. canticum à Deo dictatum & inspiratum, canticum diuinum. *Eust. tradit compositum esse ex θεὸς & ἔπω, adiectione τοῦ σ. Vel ex ἐπάζω & θεός, vt θέσπις sit diuinitùs datus.

Θεσπίζω, ίσω, vaticinor, respondeo, vt vates vel antistes. Philo de vita Mos. lib. 3. ἐνθουσιᾷ καὶ μεταβαλὼν εἰς προφήτην θεσπίζει, in vatem mutatus ista hariolatur. item sancio, & statuo. Idem in eodem libro, θεοφορηθεὶς ἐθέσπιζε τὴν ἑβδόμην, Dei instinctu sanxit septimum diem.

Θέσπισμα, τὸ, responsum vatis vel antistis, oraculum. Hesy. item edictum, vel quod sancitum est. Theophil. in inst. ciuil. τῆς συγκλήτου τὸ θέσπισμα, senatusconsultum.

Θεσπέσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, diuinus. (ἐκ θεοῦ πεσών, vel ὃν θεὸς ἂν εἴποι:) diuinitùs datus vel missus. vt θεσπέσιος πλοῦτος: item θεσπεσίη αὐδή, apud Hom. & Il. β. θεσπεσίῃ, sub. γνώμῃ, diuino consilio. Plat. de rep. 2. θεσπέσιος βίος. Dicitur & θεσπέσιος ἀνήρ.

Θεσπεσίως, diuinitùs. Il. ο.

Composita.

Ἀποθεσπίζω, quasi oraculum profero, vel verè prædico quasi ab oraculo. Plut. in Lucullo.

Ἐπιθεσπίζω, oraculum reddo, vt θεσπίζω. Exp. & autor rei sum, approbo.

Ἐπιθεσπισμός, oraculum, vel potius oraculi redditio.

Προθεσπίζω, prædico, vaticinor, prædiuino. Plut. de def. orac. Vtitur & Cic. lib. 8. epist. ad Att. & Lucian in somn.

Θέτης, θετός, &c. vide in Τίθημι.

ΘΕΩ, F. θεύσομαι. (siue θευσοῦμαι apud Thuc.) curro, cursu feror. Od. ξ. ναῦς δ' ἔθεεν βορέῃ. Aristoph. οὔτε θέομεν, οὔτ' ἐλαύνομεν, nec ipsi currimus, nec alios impellimus. Thuc. ἔθει δρόμῳ, cursu contendebat, curriculo ibat: vel citato cursu currebat. Apud Herodo. θέω περί τινος, curro pro aliquo, i. dimico, pugno, periclitor.

Θείω, poeticè metri gratia insexto ι pro θέω, curro. Il. κ.

Θώς, θωός, ὁ, animal lupo simile, dictum ἀπὸ τοῦ θέειν. Theocr. idyll. 1. τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο. Vide & Arist. hist. an. lib. 9. c. 44. & Oppian. de venat l. 3.

Θοός & θοῶς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀμφιθέω, circumcurro, in orbem curro, cursu meo circulum efficio apud Athen. lib. 11.

Ἀναθέω, sursum curro, iubeo vt ἀναστρέχω, cui cōtrarium καταθέω.

Ἀντιθέω, contra currentem curro, occurro.

Ἀποθέω, abeo currens. Xen.

Διαθέω discurro, percurro. Xen. in œcon. διαθέοντος λέγω. Plut. διαθέω πρός σε, tecum cursu contendo.

Ἐκθέω, excurro.

Decomp. Διεκθέω, discurro, excurro. Aristot. de mundo, ἄχρι τῆς γῆς διεκθεῖον, ad terram vsque cursim illisum.

Ἐπεκθέω, aduersus aliquē excurro. Philo de vita Mos. l. 1.

Προεκθέω, prior excurro.

Ἐπιθέω, accurro, incurro, irruo. Aristid. Et Herodiā. li. 6. cū πρός.

Καταθέω, decurro. Xen. Hel. 1. πλοῖα πολλὰ σίτου εἰς Πειραιᾶ καταθέοντα, quæ cursu in Piræum deferebantur. item hostiliter percurro seu incurro. κατέθει τὴν πρὸς Βαβυλῶνα χώραν, Babylonem versus regionem incursionibus vastabat.

Μεταθέω, curro post, i. cursu persequor. Xen. ταχὺ μεταθέουσιν, i. persequuntur. item transcurro cursu vsquequaq; persequor, cursu permetior. Xen. in Cyneg.

Παραθέω, accurro, & q. d. iuxta curro: assequor, h. e. cominus sequor, non longè relinquor. Greg. & Herodian. lib. 8. Apud Ælian. παραθέουσι τὴν ὄχθην, exp. cursim litus vel ripam legunt. Item prætercurro. Plut. in Thæteto. Apud Luc. de hist. scrib. παραθεῖ τὸ Ταΰγετον exp. leuiter attingit quasi prætercurrendo vel in transcursu attingit.

Decomp. Συμπαραθέω, cursitando assector. ex Dem.

Περιθέω, circumcurro, in orbem curro. Herod. lib. 5. περιθέειν τοῖς βωμοῖς, cursitare in orbem circum aras. Et li. 8. περιθέων τὸ τεῖχος, circumquaque per muros cursitans.

Προθέω, præcurro. Il. χ. Item accurro. Luc. in somn.

Decomp. Ὑπεκπροθέω, longè præcurro. Hom. Il. ι.

Συνθέω, concurro. Plut. symp. 4. εἰς ταυτὸ συνθεῖν, in vnum concurrere. Herodian. lib. 4. πάντες ἐκπλαγέντες συνέθεον. Et lib. 6. εἰς τὸν ἱππόδρομον συνθέοντες.

Αἰθήρ, Ἄνθος, Βοηθέω, Νωθής, Ὀλισθέω, Παρθένος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΘΕΩΡΟΣ, οῦ, ὁ, spectator, contemplator. Plato. Item specialiter, spectator ludorum seu certaminum solennium in celebritatibus panegyricis. Arist. rhet. l. 1. & Dion. Halicar. θεωροὶ à Platone dicuntur etiam qui peregrinantur ad cuiusque vrbis mores & ritus contemplandos. * in hac signif. deducitur à θεάομαι. ¶Item θεωρός, qui ad deum accedit consulturus eum, & cum eo aliqua de re publico nomine acturus. vel cui rerum ad Deum pertinentium cura delegatur: Hesych. & Harpocr. Et οἱ θεωροὶ, qui ad consulendum oraculum mittuntur. Arrian. l. 6. Item qui donaria ad solennia sacrificia perferebant. Dionys. Halicarn. in vita Lysiæ. *In hac signif. Pollux θεωρὸν deriuat ἀπὸ τοῦ πρὸς θεὸν ὁρμᾶν, vel ὁρμᾶν, vel ὁδεύειν: alij ex θεὸς & ὤρα compositum volunt, vt θεωρὸς sit, qui Dei, i. rerum sacrarum & diuinarum curam gerit.

¶ Diriuatia

§ *Deriuata ex θεωρὸς, in priori signif.*

Θεωρέω ῶ, f. ήσω, specto, contemplor, inspicio. Sæpe de animi cõtemplatione dicitur. Arist. in pol. Θεωρῶ δὲ ταῦτα. item perspicio, perpẽdo. Dem. Olynth. 1. ἀρά γε λογίζεται τι ὑμῶν καὶ θεωρεῖ τὸν τρόπον, &c. Interdum & æstimo, vt apud Æschin. ¶ Item peculiariter, ludos specto vel celebro. Plat. Interdum signif. ludos spectatũ venio. Thuc. 3. ξὺν τε γὰρ γυναιξὶ καὶ παισὶ ἐθεώρων. Aristoph. in Vesp. Ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πώποτ᾽ οὐδαμοῦ Πλὴν εἰς Πάρον, nusquam ad spectandos ludos profectus sum. Sic Plat.

Θεωροῦμαι, spector, inspicior. Aristoph. in probl. (cp. 7.

Θεώρημα, τὸ, spectaculum. Apud Athen. Item quod contemplamur seu speculamur: quod commẽtamur. Exp. & præceptũ. vt apud Hermog. θεώρημα τεχνικὸν, præceptum artis. Apud Euclidem θεωρήματα vulgo propositiones dicuntur. Vide de hac voce Alex. in top.

Θεωρηματικοὶ vt θεωρηματικοὶ, philosophi, theorematis v- (tentes.

Θεώρησις, contemplatio, speculatio.

Θεωρητὸς ὁ ἡ, spectabilis, aspectabilis. item metaphoricè, qui sub animi contemplationem cadit, in contemplatione positus seu versans. Exp. & perceptibilis & comprehensibilis.

Θεωρητῶς q. d. spectabiliter, visibiliter, contemplabiliter.

Θεωρητικὸς contẽplatiuus, i. cõtemplationi deditus seu addictus, vt θεωρητικὸς βίος, apud Aristot. & θεωρητικὴ ἐπιστήμη; apud eunde. item θεωρητικὸς λόγος, Plut. theoretica disputatio, continens theoremata: quæ sunt veritatis inuestigationes.

Θεωρητήριον, τὸ, locus spectandis ludis. Plut. θεωρητήρια. dicta fuisse tradunt munera quæ sponsus sponsæ dabat ante nuptias, quum se spectandam præberet deposito flammeo quę & ἀνακαλυπτήρια & ὀπτήρια & ἀθρήματα.

Θεωρία, ἡ, contẽplatio, cõmentatio, meditatio, inspectio. Propriè putatur esse rerum diuinarum inspectio & spectaculũ. Et spiritalis sensus contemplatio, apud Areop. ¶ Item peculiari significat. spectatio ludorum seu certaminum in panegyricis conuentibus: vt apud Thuc. lib. 6. Inuenitur & pro ipsis spectaculis quæ eduntur, apud Isocr. in Panegyr. item inspectio illa morum cuiusque ciuitatis. Isocr. in Trapez.

Θεωρικὸς ad spectationem ludorum seu ad spectacula pertinens, vt θεωρικὰ χρήματα, pecunia quæ pauperibus e publico ad emendam in theatro sedem dabatur. Sic dicta est etiam quæuis pecunia quæ ex ærario deprompta ad spectaculorum vsum conuertebatur. Demosth. Olinth. 3. & Plut. in præc. san. Et τὸ θεωρικὸν, idem quod θεωρικὰ χρήματα, Demosth pro cor. & Luc. in Tim.

Composita.

Ἀγαθεωρεῖν, valde & intentis oculis inspectare & considerare vel cum admiratione contemplari.

Ἀθεώρητος, ὁ καὶ ἡ, non spectabilis, sub aspectum non cadens. Aristot. de mundo.

Ἀθεωρήτως, q. d. non spectabiliter, aut inuisibiliter, apud (Greg.

Ἀθεωρήτι sine contemplatione.

Ἀναθεωρέω ῶ, attentè contemplor, diligenter considero. Diod. Sic. lib. 12.

Ἀναθεώρησις, diligẽs cõsideratio, apud Suid & Cic. in epist. (ad Att.

Ἀποθεωρέω ῶ, contẽplor, obtueor, vt in speculo faciẽ, apud Plut.

Ἀρχιθέωρος, quidam exp. præfectus ludorum & spectaculorum. Vide & in compositis ex θεωρὸς, in altera significatione.

Δυσθεώρητος cuius difficilis est contemplatio.

Ἐπιθεωρέω ῶ, prospicio, aspicio.

Εὐθεώρητος, spectatu facilis Aristot. rhet. lib. 1.

Παραθεωρέω ῶ, (q. d. iuxta specto, seu contemplor) vnum alteri admotum contemplor & inspicio. vnde & pro comparo ponitur Xen. καὶ πρός τις ἄλλους παραθεωρῶν ἐμαυτὸν, me cõparans alijs. Luc. παραθεωρῶ σε Μίδαν. item obiter commentor, apud Greg. item despicio, aspernor. vt in initio. Act. cap. 6.

Προθεωρέω ῶ q. d. præcontemplor, prius commentor, præuideo. Hippocr. ep. ad Demag.

Προθεωρία, q. d. præcõmentatio, præmeditatio. Ita vocatur in declamationib. quod vnicuiq. tanquam argumentum præfigi- [tur.

Συνθεωρεῖν, simul aspicio.

Ὑποθεωρεῖν, con'picere, Plut.

Φιλοθέωρος, spectaculorum amans, qui spectaculis gaudet.

Ἀθέω, ῶ quomodo huc pertineat, vide suo loco.

¶ *Deriuata ex θεωρὸς, in posteriori signif.*

Θεωρία ἡ, solennitas seu pompa quæ est in mittendis theoris. Isocr. in Ægin. Sic etiam appellabatur quod theori aduehebant offerendum Deo. Plato initio Phædonis, & legibus l. 12. & Plut. in symp. sept. sap.

Θεωρικὸς, ad theoros pertinens, seu ad theoriam, vt θεωρικὴ ὁδὸς apud Poll. via per quam theori ad offerenda Deo sacrificia eũt.

Θεωρὶς ναῦς navis qua vehebantur theori. Et θεωρὶς ὁδὸς, idem quod θεωρικὴ ὁδὸς, Hesych.

Θεωρέω ῶ, oraculum consulo. Plato in epist. & Thuc lib. 5.

Ἀρχιθέωρος, [*comp.*] præfectus eorum qui theori dicebantur: hoc est, ij qui sciscitatum oracula mittebantur. Exponitur etiam præfectus sacrorum. Demosth.

Ἀρχιθεωρία, munus seu dignitas architheorica.

Ἀρχιθεωρέω ῶ, sum ἀρχιθέωρος, theoris præsum, principẽ locum teneo inter eos qui sciscitatum oracula mittũtur. Dem.

Ἀρχιθεώρησις, munus illud architheoricum. Poll. ex Isæo.

ΘΗΓΩ. F. ξω, acuo. Il. γ. (de apro) αὐτὰρ ὅ γ᾽ ὀδόντας θήγει. Il λ. θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσι. ¶ Item metaph. (vt & acuo Lat.) incito, instigo, animo. Xe. Pæd. 2. θήγειν τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικά. Sic & Luc. in li. de saltat. θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν ἀσκοῦσα δὲ καὶ τὸ σῶμα. * Eust. vult θήγειν dictum esse quasi εἰς θοὸν ἄγειν. itidemq; Etym. scribit θήγω dici quasi θοάγω.

Θήγομαι, acuor, incitor, instigor, &c. Xen. Pæd. 1. αἱ δὲ ψυχαὶ τεθηγμέναι.

Θῆξις, Hesychio punctum, momentũ, celeritas. Apud medicos dicitur esse etiam quædã κατὰ θῆξιν θεραπεία, curatio in vulneribus per futuræ commissionem. Gal. τῶν κατὰ τόπους lib. 1.

Θηκτὸς, acutus, vt θηκτὸν ξίφος, in Epigr. acutus ensis.

Θηγαλέος, acutus in Epigr.

Θηγάνη, & θηγανον cos ab acuendo ita dicta. Soph. in Aiace.

Θηγανάω acuo. Hesych.

Θηγανέος, acutus, apud eundem.

Composita.

Ἀμφίθηκτος, vtrinque acutus. Æschyl. in Prometh.

Ἐπιθήγω, acuo vel exacuo.

Εὐθηγὴς & εὔθηκτος bene acutus. vt εὔθηκτον ξίφος.

Καταθήγω acuo, exacuo, Hesych.

Προκαταθήγω, (*Decomp.*) antè exacui. Hesych.

Νεοθηγὴς, recens acutus. vt νεοθηγὲς ξίφος.

Ὀξύθηκτος valde acutus, quem quis ita exacuerit, vt eius mucronem acutum reddiderit. Eurip. ὀξυθήκτοις φασγάνοις.

Παραθήγω, acuo, exacuo. Metaphoricè etiam, incito, instigo. Lucian. in somn.

Ὑποθήγω, metaphoricè itidem, q. d. subincito, subinstigo, apud (Suid.

Θήσομαι, Θηητὴς, &c. vide in Θεάομαι.

Θῆιον vide Θεῖον in Θεός.

Θήκη, vide in Τίθημι.

Θηλέω, in Θάλλω.

ΘΗΛΗ, ἡ, ἡ, papilla: mammæ seu vberis apex. vnde apud Aristot. hist. anim. li. 2. θηλαὶ μαστῶν, papillæ mammarũ. Dicitur nutrix θηλὴν ἐπισχεῖν, quũ infanti papillã sugendã præbet. Et ipse infans contra ἐπιλαμβάνειν & σπᾶν τῆς θηλῆς, quũ eã arripit, & lac suctu trahit. * Plato in Cratylo τὴν θηλὴν denominatã videri ait ἀπὸ τὸ θάλλειν, quod faciat τεθηλέναι.

Θηλάζω, papillã sugendã præbeo, lacto. Lys. ἡ μήτηρ αὐτὸ (παιδίον) ἐθήλαζεν. Ipsæ etiam mammæ seu vbera θηλάζειν dicuntur. vt Luc. c. 23. μακάριοι οἱ μαστοὶ οἱ οὐκ ἐθήλασαν, beata vbera quæ nõ lactauerũt. i. lac sugendũ nõ præbuerunt. Fœtus quoque matrem seu nutricem θηλάζει, i. sugit præbita papillã. Plut. in Rom. θηλάζοντες ὑπέθηκαν τὸ θηρίον. Sic Luc. 11. μακάριοι οἱ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας, beata vbera quę suxisti, seu quorum lac hausisti.

Θηλάζομαι, sugor, lac mihi suctu ex vberib. hauritur, apud Arist. ex Diosc. τὸ θηλαζόμενον γάλα, lac quod sugitur. item vbera seu papillam præbeo sugendam. Plut. in Rom. θηλάζεσθαι τοῖς βρέφεσι Ipse etiam partus θηλάζεται, lactatur. Poll.

Θηλασμὸς, ὁ, lactatio, vel lactis haustus. Plut. in Rom.

Θηλάστρια, ἡ, nutrix, lactatrix quæ papillam sugendam præbet. Poll. lib. 3. c. 3.

Θηλάζω idem quod θηλάζω. Hesych.

Θηλαμὼν nutritor, nutritius, vel etiam nutrix. Eust.

Θηλαμινὸς lactens, ideóque recens à partu. Hesych.

Θηλωτὶς nutrix. Plut. in probl. Rom.

Θηλωνὴ idem ibidem.

Θῆλυς, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita.

Ἄθηλος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, vberum insuetus, qui non suxit lac. Exp. & vberum appetens, & cupiens sugere. item ablactatus, qui non amplius sugit vbera.

Αἰγοθήλας, ὁ, caprimulgus: auis quædam à capræ vberib. sic di- (cta.

Ἀποθηλασμὸς ὁ, exuctio seu suctus.

Ἐκθηλάζω exugo.

Εὔθηλος, mammosus, vel bene distentas mammas habens. vt εὔθηλοι βόες, apud Eurip.

Ὑποθῆλαι, equi mulgi. i. pulli equarum lactentes, pulli equarũ vberibus suppositi, apud Arist. l. 6. de hist. anim.

ΘΗΛΥΣ, εια, ὁ, vel ἡ. Fœmineus: vel qui est sexus fœminei. Plu. in probl. Rom. de Pythagoricis, τὸν ἀριθμὸν τὸν μὲν ἄρτιον, θῆλυν, ἄρρενα δὲ τὸν περιττὸν ὀνομάζουσι. Sic & apud Arist. ὁ θῆλυς ἐλέφας, elephas fœmina. Sic & ὁ θῆλυς ἵππος equa & ὁ θῆλυς ὀρεὺς, mula. Et apud Diosc. l. 1. θῆλυς κάλαμος, a sũo fœminina itidem in fœm. gen. Il. τ. Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα, quũ sit fœminei sexus, quũ sit fœmina. Et Od. ε. θῆλυν ἐν. & Eurip. θῆλυν σπορὰν, fœmineũ genus. Sic in Epigr. θῆλυς φωνὴ & θῆλυς χάρις.

 Et

Et Non. ἠμείβετο θήλει φωνῇ fœminea voce. Pro eodem θήλεα quoq; dicitur in fœm. gen. Hom. Il. θ. μή τέ τις οὖν θήλεια θεὸς τό γε μήτε τις ἄρσην. Xen. in Lacedæm. polit. τὸ ἄρρεν φῦλον καὶ εἰς τὸ σωφρονεῖν ἰσχυρότερόν ἐστι τῆς θηλείας φύσεως. Et apud Plat. θήλειαι κόραι, virgines: & θήλειαι ἔγγονοι, filiæ neptesq;. Itẽ ἡ θήλεια fœmina: de cuiusuis generis animantib. Plut. in Probl. Rom. χρῶνται δὲ δυσὶ μὲν ἐνόμασιν αἱ θήλειαι, τρισὶ δὲ οἱ ἄρρενες. Xen. (de perdicib.) πρὸς τὴν τῆς θηλείας φωνὴν φερόμενοι. Ionicè θήλεα & θηλέη dicitur pro θήλεια, fœminea quæ fœminei sexus est. vt θηλέη μορφὴ fœminea forma: θήλεα ἵππος apud Herodot. Neutr. θῆλυ fœmineũ quod fœminei sexus seu generis est. Aristop. in Nub. περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ ἅττ' ἄρρεν ἐστίν, ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα, quę masculini, quę fœminei generis sint. Et apud Herod. θήλεα τέκνα, fœminei sexus liberi, i. filiæ. Et apud Arist. θήλεα ᾠά, fœminei sexus oua i. oua quæ fœminã procreãt. Dicitur etiã τὸ θῆλυ, sub. γένος. Apud Galen ad Glaucon. τὸ θῆλυ, exp. ingenium muliebre. ¶ Item θῆλυς, fœmineus, muliebris, mollis, tener: vel effœminatus. vt apud Soph. in Trachiniis. Νῦν δ' ἐκ τοιαύτης θῆλυς ηὕρημαι τάλας, effœminata virtus afflicta occidit. Apud Homer. & Hesiod. θῆλυς ἐέρση non solùm exp. mollis & tener ros sed etiam virescere & germinare plantas faciens. * Plato in Cratylo τὸ θῆλυ denominatum videri ait ἀπὸ τῆς θηλῆς.

Compar. θηλύτεραι, passim apud Hom. pro positiuo θήλειαι fœmineæ fœminei sexus: vt Od. θ. Il. θ. Dicit̃ & θηλυτέρη, vt θήλεια, pro γυνή, fœmina Epigr. l. 1. tit. εἰς γυναῖκας. Quidam θηλύτερος interpr. effœminatior, in venerem pronior.

Θηλύτης, ητος, ἡ, fœminea natura, fœmineum ingenium: seu fœminea mollities. Plut. in Alcib.

Θηλυδρίας, ου, ὁ, mollis & effœminatus, qui natura & ingenio est fœminino, Luc. & Synes. ep. 50.

Θηλυδριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mollis & effœminatus, seu qualis est mollium & effœminatorum. Greg. Naz.

Θηλυκός, ή, ό, fœmininus, fœminei sexus proprius & peculiaris. Vox grammat.

Θηλυκῶς, fœminino genere. Athen. lib. 11.

Θηλύνω, effœmino, mollio. Hippocr.

compo sita.

Ἄθηλυς non fœmineus, seu non effœminatus, virilis.

Ἀθήλυντος, non effœminatus. Suid.

Ἀποθηλύνω, effœmino.

Ἀρρενόθηλυς, & Atticè ἀρσενόθηλυς promiscui generis, fœminei nimirũ & masculi. Sic vocantur animalia quæ ipsa se ineũt.

Διαθηλύνω, effœmino seu prorsus effœmino.

Ἐκθηλύνω effœmino. Phil. de vita Mos. lib. 3. ἁβροδιαίτοις καὶ τὴν ψυχὴν ἐκτεθηλυσμένοις, animo effœminatis.

Ἐκθήλυνσις, effœminatio. Hippocr. aphor. l. 5.

Συνεκθηλύνω, (*decomp.*) vna effœmino.

Θῆμα. θημών &c. vide in Τίθημι.

Θίω, vide in Θίν.

ΘΗΡ, ρός, ὁ fera, bellua. Od. ε. Δείδω μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι. Apud Soph. in Trach. Ἐρυμαῖς θηρσὶ θῆρα, Erymãthiã belluã. Dicitur etiam peculiariter leo, κατ' ἐξοχήν. vt Il. ο. v. 586. Item centaurus, apud Soph. in Trach. Quidã θὴρ quasi φθεὶρ dictum putãrunt: alij παρὰ τὸ θεῖν ῥᾷον.

Θήρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, ferinus, belluinus. vt θήρειος βία apud Soph. in Trach. Et θήρεια κρέα. Xen. pæd. 1. ferinæ carnes.

Θηρίον, ου, τό, fera, bellua: idem quod θήρ. Od. κ. μέγα θηρίον. Xen. pæd. 1. ἁλώσιμα θηρία. Isocr. θηρία ἀγριώτατα. Et θηρία ἀτιθάσσευτα. Plut. Interdum θηρία de elephantis dici Suid. annotat. Polyb. θηρία μεμονωμένα καὶ ψιλὰ τῶν Ἰνδῶν. Latius etiã patet, nam Ælian. ἀράχνην etiam i. araneum θηρίον appellat: quidam verò & τὸν ἵππον inter θηρία enumerãrunt. Diosc. lumbricos etiam θηρία appellat, quos ipsum etiam Hippocr. sic appellasse testatur Gal. Apud medicos verò peculiariter θηρία dicuntur belluæ venenatæ, quæ ictu morsúve venenum relinquunt. Diosc. Dicitur & de aquatilibus. vnde apud Plut. θηρία ἔνυγρά τε καὶ πεζά. Sic & apud Athen. & Aristot. Hippocrati est etiam huius ἀγγεῖον, teste Gal.

Θηριακός, ή, όν. vt θηριακὸς λόγος, apud Diosc. sermo seu tractatus de feris: peculiariter verò de iis quæ venenum ictu, aut morsu relinquunt.

Θηριακὰ φάρμακα, medicamenta quæ venenatorum animalium morsus depellunt. Et θηριακή, sub. ἀντίδοτος, antidotus aduersus venena omnia efficax. Sic κατ' ἐξοχὴν vocatur medicamentum quoddam ex simplicibus plurimis & viperarum carne compositum resistens venenis omnis generis.

Θηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ferinus, belluinus. vt θηριώδης ἄνθρωπος apud Arist. eth. 7. c. 1. & θηριώδεις φύσεις, apud eundem eth. 7. c. 5. Et θηριώδης παραφροσύνη, apud Hippocr. ferina insania: de qua vide Gal. in 2. prorrhet. Item belluosus, belluis refertus. vt θηριώδης θάλασσα. Theophr. hist. pl. lib. 4.

Θηριωδῶς, ferino more, more belluarum. Isocr. in Nicocle, τοῦ θηριωδῶς ζῆν ἀπηλλαγμένοι.

Θηριωδία, feritas, idem quod θηριότης. Arist. eth. lib. 7. c. 1.

Θηριόω, ῶ, effero, in ferinam naturam verto.

Θηριοῦμαι, efferor. in belluinam naturam abeo. Apud Crantorem τῷ ἀνωδύνῳ θηριοῦσθαι τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν. Cic. interpr. immanitatem animo, stuporem in corpore contingere. Item apud medicos τὸ θηριοῦσθαι ἕλκη, vlcera quæ ad feritatem transierunt seu ab habitu mitiore ad asperiorem. Diosc. lib. 3. c. 11. ¶ Θηριοῦσθαι apud rei rusticæ scriptores signif. bestiolis infestari, vermiculari, quod & ζωοῦσθαι dicitur. Theophr. de caus. pl. lib. 5.

Θηρίωμα, τὸ, vlceris genus terrimini. Cels. l. 5. & Gal. comm. 2. in epidem. lib. 6.

Θηρίωσις, εως, ἡ, efferatio, in feram seu belluã mutatio. Luc.

Θηρίδιον, ου, τό, bestiola. Theophr.

Θήρα, ἡ venatio, venatus, indagatio quæ fit à venatore. Xen. ἐξιέναι ἐπὶ θήραν & ἐξάγειν ἐπὶ θήραν. & ἐκπέμπειν ἐπὶ θήραν. Apud Aristot. ἀπὸ θήρας ζῆν, venatu viuere. Dicitur & ὀρνίθων θήρα apud Xen. & Plut. Metaph. apud Sophoc. in Aiace. δυσμενῶν θήραν ἔχων, hostes venans, seu vestigans, aut persequẽs. Item præda venatu capta.

Θηροσύνη, ης, ἡ, venatio. Hesych.

Θηράω, ῶ, venor. Xen. Pæd. 1. διὰ τὸ δ' ἐν δημοσίᾳ τὴν θήραν ἐπιμελὲς εἶναι, metaph. sector, consector, capto vt apud Luc. ἐθήρων αὐτοῦ τὰς χεῖρας ἐνστάζας. Apud Xen. θηρῶν λόγοις καὶ ἔργοις τοὺς ἀνθρώπους.

Θηρῶμαι, interdũ idem significat quod θηράω. Isocr. in Helene. θηρώμενος τὰς τοιαύτας φύσεις, i. captans. Sic θηρώμενος τὴν ἀλήθειαν, indagans. Interdũ passiuè sumitur, vt apud Xẽ. apomn. l. 1. Ἀλκιβιάδης διὰ κάλλος ὑπὸ πολλῶν καὶ σεμνῶν γυναικῶν θηρώμενος, captatus, illectus. Sic & apud Laert.

Θήραμα, τὸ captura: quod venando capitur, præda. Plut.

Θηράσιμος, qui venatu capi potest.

Θηρατής, venator. Item metaph. indagator, sectator. Laer. in Pyth. Et θηρατικός, venatorius, ad venationem pertinens. vt θηρατικὰ σημεῖα, apud Plut. Exp. & venationis studiosus. Itẽ τὰ θηρατικά, venandi ars. Xen.

Θήρατρον, (q. d. venandi instrumentum) id quo capimus quę venamur. Lat. laqueus, pedica, plaga, rete. Xen. Et metap. apud eundem Xen.

Θηρητὴρ ῆρος, ὁ, [poet.] & θηρήτωρ, ορος ὁ, venator. Il. ε. & ι.

Θηρεύω, feras venor. Plut. in Alex. παίζων ἐν ὥραις ἐθήρευε καὶ ὄρνιθας. Ponitur & sine casu: vt Od. τ & apud Aristot. Item metaph. sector, consector, capto. vt θηρεύειν ἡδονάς, Isocr. Sic θηρεύειν ἀρετήν Eurip. Et θηρεύειν τὸ κέρδος, venari lucrum. Apud Xen. in Oecon. χήρας θηρεύων μαλακάς, captans, aucupans.

Θηρεύομαι, à venatore indagor, aut captor: capior à venatore Athen. lib. 4. & 5. Item actiuè apud Aristot. pro θηρεύω. & metaph. apud Plat. de rep. 7. φρονιν θηρευόμενοι.

Θήρευμα τὸ quod venando capitur, captura. Item pro venatu. ex Plat. de leg.

Θήρευσις, venatio ipsa venandi actio. Θηρεύσιμος, qui venatu capi potest. q. d. venabilis. Exponi tamen solet, ad venandum aptus, venandi vim habens. θηρευτός, idem.

Θηρευτής ac θηρευτήρ, venator. Hesiod. in asp. θηρευτικός venaticus, venatorius. Xen. Item θηρευτική, sub. τέχνη, venandi scientia apud Arist. polit. 1. Exp. & venatio venatus.

Φήρ, Æolicè pro θήρ, fera. Apud Hom. Il. α. Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, de centauris.

Composita: ac primùm ex θὴρ & θηριόω.

Ἄθηρος carens feris seu belluis. vt ἄθηρος χώρα. Plut. Itẽ neut. gen. & substantiuè τὸ ἄθηρον pro ἡ ἀθηρία, feris & belluis carere, belluis non infestari. Plut. de solertia anim. Aliam signif. vide in compositis ex θήρα.

Ἀθηρία, idem quod τὸ ἄθηρον, penuria ferarum. Theophil.

Ἀποθηριόω, ῶ, effero, efferatum reddo. Cratin. ep. 65. οἶνος γάρ τις γέροντας ἀποθηριοῖ ὥσπερ τὰ τῆς Κίρκης φάρμακα. item ad feritatẽ & crudelitatem incito. apud Polyb.

Ἀποθηριοῦμαι efferor. vnde ἀποθηριούμενα ἕλκη. Ἀποθηρίωσις efferatio feritas.

Διαθηριόω, ῶ, effero: seu prorsus effero aut exacerbo.

Ἐκθηριόω, effero, mitem naturam in belluinam muto.

Ἔνθηρος, feras habens. vt ἔνθηρος δρυμός, saltus in quo sunt feræ vel sylua feris abundans, apud Eurip.

Μιξόθηρ, semifer, q. d. feræ permixtus. vt μιξόθηρ ἀνθρωπος in Epigr. dicitur minotaurus. (Eurip.

Ὀλεσίθηρος, feris perniciem afferens, feras perdens & perimens.

Πάνθηρ, ηρος ὁ panthera. Xen. in Cyneg. vide Plin. lib. 8. c. 17.

Λυκοπάνθηρ, (*Decomp.*) animal quod ex parte est lupus, ex parte autem panthera, vide Eust.

Πάνθηρον δίκτυον, rete ad capiendas omnis generis feras. Sic Πάνθηρον δάπεδον, apud Aristoph. solum omnium ferarũ capax: seu in quo omnis generis animalia versantur.

Πολύθηρος, habẽs multas feras, feris abundans, Eurip. in Phœn.

Composita ex Θήρα & deriuatis.

Ἄθηρος, expers venationis, Synes. epist. 10. Item carens feris.

Ἀθήρευτος, à venatore seu venatoribus non indagatus, vel à venatore non captus. Xen. Pæd. 1.

Ἀκριδοθήρας

Ἀκριδοθήρα, ἡ, instrumentum ad venandas seu capiendas locustas. Theocr. idyll. 1.

Διαθηράω, ῶ, venor aut etiam venando indago. vnde οἱ διαθηρῶντες, dicuntur venatores.

Δορίθηρατος, quem hasta aliquis venatus est, hasta captus.

Δύσθηρος, ὁ καὶ ἡ, infelix in venatu, seu in venando. cui non succedit venatio.

Δυσθήρατος, qui venando seu venatione difficulter capi potest. Et generaliter difficilis captu seu indagatu. item metaph. cuius difficilis est indagatio aut inquisitio. vt apud Plut. in Pericle, δυσθήρατον εἶναι ἱστορίᾳ τἀληθές. item difficilis intellectu, apud Basil.

Ἐκθηρεύω, idem quod Θηρεύω, venor.

Εὔθηρος, felix in venatu. in Epigr. εὔθηρος ἄγρη, præda ex felici venatu proueniens.

Εὐθήρατος qui facilè capi potest venando.

Θηροθῆραι, venatores. Hesych.

Θυννοθήρας, ου, ὁ, thynnorum venator, qui thynnos captat. Athen.

Θυννοθηρατικός, ου, ὁ, thynnorum venationi idoneus. apud Athen. lib. 7.

Ἰχθυόθηρος, dicitur prima cyclaminus, authore Diosc. vt autem scribit Plin. tertia. Sic dicta à piscium venatu.

Κωνωποθήρας, auis quæ culices venatur. Hesych.

Λαγοθήρας, ου, ὁ, leporis venator. Hesych.

Λογοθήρας, qui verba aucupatur: verborum captator. Philo de vita Mos. lib. 3.

Μενθῆραι, curæ: quasi μηνυοθῆραι, pro ἀνθηρόμεναι τὸ μένος, i. τὴν ψυχήν. Hesych. & Etymolog.

Μενθηρίζω, curo. Hesych.

Μετεωροθῆραι, q.d. in sublimi venantes. auium genus ita dictum quòd prædam in sublimi petant. Aristot. de anim. lib. 9.

Μυοθήρας ὄφις, serpens, qui mures venatur.

Μυοθήρας, itidem murium venator. Aristot. hist. an. lib. 9.

Μυοθηράω, mures venor. Strabo.

Μυιοθήρας ου ὁ (q.d. muscarum venator) qui capit muscas.

Νυκτοθῆραι, qui noctu venantur: venatores nocturni. Xenoph. apomn. lib. 4.

Οἰνοθήρας, ου ὁ, œnothera, q.d. vini venator: plantę nomen, de qua Theophr. Plin. Diosc. Gal.

Ὀνοματοθήρας, ου ὁ, q.d. nominum auceps, i. vocabulorum: captator verborum. Athen. lib. 14. item qui nomina noua fingit, qui & ὀνοματοποιός, apud eundem.

Ὀρνιθοθήρας, auceps. Plut. in pol. præc. Ὀρνιθοθήρα aucupium.

Ὀρνιθοθηράω, aues capio, aucupor. Poll.

Ὀρνιθοθηρευτική, ars aucupij: scientia capiendarum auium, apud Platonem. (dict. & empt.

Πάνθηρα, vniuersa seu tota captura. πᾶσα ἡ θήρα. Vlp. de act.

Σκιοθήρον, ου, τό, instrumentum mathematicum ad vmbram indagandam, quod & σκιαθήρας appellatur. Alij interpr. horologium, seu instrumentum quo ex ratione vmbrarum horas aut etiam alia inuestigamus. Plutarch. in Marcello. & Diogenes. Laërt.

Σκιόθηρος, vmbræ indagandæ idoneus. Ptolem.

Σπογγοθήρας, ου ὁ, qui spongias venatur. Plutarchus in libro de primo frig.

Συνθήρος, venationis socius. Xen. Συνθηρευτής, idem.

Σωληνοθήρας, qui piscatur pisces, qui σωλῆνες vocantur.

Ἐνυγροθηρευτής, dicitur piscator apud Plat. de legibus: quoniam θηρεύει τὰ ἔνυδρα. Legitur & pro eodem ἐνυδροθηρευτής, ab ἔνυδρος.

Φιλόθηρος, venationis amator, venandi studiosus. apud Poll.

Φιλοθηρία, amor venationis, venandi studium.

Φυγαδοθήρας, q.d. exulum venator. Sic dictus fuit quidam Archias, vt testatur Plut. in vita Demosth.

Θηρίον, vide in Ἥρως.

ΘΗΣ, ητός, ὁ, operarius, seruus mercenarius. qui mercede alicui seruit. De hoc hominum genere, vide Aristot. polit. lib. 3. cap. 3. & Plut. in Solone, & Poll. lib. 4. Hesiodus in Erg. lib. 2. iubet θῆτα ἄοικον ποιεῖσθαι. Homerus quoque sic vocat famulum seu ministrum mercenarium, Odyss. δ. v. 644. ἦ οἱ αὐτοῦ Θῆτές τε δμῶές τε; δύναιτό κε καὶ τὸ τελέσσαι.

Θητικός, οῦ, ὁ, pertinens ad τοὺς θῆτας. mercenariorum proprius & peculiaris: vel etiam mercenarius adiect. Aristot. rhet. lib. 1. ἔργον θητικόν. Sic & lib. 8. polit. item qui constat ex eiusmodi mercenarijs famulisque operariis. apud eundem Aristot. polit. 2. cap. 10. & lib. 6. cap. 7. Sic & Plut. in Pericle dicit τὸν θητικὸν ὄχλον καὶ ἰδιώτην. Dicitur etiam τὸ θητικὸν absolutè & substantiuè pro τὸ θητικὸν πλῆθος, apud Suidam.

Θητεύω, mercede seruio, mercede operam meam loco. Odyss. σ. Et Plat. polit. 2.

Θητεύς, έως, ὁ qui operam suam mercede locat, qui mercede seruit seu famulatur. idem qui Θής, apud Suid.

Θητεία ἡ, seruitus seu famulatus mercedis causa. Isocr.

Θῆσσα & Atticè Θῆττα, ἡ ancilla mercenaria, famula quæ mercede alicui seruit. Plut. in Coriol. Vsurpatur & pro Θητική: vt apud Eurip. initio Alcestidis, Θῆσσα τράπεζα, cibus qui apponitur

iis qui mercede operam suam locant & seruiunt.

Ἀθήτευτος, (comp.) qui nulli mercede seruit. Hesych.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ, οῦ ὁ thesaurus, aceruus rerum repositarum in crastinum, i. in sequentes dies & annos. (* παρὰ τὸ εἰς αὖριον τίθεσθαι) Arist. Oecon. 2 τοὺς θησαυροὺς τοὺς παρὰ ταῖς ὁδοῖς τὰς βασιλικὰς ἀναπληροῦν ἐκέλευε. Plut. in Solone ἐπιτρέψαντα αὐτοῖς τοὺς θησαυροὺς ἀνοῖξαι τῶν χρημάτων. Item [illegible] reposita thesauri vocantur. Luc. in [illegible] θησαυρὸς ἀπόρρητος. Item metaph. Xen. τοὺς θησαυροὺς τῶν πάλαι σοφῶν ἀνδρῶν [illegible]. Sic & apud Hesiod. in Erg. & apud [illegible] ¶ Vsitatius sic dicitur quod in nostra supellectile pretiosius est ideoque magna cura reponi & custodiri solet.

Θησαυρίζω, fu. ίσω, thesauros extruo. Herod. lib. δ. ἴδια ἐθησαύριζε, proprios thesauros extruebat. Item in thesauro repono: vel in thesauro conditum asseruo. Xen. Pæd. 1.7. [illegible] ἐθησαύριζε παρ᾽ αὐτῷ. Item recondi[illegible] velut in thesauro asseruo & retineo vel simpl. retineo, asseruo. Theo de caus. pl. lib. 6. c. 28. τὸ ἐλαιῶδες ὀσμὰς δύναται μάλιστα θησαυρίζειν.

Θησαυρίζομαι, idem quod θησαυρίζω, in thesauris recondo. vel simpl. recondo & asseruo veluti thesaurum. Philo de vita Mos. lib. 1 ὁ χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐθησαυρίσατο. Item pass. recondor & reponor in thesauro. Theophr. hist. pl. l. 8.

Θησαύρισμα, τό, quod in thesauro conditum & repositum est thesaurus. Exp. etiam, repositorium, asseruatio.

Θησαυρισμός, οῦ, ὁ, ipsa actio recondendi & reponendi in thesauro. Aristot. pol. 1. & Theophr. hist. pl. lib. 8. c. 10.

Θησαυριστικός, οῦ, idem v. θησαυριστικὰ τῆς τροφῆς ζῷα, animalia quæ ingeniosè & solerter cibos recondunt in suis thesauris & cellis.

Composita.

Ἀθησαύριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non repositus in thesauro: vel qui in thesauris recondi non potest vel solet. Item qui nihil recondit in crastinum, prodigus.

Ἀποθησαυρίζω, recondo & asseruo in thesauro. Item simpliciter, recondo, repono, asseruo. Athen.

Δυσθησαύριστος καρπός, fructus reconditu asseruatúque difficilis: quales sunt qui fugaces dicuntur.

Ἐκθησαυρίζω, è thesauro promo, Alij exp. thesaurum exhaurio, apud Phalar. in ep. ad Aglaum.

Εὐθησαυρος, felix propter thesauros, habens egregios thesauros. in Epigr. εὐθήσαυροι [illegible] dici videtur quod bene recondi & custodiri solet.

Προθησαυρίζω, ante vsum repono in thesaurum. Metaph. apud Aristot. de part. an. libro 2. ἐν ᾧ προθησαυρίζουσι τὴν ἀκατέργαστον τροφήν.

Θητεία θητεύω &c. in Θής.

ΘΙΑΣΟΣ, ου, ὁ, cœtus & multitudo tripudiantium: propriè turba Bacchicos choros agitans, vt tradit Athen. lib. 8. & Eurip. Ὁρῶ δὲ θιάσους τρεῖς γυναικείων χορῶν. Sic & Dem. pro cor. ¶ Item examen seu caterua mulierum. Theocr. idyll. 27. Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγεν αὐτὰ ἐοῖσα. Et generaliter conuentus, collecta multitudo, apud Dem. & Xenop. Sic Philo de mundo, ψυχῶν ὁ θίασος οὗτος ἀσωμάτων ἐστί. Vtitur & Plut. in Ant. & Plat. in polit. Item conuiuantium cœtus, item conuiuium. Athen. l. 8. & 5. & Plut. in Hellen. * Etym. deducit παρὰ τὸ τὰ θεῖα ᾄσαι vel ᾄδειν. Athen. verò θιάσους dictos vult quasi σιάσους à σιός quod Doricè pro θεός dicitur.

Θιασώδεες ὧραι, apud Nonnum tempora thiasis celebria. seu tempora festa & ouantia, vt alij interpr.

Θιασών, ῶνος, ὁ, domus seu locus in quo thiasi & festa conuiuia agitantur aut choreæ exercentur Hesych.

Θιασῶται, qui in vnum locum conuenire solent choreas agitatum aut celebratum conuiuia. sodales qui simul choreas exercent aut epulantur, ex Isæo. Frequentius dicitur de iis qui sacrificiorum & cultus diuini prætextu veluti sodales coibant festis diebus, epulisque & vino indulgebant. Xen. in symp. ἐπεὶ δ᾽ οἱ πάντες ἐσμὲν τοῦ θεοῦ τούτου θιασῶται. Vtitur & Arist. ethic. lib. 8. c. 10. apud Theodorit. in hist. eccl. lib. 2. τῆς Ἀρειμανίας θιασῶται, sectatores socij.

Θιασωτικός, οῦ, ὁ, ad eiusmodi sodalitia pertinẽs. apud Aristot. Oecon. lib. 2. (Greg.

Θιασεύω, pompaticè & thiasi more progredior aut egredior.

Συνθιασώτης (comp.) consors τοῦ θιάσου. Et in plur. συνθιασῶται, qui & θιασῶται. Accipitur & simpliciter pro sociis: vt apud Arist. in Plut. συνθιασῶται τοῦ λήρου, consortes delirij.

ΘΙΒΗ, ης, ἡ, fiscella è vimine plexa in modum arculæ. vt Exodi c. 2. θίβη παπυρῆ, fiscella scirpea. apud Athen. ὑαλοῦς πίναξ ἐν θίβῃ κατακειμένος ἀργυρᾷ quidam significari aiunt vas quod amplexabatur discus vitreum ne frangeretur in ferculis ferendis: à Plinio dictum repositorium.

Καταθάλπω, idem quod Θάλπω.
Παραθάλπω, idem quod Θάλπω.
Περιθάλπω, circumfoueo.
Προσθάλπω, insuper foueo: vel applicatum foueo.
Πυριθαλπής, ignis calorem expertus, ab igni calens. vt πυριθαλπὲς ὕδωρ. in Epigr.
Συνθάλπω, q. d. confoueo, concalefacio. Metaph. apud Æschil. in Prometh. μηδέ μ' οἰκτίζων συνθάλπε μύθοις ψευδέσιν, ne me foueas mendaciis.
Ὑποθάλπω, q. d. subfoueo, i. aliquantum & leniter foueo, vel clam foueo. Item foueo, concalefacio. vt ὄρνις ὑποθάλπει dicitur à Basilio ὑποθάλπειν, sicut συνθάλπειν Metaphoricè etiam dicitur ὑποθάλπεσθαι ἐλπίσι, foueri spe inani, vel decipi spe.

ΘΑΜΑ', crebrò, frequenter. (* Factum ex ἅμα, pleonasmo literæ θ, vt tradunt quidam vet. gramm.) Plato Polit. 1. καὶ ἐκ τῶν ὕπνων ὥσπερ οἱ παῖδες θαμὰ ἐγειρόμενος δειμαίνει. Xen. Θαμὰ ἑαυτὴν κατασκοπεῖ, sæpius seipsam intuetur.
Θαμής, έος, ὁ καὶ ἡ, creber, frequens: hinc nominat. & accus. plur. Θαμέες & θαμέας apud poëtas legitur: vt Il. λ. & ρ. & Od. ξ. vbi πυκνὰς & θαμέας copulantur. itidémq; dat. θαμέσι, Od. ε.
Θαμειός, eiusdem signif. itidémque poëticum. Il. α.
Θαμινός, creber, frequens. vsitatum in prosa & carmine.
Θαμινά, crebrò, frequenter, subinde. Xen. & Isocr.
Θαμινῶς, pro eodem.
Θαμίζω, frequento, frequens sum, frequenter accedo, ventito, ito. Plat. de rep. 1. οὐδὲ θαμίζεις ἡμῖν. Xen. Pæd. 7. θαμίζων ἐφ' ἡμᾶς. Apoll. Arg. 2. κοῖτον θαμίζων. Huc pertinere videtur θαμισός, quod coagulum significat, teste Hesych. apud Theocr. idyll. 7 est enim coagulū γάλα τεθαμισμένον, si ita loqui liceat.
Θάμυρις, Hesych. solennis cœtus, concilium, frequētia hominum.
Θαμυρίζω, congrego, cogo in vnum, Hesych.
Θάμινος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΘΑ'ΜΒΟΣ, εος, τό, stupor, attonita admiratio: (* Factum ex θάπος, interposito μ, & mutato π in β, vt docet Etymologus. Eustath. autem ex θεῖα & ἐμβιβάζεσθαι deriuatum vult, vt sit ἡ διὰ θείας ἐμβιβαζομένη ἔκπληξις εἰς τὴν ψυχήν) Iliad. δ. Θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας. Il. ψ. Θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιούς. Thuc. lib. 6. καὶ στόλος οὐχ ἧσσον τόλμης τε θάμβει καὶ ὄψεως λαμπρότητι περιβόητος ἐγένετο, stupore audaciæ, i. stupenda audacia. Interdum exponi pot. st. pauor stupidus, pauor quo attoniti percellimur: vt Θάμβος sit animi affectio mixta ex admiratione & timore. Eurip. in Hecuba. τί νέον κηρύξας, οἶκον μ', ὡς ὄρνιν θάμβει τῷδ' ἐξέπληξας. Sic apud Plut. in Pericl. δι' ἀθυμίαν πρὸς τὰ μετέωρα θάμβος ἐργάζεται.
Θαμβός, ὁ, attonitus, stupida admiratione perculsus. Eust.
Θαμβαλέος, ὁ, stupendus, formidabilis: vt θαμβαλέη φωνή, apud Nonn. vox ad quam admiratione obstupescas. Item act. stupens, admirabundus. vt θαμβαλέοι θεράποντες. Nonn.
Θαμβέω, ῶ, f. ήσω. admiratione attonita stupeo, stupore attonito pauco. Il. α. Θάμβησεν δ' Ἀχιλλεύς. Il. ω. Θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο. Interdum cum accus. vt Od. ρ. καὶ ἐθάμβεον αὐτόν stupebant ipsum. Item actiuè, stupore attonito percello, paucfacio. 2. Reg. 22. καὶ χείμαῤῥοι ἀνομίας ἐθάμβησάν [με.
Θαμβοῦμαι, obstupesco, perculsus sum. Plut.

Composita.

Ἄθαμβος, ου, & ἀθαμβής, έος, ὁ καὶ ἡ, qui stupore non percellitur. vel qui pauore attonitus non percellitur. Plut. in Lyc.
Ἀθαμβεί, sine stupore attonito, impauidè.
Ἀθαμβία ἡ, stupor, apud Democr.
Ἔκθαμβος, qui attonita admiratione stupet. attonitus, stupore & pauore perculsus. Eust. & Suid.
Ἐκθαμβέω, stupore attonito percellor, pauore attonito exterreor.
Ἐκθαμβοῦμαι, idem: seu expauesco, Basil.
Ἐπιθαμβέω, cum stupore attonito admiror, stupeo, Nonn. καί μιν Ἰνδῴων ἐπεθάμβεεν ἑσμός, cum stupebat, seu cum stupore admirabatur.
Καταθαμβέω, cum stupore demiror. Et in pass. voce pro eodem. apud Plut. in Fabio, καταθαμβουμένων τὸν Ἀννίβαν.
Περιθαμβής, vehementer admiratione & stupore vel pauore perculsus, valde stupefactus seu pauefactus. Apoll. Arg. 2. καὶ σφέας ἀμφίαχον περιθαμβέες. Exp. & valde trepidus. ex Plut.
Πολυθαμβής, vehementer stupefactus. Nonn.

ΘΑ'ΜΝΟΣ, ου ὁ, densus fruticibus locus, fruticetum, frutetum, arbustum. Exp. etiam densitas minutarum arborum. Interdum exp. frutex, Il. χ. dicitur hinnulus quē canis persequitur καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ. Od. ζ. θάμνων ὑπεδύσετο δῖος Ὀδυσσεύς. Apud Diosc. θάμνος φρυγανώδης, exp. frutex surculosus seu surculaneus. Ab Hom. θάμνοι vocantur etiam ramuli densi arbores adnascentes, seu adfruticātes. Sic Od. ψ. Θάμνος ἐλαίης. * Eust. deducit à θαμά, vt dicatur θάμνος ἐλαίης, quasi θαμινός.
Θαμνώδης εος, ὁ καὶ ἡ, fruticosus. apud Theophr.
Θαμνίον & θαμνίσκος, frutetū paruum, vel potius frutex paruus.
Θαμνίσκιον, idem, apud Diosc.

Ἐκθαμνίζω, (comp.) in fruticem verti, in fruticem abire. quod Cic. dicit fruticari, Plin. fruticescere.
Ἐκθαμνίζω, extirpo. apud Æschyl.

Θανάσιμος, θανατος, &c. vide in Θνήσκω.

ΘΑ'ΠΤΩ. F. ψω, aor. 2. ἔταφον, sepelio, humo, inhumo. Odyss. γ. Ὄφρ' ἔταφον θάπτοι. Eurip. in Phœnissis, Ἔφυ μὲν οὐδεὶς ὅς τις οὐ πονεῖ βροτῶν· θάπτει τε τέκνα. Cic. Thuc. 3. mortalis nemo est quem non attingat dolor, morbúsque: multi sunt humandi liberi. Xen. Hell. 7. θάψαι τε ἐν τῇ ἀγορᾷ. idem Hell. 4. τοὺς νεκροὺς αἰτοῦντες θάψαι. Habet & significationem obscœnam apud Aristoph. Apud Antiph. & Isæum, exp. funero. ¶ Item stupeo, admiror cum stupore. In qua signif. vsitata sunt aor. 2. ἔταφον, & præt. med. τέθηπα, quod & pro præsenti sæpe vsurpatur, vt apud Hom. Στῆ δ' ἔταφών: item ταφὼν δ' ἀνόρουσε. Od. α. Ὥς σε γύναι ἄγαμαί τε τέθηπά τε. Luc. τεθηπὶ με θορυβούμενον ὑπ' αὐτῶν. Apud Æsop. τεθηπὼς πρὸς τὸ ξόανον.

¶ *Deriuata à Θάπτω, (i. sepelio.)*

Θάπτομαι, sepelior, &c. Od. ω. ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονός, conditus sub humo. vel conditus humo. Et Θάπτεσθαι πυρί, apud Philostr. Habet & signif. obscœnam apud Theocr. idyll. 5.
Ταφή ἡ, sepultura, funus, exequiæ. Thucyd. lib. 2. Herodian. li. 7. Item quod numeratur pro sepultura. Demosth. Accipitur & in obscœna signif. apud Aristoph. vt & τάφος.
Τάφιος, poet. (pro quo in prosa ἐπιτάφιος) ad sepulturam pertinens, sepulchralis, funereus. Od. τ. φᾶρος ταφήιον, q. d. vestis sepulturalis Apoll. 2. ταφήια μῆλα, funereæ oues.
Ταφεύς έως ὁ, q. d. sepultor, qui Lat. pollinctor, & sandapilarius, & vespillo, & libitinarius. Hesych.
Τάφος ου ὁ sepulchrum, tumulus. Thuc. li. 2. ἀνδρῶν γὰρ ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος. Pro ταφὴ etiam poni a quibusdam scribit Eust. sicut χοὸς pro χοῆ vt Il. ψ. & apud Isocr. in Euag. Itē funebre epulum. vt Il ψ. τάφον μενοεικέα δαίνυ. Itē pro podice, inquit schol. Theocr. Aliam sig. vide in Θάπτω, i. stupeo.
Τάφιος, sepulchralis in Epigr.
Τάφρος ου ἡ fossa, fouea, scrobes. Thuc lib. 2. τάφρος δὲ ἐντὸς τε ἦν καὶ ἔξωθεν ἐξ ἧς ἐπλινθεύοντο. Est etiam fossa quæ fit ad munitionem vnde & vallum exp. item agger. Herodian. lib. 2. πρὸ δὲ τῆς πύλης τὰς τάφρους διεγείρειν.
Τάφρη pro τάφρος ex Herodoto.
Ταφρεύω, fodio, vel fossam duco.
Ταφρεία, fossio, ipse actus ducendi fossam. Exp. & valli extructio, apud Diodorum.
Ταπεινός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita à Θάπτω i. sepelio.

Ἄθαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ insepultus. Soph. Item non sepeliendus, indignus qui sepeliatur. lib. 1. anth. epigr. tit. εἰς ἀσεβεῖς.
Ἄταφος, ου, ὁ καὶ ἡ, sepulchro carens, insepultus, inhumatus. Thuc. 1. (Luc. de salta.
Ἀταφία, ἡ, q. d. carētia sepulchri. Expon. & iactura sepulchri.
Ἀπόταφος, sepulchro maiorum suorum priuatus, cui non permittitur vt suorum maiorum sepulchris inferatur. apud Suid.
Βιβλιοτάφος, qui libros sepelit, i. in tenebris tanquam sepultos relinquit, lucem videlicet illis inuidens.
Δισταφής, bis sepulti. à nominat. Διστφής. (Item.
Ἐνθάπτω q. d. insepelio. vt ἐνθάπτειν τῇ ἐσθῆτι, sepelire intra vestem.
Ἐντάφιος, sepulchralis, funebris, ad funus seu sepulturam pertinens. Synes. epist. 4. φέρειν δὲ εἰ τιμὴν ἐντάφιον τὸν ἐκ ναυαγίου νεκρόν.
Ἐντάφιον (substantiuè) sepultorium linteum, vt apud Isocr. Plutarch. καλὸν ἐντάφιον ἡ τυραννίς. Apud Plutarch. in symp. 7. sap. exp. vestimentum funebre. Item exequiæ, inferiæ. Greg. in Macchab. enc.
Ἐνταφιάζω, q. d. cōdo intra ἐντάφια. Itē sepelio, funero. Plut.
Ἐνταφιασμός sepultura. (& Greg.
Ἐνταφιαστής, q. d. sepultor, i. vespillo, pollinctor. Epigr. lib. 2. & Genes. cap. 50.
Ἐπιτάφιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. supersepulchralis) sepulchralis, funebris. vt ἐπιτάφιον δεῖπνον, Syn. funebre epulū. Sic ἐπιτάφιος ἀγὼν λόγος, &c. Sæpe ponitur & sine substantiuo, vt apud Luc.
Καταθάπτω, idem quod Θάπτω, sepelio. Il τ. (& Greg.
Decomp. Συγκαταθάπτω, consepelio, vnà sepelio. Aristotel. rhet. 3. (ripid. in Helen.
Κενοταφέω, tumulo inani sepelio, tumulum inanē erigo. Eu-
Κενοτάφιον, ου, τό, tumulus inanis aut sepulchrum inane. Exp. & simulachrum seu imago, 1. Reg. c. 19.
Νεκροτάφος, (q. d. mortuorum sepultor) sepultor. Hesych.
Συνθάπτω, consepelio, vnà sepelio.
Συνθάπτομαι, consepelior, vnà sepelior. Greg. συνθαπτόμενοι χριστῷ. Rom. 6. συνετάφημεν οὖν αὐτῷ.
Σύνταφος, sepulchrum commune habens, contumulatus apud Plat. de leg.
Κρόταφος, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Composita ex Ταφρεύω.

Ἀποταφρεύω, fossa seu vallo munio. Exponitur etiam, murum duco, muro circumuallo.

Ἀποταφρεύσις, munitio quæ fit ducendo fossam, circumuallatio.

Διαταφρεύω, fossam duco ad dirimendum, fossa dirimo, seu separo.

Περιταφρεύω, idem quod ἀποταφρεύω. Plutarch. περιταφρεύειν τὸ στρατόπεδον τῷ πολεμίων. Et ἐσρατοπεδευκότες ἐν περιτεταφρευμένῳ, in loco fossa ducta munito apud Xen.

Deriuata ex Θάπτω, i. stupeo.

Θάμβος, stupor, attonita admiratio. Pro quo facta mutatione literarum Ionica, dici τάφος docet Eust. Odyss. ω. τάφος δ' ἔλεν ἄνδρα ἕκαστον. At τάφος, sepulchrum (quod & ipsum Eust. dictum vult διὰ τὸ ἐκπλήττειν τοὺς μετ' αὐτὸν βλέποντας) vide supra in Θάπτω, i. sepelio.

Θάμβος quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Κατέθηπα exp. κατεθαύμασα, apud Suidam.

ΘΑΡΓΗΛΙΑ, ἡ. sub. ἑορτὴ, & Θαργήλια τὰ (sub. ἱερὰ) festum & sacra in honorem Apollinis & Dianæ. Archiloch. ἣν ἄγει τὰ Θαργήλια.

Θαργηλιὼν, mensis in quo celebrantur Θαργήλια, sacer & ipse iisdem diis. Etymol. dicit esse vndecimum mensem, denominatum παρὰ τὸ θέρειν τὴν γῆν, quippe in quo Sol ardentior fit & flores terræ siccescant. Quidam Latinorum Aprili respondere dicunt.

ΘΑ'ΡΣΟΣ εος, τὸ, fiducia, confidentia, audacia, animi præsentia. Od. ι. αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων. Xen. Pæd. 4. θάρσος πρὸς τοὺς πολεμίους. Idem Pæd. 5. θάρσος ἐμφύσεται. idem Hell. 7. ὥστε πολὺ μὲν θάρσος τοῖς στρατιώταις φασὶν ἐμπεσεῖν. Dicitur & θάρσος λαμβάνειν τινὰ. Thuc. lib. 2. & vicissim dicitur aliquis λαμβάνειν θάρσος, Act. cap. vlt. *Quidã volũt esse θάρσος a θέρσω futuro Æolico verbi θέρω: vnde & θέρσος pro θάρσος dicunt iidẽ Æoles ei γὰρ θερμοὶ καὶ θρασεῖς.

Θαρσὺς, έος, ὁ fiducia præditus, confidens animo. item audax. Thuc. l. 7. ἡ μὲν ἐλπὶς ὅμως θαρσεῖα τοῦ μέλλοντος.

Θαρσαλέος, α, ον, fiducia præditus, fidens. confidens animo. Exp. etiam, audax. magnanimus. vt θαρσαλέος πολεμιστὴς, & θαρσαλέον ἦτορ apud Hom. Accipitur in bonam & in malam partẽ.

Θαρσαλέως, fidenter, cum fiducia, audacter, intrepide. Thuc. & alij.

Θαρσέω ῶ, fiducia præditus sum, fiduciã habeo, cõfido. bono sum animo, securus sum. Theocr. idyll. 4. θαρσεῖν χρὴ φίλε Βάττε, τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον, fidendum est, fiducia habenda est: cui respondet Battus θαρσέω, &c. animum recipio, confido. Sic apud eundem idyll. 5. θάρσει γύναι, bono sis animo. Frequens etiam est in nouo Test. vt Matth 9. θάρσει τέκνον, & alibi. ¶ Item fiduciam capio ad fiduciã erigor seu excitor aut etiam ad audaciam. Il. α. θαρσήσας μάλα εἰπέ. Thuc. li. 1. θαρσοῦντες ἰέναι καὶ πολλοὶ ἐς τὸν πόλεμον, alacres & fidentes ad bellum proficisci, idque multis de causis. Plut. in Themistocle, ἐθάρσησε παρακελεύειν. interdũ cũ dat. vt Thuc. 2. θαρσήσαντες τοῖς τε πρὸς γεγενημένοις. Et apud Theocrit. idyl. 17. θαρσήσας παισὶ σφετέροισιν. interdum cum accu. & exponitur audeo vel non reformido, nõ metuo. vt Synes. in epist. ἐθάρσησε τὴν ὁδὸν, hoc iter ausus est suscipere. Apud Apoll. θάρσει γέροντας χεῖρας, noli metuere.

Θαρσήεις, εντος, ὁ, qui est fidenti animo, fidens. Nonn.

Θαρσύνω, fiduciam affero fiduciam addo animum addo. Il. ν. θαρσύνων θ' ἑτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι. Sic Hesiod. in asp. καὶ σφίσι θαρσύνω, & fiducia ipsis addita.

Θαρσυνὸς confidens, vel in spem erectus, confirmatus. Suid.

Θάρρος εος, τὸ idem quod θάρσος, fiducia, &c. Aristot. ethic. Nicom. lib. 3. Exponitur etiam audacia: apud Aristot. Rhet. 2.

Θαρραλέος, idem quod θαρσαλέος. Xen. Dicitur & θαρραλέον substantiue, fiducia, animi magnitudo. Apud Herodian. exp. audacia.

Θαρραλέως, idem quod θαρσαλέως. Plat. in Apol. θαρραλέως ἔχω πρὸς τὸν θάνατον, mortem non reformido.

Θαρραλεότης, fiducia, fidentia, firma animi confisio. cui oppon. δειλία apud Plut.

Θαρρέω ῶ, idem quod θαρσέω, Herodia. lib. 4. ἐθάρρει αὐτῷ θεραπεύοντι αὐτὸν ἄνωθεν. i. confidebat autem ei, vtpote iam pridem sui studioso. Apud eundem θαρρῶν πρόσωπον, exp. vultum audaciæ plenum seu fiduciæ. Isocr. in Archid. θαρρεῖν περὶ τῶν μελλόντων. Dicitur & θαρρεῖν περί τι. Et cum πρὸς, vt ἐθάρρησαν πρὸς μάχην. item cum dat. indémque cum accus. & cum infin. sicut θαρσῶ. Apud Chrysost. θαρρῶ σοι τὸ ἀπόρρητον, exp. committo arcanum, vel audeo committere.

Θαρρητικὸς, ή, όν, ad fiduciam seu fidentiam propensus.

Θαρρύνω, idem quod θαρσύνω. Xen. Pæd. 6. θαρρύνειν τοὺς ἑπομένους καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ.

Θράσος, εος, τὸ audacia, temeritas. (ex θάρσος per metathesin literæ ρ.) Plut. in Lyc. μία γὰρ ἱμπειρία καὶ θράσος γεννᾷ καὶ θάρσος ἀφαιρεῖται. Thuc. τοῖς ἄλλοις ἀμαθία μὲν θράσος λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. Gregor. in Iul. dicit θάρσος & θράσος, licet appellationibus vicina, multum significatione differre. Pro θάρσος poni quidam putant. Il. ξ.

Θρασὺς, εῖα, ὺ, audax, temerarius. Moschus in epitaph. Bion. & Arist. ethic. 2. Item magnanimus, fortis, strenuus: vt quum Apoll. Herculem appellat θρασύν. Sic & Il. ρ. θρασέων ἀπὸ χειρῶν. Et apud Theocr. idyll. 14. θρασὺ ἀντιδίνεται.

Θρασέως, cum audacia, temerarie. Item in bonam partem, audacter, fidenter, Isocr. in Euag.

Θρασύτης, ητος, ἡ, audacia, temeritas. Thuc. Plut.

Θρασύνω, audacem seu confidentem reddo, audaciam affero. Thuc. lib. 1. πλήθει τῷ ἀγαθῷ θρασύνοντες, multitudinis fiducia seipsos alioqui timidos propter imperitiam futuros, confirmantes.

Θρασύνομαι, audax fio, animos tollo, efferor, ferocio. Aesch. Dem. Plut. Item audacter seu libere loquor, apud Isocr. Item confido, confidentia præditus sum. Bas.

Composita.

Ἀθαρσὴς, έος, ὁ καὶ ἡ. fiduciæ expers, qui sibi timet. Eust.

Ἀναθαρσέω & ἀναθαρρέω, fiduciam resumo, in spem bonam rursus erigor, ad spem bonam redeo, animum recipio, Thuc. lib. 3. & 9. Plut. in Publ.

Ἀναθαρσύνω & ἀναθαρρύνω, fiduciam alicui reddo, in spem repono, spem reddo, animum reddo, rursum erigo. Xen. Pæd. 5. ἀναθαρρύνων μὲν τοὺς ἄνδρας, Plut. in Pericle, ἐπειρᾶτο παρηγορεῖν καὶ ἀναθαρρύνειν.

Ἀποθαρσέω, & ἀποθαρρέω, confido, vel potius, valde confido. prefidente animo sum. Xenoph. apud Pausan. ἀποθαρσεῖ τι, audeo aggredi.

Ἀποθρασύνομαι, idem quod θρασύνομαι: vt ἀποθρασύνεσθαι πρός τινα. audacia vti aduersus aliquem.

Δορυθαρσὴς, poet. hasta audax, bellicosus, in Epigr.

Ἐκθαρσέω & ἐκθαρρέω ῶ, confido, vel potius valde confido. Item fiduciam capio, in spem bonam erigor. vt ἐκτεθαρρηκότες τοῖς πράγμασιν, Plut. in Rom. Participium ἐκθαρσήσας in bonam spem erectus. (animo.

Ἐπιθαρσύνω, audacem reddo, audaciã adiicio. vel animũ addo.

Ἐπιθαρσέω, confido.

Εὐθαρσὴς, fiducia præditus, qui fidenti est animo, vel præsenti animo.

Εὐθαρσία, ἡ, fiducia, animi præsentia.

Εὐθαρσῶς, cum fiducia, audacter. Aristot. eth. 3 c. 6.

Καταθαρσέω & καταθαρρέω ῶ, fidẽti animo sum, seu fiduciam sumo aduersus aliquem, fidenter seu audacter me gero aduersus aliquem. Herod. lib. 1. ὅτι ἐς τὸ παρὸν καταθαρσήσει τῆς ἡλικίας καταφρονήσας, neque in præsens, contẽptu ætatis nostræ, se efferet audacius apud eundem, τῶν ἡμετέρων ὅπλων καθαρρήσας. exp. nostra arma lacessere aggreditur.

Κατατεθαρρηκότως, confidenter audacter, licenter. Plut.

Καταθρασύνομαι, audax sum. audacter loquor. (Idyll. 15.

Κυνοθαρσὴς, canina præditus audacia, seu impudentia. Theocr.

Λυκοθαρσὴς, lupi more audax, lupina quadam audacia præditus pro magnanimo, in Epigr.

Μεγαθαρσὴς, magna fiducia præditus. Exp. & magnanimus, animosus. Hesiod. in asp. ἐϋ μεγαθαρσεῖ παιδί.

Παραθαρρύνω & παραθαρσύνω, fiduciam addo, confirmo, apud Thuc. Herodian. & Plut.

Περιθαρσὴς, valde fidens, præfidens, Apollon.

Πολυθαρσὴς, multa fiducia preditus. vt μένος πολυθαρσὲς, Hom. Exp. etiam audax. vt apud Apoll. πολυθαρσὴς πόλεμος, audax bellum.

Πολυθαρσὲς, subst. magna animi fiducia.

ΘΑ'ΣΟΣ, Thasus, insula Thraciæ adiacens. vnde θάσιος, vnde θασία σταφυλὴ, Thasia vua. Diosc. & θάσιος οἶνος, Aristoph. in Pluto, pro optimo vino. θασία ἅλμη, Thasia muria, & θασιὸν βάμμα, & θασίαι ῥαφανίδες, apud Athen. l. 2. & 7.

Θᾶσσον, θᾶττον, vide in Ταχὺς.

Θάτερον, vide in Ἕτερος.

ΘΑΥΜΑ'ΖΩ, F. άσω & άσομαι, miror, admiror, admirationi habeo. Il. ω. θαύμαζ' Ἀχιλῆα. Od. δ. ἀλλὰ τὸ θαυμάζω Sic Luc. in Tim. θαυμάζω τι οὐ θαυμαστά. Plut. in lib. de def. orac. διὸ καὶ χρυσὸν ποτὸν δεῖ θαυμάζειν. Cum accus. personæ & genitiuo rei. Plut. in Cam. τῆς εὐλαβείας καὶ καλοκαγαθίας τὸν Κάμιλλον ἐθαύμασαν, Camilli pietatem & probitatem sunt admirati. Cum solo genitiuo personæ. Xen. ὑμῶν μέντοι θαυμάζω εἰ μὴ βοηθήσετε ὑμῖν αὐτοῖς. Sic & apud Isocr. initio Panegyr. & alibi. ¶ Item obseruantia prosequor, vel cultu & obseruantia prosequor suspicio, magnifacio, in precio habeo. vt apud Isocr. ad Demon. μᾶλλον ἐθαύμαζε τοὺς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντας. Xẽ. ἔστιν οὕς τινας ἀνθρώπων τεθαύμακας ἐπὶ σοφίᾳ. * A θάομαι deducitur. vnde & θαῦμα τὰ dicuntur quasi θεάματα. Sic & Lat. suspicio ab antiquo & obsoleto specio.

Θαυμασμὸς, οῦ, ὁ, admiratio. Hipp. ep. ad Demag.

Θαυμάσιος, α, ον admirabilis, mirabilis admiratione dignus, mirificus, mirus. Plat. Xenop. & alij. Item qui admirationi est & in pretio habetur. Luc.

Θαυμασιότης, admirabilitas. [Plat.

Θαυμασίως, admirabiliter, mire, mirum in modũ, Aristoph. &

Θαυμαστὴς, οῦ, ὁ, admirator, vel laudator. Plut.

Θαυμαστ

Θαυμαςικὸς, ad admirandum propensus, vel immodicè admirator. Aristot. [ratione teneri.

Θαυμαςικῶς, aduerb. vt θαυμαςικῶς ἔχειν, apud Phil. admi-

Θαυμαςὸς, pass. accipitur pro θαυμάσιος, admirabilis &c. Isocr. Xen. Dem. Ponitur etiam aduerbialiter Θαυμαςὰ pro θαυμαςῶς, mirabiliter. vt apud Plat. in symp. τότε καὶ θαυμαςὰ ἐν ...

Θαυμαςὼς, id. m quod Θαυμασίως. Plat. de rep. l. 1.

Θαυμαςόω ῶ admirabile seu admirabilem reddo. Plut.

Θαῦμα, τὸ admiratio. vt ἐν θαύματι ποιεῖσθαι, apud Plut. & θαῦμα μ' ἔχει, apud Luc. Itē miraculū res mira. Il. ν. ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι. Aristop. in Pluto, καὶ θαῦμά γ' οὐδὲν, nihil mirū. Et apud Hom. θαῦμα ἰδέσθαι, mirum visu. Sic apud Plat. θαῦμα ἀκοῦσαι, auditu mirum. Item θαύματα, portenta, itē præstigiæ. Xen. in symp. τὰ θαύματα δυνάμενον ποιεῖν.

Θαυμαλέος, ὁ, ὁ, admirandus. Hesych.

Θαυμαίνω, poëticè pro Θαυμάζω. Od. θ.

Θαυματίζομαι, rei admirabilitate obstupesco. Hesych.

Θῶμα Ionicè pro Θαῦμα, miraculum, res admiranda. apud

Θωυμάζω pro Θαυμάζω admiror. [Herodot.

Θωυμαςὸν quoq; ast. ab Eust. & Θωυμάσιον pro θαυμάσιον.

Θωυτὸς Ionicè pro θαυμαςὸς. Hesiod. in asp.

Composita.

Ἀθαυμαςὶ aduerb. citra admirationem.

Ἀξιοθαύμαςος, admiratione dignus. Xen.

Ὑποθαυμάζω demiror. Æschin. aduersus Timocr.

Ἐπιθαυμάζω donis honoro. Suid. ex Aristoph.

Ὑπερθαυμάζω ... supra modum admiror.

ΘΑΨΟΣ ... lignum Scythicum buxei seu aurei coloris, quod nonnulli guaiacum Indicum esse putant. ... denominatum à Thapso, vna ex Sporadibus insulis, quòd ibi primùm à Crateua repertum fuerit, teste schol. Nic. in Alexiph. Vtitur & Nic. in pharm. Asclepiades verò esse dicit herbam quandam qua tinguntur τὰ κρόκεια ὅ. Paul. Æg. l. 3. c. 2. tradit à Romanis vocari herbam rubiam.

Θάψινος ὁ, ὁ, thapsinus. thapso similis. pallido seu aureo colore. Aristoph. in Vesp. & Plut. in Phocione.

Θαψία ἡ, thapsia, herba ferulacea, ex eo dicta quòd in Thapso insula primùm reperta fuerit: vt testatur Diosc. lib. 4 c. 157. Vide & Theophr. hist. pl. l. 9. & Pl... l. 13. c. 22.

ΘΕΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι. F. άσομαι, specto ... Aristot. ... εἴ τις χαίρῃ τὴν εἰκόνα τινὸς θεώμενος. Dem. θεασάμενοί σε τί ποιοῦντες ob ... studiosè spectabant. Aristoph. in Vesp. ἰδοὺ θεῶ τὸ σχῆμα, specta gestum, seu studiosè inspice & contéplare. Interdum absolutè, specto ludos, seu certamen. Luc. in Nigr. τὸν κήρυκα ἀνειπεῖν ὅτι ... τὸν νόμον ἐποίησε ... ἐσθῆτι θεώμενος, qui tali veste indutus spectaret. Ponitur & simpliciter pro video. Soph. in Trach. ... πάντες ἄθλιον δ' ἔλας, videre cūcti. Et pass. apud Apoll. ... θεαθείην ὑπ' ἐμοῦ videri à me. Reperitur etiā Θάσαι pro Θέασαι aspice, vide, apud Theocr. Idyl. 3. & 4. & θασεῦμαι, p θεασεῦμαι, apud eundē Idyl. 15. item θᾶες pro θεῶ, lib. 4. Epigr. quæ Dorica sunt.

Θέαμα τὸ spectaculum ... res ipsa quam spectamus. Soph. Luc. Xen.

Θεάμων ονος, ὁ καὶ ἡ spectator, contemplator. Suid.

Θεατὴς ὁ, ὁ spectator. Thuc. lib. 3.

Θεατὸς, ὁ, ὁ spectabilis, spectandus, visendus. Isocr.

Θεάτρια, ἡ, spectatrix. Poll. lib. 4.

Θέατρον, τὸ theatrum: locus in quo diebus festis ludi spectantur, interdum etiam orationes audiuntur. Dem. Isocr. Plut. Ponitur interdum & pro ipso spectaculo. 1 Cor. 4 v. 9.

Θεατρικὸς ὁ, ὁ theatricus theatralis. Arist. in Polit. θεατρικὴ μουσικὴ theatralis musica. Item ostentatorius, ad ostentationem compositus. vt θεατρικὴ καὶ παρατραγῳδὸς λέξις, apud Plut. de instit. puer. dictio quæ theatricam pompam magis decet & tragicum aliquid redolet. Θεατρικῶς, theatraliter. ita vt in theatris fieri solet. Item ostentatoriè, compositè ad ostentationem. Gregor.

Θεατρεῖον, τὸ theatrum, idem quod Θέατρον. Suid.

Θεατρίζω, F. ίσω, in theatro recito vel ago comœdiam aut fabulam, apud Suid. Item edo in theatro, ostento. Gregor. in Macchab. 89. Idem in epitaph. fr. de fucatis mulieribus, κοσμίας θεατριζόμεναι, in theatro specimen sui præbentes: vel in theatrum traductæ. Item in malam partem traduco, seu in theatrum omnibus spectandum produco ignominiæ causa. ostentui sum. in epist. ad Hebr. c. 10.

Θεατρίδιον, τὸ, paruum theatrum, Vitruu. l. 7. c. 5.

Θέα, ἡ, spectatio. Xen. Hell. 6. ἄξια ἐποίησε θέας αὐτοῦ ἡ, visu digna. Sic Eurip. τὴν θέαν διαπρεπὴς, aspectu decorus. Et actiua significat. apud Xen. τῇ θέᾳ τῇ ἑαυτοῦ ἀγάλλεσθαι, spectatione sui, seu spectando sese. Interdum pro spectatione ludorum. Herodot. ἐπεὶ δὲ κατέλαβον αἱ τῆς θέας ἡμέραι, dies spectationis ludorū. Item id ipsum quod spectatur seu videtur: idem quod θέαμα. Epict. πᾶσαν θέαν ἣν ἴδῃς μιμῇ. quidquid vides, imitaris. Philo de vita Mos. l. 3. θέαν ἔκνομον ἰδόντες, nefandum spectaculū cernētes. In plur. θέαι, sæpe pro ludis qui spectantur, i. pro spectaculis. Herod. l. 2. ἑορταῖς καὶ θέαις ἐπιδεδωκὼς, festis & spectaculis seu ludis deditus. Et lib. 1. δημοσίᾳ θέας ἐπετέλεσεν, publica spectacula edidit. ¶ At Θεὰ vide in Θεός.

Θεῶ, & Θεέω, cum admiratione sp ... Ionicum est.

Θέημα, τὸ, miraculum, quod cum admiratione spectamus. Ionicè pro Θαῦμα, seu Θάημα, Doricè. Sic θεήμων Ionicum est pro θεάμων, spectator. Epigr.

Θεημοσύνη, speculatio, contemplatio, spectatio, Epigr.

Θεητὴς ὁ, ὁ, pro Θεατὴς spectator.

Θεητὸς, idem quod Θεατὸς. Dicitur & Θεητὸς, poetica epenthesi τοῦ ι pro Θεητὸς. Hesiod. in Theog.

Θάημα (Doricum) spectaculum, miraculum. Theocr. Idyll. 1. Αἰολικόν τι θάημα.

Θαητὸς, ὁ, ὁ, spectabilis, cum admiratione spectandus, mirādus.

Θηέομαι admiror spectando: cum admiratione specto. Vocabulum est Ionicum. Od. τ. αὐτὴν ἐθηεῖτο γυναῖκας. Theocr. Idyll. 19 θηεῖτο δ' ἐς πόντον ... Sic Herod. ἐθηεῖτο πόντον, spectabat pontum cum admiratione.

Θηητὸς, ὁ, ὁ, cum admiratione spectandus aut contemplādus. spectabilis, admirabilis, Hesiod. & Theocr. Idyll. 19.

Θηητὴρ ῆρος, ὁ qui ... cum admiratione spectat. Od. φ.

Θηήτωρ, ορος, ὁ, pro eodem Nonn.

Θεωρὸς, &c. Θεὸς, Θαυμάζω, &c. quomodo huc pertinent vide suis locis.

Composita.

Ἀθεάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui non spectat. Synes. de insomn.

Ἀθέατος ὁ, ὁ καὶ ἡ, inuisus, i. non visus: vel qui videri spectariue nequit. Luc. & Plut. de educ. puer. Itē non visendus, non inspectandus. Plut. in Numa ἀθέατα τοῖς ἄλλοις ἱερὰ, sacra quæ aliis videre non licet. Item actiuè qui non vidit seu spectauit. Xen. τὸν πάντων ἡδίςου θεάματος ἀθέατος εἶ, non vidisti rem omnium spectatu iucundissimam. Luc. in Nigr. ἀθέατος τῆς ἀληθείας, qui veritatem non perspexit & cognouit.

Ἀξιοθέατος, spectatu dignus, dignus qui visatur. Herodian. l. 1.

Ἀξιοθέητος idem apud Herodot.

Ἀποθεάομαι, despecto, ex alto specto: vel attentè seu intentis oculis inspecto.

Διαθεάομαι, dispicio, considero.

Δυσθέατος inuisus, infelix aspectu. Soph. ὦ δυσθέατον ὄμμα ὁ dirum spectaculum.

Ἐπαναθεάομαι (decomp.) specto. [καθεάσατο.

Καταθεάομαι, respicio, inspicio. Phil. de mundo, ἵνα τὸν οὐρανὸν

Παραθεάομαι, aliis secus spectando confero. Plat. in epist.

Πολυθεάμων qui multa spectauit. Plato in Phædro.

Προθεάομαι, prouideo seu præuideo. Hesych.

Συνθεάομαι, cōspicor. Polyb. li. 16. ἐν τοῖς λέμβοις συνθεασάμενοι ποτηρίων πλῆθος, conspecta in lembis poculorū multitudine.

Συνθεατὴς, qui simul spectat, spectationis socius.

Συνθεάτρια, quæ simul spectat. Poll. ex Aristoph.

Φιλοθεάμων ονος, ὁ καὶ ἡ, spectaculorum amans, spectandi cupidus qui spectaculis gaudet. apud Greg. vel visendarum rerum cupidus inspector. Plut. de defectu orac. ἀνὴρ φιλοθεάμων καὶ φιλομαθὴς, visendi & discendi cupidus.

Composita ex Θέατρον.

Ἀμφιθέατρον, τὸ, amphitheatrum, theatrum non hemicycli forma constructum, sed rotundum, ita vt vndiquaque spectari possit.

Ἐκθεατρίζω, per theatrum traduco, apud Polyb. lib. 3. apud eundem exp. etiam arguo. ἐκθεατρίζουσι τὴν ἑαυτῶν ἀκρισίαν, arguunt & velut omnibus in theatro spectandam exhibent. Exp. etiam, explodo, exigo, apud Athen. lib. 11.

Θεῖον, vide Θεῖον in θεός.

Θεέω, Θείω, &c. in Θεάομαι.

Θειάζω, Θειικὸς, &c. vide in Θεός.

ΘΕΙΝΩ, ferio percutio, poet. Il. ρ. πολλὰ μὲν ἄρ μάςιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων.

Θείνομαι, percutior, ferior, verberor, vapulo. Eurip. κεντρο θεινομένας πώλους. & Il. α. ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδωμαι θεινομένην.

Θέναρ, & Θιν, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Θεῖον, Θεῖος, &c. vide in Θεός.

ΘΕΛΓΩ, F. ξω, mulceo, demulceo, delinio. Od. σ. v. 282. θέλγε δὲ θυμὸν Μειλιχίοις ἐπέεσσι. Il. μ. αὐτὰρ Ἀχαιῶν θέλγε νόον. In Epigr. de Orpheo, τὸν ἀκήλητον θυμὸν ἔθελξε λύρῃ. Eust. scribit θέλγω esse dictum quasi ἀπάγειν τινὰ ὡς θέλει, vel ἄγειν εἰς ὃ θέλει ὁ ἐχθρὸς. Itidem Hesych. dicit esse εἰς τὸ θέλειν ἄγειν, impellere quocunque velis.

Θέλγομαι, mulceor, delinior, pellicior. Syn. in lib. de insomn.

Θέλγμα, τὸ, delinimentum.

Θελκτὴρ, delinitor.

Θελκτήριος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, delinitiuus, deliniendi seu demulcendi vim habens, illecebrosus, vt ἐπῳδὴ θελκτήριος. Plut.

Θελκτήριον, (substantiuè) illecebra, oblectamentū. Hom. Pro θελκτήριος inuenitur & θέλκτρος in Theophyl. epist.

Θέλκτρον,

Θέλγητρον, & θέλκτρον, delinimentum, illecebra, oblectamentum. Eurip. in Oreste, ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον.

Θελγῖνες, Hesych. sunt præstigiatores, venefici, versipelles: nimirum παρὰ τὸ θέλγειν, quod idem exp. ἀπατᾶν. Scribitur etiam τελχῖνες pro eodem apud eundem Hes. & Etymol.

Composita.

Καταθέλγω, demulceo: vel vehementer demulceo & delinio. Mosch. idyl. 2.

Λυροθελγής, έος, ὁ καὶ ἡ, lyra seu lyræ sono permulsus. in Epigr.

Πανθελγής, omnes demulcens seu deliniens, omnes oblectans. vt πανθελγὴς φωνή, Nonn.

Πανθέλτειρα ἡμερίς, vitis omnium oblectatrix seu recreatrix. in Epigr.

Φρενοθελγής, mentem mulcens, mentem oblectans. vt φρενοθελγὴς μῦθος, Nonn. verbum menti gratum.

Θέλημα, &c. vide in Ἐθέλω. Θελκτήριον, &c. in Θέλγω.

Θέλω, in Ἐθέλω. Θέμα, θεματικός, θεματίζω, &c. in Τίθημι.

ΘΕ'ΜΗΛΟΝ, ου, τὸ, fundamentum. Helyc. * παρὰ τὸ τίθεσθαι quia poni primo loco solet, vt cætera superstruantur.

Θέμεθλον, ου, τὸ, idem Il. ρ. v. 47. κατὰ στομάχοιο θέμεθλα Νύξε, in fundo gutturis, in imo gutture.

Θεμέλιον, ου, τὸ, siue θεμέλιος, ου, ὁ, idem quod θέμεθλον. Herodia. lib. 8. μέλλουσαν ἄρδην καὶ ἐκ θεμελίων ἀπολλύσθαι, funditus. Thuc. lib. 1. οἱ θεμέλιοι παντοίων λίθων ὑπόκεινται, fundamenta ex lapidibus variis subiecta sunt.

Θεμέλιος, adiectiuè etiam accipitur pro eo qui in fundamento seu fundamenti loco ponitur. Poll. lib. 7. Poeticè verò pro θεμέλιον dicitur θεμείλιον metri causa. Iliad. ψ. θεμείλιά τε προκάλλοντο. Et in Epigr. θεμείλια πήξας.

Θεμελιόω, ῶ, fundo: seu fundamentum iacio, loco, pono, substruo. in epist. ad Hebr. c. 1. ex Psal. 102. κατ' ἀρχὰς σὺ κύριε τὴν γῆν ἐθεμελίωσας. & 1. Pet. c. 5.

Θεμελίωσις, fundatio, fundamenti substructio.

Θεμελιωτής, οῦ, ὁ, fundator.

Θέλυμνον, ου, τὸ, fundamentum.

Composita.

Ἀθέμηλος, ου, ὁ καὶ ἡ fundamento carens, nullo nitens fundamento.

Ἀθεμέλιος ου ὁ καὶ ἡ, idem, Helych.

Ἀποθεμελιόω, ῶ, fundamenta destruo, vel fundamentis eruo. (Helych.

Αὐτοθέμεθλος, per se habens fundamentum. Nonn.

Προθέλυμνος ἐλκεσθαι dicitur qui radicitus euellitur & funditùs extirpatur. Il. κ. & Il. ι. Et Aristoph. in Pace, προθέλυμνον μὲν ὦ πονηρὰ ἀπώλεσας, i. funditus, penitus. Apud Homer. φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ, accipitur pro denso. Sic & apud Aristoph. in Equit. ἴφερες τὰς δρῦς χαὶ τὰς ὀλάτινας καὶ τὰς ἐχθρὰς προθελύμνους, exp. πυκνὰς, ἐπαλλήλας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις, densos, alium super alium.

Τετραθέλυμνος, quatuor habens fundamenta seu quadruplex. Il.

Ὑψιθέμεθλος, alta habens fundamenta. Nonn. (ε. v. 479.

ΘΕ'ΜΙΣ ιστος, vel ιδος, ἡ, lex, institutum vel ius, fas. Od. ι. Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες. Hesiod. in Erg. δίκας δ' ἰθύνει θέμισιν. & Epigr. lib. 2. θέμιν ἀμείψαι, ius mutare. Pla. in Tim. μηδ' εἰπεῖν τινι θέμις, quod ne dictu quidem fas est. Interdu. ῦ genit. ἡ θέμις ἐστὶ γυναικός vt mulierem decet. ¶ Θέμιστες dicuntur etiā tributa & vectigalia quæ principi populu persoluere ius imperat. Il. ι. Καί οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας. Eustathio θέμιστες sunt etiam consilia, cōsultáq;, item oracula, vaticinia. ¶ Item θέμις θεὰ putabatur esse quæ præciperet hominibus id petere quod fas esset. atque adeo id esse existimabatur quod & fas est. Alij verò θέμιν seu θέμιστα ius & iustitiam, eandémque consiliorum & oraculorum præsidem esse putant. Hesiod in Theog. & Hom. Od. β. & Il. υ. * Eiusdem est & originis & significationis cum θεσμὸς, de quo infrà.

Θεμιστὸς, ῦ, ὁ legib. cōsentaneus, iustus, idē quod θέμιστος. Hes.

Θεμίστωρ, quoque exp. iustus. Helych.

Θεμιστεύω, F. σω, iura reddo, ius dico: vel etiā impero. Od. ι. θεμιστεύει δὲ ἕκαστος Παίδων ἠδ' ἀλόχων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι. ¶ Item μαντεύομαι, responsa & oracula do consulentibus, vaticinor. Plut. de def. orac. & in libro de Pyth. orac. ἐσαι διὰ μέτρων ἐθεμίστευεν.

Θεμιτὸς, ῦ, ὁ, idem quod θεμιστὸς, legibus consentaneus aut permissus, licitus, iustus. Apud Suid. πάλιν θεμιτεύειν ἐν ᾧ ποιεῖ τὸ κέρδος, quacunque ex re lucrum quærebat, modò id contra ius & fas non esset. Dicitur etiam ὡ θεμιτόν ἐστι, nefas est, fas & æquum non est. Plat. in Apol.

Θεμιτῶς, iustè licitè, legitimè. Suid.

Ἀθέμιστος ου ὁ καὶ ἡ, (comp.) nefarius. Tam de persona quàm de re dicitur sicut ἄθεσμος & ἄδικος. Il. ι. Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος, Ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, nefarius & impius. Quum de re dicitur, exp. nefarius, nefandus, nefastus: vel etiam legibus vetitus, illicitus, vt ἄνομος & παράνομος. Xē. Pæd. 1 τοῖς δὲ ἀθέμιστα ἐπιχειροῦσι. Et alibi ἀθέμιστα ποιεῖν nefaria admittere facinora. Apom. lib. 1.

Ἀθεμιστέω, ῶ, sum ἀθέμιστος, seu ἀθέμιστα ποιῶ, nefaria & legibus vetita admitto facinora. Helych.

Ἀθέμιτος, idem quod ἀθέμιστος. Herodot. in Polymnia, ἀθέμιτα ἔργα ἐργάσασθαι. Dicitur etiā ἀθεμιτόν ἐστι. pro οὐ θεμιτόν ἐστι. fas non est, nefas est. vt Act. c. 10.

ΘΕ'ΝΑΡ, αρος, τὸ, vola, cauitas manus & pedis. Hom. Il. ε. δόρυ, χειρὸς ἀντετόρησεν Ἀμβρόσιος διὰ πέπλου. Πρυμνὸν ὕπερ θέναρος, supra volam. Sic Alex. Aphrod. probl. lib. 2. ὁμιλεῖ τῷ θέναρι τῶν χειρῶν, volam manuum contingit. * Etym. dictū vul τὸ θέσθαι τὸ θέτειν εἶναι χεῖρον, nimirum εἰς ὃ τίθεται τὰ διδόμενα: vel παρὰ τὸ θείνειν, quod est τύπτειν, quoniam δι' αὐτοῦ πληγὴ γίνεται.

Composita.

Ὀπισθέναρ, posterior pars manus, & quasi auersa, cui opponitur θέναρ. Vide Poll. lib. 2.

Ὑποθέναρ, spatium quod est à digito qui λιχανὸς vocatur vsque ad minimum. Poll.

ΘΕΟ'Σ, ῦ, ὁ. Deus. Dicitur σὺν θεῷ. Il. ι. apud Herodot. Aristop. Plat. Xē. & alios, i. deo duce, deo fauente, dei instinctu, ope diuina, cui opponitur ἄνευ θεοῦ. Od. ο. Pro σὺν θεῷ dicitur & σὺν θεοῖς θέλουσι apud Xen. & Aristoph. itē θεῶν ἐθελόντων, vel βουλομένων, apud Xen. & Luc. Κατὰ θεὸν, diuinitùs, Dei impulsu, item Dei benignitate, apud Synes. Inuenitur θεὸς etiam gen. fœm. pro θεά Dea. Il. α. ἀτιμοτάτη θεὸς εἰμί. Plato de rep. lib. 1. προσεύξόμενος τῇ θεῷ. Dem. initio orat. pro cor. τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις. * Dictum volunt θεὸν alij ἀπὸ τοῦ θεᾶσθαι, quod omnia intueatur & cernat. Alij à nomine δέος i. metus, quòd sit formidabilis. Plerique ἀπὸ τοῦ θέειν, i. à currendo: existimārunt enim multi olim sidera & stellas, quæ perpetuo cursu feruntur, esse deos, qua de re vide Plat. in Cratylo, & Macrob lib. 1. Saturn. cap. 23.

Θεόθεν, à deo, diuinitùs. Od. π. & Synes. ep. 137. Pro eodem dicitur & θεόφιν & ἐκ θεόφιν apud Hom. sed θεόφιν interdum & pro datino θεοῖς.

Θεότης, ητος ἡ deitas, diuinitas. Greg.

Θεόω, ῶ, f. ώσω, Deum facio. Naz ἐμὲ θεοῖ διὰ τοῦ βαπτίσματος. Et in pall. θεούμενος, qui Deus fit, qui ex humana natura in diuinam abit apud eundem.

Θέωσις q. d. deificatio.

Θεά ᾶς, ἡ Dea. Il. α. Μῆνιν ἄειδε θεά. Θέαινα, ἡ, idem. ¶ At θέα vide in θεάομαι.

Θεάζω, f. άσω, diuinus sum, proximè ad Deum accedo. Dion, in vita Hom. ex Democr.

Θεαστικός, ῦ, ὁ, diuinus. vel qui diuino spiritu agitur. Areth. in (Apocal.

Θεῖος, ου, ὁ, diuinus, ad Deum pertinens: contractum ex θέιος seu θεῖος, vt volunt nonnulli. Apud Hom. θεῖος ὄνειρος, somnium diuinitus immissum. Apud eundem θεῖος Ὀδυσσεύς, diuinus Vlysses. Apud Dem. θεῖος καὶ δαιμόνιος copulantur. Apud Plat. θειότατα δῶρα, diuinissima dona. ¶ Θεῖος dicitur etiam patris vel matris frater, teste Eust. & Poll in qua significatione interdum absolutè ponitur. vt apud Xen. pæd. 1. ὁ θεῖος αὐτοῦ ἐλοιδορεῖτο auunculus eum increpabat. Sic & apud Plut. περὶ φιλαδελφίας. Interdum cum adiectione ad tollēdam ambiguitatē, vt ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος, patruus, ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, auunculus. apud Phil. in vita Mos. lib. 3. Sic fœm. θεία, amita, matertera: itidem vel absolutè vel cum adiectione.

Θεῖον ου τὸ, (substant.) numen diuinum, & q. d. diuinitas, θειότης. Sæpe etiam exp. Deus, item diuina prouidentia. Herodot. Thuc. Plat. ¶ Item sulphur, de qua signif. paulò post.

Θείως, diuinè, diuinitùs. item diuina quadā sorte. Xen. Pæd. 4. & Hellen. 7.

Θειότης, ητος, ἡ, diuinitas. Luc. de cal. & Plut. in symp. item pietas. Isocr.

Θειόω, ῶ, Deo seu diis consecro. Plat. de leg.

Θειάζω, diuinum quendam instinctum immitto, incito ad aliquid tanquam diuino numine afflatum. apud Thuc. initio libri 8. Apud Arrianum ἐθειάσθη, exp. diuino instinctu dictum est.

Θειασμός, afflatio numinis: vel potius curiosum & propemodum superstitiosum diuinum numen colendi studium. Thuc. lib. 7.

Θειασμὸς, afflatu numinis, instinctu numinis. Poll.

Θεῖον, ου, τὸ, dicitur etiam sulphur, veluti θεῖον, sic nominatum διὰ τὸ θεόθεν εἶναι, vt quidam volunt. Diosc. lib. 5. c. 124. Pro eodem dicitur poeticè & Ionicè θέειον & θήϊον. Od. χ.

Θειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sulphureus vel sulphurosus.

Θειόω ῶ (& Ionicè pro eodem θεειόω & θηϊόω) sulphure perfumo vel expio. Et cōp. διαθειόω, apud Eust. & περιθειόω, pro cod. vnde & περιθείωσις, lustratio quę fit sulphure. Plato in Cratylo.

Θεϊκός, ῦ, ὁ diuinus. θεϊκῶς, diuinè: vel deum respiciendo, deum spectando. Greg. Naz. θεϊκῶς ἐργαζόμενοι.

Ἠΐθεος, venerandus, colendus obseruandus. Il ξ. χ. & Od ξ. Dicitur & ἠθείη κεφαλή, venerandum caput. Il. ψ. * Sunt qui pleonasmo τοῦ η positum velint pro θεῖος vt ἠΐσσει pro ἀΐσσει.

Σιὸς, ὁ, Aeolum lingua vel Dorum dicitur pro Θεὸς. In duali σιὼ, dij. Sic Lacedæmonij Geminos vocabant Castorem & Poll. vnde ναὶ τὼ σιὼ, per Geminos, apud Plut. in apophth. Lacon.

Composita.

Ἀγχίθεος, ὁ, ἡ, propinquus Deo, proximè ad Deum accedens. Odyss. ε. & η.

Ἄθεος, qui sine Deo est, impius: qui vel Deum esse non credit: vel credens non colit. Sophoc. in Electra. Aristoph. in Pluto. Philo de vita Mos. lib. 3. Luc. de cal. Plut. de superst. Res etiam aliqua dicitur esse ἄθεος, i. sine Deo, vel impia. vt γῆ ἄθεος, apud Plut. vbi nulli sunt dij. ἄθεος διδασκαλία. Greg.

Ἀθεότης, ητος, ἡ & ἀθεία, ἡ, impietas. Plat. epist. 7. & Greg.

Ἀθεεὶ sine Deo, sine numine diuûm. Od. σ. & apud Theocr. idyll. 19. Ἀθέως idem.

Ἀθέαστος numine diuino non afflatus.

Ἀκουσίθεος, vnde φύσις ἀκουσίθεον, in Anth. epigr. exp. quod à Deo auditur, quod ad Dei aures peruenit.

Ἀντίθεος, contrarius Deo, aduersarius Deo. vt ἀντίθεοι μνηστῆρες apud Hom. Sic ἀντίθεον δόγμα. Item par Deo, æquiparandus Deo, diuinus, augustus. vt ἀντίθεος Σαρπηδὼν apud Hom. Il. ζ. & ἀντίθεος ἄναξ. Od. ξ. diuinis virtutibus præditus.

Ἀπόθεος, qui sine Deo est, impius apud Soph. in Thyeste.

Ἀποθεόω, ῶ, ex homine Deum facio, in deos seu diuos refero, homini diuinos honores tribuo. Plut.

Ἀποθεοῦσθαι, inter deos referri.

Ἀποθέωσις, ἡ, inter deos relatio, diuinorum honorum attributio, consecratio, de qua prolixè Herodian. initio libri 4. Vtitur & Cic. in epist. ad Att. li. 1. ep. 15. & lib. 12 ep. 13. & 35.

Ἀποθειάζω, numine diuino afflor. Philo.

Ἀρνησίθεος, vel ἀρνησόθεος, negans Deum. ὁ τὸν θεὸν ἀρνούμενος Chrysost. & Cyrill.

Δίθεοι, οἱ, duo dij duplex numen. Naz.

Διθεῗται, qui duos Deos, seu duplex numen statuunt, aut colunt.

Δύσθεος, exp. ἀσεβὴς impius, apud Soph. in El. ὦ δύσθεον μίσημα: nisi fortassis à Θέω deriuari putandum sit, vt sit idem quod δυσίατος.

Δωδεκάθεον, dicitur medicamentum quoddam compositum ex duodecim rebus, apud Paulum Ægin. lib. 7. Apud Aetium autem & alios δωδεκάθεος ἅλς, de sale quodam è multis speciebus composito. Est & herbæ nomen si. appellatæ, quòd omnium deorum maiestatem commendet. Plin. lib. 25. c. 4.

Ἐκθεόω, ῶ, deifico deum efficio.

Ἐκθεοῦσθαι, deum fieri. Areop.

Ἐκθεωτικὴ δύναμις, deifica vis. idem.

Ἐκθειάζω Deo dedico, consecro. item in numerum deorum refero. vt Deum colo. Luc. ὥστε Ὀρέστην καὶ Πυλάδην ἐκθειάζοντες. Sic & Herodian. lib. 4. item diuinum existimo, diuinitatis iudicium traho. Herodian. item in religionem verto. Plutar. h. & Herodian.

Ἐκθειασμὸς consecratio, &c.

Ἐκθεόω, ῶ, Deo consecro. Exp. etiam consecro, colo vt Deū. Philo de mundo κόσμους ἔλεγε ἐξεθέωσαν vnde ἐκθεοῦσθαι, in deorum numerum referri apud Plut. in lib. de Herod.

Ἔνθεος, in quo Deus est, eu afflatus aut instinctus Dei, diuinus. Plato de Sibylla, ἐνθέῳ μαντικῇ χρωμένη. Luc. de sacrif. ὑπὸ τῶν μουσῶν ἔνθεοι γενόμενοι ᾄδουσι. Sic Aristot. Rhet. 3 ἔνθεον γὰρ ἡ ποίησις. Τὸ ἔνθεον fanaticus furor, impetus numine afflatorum & metaph. apud Luc. in Harmonide.

Ἐνθεάζω, numine agor. Luc. & Plut. symp. 1. Ἐνθεαστικὸς, qui fanatico furore agitur, numine afflatus: vel qui fanatico furore agi aut numine afflari solet. Plat. de leg. 3.

Ἔνθους per contractionem pro ἔνθεος. Phil. de vita Mos. l. 1.

Ἐνθουσιώδης, εος, ὁ, ἡ, fanaticus, qui furore fanatico agitur, numine afflatus. Et τὸ ἐνθουσιῶδες, ipse furor fanaticus seu diuinus. Philo de vita Mos. lib. 3.

Ἐνθουσιωδῶς numinis afflatu. Hippocr. ep. ad Demag.

Ἐνθουσιάζω siue ἐνθουσιάω, ῶ, f. άσω, fanatico seu diuino furore agor, numine afflor. Plato in apol. & in Phædro. Philo de vita Mos. lib. 1 & 3. Dicitur passiuè quoque ἐνθουσιασμένος pro ἐνθουσιάζων Herodian. l. 2.

Ἐνθουσιασμὸς, ὁ, & ἐνθουσίασις, εως, ἡ, furoris fanatici seu diuini afflatus, instinctus seu afflatus diuinus. Plut. de def. orac. & Plat. in Phædro.

Ἐνθουσιαστὴς, ὁ, numine afflatus. Ἐνθουσιασταὶ, sunt etiam hæretici quidam apud Theodorit. in 4. hist. Eccl.

Ἐνθουσιαστικὸς, qui numine afflari solet, fanatic°. Plat. in Phædro & in Tim. Apud Plut. in Sol. ἐνθουσιαστικὴ σοφία, sapientia quæ numinis afflatu concipitur. Actiuè interdum accipitur pro animos corripiens furore illo diuino: vnde apud Aristot. pol. 8. ἐνθουσιαστικὴ ἁρμονία, harmonia quæ corripit animos: & ἐνθουσιαστικὸν νόσημα, apud eundem Aristot. dicitur quum instinctu lymphatico insaniunt Sibyllæ. Ἐνθουσιαστικῶς, more eorum qui furoris fanatici instinctu aguntur. Plut. de def. orac.

Decomp. Ἀνενθουσίαστος, non afflatus diuino numine, non fanaticus, non vesanus. vt ἀνενθουσίαστος ἔρως, apud Plutarch. in Erot.

Ἐπιθειάζω, deorum opem contra aliquem imploro, deorum iram alicui imprecor. Bust. ex Pherecrate, ἀρᾶται καὶ ἐπιθειάζει τῷ πατρί. Vtitur & Plato in Phædro.

Ἐπιθειάζω, numine diuino afflor, instinctu diuino corripior. apud Philon. Item vaticinor apud Ioseph. de Antiq. Apud Thucyd. lib. 2. τοσαῦτα ἐπιθειάσας, exp. his deos precatus. vel his deos obtestatus.

Ἐπιτεθειασμένως, afflatu numinis, seu cum afflatu numinis.

Ἐπιθείασις, obtestatio, quæ fit per Deum, seu Deos. Thuc. lib. 7. Item precatio qua Dei opem imploramus.

Ἐπιθειασμὸς, idem.

Ζάθεος, prædiuinus, admodum diuinus, sacrosanctus. Il. α.

Ἠγάθεος, admodum diuinus: pro ἀγάθεος, ex ἄγαν & Θεὸς, & Ionicè α in η mutato. Od. ζ.

Ἡμίθεος semideus: Heroum epith. apud Hesiod. in Erg. Item heros. Ἡμιθέαινα, ἡ, semidea. Opp. de venat. lib. 3.

Ἰσόθεος Deo par, Deo æquiparandus. idem quod ἀντίθεος, vt ἰσόθεος φὼς Odyss. α. Vtitur & Plat. pol. 2. & Isocr. ad Nicocl. & ad Philipp. [de & Etym.

Λευκοθέα ἡ, Leucothea. Mutata dea, vt Plut. in Cam. interpr. vi-

Μισόθεος Dei osor, qui Deum vel Deos odio habet. Lucian.

Μυησίθεος, pius.

Ὁμόθεος qui pariter Deus est, qui vnà Deus est, eiusdem diuinitatis consors. Greg.

Πάνθεον, pantheum: Romæ templum fuit omnibus diis commune. Dion. lib. 53. scribit sic nominatum videri quòd in simulachris Martis & Veneris multas deûm imagines acciperet: vel, quòd forma conuexa fastigiatum, cœli similitudinem repræsentaret.

Πολύθεος, qui multos deos esse statuit. Damasc. lib. 7. Sic apud Phil. de mundo πολύθεος δόξα, opinio quæ deorum multitudinem astruit. [orat. ad gentiles.

Πολυθεότης & πολυθεΐα, deorum multitudo, Iustin. Martyr. in

Σεμνόθεοι diuini humanique iuris peritissimi, ac religioni dediti, quales appellati sunt philosophi & gymnosophistæ apud Diogenem.

Συνθεΐα, ἡ, q. d. diuinitatis communio, eadem diuinitas.

Τριθεΐα ἡ, deitatis ternio, qua dij tres statuuntur. Naz.

Τριθεῗται, qui tres Deos esse asserunt. Naz.

Ὑπέρθεον, quod est super numē diuinū, vel numinis voluntatem.

Φιλόθεος, Dei amans. Phil. de vita Mos. l. 3. φιλόθεος τε καὶ θεοφιλὴς ἐγένετο & Dei diligens & Deo dilectus fuit. Exp. & Deo charus, Deo placens & gratus. vt κελεύσματα φιλόθεα, apud [Naz.

Φιλοθεΐα ἡ, amor Dei.

Νόθος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΘΕΡΑΠΩΝ οντος, ὁ, minister famulus, seruus. Od. δ. Ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου. Il. β. Θεράποντες Ἄρηος, Martij viri bellicosi Xen. Pæd. 8 ὁ ὄνος τὴν ἐπιστολὴν τῷ Κροίσου θεράποντι φέρει. Interdum exp. cultor. vt θεράποντες μουσῶν, Gal. Therap. 2. cultores musarum.

Θεράψ dicit pro θεράπων inquit Hesyc. vnde Θέραπες, in Epigr.

Θεράπαινα, & θεράπαινις ιδος, ἡ, ministra, ancilla, serua. Xenoph. Pæd. 6. & Plut. θεράπνη ἡ idem. Apoll.

Θεραπαινίδιον, τὸ ancillula. Θεράπνις, exp. θεραπαινίς. Hes.

Θεραπεύω, famulor seruio. Laërt. in testamento Aristot. μὴ πωλεῖν δὲ τῶν παίδων μηδένα τῶν ἐμὲ θεραπευόντων, ἀλλὰ χρῆσθαι αὐτοῖς. Item obsequium præsto, officiosus sum erga aliquem, officiis demereri conor. Thucyd. lib. 1. καὶ τὸ πλῆθος τεθεραπευκότα τῶν Μυτιληναίων, quum officiis seu obsequiis sibi conciliasset. Apud Xen. Pæd. 5. exp. simpl. concilio. Apud Herodian. Θεραπεύειν τινὰ exp. studiosum esse alicuius. Dicitur & θεραπεύειν τοὺς θεοὺς, colere deos. ¶ Item colo curo, procuro curam & studium alicui rei impendo. vt θεραπεύειν τὴν γῆν, apud Xen. colere terram. Θεραπεύω σῶμα apud Arrianum lib. 6. corpus curo. Θεραπεύειν τὰς πανοπλίας apud Polyb. curare, polire, tergere. Apud Thucyd. τὸ ξυμφέρον θεραπεύειν, curare suum commodum suis commodis seruire, seu inseruire. Apud eundem, θεραπεύειν τὴν ἄνοιξιν τῶν πυλῶν, aucupari facultatem aperiendarum portarum. Apud Plut. θεραπεύειν τὸν Φίλιππον, exp. fauere & adhærere Philippo. Apud Thucyd. & Plut. in Lyc. θεραπεύουσι κόμην φαίνεσθαι λιπαρὰν, student, operam dant. ¶ Item curo, i. remedia morbo adhibeo. Aristot. eth. 1. Τὰν ὀφθαλμοὺς θεραπεύοντα. Plut. de garr. ἔστι δὲ θεραπεύειν τὰς νόσους βαρυτέρας. item curo i. sano, medeor. Athen. lib. 12. θεραπεύσας Ἀπατὰν τὸν μαστὸν ἀλγήσασαν, ᾔτησε ταύτην δωρεὰν, &c. item metaphoricè, reficio: vt Diod. Sicul. ἕνεκα τοῦ θεραπεύειν ἀεὶ τὰ πονοῦντα μέρη τῆς νεὼς, vt si quæ nauis partes laborarent, eas ipse reficeret. Apud Plut. θεραπεύειν ὑποψίαν, exp. suspicionem obsequiis tollere.

Θεραπεία, ἡ, famulatus, ministerium: item famuli seu ministri, Xen. pæd. 4. σὺν ἱππικῇ θεραπείᾳ. item cultus, cultura, obseruantia, obsequium. Xenoph. Hell. 2. τὸν μὲν Καλλίβιον ἐθεράπευεν πάσῃ θεραπείᾳ. Dicitur & de cultu qui exhibetur Deo Isocr. in Busir. enc. τὴν περὶ τοὺς θεοὺς θεραπείαν. Apud Aristot. de mundo, θεραπεία ἡρώων, cultus heroū. Dicitur & de cultu

cultu seu curatione corporis, apud Plat. & Gal. item cultus, de arboribus & herbis dictum, pro omni cura quæ illis impenditur, apud Theophr. item curatio, sanatio, medela, remedium. Herodia. lib. 4. περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ γέροντος. Xen. Hell. 7. καὶ νῦν γε θεραπείαις. Sic & Isocr. in orat. de pace.

Θεράπευμα, τὸ, cultus: vel cultus quo demeremur & conciliamus. Xen. item id quod sanandum proponitur. Plutar. initio libri de garr.

Θεραπευσία, curatio, sanatio. item supplicatio. Hesych.

Θεραπεύσιμος, medicabilis, sanabilis.

Θεραπευτὴς, οῦ, & Θεραπευτὴρ, ῆρος, ὁ, minister. Xẽ. in Pæd. itẽ cultor. Greg. & Phil. item curator, sanator, medicus. item peculiariter pro eo qui & μοναχὸς, vulgò religiosus, apud quosdam Eccles. scriptores. Sic Θεραπευτίδες, apud Phil. quidam exp. religiosæ.

Θεραπευτικὸς, colendis hominib. deditus, obsequiosus, officiosus: vel peritus demerẽdi homines cultu. Plat. in ep. ad Dionem, δοκεῖς τισιν ἐνδεεστέρως τοῦ προσήκοντος θεραπευτικὸς εἶναι quibusdam videris non satis esse officiosus atque affabilis. Plut. in Alcib. θεραπευτικὸς τοῦ ὄχλου. item peculiariter, colendis potentibus deditus: seu obseruantiæ potentium deditus, apud Plut. in lib. περὶ τοῦ ὅτι μάλ. τοῖς ἡγεμ. &c. item pro Θεραπευτὴς, cultor, apud Phil. item pro ἐπιμελητικὸς, apud Plat. item medendi vim habens seu sanandi. vt Θεραπευτικὴ μέθοδος. Gal. methodus medendi. Θεραπευτικὸς μωλώπων, Nat maculas eluendi vim habens. Apud Aristot. in Pol. Θεραπευτικὴ σώματος ἕξις, corporis habitudo curatione indigens.

Θεραπευτικῶς, q. d. officiosè, obsequiosè. Plut. in Artox.

Θεραπευτρὶς, ίδος, ἡ, cultrix, vel curatrix.

Θέρομαι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀθεραπευσία, ἡ, q. d. cultus carentia. Dicitur enim de re quę inculta manet neglectus, vt ἀθεραπευσία τῆς κόμης. Et apud Pla. ἱερῶν ἀθεραπευσία.

Ἀθεράπευτος, incultus. qui est corpore inculto, & horrido. Plu. item neglectus, cuius cura non geritur. Xen. item immedicabilis, insanabilis, vt ἀθεράπευτος ψυχὴ, apud Greg.

Ἀντιθεραπεύω, vicissim colo & obseruo, mutua obseruantia colo. Xenoph.

Ἀποθεραπεύω, medeor, curo, idem quod θεραπεύω. Plu. & Gal. item colo. vt ἀποθεραπεύειν τοὺς θεούς.

Ἀποθεραπεία, ἡ, curatio, medicatio, medela, ipse actus medendi. idem quod θεραπεία. Peculiariter interdum dicitur à medicis, omnis exercitationis probè peractæ postrema pars, quæ & excrementa purgat, & corpus à lassitudine tutum reddit. Gal. item cultus. vt Arist. in pol. πρὸς τὴν τῶν θεῶν ἀποθεραπείαν.

Ἀποθεραπευτικὴ, ratio curandi corpora post exercitationẽ.

Δυσθεράπευτος, vix sanabilis, cui vix mederi possumus. Metaph. apud Sophocl. δυσθεράπευτος Αἴας, qui vix ad sanam mentem reduci potest, & à sententia de consciscenda sibi morte reuocari.

Ἐκθεραπεύω, cultu seu obseruantia concilio vel demereor. Plu. in Galba Ὀθώνιον ἐξεθεράπευσε δῶροις. itẽ sano. persano Gal.

Ἐπιθεραπεύω obsequium præsto. apud Thuc. initio libri 8.

Εὐθεράπευτος, facilè sanabilis, sanatu facilis. Apud Theophr. εὐθεράπευτα δένδρα, arbores quæ facilè aut diligẽter curantur.

Προθεραπεύω, priùs curo vel excolo. Exp. & præparo.

Προθεραπεία, præparatio. Hermog.

Θέρμα, θερμαίνω, &c. vide in Θέρω.

ΘΕ'ΡΟΣ, εος, τὸ, æstas. Hesiod. in Erg. Οὐκ αἰεὶ θέρος ἐσσεῖται. Od. μ. οὔτ᾽ ἐν θέρει, οὔτ᾽ ἐν ὀπώρῃ. Luc. μεσοῦντος θέρους. media æstate. Xen. κατὰ θέρους ἀκμήν. adulta æstate. Ἐν θέρει, in æstate, i. æstiuo tẽpore. pro eodem dicitur & θέρει. item θέρους. ¶ Accipitur etiã pro messe. Epigr. Ἐσθλόν σοι τὸ θέρος μαντεύομαι, messem tibi bonã vaticinor. Sic & apud Plut. in Fab. ἐλέχθη καὶ θέρη σταχύων περὶ Ἄντιον ἔναιμα κείρεσθαι, apud Antiũ spicas sanguinolentas demessas. Sic & in polit. præc. apud eundẽ. *A θέρω deriuatur, quod eo tempore maximus calor vigeat.

Θέρειος, ου, ὁ, æstiuus. Orph. hymno in Cererem καρποῖς βρίθουσα θερείοις. Θερεία, ἡ, æstiuum tempus, æstas. Scribitur & θερεία, vt subaudiatur ὥρα. Polyb. lib. 5. Pro eodem habetur θέρειος, apud Diosc. l. 5. θερεία αἰθρία, æstiua serenitas.

Θερινὸς, οῦ, ὁ, æstiuus. vt θερινὰ λάχανα apud Athen. & θερινὴ μεσημβρία, apud Xen. in Cyneg. meridies æstiuus. Et θεριναὶ ἀνατολαὶ, apud Aristot.

Θέρειον, ου, τὸ, locus habitationi æstiuæ accommodus, apud Hippocr.

Θερίζω, f. ίσω, æstiuo, i. æstatem alicubi transigo. vt Suid. annotat. item meto. Xen. Hell. 7. Et metaph. colligo & meto, apud Latinos. Plut. in apopht. ἐκεῖνος μὲν γὰρ θερίζει τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι. Eurip. τὴν δ᾽ ἀναγκαίως ἔχειν βίον θερίζειν ὥστε κάρπιμον στάχυν, vitam vita omnibus metenda, vt fruges.

Θερισμὸς, οῦ, ὁ messis. Æschin.

Θεριστὴς, οῦ, ὁ, messor. Dem. pro cor. Et fœm. θερίστρια, ἡ, quę metit. Aristoph.

Θεριστήριον, ου, τὸ, falx messoria. 1. Reg. 13.

Θεριστικὸς, οῦ, ὁ, messus, aut qui meti potest, vel solet, q. d. messilis. Diosc. lib. 2. c. 18.

Θέριστρον, ου, τὸ, vestis tenuis & æstiua, seu vestis messoria. Gen. c. 24. & Cant. c. 5. Nonnullis est etiam falx messoria.

Θρίζω, meto, incido, rodo per syncopen pro θερίζω.

Θερειότατος, ου, ὁ, æstuosissimus. Arat. & Nicand. in Ther.

Θρὶξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀθέριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non demessus, qui est adhuc in spica. Ab Hesychio exp. neglectus.

Ἀποθερίζω, demeto. interdum abscindo, amputo.

Ἀποθρίζω idem. Epigr. ἀπέθρισε τὴν κεφαλὴν αἴλουρος, felis tuum caput abscidit. Sic apud Eurip. in Oreste, Εἶδέτε παρ᾽ ἄκρας ὡς ἀπέθρισε τρίχας.

Βουθερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui à bobus depascitur. vide Sophocl. schol.

Ἐκθερίζω, meto. Demosth.

Ἐνθερίζω, æstatem in aliquo loco dego.

Εὐθέριστον, sic balsami genus nominatur à Plinio lib. 12. c. 25.

Ἴθρις, spado, exectus, eunuchus. cui ἐς τὸ θρίσαι, i. demessa virilitas. Hesych.

Παραθερίζω, demeto, amputo.

Παραθρίζω, idem Apol. Arg. 2.

Συνθερίζω, vnà meto, vnà messem facio. Aristoph. in Acharn.

Ἀλλ᾽ ὦ ξένων βέλτιστε συνθέριζε.

Ἀθὴρ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΘΕ'ΡΩ, F. θερῶ (& Æolicè) θέρσω. vnde θερσόμενος apud Homer. calefacio. Naz. θέροντος, ἀλλ᾽ οὐ φλέγοντος. ¶ Item medeor, sano, curo. Nic. in Ther. Ἀμφιτρυωνιάδαο θέρων Ἰφικλέος ἕρνος.

Θέρομαι, calefio, calesco, aut etiam me calefacio. Od. τ. Arist. lib. 1. de part. anim. οἱ ἐπειδὴ προσιόντες εἶδον αὐτὸν θερόμενον πρὸς τῷ ἰπνῷ. Apud Plut. de primo frig. θερομένην æstuantem. ¶ Item vror, incendor. vt Il. λ. de nauibus. Ἀργείων αἶψα πυρὸς δηΐοιο θέρονται pro διὰ πυρός.

Θερμὸς, οῦ, ὁ, vel ἡ, calidus, vel calida. vt θερμὰ λοετρὰ, apud Homer. lauacra calida, thermæ. Plut. in Alex. ἐν τόποις θερμοῖς. Hesiod. in Theog. θερμὸς ἀϋτμὴ, vapor calidus, seu feruidus. interdũ cũ præpos. vt θερμὸς ἀπὸ μάχης, calens ex pugna: apud Plut. Et cũ datiuo, θερμὸν τῷ ἀγῶνι, apud eundẽ. Neut. gen. τὸ θερμὸν. sub. ὕδωρ. calida. sub. aqua Gal. ad Glauc. θερμῷ κεκραμένος οἶνος, vinũ calida temperatũ. Et pro θερμότης, calor. apud Theophr. de cau. pl. lib. 1. & apud Alex. Aphr. ¶ Item θερμὸς metaph. ardens, feruens, de animi affectu. vt δάκρυα θερμὰ, apud Hom. Sic Soph. in Antig. θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις, calido animo ad res frigidas accedis. Et θερμὸν ἔργον, audax facinus, apud Aristop. in Pluto. Exp. & acer, vehemens, apud Greg. & in Hippiatr. θερμὸν φαρμακὸν, validum & acre. ¶ At θέρμος, ου, ὁ, lupinus: leguminis genus, de quo Theophr. hist. pl. lib. 8. c. 7. & Diosc. lib. 2. c. 132. Plin. lib. 18. c. 14.

Θερμῶς, calidè. Accipitur etiam metaphoricè vt θερμὸς. Plu. sympos. lib. 1. sect. 4.

Θερμότης, ητος, ἡ, caliditas, calor. Plut. in Alexand. item metaph. apud Athen. lib. 1.

Θερμωλὴ, ἡ, idem quòd θερμότης, calor. ¶ Iones sic etiam vocant febrim. Corinth. & Erot. in lex. Hippocr.

Θέρμη, ης, ἡ, calor, æstus. Thuc. lib. 2. τῆς κεφαλῆς θέρμαι ἰσχυραὶ, vehemens capitis æstus. item febris, sicut θερμωλή. Hes.

Θέρμω, calefacio. Il. σ. θέρμετο δ᾽ ὕδωρ.

Θερμαίνω, F. ανῶ, calefacio, idem quod θέρμω. Il. ξ. & Plut. symp. 6. ἐν χειμῶνι θερμαίνεσθαι ἐν δὲ ἡλίῳ ψύχεσθαι. Metaphoricè etiam accipitur. Soph. apud Suid. Ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσι θερμαίνεται. apud Hippocrat. lib. 1. epidem. θερμαινθῆναι, febricitare. ¶ Pro θερμαίνω dici videtur etiam θερμαίω siue θερμάζω: vnde apud Nic. in Alexiph. θερμάζοιο, calefacias, foueas.

Θέρμανσις, εως, ἡ, calefactio, calefactus. Aristot. metaph. l. 10.

Θερμαντὸς, οῦ, ὁ, calefactus. vel qui calefieri potest. Arist. metaph. 4. θερμαντικὸς, qui calefacere potest, excalfactorius. vt θερμαντικαὶ δυνάμεις, apud Diosc. lib. 3.

Θερμαντὴρ, ῆρος, caldarium. Pol. Θερμαντήριον, ου, τὸ, idem.

Θερμασία, ἡ, calefactus, calor. Aristot. in probl. & Hippoc. in aphor.

Θερμαστὶς, ίδος, ἡ, caldarium, idem quod θερμαντήρ. Poll.

Θέρμαστρα, ἡ, caminus. Hesych. Pro quo etiam scriptum reperitur. θέρμαυστρα, siue θερμαύστρα apud Callim. hymno in Delum.

Θερμαστρῆθεν è caminis. Hesych.

Θερμαστρὶς, ίδος, ἡ, caldarium: item genus saltationis, sic dictæ à vehementia & concitatione. Pro eodem dicitur & θερμαυστρὶς & θερμαυστρὶς apud Athen. li. 14. & Poll. vnde θερμαυστρίζω, quod videtur esse, in altum exilio, & antequam in terram deferat, pedes sæpius alternans gesticulor. Luc. de salt.

Θερμολουτεῖσθαι, delicatè viuere inde forsan quòd qui calidis vterentur, delicatiores esse putarentur. Pollux lib. 10. ait comicum esse nec sibi probari, vt & αἰσχλιδιᾶν

Θερείω, idem quod θέρω. Od. ρ. αὐτίκ᾽ ἐπεὶ κε πυρὸς θερέω pro διὰ πυρός.

Θέρ@,&c.Θάρ@ & Θέρρ@,&c.Τίφλω,&c.quomodo huc pertineant,singula vide suis locis.

Composita: ac primùm ex Θέρω.

Δυσθερής, έ@,ό ϰ ἡ,calefactu difficilis.

Εἱληθερὴς,à Sole calefactus,insolatus. vt εἱληθερὲς ὕδωρ, apud Eust.Pro eodem Doricè dicitur ἱλαθερής.

Εἱληθερέω,ῶ,ad Solem calesco,insolor,apricor.Gal.therap.8.Pro eodem inuenitur & ἱληθερέω,apud eundem Gal.in exeg. Hippocr.γλωσ.

Ζαθερὴς,admodum calidus,feruidus,ardens.Suid.ex Epigr.

composita à Θερμὸς & Θερμαίνω.

Α'θέρμαντ@,ω,ὁ ϰ ἡ.non calefactus,vel qui non calescit.

Α'ναθερμαίνω,recalfacio. Α'ναθερμαίνομαι,recalfio.

Α'ντιθερμαίνω,contrà calefacio. Alex.Aphrod.

Διάθερμ@ feruidus,præcalidus,Arist.rhet.2.& in Probl.sect.27.

Διαθερμαίνω,incalfacio,Dem.de fals.legat.

Διαθερμασία,calefactus, calor : vel potius calor diffusus. Aristot.probl.lib.2.q.36.& Plut.ad Col.

Ε'κθερμαίνω,excalefacio.Aristot.probl.lib.2.q.35.

Decomp. Α'νεκθέρμαντ@, qui excalefactus non est.vel qui excalefieri non potest.

Συνεκθερμαίνω,concalefacio. Plut.

Δυσεκθέρμαντ@,qui ægrè potest excalefieri seu incalescere. vt δυσεκθέρμαντ@ πυρετὸς, apud Gal. de febri in qua calor cum difficultate accenditur.

Ε'νθερμ@ ω,ὁ ϰ ἡ,calidus,æstuosus.Plut.de primo frig. Itē metaph.apud Phil.de vita Mos.lib.3.ἔνθερμον πρᾶγμα.

Εὐθέρμαντ@,bene calefactus,vel bene calescens. Theophr.de caus.pl.lib.4.

Ο'λιγόθερμ@ cui modicus calor inest. parùm caloris habens.

Παράθερμ@.qui vbi non opus est. calido animo rem aggreditur.præceps.

Παραθερμαίνω calefacio.Athen.

Περίθερμ@,per ambitum calens,admodū calens,vndiq; calēs.

Πολύθερμ@,multùm calidus,percalidus.

Προθερμαίνω,præcalefacio prius calefacio.Alex.Aphr.

Συνθερμαίνω,concalefacio. Συνθερμαντικὴ δύναμις,vis concalefactoria.Gal.

Υ'περθερμαίνομαι,supra modum calefio. seu calesco,efferuesco.

Υ'πόθερμος,subcalidus,aliquantum calidus.

Υ'ποθερμαίνω,q.d.subcalefacio,calore succendo.Il.π.Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι, totus ensis incalescebat sanguine profluente.

Φιλόθερμος,calidorum seu caloris amans.

Θέσις,vide in Τίθημι.

Θέσκελος,vide in Εἴκελος.

ΘΕΣΜΟ'Σ,ῦ,ὁ,lex,idem quod νόμος. vt ostendit Athen.quū li.12.de Demetrio Phalereo ait,ϰ ὁ τοῖς ἄλλοις τιθέμενος θεσμὺς Δημήτριο ϰ τοὺς βίους ἄτακτον ἀνομοθέτητον ἑαυτῷ τὸν βίον παρεσκεύαζε. Vbi etiā etymon exprimitur. (*Sūt enim θεσμοὶ idem qui νόμοι τεθέντες , positæ & constitutæ leges,siue in tabulis, siue in animis hominum, siue etiam consuetudine diuturna confirmatæ.) Plut.in Hom.ait,θέσμιος γδ ϰ θεσμοὶ οἱ νόμοι. Idē Plut.in Rom.dicit, θεσμοῖς ἱεροῖς,sacris ritibus. Et Xen.Pæd.1.θεῶν θεσμοὶ & θεῖοι θεσμοὶ,leges diuinæ. Apud Platonem tamen ep.8. discrimen fit inter θεσμὸν & νόμον ὁ ταῦτα ἀπεργαζόμενος θεσμὸς . νόμος ἂν ὀρθῶς ὑμῖν εἴη κείμενος. ¶Item θεσμὸς,lignorum compositorum strues.Hesych.

Θέσμιος ω,ὁ,legitimus,legi consentaneus:vel etiam lege præscriptus aut iussus. Et neut.gen. θέσμιον, aut adiectiuè aut etiam substantiuè,pro θεσμός. Apol. Rhod. Argon.lib.2.& Sophoc. in Aiace.

Composita:

Α'θεσμος, ω,ὁ ϰ ἡ, lege carens, exlex, de quo lex posita non est. Exp.& legibus vetitus,illicitus,iniquus. Plut.

Α'θέσμως,contra leges,iniquè,nefariè.Hesych.

Α'θεσμία ἡ,iniquitas,scelus.

Α'θέσμιος,id m quod ἄθεσμος.Nonn. (Oppian.

Decomp. Παναθεσμος,omnino iniustus,sceleratissimus.

Ε'κθεσμος,exlex. vel, lege vetitus,illicitus,iniquus,nefandus nefarius Philo de mundo.

Ε'κθέσμως illegitimè.Synes.ep.67.

Ε'νθεσμος,(cui oppon. ἄθεσμος & ἔκθεσμος) q.d.qui est intra legem seu leges, i. qui manet intra præscriptum legis & ex eo non egreditur.Exp.legitimus,licitus,legi consentaneus.

Ε'νθέσμως,legitimè,iure,vt fas est. Synes.ep.67.

Προθέσμιος,vide προτίθημι,in Τίθημι.

ΘΕ'ΣΠΙΣμος,ὁ ϰ ἡ,vaticinus, diuinus, ex Deo loquens:vel à Deo dictatus.vt θέσπις ἀοιδὸς,diuinus cantor. Od.ρ.Et θέσπις ἀοιδὴ Od.θ.&c. canticum à Deo dictatum & inspiratum,canticum diuinum. *Eust.tradit compositum esse ex Θεὸς & ἔπω, adiectione τ̃ σ. Vel ex ἐπάζω & Θεὸς, vt Θέσπις sit diuinitùs datus.

Θεσπίζω,ἔλω,vaticinor,respondeo, vt vates vel antistes,Philo de vita Mos.lib.3.σύνεισιϰ ϰ μεταβαλὼν εἰς προφήτην θεσπίζ(ει) τάδε,in vatem mutatus ista hariolatur. item sancio,& statuo Idem in eodem libro, Θεοφορηθεὶς ἐθέσπιζε τὴν ἱεβδόμην Dei instinctu sanxit septimum diem.

Θέσπισμα,τὸ,responsum vatis vel antistis,oraculum.Hesy item edictum, vel quod sancitum est. Theophil. in inst.ciui τῆς συγκλήτου τὸ θέσπισμα,senatusconsultum

Θεσπέσι@ ω,ὁ ϰ ἡ,diuinus. (ἐκ Θεῦ πεσὼν, vel ὃν Θεὸς ἂν εἴπoι:) diuinitùs datus vel missus. vt Θεσπέσι@ πλοῦτ@ item Θεσπεσίη αἰδὼς,apud Hom.& Il.β.θεσπεσίη,lub.γνώμη,diuine consilio.Plat de rep.2.Θεσπέσι@ βί@. Dicitur & Θεσπέσι@ (αἰνὴ)

Θεσπεσίως,diuinitùs.Il.ε.

Composita.

Α'ποθεσπίζω,quasi oraculum profero,vel verè prædico quasi ab oraculo. Plut.in Lucullo.

Ε'πιθεσπίζω,oraculum reddo,vt θεσπίζω. Exp.& autor rei sum, approbo.

Ε'πιθεσπισμὸς,oraculum,vel potius oraculi redditio.

Προθεσπίζω,prædico,vaticinor,prædiuino.Plut.de def.orac.V titur & Cic.lib.8.epist.ad Att.& Lucian in somn

---

Θέτης,Θετὸς,&c.vide in Τίθημι.

ΘΕ'Ω,F Θεύσομαι (siue Θεύσῦμαι apud Thuc.) curro,cursu feror. Od.ξ.ναῦς δ' ἔθεεν βορέη Aristoph.ὔτε θέομεν,ὔτε ἐλαύνομεν,nec ipsi currimus.nec alios impellimus Thuc. ἔθει δρόμῳ,cursu contendebat,curriculo ibat: vel citato cursu currebat.Apud Herodo.θέω περί τιν@, curro pro aliquo,i.dimico, pugno,periclitor.

Θείω,poeticè metri gratia inserto ι pro θέω,curro.Il.χ.

Θώς,ωὸς ὁ,animal lupo simile,dictum ἀπὸ τ̃ θέειν. Theocr.idyl. 1.τῆνον μὰν θῶες,τῆνον λύκοι ὠρύσαντο. Vide & Arist.hist.an. lib.9.c.44.& Oppian.de venat l.3.

Θεὸς & θεὸς,quomodo huc pertineant,vide suis locis.

Composita.

Α'μφιθέω,circumcurro, in orbem curro,cursu meo circulum efficio apud Athen.lib.11.

Α'ναθέω,sursum curro,subeo vt ἀνατρέχω.cui cōtrarium καταθέω.

Α'ντιθέω contra currentem curro,occurro.

Α'ποθέω,abeo currens.Xen.

Διαθέω discurro,percurro.Xen.in œcon. διαθέοντ@ λόγου. Plut. διαθέω πρός σε,tecum cursu contendo.

Ε'κθέω excurro.

Decomp. Διεκθέω,discurro,excurro.Aristot.de mundo,ἄχρι τῆς γῆς διεκθέον,ad terram vsque cursim illisum.

Ε'πεκθέω,aduersus aliquē excurro. Philo de vita Mos.l.1

Προεκθέω prior excurro,

Ε'πιθέω,accurro,incurro,irruo.Aristid.Et Herodiā.li.6.cū πρός.

Καταθέω,decurro.Xen.Hel.1.πλοῖα πολλὰ σῖτου εἰς Πειραιᾶ καταθέοντα. quæ cursu in Piræum deferebantur. item hostiliter percurro seu incurro. κατέθει τὴν πρὸς Βαβυλῶνα χώραν,Babylonem versus regionem incursionibus vastabat.

Μεταθέω,curro post,i.cursu persequor.Xen.ταχὺ μεταθέουσι,i.persequuntur. item transcurro cursu vsquequaq; persequor, cursu permetior.Xen.in Cyneg.

Παραθέω,accurro,& q.d.iuxta curro: assequor, h.e.cominus sequor.non longè relinquor.Greg.& Herodian.lib.8. Apud Ælian.παραθέουσι τὴν ὄχθην,exp.cursim litus vel ripam legunt. Item prætercurro. Plut.in Thæteto. Apud Luc.de hist.scrib. παραθεῖ τ̃ ταῦτα λέγειν exp.leuiter attingit quasi prætercurrendo vel in transcursu attingit.

Decomp. Συμπαραθέω,cursitando assector.ex Dem.

Περιθέω, circumcurro, in orbem circum curro. Herod.lib 5.περιθέειν τοὺς βωμοὺς,cursitare in orbem circum aras. Et li.8.περιθέων τὸ τεῖχ@,circumquaque per muros cursitans.

Προθέω,præcurro.Il.χ.Item accurro.Luc.in somn.

Decomp. Υ'πεκπροθέω,longè præcurro.Hom.Il.ι.

Συνθέω,concurro.Plut.symp.4 εἰς ταυτὸ συνθεῖν, in vnum concurrere.Herodian.lib.4.πάντες ἐκπλαγέντες συνέθεον.Et lib.6.εἰς τ̃ ἱππόδρομον συνθέοντες.

Αἰθὴρ,Α'νθ@,Βοηθέω Νηθὴς, Ο'λισθέω,Παρθέν@ , quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΘΕΩΡΟ'Σ,ῦ,ὁ,spectator,contemplator. Plato. Item specialiter , spectator ludorum seu certaminum solennium in celebritatibus panegyricis. Arist.rhet.l.1. & Dion.Halicar. θεωροὶ à Platone dicuntur etiam qui peregrinantur ad cuiusque vrbis mores & ritus contemplandos.* in hac signif. deducitur à θεάομαι. ¶Item Θεωρὸς,qui ad deum accedit consulturus eum, & cum eo aliqua de re publico nomine acturus.vel cui rerum ad Deum pertinentium cura delegatur:Helych.& Harpocr. Et οἱ θεωροὶ,qui ad consulendum oraculum mittuntur. Arri.in.l.6. Item qui donaria ad solennia sacrificia perferebant. Dionys. Halicarn.in vita Lysiæ. *In hac signif. Pollux θεωρὸν deriuat ἀπὸ τ̃ πρὸς θεὸν ὁρμᾶν,vel ὁρμᾶν,vel ἐφορεύειν:alij ex θεὸς & ὤρα compositum volunt, vt θεωρὸς sit,qui Dei,i.rerum sacrarum & diuinarum curam gerit.

¶ Deriuata

§ Deriuata ex θεωρὸς, in priori signif.

Θεωρέω, ῶ, ήσω, specto, contemplor, inspicio. Sæpe de animi cōtemplatione dicitur. Arist. in pol. Θεωρῶ περὶ τούτου. item perspicio, perpēdo. Dem. Olynth. 1. ἀρά γε λογίζεταί τις ὑμῶν καὶ θεωρεῖ τὸν τρόπον, &c. Interdum & æstimo, vt apud Æschin. § Item peculiariter, ludos specto vel celebro. Plat. Interdum signif. ludos spectatū venio. Thuc 3. ξύν τε γὰρ γυναιξὶ καὶ παισὶν ἐθεώρουν. Aristoph. in Vesp. Ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πώποτ' οὐδαμοῦ Πλὴν εἰς Πάρον, nusquam ad spectandos ludos profectus sum. Sic Plat.

Θεωροῦμαι, spector, inspicior. Aristoph. in probl. (cp. 7.

Θεώρημα, τὸ, spectaculum. Apud Athen. Item quod contemplamur seu speculamur: quod commētamur. Exp. & præceptū. vt apud Hermog. Θεώρημα τεχνικὸν, præceptum artis. Apud Euclidem θεωρήματα vulgo propositiones dicuntur. Vide de hac voce Alex. in top.

Θεωρηματικός: vt θεωρηματικοὶ, philosophi, theorematis v- (tentes.

Θεώρησις, contemplatio, speculatio.

Θεωρητὸς, ὁ, ὁ spectabilis, aspectabilis. item metaphoricè, qui sub animi contemplationem cadit, in contemplatione positus seu versan. Exp. & perceptibilis & comprehensibilis.

Θεωρητῶς q. d. spectabiliter, visibiliter, contemplabiliter.

Θεωρητικὸς, contēplatiuus, i. cōtemplationi deditus seu addictus. vt θεωρητικὸς βίος apud Aristot. & θεωρητικὴ ἐπιστήμη apud eundē. item θεωρητικὸς λόγος, Plut. theoretica disputatio, continens theoremata: quæ sunt veritatis inuestigationes.

Θεωρητήριον, ου, τὸ, locus spectandis ludis. Plut. θεωρητήρια τὰ dicta fuisse tradunt munera quæ sponsus sponsæ dabat ante nuptias, quum se spectandam præberet deposito flammeo quę & ἀνακαλυπτήρια ὀπτήρια & ἀθρήματα.

Θεωρία, ἡ contēplatio, cōmentatio, meditatio, inspectio. Propriè putatur esse rerum diuinarum inspectio & spectaculū. Et spiritalis sensus contemplatio, apud Areop. § Item peculiari signif. spectatio ludorum seu certaminum in panegyricis conuentibus: vt apud Thuc. lib 6. Inuenitur & pro ipsis spectaculis quæ eduntur. apud Isocr. in Panegyr. item inspectio illa morum cuiusque ciuitatis. Isocr. in Trapez.

Θεωρικὸς, ad spectationem ludorum seu ad spectacula pertinens, vt θεωρικὰ χρήματα, pecunia quæ pauperibus è publico ad emendam in theatro sedem dabatur. Sic dicta est etiam quæuis pecunia quæ ex ærario deprompta ad spectaculorum vsum conuertebatur. Demosth. Olinth. 3. & Plut. in præc. san. Et τὸ θεωρικὸν, idem quod θεωρικὰ χρήματα, Demosth pro cor. & Luc. in Tim.

Composita.

Ἀγαθεωρεῖν, valde & intentis oculis inspectare & considerare vel cum admiratione contemplari.

Ἀθεώρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non spectabilis, sub aspectum non cadens. Aristot. de mundo.

Ἀθεωρήτως, q. d. non spectabiliter, aut inuisibiliter, apud

Ἀθεωρητὶ sine contemplatione. (Greg.

Ἀναθεωρέω, ῶ, attentè contemplor, diligenter considero. Diod. Sic. lib. 12. (ad Att.

Ἀναθεώρησις, diligēs cōsideratio, apud Suid & Cic. in epist.

Ἀποθεωρέω, ῶ, cōtēplor, obtueor, vt in speculo faciē. apud Plut.

Ἀρχιθέωρος, quidam exp. præfectus ludorum & spectaculorum. Vide & in compositis ex θεωρὸς, in altera significatione.

Δυσθεώρητος cuius difficilis est contemplatio.

Ἐπιθεωρέω, ῶ, prospicio, aspicio.

Εὐθεώρητος, spectatu facilis Aristot. rhet. lib. 1.

Παραθεωρέω, ῶ, (q. d. iuxta specto, seu contemplor) vnum alteri admotum contemplor & inspicio. vnde & pro compαro ponitur Xen. καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους παραθεωρῶν ἐμαυτὸν, me cōparans aliis. Luc. παραθεωρῶ σε Μίκυλε. item obiter commentor, apud Greg. item despicio, aspernor. vt initio. Act. cap. 6.

Προθεωρέω, ῶ q. d. præcontemplor, prius commentor, præuideo. Hippocr. ep. ad Demag.

Προθεωρία, q. d. præcōmentatio, præmeditatio. Ita vocatur in declamationib. quod vnicuiq. tanquam argumentum præfigi- [tur.

Συνθεωρέω, simul aspicio.

Ὑποθεωρεῖν, conspicere. Plut.

Φιλοθέωρος, spectaculorum amans, qui spectaculis gaudet.

Ἀθέω, ῶ quomodo huc pertineat, vide suo loco.

§ Deriuata ex θεωρὸς, in posteriori signif.

Θεωρία, ἡ, solennitas seu pompa quæ est in mittendis theoris. Isocr. in Ægin. Sic etiam appellabatur quod theori aduehebant offerendum Deo. Plato initio Phædonis, & legibus l. 12. & Plut. in symp. sept. sap.

Θεωρικὸς, ad theoros pertinens, seu ad theoriam. vt θεωρικὴ ὁδὸς apud Poll. via per quam theori ad offerenda Deo sacrificia eūt.

Θεωρὶς ναῦς, nauis qua vehebantur theori. Et θεωρὶς ὁδὸς, idem quod θεωρικὴ ὁδὸς, Hesych.

Θεωρέω, ῶ, oraculum consulo. Plato in epist. & Thuc lib. 5.

Ἀρχιθέωρος, [*comp.*] præfectus eorum qui theori dicebantur: hoc est, ij qui sciscitatum oracula mittebantur. Exponitur etiam præfectus sacrorum. Demosth.

Ἀρχιθεωρία, munus seu dignitas architheorica.

Ἀρχιθεωρέω, ῶ, sum ἀρχιθέωρος, theoris præsum, principē locum teneo inter eos qui sciscitatum oracula mittūtur. Dem.

Ἀρχιθεώρησις, munus illud architheoricum. Poll. ex Isæo.

Θ Η'ΓΩ. F. ξω, acuo. Il. ν. (de apro) αὐτὰρ ὀδόντας θήγει. Il λ. θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσι. § Item metaph. (vt & acuo Lat.) incito, instigo, animo. Xē. Pæd. 2. θήγειν τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικά. Sic & Luc. in li. de saltat. θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν ἀσκοῦσα δὲ καὶ τὸ σῶμα. * Eust. vult θήγειν dictum esse quasi εἰς θοὸν ἄγειν. itidemq; Etym. scribit θήγω dici quasi θοήγω.

Θήγομαι, acuor, incitor, instigor, &c. Xen. Pæd. 1. αἱ δὲ ψυχαὶ τεθηγμέναι.

Θῆξις, Hesychio punctum, momentū, celeritas. Apud medicos dicitur esse etiam quædā κατὰ θῆξιν θεραπεία, curatio in vulneribus per suturæ commissionem. Gal. τῶν κατὰ τόπους lib. 2.

Θηκτὸς, acutus. vt θηκτὸν ξίφος, in Epigr. acutus ensis.

Θηγαλέος, acutus in Epigr.

Θηγάνη, & θήγανον cos ab acuendo ita dicta. Soph. in Aiace.

Θηγανάω acuo. Hesych.

Θηγάνιος, acutus, apud eundem.

Composita.

Αἰθηκτος, vtrinque acutus. Æschyl. in Prometh.

Ἐπιθήγω, acuo vel exacuo.

Εὐθηγὴς & εὔθηκτος bene acutus. vt εὔθηκτον ξίφος.

Καταθήγω acuo, exacuo. Hesych.

Προκαταθήγεσθαι, (*Decomp.*) antè exacui. Hesych.

Νεοθηγὴς, recens acutus. vt νεοθηγὲς ξίφος,

Ὀξύθηκτος valde acutus, quem quis ita exacuerit, vt eius mucronem acutum reddiderit. Eurip. ὀξυθήκτοις φασγάνοις.

Παραθήγω, acuo, exacuo. Metaphoricè etiam, incito, instigo. Lucian. in somn. (Suid.

Ὑποθήγω, metaphoricè itidem, q. d. subincito, subinstigo, apud

---

Θηίσασθαι, Θηητὴς, &c. vide in Θεάομαι.

Θηίον vide Θεῖον in Θεός.

Θήσω, vide in Τίθημι.

Θηλέω in Θάλλω.

Θ Η Λ Η, ῆς, ἡ, papilla: mammæ seu vberis apex. vnde apud Aristot. hist. anim li. 2. θηλαὶ μαστῶν, papillæ mammarū. Dicitur nutrix θηλὴν ἐπισχεῖν, quū infanti papillā sugendā præbet. Et ipse infans contra θηλὴν ἐπιλαμβάνειν & σπᾶν τῆς θηλῆς, quū eā arripit, & lac suctu trahit. * Plato in Cratylo τὴν θηλὴν denominatā videri ait ἀπὸ τοῦ θάλλειν, quod facit τεθηλέναι.

Θηλάζω, papillā sugendā præbeo, lacto Lys. ἡ μήτηρ αὐτὸ (παιδίον) ἐθήλαζεν. Ipsæ etiam mammæ seu vbera θηλάζειν dicuntur. vt Luc. c. 23. μακάριαι αἱ μαστοὶ οἳ οὐκ ἐθήλασαν, beata vbera quæ nō lactauerūt. i. lac sugendū nō præbuerunt. Fœtus quoque matrem seu nutricem θηλάζει, i. sugit præbita papilla. Plut. in Rom. θηλάζειν τὰς θηλὰς τὸ θηρίον. Sic Luc. 11. μακάριοι οἱ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας, beata vbera quę suxisti, seu quorum lac hausisti.

Θηλάζομαι, sugor, lac mihi suctu ex vberib. hauritur. apud Aristot. & Diosc. τὸ θηλαζόμενον γάλα, lac quod sugitur. item vbera seu papillam præbeo sugendam. Plut. in Rom. θηλάζεσθαι τοῖς βρέφεσι Ipse etiam partus θηλάζεται, lactatur. Poll.

Θηλασμὸς, οῦ, ὁ, lactatio, vel lactis haustus. Plut. in Rom.

Θηλάστρια, ἡ, nutrix, lactatrix quæ papillam sugendam præbet. Poll. lib. 3. c. 3.

Θηλαίνω idem quod θηλάζω. Hesych.

Θηλαμὼν nutritor, nutritius, vel etiam nutrix. Eust.

Θηλαμινὸς, lactens, ideóque recens à partu. Hesych.

Θηλωτὶς, nutrix. Plut in probl. Rom.

Θηλωνὴ, idem ibidem.

Θῆλυς, quomodo huc pertineat. vide suo loco.

Composita.

Ἄθηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, vberum insuetus, qui non suxit lac. Exp. & vberum appetens, & cupiens sugere. item ablactatus, qui non amplius sugit vbera.

Αἰγοθήλας, ου, ὁ, caprimulgus: auis quædam à capræ vberib. sic di- (cta.

Ἀποθηλασμὸς, οῦ, ὁ, exuctio seu suctus.

Ἐκθηλάζω exugo.

Εὔθηλος, mammosus, vel bene distentas mammas habens. vt εὔθηλοι βόες, apud Eurip.

Ὑποθηλαὶ, equi mulgi. i. pulli equarum lactentes. pulli equarū vberibus suppositi. apud Arist. l. 6. de hist. anim.

Θ Η'ΛΥΣ, εος, ὁ, vel ἡ. fœmineus: vel qui est sexus fœminei. Plut. in probl. Rom. de Pythagoricis, τῶν ἀριθμῶν τὸν μὲν ἄρτιον, θῆλυν, ἄρρενα δὲ τὸν περιττὸν ὀνομάζουσι. Sic & apud Arist. ὁ θῆλυς ἐλέφας, elephas fœmina. Sic & ὁ θῆλυς ἵππος equa & ὁ θῆλυς ὀρεύς, mula. Et apud Diosc. l. 1. θῆλυς καὶ ἄμμος, a [illegible] fœmina. itidem in fœm. gen. Il. τ. Ἦ ῥα θῆλυς ἐοῦσα, quū sit fœminei sexus, quū sit fœmina. Et Od. κ. θῆλυν ἐοῦσαν. & Eurip. θῆλυν σπορὰν, fœmineū genus. Sic in Epigr. θῆλυς φύσις & θῆλυς χάρις.

Ἀκριδοθήρα, ἡ, instrumentum ad venandas seu capiendas locustas. Theocr. idyll. 1.

Ἀνθηράω, venor aut etiam venando indago. vnde οἱ ἀγρευθηρῶντες, dicuntur venatores.

Δορυθήρατος, quem hasta aliquis venatus est, hasta captus.

Δύσθηρος, ὁ, ἡ, infelix in venatu, seu in venando. cui non succedit venatio.

Δυσθήρατος, qui venando seu venatione difficulter capi potest. Et generaliter difficilis captu seu indagatu. item metaph. cuius difficilis est indagatio aut inquisitio, vt apud Plut. in Pericle, δυσθήρατον εἶναι ἱστορίᾳ τἀληθές, item difficilis intellectu.

Ἐκθηράω, idem quod Θηράω, venor. [apud Basil.

Εὔθηρος, felix in venatu. in Epigr. εὔθηρος ἄγρη, præda ex felici venatu proueniens.

Εὐθήρατος, qui facilè capi potest venando.

Θηροθῆραι, venatores. Hesych.

Θυννοθήρας, ὁ, thynnorum venator, qui thynnos captat. Athen.

Θυννοθηρευτικός, ὁ, thynnorum venationi idoneus. apud Athen. lib. 7.

Ἰχθυόθηρος, dicitur prima cyclaminus, authore Diosc. vt autem scribit Plin. tertia. Sic dicta à piscium venatu.

Κωνωποθήρας, auis quæ culices venatur. Hesych.

Λαγοθήρας, ὁ, leporis venator. Hesych.

Λογοθήρας, qui verba aucupatur: verborum captator. Philo de vita Mos. lib. 3.

Μυθῆραι curæ: quasi μυθοθῆραι, pro αἱ θηρώμεναι τὸ μῦθον, i. τὴν ψυχήν. Hesych. & Etymolog.

Μυθηρεύω, curo. Hesych.

Μετεωροθῆραι, q.d. in sublimi venantes, auium genus ita dictum quod prædam in sublimi petant. Aristot. de anim. lib. 9.

Μυοθήρ ὄφις, serpens, qui mures venatur.

Μυοθήρας, itidem murium venator. Aristot. hist. an. lib. 9.

Μυοθηράω, mures venor. Strabo.

Μυιοθήρας, ὁ (q.d. muscarum venator) qui capit muscas.

Νυκτοθῆραι, qui noctu venantur. venatores nocturni. Xenoph. apomn. lib. 4.

Οἰνοθήρας, ὁ, œnothera, q.d. vini venator: plantę nomen, de qua Theophr. Plin. Diosc. Gal.

Ὀνοματοθήρας, ὁ, q.d. nominum auceps, i. vocabulorum: captator verborum. Athen. lib. 14. item qui nomina noua fingit, qui & ὀνοματοποιός, apud eundem.

Ὀρνιθοθήρας, auceps. Plut. in pol. præc. Ὀρνιθοθήρα, aucupium.

Ὀρνιθοθηράω, aues capio, aucupor. Poll.

Ὀρνιθοθηρευτική, ars aucupij: scientia capiendarum auium, apud Platonem. (dict. & empr.

Πανθήρα, vniuersa seu tota captura, πᾶσα ἡ θήρα. Vlp. de act. ven-

Σκιοθήρον, τό, instrumentum mathematicum ad vmbram indagandam, quod & σκιαθήρας appellatur. Alij interpr. horologium, seu instrumentum quo ex ratione vmbrarum horas aut etiam alia inuestigamus. Plutarch. in Marcello, & Diogenes Laërt.

Σκιόθηρος, vmbræ indagandæ idoneus. Ptolem.

Σπογγοθήρας, ὁ, qui spongias venatur. Plutarchus in libro de primo frig.

Συνθήρος, venationis socius. Xen. Συνθηρευτής, idem.

Σωλληνοθήρας, qui piscatur pisces, qui σωλῆνες vocantur.

Ἐνυγροθηρευτής, dicitur piscator apud Plat. de legibus: quoniam θηρεύει τὰ ἔνυγρα. Legitur & pro eodem ἐνυδροθηρευτής, ab ἔνυδρος.

Φιλόθηρος, venationis amator, venandi studiosus. apud Poll.

Φιλοθηρία, amor venationis, venandi studium.

Φυγαδοθήρας, q.d. exulum venator. Sic dictus fuit quidam Archias, vt testatur Plut. in vita Demosth.

Θηρίον, vide in Ἥρως.

ΘΗΣ, ητός, ὁ, operarius, seruus mercenarius. qui mercede alieni seruit. De hoc hominum genere, vide Aristot. polit. lib. 3. cap. 3. & Plut. in Solone, & Poll. lib. 4. Hesiodus in Erg. lib. 2. iubet θῆτα ἄοικον ποιεῖσθαι. Homerus quoque sic vocat famulum seu ministrum mercenarium, Odyss. δ. v. 644. ἦ οἱ αὐτῷ θῆτές τε δμῶές τε ἑωυτοῦ καὶ τελέσαι.

Θητικός, ἡ, ὁ, pertinens ad τοὺς θῆτας, mercenariorum proprius & peculiaris: vel etiam mercenarius adiect. Aristot. rhet. lib. 1. ἔργον θητικόν. Sic & lib. 8. polit. item qui constat ex eiusmodi mercenarijs famulisque operariis. apud eundem Aristot. polit. 2. cap. 10. & lib. 6. cap. 7. Sic & Plut. in Pericle dicit τὸν θητικὸν ὄχλον καὶ ἰδιώτην. Dicitur etiam τὸ θητικόν absolutè & substantiuè pro τὸ θητικὸν πλῆθος, apud Suidam.

Θητεύω, mercede seruio, mercede operam meam loco. Odyss. σ. Et Plat. polit 2.

Θητεύς, έως, ὁ, qui operam suam mercede locat, qui mercede seruit seu famulatur, idem qui Θής, apud Suid.

Θητεία, ἡ, seruitus seu famulatus mercedis causa. Isocr.

Θῆσσα & Atticè Θῆττα, ἡ ancilla mercenaria, famula quæ mercede alicui seruit. Plut. in Coriol. Vsurpatur & pro Θητική: vt apud Eurip. initio Alcestidis, θῆσσα τράπεζα, cibus qui apponitur iis qui mercede operam suam locant & seruiunt.

Ἀθήτευτος, (comp.) qui nulli mercede seruit. Hesych.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ, ὁ, ἡ thesaurus, aceruus rerum repositarum in crastinum, i. in sequentes dies & annos. (παρὰ τὸ εἰς αὔριον τίθεσθαι) Arist. Oecon. 2 τοὺς θησαυροὺς τοὺς παρὰ τὰς ὁδοὺς βασιλικὰς ἀναπληροῦν ἐκέλευε. Plut. in Solone ἐκέλευσεν αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς ἀνοίξαι τῶν χρημάτων. Item res ipsæ repositæ thesauri vocantur. Luc. in Her. mot. θησαυρὸς ἀνεξίτηλος. Item metaph. Xen. τοὺς θησαυροὺς τῶν πάλαι σοφῶν ἀνδρῶν ἀνελίττων. Sic & apud Hesiod. in Erg. & apud Isocr. ¶ Vsitatius sic dicitur quod in nostra supellectile pretiosius est ideoque magna cura reponi & custodiri solet.

Θησαυρίζω, fut. ίσω, thesauros extruo. Herod. lib. 6 ἰδίᾳ ἐθησαύριζε, proprios thesauros extruebat. Item in thesauro repono: vel in thesauro conditum asseruo. Xen. Pæd. 7. εἰ τι τούτων τι ἔχοι θησαυρίζειν παρ' αὐτῷ. Item recondo tantum velut in thesauro asseruo & retineo vel simpl. retineo, asseruo. Theo de caus. pl. lib. 6. c. 18. τοὺς λαμπροὺς τὰς ὀσμὰς δ' ὥσπερ μάλιστα θησαυρίζειν.

Θησαυρίζομαι, idem quod θησαυρίζω, in thesauris recondo, vel simpl. recondo & asseruo veluti thesaurum. Philo de vita Mos. lib. 1 ὁ χρυσὸν ἢ ἄργυρον ἐθησαυρίζετο. Item pass. recondor & reponor in thesauro. Theophr. hist. pl. l. 8.

Θησαύρισμα, τό, quod in thesauro conditum & repositum est thesaurus. Exp. etiam, repositorium, asseruatio.

Θησαυρισμός, ὁ, ipsa actio recondendi & reponendi in thesauro. Aristot. pol. 1. & Theophr. hist. pl. lib. 8. c. 10.

Θησαυριστικός, ὁ, idem vt θησαυριστικὰ τῆς τροφῆς ζῶα, animalia quæ ingeniosè & solerter cibos recondunt in suis thesauris & cellis.

Composita.

Ἀθησαύριστος, ὁ, ἡ, non repositus in thesauro: vel qui in thesauris recondi non potest vel solet. Item qui nihil recondit in crastinum, prodigus.

Ἀποθησαυρίζω, recondo & asseruo in thesauro. Item simpliciter recondo, repono, asseruo. Athen.

Δυσθησαύριστος καρπός, fructus reconditu asseruatuque difficilis: quales sunt qui fugaces dicuntur.

Ἐκθησαυρίζω, è thesauro promo. Alij exp. thesaurum exhaurio, apud Phalar. in ep. ad Aglaum.

Εὐθήσαυρος, felix propter thesauros, habens egregios thesauros. in Epigr. εὐθήσαυρος ... dici videtur quod bene recondi & custodiri solet.

Προθησαυρίζω, ante vsum repono in thesaurum. Metaph. apud Aristot. de part. an. libro 2. ἐν ᾧ προθησαυρίζει τὴν ... τροφὴν.

Θητεία, θητεύω, &c. in Θής.

ΘΙΑΣΟΣ, ὁ, cœtus & multitudo tripudiantium: propriè turba Bacchicos choros agitans. vt tradit Athen. lib. 8. & Eurip. Ὁρῶ δὲ θιάσους τρεῖς γυναικείων χορῶν. Sic & Dem. pro cor. ¶ Item examen seu caterua mulierum. Theocr. idyll. 27. Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγεν αὐτὰ ἐοῖσα. Et generaliter conuentus, collecta multitudo, apud Dem. & Xenop. Sic Philo de mundo, ψυχῶν ὁ θίασος ὁ τῶν ἀσωμάτων ... Vtitur & Plut. in Ant. & Plato in polit. Item conuiuantium cœtus, item conuiuium. Athen. l. 8. & 5. & Plut. in Hellen. * Etym. deducit παρὰ τὸ τὰ θεῖα ᾄδειν vel ᾄσαι. Athen. verò θιάσους dictos vult quasi σιάσους à σιός quod Doricè pro θεὸς dicitur.

Θιασώδεες ὧραι, apud Nonnum tempora thiasis celebria. seu tempora festa & conuiualia, vt alij interpr.

Θιασῶνος, ὁ, domus seu locus in quo thiasi & festa conuiuia agitantur aut choreæ exercentur. Hesych.

Θιασῶται, qui in vnum locum conuenire solent choreas agitatum aut celebratum conuiuia. sodales qui simul choreas exercent aut epulantur, ex Hesc. Frequentius dicitur de iis qui sacrificiorum & cultus diuini prætextu veluti sodales coibant festis diebus, epulisque & vino indulgebant. Xen. in symp. ἐπεὶ δὲ οἱ πάντες ἱεροὶ τοῦ θεοῦ τούτου θιασῶται. Vtitur & Arist. ethic. lib. 8. c. 10. apud Theodorit. in hist. eccl. lib. 2. τῆς Ἀρειμανίας θιασῶται, sectatores socij.

Θιασωτικός, ἡ, ὁ, ad eiusmodi sodalitia pertinens. apud Aristot. Oecon. lib. 2.

Θιασεύω, pompaticè & thiasi more progredior aut egredior. (Greg.

Συνθιασώτης (comp.) consors τοῦ θιάσου. Et in plur. συνθιασῶται, qui & θιασῶται. Accipitur & simpliciter pro socio: vt apud Arist. in Plut. συνθιασῶται τοῦ λήρου, consortes delirij.

ΘΙΒΗ, ἡ, fiscella è vimine plexa in modum arculæ. vt Exodi c. 2. θίβιν παπύρου, fiscella scirpea. apud Athen. ... θίβην καλλιχρύσεον ... quidam significari aiunt vas quod amplexabatur ... in circuitu ne frangeretur in ferculis ... Pluto dictum repositorium.

ΘΙΒΡΟ'Σ tostus. vt apud Nic.in Alexiph. ἀνὰ θιβρὰ χελώνης, schol.interpr. tosta sub carbonibus. ¶ Item, tener, mollis, pulcher. Hesych.

ΘΙΓΩ, F. θίξω, tango, attingo. Moschos idyll. 1. Μή τι θίγῃς, ne quicquam attingas. Xen. Pæd.6. καὶ θίγων αὐτῆς τῆς κεφαλῆς. Plut.in Publ. τῶν σπλάγχνων θιγόντες. Apud eundem significat, & attingo, i. breuiter perstringo. item tango aliquem, i. taxo.

Θίγμα, τὸ quod tangitur.

Θίξις, tactus. Plut.

Θιγγάνω, tango, idem quod Θίγω. Item contrecto.

Θιγγάνομαι, tangor. Arist. (de cerebro loquens) τῷ μηδεμίαν ποιεῖν αἴσθησιν θιγγανόμενον.

Composita.

Ἄθικτος, intactus. Item integer, illibatus. vt Plut.in Numa πάσης κακίας ἄθικτος βίος, q.d. vita omni vitio intacta. Et ἄθικτος virgo, i. intacta, cuius virginitas est illibata.

Ἀθίκτωρ, idem Hesych.

Ἀκροθιγῶς, leuiter, strictim, summam partem attingendo & quasi superficiem: vt ἅπτεσθαι ἀκροθιγῶς, leuiter attingere degustare. Sic ἀκροθιγῶς διεξέρχεσθαι apud Euseb. strictim commemorare, siue cursim. Ἀκροθιγῶς σκοπεῖν, in Pand. summam rei cognoscere.

Ἀκροθιγγάνω, leuiter attingo. Hesych.

Ἐπιθύγω, attingo. Item pro Θίγω, tango. Xen. Pæd.4. καὶ πυρὸς γάρ τοι ἐπιθιγόντα ἐκ εὐθὺς καίεσθαι.

Ἐπιθιγγάνω, idem. Suid.

Εὔθικτος, tactu facilis. qui facilè tangi potest. Item metaph. qui scitè tangit & cauillis vtitur taxantibus: apud Athen. Item facetus, dicax. Polyb. Εὐθίκτως, dicaciter.

Παραθίγω, attingo.

Προθιγγάνω, attingo, prehendo, apprehendo.

ΘΙ'Ν aut Θὶς ινὸς. ὁ siue ἡ, aceruus, cumulus, agger. Od.μ. v.45 πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς Ἀνδρῶν. Sic Θῖνες τῆς ψάμμου, Herodot. cumuli arenæ. Interdum (etiam sine adiectione) pro cumulo arenæ. apud Paus. in Eliacis. Quidam volunt propriè frumenti aceruum significare. ¶ Item litus; vt Iliad.α. Βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα θαλάσσης. Et Il.λ. Στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο. * Eust. θὶν (litus) vult deriuari à verbo Θείνω, ferio quoniam τύπτεται τῇ προσρήξει τῶν κυμάτων.

Θινοῦσθαι, aggere obstrui.

Θινώδης, litoreus: seu Θῖνας referens, leuiter elatus in modum cumulorum arenarum & aceruorum frugum. Strabo lib 8. θινώδης γὰρ καὶ στενός ἐστιν ὁ τῆς θαλάττης αἰγιαλός.

Θὶς, idem quod Θὶν in prima signif. apud Hesych. qui exp. Θημὼν θημωνιά, cumulus. itidémque Hieronymus in 47.c. Ezech. Θῖνας significare dicit tumulos arenarum. ¶ Θὴν est etiam particula expletiua apud Hom.& alios poëtas. Interdum tamen exp. quidem. vt Il.ι. πολλαί θὴν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.

composita: ac primùm ex Θὶν.

Ἀκροθίνιον, ου, τὸ, & frequentius in Plut. ἀκροθίνια, τὰ, primitiæ, quasi τὰ ἄκρα θινός, summitates aceruí: quod primitiæ ex summo aceruo siue summitate aceruí excerpi soleant. Propriè autem primitiæ frugum, secundum quosdam. Item pro primitijs manubiarum, quæ diis offeruntur. Herod. li.1.& 8. Xen. Pæd.7. Thuc. lib.1. Eurip. in phœnissis. In epistola verò ad Hebræos c.7. pro ipsis manubiis ponitur.

Ἀποθινόω, ῶ, cumulo seu aggere obstruo, exaggero: vnde ἀποθινωμένον apud Polyb. aggere obstructum, exaggeratum.

Ἀκροθινιάζω, summam partem attingo, primitias offero. vel aliquid pro primitiis offero. Hesych.

Composita tanquam ex Θηνέω à Θὴν formato.

Εὐθηνέω ῶ, prospera fortuna & prosperis successibus vtor. Arist. eth.1. c.9. ἐνδέχεται τὸν μάλιστα εὐθηνοῦντα μεγάλαις συμφοραῖς περιπεσεῖν ἐπὶ γήρως. Ioseph. lib.6. εὐθηνεῖ αὐτοῖς ὁ γόνος, felix est illis partus. Item bona habitudine vtor, bene habitus sum vigeo. Arist. pol.1. ἀλλὰ γὰρ ἐν ἄλλαις εὐθηνεῖ χώραις. Sic & polit.1. apud eundem. Rursus lib.4. de gen. animal. τὰ μὲν εὐθηνεῖ μᾶλλον τοῖς σώμασι τὸν πλεῖστον χρόνον.

Εὐθηνέομαι, exubero, vber sum & abundans. vt εὐθηνούμενος τόπος. Basil. in hexaëm. homil.3.

Εὐθηνία ἡ, prosper successus: item bona habitudo. Item abundantia, vbertas, copia. Philo de vita Mos. lib.1.

Εὐθενέω reperitur pro εὐθηνέω. Dem. pro cor. & Arist. Et εὐθενέομαι pro εὐθηνέω, Synes. ep.95. Et εὐθενία pro εὐθηνία. Aristot. hist. an. lib 8.

Decomp. Ἐνευθηνεῖσθαι φυτοῖς, abundare plantis. Aristoph. schol.

Κακοθηνέω, ῶ, infelix sum vel malè habitus. cui opponitur εὐθηνέω. Et κακοθηνεῖν τὰ πρόβατα dicuntur, quum malè proueniunt agni. ipsæque partu sunt infelices, *hoc est*, quum parua agnorum est copia. Arist. hist. an. lib.6.

Θίξις, vide in Θίγω. Θὶς, vide θίν.

ΘΛΑ'Ω, ῶ, contundo, collido, conquasso. Odyss.κ. ἱστία δ' ἡμῖν Ἔθλασεν. * Sunt qui hoc verbum fictitium esse velint à sono, sicut κλάω, aliáque multa.

Θλάομαι, ῶμαι, contendor, &c. Dicitur etiam θλαδιᾶν peculiari sign. is cui testiculi sunt contusi seu elisi. Alex. Aphr.

Θλάσμα, τὸ, contusio, collisio θλάσματα δακτυλίου, apud Diosc. sedis contusiones.

Θλάσις, contusio. vt θλάσις τῶν ὤτων, Diosc. numeratur etiam fracturæ cranij differentias.

Θλαστὸς, contusus vt θλασταὶ ἐλᾶαι apud Athen. & Poll.

Θλαστικὸς, contundendi seu collidendi vim habens.

Θλαδίας, ου, ὁ, cui contusi seu elisi sunt testiculi. Scribitur etiam θλασίας.

Θλάσπι, ιος, τὸ, thlaspi: nomen herbulæ sic dictæ, quoniam semen habet veluti ἐντεθλασμένον, teste Diosc. lib.2. c.186. Dicitur & θλάσπις & θλασπίδιον.

Θλίβω, θραύω, φλάω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀποθλασμὸς, οῦ, ὁ, exp. fractio, fractura.

Ἐνθλάω, ῶ, exp. infringo. Ἔνθλασις, expo. cauitas in capite facta ex contusione. Gall. lib.2. de caus. morb.

Ἐμβρυοθλάστης, vncus seu spiculum ad educendos fœtus. Sic dictum à confringendo seu contundendo.

Καταθλάω, ῶ, contundo, vel confringo.

Κεφαλόθλαστος, contusum caput habens. Τὰ κεφαλόθλαστα, cõtusiones capitis, seu caput contusum. Theophr. de hist. pl. lib.9. cap. vlt.

Λιθοθλάω, lapidem aut lapides frango.

Σαρκοθλάσματα, carnis contusiones.

Συνθλάω, contundo, confringo.

Ὠτοθλαδίας, ου, ὁ, cui aures contusæ sunt, vt in palestra accidit aliquando, apud Suid. Camerarius in probro sic dici scribit eum, cui aures fractæ sunt.

ΘΛΙ'ΒΩ. F. ψω, premo, vt calce* à Philostrato dicit θλίβειν pedē & Theocr. θλίβειν χείλεα, premere labra osculando. Item comprimo, & constringo, stringo. Item elido: vnde θλιβίας. Item metaph. vt Lat. premo. Item affligo, afflicto, sæpe in nouo Test. * Ἀ θλάω deducitur.

Θλίβομαι premor, vt vuę dicuntur θλίβεσθαι apud Hesych. Item stringor: vnde τεθλιμμένη ὁδὸς Matth.7. Item metap. premor, vnde θλιβόμενος apud Aristoph. Et affligor.

Θλίμμα, τὸ, idem quod ἀπόθλιμμα.

Θλίψις, εως, ἡ, compressio. Item afflictio, i. angustiæ in quas redigitur is qui affligitur, seu anxietas illa qua premitur, aut denique generalius, malum id quod patitur. Sæpe in nouo Test. & apud Ecclesiasticos scriptores.

Θλιβίας, eunuchus, cui elisi sunt testiculi. qui & θλαδίας dicitur.

Βλιμάζειν & βλημάζειν, Hesych. exp. ἀποθλίβειν τοὺς μαστούς. Sunt qui annotent propriè de auibus dici, quum illas empturi tractarent. Aristoph. in auib. Οἱ δ' ὠνοῦνται βλιμάζοντες.

Βλίμασις, exp. ἡ τῶν τιτθῶν ἄλεψις.

Χειροβλιμάσθαι [comp.] manibus leniter premere & contrectare mammas. Vnum est ex iis verbis quæ à Luc. in Pseudol. reprehenduntur.

Βλίττω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀναθλίβω, exprimo. Item elido. in Epig.

Decomp. Ὑπαναθλίβω, premo aliquantulum. Plut.

Ἀντιθλίβω, vicissim premo, vel contra premo.

Ἀποθλίβω, exprimo. Item elido. Luc. ἀπῆλθόν με τῆς οἰκείας ἀποθλίψαι χώρας. Interdum significat, affligo vehementer.

Ἀπόθλιμμα, succus expressus.

Ἀπόθλιψις, elisio, expressio. Luc. Item afflictio, calamitas.

Ἐκθλίβω, exprimo, extundo. Item elido. vnde ἐκτεθλιμμένος apud Græcos bibliorum interpretes, qui est elisis testiculis.

Ἔκθλιψις, elisio. Item figura, qua eliditur litera aliqua, vt quum σκῆπτον dicitur pro σκῆπτρον, & βούλομ' ἐγὼ pro βούλομαι ἐγώ.

Decomp. προσεκθλίβω, insuper exprimo.

Ἐνθλίβω, infringo: item imprimo. apud Nic. in Alexiph.

Ἐπιθλίβω, idem quod θλίβω premo. Arat.

Νεόθλιβής, έος, ὁ καὶ ἡ, recens expressus. apud Heraclid.

Παραθλίβω, premo, apprimo.

Προσθλίβω, insuper premo, vel affligo, apprimo, attero.

Συνθλίβω, comprimo. Plut. de primo frig.

Ὑποθλίβω, premo aliquantum. vel leuiter premendo exprimo.

ΘΝΗΣΚΩ, [F. θανοῦμαι, & τεθνήξομαι, aor.2. ἔθανον. P. τέθνηκα, ex quo apud poetas Ionicè τέθνασι, vnde τεθναίην & inf. τεθνάναι.] morior. Od.μ. ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι. Xen. Pæd.8. ὡς ἡ ψυχὴ ἕως μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῇ· ὅταν δὲ τούτου ἀπαλλαγῇ, τέθνηκεν. Cic. interpr. animos dū in corporibus essent mortalibus, viuere; quū exissent ex iis, emori. Dem. Phil.1. οἱ δὲ σύμμαχοι τεθνᾶσι τῷ δέει. ¶ Plat. in ep. τεθνεὼς ὑπὸ Διονυσίου, interfectus à Dionysio. Sic Arist. θνήσκειν ὑπὸ τῆς μελίττης.

Θνῆσις, [tanquam à fut. θνήσω] mors.

Θνησιμαῖον,

Θνησιμαῖον κρέας, morticina caro. Aristoph. in auibus. Item θνησιμαῖον (substant.) cadauer. 3. Reg. cap. 13. & Esa. cap. 5.

Θνησείδιον, materia morticina, apud Philostr.

Θνητός, ῦ, ὁ, mortalis: passim apud Homer. Hesiod. Theocr. Xenoph. & alios.

Θάνατος, ῦ, ὁ, mors. Hom. Plato. Luc. & alij. ¶ Item pro capite seu re capitali, vt Thuc. θάνατον καταγινώσκειν τινός, rei capitalis damnare aliquem. Dicitur & ὑπάγειν θανάτου, accusare capitis.

Θανατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lethalis, mortiferus. Hippocr. aphor. libro 3.

Θανατόεις, εντος, ὁ, idem Soph. in Antig. Apud Eurip. θανατόεις μόρος, lethale fatum, i. mors.

Θανατικός, itidem lethalis, mortiferus, capitalis. Plut. in Pericle, ὅτε τὴν θανατικὴν δίκην ἔφυγεν. item de Alexand. τὰς δίκας διακρίνων τὰς θανατικάς, causas capitales, seu in quibus de vita agitur.

Θανατάω, siue θανατιάω, ῶ, mori cupio, mortem mihi opto, vt in Axiocho, καὶ ἐξ ἐκείνου θανατᾷ μου ἡ ψυχή, ex illo tempore animus meus mortem optat.

Θανατόω, ῶ, fut. ώσω, mortem infero, morte afficio. Plut. in symp. θανατοῦντες τὰ ἔμψυχα. item morti adiudico, capitis seu rei capitalis damno. Plutarch. in Themist. ὃν κρίνας ἐθανάτωσε, quem in iudicium accersitum capitis damnauit. ¶ In nouo Testamento aliquando exp. mortifico. vt Rom. 8.

Θανάτωσις, occisio, internecio. Thuc. lib. 5.

Θανατούσια, τὰ, festum atque agon apud inferos, cuius meminit Luc. in lib. de veris narrationibus.

Θανάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, lethiferus, lethalis. Soph. in Aiace. & Diosc. lib 1. cap. 95. item mortalis. apud Plat. lib. 10. de rep.

Composita: ac primùm ex Θνήσκω, cum praepositione.

Ἀποθνήσκω, morior. Xen. Paed. 8. Isocr. & alij. Interdum cum dat. vt apud Xen. Hell. 6. κἀκεῖνος μὲν ὑπὸ λύπης θανάτῳ αὐθαιρέτῳ ἀποθνήσκει. Cum accus. apud Phil. de mundo, ἀποθνήσκειν βίον τὸν μετὰ σωμάτων. ¶ Item interimor, interficior, intereo. vt apud Plat. in epist. ὑπό τινος ἀποθνήσκειν, ab aliquo interfici. Sic ἀποθνήσκω ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, intereo fame.

Dec. Ἐναποθνήσκω, immorior, morior in, vt ἐναποθνήσκειν τῇ νήσῳ mori in insula. Dicitur & ἐναποθνήσκειν ἐν τῇ νήσῳ, apud Thuc. lib. 3.

Ἐπαποθνήσκω, supermorior: vel morior post aliquem & quasi eius mortem morte mea subsequor. Aut etiam, morior post rem aliquam peractam. Plat. in symp. Apud Philostr. ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ.

Προαποθνήσκω, praemorior, ante morior. Xen. προαποθνήσκουσιν ὑπὸ τοῦ φόβου.

Συναποθνήσκω, commorior. Xen. Paed. 8. ἀλλὰ μήν γε ἡ ψυχὴ ἐν τῷ σώματι συναποθνήσκει.

Ὑπεραποθνήσκω, morior pro aliquo. Xen. in Cyneg. Ἀντίλοχος δὲ τοῦ πατρὸς ὑπεραποθανών. Et omisso genitiuo, apud Plat. in symp. item ὑπεραποθνήσκοντες peculiari signif. qui pro patria aut pro amicis mortem sponte obeunt. Aristot. ethic. 9.

Ἐκθνήσκω, emorior. Hom. γέλῳ ἔκθανον, risu emori. Apud Hermog. ἐξέθανον, exanimatus sum.

Ἐνθνήσκω, immorior: pro quo vsitatius est ἐναποθνήσκω.

Καταθνήσκω, idem quod θνήσκω morior. Il. ο. & χ. Per syncopen vsurpatur κάτθανεν, mortuus est, pro κατέθανεν, & κατθανεῖν, mori, pro καταθανεῖν apud poetas.

Παρακαταθνήσκω, (decomp.) iuxta morior, ex Epigr.

Προθνήσκω, morior pro. Cum genit. vi praepos. in Epigr. Ἀτὰρ ἥρων προθανόντα. Item praemorior.

Συνθνήσκω, commorior, idem quod συναποθνήσκω. Soph. in Philoct. ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς.

Ὑπερθνήσκω, morior pro aliquo.

Composita in θνής, aut θνητός desinentia.

Ἡμίθνητος, (q. d. semimortalis: & ex cõsequente) semideus. vel q alternis viuit & moritur. quo sẽsu Διόσκουροι vocãtur ἡμίθνητοι.

Ἡμιθνής, ῆτος, vel Ἡμίθνης, ητος, ὁ, semimortuus. Aristoph. in Nub. & Herodian. 7.

Καταθνητός, idem quod θνητός. Il. ζ. & alibi.

Χειμοθνής, hyemali frigore enectus. Luc. in Lexiph.

Composita in θανής, desinentia.

Ἀγχιθανής, έος, ὁ καὶ ἡ, propè mortuus. i. ferè mortuus, propemodum mortuus, moribundus. Ex Nonno.

Ἀρτιθανής, modò mortuus, recens mortuus. Nonn.

Διθανής, bis moriens, cui bis contingit mori. Od. μ.

Δυσθανής, miserè mortuus: qui miserabili morte periit. Euripid. Pro eodem & δυσθανών, apud eundem.

Ἐπιθανής, morti ꝓpinquus, q. d. qui ad mortẽ est, i. propè mortẽ.

Νεοθανής, recens mortuus, nuper mortuus.

Composita ex Θάνατος, &c.

Ἀθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ immortalis. Il. α. ἀθάνατος θεός. Il. π. ἵπποις ἀθανάτοισι. Luc. ἀθάνατος ἄνθρωπος & ἀθάνατος ψυχή. Dicit etiã de reb. inanimatis, & exp. sẽpiternus, aeternus, perpetu[us]. Isoc. ἀθάνατος δόξα. Plat. in symp. ἀθάνατος μνήμη ἀρετῆς. Item ἀθάνατοι (absolutè) à poetis dicuntur ipsi dij pro ἀθάνατοι θεοί. Dij immortales. Od. π. Οὔτις τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις. ¶ In exercitu autem Persarum decem milia militum selecta ἀθάνατοι dicebãtur: quod numerus nece aut morbo militis alicuius imminutus semper alio substituto adimpleretur, ita vt nunquam plures nec pauciores decem millibus essent praecipuo ante reliquos omnes cultu decori, & virtute praestantissimi Herodot. lib. 7.

Ἀθανατίζω, f. ίσω immortalem reddo, immortalitati consecro Philo de mundo, & de vita Mos. & Herodot. lib. 4.

Ἀπαθανατίζω, (decomp.) idem Aristot. eth. 10.

Ἀθανασία, ἡ, immortalitas. Isocr. in Panath. & ad Philipp.

Αὐτοθάνατος, qui ipse sibi mortem infert. Plut.

Δυσθάνατος, difficulter moriens vel difficilem (aut infelicem) mortem inferens. Theophr. lib 3. hist. pl. cap. 10.

Δυσθανατέω, ῶ, aegrè seu miserè morior, cum morte cõflictor Plat. lib. 3. de rep. Plut. in Ant. apud Herodotum exp. aegrè & cum tristitia morior.

Ἐπιθάνατος, mortem accersens, mortem afferens, lethifer. Theophr. de caus. pl. lib. 6. cap. 4. Item morti vicinus, qui in ipso mortis limine iam est Demosth.

Ἐπιθανατίως, vt ἐπιθανατίως ἔχειν, apud Poll. in limine mortis esse in mortis periculo versari, morti vicinum esse.

Ἐπιθανάτιος, morti obnoxius 1. Cor. 4.

Εὐθάνατος benè & honestè moriens vel bonam honestámque mortem afferens. Εὐθάνατος θάνατος, bona beataque mors apud Athen.

Εὐθανάτως bona & felici morte, vel facili morte. Poll.

Εὐθανατέω, ῶ, felici vel honesta morte morior, seu honestè morior. Polyb. lib. 5.

Εὐθανασία, bona mors & facilis. Suet. in Aug.

Εὐθάνατος, subitam mortem inferens: seu statim mortem ferens. Plut. in Ant.

Μελλοθάνατος, qui breui moriturus est, decrepitus, capularis.

Ταχυθάνατος, subitò moriens. Hippocr. aphor. lib. 2. Interdum actiue subitam mortem afferens, vt ὀξυθάνατος.

Θοάζω, vide in θεός. Θοιμάτιον, vide ἱμάτιον.

ΘΟΙ´ΝΗ, ης, ἡ, epulum, conuiuium, coena apud Athen. ἔστα πρέπει παρὰ θοίνην εὖ βιότῳ λέγεσθαι. Philo de vita Mos. lib. 1. ἀναζεύγνυσιν ὥσπερ ἀπὸ θοίνης καὶ ἱλαρᾶς εὐωχίας ἐστιαθέντες. tanquã ab epulo. Item simp. cibus seu dapes, vt apud Hesiod. in asp. v. 114. τὰ σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης quae ipsis dapib. epulisq. chariora seu gratiosa sunt. * Athenaeus θοίνην dictã tradit ὅτι διὰ θεοὺς οἰνοῦσθαι δεῖν ὑπελάμβανον. Et Seleuc[us] apud eũdẽ. . . dicit ὅτι τὸν οἶνον ἐπὶ πλεῖον καὶ τὴν ἄλλην οὐχ ὑπάρχειν θεῶν ἕνεκα προσφέρεσθαι, διὸ καὶ θοίνας καὶ θαλίας, καὶ μέθας ὠνομάσθαι.

Θοινάω, ῶ, fut. ήσω, epulor, conuiuor, coeno. Interdum cum accus. in coena seu epulo absumo, vel etiam simpl. comedo, deuoro, Hesiod. in asp. δελφῖνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθῦς, epulabantur mutos pisces.

Θοινῶμαι, idẽ quod θοινάω, epulor, absumo edẽdo, depascor. Epigr. lib. 1. θοινήσατο θῆρας. in fab. Aesopi, τὰς ἐργάτας βοῦς ἐθοινήσατο. Dicitur quoque de morbis & vlceribus apud Eurip.

Θοινητός, ῦ, ὁ, ad comedendum aptus, quem epulari possumus.

Θοινητικός, ad epulationem pertinens aut idoneus. vt θοινητικὰ ὄργανα, instrumenta quae ad epulationem pertinent. apud Xen. in Oecon.

Θοινήτωρ, epulo, conuiua, comestor, deuorator. apud Suid.

Θοινητήριον, ου, τὸ, epulae, dapes, id ipsum quod epulamur. Pro quo θοινατήριον dicit Eurip.

Θοίναμα, itidem significat, epulum, conuiuium.

Composita.

Βουθοίνης seu Βουθοίνας, ου ὁ, boũ vorator. Herculis epith. in Epigr.

Δημοθοινία, ἡ, epulum epulum, publicum. Aristot. & Luc. E pro die festo apud Theodorit. hist. eccl. lib. 3. & alibi.

Ἐκθοινάω, epulor, depascor.

Εὔθοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, splendida coena seu splendido epulo instructus, lautus. vt εὔδειπνος.

Καταθοινάω, absumo epulando, absumo in coena, depascor. vel simpl. comedo. Hesych. Idem significat vox med. vt τοῦτον κατεθοινήσατο, vt fab. Aesopi.

Πάνθοινος, qui totius coenae est. apud Suid.

Πανθοινία, solenne epulum, coena ad quam omnes conueniunt, apud eundem Suid.

Πανθοινεί, in tota coena, vel per vniuersum epulum. vel solenni epulo ad quod omnes conueniunt.

Πανθοινιάω, ῶ solemne conuiuium agito, epulor.

Πρωτοθοινία, prima conuiuij portio, q. d. primicoenium. Poll.

Σύνθοινος, conuiua, concoenator. apud Athen. lib. 6.

Συνθοινίος, idem.

ΘΟ´ΛΟΣ, ῦ, ὁ, sordes turbidę turbamentũ sordidum, quale coenum est aut faex. Athen. lib. 7. αὐτίκα ὑπὸ τοῦ θολοῦ τῆς πόρνης ἀποπνιγόμενοι, à coeno sordido & turbato. Item peculiariter fu-

zet fuscus & turbidus humor quem sepiæ emittunt atramentum sepiæ. Plutarchus de solertia anim. loquens de sepia. τὴν καλουμένην μύτιν παρὰ τὸν τράχηλον ἔχουσα πλήρη ζοφερᾶς ὑγρότητος, ἣν θολὸν καλοῦσιν. Et Athen. lib. 7. ἐν δὲ τῇ μύτιδι ὁ θολός. Tribuitur & polypo pisci apud eundem ibid. Adiectiuè etiã ab Hesych. exp. turbatus, turbidus. ¶ Θόλος, (paroxit. ου, ὁ, tholus, camera ædificij, quæ altiùs crescens rotunda forma in fastigiatum cacumen desinit. seu (vt alij declarant) testudo in orbẽ circũacta. Hesychio Θόλος, domus est tectum habens in acutum fastigiatum desinens. Θόλος fœm. gen. dicebatur Athenis locus in quo πρυτάνεις & senatores cœnare solebant. (vt Hesych. tradit & Suidas) propterea quòd forma rotunda extructus esset, de quo apud Paus. in Att. & apud Poll. lib. 8 Plato in apol. πέμψαντες αὐτὸν εἰς τὴν θόλον προσέταξαν ἀγαγεῖν ἐκ Σαλαμῖνος. Apud Homerum verò Θόλος est ædificium rotundum in quo vasa quotidiano vsui necessaria reponebantur, vt disci, crateres, pocula: vt exponit Eust. Od χ. qui deriuatum vult à Θέειν & ὅλον quasi περιθεομένην. In balneis verò Θόλος, masc. gen. appellatur locus orbiculari ambitu in se recuruus in quo sudor elicitur sicco calore. Alexan. Aphr. lib. 1. probl. καὶ μάλιστα ἐὰν μὴ διαφορηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ξηροῦ θόλου. Sic apud Alex. Trall. Item θόλος vinculi genus quoddam quod caluariæ adhibetur vbi summũ caput & quod inter ipsum frontémque est vincitur cuius iniiciẽdi rationẽ Gal. explicat. lib. de fasciis.

Θολώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, turbido cœno similis, turbido cœno plenus, fœculentus.

Θολέω, ῶ, turbo cœno fæculento excitato. Athen. lib. 7. διὸ καὶ οἱ θηρεύοντες θολοῦσι τὸ ὕδωρ, ἵνα ἀποπνίγωσι. Item metaph. turbo, Eurip. in Alcest. θολεῖ δὲ καρδίαν perturbat mihi cor seu animũ meum. Item infusco inquino. Antiphanes apud Athen. lib. 8 ὑπὸ σηπίαδος πρώτου Ἡράκλης ἄναξ ἅπαντα τεθολώκασιν. omnia sepiæ atramento infucarunt & inquinarunt.

Θολέομαι, οῦμαι turbor, turbidus fio, Gal. ad Glau. θολοῦται καὶ παχύνεται τὸ αἷμα turbidus redditur & crassus sanguis.

Θόλωσις, εως, ἡ turbatio infuscatio, inquinatio quæ fit sordibus turbatis. Exponitur etiam turbamentum, inquinamentum.

Θολερός, ὰ, ὸν turbidus: cui opp. καθαρός, limpidus purus: propriè de aqua & rebus liquidis dicitur. Thuc. lib. 2. τὸ τε γὰρ ῥεῦμα ἐστὶ μεγάλα καὶ τὸ τεῖχος θολερόν. Item sordidus immundus vt θολερὸς πλοῦτος apud Theocr. idyll. 16. Et Plut. symp. 4. Exp. & cœnosus lutosus.

Θολερῶς, turbidè. Apud Suid. & Hesych. θολερῶς προβαίνειν titubanter incedere.

Θολερόω, ῶ, turbo vel turbidus aut turbatus sum, Hesych.

Ὄλος, per aphæresin pro Θόλος atramentum sepiæ. Suid.

Ὀλώδης ater instar atramenti sepiarum, vel turbidus. Galen. apud Hippocr.

Θολία, ἡ, pileus in acutum desinens, vel (vt alij exp.) vmbraculum, pileus fastigiatus vel cameratus ad formam tholi, petasus vmbella. Theocr. idyll. 15 Item cista operculum habens conuexæ cameræ instar rotundum, Poll.

Composita.

Ἄθολος, ου, ὁ καὶ ἡ, non turbidus purus limpidus.

Ἀθόλωτος, non turbatus, limpidus. Hesych.

Ἀναθολόω idem quod Θολόω turbo. Aristot.

Ἀναθόλωσις, turbatio, Damasc.

Διαθολόω, ῶ, perturbo, infusco, effuso scil. θολῷ, Plut. de solertia, anim.

Ἐπιθολόω, ῶ, infusco obfusco, perturbo, turbidum reddo. ex Alexand. Aphrod. & Luc.

Καταθολόω ῶ, turbo, turbidum reddo.

Συνθολῶ, idem quod Θολῶ.

ΘΟΟ´Σ, ὁ, ὁ, celer, velox. (* à Θέω, curro.) Il. α. ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Il. ψ. v. 432. πόσε φεύγετε νῦν θοοὶ ἵπποι. Aliquando exp. fortis. strenuus. vt Il. π. Νῦν σε μάλα χρὴ αἰχμητὴν ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν, πόλεμος κακός, εἰ θοός ἐστι. Et Θοὸς μάχεσθαι. apud eundẽ. Itẽ, acutus: vt Θοοὶ γόμφοι, Apoll. Argon. 2 acuti claui. Et Θοαὶ νῆσοι, Hom. ob promontoria quæ habent in cuspidis morem acuminata.

Θοῶς, celeriter, velociter. Item raptim. Odyss. ξ. —θοῶς στυφέλιξε χιτῶνα.

Θοόω, acuo. vnde ἐθόωσα. Od. ι. v. 327.

Θοάζω, celeriter moueor. A schol. Apoll. exp. ταχύνω. Euripid. Κῆτος θοάζον ἐξ Ἀτλαντικῆς ἁλός. ¶ Item, sedeo. Propriè celeriter in sedile insilio. vt Soph. τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι;

Θαάσσω, sedeo. idem quod Θοάζω. & ab eo deriuatum (vt tradit Etym.) mutato ο in α. & ζ in σσ. Il. ι. λωτῷ ἴδος ἔνθα θάασσεν. Od. γ. Θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν. Pro eodem dicitur & Θάσσω apud Aristoph. in Θεσμοφ.

Θᾶκος, ου, ὁ, sedes, sedile. Xen. pæd. 8. καὶ θάκων καὶ ὁδῶν καὶ λόγων ὑποεῖκον. Sic & in sym. apud eundẽ & apud Aristoph. in Nub.

Θακέω ῶ, sedeo. Soph. θάκει δὲ προστρόπαιος, sede.

Θάκημα, τὸ, sessio, ipsa sedendi actio. apud eundem.

Θακεύω, idem quod Θακέω, sedeo. Artemid.

Θῶκος, idẽ quod θᾶκος, sedile, soliũ, Od. β. ἔζετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ. Item consessus. Od. ε, Οἱ δὲ θεοὶ θῶκόνδε καθίζανον. Videtur à θοάζω factum esse θόωκος, ex quo θῶκος, per crasin.

Θωκέω, sedeo. Herodot. θωκέοντα ἐν θρόνῳ.

Θόωκος, idem quod θῶκος, eodem pleonasmo, quo φόως pro φῶς. Il. β.

Composita: ac primùm ex Θοός.

Ἀρήϊθοος, ου, ὁ, bellicosus, egregius bellator, q.d. celer seu agilis in prælio. Il. υ. ἀρηϊθόων αἰζηῶν.

Βοηθόος, vide in Βοηθέω.

Ἐπιθοάζω, insideo, vel sedeo, apud Eurip. ἐπιθοάζω μαρτυρόμενος.

Ἱππόθοος, equo velox, equo celer. Hesych.

Ὠκύθοος, cursu celer, velox & pernix in currendo.

Composita ex θᾶκος & θῶκος.

Ἐνθακέω, ῶ, insideo. Ἐνθάκησις q.d. insessio. Soph. in Philoct.

Ἐρημοθῶκος, qui solus causam suam agit. Hesych.

Συνθᾶκος, consessor. Hesych. & Suid.

Φιλόθακος, qui lubenter sedet. vnde exponitur sedentarius, deses, iners.

Θοραῖος, Θόρνυμαι, &c. vide in Θόρω.

ΘΟ´ΡΥΒΟΣ, ου ὁ tumultus, turbamentum, turbæ. Thuc. lib. 3. καὶ ἐσβάντες κατὰ σπουδὴν καὶ πολλῷ θορύβῳ. & cõscensis nauibus festinanter & magno cũ tumultũ. Idẽ l. 8. ἦν δὲ θόρυβος πολὺς καὶ ἐκπληκτικός. Interdum in bonam partem, strepitus acclamantium & applaudentium. Demost. in Mid. θόρυβον καὶ κρότον τοιοῦτον ὡς ἂν ἐπαινοῦντές τε καὶ συμπαθόντες, ἐποιήσατε. Sic & θόρυβον ποιεῖσθαι apud eundem. Et plur. νέων πρεσβυτέρων σύνοδοι καὶ θόρυβοι. * Etym. ex θροῦς & βοὴ factum esse tradit: Eust. h. vero ex θροῦς & βοὴ compositum esse censet.

Θορυβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tumultuosus, turbulentus. Item strepens, obstrepens. Plut.

Θορυβωδῶς, tumultuosè, turbulenter, raptim.

Θορυβέω, ῶ tumultuor tumultum excito. Xen. Pæd. lib. 4. ἀνεμιμνῄσκοντο ... καὶ ἔπινον καὶ ἐθορύβουν. apud Thuc. θορυβεῖν πρός τινα tumultuari aduersus aliquem & rixari seu tumultuosè niti. Item obstrepo reclamo, vel tumultuosè excipio clamoribus, vt apud Antiphonem. καὶ μηδεὶς μοι θορυβήσῃ. Aliquando & cum accusatiuo rei. Interdum signif. acclamo, acclamando assentior dicenti applaudo. Isocr. in Panath. ταῦτ' εἰπόντος αὐτοῦ ... ἐθορύβησαν. Item turbo, conturbo. Plut. in Galba. ταῦτα Γάλβαν ἐθορύβει.

Θορυβοῦμαι, idem quod θορυβῶ, tumultuor. vt apud Thucyd. ἐθορυβοῦντο μὲν οὖν κατὰ χώραν μένοντες, &c. Sic & apud Plut. & Xen. Pæn. 5. Exp. etiam consternor, exæstuo, fluctuo animo. vt apud Plat. ep. 7 προσηλθέτην μοι τεθορυβημένω, apud Plut. in Cam. θορυβηθεὶς πρὸς ταῦτα. exp. his trepidus. Interdum signif. conturbor, aduersus me turbæ seu tumultus excitantur. Soph. in Aiace, ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβῇ. Sic Plut. in Cam. θορυβούμενος ὑπ' αὐτῆς Καμίλλου. Item festiuo strepitu excipior, seu strepitu applaudentium vel acclamatione audientium approbor apud Isocr. in Panath. ἀνέγνωστο δ' ὁ λόγος, ἐπιγινομένως δ' ἦν καὶ τεθορυβημένος.

Τεθορυβημένως tumultuosè, turbulentè, Xen. Hen. 5.

Θορυβητικός, q.d. tumultuatorius, i. qui tumultuari solet, aut qui libenter tumultuatur & turbas excitat. Item obstreperus ex Aristoph.

Composita.

Ἀθόρυβος, ου, ὁ καὶ ἡ, tumultus expers, non turbulentus, quietus, sedatus. Plut.

Ἀθορύβως, sine tumultu, quietè & tranquillè.

Ἀθορύβητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non perturbatus. qui non perturbatur nec tumultuatur.

Ἀναθορυβέω, ῶ, tumultuor, aut valde tumultuor.

Διαθορυβέω, ῶ, idem. Item tumultuari facio, in turbas coniicio. cum accus. apud Thuc.

Ἐπιθορυβέω, ῶ, adstrepo, secundo rumore adstrepo, admurmuro. Xen.

Εὐθορύβητος, qui facilè perturbatur, & tumultuans de gradu deiicitur.

Κροτοθόρυβος, plausus vnà cum tumultu. Plut.

Ὑπερθορυβέω, ῶ, supra modum tumultuor.

Ὑποθορυβέω, subtumultor.

ΘΟ´ΡΩ, siue θορέω, salio, insilio. Il. θ. Μέλλον ἐπὶ Τρώεσσι θορεῖν. Hesiod. in asp. ἐπὶ δ' ἱππείου θόρε δίφρου, in equestrem currum insiliit. Et in particip. apud Hom. Od. ψ. ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα Γρηῒ περιπλέχθη. desiliens è lecto. ¶ Θορέω, ab Hesychio exp. etiam ὀχεύω, vt sit idem quod θόρνυμαι, hinc deriuatum.

Θορνύω siue Θόρνυμι, insilio, ineo, vocabulum obscœnum.

Θόρνυμαι seu Θορνύομαι, actiuè pro eodem capitur. Herodo. (de viperis loquens) ἐπεὰν θορνύωνται κατὰ ζεύγεα.

Θορή, ἡ, semen genitale: quod mas fœminam iniens, effundit: idem quod γονή. Herodot. in Thalia.

Θορός, οῦ, ὁ, Aristot. de pisciũ semine dixit. Sic apud Theoph. exp. virus genitale quo pisces oua spargunt. Ab Oppiano etiam pro σπέρμα accipi testatur schol. Nic.

Θόρος autem ab Hesychio exp. initor, admissarius.

Θορικὸς

Θορικός, ῦ, ὁ, seminalis, vt θορικὸς πόρος apud Aristotel. Et τὰ θορικὰ, partes seminales.

Θοραῖος, idem quod θορικός. Nic. in Teriacis.

Θοῦρος, impetuosus: qui cum impetu assultat. Il. ε. θοῦρος Ἄρης. Et apud Apollon. Rhod. θοῦρον δ' ὄρυ. Fœm. est. Θοῦρις, frequens apud Hom. Et pro eodem θουρὰς apud Nic. in Alexiph.

Θουραῖος, & θουρικὸς, & θούριος, ὁ, idem quod θοῦρος. Hesych. & Suid.

Θούρης, idem quod θόρος qui init. Hesych.

Θουρῆτρα, initus. Hesych.

Θρώσκω, θρόνος, θώραξ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναθορέω, resilio. Synes. καὶ ἀναθορόντες ἔφυγον, metu retrocedentes. Item prosilio. Herodian. li. 2. ἀναθορεῖν τοῦ σκίμποδος, prosilire è lecto. Plut. in Cam. ἀναθορὼν ἐκ τῆς στιβάδος.

Ἀποθορέω, ῶ desilio. Herod. ἀποθορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων.

Εἰσθορέω siue ἐσθορέω, insilio. Vnde εἰσθορεν insilit.

Ἐκθορέω, exilio. Luc. ἐκθορεῖν ἀπὸ τοῦ ὕπνου, è somno exilire.

Ἐκθόρω, idem vt exp. μητρῷον λύτρον ἐξέθορε, ex maternis vteri inquinamentis exilijt.

Dec. Προεκθορέω, prosilio: vel ante prosilio. Synes. de insomno.

Ἐνθορέω, insilio. Il. φ. ἐνθορε μέσσῳ, insilijt medio, vel in medium. Sic & Synes. ep. 122. ὥσπερ πύξ ἐνθορών.

Decomp. Ἐπενθορέω. Idem Soph. in Thrachin.

Ἐπιθορέω assilio, insilio, vel supersilio.

Ἐπιθόρνυμαι, ineo. ea signif. qua mas inire fœminam dicitur. Luc. in Erot.

Ἱππόθορος ὁ, ὁ, in equas insiliens, equas inscendens seu iniens. admissarius vt ἱππόθορος ὄνος. Hesych. apud Plut. symp. 7 ἱππόθορος νόμος, cantio quæ equabus coëuntibus accinebatur ad eas magis stimulandas.

Καταθορέω desilio. Luc. καταθορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων.

Πολύθορος, multum impetuosus, multo seu vehemente inuadens impetu. Oppian. de venat. lib. 3.

Προθορὼν, prosiliens. Iliad. ρ. & Apoll. Arg. 2.

Ὑπερθορέω, supersilio. transilio. Il. θ. τάφρον ὑπερθορέοντας.

Θόωκος. θοῶς, vide in Θόος.

Θρᾶνος &c. in Θράω.

ΘΡΑ´Ξ, ακὸς, & apud poetas, θρῆξ ῆκος ὁ. Thrax. in plur. θρῆκες. apud Hom. & Ionicè θρήικες apud Herodot. Et θρᾴκιος, Ionicè θρηΐκιος, Thraicus, apud Hesiod. in Erg. Item θρᾷσσα, Atticè θρᾷττα, seu θρῇσσα, & Ion. θρήισσα fœmina ex Thracia, Thressa. Item θρᾷττα, pisciculus marinus de quo Aristot. de gener. an. lib. 5. Sic θρᾴκη & θρῄκη, Thracia, & θρᾴκηθεν seu θρῄκηθεν ex Thracia.

Θρᾳκίας λίθος, lapis Thracius, de quo Diosc. lib. 5. & Alex. Aphr. Schol. Nic θρηΐσσαν λᾶαν vocat. Legitur & θρήισσα λίθος.

Θρασκίας. Thracias ventus. Aristot. de mundo: Dictus quasi θρᾳκίας, vt vult Etymol.

Θρηνέω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Θράσος vide in θάρσος.

Θράττω vide in Ταράττω.

ΘΡΑΥ´Ω. F. σω, frango. Itē frio. Auto. libri qui Demetrio Phalereo adscribitur, dicit Hippanacten θραῦσαι τὸ μέτωπον καὶ σεῖσαι χολὴν. Metaph. apud Plut. in Alcibiade, θραῦσαι τὴν Ἀθηναίων δύναμιν, frangere potentiam, frangere vires. Herodia. θραῦσαι τὴν ἐλπίδα, q. d. frangere spem, debilitare spē. * Etymol. deducit à θλάω, mutato λ in ρ, vt ex θλῶ formetur θλαύω. vnde θραύω.

Θραύομαι, frangor. Polyb. & Plutarch.

Θραῦσμα, τὸ, fragmentum, frustum. Luc. de histor. scrib. Expon. & friatura apud Diosc. ¶ Item ammoniaci species vna, quod in minutas glebas, veluti in frusta, fractum sit, vel diuisum: aut quia facilè friatur.

Θραῦσις, fractio.

Θραυστὸς, fragilis, qui frangi potest. Item friabilis. Aristot.

Θραυλὸς ruptu facilis, apud Suid.

Θραυάνω, confringo, comminuo. Lycophr.

Composita.

Ἄθραυστος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, infractus, i. qui fractus non est vel frangi nequit, integer, firmus, Suid. Exp. & inuulneratus, non friabilis. ex Eurip.

Ἀποθραύω confringo, effringo, perfringo, disrumpo. Apud Aristoph. in Nub. μή ποτε τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς, expon. ne à gloria excutiaris, seu excidas. seu excidas.

Ἀπόθραυσις, εως, ἡ, fractura, perfractio. Item friatura & comminutio. apud Aristot.

Διαθραύω, confringo, lacero.

Δύσθραυστος qui ægrè frangitur, fractu pertinax, frangenti contumax. Diosc. lib. 1. cap. 1.

Εὔθραυστος, fractu facilis, contusu facilis. Apud Plut. εὔθραυστος ἧλος, exp. aptus ad vulnera imprimenda clauus.

Καταθραύω, effringo, diffringo, vel frango. Plut. de primo frig.

Περιθραύω, confringo, frangendo comminuo. Hesy.

Συνθραύω, confringo.

ΘΡΑ´Ω. Fut. ήσω, sedeo καθέζομαι. Verbum insitatum. præter aoristum primum medium ἐθρησάμην, vnde apud Athen. lib. 5. Θρήσασθαι πλατάνῳ γ' ἀνύπο

Θρῆνυς, υος, ὁ, scabellum. Il. σ. ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.

Θρᾶνος, ῦ, ὁ, sella δίφρος. ¶ Apud Hippocr. sedes vtrinque pertusa item sella familiaris, vt Gal. exponit apud eundem Hippocr. ¶ Exp. & ὑποπόδιον scabellum apud Aristoph. in Pluto. ¶ Item; scabellum vbi coria seu pelles extenduntur. Poll. ¶ In naue verò θρᾶνος dicitur vbi sedent θρανῖται. ¶ Θρᾶνος vocabant etiam (vt Poll. scribit) ligna quibus lateritios parietes includebant.

Θρανίον, ῦ, τὸ, idem quod θρᾶνος, sella Hesych. & Poll. Item sella familiaris, comparata ad aluum exonerandum. Item scabellum Aristoph. in Ran. Item pars nauis. idem quod θρᾶνος: Item paxillus. Hesych. & Poll.

Θρανίδιον, ῦ, τὸ, sellula vel paruum scabellum Poll.

Θρανίτης, ὁ, scilicet ἐρέτης, seu κωπηλάτης, remex qui in puppi remigat. Thuc. li. 6. Fœ. gen. est θρανῖτις. vt κῶπαι θρανίτιδες: apud Eust. remi thranitarum.

Θρανιτικὸς, ὁ, qui thranitæ est. Athen. lib. 5.

Θρανεύω, supra scabellum vbi pelles extendi solent, extendo. apud Aristoph. in Equit.

Θρόνος, ῦ, ὁ, thronus, solium, sella augusta, vt θρόνος βασιλέως. Et Διὸς θρόνος apud Theocr. idyll. ζ. pro ipso cœlo, quod Iouis sedes est. Sic Matth. 5 cœlum θρόνος τῦ θεῦ dicitur. θρόνοι accipitur pro ipsis potestatibus substmoribus quæ in cœlo sunt vt ad Col. cap. 1. & sæpe apud Areopag. ¶ θρόνος dicitur etiam ipsa dignitas cui honoratior thronus tribuitur. ¶ Est etiam panis cuiusdam nomen, apud Athen. lib. 3.

Θρονίζω, fut. ίσω, in throno colloco.

Θρονισμὸς, ῦ, ὁ collocatio in throno. Synes. ep. 57.

Θρονιστὴς, ῦ, ὁ qui in throno collocat. Synes. ibid.

Composita ac primum ex θρᾶνος.

Ἐπιθράνιον, nauis pars. Hesych.

Παραθρανῖος, dicitur παρὰ τὰς θρανίτας ὁδὲς. Poll.

Composita ex θρόνος.

Ἀγχίθρονος, ῦ, ὁ καὶ ἡ, sedem propinquam habens, aut solium propinquum. Nonn. cum genit.

Ἀντίθρονος, oppositum thronum habens in opposito throno. sedens. vel ex aduerso sedens.

Ἀπόθρονος, à throno veniens. vt ὑπόθρονον εὖχος apud Nonn.

Ἐνθρονίζω, in throno loco. Ἐνθρονίζομαι, in throno sedeo, vel thronum habeo. In lib. Esther cap. 1.

Εὔθρονος, pulchrum thronum habens, vt εὔθρονος ἠώς. Od. ρ.

Πρωτόθρονος, qui primo throno sedet.

Σύνθρονος, qui eodem in throno sedet.

Χρυσόθρονος, aureum thronum habens. Il. α. Od. ξ.

Θρεκτὸς, θρεξάσκω, vide in Τρέχω.

Θρέμμα, θρεπτὴρ &c. in Τρέφω.

ΘΡΕ´ΤΤΕ, barbaricum esse pro θαρρεῖν seu θαρσαλέον dicit Schol. Aristoph. in equit. ἀλλ' ὦ ἴνι μοι τὸ θρέττε.

Θρίψ, vide in Τρέφω.

ΘΡΕ´Ω. vel potius θρέομαι, tumultando clamo seu loquor, vnde πάθεα θρεομένης, & θρεομένη σαυτῇ κακὰ apud Eust. Hesch. θρέειν exp. φωνεῖν. idémque θρεομένη exp. θρηνῦσα, & θρεόμενον. ὀλοφυρόμενον. Ab hoc verbo deducit Eust. θρόος θροῦς. vnde ἄθροος ἀθροῦς.

Θρόος, ῦ ὁ tumultuantis seu tumultuantium clamor. Item murmur. Item generaliter clamor, vox sonus Il. δ.

Θροέω, ῶ, tumultando clamo seu loquor. Frequentius simpliciter significat loquor, vel dico apud Soph. & Euripidem. ¶ Item tumultuari facio, perturbo, tremefacio. vnde θροῦμαι tumultuor, perturbor, tremesio. Matth. 24.

Θροῦς, (per contract. in prosa) tumultus. apud Synes. Item murmur, susurrus: vel fama susurrans. Thuc. lib. 4. & 8. ὁ θροῦς αἰσθόμενος. Item fama, rumor. Xen. Pæd. 6.

Θρύλλος θρυλέω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἄθροος, ῦ, ὁ, nullam edens vocem, nullum strepitum. ἀνεὺ θρόου, apud Suid. Ἀθρόος autem confertus. vide suo loco.

Ἀλλόθροος, ῦ, ὁ καὶ ἡ alia voce seu alio sono vtens, & *ex consequenti* externus. Herodot. & Od. α. γ. & alibi.

Ἀντίθροος, vicissim sonans. vicissim sonum edens. in Anth. Epigram. Apud Nonn. ἀντίθροος ἠχὼ. exp. vox soni contrarij. contradictio.

Αὐτόθροος μαρτυρίη, ex sua ipsius voce profectum testimonium, testimonium quod quis de se dicit. Nonn.

Διάθροος

Διαθροῶ idem quod Θροῶ. Exp. etiam tumultuanter denuntio diuulgo. (voce resonans.

Διδυμόθροος ἠχώ, apud Nonn. duplex sententia: vtpote duplici

Ἑτερόθροος (q. d. alterisonus) qui est alterius seu diuersæ linguæ, ac proinde alienigena.

Ἐτυμόθροος [q. d. verisonus] verum sonans, veriloquus.

Εὔθροος, (q. d. pulchrisonus) pulchrè sonans, sonorus, canorus. in Epigram.

Ἡδύθροος [q. d. dulcisonus] suauiter sonans: in Epigr.

Κακόθροος, & per contract. κακόθρους, maledicus, ὁ κακὰ θροῶν.

Λιγύθροος, & λιγυρόθροος, [q. d. argutisonus] canorus. vt λιγύθροος ἠχή, ex Dionys. Alex. (Epigr.

Μελίθρους, οος, ὁ καὶ ἡ, melleum sonum edens. vt μελίθρους κύκνος, in

Ὁμόθροος αὐδή vox vnum idémque loquens, concors vox.

Ὄθροος, pro eodem dicitur. vt ὄτριχες pro ὁμότριχες.

Πάνθρους, omnia susurrans seu susurrando diuulgans. Hesych.

Πολύθροος [q. d. multisonus] streperus.

Προσθροέω ῶ, alloquor. Æschyl in Prometheo.

Πρωτόθροος, (q. d. primisonus.) Exp. & primo sono editus. vt πρωτόθροος ὀμφή prophetia. item primò loquutus, ex Nonno.

Σύνθροος, consonans. vt σύνθροος ἠχώ, echo consona, quippe quæ consonantibus sonum similem assonat.

ΘΡΗ͂ΝΟΣ ου ὁ, luctus, planctus, lamentatio. Eurip in Med. Ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο. Lucian. καὶ νὴ Δία γε ἡ Δαμασίου μήτηρ, κωκύουσα ἐξῆρχε τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ. * Etym. dictum tradit παρὰ τὸ θραύειν τὸ ἦτορ. Ego ἀπὸ τοῦ θρέειν simpliciter deductum puto quod & Hesychius innuere videtur quum θρεομένη exp. θρηνοῦσα.

Θρηνώδης, εος ὁ καὶ ἡ, ad lamentandum propensus, luctui deditus, luctui assuetus. Poll. Apud Herodian. μέλος θρηνῶδες. exp. carmen lamentabile.

Θρηνέω ῶ, lugeo lamentor. Interdum sine casu. vt apud Dem. in Mid. Interdum cum accus. Soph. ἐξυπνίσας ὡς ἀεὶ θρηνήσει. Sic & Il. ω. Iu μητέρα θανοῦσαν θρηνεῖν.

Θρηνητικός, idem quod θρηνώδης, ad lamentandum propensus. Aristot. eth. lib. 9.

Θρηνητικῶς, more eorum qui ad lugendum seu lamentandum propensi sunt. vel lugubriter lamentabiliter. Poll.

Θρηνήτρια, præfica. Theophyl. epist. 21.

Composita

Ἀθρηνί, absque luctu, q. d illugubriter. Suid.

Ἀξιόθρηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, luctu seu lamentatione dignus, dignus qui lugeatur. Eur.

Ἀποθρηνέω, vehementer lugeo seu lamentor.

Ἐπιθρηνέω & συνεπιθρηνέω ῶ. q. d allamentor, & collamentor.

Περιθρηνοῦμαι lamentis circumsono. Plut. in Ant.

Πολύθρηνος, luctuosus. valde lamentabilis (q. d. vnde est multus luctus) seu multum luctum afferens. Eurip. Item qui multo luctu afficitur, qui multum luget. Luc.

Σύνθρηνος luctus seu lamentorum socius. Arist. eth. lib. 9.

Φιλόθρηνος luctus amans, libenter lugens. Poll. Item flebilis, ex

Φιλοθρήνης ἐος. ὁ καὶ ἡ idem. Mosch. idyll. (Nonno.

Θρηνῦς, vide in Θράω. Θρῆξ, vide in Θρᾴξ.

ΘΡΗΣΚΕΥΩ F. σω. superstitiosis quidam cæremoniis Deum seu deos colo vel nimis superstitiosè cæremonias ad cultum deorum adhibeo. * Scribit Plut. in vita Alexandri videri hoc verbum factum & deductum a Thracibus, apud quos Orpheus deorum cultum inuenerit, quo postea vsi sunt Græcorum plerique. Idem testatur Etymolog. item schol Euripidis, nec non Suidas. ¶ Item simpliciter colo, veneror. Herodian. lib. 1. Θρησκεύουσι γὰρ μάλιστα τὴν θεὸν ταύτην Ῥωμαῖοι. In lib. Sup. Θρησκεύειν τὰ ἄλυτα. ¶ Apud Herodot. significat etiam, religiosè instituo & obseruo.

Θρησκεύομαι, color. Herodian. lib. 4.

Θρησκευτικός, religiosus. Synes. Item superstitiosus.

Θρησκεία, ἡ cultus deorum multis superstitiosis cæremoniis constans, ad Col. c. 2. Item simpl. cultus dei, religio. vt Iac. c. 1. Her. li. 5. τῇ ἱερωσύνῃ καὶ θρησκείᾳ σχολάζειν τοῦ θεοῦ. Aliquando exp. veneratio, cultus, obseruantia apud Herod. lib. 3.

Θρῆσκος, religiosus, vt Iac. c. 1. Aliquando etiã exp. superstitiosus.

Ἐθελοθρησκεία, ἡ, (*comp.*) cultus diuinus seu religio. & certi ritus cultus diuini, quos sua sponte & suo arbitratu quis eligit & amplectitur. Exp. & superstitio. in ep. ad Col. c. 2.

Ἐθελοθρησκῶ, voluntarium cultum seu religionem aliquam arbitratu meo sequor & amplector. Suid.

ΘΡΙΑΙ, αἱ calculi sortilegorum id est, quos sortilegi in vrnam mittunt. Callim hymno in Apoll. Κεῖνος δὲ θριαὶ καὶ μάντιες. Sic dicuntur quasi τρίαι τινὲς οὖσαι quòd tres sint calculi, & à tribus nymphis inuenti. Etym. ¶ At Θριαί, οἱ, extremi rudentes, nautici qui ὑπέρεαι dicuntur. Aristoph. in Equit.

Θριάζω furore percitus sum vatum more. Hesych.

Θριάσιον dictũ fuit πεδίον quoddam ἀπὸ τῶν ἀληθευουσῶν εἰς αὐτὸ τριῶν ὑπ' Ἀθηνᾶς, inquit Etymol.

Ἐνθριάζειν. (*comp.*) παραβαίνειν ἀπὸ τῶν μαντικῶν θριῶν. Hes.

Θρῖον, vel θρῖον, ου, τό, ficus folium (quod τριμερὲς εἶναι scribit Etym.) Aristoph. in Vesp. πολλῶν ἀκούσας οἶδα θρίων τὸν ψόφον. Athen. l. 7. Θρίοισι ταύτην εἴληφα. ¶ Item generaliter, quoduis folium: vnde Χαμαιπίτυος θρῖα, apud Nicand. ¶ Sic dicebatur etiam edulium quoddam ex lacte & adipe suillo ac semidalide, quod ficulneis foliis incoquebatur. Luc. in Lexiph. καὶ θρυμματίδες καὶ θρῖα καὶ μέλιτι. ¶ Apud Aristoph. θρῖα ἐγκεφάλου, mẽbranæ cerebri ob similitudinem cum ficulneis foliis.

Θριασταί, ficuum cultores: item vinitores.

Ἐνθριοῦμαι. [*comp.*] ficulneis foliis inuoluor. Suid.

ΘΡΙΑΜΒΟΣ ου ὁ, triumphus. Plut. in Fab. τὸν πρότερον εἰσήλασε θρίαμβον Dion. Halic l. 8 θρίαμβον ἐλάττονα, ὃ αὐτοὶ καλοῦσιν ὤαν. * Quomodo à θυρίον deriuatum sit, lege Etym. Suid. & schol. Nicand.

Θριαμβικός, triumphalis, ad triumphum pertinens. apud Plut. θριαμβικὸς ἀνὴρ, exp. triumpho potitus.

Θριαμβὶς στολή apud Suid. vestis triumphalis.

Θριαμβεύω, triumpho. Plut. in Fab. δεύτερον θρίαμβον ἐθριάμβευσε idem in Rom. ἐθριάμβευσε βασιλεῖς, triumphauit de regib. Sic ad Col. c. 2. At 2 Cor. 2. dicitur deus θριαμβεύειν ἡμᾶς ἐν τῷ χριστῷ facere vt triumphemus. vt quidam exp.

Θριαμβεύομαι ducor in triumpho de me triumphatur. Plu. in Coriol θριαμβευόμενον ὑπὸ τῆς πόλεως.

Θριαμβευτής triumphator.

ΘΡΙΓΚΟΣ, οῦ, ὁ pinna seu corona murorum, & quasi capillus. (quasi θριγχός à θρίξ per epenthesin literæ γ.) Quidam exponunt loricam muri. Od. η. ἀμφὶ δὲ θριγκὸς κυάνεος. Et metaph. apud Platon. in 7. de rep. ἆρ' οὖν δοκεῖ σοι, ἔφην ἐγώ, ὥσπερ θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἡ διαλεκτικὴ ἡμῖν ἐπάνω κεῖσθαι, i. vtrum tandē igitur tibi placet dialecticã sic super omnes disciplinas collocandã nobis esse vt lorica structuris summis mœnium parietúmque superstruitur? Θριγκὸς etiam id esse dicitur quod lorica testacea Vitruu. lib. 2. c. 9. & Curtio li. 8. tutela parietũ ab aqua pluuiali: id quod vulgò vocatur caputiũ. Schol. Eurip. tradit θριγκοὺς esse lapides qui summitatibus ædium superimponuntur. Pro eo quod Diosc. lib. 4. 86. scribit φύεται ἐπὶ θριγκοῖς καὶ τοίχοις. Plinius dicit, nascitur in tegulis parietinisque. ¶ Item θριγκὸς exp. septum, vallum. Odyss. ρ. & apud Paus. in Att. περὶ δὲ αὐτὸ θριγκὸς λίθων, sepimentum ex lapidibus i. maceria sic & apud Plut. Scriptũ reperitur etiã θριγγός, & θριγκός: nec non cum τ, κατ' ἀντιστοιχείαν συμφώνων.

Θριγκόω Fut. ώσω, lorico, lorica testacea munio, coronam seu fastigium ædificio impono. Item vallo seu septo munio; Od. ξ. ver. 10.

Θρίγκωμα, τό, quod loricæ seu fastigij loco ponitur. sepimentum, idem ferè quod θριγκός. Plut.

Θρίγκωσις loricatio, circumseptio.

Θριγκίον, ου τό. diminutiuum à θριγκός.

Composita.

Παραθριγκίζω, lorico, obsepio. Theop. hist. pl. lib. 3. c. vlt.

Περιθριγκόω ῶ, circummunio θριγκῷ, i. lorica aut septo. Item circumsepio. Plut. in Mario.

ΘΡΙΔΑΞ ακος, ἡ lactuca. olus de quo Diosc. lib. 2. c. 165. Ath. lib. 2 & Plin. lib. 19. c. 6 & lib. 20. c. 7.

Θριδακίσκη, idem, vt testatur Athen. lib. 2.

Θριδακίνη idem, ibidem. Galenus tamen τῶν κατὰ τόπους lib. 2. sic propriè nominari tradit syluestrem luctucam; θρίδακα autem satiuam.

Θριδακινίς, lactucula, apud Athen. lib. 2.

Θριδακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lactucæ similis, qui è lactucarum genere est vel lactucæ naturam referens.

Θρίζω, vide in Θέρος. Θρίναξ, vide τρίναξ in Τρεῖς.

ΘΡΙ͂Ξ, τριχός, ἡ, pilus, capilus. Il. ψ. θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, &c. apud Plut. in apophth. quidã barbam & caput tingens, vocatur ἄπιστος ἐν τριξί. Arist. αὔξονται δ' αἱ τρίχες καὶ τεθνεώτων. Exp. & setæ. vt apud Hesiod, in asp. Ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσεν τρίχας. Interdum etiam, villi. Plut. σαρξὶ τρεφόμενοι καὶ θριξὶν ἀμφιεννύμενοι. Nonnunquam capillamenta. vt apud Philonem, πέταλα γὰρ εἰς λεπτὰς τρίχας κατατμηθέντα πᾶσι τοῖς νήμασι συνυφαίνετο. In obliquis vbi sequitur χ, mutatur θ in τ, idem & in deriuatis ac compositis obseruatur. * Etym. à θρίζω deriuat.

Τρίχινος, ου, ὁ, qui ex pilis est. Apoc. c. 6. Τρίχινος σάκκος, cilicinus saccus.

Τρίχινον, ου τό, vestis ex pilis confecta.

Τριχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pilosus. Item capillaceus, pilis similis, capilli speciem referens. Τριχώδη τά, Hesych. sunt instrumẽta ad oppugnandas vrbes comparata.

Τριχόω, ῶ, pilosum reddo, pilos induco. Diosc. lib. 5. cap. 168. ἀλώπεκίας

πιμελῆς τριχοῖ. apud Theophr. de cau. pl. lib. 1. c. 6. περιαλείφουσι πηλῷ τετριχωμένῳ, luto piloso, pilis misto, crinibus aut aliis pilis subacto.

Τρίχωμα, τὸ, capillamentum, pilosum villosumque tegmen. Dicitur de omni animante apud Arist. lib. 5. de gen. an. item de capillamento seu capillitio humano, seu quouis pilo corporis humani, apud eundem Aristot. in physiogono. & in 2. Oecon. & apud Herodot.

Τριχωμάτιον, diminut. pro eodem Aristot.

Τρίχωσις, q. d. capillatio, pilorum emissio vel productio. Pol. item pilorum inuersio, seu pilare malũ. Actuar. li. 2. περὶ διαγνώσ. cap. 7. idem quod τριχίασις.

Τριχωτὸς, ῦ, ὁ, pilosus, pilis intectus, crinitus, capillatus. Aristot. in 4. de part. an. Et neut. gen. τριχωτὸν, pars ea corporis quæ capillis tegitur, apud eundem.

Τριχίτης, ῦ, ὁ, pilaris. fœm. gen. τριχῖτις, vt τριχῖτις συστηρία, apud Diosc. lib. 5. c. 124.

Τριχίον, ῦ, τὸ, pilus, idem quod θρὶξ. Aristot. in probl.

Τριχιάω, ῶ, pilosus sum, crinitus sum, item laboro trichiasi. vnde apud Gal. lib. 4. de locis aff. τριχιῶντες, quibus pili pungentes in palpebris oriuntur.

Τριχίασις, εως, ἡ, oculorũ è pilis offensio. Vide aut def. med. item symptoma renum ex quo per vrinam prodeunt veluti capilli albi, Gall. comm. in Aphor. 76. lib. 4. item pilare malum. i. mammarum dolor, ortus aliquando ex pilo in poculo fortè hausto. Est etiam Erotiano abscessus circa mammas. item species fracturæ tenuissima & sensum latens. Paul. Ægin. lib. 6. c. 9. Pro eodem dicitur & τριχισμός.

Τριχίας, ῦ, ὁ, piscis quidam, qui & τριχὶς, ίδος, ἡ, sic dictus, quòd ossa habeat pilis similia. Aristot. lib. 5. anim. & Aristoph. in Equit. & Athen. lib. 7.

Τριχίδιον, ῦ, τὸ, paruus trichias. Athen. lib. 7.

Θρίσσα, itidem piscis genus. Athen. lib. 7.

Τριχία, ἡ, morbus quo vexatur nutrix in mammis, quoties pilum hauserit, pilaris morbus. apud Aristot. lib. 7. anim. c. 11. idem qui & τριχίασις.

Θριγκὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀελλόθριξ, ιχος, ὁ καὶ ἡ, exp. densos habens capillos. vel habens capillos variè intortos & crispatos. apud Soph.

Ἄθριξ, pilis carens.

Ἁπλόθριξ promissum & porrectũ habens capillum, Aristot. q. d. simplicem habens capillũ. Quidã exp. qui mediocri est capillo.

Ἀπότριχες, ων οἱ impuberes. apud Callim. teste Eust.

Βαθύτριχος, villosus. Hom. hymno in Apoll.

Δασύθριξ qui denso pilo est, pilosus. vt δασύτριχος τράγου, pilosi seu hispidi hirci. Theocr. idyl. 7. Δασύτριχος, ῦ, ὁ καὶ ἡ, idem vt δασύτριχα μῆλα, in Epigr.

Ἔντριχος, ῦ, ὁ καὶ ἡ, qui ob capillorum penuriam, ad supplendam comã, galericulum, i. τὴν πηνίκην seu προκόμιον assumit. Pol.

Ἐντρίχωμα, pars sub oculis seu extima palpebra qua velut fimbriosa enascuntur pili longiusculi. Poll.

Ἐντριχώσεις, palpebræ. Hesych.

Εὔτριξ, bonos pilos habẽs, bene capillatus, bene comatus. Theocrit. idyl. 18. Εὔτριχος, idem.

Εὐθύθριξ, qui crinibus est rectis: pro quo & ἰθύθριξ, apud Herodot. in Polymn.

Καλλίθριξ pulchros pilos habens. vt καλλίτριχες ἵπποι. Od. ι. & apud Hesiod. in asp. Καλλίτριχος, idem. itẽ pulchros pilos faciens. Diosc. lib. 1. c. 179. ¶ Callitrichon à quibusdam vocatur etiam adianton seu frutex topiarius: quòd tingat capillum, & ad hoc decoquatur vt crispum densũmque faciat. Plin.

Καπετρίχιος, tenuis instar pili. Hesych.

Λεπτόθριξ qui tenui pilo seu capillo est.

Λεπτότριχος, idem. Comparat. λεπτοτριχώτερος, qui pilo est tenuiori.

Λευκόθριξ, qui candido est capillo. seu niueis pilis. λευκότριχες ἵπποι apud Callim.

Λιποτριχὴς, depilis, quem pili destituerunt. Epigr.

Μαλακότριχες, Scythæ apud Aristot. quibus molles capilli.

Μελανόθριξ, pilos habens nigros, cui capilli nigri sunt.

Μικρότριχος, qui exiguis seu breuibus est pilis.

Μιξόθριξ qui mixtis est pilis, semicanus.

Ξανθόθριξ, pilos habens flauos, cui flaui crines sunt. Theocr. idyl. 18.

Ὄθριξ, similes pilos habens, qui eiusdem comę est. Per syncopẽ pro ὁμοιόθριξ. Iliad. β.

Ὀλιγότριχος, qui paucos habet pilos. Aristot.

Ὀρθόθριξ qui erectos habet crines.

Ὀρθοτριχία, affectio qua quis erectos habet crines.

Οὐλόθριξ, qui crispos habet pilos seu crines, crispus. Aristot. in probl. & Alex. Aphrod. in probl.

Παχύθριξ, qui crasso pilo est. Παχύτριχος, idem.

Πρεσθριξ, cincinnus à prima vsque iuuentute nondũ rasus. Suid.

Ποικιλόθριξ varios habens capillos.

Πολύθριξ, multos pilos habens. ¶ Item, herba quæ polytrichon. item gemma, quæ in viridi capillatur, sed defluuia comarum facere dicitur. Plin.

Πολύτριχος, multos pilos habens. vt πολύτριχος πώγων. Polytrichon dicitur etiam adiantum maius, apud Plin.

Πυρρότριχος, rufos habens pilos. Theocr. idyl. 8.

Σκληρόθριξ, qui duros habet pilos. Σκληρότριχος, idem.

Σποδασυπυκνόθριξ, nigrum, hirtum spissũmque capillitium habens. apud Aristoph.

Τανύθριξ & τετανόθριξ, qui laxo capillo est, item qui protentos & promissos crines habet. Hesiod. in erg. τανύτριχα αἶγα dixit capram rectis pilis. Exp. etiam, qui horridos & setarum instar arrectos habet capillos.

Ὕστριξ, siue ὕθριξ, suis pilos habens, porcinas setas habens. Est animal ex erinaceorum genere, Plin. lib. 8. cap. 35. Vide & Ælian. & Aristot. Vide & Eras. in prouerbio, θρὶξ ὕστριχος. Apud Oppian. legitur & ὕστρυξ. Est & flagrum ex corio adhuc setis suis munito. Suid.

Ὑστριχὶς, ίδος, ἡ, idem. vt annotat schol. Aristoph. in pace.

Φριξόθριξ, horrens pilis seu setis. Suid.

Ψαφαρότριχος, squalidos pilos habens. Hom. hymno in Pana.

Βόστρυξ quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Θριπόδεστος θρὶψ, vide in Τρίβω. Θροέω, vide in Θρέομαι.

ΘΡΟ'ΜΒΟΣ, ῦ, ὁ, grumus: propriè rei in vnam massam cõcretæ frustum. (*Dicitur enim ἀπὸ τοῦ τετράφθαι, ὅ ἐστι πεπῆχθαι teste Eust.) Diosc. li. 3. c. 44. θρόμβους αἵματος διαλύει, dissoluit sanguinis concreti grumos, seu sanguinem concretũ discutit. Sanguinis etiam concreti partes θρόμβοι appellantur. Dicitur & de aliarum rerum concretarũ grumis, vt Suidas θρόμβους ἁλῶν dici scribit salem crassum, seu salis grumũ. Sic Herodot. lib. 1. ἅμα τῷ ὕδατι θρόμβους ἀσφάλτου ἀνιδιδοῖ πολλούς, grumos bituminis. seu bituminis concretas particulas & frusta. Et Diosc. l. 1. [de styrace] θρόμβους ἔχει ὑπολεύκους. Hesyc. θρόμβον esse dicit locum editum, itidémque schol. Soph. dicit esse ὄγκον.

Θρομβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, grumo similis, grumi speciem gerens, grumosus. Arist. hist. an. lib. 7. & Soph. in Trachin.

Θρομβίον, ῦ, τὸ, grumulus, paruus grumus. Diosc. lib. 6.

Θρομβεῖον, ῦ, τὸ, idem. pro quo resolutione Ionica dicitur θρομβήιον. Nic. in Alexiph. vers. 295.

Θρομβόω, ῶ, fut. ώσω, in grumos cogo.

Θρομβόομαι, ῦμαι, in grumos concresco seu coëo. Nicand. in Alexiph. v. 314.

Θρόμβωσις, concretio: qua nimirum aliquid glaciatur & in grumos coit. vt θρόμβωσις αἵματος, apud Gal. & Diosc. Sic & θρόμβωσις γάλακτος, apud Diosc. lib. 1. cap. 21.

Composita.

Ἐκθρομβόω, ῶ, in grumos cogo, congelo & concrescere facio.

Ἐκθρόμβωσις, concretio apud Diosc. lib. 1. ἐκθρόμβωσις αἵματος, sanguinis in grumos concretio. i. grumi sanguinis cõcreti.

Ἐπιθρομβόω, ῶ, idem seu in grumos cogo, seu coagulo in, vel intra aut super. Nicand. in Alexiph.

Περιθρομβόω, ῶ, circumcirca in grumos cogo & cõcrescere facio. Gal.

Θρονίζω, &c. vide in Θράω.

ΘΡΟΝΟΝ, ῦ, τὸ, flos, pigmentum. Il. χ. ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε. Theocriti schol. annotat θρόνα à Thessalis vocari animalia variegata: à Cypriis, floridas vestes: ab Ætolis, medicamenta, venena. teste Clitarcho: ab Homero verò rosas.

(*Παρὰ τὸ ἄνω θορεῖν ἐκ τῆς γῆς.) Nicãdri schol. tradit θρόνα à Nicandro nominari τὰς ἐμπαθεῖς βοτάνας, in Ther. Pro pharmacis venenisque accipi potest apud Theocritum idyl. 2. νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦτ' ὑπόμαξον.

Πολύθρονος. (*comp.*) multa habens θρόνα seu φάρμακα. item multa medẽdi vi præditus. Nic. in Ther. πολύθρονα φύλλα κονύζης.

Θρόνος, vide in Θράω. Θρόος, θροῦς, vide in Θρέω.

ΘΡΥΑΛΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, ellychnium. vt apud Aristop. τῶν παχειῶν ἐνετίθεις θρυαλλίδων. ¶ Item herba quædam, cuius folia sunt ad ellychnia apta. Vide Diosc. l. 4. c. 99. & Plin. lib. 25. c. 10.

ΘΡΥΓΑΝΑ'Ω, ῶ, frico, scabo, scalpo. Apud Aristophanem in concionant. τὴν γείτονα τὴν δ' ἐκκαλέσωμαι θρυγανῶσα τὴν θύραν. schol. exponit ἡσύχως κνῶσα.

ΘΡΥ'ΛΛΟΣ, ῦ, ὁ, susurrus, murmur, rumor. item tumultus. Hesych. Suid. & Etym. vt. καὶ πολὺς ἐγίνετο τῶν ἀλισκομένων ὁ θρύλλος, apud eundem Suid. * A θρόος deducitur, vt sit θρύλλος quasi θρόϋλλος.

Θρυλλέω vel θρυλέω, susurro. item famigero, dissemino, iacto. Isocr. in Panath. & Dem. in Mid. Et θρυλλεῖσθαι dicitur res, i. vulgò iactari, rumore vulgi celebrari, diuulgari. Herodian. 5. & Plut. in Sol. ¶ Apud Demosthen. ex Areop. exp. etiam inculco.

Θρυλέω autem cum vnico λ scriptum inuenitur apud Theocrit idyl. 2.

Θρύλλημα, τὸ, quod vulgi rumoribus iactatur, fabula vulgi apud quo. interpr.

Θρυλλίζω, vel θρυλίζω. susurro, murmuro. Etym. Item frango, in qua signif. Etym. deducit à θραύω, vnde fit θραυλίζω ex quo θρυλίζω. At Eust. habet θρυλλίασω, dicens deriuari fortasse a θρυλλῶ.

Θρυλλίασομαι, vnde Iliad. ψ. θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσιν, vbi exp. ab Hesych. contrita est frons & velut comminuta, vel contusa, confracta.

Θρύλλιγμα. apud Lycophr. quidam interpr. quod confringitur, alij quod discerpitur.

Composita.

Διαθρυλλέω, ῶ idem quod θρυλλέω. vnde apud Xen. διετεθρύλλητο, rumor sparsus erat, vulgi sermonibus ferebatur. Dicitur etiam aliquis διατεθρυλλῆσθαι, cui sæpius eadem res inculcata fuerit, cum velut obtundendo Xen. apomn. lib. 1. οἶμαι γὰρ αὐτοὺς ἤδη καταπεπεῖσθαι διατεθρυλλημένους ὑπὸ σοῦ. Apud Plat. de rep. 2. διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα, dicitur de eo cui aliquis aures sermonibus sæpius inculcatis obtuderit.

Ἐνθρυλλίζω, idem quod θρυλλίζω, apud Aristoph. in Θεσμοφ.

Πανθρύλλητον, omnia vulgans.

Πανθρύλλιον, Hesychius τὸ πάντα θρυλλοῦν.

Περιθρυλλέομαι, οῦμαι, idem ferè quod διαθρυλλέομαι. Greg.

Πολυθρύλλητος, ου, ὁ καὶ ἡ. multum celebratus, vel multorum sermonibus celebratus, aut vulgi sermonibus. Synes. Apud Plat. exp. famatus famigeratus.

Θρύμμα, vide in Θρύπτω.

ΘΡΥΟΝ, ου, τὸ, iuncus, vel vlua, herba palustris. Vide Diosc. lib. 4. ¶ Item vrbs Arcadiæ quam Hom. Il. λ. θρυόεσσαν appellat. Vide Steph.

Θρυϊνος, iunceus apud Suid. (hist. pl. lib. 9.

Θρυω̃ρος, vesicariæ herbæ species esse dicitur apud Theophast

---

ΘΡΥΠΤΩ, F. ψω, frango confringo: propriè putatur esse in minutas partes frango. vnde & exp. comminuo, contero. ¶ Item frio frango in micas. ¶ Itē frango deliciis, frango luxu, Greg. in lib. qui περὶ φιλοπτ. inscribitur ἡμεῖς δὲ θρυψόμεθα ἡμᾶς αὐτοὺς ἐσθῆτι μαλακῇ καὶ περιρρεούσῃ. frangemus nos deliciis vestis mollis. *Hoc verbum Eust. inter ea recenset quæ ὀνοματοποιΐαν.) Plato item in Cratylo dicit literam ρ hoc in verbo ἀπεικάζειν τὸ πολύ, sicut κρούειν, θραύειν ἐρείκειν, κερματίζειν, & ῥύμβειν.

Θρύπτομαι, frangor, comminuor, Aristoph. & Philo de mundo Item metaph. frangor deliciis, eneruor: aut dissolutus reddor corrumpor. Plat. de lib. educ. χαυνοῦνται γὰρ ταῖς ὑπερβολαῖς τῶν ἐπαίνων καὶ θρύπτονται. Xen. in symp. μαλακίᾳ θρυπτόμενος. Exponitur etiam molliter & delicatè viuo. vnde τεθρυμμένος, Luc. fractus deliciis, luxu solutus, dissolutus. Item delicias facio. Nonnulli idem fermè esse dicunt quod ἀκκίζομαι ioculari quadam simulatione vtor, impensius me rogari volo. apud Luc. in symp. ¶ Item peculiariter dicitur de meretrice, aut etiam περὶ τῶν παιδικῶν, seu generalius περὶ τῶν ἐρωμένων apud Xen. in symp. & Dionys. Areop. in epist. ad Timoth.

Τεθρυμμένως, delicatè & molliter, dissolutè. Plut. in pol præc.

Θρύμμα, τὸ, fragmentum. Item peculiari signif. frustum panis, crustum. Hes. Suid. Pol.

Θρυμματὶς, placentæ genus. Sunt qui reddi posse existiment intritum, apud Athen. & Luc.

Θρύψις. ipsa actio frangendi deliciis effœminatio, eneruatio. Item deliciæ, mollities Xen. Pæd. 8. item fractio, comminutio, friatio.

Θρυπτικὸς, οῦ, ὁ, q. d. propensus ad delicatam vitam, delicatus, mollis. Xen. Pæd. 8. Interdum significat, frangendi seu comminuendi vim habens. Gal. 1. ad Glauc.

Θρυπτικῶς delicatè, molliter. apud Pol. lib. 6.

Τρύφος, fragmentum, idem quod θρύμμα. vnde comp. apud Hesiod in Erg. Ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον. panem qui in quatuor frusta diuidi possit.

Τρυφὴ deliciæ mollities luxus delicata vita. Arist. ethic. 7. Herodia. lib. 1. & 3 Item ipsæ deliciæ quæ ad vitā illam delicatam pertinent. Interdum restringitur ad γαστριμαργίαν seu πολυφαγίαν. vt apud Luc. ὑπὸ τρυφῆς ἔξω δ' ἠκεὶ τὴν γαστέρα.

Τρυφηλὸς delicatus, deliciis deditus, voluptuarius. Suid.

Τρυφερὸς, idem. Arist. Rhet. 2. scribit diuites solere esse τρυφερούς. Dicitur & de re, ponitúrque interdum τὸ τρυφερὸν substant. pro delicata vita.

Τρυφερῶς delicatè, molliter.

Τρυφεραίνομαι, à quo particip. τρυφερανθεὶς, deliciis & mollitie perditus, apud Aristoph.

Τρυφάω, ῶ. delicatè viuo. deliciis seu luxui indulgeo. luxuriosè viuo. Greg. Naz. Τὸ μετὰ Χριστοῦ πάσχειν καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ μετ' ἄλλων τρυφᾶν αἱρετώτερον. Apud Plut. de leg. τρυφῶσα παιδεία, mollis educatio. ¶ Item nitesco, lautè viuo, efferor & exulto licentia. Æsch. οἱ δὲ ὑμέτεροι ῥήτορες τρυφῶσι. Apud Isocr. in orat. ad Nicocl. τρύφα μὲν ταῖς ἐσθῆσι καὶ τοῖς περὶ τὸ σῶμα κόσμοις, niteas, splendidus sis. Interdum ponitur cum accus. vt apud Gregor. vbi tamen quidam subaudiri putant præposit. κατά.

Τρύφημα, τὸ, id ex quo deliciæ percipiuntur. vel deliciæ.

Τρυφητὴς, deliciarum consectator, delicatæ vitæ amator, qui delicatè viuit. Item heluo, vorax. Suid.

Composita: ac primum ex θρύπτω, cum præpositione.

Ἀποθρύπτω, frango deliciis & luxu.

Ἀποθρύπτομαι, frangor deliciis, luxu corrumpor. Plat.

Διαθρύπτω, diffringo, disrumpo, comminuo seu contero. Luc. τὸ κρανίον διαθρύπτειν. Sic Leuit. cap. 2. Item deliciis frango, sicut θρύπτω, vel effœmino. Xen. in politia Lacon.

Διαθρύπτομαι, in delicias agor, corrumpor. item in delicias effundor, apud Xen. apomn. lib. 1. & 4.

Διατεθρυμμένως, delicatè & molliter, dissolutè. Plat. de leg.

Διάθρυψις, eneruatio, effœminatio. ipsa actio frangendi deliciis. Aut etiam deliciæ. Apud Chrysost. διαθρύψεις κινημάτων, gestus molles.

Ἐνδιαθρύπτω, (*Decomp.*) delicias facio. Item delicatè viuo, apud Theocr.

Ἐνθρύπτω, comminuo intra, intero. Dan. c. vlt.

Ἔνθρυπτον, intritum, placenta. Ἐνθρυμματὶς, idem. Hesych.

Συνθρύπτω, deliciis frango, delicatum seu mollem reddo. Item frango, comminuo. Act. cap. 21.

Ὑποθρύπτομαι, deliciis aliquantum indulgeo. q. d. subindulgeo deliciis. Plut. in Pericle.

Alia composita, sine præpositione.

Ἄθρυπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, infragilis, qui frangi non potest, cui oppo. εὔθρυπτος. Item non fractus deliciis, non fractus luxu. Vel minimè mollis, virilis. Plut. in Erotico. Sæpius de re dicitur quàm de persona. vt ἄθρυπτος δίαιτα, apud Pythagoram in carm. aur. Sic ἄθρυπτος τροφὴ, apud Damascenum.

Ἀθρύπτως, non delicatè, non molliter. viriliter. Plut.

Ἀθρυψία. q. dicat vanitas à deliciis seu mollitie, vita minimè delicata seu mollis. (idyl. 15.

Αἰνόθρυπτος. valde mollis seu delicatus, luxu diffluens. Theocr.

Εὔθρυπτος, fragilis, qui facilè frangi potest. Luc. Item fractus deliciis seu solutus, mollis.

Εὐθρυφὴς, fragilis. Item friabilis. Diosc. lib. 5.

Composita facta ex τρυφὴ aut τρυφάω.

Ἀτρύφερος minimè mollis, non delicatus, apud Suid.

Ἀτρύφητος, à deliciis seu delicata vita alienus aut abhorrens.

Διατρυφάω, ῶ, idem quod τρυφάω, Exp. etiam, luxu diffluo, apud Plat. de leg.

Ἐντρυφάω, ῶ, vt ἐντρυφᾶν μάστιξι apud Chrysost. verberibus tanquam deliciis delectari. Et ἐντρυφῶ τούτῳ, luxuriosè & insolenter ac redundanter hac re vtor. apud Greg. ¶ Item, per delicias & lasciuiā illudo & ludibrio habeo, ludificor. Luc. τοιαῦτα ἐντρυφῶσι μᾶλλον ἢ ἐνυβρίζουσι τοῖς ἀπόροις οἱ πλούσιοι.

Ἐντρυφᾶσθαι, ludibrio haberi & contemptui. Plut. ἐντρυφώμενος ὑπ' αὐτοῦ.

Ἐντρύφημα id cui ἐντρυφῶμεν, oblectamentū, deliciæ. Naz.

Decomp. Ἐπεντρυφάω ῶ, idem quod ἐντρυφάω. apud Suid.

Ὑπεντρυφάω ῶ supra modum illudo, per delicias & lasciuiā supra modum ludificor. Alciphr. in ep.

Κατατρυφάω ῶ vt κατατρυφᾶν τοῦ λόγου apud Greg. eluxuriari in stylo, vel luxuriante stylo vti. Item cum genit. personæ, idem quod ἐντρυφῶ.

ΘΡΩΣΚΩ, salio, insilio, idē quod θορῶ. Il. ο. ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ θρώσκων. Il. φ. θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαλύξει ἰχθύς. Et metaphoricè apud Soph. in Trach. θρώσκει δ' αὖ θρώσκει διαλύσ' ἡμᾶς ἀποτίβατος ἀγρία νόσος exciatur, tanquam ex somno exiliens inuadit: vel assultat, cū assultu impetit. ¶ Θρώσκω ineo, sicut mas fœminam iniri dicitur. Hesychius ex Æschyli Amymone, θρώσκων κνώδαλα, i. ἐκθορεῖζων, σπερματίζων. Θρώσκει Helychio est etiam πίπτει, κοβορεῖζων, σπερματίζων. Θρώσκει Hesychio est etiam πίπτει, λυμβᾷ. ¶ Θρώσκω γνώμᾳ Callistratus apud Hesychium pro αἰσθάνομαι poni scribit. *Tradit Eust. τεχνικούς quosdam antiquos deriuare θορίσκω à θόρω seu θορέω, vt νοίσκω à νῶ, ex quo facta transpositione literarum, fieri θροίσκω, atque inde mutato ο in ω & subscripto ι. θρώσκω, atque illud ipsum ι in θρωσμὸς quoque inde deriuato subscribi, licet ea scriptura non vbique obseruata reperiatur.

Θρωσμὸς, οῦ, ὁ tumulus, locus eminulus, collis qui terra quasi subsilit: vel locus eminentior ex quo spectare possumus, à θορεῖν pro θεάσασθαι, vt Suidas tradit. Il. κ. ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο Εἰατ. Apud Apol. Arg. 1. ἰλυόεντος ἀνὰ θρωσμοὺς πεδίοιο. exp. per salebras. Apud eundem Argon. lib. 3. schol. dicit esse locum supra flumen eminentem in quem ex naui salitur.

Composita.

Ἀναθρώσκω, sursum salio, insilio. vt ἀναθρώσκει ἐπὶ τὸν ἵππον, Capitur interdum & pro resilio.

Ἀποθρώσκω, resilio, exilio, vt ἀποθρώσκειν ἀπὸ ἵππου, desilire ab equo. Et νηὸς ἀποθρώσκοντ', Il. β.

Ἐκθρώσκω

Ἐκθρώσκω, exilio, idem quod ἐκθορέω.
Ἐπεισθρώσκω, insilio, irruo, apud Soph.
Ἐπιθρώσκω, insilio. Il. δ. τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου. item subsulto, subsultim progredior, Il. ε. Τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι.
Καταθρώσκω, desilio. Herodot. καταθρώσκω τὴν αἱμασιὰν, de maceria desilio.
Ὑπερθρώσκω, superfilio, idem quod ὑπερθορέω.

Θύα, θυάζω, &c. vide in Θύω.

ΘΥΓΑΤΗΡ, ἡ, filia, gnata. Od. θ. Οὕνεκα εἰ καλὴ θυγάτηρ ἀλλ' οὐκ ἐχέθυμος. Xen. Pæd. 4. ἔστι δέ μοι καὶ θυγάτηρ παρθένος ἀγαπητὴ, γάμου ἤδη ὡραία. In obliquis casibus accentum in penultimam transfert, vt μήτηρ. Odyss. κ. Ἔνθ' ὅγε θυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκοίτας. Xen. Pæd. 8. εἰ μή τις αὐτῶν ἐθέλοιτο θυγατέρα. Plut. in Artox. μίαν τῶν θυγατέρων. Iidem obliqui syncopen etiam admittunt. Xen. Pæd. 8. πολὺ μᾶλλόν με τῆς θυγατρὸς μνηστῆρα λήψεται. Sic Il. ι. Τρεῖς δέ μοί εἰσι θύγατρες. Sic in accus. θύγατρα & θύγατρας: in dat. θυγατρὶ & θυγατράσι: in gen. θυγατρὸς & θυγατρῶν: in vocat. θύγατερ & θύγατρες. Dicitur de brutis quoque, apud Aristot. in histor. an. lib 6.
Θυγάτριον, ου, τὸ, filiola. Apud Athenæum lib. 3. Εἰς νύκτ' ἀποδώσεις τὸ θυγάτριον μου δὴ πωλεῖν. [Poll. l. 3.
Θυγατριδοῦς, filiæ filius nepos: & θυγατριδῆ filia filiæ, neptis.

ΘΥΕΛΛΑ, ης, ἡ, ventorum concitatorum vis impetuosa, procella. (* à Θύειν & εἰλεῖν vt Porphyrius tradit: alij esse volũt ἄελλαν θύουσαν) Aristoteles de mũdo θύελλαν definit, πνεῦμα βίαιον καὶ ἄφνω προσαλλόμενον. i. flatũ prævalentẽ qui repẽtè prosilit. Iliad ψ. ὑπὸ δ' ἐστεροπὴ κονίη ἵσταται ἀειρομένη ὥστε νέφος ἠὲ θύελλα. Odyss. κ. τοὺς δ' ἄψ ἁρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα. Hesiod. in Asp. ἴκελος πυρὶ ἠὲ θυέλλῃ. interdũ additur genit. ἀνέμου vel ἀνέμων. Od. κ. αἱ δ' ἐφέροντο κακὴ ἀνέμοιο θύελλα. Od. ε. ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι Παντοίων ἀνέμων. Sic apud Aratũ δ' ὑπ' ἀνέμοιο θύελλα, Cicero exp. grauis vehementi flamine ventus. Metaphoricè dicitur etiã πυρὸς θύελλα. Od. α. Reperitur etiã προθύελλα cõiunctum scriptũ apud Hesiodũ in Theog. v. 742. ἔνθα καὶ ἔνθα φέρει προθύελλα θύελλα Ἀργαλέη: nisi forsan diuidenda sit vox & προ referendũ ad φέρει sicut apud Homerũ Od. υ. ἢ ἔπειτά μ' ἀναρπάξασα θύελλα Οἴχοιτο προφέρουσα.
Θυελλώδης, εος, ὁ, procellosus.

Θυηεὶς, θυηλὴ, θύημα, θυία, θυίσκη, &c. vide in Θύω.

ΘΥΛΑΚΟΣ, ου, ὁ, saccus. Aristoph. in Pluto, Ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ. Athen. li. 2. πολλοὶ δ' ἐσάκκοι καὶ θυλάκοι βιβλίων. Pro eodem dicitur & Θύλαξ ακος, apud Poll. & Suid. Hesych. verò Θύλαξ est puluinar ceruical.
Θυλακοειδὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, sacci formam gerens: sacco seu folliculo assimilis, vt θυλακοειδὴς καρπὸς apud Diosc. li. 1. θυλακώδης, idẽ.
Θυλακίτης, ου, ὁ, idem cũ θυλακοειδὴς: in fœm. θυλακῖτις μήκων à quibusdam dicitur papauer satiuum. Diosc. lib. 4. cap. 65.
Θυλάκιον, θυλακίσκος, θυλακίσκη, θυλακίσκιον, sacculus, culeolus, interdum & folliculus. Aristoph. Athen. Diosc. Poll.
Θυλακὶς, ίδος, ἡ, à Nicand. dicitur id genus papaueris quod fert parua θυλάκια.
Θυλακίζειν Hesych. Tarentinos vsurpare ait pro ἀπαιτεῖν τι ἑπόμενοι μετὰ θυλάκου.

. Θυλήματα, θῦμα, &c. vide in Θύω.

ΘΥΜΒΡΑ, ας, ἡ, thymbra: herba odorata, de qua Diosc. lib. 3. cap. 45. & Plin. lib 19. cap. 8. Eadem dicitur etiam θυμβραία ab Hippocr. teste Gal. & θύμβρον à Theophrasto hist. pl. li 7. cap. 1. * Fortasse ἀπὸ τοῦ θύειν ob fragrantiam.
Θυμβροειδὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, thymbræ similis, qui è thymbræ genere est. apud Theophr. hist. pl. lib 1.
Θυμβρίτης οἶνος, thymbrites vinum, i. è thymbra factum, seu tymbra conditum. Diosc. lib 5. cap. 6.

Θυμέλη vide in Θύω.

ΘΥΜΙΑΩ, ῶ, F. άσω, suffio, odores incẽdo, adoleo. Athen. 7. τοῖς ἀμφὶ Μενεκράτη ἐθυμίων καὶ ἔσπενδον οἱ παῖδες. interdũ cũ accus. vt θυμιῶσι τὸ λιβάνιον Ἄραβες, apud Herodot. Sic Herodian. lib. 5. λιβανωτὸν θυμιῶσιν. interdum cum genit. vt Luc. in Cane. ὥσπερ ἔχειν κνισσᾶν ἀγυιὰς καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμιᾶν. ¶ Itẽ suffitu afflo, vel suffitu inficio, apud Aristot. * Παρὰ τὸ θύω.
Θυμιάομαι, ῶμαι, suffior, adoleor, suffitu afflor vel inficior. Aristot. loquens de apibus, θυμιώμεναι. γὰρ καὶ σφόδρα πονοῦσαι ὑπὸ τοῦ καπνοῦ. Et θυμιώμενον διώκει, nidore fugat. item pro ἀναθυμιᾶσθαι, vaporari, seu exhalare apud Aristot. lib. 1. meteorol. interdum exp. vror, accendor. vt apud Diosc. lib. 2. cap. 63. (de cornu ceruino) θυμιώμενον δὲ ἐν ἑρπετὰ διώκει.
Θυμίαμα, τὸ, suffimentum, suffitus, aut suffitio ex aromatibus, seu odoribus. Herodian. lib. 2. Plat. polit. 2.

Θυμίασις, εως, ἡ, suffitus seu suffitio. Diosc lib. 1. cap. 130.
Θυμιατήριον, ου, τὸ, acerra, thuribulum. Philo de vita Mos. li. 3. Est etiam sidus cœleste quod θυτήριον appellat Aratus, i. ara.
Θυμιατικὸς, ῆ, ὸν, ad suffiendum aptus, vaporiferus.

Composita.

Ἀναθυμιάω, ῶ, vel ἀναθυμιάζω, vaporo, suffio, exhalare facio.
Ἀναθυμιῶμαι, quoque interdum actiuam signif. habet. Aristot. ἐκ δὲ τῆς θαλάσσης τὸν ἥλιον ἀναθυμιᾶσθαι φασὶ, exhalationes elicere. Significat etiam vaporem reddo, vt euaporor, exhalo, suffitum emitto. apud eundem lib. de gener. anim. 5. & lib. de mundo, & apud Plat. symp. 7. ὥσπερ ὁ λιβανωτὸς ὑπὸ θερμότητος ἀναθυμιᾶται.
Ἀναθυμίαμα, τὸ, vapor, suffitus, suffimen. vel vaporatio, suffitio. pro ἀναθυμίασις.
Ἀναθυμίασις, vapor, exhalatio, halitus, suffitus. Exp. & respiratio. Aristot. in meteorol. & de mundo. Apud Herodian. dicitur de aëre corrupto circa paludes.
Ἀποθυμιάω, ῶ, euaporo, exhalo, vel odorem cieo.
Ἀποθυμίασις, euaporatio, exhalatio. Plut. symp. 3. cap. 1.
Ἐκθυμιάω, ῶ, suffio. Aristot.
Ἐκθυμιῶμαι, adoleor, accendor: vel ad bonos odores ciendos accendor aut vror. Diosc. lib. 1. cap. 130.
Ἐνθυμιάω, ῶ, suffio intus. Synes. epist. 121.
Ἐπιθυμιάω, ῶ, suffio, odoramenta adoleo seu accendo. Plutarch. in Alex.
Ἐπιθυμίαμα, suffimentum. quod ad suffiendum adoletur. (Soph.
Ἐπιθυμὶς. vide sequens ὑποθυμιάω.
Ὑποθυμιάω, ῶ, suffio, suffumigo. Diosc. lib. 1. cap. 105. & lib. 5. cap. (146
Ὑποθυμίασις, suffitus, seu suffitio, suffumigatio.
Ὑποθυμίδες, sunt serta florida, quæ collo appendebantur. Sic dicta quoniam cerebrum fragrantia sua quasi suffiunt & refocillant, vt tradit Plut. symp. 3. cap. 1. ¶ Ὑποθυμὶς est etiam auis nomen apud Aristoph. in auib. Ἐπιθυμίδες etiã dictę sunt eędẽ coronę. Hesych. vide & in compositis ex Θυμός. i. animus.
Ὑποθύμιος, adiectiuè dicitur, vt ὑποθύμιος στέφανος, idem qui ὑποθυμὶς, corona collaris, quæ collo appenditur, apud Hesych.

ΘΥΜΟΣ, οῦ, ὁ, animus, mens. Il. α. οὕνεκ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν, quoniam eius cor & animum peruaserat dolor. Sępe pro cupiditate ponitur, vt apud eundem poëtam, τῷ θυμὸς εἴξας ἔμιχθη φιλότητι καὶ εὐνῇ. Huc pertinet ἐν θυμῷ μεμαῶτες, Il. γ. Et φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται, si animus tuus ad id impellitur vel si ita fert animus. Plut. εἰ μὴ ἂν ὁ θυμὸς ἐπιχειρεῖν τοῖς πολεμίοις. Et Xen. Pæd. 3. ἐπιπηδήσαντες δ' ἀπελαύνοντες ὅπου ὑμῖν θυμὸς item animi præsentia. vt Xen. Pæd. 4. ἴσμεν μέν μοι καὶ θυμὸς ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Exp. etiam animi prestantia, animi vehementia seu præsidentia, apud Plat de rep. πρῶτον μὲν εὖ ἴσχων τὸ σῶμα, φρονήματος καὶ θυμοῦ ἐμπίπλαται καὶ ἀνδρειότερος γίνεται αὐτὸς αὑτοῦ. Et ibidem ἄμαχόν τε καὶ ἀνίκητον θυμὸς, &c. A Galeno quoque apud Hippocratem exp. προθυμία. item animalis spiritus & viuificus vt Eust. cap. apud Hom. ἐσαγείρατο θυμόν. itẽ anima, vita, vt θυμὸν ἀπηύρα apud eũdẽ, & ἐξαίνυτο θυμὸν animã abstulit, i. interfecit. ¶ Itẽ ira, excandescentia, idẽ quod ὀργὴ (cũ quo interdum etiã copulatur) Il. α. θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ βασιλῆος. Aristot. in Rhet. διὰ θυμὸν καὶ ὀργὴν γίνεσθαι Sic & Herodian. li 8. ὀργῇ τε καὶ θυμῷ χρώμενος πλείονι μᾶλλον ἠπείγετο. Sic & ad Col. cap. 3. Stoici θυμὸν definierunt ὀργὴν ἀρχομένην, iram nascentẽ & modò existentẽ. Apud Herodian. li. 4. ponitur pro iracundia seu pro iracũda mente, εἰδὼς τε τὸν Ἀντωνίνου τὸν θυμὸν καὶ τὸ φονικὸν ἐπὶ τοῖς δὲ γράμμασι. Apud Xen. in lib. de re eque. tribuitur equo. Vsurpatur & in plur. vt Aristot. de melancholicis loquens, οἱ κινοῦντες πρὸς τοὺς θυμοὺς καὶ τὰς ἐπιθυμίας. * Plato in Cratylo deducit ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς. Etym. ἀπὸ τοῦ θύειν καὶ ὁρμᾶν τὸ αἷμα. Medici enim dicũt irã esse sanguinis ebullitionẽ circa præcordia. ¶ At θύμος, vide in deriuatis ex θυμὸς, anim.

Deriuata ex Θυμὸς i. animus.

Θυμικὸς, ῆ, ὸν, animosus. Aristot. & Athen. lib. 2. vide & in deriuat. ex Θυμὸς, ira.
Θυμοειδὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Aristot. Rhet. 2.
Θυμίδιον, ου, τὸ, animulus. Aristoph. in Vesp.
Θύμος, ου, ὁ, siue Θύμον, ου, τὸ, thymus siue thymium, herba de qua Diosc. lib. 4 cap. 44. & Theophr. hist. pl. lib. 6. cap. 2 dicta ἀπὸ τοῦ θυμοῦ, quia adhibetur iis qui patiuntur animi deliquium. Alij à θύω ob fragrantiam deducunt. ¶ Item θύμος à nonnullis dicitur τὸ ἄρον ex Diosc. ¶ Item θύμος, siue θύμον bulbus, cepa agrestis. Aristoph. in Pluto. & apud Athen. lib. 2. & 14. ¶ Item Θύμος, dicitur glandulosa illa substantia quæ in iugulo ad os summum pectoris consistit, in qua signif. scribitur & θυμός. Vide Ruff. Ephes. & Poll. ¶ Θύμος est etiam tuberculum carnosum quod super corpus quasi verrucula eminet, summum colorem floris thymi repræsentans: vnde ei nomen est. Vide Corn. Cels. lib. 5.
Θύμινος, ου, ὁ, thyminus, qui ex thymo factus est.
Θυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, thymosus, thymum referens.
Θυμίτης, ου, ὁ, thymites, vt θυμῖται ἅλες, sales cũ thymo tritæ; Aristoph.

Aristop. Θυμίτης οἶν@, vinum thymo conditum: de quo Diosc. lib. 5. cap. 59. & Colum. lib. 12. cap. 35.

Θύμιον ν, τὸ quibusdam dicitur σμίλαξ taxus, ex Aetio lib. 13. cap. 64. A Gaza exp. cunicula, apud Theophr. lib. 3. de caus. pl. ¶ Item quod super corpus quasi verrucula eminet, vt dictum est in Θύμ@.

Composita.

Ἀγριόθυμ@, ν, ὁ, ἡ, agresti & fero animo præditus, Hesych.

Ἄθυμ@, qui animum despondet, qui deiecto est animo. q. d. carens animo. Exp. etiam, anxius. Apud Plat. pol. 5. exp. mœrore affectus. Aliquando opponitur τῷ προθύμῳ, vt apud Xenoph. Pæd 5. ¶ Item non animosus, pusillanimus. Apud Aristotelem Poll. 7.

Ἀθύμως, (q. d. absque animo deiecto. anxiè. Xenoph. Pæd. 3. apud Isocr. in Pan. ἀθύμως διακεῖσθαι, despondere animum. Apud Xenoph. ἀθύμως ἔχω πρὸς τὴν τῶν φίλων κτῆσιν, despero de comparandis amicis.

Ἀθυμία, ἡ, animi defectio, tristitia, anxietas, desperatio. Æschin. in Ctes. εἰς τὴν ἐσχάτην ἀθυμίαν ἐμπεσὼν. apud Xen. Pæd. 1. opponitur τῇ προθυμίᾳ alacritati.

Ἀθυμέω, ῶ, animum despondeo, animo sum deiecto, animi alacritate defectus sum. item animo concido, animum abiicio. Interdum absolutè, vt Isocr. in Evag. Interdum cum dat. vt Dem. Phil. 1. οὐ ἀθυμητέον τοῖς παροῦσι πράγμασι, non oportet animum despondere ob præsentem rerum statum. Et cum accus. vt Thuc. lib. 6. ἡμεῖς δὲ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς, οὐκ ἀθυμοῦμεν τὴν τελευτήν apud eundem lib. 7. ἀθυμῶ ἐπιχειρῆσαι exp. timeo. Sic apud Soph. δεινῶς ἀθυμῶ μὴ &c. timeo ne, vel angor metu ne, &c. Et cum præposit. ἐπὶ. vt Isocr. in Panath. ἢ μὴν ἐπὶ τούτοις ἀθυμήσας.

Ἀθυμιόομαι, οῦμαι, idem cum ἀθυμῶ. Hesych.

Ἀθυμήτης, ου, ὁ, anxius mœrore affectus, apud Suid.

Decomp. Ἐξαθυμεῖν, penitus deficere animo, exanimari.

Καταθυμέω animo concido & labasco. Xen.

Ἀποθυμέω ῶ, idem quod ἀθυμέω. Bud. in epist. (siod.

Ἀπόθυμ@, inuisus, molestus, vt τὰ ἀποθύμια, apud He-

Βαρύθυμ@ grauiter animo affectus. Synes. ep. 44. & Plutarch. in Alexand.

Βαρυθυμία, animus grauiter affectus, animi ægritudo. Plut.

Βαρυθυμῶ, grauato animo fero, indignor. App. & Plut.

Γλυκύθυμ@, dulcedine animum afficiens. vt γλυκύθυμ@ ὕπν@, somnus animo gratus. Item delicatus, qui nulla non dulcedine animum effœminat: in malam partem. Luc. in Hermog. ¶ Item placido & miti animo præditus. Il υ.

Γλυκυθυμία animi suauitas, animi dulcedo. Synes. ep. 57. & 79. Et in malam partem pro delicijs seu voluptatibus animi. idem Syn. ep. 105. Item ignauia & inertia quę laborem respuit. apud Plut. & Plat. de leg. Item animi placiditas & q. dulcedo, clementia. Plut.

Γυναικόθυμ@, qui muliebri animo est.

Γυναικοθύμως, muliebri animo, muliebriter. Polyb.

Δακέθυμ@, animum mordens seu remordens. vt δακέθυμ@ ἄτη, idem quod θυμοδακής. Δηξίθυμ@, idem. vt δηξίθυμ@ ἄλμη, apud Athen. lib. 3.

Διθυμία, ἡ animorum dissensio, dissidium, discordia. Hesych.

Διχόθυμ@, dubius animi, qui animum in duas quasi partes scissum habet. Hesych.

Δύσθυμ@, grauiter animo affectus, idem quod βαρύθυμ@. Aristot. in Probl. & Soph. in Aiace, & Elect.

Δυσθύμως, ægro animo, cum animi mœrore. Plut. in Fab.

Δυσθυμία, animi mœror. Aristot. in Probl. Plut. in Artox. Herodian. lib. 6. & 8.

Δυσθυμέω ῶ animum despondeo. Plut. in Tim. Δυσθυμοῦμαι, sum ægro animo. ex Eurip. (scissens.

Ἔκθυμ@, qui animo prōpto est, alacer. vel ex animi affectu pro-

Ἐκθύμως, ex animo, promptè, alacriter. Phil. de vita Mos. li. 1. Herodian. lib. 4. & alibi passim. Item irato & infenso animo apud eundem, lib. 3.

Ἐκθυμία, animi promptitudo. (opp ἀθυμία.

Ἔνθυμ@ in quo animus est, animosus. Aristot. polit. 7. cap. 7. vbi

Ἐνθυμέομαι, οῦμαι, in animo verso seu voluto, animo concipio, animaduerto. Itē considero, expēdo, reputo. Cū genit. Xen. apomn. 1. Θαυμάζω εἰ μὴ τούτων ἐνθυμηθείη. Sic & Isocr. ad Phil & alibi. Cum accus. Thuc. li. 1. ἐνθυμώμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα. Sic & apud Dem. in Mid. apud Isocr. & alios.

Ἐνθύμημα, τὸ, animi conceptus, sensum vel sensus. vt apud Alcid. Isocr. & Halicarn. ¶ Item species argumentationis de qua Aristot. pr. an. lib. 2. cap. 20. Item sententia oratoria. Vide Aristot. in Rhet. 1. & Hermog. 3. item Cic. in top. & Quintil. ¶ Exp. etiam commentum: item inuentum, seu memorabile inuentum, apud Xen. ἐνθύμημα πολλοῦ ἄξιον.

Ἐνθυμηματικὸς, constans enthymemate seu enthymematis, aut enthymemata continens. vt ἐνθυμηματικαὶ ῥητορεῖαι, Aristot. quibus enthymemata adhibentur. Et ἐνθυμηματικὴ περίοδ@, Hermog. periodus enthymemate conclusa. ¶ Item acer in argumentationibus & argutus orator, apud Aristot.

Ἐνθυμημάτιον, commentatiuncula, argutulum dictum. Gell. lib. 15. Ἐνθυμηματώδεις, commentationibus pleni.

Ἐνθύμησις, cogitatio, consideratio. Item commentatio. Thucyd. lib. 1. & Naz.

Ἐνθυμητικὸς, promptus ad excogitandum solers.

Ἐνθύμι@, ν, ὁ, ἡ, qui in animo est, qui animo nostro obuersatur, & de quo cogitamus. Od. ν. Soph. in Trachin. ¶ Item animo religionem ciens. Antiph. in Apol. Sic ἐνθύμιον ποιούμενοι apud Thuc. rem in religionem vertentes seu trahentes. Quidam exp. rem pro ominosa habentes.

Ἐνθυμία, cogitatio. Thuc. (suspector.

Ἐνθυμίζομαι, quod ἐνθυμοῦμαι, apud Poll. & Suid. Ἐνθυμιστος,

Ἐπενθύμημα, [*Decomp.*] enthymema enthymemati additum. Hermog. Et ἐπενθυμεῖσθαι ac ἐπενθύμησις de enthymematis vnius ad alterum adiectione.

Ἐπιθυμίδες sunt coronæ: quæ quoniam sub collo supra pectus seu cor, quam animi sedem esse volunt, apendebantur, à θυμὸς deriuatæ putantur. Vide & in comp. ex Θυμιάω.

Ἐπιθυμία, ἡ cupiditas, desiderium. Plat. Apud Stoicos ἐπιθυμία τιμωρίας. Cic. interp. libido puniendi. Apud Xen. apomn. 1. ἐπιθυμία τοῦ σίτου, auiditas cibi, fames. Dicitur ἐν ἐπιθυμίᾳ γίγνεσθαί τινος desiderio teneri rei alicuius, Plat. ep. 7. Et ἐπιθυμίαν ἐμπεσεῖν. Thuc & ἐπιθυμίαν ἐμβάλλειν, (sequentē genit.) cupiditatem seu desiderium afferre. Exp. & cupiditas effrænata, libido.

Ἐπιθυμέω cupio, concupisco, desidero. Cum genit. vt ἐπιθυμῶ τούτου. Et cum infinit. vt ἐπιθυμῶ ἀκοῦσαι ἢ εἰν μαχέσθαι, &c. Interdum peculiariter dicitur de amatoria cupidine, vt apud Lys. ἐπιθυμήσας τοῦ μειρακίου. Athen. ἐπιθυμεῖν κόρης

Ἐπιθύμημα, cupiditas, desiderium. apud Plat. & Plut. Ἐπιθύμησις, idem, apud Aristot. eth. 1.

Ἐπιθυμητὸς, desiderabilis, qui eiusmodi est vt desideretur. Apud Aristot. eth 3. c. 10 ἐπιθυμητὰ exp. quæ desiderari solent.

Ἐπιθυμητὴς, q. d desiderator, i. qui tenetur desiderio rei alicuius, cupidus studiosus. Xen.

Ἐπιθυμητικὸς, (q. d. desideratiuus) ad desiderandum seu concupiscendum propensus, vel insitam concupiscendi facultatem habens, seu propensionem quandam ad concupiscendū, apud Aristot. in fine lib. 1. ethic. exp. impellens ad concupiscendum. Ἐπιθυμητικῶς ἔχω, pro ἐπιθυμῶ cupio. Poll.

Decomp Ἀντεπιθυμέω ῶ vicissim cupio vel opto. Item opto aduersus aliquem, i. aduersor alicui, optando idem quod ipse optat. vnde Ἀντεπιθυμητὴς, expon. æmulus. item, riualis, apud Andocid. Dicitur etiam ἀντεπιθυμήσει τούτῳ, hac in re sum tibi competitor.

Κατεπιθυμ@, concupiscens. (apud Platonem.

Συνεπιθυμέω, ῶ, vna cupio. Συνεπιθυμητὴς, corriualis

Ὑπερεπιθυμέω, supra modum cupio, mirū in modū cupio.

Εὔθυμ@, qui bono hilari & securo animo est. cui opp. δύσθυμ@. Aristot. in Probl. Xen. Pæd. 6. Herodian. lib. 6. Item qui beneuolo ac benigno animo est. Od ξ.

Εὐθύμως bono ac hilari animo, alacriter. Xen. Pæd. 1. & 8. & Synes. ep. 142.

Εὐθυμία, bonus & hilaris animus, seu animi hilaritas, securitas, animi tranquillitas.

Εὐθυμέω, ῶ, bono & læto animo sum. Item in mentis tranquillitate sum, apud Plut. περὶ εὐθυμ.

Εὐθυμεῖσθαι bono ac hilari esse animo, seu alacrem esse & gaudio perfusum. Xenoph. Hell. 7. Plutar. in Sert. & in Mario, & Aristot. Rhet. 1.

Decomp. Διευθυμοῦμαι, q. d. pergaudeo, per quàm læto ac hilari animo sum. Basil.

Ἐπευθυμέω ῶ bono seu æquo animo sum in, vel ob.

Ἐχέθυμ@, mente præditus, vel qui animi cupiditates coercet, Odyss. θ.

Ἠπιόθυμ@, benigno ac miti animo præditus. Epigr.

Κακόθυμ@, qui malo seu maleuolo animo est.

Κακοθυμία, maleuolentia, animus malè affectus. Plut. in Lyc.

Καρτερόθυμ@, qui toleranti animo est, qui animi tolerantia omnia vincit. Od. φ. Apud Hesiod. in Theog. εἰς καρτερόθυμος, exp pertinax.

Καταθύμι@, qui est in animo, animo obuersans. Il. κ. v. 384. μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω, ne obuersetur animo tuo mors ¶ Item qui est ex animi sententia, animo gratus: apud Theog. & Synes. Huic oppon. ἀποθύμι@.

Καταθυμίως, ex animi sententia. Item libenter.

Decomp. Ἀκαταθύμι@, ν, ὁ, qui non est κατὰ ψυχὴν ἢ θυμὸν, animo ingratus. Ponitur pro ἀποθύμι@. Eustath.

Λιπόθυμ@, animo deficiens, animo defectus, seu quem animus deficit.

Λειποθυμία, animi defectio, animi deliquium Plut. in Alex. & Alex. Aphr. probl. lib. 1.

Λειποθυμέω, ῶ, animo deficio seu deficior. Diosc. li. 5. cap. 36.

Μακρόθυμ@, (q. d. longanimis) lenis, clemens, cui opp. ὀξύθυμ@. Item patiens, patienti animo tolerans. Epigr.

Μακροθύμως, patienter, æquo animo. Act. cap.

Μακροθυμία

Μακροθυμία, tolerantia, animi lenitas. Eph.4. Col.3. & alibi.

Μακροθυμέω, ῶ, patienter fero. Matth.18. Luc.18. Vide & in comp. à θυμὸς, i. ira.

Μεγαλόθυμος, magnanimus, magno & celso animo præditus. Plato 2. de rep. Μεγάθυμος pro eodem dicunt poetæ metri gratia. Il. ρ. υ. & alibi.

Μικρόθυμος, qui pusillo est animo. μικρόψυχος.

Μικροθυμία, animus pusillus, pusillanimitas.

Μικροθυμέω, animo pusillo sum. [Sim. Rhod.

Ὁμόθυμος, vnanimus, concors. Hesych. Exp. etiam socia in ouo.

Ὁμοθυμία, vnanimitas.

Ὁμοθυμαδὸν, aduerb. vnanimiter, vno animo & consensu. Xen. Hell.7. Philo de vita Mos. lib.1. Herod. lib.2.

Ὀβριμόθυμος, animo violento præditus, magnanimus. Hesiod. in Theog.

Οὐλόθυμος, exitiali & noxio animo præditus. [σ. v. 33.

Πανθυμαδὸν, toto animo, toto pectore, toto animi robore. Od.

Πρόθυμος, animum alacrem habens ad aliquid, qui prompto & erecto est animo, promptus. Thuc. l.1. Dicitur etiam πρόθυμός εἰμι πρός τι vel εἴς τι. & πρόθυμός εἰμι ποιεῖν τοῦτο. Dicitur & πρόθυμος περί τινα, apud Thuc. item πρόθυμος, cum genit. cupidus.

Προθύμως, alacri animo, alacriter, promptè, itē impigrè, itē libenter. Xen. Pæd.4. & alibi. προθύμως ἔχειν πρός τι, animo prompto esse ad rem aliquam, vel animo propensum.

Προθυμία, animi alacritas, animi præsentia, vel simpliciter alacritas. item studium, ei opponitur ἀθυμία, apud Xen. Apud eundem, προθυμίαν ἐμβάλλειν alacritatem addere. exponitur etiam, inflammare animum desiderio. Apud Dem. προθυμίαν παρέχεσθαι, promptum & alacrem animum ostendere. Apud Thuc. & Xen. προθυμίας οὐδὲν ἐλλείπειν. & pro eodem πάσῃ προθυμίᾳ, vel κατὰ πάσης προθυμίας ποιεῖν τι, omni studio aliquid agere. item cupiditas, desiderium, vt apud Syn. κατέβαλε τὴν προθυμίαν τῆς συνήθους ἀποδημίας. ¶ Exp. etiam χαρὰ lætitia, gaudium, Hesych.

Προθυμέομαι, οῦμαι, alacri sum animo: cui opp. ἀθυμῶ, apud Xen. Pæd.6. Dicitur προθυμοῦμαι ποιεῖν τοῦτο. Dem. promptus sum ad hoc faciendum, vel studeo hoc agere. Et cum accus. προθυμοῦμαι τοῦτο, apud Plat. & Aristot. Exponitur etiā promptus sum, aliquid magno studio suscipio & instituo. item in animum induco, & cupio efficere. apud Plat. de rep. & Plut. in Themist.

Decomp. Ἀπρόθυμος, minimè alacrem animum ad aliquid habens, minimè alacris. Plut. de def. orac. Ἀπροθύμως, non alacriter, non libenter.

Συμπροθυμοῦμαι, contendo ad idem efficiendum, in eandem caussam incumbo, vt Xen. Pæd.6. συμπροθυμηθέντων. Idem anab. lib.7. συμπροθυμεῖσθαι ὅπως διαβῇ τὸ στράτευμα. Apud Thuc. ponitur interdum etiam cum datiuo personæ, *pro* adiuuare aliqua in re.

Ῥάθυμος, (ex ῥᾳ facto ex ῥᾴδιος, & θυμός. propriè cuius mēs occupatur in iis quæ veniunt ex facilè minimèque intento labore. Sed latiùs, dicitur is qui labore omni vitato quietem atque otium amat, deses negligens, aut supinus: cui opponitur ἐπίπονος apud Plut. symp.1. ¶ Item de re quæ nullam animi contentionem postulat: ideóque pigro ac desidi conuenit. Aristot. Rhet.1.

Ῥαθύμως, animo remisso segniter, oscitanter, supinè. item languidè. Herodian.6. Plat. de leg. & alij.

Ῥαθυμία, animi remissio desidia, segnities, ignauia, Demost. Isocr. Plat. & alij item quies, apud Hippocratem.

Ῥαθυμέω, ῶ, remisso sum animo, deses sum segniter ago. Xē. Isocr. Plut. A Polybio ponitur etiam simpliciter *pro*, quiesco, quieti me trado, quiete & otio fruor. Ab eodem dicitur quoque ῥαθυμεῖν περί τινος, conquiescere, i. securum esse de aliqua re.

Ῥαθυμίζω, socordiam propulso, ad vigilantiam excito.

Decomp. Ἀπορραθυμέω, ῶ, pigresco, elangueo, ignauia & socordia negotium aliquod transmitto. Aliquando absolutè, vt apud Dem. Aliquando & cum genitiuo, vt apud Xenoph. Apomn.3.

Καταρραθυμέω, ῶ, per desidiam aut inertiam ago, vel per negligentiam derelinquo, apud Xen. Hell.6.

Συνθυμέω, ῶ, vnanimis & concors sum, eiusdem animi sum.

Τλάθυμος & τλήθυμος, cui est animus patiens, patiens laborū seu tolerans, qui ad labores seu pericula non facilè animum despondet. Hesych.

Ὑπέρθυμος, supra modum animosus, magnanimus. Od. ι. Il. ζ. & υ. Apud Xen. de re equ. dicitur de equo.

Ὑποθύμιος, vnde ὑποθύμιος στέφανος, apud Hesych. corona quæ collo appensa supra cor animi sedem putatam gestatur.

Ὑποθυμίς, idem quod ὑποθύμιος στέφανος. Vide & in comp. ex θυμιάω. [xius.

Ὀλεσίθυμος, animo perniciem afferens, animo exitialis & noxius.

Ὠμόθυμος, crudelis, crudeli animo præditus. Soph. & Phil. de vita Mos. lib.1.

Ἴφθιμος, quomodo huc pertineat, vide ἶφι in Ἴς.

¶ *Deriuata ex Θυμός, i. ira.*

Θυμικός, οῦ, ὁ, iracundus. Arist. Rhet.2. & Plut.

Θυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. apud eundem Arist. in 2. de part. an.

Θυμαίνω, irascor, excādesco, succenseo. Aristoph. in Neb. μηδαμῶς θύμαινέ μοι, nequaquam mihi succenseas. Et apud Hesiod. Ὄμμασι θυμήνασαι, vultu iram monstrantes.

Θυμόω, ῶ, ad iram concito, iratum reddo, ad iracundiam prouoco. Oseæ cap.7.

Θυμοῦμαι, ad iram concitor, vel etiam neutraliter, irascor, excandesco, succenseo. Soph. εἰς ὀργὴν θυμούμενος. Plat. ep.7. ἐγὼ διενοούμην πλεῖν τεθυμωμένος, ego ira accensus nauigare cogitabam. Et apud Thuc. τὸ θυμούμενον τῆς γνώμης, excandescētia animi. interdum cum dat. vt Eurip. in Medea, σὲ τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην.

Θύμωσις, excandescentia, i. ira nascens & modò existens. vt Cic. interp. Tusc. q. lib.4.

Composita.

Μακρόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui iram differre & cohibere nouit. lenis, clemens. Vide & in compositis à θυμὸς, animus.

Μακροθύμως, iram differendo, seu patienter.

Μακροθυμία, ας, ἡ, iræ dilatio, tolerantia.

Μακροθυμέω, ῶ, iram differo, patienter fero. Matth.18.

Ὀξύθυμος, qui subito & acri ira excandescit, ad iram præceps. seu præceps animi: qui leuissima caussa ad iram prouocatur. Aristoph. in Vesp. Arist. Rhet.2.

Ὀξυθυμία ἡ, excandescentia, iracundia, vitium animi quum leuissima de caussa irascitur. Expon. & sordes purgamentum, Poll. lib.2.

Ὀξυθύμια, τὰ, exp. cruces vel ligna è quibus suspenditur & strangulatur aliquis: vel purgamenta ædium quæ noctu in triuiis exponebantur. Hesych. & Suid.

Ὀξυθυμέω, ῶ, iræ impotens sum, præcipiti ira excandesco. Aristoph. in Vesp.

Ὀξυθυμίας, ου, ὁ, idem quod ὀξύθυμος seu ὀξύχολος. Pol.

Περίθυμος, ira valde accensus, qui ira valde excanduit. Plutar. in Mario.

Περιθύμως accenso animo, vt περιθύμως ἔχων, ira perSuid. [citus.

Συνθυμέω, simul irascor. Suid.

Συνθυμόω, simul ad iram concito.

Θυνέω, vide in Θύω.

ΘΥ'ΝΝΟΣ, ου, ὁ, thunnus, siue thynnus: nomen piscis prægrādis. Plut. ex quodam poeta, Θύννος ἐλλαῖος πέλαγος ὣς διαστροφεῖ. Fœm. gen. est Θύννη & Θυννίς, apud Athen. li.7. Sic dictus est ἀπὸ τοῦ θύνειν, i. ὁρμᾶν, quoniam (vt Athen. lib.7. ex Arist. tradit) Caniculæ exortu œstro agitatur, vermiculo quodam quod cum sub pinna habet permotus, adeò vt etiam in nauigia exiliat. Vide & Plin.

Θυννίδες, Hesych. esse tradit frusta thynnorum in partes concisorum. Et θυννάδες pro eodem. (Ioue trag.

Θυννώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, (q.d. thynnaiceus) thynnū referens. Luc. in

Θυνναῖος, α, ον, qui ex thynno est. vt Θυνναῖα τεμάχη, apud Athen. li.3. Et θυνναῖον, neut. gen. sacrificium ex thynnis. Athen. lib.7.

Θυννεῖον, apud Suid. fultum thynni, vt putant nonnulli.

Θυννάζω, pungo, vt piscator thunnū tridente. Aristoph. in Vesp.

Θυννίζω, stimulo pungóq; metaphora sumpta à thynnis sumpta, vt Erasm. tradit in prouerbio Thunnissare. Suidæ verò est ἀποπέμπειν καὶ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ ἐλαύνειν.

Θύνναξ, ακος, ὁ, paruus thynnus. Eust. ex Athenæo.

Θυννίς, ίδος, idem, itidem apud Athen. lib.14. Apud eundem lib.3 accipitur pro θυννάδων τάριχος.

Ἀποθυννίζω [*comp.*] expungo. Luc. in Ioue Trag. εἰ τὰ ἐμὰ οὕτως ὑμῖν ἀποτεθύννισται, si mea vobis ita expuncta sunt vel excussa.

Θύον, Θυόεις, Θύος, Θυόω, vide in Θύω.

ΘΥ'ΡΑ, ας, ἡ ianua, ostium. Aristop. in Ranis, τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; quis ianuam pulsauit? Xen. Hell.6. ἐπιστάντα τὴν θύραν, εἶχε τὸ τοῦ ῥοπάλου. Sæpe etiam Θύραι plur. num. dicuntur, vt Lat. fores. vt Od. ν. Χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον. Sic & apud Xē. pæd.7. φοινικαῖ μὲν αἱ θύραι πεποιημέναι. Apud eundem αἱ θύραι τοῦ βασιλέως, atque adeò nonnunquam θύραι pro ipsa aula regis. ¶ Metaph. θύρας, Eustath. appellari tradit sensus: quia per sensus tanquam per ianuas ad animum ingrediuntur sensilia.

Θύραζε aduerb. foras, extra domum. Item generaliter, extra Od. σ. ἔλθε δὲ θύραζε Et alibi ἐκβαλεῖ θύραζε. Apud Hesiod. Θύραζε Ἔξω etiam, item Θύραζε ἔρχεσθαι Item *pro*, foris. Apoll. Arg. 2. κοῦρα θύραζε ῥέζουσι.

Θύραθεν (aliud aduerb.) foris. q.d. è foris. vnde Θύραθεν, externus. Sic τὰ θύραθεν Synesio, externa bona. Interdum est forinsecus, extrinsecus. vt apud Arist. lib. 3. de gen. an. λείπεται δὲ τὸν νοῦν μόνον θύραθεν ἐπεισιέναι καὶ θεῖον εἶναι μόνον.

Θύρηφι, aduerb. aut datiuus aduerbialiter positus cum adiectione particulæ φι, poeticum est, significans, foris, extra do-

Θυώδης, exp. potus ex aromatis confectus, apud Herodot.

Θύμα, τὸ, suffimentum, odoramentum. apud Hippocr.

Θυηλὴ, ἡ, aruspicium, extispicium. Eust. Apud Hesych. & Etym. exp. etiam θυσία. Θυηλὰς dicit Suidas propriè esse sacra in quos suffimenta conijciuntur, item primitias sacrorum, seu libamenta. Il. ι. ὁ δ᾽ ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.

Θυηλέεσθαι, sacrificare.

Θυηλεῖον. τὸ, inter vasa mensaria ponitur à Poll.

Θυλήματα, farra melle imbuta, vel suffimenta quæ in aris adolebantur, vel farina vino & oleo aspersa in sacrificium. Aristoph. in pace.

Θύος, vas in quod conijciuntur suffimenta.

Θυίσκη, ἡ, scapha ad recipienda ea quæ dijs offeruntur. Etym.

Θυσκάριον, (diminut.) idem quod Θυίσκη.

Θυίσκη, ἡ, videtur esse thuribulum: ex Hieronymo, vel mortariolum, vt lib. 1. Macchab. cap. 1. & lib. 3. Reg. cap. 7.

Θυίσκος, exp. acerra, thuribulum, ex Iosepho.

Θύον, ου, τὸ, quod deabus sacrificabant. Hesych. Apud Eupolidem idem Hesych. Θύα exp. πέμματα, liba seu placentulæ quæ dijs offerebantur. Apud Callim. Θύα accipi pro aromatis, idem Hes. annotat. ¶ Item Θύον, thya, arbor quædam odora. Od. ε. vide Theophr. de hist. pl. & Plin. lib. 13. cap. 16. Eadem arbor vocatur etiam fœm. gen. Θύα, siue Θυΐα, aut Θύϊα, apud Theoph. (hinc Θυΐνος, qui ex thya est. Diosc. lib. 2 Et Θύϊνος, thyam similitudine referens. Theophr. de hist. pl. lib. 5. c. 3.) Reperitur etiam Θύϊον pro Θύον, apud Athen. lib. 5. pro thya arbore, seu materia odorata.

Θυόεις, εντος, ὁ odorus. Od. ο. Θυόεν νέφος, exp. εὐώδης. Apud Nonn. δόμος θυόεις, de templo suffimentorum incensione odorem suauem emittente.

Θυώδης, εος, ὁ, ἡ, idem, odorus, odore iucundus, idem quod Θυόεις. Od. δ. & ε. Theophr. de hist. plant. lib. 3 c. 15.

Θυόω, ῶ. f. ώσω rebus odoratis suffio: vel odore iucũdũ reddo.

Θύωμα, τὸ, suffimentum odoratum. Herodot. [Il. ξ.

Θυάζω, idem quod Θύω, sacrificio, consecro. Θυώματα, suffimenta. Hesych.

Θύανον, placentula quæ bouis loco dijs offerebatur. Hesych.

Θυὰς ἑορτὴ, apud Nonn. putatur esse festum quo solennia fiunt sacrificia Θυὰς apud Dan. Symmachus [illegible] quos Græci solent [illegible] appell[illegible] scribit Hieron. in 2. ca. Dan. Vide & alias [illegible] Θύω i. ὁρμῶ.

Θυμέλη, ἡ altare, à Θύω quoniam super eo sacra fiunt, apud Eurip. ¶ Item farina quæ sacrificijs adhibebatur. Hesych. ¶ Item pulpitum altum pedes quinque, in quo chorus tragœdiarum & comœdiarum cæterique personam non habentes, fabulæ subseruiebant, histrionibúsque in scenam additis, populum gesticulatione retinebant. Suid. Etymologistes verò Θυμέλην mensæ formam habere tradit, supra quam stantes in agris cantarent, quum nondum in ordinem suum tragœdia distributa esset. Plut. de orac. Pyth. & in Polit. præc. & Luc. de saltat. & in Alex. Vtitur hac voce Martial. lib. 1 ad Domitianum, *Qua thymelen spectas* &c. ¶ Apud Eurip. Θυμέλας κυκλώπων, quidam interp. mœnia Argyuorum à Cyclopibus facta. ¶ Apud eundem Θυμέλην exp. μέλαθρον.

Θυμελικὸς, ὁ, ἡ thymelicus, ad thymelen pertinens, thymelen decens. Plut. in Fab. item Θυμελικοὶ, qui in thymela ludunt. Vitruu. lib. 5. cap. 8.

Θύρσος, ου, ὁ, thyrsus, hastula frondibus vestita quæ in honorem Bacchi gestabatur. Plut. in Alex. & Athen. lib. 14. Hesychio est baculus Bacchicus. Poëtæ metaplasmo generis dicunt Θύρσα pro Θύρσοι, vt δεσμὰ, ζυγὰ, &c. vt in Epigr. νύμφαις ῥόδα, θύρσα Αναξα. [suis locis.

Θυμιάω, &c. Θυμὸς &c. Θύμβρα quomodo huc pertineant, vide

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀποθύω, polluceo, in sacrificia absumo. Xen. Hell. 4. & Plut. in Sylla & Crasso, item dico, consecro.

Ἐνθύω, sacrifico in. Ἐνθυσιάζω, idem.

Ἐκθύω, perdo & quasi macto. Eurip. in Or.

Ἐκθύομαι, placo, expio. Ἐκθύεσθαι, vaticinari quasi inspe-

Ἐκθυτέος, expiandus. [ctis extis.

Δυσέκθυτα σημεῖα, exp. tristia exta, ἄθυτα, apud Plut.

Ἐπιθύω, super seu post alium sacrifico, item simpl. sacrifico, immolo. Epigr. lib. 6.

Ἐπιθύομαι, (voce media) idem apud Plut. in Galba Νέρωνι. Γάλβαν ἐπιθυσόμεθα, Neroni Galbam sacrificabimus.

Καταθύω, sacrifico, immolo, macto Herod. 1. & 4. Luc. in Demon.

Καταθύομαι, fascino, incanto. Theocr. in Pharmac. Exp. & va-

Προθύω, antè sacrifico. [ticinor. Hesyc.

Προθύομαι, pro eodem. Plut. de def. orac. & in Lyc. item sacrifico pro. Greg. in enc. Macchab.

Πρόθυμα, τὸ, q. d. sacrificij præludium, quod sacrificio præmittitur, vel libum. Aristoph. in Pluto.

Συνθύω, vnà sacrifico, vnà sacra facio. Dem. pro cor. & Æschin.

Alia comp. ex secunda aut tertia persona præt. pass. verbi Θύομαι sine præpositione.

Ἄθυτος, ὁ, ἡ, non sacrificatus, non immolatus, apud Athen. l. 4. & apu. Suid. apud Phil. de vita Mos. lib. 3. θυσία ἄθυτος, contra receptum morem & ritum sacrorum factum sacritium quod pro sacrificio haberi non debet. Item qui rem diuinam non fecit non sacrificauit. Xen. Hell. 3. ἄθυτος ἀπῆλθε, abijt re diuina non peracta.

Ἀνθρωποθυσία, sacrificatio hominis, hominum immolatio apud Athanas. & Plutarch.

Ἀστροθύτης, ὁ, qui astris sacrificat, astrorum cultor.

Βουθύσιος, ὁ, ἡ, ad boum mactationem pertinens, βουθύσιοι ἡμέραι, dies in qua boues mactati sunt. Βουθυσία, boum immolatio seu mactatio. Athen. lib. 4.

Βουθύτης, ὁ, qui boues mactat. Athen. lib. 14 Βούθυτος, idem quod βουθύσιος, apud Eurip. βουθυτέω, boues macto & immolo. Æschin. contra Ctesiph. Item abusiuè pro sacrifico, apud Aristoph. in Pluto, apud Phalar. βουθυτῶ ἐπινίκια, victimas ob partam victoriam immolo.

Βοοθύτης, idem quod βουθύτης.

Εἰδωλόθυτον, ου, τὸ, idolis immolatum. Act. 15. & 21. c. & 1. epist. ad Cor. c. 8. 2. & Apoc. 2.

Ζωοθυτέω, animal sacrifico.

Θεόθυτος, eo immolatus, dijs sacrificatus. Hesych. & Poll.

Ἱερόθυτος, sacrorum ritu mactatus seu immolatus. apud Aristot. œcon. 2. apud Plut. quidam ἱερόθυτον θάνατον appellat eius qui se pro patria deuouerit. Τὸ ἱερόθυτον subst. exp. sacræ hostiæ. apud Athen.

Καλλίθυτος, auspicatus, bonis auspicijs aut ritè sacrificatus. apud Eur. καλλιθύτων βωμῶν, altarium victimis splendidorum seu in quibus pulcra aut splendida sacra fiunt.

Νεόθυτος, nuper sacrificatus, recens immola[illegible].

Οὐλοθυσία, sacrificium perfect[illegible] Hesych. ab ὅλος pro ὅλος.

Οὐλοθυτέω, [illegible] mola inspersa sacrifico. Exp. & molas inspergo victimis. Suid.

Πολύθυτος, sacratissimus, omni veneratione prosequendus. Soph. in Aiace.

Πολύθυτος, sacratissimus, omni veneratione prosequendus. Soph. multa fiunt sacrificia, vel crebris suffitionibus halans.

Φιλοθυτής, τὸ diuinæ faciendæ studiosus. qui studiosè sacrificat. Plut. sympo. vide & schol. Aristoph. in Vesp.

Deriuata ex Θύω, i. ὁρμῶ.

Θυίω, idem quod Θύω, ex eoque deriuatum, pleonasmo literæ ι, vt ἀρτίω ab ἄρτω. Il. φ. θύειν γὰρ ἐπιπλεῖον ποταμὸς πλήθοντι ἐοικὼς χειμάρρῳ, impetu ferebatur instar torrentis.

Θυιάω, ῶ, idem quod θυίω seu Θύω. Hesiod. in asp.

Θυὰς siue θυιὰς aut etiam θυιάς, ἀδος, ἡ, quæ furore percita fertur. 1. Epigr. θυὰς λύσσα furens rabies. Vtitur & Plut. de audit. poem. & in lib. περὶ ἐκλοιπ[illegible] Item Baccha: quoniã Bacchæ illæ Bacchico seu fanatico furoris instinctu agebantur. Apollon. Arg. & Plut. de primo frig. & in probl. Hellen. Vide & in deriu. ex Θύω i. sacrifico.

Θυστὰς, ἀδος, ἡ idem quod Θυὰς, vt θυστὰς φωνὴ, vox furoris instinctu edita qualis Bacchãtium est seu Baccharum. Et Θυστάδες, idem quod [illegible] Itẽ mulieres quæ Proserpinæ sacræ sũt.

Θυάζω, bacchica orgia [illegible] crebro entheo furore instinctus.

Θυίω, idem est quod [illegible], subo. quod de suibus dicitur venereæ libidinis quasi furore percitis. Arist. de hist. an. lib. 6. c. 18. Hinc comp. ἀναθυάω, rursum subo [illegible] Arist. ibidem. Item ἀνασκιρτῶ, quod aliquando pro lasciuire accipi etiam quidam tradunt.

Θύεσθαι, impetu ferri, vel furoris instinctu percitum agi. vnde Θυμαλεὶς, apud Hesych. μανεὶς ὁρμήσας.

Θυεία siue Θυΐα, ἡ, mortarium, pila in qua tunduntur aut miscentur res in cibos aut pharmaca assumendæ. Aristoph. in Nub. Ἀλλ᾽ ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ ἀνεμάττετο, in mortario terere pinsebat. Athen. lib. 3. εἰς θυείαν καθαρὰν τρίψον ἐπιμελῶς. apud Diosc. scribitur passim θυΐα sine diphthongo. ¶ Item thya arbor, vide Θύον. [Pluto.

Θυείδιον, siue θυΐδιον, mortariolum, paruula pila. Aristoph. in

Θυΐτης λίθος, thyites lapis iaspidem referens, de quo Diosc. lib. 5. c. 154. à Plinio lapis mortariorum vocatur.

Θύσσω, quatio, concutio. Hesych.

Θύελλα, θυμὸς, quomodo huc pertineat vide suis locis.

Composita.

Ἀναθύω, ad opus intermissum iterum quasi impetu feror. resumo rem quampiam aliquo pòst tempore. vt Suid. expon. apud Pherecr. Ab Hesych. exp. exulttm ludo, lasciuio.

Ἀναθυάω, ῶ. vide cum simplici θυάω paulò antè.

Βρενθύεσθαι, fastuosum & arrogantem esse, superbire. Aristoph. in Nub. Ὅτι βρενθύῃ τ᾽ ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, fastuosè incedis, superbe te infers. Exp. etiam, fremere, grauiter immurmurare, indignari, [illegible] τὸ μὴ βαρέως θύειν ὃ ἐστιν ὁρμᾶν, inquit Etym.

Ἐκθύω, erumpo vel cum impetu erumpo, apud Hippocr.

Ἔκθυμα quod per cutem quasi erumpit aut efferuescit, pustula, papula, apud Hippocr. Epidem. lib. 3.

Ἐκθύζω, efferuesco, euomo. Hesych.

Ἐπιθύω, vel ἐπιθυίω, impetu feror in aliquem. Il. σ.

Ἐπιθυμήτης, qui furibũdo impetu fertur. Plat. in Phædro

Ὀρθοθυίω

ταῦτα, hæc vociferans. Et rursum Soph. in Aiace, ἢ ὡς ἀπειλεῖται οἵαν κλύω τε θωΰσσει βοάν; Apud Euripid. in Hippol. κυσὶ θωΰξαι exp. clamore incitare & inhortari canes.

Θωΰκτηρ ἦρος, ὁ, latrator, de cane. At κάπρος θωΰκτηρ, in Epigr. exp. aper impetuosus.

Composita.

Ἀναθωΰσσω, exclamo, vociferor. Hesych.

Ἐπιθωΰσσω, exclamo, vel inclamo, aut vociferando incito apud Eurip.

Θαῦμα, vide in Θαυμάζω. Θώψ vide in Θάπτω.

I

I, nonæ apud Græcos literæ nota est, quæ ἰῶτα appellatur. Interdum est pleonastica in medio dictionum πολυβραχέων, ad explendum metrum inserta: vt μεσαιπόλιος pro μεσαπόλιος, ὀδοιπόρος pro ὀδοπόρος, κεινός pro κενός. Aliquando Attica ἐκτάσει quibusdam vocibus in fine apponitur, vt quum οὑτοσί, νυνί, & similia dicuntur pro οὗτος νῦν. ¶ Est & numeralis nota significans decem hoc modo, ι: ab ima autem parte sinistra præfixum acuti accentus apice, denotat decem millia, hoc modo, ͵ι pro qua nota frequentiùs ponitur M, significans μυρία. ¶ Ἰῶτα significat etiam apicem, teste Hesychio: Matth. 5. Ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου &c.

Ἰωτακισμός, est vitium (inquit Diomedes) quum ι litera supra iustum decorem extenditur. Capellæ l. 5. est immodica repetitio literæ i: vt si dicas, Iunoni iustus Iupiter iure irascitur.

Ἴα vide in Ἴον, & in Ἴον.

ἸΑΊΝΩ, F. ανῶ, calefacio, tepefacio. Od. θ. Ἀμφὶ δὲ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἴηνατε, θέρμετε δ' ὕδωρ. Eust. exp. θερμήνατε calefacite. ¶ Item liquefacio, dissoluo, vel emollio. vide pass. ¶ Itẽ perfundo perfundo lætitia, exhilaro Iliad. ω. Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν τά κε θυμὸν ἰήνῃ. Et apud Theocr. τὸ δ' οὐ μάλα θυμὸν ἰαίνει.

Ἰαίνομαι, calefio, tepefio. Od. κ. ἰαίνετο δ' ὕδωρ. Item liquefio, dissoluor. Od. μ. Αἶψα δ' ἰαίνετο κηρός. Item perfũdor, exhilaror. Il. ω. καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη. Et Od. ζ. μάλα πού σφισι θυμὸς αἰὲν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο. Apollonius ὁ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθη. Metaphorã esse volunt ab herbis quæ imbre aut rore perfusæ exhilarantur & lætiores redduntur.

Ἴακχος, &c. vide in Ἰάχω.

ἸΆΛΕΜΟΣ, ου, ὁ, Ialemus, fertur Calliopes fuisse filius, in carmine ineptus ac frigidus. ¶ Item lamentum seu cantilena lugubris & lamentabilis: ab eodem Ialemo. Apoll. Arg. li. 4. Παννύχιοι ἐλεεινὸν ἰήλεμον ὠδύροντο. Et Athen. lib. 14. ἐν δὲ γάμοις ὑμέναιος, ἐν δὲ πένθεσιν ἰάλεμος. Exp. & flebilis, miser. Item orbus, Hesych. & Suid.

Ἰαλεμώδης, ἡ, τό, frigida & nullius pretij. Suid.

Ἰαλεμίζειν exp. θρηνεῖν, flere, lugere. Hesych.

Ἰήλεμος, Ionicè & poëticè pro ἰάλεμος. Sic ἰηλεμίζειν, à quo verbale ἰηλεμίστρια ploratrix, vel quæ lugubria in defunctos canit præfica. Hesych.

ἸΆΛΛΩ, F. αλῶ, mitto, emitto. (* idem quod ἵημι & ab eadem origine deriuatum.) Il. θ. εἴ σ' ἂν ἀπὸ νευρῆφιν ἰάλλεν Ἕκτορος ἀντικρύ. Item ἰάλλω ὑλακὴν in Epigram. edo latratum. Item alia significatione, emitto seu extendo aut protendo, vt ἰάλλειν χεῖρας ἐπί τινι manum extendere ad capiendum aliquid. Od. ξ. & alibi, οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον. ¶ Item peto, appeto. Cum accus. pers. Od. ν. χαλεπὸν δέ κεν εἴη πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν, ignominiis afficere seu appetere. ¶ Apud Hesiodũ in Theogonia μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον, de Harpyis exp. currebant, volabant. Eustathio vocabulum hoc aspirandum videtur idque probari dicit ex ἐφιάλλω & ἐφιάλτης hinc deriuatis: vbique tamen tenui notatum reperitur.

Ἴαλλος, ου, ὁ, scomma, dicterium. Suid.

Composita.

Εἰσιάλλω & Doricè ἐσιάλλω immitto.

Ἐξιάλλω, Suid. pro ἐκβάλλω, emitto eiicio.

Ἐπιάλλω immitto. Aristoph. in Nub. ἄξεις ἐπιαλῶ Κεντρὶ ἀπὸ τοῦ πρακτέον τε τοῦ σφραγφόρου. Apud Thucyd. lib. 5 οἴκαδ' ἐπιάλλειν, domum mittere.

Ἐφιάλλω, idem. Apoll. Arg. 2. Dicitur etiam χεῖρας ἐφιάλλειν ἐπί τινι.

Ἐφιάλτης vide in comp. ex Ἄλλομαι.

Προϊάλλω foras emitto. Odyss. ο Ἀγρόνδε προΐαλλε. amandabat foras in agrum. Sic & Iliad. θ. Item promo. Odyss. ξ.

Ἐπιπροϊάλλω, (decomp.) idem. Eustath. Item protendo, propono. Iliad. λ.

Ἴαμα vide in Ἰάομαι.

ἼΑΜΒΟΣ, ου, ὁ, iambus: pes quidam metricus constans duabus syllabis, priore breui, posteriore longa. Athen. ¶ Iambi dicuntur etiam carmina seu cantica quæ ex pede isto metrico constant: quorum alia δίμετρα nominantur, alia τρίμετρα, alia τετράμετρα, passim apud Athen. ¶ Præterea ἰάμβους dictos fuisse τοὺς μίμους siue δεικηλιστὰς à recentioribus, nec non τὰ ποιήματα αὐτῶν, testatur Athenæus lib. 4. *Etymon vide in ἰαμβίζω.

Ἰαμβικὸν μέτρον, metrum iambis constans, de quo vide schol. Hephæstionis.

Ἰαμβεῖον, ου, τὸ, iambicus versus. Plut. in Alex. & Luc. de conscrib. hist. Dicitur & ἰάμβειος adiect. iambeus, iambicus: vt ὁ ἰάμβειος λόγος. Suid.

Ἰαμβίζω, maledictis & conuitiis insector. apud Athen. libro 11. Nam iambico plurimùm metro vtebantur comici & mimi quum aliquem taxare & traducere volebant. Quidam tamen iambum dictum volunt à Iambe quadam puella quæ ἀγχόνῃ ὑβρισθεῖσα, suspendio vitam finiit, atque eam ob rem nonnullos putare iambum ex breui & longa esse compositum, quòd ἡ ὕβρις e paruo orta principio in magnum malum desinat. vide & Nicandri schol. in Alexiph.

Ἰαμβισταὶ dicuntur qui iambico metro taxant & insectantur, apud Athen. lib. 4.

Ἰαμβιάζω pro ἰαμβίζω conuitior & maledictis proscindo, ex Epigr.

Ἰάμβης, ου, conuitiator, maledicus. Hesych.

Composita.

Κηψιάμβοι, Hesychio teste sunt μέλη quædam apud Alcmanẽ.

Μιξίαμβος, conuitiator. Hesych. λοίδορος.

Παριαμβίδες, αἱ, genus modulationis ad citharam à Pariambo, i. Pyrrhichio pede dictum. Apollodorus apud Hesych. παριαμβίδας dicit τὸ ποιεῖσθαι πρὸς τοὺς ἰάμβους, & solitas cani à citharœdis.

ἸΆΟΜΑΙ, ῶμαι, F. άσομαι, P. αμαι, medeor, sano. Dicitur autem ἰᾶσθαί τινα & ἰᾶσθαι τὴν νόσον τινός, item ἰᾶσθαί τινα τῆς νόσου. & ἰᾶσθαι rem, quæ morbũ aut etiã mortẽ afferre solet: passim apud Hom. Luc. Eurip. Plut. & aliis. Accipitur & passiua signif. vt apud Marcum Euang. cap. 5. ἴαται ἀπὸ τῆς μάστιγος sanata est ab eo flagello. Sic accipitur & aor. ἰάθην. ¶ Metaphoricè etiam vsurpatur. Thuc. lib. 5. κακὸν κακῷ ἰᾶσθαι. Apud Polyb. ἰᾶσθαι δὲ ῥᾷστον ἐστὶ παντὸς τὰς πρώτας ἐπιβολὰς καὶ διαθέσεις, extremis conatibus incœptisque obuiam ire.

Ἴαμα, τος, medicamentum, medela, remedium. Plat. Luc. Plut. Item pro ἴασις sanatio. 1. ad Corinth. cap. 12. χαρίσματα ἰαμάτων. Pro ἴαμα, Ionicè dicitur ἴημα.

Ἴασις, εως, ἡ, sanatio, ἴασιν ποιεῖσθαι, apud Luc. sanare.

Ἰάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, sanabilis. Plat. de leg. 12. At φάρμακα actiuè dicuntur ἰάσιμα, quasi dicas sanatoria.

Ἰήσιμος, Ionicè pro ἰάσιμος.

Ἰατὸς, οῦ, ὁ, sanabilis. Pro eo dicitur potiùs ἰάσιμος.

Ἰατικὸς sanandi vim habens.

Ἰατὴρ vel Ionicè ἰητὴρ, ῆρος, ὁ, medicus. Iliad. δ.

Ἰατρεία, ars medica, medicina. Hesych. Ἰατήριον φάρμακον, sanatorium, sanandi vim habens. Ἰατορία (tanquam ab ἰάτωρ) curatio, sanatio. ex Soph. in Trach.

Ἰατρὸς, οῦ, ὁ, medicus. Isocr. Xen. Plut. Metaphoricè etiam dicitur vt Thucyd. 6. τῆς δὲ πόλεως βουλευσαμένης ἰατρὸς ἂν γενέσθαι. Sic ἰατρὸς ὀργῆς λύπης. Dicitur & fœminino genere, pro ἰάτρια teste Aelio Dionysio, apud Eustath. Ἰητρὸς, Ionicè dicitur pro eodem apud Homer. & Hippocr. Apud Hom. significat eum qui magis postea peculiari nomine chirurgus dictus fuit, vt Podalirius & Machaon. Iliad. λ.

Ἰατρία medica mulier, medicinæ perita seu quæ medicinã profitetur apud Alexidem comicum. Eadem dicitur & ἰατρίνη apud Alex. Aphr. in Pand. ἰατρίνη, est etiam obstetrix.

Ἰατρικὸς, οῦ, ὁ, ad medicus pertinens. Item ad medicinam pertinens, ἰατρικὴ σικύα. Plut. de exilio. Item medicinæ peritus, medendi peritus. Aristot. & Plat. in Protag. vnde superl. ἰατρικώτατος medicinæ peritissimus. Plut. Sympos. l. 4. Ἰατρικὴ subst. τέχνη medicorum ars, medicina. Aristot. ethic. 10.

Ἰατρικῶς, medicorum more. Greg.

Ἰατρεύω medeor, curo. Item sano. Aristot. ethic. 5. ὥσπερ τὸ ὑγιάζειν καὶ τὸ ἰατρεύειν. Et cum accus. apud Plut. Item medicinam profiteor. Diosc. lib. 7. Sic & apud Laërt.

Ἰατρεύομαι curor, sanor. Plat. Pol. 2. τὸ γυμνάζεσθαι καὶ τὸ κάμνοντα ἰατρεύεσθαι ἀγαθόν ἐστι. (de garr.

Ἰατρεία, ἡ, curatio, medicatio, ipsa actio medendi. Plutarch.

Ἰατρεῖον, ου, τὸ, medici vel potiùs chirurgi officina (quæ & medicina vocatur à Plauto.) Plat. Item ἰατρεῖα, τὰ, merces quæ datur medico. Poll. li. 6. Exod. cap. 21. Eadem etiam ἴατρα vocantur, teste Hesych. Ἰητρεῖον, Ionicè pro ἰατρεῖον Hippocr.

Ἰάτρευμα, τὸ idem quod ἰατρεία, Aristot. rhet. 3.

Ἰάτρευσις medicatio, morborum curatio & sanatio. Plat. lib. 2. de rep.

Ἰήιος quomodo huc pertineat vide in Ἰή.

Composita: ac primùm ex ἰάομαι.

Ἀνίατος, insanabilis, immedicabilis. Plato de leg. 12. & Aeschin. in Ctes.

Ἀνιάτως, insanabiliter. vt ἀνιάτως ἔχων, Dem. insanabilis. Et ἀνιάτως μεμηνὼς, qui insanabili laborat insania.
Δυσίατος, sanatu difficilis, Gal. ad Glauc.
Ἐξιῶμαι, idem quod ἰῶμαι, sano. Herodot. Item, sarcio, apud plat.
Εὐίατος, sanatu facilis. Diosc. & Aphrod.
Ἀνία, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita ex ἰατρός.

Ἀνιάτρευτος, non curatus vel non sanatus. Exp. & insanabilis, immedicabilis.
Ἀρχίατρος, princeps medicorum. vel qui primarius est inter medicos.
Ἱππίατρος, medicus equarius. veterinarius.
Ἱππιατρία, medicina equaria.
Κτηνίατρος, iumentorum medicus (ἀ κτήνος) in Pind.
Λογίατρος, verbis tenus medicus. verbis tenus artem medicinæ profitens.
Φιλίατρος, studiosus medicinæ. Φιλιατρεῖν, studiosum esse medicinæ. apud Diosc. & Plut. in Alex.

ἸΑΠΤΩ. F. ψω, mitto. vt ἰάλλω. (*cum quo eiusdem esse originis censetur.) apud Soph. in Aiace, λόγοις ἰάπτων, ignominia appetens, vel verbis probrosis appetens, verbis incessens. ¶ Item nocceo. in qua significatione sunt qui ab ἵπτω (itidem pro βλάπτω) deducunt: alij ab ἰὸς, quòd rubigo omnia corrumpat: vt ἰάπτω idem sit quod φθείρω seu διαφθείρω. ¶ Rursus apud Soph. in Aiace, ὅπως μοι Νύσια Κνώσι᾽ ὀρχήματ᾽ αὐτοδαῆ ξυνὼν ἰάψῃς, schol. exp. συνάψῃς, i. vt mihi Nyssias Cnossias saltationes te magistro perceptas præsens iungas. Eustat. verò ἰάπτειν ὄρχησιν esse tradit vel τὸ εἰπεῖν καὶ διδάξαι, deriuando ab ἔπω. vel ἀποπέμψαι, ab ἰῶ. i. πέμπω.

Composita.

Κατιάπτω, lædo, corrumpo. Od. β.
Προϊάπτω, procul mitto, procul ablego seu amando, Il. α. v. 3. & Il. ε. v. 194.
Ἀστραπτω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ἸΑΠΥΞ ἄνεμος, nominatur ventus qui ex Ἰαπυγία, i. Apulia spirat. vide Gell. lib. 2. c. 22. & Aristot. de mundo.

Ἴασις, ἰάσιμος vide in ἰάομαι.

ἸΑΣΙΩΝΗ. i. sioncrolus syluestre, de quo Theoph. hist. plant. lib. 3. c. 21. & Plin. lib. 21. c. 17.

Ἰάσμη, vide ἴον.

ἸΑΣΠΙΣ ιδος, ἡ, aspis: gemma quædam pretiosa, de qua Diosc. lib. 5. c. 160. Plin. lib. 37. c. 8. & 9. & Dionys. & Orph. in libro de lapid.
Ἰασπίζειν, i. aspidem imitari iaspidis colore esse. Diosc. lib. 5.

Ἰατήρ. ἰατρὸς, &c. vide in Ἰάομαι.

ἸΑΤΤΑΤΑΙ, heu, adverb. est σχετλιαστικὸν, apud Aristoph. in Nub. vbi hac exclamatione vtitur quidam qui vexabatur à pulicibus. Idem in equit. ἰατταταὶ ἐξ τῶν κακῶν ἰατταταί.

ἸΑΥ, aduerb seu interiectio indignantis, Suid. apud Eurip. esse dicitur vox lugubris, sicut ἰοὺ & ἰώ.
Ἰαυοῖ, exclamatio, qua vtuntur aduentante gaudio, qualis apud vulgus est ἰὼ. apud Aristoph. in Ran. vox est audientis vocantem & respondentis.

ἸΑΥΩ. F. σω. cômoror. tempus tero. diuersor. Il. ι. v. 325. ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον, insomnes noctes transfigebam. Sic apud Soph. in Aiace, οὔτ᾽ ἐννυχίαν τέρψιν ἰαύειν ἐρώτων. ¶ Item dormio. vt Odyss. ξ. τεὶ δ᾽ ἄρσενες ἐκτὸς ἴαυον. Laic. in Epigr. τὸν χάλκεον ὕπνον ἰαύεις. durum somnum capis. Pro eodem dicitur & αὔω dempto ι.
Ἰαυθμὸς, locus in quo quis commoratur seu diuersatur. Dicitur & de brutis pro stabulo seu lustro. Lycophr. ἰαυθμοὺς ἠθάδας διζήμενοι. Est etiam cubile, somnus. Suid. & Hesych.

Composita.

Ἐνιαύω, immoror vel indormio.
Ἐπιαύω, incubo, dormio in, vel dormio inter aut apud Od. ο.
Μηλιαυθμὸς, οῦ, ὁ, quasi μήλων ἰαυθμὸς, ouium stabulū. Lycophr.
Παριαύω, iuxta moror, seu commoror, vel iuxta dormio. Homer. τῷ παριαύων Τερπέσθω.
Περιαύω, pernocto, dormio.
Ἐνιαυτὸς, quomodo huc pertineat. vide suo loco.

ἸΑΧΩ, vociferor, clamo, vel cum clamore seu vociferatione loquor. Od. δ. Ἡμεῖς δ᾽ αἶψ᾽ ἰάχοντες ἐπεσσύμεθ᾽. Il. ρ. Ἀργεῖοι δὲ μέγ᾽ ἴαχον. Il. υ. Σμερδαλέα ἰάχων. Transitiuè apud Nonn. ἴαχε φωνὴν, vocē cum clamore edidit. Rebus inanimis etiā tribuitur ἰάχειν pro resonare, sonum & strepitū edere, crepitare, vt Il. α. πορφύρεον κῦμ᾽ ἴαχε νηὸς ἰούσης resonabat, strepebat. Hesiod in asp. Βαρὺ δ᾽ αὖ ἰάχεσκε σάκος, resonabat crepitabat.
Ἰαχέω, ῶ, idem. Epigr. lib. 3. Οὐδ᾽ ἡ μάτην ἰάχησαν.

Ἴαχημα, τὸ, vociferatio, clamor. Epigr.
Ἰαχὴ, ἡ, idē. Hom. Hesiod. Hippocr. ἰακχω, idem quod ἰάχω. Suid.
Ἴακχος. Bacchus. item Bacchi simulachrum. Item hymnus bacchantium, quòd in eo Bacchi nomen sæpius decantaretur, apud Aristoph. & Plut. Exp. & tumultus. ¶ Item porcus, Dion. Sic apud Athen. lib. 3.
Ἰακχάζω, clamo & vociferor bacchantium more, vel cum clamore & vociferatione edo. Orph. initio libelli περὶ λίθων, Ὅσσά τι κεκλήγασι μετὰ φρεσὶν ἠπεροπῆες, Ἀνθρώποις ἄφραστον ἰακχάζοντες ἀοιδὴν. Οἰωνοί. item Herod. ἰακχάζουσι φωνὴν vocem tollunt, bacchantur.

Composita.

Ἀμφιάχω, & ἀμφιαχέω, circumsono, clamoribus circumdo. Part. præt. med. ἀμφιαχυῖα, ponitur pro ἰαχυῖα. Il. β.
Ἀνιάχω seu ἀνιαχέω, exclamo, clamorem tollo. Apoll. Arg. 2. Ἥρωες μεστήγυς ἀνίαχον. Exp. etiam respondeo. Nonn. χριστὸς ἀνίαχε. Accipitur & pro resono.
Ἀνίαχος clamosus, streperus. Il. ν. v. 40.
Ἀντιάχεω, ῶ, reclamo, contradico. Nonn.
Ἐπιάχω seu ἐπιαχέω, acclamo. Il. ι.
Ὑπεριάχω, vltra sonum edo, sonum edo qui sonos alios superat.
Ὑποϊάχω, subsono.

ἸΒΔΗΣ, ου, ὁ, clauus qui est in fundo nauis, quo educto aqua effluit, ne putrescat nauis. Eust. Il. ε. ab Hesi. vocatur χειμάρρος.

ἸΒΗΡΙΣ. Iberis: herba de qua Diosc. li. 2. c. vlt. & Plin. lib. 25. c. 8.

ἸΒΙΣ ιδος, siue ιος, ἡ, ibis: auis serpentes deuorans, ob id coli solit ab Ægyptiis. vide Herodot. & Plin. 25. c. 8. lib. 8. c. 27. lib. 10. c. 48.

ἸΒΙΣΚΟΣ. à nonnullis dicitur ἡ ἀλθαία, quæ est species maluæ syluestris, inquit Diosc. lib. 3. c. 163. Suid. cum Gal. ἐβίσκον vocat. Plin. cum Diosc. hibiscum, præfixa aspirationis nota.

Ἴγδη, vide in Μίγνυμι. Ἰγνύα, in Ἰκνέομαι.

ἸΔΑ ης, ἡ. Ida, nomen montis in Phrygia & Creta.
Ἴδηθεν, ab Ida. Herodot.
Ἰδαῖος, ου, ὁ, Idæus, vt Iupiter ἰδαῖος, dictus quòd in Ida coleretur & templum haberet. Ἰδαία πεύκη, apud Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 10. Ἰδαία ῥίζα apud Diosc. lib. 4. c. 45.
Ἰδαία δάφνη, Idæa laurus, quoniam plurima in Ida prouenit. Diosc. lib. 4. c. 147.

Ἰδέα, vide in Εἴδω, i. video. Ἰδίζω, vide in Ἴδιος.

ἸΔΙΟΣ, ου, ὁ, peculiaris, specialis, proprius. vel sui generis. (*nam ab ἰδέα educitur) Arist. ὁ δὲ βάτραχος ἰδίαν ἔχει τὴν γλῶτταν. Plin. exp. ranis sonus sui generis. Sic apud Theop. ἴδιος δὲ καὶ ὁ τοξικὸς κάλαμος, i. suum genus est sagittario calamo, vt vertit idem Plin. Dicitur etiam aliquis ἴδιον ἔχειν τι, i. habere aliquid proprium & sibi peculiare. Sic Arist. ἴδιον τὸ τοῖς ἀνθρώποις. ¶ Item proprius, suus. item priuatus. Arist. τὴν ἰδίαν γεωργοῦσι, proprium solum colunt. Plut. in Pericl. ἰδίαν ἐμαυτοῦ ποιοῦμαι τὴν ἐπιγραφὴν. In qua sign. ei opponitur aut κοινὸς aut δημόσιος, vt sæpe apud Thuc. & Isocr. in plur. τὰ ἴδια, priuatæ opes, apud Thuc. & Isocr. Κατ᾽ ἰδίαν, seorsum, vnde κατ᾽ ἰδίαν ζῆν. Plut. in Lyc.
Comparat. ἰδιαίτερον, peculiarius. Diosc. in præfat. item secretius & q. d. magis seorsim. Herod.
Superl. Ἰδιαίτατος, maximè peculiaris vel proprius. Theo. vnde aduerb. ἰδιαίτατα, maximè propriè, Porphyr.
Ἰδίᾳ, priuatim cui opponitur κοινῇ vel δημοσίᾳ. Thuc. li. 3. ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἁμαρτάνειν. apud Eurip. ἰδίᾳ πράττων, priuata autoritate. item seorsum Herod. Et ἰδίᾳ ἀπὸ τῶν ἄλλων, ex Aristide.
Ἰδιάζω, sum seorsum ab aliis. Herod. κελεύει τῷ Μακρίνῳ ἀποστάντι καὶ ἰδιάσαντι ἐντυχεῖν τοῖς γράμμασι. item, seorsum & in secessu dego, apud Hipp. in epist. item mihi viuo & seorsum vel meo more viuo. Greg. & τὰ ἰδιάζοντα, priuata, singula, ab aliis secreta, apud eundem.
Ἰδιαζόντως, priuatim, apud Greg. Item peculiariter, peculiari modo, ex Diod. Sic.
Ἰδιαστὴς, οῦ, ὁ, qui vitam priuatam agit. Diog. Laert.
Ἰδίως, peculiariter, peculiari modo, Aristot. Item priuatim.
Ἰδιότης, ητος, ἡ, proprietas, propria cuiusque rei natura. Plut. de def. orac.
Ἰδίωμα, τὸ, idem quod ἰδιότης, apud Diosc. Damas. & Athen. Sic vocatur etiam certum dicendi genus quod cuique autori proprium est. Halicarn.
Ἰδιοῦμαι, mihi vendico, occupo. ex Plat. de leg.
Ἰδίωσις, ipse actus vēdicādi sibi aliquid. cui opp. κοινωνία. Plat.
Ἰδίωμα, vide suprà.
Ἰδιώτης, ου, ὁ, priuatus, priuatam vitam agens, qui non fungitur magistratu. cui oppon. ὁ πολιτευόμενος, à Demosth. Philipp. 4. & ἄρχων ab Herodiano lib. 3. Dicitur, & βίος ἰδιώτης, vita

priuata

priuata, apud Phil. de vita Mos. lib. 3. pro quo apud Demosth. Philipp. 4. ὁ τ̃ ἰδιωτῶν βίος. Interdum verò ei opponitur πόλις. Æschin. in Ctes. ἡ πόλις, ἢ ἰδιώτης, ἢ ἔθνος. Plat. Pol. 2. οὐ μόνον ἰδιώτας, ἀλλὰ καὶ πόλεις. Sic & apud Thuc. lib. 1. ¶ Interdū ἰδιώτης, vnus è vulgo, plebei⁹. Herodia. 4. μὴ ἰδιώτου τινὸς καὶ εὐτελοῦς γαμβρὸν γενέσθαι. ¶ Interdū ἰδιῶται opponūtur τοῖς πεπαιδευμένοις, vt apud Luc. in Lexiph. Peculiariter etiā ἰδιώτης dici? qui rei alicuius est imperitus, vt ἰδιῶται τῆς ἰατρικῆς. Gal. & τὰ μὲν ἄλλα ἰδιώτης. Herod. 4. & ἰδιῶται κατὰ τοὺς πόρους Xen. in Pæd. ¶ Apud Aristoph. in Ran. ἰδιῶται opponuntur peregrinis.

Ἰδιῶτις, ἡ, priuata, apud Syn. ἰδιώτιδες, priuatæ, priuati iuris.

Ἰδιωτικός, οῦ, ὁ, ad priuatos homines pertinens; seu ad vulgus, priuatus. ἰδιωτικὰ χρήματα καὶ δημόσια, Herodian. priuatæ & publicæ pecuniæ.

Ἰδιωτικῶς, priuatorum hominum more, vulgi more. Luc. in Hermot. Item, sermone quo vulgus vtitur, vt apud Eust.

Ἰδιωτισμός, οῦ, ὁ, sermonis forma è vulgo sumpta, vel loquendi genus è vulgo sumptum. apud Dionys. Long.

Ἰδιωτεύω, priuatus sum, priuatam ago vitam, non fungor magistratu. Hinc Plato in apol. oppon. δημοσιεύειν. Item rudis sum seu imperitus. Plat. in Protag. τούτου τ̃ πράγματος τῆς ἀρετῆς οὐδένα δεῖ ἰδιωτεύειν.

Ἰδιωτεία, ἡ, priuata vita, cui opponitur ἀρχὴ à Xenop. Item inscitia, imperitia. Lucian.

Composita.

Ἄνιδιος qui nihil proprium habet. Basil.

Ἐξιδιοῦμαι, idem quod ἰδιοῦμαι, occupo. Xen. Pæd. 7.

Ἐξιδιάζομαι, proprium mihi facio & peculiare mihi vsurpo & vendico occupo.

Ἐξιδιασμός, actio illa τ̃ ἐξιδιάζεσθαι. Strab. lib. vlt.

Ἴδισις ἰδίω, vide in Ἴδος.

Ἴδμων ἰδμοσύνη, in Εἴδω, scio.

ΙΔΜΟΩ ῶ, incuruo, inflecto, intorqueo. vide pass. vbi & de etymo agetur.

Ἰδνόομαι, οῦμαι. Eust. exp. συστρέφομαι & veluti δονοῦμαι τὸ ἰνίον, incuruor, inflector, intorqueor. Ab Hesyc. exp. etiā καμπτομαι, item τείνομαι. Il. ν. Ἰδνώθη δ' ἐ πεσών. Apud Hippocr. quoque γυναικ. lib. 1. ἰδνοῦνται, exp. λοξοῦνται & συνιζάνει, teste Gal.

ΙΔΟΣ, ιος, τὸ, sudor. (* Deriuat Eust. cum Etym. ab ὕδωρ mutata prima litera & spiritu, quasi ὕδος) Significat etiam æstiuam aëris constitutionem, vt tradit idem Eustath. Sic apud Hesiod. in clypeo Herculis, ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ. Suidas exp. ἐν θέρει, in æstu maximo.

Ἰθαλιμος, ου, ὁ, æstuosus, sudorificus. vt ἰθάλιμον καῦμα, apud Hesiod. in Erg. lib. 2. ¶ Item sudor. Suid.

Ἰδίω, sudo. Aristot. histor. an. lib. 3. ὥστε ἤδη τινὲς ἴδισαν αἱματώδη ἱδρῶτα vtitur & Hippocr.

Ἴδισις εως, ἡ, sudatio, item sudor. Aristot. in probl.

Ἱδρώς, ῶτος ὁ, idem quod ἴδος, sudor. Il. ψ. ἔρρεε δ' ἱδρὼς Παρθένων ἐκ μελέων. Plut. in Coriol. ῥεομένοις ἱδρῶτι τοῖς ἵπποις. Et in Alex. ἱδρῶτα πολὺν ἀφιᾶσιν. Peculiariter de sudore dicitur ex labore & fatigatione orto, vt Hesiod. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Xen. Pæd. 8. διὰ πόνων καὶ ἱδρῶτος τὰ σώματα στερεοῦσθαι. Tropicè dicitur etiam de quouis liquore. Sic γῆς ἱδρῶτες, i. fontes, δρυὸς ἱδρώς, viscum apud Eustat. Sic apud Athen. lib. 10. ἱδρὼς βρομιάδος πηγῆς, vinū. Ceterùm per apocopen dicitur apud poëtas ἱδρῶ pro ἱδρῶτι & ἱδρῶτα, resectis vltimis syllabis, vt tradunt grammatici, vt Iliad. κ. λ. ρ. χ.

Ἵδροα, τὰ, Hippocrati dicuntur pustulæ quædam genitalium partium, ortæ ab earum sudore.

Ἱδρώω, f. ώσω, (poët.) sudo, sudorem emitto, sudore diffluo. Iliad. δ. & Odyss. δ. Ἱδρόω, ῶ, idem Xenoph. Pæd. 8. οὔτε αὐτός ποτε πρὶν ἱδρῶσαι δεῖπνον ᾑρεῖτο. Apud Aristot. in Probl. li. 2. quæst. 31. οἱ ἀγωνιῶντες ἱδροῦσι τοὺς πόδας. & Alex. Aphrod. in problem. ἱδροῦσι τὰς μασχάλας, quidam subaudiunt κατά. Ἱδρῶν ἐν τούτοις, in his desudans.

Ἵδρωσις, εως, ἡ, sudatio. Exp. etiam, sudoris euocatio.

Ἱδρωτικός, οῦ, ὁ. sudator, sudare solitus, crebrò sudans. Item, sudorem mouens, Hippocr. περὶ διαίτης lib. 3.

Ἱδρωτικῶς, propensè in sudorem. Aristot. Probl. l. 2. quæst. 40.

Composita: ac primum ex ἰδίω.

Ἀνιδιτί, citra sudorem, siue sudore, sine labore & negotio apud Plat. lib. 4. de leg.

Ἐξιδίω, exudo. Apud Aristoph. in auibus. ἐξίδισεν ἐς θοἰμάτιον, iocosè dicitur pro ἐξετίλησεν, ἀπεπάτησε, liquidum emisit stercus veluti sudorem.

Ἐπιδίω, vnde ἀερεπιδιω, resudo, sudorem refundo. Interdum & emano in modum sudoris. Plut.

Ὀρροδέω, quomodo huc pertineat, vide in Ὄῤῥος.

Composita ex ἱδρὼς & ἱδρόω.

Ἀνιδρωτί, idem quod ἀνιδιτί. Il. ο. & Xen. Pæd. 1.

Ἀνιδρόω, ῶ, resudo, denuò sudorem emitto.

Ἀφιδρόω, ῶ, desudo, exudo, sudorem emitto. Aristot. Probl. lib. 2. quæst. 22. pass. etiam aliquid ἀφιδροῦσθαι dicitur quod nimirū veluti sudor emittitur, seu quod defluit alicunde vt sudor, vt apud Diosc. li. 5. c. 2. ἀφιδρούμενος ἰχώρ, exp. exsudans sanies.

Ἀφίδρωσις, desudatio, seu sudatio. Exp. & sudoris euocatio.

Διίδρος, persudans. Διιδρόω, persudo apud Hippocr.

Δυσίδρος, ægrè sudans, cui difficulter elicitur sudor.

Ἐνιδρόω, insudo.

Ἐξιδρόω, exudo. Item exudo, i. veluti sudorem emitto, vt apud Alex. Aphrod. ὕδωρ ἐξιδροῖ.

Ἐφιδρόω, ῶ, insudo. Exp. &, sudore langueo, sudo.

Ἐφίδρωσις, sudor.

Καθιδρως, Suid. lassus, defessus, fatigatus. Legitur & κάθιδρος, apud Hesych.

Καψιδρώτιον, teste Poll. lib. 7. c. 16. à mediæ comœdiæ scriptoribus dictum fuit, quod postea σουδάριον sudarium παρὰ τὸ κάψαι τ̃ ἱδρῶτα, quoniam sudorem imbibit & veluti deuorat.

Περιιδρόω, ῶ, circumsudo, vel sudorem vndique effundo sudore diffluo.

Περιίδρωσις copiosa eiusmodi sudoris effusio.

Συνιδρόω, ῶ, consudo, vnà sudo.

Ἰδοὺ, vide in Εἴδω, video. Ἰδρεία ἴδρις, vide in Ἴσημι.

ΙΔΡΥΩ, ἱδρύμι, F. ύσω, sedere facio aut iubeo. *Idem quod ἵζω & ἕζω vnde & deriuatur ab Eust.) Il. β. Ἀλλ' αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς. ¶ Itē colloco. Plu. de pitatis, ἵδρυσε πολλοὺς ἐν αὐτῇ. Thu. li. 4. ὁ μὲν ἱδρύσας τ̃ στρατόν. Herodiā. l. 4. ἐπὶ τῷ Βυζαντίῳ ἱδρῦσαι στρατόπεδον castra collocare. ¶ Itē statuo. Herodian. li. 5. βωμούς τε πλείστους περὶ τ̃ νεὼν ἱδρύσας.

Ἱδρύομαι & ἱδύομαι, sedere iubeor, collocor. Herodiā li. 2. ἐπεὶ περ ἱδρύθη ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐλῇ, in regiam deductus est & in domo imperatoria locatus. Ibidem τοὺς ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς τ̃ Ῥωμαίων ἀρχῆς ἱδρυμένους. ¶ Item statuor. Herod. li. 7. ὡς τ̃ ἱδρυμένον βωμὸν τῆς νίκης ὑπερβλύσαι ¶ Item firmor, & quasi in firma sede collocor. Herod. li. 3. καὶ τῆς βασιλείας ἱδρυμένης, constabilito imperio. Et li. 2. καὶ μηδ' αὐτοῖς μηδὲ ἐνὶ βεβαίως ἱδρυμένον, neque apud quēquam certa sede residens. ¶ Item situs sum. Herod. l. 8. καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει ἡ τῆς βασιλείας ἵδρυται τύχη, sita est. Plat. de Deo, in ep. πόῤῥω γὰρ ἡδονῆς ἵδρυται καὶ λύπης τὸ θεῖον. longè à voluptate & dolore situs est. Plut. in Numa τ̃ κόσμου μέσον οἱ Πυθαγορικοὶ τὸ πῦρ ἱδρῦσθαι νομίζουσι. ¶ Item sedeo. Thuc. lib. 1 ἐς τὰς Κολωνὰς Τριάδας ἱδρυθείς. Herodiā. li. 3. στρατόπεδον τοσοῦτον πρὸ τῆς πόλεως ἱδρυμένον, tantum sedere exercitum. ¶ Interdum actiuè signif. colloco, sedem do. Plutarc. de Pōpeio & Tigrane, ἱδρύσατο αὐτὸν πλησίον αὐτοῦ. & Aristi. in Panat. δεξαμένη τε καὶ σκεψαμένη τόπους ἐν οἷς ἔμελλον ἱδρύσεσθαι. Aristop. in Plut. παρὰ τὴν θύραν στρέφαιον ἱδρύσασθαι με. Item statuo. Herodot. ἐλευθερίας εἰκόνα ἱδρύσατο Arist. de mūd. πόλεις τὸ σοφὸν ζῶον ἄνθρωπος ἱδρύσατο. Isocr. ad Philipp. ὄντων μὲν τ̃ θεῶν καὶ τῆς ἰδίας πόλεις καὶ νεὼς καὶ βωμοὺς ἱδρυμένους.

Ἱδρυάω, idem quod ἱδρύω vnde ἱδρυθῆναι, niti, apud Iulianum, de arbore quæ radices egit.

Ἱδρυόομαι vt ἱδρύομαι, sedeo. Il. γ. τοὶ δ' ἱδρυνθησαν ἅπαντες. Thucyd. lib. 4. ἐφ' ὃν (λόφον) Δωριῆς τὸ πάλαι ἱδρυθέντες, quem insidentes.

Ἵδρυμα, ατος, τὸ, opus ab aliquo constructum. Strabo lib. 6. Ἰάσωνος ἵδρυμα. Item firmamentum, fundamentum. Sic Euripides vocauit ἵδρυμα πόλεως. Item delubrum, loc⁹ in quo deorum simulacra collocantur seu statuuntur. Plutarchus de fort. Rom. Sic apud Platonem de legibus, ἱδρύματα θεῶν fana. Et simpliciter sedes.

Ἵδρυσις, εως ἡ, cōstitutio, fundatio. Plato de leg. apud Areop. exp. crepido, quasi locus editus & collocationis sedes Item sedes apud Plut. de orac. Pyth.

Ἱδρυτός, οῦ, ὁ, fundatus, firmatus, stabilitus. Epigram. ἱδρυτὰ γαίης.

Composita.

Ἀνίδρυτος, qui nullo fundamento nititur, instabilis. Philo de vita Mosis lib. 1. ¶ Apud Demosthenem contra Aristog. pro ἀνεξίλαστος etiam capi annotat Harpocr. & Suid.

Ἀφιδρύω, vel ἀφιδρυόω statuo, colloco, firmum stare facio.

Ἀφίδρυμα, τὸ, statua, simulachrum. Plut. περὶ μουσικῆς, & apud Ciceronem lib. 13. epistol. ad Atticum.

Ἀφίδρυσις collocatio. vt ἀφίδρυσις τῆς εἰκόνος, vel τ̃ ἀγάλματος; Plutarch. ibidem.

Ἐνιδρύω, & ἐνιδρυόω, colloco in, &c. Plu. οἷον γὰρ ἥλιον ἐν οὐρανῷ περικαλλὲς εἴδωλον ἑαυτοῦ καὶ σελήνην, ὁ θεὸς ἐνίδρυσε. Item fundo, firmo apud Areopagitam.

Ἐνίδρυμαι, seu ἐνιδρυόομαι, insideo. Alciphr. ὥσπερ ταῖς ὁμιλίαις αὐτοῖς σφόδρα ἐνιδρυῶντο. Sic apud Basilium de vita solit. pro ἐγχάνω, & intus maneo & collocat⁹ sum καὶ τοῦτό ἐστι τ̃ θεοῦ ἐνοίκησις, τὸ διὰ τῆς μνήμης ἔχειν ἐνιδρυμένον ἐν ἑαυτῷ τ̃ θεόν.

Ἐνιδρύομαι, fundor in, &c. collocor in, extruor in.

Καθιδρύω colloco. Aristot. ἐν γὰρ τοῖς τιμιωτέροις τὸ τιμιώτερον καθίδρυκεν ἡ φύσις. Item fundo instituo, seu constituo, erigo. 2. Maccab. 4. καθίδρυσε γυμνάσιον. Item dedico, consecro. Synes. epist. 37.

Καθίδρυμαι,

Καθίδρυμαι, sedem & domicilium habeo. Galenus Therap. 9. τρίτη δ' ἐν κεφαλῇ καθίδρυται ψυχῆ λογιστική. Thuc. καθιδρυμένοι ἐν ὄρει, montem insidentes.

Καθίδρυσις, εως, ἡ, dedicatio. Synes. epist. 67. ἀλλ' ἐγὼ τὸν καιρὸν ἐζήτουν τῆς καθιδρύσεως, tempus quærebam dedicationis.

Decomp. Ἐγκαθιδρύω, colloco in &c.

Ἐγκαθίδρυμαι, situs sum in, sedem habeo in &c. Aristot. de mundo. ἀκροτάτη κορυφῇ τοῦ σύμπαντος ἐγκαθιδρυμένος οὐρανοῦ. in summo cœli culmine suum, habens domicilium situm & collocatum.

Συγκαθιδρύω, simul colloco.

Παριδρύω, iuxta colloco seu statuo. Et παριδρύμαι, pro eodem in Epigram.

Ἰδρώς, &c. vide in Ἴδος. Ἵεμαι, vide in Ἕω.

Ἵεμαι, in Ἕω.

ΙΈΡΑΞ, ακος, ὁ, accipiter. vide Aristot. hist. an. lib. 9. cap. 36. & Plin. lib. 10 cap. 8 * Etymol. dictum existimat ἀπὸ τοῦ ἵεσθαι, ῥᾷον, i. φέρεσθαι, quod pernicissima sit volucris ¶ Est & piscis nomen apud Athen. lib. 8.

Ἱερακίσκος ου ὁ, paruulus accipiter. Apud Aristoph.

Ἱεράκιον, ου, τὸ, hieracium: herba de qua Dioſc. lib. 3. cap. 72. & 73. & Plin. lib 20. cap. 7.

Ἱερακίτης, dicitur lapis quidam. de quo idem Plin. l. 37. cap 10.

Ἴρηξ. Ionicè dicitur pro ἱέραξ Hesiod. in Erg. & Hom. Il. ν & π.

ΙΈΡΟΣ οῦ ὁ, sacer, sanctus, sacrosanctus. Plut. de Rom. fortit. χῆνες ἱεροὶ sacri anseres. Interdum cum genit. vt κύκνος ἱερὸς ἐστὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, cygnus sacer est Apollini. ¶ Tribuitur & rebus inanimatis: vt ἱερὸς δόμος. Iliad. ν ἱερὰ χρήματα, apud Xē. & ἱερὰ ἐσθὴς, apud Dem. & ἱερὸς πόλεμος apud Thucyd & ἱερὰ ἡμέρα apud Luc. Apud medicos ἱερὰ νόσος, sacer morbus; de cuius etymologia, vide Plut. lib de solertia anim. Aretæum de diuturn. aff. cap. 4. Gal. in Hippocr. & Alexan. Trall. lib. 1 cap. 15. ἱερὸν ὀστοῦν sacrum os, de quo vide Ruff. Ephes. ex Gal. lib 12. de vsu part. ἱερὰ σύριγξ apud Poll de meatu vertebrarum. ¶ Tribuitur etiam hominibus, vt apud Luc. in fine Macrob. ἱερώτατε Κυίντιλλατε, i. θειότατε diuinissimè, aut εὐσεβέστατε, Suid. Interdum dicuntur aliqui ἱεροὶ καὶ ἄσυλοι, sacri & inuiolabiles, vt apud Plut. de def. orac. Sic ἱεροὶ καὶ ἀσυλοφύλακες apud Phil. ¶ Interdum ἱερὸς exp. μέγας, magnus & in suo genere cæteris præstans. sic ἱερὸν κνέφας, apud Hom quidam τὸ μέγα καὶ βαθὺ esse volunt apud eundem ἱερὸς ἰχθὺς secundum quosdam est itidem μέγας, aut certè ὁ ἄντος, sic ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, & ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο. apud eundem. Sic & apud medicos quidam ἱερὰν νόσον & ἱερὸν ὀστοῦν dici volunt propter magnitudinem. Interdum ἱερὸν vocat Hom. quod generi humano aliquam vtilitatem affert.

Ἱερὰ ἡ medicamentis cuiusdam compositio. sic appellati κατ' ἐξοχήν. Nominis rationem tradit Scrib. Larg. lib. de compos. medicament. cap 99. ¶ Est etiam serpentis nomen. Aristot. de hist an. lib. 9. cap. 29.

Ἱερὸν, οῦ, τὸ, (substant.) sacrum. sacrificium. Item hostia, victima quibus in signif. vsitatius est in plur. num. Odyss ε. οἵ τε θεοῖσιν Ἱερά τε ῥέζουσι. Sic θύειν ἱερά. Thucyd. lib. 2. Et ἱερὰ τέλεια apud eundem. & ἄρρητα ἱερὰ apud Dem. & Xenop. pro victimis ponitur apud Xenoph. Hell. 4. ἐφαίνετο αὐτῷ τὰ ἱερὰ ἄλογα. Apud eundem, anabas. lib. 4. ἱερὰ καλὰ exp. læta exta. item sacellum, vel fanum, templum, delubrum. apud Thucyd. lib. 2. Sic & Xen. Hell. 3. ἔνθα ἦν Ἀρτέμιδος ἱερὸν μάλα ἅγιον. Sic & apud Pausaniam sæpe.

Ἱερῶς sanctè. Plut. in Numa. Exp. etiam μεγάλως.

Ἱερόω ῶ, sacro, dedico, initio, inauguro.

Ἱερόομαι οῦμαι, secerno, dedicor, initior, inauguror. Herodian lib. 5. ἱερωντο δὲ αὐτοὶ θεῷ ἡλίῳ. Ibidem, τούτῳ γε τῷ θεῷ ὁ Βασσιανὸς ἱερωμένος, huic Deo sacer erat Bassianus. Apud eundem ἱερωμένος exp. etiam sacerdos.

Ἱέρωμα τὸ, quod consecratum est, sacrum, Hesych.

Ἱερωσύνη, ἡ, sacerdotium Plut. & Dem.

Ἱερώσιμα τὰ, quæ consecrantur, sacra Hesych.

Ἱεράομαι ῶμαι, sacerdos sum, sacerdotio fungor. Thuc. l. 2. πεντήκοντα δυοῖν δέοντα ἔτη ἱερωμένης. Philo de vita Mos. lib. 3. τάξις τῶν ἱερωμένων, ordo sacerdotia gerentium. Synes. ep. 96. παρ' οἷς ἱεράσομαι, apud quos episcopus ero. vel apud quos sacerdotij honore fungar. Construitur & aliquando cum genit. aliquando cum dat. apud Pausan. Exp. & sacris operor, sacrifico. ¶ Item sacerdos fio Syn. ep. ad Athan.

Ἱερατικὸς, sacerdotalis, Arist. polit. 3. Plut. symp. 8. Item sacris vsibus destinatus. Plin. lib 13. c. 11.

Ἱερατεύω f. εύσω, sacerdotio fungor, idem quod ἱεράομαι. Herodian. l. 5. τῷ θεῷ ᾧ ἱεράτευε, cuius sacerdos erat.

Ἱερατεύομαι, pro eodem. paul. τῷ θεῷ εἵλοντο ἱερατευομένην ἀντ' ἐκείνης. Sic & Syn. ep. 67. Apud Esaiam cap. 61. ἱερατευόμενος στεφάνῳ exp. sacerdotij portans coronam.

Ἱεράτευμα τὸ, sacerdotium. Aristot. & 1. Pet. cap. 2.

Ἱερατεία, ἡ, sacerdotium. Aristot. pol. 7.

Ἱερατεῖον, ου τὸ, sacrarium. Theodorit. in Eccles. hist. lib. 1.

Ἱερεύω, sacrifico, macto; idem quod θύω. Od. θ. Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἱέρευσεν. Dicitur etiam ἱερεύειν ζῶον τινὶ, sacrificare seu mactare animal in gratiam alicuius, vt Eust. exp. Od. ξ. Et ἱερεύειν δεῖπνον, sacrificare seu mactare ad parandū prandium. Od. ω. ¶ Item dico, consecro. Paus.

Ἱερεὺς, έως, ὁ, sacerdos Il. α. Arist. pol. 6. Plut. in Hell. & Probl. & Luc. de sacrif. Et fœm ἱέρεια, sacerdos. Plut. Herod. Athen.

Ἱερεῖον, ου τὸ, victima hostia. Luc. Plat. Plut. Pro quo facta diæresi, Ionica dicitur ἱερήιον. Il. φ.

Ἱερεύτης ου ὁ, sacerdos Plat. 2. de rep.

Ἱερὶς ἰδος, ἡ, sacerdos, antistita. Plut. de def. orac. Item cognomē Iridis apud veteres Græcos. vnde & Romani consecratricem vocârunt.

Ἱέρη ἡ, idem quod ἱερὶς, sacerdos, antistita. Plut. in Polit. præc.

Ἱρὸς, οῦ ὁ, Ionicè pro ἱερὸς, sacer. Herodot. ἱρὸς τοῦ θεοῦ, sacer deo.

Ἱρὸν, neut gen. subst. pro ἱερὸν, templum, &c. Item victima, idem quod ἱερεῖον Il. ψ.

Ἱρὰ concio. i. locus vbi fiunt conciones. forum. Iliad. ε. ἱράων προπάροιθε καθήμενοι, vide in der. ab εἴρω, i. dico.

Ἱράομαι ἱρεύω ἱρεὺς ἱρεῖον. apud Poetas idē q̄d ἱεράομαι, &c.

Ἱρήτειρα, sacerdos, antistita. idem quod ἱεράτειρα.

Composita.

Ἀνθιερόω ῶ. vicissim consecro.

Ἀνίερος, ου, ὁ καὶ ἡ profanus, qui sacer non est. Phil. de vita Mos. l. 3. & de mundo, & Plut. ad Col. Item qui sacrorum particeps non est. Suid.

Ἀνίερ[illegible]ος ου ὁ καὶ ἡ cui sacra non fiunt. cui nō sacrificatur. Suid.

Ἀνιερόω ῶ, consecro, dedico. vt sacrum repono. vnde ἀνιερώσαντες Et in pass. ἀνιέρωται, dicatus est, sacratus est.

Ἀνιέρωσις, consecratio, dedicatio. vt ἀνιέρωσις τοῦ ἱεροῦ.

Ἀρχιεράομαι summus sacerdos sum.

Ἀρχιερατικὸς, οῦ, ὁ, ad summum sacerdotem pertinens, qui pontificis maximi est. vel episcopalis. Synes. ep. 67.

Ἀρχιερατεύω, summo sacerdotio fungor.

Ἀρχιερεὺς έως ὁ. pontifex maximus, summus sacerdos. Plut. & Philo de vita Mos. lib 4 Ἀρχιρεὺς, pro eodem Herodot.

Ἀρχιερωσύνη, ἡ, summum sacerdotium. pontificatus maximus. Philo de vita Mos. lib. 1.

Ἀφιερόω, ῶ cōsecro, dedico. idem quod ἀνιερόω. Et in pass. ἀφιερωμένον quod Deo consecratum est.

Ἀφιέρωμα τὸ, donarium. Ἀφιέρωσις, consecratio dedicatio.

Ἀφιερίζω, sacrum ac sanctum reddo, seu purifico. Hesych.

Βωϊερεύω boues sacrifico. Hesych.

Δυσιερέω, infelicibus sacris vtor. seu litare nequeo: cui opponitur καλλιερέω. Plut. in Cæs.

Ἐξιερόω, consecro, dedico.

Ἐφίερα, τὰ donaria. Hesych.

Καθιερόω ῶ, consecro dedico. Plato lib. 5. de leg. & Plut. in Mario & Synes. ep. 67. Item deuoueo, Plut. in Cam.

Καθιέρωσις dedicatio deuotio.

Καθιερεύω sacrifico idem quod ἱερεύω.

Decomp. Συγκαθιερόω, ῶ, vna consecro seu dedico.

Καλλιερέω, ῶ, secunda sacra facio, prospera sacra facio. lito, vulgò reddi solet. læta exta habeo. Xenoph. ὅπως καλλιερήσαιτε τοῖς θεοῖς ὑπὲρ ἱππικοῦ. Plutar. in Alexand. ἐκαλλιέρησεν ἑαυτὸν, seipsum litauit.

Καλλιερεῖσθαι, interdum dicitur pro καλλιερεῖν. interdum passiua signif. pro litari, apud Xenoph. Interdum ipsa ἱερὰ καλλιερεῖται i. sacra litantur. Apud Xen.

Καλλιέρημα. sacra litata. Greg.

Decomp. Ἀκαλλιέρητος, non litatus. vt ἀκαλλιέρητα ἱερά. Æschines in orat. in Ctesiph.

Μελλιέρη & παριέρη quæ sacerdos futura est, & quæ alias sacerdotij ministerijs initiat. Plut. in polit. præc.

ΙΈΥ, apud Aristoph. esse dicitur χλευαστικὸν ἐπίρρημα sicut apud Terent. hui.

Ἵεω, vide in Ἕω. Ἰέω, vide in Ἰός.

ἽΖΩ, F. ἵσω, sedere facio, in sede colloco. (*deductum ab ἕζω verso ε in ι, κατὰ γλῶσσαν, vt Eust. tradit.) Apoll. Arg. 2. ἷζεν ἑοὺς ἑτάρους. Item considere facio. Il. β. βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων. Item neutraliter, sedeo. Il. β. ὑπὸ δ' ἐστοναχίζετο γαῖα λαῶν ἱζόντων. Ibid. ὃς Πριάμου σκοπὸς ἷζε. Aristoph. ἵζω ἐπὶ κώπην. Sic dicitur ἵζω ἐπὶ δεῖπνον. Plato in symp. οὐ δ' ἂν εὐανθὴς καὶ εὐώδης ὁ τόπος ᾖ ἐνταῦθα ἵζει καὶ μένει.

Ἵζομαι, idem quod ἕζομαι, sedeo. Il. γ. δεῦρο παροιθ' ἐλθοῦσα φίλον τέκος ἵζευ ἐμεῖο. pro ἵζου Doricè. Herodot. ἵζομαι ἐπὶ φηγόν. fago insideo. Idem, ἵζοντο ἐς τὸ Ταΰγετον, apud Taygetum consederunt. Idem, ἱζόμενοι ἐν τῷ Ταϋγέτῳ ¶ Item sido, subsido, pessum eo. Plat. διὸ καὶ ἄπορον γέγονε τοὐκεῖ πέλαγος, πηλοῦ κάρτα βραχέος ἐμποδὼν ὄντος ὃν ἡ νῆσος ἱζομένη παρέσχετο.

Ἱζέω ῶ, f. ήσω, non nisi in temporibus à futuro formatis vsitatum.

Ἵζημα, ατος, τὸ, sedimentum. Plut. de defectu orac.

Ἵζανω,

Ἱζάνω, f. ἀνῶ, ab ἵζω, insulit, idem quod ἵζω, sedere facio. item insilio. Il. ... ἵζανεν ... Item neutraliter, sedeo. Od. ... ἵζανεν ... i. sum sido, pessum eo. Thuc. lib. 2.

Ἰζάνη, ἡ, vestis è caprinis pellibus, Poll. lib. 2. c. 18.

Composita.

Ἀνίζω: vnde decomp. ὑφανίζω, subsido. Alex. Aprod. ὑφανίζει ... τῆς πυθμένι ... πετηνεῖς.

Ἀφίζω, è sede surgo aut descendo. Ἀποκαθίζω. Hesych. Ἀφιζάνω, idem. Suid.

Ἐνίζω insideo. Plat. in symp. Ἐνιζάνω, idem.

Ἐφίζω, insideo, sedeo in seu super, &c. Il. ν. Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο Ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον, Apud Apoll. ἐφίζανε δ' οἶκον.

Καθίζω, sedere facio, seu iubeo, colloco. Il. γ. Ἄλλους μὲν καθίσαι Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιούς. Xen. Pæd. 5. καὶ καθίσας αὐτὸν καὶ συγκαθισάμενος ... Idem εἰς τὸν θρόνον τὸν βασίλειον αὐτὸν καθίσειν, collocaturos esse. Apud Thucyd. καθίσας τὸ στρατόπεδον, collocatis copijs. Plut. in Public. καθίσαντες ἐνέδρας αὐτοῖς, quum insidias eis collocassent. Item constituo, Gal. therap. 1. πάντας ἀνθρώπους καθίζει δικαστάς, omnes homines iudices constituit. Sic καθίζειν διαιτητάς, arbitros statuere, Liban. apud Hom. Od. β. ἀγορὰς καθίζει, conuocat, cogit. Sic apud Plut. in Oth. τὴν σύγκλητον καθίζειν, cogere Senatum. Sic apud Aristoph. in Nub. τὸ δικαστήριον καθίζειν. Apud Xen. Pæd. 2. τῶν κλαίειν καθιζόντων τοὺς φίλους, quidam interpr. qui fletum amicis inducit. ¶ Neutraliter etiam accipitur pro, sedeo. Il. σ. Ἐλθόντες δ' ἄρ' ἔπειτα καθίζον ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι. Thuc. 3. καθίζουσιν ἐς τὸ ἱερὸν ... Ibidē ἐπὶ τοὺς βωμοὺς καθίζουσι. Isocr. καθίζων ἐπὶ ταῖς ἐργασίαις, sedēs in officinis. Itē discūbo, sedentib. cōuiuis assideo. Xen. Pæd. 8. ... Indices etiā καθίζειν dicuntur, i. ad iudicandum considere. Demosth. contra Timocr. ... καθίζουσιν ἐξ ὑμῶν. Item sido. Plato in Phæd. ὥστε ἐπὶ τὰ ἰσχία ἀμφω καθίσαι τῷ ἵππῳ. De copiis militaribus dictum significat insideo, obsideo, circumsideo. Thuc. lib. 6. καθ' ἡσυχίαν καθίζειν τὸ στράτευμα ἐς χωρίον ... Idem li. 3. καθίζουσιν ἐπὶ τὴν ... [ad focum.

Καθίζομαι sedeo. Thuc. li. 1. καθίζεσθαι ἐπὶ τὴν ἑστίαν sedere

Κάθισμα ατος, τὸ, sessio. vocabulum medicum, quod ἐγκάθισμα etiam dicitur. Dioscor. lib. 3.

Καθίσις, εως ἡ sessio. Plut. in consolat. ad vxorem.

Καθιζάνω idem quod καθίζω, sedeo, insideo. Isocr. ... ταῖς βλασφημίαις καθιζάνουσιν τὴν μέλιτταν.

Decomp. Ἀνακαθίζω, subsideo, quiesco recubo. Xenoph.

Ἀνακαθίζομαι, resideo. Plat. in Phæd. ὁ δὲ Σωκράτης ἀνακαθιζόμενος εἰς τὴν κλίνην, συνέκαμψε τὸ σκέλος.

Ἀντικαθίζω, ex aduerso sedere facio & colloco, ex aduerso sedeo. Pro quo dicitur & ἀντικαθίζομαι: quod apud Herodotum etiam exp. statuor ad obsistendum.

Ἀποκαθίζομαι seorsum sedeo. Exponitur etiam repeto sedem quasi sedeo rursum.

Διακαθίζω, idem quod καθίζω, in consilium mitto, calculum porrigo, sententiam rogo. Xenoph.

Ἐγκαθίζω, colloco in, &c. Plato lib. 8. de rep. εἰς τὸν θρόνον ἐκείνον τὸν ἐπιθυμητικὸν ἐγκαθίζει. Et apud Suidā, οἱ δὲ ἐγκαθίζουσι λόχους ἐν τοῖς ἐπικαίροις τῶν χωρίων τόποις. Idem exp. insideo.

Ἐγκαθίζομαι, insideo. vt ἐγκαθίζομενος εἰς θρόνον. Apud Eurip. ἐγκαθίσατο exp. instituit, posuit, fundauit. Apud Diosc. l. 3. ἐγκαθιζόμενοι ῥίζαι καταμήνια ἄγουσι, exp. radices eius ad insidendum decoctæ menses cient.

Ἐγκάθισμα, ατος, τὸ, sessio in aqua medicata ab imis pedibus, vel feminibus vsque ad vmbilicum, ita vt superiores partes non madescant. Diosc. lib. 3. c. 155. & 127.

Μετακαθίζω transpono mutata sede loco.

Παρακαθίζω iuxta me colloco, assidere iubeo. Item neutraliter iuxta assideo. Vnde παρακαθίσαι, assidere consolandi amici gratia, apud Synesium. Παρακαθίζομαι voce media, iuxta me colloco. Antiphon. ... παρακαθισαμένους ... τὰς δικαστὰς ..., iuxta se sedere iubentes. Item arbitrium ex compromisso eligo, Demost. πρὸς Ἀπατουρ. ἵνα δὲ ἑκάτερος παρακαθίσατο. Item neutraliter iuxta assideo. Plato, παρακαθίζετο ἐν δεξιᾶς. Συμπαρακαθίζω, & συμπαρακαθίζομαι signif. act. vnà (cum aliis) iuxta me colloco, vnà (cum aliis) assidere mihi iubeo. Demosth. contra Aphob. συγκαλέσας τούτους τρεῖς ἐμὲ, καὶ συμπαρακαθισάμενος Δημέα τὸν ἀδελφόν.

Περικαθίζω, hostiliter circumsideo, obsideo, Deuteron. 20. καὶ περικαθίσεις αὐτήν.

Προκαθίζω, antè consideo. Iliad. β. Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων. Herodian. lib. 1. καὶ αὐτὸν μὲν προκαθίσαντος ἐν τῇ βασιλείῳ ἕδρᾳ, de sedente in imperatoria sella Commodo. Item prætereo, apud Lucian. Προκαθίζομαι, antè consideo. vt προκαθίζομαι εἰς τὸ προεδρεῖον.

Προσκαθίζω & προσκαθίζομαι, assideo. Item incumbo, Plato in Apolog. ... προσκαθίζω.

Συγκαθίζω, simul sedeo aut simul sedere facio.

Μεθίζω, consideo, vnà sedeo. Od. π. οὐδέ τιν' ἄλλον ἔᾱσαι ... μεθίζειν ...

Παρίζω, iuxtà colloco, assidere facio. Herod. in Euterpe, παρίζει ἀνδρὶ Πέρσῃ ἄνδρα Μακεδόνα. Itē neutr. assideo, iuxtà sedeo. Od. δ. (de Helena) Τηλεμάχου δ' ὁ παρίζε ... τ' ἑαυτῷ.

Παρίζομαι, assideo, iuxtà assideo. Herodot. in Calliope, ἐλθόντες οἱ παρίζετο, quum ad eum venissent assederunt.

Περιίζομαι, circumsideo, obsideo.

Προσίζω, assideo. Plato, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ... τοῖς δήμασι προσίζον, βομβεῖ τε καὶ ἀνίχνευ τὰ ἄλλα ... Theophr. lib. 5. cap. 14. de caus. plant. προσίζων ἐν τοῖς ἄνθεσι, residens in floribus. Apud Diosc. lib. 5. c. 102. προσίζει τῷ ἄμβικι insidet calici.

Προσιζάνω, assideo. Didym. in Geoph. Item metaphoricè adhæreo hæreo. Diosc. lib. 5. c. 76. προσίζάνει τοῖς τοίχοις.

Συνίζω, consido. Aristot. Probl. sect. 2. artic. 10.

Συνιζάνω, idem. Plut. in Publ. πυκνοῦσθαι καὶ συνιζάνειν πηλὸν ἐν πυρὶ, condensari & considere seu coire lutum in igne.

Συνίζησις, sedimentum, considentia terræ, quæ & labes à Cicerone dicitur. Aristot. de mundo. apud Alex. Aphr. l. 2. problem. ἡ λύπη συνίζησιν ποιεῖ ... τῶν σωμάτων, mœror vt corpora subsidant, efficit. ¶ Apud gramm. συνίζησις dicitur, quū duę vocales aut vocalis & diphthongus in vnam syllabam quasi considunt: vt δ' ἐνδρίοιο ἐφεζόμενοι. Sic Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. Quæ figura vocatur & συνεκφώνησις.

Ὑφίζω, subsido. Ὑφιζάνω, idem.

Ὑφίζησις, sedimentum, subsidentia, apud Suid.

Ζιζάνιον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἰή, aduerb. seu interiectio lætis acclamationibus adhiberi solita. vt hymnis in Apollinem decantatis, læto clamore accini solebat ἰὴ παιάν vel ἰὴ παιών, vel ἰὴ παιῶν. Sunt qui (vt Aristophanis schol. & Suidas tradunt) ipsum ... quum extrà hymnum vsurpatur: in hymnum autem adsumptum volunt ... causa est quòd ... τὸ ἱέναι factum arbitrentur. Ad quod etymon allusisse videtur Callimachus hymno in Apollinem, vbi inquit, ἐπηύτησε δὲ λαὸς, Ἰὴ ἰὴ παιῆον, ἵει βέλος. Io Pæon, immitte telum. Ex eodem Callimacho colligitur epiphymnij huius Apollini accini soliti causam esse quòd Delphi olim ei in certamen cum Pythio angue descendenti & sagittis eum conficere parāti acclamârint ἵε παιάν, dimitte seu immitte Pæon, scil. in feram. Aristoph. in Pace. ὑμῖν δ' ἀγαθὰ γένοιτ' ἰὴ παιὼν, ἰή. Ibidem etiam triplicatum reperitur ἰὴ. Vide scholiasten & Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 17. & Athen. sub finem lib. 15. & lib. 8. ¶ Ἴη, pro ἴα, sola. vide in Ἴος.

Ἰήϊος, dictus est Apollo ex eo quòd ei acciui in hymnis soleret ἰὴ παιάν, vt indicat Apoll. Arg. l. 2. Quod epith. ei & à Soph. tribuitur in Oed. tyr. ἰήϊε Δάλιε παιάν. Alij sic dictum volunt ἀπὸ τοῦ ἰᾶσθαι, à sanando. vel ἀπὸ τοῦ ἱέναι, à iaculando. vide Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 17. Athenæus verò lib. 8. Bacchum sic nominatum innuit ἀπὸ τοῦ ἱέναι, ab immittendo, quòd gaudia compotantibus immittat, eorúmque mentes curis & mœroribus soluat. apud Sophoc. in Oed. tyr. ἰήϊοι κάματοι dicuntur in quibus exclametur ἰὴ παιάν, affer opem Apollo medice & dolorum sedator. seu in quibus Apollini ἰήϊε vota fiunt. Ac sunt qui hoc ἐπίθετον dicant esse commune Dianæ cum Apolline, quam Dianam mulieres in doloribus inuocant. Quidam etiam exponunt θρηνητικοί.

Ἴηλεμος, &c. vide in Ἰάλεμος. Ἴημι, in Ἔω.

Ἰητὴρ, ἰητήρ, &c. vide in Ἰάομαι.

Ἴθαξ, in Ἴθω. Ἴθι in Ἔω vide εἶμι.

ἸΘΥΜΒΟΙ, οἱ genus carminis & saltationis ridiculæ in honorem Liberi patris. Poll. lib. 3. Item ipsi saltatores.

ἸΘΥΣ, ἰθεῖα, ἰθὺ rectus. (i. non obliquus seu tortuosus) directus, in rectum tendens (*idem quod εὐθὺς, vnde & deriuant nonnulli: at Etym. deducit ab ἱέναι) vt ἰθύσχημα. Hippocr. Fœm. est ἰθεῖα recta. vt in Anth. epigr. lib. 1. Εἰς αἰδὴν ἰθεῖα κατήλυσις. ¶ Item metaph. rectus, vt ἰθεῖα δίκη apud Homer. & Hesiod. rectum iudicium. Apud Herodotum ἐκ τῆς ἰθείης, apertè, aperto Marte absque dissimulatione. Superl. ἰθύτατος, rectissimus. ¶ Item ἰθὺ subst. vide cum ἰθύω, infrà. ¶ Ἰθὺς, aduerbi. vide cum ἰθὺ quod sequitur.

Ἰθὺ & ἰθὺς, [aduerb.] rectà vel rectà in, aut rectà ad. aut etiam rectà aduersus. Exp. etiam obuiam & ex aduerso. Odyss. β. Ἡ ἰθὺ σῆς μητρὸς ἴω καὶ σοῖο δόμοιο. rectà ad matrem tuam eam & domum tuam. Herodot. ἰθὺ τοῦ Ἴστρου ἔπλεον, rectà ad Istrum nauigârunt. Iliad. ε. ἦ ῥ' ἰθὺς Διομήδεος ἤϊε, iuit rectà aduersus Diomedem. Interdum sine casu. vt ἰθὺς μαχέσασθαι, apud Homer. & ἰθὺς τετράφαται. & ἰθὺς φρονέειν, apud eundem. Superlat. ἰθύτατα, rectissimè. Il. σ.

Ἰθὺς, idem quod ἰθύ. Hesych. & Suid. rectè. Item pro αὐθὶς confestim, statim apud Herodot.

Ἰθύω (poët.) rectà feror, seu rectà pergo. Item impetu feror, prorumpo. Iliad. μ. Ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες. Iliad. ε. Ἰθ...

Ἕκτωρ ἴθυσε νηὸς κυανοπρώροιο Αἴαντος ἀΐξας. Iliad. ξ. ἴθυσε μάχη, quidam exponunt, progressum est prælium, alij, cum impetu commissum fuit prælium. Iungitur etiam infinitiuo, vt ἰθύω ποιεῖν τόδε, quasi dicas, impetu feror ad hoc faciendum vel animus est hoc facere. Od. χ. Sic & apud Herodotum, ὅτε ἴθυσε σφι στρατεύεσθαι, exp. quum impetum caperet. ¶ Item desiderio alicuius rei feror seu agor. incendor desiderio. Apoll. Arg. li. 2. νεῦσε δ' ὅγ' αὐτῇ Δωσέμεναι ὅ κεν ᾗσι μετὰ φρεσὶν ἰθύσειε.

Ἰθύομαι, idem ex Herodoto ἰθύοντο στρατεύεσθαι.

Ἰθὺς ἰθύος, ἡ, impetus eius qui recta fertur ad aliquid, seu prorumpit. Od. δ. Est etiam impetus animi Od. ω. v. 340.

Ἰθύνω, idem quod διθύνω, dirigo, rego Iliad. ψ. Νῆα θοὴν ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι. Sic & Od. λ. & ξ Iliad. ω. -ὅς κ' ἰθύνει Ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐΰτροχον. Iliad. ρ. Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει. Et cum gemino accus. Iliad. ε. βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη Ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν. Apud Hesiodum in Erg. δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας ¶ Item metaph. corrigo. Hesiod. initio Erg (de Ioue) Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιόν, facilè corrigit tortuosum. ¶ Item mulcto, apud Herodotum. ¶ Interdum idem significat quod ἰθύω, adeóque loco huius scriptum inuenitur.

Ἰθύνομαι, regor dirigor. Item corrigor. Item mulctor. vt apud Herodotum. ἰθύνεσθαι θανάτῳ. Item pro ἰθύνω act. vt Il. ζ. Ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα. Sic & Hesiod. ἰθύνετο καμπύλον ἅρμα.

Ἴθυνσις, εως, ἡ, directio, Ἰθύνη, idem.

Ἰθυντὴς οῦ ὁ, director, rector.

Ἰθυντὴρ ῆρος ὁ, idem. Item dux viæ. Dicitur & de gubernatore & de gubernaculo quoque. Interdum & de freno, quia eo ἰθύνεται, equũ. vt gubernaculo nauim Ἰθυντήρια, ἡ, rectrix.

Ἰθυντήρ, itidem pro rectore & moderatore.

Ἰθυντήριον, ου, τό, sceptrum è lauro quod vates gestabãt, Hes.

Ἰθύρ, ferrum axis quod teritur à rota currente. Hesych.

Ἰχθύς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Διιθύνω, idem quod ἰθύνω, dirigo, rego, moderor.

Διιθύνομαι dirigor regor Hesych.

Διιθυντὴς, ὁ, rector. Hesych.

Ἐξιθύνω, idem quod ἰθύνω, dirigo. Apud Apoll. Rhod. Sic & O'y'l. ε. & ρ.

Ἐπιθύνω, Suid. exp. ἐπανορθοῦμαι, corrigo.

Κατιθύνω, dirigo, rego, moderor. Item modulor. ex anthol. epigram.

Ἰζω, vide in Ἕζω.

ἹΚΑΝΟΣ, ὁ idoneus. Interdum sufficiens aptus. vt Xenoph. ἱκανὸς διδάσκειν, satis instructus ad docendum. Apud eundem Xenoph. Hellen. 5 ἱκανὸς μὲν ἦν τὰς ἐαυτοῦ ... [illegible] ... ποιεῖσθαι ἱκανὸς δ' οἷς ἐπίστευε ... φυλάττειν, exp. sufficiens, aptus est. In nouo autem Test. sæpe exp. dignus. Dicitur etiam ἱκανὸς πρός τι. & ἐπί τι. Et cũ solo accus. Xen. Pæd. 1 ἱκανὸς τὴν ἰατρικήν, quasi dicas, sufficiens in arte medica. Sic Gal. ad Glauc. l. 1. ἱκανὸς τά τε ἄλλα πάντα τῆς τέχνης, satis instructus cognitione omnium, &c. Apud Isocratem ἱκανὸς κριτής, idoneus iudex. ¶ Item satis magnus vel satis multus, Plutarch. in Lyc. ἱκανοὶ τοὺς κακοὺς ... satis multi ad arcendos malos. Interdum magnus, multus vt apud Antiphontem ἱκανὸν μέρος τῶν ὄντων ἀποδώσειν, magnam portionem. Et ἐξ ἱκανοῦ (sub. χρόνου) iam à multo tempore seu longo. Sic Plat. ἱκανὴ ὁδός, longo via, multa via. Apud Laërt. ἱκανὸν ποιεῖν, exp. satis facere, præstare quod pollicitur. * Deducit autem ab ἵκω vel potius ἱκάνω.

Ἱκανότης, ητος, ἡ, sufficientia ex Plat. & Lys. & 2 Cor. 3.

Ἱκανόω, ῶ, sufficientem reddo, idoneum reddo. 2. Corinth. 3. & Coloss. 1.

Ἱκανῶς sufficienter. sic vt satis sit. Item abundè, affatim. Isocr. in Archid. τὴν δ' ἱκανῶς εἰρῆσθαι νομίζω. Apud Thucyd. τὸ τεῖχος (murus) dicitur ἱκανῶς ἔχειν sufficientem seu iustam magnitudinem habere. Exponitur etiam valde, admodum. vt ἱκανῶς μέλας, ἱκανῶς παλαιός. Interdum significat, aptè, ritè.

Ὑπέρικανος, (comp.) plusquam sufficiens.

Ἱκάνω, vide in Ἵκω.

Ἴκελος, &c. vide in Εἴκω.

ἹΚΕΤΗΣ ὁ, supplex. Odyss. π. ἱκέτης δέ τοι εὔχεται εἶναι. Thuc lib. 1. τῆς γυναικὸς ἱκέτης γενόμενος. Xen. Pæd. 4. ἧκω πρός σε καὶ ἱκέτης προσπίπτω. Item passiuè, is cui supplicatur, seu is qui supplicem recipit vt Od. π. v. 423. οὐδ' ἱκέτας ἐμπάζεαι οἷσιν ἄρα Ζεὺς Μάρτυρος. vide i ult. * Deriuatum est ab ἱκέσθαι, quod pro supplicare interdum accipitur sicut & præsens ἱκνεῖσθαι. Quidam tamen veteres grammatici censuerunt ἱκέτης dici quasi ἱκέτης, vt sit ἱκόμενος εἰς ἑστίαν τινός.

Ἱκέτις, ιδος ἡ quæ est supplex: vt ἱκέτιδες χεῖρες, Synes.

Ἱκέσιος Ζεὺς, supplicum præses Iupiter, seu supplicum curam gerens seu supplices in sua tutela habens, aut etiam supplicibus iura dans. Od. ν. v. 213.

Ἱκέσιος, per syncopen, idem. Apol. Arg. 2. Eur. in Hecuba, & apud Lucian. Accipitur, & pro ἱκέτης, seu ἱκετικός, supplex, vt Eurip. in Medea ἱκεσία γίγνομαι. Et ἱκεσία χείρ, apud eundem. indémque in Epigr. Et ἱκέσιος λόγος, apud Gregor. item ἱκεσία substant. supplicatio. Epigr. lib. 7. Θυμὸν ὀλιγοπνοῆς ἔμπλεον ἱκεσίης. Apud Plut. in Othone, ἱκεσίαις χειρῶν ... supplicibus manibus orabant.

Ἱκετήσιος, & per syncopen ἱκτήριος, ad supplices pertinens. supplicibus, conueniens, vt apud Soph. in Aiace, ἐν χεροῖν ἔχων ἱκτήριον θησαυρόν. Et in Oedip. tyr. ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι. Et ἱκτῆρες κλάδοι, ibidem. Et ἱκτῆρες mulieres pro ἱκέτιδες ibidem.

Ἱκετηρία, ἡ, (subst.) ramus oleæ lana obuolutus, quem supplices gestabant & prætendebant. Aristoph. in Pluto, ἱκετηρίαν ἔχοντα. Herodot. ἱκετηρίαν λαβών. interdum accipitur generaliter pro supplicatione, seu pro supplicijs, vnde Herodian. lib. 7. ἱκετηρίας θαλλοί supplicationis rami, i. qui supplicationi adhiberi solent. Isocr. de pace, ἱκετηρίας πολλὰς καὶ δεήσεις ποιούμενοι. Apud Demosth. exp. libellus supplex.

Ἱκετικός, ad supplices pertinens, supplicibus conueniens, vel quo vtuntur supplices. vt ἱκετικὸς λόγος. schol. Thuc.

Ἱκετόσυνα, supplicationes vel supplicia.

Ἱκετεύω, supplico, supplex oro. Odyss. λ. ὃ δέ με μάλα πόλλ' ἱκέτευεν. Xenoph. apomn. lib 1 ἱκετεύειν τοὺς θεοὺς διδόναι αὑτοῖς ἀγαθῶν τυχεῖν. Sic & Pæd 4. & 7. Demost. in Aphobum, ἱκετεύω ἀντιβολῶ πρὸς παίδων πρὸς γυναικῶν, πρὸς τῶν ὄντων ἀγαθῶν ὑμῖν. Apud Eurip. ἱκετεύω σε τῶνδε γονάτων, sub. πρός. Apud Chrysostomum ὑπὲρ Παύλου τὸν θεὸν ἱκετεύειν. supplices preces fundere pro Paulo. Apud Plutarchum in Sol. ἱκετεύουσι τὰς γυναῖκας, è mulieribus supplices opem implorant.

Ἱκέτευμα τὸ, q. d. supplicamentum, supplicatio. Thucyd. l. 1.

Ἱκετεία, ἡ, supplicatio. Thuc. lib. 2. & Plat. in Apologia. Dicitur ἱκετείας ποιεῖσθαι, supplicare, apud Plat. de Leg. & Xenop. in symp.

Composita.

Ἀνικέτευτος, cui supplicatum non est, vel cui non supplicatur, vel cui supplicari non potest. Item non supplex. Eurip.

Ἐξικετεύω idem quod ἱκετεύω, apud Soph.

Κατικετεύω, idem. Herodot.

ἸΚΜΑΣ, άδος, ἡ, humor, vapor. Iliad. ρ. v. 329. ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη. Aristoph. in Nub. ἕλκει πρὸς αὐτὴν ἰκμάδα. Apud Gal. οἰκεία ἰκμὰς τῶν μορίων, humor vitalis vel proprius partium. * Etym. ab ἵκω deducit fortasse quod ex humore omnia prouenıant.

Ἰκμαλέος, humidus. apud poëtas.

Ἰκμαῖος, Iupiter, q. d. humeridus Iupiter, i. humoris dator. Apollon. Arg. 2.

Ἰκμάζω humecto humefacio, humidum reddo.

Ἰκμάζομαι, humector, item emollior. Hesych.

Ἴκμασμα, humor, humiditas Hesych.

Ἰκμαίνω, idem quod ἰκμάζω, humecto: item mollio.

Ἰκμενος, exp. humectus humidus. Od. β.

Ἴκμη, planta quam in Orchomeno lacu nasci tradit, Theophr. hist. pl. lib. 4. cap. 11.

Composita.

Ἄικμος, humoris expers, siccus, aridus. Plutarch. de primo frig. ὁ δὲ ἄνικμος καὶ ξηρὸς ἀήρ.

Ἀνικμάζω, humecto, item exicco, apud Diosc. l. 2. πρὶν ἀνικμασθῆναι πᾶν τὸ ὑγρόν.

Διικμάζω, humecto. vnde διικμαζομένης τῆς γῆς, apud Theophr. de caus. plant. lib. 3.

Ἔνικμος, humorem habens. cui humor inest. humidus. vt ἔνικμος τόπος. ἔνικμος ἀήρ.

Ἐξικμάζω, exicco, exugo. apud Diosc. & Aristot. de hist. an. l. 8.

Ἀνεξίκμαστος, (decomp.) qui exiccari non potest. vel qui exiccatus non est. item non exuccus, ex Aristot. in probl.

Συνικμάζω, idem quod ἰκμάζω, humecto. Συνικμάζεσθαι humectari, apud Theophr.

ἹΚΝΕΟΜΑΙ, οῦμαι, F. ἵξομαι, P. ἷγμαι. & Aorist. 2. ἱκόμην ab inusitato ἵκομαι venio, Il. ψ. v. 439. τὸ δ' αὖ ἵκεθ' Ἑλλάδα ... Iliad. δ. vers. 466. Ἀμφὶ μὲ Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετ' ἀυτή. Interdum exp. subeo inuado. vt Iliad. α. Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν, desiderium subibit Archiuos. Odyss. ε. vers. 343. ὄν κεν ἵκηται ἄλη καὶ πῆμα καὶ ἄλγος, inuaserit. Sophocl. ὅταν δ' ἵκῃ πρὸς τοῦτο. ¶ In prosa aliam quandam habet signif. vt εἰς τὴν ἱκνουμένην ὥραν, apud Aristotel. constituto tempore, suo tempore, vel tempestiuè. Et ἱκνούμενον μέγεθος, apud eundem, iusta magnitudo. Sic apud Thucyd. lib. 1. τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα. Apud Theophrast. ἱκνούμενοι καιροί, congruentia tempora. Rursum apud Arist. ἱκνουμένη ... περὶ τὴν ἀγωνίαν, exponitur exactè circa certamina ... ¶ Item supplico, obsecro. Sophocl. καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἱκνούμαι· μὴ προδοὺς ἡμᾶς γ' ἴῃς, quarto

νη, quæso te, ne nos deseras. Apud Euripidem ταύτης ἱκνοῦμαί σε, pro πρὸς ταύτης. per hanc te obsecro, exp. & πρὸς ταύτης ἱκνοῦσι.

Ἱκνουμένως, congruè conuenienter, ritè. Herodot. Hippocr.

Ἵξις, ιως, ἡ, aduentus, ἄφιξις, παρουσία. A Gal. in lex. Hippocrat. exp. etiam ἐνθυμεία. Ab Hesychio exponitur etiam ἱκετεία supplicatio.

Ἱκμένος, (inquit Hesych.) significat τὸ ἱκτικὸν καὶ πορευτικὸν, hoc est, τὸ ἱκνεῖσθαι καὶ πορεύεσθαι ποιούμενον. secundum impellentē & venire facientem. Itidem Eust. ait exponi posse etiam φορὸν καὶ εἰς τὸ ἱκέσθαι ἐπιτηδείως οἱονεὶ ἱκόμενον. vt Od. β. λ. ο. ἴκμενον οὖρον ἵει. Ἴκμενος autem (cum tenui) vide in Ἰκμάς.

Ἰγνύα, ας, ἡ, poples, posterior genu pars. Plut. in Galba. τυφθεὶς τὰς ἰγνύας ἔπεσε. cæsis poplitibus cecidit. Idem in Artox. τῆς δὲ τὴν ἰγνύαν φλεβὸς ἀναρραγείσης. Dicitur etiam ἰγνύς & in plur. ἰγνύες, teste Suida. Aristot. hist. an. lib. 1. πρὸς τὴν ἰγνύω ad poplitē. *Eust. fieri dicit παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι quasi ἱκνύα τις οὖσα quia flexo, & incuruato poplite ἱκνούμεθα, i. incedimus. Idē tradit etiam Etym. afferens & aliud etymon. παρὰ τὸ γόνυ.

Ἴκταρ, propriè, ἐγγύς, παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι καὶ ἐφικνεῖσθαι, Hesychio & Suidæ. Atticum esse testatur Galenus, Plato de rep. lib. 9 καὶ τὸ λεγόμενον οὐδ᾽ ἴκταρ βάλλει, longè à scopo iaculatur. Ab Hesych. exponitur etiam, recens, nuper, modò. item crebrò, citò, repentè, vt apud Hesiod. in Theog. οἱ δὲ κεραυνοὶ ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο. ¶ Apud Hippocr. γυναικείων lib. 2. ita vocatur τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον inquit Galenus.

Ἱκέτης, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἄικτος exponitur ἀπρόσιτος, inaccessus: ad quem perueniri nequit.

Ἀφικνέομαι, οῦμαι, peruenio, deuenio. Cum accus. sine præpos. Odyss. θ. ὅττι τὴν ἀφικέσθαι νέος Sic & Od. α. ο. ψ. & alibi. Interdū cum præpos. ὑπὸ: vt Od. υ. καὶ γαῖαν ὑπὸ ξυγχλεινὴν ἀφικοίμην. In prosa autem cum εἰς, ἐπὶ, πρὸς, & παρά. vt εἰς ἀνάγκην ἀφικνεῖσθαι in necessitatem deuenire, vel redigi, apud Thuc. li. 4 Apud Plut. in Rom. ἐπὶ πλεῖστον ἀνθρωπίνης ἀφῖχθαι δυνάμεως. Sic & Demosth. in Midiam.

Ἀφίξομαι πρὸς ὑμᾶς, perueniam ad vos, vel veniam ad vos. Apud Xen. Hell. 1. ἀφικομένων παρ᾽ αὐτόν. Item cum dat. vt ἀφίξομαι ὑμῖν, apud Ælianum Apud Demosth. ἀφικνουμένου σίτου, frumentum huc importatur.

Ἄφιξις, aduentus. Plat. in epist. τὴν εἰς Σικελίαν ἐμὴν ἄφιξιν, meum in Siciliam aduentum. Item incursus seu inuasio. apud Demost ἄφιξις εἰς τοὺς πολεμίους ἐποιεῖτο. Item discessus. Act. Apost. cap. 10.

Ἀφίκτωρ, supplex. Eust.

Dec. Εἰσαφικνέομαι, οῦμαι, aduenio. Od. ο. συβώτην εἰσαφικέσθαι.

Προαφικνέομαι, prior peruenio, antè peruenio Thuc. l. 8

Διϊκνέομαι, οῦμαι peruado, permeo. Arist de mundo ἐπὶ πᾶν διϊκνεῖσθαι. Il. ι. καὶ πάντα διίξομαι percurram orationē, edisseram.

Διϊκτικὸς permeabilis. Arist. probl. sect. 11.

Ἐνικνέομαι, venio in, intro, penetro.

Ἐξικνέομαι, οῦμαι, peruenio pertineo, pertingo, attingo. Xen. ὀφθαλμοὶ δὲ οἱ δοκοῦντες ἐπὶ πλεῖστον ἐξικνεῖσθαι. Apud Greg. ἐξικνεῖσθαι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Sic apud Luc. ἐξικνεῖσθαι πρὸς τὴν χρείαν, & πρὸς τὸ δέον. Apud Herod ἐξικέσθαι ἐς βυσσόν. Apud Plut. in Sol. πορρωτέρω γὰρ ἐξικνεῖται ταῖς ῥίζαις. Item cū genit. vt apud Xen Hell. 7. ὅπλων ἐξικνεῖσθαι ἀλλήλων. Interdū cum dat. vt apud Herodot. ἐξικέσθαι ἀκοῇ exponitur assequi audiendo. ¶ Item sufficio, possum. pro quo & ἐξαρκεῖν dicitur apud Basil. in Hexaēm Item aduenio, venio. Hesiod.

–Ἀθλίων Ἐξίκετ᾽ Ὄλυμπον, Item aduenio vel accedo supplex. Od. ν. –ἐγὼ δ᾽ ἐκεῖν ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων Ἐξικόμην. ¶ Item persequor oratione, seu verbis. apud Soph. in Aiace, ἃ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ᾽ ἀνήρ.

Ἐφικνέομαι, οῦμαι, attingo, pertingo, pertineo. Item assequor, cōsequor, cum genit. vt Isocr. τῆς ἀρετῆς ἐφικέσθαι, virtutem cōsequi. Apud Demosth. ἐφικνεῖσθαι τοῦ λόγου. Significat etiam aspiro apud Demosth. cum accus. exp. permeo, apud Theophr. ἐφικνεῖται πολὺν τόπον. Apud Xen. pæd. 1. ἐφικέσθαι μὲν ἐπὶ τοσαύτην γῆν peruasisse. Cum infinit. apud Luc. in Alcyone, τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις, iis qui contemplatione assequi hæc possunt.

Ἐφικτὸς, οῦ ὁ. quem attingere, vel ad quem vsque pertingere possumus, quem assequi possumus. vt ἐφικτὸν ἔργον, Plutarc. in Themist. quod par est viribus nostris. Apud eundem & alios. ὅσον ἐφικτὸν, vel ὡς ἐφικτόν. aut ὅσον ὑμῖν ἐφικτὸν, pro virib. Pro eodem dicitur & καθ᾽ ὅσον ἐφικτὸν, κατὰ τὸ ἐφικτὸν, vel κατὰ τὸ ὑμῖν ἐφικτόν.

Decomp. Ἀνέφικτος, ad quem pertingere aut peruenire nō possumus, i. viribus nostris maior, apud Luc.

Δυσέφικτος, ad quem vix pertingere, seu quem vix assequi possumus: aut cui vix pares sunt vires nostræ. vnde δυσεφικτότερος, apud Greg.

Καθικνέομαι, οῦμαι, contingo, tango. Item ferio, percutio. Plutarc. in Alcib. κονδύλῳ καθικόμενος αὐτοῦ. Item metaph. vt καθικόμενος αὐτοῦ λοιδορίαις, apud Philostr. prosequutus eum conuitiis. Sic & apud Luc. Sic & cum accus. apud Homer. vt Il. ξ. v. 104. μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέῃ, vehemēter tetigisti vel pupugisti animum tua obiurgatione. Et Od. α. vers. 343. –ἐπεί με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον. ¶ Apud Paus. in Achaicis, σταθμώμενοι μὴ πρόσω καθικέσθαι τῆς πηγῆς exponitur, ita librantes ne vltra aquæ superficiem demittant. ¶ item, assequor. Polyb. ταχέως καθικνεῖτο τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς, statim assequuta est quod faciendum susceperat.

Προϊκνέομαι, aduenio accedo.

Προΐκτης, mendicus: vt qui nos accedat petitum stipem. Il. ρ & Od. ρ.

Προσίκτωρ, qui supplex alicui ad genua accedit. Hesych.

Προῖξ, &c. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ἼΚΡΙΟΝ, ου, τὸ, tabula tabulatum, Il. ο. & λ. λῖπε δ᾽ ἴκρια νηὸς ἐΐσης. Od. ε. αὐτὰρ ἴκρια πῆξαι ἐπ᾽ αὐτῇ ὑψοῦ, tabulas super eā coagmenta seu compinge. Dicitur & de tabulato theatri. Aristoph in Thesmoph. ὡς δ᾽ εὐθὺς εἰσιόντες ἀπὸ τῶν ἰκρίων ὑποβλέπουσ᾽ ἡμᾶς. Sic apud Athenæum li. 4. ἴκρια ἔστησε πρὸς τοῖς Ἑρμαῖς Ἀθηναγόρας, μετεωρότερον τῶν Ἑρμῶν, tabulatum erexit Aristagoras super quo ludos Panathenaicos spectaret. Hesych. est etiam tabulatum seu lignum super quo sontes cruciantur. Apud Suidam ἴκρια dicuntur etiam erecta ligna, quales sunt arrectariæ tabulæ apud architectos: vnde apud eundem ἰκρίοις ἥλοις τὸν σωτῆρα προσήλωσαν. tabulæ erectæ Seruatorem affixerunt. item ἱστὸν quoque vocari ἴκριον, testatur Eustathius, veterum grammaticorum autoritatem allegans, vnde ἴκρια interpretantur etiam sublicas, palos, perticas. *Etymologo ἴκρια dicuntur τὰ σανιδώματα, διὰ τὸ δι᾽ αὐτῶν ἱκνεῖσθαι: & πάντα τὰ ἁπλῶς μετέωρα διὰ τὸ εἰς ὕψος ἥκειν οἱονεὶ ἱκνεῖά τινα ὄντα.

Ἐπίκριον ου, τὸ antenna nauis. Odyss. ε. Apud Apoll. Rhod. Arg. 2. scholiastes ἐπίκρια esse ait nauis tabulata.

Ἴκταρ vide in Ἱκνέομαι.

ἼΚΤΕΡΟΣ ου ὁ icterus morbus regius seu arquatus. Hippocr. de loc. in homine ἴκτερος ἢν ἐπεγένηται ἐν τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι. Dioscor. lib 3 ἴκτερον διὰ τῶν ῥινῶν ἀποκαθαίρει, morbum regium per nares purgat. ¶ item auis quædam sic dicta a colore: quæ si spectetur sanari id malum traditur & ipsa mori. Oppian. & Plin. lib 30. c. 11.

Ἰκτεροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ictero similis. item icterum seu morbum regium denotans. Hippocr. 1. Coac. progn. item qui ictero seu arquato laborat idem Hippocr. aphor. sect. 5. art. 71.

Ἰκτερώδης icterius ictero laborans. Hippocr. in Prorrh. lib. 2. & Diosc. lib. 2. & 3.

Ἰκτερικὸς, οῦ ὁ ictericus. Gal. comment. in Prorrhet. lib. 1.

Ἰκτεριάω, ῶ, ictero laboro, aurigine laboro. felle suffusus sum. Dioscor. lib 3. & apud Gal. comment. 1. εἰς τὸ κατ᾽ ἰητρεῖον.

Ἰκτεράω, idem.

Ἰκτερόομαι, οῦμαι tentor aurigine corripiōr morbo regio, arquato infestor, felle suffundor Hippocr. & Gal.

Ἰκτερίας λίθος, icterias lapis, colore ἰκτερὸν auē referens. Plin. lib. 37 cap. 10.

Ἴκτηρ. &c. vide in Ἱκέτης.

ἼΚΤΙΝ ῖνος, ὁ. & Ἰκτῖνος ου, ὁ. miluus: auis de qua Aristot. & Aristoph. in auibus. Luc. in Tim & Epigr. lib. 1. ¶ item lupi species, Oppian lib. 3. de venat.

ἹΚΤΙΣ, & per aphæresin κτὶς, ιδος, ἡ, mustela syluestris & domestica maior. vt Plin. testatur lib. 29. c. 4. Apud Luc. ἰκτίδες ὑμενόπτεροι, ex membrana alas habentes, vt vespertiliones. Sūt qui viuerram interpr.

Ἰκτίδεος, & per aphæresin, κτίδεος ου, ὁ, è mustela syluestri seu viuerra confectus. Il. Κρατὶ δ᾽ ἐπ᾽ ἰκτιδέην κυνέην. galeam è mustelina pelle. Et eodem lib. τὸ δ᾽ ἀπὸ μὲν ἰκτιδέην κυνέην κεφαλῆφιν ἕλοντο καὶ λυκέην.

ἽΚΩ, ξω. Aorist. 1. ἶξα, venio, Il. κ. ὅτι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει; Il. β. ἐς Ῥόδον ἷξεν ἀλώμενος. Hesiod. τάχα δ᾽ ἷξε Τυφαόνιον. Et præteritum imperfectum ἷκον. Il. α. Κνίση δ᾽ οὐρανὸν ἷκεν At ἷξον apud eundem poetam Odyss. γ. initio, οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος εὐκτίμενον πτολίεθρον Ἷξον. itidémque Il. κ. Αἶψα δ᾽ ἐπὶ Θρῃκῶν ἀνδρῶν τέλος ἷξον ἰόντες, est præter. imperf. tanquam à themate ἵξω facto ex futuro.

Ἱκάνω, venio, idem quod ἵκω, & ex eo factum: vt Od. φ. Γιγνώσκω δ᾽ ὡς σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἱκάνω, vobis cupientibus aduenio. Frequentius cum accusatiuo: vt Il. ω. Ἵκανω νῆας Ἀχαιῶν. Et Odyss. κ. σέο τι πόσιν τε γονῆάς θ᾽ ἱκάνω πολλὰ μογήσας. Dicitur etiam res quæpiam ἱκάνειν aliquem, i. inuadere vel incessere. Iliad. α. –ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει. Sic ἄλγος

ἱκάνει θυμὸν ἐμόν. Il.γ. & Il.β. ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν. Et rursum Il.ω. ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνει.

Ἱκάνομαι, pro ἱκάνω. vt τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι. Il.θ. & Od.γ.

Ἱκνέομαι, οῦμαι, &c. Ἱκέτης, &c. Ἱκανός, &c. Ἥκω, &c. Ἰκμάς, &c. Ἰγνύα. Ἰξύς, quomodo huc pertineant, singula vide suis locis.

Composita.

Ἀφικάνω, aduenio, peruenio. Od.ξ. Ἐστὶν τ' Ὀδυσσῆος ἀμύμονος ... κατὴν λευ ἀφικάνω.

Εἰσαφικάνω (decomp.) idē Od.γ. μάλα δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφικάνω.

Ἐξίκω, euenio: vt apud Sophoclem in Oed. tyr. τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.

Καταπροίξομαι, progredior longiùs, impunè euado. In futuro frequentissimum: & quidem in comminationibus. Archiloch. οὐ δὴ ἐκεῖνος οὐ καταπροίξεται. Aristophanes in Nub. οὔ τοι μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν καὶ τοὺς θεοὺς, ἐμοῦ καταπροίξει, haudquaquam per deos ita iniurius in me esse perges. Et in Vespis, οὔτοι μὰ τὼ θεὼ καταπροίξει οὕτω διαφθείρας ἐμοῦ τὰ φορτία, nō per deos impunè progrediaris longius qui meas sarcinas ita corruperis. Herodot. in Thalia οὐ γὰρ δή με ἐμέ γε οὐδεὶς λωβησάμενος καταπροίξεται, non impunè euadet qui me tam fœdè mutilârit. Itidémque in Polymnia & Terps. * Quidam hoc verbum deriuant παρὰ τὴν προῖκα. Herodianus verò deriuat ab ἴκω, à quo est ἵξεσθαι, significans δωρεὰν λαβεῖν. Alij simplicius deriuant ab ἵκομαι, eo, venio.

Ἰλαδόν, vide in Εἰλέω.

ἸΛΑ'Ω, & ἵλημι, F. ήσω. P. ηκα. propitius sum. Imperat. ἵλαθι, & per epectasin, ἵληθι. in vsu est apud poetas pro propitiare, placare, propitius fias vel sis. vt Epigr. lib. 2. ἵλαθί μοι ..., Od γ. Ἀλλὰ ἄνασσ' ἵληθι δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. In vsu est & optat. ἱλήκοις, propitius sis, ne irascaris. Greg. in carm. Καὶ τὰ μὲν ἱλήκοι, & in his quidem mihi Deus propitius sit. Sic in Epigr. Ἱλήκοις πολιοῦχε. Item ἱλήκῃς in subiunct. Il.φ. εἴκε Ἀπόλλων ἡμῖν ἱλήκῃσι. * Eustath. dictum vult ἱλάω quasi ἵεμαι λάειν. id est, ἐφίεμαι καὶ ὁρμῶ ἐπιβλέπειν, quòd ij qui propitij sint, libenter videant eos qui precibus aliquid petitum accedunt.

Ἱλάομαι, f. άσομαι & poeticè ἱλάσσομαι, actiuè plerunque capitur pro propitium facio, propitio, placo. Il.β. v.550. Ἔνθα δέ μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται Κοῦροι Ἀθηναίων.

Ἱλάσκομαι, idem quod ἱλάομαι, propitium reddo seu facio, placo. vt Il.γ. θεὸν ἱλάσκεσθαι. Sic Plut. in Hell. Χαρίλαν ἱλάσκεσθαι. Luc. de sacrif. ἱλάσασθαι τὸν θεόν. Reperitur etiam ἱλάζομαι in fut. apud Apollon. Arg. lib. 2. ¶ Passiuè quoque vsurpatur: vnde imperat. ἱλάσθητι, propitius esto. Pro quo ἵλαθι dicunt poetæ. Lucæ 18 cap. ¶ Item ἱλάσκομαι, expio, ex epist. ad Hebr. cap. 2. ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ, expiare peccata populi. ¶ Num 5. ἱλασμένος κριός, aries qui offertur pro expiatione seu pro propitiando Deo.

Ἱλασμός, οῦ, ὁ, placatio, propitiatio. Plut. in Fab.

Ἱλαστήριος, ου, ὁ, cui placandi & propitiandi vis inest. q.d. propitiatorius.

Ἱλαστήριον, ου, τό, propitiatorium. quo nomine dicebatur tabula quædam qua cooperiebatur arca fœderis, Exodi cap. 25. & Hebr. 9.

Ἵλαος, ου, ὁ καὶ ἡ, propitius. Il.α. Αὐτίκ' ἔπειθ' ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν, propitius erit nobis. Tribuitur etiam hominibus. & exp. benignus, clemens, facilis, Il. ι. σὺ δὲ ἵλαον ἔνθεο θυμόν. Exp. etiam hilaris.

Ἵλεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Atticè idem quod ἵλαος propitius. Xen. pæd. 1. θεοὶ ἵλεῴ τε καὶ εὐμενεῖς πέμπουσί σε. Hominibus etiam interdum tribuitur, vt apud Plutar. de def. orac. ἐνδιδόντος ἑαυτὸν ἵλεων καὶ παρέχοντος, quum facilem se traderet & præberet. Idem est etiam quod ἱλαρός, cui oppon. λυπούμενος siue σκυθρωπός: vt ostendit Athen. lib. 8. Sic & apud Plat. in symp. vbi etiam iungitur cum εὐφραινόμενος. Reperitur etiam ἵλεος apud poetas.

Ἱλέως aduerb. animo propitio. Item animo hilari. hilariter.

Ἱλεόω, ῶ propitium reddo propitio. idem cum ἱλάσκομαι.

Ἱλεωτήριον, ου, τό idem quod ἱλαστήριον, propitiatorium.

Ἱλαρός ου, ὁ, hilarus siue hilaris, lætus. vt ἵλεως. Xen. ἀντὶ σκυθρωπῶν ἱλαροὶ ἦσαν. Apud Luc. ἱλαρὸς βίος hilara vita. Et ἱλαρὸν φέγγος apud Aristoph. hilara lux & læta. Τὸ ἱλαρόν, substant. hilaritas, apud Suid. ¶ Item facilis, humanus. Suid.

Ἱλαρότης, ητος, ἡ, hilaritas.

Ἱλαρόω & Ἱλαρύνω, hilaro, exhilaro hilarē & lætum reddo.

Ἱλάρεια, ας, ἡ, hilaria: festum quoddam, de quo Macrob. Satur. lib. 1. cap. 21.

Composita.

Ἀνίλεως, qui propitius non est, inclemens, immisericors, Iacobi cap. 2.

Ἐξιλάομαι & Ἐξιλάσκομαι idē quod simplex. Xen. pæd. 7. ἐξιλασάμενοι ... ἐξιλάσασθαι τὸ μήνιμα τῆς θεοῦ, placasse iram deæ. Item expio Leuit. c. 16. Ἐξιλάσκομαί τι, propitius ... ad concedendum aliquid. Ecclesiastici cap. 32.

Ἐξίλασμα, placamen seu placamentum id quod instituitur ad placandum Deum. Ἐξιλασμός, οῦ, ὁ, placatio, ipsa actio propitiandi. expiatio. Ἐξίλασις, idem quod ἐξιλασμός.

Ἐξιλεόω, ῶ, idem quod ἐξιλάομαι, propitio, placo.

Ἐξιλεοῦμαι, pro eodem.

Ἀνεξίλαστος, (decomp.) implacabilis, qui placari nequit. schol. Apollonij.

Εὐίλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, propitius, Suid. Εὐιλατεύω propitius sum.

Πανίλαος, admodum propitius & clemens. Item valde hilaris. vt apud Nonn. πανίλαον ὄμμα τιταίνων.

Ἰλεός, Ἴλη, vide in Εἰλέω. Ἴλεως, in Ἱλάω.

ἸΛΙΑ'Σ, άδος, ἡ, ilias: turdi species, apud Arist. hist. anim. lib. 9 cap. 20. & apud Athen. lib. 2. ¶ Est & gentile nomen idem significans quod ἰλιακή. ¶ Item liber seu poëma de rebus iliacis, seu ad Ilium gestis. Ἰλιὰς κακῶν, Ilias malorum, prouerbio dicitur de magnis & infinitis malis, qualibus vexati fuerunt Ilienses.

Ἰλιγγιάω, ῶ, &c. vide in Εἰλέω.

ἼΛΛΟΣ, ου, ὁ, oculus. Pollux li. 2 Ionicum esse tradit. Ἰλλὸς autem est Strabo, vt scribit Eust. Huius fœm. est ἰλλὶς, apud Hesychium. * ἀπὸ τοῦ εἱλεῖν, i. à volubilitate.

Ἴλλω, oculis conniueo. ¶ Item voluo, conuoluo, εἰλῶ, seu συστρέφω. Eust. vt apud Nicand. in Theriacis, ὁδοῦ γε δ' αἰεὶ σκολιὴν τ' ἐπ' ἰθεῖαν ἀτραπὸν ἴλλων. ¶ Item vincio, constringo. Item contineo. vt schol. Aristoph. exp. ¶ Item pro συγκλείω poni apud Hippocr. tradit Gal.

Ἴλλομαι, voluor, seu moueor, vnde Aristot. apud Plat. in Timæo ἰλλομένην exp. κινουμένην. Sic apud Apoll. Arg. 2. ὁ δ' ἰλλόμενός περ ὁμίλῳ schol. exp. συνειλούμενος & συστρεφόμενος. Item vincior, constringor, contineor: vt apud Apoll. Arg. lib. 1. δεσμοῖς ἰλλόμενον. Apud Plat. in Timæo, ἴλλεσθαι τὰς τρίχας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἐρριζωμένας, exponitur pilos actis radicib. in capite firmari & cōtineri. Itē includor, cōcludor, vt exp. (Eust.

Ἰλλίζω, apud Suid. exp. διανεύω.

Ἰλλάς άδος, ἡ, vinculum contortum seu contorquendo factum Il. ν. Item genus turdi, Eust. ex Athen. & Aristot.

Ἰλλώπτω, strabis oculis seu contortis intueor. Eust.

Ἰλλωπέω ῶ & ἰλλωπίζω, apud schol. Aristoph. exp. nicto. Exp. etiam ex Poll. conniueo, hallucinor. (exponit.

Ἰλλαίνω, oculos cōtorqueo, seu distorqueo. vt Gal. apud Hippoc.

Composita.

Ἀνίλλωμα (tanquam ab ἀνιλλόω, ῶ) Poll. exp. ἀνάβλεμμα. quo videtur significare voluisse intuitum eius qui oculos cœlum versus attollit.

Ἀπιλλέω, ῶ exp. κλείω, claudo. vnde apud Hippocr. ἀπιλλίθη. Gal. exp. συνεκλείσθη.

Δενδίλλω, Ionicum est, vt annotat Eust. & significat oculos huc illuc vertens ... seu aspecto, vt Il. ι. Τοῖσι γὰρ πολλ' ἐπέτελλε γέρων ἱππότα Νέστωρ, Δενδίλλων ἐς ἕκαστον, oculos in vnūquemq; vertēs seu flectēs. Apud Apol. Arg. li. 3 ὀξέα δενδίλλων. Camer. exp. cōniuens, vt sagittarij solēt quo certiùs colliment. vide schol. Pollux δενδίλλειν exp. Τῷ ὀφθαλμῷ παραβάλλειν i. limis oculis toruisq; aspicere, oculos intorquere.

Ἐνίλλω, Eust. exp. oculis irrideo.

Ἐνιλλώπτω, idem quod ἰλλώπτω, sum strabo. Eust. Ab Hesychio exponitur etiam, derideo. (queo.

Ἐνιλλωπέω, ῶ, apud Suid. exp. oculos contorqueo, seu distor-

Ἐξίλλω. [vocabulum antiquum teste Etym.] exp. ἐξείργω, ἐξωθῶ, ἐκβάλλω, κωλύω, ἀπελαύνω. Inuenitur etiam ἐξείλλειν, & exp. possessione eiicere apud Dem. in orat. quæ inscripta est παραγραφὴ πρὸς Πανταίνετον. Ἐξούλης δίκη, est apud Atticos ὅτε τις ἐκκλείεται καὶ ἀπείργεται ὧν νέμεται, vt tradit Eust. ab ἐξίλλω deducens. Harpocrationi quoq; (itidem ab ἐξίλλω deducenti) est actio quam intendunt ij qui dicunt se prohiberi suis (i. possessione rerum suarum) aduersus eos qui prohibent. Exponitur à quibusdam, interdictum vnde vi & iudicium de vi, apud Demost. orat. in Mid. Metaph. apud Aristot. in Panegy. ἐξούλης λαχεῖν τινι alicui intendere iudicium. vnde vi, cum aliquo agere vnde vi.

Ἐπιλλίζω, oculis innuo. vt Od. σ. Οὐκ ἀΐεις ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες; quidam exponi posse putant, nutu instigāt, aut etiam sibilis instigant. Apud Hesych. & Suid. ἐπιλλίζουσα exp. καταμωκωμένη, & ἐπεγγελῶσα, & dicitur proprium esse noctuarum quòd interdiu non cernant. Eustathius annotat posteros Homeri verbo ἐπιλλίζειν vsos esse ἐπὶ βασκανίας.

Ἔπιλλος, exp. παράστραβος. Ἐπιλλῶν, apud Eust. exp. μυκτηρίζων.

Κατίλλω, in lex. Paul. exp. κατείργω.

Κατειλάς, άδος, ἡ, vt κατειλὰς νύξ, apud Apoll. Rhod. Arg. l. 4. exp. σκοτεινή, quasi κατίλλουσα καὶ καθείργουσα, vt scribit Pausanias. vide & in comp. ex ὀλοός.

Κατιλλώπτω, à Pausania exp. καταμυκτηρίζω. Idem est quod ἰλλώπτω, seu ἐνιλλώπτω, in hoc epigr. Τῷ γλυκερὴν καὶ θῆλυ κατιλλώπτοντι Πενίην.

Κατιλλωπεῖν,

Κατιλλωπτεῖν, exp. deiectis oculis irridere.

Κατιλλαίνω, idem.

Σίλλοι, seu σιλλοὶ genus quoddam poësis comicæ. Eustath. item scomma & irrisorium poëma παρὰ τὸ διασιλλαίνειν τοὺς ἴλλους. Etym. ¶ Σίλλος Suidæ est etiam maledicentia, & irrisio. item μῖμος & μῶμος.

Σιλλαίνω, ludo, genus poesis comicæ, quod σιλλοὶ appellatur, Eustathius. ¶ Item per ludibrium, oculos agito seu moto. Poll. Et generaliter dicteriis & conuitiis aliquem proscindo, dicaciter seu salsè alicui illudo. Diog. Laert. πάντας λοιδορεῖ καὶ σιλλαίνει τοὺς δογματικοὺς ἐν παρῳδίας εἴδει. ¶ Hesych. σιλλαίνειν & σιλλοῦν exp. Διασύρειν & μωκᾶσθαι, atque dici ait, ἀπὸ τῶν τοῖς ἴλλοις σιναθαι. Διασιλλαίνω (decomp.) idem quod σιλλαίνω, irrideo. apud Luc. in Lexiph.

Σιλλόω, ῶ, & διασιλλόω, ῶ, [decomp.] idem cum σιλλαίνω & διασιλλαίνω, apud Poll. & Hesych.

Ὑπίλλω. claudo. apud Soph. in Antig. Ὁρῶσι χ' οὗτοι, τοῖς δ' ὑπίλλουσι στόμα. Eustath. exp. ὑποβάλλουσι κλείοντες, quidam exp. os comprimunt.

ἼΛΥΣ, υος, ἡ, limus. Dicitur de paludibus. Il. φ. Οὔτε τὰ τεύχεα καλὰ τάπου μάλα νειόθι λίμνης Κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα, κὰδ δέ μιν αὐτὸν Εἰλύσω ψαμάθοισιν. Dicitur & de fluuiis: vt apud Ctesiam. καὶ τὴν μὲν ἡμέραν ἐν τῇ ἰλυῒ τοῦ ποταμοῦ διατρίβει. Sic apud Plut. in lib. 1. de exilio. ἰλὺν νεοπαγῆ τοῦ Ἀχελώου. Apud Herodian. lib. 3. exp. cœnum. Item fæx vini. Aristot. de gen. an. l. 2. ὥσπερ οἱ οἶνοι αἱ τοῖς ἄλλοις ἐξζέουσι, μιγνυμένης τῆς ἰλύος. item ὁ ἰὸς καὶ ἀνατολή) ὁ οἶνος μιγνυμένης τῆς ἰλύος.
* Et annotat derivari a verbo εἰλύω [inuoluo] pro quo & ἰλύω extitit, sicut & εἰλὺς per ει scriptum inuenitur apud Hesych. quòd pedes inuoluat. Alij deriuant ab ὕλος.

Ἰλυόεις, εντος ὁ limosus. Exp. & fæculentus. [culentus.

Ἰλυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idē. Apud Gal. αἷμα ἰλυῶδες, exp. sanguis fæ

Ἰλύω obliuio, limo obduco. limo obuoluo seu inuoluo. Exp. & abscondo. Pro eodem scribitur & εἰλύω. vt Il. φ. suprà.

Κατιλύω [comp.] vnde part. pass. κατιλυθείς, limo obductus. apud Xenoph. in Oecon.

ἹΜΑ'Σ, αντος, ὁ, lorum, loreus funis, corrigia, funiculus ex loris bubulis tortus. vt Iliad. γ. ἱμὰς βοός, & ἱμάντων βοείων. Iliad. χ. & ἱμὰς κύνειος. Aristoph. vtitur & Xen. Pæd. 6. & Plut. in Hell. item Aristot. & alij. ¶ Est etiam affectus curculionis, quum longior, gracilior, siccior que euaserit: sic dictus à corrigiarum similitudine, Aetius lib. 8. cap. 43. ¶ Idem dicitur & ἱμάντωσις.

Ἱμαντίδιον, ου τὸ, lorulum vel corrigiola.

Ἱμαντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lori vicem præbens. lori vice flexilis apud Dioscor.

Ἱμάντωσις, εως, ἡ corrigiarum in calceamentis constrictio. Hesych. item lignum quod ad continendos parietes in medio structuræ ponitur. Ecclesiastici 22. item affectus ille curculionis de quo in Ἱμάς.

Ἱμάντινος, ου, loreus, qui ex loro est.

Ἱμάντιον, ου, τὸ columnæ in ore extensio. Hesych.

Ἱμαντάριον ου τὸ, exp. situla nautica. Hesych. ἱμαντάρια, nautica esse instrumenta dicit.

Ἱμάσσω ξω, loris cædo, loris verbero, laurea scutica ferio. Od. ζ. ἱμάσσεν καλλίτριχας ἵππους. Interdum additur datiuus instrumenti: ac tum exp. simpl. cædo, verbero. Il. α. χαί σε πληγῇσιν ἱμάσσω. Et metaph. Iliad. β. ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσῃ. i. verberet.

Ἀνιμάστος, ου, ὁ καὶ ἡ [comp.] loro non cæsus. Ex Nonn.

Ἱμάσθλη, ἡ scutica, flagellum loreum. Il. ψ. Od. ν.

Ἱμάω ῶ ήσω, loreo fune extraho: siue haurio, vnde ἱμῆσαι, haurire ἀντλῆσαι Hesych. Et ἱμῶντα hauriens, extrahens.

Ἱμητὸς, οῦ, ὁ, loreo fune extractus, haustus. Hesych.

Ἱμονιά, ἡ funis loreus [seu ex loris bubulis tortus] quo aqua è puteo extrahitur: funis quo aqua hauritur. idem quod ἱμάς teste Hesych. Apud Aristoph. in concionant. ἱμονιὰν ἀποπατεῖν, diu immorari deponendo ventris oneri.

Ἱμαῖος, ου ὁ καὶ ἡ. vt ἱμαία μέλη. carmina seu cautiones quæ in haurienda è puteis aqua cantari solent Callim. Sunt tamen qui ἱμαῖα ᾄσματα exponant, quæ canuntur ab iis qui molas versant. apud Athen. lib. 14. ac tū deriuatur ab ἱμαλὶς quod Doricè signif. genium qui molendinis præerat. Hesych. autem ἱμαλὶς est ἡ ἐπιμύλιος ᾠδή: idem quod ἱμαῖος ᾠδή: item vuæ quædam species. item νόστος, δύναμις, ἐπικαρπία. Apud eundem ἱμάλιος exp. abundans, multus, copiosus.

Composita ex ἱμάω.

Ἀνιμάω, ῶ. loreo fune sursum traho, extraho, haurio. Xenoph. Anab. 4. ἀλλήλους ἀνίμων τοῖς δόρασι, hastis se mutuò extrahebant, vt loreis funibus aquam è puteo. Sic dicitur etiam ἡ χειρὶ ἀνιμᾶν τὰ ξεστά, extrahere. ¶ Item eleuo, erigo, eueho, sustollo. Xenoph. de re eq. ἐπειδὰν δ' ἀνακύψῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀνάβασιν ... ἀριστερᾷ ἀνιμάτω τὸ σῶμα, τὴν δὲ διατεταμένην ... ἑαυτόν.

Ἀνιμῶμαι, pro eodem in voce media, apud Plut in amat. nar. Item passiuè, extrahor, haurior, apud Luc. Laërt. Herodian.

Ἀνίμησις, extractio quæ fit fune loreo aut haustro. extractio in altum.

Καθιμάω, ῶ, fune loreo demitto. Aristoph. in Vesp. & apud Athen. item simpl. demitto. καθίημι, apud eundem Aristoph. ibidem.

Καθίμησις, demissio per funem loreum. Plut.

Ἱματίδιον. &c. vide in Ἕω, i. induo.

ἹΜΕΙ'ΡΩ, desidero, cupio, poëticum est. Cum genit. vt Od. ι. ψυχῆς ἱμείρων. Sic apud Hesiodum. ἱμείρων φιλότητος. Et apud Aristoph. in Nub. τοῦ ξένου γ' ἂν ἱμείροις. οὐ γὰρ μεγάλων ἐπιθυμεῖς. Cum accus. Soph. in Oedipo ... ἱμείροντες. Cum infinit. vt Epigr. lib. 1. τὸ καλὸν ἱμείρων λύχνον ἀναφλέξασθαι. * Etymon vide in ἵμερος, quod sequitur.

Ἱμείρομαι, idem quod ἱμείρω, Od. α. θανέειν ἱμείρεται. Et apud Herodot. ἱμέρθην ἰδέσθαι, videre desideraui.

Ἵμερος, ου, ὁ, desiderium, cupiditas, cupido. Iliad. λ. & apud Hesiod. in Erg. dicitur με τούτου ἵμερος αἱρεῖ, me huius rei desiderium capit, vel huius rei cupiditate teneor. Hoc nomine vtitur & Philo de mundo. Exponitur & libido. ¶ Est etiam peculiariter desiderium amatorium, cupiditas amatoria, cupido, idem quod πόθος. Il. ξ. Ὡς σέο νῦν ἔραμαι καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. Aristoph. in Ran. τοιοῦτος ἵμερός με διαλυμαίνεται. Sic Eurip. in Med. νυμφῆς ἱμέρῳ πεπληγμένος. Hanc signif. propriam esse vult Eust. ideóque videri dicit inesse huic nomini Æolicam vocem ἶρος: vt ἵμερος dictus sit quasi ἶρος ἐξ ἱμάντος ἀφροδισίου. Plato vero in Cratylo ἵμερον scribit ex eo dictum esse, ὅτι ἱέμενος ῥεῖ καὶ ἐφιέμενος τῶν πραγμάτων, καὶ οὕτω δὴ ἐπισπᾷ σφόδρα τὴν ψυχὴν διὰ τὴν ἕσιν τῆς ῥοῆς. ¶ item Ἵμερος, Cupido, deus. Sic Venus apud Luc. in dearum iudicio. παῖδε γάρ μοι ἐστὸν δύο καλώ, Ἵμερος καὶ Ἔρως. Sic & apud Paul. in Att. ¶ Est etiam id in oculis, quo intuentium amor, conciliatur. Poll. li. 2. Quidā exp amoris illiciū in oculis, oculorum philtrum. ¶ Item ἵμερος tanquam venenum quoddam Veneris fingitur ab Euripide: vt inquit Eustath. ¶ Est item nomen certæ cuiusdā cantilenę, apud Poll. lib. 4. cap. 7. ¶ Item adiect. ἵμερος, desiderabilis, desiderium excitans, dignus qui desideretur, amabilis, suauis. in Anth. epigr. ἱμερόεντος κάλλος.

Ἱμερόεις, εντος, ὁ, desiderabilis, optabilis. Item amabilis, suauis, gratus. Il. ε. Ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο. Exponitur ἐπιθυμητικός, apud Suid.

Ἱμερτὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἱμερόεις. Eust. Suid. Hesych. Apud Apoll. Οὐδ' ἴμας ἱμερτοῖσιν ἀναψύχει ὑδάτεσσι, exp. liquidis aquis.

Ἱμερῶσθαι, de puella dictum significat rem habere cum viro, coire cum viro. Sic apud Hippocrat. ἱμερωθεῖσαι, Gal. expon. ἀνδρὶ μιγεῖσαι.

Ἵμερα, flores & coronamenta quæ ad expiationes lustrationésque adhibebantur. Hesych.

Composita.

Δυσίμερος, ægrè amabilis, ægrè cupidus. Item improbus & proteruus amator Nonn.

Ἐφίμερος, amabilis, desiderabilis. Hesiod. in asp.

Πανίμερος, gratissimus. ex Epigr.

Ἱμητὸς ἱμονιά, vide in Ἱμάω.

ἾN. mensuræ nomen, teste Eust. qui dicit hinc fortasse factum esse ἱμῖνα, vt ἔλαιον πλέον ἥπερ ἶν. ¶ Item fibra, vide ἴς. ¶ Cyprij ἶν dicunt pro αὐτὸν & αὐτήν, ipsum, ipsam, teste Hesych. quod & μιν dicunt poëtæ.

ἽΝΑ. vt, ὅπως, ὄφρα. Cum subiunct. Dem. Olynth. 1. ἵνα γνῶτε ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ αἴσθησθε ἀμφότερα. Et ἵνα μὴ λέγω, ne dicā. Cum optat. Plat. in Tim. ἵνα δὲ εἴη μέτρον ἐναργές τι, vt esset mensura quædam euidens. Et paulò post, ἵνα φαίνοι, vt colluceret. Cic. ἀφίκετο ἵνα θεάσαιτο, venit vt spectaret, ἵνα μὴ λέγοι, ne diceret. Cum præterito seu aor. indicatiui. Xenoph. Pæd. 1. ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν αὐτοὺς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδυ, pro ἵνα ἐνδύσαιτο, vt sese in retia indueret. Luc. ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέσχων τῆς ἡδονῆς, pro ἀνασπῴη ... ¶ Item ἵνα, vt, i. quāuis. Luc. ἵνα δὲ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κεκελευκέναι. i. vt autem tibi dem, quāuis tibi dem & concedam. Apud Homerum ἵνα μὴ ponitur pro ἐὰν μὴ, nisi. Iliad. ι. ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε. ¶ Ἵνα τί, vel ἱνατί, quamobrem, quare. Plat. in Apoll. ἵνα τί ταῦτα λέγεις; Apud Greg. ἵνα τί μάθωμεν καὶ τί παιδευθῶμεν; ad quam rem discendam? vel cuius rei discendæ gratia? ¶ Item ἵνα (aduerb. loci) vbi, Aristoph. ἐγὼ γὰρ οἶδ' ἵν' εἰσὶ μεγάλοι. Apoll. Arg. 2. ἵνα τε σπέος. Et cum genit. apud Soph. οὐχ ὁρᾷς ἵν' εἶ κακοῦ; Sic apud Herodot. ἱμαθε ἵνα ἦν κακοῦ. Item, quo vt Soph. ὁρᾷς ἵν' ἥκεις. Item illic, apud Hom. Item, vbicunque. Aristoph. in Pluto, πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσ', ἵν' ἂν πράττῃ τις εὖ, in qua quis sit felix.

Ἰνδάλλομαι, &c. vide in Εἴδω, video.

ἸΝΔΙΚΟ'Ν, οῦ, τὸ, Indicum: à Persis vocatur piper, teste Hip-

pocr. γυμναμελων lib.2. Diosc.verò iunior (inquit Gal. in lex. Hipp.) esse dicit plantam in India assimilem piperi. Alij & τὸ ζιγγίβερι appellant Indicum. ¶ Est etiam coloris & medicamenti genus, de quo Diosc.lib.5.c.107.

ΥΝΕΩ,ῶ, vacuo, euacuo, inanio, expurgo. frequens apud Hippocrat.pro κενόω.

Ὑνθμεῦσις, purgatio, euacuatio, exinanitio. Hippocr.

Composita.

Ἐξυνεῶ,ῶ euacuo: seu purgationibus euacuo. Poll.lib.4.

Ὑπερεινος, nimium purgatus, nimium euacuatus purgante pharmaco. Gal.apud Hippocr.& Theophr. hist.lib.9.cap.4. ¶ alienus ait ὑπερεινον dici etiam αὐτὴν ὑπερίνησιν.

Ὑπερίνησις, immodica purgatio.Gal.

Ὑπινέω, subeuacuo, quodammodo expurgo.

Ἰυγγιν, ἴυγγος, ἰυγώδης, vide in Ἴυξ. Ἰυνός, vide Ὑνός.

ΙΞ ἶκ@, vermiculus vites adedens. Vnde Alcman, καὶ ποικίλον ἶκα τὸν ὀφθαλμὸν ἀμπέλων ὀλετῆρα.

Ἴξαλ@, vide in comp.ex Ἅλλομαι.

Ἴξις, vide in Ἱκνέομαι.

ΙΞΟΣ,ὁ, viscum.Plut.in Coriolano. θήρας ἔργανεν, φέρυκα τὸ ἰξόν. Metaphoricè vsurpatur à Luc.in lib.de scribenda hist. ἐκ φυγὼν τὸν ἰξὸν ἐν τῷ πράγματι καὶ τὴν ῥᾳστώνην ἀπαλὴν λιχνεύειν. ¶ item planta quædam, Hesych. ¶ Exponitur etiam arundo aucupatoria. ¶ item pro vatice, sicut ἰξία ¶ item pedica ea palle:um, inquit Etym. ¶ item metaph.pro tenace & parco. Hesych. * Quidam deriuati dixerunt ab ἴχω significante κρατῶ, quòd ἴξω, à futuro ἴξω.

Ἰξώδης,εος, ὁ,ἡ, viscosus, visci modo lentus, tenax.

Ἰξόεις,εσσα,εν, ὁ, viscosus. Exponitur etiam lethalis. vt ἰξόεν πῶμα apud Nic.in Alexiph.

Ἰξεύω visco aues capio.item generalius capto aues: aucupor.

Ἰξευτής,ὁ, q.d. viscator qui visco aues capit, auceps. Bion Smyrn. idyll.2. item pro ἰξευτικός, vt in Anth.epigr. ἰξευταῖς καλάμοις & ἰξευτᾷ δόνακι.

Ἰξευτεία, viscatura. Plut.in l.de fort.Rom. Ἰξευτεύειν, exp.aucupium.

Ἰξευτικός, ὁ, ad aucupes seu ad aucupium artem pertinens, q.d.viscatorius. vt ἰξευτικὸς κάλαμος apud Hesych. arundo viscatoria, vel viscata. Capitur etiam pro ἰξευτής, i. auceps. Suid.

Ἰξία,ἡ, idem quod ἰξός, viscum. Theophr.de caus.pl.lib.5.c.22. & lib.3. cap.16. ¶ item planta quædam, quæ alio nomine chamæleon albus: sic dicta, quia viscum quibusdam in locis circa radicem eius inuenitur, quo pro mastiche vtuntur mulieres. Dioscor. lib.3.cap.10. Interdum varix, sicut & ἰξός. Pol.onomast.lib.4.

Ἰξίας, inter lethales radices numeratur à Dioscor.lib.6.cap.21. & Aet.lib.13.cap.71. Sic dicitur ἀπὸ τοῦ ἰξοῦ, q.d. viscaria planta. nam visco redundat tam tenaci & pernicioso, vt nonnisi interaneorum conglutinatu interitum afferre videatur.

Ἰξίνη, siue ἄκανθα ἰξίνη, alia planta, quæ etiam fert mastichen. Theophr.de hist.pl.lib.6.& 9.c.1.

ΙΞΥΣ,ύος,ἡ, lumbus. Galen. in lex.Hippocr. ἰξύας ab Hippocrate vocari ait quod inter coxendicem & lumbum est interiectum. idem Gal.apud Hippocr. de fract. ὀρθῶς εἰσβάλλειν δὲ χρὴ ὀλίγα τῶν ἐθονίων κύκλῳ ἀμφὶ τὸ ἴσχιον καὶ τὰς ἰξύας. annotat quosdam nomine accipere τὰς τῶν λαγόνων ἔσω (i.ilium ossa) quosdam τὸ ὑστεραῖον αὐτῆς. quod propriè λαπάρα nominatur. Vtitur & Hom.Od.ε.& Oppian.cyneg.l.2.

ΙΟΝ,ου,τὸ, viola. apud Athen. ποῦ μοι τὰ ῥόδα, ποῦ μοι τὰ ἴα; Propriè verò ἴα appellantur purpureæ nigricantes: que violæ, vnde apud Theocr.idyl.10. καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστί. Et in Epigr. ἴον κυαναυγές. & Theophr. καθάπερ τὰ ἴα καὶ τά γε λευκά. i. vt violæ tam nigræ quàm candidæ. idem tamen & ἴον μέλαν dicit hist. plantarum lib.1.& ἴον λευκόν, lib.6. ¶ item solum, neut.gen. ab ἶος quod vide suo loco. ¶ Est & verbum primæ pers.aor.2. indicat.à themate εἴω seu εἶμι.

Ἰώδης,εος,ὁ,ἡ, violaceus, violæ similis, violam referens. Diosc. l.5 c.171. Aliam signif. vide in Ἰός.

Ἰωνιά,ἡ, violetum, locus violis consitus apud Aristoph. in Pace. Apud Theophr ἰωνιὰ μέλαινα, exp.nigræ violæ tota planta. At ἰωνία, Ionia vide in Ἰών.

Ἴασμη, & Ἰάσμινον μύρον. dictum vnguentum quoddam in Perside confieri solitum, ex violæ albæ floribus in sesaminum oleum conicctis, vt tradit Diosc lib.1. cap.74.

Composita.

Λευκόϊον, alba viola, λευκόϊον, apud Plut. in Athen.

Μελάνιον nigra viola, μελάνιον. Theophr. hist.pl.lib.6.c.vlt.

ΙΟΝΘΟΣ, ου, ὁ, Suidæ est primus pilorum exortus, primi qui efflorescunt pili: lanugo. (*ἀπὸ τοῦ ἰέναι καὶ ἀνθεῖν.) Alij ἴονθους, esse volunt radices è nascentium pilorum. ¶ Ἴονθοι dicuntur etiam, vt tradit Pollux lib.4. quos Latini varos appellant. * In hac signif. quidam dictos volunt ἴονθος, quòd instar ἰοῦ (i.fimi) faciem deturpent & maculis fœdent. Alij ab ἄνθος, quod circa ætatis florem erumpere soleant. Sic Aristot. dicit ἴονθοι μικροί. Et Diosc.lib.1.cap 40. σμήγμα δ' ἔχει καθαρτικὸν ἀσπίλων, φακῶν, ἰόνθων, ἔλων μελάνων.

Ἰονθάς,άδος,ὁ,ἡ, lanuginosa, villosa, vel varis laborans. Odyss.ξ. ‑δ' ἕρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγός. vbi Appion exp τῆς ὀξέως θεούσης, celeriter euntis, velocis: item, ἴονθος ἐχούσης, οἷον ἐξανθήματα σκληρά, inquit Hesych.

ΙΟΡΚΟΙ,οἱ, iorci: caprearum genus apud Oppianum de venat. lib.3. καὶ δόρκας ὄρυγας τε καὶ ἀγλαῖς τὰς ἰόρκους. Hesych. quoque dicit esse ex genere τῶν δορκάδων.

ΙΟΣ,οῦ,ὁ, missile iaculū, sagitta. (* ab ἵημι iaculor seu sagittas mitto.) Il.α. ἰὸν ἧκε misit sagittam, i. emisit, eiaculatus est. ¶ It€ venenum, quod serpentes & cætera animalia venenata quasi eiaculantur. Sophocl. in Trach. οὗ τὰς φονίας Ἐχίδνης χολὰς ἰός ὡς, ἰδὲ, κ.τ.λ. Plutarch. τοῖς σκορπίοις ἐμφύεσθαι τὸ κέντρον ᾧ τε τύπτουσι, καὶ τὰς ἔχιδναις τὸν ἰὸν ὅτι δάκνουσι. ¶ item φάρμακον vt Tzetzes tradit ab ἰάομαι deriuans. ¶ item rubigo cuiuscunque metalli, vt apud Dioscor. ἰὸς σιδήρου, rubigo ferri, ferrugo. Peculiariter verò ἰὸς dicitur rubigo æris. hoc est, ærugo siue æruca: succus concretus ex liquore cum æris metallo misto. vide Diosc.lib.5.c.91.92. Plin.lib.34.c.11 12. Ἴος,ἰα,ἰον,(adiect.) solus a,um: item vnus,a,um. Il.φ. ἰα ψυχή, vnica anima. Alibi ἰῷ ἤματι, pro ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ vno die. Aristarchus scribit genitiuos & dat.huius nominis circumflecti.

Ἰόεις,εντος,ὁ, rubigini obnoxi⁹. Il.ψ. θῆκεν ἀτὰρ τοξευτῇσι τίθει ἰόεντα σίδηρον. Ab Eust. exponitur etiam accommodus ad sagittas conficiendas: item niger, ab ἴον, vt idem sit quod ἰοειδής.

Ἰώδης,εος,ὁ,ἡ,ὁ, rubiginosus, æruginosus, ferrug.neus. vt ἰώδης χολή. æruginosa bilis seu æruginis colore. Exp.etiā venenosus.

Ἰόω,ῶ rubigine obduco rubigine consumo.

Ἰόομαι,οῦμαι, rubiginor, rubiginem contraho. rubiginem duco: vt ἰωμένα χαλκεῖα. apud Aristot. item ærugine absumor. Diosc.lib.5.cap.91.

Ἰίζω æruginē refero, æruginj seu ferrugini assimilis sum. Diosc.

Ἰάπτω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνίωτος,ου,ὁ καὶ ἡ, rubiginem non sentiens, qui rubigine non viciatur aut absumitur: æruginem aut ferruginem non contrahens. vt ἀνίωτος σίδηρος, apud Aristot. περὶ θαυμασ. ἀκουσμ.

Κατιόω,ῶ, idem quod ἰόω. Κατιόομαι, idem quod ἰόομαι, rubiginor, ærugine consumor. vt κατιωμένοι ἧλοι, apud Diosc.l.4.

Ἴος, vide in Ἰός. Ἰότης, vide in Ἕω, mitto.

ΙΟΥ, (aduerb.dolentis) hei, hen, eheu. Aristoph. ἰοὺ ἰοὺ, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ. Luc.in Tim. τί τοῦτο ὦ παῖδες ὦ Τίμων; μαρτύρομαι, ὦ Ἡράκλεις ἰοὺ ἰού. Plut.in lib de def. orac. αἱ δὲ εἰσὶν ἰοὺ ἰού. Legitur apud Plat.in Gorgia. Rursum apud Luc.cum gerit ἰοὺ, ἰοὺ, ἰού. ἰὼ δυσσεβῶν βουλευμάτων. ὁ iniqua consilia. ¶ interdum cōtrā est exultātis. Sed hac signif. quidam scribi ἰοῦ cū circūflexo tradunt. Plat.de rep.lib.4. ἰοὺ ἰοὺ εἶπον ὦ Γλαύκων, κινδυνεύομέν τι ἴχνος δοκεῖν ἔχειν καί μοι δοκεῖ οὐ πάνυ τι ἐκφεύξεσθαι ἡμᾶς.

Ἰύζω, clamo ἰού. Grammatici dicunt esse, vocem talem edo qualis est sibilantis. Odyss.ο. οἱ δ' ἰύζοντες ἕποντο Ἀνέρες ἠδὲ σύνες... Exponitur etiam, fistula cano, item agresti voce profero item clamo vt mulieres. item generaliter, clamo. Schol. Theocriti ait esse τὸ λιγυφωνεῖν, & propriè de mulieribus dici.

Ἰυγμός,οῦ,ὁ, vox tanquam sibilantis seu vox sibilo similis sibilus: item clamor. Il.σ. Exponitur etiam, fistulæ cantus.

Ἰυκτής,οῦ,ὁ, sibilator, qui sibilat, aut qui vocem edit sibilo similem. Theocr.

Ἰυγή,ῆς,ἡ, idē quod ἰυγμός. Soph.in Philoctete, ἔτυ τελειὰ δ' ἰυγὴν καὶ στένον αὐτοῦ ποιεῖς. Schol.Nic.in Ther. ἰυγὴν ait esse vocem inarticulatam, ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος ἀπεμφάσεως.

Ἴυγξ, nomen est auiculæ, quam torquillam & verticillam quidam appellant. Eam describit Aristot.hist.anim.l.2. cap.12. A Galeno lib.4.κατὰ τόπους, fertur dicta κιναίδιος. ¶ Ponitur & pro illecebris amoris, Xen. καὶ ἀνδρὶ πολλῶν φίλτρων τε καὶ ἐπῳδῶν καὶ ἰυγγῶν. Sic vtitur & Synesius multis in locis. Itidemque ἴυγξ generaliter pro quauis illecebra interdum ponitur, & eo quod nos ad aliquid pellicit. Apud Xen.in apomn. ἴυγγα ἔχειν habere illecebram & pelliciendi artificium tenere. Apud Pindar.in Nem.ode 4. ἴυγγι ἕλκομαι ἦτορ scholiastes exponit ἐπιθυμίᾳ. ¶ Ἴυγξ fertur dictus & ipse magarum turbo seu rhombus. vide Suidam. Sunt qui in Theocriti Pharmaceutria in hoc intercalari versu, Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα, vocem ἴυγξ significationem illam habere crediderint. sed scholiastes veneream auem esse tradit, quam magæ ad suas incantationes adiutricem habeant. Vide plura apud eundem.

Ἰυγμ@

Ἴυλος, &c. vide in Οὖλος. Ἰόω, vide in Ἰός.
Ἱππεὺς, ἵππος in Ἵππω.

ΙΠΠΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, equus, equa. Odyss. γ. δίφρος τε καὶ ἵπποι. Il. ψ. Ἵπποι ἀερσίποδες. Od. σ. ἵπποι ὠκύποδες. Et ἵππους ζεύγνυσθαι. Od. ψ. Pro quo Il. π. ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους. Et χαλινῶσαι ἵππον, apud Xen. & ἵππων ἐπιβαινέμεν, Il. ε. conscendere equos. Od. ε. ἵππων ἐλαυνέμεν. ¶ Ἵππος fœm. gen. accipitur aliquando pro ipso equitatu, seu equitib. Herodot. χιλίη ἵππος, mille equites. μυρίη ἵππος, apud eundē, decem millia equitū. Thuc. ἵππος διακοσία, ducenti equites. ¶ Est etiam piscis nomen, de quo Athen. lib. 7. ¶ Dicitur etiam de pudendo hominis, Hesych. ¶ Est etiam oculorum affectio, per quam nunquam illi quiescunt, sed tremulè subinde nictant. ¶ Ἵππος in compositione interdum intendit significatum, sicut etiam βοῦς: vt ἱπποπόρνη, magnum scortum. Et κρόνιππος, apud Aristoph. senex & delirus. * Sunt qui ab ἵπταμαι & πούς derivatum velint, quasi qui pedibus sit volucribus.

Ἱπποσύνος, ου, ὁ, equester. Eurip. in Oreste.
Ἱπποσύνη, ἡ, ars equestris, seu virtus equestris. Iliad. δ.

Ἱππότης, ου, ὁ, eques. Od. γ. Capitur interdum pro φυγάς, vt tradit Eust. vt Il. β. ὃν τίκτε Διὶ φίλος ἱππότα Φυλεύς.

Ἱππώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, equinus, vel equo similis. Xen. de re eq.

Ἱππὼν, ῶνος, ὁ, equile, stabulum equorum. Xen. de re equest.

Ἱππόομαι, equus fio, aut sum. Plut. ad Color.

Ἱππὶς, ίδος, ἡ, equestris. vt ἱππὶς ἐσθής, vestis equestris. Dion.

Ἵππειος, ου, ὁ καὶ ἡ, equestris. vt ἵππειος δίφρος, equestris currus, qui trahitur ab equis. Hesiod. inuenitur & ἵππιος vnico ι, vt ἵππια ἆθλα ex Epigr. equestria certamina. Apud Aristoph. in Nub. ἵππιος cognomento vocatur Neptunus, quòd primus equum produxerit. Sunt qui ἱππίαν Mineruam quoque cognominari velint quòd prima currum instruxerit.

Ἱππικὸς, equestris. ἱππικὰ ὅπλα, equestria arma. Et ἱππικοὶ ἆθλοι, equestria certamina. Demosth. ἱππικὸν στράτευμα. Xen. equestre agmen, equitum agmen. Et ἱππικὴ θεραπεία apud eundem. Et ἱππικοὶ ἄντυγες, apud Sophocl. currus equestris. Apud Xenophontem sunt ἱππικοὶ λόγοι, ad artem equestrem pertinens. Dicitur etiam τὸ ἱππικὸν, sine adiectione à Xenophonte & Demosth. pro equitatu. ἱππικὴ vel ἱππικὴ τέχνη, ars equestris. Xenoph. ἱππικὸς dicitur etiam artis equestris peritus, equitandi peritus, eidem Xenophon. ἱππικὴ herbæ nomen Plin. lib. 25. c. 8.

Ἱππεὺς, έως, ὁ, eques. Xen. πεζοὶ καὶ ἱππεῖς, pedites & equites. Itē ἱππεῖς, in Athen. rep. ordo equester. item ἱππεῖς, cancrorum genus de quibus Plin. lib. 9. c. 31. & Aristot. de hist. anim. lib. 4. cap. 2. ¶ Ἱππεὺς est etiam cometæ species apud Plin. l. 2. c. 22.
Ἱππεύω, sum eques, equito. Isocr. ad Dem. εἰ τις ἵππον κτήσαιτο καλὸν κακῶς ἱππεύειν ἐπιστάμενος. Dicitur etiam de equo apud Xenoph.
Ἱππευμα, equitatio, iter quod ab equite conficitur. Ex Aristoph.
Ἱππευσις, ἱππεία, equitatio. Xenoph. Pæd. 8.

Ἱππὰς, άδος, ἡ, equestris. Herodianus, ἐκ τῆς ἱππάδος τάξεως, ex ordine equestris. In Atheniensium repub. Ἱππὰς pars vna ex quatuor illis in quas à Solone populus erat distributus. Et ἱππάδες θυσίαι, sacrificia quæ pro equestri illo ordine peragebantur, vt Hesych. tradit. Bos quoque ipsa quæ sacrificio illi destinabatur, & census quem conferebat equester ille ordo, ἱππὰς appellabatur, vt idem annotat. vnde ἱππάδα τελοῦντες, apud Plut. in Solone, qui censum equestrem soluunt.

Ἱππάζω, equito.
Ἱππάζομαι, equo vehor, equo feror, equito. Xenoph. ἐπιστάμενος ἤδη ἱππάζεσθαι, qui equo vehi seu equitare iam norit. Plutarch. in Camillo, τὴν χώραν ἱππασάμενοι, qui regionem perequitārunt. Dicitur aliquando & ipse equus ἱππάζεσθαι, agitari. Xen. de re equest. ἐὰν γε μὴν ἱππαζόμενον ὠνῆται τις, si quis equum qui iam ascenditur & agitur, emerit.
Ἱππασία, ας, ἡ, equitatio, equitatus, ipsa actio equitandi. Xenoph. de re equest.
Ἱππάσιμος, ου, ὁ & ἡ, equitabilis. Xenoph. Hellen. 7. Metaphoricè dicitur ἱππάσιμον ἀνέχειν ἑαυτόν τινι, qui quasi patitur aliquem sessorem in modum equi. Plut. in Alex.
Ἱππαστὴς, οῦ, ὁ, equitator, eques, qui equo vehitur. Dicitur interdum etiam de ipso equo. Xenoph. de re equest.
Ἱππαστὶ, aduerb. equitantium modo. vt ἱππαστὶ καθίζειν.

Ἱππάριον, ου, τὸ, equulus siue equuleus, i. paruus equus. Xen. Pæd. 1. item auis nomen similis vulpanseri, vt tradit Hesych.

Ἱππίδιον, idem quod ἱππάριον, equulus. item piscis quidam, apud Athen. lib. 7.

Ἱππίσκος, equulus. Censetur etiam in mundo muliebri apud Hesych.

Ἱππόθεν, ex equo. Odyss. θ. & λ. Ἱππηδὸν more equorum.

Ἱππάκη, ἡ, caseus equinus. item equi coagulum, vt tradit Diosc. lib. 2. c. 80. Reperitur & ἱππάκης, ου, ὁ in eadem signif. apud Eust.

Ἱππαλίδης, pro quo Doricè ἱππαλίδας, eques, equitādi peritus. Theocr. idyl. 25. καὶ ἵππασι κελεύσαι Κάστωρ ἱππαλίδας ἴδμεν, quomodo equites hortaretur. Castor eques docuit.

Ἱππάρδιον, ου, τὸ, hippardium animal ita nominatum ab equi similitudine. Arist. de hist. an. l. 2. c. 1.

Ἱππάδας, genus lusus puerilis, apud Poll. lib. 9.

Ἱππαπαὶ, vox quædā ab Aristoph. in eq. per iocū & lusum facta.

Composita.

Ἄμιππος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui simul cum equis est, equis adiunctus, vt ἄμιππος Βορέας, apud Soph. Item ἄμιπποι vocātur apud Thucyd. lib. 5. pedites equitibus adiuncti. Dicuntur etiam ἄμιπποι, ipsi equi copulati sine rheda, equi desultorij: dicuntur & equites desultores, vt ex Pausania tradit Eust.

Ἀμφίπποι, οἱ, desultores, qui duos equos absque ephippiis agitantes ex altera in alterem subinde mira pernicitate desiliebant. Aelian. de aciebus instr.

Ἀναγχιππεύειν, necessitate equitare, i. necessariò necessitatē equitandi habere. μετ' ἀνάγκης ἱππεύειν, apud Suid.

Ἀνθιππεύω, q. d. equito aduersus aliquem. Nam ἀνθιππεύειν ἀλλήλοις dicuntur à Xen. duo equites inter se contendentes.
Ἀνθιππάζομαι, equitans occurro. contra aliquem equo inuehor. Ἀνθιππασία, decursio equestris. A Suida exp. equestre certamen.

Ἄνιππος, equo carens, vel equo non insidens, apud Herodot. l. 1. Item equitandi imperitus. Aristotel. Exp. & inequitabilis. vt ἄνιππος ὁδὸς, vel ἄνιππος χώρα, Herodot. Inuenitur & pro ἄμιππος. Poll. lib. 1.

Ἄφιππος, equitandi imperitus. artis equestris rudis & imperitus. Luc. & Plat. de rep. l. 1. & in Protag. ¶ Item equo carens vel equis, apud Suid. Item (de loco dictum) non aptus equis vel potius equitatui. vt ἄφιππον χωρίον, quod & δύσιππον. Plut. & ἄφιππος χώρα, regio equitatui non apta. Et ἄφιππος καὶ τραχεῖα ὁδὸς, apud Plut. in Ant.
Ἀφιππία, ὁ, equitandi imperitia, vel artis equestris. Xenoph. in hipp.
Ἀφιππεύω, (q. d. abequito) equitans recedo, vel fugio, vel ex vno loco in alium me recipio equitando, vel equo me proripio.
Ἀφιππάζω, exp. equitatū ago. Ἀφιππάζομαι, equo me proripio, equo aufugio, apud Plut. & Strab. lib. 7.

Διιππασία, idem quod ἀνθιππασία.

Δύσιππος, equis difficilis, equitatui minus idoneus, Xē. Hell. 3.

Ἐνιππάζομαι, equo inuehor, seu equito in. Ἐνιππεύω, idem.

Ἐξιππάζομαι, equo euehor, seu equo exeo. Plut. ἐξιππάσατο διὰ τῶν πυλῶν. Et Synes. ep. 131.

Ἑξίππον, currus in quo sex sunt equi.

Εὔιππος, bonos seu præstantes equos habens. Xen. & Eurip. item equitandi peritus vel equitatu præstans.

Ἔφιππος, qui equo insidet. qui equo vehitur: & peculiariter sic dicitur eques miles, à Xen. Sic à Synes. opponitur πεζῷ. Dicitur & ἀνδριὰς ἔφιππος, à Plutarc. in Public. statua equestris. Et βίος ἔφιππος, vita equestris, ex Philone.
Ἐφίππιος, equestris. vt ἐφίππιος δρόμος, ex Plat. equestris cursus. Scribitur & ἐφίππειος.
Ἐφίππιον, substant. certamen equestre, Suidæ. Item stratum equi, sella equi, ephippium. Xenophon de arte eq. Scribitur & ἐφίππειον.
Εὐιππάζομαι, equo inuehor, aut equito super, vel aduersus.

Καθιππεύω, perequito, equitando decurro. Herod. lib. 6.
Καθιππεύομαι, perequitor, ibidem. Καθίππευσις, inuasio & incursio quæ equo fit. Exp. & adequitatio.

Καθιππάζομαι, equo decurro in, equo incurso. καθιππάσατο χώραν, incursauit regionem. Metaphoricè apud Laert. dicitur καθιππάζεσθαι τῆς φιλοσοφίας, circa philosophiam se exercere.

Κτήσιππος, possessor equorum. Luc.

Μόνιππος, qui vnico equo vtitur, qui vnico equo cursu contendit Plat. l. 8. de leg. Item μόνιπποι, oppositi τοῖς ἁμίπποις, singuli equi, equi qui iuncti non sunt. Xen. Pæd. 6.

Παρίππος, assectans equum, assectator equi. vt canis qui velocitate equum assequitur. Poll. & Arist.
Παριππεύω, ab Hesych. & Suid. exp. obequito, præterequito. Item prætercurro. Et abeo aliò illis relictis. Apud Nonn. παριππεύσας ἐπὶ νῆσον τρεῖς δεκάδας per catachresin dicitur pro, qui transmiserat vel traduxerat.
Παριππάζομαι, à latere equito, adequito. Item præterequito, equo prætervehor.

Περιιππεύω, circūequito, obequito. Lucian. in somn. & Polyb.

Πλήξιππος, qui pungit & stimulat equos, agitator & domitor equorum, eques. Et generaliter, bellator. Il. β. & apud Hesiodum in asp.

Πολύιππος, multos habens equos, equis abundans. Dionys.

Προϊππεύω, equito antè, equo præcedo, seu præeo. Plut. in Cam. προϊππεύων τῆς στρατιᾶς.

Προσιππεύω, adequito, iuxta equito. Cum dat. προσιππεύων τῇ πόλει, adequitans vrbi.

Τέθριππος, quatuor equos habens. vt τέθριππον ἅρμα, currus quadriiugis. Et τέθριππος ὄχος Eurip. pro eodem. Apud Aristoph. in Neb. ἵππος τέθριππος, pro quatuor equis vno iugo copulatis. Τέθριππον (substantiuè) quadriga, currus quadriiugis

drijugis, currus in quo sunt quatuor equi. Athen. li. 12. & Theocrit. idyl 15.

Τρισσίππιον, siue τρυσίππιον, signum seu nota quæ equo τετρυμένῳ inuritur, stigma quo equus diuturnis laboribus veluti detritus & cōfectus notatur. nota qua agnoscitur ὁ τοῦ ἵππου τρυσις. Scribitur & τρυσίππιον, apud Eust.

Φίλιππος, equorum amans, equorum studiosus, vel qui agitandis equis delectatur, Plut. in Probl. Hell. Item bellicosus vt φίλιππος λαός, apud Eurip. in Hecuba.

ΙΠΤΑΜΑΙ. F. πτήσομαι, Aorist. 2. ἐπτάμην. vide infinit. πτάσθαι, volo. in Epigr. Sæpe dicitur Metaphoricè de iis quæ cito cursu aut impetu, auium more feruntur. Plutarch. loquens de adulatore, αὐτὸς φησὶ ταχέως τρέχειν, ἵπτασθαι δὲ ἐκεῖνον. Apud Homerum ἐκ χειρῶν πτάτο, ex manibus subitò excidebat, quasi auolando. Od. α & ω.

Πτῆμα, τὸ, volatus.

Πτῆσις, εως, eadem apud Aristot. & Lucian.

Πτητικός, ὁ, volatilis, cui volandi facultas & vis inest.

Πτηνὸς ὁ ἡ, volucris. πτηνὰ ζῶα, animalia volucria seu volatilia, apud Aristot. In Epigr. πτηνὸς Ἑρμῆς, alatus Mercurius. Metaph. πτηνοὶ λόγοι, apud Platon.

Πτερὸν & πτίλον, &c. πέτομαι, &c. quomodo huc pertineant, singula vide suis locis.

Composita.

Ἀμφιπτάμενος, circumuolutans.

Ἀντίπταμαι, contrà volo, Luc. ἀνίπταμαι, idem apud Æschin. in Ctesiph. Plato & Aristophan. in auibus: & apud Sophoclem in Aiace.

Decomp Προσανίπταμαι, antè in altum euolo. Greg.

Συνανίπταμαι, simul in altum euolo, simul volo Greg.

Ἀπτὴς [illegible], volare non potens, inuolucris, implumis. vt [illegible] pulli auium inuolucres & implumes. Plutarc. [illegible] & Homer.

Ἀφίπταμαι [illegible] volo. Etiam ἀφίπτατο αὐτὸς, apud Luc. vnde [illegible] Odyss. λ. Inuenitur & Aor. 2. ἀπέπτην [illegible].

Διίπταμαι, peruolo, volando pertranseo, cum accus. apud Luc & [illegible] ἔπτη eodem apud Euripid. in Medea, Plut. [illegible] Herodian. [illegible].

Εἰσίπταμαι, siue εἰσπέτομαι, inuolo. Aristoph.

Ἐκπέτομαι, siue ἐκπέταμαι, euolo. Odyss. ε. εἰς ἐκ γῆς ἐπτέτατο δὲ [illegible] μέλισσα ἐπιπτᾶ), iniq rata aduolat. [illegible] καθ᾽ ὅμιλον ἐπιπτάσθαι, Il. δ. inuolare [illegible].

Κ[illegible] [illegible] καταπίπταμαι deuolo, volando descendo, Luc.

Μ[illegible] [illegible] volans à μεταπίπταμαι.

Παραπέτομαι, siue παραπίπταμαι, à latere volo. Item præteruolo.

Συμπαραπέτομαι, (*Decom.*) συμπαραπίπταμαι, simul prætereo vel simul volo.

Περιπίπταμαι, circumuolo.

Προσίπταμαι, aduolo vnde προσέπτατο pro προσέπτην, apud Aristoph. [illegible] de vit. Moi. τοῖσι προσέπτησαν, ad hos aduolârunt.

Ὑπερίπταμαι supervolo, superne volo. (volatu

Χθαμαλοπτήτης, ου, ὁ, humi volans, non multùm à terra se attollēs

---

ἸΠΤΩ, siue ἴπτω, & ἴπτομαι. med. noceo damnum infero, lædo. [illegible] Il. α (ταχα δ᾽ ἴψεται) υἷας Ἀχαιῶν.

Ἶψ, ἰπός, vermis species qui cornua corrodit. Od. ll. φ. Accipitur etiam pro vermiculis qui vites seu vitium oculos infestant. vide Ammonium.

Ἰπνὸς, siue ἰπνὸς, ου, ὁ furnus, testus siue testum. vt apud Aristoph. in aub. κρεμάσαι τὴν χύτραν ἐπὶ τὸν ἰπνὸν εἰσω πλησίον τοῦ [illegible]. ¶ Item caminus, apud Aristoph & Hipp. ¶ Itē culina. Aristot. in Pluto ὁ δ᾽ ἰπνὸς ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος. Et in Vesp. [illegible] ἰπνὸν [illegible] ¶ Itē lampas, lychnus. Aristoph. in Pace [illegible] πλησίον οὐδ᾽ βαδίζειν ἀστέρων, [illegible] πῦρ. ¶ Apud eundē in pace, Κολ[illegible] ἰπνὸν schol. exp ἀγγεῖον. Item sterquilinū, apud Aristoph. [illegible] teste Poll. & Hesych. in qua sig. scribitur apud Hesych. ἰπὸς & apud Poll. ἶπος. ¶ Est etiam pars nauis. Hesych. * Eustath. ab ἴπτω deriuat.

Ἰπνεύω [illegible] in furno seu camino vro aut in furnum seu caminū conjcio Aeschyl. in Prometh, ἰπνούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο, ardens sub Aetnæ radicibus, velut in camino.

Ἰπνίτης, ου, ὁ, furnaceus, testaceus. vt ἰπνίτης ἄρτος, apud Athen. lib. 3.

Ἴπνιος, ου, ὁ, qui ex furno est. qui furni est. vt ἴπνια λύματα, apud Callim. purgamenta & sordes ex furno.

Ἶπος, ου, ὁ muscipula. Eustathius & Poll. ab ἴπτω, quod muribus noceat & eos opprimat. ¶ Item officina fullonis, fullonica. Poll. ex Archilocho. ¶ Exponitur etiam, pœna, supplicium: item prætorium, ¶ Item potus, πόσις. vt Gal. exp. apud Hippocr. in μοχλικῷ. ¶ Scribitur & ἶπος, cum circumfl. quod exp. πιεσμὸς, pressus siue pressura. Pind. in Olymp. Ode 4. ὦ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις ἶπον ἀνεμόεσσαν ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος.

onus ventosum quo centiceps Typhon premitur. Apud Poll. scribitur aspero spiritu ἵπος & ἱπόω.

Ἰπόω, ῶ, premo more fullonum aut muscipulæ πιέζω. Suid. ex Aristot. in eq. Poll. ex Crat. ἰπούμενος ταῖς συμφοραῖς. pressus miserijs.

Composita.

Ἐξιπόω, ῶ, exprimo. Dioscor. lib. 5. ἐξίπωσον τὸ ὕδωρ, aquam exprimito. sic & Gal. lib. 1. de loc. aff. Medicamenta autem aliqua dicuntur ἐξιποῦν quæ malos humores extrahunt & expurgant.

Ἐξιπόομαι, οῦμαι, exprimor, Diosc. ἐξιπωμένα ῥόδα, intritu pressa seu expressa & ἐξιπωθὲν ἔλαιον. Item expurgor. vnde & ἐξιπούμενος, ab Hesych. exp. καθαιρόμενος.

Ἐξιπωτικὸς, ἡ, ὁ, cui exprimendi vis inest. Item extrahendi & expurgandi vi præditus. vt ἐξιπωτικὰ φάρμακα, Gal.

Τρύγοιπος, colum per quod vinum fæculentum & ὁ τρυγίας transfunditur & percolatur: seu instrumentum quo vtuntur, οἱ ἰποῦντες καὶ θλίβοντες οἶνον. Aristoph. in Pluto.

Τρυγοιπῶ, apud Suid. significat τὸν τρύγα ἰπῶ.

Ἰάπτω, Διΐψα, &c. quomodo huc pertineant. vide suis locis.

Ἱρὰ ἱρός, &c. vide in Ἱερός. Ἶρηξ, vide in Ἱέραξ.

ἸΡΙΓΓΕΣ, arteriæ, Hippocr.

ἾΡΙΣ ἴριδος, & ἴριος. & ἴρεως, ἡ, arcus cœlestis. Aristotel. de mundo. * Eustath. deductum esse scribit ab εἴρω, nuntio: nimirum quòd pluuia denunciet. ¶ A poëtis fingitur Dea, quæ à Dijs nuntia mitti solet. Hesiod. in Theog. Hinc etiam fama ita vocatur. ¶ Sic dicitur etiam circulus ille in oculo qui circa pupillam est inter eam & album oculi medius: nomine indito ab arcus similitudine. ambæ enim hæc irides sunt versicolores. ¶ Est & placentæ genus, Etym. ¶ Item herba quædam aromatica, de qua Theophr. hist. pl. lib. 1 & lib. 6. cap. 7. & lib. 7. cap. 12. Dioscorid. lib. 1. cap. 1. Inde autem nomen sortita est hæc iris, quoniam floret diuersi coloris specie sicut arcus cœlestis, teste Plin. lib. 21. cap. 7. ¶ Est & gemmæ nomen, Etym. & Plin. l. 37. c. 9. ¶ Dicitur esse & auis species. ¶ Apud Apol. Rhod. in Arg. est & fluuij nomen.

Ἴρινος, vt ἴρινον μύρον siue ἔλαιον, vnguentum siue oleum irinum, id est, ex iri herba confectum. Apud Dioscoridem lib. 1. cap. 47.

ἾΡΟΣ, ου, ὁ, nomen proprium cuiusdam mendici, apud Homer. * ab εἴρω nuntio. quasi ἀπαγγελτής. ¶ Appellatiuè pro turpi quouis mendico. vide Eustath. ¶ Ἱρός autem vide in Ἱερός.

Ἄϊρος, ου, ὁ, (*sum.*) cui perperam vel inauspicatò nomen Iri inditum est Odyss. σ. Ἶρος ἄϊρος.

ἼΣ, ἰνὸς, ἡ, fibra, Odyss. λ. σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσι. Hyppocrat. de nat. infantis, ἐν δὲ τῷ ὀμφαλῷ [illegible] ἶνες λεπταὶ καὶ παχεῖαι. Sic Aristot. hist. anim. lib. 3. ἶνας ἔχουσι, fibras habent. Transfertur & ad animata, vt herbas: diuisiones enim eas & intersectiones, qui in earum foliis à tergo eminent, Græci ἶνας, vocant. Plin. aliquando fibras, aliquando neruos, aliquando dorsum, aliquando venas appellauit. Sic Theophr. hist. pl. lib. 1. cap. 2 inter cæteras plantarum partes numerat μήτραν, ἶνας, φλέβας. ¶ Galenus initio comment. in epidem. l. 6. ἶνα, vocat etiam lineolam illam quæ literam θ. per transuersum secat. ¶ Item ἶς, vis, robur apud poëtas, quoniam virium corporis bona pars consistit in fibris, seu ijs partibus quæ fibras multas habent & neruosæ sunt. Il. ε. ἶν᾽ ἀπολέσσει ἔχοντες. Odyss. σ. [illegible] Sic Hesiod. in Erg. [illegible] ῥέα. Et ἶς ποταμοῖο. Iliad φ.

Ἰνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fibræ similis, neruosus. Aristot. hist. anim. lib. 1.

Ἰνίον, ου, τὸ, posterior colli neruus, occiput, occipitium, vnde nerui, i. ἶνες enascuntur. Il. ε. Βεβλήκει κεφαλῆς κατ᾽ ἰνίον ὀξέϊ δουρί. sic nominatum διὰ τὸ ἰνῶδες καὶ νευρῶδες εἶναι, quod fibrosum sit & neruosum. Sunt qui ἰδνοῦσθαι hinc dictum arbitrentur. id enim esse incuruari, & quidem tendine ceruicis ad [illegible] concidente, & ad humores contracto.

Ἶνις. exp. υἱός & βρέφος infans: hinc originem trahit, [illegible] quoniam filij sunt vis roburque parentum. Eurip. [illegible] pro filia vsurpasse fertur.

Ἶφι ἶφις, Ἴφθιμος, vide in Ἶς.

Composita.

Ἔνδινα, τὰ, intestina, Il. ψ. Eust. tradit quosdam ita denominata velle ab ἔνδον εἶναι τῶν ἰνῶν, vide & in comp. à Δίνη.

Εὔϊνος, bene fibratus, neruosus.

Λεπτόϊνος, tenues neruos seu exiles fibras habens.

Πολύϊνος, multas habens fibras seu venas.

Ἰδνόω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἰσάζω, &c. vide in Ἴσος.

ἸΣΑ'ΛΗ, ης, ἡ, diphthera, rheno, vestis è pelle caprina. Aristophanis enim schol. suo tempore ἰσάλην dictam fuisse scribit ab Atticis

Attici δ'ρθτήραν nominassent. Idem scribit & Gal. ex Hippocr. Pro eodem dicitur etiam ἰξάλη seu ἰξαλῆ.

Ἴσαμαι, vide in Ἴσημι.

ἸΣΑΤΙΣ ιδ☉, ἡ, herbæ nomen, de qua Diosc. lib.2. cap.215. & 216. & Plin. lib.20 cap.7. Nonnulli esse aiunt quod Cæsar li.5. de bell. Gall. à barbaris sua corporea ea herba tingentibus glastum appellari scribit.

Ἰσατώδης χολὴ, bilis quæ isatin seu glastum colore cæsio refert, i. fusc. Gal.

ἼΣΗΜΙ, scio, (* putatur ex εἴσω futuro inusitato verbi εἴδω sa-ctum esse ἰσάω, ἰσῶ, vnde ἴσημι: vt ab ἰσάω est ἴσημι. Theocrit. in Ὀδ'οιπ. καλῶς μάλα τοῦτο ἴσαμι. Doricè pro ἴσημι. In plur. ἴσαμεν, scimus. & per syncopen ἴσμεν, ac Doricè & Æolicè ἴσμεν. Est autem ἴσμεν & in prosa vsitatum. In secunda persona ἴσατε, pro quo potius ἴστε in vsu est. Tertia, ἴσασι, sciút. Iliad. υ. πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασι. In præterit. imperf. ἴσην, sciebam, & in tertia plur. ἴσασιν, ex qua fit per syncopen ἴσαν. Imperatiuus modus in omnibus numeris & personis syncopen patitur. Dicitur enim ἴσαθι, & per syncopen ἴσθι: sic ἰσάτω & ἴστω. In duali ἴσατον & ἴστον: ἰσάτων & ἴστων. Plur. ἴσατε & ἴστε: ἰσατώσαν & ἰστωσαν, nec non ἴστων. In infinit. quoque ἴδμεν dicitur. sicut & ἴδμεναι, scire.

Συνίσημι, (comp. inusit.) conscius sum. idem quod σύνοιδα. vnde συνίσασι & συνίσμεν, nec non σύνιστε: aliáque nonnulla tempora inueniuntur.

Ἴδμων, peritus, gnarus. Ἰδμοσύνη, peritia. cuius dat. plur. ἰδμοσύνῃσι, apud Hesiod.

Comp. Ἐπιίδμων pro ἴδμων, in Epigr. ἐπιίδμονα θῆκας.

Ἀδμολία ἡ, ignorantia, imperitia. ἄγνοια, vt exp. Etym. deducens ab ἴδμων, præfixo α priuatiuo, & facta syncope, atque ν in λ verso. Scribitur & ἀδμωλία, apud Suidam.

Ἀδμολεῖν, apud Etym. est ἀγνοεῖν ignorare.

Ἴδρις, ιος, ὁ, ἡ, sciens, peritus, gnarus. Hesiodus in Erg. (de formica loquens) ὅτε τ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται. Et cum genit. Apoll. Arg.2. ἴδρις ἀρηϊ☉.

Ἰδρεία ἡ, scientia, peritia. Iliad. π. ἰδρείῃ πολέμοιο.

Comp. Ἄϊδρις, εως, ὁ & ἡ, imperitus, inscius. Iliad. γ. ἄϊδρεϊ φωτὶ ἐοικώς. Hesiod. Χώρης ἄϊδρις ἐών, loci ignarus. Sophocl. ὁ πάντ' ἄϊδρις.

Ἀϊδρεία ἡ. inscitia, imperitia, imprudentia. Hom. & Hesiod.

Ἀϊδρῶς, imperitè. Item perspicuè. Ἀϊδρήεις, εντ☉, ὁ, inscius, imprudens. Nicand. in Alex.

Πολυΐδρις, qui multa scit, multa callens: seu multa expertus. Od. ο. & ψ. Πολυϊδρία & πολυϊδρείη, multa scientia, multarum rerum cognitio. Od. β.

Ἰσίδμων, vocabatur Apollo, eo quòd omnia sciret, teste Plut. in lib. de ει apud Delphos.

Ἐπίσταμαι, f. ἐπιστήσομαι, (comp. ex ἐπὶ & ἴσαμαι, interiecto τ) scio, peritus sum. Cum infinit. vt Isocrat. ἐπιστάμεθα κακῶς ἱππεύειν. Cum genit. vt Iliad. β. ἐπιστάμενοι πολέμοιο. Cum dat. vt Iliad. ο. ἐπιστάμεν☉ μὴν ἄκοντι. Cum accus. vt Isocr. τὸ τρόπον αὐτοῦ ἐπιστήσῃ, eorum mores cognosces. Interdum cum participio. vt Plutarch. in Themist. ἐπίσταμαι ἔχων, scio me habere. Absolutè dicitur ab Aristoph. ἐπιστάμεν☉ ἀνήρ, vir prudens seu intelligens.

Ἐπισταμένως, aduerb. scienter, peritè. Item prudenter. Od. υ. Apud Hesiod. εὖ καὶ ἐπισταμένως.

Ἐπιστήμη, ἡ, scientia, peritia. Item ars. ἐπιστήμη ναυτική, Plat. ars nautica. Et plur. αἱ ἐπιστῆμαι, artes liberales.

Ἐπιστήμων, sciens, peritus. Xenoph. Superl. ἐπιστημονέστατ☉ scientissimus. Ἐπιστημόνως, scienter, scitè, peritè. Aristid. Et superl. ἐπιστημονέστατα, doctissimè, Plato. Ἐπιστημοσύνη, scientia, peritia.

Ἐπιστημονικὸς, cui scientia inest. Expon. & scientia præditus, apud Gal. Apud Aristotelem in poster. anal. dicitur scientiæ cuiusque proprius & scientiæ efficiens. Ἐπιστημονικῶς, peritè, cui opponitur ἀμαθῶς. Greg.

Ἐπιστητὸς, cadens sub ἐπιστήμην. Τὸ ἐπιστητὸν, exp. etiam, quod scitur. Aristot. in Categor. js.

Decomp. Ἀνεπιστήμων, insciens, ignarus: non sciens, vt apud Thucyd. lib. 3. ἀπείρων καὶ ἀνεπιστημόνων ὅποι τράπωνται, nescij quo se verterent. Item inscius, indoctus, imperitus, i. nulla imbutus scientia. vt apud Plat. ἀνεπιστήμων νοῦ ἐν ἐμοί. Apud Thucyd. ἀνεπιστήμονες νῆες, expon. naues ab imperitis insessæ.

Ἀνεπιστημόνως, per inscitiam, inscitè, inscienter, imperitè.

Ἀνεπιστημοσύνη inscientia seu inscitia, imperitia. cui opponit ἐπιστήμη, apud Xē. & Themist. ac Plat. Interdū & cū genit.

Ἐξεπίσταμαι, probè noui, calleo, teneo, scio ad vnguem teneo. apud Aristoph. Demosthenes dixit ἀκριβῶς ἐξεπιστάμεν☉. Iungitur interdum infinitiuo, interdum accus.

Προεξεπίσταμαι, per contractionem προὐξεπίσταμαι, q.d. antè probè noui. Æschylus in Prometheo, πάντα προὐξεπίσταμαι σκεθρῶς τὰ μέλλοντα.

Προεπίσταμαι, præscio, iam antè scio & exploratum habeo. Xen. Pæd.4. προεπιστάμεθα γὰρ τοῦτο.

Συνεπίσταμαι, sum conscius, scio. Luc. συνεπίσταμαί σοι πονηρὰ δράσαντι.

Ἴσκω, scio vide in Εἴδω i. scio.

ἸΣΘΜΟΣ, ὁ, isthmus, terra bimaris, hoc est terra augusta duplici intercłusa mari. Arist. de mundo. καθ' ἣν στενούμεν☉ ἰσθμὸς εἰς τὸν πόντον διήκει. Peculiariter autem & κατ' ἐξοχὴν de Corinthiaco seu Peloponnesiaco isthmo dici solet. ¶ Dicitur & in homine ἰσθμὸς, fauces: pars illa quæ inter os & gulam seu guttur in modum isthmi est intersecta. vt quum Gal. comm.3. in aphor. Hippocr. παρίσθμια esse dixit φλεγμονὰς τῶν κατὰ τὸν ἰσθμὸν χωρίων. * sic autem vocatur pars illa, quasi ἰσθμὸς ἀπὸ τοῦ εἰσιέναι τὴν τροφὴν δι' αὐτοῦ, quòd per eam ceu per angustum transitum cibus & potus in ventrem demittantur: vt annotat Eust. & schol. Hom. ¶ Apud Aristot. hist. an. lib.4. c.8. ἰσθμὸν quidam esse putant quoddam πλέγμα quo orificium valis testacei obstruitur, & id quidem in angustias fauces desinens. Apud eundem Arist. in Probl. ἰσθμοὺς κλεψύδρας exp. colełum clepsydræ, i. inferiora foramina. Sumitur & pro incerniculo apud Diosc. l.2. In qua sign. sunt qui potius scribendum censeant ἠθμός.

Ἴσθμι☉ & ἰσθμιώτης, ὁ, isthmi incola. Et Neptunus ἴσθμι☉, quoniam in isthmo fanum habebat. Τὰ ἴσθμια, s. ἱερὰ, sacra isthmia in honorem Neptuni, seu ludi isthmij Strab. l.8. Thuc. lib.8. De his ludis plura vide apud Plut. in Theseo & Paul. in Corinth.

Ἴσθμιον, ου, τό (Eust. authore) dicitur τὸ περὶ τὸν ἰσθμὸν, quod circum collum est, collum cingens: quidem peculiariter collare ornamentum torques collum seu fauces cingens. Ab Hesych. expon. etiam περιτράχηλον. (lib.8.

Ἰσθμιακὸς ἀγὼν, certamen isthmiacū, ludi isthmiaci, apud Strab.

Ἰσθμικός, idem. Apud Suid. ἰσθμικὴ πίτυς, isthmica pinus: qua coronari solebant, qui isthmicis ludis vicissent.

Ἰσθμιὰς νίκη apud Steph. isthmiaca victoria, palma isthmiacis ludis reportata. Et ἰσθμιάδες σπονδαί, isthmiacæ induciæ i. induciæ quæ tantisper durabant dum isthmiaci ludi celebrati essent.

Ἰσθμιάζω isthmiacum festum agito, isthmiacos ludos celebro. Translatè autem & prouerbialiter est, malè habeo, parum commodè salubritérque viuo quòd ludi illi isthmiaci morbis essent obnoxij ob frequentem populorum hinc inde confluentium colluuiem.

Ἰσθμοῖ, in isthmo, apud Plut. in Themist.

Ἰσθμώδης, isthmo similis, isthmi formam seu speciem gerens, isthmi in modum angustus. Thucyd. lib. 8. ἰσθμώδους ὄντ☉ τοῦ χωρίου.

Composita.

Διισθμίζω, isthmum traduco, apud Suid.

Παρίσθμια, τὰ tonsillæ, i. glandulæ faucium. Item ipse φλεγμοναὶ τῶν κατὰ τὸν ἰσθμὸν χωρίων. Gal.

ἼΣΙΚΟΣ, ὁ, & Ἰσίκιον, ου τὸ, isicium: est edulij genus ex carne diligenter intrita & minutissimè incisa: de quo vide Apicium lib.2. cap.1. & Aphrod. prob.22. lib.1. Autor est Macrob. isicium dici quod ab insectione insicium dictum erat. amissione enim literæ, postea quod nunc habet nomen obtinuisse. Videtur ex Latino factum, atque adeò peregrinum esse vocabulum colligi potest ex Athen. l.9.

Ἴσκω, vide in Εἴδω, scio.

ἼΣΟΣ, vel ἶσ☉, ου ὁ, (producta vel correpta priore syllaba) æqualis, par. Il. ε. μηδὲ θεοῖσιν ἶσ' ἔθελε φρονέειν. Arist. ἴσον μέρ☉ æqualis portio. Τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι, par pari referre. Interdum cum dat. ἴσον σοι εἰσφέρω, apud Demosth. confero paria tibi, id est tantum, quantū tu Et Xen. Pæd. 1. εἰς τὸ ἴσον ἀφικέσθαι τῇ ἱππικῇ τοῖς ἡλικιώταις. Copulatur interdum cū δίκαι☉. vt ἴσα καὶ δίκαια εἰπεῖν. Dem. Interdū cū ὅμοι☉: vt Xen. ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, æquis conditionibus. Et ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ apud Thuc. & reliquos. Apud Hom. interdum pro ὅμοιος ponitur. vt Il. λ. ὑπεραὶ ἶσ☉ ἀέλλῃ. Τὸ ἴσον substantiui locum sæpe obtinet, & exp. æqualitas, æqualis portio seu æqua. item æquabilitas, iuris æquabilitas, ius. vt τὸ ἴσον ἔχω meum obtineo. Ἀπὸ τοῦ ἴσου, Thucyd. pari iure & conditione: interdum & ex æquo iure. Ἴσα sequente καί, perindè, æquè, vt Thucydid. libro 3. ἐν τῷ ἱερῷ ἴσα καὶ ἱκέται ἐσμὲν, perinde vt supplices, æquè atque supplices. Ἴσον ἀπέχειν, Thucydid. æqualiter abesse, tantundem abesse. ¶ De numero etiam dicitur. Xenoph. Hell. 1 Λυσίας ἔχων τὰς ἴσας ναῦς totidem naues. Et Herod. ἴσα ἔτεα totidem anni. Arist. de part. animal. ἴσα τῷ ἀριθμῷ τὰ ὠὰ πάντες ἔχουσι καὶ περιττὰ habent omnes oua eodem numero atque impari.

Ἴσως aduerb. æqualiter, æquè, æquabiliter, cum æquabilitate, cui opponitur ἀνίσως. Demosthen. Olynth. 3. Frequentius ponitur pro fortasse: apud Platonem, Aristotel. Xenophon, Demosthen. & alios.

Ἰσότης

Ἰσότης, ητος, ἡ, æqualitas seu æquabilitas, parilitas. vt Solon apud Plut. ὡς ἰσότης στάσιν οὐ ποιεῖ. Sic & Isocr. in Areop.

Ἰσόω, ῶ, æquo, adæquo. Xen. Pæd. 7. ὁ σίδηρος ἂν ἰσοῖ τοὺς ἀσθενεῖς ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς. item ἰσώσασθαι, æquiparare se, vel æquiparari. Od. η. v. 207. & apud Arat.

Ἰσάζω, æquo, adæquo, vt ἰσάζειν τὰς κτήσεις καὶ ὁμαλίζειν τὰς οὐσίας, Aristot. Polit. 2. interdum absolutè ponitur, vt ἰσάζουσαι ψῆφοι, quum adæquant iudicum sententiæ. Apud Aristoph. ἰσάζοντα ζυγὰ pro æquilibrio.

Ἰσάκις, æqualiter, pariter, vel totidem vicibus.

Ἰσαχῶς, pariter, item totidem modis. Aristot. Eth. l. 1. c. 6.

Ἰσαῖος, ου, ὁ, idem ac ἴσος, par, æqualis: item similis. Nic. in Ther. v. 359. hinc comparat. ἰσαίτερος pro ἰσαιότερος, apud Thuc. Eurip. & Xenoph. Et superl. ἰσαίτατος pro ἰσαιότατος. Alij hæc active vsurpari volunt pro ἰσότερος & ἰσότατος, vt μεσαίτερος, φιλαίτερος, μυχαίτατος pro μεσώτερος, φιλαίτερος, μυχώτατος.

Ἰσαίω, idem quod ἰσάζω. Ἰσαίομαι, idem quod ἰσάζομαι, similis sum. Nic. in Alexiph.

Ἰσήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, æqualis, par, vt ἰσήρεις ψῆφοι, æqualia suffragia, Eurip.

Ἐΐσος, ου, ὁ, pro ἴσος, poëticum est. vt δαὶς ἐΐση. Iliad. α. dapes quæ æqualiter omnibus distribuuntur. Et ἐΐσας φρένες, Od. ξ. animus, moderatus, suique semper similis.

Composita.

Ἄνισος ου, ὁ καὶ ἡ, inæqualis, impar. Dicitur de re & de persona Aristot. Ἀνίσως inæqualiter.

Ἀνισότης ἡ inæqualitas, apud eundem Aristot.

Ἀνισόω, ῶ, exæquo, adæquo. vnde ἀνισωθεὶς πλήθει, ex Herodoto adæquatus numero, par numero. Exp. & ad æqualitatem redigo, item permuto, commuto. Plat. in Polit.

Ἀνίσωσις adæquatio, exæquatio.

Ἀνισάζω, æquo, adæquo, compenso. Aristot. de part. an. l. 2.

Ἀνισάζομαι æquor, adæquor, compensor.

Decomp. Ἀνισασμάτιον, q. d. adæquamentum. ex Ioseph. de antiq.

Ἐπανισόω, ῶ, idem quod ἀνισόω.

Ἀντισόω, adæquo, exæquo, æquale reddo. ἀντισώσομαι ὑμῖν, adæquor &c. Greg. Ἀντίσωσις, contrariorum comparatio. Aristot. rhet. 3.

Ἀπισόω, ῶ, idem quod ἀντισόω, & ἀνισόω. Ἀπίσωσις adæquatio.

Ἐνισάζω, exæquo.

Ἐξισόω, æquo, adæquo, æquipero. Ἐξισοῦμαι, æquor, æquiparor. Thucyd. 2. apud Plut. in Them. τοῖς βαρβάροις ἐξισούμενοι τὸ πλῆθος barbaris pares numero. Ἐξίσης & ἐξ ἴσου æqualiter, atque ac, vel perinde. Sæpe & disiunctim scriptum inuenitur.

Ἐξισάζω, adæquo. Item, æquipolleo apud Themist. Apud Dialecticos ἐξισάζοντα dicuntur ea quæ ἀντικατηγορεῖται.

Συνεξισόω, coæquo.

Ἐπίσος, æqualis, pro ἴσος. Ἐπίσης, aduerb. æquè ac, vel perinde.

Ἐπισάζω, complano, adæquo, ex Aristot.

Λίσσος, ὁ, lævis glaber, quidam dictum volunt quasi λίαν ἴσος, admodum æquus & planus. vide & in Λεῖος.

Πάρισος, æqualis, vel compar. Polib. Πάρισον apud Rhetores, propè æquatum quod constat similibus membris. Quintil. lib. 9. c. 3. vide & Hermog. Παρίσως, æqualiter Dem.

Παρισόω, ῶ, adæquo, æquale reddo seu par aut compar. Item æquiparo. Plat. de rep. l. 6.

Παρίσωσις, adæquatio. Apud Rhetores significat peculiariter structuram orationis cui adhibentur quæ πάρισα vocantur. Aristot. in Rhet.

Παρισωτικός, cui vis inest τῆς παρισώσεως.

Αἴσιος, &c. Βλαισός. Ἥμισυς. &c Κυπάρισσος. Μέσος, quomodo huc pertineant singula vide suis locis.

ἹΣΤΗΜΙ, Fut. στήσω statuo, vt Στῆσαι τρόπαιον apud Xenop. statuere trophæum. Et στῆσαι χαλκοῦν apud Demost. statuam æream alicui statuere. Item erigo, vt apud Aristotel. ἵστησι τὰς τρίχας, erigit i. facit vt erigantur. Dicitur etiam ἱστάναι τὰ ὦτα arrigere aures. Item excito, vt Odyss. ξ. στῆσαι νεφέλην, excitare nubem. Apud Plutarch. ἱστάναι χορὸν exp. instituere. Apud Herodotum ἱστάναι βασιλέα, constituere regem. ¶ Item sisto, colloco. Xenoph. πλησίον αὐτοῦ τὰς ἀγέλας ἱστάναι. Plat. in Theæt. Στήσομεν αὐτοὺς τῷ λόγῳ. Plut. in Themist. ὅπη ἔστη στῆσαι βεβαίως αὐτόν. ¶ Item sisto, inhibeo, reprimo. In qua signif. dicitur & ἱστάω, ῶ, item ἱστάνω, quod in compositis potius vsurpatur, vt καθιστάνω, συνιστάνω. Diosc. lib. 1. κοιλίαν ἱστᾶσι. Synes. ep. 43 Στῆσαι τὸ κακόν. Apud Homer. Odyss. ρ. Στῆσαι νῆας, appellere naues. ¶ Item appendo, pondero. Quæ significatio ex prima ducta videtur, quod erigi soleant quæ appenduntur. Xenoph. apomn. 1. ἃ ἔξεστιν ἀριθμήσαντας ἢ μετρήσαντας ἢ στήσαντας εἰδέναι. Sic & Pæd. 8.

Aorist. 1. ἔστην, & præt. ἕστηκα (quod & ἕσταα) neutram seu passiuam habent significationem. Infinitiuus ἑστηκέναι, exponitur interdum stare vel iacere. interdum passiuè, situm esse vel positum esse. Idem in compositis obseruatur, idque per omnes modos. Odyss. σ. ὀρθὸς στῆναι ποσί, stare erectus in pedes. Xen. Pæd. 5. στὰς εἰς τὸ μέσον, stans in medio. apud Dem. τὰ γράμματα ἕστηκε, literæ positæ sunt. Dicitur & ἑστᾶσι pro ἑστήκασι, & ἑστάναι pro ἑστηκέναι.

Deriuata, ac primùm ex ἵστημι, i. statuo, erigo, sisto.

Ἑστήκω (thema factum more Syracusano ex præterito perf. ἕστηκα. vt κεκλήγω ex κέκληγα & similia poetis præsertim vsitata) sto, constanter sto, persto. Dem. ὅταν τὰ πρῶτα ἑστήκη ὅλως πᾶσιν ἀνθρώποις. Idem, τεκμήριον ἑστήξουσιν αἱ στῆλαι. Et Synes. ὀρθὸς ἑστήξει. Media voce Aristot. Metaphy. li. 8. ἀεὶ γὰρ τοῦτο ἱστηκὸς ἑστήξεται καὶ τὸ καθεῦδον καθευδήσει.

Ἵσταμαι, sto (in qua signif. στῆναι sæpe ponitur, vt Il. β. Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη, prope stans. Apud Arist. ἱστάνται τρίχες, stant arrectæ. Apud Thucydid. ἵστασθαι πρός τινα, stare aduersus aliquem, id est, resistere, obsistere alicui. Apud Aristot. in Oecon. ἱσταμένου τοῦ χρόνου, instante tempore. apud Hesiod. ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, vere nuper ineunte. Exponitur etiam, desisto. Demosth. Philip. 4. οὐ στήσονται πάντες ἄνθρωποι ἀδικοῦντες. non desistet ab iniuria inferenda. Et cum genit. vt ἐνταῦθα στησόμεθα τῆς λέξεως. Item consisto, quiesco. Demosth. Philipp. 4. εἰς οὐ στήσεται τοῦτο ἀνεὺ μεγάλου τινὸς κακοῦ. Item insisto. Apud Galen. ad Glauc. ἵστασθαι πρὸς τὸ σφοδρότερον, insistere aduersus id quod vehementius est. Σταθῆναι autem passiuè ponitur pro, statui seu erigi. vt σταθεῖναι ἐν ἀγορᾷ. Aristot. ¶ Item actiua sign. statuo. Xe. Hell. 7. τρόπαιόν τε ἵστατο, trophæum statuebat. Il. α. ἱστὸν στήσασθαι, exp. malum statuere vel erigere. Et Il. ζ. κρητῆρα στήσασθαι statuere crateras.

Στάσις, εως, ἡ, quasi dicas, status siue statio, i. ipse standi actus. vel etiam positio & collocatio, & quasi dicas sistentia. vt στάσις τοῦ χοροῦ, Gregor. Στάσις πάννυχος, statio per totam noctem. statio nocturna, excubiæ. ¶ Item status (cui opponitur aliquando motus) quies qua nimirum aliquid quod antè mouebatur, subsistit. Plutarch. de procreat. animi, πρὸς δὲ τούτοις στάσιν καὶ κίνησιν, statum & motum. Sic & apud eundem de primo frig. Et στάσιν ἀνέμου apud Thucyd. tranquillitas qua ventorum furor quasi subsidit. Apud Alex. Aphrod. in Probl. στάσιν λαμβάνειν ponitur pro subsistere. Exponitur etiam, stabilitas, firmitas, constantia perseuerantia. ¶ Item statio, i. locus in quo statur aut consistitur. Aristoph. in Pluto. Κἀγὼ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτέ. Sic apud Aeschinem Ctesiph. & apud Polyb. lib. 2. Ab Hesych. exponitur etiam officina. ¶ Item status, vocabulum Rhetorum: quidam constitutionem vocant, alij quæstionem, id in quo causa consistit. vide Quintil. lib. 5. c. 6. & Cicer. in top. ¶ Item constitutio σύστημα, vt στάσις μελῶν. Aristophan. in Ran. Sic χοροῦ στάσις dicitur actio illa qua chorus constituitur & cogitur. ¶ Item, constitutio & temperies. vt apud Hippocr. ἀέρος στάσις. ¶ Item στάσεις fluminum dicuntur aggeres & ripæ. sunt enim stationes quibus eorum violentia sistitur & frangitur. Arist. in equit. ¶ Item στάσις transitiuè accipitur pro, collocatio, positus, vt στάσις τῶν ἐλεφάντων apud Poll. ¶ Item factio, (quæ significatio inde orta videtur quod in factione pars vtraque suam velut stationem seorsum habeat. (Arist. Oecon. 2. ὅταν στάσις ὦσι δύο, duas factiones.) Sic & Plut. in Sert. Expon. & seditio. Isocr. de pace, καὶ στάσεις ἐν ταῖς πόλεσιν ἐποιήσατε. Et apud Xen. εἰς στάσιν ἐμβάλλειν, ad seditionem concitare. Et τὴν παλαιὰν αὖθις στάσιν στασιάζειν. Plut. veterem seditionem redintegrare. Et ἐν στάσει εἶναι apud Thucyd. seditionibus agitari.

Στάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, stabilis, firmus, constans. Plut. de primo frig. Et metaph. apud eundem in Artox. στάσιμος ὢν τὸ ἦθος, qui est stabili & firmo ingenio. Στάσιμον μέλος, carmen quod stans chorus canit. Item quietus. Plut. de primo frig. τὸ ψυχρὸν ἔοικε στάσιμον εἶναι frigus quietum esse videtur. Item grauis seu tardus: in bonam partem, apud Aristot. Problem. sect. 19. quæst. 49. Item tardus, hebes, stupidus, Poll. Apud Arist. eth. 4. cap. 3. λέξις στάσιμος, oratio stabilis & sedata. Apud Lys. στάσιμον ἀργύριον, pecunia vsuraria ¶ Στάσιμα, pondera. σταθμία. Poll.

Στασιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, seditiosus. Xen.

Στασιώτης ου, ὁ, qui factionis alicuius est. Herod. Itē seditiosus. qui seditionem concitat. Suid. Item satelles, apud Antiph.

Στασιωτικός, οῦ, ὁ, factiosus. Item seditiosus. Thuc. l. 8. Exp. & seditioni obnoxius, apud Arist. eth. 5. apud Thucyd. lib. 4. κατὰ τὸ στασιωτικόν, exp. seditiosè, more eorum qui seditiones faciūt.

Στασιωτεία, ἡ, seditiosus status, apud Plat. li. 4. de rep.

Στασιάζω, factionibus contendo, vel seditiosè dissideo. Plat. in epist. στασιάζουσα πόλις ἐν αὐτῇ, ciuitas intestinis seditionib. laborans. Xē. apomn. 2. στασιάζειν ἀλλήλοις. Et στασιάζειν πρός τινα, apud Plut. Interdum exp. dissideo. vt apud Herod. lib. 3. πρὸς ἀλλήλους ἐστασίαζον ἀδελφοί, inter se dissidebant. Interdum exp. contendo, certo. vt apud Plat. στασιάζοντας πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς κυβερνήσεως. [œcon. 2.

Στασιασμός οῦ ὁ, seditio, vel potius seditionis concitatio. Arist.

Στασιαστής, οῦ, ὁ, qui seditiones concitat, seditiosus.

Στασιαστικός οῦ, ὁ, ad seditiones concitandas aptus. seditiosus. vt Στασιαστικοὶ λόγοι, apud Plut. Aeschin.

Στασιασ-

Στασιαστικῶς, seditiosè, factiosè. Aristot. in Polit. Dem. Philipp. 3. & pro cor.

Στατὸς, ὁ, qui stetit aut stat. vt στατὸς ἵππος, Il. ζ. equus in stabulo côtinetur. Et στατὸν ὕδωρ, Soph. in Philoct. aqua ex imbribus constans, aut stagnans. vel aqua stabilis & quæ à venus nô agitatur: qualis esse aqua fontium solet. Item idem quod στάδιος: vt στατὸς θώραξ & χιτὼν, thorax & tunica recta. Aliquãdo dicitur substantiuè στατός. Plut. in Alcib. στατοὺς καὶ ξυστίδα καὶ τὸν ἄλλον ἐναγώνιον ἀμπεχόμενον κόσμον.

Στατικὸς, ὁ, sistendi vim habens: cui oppon. κινητικός. vt στατικὰ κολλύρια apud Aetium. Est & statice herba, apud Plin. li. 26. c. 8. vide & in der. ab ἵστημι, i. appendo.

Στατίζω, sisto. item sto, consisto. item stabulor.

Στατηρὸς, οῦ, ὁ, stabilis, firmus. idem quod Στάσιμος.

Στάδην, statim. i. stando, more eorum qui stant. Eust.

Σταδαῖος, ου, ὁ, stans, erectus. Hesych. Σταδαῖος μαχητὴς, statarius miles.

Στάδιος, ου, ὁ, stabilis, statarius, vt σταδίη μάχη, stataria pugna, apud Plutarch. & apud Thucyd. lib. 4. Apud Apollon. l. 3. σταδίης θώρηξ, exp. thorax longus & rectus vel firmus & bene compactus. Sic στάδιος χιτὼν apud Callim. tunica recta. Vide & in deriuatis ab ἵστημι, i. appendo. Τὸ στάδιον, immota stabilitas qua aliquis subsistit, nec loco mouetur. apud Suid. ¶ At pro stadio. vide paulò post.

Σταδιαῖος, ου, ὁ, idem quod στάδιος. vt σταδιαία μάχη apud Luc. et σταδιαῖος θώραξ.

Στάδιον, ου, τὸ, & στάδιος, ου, ὁ, stadium mensura pedum sexcentorum, vt traditur ex Herodoto lib. 2. αἱ δὲ ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαι εἰσὶ στάδιον ἑξάπλεθρον. Thuc. l. 4. καὶ μέγιστος περὶ πεντεκαίδεκα σταδίους μάλιστα, Arist. in Ranis, Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα, Euripidis loquacitatem superantes stadio vno & amplius. idem in nebulis, τῶν Ἑλλήνων εἶναι λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον. vt dicatis me Græcis omnibus præstantia antecedere centum stadiis, i. vt dicatis me Græcorû omnium præstantissimum. interdum dicitur de curriculo quod hoc spaciû æquabat. Herodotus in Terpsich. ἀγωνιζόμενος στάδιον συνεξέπιπτε τοῦ πρώτου. Xen. Hell. 2. τὸ στάδιον ἐνίκα προκίνας. Pro loco etiam certaminis apud Cleophilum lib. 2. Institut. annotatur. *Eustath. deriuata à στάδην, διὰ τὸ τοὺς περὶ αὐτὸ ἀγωνιζομένους μὴ πρὸς θέαν μόνην ἀθροισθῆναι, ὥστε καθημένους θεᾶσθαι, ἀλλ᾽ ὥστε πρὸς ἆθλα ἱστάναι.

Σταδιεὺς, έως, & σταδιεὺς, έως, ὁ, qui stadium currit, qui stadio certat. Epigram. lib. 2.

Σταδιαῖος, ου, ὁ, stadij mensuram æquans. Athen.

Σταδισμὸς, οῦ, ὁ, dimensio terræ per stadia. Ptolem.

Ἑξαστάδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) qui sex stadiorum est.

Στατηρὸς, οῦ, stabilis, firmus, idem quod στάσιμος, στατηρὸς, & ἀσταθής, apud Suid. Aliquando dicitur σταθερὸν, ὁ ἔρος μεσημβρία aut ἦμαρ pro feruentissima æstate, meridie, die: propterea quòd quum ad medium peruenit, in quo ceu termino subsistit feruor eius, tunc sit maximus, & quasi stabilis. in qua signif. sunt qui à σταθεύω deriuent.

Στατηρὸς, dicit' etiã pro στατηρὸς, vt σταθηρὰ ὕλησις, in Pãd.

Σταθερότης, ητος, ἡ, stabilitas constantia firmitas.

Σταθμὸς, οῦ, ὁ, stabulum caula. Il. α. κατὰ σταθμὸν ποιμνήιον, & alibi apud eûdem poëtam. Sic apud Eurip. in Androm. σταθμοὺς ἐπὶ βοῶν ad stabula bubulci. Sic & apud Xen. de re eq. ¶ Item statio mansio, seu statiua, i. certa & definita loca in quibus subsistunt qui iter faciunt. Herodian l. 2. Philo de vita Mos. l. 1. Luc. de hist. scrib. Herodot. in Terpsich. ¶ Item postis, alio nomine παραστάς. Od. ρ. κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ dorsû inclinans ad postem cyp. Herodot. σταθμοί τε καὶ ὑπέρθυρα. ¶ Item statera, in qua signif. vide in deriuat. ab ἵστημι, i. appendo.

Σταθμεύω, stabulor, statiua habeo, diuersor: Appian. in Mithrid.

Στῆμα, τὸ, stamen. Dicitur de planta, vt Hesychius annotat. item pendula virgæ virilis pars. Poll.

Στήμων, ονος, ὁ, stamen. Hesiod. in Erg. Plut. de solert. anim. Plat. in Cratylo, ᾧ τὴν κρόκην καὶ τοὺς στήμονας διακρίνομεν, stamina & subtegmina seu tramam discernimus. item (vt & stamê apud Lat.) fila quæ è colu ducuntur. Apud Luc. κρόκην κατάγουσα στήμονα κλώθουσα stamina nens, seu torquens. Et apud Poll. στῆσαι τὸν στήμονα ἢ τὰ στημόνια, intendere stamina, i. fila è colu ducta ad ordiendam telam. & ἀκλώστοι στήμονες apud eûdê ex Plat. comico & στήμων ἐξεσμένος ex Aristoph. vnde comp. Ὀλοστήμονος, vt ὁλοστήμονες ταινίαι, i. ὁ. ταινίαι. Poll. ex Sop.

Στημονητικὸς vt Στημονητικὴ κρόκη, trama quæ stamini intexitur. apud Poll.

Στημόνιος, ου, ὁ, stimoneus. Theophrast. lib. 3. de hist. plant. cap. vlt. Στημονίαι, expon. cincinni staminibus similes. cincinni prolixi & teneri.

Στημόνιον, ου, τὸ, stamen. idem quod στήμων. Aristot. pol. 2. c. 4.

Στημονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, stamineus, stamen referens. Plut. de solertia animal.

Στημονίζομαι, stamen duco. stamen tendo ordior. idem quod Στήμονα ἱστημι. Aristot. hist. animal. lib. 9. cap. 39.

Στήσιος, ου, ὁ, vt στήσιος Ζεὺς, Iupiter stator, apud Plut. in Cicer.

Σταμὶν, ῖνος, ἡ, lignum in naui rectum stamini simile. vt Aristarc. apud Etymolog. docet. Vide etiam Eust. Sunt qui statumina à Cæsare nominari scribant. Od. ε. Ἴκρια δὲ στήσας ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι.

Σταμίδες, sunt itidem ligna in naui quibus tabulæ superimponuntur. Poll.

ΙΣΤΟΣ, οῦ, ὁ, malum nauis. dictus παρὰ τὸ στῆσαι, ab erigendo. Il. α. οἱ δ᾽ ἱστὸν στῆσαν, malum nauis erexerunt. Xen. Hell. 5. ἐν δὲ ταῖς ναυσὶν αἱρόμενος αὐτοὺς ἱστοὺς ἀπὸ τούτων ἐσκόπει. Est etiam instrumentum textorium, è quo stamina ducta sunt: à similitudine mali nautici, & ipsum παρὰ τὸ ἵστασθαι, teste Eust. Item ipsa tela. vt Hesiod. in Erg. πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν. Et Od. ω. καὶ τὴν γ᾽ ἀλλύεσκεν ἐφιστάμενοι ἀγλαὸν ἱστόν.

Ἱστίον, ου, τὸ, nauis velum. Il. α. Οἱ δ᾽ ἱστὸν στῆσαν, ἀνὰ δ᾽ ἱστία λευκὰ πέτασσαν, erecto malo candida explicuerunt vela apud eundem Hom. στέλλειν & καθαιρεῖν ἱστία. idem quod ὑφιέναι, contrahere ac detrahere velum, submittere velum. Item textû, velum. Plat. in Parmen. & Exod. 27. Hinc comp. πλησίστιος velum implens. vt πλησίστιος ἄνεμος. Od. κ. Et πλησιστίοις πνοαῖς, apud Eurip. in Iphig. Taur. Exponitur & passiuè, qui prospero cursu nauigat. vento implente velum: quod & metaph. vsurpatur apud Plut. in Catone.

Στάλιξ, vel potius στάλικες, paxilli seu furculæ, quibus attolluntur sustentantúrque retia. Dicuntur etiam vari aut cerui. Plut. in Pelopida, σκύλακας τε θηρευτικὰς καὶ στάλικας ἔχοντες.

Σταυρὸς, στήλη, στῦλος, στηρίζω, στηκὸς, στιαρ, στῆθος, στιπτέρνον. Ἄστυ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione. Recordare autem (Lector) eorum quæ in ἵστημι diximus: nimirum horum compositorum aoristum secundum & præt. perf. in actiua voce sequi significationem verborum pass. ideoque horum duorum temporum exempla interdum in passiua voce afferri.

Ἀμφίσταμαι, circûsto. Soph. αὐτὸν ἐν κύκλῳ μαθόντες ἀμφέστησαν.

Ἀνθίστημι, contra statuo, oppono ex aduerso pono aduersarium statuo, Aristoph. in Ran. Ἀλλ᾽ ἕτερον ἐποίησα καντιστήσατο.

Ἀνθίσταμαι, resisto. obsisto, repugno, reluctor, renitor, aduersor. vt apud Thucyd. ἀνθίστασθαι πρὸς ἅπαντας. Apud eundem li. 5 ἀνθιστάμενος ἀπῇ τε ὁ ἀγών, quum ei res non succederet.

Ἀντίστασις, εως, ἡ, resistentia, reluctatio obnoxius. Aristot. de mundo apud Herod. ἐξ ἀντιστάσεως συστῆναι, pede collato & acie non aperta. apud Rhetores, comparatio, comparatiuum genus. Exp. & intentio, Hermoh.

Ἀντιστάτης, ου, ὁ, reluctator aduersarius.

Ἀντιστατέω, ῶ, obsisto, resisto, reluctor, abluctor. Greg. Item obsisto, partes facio vel cogo. factuosus sum ex Herodoto.

Ἀντιστατικὸς, οῦ, ὁ reluctatiuus ad reluctandum, seu resistendum valens, vel resistendi vim habens. Hermog. ἀντίθεσις ἀντιστατική.

Ἀνίστημι, surgere facio, erigo, excito iacentem. Plato in Charmide, τὸν μὲν ἀνεστήσαμεν, τὸν δὲ πλάγιον κατεβάλομεν. Sic Od. ξ. χειρὸς ἀναστήσας. Itê excito. i. reuiuiscere facio, excito mortuû. Od. ω. οὐδέ μιν ἀντιστήσεις. Item erigo, extruo. vt ἀνιστάναι πόλιν. & ἀνιστάναι στήλας, apud Herodot. apud Nonn. ἀναστῆσαι βασιλῆα, excitare regê, i. euehere ad regiæ dignitatis fastigiû. ¶ Item moueo: vt ἀνιστάναι τὸ στρατόπεδον. Thucyd. mouere castra. Item migrare cogo, sedibus pello. vel excio. Sophocl. τί με ἐξ ἕδρας ἀνίστατε. Plut. in Pericle, Ἑστιαιεῖς δὲ πάντας ἀναστήσας ἐκ τῆς χώρας. Ἀθηναίους μόνους κατῴκισε. Exponitur etiã submoueo. vt apud Dem. pro cor. ἀνέστησεν αὐτὴν ἀπὸ ταύτης τῆς καλῆς ἐργασίας. ¶ Item euerto, subuerto. vt πόλιν ἀναστήσειν, quod pro ἀναστατώσειν, sæpe dictum ab antiquis scriptoribus testatur Eust. Apud Plut. πόλεις ἐκ βάθρων ἀναστήσας, quum vrbes funditùs euertisset.

Ἀνίσταμαι, exurgo, surgo. Plut. in Alcib. ἀνιστάμενος ἐν τῷ δήμῳ λέγειν. Aristoph. in Pluto. ἐπὶ τὴν χύτραν τὴν τῆς ἀθάρης ἀνίσταμαι. Il. φ. Αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος, resurgent apud Thuc. ἀνίσταμαι ἀπὸ Αἰγίνης. exp. discedo ab Aegina. Apud Plat. in Lachete: ἀναστῆναι ἐκ τῆς νόσου, à morbo resurgere. conualescere. Itê euertor. Dem. de fals. leg. περιεῖδετε ἀναστάθεντας passi estis euerti. Sic. ἀνέστη πόλις, euersa est. Et ἀνεστηκυῖα πόλις, euersa ciuitas.

Ἀνάστασις, surrectio, propriè surrectio à sedili vel à cubili, siue à somno. Soph. in Philoct. ¶ In nouo Test. frequenter ponitur pro resurrectione à morte in vitam. vt Matth. c. 22. & Iohan. c. 11. Dicitur & ἀνάστασις νεκρῶν. Act. cap 23. & 24. & alibi. Et pro resurrectione à lapsu. Lucæ cap. 2. ¶ Item euersio. Dem. Olynth. 1. ¶ Item sedibus expulsio vel euocatio. ¶ Item erectio, extructio. vt ἀνάστασις τῆς εἰκόνος apud Phalaridem. Sic ἀνάστασις τειχῶν.

Ἀναστάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. resurrectiuus, resurrectorius, pertinens

Ἕκτωρ ἴθυσε νεὸς κυανοπρώροιο Ἀντίος ἀΐξας. Iliad. ζ. ἴθυσε μάχη, quidam exponunt, progressum est prælium, alij, cum impetu commissum fuit prælium. Iungitur etiam infinitiuo, vt ἰθύω ποιεῖν τόδε, quasi dicas, impetu feror ad hoc faciendum vel animus est hoc facere. Od. χ. Sic & apud Herodotum, ὅτε ἰθύσειε στρατεύεσθαι, exp. quum impetum caperet. ¶ Item desiderio alicuius rei feror seu agor, incendor desiderio. Apoll. Arg. li. 2. νεῦσε δ' ὅγ' αὐτῇ Δυσεώμαι ὁ κεν πόσι μιν φρεσὶν ἰθύσειεν.

Ἰθύομαι, idem ex Herodoto ἰθύοντο στρατεύεσθαι.

Ἰθὺς ἰθύος, ἡ, impetus eius qui recta fertur ad aliquid, seu prorumpit. Od. δ. Est etiam impetus animi Od. ω. v. 340.

Ἰθύνω, idem quod εὐθύνω, dirigo, rego Iliad. ψ. Νῆα θοὴν ἰθυνέ ἐρχθομένην ἀνέμοισι. Sic & Od. λ. & ξ Iliad. ω. -ὁ κ' ἴθυνεν Ἡμιόνους ἢ ἄμαξαν ἐΰτροχον. Iliad. ρ. Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἴθυνε. Et cum gemino accus. Iliad. ε. βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη Ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν. Apud Hesiodum in Erg. δίκη δ' ἰθύνε θέμιστας. ¶ Item metaph. corrigo. Hesiod. initio Erg (de Ioue) Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιόν, facilè corrigit tortuosum. ¶ Item mulcto, apud Herodotum. ¶ Interdum idem significat quod ἰθύω, adeóque loco huius scriptum inuenitur.

Ἰθύνομαι, regor dirigor. Item corrigor. Item mulctor. vt apud Herodotum. ἰθύνεσθαι θανάτῳ. Item pro ἰθύνω act. vt Il. ζ. Ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα. Sic & Hesiod. ἰθύνετο καμπύλον ἅρμα.

Ἴθυνσις, εως, ἡ, directio. Ἴθυνσι, idem.

Ἰθυντής, ὁ, director, rector.

Ἰθυντήρ, ῆρος, ὁ, idem. Item dux viæ. Dicitur & de gubernatore & de gubernaculo quoque. Interdum & de freno, quia eo ἰθύνεται equus. vt gubernaculo nauim. Ἰθύντειρα, ἡ, rectrix.

Ἰθύντωρ, itidem pro rectore & moderatore.

Ἰθυντήριον, τὸ, sceptrum è lauro quod vates gestabat, Hes.

Ἰθύρ, ferrum axis quod teritur à rota currente. Hesych.

Ἰχθύς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Διιθύνω, idem quod ἰθύνω, dirigo, rego, moderor.

Διιθύνομαι, dirigor regor. Hesych.

Διιθυντής, ὁ, rector. Hesych.

Ἐξιθύνω, idem quod ἰθύνω, dirigo. Apud Apoll. Rhod. Sic & Od. ε. & ρ.

Ἐπιθύνω, Suid. exp. ἐπανορθοῦμαι, corrigo.

Κατιθύνω, dirigo, rego, moderor. Item modulor, ex anthol. epigram.

Ἴζω, vide in Ἵζω.

ἹΚΑΝΟ'Σ, ὁ, ὁ, idoneus. Interdum sufficiens, aptus. vt Xenoph. ἱκανὸς διδάσκειν, satis instructus ad docendum. Apud eundem Xenoph. Hellen 5 ἱκανὸς μὲν ἦν τοὺς βουλομένους κωλύειν εἰρήνην ποιεῖσθαι ἱκανὸς δὲ οἷς ἐπίστευε εἴρξας φυλάττειν, exp. sustinuit, ausus est. In nouo autem Test. sæpe exp dignus. Dicitur etiam ἱκανὸς πρός τι, & ἐπί τι. Et cum solo accus. Xen. Pæd. 1. ἱκανὸς τὴν ἰατρικήν, quasi dicas, sufficiens in arte medica. Sic Gal. ad Glauc. l. 1. ἱκανὸς τἄλλα πάντα τὰ τῆς τέχνης, satis instructus cognitione omnium, &c. Apud Isocratem ἱκανὸς κριτής, idoneus iudex. ¶ Item satis magnus vel satis multus, Plutarch. in Lyc. ἱκανοὶ τοὺς κακοὺς ἀπειρχθῆναι, satis multi ad arcendos malos. Interdum magnus, multus vt apud Antiphontem. ἱκανὸν μέρος τῶν ὄντων ἀποβέβληκε, magnam portionem. Et ἐξ ἱκανοῦ (sub. χρόνου) iam à multo tempore seu longo. Sic Plat. ἱκανὴ ὁδός, longo via, multa via. Apud Laër. ἱκανὸν ποιεῖν, exp. satis facere, præstare quod poscitur. * Deducit autem ab ἵκω vel potius ἱκάνω.

Ἱκανότης, ητος, ἡ, sufficientia ex Plat. & Lys. & 2. Cor. 3.

Ἱκανόω, ῶ, sufficientem reddo, idoneum reddo. 2. Corinth. 3. & Coloss. 1.

Ἱκανῶς, sufficienter. sic vt satis sit. Item abundè, affatim. Isocr. in Archid. τὴν δ' ἱκανῶς εἰρῆσθαι νομίζω. Apud Thucyd. τὸ τεῖχος (murus) dicitur ἱκανῶς ἔχειν, sufficientem seu iustam magnitudinem habere. Exponitur etiam valde, admodum. vt ἱκανῶς μέλας, ἱκανῶς παλαιός. Interdum significat, aptè, ritè.

Ὑπερίκανος, (comp.) plusquam sufficiens.

Ἱκάνω, vide in Ἵκω.

Ἰκελος, &c. vide in Εἴκω.

ἹΚΕ'ΤΗΣ, ου, ὁ, supplex. Odyss. π. ἱκέτης δὲ τοι εὔχεται εἶναι. Thuc. lib. 1. τῆς γυναικὸς ἱκέτης γενόμενος. Xen. Pæd. 4. ἥκω πρός σε καὶ ἱκέτης προσπίπτω. Item passiuè, is cui supplicatur, seu is qui supplicem recipit vt Od. π. v. 423. οὐδ' ἱκέτας ἐμπάζεαι οἷσιν ἄρα Ζεὺς Μάρτυρος. vide Eust. *Deriuatum est ab ἱκέσθαι, quod pro supplicare interdum accipitur sicut & præsens ἱκνεῖσθαι. Quidam tamen veteres grammatici censuerunt ἱκέτης dici quasi ἱκέσιος, vt sit ἱκόμενος εἰς ἑστίαν τινός.

Ἱκέτις, ιδος, ἡ quæ est supplex: vt ἱκέτιδες χεῖρες, Synes.

Ἱκετήσιος Ζεύς, supplicum præses Iupiter, seu supplicum curam gerens seu supplices in sua tutela habens, aut etiam supplicibus iura dans. Od. ν. v. 213.

Ἱκέσιος, per syncopen, idem. Apol. Arg. 2. Eur. in Hecuba, & apud Lucian. Accipitur, & pro ἱκέτης, seu ἱκετικός, supplex, vt Eurip. in Medea ἱκεσία γίγνομαι. Et ἱκεσία χείρ, apud eundem. indémque in Epigr. Et ἱκέσιος λόγος, apud Gregor. item ἱκεσία substant. supplicatio. Epigr. lib. 7. Θυμὸν ἀλιτρὸς ἐμπλεον ἱκεσίης. Apud Plut. in Othone, ἱκεσίαις χερσὶν ἱκέτευε, supplicibus manibus orabant.

Ἱκετήριος, & per syncopen ἱκτήριος, ad supplices pertinens. supplicibus conueniens. vt apud Soph. in Aiace, ἐν χερσὶν ἔχων ἱκτήριον θησαυρόν. Et in Oedip. tyr. ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι. Et ἱκτῆρες κλάδοι, ibidem. Et ἱκτῆρες mulieres pro ἱκέτιδες ibidem.

Ἱκετηρία, ἡ, (subst.) ramus oleæ lana obuolutus, quem supplices gestabant & prætendebant. Aristoph. in Pluto, ἱκετηρίαν ἔχοντες. Herodot. ἱκετηρίαν λαβών. interdum accipitur generaliter pro supplicatione, seu pro supplicijs, vnde Herodian. lib. 7. ἱκετηρίας θαλλοί supplicationis rami, i. qui supplicationi adhiberi solent. Isocr. de pace, ἱκετηρίας πολλὰς καὶ δεήσεις ποιούμενοι. Apud Demosth. exp. libellus supplex.

Ἱκετικός, ad supplices pertinens, supplicibus conueniens, vel quo vtuntur supplices. vt ἱκετικὸς λόγος, schol. Thuc.

Ἱκετεύματα, supplicationes vel supplicia.

Ἱκετεύω, supplico, supplex oro. Odyss. λ. ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἱκέτευεν. Xenoph. apomn. lib 1 ἱκέτευεν τοὺς θεοὺς διδόναι τἀγαθὰ ὧν τυχεῖν. Sic & Pæd. 4. & 7. Demost. in Aphobum, ἱκετεύω, ἀντιβολῶ πρὸς παίδων πρὸς γυναικῶν, πρὸς τῶν ὄντων ἀγαθῶν ὑμῖν. Apud Eurip ἱκετεύω σε τῶν δὲ γονάτων, sub. πρός. Apud Chrysostomum. ὑπὲρ Παύλου τὸν θεὸν ἱκετεύειν. supplices preces fundere pro Paulo. Apud Plutarchum in Sol. ἱκετεύουσι τὰς γυναῖκας, è mulieribus supplices opem implorant.

Ἱκέτευμα, τὸ, q. d. supplicamentum, supplicatio. Thucyd. l. 1.

Ἱκετεία, ἡ, supplicatio. Thuc. lib. 1. & Plat. in Apologia. Dicitur ἱκετείας ποιεῖσθαι, supplicare, apud plat. de Leg. & Xenop. in symp.

Composita.

Ἀνικέτευτος, cui supplicatum non est, vel cui non supplicatur, vel cui supplicari non potest. Item non supplex. Eurip.

Ἐξικετεύω, idem quod ἱκετεύω, apud Soph.

Κατικετεύω, idem. Herodot.

ἸΚΜΑ'Σ, άδος, ἡ, humor, vapor. Iliad. ρ. v. 329. ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη. Aristoph. in Nub. ἕλκει πρὸς αὐτὴν ἰκμάδα. Apud Gal. οἰκεία ἰκμὰς τῶν μορίων, humor vitalis vel proprius partium. * Etym. ab ἵκω deducit fortasse quod ex humore omnia proueniant.

Ἰκμαλέος, humidus, apud poëtas.

Ἰκμαῖος, Iupiter, q. d. homicidus Iupiter, i. humoris dator. Apollon. Arg. 2.

Ἰκμάζω humecto, humefacio, humidum reddo.

Ἰκμάζομαι, humector, item emollior. Hesych.

Ἰκμασία, ἡ, humor, humiditas. Hesych.

Ἰκμαίνω, idem quod ἰκμάζω, humecto, item mollio.

Ἴκμενος, exp. humectus, humidus. Od. β.

Ἴκμη, ἡ, planta quam in Orchomeno lacu nasci tradit, Theophr. hist. pl. lib. 4. cap. 11.

Composita.

Ἄικμος, humoris expers, siccus, aridus. Plutarch. de primo frig. ὁ δ' ἄνικμος καὶ ξηρὸς ἀήρ.

Ἀνικμάζω, humecto. item exicco. apud Diosc. l. 2. πρὶν ἀνικμασθῆναι πᾶν τὸ ὑγρόν.

Διικμάζω, humecto, vnde διικμαζομένης τῆς γῆς, apud Theophr. de caus. plant. lib. 3.

Ἔνικμος, humorem habens, cui humor inest, humidus. vt ἔνικμος τόπος, ἔνικμος ἀήρ.

Ἐξικμάζω, exicco, exugo, apud Diosc. & Aristot. de hist. an. l. 8.

Ἀνεξίκμαστος, (decomp.) qui exiccari non potest, vel qui exiccatus non est item non exuccus, ex Aristot. in probl.

Συνικμάζω, idem quod ἰκμάζω, humecto. Συνικμάζεσθαι humectari, apud Theophr.

ἹΚΝΕΌΜΑΙ, οῦμαι, F. ἵξομαι, P. ἷγμαι, & Aorist. 2. ἱκόμην ab inusitato ἵκομαι venio, Il. ψ. v. 439. τὸ δ' ἂψ ἵκεθ' Ἕλλεσα δίφρ. Iliad. δ. vers. 466. Ἀμφὶ μ' Ὀδυσσῆα ταλασίφρονα ἵκετ' ἀϋτή. Interdum exp. subeo, inuado. vt Iliad. α. Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν, desiderium subibit Archiuos. Odyss. ο. vers. 343. ὅν κεν ἵκῃ ἄλη καὶ πῆμα καὶ ἄλγος, inuaserit. Sophocl. ὅταν δ' ἵκῃ πρὸς τοῦτο. ¶ In prosa aliam quondam habet signif. vt εἰς τὴν ἱκνουμένην ὥραν, apud Aristotel. constituto tempore, suo tempore, vel tempestiuè. Et ἱκνούμενον μέγεθος, apud eundem, iusta magnitudo. Sic apud Thucyd. lib. 1. τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα. Apud Theophrast. ἱκνούμενοι καιροί, congruentia tempora. Rursum apud Arist. ἱκνουμένη ἐπιστήμη τῶν περὶ τὴν ἀγωνίαν, exponitur exacta circa certamina scientia. ¶ Item supplico, obsecro. Sophocl. καί σε πρὸς τῶν τέκνων καὶ θεῶν ἱκνούμεθα, μὴ πρὸς δούς ὑμᾶς γένη, quæso

νη, quæso te, ne nos deseras. Apud Euripidem ταύτης ἱκνοῦμαί σε, pro πρὸς ταύτης. per hanc te obsecro, exp. & πρὸς ταύτης ἱκνοῦμαί σε.

Ἱκνουμένως, congruè conuenienter, ritè. Herodot. Hippocr.

Ἵξις, ιος, ἡ, aduentus, ἄφιξις, παρουσία. A Gal. in lex. Hippocrat. exp. etiam εὐθυμεία. Ab Hesychio exponitur etiam ἱκετεία supplicatio.

Ἵκμενος, (inquit Hesych.) significat τὸν ἱκτικὸν καὶ πορευτικὸν, hoc est τὸν ἱκνεῖσθαι καὶ πορεύεσθαι ποιούμενον. secundum impellentē & venire facientem. Itidem Eust. ait exponi posse etiam φορὸν καὶ εἰς τὸ ἱκέσθαι ἐπιτήδειον, ὡς οἱονεὶ ἱκόμενον. vt Od. β. λ. ο. ἴκμενον οὖρον ἵει. Ἴκμενος autem (cum tenui) vide in Ἰκμάς.

Ἰγνύα, ας, ἡ, poples, posterior genu pars. Plut. in Galba, τυφθεὶς τὰς ἰγνύας ἔπεσε. cæsis poplitibus cecidit. Idem in Artox. τῆς περὶ τὴν ἰγνύαν φλεβὸς ἀναῤῥαγείσης. Dicitur etiam ἰγνύς & in plur. ἰγνύες, teste Suida. Aristot. hist. an. lib. 1. πρὸς τὴν ἰγνύαν ad poplitē. * Eust. fieri dicit παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι quasi ἱκνύκτις οὖσα quia flexo, & incuruato poplite ἱκνούμεθα, i. incedimus. Idē tradit etiam Etym. afferens & aliud etymon παρὰ τὸ γόνυ.

Ἴκταρ, propriè, ἐγγὺς: παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι καὶ ἐφικνεῖσθαι, Hesychio & Suidæ. Atticum esse testatur Galenus. Plato de rep. lib. 9 καὶ τὸ λεγόμενον οὐδ' ἴκταρ βάλλει, longè à scopo iaculatur. Ab Hesych. exponitur etiam, recens, nuper, modò. item crebrò, citò, repentè. vt apud Hesiod. in Theog. οἱ δὲ κεραυνοὶ ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο. ¶ Apud Hippocr. γυναικείων lib. 2. ita vocatur τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον inquit Galenus.

Ἰκέτης, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἄικτος exponitur ἀπρόσιτος, inaccessus: ad quem perueniri nequit.

Ἀφικνέομαι, οῦμαι, peruenio, deuenio. Cum accus. sine præpos. Odyss. θ. ὅττι τὸν νεῦν ἀφικέσθαι νέος Sic & Od. α. ο. ψ. & alibi. Interdū cum præpos. ὑπό: vt Od. υ. καὶ γαῖαν ὑπὸ ζυγερὴν ἀφικοίμην. In prosa autem cum εἰς, ἐπὶ, πρός, & παρά. vt εἰς ἀνάγκην ἀφικνεῖσθαι in necessitatem deuenire. vel redigi. apud Thuc. li. 4 Apud Plut in Rom. ἐπὶ πλεῖστον ἀνθρωπίνης ἀφῖχθαι δυνάμεως. Sic & Demosth. in Midiam.

Ἀφίξομαι πρὸς ὑμᾶς, perueniam ad vos. vel veniam ad vos. Apud Xen. Hell. 1. ἀφικόμενον παρ' αὐτόν. Item cum dat. vt ἀφίξομαι ὑμῖν, apud Ælianum Apud Demosth. ἀφικνούμενος σῖτος, frumentum huc importatur.

Ἄφιξις, aduentus. Plat. in epist. τὴν εἰς Σικελίαν ἐμὴν ἄφιξιν, meum in Siciliam aduentum. Item incursus seu inuasio. apud Demost. ἄφιξις εἰς τοὺς πολεμίους ἐποιεῖτο. Item discessus. Act. Apost. cap. 10.

Ἀφίκτωρ, supplex. Eust.

Dec. Εἰσαφικνέομαι οῦμαι, aduenio. Od. ο. συβώτην εἰσαφικέσθαι.

Προαφικνέομαι, prior peruenio, antè peruenio Thuc. l. 8

Διϊκνέομαι οῦμαι peruado, permeo. Arist de mundo ἐπὶ πᾶν διϊκνεῖσθαι. Il. ι. καὶ πάντα διΐξομαι percurram oratione, edisseram.

Διϊκτικὸς permeabilis. Arist. probl. sect. 11.

Ἐνικνέομαι, venio in, intro, penetro.

Ἐξικνέομαι οῦμαι, peruenio pertineo, pertingo, attingo. Xen. ὀφθαλμοὶ δὲ δοκοῦντες ἐπὶ πλεῖστον ἐξικνεῖσθαι. Apud Greg. ἐξικνεῖσθαι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Sic apud Luc. ἐξικνεῖσθαι πρὸς τὴν χρείαν, & πρὸς τὸ δέον. Apud Herod ἐξικέσθαι ἐς βυσσόν. Apud Plut. in Sol. πορρωτέρω γὰρ ἐξικνεῖται ταῖς ῥίζαις. Item cū genit. vt apud Xen Hell 7. ὅπλοις ἐξικνεῖσθαι ἀλλήλων. Interdū cum dat. vt apud Herodot. ἐξικέσθαι ἀκοῇ exponitur assequi audiendo. ¶ Item sufficio, possum. pro quo & ἐξαρκεῖν dicitur apud Basil. in Hexaēm Item aduenio, venio. Hesiod.

-Ἀθήνην ἐξίκετ' Ὀλύμπιον, Item aduenio vel accedo supplex. Od. ν. -ἐγὼ δ' ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων ἐξικόμην. ¶ Item persequor oratione, seu verbis. apud Soph. in Aiace, ἃ δ' ἡ κακοῦργος ἐξίκετ' ἀνήρ.

Ἐφικνέομαι οῦμαι, attingo, pertingo, pertineo. Item assequor, cōsequor. cum genit. vt Isocr. τῆς ἀρετῆς ἐφικέσθαι, virtutem cōsequi. Apud Demosth. ἐφικνεῖσθαι τῷ λόγῳ. Significat etiam aspiro apud Demosth. cum accus. exp. permeo, apud Theophr. ἐφικνεῖται πολὺν τόπον. Apud Xen. pæd. 1. ἐφικέσθαι μὲν ἐπὶ τοσαύτην γῆν persuasisse. Cum infinit. apud Luc. in Alcyone, τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις, iis qui contemplatione assequi hæc possunt.

Ἐφικτὸς, οῦ ὁ quem attingere, vel ad quem vsque pertingere possumus, quem assequi possumus. vt ἐφικτὸν ἔργον, Plutarc. in Themist. quod par est viribus nostris. Apud eundem & alios. ὅσον ἐφικτὸν, vel ὡς ἐφικτόν. aut ὅσον ὑμῖν ἐφικτὸν, pro virib. Pro eodem dicitur & καθ' ὅσον ἐφικτὸν, κατὰ τὸ ἐφικτὸν, vel κατὰ τὸ ὑμῖν ἐφικτόν.

Decomp. Ἀνέφικτος ad quem pertingere aut peruenire nō possumus, i. viribus nostris maior, apud Luc.

Δυσέφικτος, ad quem vix pertingere, seu quem vix assequi possumus: aut cui vix pares sunt vires nostræ. vnde δυσεφικτότερος, apud Greg.

Καθικνέομαι, οῦμαι, contingo, tango. Item ferio, percutio. Plutarc. in Alcib. κονδύλῳ καθικόμενος αὐτοῦ. Item metaph. vt καθικόμενος αὐτοῦ λοιδορίαις, apud Philostr. prosequutus eum conuitiis. Sic & apud Luc. Sic & cum accus. apud Homer. vt Il. ξ. v. 104. μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέῃ, vehemēter tetigisti vel pupugisti animum tua obiurgatione. Et Od. α. vers. 343. -ἐπεί με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον. ¶ Apud Paus. in Achaicis, σταθμώμενοι μὴ πρόσω καθικέσθαι τῆς πηγῆς exponitur, ita librantes ne vltra aquæ superficiem demittant. ¶ item, assequor. Polyb. ταχέως καθικνεῖτο τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς, statim assequuta est quod faciendum susceperat.

Προϊκνέομαι, aduenio accedo.

Προΐκτης, mendicus: vt qui nos accedat petitum stipem. Il. ρ & Od. ρ.

Προσίκτωρ, qui supplex alicui ad genua accedit. Hesych.

Προῖξ, &c. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΙΚΡΙΟΝ, ου τὸ, tabula tabulatum, Il. ο. & λ. λίπε δ' ἴκρια νηὸς ἐΐσης. Od. ε. ἀτὰρ ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῇ Ὑψοῦ, tabulas super eā coagmenta seu compinge. Dicitur. & de tabulato theatri. Aristoph in Thesmoph. Ὡς εὐθὺς εἰσιόντες ἀπὸ τῶν ἰκρίων Ὑπεβλέπεθ' ἡμᾶς. Sic apud Athenæum li. 4. ἴκρια ἔστησε πρὸς τοῖς Ἑρμαῖς Ἀρισταγόρα, μετεωρότερον τῶν Ἑρμῶν, tabulatum erexit Aristagoræ super quo ludos Panathenaicos spectaret. Hesych. est etiam tabulatum seu lignum super quo sontes cruciantur. Apud Suidam ἴκρια dicuntur etiam erecta ligna, quales sunt arrectariæ tabulæ apud architectos: vnde apud eundem ἰκρίοις δὲ αὐτοὶ τὸν σωτῆρα προσήλωσαν. tabulæ erectæ seruatorem affixerunt. item ἱστὸν quoque vocari ἴκριον. testatur Eustathius, veterum grammaticorum autoritatem allegans. vnde ἴκρια interpretantur etiam sublicas, palos, perticas. * Etymologo ἴκρια dicuntur τὰ σανιδώματα. διὰ τὸ δι' αὐτῶν ἱκνεῖσθαι: & πάντα τὰ ἁπλῶς μετέωρα διὰ τὸ εἰς ὕψος ἥκειν οἱονεὶ ἵκνειά τινα ὄντα.

Ἐπίκριον ου τὸ antenna nauis. Odyss. ε. Apud Apoll. Rhod. Arg. 2. scholiastes ἐπίκρια esse ait nauis tabulata.

Ἴκταρ vide in Ἱκνέομαι.

ΙΚΤΕΡΟΣ ου ὁ icterus morbus regius seu arquatus. Hippoc. de loc. in homine ἴκτερος δὲ ἐπιγίνεται ἐν τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι. Dioscor. lib 3 ἴκτερον διὰ τῶν ῥινῶν ἀποκαθαίρει morbum regium per nares purgat. ¶ item auis quædam sic dicta a colore: quæ si spectetur sanari id malum traditur & ipsa mori. Oppian. & Plin. lib 30. c. 11.

Ἰκτεροειδής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, ictero similis. item icterum seu morbum regium denotans. Hippocr. in Coac. progn. item qui ictero seu arquato laborat idem Hippocr. aphor. sect. 5. art. 71.

Ἰκτερώδης icterieus ictero laborans. Hippocr. in Prorrh. lib. 2. & Diosc lib. 2. & 3.

Ἰκτερικὸς, οῦ ὁ ictericus. Gal. comment. in Prorrhet. lib. 1.

Ἰκτεριάω, ῶ ictero laboro aurigine laboro, felle suffusus sum. Dioscor. lib 3. & apud Gal. comment. 1. εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον. Ἰκτεριάζω, idem.

Ἰκτερόομαι, οῦμαι tentor aurigine corripior morbo regio, arquato infestor. felle suffundor Hippocr. & Gal.

Ἰκτερίας λίθος icterias lapis, colore ἰκτερὸν aue referens. Plin. lib. 37 cap. 10.

Ἴκτηρ. &c. vide in Ἱκέτης.

ΙΚΤΙΝ ῖνος, ὁ. & Ἴκτινος ου ὁ, milnus: auis de qua Aristot. & Aristoph. in auibus. Luc. in Tim. & Epigr. lib. 2. ¶ item lupi species, Oppian lib. 3. de venat.

ΙΚΤΙΣ, & per aphæresin κτὶς, ιδος, ἡ, mustela syluestris & domestica maior. vt Plin. testatur lib. 29. c. 4. Apud Luc. ἴκτιδες ὑμενόπτεροι, ex membrana alas habentes, vt vespertiliones. Sūt qui viuerram interpr.

Ἰκτίδεος, & per aphæresin, κτίδεος ου, ὁ, è mustela syluestri seu viuerra confectus. Il. Κρατὶ δ' ἐπ' ἰκτιδέην κυνέην. galeam è mustelina pelle. Et eodem lib. τὸν δ' ἀπὸ μὲν ἰκτιδέην κυνέην κεφαλῆφιν ἕλοντο καὶ λυκέην.

ΙΚΩ F. ξω. Aorist. 1. ἶξα, venio, Il. κ. ἔτι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει; Il. ζ. ἐς Ῥόδον ἷξεν ἀλώμενος. Hesiod. τάχα δ' ἷξε Τυφαόνιον. Et ī præteritum imperfectum ἷκον. Il. α. Κνίση δ' οὐρανὸν ἷκεν At ἷξον apud eundem poetam Odyss. γ. initio, οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον Ἷξον. itidemque Il. κ. Αἶψα δ' ἐπὶ Θρῃκῶν ἀνδρῶν τέλος ἷξον ἰόντες, est præter. imperf. tanquam à themate ἵξω facto ex futuro.

Ἱκάνω, venio. idem quod ἵκω, & ex eo factum: vt Od. φ. Γιγνώσκω δ' ὡς σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἱκάνω, vobis cupientibus aduenio. Frequentius cum accusatiuo: vt Il. ω. Ἵκανω νῆας Ἀχαιῶν. Et Odyss. η. σέο τε πόσιν σά τε γούναθ' ἱκάνω πολλὰ μογήσας. Dicitur etiam res quæpiam ἱκάνειν aliquem, i. inuadere vel incessere. Iliad. α. -ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει. Sic ἄλγος

ἱκάνει θυμὸν ἐμόν, Il.γ. & Il.β. ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν. Et rursum Il.α. ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.

Ἱκάνομαι, pro ἱκάνω. vt τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι. Il.θ. & Od.γ.

Ἱκετεύομαι, ὕμαι, &c. Ἱκέτης, &c. Ἱκανός, &c. Ἥκω, &c. Ἱκμάς, &c. Ἰγνύα, Ἰξύς, quomodo huc pertineant, singula vide suis locis.

Composita.

Ἀφικάνω, aduenio, peruenio. Od.ξ. Ἔστιν τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος (κατὰ γ. λιῶ ἀφικάνω.

Εἰσαφικάνω (*decomp.*) idē Od.γ. μάλα δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφι-

Ἐξίκω, euenio: vt apud Sophoclem in Oed. tyr. τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.

Καταπροίξομαι, progredior longiùs, impunè euado. In futuro frequentissimum: & quidem in comminationibus. Archiloch. σὺ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροίξεται. Aristophanes in Nub. οὐ τοι μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν καὶ τοὺς θεούς, ἐμοῦ καταπροίξει, haudquaquam per deos ita iniurius in me esse perges. Et in Vespis, οὔτοι μὰ τὼ θεὼ καταπροίξει οὔτω διαφθείρας ἐμοῦ τὰ φορτία, nō per deos impunè progrediaris longius qui meas sarcinas ita corruperis. Herodot. in Thalia οὐ γὰρ δή με ἐμέ γε ὧδε λωβησάμενος καταπροίξεται, non impunè euadet qui me tam fœdè mutilàrit. Itidémque in Polymnia & Terps. * Quidam hoc verbum deriuant παρὰ τὴν προῖκα. Herodianus verò deriuat ab ἰάπτω, à quo est ἴξεσθαι, significans δωρεὰν λαβεῖν. Alij simplicius deriuant ab ἵκομαι, eo, venio.

Ἰλαδόν, vide in Εἰλέω.

ΙΛΑ΄Ω, & ἵλημι, F. ήσω. P. ηκα. propitius sum. Imperat. ἵλαθι, & per epectasin, ἵληθι. in vsu est apud poetas pro propitiare, placare, propitius fias vel sis. vt Epigr. lib. 2. ἵλαθί μοι σά, Od γ. Ἀλλὰ ἄνασσ' ἵληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. In vsu est & optat. ἱλήκοις, propitius sis, ne irascaris. Greg. in carm. Καὶ τὰ μὲν ἱλήκοι, & in his quidem mihi Deus propitius sit. Sic in Epigr. Ἱλήκοις πολιοῦχε. Item ἱλήκῃς in subiunct. Il.φ. εἴκε Ἀπόλλων ἡμῖν ἱλήκῃσι. * Eustath. dictum vult ἱλάω quasi ἵεμαι λάειν, id est, ἐφίεμαι καὶ ὁρμῶ ἐπιβλέπειν, quòd ij qui propitij sint, libenter videant eos qui precibus aliquid petitum accedunt.

Ἱλάομαι, f. άσομαι & poeticè ἱλάσκομαι, actiuè plerunque capitur pro, propitium facio, propitio, placo, Il.β. v.550. Ἔνθα δέ μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται Κοῦροι Ἀθηναίων.

Ἱλάσκομαι, idem quod ἱλάομαι. propicium reddo seu facio, placo. vt Il.γ. θεὸν ἱλάσκεσθαι. Sic Plut. in Hell. Χαρίλαν ἱλάσκεσθαι. Luc. de sacrif. ἱλάσατο τὸν θεόν. Reperitur etiam ἱλάζομαι in fut. apud Apollon. Arg. lib.2. ¶ Passiuè quoque vsurpatur: vnde imperat. ἱλάσθητι, propitius esto. Pro quo ἵλαθι dicunt poetæ. Lucæ 18. cap. ¶ Item ἱλάσκομαι, expio, ex epist. ad Hebr. cap.2. ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ, expiare peccata populi. ¶ Num 5. ἱλασμοῦ κριός, aries qui offertur pro expiatione seu pro propitiando Deo.

Ἱλασμός, οῦ, ὁ placatio, propitiatio. Plut. in Fab.

Ἱλαστήριος, ου, ὁ, cui placandi & propitiandi vis inest. q.d. propitiatorius.

Ἱλαστήριον, ου, τὸ, propitiatorium. quo nomine dicebatur tabula quædam qua cooperiebatur arca fœderis, Exodi cap.25. & Hebr.9.

Ἵλαος, ου, ὁ καὶ ἡ, propitius. Il.α. Αὐτίκ' ἔπειθ' ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν, propitius erit nobis. Tribuitur etiam hominibus. & exp. benignus, clemens, facilis, Il. ι. σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμόν. Exp. etiam hilaris.

Ἵλεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Atticè idem quod ἵλαος propitius. Xen. pæd. 1. θεοὶ ἵλεώ τε καὶ εὐμενεῖς πέμπουσί σε. Hominibus etiam interdum tribuitur, vt apud Plutar. de def. orac. ἐνδιδόντος ἑαυτὸν ἵλεων καὶ παρέχοντος, quum facilem se traderet & præberet. Idem est etiam quod ἱλαρός, cui oppon. λυπούμενος siue σκυθρωπός: vt ostendit Athen. lib.8. Sic & apud Plat. in symp. vbi etiam iungitur cum εὐφραινόμενος. Reperitur etiam ἵλεος apud poetas.

Ἱλέως aduerb. animo propitio. Item animo hilari, hilariter.

Ἱλεόω, ῶ propitium reddo, propitio, idem cum ἱλάσκομαι.

Ἱλεωτήριον, ου, τὸ, idem quod ἱλαστήριον, propitiatorium.

Ἱλαρός, οῦ, ὁ, hilarus siue hilaris, lætus, vt ἵλεως, Xen. ἀντὶ σκυθρωπῶν ἱλαροὶ ἦσαν. Apud Luc. ἱλαρὸς βίος hilara vita. Et ἱλαρὸν φέγγος apud Aristoph. hilara lux & læta. Τὸ ἱλαρόν, substant. hilaritas, apud Suid. ¶ Item facilis, humanus. Suid.

Ἱλαρότης, ητος, ἡ, hilaritas.

Ἱλαρόω & Ἱλαρύνω, hilaro, exhilaro hilarē & lætum reddo.

Ἱλάρια, τὰ, hilaria: festum quoddam, de quo Macrob. Satur. lib.1. cap.21.

Composita.

Ἀνίλεως, qui propitius non est. inclemens, immisericors. Iacobi cap.2.

Ἐξιλάομαι & ἐξιλάσκομαι idē quod simplex. Xen. Pæd.7. ἐξιλασάμενοι ποτὲ αὐτόν. Plut. ἐξιλάσασθαι τὸ μήνιμα τῆς θεοῦ, placare iram deæ. Item expio. Leuit. c.16. Ἐξιλάσκομαί τι, propitius reddor ad condonandum aliquid. Ecclesiastici cap.32.

Ἐξίλασμα, placamen seu placamentum id quod instituitur ad placandum Deum. Ἐξιλασμός, οῦ, ὁ, placatio, ipsa actio propitiandi, expiatio. Ἐξίλασις, idem quod ἐξιλασμός.

Ἐξιλεόω, ῶ, idem quod ἐξιλάομαι, propitio, placo.

Ἐξιλεοῦμαι, pro eodem.

Ἀνεξίλαστος, (*decomp.*) implacabilis, qui placari nequit. schol. Apollonij.

Εὐίλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, propitius, Suid. Εὐιλατεύω propitius sum.

Πανίλαος, admodum propitius & clemens. Item valde hilaris. vt apud Nonn. πανίλαον ὄμμα τιταίνων.

Ἰλεός, Ἴλη, vide in Εἰλέω. Ἵλεως, in Ἱλάω.

ΙΛΙΑ΄Σ, άδος, ἡ, ilias: turdi species, apud Arist. hist. anim. lib.9 cap.20. & apud Athen. lib.2. ¶ Est & gentile nomen idem significans quod ἰλιακή. ¶ Item liber seu poëma de rebus iliacis, seu ad Ilium gestis. Ἰλιὰς κακῶν, Ilias malorum, prouerbio dicitur de magnis & infinitis malis, qualibus vexari fuerunt Ilienses.

Ἰλιγγιάω, ῶ, &c. vide in Εἰλέω.

ΙΛΛΟΣ, ου, ὁ, oculus. Pollux li.2 Ionicum esse tradit. Ἰλλὸς autem est Strabo, vt scribit Eust. Huius fœm. est ἰλλίς, apud Hesychium. * ἀπὸ τοῦ εἴλειν, i. à volubilitate.

Ἴλλω, oculis conniueo. ¶ Item voluo, conuoluo, εἰλῶ, seu συστρέφω. Eust. vt apud Nicand. in Theriacis, φολίδεσσι δ' ἀεὶ σκολιὴν τ' ἐπ' ἰθεῖαν ἀτραπὸν ἴλλων. ¶ Item vincio, constringo. Item contineo. vt schol. Aristoph. exp. ¶ Item pro συγκλείω poni apud Hippocr. tradit Gal.

Ἴλλομαι, voluor, seu moueor, vnde Aristot. apud Plat. in Timæo ἰλλομένην exp. κινουμένην. Sic apud Apoll. Arg.2. ὁ δ' ἰλλόμενος περ ὁμίλῳ schol. exp. συνειλούμενος & συστρεφόμενος. Item vincior, constringor, contineor: vt apud Apoll. Arg. lib.1. δεσμοῖς ἰλλόμενον. Apud Plat. in Timæo, ἴλλεσθαι τὰς τρίχας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἐρριζωμένας, exponitur pilos actis radicib. in capite firmari & contineri. Itē includor, cōcludor, vt exp. (Eust.

Ἰλλίζω, apud Suid. exp. διανεύω.

Ἰλλάς, άδος, ἡ, vinculum contortum seu contorquendo factum Il.ν. Item genus turdi, Eust. ex Athen. & Aristot.

Ἰλλώπτω, strabis oculis seu contortis intueor. Eust.

Ἰλλωπέω, ῶ & ἰλλωπίζω, apud schol. Aristoph. exp. nicto. Exp. etiam ex Poll. conniueo, hallucinor. (exponit.

Ἰλλαίνω, oculos cōtorqueo, seu distorqueo. vt Gal. apud Hippoc.

Composita.

Ἀνίλλωμα. (tanquam ab ἀνιλλόω, ῶ) Poll. exp. ἀνάβλεμμα, quo videtur significare voluisse intuitum eius qui oculos cœlum versus attollit.

Ἀπιλλαίνω exp. κλείω, claudo. vnde apud Hippocr. ἀπιλλίσθη. Gal. exp. συνεκλείσθη.

Δινδίλλω, Ionicum est, vt annotat Eust. & significat oculos huc illuc vertens circumspecto, vt Il.ι. Τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε γέρων ἱππότα Νέστωρ. Δινδίλλων ἐς ἕκαστον, oculos in vnumquemq; vertēs seu flectēs. Apud Apol. Arg. li.3 ὀξέα δινδίλλων. Camer. exp. cōniuens, vt sagittarij solēt quo certiùs collinent. vide schol. Pollux δινδίλλειν exp. τὼ ὀφθαλμὼ περιβάλλειν, i. limis oculis toruisq; aspicere, oculos intorquere.

Ἐνίλλω, Eust. exp. oculis irrideo.

Ἐνιλλώπτω, idem quod ἰλλώπτω, sum strabo. Eust. Ab Hesychio exponitur etiam, derideo. [queo.

Ἐνιλλωπέω, ῶ, apud Suid. exp. oculos contorqueo, seu distor-

Ἐξίλλω. [vocabulum antiquum teste Etym.] exp. ἐξείργω, ἐξωθῶ, ἐκβάλλω, κωλύω, ἀπελαύνω. Inuenitur etiam ἐξείλλειν, & exp. possessione eiicere apud Dem. in orat. quæ inscripta est παραγραφὴ πρὸς Πανταίνετον. Ἐξούλης δίκη, est apud Atticos ὅτε τις ἐκκλείεται καὶ ἀπείργεται ὧν νέμεται, vt tradit Eust. ab ἐξίλλω deducens. Harpocrationi quoq; (itidem ab ἐξίλλω deducenti) est actio quam intendunt ij qui dicunt se prohiberi suis (i. possessione rerum suarum) aduersus eos qui prohibent. Exponitur à quibusdam, interdictum vnde vi & iudicium de vi, apud Demost. orat. in Mid. Metaph. apud Aristot. in Paneg. ἐξούλης λαχεῖν τινι alicui intendere iudicium. vnde vi, cum aliquo agere vnde vi.

Ἐπιλλίζω, oculis innuo. vt Od.σ. Οὐκ ἀΐεις ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες; quidam exponi posse putant, nutu instigāt, aut etiam sibilis instigant. Apud Hesych. & Suid. ἐπιλλίζουσα exp. καταμωκωμένη, & ἐπεγγελῶσα, & dicitur proprium esse noctuarum quòd interdiu non cernant. Eustathius annotat posteros Homeri verbo ἐπιλλίζειν vsos esse ἐπὶ βασκανίας.

Ἔπιλλος, exp. παράστραβος. Ἐπιλλοῦν, apud Eust. exp. μυκτηρίζειν.

Κατίλλω, in lex. Paul. exp. κατείργω.

Κατιλλάς, άδος, ἡ, vt κατιλλὰς νύξ, apud Apoll. Rhod. Arg. l. 4. exp. σκοτεινή, quasi κατίλλουσα καὶ καθείργουσα, vt scribit Pausanias. vide & in comp. ex ὀλοός.

Κατιλλώπτω, à Pausania exp. καταμυκτηρίζω. Idem est quod ἰλλώπτω, seu ἐνιλλώπτω, in hoc epigr. Τῷ γλυκερὸν καὶ θῆλυ κατιλλώπτοντι Πρειήπῳ.

Κατιλλωπεῖν,

Κατιλλωπτεῖν, exp. deiectis oculis irridere.

Κατιλλαίνω, idem.

Σίλλοι, seu σιλλοι genus quoddam poësis comicæ. Eustath. item scomma & irrisorium poëma παρὰ τὸ διασείειν τοὺς ἴλλους. Etym. ¶ Σίλλος Suidæ est etiam maledicentia, & irrisio. item μῖμος & μῶμος.

Σιλλαίνω, ludo, genus poesis comicæ, quod σιλλοὶ appellatur, Eustathius. ¶ Item per ludibrium, oculos agito seu moto. Poll. Et generaliter dicteriis & conuitiis aliquem proscindo, dicaciter seu falsè alicui illudo. Diog. Laert. πάντας λοιδορεῖ καὶ σιλλαίνει τοὺς δογματικοὺς ἐν παρῳδίας εἴδει. ¶ Hesych. σιλλαίνειν & σιλλεύειν exp. Διασύρειν & μυκᾶσθαι, atque dici ait, ἀπὸ τοῦ τοῖς ἴλλοις σινεῖσθαι. Διασιλλαίνω (decomp.) idem quod σιλλαίνω, irrideo, apud Luc. in Lexiph.

Σιλλόω, ῶ, & διασιλλόω, ῶ, [decomp.] idem cum σιλλαίνω & διασιλλαίνω, apud Poll. & Hesych.

Ὑπίλλω, claudo, apud Soph. in Antig. Ὀρθοῦσι χ' οὖς, τοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα. Eustath. exp. ἀποθάλλουσι κλείοντες, quidam exp. os comprimunt.

ἼΛΥΣ, ὕος, ἡ, limus. Dicitur de paludibus. Il. φ. Οὔτε τὰ τεύχεα καλὰ τάπου μάλα νειόθι λίμνης κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα καδδ' ἐ μιν αὐτὸν εἰλύσω ψαμάθοισιν. Dicitur & de fluuiis: vt apud Cr. [illegible] καὶ τὴν μὲν ἡμέραν ἐν τῇ ἰλύι τοῦ ποταμοῦ διατρίβειν. Sic apud Plut. [illegible] ἰλύι ποταμοῦ τοῦ Ἀχελώου. Apud Herodian. lib. 3 exp. cœnum. Item fex vini. Aristot. de gen. an. l. 3 ὥσπερ οἱ οἶνοι αἱ [illegible] ἰλύος [illegible] μιγνυμένης τῆς ἰλύος. Item [illegible] ὁ οἶνος μιγνυμένης τῆς ἰλύος. * [illegible] deriuant a verbo εἰλύω [inuoluo] pro quo & ἰλύω [illegible], sicut & εἰλὺς per ει scriptum inuenitur apud Hesych. quod pedes inuoluat. Alii deriuant ab ἰλὺς.

Ἰλυόεις, εντος, ὁ limosus. Exp. & fæculentus. [culentus.

Ἰλυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idē. Apud Gal. αἷμα ἰλυῶδες, exp. sanguis fæ

Ἰλύω, [illegible] limo obduco, limo obuoluo seu inuoluo. Exp. & abscondo. Pro eodem scribitur & εἰλύω, vt Il. φ. supra.

Κατιλύω, [comp.] vnde part. pass. κατιλυθείς, limo obductus, apud Xenoph. in Oecon.

ἹΜΆΣ, ἀντος, ὁ, lorum, loreus funis, corrigia, funiculus ex loris bubulis tortus. vt Iliad. γ. ἱμὰς βοὸς, & ἱμάντεσσι βοείοις. Iliad. χ. & ἱμὰς κυνέης. Aristoph. vtitur & Xen. Pæd. 6. & Plut. in Hell. item Aristot. & alij. ¶ Est etiam affectus curculionis, quum longior, gracilior, fœdiórque euaserit: sic dictus à corrigiarum similitudine. Aetius lib. 8. cap. 43. ¶ Idem dicitur & ἱμάντωσις.

Ἱμαντίδιον, ου, τὸ, lorulum vel corrigiola.

Ἱμαντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lori vicem præbens, lori vice flexilis apud Dioscor.

Ἱμάντωσις, εως, ἡ corrigiarum in calceamentis constrictio. Hesych. item lignum quod ad continendos parietes in medio structuræ ponitur. Ecclesiastici 22. item affectus ille curculionis de quo in Ἱμάς.

Ἱμάντινος, ου, loreus, qui ex loro est.

Ἱμαντίον, ου, τὸ columnæ in ore extensio. Hesych.

Ἱμανταῖον ου τὸ, exp. situla nautica. Hesych. ἱμαντάλεια, nautica esse instrumenta dicit.

Ἱμάσσω f. ἱμάσω, loris cædo, locis verbero, laurea scutica ferio. Od. ζ. ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους. Interdum additur datiuus instrumenti: ac tum exp. simpl. cædo, verbero Il. α. χαῖρε πληγῇσιν ἱμάσσω. Et metaph. Iliad. β. ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσῃ. i. verberet.

Ἀνιμάσσεστος, ὁ καὶ ἡ. [comp.] loro non cæsus. Ex Nonn.

Ἱμάσθλη, ἡ, scutica, flagellum loreum. Il. ψ. Od. ν.

Ἱμάω, ῶ f. ἱμήσω, loreo fune extraho: siue haurio, vnde ἱμῆσαι, haurire ἀντλῆσαι Hesych. Et ἱμῶσα hauriens, extrahens.

Ἱμητός, ὁ, loreo fune extractus, haustus. Hesych.

Ἱμονιά, ἡ funis loreus [seu ex loris bubulis tortus] quo aqua è puteo extrahitur: funis quo aqua hauritur. idem quod ἱμάς teste Hesych. Apud Aristoph. in concionant. ἱμονιὰν ἀποπατεῖν, diu immorari deponendo ventris oneri.

Ἱμαῖος, ου ὁ καὶ ἡ. vt ἱμαῖα μέλη. carmina seu cautiones quæ in haurienda è puteis aqua cantari solent Callim. Sunt tamen qui ἱμαῖα ᾄσματα exponant, quæ canuntur ab iis qui molas versant. apud Athen. lib. 14. ac tū deriuatur ab ἱμαλὶς quod Doricè signif. genium qui molendinis præerat. Hesych. autem ἱμαλὶς est ἡ ἐπιμυλιὸς ᾠδή. idem quod ἱμαῖος ᾠδή: item vuæ quædam species. item νόστος ἀλέτου δύναμις, εὐκαρπία. Apud eundem ἱμάλιος exp. abundans, multus, copiosus.

Composita ex ἱμάω.

Ἀνιμάω, ῶ, loreo fune sursum traho, extraho, haurio. Xenoph. Anab. 4. ἀλλήλους ἀνίμων τοῖς δόρασι, hastis se mutuò extrahebant, vt loreis funibus aquam è puteo. Sic dicitur etiam ἡ κεκρυμμένη ἀνιμᾶν τὰ ξύλα, extrahere. ¶ Item eleuo, erigo, eueho, sustollo. Xenoph. de re eq. ἐπειδὰν δ' ἀνακυφίσῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀνάβασιν [illegible] ἀνίματο τὸ σῶμα, τὴν δὲ δεξιὰν ἐκτείνων [illegible] αὐτόν.

Ἀνιμᾶμαι, pro eod. [in voce media] apud Plut in amat. nar. Item passiuè, extrahor, [illegible], apud Luc. Laërt. Herodian.

Ἀνίμησις, extractio quæ fit fune loreo aut haustro. extractio in altum.

Καθιμάω, ῶ, fune loreo demitto. Aristoph. in Vesp. & apud Athen. item simpl. demitto. καθίμα, apud eundem Aristoph. ibidem.

Καθίμησις, demissio per funem loreum. Plut.

Ἱματίδιον, &c. vide in Ἕω, i. induo.

ἹΜΕΙΡΩ, desidero, cupio, poëticum est. Cum genit. vt Od. ξ. ψυχῆς ἱμείρων. Sic apud Hesiodum ἱμείρων φιλότητος. Et apud Aristoph. in Nub. τοῦδε [illegible] ἱμείρεις [illegible] ἐπιθυμεῖς. Cum accus. Soph. in Oedipo tyr. [illegible] μοι Προσελθεῖν ἱμείροντες. Cum infinit. vt Epigr. lib. 1. [illegible] καλὸν ἱμείρων λύχνον ἀναφλογίσαι. * Etymon vide in ἵμερος, quod sequitur.

Ἱμείρομαι, idem quod ἱμείρω, Od. α. θανέειν ἱμείρεται. Et apud Herodot. ἱμέρθη ἰδέσθαι, videre desiderauit.

Ἵμερος, ου, ὁ, desiderium, cupiditas, cupido. Iliad. λ. & apud Hesiod. in Erg. dicitur με τούτου ἵμερος αἱρεῖ, me huius rei desiderium capit, vel huius rei cupiditate teneor. Hoc nomine vtitur & Philo de mundo. Exponitur & libido. ¶ Est etiam peculiariter desiderium amatorium, cupiditas amatoria, cupido, idem quod πόθος. Il. ξ. Ὡς σέο νῦν ἔραμαι καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. Aristoph. in Ran. τοιοῦτος ἵμερός με διαλυμαίνεται. Sic Eurip. in Med. νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος. Hanc signif. propriam esse vult Eust. ideóque videri dicit inesse huic nomini Æolicam vocem ἶρος: vt ἵμερος dictus sit quasi ἶρος ἐξ ἱμάντος ἀφροδισίου. Plato vero in Cratylo ἵμερον scribit ex eo dictum esse, ὅτι ἱέμενος ῥεῖ καὶ ἐφιέμενος τοῦ πράγματος, καὶ οὕτω δὴ ἐπισπᾷ σφόδρα τὴν ψυχὴν διὰ τὴν ἕσιν τῆς ῥοῆς. ¶ Item Ἵμερος, Cupido, deus. Sic Venus apud Luc. in dearum iudicio. παῖδε γάρ μοι ἐστὸν δύο καλώ, Ἵμερος καὶ Ἔρως. Sic & apud Pausan. in Att. ¶ Est etiam id in oculis, quo intuentium amor, conciliatur. Poll. li. 2. Quidā exp amoris illiciū in oculis, oculorum philtrum. ¶ Item ἵμερος tanquam venenum quoddam Veneris fingitur ab Euripide: vt inquit Eustath. ¶ Est item nomen certæ cuiusdā cantilenę. apud Poll. lib. 4. cap. 7. ¶ Item adiect. ἵμερος, desiderabilis, desiderium excitans, dignus qui desideretur, amabilis, suauis. in Anth. epigr. ἱμερωτάτων κάλλος.

Ἱμερόεις, εντος, ὁ, desiderabilis, optabilis. Item amabilis, suauis, gratus. Il. ε. Ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο. Exponitur ἐπιθυμητικός, apud Suid.

Ἱμερτός, ὁ, ὁ, idem quod ἱμερόεις. Eust. Suid. Hesych. Apud Apoll. Οὐδ' ἔμπης ἱμερτοῖσιν ἀναψύχει ὕδασιν, exp. liquidis aquis.

Ἱμερῶσθαι, de puella dictum significat rem habere cum viro, coire cum viro. Sic apud Hippocrat. ἱμερωθεῖσαι, Gal. exponit ἀνδρὶ μιγεῖσαι.

Ἵμερα, flores & coronamenta quæ ad expiationes lustrationésque adhibebantur. Hesych.

Composita.

Δυσίμερος, ægrè amabilis, ægrè cupidus. Item improbus & proteruus amator Nonn.

Ἐφίμερος, amabilis, desiderabilis, Hesiod. in asp.

Πανίμερος, gratissimus, ex Epigr.

Ἱμονιά, ἱμονιά, vide in Ἱμάω.

ἼΝ, mensuræ nomen, teste Eust. qui dicit hinc fertasse factum esse ἰμίνα, vt ἔλαφεν πλέον ὕπερ ἴν. ¶ Item fibra, vide ἴς. ¶ Cyprij ἴν dicunt pro αὐτὸν & αὐτὴν, ipsum, ipsam, teste Hesych. quod & μὶν dicunt poëtæ.

ἽΝΑ, vt, ὅπως, ὄφρα. Cum subiunct. Dem. Olynth. 1. ἵνα γνῶτε ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ αἴσθησθε ἀμφότερα. Et ἵνα μὴ λέγω, ne dicā. Cum optat. Plat. in Tim. ἵνα δὲ εἴη μέτρον ἐναργές τι, vt esset mensura quædam euidens. Et paulò post, ἵνα φαίνοι, vt colluceret. Cic. ἀφίκετο ἵνα θεῷτο, venit vt spectaret, ἵνα μὴ λέγοι, ne diceret. Cum præterito seu aor. indicatiui. Xenoph. Pæd. 1. ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φθέγγεσθαι αὐτοὺς ἑαυτὸν ἐμπίπλων ἐνέδυ, pro ἵνα ἐνδύσαιτο, vt sese in retia indueret. Luc. ἵν' ὡς πλεῖστον ἀπέχοιεν τῆς κόνεως, pro ἀνάστατοι ὦσιν. ¶ Item ἵνα, vt, i. quāuis. Luc. ἵνα δὲ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κεχαρισμένα, i. vt autem tibi dem, quāuis tibi dem & concedam. Apud Homerum ἵνα μὴ ponitur pro ἐὰν μὴ, nisi. Iliad. ι. ἵνα μὴ ῥέζωμεν ὧδε. ¶ Ἵνα τί, vel ἱνατί, quamobrem, quare. Plat. in Apoll. ἵνα τί ταῦτα λέγεις; Apud Greg. ἵνα τί μάθωμεν, καὶ τί παιδευθῶμεν; ad quam rem discendam? vel cuius rei discendæ gratia? ¶ Item ἵνα (aduerb. loci) vbi, Aristoph. ἐγὼ γὰρ οἶδ' ἵν' εἰσὶ μεγάλοι. Apoll. Arg. 2. ἵνα τε σπέος. Et cum genit. apud Soph. οὐχ ὁρᾷς ἵν' εἶ κακοῦ; Sic apud Herodot. ἐμάθε ἵνα ἦν κακοῦ. Item, quo vt Soph. ὁρᾷς ἵν' ἥκεις. Item illic, apud Hom. Item, vbicunque. Aristoph. in Pluto, μακαρίζεται γὰρ ὅτι πᾶς ἵν' ἂν πράττῃ τις εὖ, in qua quis sit felix.

Ἰνδάλλομαι, &c. vide in Εἴδω, video.

ἸΝΔΙΚΟ'Ν, οῦ, τὸ, Indicum, à Persis vocatur piper, teste Hip-

poct. γιγγίβερι lib. 2. Diosc. verò iunior (inquit Gal. in lex. Hipp.) esse dicit plantam in India assimilem piperi. Alij & τὸ ζιγγίβερι, appellant Indicum. ¶ Est etiam coloris & medicamenti genus, de quo Diosc lib. 5. c. 107.

ΥΝΕΩ, ῶ, vacuo, euacuo, inanio, expurgo. frequens apud Hippocrat. pro κενῶ.
Ὕνθμὸς, ῦ, ὁ, purgatio, euacuatio, exinanitio. Hippocr.

Composita.

Ἐξυνέω, ῶ, euacuo: seu purgationibus euacuo. Poll. lib. 4.
Ὑπέρυνος, nimium purgatus, nimium euacuatus purgante pharmaco. Gal. apud Hippocr. & Theophr. hist. lib. 9. cap. 4. alienus ait, ὑπέρυνον dici etiam αὐτὴν ὑπερύνησιν.
Ὑπερύνησις, immodica purgatio. Gal.
Ὑπυνέω, subeuacuo, quodammodo expurgo.

Ἴνιον, ἶνις, ἰνώδης, vide in Ἴς. Ἰννός, vide Ὕννός.

ΊΞ, ἰκὸς, vermiculus vites adedens. Vnde Alcman, καὶ ποικίλον ἶκα τῶν ὀφθαλμῶν ἀμπέλων ὀλετῆρα.

Ἴξαλος, vide in comp. ex Ἅλλομαι.
Ἴξις, vide in Ἱκνέομαι.

ΙΞΟΣ, ῦ, ὁ, viscum. Plut. in Coriolano, θήρας ὄργανον, φέρουσα τὸν ἰξόν. Metaphoricè vsurpatur à Luc. in lib. de scribenda hist. ἐκφυγὼν τὸν ἰξὸν ἐν τῷ πράγματι καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν λιχνείαν. ¶ item planta quædam, Hesych. ¶ Exponitur etiam arundo aucupatoria. ¶ item pro varice, sicut ἰξία. ¶ item pedica passerum, inquit Etym. ¶ item metaph. pro tenace & parco. Hesych. * Quidam deriuari dixerunt ab ἴχω significante κρατεῖν, quasi ἶξος a futuro ἴξω.
Ἰξώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, viscosus, visci modo lentus, tenax.
Ἰξόεις, εσσα, εν, ὁ, viscosus. Exponitur etiam lethalis. vt ἰξόεν πῶμα apud Nic. in Alexiph.
Ἰξεύω, visco aues capio. item generalius, capto aues: aucupor.
Ἰξευτὴς, ῦ, ὁ, q. d. viscator qui visco aues capit. auceps. Bion Smyrn. idyll. 2. item pro ἰξευτικός. vt in Anth. epigr. ἰξευταῖς καλάμοις & ἰξευτῇ δόνακι.
Ἰξεύτρια, viscatrix. Plut. in l. de fort. Rom. Ἰξευτικὴν, exp. aucupium.
Ἰξευτικὸς, ῦ, ὁ, ad aucupes seu ad aucupum artem pertinens. q. d. viscatorius. vt ἰξευτικὸς κάλαμος apud Hesych. arundo viscatoria, vel viscata. Capitur etiam pro ἰξευτής, i. auceps. Suid.
Ἰξία, ἡ, idem quod ἰξός, viscum. Theophr. de caus. pl. lib. 5. c. 22. & lib. 3. cap. 16. ¶ item planta quædam, quæ alio nomine chamæleon albus: sic dicta, quia viscum quibusdam in locis circa radicem eius inuenitur, quo pro mastiche vtuntur mulieres. Dioscor. lib. 3. cap. 10. Interdum varix, sicut & ἰξός. Pol. onomast. lib. 4.
Ἰξίας, inter lethales radices numeratur à Dioscor. lib. 6. cap. 21. & Aet. lib. 13. cap. 71. Sic dicitur ἀπὸ τοῦ ἰξοῦ, q. d. viscaria planta. nam visco redundat tam tenaci & pernicioso, vt nonnisi interaneorum conglutinatu interitum afferre videatur.
Ἰξίνη, siue ἄκανθα ἰξίνη, alia planta, quæ etiam fert mastichen. Theophr. de hist. pl. lib. 6. & 9. c. 1.

ΙΞΥΣ, ύος, ἡ, lumbus. Galen. in lex. Hippocr. ἰξύας ab Hippocrate vocari ait quod inter coxendicem & lumbum est interiectum. idem Gal. apud Hippocr. de fract. ἀρέσαντι ἐμβάλλειν δὲ χρὴ ὀλίγα τῶν ὀθονίων κύκλῳ ἀμφὶ τὸ ἰσχίον καὶ τὰς ἰξύας. annotat quosdam nomine accipere τὰ τῶν λαγόνων ὀστᾶ (i. ilium ossa) quosdam τὰ ὑπεράνω αὐτῶν. quod propriè λαπάρα nominatur. Vtitur & Hom. Od. ε. & Oppian. cyneg. l. 2.

ΙΟΝ, ου, τὸ viola. apud Athen. ποῦ μοι τὰ ῥόδα, ποῦ μοι τὰ ἴα; Propriè verò ἴα appellantur purpureæ nigricantésque violæ. vnde apud Theocr. idyl. 10. καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστί. Et in Epigr. ἴον κυαναυγές. & Theophr. καθάπερ τὰ ἴα καὶ τά γε λευκά. i. vt violæ tam nigræ quàm candidæ. idem tamen & ἴον μέλαν dicit hist. plantarum lib. 1. & ἴον λευκόν, lib. 6. ¶ item solum, neut. gen. ab ἴος quod vide suo loco ¶ Est & verbum primæ pers. aor. 2. indicat. à themate εἴω seu εἶμι.
Ἰώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, violaceus, violæ similis, violam referens. Diosc. l. 5 c. 171. Aliam signif. vide in Ἰός.
Ἰωνιά, ἡ, violetum. locus violis consitus apud Aristoph. in Pace. Apud Theophr ἰωνιὰ μέλαινα, exp. nigræ violæ tota planta. At ἰωνία, Ionia vide in Ἰών.
Ἰάσινον. & Ἰάσμινον μύρον, dictum vnguentum quoddam in Perside confieri solitum, ex violæ albæ floribus in sesaminum oleum coniectis, vt tradit Diosc lib. 1. cap. 74.

Composita.

Λευκόϊον, alba viola. λευκὸν ἴον, quo Plut. in Athen.
Μελάνιον nigra viola, μέλαν ἴον. Theophr. hist. pl. lib. 6. c. vlt.

ΙΟΝΘΟΣ, ου, ὁ, Suidæ est primus pilorum exortus, primi qui efflorescunt pili: lanugo. (* ἀπὸ τοῦ ἴεναι καὶ ἀνθεῖν.) Alij ἰόνθους, esse volunt radices è nascentium pilorum. ¶ Ἴονθοι dicuntur etiam, vt tradit Pollux lib. 4. quos Latini varos appellant. * In hac signif. quidam dictos volunt ἰόνθους, quòd instar ὄνθου (i. fimi) faciem deturpent & maculis fœdent. Alij ab ἄνθος, quod circa ætatis florem erumpere soleant. Sic Aristot. dicit ἴονθοι μικροί. Et Diosc. lib. 1. cap. 40. δύναμιν δ' ἔχει καθαρτικὴν ἀφιλῶν, φακῶν, ἰόνθων, ἐλκῶν μελανιῶν.
Ἰονθὰς, άδος, ἡ, lanuginosa, villosa, vel varis laborans. Odyss. ξ. δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγός. vbi Appion exp. τῆς ἰούσης θεῖς, celeriter euntis, velocis: item, ἰόνθους ἐχούσης, οἷον δασύμαλλα σκληρά, inquit Hesych.

ΙΟΡΚΟΙ, οἱ, iorci: caprearum genus apud Oppianum de venat. lib. 3. καὶ δόρκας ὀρυγάς τε καὶ αἰγλήεντας ἴορκους. Hesych. quoque dicit esse ex genere τῶν δορκάδων.

ΙΟΣ, ῦ, ὁ, missile iaculum, sagitta. (* ab ἵημι iaculor seu sagittas mitto.) Il. α. ἰὸν ἧκε misit sagittam, i. emisit, eiaculatus est. ¶ item venenum, quod serpentes & cætera animalia venenata quasi eiaculantur, Sophocl. in Trach. οὗτος φονίας Ἐχίδνας ἰός... Plutarch. τοῖς σκορπίοις ἐμφύεσθαι τὸ κέντρον ὅτε τύπτουσι, καὶ ταῖς ἐχίδναις τὸν ἰὸν ὅτε δάκνουσι. ¶ item φάρμακον vt Tzetzes tradit ab ἰάομαι deriuans. ¶ item rubigo cuiusque metalli, vt apud Dioscor. ἰὸς σιδήρου, rubigo ferri, ferrugo. Peculiariter verò ἰὸς dicitur rubigo æris, hoc est, ærugo siue æruca: succus concretus ex liquore cum æris metallo misto. vide Diosc. lib. 5. c. 91. 92. Plin. lib. 34. c. 11. 12. Ἴος, ἴα, ἴον (adiect.) solus, a, um: item vnus, a, um. Il. φ. ἴα ψυχή, vnica anima. Alibi ἰῷ ἤματι, pro ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ vno die. Aristarchus scribit genitiuos & dat. huius nominis circumflecti.
Ἰόεις, εντος, ὁ, rubigini obnoxius. Il. ψ. τοξευτῇσι τίθει ἰόεντα σίδηρον. Ab Eust. exponitur etiam accommodus ad sagittas conficiendas: item niger, ab ἴον, vt idem sit quod ἰοειδής.
Ἰώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, rubiginosus, æruginosus, ferrugineus. vt ἰώδης χολή, æruginosa bilis seu æruginis colore. Exp. etiam venenosus.
Ἰόω, ῶ, rubigine obduco, rubigine consumo.
Ἰόομαι, οῦμαι, rubiginor, rubiginem contraho. rubiginem duco: vt ἰωμένα χαλκεῖα apud Aristot. item ærugine absumor. Diosc. lib. 5. cap. 91.
Ἰίζω æruginē refero, ærugini seu ferrugini assimilis sum. Diosc.
Ἰάπτω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, rubiginem non sentiens, qui rubigine non vitiatur aut absumitur: æruginem aut ferruginem non contrahens. vt ἀνίωτος σίδηρος, apud Aristot. περὶ θαυμασ. ἀκουσμ.
Κατιόω, ῶ, idem quod ἰόω. Κατιόομαι, idem quod ἰόομαι, rubiginor, ærugine consumor. vt κατιωμένοι ἧλοι, apud Diosc. l. 4.

Ἴος, vide in Ἰός. Ἰότης, vide in Ἕω, mitto.

ΙΟΥ, (aduerb. dolentis) hei, heu, eheu. Aristoph. ἰοὺ ἰού, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ. Luc. in Tim. τί τὰ παθόντες ὦ Τίμων; μαρτυρόμεθα, ὦ Ἡράκλεις ἰοὺ ἰού. Plut. in lib de def. orac. αὖθις εἶπεν ἰοὺ ἰού. Legitur apud Plat. in Gorgia. Rursum apud Luc. cum gemit ἰοὺ ἰοὺ ἰού, ἰὼ δεινῶν βουλευμάτων. ὁ iniqua consilia. ¶ interdum cōtrà est exultātis. Sed hac signif. quidam scribi ἰοῦ cū circūflexo tradunt. Plat. de rep. lib. 4. ἰοὺ ἰού, εἶπον, ὦ Γλαύκων, κινδυνεύομέν τι ἴχνος δοκεῖν ἔχειν καί μοι δοκεῖ οὐ πάνυ τι ἐκφεύξεσθαι ἡμᾶς.
Ἰύζω, clamo ἰού. Grammatici dicunt esse, vocem talem edo qualis est sibilantis. Odyss. ο. οἱ δ' ἰύζοντες ἕποντο Ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες. Exponitur etiam, fistula cano, item agresti voce profero. item clamo vt mulieres. item generaliter, clamo. Schol. Theocriti ait esse τὸ λιγυφωνεῖν, & propriè de mulieribus dici.
Ἰυγμὸς, ῦ, ὁ, vox tanquam sibilantis seu vox sibilo similis: sibilus: item clamor. Il. σ. Exponitur etiam, fistulæ cantus.
Ἰυκτὴς, ῦ, ὁ, sibilator, qui sibilat, aut qui vocem edit sibilo similem. Theocr.
Ἰυγὴ, ῆς, ἡ, idē quod ἰυγμός. Soph. in Philoctete, ὅτε τοιάνδ' ἰυγὴν καὶ στόνον σαυτοῦ ποιεῖς. Schol. Nic. in Ther. ἰυγὴν ait esse vocem inarticulatam, ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος πεποιημένην.
Ἴυγξ, nomen est auiculæ, quam torquillam & verticillam quidam appellant. Eam describit Aristot. hist. anim. l. 2. cap. 12. A Galeno lib. 4. κατὰ τόπους, fertur dicta κιναιδος. ¶ Ponitur & pro illecebris amoris. Xen. ὡς ἀνδρὶ πολλῶν φίλτρων τε καὶ ἐπῳδῶν καὶ ἰύγγων. Sic vtitur & Synesius multis in locis. Itidémque ἴυγξ generaliter pro quauis illecebra interdum ponitur, & eo quod nos ad aliquid pellicit. Apud Xen. in apomn. ἴυγγα ἔχειν, habere illecebram & pelliciendi artificium tenere. Apud Pindar. in Nem. ode 4. ἴυγγι ἕλκομαι ἦτορ scholiastes exponit ἐπιθυμίᾳ. ¶ Ἴυγξ fertur dictus & ipse magarum turbo seu rhombus. vide Suidam. Sunt qui in Theocriti Pharmaceutria in hoc intercalari versu, Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα, vocem ἴυγξ significationem illam habere crediderint. sed scholiastes veneream auem esse tradit, quam magæ ad suas incantationes adiutricem habeant. Vide plura apud eundem.

Ἴυλος, &c. vide in Οὖλος. Ἴόω, vide in Ἰός.
Ἱππεὺς, ἱππος in Ἵππος.

ΙΠΠΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, equus, equa. Odyss. γ. δίφρος τε καὶ ἵπποι. Il. ψ. Ἵπποι ἀερσίποδες. Od. σ. ἵπποι ὠκύποδες. Et ἵππους ζεύγνυσθαι. Od. ψ. Pro quo Il. π. ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους. Et χαλινῶσαι ἵππον, apud Xen. & ἵππων ἐπιβαινέμεν, Il. ε. cōſcēdere equos. Od. ι. ἵππων ἐλαυνέμεν. ¶Ἵππος fœm. gen. accipitur aliquando pro ipſo equitatu, ſeu equitib. Herodot. χιλίη ἵππος, mille equites, μυρίη ἵππος, apud eundē, decem millia equitū. Thuc. ἵππος διακοσία, ducenti equites. ¶Eſt etiam piſcis nomen, de quo Athen. lib. 7. ¶Dicitur etiam de pudendo hominis, Heſych. ¶Eſt etiam oculorum affectio, per quam nunquam illi quieſcunt, ſed tremulè ſubinde nictant. ¶Ἵππος in compoſitione interdum intendit ſignificatum, ſicut etiam βοῦς: vt ἱπποπόρνη, magnum ſcortum. Et κρόνιππος, apud Ariſtoph. ſenex & delirus. *Sunt qui ab ἵπτεμαι & πούς deriuatum velint, quaſi qui pedibus ſit volucribus.

Ἱπποσυνος, ου, ὁ, equeſter. Eurip. in Oreſte.
Ἱπποσύνη, ἡ, ars equeſtris, ſeu virtus equeſtris. Iliad. δ.

Ἱππότης, ου, ὁ, eques. Od. γ. Capitur interdum pro φυγάς, vt tradit Euſt. vt Il. β. ὃν τίκτε Διῒ φίλος ἱππότα Φυλεύς.
Ἱππώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, equinus, vel equo ſimilis. Xen. de re eq.
Ἱππὼν, ῶνος, ὁ, equile, ſtabulum equorum. Xen. de re equeſt.
Ἱππόομαι, equus fio, aut ſum. Plut. ad Color.
Ἱππὶς, ίδος, ἡ, equeſtris. vt ἱππὶς ἐσθὴς, veſtis equeſtris. Dion.
Ἵππειος, ου, ὁ καὶ ἡ, equeſtris. vt ἵππειος δίφρος, equeſtris currus, qui trahitur ab equis. Heſiod. inuenitur & ἵππιος vnico ι, vt ἵππια ἄεθλα, ex Epigr. equeſtria certamina. Apud Ariſtoph. in Nub. ἵππιος cognomento vocatur Neptunus, quòd primus equum produxerit. Sunt qui ἱππίαν Mineruam quoque cognominari velint quòd prima currum inſtruxerit.

Ἱππικὸς, equeſtris. ἱππικὰ ὅπλα, equeſtria arma. Et ἱππικοὶ ἄθλοι, equeſtria certamina. Demoſth. ἱππικὸν στράτευμα. Xen. equeſtre agmen, equitum agmen. Et ἱππικὴ θεραπεία apud eūdem. Et ἱππικοὶ ἄντυγες, apud Sophocl. currus equeſtris. Apud Xenophontem ſunt ἱππικοὶ λόγοι, ad artem equeſtrem pertinens. Dicitur etiam τὸ ἱππικὸν, ſine adiectione à Xenophonte & Demoſth. pro equitatu. ἱππικὴ vel ἱππικὴ τέχνη, ars equeſtris. Xenoph. ἱππικὸς dicitur etiam artis equeſtris peritus, equitandi peritus, eidem Xenophon. ἱππικὴ herbæ nomen Plin. lib. 25. c. 8.

Ἱππεὺς, έως, ὁ, eques. Xen. πεζοὶ καὶ ἱππεῖς, pedites & equites. Itē ἱππεῖς, in Athen. rep. ordo equeſter. item ἱππεῖς, cancrorum genus de quibus Plin. lib. 9. c. 31. & Ariſtot. de hiſt. anim. lib. 4. cap. 2. ¶Ἱππεὺς eſt etiam cometæ ſpecies apud Plin. l. 2. c. 22.
Ἱππεύω, ſum eques, equito. Iſocr. ad Dem. εἴ τις ἵππον κτήσαιτο καλὸν κακῶς ἱππεύειν ἐπιστάμενος. Dicitur etiam de equo apud Xenoph.
Ἵππευμα, equitatio, iter quod ab equite conficitur. Ex Ariſtoph.
Ἵππευσις, ἱππεία, equitatio. Xenoph. Pæd. 8.

Ἱππὰς, άδος, ἡ, equeſtris. Herodianus, ἐκ τῆς ἱππάδος τάξεως, ex ordine equeſtris. In Athenienſium repub. Ἱππὰς pars vna ex quatuor illis in quas à Solone populus erat diſtributus. Et ἱππάδης θυσίαι, ſacrificia quæ pro equeſtri illo ordine peragebantur, vt Heſych. tradit. Bos quoque ipſa quæ ſacrificio illi deſtinabatur, & cenſus quem conferebat equeſter ille ordo, ἱππὰς appellabatur, vt idem annotat. vnde ἱππάδα τελοῦντες, apud Plut. in Solone, qui cenſum equeſtrem ſoluunt.

Ἱππάζω, equito.
Ἱππάζομαι, equo vehor, equo feror, equito. Xenoph. ἐπιστάμενος ἤδη ἱππάζεσθαι, qui equo vehi ſeu equitare iam norit. Plutarch. in Camillo, τὴν χώραν ἱππασάμενοι, qui regionem perequitârunt. Dicitur aliquando & ipſe equus ἱππάζεσθαι, agitari. Xen. de re equeſt. ἐὰν γε μὴν ἱππαζόμενον ὠνῆταί τις, ſi quis equum qui iam aſcenditur & agitur, emerit.
Ἱππασία, ας, ἡ, equitatio, equitatus, ipſa actio equitandi. Xenoph. de re equeſt.
Ἱππάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, equitabilis. Xenoph. Hellen. 7. Metaphoricè dicitur ἱππάσιμον ἀνεικὼς ἑαυτόν τινι, qui quaſi patitur aliquem ſeſſorem in modum equi. Plut. in Alex.
Ἱππαστὴς, οῦ, ὁ, equitator, eques, qui equo vehitur. Dicitur interdum etiam de ipſo equo. Xenoph. de re equeſt.
Ἱππαστὶ, aduerb. equitantium modo. vt ἱππαστὶ καθίζειν.

Ἱππάριον, ου, τὸ, equulus ſiue equuleus, i. paruus equus. Xen. Pæd. 1. item auis nomen ſimilis vulpanſeri, vt tradit Heſych.
Ἱππίδιον, idem quod ἱππάριον, equulus. item piſcis quidam, apud Athen. lib. 7.
Ἱππίσκος, equulus. Cenſetur etiam in mundo muliebri apud Heſych.
Ἱππόθεν, ex equo. Odyſſ. θ. & λ. Ἱππηδὸν more equorum.
Ἱππάκη, ἡ, caſeus equinus. item equi coagulum, vt tradit Dioſc. lib. 2. c. 80. Reperitur & ἱππάκης, ου, ὁ in eadem ſignif. apud Euſt.
Ἱππαλίδης, pro quo Doricè ἱππαλίδας eques, equitādi peritus, Theocr. idyl. 15. καὶ ἱππῆας κελεύσαι κάστωρ ἱππαλίδας ἐδάη, quomodo equites hortaretur. Caſtor eques docuit.

Ἱππάρδιον, ου, τὸ, hippardium animal ita nominatum ab equi ſimilitudine. Ariſt. de hiſt. an. l. 2. c. 1.
Ἱππάδας, genus luſus puerilis, apud Poll. lib. 9.
Ἱππαπαὶ, vox quædā ab Ariſtoph. in eq. per iocū & luſum facta.

Compoſita.

Ἅμιππος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ſimul cum equis eſt, equis adiunctus, vt ἅμιππος βορέας, apud Soph. Item ἅμιπποι vocātur apud Thucyd. lib. 5. pedites equitibus adiuncti. Dicuntur etiam ἅμιπποι, ipſi equi copulati ſine theda. equi deſultorij: dicuntur & equites deſultores, vt ex Pauſania tradit Euſt.
Ἀμφίπποι, οἱ, deſultores. qui duos equos abſque ephippiis agitantes ex altera in alterem ſubinde mira pernicitate deſiliebant. Aelian. de aciebus inſtr.
Ἀναγχιππεύειν, neceſſitate equitare. i. neceſſariò neceſſitatē equitandi habere. μετ' ἀνάγκης ἱππεύειν, apud Suid.
Ἀνθιππεύω, q. d. equito aduerſus aliquem. Nam ἀνθιππεύειν ἀλλήλοις dicuntur à Xen. duo equites inter ſe contendentes.
Ἀνθιππάζομαι, equitans occurro. contra aliquem equo inuehor. Ἀνθιππασία, decurſio equeſtris. A Suida exp. equeſtre certamen.
Ἄνιππος, equo carens, vel equo non inſidens, apud Herodot. l. 1. Item equitandi imperitus. Ariſtotel. Exp. & inequitabilis, vt ἄνιππος ὁδὸς, vel ἄνιππος χώρα, Herodot. Inuenitur & pro ἅμιππος. Poll. lib. 1.
Ἄφιππος, equitandi imperitus. artis equeſtris rudis & imperitus. Luc. & Plat. de rep. l. 1. & in Protag. ¶Item equo carens vel equis, apud Suid. Item (de loco dictum) non aptus equis vel potius equitatui. vt ἄφιππον χωρίον, quod & δύσιππον, Plut. & ἄφιππος χώρα, regio equitatui non apta. Et ἄφιππος καὶ τραχεῖα ὁδὸς, apud Plut. in Ant.
Ἀφιππία, ὁ, equitandi imperitia, vel artis equeſtris. Xenoph. in hipp.
Ἀφιππεύω, (q. d. abequito) equitans recedo, vel fugio, vel ex vno loco in alium me recipio equitando, vel equo me proripio.
Ἀφιππάζω, exp. equitatū ago. Ἀφιππάζομαι, equo me proripio, equo aufugio, apud Plut. & Strab. lib. 7.
Διϊππασία, idem quod ἀνθιππασία.
Δύσιππος, equis difficilis, equitatui minus idoneus. Xē. Hell. 3.
Ἐνιππάζομαι, equo inuehor, ſeu equito in. Ἐνιππεύω, idem.
Ἐξιππάζομαι, equo euehor, ſeu equo exeo. Plut. ἐξιππάσατο διὰ τῆς πυλῶν. Et Syneſ. ep. 132.
Ἑξιππον, currus in quo ſex ſunt equi.
Εὔιππος, bonos ſeu præſtantes equos habens. Xen. & Eurip. item equitandi peritus vel equitatu præſtans.
Ἔφιππος, qui equo inſidet. qui equo vehitur: & peculiariter ſic dicitur eques miles, à Xen. Sic à Syneſ. opponitur πεζῷ. Dicitur & ἀνδριὰς ἔφιππος, à Plutarc. in Publiç. ſtatua equeſtris. Et βίος ἔφιππος, vita equeſtris, ex Philone.
Ἐφίππιος, equeſtris. vt ἐφίππιος δρόμος, ex Plat. equeſtris curſus. Scribitur & ἐφίππειος.
Ἐφίππιον, ſubſtant. certamen equeſtre, Suidæ. Item ſtratum equi, ſella equi, ephippium. Xenophon. de arte eq. Scribitur & ἐφίππειον.
Εὐιππάζομαι, equo inuehor, aut equito ſuper, vel aduerſus.
Καθιππεύω, perequito, equitando decurro, Herod. lib. 6.
Καθιππεύομαι, perequitor, ibidem. Καθίππευσις, inuaſio & incurſio quæ equo fit. Exp. & adequitatio.
Καθιππάζομαι, equo decurro in, equo incurſo, καθιππάσατο χώραν, incurſauit regionem. Metaphoricè apud Laert. dicitur καθιππάζεσθαι τῆς φιλοσοφίας, circa philoſophiam ſe exercere.
Κτήσιππος, poſſeſſor equorum. Luc.
Μόνιππος, qui vnico equo vtitur, qui vnico equo curſu contendit Plat. l. 8. de leg. Item μόνιπποι, oppoſiti τοῖς ἁμίπποις, ſinguli equi, equi qui iuncti non ſunt. Xen. Pæd. 6.
Παριππος, aſſectans equum, aſſectator equi. vt canis qui velocitate equum aſſequitur. Poll. & Ariſt.
Παριππεύω, ab Heſych. & Suid. exp. obequito, præterequito. Item prætercurro. Et abeo aliò illis relictis. Apud Nonn. παριππεύσας ἐνὶ νώτῳ τρεῖς δεκάδας per catachreſin dicitur pro, qui tranſmiſerat vel traduxerat.
Παριππάζομαι à latere equito, adequito. Item præterequito, equo præteruehor.
Περιππεύω, circūequito. obequito. Lucian. in ſomn. & Polyb.
Πλήξιππος, qui pungit & ſtimulat equos, agitator & domitor equorum, eques. Et generaliter, bellator. Il. β. & apud Heſiodum in aſp.
Πολύϊππος, multos habens equos, equis abundans. Dionyſ.
Προϊππεύω, equito antè, equo præcedo, ſeu præeo. Plut. in Cam. προϊππεύων τοῦ στρατοῦ.
Προσιππεύω, adequito, iuxta equito. Cum dat. προσιππεύων τῇ πόλει adequitans vrbi.
Τέθριππος, quatuor equos habens. vt τέθριππον ἅρμα, currus quadriiugis. Et τέθριππος ὄχος Eurip. pro eodem. Apud Ariſtoph. in Neb. ἵππος τέθριππος, pro quatuor equis vno iugo copulatis. Τέθριππον (ſubſtantiuè) quadriga, currus quadriiugis.

drijugis, currus in quo sunt quatuor equi. Athen. li. 12. & Theocrit. idyll. 15.

Τρυσίππιον, siue τρυσίππεον, signum seu nota quæ equo τετρυμμένῳ inuritur, stigma quo equus diuturnis laboribus veluti detritus & cōfectus notatur. nota qua agnoscitur ὁ τῆ ἵππῳ τετρυμμένος. Scribitur & τρυσίππεον, apud Eust.

Φιλιππος, equorum amans, equorum studiosus, vel qui agitandis equis delectatur. Plut. in Probl. Hell. Item bellicosus vt φίλιππος λαός, apud Eurip. in Hecuba.

ἽΠΤΑΜΑΙ, F. πτήσομαι, Aorist. 2. ἐπτάμην. vide infinit. πέτομαι, volo, in Epigr. Sæpe dicitur Metaphoricè de iis quæ cito cursu aut impetu, auium more feruntur. Plutarch. loquens de adulatore, αὐτὸς φησι ταχέως τρέχειν, ἵπτασθαι δ' ἐκεῖνον. Apud Homerum ἐκ χειρῶν ἔπτατο, ex manibus subitò excidebat, quasi auolando. Od. α & ω.

Πτῆμα, τό, volatus.

Πτῆσις, εως, ἡ, idem apud Aristot. & Lucian.

Πτητικός, ὁ, volatilis, cui volandi facultas & vis inest.

Πτηνός, ὁ, ἡ, volucris. πτηνὰ ζῶα, animalia volucria seu volatilia, apud Aristot. In Epigr. πτηνὸς Ἑρμῆς, alatus Mercurius. Metaph. πτηνοὶ λόγοι, apud Platon.

Πτερόν, &c. πτίλον, &c. πέτομαι, &c. quomodo huc pertineant, singula vide suis locis.

Composita.

Ἀμφιπτάμενος, circumuolitans.

Ἀνίπταμαι, sursum volo, Luc. ἀνίπταμαι, idem apud Æschin. in Ctesiph. Plato & Aristophan. in auibus: & apud Sophoclem in Aiace.

Decomp. Προανίπταμαι, antè in altum euolo. Greg.

Συνανίπταμαι, simul in altum euolo, simul volo. Greg.

Ἄπτην, ηνος, ὁ, ἡ, volare non potens, inuolucris, implumis. vt ἀπτῆνες νεοσσοί, pulli auium inuolucres & implumes. Plutarc. de aud. & Iliad. ι.

Ἀφίπταμαι, auolo, euolo, Particip. ἀφιπτάμενος, apud Luc. vnde & ἀποπτάμενος Iliad. π. & Odyss. λ. Inuenitur & Aor. 2. ἀφέπτην ab ἀφίπτημι.

Διίπτημι, peruolo, volando pertranseo, cum accus. apud Luc & Sap. lib. 5. Διίπταμαι pro eodem apud Euripid. in Medea, Plut. Symp. 2. Herodian. lib. 2.

Εἰσίπτημι siue εἰσίπταμαι, inuolo. Aristoph.

Ἐφίπτημι siue ἐφίπταμαι, aduolo, Odyss. ο. εἰσέπτη ἱπτάμενος ἐξ ὄρεος. Greg. λειμῶνας μέλιττα ἐφίπταται, in prata aduolat. Metaphoricè dicitur εἰς τὸ καθ' ὅμιλον ἐπιπτῆναι, Il. δ. inuolare in multitudinem.

Καθίπτημι siue καθίπταμαι, deuolo, volando descendo, Luc.

Μεταπταμενος, transuolans, à μεθίπτημι.

Παρίπτημι, siue παρίπταμαι, à latere volo. Item præteruolo.

Συμπαρίπτημι, (*Decom.*) συμπαρίπταμαι, simul præteruolo vel simul volo.

Περιίπτημι, circumuolo.

Προσίπτημι, aduolo vnde προσέπτην pro προσίπτην, apud Aristoph. Phil. de vit. Mos. τοῖς δὲ προσέπτησαν, ad hos aduolârunt.

Ὑπερίπτημι superuolo, supernè volo. (volatu

Χθαμαλοπτήτης, ου, ὁ, humiuola, i. non multùm à terra se attollēs

ἽΠΤΩ, siue ἴπτω, & ἴπτομαι. med. noceo, damnum infero, lædo. βλάπτω. Il. α τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν.

Ἶφες, vermis species qui cornua corrodit. Odyss. φ. Accipitur etiam pro vermiculis qui vites seu vitium oculos infestant. vide Ammonium.

Ἰπνός, siue ἰπνὸς, ὁ, furnus, testus siue testum. vt apud Aristoph. in auib. κρεμάσατον τὴν χύτραν εἰς τὸν ἰπνὸν εἴσω πλησίον τῆ φυσάτης. ¶ Item caminus, apud Aristoph. & Hipp. ¶ Itē culina. Aristot. in Pluto ὁ δ' ἰπνὸς ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος. Et in Vesp. εἰς τὸν ἰπνὸν εἰσελήλυθε. ¶ Itē lampas, lychnus. Aristoph. in Pace ἀπὸ δ' ἐσπέρας τίνες τῶν πλουσίων οὗτοι βαδίζουσ' ἀστέρες, ἰπνίσκους ἔχοντες ἐν δὲ τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ. ¶ Apud eundē in pace, Κόλπῳ χωρεῖν κατ' ἐξαγαγοῦσιν εἰς ἰπνόν, schol. exp. ἀγχεῖν. Item sterquiliniū, apud Aristoph. in Cocalo, teste Poll. & Hesych. in qua signif. scribitur apud Hesych. ἰπνός & apud Poll. ἶπος. ¶ Est etiam pars nauis. Hesych. * Eustath. ab ἴπτω deriuat.

Ἰπνόω, ῶ, in furno seu camino vro aut in furnum seu caminū conjicio. Aeschyl. in Prometh, Ἰπνούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο, ardens sub Aetnæ radicibus, velut in camino.

Ἰπνίτης, ου, ὁ, furnaceus, testaceus. vt ἰπνίτης ἄρτος, apud Athen. lib. 3.

Ἴπνιος, ὁ, ὁ, qui ex furno est, qui furni est. vt ἴπνια λύματα apud Callim. purgamenta & sordes ex furno.

Ἶπος, ὁ, ὁ muscipula. Eustathius & Poll. ab ἴπτω, quod muribus noceat & eos opprimat. ¶ Item officina fullonis, fullonica. Poll. ex Archilocho. ¶ Exponitur etiam, pœna, supplicium: item prætorium. ¶ Item potus, πόσις. vt Gal. exp. apud Hippocr. in μοχλικῷ. ¶ Scribitur & ἶπος cum circumfl. quod exp. πιεσμός, pressus siue pressura. Pind. in Olymp. Ode 4. ὦ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις, ἶπον ἀνεμόεσσαν ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος

onus ventosum quo centiceps Typhon premitur. Apud Poll. scribitur aspero spiritu ἶπος & ἰπόω.

Ἰπόω, ῶ, premo more fullonum aut muscipulæ πιέζω. Suid. ex Aristot. in eq. Poll. ex Crat. ἰπούμενος ταῖς συμφοραῖς, pressus miserijs.

Composita.

Ἐξιπόω, ῶ, exprimo. Dioscor. lib. 5. ἐξιποῦσι τὸ ὕδωρ, aquam exprimito. sic & Gal. lib. 2. de loc. aff. Medicamenta autem aliqua dicuntur ἐξιποῦν quæ malos humores extrahunt & expurgant.

Ἐξιπόομαι, οῦμαι, exprimor. Diosc. ἐξιπωμένη ῥόδα, initio pressa seu expressa & ἐξιπωθὲν ἔλαιον. Item expurgor. vnde & ἐξιπούμενος, ab Hesych. exp. καθαιρόμενος.

Ἐξιπωτικός, ὁ, ὁ, cui exprimendi vis inest. Item extrahendi & expurgandi vi præditus. vt ἐξιπωτικὰ φάρμακα, Gal.

Τρύγοιπος, colum per quod vinum fæculentum & ὁ τρυγίας transfunditur & percolatur: seu instrumentum quo vtuntur. οἱ ἰπούντες καὶ θλίβοντες οἶνον. Aristoph. in Pluto.

Τρυγοιπεῖν, apud Suid. significat τὸν τρύγα ἰπῶν.

Ἴαπτω, Δίψα, &c. quomodo huc pertineant. vide suis locis.

Ἱρὰ ἱρεύς, &c. vide in Ἱερός. Ἴρηξ, vide in Ἱέραξ.

ἸΡΙΓΓΕΣ, arteriæ, Hippocr.

ἾΡΙΣ ἴριδος, & ἴριος, & ἴρεως, ἡ, arcus cœlestis. Aristotel. de mundo. * Eustath. deductum esse scribit ab εἴρω, nuntio: nimirum quòd pluuia denuntiet. ¶ A poëtis fingitur Dea, quæ à Dijs nuntia mitti solet. Hesiod. in Theog. Hinc etiam fama ita vocatur. ¶ Sic dicitur etiam circulus ille in oculo qui circa pupillam est inter eam & album oculi medius: nomine inditō ab arcus similitudine. ambæ enim hæ irides sunt versicolores. ¶ Est & placentæ genus, Etym. ¶ Item herba quædam aromatica, de qua Theophr. hist. pl. lib. 1. & lib. 6. cap. 7. & lib. 7. cap. 12. Dioscorid. lib. 1. cap. 1. Inde autem nomen sortita est hæc iris, quoniam floret diuersi coloris specie sicut arcus cœlestis, teste Plin. lib. 21. cap. 7. ¶ Est & gemmæ nomen, Etym. & Plin. l. 37. c. 9. ¶ Dicitur esse & auis species. ¶ Apud Apol. Rhod. in Arg. est & fluuij nomen.

Ἴρινος, vt ἴρινον μύρον siue ἔλαιον, vnguentum siue oleum irinum, *id est*, ex iri herba confectum. Apud Dioscoridem lib. 1. cap. 67.

ἾΡΟΣ ὁ, ὁ, nomen proprium cuiusdam mendici, apud Homer. * ab εἴρω nuntio, quasi ἀπαγγελεύς. ¶ Appellatiuè ponitur pro quouis mendico. vide Eustath. ¶ Ἱερός autem vide in Ἱερός.

Ἄϊρος, ὁ, ὁ, (*com.*) cui perperam vel inauspicatò nomen Iri inditum est Odyss. σ. Ἶρος ἄϊρος.

Ἴς, ἰνός, ἡ, fibra, Odyss. λ. σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσι. Hyppocrat. de nat. infantis, ἐν δὲ τῷ ὑμένι φαίνονται ἐνεοῦσαι ἶνες λεπταὶ καὶ παχεῖαι. Sic Aristot. hist. anim. lib. 3. ἶνας ἔχουσι, fibras habent. Transfertur & ad animata, vt herbas: diuisiones enim eas & intersectiones, qui in earum foliis à tergo eminent. Græci ἶνας, vocant. Plin. aliquando fibras, aliquando neruos, aliquando dorsum, aliquando venas appellauit. Sic Theophr. hist. pl. lib. 1. cap. 2. inter cæteras plantarum partes numerat μήτρας, ἶνας, φλέβας. ¶ Gallenus initio comment. in epidem. l. 6. ἶνα, vocat etiam lineolam illam quæ literam θ. per transuersum secat. ¶ Item ἴς, vis, robur apud poëtas, quoniam virium corporis bona pars consistit in fibris, seu ijs partibus quæ fibras multas habent & neruosæ sunt. Il. ι. ἶν ἀπολεψάμενοι ἔχοντες. Odyss. σ. οὐδ' ἔτι οἱ ἲς οὐδ' ἄσσα. Sic Hesiod. in Erg. ἲς ἀνέμου Βορέαο. Et ἲς ποταμοῖο. Iliad. φ.

Ἰνώδης, εος, ὁ, ἡ, ὁ, fibræ similis, neruosus. Aristot. hist. anim. lib. 1.

Ἰνίον, ου, τό, posterior colli neruus, occiput, occipitium, vnde nerui, i. ἶνες enascuntur. Il. ε. Βεβλήκει κεφαλῆς κατ' ἰνίον ὀξέϊ δουρί. sic nominatum διὰ τὸ ἰνῶδες καὶ νευρῶδες εἶναι, quod fibrosū sit & neruosum. Sunt qui ἰνοῦσθαι hinc dictum existiment, id enim esse incuruari, & quidem tēdine ceruicis ad inferiora concidente, & ad humores contracto.

Ἶνις, exp. υἱὸς υἱός & βρέφος, infans: hinc originem traxisse putatur quoniam filij sunt vis robúrque parentum. Euripides pro filia vsurpasse fertur.

Ἴφιος, ἶφις, Ἴφθιμος, vide in Ἶφι.

Composita.

Ἔνινα, τά, intestina, Il. ψ. Eust. tradit quosdam ita denominata velle ab ἔνδον εἶναι τῶν ἰνῶν, vide & in comp. à Δίνη.

Εὔινος, bene fibratus, neruosus.

Λεπτόϊνος, tenues neruos seu exiles fibras habens.

Πολύϊνος, multas habens fibras seu venas.

Ἰνδέω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἴσάζω, &c. vide in Ἴσος.

ἸΣΑΛΗ, ης, ἡ, diphthera, rheno, vestis è pelle caprina. Aristophanis enim schol. suo tempore ἰσάλην dictam fuisse scribit quā Attici

Attici δλιτήριον nominassent. Idem scribit & Gal. ex Hippocr. Pro eodem dicitur etiam ἰξάλη seu ἰξαλῆ.

Ἴσαμαι, vide in Ἴσημι.

ἸΣΑΤΙΣ ιδ@, ἡ, herbæ nomen, de qua Diosc. lib.2.cap.215.& 216.& Plin.lib.20 cap.7. Nonnulli esse aiunt quod Cæsar li.5. de bell.Gall. à barbaris sua corporea ea herba tingentibus glastum appellari scribit.

Ἰσατώδης χολή, bilis quæ isatin seu glastum colore cæsio refert, 1.fusca, Gal.

ἼΣΗΜΙ, scio, (* putatur ex εἴσω futuro inusitato verbi εἴδω factum esse ἴσαω, ἰσῶ, vnde ἴσημι: vt ab ἱστάω est ἵστημι. Theocrit. in Ο'δοιπ. καλῶς μάλα τοῦτο ἴσαμι. Doricè pro ἴσημι. In plur ἴσαμεν, scimus, & per syncopen ἴσμεν, ac Doricè & Æolicè ἴδμεν. Est autem ἴσμεν & in prosa vsitatum. In secunda persona ἴσατε, pro quo potius ἴστε in vsu est. Tertia, ἴσασι, sciût. Iliad.υ. πολλοὶ δ᾽ μιν ἄνδρες ἴσασι. In præterit. imperf. ἴσην, sciebam, & in tertia plur. ἴσαν, ex qua fit per syncopen ἴσαν. Imperatiuus modus in omnibus numeris & personis syncopen patitur. Dicitur enim ἴσαθι, & per syncopen ἴσθι: sic ἰσάτω & ἴστω. In duali ἴσατον & ἴστον: ἰσάτων & ἴστων. Plur. ἴσατε & ἴστε: ἰσάτωσαν & ἴστωσαν, nec non ἴστων. In infinit.quoque ἴδμεν dicitur, sicut & ἴδμεναι, scire.

Συνίσημι, (comp.inusit.) conscius sum. idem quod σύνοιδα. vnde συνίσασι & συνίσμεν, nec non σύνιστε: aliáque nonnulla tempora inueniuntur.

Ἴδμων, peritus, gnarus. Ἰδμοσύνη, peritia. cuius dat. plur. ἰδμοσύνῃσι, apud Hesiod.

Comp. Ἐπιίδμων pro ἴδμων, in Epigr. ἐπιίδμονα θῆρας.

Ἀϊδμολίη ἡ, ignorantia, imperitia. ἄγνοια. vt exp. Etym. deducens ab ἴδμων, præfixo α priuatiuo, & facta syncope, atque ν in λ verso. Scribitur & ἀϊδμωλίη, apud Suidam.

Ἀϊδμολεῖν, apud Etym. est ἀγνοεῖν ignorare.

Ἴδρις, ιος, ὁ, καὶ ἡ, sciens, peritus, gnarus. Hesiodus in Erg. (de formica loquens) ὅτε τ᾽ ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται. Et cum genit. Apoll. Arg.1. ἴδρις ἀρηΐου.

Ἰδρείη ἡ, scientia, peritia. Iliad.π. ἰδρείῃ πολέμοιο.

Comp. Ἄϊδρις, ιος, ὁ καὶ ἡ, imperitus, inscius. Iliad.γ. ἄϊδρεϊ φωτὶ ἐοικώς. Hesiod. Χώρων ἄϊδρις ἐών, loci ignarus. Sophocl. ὁ πάντ᾽ ἄϊδρις.

Ἀϊδρείη ἡ, inscitia, imperitia, imprudentia. Hom. & Hesiod.

Ἀϊδρῶς, imperitè. Item perspicuè. Ἀϊδρήεις, εντος, ὁ, inscius, imprudens. Nicand.in Alex.

Πολυΐδρις, qui multa scit, multa callens: seu multa expertus, Od.ο.& ψ. Πολυϊδρίη & πολυϊδρείη, multa scientia, multarum rerum cognitio. Od.β.

Ἰσοδαίμων, vocabatur Apollo, eo quòd omnia sciret, teste Plut. in lib de ει apud Delphos.

Ἐπίσταμαι, f. ἐπιστήσομαι, (comp.ex ἐπί & ἴσαμαι, interiecto τ) scio, peritus sum. Cum infinit. vt Isocrat. ἐπιστάμενος καλῶς ἱππεύειν. Cum genit. vt Iliad.β. ἐπιστάμενοι πολέμοιο. Cum dat. vt Iliad ο. ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι. Cum accus. vt Isocr. τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπιστήσῃ, eorum mores cognosces. Interdum cum participio, vt Plutarch. in Themist. ἐπίσταμαι ἔχων, scio me habere. Absoluté dicitur ab Aristoph. ἐπιστάμενος ἀνήρ, vir prudens seu intelligens.

Ἐπισταμένως, aduerb. scienter, peritè. Item prudenter. Od.υ. Apud Hesiod. εὖ καὶ ἐπισταμένως.

Ἐπιστήμη, ἡ, scientia, peritia. Item ars. ἐπιστήμη ναυτική, Plat. ars nautica. Et plur. αἱ ἐπιστῆμαι, artes liberales.

Ἐπιστήμων, sciens, peritus, Xenoph. Superl. ἐπιστημονέστατος scientissimus. Ἐπιστημόνως scienter, scitè, peritè. Aristid. Et superl. ἐπιστημονέστατα, doctissimè, Plato. Ἐπιστημοσύνη, scientia, peritia.

Ἐπιστημονικός, cui scientia inest. Expon. & scientia præditus, apud Gal. Apud Aristotelem in poster.anal. dicitur scientiæ cuiusque proprius & scientiæ efficiens. Ἐπιστημονικῶς, peritè, cui opponitur ἀμαθῶς. Greg.

Ἐπιστητός, cadens sub ἐπιστήμην. Τὸ ἐπιστητόν, exp. etiam, quod scitur. Aristot. in Categorijs.

Decomp. Ἀνεπιστήμων, insciens, ignarus: non sciens, vt apud Thucyd. lib.3. ἄπειροι καὶ ἀνεπιστήμονες ὅποι τράπωνται, nescij quò se verterent. Item inscius, indoctus, imperitus, i. nulla imbutus scientia. vt apud Plat. ἀνεπιστήμον ὄν ἐν ἐμοί. Apud Thucyd. ἀνεπιστήμονες νῆες, expon. naues ab imperitis iussæ.

Ἀνεπιστημόνως, per inscitiam, inscitè, inscienter, imperitè.

Ἀνεπιστημοσύνη inscientia seu inscitia, imperitia. cui opponit ἐπιστήμη, apud Xe. & Themist. ac Plat. Interdû & cû genit.

Ἐξεπίσταμαι, probè noui, calleo, teneo, scio ad vnguem teneo. apud Aristoph. Demosthenes dixit ἀκριβῶς ἐξεπιστάμενος. Iungitur interdum infinitiuo, interdum accus.

Προεξεπίσταμαι, per contractionem προὐξεπίσταμαι, q.d. antè probè noui. Æschylus in Prometheo, πάντα προὐξεπίσταμαι σκεθρῶς τὰ μέλλοντα.

Προεπίσταμαι, præscio, iam antè scio & exploratum habeo. Xen. Pæd.4 προεπιστάμεθα γὰρ τοῦτο.

Συνεπίσταμαι, sum conscius, scio. Luc. συνεπίσταμαί σοι παρὰ δράσαντι.

Ἴσκω, scio vide in Εἴδω i. scio.

ἼΣΤΜΟΣ, ὁ, isthmus, terra bimaris, hoc est terra augusta duplici interclusa mari. Arist. de mundo. καθ᾽ ἣν στενούμενος ἰσθμὸς εἰς τὸν πόντον διήκει. Peculiariter autem & κατ᾽ ἐξοχὴν de Corinthiaco seu Peloponnesiaco isthmo dici solet. ¶ Dicitur & in homine ἰσθμός, fauces: pars illa quæ inter os & gulam seu guttur in modum isthmi est intersecta vt quum Gal. comm.3. in aphor. Hippocr. παρίσθμια esse dixit φλεγμονὰς τῶν κατὰ τὸν ἰσθμὸν χωρίων. * sic autem vocatur pars illa, quasi ἰσθμὸς ἀπὸ τοῦ εἰσιέναι τὴν τροφὴν δι᾽ αὐτοῦ, quòd per eam ceu per angustum tramitem cibus & potus in ventrem demittantur: vt annotat Eust. & Schol.Hom. ¶ Apud Aristot. hist.an. lib.4.c.8. ἰσθμὸν quidam esse putant quoddam πλίγμα quo orificium vasis testacei obstruitur, & id quidem in angustas fauces desinens. Apud eundem Arist. in Probl. ἰσθμοὺς κλεψυδρας exp. colla clepsydræ, i. inferiora foramina. Sumitur & pro incerniculo apud Diosc.l.2. In qua sign. sunt qui potius scribendum censeant ἠθμός.

Ἴσθμιος & ἰσθμιώτης, ὁ, isthmi incola. Et Neptunus ἴσθμιος, quoniam in isthmo fanum habebat. Τὰ ἴσθμια, f. ἱερά, sacra isthmia in honorem Neptuni, seu ludi isthmij Strab.l.8. Thuc. lib.8. De his ludis plura vide apud Plut. in Theseo & Paus. in Corinth.

Ἴσθμιον, ὁ, τό, (Eust.authore) dicitur τὸ περὶ τὸν ἰσθμόν, quod circum collum est, collum cingens: quidem peculiariter collare ornamentum torques collum seu fauces cingens. Ab Hesych. expon. etiam περιτραχήλιον. (lib.8.

Ἰσθμιακὸς ἀγών, certamen isthmiacû, ludi isthmiaci, apud Strab.

Ἰσθμικός, idem. Apud Suid. ἰσθμικὴ πίτυς, isthmica pinus: qua coronari solebant, qui isthmicis ludis vicissent.

Ἰσθμιὰς νίκη apud Steph. isthmiaca victoria, palma isthmiacis ludis reportata. Et ἰσθμιάδες σπονδαί, isthmiacæ induciæ i. induciæ quæ tantisper durabant dum isthmiaci ludi celebrati essent.

Ἰσθμιάζω isthmiacum festum agito, isthmiacos ludos celebro. Translatè autem & prouerbialiter est, malè habeo, parum commodè salubriterque viuo quòd ludi illi isthmiaci morbis essent obnoxij ob frequentem populorum hinc inde confluentium colluuiem.

Ἰσθμοῖ, in isthmo, apud Plut. in Themist.

Ἰσθμώδης, isthmo similis, isthmi formam seu speciem gerens, isthmi in modum angustus. Thucyd. lib. 8. ἰσθμώδους ὄντος τοῦ χωρίου.

Composita.

Διϊσθμίζω, isthmum traduco, apud Suid.

Παρίσθμια, τά, tonsillæ, i. glandulæ faucium. Item ipse φλεγμοναὶ τῶν κατὰ τὸν ἰσθμὸν χωρίων. Gal.

ἼΣΙΚΟΣ, ὁ, & Ἰσίκιον, τό, isicium: est edulij genus ex carne diligenter intrita & minutissimè incisa: de quo vide Apicium lib.2.cap.1.& Aphrod. prob.22.lib.1. Autor est Macrob. isicium dici quod ab insectione insicium dictum erat. amissione enim literæ, postea quod nunc habet nomen obtinuisse. Videtur ex Latino factum, atque adeò peregrinum esse vocabulum colligi potest ex Athen.l.9.

Ἴσκω, vide in Εἴδω, scio.

ἼΣΟΣ, vel ἶσος, η, ὁ, (producta vel correpta priore syllaba) æqualis, par. Il.α. μηδὲ θεοῖσιν ἶσον ἐθέλει φρονέειν. Arist. ἴσον μέρος æqualis portio. Τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι, par pari referre. Interdum cum dat. ἴσον σοι εἰσφέρω, apud Demosth. confero paria tibi, id est tantum, quantû tu Et Xen. Pæd.1. εἰς τὸ ἴσον ἀφικέσθαι τῇ ἱππικῇ τῆς ἡλικιώτας. Copulatur interdum cû δίκαιος. vt ἴσα καὶ δίκαια εἰπὼν. Dem. Interdû cû ὅμοιος: vt Xen. ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, æquis conditionibus. Et ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ apud Thuc. & reliquos. Apud Hom. interdum pro ὅμοιος ponitur. vt Il.λ. ὑπεραὶ ἶσος ἀέλλῃ. Τὸ ἴσον substantiui locum sæpe obtinet, & exp. æqualitas, æqualis portio seu æqua. item æquabilitas, iuris æquabilitas, ius, vt τὸ ἴσον ἔχω, ius meum obtineo. Ἀπὸ τοῦ ἴσου, Thucyd. pari iure & conditione: interdum & ex æquo iure. Ἴσα, sequente καί, perindè, æquè, vt Thucydid. libro 3. ἐν τῷ ἱερῷ ἴσα καὶ ἱκέται ἐσμέν, perinde vt supplices, æquè atque supplices. Ἴσον ἀπέχειν, Thucydid. æqualiter abesse, tantundem abesse. ¶ De numero etiam dicitur. Xenoph. Hell.1. Λυσίας ἔχων τὰς ἴσας ναῦς totidem naues. Et Herod. ἴσα ἔτεα totidem anni. Arist. de part. animal. ἴσα τῷ ἀριθμῷ τὰ ᾠὰ πάντες ἔχουσι καὶ ἀρτίᾳ habent omnes oua eodem numero atque impari.

Ἴσως aduerb. æqualiter, æquè, æquabiliter, cum æquabilitate, cui opponitur ἀνίσως. Demosthen. Olynth.3. Frequentius ponitur pro fortasse: apud Platonem, Aristotel. Xenophon, Demosthen. & alios.

Στασιαστικῶς, seditiosè, factiosè. Aristot. in Polit. Dem. Philipp. 3. & pro cor.

Στάσιμος, ὁ, qui ſteterit aut ſtat. vt στατὸς ἵππος, Il. ζ. equus in ſtabulo cõtinetur. Et στάσιμον ὕδωρ, Soph. in Philoct. aqua ex imbribus conſtans, aut ſtagnans, vel aqua ſtabilis & quæ à ventis nõ agitatur: qualis eſſe aqua fontium ſolet. Item idem quod στάδιος: vt στατὸς θώραξ & χιτὼν, thorax & tunica recta. Aliquãdo dicitur ſubſtantiuè στατός. Plut. in Alcib. στατὸς καὶ ξυστὶς α καὶ τ ἄλλον ἐναγώνιον ἀμπεχόμενον κόσμον.

Στατικὸς, ὁ, ſiſtendi vim habens: cui oppon. κινητικός. vt στατικὰ κολλήματα apud Aetium. Eſt & ſtatice herba, apud Plin. li. 26. c. 8. vide & in der. ab ἵστημι, i. appendo.

Στατίζω, ſiſto. item ſto, conſiſto. item ſtabulor.

Στατηρὸς, ὁ, ſtabilis, firmus, idem quod Στάσιμος.

Στάδην, ſtatim. i. ſtando, more eorum qui ſtant. Euſt.

Σταδαῖος, ὁ, ſtans, erectus. Heſych. Σταδαῖος μαχητὴς, ſtatarius miles.

Στάδιος, ὁ, ſtabilis, ſtatarius, vt σταδίη μάχη, ſtataria pugna, apud Plutarch. & apud Thucyd. lib. 4. Apud Apollon. l. 3. στάδιος θώραξ, exp. thorax longus & rectus vel firmus & bene compactus. Sic στάδιος χιτὼν apud Callim. tunica recta. Vide & in deriuatis ab ἵστημι, i. appendo. Τὸ στάδιον, immota ſtabilitas qua aliquis ſubſiſtit, nec loco mouetur. apud Suid. ¶ At pro ſtadio, vide paulò poſt.

Σταδιαῖος, ὁ, idem quod στάδιος. vt σταδιαῖα μάχη apud Luc. Et σταδιαῖος θώραξ.

Στάδιον, τὸ, & στάδιος, ὁ, ſtadium menſura pedum ſexcentorum, vt traditur ex Herodoto lib. 2. αἱ δ᾽ ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαί εἰσι στάδιον ἑξάπλεθρον. Thuc. l. 4. καὶ μέλιθος περὶ πεντήκοντα σταδίους μάλιστα. Ariſt. in Ranis, Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα, Euripidis loquacitatem ſuperantes ſtadio vno & amplius. idem in nebulis, τῶν Ἑλλήνων εἶναι λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον. vt dicatis me Græcis omnibus præſtantia antecedere centum ſtadiis, i. vt dicatis me Græcorũ omnium pręſtantiſſimum. interdum dicitur de curriculo quod hoc ſpaciũ æquabat. Herodotus in Terpſich. ἀγωνιζόμενος στάδιον συνεξέπιπτε τῷ πρώτῳ. Xen. Hell. 2. τὸ στάδιον ἐνίκα κροκίνας. Pro loco etiam certaminis apud Chrophilum lib. 1. Inſtitut. annotatur. *Euſtath. deriuata à στῆναι διὰ τὸ τὰς περὶ αὐτὸ ἀγωνιζομένους μὴ πρὸς θέαν μόνην ἀφορίζεσθαι, ἀλλὰ καθημένους θεᾶσθαι, ἀλλ᾽ ὥστε πρὸς ἆθλα ἵστασθαι.

Σταδιεὺς, ὁ, & σταδιοδρόμος, ὁ, qui ſtadium currit, qui ſtadio certat. Epigram lib. 2.

Σταδιαῖος, ὁ, ſtadij menſuram æquans. Athen.

Σταδιασμὸς, ὁ, dimenſio terræ per ſtadia. Ptolem.

Ἐπιστάδιος, ὁ, καὶ ἡ, (comp.) qui ſex ſtadiorum eſt.

Στατηρὸς, ὁ, ſtabilis, firmus, idem quod στάσιμος, στατηρὸς, & σταθερὸς, apud Suid. Aliquando dicitur σταθερὸν, θέρος, μεσημβρία. aut ἦμαρ pro feruentiſſima æſtate, meridie, die: propterea quòd quum ad medium peruenit, in quo ceu termino ſubſiſtit feruor eius, tunc ſit maximus, & quaſi ſtabilis. In qua ſignif. ſunt qui à σταθεύω deriuent.

Στατηρὸς, dicit etiã pro στατερὸς, vt σταθερὰ ζεύλησις, in Pãd.

Σταθερότης, ητος, ἡ, ſtabilitas, conſtantia, firmitas.

Σταθμὸς, ὁ, ſtabulum, caula. Il. α. καὶ σταθμὸν ποιμνήιον, & alibi apud eũdem poëtam. Sic apud Eurip. in Androm. σταθμὸς ἐπὶ βουσὶ ad ſtabula bubulci. Sic & apud Xen. de re eq. ¶ Item ſtatio, manſio, ſeu ſtatiua, i. certa & definita loca in quibus ſubſiſtunt qui iter faciunt. Herodian l. 2. Philo de vita Mos. l. 1. Luc. de hiſt. ſcrib. Herodot. in Terpſich. ¶ Item poſtis, alio nomine παραστάς. Od. ρ. κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ dorsũ inclinans ad poſtem cyp. Herodot. σταθμοί τε καὶ ὑπέρθυρα. ¶ Item ſtatera, in qua ſignif. vide in deriuat. ab ἵστημι, i. appendo.

Σταθμεύω, ſtabulor, ſtatiua habeo, diuerſor: Appian. in Mithrid.

Στῆμα, τὸ, ſtamen. Dicitur de planta, vt Heſychius annotat. item pendula virgæ virilis pars. Poll.

Στήμων, ονος, ὁ, ſtamen. Heſiod. in Erg. Plut. de ſolert. anim. Plat. in Cratylo: τὴν κρόκην καὶ τοὺς στήμονας διακρίνομεν, ſtamina & ſubtegmina ſeu tramam diſcernimus. item (vt & ſtamẽ apud Lat.) fila quæ è colu ducuntur. Apud Luc. κρόκην κατάγουσα στήμονα κλώθουσα ſtamina nens, ſeu torquens. Et apud Poll. στῆσαι τὸν στήμονα ἢ τὰ στημόνια, intendere ſtamina, i. fila è colu ducta ad ordiendam telam. & ἀπλάστους στήμονας apud eũdem ex Plat. comico & στήμων ἐξιστάμενος ex Ariſtoph. vide comp. Ὁλοστήμονος, vt ὁλοστήμονοι τοῦ ὀπτῆ, i. ἀραιαί. Poll. ex Sop.

Στημονιτικὸς, vt Στημονιτικὴ κρόκη, trama quæ ſtamini intexitur. apud Poll.

Στημονώδης, ὁ, ſtimoneus. Theophraſt. lib. 3. de hiſt. plant. cap. vlt. Στημονίαι, expon. cincinni ſtaminibus ſimiles. cincinni prolixi & teneri.

Στημόνιον, τὸ, ſtamen. idem quod στήμων. Ariſtot. pol. 2. c. 4.

Στημονώδης, ὁ, ἡ, ſtamineus, ſtamen referens. Plut. de ſolertia animal.

Στημονίζομαι, ſtamen duco. ſtamen tendo ordior. idem quod Στήμονα ἵστημι. Ariſtot. hiſt. animal. lib. 9. cap. 39.

Στήσιος, ὁ, vt Στήσιος Ζεὺς, Iupiter ſtator, apud Plut. in Cicer.

Σταμὶν, ῖνος, ἡ, lignum in naui rectum ſtamini ſimile. vt Ariſtarc. apud Etymolog. docet. Vide etiam Euſt. Sunt qui ſtatumina à Cæſare nominari ſcribant. Od. ε. Ἴκρια δὲ στήσας ἀράρων θαμέσι σταμίνεσσι.

Σταμινίδες, ſunt itidem ligna in naui quibus tabulæ ſuperimponuntur. Poll.

ΙΣΤΟΣ, ὁ, malum nauis dictus παρὰ τὸ στῆσαι, ab erigendo. Il. α. οἱ δ᾽ ἱστὸν στήσαντο, malum nauis erexerunt. Xen. Hell. 5. ἐν δὲ ταῖς ναυσὶν αἰρόμενος αὐτὰς ἱστὸς ἀπὸ τούτων ἐσκόπει. Eſt etiam inſtrumentum textorium, è quo ſtamina ducta ſunt: à ſimilitudine mali nautici, & ipſum παρὰ τὸ ἵστασθαι, teſte Euſt. Item ipſa tela. vt Heſiod. in Erg. πολλοῦ ἀμείνων ἱστὸν ὑφαίνειν. Et Od. ω. καὶ τὴν γ᾽ ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστόν.

Ἱστίον, ου, τὸ, nauis velum. Il. α. Οἱ δ᾽ ἱστὸν στῆσαν, ἀνά θ᾽ ἱστία λευκὰ πέτασσαν, erecto malo candida expanderunt vela apud eundem Hom. στέλλειν & καθαιρεῖν ἱστία. idem quod ὑφίεναι, contrahere ac detrahere velum, ſubmittere velum. Item textũ, velum. Plat. in Parmen. & Exod. 27. Hinc comp. πλησίστιος, velum implens. vt πλησίστιος ἄνεμος. Od. κ. Et πλησιστίοις πνοαῖς, apud Eurip. in Iphig. Taur. Exponitur & paſſiuè, qui proſpero curſu nauigat, vento implente velum: quod & metaph. vſurpatur apud Plut. in Catone.

Στάλιξ, vel potius στάλικες, paxilli ſeu furculæ, quibus attolluntur ſuſtentantúrque retia. Dicuntur etiam vari aut cerui. Plut. in Pelopida, σκύλακας τε θηρατικὰς καὶ στάλικας ἔχοντες.

Σταυρὸς, στήλη, στῦλος, στελεχώδης, στοιχὸς, στάρ, στῆθος, στιπτήριον. Ἄστυ, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Composita: ac primum cum præpoſitione. Recordare autem (Lector) eorum quæ in ἵστημι diximus: nimirum horum compoſitorum aoriſtum ſecundum & præt. perf. in actiua voce ſequi ſignificationem verborum paſſ. ideoque horum duorum temporum exempla interdum in paſſiua voce afferri.

Ἀμφίσταμαι, circũſto. Soph. αὐτὸν ἐν κύκλῳ μαθόντες ἀμφέστασαν.

Ἀνθίστημι, contra ſtatuo, oppono. ex aduerſo pono aduerſarium ſtatuo. Ariſtoph. in Ran. Ἀλλ᾽ ἕτερον ἀντίθες...

Ἀνθίσταμαι, reſiſto, obſiſto, repugno, renitor, reniſor, aduerſor. vt apud Thucyd. ἀνθίστασθαι πρὸς ἀπάτας. Apud eundem l. 5. αἰτίας αἰτίοις ... ἀνθιστάμενος, quum ei res non ſuccederet.

Ἀντίστασις, εως, ἡ, reſiſtentia, reluctatio, obnoxius. Ariſtot. de mundo apud Herod. ἐξ ἀντιστάσεως ... pede col. ato & acie non aperta. apud Rhetores, comparatio, comparat unum genus. Exp. & intentio, Hermoh.

Ἀντιστάτης, ου, reluctator, aduerſarius.

Ἀντιστατέω, ὦ, obſiſto, reſiſto, reluctor, abluctor. Greg. Item obſiſto, partes facio vel cogo factioſus ſum ex Herodoto.

Ἀντιστατικὸς, ὁ, reluctatiuus ad reluctandum, ſeu reſiſtendum valens, vel reſiſtendi vim habens. Hermog. ἀντίθεσις ἀντιστατική.

Ἀνίστημι, ſurgere facio, erigo, excito iacentem. Plato in Charmide, τὸν μὲν ἀνεστήσαμεν, τὸν δὲ πλάγιον κατεβάλομεν. Sic Od. ξ. χεῖρας ἀνασχών. Itẽ excito, i. reuiuiſcere facio, excito mortuũ. Od. ω. οὐδέ μιν ἀντιστήσεις. Item erigo, extruo. vt ἀνιστάναι πόλιν. & ἀντιστάναι στήλας, apud Herodot. apud Nonn. ἀναστῆσαι βασιλέα, excitare regẽ, i. euehere ad regiæ dignitatis faſtigiũ. ¶ Item moneo: vt ἀνιστάναι τὸ στρατόπεδον, Thucyd. mouere caſtra. Item migrare cogo, ſedibus pello, vel excio. Sophocl. τί μ᾽ ἐξ ἕδρας ἀνίστατε. Plut. in Pericle, Ἑστιαιεῖς δὲ πάντας ἀναστήσας ἐκ τῆς χώρας. Ἀθηναίους μόνους κατῴκισε. Exponitur etiã ſubmoueo. vt apud Dem. pro cor. ἀνίστησιν αὐτὸν ἀπὸ ταύτης τῆς καλῆς ἐργασίας. ¶ Item euerto, ſubuerto. vt πόλιν ἀναστῆσαι, quod pro ἀναστατοῦν, ſæpe dictum ab antiquis ſcriptoribus teſtatur Euſt. Apud Plut. πόλεις ἐκ βάθρων ἀναστήσας, quum vrbes funditùs euertiſſet.

Ἀνίσταμαι, exurgo, ſurgo. Plut. in Alcib. ἀνιστάμενος ἐν τῷ δήμῳ λέγειν. Ariſtoph. in Pluto. ἐπὶ τὴν χύτραν τὴν τοῦ ἀθάρης ἀνίσταμαι. Il. φ. Αὐτὶς ἀναστήσειν δ᾽ ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος, reſurgent apud Thuc. ἀνίσταμαι ἀπὸ Αἰγίνης, exp. diſcedo ab Aegina. Apud Plat. in Lachete ἀναστῆναι ἐκ τῆς νόσου, à morbo reſurgere, conualeſcere. Itẽ euertor. Dem. de falſ. leg. Φωκεῖς ἀναστάθησαν paſſi eſtis euerti. Sic. ἀνάστατος πόλις, euerſa eſt. Et ἀνάστατος πόλις, euerſa ciuitas.

Ἀνάστασις, ſurrectio, propriè ſurrectio à ſedili vel à cubili, ſiue à ſomno. Soph. in Philoct. ¶ In nouo Teſt. frequenter ponitur pro reſurrectione à morte in vitam. vt Matth. c. 22. & Iohan. c. 11. Dicitur & ἀνάστασις νεκρῶν. Act. cap. 23. & 24. & alibi. Et pro reſurrectione à lapſu. Lucæ cap. 2. ¶ Item euerſio. Dem. Olynth. 1. ¶ Item ſedibus expulſio vel euocatio. ¶ Item erectio, extructio. vt ἀνάστασις τῆς εἰκόνος apud Phalaridem. Sic ἀνάστασις τείχους.

Ἀναστάσιμος, ὁ, καὶ ἡ, q. d. reſurrectiuus, reſurrectorius, pertinens

nent ad resurrectionem.vt ἀναςάσιμον μυςήριον.Synes.ἀναςάσιμος ἡμέρα dies resurrectionis,apud Nazianz.

Ἀναςατικὸς ὁ.exuscitatiuus,resurrectorius.

Ἀναςατὴρ,ῆρος,ὁ.euersor,vastator.Aeschyl.

Ἀναςατήριος,ὁ,ἡ,resurrectorius.

Ἀνάςατος,ὁ,ἡ euersus vel vastatus.ἀνάςατον ποιεῖν, euertere,vastare.& ἀνάςατον γίνεσθαι,euerti,vastari.apud Aeschin.Plat.& alios.Item sedibus pulsus.apud Soph. in Trachin.

Ἀναςατόω,ῶ f.ώσω,euerto,vasto diripio.¶In nouo Testam.capitur pro conturbo, seditionem vel tumultum concito, aut ad seditionem seu tumultum concito.

Ἀναςάτωσις,euersio.item conturbatio.

Ἀναςαδὸν,surgendo,more eorum qui surgunt.

Ἀνάςημα,τὸ,erectio,assurrectio.vel potius id quod assurgit & in altum tendit,vt ἀνάςημα γῆς,terræ eminentia, locus editus.¶Item statura,proceritas.Theophr.& Suid.

Decomp. Ἀντανίςαμαι, contrà insurgo, aduersus quempiam insurgo,resisto,repugno, reluctor. Plutarch. in Numam ἀνταναςᾶσαι ἔρωτι.

Ἀπανίςημι & ἀπανιςάω,ῶ,excito alicũde. vel exurgere facio Item erigo ad vitam,Greg.Exp.etiam submoueo. sedibus pello.apud Thuc.Apud Herodot. in Thalia, ἀπανιςάναι τὴν ςρατιὰν,abducere exercitum.

Ἀπανίςαμαι,surgo ex aliquo loco, exurgo. τῆς κλίνης ἀπανιςαμένης,de lecto surgentes. Item sedibus pellor, emigro, commigro.Thuc.ἐκ χαλκιδέως ἀπανίςατο. Apud Herodot. ἀπανίςασθαι ἀπὸ τῆς πόλεως. Et ἀπανίςατο ἐπίρυσε. Ἀπανάςασις migratio,& Hesych.

Διανίςημι excito,exurgere facio,exuscito, vt apud Gregor. Διανίςησιν ὁ Κύριος τὸν Λάζαρον. Διανίςαμαι,exurgo.

Ἐξανίςημι excito,exurgere facio.Euri. Item surgere iubeo surgere cogo,expello,euerto,Herodot.lib.1.ἐξανίςησαν αὐτοὺς ἐκ τῆς νήσου,ex insulis eos eiecerunt. Sic & apud Thucyd. Plat. Xenoph.& alios.¶Item euerto. Eurip. ἐξαναςήσας βάθρα Ἰλίου,euertens Ilij fundamenta.

Ἐξανίςαμαι exurgo,loco me moueo Isocrat. ἐξανίςατο πρέμνθης, surge anteq̃ iam sis ebrius. Apud Xen.in symp.ἐξανίςατο εἰς περίπατον,surgebat vt ambularet. Et ἐξανίςασθαι τὸ θᾶκον, è sedibus exurgere,honoris gratia. Et ἐξανίςασθαι τῆς ὁδοῦ de via decedere,apud eund.m. Apud Herodot. ἐξαναςάντες ἐξ ἠθέων,è sedibus moti & exacti.Improprie & de monte dicitur assurgente in altitudinem, apud Polyb. 1. Ἐξανάςασις,expulsio è sede. eiectio qua loco suo aliquem emouemus & exigimus,euersio. Polyb. lib. 2. ¶ Item resurrectio,s.mortuorum.

Κατεξανίςαμαι (cum genit.)contra aliquem insurgo, apud Basil,Chrysost.& Greg.Exponitur etiam,non cedo, apud Plut.in Alex.ἀλλ' αὐτῶν κατεξανιςάμενος.

Μετεξανίςημι,expello,& alio sedem ponere cogo, Expon. & transfero subinde.

Προεξανίςαμαι prior exurgo vel ante alium surgo Dicitur & de athletis ad certandum suo loco surgentibus, apud Plut. in apophth.

Συνεξανίςαμαι,vnà cõsurgo,vnà exurgo. Plut.in Polit.præc.

Ὑπεξανίςαμαι,assurgo,vt ij qui honoris causa alicui assurgunt.Plut.in Lyc. ὑπεξαναςῆναι πρεσβυτέροις.

Ἐπανίςημι,excito,erigo.Item solicito.apud Greg. Item antepono,præfero.Greg.Item præficio.apud eundem Greg. ¶Item neutraliter assurgo,sicut ἀνίςαμαι. Iliad.β.Οἱ δ' ἐπανέςησαν πείθοντό τε ποιμένι λαῶν. honoris causa assurgebant. ¶Item surgo aduersus vel insurgo, aduersus: idẽ quod κατεξανίςαμαι. Thuc. lib. 1. πρῶτον μὲν τῷ δήμῳ ἐπανέςησαν καὶ ἐκράτησαν τῶν πλείςων, insurrexerũt aduersus populũ.Sic apud Herodot.in Thal. & apud Plut.in Publ. In eadẽ signif.passiuẽ quoq; capitur,vt δεῖ ἂν τῷ κακῷ ἐπανίςασθαι τῇ κυριότητι.. ¶ Item postea surgo. apud Dem. de fals.leg. ἐπαναςὰς δ' ὁ Φιλοκράτης, postea surgens. Dicitur etiam de rebus inanimatis metaph vt apud Diosc.li.5. ca 85 ταῖς ἐπανιςαμέναις τῶν ὑδάτων περὶ τέλμα ζώων,in exsurgentibus aquarum bullis. Apud Aristot.lib.2.de histo anim.ἐπανίςαμένως λόφος τῶν πτερῶν, crista pennarum quadam eminentia extructa. ¶ Apud Xen. Hell.1. ἐπαναςὰς ἐπὶ τὸ καταςρώματος , quum constitisset in transtris.¶Ex lib.1.Reg.cap.4. ἐπανέςησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ, caligarunt oculi eius.

Ἐπανίςαμαι,idem quod ἐπανίςημι, insurgo,assurgo,emineo, surgo,&c. Ἐπανάςασις,q.d.assurrectio vel insurrectio. Demet.Phal. Item rebellio qua aduersus aliquem insurgimus: seditio qua aduersus eos insurgitur qui nulla iniuria lacessiuerunt Tucyd.lib.8.ἐπανάςασις ὑπὸ τοῦ δήμου τοῖς δυνατοῖς, rebellio qua plebs in potentiores insurgebat.Luc.γιγάντων ἐπανάςασις.Item eminentia,vt φλεβῶν ἐπανάςασις.Apud Diosf. lib.8.cap.ἐπανάςασις φλυκταινῶν,eruptio pustularum.

Ἐπανάςημα,tumor,tuber grumus,tumor assurgens. Apud Aristoph.ἐπαναςήματα,exp.bullæ,papulæ.

Καθανίςαμαι,insurgo contra seu aduersum, vel insurgo repugnaturus,ἀνίςαμαι κατὰ. Polyb.lib.1.

Μεθανίςημι,sedibus pello,migrare facio. Μεθανίςαμαι,sedib.pellor,migro,emigro.Phil.de mundo & de vita Mos.lib.1.

Μετανάςασις,migratio,emigratio. Thuc.lib.2.& Phil.de vita Mos.lib.1.Μεθανάςασιον ὕδωρ apud Nonn.aqua quæ de loco in locum transfertur quasi migrans.

Μετανάςατος,qui demigrat. Ocell. de vniuers.

Μετανάςτης,ὁ,ὁ qui solum vertens aliò demigrat.exul.vagus.profugus.Il.ι.& Synes. epist.67.

Μεταναςτεύω, exulo, solum mutans, aliò commigro. Synes. epist.124. Vide & comp.à ναίω,i.habito in der.à Ναίω.

Παραναςτατεῖν,à resurrectione aberrare, ex Gaza de mensib.

Προανίςαμαι, prior exurgo, ante alios surgo vel exurgo, surgendo alios præuenio, seu præuerto apud Poll.

Συνανίςημι, vnà exurgere facio. Xen.in symp. ὁ Διόνυσος ἀνιςάμενος συνανίςησι μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Ἀριάδνην. Item netraliter, vnà consurgo.

Ὑπανίςαμαι, assurgo, vt ij qui honoris causa alicui assurgunt. Aristoph.in Neb.καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίςασθαι,assurgere de sella senioribus Sic & Xen.in symp. & cũ αὐτῷ. vt idem Xen. in Hierone, ὑπανίςανται ἀπὸ τῶν θάκων, ὁδῶν τε παραχωροῦσι. Apud Xen Pæd.2. περὶ δὲ αὐτῶν ἡ αὐτὴ λαγὼς ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ὑπανίςαται λέγεις et proficiscentẽ cõtinuò in primo agro exurgit lepus.Dicitur etiã de iis quę eminent.Ὑπανάςασις (q.d assurrectio)honos habitus in cedendo loco.Aristot.eth.l.9.Ἐξυπανίςημι,exurgo,ex inferiore loco rectus in altum surgo.Il.β.

Ὑπερανίςαμαι,præsto supero,excelso Exp.etiam. longè sublimior sum, valde antecello,longè præsto Greg δόγμα πάντων δογμάτων ὑπερανεςηκός. Sic & Aretha.in apoc.

Ὑπαναςάτης ὁ Suid idem quod μετανάςτης & μεταβάτης.

Ἀφίςημι, abstistere facio,dirimo,disloco,disiungo. seu seiungo, separo. Basil. χωρίζει αὐτὸν καὶ ἀφίςησιν ἐμέλλε τῆς κοινῆς ςασιάσεως. apud Diosc.ἀφίςησι λέπρας,exp.eximit. Itẽ aufero, abduco auoco. Laert. Γλαύκωνα δ' ἄλλος πολιτείας ἀπέσησε. Addit & genit.vt ἀποςῆσαί τινα τῆς πολεμικῶν. Frequẽtissimè vsurpatur pro ad defectionem sollicito,siue abduco,seu deduco. Thu. τοὺς ξυμμάχους ἀφιςάναι & τὴν Ἰωνίαν ἀποςήσασι.item ἀφιςάντες τὰς πόλεις & alibi passim.vide aliã sign. in compositis ex ἀφίςημι & ἵςημι,i.appendo.

Ἀφιςάνω,idem quod ἀφίςημι i amoueo,tollo. Diosc.lib.3. cap.101.ἀφιςάνει λειχῆνας. Ἀφιςάω,ῶ idem.

Ἀφίςαμαι,absisto,absum vt apud Hom. πολλὸν ἀφεςάντες. Sic Aristot.τὰ πλεῖςον ἀφεςηκότα quæ lõgissimè absuntlongissimè remota.¶Item abscedo,secedo.Thu l 1. ἐς Ἰθώμην ἀπέςησαν secesserunt.Herodian. lib 1. ἡ μὲν δ' ἀκμὴ ἀπέςη. Apud Diosc ἀφιςάμεναι σάρκες,exp.carnes quæ abscedunt.Item abscedo i.suppuro & colligor.Galen. τέμνειν χρὴ τοὺς ἀφιςαμένους.Et τὸ ἀφεςὸς,apud eundem,abscedentia i. collecta & apostema facientia.Item absisto te aliqua vel abstineo. Item non sum particeps alicuius rei. Interdum & cedo. Apud Plat.ἀφίςασθαι τῆς ἀρχῆς,abdicare se magistratu. Apud Syn. ἀπέςη τοῦ ἐξαναμαχῆσαι exp.desiit certare. ¶ Item deficio, discedo à fide, itidem cum genit. qui tamen sæpe subaudiendus relinquitur.Interdum dicitur etiam ἀφίςαμαι πρός τινα, vt apud Xen. Pæd.3. ¶ Item abhorreo,alienus sum:nam qui à re aliqua abhorret & alienus est,ab ea absistit seu abscedit. vt apud Dem τῶν τοιούτων ἐθῶν ἀφιςάσιν. Item disto, vt Gal. ὁ φέρων ἀφέςηκεν ὁ νόσος τῆς συμμετρίας. ¶ Interdum passiue exp. dirimor,disiũgor.vnde ἀφεςηκὼς,diuulsus,exemptus, disiunctus,apud Aristot.

Ἀφιςάω,idem quod ἀφίςαμαι.

Ἀπόςασις,abscessio distantia. Theophr.li.3. de caus. plan.& Arist.de mundo.Ἐξ ἀποςάσεως, eminus. Item recessus.vt ἀπόςασις τῶν πλανήτων ἀπὸ τῆς γῆς. Xen.apud Eur.ἀπόςασις βίου,discessus è vita. Apud Dem. ἀπόςασις κτημάτων, detractio facultatũ. Item defectio. Thuc.li 3. Plut.in Fab.Herodian.li.3 & alibi. Item abscessus suppuratio. vt πύου ἀπόςασις, apud Aretæum. Item morbi vnius in alterum transitio, apud Hippoc. Item vacuatio quæ per effluxum fit. apud eundem. vt Gal.annot.in comment. Ἀποςασία defectio,Plut.

Ἀποςάσιον,ου,τὸ,repudium. Matth.ca.19. Item defectio.idem quod ἀπόςασις.

Ἀποςατήρ,ῆρος,ὁ.qui deficit,qui secessionẽ facit. Plut.in Lyc.

Ἀποςάτης,ου,ὁ. idem.seu qui abscedit ab eo quod tuendum susceperit,i.transfuga & defector. Ἀποςάτις πόλις, ciuitas quę descisit.

Ἀποςατικὸς,ῆ,ὁ,qui defectorum & transfugarum est.vt ἀποςατικαὶ δυνάμεις,Greg.Ἀποςατικῶς, more eorum qui desciscunt.Plut.

Ἀποςατέω,ῶ,absum,non adsum non præstò sum: vt res quæ non statim in loco suo reperiuntur. Plato in Cratylo, μηδὲ σμικρὸν ἀποςατεῖ,ἀλλ' ἀεὶ παρῇ.Item deficio, defero. Xenop. Pæd.4.Philo de mundo.Plut.in Pericle.

Ἀποςαδὸν & ἀποςαδὰ,eminus ex interstitio.Il.ο.Od.ζ.

Ἀπόςαδεν,ου τὸ,rete plumbo & calamis circũuestitũ. Hen c.

Ἀπόςημα, τὸ, abscessus, apostema, humor in suppurationem

ment. diuersus. Gal. ad Glauc. & comment. 2. εἰς τὸ κατ' ἰατρεῖον. idem dicitur & ἀπόστασις. ¶ Itē spaciū & interuallum quo absumus seu quo abiumus. Arist. ethic. 1. cap. 10. Polyb. lib. 2. Ponitur & pro loco remotiore ac secretiore apud eundem, ἀποστήματι κρύψας τοὺς στρατιώτας in recessu.

Ἀποστηματίας, ου, ὁ, qui abscessu laborat, qui apostemate laborat. Aret. lib. 1. de affect. diut. Ἀποστηματικὸς, separatiuus, vt ἀποστηματικὰ ῥήματα apud Gaz. lib. 4.

Ἀποστηματίζω, resisto seu subsisto. ex Gaz. l. 4.

Decomp. Ἐξαφίσταμαι, abscedo, absisto, discedo, abducor. Eurip. id. ἐξαφίσταμαι λόγων παλαιῶν, à veteri sententia decedo seu deducor.

Προαφίστημι, prior abscedo seu absisto, vel ante tempus abscedo. Plat. in polit. item prior deficio. Thuc. l. 3.

Προσαφίστημι, præterea ad defectionem solicito. Thuc. l. 5.

Συναφίστημι, vel συναφίσταμαι, vnà deficio, simul descisco. vnde particip. συναποστάντες, apud Thuc. & συναπίστασθαι, apud Herodot. pro συναφίστασθαι. Συναποστάτης, ου, ὁ, qui simul desciscit, defectionis socius. Synes. epist. 66.

Διΐστημι (q. d. seorsum statuo) dirimo, separo, dissocio. Plutarch. symp. 4. ἀλλὰ καὶ τοὺς ἤδ' ὄντας διϊστάντας ἀπὸ τῆς ὑγείας. item ad dissidium impello: qua in signif. vsurpatur potius vox passiua, διΐσταμαι, seorsum sto, separor, seiungor. vt Il. φ. v. 436. Φοῖβε τίη δ' ἡμεῖς διέσταμεν; Sic & Herod. interdum exp. dirimor, vel diremptus sum, seu distractus sum & diuisus apud Aristot. Apud Thucyd. lib. 1. καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν εἰς ξυμμαχίαν ἑκατέρων διέστη, reliqua Græcia ad auxilium vtrorumque diuisa est. Dicitur & terra διΐστασθαι, i. discedere vel dehiscere. itidémque mare dicitur διΐστασθαι. Il. ν. & à Phil. de vita Mos. li. 1. dicuntur διΐστασθαι, & qui alij ab aliis dirimuntur & separantur. vt alicui de via cedāt. vt Plut. ὡς ἂν αὐτῷ ὁ δῆμος διίστη. Sic & Il. ω. v. 718. οἱ δὲ διέστησαν καὶ εἶξαν ἀπήνῃ. itē dissideo. Dem. ἐπειδὴ ἡ Πελοπόννησος ἅπασα διέστηκεν. Plut. in apoph. Πομπηΐου δὲ καὶ Καίσαρος διαστάντων, quum inter Cæsarem & Pompeium dissidium ortum esset. item discrepo, differo. Arist. διέστηκε πρὸς ἄλληλα. item dimensionem habeo, ex Aphrod.

Διαστασμὸς, οῦ, ὁ, distantia, separatio.

Διάστασις, distantia, interstitium, interuallum. Plut. de def. orac. αἱ κατὰ τόπον διαστάσεις, locorum interualla, loci distātia. Arist. eth. 5. μεγίστη μὲν ἂν ἴσως διάστασις ἀρετῆς καὶ κακίας, magnum interuallum inter virtutem & vitium. ¶ Aliquando exp. diremptio distractio in duas partes, apud Plut. ¶ Itē dissidium, animorum disiunctio. Arist. pol. 4. ὅπου γὰρ πολὺ τὸ διὰ μέσου, ἥκιστα στάσεις καὶ διαστάσεις γίνονται. ¶ Itē mutatio in iis quæ degenerant & à priore natura desciscunt, apud Theophr. de cau. pl. lib. 4. c. 6. ὡς ἐκ τῆς ὑπερβολῆς ἡ διάστασις. ¶ Apud Antiphontem pro διακόσμησις accipi tradit Suid. ¶ Ita vocabatur etiam drachma data arbitris ab actore. Poll. lib. 8.

Διαστατὸς, οῦ, ὁ, distans, diremptus. Philopon.

Διαστατικὸς, οῦ, ὁ, dirimendi vim habens. Plut. de primo frig.

Διαστατέω, disto. Expon. & διαστασιάζω, dissidiis implico, ad dissidia concito.

Διαστάδον, interiecto spatio, intercedente & dirimente vtrinque interuallo, eminus. Apollon. Arg. 2.

Διάστημα, interstitium, interuallum, idem quod διάστασις. Plat. in Tim. διπλάσια καὶ τριπλάσια διαστήματα, dupla, & tripla interualla.

Διαστηματικὸς, interuallatus, interuallis discretus. vt διαστηματικὴ φωνὴ, cui oppon. συνεχής, vt tradit Cæl. Rhod. l. 5. c. 24.

Διαστηματίζω, paulisper subsisto & cesso, interuallum facio. Gaz. lib. 4.

Decomp. Ἀδιάστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, nullam habens dimensionem. Philopon. Ἀδιαστάτως, sine interuallo & distantia. item sine controuersia.

Ἀποδιΐστημι & ἀποδιϊστάω, dirimo, distinguo, discrimen facio. Areth. in Apoc. item neutraliter, interuallo seiungor, interuallo dirimor ab aliquo.

Καταδιΐστημι, dirimo, interuallo separo & seiungo. Hesyc. & Suid.

Προδιΐστημι, prius dirimor.

Τριδιάστατον σῶμα, corpus triplici constans interuallo & proportione, i. altum, latum, densum.

Ἐνίστημι, statuo seu colloco inter, interpono. Xen. in Hipparch. εἰς τοὺς ἱπποκόμους εἰς τοὺς ἱππέας ἐνιστᾶίης, si equisones inter equites inseras & interponas. item simpl. colloco, apud eundem Xen.

Ἐνστῆσαι [sub. τὸν νοῦν vel τὴν διάνοιαν] adhibere mentem, aduertere animum, insistere mente & animo, apud Aristot. eth. 7. cap. vlt.

Ἐνίσταμαι, insisto. in Axiocho, τίνα τὴν τοῦ βίου ὁδὸν ἐνστάντες; quā vitæ viam insistunt? ¶ Item instituo, incipio, incœpto rem aliquam. Hermog. ἐνστήσασθαι κατηγορίαν κατ' αὐτοῦ, instituisse accusationem. Ἐνίστασθαι τὴν δίκην vel τὸν ἀγῶνα, exp. actionē seu crimen intendere, iudiciū dictare. Et ἐνεστηκυῖα δίκη, iudiciū constitutū, lis cōtestata. ἐνστατικὸς πόλεμος, Demosth. bellum suscitatum seu inceptum. Θέρους ἐνισταμένου, Theophr. ineunte æstate. Ἐνεστὼς χρόνος, præsens tempus. Et ὁ καιρὸς ἐνέστη τῶν μυστηρίων, apud Hermog. cap. tempus aduenit vel adest. ¶ Item insto, i. immineo, obseruo, & quasi capto, Plut. ἐνισταμένων τῇ ψυχῇ αὐτοῦ. ¶ Item obsisto, resisto, repugno, renitor, aduersor, Thuc. καὶ ἤν τις ἐνίστηται, ἐς πειθομένους. Apud Plut. ἐνίστασθαι τῇ αὐξήσει & πρὸς τὴν αὔξησιν, crescenti potentiæ alicuius aduersari. Et apud Diosc. ἐνίσταται ἰῷ συστέλλεσθαι, &c. Apud Plat. ἐνέστηκε, controuersiam efficit & aduersatur, controuersum manet. ¶ Item intercedo. vt ἐνίστασθαι νόμῳ apud Plut. ¶ Item consisto. Alex. Aphr. ἐκεῖ ἐνίσταται. Et ἐνιστάμενον γάλα. Diosc. l. 6. lac concretum, q. d. lac consistēs.

Ἔνστασις, exordium & auspicatio rei quæ instituitur. apud Æschin. περὶ [illegible]. item institutio hæredis ex Pand. item instantia litis & causæ. Æschin. item pugnax contentio instantis aduersario, h. e. ἀνταγώνισμα ἀντιλογία, apud Greg. item intentionis depulsio, apud Philop. in Procol. Est & figura oratoria. item propositum, institutum, apud Synes.

Ἐνστάτης, ου, ὁ, propriè dicitur qui in via nobis pretereūtibus sese obiicit nec cedere volēs negotium nobis facessit. In iudicio etiam dicitur aduersarius. Denique sic dicitur quouis modo reclamans & repugnans nobis. Soph. in Aiace.

Ὀδυσσέα τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω. Sic & Synes. epist. 67.

Ἐνστατικὸς, ή, όν, peruicax, acriter obsistens, instans & vrgēs. Dicitur de disputatoribus, qui aduersario acriter obnituntur, nec ei cedunt, Aristot. 2. de cœlo. Ἐνστατικῶς, peruicaciter, instanter & pugnaciter. Hermog.

Ἔνστατος, ου, ὁ, institutus hæres. vt ὑποκατάστατος, substitutus.

Decomp. Ἀντενίσταμαι, refragor disserendo. Basil.

Ἐξίστημι, q. d. de statu deiicio, seu facio vt aliquid in statu suo manere desinat. Et peculiariter, de statu mentis deiicio, facio vt aliquis mente non constet, mente emoueo, mente alieno. Dem. in Mid. ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὐτῶν. interdū etiam, percello, perterrefacio, obstupefacio (ad mentis alienationem vsque) Act. c. 8. Apud Aristot. ἐκστῆσαι, Cic. interpr. ad admirationem traducere. ¶ Item desciscere facio, degenerare facio, immuto, corrumpo. Arist. eth. 3. καὶ ἡ μὲν λύπη ἐξίστησι καὶ φθείρει τὴν τοῦ ἔχοντος φύσιν. interdum cum εἰς. vt apud Plu. in Publ. ἀρετῆς ὕψος εἰς ἀπάθειαν ἐξίστησι τὴν ψυχήν. item ad tabem & interitum perduco. apud Aristot. phys. l. 3.

Ἐξίσταμαι, q. d. statu deiicior, &c. de statu mentis deiicior, mente nō consto, mihi non consto, vt νοῦς ἐξίσταται apud Soph. in Antig. non cōstat mens. Sic ἡ διάνοια ἐξίσταται apud Diosc. lib. 5. mens labat, alienatur. Apud Aristot. de persona dicitur, ἐξίσταται καὶ μαίνεται πρὸς τὴν ἰσχύν, non constat mente. Sæpe hac in signif. vsurpatur ἐξίστημι & ἐξίστέω. vt Marci c. 3. & 2. Cor. 5. interdum additur genit. vt γνώμης ἐξίστέω apud Eurip. & ἐξίστημι τοῦ φρονεῖν, apud Isocr. item percello, perterrefio, obstupesco seu obstupefio: & propriè quidem, obstupesco ad mentis alienationem vsque. Matth. 12. Marci 2. & 5. item non consto mihi. q. d. sententia mea in eodem statu non manet. Thucyd. lib. 2. καὶ ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι καὶ οὐκ ἐξίσταμαι, ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε. non discedo a mea sententia. ¶ Item degenero, immutor, corrumpor. item mutor & transeo. Theophr. de caus. pl. lib. 6. vnde ἐξιστάμενα τέκνα, liberi degenerantes. Exponitur etiā exolesco & fugio, & à natura mea descisco. (cui oppon. παρίστασθαι) vt quum dicitur οἶνος ἐξιστάμενος, pro quo & ἐξεστηκὼς dicitur à Demosth. Apud Arist. 4. de gener. an. ἐξίσταται εἰς τὸ τυχὸν, in quodlibet mutatur & transit. ¶ Itē alienor, abdicor. Plat. in Phæd. ἐξιστάμενος δὲ τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων. Apud Xen. τῶν μαθημάτων ἐξίστανται, obliuiscuntur. item descisco, deficio. vt Plato de rep. 2. ἐξίστασθαι τῆς αὑτοῦ ἰδέας. idem lib. de leg. ἐξίστασθαι τρόπων αὐτῶν εἰς τοὺς χείρους. Exponitur etiam, discedo, recedo: vt Dem. pro cor. ἐκστὰς τῆς ὀρθῆς καὶ δικαίας ὁδοῦ, Herod. in Thal. ἐκ ταύτης ἐκστάντες τῆς ὁδοῦ, digressi de via, vel quum secessissent è via. ¶ Item cedo. Thuc. 2. τῆς ἀρχῆς οὐδ' ἐκστῆναι ἔτι ὑμῖν ἔστιν, imperio ne cedere quidem vobis licet. Dem. pro Phorm. ἐξέστησαν ἁπάντων τῶν ὄντων. bonis omnibus cesserunt. Dicitur & ἐξίσταμαί σοι τούτου, cedo tibi hac re, vt apud Philostr. in heroicis. item cedo, i. concedo, & me tibi submitto. apud Iul. Apud Plut. in Rom. ἐξίστασθαι τῆς ὁδοῦ βαδιζούσαις γυναιξί, cedere via. ¶ Item vito, refugio, subterfugio, detrecto. Soph. in Aiace. φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ. Sic Dem. aduersus Lept. ὑπὲρ δὲ δόξης οὐδ' ἵνα μήποτε κινδυνεύειν ἐξίσταντο. ¶ Item abstineo, caueo, ἐξιστάμενοι χρῆσθαι. Gal.

Ἔκστασις, dimotio rei alicuius è statu in quo erat. Plu. de primo frig. ἐκστάσεις εἰδῶν. Dicitur plerunq; de mentis emotione, siue furore siue admiratione aut timore alióve casu accidat. apud Hippocr. Gal. Plut. Dionys. Areop. Dionys. Long. & sæpe in nouo Test. ¶ Item abscessus, discessus. apud Plut. de primo frig. item mutatio qua res aliqua à sese suáque natura discedens, in aliam degenerat. vt ἔκστασις φύσεως, apud Theophr. lib. 5. de caus. pl. Et ἔκστασις οἴνου, vappa.

Ἐκστατικὸς, οῦ, ὁ, cui vis est dimouendi rem aliquam è statu in quo erat. Plut. de primo frig. Item mentem de statu suo dimouens, faciens vt quis non sit suæ mentis, vel demen-

tans. Vnde ἐκστατικὴ δύναμις apud medicos. Item mentem è statu suo dimouens, ac à sese ad cœlestia rapiens. apud Dionys. Item qui mutari ac desciscere à se facit. apud Themist. 4. phys. ¶ Item passiuè, qui dimotus est à statu, seu qui discedere solet aut discessit à statu. vt apud Aristot. lib. 7. ethic. ἐκστατικὸς τοῦ λογισμοῦ. Item qui à mente discessit, seu qui alienatus mente est. Item furiosus, Plut. de lib. educ. μεμηνότες ἐκστατικοὶ καὶ παραφρονεῖν. Ἐκστατικῶς, (aduerb.) nominis signif. sequitur. Plut. in Dione. ἐκστατικῶς ἔχων καὶ δεδοικώς, de mentis statu dimotus ac timore perculsus.

Decomp. Ἀντεξίσταμαι, contrà insurgo, idem quod κατεξανίσταμαι. Plut. de primo frig.

Παρεξίστημι, idē ferè quod ἐξίστημι. de statu suo dimoueo seu emoueo. Plut. symp. 4. Exponitur etiam, degenerare facio, immuto, corrumpo.

Προεξίσταμαι, prior excitor, aut exurgo. Plut. in apophth.

Προεξεστηκώς, prominens, proiectus, protectus, eminens. Arist.

Ὑπεξίσταμαι, cedo. Philo de vita Mos. lib. 1. οὐχ ὑπεκστήσεσθε ταῖς πρότερον ἡκούσαις, non cedetis prioribus. Apud Philostr. in Heroic. ὑπεξίσταντο αὐτῷ ὁδοῦ, ei de vita decedebant. Exp. etiam, excedo & cedo inimicis. apud Antiph. Item declino, vito: cum accus. apud Plut. in Philebo.

Ἐφίστημι, q. d. sisto iuxta, colloco iuxta, appono, admoueo, adhibeo. vt ἐφιστάναι ταῖς θύραις φύλακας. Plut. in Public. Idem in Lyc. ἐπιστήσας τοῖς γάμοις αἰδῶ quum adhibuisset pudorē. Apud Plat. ἐφίστημι τέλος, impono finem. ¶ Item sisto aliquē & vt præsto sit facio, atq; vt inter tractandum negotium adueniat, apud Dem. Item præficio vel adhibeo: quoniam quem præficimus alicui rei, eum velut sistimus iuxta illam, & illi admouemus, Isocr. ad Nic. τοιούτους ἐφίστη τοῖς πράγμασι. Plut. in Lyc. ἐπέστησε τούτῳ παιδαγωγεῖν. ¶ Item animum intendo, intentus sum. animaduerto, mentem seu animum adhibeo. animum appello, seu applico mentem. Polyb. ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι πῶς, &c. Aristot. de mundo. τούτοις ἐπιστήσαντες, animo & studio in hæc incumbentes. Sic ἐπιστήσας τοῖς ποιήμασι, apud Plut. vbi animum appulit ad poëmata. Dicitur etiam ἐφιστάναι περί τινος, apud Polyb. Interdum additur accus. γνώμην, vel διάνοιαν vel νοῦν, apud Isocr. in enc. Euag. & Aristot. ¶ Itē pro ἐπιτάττω, substituo, apud Polyb. ¶ Itē sisto, i. reprimo, inhibeo, coërceo vt τὴν πορείαν ἐπιστήσας, Plutarch. Sic vsurpatur & ἐφιστάνω, apud Diosc. Item ascisco, adduco. cui oppon. ἀφίστημι, apud Laert.

Ἐφίσταμαι, insto aduento, aduenio, superuenio, interuenio. Herodian. τοῖς Βρεττανοῖς ἐπέστη. ¶ Item, repentè ex insidiis prodeo apud Luc. dicitur etiam ἐπιστῆναι νυκτὸς apud Isocr. & ἐπιστῆναι κατὰ τοὺς ὕπνους à Plut. de superueniente in somnis. Itē pro, insto, i. vrgeo Dem. ἐφεστήκει δ' αὐτῷ Καλλίστρατος. Et pro instare operi, i. alicui, vt qui sunt curatores. Arist. de mūdo, ἐφιστάμενον διοικεῖν, exp. operibus faciendis instare. Sic apud Phil. de vita Mos. lib. 1. ἐφεστηκότες, curatores. Apud Dem. ἐφεστηκὼς κίνδυνος τῇ πόλει, instans periculum, i. imminens, impendens. ¶ Item præfectus sum. Aristoph. in Vesp. (de cane, Οἷός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφεστάναι, qui multis ouibus præesse possit. Et οἱ ἐφεστηκότες τοῖς πράγμασι. summę rerum præfecti. ¶ Item adhibeo mentem, seu aduerto animum ad rem aliquam, eique incumbo, ac velut insisto in ea commentanda. Isocr. in Hel. ἐπιστὰς ἐπὶ τὰ Θησέως ἔργα. ¶ Item resisto, restito, progredi nequeo. Synes. ¶ Item supernato, q. d. supersto, sto super. Dioscor. lib. 1. cap. 96. ἐφίσταται δὲ τὸ καθάπερ ὀρρὸς γάλακτι.

Ἐπίστασις, animaduersio, consideratio, commentatio, cautio qua animum applicamus alicui rei & attendimus. Polyb. ἐξ ἐπιστάσεως, attentè & accuratè. ¶ Item q. d. substitutio, ex eodem. ¶ Item cura, curatio, inspectio. vt ἐπίστασις ἔργων Xen. ¶ Item cohibitio, coërctio impetus. Theophr. de caus. pl. lib. 2. cap. 11. Ex libr. 2 Macchab. c. 6. ἐπίστασις τῆς κακίας, malorum incursio. ¶ Apud Sophocl. in Antig. Πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις multæ mihi curæ instabant seu incumbebant. ¶ Apud Hippocr. aphor. 34. & 35. lib. 7 id quod insidet & supernatat vrinæ ¶ Est etiam pars nauis Hesych.

Ἐπιστασία ἡ, idem quod ἐπίστασις, attenta consideratio. Polyb. lib. 2. Item præfectura, imperium, apud Plut. & Synes. Exp. etiam cura & curatio, inspectio.

Ἐπιστάσιος Ζεύς, Iupiter stator: quòd eum sublatis ad cœlū manibus Romulus orabat vt sisteret exercitum fugientem. Plut. in Rom.

Ἐπιστάτης, ου, ὁ, qui præfectus est rei alicui, qui præest, curator. Soph. in Aiace ποιμνίων ἐπιστάται, gregis curatores, ouiliū magistri. Xen. pæd. 8. ἔργων ἐπιστάται, operum curatores. Dicitur & de iis qui reip. curam gerunt. Arist. polit. 4. c. 15. Dicitur & in acie. ¶ Item mendicus, qui ad fores stans stipem petit. aut supplex, vt exp. Od. ρ. Apud Aristoph. in auibus sunt qui exponant tripodem æreum cui lebes superponitur, alij aliter. Item pro εἰδήμων apud Suid.

Ἐπιστάτις, ιδος, ἡ, quæ curandis & administrandis negotiis præest. vt ἐπιστάτις ἀρχή, apud Suid.

Ἐπιστατικός, ή, όν, ad curatorem & præfectum pertinens, vel pertinens ad eum qui cum imperio est, Synes. de insomn.

Ἐπιστατέω, ῶ, præfectus sum, præsum, epistatam ago. Xen. apomn. 2. ἔργων ἐπιστατοῦντα. Et ἔργοις ἐπιστατεῖν, apud Eustath. Sic. apud Plut. in Pericle ἐπιστατεῖ πᾶσι τοῖς τεχνίταις, præerat omnibus artificibus. Et cum accus. apud eundem, ἐπιστατοῦντος τοῦ Περικλέους, duce & authore Pericle.

Ἐπιστατεύω, pro eodem, vnde ἐπιστατεία, ἡ, functio ἐπιστάτου, curatio, præfectura.

Ἐπιστατήρ, ῆρος, ὁ, rostrum nauis. Hesych.

Ἐπισταδόν, constanter, vel instanter, vel stando. Od. μ. Exponitur etiam, scitè scienter ab ἐπίσταμαι.

Ἐπίστημα, τό, columna quæ erigi defunctis solet, stela sepulchralis, apud Suid.

Ἐπίστημος, cūctatrix, cogitabunda, hæsitans. apud Hippocr.

Decomp. Ἀνεπιστασία ἡ, incōsiderantia, incogitātia. μετὰ τὴν ἀνεπιστασίαν, inconsideratè. in Axiocho. Ἀνεπίστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui animū non aduertimus, qui nulla animaduersatione commentatione. Polyb. Ἀνεπιστάτως, sine animaduersione & commentatione, Polyb. & apud Suid. Ἀνεπιστάτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine curatore est. Hesych.

Ἐργοεπιστάτης, qui operi seu operibus præest.

Κατεφίστημι insurgo contrà. Act. cap. 18.

Συνεφίστημι, vnà præficio. vnde συνεφεστώς, vnà præfectus, qui vnà præest Thuc. lib. 2. Item vnà animum attendo, vnà animum aduerto, Polyb. lib. 3. ἔνιοι γὰρ καὶ ἐπὶ τὰ λεγόμενα συνεπιστήσαντες. Συνεφίσταμαι, vnà adsisto vnà adsto, vnà adsum. Diosc. lib. 7. c. 1. Item vna insurgo. Act. c. 16.

Καθίστημι, constituo, substituo. Xenop. pæd. 3. ἄλλον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ; alium in eius locum constituisti Item constituo præficio. Dem. pro cor. ἐπειδὴ τυράννους ἐκεῖνος ἐν ταύταις ταῖς πόλεσι κατέστησε. Sic apud eundē, νομοθέτας καθιστάναι & δικαστὰς καθιστάναι, itémq; ἱππέας καθιστάναι. Xen. & ὑπάρχους καθιστάναι Herodian. & cum præposit. ἐπὶ, plerunque accusat. habente. vt Isocr. in Panath. καθιστάναι ἐπὶ τὰς ἀρχάς, & in orat. de pace. καθιστάναι ἐπὶ τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων. Cū eadem interdū habente genit. vt Matth. 25. ἐπὶ πολλῶν καταστήσω. Sic Act. c. 6. Cum eadem etiam si datiuo iungatur: vt Luc. 12. ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐτόν. Cum præpos. εἰς, interdū exp. redigo. vt Plut. in Public. καταστῆσαι εἰς ἀσφαλὲς τὴν πολιτείαν, redigere in tranquillum rempub. Plat. ep. 7. ἀνθρώπους εἰς φιλίαν τε καὶ ἑταιρείαν ἀλλήλοις καθιστάναι. Sic καθιστάναι εἰς ἀπορίαν εἰς ἀπόνοιαν εἰς ἀνάγκην. &c. Aliquando exp. conicio: vt εἰς ὀνείδη vel εἰς αἰσχύνην καθιστάναι. Isocr. & εἰς ἀτιμίαν καθιστάναι. Dem. sic καθιστάναι εἰς ταραχάς, εἰς πολέμους καὶ στάσεις, εἰς φόβους εἰς κινδύνους εἰς φυγήν, &c. apud Xen. εἰς τοὺς ἀρχικοὺς καθιστάναι, collocare inter. i. referre in numerum eorum qui, &c. Καθίστημι ἐμαυτὸν εἰς κρίσιν, exp. offero me iudicio, & exhibeo me iudicio. Iungitur & cum ἐν. vt Xen. Pæd. 4. τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ καθιστᾶσι. ¶ Itē constituo, statuo, colloco, sisto. Od. γ. v. 274. Τοὺς μὲν ἐκέλευσε Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι. Plut. in Numa, καθίστησιν αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίμακος. Idem in Pericle, καταστῆσαι πρὸς τὴν οἰκίαν ἄνθρωπον, deducere domum, & ibi velut collocare. Od. μ. v. 185 Νῆα κατάστησον siste nauem, i. appelle. ¶ Item cōstituo, vel compono, moderor, ordino. Plut. in Pomp. διοικήσας δὲ τὰ ἐκεῖ καὶ καταστήσας. Greg. opposuit ταράττειν τὴν πόλιν & καθιστάναι. Basil. ἐκ τῆς μανίας καθιστάναι, ab insania reuocare, q. d. insanos motus componere. ad sese reducere. Apud Diosc. καθιστάναι ἴκτερον, exp. discutere. Καθιστάναι τὸν ἵππον equū concitatum sistere. ¶ Item constituo. i. firmo, & stabilio, apud Greg. seu compono & quod labat stabilio. ¶ Item restituo, aut constituo. apud Thuc. εἰς τὰ αὐτὰ καταστῆσαι, in eundem statum restituere. Isocr. in Hel. enc. εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν καταστῆσαι. Et in Panath. καταστῆσαι σφᾶς αὐτοὺς εἰς τὴν αὐτὴν ἕξιν. Apud Arist. τὴν δημοκρατίαν καταστῆσαι καὶ τὰ δικαστήρια. ¶ Καθίστημι τὸν πόλεμον, committo bellum. ¶ Item καθίστημι, efficio, reddo. Isocr. ad Dem. τὰ μὲν τοῖς ἄλλοις ἀδύνατα, δυνατὰ καθιστᾶσι. Et καθίστημι ἰσχυρόν, fortem efficio.

Καθίσταμαι, idem quod καθίστημι, constituo, compono, moderor, ordino. Thuc. lib. 3. καὶ τἄλλα τὰ περὶ τὸ στρατόπεδον καθίστατο. Item constituo, i. in meliorem statum redigo. item cōpono, apud Theophr. Item restituo aut constituo. vt apud Aristoph. in Vesp. ἥρετ' εἰ τὴν Ἱππίου καθίσταμαι τυραννίδα. Item instituo: vt apud Isocr. in Panegyr. τὸν λόγον κατεστησάμην περὶ τῆς ἡγεμονίας. Apud Thuc. εἰς μάχην καθίσταντο, exp. prælium conseruerunt. Dicitur ab eodem etiam καθίστασθαι εἰς πόλεμόν τινι, capessere bellum cum aliquo, seu aduersus aliquem. ¶ Item passiuè, cōstituor, collocor. vt καθεστηκὼς ἐν συμφορᾷ, apud Demosth. Item constituor, componor. Isocr. ὅταν κατασταθῇ τὰ πράγματα, quum composita omnia fuerunt & reddita tranquilla. Sic καθεστηκότα τὰ πράγματα, apud Lysiam, res paratæ. Et componor mente & ad me redeo, apud Aristot. pol. 8. & in problem. 31. item componor & ad bonam frugem reducor, apud eundem de hist. anim. 7. Dicuntur & morbi aut dolores καθίστασθαι apud Gal. & Diosc. i. componi, sedari,

dri, cohiberi, desistere, sisti. Item roboror, confirmor, apud Theophr. Sic apud Gal. ἀνὴρ καθεστώσης ἡλικίας, homo plena & confirmata ætate. Καθεστηκὼς τρόπος, apud Thucyd. mos constitutus & confirmatus longo vsu. Apud Plat. in epist. καθεστηκυῖα ἡλικία, constans ætas, quę & matura. ¶ Item restituor, apud Theophr. Item incipior, suscipior, vt καθισταμένου πολέμου, apud Thuc. lib 1. bellum cœptum. ¶ Item constituor, conjicior, redigor, vt καταστὰς εἰς φόβον, coniectus in metum vel metu perculsus, terrefactus. ¶ Nonnunquam motus significationem inclusam habet & exp. venio. vt Thucyd. 3. καταστάντες ἐς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας. Sic apud eũdem καταστὰς ἐς τὸ στρατόπεδον. Sic καταστὰς εἰς ἀγῶνα τινὶ aut etiam πρός τινα: vel καταστὰς εἰς διαφοράν, apud Plut. quum in certamen (vel in discordiam) venisset. Sic apud Isocr. καταστὰς εἰς ἔχθραν τῷ βασιλεῖ. ¶ Item peculiariter ponitur pro, fio & sum vel existo, vt Isocr. πλείστων ἀγαθῶν δ' αὐτοῦ καθίσταται. Thuc. τοῖς νῦν καθεστηκόσιν ἐχθροῖς, hostibus qui nunc sunt. Sic τὰ καθεστῶτα, præsentia: & τοῖς καθεστῶσι καιροῖς apud Plutarch. in hoc statu præsentium temporum. ¶ Alia peculiari significatione dicitur καθίσταται & καθέστηκεν & κατέστη pro νενόμισται in more positum est, moribus receptum est, solenne est. Et καθεστηκός, quod iam receptum est ac moribus comparatum. vnde & παρὰ τὸ καθεστηκός, indecorè illicitè. Item καθεστηκυῖα τιμὴ à Demosth. vocatur legitimum & moderatum pretium iustúmque. Item καθεστηκός, constitutum, statum & fixum.

Καθεστηκότως, compositè, seu animo composito & moderato. Aristot. Polit. 8.

Κατάστασις, constitutio & collocatio cuiusque rei in suam sedem. Gal. 3. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. ¶ Item constitutio, institutio seu ordinatio, vt κατάστασις τῶν ἀρχόντων, apud Aristot. in pol. Apud Plat. κατάστασις τῆς πολιτείας, constitutio reipub. i. cõpositio. Dicitur etiam de constitutione iudicij apud Hippocr. ¶ Item constitutio, in passiua signif. interdum & status: vt quũ dicitur de constitutione corporis humani, aëris & similium, apud Diosc. Gal. Hippocr. Apud Luc. κατάστασις εὐδίας, serenitatis species. Et apud Alex. Aphr. λοιμικὴ κατάστασις, pestilens aëris constitutio. Et apud Gal. ἡ τῆς διαίτης κατάστασις, victus ratio. Apud Herodot. in Eut. κατάστασις πραγμάτων, rerum status. Item status, de ipsa standi actione aut loco in quo consistitur. Sophoc. in Aiace κατάστασιν σχοῖεν ἂν οὐδ' ἑνὸς νόμοι nullæ leges possunt consistere. Item omnis cuiusque rei forma. apud Hippocr. Item sedatio. Aristot. in Rhet. κατάστασις καὶ ἠρέμησις ὀργῆς. Item pecunia quæ ijs ex ærario persolue batur, qui in equitum ordinem assumebantur. stipendium equestre, apud Lys. Item apud Rhetores, exhibitio, in orat. πρὸς Νικόστρ. Apud Eurip. in Phœn. δαιμόνων κατάστασις, exp. fortuna diuina. Apud Theophr. κατάστασις τῶν ὑδάτων.

Καταστάτης, ου, ὁ, instaurator. Sophoc. in Elect. καὶ καταστάτην δόμων. [in Lyc.

Καταστατικὸς certo statu prædit⁹. Itẽ sedãdi vim habẽs. Plut.

Κατάστημα, cõstitutio, status, habitus Diosc. lib. 6. κατάστημα τὸ κατὰ φύσιν, naturalis constitutio & habitus corporis. Et lib. 1. κατάστημα αἴθριον, serena cœli constitutio. Item constantia & habitus vultúsque hominis compositæ mentis nec conturbatæ. Plut. in Marcello. Exp. & æquabilitas. Itẽ pro σχῆμα & κατάστασις apud Chrysost. ad Timoth. Item quædam veluti confirmatio & animaduersio. apud Hippocr. l. 2. epidem.

Καταστηματικὸς sedatus & qui nullo motu agitatur. Plut. in Graccho. & Laert. lib. 2.

Καθιστάνω, & καθιστάω, ῶ, idem quod καθίστημι constituo Cũ εἰς exp. cõiicio in. vt apud Chrysost. de officio episcopi, καθιστᾶν σε εἰς ἀπολογίας ἀνάγκην. Ponitur etiam pro ἀποκαθιστᾶν, constituere aliquo in loco, hoc est, saluum & incolumẽ constituere aut constituendũ suscipere. quod & καθιστάναι. Act. cap. 17. οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν Παῦλον ἤγαγον αὐτὸν ἕως Ἀθηνῶν. qui verò Paulum susceperant tuto loco constituendum.

Καθέστηκα, consto. persto. constanter permaneo, seu firmus sto. ita vt non commouear. ex Thuc. & Soph.

Decomp. Ἀκαταστασία, tumultuatio agitatio qua res in quiete aliqua constituere non potest. 1. Cor. 14. & 2. Cor. 12 c.

Ἀκατάστατος, incompositus, confusus, certo in loco seu statu non collocatus, vel non sedatus, tumultuans. Plut. de def. orac. Ἀκαταστάτως, incompositè confusè, quum res certo loco constituta aut sedata non est. Isocr. πρὸς Εὐθυν.

Ἀντικαθίστημι, contra statuo aduersus aliquem statuo seu constituo. oppono. Item substituo, quasi statuo præ eo. sufficio in locum alterius. Plut. Ἀντικαθίσταμαι, obsisto, sto contra, quasi contra seu aduersus statuor, Thuc. lib. 3 & Xenoph. Item substituor, subrogor.

Ἀποκαθίστημι, & ἀποκαθιστάνω, & ἀποκαθιστάω restituo reddo. Polyb. l. 4. Ὀρχομενὸν κατὰ κράτος ἑλὼν οὐκ ἀποκατέστησε τοῖς Ἀχαιοῖς, ἀλλὰ σφετερισάμενος κατεῖχε. Item restituo, in locũ pristinũ repono. Athen. καὶ πάλιν ἀποκαθίστα εἰς τὴν γῆν. Itẽ restituo in pristinum statum, apud Herodian. Item restituo sanitati, sano. Diosc. lib 4. ἰσχιαδικοὺς ἀποκαθίστησι. Item pro καθίστημι, efficio, reddo. Luc. καί σε στρατηγὸν ἀκαταμάχητον ἀποκαθιστᾶν, te effecisse inuictũ imperatorẽ. Itẽ pro, dissoluo, apud Aristot. itẽ ἀποκαταστῆναι neutra significatione pro καταστῆναι, considere, subsidere, vt aqua turbulenta apud Diosc.

Ἀποκαθίσταμαι, restituor, reddor. Theophr. item redigor, euado, apud eundem Theophr. de plant. lib. 4. Ἀποκατάστασις, restitutio, redditio. item restitutio in pristinam formam vel statum. Greg. ¶ Item circuitus Solis & Lunæ & aliorum planetarum anno vertente in eodem signo, apud Plut. in Cæs. A quibusdam exp. anniuersarius reditus in idem signum: Quum enim Sol & Luna in idem signum redeunt, tum velut in pristinum locum restituuntur & reponuntur. Ab Hesychio exp. τελείωσις.

Δυσκατάστατος, sedatu difficilis. Xen. Pæd. 5.

Ἐγκαθίστημι, colloco. Isocr. φρουρὰς ἐν αὐταῖς ἐγκαταστήσας. item constituo vel potius constituo in. idem quod καθίστημι Thuc. lib. 1. Τυράννον δὲ ἰδίαν ἐγκαταστῆσαι πόλιν.

Ἐπικαθίστημι, substituo, sufficio. Polyb. l. 2. vnde ἐπικατασταθεὶς, substitutus, suffectus. [stabilis.

Εὐκατάστατος, bene cõstitutus, bene compositus, sedatus vel

Νεοκατάστατος, nuper constitutus, nuper fundatus. vt νεοκατάστατος πόλις, apud Poll. Et ἄνθρωποι νεοκατάστατοι, apud Thuc. lib. 3. noui coloni.

Παρακαθίστημι, iuxta colloco seu appono Demosth. παρακαθίστησι φυλακὴν item altrinsecus colloco, apud Isocr.

Προκαθίστημι, prius constituo seu colloco. Thucyd. lib. 2. Exponitur etiam, præparo.

Προκατάστασις, narrationis præparatio, apud Hermog.

Προσκαθίστημι insuper constituo.

Συγκαθίστημι, vnà constituo. confirmo. Thuc. l. 4. Συγκατάστασις conflictus, dimicatio. Polyb.

Ὑποκαθίστημι, substituo, sufficio. Herodian. Ὑποκατάστατος, substitutus. ex Pand. Ἀνθυποκαθίστημι, in locum alicuius substituo, loco alicuius subrogo. vnde ἀνθυποκατασταθεὶς apud Plut. in locum demortui vel abeũtis magistratu suffectus.

Μεθίστημι, statuo aliud pro alio. Arist. eth. 5. στασιάζουσιν ὅπως ἐκ τῆς καθεστηκυίας πολιτείας ἄλλην μεταστήσωσι. item muto, itidem cum accus. apud Aristot. Plut. Antiph. Et cum genit. apud Aristoph. μεθίστημι τοῦ χρώματος, muto colorem. item transfero seu traduco. Paul. ἐς Ἐπικλείδαν τὸν ἀδελφὸν μετέστησε τὴν ἀρχὴν transtulit imperium. item submoueo, seu expello, aut facessere iubeo. vt μεθίστημί τινα τῆς καθέδρας. item in exilium mitto apud Plut. in Aristide. Exponitur etiam migrare cogo, apud Isocr. ¶ Item dimoueo, retraho, reuoco. Greg. ὃ καὶ χαλεπὸν μεταστῆσαι κακίας. ¶ Apud Eurip. μεθίστημι ἄγαλμα φόνου, exp. prohibeo statuam à cæde.

Μεθίσταμαι, statuor pro alio. item mutor. Aristoph. Plat. & alij item degenero, Polyb. item transferor, traducor. Plut. in apophth. item submoueor, vel amoueor. Luc. c. 16. item migro, aut secedo, vt μεθίστασθαι εἰς ἕτερον τόπον, migrare. apud Plat. Dicitur & μεταστῆναι ἐκ τῆς χώρας, vel ἐκ τῆς πατρίδος, migrare è regione, migrare è patria. Et cum genit. sine præpos. apud Eurip. μεταστῆναι βίου, migrare è vita. Dicuntur etiam μεθιστάσθαι, exules qui migrant è patria, & solum vertunt. Dicuntur etiam μεθιστάντες, defuncti. item transeo. Plat. in epist. ἐκ τῶν ψευδῶν εἰς τὸν ἀληθῆ λόγον μετάστηθι. item deficio. Xẽ. Hel. 1 χωρία πρὸς Λακεδαιμονίους μεθεστηκότα. quę ad Lacedæmonios defecerãt. Sic & apud Plut. in Demetr. Apud Polyb. μεθίστασθαι ἐπὶ πόδα, retrocedere se recipere. Apud Eurip. μεθίστασθαι λύπης: exp. deponere mœrorẽ, liberari mœrore. ¶ Itẽ sto inter versor vel sũ inter, vt apud Hõ. ἑτάροισι μεθίστατο. versabat inter socios. itẽ actiuè submoueo, expello. Luc. μεταστησάμενος ἅπαντας, ἰδιολογεῖτο πρός με. Sic & Thu. 5.

Μετάστασις, mutatio, qua aliud pro alio statuitur, vel qua status alicuius rei in alium traducitur, Demosth. Item submotio, amotio. Andoc. Est & figura oratoria de qua Quint. li. 9. c. 2. item transitus Luc. item migratio. item exilium, aut exilij species quædam. Plato epist. 7. & de leg. l. 9. item sublatio de medio, mors, apud Polyb. lib. 5. Apud Aristot. l. 5. de gen. an. μικραὶ μεταστάσεις μεγάλων αἰτίαι γίνονται, exp. paruæ commotiones magnarum causæ esse solent.

Μεταστικὸς ου, ὁ translatiuus. vocabulum rhetoricorum.

Decomp. Ἀμετάστατος, immutabilis, constans, qui de statu in statum traduci non potest. Plat. polit. 2.

Ἀντιμεθίστημι, in contrariam partem transfero vel vicissim loco moueo. Ἀντιμεθίσταμαι in locum discedentis subeo. Aristot. in Meteorolog. & Themist. 4. phys. ἀντιμεθίσταται ἀλλήλοις τὰ σώματα. Ἀντιμετάστασις, in contrariam partem translatio seu transmutatio. [de instit. lib.

Εὐμετάστατος, facilè mutabilis: seu instabilis, inconstãs. Plut.

Π

Παρίστημι (& παριστάω ac παριστάνω) sisto propè seu iuxta. Act. c. 23 κτήνη παραστῆσαι. ¶ Itẽ, sisto (quod est forẽse verbũ) vt in Pãd. Græcis, πολλοὺς δ' ἄλλους παριστᾶν quod Vlpian⁹ dixit iudicio sistere. Et Act. c. 23. παρέστησαν καὶ τὸν Παῦλον αὐτῷ. ¶ Ponitur etiã generaliter pro, in mediũ produco, repræsento exhibeo. Luc. de sacrif. ὁ μὲν γε Σκύθης αὐτοὺς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι. Metaph. apud Dem. in Mid. τὸ δ' εἶναι π[illegible]

στῆσαι τοῖς ἀκούουσι, rei atrocitatem animis audientium repræsentare, & quasi ante oculos ponere. Sic Hermog. σαφῶς παραστήσω, apertè ostendam. Expon. interdum & exprimo, significo: item doceo: item probo. ¶ Item sisto ad latus, ad latus admoueo. apud Polyb. & Appian. ¶ Item sisto, i. inhibeo, reuoco. vt παραστῆσαι τὸν ἵππον, sistere equũ currentem Xen. ¶ Item confero, contendo. vel res inter se compositas æstimo. Isocr. ταῖς πόλεσι παραστῆναι δεῖ τὰς παραπλησίαν δύναμιν ἐχούσας. ¶ Item cieo, commoueo, excito. Dem. in Mid. ἡ γὰρ ἡ πληγὴ αὐτῷ παρέστησε τὴν ὀργήν. Exp. & stimulo, concito, vt παρίστησι δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια, Diosc. Item παραστῆναι, apud Pausan. pro, ciere voluntatem consiliúmque rei alicuius faciendæ, seu admonere.

Παρίσταμαι, actiua signif. (in fut. med. præsertim & aoristo) vt παρίστημι, in medium produco vt παραστήσασθαι μάρτυρας apud Dem. Sic Herodian. l. 1. καὶ τὸν παῖδα παρεστήσατο μετ' αὐτοῦ. Est præterea παραστήσασθαι, ad deditionem compellere, subigere, diripere, apud Thuc. lib. 1. ¶ Item neutraliter, adsto, propè sto, assisto. Iliad. σ. v. 70. τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ. Item præstò sum, appareo, apparitoris munere fungor. apud Luc. Item opitulor, auxilior, subsidio sum, faueo, adsum. Il. κ. Ὡς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο καί με φύλαττε. Sic & Od. ν. Sic Xen. Hell. 6. ὡς ἀεί ποτε ἀλλήλοις ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς παρίστανται ἀγαθοῖς. Plut. in Polit. præc. βοηθεῖν τοῖς φίλοις καὶ παρίστασθαι. Apud eosdẽ, Xen. & Plut. dicitur etiã παρίσταμαί σοι βοηθός. Exponitur etiam astipulor, assentior, subscribo. vt apud Philop. τῇ Πλάτωνος ὁ Πρόκλος παραστησάμενος δόξῃ. Exponitur etiã, patrocinor. ¶ Motus etiam significationẽ habet. vt Il. γ. δεῦρο δ' ὀλοφρονέουσα παρέστης, huc accessisti huc aduenisti. Apud Plut. ἤδη τοῦ δεινοῦ παρεστῶτος, exp. iamiam affuturo discrimine. Apud Greg. exponitur etiam in naturam rerum prodeo. ¶ Παρίστασθαι est etiam animo obuersari, in mentem venire, subire. Pausan. παρίσταται ὧν Ἀργείοις τοῦ μὲν Γελάνορα. Δαναὸν δὲ εἰκάσαι τοῦ λύκου, subitò in mentem venit assimilare. Et apud Plat. ὥστε μοι παρίστασθαι, ita vt mihi videatur. Huc pertinet ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν, dicere quicquid in mentem subitò venit ex tempore dicere. Item exp. aduento, accedo, aduenio. ¶ Item animi fiducia præditus sum, confirmor animo, non labasco, non linquor animo. Diod. ταῖς ψυχαῖς οὕτω παρίσταντο πρὸς τὸν κίνδυνον ὥστε θανάτου καταφρονοῦσι ¶ Item, q. d. consisto & absoluor, de iis quæ naturæ suæ perfectionem & vigorem adepta sunt: post quem statum dicuntur ἐξίστασθαι quasi exolescere. vt apud Theophr. de caus. pl. l. 6. οἶνος παριστάμενος καὶ ἐξιστάμενος.

Παράστασις, exhibitio eius pro quo intercessit quis in vadimonio promittendo. in Pand. ¶ Item drachma quam litigatores in exordio litis dependebant in causis priuatis: nomine inde tracto quòd hæc merces erat apparitorum qui sistebant homines in iudicio, *hoc est*, euocabant. Poll. ¶ Item repræsentatio, qua quid velut præsens ostenditur, i. repræsentatur. vnde de iis dicitur quæ præ se ferunt splendorem, atque augustam magnificentiam repræsentant. Macch. lib. 1. cap. 15. ¶ Item documentum, demonstratio significatio. Aphrod. Top. 6. ¶ Item impetus animi fiducia sui præditi, animi præsentia. Polyb. l. 4. Et pro fiducia seu persuasione, apud eundem. Item vehementia. ¶ Item exilium & fuga eius qui extorris esse iussus est. Aristot. pol. 5. ¶ Item vilis ac stataria quædam negotiatio: pars vna mercaturæ. Aristot. polit. l. 1. c. 7.

Παραστάτης, ου, ὁ, (q. d. adstes) qui iuxta aliquem stat, qui à latere stat. Vocabulum est militare quo significatur is qui latus alicuius cingit. Herodot. Xen. & alij. Metaph. pro socio, auxiliario, & opitulatore ponitur, qui alicuius latus veluti stipat. Xen. Plut. Synes. ¶ In choreis etiam παραστάτης dicitur qui præsultori secundus est. Aristot. 4. metaphys. ¶ Est & vocabulum architectonicum: apud eos enim parastatæ dicuntur pilæ quadratæ, aut lapides pilarum modo, columnarum astantes lateribus, de quibus vide Vitruu. l. 5. c. 1. A quorum similitudine alterum cruris os parastates nominatur in iumentis à Vegetio, quod & παρακνήμιον à Poll. ¶ Apud anatomicos, παραστάται, sunt meatus quibus semen genitale ad canalem virgæ emittitur. Poll. & Gal. ¶ Παραστάτης dicitur etiam officulum laryngis quod à similitudine literæ Υ appellatur ὑοειδὴς διὰ τὸ παραστηκέναι ταῖς ἀντιάσι.

Παραστάτις, ιδος, ἡ, metaph. pro socia & auxiliatrice, seu opitulatrice apud Greg. & Xen. apomn. 1.

Παραστατέω, ῶ, à latere sto, adsisto, sto apud seu iuxta. Soph. in Oed. tyr. δοκῶν θρόνοις Παραστατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας. Et metaph. adsum, auxilior, opitulor. Aristoph. in Thesmoph. ἡμεῖν θεοὺς παραστατεῖν.

Παραστατικὸς, ἡ, ὁν, q. d. exhibitiuus, repræsentatiuus. Synes. de insomn. Παραστατικὴ δίκη, actio ad exhibendum, quam intẽdit is qui rem præsentem vindicaturus est. ¶ Item qui præsentia animi præditus est, qui nunquam sibi deest. qui aut animi præstantiam, aut consultæ mentis copiam tanquam in numerato habet. animosus & fortis, constans. Et παραστατικὴ διάθεσις, præsens animi affectio quæuis pericula subire parata: quod tamen in malam partem accipi videtur apud Polyb. l. 1. ¶ Item excitandi vim habens & irritandi. Plut. in Lyc. & in instit. Lacon. Exp. & addens animo impetum, aut excitans in animo impetum.

Παραστατικῶς, præsenti animo, prompto animo, intrepido & fidenti animo. Polyb. Exponitur etiam, vehementer.

Παραστὰς, άδος, ἡ, postis, lignum aut lapis ab vtroque ianuæ latere stans: vnde & nomen habet, idem quod Σταθμὸς apud Hom. Latini vocant etiam antas. Poll. l. 1. vide & Vitruu. lib. 6. c. 9. ¶ Item porticus. Eurip. in Phœn. & Xen. in Hierone.

Παρασταδὸν, astando, stando à latere, prope stando. Odyss. η.

Παράστημα, præfidentia & robur & animi, præsens animus, animi præsentia, animus acer & præsens, animi præstantia. Diodor. in hist. Alex.

Decomp. Ἀντιπαράστασις, nomen figuræ Rhet. Quidam exp. obsistentia vel depulsio.

Ἀντιπαραστατικὸν κεφάλαιον, quum quid negatur, non simpliciter, sed addita circumstantia.

Ἐκπαρίσταμαι, prope adsto, assisto. Apud Dem. ἐκπαραστῆναι αὐτῷ ἐν τῇ γνώμῃ, exp. ad animum eius subire.

Συμπαραστάτης, qui vnà à latere adstat, socius, adiutor auxiliarius miles & qui opis gratia alicui adstat. Militaris est dictio. Aristoph. in Pluto.

Συμπαραστατέω, vnà à latere sto, vnà adsisto. Item vnà auxilior, vnà adsum & opitulor. Aristoph.

Περιίστημι, (q. d. statuo circum seu colloco, aut circumquaq; circũstare facio) circũpono. Itẽ circũdo, cingo. Herodia. περιστήσαντες αὐτοῖς ξιφηφόρους. Sic Plut. in Cam. τῷ Καπιτωλίῳ φρουρὰν περιίστησι. Exp. & circumuenio, & vndique immitto. apud Polyb. πανταχόθεν περιστήσαντες αὐτοῖς τὸν πόλεμον. Dicitur & περιστῆσαι φόβον πᾶσι, apud Plut. in Fab. inijcere metum omnibus, & quasi circũiicere: vel inijcere quasi cum illis circũdãdo. Sic & in Luc. περιστῆσαι κίνδυνον τῇ πόλει. ¶ Itẽ redigo. Herodia. l. 7. εἰς πενίαν περιστήσας, quum ad egestatẽ redegisset. Aristot. polit. 5. εἰς ἑαυτοὺς περιίστησι τὴν πολιτείαν. Itẽ circũago in contrarium. commuto in contrariũ apud Æschin. & Athen. Apud Dem. aduersus Bœotum περιστῆναι τὰς αὐτοῦ συμφορὰς εἰς ἐμὲ, in me deriuare & deuoluere calamitates suas.

Περιίσταμαι, circũsto circumsisto. Il. ρ. v. 95 μήπως με περιστείωσ' ἕνα πολλοί. Thuc. l. 7. καὶ περιστάντες πανταχόθεν. Idem ὅτε περ μέγιστος κίνδυνος περιέστη τὴν πόλιν. Dem. ἀνάγκη περιίστατο καὶ τούτῳ πάλιν εἰσιέναι. Et apud eundem, περιστάσης ὑμᾶς αἰσχύνης. Apud Appian. bell. ciuil. 3. φρουρὰν περιστήσασθαι περὶ τὸ σῶμα, custodes sibi apponere & corpori circũdare. ¶ Itẽ redigor cedo, euado, deuenio. Dem. καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς ὑπερφυὲς δεινόν μοι περιέστη, res mihi atrocissimè cessit. Isocr. εἰς τοῦτο περιέστηκε τὰ πράγματα, eò tandem res deuenerunt seu deductæ sunt. Dicitur etiã aliquid περιίστασθαι εἰς τοὐναντίον, in cõtrarium cedere, apud Plut. & Syn. Dicitur & de persona, vt Syn. καὶ περιιστήμεθα ἡμεῖς εἰς τὸ τοῖς μὲν ἰδίαν ἐπιτηδεύεσθαι φιλανθρώπως &c. eò deuenimus vt, &c. Exponit etiã, peruenio. vt apud Plu. in Pericle, εἰς ἕνα περιστήσεσθαι τὸ κράτος, ad vnũ perueniet imperiũ. Apud Syn. τὰ τῆς ἀπολογίας εἰς ἐμὲ περιίσταται, exp. desinit. ¶ Item vito, declino. apud Luc. in fine Hermotimi.

Περίστασις, circumstantia. Aristot. probl. segm. 1. quæst. 29. διὰ τὴν τοῦ ψύχους περίστασιν, propter frigoris circumstantiam. Est & vocabulum oratorium apud Hermog. & Aphthon. ¶ Itẽ corona, i. turba circũfusa & circulum efficiens. apud Polyb. l. 1. ¶ Item casus circumstans aliquem. clades & status afflictio, quæ hominem quasi circumstare videtur, & certo spatio circũscribere, vt euadere nequeat vt apud Polyb. ὅταν τὰ τῆς περιστάσεως κατεπείγῃ, quum necessitas vrget. Et in l. 2. Macchab. περιέσχεν αὐτοὺς χαλεπὴ περίστασις, grauib. circũuenti sunt necessitudinibus. Sic sæpe apud Diosc. & alios. Aliquando exp. rerum euentus, vicissitudo Laert. in Herillo, μηδ' ἂν εἶναι τέλος, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ πράγματα ἀλλάττεσθαι αὐτὸ, pro casuum varietate & rerum euentu mutari. Accipitur etiam in bonam partem *pro*, occasionis opportunitas, temporis circumstantis seu rerum circumstantium opportunitas. Idem ferè quod καιρός. Polyb. τὴν ἐπιτηδειότητα τῆς περιστάσεως. Et generaliter hoc vocabulo significantur omnia quæ hominem circumstare possunt, siue prospera siue aduersa, siue tempus siue locus. ¶ Item circuitus. Athen. l. 5. αἱ δὲ τῆς περιστάσεως θύραι τὸν ἀριθμὸν εἴκοσι ἦσαν, portæ quæ in circuitu erant.

Περίστατος, q. d. cui circumstatur, i. qui circumstantium corona cingitur, quem aliqui aut res aliquæ circumstant. Isocr. περὶ ἀντιδόσ.

Περιστατικὸς, circumstãtias habẽs, aut ad circũstãtias pertinẽs. vocabulũ Rhet. Et περιστατικὰ, circumstantiæ. Item aduersus, calamitosus, minus secũdus. Laert. in Zenone. & apud Basil.

Περιστατέω, ῶ, circunsto. Περιστατέομαι, circumstor, seu circundor. Areth. in apocal.

Περισταδὸν, circumstando, circumcirca. Herodot. in Polym. Thuc. lib. 7. Theocr. in pharmaceutr. Apollon. Arg. 1.

Decomp. Ἀντιπερίστημι, comprimo, coarcto, intrò, cohibeo. Aristot.

Aristot. in probl. sect. 13. Ἀντιπεριΐσταμαι, cohibeor & coërceor vndique. Exp. & resisto contrario modo: item circumobsisto. Theophr. in 6. de caus. pl. & Arist. in probl.

Ἀντιπερίστασις, circumobsistentia, cohibitio & compressio vndique circumfusa, Theophr. de cau. pl. lib. 2. Arist. in probl. sect. 2. quæst. 16.

Ἀπερίστατος, quem nihil circumstat. Item apud Rhetores, circumstantiis carens circumstantias non habēs. vt ἀπερίστατον ζήτημα, apud Hermog. ¶ Item desertus, qui nulla circumstātium à quibus auxilium ei ferri possit corona cingitur. Phocyl. αὐτὸν δ' ἀπερίστατον ἄνδρα. ¶ Item quem nulla circumstāt pericula vt ἀπερίστατος ῥαστώνη, vt apud Polyb. status rebus secundis florens, in quem nulla clades nullúmque infortuniū incurrit. Sic apud Gal. lib. 2. κατ' ἐμὲ ἀπερίστατα ἕλκη.

Εὐπερίστατος, qui facilè circumsistitur aut bonas habēs circumstantias, vel actiua signif. aptus ad circumsistendum ac impediendum. in epist. ad Hebr. εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, quidam interpr. peccatum ad nos circumcingendos procliue.

Προΐστημι, q. d. statuo antè, seu colloco: propono, item præpono, antepono, antefero, item præ me fero. Item prætendo, prætexo. Et præficio. In quibus significationibus vsurpatur potius vox pass. vel aor. med. προστήσασθαι, vt docebunt sequentia exempla.

Προΐσταμαι, propono. vt apud Luc. καὶ τί ἂν ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προστησαίμην; quondā exemplū melius proponerē? Item præpono seu antepono. vt apud Greg. τὸ χεῖρον ὡς ἄμεινον προεστήσαντο. Item præ me fero: vt apud Aristid. εἰ μή τι προστησάμενοι σχῆμα φαυλότερον τοῦ λόγου. Itē prætēdo, prætexo: vt Dem. pro cor. καὶ τοῦ μὲν ἀγῶνος ὅλου τὴν πρὸς ἐμὲ ἔχθραν προΐσταται. Item prætic.o, prætexturam confero. vt apud Herod. li. 7. προστησάμενοι ἑαυτῶν χειροτονηθέντας βασιλέας. Et apud Plut. in Sol. προστησάμενοι τὸν Σόλωνα, qui ducem Solonem sibi præferunt. Apud Dem. κατὰ Νεαίρ. προΐστασθαι Στέφανον τουτονὶ αὐτῆς, exp. hunc sibi Stephanum tutorem & defensorem vindicémque assumit. Sic & apud Greg. Item tueor, defendo, patrocinor. Demost. in Timocr. τῶν ὑμετέρων δικαίων προΐστασθαι, iura vestra tueri & defensitare. Item prostituo, προαγωγεύω, vt προστῆσαι τὴν αἰχμάλωτον in Pād. Itidémque προΐστασθαι dicitur mulier, i. prostare. ¶ Item passiua seu neutra signif. q. d. sto ante, antesto antisto, præsum, præfectus sum. Dem. pro cor. καὶ μεγίστων δὴ πραγμάτων τῶν κατ' ἐμαυτὸν ἀνθρώπων προστάς, summam curam & potestatem habens. Plat. ep. 7. μεγάλης προεστὼς πόλεως. Apud Xen. in Oecon. προεστῶτα πρὸς τὸ ἱστίον. Itē prosto. (vnde prostibulū) Æschin. προεστάναι τὴν μητέρα. Et cum genit. apud Athen. Item antecello, apud Plat. in Tim. πάντων προστὰς ἡ ψυχή. Itē, sto ante. Plu. in Publ. τοῖς προερχομένοις ἡ προεστῶσι. Item obsto, obsisto, ex Soph. in Aiace: in qua tamē signif. dicitur potius προσίσταμαι.

Προστασία, imperium quo aliquibus præsumus, præfecturæ dignitas præfectoria dignitas. Thuc. lib. 2. & Polyb. Item cura, tutela, patrocinium, quo ante aliquem nos statuimus ad eius defensionem contra aduersarium aut res aduersas. Interdum & auxilium. Polyb. lib. 5. Plut. in Rom. & Demosth. contra Onetorem.

Προστατήριος, exp. præses. Apollo sic dicitur (teste schol. Soph. in Electra) quòd ante fores statueretur: seu patronus, cuius statuam antè ædes consecratā ponebant. Apud Plut. symp. 3. q. 7. προστατήριος μὴν, mensis quo Athenis mustum bibere incipiebant ac libabant, vt innoxius & salutaris eius vsus ipsis deûm beneficio concederetur.

Προστάτης, ου, ὁ, præfectus, præses, dux qui rei alicui præest, eámque administrat. Xen. Hel 3. πάσης τῆς Ἑλλάδος προστάται εἰσί. & pediz. 7. προστάτης τοῦ πολέμου, belli dux apomn. l. 1. προστάτης τῆς πόλεως, vrbis præfectus. Itē patronus, tutor, defensor. Plut. in Mario, πάτρωνας καλοῦσι τοὺς προστάτας οἱ Ῥωμαῖοι. Sic apud Appian. li. 2. bel. civil. ὃς ἦν τῶν Ἀλλοβρόγων προστάτης, in cuius clientela erant Allobroges. Προστάτις, ιδος, ἡ, patrona, suffragatrix. Apud Chrys. in ep. ad Hebr. In epist. ad Rom. cap. 16. προστάτις πολλῶν ἐγενήθη, quidam exp. multis hospitium præbuit. (τοῦ προστάτου.

Προστατικός, ad προστάτην pertinens, aut peritus muneris

Προστατέω seu προστατεύω, præsum, præsideo. vt apud Xē. apomn. li. 1. τῆς πόλεως προστατεῖν. Et στρατεύματος προστατεύειν apud eundem. Et οἱ ἐν ταῖς πόλεσι προστατεύοντες, qui in ciuitatibus præsunt. item patrocinor, defendo: cum genit. apud Synes. Apud Sophocl. in Electra, ὁ προστατῶν χρόνος, exp. procedens tempus.

Προστατεία, ἡ, præfectura, procreatio. idem quod προστασία. Xen. item cura, patrocinium, defensio. Polyb. lib. 5.

Προστάς, άδος, ἡ porticus vestibulum. Et pro ipsa porticu. apud Plut. item pro prostibulo, seu scortis, apud Athen.

Decomp. Ἀπροστάσιον, ου, τὸ, quum quis patronū & tutorem non habet. Dicebatur Athenis de incolis qui sibi è ciuib. nullū adoptârant patronum. vnde ἀπροστασίου δίκη, actio in incolas qui tutorem sibi non quæsierant. Poll. (est. Hesych.

Ἀπροστάτευτος, cui nemo præest: vel cui tutor & patronus nō

Προσίστημι, sisto & inhibeo, obicem oppono. Arist. in probl. καὶ τὸ πνεῦμα προσίστησι, & spiritum inhibet ac commeare vetat. ¶ Item affirmo, i. firmiter colloco. Antiph. in apol.

Προσίσταμαι, obsisto, aduersor, obstrepo: apud Chrysost. Apud Polyb. προσίσταμαί σοι, inimicus sum. Arist. in probl. χολὴ τε προσίσταται αὐτοῖς πολλάκις, bilis molesta est & malè afficit. item adsum, proximus sum, vt παρίσταμαι. Æschin. in Timocr. ὁρῶ δὲ πολλοὺς προσεστηκότας τῷ δικαστηρίῳ. Apud Plat. in Philebo, προσιστώμεθα δὲ πρὸς τοῦτον αὐτὸν λέγειν, aggrediamur igitur hanc quoque disputationem.

Συνίστημι, constituo, Plato in Timæo, ξυστήσας δὲ τὸ πᾶν, quū constituisset totū, toto cōstituto. Polyb. lib. 2. ἐξ ἀπάντων αὐτὰς ἡγεμόνα συστήσαντες, item constituo, i. astruo, confirmo, stabilio. Basil. ποτὲ δὲ τὴν ἀγαθότητα συνίστησι τοῦ Θεοῦ. Sic & Rom. c. 3. itē constituo, i. in vnū concilio & consocio, συστῆσαι τὰς πόλεις ταύτας. Isocr. item constituo in loco & firmo, apud Polyb. item pro, construo. Exp. & fingo, formo, creo: item coagmento & cogo. Plat. in Tim. τίνι τῶν ζώων αὐτὸν εἰς ὁμοιότητα ὁ ξυνιστὰς ξυνέστησε; Cic. interpr. cuiusnam animantium deus in fingendo mundo similitudinem sequutus sit? Sic Prometheus apud Luc. dicitur ζῷά τινα συστήσασθαι. item concrescere facio, spisso. apud Arist. itē contraho corrugo, obduco: vt apud Plut. in symp. 7. sap. ὁ δὲ οὐ μάλα φαιδρὸς ἀλλὰ συστήσας τὸ πρόσωπον. ¶ Item consto, communi consensu comparo, vnanimiter molior. vt Dem. καὶ διὰ ταῦτα συνέστησαν ἐφ' ὑμᾶς τὸν τελευταῖον τουτονὶ πόλεμον. De coniuratione etiam vsurpatur, vt docet Bud. itē ad defectionem vel ad res nouas solicito. apud Pausan. ¶ Itē cōmendo. Synes. καὶ χάριν εἰδέναι τοῖς συνιστᾶσι τοὺς δεομένους δικαίων. Apud Laert. ἀπαγαγὼν συνίστησι τῷ φιλοσόφῳ exp. conciliauit & cōmendauit. Sic & apud Dem. aliquoties Metaph. dixit Synes. ὅτι καὶ Σιμωνίδης Ἱέρωνα τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου συνίστησι. Simonides Hieronem posteritati commendauit. Exponitur etiam, notum facio, seu nobilem. Quoniam autem qui aliquem commendant, de eo testificari solent, eiúsque mores ac facta probare: hinc quidam factum esse annotant vt pro testificari accipiatur, apud Demosth. item pro approbare. vt 2. Cor. cap. 6.

Συνίσταμαι, idem quod συνίστημι, constituo, Poly. li. 2. Ῥωμαῖοι συστησάμενοι τὰ κατὰ τὴν Ἰταλίαν, quum iam cōstituissent & firmassent res Italiæ. item cōstruo. vt Arist. καὶ συνίστανται οὓς καλοῦσι σφηκωνὰς τοὺς μικροὺς οἴκους τετραθύρους, cōstruunt fauos suos quadrifores. itē cōsto. vt Isocr. in Hell. ὑπὲρ δὲ ταύτης οἱ Ἕλληνες τοσοῦτον συνεστήσαντο πόλεμον. Sic apud Polyb. συνίστασθαι πολιορκίαν. exp. obsidere. ¶ Itē neutra seu pass. signif. consto compono: vt ἐκ διαφόρων συνίσταται diuersis ex rebus constat. Quidam συνεστάναι exponunt etiā, compactū esse vel coagmentatū & apud Arist. de poetica, τοὺς συνιστῶντας τοὺς μύθους, itē compositas fabulas. item consto, coëo, cœtus habeo. Thuc. lib. 2. κατὰ σφᾶς αὐτοὺς συνιστάμενοι, idem lib. 3. ξυνιστάντες τε καὶ λαβόντες ἐγχειρίδια. Xen. ἀναβάσεως 5. σύλλογοι ἐγίνοντο καὶ κύκλοι συνίσταντο. Item coniuro, conspiro: vt οἱ δὲ συνίσταντο τῷ Κατιλίνᾳ apud Plut. Interdum simpliciter, cōgregor, vt apud Synesium, καὶ φωνὰς ἀφῆκεν ἐπὶ συνεστώτων καὶ ἀθεμιστεύτων λαῶν. Item coniocior ad bellum: Xen. Hell. lib. 7. συνεστάναι τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ Ἀρκάδας καὶ Ἀχαιούς. Dicitur & ipsum bellum συνίστασθαι, conflatum esse. Apud Plutar. in Romulo συνισταμένου ἀγῶνος. exp. collato prælio: & pugna commissa. Apud Herodian. ἔτι τῆς μάχης συνεστώσης, exp. stāte adhuc acie item consisto. Et συνιστικός, quod consistere potest: vt συνιστικὸν ζήτημα, quæstio in quam ab vtraque parte argumenta & probationes in medium adduci possunt.

Συνεστηκώς, est etiam compactus, solidus, nō fluxus, apud Aristot. Apud Plat. in Tim. ξυνίστασθαι Cic. interp. cohærere. Apud Themistium in Phys. lib. 4. συνίσταμαί σοι (q. d. sto tecū.) sto à te, seu à partibus tuis. cui oppo. ἀνθίσταμαι & ἐνίσταμαι. item commendor. Synes. ἐπειδή μοι παρὰ πάντας συνέστη τοῦ βουλευτηρίου, mihi à toto commēdatus est senatu. Συστῆναι exponitur etiam, studiosè excipi, coli atque in contubernium admitti. vt apud Laërtium, ἐλθόντα δὲ ἀθήναζε ὑπὸ μὲν Πλάτωνος παροφθῆναι ὑπὸ δὲ Ἀριστίππου συστῆναι.

Σύστασις, constitutio, Plat. Gal. itē coagmentatio, structura, compositio, coniunctio. Plat. in Tim. & de leg. Arist. de poet. item coagmentum, concrementum, crassitudo. Aristot. & Gal. item astructio, confirmatio, assertio. Alex. Aphr. item apparatus bellicus qui fit communi consensu. Plut. in Publ. Apud Herodian. ἡ ἐκ συστάσεως μάχη, prælium collato pede pugnatum. Exponitur etiam turma. ¶ Item coitio, coniuratio, conspiratio, sodalitium in perniciem legum, cœtus eorum qui coeunt & conspirant seu conspirationem moliuntur. Plut. in Numa. ἐπιβουλὴ καὶ σύστασις ἀνδρῶν. ¶ Itē cœtus, conuentus populi. Xen. in Hipparch. παρὰ σύστασιν ἀνθρώπων, in cœtu hominum. Expon. etiam congressus, colloquium apud Plut. in Themistocle. ¶ Item commendatio. Exp. & affectus, amor studiū erga aliquē. item conciliatio & reductio ad concordiam. apud Isocr. in Paragr. in Pand. σύστασις dicitur quū contrahitur, i. contractus initur: & λύσις, quum dissoluitur.

Συςατικὸς constituendi vim habens & compingendi, faciēs vt res consistat. Item commendatarius. vt Συςατικαὶ ἐπιςολαὶ 2. Cor. 3.

Συςάτης, qui simul stat. In ædificiis Συςάται dicūtur trabes seu tigna tectum sustinentia. Συςατέω, commendo, probo.

Συςτάδες ἄμπελοι, vites ordine non plantatæ. Aristot. politic. 7.

Συςαδὸν & Συςτάδην, cominus, vt Συςτάδην μάχεσθαι vel Συςταδὸν, cominus pugnare. Et ἡ συςταδὸν μάχη vel συςτάδην pugna stataria. Thuc. lib. 7.

Σύστημα coagmentatio, concretio, compages. Exponitur etiam compositio. item collectio, vel congregatio. Item aceruus, cumulus. Aristot. de mundo, & Plut. in Numa. item cœtus conuentus. Et turma, globus, manus militum, Polyb. lib. 1. & 2. Et pro quauis collecta multitudine ac cœtu, idem Polyb. armenta regia vocauit Σύστημα βασιλικὰ τῶν ἱπποφορβιῶν. Apud Musicos est constitutio, i. plenum veluti modulaminis corpus ex consonantiarum coniunctione consistens, quale est διὰ πασῶν, vel διὰ πέντε, vel διὰ τεσσάρων, vel δὶς διὰ πασῶν. Boeth. lib. 4. mus. cap. 14.

Συστηματικὸς, collectitius, & q. d. acerualis, vt Συστηματικὸς σφυγμὸς, qui plurium pulsuum quasi aceruo constat. Et Συστηματικὴ ἀνωμαλία, inæqualitas huius pulsus. Gal. lib. 2 de prænotione ex pulsibus.

Decomp. Ἀσύστατος, q. d. qui consistere nequit, qui non potest esse in rerum natura, qui stare nequit. Plut. Apud rhetores ἀσύστατα sunt quæ non veniunt in disceptationē, vel vbi causa non potest explicari: vt si fur furem furti accuset. Τὸ ἀσύστατον refertur etiā inter vitia orationis. Ἀσυστασία ἡ dicitur τὸ ἀσύστατον εἶναι, non consistere seu cohærere stare non posse.

Ἐπισυνίσταμαι, (vt & συνίσταμαι) coeo, conspiro, insurgo in aliquem. Plut. Item concresco apud Diosc. Ἐπισύστασις, conspiratio, coitio factiosa, Act. c. 24.

Ἰδιοσύστατος, per se consistens. Ἰδιοσυστάτως, q. d. ex propria consistentia. Damas.

Κακοσύστατος, malè consistens. apud Trapez. [τόπ. lib. 5.

Νεοσύστατος, nuper concretus qui nuper coaluit. Gal καὶ

Ὑφίστημι (q. d. statuo sub, colloco sub,) suppono, subiicio. Pind. Olymp. Od. 6. χρυσέας ὑποστάσαντες εὐτειχεῖ προθύρῳ θαλάμου κίονας suppositis columnis. Plut. in Othone, ὑποστήσας τὸ ξίφος ὀρθὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσί. Item substituo, i. sufficio in locum alterius. Xen. Hell. 4. ὑποστήσας δὲ Ἡριππίδας ξεναγὰς καὶ λοχαγοὺς. Item propono. vt Soph. in Aiace. μὴ γνώμας ὑποστήσας ἔφη. ¶Item in naturam rerum produco. vt ὁ θεὸς ὑπέστησε πάντα ἐξ οὐκ ὄντων.

Ὑφίσταμαι (q d statuor sub, collocor sub) supponor. Item substituor, sufficior. Frequenter dicitur ὑφίστασθαι quod extat, & in natura rerum est: seu subsistit. Exponitur etiā, in naturam rerum producor: vt apud Greg. de baptismo, ἀλλ᾽ ὥσπερ καὶ ὅλας ἀνθρώπους ὑπέστησεν, οὕτως ὑποστάσας ἀνέπλασε εἰς in naturam productos denuo finxit. Ὑφιστικὸς dicitur quod in naturam rerum cadit. Philo de mundo, οὐδὲ ἐν τῶν ὄντων ἐστὶ μὴ ὑφιστάμενον θεῷ, nihil in naturam rerum proditum est, nihil extitit. ¶Item subeo, succedo vt τὴν τειχέων ὑπόστασιν. Plat. Itē subeo, i. sustineo, suscipio, vt ὑπέστη ταύτην τὴν λειτουργίαν, Lys. Et ὑφίστανται δὲ τὴν πρᾶξιν Πελοπίδας. Plut. in Pelop. facinus sibi deposcit aggreditur rem audendam. Sic apud Thucydidem, ὑφίστανται τὸ πλεῖν: & ὑποστὰς τὸν κίνδυνον apud eundem cui opponitur φεύγειν. ¶ Item suscipio, i. aggredior, in stituo, incepto. vt ὑφίσταμαι τοῦτον ἀγῶνα, apud Aristidem. ¶Item recipio, polliceor, vt ὑφίσταμαι ἕξειν. Xen. Pæd. 6 recipio & polliceor me habiturum. Thuc. lib. 4. ἄγειν τοὺς ἄνδρας ὥσπερ ὑπέστη. Aristoph. in Vespis, καὶ σιτον ὑφίστανται καὶ πτίλα. Interdum cum accusatiuo, vt Iliad. χορτα μὲν ῥιμαιος πορεῖν. Et Od. κ. τέλεσον. Μὴ δὲ χωόμενοι τὸ ὑποστὰς ἐτέλεσαν. ¶Item ὑφίσταμαι, sustineo, i. non ὑποδέχεσθαι τὴν ἐπιρροὴν. Plut. μαχούμενοι οὐ φείδομαι, excipio, non cedo irruenti. Plut. μαχόμενοι ὑποφείδονται ὅσον ἐνδιδόντων, ἀναιρῶσι δὲ τοὺς ὑφισταμένους. Thuc. lib. 1. ὑποστάντες Μήδους. Et cum datiuo, apud eundem lib. 2. χερσὶν ὑποστάντες ἐν ἔθεσιν ὑφίστασθαι. Xen. Hell. 7. ἐν ταῖς μεγίσταις θεραπείαις ταῖς μεγίσταις ἔθεσιν ὑφίστασθαι. Rursus cum accus. rei, expon. tolero, suffero: vt ὑφίσταμαι πόνους, apud Hermog. & apud Plut. ... ὑφιστάμενος. ¶ Item ὑφίσταμαι, subsideo, sido ... cui oppon. ἐπιπολάζω. Arist. in probl. & de cœlo lib. 4. Est etiam κρυφίως ἵσταμαι & ὑποχωρέω, occultè fio. vt apud Luc. in Philopseude ἐν σκοτεινῷ ὑπέστη. & in Timone, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. ¶Item actiua signif. suppono, pono apud Athen.

Ὑπόστασις, subsistentia, seu naturæ subsistentia, res subsistēs, seu natura & re vera subsistēns, cui oppon. ἔμφασις. Aristot. de mundo. Συλλήβδην δὲ τῶν ἐν ἀέρι φαντασμάτων τὰ μὲν ἐστὶ κατ᾽ ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ᾽ ὑπόστασιν. Sic ad Hebr. c. 11. τῶν ἐλπιζομένων ὑπόστασις, quidā exp extātia. ¶In trinitate significat substantiā intelligentē, incōmunicabilem, idem quod ἰδιότης & πρόσωπον, atq; ita distinguitur ab οὐσία, quæ est communicabilis. Sacrosancta enim concilia statuerunt vnam in trinitate esse οὐσίαν, & tres ὑποστάσεις, vt docet Basil. Sic epist. ad Heb. cap. 1. dicitur Filius Dei χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ. Plura vide apud Theologos. ¶ Item præsentia animi & fortitudo, audacia, fiducia, apud Polyb. & 2. Cor. 9. ¶ Item sedimentum, & quod ex vrina subsidit: crassior vrinæ portio secreta & subsidens. Exponitur etiam, alicuius rei fæx subsidens, crassamen vel crassamentū. vt οὔρων ὑπόστασις & ὑπόστασις ἰδρῶτος. Alex. Aphr. ¶ Item humorum consistentia seu status, & concretio, h. e. quum humores intus manent, quos vacuari oportebat: vt annotat Gal. comment. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. ¶ Exponitur etiam, compages, vt ὑπόστασις κολλώδης, apud Theoph. lib. 5. de caus. pl. ¶ Item insidiæ quæ struuntur ab eo qui ὑφίσταται, i. stat in latebris. ¶Item statio militum, ex 1. Reg. c. 13.

Ὑποστάτης, qui in naturam rerum produxit, & subsistere fecit, qui condidit & in naturam rerum indidit. Apud Areop. ¶Item fuit ea qua quid fulcitur. Plut. in Coriolano.

Ὑποστάτις, fœm. gen. quæ in naturam rerum produxit. apud Areop.

Ὑποστατὸς, tolerabilis, ferendus. Eurip.

Ὑποστατικὸς autor & conditor substantiæ Dionys. Areop. Item præsidens. Ὑποστατικῶς præsidenter, confidenter. Item asseueranter, affirmatè, apud Polyb.

Ὑπόστημα sedimentum. vt ὑπόστημα τῆς κοιλίας, Arist. de an. lib. 1. Item idem quod hypostasis apud theologos. ¶ Itē statio militum, 1. Reg. c. 13. ¶ Item pudendi virilis pars ea quæ minimè pendula est, apud anatomicos, vt ait Rufus. Et etiam πλῆθος. Hesych. & Suid.

Decomp. Ἀνυπόστατος, subsistentiam non habens, cui opponitur ἐνυπόστατος apud Damasc. item intolerabilis, cuius impetus sustineri nequit, cui resisti non potest. Polyb.

Δυσυπόστατος, cuius impetus vix sustineri potest.

Ἐνυπόστατος, subsistentiam habens, cui opponitur ἀνυπόστατος, apud Damasc.

Ὁμοϋπόστατος, candē hypostasin habens, apud theologos.

Παρυφίσταμαι, subsisto vnà, vel existo vnà, vnà sum in natura rerum, pro συνυφίσταμαι. Damasc. & Basil. item propemodum subsisto, ferè in natura sum rerum, apud Dionys. item obiter subsisto. item significor, demonstror, repræsentor. apud Apoll grammat. Παρυπόστασις, minus est quàm ὑπόστασις, apud Dionys.

Προϋφίστημι, prius in naturam rerum produco. apud Greg.

Προϋφίσταμαι, prius in naturam rerum producor seu prodeo, prius subsistentiam habeo. Interdum προϋφιστάναι exp. antegredi, antecedere, vt apud Plut. in lib. de fato hinc προϋφιστικὸς seu προϋφεστὼς, antegressus. Προϋπόστασις, q. d. præsubsistentia, seu præexistentia: de re quæ prius in naturam rerum prodierit.

Συνυφίσταμαι, vnà subsisto, i. vnà sum in natura rerum.

Τρισυπόστατος, tres hypostases habens. vt Dionysius ἑνάδα τρισυπόστατον vocat.

Composita sine præpositione: ac primùm ex στάσις, in priori significatione.

Αἱμαστάσεις & αἱμοστάσεις, αἱ, exponitur à Gal. & Diosc. suppressiones supertumescentis sanguinis. Alij autem eo nomine intelligūt plenas sanguine & tumescentes venas.

Ἀρκυοστασία, ἡ, retium tentio. Pol. Ἀρκυοστάσιον vel Ἀρκυστάσιον, τὸ, locus in quo tenduntur retia. Poll. & Xen. in Cyneg.

Ἀστασία ἡ, instabilitas, inconstantia. Areop.

Βούστασις & βουστάσιον, boum stabulum. Βουστάσιον. apud Suid. pro eodem.

Διστάζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Διχοστασία. dissensio, secessio, quum in duas partes factiones secedunt, quum in contraria studia aliqui scinduntur. apud Plut. de frat. charit.

Ἱππόστασις & ἱπποστασία siue ἱπποστάσιον, equile, stabulum equorum. stationes equorum in stabulis.

Λινοστασία, exp. retium collocatio. In Epigram. exp. laqueus, quòd fixus stet.

Ὀρθόστασις, rectus status, corporis habitus quo surrecti stamus neruis posterioribus contractis.

Ψυχοστασία. animarum statio, vel animarum bilanci impositarum ponderatio. Plut.

Composita ex στάσις, i. factio.

Ἀντιστασιώτης, ὁ, ὁ, qui contrariæ factionis est. Appia. in Parth.

Ἀντιστασιάζω, contrariam factionem moueo vel sequor, contrariam partem sequor in seditione.

Ἀντιστασιαστὴς, ὁ, ὁ, qui est contrariæ factionis, qui sequitur contrariam partem in factione, seu seditione.

Ἀστασίαστος, seditione carens, seditionibus nullis turbatus. Hesych. Populi quoque seu ciues vrbis alicuius ἀστασίαστοι dicuntur, qui nulla dissident seditione, seu qui nullas mouent seditiones. Isocr. in Panegyr.

Διαστασιάζω, factionib. & seditionibus implico, seditionē inter aliquos concito. Plut. ὁ δὲ Μάριος διεστασίαζε τὴν πόλιν. Arist. pol. 5. διαστασιάζειν αὐτοὺς πρὸς τοὺς εὐπόρους, seditionem contra

contra opulentiores concitandam induxit. Item dissidiis seiungo ac segrego. Synes. epist. 95. διεστασίασεν ἡμᾶς, ad dissensionem nos induxit.

Καταστασιάζω, seditione opprimo & affligo, seditione circumuenio, apud Plut.

Καταστασιάζομαι, factione vincor, seditionibus premor. Xen. & Plut.

Συστασιάζω, seditionis vel potius factionis socius sum, factionẽ aliquam adiuuo. Thuc. lib. 4.

Συστασιώτης, factionis socius seu particeps. Luc. de salt.

Composita ex Στατὸς, itidem sine præpositione.

Ἀριστεροστάτης, ὁ, qui à sinistra stat. Poll.

Ἀρκυοστάτος, ὁ, q. d. retium tensiuus. Eurip. in Oreste. Ἀρκυστάτα, loca vbi retia figuntur. Hesych. Et apud Soph. pro ipsis retibus.

Ἄστατος, ὁ καὶ ἡ, instabilis, inconstans. Phil. de mundo, τὸ ἄστατον substant. instabilitas, inconstantia.

Ἀστάτως, inconstanter, non firmiter.

Ἀστατέω, ῶ, instabilis & inconstans sum, vacillo, titubo. Exponitur etiam, incertis sedibus vagor.

Δεξιοστάτης, qui à dextra stat. Sic dicebatur qui in dextra chori parte præsidebat. Poll.

Διχοστατέω, ῶ, dissideo, q. d. diuisus sto, discordo. Eurip. διχοστατῶ πρός σε. Item ambigo, dubito. Alex. probl. 1.

Δικτυοστατεῖσθαι, illaqueari, in casses incidere, apud Plat.

Ἐμποδοστάτης, qui obstat, qui impedimento est, Suid.

Ὀβολοστάτης, fœnerator, vt exp. apud Aristoph. in Neb.

Ὀβολοστατικὴ, ars fœneratoria.

Ὀβολοστατέω, ῶ, fœneror.

Ὀρθοστάτης, ὁ, qui erectus stat. Ὀρθοστάται vocabulum est architectonicum. Vitruu. lib. 2. cap. 7.

Πρωτοστάτης, qui primus stat. In acie idem est qui λοχαγὸς & ἡγεμὼν, antesignanus aut primipilaris: & sic opponitur τῷ ἐπιστάτῃ, quem οὐραγὸν etiam vocant. Secundùm alios est, qui ante ἐπιστάτην stat. Xen. in polit. Laced. & Pæd. 6. Apud Thuc. πρωτοστάτης τοῦ δεξιοῦ κέρως, qui primus in dextro cornu stat. Metaphoricè ponitur Act. 24. In iudicio idem est qui πρωτόβαθρος, qui primus in subsellio sedet. In conuiuio est idem qui πρωτοκλίτης, qui primus accumbit. Item generaliter antistitor, præstes seu præses.

Πρωτοστατέω, ῶ, primus in ordine sto, antistitor seu antesignanus sum. Metaph. apud Phil. de vita Mos. lib. 1. ἡ γὰρ οὐδ' ἡγὲς νεφέλη πρωτοστατοῦσα τοῦ ἄλλου χρόνου.

Τετραστάτης, exp. dux, princeps, & princeps principum, apud 70. interpr. vt lib. 4. Reg. cap. 7. & 9. Vide Hieronym. in Ezech. capite 23.

Composita, habentia Σταδ. itidem sine præpositione.

Βουστάδιον, boum stabulum, bubile, idem quod βουστάσιον.

Ὀρθοστάδην, stando erecto corpore; more eorũ qui erecti stant.

Ὀρθοστάδιας, & ὀρθοστάδιος, ὁ, erectus stãs. ὀρθοστάδες pro eodẽ.

Composita in Σταθὴς desinentia.

Ἀσταθὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, instabilis, idem quod ἄστατος. Hesych.

Εὐσταθὴς, stabilis, firmus, constans, idem quod Σταθερὸς, & Στάσιμος. Od. σ. εὐσταθὲς μέγαρον ædes bene fundatæ.

Εὐσταθῶς constanter, firmiter, tutò Herodian. lib. 7.

Εὐστάθεια & εὐσταθία, stabilitas, firmitas. Item constantia. Plut. in cons. ad vxorem. Item bona constitutio, bona habitudo, idem ferè quod εὐεξία apud Plut. in lib. de præcept. sanit. πρὸς τὴν ὑμνουμένην σαρκὸς εὐστάθειαν Item pro stabilimento, in lib. Sapient. cap. 6.

Εὐσταθέω, ῶ, stabilis ac firmus sum. Dicitur etiam de mari quod placidum ac tranquillum stat nec vllo ventorum impetu agitatur. Luc. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὖσα καὶ εὐσταθοῦν τὸ πέλαγος.

Νεοσταθὴς, recens constitutus seu institutus: idem quod νεοκατάστατος. vt νεοσταθὴς δῆμος.

Composita ex Σταθμὸς i. stabulum, statio. In altera autem signif. qua Σταθμὸς, pro libra ponitur, vide in comp. ab ἵστημι i. appendo.

Ἀσταθμευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, immunitatem habens ἀπὸ τῶν ἐπισταθμειῶν. Plut.

Βούσταθμον, ου, τὸ, bubile, boum stabulum vbi boues ἵστανται. Poll.

Ἐπίσταθμος, ου, ὁ, præfectus τῶν σταθμῶν, mansionum curator. Isocr. in Paneg. Aliquando (vt Bud. in pand. annotat) ἐπίσταθμοι appellantur ij qui super hospitia sunt in comitatu principis aut legati ducisve exercitus.

Ἐπισταθμία, ἡ, munus τοῦ ἐπισταθμου.

Ἐπισταθμεύω, stabulor alicubi stativa habeo, diuersor, idem quod Σταθμεύω & καταλύω. Plut. in Sylla.

Ἐπισταθμεύομαι, ad mansiones comitatus principis designor. Plut. in Ant. οἰκίαν χρηματίσαι ἐπισταθμευομένας.

Ἐπισταθμεία ἡ stabulatio, diuersatio. Diodor. in hist. Alex. ¶ Item necessitas hospites recipiendi, seu necessitas hospitio recipiendi: comitatum principis aut legati. Vtitur Cic. ad Att. lib. 13. in fine. & Plut. in Sert.

Ναύσταθμος, ου, ὁ, nauiũ statio. Lucian. Item nauales copiæ. Suid.

legitur & τὸ ναύσταθμον neut. gen. apud Thuc. & in plur. ναύσταθμα apud Plut.

Decomp. Ἀνεπισταθμευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, immunis ab hospitiis prebendis, immunis à præbendis diuersoriis principis comitatui vel exercitui in transitu. Idem quod ἀσταθμευτος. Polyb.

Κατασταθμεύω, in stabulo aut statione aut diuersorio colloco. Strab.

Παραστάθμιδες, exp. postes cardinum, antæ, à σταθμὸς, quod & ipsum postem significat.

Composita facta ex infinitiuo στῆναι, sine præpositione.

Ἀγχιστῖνος, vel ἀγχιστῖνος, ου, ὁ, q. d. propè stans. Il. ε. Αἱ μὲν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλησι κέχυνται, i. aliæ propè alias stantes, & minimo spatio inuicem distãtes. Eust. ab ἄγχι & στῆναι compositum esse dicit. Vide & in Ἄγχι.

Ἀστηνος, & Ἄστηνος, ὁ καὶ ἡ, infortunatus, infelix, ærumnosus, calamitosus. παρὰ τὸ στάσιν μὴ ἔχειν μή τε οἴκησιν, vt tradunt Etym. & Suid. deriuantes παρὰ τὸ στῆναι. Vide & in composit. à στένω.

Δύστηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, infortunatus, infelix, miser. secundum quosdam παρὰ τὸ στῆναι, vt sit qui vix locum inuenire potest vbi consistat. Il. χ. & apud Plut. & Dem. Item perditus, perdendus, pernicie dignus. Soph. in Electra. Vide & in comp. à στένω.

Δυστηνία ἡ, miseria, ærumnæ, calamitas. Expon. & improbitas. Hesych.

Decomp. Τρισδύστηνος, ter infelix miserrimus.

Composita ex infinit. ἑστάναι desinentia in ἑστὼ. sine præpositione.

Ἀειεστὼ, sempiternitas, æternitas: & permansio in eodem statu. τὸ ἐπὶ τῶν ἀεὶ ἑστάναι, i. in iisdem semper stare, inquit. Suid. ex Antiph.

Εὐεστὼ bonus & tranquillus status. apud Diog. Laert. Item felicitas. Vide & in comp. ex εἰμί.

¶ *Deriuata ex ἵστημι, i. appendo.*

Στατικὴ, ῆς, ἡ, scientia ponderum, scientia de ratione ponderum.

Στατικὸς, οῦ, ὁ, huius scientiæ peritus.

Στατικῶς more eorum qui ponderant, aut more eorum quæ ponderantur.

Στηδὴν, aduerb. pondere, q. d. appensum. Nicand. in Alexiph. vers. 327.

Στάδιος, appensus, pondere demensus. Nic. in Alexiph. Item stabilis ab ἵστημι in priori signif. Item στάδιος (substantiue,) vide στάδιον.

Σταθμὸς, οῦ, ὁ, statera, libra. Iliad. μ (de muliere quæ manu victũ quærit) Ἥ τε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει Ἰσάζουσ', stateram & lanam. Aristoph. in Ran. Ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ ἀγαθοὺς βούλομαι, ad stateram redigere. Dicitur etiam ipsum pondus Herodot. σταθμὸν δύο τάλαντα, pendens duo talenta. Aristot. pol. 1. ἐξετάζειν μεγέθει καὶ σταθμῷ. Sic & apud Thuc. Xen. Plut. Demosth. &c. Reperitur etiam τὰ σταθμὰ in plurali numero per metaplasmum. Vide & aliam signif. in deriuatis ab ἵστημι statuo.

Στάθμιον, ου, τὸ, idem quod σταθμὸς. Vsitatius est plurale σταθμια.

Σταθμίζω, f. ίσω, pondero. Exp. etiam, ad amussim examino atque exigo, expendo, δοκιμάζω. Suid. & Eust.

Στάθμη, ἡ, amussis, regula ad quam aliquid exæquatur: funiculus tenuis, quem minio aut atramento inbuunt fabri, vt lineam rectam ducant, cuius ductum sequuntur in materia exæquanda & complananda. Iliad. ο. στάθμη δόρυ νήιον ἐξιθύνει τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, nauale lignum amussis seu rubrica dirigit. Plut. in pol. præc. γωνίαις χρώμενοι καὶ κανόσι καὶ στάθμαις. Et apud Luc. κανόνα καὶ στάθμην ἀκριβῆ τῶν τεκτόνων. hinc κατὰ στάθμην, ἐπὶ στάθμην, παρὰ στάθμην, & πρὸς στάθμην, ad amussim. Appellatur & rubrica, item linea. Item ensis capulus quia suo pondere σταθμίζει τὸ ξίφος, dirigit & ad æquipondium reducit apud Diodor. Siculum, ταῖς στάθμαις τῶν δοράτων τύπτοντες.

Σταθμάω, vel potius σταθμάομαι, ad amussim exigo, amussatim sequor. Luc. de hist. scrib. Item pondero, libro. Pausan. in Achaicis. Exponitur etiam, modulor, modum adhibeo, ad certũ modum facio. ¶ Item æstimo, perpendo, examino ¶ Item coniecturam facio, argumentum duco. Theophrast. lib. 9. de caus. pl. cap. 4.

Σταθμητὸς, οῦ, ὁ, ad amussim exactus, vel qui ad amussim & lineam exigi ac dirigi potest. Exponitur etiam μετρητὸς apud Arrian. Apud Plat. ἐμοὶ μὲν οὖν ὦ ἑταῖρε οὐδὲν σταθμητὸν, mihi quidem ô socie, nihil pensi.

Στατὴρ, ῆρος, ὁ, stater, pondus drachmarum quatuor, quod Hebræi siclum dicebant, vt Bud. tradit, scribens alibi staterem à mensoribus vocari semunciam. De variis eius generibus vide Pollucem.

Στατηρίδιος, ου, ὁ, statere valens, qui stateris pretio æstimatur.

Πεντεστατηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) qui quinque staterum est seu quinque minarum idem quod πεντάμνος, teste Pol.

Στατήρη, ἡ, trutina, dicta παρὰ τὴν στάσιν, vt in prouerbio, ἀμαίευτος

τίρας γαχάνες.apud Suid.Dicitur esse Doricum vocabulum.

Compositorum in hac significatione prima classis.

Ἀποςῆσαι seu ἀποςῆσαι, appendere,reddere aut recipere appensum,seu appendendo. Hesych.& Suid.

Διςάσιον, duplo pondere rependendum: vel duplum ponderans.

Ζυγοςάτης. libripens. Ζυγοςάται, libripendes per vrbes constituti,qui regiis ponderibus præfecti appellantur,unde zygostatica fides,plena & examinata æquitas.

Ζυγοςατέω,ῶ,in trutina appendo. Item metaph.apud Polyb.

Ἰσοςάσιος, ὁ,ἡ, qui paris est ponderis. Luc.γυμνὸς ἀληθῶς εἰμι καὶ ἰσοςάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς,vel qui æquali pondere appenditur, qui tantidem æstimatur, æquiualens pretio. Athen. ἰσοςάσιος γὰρ ἦν ἡ πορφύρα πρὸς ἄργυρον ἐξεταζομένη,argento rependebatur.

Τρισάσιον, quod triplum appenditur & triplicato pondere æstimatur apud Arrian.

Compositorum secunda classis: videlicet ex ςαθμὸς, seu ςάθμη.

Ἀντίςαθμος, ὁ,ἡ, æquale pondus habens, æqualis ponderis. Et per metaph. æquè pollens, æquiualens, æqualis momenti, seu paris momenti.

Ἀντιςαθμίζω, rependo. idem quod ἀντιταλαντεύω & ἰσοςάσιον ἀποδίδωμι, vel pari pondere retribuo. Exponitur etiam,in æquilibrio pono.

Ἀντιςαθμῶ, rependo,è contrario pondero. Basil. ὡς ἀντιςαθμήσων τὴν πρὸς τοῦτο δειλίαν ἡμῶν.

Ἀποςαθμάω depēdo,appēsū trado,ςαθμῷ ἀποδίδωμι.Eust.

Ἀςάθμητος,ὁ,ἡ inconsideratus,improuidus, qui res perpendere non didicit, sed temerè agit. Plut. Item instabilis, incertus ἄςατος.Thuc.lib.4. Philo de vita Mos.l.1.Dem.Plut.&c.

Βαρύςαθμος ponderosus, grauis pondere. Aristoph. in Ran. & Aristot.eth.6.cap.8.

Βαρυςαθμίζω graui pondere sum Diosc. Exponitur etiam, grauitatem & pondus adiicio.grauiùs reddo.

Ἐπίςαθμος,qui ponderi adiicitur. Et plur.num. τὰ ἐπίςαθμα, eadem quæ ςαθμία seu ςάσιμα. Poll.

Διαςαθμάομαι,metor,dispono.Eurip.

Ἰσόςαθμος,par pondere,qui æqualis ponderis est.ἰσοςάσιος.

Καταςαθμίζω,appendo,pondere demetior.

Καταςαθμισμὸς, appensio : singulorum per sua pondera adiectio.Dioscor.

Κρεοςάθμη,ἡ statera in qua carnes appenduntur.

Παραςαθμίζω præpondero.

Σύςαθμος,eiusdem cum alio ponderis. idem quod ἰσόςαθμος.

Συςαθμία ponderis æqualitas.

Ὑπερςαθμίζομαι,pondere vinco,prægrauo,propendeo.

Ἱςία,&c.vide in Ἑςία. Ἱςορία,&c. in Ἵςωρ.
Ἱςὸς ἱςίον,in Ἵςημι.

ΙΣΤΩΡ,ορος,ὁ,ἡ sciēs,peritus.Hesiod.ἴςορα φῶτα γένεσθαι. Soph.in Electra,κἀγὼ τῶνδ' ἴςωρ ὑπερίςωρ, probè noui. ¶ Item testis, vel iudex. seu arbiter : quòd eos gnaros esse oporteat rei de qua agitur. Il.σ. ἐπὶ ἴςορι πεῖραρ ἑλέσθαι.* Putatur esse inde deriuatum vnde & ἴσημι,nimirum εἴδω scio.

Ἱςορία ἡ,cognoscendi studium,lustratio locorum. Vnde καθ' ἱςορίαν πλανηθῆναι apud Plut. exp. ad vitenda loca & mores hominum cognoscendos peragrare. Item percunctatio,inquisitio,vt apud Diosc.in præf. ἐξ ἱςορίας, ex percunctatione audita & cognita. Exponitur etiam commentatio, apud Aristot. de anim.lib.1.τὴν περὶ ψυχῆς ἱςορίαν. Sic & in libro de cœlo, & alibi. Peculiariter verò historia & apud Græcos & Latinos dicitur rerum gestarum vel expositio vel demonstratio, vt Gell.li.5.ca.18.declarat,vnde ἱςορίας συγγράφειν apud Luc.

Ἱςόρειον τὸ,exp.argumentum,fides seu probatio rei alicuius,apud Hippocr.

Ἱςορικὸς,ὁ,historicus,ad historias pertinens,historialis,vt ἱςορικαὶ ζητήσεις apud Plut. Et τὰ ἱςορικὰ,historiæ, historiarum monumenta Plut.in Them.¶ Item historicus,historiarum scriptor,seu historiarum scribendarum peritus. vnde superl. ἱςορικώτατος præstantissimus in historiis enarrandis.Plut.

Ἱςορικῶς historicè,historicorum more.

Ἱςορέω,ῶ,noscito,cognosco. Gal.2.ad Glauc. τινὰς δὲ ἱςόρησα καὶ διαταχέων ἀπολομένους,noui,cognoui. ¶ Item viso, lustro,de vrbib.& regionib.dictum. Plut.in Lucullo, βουλόμενος ἱςορῆσαι τὴν πόλιν,volens vrbem inspicere & cognoscere.Idem in Thes. ἱςορῆσαι τὴν χώραν. ¶ Item peragro & cognosco loca, aliisque ea narrando trado, vt fecit Strabo. ¶ Item memoriæ trado.Theophr. τοὺς δὲ καθ' ἕκαςα βίους ἱςορῆσαι δεῖ τοῦ χρόνου, i. sigillatim vitas commemorare & prodere. Vnde τὰ ἱςορούμενα,res memoriæ proditæ,apud Plut. Et ἱςορεῖν τὰ πεπραγμένα. Luc.literis prodere res gestas. Item sciscitor,percontor, quæro. Soph.in El.ἱςόρει τί σοι φίλον. Idem in Antig.Τί δ' ἐςὶ, πρὸς τί τοῦτο τοὔπος ἱςορεῖς.Herodot.in Clione,ἱςορέειν εἴ τι λέγοιεν περὶ Ἀρίονος,interrogare ecquid audissent super Arione,vt Gell.interp.Item sciscitando seu percontando audio vel cognosco.Polyb.lib.3.τὴν πορείαν ἱςορῶν ὡς πολλὴ καὶ δύσβατος ὑπάρχει.¶Item ob oculos pono, spectandum propono,apud Suid.

Composita:ac primùm ex ἴςωρ.

Ἀΐςωρ.exp.ἄπειρος,ἀμαθὴς,ὁ οὐδ' ἐν εἰδώς,imperitus,inscius, qui nihil didicit seu vidit.Suid.& Hesych.

Ἐπίςωρ,idem quod ἴςωρ,vt ἐπίςορα νηῶν,Apollon.Arg.1.

Νομοΐςωρ,legis peritus.Hesych.& Suid.

Πολυΐςωρ,multiscius,multiplici doctrina præditus.

Προΐςωρ,præscius.

Συνίςωρ,conscius.

Ὑπερίςωρ,supra modum sciens aut peritus.Soph.in El.

Φιλοΐςωρ,cupidus sciendi. cupidus doctrinæ.

Composita ex ἱςορέω.

Ἀνιςορέω,ῶ,interrogo,sciscitor.Eurip.in Hippolyto, τοῦ δὲ καί μ' ἀνιςορεῖς πέρι;quanam de re me interrogas?

Ἀνιςορησία,ἡ,historiarum ignoratio , malè versatum esse in historiis. Vtitur Cic.ad Att.lib.6.epist.1.

Ἀνιςόρητος,ὁ,ἡ,qui historias non nouit, historiarum imperitus,malè versatus in historiis. Itē pass. cuius nulla in historiis memoria,historiarum scriptis non memoratus.

Ἀνιςορήτως ἔχω,nescire historias.Plut.in Demetr.

Ἐφιςορέω sciscito,percontor,seu insuper sciscitor.Hesych.

Παριςορεῖν,obiter ἱςορεῖν. Vtitur Cic.ad Att.lib.6.ep.1.

Προϊςορέω,ante memoro,prius commemoro.

Προςιςορέω insuper sciscitor,itē insuper scribo & prodo. Strab. 2.

Φιλοϊςορέω,cognoscendarum rerum cupidus sum,inquirendi studio flagro,historiæ studeo.Greg.in Basil.& Strab.lib.vlt.

Ἰσχάδιον,ἰσχαίνω Ἰσχαλέος ἰσχὰς,vide in Ἰσχνός.
Ἰσχανάω,&c.vide Ἴσχω,in Ἔχω.

ΙΣΧΙΣ,lumbus,ὀσφὺς,Hesyc.Etym.vide in ἰσχίον,quod sequitur.

Ἰσχίον,ου,τὸ,coxa,coxendix.Ἰσχία dicuntur interdum ligamentū quo femur coxendicis acetabulo colligatur: interdum ipse articulus: interdum partes carnosæ ex vtroque sacri ossis latere, quæ & γλουτοί à Græcis vocantur, à Latinis clunes nominari creduntur.Il.ε.Τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον ἔνθα τε μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι. * Sunt qui nomen eis inditum existiment παρὰ τὸ ἴσχειν τὰς καθημένους, quòd sedentes sustineant carnosæ illæ post lumbos vtrinque eminenti.Aristot.hist.an.lib.4.c.10. hominem solum ἰσχία habere dicit.Hom.tamen apro tribuit Il.θ.& leoni. Iliad.υ. apud Diosc.li.3.ἰσχίων ἀλγήματα.coxendicis dolores:& lib.1.ἰσχίων πόνοι,pro eodem.

Ἀνίσχιος (comp.) depygis,clunium tumore vacans.Aristot.de part. an.lib.4.

Ἰσχιὰς νόσος dicitur coxendicum dolor: seu arthritis coxendicis, aut arthritis coxæ articulum occupans.Diosc. lib. 1. ἰσχιάδας ὠφελεῖ.

Ἰσχιαδικὸς,ὁ,ἡ,ad coxendicis dolores faciens , vt ἰσχιαδικὸν ἐπίπλασμα apud Diosc.lib.2.c.205. Item,qui obnoxius est ischiadi,qui coxarum dolores patitur,qui è coxendicibus laborat. Dioscor.lib.1.c.35.ὠφελεῖ καὶ ἰσχιαδικούς.Plinius quoque ischiadicos vocat. Reperitur etiam ἰσχιακὸς pro ἰσχιαδικὸς, apud Ath.lib.14.ex Theophr.

ΙΣΧΝΟΣ,ὴ,ὸ,macer,gracilis , tenuis , qui tenui corpore est & minimè carnoso.Syn.epist.61. Σύρος τὸ γένος,μέλας τὸ χρῶμα,τὸ πρόσωπον ἰσχνός.Et ἕξις ἰσχνὴ,Plut.in Lycurg. Ἀριςοτέλης τὴν ἰσχνοσκελῆ, Laertius.Item metaph. ἰσχνὸς χαρακτὴρ,apud rhet.tenuè,dicendi genus: quod & gracile. Gell. Et ἰσχνὸς σφυγμὸς,gracilis pulsus:cui opponitur ἁδρός.

Ἰσχνότης,ητος,ἡ,macies,gracilitas.vt ἰσχνότης τοῦ σώματος,Gal.& ἰσχνότης χαρακτῆρος,apud rhetores.

Ἰσχναίνω,emacio macilentum seu gracilem reddo,attenuo, arefacio.Arist.metaph.8.τὸ ἰσχναίνειν ἡ ἰσχνασία τὸ τέλος.

Ἴσχνανσις vel ἰσχνασία,emaciatio,extenuatio:aut etiam macies.Aristotel.ibid.

Ἰσχναντικὸς,emaciandi vel extenuandi vim habens.

Ἰσχνόω,ῶ,idem quod ἰσχναίνω.vnde ἡ ἱερὰ ἰσχνοῦται, Alexand.in probl.

Ἰσχαίνω (ablato ν) idem quod ἰσχναίνω.Theophr.

Ἰσχαλέος (sine ν)apud poëtas pro ἰσχνὸς vel ἰσχναλέος.Hip.

Ἰσχὰς,άδος,ἡ,carica,propriè enim est ficus arida: dicique putatur quasi ἰσχνάς. Inuenitur tamen & de recentibus dictum apud Athen.lib.1.De variis ἰσχάδων generib. vide Poll.li.9. ¶ A quibusdam etiam sic dicitur ἡ ἄπιος herba , de qua Theophr. hist.pl.lib.9.c.10.Diosc.lib.4.c.155. Apud antiquos de oleis etiam siue oliuis dicebatur.Item ancora apud Eust.

Ἰσχάδιον,ου,τὸ,caricula.Aristoph.in Pluto.

Ἀνισχάδιον (comp.)quod non peperit,nec sugi potest.Suid.

Composita.

Ἀπισχναίνω,emacio. Ἀπισχναίνομαι (sine ν) extenuor.

Ἔνισχνος,

Ἔνισχνος, gracilis, tenuis. idem quod ἰσχνός. Nic. in Alexiph.

Ἐπισχναίνω, arefacio, extenuo. ἐπισχναντέον, arefacere oportet seu extenuare. (extenuo.

Κάτισχνος, macer, gracilis. Κατισχναίνω & Κατισχνόω, emacio,

Παρισχναίνω, extenuo. vnde παρισχναινόμενοι, macilenti; extenuati.

Ὕπισχνος, aliquantum macer, subgracilis.

ΙΣΧΥΣ, ύος, ἡ, robur, vires. Xen. Pæd. 1. ἐν τούτῳ ἐπειρᾶτο ὁ Κῦρος ἀσκεῖν μὲν τὰ σώματα τῶν μεθ' ἑαυτοῦ πρὸς ἰσχύν. Aristot. eth. 2. c. 2. τά τε ὑπερβάλλοντα γυμνάσια καὶ τὰ ἐλλείποντα φθείρει τὴν ἰσχύν. Dicitur & ἰσχὺς τοῦ σώματος, apud Synes. & ἰσχύος ῥώμη, apud Philon de mundo, i. vis roboris. item robur, i. potentia, item vis. Soph. in Aiace. Ὁρᾷς, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν ὅση. Thucyd. lib. 1. ὡς οὐδὲν οὐδ' ἑαυτὸν διαπράξασθαι κατ' ἰσχύν. Etymon, vide in ἰσχυρός, infra.

Ἄνισχυς (comp.) robore & viribus corporis destitutus, inualidus, infirmus, apud Esaiam cap. 42.

Ἰσχύω, robustus sum, sum robusto corpore seu valido. vt ἰσχύειν τοῖς σώμασι. Xen. Dicitur & ipsum σῶμα interdum ἰσχύειν. itē potens sum, potentia præditus sum, polleo. vt ἰσχύειν τοῖς ὅπλοις & τοῖς νόμοις, apud Dem & ἰσχύειν ναυτικῷ, Thuc. interdum exp. possum. vt apud Aristop. μεῖζον ἰσχύειν, plus posse. Et cum infinit. vt Philo de mundo, τὸν κόσμον ἀχθοφορεῖν ἰσχύειν.

Ἰσχυρός, οῦ, ὁ, robustus, validus, potens. Xen. ὁ σὺ πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἀσθενεῖς ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς. Dicit etiam ἰσχυρὸν quicquid est firmum & in quo præsidium collocari potest, vt ἰσχυραὶ φυλακαὶ & χωρίον ἰσχυρόν apud Xen. Interdum etiam τὰ ἰσχυρὰ substantiuè, robur. vt τὰ τῆς πόλεως ἰσχυρά, apud Aeschin. *Etymologistes deducit ab ἴσχω, vt sit ὁ ἴσχειν καὶ ἀντέχειν δυνάμενος. (diose. Xen.

Ἰσχυρῶς valde, validè, vehementer admodū, enixè, acriter, studiose. Xen.

Ἰσχυρόω, ῶ, robustum reddo seu validum, corroboro.

Ἰσχυρίζομαι, viribus vtor, seu viribus contendo. vt apud Aristot. eth. 4 ἰσχυρίζεσθαι εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, viribus contendere aduersus imbecilles. Item nitor, i. fiduciam colloco. Dem. οὐ μὴν ἰσχυρίζομαι τούτῳ, non nitor hoc. in hoc fiduciam causæ non colloco. Item contendo dicendo & connitor, vt exponitur apud Aeschin. & apud Thucyd. lib 3. ¶ Item assevero, affirmo, βεβαιοῦμαι. Synes. ἰσχυρίζομαι δὲ ὡς ἔστιν οὐ τῶν ἱερῶν βιβλίων Θεὸς ταῦτα λέγει.

Composita ab ἰσχύω.

Ἀντισχύω, obnitor viribus, seu contrà nitor, reluctor, resisto, *quasi vires viribus opponendo.*

Διισχύω, exp. viribus superior sum, viribus vinco.

Ἐνισχύω, vires sumo, inualesco. Item actiuè corroboro, validum reddo, vt ἐνίσχυσε τοὺς ἀποστόλους καὶ ἐφώτισε apud Gennadium.

Ἐπισχύω, idem quod ἐνισχύω, Xenoph. in Oecon. Ἐπισχύεσθαι, inualescere.

Decomp. Συνεπισχύω, viribus meis aliquem adiuuo, auxilior. apud Suid. Exponitur etiam, confirmo, suppetias fero, apud Xenoph.

Κατισχύω, q. d. validus sum seu viribus præditus aduersus aliquem. Exponitur etiam præualeo. Syn. μὴ γὰρ δὴ καὶ τῆς γνώμης ἡμῶν ὁ δαίμων κατισχύσει. Sic Matth. ca. 16. Itē actiua signif. roboro. Deut. cap. 2. Apud Esa. cap. 22. μὴ κατισχύσετε παρακαλεῖν με. exp. ne conamini me consolari. In lib. Sap. cap. 10. ἐν πλεονεξίᾳ κατισχυόντων αὐτόν, exp. circumuenientium.

Κατισχύομαι, viribus alicuius opprimor, vel vincor, cedo. apud Diodor.

Συνισχύω, corroboro, confirmo, suppetias ferendo roboro.

Ὑπερισχύω præualidus sum, præpotens sum, præualeo. apud Areop. & Theophr.

Composita ab ἰσχυρός, &c.

Ἀνίσχυρος, minimè robustus, inualidus.

Ἀντισχυρίζω è contrario firmo seu munio aut corroboro, obfirmo.

Ἀντισχυρίζομαι, è contrario firmor. Item obnitor. vt apud Plutarch. δεῖ δ' ὑπομείναι, δεῖ δὲ ἀντισχυρίζεσθαι πρὸς ἀμφότερα. Item è contrario affirmo seu assevero. vel contrà contendo. apud Thucyd. lib. 3.

Ἀπισχυρίζομαι, obnitor, ad fortitudinem me compono. apud Plut. in libro Πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος, &c. Item omni ope resisto, apud eundem. Item nitor, fiduciam colloco: idem quod ἰσχυρίζομαι, nisi quòd maiorem conatum in aggrediendo maioremque fiduciam intuendo significat. Accipitur etiam pro, omni ope & conatu efficio. Apud Synes. ὅπερ ἐπειδὰν λάβηται σφόδρα ἀπισχυρίζεται. exp. firmiter retinet. Est etiam, acriter denego seu abnuo pernego, apud Thuc. li. 1. vbi συγχωρεῖν & ἀπισχυρίζεσθαι inter se opponit.

Διισχυρίζομαι, affirmo, contendo. Plat. in Phędone, & in epist. Sic & Lysias, ἀκούω δ' αὐτὸν διισχυρίζεσθαι ὅτι &c.

Ἐνισχυρίζομαι, nitor, fiduciam colloco, innitor. vt ἐνισχυρίζεσθαι τούτῳ τῷ δικαίῳ, apud Dem.

Ἐπίσχυρος auxiliator.

Ἐπισχυρίζω exp. corroboro, apud Plut. Exponitur etiam obnitor, omni ope resisto, vt sit idem cum ἀπισχυρίζομαι.

Συνισχυρίζω, sicut & συνισχύω, corroboro, confirmo.

Ὑπερίσχυρος, robustus supra quàm dici possit, præpotens.

Ἴσχω, vide in Ἔχω. Ἴσως, in Ἴσος. Ἰταμός, &c. in Ἴτης.

ΙΤΕΑ, ας, ἡ, & Ἰτέη, ης, ἡ, salix: (* παρὰ τὸ ἰέναι. Etym. quoniam citò in altum excrescit, inter primas etiam germinans, vt & populus & alnus. (Od. κ. Μακραί τ' αἴγειροι καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι. Eurip. ἰτέαν pro hasta vsurpasse dicitur: vtpote saligna, i. confecta è salice. vt Homer. μελίαν vocat fraxineam hastam synecdochicè posita materia pro re inde confecta.

Ἰτέϊνος, salignus, qui è salice est, apud Theophr.

Ἰτεών, ῶνος, ὁ, salicetum seu salictum. i. locus consitus salicibus.

ΙΤΗΣ, ου, ὁ, temerarius, audax, & præceps periculorum facinorúmque susceptor. Interdum etiam in bonam partem, magnanimus, animosus. Plat in Symp. de amore, ἀνδρεῖος ὢν καὶ ἴτης καὶ σύντονος, θηρευτὴς δεινός. Et in Protag. πότερον τοὺς ἀνδρείους θαρραλέους λέγεις ἢ ἄλλο τι; Καὶ ἴτας γε (ἔφη) ἐφ' ἃ οἱ πολλοὶ φοβοῦνται ἰέναι, atq. etiā (inquit) præcipites ad ea quæ populus formidat. Apud Aristoph. in Neb. de Strepsiade, Θρασὺς, εὔγλωττος, τολμηρὸς, ἴτης, βδελυρὸς, ψευδῶν συγκολλητής, scholiastes exp. impudens, & qui nullo cuiuspiam habitu respectu aliquid audet aut facit. Suidæ est etiam ὁρμητικός, qui præcipiti impetu ad aliquid agendum fertur. ¶ Item mendicus, pauper. *Etym. deducit παρὰ τὸ ἵεσθαι, τὸ ὁρμᾶν.

Ἰτητικός, οῦ, ὁ, temerarius, præceps vel etiam temerarium & præcipitem reddens Aristo. eth. cap. 8.

Ἰταμός οῦ, ὁ, idem quod præcedentia. Plutarc. in Galba. ἀλλ' ἰταμὸς ὢν πρὸς τὰ δεινὰ καὶ ἀπερίσκεπτος. Aristot. in Probl. (de vino) πρὸς τὸ πράττειν ἰταμούς, præcipites ad facinus aliquod audendum. Interdum exp. impudens, inuerecundus. vt apud Synes. ep. 4 & 72. Sic apud Aristoph. ἰταμαῖς κυσίν.

Ἰταμῶς, temerario & præcipiti animo. Item impudenter.

Ἰταμότης, ητος, ἡ, temeritas, præceps audacia. Itē impudentia.

ΙΤΡΙΟΝ ου, τὸ placentarū seu operis pistorij genus prætenue faciléq. fragile. vt testatur Athen. lib. 14. vnde Galenus in lexico Hippocr. τὸ ἴτριον nominari etiam ἐρείκιον dicit διὰ τὸ θρύπτεσθαι. Idem Galen. de alim. facult. lib. 1. cap. 4. duo esse scribit ἰτρίων genera. Vide eundem & in lib. de tuenda valetudine lib. 5. Diosc. lib. 4. c. 64. Ἴτρια, τὰ, Hesych. exp. ὑπογάστρια, pars ventri subiecta, quæ & ἦτρον, de quo vide suo loco.

ΙΤΥΣ, υος, ἡ, circumferentia & vmbo, ἄμβων, i. ora curuatura[?] in extremo ambitu rotæ. vt Iliad. δ. ver. 487 ὄφρα ἴτυν κάμψῃ περικαλλέϊ δίφρῳ. Et Ili. ε. v. 724. τῶν [scilicet τροχῶν] ἤτοι χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος. Dicitur etiam de clypei circumferentia seu vmbone, apud Hesiod. in Asp. vers. 314. Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν Ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς. Et Xenoph. ὡς ὁρᾷ αὐτὸν παριόντα, ἐπιλαμβάνει αὐτὸν τῆς ἴτυος. * Deducitur ab ἴω, vado: vtpote ἡ κύκλῳ διιοῦσα.

Ἰυγγίζω, &c. vide in Ἰύ.

ΙΦΙ, validè, fortiter, magno animo; magna cum potentia, apud Homer. Iliad. α.

Ἴφιος, ου, & Ἶφις, ιος, ὁ, robustus, fortis. apud Hom. ἴφια μῆλα, pingues & vegetæ oues. Item celer, velox. Hesych.

Ἴφθιμος, viribus potens, robustus. Iliad. ψ. βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα. Item fortis, generosus, animosus. Iliad. α. πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν. Quidam tamen dici volunt per syncopen, & τροπῇ τοῦ υ, quasi ἰφίθυμος.

ΙΧΘΥΣ, υος, ὁ, piscis. Il. φ. ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες. Antiphanes apud Athenæum. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν θηρίον τοῦ ἰχθύος Ἀτυχέστερον. Ἰχθῦς apud Atticos dicuntur etiam piscariæ, loca ipsa vbi pisces veneunt. Hesych. *Deriuat. Eustath. ab ἴκεσθαι καὶ θύειν, i. ὁρμᾶν, quia animal sit πολυκίνητον.

Ἰχθυόεις, εντος, ὁ, piscosus, pisculentus. Od. ι. πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα.

Ἰχθυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idē. Interdū & piscis similitudinē habēs, pi-

Ἰχθυωδῶς, piscium modo. (scem referens.

Ἰχθυϊκὴ πύλη, piscaria porta. Ex 2. Paralip. 15.

Ἰχθυηρός, οῦ ὁ pisculentus vel piscarius. Aristoph. in Pluto, & apud Athen. lib. 6.

Ἰχθυάω, ῶ, piscor, Od. δ. ἰχθυάασκον γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν. piscabantur vncis hamis. Et Odyss. μ. de scylla. Αὐτοῦ δ' ἰχθυάᾳ σκόπελον περιμαιμώωσα Δελφῖνάς τε κύνας τε.

Ἰχθυήματα, videntur propriè esse piscium squamæ. Apud Hipocratem autem ἰχθυήματα dicuntur λεπίσματα φλοιῶν, corticum fragmenta. vt Galenus tradit lib. περὶ ἑλκῶν.

Ἰχθύδιον, ου τὸ pisciculus, apud Athen. li. 8. Et Plutarch. κωφότερος ἰχθυδίου, mutus piscis.

Ἰχθύα vel ἰχθύη, ης, ἡ, squatinæ marinæ pellis arida. Potest etiam ferreum vnguem significare quo in extractione sectionéque fœtus vtimur propter squamarum piscis similitudinem. Apud Hippocratem exp. limatura, scobs, ramentum.

Composita.

Ἀπιχθυς, υος, ὁ καὶ ἡ, qui piscib. abstinet, qui piscib. nō vescit. apud Aristoph.

Καλλίχθυς, (q.d. pulcherpiscis) à quibusdam dicitur ὁ ἀνθίας ἰχθὺς qui & καλλιώνυμος, teste Athen. lib. 7.

Πολυίχθυος, ὁ, piscibus abundans, multos pisces habens: Hom. hymno in Apoll. ἢ εἰς εἶδ' μ' ἄλλον πολυίχθυον ἀμφὶς ὁρῶσει.

ΙΧΝΟΣ, εος, τό, vestigium, i. ima pedis pars seu (vt Gal. tradit comm. 2. in l. Hipp. de fracturis) cutis pedi subiecta. Frequentiùs autem accipitur pro vestigio, i. signo quod pes incedentis solo imprimit. Xen. de venat. τὰ ἴχνη τοῦ λαγῶ. Et apud Soph. κατ' ἴχνος αἴσσω, feror per vestigia, vestigia sequor. Metaph. etiam capitur, vt apud Soph. ἴχνος παλαιᾶς αἰτίας. Et apud Plut in Luc. ἐν τούτοις οὐδ' ἐν ἔστιν ἀδικίας ἴχνος οὐδ' ἐν πλεονεξίας. Et apud Plat in ep. τῆς πολιτείας εἰς ἴχνος ἰέναι, reipub. vestigiis insistere, seu reip. vestigia sequi. Item pro ipso pede, apud Eur. in Or. (vt tradit schol.) σῖγα σῖγα λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης τίθετε μὴ κτυπεῖτε. Idem schol. etiam pro incessu apud eundem in Hecuba vsurpari tradit. *παρὰ τὸ ἴσχειν ὃ ἐστι συνέχειν ὅλον τοῦ ποδὸς deducit Etym.

Ἰχνάομαι, ῶμαι, vestigo, vestigiis consequor. Plut. in lib. de soler. anim. (de dasypodibus loquens,) πολλαχόθι ταῖς μεταφοραῖς ἰχνηθέντες.

Ἰχνεύω, idem. Xē. in Cyn τὰ μὲν γὰρ ὄρη εἰσὶν ὅτι τὰ ἰχνεύειν, montes enim promptum est vestigare canibus.

Ἰχνεύεσθαι, vestigiis indagari. Poll.

Ἴχνευμα, τό, indago, Poll.

Ἰχνεύμων ichneumon, Aristot. lib. 5. de anim. & Plin. lib. 8. ca. 24. Est & vespæ genus de quo Aristotel. lib. 5. cap. 22. & Plin. li. 10. cap 74.

Ἰχνευσις, vestigatio, indagatio, indago. Xen. in Cyneg.

Ἰχνευτής, οῦ, ὁ, vestigator, indagator. Poll. Ἰχνευταὶ dicuntur etiā ii qui nunc ἰχνεύμονες. vt apud Herodot. lib. 2. ὡσαύτως δὲ τῇσι κυσὶ οἱ ἰχνευταὶ θάπτονται.

Ἰχνεία ἡ item quod ἴχνευσις. Xen. in Cyneg.

Ἴχνιον, τό, vestigium, idem quod ἴχνος. Od. ε. & κ. μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο. Vtitur & Xen. in Cyneg.

Composita.

Ἀνιχνεύω, peruestigo, diligenter inuestigo, indago, persequor. Plut. in Cat. ἐξ γῆς καὶ θαλάσσης εἰ αὐτῶν καὶ ἀνιχνεύειν. Ἰτα ἀνιχνευθῆναι dicitur fera quæ iā à vestigantibus venatorib' quæsita, i. vestigiis indagatur. Item metaph. perscrutor.

Ἀνιχνευτής, ὁ peruestigator, indagator, perscrutator.

Ἀνίχνιαστος, idem quod ἀνεξιχνίαστος, qui inuestigari nequit. apud Æschylum.

Δυσίχνευτος, inuestigatu difficilis, ægrè inuestigabilis.

Ἐξιχνεύω, vestigo, inuestigo, vestigiis consequor. Plut. λανθάνειν τὰς ἐξιχνεύειν καὶ λαμβάνειν. Sic ἐξιχνεύει τὰς ἁμαρτίας. apud eundem, i. diligenter inquirit. Apud Luc ἐξιχνευτέον τὰ θηρία, vestigandæ & indagandæ sunt feræ.

Ἐξιχνιάζω, idem quod ἐξιχνεύω, ἐξιχνιασμός, οῦ, ὁ, inuestigatio, indagatio.

Ἀνεξιχνίαστος, (decomp.) inperuestigabilis, qui inuestigari nequit, quem nullis vestigiis consequi possumus. Areopag. & Naz. & Rom 11.

Προιχνεύω, ante vestigo. Alij cap. præeo.

Ἀμάχιος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΙΧΩΡ, ῶρος, ὁ, ab Aristotel. lib. 3. de hist an. dicitur esse sanguis crudus qui vel nondum cōcoctus est vel in serum versus. Galenus li. 2b de elem ἰχῶρα id appellat quod sero lactis respondet. Alij serosos humores, alij aquosos, alij tenues, alij verò saniem interpretantur. Cornelius Celsus dicit saniei speciem esse lib. 5 cap. 26. Apud Hom. ἰχὼρ est humor qui è deorum cute vulnerata effluit. eos enim ἀναίμονας esse docet. vnde Il. ε. ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα. Ἰχὼρ, οἷός περ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι. Tribuitur etiam rebus inanimis, vt apud Diosc. (de cornu) ὃ δὲ τῶν χλωρῶν φύλλων καταπλασθὲν ἰχῶρας ἁρμόζει. &c. Serum quoque lactis sic appellatur, Aristot. de hist. an lib. 3. cap. 20. πᾶν δὲ γάλα ἔχει ἰχῶρα ὑδατώδη, ὃ καλεῖται ὀρρός. * Eustath. scribit antiquos deriuare ab ἴσχω.

Ἐξιχωρίζω, (comp.) humorem serosum aut saniem exprimo, apud Suid.

Ταρίχος, quomodo huc pertineat. vide suo loco.

Ἴψ, vide in Ἴπτω.

ΙΨΟΣ, arbor, de qua Theophr. hist. lib. 3. cap. 6. ¶ Ἰψὸς verò oxyt. est hedera. Hesych.

ΙΩ aduerb. seu interiectio dolentis & exclamantis: vt io, heu seu cheu, hei & ô apud Latinos. Soph. in Aiac ἰώ, ἰώ μοι, μοι, hei, hei mihi. Ibidem, ἰώ μοι ἐμῶν νόστων, hei mihi ob reditus meos. Ibidem cum nomin ἰὼ τάλας hei misero mihi ô miserum me. Item cum vocatiuo, ἰὼ ταλαίφρον γύναι, ô miseram te. Sic Aristoph. ἰὼ γῆ. ἰὼ στρατηγοί, et rursum, ἰὼ νέμεσι βαρύβρομοί τε βρονταί. Necnon cum genit. elliptico rei, omisso casu personæ, ἰὼ ἰὼ τραυμάτων ἐπωδύνων, ô vulnera dolorifica. Apud Euripidem ἰὼ ἰὼ exp. proh proh.

ΙΩΓΗ, ῆς, ἡ, tegmen. vt Od. ξ. ἔνθι περ σῦες ἀργιόδοντες Πέσσειν ὑπὸ γλαφυρῇ εὔδον βορέω ὑπ' ἰωγῇ, Aristarch. & cum eo scholiorum breuium autor exp. σκέπῃ, sub tegmine boreæ. ¶ Ab Hesych. & Suid. exponitur etiam, diuersorium, litus. item quies, flatus, vox clamor.

Ἐπιωγαί. (comp.) loca, in quib. naues à ventorum iniuria tutæ esse possunt.

ΙΩΗ, ῆς, ἡ, vox clamor. Il. κ. Φθεγξάμενος τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή. vox: nimirum clamore excitantis. ¶ Item flatus, πνοή, vt Il δ. νέφος Ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ ζεφύροιο ἰωῆς. Et Il. λ. ὑψόσε δ' ἄχνη Σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς. ¶ Ab Hesych. exponitur etiam, sonitus, splendor, impetus.

Ἰωκή, vide in Διώκω. Ἰῶμαι, vide in Ἰάομαι.

ΙΩΝ, ωνος, ὁ, Ion: filius Xuthi nepos Hellenis, a quo Ἴωνες dicti fuerunt posteri eius ac subditi.

Ἰωνία, ας ἡ, Ionia, regio quam incolebant Ἴωνες: sub. χώρα. Alioquin Ἰωνία. Atheeis dicitur ἡ χαμαίπιτυς, vt est apud Diosc. l. 3. c. 175. ¶ Item violentum, ab ἴον, de quo vide suo loco.

Ἰωνικός qui Ionum est, Ionum proprius & peculiaris. vt Ἰωνικὴ ῥῆσις, apud Athen. Et Ἰωνικαὶ ὀρχήσεις, Ἰωνικὰ ᾄσματα, apud eundem, & Ἰωνικὴ ἁρμονία apud Lucianum. Ἰωνικὸς dicitur etiam qui ex Ionum gente est, apud Athen. lib. 4.

Ἰωνικῶς, ionicè. Ionum more. Aristoph. pro molliter & delicatè quoniam περιβόητος est ἡ τῶν Ἰώνων μαλακία καὶ τρυφή.

Ἰωνίς, ίδος, ἡ, idem quod Ἰωνική. vt in Epigr. Ἰωνὶς φωνή, Ionica vox. item ἡ Ἰωνίς, pro Ἰωνὶς χώρα.

Ἰωνίζω Iones imitor, vel æmulor, Iones sequor.

Ἰάζω Iones imitor: vel Ionica lingua vtor. Hermog.

Ἰαστί, Ionicè. Et ἡ Ἰαστὶ ἁρμονία, Ionica harmonia, teste Athe. libro 14.

Ἰακός Ionicus, vt Athen. lib 10. εἰσαγαγεῖν τὴν Ἰακὴν ἀσωτίαν. feruntur enim Iones fuisse deliciis & luxui dediti.

Ἰάς, άδος, ἡ. Ionica, vt Ἰὰς ξυγγένεια apud Thuc. Sic Ἰὰς γῆ, Ἰὰς πόλις. Ἰὰς γλῶσσα Ἰὰς διάλεκτος pro Ἰωνική.

Πανιώνιον, ου τό, Panionium: fanum à duodecim Ioniæ ciuitatibus extructum & denominatum, vt Herod. tradit lib. 1 πανιώνιον συνέδριον, conuentus duodecim oppidorum Ioniæ. vide Bud. annot. in Pand.

Ἰωξις, ἰωχμός, vide in Διώκω. Ἰῶτα, vide in litera Ι.

Ἰωψ piscis quidam Suidæ. Meminit eius Callimachus.

K

K, decimæ literæ Græcorum nota est, quam vocant κάππα. Vsurpatur interdū in plur. num. vt in prouerbio, τρία κάππα κάκιστα. de Cappadocia Creta & Cilicia, inquit Suid. ¶ Est etiam numeralis nota significans viginti, hoc modo, κ', καὶ κα', & sic deinceps præfixa autem acuti accentus apice ab imo sinistri lateris pede, viginti millia denotat κ.

Κόππα pro κάππα dictum fuit. sed κατὰ γλῶσσαν, vt inquit Eust.

Κοππατίας, nomen equi apud Aristoph. in Nub. Ὅτ' ἐπρίαμην τὸν κοππατίαν, vbi scribit sch. κοππατίας equos fuisse dictos quibus impressa esset litera κ.

Καβηνός, vide in Κάβος.

ΚΑΒΑΛΛΗΣ, ου, ὁ. caballus, equus clitellarius. Plut. de non fœner. ὄνῳ τινὶ ἢ τῷ τυχόντι ἢ καβάλλῃ ἢ χρώμενος.

Καβάλλιον, idem quod καβάλλης. Hesych.

ΚΑΒΟΣ, ου, ὁ, mensuræ frumentaceæ genus. Hesych. Suid. Poll. Est etiam mensura vinaria. Hesych.

Καβάνη ἡ apud Suid. exp. τροφή, i. cibus.

Κάβαισος, ου, ὁ (vel κάβασος, vt apud Pollucē legitur) edax, vorax, qui cibo est inexplebilis. ὁ περὶ τὴν τροφὴν ἄπληστος, Pollux.

Κάβηξ, dicitur à Suida esse auis, quæ alio nomine larus: & ab edacitate λάρος esse appellata: eiúsque meminisse Euphorionem hoc in versu, τῆς οὐδ' αἴθυιαι οὐδ' ἐκρυερεὶ κάβηκες.

ΚΑΓΚΑΜΟΝ, ου, τό, cancamum: lacryma Arabici ligni. Diosc. li. 9. cap. 23 & Plin. lib. 12. c. 20.

Κάγκανον, herba est apud Galen. simpl. medic. lib. 7. Aet. lib. 1. Oribas. collect. medic. lib. 15. pro quo apud Paulum Aegin. scriptum κάκανον.

ΚΑΓΧΑΖΩ, F. άσω. P. ακα. cachinnor, i. effusè rideo, risum effundo. (*Factum putatur per onomatopœiam, imitando sonum qui in profuso risu editur.] Eunapius apud Suidam, οἱ δὲ Οὐῦνοι πλατὺ καγχάσαντες ᾤχοντο. ¶ Item conuitior, βλασφημῶ, inquit Suidas, ex Soph. πάντων καγχαζόντων γλώσσαις.

Καγχασμός

Καγχασμὸς, ῦ, ὁ, cachinnatio, i. ipsa cachinnandi actio: vel cachinnus, risus profusus, ὁ ἔκχυτος γέλως, Suid.

Καγχαστὴς, ῦ, ὁ, & καγχαστικὸς, cachinnator, i. qui lubenter cachinnatur. apud Poll.

Καγχλάζω, idem quod καγχάζω. Athenæus. ὀλίσθε τι γλυκυμάθω, αὐτός τε ὁ Ἀντίοχος ἐπίσπε καγχλάζων, Sic Hesych. καγχλάζει, exp. ἀθρόως γελᾷ.

Καγχάομαι, ῶμαι, rideo incompositè. Hesych.

Καγχαλάω, vide in comp. ex χαλάω.

Composita.

Ἀνακαγχάζω, idem quod καγχάζω, nisi quòd præpositio auget significationem. Plat. 1. de rep. καὶ ἐς ἀκούσας ἀνεκάγχασε μάλα σαρδόνιον. Lucian. ἐφ᾽ οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμεγέθεις ἐπῄει ἀνακαγχάσαι.

Ἐγκαγχάζω, irrideo, illudo, vel, petulantibus cachinnis illudo.

Ἐκκαγχάζω, præpositione ἐκ itidem augente significationem simplicis καγχάζω, Xen. in symp. Κριτόβουλος δὲ καὶ ἐξεκάγχασεν ἐπὶ τῷ σιμότητι αὐτοῦ. Aristot. ethic. 7. καὶ ὥσπερ οἱ κατέχειν πειρώμενοι τὸν γέλωτα ἀθρόον ἐκκαγχάζουσιν.

Ἐπικαγχάζω, vt τούτοις τοῖς λόγοις ἐπικαγχάσαντες, pro καγχάσαντες ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις, quum ad hæc verba cachinnum (sustulissent.

Ὑπερκαγχάζω, effusè cachinnor.

ΚΑΓΧΑΙΝΩ, calefacio, arefacio. Hesych.

Κάγκανος, arid. siccus. vt κάγκανα ξύλα, Il. φ. & Od. σ. à quibusdã dicuntur τὰ εἰς τὸ καίεσθαι ἐγρηγορμένα, i. κεκομμένα. Pro eodẽ scribitur & κάγκανος, vt κάγκανα ξύλα, apud Theocr. idyll. 25.

Πολυκαγκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) q.d. multum calefactus, multum aridus, admodum siccus: epitheton sitis, apud Hom. Il. λ.

Κάγχρυς vide in Κάχρυς.

ΚΑΔΟΣ vel κάδδος, ου, ὁ, vas vinarium, cadus, dolium vel doliolum. Herodotus apud Pollucem, καὶ φοινικήιου οἴνου κάδον. Accipitur & pro poculo è quo bibitur: vt apud Athen. lib. 11. οἴνου δ᾽ ἐξέπιον κάδον. ¶ Item vas in quod calculi immittebantur, situlã siue sitella suffragiorum. Aristoph. in auib. οὐκ ἀποσοβήσεις; οὐκ ἀποίσεις τὼ κάδω; Paulò pòst, Ἐγὼ δὲ τῷ γε τὼ κάδω διασκεδῶ. vbi schol. τοὺς κάδους τοὺς ἀμφορέας εἰς οὓς τὰς ψήφους καθιᾶσιν. * Quidam ab ἔχαδον, alij ab Hebræo *cad* pro hydria, alióque vasis genere, deriuatum volunt.

Καδίσκος, ου, ὁ, vel καδίσκος (dimin.) paruus cadus, parua testa. Pollux inter vasa vinaria ponit. Citatur ex Nonno pro situla quæ in puteum demittitur. ¶ Item vas in quod calculi coniiciebantur. Demosth. πρὸς Εὐβουλίδην καὶ λαμβάνοντες δύο ἢ τρεῖς ψήφους, ἕκαστος τούτων ἐνέβαλον εἰς τὸν καδίσκον.

Κάδιον, ου, τὸ, (diminut. aliud) paruus cadus. item pera κάδιον ποιμενικὸν, pera pastoralis, 1. Reg. cap. 17.

Ἡμικάδιον, ου, τὸ, [comp.] dimidius cadus, apud Pollucem, lib. 10.

ΚΑΔΥΤΤΑΣ, ου, ὁ. Syriaca herbula, arboribus & spinis se circumuoluens, vt Plin. tradit lib. 16. cap. vlt. ex Theophrast. de caus. plant lib 2. cap. 23.

ΚΑΖΩ, F. σω, orno, exorno, decoro: vel excolo, instruo. κοσμέω, καλλωπίζω. Poeticum est, nec nisi in præter. pass. vsitatum, itidémque in participio: vt Odys. δ. Παντοίης ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσι. Iliad. β. (in catalogo nauium, de Aiace Oilei filio) Ἐγχείῃ δ᾽ ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς, hastæ peritia ornatus instructúsque erat vt quiuis alius vniuersorum Græcorum. Il. δ. Καὶ, σὺν κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, malis instructe artibus & dolis. Apud Apol. Arg. lib. 2. ἐκέκαστο ἰθυνέειν, præditus erat regendi facilitate.

Λαικάζω, Suidæ est ἀπατῶ, decipio. Significat etiam, scortor, Aristoph. in Equit. ἐν πρυτανείῳ λαικάσεις.

Λαικάστρια, πόρνη, meretrix, prostibulum.

Λαικαστὴς, ῦ, ὁ, πόρνος, scortator, seu qui corpore quæstum facit. Aristoph. in Acharn. Ἡμεῖς δὲ (sub. ἄνδρας ἡγούμεθα) λαικαστάς τε καὶ καταπύγονας. item apud Athen. lib. 13. dicit Peloponnesiacum bellum Græcis exarsisse ἐκ τριῶν λαικαστριῶν. Simætha, & duabus Aspasiis raptis à Megarensib. * Volunt hæc esse παρὰ τὸ κάζειν τὸ κοσμεῖν, & τὸ λα τὸ ἐπιτατικὸν inserto ι.

Καθά, vide in Ὅς.

ΚΑΘΑΙΡΩ, F. αρῶ, P. αρκα, purgo, mũdo. Od. χ. αὐτὰρ τραπέζας Ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν. Athen. li. 7. πάντα σπίλον καθαίρειν. ¶ Item expio, lustro, καθαίρω στόλον lustrare classem. Appian. li. 5. bell. civil. Et Καθαίρειν καθαρμὸν Plat. de leg. expiationẽ adhibeo. itẽ flagris cędo. Theocriti scholiastes in idyll. 5. ἐκάθηρε esse dicit ἐμαστίγωσεν, item ἀντὶ τοῦ ἔτυπτε καὶ ἐξέδαρε. Aristoph. πιέσαι τὰς πλευρὰς καὶ ἐκάθηρεν.

Καθαίρομαι, purgor. Aristot. de mundo. ἐμβροχαὶ γῆ καθαίρεται. item expior. Plat. καθαρθέντα καθαρμοῖς, expiationibus expietur. apud Hermog. οὔτε καθηράμενος ἀπὸ τῶν ἀδικημάτων, neque à sceleribus expiatus. item flagris cædor. Hesych.

Καθαρμὸς, ῦ, ὁ, purgatio. Plut. symp. 3. item expiatio lustratio. Plat. de rep. 2. λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων. Plut. ἄγη καὶ μιασμοὶ καθαρμῶν δεόμενοι, scelera expianda. Item pro κάθαρμα, i. pro piaculari homine, apud Herod. in Polym. καθαρμὸν τῆς χώρης ποιευμένων Ἀχαιῶν Ἀθάμαντα τὸν Αἰόλου.

Κάθαρμα, τὸ, purgamentum, piamentum, Poll. lib. 5. cap. 46. Eustath. καθάρματα dici ait τοὺς ῥυπαροὺς καὶ ἀποβλήτους, viles homines & abiectos. ¶ Item id quod ad purgãdum adhibetur, siue ad expiandum. Et secundum hanc significationem καθάρματα vocabantur homines scelerati, tanquam piaculares, (i. pro patriæ lustratione expiationéque deuoti, qui & sacri à Latinis appellabantur) quorum videlicet capite omnia ciuitatis aut gentis alicuius scelera luebantur, quique ad auertendam deorum iram mactabantur. Vide schol. Aristoph. & Suid. Demo κάθαρμα est φιλοδημία μετουσία ἀρετῆς. in orat. pro cor.

Κάθαρσις, εως, ἡ, purgatio, expiatio. Plat. Gal. & alii.

Καθάρσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, purgatorius vel purgatiuus, purgãdi vim habens. Item exploratorius. vt καθάρσιος φύσις Naz & καθάρσιον ὕδωρ. Nonn. lustralis aqua. Καθάρσιον, ου, τὸ, (sub.) pro κάθαρσις, vel καθαρμὸς, expiatio, lustratio vel piaculũ. Dẽ Plut. Greg. Itẽ καθάρσια, sacra expiatoria, piacula. Lucã. Plut. Pausa.

Καθαρτὴς, ῦ, ὁ, purgator. Item expiator, lustrator. Soph. in El. item Plut.

Καθαρτικὸς, ῦ, ὁ, purgatiuus siue purgatorius, purgandi vim habens at καθαρτικὸν φάρμακον. Plut.

Καθαρτήριος, idem quod καθάρσιος purgatiuus. Item expiatiuus. Synes. in epist.

Καθαρὸς, ῦ, ὁ, purus mundus, nitidus. Od. ζ. καθαρὰ χροῒ εἵματ᾽ ἔχοντα. Od. χ καθαρὸς θάνατος. mors pura *eorum qui ense occiduntur, non eorum qui strangulantur.* * Item purus, i. impermixtus, simplex: idem quod ἄκρατος & ἀμιγὴς cum quibus etiã copulatur. Xen. Pæd. 8. ἀλλ᾽ ὅταν ἄκρατος καὶ καθαρὸς ὁ νοῦς ἐκκριθῇ. ¶ Apud Arat. καθαρῇ ἐπὶ νυκτί. Cic. interpr. nocte serena. Item purus, i. qui se non contaminauit aliquo scelere. sceleris purus. Plut. in Pericle, οὐ μόνον τὰς χεῖρας δεῖ καθαρὰς ἔχειν τὸν στρατηγὸν ἀλλὰ καὶ τὰς ὄψεις. Καθαραὶ ἡμέραι. Plat. de leg. dies fasti, quibus opponuntur ἀποφράδες. Interdum cũ accus. vt καθαρὸς τὴν διάνοιαν, apud Greg. purus mente. Sic καθαρὸς τὰς χεῖρας, Luc. Interdum cum genit. vt καθαρὸς τῶν ἐγκλημάτων. Antiph. qui nulli intulit iniuriã. Sic Plut. dixit πρᾶξιν καθαρὰν πάσης ἀδικίας apud Aristop. in Vesp. εἴπερ καθαρόν τι φιλεῖτε. exp. ingenuũ, liberum, vel liberè dictũ ¶ Καθαραὶ ψῆφοι. Dem. ratio purata & perfecta. ¶ Item vacuus. Plut. in Numa, καθαραὶ ψόφων ὁδοί. vacuæ strepitibus viæ καθαρὰ ἄντρα, apud Aphrod. antra vasta & vacua.

Καθαρύλλος [diminut.] q.d. nitidulus. vt καθαρύλλος ἄρτος, apud Athen.

Καθαρῶς, aduerb. purè nitidè. Hesiod. in Erg. ἔρδειν ἱερὰ ἀθανάτοις ἁγνῶς καὶ καθαρῶς. apud Plut. ad Col. καθαρῶς διαλέγεσθαι, puro sermone vti & quasi nitido. Item dilucide, manifeste. vt καθαρῶς γνῶναι. Plut. in consol. ad Apoll. Sic Dem. περὶ τοῦ Ἁλοννήσου. dixit καθαρῶς εἰπεῖν. Sic & Arist. Rhe. 1 μᾶλλον διειρισμένα καθαρῶς, magis enucleatè. Item purè, i. pura mente, candidè. Demost. Philipp. 3.

Καθαρότης, ητος, ἡ, puritas, nitor, mundities, vt καθαρότης λόγου, Hermog. Item puritas, innocentia.

Καθαρεύω, purus sum, purè me gero. Cum genit. vt Plat. φόνου καθαρεύω περὶ τούτου, apud Polyb. & καθαρεύω ἐν τούτῳ, apud Plut. κεφ. Ῥωμ. Item καθαρεύω τούτῳ apud Philonem.

Καθαρίζω, purifico, mundo, purgo. Καθαρίζομαι, purgor. Nazianz.

Καθαρισμὸς, ῦ, ὁ, purificatio, purgatio. Item expiatio siue expiamentum, piaculum pro καθάρσιον, Luc.

Καθάριος siue καθάρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, mundus, munditiem seruans, præsertim in victu & cultu corporis. Dicitur de persona & de re vt in Pythag. carm. & apud Plut. apud Eur. καθάρσιον πῦρ pro lustrali igne.

Καθαρίως, mundè, munditiem seruando. vt μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρείως, apud Athẽ. Exponitur etiam, eleganter, apud Xen. Pæd. 1.

Καθαριότης, ητος, ἡ, mundities. Athen. lib. 12.

Composita.

Ἀκαθαρσία ἡ, sordes, immunditia, spurcitia. Dem. Ἀκαθάρτης, ητος, ἡ, idem Apoc. 17.

Ἀκάθαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non purgatus, impurus, immundus. Itẽ, scelestus apud Dem. & Luc.

Ἀνακαθαίρω, expurgo, perpurgo, vel purgo. Theologicum ast verbum (inquit Bud.) pro allegorias anagogicas ad liquidum vsque sensum patefacere & explanare.

Ἀνακαθαίρομαι, idem apud Plut. in Anth. ἀνακαθαιρόμενος τὰ ὑπόντα τῶν πολεμίων persequens reliquias & repurgans. Item planè explico, apud Plat. Ἀνακαθαίρεσθαι dicitur Sol. in deliquio, quum luna Solem subiens & eum nobis auferens sensim prælabitur, & eam partem Solis quam nobis primùm abstulit, prætereundo reddit, apud Dionys. Areop.

Ἀνακαθαρ-

Ἀνακάθαρσις, expurgatio, perpurgatio, purgatio. Item allegorici sensus & reconditi anagogica explicatio.

Ἀνακαθαρτικός, expurgandi siue purgandi vim habens, purgatiuus.

Ἀποκαθαίρω, expurgo, repurgo. Item abstergo. Xen. Pæd. 2. ἀποκαθαίρεις τὴν χεῖρα εἰς τὸ χειρόμακτρα. Item lustro, expio. apud Dion. Areop.

Ἀποκαθαίρομαι, idem. Item expugnor, abstergor. Item lustror, expior. apud Aristot. de an. lib. 7. ἀποκαθαίρεται κέλυφος, detrahitur putamen.

Ἀποκάθαρμα, expurgamentum, repurgamentum, purgamentum, excrementum. Item piaculum, piamentum.

Ἀποκάθαρσις, expurgatio, repurgatio, purgatio. Thuc. lib. 2. Item expiatio, lustratio.

Ἀποκαθαρτικός, expurgatorius vel expurgatiuus, expurgandi vim habens ad expurgandum aptus. Item expiatiuus.

Decomp. Συναποκαθαίρω, simul purgo. Diosc. l. 1. c. 7.

Αὐτοκάθαρσις, ipsamet purgatio. Naz. de bapt.

Διακαθαίρω, in diuersis partibus purgo, q. d. interpurgo. Theophrasti [inquit Bud.] est perputare arbores & interlucare. Item pro καθαίρω, Poll.

Διακάθαρσις, q. d. interpurgatio, interlucatio, apud Theoph. Item pro κάθαρσις.

Διακαθαρίζω, idem quod καθαρίζω.

Δυσκάθαρτος, purgatu difficilis.

Ἐκκαθαίρω, expurgo. Item detergo, vt Il. 2. οὐρούς δ' ἐξεκάθαιρον, alue os purgabant, & detergebant. apud Plat. Poll. exp. discutio & exprimo.

Ἐκκαθαίρομαι, expurgor. Cum genit. apud Synes.

Εὐκάθαρτος, ὁ, ἡ, purgatu facilis, qui facilè purgari potest.

Περικαθαίρω, q. d. circumpurgo, circumquaque purgo vel in circuitu purgo. Item perpurgo. Exp. & ablaqueo. In lib. Iosuæ c. 5. περιεκάθηρε τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ, circumcidit filios Israel.

Περικάθαρμα q. d. circumpurgamentum. Exp. & retrimentum, sordes, q. d. sordes vndique euerrendo collectæ. 1. Cor. 4.

Περικαθαρίζω circumcirca purifico.

Decomp. Ἀπερικάθαρτος, nõ circũpurgatus, non mũdatus.

Δυσπερικάθαρτος, qui non facilè circumpurgari potest.

Προκαθαίρω, præpurgo, antè purgo. Syn. ep. 44.

Ὑπερκαθαίρω, immodicè vel supra modum purgo. Hipp. aphor. lib. 7.

Ὑπερκάθαρσις, immodica purgatio. Hipp. de nat. hom.

Ὑποκαθαίρω, q. d. subpurgo, leuiter purgo, vel inferius purgo, per inferiores partes purgo.

Ὑποκάθαρσις, eiusmodi purgatio. vt ὑποκάθαρσις ἡ διὰ τῆς κοιλίας. Gal. ad Glauc.

Καθ. vide in comp. ex Ὁς. Καθώς, in comp. ex Ὡς.

ΚΑΙ, &: vt πένης καὶ ἄνευ. Interdum exp. tum: vt apud Plat. ἐφέροντο καὶ ἔφερον. Cic. interpret. tum ferebant, tum ferebantur. ¶ Καὶ etiam Plato. ἀχρηστοι μὲν γὰρ καὶ γυναιξὶν, etiam mulierib. inutiles. ¶ καὶ æquè perinde. Greg. πάσης τυχὼν παρ' αὐτοῦ δ' ἐξαιρέτως ἴσα καὶ παίδων ὁ τιμιώτατος, æquè atque liberorũ charissimus. Aristid οὐχ ὁμοίως καὶ πρόσθεν, non similiter ac prius, non itidem vt antea. Et in orat. Dominica. ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς vt in cœlo, sic & in terra. Item καὶ quàm. vt Arist. Polit. 1. ἕτερα γὰρ ἑτέρα ἡ χρηματιστικὴ καὶ ὁ πλοῦτος ὁ κατὰ φύσιν, alia est quæstuaria atque diuitiæ œconomicæ. ¶ καὶ, vel Aristot. de gener. anim. l. 4. καὶ κρατεῖ καὶ κρατεῖται, vel superat, vel superatur. ¶ καὶ, sed, vt Them. Ph. 2. πότερον ἂν ἐν τοῖς ἐξ ἀνάγκης ἢ τύχης, καὶ τίς ἂν εἴποι, &c. ¶ Diuersis particulis præmittitur: vt καὶ γὰρ etenim. & pro eodem καὶ γὰρ δή. Καὶ δή, continuò, & protinus, i. ideo Dem. καὶ μὲν δὴ καὶ atque adeò, & verò. καὶ εἰ pro εἰ καὶ, etsi, etiamsi, tametsi quanquam, apud Aristot. pol. 3. Καὶ κέ τις, apud Homer. pro καὶ ὅστις. Et καί κεν, pro καὶ δ' ἂν. καὶ μάλα, & quidē atque adeò. In responsionem accipitur pro, equidem, ita sanè, ita profectò. Xen. οἶδά τινας ἀχαιεῖς καλυμμένους καὶ μάλα, ἔφη. Sequente ὅμως ponitur pro εἰ καὶ μάλα καί περ. Xen. Hell. 6. ὁ δ' Ἀγησίλαος καὶ μάλα βουλόμενος ἀπάγειν τὸ στράτευμα, ὅμως ἐκεῖ κατέμεινε τρεῖς ἡμέρας, quamuis maximoperè vellet. καὶ μὴν τοι καὶ atque etiam. καὶ μὴν τοι καὶ ἄν. quod si, sin autem. Demost. καὶ μὴν quin etiam. Καί νυ exp. atque: vt apud Hesiod. in Erg. Καί νυ δίκης ἐπάκουε, atque iustitiæ obedi. Καὶ πάλαι, & sanè iampridem: vel iamdudum, iampridem, volunt enim quidam hic vacare καί. Καί περ, quamuis, etsi, tametsi, quod & καί περ, coniunctim. καὶ ταῦτα idque. Dem. pro cor. καὶ ταῦτα ἐν βραχεῖ, idque breuiter vel, & hæc quidem quàm breuissimè. Apud Aristophanem καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, atque hæc quidem ita se habent. Itidémque apud Plat. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταύτη, & hæc quidem hactenus. vel. & hæc quidem hoc modo se habent. Καί τι καὶ, atque adeò. Demosth. Καί τοι, etsi, tametsi: item, verùm, sed, at, atqui. item, & quidem. iam verò item proinde. itaque. Sed frequentiùs coniunctim scribitur. ¶ In compositis nonnullis subscribitur ι ipsa α. vt in κἀκεῖνος pro καὶ ἐκεῖνος. κἀγαθὸς pro καὶ ἀγαθὸς, κἀγὼ pro καὶ ἐγώ.

ΚΑΙΑΔΑΣ, ου, ὁ, ceadas: fuit apud Lacedæmonios carcer subterraneus, spelunca in quam sontes coniiciebant Spartani. Thucyd. lib. 1. καὶ αὐτὸν ἔμελλον μὲν ἐς τὸν καιάδαν. ὥσπερ τοὺς κακούργους ἐμβάλλειν εἰώθεσαν ἔπειτα ἔδοξε πλησίον που κατορύξαι. Sic Pausan. in Messeniacis, ἔγνωσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι ῥῖψαι πάντας ἐς τὸν καιάδαν.

Καιάτα Hesychio sunt foueæ siue loca à terræ motibus dirupta & hiantia. vnde καιετάεσσα dicta ab Homero creditur Sparta, quod multis eiusmodi καιάτοις hiaret. Vide Strabonem l. 8.

ΚΑΙΚΙΑΣ ου ὁ, Cæcias, ventus ex Eurorum genere qui ab ortu æstiuo spirat. Vide Aristot. de mundo, & Gell. lib. 2. cap. 22. *Etymol. dici scribit à Caico fluuio.

Καικίνης, ου, ὁ, idem. Hesych.

ΚΑΙΝΟΣ, ου, ὁ, nouus. Xen. Pæd. 8. ἀλλά τι ἀεὶ καινὰ ἐπιμηχανῶνται. Idem in Polit. Laced. οὗτοι δὲ παλαιοὶ ὄντες, ἔτι καὶ νῦν τοῖς ἄλλοις καινότατοί εἰσι. Apud Lucian. sæpe τὸ καινότατον per parenthesin pro, res valde inusitata. Fœm. καινή, noua. vnde ἐκ καινῆς, denuò, de integro. vt Thu. 3. ὅτε τειχίσαν τὴν πόλιν ἐκ καινῆς. ¶ Τὸ καινὸν nomen est loci ἐν τῷ δικαστηρίῳ, apud Aristoph. in Vespis, ἐδίκαζεν ἐς τὸ καινὸν ἐμπεσών. vide schol.

Καινῶς, nouè, nouo modo, vt τὰ παλαιὰ καινῶς διεξελθεῖν. Isocr. in Paneg. Exp. & παραδόξως Suid.

Καινότης, ητος, ἡ, nouitas. Athen. 3. Isocr. ad Nicocl.

Καινόω, ῶ, nouo vel renouo, innouo. Dion. hist. ἐς τὸ καινοῦσθαι πῶς τὰ ἐπιβουλεύματα ἐξ ἐπιτεχνήσεως.

Καινίζω, idem quod καινόω. Nonn. ἀρχαῖον ἐκαίνισε θεσμὸν ἑορτῆς.

Καινισμός, innouatio.

Composita.

Ἀνακαινίζω, renouo, instauro. Ἀνακαίνισις, renouatio, instauratio. Suid.

Ἐγκαινία, τὰ, dedicatio rei alicuius nouæ. vt apud Dan. cap. 4. & Ioan. cap. 10. Suidas dicit esse festum in quo aliquid innouabatur. Sunt qui ἐγκαίνιον pro tyrocinio accipiant apud Quintil. lib. 7. cap. 3.

Ἐγκαινόω, ῶ, innouo, Exp. etiam, initio dedico.

Ἐγκαινίζω, idem quod ἀνακαινίζω. Ἐγκαινισμός, renouatio instauratio. Item dedicatio. Mach. lib. 1. cap. 4.

Ἐπικαινίζω, renouo. 1. Machab. 10.

Φιλόκαινος, nouitatis amator.

ΚΑΙΝΩ, perimo, occido φονεύω κτείνω, Euripid. in Phœniss. παῖς πατέρα καίνει. *Eust. à κναίω deducit per metathesin, vel κνῶ. Alij contrà κνέω, à καίνω deducunt.

Καίνυμαι, idem. Hesych. Item vinco, supero, & quidem occisum. propriè. Od. 3. ὃς ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων Νῆα κυβερνῆσαι. Sic & Hesiod. in asp. & Theocr. idyll. 19. de Ioue in taurum verso λειμῶνος ἐκαίνυτο λαρὸν ἀϋτμήν.

Καινίς, ίδος, ἡ, mors, cædes, strages. Luc. in Asino, σώζειν ἐμαυτὸν ἐκ τῆς καινίδος.

Κναίω, κνέω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀποκαίνυμαι, vinco, Hesych. & Suid. vt Il. ψ. τοῖσι δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀέθλους.

Κατακαίνω, perimo, conficio, interimo. Eunap. ὁ δὲ τοξότης ἠφίει βέλη πολλὰ. ὡς τοσαύτας κατακαίνειν ὅσα ἠφίει βέλη. Xenoph. τοὺς μὲν κατακαίνοντες τοὺς δὲ καταδιώξαντες. Item, τοὺς μὲν κατακαίνων ἐν χερσὶ τοὺς δὲ πλείστων, τοὺς δὲ φεύγοντας.

Ἀκαίνω, Βασκαίνω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΚΑΙΡΟΣ, οῦ, ὁ, occasio, opportunitas temporis, tempestiuitas, vt καιρὸς τῶν πραγμάτων. Dem. occasio rerum bene gerendarũ. καιρὸν τηρεῖν, Aristot. rhet. 2. occasionem obseruare, occasioni imminere καιροῦ λαβέσθαι, Luc. occasionem nancisci. Apud Thuc. καιρὸν ἔχουσα χάρις, beneficium in tempore & opportunè collocatũ. Χέ. καιρὸς ἦν ἡ διάλυσις τῆς στρατιᾶς, sub. ἐστί. Ἐν καιρῷ, ἐπὶ καιροῦ, εἰς καιρὸν opportunè, tempestiuè. Cõtrà, παρὰ καιρὸν, ἀπὸ καιροῦ, intempestiuè, alieno tẽpore. Dicit & de loci opportunitate. Thucyd. καὶ ἐπαυλισάμενον τὸ χωρίον ὃ καιρὸς ἦν. Sic Euripid. εἰς καιρὸν τυπείς, opportuno in loco vulneratus. i. lethaliter. ¶ Item generalius, pro commoditate. Ἐν καιρῷ γίνεσθαί τινι. Xenoph. esse alicui commodum, vel vtilem. Sic apud Herodotum, ἐς καιρὸν ἔσται, exp. vtile erit. ¶ Item modus, μετριότης, vt καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος, apud Hesiod. & Theogn. Xenop. in symp. μείζω τοῦ καιροῦ τὴν γαστέρα ἔχων μετριωτέραν βούλομαι ποιῆσαι αὐτήν. ¶ Item καιρὸς apud Græcos deus est. Pausanias, καιρὸς ὁ νεώτατος τῶν Διὸς παίδων. ¶ Item καιρὸς, tempus. vt καιρὸς εὔκαιρος, tempus opportunũ, vel hora opportuna, sæpe apud Herodianum: quod & καιρὸς dicitur simpliciter. Sic καιρῷ προσευχῆς, Chrysost. tempore orationis. Ἐκ τοῦ καιροῦ λέγειν, ex tempore. ¶ In plur. καιροί, tempora (vt quum Cicero dicit, in grauissimis temporibus ciuitatis) Xen. Hellen. 6. ὡς ἀεί ποτε ἀλλήλοις ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς παρεγένοντο ἐπ' ἀγαθοῖς. Item καιροί: exp. inclinatio temporum, apud Demosth. πρὸς ἄνδρα διὰ καιρούς τινας ἰσχύοντα γράφοντες εἰρήνην ἀθάνατον.

Καίριος, ου, ὁ καὶ ἡ, tempestiuus, opportunus; καίριος ὥρη, Nonnō: Apud Eurip. λέγειν τὰ καίρια, dicere opportuna & commoda, vel, quæ in rem sint: vel quæ alicuius sint momenti. ¶ Item præcipuus, primarius. Theophr. de caus. plant. 3. ὅπως τὸ ὕδωρ εἰς τὰ καιριώτατα τῶν κλημάτων ἔλθῃ. ¶ Καίριος πληγή, plaga lethalis. apud Luc. in Nigr. & apud Herodian. lib. 4.

Καιρίως, tempestiuè, opportunè. Vnde apud Xenoph. Pæd. 4. καιριώτερος ἂν παρεῖναι. item lethaliter, vt καιρίως πληγείς, apud Basilium.

Composita.

Ἄκαιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, intempestiuus, non opportunus. Plato in Axiocho, νυνὶ δὲ θάλπος ἄκαιρον, ἢ κρύος. Thuc. ἄκαιρος προθυμία. item (quum ad personam refertur) importunus, qui obturbat & interpellat, tempus opportunum non obseruans: Theophr. item immodicus, cui opponitur σύμμετρος. Isocr. ἔσται δ᾽ ὁ λόγος οὔτ᾽ ὀχληρὸς, οὔτ᾽ ἄκαιρος, ἀλλὰ σύμμετρος καὶ προσήκων τοῖς ἔμπροσθεν εἰρημένοις.

Ἀκαίρως, intempestiuè, non opportunè. item, immodicè.

Ἀκαιρία, intempestiuitas: non opportunum tempus. Demost. Ol. 1. ἀκαιρίαν & καιρὸν opponit. Dicitur etiā (secundum Ammonium) de illo qui occasione destituitur. Ἀκαιρία, inquit Theophr. est molestia obturbatrix & interpellatrix. item immodicitas. Isocr. enim opponit. λέγω ἀκαιρίαν τῇ συμμετρίᾳ.

Ἀκαιρέω, ῶ destituor opportunitate. cui opponitur εὐκαιρέω.

Ἀκαιρεύομαι, pro eodem.

Ἀποκαίριος, ου, ὁ καὶ ἡ, intempestiuus, absurdus. in anth. epigr.

Ἔγκαιρος, opportunus, tempestiuus, εὔκαιρος.

Ἐγκαιρία, opportunitas. Plato enim in Politico ἐγκαιρίαν τῇ ἀκαιρίᾳ opponit.

Ἐγκαίρως, opportunè, εὔκαιρος.

Ἔκκαιρος, intempestiuus. in anthol. epigr. li. 2. οὐ γὰρ ἔγωγε ἔκκαιρον μήλων προσδέχομαι ῥυτίδα. rugam exoletam & vietam.

Ἐπίκαιρος, opportunus, cōmodus, vt ἐπίκαιροι τόποι ἐπιτήδειοι. Suid. Luc. in Caucaso, ἐπικαιρότατος ὁ σταυρὸς γένοιτο ἄν. item præcipuus. Aristid. κρατεῖν τῶν ἐπικαίρων τῆς χώρας. Galenus (inquit Bud.) vocare videtur ἐπίκαιρα μόρια, vitales partes. Suid. ἐπικαιριώτατα exponit etiam ἐπικινδυνώτατα. item tēporarius.

Ἐπικαίρως, aduerb. opportunè. [Areop.

Ἐπικαίριος, idem quod ἐπίκαιρος. Xen. in Oecon.

Εὔκαιρος, opportunus, tempestiuus. Apud Herodianum sæpe, καιρὸς εὔκαιρος, tempus opportunum, vel hora opportuna.

Εὐκαίρως opportunè, tempestiuè.

Εὐκαιρία, opportunitas, tempestiuitas. Apud Philonem. ἡ ἐν εὐκαιρίᾳ θέσις τῶν πόλεων, situs opportunitas pro quo εὐκαιρία τῶν πόλεων, apud Polyb.

Εὐκαιρέω, ῶ, opportunitatem habeo, siue opportunum tempus, item otium est mihi, vacat mihi hoc agere. Marci cap. 6. καὶ οὐδὲ φαγεῖν εὐκαίρουν. Apud Luc. ηὐκαίρουν ἐπινοεῖν τι, otium suum consumebant in cogitatione. Sic Lucas Act. 17. εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον. nulli alij rei vacabant, i. in nulla re alia otium suum consumebant. ¶ Itē εὐκαιρῶ vel εὐκαιροῦμαι, copiosus sum & locuples: vt apud Suid. ὁ δὲ ἐκέλευσε τῶν πολιτῶν τοὺς δυναμένους εὐκαιρεῖν τοῖς βίοις. Athen. lib. 6. ex Possidonio, οἱ σφόδρα εὐκαιρούμενοι τοῖς βίοις, quibus abundè vacabat vitæ necessaria comparare.

Παράκαιρος, intempestiuus. item immodicus: apud Isocr.

Παρακαίρως, intempestiuè. item immodicè, apud Isocr. τὸν πλοῦτον παρακαίρως ἠγάπα, pro ὑπὲρ τὸν καιρόν.

Παρακαίριος, idem quod παράκαιρος, intempestiuus. Apud Hesiod. in Erg. παρακαίρια ῥέζων, scelesta patrans, vel inhonesta.

Πρόσκαιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, temporarius, ad tempus durans. 2. ad Cor. 4. τὰ γὰρ βλεπόμενα, πρόσκαιρα· τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα, αἰώνια. Sic Naz. πρόσκαιρος κάθαρσις, temporaria. item temporarius, i. caducus, fluxus secularis, apud eundem: vt in Epitaph. fratris, τί γίνομαι πρόσκαιρος, cur inhæreo rebus caducis?

Προσκαίρως, temporariè, ad tempus, ex Theophili Instit.

ΚΑΙ̃ΡΟΣ, ου ὁ, licium. Vide Eust.

Καιρόεις, εντος, ὁ, bene textus: *significando à parte totum.* Od. η.

Καιρόω, stamen connecto.

Καίρωμα, τό, & καίρωσις, connexio staminis. [ex Callim.

Καιρωστρὶς vel καιρωστίς, textrix, *significando à parte totū.* Eust.

ΚΑΙ΄Ω, F. καύσω, vro, incēdo cremo. Il. ι. ἐγγύθι νηῶν καίουσι πυρὰ πολλά multos accendūt ignes: qua phrasi vtūtur Xenophō quoq; & Plut. Lucian. de calum. πυρπολοῦσι πάντα καὶ καίουσι καὶ σφάττουσι. ¶ Itē cremo mortuum. Isæus in orat. pro Euthyco ὅτι γὰρ τὸν αὐτὸν πεισόμενον κληρονόμον, οὔτ᾽ ἀνείλετο, οὔτ᾽ ἔκαυσεν, οὔτ᾽ ἐνόσιος ἑαυτοῦ ὤν; quum enim testatori à quo hæres relictus est, exequias iustáque funebria non fecerit, eúmque in rogum non intulerit. ¶ Impropriè autem frigus aut nix dicitur καίειν. Xenoph. de venat. ἡ γὰρ χιὼν καίει τῶν κυνῶν τὰς ῥῖνας.

Κάω (vnde aor. 1. ἔκηα & aor. 2. pass. ἐκάην & fut. 2. καήσομαι) idem quod καίω. Xen. Hel. 4. κάοντες τὴν χώραν, minus est vsitatum quam καίω.

Καίομαι, vror, ardeo. Xen. Hell. 9. ὁ μὲν λύχνος ἐκάετο. Lucian. de sacrif. ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι καομένης, adhuc ardente.

Καίομαι, actiua sig. pro καίω: Il. ι. ἔνθα δὲ πῦρ κήαντο. ¶ Item passiua sig. vror, &c. Interdum exp. ardeo, flagro, Iliad. ι. Νηυσὶ καιομένῃσι, nauibus ardentibus seu incensis. Sic & ignis dicitur καίεσθαι, i. ardere: Il. τ. Sic δᾳς καίεται apud Aristoph. tæda ardet. Καίεσθαι dicuntur etiam qui supra modum calent (vt ardere & vri calore apud Lat.) Hippocr.

Καῦμα τό, ardor, æstus, calor nimius, Hesiod. in Erg. Xenoph. in symp. Diosc. lib. 4. cap. 138. item æstus. Sunt qui interpr. apud Hippocratem febrem, quam & πῦρ appellauit: alij verò ambientis aëris feruorē, alij cauteria & escharas. vt annotat Gal. comment. in Aphor. 13. l. 7. item id ipsum quod adustum est.

Καυματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, æstuosus.

Καυματίζω, æstu affligo, ardore excrucio. Matt. 13. & Apoc. 16.

Καυμασία ἡ, pileus latus ad æstum Solis arcendum.

Καυθμός, οῦ, ὁ, vredo: arborum quarundam morbus. Scribitur etiam καυθμός. Theophr. hist. pl. l. 4. cap. 17.

Καῦσις, εως, ἡ, vstio, crematio. Diosc. l. 5. cap. 138. item cremandi & adolendi modus. Plerumque de medicorum vstionibus dicitur. Isocr. de pace. & Plut. in præcept. sanit. Dicitur etiam de vstione siue adustione quadam architectonica. De qua Vitruui. lib. 7. cap. 9. & Plin. l. 33. c. 7. Exponitur etiam æstus, ardor. in qua signif. καῦμα frequentius vsurpatur.

Καύσιμος, ου ὁ καὶ ἡ, aptus ad comburendum, qui vri & cremari potest seu comburi: vt καύσιμα ξύλα. Plat. de leg.

Καυσία, ἡ, causia: tegumentum capitis Macedonicum, pileū quo æstum Solis arcere solemus, vt mulieres vmbella. Vide Eust. Suid. Bud. Vtitur Plut. in Ant. Herodian. l. 4. Athen. l. 12.

Καῦσος, ου, ὁ, ardor, æstus, calor nimius. Diosc. καὶ καῦσον σβέννυσι στομάχου, ardorem stomachi. item febris ardens. apud Hippocr. Aret. Aet. P. Ægin. Al. Trallian. Sic dicitur etiam dipsas à quibusdam, vt Aet. docet, à qua ictos, ob multam sitim exustos perire scribit.

Καυσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, æstuosus, ardens. vt καυσώδης χώρα. item καυσώδης πυρετός, apud Gal. ad Glauc. febris ardens, quæ & καῦσος.

Καυσόω, ῶ, ardore infesto, ardore vehementi vro, inflammo.

Καυσοῦμαι, ardore infestor, ardore nimio corripior, calorē extremo vror, æstuo. Plerunque de ardoribus in corpore humano dicitur, quales febribus plerunque ardentibus contingunt. Gal. & Diosc.

Καύσωμα, τό, ardor, æstus. idem quod καῦσος. A Gal. apud Hippocr. exp. πύρωσις, inflammatio & ardor.

Καύσων, ωνος, ὁ idem quod καῦσος, æstus, ardor. Matth. 20.

Καυσώνιος νόμος, lex incendendi.

Καυστειρὸς siue καυστηρός, ardens, feruens: vt καυστειρὴ μάχη. Il. δ.

Καυστήριον, ου, τό, locus vbi inuruntur stigmata, & ferrum quo inuruntur.

Καυστὸς οῦ ὁ, vstus crematus: qui vri & cremari potest. idem quod καύσιμος. Et καυστόν, quod vri potest, cremium.

Καυστικός, οῦ, ὁ, vrendi siue adurendi vim habens. vt καυστικὰ φάρμακα.

Καῦστος, sedes adulta & Sole adurente maturescens: frumentum itidem Solis ardore inarescens, ac velut torrescens. Hesych. item muliebre pudendum, apud comicos.

Καυστηριάζω, idem quod καυτηριάζω, de quo infrà. Strab.

Καυτήρ, ῆρος, ὁ cauter: instrumentum quo notæ & stigmata inuruntur: item quo medici in ægrorum corporibus affectam aliquam partem inurunt. vt καυτὴρ χάλκεος apud Hippocrat. item στίγμα.

Καυτήριον, ου, τό, cauterium, quod vrendi vim habet. Accipitur tam pro medicamento quod potestate vrit, quàm pro ferro candente. Luc. διάπυρον καυτήριον. item pro stigmate inusto. Dicitur item esse locus vbi inuruntur stigmata.

Καυτηριάζω, cautere inuro. item cautere amputo, vt medici partem aliquam putrem. Sic 1. Tim. 4.

Καυτός, οῦ, ὁ, idem quod καυστός, vstilis.

Καυτικός οῦ ὁ, vrendi siue adurendi vim habens.

Κνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ bene olēs, flagrās, ἀπὸ τοῦ καίεσθαι τὰ θυμιάματα, inquit Hesych. vt Il. ζ. ἡ δ᾽ ἄρα μιν κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ.

Κηώεις, εντος, ὁ, idem. Iliad ω. ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα κέδρινον.

Κηλόν, οῦ, τό, siccum, aridum. Hesych. At κῆλον, vide in κᾶλον.

Κηλόω ῶ exp. comburo. item decipio, noceo: & subagito.

Κηλωστά, apud Lycophr. sunt lupanaria.

Κήλεος, ου, ὁ, vrens, calens, splendens. Il. σ. τρίποδ᾽ ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ & Il. χ. νῆας ἐνιπρήσῃ πυρὶ κηλέῳ. Dicitur & κήλειος pro eodem metri causa inserto ι: hinc comp. περίκηλα, vt περίκηλα ξύλα, lignea perarida, ambusta. item circumquaque fissa, apud Hom. Od. σ.

Κάζω vel κάσσω, κάμινος, quomodo huc pertineāt, vide suis locis.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀμφίκαυστις, hordeum montanum. Quidam exp. prima tritici germina. Sic dicitur forsan quòd amburente sole exoriatur. A comicis vsurpatur & de pudendo muliebri, vt tradit Eustath.

Α'ναχαίω, accendo, incendo. Od. ε. Η' οἱ πῦρ ἀνέκαιε. Α'νακαίομαι, idem apud Herodot.

Α'νάκαυσις, accensio, incensio.

Α'ποκαίω, & ἀποκαίω, aduro, deuro, exuro. Theophr. hist. pl. lib. 4. cap. 17.

Α'πόκαυσις, adustio, deustio, exustio.

Διακαίω, peruro, vrendo penetro. Gal. Item metaph. accendo, i. incito, stimulum & calcar adhibeo ad aliquid suscipiendum. Plutarc. ταῦτα διέκαιε καὶ παρώξυνε τὸν Κράσσον. Item ira accendo, Luc. de cal.

Διακαίεσθαι, peruri seu ardere, flagrare. Gal. Theophr. Luc.

Διάκαυμα, τὸ, æstus & ardor perurens. Epigr. lib. 2.

Διάκαυσις, perustio, vstio penetrans siue pertransiens.

Διακαὴς, perustus, accensus vel ardens. Luc. in Anach. Et τὸ διακαὲς, ardor perurens. Gal.

Ε'γκαίω, inuro. Item exuro. vnde apud Gal. οἱ ἐγκαυθέντες, à Sole exusti, qui æstuârunt. ¶ Item encaustica pingo. Sic ἐγκεκαυμένος, inustus, inustione & encausi pictus.

Ε'γκαυμα, nota inusta. Plat. in Tim. Item inustio. pustula ex vstione contracta. Item vlcus in oculo, quod à febre vt plurimum cum crusta impura in nigro aut albo oritur. Aet. l. 7. cap. 26. Item materia quæ citò ignem concipit Poll.

Ε'γκαυσις, exustio, æstus, ardor. Gal & Diosc.

Ε'γκαυστὴς, οῦ, ὁ, inustor, pictor, qui ἐγκαυστῇ aliquid pingit.

Ε'γκαυστος, inustus, Item ἐγκαυστῇ pictus. Ε'γκαυστὸν genus picturæ quod inurendo fit. Exp. & materia inusta ad pingendum apta. Plin. lib. 35. cap. 11.

Ε'γκαυστικὸς, ad encausin pertinens. Item encausi pictus. Ε'γκαυστικὴ, scilicet τέχνη, ars inurendi siue encaustica pingendi, Plin. ibidem.

Ε'κκαίω & ἐκκαίω, exuro, extorreo. Theophr. de caus. pl lib. 5. ¶ Item accendo, inflammo, excito, metaph. vt ἐκκαίειν πόλεμον. Polyb. li. 2. Plutarch Fab. μᾶλλον ἐκκαῦσαι τὴν πρὸς αὐτὸν ὀργὴν τῶν Ῥωμαίων. Et in pass. ἐξεκαύθη πόλεμος exarsit bellum.

Ε'κκαυμα & ἔκκαυσις, exustio, ardor, æstus, vt ἔκκαυσις ἡλίου, Alex. Aphrod probl. lib. 1.

Decomp. Προσεκκαίω, insuper exuro, vel insuper accendo.

Υ'πεκκαίω, succendo. Υ'πέκκαυμα, id quo aliquid succendimus, fomes ad succendendum, suscitabulum igniculi. apud Aristot. in meteorol. Phil. de vita Mos. Plut. in Cæs.

Ε'πικαίω & ἐπικαίω, aduro, in superiori parte vro. Theophr. de hist. pl. l. 4. c. 17. ἐπικαίει δὲ καύματά τινα καὶ ἐλαίας καὶ βότρυς. Plato ep. 7. οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι, quorum corpora sunt à Sole adusta.

Ε'πίκαυμα, adustio, vel id ipsum quod adustum est. Apud medicos, est oculi affectio, quum nigrum oculi in superficie exasperatum, inustum fuerit ita vt colorem cinereum præ se ferat, vt Aet. docet.

Ε'πίκαυσις, adustio. Dicitur peculiariter de oculorum adustionibus, vt ἐπίκαυμα, Diosc. lib. 2. c. 66.

Decomp. Α'νεπίκαυστος seu ἀνεπίκαυτος, non adustus, adustionis expers.

Κατακαίω, deuro, exuro, comburo, vrendo absumo, cremo. Thuc. lib. 8. τὴν δὲ μίαν πρὸς τῇ Ι'μβρῳ κενὴν κατακαίουσι exurunt seu cremant. Plat. in epist. τὴν ἐπιστολὴν ταύτην κατάκαυσον.

Κατακαίομαι, exuror, comburor, cremor: vel ardeo. vnde Κατακεκαυμένη χώρα, regio exusta, siue ambusta.

Κατάκαυμα, quod exustum seu combustũ est. Item ambustũ.

Κατάκαυσις, exustio, combustio.

Κατακαύτης, combustor. Κατακαῦται, erant quidam apud Cretenses à cremandis cadaueribus mortuorum dicti: de quibus Plut. in Hellenicis.

Κατακείω, etiam dicitur pro Κατακαίω. Κακκαίω & κακκείω poeticè pro Κατακαίω & κατακείω. Od. α. Α'λλά με κακκῆαι σὺν τεύχεσιν ἅσσα μοί ἐστι, me crema, me exure, vel vre.

Decomp. Συγκατακαίω, simul vro, comburo.

Παρακαίω, vnde παρακαίεται, à latere vritur, iuxtà ardet.

Περικαίω, circumquaque vro, peruro. Theophr. θερμὸς γὰρ ὢν ἄγαν ὁ ἀὴρ περικαίει, retorridum facit.

Περικαίομαι, vror, i. dolore afficior. Andocides, τί ποτ' οὖν τοι περικαίονται, εἴ τις ὑμᾶς χρὴ ἀγαθὸν ἐμὲ ἐπαινεῖσθαι. Itẽ amore inflammor, depereo. Chrys. de facerd. περικαίεσθαι τῆς παρθένου.

Περικαὴς, circumustus, perustus. Item ardens. Περικαῶς, ardenter seu admodum ardenter. Apud Suid. περικαῶς τῆς γυναικὸς ἔχων, ardenter deperiens mulierem.

Πρόκαυμα χύτρας, vstio ollæ. Ioel cap. 2.

Προσκαίω insuper vro: vel aduro. apud Suid. ex Aristoph.

Συγκαίω, simul vro, comburo.

Σύγκαυσις, exustio, combustio. [pud Eust.

Υ'ποκαίω, cremo sub, succendo. vt ὑποκαίειν ξύλα τῷ τρίποδι a.

Υ'πόκαυμα, id quo aliquid succendimus.

Υ'πόκαυσις, succensio. Item idem quod hypocaustum. Vitru. l. 4. c. 10.

Υ'πόκαυστον, ου, τὸ, quod succenditur. Sic dicitur vaporarium quod sub pauimento suo habet fornacem, qua accensa calefit. Vide Vitruuium l. 4. c. 10.

Composita sine præpositione: at primùm facta ex præterito passiuo.

Α'καυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vstus seu crematus non est: aut non adustus: vel qui vri aut aduri nequit Plut. de primo frig.

Η'λιόκαυστος, exustus in Sole, Sole perustus. Theocr. idyll. 10.

Η'μίκαυστος, semiustus. Suid.

Κυνόκαυμα, æstus caniculæ. Suid.

Λυχνοκαυσία, lucernarum accensio, lychnorum accensio. apud Athen. lib. 15.

Νεόκαυστος, recens vstus seu combustus, recens crematus. Aristot. probl. sect. 12.

Νεόκαυτος, idem. Theophr. de caus. pl. lib. 6. c. 25.

Ο'λόκαυστον, ου, τὸ, quod totum crematum vel combustum est: vel quod totum cremari solet. Est sacrificij genus quo tota victima cremabatur, quum alias in sacrificijs deorum exta tantùm aræ superimposita flammis adoleri consueuissent.

Ο'λοκαυτόω, ῶ, F. ώσω, siue Ο'λοκαυτίζω, F. ίσω, totum comburo, totum cremo, quod in quibusdam sacrificijs fieri solebat. Xen. Pæd. 8 & anab. 7. item Plut. symp. 6.

Ο'λοκαύτωμα, τὸ, victima seu hostia quæ integra comburitur, victima quæ tota crematur, & ex qua nihil reliqui fit. Hebr. 10. cap.

Ο'λοκαύτωσις, sacrificium in quo tota victima crematur, peractio sacri quo tota hostia comburitur. Et pro ὁλοκαύτωμα.

Πιττοκαυτία, ας, eliciendæ picis gratia vro. Theophr. hist. pl. l. 9. cap. 2. πιττοκαυτεῖν τὴν ὕλην.

Composita in καὴς & καία desinentia.

Α'καὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non vstus, vstionem non expertus.

Δυσκαὴς, qui difficulter vri seu cremari potest, difficulter ardens. Plut. de primo frig.

Εὐκαὴς, qui facilè vritur seu crematur, qui facilè accenditur, qui facilè ardet & conflagrat.

Η'λιοκαὴς, exustus in Sole, Sole perustus. ὄστρακον ἡλιοκαὲς, apud Dioscoridem.

Η'λιοκαία, ἡ, ardor seu æstus Solis, insolatio. Laërt.

Λυχνοκαία, ἡ, lucernarum accensio, luminum accensio. Est festum quoddam Ægyptiorum apud Herodot. in Eut.

Πυρκαιὰ ἡ rogus. idem quod πυρά. Il. ω. Item inflammatio, incendium. Hesych. & Poll.

Πυρκαεὺς, qui inflammat & incendit.

Aliud genus compositorum.

Θυοσκόος, sacrificus, qui sacra flammis adolet seu accendit, à θύος & καίω, secundum Eust. Dicitur & θυηκόος pro eodem. Vide & in comp. à Κοέω.

Κακία, κακίζω, &c. vide in Κακός.

ΚΑΚΚΑ'ΒΑ, Hesychio est perdix. Athen. quoque lib. 9. tradit τοὺς πέρδικας, à nonnullis vocari Κακκάβας, ab Alcmane Κακκαβίδας.

Κακκαβὶς, vide in Κακκάβα.

Κακκαβίζειν, caccabare. Athen. eodem libro dicit non omnes perdices caccabare. Legitur & apud Aristot. hist. an. lib. 4. c. 9. Tribuitur etiam vlulis, apud Aristoph. in Lys. str.

ΚΑΚΚΑ'ΒΗ, ης, ἡ, caccabus, olla testacea, vt apud Athen. lib. 8. ἐν κακκάβῃ ζέουσα. Idẽ Athen. li. 4. scribit τὴν χύτραν ab Aristop. in Δαιταλεῦσι vocari Κακκάβην, vbi dicit, κἀκεῖθεν ἐκεῖθεν κακκάβην. Dicitur & Κάκκαβος pro eodem, iti dè apud Athen. ex antiph. Scribitur & cum vnico κ Κακάβη & κάκαβος.

Κακκάβιον (diminut.) paruus cacabus. Poll. l. 10. c. 24. ex Eubulo, καὶ πατάνια καὶ κακκάβια καὶ λοπάδια.

Composita.

Α'λικάκαβον, dicitur solani quoddam genus, vt Diosc. docet lib. 4. cap. 74.

Κρεοκάκκαβος, ου, ὁ, edulium ex carnibus minutim concisis & cum sanguine, arui̇na, & dulci iure conditaneo concinnatis. Athen. l. 9.

Λαστauροκάκκαβον apud Chrysip. est βρῶμα quoddã sic nominatum, ὡς ἂν τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ οὔσης περιεργοτέρας, inquit Suid.

ΚΑΚΚΑ῀Ν, siue Κακκᾶν, puerorũ vox est, qua vtūtur significantes cacare. Aristoph. in Nub. Κακκᾶν δ' ἂν οὐκ ἐῴης θύραζε.

Κάκκη ἡ merda. Aristop. in pace, Α'πὸ μὲ κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων.

ΚΑΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, malus, improbus, nequam. Hesiod. in Erg. Πῆμα κακὸς γείτων. Od. λ. Κακῆς ἰότητι γυναικός. Sic & in soluta oratione passim, Κακὸς ἄνθρωπος, κακὴ γυνή. Dicitur etiam de re: vt apud Hom. Κακὸν ἔργον κακὸν ἔπος. & apud Hesiod. in Erg. ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη. Interdum significat infaustum, perniciosum: vt Κακὸν ἦμαρ, κακὴ ὁδός. ¶ Item ignauus, timidus: vt Odyss. γ. Ω' φίλε, οὔτι σε ἔολπα κακὸν καὶ ἀνάλκιν ἔσεσθαι. Et sic alibi sæpe apud Hom. Sic & apud Thuc. lib. 2. ¶ Item ignobilis, δυσγενής: vt Od. δ. Α'λλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὲ διοτρεφέων βασιλήων Σκηπτούχων· ἐπεὶ οὔ κε κακοὶ τοιούσδε τέκοιεν. Item humilis, abiectus, pauper, Item vilis, vel vilis vetúsque. Od. ξ. Νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακοὶ χροὶ εἵματ' ἔχοντα. Et Κακὸν ῥάκος Od. ξ. ¶ Item, imperitus, vt

tus, vt Κακὸς τεχνίτης, κακὸς ἰατρὸς, κακὸς στρατιώτης. Gradus comp. Κακίων, & apud poëtas κακώτερος, peior, deterior. Superl. Κάκιστος pessimus, deterrimus. * Dictus putatur Κακὸς quasi χακὸς, παρὰ τὸ χάζειν seu χάζεσθαι, quod est ὑποχωρεῖν, vtpote quem omnes fugiant: aut qui à certamine pedem referat, vt solent ignaui & meticulosi.

Κακὸν, ῦ, τό. (subst.) malum. vt δρᾶν κακὸν, Thuc. l. 8. Et Κακὸν ποιῶ, scelus admitto, apud eundem. item malum, calamitas. Et in plur. Κακὰ, mala, calamitates, ærumnæ, apud Hom. Thuc. Aristoph. & alios.

Κακῶς, malè, prauè, vitiosè. Isocr. ad Nicol. ὅσοι τοῖς ἀγαθοῖς κακῶς χρῶνται. Aristoph. in Pluto, ἀπὸ σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. interdū exponi potest, imperitè. vt Κακῶς κυβερνᾶν, imperitè gubernare. Aliquādo signif. cōtumeliosè, vt Il. α. Κακῶς ἀφίει, contumeliosè dimittebat. Variis iunctum verbis, variè exponi solet. nā Κακῶς ποιῶ, exp. malo seu dāno afficio, Κακῶς λέγω, maledictis prosequor, Κακῶς πάσχω, malo afficior, Κακῶς πράττω, mala seu aduersa fortuna vtor. Comparat. Κάκιον, peius, deterius. Superl. Κάκιστα, pessimè, deterrimè. Aristoph. in Pace.

Κακότης, ητος, ἡ, improbitas, vitium: vel scelus, flagitium. Il. γ. Τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος, interdum opponitur τῇ ἀρετῇ, vt vitium virtuti: vt apud Hesiod. in Erg. ¶ Item ignauia, timiditas Il. ζ. & apud Thuc. lib. 5. item malum, calamitas, ærumna. Hesiod. in Erg. Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι. Poëtarum est potius quam aliorum scriptorum.

Κακία, ἡ, (sicut Κακότης apud poetas) improbitas, vitium aut etiam vitiositas. Cicero vult esse fraudem aut vitium, apud Platonem in Timæo. Sic apud Hermog. dicit Κακία λόγου & Κακία ἡ ἐν λόγοις, vitium orationis. item ignauia, timiditas. apud Thucyd. Dem. Synes. Exp. & probrum, dedecus. apud Thuc. item apud Matth. c. 6. pro τὸ κακὸν, ærumna.

Κάκη, ἡ, ignauia, timor, seu pauor quo fit vt locus in acie deseratur. Ælian. Κάκῃ τὴν στάσιν λιπεῖν. Sic & apud Plat. Exponitur etiam, vitium.

Κακόω, ῶ, malo seu damno afficio, infesto, vexo, affligo. Thuc. li. 1. Κακῶσαι ἡμᾶς. Herodian. lib. 6 τοὺς πολεμίους ἐφ' ἴσων κακώσαντες. interdum etiam est, malè tracto.

Κακοῦμαι, malo afficior, infestor. Thuc. Ἐπίδαμνος κακουμένη. Sic in Epigr. Κεκακωμένος ἐκ πυρετοῖο, febri vexatus.

Κάκωσις, εως, ἡ, vexatio, infestatio, incommodatio. Thucyd. Exp. & offensio. apud eundem. item mala tractatio, vnde Κακώσεως δίκη, malæ tractationis iudicium.

Κακωτικὸς, ῦ, ὁ, infestandi vim habens, seu vexandi. q. d. infestatiuus, seu vexatiuus. Exp. & noxius. Eust.

Κακίζω, vitupero seu improbo, tanquam malum videlicet aut improbum. Videtur propriè sonare, malum appello seu improbum, vt τραχύνω apud Æschylum vsurpatur pro λέγω τραχύ. Sed generaliter significat vitupero, improbo, damno. Demosth. τὴν τύχην κακίζειν τὴν οὕτω τὰ πράγματα κρίνασαν. Plut. in Sol. Κακίζων τὴν ἀβουλίαν αὐτῶν. Iungitur & cum accus. pers. addito gen. rei. Philo, Κακίζοντες ἑαυτοὺς τῆς ἀπιστίας.

Κακίζομαι, vituperor. Thuc. lib. 1. Interdum sonat, ignauus fio seu timidus, aut ignauus sum, ignauè me gero. Il. ω. ἐπεὶ οὐ ἑκακιζόμενόν γε κατέκτα. Sic Eurip. in Medea, καὶ μὴ κακισθῇς, ne te ignauum ostendas.

Κακισμὸς, vituperatio. ipsa actio τοῦ κακίζειν, & exprobandi (ignauiam.

Κακύνω, malum seu improbum reddo seu efficio. Item deprauo, vitio, corrumpo. vt quum Κάπηλος dicitur Κακύνειν τὸν πηλὸν corrumpere vinum.

Κακύνομαι, malus seu improbus reddor, improbus fio seu euado, deprauor. item improbè ago. Xenoph. Pæd. 6. & Plat. in Timæo.

Κναδὸς, αδος, ὁ καὶ ἡ, maledicus conuitiator, improbus. Nicand. in Alex. Πιοτέρην ὅτε βότρυν ἐσίνατο κνακὰς ἀλώπηξ, pinguem quum læsit vulpes versuta racemum. Callim. Κνακάδι σὺν γλώσσῃ lingua maledica & conuitiatrice.

Κνακάζω, conuitijs & maledictis insector. Κνακασμὸς, ῦ, ὁ, conuitia & maledicta conuitiorum & maledictorum ingestio.

Κνακαδέω, itidem conuitior, irrideo. Hesych.

Ἐπίκακος, ῦ, [comp.] ridiculus, infamis.

Composita.

Ἄκακος, ου, ὁ καὶ ἡ, homo minimè malus. ab omni malitia alienus. simplex, & apertus. Polyb. lib. 3. πρὸς τὸν ἄκακον ὄντα τὸν ἄνδρα καὶ πρᾶον τῇ φύσει. Plut. de audiend. οἱ θαυμαστικοὶ καὶ ἄκακοι ὑπὸ τῶν λεγόντων μᾶλλον βλάπτονται. ¶ Item innocens, apud Græc. Bibl. interpret.

Ἀκάκως, simpliciter & apertè, sine fraude.

Ἀκακία, ἡ, mens abhorrens à malitia seu malitiæ ignara, simplicitas, ingenium hominis simplex & fraudis ignarum. Dem. contra Neæram. & Plut. in Demetr.

Ἀκακήτης, ου, ὁ, (poet.) non nocens, nihil mali faciens, pacificus. Mercurij epith. apud Hom. Il. π. & Od. ω. Exponitur & nullo malo dignus, nihil mali promeritus, vel bonus, mitis & placidus. apud Hesiod. in Theog.

Ἀκάκωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non affectus malo seu malis, non infestatus, non vexatus. Ab Hesych. exp. molestiæ expers.

Ἀλεξίκακος, depulsor mali seu malorum, qui diras arcet seu amolitur. Luc. in somn. Dicitur etiam de rebus, vt ἀλεξίκακα νάματα τῶν Ἰδαίων δακτύλων, apud Plut. Et ἀλεξίκακα ὕδατα, salutares aquæ, apud Nonn.

Ἀλεξικακία, ἡ, malorum amolitio siue depulsio.

Decomp. Ἀπαλεξίκακον, immedicabile, q. d. à quo non possis depellere malum. Hesych.

Ἀνεξίκακος, tolerans malorum, patiens malorum siue iniuriarum, ἀνεχόμενος τῶν κακῶν. 2. epist. ad Timoth. Exp. etiam absolutè, tolerans, patiens. Item clemens: interdum etiam constans.

Ἀνεξικάκως, cum tolerantia malorum, toleranter, patienter. vt ἀνεξικάκως φέρειν, toleranter ferre, & æquo animo.

Ἀνεξικακία, ἡ, tolerantia malorum, patientia malorum, vel iniuriarum. vel simpl. tolerantia, patientia.

Ἀνεξικακέω, ῶ, tolerantia seu patientia malorum vtor, sum tolerans malorum, sum tolerans, sum patiens, Chrysost. in epist. ad Hebr. 2. In pandectis vsurpatur pro patientiam accommodo.

Ἀπειρόκακος, qui mala nunquam est expertus, malorum expers. Item malitia carens, minimè malus, simplex. Basil.

Ἀπειροκακέω, ῶ, simplicitate vtor, malitiosè non ago, vel malitia non vtor.

Ἀποκακέω, ῶ, præ malo deficio, succumbo malo seu malis, vincor malo. Hierem. cap. 15. ἀπεκάκησεν ἡ ψυχή μου, defecit anima mea. Item generalius, succumbo: hist. eccles. lib. 4. Exp. etiam ignauiter fugio.

Ἀποκακίζω, malus fio, degenero: vnde ἀπεκάκισεν. Hesych. exp. factus est amarus.

Ἀρχίκακος, qui initium dedit malorum, autor seu causa & origo malorum. vt ἀρχεκάκους νῆας, apud Hom. Il. ε. v. 63.

Ἐθελόκακος, qui de industria malus seu improbus est. Item qui studio & data opera segnior est & ignauior. Τὸ ἐθελόκακον exp. maleuolentia.

Ἐθελοκάκως, deliberatâ malâ, vel consultâ ignauiâ. Appian. apud Suid. ἐθελοκάκως τε ἠγωνίζοντο καὶ ὀλίγοντο.

Ἐθελοκακία, ἡ, deliberata malitia, vel consulta ignauia.

Ἐθελοκακέω, ῶ, sponte malus sum de industria improbè ago. Luc. εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, si quis eorum sponte deteriora consectatur & capescit. Milites etiam ἐθελοκακεῖν dicuntur quū consultò vires submittunt, vt vincantur. i. de industria ignauius pugnāt, & spōtè cedunt. Herodot. & Paus.

Ἐθελοκάκησις idem quod ἐθελοκακία, quum ij qui pugnant nolunt vincere ob indignationem vel proditionem. Polyb.

Ἐκκακέω, idem quod ἀποκακέω. deficio, item animo cōcido animum despondeo. Luc. 18. Ephes. c. 3. Sic & Gregor. εἰ μὴ ἐκκακοῦμεν ἐν ταῖς θλίψεσι. Apud Polyb. l. 14. τὸ μὲν πέμπειν τὰς βοηθείας κατὰ τὴν διάταξιν ἐξεκάκησαν, exp. consulta propè ignauia elanguerunt ad mittendas suppetias.

Ἡμίκακον, à Phrynicho quidē vsurpari prohibetur, & loco eius ἡμελημένον, adhiberi statuitur. Euclidē tamē & Sophoclē dixisse ἡμίκακον, & Aristophanem ἡμικάκως, testis est Pol. l. 6. c. 36.

Μνησίκακος, q. d. memor mali, i. qui meminit mali, quo affectus est ab aliquo, iniuriæ illatæ memor. Aristot. eth. l. 4. cap. 3. Interdum generalius, maleuolus.

Μνησικάκως, maleuolo animo & veterum iniuriarum memori, vel corū more qui ob veteres iniurias simultatē exercēt.

Μνησικακία, iniuriarum tenax memoria. Plut. de Herod.

Μνησικακέω, memor sum iniuriæ, veteris iniuriæ nō possum obliuisci, maleuolo sum animo ob veterem iniuriam, Æschin. cōtra Ctesiph. ἔσωσαν τὴν πόλιν τὸ κάλλιστον ἐκ παιδείας ῥῆμα φθεγξάμενοι μὴ μνησικακῆσαι. Interdum cōstruitur cū genitiuo rei. vt apud Luc. οὐτ' ἐμνησικάκησα τοῖς ἀπονηρίξεως. Interdum cum datiuo pers. & accus. rei. vt apud Demosth. pro cor. πολλὰ μνησικακῆσαι καὶ Κορινθίοις καὶ Θηβαίοις τῶν πραχθέντων. Et cum dat. pers. absolutè. vt apud Thuc. li. 8. ἄλλοις ὑμνησικακοῦντες. Item cum accus. pers. Herodian. lib. 3. Aliquando cum præpos. πρός. Demosthen. pro cor. Et cum ὑπέρ, apud Greg. & cum datiuo instrumenti. apud Plat. epist. 7.

Decomp. Ἀμνησικακία, obliuio iniuriæ seu iniuriarum. idem quod ἀμνηστία.

Ἀπομνησικακέω, ῶ, idem quod μνησικακέω. Quidam accipiunt etiam putant in contraria significatione, vt idem sit quod ἀμνησικακέω.

Πάγκακος, omnino malus, pessimus, improbissimus, deterrimus. ἐν δ' ἰδιχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔλλαχε τιμῆς. Item πάγκακοντες omnino mala. Plat. ep. 8. Superl. παγκάκιστος. q. d. omnino pessimus seu improbissimus vel omnibus modis improbissimus. Soph. in Antig.

Παγκάκως, improbissimè. Eurip. in Hippol. Stephan.

Περικακέω, animo prorsus concido, labo, malo vincor. malis cedo. Polyb. lib. 2. περικακοῦντες δὲ καὶ δυσχεραίνοντες τοῖς παροῦσι.

Ποδοκάκη, ἡ, tignum in quod inserti captiuorum pedes in carcere constringuntur, cippus. Hesychio est vinculum ligni in quo captiuorum pedes vinciuntur. Lysias cōtra Theomnest. ἡ ποδοκάκη αὐτή ἐστιν ὃ νῦν καλεῖ ἐν τῷ ξύλῳ δεδέσθαι. Pro eodē scribitur

Ἀνακαίω, accendo, incendo. Od. υ. Ἠ οἱ πῦρ ἀνέκαιε. Ἀνακαίομαι, idem. apud Herodot.

Ἀνάκαυσις, accensio, incensio.

Ἀποκαίω, & ἀποκάω, aduro, deuro, exuro. Theophr. hist. pl. lib. 4. cap. 17.

Ἀπόκαυσις, adustio, deustio, exustio.

Διακαίω, peruro, vrendo penetro. Gal. Item metaph. accendo, i. incito, stimulum & calcar adhibeo ad aliquid suscipiendum. Plutarc. ταῦτα διέκαιε καὶ παρώξυνε τὸν Κράσσον. Item ira accendo, Luc. de cal.

Διακαίεσθαι, peruri seu ardere, flagrare. Gal. Theophr. Luc.

Διάκαυμα, τὸ, æstus & ardor perurens. Epigr. lib. 2.

Διάκαυσις, perustio, vstio penetrans siue pertransiens.

Διακαής, perustus, accensus vel ardens. Luc. in Anach. Et τὸ διακαὲς, ardor perurens. Gal.

Ἐγκαίω, inuro. Item exuro. vnde apud Gal. οἱ ἐγκαυθέντες, à Sole exusti, qui æstuârunt. ¶ Item encaustica pingo. Sic ἐγκεκαυμένος, inustus, inustione & encausi pictus.

Ἔγκαυμα, nota inusta. Plat. in Tim. Item inustio. pustula ex vstione contracta. Item vlcus in oculo. quod à febre vt plurimum cum crusta impura in nigro aut albo oritur. Aet. l. 7. cap. 26. Item materia quæ citò ignem concipit Poll.

Ἔγκαυσις, exustio, æstus, ardor. Gal & Diosc.

Ἐγκαυστής, ὁ, inustor, pictor, qui ἐγκαύσει aliquid pingit.

Ἔγκαυστος, inustus. Item ἐγκαύσει pictus. Ἔγκαυστον genus picturæ quod inurendo fit. Exp. & materia inusta ad pingendum apta. Plin. lib. 35. cap. 11.

Ἐγκαυστικὸς, ad encausin pertinens. Item encausi pictus. Ἐγκαυστικὴ scilicet τέχνη, ars inurendi siue encaustica pingendi, Plin. ibidem.

Ἐκκάω & ἐκκαίω exuro, extorreo. Theophr. de caus. pl lib. 5. ¶ Item accendo, inflammo. excito. metaph. vt ἐκκαίειν πόλεμον. Polyb. li. 2. Plutarc. Fab. μᾶλλον ἐκκαῦσαι τὴν πρὸς αὐτὸν ὀργὴν τῶν Ῥωμαίων. Et in pass. ἐξεκαύθη πόλεμος. exarsit bellum.

Ἔκκαυμα & ἔκκαυσις, exustio, ardor, æstus, vt ἔκκαυσις ἡλίου, Alex. Aphrod probl. lib. 1.

Decomp. Προσεκκαίω insuper exuro, vel insuper accendo.

Ὑπεκκαίω, succendo. Ὑπέκκαυμα, id quo aliquid succendimus, fomes ad succendendum, suscitabulum igniculi. apud Aristot. in meteorol. Phil. de vita Mos. Plut. in Cæs.

Ἐπικαίω & ἐπικάω, aduro, in superiori parte vro. Theophr. de hist. pl. l. 4. c. 17. ἐπικάει δὲ καύματα τινὰ καὶ ἐλαίαν καὶ βότρυν. Plato ep. 7. οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι, quorum corpora sunt à Sole adusta.

Ἐπίκαυμα, adustio, vel id ipsum quod adustum est. Apud medicos, est oculi affectio, quum nigrum oculi in superficie exasperatum, inustum fuerit ita vt colorem cinereum præ se ferat, vt Aet. docet.

Ἐπίκαυσις, adustio. Dicitur peculiariter de oculorum adustionibus, vt ἐπίκαυμα, Diosc. lib. 2. c. 66.

Decomp Ἀνεπίκαυστος seu ἀνεπίκαυτος, non adustus, adustionis expers.

Κατακαίω, deuro, exuro, comburo, vrendo absumo, cremo. Thuc. lib. 8. τὴν δὲ μίαν πρὸς τῇ Ἰμβρῳ κενὴν κατακαίουσι exurunt seu cremant. Plat. in epist. τὴν ἐπιστολὴν ταύτην κατάκαυσον.

Κατακαίομαι, exuror, comburor, cremor: vel ardeo. vnde Κατακεκαυμένη χώρα, regio exusta, siue ambusta.

Κατάκαυμα quod exustum seu combustũ est. Item ambustũ.

Κατάκαυσις, exustio, combustio.

Κατακαύτης, combustor. Κατακαῦται, erant quidam apud Cretenses à cremandis cadaueribus mortuorum dicti: de quibus Plut. in Hellenicis.

Κατακείω, etiam dicitur pro Κατακαίω. Κακκαίω & κακκείω poeticè pro Κατακαίω & κατακείω. Od. α. Ἀλλά με κακκῆαι σὺν τεύχεσιν ἅσσα μοι ἔστι, me crema, me exure, vel vre.

Decomp. Συγκατακαίω, simul vro, comburo.

Παρακαίω, vnde παρακαίεται, à latere vritur, iuxtà ardet.

Περικαίω, circumquaque vro, peruro. Theophr. θερμὸς γὰρ ὢν ἄγαν ὁ ἀὴρ περικαίει, retorridum facit.

Περικαίομαι, vror, i. dolore afficior. Andocides, τί ποτε ὑμεῖς περικαίεσθε, εἴ τι ὑμᾶς χρὴ ἀγαθὸν ἐμὲ ἐπαινέσθαι. Itẽ amore inflammor. depereo. Chrys. de sacerd. περικαίεσθαι τῆς παρθένου.

Περικαής, circumustus, perustus. Item ardens. Περικαῶς, ardenter seu admodum ardenter. Apud Suid. περικαῶς τῆς γυναικὸς ἔχων, ardenter deperiens mulierem.

Πρόκαυμα χύτρας, vstio ollæ. Ioel cap. 2.

Προσκαίω insuper vro: vel aduro. apud Suid. ex Aristoph.

Συγκαίω, simul vro, comburo.

Σύγκαυσις, exustio, combustio. [pud Eust.

Ὑποκαίω, cremo sub, succendo. vt ὑποκαίειν ξύλα τῷ τρίποδι a-

Ὑπόκαυμα, id quo aliquid succendimus.

Ὑπόκαυσις, succensio. Item idem quod hypocaustum. Vitru. l. 4. c. 10.

Ὑπόκαυστον, ου, τὸ, quod succenditur. Sic dicitur vaporarium quod sub pauimento suo habet fornacem, qua accensa calefit. Vide Vitruuium l. 4. c. 10.

Composita sine præpositione: ac primùm facta ex præterito passiuo.

Ἄκαυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vstus seu crematus non est: aut non adustus: vel qui vri aut aduri nequit Plut. de primo frig.

Ἡλιόκαυστος, exustus in Sole, Sole perustus. Theocr. idyll. 10.

Ἡμίκαυστος, semiustus. Suid.

Κυνόκαυμα, æstus caniculæ. Suid.

Λυχνοκαυσία, lucernarum accensio, lychnorum accensio. apud Athen. lib. 15.

Νεόκαυστος, recens vstus seu combustus, recens crematus. Aristot. probl. sect. 12.

Νεόκαυτος, idem. Theophr. de caus. pl. lib. 6. c. 25.

Ὁλόκαυστον, ου, τὸ, quod totum crematum vel combustum est: vel quod totum cremari solet. Est sacrificij genus quo tota victima cremabatur, quum aliàs in sacrificijs deorum exta tantùm aræ superimposita flammis adoleri consueuissent.

Ὁλοκαυτόω, ῶ, F. ώσω, siue Ὁλοκαυτέω, F. ήσω, totum comburo, totum cremo, quod in quibusdam sacrificijs fieri solebat. Xen. Pæd. 8 & anab. 7. item Plut. symp. 6.

Ὁλοκαύτωμα, τὸ, victima seu hostia quæ integra comburitur, victima quæ tota crematur, & ex qua nihil reliqui fit. Hebr. 10. cap.

Ὁλοκαύτωσις, sacrificium in quo tota victima crematur, peractio sacri quo tota hostia comburitur. Et pro ὁλοκαύτωμα.

Πιττοκαυτία, ῶ, eliciendæ picis gratia vro. Theophr. hist. pl. l. 9. cap. 2. πιττοκαυτοῦσι τὴν ὕλην.

Composita in καὴς & καία desinentia.

Ἀκαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non vstus, vstionem non expertus.

Δυσκαὴς, qui difficulter vri seu cremari potest, difficulter ardens. Plut. de primo frig.

Εὐκαὴς, qui facilè vritur seu crematur, qui facilè accenditur, qui facilè ardet & conflagrat.

Ἡλιοκαὴς, exustus in Sole, Sole perustus. ὄστρακον ἡλιοκαὲς, apud Dioscoridem.

Ἡλιοκαία, ἡ, ardor seu æstus Solis, insolatio. Laërt.

Λυχνοκαία, ἡ, lucernarum accensio, luminum accensio. Est festum quoddam Ægyptiorum apud Herodot. in Eut.

Πυρκαϊὰ ἡ rogus. idem quod πυρὰ. Il. ω. Item inflammatio, incendium. Hes. vch. & Poll.

Πυρκαεὺς, qui inflammat & incendit.

Aliud genus compositorum.

Θυοσκόος, sacrificus, qui sacra flammis adolet seu accendit, à θύος & καίω, secundum Eust. Dicitur & Θυηκόος pro eodem. Vide & in comp. à Κείω.

Κακία, κακίζω, &c. vide in Κακός.

ΚΑΚΚΑ'ΒΑ, Hesychio est perdix. Athen. quoque lib. 9. tradit τοὺς πέρδικας, à nonnullis vocari Κακκάβας, ab Alcmane Κακκαβίδας.

Κακκαβὶς, vide in Κακκάβα.

Κακκαβίζειν, caccabare. Athen. eodem libro dicit non omnes perdices caccabare. Legitur & apud Aristot. hist. an. lib. 4. c. 9. Tribuitur etiam vlulis, apud Aristoph. in Lys. str.

ΚΑΚΚΑ'ΒΗ, ης, ἡ, caccabus, olla testacea, vt apud Athen. lib. 8. ὦ κακκάβα ξένε. Idẽ Athen. li. 4. scribit τὴν χύτραν ab Aristop. in Δαιταλεῦσι vocari Κακκάβην, vbi dicit, κἀκεῖθεν ἐκεῖθεν κακκάβην. Dicitur & Κάκκαβος pro eodem, iti dẽ apud Athen. ex antiph. Scribitur & cum vnico κ Κακάβη & κάκαβος.

Κακκάβιον (diminut.) paruus cacabus. Poll. l. 10. c. 24. ex Eubulo, καὶ πατάνια καὶ κακκάβια καὶ λοπάδια.

Composita.

Ἁλικάκαβον, dicitur solani quoddam genus, vt Diosc. docet lib. 4. cap. 74.

Κρεοκάκκαβος, ου, ὁ, edulium ex carnibus minutim concisis & cum sanguine, aruina, & dulci iure conditaneo concinnatis. Athen. l. 9.

Ἀστακοκάκκαβον apud Chrysip. est βρῶμα quoddã sic nominatum, ὡς ἂν τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ οὔσης ὀλίγης, inquit Suid.

ΚΑΚΚΑ'Ν, siue Κακκᾶν, puerorũ vox est, qua vtũtur significantes cacare. Aristoph. in Nub. Κακκᾶν δ᾽ ἂν οὐκ ἐῷ θύρας δράσαι.

Κάκκη ἡ merda. Aristop. in pace, Ἀπὸ μὲ κάκκης τὴν ῥῖν᾽ ἀπέχων.

ΚΑΚΟ'Σ, οῦ ὁ, malus, improbus, nequam. Hesiod. in Erg. Πῆμα κακὸς γείτων. Od. λ. Κακῆς ἰότητι γυναικός. Sic & in soluta oratione passim, Κακὸς ἄνθρωπος, κακὴ γυνή. Dicitur etiam de re: vt apud Hom. Κακὸν ἔργον κακὸν ἔπος. & apud Hesiod. in Erg. ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη. Interdum significat infaustum, perniciosum: vt Κακὸν ἦμαρ, κακὴ αἶσα. ¶ Item ignauus, timidus: vt Odyss. γ. Ὦ φίλ᾽, ἐπεί σε ἔολπα κακὸν καὶ ἀνάλκιν ἔσεσθαι. Et sic alibi sæpe apud Hom. Sic & apud Thuc. lib. 2. ¶ Item ignobilis, δυσγενὴς: vt Od. δ. Ἀλλ᾽ ἀνδρῶν γένος ἐστὲ διοτρεφέων βασιλήων Σκηπτούχων ἐπεὶ οὔ κε κακοὶ τοιούσδε τέκοιεν. Item humilis, abiectus, pauper, Item vilis, vel vilis vetúsque. Od. ξ. Νῦν δέ μ᾽ ἀτιμάζουσι κακὰ χροῒ εἵματ᾽ ἔχοντα. Et Κακὸν ῥάκος. Od. ξ. ¶ Item, imperitus, vt

tus, vt Κακὸς τεχνίτης, κακὸς ἰατρὸς, κακὸς στρατιώτης. Gradus comp. Κακίων, & apud poëtas κακώτερος, peior, deterior. Superl. Κάκιστος pessimus, deterrimus. * Dictus putatur Κακὸς quasi χακὸς, παρὰ τὸ χάζειν seu χάζεσθαι, quod est ὑποχωρεῖν, vtpote quem omnes fugiant: aut qui à certamine pedem referat, vt solent ignaui & meticulosi.

Κακὸν, ῦ, τὸ, (subst.) malum. vt δρᾷν κακὸν, Thuc. l. 8. Et Κακὸν ποιῶ, scelus admitto, apud eundem. item malum, calamitas. Et in plur. Κακὰ, mala, calamitates, ærumnæ, apud Hom. Thuc. Aristoph. & alios.

Κακῶς, malè, prauè, vitiosè. Isocr. ad Nicol. ὅσοι τοῖς ἀγαθοῖς κακῶς χρῶνται. Aristoph. in Pluto, ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. interdũ exponi potest, imperitè. vt Κακῶς κυβερνᾷν, imperitè gubernare. Aliquãdo signif. cõtumeliosè, vt Il. α. Κακῶς ἀφίει, contumeliosè dimittebat. Variis iunctum verbis, variè exponi solet. nã Κακῶς ποιῶ, exp. malo seu dãno afficio, Κακῶς λέγω, maledictis prosequor, Κακῶς πάσχω, malo afficior, Κακῶς πράττω, mala seu aduersa fortuna vtor. Comparat. Κάκιον peius, deterius. Superl. Κάκιστα, pessimè, deterrimè. Aristoph. in Pace.

Κακότης, ητος, ἡ, improbitas, vitium: vel scelus, flagitium. Il. γ. Τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος, interdum opponitur τῇ ἀρετῇ, vt vitium virtuti; vt apud Hesiod. in Erg. ¶ Item ignauia, timiditas Il. ζ. & apud Thuc. lib. 5 item malum, calamitas, ærumna. Hesiod. in Erg. Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι. Poëtarum est potius quam aliorum scriptorum.

Κακία, ἡ, (sicut Κακότης apud poetas) improbitas, vitium aut etiam vitiositas. Cicero vult esse fraudem aut vitium. apud Platonem in Timæo. Sic apud Hermog. dicit Κακία λόγου & Κακία ἡ ἐν λόγοις, vitium orationis. item ignauia, timiditas. apud Thucyd. Dem. Synes. Exp. & probrum, dedecus, apud Thuc. item apud Matth. c. 6. pro, τὸ κακὸν, ærumna.

Κάκη, ἡ, ignauia, timor, seu pauor quo fit vt locus in acie deseratur. Ælian. Κάκῃ τὴν στάσιν λιπών. Sic & apud Plat. Exponitur etiam, vitium.

Κακόω, ῶ, malo seu damno afficio, infesto, vexo, affligo, Thuc. li. 1. Κακῶσαι ἡμᾶς. Herodian. lib. 6 τοὺς πολεμίους ἐφ' ἴσης κακώσαντας. interdum etiam est, malè tracto.

Κακοῦμαι, malo afficior, infestor. Thuc. Ἐπίδαμνος κακούμενοι. Sic in Epigr. Κεκακωμένος ἐκ πυρετοῖο, febri vexatus.

Κάκωσις, εως, ἡ, vexatio, infestatio, incommodatio. Thucyd. Exp. & offensio, apud eundem. item mala tractatio, vnde Κακώσεως δίκη, malæ tractationis iudicium.

Κακωτικὸς, ῦ, ὁ, infestandi vim habens, seu vexandi. q. d. infestatiuus seu vexatiuus. Exp. & noxius. Eust.

Κακίζω, vitupero seu improbo, tanquam malum videlicet aut improbum. Videtur propriè sonare, malum appello seu improbum, vt τραχύνω apud Æschylum vsurpatur pro λέγω τραχύ. Sed generaliter significat vitupero, improbo, damno. Demosth. τὴν τύχην κακίζειν τὴν οὕτω τὰ πράγματα κρίνασαν. Plut. in Sal. Κακίζων τὴν ἀβουλίαν αὐτῶν. Iungitur & cum accus. pers. addito gen. rei. Philo, Κακίζοντες ἑαυτοὺς τῆς ἀπιστίας.

Κακίζομαι, vituperor. Thuc. lib. 1. Interdum sonat, ignauus fio seu timidus, aut ignauus sum, ignauè me gero. Il. ω. ἵππους ἐκακιζόμενόν γε κατεῖχε. Sic Eurip. in Medea, καὶ μὴ κακισθῇς, ne te ignauum ostendas.

Κακισμὸς, vituperatio. ipsa actio τοῦ κακίζειν, & exprobandi (ignauiam.

Κακύνω, malum seu improbum reddo seu efficio. Item depr auo, vitio, corrumpo. vt quum Κάπηλις dicitur Κακύνειν τὸν πηλὸν corrumpere vinum.

Κακύνομαι, malus seu improbus reddor, improbus fio seu euado, deprauor. item improbè ago. Xenoph. Pæd. 6. & Plat. in Timæo.

Κνακὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, maledicus, conuitiator, improbus. Nicand. in Alex. Πιοτέρην ὅτε βότρυν ἰσινατο κνακὰς ἀλώπηξ, pinguem quum læsit vulpes versuta racemum. Callim. Κνακάδι σὺν γλώσσῃ lingua maledica & conuitiatrice.

Κνακάζω, conuitijs & maledictis insector. Κνακασμὸς, ῦ, ὁ, conuitia & maledicta conuitiorum & maledictorum ingestio.

Κνακαδέω, itidem conuitior, itideo. Helych.

Ἐπίκακος, [comp.] ridiculus: infamis.

Composita.

Ἄκακος, υ, ὁ καὶ ἡ, homo minimè malus, ab omni malitia alienus. simplex, & apertus. Polyb. lib. 3. πρὸς τὸν ἄκακον ὄντα τὸν ἄνδρα καὶ πρᾶον τῇ φύσει. Plut. de audiend. οἱ θαυμαστικοὶ καὶ ἄκακοι ὑπὸ τῶν λεγόντων μᾶλλον βλάπτονται. ¶ Item innocens, apud Græc. Bibl. interpret.

Ἀκάκως, simpliciter & apertè, sine fraude.

Ἀκακία, ἡ, mens abhorrens à malitia seu malitiæ ignara, simplicitas, ingenium hominis simplex & fraudis ignarum. Dem. contra Neæram. & Plut. in Demetr.

Ἀκακήτης, ου, ὁ, (poet.) non nocens, nihil mali faciens, pacificus. Mercurij epith. apud Hom. Il. π. & Od. ω. Exponitur & nullo malo dignus, nihil mali promeritus, vel bonus, mitis & placidus. apud Hesiod. in Theog.

Ἀκάκωτος, υ, ὁ καὶ ἡ, non affectus malo seu malis, non infestatus, non vexatus. Ab Helych. exp. molestiæ expers.

Ἀλεξίκακος, depulsor mali seu malorum, qui diras arcet seu amolitur. Luc. in somn. Dicitur etiam de rebus, vt ἀλεξίκακα ὀνόματα τῶν Ἰδαίων δακτύλων, apud Plut. Et ἀλεξίκακα ὕδατα; salutares aquæ, apud Nonn.

Ἀλεξικακία, ἡ, malorum amolitio siue depulsio.

Decomp. Ἀπαλεξίκακον, immedicabile, q. d. à quo non possis depellere malum. Helych.

Ἀνεξίκακος, tolerans, malorum, patiens malorum siue iniuriarum, ἀνεχόμενος τῶν κακῶν. 2. epist. ad Timoth. Exp. etiam absolutè, tolerans, patiens. Item clemens: interdum etiam constans.

Ἀνεξικάκως, cum tolerantia malorum, toleranter, patienter, vt ἀνεξικάκως φέρειν, toleranter ferre, & æquo animo.

Ἀνεξικακία, ἡ, tolerantia malorum, patientia malorum, vel iniuriarum, vel simpl. tolerantia, patientia.

Ἀνεξικακέω, ῶ, tolerantia seu patientia malorum vtor, sum tolerans malorum, sum tolerans, sum patiens, Chrysost. in epist. ad Hebr. 2. In pandectis vsurpatur pro patientiam ac commodo.

Ἀπειρόκακος, qui mala nunquam est expertus, malorum expers. Item malitia carens, minimè malus simplex. Basil.

Ἀπειροκακέω, ῶ, simplicitate vtor, malitiosè non ago, vel malitia non vtor.

Ἀποκακέω, ῶ, præ malo deficio, succumbo malo seu malis, vincor malo. Hierem. cap. 15. ἀπεκάκησεν ἡ ψυχή μου, defecit anima mea. Item generalius, succumbo: hist. eccles. lib. 4. Exp. etiam ignauiter fugio.

Ἀποκακίζω, malus fio, degenero: vnde ἀπεκάκισεν. Hesych. exp. factus est amarus.

Ἀρχέκακος, qui initium dedit malorum, autor seu causa & origo malorum. vt ἀρχεκάκους νῆας, apud Hom. Il. ε. v. 63.

Ἐθελόκακος, qui de industria malus seu improbus est. Item qui studio & data opera segnior est & ignauior. Τὸ ἐθελόκακον exp. maleuolentia.

Ἐθελοκάκως, deliberatâ malâ, vel consultâ ignauiâ. Appian. apud Suid. ἐθελοκάκως τι ἠγωνίζοντο καὶ φθέγγοντο.

Ἐθελοκακία, ἡ, deliberata malitia, vel consulta ignauia.

Ἐθελοκακέω, ῶ, sponte malus sum de industria improbè ago. Luc. εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, si quis eorum sponte deteriora consectatur & capescit. Milites etiam ἐθελοκακεῖν dicuntur quũ consultò vires submittunt, vt vincantur. i. de industria ignauius pugnãt, & spõtè cedunt. Herodot. & Paus.

Ἐθελοκάκησις idem quod ἐθελοκακία, quum ij qui pugnant nolunt vincere ob indignationem vel proditionem. Polyb.

Ἐκκακέω, idem quod ἀποκακέω. deficio, item animo cõcido animum despondeo. Luc. 18. Ephes. c. 3. Sic & Gregor. εἰ μὴ ἐκκακοῦμεν ἐν ταῖς θλίψεσι. Apud Polyb. l. 14 τὸ μὲν πέμπειν τὰς βοηθείας κατὰ τὴν διάταξιν ἐξεκάκησαν, exp. consulta propè ignauia elanguerunt ad mittendas suppetias.

Ἡμίκακον, à Phrynicho quidẽ vsurpari prohibetur, & loco eius ἡμιμελημένον, adhiberi statuitur. Euclidẽ tamẽ & Sophoclẽ dixisse ἡμίκακον, & Aristophanem ἡμικάκως, testis est Pol. l. 6. c. 36.

Μνησίκακος, q. d. memor mali, i. qui meminit mali, quo affectus est ab aliquo, iniuriæ illatæ memor. Aristot. eth. l. 4. cap. 3. Interdum generalius, maleuolus.

Μνησικάκως, maleuolo animo & veterum iniuriarum memori, vel eorũ more qui ob veteres iniurias simultatẽ exercẽt.

Μνησικακία, iniuriarum tenax memoria. Plut. de Herod.

Μνησικακέω, memor sum iniuriæ, veteris iniuriæ nõ possum obliuisci, maleuolo sum animo ob veterem iniuriam, Æschin. cõtra Ctesiph. ἔσωσαν τὴν πόλιν τὸ κάλλιστον ἐκ παιδείας ῥῆμα φθεγξάμενοι μὴ μνησικακῆσαι. Interdum cõstruitur cũ genitiuo rei. vt apud Luc. οὔτ' ἐμνησικάκησα τοῖς ἀποκηρύξεως. Interdum cum datiuo pers. & accus. rei. vt apud Demosth. pro cor. πολλὰ μνησικακῆσαι καὶ Κορινθίοις καὶ Θηβαίοις τῶν πραχθέντων. Et cum dat. pers. absolutè. vt apud Thuc. li. 8. ἄλλοις μὴ μνησικακοῦντες. Item cum accus. pers. Herodian. lib. 3. Aliquando cum præpos. πρός. Demosthen. pro cor. Et cum ὑπὲρ, apud Greg. & cum datiuo instrumenti. apud Plat. epist. 7.

Decomp. Ἀμνησικακία, obliuio iniuriæ seu iniuriarum, idem quod ἀμνηστία.

Ἀπομνησικακέω, ῶ, idem quod μνησικακέω. Quidam accipiũt etiam putant in contraria significatione, vt idem sit quod ἀμνησικακέω.

Πάγκακος, omnino malus, pessimus, improbissimus, deterrimus. ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔλλαχε τιμῆς. Item πάγκακον, res omnino mala. Plat. ep. 8. Superl. παγκάκιστος. q. d. omnino pessimus seu improbissimus vel omnibus modis improbissimus. Soph. in Antig.

Παγκάκως, improbissimè. Eurip. in Hippol. Stephan.

Περικακέω, animo prorsus concido, labo, malo vincor. malis cedo. Polyb. lib. 1. περικακοῦντες δὲ καὶ δυσχεραίνοντες τοῖς παροῦσι.

Ποδοκάκη, ἡ, tignum in quod inserti captiuorum pedes in carcere constringuntur, cippus. Hesychio est vinculum ligni in quo captiuorum pedes vinciuntur. Lysias cõtra Theomnest. ἡ ποδοκάκη αὕτη ἐστὶν ὃ νῦν καλεῖται ἐν τῷ ξύλῳ δεδέσθαι. Pro eodẽ scri-

bitur etiam ποδοκάκκη. Tradunt enim Harpocration, Suidas atque Hesych. ποδοκάκκη dici vel quasi ποδῶν κάκωσις, inserto κ, vel quasi ποδοκατοχὴ, facta syncope, & χ in κ mutato.

Ὑπερκακέω. Hesych. idem esse scribit quod ἐκκακέω.

Φερέκακος, mala seu ærumnas ferens, labores ferens. Vel potius laborum tolerans aut patiens. Polyb. lib. 3.

Χαιρέκακος, & ἐπιχαιρέκακος, qui gaudet malis alienis, qui gaudium & lætitiam percipit ex alienis calamitatibus. Poll. lib. 5. cap. 25. & Aristot. eth. 2. cap. 7. ¶ Item ἐπιχαιρέκακος traditur dici qui malis artibus oblectatur.

Χαιρεκακία, siue ἐπιχαιρεκακία, ἡ, lætitia & gaudium ex aliena calamitate Aristot. eth. 2. 27. & Plut. de Κακοηθείᾳ. Herod.

ΚΑΚΤΟΣ, ὁ ἡ, cactus: spinosa quædam planta Siciliæ peculiaris, vt Athen. lib. 2. tradit. Vide & Theophr. hist. pl. l. 6. cap. 4. Plin. lib. 21. c. 16. Rursum Athen. ibidem concludit, Κάκτον esse quem Romani vocant carduum, Græci Κινάραν. Spinosam esse plantam Theocr. etiam testatur, idyll. 10. ὡς τὸ ποδ' ἁ κάκτος ἔτυψε.

Κακύνω, κακόω &c. vide in Κακός.

ΚΑΛΑΘΟΣ, ὁ ὁ, calathus, quasillum, Callim. initio hymni in Cererem. τῶ καλάθω κατιόντος ἐπιφθέγξασθε γυναῖκες, Δάματερ, μέγα χαῖρε, πολύτροφε πουλυμέδιμνε. * Dicitur (inquit Eust.) παρὰ τὸ κᾶλον, i. lignum & θεῖν, quod est γυρῶσαι. κᾶλα γὰρ θέοντα κυκλοειδῶς ἀποτελεῖ καλάθους. Quidam scribunt Κάλαθον propriè dici sportulam vbi Κάλλη, (i. tinctas lanas) reponebant: sed ad vasa tritici, vuarum, lactis & aliorum translatum esse. Hesychio est etiam poculum quod & ψυκτὴρ, Item partes quæ supra faciem.

Καλάθιον ὁ τὸ, paruus calathus, schol. Callimachi. Καλαθίσκος, ὁ ὁ, idem Hesych. ex Menandro.

Καλαθίς, idem.

Καλαθισμὸς, ὁ ὁ, saltationis quoddam genus, seu forma. Athen. lib. 14.

ΚΑ'ΛΑΙΣ nomē propriū lapidis cuiusdam, apud Plin. l. 37. c. 10. Καλαΐνα ὄστρακα apud Galenū τῶν κατὰ τόπους lib. 5. & Aet. lib. 6. c. 65. vasa testacea è calai lapide. Sic apud eundem Aet. alibi, & apud Actuarium, vasa alexandrina quæ vocantur Καλαΐνα. Itidémque Καλαΐνον χρῶμα, calainus color Diosc. lib. 5.

ΚΑ'ΛΑΜΟΣ, ὁ ὁ, calamus, arundo. * παρὰ τὸ καλῶς ἀμᾶσθαι, vt vult Etym.) Theocr. idyll. 8. ἐπεὶ κάλαμός με διασχισθεὶς ἐτύμαξεν, calamus scissus me sauciauit. Plut. in Luc. ἐκάθισεν ἐπὶ στιβάδος ... Εὐφράτην πεφυκότος καλάμου. Κάλαμος ἀρωματικὸς, calamus aromaticus nascens in India. Diosc. lib. 1. Κάλαμος εὐώδης, calamus odoratus nascens in Felici Arabia. Et Κάλαμος ἐρυθραῖος, apud Dionys. de situ orbis. ¶ Hesych. Κάλαμος inter cætera significat culmum.

Καλαμώδης, εος, ὁ ἡ, arundinaceus i. arundinis speciem referēs. Item arundinosus. Et τὰ καλαμώδη, sub. χωρία, arundineta.

Καλαμόεις, εντος, ὁ, arundineus. Fœm. Καλαμόεσσα, arundinea, vt Καλαμόεσσα ἰαχὰ vox calamo aut arundine edita.

Καλάμινος, ὁ ὁ ἡ, arundineus, arundinaceus. vt Καλάμινος αὐλὸς, apud Athen. lib. 4. & σχεδίαι καλάμιναι, apud eundem lib. 3. Et Καλάμινον πλέγμα, super quo madidos exsiccabant caseos, apud Poll.

Καλαμίζω, calamo cano, aut calamo canentes imitor. Athen. lib. 16. Alij exp. stipula vel potius calamo carmen disperdo, syluestrem musam tenui auena meditor.

Καλαμίσκος, ὁ ὁ, dimin. calamulus, paruus calamus, parua arundo. Apud Aristoph. in Acharn. accipitur pro specillo vel simili medicorum instrumento, quo instillant pharmaca in vlcera.

Καλάμιον, [itidem diminut.] paruum quoddam ornamentum cincinnos redimiens. Eust.

Καλαμὶς, ίδος, ἡ, arundo piscatoria. Hesych. Item calamaria thecæ quæ & graphiaria. Item vas cui lac imponebatur. Hesych. Item ornamentum quoddam circum capillos, aut genus monili. Item ornamentum quoddam circum capillos: eidem Hesych. Quidam interpr. calamistrum, alij acum alis: eidem Hesych. Quidam interpr. calamistrum. A nonnullis etiam sic dici & σύριγγα fistulam, scribit Hesych.

Καλαμεύω, arundine piscor. vnde Καλαμευτὴς, piscator, qui arundine vtitur. Etym. Vide & in Καλάμη quod sequitur.

Καλαμωτὴ, septum quoddam ex calamis aut materia huiusmodi in nauigiorum oris, siue extremitatibus ὑπὸ τῶν ναυτικῶν dicebatur, vt scribit Eust.

Χάμαξ quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Καλάμη, stipula, culmus. Theocr. idyll. 10. Ἐκ καλάμας ἄχυρον τίλλοντες τιμῶσι μάλιστα. Synes. in epist. ὡς μέχρι τῆς καλάμης τὸ λῆιον. Et Lysias, ἐπὶ καλάμης ἀρῶν, q. d. in stipula arare, de malo & ignauo agricola. Theocr. schol. sic dici ait partem quæ cum spica amputatur, & quod inamputatum in terra relinquitur. ¶ Item metaph. corpus senectute confectum & quasi arescens, τὸ τῆς ἡλικίας ὑπόλειμμα. Od. ξ. Ἀλλ' ἔμπης καλάμην

γὰρ σ' ὀΐομαι εἰσορόωντα γιγνώσκειν. Ab Eustathio. Il. τ. sic etiam dici cadauer hominis interempti annotatur.

Καλαμάομαι, ῶμαι, stipulas lego. Plut. in apophth. ἐκεῖνος γὰρ ἔθερισε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι, ego ex Asia stipulas duntaxat colligo. Item spicilegium facio, spicas colligo post messores. Eustath. ex rhet. lex. Interdum significat meto: vt apud Chrysost. de sacerdotio. Item racemorum reliquias colligo, racemo. Hierem. cap. 6. Significat etiam oleas relictas colligo, Deut. 24. Item metaphoricè, spolio post alium.

Καλαμητρὶς, ίδος, ἡ, quæ spicilegium facit, quæ spicas facit, Hesych.

Καλαμήτρια, ἡ, idem. Plut. in lib. an seni capess. resp.

Καλαμαῖος, α, ον, q. d. culmarius, inter culmos seu stipulas versans, vt locusta dicitur μάντις καλαμαία, apud Theocr. idyll. 10. quæ in agris & inter stipulas habitat. ¶ καλαμαία pro Καλάμη vulgus dixisse, testatur Eust. & schol. Theocr. Et Καλαμαῖον. Eust. est etiam τεττίγιον ἐλάχιστον.

Καλαμεύω, meto. vnde Καλαμευτὴς, messor. apud Theocr. idyll. 5. Item piscator de qua signif. vide suprà.

Composita: ac primùm ex Κάλαμος.

Ὀλιγοκάλαμος, paucos habens calamos.

Ὀλοσπαλοκάλαμος, indoctus tibicē per scomma ita dictus. Eust.

Παχυκάλαμος, crasso assurgens calamo aut culmo.

Πολυκάλαμος, q. d. multicalamus, multiplici calamo assurgens.

Σχινδάλαμος, ὁ ὁ, segmentum: siue assula ex calamo fisso. Pro eodem dicitur & σκινδαλμὸς, apud Diosc. & Aristoph.

Composita ex Καλαμάομαι.

Ἐκκαλαμάομαι, ῶμαι, spicilegium facio. Et metaph. auello, vt exp. schol. Aristoph. in Vesp. Quidam exp. tanquam arundine expiscor.

Ἐπικαλαμάομαι, ῶμαι, post alium vel alios spicilegium facio. Item metaph. post alium vel alios spolio, spolio bonis quæ ab alijs relicta sunt. Luc. in Toxar.

Καλαμίνθη, vide in Μίνθα.

ΚΑΛΑΣΙΡΙΣ, vestis linea ad talos demissa, Ægyptiis & Persis in vsu. Herodot. l. 2. ἐνδεδύκασι δὲ κιθῶνας λινέους περὶ τὰ σκέλεα θυσανωτοὺς, οὓς καλέουσι καλασίριας. Hesych. est tunica lato clauo insignis. Idem Καλασίριες dici tradit τὰς ὤας, i. fimbrias.

ΚΑΛΛΥΡΙ'ΤΙΣ λιθάργυρος, spuma argenti ex puro argento, vt est apud Diosc. l. 5. c. 102.

Καλαῦροψ, vide in Ῥέπω.

ΚΑΛΕΩ F. έσω. P. κέκληκα, voco, accerso. Iliad. δ. Καλεῖ κρείων Ἀγαμέμνων. Plato in Charm. παῖ, ἔφη, κάλει Χαρμίδην. Xen. Καλεῖν σε ἐπὶ δεῖπνον, pro quo Homerus etiam dixit simpliciter Καλεῖν. Od. λ. πάντες γὰρ καλέουσι. Demosth. Καλεῖν εἰς τὸ δικαστήριον, vocare in ius. Et simpliciter Καλεῖν pro eodē. Dicitur & καλεῖν τὴν δίκην ὁ ἄρχων, vocare litē, citare litem. ¶ Item inuoco, imploro, apud Demosth. Sic Aristoph. Κάλει θεὸν, inuoca Deum ¶ Itē voco, i. nomino. Il. ζ. Τὸν ῥ' Ἕκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον. Dicitur & Καλεῖν ὀνόμασι, appellare nominatim. Cicero apud Aratum interpr. signare nomine vero.

Καλέομαι, οῦμαι, vo or, accersor. Itē nominor, nomine appellor. Luc. in Hermot. ἢ τῷ μητρὶ ἥτις ποτ' ἐκαλεῖτο, quocúq; nomine vocabatur. Dicitur etiam Καλοῦμαι τοῦτο, vocor illud, i. nomine isto vocor. Plut. in Galba. ὡς ἡμέρας καλεῖ δὲ Καῖσαρ qui dies à Cæsare appellātur. Interdum Καλοῦμαι, significat ita vocor vt simul sim. Il. δ. οὕνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι. Apud Aristoph. dicitur δίκην κεκλῆσθαι i. vocari seu citari. Item signif. media pro Καλῶ, in ius voco. Aristoph. Καλοῦμαι Στρεψιάδην εἰς τὴν ἔνην τε καὶ νέαν. Sic & apud Plat. de leg.

Καλήτωρ, ορος, ὁ, epitheticῶς dicitur ὁ κήρυξ, præco. Iliad. ω. v. 576.

Κλῆσις, εως, ἡ, vocatio. Xen. τὴν κλῆσιν τοῦ κύρου ἤκουσεν. Item vocatio ad cœnam apud eundem in symp. ¶ Item vocatio in ius. Aristoph. & Ammon. est etiam appellatio, i. nomen.

Κλητὸς, vocatus, accersitus. Il. ι. Ἀλλ' ἄγετε κλητοὺς ὀτρύνομεν. Apud Æschin. κλητὸς, exp. inuitatus.

Κλητέος, vocandus. Plat. polit. lib. I.

Κλητικὸς, ἡ, ὸν, vocatiuus, appellatiuus. vt Κλητικὴ πτῶσις, apud Gram. Item inuocatorius. vt Κλητικοὶ ὕμνοι, in quibus deorum fit inuocatio.

Κλήτωρ, ορος, ὁ, vocator, accersitor, qui vocabat ad conuiuiū in domibus potentum. Luc. Item qui vocabat in ius, vel testis erat vocationis in ius. Demosth. contra Euergum, οἱ κλήτορες μεμαρτυρήκασιν Exp. etiam, præco: item nuntius, testis. Hesych.

Κλητὴρ, ῆρος, ὁ, vocator: sed peculiariter, apparitor, qui in ius vocat, viator, stator. Item antestatus, is quem antestamur quum alicui diem dicimus, testis vocationis in ius. Demosth. πρὸς Νικόστρατον, & Aristoph. in Vesp.

Κλητεύω, in ius voco, diem alicui dico, vador. Demosth. pro cor. τίς οὖν ἐκλήτευσεν ἡμᾶς; Item testimonium denūtio, i. hoc cor. ... ad iudicium enomini diem dico ferendo testimonio, *hoc est*, ad iudicium eo ferendi gratia testimonij. Demosth. cōtra Neæra, καλοῦ δ'

Ἵππαρχον ὑμῖν καὶ ἀναγκάζω παρῄρειν, ἢ ἐξόμνυσθαι κατὰ τὸν νόμον ἢ κλητεύσω αὐτόν, denuntiatione testimonij obstringam. item testis sum in ius vocationis. Hippocr.

Κλητεύομαι, in ius vocor, vel testimonium mihi denũtiatur. Apud Aristot. in probl. Κλητεύεσθαι δίκην, exp. in ius vocari.

Κλήδην, nominatim. Iliad. ι hinc (*decomp.*) ἐξονομακλήδην pro eodem.

Κικλήσκω, (apud Poëtas) idem quod Καλῶ, voco, accerso. Od. χ. Κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς ὄφρα τι εἴπῃ. interdum est ἱκετικῶς καλῶ: vt Il. ι. Κικλήσκουσ' Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν. item nomino. vt Καλῶ. Od. ι. Οὖτιν δέ με κικλήσκουσι. [Od. ο.

Κικλήσκομαι dicitur, pro Κικλήσκω, i. voco. Il. κ. itẽ nominor.

Καλὸς, &c. Κέλομαι, &c. Κλεῖος, &c. Κλῆρος, &c. quomodo huc pertineant, singula vide suis locis.

Composita: ac primùm cum praepositione.

Ἀνακαλέω, ῶ, inclamo, alta voce appello seu voco. Plut. in Cic. σωτῆρα κλίζειν ἀνακαλούντων τῆς πατρίδος. Xen. Paed. 3. ἀνακαλοῦντες τὸν εὐεργέτην, τὸν ἄνδρα, τὸν ἀγαθόν. itẽ simpliciter. voco, appello, nomino, Thuc. lib 1. ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἀχαιοὺς ἀνακαλεῖ. itẽ inuoco. itẽ reuoco, Thuc. l. 1. τότε δὲ αὐτοὶ ταῦτα ἀνεκάλεσαν αὐτόν. ¶ Item sarcio, rependo: vt apud Chrysost. ad Rom. 11. καὶ ἐσχάτης πάλης παλαίσας ἀνακαλεῖται τὰς ἥττας, integrum certamen restaurare, & offensionum noxiam sarcire.

Ἀνακαλέομαι, οῦμαι idem quod ἀνακαλέω, inclamo. Plut. in Galba ἀνακαλούμενοι Καίσαρα alta voce vocantes. item inuoco, imploro. Plut. ἀνεκαλεῖτο τὰς ἐρινύας. item reuoco. Xen. in Cyneg. ἀνακαλεῖσθαι τὰς κύνας. Sic apud Basil. & Diosc. itẽ euoco & receptui cano. Diodorus, ἀνεκαλέσατο τῇ σάλπιγγι τοὺς στρατιώτας. item reuoco ab exilio: vt τοὺς ἐν ὑπερορίαις ἀνακαλούμενος. ¶ Item reparo, recupero, vt apud Suid. ἀνακαλεῖσθαι τὰς τῶν ὑποτεταγμένων εὐνοίας, beneuolentiam subditorum recuperare. ¶ Exponitur etiam emendo. sarcio, rependo: vt apud Plut. in Sertor. ἀνεκαλεῖτο τὴν Μαρίου στάσιν, labantem reparabat. ¶ Item pass. alta voce inclamor. item reuocor apud Herodian. item reparor, sarcior, instauror. Gregor.

Ἀνάκλησις, εως, ἡ, inclamatio, appellatio quae fit alta voce. item reuocatio, apud Plat. in Fab. item reuocatio ab exilio. vt χαριζόμενος τὴν ἀνάκλησιν. ¶ Item euocatio & inuocatio quae cantu fit, apud Plut. de Arione. item imploratio & inuocatio in auxilium, apud Thucyd. lib. 7. ¶ A Suida exp. simpl. compellatio & alloquutio.

Ἀνάκλητος, reuocatorius. Dion. Ἀνακλητικός, inclamatorius. item inuocatorius. Plut. in Lyc. ἀνακλητικοὶ λόγοι πρὸς ὁμόνοιαν, sermones apti ad reuocandum in concordiam. Diosc. ἀνακλητικὸς τῶν καταφερομένων. excitatorius eorum qui sopore opprimuntur. item reuocatorius, reuocandi vim habens, excitatorius. Ἀνακλητικὸν subst. signum quod datur receptui, classicum receptus. Plut. in apophth. & probl.

Ἀνάκλημα, idem quod ἀνάκλησις. item pars cantus, quae etiam ἐνδόσιμον dicitur. Iulian. Cael. Iambl. (uocabilis.

Decomp. Δυσανάκλητος, reuocatu difficilis, non facilè re-

Ἐπανακαλέω, ῶ, idem quod ἀνακαλέω, reuoco. Ἐπανακαλοῦμαι pro eodem. Eust. Ἐπανάκλησις, reuocatio. Gal. ad Glauc.

Εὐανάκλητος, reuocatu facilis, facilè reuocabilis. item qui facilè flecti potest & ab ira reuocari. Εὐανακλήτως, exp. συμπαθῶς. Suid.

Ἀντικαλέω, ῶ, vicissim voco seu inuito.

Ἀντίκλημα, reuocamen, reuocatio.

Ἀποκαλέω, ῶ, voco, appello, nomino: pro Καλῶ. Xenoph. ἀργοὺς ἀπεκάλει, inertes vocabat. Et cum gemino accus. apud eundem. item reuoco. Xenoph. Paed. 1. τὸν Κῦρον ἀπεκάλει item interdico, veto. Aristoph. in Aub. ἀποκεκλῄκαμεν Διογενεῖς θεοὺς μηκέτι γε τὴν ἐμὴν διαπερᾶν πόλιν, interdiximus diis coelestibus transitu vrbis nostrae.

Ἀπόκλητος, vocatus. Polyb.

Ἀποκικλήσκω, auoco, idem quod ἀποκαλέω.

Ἐγκαλέω, ῶ, accuso, q. d. in ius voco ob aliquod crimen. Interdum absolutè, vt apud Demosth. πρὸς Φορμ. οὔτ' ἐγκαλοῦντες οὔτ' ἐγκαλούμενοι ὑφ' ἑτέρων. interdum dicitur ἐγκαλῶ σοι προδοσίαν, appello te de proditione, & ἐγκαλῶ σοι πληγῶν ago tecum iniuriarum ob verbera. Apud Isoc. πρὸς Εὐθύνουν, ἐγκαλεῖν χρέος, exp. petere debitum. Dicitur & absolutè ἐγκαλεῖν τινι litem alicui intendere, vt apud Liban. ἐνεκάλει τῷ Φορμίωνι. Dicitur & de quauis accusatione extra forum etiam. Plut. in Lyc. ἀδικίαν ἐγκαλεῖ τοῖς Λυκούργου νόμοις. item expostulo cum aliquo, vt amicus cum amico. Aristot. eth. 9. & 8. Dicitur etiam ἐγκαλῶ hoc improbo & reprehendo.

Ἐγκαλέομαι οῦμαι, in iudicium vocor & actione conuenior. Demosth. item accusor, reprehendor. Aristot. eth. 4. διὸ καὶ ἐγκαλεῖται τῇ τύχῃ ὅτι, &c. hoc vitio vertitur fortunae. Sic dicitur ἐγκαλοῦμαι τοῦτο, de hoc accusor. Et τὰ ἐγκεκλημένα quae obiecta sunt. Demosth. ¶ Ἐγκαλεῖσθαι pro ἐγκαλεῖν, actiuè dixit Isocr. in Trapezitico.

Ἔγκλημα, τό. id de quo quis accusatur, accusatio, actio, petitio, libellus actoris, & quaecunque iudiciaria persequutio dicitur. Demosth. Dicitur ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα, recipere in se crimẽ, crimini se offerre, apud eũdem. Et ὑπαιρεῖν τὸ ἔγκλημα, non instare accusationi institutę. ¶ Item quod vitio vertitur, quod obiicitur, crimen. Thuc. l. 1. ἐγκλήματα ποιούμενοι, crimina obiectantes. Exp. etiam querela, apud eundem Thuc. li. 1. ibidem ἐγκλήματα διαλύεσθαι, exp. controuersias dirimere.

Ἐγκληματικός, accusatorius. item querulus, expostulator, litigiosus. Aristot. Ἐγκληματικῶς, accusatoriè. item querulè.

Ἐγκληματεύω, accuso, queror, vel querulus sum.

Ἔγκλησις, criminatio, accusatio. Artemidor. in Onirocr.

Ἔγκλητος δίκη, de qua prouocatio est, vel de qua est prouocatum. Sic ἔγκλητον δικαστήριον, quod appellatur in prouocatione. apud Suid.

Ἐγκλητέος, reprehensione dignus.

Decomp. Ἀνέγκλητος, cui nullum crimen obiici potest, irreprehensus, inculpatus. Xen. Hell. 6. & Plato epist. 7. item pacatus, certus, non controuersus. Plat. lib. 5. de leg.

Ἀνεγκλήτως, irreprehensè, inculpatè.

Ἀντεγκαλέω, ῶ vicissim criminor, recriminor, recriminando obiicio. cum dat. pers. item excuso culpam alicuius. Ἀντέγκλημα, τό, recriminatio: sic dicitur, quia omnis nostra defensio constat eius accusatione qui vindicatur. Vide Fab. lib. 7. cap. 5. Ἀντεγκληματικός, q. d. recriminatorius: vt ἀντεγκληματικὴ ἀντίθεσις, recriminationem habens, seu potius excusationem culpae.

Κατεγκαλέω, ῶ, pro ἐγκαλέω. Areop. ad Demophil. Κατέγκλημα. idem quod ἐπίκλημα. Eust.

Προσεγκαλέω ῶ, insuper accuso seu incuso.

Φιλεγκλήμων, amator querularum, querulus. item delator, quadruplator. [τυρας γὰρ εἰσκαλῶ.

Εἰσκαλέω, ῶ, ad me voco, intrò voco. Aristoph. in Vesp. τοὺς μάρ-

Decomp. Ἐπεισκαλέω, insuper intrò voco.

Ἐκκαλέω, ῶ, euoco, propriè extra voco. Iliad. ω. Δμωὰς δ' ἐκκαλέσας &c. item pellicio. Plut. in Pericle, πρὸς τὸ οἰκεῖον αὐτὴν ἀγαθὸν ἐκκαλεῖ. Sępe & prouoco. item elicio, excito, irrito. Vide ἐκκαλέομαι.

Ἐκκαλέομαι, οῦμαι, (med.) idem quod ἐκκαλέω. Aristoph. in Vesp. ἐκκαλοῦνται τοῦτον, euocãt illũ. Plut. in Cam. ἐκκαλεῖται πρὸς τὰ τείχη τοὺς πολεμίους. item prouoco. Polyb. l. 16. item elicio, irrito, Aeschin. τὴν ἡμετέραν ὀργὴν ἐκκαλέσασθαι βούλεται. ¶ Ἐκκαλεῖσθαι τὴν δίκην, litem ab vno iudice ad alium transferre. Dicit. & ἐκκαλεῖσθαι τὴν κρίσιν. apud Plut. in apophth. interdũ ἐκκαλεῖσθαι, pro ἐπικαλεῖσθαι, appellare magistratũ.

Ἔκκλησις, euocatio, prouocatio. Suid.

Ἐκκλησία ας, ἡ, q. d. euocatiuus coetus, concio. Aristoph. in Acharn μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν τοῖς Θρᾳξί, non dare concionem Thracibus. Sic dicitur ἐκκλησίαν συλλέγειν, conuocare concionem. Apud Thuc. & Xen. Et ἐκκλησία γίνεσθαι, cogi cõcio, apud Thuc. itẽ concionis locus. locus in quo habetur concio. Luc. in dial. Mercurij & Maiae, & Demosth. pro coron. ¶ In Christianorum scriptis significat coetum vniuersum ad vitam aeternam euocatum, qui veram Christi religionem profitetur: item particulares coetus in quo ille vniuersus distribuitur, 1. Cor. 1. Restringitur & ad quampiam familiam quae Christum profitetur, aut ad eos qui in illa Christum profitentur. Rom. c. 16. Restringitur & ad synedrium seu presbyterium, i. seniorum collegium. Matth. 18. Tandem vsurpari coepit etiam de loco in quo ipsa cogitur, vt & concio Lat.

Ἐκκλησιάζω. concionem habeo siue concilium. Item concionor, in concione delibero. Isocr. de pace, ἥκομεν ἐκκλησιάζοντες περὶ τε πολέμου καὶ εἰρήνης. Item sum in concione, intersum concioni apud Plut. & Synes. Item in concionem aduoco. ad concionem voco. Aristoph. in Vesp. & Deut. 31.

Ἐκκλησιαστής, οῦ, ὁ, concionator, qui in concione verba facit, vel sententiam dicit. Aristot. rhet. 1. Item qui interest concioni. Exp. & vnus ex concione. apud Luc. & qui in concione stat. Plat. in Gorg.

Ἐκκλησιαστικός, ad concionem pertinens. q. d. concionalis. vt ἐκκλησιαστικὸς μισθός, concionalis merces, i. eorum qui cõcioni interfuerunt. Luc. Pro quo dicitur etiam absolutè τὸ ἐκκλησιαστικόν, apud Aristoph. in Plut. Item ad Ecclesiam Dei pertinens qui est ex Ecclesia, ecclesiae doctrinam sequens.

Ἐκκλησιαστήριον ου τὸ minusculum theatrum. Vitruu. l. 7.

Ἔκκλητος, q. d. euocatus, is ad quem prouocatur is qui appellatur. Plut. Et de quo prouocatio est. Sic dicuntur ipsae lites ἔκκλητοι, apud Poll. ¶ Ἔκκλητοι dicebantur etiam quidam ad certas consultationes destinati: vt apud Eurip. in Oreste: & Xen. Hell. lib 2.

Ἐκκλητικός, euocatiuus siue euocatorius, euocandi vim habens. Diosc. lib. 2. ἐκκλητικὸς ὀρέξεως, aptus ad prouocandam appetentiam. Ἐκκλητικῶς, euocatoriè, tanquam euocando: vel cum efficacia prouocandi Suid.

Ἐκκλητεύω, denũtio testimoniũ, adiecta mulcta ni pareatur. Aeschin. περὶ παραπρ. καὶ ἐκκλητεύει ἐὰν μὴ θέλῃ ἐκεῖ παρεῖναι.

Ἐκκλητεύομαι pro κλητεύομαι, testimonium mihi denuntiatur. Item, ob testimonium non dictum mulctor mille drachmis. Aesch. contra Timar.

Decomp. Ἐξεκκλησιάζω, concionem aduoco. Aristot. Oec. 2. Apud Hierem. c. 26. ἐξεκκλησιάσθη πᾶς ὁ λαὸς ἐπὶ Ἱερεμίαν, exp. congregatus est vniuersus populus aduersus Hieremiam.

Κατεκκλησία, concio derepentè conuocata si grauius aliquod negotium incidisset. Poll. lib. 8.

Συνεκκαλέω, prouoco, concito, pellicio. Plut.

Συνεκκλησιάζω, simul concioni intersum, concionis commune ius habeo. Exponitur etiam eidem ecclesiæ assentior, eiusdem sum ecclesiæ.

Ἐπικαλέω, ῶ, pro καλῶ, voco, nomino, appello. Xen. ἀνδραποδιστὰς ἑαυτοῦ ἐπικαλῇ. Item cognomino. Item inuoco, imploro, Herodian. lib. 7. θεοὺς τοὺς ἀδικουμένους ἐπικαλεῖν, læsa implorabant numina. Item pro ἐγκαλῶ, obiicio, vitio verto, crimini do. Luc. ἀδικεῖν δὲ καὶ ὑβριστικὸν οὐδὲ εἰς ἐν ἐπικαλῇ μοι. Herodia. ἐπικαλεῖ δὲ ἀμφοτέροις φιλίαν Νίγρου. Et cum infinit. vt apud Thucyd. l. 2. ἐπικαλέσαντες οὐχ ἥκιστα τοῦ πολέμου αἰτίους εἶναι.

Ἐπικαλέομαι, cognominor. Xen. Plut. Item postulor, accusor. Antipho, τὸν γὰρ φεύγοντα ἀνόσιον ἁλῶναι μὴ φανερῶς ἐλεγχθέντα ἃ ἐπικαλεῖται, reum damnari scelus est nisi manifestò conuictum eorum criminum quibus postulatur. ¶ Item actiua signif. inuoco, imploro. Plut. in Publio ἐπικαλεῖτο τὸν Βροῦτον. Et cum infinit. apud Synes. Item prouoco, superiorem appello. Plut. ἐπικαλεῖται τοὺς δημάρχους. Sic act. Apost cap. 25.

Ἐπίκλημα, criminis obiectio, criminatio, crimen quod obiicitur. Xen. in Oecon. ¶ Apud Sophoclem dicitur significare accusationem ab Eustathio.

Ἐπίκλησις, cognominatio. Iliad. σ. & π. Et apud Plut. in Coriol. Item inuocatio Luc. Et pro ignominia apud Thuc.

Ἐπίκλησιν, (aduerbialiter) cognomentò. Plat. in Tim. Item prænomine, apud Appian.

Ἐπίκλητος, aduocatus siue euocatus, accitus. Item adscititius. Herodot. Ioseph. Aristoph. Apud Plut. symp. 7. ἐπίκλητοι, conuiuæ sunt insuper vocati, extraordinariè vocati, vmbræ. Et ἐπίκλητος πόλις, attributa, in libro Iosuæ.

Decomp Ἀνεπίκλητος, nulli criminationi obnoxius siue reprehensioni, irreprehensus, inculpatus. Xen.

Ἀνεπικλήτως, citra reprehensionē, irreprehēsè, apud eūdem.

Κατακαλῶ & κατακαλοῦμαι, euoco, accerso, conuoco. Plut. in Sol. Κατακαλούμενος Ἀθηναίους τούτους. Apud Polyb. Κατακαλῶν εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τοὺς κατ' ἀξίαν φεύγοντας. exp. diligenter inquirens. Item inuoco, imploro. Plut. in Them.

Κατάκλησις, euocatio. Ammon. Κατακλησία, conuocatio multitudinis, apud Hesych.

Μετακαλέω ῶ, ad me voco, accerso. Aristoph. in Pluto, Μετακάλει τὸν ἱερέα. Item reuoco. Thuc.

Μετακαλοῦμαι, accersor. Plat. in Axiocho, ἐπειδὴν δὲ οὐ μετεκλήθην. Item reuocor. Philo de vita M. lib. 1. καὶ δίκα ὁ θεὸς ἤδη πρὸς φυγὴν ὁρμῶντα μετακαλεῖται.

Μετάκλησις, accitus, seu accersitio. Hesych.

Ἀμετάκλητος (dec.) irreuocabilis, qui reuocari nequit. Suid.

Παρακαλέω, ῶ, euoco, accerso aduoco. Æschin. ἀλλὰ παραπαρακαλῶ δὲ Εὔβουλον συνήγορον. Plat. ἰατρεὺς παρακαλῶ ὅπως μὴ ἀποθάνῃ. Et παρακαλῶ, (per se) aduocatum mihi accerso apud Æschin. Item inuoco. Xen. Hell. 2. ὅταν δὲ τὸν ἐνυάλιον παρακαλέσωμεν. vbi Martem inuocauerimus. ¶ Item hortor, inuito. Xen. in Oecon. παρακαλῶ σε ἐπὶ ἔργον. Plut. in Numa. παρακαλοῦντες ἐπὶ τὴν βασιλείαν, hortantes ad suscipiendum imperium. Et cum infinitiuo. Isocr. in Nicocle. παρακαλέσειν με κακεῖν ἐμμένειν τοῖς ἐπιτηδεύμασι τούτοις. Apud Thuc. li. 3. τοὺς δὲ ὀλίγους παρακαλοῦντες. exp. sollicitantes. Et pro impello. Eurip. παρακαλεῖς με εἰς δάκρυα item pro elicio. Xen. παρακαλεῖ πολλὴν φλόγα. ¶ Item oro, rogo obsecro. Greg. τοῦτο δὲ καὶ παρακαλοῦμεν, δεόμεθα ὑπὲρ χριστοῦ. Plut. in apophth. παρακαλεῖ με δίκαια. Item pro alio precor, interuenio, vt aduocatus & patronus. Chrysost. ὑπὲρ τῆς μεγάλου τῆς βασιλέα παρακαλεῖν. Apud Plat. de leg. παρακαλεῖν θεὸν preces adhibere. Frequens est in nouo Test. in hac signific. vt Marci 1. & alibi. ¶ Item consolor.

Παρακαλέομαι, οῦμαι, aduocor. Isocr. in Euag. Item rogor. Plut. & Act. 28. ¶ Item consolationem admitto, accipio consolationem, sæpe in nouo Test. ¶ Item refocillor. Act. 20. καὶ παρεκλήθησαν οὐ μετρίως.

Παράκλησις, euocatio. Item aduocatio. Dem. Æsch. Item adhortatio. Polyb. lib. 5. & Bas. item sæpè in nouo Test. ¶ Item precatio obtestatio, deprecatio. Plut. & 2. Cor. 8. ¶ Item consolatio. basil. Chrysost. & passim in nouo Test.

Παράκλητος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, accersitus & rogatus vt faueat alicui in iudicio, Demosth. Item deprecator vel intercessor. Philo de vita M. lib. 3. & 1. Ioan. 2. ¶ item consolator. Ioan. 15. & 16. Sic & apud Greg. & Damasc.

Παρακλήτωρ, exhortator, item deprecator. item consolator, Hesych. [consolatorius.

Παρακλητικὸς κὴ κόν, exhortatiuus, siue exhortatorius. Item

Decomp. Ἀπαράκλητος, qui non aduocatus siue accersitus venit, qui vltrò se offert. Thucydid. lib. 2. ¶ item insolabilis, inconsolabilis.

Ἀντιπαρακαλέω, in contrarium hortor, contrà hortor. Xen.

Εὐπαράκλητος, qui facilè aduocatur, vel adiicitur, seu inuitatur.

Προσπαρακαλέω, insuper aduoco.

Συμπαρακαλῶ, vnà aduoco, vnà exhortor. Plat. ep. 7.

Προκαλέομαι, οῦμαι, euoco. Luc. in Tim. καὶ μὴ κάμνης ἐκ τοῦ βάθους τοῦ θησαυροῦ ἐς τύμπανις προκαλούμενον. Item prouoco, lacesso, incito. Herodo. li. 6. προκαλεῖται τε ἡμᾶς εἰς μάχην. Et προκαλεῖτο ταῦτα τοὺς συνόντας, apud Xen. Itē sine casu. prouoco ad pugnam aut certamen. Plut. in Numa, προκαλέσασθαι τὸν ἀριστεύοντα τῶν βαρβάρων. Item prouoco, excito: vt προκαλεῖσθαι ἐμέτους, prouocare vomitum Alex. Aphrod. Et προκαλεῖσθαι τὰς ὀρέξεις εἰς αἰσχρὰς ἐπιθυμίας, prouocare appetitus ad obscœnas libidines, Herod. lib. 6. In hac significatione dicitur etiam προκαλεῖσθαι διαιτητήν, lacessere arbitrio, apud Dem. Et προκαλεῖσθαι δίκην, prouocare iudicio, apud eundem. ¶ Item in ius voco. Dem. contra Bœot. προκαλούμενος εἰς Ἄρειον πάγον με προκαλέσας. ¶ Item conditione prouoco, conditionem fero. Thuc. lib. 5. προκαλούμεθα δὲ ὑμᾶς φίλοι μὲν εἶναι, πολέμιοι δὲ μηδετέροις. Et cum accus. rei apud eundem lib 2. Dicitur & προκαλεῖσθαι πρόκλησιν, conditionem ferre, apud Dem. ¶ Item hortor. Plut. in Theseo. προκαλεῖτο φίλον εἶναι. hortabatur vt amici iam secum iniret. Sic apud eundem symp. 4. ¶ Item mancipia ad quæstionem exposco. ¶ Item denuntio quidpiam aduersario meo, testatóque prædico: seu diem dico ad aliquem actum extra iudicium peragendum.

Πρόκλησις, prouocatio, ipse lacessendi actus. Athen. lib. 4. & Herodian. lib. 6. Item prouocatio. & quasi inuitatio quædam ac pollicitatio. Aristot. lib. 4. de repub. ¶ Item prouocatio & vtriusque partis stipulatio ac sponsio pœnæ nisi ita rem actam esse doceatur, vt concepta est prouocatio. Demosth. pro corona. ¶ Item conditio lata Exp. & conditionis latio. Plut. in polit. præc. ἤρεσεν ἡ πρόκλησις τῷ Ἑρμείᾳ. Item pro conditionis latione ponit. Item libellus qui scribebatur de mancipiis in quæstionem postulatis. Harpocr.

Προκλητός, prouocatus promptus.

Προκλητικός, prouocatorius, ad prouocationem pertinens. Item prouocandi vim habens siue eliciendi. Diosc. lib. 1. c. 163. προκλητικὸς οὔρων, vrinam ciens.

Προκαλίζομαι idem quod προκαλοῦμαι, prouoco, lacesso. Il. γ. & δ. item Odyss. σ.

Decomp. Ἀντιπροκαλέομαι οῦμαι, vicissim prouoco. Item optione prouoco, vicissim conditionem fero vel offero, vicissim conditionem stipulor. Dem. Ἀντιπρόκλησις, mutua prouocatio. stipulatio vicissim facta conditionem ferenti.

Ἐκπροκαλέομαι οῦμαι, euoco. Od β. ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων ὑπὸ ναιεταόντων quum euocasset ex ædibus.

Προσκαλέω, ῶ. aduoco, adscisco, accio, accerso. Item aduoco in auxilium. Thuc. lib. 1. ἐθελοντὴν προσκαλέσαντες τοὺς Βοιωτούς. Et poet. pro simpl. Καλῶ, voco, appello. Soph. in Aiace. Ὦ οὗτος Αἴαν δεύτερόν σε προσκαλῶ. ¶ Item in ius voco. Dem. contra Phorm. τί τοῦτον προσκαλεῖ;

Προσκαλοῦμαι (med.) pro eodē: vt προσεκαλέσαντο τὸν Μέμνονα ἐκ Τρωάδος. Apud Diosc. προσκαλεῖται τρίχας. exp. pilos euocat seu elicit. Item in ius voco. Aristoph. in Vesp. προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ πρὸς ἀγορανόμους βλάβης τῶν φορτίων, in ius te voco damni iniuria dati. ¶ Item pass. aduocor, accior. act. Act. c. 5. Item in iudicium vocor, item accusor, accersor. Plut. in Solone, προσκληθεὶς φόνου εἰς Ἄρειον πάγον, cædis accersitus.

Πρόσκλησις, aduocatio. ¶ item in ius vocatio. Plato. de leg. l. 8. item adhortatio. Hesych.

Προσκλητικός, aduocatiuus ascititius. Plut.

Decomp. Ἀπρόσκλητος δίκη, lis quæ contra eum intenditur qui in iudicium vocatus non est, aut qui non rectè vocatus est. Demosth. contra Nicostr.

Συγκαλέω, ῶ, conuoco, congrego. Suid.

Σύγκλησις, conuocatio, concilium: dicitur de senatoribus, sicut ἐκκλησία de populo.

Σύγκλητος, conuocatus, indictus. Eurip. & Dem. item σύγκλητος sub. βουλή, senatus Romanus.

Συγκλητικός, senator. Luc. & Plut. (Plut.

Σύγκλυς, υδος, ὁ, collectitius. vnde συγκλύδων ἀνθρώπων,

Composita ex Κλητός, citra præpositionem.

Ἄκλητος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, non vocatus, inuocatus. Athen. l. 6.

Ἀκλήτως, inuocatò, sine vocatione aut inuitatione: vltrò.

Ἀκλητί, idem. vt ἀκλητὶ κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι.

Αὐτόκλητος, à seipso vocatus siue inuitatus. qui non vocatus ad epulas venit, aut aliò. Plat. ep. 7. Plut. symp. 7.

Αὐτοκλήτως, spontanea vocatione, vltrò.

Δειπνοκλήτωρ, ορος, ὁ, qui ad cœnam conuiuas vocat, vocator. Athen. ex Artemidoro.

Θεόκλητος, à Deo vocatus, Nonn. item in quo Deus inuocatur. vt θεόκλητον μέλαθρον.

Ὀνομακλήτωρ, nomenclator, qui nominatim aliquos vocat. Sunt qui putent ita dici quia Plin. vocator appellatur, quòd nominatim vocet conuiuas ad discumbendum.

Πολύκλητος, à multis vocatus. Itē è multis locis conuocatus. Il. χ.

Τηλέκλη-

Τηλίκλητος, è longinquo vocatus. Scribitur & τηλεκλητὸς, apud eundem Homer.

Ψευδοκλητεία, ἡ, q.d. falsa vocatio in ius, accusatio apparitoris qui falsò renuntiauit se quempiam in ius vocasse. Poll.

Καλινδέω, vide in Κυλίω. Κάλλος, &c. vide in Καλός.

ΚΑΛΟΝ, ου, τὸ, lignum. Hesiod. in Erg. πολλὰ δ' ἐπὶ καμπύλα κᾶλα. Festus ligneas clauas è Græcis κᾶλα vocatas scribit, quas gestantes seruos appellatos fuisse calones. * forsan à καίω seu καύω dictum est κᾶλον.

Κάλινος ligneus. Hesych.

Καλιὰ, ᾶς, nidus (* ἀπὸ τῶν κάλων, i. à lignis, quòd nidi soleant esse ex bacillis & festucis compacti) Phocyl. Μηδέ τις ὄρνιθας καλιᾶς ἅμα πάντας ἑλέσθω. Sic & apud Lucian. Significat & caueam, inquit Pollux. ¶ Ponitur & pro domo, propriè autem ea quæ est è lignis. Sid. ex Epigr. Γαιὸς τ' ἐχίνματα πιτυςίνδεις καλιῇ. Et generaliter pro quauis domo, vt Hesiod. in Erg. (de fraudulenta muliere loquens.) τεὴν διφῶσα καλιήν. Et paulò post, Ὡς κεῖθι ὡραῖος βίοτος πλήθησι καλιῇ. vbi tamen quidam peculiariter horreum intelligendum putant.

Καλιὰς, άδος, ἡ, tugurium domuncula. Plut. de defectu orac. Item pro sacello, apud eundem in Numa & Cam.

Καλιὸς, ῦ, ὁ, cauea. Cratinus apud Poll. item domuncula, casa, item carcer. Hesych. item lignum quod & Κλοιὸς vocatur: Hesych. & schol. Aristoph.

Καλίδιον, υ, τὸ, domuncula, tugurium. Pol. ex Eupol.

Κῆλον, υ, τὸ ligneum iaculum, sagitta Il. α. Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο. iacula, sagittæ. *Eust. propriè esse dicit fusum seu lignum iaculi à κᾶλον, lignum. ¶ At Κηλὸν, vide in Καίω.

Κήλων & Κηλώνειον dicitur machina illa lignea quæ iuxta puteos ad aquam hauriendam strui solet: tollenonem vocant Fest. Plin. & Veget. alij grues, Herodot. κηλωνήιον ἀρδεύοντος. ¶ Κήλων exp. etiam ὀχεύτης, admissarius. item libidinosus & falax. Hesych. & Eust. ex Archil.

ΚΑΛΟΣ, ὴ, ὸν, pulcher, formosus. Il. φ. Οὐχ ὁράας οἷος κἀγὼ καλός τε μέγας τε. Et καλὴ θυγάτηρ. Ody. θ. Sic Plato in Crit. καλὴ καὶ εὐειδὴς γυνή. pulchritudine eximia fœmina. Pluta. in Romulo Καλὸς ἰδεῖν, pulcher aspectu. Dicitur & καλὸς τὴν ὄψιν apud Athen. 12. & καλός τὸ σῶμα, (sub. κατὰ) apud Xenoph. Dicitur de rebus inanimatis, vt χλαῖναν καλήν. Od. ω. & φᾶρος καλόν. Il. ω. Apud Platonẽ, καλὸς ἐστιν ὅδε ὁ κόσμος. Cic. interpr. pulcher est hic mundus. Pro loco interdum exp. decẽs, decorus, egregius, honestus, laudabilis Od. θ. Ξεῖν' οὐ καλὸν ἔειπες, non honestum sermonem protulisti. Annotant quidam Καλὸν appellari à philosophis quod quouis modo pulchrum fit at τὸ καλὸν, eximium illud ac verè pulchrum siue honestum quod à virtute proficiscitur. ¶ Nonnunquam τὸ καλὸν substantiuè ponitur & tum exp. decus, ornamentum: vt apud Eurip. τὸ καλὸν τοῦ βίου. Καλὸν etiam pro commodo dicunt, Xeno. Hell. 6. ὅτι ἡ κεῖσθαι τὴν Κέρκυραν ἐν καλῷ μὲν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, exp. sitam esse in loco peropportuno ad traiciendum in sinum Corinthiacum. Dicitur etiam οὐκ ἐν καλῷ εἶναι, cum infinit. non commodum esse, incommodum esse, apud Xenop. Hell. 4 Sic apud Sophoc. νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν. Apud Polyb. ἐν καλῷ θέσθαι, exp. in tuto collocare. Sic εἰς καλὸν, vel ἐς καλὸν, commodè vel auspicatò. Plato in symp. Et Xenophon. itidem in symp. ¶ Καλὰ ἱερὰ (vnde comp. καλλιερεῖν) expon. læta exta. ¶ Καλὸς κἀγαθὸς, vel καλὸς καὶ ἀγαθὸς, interdũ exp. bonus, probus, æqui bonique amans, honestus, apud Plat. Interdum dicitur de viro strenuo, vt apud Demost. in epitaph. Interdum plur. num. Καλοὶ κἀγαθοὶ, honesti egregij, optimates, apud Thucyd. Xen. Pæd. 4. Plut. in Pericle. Dicuntur & Καλὰ κἀγαθὰ ἔργα, egregia facinora, res præclaræ, apud Xen. Pæd. 1. & alibi.

*Etym. à καλῶ deducit, quòd quæ pulchra sunt, nos ad sui amorem vocent & inuitent.

Καλῶς, aduerb. pulchrè, honestè, cui opponitur αἰσχρῶς. Plato. Xen. Isocr. Apud Demosth. καλῶς ἔχει exp. honestum est. Item idem quod ὀρθῶς, rectè, bene, bellè. Plat. Dem. καλῶς πράττειν, felicem esse, feliciter res suas gerere. Aristot. pol. 7. Interdum est approbantis quæ dicta sunt. Demosth. item rectè i. peritè & ex arte. Thuc. Superl. κάλλιστα, pulcherrimè, optimè, commodissimè. Xenop. Pæd. 4.

Καλλιόω, ῶ, (à cõparatiuo καλλίων) pulchrius seu venustius reddo.

Καλλιστεύω (à Superl. κάλλιστος) pulcherrimus sum siue formosissimus, aut pulcherrima siue formosissima. Herod l. 1. & Plut. Item præstantissimè me gero. vel optimam operam nauo, vt καλλιστεύων ἐπιβατέων. strenuissimus propugnatorum.

Καλλιστεύομαι, præstantissimus habeor. Eurip. in Medea.

Καλλίστευμα, τὸ, exp. pulchritudo vel potius pulchritudinis præstantia vel exuperantia, apud Eurip. in Oreste. Item egregiæ fortitudinis siue strenuitatis specimen.

Καλλιστεῖον, υ, τὸ, pulchritudinis præmium exuperantis cæteras. Luc. item pro pulcherrimo præmio, ex Soph. in Aiace.

Κάλλος, εος, & per contr. υς, τὸ, pulchritudo oris. Isocr. ad Dem. κάλλος μὲν γὰρ ἢ χρόνος ἀνήλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανεν. Apud Plu. μέτριον κάλλος, modica forma seu mediocris, ftata forma, de qua Gell. Dicitur & de cuiusuis rei pulchritudine. Isocr. in Helene. Demosth. Plato. ¶ Item Veneris vnguentum. Eustath. ¶ Item prò κάλλαιον, i. barba. vel potius palearia galli gallinacei, vt scribit Th. mag. Κάλλη, purpureæ vestes. Suid. Th. mago. ait κάλλη esse ἄνθη. Sic & Pausaniæ apud Eustathium κάλλη sunt ἄνθη & βάμματα.

Κάλλαιον, υ, τὸ, barba galli gallinacei. Aristoph. in eq. Et Aristot. in 9. de hist. anim.

Καλλιώω, pulchrum reddo, venusto, honesto, como, orno. Interdum accipitur pro verro. vt apud Aristot. in probl.

Καλλιώομαι, pulchrum reddor, venustor, honestor, ornor. Item pro, verror, apud Polyb. Item nitidè elegantérque me habeo, glorior, mihique ipsi placeo, apud Plat.

Καλλιωτὴς, ῦ, ὁ, ornator, comptor. Exp. & tonsor. Hesych.

Καλλιωτήριον, υ, τὸ, ornamentum quod adhibetur ad ornãdum. Hesych. apud Etym. καλλιωτήριον est festum quoddam apud Athenienses.

Κάλλυντρον, idem quod καλλιωτήριον, instrumentum omne comptorium, i. aptum ad comendum. Interdum est instrumentum quo verrimus, scopæ. Plat. in Dione. Et quoniam spathulæ palmarum vsum præbebant scoparum, vocatæ sunt κάλλυντρα. Leuit. c. 23. κάλλυνθρα τῶν, Hesych. & Suid. sunt κόρηματα.

Καλλονὴ, ἡ, pulchritudo, decor. Ab Hesych. expon. εὐμορφία. Theophr. hist. pl. l. 9 c. 2.

Κάλλιμος, υ, ὁ, καὶ ἡ, apud poetas idem quod καλὸς, pulcher vel pulcherrimus. Od. λ. & ο. κάλλιμα δ' ὦρα. At ὑπὸ καλλίμος dicitur commodus, secundus, prosper. Od. λ.

Αἰκάλλω, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita ac primùm ex καλός.

Ἀπειρόκαλος, υ, ὁ καὶ ἡ, recti & honesti experientiam non habens, honestatis omnis rudis & imperitus, decori ignarus, decorum seruare nesciens, ineptus. Demosth. Plut Luc.

Ἀπειροκάλως, præter decorum, nulla honesti ratione habita, ineptè.

Ἀπειροκαλία, ignorantia recti & honesti, seu decori, ineptia. Diony. Halic. Xen. Pæd. 1.

Ἀπειροκαλεύομαι, ineptè ago, inepio. Aeschin. in epist.

Δοξοκαλία ἡ opinio pulchritudinis suæ. Plut. in Phil.

Μισόκαλος honesti osor. Hesych.

Ὀβρίκαλα [quasi ὄβριμα καὶ καλά] leonum catuli. Aeschylo. Secundum quosdam dicuntur & luporum catuli.

Πάγκαλος, [q.d. omnino pulcher] pulcherrimus, perpulcher. Item honestissimus, Aristop. in Pluto. Dicitur & παγκάλη, in fœm. apud Philonem.

Παγκάλως, pulchrè. Item honestissimè. Dem. Plato.

Ὑπέρκαλος, supra modum pulcher. Arist. Item supra modum honestus.

Φιλόκαλος, amans pulchritudinem, pulchritudinis studiosus. Luc. Xen Item honestatis studiosus vel rerum honestarum. Plut. ad Colot. Et τὸ φιλόκαλον, honestatis vel honesti studium. Philo de vita M. lib. 1. Item studiosus elegantiæ vel munditiæ Isocr. ad Dem. Interdum iungitur cum περὶ. Xen. Pæd. 2. φιλόκαλον περὶ ὅπλα. Apud Luc. περὶ παιδείαν φιλόκαλος, exp. bonarum artium studiosus.

Φιλοκάλως, cum quodam elegantiæ studio, ita vt elegantiæ siue munditiæ studium appareat. Item cultè, ornatè.

Φιλοκαλία, ἡ, studium pulchritudinis, quo quis pulchras aut pulchros amat. Item studium honestatis, siue rerum honestarum, in Geop. lib. 2.

Φιλοκαλέω, pulchritudinem amo, res pulchras vel res honestas amo, honestatis sum studiosus, aut rerum honestarum. Thuc. l. 2. φιλοκαλοῦμεν μετ' εὐτελείας, elegantiæ sumus studiosi. Sæpe cum περὶ. vt apud Ioseph. contra Apionem, περὶ παιδοτροφίαν φιλοκαλοῦμεν, honestatem colimus circa educationem liberorum. ¶ Item contendo, enitor. Cum infinitiuo. Plut. in Alex. φιλοκαλῶν διακοσμῆσαι τὸν βασιλέα, contendens.

Φιλοκάλημα, τὸ, honestamentum non improbandum.

Decomp. Ἀφιλόκαλος, minimè studiosus pulchritudinis, seu elegantiæ, vel rerum honestarum. Vtitur Plin. secundus lib. 1. epist. 3.

Ἐμφιλοκαλῶ, in studio rei honestæ immoror & versor, studio honesto sum deditus. Plutar. in Philopæm. ἐμφιλοκαλῆσαι τοῖς στρατιωτικοῖς, studio rei militaris tanquam honesto deditum esse.

Προσφιλοκαλῶ, elegantiam adscisco, seu cõminiscor. Strab. Προσφιλοκαλεῖν τινα κόσμον.

Composita ex κάλλος.

Ἀκαλλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, deformis, inuenustus. Luc. Greg.

Ἔγκαλλος, υ, ὁ καὶ ἡ, pulchritudinem habens. Apud Theophr. hist. pl. l. 5. c. 7. exp. spectabilis.

Ζακαλλὴς, admodum formosus, perpulcher. Hesych.

Ἡμεροκαλλὴς & ἡμεροκαλλὶς, flos vnico die vigens, lilium agreste. Vide Theophr. Diosc. Plin.

Καταϰαλλωύω, pro καλλωύω, orno, vel verro.

Νοθοκαλλοσύνη, notha pulchritudo & adulterina, non natiua, Epigr. lib. 2.

Παγκαλλὴς, perpulcher. idem quod πάγκαλος.

Περικαλλὴς, perpulcher, perelegans. Hom. Il. λ. Athen. lib. 1.

Περικαλλέως, perpulchrè, pereleganter.

Συγκαλλωύω, simul orno. Item simul verro. Arist. in Probl.

Ὑπερκαλλὴς, idem quod περικαλλὴς.

ΚΑΛΠΗ, ης, ἡ, vrna, situla, hydria. Herod. l. 2. κάλπην φέροντες ἔνθα ἦν τὰ Σεβήρου λείψανα. Et lib. 3. εἰς κάλπην ἀλαβάστρου ἐμβαλόντες. Item pro quatuor stellis quæ in summa Aquarij dextro visuntur. Procl. ¶ Item pro cursus quodam genere apud Pausan. Eliac. l. 1. vbi dicit, κήρυγμα ἐποιήσαντι μήτε κάλπης ἔτι λοιποῦ μήτε ἀπήνης ἔσεσθαι δρόμον.

Κάλπις, ιδος, ἡ, idem quod κάλπη, vrna, situla. Od. η. παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι κάλπιν ἐχούσῃ. Aristoph in Ranis. κάλπισιν ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε. Athen. l. 5. ἐν χρυσαῖν καλπίσιν μύρους ἔρραινον. Iudiciarias etiam vrnas seu situlas vocabant κάλπεις, vt scribit scho. Aristoph. Item vas quoddam potorium, Ath. l. 11.

Καλπάζειν est equum ad ingressum exultantem vrgere.

Παρακαλπάζειν, (comp.) equo à latere cursitare, frœno eius manu apprehenso. Plut. in Alex.

Κάλπιον, vas quoddam potorium, apud Athen. lib. 11.

ΚΑΛΥΠΤΩ F. ψω, tego, operio, velo Il. π. ὥς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν Ὀφθαλμοὺς ῥῖνάς θ'. Et Il. ε. σακεσ γυναικὶ καλύψας. Cum alia constructione. Il. φ. τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.

Καλύπτομαι, tegor velor, vt Il. ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος. Et in med. aut. καλύψασθαι, velare se, velare faciem suam, Od. κ.

Κάλυμμα, τὸ, tegmen seu tegumentum, operimentum, velum. Hom. Il. ω. & Soph. ¶ Peculiariter καλύμματα vocantur palpebræ, quod sint tegumenta oculorum. Pol. lib. 2.

Καλυμμάτιον ου, τὸ, paruum tegmen. ¶ Καλυμμάτια apud Pol. sunt scandulæ, vel quid simile. Aristoph. ἐν καλυμματίοις τὴν οἰκίαν ἤρεφε.

Καλυπτὸς οῦ ὁ, tectus opertus, apud Athen.

Καλυπτὴρ ῆρος ὁ, tegmen, item operculum Diodor. Sic apud Dion. Halic. lib. 6. καλυπτῆρσι βάλλειν, exp. tegulis & imbricibus. Instrumenti cuiusdam nomen esse existimatur. Exod. 25. & Num. c. 4.

Καλυπτήριον, ου, τὸ, operimentum.

Καλύπτρα, tegmen capitis muliebre, quale erat flamineum. Od. ε. & κ. Plut. in Hellen.

Καλύβη ἡ tugurium, gurgustium. Et cauerna etiam, secundum nonnullos. Thuc. l. 1. Exponitur etiam casa vel cella, apud Thu. lib. 2. Etym. dici putat quasi καλύβη.

Καλύβιον ου, τό, (dimin.) tuguriolū, gurgustiolū, casula. Plut.

Κάλυξ, υκος, ἡ rosa clausa & quasi dicas tecta. A Suida & Etymologico exp. flos rosæ non expansus, seu folia non habens expāsa & dilatata. A quibusdam bacca rosæ exponitur, ab aliis calyculus rosæ: in anth. epig. ῥόδον καλύκεσσι. Sic appellatur etiā omnis folliculus seu omne putamen quo aliquid includitur In anth. epigr. ἁπαλαῖς ἐν καλύκεσσι. ¶ Numeratur etiam in mundo muliebri, teste Hesyc. Il. σ. v. 401. κάλυκάς τε καὶ ὅρμους, de qua re lege Eust. Vide & alias significationes apud Hesych. ¶ Est etiam herbæ nomen, quæ & ἄγχουσα. Diosc. l. 4. c. 23.

Καλυκώδης εος, ὁ, ἡ, calyculatus, calycula intectus, apud Theoph. hist. pl. l. 3. c. 10. Sic λοβὸς καλυκώδης, apud Diosc. l. 2

Καλυκίζειν exp. ἀνθεῖν florere.

Καλύκιον calyculus. Hesych.

Κάλυξις, ornamentum quoddam è rosis. Hesyc.

Κέλυφος εος τό, cortex, putamen. vt κέλυφος τοῦ καρύου, apud Diosc. l. 1. Et τὰ τῶν κυάμων κελύφη, apud Theoph. de caus. libr. 5. c. 21. Sic apud Aristot. hist. an. l. 9 κελύφεα τῶν καρκίνων. Item inuolucrum ac integumentum oculorum, in Epigra. Pro eodem reperitur & κελύφη fœminino genere.

Κελυφανον idem quod κέλυφος. Κελυφώδης, putaminosus, corticosus. Theophr. de caus. pl. lib. 1. c. 7.

Κλέπτω, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita.

Ἀκάλυπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non tectus, retectus, apertus. Luc. ἀκάλυπτος κεφαλὴ apertum caput.

Ἀμφικαλύπτω, circūtego, contego, circumoperio. Il. 6 τὸν δ' αἰδὼς ἀμφικαλύπτει. Item superiniicio aliquid tanquam tegmen seu operimentum. Hom. καί οἱ σάκος ἀμφικάλυψε.

Ἀνακαλύπτω, reuelo, retego, detego, patefacio: sæpe apud Synes.

Ἀνακαλύπτομαι, reuelor, detegor, patefio. Apud Polyb. ἀνακαλύπτεσθαι, faciem detegere.

Ἀνακεκαλυμμένως, reuelatè, apertè. Hesych.

Ἀνακαλυπτήριον, ου, τὸ, dies quo sponsa noua nupta facie retecta prodit. Hesiod. Ἀνακαλυπτήρια, τὰ, dona quæ dantur sponsæ a marito & à propinquis atque amicis, quum primum retecta in virorum conspectum prodit. Suidas.

Ἀνακάλυπτρα, per syncopē pro ἀνακαλυπτήρια. Diod. Sicul.

Ἀποκαλύπτω, detego, seu retego, reuelo, sublato velamine conspiciendum præbeo, vnde aor. 1. med ἀποκαλυψάμενος, apud Plut. in Coriol. retegens se. Apud eundem in Alexandro, ἀποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριστοτέλην, animum sum detegens Aristoteli. Item manifesto, aperio, declaro: sæpe in nouo Testa.

Ἀποκαλύπτομαι, manifestor, detegor, frequētius in N. Test.

Ἀποκεκαλυμμένως, detectè, apertè, palam. & q. d. detracto velamine. Isocrat de pace.

Ἀποκάλυψις detectio, reuelatio, patefactio rerum opertarū antè seu occultarum. Cor. 2. cap. 10. & alibi in nouo Testam.

Ἀποκαλυπτικὸς, qui reuelare seu patefacere solet aut potest. Gregor. Naz.

Διακαλύπτω, detego, patefacio. Demost. orat. ad Philipp. ep.

Διακαλύπτομαι, detegor, patefio.

Ἐγκαλύπτω, intego, obuelo.

Ἐγκαλύπτομαι, integor obuelor. Et ἐγκαλύψασθαι, pro ὑποκαλύψασθαι, apud Plut. in Coriol. Item ἐγκαλύψασθαι velare siue obtegere se, i. faciem suam. Isocr. Trapez. ἐγκαλυψάμενος ἔκλαε. ¶ Item præ pudore faciem meam obtego, i. pudore afficior. Aeschin. περὶ ὧν ἐγκαλυψάμενος ἔφ' οἷς πρέσβεις ἐνεκαλύψαντο.

Ἐγκάλυμμα τό, velamentum: quo aliquid integitur.

Ἐγκάλυψις, velatio, faciei velatio præ pudore.

Ἐγκαλυπτέος, quem pudore affici decet seu moueri. Ἐγκαλυπτήρια, quæ dantur quum puella obuelata videri non vult: quod congruit deformi. ex Cæl. Rhod.

Ἐκκαλύπτω (oppos. præcedenti) detego, reuelo, Soph. Ἴθ' ἐκκαλύψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν. Euenus Parius, Πολλάκις ἀνθρώπων ὀργὴ νόον ἐξεκάλυψεν.

Ἐκκαλύπτομαι, (med.) idem apud Plat.

Ἐκκάλυμμα, detectio reuelatio. Plut.

Ἐπικαλύπτω, contego, tego, Hesiod. in Theog. κακὸν δ' ἐπὶ κῦμα καλύπτει. Itē obscuro Luc. τὰς σιμώσεις αὐτῶν ἐπικαλύπτων.

Ἐπικαλύπτομαι, contegor. Psal. 32. Rom. ὧν ἐπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι.

Ἐπικάλυμμα, tegmen, operimentum, operculum. Aristot.

Ἐπικαλυπτήριον idem Ἐπικάλυψις, contectio, velatio, occultatio. vt apud Greg. ἐπικάλυψις τῶν ἁμαρτιῶν.

Κατακαλύπτω, obtego, operio. Hesio. in Erg. ὑπὸ γῆν κατὰ γαῖα καλύψε.

Κατακαλύπτομαι obtegor, operior, Plat. in Tim. apud eundē ep. 7. πῶς ἀσφαλῶς κατακαλυψάμενος, hac ratione me protegēs.

Κατακάλυμμα, operimentum velamen.

Κατακάλυψις, velatio, ipse actus tegendi.

Decomp. Ἀκατακάλυπτος, non tectus, detectus.

Παρακαλύπτω, q. d. aduelo. Et pro Καλύπτω, aut pro ἐγκαλύπτω

Παρακαλύπτομαι pro ἐγκαλύπτομαι, velo, obnubo, aut obtego me, i. faciem meam. Plutarc. in Pomp. παρακαλυψάμενος πρὸς ἕτερον. Et cū accu. apud eundē in Demetr. παρακαλυπτόμενος τῇ μέθῃ τὴν διάνοιαν, ebrietate mentem suam obtuens.

Παρακάλυμμα, quod obtenditur alicui rei ad eam tegendam siue occultandam velum. item aulæum. Plut. in Alex. Item metaph. obtentus prætextus.

Decomp. Ἀπαρακάλυπτος, non obtectus, non occultatus, manifestus. Ἀπαρακαλύπτως, apertè apud Herm.

Περικαλύπτω, obtego, obuelo q. d. circumtego, circumuelo. Plat. in Tim. κοῖλα τε αὐλὸν ἔξωθεν περικαλύψαι. Apud eundem περικαλυφὲς ἔχω, exp. tutor.

Περικάλυμμα, integumentum, inuolucrum, q. d. circumtegumentum. Apud Gal. & Dioscor. dicitur inuolucrum fructus palmæ recentis adhuc & florentis. Exp. etiam folliculus.

Περικάλυψις, tegumentum, apud Plat. de legib.

Προκαλύπτομαι, prætendo ad me tegendum. Plat. in Gorg. πρὸ τῆς ψυχῆς ἔχον τὸ σῶμα προκεκαλυμμένοι, animam toto corpore tectam habentes. Et metaph. prætendo, obtendo prætexto, Chion. in ep. ad Matrid. προκαλύπτεσθαι δόξαν μετριότητος, modestiam prætendere.

Προκάλυμμα, τὸ, tegumentum, quod prætenditur ad tegendum. Thuc. l. 2. Item metaph. prætextus.

Προκάλυψις, obtentus, ipse actus obtendendi vel prætendendi aliquid ad tangendum.

Decomp. Ἀπροκαλύπτως, sine velamento & colore quęsito, prætextu nullo: sine vllis inuolucris seu integumentis. Chion (ep. 13.

Συγκαλύπτω, contego, cooperio. Item occulto.

Συγκαλύπτομαι, occultor, abscondor. Matth. 10. Itē (in media voce) obtego vel obnubo me, i. faciem meam, Aristoph. in Pluto, συγκαλυψάμενος δ' εἰσιών, apud Aesch. in Prometheo, συγκαλυπτὸς λόγος, exp. sermo qui tacendus est.

Συγκάλυμμα, cooperimentum.

Συγκάλυψις, ipse actus tegendi.

Ὑποκαλύπτω, subtego, subocculto.

ΚΑΛΧΗ, ης, ἡ, flos vel animal quo tingitur purpura; vt scribit Scholiastes

scholiastes Nicandri in hunc locum in Ther. Ἡ δ' ἑτέρη πετάλοισι καὶ ἐν καλύκεσσι θάλεια Ὑψηλή. idem scholiastes in hunc eiusdem poetæ versum in Alexipharm. στρόμβων ἢ πολὺ πλείων, ἥτι κάλχης Κηραφίδες, annotat κάλχην esse speciem purpuræ quę mulieres tingant κάλχιον. Scholiastes Sophoclis κάλχην esse dicit κάχλον.

Κάλχιον, accipi videtur a schol. Nicandri pro purpura quæ succo κάλχης tingitur.

Καλχαίνω, purpureo colore perfundo. schol. Nicandri. ¶ Item alta mente cogito, q.d. profundè cogito, vel in profunda cogitatione versor. Soph. in Antigone, Τί δ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος.

ΚΑ'ΛΩΣ, ω, vel ωος, rudēs, funis nauticus (à verb. χαλᾶν quod eo laxentur vela, inquit Etym. itidemque Eust.) Od. ε. Ἐν δ' ὑπέρας τε κάλως τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ. vbi veteres κάλος per o scripsisse annotat Eustat. Apol. Arg. ὑπὸ πνοιῇ δὲ κάλωας Ὅπλα τε νηὶ πάντα τιταινομένη. Et in prouerb. πάντα κάλων κινεῖν, omnem rudentem mouere. Luc. in Scytha. Dicitur & πάντα κάλων σείειν vel ἀνασείειν, in anthol. epigram. Generaliter etiam pro quolibet fune ponitur.

Καλώδιον, ου τὸ funiculus nauticus. Dicitur de aliis etiam funiculis. Aristoph. in Vesp. Thuc. l. 4.

ΚΑ'ΜΑΞ, ακος, ἡ, vitis pedamentum siue adminiculum, palus Il. σ. Ἑστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέῃσι. Hesiodus in asp. παρὰ δ' ἐσφισιν ὄρχος Σφόμενος φύλλοισι καὶ ἀργυρέῃσι κάμαξι. * παρὰ τὸ κάμνειν, quasi κάμναξ τις οὖσα, vt vult Etym. Eustat. autem teste, vel παρὰ τὸ κάμνειν τῷ βάρει dicitur κάμαξ, vel quasi καλάμαξ ὡς καλάμοι ἀντεχομένων τῶν κλημάτων. ¶ Item generaliter pertica, in epigram. αἱ κλαδαραὶ κάμακες, ramales perticæ. Item κάμακες pro vallis apud Ioseph. ¶ Item κάμαξ contus. Luc. ὑπὸ λεπτῷ κάμακι τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων. ¶ Item lignum hastæ. Eust. Hesychius vult etiam esse hastam item δοράτιον ἱππικόν.

Καμάκινος, ου ὁ καὶ ἡ, vt καμάκινον δόρυ, hasta apud Xen.

Καμακίς ornamentum capitis muliebre capillos ambiens, vt inquit Hesych. addens quibusdam esse σύελγα.

Καμακίας σῖτος, frumenti genus, apud Theophr. hist. pl. l. 8 forsan sic dictum quòd κάμακος magnitudine æquet, aut perticæ instar crassum culmum gerat: quale est quod vulgò Turcicum frumentum dicitur, & Sorgum in Italia.

ΚΑΜΑ'ΡΑ, ας, ἡ, camera, fornix, testudo. (*dicta, vt putat Hen. Steph. παρὰ τὸ κάμνειν τῷ βάρει) apud Gal. 8. de vsu part. Budæus in hist. Eccles. laqueatū regis tectū ita vocari scribit. ¶ Item vehiculi contecti genus Herodo. ἐν καμάρῃσι ἐπὶ ζευγέων ἐλάσαντες. ¶ Hesychius καμάρας vult esse zonas militares. ¶ Polluci καμάρα est etiam pars auris iuxta eius foramen.

Καμαρωτὸς, cameræ, i. fornicis habens formam, cameratus vel concameratus, apud Diosc. & Athen.

Καμάρωσις concameratio, q.d. testudinatio. Peculiariter autem ita vocatur caluæ ictus in quo ossis pars aliqua in testudinis & cameræ formam suspensa relinquitur, altrinsecus à reliqua calua separata, vt scribit Marcell. in l. 4. Diosc.

Καμαρίς, ornamentum quoddam muliebre. Hesyc.

Καμαρεύω, laboro, labore me fatigo. item acquiro, accumulo. Hesych.

Καμάριον, ου τὸ, dicitur esse cerebri pars supra communem meatum fornicis modo superinducta, quæ & ψαλλοειδὴς vel potius ψαλιδοειδὴς nominatur Gal. de vsu partium.

ΚΑΜΑΣΗ'ΝΕΣ, Hesychio sunt pisces. Athenæus verò l. 8. scribit communiter omnes pisces ab Empedocle physico dictos fuisse καμασῆνες, vt quum canit, Πῶς καὶ δένδρεα μακρὰ καὶ εἰνάλιοι καμασῆνες. Sic & apud Plutarch. in quibusdam Empedoclis versibus legitur καμασῆνες. Et epigr. l. 2. Φελγεθ' ὅσοι λόγχαις ἢ λεπίδας ἢ καμασῆνας Α' δετε.

Κάματος, &c. vide in κάμνω.

ΚΑ'ΜΗΛΟΣ, ου ὁ vel ἡ, camelus (*παρὰ τὸ καμεῖν quòd sit animal ferendis laboribus maximè idoneum. Frequentius vsurpatur fœminino gen. tum ab aliis tum à Xen. & Athen. Sic & Plut. in Alex. ἐκφυγεῖν πολεμίους ἐπὶ καμήλου δρομάδος. ¶ κάμιλος per ι funis est crassus quo nautæ vtuntur ad iaciendas anchoras. Suid. & schol. Aristoph.

Καμηλίτης, ου ὁ, cameli agitator vel curator. Aristotel. initio libri de audit. mirabil. Legitur & apud Herodian. l. 4.

Καμήλειος camelinus.

Καμηλειτὴ, pellis cameli.

Στρουθοκάμηλος, (comp.) struthocamelus, auis de qua Pli. l. 10. c. 1. Alex. Aphrod. in præf. l. 1. probl. στρουθοκάμηλος σίδηρον πέπτει ἰδιότητί τινι.

ΚΑ'ΜΙΝΟΣ, ου ὁ, vel ἡ, caminus, fornax (*ἀπὸ τοῦ καίω, καίεσθαι quasi καιόμινος) Matth. 13. καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός. Apoc. 9. ἀνέβη καπνὸς καμίνου μεγάλης. Item ignis flamma. Chrysost. in prioris ep. ad Cor. c. 12. καὶ παρεισιόντα ἐντεῦθεν ἑαυτῷ ὑποσκελίζων τὴν κάμινον. Item æstus seu ardor. Idem in lib. de sacerdotio, ἐκ τὴν σιδηρᾶν τῆς χρείας ἐκφύγοι κάμινον. ¶ Hesych. est etiam pars quædam nauis.

Καμινόθεν, è fornace. Nic. in Ther.

Καμίνιον, ου, τὸ, paruus caminus, parua fornax. Schol. Aristoph. in Pace.

Καμιναῖος, α, ον, q.d. caminarius seu caminalis, id est ad caminum pertinens, vt καμιναία αἰθάλη, caminaria fuligo. Exod. c. 9.

Καμινίτης, (itidem adiect.) caminarius. vt ἄρτος καμινίτης, apud Athen. lib. 3. idem qui & ἰπνίτης.

Καμινὼ, οῦς, ἡ, vt γρηῒ καμινοῖ, anus camini fuligine oppleta. Ody. σ. Γρηῒ καμινοῖ ἶσος.

Καμινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vt καμινώδης ἀναπνοὴ apud Strab. exhalatio velut è fornace.

Καμινεύω, in camino excoquo seu cādefacio, vnde pass. καμινευθὲν, in camino excoctum, apud Strab. l. 13. apud Diosc. l. 5. c. 84. χαλκὸς καμινευόμενος, æs in camino seu fornace candens, vel æs quod in fornace candefit aut liquefit.

Καμινεία, ἡ, opera quæ nauatur circa caminum seu fornacem, q.d. operatio circa vel apud caminum. Theophr. lib. 5.

Καμινευτὴς, in camino aliquid excoquens vel generalius, circa caminum vel fornacem laborans seu opus faciens: vt Vulcanus apud Lucian.

Καμινεύτρια, (fœm.) quæ circa caminum laborat, seu opus facit. Eust. ex Aristarcho & Herodiano.

Ἡλιοκάμινος, [comp.] fornax solaris, solaris caminus, solare vaporarium in aprico loco positum ad calorem Solis excipiendum; in Pand.

Κάμματα, vide in Κάπτω.

ΚΑ'ΜΝΩ, Fut. καμῶ, vel καμοῦμαι. P. κέκμηκα. lassesco, fatigor vel fatigatus sum, grauor, fatisco, deficio Il. τ. οὐδ' ἔτι γυῖα πρὶν κάμνοι πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο. Et Il. 6. ἀμφὶ δ' ἀγχί χεῖρα καμεῖται. Lucian. in Hermot. καὶ ὅτι τοῦ μικρὰ δυστυχία τοῦ ἀθλητοῦ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι. apud Greg. κάμνετε τῷ πόθῳ καὶ σφαδάζετε. Et κάμνειν ὑπέρ τινος apud Thuc. l. 2. laborem subire vel periculum. Dicitur & κάμνω τοῦ ποιεῖν, apud Plat. de republ. l. 5. Interdum fit transitiuū & accusatiuo adiunctum significat, cum labore facio, elaboro, cum labore struo vel fabricior. vt Il. σ. Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς ἀμφιγυήεις. Sic ἐκάμοντο, in hac significatione pro ἔκαμον apud Apollonium Rhodium l. 1. Ἱερὸν ὅ ῥ' ἐκάμοντο. Item comparo cum labore seu acquiro. Il. σ. Τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφί τε δουρί τε μακρῷ. Dicitur & καμάτους κάμνειν, apud Herod. l. 3. Reperitur κάμνω & pro contendo efficere, apud Greg. Item κάμνω ægroto, malè me habeo. (vt & Lat. laboro) Arist. ἀλλὰ μὴν εἰσάγονταί γε ἐφ' ἑαυτοὺς οἱ ἰατροὶ κάμνοντες ἄλλους ἰατρούς. Aristoph. in Nub. τί πάσχεις; τί κάμνεις; Dicitur & κάμνειν τὴν ὄψιν, τὴν νόσον, & κάμνω ὑπὸ τῆς νόσου. Interdum dicitur κάμνω ἐν τῷ δε. laboro hac in re, malè mecum agitur hanc ob rem, vel quod ad hanc rem attinet: apud Aristoph. & Eurip. Participium κεκμηκὼς, fatigatus. defessus, debilitatus, Hom. Luc. Plutar. Interdum κεκμηκότες dicuntur mortui, sicut & καμόντες. Sic Od. λ βροτῶν εἴδωλα καμόντων. Sic Thuc. καὶ ὅπη καλούμεθα τοὺς κεκμηκότας. Sic vtitur etiam Plato & Aristot. Ethic. 1.

Κάμματος ου ὁ labor, fatigatio. Il. x. & v. Interdum id quod labore comparatum est Od. ξ. Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσιν. Sic & apud Hesiod. in Theog. Itē morbus Hesy. & Poll.

Καματόω, ῶ, laboro, fatigor, fatisco Hesy.

Καματώδης εος, ὁ καὶ ἡ, laboriosus, laborem afferens siue labores. Hesiod. in Erg. θέρεος καματώδεος ὥρη. Item morbos afferens.

Καματηρὸς, ρὰ, ρὸν, laboriosus Arist. de mūdo & Luc. de salt. apud Arrian. καματηροὶ καὶ πνευστιῶντες, exp. labore confecti. Apud Apol. Arg. 2. ἄλις καματηρὸν ἀϋτμὴν φυσιόωντες, exp. ægrè.

Καμματηρῶς laboriosè. Item νοσηρῶς. Poll.

Κάμαξ, καμάρα, κάμηλος, quomodo huc pertineāt vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀποκάμνω, idem quod κάμνω. defatigor. Item debilitor, fatisco, deficio. Philo de vita M. l. 3. θαρρεῖτε, μὴ ἀποκάμνετε. apud Herodia. l. 4. εἰς θέτων τῆς βαρβάρων ῥᾷστα ἀποκάμνειν exp. fatiscere.

Decomp. Ἐναποκάμνω deficior & frangor animo in.

Ἐκκάμνω idem quod ἀποκάμνω. Exponitur etiam, elassesco. Item labori aut dolori cedo vel succumbo. Interdum simpliciter significat cedo: vt apud Plut. καὶ σίδηρος ἐξέκαμνε πληγαῖς.

Προκάμνω antè fatigor antè laboro, Thuc. li. 2. περιγίγνεται ἡμῖν τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν. Item antè laboro aliquo morbo. vel prius conflictor aliquo morbo vel dolore. apud eundem ibidem. Interdum pro ὑπερκάμνω. vt apud Aristid. πάντων γ' ὥσπερ μήτηρ ὑπὲρ παίδων προὔκαμε, pro filiis laborauit.

Συγκά-

Συγκάμνω, simul laboro, collaboro. Interdum idem quod adiuuo. Soph. ἰθ' ἐγκόνει σύγκαμνε. (Eurip.

Ὑπερκάμνω, pro aliquo laboro. vt ὑπερκάμνειν παίδων, apud

Composita sine præpositione: ac primùm in Κμής, vel κμητὸς desinentia.

Ἀκμής, ῆτος, ὁ, non fatigatus, non defessus. Arrian. hist. l. 5. Apud Herodian. ἀκμής, exp. recens exercitus.

Ἄκμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Apud Nic. in Ther. ἄκμητον τύμμα, exp. ictus non laboriferus seu doloriferus.

Ἀκμητί vel ἀκμητεί, citra fatigationem, citra laborem. Item facilè. Suid. & Hesych.

Ἄκμων, ονος, ὁ, incus, sic dicta per syncopen, quasi ἀκάμων, quod nullis ictibus fatigetur. Od. θ. Ἐν δ' ἔθετ' ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα. Herodot. l. 1. τὸν δ' ἄκμονα καὶ τὴν σφῦραν ἐδείκνυ.

Ἀνδροκμής, exp. à viro interfectus. Schol. Sopho. Apud Eurip. ἀνδροκμῆτες ἀγωνίαι, sunt certamina in quibus viri laborant.

Ἀνδρόκμητος, ab homine laboratus, aut (simpliciter) fact', vt ἀνδρόκμητος τύμβος, sepulchrum cum labore ab homine extructum: vel in quo vir mortuus iacet. Hesych. & Etymol.

Θεόκμητος, à Deo laboratus, diuinus.

Νεοκμής, recens fabricatus aut factus. Nicand. in Ther.

Νεόκμητος, idem Suid. & Hesych. Item recens mortuus, vel nuper mortuus. ex Eurip.

Πολύκμητος, vt πολύκμητος σίδηρος. Il. ζ. & Od. ξ. ferrũ multũ elaboratũ aut circa quod multum laboratur: *à fabris videlicet.*

Σιδηροκμής, mortuus ferro, i. interfectus. Soph. in Aiace.

Χειρόκμητος, manu laboratus vel manu elaboratus. Item manu factus. Aristot. l. 2. de mundo & Philo de mundo.

Composita ex Κάματος.

Ἀκάματος, ου, ὁ καὶ ἡ, labore carens, i. laborem non sentiens, infatigabilis, indefessus. Dionys. de situ orb. Item ἀκάματος, qui non laborauit. apud Nonn.

Ἀκαμάτως, infatigabiliter, indefessè. Suid. Dicitur & ἀκάματα, aduerbialiter à Sophocle.

Ἀκάμας, αντος, ὁ, infatigabilis, indefessus. Il. σ.

Εὐκάματος, non laboriosus, facilem laborem habens. Plut. in lib. an seni administranda resp.

ΚΑΜΠΤΩ F. ψω. P. φα. flecto, inflecto, incuruo, vt κάμπτω τὸ γόνυ. Homer. Apud Craterem dicit curuus quidam senex ὁ γὰρ χρόνος μ' ἔκαμψε τέκτων οὐ σοφός. Item flecto, vt fit in curuli certamine: vnde sumpta metaphora dixit Eurip. τέλος κάμψαι μ' ὥσπερ ἐξ ἀμίλλης βίου. Dicũtur & nauigantes κάμπτειν. Plut. vtra animantia prudentiora, ἀνεμώδες τι μέλλουσαι κάμπτειν ἀκρωτήριον, si quam oram procellosiorem circumire necesse sit. Item κάμπτω, exoro, de sententia deduco. Gregor. in enc. Macc. ἐμὲ οὐδὲ ἔκαμψεν οὐδὲ ἐμαλάκισεν, οὐδὲ ἀτολμοτέραν ἐποίησεν.

Κάμπτομαι, flector, incuruor, pandor. Theoph. l. 5. τὰ μὲν εἰς τὰ κάτω κάμπτεται ὁ δὲ φοίνιξ εἰς τὰ ἄνω. Item flector, exoror, Thuc. li. 3. & Plut. in Pericle.

Κάμψις, inflexio, curuatio seu curuatura. Exponitur etiam suffrago, poples, inflexus, curuus. Hesych.

Κάμψα, theca. Hesych.

Καμπτήρ, ῆρος, ὁ, flexus, curuatura. Xen. Pæd. 7. Item peculiariter meta quòd in ea flectatur. vt apud Aristot. rhet 3. οἱ δρομεῖς ἐπὶ τοῖς καμπτῆρσιν ἐκπνέουσι. & Poll. l. 1. c. 30. Hinc ἀπὸ τῆς ἀφετηρείας μέχρι τοῦ καμπτῆρος.

Καμπτός, flexilis, flexibilis.

Καμπή, idem quod κάμψις, inflexio, flexus curuatio, curuatura. Plut. in Polit. præc. Item articulus. item nodus, i. flexura, vt digitorum. Item flexus qui fit in cantu: musici appellant στροφὰς & ἀντιστρόφους, & ἐπῳδούς. Aristoph. in nub. ¶ Κάμπη autem (retracto accentu in priorem) eruca.

Κάμπιος δρόμος, cursus qui non rectè fit, sed per quosdam flexus. Suid & Hesych.

Κάμπιμος flaxibilis. ex Eurip.

Καμπαλέος. inflexus, curuus. Hesych.

Καμπύλος, ου, ὁ, inflexus, curuus. vt καμπύλα τόξα, apud Hom. & Hesiod. curui arcus. Et καμπύλα κᾶλα, curua ligna, apud eundem Hesiod. in Erg. Καμπύλη, curuus baculus siue retortus quo venatores vtuntur.

Καμπυλότης, ητος, ἡ, inflexio, curuitas.

Καμπυλόεις, pro καμπύλος, vnde καμπυλόεσσα, fœm.

Καμπυλιάζω, flecto vel incuruo, inflecto.

¶ *Deriuata quæ sequuntur, prima syllaba scripturam mutarunt.*

Γαμψός, οῦ, ὁ, idem quòd καμψός, inflexus, incuruus, aduncus. vt γαμψῶν δρεπάνων, in Epigram. & γαμψοὶ οἰωνοί, apud Aristoph. in Nub. (flexus.

Γαμψότης ητος, ἡ, curuitas: vel etiam curuatura, flexura seu

Γαμψωλή, Suidas exp. ἐπικαμψις, inflectio. Hesyc. verò scribit γαμψώλα, & exp. καλπή, addens aliis significare summitatem vel circumferentiam.

Γαμφαί, malæ, maxillæ. Hesych.

Γαμφηλαί, idem. Ilia. π. ρ. & τ. Apud Aristoph. in Equit. & Apoll. Arg. 2. pro rostro quoque vsurpari traditur.

Γνάμπτω, pro κάμπτω, interdum, (& etiam deriuatum ab eo teste Etym.) inflecto, incuruo. Et metaphoricè etiam flecto, inflecto. ¶ Item flecto, i. flectendo transmitto. Apol. Arg. 2. Ῥῆθαν ὠκυρόην ποταμὸν γνάμψαντες. ¶ Item vellico, discerpo, lanio. vnde pass. apud Sopho. ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων Ἐγνάμπτετ' αἰεὶ ἔστ' ἀπέψυξεν βίον. apud Nic. in Ther. γναμπτόμενοι schol. exp. ξεόμενοι. In hac autem sign. dicitur potius γνάπτω sine μ.

Γναμπτός, ὁ, inflexus, incuruus. vel flexibilis. Hesiod. in Erg. γναμπτοῖσι περιαρμενον ἀμφ' ὀνύχεσσι. Sic γναμπτῇσι γένυσι, apud Hom. Il. λ. & γναμπτοῖσι μέλεσσι, apud eundem. Od. ν. Item metaph. γναμπτὸν νόημα, animus oratione flexibilis, apud eundem. Il. ω.

Γνάθος & γναθμός, quomodo huc referantur, vide suis locis.

Κνάμπτω, idem quod γνάμπτω, flecto. Hesych. Exponitur etiam, robore vinco, viribus præualeo: item καταξαίνω, apud eũdem.

Κνάμπτομαι, malis frangor & succumbo: instar eorum quæ præ grauitate ponderis flectuntur & panduntur. Exponitur etiam καταξύομαι: in qua signif. μ potius eximi solet. Hesych.

Κομψός, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita: ac primùm ex κάμπτω cum præpos.

Ἀνακάμπτω reflecto. Sed sæpè passiuè, reflector. Philo de mundo ψαύσαν δὲ ἄκρας ἐπιφανείας, ἀνακάμπτει πάλιν. Itẽ reciprocor. Themist. de anima, l. 2. Item reuertor, redeo, apud Pol. & alios. Itẽ deflecto & declino de via. Cebes Theb. (tus.

Ἀνάκαμψις, εως, ἡ, reflexio. Itẽ reciprocatio. Et reuersio, redi-

Decomp. Ἐπανακάμπτω, reflector, reuoluor, seu reuertor, redeo. Aristot. in Probl.

Ἀποκάμπτω, deflecto. Item neutraliter, deflecto me à recto cursu. Xen. de re equ. καὶ τὸ ἀποκάμπτειν ἅμα μελετῴη ἄν.

Ἀπόκαμψις, deflexus.

Διακάμπτω, inflecto, incuruo.

Διάκαμψις, inflexio, curuatio. apud Naz.

Ἐγκάμπτω. inflecto. Gal. in lex. Hippocr.

Ἐπικάμπτω, idem. Et metaph. persuadeo: animum alicuius ad voluptatem meam inclino. Ἐπικάμπτομαι, incuruor.

Ἐπικαμπή. inflexio, incuruatio. (Ammon.

Ἐπικαμπής, inflexus, incuruus. vnde ἐπικαμπὴς τάξις, apud

Ἐπικάμπιος. idem. vnde ἐπικάμπιον (scilicet τάξιν) ποιεῖν apud Diod aciem incurua facie instruere.

Κατακάμπτω. inflecto. Κατάκαμψις, inflectio. Strab.

Περικάμπτω flecto circum, circumflecto.

Περικαμπή, circumflexus seu circumflexio. Herodot.

Συγκάμπτω, inflecto, incuruo. Exp. & contraho flexuosè & conuoluo, apud Plat.

Συγκάμπτομαι. conuoluor. vnde particip. συγκεκαμμένος, conuolutus in se conglobatus, vt fœtus in vtero. Aristot. in Probl.

Σύγκαμψις, inflexio, incuruatio.

Συγκαμπή, iuncturæ. Exp. etiam digiti, apud Arist. hist. an. l. 3.

Ὑποκάμπτω, flector, conuertor, circumagor, ambages fugæ implico. Xen. in Cyrop.

Composita sine præpositione: ac primùm ex Κάμψις.

Ἀκαμψία, ἡ nõ flecti, non frangi, inflexibilitas, rigiditas, constantia, apud Aristot. de gen. an. l. 5.

Εὐκαμψία, flexibilitas.

Composita ex Καμπτός.

Ἄκαμπτος, ου, ὁ καὶ ἡ qui flecti nequit nec frãgi, rigid'. Plu. in Lyc.

Ἀσματοκάμπτης. ου, ὁ, cantuum siue certaminum inflector, qui variis carminum flexibus & quasi anfractibus vtitur vel flexuosis carminibus. De dithyrambicis poetis dictum ab Aristoph. in Nub.

Δυσκολόκαμπτος καμπή. flexus vocis qui difficilè flectitur. Intelligitur autem de flexu qui fit in cantu molli & fracto: apud eundem Aristoph. ibidem.

Εὔκαμπτος, flexibilis, qui facilè flecti potest.

Μονόκαμπτος, q. d. vnicum inflexum habentes: de pedum digitis dictum, quòd vnico inflexu adducantur. ex Aristot.

Πιτυοκάμπτης, qui pinus inflectit: cognomen Sinis centauri à Theseo interempti, vt refert Apollodorus l. 3. suæ bibliothecæ. Meminit & Plut. in Thes.

Compsita ex καμπή.

Ἀκαμπής, έος, ὁ καὶ ἡ, inflexibilis rigidus ἄκαμπτος. Luc. in dialogo Mercurij & Solis.

Ἀκαμπίας δρόμος, cursus qui rectà fit, flexibus carens. Hesych.

Βαθυκαμπής, longè latéque curuaturam habens. Suid.

Δυσκαμπής, qui nõ facilè flectitur. Itẽ inflexibilis. Plut. de primo frig.

Εὐκαμπής, flexibilis, qui facile flectitur.

Ἱπποκάμπη, ἡ. & ἱππόκαμπος, ου, ὁ, hippocãpus: animal marinum exiguum. Diosc. l. 2. c. 3. Philostr. (de Thetide marina, ἡ δὲ ἔτυχεν ἐπὶ δελφίνων καὶ ἱπποκάμπων ἀθύρουσα.

Πιτυοκάμπη, eruca pinorum. Dios. l. 6. c. 2.

Προκάμπυλος, de plantis dicitur, quæ vbi primùm in rectum altiùs venerint, rursus terram versus inclinant.

Composita ex γνάμπτω.

Ἄγναμπτος, ὁ καὶ ἡ, non flexibilis, qui flecti nequit: rigidus. vt

ἀγνάμπτων

ἀγναμπτὸν δ' ἴνον,apud Orpheum in lib. περὶ λίθων. Et prouerb. ἀγναμπτότερος βάτος αὐτός,apud Suidam.

Ἀναγνάμπτω,idem quod γνάμπτω,incuruo,reflecto.Il.ξ. δεσμὸν ἀναγνάμψαι,est nodum soluere.

Ἀνεγνάμπτομαι,recuruor,vt Il.γ. ἀνεγνάμφθη δ' ἡ αἰχμὴ, cuius incuruata est seu reflexa.

Ἐπιγνάμπτω,inflecto.Expon.& intorqueo. item metaph. apud Hom.Il.β. Ἐπίγναμπτος,qui flecti potest.

Εὔγναμπτος,idem quod εὔκαμπτος supra.

Παλίγναμπτος,retrorsum curuus,seu recuruus.

Περιγνάμπτω,pro περικάμπτω,circumflecto.

Πολύγναμπτος,multum incuruus,seu flexibilis.Theocr.id.7. πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.

Ὑπογνάμπτω,q.d.subflecto,subincuruo.Hom.Iliad.ω.

Composita ex κνάμπτω.

Ἐπικνάμπτω,inflecto.Iliad.α.

Εὔκναμπτος,bene flexus.item flexibilis.Dionys.de situ orb.Et in Epigr.

Κἀν.vide in Ἀν & in Ἐάν.

ΚΑΝΑΒΟΣ,lignum tenue, cui fictores ceram vel gypsum vel linum circumliniunt: vnde & κάναβοι per metaphoram vocantur homines graciles & macilenti.Poll. & Hesych. item κάναβοι,fontes riuo multiplici sparsi. Aristot.de gener.anim.l.2. ἐν δὲ τῆς καρδίας αἱ φλέβες διατέταμμαι, καθάπερ οἱ τοὺς κανάβους γράφοντες ἐν τοῖς τοίχοις.

Κανάβινος,vel κανάβειος: vt κανάβιος κηρὸς,apud. Hesyc. ᾧ (inquit) χρῶνται οἱ ἀνδριαντοποιοὶ πρὸς πλάσιν.In Anthol.epig.l. 2. Ἀπλάσας κατὰ γῆς σῶμα τὸ κανάβινον.

Κάναστρον,vide in Κάνης. Καναχέω &c.vide in comp.ex Ἠχος.

ΚΑΝΔΥΣ,υος ὁ,indumentum Persicum,vt testatur Poll.l.7. & Hesych. Sæpe apud Xen.vt Pæd.8. κάνδυν ὁλοπόρφυρον.item l. 1. οἱ πορφυροῖ χιτῶνες, καὶ κάνδυες καὶ στρεπτοὶ περὶ τῇ δέρῃ.&c.

Κάνδυν eundem Aristoph.in Vesp.

Κανδύλαι & κανδύτανες, dicuntur vestiaria, pretiosiorum vestimentorum repositoria.Hesiod.Pro eodem reperitur apud Pol. κανδύτανες & κανδυτάλεις.

ΚΑΝΔΥΛΟΣ ὁ,candylus:edulij genus ex amylo,caseo, lacte,& melle Poll.l.6.Plut.symp. 4. ὡς ἐκ ἐν ἀβυρτάκαις καὶ κανδύλοις καὶ καρύκαις ἐστίν. Apud Eust.& Athen.legitur κάνδαυλος.Tradit enim Athen.l.12.κάνδαυλον, fuisse edulium quoddam apud Lydos,& id quidem trium generum.

ΚΑΝΗΣ,ητος,ὁ,canistrum vel calathus,vt quidam interp.apud Plut.in Solone,μηδὲ κάνητα πηχυαίου μείζονα. Apud Suidam idem est quod κάνη,i.ψίαθος.

Κανήτιον,ου,τὸ,paruum canistrum.

Κάνεον,& per contract.κανοῦν,idem quod κάνης,canistrum, cista, Od.ρ. Ἄρτον τ' οὖλον ἑλὼν περικαλλέος ἐκ κανέοιο, καὶ κρέα. Athen.l.4 κάνεα ξύλινα καὶ πλεκτά.Thuc.l.6. ἐπαγγείλαντες ἥκειν κανοῦν,οἴσουσαν ἐν πομπῇ τινι.Athen.l.6 σὺν τοῖς κανοῖς:idē κάνεον dixit. κανοῦν autem contractum vsurpant frequentius prosæ scriptores.

Κάνειον pro κάνεον dixit Hom.Od.κ.Ex Hippoc.γυναικ. li. 2. citatur pro ollæ operculo.

Κανίσκιον,paruum canistrum.Apud Athen.& Poll.

Κάναστρον & κανίστρον,apud Poll.idem quod κάνης,siue κανοῦν.

Κανάξαι & Ἐκκανάξαι, Pollux pro euacuate vel ebibere dicta esse scribit ἀπὸ τῶν κανάστρων.

ΚΑΝΘΑΡΟΣ,ου,ὁ,scarabe',(*dictus παρὰ τὸ κάνθωνα,quod ex stercore κάνθωνος,i.asini nascatur. Suidas verò deriuat παρὰ τὸ κάνθωνα καὶ τὸ ἔρον,τουτέστι τὸ σπέρμα κάνθαρός τις ὤν) Aristoph.in Pace,Αἴρ᾽ ἀμίξ μάζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ.¶ Itē cātharus,poculi genus, quo Liberum patrem vsum ferunt. ¶ Itē piscis quidam littoralis,scarabeus itidem dictus.Apud Aristot. l.8.animal. ¶ Item nota in lingua Apidis bouis: ex Herodoti l.3.Ab aliis nodus vocatur.Plin.l.8.c.46.

Κανθάριον,ου,τὸ,cantharulus,paruus cantharus.Plutar.in lib. περὶ ἀοργησίας.

Κανθαρίζειν,apud Atticos,tremere,vt scribit Ammonius.

Κανθαρὶς pro κάνθαρος,scarabeus,qui frumenta erodit,Nicāder in Alexip.κανθαρίδος σιτοφάγου meminit Theop.de hist.pla. l.8.c.9 ὑπογίνεται μὲν ἡ κανθαρὶς ἐν τοῖς πυροῖς.

Κανθαρίδες, etiam sunt animalia parua, varia, luteis lineis ouas in pennis transuersas habent,promissoque corpore: crassæ ac blattarum more præpingues.vide Hippoc. περὶ γυναικείης φύσιος,& l.4.de diæta in morbis acutis:itē Diosc.l.6.& 2.c.54.

Κανθαρίς ἄμπελος, vitis quæ canthareos dicitur apud Theop. de caus.plant.lib.2.c.20.

Composita.

Ἡλιοκάνθαρος, solaris scarabeus, qui καπριὸν ab Hippocrate vocatus est: q.d. fimarius, quòd è fimo ingestes pilas aut pedibus volutet.Alex. Trall. ὁ ἡλιοκάνθαρος θεραπεύει τοὺς τεταρταΐζοντας.

Κυκνοκάνθαρος,apud Athen.lib.11. nauis dicitur cygni & canthari effigiem gerens.

Χρυσοκάνθαρος,aureus scarabeus,seu scarabeus aureolus, i. aurei coloris,idem quod μηλολόνθη.Hesych.

ΚΑΝΘΟΣ,ου,ὁ,oculi angulus,hirquus.Arist. οἷς δ᾽ ὥσπερ οἱ κανθοὶ μακροὶ κακοήθεις σημεῖον.¶ Item ferrum quo rotæ vinciuntur,seu quod orbile cingit.Fabius Af.um seu Hispanum vocabulum esse tradit.

Ἐγκανθίδες & ἐπικανθίδες.(*comp.*)canthorum radices. Pol. l.2.& Gal.4 κατὰ τόπους ¶ Est ἐγκανθὶς morbi etiam nomen illa in parte nascentis. Annotatur ex Aegineta ἐγκανθίδα esse quum maioris anguli seu canthi caruncula excrescit iusto amplius,& ad nares protuberat.

ΚΑΝΘΩΝ,ωνος,ὁ,asinus.Suid.Eustath.Sic in Anthol.epigr.2. Νεῦ Λιβυκῆς κάνθωνας ἐχέμβροτ ἐπ᾽ ἀποσιμωτον.Ibidem, Ἢ γὰρ καὶ κάνθωσι τύχη χαλεπή τε καὶ ἐσθλή. vbi per κάνθωνας videntur generaliter significari iumenta. ¶ Item pro κάνθαρος apud Aristoph.in pace,Ἤ' συχος πρίμα κάνθων.

Κανθὶς,asella.Hesich.

Κανθήλιος ὄνος,asinus:vel asinus prægrandis.Xen.ἀναβ.7. οἱ δ᾽ ἢ πιεζόμενοι ὑπὸ βάρους ἄνω κυρτῶνται, ὥσπερ ὄνοι κανθήλιοι. Dicitur, & κανθήλιος absolutè:vt apud Lucianum οὐδ' εἴ τινος ὑποδύντος τὴν λεοντὴν ὡς φανερὸς ἔμελλε κανθήλιος ὤν. Item metaphoricè pro bardo seu stolido.apud eundem.¶ Κανθήλια,clitellæ.Aristoph.in Vespis, Μὰ τὸν Δί᾽ οὐδ᾽ ἐπ᾽ ἄλλ᾽ ἀποδόσθαι βούλομαι. Τὸν ὄνον ἄγειν αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις.Hesych: vult ita dici quædam etiam ligna incurua in puppi.

Κάνθαρος,quomodo huc pertineat vide suo loco.

Κάνις,vide in Ἀνις.

ΚΑΝΝΑΒΙΣ,εως,ἡ,cannabis,genus plantæ,de qua Diosc. Athen l.5.κάναβιν καὶ κιτίον ἐκ τῆς ῥοδανῆς ἐπέταμε. Herodot. li. 4.scribit apud Scythas eam nasci lino simillimam, præterquam crassitudine ac magnitudine,ex qua vestes conficiant.

Καννάβινος,cannabeus, ex cannabe factus:vel cannabem referēs.

Καννα βίζεσθαι ab Hesych.exp. πρὸς τὴν κάνναβιν ἐξιδρῶσαι καὶ πτεῖσθαι.

ΚΑΝΝΗ,vel κάννα,ης,ἡ,storea,ψίαθος. Aristop. in Vesp καὶ μὴ πολίσω περὶ τὰς κάννας οὔρησο Μηδ᾽ ἀποπαρδῇ Reperitur & cū vnico ν scriptum κάνα. *Apud Hebræos קנה Kaneh,calamum significat , vnde hoc nomen originem habere videtur.

Κάνναθρον,ου,τὸ,currus ex storea contextus:videlicet ἐκ τῆς κάννης.Eust.tamen partem quandam currus duntaxat hoc nomine appellari tradit. Plut.in Agesilao, κάνναθρα δὲ εἴδωλα καλοῦσι ξύλινα γρυπῶν καὶ τραγελάφων ἐν οἷς κομίζουσι τὰς παῖδας ἐν ταῖς πομπαῖς.

ΚΑΝΩΝ,όνος,ὁ, regula, norma:propriè quod est supra trutinā & æquilibriū facit examē.Aristoph.in Ran.καὶ κανόνας ἐξοίσουσι καὶ πήχεις ἐπῶν.Aesch. ὥσπερ ἐν τῇ τεκτονικῇ, ὅταν εἰδέναι βουλώμεθα τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ μὴ,κανόνα προσφέρομεν.Sic & apud Luc. in l.de hist.scribenda metaph. dicitur κανὼν ὀρθὸς apud eundē Luc.copulantur κανὼν καὶ στάθμη.itē κανὼν καὶ γνώμων.in Herm. & κανὼν καὶ κριτήριον.apud Plutarch.κανόνες artium regulæ ex quarum obseruatione artes ipsæ constitutæ discuntur: vt κανόνες grammatices , præcepta ad quæ tanquam ad regulam seu normam ratio loquendi dirigenda sit.¶ Itē calamus circa quē textores fila inuoluunt,vt scribit autor breuium scho.in Hom. Il.ψ. ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐυζώνοιο στήθεός ἐστι κανών. Item κανόνες,virgulæ quibus clypeos tenebant.vt Il.θ. Ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει πᾶσαν χρυσείην ἔμμεναι κανόνας τε καὶ αὐτήν. Quidam putant κανόνας vocari quòd ita essent collocati vt ipsum in æquilibrio retinerent,ne in hanc vel illam partem propendens,milites grauaret.Item palus,lignum erectum.Chrysost.in epist. ad Eph.κανόνας vocat clathros cauearum in quibus feræ inclusæ sunt.κανὼν τῆς κλίνης,columna lecti,ex lib.Iudith.ex Epigr.κανόνες αὐλῶν regulæ organorum i.tabellæ quæ digitis percutiuntur.¶ Item κανὼν, mensura saltus.μείζων τοῦ πηδήματος,Poll.Sic Paul.2.ad Cor.c.10.κανόνα vocauit assignatam sibi certā veluti arui Dominici mensuram aut portionem,(quam Dominus veluti ad regulā exegerit) in quo excolenda laboraret.translatione ab agri mēsoribus sumpta. Ponitur & pro tributo ordinario ac fixo. Item κανόνες χρονικοὶ, qui συγχρονισμοὶ dicuntur.apud Plut.in Sol. quidam dicunt annales canones appellari , alij supputationes temporum quæ omnium historiarum sint veluti norma. ¶ Κανὼν apud Ecclesiasticos scriptores (præsertim recentiores) quinque modis peculiariter sumitur. Pro regula & norma disciplinæ siue politiæ Ecclesiasticæ. Pro sacrorum librorum catalogo

logo, quorum inuiolabilis est authoritas, & ad quos veluti certissimam normam exigenda sunt omnis religionis Christianæ dogmata.in hac sign.vsurpatur in synopsi diuinæ scripturæ Athanasio attributa. Pro catalogo eorum qui ecclesiis in quocunque munere seruiebant.Laodic.syn.can.24. Pro certa benedictionis cœnæ mysticæ formula. Pro fidelium episcoporum & præsertim martyrum catalogo, quorum in solennibus precibus memoria celebrabatur.Ideo autem pro catalogo ponitur, quod catalogus certa norma & regula esset iis dignoscendis qui in illo recensebantur.

Κανονικός, ῦ,ὁ,q.d.regularis,regulæ consentaneus.Item κανονική, pars quædam geometriæ quæ ad aures pertinet, qua musici vt fundamento artis suæ vtuntur.vide Gell.lib.6.c.18. Item κανονικοὶ apud quosdam ex recentioribus Ecclesiæ scriptoribus, οἱ ἐν κανόνι, in illud Ecclesiæ album relati: siue qui canonem, i. demensum ex Ecclesiastico ærario accipiebant.Item κανονικοὶ episcopi legitimè & secundum canones electi, Constant.synodi canone 6.

Κανονικὰ βίβλια,libri sacri,in canonem relati:quibus opponuntur ἀκανόνιστα βιβλία, Laodic.synodi.can.vlt.

Κανονικῶς,(q.d.regulariter) secundum regulam & normam. Exponitur etiam ritè.

Κανόνιον, ῦ, τὸ, lignum cui in nauibus cataphractis tabulæ incumbunt Poll.lib.1. ca.9. Item quoduis genus tractatus seu operis, aut libri.Suid.

Κανονίας, ῦ,ὁ, & in plur.κανονίαι,apud Hipp. quibus ventres velut ad regulam exacti & directi sunt: quibus opponuntur ventricosi seu ventrosi.

Κανονὶς, ίδος, ἡ, instrumentum quo vtuntur qui eleganter scribunt.Suid.

Κανονίζω, ad regulam dirigo, ad normam examino. Item artis præceptis adstringo.Exponitur etiam,concinno & modulor.Arist.ethic.2.c.3.

Κανονίζομαι,vnde κεκανόνισται,constitutum est & à iure positum in Pand.

Ἀκανόνιστος, ῦ,ὁ καὶ ἡ, (comp.) vt ἀκανόνιστα βιβλία, libri non recepti in numerum eorum quos vno corpore comprehensos κανόνα vocant.

ΚΑ'ΝΩΠΟΝ, ῦ, τὸ, sambuci flos teste Paulo Aegin.lib 7.

Κανωπικὸν dicitur à quibusdam pityusa herba, vt est apud Diosc. lib.4 c.166.

Καπετώ,vide in Σκάπτω. Κάπη in Κάπτω.

ΚΑ'ΠΗΛΟΣ, ῦ, ὁ institor. A quibusdam exponitur propola. Plato de rep. lib. 2. scribit καπήλους dici eos qui in foro ad vendendum & emendum operam suam locent. Xen.Pæd.4. πωλεῖν δὲ τοὺς καπήλους καὶ ἐμπόρους, ὅτι ἔχοιεν ἕκαστος ὤνιμον. Suid. & Etym.volunt καπήλους, generaliter dici,qui aliquid vendant. Hesych.exp.μεταπράτης,ὁ τὰ πρὸς τὴν κάπην πιπράσκων,ad etymologiam respiciẽs.¶ Ponitur & pro caupone,i.vini vẽditore,apud Luc.in Herm. ἀρ' οὖν ἑωρακὼς ἅπαντας ἐν κύκλῳ τοὺς ἐν τῇ πόλει καπήλους ἀποδεδειγμένος καὶ παραβάλλων καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἴνους. item pro eo qui corrumpit & adulterat vinum: ibidem.Metaphor. apud Aeschyl. κάπηλα τεχνήματα, artes & fraudes cauponariæ. *Sunt qui deducant παρὰ τὸ κακοῦν τὸν πηλὸν, οἶνον εἶναι.à corrumpendo vino.

Καπηλὶς, ίδος, ἡ, quæ cauponariam exercet Aristoph.in Pluto.

Καπηλικὸς,ή,όν,cauponarius,ad cauponem pertinẽs, vt καπηλικὰ μέτρα,epig.lib.2.καπηλική (i.τέχνη) Aristot polit.1.apud Greg. καπηλικὸς τὴν διάνοιαν, qui fraudulenta est mente, cauponum more.

Καπηλικῶς cauponariè seu cauponatoriè,fraudulenter per imposturam cauponariam. Aristoph in Pluto.

Καπηλεύω,cauponor,cauponariam exerceo. Propriè de vini vẽditoribus.Sæpe etiam ponitur metaph. vt & Latinè cauponari.vt 2.Cor.2.Καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ,cauponantes, i.callidè & auarè,minusque syncerè tractantes. apud Herod.lib. 6. καπηλεύειν εἰρήνην; pacem cauponari vel vendere. Et Καπηλεύειν τὰς δίκας,cauponari vel nundinari. Exponitur etiam auarè & sordidè ius dicere. καπηλεύειν πάντα τὰ πράγματα, res omnes quæstui habere, apud Herodot. Τὴν σοφίαν καπηλεύειν,apud Philostr.loco prostituere.Sic & τὰ μαθήματα καπηλεύειν,apud Plat.in Protag.Exponitur etiam,adultero.

Καπηλεία, ἡ,cauponatio,ipsa cauponandi actio.Exponitur etiam,ars institoria seu cauponaria,καπηλική.Plat.de leg.

Καπηλεῖον, ῦ, τὸ,caupona,popina.Syn.ep.32.

Composita.

Ἀκάπηλος, ῦ,ὁ,καὶ ἡ, caupone seu cauponibus carens. Item simplex,non astutus,vel cauponum fraudibus carens.Strab.

Ἀκαπήλευτος γνώμη,syncerus animus.

Ἀνδραποδοκάπηλος, (q.d.caupo mancipiorum) mango,venalitius,mancipiorum venditor.Suid.

Βιβλιοκάπηλος,librorum propola. Luc. (Hesych.

Ἐκκαπηλεύω & καταπαπηλεύω, adultero cauponũ more, δολῶ,

Θεοκάπηλος; qui Deum seu res diuinas cauponatur, qui Deum & res diuinas quæstui habet, seu sacrilegus nundinator, sacrilegus institor. Greg. Θεοκάπηλοι, dicuntur etiam hæretici, qui aliena veræ religioni admiscent.

Ἱματιοκάπηλος,vestimentorum propola, vestiarius.Luc.

Ὀρνιθοκάπηλος,qui aues cauponatur,qui aues venditat.Pol.l.8.

Παλιγκάπηλος, qui à caupone emit,deinde vendit.Demosth.in Aristot.

Παλιγκαπηλεύω,à caupone emo,deinde vendo.

Προβατοκάπηλος, qui oues cauponatur,qui oues venditat, Plut.in Pericle.

Σιτοκάπηλος,frumenti propola,qui vulgò reuenditor.

Σωματοκάπηλος, q. d. corporum caupo, hominum venditor, mango.Chrysost.

Χριστοκάπηλος, qui Christum cauponatur, qui religione Christiana ad turpe lucrum abutitur. Greg.Nab.

ΚΑΠΝΟ'Σ, ῦ, ὁ, fumus, vt Od.α. ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρῴσκοντα νοῆσαι Ἧς γαίης. Hesiod.in Erg. ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο. Apud Plut.dicitur καπνὸς ἀφανίζεσθαι,euanescere. * Etym. deducit ἐκ τοῦ καίω καὶ πνοὴ,vt propriè sic dicatur ἡ ἐκ τῆς καύσεως πνοὴ aut παρὰ τὸ κάπτω seu κάπω τὸ πνέω,vnde κάπος,& καπνός. quod posterius etymon sequitur.Eust.

Καπνώδης, εος,ὁ καὶ ἡ fumosus,fumidus.Gal. καπνηλὸς, idem apud Nicand.in Ther.

Κάπνη,caminus,fumarium. Aristoph.

Καπνίον, ῦ, τὸ,paruus fumus,q.d.fumulus.

Καπνία, ἡ furigo. Item vappa,schol.Aristoph.

Καπνίας, ῦ,ὁ,(q.d.fumosus) lapis quidam ex iaspidum genere,ita dictus quod tanquam fumo denigratus sit.Diosc.lib.5.

Καπνιὰς, άδος,ἡ, vt καπνιὰς ἄμπελος,quæ & κάπνιος. Sic & καπνιὰς λίθος capnias gemma, a fumeo colore dicta. Plin. l.37 c 9. Καπνιάω, fumigo. Apoll.Arg.2.

Καπνίζω fumum excito:& *ex consequenti* ignem accendo,Ilia.β, κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας. Item infumo,fumigo, fumo inficio & denigro.

Καπνίζομαι,fumigor,infumor. Item in fumum euanesco.

Κάπνισμα infumatio vel fumatio. Et in Epig.incensum thus.

Κάπνισις,idem quod κάπνισμα. Καπνιστὸς,fumigatus,Athen. l.4. Καπνιστὸν ἔλαιον.vide Æt.lib.1.

Καπνείω,poetica ectasi & epenthesi τοῦ ι pro καπνέω, i. καπνίζω, fumigo,suffio.Nic.in Ther.v.31.

Κάπνιος siue κάπνιος ἄμπελος, capnia vitis: vitis genus, cuius meminit Theoph.hist.pl.l.2.c.4. & de causis plant.l.5.c.3. vbi etiam nomen hoc ei impositum esse docet ex eo quod τὸ χρῶμα τῶν βοτρύων οὔτε μέλαν οὔτε λευκὸν ἔχει ἀλλὰ καπνῶδες. Meminit Aristoteles quoque de gen.an.l.4.c.4.

Composita.

Ἄκαπνος,fumo carens. fumum non emittens. vt ἄκαπνα ξύλα.

Ἀποκαπνίζω.fumigo suffumigo.

Ἀποκαπνισμὸς, apud medicos quum rei suffitæ nidor per infundibulum imbibitur. vel per arundinem fumus haustus & deuoratus excipitur. Vide Plin.l.26.c.6. & Diosc.lib.3.c.126.

Δύσκαπνος,fumum molestum habens:vt δύσκαπνα ξύλα. Theophr.de hist.pl.l.5.c.vlt.Exponitur etiam,fumosus.

Ὁμοκάπνοι,q.d.ad eundem fumum degentes.Et (*ex consequenti*) eodem foco vtentes,ex Aristot.pol.1.

Πολύκαπνος, fumo abundans, nimio fumo niger factus: vt Πολύκαπνον στέγος.Eur.in El.

Ὑποκαπνίζω,idem quod ἀποκαπνισμός.

ΚΑ'ΠΠΑΡΙΣ, εως, ἡ, capparis:frutex spinosus, cuius fructus quoque eodem nomine appellatur.vide Dioscoridem lib.2.c. 204. Gal.simplic.medicam.libro 7.& de aliment. facult.lib. 2. c. 34. Plin.libro 13. cap.23.Meminit eius & Theophr.de caus.plant. lib.3.c.1.

Καππαρίδιον,diminutiuè & per contemptum dicitur:vt apud Plu. symp.l.4.πρὸς καππάριον ζῆν δυνάμενον πρὸς ἀΐδιον.

ΚΑ'ΠΡΟΣ, ῦ, ὁ, aper.vt Iliad.ρ. ἐπὶ κάπρῳ βλεμεαίνων ἀΐξωσι. Xenop.Pæd. ἐπίσταμαι ὁ κάπρος οὐδέν τι παίειν. Dicitur etiam σῦς κάπρος,Iliad.ι. & ρ. Pro domestico quoque porco, apud Hesiodum dici annotatur.Item pro eo qui castratus non sit atque adeò pro eo quem verrem Latini vocant.¶ Item nomen piscis qui apud Argiuos celebris erat.Eust. ¶ Est etiam morbus quo laborant apes,vt scribit Hesyc. ¶ Item membrum genitale viri.Suid.

Κάπραινα, ἡ,libidinosa:vt κάπραινα γυνή. Æl. Dionys.

Καπράω, ῶ,subo.Dicitur etiam de mulieribus: apud Aristoph. in Pluto. καπριάω,idem apud Arist.hist.an.l.7.

Καπρίζω,idem teste Eust. καπρίζω,idem apud Aristot.

Κάπριος, ῦ, ὁ,pro κάπρος,aper.Iliad.λ.Dicitur & σῦς κάπριος.Il. ρ.Accipi putatur & pro rostro nauis.apud Herodot.

Καπρίσκος, ῦ,ὁ, piscis nomen, qui & mys appellatur. Athen. libro 8.

Λαιγνάργος, (comp.) perditè & impudenter libidinosus, παρὰ τὸ λαὶ ἐπιτατικὸν, pleonasmo τοῦ ι & ς. Suid. & Etym.

ΚΑ'ΠΤΩ, f. ψω, comedo: vel auidè comedo, & velut me ingurgitando. Eust. Suid. Hesyc. & Etymol. interdum etiam mordeo: vnde quod Aristot. dicit apud Athen. πορφυρίων μόνος κάπτων πίνει, vertit Plin. lib. 10. cap. 46. porphyrio solus morsu bibit. ¶ Item spiro, flo. in qua signif. ponitur & κάπω: vtrumque tamen inusitatum thema: sed ab eo formantur quædam deriuata. hinc & part. κεκαφηώς: vnde κεκαφηότα θυμὸν, apud Hom. Iliad. ε. De cuius participij formatione vide Eustath.

¶ *Deriuata ex Κάπτω i. comedo.*

Κάμματα & καμματίδας, edulia quædã Laconica. apud Athen. & Hesych.

Κάψις, voratio. item morsus.

Κάψα, ἡ, capsa, cista, theca. Suid. παρὰ τὸ κάπτω τὸ ἐσθίω, vtpote in quam imponuntur edulia.

Καψάκη, ἡ, idem, lib. 3. Reg. 17. Καψάκιον, capsula.

Κάπη ης, ἡ, præsepe, præsepium, φάτνη. Od. δ. καὶ τοὺς μὲν, (s. ἵππους) κατέδησαν ἐφ' ἱππείῃσι κάπῃσι.* Eust. deriuat παρὰ τὸ κάπτω, ἤ χανδὸν ἐσθίω.

Κάπηθεν, à præsepi. Suid.

Καπάνη, pro præsepi & rheda accipi indicat. Hes. scribens καπανικώτερα dici τὰ χορτασικώτερα, ἀπὸ τῆς φάτνης. Athen. quoque lib. 10. scribit τὰς ἀπήνας à Thessalis vocari καπάνας. Polluci autem καπάνη est pars quædam currus. vide lib. 1. cap. 10. tit. de partibus currus. ¶ Item galea è pilis. Hesychio.

Καπανικώτερα ab Hesych. exp. χορτασικώτερα. Athen. lib. 10. dici scribit veluti ἁμαξιαῖα, ideóque μεγάλα ac μεγαλότμητα.

Κάπηλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex Κάπτω.

Α'νακάπτω, deuoro. Herodot. & Aristot.

Α'νάκαψις, deuoratio. apud Aristot. de gen. an. lib. 2. cap. 5.

Ε'γκάπτω, & ἐπεγκάπτω. (decomp.) voro, deuoro, apud Aristoph.

Ε'γκαφος, ου, ὁ. buccella, bolus, frustulum. Eupol. s. apud Suid. & Eust.

Υ'ποκάπτω, præuoro, præripio & deglutio. Aristot.

Composita ex Κάπη.

Βουκάπαι, αἱ, boum præsepia. Hesych.

Ο'μόκαπος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem præsepe habens, qui eodem præsepi, vel (per catachresin) eadem mensa vtitur. Aristot. Polit. 1.

Παυσικάπη, ἡ, instrumentum erat [vt tradit Ælius Dionysius] rotæ simile, per quod iumentorum colla transmittebant, ne ederent. Dictum & de instrumento quo impediebantur homines ne manus ori admouere possent. Ex quibus verbis colligit Eustath. παυσικάπην dictam ὡς παύουσαν τῆς κάπης, ἤ τοῦ κάπτειν, ὅ ἐστι τοῦ ἐσθίειν.

¶ *Deriuata ex Κάπτω spiro.*

Κάπος, flatus. Etym. Hesych. Suid. Ponitur & Κάφος pro eodem.

Καπύω, flo. Α'ποκαπύω, efflo. vnde Iliad. χ. ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε, i. efflauit animam.

Καπυρὸς, ab Hesych. exp. καπύοντα, ἐκπνέον. vt in Epigr. καὶ καπυρὸν γελάσας παραμείβεο, magno cum cachinno veluti efflans risum, vide & in comp. ex Πῦρ.

Καπνὸς, κάπη, κῆπος, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Κάρ, κάρα, vide in Κάρηνον.

ΚΑ'ΡΑΒΟΣ, ου, ὁ. carabus: animal marinum è cancrorum genere cauda à cæteris cancris distans, vide Plin. lib. 9. cap. 31. Aristot. hist. an. l. 4. cap. 2. & Athen. l. 3. A Gaza exp. locusta.

Καραβοειδὴς, carabi speciem gerens, qui è caraborum genere est. Aristot. lib. 4. de part. anim.

Καράβιον, paruus carabus.

ΚΑΡΒΑΤΙ'ΝΗ, ης, ἡ, dictum fuit vile & rusticum calceamentũ vna suppactum solea. Xen. anab. lib. 4. ἐπειδὴ ἀπέλιπε τὰ ἀρχαῖα ὑποδήματα, καρβατίνας πεποιημένας ἐκ τῶν νεοδάρτων βοῶν.

ΚΑ'ΡΔΑΜΟΝ, ου, τὸ, nasturtium: herba de qua Diosc. l. 2. cap. 185. Plin. lib. 20. cap. 13. * Sunt qui sic nominatam putent, quasi καρήδαμον, quia calore & acrimonia sua caput tentet.

Καρδαμίνη & καρδαμὶς, cardamine & cardamis: herbæ à nasturtij similitudine sic nominatæ. Pro καρδαμὶς dicitur ab Hippocrate σισυμβρίον, vt testantur Erotianus & Gal.

Composita.

Α'γριοκάρδαμον & λεπίδιον, dicitur à quibusdam ἡ Ι'βηρὶς βοτάνη, herba iberis, vt tradit Paul. Ægineta lib. 3. cap. 77. quasi nasturtium agreste. Æ...ο καρδαμίνη dicitur, lib. 12. cap. 12.

Κυνοκάρδαμον, quibusdam idem quod & Κάρδαμον, nasturtium. Dioscor.

ΚΑΡΔΙ'Α, ας, ἡ, cor. idem est quod poetis Κέαρ (* à quo etiam deduci putatur & dici quasi Κεαρδία (Aristop. in Ranis. οἱ χρυσοῖ θεοὶ Ε'νταῦθ' ἔχεις τὴν καρδίαν. Apud eundem in Nub. & Plat. in symp. & Plut. de audit. poem. Καρδία πηδᾷ. Apud Lucianũ de salt. συὸς καρδίαν ἔχεις. Et Καρδία λέοντος vocat stellã, quæ in corde leonis sideris apparet. Metaphoricè interdum ponitur, exponitúrque animus, vt apud Plutarch. in apophth. καρδίαν μὴ ἔχειν. Sic apud Aristop. in Nub. ἐκ καρδίας φιλεῖν, ex animo diligere. in Geopon. ἀμβλύνειν τὰς καρδίας, exp. sensus. ¶ Καρδία, dictum etiam fuit os ventriculi à veteribus, propter affinitatem maximam quæ illi est cum corde, & mutuum consensum, vt declarauit Gal. lib. 2. de placitis Hippocr. & Platonis. Thuc. lib. 2. καὶ ὁπότε ἐς τὴν καρδίαν στηρίξαι, ἀνέστρεφέ τε αὐτὴν καὶ &c. ¶ Καρδία, matrix seu medulla & quasi cor arborum. Theophr. ¶ Καρδία τῆς κλεψύδρας, apud Aristot. in Probl. aluus clepsydræ.

Καρδιακὸς, οῦ, ὁ, cardiacus. cui cor dolet vel potius os ventriculi. Propriè sic dicitur, qui propter oris ventriculi languorem animo deficit, & sudoribus resoluitur. Gal. & Diosc. interdum adiect. q. d. cordialis, vt καρδιακὴ διάθεσις. in Definit. med.

Καρδιάω, ῶ, cordis dolorem sentio, seu potius dolorem oris ventriculi, seu stomachi. Nic. in Alexiph. in cant. Salom. c. 4. ἐκαρδίωσας ἡμᾶς ἀδελφή μου, exp. vulnerasti.

Καρδιώσσω vel Καρδιώττω, idem quod Καρδιάω, cordis dolorem sentio, &c. Aristot. in probl. & Gal. Exponitur etiam ναυτιῶ ab Ælio Dionysio.

Καρδιωγμὸς, cordis dolor, seu potius oris ventriculi, morsus seu rosio cordis, vel potius oris ventriculi. Exponitur etiam, cordis (*hoc est* visceris eius quod palpitat, & cor propriè dicitur) motus quidam palpitationi similis. vide Gal.

Κραδία, cor (per metathesin pro καρδία) apud poetas. Il. α. & alibi passim. interdum κραδίη & θυμὸς copulantur: vt Il. θ. Od. α. & alibi. Sic & apud Hesiod. in Theog. Exponi interdum potest, animus vel mens: item sensus. A Didymo & Etym. annotatur dici κραδίαν à verbo κραδαίνεσθαι, καὶ πάλλεσθαι, quòd perpetuò palpitet cor.

Composita.

Α'κάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine corde est. item metaphoricè, timidus. Apud Theophr. ἀκάρδιον ξύλον, lignum medullæ expers, quod sine medulla est.

Α'νακάρδιον, siue ἀνακάρδιος, arbor est Indica, fructu auiculæ corculo non dissimili (vnde nomen putatur inditum) rubente intus cruore, quo velut sanguine scatet. Sunt tamen qui fructus tantum huius arboris nominatos ἀνακάρδια dicant à recentioribus apud Græcos medicis, quòd cordis figuram colorémque æmulentur, Paul. Ægin.

Α'ντικάρδιον, cauum illud quod sub pectore est carneum mollé- que ad os ventris. Vocatur etiam σφαγή. [Hesych.

Βαρυκάρδιος, cui cor graue est, grauatum cor habens stolidus.

Διακάρδιος, cor pertransiens. Ioseph. de antiq.

Ε'γκάρδιον, q. d. pars in qua est cor. Sic dicitur interna pars & medulla ligni. Diosc. lib. 1. ἐγκάρδιον τῆς ...ς, medulla caudicis. Sunt qui cuiuslibet etiã rei internam partem ita dici putẽt.

Ε'πικαρδιόω, idem quod καρδιόω. Nicand.

Ε'ρυθροκάρδιος, qui rubro corde est. item qui rubra medulla est.

Εὐκάρδιος (& poeticè εὐκράδιος) bonum cor habens, i. qui forti animo est. Soph. in Philoct. Apud Hippocr. εὐκάρδιον exp. εὐστόμαχον stomacho conueniens.

Εὐκαρδίως, forti & præsenti animo. Eurip. in Hecuba.

Θρασυκάρδιος, audaci præditus corde seu pectore, qui impauido & magno est animo. Hesiod. in asp.

Κατακάρδιος πληγὴ, ictus in cor directus. Herodian. lib. 6.

Λιθοκάρδιος, qui lapideo corde est, cui cor saxeum est.

Μελανοκάρδιος, qui nigro corde est. item qui nigra medulla est: item qui atroci & crudeli animo est. Apud Aristoph. μελανοκάρδιος πίτυς dicitur metaphora sumpta ab agrestibus hominibus quos ob agrestem feritatem μελανοκαρδίους vocãrunt.

Νωθροκάρδιος, qui ignauo & segni corde est, excors, stupidus, qui tardo ingenio est. Hesych.

Ο'ξυκάρδιος, acutum cor habens, iracundus, ad iram præceps, vel qui acuta ira excandescit. Aristoph. in Vesp.

Περικάρδιον, q. d. quod est circa cor. Sic appellatur cordis inuolucrum: tunica quędam crassa, dura à cordis basi nata & ipsum vndique ambiens. Poll.

Ποτικάρδιος, qui est in corde, cordi insidens, pro προσκάρδιος, Bion in epitaphio Adonidis.

Προκάρδιον, quod est sub pectore depressum, molle & carnosum iuxta os ventriculi.

Σκληροκάρδιος, qui duri cordis est. ¶ Σκληροκαρδία, cordi duri- ties. Marci 16.

Ταλακάρδιος, qui toleranti & forti animo est, cuius cor tolerare nouit. Hesiod. in asp. Herculis epith. Τλησικάρδιος, idem. Eust.

Ταραξικάρδιος, cor turbans, cor seu animum mordens & turbans. Aristoph. in Acharn.

Υ'ποκάρδιος, qui est sub corde, sub corde latens aut etiam in corde: vt ὑποκάρδιον ἄλγος, de mœrore qui cordi insidet. Apud Nonn. ὑποκάρδιος ὀμφὴ cordis conceptio, mens & cogitatio.

Υ'ψηλοκάρδιος, qui corde est elato, superbus, arrogans.

Χαλκεοκάρδιος, qui æneum pectus habet. Et metaphoricè fortis, qui est animo æneo & propemodum inuicto. Theocr. idyll. 22.
Α'μφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός.

Καρδαμύσσω, vide in Σκαρδαμύσσω.

ΚΑ'ΡΔΟΠΟΣ,ου,ἡ,mactra,aluę* in quo farina mixta aqua subigitur & panis pinsitur: quod & μάγις, μάκτρα, σκάφη, σκαφὶς λινός, teste Poll. & Suid. Aristoph. apud Gell. li. 13. c. 24. dicit, Χρῆζον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει κάρδοπον, vtendã pete mactram, vel si mauis ita appellare κάρδοπον. Et in Nubib. ἡδ' ἣν καρδόπη Κλεωνύμου. ἀλλ' ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ γ' ἀνεμάττετο.

ΚΑ'ΡΗΝΟΝ,ου,τὸ,caput, vt apud Hom. Il. λ. κάρηνα Τρώων φθιμένων. Et Od. κ. νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα. ¶ Item vertex, summitas, vt πόλεων κάρηνα & ὀρέων κάρηνα, apud eundem poetam.* Etym. deducit a κείρω, vnde ἄκαρον Eustathius dicit κάρα (de quo mox) & ἄκρα ταυτίζεσθαι, & ex hoc illud fieri literis transpositis.

Κάρη,τὸ, (indeclinabile & Ionicum) idem quod κάρηνον, & ex eo per apocopen factum esse volunt Etym. & Eust. Iliad. χ. πολιόντι κάρη πολιόντι γένειον.

Κάρηαρ,ατος,τὸ, idem, vt Iliad. ψ. οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι. Hinc volunt grammatici per syncopen facta esse κάρητος & κάρητι apud poetas.

Κάρα,τὸ, idem quod κάρη, frequẽs apud tragicos, vt Soph. in Aiace, παιδὸς κάρα θιγὼν. Eurip. in Medea, σοὶ κάρα μιαστορος. Itẽ pro tota facie, apud Soph. Veteres neutro genere vsurpasse, qui autem illis successerũt, in fœm. etiam vsos esse annotauit Eust.

Καρὶς,ίδος,ἡ, squilla, piscis genus ex genere τῶν μαλακοστράκων, dictum ἀπὸ τοῦ κάρα, quia caput maius habet reliquo corpore, teste Athen. lib. 3. Καρίδιον & καρίδαριον, parua squilla, squillula. Aristot. hist. an. lib. 5.

Κὰρ pro κάρη per apocopen. Il. π. ῥίψαι ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ, in caput. ¶ Est & gentile nomen. Κᾶρες enim sunt populi Ionibus & Doribus finitimi quorum regio dicitur Καρία. Accipitur Κὰρ & pro Carico mancipio, seu homine nauci & nihili, qualis Carum gens quæ aliis se mancipabat.

Κάρανος, pro αὐτοκράτωρ, κύριος, apud Xen. Hell. 1. Καρανιστὴς μόρος, apud Eurip. exp. mors capitalis.

Κράας,ατος,ὁ, vel τὸ, idem quod κάρη. Il. τ. κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει. Apoll. Arg. 1. κράατος ἐξ ὑπάτοιο.

Κρὰς,ατὸς,ὁ vel τὸ, idem quod κράας, ex quo & factum per syncopen, vt ἀπὸ κρατὸς. Od. ξ. Et κατὰ κρᾶτα. Od. θ.

Κρῆθεν, aduerb. à capite, de capite. Hesiod. in asp.

Κραῖον,ου,τὸ, caput. Eust.

Κρανος,εος,τὸ, galea. Luc. de scribenda hist. & Plutarch. an seni administr. respub.

Κρανίον,ου,τὸ, caluaria, calua. Luc. in Timone. Interdum exponitur etiam, caput: vt apud Herodian. ¶ Item poculi genus, apud Theophr. ¶ Item fruticis genus radicibus carentis. ex Theophr. hist. pl. lib. 1. cap. 9.

Κραναὸς,οῦ,ὁ, asper, vt κραναὴ Ithaca, apud Hom. Exponitur & sterilis. Vult Eust. deduci a κρανον, i. caput.

Κάρος, &c. Κορώνη, &c. Κόρυς, &c. Κόρυμβος, &c. Κορυφὴ, &c. Κραίνω, & c. Κρωσσὸς, &c. quomodo huc pertineant, singula vide suis locis.

Composita: ac primùm ex κάρηνον.

Α'μφικάρηνος,ου,ὁ καὶ ἡ, vtrinque caput habens, vel biceps, geminum caput habens. Pro eodem dici & ἀμφίκαρος per syncopen quidam tradiderunt.

Δικάρηνος, biceps geminum habẽs caput. Hom. in Βατραχομυομ.

Ε'κατογκάρανος, q. d. centiceps. Pind. Aristoph. & Æschyl.

Εὐρυκάρηνον δ' ἐμὰς, corpus lato seu vasto capite. Oppian. de venat. lib. 3.

Λειοκάρηνος, glabrum caput habens.

Ξανθοκάρηνος, cui flauum est caput, i. cui flaui sunt capitis pili.

Ο'ξυκάρηνος, acutum caput habens. Dionys. Alexand.

Οὐλοκάρηνος, qui crispo capite est, i. crispis capillis. Od. τ.

Πεντηκοντακάρηνος, qui habet quinquaginta capita. Epitheton Cerberi apud Hesiod. in Theog.

Πολυκάρηνος, multa capita habẽs, vt πολυκάρηνος ὄφις, in Epig.

Προκάρηνος præceps capite deorsum vergens.

Τρικάρηνος, triceps. Hesiod. in Theog.

Υ'ψικάρηνος, altum caput habens, vel altum cacumen habens. [vt ὄρος ὑψικάρηνον.

Composita ex κάρη seu κάρα.

Α'καρὸς, cerebrum vel caput. Etym.

Α'καρὴς & ἀκαρεαῖος, exp. quasi ita exiguus vt caput & principium reperiri non possit. Poll. Vide & in compositis ex Κείρω.

Α'μφικαρὴς,έος,ὁ καὶ ἡ idem quod ἀμφικάρηνος. Nicand. in Ther.

Α'ντικαρα locus qui post clauiculam est. Hesych.

Καταικαρα Atticè dici aiunt, pro ἐπὶ κεφαλὴν in caput. apud Dionys. Long. Id tamen dicitur potius κατώκαρα, quod κατωκάρα scribitur, apud Aristoph. in Acharn.

Τρίκαρα, nomen promontorij.

Χαλακρὸς, caluus: quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex κάρ.

Α'νάκαρ, sursum versus, in accliue. Quidam exp. in superiorem partem (cuius cont. ἐπίκαρ) apud Hippocr.

Ε'γκαρ,αρος,ὁ, cerebrũ vel pediculus, vt quidã exp. Il. ι. τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ. Dicitur etiam ἔγκαρος,ου, pro cerebro, apud Lycophr. & Alcæũ epig. li. 2. ὥστε τὸ ἐν τῇ κάρᾳ ἔγκαρ κεφαλῆς εἶναι.

Ε'πίκαρ, id est, ἐπὶ κάρ, in caput.

Composita ex κράας seu κράς.

Δικρατὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, biceps.

Δίκραιος, bifidus, bicornis, apud Hippocr. de loc. in homine.

Δικραιότης,ητος, q. d. bifiditas, bicornitas. Hippocr. ibidem. Vide & in comp. à κέρας.

Δίκροος & per contract. δίκρους: item δικρόος & per contract. δικροῦς biceps, bifidus, bisulcus, bifurcus. Xenoph. in Cyneg. Vtitur & Hippocr. Gal. Aristot. & alij. Fœmininum δικρόα substantiuè aliquando ponitur apud Aristot. & Xen. Dici autem δίκροος per syncopen pro δίκαρος seu δικάρανος: vel potius quasi δίκραος aut δίκρανος, scribit Etym.

Καταικρῆθεν, idem quod κατὰ κρατὸς, seu κατὰ κάρας, κατὰ τῆς κεφαλῆς.

Καταίκρας, idem: nonnulli tamen volunt esse pro κατὰ κρατὸς, i. vt nonnulli exp. prorsus, funditus.

Λευκόκρας, candidum habens caput.

Composita ex κράνον.

Α'μφίκρανος,ου,ὁ καὶ ἡ, q. d. vtrinque capitatus, aut circumcirca capitatus. Eurip. in Herc. fur. Dici tamen per syncopen pro ἀμφικάρηνος quidam tradiderunt.

Α'ποκρανίζω, (poet.) caput amputo.

Βούκρανον,ου,τὸ caput bubulum: apud Proclum de sphæra. Item galea facta ex capite bouis. Βουκράνιον, vitis nigra. Diosc. Sic etiam appellatur τὸ ἀντίῤῥινον Gal.

Δίκρανος, biceps. Δίκρανον [sub. ξύλον] exp. furcatum lignum, furca, apud Luc. in Timone.

Δικρανόω,ῶ, bifurcum reddo, seu biceps, in duas partes aperio.

Ε'πίκρανον,ου,τὸ, quod super caput est, seu vitta, capitis ligamentum. idem quod κρήδεμνον. Eurip. in Hippol. Item munimentum quod capiti imponitur, i. galea. Poll. Ε'πίκρανα dicuntur etiam capitula siue capitella columnarum, apud Architectos, idem quod κιονόκρανον. Xen.

Ε'πικρανὶς,ίδος,ἡ, cerebrum. Poll.

Ε'τεροκρανία κεφαλαία seu ἑτεροκρανία absolutè dicitur quum alteram cranij seu capitis partem dolor tentat, dextram vel sinistram quæ & ἡμικρανία. Gal. in Isagoge. & in defin. medic.

Η'μίκρανον,ου,τὸ, dimidia capitis pars. Alex. Trall. l. 1. c. 12.

Η'μικρανία,ἡ, & ἡμικρανικὸν πάθος dicitur ἡ περὶ ἡμίκρανον ὀδύνη. Galen. περὶ τῶν κατὰ τόπ. lib. 2. cap. 3. Aet. lib. 6. cap. 49. & Paul. Ægin. lib. 2. cap. 5.

Η'μικρανικοὶ, hemicranici, qui hemicraniæ obnoxij sunt. Paul. Ægin. lib. 2. cap. 5.

Κιονόκρανον, idem quod ἐπίκρανα, caput columnæ. Xen.

Μακεστίκρανος, Doricè pro μηκεστίκρανος, vpupa: quoniam in capite habet cristam velut oblongam galeam. Hesych.

Μαλακοκρανεὺς, q. d. molliceps. Auis nomen, apud Aristot. hist. animal. lib. 9.

Μελάγκρανις, nigriceps. Iũci genus, apud Plin. li. 21. c. 18. & Hesyc.

Μεσόκρανον, media capitis seu cranij pars, vertex. Poll. l. 2.

Μυριόκρανος, innumera habens capita. Epith. canis Lernæ, apud Eurip. in Herc. fur.

Ο'ρθόκρανος, erectum caput habens. Soph. in Antig.

Περίκρανος qui circum caput est aut adhibetur. Poll.

Περικράνιος χιτὼν, apud anatomicos dicitur tunica seu membrana quæ cuti caluariam ambienti subiecta est. Vtitur & Plutarch. in Numa.

Πολύκρανος, multa habens capita. Eurip.

Πρόσκρανος capiti adiunctus. Προσκρανον, idem quod προσκεφάλαιον, ceruical, puluinar. Pro quo Dores dicunt ποτίκρανον: vt apud Theocr. idyll. 15.

Ταυρόκρανος, tauri caput habens, qui taurino capite est. Eurip. in Oreste.

Τρίκρανος, triceps. Soph. Τρίκρανον, promontorij nomen. Xenop.

Ω'λέκρανον,ου,τὸ, quasi ὠλενόκρανον, caput cubiti, eminens & protuberans cubiti pars, gibber, apud Aristot.

Ω'λεκρανίζω, cubiti gibbero ferio. apud Poll.

ΚΑΡΚΑΙ'ΡΩ, resono, sonitum edo: vel etiam pulsatus vibro & tremo. vt Il. υ. κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν Ο'ρνυμένων ἄμυδις.

ΚΑΡΚΙ'ΝΟΣ, siue Καρκῖνος,ου,ὁ, cancer, de cuius piscis generibus vide Aristot. hist. anim. l. 4. cap. 2. Athen. l. 3. & Plin. lib. 9. cap. 31. * Sunt qui ita denominatum dicant παρὰ τὸ χαργαίρειν, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ποδῶν. ¶ Est etiam sidus hoc nomine ex duodecim zodiaci signis. apud Arat. μέσσῃ δ' ὑπὸ καρκίνος ἐστί. ¶ Item cancer, morbi genus: de quo vide Hippocr. Alex. Aphrod. Gal. ¶ Καρκίνοι, dicuntur ossa duo iugalia quæ prope tempora committuntur, Poll. lib. 2. ¶ Item καρκίνος, cancer: vinculi genus apud Gal. lib. de fasciis, fascia in plures partes scissa, cancrorum pedum speciem referens. ¶ Est & calceamenti genus, Hesych. & Poll.

Καρκινώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, cancro similis, vel qui è cancrorum genere est. vt τὰ καρκινώδη, apud Aristot. l. 4. de part. an. quæ è cancrorum genere sunt. Sic καρκινώδη ἕλκη, apud Diosc. vlcera quæ in cancros vergunt. Et Καρκινώδεις ὄγκοι apud Alex. Aphrod. probl. lib. 1. quæst. 92.

Καρκινάδες, dicuntur animalcula minutis cancris similia, colore fuluo, quorum meminit Aet. l. c. 139.

Καρκίνιον,

Καρκίνιον, ου, τὸ, paruus cancer, cancellus. Aristot. hist. an. l. 5.

Καρκινοῦσθαι, cancro tentari & infestari. apud Hippocr. At καρκινοῦσθαι volunt dici plantarum radices quæ cancri instar diuaricatis & in latera dispersis fibris vel capillamentis terram apprehendunt, apud Theophr. sæpe.

Καρκίνωμα, τὸ, idem quod καρκῖνος, cancer morbus, apud Diosc. lib. 1. & 2.

Συγκαρκινοῦσθαι dicuntur frumēta quum radices agunt. Pherecr.

ΚΑΡΟΣ, ου, ὁ, sopor cum grauedine, marcor, veterni species secundum quosdam. Galenus Methodi l. 13. καταφορὰς βαθείας distribuit in ἀποπληξίας & κάρους ac κατοχάς. item generaliter, sopor: vt Herodian. lib. 1. λύθιος δὲ κάρος ἐπιπεσὼν αὐτῷ ὕπνον τι καθελκόμενος, ὑπὸ καμάτου πᾶς χρῆναι οἰηθεὶς ἀναπαύσασθαι, atque in soporem prolapsus, quum id ex labore accidisse opinaretur, quieti se tradidit. Apud Dioscoridem κάρον ἐπιφέρει, exp. grauitatem soporémque affert. Apud Apol. Arg. 2. κάρος δέ μιν ἀμφεκάλυψε Πορφύριος, schol. exponit σκότωσις, q. d. obtenebratio A Bud. exponitur etiam crapularis redundantia. Aristot. in problem. τὸν κάρον καὶ τὴν κραιπάλην ποιεῖ. Deducitur à κάρα, caput, quòd capiti grauedinem afferat. ¶ Item κάρος vel κάρον herba quæ officinis carui, vulgò cherui, de qua vide Diosc. l. 3. Dici etiam κάρεον Ætio, & κάρειον, item κάρυον annotatur, item καρναβάδιον à Simeone Sethi.

Καρόω, ῶ, soporem cum grauedine affero, marcorem induco seu veternum, Gal. Apud Aristot. καροῦσθαι ἀπὸ βροντῆς, alto grauique sopore corripi.

Κάρωσις, q. d. soporatio, i. actus ipse soporem illum inducendi. Exponitur etiam, sopor.

Καρωτικός, ῦ, ὁ, soporiter, soporem inducens qui κάρος dicitur. Exponitur etiam grauedinem afferens. Gal. & Diosc.

Καρωτικαὶ [siue καρωτίδες] ἀρτηρίαι, quæ & ληθαργικαὶ & ἀποπληκτικαί: sunt rami duo arteriæ magnæ qui sub clauicula diuisi iuxta asperam arteriam, vna cum vena iugulari in caput feruntur sic a veteribus medicis dictæ; quod vinculo exceptæ carum, lethargum & apoplexiam inducant. Aristot. hist. anim. lib. 3 Aretheus acut. morb. lib. 2. cap. 11. Gal. in lib. de vsu respir. Alex. Aphrod. probl. lib. 2.

Composita.

Νώκαρ, dormitatio, segnities, torpor, veternus, sopor. quasi τοῦ νῦ κάρωσις, vt tradit schol. Nic. in Ther. vers. 189. A Suida & Etymolog. adiectiuè etiam exponitur δυσκινήτως. Vide & in com. à Σκαρ.

Ὑποκαρόομαι, sopore leniter afficior sed quadantenus. Diosc. l. 4.

ΚΑΡΠΑΙ αἱ. putantur esse vermes qui oleis innascunt, apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 2. τοῖς νοτίοις ἐπὶ τῶν ἐλαιῶν τὰς κάρπας γίνεσθαι. vbi tamen quidam legendum suspicantur κάμπας.

ΚΑΡΠΑΙΑ, ας, ἡ, saltationis genus. Athen. lib. 1. εἰ ὠρχοῦντο τὴν καρπαίαν καλουμένην, ἐν τοῖς ὅπλοις. Quæ desumpta sunt ex Xen. initio lib. 6 Anabas. vbi scriptum καρπαίαν.

Καρπάλιμος, vide in Ἁρπάζω.

ΚΑΡΠΑΣΟΣ, ου, ὁ, carpasus: ex venenatorum medicamentorum numero. Diosc. l. 6 c. 13. & Paul Ægin. l. 5. c. 43.

Ὀποκάρπασον, (*Decomp.*) ὀπὸς καρπάσου, succus carpasi. Gal. lib. 1. de antidot. & τῶν κατὰ τόπους lib. 1. c. 3. ex Archigene.

ΚΑΡΠΗΣΙΟΝ, ου, τὸ, carpesium: festuca tenuis, surculis cinnamomi similis, odore τῆς φοῦ, sed valentiore & magis aromatico, duplo pondere pro cinnamomo vsurpatur à Galeno. Serapio, Auicenna atque Arabes omnes cubebas esse dicunt. Sunt qui crediderint ὀξυμυρσίνην esse. Plura vide apud Galen. simpl. medic. l. 7. & de antidot. l. 1. & lib. 1. τῶν κατὰ τόπους.

ΚΑΡΠΟΣ, ῦ, ὁ, fructus. Generaliter de quarumlibet plantarum fructu dicitur. Od. η, (de fructu olearum & ficuum) Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται. Et καρπὸς ἀρούρης. apud Hom. & Hesio. quicquid è terra prouenit. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 3 καρπὸς δ' ἐστὶ τὸ συγκείμενον σπέρμα μετὰ τῆς περικαρπίου. Sumitur & pro semine, apud eundem. Item metaph. vtilitas, emolumentum. Herodian. l. 8. ἐπεὶ καὶ τῆς νίκης πᾶς ὁ καρπὸς αὐτοῖς περιγίγνεται. ¶ Item iunctura manus cum cubito. Aristot. de part. an. 1. ἄρθρον δὲ χειρὸς καὶ βραχίονος, καρπός. Sunt tamen qui pro vola accipiant apud Homer. Iliad. ω. ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος. Ἔλλαβε δεξιτερήν.

Deriuata ex Καρπός, fructus.

Καρπέω, ῶ, fructus offero. Leuit. cap. 2.

Καρπόομαι, ῦμαι, fructum percipio, fruor. Theophr. hist. pl. 4. καρποῦσθαι ἐνιαυτὸν fructum anni percipere, vel elicere. Apud Dem. καρποῦσθαι τὰ αὑτῶν, frui suis rebus. Sic καρποῦσθαι σχολὴν frui otio. Syn. item consequor: vt καρποῦσθαι δόξαν, apud Dem. Sic Xen. Pæd. 8. καὶ ὧν τούτων καρποῦμαι ἀσφάλειαν καὶ δόξαν. Exponitur etiam aliquando, vsumfructum percipio: vt apud Demosth. in Aphobum. ἴδωκεν ἑβδομήκοντα μνᾶς καρπώσασθαι. item exhaurio & cōsumo. Dem. [de matre Æschin.] καρπουμένη τὰς τῶν χρωμένων οἰκίας. Dicitur etiam de malis: vt apud Aristid. καρποῦσθαι τὰ κακὰ ἀντὶ τῶν ἀγαθῶν. Apud Lysiam in apol. 1. καρποῦσθαι τὰς τῆς πόλεως συμφοράς, frui calamitatibus reip. i. ex reip. calamitatibus fructum percipere, & sua commoda comparare.

Κάρπωμα, τὸ, fructus qui percipitur, quæstus. Hesych. Item oblatio, victima seu hostia. Exodi 29. & Leuit. 1. cap. Exponitur etiam possessio, seu possessio ex qua fructum & emolumentum capimus.

Κάρπωσις, εως, ἡ, fructuum & commodorum perceptio, vsus rei fructuosus. q. d. fruitio. Xen. Pæd. 4.

Καρπώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex quo fructus capi potest, item frugiferus. apud Athen. l. 11.

Κάρπιμος, ου, ὁ, fructiferus, seu qui fructus gignere solet aut aptus ad fructus edendos. Theoph. hist. pl. l. 3. c. 3.

Καρπίζω, fructum colligo seu decerpo item generaliter, decerpo, demeto aut colligo. Dioscorid. lib. 3. ca. 57. καρπίζουσι δὲ αὐτὴν ἐν θέρει.

Καρπίζομαι, idem quod καρπόομαι, fructum colligo, apud Thucyd. & Athen. lib. 6. item defrugo, i. fructus seu fruges consumo, & q. d. fructibus seu frugibus exhaurio & exinanio. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 9.

Καρπισμός, ῦ, ὁ, fructus perceptio, vsusfructus. idem quod κάρπωσις. Item defrugatio, exinanitio & extenuatio quę nimia defrugatione fit. Theophr. ibidem.

Καρπεύω, f. εύσω, idem quod καρπόομαι & καρπίζομαι, fructum percipio, fruor, vt καρπεύειν χώραν, apud Pol.

Καρπεία, ας, fructus perceptio, vsusfructus. idem quod κάρπωσις & καρπισμός. καρπεῖον, ου, τὸ idem videtur esse, quod καρπός. Pol. ex Aristop. Apud Nic. in Alexiph. σιδείων καρπείων, idem quod σίδη.

Composita.

Ἁβρόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, molles & delicatos fructus ferens.

Ἀγλαόκαρπος, splendidus fructibus quos fert, vel splendidos aut pulchros fructus ferens: vt μηλέαι ἀγλαόκαρποι, apud Homer. Et θύρσος ἀγλαόκαρπον, apud Nonn.

Ἀείκαρπος, semper fructum habens, perennes seu perpetuos fructus ferens.

Ἄκαρπος, infructuosus. Theoph. τῆς τερεβίνθου τὸ ἄρρεν ἄκαρπον. item generaliter inutilis.

Ἀκαρπία, ἡ, infructuositas, sterilitas, vt ἀκαρπία γῆς.

Ἀκαρπέω, ῶ, sine fructu sum, infructuosus & sterilis sum, fructum non gigno seu fero. Theoph.

Ἀκάρπωτος, ex quo fructus perceptus non est. vt χάρις ἀκάρπωτος, apud Soph. ex qua nemo fructum percepit.

Πανάκαρπος, [*comp.*] omnino infrugifer & sterilis. Nicand. in Ther.

Ἀκρόκαρπος, in summitate fructum habens, in summa sui parte seu cacumine fructum edens. Theoph. hist. pl. l. 1. c. 23.

Ἀμαυρόκαρπος, nigrum habens fructum. dicitur de flore ferulæ, apud Theophr. l. 6. c. 2.

Ἀμφίκαρπος, vtrinque seu ab vtraque parte fructum habens.

Ἀποκαρπέω, ῶ fructum edo seu emitto: item emitto veluti fructum genero, pullulo. Gal. apud Hippocr.

Βραδύκαρπος, tardos seu seros reddens fructus.

Γλυκύκαρπος, cuius fructus dulcis est, dulcem fructum gignens. Theocr. idyl. 11.

Γλυκυκαρπέω, fructus mei dulces sunt, dulces fructus edo.

Γυμνόκαρπος, cuius fructus nudi sunt, qui non habet fructus inuolucro aliquo tectos.

Διακαρπόομαι, decerpo.

Δίκαρπος, ῦ, biferus. bis fructum gignens. Strabo. δίκαρπον ἐ- [χουσι πλὴν γλυκ.

Δικαρπέω, ῶ, biferus sum, bis fructum fero: tam de arbore quàm de fructu. Theophr.

Δρύκαρπα, τὰ, eadem quæ ἀκρόδρυα. Eust.

Ἔγκαρπος, in quo fructus insunt, fructus in se habens. Metaph. Soph. in Thrachin. de muliere grauida, in cuius vtero fœtus est, veluti fructus in arbore. Suid.

Ἐγκαρπότιμος, ὁ καὶ ἡ, fructuosus. Hesych.

Ἐκκαρπόομαι, ῦμαι, idē quod καρπόομαι. Greg. τὸ ἅγιον ἐκκαρποῦσθαι μέγα ἐτίθετο, quęstui habere res sacras & diuinas. item exhaurio & extenuo facultates alicuius & percipio earum fructus. apud Demosth.

Ἐκκάρπωσις, fructuum ac commodorū perceptio & vsus rei fructuosus.

Ἐκκαρπίζω fructus decerpo & percipio. Ἐκκαρπίζεσθαι, idem quod καρπίζεσθαι, defrugare, defrugatione exinanire & exhaurire. Theophr. de caus. pl. l. 9. c. 9.

Ἐπαλλόκαρπα, apud Theophr. esse dicunt quæ aliarum plantarum fulta sustentaculo quasi fructificant.

Ἐπετειόκαρπος, vno anno fructificans. Theoph. l. 1.

Ἐπικάρπιος, frugifer. vel qui est frugū præses. Aristot. de mundo.

Ἐπικάρπιον, quicquid semen aliquod continet, ex annotat. Marcell. in Diosc.

Ἐπικάρπια, dicuntur etiam ramusculi plantarum de quibus fructus ipse dependet, & qui sunt super fructum. Athen. lib. 2.

Ἐπικαρπία, ἡ, fructus, fructuum prouentus, fructuum reditus. Item metaph. fructus & reditus qui ex ipsa summa capitali manant, vsus rei fructuosus; idem quod ἐκκάρπωσις. Plat. lib 12. & de leg. Aristot. œc. 12.

Ἐπικαρπίζομαι, defrugo. Theophr.

Ἐπιφυλλόκαρπος, (decomp.) q. d. super folia fructuum habens, qui in folij dorso fructum gerit. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16.

Εὔκαρπος, bene fructificans, vberibus fructibus fœcundus. Theophrast. de caus. pl. l. 2. Item actiuè, bene fructificare faciens, fructuum vbertatem adiuuans: vt εὔκαρπος ἀὴρ, apud Theophr. de caus. pl. lib. 2. Item metaph. fœcundus, vt Venus εὔκαρπος, apud Plut. in Erot.

Εὐκαρπία ἡ, fructuum vber prouentus, fructuum vbertas, vel in fructibus gignendis felicitas. Theophr. de caus. pl. lib. 2. & Theophyl. ep. 74.

Εὐκαρπέω, ῶ, fructibus vberibus fœcundus sum, vberes fructus fero, q. d. benè seu feliciter fructifico.

Ἡδύκαρπος, suaues & iucundos fructus gignens: vt ἡδύκαρπον δένδρον, apud Theophr.

Κακόκαρπος malè & infeliciter fructificans, aut etiam malos fructus gignens.

Κακοκαρπία mala & infelix fructuum editio.

Καλλίκαρπος, pulchros aut etiam bonos fructus gignens. Theophrast. hist. pl. l. 3. c. 9. Plut. in Coriol.

Καλλικαρπία, pulchrorum fructuum editio; vel fructuum pulchritudo & venustas.

Καλλικαρπέω, pulchros & venustos fructus edo: aut pulchros & bonos fructus gigno. Theophr. de caus. pl. l. 1.

Κατάκαρπος fructuosus, frugifer: vt κατάκαρπος ἐλαία, frugifera olea Psalm 51.

Κατακάρπιον ου, τό, fructus ex Theophr. (uit. 6.

Κατακαρπόω, ῶ, adoleo. Suid. Κατακάρπωσις, exp. cinis, Le-

Κλυτόκαρπος inclytum fructum habens. Pind.

Λεπτόκαρπος, cuius fructus tenuis est. Diosc lib. 3. c. 29.

Λευκόκαρπος, cuius fructus albi sunt. Theophr. [sunt.

Μεγαλόκαρπος, fructus magnos ferens, cuius fructus magni

Μελάγκαρπος, nigrum ferens fructum, seu fructus loco atram afferens obscuritatem: vt Μελάγκαρπος ἀσάφεια, apud Plut.

Μικρόκαρπος fructus paruos ferens.

Μικροκαρπία parui fructus editio, fructus exiguitas.

Ξηρόκαρπος, aridum seu siccum fructum pariens.

Οἰσύκαρπος, salicis fructus: ab οἰσύς, quæ & λύγος & ἄγνος dici

Ὀλιγόκαρπος paucos fructus gignens. [tur. Eust.

Ὁλοκαρπόω, ῶ, totum adoleo. Ecclesiast. 45.

Ὁλοκάρπωμα & ὁλοκάρπωσις, holocaustum. Sapient. Salom. c. 3 & Esaiæ 41.

Ὁμοιόκαρπος similes habens fructus, cuius fructus similes sunt.

Ὁμοιοκαρπέω, ῶ, similes fructus gigno, fructuum similitudine conuenio cum alio. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 11.

Ὀπισθόκαρπος, vel ὀπισθοκάρπιος, ferens fructum ex aduerso folio siue a tergo folij. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 2.

Ὀψίκαρπος, cuius fructus serotini sunt, serotinos fructus ferens. Theophr. ibidem.

Ὀψικαρπία, sera fructus editio. Theophr. hist. plant. l. 3. c. 3.

Ὀψικαρπέω, ῶ, serotinos fructus gigno, fructus mei serotini sunt, seros fructus fero apud eundem.

Πάγκαρπος, fructus omnis generis habens. Soph. in Electra. Et in Axiocho ἔνθα ἄφθονοι μὲν ὧραι παγκάρπου γονῆς.

Παγκάρπιος idem: vt παγκαρπία μελίπηκτα, apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 9. placenta ex melle & omni frugum genere.

Παγκαρπία, pro omni fructuũ genere: apud Eust. ex Anticl.

Περικάρπιος, fructu cinctus, fructum habens circum se. Item cuius fructus tegmine & inuolucro aliquo cinctus est. Athen. l. 2. ex Phania.

Περικάρπιον ου, τό, vitium cingens, seu muniens fructum. Vide Plin. lib. 15. c. 28. Est fructus pars quæ semen ambit. Theophrast. hist. pl. l. 6 c. 1. ἔχει ἀκάνθας ἐν τῷ περικαρπίῳ. Exponitur etiam fructus, apud eundem l. 6. c. 4. ἔχων περικάρπιον ἐν ᾧ τὸ σπέρμα τῇ κεφαλῇ ἀκανθῶδες. ¶ Περικαρπία, itidem pro integumento fructus, apud eundem lib. 6. cap. 1.

Πλαγιόκαρπος obliquè seu à lateribus fructum ferens. Theophr. hist. pl. lib. 1. cap. 13.

Πλατύκαρπος, latum fructum habens, cuius fructus latus est. Diosc. lib. 3. cap. 161.

Πολύκαρπος, multos fructus gignens, fœcundus. Theophr. de caus. pl. lib. 2. c. 5. Τὸ πολύκαρπον apud Hippocr. dicitur τὸ κραταιόγονον. Gal. in lex. Hippocr.

Πολυκαρπία, vbertas in fructu ferendo, vber fructus. Theophrast. hist pl. l. 3 cap. 3.

Πρώϊκαρπος, cuius fructus maturè proueniunt. Idem hist. plant. lib. 1. cap. 13.

Πρωϊκαρπία, matura fructuum editio, quum arbores fructus suos maturè reddunt. (pl. lib. 1. c. 15.

Πρωϊκαρπέω, ῶ, maturè fructus meos reddo. Theoph. de cau.

Ῥυσσόκαρπος, fructum rugosum ferens.

Στελεχόκαρπος, caudice fructum ferens, vt ceratonia siliqua.

Τελεοκαρπέω, seu τελεσκαρπέω, ad maturitatem fructum perfero, Theophr. Item ad frugem peruenio, apud eundem.

Τρίκαρπος, triferus, i. ter fructus suos quotannis reddens. τρίκαρπον exp. etiam trienne, apud Hesych.

Ὑπέρκαρπος, supra modum fructificans, cuius fructus modum excedunt, fructuosissimus.

Ὑπερκαρπέω, ῶ, supra modum fructifico, in fructu ferendo modum excedo.

Φερέκαρπος, fructum ferens. Plut.

Χλοόκαρπος, cuius fructus virent. Item virere fruges faciens. Orph. hymno in Cererem.

Χρηστόκαρπος, bonos fructus habẽs, vt χρηστόκαρπος χώρα, apud (Strab.

Χρηστοκαρπία, fructus bonus.

Χρυσόκαρπος, aureos fructus ferens, cuius fructus aurei sunt.

Χρυσόκαρπον, dicitur etiam hederæ species quædam à colore acinorum aureo. Vide Plin.

Ὠλεσίκαρπος, fructum perdens, frugiperda. Od. κ. ἰτέαι ὠλεσίκαρποι, & Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 13.

Composita ex καρπὸς iunctura manus.

Ἐπικάρπιος, ου, ὁ, qui supra manus cum brachio commissuram ponitur. Philostr. ep. 39.

Μεσοκάρπιον, quod est in medio καρποῦ: vel media pars καρποῦ.

Μετακάρπιον, quod est post καρπὸν palma, quæ pars infra digitos aperitur & in illos finditur, inquit Camer.

Περικάρπιον, armilla siue brachiale, apud Poll.

Προκάρπιον, quod est ante vel supra καρπόν. aut prima pars καρποῦ. Poll.

Κάρρων, vide in Κράτος.

ΚΑΡΣΙΟΣ ου ὁ, obliquus, πλάγιος, Hesych.

Καρσίως, obliquè, πλαγίως, Suid. Καρσία, ἡ, obliquitas.

Composita.

Ἐγκάρσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, obliquus, seu in obliquum porrectus, transuersus. Aristot. de mundo, ὧν μέσος ὁ ζωοφόρος κύκλος ἐγκάρσιος. Sic Philostr. in Heroic. ἐγκάρσιοι ἐμβολαί, obliquæ, seu quæ obliquè fiunt. Et Philo in vita Mos. lib. 1. ἐκτραπόμενος ὥν τῆς ἐπ' εὐθείας ἐγκάρσιον ἀτραπὸν εὑρών, relicta via recta nactus callem transuersam.

Ἐγκαρσίως, obliquè, transuersè. Thuc. l. 2. ὑπὲρ τοῦ τείχους ἀνελκύσαντες ἐγκαρσίως.

Ἐπικάρσιος, obliquus, transuersus.

Καρσι. vide in Κείρω Καρταίρω, &c. vide Κράτος.

ΚΑΡΤΑΛΛΟΣ, ου, ὁ, cophinus seu corbis in angustum desinens, vt κάρταλλος βοτρύων. Legitur Deut. cap. 6. & 4. Reg. cap. 10. & Ierem. cap. 5.

ΚΑΡΥΑ, ας ἡ, nux iuglãs (de arbore) Theophr. l. 3. hist. pl. c. 6. καρύα, Διὸς βάλανος. * Plut symp. 3. τὴν καρύαν inde vocatam tradit, quoniam πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν ἀφιεῖσα λυπεῖ τοὺς ὑπ' αὐτῆς κατακεκλιμένους: alij a κάρα seu κάρη deducunt, hoc est à capitis grauedine, quam afferunt arboris ipsius folia.

Κάρυον, ου, τό, nux iuglans (de fructu) Theocr. idyll. 9. ἡ ναὶ ὃς καρύων ἀμύλοις παρεόντος. Varijs autem cognominibus distinguitur. est enim κάρυον βασιλικόν, Περσικόν, εὐβοϊκόν, Ποντικὸν seu Ἡρακλεωτικὸν aut λεπτὸν, Ἰνδικόν. Item φήγινον πιστάκιον, πικρόν, μυριστικόν, de quibus apud Diosc. Gal. Theophr. Plin. Vocatur etiam κάρυον quod vulgus ὀστέον appellat, nimirum ob similitudinem quam cum nuce habet.

Καρυηδὸν κάταγμα, fractura ossis in multas tenues partes, tanquam nucis fractæ.

Καρυηρός, nuceus, ad nucẽ pertinẽs, vel affinitatem cum nuce habens. Καρυηρὸς καρπὸς, fructus qui est nucis modo. Et καρυηρά, quæcunque generali nucis appellatione comprehenduntur.

Καρύινος, nuceus: vt καρύϊνον ἔλαιον, oleum quod fit è nucibus iuglandibus.

Καρυΐσκος, cyphus in nucis modum factus. Καρυωτὸν pro eodem. ex cap. 25. & 36. Exodi.

Καρυΐτης, caryites: tithymali herbæ genus, à nucibus quibus similem fructum gerit. vt annotatur ex Diosc. A Plinio myrsinites etiam vocari traditur, lib. 26. c. 8.

Καρυκὸν, medicamenti nomen ex nucibus & alijs quibusdam confecti, apud Hippocr. lib. περὶ ἑλκῶν.

Καρυοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, nuceus, nucis referens speciem.

Καρυωτὸς φοῖνιξ, Aetio lib. 11. c. 30. caryota palmula, quæ & καρυῶτις, Diosc.

Καρύκη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Λεπτοκάρυον, & diuisim λεπτὸν κάρυον, nux auellana. Diosc. lib. 1 cap. 180.

Μοσχοκάρυον, nux illa odorata, quam vulgò moschatam appellamus: alio nomine κάρυον μυριστικόν, vel μυριστικὴ βάλανος appellatur. Dicitur & μοσχοκαρύδιον.

ΚΑΡΥΚΗ vel Καρύκκη, ἡ, intritum quoddam seu conditura. Quidā existimāt sic apud Hippocr. dici Lydium quoddā edulium ex sanguine aliisq; rebus variis apparatum. Accipitur etiā generalius, & exp. condimentum: vt apud Plut. symp. 4. ὡς ἐν ὀψαρτύσεσι καὶ κανδύλοις καὶ καρύκαις ἐστίν. Apud Luc. καρύκης τὸ ζωμοῦ ἀναπλέως, exp. ex sorbitione iusculi esculentioris.* Sunt qui à Κάρυον deduci putent, aliquod Καρύων, (i. iuglandium) genus huic condimēto admisceri suspicantes. ¶ Καρύκαι, carycæ. Luc. ἀνιᾶμαι γὰρ αὐτοῖς τὰς παλάθας τῆς καρύκων.

Καρύκινος, qui est coloris sanguinei, colorē sanguineū referens.

Καρυκεύω, condio more eorum qui intritum conficiunt dictum Καρύκη. Et generaliter, condio, vel potius exquisitè condio. Athen. lib. 14. τοῖς δὲ κεκαρυκευμένοις ὄψοισι καὶ ζωμοῖσιν ...

... item metaph. pro ταράττω & ἀναδεύω. Hesych.

Καρύκευμα, condimentum exquisitè factū. schol. Aristoph.

Καρυκεία, ἡ, condimenti exquisita confectio. aut etiam conditura supervacanea Gal. in lib. de san. tuenda.

Ἐπικαρυκεύω, (comp.) insuper cōdio, condimentū aliud addo.

ΚΑ'ΡΦΩ, F. ψω, sicco, arefacio. Od. ν. Κάρψω μὲν χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι. Quidam etiam exponunt, sordido, squalidum reddo. Metaphoricè apud Hesiod initio Erg. Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν καὶ ἀγήνορα κάρφει. & superbum arefacit, i. deprimit, vel facit vt deflorescat.

Καρφαίνω idem quod κάρφω. vnde καρφανθῆναι apud Hesy. exp. ξηρανθῆναι. item φθαρῆναι.

Κάρφος, εος, τὸ, palea. Diosc. l. 5. c. 85. ἔμπλεως καρφῶν καὶ τριχῶν καὶ ..., palearum pilorumq; plena. item apex tenuis à ligno fisso abscedens. Athen. lib 13. ¶ Item festuca, i. arida & crassior in fœno nondum demesso stipula: vel etiam aridum & leue fœnum, Luc. in Hermot. Plut. de sera num. vindicta. apud Polyb. quidam exp. taleolam, alij tesseram. ¶ Accipitur & pro putamine seu cortice pomorum, apud Nic. in Alexiph. vt testatur eius scholiastes. ¶ Idem signif. etiam Κάρφη, ἡ, festuca, seu fœnum leue & aridum.

Καρφίτης, ου, ὁ, qui ex festucis est. vt καρφίτης θάλαμος, in Epigr. de nido hirundinis.

Καρφίον, ου, τὸ, parua festuca, surculus. ¶ Καρφεῖον verò exp. ramentū. Nicand. in Alexiph. καρφεῖα νέον βεβρωμένα κέδρου.

Καρφύραι, nidi: sed propriè nidi ex festucis. Hesych. ¶ Item vi. gulta, fruteta, eidem. ¶ At Κάρφυροι eidem Hesyc. sunt pulli. ¶ Item Καρφυλαὶ, strata ex festucis. apud Eurip. ex Ione.

Καρφαλέος, α, ον, siccus, aridus. Il. φ. Δίψῃ καρφαλέοι κεκονιμένοι in Epigr. ἀσταχυες καρφαλέοι. Item idem quod ὑπέρισχρος. vt Eust. ex antiquis docet. Pro quo dicitur & Καρχαλέος. Il. ν.

Composita.

Ἄκαρφος, qui arefactus non est, nec succo planè priuatus. Athen. lib. 4. ex Nicandro.

Καταξηραίνω, desicco, exsicco. Item è conspectu seu è medio tollo. Hesych.

Λεπτόκαρφος, ὁ, καὶ ἡ, festucam seu surculum tenuem habens. Diosc. l. 3 c. 27. ἔστι δὲ ἡ πόα λεπτόκαρφος.

Περικαρφισμὸς, οῦ, ὁ, dicitur quum gallina post ouum editum circumacta, sese & ouum festuca aliqua purificat. Plut. in symp. 7. probl. 2. οἷός ἐστιν ὁ τῆς ἀλεκτορίδος ὅταν τέκωσι περικαρφισμός.

Πλατύκαρφος, festucam seu ramulum latum habens. Diosc.

Ὑποκάρφω, sicco, vel leuiusculè sicco. Apud Nicand. ὑποκαρφόμαι, exp. exasperor.

Ὑποκαρφισμὸς, οῦ, ὁ, palearum excussio. Plut.

Κάρχαρος, vide in Χαράσσω.

ΚΑΡΧΗ'ΣΙΟΝ, ου, τὸ, carchesium: summa pars mali nautici funis qui in summo nauis malo habetur, inquit Gal. comment. 1. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. Apud Luc. τῷ καρχησίῳ ἐπικαθίσαι, carchesio insedisse. ¶ Item poculi genus: forsan sic dictum, quòd extendatur instar carchesij, vt Eust. tradit & Athenæus lib. 11.

Καρχήσιοι dicuntur funes seu rudentes in carchesio extenti, vt annotat Gal. in lex. Hippocr. Apud Oribas. in lib. de laqueis καρχήσιος est laqueus.

Κάρωσις, καρωτικὸς, &c. vide in Κάρος.

ΚΑΣΑ'ΛΒΗ, ης, ἡ, & Κασαλβὰς, άδος, ἡ, meretrix, scortū. (*sic appellata παρὰ τὸ καλεῖν καὶ βαίνειν: quoniam introuocat amasios si non habeat, si habeat, expellit ad introuocandos alios, vt vult schol. Aristoph. & Suidas) Aristoph. in Concion. ἐάν τι πολλάκις πάθω Ὑπὸ τοῦδε τῆς κασαλβάδος.

Κασάλβιον, lupanar.

Κασαλβάζω, conuitiis & probris incesso: ac quidem petulanter impudenterque meretricum more. Aristoph. in Equit. Κασαλβάσας τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς.

Κασαύρα, idem quod κασαλβὰς, meretrix.

ΚΑ'ΣΑΣ, Heluchio est tapes verae; parte villosius. Xen. Pæd. 8. ...

ΚΑ'ΣΙΣ, ὁ, καὶ ἡ, frater vel soror. Eurip. in Hec. Τὴν Ἕκτορός τε Χατέρων πολλῶν κάσιν. multorum sororem. interdum & consobrinus. ¶ Item æqualis, coætaneus. Hesych.

Σύγκασις, (comp.) idem quod κάσις. aut qui vnà frater vel soror est, Eurip.

ΚΑ'ΣΣΑ, ας, ἡ, meretrix. Adiectiuè vsurpauit pro libidinosa & scortatrice. Lycophron in Alexandria, νοσφεῖ γάμων Αἴαντος κάσσης ἐκβαλὼν πελειάδος. *παρὰ τὸ καίειν. Ety. vide & comp. καταχάσσα.

Κασωρὶς, idem Lycophr. in Alex. Scribitur & κασσωρίς.

Κασωρεύω pro κασσωρεύω meretricor, scortor, ibidem.

Κασωρεῖον, lupanar.

Κασαύρα. Hesych. est κασωρὶς, πόρνη. Κασαυρὰς, άδος, ἡ, idem.

Κασαυρεῖον, ου, τὸ, lupanar. Aristoph.

Καταχάσσα, (comp.) Suidæ est καταφερὴς, libidinosa, prona in libidinem. Ab eodem itidémque ab Hesychio exponitur et iam ἀξία τῆς καταχαυθῆναι, ignis supplicio digna.

ΚΑΣΣΙ'Α, ας, ἡ, cassia frutex aromaticus in Arabia nascens: de cuius generibus vide Dioscor. lib. 1. c. 12. & Plin. lib. 12. c. 19. Reperitur & κασία, cum vnico σ, apud Galen.

*Etymol. παρὰ τὸ κάσαι dictam vult, quasi κοσμεῖν διὰ τῆς δυνάμεως τὰς αἰσθήσεις.

Κασσίζω, cassiam refero.

Composita.

Ξυλοκασσία genus cassiæ.

Ψευδοκασσία seu ψευδοκασία, pseudocasia, quæ veram casiam mentitur. Diosc. lib. 1. c. 12.

ΚΑΣΣΙ'ΤΕΡΟΣ & Atticè καττίτερος, ου, ὁ, stannum, plumbum album. Hom. Il. σ. κασσίτερόν τε καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον. Hesiod. in Theog. ὑπαὶ τέχνης ... κασσίτερος ὡς. Plut. ὁ κασσίτερος φάρμακον τοῦ χαλκοῦ συγκεραννύμενος καὶ συγκεραννύουσι.

Κασσιτέρινος, η, ον, stanneus, è stanno confectus, apud Diosc. l. 1.

Κασσιτερόω, stanno induco: vnde partic. pass. κεκασσιτερωμένος, stanno illitus, stanno inductus.

ΚΑ'ΣΤΑΝΑ, ας, ἡ, Castana, vrbs Thessaliæ & Ponti.

Καστανάϊκὸν κάρυον, castanaica nux, nux quæ in ea Thessaliæ seu Ponti parte prouenit, quæ & κάστανον nominatur, Theophr. hist. pl. lib. 4. cap. 10.

Κάστανον, ου, τὸ, idem quod καστανάϊκὸν, apud Athen. & Nicand.

ΚΑΣΣΥ'Ω, & Atticè καττύω. F. ύσω, consuo seu reficio consuendo: & quidē ita vt veteramentarij dicuntur attrita calceamenta reficere. Nicand. apud Athen. lib. 9. ἰσίοις Πέλμασιν εἰσὶ πέδιλα καλιμβόλα κασσύσει. Metaph. apud Aristoph. in Equit. Οἶδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ' ὅθεν πάλαι καττύεται. Sic & Theodorit. in hist. Eccl. vsurpauit pro struere & machinari.

Κάσσυμα, τὸ, corium: vtpote quo calcei solent κασσύεσθαι, solea. Diosc. lib. 2. ἀπὸ τῶν καττυμάτων παλαιὰ δέρματα, coria è veteribus soleis. Sic & Aristoph. in Acharn. Et metaph. pro doloso mochinamento, apud eundem in equit.

Composita.

Ἐπικαττύειν & Ἐπικαττύεσθαι, veteramentarij sutoris artem exercere, coria quæ inueterauerunt & detrita sunt concinnare & consuere.

Παρακαττύω, assuo vel consuo. item paro. Aristoph. in Pluto, Ἡ μὲν δ' ἰκαστος ῥιβαδα παρεκαττύετο, parabat.

ΚΑ'ΣΤΩΡ, ορος, ὁ, castor, fiber: animal ἀμφίβιον, de quo vide Diosc. & Plin. *Dicitur quasi γάστωρ: est enim vētriosum animal.

Καστόρειον seu καστόριον, castoreum. Et in plur. καστόρεια pro καστόρεια ὄρχεια, testiculi castoris, castorea. Gal.

Καστορίζω, imitor castoreum, castorei odorem refero, ex Diosc.

ΚΑΤΑ', præpositio varias habens constructiones & significationes.

Cum genitiuo significat, aduersus, in. vt λόγος κατὰ Μειδίου oratio aduersus Midiam, vel in Midiam. ¶ Item ab, de, è: vt apud Herodot. κατὰ τείχεος κάτω ῥίπτειν, è muro præcipitare, vel de muro. Sic apud Homer. βαλέειν κατὰ πέτρης. ¶ Exponitur de, in alia etiam signif. pro περὶ: vt apud Æschin. πολὺς δὲ ἔπαινος ἦν κατὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως. Sic Demosth καθ' ὑμῶν ἐγκώμιον, pro περὶ ὑμῶν. ¶ Sæpe expon. in, vt κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας. Il. γ. in terrā figens oculos. Sic dicitur κατὰ κόρρης παίειν seu πατάσσειν, in maxillam percutere. Et κατὰ νώτου ξαίνειν, apud Demosth. Sic κατὰ γῆς πίπτειν, Alex. Aphr. in terram cadere: & κατέχεεν αὐτοῦ κατὰ τῆς κεφαλῆς. Marci cap. 14. in caput illius effudit. ¶ Item κατὰ, sub: vt κατὰ γῆς ἀποπέμπω apud Aristophan. subterram mitto. ¶ Κατὰ super: vt κατὰ χειρὸς ὕδωρ, seu κατὰ χειρῶν, aqua super manus, apud Aristophan. ¶ Κατὰ per, vt Odyss. ζ. Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι καθ' οὔρεος ἰοχέαιρα. Sic Act. cap 9. καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας, per totam Iudæam. Et κατὰ τῆς τραπέζης καταχεῖν, apud Aristophan. per mensam. Item cum verbo

verbo iurandi significationem habente. Lucian. οἱ δὲ κατὰ κοινῶν καὶ χηνῶν καὶ πλατάνων ἐπώμνυντο.

Cum dat. (rarò & apud solos poëtas) vt κατ' ὄρεσφι, in mõtibus, & de mõtibus. Apud Hesiodum, κατὰ δ' ἴσφι κελαινὸν Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζε. exp. ab, pro ἀπ' αὐτῶν.

Cum accus. [apud poetas] in vt Il. π. ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὅρα, intuebatur in eos, pro εἰς αὐτούς. Il. λ. κατὰ στῆθος βάλε δουρί, percussit in pectus. ¶Item pro ἐν. vt Od. ξ. κατὰ ῥωπήια πυκνά, pro ἐν ῥωπηίοις πυκνοῖς, in virgultis, vel inter virgulta. Sic Demosth. κατὰ τὴν ἀγοράν, pro ἐν ἀγορᾷ in foro. Thucyd. li. 3. τὰ μὲν κατ' Ἀμπρακίαν οὕτως ἐγένετο quæ gesta sunt apud Ambraciam. Sic lib. 2. κατὰ τὴν νόσον, pro ἐν τῇ νόσῳ, in morbo, i. tẽpore morbi. ¶Præcedente articulo, exp. ad, vel in. vt τὰ κατὰ τὴν πόλιν, quæ in vrbe aguntur, vel quæ ad vrbem pertinent. apud Isocr. & ὁ μὲν διδάσκαλος τῶν κατὰ μουσικὴν corũ quæ ad musicam pertinent, i. præceptorum musices, apud Plat. in Axiocho. Sic & apud Plut. in Galba τοιαῦτα τὰ κατὰ τὸν Γάλβαν, hæc sunt quæ ad Galbam pertinent. Apud Greg. ὁ καθ' ἡμᾶς dicitur pro ὁ ἡμέτερος, noster: vt ἡ καθ' ἡμᾶς οἰκουμένη, nostrum clima, nostra terra habitabilis. ¶Κατὰ circa, vt οἱ καθ' ὑπεροχὴν νόμοι, leges quæ sunt circa excessum, apud Aristot. polit. 5. Κατὰ, ob, è regione. vt κατ' ὀφθαλμούς σοι λέγει, ob oculos tibi dicit, i. in faciem, coràm. Sic κατὰ βορέαν ἑστηκώς, Thucyd. obuersus Boreæ Idem lib. 2. κεῖται ἡ Κεφαλληνία κατὰ Ἀκαρνανίαν. Interdũ in huiusmodi locis exp. ad, aut versus. ¶Κατὰ & in aliis locis exp. ad: vt κατὰ κάθετον, ad perpendiculum: & κατὰ λέξιν, ad verbum, Plutarch. Et κατ' εἰκόνα θεοῦ γεγένηται ὁ ἄνθρωπος. Philo de mundo, ad Dei imaginem. ¶Κατὰ, per: vt κατὰ τὸ στόμα ᾄδειν pro διὰ τοῦ στόματος. Aristophan. Sic Xen. στρατιὸς οὐ κατὰ πόδας, per vestigia. Demosth. in epit. μόνοι δ' εἰς ἡμῶν αὐτῶν καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. item κατὰ πάντα, per omnia (pro) in omnibus. Thucyd. libro 7. Alij tamen exp. παντελῶς id est prorsus. Item κατὰ per, eo sensu quo dicitur aliquis per se aliquid facere, Demosth. ad Philipp. epist. αὐτὴ δὲ καθ' αὑτὴν ἀσθενὴς ἐστι. Sic apud Xenoph. Hell. 2. αὐτοὶ καθ' αὑτοὺς, & μετὰ τῶν ἄλλων opponuntur. ¶Interdum κατὰ distributioni adhibetur, vt Il. β. Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας Ἀγάμεμνον ordina viros per populos. Thucyd. libro 3. ἀνεχώρησαν καὶ διελύθησαν κατὰ πόλεις, digressi sunt in suam quisque ciuitatem. Κατ' ἐνιαυτὸν, pro καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, singulis annis, quotannis. Et κατὰ μῆνα apud Demosthen. pro καθ' ἕκαστον μῆνα pro quo Plato. dicit etiam κατὰ μῆνας singulis mensibus, per singulos mẽses. Apud Aristophanem. κατ' ἔπος, in singulis verbis. Sic dicunt καθ' ἕνα. vel καθ' ἕνα ἕκαστον vel καθ' ἕκαστον pro eodem: vt apud Plut. de virt. mul. καθ' ἕνα τῶν Γαλατῶν παρεδίδου σφαγησόμενον singulos tradebat interimendos. Demosth. κατὰ μίαν καὶ δύο λαμβάνων, singulas bináque. Xenophon. πάντα καθ' ἓν ἕκαστον omnia singulatim. His similia sunt, κατὰ πόλεις. oppidatim. κατὰ κώμας, vicatim κατ' οἴκους, domesticatim vel per singulas familias vel domos. κατ' ἄνδρα, viritim. Plutarch. in Galba. κατ' ἄνδρα τοῖς αὐλικοῖς δωρεὰν ὑπέσχετο. Sic κατ' ἄμφω exp. coniunctim. Sic κατὰ βραχὺ, κατ' ὀλίγον, κατὰ μικρὸν, paulatim, vel minutatim. Sic κατὰ σταγόνα, apud Alexand. Aphrodis. guttatim. ¶In aliis etiam loquendi generibus κατὰ variis nominibus iunctum exponitur per aduerbium: vt κατὰ σπουδὴν, diligenter vel festinanter. κατὰ θεὸν diuinitus. ¶Κατὰ interdum conuenientiam significat: vt apud Xenoph. Hellen. 6. οὐ ποιοῦσι κατὰ τὰ βασιλέως γράμματα, conuenienter literis regis: vulgò exp secundum vel iuxta. Apud Aristot. Ethic. 8. μέγα δὲ πρὸς φιλίαν καὶ τὸ σύντροφον καὶ τὸ κατ' ἡλικίαν, ætatis competentia. Apud Thucydidem lib. 8. σπονδὰς εἶναι καὶ φιλίαν κατὰ τάδε, q.d. faciendo consentanea his. Lucian in Hermotimo ταῦτα μὲν ὦ Λυκῖνε βωμολοχικὰ καὶ οὐ κατὰ σέ. Interdum etiam οὐ κατ' ἐμὲ significat, non est iu meis viribus, excedit meas vires. Sic τὰ κατ' ἄνθρωπον, quæ facultatem humanam non excedunt. Κατὰ νοῦν, κατὰ γνώμην, & κατὰ θυμὸν apud Homer. ex animi sententia, q.d. vt animo meo conuenit. At κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην vel δόξαν, mea sententia meo iudicio. Interdum cum comparatiuo, sequente particula ἢ: vt apud Aristophan. in Vespis, καὶ τοῦτο ἔστιν μεῖζον πλέον ἢ κατὰ γέροντα. Plato, polit. 2. μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον. Interdum ad proportionem refertur: vt apud Thucyd. lib. 7. ὅπλα μέντοι ἔτι πλείω ἢ κατὰ τοὺς νεκροὺς ἐλήφθη, plura quam pro numero cæsorum. ¶Κατὰ, etiam pro διὰ, propter: vt apud Thucyd libro 2. οὐδ' αὖ κατὰ πενίαν. Et alibi κατὰ στάσιν pro, διὰ στάσιν. ¶Κατὰ exponitur etiam, pro: vt κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν, pro facultatibus, pro modo facultatum. Et κατὰ τόπους pro locis, i. pro natura locorum, vel conditione. ¶In compositione interdum retinet suas signif. interdum amittit. vt in καταθνήσκω. Sæpe significat κάτω, vt in κατάγω. καταβαίνω. καταπίπτομαι &c. Nonnunquam Æolica Syncope elidit posterius α, & mutat τ in literam similem primæ sequentis dictionis: vt κακκαίω pro κατακαίω, καλλείπω pro καταλείπω, καππεδίον pro κατὰ πεδίον, καῤῥίζω pro καταῤῥίζω. ¶At κάτα, vide in Εἶτα.

Κάτω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΚΑΤΑΙ̃ΤΥΞ, galeæ genus depressum & sine crista: (*παρὰ τὸ κάτω τετύχθαι, vt volunt nonnulli) Il. κ. ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε Ταυρείην ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον, ἥτε καταῖτυξ Κέκληται. Quidam exp. cassidem.

ΚΑΤΗ̃ΛΙΨ, πος, vel φος, ἡ, tabulatum, trabs tectum sustinens vel scala. Aristoph. in Ran. Ἐπὶ τὴν κατῆλιφ' εὐθὺς ἀνεπιδήσαμεν. schol. exp. τὴν μεσόδομον, vel τὴν κλίμακα. Sic Luc. in Lexiph. ἐπὶ τὴν κατῆλιφα ἀναῤῥιχησάμενος ἐπιφόρημα ἐζήτει.

Κατηφὴς, vide in comp. ex φάος, in φάω, luceo.

Κᾆτι, vide in Ἔτι.

ΚΑ'ΤΩ, infrà. Item deorsum. *à κατὰ, vt ἄνω fit ab ἀνά. Interdum etiam, infernè, in inferiore parte, subter. Herodot. κατὰ τεῖχος κάτω ῥίπτειν. Plut. de vitiosa verec. ὀφρῦν ἐπαίρουσι μόνον ἢ κάτω κύψασι. Sæpe copulantur ἄνω & κάτω: vt apud Dem. pro cor. τῶν μὲν οὖν λέγων ὡς ἐστὶν ἄνω καὶ κάτω διαγκωνίζων ἔλεγε, vt Lat. sursum ac deorsum. Gal. ad Gl. ὅλα κάτω τε καὶ ἄνω κινεῖται. Κάτω cũ articulo, exp. per nomen: vt τοῦ κάτω πνεύματος, apud Aristot. inferni spiritus, seu inferioris. Sic τὸ κάτω pars inferna, seu inferior. Interdum verò τὰ κάτω, terrena, quę sub cœlo sunt. Et οἱ κάτω, Nazianz. terrenis rebus addicti homines: qui & οἱ κάτω κείμενοι apud eundem. ¶Κάτω interdũ etiam significat, apud inferos. vt in Axiocho, ὥστε ἢ κάτω ἢ ἄνω εὐδαιμονεῖν σε δεῖ, quocirca aut apud inferos, aut apud superos te oportet post mortem beatum esse. ¶Κάτω, ad mare, seu apud mare, in loco maritimo: vnde οἱ κάτω, qui maritima incolunt, maritimi. Thuc. lib. 1. Sic vicissim ἄνω de locis mediterraneis dicitur.

Κατωτέρω, [compar.] inferius, magis infrà. Aristoph. in Ran. ἔτω γ' ἐστὶν ἔτι κατωτέρω. Κατώτερος, qui est magis infrà.

Κατωτέρωθεν, q.d. à loco qui magis est infrà. Item ex inferiori ex Theophrast.

Κατωτάτω. (superlat.) maximè infra, in infimo loco. Et τὰ κατωτάτω, infima, Κατώτατος, infimus.

Κάτωθεν ex inferiore loco, ab imo, seu ab ima parte, Herodian. lib. 5. λίθος δέ τις ἐστὶ μέγιστος, κάτωθεν περιφερής, λήγων εἰς ὀξύτητα. i. ab imo rotundus. Pro κάτω. etiam ponitur: vnde τὰ κάτωθεν & τὰ κάτω eadem signif. apud Aristot.

Ὑποκάτω. (comp.) idem quod κάτω. Apud Plat. de leg. exp. in ima parte, in inferiore loco. Interdum cum genitiuo pro, sub, vt Marci 7. ὑποκάτω τῆς τραπέζης. & Ioh. 1. ὑποκάτω τῆς συκῆς.

Ὑποκάτωθεν, pro κάτωθεν, ex Plat. de leg. τοῖς ὑποκάτωθεν ἀγγείοις.

ΚΑ'ΥΑΞ, seu καύηξ, Ænianum dialecto larus dicitur: auis voracis rapacísque naturæ. Lycophr. in Alex. Τελαμὼς δὲ τὰς χυτρῶν Κιρκαῖος νάπας Καύηκας οἱ ἄσταθεν Ἄλυτα πετρῶν. *Etym. τὸν λάρον dici καύηκα scribit διὰ τὸ ἀδηφάγον, (nam κηύλην dici τὴν τροφήν) vel ἀπὸ τοῦ λέγειν καῦ καῦ.

Καυθμὸς, vide in Καίω. Καυκάλιον in Βαυκάλιον.

ΚΑΥΚΑΛῚΣ, ίδος, ἡ, caucalis herba ex olerum genere, apud Theophr. hist. pl. lib. & cap. 7. Dioscor. libr. 2. cap. 169. & Galen. simpl. medicam. lib. 7. ¶Est & myrrha quædam prætermodum exoleta, nigra & retorrida: apud eundem Diosc. lib. 1. cap. 78.

ΚΑΥΚῚΣ, ίδος, ἡ, calceamenti genus, apud Athen. l. 13. Τυγχάνει μικρὰ τις οὖσα, φελλὸς ἐν ταῖς καυκίσιν Ἐγκεκάττυται, si quæ parua & pusilla est, suberem calceis insuendum curat.

Καυκίζεσθαι, saltare & quidem lasciuius. Apud Athen. lib. 4.

ΚΑΥΛῸΣ οὐ, ὁ, caulis, qui & scapus & thyrsus dicitur Latinè Theophr. de hist. plant. lib. 1. cap 2. Καυλὸν δὲ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆς πεφυκὸς ὑφ' ἕν. Apud Hippocr. καυλὸς per excellentiam dicitur caulis silphij, teste Galeno: sicut & ὀπός. Auium quoque pennis καυλοὶ tribuuntur. Aristot. lib. 2. anim. πτερὰ ἔχει καυλὸν ἅπαντα, pennæ omnes caulem habent. ¶In hominis pudendo καυλὸς dicitur virga. vt Pollux docet. Quidam interpretantur penem. Nicand. in Alexiph. (de iis qui à phalangio, quod ῥὼξ appellatur morsi sunt) οὐδέ τι καυλὸς φύρματι μυδαλέος προσιάπτεται. Sic etiam ostium vteri vocatur in mulieribus, vt quidam tradunt. ¶In hasta verò καυλὸς dicitur ligni extremitas, quæ cuspidi immittitur, vt exponit Eustath. Iliad. ν. Ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ. Sic & Xenophon in Cyneg. In ense dicitur idem quod κώπη. vt Eustath. tradit. Il. π. ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάσγανον ἐῤῥαίσθη, ea parte qua manubrio induitur.

Καυλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, q.d. caulosus, vel caulaceus: qui caule magno est. Et in compar. apud Diosc. lib. 2. Καυλωδέστερος, qui caule est ampliore.

Καυλωτὸς, οῦ, ὁ, q.d. caulatus, caulem habens. Athen. lib. 9.

Καυλίας, ου, ὁ, caulias, Theophr. lib. 6. cap. 3.

Καυλινὸς, ὁ, ἡ, cauliculaceus, Theophr. de hist. pl. lib. 7. cap. 9.
Καυλίσκος, ου, ὁ, cauliculus, paruus cauliculus. Diosc.
Καυλίον, idem. Est etiam herba, qua sicut alga & bryo pisces vesci tradit Aristot. lib. 9. de hist. anim. cap. 2.
Καυληδὸν, in modum caulis. Καυληδὸν κάταγμα, est fractura ossis per transuersum facta, fracti ossis partes ita separans, vt è directo non iaceant. vt scribit Galen. lib. 6. meth. & comment. 2. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.
Καυλέω, ῶ, cauleſco. Theophr. l. 1. c. 3. de cauſ. pl.

Composita.

Ἄκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, caulem non habens. Athen. lib. 2. Aristot. de part. an. l. 4. c. 2.
Ἀπόκαυλος, caule reciso non regerminans. Theophr. hist. pl. lib. 7. cap. 2.
Ἀποκαυλέω, decauleſco, i. caulem amitto, caulem deperdo.
Ἀποκαύλησις, caulis amissio, caulis abiectio.
Ἀποκαυλίζω, decutio, decurto: propriè, reuello seu excindo vnà cum ipso caule, Thuc. l. 2.
Ἀποκαύλισις, extirpatio (de caule.) item decurtatio.
Διακαυλίζω, caulem amitto, decauleſco. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 2.
Δολιχόκαυλος, longum caulem habens. item longum hastile habens. Pro quo & δολίκαυλος.
Ἐγκαυλέω, ῶ, cauleſco, caulem emitto seu gigno, erumpo in caulem. Theophr. hist. pl. lib. 1. cap. 3. Aristot. in probl. sect. 20. probl. 17.
Ἐκκαυλέω, idem. Theophr. hist. pl. lib. 7. cap. 4. Est & contrariæ significationis, vt Pollux indicat li. 6. Dicuntur enim ἐκκαυλεῖν, quorum caules marceſcunt.
Ἐκκαύλημα, id quod caulis instar erumpit, caulis, scapus, vt ἐκκαύλημα τῶν πράσων, caulis porri, apud schol. Aristoph.
Ἐκκαύλησις, caulis emissio. Theophr.
Ἐκκαυλίζω, caulem euello. Aristoph. in equit. item caulem emitto.
Ἐπαλλόκαυλος, cuius caulis alij innititur. Theophr. hist. pl. lib. 3. cap. vlt.
Ἐπετειόκαυλος, singulis annis caulem mutans. idem hist. pl. l. 3.
Ἐπιγειόκαυλος, cuius caulis humilis est & in terra veluti serpit. Idem hist. pl. l. 6. c. 3.
Ἑπτάκαυλος, septem caules habens. ἑπτάκαυλος λυχνία, candelabrum septem hastilium.
Εὐθύκαυλος, qui recto seu rigido caule est. Theophr. hist. pl. lib. 6. cap. 3.
Λειόκαυλος, læuem caulem habens, cui scapus læuis est. idem hist. pl. l. 7. c. 8.
Λεπτόκαυλος, qui exili caule seu scapo est.
Λευκόκαυλος, cuius caulis albus est. Theophr.
Μακρόκαυλος, caulem longum habens.
Μεγαλόκαυλος, cui caulis magnus est.
Μονόκαυλος, vnicaulis, qui vnico caule constat. Theophr. hist. pl. lib. 7. c. 9. Item simplici caule constans, apud eundem hist. pl. lib. 4. cap. 7.
Νευρόκαυλος, cui neruosus cauliculus est.
Ἐκνευρόκαυλος, (decomp.) pro eodem, apud Theophr. hist. pl. lib. 6 cap. 2.
Ὀλιγόκαυλος paucos caules habens, idem hist. pl. l. 7. c. 8.
Ὀρθόκαυλος, qui recto seu rigido caule est. idem ibidem.
Παρακαυλίζω, caules emitto iuxta, & quasi ad latus. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 2.
Παχύκαυλος, qui crasso seu denso caule est.
Περιαλλόκαυλος, caule suo aliud circumplectens, amplexicaulis. idem hist. pl. l. 7. c. 8.
Πλαγιόκαυλος, obliquum caulem habens, apud eundem.
Πλατύκαυλος, qui lati caulis est, apud eundem.
Ποικιλόκαυλος, qui varios caules habet. cuius caulis varius est, apud eundem.
Πολύκαυλος, qui multos caules habet, multicaulis. idem hist. pl. (l. 7. c. 3.
Πορφυρόκαυλος, cuius caulis purpureus est. apud eundem.
Στρογγυλόκαυλος, qui rotundi caulis est, apud eundem.
Χαμαίκαυλος, qui humi strato caule est, cuius caulis humi serpit, nec inde assurgit.

Καῦμα, &c. vide in Καίω.

ΚΑΥ῀ΝΟΣ, ου, ὁ, sors, κλῆρος, Hesychio & Suidæ: vt apud Aristoph. in Pace, πρὸς ἐσθ' ὁ καῦνος, vide schol.
Καυνιάσαι seu Καυνίσαι, sortiri. Κληρώσασθαι.
Διακαυνιάσαι seu διακαυνίσαι (comp.) sorte disceptare. διακληρώσασθαι. Aristoph. in Pace, Ἢ διακαυνιάσαι πότεροι κλαυσούμεθα μεῖζον. Sunt tamen qui hæc a Cauniis deriuata velint.

Καυσος, καυστός, &c. vide in Καίω.

ΚΑΥΧΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, glorior, me iacto item exulto Suidas ex Lycurgo ἐφ' οἷς καυχῶ οἱ ἄλλοι αἰσχύνονται. Aristot. pol. 5. διὰ τὸ καυχᾶσθαι εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ, quia iactasset se eius abusum esse ætate. in epist. 2. Cor. c. 9. τὴν προθυμίαν ὑμῶν ἣν καυχῶμαι, iacto, vel iactans prædico.

Καύχημα, ατος, τὸ, gloriatio, iactatio. Idem, id de quo quis gloriatur: vt apud Lesbonact. καὶ κτῆμα τὸ δύο φέρεσθαι καυχήματα ἀρετῆς. Sic & Rom. cap. 4. καύχημα ἔχει, habet quod glorietur.
Καυχηματίας gloriosus, iactator.
Καύχησις, εως, ἡ, gloriatio, iactatio. Rom. cap. 15. Καύχη, pro eodem, ex Pind.

Composita.

Ἐγκαυχάομαι, ῶμαι, iactor, glorior, q. d. insuperbio. vt ἐγκαυχᾶσθαι τῇ λύπῃ.
Ἐπικαυχάομαι, (q. d. glorior aduersus aliquem) insulto alicui.
Ἐπικαύχησις, insultatio, apud Hermog.
Κατακαυχάομαι, ῶμαι, idem quod ἐπικαυχάομαι. Rom. c. 11.

Καφίω καὶ καφος, vide in Κάπτω, ipsio.

ΚΑ'ΧΛΗΣ, ηκος, ὁ, lapillus, calculus: peculiariter lapillus seu calculus qui in aquis reperitur & maris littoribus, teste Suida. Thuc l. 4. διακαύμενοι τῇ κάχληκα ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ. ἐπίτιον οἷον εἰκὸς ὕδωρ. Alij χάλικας appellant & κόχλακας.
Καχλάζω, strepito, resono: propriè volunt τὸ κῦμα dici καχλάζειν quum φερομένον ἐπὶ τοὺς κάχληκας ψοφεῖ καὶ ἠχεῖ præcipuum in littore vbi fluctus agitati per lapillos strepitant & resonant. Alij dicunt esse ὀνοματοπεποιημένον significans τὸν ἦχον ἀποτελεῖν. Theocr. id. 6. τὰ δὲ νιν καλὰ κύματα φαίνει ἀσυχα καχλάζοντα. Apol. Arg. l. 2. καχλάζοντος ἀνὰ πτυσσ κύματος ἀχλύν. Apud Eurip. καχλάζειν ἀφρὸν exp. spumam concitare τὸ καχλάζειν.
Κάχλασμα, ατος, τὸ, strepitus & sonitus quem οἱ κάχληκες à fluctibus agitati cient. Ab Eust. Il. ψ. exp. βρασμα ζέσις.
Καχλαίνω, turbo. Hesyc.
Ἐπικαχλάζω, (comp.) supernè strepito: vt strepitat vnda spumam simul emittens.

ΚΑ'ΧΡΥΣ, siue κάγχρυς υος ἡ Eust. esse dicit hordeum in furno tostum vt facilius commoli possit & in farinam redigi. Aristoph. in Vesp. Ἐνῆλλετ' ἐσκίρτα, κ' ἐπέρδ' κατεγέλα, ὥσπερ καχρύων ὀνίδιον εὐωχημένον. vt asellus epulatus hordea tosta. vbi tamen schol. simpliciter exp κριθάς. Hippocr de morb l. 3. ἡμιχοίνικος καχρύων δι' ὕδατος ὀπτῶν ἐν ὕδατι ἑφθὸν χεῖ. ¶ Est & roris marini semen, Diosc. l. 3. c. 87. & Theophr. hist. pl. l. 9. c. 11. ¶ Est & arborum quarundam κάχρυς. Theop. hist. pl. l. 3. cap. 7. ἴδιον δ' ἔνιοις ὑπάρχει καὶ τὸ τῆς καλουμένης κάχρυος. veluti ἐλάτῃ πεύκῃ ἢ μυσφιλύρᾳ διὸς βαλάνῳ καὶ πίτυι.
Καχρυώδης, similis τῇ κάχρυι. Καχρυώδη ῥίζα dicitur. à Nicand. in Ther. cachryferi rosmarini radix.
Καχρυώδης, εος, ὁ, ἡ, idem quod καχρυώδης.
Καχρυδίας siue καγχρυδίας πυρός, triticum simile huic hordei generi, apud Theophr hist. pl. l. 8. c. 4 & de caus. plant. l. 3. c. 26.
Καχρυδίας ἄρτος, panis ex hordeo tosto.
Καχρύδιον ου, τὸ, granulum hordei tosti seu hordeolum tostum. Aristot. probl. sect. 20. q. 8. & Theoph. de causis pl. l. 5. c 6.
Καχρύω, confundo, turbo, Hesych.
Κατακαχρύσαι ab Hesyc. & Suid. exp. φρύξαι. itidémque Eustathius apud Pausaniam metaphoricè pro καταψύξαι καὶ συντῆξαι poni dicit.

Κάψα καὶ ψι, vide in Κάπτω.
Καω, vide in Καίω.

ΚΕ, poetica particula, idem significans quod in prosa ἂν potentiale: vt, Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, pro ὃ ἄν, qui diis obtemperârit. Sequente vocali, adsciscit ν. vt Od. ι. Καί νύ κεν ἀσκηθὴς ἱκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν, venissem in patriam, seu venire potuissem. Et cum optatiuo. Il. Καί κε τὸ βουλοίμην, vbi accipitur pro δὴ.

Κεάζω, vide in Κέω.

ΚΕΑ'ΝΩΘΟΣ, spina quædam, de qua Theoph. hist. plant. l. 4. cap. 11.

ΚΕ'ΑΡ, ατος, τὸ, cor, animus. Aristoph. in Acharn. ἐφ' ὧν τὸ κέαρ εὐφράνθην. Legitur & apud Æschyl. & Soph. *Hesychius esse dicit ψυχὴν θυμουμένην, innuens deriuari παρὰ τὸ κεάζειν.
Κῆρ, idem quod κέαρ, ex quo contractum est, vt ἦρ ex ἔαρ. Iliad. α. φθινύθεσκε φίλον κῆρ, macerabat charum cor. Od. ο. ὃν περὶ κῆρι φίλει Ζεύς, quem ex animo amat ¶ At κὴρ vide suo loco.
Κηρόθι, corde, animo, seu cordicitus. Iliad. Ody. ο.
Κηρόθι, idem.
Κηραίνω animo voluto, animo verso, sollicitè & anxiè cogito. Eurip. apud schol. Soph. τί ποτ' ὦ τέκνα τάδε κηραίνετε; Aliam signif. vide in κήρ.
Καρδία & κρίας, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀκήρ, ος, exanimis, cor non habens, mortuus. ἄψυχος, i. timidus, ignauus, vt & Lat. socors, qui est sine corde. Iliad. λ. καὶ ἀκήρ

ειον αἷμα τίθησιν. Sed ἀκήριον δ' ἰθ. Il. ν. exp. metus qui reddit homines exanimes. Vide & in comp. à Κῆρ oxyt.

Νεκρός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Νώκαρ, ρθ, exanimis, Κῆρ non habens, i. animam. Eust. vide & in comp. à Κάρθ. & à Κηαίρω.

Προκηραίνω, anxiè cogito, &c. Soph. in Thrac. Κεῖνυ προκηραίνυσα.

Κέβη & κεβλή, vide in Κεφαλή.

ΚΕΒΡΙΟΝΗΣ, cebriones: auis nomen, apud Aristop. in auib.

ΚΕΓΧΡΟΣ, ου, ὁ, semen panico simile, milium, Hesiodus in asp. Τῆμος δ' ἐν κέγχροισι περὶ γλώχες τελέθωσι. Et apud Athen. lib. 10. πίνουσι βρύτον ἀπὸ κέγχρου, bibunt ceruisiam è milio confectam. ¶ Dicitur etiam serpens quidam à maculis quibus milij similitudine aluus eius tincta est. Vide Diosc. lib. 7. c. 16. ¶ Item vnum ex adamantis generibus, quod est milij magnitudine. Plin. l. 37. c. 4. ¶ Est etiam ornamentum vestis apud Athen. lib. 12. Κέγχρον à Chrysostomo vocari traditur granum ficus: quippe quod & ipsum milij sit simile.

Κεγχρώδης, εθ, ὁ καὶ ἡ, milio similis, seu ad milium accedens, milij naturam referens. apud Athen. lib. 3.

Κεγχρίτης λίθθ, cenchrites lapis, milij granis veluti sparsus. Plin. l. 37. c. 11. Et fœm. gen. Κεγχρίτιδες ἰσχάδες dicũtur caricę, quoniam granula in se habent milij granis similia. apud Suid.

Κεγχρίας ἕρπης, apud Gal. ad Glauc. exp. miliaris herpes: nomine inde imposito quòd κέγχροις ὁμοίας ἐξοχὰς κατὰ τὸ δέρμα ποιεῖ, teste Oribasio & Actuario.

Κεγχρίδιας ὄφις, serpens veluti milij granis variatus. Diosc. l. 8. c. 13. Dicitur & Κεγχρίνης, & κέγχρις, Nic. in Ther. P. Ægin. l. 5. c. 18. ¶ Est & auis quædam nomine Κεγχρίνης, de qua vide Aristot. hist. an. l. 2. c. 17. & l. 6. c. 1. & de generat. an lib. 3. c. 1. Quidam miliarem auem interpr. Eadem etiam appellatur Κέγχρις.

Κεγχριαῖθ, qui milij magnitudine est, tantus quantum milij granum: vt Κεγχριαῖον μέγεθος, milij magnitudo, apud Diosc. lib. 2.

Κέγχρινθ, ου, ὁ, è milio confectus, miliaceus. vt Κέγχρινον ἄλευρον, milia farina, apud eundem Diosc. lib. 5. c. 5. Κεγχρίνη, puls e milio.

Κέγχρωμα, τὸ, q. d. miliamentum. Vocant autem Κεγχρώματα siue Κέγχρους, paruos ex auro clauos quibus ἡ ἴτυς τῆς ἀσπίδος exornatur: vel potius parua foramina in scuti circumferentia per quæ aduersarios speculantur, vt tradit schol. Eurip. in Phœniss.

Κεγχρίδιον, ου, τὸ, paruulum milij granum.

Κεγχραμὶς ίδος, ἡ, granum seu semen ficus: quoniam milij granum & figura & colore magnitudine refert. Theophr. in fine libri 5. de caus. pl. Suidæ Κεγχραμίδες sunt etiam nuclei seu officula olearum.

Κεγχραμιδώδης, εθ, ὁ καὶ ἡ, qui est ex genere τῶν κεγχραμίδων.

Κεγχρεών, ῶνθ, ὁ, officina in qua grana & ramenta metallorum exsiccantur, vt innuit Theophr. in lib. de metallis.

Κεδάζω, vide in Σκεδάζω.

ΚΕΔΜΑΤΑ, τὰ, ab Hippocr. dicuntur diuturni ex defluxione affectus cùm in omnib. articulis, tum præcipuè circa coxendicem. vt Gal. tradit in lex. Hippocr. vide num à σκεδάζω, vt sit pro σκεδάσματα, & per syncopen & aphæresin Κέδματα.

Κεδματώδεα, τὰ, dicuntur quæ ad τῶν κεδμάτων naturam proximè accedunt, similia τοῖς κέδμασιν, Hippocr.

Κεδνός, vide in Κῆδθ, cura.

ΚΕΔΡΟΣ, ου, ἡ, cedrus: arbor odoratissima. de qua vide Theophrast. Plin. Diosc. Gal.

Κεδρία, ἡ, pix cedrina, liquor cedrinus, seu cedrinum oleum, resina cedri, cedri lacryma. Gal. simpl. med. 7.

Κέδριον, oleum quod è cedro nascitur. Gal. ibidem.

Κέδρινθ, cedrinus, i. è cedro confectus. vt Κεδρίνη κλίμαξ, & κέδρινον ξύλον, apud Eurip. & κέδρινον ἔλαιον, apud Hippocr. Et κέδρινθ οἶνθ, apud Diosc. lib. 5. cap. 45. pro quò dicitur & κεδρίτης οἶνθ, apud eundem lib. 5. cap. 47.

Κεδρινθ, dicunt poetæ pro κέδρινθ. vt κεδρινη σανίς, apud Nic. in Alexiph.

Κεδρὶς ίδθ, ἡ, fructus cedri. Diosc. l. 1. cap. 106. & Gal. simpl. medic. lib. 7. Apud Theophr. autem hist. pl. lib. 1. frutex est cedro similis in Phrygia nascens.

Κεδρόω, cedria seu cedrio condio, cedrino liquore, seu oleo perungo. Strab. τὰς δὲ πολεμίων ἐνδόξων κεφαλὰς κεδροῦντες ἐπεδείκνυν.

Κεδρωτός, cedratus, cedrino oleo inunctus. Eurip. in Oreste.

Ὀξύκεδρθ, (comp.) acuta cedrus. Theophr. hist. pl. l. 3.

ΚΕΔΡΩΣΤΙΣ, εως, ἡ, cedrostis, à nonnullis appellatur vitis alba, test. Diosc. l. 4. c. 184. & Plin. l. 23. c. 1.

ΚΕΙΜΑΙ (quod per cõtract. factũ putat̃ ex κέομαι) F. κείσομαι, iaceo. Il. ω. Ἕκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἰδὲ κείμενον, iacentẽ, prostratũ. Isocr. ἐξ ἥ μήνας συνεχῶς ἐν τῇ κλίνῃ κείμενον. Itẽ positus sũ, situs sum. Od. ξ. Τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο. Thuc. dicit vrbem κεῖσθαι καλῶς ἐν παράπλῳ, itẽ κεῖσθαι ἐν παράπλῳ. Apud Polyb. κεῖται ἐν αὐτῷ, positum est in eo, sitũ est in eo. Itẽ κεῖσθαι, positum esse pro axiomate, seu statutũ esse, vnde theses ipsæ appellantur τὰ κείμενα. Apud Aphrod. περὶ ψυχῆς l. 1. Item κεῖσθαι, repositum esse, Il. δ. κεῖτο δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠρήσαντο Ἱππῆες φορέειν· βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα. Sic Il. α. ξυνήϊα κείμενα πολλά, multã prædam cõmunem repositã esse, & reconditã. Sic apud Thuc. κεῖται τοῖς εὐεργεσία, repositũ est apud nos beneficiũ. Item κεῖσθαι, propositum esse. Thuc. l. 3. τὴν αὐτὴν ζημίαν τοῖς τε ἀδικοῦσιν ὁμοίως κεῖσθαι, noxiis propositam esse eandem pœnam. Sic apud Soph. ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι, propositũ de armis erat certamen. ¶ Κεῖμαι, proiectus sum, vt κεῖται πεδὶ νήεσσι νέκυς προβεβλήαται νεκρός. Eust. Idem tradit κεῖσθαι accipi, & pro τεθνηκέναι ab Hom. i. mortuum esse: vt quum dicit Κεῖται Πάτροκλος. Sic & Herod. l. 2. Κεῖται γὰρ ὁ τύραννος δ' ἰκνεῖ ὡς τὴν προσταγὴν. ¶ A Pausania pro, sepultum esse sæpe accipi traditur. ¶ Κεῖται, pendeo, dependeo. vt Apol. Arg. 1. ἐκ γὰρ τῆς ἥλιος πείρατα κεῖται ἀέθλων, ex hac pendent, seu dependent. ¶ Κεῖμαι, desidero, feror. vt Il. β. Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς. Idem alibi. κεῖτε παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ.

Κέαμαι, Ionicè & poeticè pro κεῖμαι.

Κέομαι, etiam dicitur pro κεῖμαι. Od. π. καὶ τὰ μὲν ἐν σπέεσσι θεῶν ἱστῆσι κέοιτο. Od. χ. ἀτὰρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται.

Κείω, iacere cupio, cubare seu decumbere cupio. Odv. θ. Οὐ μὲν σφὰς ἔτ' ἔολπα μινυνθά γε κεισέμεν ἦτορ. Il. ξ. Εὐδ' ἱερῷ κειοντες ἐπεὶ τοῦτοι δὲ ἀδελφὸν. Od. ξ. Βῆ δ' ἴμεναι κείων ἔθι περὶ σφίσιν αὐ ἐρχόντες εὗδον. Pro eodem dicitur etiam Κίω. Od. η. Ὄρσεο κείω ξεῖνε.

Ὀρεσκῷθ (comp.) in montibus degens, pro ὀρεσίκοιθ, facta syncope mutatoque οι in ω. Il. α. & Od. ι.

Ὀρεσκέω, in montibus dego.

Κειμήλιον ου τὸ dicitur quicquid immobilium bonorum nomine comprehenditur. Od. β. ἐμεὶ δ' ἂν κερδίον εἴη Ὑμέας ἐσθιέμεναι κειμήλιά τε πρόβασιν τε. vbi annotat Eust. κειμήλια vocari τὰ κείμενα, i. quæ ἀκίνητα appellantur, πρόβασιν verò ea quæ αὐτοκίνητα seu τὰ πεδὸν προβαίνοντα. Magis propriè & vsitatè ita vocatur quod in nostra suppellectile cæteris pretiosius & tale quod magna cura reponi soleat, idem quod θησαυρός. cuiusmodi κειμήλια pretiosa amicis & hospitibus donari solebant amoris & hospitij pignora ac monumenta perpetua. vt Il. ζ. Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται, Χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος. Sic Il. ψ. καὶ σοὶ τοῦτο γέρον κειμήλιον ἔστω Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι. Luc. Δαρείου τινὸς ἢ Καμβύσου ἢ καὶ Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον.

Κειμήλιθ, ου, ὁ qui veluti pretiosa supellex reponitur, vel repositus est. Plato de leg. ἐν οἰκίᾳ κεῖνται κειμήλιοι, domi iacent repositi.

Κίω, Κειμάομαι, Κοίτη, Κοῖτθ, Κῶμα, Κώς, quomodo huc pertineant singula vide suis locis.

Composita.

Ἀνάκειμαι, recumbo, accumbo. Alex. Aphr. probl. l. 1. ἐξ ἀρχῆς ἐν τῷ ἔθει ἐστὶν ἔτι τοῦ θώρακα ἀνακείμενα. Apud Plut. ἀνδριὰς ἀνάκειται, exp. statua est posita. Sic apud Æsch. ἀνάκειται ἰσομήνη μένος. Ἀνακεῖσθαι accipitur etiam pro ἀνατεθεῖσθαι, consecratum esse. item Deo deuotum esse, apud Chrysost. δεῖ γὰρ τὸν ἀνακείμενον βίῳ πρὸς αὐτὸν ἔχοντας μόνον τῶ διακεῖσθαι ἀβλαβῶς. ¶ Item ἀνάκειμαι, deditus sum & addictus, apud Chrysost. in epist. ad Tim. & apud Plut. ¶ Ἀνάκειται πάντ' ἐν σοί, res omnis in te recũbit, i. spes de re tota in te sita est, Aristoph. in auibus, ἐπί σοι τοι πάντ' ἀνάκειται. Thuc. l. 7. πάντων γὰρ δὴ ἀνακειμένων τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὰς ναῦς. ¶ Item ἀνακεῖσθαι referri acceptum alicui, tribui seu adscribi alicui. Phalaris in Lysand. ὡς εἰς ἅπαντας ἡ νίκη ἀνάκειται.

Ἄγκειμαι, per syncopen, pro ἀνάκειμαι, vt in Epigr. ἄγκειθ' Ἡφαίστῳ dicatum est.

Decomp. Ἐπανάκειμαι, repositus sum. Xenop. Pæd. 3. τοῖς κακοῖς τὰ ἄπορος τε καὶ ἀλγεινὸς καὶ ἀθάνατος, ὁ ἀήρ ἐπανάκεισθαι, iniungetur seu incumbet.

Προσανάκειμαι, deditus sum & addictus: vel deuoui me & velut consecraui. Areth. in Apocal.

Συνανάκειμαι, simul accumbo vel discumbo, Matth. 9. Marci 2. & alibi in nouo Test.

Ἄγκος, Ἀγκών, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἀντίκειμαι, oppositus sum. ex aduerso situs seu positus sum. Herodian. l. 4. τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον Εὐρώπην, Europæ oppositam continentem. Item metaph. apud Aristot. in categ. & alibi. Dicitur etiam ἀντικεῖσθαι πρός, apud eundem.

Ἀντικειμένως, more eorum quæ opposita sunt, ex opposito. Aristot. reth. 3. ἀντικειμένως ἔχειν, dicuntur res aliquæ pro ἀντικεῖσθαι, oppositæ sibi esse & aduersari. Syn. ep. 95.

Ἀπόκειμαι, repositus sum, reconditus sum, reseruor. Luc. ταῦτα ἐν τοῖς

ἐν τῷς ἀδήλοις ἀπόκειται γραφεῖσα, idem εἰς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν ἀποκείμενον. Metap. apud Dem. pro corona, ἀτυχήματα ἀποκείμενα. & apud Paul. ad Col. 1. itē maneo. Heb. c. 7. ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, mors omnes homines manet. Sic & ep. ad Tim. itē immineo, impendeo. Greg. τῷ ἀπόκειται τῇ μοχθηρᾷ μου ζωῇ, impendebat vitæ meæ. ¶ Τὸ ἀποκείμενον, destinatum pro aliquo positum, q. d. attributum, apud Xen. ¶ Item ἀπόκειμαι, cōtemptui sum, contemptus iaceo. Plut. ἰατρικὴ ἢ μὲν ἐργατικὴ, φαρμάκων ἀποκείσεται.

Decomp. Ἐναπόκειμαι, repositus sum in, insum. Alex. Aphr. Probl. l. 1. ἐναποκείμενον πνεῦμα ἐν τοῖς ἐντέροις, spiritus inclusus intestinis.

Διάκειμαι, constitutus sum. Hesiod in asp. Ὥς γὰρ οἱ διέκειτο, ita ei constitutum erat. ¶ Item in statu sum. Demosth. διέκειτο οὕτω τὰ πράγματα, res in hoc statu erant. ¶ Item pro διατίθεμαι, q. d. sum dispositus: vt καλῶς διακείμενος, bona valetudine præditus apud Alex. Aphr. Et διέκειτο μοχθηρῶς, apud Plut. Sæpe etiam in hac signific. cum aduerbio iunctum, exp. natura propensus sum ad rem aliquam, seu ei addictus: vt apud Athen. καὶ οὐ διέκειτο πρὸς τὰ ἀφροδίσια. ¶ De animo dictum exp. etiā, affectus sum, sic animatus sum: vt apud Plutarc. in Fab. πιστῶς πάνυ καὶ φιλοστόργως διακείμενος πρὸς αὐτόν. Et apud Naz. διάκειμαι περὶ τούτου ἐρωτικῶς, huius rei amore captus sum. Sic dicitur τὴν γνώμην διακεῖσθαι apud Isoc. μετρίως διακεῖσθαι, apud Dem. ¶ Interdum passiuè exp. vt apud Thuc. ἐπιφθόνως διακεῖσθαι, inuidiosum esse, inuideri.

Decomp. Ἐπιδιάκειμαι, acquiesco.

Ἔγκειμαι, q. d. iaceo in, positus sum in, item insum. Hesiod. in Theog. ὀφθαλμὸς ἴης ἐνέκειτο μετώπῳ, inerat fronti. Expon. & inhæreo: vt apud Plut. in Fab. βελῶν ἐπὶ τοῖς τραύμασιν ἐγκειμένων. ¶ Item inuado, ingruo. Thuc. l. 1. item incumbo, innitor, apud Syn. & eundem Thuc. l. 1. ¶ Item insto, vrgeo. Plut. in Fab. ἔγκειται τοῖς πολεμίοις. Et insto, i. persequor, apud Dem. Exponitur etiam, infestus sum apud Greg.

Decomp. Παρέγκειμαι, interiectus seu interpositus sum, interiaceo. Themist. in Phys. l. 6.

Προσέγκειμαι, incumbo.

Ἔκκειμαι, expositus sum: vt ἐκκείμενος παῖς, apud Herodot. puer expositus. Dicitur & scopus ἐκκεῖσθαι, expositus esse oculis collimantium, vt ad eum tendant. Plutar. de educ. lib. Item pateo. Syn. de insom. μήτε μελλῆσθαι δ' ἡμοις βιβλίοις ἐκκείμενα, patientia populis prophanis.

Ἐπίκειμαι, impositus sum, superim[positus] sum. vel imponor, superimponor. Paulan. Eliacon. l. 1. στέφανος ἢ ἐπίκειται ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. Aristot. Polit. 4. ἐπίκειται σοι ζημία. Et cum accus. rei, apud Paul. in El. 1. ἐπικείμενος κράνος τῇ κεφαλῇ, galeam habens capiti superimpositam. ¶ Item neutraliter, iaceo super, situs seu collocatus sum super vel apud, incumbo, immineo. Hesiod. in Theog. μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ. Aristot. in Polit. ἐπίκειται θαλάττῃ. Item metaph. immineo seu impendeo. Xen. Pæd. 4. Sic hostes dicuntur alicui instare, seu vrgere & premere aliquem, & quidem plerunque fugientem. Thuc. lib. 4.

Κατάκειμαι, iaceo, situs sum. Plat. de leg. κατάκειμαι ἐν γῇ, humi iaceo. ¶ Item decumbo vt ægrotus. Luc. εἴ τις τῶν ἑταίρων κατάκειται νοσῶν. ¶ Item recumbo. vnde apud Hom. Od. κατακείαται, recumbite. ¶ Item accumbo discumbo: sic ἐπὶ κλινῶν κατακεῖσθαι, apud Plat. de rep. lib. 3. ¶ Item repositus sum. Hesiod. in Erg. Οὐδ' ἐτ' εἴη οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κλῄει.

Decomp. Ἐγκατάκειμαι, q. d. intus iaceo, intus decumbo, vel decumbo in. Aristop. in Pluto, οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ.

Παρακατάκειμαι, iuxta decumbo seu accumbo. Xeno. παρακατάκειμαι σοι.

Συγκατάκειμαι, vnà adiaceo. Laërt.

Ὑπερκατάκειμαι, super discumbo, supra aliquem discumbo.

Μετάκειμαι, transponor, transferor, Strabo lib. 4. Metaphoricè verba apud Rhetores μετακεῖσθαι, transferri dicuntur. Demet. Phaler.

Παράκειμαι, adiaceo, vicinus sum & quasi iuxtà seu à latere situs. Philo de mundo, item à latere accumbo, accubo. item adiunctus sum alicui rei. Plut. Hinc & παρακείμενος χρόνος, præteritum tēpus, apud gramm. quòd eius perfectio adiaceat præsenti, i. nuper perfecta sit. ¶ Itē apponor. Luc. ἄραμένος ὁ διάκονος τά σοι παρακείμενα ἐκείνῳ παρατέθεικε, fercula tibi apposita.

Περίκειμαι, circumiaceo. Herodian. l. 2. ἐν τειχῶν σχήματι περίκειται καὶ προβέβληται Ἰταλίας. Apud eundē l. 6. τὸ σχῆμα τῆς βασιλείας καὶ τὸ ὄνομα ἐκείνῳ περιέκειτο, circūposita erant insignia imperij. Et cum accus. περίκειμαι τοῦτο cingor hac re & circūdor. Herodian. l. 3. καὶ τότε σχῆμα βασιλικὸν περιέκειτο. Sic Luc. περίκειμαι δάφνῃ, redimor lauro. Apud Hom. Il. ι. περίκειται. Eust. exp. reliquum est & velut κειμήλιον repositum iacet.

Πρόκειμαι, propositus sum, positus sum ante. Od. ξ. & δ. Lex etiam προκεῖσθαι dicitur, quæ proposita est, i. promulgata, aut in publico posita, apud Thuc. l. 4. Dicuntur & ea nobis προκεῖσθαι, quæ ab aliis nobis proponuntur, vt optio, pœna & præmium.

Herodia. l. 3. Sic & pericula & scopus aliquis aut via nobis πρόκειται. Herod. l. 2. & Gal. Dicitur etiam προκεῖσθαι, id de quo deliberatio aut disputatio instituitur, vel quod agendum suscipitur. Arist. Thuc. Isocr. ¶ Item πρόκειμαι, prostro apud scholi. Aristoph. ¶ Item obiectus sum quasi præsidium vel propugnaculum. Polyb. ¶ Item obiectus sum, expositus sum, vel proiectus sum. Soph. in Aiace, θανόντες ἂν προὐκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ. ¶ Item situs sum ante, præiaceo. Herodot. πρόκειται γῆς Σκυθικῆς. Exponitur etiam simpliciter, situs sum [vacante præpositione] Herod. l. 3. πρόκειται δ' αὕτη ἐπ' ἀκροτάτῳ πεδίῳ, sita est in extrema planitie.

Πρόσκειμαι, positus seu situs sum ad, adiaceo. Diosc. l. 4. προσκείμενα ἀλλήλοις φύλλα. Item appōnor. Plat. in apol. προσκείμαι τῇ πόλει ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Item addor. Polyb. l 3. Item sto apud, seu adsto. Aristoph. in nub. Σὺ δὲ τῇ θύρᾳ πρόσκεισο. Item incumbo, insto: seu vrgeo, premo, ad plerumque fugientes seu cedentes. Thuc. l. 3. Plutarc. in Agesil. Item insto, incumbo, in bonam partem. Plut. in Pericle, πρόσκειται δ' ὁ δῆμος, precibus instat. Item πρόσκειμαί τινι, rei alicui studiosè addictus sum seu incumbo. Syn. ep. 53. προσκεῖται τοῖς βιβλίοις, adhæret libris. De homine dictum, significat faueo alicui, & ei quasi adhæreo. Thuc. lib. 8. Item assentior transeo in partem & sententiam alicuius. πρόσκειμαι κακῷ, implicitus sum malis.

Σύγκειμαι, q. d. coniaceo, simul iaceo, simul positus sum. Aristot. σύγκειται πρὸς ἄλληλα τὰ ὀστᾶ. Item συγκεῖσθαι dicitur id de quo inter aliquos conuenit. Plut. καθάπερ ξυνέκειτο, vt conuenerat inter eos. Et τὸ συγκείμενον id de quo pepigimus, cōuētum pactum. Item ἀπὸ τοῦ συγκειμένου ex compacto, ex composito. cui opp. παρὰ τὰ συγκείμενα contra conuenta, contrà fœdera συγκείμενος exp. etiam conditus: vt apud Dem. συγκειμένη ἡμέρα, condicta dies.

Ὑπόκειμαι, subiaceo, subiectus sum, subsum. Thuc. l. 1. εἰ γὰρ θεμέλιοι παντοίων λίθων ὑπόκεινται. Apud Aristot. in œcon. ὑπόκειται γὰρ ἡμῖν ἐν ἄλλοις, exp. demonstratum à nobis est tanquā fundamētum disputationis iacentibus. Item ὑποκείμενος καιρὸς, subiectum tempus, i. de quo agitur. Τὸ ὑποκείμενον, q. d. subiectum argumentum. Exp. etiam obiectum quod quis sibi propositum habet, quo omnes cogitationes & consilia alicuius tendunt. Τὰ ὑποκείμενα, quæ in nostra sunt potestate, apud Plut. Et pignora opposita pignora, apud Dem. ¶ Item ὑπόκειμαι, propositus sum, vt ὑποκείμενα, ἐπὶ τίσι, apud Dem.

Decomp. Καθυπόκειμαι, subiaceo, subsisto.

Προϋπόκειμαι, q. d. prius subiaceo, vel prius subiectus sum. Item prius in naturam rerum editus sum: mihi tanquam antè subiacenti alia superimposita sunt. Philo de mundo, τὸ δ' ἐξόμενον ἀνάγκη προϋποκεῖσθαι σώματι, locum necesse est prius editum esse in rerum naturam quam corpus.

Κεῖνος, &c. vide in Ἐκεῖνος.

ΚΕΙΡΩ, F. κερῶ, Aor. 1. ἔκειρα, pr. κέκαρκα tondeo. Il. ψ. Σοὶ τε κόμην κείρειν ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην. Sic sæpe κείρειν κόμην aut τρίχας. ¶ Item scindo, abscindo. Il. ω. δ' ἀπ' ἔλατης κείρανες. Item populor, vasto, diripio: vt apud Platonē ἀλλ' ἄρα τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες ὄντες κείρωσιν, & κτήματα κείρειν apud Homerum bona alicuius diripere vel dissipare, absumere. ¶ Item insatiabili quadam edacitate voro, ἀπὸ ὁμοίως ἐσθίειν, vt exponit. Eust. ab hac significatione deducens Κῆρον.

Κείρομαι, tondeor. Cum accus. vt Il. ψ. κείρασθαι κόμην, & κείροντο τε χαίτας. Od. ω. Et sine accus. vt apud Gal. τοῖς κειρομένοις προβάτοις. Dicitur etiam κείρεσθαι ἐν χρῷ apud Plutar. de discern. adular. Interdum metaph. in quodam Epigr. ἡμίθεας Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δ' ἐξαν. Cic. interpr. Consiliis nostris laus est attonsa Laconum. Item scindor, abscindor, item eradar, stringor, demetor, sternor. item laceror, lanior. item exedor & corrodor: ex Luc.

Κάρσις, ιος, ἡ, tonsura. Theophr. de caus. plant. l. 4. c. 9. τὰς κάρσεις ὑπαριθμεῖ.

Καρτός, ὁ, ὁ, tonsus: vnde comp ἄκαρτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, intonsus Athen. l. 5.

Κουρὰ tonsura. Plut. Herod. Luc.

Κουρεὺς, tonsor. Plut. de garrul. ἀποκρινόμενος ἢ λάλον εἶναι τὸ τῶν κουρέων γένος.

Κουρεῖον, ου, τὸ, tonstrina officina tonsoris. Aristop. in Pluto.

Κουρευτής, tonsor. Et fœm. Κουρεύτρια, tonstrix. Plut.

Κουριῶ, q. d. tonsuram appeto, tonsura mihi opus est. Expon. & tonsoris manum posco. apud Luc.

Κουρίας, tonsus, tonsum capillum habens, Luc. Laert. in Diog.

Κουρὶς, instrumentum tonsorium. Poll. Κουρὶξ (aduerb.) per comam, coma. Il χ. ἐρύων τέ μιν εἴσω κουρὶξ, coma apprehensum intrò trahebant.

Κούριμος & Κουρικὸς, tonsorius, ad tonsuram pertinens seu idoneus. vt σίδηρος κούριμος, apud Eur. in Orest. Κουρικὸς traditur etiam esse vas ligneum, teste Cyrillo in opusculo vocabulorum pro diuerso accentu diuersa significantium.

Κουρίζω, tondeo, attondeo. Item succido, deputo. Theophr. hist. plant. lib. 2. c. 2.

Κουριακὸς

Κειρικὸς, tonsorius, ad tonsorem seu tonsores pertinens Poll.

Κυριῶτις ἡμέρα & κυριῶτις ἑορτὴ, quum tondentes puerorum capillos Dianæ sacrificant. Hesych. & Suid.

Κηρόσυνα, τά, festa quæ celebrari solebant propter tonsæ comæ primitias. Greg.

Κεῖρις, ιος, ἡ, ciris: auis quam aliqui accipitrem esse volunt, aliqui alcyonem, inquit Hesych. Sunt qui velint esse auem quæ Scylla nominatur. Vocatur autē ciris, à Κείρω, vnde Ouid. Metamorph. lib. 8. *& à tonso est hoc nomen adepta capillo*. Apud Oppian. Halieut. 1. legitur Κιῤῥὶς pro κεῖρις.

Κορμὸς, ὁ, ὁ, truncus. Athen. lib. 5.

Κορμάζω, trunco, puto. Item circumligo. Hesych. κατακορμίζω, deputo, amputo, detrunco. Hesych.

Κέρμα, τὸ, numulus minutus, frustum seu segmentum monetæ minutulum, minutiæ æris. Athen. l. 13. ἔξεστι ἐκ μικροῦ τριάκοντα κέρματος τὴν ἀδελφήν. Dem. in Mid. ἐπῆλθεν ἡμᾶς δι' οὐ κέρματα, apud Ioan. Euang. τὸ κέρμα τῶν κολλυβιστῶν.

Κερμάτιον, ου, τὸ, (diminut.) numulus minutus. Apol. l. 2. Epig.

Κερματίζω, in minutos numulos comminuo, ad cudendos numulos aliquid in minutias redigo. Lucill. l. 2. Epigr. Item generaliter in minuta scindo, comminuo. Aristot.

Κερματιστής, ὁ, ὁ, qui minutias æris cudit, vel qui minutiis æris aurum vel argentum permutat, numularius. Ioan. c. 2.

Κόρση, vel (Atticè) Κόῤῥη, ης, ἡ, crinis Æschyl. ἀλλ' αἱ δὲ κόρσαι τῇ δ' ἐπαντέλλειν νόσῳ. Poll. καὶ κόρσας τινὰς ἐκάλεσαν δίχα τὸ κείρεσθαι. ¶ Κόρσαι, plerunque dicuntur tempora, seu ossa duo cranij, vtrinque singula ad aures sita. Il. ν. & δ. & apud Oppian. lib. 3 de venat. Ruf. Ephes. & Poll. ¶ Κόῤῥη exponitur etiam maxilla. Theocr. idyl. 14. πὺξ ἐπὶ κόῤῥης ἤλασα. Dem. in Mid. Ταυρίαν ἐπάταξε χορηγοῦντα ἐπὶ κόῤῥης. ¶ Accipitur & pro ipso capite. Luc. (de Ioue Mineruam parturiente) ὄγκον ἔχων ἐγκύμονι κόρσῃ. Eust. etiam in Ælio Dionysio tradit Atticus Κόῤῥην & κόρσην vocare totum caput cum ceruice ¶ Hesych. Κόρσας etiam dicit ἐπάλξεις, προμαχῶνας, στεφάνας πύργων vel κλίμακας * A κείρω deriuari Etymol. & Eustath. testantur.

Κορσεὺς, tonsor. Hesych.

Κορσόω, ῶ, tondeo, rado, idem quod Κείρω, teste Hesych. Κορσωτὴρ & κορσωτὴς, tonsor. Athen. lib. 12. Poll. l. 2. Κορσωτήριον, tonstrina, tonsoris officina, apud Athen. loco citato.

Κόρη, Κόμη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex Κείρω.

Ἀκαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, q.d. insecabilis, qui scindi non potest: vt ἀκαρὴς χρόνος, apud Dem. & ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, momento temporis, apud Aristoph. pro quo apud Luc. in Tim. dicitur ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου, & ἐν ἀκαρεῖ absolutè. Dicitur & ἀκαρὲς subaudiendo χρόνον. Aristoph. Interdum ἀκαρὲς aduerbialiter ponitur: vt apud Aristoph. in vesp. οὐ ἔτι χρήσιμος ἐστ' ἀκαρὴ, ne minimum quidem. Τὸ ἀκαρὲς, teste Poll. dicitur exiguum quod ob exiguitatem non possumus κεῖραι: metaph. sumpta à crinibus ita exiguis & quasi curtis, vt tonderi nequeant. ¶ Item ἀκαρὴς minimum interiectum habens spatium, vt Κατ' ὀλίγον ἀκαρὴς τὰ δεῖσ', parum abfuit quin metu deciderem.

Ἀκαρῶς, puncto temporis, interiecto temporis momento. Pro eodem dicitur & ἀκαρέως, & ἀκαρεί. Suid. & Hesych.

Ἀκαρεαῖος, α, ὁ, minimus, pauxillus, vel pauxillulus. Lucian. de sect. Item breuis, momentaneus. vt πλοῦς ἀκαρεαῖος, apud Dem. ¶ Vide & in comp. ex Κάρηνον.

Ἀκαρίδιος, ὁ, ὁ, idē quod ἀκαρεαῖος. Suid. exp. βραχύτατος.

Ἀκαρι, animalculum omnium minutissimum, solens innasci ceræ & caseo inueteratis, & cuti humanæ. Arist. hist. anim. lib. 5. cap. 32.

Ἀμφικείρω, circumtondeo. in Epigr.

Ἀμφίκουρος, circumquaque tonsus seu rasus. Suid. exp. quam vtrinque viri complectuntur, seu cingunt.

Ἀνακείρω, tondeo. Item abscindo. Hesych. Item disseco, lacero. Theodorit. lib. 3. hist. Ecclesiast.

Ἀποκείρω, tondeo, detondeo. vt ἀποκείρειν τὰ πρόβατα. Et in Aor. med. apud Herodian. ἀποκειράμενος τὸ γένειον. Item tondendo lacero & dilanio. Luc. Item decutio, priuo, spolio. Gregor. Basil.

Ἀπόκαρμα, τὸ, quod tondendo resecatur. Ἀπόκαρσις, tonsura.

Διακείρω, tondeo. Metaph. apud Aristoph. in vesp. pro aufero. Item interfeco. Il. β.

Ἐπικείρω, attondeo. Et præcido, metaph. Il. π.

Κατακείρω, detondeo. Et metaph. pro absumo. Od. δ. & χ.

Περικείρω, circumtondeo. Philostr. ep. 25.

Περικείρομαι, circumtondeor, apud Luc. in Tim.

Περίκουρος, circumtonsus. Poll. Hesych. περίκουροι sunt qui in bello circumclusi & capti fuere.

Comp. ex Κουρά, sine prœpos.

Ἄκουρος, intonsus, q.d. tonsura carens.

Πρασόκουρον, falx qua porrum detondent. in Epigr. πρασοκουρὶς, animalculum viride, quod lactucas in hortis & in primis porros depascitur atque detondet. Theophr. hist. pl. lib. 7. c. 5. Arist. hist. an. l. 5. c. 19.

Πρωτόκουρος, tum primùm tonsus, vel qui primùm tondetur.

Σιτόκουρος (παρὰ τὸ κείρειν τὸν σῖτον), homo inutilis, qui frustrà alitur, fruges consumere natus. Athen. l. 6. ex Alex. & Menand.

Τρίκουρος, ter tonsus.

Composita ex Κέρμα.

Ἀποκερματίζω, in æris minutulos numos redigo. Item dissipo facultates. ex Epigr.

Κατακερματίζω, in minutos numulos redigo, minutis numulis commuto. Aristoph. Item generaliter, in minutas partes comminuo seu disseco. Plat. Plut. Basil.

composita ex Κόρση.

Ἀεικορσέω, q.d. semper tondere, ἀεὶ κορσοῦσθαι. Ab Hesychio exp. tondere caput. Ἀεικόρσωτος, semper tonsi, seu qui semper aut crebrò tonderi solent. Ab Hesych. exp. ἄκαρποι.

Ἀποκορσόω, ῶ, detondeo. Hesych.

Δικόρσος, ου, ὁ καὶ ἡ, biceps. Eu... ex lex. rhet.

Ἐπικάρσιος, qui supra tempora seu supra maxillas est.

Κατάκοῤῥος, vt Κατάκοῤῥος οἰκία, domus altera parte pressior angustiórque. vt exponitur apud Arist. lib. 1. œcon.

Ψιλοκόρσης, ου, ὁ, qui glabro & depili capite est. seu cuius tempora glabra sunt, aut nudus crinibus. Herodian. lib. 4.

Κεισε, vide in Ἐκεῖνος. Κεῖσο in Κεῖμαι.
Κεκλομαι, in Κέλω. Κεκραγμὸς, &c. in Κράζω.

ΚΕΛΑΔΟΣ, ου, ὁ, strepitus, tumultus. Item clamor. Il. ι. Ἠ δ' ἀμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ ἀϋτήν. Eurip. in Hecub. ἀνὰ δὲ κέλαδος ἵμολε πόλιν. ¶ Item sonus musicus, inquit Hesych. ex lib. Epigr. Κέλαδος μουσικός. * A κέλομαι deriuari annotat H. Steph.

Κελαδεινὸς, ὁ, obstreperus. Item tumultuosus. vt Diana Κελαδεινὴ dicitur propter tumultus seu strepitus venatorios: aut propter turbulentum & quasi tumultuosum aëris statum qui lunæ mutationem comitatur. Eust.

Κελαδέω, ῶ, strepo, tumultuor. Il. θ. ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν. Item sono. vt de musicis sonis apud Luc. δ' ἠχὰ κελαδοῦσι. Et de auibus insonantibus. vt gallinaceus dicitur Κελαδεῖν ἀναχεῖον ἐν ὕπνῳ ὁ ἐρίων, apud Theocr. idyll. 18. Quidam de fluuiis proprie dici putant, vnde κελάδων ποταμὸς, per metapl. contrag. resonans: apud Hom.

Κελάδημα, τὸ, tumultuatio. Item strepitus, clamor. Aristoph.

Composita.

Δυσκέλαδος, ου, ὁ καὶ ἡ. malè sonans seu grauiter sonans, q.d. grauisonus. Agath. l. 2. epigr. apud Hesiod. in Erg. ζῆλος δυσκέλαδος, exp. male sonans, i. maledicus.

Ἐγκέλαδος, q.d. cui inest Κέλαδος, apud Schol. Aristoph. ἐγκέλαδα ζῷα sunt animalcula quædam ex insectorum genere, sic appellata, quòd ἐν αὐτοῖς τὸ κέλαδον ἔχουσι.

Εὐκέλαδος, bene sonans, sonorus. Aristoph.

Καλλικέλαδος, pulchrum sonum edens seu elegantem. cui oppo. δυσκέλαδος.

Κελαινὸς, &c. vide in Μέλας.

ΚΕΛΑΡΥΖΩ, F. ύσω, murmuro, strepito: vel cum murmure & strepitu fluo. Od. ε. στόματος δ' ἐξέπλυσεν ἅλμην πικρὴν, ἥ οἱ πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν. & Il. φ. (de aqua per canales deducta) τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει. Sic apud Theocr. idyll. 7. τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ. Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδε. Hesych. etiam Κελαρύσσει exp. μετὰ φωνῆς ἠχεῖ. [murmure & strepitu.

Κελάρυξις, ιος, ἡ, eiusmodi murmur & strepitatio, seu fluxus cum

Κελαινύζα κορώνη, crocitans cornix quæ alioqui λακέρυζα transpositis primoribus syllabis, vide sua serie.

Ἐγκελαρύζω, [comp.] leuiter murmuro, cum leni murmure fluo. Hipp. epist. ad Demag.

ΚΕΛΕΟΣ, auis peruicissima, à qua Κέλλειν τὸ ταχέως βαδίζειν. Suid. & Etym. vide & Arist. hist. anim. lib. 9. c. 10. ¶ Item Κελεὸς a quibusdam vocatur ὁ ἵππος. per alteritism & antiphrasin. Etym.

Κελέοντες, propriè sunt ἱστόποδες. Harpocr. ex Aristoph. Per catachresin autem sic vocantur τὰ καταπηγνύμενα ξύλα, quæ & σταυροί. Etym. Vtitur & Antiph. δ' ἐν τῇ πρὸς Δημοσθένης χαλκῷ ἀπολογίᾳ. apud Poll. scribitur etiam Κελοντες.

ΚΕΛΕΥΘΟΣ, ου, ἡ, via siue terrestris, siue marina, siue aeria. Od. δ. Ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου. Il. α. & Od. β. Ἠ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον. Od. ν. Ὑψοῦ ἀειρόμενοι ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον. Il. γ. θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους. Soph. in Aiace, τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν κέλευθον. viam à Solis ortu. Et Μακραὶ κέλευθοι apud Apollon. Per metaplasmum autem plurali numero dicitur Κέλευθα pro κέλευθοι, sicut σταθμὰ pro σταθμοὶ & ζυγὰ pro ζυγοί. vt Odyss. γ. πλεῖν ὑγρὰ κέλευθα. Il. ξ. λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα. * Deriuant grammatici a Κέλλω τὸ τρέχω seu βαδίζω: nonnulli ab ἐλεύθω deducere malunt, pleonasmo literæ κ.

Κελδθεῖαι, Deæ quæ in viis statuuntur, seu viarum monstratrices, aut viatorum custodes. Hesych.
Κελδθείω, viam carpo, ἰδ᾽ ὁδεύω. Hesych. Κελδθιάω, iter facere cupio.
Κελδθίτης, ου, ὁ, viator, in Epigram.

Composita.

Ἀγχικέλευθος, ὁ, ἡ, qui prope viam est. Nonn.
Ἀκέλευθος, inuius. Ἀκέλευθα, signa quę locis parum peruiis præfiguntur. Hesych.
Ἀμφικέλευθος, qui circa seu propter viam est, aut vtrinque viam habens: vt ἀμφικέλευθος τάφος, in Epigr.
Ἀντικέλευθος, obuius aduersus. ex Nonno.
Αὐτοκέλευθος, qui per se iter facit. in Epigram.
Διωξικέλευθα κέντρα, calcaria quæ velut persequuntur viam, i. vrgent. in Epigram.
Ἐκκέλευθος, deuius. Lycophr.
Ἰθυκέλευθος, qui recta via incedit, rectà ambulans.
Ἱπποκέλευθος, equo iter faciens, equester: vel qui multum itineris confecit. Iliad. π.
Λαιψηροκέλευθος, celeriter viam conficiens, cuius via est celer, velox. Hesiod. in Theog. Pro eodem legitur & αἰψηροκέλευθος, qui citato rapidóque motu viam carpit.
Ὀπισθοκέλευθος, qui ponè sequitur, assectator. Nonn.
Ὀψικέλευθος, serò viam carpens, qui serò iter facit seu serò venit. Nonn.
Προκέλευθος, præuius qui præit, præcursor. apud eundem.
Ῥηξικέλευθος, viam perrumpens. Epithetum Apollinis, in Epigr.
Ὑψικέλευθος, per alta loca gradiens in Epigr.

Κελδεύω, vide in Κέλω seu κέλομαι.

ΚΕ'ΛΗΣ, ητος, ὁ, ἵππος, celes, equus desultorius: ad differentiam equi quadrigarij. Odyss. ε. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Ἀμφ᾽ ἑνὶ δούρατι βαῖνε κέληθ᾽ ὡς ἵππον ἐλαύνων. Laert. ἵππω κέλητι νενικηκέναι. Interdum omittitur ἵππος: vt apud Plut. τον κέλητι τῷ πρώτῳ νικῶντα. ¶ Κέλητες dicuntur etiam desultores equites qui in certaminibus equo duntaxat vno vtuntur: in Pandect. ¶ Item κέλης, nauigium quoddam paruum & angustum, quod vno tantùm remo agitatur. Thucyd. lib. 4. Xen. Hell. 1. ¶ Apud comicos sic vocatur pudendum muliebre, teste Eust. * A κέλλω deriuari significante βαδίζω, seu τρέχω, vel à κελεύω, testatur idem, Eust.
Κελήτιον ου, τὸ, parua celox. Thuc. l. 4. Synes. ep. 4.
Κελητίζω, celere equo vehor, equum desultorium ago. Iliad. ο. & Aristoph. in vesp. Κελητιάω idem. Hesych.

Composita.

Ἐξωκέλης, equus ephippio non instratus. Item celox seu nauis piratica. Suid.
Ἐπακτροκέλης, nauigium prædatorium: sic dictum quòd sit inter ἐπακτρίδα & κέλητα, teste Eustath. Vtitur & Aristotel. in lib. περὶ ἑρμηνείας, cap. 2.
Παρακελητίζω, celere equo alicui à latere equito.

ΚΕ'ΛΛΩ F. σω, appello, seu appello, peruenio in portum, Odyss. ι. Κέλσασησι δὲ νηυσὶ καθείλομεν ἱστία, nauibus quæ appulsæ erant. Apollon. ἔνθαδ᾽ ἐκέλσαν Ἀκτὰς ... Metaph. apud Eurip. Hec. ποῖ βῶ; ποῖ στῶ; ποῖ κέλσω; quò appellam, seu quò me conuertam? ¶ Item moueo, vt exponitur ab Eustath. * Item celeriter curro. * Etymolog. à κέλλος deductum esse scribit.
Ὀκέλλω, appello, applico (significatione transitiua.) Thuc. lib. 4. τὸν ἑαυτοῦ κυβερνήτην ἀναγκάζειν ὀκεῖλαι τὴν ναῦν. Et apud Herodot. ὤκελλον τὰς νῆας.
Κέλευθος, κέλης, κέλωρ, quomodò huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex κέλλω.

Διακέλλω, ligo. Supra positum sua serie huc transfer.
Ἐγκέλλω insisto, incumbo. Hippocr. de fract.
Ἐπικέλλω idem quod κέλλω. Od. ι. Ἠπείρῳ ἐπέκελσε, ad continentem appulit. Aroll. Arg. 2. ἐπικέλσετε νήσω.
Μάκελλα ἡ ligo (παρὰ τὸ μονόθεν κέλλειν, i. κινεῖν, seu τέμνειν. Iliad. φ. χερσὶ μάκελλαν ἔχων. Vtitur & Aristoph. Pro eodem dicitur & μάκελα, apud Hesiod. in Erg. ὁ δὲ τυτθὸς ὄπισθεν δμῶος ἔχων μακέλην. Sic apud Moschum idyl. 2. Νωμάσκεν μακέλην: quatiebat ligonem. Hesych. μάκελλος & μάκελα, sunt φραγματα & δρύφακτοι.
Νωχελής, εος, ὁ, ἡ, tardus, segnis: à νω priuatiuo & κέλλω quod est ταχέως τρέχω. Item inualidus. Ammon. ¶ Item inutilis placidus seu tranquillus Suid.
Νωχέλεια siue νωχελία ας, ἡ, tarditas, segnities. Iliad. τ. ὑμετέρῃ βραδυτῆτι τε νωχελίῃ τε. Exponitur etiã, infirmitas. Hesyc.
Νωχελίζω, tardo, moror. Hesych.

Composita ex ὀκέλλω.

Ἀποκέλλω, deflecto & declino à via quæ ad portum tendit: declino à recta via. Suid.
Ἐξοκέλλω, delabor, impingo, incurro. Isocr. in Areop. εἰς τραχύτερα πράγματα τ τότε γενομένων ἐξοκείλαμεν. Herodian. lib. 5. εἰς τὸ ἐξοκεῖλαι παρανοίας, eò deuenit vecordiæ. Exponitur interdum, erumpo, effundo me, effundor. Plur. de lib. instit. εἰς κύβους καὶ κώμους ἐξοκέλλουσι. ¶ Item transitiuè, auerto alium à portu. Et metaph. auerto alium à recta via, vt βρέχεις τοὺς ἀπὸ χειλέων ἐξοκεῖλαι αὐτόν, blanditiis labiorum eum pertraxit, seu alio auertit.
Ἐποκέλλω impingo illido, contrà impello. vt quum nauem scopulis impingimus. Thuc. li. 4. & 8. act. Apost. c. 27. εἰς περιπεσόντες εἰς τόπον διθάλασσον, ἐπώκειλαν τὴν ναῦν, illiserunt nauem.
Συνεποκέλλω (decomp.) simul ad littus appello. Plut.
Προσοκέλλω appello applico, idem quod ὀκέλλω, vt προσώκειλαν αἱ νῆες τῷ αἰγιαλῷ. Item cum datiuo, impingo apud L...

Κέλυφος &c. vide in Καλύπτω.

ΚΕ'ΛΩ, seu potius κέλομαι, iubeo, hortor. Ilia. σ. κέλομαι γάρ ἐγωγε Ἀργεῖοι ... Od. γ. Ἀλλ᾽ ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα Ἐλθεῖν. Il. ω. Οὐκ ἂν ἐγώ γέ σ᾽ ἐπισχεμένη κέλομαι Νῆας ἐπ᾽ Ἀργείων ἰέναι. Futurum κελήσομαι (antiquum à κελέω, ...) Od. κ. ἡ δ᾽ σ᾽ ἀπὸ δ᾽ εἴσασα κελήσεται ἐμπλείην ...
Κελησμοσύνη iussum mandatum. Hesych.
Κέκλομαι, idem quod κέλομαι, hortor: ex eóque factum per epenthesin τοῦ κ. Iliad. δ. Τρωσὶν δὲ κέκλετ᾽ ἄϋσας Sic Il. ν. Κεκλόμενοι καθ᾽ ὅμιλον, hortantes eum per turbam. Item inuoco. Apoll. Arg. 2. κεκλόμενος μαντήιον Ἀπόλλωνα.
Ὁμοκλὴ ἡ (ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ κέλεσθαι teste Eust.) hortamentum quod fit cum vociferatione. Item increpatio & comminatio. Iliad. ω. ἡ δ᾽ ἄρα πατρὸς ὑπὸ δείσαντες ὁμοκλὴν. Il. ζ. κραιπνὸς γὰρ ἦχε δρόμος ἀνδρῶν ὁμοκλή.
Ὁμοκλάω ῶ, vel ὁμοκλέω, ῶ, hortor vociferando, minaciter clamo, increpito vt in conferenda pugna. Il. υ. Κέκλετ᾽ ὁμοκλήσας. Dicitur & de vociferatione quæ fit ad incitandos equos, ad cursum vt Il. ψ. πέπληγον θ᾽ ἱμάσιν ὁμόκλησάν τ᾽ ἐπέεσσιν.
Ὁμοκλητήρ, ῆρος, ὁ increpitator, obiurgator. Item qui magno clamore minatur. Il. μ. & Il. ψ.
Ἀνακέκλομαι (Decomp.) inuoco. Hom. hymno in Pana.
Κελεύω, F. σω, iubeo, impero. Iliad. τ. Σεῖο δ᾽ αὐτοῦ τόδ᾽ ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω Xen. κελεύσον ἐλθεῖν ὡς ἐμέ. ¶ Item hortor, inuito ad aliquid agendum: vt Iliad β. καὶ φθέγγεσθαι ... πολυκλήσεσι κελεύω. Interdum sine infinit. Il. υ. τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις. Nonnunquam cum datiuo, vt Il. ψ. μάλα δ᾽ αὐτοῖς ὀτι κέλευον. Sic & Il. π. & υ. itidemque in prosa passim. ¶ Item peto, postulo. Thucyd. lib. 3. κελεύοντες σφίσι βοηθεῖν παρ᾽ ὑμεῖς. Sic apud Xenoph. Hellen. 6. Exponitur etiam, permitto: vt apud Thuc. lib. 3. ὡς δ᾽ ἐκέλευσαν ἔλεγον τάδε, quum illi permisissent. ¶ Item censeo: vt apud Dem. καὶ πολίτας τοὺς στρατευομένους εἶναι κελεύω. ¶ Peculiari significatione de nautis dicitur, clamore suo remiges vt hoc vel illo modo remigent hortantibus, Athenæus lib. 12. Καλλιπίδης ὁ τραγῳδὸς ἐκέλευε.
Κελεύομαι iubeor, mihi imperatur, Xenoph. κελεύομαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Interdum absolutè: vt apud Thu. lib. 1. οὐδ᾽ ἐν κελευόμενοι ποιήσειν, nihil se facturos imperio coactos. Et τὸ κελευόμενον, seu τὰ κελευόμενα, res quæ imperantur, imperata. Xen. Pæd. 4. Plat. Pol. 1.
Κέλευσμα, τὸ, iussum, mandatum, vt θεοῦ κέλευσμα, Eurip. Item hortamentum, quod hortãdi causa dicitur, & quidem specialiter quod remigibus datur. Dicitur & de hortamento aurigæ Plat. in Phædro, κελεύσματι μόνον καὶ λόγῳ ἡνιοχεῖται. Exponitur & clamor, vel clamor hortatorius. apud Euripidem in Hecuba.
Κελευσμοσύνη ἡ, iussum, mandatum, Herodot. Κελευσμός, idem cum κέλευσμα, Eurip.
Κέλευσις, εως, ἡ, iussus, actio ipsa iubendi.
Κελευστής, οῦ ὁ, iussor seu qui iubet, hortator. Et peculiariter, qui celeusma canit. Thuc. lib. 2. Xẽ. Hell. lib. 5. plut. in Pol. præc. χρῶνται δὲ ναῦται καὶ πρωρεῦσι καὶ κελευσταῖς.
Κελευστικός, hortatorius, hortamenti vim habens. Et τὸ κελευστικόν substantiuè apud Synes.
Κελευτιάω ῶ, (poeticum) pro κελευστιάω nam metri causa amisit Il. ν. Ὣς ῥα κελευτιόων γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς.
Κέλαδος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primum ex κελεύω.

Ἀκέλευστος, ὁ, καὶ ἡ, iniussus. Soph. in Aiace & in Epigr.
Ἀντικελεύω, contra iubeo, contraria iubeo, vel vicissim iubeo.
Ἀντικελεύομαι, vicissim iubeor aliquid facere.
Αὐτοκέλευστος (q. d. à se ipso iussus) iniussus, i. qui non iussu alius sed sua sponte & quasi suo ipsius hortatu aliquid facit. Arrianus, κρατὸς τε ἀγαθὸς οὐκ ἐκ παραγγέλματος ἀλλ᾽ αὐτοκέλευστος ὁρμηθῆν.
Διακελεύομαι, hortor, adhortor, cohortor. Isocr. in paragr. τοσοῦτον ὑμῖν διακελεύομαι μνημονεύειν τὰ ... Plutarch. in Publ. διακελευόμενοι τοῖς ὁρᾶν. Exponitur & præcipio, præcepta do apud Isocr. in Euag. ὅτι πολλάκις σοι διακελεύομαι περὶ τ αὐτῶν. apud Plut. exp. etiam iubeo.

Διακελευσμὸς, adhortatio. Thuc.lib.7. πολλῇ κραυγῇ καὶ διακελευσμῷ χρώμενοι.

Ἐγκελεύω, hortor, incito. Xen. in lib. de venat.

Ἐγκελεύομαι, idem. vnde partic. ἐγκελευσάμενος apud Plut.

Decomp. Παρεγκελεύομαι, hortor obiter. Plut. in apophth.

Προσεγκελεύομαι, insuper adhortor, præterea suadeo. Plut.

Ἐπικελεύω, hortor. Xen. ἐπιλύσαντα τὰς κύνας καὶ ἐπικελεύσαντα.

Ἐπικελεύομαι, idem, plut. in Ant.

Καταπεκελεύω hortor: & peculiariter, hortor vt nauta, seu nautico hortamento vtor. Eust. ex Aristoph. Apud eundem Aristopha. κατακελεύειν, exp. etiam silentium indicere.

Κατακελευσμὸς, pars secunda τῦ πυθικῦ νόμυ τῦ αὐλητικῦ, in qua Apollo prouocat draconem, poll. l.4.c.10. Videtur fuisse adhortatio illa qua Apollo ad feriendum serpentem à Delphis incitabatur.

Παρακελεύω, hortor. adhortor. ex Plut. & schol. Thuc.

Παρακελεύομαι, idem. Thuc. lib.2. τοιαῦτα μὲν τοῖς πελοποννησίοις οἱ ἄρχοντες παρεκελεύσαντο. hac adhortatione apud milites vsi sunt. Plat. in Apol. ὑμῖν παρακελευόμενος ὃ ποιοῦμαι. Et παρακελεύεσθαι ἑαυτῷ ποιεῖν τι, qui in animum inducit aliquid facere, seipsum veluti adhortando. Ly. ἄξιον ὑμᾶς παρακελεύσασθαι ὑμῖν αὐτοῖς παρὰ τουτωνὶ δίκην λαβεῖν. Item suadeo. Plat. ep.7 νεῦν ἡμᾶς λόγος πᾶσι παρακελεύεται.

Παρακέλευσμα. τὸ, adhortamentum, quod adhortandi gratia dicitur. Plat. in epist. παρακελευσμὸς, adhortatio, Thuc.

Παρακέλευσις, idem quod παρακελευσμός. Thucyd. lib.4 ὑπὸ ἂν ὁμοίως διὰ ταχέων ἅμα τῇ παρακελεύσει ἐποιοῦμεν. Specialiter de adhortatione bellica apud Isocr. in Euag.

Παρακελευστὸς, persuasus, qui est aduocatus ab aliquo, qui eum hortatus fuerit. Thuc. lib. 6. παρακελευστικὸς, adhortatorius, adhortādi vim habens, vnde παρακελευστικὸν ἐπίφθεγμα, & παρακελευστικὸν σάλπισμα, classicum Poll.

Ἀντιπαρακελεύομαι (*Decomp.*) vicissim hortor seu adhortor. Xen. Pæd.3. & Thuc. Exponitur etiam, contra hortor, seu suadeo, vel contraria suadeo.

Προκελευσματικὸς, pes metricus quatuor syllabis breuibus constans. Et προκελευσματικὰ μέτρα, carmina id pedis genus habentia: forsan quòd [illegible] κελεύσμασι, præcini solerent.

Ὑποκελεύομαι, (q.d. subhortor.) tacitè hortor.

Composita ex κέκλομαι.

Ἀνακέκλομαι inuoco. Hom. hymno in Pana.

Ὁμοκλὴ (ἀπὸ τῦ ὁμῦ κέκλεσθαι teste Eust.) cætera pete ex col. præced.

Κενεὰς vide in Κενεάζω. Κὲν vide in Κε.

KINΔ[illegible], in Epigram. esse dicitur instrumentum ad naues fabrefaciendas.

Κενήβρεια vide in Νεκρός.

ΚΕΝΟΣ, ἡ, ὁ, vacuus, inanis. Xenoph. Hellen.1. & Thuc. lib.8. κεναὶ ναῦς. Et cum genit. apud Xen. Hellen. 7. κενὰ πάντων ἀνδρῶν. Sic κενὸν apud Sophocl. Metaphoricè quoque capitur vt inanis apud Latinos: ac tunc aliquando exponi potest, vanus. Isocrat. de pace, ἐλπίδων κενῶν ὄντα μεστόν. Plutar. ad Color. κενὰς ἀρετὰς καὶ ματαίας. Apud Aristot. κενὸν πινακίδιον dicitur in qua nihil scriptum est. κενὸς σφυγμὸς, pulsus vacuus, Galen. lib.4. de pulsuum dignotione.

Κενότης, ητος, ἡ, inanitas vanitas. Pro quo dicitur etiam τὸ κενὸν substantiuè. vt & Lat. inane, vacuum.

Κενόω, ῶ, exinanio, vacuo seu euacuo. Κενῦμαι, vacuor Theophr. de caus. pl. lib.2. cap.1. A Thuc. κενῦσθαι dicuntur οἰκίαι quæ post mortem eorum qui in ipsis habitabant vacuæ, relinquuntur & inhabitatæ. Κενῦσθαι dicitur etiam corpus quum ab humoribus (vt vulgò loquuntur) purgatur, Gal. ad Glauc. Aliquando significat vacuari, i. exhauriri, Greg.

Κένωμα, q.d. euacuamentum, quod euacuatur, aut euacuatio Dioscorid.

Κένωσις exinanitio, euacuatio. Apud medicos est humoris è toto corpore, aut aliqua eius parte detractio.

Κενωτικὸς ὁ q.d. euacuatorius, euacuandi vim habens. Gal. ad Glauc. lib.2.

Κεινὸς apud poetas idem quod κενὸς. Iliad. β. Αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι. Hesiod. in Erg. κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων. Apud eosdem poetas dicitur & κενὸς, pro κενὸς, vt Il. γ. κενεὴ δὲ τρυφάλεια.

Κενεών. ῶνος, ὁ, pars corporis quæ inter thoracem est & os quod ad ilia pertinet, sic dicta quod inanis sit & desidat. Gal. comment.2. εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον. Ab aliis exp. locus sub pectore concauus & ossibus carens, Iliad. ε. Dicitur & de equo apud Xen. Pro eodem dicitur & κενεών. Hesych. ¶ Item general. capacitas vacua, spatium vacuum. vt κενεὼν χθονὸς, pro terra, ex Nonno.

Composita.

Ἀκένωτος, ὁ καὶ ἡ, non euacuatus, cuius non facta est euacuatio.

Ἀπόκενος, vacuus inanis: idem quod κενός.

Ἀποκενόω, idem quod κενόω.

Διάκενος, itidem pro κενὸς, vacuus inanis. Aristot. in Probl. apud Plut. in Lyc. διάκενος ἕξις, macilentus corporis habitus. Et διάκενον δ' ὁρᾶν, apud Luc. de iis qui fame aut morbo macilenti facti sunt.

Διακενῆς, inaniter, frustrà, nequicquam. Polyb. lib.3. Item inani conatu seu tractatione. Arist. in Probl. sect.5. Scribitur & disiunctim διὰ κενῆς.

Ἐκκενόω, idem quod ἀποκενόω & κενόω. Exponitur etiam exhaurio. Ezech. c.5. ἐκκενώσω μάχαιραν, gladium nudum & vagina vacuum ostendam, i. nudabo eum.

Ἐκκένωσις, exinanitio, euacuatio. item egestio.

Ἐπίκενος, vanus.

Κατακενόω, euacuo, exinanio.

Παρακενόω, exhaurio. euacuo. Plut.

Ὑπόκενος, vacuus, vel q.d. subteruacuus. ὑπόκενος τόπος ex Seneca natur. quæst. lib.6. exp. subterraneus locus, & τὸ ὑπόκενον vacantis loci subterinanitas. Expon. & vanus, ex Hermog.

Φιλόκενος, vana seu res vanas amans, vanarum rerum studiosus.

ΚΕΝΤΕΩ, F. ήσω, pungo. stimulo. Theocr. idyll.21 Ἔρωτα κακὰ κέντασε (pro κέντησε) μέλισσα Theoph. (de scolymo) ξηραινόμενον δὲ τὸ φύλλον διὰ χεῖται καὶ οὐκέτι κεντεῖ. Plin. interpr. aculei arescente folio desinunt pungere. Athen. lib.12 Κεντοῦντες ὑπὸ τοὺς τῶν χειρῶν ὄνυχας βελόναις ἀνεῖλον αὐτάς. Metaph. τὸ φίλαμα [osculum] κεντεῖν dicitur apud Theocr. in Adoniazusis, seu Adonidis festum celebrantibus. Dicitur & κέντω pro eodem: apud Hom. vt κένσαι ὁμοκλήσας.

Κεντέομαι, οῦμαι, pungor, Thuc. lib.4. & Aristoph. in Neb.

Κέντημα, τὸ, aculeus, stimulus id quo pungimus: vnde interdum pro acie, cuspide seu mucrone capitur. Polyb. in Epit

Κεντητήριον ου. τὸ id quo pungere seu stimulare possumus. Pro subula poni apud Lucianum annotatur.

Κεντητὸς οῦ ὁ punctus. item punctis distinctus.

Κεντητικὸς cui pungendi vis inest, pungens, aculeatus. Theophr. de hist. plant. c.10.

Κέντωρ ορος, ὁ, stimulator, qui pungit. Iliad. ε. κέντορες ἵππων. Et in fœm. gen. apud Nonn. κέντορι λόγχῃ. acuta lancea. Apud eundem metaph. ἐλέγχειν κέντορι μύθῳ, verbis quæ stimulos seu aculeos in auditorum animis relinquerent.

Κέντρον ου, τὸ stimulus. vt πρὸς κέντρον vel κέντρα λακτίζειν, apud Pind. & Eur. aduersus stimulum calces iactare. Metaph. quoque capitur vt stimulus & calcar apud Latinos. Dion. Longinus δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὡς κέντρυ πολλάκις. οὕτω δὲ καὶ χαλινῦ. Sic Plut. in Lycurgo. & Synesius epist.139 Tribuitur [illegible] us, vt plurimum gallinaceis, quod alio nomine πλῆκτρον [illegible] xci, Latini calcar appellant: vt in Geopon. αἱ κέντρα ἔχουσαι ὄρνεις ἐοικότα τοῖς τῶν ἀλεκτρυόνων. Interdum exp. aculeus in qua significatione metaph. etiam capitur. vt Eupol. τὸ κέντρα ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκροωμένοις. Nonnunquam exp. spiculū. Apud Polyb. pro spiculo hastæ seu ferro accipi traditur. ¶ Κέντρα stimuli in habenda quæst schol. Aristop ¶ Κέντρα dicuntur etiam cardines cœli, quos cuspides nonnulli vocant. ¶ Κέντρον est & vocabulum mathematicum, quod Latini quoque centrum appellant. Plin. vertit vmbilicum in circulo, i. punctum in medio circuli aut globi. Plut. in lib. περὶ φιλοσοφ. & in lib de exilio. Vide & Euclid. & Arist. ¶ Κέντρα dicuntur etiam vitia quædam lignorum & lapidum, quæ Plin. centra appellat, de quibus Theophr. hist plant. lib.5 c.3.

Κεντρόω, ῶ, stimulo seu spiculo confingo. item aculeo seu spiculo armo. Plato de repub. lib 8.

Κεντρωτὸς οῦ ὁ, stimulis confixus. vt κεντρωταὶ σανίδες apud Plut. in apophth. aculeis frequentibus spiculatæ. Item aculeo seu spiculo armatus, aculeatus. vt κεντρωτοὶ κηφῆνες apud Aristot. lib.9. de histor. animal.

Κεντρίζω f. ίσω. stimulo purgo. Idem quod κεντέω. Xenop. de re eq. ὀρχησάμενος μαστιγῶν καὶ κεντρίζων. Et metap. apud eundem in symp. καὶ ὁ ἀεὶ συνοικῶν ἐμοὶ ἔρως κεντρίζει εἰς τὴν ἀντίπαρεν ἔρωτα.

Κεντρήεις, εντος. ὁ. aculeatus, idem quod κεντρωτός. Nicand. in Alexiph. αἶψα κεντρήεντα.

Κεντρὶς ίδος, ἡ, aculeus, vt apum, apud Aristop. item locus in quo à sessore equus stimulatur, punctū. Item genus serpentis.

Κεντρίνης, ου. ὁ, q.d. aculeatus. Athen. lib.7. κεντρίναι sunt etiam culicum species quædam apud Theophr. hist. plant. lib.2. cap. vltimo. ¶ Κεντρίνα autem dicitur dispas, schol. Nicand.

Κέντρων, ωνος ὁ, cento, [abiecta litera ρ] vestis è variis panniculis ac diuersis interdū coloribus cōsarcinata. hinc per similitudinem centonē vocant carminis genus è carminū fragmentis hinc atque illinc accersitis contextum, quasique consutum.

Ὁμηρόκεντρα, vel Ὁμηροκέντρωνες, *comp.* Homeri cētones, *id est*, Homeri carmina, vel integra vel dimidia ex variis locis decerpta & ita velut consuta, vt ad alius rei & longè etiam diuersæ descriptionem accommodentur. Horum meminit D. Hieron.

Κεστὸς. οῦ ὁ, acu pictus. Iliad. ξ. κεστὸν ἱμάντα, acus compunctionibus elaboratum & pictum.

Composita.

Composita: ac primùm ex Κεντέω.

Ἀκέντητος, ου, ὁ καὶ ἡ, stimulo seu aculeo non ictus. Pind.

Ἀποκεντέω, idem quod Κεντέω.

Βουκέντης, ου, ὁ, qui boues stimulo impellit.

Διακεντέω, perpungo, item affigo.

Ἐκκεντέω, siue ἐκκεντάζω, pungo, stimulo. Apoc. cap. 1. Dicitur etiam ἐκκεντίζω pro eodem.

Ἤκεστος, ου, ὁ idem quod ἀκέντητος, stimulo nondum domitus, nondū subactus. Il. ζ. compositum ex α, priuat. in η mutato & Κέντω.

Composita ex α, priuat. in η mutato & Κέντω seu Κεντέω.

Καταкεντέω, siue καταкεντάζω, pungo, stimulo. Theodor. in Eccles. hist. lib. 3. Pro quo dicitur & Καταкεντάννυμι, apud Lucian.

Κατακέντημα, τό, punctum, punctionis siue punctus opus.

Παρακεντέω, pungo, vel à latere pungo.

Παρακέντησις, εως, ἡ, punctio, compunctio. Est incisionis ratio qua hydropicis aqua eximitur. Vide Æginetam. Ita vocatur etiam curationis genus in suffusione per punctionem acu traiecta.

Πολύκεστος, multum pictus varius: vt πολύκεστος ἱμάς. Il. γ.

Πολυκέντητος, idem.

Συγκεντέω, confodio, contrucido. Apud Athen. lib. 6. ὀρτύγιον μὲν ὀλιγοντάς συνεκέντησε, καὶ τοὺς μὲν τούτου.

Composita ex Κέντρον, &c.

Ἄκεντρος, ου, ὁ καὶ ἡ, stimulo seu aculeo carens, cui aculeus negatus est, qui sine aculeo est. Philo de vita Mos. & Plut. Item calcaribus carens, cui calcaria non sunt, vt gallinaceus. Athen. 14.

Βούκεντρον ου τό, stimulus quo boues punguntur & impelluntur.

Ἔγκεντρος, aculeatus, cui aculeus inest.

Ἐγκεντρίς, ίδος, ἡ, aculeus, idem quod Κέντρον, vt Poll. docet Aristoph. in Vesp. Ponitur & pro calcari sicut Κέντρον. Erat & in forensi suppellectili graphium, stylus. Poll. lib. 8. Item retinaculum ferreum quo qui scandit, vt aliquando solet.

Ἐγκέντρεια, apud Hesych. calcaria.

Ἐγκεντρίζω, idem quod Κεντρίζω. Greg. de amore erga pauperes, ἀλλά σέ γε τῷ ἐγκεντριζέσθω πρὸς τὸ φιλάνθρωπον. Item insero. Theophr. de hist. plant. lib. 2. cap. 3. de amygdalo arbore. διὸ ἢ αὐξηθεῖσαν ἐγκεντρίζειν κελεύουσιν. Item metaph. apud Greg. in Cæsarium, πατὴρ μὲν ἐκ τῆς ἀγριελαίου καλῶς ἐγκεντρισθεὶς εἰς τὴν καλλιέλαιον, i. Christianus factus. Ἐγκέντρισις, insitio. [Suidæ est ἀσφαλισθείς.

Ἐγκεντρόω, ῶ, aculeum infigo. Ἐγκεντρωθείς, Hesychio & Ἐμπροσθόκεντρος, aculeum in anteriori parte habens, seu cui aculeus in ore est, epithetum insectorum. Aristot. de hist. anim. lib. 4. cap. 7.

Ἐννεάκεντρος, nouem habens stimulos seu aculeos. Nicand.

Εὔκεντρος, bene aculeatus, bonum habens stimulum & acumen. In Epigr. εὔκεντρον βέλος.

Μακρόκεντρος, longum aculeum habens, longo spiculo armatus. Aristot. de animal. lib. 4. c. 7.

Ὀπισθόκεντρος, cui aculeus in posteriore parte est, in cauda spiculum habens. Aristot.

Κενομαχιωσις, &c. vide in Κενός.

ΚΕΠΦΟΣ, ου, ὁ, species auis marinæ leuissimæ, quæ facilè à quouis vento circumagitur. vnde ὁ ὀξὺς καὶ κοῦφος ἄνθρωπος nominari Κέπφος solet, teste Hesych. itidemque schol. Aristoph. & Suid. Pro stolido accipitur apud Aristoph. in Pace, Καὶ κέπφοι τρήρωνες. Sic & in Pluto. (Suid.

Κεπφωθῆναι, efferri & leuiter circumagi in modum τοῦ κέπφου. apud

---

Κεραΐζω, &c. vide in Κέρας.

ΚΕΡΑΜΟΣ, ου, ὁ, terra figularis, & terra ex qua fictilia fiunt. Herodian. l. 3. σκεύη τε κεράμου πεποιημένα, vasa fictilia. Exponitur & testa ab Hesych. ¶ Item tegula (quæ Κεραμίς) Herodian. lib. 3. Λίθοις καὶ κεράμοις ἔβαλλον τοὺς ἱππεῖς. Sic Thuc. li. 2. λίθοις τε καὶ κεράμῳ βαλλόντων. ¶ Item quodcunque ex terra figulari factum est, vas fictile. Exp. & vrceus, hydria, dolium. Apud Athen. ita vocatur omne instrumentum mensarium, tam argenteum quàm aureum. ¶ Est etiam ὀχύρωμα. Hesychio. Item carcer. Iliad. ε. Χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρεισκαίδεκα μῆνας. * Deriuatum putatur ab ἔρα, i. terra, vt dicatur Κέραμος quasi ἔραμος.

Κεράμεος & Κεραμεοῦς, fictilis, figulinus. Herodot. Diosc. Luc. Pro Κεραμεοῦς dicitur & Κεραμοῦς, apud Luc. & Κεραμοῦν, apud Plut. & Diosc.

Κεραμικός, fictilis, vel figulinus seu figularis. vt Κεραμικὴ κύλιξ, Herodot. & κεραμικὸς πηλός. Diosc. Reperitur etiam Κεραμεικός apud Plut. Item Κεράμινος pro eodem, apud Hesych.

Κεράμιον, ου τό. fictile vas, figulinum. Peculiariter etiam exp. amphora, i. mensura octo & quadraginta sextariorum, vt tradit B. Diosc. ἀμφορεύς, ὅ ἐστι κεράμιον. Exponitur etiam testa, & dolium apud Plut. symp. 4.

Κεραμίς ίδος, ἡ, tegula. Athen. lib. 5. Item fictile vas, testa: & dolium: apud eundem Athen.

Κεραμὶς γῆ, figulina terra. Exp. & creta. apud Plat.

Κεραμιδόω, tegulis tego seu contego: vnde pass. κεραμιδωμένη οἰκία, apud Aristot.

Κεραμεύς, έως, ὁ, figulus. Hesiod. in Erg. κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει. Itē κεραμεῖς, qui incolebant locū Athenarum dictum κεραμεικόν.

Κεραμεῖον, ου, τό, figuli officina, figlina. apud Æschin. Κεραμεία, sub. τέχνη, figuli ars, figlina, apud Dionys. Areop. & Poll.

Κεραμεύω, fingo (ea signif. qua dicitur de figulo) figlinam exerceo. Aristoph. in cōcion. τὰ τρύβλια κακῶς κεραμεύειν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς. Κεραμεύομαι, fingor. apud Athen.

Κεραμευτικός, ad figulum pertinens. κεραμευτικὴ τέχνη, figulinus ars seu Figlina. Poll.

Κεραμεικός, οῦ, ὁ, locus quidam Athenis vbi sepeliebantur qui in bello occubuerant. Item locus vbi prostabant meretrices. Item locus vbi edebant Athenienses quotannis, certamen quod λαμπαδοῦχον vocabatur, vt tradit Aristoph. Schol. vide & Suid.

ΚΕΡΑΝΝΥΜΙ, siue κεραννύω & κεράω, ῶ, F. άσω, misceo. Sic exponit Plut. sympos. 8. probl. 6. In qua significatione frequenter tribuitur pocillatoribus, vt Od. ο. κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν. Plato in Philebo, τοῖς δὲ θεοῖς ὦ Πρώταρχε εὐχόμενοι, κεραννύωμεν. Sunt qui in huiusmodi locis exponant etiam infundo, ἐγχέω. vt Od. ω. Ταμνόμενοι κρέα πολλά, κερῶντές τ' αἴθοπα οἶνον, in pocula infundentes: vt κερᾶν sit bibendum præbere. ¶ Item misceo ea significatione qua aquam vino immiscere dicitur, i. immiscere. Herodian. lib. 1. ἐμβαλοῦσα εἰς κύλικα τὸ φάρμακον, οἴνῳ τε κεράσασα διδοῦσα δίδωσι. Interdum exp. tempero. Plut. in Numa, κεράσας οἴνῳ καὶ μέλιτι τὴν πηγὴν, vino & melle temperans fontem. Plato in Timæo, ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμισγε, in qua omnem animum vniuersæ naturæ temperans permiscebat.

Formatur ab hoc verbo & aliud fut. κραίσω, tanquam à κραίω per syncopen facto ex κεραίω. vnde partic. pass. κεκραμένος, mixtus, temperatus, apud Gal. Plutar. &c. & aor. 1. ἐκράθην, apud Thucyd.

Κεράννυμαι, interdum pro κεραννύω seu κεράννυμι, misceo: vt Od. γ. τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράασθε δὲ οἶνον. Apud Apoll. Arg. 1. κερασσάμενοι λοιβάς, exp. fundentes. Item tempero. Philo de mundo, τὴν φύσιν ἀπείργασμαι τοῖς φυτοῖς κερασάμενος αὐτὴν ἐκ πλείστων δυνάμεων, è plurimis eam attemperans facultatibus. ¶ Item passiuè, misceor. Herodian. l. 7. λίμνην αἵματι κεραθεῖσαν. Plut. in Numa κεκερασμένου ἀκράτου οἴνου.

Κέρασμα, τό, mixtura. Apud Hippocr. significat talem mixturam aquæ, qua frigidior calidiore addita frangitur.

Κρᾶμα, τό, mixtura: vel id ipsum quod mixtum est. Peculiariter verò dicitur vinum aqua mixtum, seu vinum aqua temperatum. Plut. de sanit. tuenda, τὸ κρᾶμα, καὶ τοῦ ὕδατος μετέχον πλεῖστον εἶναι καλοῦμεν. Sic & apud Diosc. Dicitur etiam de massa corporis naturalis concreta, aut huius concretione & temperatura Gregor. περὶ φιλοπτωχίας. τοιοῦτον τὸ κρᾶμα ἡμῶν.

Κρᾶσις, εως, ἡ, mixtio, mixtura, peculiariter ea qua aqua vino miscetur: Athen. lib. 10. Item peculiariter quæuis mixtura & temperatura siue temperamentum. Luc. in Zeux. De temperamento corporis humani & elementorum, quod & κατάστασις dicitur, apud Alex. Aphrod. ἐκ συμμέτρου κράσεως ἡ ὑγεία. Sic & apud Theophr. & Aristot. Interdum exponitur cinnus, commixtio, vt apud Aristot. de mundo & Alex. Aphr. Apud gramm. dicitur duarum vocalium, aut vocalis & diphthongi aut duarum diphthongorum in vnam syllabam coitio, vnum efficiens sonum ex ambabus mixtum, mutatione duarum literarum in vnam tertiam facta, vt quum ex ἀληθέα, fit ἀληθῆ, ex καὶ εἶτα fit κᾆτα.

Κρατήρ, (siue κρητήρ Ionicè) ῆρος, ὁ, crater, cratera: vas in quo miscetur vinum. Od. γ. Τοῖς δ' ὁ γέρων ἐλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασσεν Οἴνου ἡδυπότοιο. Plut. in probl. Rom. τῶν κρατήρων ὁ δεύτερος ἡρώοις ἐπικίρναται. Item τρίπους quidam quem ἄπυρον. Hom. appellat, in quo vinum miscebant. Athen l. 2. ¶ Est etiam signum cœleste, quod Latini craterem vocant, apud Aratum. ¶ Κρατῆρες in monte Aetna dicuntur foramina quibus ignis, cinisque euomitur. Epigr. lib. 3. & apud Aristotel. de mundo. ¶ Κρατήρ dicitur & in fonte salientis aquæ conceptaculum. Od. ν. Apud Plat. in Tim. exp. etiam temperatio.

Κρατηρίζω, compoto. Eust.

Κρατηρίσκος parua cratera, seu paruus crater. Hippocr. de nat. mul. Exponitur etiam ἐπίχυσις. Hesych.

Ἐπικρατηρίδιον (comp.) quidā exp. operculum τοῦ κρατηριδίου.

Κιρνῶ, F. νάσω: idem quod κεράω siue κρῶ inusit. ex eóque per reduplicationem factum.

Ἐγκιρνῶ. (comp.) immisceo seu misceo. idē quod ἐγκεράννυμι.

Κερaίρω, siue κεραίρω, idē quod κεραννύω siue κεράω, eiusdémque originis. Il. ι. Ζωρότερον δὲ κέραιρε. Vtitur & Athen. & Plut.

Κιρνάω, ῶ, idem quod κιρῶ, indéque deriuatum, teste Eust. sed magis poëticum. Od. η. μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα. Herodot. κιρνᾶ κρητῆρα οἴνου. Pro eodem dicitur & κίρνημι, & κίρναμαι. vt Od. π. κιρνὰς αἴθοπα οἶνον. Herodian. lib. 1. εἰώθει γὰρ αὐτὴ κιρνᾶν τε καὶ διδόναι τὴν πρώτην πόσιν.

Κρῆνη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primum ex Κεράννυμι, seu κεράω.

Ἀκέρατος, ὁ, ἡ, (compositum ex Κεράω & α priuatiuo) sincerus purus non adulteratus. vt οἶνος ἀκέραιος, vinum purum. Diosc. lib. 5. sic ἀκέραιος θάλασσα, aqua maris sincera. Item metaph. simplex vt Matth. 10. ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί. Huius tamen significationis vide & aliud etymon in comp. ex Κέρας. ¶ Item integer, intactus, incolumis, illæsus. Plato de republ. lib. 1. αὕτη ἡ ἀδελφὴ ἐστὶ καὶ ἀκέραιος. sic ἀκέραιος πόλις, apud Isocr. in Paneg. Et Plat. in Alcib. μένος σχεδὸν ἀκέραιος ἔμεινε.

Ἀκεραίως, sincerè, purè. Item integrè, incolumiter.

Ἀκεραιότης, ητος, ἡ, sinceritas, puritas. Interdum simplicitas. Item integritas, incolumitas.

Ἀνακεράννυμι, siue ἀνακεραννύω, commisceo, permisceo. Item commisceo temperando, tempero. Ἀνακεράω, idem. Od. γ. ἀνὰ κρητῆρα κέρασσεν. hinc & partic. ἀνακραθεὶς, apud Plut. in Rom. & ἀνακεκραμένος, apud Plat. in Axiocho.

Ἀνάκρασις, permixtio seu mixtio, temperatio.

Decomp. Συνανακεράννυμι, siue συνανακεράω, vnà permisceo, commisceo. Luc. in somn. πίνειν ἀκράτῳ συνανακραθεῖσαν φιλοτησίαν. Dicuntur etiam συνανακεράννυσθαι quæ vnum cinnum efficiunt, seu quæ coalescunt & eosdem quasi temperamento vniuntur. Greg.

Αὐτόκρας, ipse per se mixtus & temperatus. vt αὐτόκρας ὁ οἶνος, apud Poll. Pro eodem dicitur & αὐτόκρας.

Διακεράννυμι siue διακεράω, permisceo diluo.

Ἐγκεραννύω, seu ἐγκεράννυμι siue ἐγκεράω, immisceo, seu misceo in seu interuel infundo. Il. θ. Οἶνον τ' ἐγκεράσαι τε πιεῖν, vinum miscens in poculo. Eubulus τρεῖς γὰρ μόνους κρατῆρας ἐγκεραννύω τοῖς εὖ φρονοῦσι, tria pocula infundo.

Decomp. Ἐπεγκεράννυμι, insuper immisceo. Plat. in Polit. πολλὴν τὴν ἐναντίαν κρᾶσιν ἐπεγκεραννύμενον.

Ἐκκεράννυμι siue ἐκκεραννύω, effundendo misceo. Athen. lib. 2.

Ἐπικεράννυμι siue ἐπικεράω, admisceo, attempero.

Ἐπικεραστικὸς, cui attemperandi vis inest. Τὸ ἐπικεραστικὸν propriè dicitur medicamentum obtundens & temperans malignitatem vel morsum in aliqua parte contentorum humorum: apud Gal. lib. 2. de alim.

Ἐπίκρασις, attemperatio. Apud medicos (teste eodem Gal.) est cacochymiæ curatio, per quam paulatim vacuatur quod vitiosum est, inque locum eius quod bonum est reponitur. Vide Gal. lib. 9. meth. & Diosc. lib. 2. cap. 53.

Ἐπικρατικὸς, idem quod ἐπικεραστικός. Gal. lib. 2. de alim.

Εὐκέραστος, bene mixtus, bene dilutus & temperatus. vt εὐκέραστος οἶνος, apud Poll.

Κατακεράννυμι, commisceo, permisceo, contempero.

Κατακέρασις, commixtio, contemperatio.

Κατακεραστικὸς, contemperandi vim habens, vt Κατακεραστικὰ, medicamenta quæ & ἐπικεραστικά.

Decomp. Ἐγκατακεράννυμι, immisceo. vt ἐγκατακεραννύμενον τῷ οἴνῳ ὕδωρ, apud Eust.

Μετακεράννυμι, transfundo Diosc. l. 1 c. 63.

Μετακέρασμα, τὸ, temperamentum. Plut. de primo frig. ψυχροῦ καὶ θερμοῦ μετακέρασμα, frigoris & caloris medium quoddam temperamentum. Peculiariter verò apud Hippocr. accipitur pro aqua lacti tepefacti.

Μετάκερας, ατος, ὁ, καὶ ἡ, τὸ, temperatus qui medij temperamenti est. vt μετάκερας ὕδωρ. Athen. lib. 2. & 3.

Περικεραννύω, circummisceo. Plut.

Συγκεράννυμι siue συγκεραννύω aut συγκεράω, commisceo. Plut. symp. 4. & in pass. apud eundem in Numa, συγκεκραμένοι πολίταις, ciuibus permixti.

Συγκεράννυσθαι, dicuntur etiam quæ coëunt & coalescunt. Plato de leg. lib. 10. Item, qui amicitiam ineunt aut familiaribus se aggregant. Xen. Pæd. 1. Et actiuè apud Herodian. συνεκέρασεν φιλίαν πρὸς Ξέρξεα.

Συγκεραστὸς, commixtus seu mixtus cum, temperatus cum.

Σύγκρασις, commixtio, contemperatio. Item cinnus quo duę res in vnam coëunt. Athen. lib. 10.

Σύγκραμα, τὸ, id quod commixtum seu contemperatum est. vel id quod concreuit & coaluit. Apud medicos dicitur potio diluta, seu mixta ex vino & aqua, quod Κρᾶμα quoque dicitur. Diosc. lib. 5.

Σύγκρατος, ὁ, ἡ, commixtus, contemperatus. Naz.

Ἀσύγκρατος (*decomp.*) qui commisceri nequit. Plut.

Alia composita facta ex Κράω syncopen passo: sine præpositione.

Ἀκρασία, ἡ, intemperies (cui oppon. εὐκρασία) vt ἀκρασία ἀέρος, apud Theophr. Vsurpatur & pro ἀκράτεια, intemperantia, incontinentia. Aristot. rhet. 1. Xen. Pæd. 5. Demosth. Olynth. 2.

Ἀκρασιος, ὁ, ἡ, intemperans apud Suid.

Ἄκρατος, (& Ionicè ἄκρητος) ὁ, ἡ, propriè merus siue meracus, vt ἄκρατος οἶνος, vinũ meracũ. Frequentius absolutè ponitur pro vino mero (subaudito substant. οἶνος) (vt apud Theocr. idyll. 14. ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον. Athen. lib. 19. εἴ τις ἄκρατον πίνει. Sic & Luc. in piscatore, καὶ τὸν ἄκρατον φέροντος. Per translationem autem ἄκρατον dicitur generaliter quicquid est impermixtum, purum, & sincerum: in qua signif. Xen Pæd. 8. cũ Καθαρὸς copulat. Item validus, vehemens: sumpta metaphora à vino quod vires suas, aqua temperatum aliquatenus amittit: non dilutum autem integras retinet. In hac signif. plerunque cum ἰσχυρὸς coniungitur. vt apud Plut. in Numa, ἰσχυρὰ καὶ ἄκρατος ἀπάθεια. Sic apud Thuc. lib. 2. Exponitur etiam intemperatus, pro immoderato. vt apud Aristot. ἄκρατος ὀλιγαρχία. Et apud Plat. ἄκρατος ἐλευθερία. Item immitis, immansuetus, ac rigidus q. d. mores habens non temperatos mansuetudine. Sic apud Æschyl. in Prometh. Argus vocatur ἄκρατος ὀργὴν immoderatam & quasi intemperatam quandam iram habens. Exponitur & summus & absolutus, apud Plat. pol. 8. Item ἄκρατος pro ἀκρατὴς, petulans, apud Plut. in l. de vit. irac. ponitur traditur. Apud Hom. Iliad. δ. σπονδαὶ ἄκρατοι, quidam exp. fœdera non completa, non perfecta: vt sit ἄκρατος à κραίνω quod pro Κραίνω dicitur. Alij interpretantur fœdera meraco vino adhibito pacta. (& Gal.

Ἀκράτως, merè, sine admixtione, purè. Luc. in dialogo Dor.

Ἀκρατοσύνη, idem quod ἀκρασία. Reperitur & ἀκρατωσύνη per ω, (poetica licentia) in galeomyomachia. (suo. Suid.

Ἀκρατίζω, merum bibo, meraciori haustu præcordia pro-

Ἀκρατίζομαι, iento: propriè offulas meraco imbutas assumo. Athen. li. 1. ὡς ἂν ἀκρατισόμεθα. ἐν Ἰθώμῃ γὰρ ἀλεισὶ πίνομεν. Cum casu significat in ientaculum sumo. vt Poll. ex Aristoph. Κολλύρια ἀκρατίσω. Metaphor. apud Phil. de vita M. l. 3. μόνος ἀμιγοῦς ἀκρατίσω σοφίας, solus sinceram gustasti sapientiam.

Ἀκράτισμα, τὸ, ientaculum, seu ientaculi sumptio. Athen. l. 1. & Theog. apud Plut. symp. 8. probl. 6.

Ἀκρατισμὸς, idem. Athen. lib. 1.

Ἀκρατιστὸς, ὁ, ἡ, qui ientare solet & offulas meraco imbutas assumere: ientaculo non facilè carens: vt exp. apud Theocr. idyll. 1.

Decomp. Συνακρατίζομαι, vnà iento, vnà offulas meraco imbutas in ientaculo comedo. Athen. lib. 1.

Φιλάκρατος, meri cupidus, in Epigr.

Ἅλικρας, (*cum accentu in penult. Vt ait Eust.*) mari, i. marinæ salsugini commixtus.

Αὐτόκρατος, ipse per se mixtus & temperatus, cui aliunde temperamentum aliquod accersere opus non est. Pro eodem dicitur & αὐτόκρας, & αὐτόκρας, siue αὐτοκρής, Ionicè, vt docet Poll.

Δυσκρασία, intemperies, mala & incommoda temperies.

Δύσκρατος, malè temperatus.

Εὐκρασία, bona temperies. Plut. de fort. Alex. Καρπῶν ἀφθονίαν εὐκρασία ποιεῖ. De corpore humano εὐκρασία exponitur bona & æquabilis corporis temperies seu habitudo.

Εὔκρατος, bene temperatus, bene mixtus. Pro eodem dicitur & εὔκρας & εὔκρας. Poll.

Decomp. Ἀντεύκρατος ζώνη, zona opposita tẽperatæ. Laërt.

Ἑωλοκρασία, mixtura pridiana & exoleta. Demosth. pro cor. A Suida exp. etiam vana & inefficax potio.

Ἰσόκρατος, ὁ, ἡ, pariter seu æqualiter tẽperatus, ὁ ἴσως κεκραμένος. Hippocr. de morb. lib. 2. Vide & in comp. ex Κρατος.

Μελίκρατον, τὸ, aqua melle mista: apud mulsa. Plutarc. in Erot. Diosc. li. 5. cap. 17. Pro eodem Ionicè dicitur μελίκρητον, quod Eustath. apud Hom. Od. κ. dicit esse misturam mellis & lactis.

Νεόκρατος, qui recens mixtus, dilutus aut temperatus fuit. vt νεόκρατος οἶνος. Νεόκρας, idem. Poll.

Ὀξύκρατον, potio ex aceto & aqua permistis. seu acetum aqua mistum, posca seu pusca. Diosc. l. 2. c. 129.

Χαλίκρατος, siue χαλίκρητος, merus, purus: vel ita temperatus vt possit χαλᾶν τὰς φρένας. Apoll. Arg. l. 1. πῖνε χαλίκρητον λαρὸν μέθυ. Sic & in Epig. Hinc comparat. χαλικρατότερος & per syncopen χαλικρότερος, apud Nic. in Alexiph.

Χαλκόκρας, ære mixtus seu temperatus. Χαλκόκρατος, idẽ. Hesyc.

Composita ex Κιρνάω.

Ἀνακίρναμαι, idem quod ἀνακεράννυμι, permisceo. in Axiocho.

Συνανακίρναμαι, (*decomp.*) vnà permisceo. apud Eust.

Κατακιρνάω, misceo temperor. Alex. Aphrod.

Παρακιρνάω, admisceo. (Athen. lib. 11.

Συγκιρνάω, commisceo, simul tempero. vnde συγκιρνᾶσθαι apud

ΚΕΡΑΣ, ατος, τὸ, cornu. Odyss. μ. βοὸς κέρας ἀγραύλοιο. Athen. lib. 5. τὰ κέρατα ἄνω ἀνακεκυφότα καθάπερ τὰ τῶν λοιπῶν ζώων, ἀλλὰ κάτω νενευκότα. ¶ Item tibiæ & pocula ex cornu aut ad effigiem cornu facta apud veteres: vnde apud Athen. lib. 4. Τυῤῥηνῶν δ' ἐστὶν εὕρημα κέρατά τε καὶ σάλπιγγες. Lat. quoque hæc cornua appellant. Et lib. 11. de Atheniensibus ἀργυρᾶ [illegible] κέρατα ἔπινον ἐξ αὐτῶν. Et apud Sophoclem, ἀργυρήλατα κέρατα. ¶ Est etiam vocabulum militare, vt cornu apud Latinos, similitudine à bouino capite sumpta. Thuc. lib. 3. δεξιὸν κέρας Μαντινεῖς εἶχον, dextrum cornu tenebant. Sic dicitur ἐπὶ κέρως ἄγειν & κατὰ κέρας, pro eodem. Et ἐπὶ κέρας πορεύεσθαι apud Ælianum de aciebus instruendis, est quum cornua prætenduntur exercitu præcedente. ¶ Κέρατα apud Aristotelem lib. 3. de animal. dicuntur vteri extremitates duæ & quasi cornua: quæ frequentius Κεραίαι. Et quasuis eminentias vocari Κέρατα, docet Helych. & Eu-

& Eustath. Fluminum quoque curuitates & flexus, seu brachia & rami vel etiam ostia, sic nominantur: vt Μενδήσιον κέρας apud Thuc. Dicitur & de montibus & promontoriis. ¶ Κέρατα dicuntur etiam sophismata, & captiosæ argutiæ: vt illud apud Chrysippum, ὅ τι μὴ ἀπέβαλες, τοῦτο ἔχεις. κέρατα δὲ οὐκ ἀπέβαλες. κέρατα ἄρα ἔχεις. De quibus Lucianus in primo νεκρικῶν dialogo, κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι. ¶ Κέρας dicitur etiam cincinni & plexus ad cornu formam facti. Il. λ. κέρα ἀγλαὲ, παρθενοπῖπα. ¶ Κέρας dicitur etiam antemna quæ & Κεραία. Synes. epist. 4. εἶτα κατεαγὸς μέσον κέρας ἐγγὺς μὲν ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς, fracta media antemna. Κέρα, ας, ἡ, herba quam Arcades vocant raphanum agrestem autore Theophr. hist. pl. l. 9. c. 5.

Κερατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cornutus, vel corneus, cornu imitans. Callim. in hymno in Apoll.

Κερατίας, ου, ὁ, cornutus, vel cornu speciem habens: vt κερατίας κομήτης, de quo Plin. l. 2. c. 25.

Κεράτινος, η, ον, corneus, ex cornu factus. Plato de leg. ἐν κερατίνοις ποτηρίοις. Athen. 11. ἔπινον κερατίνοις ποτηρίοις, poculis corneis. Apud Laërtium in Zen. Κεράτινος λόγος sunt qui cornutum syllogismum interpretentur. Inuenitur & fœm. gen. vt κεράτινος πύλη apud Lucian. in somn.

Κερατίνη ἡ buccina: 1. Reg. 2. καὶ ἐσάλπισεν ἐν τῇ κερατίνῃ.

Κερατίτης, ου, ὁ, cornutus, corniculatus. Et in fœminino genere apud Diosc. lib. 4. μήκων κερατῖτις. De quo Plin. l. 20. c. 19.

Κερατίζω, cornu ferio, cornu peto. Expon. etiam conisco. Item arieto.

Κερατιστής, οῦ, ὁ, qui cornu ferit, qui cornu petere solet.

Κερατῶ, cornu ferio, cornu peto. Greg.

Κεράτιον, ου, τὸ, corniculum. Aristot. item siliqua, i. leguminum folliculus: à corniculi similitudine, vt putatur. Dicitur etiam de arbore quadam peculiari, & eius fructu. Dicitur etiam siliqua Græca. Colum. in lib. de arborib. c. 25. Sic vocatur etiam fœnum Græcum, vt Columella docet lib. 2. c. 11. ¶ Κεράτιον, siliqua. Est etiam dimidia pars lupini, pendens grana quatuor hordei. Arbor hæc κεράτια ferẽs, à Galeno dicitur κερατωνία.

Κερατεία, ἡ, siliqua, itum.

Κερατών, ῶνος, ὁ, dicebatur ara in insula Delo ex cornibus concinnis & inter se congruentibus, sinistris omnibus, constructa. Plut. in Thes.

Κεραός, οῦ, ὁ, cornutus. vt ἔλαφος κεραὸς, Iliad. γ. Et ἄρνες κεραοί, Od. δ. Item corneus, vel corneis vinculis cinctus. vt Κεραὸς δίφρος in Epigram.

Κερόεις, cornutus. vt κερόεσσα ἔλαφος, apud Anacreontem. A Suida exp. συμπλεκτικός.

Κεραία, ἡ, cornu, idem quod κέρας. Nicand. in Ther. Aristot. hist. anim. lib. 4. cap. 2. Vtero quoque tribuuntur κεραίαι à medicis, quæ sunt duæ vteri apophyses exiguæ, à lateribus ad ilia, papillæ seu cornibus exorientibus finales. ¶ Item antemna: Plut. in polit. prec. & Polyb. ¶ Κεραίαι dicuntur etiam eminentiæ, aut apices eminentes in aliqua re, vt cornua ex cornigerorum capitibus. Oppian. lib. 2. de venat.

Κερὰς, άδος, ἡ, cornuta. Eust.

Κερυτίας, ου, ὁ, superbus, elatus, ferox: metaphora à tauris ceruicem vel potius cornua erigentibus.

Κερυτιάω cornua erigo. Metaphoricè accipit Aristoph. in equitib. τυβοις ὁ ἔτε τις χλιδᾷ τοῖς προοιμίοις, ἀναρριτιάζεις (κάκερυτίας.

Κέρας, pilus arcus pudendum. Hesych.

Κεραΐζω, diripio aliquid, vt boues infestis cornibus. item incurso velut infestis cornibus, vt Il. π. & υ, leo dicitur κεραΐζειν σταθμούς. & apud Theocr. idyll. 26. itidem leo dicitur τὰς Πισαίας κεραΐζειν, incursionibus factis Pileos vastare. Sic Il. φ. Achilles Troianos fugientes ὄπιθεν κεραΐζει. Κεραΐζειν πόλιν, vastare vrbem excindere aut delere. Il. π. & Od. θ.

Κεραΐζομαι diripior, vastor. vt τεῖχος dicitur κεραΐζεσθαι. Il. ω. & θάλαμοι κεραϊζόμενοι, qui vastantur & diripiuntur. Il. χ.

Κεραΐς, ίδος, ἡ, perditrix, vastatrix. Peculiariter verò quidam κεραΐδας esse volebant vermes cornu infestantes. Od. φ. ¶ Item falacissima quædam auicula, à qua Medeam κεραΐδα vocat Lycophron.

Κεραϊστὴς οῦ ὁ, cornutus. Hesych. Item vastator, populator. Item item ἀλιεὺς. item cometa quidam, quem Plin. cerarian vocat. item serpe[?] tis species, qui frequentiùs dicitur κεράστης, à cornibus. De quo Plin. l. 8. c. 23. Κεράστης dicitur etiam vermiculus ficus infestans de quo Theophr. hist. pl. l. 5. c. 5.

Κεραΐτις, ιδος ἡ à nonnullis dicitur fœnum Græcum: quod aliis βούκερως, aliis αἰγόκερως aliis τῆλις: vt est apud Diosc. in Appen. l. 2. c. 114.

Κορύπτω, cornibus peto seu impeto, cornu ferio. Theocr. idyll. 3. τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο μή τυ κορύψῃ. item caput iacto: apud Strab. l. 10.

Κορυπτίλος, qui cornib. impetit seu ferit, petulcus. Theocr. idyl. 5. Pro eodem dicitur & κορυπτίλλος. Hesych.

Κυρίσσω, siue κυρίττω, idem quod κορύπτω. Plat. de rep. l. 9. κυρίττοντες ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι.

Κυρίττιλος, idem quod κορύπτιλος. Hesych.

Κυρίζω, idem quod κυρίττω. Hesych.

Composita.

Αἰγόκερως, ωτος, ὁ, capricornus. Luc. Plut. Quidã etiã fœnogræcũ ita dici tradunt. Αἰγοκεραλὶς, ίδος, ὁ, pro αἰγόκερως, apud Aratum.

Αἰγόκερας, fœnum græcum, sic dictum quoniam corniculis semen est simile. Plin. lib. 24.

Αἰπύκερως, ω, ὁ καὶ ἡ, cornua alta gerens. vt αἰπύκερως ἔλαφος.

Ἀκέραος, ου, ὁ, sine cornibus, placidus. Epithetum animalium quæ natura nullis cornibus armauit ad depellendam iniuriam, aut certè quæ etiamsi armata sint, tamen illis non vtuntur ad inuadendos homines. Etymol. Sic quidem exp. apud Matth. cap. 10. Vide & in comp. à Κεράννυμι.

Ἀκέρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui cornua non sunt, qui cornutus non est. Aristot.

Ἄκερος, idem. Et in neut. ἄκερων, cornua non habens, quod monoproton esse docet Suidas. Declinatur etiam ἄκερως, ω, ὁ καὶ ἡ. Aristot. hist. an. lib. 2. cap. 1.

Ἀκροκέραια, τὰ, extremitates seu (vt Virg. vocat) cornua antemnarum. Poll. lib. 1.

Ἀσελγόκερως, lasciuiens cornibus.

Βούκερως, ὁ καὶ ἡ, bubulis præditus cornibus. vt βούκερων ἄγαλμα, apud Herodot. item fœnum græcum, quod & βούκερας & βουκέρατος. apud Nicand. in Alexiph.

Δίκερως, bicornis, bina gerens cornua. Hom. hymno in Pana & in Epigr. Dicitur etiam δικέρατος, & δίκερος, ὁ καὶ ἡ, vt apud Aristot. hist. an. lib. 2. c. 1. Δικέραιος, idem. Suid. in Epigr.

Δίκραος, idem. Hippocr. de loc. in homine. Hinc Δικραιότης q. d. bifiditas, bicornitas. δικραῖος itidem bicornis. Suid. ex Epigram.

Δίκροος & per cõtractionem δίκρους, bifidus, bicornis, bifurcus. Aristot. 2. de generat. anim. Vide & in comp. ex Κάρηνον.

Ἐκκεραΐζω, diripio, populor. ex Epigr.

Ἑλικόκερως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, tortuosa siue retorta cornua habens, Eust. & Hesych.

Ἐπικέρας vel ἐπίκερας, fœnum græcum, Hippocr.

Εὐρύκερως βοῦς, bos qui est latis cornibus. Theocr. idyll. 19. Est & nomen proprium animalis, de quo Oppian. lib. 3. de venat.

Εὔκερως, bene cornutus, vel pulchra habens cornua. Sophocl. in Aiace. Declinatur etiam εὐκέρατος. vt εὐκέρατος: vnde εὐκεράϊς βόας, apud Nonn. apud Mosch. idyll. 2.

Ἱστοκεραία, antemna: *hoc est*, lignum in superiore mali parte per transuersum collocatum, vnde velum pendet. Artemidorus onirocr. lib. 1.

Καλλίκερως, pulchra & elegantia habens cornua. Pro αἰγόκερως (i. fœnum Græcum) vsurpari testatur Gal. lib. 1. τῶν κατὰ τόπους.

Λευκόκερατες, alba habentes cornua. Hesych.

Μονοκέρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui vnum solúmque cornu est, vnico duntaxat cornu armatus. Aristot. hist. an. l. 2. c. 1. Μονόκερως, idem apud eundem ibidem. item proprium animalis nomen, quod vnicornem itémque monocerotem Latini appellant.

Νήκερως & νήκερος, ω, ὁ καὶ ἡ, cornua non habens. Hesiod. in Erg.

Ξυλοκέρατα, siliquæ. Sic vocantur à recentioribus Græcis quę veteres κεράτια vocârunt. Quidam sic peculiariter dici arboris ceratoniæ siliquas tradunt.

Ὀρθόκερως, erecta cornua gerens, qui rigidis cornibus est. item cui crines erecti stantsaut crines erigens. Poll. ex Sophocle.

Πλατύκερως, qui latis cornibus est. nomen proprium animalis quod ceruorum generi annumeratur, de quo Diosc. lib. 2. & Plin. l. 11. c. 37.

Πολύκερως, multa habens cornua. Soph. in Aiace.

Ῥινόκερως, ωτος, ὁ, animal quoddam vnius in nare cornu: de quo vide Ælian. & Oppian. Est etiam nomen auis. Hesych.

Τραγόκερως, hircina habens cornua. A quibusdam dicitur τὸ τράγιον, ab aliis ἡ ἐλένη. vt est apud Diosc.

Ταυρόκερος, taurina cornua habens. Eurip. in Bacch. Ἔτικτεν δ' ἀνίκα μοῖραι Ταυρόκερων ἐτέλεσαν θεόν.

Ὑπερκεράω, ῶ, alterum cornu circumuenio, cornua extendendo claudo hostes. apud Aelian. & lib. 1 Maccab. c. 7.

Ὑπερκέρασις, alterius cornu circumuentio: ibidem. Dicitur etiam esse, cum altera tantùm parte superiores sumus in prælio.

Ὑπέρκερως, supra modum cornutus, cornua habens supra modum magna. Cerui epith. apud Poll.

Ὑψικέρατος, celsa gerens cornua, qui altis cornibus est. Aristop. in Nub. Ὑψίκερως, idem. Od. κ.

Χρυσόκερως, aurata cornua gerens. Plut. in apophth. Pro eodem dicitur & χρυσοκέρως.

ΚΕΡΑΣΟΣ, ου, ὁ, cerasus: arbor, de qua vide Theophr. hist. pl. lib. 3. cap. 13. & Athen. lib. 2. Eadem dicitur & κερασέα, in Geopon. lib 10.

Κεράσια, τὰ, fructus cerasi, seu pomula. ibid. & Diosc. l. 1. c. 158.

Χαμαικέρασος, (*comp.*) humilis cerasus, seu cerasus pumila. Vide Athen. & Plin.

Κερατίζω, &c. vide in Κέρας.

ΚΕΡΑΥΝΟΣ, ου, ὁ, fulmẽ. Aristot. de mũdo. ὁ δὲ ἀστραψὰν ἀναπυρωθὲν

πυρωθὲν βιαίως ἄχρι τῆς γῆς διεκθέον, κεραυνὸς καλεῖται. quod fulserit accensum, si ad terram vsque cursum illisum sit, fulmen dicitur. Od. ω. Κρονίδης ἀφίει ψολόεντα κεραυνόν. Xenop. Hell. 4. πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον. Lucian. in Tim. ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργὴς καὶ σμερδαλέος κεραυνός.

Κεραυνόω ῶ, fulmino fulmine percutio. Apud Athen. lib. 12. ἐκεραύνωσε πάντας. Plut. in symp. 4. τοὺς καθεύδοντας οἷον τε μὴ κεραυνοῦσθαι, non fulminari seu fulmine tangi.

Κεραύνειος & κεραύνιος ου, ὁ καὶ ἡ, fulmineus fulminalis. Plutarch. symp. 4. τὸ κεραύνιον πῦρ Item κεραύνιος Ζεὺς apud Aristot. de mundo, quem Latini fulminatorem dicunt. ¶ Sunt etiam Κεραύνια ὄρη, Ceraunij montes. Plinio lib. 6 cap. 7. Pausan. in Atticis πρὸς τὰ ἄκρα τῶν ὀρῶν ἃ κεραύνια ὀνομάζουσι. ¶ Est etiam ceraunia gemma apud Plin. l. 37. c. 9. ¶ Est & ceraunium tuber apud eundem l. 19. c. 3.

Composita.

Ἀκεραύνωτος, non tactus seu ictus fulmine.

Ἀργικέραυνος epitheton Iouis, quòd albicante fulmine gaudeat Odyss. τ. & Iliad. χ.

Βροντησικέραυνοι νεφέλαι, Aristoph. q. d. tonitru fulminātes nubes.

Ἐγχεικέραυνος, dicitur Iupiter tanquam fulmine pro hasta vtens Vide Eustath.

Καταικεραυνόω ῶ fulmine icio seu interficio.

Τερπικέραυνος, ου, ὁ, fulmine gaudens, qui fulmine delectatur, epitheton Iouis, Od. ξ. Eustath. tradit. τερπικέραυνον Iouem dici quasi τρεπικέραυνον, i. κεραυνῷ τρέποντα, qui fulmine in fugam conuertit, seu fulmine terret eos qui aliquid audent. Vnde Iliad. δ. Ἀλλὰ Ζεὺς ὑψίζυγος παραίσια σήματα φαίνων.

Ὑψικέραυνος ex alto fulminans.

ΚΕΡΔΟΣ, εος τό, lucrum, quæstus, item commodum vtilitas. Hesiod. in Erg. κακὰ κέρδεα ἶσ' ἄτῃσιν, damnum appellat dum est cum mala fama lucrum. Isocr. ad Nicoclem μὴ τὸ μὲν λαβεῖν κέρδος εἶναι νομίζετε, τὸ δ' ἀναλῶσαι, ζημίαν. Soph. in Antig. τὰ δ' αἰνὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται. ¶ Item κέρδος, astutia versutia, vafrities dolus. Iliad. ψ. Ἀνδρὶ δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις ἀνίστατο κέρδεα εἰδώς.

Κερδαλέος, ου ὁ, lucrosus quæstuosus, quæstuarius. item vtilis. Isocr. & Xen. Pæd. 7 μηδὲν κερδαλεώτερον ἀρετῆς. A Plat lib. 1. de repub. κερδαλεώτερον & λυσιτελέστερον pro eodem ponuntur. Item astutus, versutus, vafer, callidus. Odyss. ν. Κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος ὅς σε παρέλθοι. Ἐν πάντεσσι δόλοισι καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειε. Sic βουλὴ κερδαλέη. Iliad. κ. & κερδαλέος μῦθος. Od. ζ.

Κερδαλέη, & per contract. κερδαλῆ vulpina pellis. Greg.

Κερδαλέως, lucrosè, quæstuosè, cum lucro vtiliter. Thuc. 3.

Κερδαλῆ Hesychio est ipsa vulpes.

Κερδαλεότης, astutia, versutia. Item prudentia, Eustathio.

Κερδοσύνη, ἡ, astutia, versutia, calliditas item dolus. Iliad. χ. Ὣς φαμένη καὶ κερδοσύνῃ ἡγήσατ' Ἀθήνη. Item prudentia, Od. ξ. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἔγνω κερδοσύνῃ.

Κερδῷος, ου ὁ, vt κερδῷος Ἑρμῆς, qui lucris præest, apud Luc. in Tim. Sūt qui exp. cōciliator lucri, lucrifer. Itē vulpinus. Greg.

Κερδίων lucrosior, vtilior. Et κέρδιον, vtilius: frequens apud Hom. vt Odyss. ω. & alibi. Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι. Et πολὺ κέρδιον. Il. γ. ε. π. Sic superl. κέρδιστος lucrosissimus, vtilissimus. Κερδίων & κέρδιστος accipiuntur etiam *pro*, versutior, & versutissimus: seu astutior & astutissimus, aut callidior & callidissimus. Iliad. ζ. ὁ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν. Apud Sophoclem in Aiace, πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς τῆς γνώμης, ad consilium prudentissimum conuersus.

Κερδύφιον, ου τό, diminut. lucellum.

Κερδαίνω lucror, lucrifacio, lucrum facio, quæstum facio. Aristoph. in Nub. εἶτα δὴ τί κερδανῶ. Sic apud Demosth. μικρὰ κερδᾶναι. Et τί ἡ πόλις κερδαίνει ἢ βλάπτεται; Dicuntur etiam ἀπό τινος κερδαίνειν, & ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν apud Xenoph. & Sophocl. Nonnunquam sine adiectione ponitur, vt apud Thuc. lib. 2. καὶ οὐκ ἐν τῷ ἀχρείῳ τῆς ἡλικίας τὸ κερδαίνειν μᾶλλον τέρπει ἀλλὰ τὸ τιμᾶσθαι. Apud Aristot. ethic. 5. cap. 5. κερδαίνειν & ζημιοῦσθαι opponuntur.

Κερδέω, F. ήσω, idem quod κερδαίνω Dem. & Herodot. [λυῖδ' per.

Κερδώ, οῦς, ἡ, vulpes, vt apud Aristoph. in equit. δολίαν κερδὼ πο-

Composita.

Αἰσχροκερδής, έος, ὁ καὶ ἡ, turpi lucro deditus, sordidum quæstum faciens 1. ep. ad Tim. c. 3 & ad Titum, cap. 1.

Αἰσχροκερδῶς, cum turpi lucro, faciendo turpe lucrum, seu turpis lucri studio. 1. ep. Aet. c. 5.

Αἰσχροκέρδεια vel αἰσχροκερδία, turpis & sordidus questus, turpis lucri studium. Demosth. aduersus Æschin. Item vita turpiter quæstuosa, apud Polyb.

Αἰσχροκερδέω F. ήσω, turpiter lucror, turpe lucrū mihi quæro.

Ἀκερδής, non lucrosus: Plato in Cratylo. Item damnosus. Exponitur etiam, gratuitus, lucrum non accipiens. Ἀκερδὴς χάρις, apud Soph. exp. cuius malum est lucrum.

Ἀκερδῶς, damnosè, cum damno. Item gratis, seu gratuitò.

Ἀκέρδεια (q. d. illucrositas) damnum, detrimentum.

Ἀποκερδαίνω, & ἀποκερδέω, ῶ. (q. d. lucror ex aliqua re.) idem. Interdum quod κερδαίνω & κερδέω. Herodian.

Ἐπικερδής, lucrosus, quæstuosus.

Κακοκέρδεια, iniquum lucrum, iniqui lucri studium. Theognis, ὁ μὲν οὐκ ἐθέλει κακοκερδείῃσιν ἕπεσθαι.

Καπηλοκερδαίνω, quæstum facio: seu quæstui habeo munus & functionem aliquam apud Xenoph.

Νηκερδής, non lucrosus, non quæstuosus, inutilis: vt νηκερδὲς ἔπος, apud Hom. Apud veteres νηκερδέα βουλεύω pro ἀσύμφορα dictum fuisse scribit Eust.

Παρακερδαίνω perperam lucror: vel amplius iusto lucror, & præter alios. Exponitur etiam, eadem opera lucror, aut obiter compendium facio, apud Greg.

Πολυκερδής, multum quæstuosus, multum lucri afferens. Item multum astutiæ habens, valde astutus, seu vafer. Odyss. ν.

Πολυκέρδεια, magna astutia seu vafrities.

Φιλοκερδής, amans & studiosus lucri, auarus, cupidus lucri: vt Φιλοκερδεῖ θυμῷ. Theogn. & Aristoph. in Pluto.

Φιλοκερδῶς, cum auiditate lucri.

Φιλοκέρδεια, ἡ, amor lucri, auiditas lucri. Theocr. idyll. 16.

Φιλοκερδέω, lucri amās sum, lucri auiditate laboro. Xenoph. anab. lib. 1.

ΚΕΡΚΙΣ ίδος, ἡ, radius textorius qui & pecten Odyss. ε (de Calypsone) Ἱστὸν ἐποιχομένη χρυσείῃ κερκίδ' ὕφαινεν, aureo percurrens pectine telam. Il. χ. χαμαὶ ἔκπεσε κερκίς, è manib. in terram excidit radius. Sic Plato in Cratylo, ὁ ὑφαντικὸς καλῶς χρήσεται τῇ κερκίδι. * Eust. (itidémque Etymol.) denominari scribit ἀπὸ τοῦ κρέκειν quod est ἠχεῖν, transposita litera ρ. Κερκὶς dicitur etiā ipsa tela quæ radio seu spatha calcatur: metonymi è posita causa instrumentali pro re instrumento confecta: vt apud Eurip. in Hecuba. κερκίσιν ἐφιστάναι telam percurrere pectine, telam tractare. ¶ Item pro σπάθη, i. rudicula qua aliquid agitatur in lebete vel olla dum coquitur. Gal. τῶν κατὰ τόπους lib. 3. κίνει κερκίδι ἐρυθροῦ χαλκοῦ τὸ φάρμακον, rudicula ex ære rubro agita. ¶ Ab earundem κερκίδων similitudine κερκὶς nominatur paxillus siue clauus ferreus ligneúsve qui in iugi foramen inditur ad retinenda lora iugalia ne extra iugi caput excidāt Poll. ¶ Item maius illud os quod tibiam fert. Plut. in Alexandro, ὑφ' οὗ τῆς κερκίδος ὀστέον ἀποθραυσθὲν ἐξέπεσεν. Item radius, i. alterum os cubiti superius, sed minus & breuius. Poll. lib. 2. ¶ Item cacumen pinus seu alni, (teste Hesych.) vel species quædam alni aut populi, vt docet Theophr. hist. plant. l. 3. c. 14. & Aristot. hist. an. li. 7. c. 5. quòd nimirum istæ arbores instar κερκίδος, stipite oblongo sint, terete & in acutum desinente. ¶ Item pars quædam theatri. Poll.

Κερκίδιον ου, τό, radiolus.

Κερκίζω, F. ίσω, radio discrimino fila inter texendum: aut etiam radio calco fila. Plat. in Crat. κερκίζοντες ἢ τί δρῶμεν;

Παρακερκίδες, (*comp.*) exigua ossa, quæ ab vtraque parte sunt maioris illius ossis quod tibiam fert. Vide Poll. l. 2.

ΚΕΡΚΟΣ, ου, ἡ. cauda: propriè de quadrupedibus & quidem caulem habens carnosum & depilem, quo pisces carent & volucres. Aristoph. in equit. Ἰδοὺ δ' ἔχου κέρκον λαγῶ, τὼ ὀφθαλμιδίω περιψῆν, accipe caudam leporis ad ocellos detergendos. Aristoteles tamen de part. anim. lib. 4. c. 10. inquit κέρκον ἔχειν σχεδὸν οὐ μόνον πάντα τὰ ζωοτόκα, ἀλλὰ καὶ τὰ ᾠοτόκα. ¶ Item pudendum virile, teste Hesychio: vt Lat. cauda. ¶ Item animalculum vites infestans, vel gallinaceus, vel mus agrestis, apud eundem Hesych. ¶ Etymol. dicit etiam esse vas quoddam, sicut & tripus, ex Alcmane.

Κέρκωσις, εως, ἡ, q. d. caudatio: morbus muliebris.

Κέρκωψ, caudatus, vt quidam exponūt, vel animal quoddam magnam caudam habens, vt tradit Hesych. Metaphoricè de homine versuto & fraudulento dicitur, teste Etym. & Eust. sumpta nimirum metaphora à canibus qui oculis & cauda adblandientes mordent. vt inquit Etymol. Vtitur & Synes. ep. 101.

Κερκώπειος, ου, ὁ καὶ ἡ, versutus, fraudulentus, veteratorius. Idem Synes. de Prouidentia.

Κερκωπίζω, cercopen ago, i. veteratorem, & impostorem: vel lasciuio, adulor. Eust. Item χλευάζω, μιμίζω, vt simiæ. Suid.

Κερκώπη, ης ἡ, cicada quædam paruula. Hesych. seu animalculum quoddam simile cicadæ. Eustath. ex Alexide. & Athen. lib. 4. ex Aristoph.

Composita.

Ἄκερκος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine cauda est. Aristot. de part. an. lib. 4. c. 10. ὁ ἄνθρωπος ἄκερκον μέν ἐστιν ἰσχία δ' ἔχει.

Δασύκερκος cui villosa cauda est. Theocr. idyll. 5. Μισέω τὰς δασυκέρκως ἀλώπεκας.

Μακρόκερκος qui prælonga cauda est. Aristot.

Κολοβόκερκος cauda mutilatus: cui cauda est amputata: vt κολοβόκερκος θυσία. Chrysost. in epist. ad Rom.

Πλατύκερκος, caudam latam habens.

Κερκω, vide in Κρέκω. Κέρμα, vide in Κείρω.

ΚΕΡΧΩ, exaspero. Κέρχομαι, exasperor: & quidem ita vt vocem seu sonum edam raucum & creperum, qualis auditur in gutture eorum qui animam agere incipiunt. Hippocr. de morb. lib. 2. Κέρχεται ἡ φάρυγξ οἷον ὑπὸ λιπαροῦ.

Κερχαλέος, qui ita exasperatus raucum creperúmque sonum edit. Hippocr. epid. 7. ab Hesych. exp. etiam aridus, siccus.

Κερχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idē. Gal. cōment. 3. in eiusdem Hipp. l. 3. de art.

Κερχάω, idem quod κέρχω seu κέρχομαι, raucum creperúmque sono. Hippocr. epidem. 7. ἐκέρχα κατὰ πλεῦρα.

Κέρχνω, idem quod κέρχω, apud eundem ibidem, καὶ ὁ φάρυγξ δοκεῖ κέρχνειν. item actiuè exaspero raucúmque & creperum quid sonare facio: vt apud eundem de morb. exter. τὸ σίαλον ἐν τῇ φάρυγγι δοκέει ἐνέχεσθαι, καὶ κέρχνει αὐτόν.

Κερχνάω, itidem pro κερχάω.

Κερχνασμοὶ, apud Gal. in lex. Hippocr. idem quod τὰ κερχνώδη πάθεα, seu τὸ κέρχνεσθαι.

Κερχναλέος, idem cum κερχαλέος.

Κερχνώδης, idem quod κερχώδης, qui asperum quid, raucum creperúmque sonat, apud Hippocr. de artic. item transitiuè qui asperum raucúmque & creperum sonare facit: vt κερχνώδεα πάθεα, apud Hippocr. de hum. vsu.

Κέρχνος, ου, ὁ, asperitas quædam gutturis quæ instar granorum milij sentitur. Gal. in lib. Hippocr. de articulis. item milium apud Iones. idem ibidem. item sonus qui editur ex sensu asperitatis in arteria, aut phlegmatis in pulmone. Alex. Trall. ¶ Item puluis in officinis argentariis, seu argentifodinis. Pollux lib. 7. cap. 23. ¶ Item adiectiuè, siccus, apud Atticos, inquit Erotian. in lex. Hippocr. Exponitur & asper.

Κέρχνη, puls è milio. Hesyc. Apud eundem sic dicuntur aures piscium. item auis species quædam, itē quæ est melleo colore.

Κερχνόω, ῶ, exaspero, seu paruulis punctis veluti granis milij asperum reddo.

Κέρχνωμα, τὸ, asperitas: item cælatura. Κερχνωτὸς, signis asper, cælatus tornatus. Hesych. apud Poll. Κερχνωτὸν ἀργύριον, argentum pustulatum.

Κερχνηὶς, auis quam interpr. Lat. stridulam, eandémque esse volunt cum strige, quippe quæ & ipsa denominata sit à stridendo. Aristoph. in auib.

Κέρνον ου, τὸ & κέρνος ου, ὁ, vel εος τὸ. Poll. lib. 2. Κέρνα nominari ait duas obliquas asperitates ex septē illis quæ in dorso assurgunt. Idem lib. 4 c. 14 inter saltationū species scribit Κέρνα nominatas fuisse τὰς ἰσχαδίδας. Nicandri schol. κέρνους vocari tradit crateres mysticos ἐφ' ὧν λύχνους τιθέασιν. Apud Athen. l. 11. itidémq; apud Hesych. Κέρνος est poculū quoddā figlinum.

Composita.

Αἱμοκέρχνον, apud Hippoc. quicquid in sanguinis profluuio inducit eam tussiendi cupiditatem, quam medici κέρχνον appellant. At Erotianus αἱμοκέρχνα esse ait Hippocrati, quę simul sanguinolenta sint & sicca.

Καὶ κεκερχνῶσθαι, exp. τετραχύνεσθαι, asper fio, exasperor. Hesych.

Κέσσω, vide in Κεντέω.

ΚΕΣΤΡΑ, ας, ἡ, malleus. Poll. esse dicit ferrei mallei speciem: vt apud Soph. κέστρα σιδηρᾶ ... ἢ κατὰ ῥάχιν Ἤλαυνε παίων. ¶ Est etiā piscis species. Hes. & Poll. l. 6. c. 9. Ille tradit Athē. li. 7.

Κεστρεὺς, aliud piscium genus diuersum à κέστρα: alio nomine κέφαλος. Illos Plinius vocat sudes: hos mugiles. Vide Athen. lib. 7. & Aristot. de hist. an. lib. 5. cap. 11.

Κεστρῖνος, idem cum κεστρεύς. vide Athen.

Κεστρῆνος, etiam pro κεστρεύς, ex Hippocr.

ΚΕΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, herba quædam, de qua Diosc. lib. 1. & c. 1. & Gal. simpl. 7. & Plin. lib. 25. c. 8. ¶ Item dicitur esse instrumentum quo cauatur ebur. ¶ Dicitur etiam esse teli genus: quod κέστρος à Suida appellatur. & κέστρα ab Hesychio.

Κεστρίτης οἶνος, apud Diosc. lib. 5. vinum ex cestro.

ΚΕΥΘΩ, f. κεύσω, P. κέκευθα, occulo seu occulto, abscondo. Il. α. Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω. Od. τ. δακρυ ... δάκρυα κεῦθε. Apud Eurip. in Phœnissis, κακόν τι κεύθεις καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ. ¶ Apud Sophoc. in OEdipo tyranno ὁ δὲ θανὼν κεύθει κάτω δὴ γῆς: schol. exponit κρύπτεται. Sic & in Aiace, κρείσσων γὰρ ἀϊδα κεύθων ἢ νοσῶν μάταν.

Κεύθομαι, occultor, abscondor.

Κευθμὸς, οῦ, ὁ, locus qui aliquem occultat & abscondit: locus in quo aliquis latet: latebra, latibulum. Iliad. ν. -ἄλλαι δὲ κατ' αὐτῷ, Παντόθεν ἐκ κευθμῶν. Pro eodem legitur & κευσμὸς Æolica dialecto.

Κευθμὼν, ῶνος, ὁ, idem quod κευθμός. Eurip. in Hell. Ἴδ' ἄξον εἰς κευθμῶνα. Exponitur & penetrale, recessus, abdita. Hesych. in Theog. Γαίης ἐν κευθμῶνι. Dicitur etiam de latibulis seu lustris ferarum: vt Od. κ. πυλῆρες κευθμῶνας ἔχοντες.

Κεῦθος, εος, τὸ, idem quod κευθμὸς seu κευθμών. Schol. Soph. in Philoct. διὸ τὸ κεῦθος νυνεὶ ἀντὶ τοῦ ἄλσους μεταφράζομεν. Frequentius in plurali vsurpatur, & præsertim apud poetas: vt Il. χ. Od. ω. ὑπὸ κεύθεσι γαίης. Sic & apud Hesiod. in Theog.

Κευθάνω, idem quod κεύθω, ex quo factum. Iliad. γ. Οὐ μὲν γὰρ φιλότητί γ' ἐκεύθανον.

Composita.

Ἀμφικεύθω, circumquaque occulo, circumtego. Hesych.

Ἐπικεύθω, cęlo. Od. ξ. Εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα μηδ' ἐπικεύσῃς. Sic & Odyss. ε. & δ.

Λήκυθος & Λάκυθος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΚΕΦΑΛΗ', ῆς, ἡ, caput. Il. α. Εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι. Xen. Pæd. 7. τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἔχειν ἐπὶ τοῖς γόνασι. Sępe de toto homine dicitur, quòd caput sit totius corporis pars nobilissima & præstantissima. Frequentissimum est & in carmine & in prosa, φίλη κεφαλὴ (cui opponitur ἐχθρὰ κεφαλὴ) & μιαρὰ κεφαλὴ, atque alia nonnulla. Sic Lat. carum caput, infandum caput, &c. Inuenitur κεφαλὴ pro homine, (etiam sine adiectione) apud Aristot. pol. 2. ἐν Λακεδαίμονι κατὰ κεφαλὴν ἕκαστος εἰσφέρει τὸ τεταγμένον, i. viritim. Od. α. dicitur κεφαλὴ ἀνδρὸς pro ἀνήρ, & Herodot. in Calliope. κεφαλὰς πολεμίων pro πολεμίους. ¶ Sæpe etiam vsurpatur in imprecationibus & comminationibus. Aristoph. in Acharn. εἰς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί. Dem. in or. de malè gesta legat. ἃ νῦν εἰς κεφαλὴν ἡμᾶς αὐτοὺς δεῖ τρέψαι. ¶ Cū variis propositionib. variè exp. ὑπὲρ κεφαλῆς dicitur quod imminet. ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖν vel ῥιπτεῖν, præcipitare, vel præcipitem dare. Lucian. in Epigr. l. 2. κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀπῆλθε præceps abiit. Ἐπὶ κεφαλὴν ἀποδιδράσκειν vel βαδίζειν, præcipitare moras. Demosth. apud Hom. Il. ψ. ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, à capite ad pedes, & inuerso ordine, ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλὴν apud Aristoph. in Plut. ¶ Κεφαλὴ etiam dicitur in ossibus, quod in illis extremum est crassius & rotundum, à similitudine quæ illi est cum verò capite. Dicitur etiam βραχίονος κεφαλὴ, caput membri huius, i. vbi iuxta humerum eminet. ¶ Κεφαλὴ dicitur etiam τὸ κύτος τῶν πολυπόδων. ex Aristot. lib. 2. de part. an. κεφαλὴ στάμνου, venæ caput & pars superior, κεφαλὴ τῆς τάφρου, fastigium fossæ, ex Demosth. ¶ Κεφαλὴ exp. summa & conclusio apud Gal. ἐπιθῶμεν ἤδη τὴν κεφαλὴν τῷ λόγῳ. Nonnulli κεφαλὴν apud Plat. in Timæo perfectionem, siue absolutionem, aut consummationem significare aiunt. κεφαλήν τε καὶ τέλος τὴν ἐπιθεῖναι τῷ μύθῳ. * κεφαλὴν appellatam ἀπὸ τοῦ κεκυφέναι, i. à cauitate: & Macedones hanc κεβλὴν, Hippocratem κεβλὴν appellasse tradit Suidas.

Κεφαλίτης ου, ὁ, vt κεφαλίτης λίθος, lapis angularis. Hesych.

Κεφαλικὸς, capitalis: vt κεφαλικὴ ἔχθρα, inimicitiæ capitales. Modest. c. 6. l. 27. digest. κεφαλικὰ φάρμακα, medicamenta capitis fracturarum quæ ad crassæ membranæ duplicaturam vsque peruenere. Cels. l. 5. c. 19. Scrib. Larg. 201. Diosc. lib. 3 c. 55.

Κεφαλικῶς, capitaliter. Herodi. l. 2. κεφαλικῶς κολασθήσεσθαι.

Κεφαλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, caput imitans, caput repræsentans.

Κεφαλωτὸς, οῦ, ὁ, capitatus, caput habens: vt πράσον κεφαλωτὸν, apud Diosc. lib. 2.

Κεφαλὶς, ίδος, ἡ, capital, capitium, tegumentum capitis, pileus. Aristot. rhet. 2. ¶ Item caput, capitulum, vasculum vt in plantis. Diosc. lib. 3. ¶ Κεφαλὶς βιβλίου, dicitur id quod & εἴλημα. Suid. Sic ad Heb. cap. 10.

Κεφαλίδιον, capitulum. Poll. lib. 2. cap.

Κεφαλισμὸς, dicitur simplicium numerorum vsque ad decem multiplicatio, cuius auxilio cæterorum etiam numerorum multiplicandorum ratio cognoscitur. Aristot. top. 8.

Κεφάλιον ου, τὸ, caput capitulum. Diosc. lib. 4. Plut. symp. 2. Est & verbum rhetoricorum apud Hermog.

Κεφάλαιον, idem. Luc. & Athen. l. 7. in radicula κεφάλαιον dicitur τὸ πρὸς τοῖς φύλλοις καυλῶδες, vt schol. exp. apud Aristoph. in Nub. ¶ Item metaphoricè, quod summum & præcipuum est in re aliqua. Plat. l. 1 de leg. & Isocr. in Areop. Interdum exp. summa, vertex & cardo: vt apud Demosth. Plut. Greg. Isocr. & alios. Et ἐν κεφαλαίῳ, vel ἐν κεφαλαίοις. item ἐπὶ κεφαλαίου, summatim, capitulatim. Thuc. Dem. Polyb. ¶ Item caput vnde fructus & reditus manat: idem quod ἀρχαῖον. Æschin. contra Ctesiph. ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδωκε. ¶ Item in libris κεφάλαια sunt certæ partes in quas sunt distincti. ¶ Apud Aristoph. in Ran. adiectiuè sumi videtur, quum inquit, κεφαλαίοις ῥήμασι, quod schol. exp. μεγάλοις.

Κεφαλαιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, summarius.

Κεφαλαιωδῶς, summatim. Aristot. rhet 3.

Κεφαλαιόω, ῶ, summatim & capitulatim attingo, in capita seu summas redigo. Thuc. lib. 6. πολλὰ παρεὶς τὰ μέγιστα κεφαλαιώσω: sic & lib. 3. & 8. apud eundem. ¶ Item caput vulnero. Marci 12.

Κεφαλαιοῦμαι, in summam subducor & colligor. Aristot. l. b. 4. Metaphys. item actiuè pro κεφαλαιόω. Plat. lib. 9. de rep.

Κεφαλαίωμα, τὸ, id quod in summam collectum & subductum est; seu summa ipsa. Herodot. in Thalia.

Κεφαλαία, ας, ἡ, inueteratus & ægrè cedens capitis dolor. Gal. & Aret. de diuturn. affect. l. 1 c. 2.

Κέφαλος, ου, ὁ, cephalus; piscis è mugilum genere; sic dictus διὰ τὸ βαρυτέραν τὴν κεφαλὴν ἔχειν.

Κεφαλῖνος, cephalinus, qui alio nomine βλεψίας. Idē ibidem.

Κεφαλίνη ἡ, ea linguæ pars quæ ad fauces est, alias γεῦσις, ob acriorem gustum, qui inesse ipsi putatur. Poll. lib. 2.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφικέφαλος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, vtrinque caput habens: vel biceps. vt ἀμφικέφαλα ὑποπόδια, apud Eust. Item genus lecti sic dictum quod vtrinque habeat puluinar. Etymol.

Ἀνακεφαλαιόω, ῶ, capitulatim & summatim repeto. Hesych. Ponitur & pro simplici. Aristot. τὰ ἀναγκαῖα ἀνακεφαλούμενοι, summatim colligentes & repetentes. Exp. etiam peroro, apud Dion. H.

Ἀνακεφαλαίωσις, εως, ἡ, summaria repetitio, repetitio antè dictorum per capita. Quintil. lib. 6. c. 1. In numeris verò & summarum collectione dicitur consummatio.

Ἀνακεφαλαιωτικὸς, ὁ, vt ἀνακεφαλαιωτικὸν μέρος τῶν ῥηθέντων, pars qua ea quæ dicta sunt repetuntur. Dionys. Halic.

Decomp. Ἐπανακεφαλαιόομαι, summatim enumero & colligo. Hermog.

Ἀποκεφαλίζω, capite priuo, caput amputo. Artemidor.

Ἀποκεφάλισμα τό, capitis amputatio. Item sordes quibus caput repurgatum fuit. Poll. Pro eodē dicitur & ἀποκεφάλισις.

Ἀποκεφαλισμός, capitis amputatio. Plut.

Ἐγκέφαλος, qui in capite est: vt ἐγκέφαλος μυελός, medulla in capite, i. cerebrum. Rufus Ephes. Item absolutè siue substantiuè cerebrum. Il. γ. Ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὅδε οἶνος. Aristoph. in Nub. τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαί μοι δοκεῖς, cerebro attonito & percusso esse. Sic & apud Plut. de defectu orac. & Athen. l. 7. Item in palma dicitur cacumen palmæ. Gal. lib. 2. de alim. & apud Athen. lib. 2 ex Nicand. in Georg.

Decomp. Ἐγκεφαλαλγεῖν, desipere. Poll. l. 2. c. 2. ex Aristoph.

Κωνεγκέφαλος, genitura spinę dorsi quę à capite in pudenda defertur. Hesych.

Παρεγκεφαλὶς ίδος, ἡ, cerebellum: pars cerebri durior & siccior, ex multis & paruis corporibus coagmentata, subflaua, spinalis medullæ principium. Aristot. hist. an. lib. 1. cap. 16.

Πεντεγκέφαλος, quinque habens cerebra, quino cerebro constans. Theophr. hist. pl. lib. 2. c. 8. (œcon. l. 2.

Ἐπικεφάλαιον τό, capitatio: id quod in capita penditur. Aristot.

Κακκεφαλῆς, secundum caput: Æolica syncope pro κατὰ κεφαλῆς, apud poetas.

Περικεφαλαία ας, ἡ, galea, cassis: sic dicta quòd capiti circumindatur. Polyb. Stat. Eustat. Item pro spiris capilli muliebris, vel pro suggestu comæ. Item dolor capitis. Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 10. ¶ Item pars quædam nauis. Poll. lib. 1.

Προκέφαλος, qui habet caput prominens & acutum. Suid. Item versus προκέφαλος, in quo prima syllaba abundat, aut cum sequenti per συνίζησιν coit, Iliad. ε. Ἠ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀναλκίδας ἠπεροπεύεις.

Προσκεφάλαιον τό, ceruical: puluinus seu puluinar quod capiti decumbentis supponitur. Aristoph. in Pluto. Plut. de discern. adul. ab amico. & Athen. l. 10. Impropriè sic dicitur puluinar quod sedenti supponitur apud Plat. polit. 1.

Συγκεφαλαιόω, capitulatim & summatim complector, summatim & breuiter recenseo. Sæpe in voce media: vt apud Aristot. pol. 6. Xen. Pæd. 8. & Polyb. lib. 4. Apud Æschin. συγκεφαλαιοῦν τὸ λογισμόν, rationum summam conficere, repetito calculo summam contrahere.

Συγκεφαλαιόομαι, summatim cōprehendor. Arist. metaph. l. 9.

Συγκεφαλαίωσις, summaria complexio, collectio per capita. Areop.

Composita sine præpositione.

Αἰγοκέφαλος, caprinum caput habens. Est & nomen auis, apud Aristot. lib. 2. de natura anim. c. 12.

Ἀκέφαλος, qui sine capite est: caput non habens. Luc. de scrib. hist. item metaph. qui principio caret. ibidem. Et versus ἀκέφαλοι, apud Athen. l. 14. qui vnam syllabam in initio breuem habēt. Item ἀκέφαλος, qui sine autore certo est & origine: vt ἀκέφαλος αἵρεσις de cuius authore non constat. ¶ Item imperfectus. Plat. l. 6. de leg. Luc. in Scytha. ¶ Item ἄτιμος. Suidæ. ¶ Item nomen herbæ cuiusdam vulis ad splenicos, vt docet Eust.

Ἀκέφαλος, sine capite, sine exordio, apud Hermog.

Αὐτοκέφαλον ipsum caput. Aristot. lib. 4. de anim.

Βαρυκέφαλος graue & ponderosum caput habens.

Βουκέφαλος, sic dictus fuit equus Alexandri magni, siue ob toruū aspectum siue quod insigne capitis taurini in armo impressum haberet, vt docet Plin. Pro eodem Doricè βουκεφάλας dicitur.

Δικέφαλος biceps.

Ἑκατογκέφαλος, centum capita habens. Pind.

Ἑκατογκεφάλας, idem. Aristoph. in Nub.

Εὐκέφαλος bono seu egregio capite prædiius, aut qui capiti contenit & conducit. Poll. lib. 2. c. 2.

Ἐχινοκέφαλος, dictus fuit Pericles à Cratino comico, quòd caput haberet simile echini capiti. Poll. l. 2. c. 2.

Κυνοκέφαλος q. d. caniceps, caninum caput habens. Luc. in Hermot. Item impudens. Aristoph.

Κυνοκεφάλαιον, anemone herba quibusdam dicta. Hesych. pro quo & Κυνοκέφαλον & κυνοκεφαλίον.

Λεοντοκέφαλος, leonis caput habens, leoniceps. Luc. in Hermot.

Λιθοκέφαλος, lapideo & duro capite præditus. Athen. lib. 7. ex Aristot.

Μακροκέφαλος, longum caput habens. Hippocr. libro de aëre & aquis. & Poll. l. 2. c. 2.

Μεγαλοκέφαλος, cui magnum caput est, capito.

Μονοκέφαλος, vnicum caput habens. Diosc. l. 2. c. 181. καὶ τὸ ἐν Αἰγύπτῳ μονοκέφαλον ἐστί.

Μικροκέφαλος, qui est paruo capite.

Μυοκέφαλον, dicitur species τῆς προπτώσεως, paruo adhuc & incipiens, & capiti muscæ similis. Plura pete ex medicis.

Ξηροκέφαλος, qui capite est sicciore. Alex. Aphr.

Ὀξυκέφαλος, qui acuminatum caput habet. Poll. l. 2. c. 2.

Προκέφαλος, idem quod μακροκέφαλος. Eust.

Πολυκέφαλος multa habens capita. Plat.

Στρουθοκέφαλος, habens caput passeris aut struthocameli, ideóque monstrosus. Plut. περὶ πολυπραγμοσύνης. Στρουθοκέφαλα ἔμβρυα dicuntur fœtus exili capite. (Pericle.

Σχινοκέφαλος, habens caput bulbo simile, i. oblongum. Plut. in

Τρικέφαλος triceps tria habēs capita: Cerberi epith. apud Suid.

Ὑγροκέφαλος, qui humido est capite. Alex. Aphrod.

Ὑδροκέφαλον, tumor capitis aquosus, de quo Aet. & Ægin.

ΚΕΩ, findo, σχίζω. ¶ At pro κέω, iacere cupio. vide in Κεῖμαι.

Κείω per epenthesin τοῦ ι pro κέω, findo. vt Od. ξ. Κεῖε δ' ἀπεχόμενος σχίζῃ δρυὸς ἣν λίπε κείων, i. σχίζων, vt exponit Eustath.

¶ Κείω, iacere cupio vide in Κεῖμαι. ¶ Κείω, i. vro, vide in Καίω.

Κεάζω. F. σω. findo: idem quod κέω siue κείω Od. ξ. κέασε ξύλα νηλέϊ χαλκῷ Od. υ. Εὖ καὶ ἐπισταμένως κεάζειν ξύλα. Iliad. π. κέασσε δ' ἄρ' ὀστέα λᾶας, findebat ossa. Apud Nicand. in Ther. Ἢ σφελαὶ ἢ ἐλμιν κεάζας, ἢ ῥογάδι πίσῃ. schol. exponit τρίψας, terens siue conterens, comminuens: vel tundens, contundens.

Κεάζομαι, findor. Il. υ. ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη, fissa fuit.

Κέασμα, τό, fractura, vel fragmentum. Hesych.

Κεαρ, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Composita: ex κεάζω.

Ἀκέαστος, qui findi & dissolui seu frangi nequit. Hesych.

Ἀκέαστος, leguminis genus, quod non nisi ægrè frangi & dissolui potest. Hesych. Etym. & Suid.

Ἀμφικεάζω, circumcirca findo seu scindo. Od. ξ. τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσας.

Ἀνακεάσαι (pro simpl. κεάσαι) findere.

Εὐκέαστος, siue εὐκέατος, ὁ καὶ ἡ, qui facilè findi potest, scissilis, item qui facilè frangi potest. vt εὐκέαστα ξύλα apud Eust. & κέδρος εὐκέατος Od. ε.

ΚΗΒΟΣ, ὁ, cebus, animal è simiarū genere, caudam habens, quod & ipsum ancipiti natura, partim hominem partim quadrupedem bestiam imitatur. Aristot. hist. anim. lib. 2. cap. 9.

ΚΗΔΟΣ εος, τό, cura, solicitudo. Od. χ. Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος ἐπ' ἴλιον ὅττις γε πίσυνοι. ¶ Itē mœror, luct^9^, molestia, ærūna, & damnum. Il. α. Ὃς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν. & Il. β. Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται. Ἐκ Διός. Sic apud Plat. ὅσων οἰκεῖον τι ἡμῖν κῆδος γένηται, ἐννοοῦς ὅτι καλλωπιζόμεθα &c. ¶ Itē exequiæ, funus, parentalia, cura quā gerimus funeris seu exequiarū alicuius. Plut. in Solone. Et Aristot. eth. 9. c. 2. καὶ εἰς τὰ κήδη δὲ μάλιστ' οἴονται δεῖν τοὺς συγγενεῖς ἀπαντᾶν διὰ ταὐτό. ¶ Item affinitas, vt κῆδος σοι συνάψαι, affinitatem tecum contrahere. Eurip. Et pro nuptiis, vt Thuc. κῆδος τῆς θυγατρός. Apud Eurip. in Phœn. Polynices κῆδος Ἀδράστου λαμβάνειν dicitur, i. filia eius in matrimonium accepta affinis Adrasto fieri.

¶ *Deriuata à κῆδος, cura.*

Κηδέω, ῶ, F. ήσω vel ἔσω curo, curā gero. Il. ω. ὅτι μὴ ἦλθε τε κηδήσας, & Il. θ. Ὀλλύμενοι Δαναῶν κεκαδήσόμεθ' ὑστάτιον περ.

Κηδεμὼν, όνος, ὁ qui rei alicuius curam gerit, qui solicitus est de re quapiam. Theogn. Παύρους κηδεμόνας τῆς κακότητος ἔχεις. Sic & Il. ψ. Exponitur & curator, procurator: vt apud Luc. Κηδεμόνα τῆς τυραννίδος, procuratorem imperij seu tutorem. Item specialiter tutor, apud Aristoph. ¶ Alias significationes vide paulò pòst, in classe deriuatorum secunda & tertia.

Κηδεμονεὺς, idem. apud Apoll. Arg.

Κηδεμονία, ἡ, curatio, cura alicuius rei, solicitudo alicuius de alio. Philo de vita M. l. 3. Synes. ep. 44.

Κηδεμονικὸς, ὁ, ὁ, accuratus, cui adhibetur cura illa & studiū quod κηδεμονία nominatur. Item qui curam gerit & procurationē alicuius negotij. Sic deus dicit^r^ κηδεμονικὸς apud Areop.

Κηδεμονικῶς, solicitè, sedulò, magna cura adhibita. Polyb.

Κήδιστος, ὁ, ὁ, clarissimus, doctissimus, cuius præcipuè geritur cura à nobis. Od. κ.

Κήδομαι curā gero, curo, solicitus sum de aliquo. Exponitur & fatago. Il. α. Κήδετο γὰρ Δαναῶν. Xen. Pæd. 8. ἐαυτοῦ τι κήδεται ὁ σωφρονῶν ἀδελφοῦ. Isocrates κήδεσθαι & ὀλιγωρεῖν inter se opposuit. vt contra κήδεσθαι & φροντίζειν de eadem re dixit. ¶ Alias significationes vide in sequentibus classibus deriuatorum.

Κήδειος, ὁ, ὁ, cuius curam gerimus, charus, amicus. Il. τ.

Κηδαλός,

Κηδαλέος, ᾶ, ὁ, folicitus, anxius. A Suida exp. ὁ κηδόμενος κὴ φροντί-
Κηδαίνω, curo, folicitus fum. (ζων ὅλων.
Κεδνός, ἡ ὁ, dignus cuius cura geratur, in precio habendus ob virtutem aliquam Il. ι. Οἱ εἰ κεδνότατοι κὴ φίλτατοι ἦσαν ἁπάντων. item venerandus: vt apud Greg. ᾧ ἐφυλαξε Θεῷ μυςήρια κεδνά. Exponitur etiam prudens, q. d. cuius animus curas prudentes verfat. Od. x. v. 225. item probus honeftus, vt ἀλόχῳ κεδνῆ, apud Hom. & ἤθεα κεδνά, apud Hefiod.
Κήδω, curam alicuius rei gero. Eurip. κηδόμενον σ' ἐγώ.
Κηδευτής, qui curam gerit alicuius, curator. Ariftot. in probl.
Κηδεῖος, cura dignus. Iliad. ψ. (fect. 19.

Compofita.

Ἀκηδής, έος ὁ κὴ ἡ nullam curam gerens, neglectui habens, negligens. Ody. ρ & Plato de leg. item nihil timens, audacter aliquid faciens, Il. υ. item paffiuè incuratus, neglectus. Od. ζ.
Ἀκηδέως, (aduerb.) fine cura, neglectè.
Ἀκηδέω F ήσω & έσω, non curo, negligo. Il. ψ.
Ἀκηδιάω. Futur. άσω negligenter ago, negligens fum circa quidpiam. Bafil. Chryfoft.
Ἀκήδεςος, ὁ κὴ ἡ, incuratus, neglectus. Ἀκηδέςως (aduer.) fine vlla cura temerè, negligenter. Apol. Arg. 2.
Ἀκηδέςως idem quod ἀκηδέςον, in anthol. epigr. Exponitur & immifericorditer. Il. ω.
Ἀτροκηδέω, ῶ, negligo, follicitus non fum.
Δημοκηδής plebicola & publicola. Plut. in Publ. & Strabo l. 14.
Δυσκηδής graues curas habens, aut graues & moleftas curas afferens. Od. ε. Exponitur & δυσφύλακτος ab Hefych.
Λαθικηδής, curarum obliuionem inducens, curas obliuione tegens Il. χ. Plut. in fymp Syn. ep. 146.
Περικήδομαι idem quod κήδομαι. Od. ξ.
Προκήδομαι τῆ ἀνδρός, viri curam gero.
Προσκηδής, curam gerens folicitus de aliquo. O. l. φ.

¶ *De inatis ex Κῆδος mœror triftitia, &c.*

Κηδόω, mœrore afficio, ango, moleftus fum alicui. Il. ε. κήδε τε θυμόν angebat animum, item lædo, noceo damnum infero. Il. ε.
Καλόν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν ὅς κέ με κήδῃ Sic Od. ψ. οἱ δ' ἐὰν Κηδέσκον [pro] ... (οἶκον.
Κήδομαι, mœrore afficior, mœreo, item moleftia afficior. Il. ... κήδεσθαι ... Sic Il. ω. [citus.
Κηδοσύνη, ἡ, mœror mœftitia. Κηδοσύνος, mœftus. Expo. & folli-
Κηδ ας, locus quidam tenebrofus. Suidas.

Compofita.

Ἀκηδής, triftitia vacans non anxius, fecurus. Ilia ὡ αὐτοὶ δ' ἀκηδέες εἰσί. Et Hefiod. in Erg ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες.
Ἀκηδία, ἡ vacuitas mœroris. item contra, mœroris abundantia, apud Luc.
Ἀκηδιάω, animo concido mœrore graui afficior, Cyrillus.
Δυσκηδής, mœrore graui affectus.
Νεοκηδής, recentem mœrorem habens. Hefiod. in Theog.
Πολυκηδής, multum mœroris feu luctus habens, magno mœrore affectus. item multum mœroris afferens. valde luctuofus. Nicand.

¶ *Deriuata ex Κῆδος funus.*

Κηδεμών, funeris feu exequiarum curator. Theocr. in epigr.
Κήδεμαι exequias alicuius curo Ælian. ... ἀνδρός ... αὐτοῦ &c. Tyrtæus de virtute bellica. ... πάντα ...
Κηδεύω, curam funeris gero feu exequiarum aut parentalium. Plut in Fabio ... κηδεῦσαι. Dicitur & κηδεύειν τὸ σῶμα. apud Plut. exp. & fepelior.
Κηδεύομαι mihi funus exhibetur. Plut. de Socr. dæmone.
Κηδεία, ἡ funeratio parentatio, fepultura Exp. etiam τὸ ... Apoll. Arg. 2. Herodian. l. 2.
Κηδέσιμος, cura fepulturæ dignus apud Didymum.

Compofita.

Ἀκήδεςος, ὁ κὴ ἡ inhumatus infuneratus Il. ζ.
Ἀκηδής, inhumatus, infepultus, exequiis carens. Il. ω. Ἕκτωρ ἀκηδής ... Od. ω.
Ἀκηδέως, aduerb. fine fepultura apud Suid.
Ἀκήδεςος idem quod ἀκήδεςος Plut in Pericle.
Ἐπικήδειος, funebris ad funus pertinens Plato de leg.
Ἐπικήδειον, τὸ, eft quod dicitur cadauere nondum fepulto, apud Suid.
Συγκηδεύω, vnà funero, feu vnà fepelio Συγκηδεύομαί σοι, vnà tecum funeror, vnà tecum fepulturæ mandor.

¶ *Deriuata ex Κῆδος affinitas, nuptia.*

Κηδεμών, affinis affinitate coniunctus. Mofch. id. 2.
Κηδεςής, ᾶ, ὁ, idem quod κηδεμών apud Plat. & Xenophon. li. item peculiariter gener. Plut. & Ifocr. in Helene item focer. pater puellæ. Etym. item qui dat in matrimonium & qui accipit. Suid. ¶ Item frater vxoris, apud Demofth. apud eundem fic dicitur frater qui dat in vxorem & is qui accipit.
Κηδεςικός, ad affinitatem pertinens. Euft.
Κηδεςία, affinitas. Xen. Hellen 2.
Κηδεςεία idem quod κηδεςία apud Poll. l. 3. c. 2.
Κηδεύω, affinitatem contraho, matrimonium contraho, Eurip. κηδεύειν τινά. Ariftot. pol. l. 5. c. 7. ἔξεςι κηδεύειν ὅτω θέλωσι. Sic Laert. in Ariftot. κηδεῦσαι αὐτῷ δοὺς τὴν θυγατέρα, affinitatem cum illo contraxiffe. Item affinis fum, feu affinitate coniunctus. Plut. in Demetr. Et focer fum, apud Appian. l. 5. de bello ciuili.
Κηδεία, ἡ, affinitas. Κήδευμα τὸ affinitas. Eurip. in Oreft.

Compofita.

Προσκηδεῖς, οἱ κατ' ἐπιγαμίας οἰκεῖοι, i. affines, Hefych. Herod. προσκηδέες αὐτῷ εἶναι, affines ei effe, feu neceffitudine cõiuncti.
Συγκηδεςαί, qui duas forores in vxores duxerunt.
Φιλοκηδής, affinitatis amans, affinium fuorum ftudiofus. Apud Ariftoph. φιλοκηδὴς λόγος, exp κηδεμονικός.

ΚΗΘΙΟΝ & κηθάριον, τό, vafculũ in quod calculi & fuffragia feu fortes conijciebantur. Ariftop. in Vefp. συρφακα τ' ἄλλον Ἐκ κηθαρίου λαγχάνομεν κὴ τραχαλίζοντα τὸ μηδέν. vide fchol Athen. l. 11 τὸ κήθιον τὸ χωροῦν τοὺς ἀςραγάλους.

Κηκάς, &c vide in Κακός.
Κηκέω, in Κίω. Κηλαίνω, in Κηλέω.

ΚΗΛΑΣΤΡΑ I. Hefych. funt σκαφίδες, ἀγγεῖα ποιμενικά, nec non arbores quædam Theoph. hift. pl. l. 1. c. 15. & l. 3. c. 6 eafdem arbores κηλάςρους appellat, numerans inter agreftes & ἀφύλλους. Gaza quoque Lat. celaftros vocat.

ΚΗΛΕΩ, ῶ, f ήσω mulceo, permulceo, delinio: & propriè verborum aut cantus dulcedine aut aliorum auribus gratorum illecebris. Cicero interpret. fuauitate auditus animum delinio. Plut. de Herod. ἀμέλει ταῦτα κὴ κηλεῖ κὴ προσάγεται πάντας omnes permulcent & attrahunt. ¶ A Suida exponitur etiam ἀπατῶ, decipio. item βλάπτω, noceo. Ab Hefych. expo. etiam καταμαραίνω.
Κηλέομαι ῦμαι, demulceor, permulceor, delinior. Plut. de folert. anim κηλοῦνται μὲν ἔλαφοι κὴ ἵπποι σύριγξι κὴ αὐλοῖς Plat. l. 2. de rep. Θρασύμαχος γάρ μοι φαίνεται ὥσπερ ὄφις κηληθῆναι. Accipitur etiam pro delector, ut ... Euft. epigrammate in Hecaten fiue Dianam ... κηλεομένη.
Κηληθμός, ὁ, mulcedo, aurium delinimentum, voluptas qua aures demulcentur. Od. λ. & ν.
Κήλημα τὸ idem. Exponitur etiam ἀπάτη, apud Suid.
Κήλησις, εως ἡ, actio ipfa mulcendi fiue permulcendi aures, voluptas fuauitate auditus animum deliniens. Plut. de folert. anim.
Κηλητήριος, mulcendi vim habens, qui permulcendi facultas ineft. Eur. in Hec. ... κηλητηρίους Νηρῶν ...
Κηλητήριον, τὸ, delinimentum ad aures permulcendas proprié, vel illecebra quo animum alicuius permulcemus. Soph. in Trach Pro eodem per fyncopen dicitur κήλητρον Hefych.
Κηλήτωρ ορος, ὁ, delinitor, qui aures alicui permulcet.
Κηλησίφρων, quę aures fiue animum alicui mulcet, quę dictis pectora mulcet.
Κηληδών όνος, vnde ἴυγγες vel ᾠδικά τινα δαιμόνια, hoc nomine appellata fuiffe à Pindaro docet Eufat. apud Pind. Vide & Athen. l. 7.
Κηλίςτης, ᾶ, ὁ, qui aurium illecebris decipit. qui mulcedine aliquem capit. Suid.
Κηλαίνω idem quod κηλέω mulceo, demulceo, fuauitate auditus animum delinio, permulcendo tractandoque manfuefacto, Θέλγω. Hefych.
Αἰκάλλω. Κηλῶ, quomodo huc pertineat, vide fuo loco.

Compofita.

Ἀκήλητος, ὁ, κὴ ἡ, qui mulcendo non eft captus, aut qui permulceri nequit, qui permulcendo tractandóque manfuefactus nõ eft aut manfuefieri nequit. Od. κ. Σοὶ δέ τις ἐν ςήθεσσιν ἀκήλητος νόος ἐςίν.
Καταχηλέω, ῶ, demulceo, permulceo, fuauitate auditus animum delinio. Dogma Stoic. ... καταχηλεῖσθαι.
Καταχηλητικός, qui permulcere feu demulcere poteft, cui facultas ineft permulcendi & fuauitate auditus animũ deliniendi.

ΚΗΛΗ, ἡ, dicebatur apud veteres tumor omnis, quicunque in parte effet: poftea verò frequentius vfurpari cœpit de fcroti tumoribus, quòd illi tum crebriores effent, tum multo magis diuerforum generum, Ramices à Latinis vocantur. Vide Gal. de tumor. præter natur. m. c. 15. * Euft. à κηλέω deriuari putat, ac dici κατ' ἀντίφρασιν. Suidas à χηλῶ.
Κηλήτης, ὁ, qui eo vitio laborat Exp. herniofus, Syn. in ep.

Compofita.

Βουβωνοκήλη inguinis ramex: prolapfus inteftini vel omenti in inguen, fic tamen vt in ipfo inguine confiftat, nec defcendat in fcrotum. Paul. l. 5. c. 53.
Βρογχοκήλη, tumor in gutture feu afpera arteria exoriens. Celfus lib. 7. c. 13.
Ἐντεροκήλη, tumor fcroti delapfo in id inteftino. Poll. lib. 4. c. 25.

Ἐντεροκηλικὸς, qui hoc morbo laborat, ramicosus, enterocelicus. Plin.

Ἐπιπλοκήλη, hernia quum omentum descendit in scrotum. vide Celsum.

Ἐντεροεπιπλοκήλη, (Decomp.) tumor scroti intestino & omento simul in ipsum deuolutis. Gal. de tumor. præter nat.

Κιρσοκήλη, varicosus ramex, hoc est, dilatatio vasorum quæ testiculum nutriunt. Paul. Aegin. l.3.c.64. Ab Aëtio ponitur etiam inter mulierum morbos, diciturque venarum esse dilatio varicibus crurum similis.

Ὑγροκιρσοκήλη, (Decomp.) est dilatatio vasorum à quibus alimentum testibus suppeditatur, & lenti humoris aliqua scroti parte collectio. Autor definit. medicamentum.

Πνευματοκήλη, ramex ventosus. Paul. Aegen.

Πωροκήλη, ramex callosus (siue tophus) in testiculo aut in membrana erythroide concrescens, multum retinens, durus & inæqualis. Aegen lib. 6. c. 63.

Σαρκοκήλη, carnosus ramex, ramicis genus quum caro inter tunicas increscit: seu est caro durior, quæ aliqua scroti parte increuit. Poll. l.4.c.25.

Ὑγροκήλη, hernia aquosa, seu ramex aquosus, seu aquosa collectio circa alterum testiculum, inter secundam & quartam membranulam. Poll. lib. 4. c. 25.

Ὑδροκήλη, idem, i. tumor aquosus corporum scrotum implicantium. Vide Celsum lib. 7. cap. 18. & Paul. lib. 6. c. 18.

Ὑδροκηλικοὶ, qui laborant aquoso ramice, hidrocelici. Plin. lib. 30. c. 8.

ΚΗΛΙ'Σ, ίδος, ἡ macula. Plut. 2. de am. frat. πρὶν ὥσπερ ... βαφεῖσαν ἢ κηλῖδα ... Syn. ... ἁμαρτήματα λόγον ἔχει πρὸς τὰς ἀνεκπλύτους κηλῖδας, ineluibilium macularum instar sunt. Idem epist. 105. ἐμπεπλησμένον κηλίδων ὡς ἄν εἴποι τις ἀρρήτων, ineffabilibus plenum maculis. Est etiam vicus, & cicatrix, næuus. item probrum. Hesych. Sic apud Suid. τῷ βίῳ ... κηλῖδα προστρίψεται. Et Herod. l.4. τιμωρίας τε ἢ κηλῖδας πάσας αὐτοῖς ἀνιεῖν.

Κηλιδόω, maculo, labe fœdo.

Κηλιδωτὸς, ὁ, maculatus, labe fœdatus.

Ἀκηλίδωτος, ὁ, ἡ (comp) immaculatus, cui macula seu labes aspersa non est. vt ἀκηλίδωτος βίος, vita immaculata. Sap c 4.

Κῆλον, &c. vide in Κᾶλον.

ΚΗΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, camus: fiscella è vimine qua capiunt purpuras Hesych. vt nassa apud Latinos. Item operculum è vitili simile infundibulo quod iudiciariæ vrnæ superponitur. Aristoph. in Vesp. ... ἐπὶ τοῖς κημοῖς ψηφιζομένων ὁ τελευταῖος. Et aliquanto pòst βάλλε κημοὺς, in malam rem abiice camos. Item fiscella e vimine aut reticulum è funiculis plerum quod equisones equis & muliones mulis circumponunt imposito in id hordeo, auena, fœnóve, ita vt equi mulive in itinere non subsistant quærēdi pabuli gratia. Est etiam species fræni, Hesy. quod circumiicitur equis mordacibus. Xenop. de re equestri, ὁ κημὸς ἀναπνεῖν μὲν οὐ κωλύει, δάκνειν δὲ οὐκ ἐᾷ. Eust. dicit esse linteum aliquod velamen, quod panifices ori & naribus circūponant. vt apud Athen. l. 12. (de panifice) ἔχειν ἀεὶ τῷ στόματι κημὸν ἵνα μὴ ... ταῖς.* Etym. à κάπτω, deduci scribit, vt sit κημὸς quasi κάμμος.

Κημόω, camum circumpono. apud Xen. loco citato.

Κήμωσις, fiscellæ seu cami circumpositio. Hesych.

Κὴν, vide in Ἐάν. Κἠμὲ pro καὶ ἐμέ.

ΚΗ'Ξ, secundum Apionem dicitur ὁ λάρος, qui ac καύηξ. Quidā exponunt αἴθυιαν, mergum: alij κέπφον, alij diuersam esse auem volunt. Od ο. Ἄλλῃ δ᾽ οὐδ᾽ ... πεσοῦσ᾽ ὡς εἰναλίη κήξ. Eadem auis nominatur κήϋξ & κηρύλος, ceys & cerylus. Arist. tamen hist. an l.8. c.3 κηρύλον diuersam esse à laro, mergo, ceppho indicat & Antigonus apud schol. Aristoph. scribit κηρύλους dici mares alcyonum.

ΚΗ'ΠΟΣ, ὁ, hortus. Od. δ. Καί μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον. Athen. l. 1. τοῖς δ᾽ ἐν τῷ κήπῳ γινομένας θριδακίνας οἰνομέλιτι ἐπότιζεν ἑσπέρας. * A κάπος significante τὸ πνεῦμα deducunt Etym. Eust. Hesych. vt κῆπος sit ὁ ἐμπεπνευσμένος, καὶ εὔπνους τόπος. ¶ Itē pectē, pubes muliebris. vt apud Laertium, πόθεν δὲ τοῦτ᾽ οἶδε Στίλπων ἢ ἀνασύρας αὐτῆς τὸν κῆπον ἐθεάσατο, i. nunquid eius ventrali sublato ipsius pubem aspexit. ¶ Item κῆπος, tonsuræ quoddam genus, de qua Poll. Hesych. Suid. Eust.

Κηπαῖος, hortēsis. vt σμίλαξ κηπαία, apud Diosc. Κηπαία, ἡ, cepæa herba de qua Diosc. l.3. c.168.

Κηπεύω, hortum colo, vel in horto colo aut excolo. Expon. & in horto sero. Theophylactus in epist. τὰς ἀπιουένας ῥοιὰς ... κηπεύουσιν, in suis hortis colunt.

Κηπεύεσθαι, dicuntur plantæ, apud Theoph. & Athen. l.2.

Κηπευτὸς, hortensis, q. d. in horto satus vel cultus.

Κηπεία, cultura horti Plat. de leg.

Κηπίον, ου, τὸ, hortulus. Thuc. Item illud tonsuræ genus quod κῆπος etiam vocatur. Luc in Lexiph.

Κηπίδιον, itidem hortulus. Laert.

Composita.

Ἀγχεικήπιον, ου, τὸ, hortulus incultus, apud Strab. l.14.

Ἐπικήπιος αὔρα, hortensis aura.

Μανιόκηπος, furiosè libidinosa, cuius pubes seu pecten insanit, apud Aristoph.

Φιλόκηπος, hortorum studiosus. Laert.

Κῆπι, vide in Ἐπί.

ΚΗΡ, ρὸς, ἡ, fors fatum. Soph. in Trach. Ἀλλ᾽ εἰσὶ πῶς τἀληθὲς, ὡς ἐλεύθερον Λέξω ... κὴρ προσέστιν ἡ καλή. Plerūque in malam partem, fatum lethiferum, seu funestum: vel fors funesta & aduersa. Il. π. ὑπέκφυγε κῆρα κακὴν μέλανός τε θανάτοιο. Od. τ. οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξει. Il. β. ὡς μὲν κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι. Cicero interpr. Qui non funestis liquerunt lumina fatis. Absque θάνατος positus exponitur lethum, mors. Il. χ. Τῷ θανάτω κῆρα δ᾽ ἐγὼ τότε δέξομαι. Od. ρ. τοῖσιν φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν. Il. γ. κῆρ᾽ ἀλεείνων, lethum fugiēs. Plut. de am. fra. φθόνους ἐμποιοῦσι καὶ ζηλοτυπίας, αἳ κάκισται κῆρες οὐκ οἰκίαις μόνον ἀλλὰ καὶ πόλεσιν ... Item metaphoricè pestis. apud Suid. Exponitur etiam dira calamitas, noxa, apud Plat. l.11. de rep. Theophr. de caus. plant. l. 5 c. 14. locis quoque suas κῆρας tribuit, fatalia vitia, fatales ægritudines & morbos. Pro morbo accipi à Sopho. testatur eius schol. in Philoct. πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ Κῆλον παλαιᾷ κηρὶ προσβαίη μακρὰν;

¶ At κῆρ circumfl. vide in Κέαρ.

Κήριος, ου, ὁ καὶ ἡ fatalis, noxius. Hesyc.

Κηρεῖαι, fasciæ sepulchrales. Hesych. Pro quo scribitur & κειρίαι. Ioan. 11. ¶ Κηρίαι, lumbrici lati. Erot.

Κηραίνω, interimo, corrumpo, noceo. Hesych. Item neutraliter, fatali quodam interitu pereo, miserè pereo. Philo de vita M. li. 3. ¶ Aliam significat. vide in Κέαρ, supra.

Composita.

Ἀκήριος, ὁ καὶ ἡ immortalis, fato lethifero non obnoxius, morbi expers, sanus. nō obnoxius κηρί Simonides. Πάμπαν δ᾽ ἄμωμος οὔτις οὐδ᾽ ἀκήριος. Exponitur & illæsus qui non est passus vllam κῆρα. Od φ. & Il. μ. Item non exitialis, non lethifer. Vide Nic. schol.

Ἀκήρατος, ου ὁ καὶ ἡ, immortalis, incorruptus. Aristot. de mundo, & Xen. vide & comp. ab ἄτη. Item purus, syncerus, vt ἀκήρατον ὕδωρ. Il. ω. Itē integer, incorrupt*, intemeratus. Xen. ἀκήρατος φιλία διαμένει. Sic ἀκήρατον λέχος, apud Eurip. in Oreste.

Ἀκηράσιος, poet idem quod ἀκήρατος. vt ἀκηράσιος οἶνος, apud Hom. vinum sincerum & non corruptum.

Decomp. Παντακήρατος, qui nulla ex parte fato obnoxius est, planè immortalis.

Ἐπίκηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, fato lethifero obnoxius, fatalibus morbis obnoxius. interdum etiam caducus, fluxus. Aristotel. de mundo. Theophr. hist. plan. l. 6. c. 7. Item τὸ ἐπίκηρον, substantiuè, apud Plut. symp. 4. & in Axiocho.

Ἐπικήρως, more eorum qui fato lethifero & fatalibus morbis obnoxij sunt. Isocr. in encomio Busir. & Philo de mundo.

Ἐπικήριος, idem quod ἐπίκηρος. Luc. in vita auct.

Πολυκήριος, fatalis, noxius. Nicand.

Μάκαρ quomodo huc pertineant, vide suo loco.

ΚΗΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, cera. Od μ. κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξέϊ χαλκῷ Τυτθὰ διατμήξας χερσὶ στιβαρῇσι πίεζον. Luc. in insomn. ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ πλάσταις, Iudicetis ex cera figmentis. Herodian. lib. 4. κηροῦ πλασθεῖσα ἀνδρὸς εἰκόνα, statuam ceream. De ceræ generibus & vsu vide Diosc. l.2. c.105. & Plin. l.21. c.14.

Κηρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cerosus, cerinus, ceram referens.

Κηρόω, cero, cera obduco seu circumlino.

Κήρωμα, τὸ, tabula cerata in qua antiqui scribebant. Item cæratura. Item vnguentum quod fit subacta oleo cera qua in palæstris vtebantur athletæ. Plut. in lib. an sen. adm. resp.

Κηρωματικὸς, οῦ, ὁ, ceromaticus, ceromate vnctus.

Κηρωματιστὴς, οῦ, ὁ, qui ceromate aliquem vngit ad certamen palæstricum.

Κήρωσις, εος, ἡ, materia ex qua cera conficitur. Arist. hist an l. 5. cap. 22.

Κηρωτὸς, οῦ, ὁ, ceratus, cera obductus. vnde κηρωτὴ ῥοδίνη, ceratum rosaceum apud Diosc. τὸ κηρωτὸν, cerorum medicamenti genus, sic dictum, quod magna ex parte cera constet.

Κήρινος, ου, ὁ, cereus, vt κήρινον πλάσμα, apud Plat. in Theæt. Et κήριναι γυναῖκες, cereæ mulierculæ: vel quæ ceris in fucando corpore vtantur. apud Philostr. ep. 39.

Κηρίτης, ου, ὁ, cerites, gemma ceræ similis. Plin.

Κήρινθον, ου, τὸ, cerinthū. Numeratur inter flores æstiuos, à Theophr. hist. plant. l. 6. c. 7. & putatur id esse quod cerinthem vocat. Plin. l. 21. c. 12. Vtitur & Aristot. hist an. l. 9. c. 40.

Κηρίον, ου, τὸ, fauus: cerea cellula, siue domicilium in quo apes mellificant. Hesiodus in Theog. Athen. lib. 15. Aristot. lib. 5. cap. 22.

Item

Item fauus, i. tumor in cute consistens, eámque maioribus foraminibus perrodens, ex quibus humor melli similis excernitur. Ætius lib. 6. Diosc. l. 2. cap. 164.

Κηρίάζω, F. σω, fauos confingo, fauos construo. Purpuræ etiã & murices quæ saliuarium quendam lentorem emittunt, qui concrescens faui similitudinem repræsentat, κηριάζειν dicuntur apud Aristot. hist. an. lib. 5. cap. 13 Exponitur etiam, cerifico vel fauifico, apud eundem. Aristot. ibidem.

Composita.

Ἐγκηρόω, ῶ, incero. Hippocr.

Καταχηρόω ῶ, cera obduco seu cera circumlino, incero. Herodot. lib. 1 καταχηρώσαντες δὴ ὦν τὸν νέκυν Πέρσαι γῇ κρύπτουσι.

Μελίκηρα, ἡ, fauago purpurarum apud Aristot. lentor cuiusdam ceræ quem purpuræ verno tempore congregatæ mutuo attritu saliuant. Apud Athen. lib. 3. scribitur μελίκηρα. Pro eodem dicitur & μελίκηρον, quod simpliciter fauum exp. apud Theocrit. idyll. 21.

Μελικηρία, sanies, quę crassior & glutinosior, subalbida, mellique albo subsimilis ex malis vlceribus fertur, vbi nerui circa articulos læsi sunt Cell. lib. 5. cap. 26.

Μελικηρίς, appellatur apostema, humorẽ melli similem mẽbrana conclusum habens quique ea membrana secta non aliter quàm mel è fauis diffluit. Vide κηρίον, suprà. & apud Aetium l. 6. c. 8 & apud Cell. lib. 5. c. 28. Apud Diosc. l. 3. c. 48. θεραπεύει καὶ μελικηρίδας. [c. 40.

Πισσόκηρος, vocabulũ est τῶν μελιτουργῶν. Aristot. hist. an. lib. 9.

Μυροπισσόκηρος, (*Decemp*) compositi medicamenti genus, apud Gal τῶν κατὰ τόπους, lib. 1.

Προπισσοκηρος, primicerius.

Σκληρόκηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, dura cera obductus. vt σκληρόκηροι δέλτοι apud Suid. libelli qui ob ceræ duritiem difficulter scripturam admittunt, diu autem quæ inscripta sunt, retinent.

ΚΗΡΥΒΙΑ, τὰ, propriè dicuntur folliculi fabarum qui decedunt dum coquuntur, seu vt alij intepr. reiectamenta fabarum. Cratin. δασεῖαν ἔχων τὸν πρωκτὸν ἅτε κηρύβι' ἐσθίων. Erotian. κηρύβιον apud Hippocr. exp. acetum & furfurum: Atticam esse vocem annotans.

Κηρυκ. &c., vide in Κηξ.

Κηρώδης &c. vide in Κηρός.

ΚΗΡΥΞ, υκος, ὁ, præco. * (à verbo γηρύειν deriuari tradit Eust. vnde ab Homero Il. η dici ἠπύτα κῆρυξ forma quadã etymologiæ) vt Il. β. Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε Κηρύσσειν ἀγορὴνδὲ καρηκομόωντας Ἀχαιούς. Iliad. ψ. ἐν δ' ἄρα κῆρυξ Χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε σιωπῆσαί τ' ἐκέλευσεν Ἀργείους. Xenop. Hellen. 2. ὁ τῶν μυστῶν κῆρυξ μάλ' εὔφωνος ὢν κατασιωπησάμενος ἔλεξεν. Herodian. lib. 1. πιπράσκεσθαι ὑπὸ κήρυκι, vendi sub præcone, vel per præconem, subiici voci præconis, item caduceator: Iliad. n. Et Xenoph. Hellen. 4. ἔπεμψαν κήρυκας, ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς αἰτοῦντες θάψαι. idem lib. 4 ἔπεμψαν ἐστεφανωμένους δύο κήρυκας, ὑποφέροντας σπονδάς. ¶ Κῆρυξ piscis apud Aristot. Latinè buccinũ seu (vt alij) murex. Plin. l. 9. c. 35. ¶ Κῆρυξ auis quædam, quæ & κηρύλος.

Κηρύκειον vel κηρύκιον ου, τὸ, caduceus Scholiastes. Thuc. lib. 1. annotat κηρύκειον fuisse signum rectum, habens duos angues sibi inuicem implicitos, & facies habentes sibi obuersas. Vide plura apud eundem. item apud Suidam: nec non apud Polybium lib. 3 ¶ Κηρύκειον merces quæ datur præconij nomine. ¶ Κηρύκειον, signum cœleste. Procl.

Κηρυκεύω, caduceatoris munus obeo. Poll.

Κηρυκεία, ας, ἡ. vel κηρύκευσις munus caduceatoris. Herodot. lib. 7. Est etiam merces quæ dabatur præconibus venditionum seu actionum nomine.

Κηρύσσω vel κηρύττω, prædico, præconio, pronuntio, promulgo, interdum absolutè ponitur: vt Xenop Pæd 7 τοὺς δὲ κήρυκας κηρύττειν ἐκέλευσεν. idem Pæd. 4. κηρυξάτω μηδένα ἀδικεῖν μηδὲ ἕνα τὴν ἀγοράν, pręco edicat ne quis, &c. item præconio voco seu voco, aut cito; cum accus. vt Iliad. β. Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε Κηρύσσειν ἀγορὴνδὲ καρηκομόωντας Ἀχαιούς præconio vocare ad concionem. Sic apud Plut. in apophth. σὺ δ' αὐτό, πότερον ἤθελες; ὁ νικῶν ἐν ὀλυμπιάσιν ἢ ὁ κηρύσσων τοὺς νικῶντας εἶναι; ¶ Κηρύττειν dicuntur sæpe non ipsi κήρυκες sed ij qui eos κηρύττειν iubent. Thuc. lib. 4. ἐκήρυξάν τε εἰ βούλονται τὰ ὅπλα παραδοῦναι καὶ σφᾶς αὐτοὺς Ἀθηναίοις. in præconem pronuntiare iusserunt. Aliquando exp. per præconẽ edicere seu pręconis voce edicere Xen. αἱ πόλεις σοι κηρύττουσιν ἀσφάλειαν καὶ προσιόντι καὶ ἀπιόντι. Apud Philonẽ κήρυγμα κηρύττειν expo. per præconẽ edictũ promulgat. ¶ Item κηρύττω, præconis voci subiicio per præconẽ vendo. sub hasta vendo, auctionor. Plut. in Galba. ὅσα Νέρωνος ἦν ἐν Γαλατίᾳ κηρύττων. Sic κηρύττειν τὰ πατρῷα apud eundẽ. ¶ Itẽ κηρύττω loco. ἐκδίδωμι, ἀπομισθόω. Poll. ¶ Item metaphoricè vulgo diuulgo Herodian. lib. 1. ἄγγελοι τε ἧκον κηρύττοντες τὴν βασιλέως ἄφιξιν. Et Matt. c. 10. καὶ ὃ εἰς τὸ οὖς ἀκούετε, κηρύξατε ἐπὶ τῶν δωμάτων, tanquam præcones promulgare. ¶ Significat etiam, inuoco. Eurip. in Hecub. κηρύσσει θεοὺς τοὺς τ' οὐρανίδας οἵ θ' ὑπὸ γαῖαν, inuoca deos cœli:

Κηρύσσομαι, seu κηρύττομαι, præconio pronuntior seu declaror, aut denuntior. Xen. Pæd. 8. Item κηρύττεσθαι dicuntur ea quæ præconis voce edicuntur. Interdum etiam κηρύττεσθαι dicuntur ea quæ per præconem venduntur.

Κήρυγμα, ατος τὸ, præconiũ idipsum quod per præconẽ edicitur & promulgatur, edictum præconis voce factum. Demosth. pro corona γίγνεται τὸ κήρυγμα. Aristot. œconom. 2. κήρυγμα ἐποίησεν ἀναφέρειν, voce præconis edixit vt referret. Accipitur etiam pro ipsa promulgandi actione. Aesch. contra Ctesiph. μὴ ἐργολαβεῖν ἐν τοῖς κηρύγμασι. quæstũ non exercere in pronunciandis præmiis, i. in perferendis promulgationibus.

Composita: ac primum ex nomine κῆρυξ.

Δρομοκῆρυξ, υκος præco seu nuntius præcursorius.

Ἱεροκῆρυξ, sacer præco, præco qui in sacris fauere linguis iubet, aut aliud quippiam inter rem sacram edicit. Synes.

Στρατοκῆρυξ, exercitus præco. Reg. lib. 3. c. 23.

Composita ex κηρυκεύω.

Διακηρυκεύομαι, per caduceatorẽ seu præconem pacem peto aut de pace ago, mitto caduceatores seu legatos de ineundo fœdere.

Ἐπικηρυκεύομαι, idem. Thuc. lib. 3 Dem. contra Leptin. item passiua sign. apud Plut. in Them.

Ἐπικηρυκεία, ipse actus mittendi caduceatores seu legatos, de pace aut fœdere. Dem. in orat. de pace.

Ἐπικηρύκευμα, legatio, præconium. Eurip.

Προσκηρυκεύομαι, caduceatorem mitto ad.

Composita ex κηρύσσω.

Ἀκήρυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, per caduceatorem seu præconem non indictus vt ἀκήρυκτος πόλεμος, apud Herodot. & Demosth. pro Ctesiph. Dicitur etiam ἀκήρυκτος ἔχθρα, implacabiles inimicitiæ, apud Plut. Item præconis voce non celebratus seu præconio. Aeschin. in Ctesiph.

Ἀκηρύκτως, citra caduceatorem, vel absq; caduceo Thuc. l. 1.

Ἀκηρυκτεὶ idem quod ἀκηρύκτως. Thuc. l. 2.

Ἀνακηρύττω, voce præconis renuntio, voce præconis promulgo & proclamo. Luc. ἀνακηρύττομαι νενικηκώς. Item generalius, renuntio, denuntio. Xen. (de seruo fugitiuo) ἄλλως παρακαλῶ σῶστρα αὐτῷ ἀνακηρύσσειν, vt si recuperetur præmium eius inuentori denuntient. Item, prædico, laudum præconium tribuo. Syn. ep. 122.

Ἀνακήρυξις, εως, ἡ, renunciatio siue pronunciatio quæ voce præconis fit, promulgatio quæ per præconem fit. Specialiter autem quum de victore dicitur, est pronunciatio qua ipse voce præconis victor renuntiatur. Poll.

Ἀνακήρυκτος, voce præconis renuntiatus, designatus, apud Areopag.

Ἀποκηρύττω, per præconem vendo, proscribo, auctionor, in auctione vendo, indico licitantibus. Aliquando cum solo accus. Luc. κήρυκας ἐὰν ἔδει πρὸς ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύττοιτο. Sic dicitur ἀποκηρύττειν τὰ πατρῷα. Aliquando cum accus. simul & genit. preciũ denotante. vt apud Luc. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις, quanti hunc indicas? aut quanti hunc vendis? ¶ Itẽ abdico, vt apud Lucian. υἱοὺς ἀποκηρύττειν filios abdicare. Item, eiicio, expello aliunde: propriè tãquam à domo paterna. Apud Theodorit. hist. eccles. lib 3. exp. extermino, in exilium mitto; finibus expello. ¶ Item per præconem interdico.

Ἀποκηρύττομαι, proscribor, in auctione vendor. &c. Lucian. δυοῖν ὀβολοῖν ἀποκεκηρυγμένος, duobus obolis venditus, vel addictus. Item abdico. apud Luc. Item, per præconem interdicitur mihi. Xen. Hell. 5 ἀποκεκήρυκται μηδένα μετέχειν στρατιᾶς Θηβαίων ἐπ' Ὀλυνθίους.

Ἀποκήρυξις venditio per pręconem, proscriptio, venditio in auctione. Item abdicatio. Luc. A Synesio vsurpatur etiam pro excommunicatione. Item interdictum, prohibitio.

Ἀποκήρυκτος abdicatus, qui propter delicta domo paterna eiectus fuit. Apud Synes. ἀποκηρύκτους τῆς ἐκκλησίας δέχεσθαι excommunicatos ab Ecclesia.

Εἰσκηρύττω, voce præconis euoco. Aristoph in Acharn. Ἕτερος ἀλαζὼν οὗτος εἰσκηρύττεται in concionem vocatur.

Ἐκκηρύττω, voce pręconis extermino, edicto per præconem publicato expello. Aeschin. ἐξεκήρυξαν ἐκ τῆς πόλεως voce præconis eiecerunt ex vrbe, per præconem exilium ei denũciarũt.

Ἐκκήρυκτος, vnde pręconis exterminatus, pręconis voce publicè expulsus & exactus Metaphoricè apud Dionys. ἐκκήρυκτος τῇ θεολογίᾳ πᾶς ὁ ἀλλοτριοεπίσκοπος, à theologia eiicitur & condemnatur.

Ἐπικηρύττω per præconem denuntio. Xen Hellen. 1. ἐπεκήρυξέ τε ὃς ἂν ἴσχηται ἐς τὸ πέραν διαπλέων θάνατον τὴν ζημίαν, capitis pœnam pręconis voce denuntiauit ei qui in vlteriorẽ partẽ traiecisset. Frequẽs est ἐπικηρύττειν χρήματά τινι, apud Dem. publico edicto proponere pecuniam qui aliquem occiderit. Sic apud Herod. ἐπεκήρυξαν ἐπὶ Κορυδάλλῳ ἀργύριον. Corydali caput pecunia licitati sunt. ¶ Item inficio, substituo. Gregor. ὅτι ἀκόντων ἡμῶν ἄλλον ἐπεκήρυξαν ἡμῖν ἐπίσκοπον.

Προκηρύττω,

Προκηρύττω, per præconē præsignifico. Item per præconē prius edico. Sæpe accipitur pro κηρύττω. Aristot. œconom. 2. προκηρύξειν αἰνεῖσθαι τὸν βουλόμενον. Et etiā per præconē prius indico, vt προκηρύξαι πόλεμον, apud Poll. cui opp. ἀκήρυκτος.

Συγκηρύττω, vnde Συγκήρυγμα, commune præconium, i. plurium comprobatio. Polyb.

Ὑποκηρύττω, silentium indico, audientiam facio. Item, polliceor aliquid publicum. Poll.

ΚΗ͂ΤΟΣ, εος, τὸ, cetos, seu cetus: animal marinum inusitatę & immanis magnitudinis. Od. μ. Δελφῖνάς τε κύνας τε καὶ εἴ ποθι μεῖζον ἕλῃσι Κῆτος. Et Od. ι. Ἠὲ τί μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων Ἐξ ἁλός. Sic Athen. lib. 7. dicit θύννον ὑπερβαλλόντως αὐξανόμενον fieri κῆτος. ¶ Apud Proclum est signum cœleste hoc nomine. Meminit eius Arat. quoque apud quem Cic. pistricem vertit.

Κητώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cetaceus, qui è cetorum genere est. vt κητώδεις ἰχθῦς, apud Athen. lib. 7. pisces cetacei. Sic τὰ κητώδη dicuntur quæ cetacei generis sunt quæ cetorum genere continentur. Aristot. histo. anim. lib. 8. c. 2. τῶν δελφίνων καὶ τῶν ἄλλων κητωδῶν.

Κητῷος, & κητώεις & κήτειος, idem quod κητώδης. Diosc. lib. 3. ἰχθύος κητώου. apud Hom. Od. λ. ἑταίρους κητείους, exp. μεγάλους. Et Odyss. δ. Λακεδαίμονα κητώεσσαν, expon. μεγάλην. vel etiam plurima cete nutrientem.

Κητήνη, ἡ, nauigium ceti instar magnum.

Κήτηια Athen. l. 3 tradit τὸ ἀμοτάριχον à quibusdam vocari.

Κητεία, videtur significare capturam cetorum, apud Athen. l. 7.

Composita.

Βαθυκήτης πόντος, apud Luc. dicitur vel quod in profundis suis recessibus cetos habeat: vel quòd habeat cete ingentia.

Μεγακήτης, εος, ὁ καὶ ἡ magna seu ingentia habens cete. Item ceti instar magnus, cetos magnitudine æquans. Il. λ. & Il. φ.

Πολυκήτης, cetis abundans. Nili epith. apud Theocr. Idyl. 17.

ΚΗΦΗ͂Ν ῆνος ὁ fucus: quartum apum genus, μεγέθει μὲν μέγιστος πάντων, ἄκεντρος δὲ καὶ νωθρὸν, vt tradit Aristot. hist. an. l. 5. c. 22. Hesiod. in Erg. ὅς κεν ἀεργὸς Ζώῃ κηφήνεσσι κοθούροις εἴκελος ὀργήν. Et Xenoph. Pæd. 2. ὥσπερ κηφῆνας δαπάνῃ μόνον ζημιοῦν τοὺς κοινωνούς.

Κηφήνιον, fucus paruulus: seu fœtus fuci. Arist. hist. an. l. 8.

Κῆχος, vide in Πῆ. Κηώδης, κηώεις, vide in Καίω.

ΚΙ΄ΒΔΗΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, cui scoria admixta est, seu à scoria non bene purgatus. Propriè de metallis dicitur, in quibus pur. ista illa quæ coctione excerni solet, remansit. Theogn. Χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἀνσχετὸς ἄτη. Generaliter etiam de iis dicitur quæ è tanb. metallis fiunt. vt κίβδηλον νόμισμα, pro adulterino aut subærato. Item metaph. non sincerus, fucatus, adulterinus. vnde apud Theog. Κιβδήλου δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδέν. * Aristoph. schol. & Suid. νομίσματα κίβδηλα dicta scribunt παρὰ τὸ ὑπὸ Χίων δεδηλῆσθαι, i. βεβλάφθαι. Athenienses enim in bello contra Chios eorum numismatis impressisse literam χ, qua nota cognosci possent ac reiici. Suidas addit κίβδηλον dici quasi τὸ κεῦθον δῆλον. & quod habet quidem aliquam ἐπιφάνειαν ὡς ἀστεῖον, sed est μοχθηρὸν τοῖς τρόποις. ¶ Κίβδηλον, vocari etiam scoriam tradit Pollux. In qua signif. apud Hesyc. & Etym. scribitur κιβδηλίς.

Κιβδηλία, ἡ, vitium quo metallum aliquod laborat quum probè defæcatum non est. Item pro ipsa scoria & metallorū fæce, vt tradunt schol. Aristoph. & Suid. ¶ Item, improbitas, prauitas. Aristoph. in naub. Πολλήν γ' ὀφείλεις τῷ βίῳ κιβδηλίαν.

Κιβδηλεύω, F. εύσω, scoriā admisceo, adultero. Aristot. eth. 9. ca. 4. τοῖς τὸ νόμισμα κιβδηλεύουσι. Sic apud Aristoph. in ran. Item metaph. adultero, corrumpo, deprauo. Plat. de leg. l. 11. πᾶν γὰρ ὁ κατ' ἀγορὰν κιβδηλεύων τι ψεύδεται καὶ ἀπατᾷ.

Κιβδήλευμα, τὸ, cui scoria admixta est, seu quod adulteratum est. Item adulteratio. Plato ibidem.

Κιβδηλεία, ἡ, scoriæ admixtio, adulteratio quæ fit scoriæ admixtione: propriè de metallis. Item metaph. quæuis adulteratio, corruptela & deprauatio. Plat. de leg. 11.

Κιβδηλιάω, palleo, ὠχριάω, Hesych. & Suid. Putatur ducta esse metaphora vel ab auri minimè probi vel à luti colore. Arist. Probl. 2.

Ἀκίβδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) cui scoria nulla admixta est. Plat. lib. 11. de leg. Item metaphoricè sincerus, paruus, nullis dolis adulteratus. Herodot. in Calliope.

Ἀκιβδήλως sine scoria. Item sincerè, purè, ita vt nullis dolis adulteratum sit. Isocr. ad Demon.

Ἀκιβδήλευτος, cui scoria admixta non fuit, non adulteratus, incorruptus: idem quod ἀκίβδηλος.

ΚΙ΄ΒΙΣΙΣ, pera, sacculus. Callim. ἐπιθήσω πάντα ἐμῇ κιβίσει. Et Hesiod. in asp. ἀμφὶ δέ μιν κίβισις θέε (θαῦμα ἰδέσθαι) Ἀργυρέη. * Etym. dictum vult παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐκεῖ τὴν βόσιν: vel etiam à κεῖσθαι quasi τὴν εἰς τὸ κεῖσθαι καὶ ἰέναι βόσιν ἔχουσαν, i. τροφήν. Sunt qui per υ scribant κίβυσις.

ΚΙΒΩ΄ΡΙΟΝ ου, τὸ, ciborium: fructus fabæ Ægyptiæ. Diosc. l. 2. c. 128. & Athen. lib. 3. initio. ¶ Est etiam poculi species, vt testatur Athen. ibidem.

ΚΙΒΩΤΟ΄Σ οῦ, ἡ, arca, cista, capsa. Athen. l. 3. [de citria malo] ὥς τι μέγα κειμήλιον ἀπετίθεντο ἐν ταῖς κιβωτοῖς μετὰ τῶν ἱματίων. Et Diosc. l. 3. c. 26. de absinthio. δοκεῖ δὲ καὶ παρατιθέμενον εἰς τὰς κιβωτοὺς ἄβρωτα τηρεῖν τὰ ἱμάτια. Sic autor epist. ad Hebræos c. 9. dicit τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης, arcam fœderis.

Κιβώτιον, ου, τὸ, arcula, capsula, scrinium. Plut. in Alex. Vtitur & Aristoph.

Κιγκλὶς, vide in compositis ex Κλείω, claudo.

ΚΙ΄ΓΚΛΟΣ, ου, ὁ, cinclus: auis quæ continuo motu pennas quas in cauda habet, quassat, teste Galeno. Eadem quæ σεισοπυγίς, secundum nonnullos. Lat. motacilla.

Κιγκλίζω, imitor τὸν κίγκλον in modum τοῦ κίγκλου moueor & agitor. Item actiuè, agito, concutio, motito. Hesych. Metaphor. Theognis κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, dixit, i. felicem vitæ statum crebris quasi motib. adhibitis in peiorem mutare & inuertere.

Κιγκλίζεσθαι, motu succuti, crebro motu agitari. apud Theocrit. verò de pathico cinædo, tremulum crissare seu ceuēre, Idyll. 5. vide schol.

Κιγκλισμὸς, & κίγκλισις, exp. apud Hippocr. crebra & leuis agitatio, succussio, succussus.

Διακιγκλίζω, (comp.) idem quod κιγκλίζω. Hesych. & Etym.

ΚΙ΄ΔΑΡΙΣ, Hesychio autore est pileus regius: quem & τιάραν nonnulli verò κίταριν per τ appellant: vel στρόφιον [quale sacerdotes gestant, ex myrrha & labyso] vel περικράνιον πίλιον, διάδημα κεφαλῆς βασίλειον. Plut. in Pomp. dicit Mithridatis τὴν κίταριν fuisse θαυμαστῆς ἐργασίας. Et in Artox. Dario datum fuisse τὴν καλουμένην κίταριν ὀρθὴν φέρειν. Apud Curtium [vt apud Poll. quoque] per δ, lib. 3. Cidarim (inquit) Persę capitis vocabant insigne: hoc cerulea fascia albo distincta circuibat. ¶ apud Athen. lib. 14. ἡ παρὰ Ἀρκάσι κίδαρις, de saltationis quodam genere.

Ἀποκιδαρόω cidari denudo, Leuit. 10. c.

ΚΙΔΑΦΗ, ης, ἡ, vulpes. Hesych.

Κίδαφος, idem. Item adiect. dolosus, subdolosus, fraudulentus, astutus.

Κιδάφιος, idem quod κίδαφος astutus. Hesych.

Κιδαφεύω, malitiose & vafrè ago more vulpino. Hesych. idē tradit hoc verbum exponi etiam ἐσθίω deriuatum ἀπὸ τῆς κιόν.

Κίδναμαι, vide in Σκεδάω. Κιθὼν, vide in Χιτών.

ΚΙΘΑ΄ΡΑ, ας, ἡ, cithara: instrumētum musicum ex genere eorū quæ neruis intenduntur: quod Hieronymus scribit effici in modum Δ literæ cum chordis viginti quatuor, & per digitos variis vocibus tinnulisque ictibus in diuersis modis concitari. Plato Polit. 3. λύρα δή σοι λοιπὴ καὶ κιθάρα λείπεται. Luc. τῇ κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσᾴδοντων. ¶ Item superior pars thoracis vsque ad iugulum. In qua signif. dici & κίθαρος, à Doriensibus annotat Erot. * Dicta autem esse putatur κιθάρα quasi ἡ κινοῦσα sine καὶ θέλγουσα ἔρωτας, vt ex antiquis tradit Eust.

Κίθαρις, ιος, ἡ, cithara, idem quod κιθάρα. Od. α. Κήρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκε Φημίῳ. Et pro citharæ cantu. Od. θ. Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη κίθαρίς τε χοροί τε. Itē ars siue scientia cithara canendi. Il. ν. ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν.

Κιθαρίζω, F. ίσω, cithara cano, cithara ludo. Hom. hym. in Merc. Μίλπετο καὶ κιθάριζε. Aristot. Poll. 8. οὐ γὰρ ὁ Ζεὺς αὐτὸς κιθαρίζει τοῖς ποιηταῖς. Sic apud Plut. in Lyc. & alibi. Item simpliciter, cano, siue sono. Il. σ. παῖς φόρμιγγι λιγείῃ Ἱμερόεν κιθάριζεν. Xen. in symp. πρὸς τὸν αὐλὸν ἐκιθάριζεν ὁ παῖς καὶ ᾖσεν.

Κιθαρίζομαι, cithara mihi canitur, cithara canētes audio: vnde τὸ κιθαριζόμενον quod cithara canitur, apud Plu. de musica.

Κιθάρισμα, τὸ, citharæ sonus vel sonus citharæ pulsatæ. Plat. in Protag. κιθαρισμὸς, οῦ, ὁ, idem. Callim.

Κιθάρισις, εως, ἡ, citharæ pulsatio, citharæ cātus. Plut. symp. 8. Athen. lib. 8. & 14.

Κιθαριστὴς, οῦ, ὁ, citharista, qui cithara canit. Hesiod. in Theog. Arist. de poet.

Κιθαριστικὸς, οῦ, ὁ, ad citharistam pertinens. Item peritus citharam pulsandi. Plat. de leg. Et κιθαριστικὴ sub. τέχνη, ars citharistarum, scientia seu ars pulsandi citharam.

Κιθαρίστρια, ἡ, citharistria. Athen.

Κιθαριστὺς, ύος, ἡ, scientia pulsandi citharam. ars canendi cithara. Il. β.

Κιθαριστήριος, ου, ὁ, vnde, κιθαριστήριοι αὐλοὶ tibiæ quibus citharę accinebantur. Athen. lib. 4. & 14.

Κιθάριον, ου, τὸ, parua cithara, Athen.

Κίθαρ⊕,ὁ,ὁ,citharus:piscis nomen,quē fidiculam Gaza appellat, Aristot. de hist.an.& Athen.lib.7.Etymol.dictum, ideo à κιθάρα,putat quod eius officula citharæ fidib.similia fint.

Composita.

Ἐγκιθαρίζω,q.d.citharam pulso in.idem quod κιθαρίζω. Hom. hymno in Mercur. Ἠῷ⊕ γεγονὼς μέσῳ ἤματι ἐγκιθάριζεν Sic & apud eundem hymno in Apollinem.

Φιλοκιθαριστὴς,citharistarū amans.item qui cithara ludere amat.
Ψιλοκιθαριστικὴ,ἡ,nudus citharæ cantus, nuda citharam pulsandi ratio.Athen.lib 14.14.

ΚΙΚΙ. ιος,τὸ cici:arbor quæ alio nomine κρότων dicitur & σίλφιον ἄγριον,& σέσελι κύπριον,teste Diosc.l.4.c.164.
Κίκινον ἔλαιον oleum,quod ex fructu eius exprimitur: de cuius vsu vide Gal.simpl.med.l.7.& Plin.l.23.c.4.

ΚΙΚΙΝΝΟΣ,ὁ,ὁ,cincinnus,cirrus, crinis intortus crispatusq;. Epig.l.7.Ναὶ μὰ τὸν εὐπλόκαμον Τιμοῦς φιλέραστα κίκιννον. Aristoph. apud Suid. ὡς ἐγὼ νομίζω τούτου τούμον γῆρας εἶναι κρεῖττον ἢ πολλῶν κικίννους νεανιῶν κὴ σχῆμα κὴ εὐρυπρωκτίαν. Pollux quoque l.2.scribit Aristoph. & Eupolin. τοὺς βοστρύχους vocare κικίννους.Theoc.id.4.ταῦτ' ἄρα λεπτὸς χ' ὡ μύσαξ πολὺς ἄρ' αὐαλέοι δ' κίκιννοι,squalidique capilli.

ΚΙΚΚΑΒΑΥ̃,vox noctuarum,vt scribit scho.Aristop.in auib.
Κικκαβὴ,ἡ,noctua à voce κικκαβαῦ,teste eodem schol.
Κικυμὶς,idem quod κικκαβη.Callim.καρτ' ἀγαθὴ κικυμίς.
Κικυμώσσειν,cæcutire,Suid.ab Hesyc.exp.ægrè videre, acie oculorum esse debili & hebete.

Κικλήσκω,vide in Καλέω.

ΚΙΚΥΣ,ὁ,ὁ,ἡ,vis,vires,robur.Odyss.λ. Ἀλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἲς ἔμπεδ⊕,οὐδ' ἔτι κῖκυς. *Etym. deriuat. παρὰ τὸ κίω τὸ πορεύομαι,quoniam robur apparet ex motu.
Κικύω, valeo,viribus polleo. Item accelero, propero, festino, apud Suid.

Composita.

Ἄκικυς,cui nulla est κῖκυς,infirmus,debilis,imbecillis,Od.ι.
Νῖκυς,quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΚΙΛΙΞ,ικος,ὁ κὴ ἡ.nomen ἐθνικὸν,significans hominem è Cicilia oriundum. κίλιξ ὄλεθρ⊕ pro κιλίκιος,i. πονηρὸς, Cilicium exitium,i. crudele & immane. Cilices enim crudelissimi homines fuisse perhibentur.
Κιλίκειος,pertinens ad Cilices.κιλίκειος ὄλεθρος,vide in κίλιξ.κιλίκειοι ἄρτοι,Hesych. teste dicūtur οἱ ῥυπαροὶ κὴ μεγάλοι.vide & Athen.l.3.κιλίκειοι τράγοι.hirti & hispidi seu villosi.quoniam tales in Cicilia prouenire dicuntur hinc κιλίκια vocantur quæcunque ex pilis confecta constant,teste Hesych.& Suid.
Κιλικίζειν siue κιλίζεσθαι pro κακοηθεύεσθαι seu κακοηθίζεσθαι πονηρεύεσθαι.Hesych.Suid.Eust.
Κιλικισμὸν, Theopōpus historicus vocat cædem ex temulentia,te ste Suida.
Ἐγκιλικίζειν siue ἐγκιλικίζεσθαι & ἐγκιλικεύεσθαι , expo. κακονθεύεσθαι.

ΚΙΛΛΙΒΑΝΤΕΣ, ligna tribus suffulta cruribus quibus clypeos imponebatur , qui belli laboribus defessi interquiescere volebant,vt tradit schol. Aristoph. & Suid.Aristoph.in Acharn. Τοὺς κιλλίβαντας οἶσε παῖ τῆς ἀσπίδος. Apud Athenæum l.3 ὅτι κιλλιβάντων κατεσκεύαστο,exp.super tripodes excitata erat. Apud Hesych. verò reperitur κιλλίβαντες, τραπεζῶν βάσεις κὴ ὑποθήματα τελεστικὰ τράπεζαι. Apud Poll. & κιλλίβαντες inter partes currus:idem quod ὑποκυφωνία,i. αἱ ὑπὸ τοὺς κυφῶνας μεσαι ῥάβδοι ὑπὲρ τὸν τόνον.

ΚΙΛΛΟΣ,ὁ,ὁ,apud Dores,asinus,teste Hesych. & Poll.
Κίλλι⊕ asinus,fuscus,vt Κίλλιον χρῶμα Poll.lib.7.
Κιλλακτὴρ,agaso:παρὰ τὸ ἄγειν τὸν κίλλον,Hesych.

ΚΙΜΒΕΡΙΚΟΝ,vestimēti genus est, denominatum à loco. Suid.ex Aristoph.κιμβερικὸν εἶδος ὑφάσματος.Hesych habet κιμβερικὸν.qui esse dici χιτωνίσκου εἶδος πολυτελοῦς quod appellatur ςατός.Apud Poll. verò scriptum κιμβερικὸν.qui esse dicit διαφανῆ χιτωνίσκον tunicam pelucidam.Apud Aristop.in Lysistr.κιμβέρικ' ὀρθοστάδια vel κιμβερικά.

ΚΙΜΒΗΞ,seu κίμβιξ animaculum è vesparum vel apum genere. ¶Item sordidus nimis tenaciter restrictus & parcus.Aristot. magn.moral.l.1.c.21.ἔστι δ' κὴ ὅς τις ἀνελευθερώτατ⊕ εἰδ ἢ πλείω οἷον κιμβικὰς λίνας καλοῦμεν κὴ κυμινοπρίστας κὴ αἰσχροκερδεῖς κὴ μικρολόγους. Idem epist.ad Nicom.l.4.c.1. οἱ μὲν γὰρ ἐν ταῖς τοιαύταις προσηγορίαις οἷον φειδωλοὶ γλίσχροι κίμβικες πάντες τῇ δόσει ἐλλείπουσι. *Eust.κίμβικας dici vult τοὺς ῥυπαροὺς, ἀπὸ τοῦ κιβδήλου χρυσίου.
Κιμβία,Hesych.σφηκία, vespulæ, vesparum fœtus recens adhuc à partu.item sordes,nimis tenax & restricta parsimonia.

Composita.

Κυμινοκίμβιξ,præparcus & astrictus, vt qui etiam in apponendo cumino sit iusto tenacior.
Λιμοκίμβιξ,qui ad famem vsque parcus est seu sordidus,vel quē sordes ad tolerandam famem impelunt seu ad suum defraudandum genium. Eust. vult idem esse cum κίμβιξ.

ΚΙΜΩΛΙΑ,γῆ.cimolia terra:terræ genus quod in Cimolo insula effodiebatur:ea autem erat vel candida, vel ad purpureum declinans.Diosc.l.1.c.176.

ΚΙΝΑΒΡΑ,ας,ἡ,propriè ἡ τῶν κινῶν βρῶσις , canū cibus:*(κυνοβορά τις οὖσα.) aliàs fœtor quam capiarum alæ reddunt. Suid. & Hesych. Item generaliter quiuis fœtor. Lucian. in dialogo Charōtis & Mercurij,ἀνθρωπιστὶ τρ⊕ τοῦ ἀναπνεῦσαι, ἀποθύμιος αὐτῇ τὴν κινάβραν.Apud Pollucem l.2 reperitur etiam κινάβρα.
Κιναβρᾶν & κινναβρᾶν, oleo, fœteo , & quidem propriè hircum oleo,seu ex alis fœtorem emitto. apud Aristoph.in Pluto, αἰγῶν τε κιναβρώντων.
Κινάβρευμα,purgamentum fœtens.Hesych.

ΚΙΝΑΔΟΣ (neutro gen.) apud Siculos appellatur vulpes, vt scribit schol. Theocr. *παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἀνὰ δὰς, vel vt alij παρὰ τὸ κινεῖν τὸ αἰδοῖον. ¶Item metaph.pro homine vafro & versuto,vulpina vafritie prædito. Aristop.in nūb.κρόταλον,κίναδος τρῦμα. Demosth.pro cor.τὸ δ' κὴ φυσεῖ κίναδος τ' ἀνθρώπιον ἐςιν,οὐδ' ἐν ἐξ ἀρχῆς ὑγιὲς πεποιηκός.Et rursū,ὡς συζῶν τότε μὲν ὦ κίναδος κολακεύων παρηκολουθεῖς · τεθνεώτων δ' οὐκ αἰσχυνῇ κατηγορῶν.Itidē Sophocl.Aiax. Vlyssē vocat ὑπὲρ τοῦτον κίναδ⊕.Dicitur etiā masc.gen.ὁ κίναδος. Theocr.idyl.5. Καὶ πῶς ὦ κίναδ' ἐς τὰ δ' ἐγ' ἴσος ἐςὶ ἐξ ἴσω ἡμῖν.
Κινάδιον,vulpecula. Suid.

Κινάρα,vide in Κύων. Κιναμωμον,vide Κινάμωμον.

ΚΙΝΔΑΛΟΙ,οἱ,claui.item paxilli,apud Poll.lib.9.
Κινδαλισμὸς,lusus qui fit paxillis.

ΚΙΝΔΥΝΟΣ,ὁ,ὁ,periculum,discrimen.Demost κίνδυνον φέρει τῇ πόλει. Herodia.l.3.ἐρῶν ἐς οἷον ἧκε κινδύνου quam magnū in discrimen venerat. Isoc. in Areopag εἰς πλείςους κινδύνους καθίςαμεν.Idē in epist.ad Philip.πολλῶν κινδύνων ὑπαρχόντων ταῖς μοναρχίαις , quum multas monarchias circumsteut pericula,seu eis impendeant. Apud Xen.Pæd.1.πάντα δ' κίνδυνον ἠδέως ὑποδύεσθαι, suscipere seu adire periculum. Pro eodem dicitur & ῥιπτῆν κίνδυνον apud Eurip.& κίνδυνον λαμβάνειν,apud Demosth. item ποιεῖσθαι κίνδυνον, apud Isocr. & Plut.apud Xen.Pæd.τὸν κίνδυνον ὑπομένειν. periculum sustinere.Apud Thuc.l.2.ἀνὴρ δ' ψυχῆς οὐδεμιᾶ τέχνη πρὸς τοὺς κινδύνους ἰσχύει,resistere periculis potest. Apud Isoc.in Panegyr. τοὺς παρόντας κινδύνους διαφυγεῖν, effugere periculū. Pro quo apud Demost.κίνδυνον ἐξίςαναι.Apud Isoc.in Areopag.θαρρεῖν ὡς πόρρω τῶν κινδύνων ὄντας, extra omne discrimen & periculum constitutos. Apud Plut.in Galba. κίνδυνον ἐν κεφαλῆς ὑπερκείμενον τῷ αὐτοκράτορι, Imperatoris capiti imminere periculum.Dicitur etiam κίνδυνός ἐςι μὴ,vel cum infinitiuo, κίνδυν⊕ τὸ συμβῆναι,periculum est ne,apud Isocr. Xenop. &c. * Etymolog. deriuat à κινεῖν τὰς ὀδύνας.
Κινδυνώδης,ὁ κὴ ἡ.periculosus, Herodian.lib.4.
Κινδυνεύω,periclitor,in periculo versor,in periculum adducor: interdum periculum adeo,pericula suscipio. Aristot eth.4. μεγαλοκίνδυνος δ' κὴ ὅταν κινδυνεύῃ,ἀφειδὴς τοῦ βίου.Exponitur etiam dimico:vt apud Xeno.de arte eq. ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν. Plerunque construitur & cum dat. vt κινδυνεύοντες τῇ πόλει, apud Herodot.& κινδυνεύοντι τοῖς ὀφθαλμοῖς,apud Theoph. periclitatur oculis. Et cum accus.apud Greg.Κινδυνεύων τὴν ἀπ' αὐτοῦ διάςασιν,periclitans seditione contracta sua culpa. Nōnunquam cum præpos. vt Κινδυνεύει περὶ τοῦ βίου , apud Aristop. Sic & apud Thuc.Isocr.& alios. Apud Dem.Κινδυνεύω ὑπὲρ σοῦ , adeo periculum pro te. Apud Xenoph. Κινδυνεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους,dimicare.Sic apud Lys.τότε πρὸς Μακεδόνας ὑπὲρ τῆς ἰδίας χώρας κινδυνεύοντας.Sæpe cum infinit. vt Κινδυνεύω παραφρονεῖν.Xen. periculum mihi est ne mente alienet.Sic Aeschin.ἐκινδυνεύω παραφρονεῖν.Xen.periculū mihi est ne mente alienet.Sic Aeschin. ἐκινδυνεύσαμεν ἀπολέσθαι,periclitati sumus de vita. Sic & apud Thuc.& Plut. absolutè positum interdum sign.periclitor capite,reus sum:vt sæpe apud Plut. ¶Item videor in qua signif.construitur cum infinit. ciato in epist.Κινδυνεύω ἀγνοεῖν ἔτι,&c.Idem de rep. l.1. κὴ κινδυνεύεις παρ' Ὁμήρου μεμαθηκέναι αὐτὸ,videris didicisse. Alijs etiam modis exponitur: vt apud Plat. in Hippia minore, σχεδὸν ὦ Ἱππία κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις, iam fermè ô Hippia quod dicis intelligo.
Κινδυνεύομαι,in periculū adducor,idē quod κινδυνεύω.Dē. δι' ἃν τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ πόλει. in periculū adducuntur. Thucyd.l.2. κὴ μὴ ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι.

Προκηρύττω, per præconē præsignifico. Item per præconē prius edico. Sæpe accipitur pro κηρύττω. Aristot. œconom. 2. προκηρύξειν ὠνεῖσθαι τὸν βουλόμενον. Et etiā per præconē prius indico, vt προκηρύξαι πόλεμον, apud Poll. cui opp. ἀκήρυκτος.

Συγκηρύττω, vnde Συγκήρυγμα, commune præconium, i. plurium comprobatio. Polyb.

Ὑποκηρύττω, silentium indico, audientiam facio. Item, polliceor aliquid publicum. Poll.

ΚΗ͂ΤΟΣ, εος, τό, cetos, seu cetus: animal marinum inusitatę & immanis magnitudinis. Od. μ. Δελφῖνάς τε κύνας τε, καὶ εἴ ποθι μεῖζον ἕλῃσι Κῆτος. Et Od. δ. Ἡ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων Ἐξ ἁλός. Sic Athen. lib. 7. dicit θύννον ὑπερβαλλόντως αὐξανόμενον fieri κῆτος. ¶ Apud Proclum est signum cœleste hoc nomine. Meminit eius Arat. quoque apud quem Cic. pistricem vertit.

Κητώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cetaceus, qui è cetorum genere est. vt κητώδεις ἰχθῦς, apud Athen. lib. 7. pisces cetacei. Sic τὰ κητώδη dicuntur quæ cetacei generis sunt quæ cetorum genere continentur. Aristot. histo. anim. lib. 8. c. 2. τῶν δυνδρων καὶ τῶν ἄλλων κητωδῶν.

Κητῶος, & κητώεις & κήτειος idem quod κητώδης. Diosc. lib. 3 ἰχθύος κητώου. apud Hom. Od. λ ἑταῖροι κήτειοι, exp. μεγάλοι. Et Odyss. δ Λακεδαίμονα κητώεσσαν, expon. μεγάλην. vel etiam [illegible] cete nutrientem.

Κητίων, navigium ceti instar magnum.

Κήτινα Athen. l. 3 tradit τὰ ὑμοτάριχα à quibusdam vocari.

Κητεία, videtur significare capturam cetorum, apud Athen. l. 7.

Composita

Βαθυκήτης πόντος, apud Luc. dicitur vel quod in profundis suis recessibus cetos habeat vel quòd habeat cete ingentia.

Μεγακήτης, εος, ὁ καὶ ἡ magna seu ingentia habens cete. Item ceti instar magnus, cetos magnitudine æquans. Il. λ. & Il. φ.

Πελωροκήτης [illegible] Neptun. apud Theocr. Idyl. 17.

ΚΗΦΗΝ, ῆνος, ὁ [illegible] genus, μεγέθει μὲν μέγιστον [illegible] νωθέστερον δὲ καὶ νωθρόν, vt tradit Aristot. hist. an. l. 5. c. 22. Hesiod. in Erg. [illegible] Ζώῃ κηφήνεσσι κοθούροις εἴκελος ὀργήν. Et Xenoph. Pæd. 2. ὥσπερ κηφῆνες ο [illegible] ζημιοῦσι τοὺς κοινωνούς.

Κηφήνιον, fucus paruulus, seu fœtus fuci. Arist. hist. an. l. 8.

Κῆχος, vide in Πῆ. Κηώδης κηωεις vide in Καίω.

·ΚΙΒΔΗΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, cui scoria admixta est, cui à scoria non bene purgatus. Propriè de metallis dicitur, in quibus [illegible] ista illa quæ coctione excerni solet, remansit. Theogn. Χρυσὸν κίβδηλον καὶ ἄργυρον ἀσχετός ἐστι. Generaliter etiam de iis dicitur quæ è tamb. metallis fiunt. vt κίβδηλον νόμισμα, pro adulterino aut subærato. Item metaph. non sincerus, fucatus, adulterinus. vnde apud Theog. Κιβδήλου δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδέν. * Aristoph. schol. & Suid. νομίσματα κίβδηλα dicta scribunt παρὰ τὸ ὑπὸ Χίων δεδηλῆσθαι, i. βεβλάφθαι. Athenienses enim in bello contra Chios eorum numismatis impressisse literam χ qua nota cognosci possent ac reiici. Suidas addit κίβδηλον dici quasi τὸ κεῦθον δῆλον. & quod habet quidem aliquam ἐπιφάνειαν ὡς ἀστεῖον, sed est μοχθηρὸν τῷ τρόπῳ. ¶ Κίβδηλον, vocari etiam scoriam tradit Pollux. In qua signif. apud Hesyc. & Etym. scribitur κιβδηλίς.

Κιβδηλία, ἡ, vitium quo metallum aliquod laborat quum probè defæcatum non est. Item pro ipsa scoria & metallorū fæce, vt tradunt schol. Aristoph. & Suid. ¶ Item, improbitas, prauitas. Aristoph. in nubib. Πολλὴν γ' ὀφείλεις τῷ βίῳ κιβδηλίαν.

Κιβδηλεύω, F. εύσω, scoriā admisceo, adultero. Aristot. eth. 9. ca. 4. τοῖς τὸ νόμισμα κιβδηλεύουσι. Sic apud Aristoph. in ran. Item metaph. adultero, corrumpo, deprauo. Plat. de leg. l. 11. πᾶν γὰρ ὁ κατ' ἀγορὰν κιβδηλεύων τι ψεύδεται καὶ ἀπατᾷ.

Κιβδήλευμα, τό, cui scoria admixta est, seu quod adulteratum est. Item adulteratio. Plato ibidem.

Κιβδηλεία, ἡ, scoriæ admixtio, adulteratio quæ fit scoriæ admixtione: propriè de metallis. Item metaph. quæuis adulteratio, corruptela & deprauatio. Plat. de leg. 11.

Κιβδηλιάω, palleo, ὠχριάω, Hesych. & Suid. Putatur ducta esse metaphora vel ab auri minimè probi vel à luti colore. Arist. Probl. 2.

Ἀκίβδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) cui scoria nulla admixta est. Plat. lib. 11. de leg. Item metaphoricè sincerus, paruus, nullis dolis adulteratus. Herod. l. 9 in Calliope.

Ἀκιβδήλως sine scoria. Item sincerè, purè, ita vt nullis dolis adulteratum sit. Isocr. ad Demon.

Ἀκιβδήλευτος, cui scoria admixta non fuit, non adulteratus, incorruptus: idem quod ἀκίβδηλος.

·ΚΙΒΙΣΙΣ, ρεια, sacculus. Callim. ἐπιθεῖσα πάντα ἐμῇ κιβίσει. Et Hesiod. in asp. ἀμφὶ δέ μιν κίβισις θέε (θαῦμα ἰδέσθαι) Ἀργυρέη. * Etym. dictum vult παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐκεῖ τὴν βορὰν: vel etiam à κίειν quasi τὴν εἰς τὸ κίειν καὶ ἰέναι βορὰν ἔχουσαν, i. προφορὰν. Sunt qui per υ scribant κίβυσις.

ΚΙΒΩΡΙΟΝ, ου, τό, ciborium: fructus fabæ Ægyptiæ. Diosc. l. 2. c. 128. & Athen. lib. 3. initio. ¶ Est etiam poculi species, vt testatur Athen. ibidem.

ΚΙΒΩΤΟΣ, οῦ, ἡ, arca, cista, capsa. Athen. l. 3. [de citria malo] ὡς τι μέγα κειμήλιον ἀποτίθενται ἐν ταῖς κιβωτοῖς μετὰ τῶν ἱματίων. Et Diosc. l. 3. c. 26. de absinthio. δοκεῖ δὲ καὶ συμπαττόμενον εἰς τὰς κιβωτοὺς ἄβρωτα τηρεῖν τὰ ἱμάτια. Sic autor epist. ad Hebræos c. 9. dicit τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης, arcam fœderis.

Κιβώτιον, ου, τό, arcula, capsula, scrinnolum. Plut. in Alex. Vtitur & Aristoph.

Κιγκλὶς, vide in compositis ex Κλείω, claudo.

ΚΙΓΚΛΟΣ, ου, ὁ, cinclus: auis quæ continuo motu pennas quæ in cauda habet, quassat, teste Galeno. Eadem quæ σεισοπυγίς, secundum nonnullos. Lat. motacilla.

Κιγκλίζω, imitor τὸν κίγκλον in modum τοῦ κίγκλου moueor & agitor. Item actiuè, agito, concutio, motito. Hesych. Metaphor. Theognis κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, dixit, i. felicem vitæ statum crebris quasi motib. adhibitis in peiorem mutare & inuertere.

Κιγκλίζεσθαι, motu succuti, crebro motu agitari. apud Theocrit. verò de pathico cinædo, tremulum crissare seu cevēre, Idyll. 5. vide schol.

Κιγκλισμός & κίγκλισις, exp. apud Hippocr. crebra & leuis agitatio, succussio succussus.

Διακιγκλίζω, (comp.) idem quod κιγκλίζω, Hesych. & Etym.

ΚΙΔΑΡΙΣ. Hesychio autore est pileus regius: quem & παρὰν nonnulli verò κίταριν per τ appellant: vel στρόφιον [quale sacerdotes gestant, ex myrrha & byssso] vel περικράνιον πῖλον, [illegible] κεφαλῆς δύνασμιν. Plut. in Pomp. dicit Mithridatis τὴν κίταριν fuisse θαυμαστὴν ἐργασίας. Et in Artox. Datio datum fuisse τὴν καλουμένην κίταριν ὀρθὴν φορεῖν. Apud Curtium [vt apud Poll. quoque] per δ, lib. 3. Cidarim (inquit) Persæ camitis vocabant insigne: hoc cerulea fascia albo distincta circumibat. ¶ apud Athen. lib. 14. ἡ παρὰ Ἀρκάσι κίδαρις. de saltationis quodam genere.

Ἀποκιδαρόω cidari denudo. Leuit. 10. c.

ΚΙΔΑΦΗ, ης, ἡ, vulpes. Hesych.

Κίδαφος, idem. Item adiect. dolosus, subdolosus, fraudulentus, astutus.

Κίναθος idem quod κίδαφος astutus. Hesych.

Κιδαφεύω, malitiose & vafrè ago more vulpino. Hesych. idē tradit hoc verbum exponi etiam ἐσθίω deriuatum ἀπὸ τῶν κιῶν.

Κίδναμαι, vide in Σκεδάω. Κιθὼν, vide in Χιτών.

·ΚΙΘΑΡΑ, ας, ἡ, cithara: instrumētum musicum ex genere eorū quæ neruis intenduntur: quod Hieronymus scribit effici in modum Δ literæ cum chordis viginti quatuor, & per digitos variis vocibus tinnulisque ictibus in diuersis modis concitari. Plato Polit. 3. λύρα δή σοι ἐκεῖ καὶ κιθάρα λείπεται. Luc. τῶν κιθαρῶν τὰ ἔννομα προσᾳδόντων. ¶ Item superior pars thoracis vsque ad iugulum. In qua signif. dici & κίθαρος, à Doriensibus annotat Erot. * Dicta autem esse putatur κιθάρα quasi ἡ κινοῦσα siue κελεύουσα ἔρωτας, vt ex antiquis tradit Eust.

Κίθαρις, ιος, ἡ, cithara, idem quod κιθάρα. Od. α. Κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκε Φημίῳ. Et pro citharæ cantu. Od. θ. Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη κίθαρίς τε χοροί τε. Itē ars siue scientia cithara canendi. Il. ν. ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν.

Κιθαρίζω, F. ίσω, cithara cano, cithara ludo. Hom. hym. in Merc. Μίλπετο καὶ κιθάριζε. Aristot. Poll. 8. οὐ γὰρ ὁ Ζεὺς αὐτὸς κιθαρίζει τοῖς ποιηταῖς. Sic apud Plut. in Lyc. & alibi. Item simpliciter, cano, siue sono. Il. σ. παῖς φόρμιγγι λιγείῃ Ἱμερόεν κιθάριζεν. Xen. in symp. πρὸς τὸν αὐλὸν ἐκιθάριζεν ὁ παῖς καὶ ᾖδεν.

Κιθαρίζομαι, cithara mihi canitur, cithara canētes audio: vnde τὸ κιθαριζόμενον quod cithara canitur, apud Plu. de musica.

Κιθάρισμα, τό, citharæ sonus vel sonus citharæ pulsatæ. Plat. in Protag. κιθαρισμός, οῦ, ὁ, idem. Callim.

Κιθάρισις, εως, ἡ, citharæ pulsatio, citharæ cātus. Plut. symp. 8. Athen. lib. 8. & 14.

Κιθαριστής, οῦ, ὁ, citharista, qui cithara canit. Hesiod. in Theog. Arist. de poet.

Κιθαριστικός, οῦ, ὁ, ad citharistam pertinens. Item peritus citharam pulsandi. Plat. de leg. Et κιθαριστικὴ sub. τέχνη, ars citharistarum, scientia seu ars pulsandi citharam.

Κιθαρίστρια, ἡ, citharistria. Athen.

Κιθαριστύς, ύος, ἡ, scientia pulsandi citharam. ars canendi cithara. Il. β.

Κιθαριστήριος, ου, ὁ, vnde κιθαριστήριοι αὐλοὶ tibiæ quibus citharę accinebantur. Athen. lib. 4. & 14.

Κιθάριον, ου, τό, parua cithara, Athen.

Κίθαρος,ου,ὁ,citharus:piscis nomen,quē fidiculam Gaza appellat, Aristot. de hist.an.& Athen.lib.7.Etymōl.dictum, ideo à κιθάρα,putat quod eius officula citharæ fidib.similia sint.

Composita.

Ἐγκιθαρίζω,q.d.citharam pulso in.idem quod κιθαρίζω: Hom. hymno in Mercur. Ἠῷος γεγονὼς μέσῳ ἤματι ἐγκιθάριζεν. Sic & apud eundem hymno in Apollinem.

Φιλοκιθαριστής,citharistarū amans.item qui cithara ludere amat.

Ψιλοκιθαριστική,ἡ,nudus citharæ cantus, nuda citharam pulsandi ratio.Athen.lib 14.14.

ΚΙΚΙ. εως.τό.cici:arbor quæ alio nomine κρότων dicitur & σησάμον ἄγριον,& σέσελι κύπριον,teste Diosc.l.4.c.164.

Κίκινον ἔλαιον oleum,quod ex fructu eius exprimitur: de cuius vsu vide Gal,simpl.med.l.7.& Plin.l.23.c.4.

ΚΙΚΙΝΝΟΣ,ου,ὁ,cincinus,cirrus, crinis intortus crispatúsq;. Epig.l.7.Ναὶ μὰ τὸν εὐπλόκαμον Τιμοῦς φιλέρωτα κίκιννον. Aristoph. apud Suid. ὡς ἐγὼ νομίζω τούμὸν γῆρας εἶναι κρεῖττον ἢ πολλῶν κικίννους νεανιῶν καὶ σχῆμα καὶ εὐρυπρωκτίαν. Pollux quoque l.2.scribit Aristoph. & Eupolin. τοὺς βοστρύχους vocare κικίννους. Theoc.id.4.ταῦτ' ἄρα λεπτὸς χ' ὡ μύσταξ πολὺς ἄρ' αὐαλέοι δὲ κίκιννοι,squalidique capilli.

ΚΙΚΚΑΒΑΥ͂,vox noctuarum,vt scribit scho. Aristop.in auib.

Κικκάβη,ἡ,noctua à voce κικκαβαῦ,teste eodem schol.

Κικυμίς,idem quod κικκάβη. Callim.κάρτ' ἀγαθὴ κικυμίς.

Κικυμώττειν,cæcutire,Suid.ab Hesyc.exp.ægre videre, acie oculorum esse debili & hebete.

Κικλήσκω,vide in Καλέω.

ΚΙ'ΚΥΣ,υος,ἡ,vis,vires,robur.Odyss.λ. Ἀλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἲς ἔμπεδος,οὐδ' ἔτι κῖκυς. *Etym. deriuat. παρὰ τὸ κίω τὸ πορεύομαι,quoniam robur apparet ex motu.

Κικύω, valeo,viribus polleo. Item accelero, propero, festino, apud Suid.

Composita.

Ἄκικυς.cui nulla est κῖκυς,infirmus,debilis,imbecillis.Od.ι.

Νέκυς,quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΚΙ'ΛΙΞ,ικος,ὁ καὶ ἡ,nomen ἐθνικὸν,significans hominem è Cicilia oriundum. κίλιξ ὄλεθρος pro κιλίκιος,i. πονηρὸς, Cilicium exitium,i. crudele & immane. Cilices enim crudelissimi homines fuisse perhibentur.

Κιλίκειος,pertinens ad Cilices.κιλίκιος,ὄλεθρος,vide in κίλιξ.κιλίκιοι ἄρτοι,Hesych.teste dicūtur οἱ ῥυπαροὶ καὶ μεγάλοι.vide & Athen.ll.3.κιλίκειοι τράγοι.hirti & hispidi seu villosi.quoniam tales in Cicilia prouenire dicuntur hinc κιλίκια vocantur quæcunque ex pilis confecta constant,teste Hesych.& Suid.

Κιλικίζειν siue κιλίζεσθαι pro κακοηθεύεσθαι seu κακοηθίζεσθαι πονηρεύεσθαι.Hesych.Suid.Eust.

Κιλικισμὸν, Theopōpus historicus vocat cædem ex temulentia,teste Suida.

Ἐγκιλικίζειν siue ἐγκιλικίζεσθαι & ἐγκιλικεύεσθαι, expo. κακονθεύεσθαι.

ΚΙΛΛΙ'ΒΑΝΤΕΣ, ligna tribus suffulta cruribus quibus clypeos imponebatur, qui belli laboribus defessi interquiescere volebant,vt tradit schol. Aristoph.& Suid.Aristoph.in Acharn. τοὺς κιλλίβαντας οἶσε παῖ τῆς ἀσπίδος. Apud Athenæum l.3 ἐπὶ κιλλιβάντων κατεσκεύαστο,exp.super tripodes excitata erat. Apud Hesych. verò reperitur κιλλίβαντες, τραπεζῶν βάσεις καὶ ὑποθέματα τελεστικῆς τραπέζης. Apud Poll. & κιλλόβαντες inter partes currus:idem quod ὑποκυφώνια,i. αἱ ὑπὸ τοὺς κυφῶνας μέσαι ῥαβδώσεις τῆς τένυ.

ΚΙΛΛΟ'Σ,οῦ,ὁ,apud Dores,asinus,teste Hesych.& Poll.

Κίλλιος asinus,fuscus,vt Κίλλιον χρῶμα. Poll.lib.7.

Κιλλακτήρ.agaso:παρὰ τὸ ἄγειν τὸν κίλλον,Hesych.

ΚΙΜΒΕΡΙΝΟΝ,vestimēti genus est, denominatum à loco. Suid.ex Aristoph.κιμβερικὸν ἐνδύομαι.Hesych habet κιμβερικὸν.qui esse dici χιτωνίσκου εἶδος πολυτελοῦς quod appellatur στατός.Apud Poll. verò scriptum κιμβερικὸν.qui esse dicit διαφανῆ χιτωνίσκον tunicam pelucidam.Apud Aristop.in Lysistr.κιμβέρικ' ὀρθοστάδια vel κιμβέρικα.

ΚΙ'ΜΒΗΞ,seu κίμβιξ animaculum è vesparum vel apum genere.¶Item sordidus nimis tenaciter restrictus & parcus.Aristot. magn.moral.l.1.c.21.ἔστι δὲ καὶ τις ἀνελευθεριότης οἷον ἢ πλείους κιμβικάς τινας καλοῦμεν καὶ κυμινοπρίστας καὶ αἰσχροκερδεῖς καὶ μικρολόγους. Idem epist.ad Nicom.l.4.c.1. οἱ μὲν γὰρ ἐν ταῖς τοιαύταις προσηγορίαις οἷον φειδωλοὶ γλίσχροι κίμβικες πάντες τῇ δόσει ἐλλείπουσι.*Eust.κίμβικας dici vult τοὺς ῥυπαρούς, ἀπὸ τοῦ κιβδήλου χρυσίου.

Κιμβία,Helych.σφηκία, vespulæ, vesparum fœtus recens adhuc à partu.item sordes,nimis tenax & restricta parsimonia.

Composita.

Κυμινοκίμβιξ,præparcus & astrictus, vt qui etiam in apponendo cumino sit iusto tenacior.

Λιμοκίμβιξ,qui ad famem vsque parcus est seu sordidus,vel quē sordes ad tolerandam famem impelunt seu ad suum defraudandum genium.Eust.vult idem esse cum κίμβιξ.

ΚΙΜΩΛΙ'Α,γῆ.cimolia terra:terræ genus quod in Cimolo insula effodiebatur:ea autem erat vel candida, vel ad purpureum declinans.Diosf.l.1.c.176.

ΚΙΝΑΒΡΑ,ας,ἡ,propriè ἡ τῶν κινῶν βρῶσις, canū cibus:*(κυνοβορά τις οὖσα.) aliàs fœtor quam caprarum alæ reddunt. Suid. & Hesych. Item generaliter quiuis fœtor. Lucian.in dialogo Charōtis & Mercurij,ἀνθρωπιστὶ ἔτι τοῦ ἀναπέφυκας, ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν.Apud Pollucem l.2.reperitur etiam κιναύρα.

Κιναβράω & κινναβράω, oleo, fœteo , & quidem propriè hircum oleo,seu ex alis fœtorem emitto. apud Aristoph.in Pluto, αἰγῶν τε κιναβρώντων.

Κινάβρευμα,purgamentum fœtens.Hesych.

ΚΙ'ΝΑΔΟΣ,(neutro gen.)apud Siculos appellatur vulpes, vt scribit schol. Theocr. *παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἀναιδῶς, vel vt alij παρὰ τὸ κινεῖν τὸ αἰδοῖον. ¶Item metaph.pro homine vafro & versuto,vulpina vafritie prædito. Aristōp.in nūb.κρόταλον.κίναδος τρῦμη. Demosth.pro cor. τὸ δὲ καὶ φύσει κίναδος τ' ἀνθρώπιον ἐστιν,οὐδὲν ἐξ ἀρχῆς ὑγιὲς πεποιηκός.Et rursū.ὡς συζῶντας μὲν ὦ κίναδος κολακεύων παρηκολουθεῖς · τεθνεώτων δ' οὐκ αἰσχύνῃ κατηγορῶν.Itidē Sophocl.Aiax, Vlyssē vocat ἐπίτριπτον κίναδος. Dicitur etiā masf.gen.ὁ κίναδος. Theocr.idyl.5. Καὶ πῶς ὦ κίναδ' ἂν τὰ δὲ ἠνίτταιεξ ἴσου ἡμῖν.

Κινάδιον,vulpecula.Suid.

Κινάρα,vide in Κύων. Κινάμωμον,vide Κιννάμωμον.

ΚΙ'ΝΔΑΛΟΙ,οἱ,claui.item paxilli,apud Poll.lib.9.

Κινδαλισμὸς,lusus qui fit paxillis.

ΚΙ'ΝΔΥΝΟΣ,ου,ὁ,periculum,discrimen.Demost κίνδυνον φέρει τῇ πόλει.Herodia.l.3.ἐρῶν ἐς ὅσον ἥκει κινδύνου,quam magnū in discrimen veneerat,Isoc.in Areopag. εἰς πλείστους κινδύνους καθίσταμεν.Idē in epist.ad Philip.πολλῶν κινδύνων ὑπαρχόντων ταῖς μοναρχίαις , quum multas monarchias circumstent pericula,seu eis impendeant.Apud Xen.Pæd.1.πάντα δὲ κίνδυνον ἡδέως ὑποδύεσθαι,suscipere seu adire periculum. Pro eodem dicitur & ῥίπτειν κίνδυνον,apud Eurip.& κίνδυνον λαμβάνειν,apud Demosth. item ποιεῖσθαι κίνδυνον, apud Isocr. & Plut.apud Xen.Pæd.1.κίνδυνον ὑπομεῖναι. periculum sustinere.Apud Thuc.l.2.ἀνδρὶ δὲ ψυχίας οὐδεμία τέχνη πρὸς τοὺς κινδύνους ἰσχύει,resistere periculis potest. Apud Isoc.in Panegyr. τοὺς παρόντας κινδύνους διαφυγεῖν, effugere periculū. Pro quo apud Demost.κινδύνων ἐξίστασθαι.Apud Isoc.in Areopag.θαρρεῖν ὡς πόρρω τῶν κινδύνων ὄντας, extra omne discrimen & periculum constitutos. Apud Plut.in Galba. κίνδυνον ἐκ κεφαλῆς ἐπικείμενον τοῦ αὐτοκράτορος, Imperatoris capiti imminere periculum.Dicitur etiam κίνδυνος ὅτι μή,vel cum infinitiuo, κίνδυνος τὸ συμβῆναι,periculum est ne,apud Isocr.Xenop. &c.* Etymolog.deriuat à κινεῖν τὰς ὀδύνας.

Κινδυνώδης,εος ὁ καὶ ἡ,periculosus,Herodian.lib.4.

Κινδυνεύω,periclitor,in periculo versor,in periculum adducor: interdum periculum adeo,pericula suscipio. Aristot eth.4. μεγαλοκίνδυνος δὲ καὶ ὅταν κινδυνεύῃ,ἀφειδὴς τοῦ βίου. Exponitur etiam dimico:vt apud Xeno.de arte eq. ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν. Plerunque construitur & cum dat. vt κινδυνεύοντες τῇ πόλει, apud Herodot.& κινδυνεύει τοῖς ὀφθαλμοῖς,apud Theoph. periclitatur oculis.Et cum accus.apud Greg.Κινδυνεύων τὴν ἀπ' αὐτοῦ στάσιν,periclitans seditione contracta sua culpa. Nōnunquam cum præpos. vt Κινδυνεύειν περὶ τοῦ βίου , apud Aristop.Sic & apud Thuc.Isocr.& alios. Apud Dem.Κινδυνεύω ὑπὲρ σοῦ , adeo periculum pro te. Apud Xenoph. Κινδυνεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους,dimicare.Sic apud Lys.τότε πρὸς Μακεδόνας ὑπὲρ τῆς ἰδίας χώρας κινδυνεύοντας.Sæpe cum infinit. vt Κινδυνεύω παραφρονεῖν.Xen. periculum mihi est ne mente alienet.Sic Aeschin.ἐκινδυνεύω παραφρονεῖν.Xen.periculū mihi est ne mente alienet.Sic Aeschin. ἐκινδυνεύσαμεν ἀπολέσθαι,periclitati sumus de vita. Sic & apud Thuc.& Plut. absolutè positum interdum sign.periclitor capite,reus sum:vt sæpe apud Plut.¶Item videor in qua signif.construitur cum infinit. Plato in epist.Κινδυνεύεις ἀγνοεῖν ἔτι,&c.Idem de rep. l.1. καὶ κινδυνεύεις παρ' Ὁμήρου μεμαθηκέναι αὐτὸ,videris didicisse. Aliis etiam modis exponitur : vt apud Plat. in Hippia minore, νῦν δὴ ὦ Ἱππία κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις , iam fermè ô Hippia quod dicis intelligo.

Κινδυνεύομαι,in periculū adducor,idē quod κινδυνεύω. Dē. δι' ὧν τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ πόλει. in periculū adducuntur. Thucyd.l.2. καὶ μὴ ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι:

Dicitur

Dicitur etiam κινδυνεύεσθαι quod cum periculo probatur aut suscipitur. Thuc.

Κινδύνευμα, τό, q.d. periclitamentum, facinus audax & quod aliquis periclitando aggressus est. Lucian. item periclitatio Plat.

Κινδυνευτής, οῦ, ὁ, periclitator, qui periclitari solet aut amat. Thucyd. lib. 1. Κινδυνευτικός, qui facilè se offert periculo. Aristot.

Composita: ac primùm ex nomine κίνδυνος.

Ἀκίνδυνος, ὁ καὶ ἡ, vacuus à periculis, extra omne periculum & discrimen constitutus: vt ἀκίνδυνος βίος, apud Eurip. in Iphig. Apud Gal. ἀκίνδυνος πυρετός, febris quæ periculosa nō est. Apud Xen. Pæd. 4. τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ καθιστᾶσι, in tuto collocant & periculis eximunt.

Ἀκινδύνως & ἀκινδυνεὶ citra periculum, sine discrimine, Plut. in Demosth. & Dem. Olynth. 1.

Ἐθελοκίνδυνος, qui sua sponte se periculis obiicit nulla necessitate postulante: ideoque temerarius, audax. Poll.

Ἐπικίνδυνος cum periculo coniunctus, periculosus. Xenopho. Dem. Herodian. Thuc.

Ἐπικινδύνως, periculosè, cum periculo, non sine periculo. Thuc. lib. 3. (exponit.

Ἰσοκίνδυνος qui est in pari discrimine, aut qui pari discrimini se

Μεγαλοκίνδυνος, qui magna pericula adit, qui magnis se periculis obiicit. Aristot. eth. 4. c. 3.

Μικροκίνδυνος, qui in paruis periclitatur, qui parua pericula suscipit. Aristot. ibidem.

Πυκνοκίνδυνος qui frequenter periclitatur, qui crebris se periculis obiicit, qui frequenter & sæpe pericula suscipit. Aristot.

Ῥιψοκίνδυνος, qui se in pericula præcipitat: seu ad audendum proiectus Xen. apomn. 1.

Ῥιψοκινδύνως, more eorum qui se in pericula præcipitant, proiecta quadam audacia.

Ῥιψοκινδυνεύω, ῶ, in pericula me præcipito, proiecta audacia me periculis obiicio & offero. Hippoc. ep. 11. ad Demag.

Φιλοκίνδυνος, qui periclitari amat, periculi adeundi cupidus: accipiturque in malam, aliquando etiam in bonam partem. Aristot. Dem. Plut. Xen.

Φιλοκινδύνως more eorum qui periclitari amant, more eorum qui periculorum cupidi sunt & prompti ad ea suscipienda. Xeno. Hell. 6.

Composita ex κινδυνεύω.

Ἀνακινδυνεύω, periclitor, periculum adeo vel subeo, in discrimē me coniicio. Apud Herodot. ἀνακινδυνεύω συμβάλλων, pugnandi periculum adeo. ἀνακινδυνεύω ναυμαχίῃ, in discrimen pugnæ naualis venio.

Ἀποκινδυνεύω periculum facio, periclitor. Xen. apomn. 4. φοβοῦμαι γὰρ ἐν ὑμῖν ἀποκινδυνεύειν ἀνθρώπων. Item periculū adeo, aleam subeo, fortunam adeo. Dicitur autem ἀποκινδυνεύειν τινός, cum genit. rei: & ἀποκινδυνεύειν πρός τινα, cum accus. personæ, i. aduersus aliquem certamen inire periculosum & aleæ plenū. Thu. lib. 7. ¶ Itē periculo fecedo. Philo.

Ἀποκινδυνεύομαι, in discrimen venio: vt ἀποκινδυνεύονται ἡ ἀρχὴ ... apud Thuc.

Διακινδυνεύω, periculum adeo, aleam subeo: aleam certaminis subeo. Thu. l. 1. πρὸς ... γὰρ ὀλίγας ναῦς ἐφορμούσας κᾂν διακινδυνεύσειαν. Sic & apud Isocr. in Panegyr. Dicitur etiam διακινδυνεύεσθαι, res quæ in periculum adducitur, apud Demost. Apud Isocr. in Busir. διακινδυνευόμενα φάρμακα, quidam expon. quæ cum vitæ periculo adhibentur.

Ἐπικινδυνεύομαι, in periculo versor, in periculum adductus sum. apud Dem. in orat. πρὸς Φορμ. Item ex periculo petor.

Παρακινδυνεύω temerè periclitor audacius periclitor. Cum infinit. apud Plut. in lib. de Socr. dæm. Ponitur & sine inf. vt apud Thu. l. 4. ἄλλοι τε παρακινδυνεύσαντες καὶ μάλιστα οἱ ἐθέλοντες. Sic & Aristoph. in Vesp. & cum præposit. εἰς vt παρακινδυνεύσας ἐς Ἰωνίαν. Thu. Accipitur & in bonam partem pro, audacter periculum adeo: vt apud Plat. ep. 7. πᾶν παρακινδυνεύσει παθεῖν, πρὶν ἀνόσιον αὐτὸς ἡγεῖσθαι κοινωνὸς, quidam expo. periculum quiduis patiendi incredibili quadam audacia adiit. Alij interpr. in animum induxit suum vel extrema quæuis potiùs pati quàm nefariorum facinorum esse particeps.

Παρακινδυνεύεσθαι, dicitur quod periculosè suscipitur, quod periculosum est tractatu, apud Plat. Luc, Dem. & Greg.

Παρακινδύνευσις, periclitatio temeraria. Thu.

Παρακινδυνευτικῶς, cum temeraria quadā periclitatione, temerariè periclitando, nimia cum audacia pericum adeundo. Apud Dion. Longin. εἰ δεῖ παρακινδυνευτικώτερον λέξαι, audaciùs quàm vt periculo careat: videlicet reprehensionis.

Προκινδυνεύω, periclitor pro, periculum adeo pro, periculis me obiicio pro aliquo. Exponitur etiam, propugno periclitando: aut etiam propugno. Herodian. l. 5. καὶ προκινδυνεύσαντα ὑμῶν, periclitatum pro vobis, seu vestri causa. Sic à Greg. dicuntur martyres προκινδυνεύσαντες τῆς ἀληθείας periculis se obiecisse tuendæ & asserendæ veritatis gratia. Et sine genit. apud Thucyd. lib. 1. φαμὲν γὰρ Μαραθῶνί τε μόνοι προκινδυνεῦσαι τῷ βαρβάρῳ, apud Plut. in Themist. προκινδυνεύειν ὑπὲρ τῆς ἐκείνου ἐλευθερίας, pro simplici κινδυνεύειν ponitur.

Συγκινδυνεύω, q.d. compericlitor, pro, vnà periclitor, vnà periculum adeo: cum dat. vt συγκινδυνεύω σοι. Arist rhet. l. 1.

ΚΙΝΕΏ, ῶ. F. ήσω, moueo: vt τὸ αὑτὸ κινοῦν, quod seipsū mouet, apud Plut. Sic κινεῖν πάντα λίθον, apud eundem in Philebo & in symp. & τὰ ἀκίνητα κινεῖν, non mouenda mouere, apud eundem de leg. lib. 8. Interdum κινεῖν est loco mouere. Thuc. lib. 1. τὸ στράτευμα κινεῖν. Apud eundem & apud Herodia. l. 7. ὅπλα κινεῖν manum armis admouere, arma sumere. Dicitur & κινεῖν (siue adiectione) pro, castra mouere, egredi cum exercitu. Apud Polyb. Interdum exp. agito, aut quatio, aut cieo, aut etiam pello: vt Il. β. Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθών, quū Fauonius agitârit segetem seu agitat. Apud Homer. κινεῖν κάρη exp. quatere. Apud Dios. κινεῖν καταμήνια exp. ciere menses. Sic κινεῖν τὴν κοιλίαν, ciere aluum, aut etiam mouere aluum. Interdum & pro subagitare, seu subigere, obscœna significatione. vt apud Aristoph. in Nub. ἐκίνει ἀδελφὸς τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν ¶ Item κινῶ metaph. moueo commoueo, permoueo Demosth. in Mi. ταῦτα κινεῖ ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὑτῶν, hæc promouent homines. Apud Plut. in libro de defectu orac. ὁμοῦ κεκίνηκε (ὁ λόγος) ἀλλὰ καὶ συγκέχυκεν, non solùm commouit, verum etiam conturbauit. ¶ Item muto: aut etiam, muto quæ à maioribus tradita sunt, abrogo. Isocr. ad Nicoc. τῶν προσταγμάτων καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων κίνει καὶ μετατίθει τὰ μὴ καλῶς καθεστῶτα.

Κινέομαι, οῦμαι, moueor, &c. Κινεῖσθαι dicuntur etiam semina quū producendi tempore appetente ad germinandum incitantur. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 7.

Κίνημα, τό, motus, quo videlicet aliquid mouetur. Aristot. de mundo. & sæpe apud Plut. Item metus, perturbatio. Polyb. lib. 5. Plut. in Fab.

Κινηθμός, οῦ, ὁ, idem.

Κίνησις, εως, ἡ, motus, motio, commotio: tam in passiua quàm in actiua significatione. Luc. Arist. Plut. dicitur & de tumultu reip. aut plebis, siue exercitus, vt & κίνημα, apud Thuc. lib. 3. & sæpe apud Herod.

Κινητὴρ, ῆρος, ὁ, moto. Homer. hymno in Neptun. Γαίης κινητῆρα καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.

Κινητήριον, ου, τό, quo mouere aliquid possumus, incitamentum. Pro eo per syncopen dicitur κίντηρον, apud Poll. qui dicit esse baculum, quo tinctores pannum inter tingendum agitant & versant. vt melius intingatur.

Κινητής, οῦ, ὁ, motor: qui mouet. Κινητικός, ἡ, όν, mouendi vi præditus, cui mouendi facultas inest. Dios. Item qui motibus excitandis studet: turbulentus, seditiosus. Polyb. 2. & 5. Item pass. mobilis: vt apud Plut. de primo frig.

Κινητός, οῦ, ὁ, qui mouetur, mobilis Aristot. eth. 5. c. 7 Κινητέος, mouendus. Aristot. in Polit. Κινητίνδα, Poll. ludum esse dicit quo sese osculabantur.

Κίνυμι, idem quod κινέω. Κίνυμαι, moueor. Il. δ. & κ.

Κίνυσσω, idem quod κίνυμι. (Æschyl.

Κίνυγμα, τό, simulacrū aërium, inquit Eust. legitur apud Æ-

Κιναθίζειν, quidam exp. κινεῖν, mouere. Item μινυρίζειν.

Κινάθισμα, motus: vel motus & strepitus qui à pluribus vnum in agmen congregatis cietur. Æschyl. in Prometh. κινάθισμα κλύω πέλας οἰωνῶν.

Composita ac primum cum præpositione.

Ἀνακινέω, ῶ, commoueo, impello. Item suscito, excito. Item excito, i. enasci facio, apud Dion. Areop.

Ἀνακίνησις, commotio. Item suscitatio.

Decomp. Προανακινέω, ῶ, commoueo seu impello. Plutar. de primo frig. & Aristot. reth. 3.

Ἀντικινέω, ῶ, contra moueo, ex aduerso moueo, moueo contra quempiam.

Ἀποκινέω, ῶ, amoueo, remoueo, Ἀποκινούμενος ὅρος, in Pand. terminus amotus, vel quia amouetur. Dicitur & de nauigijs quæ appelluntur in portum. Suid. Ἀποκινεῖν ταῖς κώπαις.

Ἀπόκινος, ου, ὁ, recessus, discessus, fuga. Aristoph. in equit. Est & saltationis genus, apud Poll. & schol. Aristoph.

Διακινέω, ῶ, permoueo, incito. Apud Aristop. in Nub. διακίνει τὸν νοῦν, permoue eius mentem, vel incita. Apud Thuc. διεκίνουν τὰ πραγματα, concutiebant, perturbabant.

Ἐγκινούμενος, turbans, impediens, Etym. & ex Aristoph. Babylon.

Μετακινέω, ῶ, transmoueo, dimoueo & remoueo. item muto, apud Themist. in principio analyt. post.

Μετακινητός, qui transmoueri seu dimoueri potest. Item qui mutari potest, mutabilis. Plut. in symp. sept. sap.

Decomp. Ἀμετακίνητος, qui transmoueri non potest: immutabilis. Ἀμετακινήτως, q.d. immutabiliter. ἀμετακίνητα: ...

Δυσμετακίνητος, qui nō facilè trāsmoueri potest seu mutari.

Εὐμετακίνητος, qui facilè transmoueri potest seu mutari.

Παρακινέω, ῶ, perperam moueor, indecorè moueor & instabiliter. accipitur enim significatione passiua. Aristophan. in Ran.

ἰξ ἑαυτῆς ὥσπερ ἐκκινῶν ἐξ ἑαυτοῦ ἰὼν ἐκ: item, moueor mente, in furorem vertor: vnde παρακινῶν & παρακινητικῶς, apud Plat. & Xenoph. in furorem versus, furibundus. interdum etiam aliud accipitur pro, emoueo mente, mente alieno, in furorem verto seu ἀγριῶ apud Theophr. μὴ ἐρύγεσθαι ὥσπερ παρακινεῖ ἐξ ἑαυτοῦ. Apud eundem Theophr. l. 6. de caus. pl. παρακινεῖν dicitur de vino quod subsidere motu turbido vitiatur. item peruerto, inuerto. Dionyl. Areop. θεῖα λόγια παρακινῶν, item labefacto. Greg. in Iulian.

Παρακίνησις, peruersio, distortio, in Hippiatr.

Παρακινητικός, emotus mente. παρακινητικῶς ἔχειν, emotum mente esse. Plut. in Solone.

Προκινῶ, ante moueo. Exponitur etiam, promoueo: apud Xen.

Συγκινῶ, vnà moueo, simul moueo vel agito, commoueo.

Συγκίνησις, agitatio quæ simul fit, commotio.

Ὑποκινῶ, moueo, leuiter, apud Arrian. Apud Xenophontem ὑποκινεῖν dicitur lepus qui è cubili excitatur audito strepitu.

Ὑποκεκινημένος, emotus mente, in furorem versus seu actus, furibundus: vt apud Plat. de rep. lib. 9. καὶ μᾶλλον μαινόμενος καὶ ὑποκεκινημένος.

Composita citra præpositionem.

Ἀεικινησία, ἡ, sempiternus motus vel perpetuus. Dion. Areop.

Ἀεικίνητος, ὁ καὶ ἡ, qui semper mouetur perpetuum motum habens. Plat. in Phædro, τὸ δ' ἀεικίνητον ἀθάνατον.

Ἀεικινήτως, cum perpetuo motu, apud Phil. de mundo.

Ἀκιδνός, ὁ, infirmus, debilis: quasi ἀκινος, qui se mouere non potest, aut qui vix sese mouere potest. Odyss. Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο. Sic & apud Hippocr. lib 1 γυναικείων item vilis, apud Athen. lib. 3. φαῦλον ἐστὶ καὶ ἀκιδνὸν ἔστι μα. Comparat. ἀκιδνότερος, inferior. Od. ε.

Ἀκινησία, ἡ, nullus motus, quies seu status quo res aliqua immota & fixa manet. Alex. Aphr.

Ἀκίνητος, qui non mouetur: immobilis. Hesiod. in Erg. Arist. Plat. Xen. Ἀκίνητος metaphoricè quoque dicuntur quę suo loco & statu non mouentur nequeunt aut nō mutantur, apud Thucyd. & Plat. Ἀκίνητοι dicuntur etiam qui immoti in sententia & proposito suo perstant: qui à sententia aut proposito dimoueri nequeunt: pertinaces & obstinati. Ceb. Theb. ἀκινητότεροι ἢ δυσμαθέστεροι εἰσι. Apud Theophrast. hist. pl. l. 5. c. 6 ἀκίνητος μήτρα, exp. medulla quæ materiam non abdu... nec contorquet. item ἀκίνητος, non mouendus. vt ἀκίνητα κινεῖν, in prouerb. apud Plat. de leg. l. 8.

Ἀκινήτως siue ἀκινητεὶ more eorum qui non mouentur: ita vt immotus & fixus maneas. Isocr. contra Soph.

Ἀκινητίζω, immotus sto seu maneo, caueo ne mouear. Suid. & Eustath.

Ἀκινητίνδα ἁμιλλα, ludus quo inter se certabant τῇ ἀκινησίᾳ seu τῷ ἀκινητεὶ μένειν, apud Poll.

Ἀκινής, idem quod ἀκίνητος. Nic.

Αὐτοκινησία, motus vltroneus, motus quo res aliqua sua sponte & suopte impulsu mouetur aut moueri potest. Philop. in Procl.

Αὐτοκίνητος, qui ipse per se mouetur, seu moueri potest, sua pte natura mobilis. Plut. de primo frig.

Δυσκινησία, difficilis motus, seu difficultas motus. Plut. in præc. sa nit. & Hippocr. aphor. lib. 3.

Δυσκίνητος, difficulter mobilis, qui difficulter mouetur seu moueri potest, admodum tardus. Plut. de profug. & in Alex.

Εὐκινησία, facilis motus, mobilitas.

Εὐκίνητος, qui facilè mouetur seu moueri potest, facilè mobilis. Aristot. item agilis. vt εὐκίνητον σῶμα. Hippocr. aphor. l. 3. Τὸ εὐκίνητον, motus facilitas. Herodian. lib. 7.

Ὀξυκίνητος, ὁ καὶ ἡ, ad motum subitus & præceps, qui celeriter seu subitò mouetur. Apud Luc. ὀξυκίνητος γίνῃ subita & acri ira commouetur.

Πολυκίνητος, qui multiplici motu agitatur. Aristot. de mundo.

ΚΙΝΝΑ, ας, ἡ, cinna: gramen quoddam in Cilicia nascens. Dioscor. lib. 4. cap. 32.

ΚΙΝΝΑΒΑΡΙ, εως, cinnabari siue cinnabaris. Hesychio est coloris genus quod vulgò κιννάβαρι dicitur: vt & Theophr. lib. ... scribit κιννάβαρι esse αἷμα ... cinnabaris ... δράκοντος & Plinius lib. 33 cap. 7. arenam cocci colore. Vide & Diosc. lib. 5. c. 110. ¶ Κιννάβαρις dicitur à quibusdam & τὸ ἐρυθρὸν ... rubia vt habetur apud Diosc.

Κιννάβαριον χρῶμα, cinnabarinus color, apud Aristot. itidemque Κιννάβαρινον ῥύγχος, apud Athen. lib. 9. (de perdicibus) rostrum cinnabaris seu minij in modum rubens, cinnabarino colore tinctum.

Κιννάβαρινον κολλύριον, cinnabarium seu cinnabarinum collyrium. Galen. κατὰ τόπους lib. 4.

Κιννάβαρίζω, colore cinnaborin imitor, cinnabaris colore sum, apud Diosc. lib. 5.

ΚΙΝΝΑΒΟΣ, exemplar quod sibi plastes proponit in effingēdo rei alicuius simulacro. Plinius proplasma vocat, apud Suid.

Κιννάβευμα, idem. Hinc ἀπὸ κινναβευμάτων prodere dicit Aristoph. quæ nonnulli prodire aiunt ex ipsis typis & formis officinarum, hoc est, recens esse edita.

ΚΙΝΝΑΜΩΜΟΝ, ου, τὸ cinnamomum: frutex breuis & surculosus, cuius dos omnis in cortice est. Plura de hoc aromate vide apud Theophr. hist. pl. l 9. c. 5. Diosc. l. 1. c. 13. & Gal. lib. 1. de antidotis, & simpl. med. l. 7. item Plin. l. 12. c. 19. ¶ Est etiam auis, de qua vide Aristot. & Plin. Dicitur & Κινναμωμίς. Scribitur & simplici ν.

Κινναμώμινον μύρον, vnguentum de cinnamomi radice. Athen. l. 15.

Composita.

Ψευδοκιννάμωμον, casia quædam, quā Plin. lib. 12. c. 20.

Ξυλοκιννάμωμον, lignum cinnamomi. Vide Plin. & Diosc.

Ὀποκιννάμωμον, succus cinnamomi, seu succus ex arbore, quæ cinnamomum fert, incisa manans.

Ψευδοκιννάμωμον ementita & fictitia quædam cinnamomi species. Diosc. l. 1. c. 13.

ΚΙΝΥΡΟΜΑΙ, lamentor, & quidem querula voce, lugubri & lamentabili voce queror. ὀδύρομαι, θρηνῶ. Aristoph. in Equit. τί κινύρομαι ἄλλως; cum accus. in epigr. καί σε κινυρόμενος... idemque apud Oppian. de ven. l. 3.

Κινυρός, ὁ, querulus, lamentabilis, lugubris. Nonn.

Κινύρα, ἡ, musici instrumenti seu citharæ genus querulas & lamentabiles pulsatu reddens voces. Ioseph. in antiq. Iud. Quidam tamen deriuant ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰ νεῦρα.

Ἀμφικινύρομαι (comp.) circumlamentor vel passim queror. Apoll.

Κινητέος, vide in comp. ex Πιθ...

Κίνισμα, &c. vide in Κιων.

ΚΙΡΚΑΙΑ, ας, ἡ, circæa: herba quæ & διρκαία nominatur, in quit Diosc. l. 3. c. 134. Scribitur & κιρκαία ad Gal. l. 7 simpl.

ΚΙΡΚΟΣ, κιό, circus: tertia accipitrum species de qua vide Arist. hist. an l. 9. c. 1. & 36. Plin. l. 10. c. 8. Virtut. & Hon. Il. ρ. & Il. ν. Apud eundem in Batrachomyom. mus δ' εἰδὲ ... ἀπ' αἰαν κίρκον κ' γαλέην. ¶ Item circus, i. locus circularis & in orbem rediens: apud Athen. l. 14. Κίρκος etiam nominantur quos Latini circulos & annulos vocant. Poll. lib. 2. Sic & Hesychio κίρκοι sunt κρίκοι ἅρπαγες & παρὰ τὸ καμπή.

Κιρκόω, ῶ, annulo aut vinculo in orbem ducto ligo & adstringo: vt apud Æsch. in Prometh. Χερσὶν κάτω σκέλη ... κιρκοῦ βίᾳ.

Κιρκήσια τὰ Circenses, seu Circenses ludi. Arrian. in Epictetum. καὶ κιρκήσια ὅθεν ἂν ... ἄτριον ... Dicti putantur hi ludi à circo in quo celebrabantur & spectabantur.

Κρίκος pro κίρκος dicitur, annulus, seu circulus. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 2. de crucifera arbore. ἐξ ὧν τοὺς κρίκους ... S. c κρίκοι ἱστίων, apud Herodot. annuli velorum, & κρίκοι τῶν δικτύων, apud Poll & τῆς ἁλύσεως κρίκοι, catenarum annuli. Alex. Aphrod. probl. lib. 2.

Κρικίδιον, diminut. paruus circulus, apud Alexand. Trall. cap. de dolore colico.

Κρικόω, ῶ, annulo traiicio & infibulo. Strab. lib. 12.

Κρικωτός, ὁ, annulatus, vel annulis consertus: vt κρικωτὸς θώραξ, qui & ἁλυσιδωτὸς & ἀγκιστρωτός, lorica consertus annulis seu hamis.

Κιρράω, vide in κεράω.

ΚΙΡΡΟΣ, ὁ, fuluus seu gilous: species rubei ... Gal. ... l. 13. c. 19. dicit apud Menestheum scribi, tria esse genera vini: nigrum, album, melinum, quod vocant κιρρόν. Galen. quoque ... κατὰ τόπους lib. 3. vini tria genera recensens: οἶνος κιρρὸν λευκὸν μέλανα. Affinem hunc colorem esse τῷ ξανθῷ, flauo, docet idem in lib. de sanit. tuenda, lib. 5.

Composita.

Ἐγκιρρός, fuluescens. Diosc. lib. 1. c. 12.

Ὑπόκιρρος, subfuluus seu subgilius subrufus. Diosc. l. 1. c. ...

ΚΙΡΣΟΣ, ὁ, varix, venæ dilatatio, seu vena dilatata quum vena ob tunicæ mollitiem distenditur à sanguine multo & crasso. Gal comment. 6. in Aphor. Hippocr.

Κιρσώδης, ὁ καὶ ἡ, varicis speciem gerens: varici similis, varicum modo tumens varicosus: ad varicem proximè accedens, seu qui è varicum genere est. Hippocr. Prorrhet. 2.

Κίρσιον ci. sium: herba de qua Diosc. l. 4. c. 119.

Κρισσός, γτο κιρσός dicitur, vt κρίκος pro κίρκος. Pro eodem dicitur & κεξός, sicut δίξες pro ὄξος. Poll.

ΚΙΣ, ιός, ὁ, cis. vermis qui in frumento lignóue nascitur, eaque rodit: idem cum θρῖψ. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 16.

Κίσηρις, εως, ἡ, pumex: lapidis genus fistulosas habens cauernulas & foraminula, ex eo nominatum, vt volunt nonnulli, quod videatur erosum exesumque esse ab illo vermium genere quod κὶς nominatur. Dioscor. lib. 5. cap. 125. Scribitur & κίσσ-

& Κίσηρις in epigram.

Κισηριώδης, εος, ὁ ἡ pumicosus, ad pumicẽ proximè accedẽs.

Καταχισηρίζω, (comp.) pumice defrico & destingo, pumice lævigo. Athen. lib. 12.

Ἄκιος, [comp.] idem cum ἀδερπήδιστος vermibus non obnoxius, qui à vermibus non corroditur. Hesiod. in Erg. Δάφνης ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες.

ΚΙΣΣΑ, & Atticè Κίττα, ἡ, pica: auis de qua Plut. de solert. an. & Plin. l. 10. c. 42. Theocr. idyll. 5. Οὐ θεμιτὸν Λάκων ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδειν. ¶ Item fastidium consuetorum ciborum & absurdorum appetitus: malum proprium mulierum prægnantium, quod picam itidem vocant nonnulli, alij malaciam. Vide Alex. Aphr. probl. l. quæst. 73. & Paul. Ægin. l. 1. c. 1.

Κισσάω, ῶ, laboro isto fastidio ciborum & multiplici insolentium rerum appetitu. Alex. Aphr. loco citato. Interdum cum genit. signif. appeto in eiusmodi malacia & consuetorum ciborum fastidio, apud Athen. l. 9. Vsurpatur & generaliter pro ἐπιθυμῶ appeto, vel potiùs improbè appeto, insolito & inusitato desiderio flagro, more grauidarum fœminarum. Aristoph. in pace ὑμεῖς μὲν ἦν κιττῶντες τῆς εἰρήνης, ἀπάτ' ἀνδρικῶς. Idem in Vesp. Οὕτω κιττῶ διὰ τῆς σανίδων κατὰ χειρίνης ἐπελθεῖν. Ex pon. etiam, cum voluptate concipio Plat. 51. vnde & compos. ἐγκισσάω coitum appetere vel concipere. Genes. c. 30. & ἐγκίσσησις, initus.

Κισσώδης siue Κιττώδης, dicitur mulier ἡ κισσῶσα, quæ malacia ista prægnantibus familiari laborat, consuetos cibos fastidiens, res insolitas & absurdas appetens. Diosc. lib. 5. cap. 12. Aliam signif. vide in Κισσός.

Κιττα-βίζω, picæ vocem edo seu imitor. Poll. lib. 5. cap. 13. tit. de auium vocibus.

ΚΙΣΣΟΣ, & Atticè Κιττὸς, ὁ, hedera frutex. Theocr. idyll. 1. Τῷ ποτὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσός. Vide & Theophr. hist. pl. l. 3. c. 2. Diosc. l. 2. c. 210 & Plut. symp. 3. probl. 2.

Κισσώδης, hederaceus, ad hederam proximè accedens. Aliam signif. vide in Κισσα.

Κίσσινος, ὁ, hederaceus, i. confectus ex hedera, vt Κίσσινον σκύφος, apud Athen. l. 11. & κίσσινος στέφανος, Athen. l. 5.

Κίσσινον hederula.

Κίσσαρος pro κισσὸς, hedera apud Erotianum ex Hippocr.

Κισσύβιον, poculum è ligno hederaceo: hederaceũ poculum, apud Athen. l. 11. Item apud Hom. Od. ι. & π. & apud Theocr. idyll. 1.

Κισσεὺς, videtur dici ὁ Διόνυσος, quòd hedera redimiri amet seu quod hedera delectetur.

Κισσήρης, εος, ὁ ἡ, hedera instructus vel densus. Soph. in Antig.

Κισσήεις, εντος, ὁ, hederaceus. Nicand.

Composita.

Ἀποκισσόομαι, seu ἀποκιττόομαι, in hederã verti seu abire: degenerare in hederã, fieri hederam, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 18.

Ἐγκισσάομαι, hederæ modo conuolui atque implicari. Hippocrat. de nat. oss. & Gal. in lib. de oss.

Χαμαίκισσος. hedera humilis, hedera pumila & terrestris frutex sic dict' quòd habeat folia similia κισσοῖς teste Diosc. l. 4. c. 126.

ΚΙΣΤΗ, cista, capsa, capsula. Odyss. ζ. Μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδήν. * παρὰ τὸ κεῖσθαι.

Κιστίς, ιδος, idem. Aristoph. in Achar. Τὸ δ' εἶπον ὦ παῖ δῆθεν ἐκ τῆς κιστίδος.

ΚΙΣΤΟΣ, ὁ, cistus: frutex quẽ alij Κίσθαρον siue Κίσσαρον vocãt, vt est apud Diosc. l. 1. c. 27. Scribitur etiã κίσθος & κίσθαρος.

Ὑποκιστὶς, quod sub cistho ad radices nascitur vide Diosc.

Κίταρις, vide in Κίδαρις.

ΚΙΤΡΙΑ aut Κιτρία μῆλον, citria vel citrea arbor, quæ & Assyria siue Medica malus, nec non Indica nominatur. Autor Geopon. l. 10. τὰς κιτρέας φυτεύειν παρὰ τὸν τοῖχον.

Κίτριον μῆλον, aut (sine adiectione) κίτριον, fructus eius arboris, apud Athen. l. 3. Dicitur κίτριον etiam pro ipsa arbore, itidem in Geopon. Eust. tradit τὸ κιτρίον, à Latinis vocatũ esse κίτρον.

Κίτριον, interdum peculiariter de cortice mali citrei vsurpatur, vt apud Alex. Aphr. probl. l. 1.

ΚΙΧΕΩ, ῶ, & κιχάνω ac κίχημι, inuenio assequor, comprehendo. Plerunque de eo qui cursu & pedum pernicitate aliquem assequitur. Il. ψ. Ἵππους δ' Ἀτρείδαο κιχάνετε. Il. π. Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κιχεὶς ποσὶ καρπαλίμοισι. Et Od. π. εἰσόκεν αὐτοὶ Νῆα παρερχομένην, τήν γ' ἐνὶ δήωντε κιχείω. Sic & fames sitisque aut fatum aliquem κιχάνει, quum eum corripit seu occupat. Il. τ. ἢ κιχάνῃ δίψα τε ἢ λιμός. Iliad. χ. νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει.

Κιχάνομαι, κιχάνεμαι ac κίχεμαι, actiuè vsurpantur itidem pro assequor, corripio & occupo. Il. λ. ἢ δεῖλ' ἢ μάλα δή σε κιχήσεται αἰπὺς ὄλεθρος. Item deprehendo, offendo, inuenio. Il. χ. κιχήσατο δ' Ἕκτορα δῖον. Od. Ἠὲ καὶ ἀναξ κιχήσομαι.

Κίχησις, εως, ἡ, assequutio, deprehensio, cõprehensio. Hesych.

Κιχείω, pro κιχέω, metri gratia inserto ι, vt Il. α. μή σε κιχείω.

Ἀκίχητος, [comp.] quem assequi & comprehendere nequimus: vnde ἀκιχήτως aduerbialiter pro ἀκιχήτως, apud Hom. Iliad. ρ. σὺ μὲν ὧδε ἀκίχητα διώκεις, curris & persequeris, sed non assequeris. Item ἀκίχητος dicitur quem mente & cogitatione deprehendere seu comprehendere non possumus: vt apud Nonn. initio paraphraseos, in Euang. Iohan. Ἄχρονος ἦν, ἀκίχητος, ἐν ἀρρήτῳ λόγος ἀρχῇ.

ΚΙΧΛΗ, ης, ἡ, turdus: auis de qua vide Aristot. hist. an. l. 9. c. 20. Athen. l. 2. Od. χ. κίχλαι τανυσίπτεροι ἠὲ πέλειαι. ¶ Est & piscis marinus de quo vide eundem Aristot. hist. an. l. 8. c. 13. & Athen. l. 7. ¶ Porrò Syracusanis & cæteris Doribus, αἱ κίχλαι dicuntur κιχῆλαι. Epicharmus τὰς τ' ἐλαιοφυλλοφάγους κιχήλας.

Κιχλίζειν, schol. Aristoph. exp. pingues epulari turdos. Idem exponit etiam, indecenter & immoderatè ridere, lasciuiùs ridere, cachinnari. Aristop. in Nub. Οὐδ' ὀψοφαγεῖν οὐδὲ κιχλίζειν. Et in Thesmophor. Ἀλλά τι τοιαῦθ' ἕτερα μυεῖ κἀκιχλίζετο.

Κιχλισμὸς, pinguium tu dorum comestio: item risus, cachinnus Aristoph. in Nub.

Κίχρημαι, &c. vide in Χράομαι, vtor.

ΚΙΧΟΡΗ, ἡ, apud Theophr. hist. pl. l. 7. c. 7. ponitur in censu olerum aruensium. Dicitur & κιχόριον idem olus. vide & Diosc. l. 2. c. 160. Nicandr. etiam κίχορα appellat in Alex. Legitur & κιχόρια item κιχόρεια, apud Poll. l. 6. c. 9.

Κιχοριώδης, similis cichorio, qui è cichoriorum genere est. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 7.

ΚΙΩ, vado, eo. Plato quoque in Cratylo κίειν dicit esse τὸ ἰέναι Poeticum est Il. γ. ᾗ σφε πατὴρ κίε δάκρυα λείβων. Et Il. ω. γέρων δ' ἰθὺς κίεν οἴκου. Idem Iliad. φ. Νῶι δ' ἔτ' ἄμφω κίομεν κεκοτηότι θυμῷ. Et Od. δ. πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε κιόντι eunti, vadenti: vbi κιόντι, ἐξιόντος, tanquam esset aor. 2. partic. ponitur.

Κηκίω, salto, cum saltu sursum feror (ex κίω per reduplicationem factum, teste Eust.) Od. ε. θάλασσα δὲ κήκιε πολλὴ Ἂψ στόματος ῥινῶν τε cũ saltu ferebat' sursũ seu prorũpebat ex ore & narib'. Apoll. Arg. l. 1. Ἀφρὸς δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινῇ κήκιεν ἅλμῃ.

Κηκὶς, nidor in altum veluti cum saltu se sursum ferens ἀτμὶς vapor. Hesych. Soph. in Antig. ἐκ δὲ θυμάτων Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπὶ σποδῷ Μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο: vbi schol. κηκὶς nomine propriè significari ait fuliginem fumi orientem ex iis quæ vruntur. ¶ Item galla, i. pilula inæquali superficie, salebrosa, in glandiferis arboribus præter legitimum fructum proueniens.

Κηκίδιον, ου, τὸ, gallula: paruula galla, apud Suid.

Κίων, Κίκυς, & Σκιὰ, quomodo huc referantur, vide suis locis.

Composita.

Ἀνακηκίω, sursum feror. Il. η. μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα. Il. πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς. Vtitur & Plato & Hippocr.

Μετακιάθω, vnde Μετεκίαθε. Odyss. α. mutato loco abijt, seu abiit inde ad.

Ὀνοκηκὶς, q. d. asinina galla. Gal. & Diosc. l. c. 47.

ΚΙΩΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ, columna, στῦλος (* παρὰ τὸ κίειν καὶ ἀνιέναι εἰς ὕψος inquit Etym.) Od. θ. πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας, collocans ad columnam longam. Od. ψ. κίονος ἐξάψας μεγάλης & Od. τ. Εἰλαπίναι τ' ἐκεῖ καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχουσαι. In prosa masculino potius genere effertur. Plut. de orac. Pyth. κίονας ἵστη ἄνω χαλκοῦς Ἱέρων. Idem in Erot. ἐπὶ μέχρι νῦν μὲ ὁ μέλας ἐφέστηκε κίων. Sic apud Athen. l. 11. χρυσοῖ κίονες. ¶ A Medicis κίων dicitur curculio præter naturã auctus & oblongior, tenuisque æqualiter factus, ita vt columnæ similis euadat: vnde & à Latinis columella exponitur. ¶ Ab anatomicis κίων vocatur interseptum narium carnosum quod ab labem vsque descendit. Poll & Ruf. ¶ Denique κίων vocatur congregata multitudo bestiolarum illarum quæ frumentum peredunt. Gal. in Lex. Hippocr. quarum simem vnaquæque etiam κίων dicitur.

Κιονίσκος, (diminut.) columella, i. paruula columna, apud Athen. lib. 1.

Κιονίς, ίδος, ἡ, oris columella, quæ & κίων, & γαργαρεών: Latinè vua dicitur Gal. τῶν κατὰ τόπους lib. 6.

Κιόνιον, ου, τὸ, Diosc. lib. 6. κιόνια vocari scribit purpurarum buccinarúmque medias partes circa quas veluti columellam testæ volumen clauiculatim intorquetur.

Composita.

Ἀκίων, nullis fultus columnis. Hesych.

Ἀκροκιόνιον, ου, τὸ, summa seu extrema columnæ pars, fastigium columnæ. Phil. de vita Mos. lib. 3.

Ἀμφικίονες, circumcirca columnis suffulti. Soph.

Εὐκίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, pulchras habens columnas.

Περικίων, circumcirca columnas habens: vt περίστυλος. Poll. lib. 1.

Κλαγγάζω, κλαγγὴ, &c. vide in Κλάζω.

ΚΛΑΔΟΣ, ὁ, ramus: propriè ram' tener & flexilis, quales esse solẽt anniculi qui pullulãt ἐκ τῶν ἀκρεμόνων siue ὄζων. Sic enim definit Theophr. hist. pl. l. 1. c. 2. Κλάδον δὲ καλοῦσι τὸ βλάστημα τὸ

μα τὸ ἐκ τούτων τῶν ἀκρεμόνων ὑφ' ἕν. οἷον μάλιστα τὸ ἐπέτειον.
Reperit' etiã dat. sing. κλαδί, apud Alcæũ, & dat. plur. κλάδεσι, apud Aristoph. in auib. ἅμα θ' ὑμῖν κατὰ κήπους ἐπὶ κισσοῦ κλάδεσι νόμον ἔχει. * Deriuatur à κλάω sicut & κλὼν synonymum.

Κλαδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ramosus.

Κλαδίσκιον, ὁ ramulus. Hesych. Κλαδίσκος, ου ὁ, idem.

Κλαδάω, ῶ, ramulos deputo, pampino. Item quasso, concutio. Hesych.

Κλαδεύω, ramulos teneriores deputo: specialiter verò vites puto.
Κλάδευσις, putatio. Κλαδευτὴρ, ῆρος ὁ, putator.
Κλαδευτήριον, ου τὸ, id quo putamus: falx putatoria.

Κλαδαρὸς, οῦ ὁ, ramalis. Epigr. Exponitur etiam, vibratilis: à Κλαδάω, τὸ σείω. Item fragilis apud Polyb.

Composita.

Αὐτόκλαδος, ου, ὁ καὶ ἡ, ipse cum suis ramis. Luc. αὐτόκλαδοι καὶ αὐτόκομοι κυπάρισσοι.

Πολύκλαδος, multos ramulos emittens, multos ramulos habens. Theophrast. hist. pl. lib. 1. cap. 5. Pro eodem dici etiam πολυκλαδὴς annotatur.

ΚΛΑ'ΖΩ, F. κλάγξω, (pleonasmo τοῦ γ, vel tãquã à κλάγγω) clamo, clango, strido. Poll. id aquilarum proprium esse scribit. Eustathius verò auium quæ leniusculũ clamorem & clangorẽ edũt & minus esse quàm κράζω. Hesiod. in asp. Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχονται. Il. μ. (itidem de aquila) Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο. Item Eust. annotat κλάζειν esse animaliũ ἀλόγων, vt gruum, suũ. Dicitur & de sagitta quæ emissa stridet. Il. α. Ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο Αὐτοῦ κινηθέντος. * Etym. deriuat à κλῶ significante φωνῶ. Eust. verò à κλάω propriè accepto, à quo & κλαίω deducit.

Κλάζομαι, idẽ cũ κλάζω. Deriuat hinc Eust. præt. med. κέκληγα, quo frequenti est in vsu. Il. β. Ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνείδεα. Dicitur plerunque de iis qui impetu in hostes clangenti similẽ vocẽ edũt vt Il. ε. ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς κεκληγώς. Tribuitur etiam vento ab Apoll. Arg. 2. ὦρσε δὲ κῦμα Κεκληγὼς ἀνέμοισι, stridẽs flatibus. Ab hoc præt. fit etiam thema κεκλήγω, quod idem cum κλάζω significat: vt Od. μ. Αὐτὰρ δ' εἰνὶ θύρῃσι κατήσθιε κεκλήγοντας. Od. ξ (de canibus) Οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον.

Κλαγγὴ, ἡ, clangor: propriè gruum & cæterarum huiusmodi auium: vnde ab Apoll. Arg. lib. 1. tribuitur Harpyis. De anseribus quoque dicitur apud Plut. de fort. Rom. Dicitur etiam de clangore tubarum seu cornuum, apud Athen. lib. 14. Tribuitur etiam hominibus, præcipuè verò in prælio quum in hostes impetum faciunt & clangori stridoriue similem clamorem tollunt. Il. γ. Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὥς. Sic & Herodian. l. 4. οἱ βάρβαροι μεγίστῃ τε κλαγγῇ βοῶντες. Tribuitur etiam suibus ab Hom. Odyss. ξ. & canibus à Xen. Dicitur etiam de sagittæ emissæ stridore. Il. α.

Κλαγγηδὸν, cum clangore. Il. β.

Κλαγγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, clangori similis. Apud Hippocr. κλαγγώδη ὄμματα, vide Erotian.

Κλαγγάζω, clango, idẽ quod κλάζω seu κλάγγω. Vide Poll.

Κλαγγαίνω, & ἐπανακλαγγαίνω dicuntur de canibus in venatione. Xenoph.

Κλάζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνακλάζω, clango. Item clamo σκύλακι γενναίῳ ἀνακλάζοντι, Xen. Pæd. 7.

Ἀντικλάζω, reboo boatum seu clangorem vicissim edo, seu contrà edo. Eurip. ἀντέκλαζεν κραυγὴ στρατιᾷ.

Ἀποκλάζω, clango, clangorẽ edo. Interdum est cano veluti cum clangore quodam: vt in Anth. epigr. ἀπέκλαγξα τὸ ἀντίφθογγον.

Ἐρικλαγγὴς, perstrepens. Pind.

ΚΛΑΙΩ, vel Κλάω, F. κλαύσω & κλαύσομαι, lacrymor, ploro, fleo, eiulo. Il. α. Τέκνον τί κλαίεις; Æsch. in Ctesiph. σὺ δὲ κλαίεις μὲν ῥᾷον ἢ ἄλλοι γελῶσιν. ¶ Interdũ cũ accus. deploro, defleo. Od. κ. Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν. Et plur. in Alcib. τὰ μὲν αὐτοῦ πάθη κλαύσας καὶ ὀλοφυράμενος. Impersonaliter ponitur fut. κεκλαύσεται apud Aristoph. in Nub. μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, frustra plorabitur à me. ¶ Item, do pœnas, vapulo. Aristop. in Nub. δεῦρ' ἴθ' ἵνα κλάῃς. Quibus respondet alter. διὰ τί δὴ κλαύσομαι. Et κλάειν λέγω σοι apud Aristoph. in Pluto lacrymas tibi denuntio, i. verbera. Est enim oratio minitantis verbera: interdum verò aspernantis duntaxat. Apud eundem Aristoph. in Vespis κλάειν τὴν κεφαλὴν, exp. plangere caput, lamẽtari caput. Reperitur etiam fut. κλαιήσω tanquam à them. κλαιῶ. apud Dem. in Midiam. παιδία γὰρ παράξουσι καὶ κλαιήσει. * Eust. vult esse à κλάω, ῶ significante, frango. lachrymis enim quodammodo frangitur animus.

Κλαυσιάω, ῶ plorare cupio. Καταχρηστικῶς de strepitu ianuæ vtitur Aristoph. in Pluto τὸ θύριον φθεγξάμενον ἄλλως κλαυσιᾷ.

Κλαῦμα, τὸ, ploratus, eiulatus. Aristoph. in pace. Xen. Pæd. 2.

Κλαυθμὸς, οῦ ὁ, idem quod Κλαῦμα. Hom. Plut. Aristot. & alij.

Κλαυθμονὴ, ἡ, idem: sed minus vsitatum. Apud Plat. de leg. l. 7. de pueris dicitur, Κλαυθμοναὶ καὶ βοαὶ, σημεῖα οὐκ εὐτυχῆ.

Κλαυθμὼν, ῶνος, ὁ, locus flentium. Iudic. cap. 2.

Κλαυθμυρίζω, fleo, eiulo. Plerunque de infantibus dicitur, quod vagire est Latinis. Alex. Aphr. l. 1. probl. τὰ βρέφη μέλιτος ἀκούοντα κλαυθμυρίζοντα, ἡσυχάζει. Gal. comment. in prognost. κλαυθμυρίζειν esse dicit flere magna spiritus contentione. Actiuè etiam exponitur flere seu vagire facio, apud Plut. de educ. lib. Frequentius est pass. Κλαυθμυρίζομαι.

Κλαυθμυρισμὸς, οῦ, ὁ, fletus, eiulatus, vagitus. Plut. in Lyc.

Κλαυθμώδεις ἀναπνοαὶ, dicũtur ab Hippoc. iis similes quæ cũ fletu fiunt, quasi suspiriosæ. Ab Erotiano exponitur συνεχεῖς.

Κλαυτὸς, lachrymabilis, fletu excipiendus. Æschyl.

Composita.

Ἀκλαυής, έος, ὁ καὶ ἡ, illacrymabilis: qui non plorat: vel passiua signif. indeploratus. Exponitur enim ἄκλαυστος.

Ἄκλαυστος, vel ἄκλαυτος, indeploratus vel indefletus: vt Odyss. λ. σῶμα ἄκλαυστον καὶ ἄθαπτον: vbi quædam exẽplaria habẽt ἄκλαυτον. Exponitur etiam actiuè, illacrymabilis, i. qui lacrymari nõ potest: aut etiam simpl. qui non lacrymatur. Od. δ.

Ἀκλαυστεὶ & ἀκλαυτεὶ, sine fletu. Callym.

Ἀνακλαίω, defleo vel fleo: vehementer fleo. Ἀνακλαυθμὸς, fletus.

Decomp. Προανακλαίομαι, antè defleo.

Προσανακλαίομαι, siue προσανακλάομαι Atticè, defleo apud, vel vna defleo. Synes. ep. 71.

Ἀποκλαίω, fleo: vel potius, vberi fletu me exatio: flendi desiderio satisfacio. Plut.

Ἐπικλαίω, fleo super, defleo: vel simpl. fleo.

Ἐπίκλαυτος, ου ὁ καὶ ἡ, flebilis, lamentabilis. Aristoph. in Vesp.

Ἐπίκλαυτος, lachrymosus. in Epigr.

Κατακλαίω, defleo. Item lacrymando afficio, ad misericordiam commoueo lacrymis, ad lacrymas & misericordiam concito. Plat.

Μετακλαίω, fleo pòst, lacrymis & fletu prosequor. Il. λ.

Μονόκλαυτος, qui ab vno tantùm lugetur. Æschyl.

Προκλαίω, antè fleo, priùs defleo: vnde προκλαύσαντες, apud Eurip. priùs deflentes.

Πάγκλαυστος, omninò lamentabilis. Exponitur etiam semper lugens.
Πάγκλαυτος, idem. Æschyl.

Πολύκλαυστος, multùm ploratus seu defletus. Mosch. idyll. 3. Pro eodem dicitur & πολύκλαυτος, apud Aratum.

Ὑποκλαίω, sublacrymor. Æschyl.

ΚΛΑΜΒΟΣ, legitur in Hippiatr. lib. 11. Apsyrtus in asino admissario requirit ὦτα μὴ μικρὰ μηδὲ κλαμβά. quod interpretantur, Ne mutilata sint depopulatáque tempora raptis auribus.

Κλάσις, &c. vide in Κλάω. Κλαρῶται in κλῆρος.
Κλαυθμὸς, &c. Κλαῦμα, κλαυσιάω, vide in Κλαίω.

ΚΛΑ'Ω, ῶ, F. σω, frango. Nonn. ἄρτους ἔκλασε. Frequens est in nouo Testam.

Κλάομαι, ῶμαι, frangor. Il. λ. ἐκλάσθη δὲ δόναξ. Vtitur & Diosc. lib. 3. c. 143. κλᾶσθαι dicuntur etiam quorum rami siue surculi amputantur. Theophr. de caus. pl. lib. 1. cap. 15.

Κλάσμα, τὸ, fragmentum, seu fragmen, frustum defractum. Epigr. & Marci cap. 6.

Κλάσις, εως ἡ, fractio. Luc. cap. 24. Item fractura. Alex. Aphr. Apud Theophrast. de caus. plant. lib. 3. c. 19. κλάσις ἀμπέλων, vitium putatio.

Κλαστήριον, ου, τὸ, id quo aliquid frangere possumus. Sic dicitur falx qua vites putantur.

Κλάστης, ου, ὁ, qui frangit. Item qui vites putat. Hesych.

Κλαστάω, ῶ frango. Et peculiariter, sarmenta defringo, siue amputo: vnde metaph. dictum quidam volunt, apud Aristoph. in equit. βυλλὼ πατήσεις καὶ στρατηγοὺς κλαστάσεις.

Κλάδος, Κλὼν, Κλῆμα, Κλάζω, quomodo huc pertineãt, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνακλάω, ῶ, refringo, reflecto. Luc. de salt. Accipitur nonnunquam in pass. signif. Athen. lib. 13. ὡς ἐν ὄψει θεάτρου ὃν καταφιλεῖν αὐτὸν ἀνακλάσαντα. καὶ θεατῶν ἐπιφωνησάντων μετὰ κρότου πάλιν ἀνακλάσας ἐφίλησεν.

Ἀνακλάομαι, ῶμαι, reflector: item repercutior. Luc.

Ἀνάκλασις, reflexio item repercussio, repercussus. Est & nomen schematis. Ἀνάκλαστος, reflexus.

Decomp. Ἀντανακλάω, ῶ, refringo, reflecto, repercutio. Ἀντανακλασμὸς & ἀντανάκλασις, refractio, reflexio. item reciprocatio. Est & figuræ nomen, Fab. l. 9. c. 3. Ἀντανακλαστικὸς, reciprocus: vt ἀντωνυμίαι ἀντανακλαστικαὶ, apud gramm.

Διανακλάω, ῶ, reflecto, refringo.

Ἀποκλάω, defringo. Theocr.

Ἐναποκλάω (*decomp.*) intus seu ab interiore parte defringo, effringo: vnde ἐναποκέκλασται.

Ἐγκλάω, infringo. Callim.

Ἐνικλάω, infringo. Il. θ. Αἰεὶ γάρ μοι ἔνερθεν ἐνικλᾷ, ὅττι νοήσω.

Ἐπικλάω, frango, flecto: metaphoricè plerumque pro, animum alicuius frango & flecto. Plut. in Pericle, ἐπέκλασε τοὺς Ἀθηναίους. Item reflecto, flecto.

Ἐπικλάομαι, ῶμαι, frangor, flector. Thuc. lib. 3. 4. & alibi. Sic & sæpe Plut. Item flector, reflector. Luc.

Decomp. Συνεπικλάω ῶ, confringo. [καυλοῦ.

Κατακλάω, defringo vel etiam frango Iliad. ν. κατεκλάσθη δ' ἐνὶ ἔγχος. Accipitur etiã metaph. vt Od. δ. ἐμοί γε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ. Et apud Plat. in Fab. τῆς Μινυκίου τὸ θράσος κατακε-

Κατάκλασις, fractio fractura. [κλασται.

Δυσκατάκλαστος (*decomp.*) fractu seu confractu difficilis.

Περικλάω circumcirca frango: item circumflecto.

Περίκλασις, circumflexus. Plut. περὶ τῆς ἀκούειν.

Decomp. Ἀμφιπερικλάω, exp. circumuibro.

Ὑποπερικλάω infringo.

Συγκλάω, confringo. Aristoph. Exponitur etiam, compressiùs tracto, inflecto.

Ὀμοκλάω, vide in Κέλω.

Comp. facta ex tertia pers. præt. perf. pass.

Ἄκλαστος καὶ ὁ καὶ ἡ, non fractus: vel infractus. Epigr. Pro eodẽ dicitur & ἀκλαὰς, quod peculiariter significat, cui sarmẽta defracta non sunt: vt ἀκλάδες ἄμπελοι vites non putatæ. Hesych.

Ἀμφίκλαστος ex omni parte fractus. Suid.

Εὔκλαστος fractu facilis, fragilis.

Ἡμίκλαστος semifractus Plut.

Μυλόκλαστος, mola fractus. Hesych.

Παλίγκλαστος, refractus, reflexus, recuruus. Hesych.

ΚΛΕΙΩ, F. σω, claudo, obsero. Herodian. li. 8. τάς τε πύλας κλείσαντες. Sic Matth 6. καὶ κλείσας τὴν θύραν σου. ¶ Item celebro, celebrem reddo, seu gloriosum, decanto. Od. ρ. ἐγὼ δέ σ' ἄν σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν. Odyss. α. τάτε κλείουσιν ἀοιδοί. Item pro, memoro, perhibeo dico. Hesych.

¶ *Deriuata ex Κλείω i. claudo.*

Κλείομαι, (præt. κέκλεισμαι & κέκλειμαι) claudor, obseror. Dem. Olynth. 2 κεκλεισμένων τῶν ἐμπορίων. Sic κεκλεισμέναι πύλαι, apud Herodian. & κεκλεισμέναι θύραι. Ioh. 20.

Κλεῖσις, εως, ἡ, q. d. clausio. Exponitur etiam, claustrum.

Κλεισιὰς, άδος, ἡ, valua, vel fores. Plut. in Publ.

Κλεισίαι, fores, vel latæ fores per quas & iumẽta ingrediuntur, apud Eust.

Κλείσιον, exp. locus in quo stant boues, stabulum. Suidæ. Eust. ex Ælio Dionysio exp. θυρῶν μέγας.

Κλεισοῦραι, Suidas sic vocari tradit à Romanis τὰ ὀχυρώματα τῶν διαβάσεων.

Κλειστὸς ἡ, ὸν, qui claudi potest, vel clausus. Diod. Sic lib. 20.

Κλεῖστρον ου, τὸ, sera, apud Luc.

Κλεῖθρον, ου, τὸ, claustrum, in Axiocho. Exponitur & repagulum: item vectis ianuæ. Exponitur etiam, sera, apud Luc.

Κλειθρία, ἡ, exp. rima ianuæ, rima, apud Luc.

Κλεὶς, δὸς ἡ, clauis. Plut. de aud. & alibi. Per metaph. sic vocatur etiam os tortuosum & inæquale, omoplatam cum sterno alligans: quòd ceruicem & humerum concludat. Hinc Latinè quidam clauem & clauiculam dixerunt. Quidam iugulum appellant. Aristot. eth. 5. c. 1. οἷον ὅτι καλεῖται κλεὶς ὁμωνύμως ἥ τε ὑπὸ τὸν αὐχένα τῶν ζώων καὶ ᾗ τὰς θύρας κλείουσιν. Reperitur etiam in plur. κλεῖς vt Apoc. c. 1. καὶ ἔχω τὰς κλεῖς τοῦ ᾅδου. ¶ Itẽ iugulum thynni piscis, pro quo & κλειδίον. Athen. 7. ¶ In epigr. κλεῖδα συῶν βαθυκαμπῆ, exp. vncum seu instrumentum aut baculum incuruum quo porci ferociores irretiuntur.

Κλειδόω, ῶ, claudo clauí, obsero. Κλείδωμα & κλείδωσις, q. d. obseramentum & obseratio Suid.

Κλειδίον, ου, τὸ, q. d. clauicula, i. parua clauis. Dicitur de thynno, sicut & κλεὶς. ¶ Κλειδίον ἀφροδισιακόν, pastillus quidam, de quo vide Paul. ¶ Κλειδίον est etiam nomen epithematis, apud Aet. lib. 9. (intercludere.

Κληΐζω vel κληΐζω, claudo. Ionicè. Apud Thuc. l. 4. κλῄζειν exp.

Κληϊστὸς pro κλειστὸς clausus, obseratus: vel qui claudi potest, q. d. clausilis. Od. β. Κληϊσταὶ δ' ἐπέασι σανίδες.

Κλῆθρον, claustrum, sera. Soph. Κλῇθρον pro eodem. Item locus in gula sub tonsillis: vt exponit Galen. apud Hippocr. lib. 2. de morb. vbi tamen legitur etiam κλεῖθρον, per ει. ¶ At κλήθρα, & Ion. κλήθρη, ἡ nomen arboris alnus, vectis. Gaz. apud Theophr. hist. pl. lib 1. cap. 7. Pro eodem dicitur & κλῆθρος eiusdem operis lib. 3. cap. 4.

Κληΐς, ιδος, ἡ, clauis. Item vectis, seu quicquid ianuam clausam continet: vt Iliad. ω. & Od. α. Item foramen in quod fibula immittebatur. Item pars corporis quæ & κλεὶς: vt Iliad. ε. Item pro sede nautica, vt tradit Eust. addens deriuari à κλῶ, quia ibi κλᾶται τὸ σῶμα συγκαφθέν.

Κλῇδος ου, τὸ, teres. Hesych.

Κλῄω claudo. Ionicè seu Atticè pro κλείω, apud Thuc. ἔκλῃον τὸ λιμένα portum præcludebant.

Κλᾷξ, Doricè pro κλεὶς, apud Theocr. idyll. 15.

Κλοιὸς ου ὁ, vinculum quod collo circumdatur: collare, manicæ: Κατὰ τὸ κλείειν, includitur enim ei collum, manus, pedes. In Epigr. Κλοιὸν ἔχων πίλας ἦλθε. Apud Ierem. c. 27. quidam esse volunt catenas ligneas, alij ferreas. Sic & apud Xen. & Plut. Pro κλοιὸς dicitur Atticè κλῳὸς, apud Aristoph. in Pace. Vsurpat Plut. etiam neutro gen. τὸ κλῳόν. Pro quo & κλῳὸν Atticè.

Κλοιῶσαι, collari includere.

Κλοιωτὸς, οῦ, ὁ, collari inclusus. Hesych.

Ἐγκλοιόω ῶ [*comp.*] includo seu illigo τοῖς κλοιοῖς. Prou. c. 6.

Κλειτορὶς, pudendi muliebris musculosa in medio caruncula, quæ νύμφη & μύρτον appellatur: vnde Κλειτοριάζειν dicitur lasciuiùs hanc carunculam contrectare. Ruff. Eph. Vide & Poll.

Composita.

Ἄκλειστος, non clausus. Thuc. lib. 2. Ἄκληϊστος, idem.

Ἀποκλείω, (pro quo Ionicè ἀποκληΐζω & ἀποκλῄζω & Doricè ἀποκλᾴζω) excludo, intercludo, arceo, prohibeo: vt ἀποκλείειν τινὰ ἐξόδου, apud Aristot. de mũdo, prohibere aliquẽ exitu. Sic ἀποκλείειν τινὰ τῆς ὁδοῦ, apud Xen. Hell. 7. Dicit & ἀποκλείειν τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ σίτου, apud Aristot. œcon. 2. intercludere cõmeatũ. Sic & apud Xen. ἀποκλείειν τοὺς ἐφόδους τῶν ἐπιτηδείων. Itẽ includo. vt Alex. Aphr. probl. l. 1. ἀποκλείεται τὸ ἔμφυτον θερμὸν εἰς τὸ βάθος τοῦ σώματος. Sic apud Aristop. ἀποκλείειν τινά. Et pro simplici κλείω: vt ἀποκλείειν τὰς θύρας, apud eundem.

Ἀπόκλεισμα, τὸ, locus quo aliquid includitur: aut res qua quid includitur. Ponitur & pro carcere. Hesych.

Ἀπόκλεισις, exclusio, interclusio.

Ἀπόκλειστος inclusus interclusus.

Decomp. Ἐναποκλείω intus includo. Alex. Aphr.

Διακλείω discludo, intercludo, intercipio. Polyb. lib. 5.

Ἀδιάκλειστος, (*decomp.*) non interclusus.

Δικλὶς ιδος ἡ, fores geminæ: vt apud Theocr. idyll. 14. Ἰθὺ δὲ ἀμφιθύρω καὶ δικλίδος. Et in plur. δικλίδες pro eodem: vt in Anth. epigr. Δικλίδας ἀμφετίναξεν ἐμοῖς Γαλάτεια προσώποις. Dicitur & δικλίδες πύλαι. Il. μ. portæ bifores. valuæ bifores. i. αἱ δὶς κλειόμεναι: vt scribit Eustath. vel αἱ διχόθεν κλειόμεναι δίθυροι: vt idem scribit Od. β. Apud Erotianum scribitur δικλεῖδες θύραι, quod dicitur propriè significare fores bipartitas, ita vt vna clausa, altera manere possit aperta. Exponi etiam potest, quæ binis clauibus clauderentur, habentibus videlicet singulis foribus suam clauem: à nomine κλεὶς. Extat & δίκλειδος, apud Gal. in Lexico vocum Hippocr. & exponitur bipartitus, vt possit quis inferiore parte clausa superpositum aperire. Apud Hesych. δίκλειδος, exp. δίθυρος. biforis.

Ἐγκλείω, includo. Pro eodem dicitur & ἐνικλείω poeticè. apud Apoll. Arg. 2. Ἐγκλείομαι, includor: vnde ἐγκεκλεῖσθαι εἰς ἀγγεῖον, vase inclusum esse, apud Diosc.

Ἐκκλείω, excludo, secludo. Ἐκκληΐζω & ἐκκλῄζω, pro eodem Ionicè. apud Herodot.

Ἐπικλείω, occludo. Aristoph. in pace. καὶ τοὺς πρωκτοὺς ἐπικλείειν.

Εἰσκλείω, & ἐσκλείω, includo.

Εὐκληῒς θύρη. Il. ω. ianua bene clausa, seu bene obserata, q. d. ianua bonum vectem habens.

Ἡμικλεεῖς πύλαι semiclausæ fores. apud Suid.

Κατακλείω includo, concludo. Xenoph. Pæd. 4. κατακλείω ἐμαυτὸν εἰς ἔρυμα. Sic & alibi. Et cum ἐν: vt apud Herodian. lib. 5 κατακλείσαντες αὐτοὺς ἐν τῷ στρατοπέδῳ. Et cum κατὰ: vt apud Gal. ad Glauc. 2. κατακλείεται κατὰ τὸ σῶμα. includitur in corpore. Et cum dat. vt apud Alex. Aphr. Κατακλείειν στόματι γυναικὸς. ¶ Item obsidione claudo. Thuc. l. 1. ¶ Item astringo: vt exponitur apud Luc. in Caucaso, τὴν δεξιὰν κατάκλειε καὶ προσήλου.

Κατάκλειστος, inclusus, conclusus.

Κατακλεὶς εῖδος. ἡ, quod claudendis foribus adhibetur, apud Poll. ex Aristoph. in Vesp. & Herodian. ¶ Item pars scopulorum sub pectore in collum desinens. Poll. Κατακλεῖδες in veste muliebri erant parua quædam foramina in quæ immittebantur fibulæ: quæ κατακλεῖδες ab Homer. Κληῖδες appellatæ fuerunt. Od. σ. [Κατακλείω.

Κατακληΐζω & κατακλῄζω, & Doricè Κατακλᾴζω, idem quod

Decomp. Ἐγκατακλείω, includo, seu concludo in. Hippocr.

Ἐπικατακλείω concludo, recondo. Xen. Pæd. 4.

Συγκατακλείω, vnà includo, in eundem locum concludo. Vel simul cum alio includo.

Κιγκλὶς, ιδος. ἡ, porta cãcellata, seu valuæ cancellatæ, cancelli. Plut. in Galba, τὸν νεκρὸν εἰς μέσον ἑλκύσαντες, καὶ ὑπερβαλόντες κιγκλίδα θέαμα τοῖς βουλομένοις μεθ' ἡμέραν παρέσχον, cãcellis circũseptũ. Poll. l. 8. itidémque schol. Aristop. scribũt sic nominari cãcellos iudicij: vt apud Aristop. in Equit. Τὴν κιγκλίδ' ἐξήραξα. Et in Vesp. is, Οἱ δὲ [illegible]φάνη κνεφαῖοι ἐπὶ τῇ κιγκλίδι ἐντεῦθεν. Et in Δαιταλεῦσιν. Ὁ δὲ ἥλιας τίς εἶρπε πρὸς τὴν κιγκλίδα. Idẽ schol. Κιγκλίδα esse vult etiã foramẽ per quod immittitur clauis Schol. Theocr. vult esse etiã coruum ferrũ portarũ.

Περικλείω, circumcludo, vndique claudo, cingo. Thuc. li. 2. Περικληΐζω & ἐπικλῄζω pro eodem. Περίκλειστος, circumclusus.

Πολυκληῒς ναῦς, nauis multis transtris seu iugis aptata & instructa, vel nauis multa cõpage iũcta. A κληῒς significãte sedẽ nauticã: vel à Κληῒς pro Κλεὶς, vt sit tanquam πολυκλειδωτὸς. Eust.

Συγκλείω, & συγκληΐζω & συγκλῄζω, concludo, vnà claudo. Item occludo. Herodian. Plut. Synes.

Συγκλεισμὸς & σύγκλεισις, conclusio, ipsa actio cõcludendi.

Σύγκλεισμα & σύγκλειστον, inter opificia cælata numerantur, lib. 3. Regum.

Decomp.

Decomp. Ἀσύγκλειςος, non conclusus, aut etiam qui concludi nequit.

Χρυσόκλειςος, auro clausus: vel auro aut aurato clausus operculo. Athen. lib. 11.

Deriuata ex κλείω celebro.

Κλείομαι, & pro eodem Κλέομαι, celebror, &c. Od. ν. ἐγὼ ἐν πᾶσι θεοῖσι Μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν. Exponitur & ἐπικαλοῦμαι.

Κλεετός, ὁ, inclytus, celer, Κλυτός. interdum etiam, præclarus, splendidus: vt Iliad. α. Κλειτὴν ἑκατόμβην.

Κλειτός, idem: vt in quodam vet. epigr. Καὶ γὰρ ἐν κλειτοῖς Θεσσαλικοῖς πεδίοις. Κλεινός, idem, apud Helych.

Κλέος apud poëtas, (pro quo etiam Κλεῖος,) τό, gloria, celebritas, nominis celebritas, seu splendor. in Plut. Κλέεα & Κλέα, expon. celebria gesta, seu clara gesta aut inclyta, res præclarè gestæ: vt apud Hesiod. Κλέεα προτέρων ἀνθρώπων. Iliad. ι. ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν. inuenitur Κλέος etiam apud prosæ scriptores, Thuc. l. 1. Κλέος ἔχοντες τῶν νεῶν τὰς ναῦς. Accipitur Κλέος interdum pro fama & rumore: vt exponit Eustath. Od. α. & ψ. deriuans à Κλέω.

Κλείζω, celebro. Et pass. Κλείζομαι, celebror.

Κλεινός, inclytus, celeber. Hesych. item Κλεινός pro eodem. Eustath.

Κληίζω & κλήζω, idē quod Κλείω, celebro, &c. Eust. ex Aristoph.

Κληίζω, accipitur etiā pro, cōmemoro, itē voco, appello: vnde apud Xen. Pæd. l. 1. οἱ δὲ Πέρσαι ἀπὸ Περσέως κλήζονται, exp. nomen habent. ¶ Pro claudo, vide in Κλείω, i. claudo.

Κληδών, & Κληηδών, itē Κλεηδών ὁνός, ἡ, gloria: vt exp. Od. δ. χαῖρεν δὲ κληηδόνι δῖος Ὀδυσσεύς. itē fama, rumor: Od. δ. & apud Plut. in Camillo. itē κληδών siue κλεηδών, omē. Herodot.

Κληδονίζομαι, ominor. Κληδονίζω exponitur, diuinaculos consulo: in lib. 4. Reg.

Κληδονισμός, ὁ, ominatio. Chrysost. Κληδόνισμα, τό, ipsum omen, seu quod ex ominatione signum capitur.

Κλύω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex κλείω & κλεετός.

Ἀγακλεετός, ὁ, valde celebris, percelebris. Il. β.

Δουρικλεετός, hasta clarus, bellator præclarus. Il. ε.

Ἐπικλείω, celebro, &c. vt Κλείω item perhibeo, dico. item nomino, appello. Aratus, τὸν ῥ' ἄνδρες ἐπικλείουσι βοώτην. item inuoco. Apoll. Arg. 2. ἐπικλείοντες ἑῷον Ἀπόλλωνα.

Μετακλείω, mutato nomine appello, q. d. transnomino. Apoll. Arg. 2. στροφάδας δὲ μετακλείουσ' ἄνθρωποι.

Ναυσικλεετός, nauibus seu re naualî clarus. Od. ζ.

Πολυκλεετός, valde celeber.

Τηλεκλεετός, procul celebris: cuius nominis celebritas procul peruenit: apud Hesiod. in asp.

Composita ex κλέος siue κλεῖος.

Ἀγακλεής ἐος, item ἀγακλειός, itidémque quadrisyllabè in cæteris obliquis tanquam ab ἀγακλλῆς, ὁ καὶ ἡ, valde gloriosus, perceleber, valde celeber: in anthol epigr.

Ἀκλεής & ἀκλειής, inglorius, inceleber. Iliad. η. Apud Herodot. ἀκλεᾶ γένοιτο, gloria fraudantur.

Ἀκλεια ἡ, ignobilitas, infamia. in anth. epigr.

Ἀκλεῶς & ἀκλειῶς, ingloriè, ignobiliter. Isocr. in Paneg.

Δυσκλεής, inglorius vel infamis. Il. β.

Δύσκλεια ἡ, obscura fama, gloria penè nulla. Dem. in epith.

Ἐπικλεής, gloriosus, celeber.

Εὐκλεής & εὐκλειής gloriosus, celeber, εὐκλεᾶ θρόνον, Soph. Εὐκλεὲς τέλος, Plutarch. in Cam.

Εὔκλεια & εὐκλείη, gloria, splendor nominis. Il. θ. Od. ξ.

Εὐκλεῶς, gloriosè. Poll. Εὐκλεΐζω, celebro.

Ἡρακλέης & per contractionem Ἡρακλῆς, Hercules. Vocatiuus. Ἡράκλεις & ὦ Ἡράκλεις interdū est opem Herculis implorantis. interdum admirantis, & apud poëtas & in prosa. Fœm. Ἡράκλεια, Heraclea, herbæ genus est apud Dioscl. 4. 33. & 35.

Ἰσοκλεής, pari gloria nobilis, æque celebris, ἰσόδοξος. Suid. & Hesych.

Κακοκλεής, infamis. Pind.

Περικλεής, valde gloriosus, valde celeber. in anth. Epigr.

Composita ex Κληίζω, &c.

Πολυκλήιστος, multum celebratus, multum decantatus, percelebris. Coluthus in raptu Helenæ.

Ὑποκληίζω, clàm diuulgo, clàm spargo famam.

Composita ex Κληδονίζομαι.

Διακληδονίζομαι, ominor, vaticinor.

Δυσκληδόνιστος, malè ominatus, inominatus. Suid.

Προσκληδονίζομαι, insuper ominor seu auguror. Suid. ex Iosepho.

Κλέμμα &c. vide in Κλέπτω.

Κλεῖθρα, κλεῖς, in Κλείω, celebro.

ΚΛΕΠΤΩ, ψω, furor. Dē. Κλέπτειν δημόσια. Plut. in pol. præc. ἀφ' ἱερῶν κλέπτειν idē ἀπὸ τῶν σορῶν κλέπτειν. Aristoph. in Pluto, μηδ' ὁ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας. Accipitur etiam metaph. vt furor apud Lat. i. suffuror & quasi furtum surripio, furtim ac latēter subtraho seu subduco. Naz. κλέπτειν εἰς ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ θεοῦ τὰς σέβας, Deo suffurari, ac sibi vēdicare. Philo de vita Mois. l.

Κλέπτοντα τὴν ἄνοδον, clanculum aditum suffurantem. Sic apud Plut. in Alex. οὐ κλέπτω τὴν νίκην, non dolo & furto victoriam reporto. Synes. ep. 25. Κλέψας ἑαυτὸν ἀπὸ τῶν δημοσίων furtim te subducens à publicis negotiis. Dux quoque alicuius exercitus dicitur Κλέπτειν τὰ πολέμια, qui per exploratores hostiū consilia, eáque illis quasi furtim & latenter subtrahit, vt ipse vt iis possit ad eos frustandos & circumueniendos: apud Xen. & Plat. in Polit. 1. ¶ Item occulo, supprimo: vel potius furtim occulto, furtim & clàm supprimo: vt Κλέπτειν τὴν κατηγορίαν apud Lysiam, crimina supprimere. item Xen. scribit oportere bonum præf. ctum equitum τοὺς ἑαυτοῦ ἱππέας κλέπτοντα ἐξ ἀπροσδοκήτου τοῖς πολεμίοις ἐπιτίθεσθαι. apud Naz. τὸ νοῦν τῶν γεγραμμένων κλέπτειν, occulere ac supprimere, vel etiam furtim intelligentiæ cæterorū subtrahere: vel fallaciter interpretari & veritatem discenti subducere, ac disserēdo obscurare & inuoluere. Syn. ep. 147. ὁ γὰρ ἡ εὔνοια κλέψαι τὴν ἀλήθειαν, apta beneuolentia ad supprimendam veritatem. ¶ Item clàm facio, aut dico. Soph. in Aiace, πολλ' ἂν κακῶς λάθρα σὺ κλέψας κακά, clàm moliri & machinari possis. ¶ Item fallo, decipio. Il. α. μὴ δ' οὕτω κλέπτε νόῳ, ne me ita fallas. Et apud Æschin. κλέπτειν τὴν ἀκρόασιν fallere aures iudicum. * Quidam quasi ... volunt Κλέπτω quasi Καλύπτω quidam quasi ἐκλείπω.

Κλέπτομαι, furto subtrahor, furto auferor. Plato de leg. l. 9. τὸ κλέπτειν διπλάσιον ἐκτίνειν. Accipitur & trāslatiuè pro, furto spolio, è furto mihi surripitur: apud Synes. item metaph. furtim & clàm spolior, siue defraudor, apud Naz. in bapt. Dicitur & de furtiua venere, apud Philostr. epist. 57. πᾶν δὲ τερπνότερον τὸ κεκλεμμένον, quicquid furtum & clàm capitur. item ita fallor vt dolum & astutiam non animaduertam, Soph. in Antig. εἰ τῆς Αἱμονίας φθέγγεσθαι σωτήριον θεοῖσι κλέπτομαι, à diis decipior.

Κλέμμα, τό, furtum, id quod furto ablatū est. Thuc. l. 5. Plat. de leg. 9. Item obreptio & circumscriptio, apud Aeschin.

Κλεμματικός ὁ, ὁ, furtiuus, furax. item astutus. Ammian. l. 2. epigr.

Κλεμμάδιον ου, τό, paruum furtum. Plat. de leg. 12.

Κλεμμαδόν, furtim. Plat. lib. 12. de leg.

Κλεψιμαῖος ὁ, ὁ, furtiuus, furto ablatus.

Κλέπτης, ου, ὁ, fur. Homer. Plutarch. & alij.

Κλεπτική (sc. τέχνη) furandi artificium. Plat.

Κλεπτικός, ὁ, furax. Hinc superl. Κλεπτίστατος furacissimus. Aristoph. in Plut.

Κλέπτρια ἡ, fur. Naz.

Κλεπτοσύνη, ἡ, furtum, vel furacitas. Od. θ & Plat. l. 1. Polit.

Κλέπος τό, furtum: idem quod Κλέμμα. Poll.

Κλοπή ἡ, furtum: ipsa actio furandi. Plat. de leg. l. 9.

Κλοπαῖος, furtiuus, furto captus seu ablatus. Eurip. Plat.

Κλοπιμος ὁ, ὁ, idem Phocyl. item furax: idem Phocyl.

Κλοπιμαῖος, idem. Et in plur. τὰ κλοπιμαῖα, furta.

Κλοπιος ὁ, ὁ, furax: vel furtiuus. item subdolus. Od. ν.

Κλοπεύς & κλοπεὺς, fur. Κλωπεὺς, fur. Soph. in Antig.

Κλοπεία, ἡ, furtum, i. actio ipsa furandi: idem quod Κλοπή. Isocr. in Panath.

Κλώψ, ωπός, ὁ, fur. Κλωπικός, ὁ, furax.

Κλωπεύω, furor: idem quod Κλέπτω. Xen. in pol. Laced.

Κλωπεία, ἡ, furtum: idē quod Κλοπή & Κλοπεία. Plat. de leg.

Κλωπάομαι, ῶμαι, furor. item furtim & clanculum atque sine strepitu incedo aut ago aliquid. Hesych.

Κλοτοπεύειν, quomodo huc pertineat, vide in comp. ex Ὀψ.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνακλέπτομαι, retrocedo. Hesych.

Ἀποκλέπτω, furor, surripio. Apud Greg. ἀποκλέψαι ἑαυτὸν, se occulere.

Διακλέπτω, furto diripio & distraho. item subduco, supprimo. Demosth.

Ἐκκλέπτω, furto eripio, furtim eripio. Plut. in Pericle. item furtim & clàm subduco. Iliad. ε.

Decomp. Συνεκκλέπτω, simul furto aufero. Plut.

Ὑπεκκλέπτω, clā & furtim eripio, furto subduco. Plut. in Thē.

Ἐπίκλοπος, furax: vel etiam auidus furandi. Odyss. φ. & apud Plut. de def. or. item furtiuus, occultus: apud Apoll. Arg. l. 3. Item subdolus, vafer, versutiloquus, apud Homer. Hesiod. & Greg. item substantiuè, fur. Eust.

Παρακλέπτω, suffuror, furtim carpo, in transcursu furor. Nazianz. Item interuerto. Isæus.

Συγκλέπτης furti socius & particeps, qui vnà furatur.

Ὑποκλέπτω suffuror. vnde in Pand. τὰ ὑποκλαπέντα, itē occulo, prætexo Greg. Exponitur etiam fallo, dissimulo. Apud Nonn. μῦθον ὑποκλέπτειν, exp. submissa voce loqui. Apud Soph. τὰς εὐνὰς ὑποκλέπτομένας accipitur actiuè pro ὑποκλέπτοντας.

Ὑποκλοπέω ὁ, idem quod ὑποκλέπτω. Od. χ.

Composita sine præpos.

Ἀκλεπτος non furans. item qui non aliud in corde occultum habet, aliud in lingua promptum. Hesy. h. ex Soph. in Phæd.

Ἀκλοπος, ὁ καὶ ἡ, furum iniuriæ non expositus: item non deceptus: item non furtiuus.

Ἀρχίκλοπος, antiquus fur: & q. d. princeps furum, qui furum turbæ præest. Suid. Ἀρχικλὼψ, idem.

Βοοκλέψ, qui boues furatur.

Γαμοκλόπος, ὁ, ὁ, nuptiarum fur; adulter. in Epigr.

Γαμοκλοπία, ῶ, nuptias furor. Phocyl.

Ἱματιοκλέπτης, ου, ὁ, vestium fur. Diog. Laërt.

Κυνοκλόπος, canis fur. Ita dicitur Hercules ab Aristoph. in Ran. quòd Cerberum furatus sit.

Νυκτοκλέπτης, fur nocturnus. Epigr. l. 2. (Hesych.

Φρενοκλοπέω, ῶ, q. d. mentem furor: decipio, impono præstigiis.

Ψηφοκλέπτης, q. d. calculorum fur. Præstigiatorum quoddam genus: vel qui in calculorum seu latrunculorum lusu peritia cæteros falleret, apud Athen. lib. 1.

ΚΛΕΩΝΙΑ, ας, ἡ, à quibusdam dicitur helenium herba, vt est apud Diosc. l. 1. in Append. cap. 27. Apud Theophr. verò hist. pl. l. 7. c. 4. est Κλεωνία ῥαφανίς, cleonea radicula: quam Plinius Cleonæum napum vocat. lib. 19. c. 5.

Κλήδην, vide in Καλέω. Κληδών, &c. in κλείω, i. celebro.

Κληΐζω, vel κλῄζω, κληϊστός, κλῇθρον, κληΐς, in Κλείω, i. claudo.

ΚΛΗ͂ΜΑ, τὸ, palmes, qui & flagellum dicitur à Lat. Theophr. hist. pl. l. 4. Κλήματα τ' ἐπιβάλλειν καὶ καρποῦσθαι ἐνιαυτ. Aesch. in Ctesiph. ex Dem. ἀμπελουργοῦσί τινες τὴν πόλιν ἀνατετμήκασί τινες τὰ κλήματα τοῦ δήμου, quidam sunt qui sic ciuitatem vt vitem vnitores putandam susceperunt, hominésque ex populo excidere quasi palmites instituerunt. Sic Ioh. 15. Item pro virga, vel potius pro virga vitea seu vitiginea, apud Plut. in apophth. * Eiusdem est originis cum Κλάδος & κλών, nimirum è Κλάω frango. ¶ Ita à quibusdam dicitur etiam ἡ πιτυοῦσα: vt est apud Diosc. l. 4. c. 166.

Κληματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ similis palmiti: ad flagellũ vitigineũ proximè accedens. Exponitur etiam sarmentosus, apud Diosc. l. 3.

Κληματῖνος, sarmentinus: è sarmentis factus: vt Κληματίνη κονία, lixiuium sarmentitium, apud Diosc. l. 6.

Κληματῖτις ἀριστολόχεια, exp. sarmentaria aristolochia, apud eundem l. 3. c. 6. Ab eodem recensentur & aliæ herbæ climatitides siue climatides: sic denominatæ, quoniam emittunt Κλήματα, i. flagella vitigneis flagellis similia, ac vt illa scandunt arbores.

Κληματίς, exponitur etiam sarmentum, flagellũ. Κληματίον, sarmentum, flagellulum, viticula apud Theophr. hist. pl. 9. c. 12.

Κληματόεις, idem quod κληματῖνος. Nicãder Κληματόεσσαν [illegible] vocat τῆς κληματίδος [illegible] vt annotat schol. in Alexiph.

Κληματόομαι, οῦμαι, abeo in κλήματα, palmitibus & flagellis luxurio. vt vitis non putata. Exponitur etiam pampinis & sarmentis opacor ac syluesco. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 24.

Ἐγκληματοῦσθαι (comp.) sarmentis syluescere. Theophr. eiusdem operis lib. 3.

ΚΛΗ͂ΡΟΣ, ου, ὁ, sors, nota quã vasi inijcimus ad sortiendũ: calculi quib. sortimur: idẽ appellatur & πάλος. (* Eustath. deducit à verbo κλῶ cõtracto ex κλάω, i. frango: quia sortes dirimũt cõtrouersias & lites soluũt) Il. ψ. ἐν δὲ κλήρους ἔβαλεν τὸ Πάλλ' Ἀχιλλεύς. ἐκ δὲ κλῆρος θόρε Νεστορίδαο Ἀντιλόχου. Act. cap. 1. ἔδωκαν κλήρους pro ἔβαλλον. ¶ Item ipsa sortitio: vt apud Eurip. Κλῆρον τίθεσθαι, sortem ducere. Sic apud Plut. Κλήρου γενομένου, sortitione facta. ¶ Item sors, quod sorte obuenit, quod quis sortitus est. Epigr. lib. 2. Χαίροις ἐν τῷ κλήρῳ ὃν ἐκληρώσας ὃν ἔβαλες. Et generaliter pro eo quod alicui obtigit: vnde Syn. Θεῖον κλῆρον vocat diuinum beneficium. Act. cap. 1 λαβεῖν τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης sortiri hoc ministerium, seu fortuitò accipere. Peculiariter verò ita vocatur hæreditas (& quasi sors quędam hæreditaria) quę & κληρονομία dicta sunt, quòd sortitione distribueretur, seu quod sortes de ea ducerẽtur. Hesiod. in erg. κλῆρον ἐδασσάμεθα. Ἴσαο κλῆρος ἐπίδικος, hæreditas controuersia cui opponitur ἀνεπίδικος. Sic & Demosth. oratio quędã περὶ τοῦ Ἁγνίου κλήρου. Sic & ἐπὶ τὸν κλῆρον πορεύεσθαι, ex Plat. adire hæreditatem: itẽ κλῆρον λαμβάνειν pro eodẽ. Apud Pausaniã specialiter sic dicitur hærediolũ prædiũ seu fundus. ¶ Κλήρους Petrus (priore ep. cap. 5.) vocat ecclesiam Dei, allusione facta ad Israeliticum populum cui sortione facta tributim terra Chanaan, vitæ æternæ typus, distributa fuerat: vel quod Deus sibi illum populum veluti portionem quandam à reliquis separatam selegisset, sicut & nunc ecclesiam. Postea verò Κλῆρος peculiariter dici cœpit collegium eorum qui sacris functionibus vacant, aut illis etiam destinantur. Interdum generaliter dicitur κλῆρος, vt vnus sit in orbe terrarum clerus, sicut vna est ecclesia: interdũ verò specialiter, prout erant variæ diœceses: vt si dicas clerus Constantinopolitanus, clerus Romanus. Κλῆρος est etiam vermiculus infestans fauos apum. Aristot. de histor. anim. lib. 8. cap. 27. ¶ At Κληρός, sorte datus, sorte electus: in lib. de vocibus pro diuerso accentu diuersa significantibus.

Κληρόω, ῶ sorte lego. Plut. in Polit. præcept. οἱ δὲ ἔφοροι κληρώσαντες ἕνα τῶν γερόντων. Isocr. in Panath. ἐξ ἁπάντων τὰς ἀρχὰς κληροῦντες.

Κληροῦμαι, sorte legor. Dem. in Timocr. καὶ τοὺς μὲν προέδρους οἱ κεκληρωμένοι καθίζουσιν ἐξ ὑμῶν. Apud Luc. κεκληρῶσθαι γάρ φασι τὸν Πλούτωνα ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων, sorte lectũ esse ad imperãdum. ¶ Item actiuè, sortior, i. sortes duco, sortes mitto. Dem. Κληροῦσθαι ἱερωσύνην, sortiri sacerdotiũ, seu sortes ducere de sacerdotio. ¶ Interdum, sorte accipio, sortitò accipio vel sortitò obtineo. Hippoc. in epist. τιμὴν κεκληρῶσθαι. Philo de vita M. l. 3. τὸν γὰρ μέσον ταῦτα τοῦ κόσμου τόπον κεκλήρωται, sortitò obtinent. Apud Eurip. ἐκληρώθην δούλη, sorte facta sum serua: & Κληρουμένων δεσπότας, sortientium heros, qui sorte nanciscuntur heros.

Κλήρωσις, sortitio. Isocr. in Areopag.

Κληρωτής, οῦ, ὁ, qui sortè legit. Κληρωτίς, ίδος, ἡ, vrna siue situla aut hydria in quam conijciuntur sortes. ¶ Κλαρῶται (Doricè pro κληρῶται) mancipia, serui, inquilini, quales μαριανδυνοὶ Heracleæ, εἵλωτες Lacedæmone, πενέσται in Thessalia, καλλικύριοι Syracusis. Hesych. & Suid. Refert Athen. l. 6. Cretenses ita vocare mancipia rustica, διὰ τὸ κληρωθῆναι.

Κληρωτήριον, ου, τὸ, locus vbi magistratus sorte creantur. Plut. in lib. anim. seni capessendi respubl. Polluci verò locus est in theatro vbi magistratus sortitò creati sedebant. Apud Aristoph. in concion. τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ τρέψεις; schol. exp. magistratus qui sortitò creati solent.

Κληρωτός, οῦ, ὁ, sorte lectus, sorte designatus seu renunciatus. vt κληρωταὶ ἀρχαί, apud Plat. Aristot. Isoc. &c. Item κληροδιαιτητής, arbiter sorte electus vel datus. Demosth.

Κληρωτικός, οῦ, ὁ, ad sortiendũ pertinens, ad sortitiones faciẽdas aptus vt Κληρωτικὸν sub. ἀγγεῖον, aut tale quid, idem quod Κληρωτίς, vas in quod sortes conijciuntur. Athen. l. 1. Apud scholiast. Aristoph. Κληρωτικαὶ ἀρχαί, eædẽ quę & Κληρωταί.

Κληρωτί, sortitò, ex sorte, Iosuæ c. 21.

Κληρικός, qui censetur in clero, seu qui est in clero. Vsus obtinuit, vt opponatur λαϊκῷ, i. plebeio, vel ἰδιώτῃ.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀπόκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, exhæres Theophil. ἀπόκληρον ποιῶ, exhæredem facio.

Ἀποκληρόω, ῶ, sortior, sorte lego. idẽ quod κληρῶ. Thuc. l. 8. τότε μὲν ξυνέλεγον ... ἀπεκλήρωσαν. Itẽ sorte distribuo. Plu. in C. τοῖς στρατιώταις χώραν τῆς Ἰταλίας ἀπεκλήρωσε πολλήν.

Ἀποκληροῦμαι, sorte legor vel deligor.

Ἀποκλήρωσις, εως, ἡ, electio seu creatio quæ fit per sortes. Item attributio numerorum sigillatim vnicuique facta, vicesque fungendi officij attributæ Dionys. Areop.

Διακληρόω, sorte distribuo seu diuido. Διακληροῦμαι, sorte distribuor: vt apud Plat. de leg. l. 6. πῶς δὲ διακληρωθήτω τὰ μέρη τῆς γῆς, sorte diuidantur. Item actiuè, pro διακληρόω, apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 5. & Thucyd. l. 8. Sæpe [in voce media.] exp. sortior: vt apud Xen. Pæd. 6. Phil. de vita M. l. 1. & Appian. l. 2. de bell. ciuil.

Διακλήρωσις, distributio quæ fit sorte, aut ipsa actio legendi sorte seu deligendi.

Ἔγκληρος, consors, particeps. Soph. in Antig. Apud Eurip. ἔγκληρος λέχη, exp. thalamus dotis & hæreditatis non expers.

Ἐπίκληρος, ad quã vniuersa hæreditas pertinet (de fœmina quæ vel adhuc virgo est nedum elocata: vel elocata quidem, sed ita vt spes sit vniuersam hæreditatem ei cessuram: vel quę cum vniuerso patrimonio elocatur, aut quæ nullos fratres aut sorores habet συγκληρονόμους. Eust. & schol. Aristoph. Aristot. eth. ἐνίοτε ἄρχουσιν αἱ γυναῖκες ἐπίκληροι οὖσαι. ¶ Item puella orba egens, dotémque nullam habens: apud Demosth.

Ἐπικληρῖτις, ιδος, ἡ, idem quod ἐπίκληρος. Harpoc.

Ἐπικληρόω, sorte tribuo, seu attribuo. Item pro sorte allego, apud Dem.

Ἐπικληροῦμαι, sorte tribuor, seu attribuor.

Ἐπικλήρωσις, attributio quæ fit sorte: aut actio ipsa allegẽdi sorte.

Κατακληρόω sorte lego, seu deligo. 1. Reg. c. 27.

Κατακληροῦμαι, sortitò accipio, sortior, adipiscor. Plutarch. in Pomp.

Προσκληρόω, sorte allego, seu sorte lectum adiungo. Act. 17. Item sorte addico. Luc.

Προσκλήρωσις, adiunctio alicuius seu consociatio tanquam qui sorte allectus est.

Σύγκληρος, consors. Plut.

Συγκληρόω, sorte eadẽ cõsocio. Basil. Itẽ consortẽ do, necessitudine sortis coniungo. Æschin. in orat. de malè gesta legatione, ἡ δὲ τύχη συνεκλήρωσέ με ἀνθρώπῳ συκοφάντῃ βαρβάρῳ.

Συγκληροῦμαι, eadẽ sorte cõsocior. Basil. ψυχὴ συνεκληρώθη τῷ κατὰ τὴν κοινωνίαν τοῦ θεοῦ. Item necessitudine sortis coniungor. Aristid. δέοι δὲ μοι συγκληρωθῆναι τῇ τύχῃ τῆς πόλεως ἡμῶν.

Συγκλήρωσις, consociatio eorum qui eadem sorte consociati sunt. in Pand. exp. etiam consortium.

Συγκληρικός, eiusdem cleri collega. in conc. Chalc. c. 18.

Composita sine præpositione.

Ἄκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, exors. Item pauper, inops, egenus, tenuis, cui nullæ facultates sorte obtigerunt. Od. λ. Lucian dial. Achil. & Antil.

Ἀκληρία ἡ, inopia, egestas. Item infelicitas. Syn. ep. 102.

Ἀκληρέω, ῶ, exors sum, non sortitus sum, vel nihil mihi sorte obtigit. Diodor. & Polyb.

Ἀκλήρημα, τὸ, infortunium, calamitas: apud Diodor. & Suid. Item hæreditatis priuatio, & promissionum diuinarum, apud Oecumen. act. Ap. 38.

Ἀκλήρωτος,

Ἀκλήρωτος, qui sorte lectus non est, vel qui sorte non obtigit, infortunius.
Ἀκληρωτί, citra sortem. Lysias.
Βαθύκληρος, qui immensæ velut profunditatis opes sortitus est. Hom. & Hesiod.
Δύσκληρος, quem difficilis sors premit, infortunatus.
Δυσκληρεία, sors difficilis & aspera: infortunium. Basil.
Δυσκληρέω, difficili sorte premor: item sorte à magistratu pellor. apud Plat.
Εὔκληρος, cui bona sors obtigit, fortunatus.
Εὐκληρία, bona sors, item prospera fortuna. Hesych.
Εὐκληρέω, bonam sortem sum nactus, prospera fortuna vtor.
Εὐκλήρημα, τό, idem quod εὐκληρία, prospera fortuna. Trezes in Hesiod.
Ἰσόκληρος, qui pari cum alio sorte est, cui sorte par portio obtigit. Plut. in Lycurg.
Ναύκληρος, qui nauem possidet, nauis dominus, nauclerus. Plut in polit. præc. ναύτας μὲν ἐκλέγεται κυβερνήτης, ἢ κυβερνήτην ναύκληρος. Sic apud Athen. l. 5. Arist. rhet. ¶ Item metaphoricè, paterfamiliâs. Poll. l. 1. item δήμαρχος. Poll. l. 8. ¶ Item adiectiuè nauticus. Hesych.
Ναυκληρικός, ad nauclerum pertinens, nauclerius. Athen. l. 5. Et τὰ ναυκληρικά nauclerium vitæ genus, apud Plat. lib. 8. de leg. item pro ναυκληρός apud Plat. in l. an. sen. cap. resp.
Ναυκληρία, ἡ, naucleriacum vitæ genus. Aristot. pol. 1.
Ναυκλήριον, nauigium, q. d. naucleriaca possessio. Demosth. in Aristocr. Plut. in apophth. Lacon.
Ναυκληρέω, nauclerus sum. Cum accus. vt apud Demosthen. τὴν ναῦν ἣν Υ'βλήσιος ἐναυκλήρει. Cum genit. apud Plut. ὧς ἐναυκλήρει Ῥωμαῖος ἀνήρ.
Ναυκληρήσιμος, qui à nauclero elocatur: vt ναυκληρήσιμοι στέγαι apud Hesych.
Ὁλόκληρος, tota sorte constans, cui totum id inest quod sorte obtigit. Item generalis, integer, vniuersus, totus. Herodian. l. 6. Aristot. eth. 4. c. 1. item integer, i. non vitiosus, nullo vitio labefactus. Luc. in Macrob.
Ὁλοκληρία, ἡ, integritas omnium partium rei alicuius, vel qua nulla pars vitio est labefactata. Demet. Phaler.
Παγκληρία, tota seu vniuersa hæreditas. Eurip. in Supplic.
Πολύκληρος, cui multa obuenit hæreditas. Od. ξ.

Κλῃστός, κλῃτός, &c. vide in κλείω.
Κλῄω in κλείω claudo.

ΚΛΙΒΑΔΙΟΝ, clibadium ita à quibusdam nominari helxinem herbam tradit Diosc. l. 4. c. 86. Dicitur & κλύβατις.

ΚΛΙΒΑΝΟΣ, & Atticè κρίβανος, clibanus: proprie in quo hordeum coquitur. (dicitur n. quasi κριθῆς βαθός) quidam volunt esse testum. Herodot. lib. 2. κλιβάνῳ διαφανεῖν.
Κλιβανίτης seu κριβανίτης, ὁ, testuaceus, in testu coctus: vt κριβανίτης ἄρτος apud Ath. l. 11. lib. 3. & Gal. lib. περὶ εὐχυμίας, & lib. de alimentis 1. & lib. de antid.
Κριβανωτός, idem quod κριβανίτης apud Aristoph. in Pluto.

Κλίμα, vide in κλίνω.

ΚΛΙ'ΜΑΞ, ακος, ἡ, scala, gradus: vt κλίμαξ ἑλικτή scala cochlides, quibus in gyrum ascenditur. Xen. Hell. l. 7. κατὰ τὰς ἐπὶ τὸ τεῖχος φερούσας κλίμακας. Plut. διὰ κλιμάκων ἀναβάς. Fuit & βασανιστήριον ὄργανον, vt docet Suid. ex Aristoph. in Ran. βασάνιζε πάντα τρόπον ἐν κλίμακι δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων, στρεβλῶν. Item gradatio figura oratoria. Quintil. l. 9. c. 3. Est etiam palæstræ genus, vt tradit schol. Sophoc. in Trach. à Polluce ponitur etiam inter partes currus. A κλίνω autem deriuatur, quod eius ascensus acclinis sit, & descensus declinis vt & in κλίμαξ.
Κλιμακίας, εντος, ὁ, gradatus: scalæ instar factus.
Κλιμακωτός, ὁ, gradatus: vt κλιμακωτὴ πρόσβασις, ascensus scalaris, apud Strab. & κλιμακωτὸν σχῆμα, apud Rhet. idē quod κλίμαξ.
Κλιμακίς, ίδος, ἡ, & κλιμάκιον, τό, & κλιμακίσκος, ὁ, scalula, parua scala. Athen. ex Aristoph. Plut. ad præf. ind. ¶ Κλιμακίδες dicebantur etiam mulierculæ quædam assentatrices quæ reginis in currum ascensuris dorsum scalæ loco præbebant. Plut. de discern. adul. ab. am. κλιμάκιον experiā, lignum scalis transuersum. Gal. apud Hippocr. [cap. 34.
Κλιμακηδόν, siue κλιμακιδόν gradatim in modū scalæ. Basil.
Κλιμακίζω, certo illo luctæ genere quod κλίμαξ dicitur. Item peruerto, detorqueo. Suid. ex Dinarcho.
Κλιμακτήρ, ῆρος, ὁ, scalæ gradus. Ezech. c. 21. Item κλιμακτῆρες, anni scansiles: de quibus Plin. lib. 7. c. 49. & Censorinus de die natali c. 5. & Gell. l. 3. c. 10. & l. 15. c. 7. & Suet. in Aug.
Κλιμακτηρικός, ὁ, climactericus: vt climactericus annus, qui à plerisque dicitur sexagesimus tertius vitæ. Item numerus climactericus esse dicitur ad quem per gradus & velut scalas quasdam paulatim ascendimus: qualis est numerus qui in nouem nouenariis resultat, videlicet octuagesimus primus.

ΚΛΙ'ΝΩ, F. ινῶ, reclino, acclino. Iliad. ψ. πρὸς λέχεα κλίναν. Ibidē, κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγόν reclinabat seu reponebat. Item inclino, sic Κλίνειν in prælio hostes dicimur, quum in fugam eos vertimus, seu quū hostes in fugā inclinare cogimus. Il. ε. Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί in fugam verterūt. Et κλίνειν μάχην, facere vt acies inclinet, seu periculis in. bnet. Il. ξ. ¶ Item inclino, deprimo. Soph. in Aiace: ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια, inclinat seu deprimit, & rursus euehit. ¶ Neutraliter quoque capitur, vt apud Aristid. ἔκλινεν τὰ πράγματα, inclinarunt res, seu inclinatæ sunt. Xenoph. ἡ πόλις οὕτως ποτ' ἐπὶ χεῖρον ἔκλινεν. Ipsa quoque dies & Sol dicūtur Κλίνειν inclinare, quum in vesperam vergunt: vt Κλίνοντος ἡλίου, apud Apoll. inclinante se Sole. Luc. 9. ἤρξατο ἡμέρα κλίνειν. ¶ Item declino deflecto, vt ἔκλιναν ἅρματα πρὸς ἐναντία apud Hom. Itē Κλίνειν πάλιν, declinare & reflectere, seu in posteriora conuertere, auertere. Il. γ. Ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη κύρη Διὸς αἰγιόχοιο Ὄσσε πάλιν κλίνασα. ¶ Item claudo. Eust.
Κλίνομαι, reclinor: item recumbo iaceo. Od. ρ. Κλιναμένος σταθμῷ. Et Il. ψ. κλινθεῖσα εὐξέστῳ ἐπὶ δίφρῳ. Itē inclinor. Diosc. Κεκλιμένα ὡς ἐπὶ πλευρὴν. Est etiam inclino me, incumbo, innitor. Il. γ. ἀσπίσι κεκλιμένοι. Item in fugam vertor, & terga verto. Il. π. Item in alteram partem vergo & ruinam minor. Xen. Hell. 5. πρῶτον ἐρρήγνυτο τὸ τεῖχος ἔπειτα δὲ ἐκλίνετο. Item, inclino & vergo in locum aliquem. vicinum. Od. ν.
Κλίμα, τό, cœli inclinatio clima. Dicitur esse spatium duobus parallelis conclusum tanto disiunctis interstitio, vt dies longissimus dimidia hora in vnum longior vel breuior sit quam in altero. Vide Vitruu. l. 1. c. 1. Ponitur & in geometricis mensuris, apud Colum. lib. 5. c. 1. ¶ Et Κλίμα regio Syriæ & Ciliciæ, Gal. l. 21. ¶ Item decliuitas, deuexitas: vt apud Phil. de vita M. lib. 1. ὅλα τῶν ὀρῶν τὰ κλίματα, tota montium deuexitas.
Κλίσις, εως, ἡ, inclinatio: vt Κλίσις ἡλίου. Dion. de situ orbis. Est & vocabulum castrense & militaris disciplinæ: vt Κλίσις ἐπὶ δόρυ, flexus quo declinat miles in hastam. i. ad dextram. Polyb. item figura grammatica quæ & μετάκλισις.
Κλισία, ας, ἡ, locus in quo recumbitur: tabernaculum. Il. α. π. ι. & alibi apud Hom. Item casa tuguriū atque rusticum, siue stabulum, vt exponit. Eust. Od. π. Item sella discubitoria, aut in qua reclini ceruice recumbere possumus. Od. δ. & τ. & Athen. lib. 11. & 12. Apud Lucam Euangelistam c. 9. Κλισίαι, dicuntur discumbentium classes. Κλισιηθεν, pro ἐκ κλισιῶν. Il. α. Huic opponitur Κλισίηνδε, i. ἐπὶ κλισίας.
Κλίσιον, ου, τό, idem quod Κλισία, vel ouile, caula, stabulum. Od. ω. Demosth. pro cor.
Κλισιάδες θύραι fores, τῆς κλισίας maiores vt etiam per eas currus agantur & τὰ σκευοφόρα. Poll.
Κλισμός, οῦ, ὁ, lectus in quo recumbi aut decumbi potest. Hippocr. lib. 2. de mul. affect. & Theocr. idyll. 15. Item sella recubitoria, quæ & ἀνάκλιντρον. Il. θ. Od. κ. & Athen. lib. 5.
Κλιτός, ὁ, ὁ, qui declinatur seu inclinatur. ¶ Et Κλίτος, εος, τό, decliuitas deuexitas. Apoll. Arg. l. 1. Ezech. c. 47. 3 Reg. c. 6.
Κλιτύς, ύος, ἡ, decliuitas seu deuexitas montis. Od. ε. Il. π.
Κλιντήρ, ῆρος, ὁ, sella apta ad declinandum corpus: sella in qua reclinari possumus. Od. σ. & Theocr. idyll. 25 & alibi.
Κλιντήριον, ου, τό, lectulus, vel sellula in qua reclini ceruice recumbi potest.
Κλίνη, ἡ, lectus in quo reclinari & recumbere aut etiam decumbere possumus, aut etiam erecti sedere. Hocr. ἐξ μίσθωσας συντεχεῖς ἐν τῇ κλίνῃ κείμενον. Plut. in præc. san. μίαν ἡμέραν ἐν τῇ κλίνῃ διάγειν. Item torus in quo discumbitur. Xen. Paed 8. Plato in symp. Athen. l. 4. & 10. &c. Item Κλίναι declinationes ictuum ab aduersario.
Κλινικός, ή, ὁ, clinicus: in lecto decumbens.
Κλινίς, ίδος, ἡ, lectulus. Poll. ex Cratino. Item specialiter sella sponsalis in curru. Poll. ex Hesych.
Κλινίδιον, ου, τό, idem. Plut. ad præf. ind. item lectica in qua portari ditiores solebāt, apud eundē in Coriol. Κλινάζειν αὐτό. lectulus: idem quod Κλινίς & Κλινίδιον. Pol. ex Aristoph.
Κλίμαξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita, ac primùm ex κλίνω cum præpositione.

Ἀνακλίνω & per syncopen apud Poet. ἀγκλίνω, reclino. Il. δ. ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας. Luc de luctu. ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος. Item facio discumbere. Athen. l. 10. Lucæ 12. ¶ Item aperio, expando, explico. Herodot. ἀνακλῖναι τὴν θύραν.
Ἀνακλίνομαι, reclinor, me reclino recūbo. Hom. Itē discūbo.
Ἀνάκλισις, εως, ἡ, reclinatio, item recubitus, vel accubitus, vt in cathedra. Item ἀνάπαυσις. Suid. & Hesych. Item discubitus. Exponitur etiam, surrectio è somno apud Plutarch.
Ἀνακλισμός, οῦ, ὁ, recubitus, accubitus. Item recubitorium, apud Hippocrat.
Ἀνάκλιτος, ὁ, ἡ, reclinatus, recumbens. Hesych. [Poll.
Ἀνακλιντήριον, & per syncopen ἀνάκλιντρον, recubitorium.
Ἐπανάκλισις (dec.) retrocessio, aciei inclinatio in sinistrā.
Ἀντικλίνω, contrà declino & deiicio. Item ex aduerso annuo ex Musæo.

Προκηρύττω, per præconē præsignifico. Item per præconē prius edico. Sæpe accipitur pro κηρύττω. Aristot. œconom. 2. προεκήρυξεν ὠνεῖσθαι τὸν βουλόμενον. Et etiā per præconē prius indico. vt προκηρύξαι πόλεμον, apud Poll. cui opp. ἀκήρυκτος.

Συγκηρύσσω, vnde Συγκήρυγμα, commune præconium, i. plurium comprobatio, Polyb.

Ὑποκηρύττω, silentium indico, audientiam facio. Item, polliceor aliquid publicum, Poll.

ΚΗ'ΤΟΣ, εος, τὸ, cetos, seu cetus: animal marinum inusitatę & immanis magnitudinis. Od. μ. Δελφῖνάς τε κύνας τε, καὶ εἴ ποθι μεῖζον ἕλῃσι Κῆτος. Et Od. δ. Ἠὲ τί μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων Ἐξ ἁλός. Sic Athen. lib. 7. dicit θύννον ὑπερβαλλόντως αὐξανόμενον fieri κῆτος. ¶ Apud Proclum est signum cœleste hoc nomine. Meminit eius Arat. quoque apud quem Cic. pistricem vertit.

Κητώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cetaceus, qui è cetorum genere est. vt κητώδεις ἰχθῦς, apud Athen. lib. 7. pisces cetacei. Sic τὰ κητώδη dicuntur quæ cetacei generis sunt quæ cetorum genere continentur. Aristot. histo. anim. lib. 8. c. 2. τῶν δελφίνων καὶ τῶν ἄλλων κητωδῶν.

Κητῷος, & κητώεις, & κήτειος, idem quod κητώδης. Diosc. lib. 3. ἰχθύος κητώου. apud Hom. Od. λ. ἑταῖροι κήτειοι, exp. μεγάλοι. Et Od. δ. Λακεδαίμονα κητώεσσαν, expon. μεγάλην, vel etiam plurima cete nutrientem.

Κητήνη, ἡ, nauigium ceti instar magnum.

Κήτημα Athen. l. 3. tradit τὰ ὑπογάστρια à quibusdam vocari.

Κητεία, videtur significare captuiam cetorum, apud Athen. l. 7.

Composita.

Βαθυκήτης πόντος, apud Luc. dicitur vel quod in profundis suis recessibus cetos habeat: vel quòd habeat cete ingentia.

Μεγακήτης, εος, ὁ, καὶ ἡ magna seu ingentia habens cete. Item ceti instar magnus, cetos magnitudine æquans. Il. λ. & Il. φ.

Πολυκήτης, cetis abundans. Nili epith. apud Theocr. Idyl. 17.

ΚΗΦΗ'Ν ῆνος ὁ fucus: quartum apum genus, μέγεθος μὲν μέγιστον πάντων, ἄκεντρον δὲ καὶ νωθρόν, vt tradit Aristot. hist. an. l. 5. c. 22. Hesiod. in Erg. οἳ κεν ἀεργὸς ζώῃ κηφήνεσσι κοθούροις εἴκελος ὀργήν. Et Xenoph. Pæd. 1. ὥσπερ κηφῆνες δαπανῶν μόνον ζημιοῦν τοὺς κοινωνούς.

Κηφήνιον, fucus paruulus: seu fœtus fuci. Arist. hist. an. l. 8.

Κῆχος, vide in Πῆ. Κηώδης, κηώεις, vide in Καίω.

ΚΙ'ΒΔΗΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, cui scoria admixta est, seu à scoria non bene purgatus. Propriè de metallis dicitur, in quibus pur. ita illa quæ coctione excerni solet, remansit. Theogn. Χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἀσχετὸς ἄτη. Generaliter etiam de iis dicitur quæ è talib. metallis fiunt. vt κίβδηλον νόμισμα. pro adulterino aut subærato. Item metaph. non sincerus, fucatus, adulterinus. vnde apud Theog. Κιβδήλου δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδέν. * Aristoph. schol. & Suid. νομίσματα κίβδηλα dicta scribunt παρὰ τὸ ὑπὸ Χίων δεδηλῶσθαι, i. βεβλάφθαι. Athenienses enim in bello contra Chios eorum numismatis impressisse literam χ, qua nota cognosci possent ac reiici. Suidas addit κίβδηλον dici quasi τὸ κεῦθον δῆλον. & quod habet quidem aliquam ἐπιφάνειαν ὡς ἀγαθόν, sed est μοχθηρὸν τῇ πείρᾳ. ¶ Κίβδηλον, vocari etiam scoriam tradit Pollux. In qua signif. apud Hesyc. & Etym. scribitur κιβδηλίς.

Κιβδηλία, ἡ, vitium quo metallum aliquod laborat quum probè defæcatum non est. Item pro ipsa scoria & metallorū fæce, vt tradunt schol. Aristoph. & Suid. ¶ Item, improbitas, prauitas. Aristoph. in nub. Πολλήν γ' ὀφείλεις τῇ σῇ κιβδηλίᾳ.

Κιβδηλεύω, F. εύσω, scoriā admisceo, adultero, Aristot. eth. 9. ca. 4. τοῖς τὸ νόμισμα κιβδηλεύουσι. Sic apud Aristoph. in ran. Item metaph. adultero, corrumpo, deprauo. Plat. de leg. l. 11. πᾶν γοῦν ὁ κατ' ἀγορὰν κιβδηλεύων τι ψεύδεται καὶ ἀπατᾷ.

Κιβδήλευμα, τὸ, cui scoria admixta est, seu quod adulteratum est. Item adulteratio. Plato ibidem.

Κιβδηλεία, ἡ, scoriæ admixtio, adulteratio quæ fit scoriæ admixtione: propriè de metallis. Item metaph. quæuis adulteratio, corruptela & deprauatio. Plat. de leg. 11.

Κιβδηλιάω, palleo, ὠχριάω, Hesych. & Suid. Putatur ducta esse metaphora vel ab auri minimè probi vel à luti colore. Arist. Probl. 2.

Ἀκίβδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) cui scoria nulla admixta est. Plat. lib. 11. de leg. Item metaphoricè sincerus, paruus, nullis dolis adulteratus. Herodot. in Calliope.

Ἀκιβδήλως sine scoria. Item sincerè, purè, ita vt nullis dolis adulteratum sit. Isocr. ad Demon.

Ἀκιβδήλευτος, cui scoria admixta non fuit, non adulteratus, incorruptus: idem quod ἀκίβδηλος.

ΚΙ'ΒΙΣΙΣ, pera, sacculus. Callim. ἐπιθήσω πάντα ἐμῇ κιβίσει. Et Hesiod. in ασπ. ἀμφὶ δέ μιν κίβισις θέε (θαῦμα ἰδέσθαι) Ἀργυρέη. * Etym. dictum vult παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐκεῖ τὴν βίβιν: vel etiam à κεῖν quasi τὴν εἰς τὸ κεῖν καὶ ἰέναι βίοτον ἔχουσαν, i. τροφήν. Sunt qui per υ scribant κίβυσις.

ΚΙΒΩ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, ciborium: fructus fabæ Ægyptiæ. Diosc. l. 2. c. 128. & Athen. lib. 3. initio. ¶ Est etiam poculi species, vt testatur Athen. ibidem.

ΚΙΒΩΤΟ'Σ οῦ, ἡ, arca, cista, capsa. Athen. l. 3. [de citria malo] ὡς τι μέγα κειμήλιον ἀπετίθεντο ἐν ταῖς κιβωτοῖς μετὰ τῶν ἱματίων. Et Diosc. l. 3. c. 26. de absinthio. δοκεῖ δὲ καὶ ἀσφαλίζομαι εἰς τὰς κιβωτοὺς ἄβρωτα τηρεῖν τὰ ἱμάτια. Sic autor epist. ad Hebræos c. 9. dicit, τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης, arcam fœderis.

Κιβώτιον, ου, τὸ, arcula, capsula, scriniolum. Plut. in Alex. Vtitur & Aristoph.

Κιγκλὶς, vide in compositis τοῦ Κλείω, claudo.

ΚΙ'ΓΚΛΟΣ, ου, ὁ, cinclus: auis quæ continuo motu pennas quas in cauda habet, quassat, teste Galeno. Eadem quæ σείσοπυγίς, secundum nonnullos. Lat. motacilla.

Κιγκλίζω, imitor τὸν κίγκλον in modum τοῦ κίγκλου moueor & agitor. Item actiuè, agito, concutio, motito. Hesych. Metaphor. Theognis κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, dixit, i. felicem vitæ statum crebris quasi motib. adhibitis in peiorem mutare & inuertere.

Κιγκλίζεσθαι, motu succuti, crebro motu agitari, apud Theocrit. verò de pathico cinædo, tremulum crissare seu ceuēre, Idyll. 5. vide schol.

Κιγκλισμὸς, & κίγκλισις, exp. apud Hippocr. crebra & leuis agitatio, succussio, succussus.

Διακιγκλίζω, (comp.) idem quod κιγκλίζω, Hesych. & Etym.

ΚΙ'ΔΑΡΙΣ, Hesychio autore est pileus regius: quem & τιάραν nonnulli verò κίταριν per τ appellant: vel στρόφιον [quale sacerdotes gestant, ex myrrha & labyso] vel πίλημα, i. pileum. καὶ κίδαριν ὀρθὴν περὶ κεφαλῇ φορεῖν. Plut. in Pomp. dicit Mithridatis τὴν κίδαριν fuisse θαυμαστῆς ἐργασίας. Et in Artox. Dario datum fuisse τὴν καλουμένην κίδαριν ὀρθὴν φορεῖν. Apud Curtium [vt apud Poll. quoque] per δ, lib. 3. Cidarim (inquit) Persę capitis vocabant insigne: hoc cerulea fascia albo distincta circuibat. ¶ apud Athen. lib. 14. παρὰ Ἀρκάσι κίδαρις, de saltationis quodam genere.

Ἀποκιδαρόω, cidari denudo, Leuit. 10. c.

ΚΙΔΑΦΗ, ης, ἡ, vulpes. Hesych.

Κίδαφος, idem. Item adiect. dolosus, subdolosus, fraudulentus, astutus.

Κίδαφος, idem quod κίδαφος astutus. Hesych.

Κιδαφεύω, malitiosè & vafrè ago more vulpino. Hesych. idē tradit hoc verbum exponi etiam ἰδίως deriuatum ἀπὸ τῆς κιδάφης.

Κίδναμαι, vide in Σκεδάω. Κιθὼν, vide in Χιτών.

ΚΙΘΑ'ΡΑ, ας, ἡ, cithara: instrumētum musicum ex genere eorū quæ neruis intenduntur: quod Hieronymus scribit effici in modum Δ literæ cum chordis viginti quatuor, & per digitos variis vocibus tinnulisque ictibus in diuersis modis concitari. Plato Polit. 3. λύρα δή σοι καὶ κιθάρα λείπεται. Luc. τῇ κιθάρᾳ τὸ ἐνόπλιον προσᾴδοντων. ¶ Item superior pars thoracis vsque ad iugulum. In qua signif. dici & κίθαρος, à Doriensibus annotat Erot. * Dicta autem esse putatur κιθάρα quasi ἡ κινοῦσα siue κινεῖ θέρος, vt ex antiquis tradit Eust.

Κίθαρις, ιος, ἡ, cithara, idem quod κιθάρα. Od. α. Κήρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκε Φημίῳ. Et pro citharæ cantu. Od. θ. Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη κίθαρίς τε χοροί τε. Itē ars siue scientia cithara canendi. Il. γ. Οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις καὶ δῶρ' Ἀφροδίτης.

Κιθαρίζω, F. ίσω, cithara cano, cithara ludo. Hom. hym. in Merc. Μέλπετο καὶ κιθάριζε. Aristot. Poll. 8. οὐ γὰρ ὁ Ζεὺς αὐτὸς κιθαρίζει τοῖς ποιηταῖς. Sic apud Plut. in Lyc. & alibi. Item simpliciter, cano, siue sono. Il. σ. παῖς φόρμιγγι λιγείῃ Ἱμερόεν κιθάριζεν. Xen. in symp. πρὸς τὸν αὐλὸν ἐκιθάριζεν ὁ παῖς ᾖσεν.

Κιθαρίζομαι, cithara mihi canitur, cithara canētes audio: vnde τὸ κιθαριζόμενον quod cithara canitur, apud Plu. de musica.

Κιθάρισμα, τὸ, citharæ sonus vel sonus citharæ pulsatæ. Plat. in Protag. κιθαρισμὸς, οῦ, ὁ, idem. Callim.

Κιθάρισις, εως, ἡ, citharæ pulsatio, citharæ cātus. Plut. symp. 2. Athen. lib. 8. & 14.

Κιθαριστὴς, οῦ, ὁ, citharista, qui cithara canit. Hesiod. in Theog. Arist. de poet.

Κιθαριστικὸς, ὁ, ad citharistam pertinens. Item peritus citharam pulsandi. Plat. de leg. Et κιθαριστικὴ sub. τέχνη, ars citharistarum, scientia seu ars pulsandi citharam.

Κιθαρίστρια, ἡ, citharistria. Athen.

Κιθαριστύς, ύος, ἡ, scientia pulsandi citharam. ars canendi citharam. Il. β.

Κιθαριστήριος, ου, ὁ, vnde κιθαριστήριοι αὐλοὶ tibiæ quibus citharę accinebantur. Athen. lib. 4. & 14.

Κιθάριον, ου, τὸ, parua cithara. Athen.

Κίθαρος

Κίθαρος, ου, ὁ, citharus piscis nomen, quē fidiculam Gaza appellat; Aristot. de hist. an. & Athen. lib. 7. Etymol. dictum, ideo à κιθάρα, putat quod eius ossicula citharæ fidib. similia sint.

Composita.

Ἐγκιθαρίζω, q. d. citharam pulso in, idem quod κιθαρίζω: Hom. hymno in Mercur. Ἠῶος γεγονὼς μέσῳ ἤματι ἐγκιθάριζεν. Sic & apud eundem hymno in Apollinem.

Φιλοκιθαριστής, citharistarū amans. item qui cithara ludere amat. Ψιλοκιθαριστική, nudus citharæ cantus, nuda citharam pulsandi ratio. Athen. lib 14. 14.

ΚΙΚΙ. εως, τὸ, cici: arbor quæ alio nomine κρότων dicitur & σίλφιον ἄγριον, & σέσελι κύπριον, teste Diosc. l. 4. c. 164.

Κίκινον ἔλαιον, oleum, quod ex fructu eius exprimitur: de cuius vsu vide Gal. simpl. med. l. 7. & Plin. l. 23. c. 4.

ΚΙΚΙΝΝΟΣ, ου, ὁ, cincinus, cirrus, crinis intortus crispusque. Epig. l. 7. Ναὶ μὰ τὸν εὐπλόκαμον Τιμοῦς φιλέραστα κίκιννον. Aristoph. apud Suid. ὡς ἐγὼ νομίζω τούτου τὸν γῆρας εἶναι κρεῖττον ἢ πολλῶν κικίννους νεανιῶν καὶ σχῆμα καὶ εὐρυπρωκτίαν. Pollux quoque l. 2. scribit Aristoph. & Eupolin, τοὺς βοστρύχους vocare κικίννους. Theoc. id. 4. ταῦτ' ἄρα λεπτὸς χ' ὠ μύσταξ πολὺς ἄρ' αὐαλέοι δ' ἐκκίννοι, squalidique capilli.

ΚΙΚΚΑΒΑΥ, vox noctuarum, vt scribit scho. Aristop. in auib.

Κικκαβὴ, ἡ, noctua à voce κικκαβαῦ, teste eodem schol.

Κικυμὶς, idem quod κικκαβή. Callim. καρτ' ἀγαθὴ κικυμίς.

Κικυμώττειν, cæcutire, Suid. ab Hesyc. exp. ægrè videre, acie oculorum esse debili & hebete.

Κικλήσκω, vide in Καλέω.

ΚΙΚΥΣ, υος, ἡ, vis, vires, robur. Odyss. λ. Ἀλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἲς ἔμπεδος οὐδ' ἔτι κῖκυς. *Etym. deriuat. παρὰ τὸ κίω τὸ πορεύομαι, quoniam robur apparet ex motu.

Κικύω, valeo, viribus polleo. Item accelero, propero, festino, apud Suid.

Composita.

Ἄκικυς, cui nulla est κῖκυς, infirmus, debilis, imbecillis. Od. ι.

Νίκυς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΚΙΛΙΞ, ικος, ὁ καὶ ἡ, nomen ἐθνικὸν significans hominem è Cicilia oriundum. κίλιξ ὄλεθρος pro κιλίκιος, i. πονηρὸς, Cilicium exitium, i. crudele & immane. Cilices enim crudelissimi homines fuisse perhibentur.

Κιλίκιος, pertinens ad Cilices. κιλίκιος ὄλεθρος, vide in κίλιξ. κιλίκιοι ἄρτοι, Hesych. teste dicūtur οἱ ῥυπαροὶ καὶ μεγάλοι. vide & Athen. l. 3. κιλίκειοι τράγοι. hirti & hispidi seu villosi. quoniam tales in Cicilia prouenire dicuntur hinc κιλίκια vocantur quæcunque ex pilis confecta constant, teste Hesych. & Suid.

Κιλικίζειν siue κιλικίζεσθαι pro κακοηθεύεσθαι seu κακοηθίζεσθαι πονηρεύεσθαι. Hesych. Suid. Eust.

Κιλικισμὸν, Theopōpus historicus vocat eādem ex temulentia, teste Suida.

Ἐγκιλικίζειν siue ἐγκιλικίζεσθαι & ἐγκιλικεύεσθαι, expo. κακοηθεύεσθαι.

ΚΙΛΛΙΒΑΝΤΕΣ, ligna tribus suffulta cruribus quibus clypeos imponebatur, qui belli laboribus defessi interquiescere volebant, vt tradit schol. Aristoph. & Suid. Aristoph. in Acharn. τοὺς κιλλίβαντας οἶσε παῖ τοὺς ἀσπίδος. Apud Athenæum l. 3. ἐπὶ κιλλιβάντων κατεσκεύαστο, exp. super tripodes excitata erat. Apud Hesych. verò reperitur κιλλίβαντες, τρασκελῶν βάσις καὶ ὑποθήματα τελεστεῖς τράπεζαι. Apud Poll. & κιλλίβαντες inter partes currus: idem quod ὑποκυφωνία, i. αἱ ὑπὸ τοὺς κυφῶνας μικραὶ ῥάβδοι ἕως τοῦ τένυ.

ΚΙΛΛΟΣ, ου, ὁ, apud Dores, asinus, teste Hesych. & Poll.

Κίλλιος asinus, fuscus, vt Κίλλιον χρῶμα. Poll. lib. 7.

Κιλλακτὴρ, agaso: παρὰ τὸ ἄγειν τὸν κίλλον, Hesych.

ΚΙΜΒΕΡΙΚΟΝ, vestimēti genus est, denominatum à loco. Suid. ex Aristoph. κιμβερικὸν εἶδος ἱματίου. Helych habet κιμβερικὸν qui esse dicit χιτωνίσκου εἶδος πολυτελοῦς quod appellatur στατός. Apud Poll. verò scriptum κιμβερικὸν qui esse dicit διαφανὲς χιτωνίσκιον tunicam pelucidam. Apud Aristop. in Lysistr. κιμβέρειον ὀρθοστάδια vel κιμβερίκ'.

ΚΙΜΒΗΞ, seu κίμβιξ animaculum è vespārum vel apum genere. ¶ Item sordidus nimis tenaciter restrictus & parcus. Aristot. magn. moral. l. 1. c. 21. ἔστι δὲ καὶ τοὺς ἀνελευθερίας εἴδη πλείονα οἷον κιμβικάς λέγομεν καὶ φειδωλοὺς καὶ κυμινοπρίστας καὶ αἰσχροκερδεῖς καὶ μικρολόγους. Idem epist. ad Nicom. l. 4. c. 1. οἱ μὲν γὰρ ἐν ταῖς τοιαύταις προσηγορίαις οἷον φειδωλοὶ γλίσχροι κίμβικες πάντες τῇ δόσει ἐλλείπουσι. *Eust. κίμβικας dici vult τοὺς ῥυπαρούς, ἀπὸ τοῦ κιβδήλου χρυσίου.

Κιμβία, Hesych. σφηκία, vespulæ, vesparum fœtus recens adhuc à partu. item sordes, nimis tenax & restricta parsimonia.

Composita.

Κυμινοκίμβιξ, præparcus & astrictus, vt qui etiam in apponendo cumino sit iusto tenacior.

Λιμοκίμβιξ, qui ad famem vsque parcus est seu sordidus. vel quē sordes ad tolerandam famem impelunt seu ad suum defraudandum genium. Eust. vult idem esse cum κίμβιξ.

ΚΙΜΩΛΙΑ, γῆ, ἡ, cimolia terra: terræ genus quod in Cimolo insula effodiebatur: ea autem erat vel candida, vel ad purpureum declinans. Diosc. l. 1. c. 176.

ΚΙΝΑΒΡΑ, ας, ἡ, propriè ἡ τῶν κινῶν βρῶσις, canū cibus: *(χηνοβόρα τις οὖσα.) aliàs fœtor quam caprarum alæ redent. Suid. & Hesych. Item generaliter quiuis fœtor. Lucian. in dialogo Charōtis & Mercurii, ἀνθρωπιστὴς ὢν τὴν ἀναπνοὴν φορᾶς, ἀποθύμμος αὐτὸ τὴν κινάβραν. Apud Pollucem l. 2 reperitur etiam κιναύρα.

Κιναβράω & κινυρράω, oleo, fœteo, & quidem propriè hircum oleo, seu ex alis fœtorem emitto. apud Aristo; h. in Pluto, αἶγῶν τε κιναβρώντων.

Κινάβευμα, purgamentum fœtens. Hesych.

ΚΙΝΑΔΟΣ, (neutro gen.) apud Siculos appellatur vulpes, vt scribit schol. Theocr. *παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἀνὰ ὁδούς, vel vt alij παρὰ τὸ κινεῖν τὸ αἰδοῖον. ¶ Item metaph. pro homine vafro & versuto, vulpina vafritie prædito. Aristop. in nūb. κρόταλον, κίναδος τρῦμα. Demosth. pro cor. τὸ δὲ χαὶ φυσεὶ κίναδος τ' ἀνθρώπιον ἐστὶν, οὐδ' ἐν ἐξ ἀρχῆς ὑγιὲς πεποιηκός. Et rursū ὡς εὖ ζῶντας μὲν ὦ κίναδος κολακεύων παρηκολουθεῖς· τεθνεώτων δὲ αἰσχύνη κατηγορῶν. Itidē Sophocl. Aiax, Vlyssē vocat ἐπιτριπτον κίναδος. Dicitur etiā masc. gen. ὁ κίναδος. Theocr. idyl. 5. Καί πως ὦ κίναδ' οὗτος ἐγὼ ἰσατεται ἐξ ἴσω ἡμῖν.

Κινάδιον, vulpecula. Suid.

Κινάρα, vide in Κυνάρα. Κινάμωμον, vide Κιννάμωμον.

ΚΙΝΔΑΛΟΙ, οἱ, claui. item paxilli, apud Poll. lib. 9.

Κινδαλισμὸς, lusus qui fit paxillis.

ΚΙΝΔΥΝΟΣ, ου, ὁ, periculum, discrimen. Demost κίνδυνον φέρει τῇ πόλει. Herodia. l. 3. ἐρῶν ἐς ὅσον ἤκει κινδύνου, quam magnū in discrimen venerat. Hoc. in Areopag. εἰς πλείστους κινδύνους καθίσταμεν. Idē in epist ad Philip. πολλῶν κινδύνων ὑπαρχόντων ταῖς μοναρχίαις, quum multas monarchias circumstent pericula, seu eis impendeant. Apud Xen. Pæd. 1. πάντα τὸν κίνδυνον ὑποδύεσθαι, suscipere seu adire periculum. Pro eodem dicitur & ῥίπτειν κίνδυνον apud Eurip. & κίνδυνον λαμβάνειν, apud Demosth. item ποιεῖσθαι κίνδυνον, apud Isocr. & Plut. apud Xen. Pæd. 1. κίνδυνον ὑπομένειν, periculum sustinere. Apud Thuc. l. 2. ἀλλὰ τῆς ψυχῆς οὐδ' ἡ μία τέχνη πρὸς τοὺς κινδύνους ἰσχύει, resistere periculis potest. Apud Isoc. in Panegyr. τοὺς παρόντας κινδύνους διαφυγεῖν, effugere periculū. Pro quo apud Demost. κινδύνων ἐξίστασθαι. Apud Isoc. in Areopag. θαρρεῖν ὡς πόρρω τῶν κινδύνων ὄντας, extra omne discrimen & periculum constitutos. Apud Plut. in Galba. κίνδυνον ἐκ κεφαλῆς ἐπικείμενον τῷ αὐτοκράτορι, Imperatoris capiti imminere periculum. Dicitur etiam κίνδυνος ἐστὶ μὴ, vel cum infinitiuo, κίνδυνος τοῦ συμβῆναι, periculum est ne, apud Isocr. Xenop. &c. * Etymolog. deriuat à κινεῖν τὰς ὀδύνας.

Κινδυνώδης, ὁ καὶ ἡ, periculosus. Herodian. lib. 4.

Κινδυνεύω, periclitor, in periculo versor, in periculum adducor: interdum periculum adeo, pericula suscipio. Aristot eth. 4. μεγαλοκίνδυνος δὲ καὶ ὅταν κινδυνεύῃ, ἀφειδὴς τοῦ βίου. Exponitur etiam dimico: vt apud Xeno. de arte eq. ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν. Plerunque construitur & cum dat. vt κινδυνεύοντες τῇ πόλει, apud Herodot. & κινδυνεύοι τοῖς ὀφθαλμοῖς, apud Theoph. periclitatur oculis. Et cum accus. apud Greg. Κινδυνεύων τὴν ἀπ' αὐτοῦ διάστασιν, periclitans seditione contracta sua culpa. Nōnunquam cum præpos. vt Κινδυνεύει περὶ τοῦ βίου, apud Aristop. Sic & apud Thuc. Isocr. & alios. Apud Dem. Κινδυνεύω ὑπὲρ σοῦ, adeo periculum pro te. Apud Xenoph. Κινδυνεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους, dimicare. Sic apud Lys. τότε πρὸς Μακεδόνας ὑπὲρ τῆς ἰδίας χώρας κινδυνεύοντας. Sæpe cum infinit. vt Κινδυνεύω παραφρονεῖν. Xen. periculum mihi est ne mente alienet. Sic Aeschin. ἐκινδυνεύω παραφρονεῖν. Xen. periculū mihi est ne mente alienet. Sic Aeschin. ἐκινδυνεύσαμεν ἀπολέσθαι, periclitati sumus de vita. Sic & apud Thuc. & Plut. absolutè positum interdum sign. periclitor capite, reus sum: vt sæpe apud Plut. ¶ Item videor in qua signif. construitur cum infinit. elato in epist. Κινδυνεύω ἀγνοεῖν ἔτι, &c. Idem de rep. l. 1. καὶ κινδυνεύεις Ὅμηρον μεμαθηκέναι αὐτὸ, videris didicisse. Aliis etiam modis exponitur: vt apud Plat. in Hippia minore, κινδυνεύω ὦ Ἱππία μανθάνειν ὃ λέγεις, iam fermè ô Hippia quod dicis intelligo.

Κινδυνεύομαι, in periculū adducor, idē quod κινδυνεύω. Dē. οἷς ἂν τὰ μάλιστα κινδυνεύηται τῇ πόλει, in periculū adducuntur. Thucyd. l. 1. καὶ μηδὲν εἶναι αὐτὸ ἐν ἄλλων ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι.

Dicitur

Dicitur etiam κινδυνευθὲν quod cum periculo probatur aut suscipitur. Thuc.

Κινδύνευμα, τὸ, q.d. periclitamentum, facinus audax & quod aliquis periclitando aggressus est. Lucian. item periclitatio Plat.

Κινδυνευτὴς, οῦ, ὁ, periclitator, qui periclitari solet aut amat. Thucyd. lib. 1. Κινδυνευτικὸς, qui facilè se offert periculo. Aristot.

Composita: ac primùm ex nomine κίνδυνος.

Ἀκίνδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, vacuus à periculis, extra omne periculum & discrimen constitutus: vt ἀκίνδυνος βίος, apud Eurip. in Iphig. Apud Gal. ἀκίνδυνος πυρετὸς, febris quæ periculosa nõ est. Apud Xen. Pæd. 4. τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ καθιστᾶσι, in tuto collocant & periculis eximunt.

Ἀκινδύνως & ἀκινδυνὶ citra periculum, sine discrimine, Plut. in Demosth. & Dem. Olynth. 1.

Ἐθελοκίνδυνος, qui sua sponte se periculis obiicit nulla necessitate postulante: ideoque temerarius, audax. Poll.

Ἐπικίνδυνος, cum periculo coniunctus, periculosus. Xenopho. Dem. Herodian. Thuc.

Ἐπικινδύνως, periculosè, cum periculo, non sine periculo. Thuc. lib. 3.

Ἰσοκίνδυνος, qui est in pari discrimine, aut qui pari discrimini se (exponit.

Μεγαλοκίνδυνος, qui magna pericula adit, qui magnis se periculis obiicit Aristot. eth. 4. c. 3.

Μικροκίνδυνος, qui in paruis periclitatur, qui parua pericula suscipit. Aristot. ibidem.

Πυκνοκίνδυνος, qui frequenter periclitatur, qui crebris se periculis obiicit, qui frequenter & sæpe pericula suscipit. Aristot.

Ῥιψοκίνδυνος, qui se in pericula præcipitat: seu ad audendum proiectus Xen. apomn. 1.

Ῥιψοκινδύνως, more eorum qui se in pericula præcipitant, proiecta quadam audacia.

Ῥιψοκινδυνέω, ῶ, in pericula me præcipito, proiecta audacia me periculis obiicio & offero. Hippoc. ep. 11. ad Demag.

Φιλοκίνδυνος, qui periclitari amat, periculi adeundi cupidus: accipiturque in malam, aliquando etiam in bonam partem. Aristot. Dem. Plut. Xen.

Φιλοκινδύνως, more eorum qui periclitari amant, more eorum qui periculorum cupidi sunt & prompti ad ea suscipienda. Xeno. Hell. 6.

Composita ex κινδυνεύω.

Ἀνακινδυνεύω, periclitor, periculum adeo vel subeo, in discrimen me coniicio. Apud Herodot. ἀνακινδυνεύω συμβάλλων, pugnandi periculum adeo, ἀνακινδυνεύω ναυμαχεῖν, in discrimen pugnæ naualis venio.

Ἀποκινδυνεύω periculum facio, periclitor. Xen. apomn. 4. πεῖραν γὰρ ἐν ὑμῖν ἀποκινδυνεύειν μανθάνειν. Item periculũ adeo aleam subeo, fortunam adeo. Dicitur autem ἀποκινδυνεύειν περί τινος, cum genit. rei: & ἀποκινδυνεύειν πρός τινα, cum accus. personæ, i. aduersus aliquem certamen inire periculosum & aleæ plenũ. Thu. lib. 7. Item è periculo secedo. Philo.

Ἀποκινδυνεύομαι, in discrimen venio: vt ἀποκινδυνεύονται ἤδη τὰ πράγματα, apud Thuc.

Διακινδυνεύω, periculum adeo, aleam subeo: aleam certaminis subeo. Thu. l. 1. πρὸς μὲν γὰρ ὀλίγας ναῦς ἐφορμεῖν κἂν διακινδυνεύσειαν. Sic & apud Isocr. in Panegyr. Dicitur etiam διακινδυνευθεὶς, res quæ in periculum adducitur, apud Demost. Apud Isocr. in Busir. διακινδυνευόμενα φάρμακα, quidam expon. quæ cum vitæ periculo adhibentur.

Ἐπικινδυνεύομαι, in periculo versor, in periculum adductus sum, apud Dem. in orat. πρὸς φορμ. Item ex periculo petor.

Παρακινδυνεύω, temerè periclitor, audaciùs periclitor. Cum infinit. apud Plut. in lib. de Socr. dæm. Ponitur & sine inf. vt apud Thu. l. 4. ἄλλοι τε παρακινδυνεύοντες καὶ μάλιστα οἱ εἰδότες. Sic & Aristoph. in Vesp. & cum præposit. ἐς: vt παρακινδυνεύσαντες ἐς Ἰωνίαν. Thu. Accipitur & in bonam partem pro, audacter periculum adeo: vt apud Plat. ep. 7. πᾶν παρακινδυνεῦσαι πάσχειν πρὶν ἀνοσίων αὖθις ἔργων γενέσθαι κοινωνός, quidam expo. periculum quiduis patiendi incredibili quadam audacia adiit. Alij interpr. in animum induxit suum vel extrema quæuis potius pati quam nefariorum facinorum esse particeps.

Παρακινδυνευθὲν, dicitur quod periculosè suscipitur, quod periculosum est tractatu, apud Plat. Luc. Dem. & Greg.

Παρακινδύνευσις, periclitatio temeraria. Thu.

Παρακινδυνευτικῶς, cum temeraria quadã periclitatione, temerariè periclitando, nimia cum audacia pericum adeundo. Apud Dion. Longin. εἰ δεῖ παρακινδυνευτικώτερον λέξαι, audaciùs quàm vt periculo careat: videlicet reprehensionis.

Προκινδυνεύω, periclitor pro, periculum adeo pro, periculis me obiicio pro aliquo. Exponitur etiam, propugno periclitando: aut etiam propugno. Herodian. l. 5. καὶ προκινδυνεύοντα ὑμῶν, periclitatum pro vobis, seu vestri causa. Sic à Greg. dicuntur martyres προκινδυνεύσαντες τῆς ἀληθείας periculis se obiecisse tuendæ & asserendæ veritatis gratia. Et sine genit. apud Thucyd. lib. 1. φαμὲν γὰρ Μαραθῶνί τε μόνοι προκινδυνεῦσαι τῷ βαρβάρῳ, apud Plut. in Themist. προκινδυνεύειν ὑπὲρ τῆς ἐκείνου ἐλευθερίας, pro simplici κινδυνεύειν ponitur.

Συγκινδυνεύω, q.d. compericlitor, pro, vnà periclitor, vnà periculum adeo: cum dat. vt συγκινδυνεύω σοι. Arist. rhet. l. 1. c. 1.

ΚΙΝΕΩ, ῶ. F. ήσω, moueo: vt τὸ αὐτὸ κινοῦν, quod seipsũ mouet, apud Plut. Sic κινεῖν πάντα λίθον, apud eundem in Philebo & in symp. & τὰ ἀκίνητα κινεῖν, non mouenda mouere, apud eundem de leg. lib. 8. Interdum κινεῖν est loco mouere. Thuc. lib. 1. τὸ στράτευμα κινεῖν. Apud eundem & apud Herodia. l. 7. ὅπλα κινεῖν manum armis admouere, arma sumere. Dicitur & κινεῖν (siue adiectione) pro, castra mouere, egredi cum exercitu. Apud Polyb. Interdum exp. agito, aut quatio, aut cieo, aut etiam pello: vt Il. β. Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθών, quũ Fauonius agitârit segetem seu agitat. Apud Homer. κινεῖν κάρη exp. quatere. Apud Dios. κινεῖν καταμήνια exp. ciere menses. Sic κινεῖν τὴν κοιλίαν, ciere aluum, aut etiam mouere aluum. Interdum & pro subagitare, seu subigere, obscœna significatione. vt apud Aristoph. in Nub. ἐκίνει ἀδελφὸς τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν. ¶ Item κινῶ metaph. moueo, commoueo, permoueo. Demosth. in Mi. ταῦτα κινεῖ ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὐτῶν, hæc promouent homines. Apud Plut. in libro de defectu orac. ἐμὲ οὐ κεκίνηκε (ὁ λόγος) ἀλλὰ καὶ συγκέχυκεν, non solùm commouit, verum etiam conturbauit. ¶ Item muto: aut etiam, muto quæ à maioribus tradita sunt, abrogo, Isocr. ad Nicoc. τῶν προσταγμάτων καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων κίνει καὶ μετατίθει τὰ μὴ καλῶς καθεστῶτα.

Κινέομαι, οῦμαι, moueor, &c. Κινεῖσθαι dicuntur etiam semina quũ producendi tempore appetente ad germinandum incitantur. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 7.

Κίνημα, τὸ motus, quo videlicet aliquid mouetur. Aristot. de mundo. & sæpe apud Plut. Item metus, perturbatio. Polyb. lib. 5. Plut. in Fab.

Κινηθμὸς, οῦ ὁ, idem.

Κίνησις, εως, ἡ, motus, motio, commotio: tam in passiua quàm in actiua significatione. Luc. Arist. Plut. dicitur & de tumultu reip. aut plebis, siue exercitus, vt & κίνημα, apud Thuc. libr. 3. & sæpe apud Herod.

Κινητὴρ ῆρος ὁ, moto. Homer. hymno in Neptun. Γαίης κινητῆρα καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.

Κινητήριον, ου, τὸ, quo mouere aliquid possumus. incitamentum. Pro eo per syncopen dicitur κίνητρον, apud Poll. qui dicit esse baculum, quo tinctores pannum inter tingendum agitant & versant. vt melius intingatur.

Κινητὴς, οῦ ὁ, motor: qui mouet. Κινητικὸς, οῦ, ὁ, mouendi vi præditus, cui mouendi facultas inest. Dios. Item qui motibus excitandis studet: turbulentus, seditiosus. Polyb. 2. & 5. Item pass. mobilis: vt apud Plut. de primo frig.

Κινητὸς, οῦ ὁ, qui mouetur, mobilis Aristot. eth. 5. c. 7 Κινητέος, mouendus. Aristot. in Polit. Κινητίνδα, Poll. ludum esse dicit quo sese osculabantur.

Κίνυμι, idem quod κινέω. Κίνυμαι, moueor. Il. δ. & κ.

Κινύσσω, idem quod κίνυμι.

Κινυγμα, τὸ, simulacrũ aërium, inquit Eust. legitur apud Æ-(schyl.

Κιναθίζειν, quidam exp. κινεῖν, mouere. Item μινυρίζειν.

Κινάβισμα, motus: vel motus & strepitus qui à pluribus vnum in agmen congregatis cietur. Æschyl. in Prometh. κινάβισμα κλύω πέλας οἰωνῶν.

Composita ac primum cum præpositione.

Ἀνακινέω, ῶ, commoueo, impello. Item suscito, excito. Item excito, i. enasci facio, apud Dion. Areop.

Ἀνακίνησις, commotio. Item suscitatio.

Decomp. Προανακινέω, ῶ, commoueo seu impello. Plutar. de primo frig. & Aristot. reth. 3.

Ἀντικινέω, ῶ, contra moueo, ex aduerso moueo, moueo contra quempiam.

Ἀποκινέω, ῶ, amoueo, remoueo, Ἀποκινούμενος ὅρος, in Pand. terminus amotus, vel quia amouetur. Dicitur & de nauigiis quæ appelluntur in portum. Suid. ἀποκινεῖν ταῖς κώπαις.

Ἀπόκινος, ου, ὁ, recessus, discessus, fuga. Aristoph. in equit. Est & saltationis genus, apud Poll. & schol. Aristoph.

Διακινέω, ῶ, permoueo, incito. Apud Aristop. in Nub. διακίνει τὸν νοῦν, permoue eius mentem, vel incita. Apud Thuc. διεκίνουν τὰ πεπραγμένα, concutiebant, perturbabant.

Ἐγκινούμενος, turbans, impediens. Etym. & ex Aristoph. Babylon.

Μετακινέω, ῶ, transmoueo, dimoueo & remoueo. item muto, apud Themist. in principio analyt. post.

Μετακινητὸς, qui transmoueri seu dimoueri potest. Item qui mutari potest, mutabilis. Plut. in symp. sept. sap.

Decomp. Ἀμετακίνητος, qui transmoueri non potest: immutabilis. Ἀμετακινήτως, q.d. immutabiliter. ἀμετακινήτως ἔχειν, apud Arist. & Isocr.

Δυσμετακίνητος, qui nõ facilè trãsmoueri potest seu mutari.

Εὐμετακίνητος, qui facilè transmoueri potest seu mutari.

Παρακινέω, ῶ, perperam moueor, indecorè moueor & instabiliter. accipitur enim significatione passiua. Aristophan. in Ran.

Ὑδ κατείπει λιῶ με παρακινῶντ᾽ ἴδῃς. item, emoueor mente, in furorem vertor: vnde παρακινῶν & παρακεκινηκώς, apud Plat. & Xenoph. in furorem versus, furibundus. interdum etiam actiuè accipitur pro, emoueo mente, mente alieno, in furorem verto seu agoive apud Theophr. τὸ μὲν ςρύχνον ὥσπερ παρακινεῖ κὶ ἐξίςαται. Apud eundem Theophr. l. 6. de caus. pl. παρακινεῖν dicitur de vino quod subsidere motu turbido vitiatur. item peruerto, inuerto. Dionys. Areop. θεῖα λόγια παρακινοῦντις. item labefacto. Greg. in Iulian.

Παρακίνημα, peruersio, distortio. in Hippiatr.

Παρακινητικός, emotus mente. παρακινητικῶς ἔχειν, emotum mente esse. Plut. in Solone.

Προκινῶ, ante moueo. Exponitur etiam, promoueo: apud Xen.

Συγκινῶ, vnà moueo, simul moueo vel agito, commoueo.

Συγκίνησις, agitatio quæ simul fit, commotio.

Ὑποκινῶ, moueo, leuiter, apud Arrian. Apud Xenophontem ὑποκινεῖν dicitur lepus qui è cubili excitatur audito strepitu.

Ὑποκεκινηκώς, emotus mente, in furorem versus seu actus, furibundus: vt apud Plat. de rep. lib. 9. κὶ μὲν ὅγε μαινόμενος κὶ ὑποκεκινηκώς.

Composita citra præpositionem.

Ἀεικινησία ἡ, sempiternus motus vel perpetuus. Dion. Areop.

Ἀείκινητος, ὁ, ὁ κὶ ἡ, qui semper mouetur perpetuum motum habens. Plat. in Phædro, τὸ γὰρ ἀείκινητον ἀθάνατον.

Ἀεικινήτως, cum perpetuo motu. apud Phil. de mundo.

Ἀκιδνὸς ὁ ὁ, infirmus, debilis: quasi ἄκινος, qui se mouere non potest, aut qui vix sese mouere potest. Odyss. σ. Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο. Sic & apud Hippocr. lib. 1 γυναικείων item vilis, apud Athen. lib. 3. Φαῦλον ἔφυ κὶ ἀκιδνὸν ἔδεσμα. Comparat. ἀκιδνότερος, inferior. Od. ε. & θ.

Ἀκινησία ἡ, nullus motus, quies seu status quo res aliqua immota & fixa manet. Alex. Aphr.

Ἀκίνητος, qui non mouetur: immobilis. Hesiod. in Erg. Aristot. Plat. Xen. Ἀκίνητα metaphoricè quoque dicuntur quæ suo loco & statu non mouentur seu moueri nequeunt aut nō mutantur, apud Thucyd. & Plat. Ἀκίνητοι dicuntur etiam qui immoti in sententia & proposito suo persistant: qui à sententia aut proposito dimoueri nequeunt: pertinaces & obstinati. Ceb. Theb. ἀκινητότεροι ἢ δυσμαθέςεροί εἰσι. Apud Theophrast. hist. pl. l. 5. c. 6 ἀκίνητος μήτρα. exp. medulla quæ materiam non abducit nec contorquet. item ἀκίνητος, non mouendus. vt ἀκίνητα κινεῖν, in prouerb. apud Plat. de leg. l. 8.

Ἀκινήτως siue ἀκινητεὶ more eorum qui non mouentur: ita vt immotus & fixus maneas. Isocr. contra Soph.

Ἀκινητίζω, immotus sto seu maneo, caueo ne mouear. Suid. & Eustath.

Ἀκινητίνδα ἅμιλλα, ludus quo inter se certabant τῇ ἀκινησίᾳ seu τῷ ἀκινητεὶ μένειν, apud Poll.

Ἀκινής, idem quod ἀκίνητος Nic.

Αὐτοκινησία, motus vltroneus, motus quo res aliqua sua sponte & suopte impulsu mouetur aut moueri potest. Philop. in Procl.

Αὐτοκίνητος, qui ipse per se mouetur, seu moueri potest, suapte natura mobilis. Plut. de primo frig.

Δυσκινησία, difficilis motus, seu difficultas motus. Plut. in præc. sanit. & Hippocr. aphor. lib. 3.

Δυσκίνητος, difficulter mobilis, qui difficulter mouetur seu moueri potest. admodum tardus. Plut. de pr. frig. & in Alex.

Εὐκινησία, facilis motus, mobilitas.

Εὐκίνητος, qui facilè mouetur seu moueri potest, facilè mobilis. Aristot. item agilis, vt εὐκίνητον σῶμα. Hippocr. aphor. l. 3. Τὸ εὐκίνητον, motus facilitas. Herodian. lib. 7.

Ὀξυκίνητος, ὁ ὁ κὶ ἡ, ad motum subitus & præceps, qui celeriter seu subitò mouetur. Apud Luc. ὀξυκίνητος γίνεται subita & acri ira commouetur.

Πολυκίνητος, qui multiplici motu agitatur. Aristot. de mundo.

ΚΙΝΝΑ ας, ἡ, cinna: gramen quoddam in Cilicia nascens. Dioscor. lib. 4. cap. 32.

ΚΙΝΝΑΒΑΡΙ εως cinnabari siue cinnabaris. Hesychio est coloris genus quod vulgò κόκκινον dicitur: vt & Theophr. περὶ λίθων scribit κιννάβαρι esse ἄμμον ἣν συλλέγουσι λαμπυρίζουσαν, καθάπερ ὁ κόκκος & Plinius lib. 33 cap. 7. arenam cocci colore. Vide & Diosc. lib. 5. c. 110. ¶ Κιννάβαρι dicitur à quibusdam & τὸ ἐρυθρόδανον rubia vt habetur apud Diosc.

Κινναβάρινον χρῶμα, cinnabarinus color, apud Aristot. itidemque Κινναβάρινον ῥύγχος, apud Athen. lib. 9. (de perdicibus) rostrum cinnabaris seu minij in modum rubens, cinnabarino colore tinctum.

Κινναβάρινον κολλύριον, cinnabarium seu cinnabarinum collyrium. Galen. τῶν κατὰ τόπους lib. 4.

Κινναβαρίζω, colore cinnabarin imitor, cinnabaris colore sum, apud Diosc. lib. 5.

ΚΙΝΝΑΒΟΣ, exēplar quod sibi plastes proponit in effingēdo

rei alicuius simulacro. Plinius proplasma vocat, apud Suid.

Κιννάβευμα, idem. Hinc ἀπὸ κινναβευμάτων prodere, dicit Aristoph. quæ nonnulli prodire aiunt ex ipsis typis & formis officinarum, hoc est, recens esse edita.

ΚΙΝΝΑΜΩΜΟΝ, ου τὸ cinnamomum: frutex breuis & surculosus, cuius dos omnis in cortice est. Plura de hoc aromato vide apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 5. Diosc. l. 1. c. 13. & Gal. lib. 1. de antidotis, & simpl. med. l. 7. item Plin. l. 12. c. 10. ¶ Est etiam auis, de qua vide Aristot. & Plin. Dicitur & Κινναμωμίς. Scribitur & simplici ν.

Κινναμώμινον μύρον, vnguētum de cinnamomi radice. Athen. l. 5.

composita.

Ἰσοκιννάμωμον, casia quædam, de qua Plin. lib. 12. c. 20.

Ξυλοκιννάμωμον, lignum cinnamomi. Vide Plin. & Diosc.

Ὀποκιννάμωμον, succus cinnamomi, seu succus ex arbore, quæ cinnamomum fert, incisa manans.

Ψευδοκιννάμωμον emontita & fictitia quædam cinnamomi species. Diosc. l. 1. c. 13.

ΚΙΝΥΡΟΜΑΙ, lamentor, & quidem querula voce, lugubri & lamentabili voce queror. ὀδύρομαι θρηνῶν Aristoph. in Equit. τί κινυρόμεθ᾽ ἄλλως; cum accus. in epigr. Καί σε κινυρομένων, itidémque apud Oppian. de ven. l. 3.

Κινυρὸς, οῦ, ὁ, querulus, lamentabilis, funestus. Nonn.

Κινύρα, ἡ, musici instrumenti seu citharæ genus querulas & lamentabiles pulsatu reddens voces. Ioseph. in antiq. Iud. Quidam tamen deriuant ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰ νεῦρα.

Ἀμφικινύρομαι (comp.) circumlamētor vel passim queror. Apoll.

Κινώπετα, vide in comp. ex Πέδον.

Κίονος, &c. vide in Κίων.

ΚΙΡΚΑΙΑ, ας, ἡ, circæa: herba quæ & δίρκαια nominatur, inquit Diosc. l. 3. c. 134. Scribitur & κιρκέα, apud Gal. l. 7 simpl.

ΚΙΡΚΟΣ, ου, ὁ, circus: tertia accipitrum species, de qua vide Arist. hist. an. l. 9. c. 1. & 36. Plin. l. 10. c. 8. Virgil. & Hom. Il. ρ. & Il. ν. Apud eundem in Batrachomyom. mus δείδιε πάντων ἐπ᾽ αἶαν Κίρκον κὶ γαλέην. ¶ Item circus, i. locus circularis & in orbem rediens: apud Athen. l. 14. Κίρκοι etiam nominantur quos Latini circulos & annulos vocant. Poll. lib. 2. Sic & Hesychio Κίρκοι sunt κρίκοι ἅρπαγες & πάντα τὰ ἐπικαμπῆ.

Κιρκόω, ῶ, annulo aut vinculo in orbem ducto ligo & adstringo: vt apud Æsch. in Prometh. Χώρει κάτω σκέλη τε κίρκωσον βίᾳ.

Κιρκήσια τὰ Circenses, seu Circenses ludi. Arrian. in Epicteto καὶ κιρκήσια δ᾽ εἶναι κὶ συνεῖσι δ᾽ ἐπιτῆσαι. Dicti putantur hi ludi à circo in quo celebrabantur & spectabantur.

Κρίκος pro κίρκος dicitur, i. annulus, seu circulus. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 2. de crucifera arbore. ἐξ οὗ τοὺς κρίκους τορνεύουσι. Sic κρίκοι ἱςίων, apud Herodot. annuli velorum, & κρίκοι τῶν δικτύων, apud Poll. & τῶν ἁλύσεων κρίκοι, catenarum annuli. Alex. Aphrod. probl. lib. 2.

Κρικέλλιον. diminut. paruus circulus, apud Alexand. Trall. cap. de dolore colico.

Κρικόω, ῶ, annulo traiicio & infibulo. Strab. lib. 12.

Κρικωτὸς, οῦ ὁ, annulatus, vel annulis consertus: vt κρικωτὸς θώραξ, qui & ἁλυσιδωτὸς & ἀγκιστρωτὸς, lorica conserta annulis seu hamis.

Κιρνάω, vide in κεράω.

ΚΙΡΡΟΣ, οῦ, ὁ, fuluus seu giluus: species rubei seu rufi. Gal. l. 11. c. 13. c. 29. dicit apud Menestheum scribi, tria esse genera vini: nigrum, album, melinum, quod vocant κιρρόν. Galen. quoque τῶν κατὰ τόπους lib. 3. vini tria genera recenset. οἶνον κιρρὸν, λευκὸν, μέλανα. Affinem hunc colorem esse τῷ ξανθῷ, flauo, docet idem in lib. de sanit. tuenda, lib. 5.

Composita.

Ἔγκιρρος, fuluescens. Diosc. lib. 1. c. 12.

Ὑπόκιρρος, subfuluus seu subgiluus, subrufus. Diosc. l. 1 c. 1.

ΚΙΡΣΟΣ, οῦ, ὁ varix. venæ dilatatio, seu vena dilatata: quum vena ob tunicæ mollitiem distenditur à sanguine multo & crasso. Gal. comment. 6. in Aphor. Hippocr.

Κιρσώδης, εος ὁ κὶ ἡ, varicis speciem gerens: varici similis, varicum modo tumens, varicosus: ad varicem proximè accedens, seu qui è varicum genere est. Hippocr. Prorrhet. 2.

Κίρσιον cirsium: herba de qua Diosc. l. 4. c. 119.

Κρισσός, pro κιρσὸς dicitur, vt κρίκος pro κίρκος. Pro eodem dicitur & κρεξὸς, sicut διξὸς pro δισσός. Poll.

ΚΙΣ ιὸς ὁ, cis: vermis qui in frumento lignóue nascitur, eáque rodit: idem cum θρὶψ. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 16.

Κίσσηρις, εως, ἡ, pumex: lapidis genus fistulosas habens cauernulas & foraminula, ex eo nominatum, vt volunt nonnulli, quod videatur erosum exesúmque esse ab illo vermium genere quod κὶς nominatur. Dioscor. lib. 5. cap. 125. Scribitur

& Κίσηρις in epigram.

Κισηρώδης, εως, ὁ ἡ pumicosus, ad pumicẽ proximè accedẽs.

Καζακισηρίζω, (comp.) pumice defrico & destringo, pumice læuigo. Athen. lib. 12.

Ἄκιθ. [comp.] idem cum ἀθρεπτώδεσ vermibus non obnoxius, qui à vermibus non corroditur. Hesiod. in Erg. Δάφνης ἢ πτελέης ἀκιῶ ζυγοὺς βοεῦσιν.

ΚΙΣΣΑ, & Atticè Κίττα, ἡ pica: auis de qua Plut. de solert. an. & Plin. l. 10. c. 42. Theocr. idyll. 5. Οὐ θεμιτὸν Λάκων ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν. ¶ Item fastidium consuetorum ciborum & absurdorum appetitus: malum proprium mulierum prægnantium, quod picam itidem vocant nonnulli, alij malaciam. Vide Alex. Aphr. probl. l. quæst. 73. & Paul. Ægin. l. 1. c. 1.

Κισσάω, ῶ, laboro isto fastidio ciborum & multiplici insolentium rerum appetitu. Alex. Aphr. loco citato. Interdum cum genit. signif. appeto in eiusmodi malacia & consuetorum ciborum fastidio, apud Athen. l. 9. Vsurpatur & generaliter pro ἐπιθυμῶ appeto, vel potiùs improbè appeto, insolito & inusitato desiderio flagro, more grauidarum fœminarum. Aristoph. in pace ὑμεῖς μὲν οὖν κιττῶντες τῆς εἰρήνης, ἀπατᾶν ἀνδρῶν. Idem in Vesp. Οὕτω κιττῶ δῆτ' ἡ σανὶς ἀν κατὰ χοιρίνης ἐσελθεῖν. Ex pon. etiam, cum voluptate concipio. Esai. 51. vnde & compos. ἐγκισσᾶν coitum appetere vel concipere. Genes. c. 30. & ἐγκίσσησις, initus.

Κισσώδης siue Κιττώδης, dicitur mulier ἡ κισσῶσα, quæ malacia ista prægnantibus familiari laborat, consuetos cibos fastidiens, res insolitas & absurdas appetens. Diosc. lib. 5. cap. 12. Aliam signif. vide in Κισσός.

Κιτταβίζω, picæ vocem edo seu imitor. Poll. lib. 5. cap. 13. tit. de auium vocibus.

ΚΙΣΣΟΣ, & Atticè Κιττός, ὁ, hedera frutex. Theocr. idyll. 1. Τῷ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσός. Vide & Theophr. hist. pl. l. 3. c. 18. Diosc. l. 2. c. 210. & Plut. symp. 3. probl. 2.

Κισσώδης, hederaceus, ad hederam proximè accedens. Aliam signif. vide in Κισσα.

Κίσσινος, ὁ, hederaceus, i. confectus ex hedera, vt Κίσσινον σκύφος, apud Athen. l. 11. & Κισσινὸς στέφανος, Athen. l. 5.

Κισσεῖον hederula.

Κίσσαρος pro κισσός, hedera apud Erotianum ex Hippocr.

Κισσύβιον, poculum è ligno hederaceo: hederaceũ poculum, apud Athen. l. 11. Item apud Hom. Od. ι. & π. & apud Theocr. idyll. 1.

Κισσεύς, videtur dici ὁ Διόνυσος, quòd hedera redimiri amet seu quod hedera delectetur.

Κισσήρης, ὁ ἡ hedera instructus vel densus. Soph. in Antig.

Κισσήεις, εντος ὁ, hederaceus. Nicand.

Composita.

Ἀποκισσοῦσθαι, seu ἀποκιττοῦσθαι, in hederã verti seu abire: degenerare in hederã, fieri hederam, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 18.

Ἐγκισσοῦσθαι, hederæ modo conuolui atque implicari. Hippocrat. de nat. oss. & Gal. in lib. de oss.

Χαμαικισσος, hedera humilis, hedera pumila & terrestris frutex sic dict⁹ quòd habeat folia similia Κισσοῖς teste Diosc. l. 4. c. 126.

ΚΙΣΤΗ, cista, capsa, capsula. Odyss. ζ. Μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδὴν. * παρὰ τὸ κεῖσθαι.

Κιστίς, ίδος, idem. Aristoph. in Achar. Τὸ δ' εἴπερ ὦ παῖ δ' ἡδὺ ἐκ τῆς κιστίδος.

ΚΙΣΤΟΣ, ὁ, cistus: frutex quẽ alij Κίσθαρον siue Κίσσαρον vocãt, vt est apud Diosc. l. 1. c. 27. Scribitur etiã κίσθος & κίσθαρος. Ὑποκιστίς, quod sub cistho ad radices nascitur vide Diosc.

Κίταρις, vide in Κίδαρις.

ΚΙΤΡΙΑ aut Κιτρέα μῆλος, citria vel cittrea arbor quæ & Assyria siue Medica malus, nec non Indica nominatur. Autor Geopon. l. 10. τὰς κιτρέας φυτεύουσι παρὰ τὸ τεῖχος.

Κίτριον μῆλον, aut (fine adiectione) κίτριον, fructus eius arboris, apud Athen. l. 3. Dicitur κίτριον etiam pro ipsa arbore, itidem in Geopon. Eust. tradit τὸ κίτριον à Latinis vocatũ esse κίτρον.

Κίτριον, interdum peculiariter de cortice mali citrei vsurpatur: vt apud Alex. Aphr. probl. l. 1.

ΚΙΧΕΩ, ῶ, & κιχάνω ac κίχημι, inuenio assequor, comprehendo. Plerunque de eo qui cursu & pedum pernicitate aliquem assequitur. Il. ψ. Ἵππους δ' Ἀτρεΐδαο κιχάνετε. Il. π. Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κιχεὶς ποσὶ καρπαλίμοισι. Et Od. π. εἰσόδ' ἐν αὐτῇ Νῆα παρερχομένην, τὴν ἐς δ' αὐαντὰ κιχήσω. Sic & fames sitisque aut fatum aliquem κιχάνει, quum eum corripit seu occupat Il. τ. ἦ κιχάνει δίψα τε καὶ λιμός. Iliad. χ. νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει.

Κιχήσομαι, κιχάνομαι ac κίχημαι, actiuè vsurpantur itidem pro assequor, corripio & occupo. Il. λ. Ἀλλ' ἤ μάλα δή σε κιχάνεται εἴτ' ὀλέθρος. Item deprehendo, offendo, inuenio. Il. χ. κιχήσατο δ' Ἕκτορα δῖον. Od. Ἤ ποῦ ὧδε ἀνακτα κιχήσομαι.

Κίχησις, εως, ἡ, assequutio, deprehensio, cõprehensio. Hesych.

Κιχείω, pro κιχέω, metri gratia inserto ι, vt Il. α. μή σε κιχείω

Ἀκίχητος, [comp.] quem assequi & comprehendere nequimus: vnde ἀκιχήτα aduerbialiter pro ἀκιχήτως, apud Hom. Iliad. ρ. σὺ μὲν ὧδε ἀκίχητα διώκων, curris & persequeris, sed non assequeris. Item ἀκίχητος dicitur quem mente & cogitatione deprehendere seu comprehendere non possumus: vt apud Nonn. initio paraphraseos, in Euang. Iohan. Ἄχρονος ἦν, ἀκίχητος, ἐν ἀρρήτῳ λόγος ἀρχῇ.

ΚΙΧΛΗ, ης, ἡ, turdus: auis de qua vide Aristot. hist. an. l. 9. c. 20. Athen. l. 2. Od. χ. κίχλαι τανυσίπτεροι ἠὲ πέλειαι. ¶ Est & piscis marinus de quo vide eundem Aristot. hist. an. l. 8. c. 13. & Athen. l. 7. ¶ Porrò Syracusanis & cæteris Doribus, αἱ κίχλαι dicuntur κιχῆλαι. Epicharmis τὰς τ' ἐλαιοφυλλοφάγας κιχήλας.

Κιχλίζειν, schol. Aristoph. exp. pingues epulari turdos. Idem exponit etiam, indecenter & immoderatè ridere, lasciuius ridere, cachinnari. Aristop. in Nub. Οὐδ' ἐψοφαγεῖν οὐδὲ κιχλίζειν. Et in Thesmophor. Ἀλλά τε ταῦθ' ἕτερα μυεῖ ἐκιχλίζετο.

Κιχλισμός, pinguium tu. dorum comestio: item risus, cachinnus. Aristoph. in Nub.

Κίχραμαι &c. vide in Χράομαι, vtor.

ΚΙΧΩΡΗ, ἡ, apud Theophr. hist. pl. l. 7. c. 7. ponitur in censu olerum agrestium. Dicitur & κιχώριον idem olus. vide & Diosc. l. 2. c. 160. Nicandr. etiam κίχορα appellat in Alex. Legitur & κιχόρια item κιχόρεια, apud Poll. l. 6. c. 9.

Κιχωριώδης, similis cithorio, qui è cichoriorum genere est. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 7.

ΚΙΩ, vado, eo. Plato quoque in Cratylo κίειν dicit esse τὸ ἰέναι. Poeticum est Il. ν. ἦ σφι πατὴρ κίε δάκρυα λείβων. Et Il. ω. γέρων δ' ἰθὺς κίεν οἴκου. Idem Iliad. φ. Νῶϊ δ' ἔτ' ἄψορροι κίομεν κλισίηνδε θοὰς. Et Od. δ. πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι eunti, vadenti: vbi κιόντι, ἐξιόντως, tanquam esset aor. 2. partic. ponitur.

Κηκίω, salto, cum saltu sursum feror (ex κίω per reduplicationem factum, teste Eust.) Od. ε. θάλασσα δὲ κήκιε πολλὴ Ἂν στόμα τε ῥῖνάς τε cũ saltu ferebat' sursũ seu prorũpebat ex ore & narib⁹. Apoll. Arg. l. 1. Ἀφρὸς δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινῷ ἐκήκιεν ἅλμῃ.

Κηκίς, nidor in altum veluti cum saltu se sursum ferens ἀτμὶς vapor. Hesych. Soph. in Antig. ἐκ δὲ θυμάτων Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπὶ σποδῷ Μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο: vbi schol. κηκίδος nomine propriè significari ait fuliginem fumi orientem ex iis quæ vruntur. ¶ Item galla, i. pilula inæquali superficie, salebrosa, in glandiferis arboribus præter legitimum fructum proueniens.

Κηκίδιον, ου, τὸ, gallula: paruula galla, apud Suid.

Κίων, Κίκυς, & Σκιά, quomodo huc referantur, vide suis locis.

Composita.

Ἀνακηκίω, sursum feror. Il. η. μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα. Il. πολλὸς ἀνακηκίει ἱδρώς. Vtitur & Plato & Hippocr.

Μετακίαθω, vnde Μετεκίαθε. Odyss. α. mutato loco abijt, seu abiit inde ad.

Ὀνοκηκίς, q. d. asinina galla. Gal. & Diosc. l. 1. c. 47.

ΚΙΩΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ, columna, στῦλος (* παρὰ τὸ κίειν ἀνιέναι εἰς ὕψος inquit Etym.) Od. θ. πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας, collocans ad columnam longam. Od. ψ. κίονος ἐξάψας μεγάλης & Od. τ. Εἰλαΐναι τε δοκοὶ καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχουσαι. In prosa masculino potius genere effertur. Plut. de orac. Pyth. κίονας ἕως ἄνω χαλκοῦς Ἱέρωνος. Idem in Erot. ἐφ' ὅ μέχρι νῦν μὲ ὁ μᾶλλος ἐφέστηκε κίων. Sic apud Athen. l. 11. χρυσοῖ κίονες. ¶ A Medicis κίων dicitur curculio præter naturã auctus & oblongior, tenuisque æqualiter factus, ita vt columnæ similis euadat: vnde & à Latinis columella exponitur. ¶ Ab anatomicis κίων vocatur interseptum narium carnosum quod ab labem vsque descendit. Poll. & Ruf. ¶ Denique κίων vocatur congregata multitudo bestiolarum illarum quæ frumentum perdunt. Gal. in Lex. Hippocr. quarum famem vnaquæque etiam κίων dicitur.

Κιονίσκος, (diminut.) columella, i. paruula columna, apud Athen. lib. 1.

Κιονὶς, ίδος, ἡ, oris columella, quæ & κίων, & γαργαρεών: Latinè vua dicitur Gal. τῶν κατὰ τόπους lib. 6.

Κιόνιον, ου, τὸ, Diosc. lib. 6. κιόνια vocari scribit purpurarum buccinarũmque medias partes circa quas veluti columellam testæ volumen clauiculatim intorquetur.

Composita.

Ἀκίων, nullis fultus columnis, Hesych.

Ἀκροκιόνιον, ου, τὸ, summa seu extrema columnæ pars, fastigium columnæ, Phil. de vita Mos. lib. 3.

Ἀμφικίονες, circumcirca columnis suffulti. Soph.

Εὐκίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, pulchras habens columnas.

Περικίων, circumcirca columnas habens: vt περίστυλος. Poll. lib. 1.

Κλαγγάζω, κλαγγή, &c. vide in Κλάζω.

ΚΛΑΔΟΣ, ὁ, ramus: propriè ram⁹ tener & flexilis, quales esse solẽt anniculi qui pullulãt ἐκ τῶν ἀκρεμόνων siue ὄζων. Sic enim definit Theophr. hist. pl. l. 1. c. 2. Κλάδον [illegible] καλοῦσι τὸ βλάστημα τὸ

μα τὸ ἐκ τούτων τῶν ἀκρεμόνων ὑφ' ἕν. οἷον μάλιστα τὸ ἐπέτειον. Reperit' etiã dat. sing. κλαδί, apud Alcæũ, & dat. plur. κλάδεσι, apud Aristoph. in auib. ὅσα θ' ὑμῖν κατὰ κήπους ἐπὶ κισσοῦ κλάδεσι νομὸν ἔχει. * Deriuatur à κλάω sicut & κλών synonymum.

Κλαδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ ramosus.

Κλαδίσκιον, ὁ ramulus. Hesych. Κλαδίσκος, ου ὁ, idem.

Κλαδέω, ῶ, ramulos deputo, pampino. Item quasso, concutio. Hesych.

Κλαδεύω, ramulos teneriores deputo: specialiter verò vites puto.

Κλάδευσις, putatio. Κλαδευτὴρ, ῆρος ὁ, putator.

Κλαδευτήριον, ου τὸ, id quo putamus: falx putatoria.

Κλαδαρὸς, οῦ ὁ, ramalis. Epigr. Exponitur etiam, vibratilis: à Κλαδάω, τὸ σείω. Item fragilis apud Polyb.

Composita.

Αὐτόκλαδος, ου, ὁ καὶ ἡ, ipse cum suis ramis. Luc. αὐτόκλαδοι καὶ αὐτόκομοι κυπάρισσοι.

Πολύκλαδος, multos ramulos emittens, multos ramulos habens. Theophrast. hist. pl. lib. 1. cap. 5. Pro eodem dici etiam πολυκλαδής annotatur.

ΚΛΑ'ΖΩ. F. κλάγξω, (pleonasmo τοῦ γ, vel tãquã à κλάγγω) clamo, clango, strido. Poll. id aquilarum proprium esse scribit. Eustathius verò auium quæ leniusculũ clamorem & clangorẽ edũt & minus esse quàm κράζω. Hesiod. in asp. Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντι μάχεσθον. Il. μ. (itidem de aquila) Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο. Item Eust. annotat κλάζειν esse animaliũ ἀλόγων, vt gruum. suũ. Dicitur & de sagitta quæ emissa stridet. Il. α. Ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο Αὐτοῦ κινηθέντος. * Etym. deriuat à κλῶ significante φωνῶ. Eust. verò a κλάω propriè accepto, à quo & κλαίω deducit.

Κλάζομαι, idẽ cũ κλάζω. Deriuat hinc Eust. præt. med. κέκληγα, quo frequenti est in vsu. Il. β. Ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνείδεα. Dicitur plerunque de iis qui impetu in hostes clangenti similẽ vocẽ edũt vt Il. ε. ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς κεκληγώς. Tribuitur etiam vento ab Apoll. Arg. 2. ὦρσε δὲ κῦμα Κεκληγὼς πνοιῇσι, stridẽs flatibus. Ab hoc præt. fit etiam thema κεκλήγω, quod idem cum κλάζω significat: vt Od. μ. Αὐτὰρ δ' εἰνὶ θύρῃσι κατήσθιε κεκλήγοντας. Od. ξ (de canibus) Οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον.

Κλαγγὴ ἡ, clangor: propriè gruum & cæterarum huiusmodi auium: vnde ab Apoll. Arg. lib. 1. tribuitur Harpyis. De anseribus quoque dicitur apud Plut. de fort. Rom. Dicitur etiam de clangore tubarum seu cornuum, apud Athen. lib. 14. Tribuitur etiam hominibus, præcipuè verò in prælio quum in hostes impetum faciunt & clangori stridorive similem clamorem tollunt. Il. γ. Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὥς. Sic & Herodian. l. 4. οἱ βάρβαροι μεγίστῃ τε κλαγγῇ βοήσαντες. Tribuitur etiam suibus ab Hom. Odyss. ξ. & canibus à Xen. Dicitur etiam de sagittæ emissæ stridore. Il. α.

Κλαγγηδὸν, cum clangore. Il. β.

Κλαγγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ clangori similis. Apud Hippocr. κλαγγώδη ὄμματα, vide Erotian.

Κλαγγάζω, clango. idẽ quod κλάζω seu κλάγγω. Vide Poll.

Κλαγγάνω, & ἐπανακλαγγάνω dicuntur de canibus in venatione. Xenoph.

Κλάζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνακλάζω, clango. Item clamo σκύλακες γενναῖοι ἀνακλάζοντι, Xen. Pæd. 7.

Ἀντικλάζω reboo boatum seu clangorem vicissim edo, seu contrà edo. Eurip. ἀντέκλαζεν κραυγὴ ...

Ἀποκλάζω, clango, clangorẽ edo. Interdum est cano veluti cum clangore quodam: vt in Anth. epigr. ἀπέκλαγξάς τι ἀντίφθογγον.

Ἐρικλαγκὴς perstrepens. Pind.

ΚΛΑΙ'Ω, vel Κλάω. F. κλαύσω & κλαύσομαι, lacrymor, ploro, fleo, eiulo. Il. α. Τέκνον τί κλαίεις; Æsch. in Ctesiph. ... κλαίεις μὲν ῥᾷον ἢ ἄλλοι γελῶσιν. ¶ Interdũ cũ accus. deploro, defleo. Od. α. Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν. Et plur. in Alcib. τὰ μὲν αὐτοῦ πάθη κλαύσας καὶ ὀλοφυράμενος. Impersonaliter ponitur fut. κεκλαύσεται apud Aristoph. in Nub. μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, frustra plorabitur à me. ¶ Item, do pœnas, vapulo. Aristop. in Nub. ... ἵνα κλαίῃς. Quibus respondet alter. διὰ τί δὴ κλαύσομαι. Et κλαίειν λέγω σε apud Aristoph. in Pluto, lacrymas tibi denuntio, i. verbera. Est enim oratio minitantis verbera: interdum verò aspernantis duntaxat. Apud eundem Aristoph. in Vespis. κλαίειν τὴν κεφαλὴν, exp. plangere caput, lamẽtari caput. Reperitur etiam fut. κλαιήσω tanquam à them. κλαιῶ. apud Dem. in Midiam. παιδία γὰρ ... καὶ κλαιήσει. * Eust. vult esse à κλάω, ῶ significante, frango. lachrymis enim quodammodo frangitur animus.

Κλαυσιάω, ῶ plorare cupio. Καταχρηστικῶς de strepitu ianuæ vtitur Aristoph. in Pluto τὸ θύρετρον φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾷ.

Κλαῦμα, τὸ, ploratus, eiulatus. Aristoph. in pace. Xen. Pæd. 2.

Κλαυθμὸς, οῦ ὁ, idem quod Κλαῦμα. Hom. Plut. Aristot. & alij.

Κλαυθμονὴ, ἡ, idem: sed minus vsitatum. Apud Plat. de leg. l. 7. de pueris dicitur, Κλαυθμοναὶ καὶ βοαὶ, σημεῖα οὐκ εὐτυχῆ.

Κλαυθμὼν, ῶνος, ὁ, locus flentium. Iudic. cap. 2.

Κλαυθμυρίζω, fleo, eiulo. Plerunque de infantibus dicitur, quod vagire est Latinis. Alex. Aphr. l. 1. probl. τὰ βρέφη μέλλοντα κλαυθμυρίζοντα, πταρ... Gal. comment. in prognost. κλαυθμυρίζειν esse dicit flere magna spiritus contentione. Actiuè etiam exponitur flere seu vagire facio, apud Plut. de educ. lib. Frequentius est pass. Κλαυθμυρίζομαι.

Κλαυθμυρισμὸς οῦ ὁ, fletus, eiulatus, vagitus. Plut. in Lyc.

Κλαυθμώδεις ἀναπνοαὶ, dicũtur ab Hippoc. iis similes quę cũ fletu fiunt, quasi suspiriosæ. Ab Erotiano exponitur συνεχεῖς.

Κλαυτὸς, lachrymabilis, fletu excipiendus. Æschyl.

Composita.

Ἀκλαυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, illacrymabilis: qui non plorat: vel passiua signif. indeploratus. Exponitur enim ἄκλαυστος.

Ἄκλαυστος, vel ἄκλαυτος, indeploratus vel indefletus: vt Odyss. λ. σῶμα ἄκλαυστον καὶ ἄθαπτον: vbi quædam exẽplaria habẽt ἄκλαυτον. Exponitur etiam actiuè, illacrymabilis, i. qui lacrymari nõ potest: aut etiam simpl. qui non lacrymatur. Od. δ.

Ἀκλαυστεὶ & ἀκλαυτεὶ, sine fletu. Callym.

Ἀνακλαίω, defleo vel fleo: vehementer fleo. Ἀνακλαυθμὸς, fletus.

Decomp. Προανακλαίομαι, antè defleo.

Προσανακλαίομαι, siue προσανακλάομαι Atticè, defleo apud, vel vnà defleo. Synes. ep. 71.

Ἀποκλαίω, fleo: vel potius, vberi fletu me exatio: flendi desiderio satisfacio. Plut.

Ἐπικλαίω, fleo super, defleo: vel simpl. fleo.

Ἐπίκλαυτος ου, ὁ καὶ ἡ, flebilis, lamentabilis. Aristoph. in Vesp.

Ἐπίκλαυτος, lacrymosus. in Epigr.

Κατακλαίω, defleo. Item lacrymando afficio, ad misericordiam commoueo lacrymis, ad lacrymas & misericordiam concito. Plat.

Μετακλαίω, fleo pòst, lacrymis & fletu prosequor. Il. λ.

Μονόκλαυτος qui ab vno tantùm lugetur. Æschyl.

Προκλαίω antè fleo, priùs defleo: vnde προκλαύσαντες, apud Eurip. priùs deflentes.

Πάγκλαυστος omninò lamentabilis. Exponitur etiam semper lugens.

Πάγκλαυτος, idem. Æschyl.

Πολύκλαυστος, multùm ploratus seu defletus. Mosch. idyll. 3. Pro eodem dicitur & πολύκλαυτος, apud Aratum.

Ὑποκλαίω sublacrymor. Æschyl.

ΚΛΑΜΒΟ'Σ. legitur in Hippiatr. lib. 11. Apsyrtus in asino admissario requirit ὦτα μὴ μικρὰ μηδὲ κλαμβά. quod interpretantur, Ne mutilata sint depopulatáque tempora raptis auribus.

Κλάσις, &c. vide in Κλάω. Κλαρῶται in κλῆρος.
Κλαυθμὸς &c. Κλαῦμα, κλαυσιάω, vide in Κλαίω.

ΚΛΑ'Ω, ῶ, F. σω, frango. Nonn. ἄρτους ἔκλασε. Frequens est in nouo Testam.

Κλάομαι, ῶμαι, frangor. Il. λ. ἐκλάσθη δὲ δόναξ. Vtitur & Diosc. lib. 3. c. 143. κλᾶσθαι dicuntur etiam quorum rami siue surculi amputantur. Theophr. de caus. pl. lib. 1. cap. 13.

Κλάσμα, τὸ, fragmentum, seu fragmen, frustum defractum. Epigr. & Marci cap. 6.

Κλάσις, εως ἡ, fractio. Luc. cap. 24. Item fractura. Alex. Aphr. Apud Theophrast. de caus. plant. lib. 3. c. 19. κλάσις ἀμπέλων, vitium putatio.

Κλαστήριον, ου, τὸ id quo aliquid frangere possumus. Sic dicitur falx qua vites putantur.

Κλάστης, ου ὁ, qui frangit. Item qui vites putat. Hesych.

Κλαστάζω, ῶ frango. Et peculiariter, sarmenta defringo, siue amputo: vnde metaph. dictum quidam volunt, apud Aristoph. in equit. Βουλὴν πατήσεις καὶ στρατηγοὺς κλαστάσεις.

Κλάδος Κλὼν, Κλῆμα, Κλάζω, quomodo huc pertineãt, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνακλάω ῶ, refringo, reflecto. Luc. de salt. Accipitur nonnunquam in pass. signif. Athen. lib. 13. ὡς ἐν ὄψει θεάτρου ... καταφιλεῖν αὐτὸν ἀνακλασθέντα· καὶ θεατῶν ἐπιφωνησάντων μετὰ κρότου πάλιν ἀνακλασθεὶς ἐφίλησεν.

Ἀνακλάομαι, ῶμαι, reflector: item repercutior. Luc.

Ἀνάκλασις, reflexio item repercussio, repercussus. Est & nomen schematis. Ἀνάκλαστος, reflexus.

Decomp. Ἀντανακλάω, ῶ, refringo, reflecto, repercutio. Ἀντανακλασμὸς & ἀντανάκλασις, refractio, reflexio. item reciprocatio. Est & figuræ nomen, Fab. l. 9. c. 3. Ἀντανακλαστικὸς, reciprocus: vt ἀντωνυμίαι ἀντανακλαστικαὶ, apud gramm.

Διανακλάω, ῶ, reflecto, refringo.

Ἀποκλάω, defringo Theocr.

Ἐναποκλάω (*decomp.*) intus seu ab interiore parte defringo, effringo: vnde ἐναποκέκλασται.

Ἐγκλάω, infringo. Callim.

Ἐνικλάω, infringo, Il. θ. Αἰεὶ γάρ μοι ἔνδοθεν ἐνικλᾷ ὅ,ττι νοήσω.

Ἐπικλάω, frango, flecto: metaphoricè plerunque pro, animum alicuius frango & flecto. Plut. in Pericle, ἐπέκλασε τοὺς Ἀθηναίους. Item reflecto, flecto.

Ἐπικλάομαι, ῶμαι, frangor, flector. Thuc.lib.3.4.& alibi. Sic & sæpe Plut. Item flector, reflector. Luc.

Decomp. Συνεπικλάω ῶ, confringo.

Κατακλάω, defringo vel etiam frango Iliad.ν. κατεκλάσθη δ' ἐνὶ ἔγχος. Accipitur etiã metaph. vt Od.δ. ἐμοί γε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ. Et apud Plat. in Fab. τῆς Μινυκίου τὸ θράσος κατεκλαστο.

Κατάκλασις, fractio fractura.

Δυσκατάκλαστος (decomp.) fractu seu confractu difficilis.

Περικλάω circumcirca frango: item circumflecto.

Περίκλασις, circumflexus. Plut. περὶ τῆς ἀκοῆς.

Decomp. Ἀμφιπερικλάω, exp. circumuibro.

Ὑποπερικλάω infringo.

Συγκλάω confringo. Aristoph. Exponitur etiam, compressiùs tracto, inflecto.

Ὁμοκλάω, vide in Κέλω.

Comp. facta ex tertia pers. præt. perf. paß.

Ἄκλαστος ὁ ἡ, non fractus: vel infractus, i. Epigr. Pro eodẽ dicitur & ἀκλάς, qđ peculiariter significat, cui sarmẽta defracta non sunt: vt ἀκλάδες ἄμπελοι vites non putatæ, Hesych.

Ἀμφίκλαστος ex omni parte fractus. Suid.

Εὔκλαστος fractu facilis, fragilis.

Ἡμίκλαστος semifractus Plut.

Μυλόκλαστος, mola fractus. Hesych.

Παλίγκλαστος, refractus, reflexus, recuruus. Hesych.

ΚΛΕΙΩ, F. σω, claudo, obsero. Herodian. li.8. τάς τε πύλας κλείσαντες. Sic Matth 6. καὶ κλείσας τὴν θύραν σου. ¶ Item celebro, celebrem reddo, seu gloriosum, decanto. Od.ρ. ἐγὼ δ' ἄν σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν. Odyss.α. τάτε κλείουσιν ἀοιδοί. Item pro, memoro, perhibeo dico, Hesych.

¶ Deriuata ex Κλείω i. claudo.

Κλείομαι, (præt. κέκλεισμαι & κέκλειμαι) claudor, obseror. Dem. Olynth.2. κεκλεισμένων τῶν ἐμποριῶν. Sic κεκλεισμέναι πύλαι, apud Herodian. & κεκλεισμέναι θύραι. Ioh.20.

Κλεῖσις, εως, ἡ. q.d. clausio. Exponitur etiam, claustrum.

Κλεισιὰς, άδος, ἡ, valua, vel fores. Plut. in Publ.

Κλεισίαι, fores, vel latæ fores per quas & iumẽta ingrediuntur, apud Eust.

Κλείσιον, exp. locus in quo stant boues, stabulum. Suidæ. Eust. ex Ælio Dionysio exp. θυρῶν μέγας.

Κλεισοῦραι, Suidas sic vocari tradit à Romanis τὰ ὀχυρώματα τῶν διαβάσεων.

Κλειστὸς οῦ, ὁ, qui claudi potest, vel clausus. Diod. Sic lib.20.

Κλεῖστρον ου, τὸ, sera, apud Luc.

Κλεῖθρον, ου, τὸ, claustrum, in Axiocho. Exponitur & repagulum: item vectis ianuæ. Exponitur etiam, sera, apud Luc.

Κλειθρία, ἡ, exp. rima ianuæ, rima, apud Luc.

Κλεὶς, δὸς ἡ, clauis. Plut. de aud. & alibi. Per metaph. sic vocatur etiam os tortuosum & inæquale, omoplatam cum sterno alligans: quòd ceruicem & humerum concludat. Hinc Latinè quidam clauem & clauiculam dixerunt. Quidam iugulum appellant. Aristot. eth.5. c.1. οἷον ὅτι καλεῖται κλεὶς ὁμωνύμως ἥ τε ὑπὸ τὸν αὐχένα τῶν ζώων καὶ ᾗ τὰς θύρας κλείουσιν. Reperitur etiam in plur. κλεῖς. vt Apoc.c.1. καὶ ἔχω τὰς κλεῖς τοῦ ᾅδου. ¶ Itẽ iugulum thynni piscis, pro quo & κλειδίον. Athen.7. ¶ In epigr. κλεῖδα συῶν βαθυκαμπῆ, exp. vncum seu instrumentum aut baculum incuruum quo porci ferociores irretiuntur.

Κλειδόω, ῶ, claudo, claui, obsero. Κλείδωμα & κλείδωσις, q.d. obseramentum & obseratio. Suid.

Κλειδίον, ου, τὸ, q.d. clauicula. i. parua clauis. Dicitur de thynno, sicut & κλείς. ¶ κλειδίον ἀφροδισιαστικὸν, pastillus quidam, de quo vide Paul. ¶ Κλειδίον est etiam nomen epithematis, apud Aet. lib.9.

Κληΐζω vel κληΐζω, claudo. Ionicè. Apud Thuc. l.4. κληΐζειν exp. (intercludere.

Κληϊστὸς pro κλειστός clausus, obseratus: vel qui claudi potest, q.d. clausilis. Od.β. Κληϊστὰ δ' ἐπέσαν σανίδες.

Κλῆθρον, claustrum, sera. Soph. Κλῇθρον pro eodem. Item locus in gula sub tonsillis: vt exponit Galen. apud Hippocr. lib.2. de morb. vbi tamen legitur etiam κλεῖθρον, per ει. ¶ At κλήθρα, & Ion. κλήθρη, ἡ nomen arboris, alnus, vectis. Gaz. apud Theophr. hist. pl. lib 1. cap.7. Pro eodem dicitur & κλῆθρος eiusdem operis lib.3. cap.4.

Κληῒς ίδος, ἡ, clauis. Item vectis, seu quicquid ianuam clausam continet: vt Iliad.ω. & Od.α. Item foramen in quod fibula immittebatur. Item pars corporis quæ & κλεὶς: vt Iliad.ε. Item pro sede nautica, vt tradit Eust. addens deriuari à κλῶ, quia ibi κλᾶται τὸ σῶμα συγκαμφθέν.

Κλῇδος εος, τὸ, sepes. Hesych.

Κλῄω claudo. Ionicè seu Atticè pro κλείω, apud Thuc. ἔκληον τὸν λιμένα portum præcludebant.

Κλᾴξ, Doricè pro κλείς, apud Theocr. idyll. 15.

Κλοιὸς οῦ ὁ, vinculum quod collo circumdatur: collare, manicæ: κατὰ τὸ κλείειν, includitur enim ei collum, manus, pedes. In Epigr. Κλοιὸν ἔχων πέλας ἦλθε. Apud Ierem.c.27. quidam esse volunt catenas ligneas, alij ferreas. Sic & apud Xen. & Plut. Pro κλοιός dicitur Atticè κλῳός, apud Aristoph. in Pace. Vsurpat Plut. etiam neutro gen. τὸ κλῳόν. Pro quo & κλῳὸν Atticè.

Κλοιῶσαι, collari includere.

Κλοιωτὸς, οῦ, ὁ, collari inclusus. Hesych.

Ἐγκλοιόω ῶ (comp.) includo seu illigo τοῖς κλοιοῖς. Prou.c.6.

Κλειτορίς, pudendi muliebris musculosa in medio caruncula, quæ νύμφη & μύρτον appellatur: vnde Κλειτορίζειν dicitur lasciuius hanc carunculam contrectare, Ruff. Eph. Vide & Poll.

Composita.

Ἄκλειστος, non clausus, Thuc. lib.2. Ἀκλήϊστος, idem.

Ἀποκλείω, (pro quo Ionicè ἀποκληΐζω & ἀποκληΐζω & Doricè ἀποκλᾴζω) excludo, intercludo, arceo, prohibeo: vt ἀποκλείειν τινὰ ἐξόδου, apud Aristot. de mũdo, prohibere aliquẽ exitu. Sic ἀποκλείειν τινὰ τῆς ὁδοῦ, apud Xen. Hell.7. Dicit & ἀποκλείειν τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ σίτου, apud Aristot. œcon.2. intercludere cõmeatũ. Sic & apud Xen. ἀποκλείειν τὰς ἐφόδους τῶν ἐπιόντων. Itẽ includo: vt Alex. Aphr. probl. l.1. ἀποκλείεται ἔμφυτον θερμὸν εἰς τὸ βάθος τοῦ σώματος. Sic apud Aristop. ἀποκλείειν τινά. Et pro simplici κλείω: vt ἀποκλείειν τὰς θύρας, apud eundem.

Ἀπόκλεισμα, τὸ, locus quo aliquid includitur: aut res qua quid includitur. Ponitur & pro carcere. Hesych.

Ἀπόκλεισις exclusio, interclusio.

Ἀπόκλειστος inclusus interclusus.

Decomp. Ἐναποκλείω intus includo. Alex. Aphr.

Διακλείω discludo, intercludo, intercipio. Polyb. lib.5.

Ἀδιάκλειστος, (decomp.) non interclusus.

Δικλὶς ίδος ἡ, fores geminæ: vt apud Theocr. idyll.14. Ἰθὺ δ' ἀμφιθύρω καὶ δικλίδος. Et in plur. δικλίδες pro eodem: vt in Anth. epigr. Δικλίδας ἀμπετάσας ἐμοῖς Γαλάτεια προσώποις. Dicitur & δικλίδες πύλαι. Il.μ. portæ bifores. valuæ bifores. i. αἱ δὶς κλειόμεναι: vt scribit Eustath. vel αἱ διχόθεν κλειόμεναι δίθυροι: vt idem scribit Od.β. Apud Erotianum scribitur δικλείδες θύραι, quod dicitur propriè significare fores bipartitas, ita vt vna clausa, altera manere possit aperta. Exponi etiam potest, quæ binis clauibus clauderentur, habentibus videlicet singulis foribus suam clauem: à nomine κλείς. Extat & δίκλειδος, apud Gal. in Lexico vocum Hippocr. & exponitur bipartitus, vt possit quis inferiore parte clausa superpositum aperire. Apud Hesych. δίκλιδος, exp. δίθυρος bisoris.

Ἐγκλείω, includo. Pro eodem dicitur & ἐνικλείω poeticè, apud Apoll. Arg.2. Ἐγκλείομαι, includor: vnde ἐγκεκλεῖσθαι εἰς ἀγγεῖον, vase inclusum esse, apud Diosc.

Ἐκκλείω, excludo, secludo. Ἐκκληΐζω & ἐκκληΐζω, pro eodem Ionicè, apud Herodot.

Ἐπικλείω, occludo. Aristoph. in pace. καὶ τοὺς πρωκτοὺς ἐπικλείειν.

Εἰσκλείω, & ἐσκλείω, includo.

Εὐκληῒς θύρη. Il.ω. ianua bene clausa, seu bene obserata, q.d. ianua bonum vectem habens.

Ἡμικλεεῖς πύλαι semiclausæ fores, apud Suid.

Κατακλείω includo, concludo. Xenoph. Pæd.4. κατακλείω ἐμαυτὸν εἰς ἔρυμα. Sic & alibi. Et cum ἐν: vt apud Herodian. lib.5 κατακλείσαντες αὐτοὺς ἐν τῷ στρατοπέδῳ. Et cum κατὰ: vt apud Gal. ad Glauc. 2. κατακλείεται κατὰ τὸ σῶμα, includitur in corpore. Et cum dat. vt apud Alex. Aphr. Κατακλείειν σώματι γηΐνῳ. ¶ Item obsidione claudo. Thuc. l.1. ¶ Item astringo: vt exponitur apud Luc. in Caucaso, τὴν δεξιὰν κατάκλειε καὶ προσήλου.

Κατάκλειστος, inclusus, conclusus.

Κατακλεὶς εῖδος, ἡ, quod claudendis foribus adhibetur, apud Poll. ex Aristoph. in Vesp. & Herodian. ¶ Item pars scopulorum sub pectore in collum desinens. Poll. Κατακλεῖδες in veste muliebri erant parua quædam foramina in quæ immittebantur fibulæ, quæ κατακλεῖδες ab Homer. Κληῗδες appellatæ fuerunt. Od.σ.

Κατακληΐζω & κατακληΐζω, & Doricè Κατακλᾴζω, idem quod [Κατακλείω.

Decomp. Ἐγκατακλείω, includo, seu concludo in. Hippocr.

Ἐπικατακλείω, concludo, recondo. Xen. Pæd.4.

Συγκατακλείω, vnà includo, in eundem locum concludo. Vel simul cum alio includo.

Κιγκλὶς, ίδος, ἡ, porta cãcellata, seu valuæ cancellatæ, cancelli. Plut. in Galba, τὸν νεκρὸν εἰς μέσον ἑλκύσαντες, καὶ περιβαλόντες κιγκλίδα θέαμα τοῖς βουλομένοις μεθ' ἡμέραν παρεῖχον, cãcellis circũseptũ. Poll. l.8. itidémq; schol. Aristop. scribũt sic nominari cãcellos iudicij: vt apud Aristop. in Equit. Τὴν κιγκλίδ' ἐξήραξε. Et in Vesp. is, Οἱ δ' ἐμφανῆ κνεφαῖος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι ἐνθένδε. Et in Δαιταλεῦσιν, Ὁ δ' ἁλιαστὴς εἷρπε πρὸς τὴν κιγκλίδα. Idẽ schol. Κιγκλίδα esse vult etiã foramẽ per quod immittitur clauis. Schol. Theocr. vult esse etiã coruum ferrũ portarũ.

Περικλείω, circumcludo, vndique claudo, cingo. Thuc. li.2. Περικληΐζω & ἐπικληΐζω pro eodem. Περίκλειστος, circumclusus.

Πολυκληῒς ναῦς, nauis multis transtris seu iugis aptata & instructa, vel nauis multa cõpage iũcta. A κληῒς significãte sedẽ nauticã: vel à Κληῒς pro Κλείς. vt sit tanquam πολυκλείδωτος. Eust.

Συγκλείω, & συγκληΐζω & συγκληΐζω, concludo, vnà claudo. Item occludo. Herodian. Plut. Synes.

Συγκλεισμὸς & σύγκλεισις, conclusio, ipsa actio cõcludendi.

Σύγκλεισμα & σύγκλειστον, inter opificia cæiata numerantur, lib.3. Regum.

Decomp.

¶ Decomp. Ἀσύγκλειστος, non conclusus, aut etiam qui concludi nequit.

Χρυσόκλειστος, auro clausus: vel aureo aut aurato clausus operculo. Athen. lib. 11.

Deriuata ex κλείω, celebro.

Κλείομαι, & pro eodem Κλέομαι, celebror, &c. Od. ν. ἐγὼ ἐν πᾶσι θεοῖσι Μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν. Exponitur & ἐπικαλοῦμαι.

Κλειτός, οῦ, ὁ, inclytus, celer, Κλυτός. interdum etiam, præclarus, splendidus: vt Iliad. α. Κλειτὴν ἑκατόμβην.

Κλεεινός, idem: vt in quodam vet. epigr. Κεῖται δ' ἐν κλεεινοῖς Θετταλικοῖς πεδίοις. Κλεεινός, idem, apud Hesych.

Κλέος apud poëtas, (pro quo etiam Κλεῖος,) εος, τό, gloria, celebritas, nominis celebritas, seu splendor. in Plut. Κλέα & Κλεῖα, expon. celebria gesta, seu clara gesta aut inclyta, res præclarè gestæ: vt apud Hesiod. Κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων. Iliad. ι. ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν. inuenitur Κλέος etiam apud prosæ scriptores. Thuc. l. 1. Κλέος ἔχοντας τὰ περὶ τὰς ναῦς. Accipitur Κλέος interdum pro fama & rumore: vt exponit Eustath. Od. α. & ψ. deriuans à Κλείω.

Κλεΐζω, celebro. Et pass. Κλεΐζομαι, celebror.

Κλεινός, inclytus, celeber. Hesych. item Κλεεινός pro eodem. Eustath.

Κληΐζω, & κλῄζω, idē quod Κλείω, celebro, &c. Eust. ex Aristoph.

Κληΐζω, accipitur etiā pro, cōmemoro, itē voco, appello: vnde apud Xen. Pęd. li. 1. οἱ δὲ Περσεῖδαι ἀπὸ Περσέως κληΐζονται, exp. nomen habent. ¶ Pro claudo, vide in Κλείω, i. claudo.

Κληδών, & Κληηδών, itē Κλεηδών, όνος, ἡ, gloria: vt exp. Od. σ. χαῖρεν δὲ κληηδόνι δῖος Ὀδυσσεύς. itē fama, rumor: Od. δ. & apud Plut. in Camillo. itē κληδών siue κληηδών, omē. Herodot.

Κληδονίζομαι, ominor. Κληδονίζω exponitur, diuinaculos consulo: in lib. 4. Reg.

Κληδονισμός, οῦ, ὁ, ominatio. Chrysost. Κληδόνισμα, τό, ipsum omen, seu quod ex ominatione signum capitur.

Κλύω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex κλείω & κλειτός.

Ἀγακλειτός, οῦ, ὁ, valde celebris, percelebris. Il. β.

Δουρικλειτός, hasta clarus, bellator præclarus. Il. ε.

Ἐπικλείω, celebro, &c. vt Κλείω. item perhibeo, dico. item nomino, appello. Aratus, τὴν ῥ' ἄνδρες ἐπικλείουσι βοώτην. item inuoco. Apoll. Arg. 2. ἐπικλείοντες ἑώϊον Ἀπόλλωνα.

Μετακλείω, mutato nomine appello, q. d. transnomino. Apoll. Arg. 2. Στροφάδας δὲ μετακλείουσ' ἄνθρωποι.

Ναυσικλειτός, nauibus seu re nauali clarus. Od. ζ.

Πολυκλειτός, valde celeber.

Τηλεκλειτός, procul celebris: cuius nominis celebritas procul peruenit: apud Hesiod. in asp.

Composita ex κλεῖος siue κλέος.

Ἀγακλεής, έος, (item ἀγακλεῖος, itidémque quadrisyllabè in cæteris obliquis tanquam ab ἀγακλεῦς) ὁ καὶ ἡ, valde gloriosus, perceleber, valde celeber: in anthol. epigr.

Ἀκλεής & ἀκλειής, inglorius, inceleber. Iliad. η. Apud Herodot. ἀκλεέες γίνονται, gloria fraudantur.

Ἄκλεια, ἡ, ignobilitas, infamia. in anth. epigr.

Ἀκλεῶς & ἀκλειῶς, ingloriè, ignobiliter. Isocr. in Paneg.

Δυσκλεής, inglorius vel infamis. Il. β.

Δύσκλεια, ἡ, obscura fama, gloria penè nulla. Dem. in epith.

Ἐπικλεής, gloriosus, celeber.

Εὐκλεής & ἐϋκλεής, gloriosus, celeber, ἐϋκλεᾶ θρόνον, Soph. Εὐκλεὲς τέλος. Plutarch. in Cam.

Εὔκλεια & ἐϋκλεία, gloria, splendor nominis. Il. θ. Od. ξ.

Εὐκλεῶς, gloriosè. Poll. Εὐκλεΐζω, celebro.

Ἡρακλέης & per contractionem Ἡρακλῆς, Hercules. Vocatiuus. Ἡράκλεις & ὦ Ἡράκλεες interdū est opem Herculis implorantis, interdum admirantis, & apud poëtas & in prosa. Fœm.

Ἡράκλεια, Heraclea, herbæ genus est apud Diosc. l. 4. 33. & 35.

Ἰσοκλεής, pari gloria nobilis, æque celebris, ἰσόδοξος. Suid. & Hesych.

Κακοκλεής, infamis. Pind.

Περικλεής, valde gloriosus, valde celeber. in anth. Epigr.

Composita ex Κληΐζω, &c.

Πολυκλήϊστος, multum celebratus, multum decantatus, percelebris. Coluthus in raptu Helenæ.

Ὑποκληΐζω, clàm diuulgo, clàm spargo famam.

Composita ex Κληδονίζομαι.

Διακληδονίζομαι, ominor, vaticinor.

Δυσκληδόνιστος, malè ominatus, inominatus. Suid.

Προσκληδονίζομαι, insuper ominor seu auguror. Suid. ex Iosepho.

Κλέμμα &c. vide in Κλέπτω.

Κλέομαι, κλέος, in Κλείω, celebro.

ΚΛΕΠΤΩ F. ψω, furor. Dē. Κλέπτειν δημόσια. Plut. in pol. pręc. ἀφ' ἱερῶν κλέπτειν. Idē ἀπὸ τῆς σορῶν κλέπτουσι. Aristoph. in Pluto, μῶν οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας; Accipitur etiam metaph. vt furor apud Lat. i. suffuror & quasi furtum surripio, furtim ac latēter subtraho seu subduco. Naz. κλέπτειν εἰς ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ θεοῦ τὸ σέβας, Deo suffurari, et sibi vēdicare. Philo de vita M. lib. 1.

Κλέπτοντα τὴν εἴσοδον, clanculum aditum suffurantem. Sic apud Plut. in Alex. οὐ κλέπτω τὴν νίκην, non dolo & furto victoriam reporto. Synes. ep. 25. Κλέψας σεαυτὸν ἀπὸ τῶν δημοσίων, furtim te subducens à publicis negotiis. Dux quoque alicuius exercitus dicitur Κλέπτειν τὰ πολέμια, qui per exploratores hostiū consilia, eáque illis quasi furtim & latenter subtrahit, vt ipse vti iis possit ad eos frustandos & circumueniendos: apud Xen. & Plat. in Polit. 1. ¶ Item occulo, supprimo: vel potius furtim occulto; furtim & clàm supprimo: vt Κλέπτειν τὴν κατηγορίαν apud Lysiam, crimina supprimere. item Xen. scribit oportere bonum præfectum equitum τοὺς ἑαυτοῦ ἱππέας κλέπτοντα, ἐξ ἀπροσδοκήτου τοῖς πολεμίοις ἐπιτίθεσθαι. apud Naz. τὸν νοῦν τῶν γεγραμμένων κλέπτειν, occulere ac supprimere, vel etiam furtim intelligentiæ cæterorū subtrahere: vel fallaciter interpretari & veritatem discenti subducere, ac disserēdo obscurare & inuoluere. Syn. ep. 147. ἐπιτήδειος γὰρ ἡ εὔνοια κλέψαι τὴν ἀλήθειαν, apta beneuolentia ad supprimendam veritatem. ¶ Item clam facio, aut dico. Soph. in Aiace, πολλ' ἂν κακῶς λάθρα σὺ κλέψας κακά, clàm moliri & machinari possis. ¶ Item fallo, decipio. Il. α. μὴ δ' οὕτω κλέπτε νόῳ, ne me ita fallas. Et apud Æschin. κλέπτειν τὴν ἀκρόασιν, fallere aures iudicum. * Quidam dictum volunt Κλέπτω quasi Καλύπτω quidam quasi ἐκλείπω.

Κλέπτομαι, furto subtrahor, furto auferor. Plato de leg. l. 9 τὸ κλαπὲν διπλάσιον ἐκτίνειν. Accipitur & trāslatiuè pro, furto spolior, è furto mihi surripitur: apud Synes. item metaph. furtim & clàm spolior, siue defraudor, apud Naz. in bapt. Dicitur & de furtiua venere, apud Philostr. epist. 57. πᾶν δὲ τερπνότερον τὸ κεκλεμμένον, quicquid furtim & clam capitur. item ita fallor vt dolum & astutiam non animaduertam, Soph. in Antig. εἰ τὸν Αἵμονος φθόγγον συνίημ', ἢ θεοῖσι κλέπτομαι, à diis decipior.

Κλέμμα, τό, furtum, id quod furto ablatū est. Thuc. l. 5. Plat. de leg. 9 Item obreptio & circumscriptio, apud Aeschin.

Κλεμματικός, οῦ, ὁ, furtiuus, furax. item astutus. Ammian. l. 2. epigr.

Κλεμμάδιον, ου, τό, paruum furtum. Plat. de leg. 12.

Κλεμμάς, άδος, furtum. Plat. lib. 12. de leg.

Κλεψιμαῖος, ου, ὁ, furtiuus, furto ablatus.

Κλέπτης, ου, ὁ, fur. Homer. Plutarch. & alij.

Κλεπτική (sc. τέχνη) furandi artificium. Plat.

Κλεπτικός, οῦ, ὁ, furax. Hinc superl. Κλεπτίστατος, furacissimus. Aristoph. in Plut.

Κλέπτρια, ἡ, fur. Naz.

Κλεπτοσύνη, ης, furtum, vel furacitas. Od. θ. & Plat. l. 1. Polit.

Κλέπος, εος, τό, furtum: idem quod Κλέμμα. Poll.

Κλοπή, ἡ, furtum: ipsa actio furandi. Plat. de leg. l. 9.

Κλεπταῖος, furtiuus, furto captus seu ablatus. Eurip. Plat.

Κλόπιμος, ου, ὁ, idem Phocyl. item furax: idem Phocyl.

Κλοπιμαῖος, idem. Et in plur. τὰ κλοπιμαῖα, furta.

Κλόπιος, ου, ὁ, furax: vel furtiuus, item subdolus. Od. ν.

Κλοπεύω & κλοπεύω, furor. Κλοπεύς, fur. Soph. in Antig.

Κλοπεία, ἡ, furtum, i. actio ipsa furandi: idem quod Κλοπή. Isocr. in Panath.

Κλώψ, ωπός, ὁ, fur. Κλωπικός, οῦ, ὁ, furax.

Κλωπεύω, furor: idem quod Κλέπτω. Xen. in pol. Laced.

Κλωπεία, ἡ, furtum: idē quod Κλοπή & Κλοπεία. Plat. de leg.

Κλωπάομαι, ῶμαι, furor. item furtim & clanculum atque sine strepitu incedo aut ago aliquid. Hesych.

Κλοποποιεῖν, quomodo huc pertineat, vide in comp. ex Ὤψ.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνακλέπτομαι, retrocedo. Hesych.

Ἀποκλέπτω, furor, surripio. Apud Greg. ἀποκλέπτειν ἑαυτόν, se occulere.

Διακλέπτω, furto diripio & distraho. item subduco, supprimo. Demosth.

Ἐκκλέπτω, furto eripio, furtim eripio. Plut. in Pericle. item furtim & clàm subduco. Iliad. ε.

Decomp Κωυπεκκλέπτω, simul furto aufero. Plut.

Ὑπεκκλέπτω, clā & furtim eripio, furto subduco. Plut. in Thē.

Ἐπίκλοπος, furax: vel etiam auidus furandi. Odyss. φ. & apud Plut. de def. or. item furtiuus, occultus: apud Apoll. Arg. l. 3. Item subdolus, vafer, versutiloquus, apud Homer. Hesiod. & Greg. item substantiuè, fur. Eust.

Παρακλέπτω, suffuror, furtim carpo, in transcursu furor. Nazianz. Item interuerto. Isæus.

Συγκλέπτης, furti socius & particeps, qui vnà furatur.

Ὑποκλέπτω, suffuror. vnde in Pand. τὰ ὑποκλαπέντα. itē occulo, prætexo Greg. Exponitur etiam fallo, dissimulo. Apud Nonn. μῦθον ὑποκλέπτειν, exp. submissa voce loqui. Apud Soph. τὰς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους accipitur actiuè pro ὑποκλέπτοντας.

Ὑποκλοπέω, ῶ, idem quod ὑποκλέπτω. Od. χ.

Composita sine prapos.

Ἄκλεπτος, non furans. item qui non aliud in corde occultum habet, aliud in lingua promptum. Hesych. ex Soph. in Phæd.

Ἄκλοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, furum iniuriæ non expositus: item non deceptus: item non furtiuus.

Ἀρχίκλοπος, antiquus fur: & q. d. princeps furum, qui furum turbæ præest. Suid. Ἀρχίκλωψ, idem.

Βοόκλεψ, qui boues furatur.

Γαμοκλόπος, ου, ὁ, nuptiarum fur; adulter. in Epigr.

Ἀκλήρωτος, qui sorte lectus non est, vel qui sorte non obtigit, insortitus.
Ἀκληρωτὶ, citra sortem. Lysias.
Βαθύκληρος, qui immensæ velut profunditatis opes sortitus est. Hom. & Hesiod.
Δύσκληρος, quem difficilis sors premit. infortunatus.
Δυσκληρεία, sors difficilis & aspera: infortunium. Basil.
Δυσκληρέω, difficili sorte premor. item sorte à magistratu pellor. apud Plat.
Εὔκληρος, cui bona sors obtigit, fortunatus.
Εὐκληρεία, bona sors. item prospera fortuna. Hesych.
Εὐκληρέω bonam sortem sum nactus, prospera fortuna vtor.
Εὐκλήρημα, τὸ, idem quod εὐκληρεία, prospera fortuna. Trezes in Hesiod.
Ἰσόκληρος, qui pari cum alio sorte est, cui sorte par portio obtigit Plut. in Lycurg.
Ναύκληρος, qui nauem possidet. nauis dominus, nauclerus. Plut in polit. præc. ναύτας μὲν ἐκλέγεται κυβερνήτης, καὶ κυβερνήτην ναύκληρος. Sic apud Athen. l. 5. Arist. rhet. ¶ Item metaphoricè, paterfamiliâs. Poll. l. 1. item δήμαρχος. Poll. l. 8. ¶ Item adiectiuè nauticus. Hesych.
Ναυκληρικὸς, ad nauclerum pertinens, nauclerius. Athen. l. 5. Et τὰ ναυκληρικὰ nauclerium vitæ genus, apud Plat. lib. 8. de leg. item pro ναυκληρὸς apud Plat. in l. an. sen. cap. resp.
Ναυκληρία, ἡ, naucleriacum vitæ genus. Aristot. pol. 1.
Ναυκλήριον, nauigium, q. d. naucleriaca possessio. Demosth. in Aristocr. Plut. in apophth. Lacon.
Ναυκληρέω, nauclerus sum. Cum accus. vt apud Demosthen. τὴν ναῦν ἣν Ὑβλήσιος ἐναυκλήρει. Cum genit. apud Plut. ὡς ἐναυκλήρει Ῥωμαῖος ἀνήρ.
Ναυκληρώσιμος, qui à nauclero elocatur: vt ναυκληρώσιμοι στέγαι apud Hesych.
Ὁλόκληρος, tota sorte constans, cui totum id inest quod sorte obtigit. Item general. integer, vniuersus, totus Herodian. l. 6. Aristot. eth. 4 c. 1. Item integer, i. non vitiosus, nullo vitio labefactus. Luc. in Macrob.
Ὁλοκληρία, ἡ, integritas omnium partium rei alicuius, vel qua nulla pars vitio est labefactata, Demet. Phaler.
Παγκληρία, tota seu vniuersa hæreditas. Eurip. in supplic.
Πολύκληρος, cui multa obuenit hæreditas. Od. ξ.

Κλῇσις, κλῃτὶς, &c. vide in καλέω.
Κλῄω. in κλείω claudo.

ΚΛΙΒΑΔΙΟΝ, clibadium: ita à quibusdam nominari helxinem herbam tradit Diosc. l. 4. c 86. Dicitur & κλύβατις.

ΚΛΙ´ΒΑΝΟΣ, & Atticè κρίβανος, clibanus: propriè in quo hordeum coquitur. (*dicitur n. quasi κριθῆς βαυνός.) quidam volunt esse testum. Herodot. lib. 2. κλιβάνῳ διαφανεῖν.
Κλιβανίτης seu κριβανίτης, ὁ, testuaceus, in testu coctus: vt κριβανίτης ἄρτος. apud Athen. lib. 3. & Gal. lib. περὶ εὐχυμίας, & lib. de alimentis 1. & lib. de antid.
Κριβανωτὸς, idem quod κριβανίτης apud Aristoph. in Pluto.

Κλίμα. vide in κλίνω.

ΚΛΙ´ΜΑΞ, ακος, ἡ, scala, gradus: vt κλίμαξ ἑλικτὴ, scalæ cochlides, quibus in gyrum ascenditur. Xen. Hell. li. 7. κατὰ τὸ ἐπὶ τὸ τεῖχος φερούσας κλίμακας. Plut. διὰ κλιμάκων ἀναβάς. Fuit & βασανιστήριον ὄργανον, vt docet Suid. ex Aristoph. in Ran. βασάνιζε πάντα τρόπον ἐν κλίμακι δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων, στρεβλῶν. Item gradatio figura oratoria. Quintil l. 9. c. 3. ¶ Est etiam palæstræ genus, vt tradit schol. Sophoc. in Trach. ¶ A Polluce ponitur etiam inter partes currus. * A κλίνω autem deriuatur, quòd eius ascensus accliuis sit, & descensus decliuis. vt & in κλίμαξι.
Κλιμακόεις, εντος ὁ, gradatus: scalæ instar factus.
Κλιμακωτὸς οῦ, ὁ, idem: vt κλιμακωτὴ πρόσβασις, ascensus scalaris, apud Strab. & κλιμακωτὸν σχῆμα, apud Rhet. idem quod κλίμαξ.
Κλιμακὶς ίδος ἡ, & κλιμάκιον, ου, τὸ, & κλιμακίσκος ου, ὁ, scalula, parua scala. Athen ex Aristoph. Plut. ad præf. ind. ¶ Κλιμακίδες dicebantur etiam mulierculæ quædam assentatrices quæ reginis in currum ascensuris dorsum scalæ loco præbebant. Plut. de discern. adul ab. am. κλιμάκιον exp. etiã, lignum scalis transuersum. Gal. apud Hippocr. ep. 34.
Κλιμακηδὸν, siue κλιμακιδὸν gradatim in modũ scalæ. Basil.
Κλιμακίζω, certo illo luctæ genere quod κλίμαξ dicitur. Item peruerto, detorqueo. Suid. ex Dinar. ho.
Κλιμακτὴρ, ῆρος ὁ, scalæ gradus. Ezech. c. 21. Item κλιμακτῆρες, anni scansiles: de quibus Plin. lib. 7. c. 49. & Censorinus de die natali c. 5. & Gell. l. 3. c. 10. & l. 15. c. 7. & Suet. in Aug.
Κλιμακτηρικὸς, οῦ, ὁ, climactericus: vt climactericus annus, qui à plerisque dicitur sexagesimus tertius vitæ. Item numerus climactericus esse dicitur ad quem per gradus & velut scalas quasdam paulatim ascendimus: qualis est numerus qui in nouem nouenariis resultat: videlicet octuagesimus primus.

ΚΛΙ´ΝΩ, F. νῶ, reclino, acclino. Iliad. ψ. πρὸς λέχεα κλίνειν. Ibidem, κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγὸν reclinabat seu reponebat. Item inclino. sic κλίνειν in prælio hostes dicimur, quum in fugam eos vertimus, seu quũ hostes in fugã inclinare cogimus. Il. ε. Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοὶ in fugam verterũt. Et κλίνειν μάχην, facere vt acies inclinet, seu perculsa inclinet. Il. ξ. ¶ Item inclino, deprimo. Soph. in Aiace: ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια, inclinat seu deprimit. & rursus euehit. ¶ Neutraliter quoque capitur, vt apud Aristid. ἔκλιναν τὰ πράγματα, inclinarunt res. seu inclinatæ sunt. Xenoph. ἡ πόλις οὕτως ποτ' ἐπὶ χεῖρον ἔκλινεν. Ipsa quoque dies & Sol dicitur κλίνειν inclinare, quum in vesperam vergunt: vt κλίνοντος ἡλίου, apud Apoll. inclinante se Sole. Luc. 9. ἤρξατο ἡμέρα κλίνειν. ¶ Item declino, deflecto, vt ἔκλιναν ἅρματα πρὸς ὄπωπα apud Hom. Itẽ κλίνειν πάλιν, declinare & reflectere. seu in posteriora conuertere, auertere. Il. γ. Ἔνθα καθίζ' ἑλένη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο. Ὄσσε πάλιν κλίνασα. ¶ Item claudo. Eust.
Κλίνομαι, reclinor: item recumbo. iaceo. Od. ρ. κλινάμενος σταθμῷ. Et Il. ψ. κλινθήτην ἐπὶ γαῖαν. ὑξίστῳ ἐνὶ δίφρῳ. Itẽ inclinor. Diosc. κεκλιμένα ὡς ἐπὶ τὴν γλῶτταν. Est etiam inclino me, incumbo, innitor. Il. γ. ἀσπίσι κεκλιμένοι. Item in fugam vertor, & terga verto. Il. ε. Item in alteram partem vergo & ruinam minor. Xen. Hell. 5. πρῶτον ἐρρήγνυτο τὸ τεῖχος ἔπειτα δὲ ἐκλίνετο. Item, inclino & vergo in locum aliquem vicinum Od. ν.
Κλίμα, τὸ, cœli inclinatio clima. Dicitur esse spatium duobus parallelis conclusum tanto disiunctis interstitio, vt dies longissimus dimidia hora in vnum longior vel breuior sit quam in altero. Vide Vitruu. l. 1. c. 1. Ponitur & in geometricis mensuris, apud Colum. lib. 5. c. 1. ¶ Est & κλίμα regio Syriæ & Ciliciæ, Gal. l. 21. ¶ Item decliuitas, deuexitas: vt apud Phil. de vita M. lib. 1. ὅλα τῶν ὀρῶν τὰ κλίματα, tota montium deuexitas.
Κλίσις, εως, ἡ, inclinatio: vt κλίσις ἠελίοιο, Diony. de situ orbis. Est & vocabulum castrense & militaris disciplinæ: vt κλίσις ἐπὶ δόρυ, flexus quo declinat miles in hastam. i. ad dextram. Polyb. item figura grammatica quæ & μετάκλισις.
Κλισία, ας, ἡ locus in quo recumbitur: tabernaculum. Il. κ. τ. ν. & alibi apud Hom. Item casa tuguriũ, atque rusticum, siue stabulum, vt exponit. Eust. Od. π. Item sella discubitoria. aut in qua recliui ceruice recumbere possumus. Od. δ. & τ. & Athen. lib. 11. & 12. Apud Lucam Euangelistam c. 9. κλισίαι, dicuntur discumbentium classes. κλισίηνδε pro εἰς κλισίαν. Il. α. Huic opponitur κλισίηθεν, i. ἀπὸ κλισίας.
Κλίσιον, ου, τὸ, idem quod κλισία, vel ouile, caula, stabulum. Od. ω. Demosth. pro cor.
Κλισιάδες θύραι fores, τῆς κλισίας maiores vt etiam per eas currus agantur & τὰ σκευοφόρα. Poll.
Κλισμὸς, οῦ, ὁ, lectus in quo recumbi aut decumbi potest. Hippocr. lib. 2. de mul. affect. & Theocr. idyll. 15. Item sella recubitoria, quæ & ἀνάκλιντρον, Il. θ. Od. α. & Athen. lib. 5.
Κλιτὸς οῦ, ὁ, qui declinatur seu inclinatur. ¶ Et κλίτος, εος, τὸ, decliuitas, deuexitas. Apoll. Arg. l. 1. Ezech. c. 47. 3. Reg. c. 6.
Κλιτύς, ύος, ἡ, decliuitas seu deuexitas montis. Od. β. Il. π.
Κλιντὴρ, ῆρος, ὁ, sella apta ad declinandum corpus: sella in qua reclinari possumus. Od. σ. & Theocr. idyll. 25 & alibi.
Κλιντήριον, ου, τὸ, lectulus, vel sellula in qua recliui ceruice recumbi potest.
Κλίνη, ἡ, lectus in quo reclinari & recumbere aut etiam decumbere possumus, aut etiam erecti sedere. Isocr. ἓξ μῆνας συνεχῶς ἐν τῇ κλίνῃ κείμενον. Plut. in præc. san. μίαν ἡμέραν ἐν τῇ κλίνῃ διάγειν. Item torus in quo discumbitur Xen. Pæd 8. Plato in symp. Athen. l. 4. & 10. &c. Item κλίναι declinationes ictuum ab aduersario.
Κλινικὸς, οῦ, ὁ clinicus: in lecto decumbens.
Κλινὶς, ίδος, ἡ, lectulus. Poll. ex Cratino. Item specialiter sella sponsalis in curru. Poll. ex Hesych.
Κλινίδιον, ου, τὸ, idem. Plut. ad præf. ind. item lectica in qua portari ditiores solebãt. apud eundẽ in Coriol. κλινάριον ου, τὸ, lectulus: idem quod κλινὶς & κλινίδιον. Pol. ex Aristoph.
Κλίμαξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita, ac primùm ex κλίνω cum præpositione.

Ἀνακλίνω & per syncopen apud Poet. ἀγκλίνω. reclino. Il δ. ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας Luc de luctu. ἀγκλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος. Item facio discumbere. Athen. l. 10. Lucæ 12. ¶ Item aperio, expando, explico. Herodot. ἀνακλῖναι τὴν θύραν.
Ἀνακλίνομαι, reclinor, me reclino. recũbo. Hom. Itẽ discũbo.
Ἀνάκλισις, εως, ἡ, reclinatio, item recubitus, vel accubitus, vt in cathedra. Item ἀνάπαυσις. Suid. & Hesych. Item discubitus: Exponitur etiam, surrectio è somno. apud Plutarch.
Ἀνακλισμὸς, οῦ, ὁ, recubitus, accubitus. Item recubitorium, apud Hippocrat.
Ἀνάκλιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, reclinatus, recumbens. Hesych.
Ἀνακλιντήριον. & per syncopen ἀνάκλιντρον, recubitorium. Poll.
Ἐπανάκλισις (dec.) retrocessio. aciei inclinatio in sinistrũ.
Ἀντικλίνω, contrà declino & deiicio. Item ex aduerso annuo ex Musæo.

Ἀποκλίνω, inclino, vergo. Item deflecto. Od. τ. & apud Æschin. Item incumbo. Aristot. in Probl. sect. 6. Et metaph. animum inclinatum habeo, aut animum conuerto ad aliquid. Demosth. Olynth. 1. ἐκ ὅπι τὸ ῥαθυμεῖν ἀπέκλινε. Et apud eundem, ἀποκλίνει εἰς εἰρήνην inclinat ad pacem.

Ἀποκλίνομαι, inclinor: impellor, vt ἀποκλιθεὶς εἰς ὀργὴν apud Plut.

Ἀπόκλιμα, accliuitas, arduitas: vt ἀπόκλιμα τοῦ ὄρους.

Ἀπόκλισις, inclinatio, quasi ῥοπὴ, quum onus in vnam partem vergens deprimit. Plut. in Pomp.

Ἀπόκλιτος ἡμέρα, dies quæ inclinat. Plut.

Ἐγκλίνω inclino Neutraliter apud Aristot. pol. 2. cap. 4. ἐγκλίνειν πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν. Itē absolutè propensus sum, animo sum inclinato. Plut. symp. 7. probl. 5. ᾔσθετο τοὺς πολλοὺς ἐγκεκλικότας. Aliquando in fugam inclino: vt apud Xen. Hellen. 7. Poly. lib. 16. & Plut. in Fabio.

Ἐγκλίνομαι, inclinatus sum, inclinatus recumbo, innitor. Polyb. καὶ ἅμα ἐνεκλίθη αὐτῷ. Plut. ἐγκεκλιμένοι τοῖς σκίμποσι, innixi. Vocabula etiam ἐγκλίνεσθαι dicuntur, quū accentu suo, quod eleuari in pronuntiando solent in præcedentem syllabā aut dictionem reiecto in illam quasi inclinata recumbunt huiusmodi sunt μου, μοι, με: σου, σοι, σε: μιν, τις, τινες, τινων: εἰμι, φημι: γε, ποτε, πω, πη, τε.

Ἔγκλιμα, inclinatus, inclinatio. Est & vocabulum astronomicum, vt κλίμα. Procl. Item in naui dicitur id quod gubernator inclinatus decumbit. Poll. lib. 1.

Ἔγκλισις ἡ, inclinatio. Aristot. pol. 7. cap. 11. item de cœli inclinatione seu deuergentia.

Ἐγκλιτικὸς, qui ἐγκλίνεσθαι solet. vocabulum grammaticum de iis vocibus dictum, quæ ἐγκλίνονται.

Decomp. Παρεγκλίνω, aliqua ex parte inclino, aliquantum inclino & deuergo. Plut. de orac. Pyth. Παρέγκλισις, ἡ, deflexus & inclinatio in latus. Gal. ad Glauc. lib. 1.

Ἐκκλίνω, declino, deflecto. Herodian. ἐξέκλινεν ἀπὸ τῶν ... Xen. pæd. 1. ἐκκλίνουσι καὶ φθέγγονται. Itē inclino, vergo. Aristot. pol. 2. c. 9. τὰ μὲν εἰς δῆμον ἐκκλίνει μᾶλλον τὰ δ' εἰς ὀλιγαρχίαν.

Ἐκκλινὴς, decliuis, vel procliuis. item proiectus, pronus. Arist.

Ἔκκλισις ἡ declinatio: vt ἔκκλισις τοῦ κακοῦ. Basil.

Decom. Ἐπεκκλίνω declino, deuio.

Παρεκκλίνω, aliquantū declino, paulum declino. Aristot. παρεκκλίνουσι ἀλλήλας. Item transitiuè declinare facio, deflecto.

Ὑπεκκλίνω, subdeclino, clam declino.

Ἐπικλίνω acclino. Item inclino. Et neutraliter inclino, seu declino ad: vt ἐπικλίνοντα πρὸς θάλασσαν, apud Aristidem.

Ἐπικλίνομαι, inclinor. Thuc. l. 2. Itē iaceo super: vt apud Apol. Arg. l. 2. αἶα δὲ Κολχὶς Πόντου καὶ γαίης ἐπικέκλιται ἐσχατιῇσιν.

Ἐπίκλισις inclinatio: seu acclinatio. Greg.

Ἐπικλινὴς, declinans, deorsum vergens. Callim. item decliuis, deflexus. Plut. Thuc. l. 6.

Ἐπικλίντης, ου ὁ, inclinans, i. faciens vt inclinet. sic dicitur terræ motus quidam. Aristot. de mundo, ἐπικλίνται σεισμοὶ καλοῦνται οἱ τὴν γῆν σείοντες κατ' ὀξείας γωνίας.

Ἐπίκλιντρον, sella, vel lectus in quo acclinare nos, aut decumbere possumus. Poll. ex Aristoph.

Κατακλίνω, reclino, depono. Aristoph. in Pluto, κατακλίνειν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ κράτιστον ἐστί. Plut. in Luc. κατέκλινεν ἐν βασιλικῇ χώρᾳ τὸ παιδίον. Itē discumbere facio. Plut. in symp. 7. sap. ἐπεὶ κατέκλινεν ἑαυτὸν καὶ ἡμᾶς. Et neutraliter discumbo. Aristoph. in Vesp. πῶς οὖν κατακλινῶ.

Κατακλίνομαι reclinor, reclinato corpore iaceo, decumbo. Aristoph. in Vesp. κατακλινόμενοι ἐπὶ ταῖς κλίναις. Aristo. hist. an. l. 9. κατακλίνονται ὑπὸ τῆς ὀδύνης. Item discumbo, accūbo. Plat. in symp. παρά σε ἐλθὼν κατακλινήσομαι. Dem. κατακλίνεσθαι τὴν ἄνθρωπον ἐκέλευον. Sic apud Plat. & Xen. item procūbo: vt κατακλίνεσθαι εἰς γόνυ. Itē deuergo. Apoll. Arg. l. 2.

Κατακλινὴς, qui reclinatus decumbit. Suid. Et qui decumbit ob aduersam valetudinem. Poll.

Κατάκλισις, decubitus. Gal. ad Glauc. lib. 1. item accubatio, accubitus. Plut. symp. 5. probl. 6. Aristo. polit. 7. c. 17.

Κατάκλιτον, lectulus discubitorius, vel sedes in qua reclinari possumus. Suid.

Decomp. Ἐγκατακλίνω, reclino, seu depono in. Aristoph. in Pluto. Ἐγκατακλινόμενος discumbo, seu accumbo. idem in aub.

Παρακατακλίνω, à latere reclino, iuxtà reclino. Exponitur etiam iuxta statuo in lecto, iuxta accumbere facio.

Προκατακλίνω, ante reclino seu depono, ante alios accumbere facio. προκατακλίνομαι, prior accumbo, vel in superiore loco accumbo apud Luc.

Συγκατακλίνω vnà recumbere seu accumbere facio. Συγκατακλίνομαι, vnà recumbo. Aristoph. in nub. Item vnà accumbo, vnà discumbo. Athen.

Ὑποκατακλίνω, sub alio accumbere facio. inter infimos cōuiuas accubitum tribuo. Suid. ¶ Item cedo, non obsisto. Plut. in Pomp. Plat. de rep. l. 3.

Μετακλίνω, declino. Μετάκλισις, inclinatio, reflexio.

Παρακλίνω, iuxta seu a latere recumbere facio, iuxtà reclino, seu iuxta cubantē statuo. Athen. ¶ Item declino, i. deflecto, auerto. Odyss. υ. ἦκα παρακλίνας κεφαλήν. Apoll. Arg. 2. κράατα παρακλίνας. Et neutraliter declino, deflecto. Æschin. cōtra Tim. ¶ Item aperio seu adaperio. Aristoph. in pace. Pro eodem dicitur etiam παρκλίνω poeticè per syncopen: vt apud Hesiod. in Erg. παρκλίνουσι δίκας.

Παρακλίνομαι, ad latus accumbere iubeor: vel iuxta accūbo, seu discumbo Plut. symp. 1. Et à latere iaceo, adiaceo. Dionys. de situ orb. Item incumbo, apud Aristot. eth. 10. c. 4.

Παρακλίντωρ, ορος, ὁ, qui à latere accubat, qui à latere acclinatus est in Epigram.

Παρακλίτης, ου, ὁ, idem. Xen. pæd. 2.

Παρακλιδὸν, declinando & deflectendo in latus, Apoll. Arg. 1. Et declinando à vero, apud Hom. Od. δ. & ρ.

Περικλίνω, & περικλίνομαι, circum inclino. Dionys. de situ orb.

Περικλινὴς, decliuis, deflexus. Plut. in Pericle.

Προσκλίνω, acclino. Item facio inclinare ad, propensum reddo. Synes. ep. 150. (Tim. cap. 5.

Πρόσκλισις, inclinatio (propriè animi) propensio. ep. 1. ad

Πρόσκλιντρον, id cui acclinare nos possumus. In quo accumbimus. Etymol.

Συγκλίνω, simul accumbere facio. Exp. & neut. simul accumbo.

Συγκλίτης ου ὁ qui simul accubat. Plutarch in symp. septem sap. & Poll. lib 6.

Ὑποκλίνω, reclino sub. Item submitto, subdo, subigo. Greg.

Ὑποκλίνομαι, reclinor sub, seu iaceo sub. Od. ε. & lib. 1. Epigr.

Composita: sine præposit. ac primùm in κλινὴς desinentia.

Ἀκλινὴς, έος, ὁ, καὶ ἡ, qui non inclinatur: qui neque huc neque illuc inclinatur & vergit. Epig. lib. 4. Greg. de Theol. Item metaph. rigidus, & qui flecti nequit. Synes. ep. 56. Τὸ ἀκλινὲς (subst.) firmitas & stabilitas qua res aliqua inclinari nequit Philo de vita M. lib 1. (μαι γονυκλινής.

Γονυκλινὴς, genu flectens. In Eccles. hist. τοῦτο τὸν θεὸν ἐπικαλοῦ-

Γονυκλινέω, ῶ genu flecto. Eust.

Ἑτεροκλινὴς, in alteram partem inclinatus, in alteram partem vergens: vt ἑτεροκλινὴς νίκη.

Ἰσοκλινὴς, æqualiter vergens & inclinans: æquè propensus, ad æquilibrium quoquo versus tendens. Aristot. de mundo.

Ὁμοκλινέες, simul accumbentes. Nonn.

Ταυτοκλινὴς in diem vergens. Strabo. (cubuit.

Χαμαικλινὴς, humi prostratus: vel qui humi procubuit aut ac-

Composita ex κλίσις.

Γονυκλισία, ἡ, genu flexio, supplicatio quæ fit genib. flexis. Basil.

Πρωτοκλισία, primus accubitus. Matth. 23.

Τοποκλισία, locus accubitus, locus in quo aliquis accubit. Plut.

Composita ex κλιτός.

Ἄκλιτος ου, ὁ καὶ ἡ, qui non declinatur: vocabulum Gramm.

Δευτερόκλιτον ὄνομα, nomen secundæ declinationis: vox gram.

Ἑτερόκλιτος à communi ratione declinandi deflectens, vocabulum est gramm. (ratione.

Ἑτεροκλίτως, non seruata communi & regulari declinandi

Composita ex κλίνη.

Ἑκατοντάκλινος centum lectis instructus. Athen. l. 12.

Ἑνδεκάκλινος vndecim lectis instructus. Ἑνδεκάκλινος κεφαλὴ, caput vndecies inclinatum. Teleclides comicus apud Plut.

Ἑξάκλινος, sex lectis instructus Ἑξάκλινον subst. hexaclinon.

Ἕξκλινος Atticè pro ἑξάκλινος, teste Etym.

Ἑπτάκλινος τόπος, locus septē lectos habēs ad discūbēdū. Plut.

Πεντάκλινος quinque lectis instructus. Athen.

Τριακοντάκλινος triginta lectis instructus. Plut. symp. 5. probl. 5.

Τρίκλινος ου ὁ καὶ ἡ tribus lectis instructus. Athen. l. 5.

Τρίκλινον, ου, τὸ, triclinium: conclaue discubitorum trib. lectis instructum. Interdum capitur pro ternis lectis contiguis circum ternas mensas appositus, quibus discumbi solebat. Athen. lib. 4.

Ἀρχιτρίκλινος, (*decomp.*) architriclinus, triclinij præfectus, h. e. cui commissa est cura adornandi conuiuij. Ioan. c. 2.

Κλοιὸς, vide in Κλείω, claudo.

ΚΛΟΝΟΣ ου ὁ, motus qualis est tumultuantium: tumultus. Itē perturbatio, strepitus. Suid. ταραχὴν δὲ καὶ κλόνον ἐνεποίει τοῖς πράγμασιν καὶ ἀπὸ μικρῶν ἀφορμῶν ἀνιστάμενα τὰ Γερμανικὰ κινήματα. De bellico tumultu, apud poetas: vt Il. π. ὁ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον ἐν ἔπεφνεν. Sic apud Hesiod. in asp. κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν. Exponitur etiam σεισμὸς, concussio, vt κλόνος Ἐννοσιγαίου in Epigr.

Κλονέεις, εντος, ὁ, tumultuosus, tumultu plenus, turbulentus.

Κλονέω, ῶ, f. ήσω, commoueo seu agito tumultuosè, turbulentum reddo. Item quatio vel concutio. Hesiod. in Erg. πυκνὰ Θρηϊκίου Βορέου νέφεα κλονέοντος. Idem in Theog. οἵ τ' ἀνδρῶν πυκινὰς κλονέουσι φάλαγγας. Sic & Il. ε. & ο.

Κλονέομαι, moueor, agitor. Hesiod. in Theog. πὰρ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο. Item tumultuosè concutior. Iliad. ε, πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες Τρώων.

Κλόνις, dicitur venter: διὰ τὸ ἀσκίνητον inquit schol. Æschyli, qui & Antimachū κλόνιν appellasse scribit τὴν ῥάχιν spinā dorsi.

Composita.

Composita.

Ἄκλονος, ὁ καὶ ἡ, agitationis & concussionis expers. Gal.comm. 1.in lib.3.Epidem.

Ἀκλόνητος, imperturbatus: inconcussus. Synes.de insomn.

Διακλονέω, ῶ, concutio, perturbo: aut valde concutio. Hesych.

Ἐπικλονέω, idem: ex Apoll.

Πολεμόκλονος, cui tumultus bellicus inest, bellici tumultus plenus. Hom.in batrachom.

Συγκλονέω, concutio, conturbo. Συγκλόνησις, concussio. impulsus.

Κλοπεύω, κλοπή, vide in Κλέπτω.

ΚΛΥΖΩ, F. σω, abluo, eluo, lauo: vt apud Eurip. in Iphig.Taur. Θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά. Aristot. καὶ κλύζοντες τὰς μυκτῆρας οἴνῳ. ¶ Item clystere abluo, seu superluo. Nicarchus lib.2.Epigr. Οὔτ' ἔκλυσεν Φειδωνμ', οὔθ' ἥψατο, ἀλλὰ πυρέξας Ἐμνήσθη αὐτοῦ τοὔνομα κἀπέθανεν. ¶ Dicitur & de quodam sonitu quem edunt fluctus: vt Iliad.ψ. Ἐν καθαρῷ ὅτι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον. Passiuè autem Κλύζεσθαι θάλασσα dicitur ab eodem Hom. pro Κλυδωνίζεσθαι, seu Κλυδωνάτινα πάσχειν. vt scribit Eustath. i. turbari & vndis agitari.

Κλύσμα, ατος, τὸ, ablutio, lotio, seu ipsa actio abluendi. Diosc.

Κλυσμάτιον, apud Hippocr. idem quod Κλύσμα.

Κλύσις, εως, ἡ, lauatio.

Κλυστὴρ, ῆρος, ὁ, (vocabulum medicæ arti peculiare.) id quo aluus abluitur seu eluitur: medicamenti genus quo liquidum intra corpus injicitur. Galen. πολὺ ἐν τῷ ἐπιτοῦ κλυστῆρι κεῖται. Sic appellatur & ipsum instrumentum quo medicamentum injicitur, vt testatur Galenus Meth.5.

Κλυστήριον, diminut. forma. q.d. paruus clyster.

Κλύδων ωνος, ὁ, fluctus, vnda, æstus. Plutarchus (de mari) πολλὴν ἰχθὺν καὶ τραχὺν κλύδωνα. Et metaphoricè, apud eundē in Coriol. Καθάπερ ἐν χειμῶνι πολλῷ καὶ κλύδωνι τῆς πόλεως. Apud Eurip. κλύδων ἔριδος, tumult⁹ rixę. Apud Dē. Κλύδων καὶ μανία.

Κλυδωνίζομαι, fluctibus agitor, fluctuo. Metaphoricè. Ephes. 4. Κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ.

Κυδώνιον, ου, τό, (dim.) paruus fluctus, parua vnda.

Κλυδάζομαι, pro Κλυδωνίζομαι ex Hippocr. Κλυδάζεσθαι καὶ ψόφον παρέχειν.

Κλυδασμὸς, fluctuatio.

Composita: ac primùm ex Κλύζω cum præpos.

Ἀμφικλύζω, vnde ἀμφίκλυστος, vtrinque ablutus, vel qui vtrinque abluitur, qui alluitur. Soph.in Trach.

Ἀνακλύζω, abluo. Apoll. Arg.2. ἀνακλύζεσκεν ἰοῦσαν Νήα ῥόος.

Ἀποκλύζω, abluo, eluo. Item abstergo. Ἀποκλύζομαι, abluor. Aristot. de mundo.

Decomp. Ἐναποκλύζω, intra aliquid abluo, ad abluendum seu eluendum immergo.

Συναποκλύζω, simul abluo.

Διακλύζω, colluo. Διακλύζομαι, colluor Diosc.l.5.& 6.

Διάκλυσμα, id quo colluimus, seu id quo vtimur ad colluendum, aut collutionem. Exponitur & collutio. Diosc.lib.3.

Διακλυσμὸς, pro eodem, apud eundem.

Ἐγκλύζω, per clysterem indo. infundo. Diosc.

Ἔγκλυσμα, quod per clysterem inditur, seu infunditur: infusus vel refusio. Idem.

Εἰσκλύζω, eluo, alluo, intrà eluo. Strabo.

Ἐκκλύζω, eluo. Gal. Ἔκκλυσμα, elotio.

Ἐπικλύζω, proluo. Item inundo, submergo, obruo. Luc.& Philo de mundo.

Ἐπικλύζομαι, proluuie maris obruor seu fluctu, apud eundem Phil.& apud Aristot. Sic & apud Hom.in batrachom. Item fluctuo.

Ἐπίκλυσις, proluuies, diluuium maris terrā obruentis, quum littora supergreditur. Exp. etiam illuuio. inundatio. Thuc.

Κατακλύζω, proluo, vt mare terram supergressum. Thuc.lib.3. τὸ μὲν κατέκλυσε, τὸ δ' ὑπενόστησε. Exponitur & inundo, seu obruo vel submergo. Item metaphoricè abundare facio, obruo. Xenoph. κατακλύσειεν ἂν ἀφθονίᾳ τὴν ἐμὴν δαπάνην. Sic Synes. κατακλύσαι τὸν νοῦν, obruere mentem. Apud Aristoph. exp. etiam aqua impleo.

Κατάκλυσις & κατακλυσμὸς, proluuies, illuuies, seu illuuio. Et peculiariter diluuium, inundatio terrarum ea, quæ in Bibliis commemoratur. Matth. 24. Metaphoricè κατακλυσμὸς, de molestiis quæ mentem velut obruunt, apud Synes. sic κατακλυσμὸς τῶν πραγμάτων, obliuio memoriam rerum obruens, apud Demosth.

Decomp. Προκατακλύζω, antè proluo antè inundo.

Προσκατακλύζω inundo, submergo. Plut.

Περικλύζω, circumluo, vndique alluo. Plutarch. Περικλύζεσθαι dicitur terra quæ vndique alluitur seu circumuoluitur, quæ circumflua à poetis vocatur.

Περικλυσμὸς, οῦ ὁ circumluuio.

Περίκλυστος, qui vndique alluitur. Hom. hymno in Apoll.

Προκλύζω, antè abluo, vel antè alluo. Exponitur & antè diluo: fundo prius. Item prius imbuo.

Προσκλύζω, alluo, inundo. Exponitur etiam proluo, colluo, item foueo. Dioscorid.lib.5.

Πρόσκλυσμα, id quo vtimur ad colluendum seu fouendum, πρόσκλυσις, alluuio. in Pand.

Συγκλύζω, inundo, obruo, submergo.

Συγκλύζομαι, inundor, obruor. Plut. de Cæs.& in lib. περὶ εὐθυμίας.

Σύγκλυσμα, clyster.

Ὑποκλύζω, (q.d. subluo.) exp. proluo. repurgo.

Comp. in κλυστος desinentia sine præpos.

Ἄκλυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non ablutus, non elutus. Item vndis non agitatus, seu qui vndis non agitatur. apud Plut.

Ἁλίκλυστος, qui mari alluuitur, Sophocl. Item qui circumluitur vel obruitur mari.

Πολύκλυστος, q.d. multum ablutus. Item qui multis fluctibus abluitur. Item vndosus. Hesiod. in Theog.

Τρίκλυστος, ter, vel sæpius elutus. Poll. ex Aristoph.

Ὑδατόκλυστος, aqua lotus seu ablutus. Plutar. in Problem. Rom. in præc. sanitatis.

Composita ex Κλύδων.

Ἀκλυδώνιστος, fluctibus, non agitatus: vel non fluctuans imperturbatus, tranquilus. Hesych.

Ἐγκλυδάζομαι, intus fluctuo. Hippocr. de morb. ἐγκλυδάζεται τὸ πῦον.

Ἐγκλυδαστικὸς, οῦ ὁ, solitus fluctuare vel ęstuare intus. idem, de victu in morb. acut.

Εὐροκλύδων, fluctuosus Eurus. Act. Ap. c.27.

ΚΛΥΩ, audio. Cum genitiuo. Iliad.α. κλῦθί μευ ἀργυρότοξ', ὃς &c. Od.δ. Θεὸς δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς. Cum accusatiuo, vt Od.ξ. Διὸς δ' ἐπὶ ἔκλυον αὐδήν. Sic Euripides, βοὰν ἔκλυον. Cum datiuo. Od.ζ. Κλῦτέ μοι ἀμφίπολοι λευκώλενοι. Item, exaudio: vt Il.α. καί τ' ἔκλυες ὡς κ' ἐθέλησθα. Sic apud Hesiod. in Theog. Οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο. Et cū genit. vt Il.α. ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ item cum genit. personæ, & accusat. rei vt Il.γ. Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ Μῦθον Ἀλεξάνδροιο. audite ex me quod dicit Alexander. Apud Sophocl. κακῶς κλύω πρὸς σέθεν, malè audio à te. ¶ Item Κλύω, audio, i. ausculto, morem gero. Sophocl. Κλύειν τὸ ἐσθλὸν ἀνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει. ¶ Item percipio, apud Hom. Hesych. αἰσθάνομαι exponit: vt μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.

Κλύμενος (participij passiui formam habens.) Plutonis est epith. ita dicti, vel quòd audiatur ab omnibus. vel quod ad se omnes adducet. ¶ Κλύμενον herbæ est nomen. Dioscor. vnde comp. περικλύμενον nomen fruticis cuiusdam.

Κλυτὸς, οῦ ὁ, cuius vox audiri seu exaudiri potest. Item vocalis, vocem edens. Interdū etiam strepitū edens, obstrepens: vt κλυτὸς λιμὴν, apud Hom.& κλυτὰ ἀπόλεια, apud Soph. ¶ Item inclitus. cuius passim fama auditur: clarus celeber. vt Κλυτὸς Ἀχιλλεύς, Hom.& Κλυτὸς Ἀμφιγυήεις. Hesiod.in Erg.& alibi. Dicitur & genere fœm. vt Κλυτὸς Ἱπποδάμεια. Hom.

Κλέος, quomodo huc pertineat, vide in Κλείω, i. celebro.

Composita.

Ἀγακλυτὸς, (pro ἄγαν κλυτὸς, valde celebris, seu valde inclytus) percelebris, celeberrimus: vt Ἥφαιστος ἀγακλυτὸς, Hesiod.in Theog.& ἀγακλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσσῆα. Od.θ.

Δουρικλυτὸς & δουρικλυτὸς, hasta clarus. Ilia.& Od.ο.

Δυσκλυτὸς, inglorius vel infamis. Hesych.

Ἐπικλυτὸς, celebris. Apol Arg.1. Exponit̃ & ἐπονείδιστος. Hesych.

Θεοκλυτὸς, exp. Θεότιμος. Suid.

Θεοκλυτέω, ῶ, Deū seu à Deo audio. Poll.l.1.c.1. hinc etiam Θεοκλυτούμενοι dicuntur vates seu diuini, quibus numen aliquod familiare est, qui Dei vocem audiunt, apud Plut. de Dæm. Socr. item Deum inuoco, propriè vt preces meas exaudiat. Synes. ep.4. Suid. ex Ælian. Cum accus. pers. exp. simpliciter inuoco: vt Θεοκλυτεῖν Κυρῖνον, inuocare Quirinum. Plut. Et cum accus. rei. apud eundem in Paus.

Θεοκλύτησις, Deorum imploratio seu inuocatio. Suid.

Ὀνομάκλυτος cuius inclytum est nomen, celebris: vel cuius κύριον ὄνομα hominibus est περικλυτόν. Il.χ. Pro eodem dicitur οὐνομάκλυτος, apud Simonid. in iamb. de mulieribus.

Ναυσικλυτὸς, nauibus seu re nauali clarus. Od.θ.

Παρακλύω, non audio, non pareo. in Epigr.

Παράκλυτος, infamis, famosus.

Περικλυτὸς, valde inclytus, celebris. Hesiod. in Erg.& alibi. Item de re, eximius, vt Περικλυτὸν δῶρον apud Mosch. idyll.2. Item qui ex audiri potest, apud Hom.

Προκλυτὸς, præauditus, præcognitus.

Συγκλύω, consentio. Soph.

Τηλεκλυτὸς, procul inclytus. cuius nominis inclyta fama procul peruenit. Hom.

ΚΛΩΒΟΥΣ, ἀμφιῤῥῶγας, caueas aurum circūruptas. in Epigr.

ΚΛΩΖΩ, F. ξω, vox graculorum propria, vt tradit Poll. lib.5.c.14. ¶ Item, explodo è theatro sono quodam qui fit lingua ad palatum allisa, qualis auditur in pronuntiatione verbi istius primæ syllabæ. Hesych.

Κλώζομαι, Suid. exp. συστρέφομαι, Eust. ἀποστρέφομαι.

Κλωγμὸς ſiue κλωσμὸς, clogmus, ſonus ſeu vox graculorum, Plutarchus in lib de præc. ſan. eum tribuit gallinaceo quoque generi. Xen. de re eq. tribuit etiam equitibus. Item ſonus quum quis è theatro explodebatur. Heſych. & Euſt.

Κλώδωνες, antiquitus apud Macedones vocabantur Bacchæ, quę poſtmodum dictæ fuerunt μιμαλόνες, vt ſcribit Suid. & Heſych. Meminit harum mulierum Plutarch. initio Alexandri: forſan autem, inquit Etymol. ſic vocantur ἀπὸ τοῦ κατόχους γινομένας κλώζειν.

Compoſita.

Ἐκκλώζω, κλωγμὸν edens, explodo.

Περικλώζω, circumcirca κλωγμὸν edens explodo. Euſt.

ΚΛΩΘΩ, F. σω, neo. Exponitur etiam glomero. Luc. μίτον κλώθω, filum neo: vel glomero.

Κλώθεσθαι, neri, glomerari. Metaphoricè κλώθεσθαι dicuntur ea quæ fato deſtinantur. Philoſtr. κεκλωσμένα αὐτῷ, deſtinata fato. & in Epigr. κεκλωσμέναι εἰς Βοῦραν, idem fatum paſſæ quod Bura. Sumpta autem eſt hęc metaph à lanificis ſororibus quarũ tertia hinc dicitur. Κλωθώ, οῦς, Clotho, apud Heſiod. in Theog.

Κλῶσμα τό, filum quod nendo deductum eſt. Pauſan. Eliac. 2. Num. 15 κλῶσμα ὑακίνθινον. exp. vittæ hyacinthinæ.

Κλωστὴρ ῆρος ὁ idem quod κλῶσμα. Item peculiariter, filum Parcarum: vt apud Theoc. idyll. 25. ὅ τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπένευσε. Item ipſa fili deductio aut contortio. Poll. ex Eurip. & Plut. de ſera num. vind. Item fuſus ἄτρακτος Apoll. Arg. 4.

Κλωστὴς, οῦ, ὁ, qui ſtamina digitis torquet, ſeu qui fila deducit aut digitis torquet. Etym.

Κλωστὸς οῦ, ὁ, nendo ductus: vel nendo contortus, digitis inter nendum tortus vel connexus. L uit. 15.

Κλώσκω, neo. vnde κλώσκων Heſychio ἐπικλώθων.

Compoſita

Ἄκλωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nendo ductus non eſt, qui nẽdo tortus ſeu connexus non eſt: vt ἀκλώστοι στήμονες. Poll. ex Plat. comico.

Ἀνακλώθω, filum retorqueo, inuolutos fuſos reuoluo atq. explico. Item de Parca dictum retracto mutando fatum. Luc. τὰ μὲν ἐπικλωσθέντα ὑπὸ τῆς Κλωθοῦς ἔτι ἀνακλώσεσθαι. (in Antig.

Δικτυόκλωστος in retia plexus, in retia fili modo contextus. Sop.

Ἐπικλώθω, neo. Item, fatalia ſtamina duco, i. fatalia ſtamina nectens tribuo aut deſtino: propriè de Parcis, interdum & de cęteris diis: idque tam in bonam partem quàm in malam. Od. π. ὡς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων. Sic & Od. γ. & apud Eurip. in Oreſte. Vtitur & Luc. & Plut. in conſol. ad Apoll.

Ἐπικλώθομαι (med.) idem. Il. ω. & Od. θ.

Εὔκλωστος bene nexus. Hom.

Κατακλώθω, fila deduco, ſtamina deduco. Et peculiariter, fatalia ſtamina duco. Od. η. Κατακλώθη, exp. fatum. Suid.

Λινόκλωστος, vt ἠλακάτα λινόκλωστος, in Epigram. colus in qua netur linum.

Νεόκλωστος, recens nendo ductus, recens digitis tortus inter nendum modo fuſo verſato ductus. Theocr. idyll. 25.

Περικλώθω, neo, ſeu nendo torqueo & circumago.

Συγκλώθω ſtamina necto ſeu nendo connecto.

Decomp. Ἀσύγκλωστος, qui nendo connexus non eſt, aut connecti nequit. Syneſ. ep. 57.

Τρίκλωστος, ter fuſo verſato ductus ſeu nexus: vel à tribus ſororibus tortus ſeu nexus.

ΚΛΩ'Ν, ωνος, ὁ, ramulus vel ſurculus qui deputari ſolet: ſummitas rami quæ putari ſolet. [* a κλάω quod ſignificat ſurculos & ramulos teneros exputo: vel etiam ab ea ſignificatione qua pro flecto ſumitur: vt κλῶνες ſunt ramuli teneri & flexiles. (Theophr. hiſt. pl. l. 5. c. 1. ἔχουσι τινὰς ἀρχὰς ἐν αὐτοῖς βλαστητικὰς ἢ κλῶνες ἢ πτόρθοι, ἢ ἀκρέμονες. ὅ, τι χρὴ καλεῖν τὰ ἐσχατόωντα τῶν δένδρων.

Κλώναξ, idem. Heſych.

Κλωνάριον, & κλώνιον ου τό, ramulus, ſurculus.

Κλωνίζω, ramulos ſeu ſurculos amputo. Suid.

Compoſita.

Ἀκλώνητος ου, ὁ καὶ ἡ, ramulis carens. Theophr. hiſt. pl. 6. c. 6.

Μονόκλωνος, vnicum ramulum habens. Dioſc. l. 4. c. 5.

Πολύκλωνος, multos habens ramos, ramoſus vel ſurculoſus.

Κλωπεύομαι, &c. vide in Κλέπτω. Κλῶσμα, &c. in Κλώθω.
Κναίω, in Κνάω Κνακος in Κνηκός. Κνάμπτω, in Κάμπτω.

ΚΝΑ'ΠΤΩ, vel γνάπτω ſiue γνάφω, carpendo vellicandóque expolio, carmino, carpo: fullonum proprium, qui interpolare & polire veſtes dicuntur. Dioſc. l. 4. c. 162. ᾧ γνάφουσι τὰ ἱμάτια. * Scholiaſtes Ariſtoph. dicit ſcripturam per κ eſſe Atticam, recentiores verò ſcribere per γ: deriuari autem παρὰ τὸ κνᾶν, quod eſt ξύειν. Retinetur autem vtraque ſcriptura in deriuatis omnibus quæ ſequuntur.

Κνάπτομαι, carminor, carpor. Xenocrates apud Suidam, παρ' ἐμοὶ πόκος οὐ κνάπτεται, apud me lana non carminatur, ſeu carpitur.

Κνάψις ſiue γνάψις politio illa ſeu interpolatio fullonum quę fit carpendo, ac vellicando: vt φάρους γνάψις, apud Schol. Ariſtoph.

Κνάφος ſeu γνάφος, carduus fullonius, ſeu ſpina fullonica qua poliuntur & raduntur panni. Schol. Ariſtoph. & Suid.

Κναφεὺς ſeu γναφεὺς, έως, ὁ, fullo qui carduis pectit & deſtringit pannos: qui veſtes polit carpendo & pectendo ſimul etiam eas lauando & ſubigendo à ſordibus purgans. Ariſtoph. & Athen. l. 11. Item γναφεὺς eſt etiam piſcis ſpecies ſic dicti, quòd ex eius decocto eluantur ſordes & maculæ, perinde vt fullonico lixiuio. Athen. lib. 7.

Κναφεύω ſeu γναφεύω, fullonicam exerceo, carduis pannos pecto & expolio: fullo ſum. Ariſtop. in Pluto. ὁ δὲ κναφεύει τις, ὁ δὲ πλυνεῖ κώδια. Κναφευτικὴ, ſub. τέχνη, fullonica ars. Plato in polit.

Κναφεῖον, ου, τό, officina fullonis, quæ fullonica dicitur. Pro eo Ionicè dicitur κναφήϊον, apud Herodot.

Κναφικὸς ſeu γναφικὸς, fullonicus ſeu fullonius: ad fullonem pertinens. vt κναφικὸς κτεὶς, apud Suid. & γναφικὴ ἄκανθα, apud Dioſc. lib. 4.

Κνάφαλον, ſeu γνάφαλον, ου, τό, floccus fullonico carduo detractus è panno inter pectendum: ſeu tomentum ex eiuſmodi floccis, quo culcitræ inferciri ſolent. Suid. & Poll. lib. 10.

Γναφαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui ſimilis eſt τῷ γναφάλῳ, mollis & lanuginoſus: inſtar τοῦ γναφάλου. Dioſc. l. 3. c. 37. Exp. & tomentoſus.

Γναφάλιον, herba quædã dicitur, quoniam eius foliis nõnulli pro gnaphalo vtuntur, vtpote albis mollibúſq; Dioſc. l. 3. c. 132.

Γνάφαλος, auis: de qua Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 16.

Compoſita.

Ἄκναπτος, ſeu ἄγναπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, fullonem non expertus: à fullone non purgatus. Poll. Heſych. Plut.

Ἄκναφος ſeu ἄγναφος, idem Marci 2. & Matth. 9.

Εὐκναπτος, bene paratus. i. à fullone.

ΚΝΑ'Ω, & κνάω. item κνῆμι (inde deriuatum more verborum in μι) ſcindo. Itẽ rado ξύω. Suid. ἐπέλιπε τὸ κηρὸν κνᾶν. Itẽ ſcalpo. ſcabo. Gal. apud Hippocr. Item pruritum moueo, pruritũ excito, titillo. Plut. de diſcern. adulat. ab amico. καὶ τοῦτο κνᾷ καὶ ἀφίστησι τοῦ λογισμοῦ. * Sunt qui à καίνω deriuent, vtpote ſyncopen paſſum. Euſt. tamen καίνω à κνάω factum eſſe teſtatur.

Κνάομαι, ῶμαι, ſcabo, ſcalpo. Plut. in Pomp. τῷ ἑνὶ δακτύλῳ κνᾶσθαι τὴν κεφαλήν. Item pruritum moueo, titillo. Luc. de ſaltat. ὅμοια πεπονθὼς τοῖς τὰ ὦτα πτερῷ κνωμένοις.

Κνῆμα τό, ramentum: id quod radendo auſertur. Galenus apud Hippocr. Item pruritus. Polyb.

Κνῆσμα τό, idem. Hippoc. de natura infant. (aphor. l. 6.

Κνησμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pruriens, pruritum excitans. Hippocr.

Κνῆστις, εως, ἡ, culter vel radula inſtrumentum ferreum quo radimus aliquid, peculiariter verò caſeum Il. λ. Κνήστι χαλκείῃ. Et pro κνησμονῇ, apud Oppian. At κνήστις ιδος, ἡ à quibuſdam exponitur laminula, ab aliis fiſtula, apud Plut. in Ant.

Κνηστὴρ, ῆρος, ὁ, radula idem quod κνῆστις. Erot. ex Nicand. ab Heſych. exp. etiam occiſor.

Κνηστήριον, ου, τό, radula. idẽ quod κνῆστις, & κνηστήρ: pro quo per ſyncopen dicitur κνῆστρον: vt apud Gal. ex Hippoc. Κνῆστρον dicitur etiam τὸ κνέωρον: vt Gal. tradit. Pro eodem ſcribitur & κέστρον apud Dioſc. l. 4. c. 173. quod præterea ſignificat inſtrumentum quo cauatur ebur. Κεστρίτης οἶνος, vinum ex ceſtro. Dioſcor. lib 5.

Κνηστὸς οῦ ὁ, ſectus, conciſus, vel raſus. Athen. li. 12.

Κναίω, ſcindo, idem quod κνάω, ex quo & deriuatum eſt. Item radula caſeum rado. ſchol. Ariſtoph. ab Heſych. exponitur etiam λυπῶ. καταπονῶ διαφθείρω.

Κνήθω, f. σω, ſcalpo, frico. ¶ Item prurire facio, pruritum moueo, titillo. ¶ Item irrito, ad iram prouoco, vro. Ariſtot. in probl.

Κνήθομαι, prurio: in 2. epiſt. ad Timoth. c. 4.

Κνησμὸς οῦ, ὁ, pruritus, prurigo. Alex. Aphr. l. 1. probl. Philo de vita M. l. 1. Item metaph. apud Plut. de diſcern. adular. ab am.

Κνησμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pruritum excitans: vel prurituũ excitanti ſimilis. κνησμονή, idem quod κνησμὸς, in Hippiatr.

Κνησείω & κνησιάω, ῶ prurio: vt ἡ κνίδη προσφερομένη τῷ σώματι κνησιᾶν αὐτὸ ποιεῖ. Pro eodẽ dicit̃ & κνησιάω: apud Plat. (in Greg.

Κνηθμὸς οῦ ὁ, pruritus, prurigo.

Κνηθιάω, ῶ, prurio, idem quod κνησιάω.

Κνήφη, ἡ idem quod κνησμὸς. Suid. Item vrtica.

Κνίζω, f. σω, (itidem à κνάω deductum) ſeco, rado. Euſtathius exp. ſumma & leuiter derado. Exponitur etiam, ſcalpo, ſcarifico, vellico. Item pruritum moueo, pruritum excito: vel vrticæ in modum pungo ſeu vro. Appian. Σύφακα ἄρα τὸν δυνάστην ἔρως ἔκνισε τῆς παιδὸς, pruriebat amore puellæ captus. Sic Ariſtop. in veſp. καί με κακίσταις ἔκνισε, peſſimis probris me vſſit aut vellicauit. Exponitur etiam, peruello, ſtomachũ facio & indignationem cieo. moleſtus & grauis ſum. ſcrupulum iniicio, ſolicitudine afficio. Herodot. ἔκνιζε Ξέρξεα ἡ γνώμη.

Κνίζομαι, prurio libidine, amore titillor & tangor: vel vror amore. Athen. lib. 13. Theocr. idyll. 4.

Κνίσμα,

Κνισμα, τὸ, vellicatio. Suid. item pruritus, ignes quibus amantium pectora vruntur. Basil. in Libanio.

Κνισμὸς, ῦ, ὁ, pruritus, prurigo, idem quod κνησμός. Athen. l. 3. item, peculiariter, pruritus venereus. Aristoph. in Pluto. Item dissidium & iurgium inter amantes, Alciphron & Plut. Eust. etiam Μίλ@ τι κνισμοῦ αὐλήμενον. Athen. lib. 14. Ponitur & inter species saltationis. Poll. l. 4. c. 14.

Κνισμώδης, ε@, ὁ καὶ ἡ, pruriens. Gal. (6. c. 9.

Κνιςὸς, ῦ, ὁ, concisus: vel deratus, abrasus. Athen. l. 9. Poll. li.

Κνίζα, ἡ, q. d. sculptura. Eust. ex Anacreonte.

Κνιζέω, idem quod κνίζω. Hesych.

Κνίδη, ἡ, vrtica (à κνίζω, vt vrtica ab vro.) Theocr. id. 7. καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοντος. vide & Diosc. l. 4. c. 94. & schol. Nicand. ¶Item piscis nomen: de quo Aristot. hist. an. l. 5. c. 16. & Athen. l. 3. Per metaplasmum pro κνίδη dicitur κνὶς, apud Oppian.

Κνίδωσις, εως, ἡ, apud Hippocr. punctura quædam & pruritus qualis ab vrtica excitatur: pruritus siue prurigo, aut vredo, qualis vrticæ herbæ piscisve contactum sequitur.

Κνίω, rado, scalpo, idem quod κνίζω κνήθω & κναίω: ac eiusdem originis. Aristoph. in Thesmophr. Οὐδὲς πόθεν μύκνιον ἕλκων τὴν θύραν. Philoponus apud Eust. Doricum esse tradit, ab Ionibus tamen & Atticis etiam vsurpari.

Κνῦος, ε@, τὸ, scabies, prurigo: vel φθορά. Eust. ex Hesiodo de filiabus Prœti. καὶ γάρ σφιν κεφαλῆσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχευεν.

Κνῦμα, τὸ, scalptura, seu ἠρεμαῖ@ κνησμός: vt Suid. expo. Aristoph. in concion.

Κνύζω, scalpo, rado. Etym. Gal. apud Hippoc. etiam ψοφέω.

Κνύζομαι, lamentabiliter & queribunde gannio, seu vlulo Suid. προσκνύζομαι, (comp.) gannitu appello seu inclamo. Philostr. in heroi.

Κνύζα, ἡ, scabies, prurigo. Eust. ¶Item ἡ κόνυζα, conyza, cunila seu cunilago. Theocr. id. l. 4. & 7. vide Diosc. l. 4. c. 365.

Κνυζόω, ῶ, f. ώσω, scabie infesto, scabie fœto seu deturpo. Item simpliciter deformo, deturpo. Ody. ν. κνυζώσω δ' ἐ τοι ὄσσε πάρ@ περικαλλέ' ἐόντε.

Κνυζάω, siue κνυζέω, gannio, proprie de canib. queribundum vlulatum edentibus. Quidam exp. gannio adulatoriè & queribunde. Theocr. id. 6. καὶ γὰρ ὅκ' ἤρων αὐτᾶς ἐκνυζᾶτο ποτ' ἰσχία ῥύγχ@ ἔχοισα. Sic Aristop. in Vesp. Ἀναβαίνετ' ὦ πόνηρα καὶ κνυζώμενα Αἰτεῖτε κἀντιβολεῖτε καὶ δακρύετε. Metaph. de infantibus apud Theocr. id. 2.

Κνυζηθμὸς, ῦ, ὁ, gannitus, canis adulatorius & queribundus. Od. π. Dicitur & de infantum vagitu apud Eustat. & Athen. l. 9. Accipitur etiam pro rugitu, apud Oppian. l. 3. de venat.

Κνύζημα, τὸ, item Herodot. in Euterpe.

Κνυσότης, ητ@, ἡ, Gal. in lex. Hippocr. exp κνησμὸς, pruritus. item (ex aliorum sententia) ξηροφθαλμία lippitudo sicca.

Κνίψ, ιπὸς, ὁ, culex: insectum est ficus infestans. vt testatur Aristoph. in auib. & Theophr. hist. pl. l. 4. cap. 17. Est & vermiculus qui vel in vite nascitur, eiúsque oculos turgentes rodit, vel in folliculis vlmi, vt docet idem Theophr. hist. pl. li. 2. cap. vlt. Pro eodem dicitur & σκνίψ.

Κνιπὸς, ῦ, ὁ, expon. parcus, tenuiter viuens. Dicitur & σκνιπός.

Κνιπεία, parcitas, Suid.

Κνάπτω, κνίατα, κναύω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ac primum ex Κναίω.

Ἀκνηστις, ιως, ἡ, spina dorsi: ita dicta quòd bruta eam κνᾶσαι (scabere, seu scalpere) non possunt, sed opus sit, vt ab alio fricetur seu distringatur, propriè in solis quadrupedib. Od. κ. Τένδ' ἐξ ἐσ ἐνθαίνοντα κατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα πλῆξα. Est & herbæ nomen, apud Nicand. in Ther.

Ἀποκνάω, ῶ, abo, scalpo, abrado, erado. Hesych.

Ἀκρόκνιον, ῦ, τὸ, dorycnium: herba de qua Dioscor. l. 6. Plin. sic appellatam scribit, quòd cuspides in prœlijs tingerentur illa passim nascente. Demophon autem quod ad inferendam mortem pars τοῦ δόρατι, vires habeat.

Ἐπικνάω, insuper scindo, insuper rado. Aristoph. in auib. & Il. λ.

Καταкνάω, concido, disseco. Aristoph. in Vesp. Exponitur & derado, abrado, distringo, defrico, apud Diosc.

Κατάκνηστις, culter quo caseû deradimus seu abradimus, Hesy.

Προσκνάω, ad aliquid scalpo affrico, pruriens affrico. Xen. apom. l. 1. προσκνᾶσθαι τοῖς λίθοις. Apud Greg. Nazia. τὴν ἀκοὴν προσκνώμενοι, quibus aures pruriunt & titillantur.

Τυροκνῆστις radula seu cultellus quo caseus raditur. Eust. & Suid. Apud Hesych. scribitur τυροκνῆστις. Dicitur & τυρόκνη pro eodem. Suid.

Composita ex κναίω.

Ἀποκναίω, tædio afficio & molestia, male habeo, affligo, vexo. Luc. ὁ ἔρως τῆς γυναικὸς ὁ μετρίως ἀποκναίει με. Plato de rep. l. 3. ἀπέκναισε φροῦδον ἑαυτὸν ἐπὶ ἄλλως ὕστερον πολλάς. ¶Item obtundo, eneco: (loquacitate & ingrata auribus nostris dicendo.) Dem. contra Mid. ἀποκναίει ἀνδί' ἰᾶ καὶ ἀναισθησία καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ταῦτα λέγων. ¶Item exhaurio. Xen. Hell. 2.

Ἀποκναίομαι, tædio afficior, affligor, obtundor. Greg. & apud (Dion.

Ἀποκναισις, molestatio, vexatio. Hesyc.

Διακναίω, corrumpo, vitio, fœdo. Aristot. l. 2. de cœlo. Item molesto molestia, afficio, vel tabefacio, macero. Aristoph. ἐγκεῖται μοί τις πόθ@ ὅς με διακναίει ἔχων.

Διακναίομαι, maceror, tabefacio, apud eundem Aristoph.

Composita ex Κνήθω.

Ἐγκνήθω vel διακνήθω, intero (radendo nimirum) vngue vel radula carptum intero, apud Nican Ther.

Κατακνήθω, derado. Aristoph. ¶Item pruritum commoueo, prurire facio, titillo.

Κατακνήθομαι, derador. Itē puriginem seu titillationē patior.

Προσκνήθω, adrado, affrico. Plut.

Composita ex Κνίζω.

Ἀποκνίζω, vellico, vngue aliquid abscindo vel eximo vel abrumpo. Athen. lib. 7. Item vngue vulnero. Aristot. hist. an. l. 5. item dedolo, extenuo. Reg. l. 4. ἀπέκνισε τὸ ξύλον.

Ἀπόκνισμα, τὸ, frustum rei alicuius, propriè vngue abscissū seu abruptū. Item generaliter, segmentū: vt exp. apud Aristoph.

Ἀπόκνισις, vellicatio, abscissio quæ fit vngue. Theophrast. de caus. pl. l. 5.

Διακνίζω, vellicatim rumpo, vngue dirumpo. Aristot. histor. animal. lib. 7.

Ἐκκνίζω, excido, expungo, exerpo, euello. Herodot. in Polymn. τὸν κηρὸν αὐτὸ ἐξέκνισεν.

Ἐπικνίζω, in superficie scalpo. vel per summa incido. seu rado: vt apud Suid ἀρτισμῷ βραχυτάτῳ ἀπὸ ἐπικνίζοντι χαράσσων.

Ἐπικνίζομαι, in superficie scalpor & incidor. Theoph. hist. plant. l. 4 c. 1. (partes fit.

Ἐπίκνισις, scarificatio, scalptura, incisio quæ per summas

Κατακνίζω, concido. Athen. [illegible] concido, carpo, vellico, vel subgillo, obrecto. Isocr. in Panath. & apud Luc. ¶Item titillo, pruritum excito.

Κατακνίζομαι, prurio, titillor. Aristoph. in Pluto.

Κατακνιδόω, pungo, scarifico q. d. vrtica vro vel vrticæ in modum vro seu pungo.

Παρακνίζω, vellico, irrito. Chrysost. ἀφῆς ἱερωσύνης. Item vro pectus alicuius: specialiter amore vro, amore crucio. Chrysost. in ep. ad Corinth. 2. c. 10.

Περικνίζω, circumscalpo, circumuellico, circumcarpo: in Epigr.

Ὑποκνίζω, pruritus stimulos subdo, titillo. Item calcar subucio, extimulo, incito. Philo de vita M. l. 1.

Ὑποκνίζομαι, prurio libidine, amore vror. Xen. apom. l. 3.

ΚΝΕΦΑΣ, ῶ, ος, τὸ, caligo tenebræ, [illegible] ἐπὶ κνέφας ἦλθεν. Sic Il. α. ἐπὶ κνέφας ἦλθε [illegible] Est etiam, vltima noctis pars vt apud Xen. ἅμα κνέφα subdiluculū. Eustathius genitiuum singul. regulariter formatum inusitatum esse tradit: pro eo autem dici κνέφως apud Aristophan. in concion. tanquam a nominat. κνέφος, quod pro κνέφας vsurpatur testatur Etym. * Vterque autem tum Etym. tum Eustath. κνέφας seu κνέφ@ dici volunt quasi κενὸν φάυς. Sunt & qui simpliciter a νέφ@ deducant.

Κνεφαῖ@, α, ὁ, tenebrosus, obscurus. Item κνεφαῖ@ aliquid facere quis dicitur, quum id facit sub tenebras matutinas, vespertinas aut nocturnas. Aristop. in Vesp Ὁ δ' ἀνέφαινε κνεφαῖ@ ἐπὶ τῇ κιγκλίδι. Sic & apud eundem in ran.

Composita.

Ἀκροκνεφὴς, έ@, ὁ καὶ ἡ, vespertinus. Luc. in Lexiph. ἡμῖν δὲ τὸ ἀκροκνεφὲς μετασείλαξ ὁ Δαμασίας.

Ἀκροκνέφαι@, idem Hesiod in Erg. ἐπιτέλλεται ἀκροκνέφαι@.

Ἀμφικνεφὴς, vndique caliginosus seu tenebrosus: circumquaque nebulis septus.

Κνηθω κνησω, &c. vide in Κναω.

ΚΝΗΚΟΣ, ῦ, ἡ, Hesychius dicit esse speciem quãdam seminis. Eius seminis cum herba sua meminit Diosc. l. 4. c. 190. scribens inter alia ferre eam florem croco similem, semen album & rutilum, oblongum, &c. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 4. duas esse species τῆς κνήκου tradit, ἥμερον & ἀγρίαν. Scribitur & κνῆκ@ per ι apud Diosc. Arist. Gal. Aet.

Κνηκὸς, ῦ, ὁ, expon. flauus, rutilus, luteus, croceus, item albidus. Pro eodem dicitur Doricè Κνακὸς, vt apud Theocr. idyl. Ἐκ μὲν τὸ λασίοιο δασύτριχ@ εἶχε τράγοιο Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι. vide schol.

Κνήκινον ἔλαιον, cnecinum oleum quod & Κνηκέλαιον apud Diosc. l. 1. c. 45. Scribitur & κνίκινον, apud Diosc.

Κνηκώδης, ε@, ὁ καὶ ἡ, cneco similis, ad cnecum proximè accedens Theophr. hist. pl. l. 1. c. 18. Scribitur & κνικώδης, apud eundem.

Κνηκεῖ@, epithetum aquilæ, apud Lycophr.

Κνάκων, ων@, habens colorem cneci. Theocr. idy. 3.

Κνηκίας, ὁ, dicitur lupus, apud Suid.

Κνησις, vide in Κναω.

ΚΝΗΜΗ, ης, ἡ, tibia, crus, sura. Galenus σκέλ@ diuidi [illegible] tres partes μηροὶ, κνήμην, πόδα. Il. ρ. γούνατα τε κνῆμαί τε πόδες θ' ὑπένερθεν ἑκάστῳ, &c. καμάτῳ παλάσσετο μαρναμένοιιν. Χερσ.

Hellē.4. ἀγομένης ἢ τῆς κνήμης ὑπερέχειν ἢ ἐδ᾽ ἰωνῶν ἀφορίτων.

¶ Κνῆμαι dicunt etiam tibiæ in rota, similitudine tibiæ in animantibus, vt docet Eustat. & Poll. Lysias has appellat κνήμιας, teste Polluce.

Κνημαῖος, ὁ, tibialis, ad tibiam spectans, apud Hippocr. Pro eodem scribitur & κνημιαῖος, apud Gal.

Κνημία, ἡ, radius rotæ, idem quod κνήμη. Poll. lib. 10.

Κνημὶς ἶδος ἡ, tibiale, ocrea. Od. ω. περὶ δὲ κνήμησι βοείας κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο γραπτῦς ἀλεείνων. Sic & Il. γ. & τ. & apud Athen. lib. 14. ¶ Κνημῖδες dicuntur etiam rotarum radij. Poll. ex Lysia.

Κνημὸς, ὁ, ὁ, pars montis, quæ à pede ipsius ascendit: seu loca montis pede ipsius altiora Il. β. Ἴδης ἐν κνημοῖσι. Sic & Il ψ. & Od. δ. Quidam etiam κνημὺς exp. loca densa, teste Eustath. ¶ Item κνημὸς dicitur ὁ δείχατος, Argiuorum lingua, vt tradit idem Eust.

Κνημὶς, ἶδος, ἡ, idem quod κνημὸς. Dion. Alex. de situ orbis.

Composita.

Αἰγίκνημος ὁ ὁ ἢ ἡ, q d capricrus: epithetô Priapi in anth. epigr.

Ἄκνημος, tibiis seu cruribus carens: vel qui non habet suras.

Ἀντικνήμιον, τὸ, anatomicis dicitur anterior & nuda tibiæ pars sola ferè cute contecta in quam musculorum mouentium tibiam tendines inferuntur. Gal. comm. 2. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. Aristoph. in Pluto. Νῦν δ᾽ ἥκει γὰρ ἢ φλάσει τ᾽ ἀντικνήμια.

Γαστροκνημία seu γαστροκνήμιον, tibiæ pars posterior: sura. Gal. & Arist. hist. anim. l. 1. c. 15.

Εὔκνημος, qui bonis seu pulchris tibiis est. Poll. l. 2. c. 23.

Ἐϋκνήμις ἶδος ὁ ἢ ἡ, bene ocreatus vel pulchris tibialibus vestitus. Iliad. α. & γ. Synecdochicè accipitur pro, benè armatus.

Κακόκνημος, malas tibias habens: Panum epith. apud Theocr. idyl. 5.

Ὀκτάκνημος octo radios habens: rotæ epitheton. Il. ε.

Ὁλόκνημος, integras tibias habens & nulla ex parte mancas aut mutilas. Athen. l. 3. & 6.

Παρακνήμιον, exterius os cruris & minus: focile minus. Aristot. & Poll. lib. 2.

Παχύκνημος, cui sint pingues suræ. Aristoph in Pluto.

Περικνημὶς ἶδος, ἡ, tegumentum tibias ambiens. Hesych.

Πολύκνημος, saltuosus, multos saltus seu colles habens. Il. β.

Προκνήμιον, cruris os interius & maius: focile maius. Aristotel. & Poll. lib. 2.

Σαπρόκνημος, cui putridæ tibiæ sunt & τὰ προκνήμια ἕλκη, vlcera putridarum tibiarum. Diosc. l. 4. c. 84.

Φιλοκνημὶς, tibialium seu ocrearum amans: Item studiosus armorum. Hesych.

Χαλκοκνήμιδες, æreis induti ocreis. Item (synecdochicè) æreis armis induti Hom.

Κνησιάω κνῆσμα κνησμὸς &c.

Κνῖφος, κνιδὴ vide in Κνάω.

ΚΝΙΔΙΟΝ, ὁ, τὸ, cnidium granum, quod potius κνίδιος κόκκος dicitur.

Κνίδιος κόκκος idem quod κνίδιον. Diosc. lib. 1. c. 45. Et κνίδειον ἔλαιον quod & κνίδελαιον dicitur, oleum è cnidio grano. ibid. Scribitur & κνίδιος apud Athen. lib. 2. * A Cnido insula vnde & κνίδιαι γνῶμαι, apud Gal. quas ediderint olim οἱ ἀπὸ Κνίδου ἰατροί.

Κνίζω Κνίζω &c. vide in Κνάω.

Κνίπος &c. vide in Κνίψ.

ΚΝΙΣΣΑ siue κνίσα, ης, ἡ, nidor, carnium seu pinguedinis incensæ fumus. Interdum vapor & odor ex carnibus quæ torrentur, siue assantur. Aristot. meteor. l. 4. Il. α. Κνίσην δ᾽ οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. Sic & Il. θ. Metaph apud Plut. de præc. san. ὥσπερ ὑπὸ κνίσσης τῆς κενῆς δόξης ἀγομένους. Item ipsa pinguedo, aruina aut adeps. Il. α. Od. μ. & alibi. * Eust. ex Herod. à futuro verbi κνίζω tradit fieri κνίσα, quæ extensionem quidem τοῦ ι accipiat, significet autem τὴν κατ᾽ ὀλίγον ἀπὸ τοῦ ὀπτωμένου ἀναφορὰν τῇ ὀσφρήσει προσίζουσαν.

Κνισσὸς ὁ, ὁ dicitur esse λίχνος, i. catillo. Eust. in communi phrasi notum esse tradit & vsitatum. Hinc κνισσότερος, nidoris appetentior, gulosior apud Athen. lib. 12. ¶ At κνισὸς τὸ (proparoxyt.) Eust. idem esse dicit quod κνίσσα.

Κνισσήεις, εντος ὁ & κνισσηρὸς, ὁ ὁ, nidore plenus, vel nidorem referens, nidorosus Od. κ. & Ath. l. 9.

Κνισσώδης, εος, ὁ, idem. Arist. hist. anim. l. 4. c. 8. & lib. 3. de part. animal.

Κνισσάριον siue κνισάριον, ου, τὸ exigua pinguedo, Suid.

Κνισσόω, nidore inficio seu repleo. Demosthen. contra Midiam. κνισῶν ἀγυιὰς ἢ στεφανηφορεῖν. Item vaporo, suffio. Luc. κνισῶσι περὶ τὰς κώμας.

Κνισσάω ῶ, idem. Athen. lib. 4. κνισσᾶται δὲ δῶμα. Exponitur etiam, fumigo, in fumum redigo. Alex. Aphr. ὑπεροπτώμενος ὁ ἰχθὺ κνισοῦται ἢ ἀφανίζεται, piscis deustus fumigatur & euanescit, vel in nidorem abit.

Composita.

Ἄκνισος, ὁ, ὁ, ἢ ἡ, nidoris siue pinguedinis expers. Plut. symp. 4. & in præc. sanit.

Πολύκνισος, multo nidore fumans aut redolens. Nonn.

Κνιστὸς κνιφὸς. κνὶψ κνύζα. κνύζω, &c. vide in Κνάω.

ΚΝΩΔΑΛΟΝ, ου, τὸ, bestia animans. [*Hesy. & schol. Aristoph. volunt propriè dici de bestia marina seu aquatica veluti κινώδαλον, hoc est, ἐν τῇ ἁλὶ κινούμενον. Homer. verò & cæteros poetas vsurpasse etiam pro bestia terrestri περὶ τὸ κνύειν ἀλίσκεσθαι.] Odyss. ρ. Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης Κνώδαλον ὅττι ἴδοιτο. Et Hesiod. in Theog. Κνώδαλα ὅσα ἤπειρος πολλὰ τρέφει ἠδὲ θάλασσα. Aeschyl. in Prometh. vinct. boues quoq; & iumēta appellat κνώδαλα. Reptilia etiam hoc nomine intelliguntur, & τὰ μικρὰ ζῶα, apud Nic. in Ther. v. 98. Insecta quoq; noxia idem Nic. in eodem opere, vers. 759. κνώδαλα appellat. Vermes quoque in Antiocho vocantur κνώδαλα.

Κνώδων, vide in comp. ex Ὀδούς.

Κνώσσω, in comp. ex Ὄσσω.

Κνώψ, in comp. ex ψ. in Ὄπτομαι.

ΚΟΑΛΕΜΟΣ, ου, ὁ exp. stolidus, amens. Aristoph. in eq. Ἀλλ᾽ ἐπόζετ᾽ μάρψειν βυρσαίετος ἀγκυλοχείλης Γαμφηλῇσι δράκοντα κοάλεμον αἱματοπώτην. Et paulò pòst. Ἀλλὰ στεφανοῦ καὶ σαυτὸν τῷ κοαλέμῳ, vbi schol. exp. τῇ ἀνοίᾳ. * Suid. ait hanc dictionem compositam ἀπὸ τοῦ ἠλεματος ἢ τοῦ κοεῖν, τουτέστι νοεῖν, itaque κοάλεμον dici τὸν ἀνόητον & ἠλέματος ἢ ματαίως κινούμενον, id est, ἀναίσθητον siue ἀθλατέ... Idem etym. affert schol. Aristoph. Eustathius scribit τὸν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ κοάλεμον esse τὸν ἐν τῷ κοεῖν, quod est νοεῖν ἀλώμενον.

ΚΟΑΞ, vox est [seu imitatio vocis] ranæ, apud Aristoph. in ran. βρεκεκεκὲξ, κοὰξ, κοάξ. Vnde Lat. coaxo, id est ranas voce imitor.

ΚΟΒΑΛΟΣ, ου, ὁ, vafer, mellificus, blaterator, loquax, adulator, impostor. Aristoph. in Ran. Μήτ᾽ ἀγορᾶς μήτε κοβάλους, ὥσπερ νυνὶ μαλλον ἐπιτρίβεις. Sic & in equit. Κόβαλος εἶ, deceptor & impostor es. Et rursum in ran. Ἡ μὴν κόβαλά γ᾽ ἐστιν ὡς καὶ δοκεῖ. schol. exponit, ἀπατητικὰ κακοῦργα impostoria & fallacia, malefica & improba* innuēs etiam κοβάλους dici quasi κακοβόλους. ¶ Itē, adulator seu adulatorius, apud Arist. h. an. l. 8. c. 12. [de oto ait] ἔστι γὰρ κόβαλος ἢ μιμητὴς, ἢ ἀντορχούμενος ἁλίσκεται. ἐλευθέρως θατέρῳ τῷ ὀρνέῳ. Hesych. tradit à quibusdam exponi etiam μάταιος, futilis, vel stolidus. * Aristophanis schol scribit κόβαλον dici, ludum iocumque coniunctum cum dolo & fallacia & κόβαλα vocari versutias, astutias, fallacias seu σοφίσματα κλέμματα. ¶ Idem schol. scribit κοβάλους esse dæmonas quosdam Dionysiacos, asperos & mites. Item ab antiquis vocatos fuisse latrones qui claua armati prædatum exibant, apud Aristoph. reperitur & cum gemino λ.

Κοβαλεύω, lum κόβαλος, decipio. Suid. & Etym. innuunt esse aliena paulatim pretio ad me conuerto.

Κοβαλεία, impostura quæ ioco fit deceptio ludicri speciem habens. Item adulatio ab improbo & malitioso homine profecta, hoc est, dolosa & perniciosa. Scribitur & κοβαλία.

Κοβαλικεύω, dicitur pro κοβαλεύω.

Κοβάλικόν μα, τὸ, idem quod κοβαλεία siue κοβαλία, astus, versutia, deceptio, impostura: vel etiam facinus astutum & dolosum. Aristoph. in equitibus.

Composita.

Ἀνδροκόβαλος, ὁ, ὁ, nequam improbus, veterator. Suid. & Hesyc.

Ἐκκοβαλικεύομαι, fraudulentis adulationibus circumuenio. Aristoph. in equit. γέροντας ἡμᾶς ἐκκοβαλικεύεται.

ΚΟΒΥΤΑΙΣ ιος ἡ, radula: & quidē ea qua caseus raditur. Pol. l. 10. c. 24. ex Philem. Ὀρῶ μαγειρεῖς ἢ κόβυλιν ἢ σκάφιον.

ΚΟΓΧΗ, ἡ concha, seu ostreum marinum & aquatile. apud Athen. lib. 3. ὄστρεα ἢ κόγχαι καὶ μύες. Ibidem. Aristot. τὴν κόγχην ponit sub genere ostreorum. ¶ Item mensura quæ conchæ capacitatem æquat. Hippocr. de nat. mul. τοῦ ἀνθέμου τρίψας ὅσον κόγχην. Et de morb. lib. 3. δίδου ἄρου τοῦ μεγάλου κόγχην. ¶ Item vasculum conchæ in modum concauum & scutulatum: vt κόγχη κεραμεὺς, apud Hipp. concha testacea seu figlina. ¶ Item oculi cauitas, teste Poll. * Etymon. vide in κογχύλιον.

Κόγχος, ὁ, ὁ, ἢ ἡ, idem cum κόγχη, concha, ostreum marinū. Paus. in Att κόγχους θαλασσίας δὴ πάντες ὁρῶσι τῷ κογχίτῃ λίθῳ. Item concha. i. vas quo in implendo & deplendo vtuntur, scutulata testa, Diosc. l. 1. c. 31. Item mensuræ quoddam genus tantum capiens quantum concha. apud Hippocr. Ab eius idem similitu-

similitudine Lycophron in Alexandra κόγχον vocat hemicranium seu caluam capitis: nam & ipsa est scutulata. Eandem ob causam vmbonam clypei Polybius in Epit. κόγχον appellat. Item κόγχοι nominantur (teste Poll.) cauitates oculorum, cauitates illæ in quibus oculi latent, nam & sua figura concham repræsentant.

Κογχίτης λίθ@, conchites lapis. Pauf. in Att.

Κογχίον, ου, τό, conchula, apud Athen. l. 4.

Κόγχος, putamen ostrei, seu id quo integitur ostreum, quódque abiicitur quum comeditur. Poll. lib. 6. c. 15.

Κογχύλη, ἡ, ostreum seu purpura. κόγχη. Hesych. & Suid.

Κογχύλιον, ου, τό, conchyliũ, concha. Plin. li. 9. c. 36. Dicitur & de quadam concharum specie, expetita non mensis solum, sed & vestium infectionibus, vt docet Plin. Inde κογχυλίω κροκίδα vocant floccum lanæ conchylij sanie infectæ, apud Gal. τῶν κτ͂ τόπ. lib. 3. Sic etiam nominatur lana seu vestis conchylij cruore infecta: vt apud Gal. κογχυλίῳ ἔμφραστε τὸ ὖς, conchyliata sana autem obtura. Dicitur interdum & de testa ostrei, vt κόγχη, & κόγχ@, vt scribit schol. Aristoph. *Sunt autem κογχύλια (authore Athen.) dicta παρὰ τὸ κεχηνέναι.

Κογχυλιεύτης, ου, ὁ, qui conchylia venatur, conchyliarius, seu conchyta.

Κογχυλίας λίθ@, lapis conchylias. Hesych. & Poll.

Composita.

Ἀνακογχυλιάζω, siue ἀνακογχυλίζω, exp. ἀναγαργαρίζω, vt apud Plat. in symp. ὕδατι ἀνακογχυλίασον, aqua fauces collue gargarizata, vtrumque legitur & apud Poll. lib. 4. & 6.

Ἀνακογχυλιασμός, ου, ὁ, gargarizatio oris collutio. Athe. l. 5.

Ἀνακογχυλιαστός, ου, ὁ, quo fauces colluuntur, qui gargarizari solet vel potest. Pla o comicus apud Poll. l. 6. c. 3.

Ἀποκογχίζω, concha demo seu depleo, apud Diosc. l. 1. c. 33.

ΚΟΔΟΜΕΥΩ, hordeum frigo seu torreo. Item in furno frigo aut in aliquo vase. Hesych.

Κοδομεύς, έ@, ὁ, qui hordeum frigit & torret. Hesych.

Κοδομεύτρια, ἡ, quæ frigit torrétque hordeum, apud Pollucem.

Κοδομεῖον, ου, τό, instrumentum quo ad frigendum hordeum vtebantur, teste eodem Poll. lib. 6. c. 10. frixorium. Pro eodem dicitur Ionicè κοδομῆιον.

Κοδομής, ὁ, idem quod κοδομεύς, qui in furno hordeum torret. Poll.

Κόθ... vide in Νείω.

ΚΟΘΟΡΝΟΣ, ου, ὁ, cothurnus, calceamentum vtrique pedi aptum seu vtrique sexui conueniens, & virili & muliebri. ob id κόθορνον Theramenem vocarunt διὰ τὸ δεῖν τὴν πολιτείαν ἀμφοτεριζομένη: adeoque ipse Theramenes, apud Xenoph. Hellen. 2. dicit ἀποκαλεῖ δὲ κόθορνόν με ὡς ἀμφοτέροις πειρώμενον ἁρμόττειν. &c.

ΚΟΪ, κοΐ, vox seu imitatio vocis porcellorum, apud Aristoph.

Κοΐζειν, vocem illam porcorum imitari, grunnire. Aristoph. in Acharn. γρυλλίζετε καὶ κοΐζετε.

ΚΟΙΛΙΑ, ας, ἡ, venter, aluus, λύειν κοιλίαν, apud Athen. soluere seu resoluere aluum: apud eundem ὑπάγειν κοιλίας, subducere. Et contrà apud eundem ἱστάναι κοιλίαν, sistit aluum. κοιλία, venter. Aristoteli dicitur illa corporis cauitas, in quam cibus deuoratur, & prima concoctio peragitur. Significat etiam omnem cauitatem in profundo positã, vt cerebri, cordis, iecinoris & reliquarum partium. Quum de ventre inferiore tantùm dicitur articulo iungitur præpositiuo. vt annotant Galenus & Philotheus Aphor. 20. sect. 6. ¶Κοιλίας accipi etiam pro omasis, adnotat apud Aristoph. in Pluto. πλήρη γ' αὐτὸς ἀρεσάμενος πρὸς τὸ θέναρ τῆς κοιλίας. ¶Apud Polyb. quidam accipi volũt pro cadaueribus. ¶Item κοιλία, canalis per quem aqua ducitur. Hesyc. *Deductum est à nomine κοῖλ@.

Κοιλιακός, οῦ, ὁ, cœliacus, aluinus qui eo morbo laborat qui & ipse κοιλιακὸν πάθ@ dicitur & κοιλιακὴ νόσ@ aut δυσεντερία.

Κοιλιώδης, ε@, ὁ καὶ ἡ, ventriosus, vel ventris speciem gerens.

Composita.

Δυσκοίλι@, ου, ὁ καὶ ἡ, cui aluus est adstrictior, vel aluo incommodus. Cæl. l. 6. c. 22. cui contr. εὐκοίλι@.

Ἐγκοίλι@, qui in ventre est. Et τὰ ἐγκοίλια, intestina, interanea. Poll. lib. 2. ἐγκοίλια dicuntur etiam nauium costæ, ligna transuersaria in ipsa naui κοίλη, Theophr. hist. pl. l. 4. c. 3.

Εὐκοίλι@, bonam aluum faciens. Εὐκοίλια, medici vocant quæ modicè aluum soluunt, plus tamen quàm natura sua sponte faceret. Diosc. l. 1. c. 134. Athen. l. 8.

Μεγαλοκοίλι@, qui magno seu amplo est ventre.

Μικροκοίλι@, qui paruo est ventre.

Μονοκοίλι@, vnicum ventrem habens.

Πολυκοίλι@, qui multos habet ventres.

Προκοίλι@, versus dicitur in cuius medio syllaba redundat (sic ut contrà λαγαρός, in quo breuis per longa ponitur) vt primo versu Iliad.

Σκληροκοίλι@, duro ventre seu dura aluo est. apud Athen. & Diosc. l. 5. c. 27.

Ὑγροκοίλι@, qui humida seu fluida aluo est.

ΚΟΙΛΟΣ, η, ὁ, cauus, cõcauus. Hesiod. in Erg. Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, in ferula caua. Il. φ. Κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας, ad cauas naues. Apud Xen. & Synes. dicitur κοίλη ναῦς pro ventre nauis seu concaua parte. Κοῖλ@ ἄργυρ@, apud Aristl. 2. Oecon. argentum in vasa redactum. Κοῖλον ἀργύριον apud Plut. exp. argentum cælatum. Et τόποι κοῖλοι, loca caua, i. cauos recessus habentia. apud Theophr. Τὸ κοῖλον substantiuè etiam capitur, pro cauitas, siue cauus recessus, locus cauus. Τὰ κοῖλα τῆς γῆς, caua terræ, seu cauæ cauernæ. Sic Κοῖλον χειρὸς & Κοῖλον ποδός, cauitas manus & pedis, i. vola: seu caua manus, cauus pes. ¶Κοῖλα dicuntur etiam caua lateris, ilia. Aristot. lib. 9. de par. animalium, πρὸς τὰ κοῖλα λέων ἀσθενής, parte ilium leo infirmus est.

Κοιλότης, ητ@, ἡ, cauitas, concauitas. Apud Athen.

Κοίλωμα, τό, cauum, cauitas. In oculo autem κοίλωμα, dicitur vlcus in cornea oculi tunica rotundum & amplius latiúsque boti yo, sed minus profundum: nascitur autem circa Irin.

Κοιλαίνω, cauo, cauum seu concauum reddo. Athen. lib. 11. Apud Phocyl. Κοιλαίνειν νόον Παφίῃ, exp. in cauo aliquo mentis recessu recipere.

Κοιλάς, άδ@, ἡ, caua vallis, conuallis. Herod. lib. 8.

Κοιλίς, ίδ@, ἡ, superior palpebra, cilium. Poll.

Κοιλία, κοτύλη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἄκοιλ@, ὁ καὶ ἡ, qui cauus non est, in quo nihil cauum est, cauitatis expers.

Ἀμφίκοιλ@, vtrinque cauus. Suid.

Ἀνάκοιλ@, cauus, concauus, idem quod Κοῖλ@.

Διάκοιλ@, cauus.

Ἔγκοιλ@, introrsum cauus. apud Athen. l. 11. ἔγκοιλον ποτήριον. Apud Hippocr. ὀφθαλμοὶ ἔγκοιλοι ἰσχυρῶς γενόμενοι oculi qui vehementer subsederunt.

Ἐγκοιλαίνω incauo, cauo, excauo.

Ἐγκοίλωσις, excauatio.

Ἐπικοιλίς, ίδ@, ἡ, superior palpebra, cilium. Poll. Veteribus significat extremum ambitum genæ superioris.

Ἰσόκοιλ@, æqualis concauitatis. Plut.

Ὑπόκοιλ@, aliquatenus cauus, aliqua ex parte cauus: vel etiam in imo cauus.

Ὑπόκοιλον, pars inferior palpebræ, quæ superiori respondet.

ΚΟΙΜΑΩ, ῶ, F. ήσω, dormire facio, vel potiùs cubare facio, in lecto colloco. Od. γ. Τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε γερήνι@ ἱππότα Νέστωρ. Æschyl. in Prometheo vincto, βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ Metaph. etiam capitur, vt sopio apud Latinos: vnde dicitur Κοιμῆσαι ἀνέμους & Κοιμῆσαι ὀδύνας. Etymon, vide in κεῖμαι.

Κοιμάομαι, ῶμαι, cubo dormiendi gratia, reclino ad capiendum somnũ. vt Il. ι. Κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο. Sic Od. π. Ἀν τότε κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο. Quidã exponũt etiã dormio, obdormio. vt Il. α. Δὴ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός. Et Il. λ. Ὡς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον, dormiuit ferreum somnum. Apud Plat. Cicer. exp. pernoctare. ¶Itẽ κοιμάομαι morior: vnde κεκοιμημένους apud Areopagitam, mortui. *Deducitur à κεῖμαι.

Κοίμημα, τό, dormitio. Apud Sophoc. in Antigone, κοιμήματ' αὐτογέννητα, schol. exp. συνουσίαι τοῦ πατρὸς αὐτογενεῖς.

Κοίμησις, dormitio. Ioan. c. 11. Item mors, obitus.

Κοιμητήριον. (q. d. dormitoriũ) locus in quo dormitur. Apud Athen. lib. 4. Item pro loco in quo humata iacent mortuorum corpora.

Κοιμίζω, dormire facio, somnum induco, sopio, consopio. Apud Soph. in Aiace, Καλῶ δ' ἅμα Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι, significat soporem mortis inducere.

Κοιμιστής, οῦ, ὁ, sopitor. in Epigr.

Κεμάς, άδ@, ἡ, hinnulus cerui, vel caprea, dama. Il. κ. Ἢ κεμάδ' ἢ λαγωὸν ἐπείγετον. Athen. l. 5. (ex Herodico Babyl) τῆς ἐλάφοις δειλότεροι κεμάδ@. Sunt qui dictam existiment quasi κοιμάδα, vtpote κοιμωμένην ἔτι ἐν τῷ σπηλαίῳ, nec audentem se committere syluis. Apud Hesych. scribitur & gemino μ.

Κοίτη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀκοίμητ@, ὁ καὶ ἡ, non sopitus, non dormiẽs, peruigil, irrequietus. Mosch. id. 2. Theocr. id. 19. Ἄργ@ ἀκοιμήτοισι κεκασμέν@ ὀφθαλμοῖσι.

Ἀνακοιμάομαι, ῶμαι, dormio, cubo, idem quod κοιμῶμαι. Xen. ἐπεὶ δὲ ἀνεκοιμήθησαν ὅσον ἱδεῖν μετεῖον εἶναι.

Ἀποκοιμάομαι, ῶμαι, seorsum dormio, eccubo, seorsũ cubo. Plato de leg. 6. ὁ δ' ἀποσυνιστὰς καὶ ἐάν τινα ἐν ἡμέραν ἢ νύκτα ἀποκοιμηθεὶς μὴ τῶν ἀρχόντων ἐξάγων ἢ &c. Item pro κοιμῶμαι, dormio, apud Xen. pæd 1. ἀλλὰ νῦν ἐάσεις γε τοὺς ἄνδρας τὸ μετρίως ἀποκοιμηθῆναι. Ibidẽ, εἰπὼ ἂν ἀπεκοιμήθης ἐν μετεόρ.

Ἐγκοιμάομαι, ῶμαι, indormio, dormio super, incubo. Strabo, καὶ ἐγκοιμώμενοι ὁ ἑρμάτι.

Ἐκκοιμάομαι, ῶμαι, somno excitor: vt ἐκκοιμηθεὶς apud Platon. exp. somno excitatus. [Hippocr. aphor. lib.

Ἐπικοιμάομαι, ῶμαι, indormio, incubo. vt ἐγκοιμάομαι.

Κατακοιμάω, sopio, consopio.

Κατακοιμάομαι, sopior, consopior: vt πυρὸς ὑπὸ τῆς κατακοιμηθέντος consopito igne, i. extincto. Plut. Item obdormisco, obdormio, vel simpliciter dormio. Herodot. (de Cleobi & Bitone) μετὰ ταύτην δὲ τὴν εὐχὴν ὡς ἔθυσάν τε καὶ εὐωχήθησαν, κατακοιμηθέντες ἐν αὐτῷ τῷ ἱρῷ οἱ νεηνίαι, οὐκέτι ἀνέστησαν.

Κατακοιμητικὸς [q. d. soporiuus, seu soporatiuus] aptus ad inducendum somnium. Peculiariter autē κατακοιμητικὸν appellabatur id epithalamium quod vesperi canebatur ad mediam vsque noctem: sicut matutinum, διεγερτικὸν, vel ὄρθριον vocabatur, vt tradit schol. Theocriti.

Ἐπικατακοιμάομαι, ῶμαι, (*Decomp.*) indormio.

Κατακοιμίζω, idem quod κοιμίζω. Exponitur etiam cōpono aliquem ad somnum capiendum. Exponitur etiam, sum cubicularius. Κατακοιμιστὴς à Plut. in apophth. pro cubiculario poni testatur. Bud.

Παρακοιμάομαι, iuxta dormio, iuxta cubo, accubo. Παρακοίμησις, accubatio. Παρακοιμώμενος qui accubat.

Συγκοιμάομαι, ῶμαι simul dormio simul cubo. Item concumbo coëo. Συγκοίμημα, concubitus. Eurip.

Συγκοίμησις, pro eodem. Plat.

ΚΟΙΝΟ´Σ, ἡ, ὁ, communis. Eurip. in Oreste, κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων, res amicorum sunt communes. Interdum cum genit vt apud Plut. de frat. char. εἰ κοινὰ τὰ φίλων ἐστὶ μάλιστα δεῖ κοινοὺς τῶν φίλων εἶναι τοὺς φίλους, si res amicorū sunt communes amicos potissimum oportet communes esse amicorum, vel amicis, vel inter amicos. Plato de legib. λόγοι κοινοὶ τῆς ἀρχῆς τε ἀρχομένων. Interdum cum datiuo, vt Demost. pro cor. κοινὸν εἶναι τουτονὶ τὸν ἀγῶνα ἐμοί τε καὶ κτησιφῶντι. Sic κοινὸν πᾶσι, Eurip. & Xen. in Oecon. Κοινὸς pro κοινωνὸς, vt apud Sophoc. in Aiace, κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών. Οὐδὲν κοινὸν, nihil commercii ei Demosth. In Anthol. Epigr. Οὔτε δέ μοι κοινόν τι πρὸς Ὀθρυάδαν γεγένηται nihil mihi commune fuit, nihil mihi rei fuit cum Othryada. Τὸ κοινὸν, commune, communitas. εἰς τὸ κοινὸν in commune. Sæpè etiam τὸ κοινὸν exp. respub. Interdū τὸ κοινὸν ponitur pro ærario apud Thuc. ¶Item κοινὸς, peruagatus, vulgaris, tralatitius: vt κοινὸς λόγος & κοινοτέρα φράσις, in Anth. Epigr. ¶Item κοινὸς, conuersatione & societate gaudēs ac conuictu: apud Synes. σπουδάζων ἰδιός εἶμι, μάλιστά γε δεῖν καὶ παίζων κοινότατος. * Κοινὸς, profanus, impurus, immundus, i. quo quilibet promiscuè & in communi vtitur. In sacris literis frequentissimum est.

Κοινῇ (aduerb.) communiter, in commune. Arist. pol. 3. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον τὸ quæ communiter vtilia sunt, i. communis vtilitas. Xen. κοινῇ σὺν τοῖς φίλοις, vnà cum amicis. Interdum dicitur κοινῇ pro κοινῇ γνώμῃ apud Thuc.

Κοινῶς, communiter. Item in commune, sicut κοινῇ. Thuc. lib. 2. κοινῶς μᾶλλον ὠφέλησαν ἢ ἐκ τῶν ἰδίων ἔβλαψαν. Exponitur etiam, vno animo, item publicè.

Κοινότης, ητος, ἡ, communitas. Exponitur & societas. Est etiam nomen vnius ex figuris sententiarum, quum ab vno verbo omnes sententiæ incipiunt, & in vnam desinunt. vide Rutil. Lupum.

Κοινόω, ῶ, communico, impertio, participem facio. Thuc. li. 1. πάλαι δὲ (χρὴ) κοινώσαντας τὴν δύναμιν, κοινὰ καὶ τὰ ἀποβαίνοντα ἔχειν. Item communico, i. confero cum, expono. Thuc. κοινώσας δὲ τὴν ἐπίνοιαν τοῖς Ἀκαρνᾶσι. Aristop. in Nub. ἵνα αὐτοῖσι κοινώσω τι πρᾶγματιον ἐμὸν. ¶ Κοινόω, inquino, polluo, vt Matt. 15. Marci 7. & in aliis Testamenti noui locis.

Κοινόομαι, οῦμαι, idem quod κοινόω: vt κοινώσασθαι τὸ ἑρμαιον, apud Synes. in ep. ad Phil. Et Herod. l. 1. μήτε μὲν τοῖς φίλοις ὑπὲρ ἐκείνου ... Thu. l. 8 ἵνα ὁ ἀεὶ πάντα μετ᾽ ἐκείνου κοινῶσθαι. Item passiuè, communicor, &c.

Κοινεῖον, ου, τὸ locus in quo sunt communes omnibus mulieres, lupanar. Hesych.

Κοινωνὸς, οῦ, ὁ, cui alicuius rei communio est cum alio, particeps, cōsors, socius. Xen. τῶν πολιτικῶν τιμῶν κοινωνοὺς εἶναι ἀλλήλοις. Et κοινωνοὶ πράξεως. Plut. Itē κοινωνοὶ πολέμου. Sic & κοινωνοὶ κινδύνου. H... Κοινωνὸς τῶν ἀπορρήτων. Herodiano dicuntur ii, quorum secreta nostra consilia communicamus.

Κοινωνία, ας, ἡ, communio, communitas, consortiū, societas. Arist. Eth. 8 ἐν κοινωνίᾳ γὰρ ἡ φιλία, apud eundem lib. de mundo, ἡ πρὸς ταῦτα κοινωνία, communio quæ cum hisce intercedit. Sic Plato κοινωνία μετὰ πρός σε.

Κοινωνικὸς, ἡ, ὸν, communionis amans, seu societatis. Apud Arist... κοινωνικὸς est socialis, i. societatis & æquitatis cultor. Apud Lucian. in Tim. κοινωνικὸς τῶν ὄντων, qui lubenter alios bonorum suorum facit participes. ¶Κοινωνικὸς ad communionem pertinens in quo communionis seu communitatis ritus obseruantur, vt κοινωνικὸν σύγγραμμα apud Eustath. A Plutarcho κοινωνικαὶ ἀρεταὶ appellantur virtutes in communitate & societate positæ. ¶Κοινωνικὸς, non excommunicatus, ὁ μὴ ἀναθεματιζόμενος. Basil.

Κοινωνέω, ῶ, in communionem venio, commune aliquid habeo, particeps sum. Demosth. κοινωνεῖν καὶ τῶν ἱερῶν τοῖς πεπολιτευμένοις, commune aliquid habere cum, &c. Et κοινωνῶ σοι τοῦτο hoc tecum habeo commune. Et οὐδὲν κοινωνῶ σοι, nihil tecum habeo commune. Xen. σίτου καὶ ποτοῦ κοινωνεῖν, cibo & potu vti communiter, participem esse cibi & potus. Sic κινδύνων κοινωνεῖν, periculorum esse participem. πονηρῶν καὶ δεινῶν ἔργων κοινωνεῖν, apud Demosth. exp. conscium esse. Dicitur & κοινωνεῖν τινι, cum alio consuescere.

Κοινώνημα, τὸ commercium. Plato in 1. de rep. Aristot. Pol. 3. Plut. in symp. sept. sap.

Composita.

Ἀκοινωνησία, ἡ, communio & participatio nulla, commercium nullum: quo videlicet res aliqua communis alteri cum altero non est. Arist. polit. 2. cap. 3. διὰ τὴν τῶν κτήσεων ἀκοινωνησίαν quia possessiones non sunt communes.

Ἀκοινώνητος, ὁ καὶ ἡ, qui cum altero non communicatur, cuius alter particeps non fit. Plut. in Lycurg. Item qui nihil commune habet cum altero, cui nihil communicatur, qui particeps non est, Greg. Item, qui sibi nihil cum altero commune esse vult, qui alterum participem & consortem ferre nequit. Luc. in vit. auct. Exponitur etiam αὐθέκαστος, seuerus natura rigidus, exactè rectum verúmque persequens. A Suida exp. ἀκριβής.

Ἀκοινωνήτως, idem quod αὐθεκάστως, rigidè, seuerè, austerè: vt exponitur apud Ciceronem in Epist. ad Attic. lib. 6. epist. 1.

Ἀνακοινόω, ῶ. & ἀνακοινόομαι, οῦμαι, communico aliquid cum alio, i. commune ei mecum facio, impertior ei. Pausan. Eliacω̄ 1. ἐνταῦθα ἀνακοινώσασθαι τὸ ὕδωρ πρὸς τὴν πηγὴν. Itē communico cum, vel illo de re aliqua, vel rem aliquam, consulo vnà cum alio de re quapiam. Plato in Cratylo, βούλει οὖν καὶ Σωκράτει τῷδε ἀνακοινωσώμεθα τὸν λόγον; Xen. Hell 1. ἀνεκοινοῦντο ὅ, τι ἔμελλεν ἢ λέγειν ἢ πράττειν. Isocr. περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοινοῖ. Xen. ἀναβ. 3. ἀνακοινοῦν Σωκράτει τῷ Ἀθηναίῳ περὶ τῆς πορείας, consulit Socratem. [matis.

Ἀνακοίνωσις, ἡ, communicatio. Est & nomen cuiusdam schematis.

Ἐπανακοινόω, (*Decomp.*) communico consilij videlicet capiendi gratia, apud Plat. lib. 11. de repub. τοῖς νομοφύλαξιν ἐπανακοινώσαντες οἱ ἀγορανόμοι καὶ ἀναγράψαντες.

Ἀξιοκοινώνητος, dignus quo cum communicemus, dignus cuius consortium & societatem expetamus, Plato. Polit. l. 2.

Δημόκοινος, publicus minister, tortor, qui & δήμιος, apud Isocr. in Trapez.

Ἐπίκοινος, communis, promiscuus. Herod. ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιεῦνται, promiscuè cum mulieribus coëunt. Ἐπίκοινα genera in nominibus dicuntur à grammaticis, genera in quibus sexus vterque per alterum apparet: aut quæ fœminina positione mares, aut neutrali fœminas significant: vide Quintil. l. 1. c. 4.

Ἐπικοινωνέω, cōmune habeo. Arist. 2. Oecon. ἐπικοινωνεῖν τὰ πολλὰ ἀλλήλας ἀναγκάζειν. Et apud Plat. de leg. ἐπικοινωνούμενοι γάμοι, communiter contractæ nuptiæ.

Εὐκοινώνητος, quocum communicare aliquid facile est, facilis. Aristot. Eth. lib. 4. εὐκοινώνητος εἰς τὰ χρήματα, in rebus pecuniariis facilem se præstans & tractabilem.

Κατακοινωνέω, communico, impertior. Æschin.

Πάγκοινος omnibus communis. Soph. in Electra.

Πολύκοινος, multis communis. Soph.

Συγκοινωνὸς, particeps, consors, idem cum κοινωνός. Apoc. c. 1.

ΚΟΙ´Ξ, ικος, ὁ, coix: species τῶν καλαμοφύλλων, vt & ὁ φοῖνιξ teste Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16. Apud Hesych. legitur κοῖκες sine diæresi. & dicitur esse in Æthiopia palmarum species, & πλέγματα inde confecta. ¶Est etiam vas formarium Antiphani apud Poll. lib. 10. c. 46.

ΚΟΙ´ΡΑΝΟΣ, ου, ὁ, princeps, imperator, dominus. Il. α. Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, εἷς κοίρανος ἔστω, εἷς βασιλεύς. * Veteres (vt scribit Eustath.) deriuant hoc vocabulum à χαιρός, verso α in ο, vt sit οἱονεὶ ὁ τῷ χαιρῷ κύριος.

Κοιρανίη, dominium, imperium.

Κοιρανικὸς, ἡ, ὸ, imperatorius, principalis. Opp. lib. 3. de venat.

Κοιρανίδης, ου, ὁ, idem quod κοίρανος, vt Sophoclis schol. exp. in Antig.

Κοιρανέω, ῶ, dominor, impero, Apol. Arg. 2. τῇσιν τότε κοιρανέοντα. Item principatum obtineo, instar principis excello. Oppia. de venat. lib. 3. λεόντων κοιρανικῶν Λίβυες μέγα κοιρανέουσι λέοντες. Item, κοιρανῶ officio fungor, imperator & princeps sum. Il. β. Ὣς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν.

Composita.

Ἀνακοιρανέω, ῶ, dominor, rego. apud Homer. μάχην ἀνακοιρανέοντα. [Hesych.

Διακοιρανέω, ῶ, regis seu domini more obeo vel administro.

Κατακοι-

Καταχοιρανέω, dominor, impero, rego. Od. α. Ἰθάκην καταχοιρανέουσι. Od. ι. πόλεμον καταχοιρανέουσι.

Πολυκοίρανος, multorum dominus & rex.

Πολυκοιρανίη, imperium multorum, dominium multorũ. Il. α.

ΚΟΙΣΥΡΑ ας, ἡ, Cœsyra: fœmina quædam Atheniensis generis nobilitate & opibus clara, sed luxu & mollitie diffluens, ac nimium ornata.

Κοισυροῦσθαι, dixerunt comici pro τρυφερῶς κοσμεῖσθαι, siue τὰ τῆς κοισύρας φρονεῖν, luxu diffluere, nimium ornari.

Ἐγκοισυροῦσθαι, (comp.) Cœsyræ moribus imbui: vel Cœsyram imitari, luxurio. a nimitũ & voluptuosa vita, exquisitiore cultu ornari. apud Aristoph. in Nub.

ΚΟΙΤΗ, ης, ἡ, cubile, lectus. Xen. Pæd. 2 τὴν σκηνὴν εἰς κοίτην ἀπέλυον apud Gregor. accipitur pro concubitu. vbi scribit, μὴ κώμοις καὶ μέθαις μαλακισθῶμεν, εἰς κοίτας καὶ ἀσελγείας εἰδέναι συνεζευγμένας. Rom. cap. 9 ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα, quidam pro concubitu: alij pro semine accipiunt ex Hebræorum idiotismo & ἔχειν κοίτην exponunt, concipere & grauidam fieri. ¶ Κοίτη (inquit Bud.) alueus fluminis. in Pand. Græcis sæpe.

Κοῖτος, ου, ὁ idem quod κοίτη. Theoc. idyl. 24. item dormitio, somnus. Odyss. β. item κοῖτοι, pisciculi quidam fluuiatiles, sub saxis quiescentes. Arist. de hist. an. lib. 4.

Κοιταῖος, adiect. vt κοιταῖον γίνεσθαι, cubare, noctu iacere. Dem. in prio. hist. Κοιταῖον, ου, τὸ, lubitane. lustrum ferarum. Plut. in lib. de brud. animal.

Κοιτάζω, cubare facio. in cubili colloco. κοιτάζομαι, apud Greg. (cult.) sum in cubili, decumbo.

Κοιτωνάριος, ὁ, locus domus in quo sunt cubilia, cubiculum.

Κοιτωνίσκος, paruum cubiculum Exponitur etiam, paruus lectulus, lectulus. Κοιτωνὶς pro eodem.

Κοιτὶς, ίδος, ἡ, lectulus. Ab Atticis ita vocatur (vt quidam grammatici annotant) parua cista. & apud Lucianum arcula seu capsula. Polluci est etiam capsa vestiaria.

Composita.

Ἀγλαόκοιτος ου ὁ καὶ ἡ splendido lecto seu splendidis lectis instructus, aut instructa.

Αἰθριοκοιτέω, ῶ sub dio cubo. Theocr. idyl. 8. Ἁ δ' ὗς τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν.

Ἄκοιτος, cubili carens, cubile non habens. ἄκοιτον mel Plinio l. 11. c. 15. quod est sine tectimento sedimentóve.

Ἀκοίτης, ου, ὁ, pro ὁμοκοίτης, vnum & idẽ cubile habens. maritus. Od. ε. ἤν τις τε φίλον παρέχει ἀκοίτην. in Epigr. Τίς κέν με πλήθουσαν ἄλοι δύστηνον ἀκοίτης; Ἄκοιτις, ιος, ἡ, vxor, passim apud poetas.

Ἀμφίκοιτος lectum circumdans, lectum ambiens. Suid.

Ἀπόκοιτος secubans, seorsum cubans. Luc. μηδέ ποτε ἀπόκοιτος μὴ γενόμενος ἀφ' οὗ γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο. idẽ alibi, οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος περὶ τῆς Ῥέας οὐδ' ἀπολιπὼν τὸ ἱερεῖον

Ἀποκοιτέω, ῶ, cubo abnocto. Demost. pro corona ἐκ ταύτης ἣν παρέλαβον τάξιν διατηρεῖν μήτε ἀφημερεύοντας, μήτε ἀποκοιτοῦντας

Ἀρσενοκοίτης seu Ἀρρενοκοίτης, qui cum masculis concumbit, vel masculorum concubitor. 1. Cor. c. 6. & in Anth epigr.

Δευτεροκοιτέω, ῶ, secundus vel secunda cubo, lecti socium habeo Athen. l. 13. (in Epigr.

Δρυοκοίτης, in quercu seu in arbore cubans: epitheton cicadæ,

Δύσκοιτος, malè cubans & incommodè.

Δυσκοιτία, mala cubatio. seu incommoda. qualis est χαμαικοιτία. Exponitur etiam, difficultas cubandi.

Δυσκολόκοιτος difficilem somnum efficiens, apud Aristophan. in Nub. δυσκολόκοιτός τις μέριμνα.

Ἐνωτοκοῖτοι populi quibus aures in tantum magnitudinis crescũt, vt totum corpus iis contegatur.

Ἐξώκοιτος, qui foris cubat. Hesych. Est & piscis qui etiam Adonis dicitur, vt testatur Athen. l. 8. sic appellatur quòd in siccum somni causa exeat; vt scribit Plin. l. 9. c. 19. vide & Ælianum.

Ἐπικοιτάζομαι cubile habeo vel constituo mihi in.

Ἡμερόκοιτος die dormiens (& nocte vigilans) fur. Hesiod. in Erg. item piscis quidam, phoca. vt interpr. Erasmus.

Παρακοίτης, maritus: idem qui ἀκοίτης.

Παράκοιτις ἡ. vxor. eadem quæ ἄκοιτις. Hesiod. ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι. Hesychio est etiam παλλακίς.

Παράκοιτος, ἡ, concubina.

Παρακοιτία, accubitus. Accipitur & pro excubiis.

Παρακοιτέω ῶ, iuxta cubo, accubo: vt dicitur vxor παρακοιτεῖν τῷ ἀνδρί. item excubo vigilias ago.

Πιθοκοιτῆς qui in dolio cubat.

Πρόκοιτος, q. d. antecubitor. Exponitur à Gr. προφύλαξ.

Προκοιτία, excubiæ vigiliæ, sicut παρακοιτία. Polyb.

Προκοιτέω, ῶ, excubo.

Προκοίτιον, ου, τὸ, q. d. antecubiculum, exp. antithalamus, ex Vitruu.

Προκοιτῶν, q. d. antecubiculum.

Στιβαδοκοιτέω, ῶ, in toro seu stramento ex herbis aut frondibus cubo, humi straris herbis aut frondibus cubo, in stabulo cubo. Polyb. lib. 2.

Σύγκοιτος, consors tori: de marito, vel de vxore. Et generalius pro concubitor, seu concubitrix.

Συγκοίτιον, ου, τὸ, concubitus, merces quæ datur meretrici: Hesych.

Ὑλικοίτης. cubile in syluis habens, de feris dicitur ab Hesiodo, θῆρες ὑληκοῖται).

Φορμοκοιτέω ῶ super tegete cubo, seu super storea, tegeti incubo:

Χαμαίκοιτος, humi cubans. Χαμαικοιτία, humi cubatio, Philost. ep. 12.

Χαμαικοιτέω, ῶ, humi cubo. humi iaceo. idem Philostr.

ΚΟΚΚΟΣ ὁ, granum. Diosc. l. 4 κόκκοι ῥοιᾶς, grana mali punici vel etiã acini mali punici. Sic κόκκος κνίδιος, siue κόκκος κνίδειος, granum cnidium. apud Diosc. Galen. Athen. est autẽ semen thymelææ, myrti in modum rotundum & inter initia virens, ac tandem rubescens. ita etiam medici vocant pilulas, quod granorum magnitudine ferè sint, & rotundæ granorum instar. Alex. Trallia. ἡ κάθαρσις ἡ διὰ τῶν κόκκων ἐχόντων τὴν κολοκυνθίδα. ¶ Est etiam Hesychio peculiariter, granum ilicis arboris rubens quo puniceа inficiuntur. Latinè indẽ coccus dicitur. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 8. ἡ πρῖνος τὸν φοινικοῦν κόκκον φέρει. item ipse color puniceus. Hesych.

Κόκκος, ου ἡ, (gen. fœm.) arbor quam Theophr. πρῖνον vocat, Plinius ilicem: vnde κόκκος βαφική, apud Diosc.

Κόκκιον ου, τὸ, idem quod κόκκος. pilulæ: vt κοκκία βηχικὰ pilulæ quæ tussi medentur. Alex. Trall.

Κόκκινος, coccineus, coccinus cocco tinctus, coccino colore imbutus: vt κόκκινον ἔριον in ep. ad Hebr. c. 9 Et κοκκίνη χλαμὺς coccina chlamys. Sic κόκκινος χιτών, apud Plut. in Fab.

Κόκκωνες, grana mali punici & vnde viscum fit. Galen. in lex Hippocr.

Κοκκίζω grana eximo seu acinos: vnde apud Aristoph. κοκκίσαι ῥόαν, punicum malum suis extenterere granis, grana eximere è malo punico, seu acinos, quod & ἐκκοκκίσαι dicitur.

Κόκκαλος, nucleus pineæ nucis, qui & στρόβιλος, Gal. in lex. Hippocr. Diosc. verò diminutiuè ita nominari vult cnidiũ granũ,

Composita.

Δίκοκκος, dicitur à quibusdam ἡ ζειά, quod duplici grano prædita sit.

Ἐκκοκκίζω, cortice ablato granum eximo, idem quod κοκκίζω. Apud Athen. lib. 2. item metaph. spolio, viduo. Aristoph. in Pace, τὰς πόλεις ἐκκοκκίζεις, schol. exp. ἐρημώσας.

Καλλίκοκκος, pulchra habens grana, seu cui pulcher est acinus.

ΚΟΚΥΑΙ, Hesychio sunt aui & maiores. * Etym. dicit κοκύας Ionicum esse vocabulum, & significare τοὺς ἤδη κεκοιμημένους. legitur in Epigr. lib. 1. εἰς δένδρα. ibi enim Zonas dicit, τηλόθι δ' ἴσχε δρυὸς πέλεκυν· κοκύαι γὰρ ἔλεξαν Ἁμὶν ὡς πρότεραι ματέρες ἐντὶ δρύες, indicans auos monuisse à quercubus abstinendam esse securim propter stirpis antiquitatem. Scribitur & κοκκύαι gemino κ.

ΚΟΚΚΥΞ, υγος, ὁ coccyx seu cuculus. auis verna ex accipitrum genere, sed degener & timida: * sic dicta παρὰ τὸ κόκκυ φωνεῖν. Hesiod. in Erg. 2. Ἦμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι. ¶ Est etiam nomen piscis apud Arist. hist. anim. libr. 4. c. 9. ibi enim dicit κόκκυγα τὸν ἰχθὺν ψοφεῖν εἶεν στριγμόν. ¶ Κόκκυγες dicuntur etiam grossi caprifici arboris: quod simul cum cuculis verno tempore prodeant. ¶ Hesychio κόκκυξ dicitur & herba quædam. ¶ Item, os in imo sacri ossis positum. vide Galen. in lib. de ossibus. ¶ Eidem Hesychio κόκκυξ est etiam crista & galea.

Κοκκύζειν coccyzare. cuculi vocem edere. Hesiod. in Erg. Tribuitur etiam gallinaceo. apud Theocr. idyl. 7. Aristoph. in Ran. & Aristot. hist. an. l. 9. idémque apud Athen. lib. 14. Dicuntur & μοισᾶν ὄρνιχες, i. poetæ κοκκύζειν contra Chium vatẽ, i. Hom. qui in poësi superiores ipso esse conantur. apud Theocr. id. 7.

Composita.

Ἀβελτεροκόκκυξ, υγος, ὁ, idem quod ἀβέλτερος. Suid. idem exp. & κενός, i. vanus, præsertim quum de homine dicitur.

Νεφελοκοκκυγία, vrbs auium. apud Aristoph. in Auib.

Ὀρθροκόκκυξ, qui matutinus cucurrit. ὁ ὄρθριος κοκκύζων. Diphil. apud Eustath.

ΚΟΛΑΖΩ, F. σω, punio, castigo. Arist. eth. 3. c. 5. κολάζουσι γὰρ καὶ τιμωροῦνται τοὺς δρῶντας μοχθηρά. Xenop. Hell. 5. οὐδ' οἰκέτας χρὴ κολάζειν ὀργῇ castigare irato animo. idem Xen. κολάζω αὐτὸν πᾶσι κακοῖς, omnia mala ei infero ad pœnas de eo sumendas: Et apud Plat. κολάζω πληγαῖς, castigo verberib. Et cũ gemino accus. apud Soph. in Aiace, τὰ σεμνὰ ἔπη κόλαζ' ἐκείνους. ¶ Item, castigo seu reprimo, coerceo, moderor, fræno. Theophr. l. de caus. pl. κολάζειν τὰ δένδρα. castigare arbores luxuriantes. item κολάζειν τὸ αἰδοῖον apud Poll. est συστέλλειν, reprimere. Et κολάζειν τὸ πάθος, apud Plut. in Artoxerxe. Et

re. Et κολάσαι τὸ πλεονάζον, apud eundem in sympos. reprimere & coërcere quod exuperat.

Κολάζομαι, punior, castigor, pœnæ de me sumuntur, pœnæ mihi infliguntur. Xen. Hell. 6. Κολάζεσθαι ὑπὸ τῶν ἁμαρτημάτων. Plut. ὑπὸ τῶν θεῶν κολασθῆναι. Et cum genit. apud Thuc. Κολάζομαι τῆς ἀδικίας, iniuriæ pœnas do. Item reprimor, coërceor: vt Luc. in Hermot. Κεκολασμένη διαίτα, moderata & cuius luxuries quasi castigata est. Item actiuè, pro Κολάζω. Aristoph. in Vesp. Νῦν ἐκεῖνο νῦν ἐκεῖνο τοὔξυθυμον ᾧ κολαζόμεσθα κέντρον ἐντέτατ' αἰεί, quo castigamus eos qui nos infestant.

Κεκολασμένως, moderatè, frænando & castigando cupiditates & luxuriam. Athen. l. 6.

Κόλασμα, τὸ, pœna, vel quod pœnæ castigationisque loco infligitur. Xen. Pæd. 3.

Κολασμὸς, ὁ, pœnæ inflictio, punitio, pœna. Plut. in Alcib. Item moderatio, refrænatio, castigatio. Plut. de loquacit.

Κόλασις, εως, ἡ, punitio. Arist. Rhet. 1. & Gel. l. 6. c. 14. Item castigatio: vt Κόλασις τῶν δένδρων. apud Theophr. castigatio quæ luxuriantibus arboribus adhibetur, & qua velut supplicio coërcentur & reprimuntur.

Κολαστὴς, ὁ, punitor, castigator. Synes. ep. 121. τῆς πονηρίας κολαστάς. Pro vindice & tortore etiam ponitur apud Eurip.

Κολαστικὸς, ὁ, q. d. punitorius, pœnas infligere solens. Plut. περὶ ἀοργησ.

Κολαστήριος, ὁ, καὶ ἡ, aptus ad pœnas inferendas, ad pœnas infligendas comparatus: vt κολαστήριον πῦρ apud Naz.

Κολαστήριον, τὸ, locus supplicij: vel instrumentum aptum ad scelerum pœnas inferendas: tormentum. Plut. & Synes. Itē locus vbi sontes torquentur, carcer. apud Synes. de insomn. Accipitur etiam pro ipsa pœna apud Xen.

Composita.

Ἀκολασία, ἡ, intemperantia, petulantia, proteruitas, lasciuia. Item luxuria cui oppon. σωφροσύνη. Aristot. rhet. 1. Athen. l. 14. Dicitur & de intemperantia circa res Venereas. Plut. & Chrysost. de sacerdotio.

Ἀκόλαστος, ὁ, καὶ ἡ, intemperans, proteruus, lasciuus, libidinosus, q. d. incastigatus: vel incastigabilis. Interdum absolutè ponitur: & dicitur de quouis qui voluptatibus corporis nimiū est deditus: vt apud Aristot. lib. 1. rhet. ad Theodect. ἀκόλαστος μεγαλόψυχος ἀλλ' ὁ περὶ τὰς τοῦ σώματος ἡδονάς. Interdum additur περὶ τὰ ἀφροδισιάζεσθαι, vt apud Aristotel. aut πρὸς τὰς συνουσίας. vt apud Plutarch. in Lyc. Pro quo & absolutè dicitur ἀκόλαστος. vt ἀκόλαστος γυνή, apud Athen. l. 3. Dicitur & de aliis rebus, vt ἀκόλαστος γλῶσσα, lingua effrænis. Eurip. in Oreste.

Ἀκολάστως intemperanter, petulanter, proteruè.

Ἀκολασταίνω intemperanter seu petulanter me gero, proteruè ago. Arist. rhet. l. 2. Item proteruè & libidinosè viuo. Aristoph. ὑμεῖς δ' οἱ θεοὶ ἀκολασταίνετε. Plut. in Alcib. καὶ ἀκολασταίνῃ μεθυσκόμενος, intemperanter viuat ebrietati deditus.

Ἀκολαστέω idem. Ἀκολάστημα, τὸ, factum petulans seu intemperans factum petulantiæ plenum.

Decomp. Ἐγκολασταίνειν τινὶ petulantia vti in aliquo aut in aliqua: petulantiam aut libidinem suam exercere in aliqua. Athen. l. 12. (in Dem.

Συνακολασταίνω τινὶ, vnà cū aliquo intēperanter viuo. Plut.

Φιλακόλαστος qui amat τὴν ἀκολασίαν seu τὸ ἀκόλαστον.

Ἀντικολάζω, vicissim punio: vel contrà supplicio afficio: vt si loco præmij quod promeruit, aliquis puniatur.

Προκολάζω antè punio. Aristot. rhet. lib. 2.

Συγκολάζω, simul punio.

ΚΟΛΑΞ, ακος, ὁ, adulator, assentator, parasitus. Arist. eth. 4. c. 4. πάντες οἱ κόλακες θητικοὶ, καὶ οἱ ταπεινοὶ κόλακες. Plut. de discern. adul. ab am. αὐτὸς αὐτοῦ κόλαξ ἕκαστος ὢν πρῶτος καὶ μέγιστος. * Androcydes medicus apud Athen. lib. 6. τὴν κολακείαν denominatā putat ἀπὸ τοῦ προσκολλᾶσθαι ταῖς ὁμιλίαις. alij deriuant è κόλον, (cibus) quod alienam mensam conse-ctetur, alij à κόλ@, i. mutilus, quod integer non sit.

Κολακικὸς, ὁ, adulatorius, assentatorius. Item adulandi peritus, peritus assentator. Et ἡ κολακικὴ sub. τέχνη, ars adulatoria seu assentatoria. Plato in Sophista, Κολακικὴν πάντες φαίημεν ἂν ἡδυντικήν τινα τέχνην εἶναι.

Κολακὶς ίδος, ἡ, assentatrix. Κολακίδες dicebantur mulierculæ quædam in aulis regum & principum quæ reginis currum ascendentibus aut de curru descendentibus dorsum scalæ loco subiiciebant.

Κολακεύω, F. εύσω adulor, assentor, adulationibus capio. Plut. ὅπως ὑπανιστάμενοι τοῖς πλουσίοις κολακεύωσι. Ath. l. 6. Ἥπιος ὑπὸ ... ἄλλην τοῦ κολακεύειν εὑρίσκοις; Et cum accus. vt apud Xen. Hel. 5 μηδένα τῶν αὐτ. ... κολακεύειν ἕνεκα μισθοῦ. In partic. οἱ κολακεύοντες, iidem sunt qui & Κόλακες. Plut. οἱ τὰ ὦτα τοῖς κολακεύουσι παραδιδόντες.

Κολακεύομαι, adulationibus demulceor & titillor, adulationibus vincor, & capior. Plut. de fort. Alex. lib. 2. κολακευθεὶς ἀνὴρ ὑπὸ γυναικός.

Κολακευτικὸς, ὁ, adulatorius, assentatorius, idem quod κολακικός. Luc. de hist. scrib. & de calumn.

Κολακευτικῶς, assentatorum more: more eorum qui adulandi periti sunt.

Κολακεία, ἡ, assentatio, adulatio. Athen. l. 6. διαβόητος ἐγένετο ἐπὶ κολακείᾳ. Herodian. l. 4. οὐ τἀληθῆ αὐτῷ ἀλλὰ πρὸς κολακείαν θεραπεύοντες. Sic & apud Luc. Dem. & Æschin.

Composita.

Ἀκόλαξ, alienus ab adulatione. Diog. 1 aert.

Ἀκολάκευτος, ὁ καὶ ἡ, qui assentationibus & adulationibus permulceri non potest, qui blanditiis capi nequit. Plut. in Coriol. (in Alcib.

Ἀντικολακεύω, vicissim adulor, assentando par pari refero. Plut.

Δημοκόλαξ, adulator populi.

Κνισοκόλαξ, qui vt nidore seu pinguedine fruatur, adulatur. de eo dicitur qui in conuiuia adulationibus quibusdā irrepit, vt & ipse nidoris ac pinguedinis particeps fit, apud Athen. l. 2.

Προκολακεύω, ante adulor & quasi præblandior.

Ὑπερκολακεύω, supra modum assentor seu adulor.

Φιλοκόλαξ, qui solet adulari, adulator. Aristot. lib. 1.

ΚΟΛΑΠΤΩ, F. ψω tundo, excauo, incido. Arist. hist. anim. li. 9. c. 1. τὰ ὄμματα κολάπτειν, exculpere oculum. Et τὸ ῥάμφει κολάπτειν apud Luc. rostro tundere.

Κολαπτὴρ, ῆρος, ὁ, instrumentum lapicidarum malleo simile, sed rostratum, quo marmora incidunt. Luc. in somn.

Κόλαφος, ὁ, colaphus, alapa, plaga quæ palma in maxillam alicuius incutitur. Etym. ex Epicharmo, ὡς ταχὺ κόλαφος ἐμπίπτει δ' ἐντός. Apion apud eundem deducit à κόλον ἀφάσσω, i. μέγα: vt κόλαφος fit ὁ μεγάλην ἀφὴν ἔχων.

Κολαφίζω, colaphum incutio, colaphum infligo, colaphum impingo. Eust. ex Pausania. Frequens est in nouo Testamento: vt Matt. 26. 1. Cor. 4.

Κολάφισμα, τὸ, plaga colapho incussa, seu colaphus.

Composita.

Ἀποκολάπτω, tundendo aufero: vel pertundo, insculpo.

Δρυοκολάπτης, ὁ, vocatur picus arborarius, vel picus Martius, ἀπὸ τοῦ τὰς δρῦς κολάπτειν.

Ἐγκολάπτω, insculpo, incido: vel tundendo insculpo, tundendo incido. Plut. in Pericle, εἰς τὸ μέτωπον ἐγκολάψαντες τὴν γλαῦκα.

Ἐγκόλαμμα, τὸ, sculptura siue scalptura tundendo incisa.

Ἐγκολαπτὸς, ὁ, insculptus, incisus: vel tūdendo insculptus.

Ἐκκολάπτω, exculpo, tundendo eximo, vt auis rostro: excido, i. quod insculptum seu incisum est eximio. Plut. de malitia Herodoti, τὸ μὲν ἐξεκόλαψαν, τὰ ὀνόματα τῆς πόλεως ἐνεχάραξαν. Sic & apud Plut. & Demost. dicitur & gallina ἐκκολάπτειν, quum maturo fœtu rostro oua pertundit & frangit: aut quum pullos pertusis rostro ouis eximit: Latinis excutere & excludere. Arist. hist. an. l. 9. c. 29. & in Geopon.

Ἐκκόλαψις, excisio quæ tundendo fit. Item de exclusione ouorum & pullorum. Arist. hist. an. l. 6.

Κρανοκολάπτης, phalangium quoddam quod si in aliquem irruat, caput eius petit. Vide Aet. tetrab. 4. serm. 1. c. 8.

ΚΟΛΑΡΙΣ, ὁ, animal vlulæ & cæteris γαμψώνυξιν inimicū: vnde ab eis & deuoratur, teste Arist. hist. an. l. 9. c. 2.

Κόλασις, &c. vide in Κολάζω, κόλαφος, &c. in Κολάπτω.

ΚΟΛΕΟΣ, ὁ, vagina, culeus. Il. α. Ἔλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος. Sic Eurip. in Iphig. Aulid. ὀξὺ χερὶ φάσγανον ἀνάγαγε ξίφος. Sic Eurip. in Iphig. Aulid. ... τὰς κολεῶν ἴσασιν. Est etiam loculus, hydria, Hesych. ¶ Pro aui quadam legitur apud Aristot.

Κουλεὸν, τὸ, Ionicè idē quod κολεός, vt Il. α. Ἂψ δ' ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος. Il. γ. ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν Ἣ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο. Apud Hippocr. est & κουλεὸς καρδίας, de inuolucro cordis quo tectū & cōditū est ceu vagina.

ΚΟΛΕΡΑΙ, ὅιες, oues glabræ, seu breuem lanam habentes. apud Arist. hist. an. lib. 8. c. 10. αἱ κολεραὶ οἶες δυσχειμερώτεραι τῶν δασειῶν. Alij interpr. oues crispæ. * sic dictæ ἀπὸ τοῦ κουλὰ μόνον ἔριον ἔχειν.

ΚΟΛΕΤΡΑΩ, proculco. Apud Aristop. in Nub. Τοῦτον δ' ἐλαίαν κολετρῶσ' ἀεί. scholiastes dicit translatum esse ἀπὸ τῶν τὰς ἐλαίας πατούντων: id enim κολετρᾶν dici, quod quidem verò exponere ἐνάλλομαι εἰς τὸ κῶλον. εἰς τὴν γαστέρα. Idem schol. significare dicit etiam τύπτειν εἰς τὴν γαστέρα: nam κόλον dici τὸ παχὺ ἔντερον: vel κατὰ κώλου τύπτειν.

ΚΟΙΛΙΑΣ, ου, ὁ, pisces quidam ex genere eorum qui solent ταριχεύεσθαι, vt tradit Athen. lib. 3.

Κολικὸς &c. vide in Κῶλον.

ΚΟΛΛΑ, ης, ἡ, gluten siue glutinum. Diosc. lib. 3. cap. 101. κολλα(ῶν)

λα (καὶ ἐπει ξυλοκόλλαν καλῶσι ἢ ταυροκόλλαν) κολλᾶται ἢ ἐξιν ἢ ῥιζωτὸν ἐκ τῶν βοείων βυρσῶν σκευαζομένη. Plut. de solert. anim. μήτε κόλλης δεόμενος μήτε τινὸς ἄλλου δεσμοῦ. ¶ Hesychio est etiam pellis dorsi in boue.

Κολλήεις, εντος, ὁ, glutinatus, conglutinatus, glutine compactus. Iliad. o & Hesiod. in asp.

Κολλάω, ῶ glutino: vt Κολλᾷν σίδηρον, glutinare ferrum, i. ferruminare. & Κολλᾷν τραύματα, apud medicos, conglutinare vulnera. Item metaphoricè, vt & Lat. glutino & conglutino. Athen. lib. 10. Ἀνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα. Plut. de leg. Κολλᾷ καὶ συνδεῖ. Sic & apud Plut. ad Colot.

Κολλάομαι, agglutino seu adiungo me, adhæresco. Lucæ 10. κονιορτὸν κολληθέντα ὑμῖν, qui se vobis agglutinauit. Sic & Act. 10. & alibi in nouo Test.

Κόλλησις, εως, ἡ, glutinatio, conglutinatio. Theophr. & Plut. in symp. septem sap. Item Herodian. l. 4. Dicitur & de applicatione cucurbitulæ. Aristot. rhet. 3. ¶ Est etiam figura orationis Hermog. περὶ μεθόδου δεινότ.

Κολλητὴς, ῦ, ὁ glutinator, reconcinnator.

Κολλητικὸς, ῆ, ὸν, vim habens glutinandi. Plut. de primo frig. Diosc. Athen. l. 9.

Κολλητὸς, ῆ, ὸν, glutinatus, glutino compactus. Od. φ. & ψ.

Κολλώδης, ὁ καὶ ἡ glutinosus. Plato in Cratylo. Aristot. & Athen. lib. 3.

Κόλαξ, Κόλλοψ quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἄκολλος, ου, ὁ καὶ ἡ, glutinis expers. Item qui conglutinari nequit. Theophr.

Ἀκόλλητος, qui glutinatus non est, aut glutinari nequit. Gal. ad Glauc. Et metaph. qui coire nequit: incoibilis.

Ἀμφίκολλος, vtrinque glutinatus seu vndique coagmentatus glutine. Poll. l. 10. c. 7.

Ἀνακολλάω, ῶ, glutino aliquid fluens lentore quopiam, ceu glutine restringo, & contineo: vt ἀνακολλᾷ τρίχας, capillos fluentes cohibet & glutinat.

Ἀνακόλλησις, εως, ἡ, restrictio quæ fit glutine.

Ἀνακόλλημα, τὸ, glutinamentum quo aliquid diffluens compescitur & cõstringitur. Diosc. l. 1. c. 153. Paul. Ægin. l. 7. c. 17.

Διακολλάω, conglutino, coagmento ferrumino.

Διακολλητικὸς, ῆ, ὸν, vt διακολλητικὰ ἔργα in quibus vtimur glutinamentis & coagmentis: Item ferruminationibus & plumbaturis. Poll.

Δυσκόλλητος, qui glutinari difficulter potest, glutino vix sociabilis. Galen. ad Glauc. Item metaph. malè cohærens. Luc. de hist. scrib.

Ἐπικολλάω, agglutino seu glutino super, glutine iungo.

Ἐπικόλλημα, τὸ, id quod glutinamentis adjungitur alicui rei. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 4.

Ἐπικολλάω, idem quod ἐπικολλάω apud Theophr.

Εὐκόλλητος, qui facilè glutinari potest.

Ἐχέκολλος, tenax instar glutinis: seu continens in modum glutinis. Plut. de solert. anim. & περὶ πολυφιλ.

Ἐχεκόλλως, more eorum quæ glutinosa tenacitate prædita sunt. Diosc. lib. 3.

Ἰχθυοκόλλα, ης, ἡ, ichthyocolla: piscis cui glutinosum est corium, vt tradit Plin. Diosc. scribit esse ventrem piscis cetacei.

Καταχολλάω glutino, agglutino.

Λιθοκόλλα, glutinum quo lapides ferruminantur & conglutinantur. Diosc. l. 5. c. 164.

Λιθοκόλλητος, ex lapidibus conglutinatus & compactus. Metaphoricè apud Soph. in Trach. ψυχὴ σκληρὰ χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσ'. ¶ Item cui lapides pretiosi agglutinati sunt gemmis & lapillis distinctus ac picturatus. Athen. l. 4. & Plut. in Alex.

Ξυλοκόλλα, gluten quo ligna sociantur. Exemplum vide suprà in (κόλλα.

Παρακολλάω, agglutino à latere glutino. Paul. Aegin. l. 3.

Παρακόλλημα, τὸ, conglutinamentum, id quod agglutinatur. Theophr. hist. pl. 5. c. 8.

Παρακολλητικὸς glutinandi vim habens. Cellus. l. 4. c. 19.

Προσκολλάω agglutino, glutinamentis adiungo.

Προσκολλάομαι, glutinamentis adiungor: vel metaph. quibusdam quasi glutinamentis adiungor & adhæresco. Alex. Aphr. Probl. l. 2. Matth. 19. act. 5. Ephes. 5.

Σαρκοκόλλα (q. d. carnis gluten) lacryma arboris quæ in Perside nascitur, thuris pollini similis, colore subrufo, amara gustanti. Plinius eam inter gummi genera numerat: sed & arbor eodem nomine cum lacryma sua vocatur: eam ob causam quòd in vulneribus carnem glutinet. Diosc. l. 3. c. 94.

Σύγκολλος glutine sociatus glutine iunctus.

Συγκόλλως, more eorum quæ conglutinata sunt. Athen. l. 10. Item conuenienter. Aeschyl. in suppl.

Συγκολλάω glutine compingo & coagmento. Et metaphor. compono, cõpingo: vt συγκολλᾷν μαρτυρίας apud Aristoph. in vesp. cõfarcinare, cõponere. Si συγκολλᾷν λόγον apud Plut.

Συγκόλλησις, εως, ἡ, conglutinatio & compactio quæ fit glutinamentis.

Συγκολλητὴς, ῦ, ὁ, conglutinator, glutinamentis aliquid compingens & concinnans. Et metaphor. qui aliquid velut glutine compingit & coagmentat. Aristoph. in vesp. ψευδῶν συγκολλητής.

Ταυροκόλλα, glutinum taurinum, quod fit ex auribus taurorum & genitalibus. Diosc. l. 3. c. 101.

Ταυροκολλώδης, εως, ὁ καὶ ἡ, glutini taurino similis. Diosc. l. 1. c. 81.

Χρυσόκολλα, auri glutinum, glutinum quo aurifices in auro glutinando vtuntur. Plin. lib. 33. c. 5. Diosc. Gal. ¶ Item edulium quoddam ex lini semine & melle. Athen. l. 3.

Χρυσόκολλος, & χρυσοκόλλητος, auro agglutinatus: vel cui aurum agglutinatum est, auratus seu deauratus. Poll. l. 10. c. 31. Athen. lib. 12.

ΚΟΛΛΟΨ, οπος, ὁ, corium durius in ceruicibus & dorsis boum aut ouium: * sic dictum quòd ἐξ αὐτοῦ ἀναβρασθέντος fiat ἡ κόλλα, teste Eust. & Pausania. ¶ Item metaphoricè, exoletus & callosus puer, seu supra ætatis vigorem libidinosus. Aristoph. οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι ἐοικέναι. ¶ Κόλλοπες dicuntur etiam verticilla citharæ quibus chordæ intenduntur: ab ipsa materia ex qua fiunt. Od. φ. Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδήν. Luc. ἀνάψας δὲ νεῦρα, καὶ κόλλοπι περιστρέψας, μελῳδὸν ἀμήχανόν τι καὶ ἀπόρρητον. Metaphoricè apud Aristoph. in vesp. ἀνῆπτε τὸν τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλοπ' ἀνείμην.

Κολλοπέω, ῶ, glutino, glutinamentis compingo & coagmento. Eustath. ex Pausan.

Κολλοπίζω, clauiculis seu verticillis intendo. Hesych.

Κόλλαβος, ου, ὁ, idem quod κόλλοψ: verticillus seu clauicula citharæ quo fides vertuntur & intenduntur. Eust. Schol. Hom. & Suid. Et οἱ κόλλαβοι, seu Κόλαβοι, dicitur genus quoddam Lyricorum poetarum, ἀπὸ τῶν κολλάβων, i. à clauiculis citharæ sic nominatorum. ¶ Item Κόλλαβος panum quorundam species, τῶν κολλάβων similitudinem habentium, qui & quadrangulæ figuræ placentæ esse dicuntur: ab alijs verò panes esse parui. Suid. & Athen. l. 3.

Κολλαβίζω, impingo. Aristoph. ¶ Item ludo ludi genus, quo hic quidem manibus expansis oculos suos tegit, ille verò postquam percussit, quærit, num verberârit. Poll.

Κολλαβισμὸς, ῦ, ὁ, eiusmodi ludus.

Ἐγκολλαβίζω, (comp.) instar Κολλάβου deglutio, seu in os ingero. Eust.

Κόλαβος, idem quod Κόλλαβος, panis quoddam genus, item placentæ quædam species apud Athenæum. item offula, parua buccella. Suid.

Κολαβίω, buccellam deuoro, deglutio.

Ἐγκολαβέω, vnde ἐνεκολάβησεν, apud Aristoph. deglutiuit, seu per gulam in ventrem demisit veluti Κόλαβον.

Κόλλιξ, ικος, ὁ, idem quod Κόλλαβος, panem quendam rotundum significans, vt docet Athenæus. l. 3. Galenus apud Hippocrat. Κόλλικας exp. pastillos, & apud Aristoph. de paruis panibus dicitur. Scribitur & Κόλιξ vnico λ, apud Aristoph. in Ran.

ΚΟΛΛΥΒΟΣ collybus: species numismatis, seu æreus nummulus: cui bouis imago impressa erat. Hesych. Callimachus de iis qui apud inferos sunt, dicit, ζῶν κολλύβου περάσκουσι: pro eo, ac si quis diceret τοῦ προστυχόντος. Et Aristoph. in Pace, πρὸς Οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν ὁ ῥύπτων οὐδὲ κολλύβου. Polluci est etiam argentei nummi permutatio. Neutro etiam genere dicitur Κόλλυβον, teste eodem Poll. nec tantum pro numismate accipi, sed etiam pro specie quadam bellariorum testatur Hesych. quoque Aristoph. in Pluto. Κολλύβων φοινίκων, ἰσχάδων.

Κολλυβιστὴς, ῦ, ὁ, [illegible] nummularius qui argenteos aureósve numos permutat [illegible] quales oboli sunt & terunciị. Poll. ex Lysia [illegible] tripode.

Κολλυβιστικὰ σύμβολα, symbola collybistica, seu tesseræ collybisticæ: quales [illegible] quæ vulgo appellantur literæ cambij, instituta ad permutandam pecuniam externam, vt tradit Bud.

Τετρακόλλυβον, (comp.) vile quoddam numismatis genus, vt docet Pollux l. 9.

ΚΟΛΛΥΡΑ, ας, ἡ, collyra: panis species quæ pueris dari solebat, seu panis fustulum, vt annotat Schol. Aristoph. in Pace, ἐξετ' ἐν ὥρᾳ Κολλύραν μεγάλην καὶ κόνδυλον ἐφ' αὐτῇ.

Κολλυρίς, diminut. collyris. Quidam exp. pulmentum & sorbitiuncula. Alij, torta panis, apud 70. Bibliorum interpr. vt 2. Reg. c. 6 & 13.

Κολλυρίων. Suid. scribit esse quod vulgari sermone dicitur Λαλάγγας [illegible] vocari τὰ λαλάγγια.

ΚΟΛΛΥΡΙΟΝ siue κολλύριον, ου, τὸ, collyrium [illegible] oblongum & teres, ex liquoribus, succis, seminibus, fructibus, stirpium & animalium particulis, aromatibus, metallis, cuiuscunque sint facultatis, ad varios vsus compositum, compactum, cohærensq; Hippocr. γυναικ. l. 1. ταῦτα τρίψας καὶ τρίψας λεῖα κολλύρια ποιεῖν μακρά. Sic & apud Diosc. & in Hippiatr. * Sic dictum putant quasi Κολλούριον, hoc est, Κολοβὸν τὴν οὐρὰν, vel Κολοβὸν οὐρὰ, quia sit instar murinæ caudæ ac re-

per simplex λ & υ diphthongum rectius scribitur. Alij dictum putarunt παρὰ τὸ κωλύειν, siue κολλᾶν τὸ ῥεῦμα, quum tamen non ad fluxiones solùm, sed ad alias quam plurimas affectiones κολλύρια adhibeantur.

Composita.

Ξηροκολλύρια, arida collyria, quæ metallicis præsertim constant, liquoribus, succis, seminibus, fructibus, aromatis & alia sicca materia humore aliquo vel gummi collecta & cohærente, vide Aet.lib.7.

Ὑγροκολλύρια, humida collyria, quæ componuntur ex liquoribus, succis, oleis melle, animalium felle, & aliis compluribus similiter humidis & varias etiam vires habentibus.

ΚΟΛΛΥΡΙΩΝ auis quædam, apud Hesych. Eius meminit Aristot.hist.an.lib 9.c 33.

Κολλώδης, vide in Κόλλα. Κόλλυβος, &c. in Κολλυ.

ΚΟΛΟΙΟΣ ου, ὁ, parua cornix. Latinis graculus siue monedula: vt in prouerbio apud Luc. Κολοιὸς ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεται. & apud Aristot.rhet.1. αἰεὶ κολοιὸς παρὰ κολοιόν. Vtitur & Hom.Il.π. & ρ.

Κολοιώδης εος, ὁ & ἡ, graculo similis, ad graculos proximè accedens: qui è graculorum genere est. Plut. περὶ πολυφιλ.

Κολοιάω ῶ graculorum vocem sono: graculos voce imitor. Poll. l 6 c.13.

Κολῳὸν & κολῳὸν siue κολῳὸς, tumultus, perturbatio: metaph. ἀπὸ τῶν κολοιῶν, i. à graculis. quippe qui aues sint gregatim volantes & magno cum garritu strepitúque. Il.α Ἐν δὲ θεοῖσι κολῳὸν ἐλαύνετον, tumultum & strepitum cient inter deos.

Κολῳᾶν, tumultuari turbas dare: vel etiam vociferando perstrepere & garrire more graculorum, Iliad.β. Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολῴα.

ΚΟΛΟΚΑΣΙΑ, ἡ & κολοκάσιον, ου, τὸ, fabæ Ægyptiæ radix, vt scribit Athen.l.3. vide & Diosc.l.2.c.128.

ΚΟΛΟΚΥΝΘΗ, siue Κολοκύντη, ἡ, cucurbita, apud Athen.l.2. vide & Diosc.l.2.c.162.

Κολοκύντιον, ου τὸ cucurbitula, h.e. parua cucurbita. Phrynich.

Κολοκυνθὶς à quibusdam vocatur cucurbita caprina: ab aliis cucurbita Alexandrina: à nonnullis cucumer amarus: vt tradit Diosc.l.4 c.178.

ΚΟΛΟΝ, ου, τὸ, cibus, τροφὴ vt exponit Athen.l.6. deriuans inde κόλαξ. item δύσκολος & βουκόλος. ¶ Κόλον reperitur etiam pro κῶλον, intestinum quoddam, de quo vide suo loco. ¶ Κόλον dicitur quoque τὸ μέγα, vnde κολόκυμα quidam exp. μέγα κῦμα vt annotat Eust.

Κόλαξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἄκολος, ου, ἡ, bucella offella panis seu bucella, frustrum minutum, mica. Odyss.ρ. Αἰτίζων ἀκόλους. Philip.l.1. Epigr. Κεῖνοι συκοφόροι τὰς ἀπύρους ἀκόλους. Item pro τροφή, apud Athen.l 14. Eustath. quosdam à κολούειν deriuare tradit: vt ἄκολος sit ὁ διὰ σμικρότητα μηκέτι κολούεσθαι καὶ τέμνεσθαι δυνάμενος: posse tamē etiā à κόλον deduci, vt ἄκολος dicatur ψωμὸς ὁ ὀλιγοστὸς.

Βουκόλος, & Doricè βωκόλος, ου ὁ bubulcus armentarius, à (βοῦς & κόλον i. τροφή vt annotat Eustath.ex Athen.l.6.) Homer. Odyss.ψ. & alibi. Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος Philostr.ep.38. Ἀπόλλων ποιμαίνει ἤρα καὶ Ἀφροδίτη βουκόλον. Theocr. idyl.21. Βουκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι τάλαν. Dicitur etiam βουκόλος βοῶν, ἐκ παραλλήλου (teste Eust.)

Βουκόλιον, ου, τὸ, armentum boum. Theocr.idyll.26. ἡ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε τοῦτος ἐκείνοις Βουκολίοις. Philo. βουκόλια γὰρ καὶ αἰπόλια καὶ ποίμνια μεγάλα διεφθείροντο. Pro eodem dicitur & βουκολία ἡ apud. Apoll Rhod.& Hesiod.in Theog.

Βουκολικὸς pastoralis, pastoritius, pastorius: & Doricè βωκολικὸς, passim apud Theocr. vt idyll.1. βουκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μοίσας.

Βουκολιάς, άδος ἡ, idem cum adiect. βουκολική.

Βουκολέω ῶ. F. ήσω, boues pasco. Il.ο. σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες. Theocr.idyll.8. Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνάντετο βουκολέοντι. Item generaliter pasco, alo: vnde pass. apud Philostr. in heroic. βουκολεῖσθαι ἵππον αὐταῖς, equitatum ab eis pasci. Et metaph. pasco, pacto: vnde Hesych. βουκολεῖσθαι χρησταῖς ἐλπίσιν pasci bona spe. ¶ Item demulceo, delinio: item decipio: Lucian. ἀλλ' ἕτεροι κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βουκολοῦσιν mitigant & leniunt. vel Philostr.ep.62. οἵ μοι βεβουκόλημαι ὁ δείλαιος, deceptus sum.

Βουκόλημα τὸ lenimen, lenimentum solatium apud Suid.

Βουκόλησις, εως, ἡ, delinitio deceptio. Plut.in polit.præc.

Βουκολητὴς οῦ, ὁ deceptor. Hesych.

Βουκολίζω idem quod βουκολέω. Eust.

Βουκολισμὸς, pastoralis cantilena, pastoritium carmen.

Βουκολιάζω, & Doricè βωκολιάζω. F. άσω, vel άξω, pastoritiū carmen modulor. Theocr.idyll.5. καὶ ὕστερα βωκολιαξεῖς. Pro eodem dicitur etiam Doricè βωκολιάσδω: vnde pass. apud eundem Theocr. idyll.8. Βουκολιάσδεο Δάφνι. & apud Moschū idyl.3. καὶ ἀδύ τι βουκολιάσδευ, suaue aliquod buccolicum cane.

Βουκολιασμὸς, pastoritij carminis modulatio.

Βουκολιαστὴς, οῦ, ὁ, qui pastoritium carmen modulatur. Theocr. idyll.5.

Decomp. Ἀποβουκολέω, abgrego, à grege abduco, à grege aberrare facio. Item metaph. ex alieno grege elicitum abduco, Luc. τὴν ἐραστὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησε. Expon. & simpliciter abduco, apud eundem. ¶ Item in errorem abduco, decipio.

Ἀποβουκολοῦμαι, abducor à grege, à grege aberro. Luc. καὶ δέος οὐδὲν μὴ ἀπολειφθεὶς ἡμῶν ἀποβουκοληθῇ. Ἀποβουκόλημα, τὸ, impostura, deceptio: propriè tanquam ex alieno grege abducendo. Damas.

Ἀποβουκολίζω, idem quod βουκολίζω, apud Suid.

Διαβουκολέω, permulceo, delinio, decipio. Luc. διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐπελπίζει, lactat ipsos & vana spe pasci.

Ἐπιβουκόλος, idem quod βουκόλος. Hom.Od.χ. & Theocr. idyll.26. βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ. Ἐπιβουκόλιον, idem quod βουκόλιον, Theocr. ibidem.

Ἱπποβουκόλος, equorum pastor. Eurip.in Phœniss.

Καταβουκολέω, decipio. Item irrideo, deludo.

Δύσκολος, difficilis in sumēdo cibo, qui est fastidioso stomacho, Athen. Itē morosus difficilis, seu acerbus, cui omnia facta & dicta stomachū mouēt. Aristop.in Vesp. Οὐκ ἂν σύ παιδάριον χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος. Æschin. contra Ctesiph δύσκολος τὴν φύσιν. Sic & apud Aristot. Plut. Xen. Dicitur & de re difficili, acerba seu molesta: vt δύσκολος φυλακή, apud Chrysost. Et τὸ δύσκολον, difficile, arduum: vnde prouerb. δύσκολα τὰ καλά.

Δυσκόλως, morosè. Isocr.in Nicocle. Synes.ep.37.

Δυσκολία, ἡ, morositas. Aristop.in Vesp. Plut. in li. περὶ ἀοργ. Item difficultas. Aristot.polit.3.c.7. ¶ Δυσκολία, dicitur etiam responsum in disputationibus dialecticis, quod syllogismum labefactat & euertit. Suid.

Δυσκολαίνω, morosus sum, indignor, ægrè fero. Aristoph.in nub. τί δυσκολαίνεις. Plut.de aud. πολλὰ μέμφονται καὶ δυσκολαίνουσι τῶν γινομένων. Et cum dat. apud eūdem, φωναῖς τισι δυσκολαίνων. Sic Xenoph. τῇ φωνῇ καὶ τοῖς ἔργοις δυσκολαίνων. ¶ Δυσκολαίνειν, dicitur etiam apud Aristot. (teste Suida) qui non conuenientibus responsis labefactat syllogismum, & impedit quo minus fiat syllogismus. (Plut.

Προσδυσκολαίνω, (*Decomp.*) insuper ægrè fero seu indignor.

Εὔκολος, ου, ὁ καὶ ἡ facilis: propriè qui facilè quemlibet cibum assumit, qui non est stomacho fastidioso. Plut.in Lyc. εὔκολα ταῖς διαίταις καὶ ἄσιτα. Item facilis, i. qui in sermonibus & consuetudine quotidiana difficilis & morosus non est. Plut. in Fab. εὔκολος πρὸς τοὺς συνήθεις καὶ κατήκοος. Sic & apud Plat. & Aristot. Item facilis, i. expeditus ad aliquid promptus. Synes. εὔκολος εἰπεῖν, qui facilè, & expeditè oratione exprimere potest. Εὐκόλως, facilè æquo animo, non molestè.

Εὐκολία, ἡ, facilitas: propriè in capiendo cibo, quum stomachus ea quæ apponuntur non respuit fastidiosè. Plut. in Cæs. & περὶ ἀοργ. Item morum facilitas apud eundem in Anton. Item facilitas expediendi aliquid: idem περὶ ἀοργ. Item facilitas seu commoditas Greg.

Εὐκολίνη apud Callim. dicitur Hecate, per antiphrasin, ἡ μὴ οὖσα εὔκολος inquit Etymol.

Κόλος vide in Κολούω.

ΚΟΛΟΣΣΟΣ ου, ὁ, colossus: statua immensæ magnitudinis seu longitudinis. (* παρὰ τὸ κολούειν, ὅ ἐστιν ἐλαττοῦν τὰ ὄσσα τουτέστι τοὺς ὀφθαλμοὺς, διὰ τὸ μέγεθος ὡς μὴ ἐφικνουμένους τῶν ὀφθαλμῶν ὁρᾶν, vt vult Etym.) Theocr. idyl.23 σφυρήλατος οἷα κολοσσὸς, Plut. in Fabio, τὸν κολοσσὸν τοῦ Ἡρακλέους μετακομίσας ἐκ Τάραντος, ἔστησεν ἐν Καπιτωλίῳ. Luc. de conscrib. hist. τοῦ Ῥοδίων κολοσσοῦ τὴν κεφαλὴν νάνῳ σώματι ἐπιτιθέντας.

Κολοσσικὸς οῦ ὁ, colossicus. Plut.

Κολοσσιαῖος, ου ὁ, qui colossum æquat, colosso par. Luc. in Herm.

ΚΟΛΟΥΤΕΑ, ας, ἡ, colutea: arbor de qua vide Theophr.hist. l.3.c.17. legitur & Κολοιτέα, apud eundem l.1.c.18. alibi & Κολυτέα.

ΚΟΛΟΥΩ, F. σω, amputo, decurto, trunco. Theocr. idyll.23 τὸ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα. Theophr.de caus. pl.l.1. c.20. Κολούουσιν ἄκρον τὸν βότρυον. Frequentius accipitur metaph. Iliad.υ. Ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει, in medio abrumpit. Item imminuo, frango, retundo. Od.χ. μὴ δὲ τὰ δῶρα Οὕτω χρηΐζοντι κολούετε. Plut. in Alcibiade, κομιδῇ κολούσας καὶ ταπεινώσας τὸν Ἄγιν. Aristot.polit.5. τοὺς ὑπερέχοντας κολούειν καὶ τοὺς φρονηματίας ἀναιρεῖν.

Κολούομαι amputor, decurtor: truncor. Theophr. Item metaph. imminuor. Thuc.l.7. ἐπειδὰν αὐτοῦ ἀξιοῦσι φρύγειν κολουθῶσι. Plut.in Fab. οἴονται κεκολοῦσθαι καὶ γεγονέναι ταπεινόν. In Epigr. Κεκολουμένος νούσῳ, morbo fractus. Accipitur etiam actiuè pro Κολούω, apud Suid.

Κόλυσμα, τὸ, quod detruncatum & amputatum est fragmentum recisum, & detruncatum. Hesych.

Κόλυσις, ἡ, truncatio, amputatio decurtatio. Theog. hist. pl. l. 2. c. 20. Aristot. po. 5. Plut. in symp. septem sap.

Κόλος, ὁ ἡ, & mutilus, truncatus, curtus mancus. (Eustat. enim à Κολούω deriuat.) Theocr. id. 8. ἤδ᾽ ὁ κόλος ἢ λέγε Μίλων. Sic Nicand. in Ther. Ἤ οἱ ὁ μῦθ᾽ ὁ κόλος ἐστιν. Dicitur & κόλον δόρυ, hasta mutila, apud Hom. Il. π. κόλοι, ab Ionibus dicuntur etiam arietes, qui multis sunt cornibus. Eustath. ¶ Item τὸ κόλον, magnum. Eust. vnde κολοσυρτός, exp. μέγας θόρυβος.

Κολοβὸς, ὁ & ἡ, idem quod κόλος, mutilus. Aristot. metaphy. 4. c. 27. κολοβὸν vocari ait quantum aliquod, in quo quidem ipsum totum maneat, sed pars aliqua extrema fracta sit aut truncata. Athen. κολοβάστικον, in quibus aliquid defractum est. Sic & apud Aristot. hist. an. l. 8. c. 12. Dicitur etiam de oratione, apud eundem. Aristot. Rhet. 2.

Κολοβότης, ητος, ἡ, qua aliquid mutilum, truncatum, curtum seu mancum est. Et πνεύματος κολοβότης, spiritus defectio efficiens pronunciationem alicuius partis in oratione curtam & truncatam. Plut. de Demosth.

Κολοβόω, ῶ, mutilo, curto, trunco: idem quod κολούω. Aristot. l. 4. de gener. animal. Item decurto, abbreuio. Marci cap. 13. & Matth. 24.

Κολόβωμα, τὸ, idipsum quod mutilum & truncatum est: curtum. Aristot. metaph. 4. Galenus κολοβώματα dici ait quod in labiis aut narium alis, aut aure deficit.

Κολοβάτης, ὁ, decurtator, trūcator, mutilator: dicitur de eo qui in pronunciando syllabas extremas curtat & mutilat.

Κολόβιον, τὸ, tunica qui θοιμάτιον superiniicitur: vestis erat breuis sine manicis, quasi humero tenus exerta, quali vtebantur monachi & eremitæ.

Composita.

Ἄκολος, vide in compositis ex κόλον.

Ἀποκολούω, detrunco, mutilo, imminuo, infringo.

Ῥινοκολούστης, ὁ, decurtator narium seu amputator narium.

Ὑποκόλοβος, ὁ & ἡ, aliquatenus mutilus, aliqua ex parte truncatus & mancus. Diosc. l. 10. c. 1.

ΚΟΛΟΦΩΝ ῶνος, ὁ, fastigium, apex: seu summa manus, finis. Plato epist. 3. τὸν κολοφῶνα ταῖς ὑποσχέσεσιν ἁπάσαις νεανικώτατον ἐπέθηκας. Idem de leg. κολοφῶν' ἐρηκέναι ἐπὶ τῷ λόγῳ. *Strabo l. 14. prouerbialiter ita vsurpari tradit ab vrbe quæ Colophon dicitur olim enim ὅτε ποτὲ ἐν τοῖς δυσκαταλύτοις πολέμοις τὸ ἱππικὸν τῶν κολοφωνίων ἐπικουρήσῃ, solitum λύεσθαι τὸν πόλεμον. & hinc adagio dictum τὸν κολοφῶνα ἐπέθηκεν, quum quis finem imposuit & extremam manum rei cuipiam admouit. Ab eadem Colophone ciues dicuntur κολοφώνιοι, necnon κολοφωνία πίττα, pix colophonia, adferri inde solita. Item κολοφωνία ὑπόδημα apud Hesych.

ΚΟΛΠΟΣ ου, ὁ, sinus gremium. Iliad. ζ. Παῖδ᾽ ἐπὶ κόλπον ἔχουσ᾽ ἀταλάφρονα νήπιον αὔτως Ἑκτορίδην. Theocritus idyl 21. τῆς εἰς ἑὸν ἐπτυσε κόλπον. quod & prouerbialiter dicitur. vide Erasmum. Item aliquis ὑπὸ κόλπῳ ἔχει, qui aliquid occulere vult. Lucian. in Herm. In plurali numero οἱ κόλποι, itidem pro sinu, vt Il. ι. δ᾽ ἔδυνθ᾽ ὁ δ᾽ ἄκρουσι κόλποις. ¶ Κολπὸς, in mamma Poll. idem est quod ἄκωμα, sinus & laxa vberis regio, quæ lac continet κόλπος, sinus: significat etiam dextram aut sinistram vteri partem, vt passim videtur apud Galen. lib. 14. de vsu partium. in qua significatione apud Callim. hymno in Iouem legitur. Ἔνθα σ᾽ ἐπεὶ κόλπον μεγάλων ἀπεθήκατο μήτηρ. Vulnera quoque fistulæ suos sinus habens. i. κόλπους | vt apud Galen. l. 2. ad Glauc. c. 8. de tum. præt. nat. c. 4. κόλποι, (de mari dictū) sunt loca vbi mare cauo quodam recessu inter duo promontoria constringitur ab vna parte in pontum desinens, ab altera in flexuosos littorum anfractus se diffundens. Strabo lib. 5. Sic dicuntur etiam caui recessus seu sinus terræ, apud Oppian. de venatione lib. 3. κλεψίτικο Ῥείῃ κόλποις ἐνικάτθετο κρήτης. Et κόλπος ἀλμύρης, apud Nonnum. A maris κόλπων similitudine Eustathius dici putat vestiū κόλπους, hoc est, (vt ipse exponit) curuitatem seu cauitatem in veste. Herodotus ἐνδὺς κιθῶνα μέγαν καὶ κόλπον πολλὺν καταλιπόμενος τοῦ χιτῶνος. Rhetibus Epigr. κόλποι tribuuntur, i. caui recessus & curuitates in Epigr. *Eust. κόλπος dictū scribit παρὰ τὸ κοιλότητα αὐτῷ ἐπιδέχεσθαι: ibi vero de sinu maris specialiter loquens, dictum annotat παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ κεῖσθαι τὰς ναῦς.

Κολπώδης εος, ὁ ἡ, sinuosus Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16.

Κολπόω ῶ, in sinus contraho: vnde κεκολπῶσθαι τὸν χιτῶνα ἐν δρόμῳ, sinuatum esse. Item de sinu velorum apud Lucianum. κολπώσας ὁ ἄνεμος τὴν ὀθόνην item de sinu maris apud Strab. lib 5. καὶ κολποῦσι τὰς ἀναπεπταμένας πλάκας, in sinum cauant.

Κόλπωμα, τὸ, quod sinuatum est, quod sinuato volumine collectum est. Polluci est vestis sinuosa qua in tragœdia reges vtebantur.

Κόλπωσις εως, ἡ, sinuatio, in sinum collectio: specialiter de ea sinuatione qua vela in curuos sinus obliquantur vt venti flatibus pateant: vnde metaph. κόλπωσις πτερῶν, de remigio & velificatione alarum qua in sinus quasi curuantur & obliquantur: apud Herodian. l. 1.

Κολπωτὸς, ὁ, sinuatus Plut. in apophth.

Κολπίας, idem quod κολπωτὸς, sinuatus. Æschil.

Κολπίζω, sinuo. Suid.

Composita.

Ἀποκολπόω, sinuo, in sinus excauo, sinuosis recessibus cauo. Aristot. de mundo.

Βαθύκολπος, ὁ, ἡ, profundos sinus habens. Iliad. σ. apud Nonn. πηγὴ βαθύκολπος, fons profundis sinibus.

Δίκολπος duos sinus habens: de vtero muliebri.

Ἐγκολπίας, ὁ, dicitur ventus qui è sinu maris prosilit. Aristot. de mundo.

Ἐγκολπόω, in sinus colligo, in sinus constringo, sinuosis recessibus coarcto. Aristot de mundo.

Ἐγκολπίζω, in sinū recipio, vel in sinu teneo. Philo de mundo. Plut. de loquac. Item in sinu condo. Alciphr. epist. 19.

Ἐπικολπίδιον βρέφος, infans qui in sinu gestatur, vel in gremio tenetur. apud Porphyr.

Καταγκολπίζω in sinum deflecto Thuc l. 8.

Καταγκόλπισις, in sinu receptio, apud Suid.

Πολύκολπος plures sinus habens: de vtero animantium multiparorum Philotim.

Προκόλπιος, ὁ & ἡ qui ante sinum est προκόλπιον, τὸ, anterior sinus pars: anterior sinus, vel prominentior pars in sinu Theophr.

Ὑποκόλπιος, qui sub sinu est, in sinu latēs. Theocr. idy. 14. Ἄλλος τὸ γλυκίων ὑποκόλπιος. Et ὑποκόλπιον ὕδωρ, apud Nonn. Et ὑποκόλπιον ξίφος gladius in sinu latitans Herodian. lib 7. Pro eodem dicitur & ὑποκολπίδιος apud Herodian. ibid

---

ΚΟΛΥΜΒΑΩ ῶ, nato, vrinor. Exponitur etiā, aquas subeo. Act cap. 27 ἐκέλευσε τε τοὺς δυναμένους κολυμβᾶν ἀπορρίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι, qui possent natare.

Κολυμβητὴς, ὁ, natator, vrinator. Theophrast. hist. pl. l. 4. cap. 7. & Thuc. l. 4.

Κολυμβήθρα, ας, ἡ, locus vbi natare possumus aut nos mergere: piscina, lauacrum. Athen. l. 12. ex Diod. Sic.

Κολυμβὰς άδος, ἡ, vrinatrix: de aue natrice, apud Athen. lib 5. & dicitur de olea conditanea, in muria innatante, apud eundem l. 2. & 4.

Κόλυμβος, ὁ, vrinator. Item natatio, in Epigr. & apud Plutar. in symp. septem sap. Dicitur etiam de vrinatrice aue, apud Athen. l. 9. ex Aristoph. Acharn.

Κολυμβὶς ίδος, ἡ, vrinatrix: auis quædam. de qua Aristot. hist. anim. l. 3. c. 3 & Athen. l. 9. Vtitur & Aristoph. in auib.

Composita.

Ἀκόλυμβος, imperitus nandi seu subeundi aquas. Strabo l. 6. Homer. Batrachom.

Ἀνακολυμβάω, emergo, vel supernato. Item transitiuè, emergens affero. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 7.

Ἐξανακολυμβάω (*Decomp.*) emergo.

Ἀποκολυμβάω, enato seu natando aufugio & elabor. Thuc l. 4.

Διακολυμβάω trano, transnato, transeo natando. Poll. l. 7. c. 30.

Ἐκκολυμβάω emergo, vel enato. Act. Apost. c. 27.

Εὐκόλυμβος, vrinandi peritus. ex Alciphr.

Κατακολυμβάω, nator, vrinor. κατακολυμβητὴς, qui aquas subit, vrinator. Aristot.

Σπογγοκολυμβητὴς, qui aquas subit, vt spongias petris adhærentes auellat & extrahat. Poll l. 7. c. 30.

Συγκολυμβάω simul nato simul aquas subeo: vt de Aristippo, παρεκελεύετο τοῖς νέοις τοιαῦτα ἐφόδια κτᾶσθαι ἅ τινα αὐτοῖς, καὶ ναυαγήσασι συγκολυμβήσει, quæ etiam è naufragio vnà possent enatare.

ΚΟΛΥΤΕΑ, ἡ, olytea arbor quædam Idæa, diuersa à κολυθία, vt fusius docet Theophr. hist pl. l 3. c 17.

ΚΟΛΧΙΚΟΝ, ῦ, τὸ, colchicum: herba quædam venenata. apud Nicand. in Alexiph. & Diosc. l. 4. c. 84. sic dicta quòd in Cholchorum regione maximè proueniat.

ΚΟΛΩΝΟΣ, tumulus, collis, locus editus: idq; in campo plano phino deuita Mos l. 2. ἐπὶ κολωνὸν τὸν πλησίον κατ᾽ αὐτὸ ἀναδραμών, consensu celeriter proximo tumulo. Herod. lib. 1. ἐλθόντες ἵζοντο ἐπὶ τὸν κολωνὸν πάντες Idē l. 4. κολωνὸς λίθων, aceruus lapidum, seu tumulus è lapidibus structus. Montium quoque vertices seu cacumina vocantur κολωνοί: vt apud Apoll. Arg. l. 1 καὶ δή μιν ἐπ᾽ ἐρίποντι κολωνοῖς Ἴδ᾽ ὀρύξαν.

Κολώνη ἡ, idem quod κολωνὸς collis, tumulus, locus editus. Il. β. αἰπεῖα κολώνη. Legitur & apud Athen. lib. 13. Dicitur itidem de montium fastigio, & vertice. apud Hom.

Composita.

Καλλικολώνη, q. d. pulcher collis seu tumulus: locus quidam amœnissimus iuxta Simoentem amnem, diis sacer. Il. υ.

Τειχόλωνος, triplicem habens collem, apud Steph. & Strab.

Κολάω, &c. vide in Κολοιός.

ΚΟ'ΜΑΡΟΣ, ου, ἡ, arbutus: arbor ex genere τῶν ἀειφύλλων. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16. Aristoph. in Auib. ἐν ταῖσι κομάροις καὶ τοῖς κοτινοῖς. Vsurpatur & masc. gen. apud Athen. l. 2.

Κόμαρον, ου, τὸ, fructus arbuti, arbutum. Theocr. idyl. 8. τὰς μοι ἀπαίσας λὶψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.

Κομάω, vide in Κόμη.

ΚΟΜΕ'Ω, ῶ F. ήσω, curo, curam gero. Od. ζ. τὴν νῦν χρὴ κομέειν. & Od. ρ. τὴν δὲ γυναῖκες ἀναιδέες οὐ κομέουσι. Sic & Od. α. & ω. & Il. θ. ¶ Item nutrio, alo. Hesiod. in Erg. Καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν. Sic apud Apol. 2. Arg. ἵππους δ' ἀπτερέως ἐπιθανὲν κομέοντες, studiose magna cum cura agentes.

Κομίζω, curo, curam gero: idem quod Κομέω, ex eoque deriuatũ: Od. ρ. ὡς ἔμ' ὀνειδεῖος Εὐδυκέως ἐκόμιζε. & Od. σ. κόμισσε δὲ Πηνελόπεια. Sic Il. ζ. τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε. Apud Hesio. exp. foueo. Item summa cura nutrio. Ody. υ. Κόμισσε δ' ἐϊ Ἀφροδίτη. ¶ Item porto, fero, veho. Il γ. Κόμιζον δ' ἐρίηρες ἑταῖροι. Thuc. Κομίζω πρός σε τῷ βασιλεῖ ἐπιστολήν. Sic & apud Arist. Item apporto, affero, aducho. Plato l. 2. de rep. ἐξ ἄλλης πόλεως αὐτῇ κομιοῦσι. in eam aduehent. Item adduco, deduco. Soph. in Aiace. Κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν ὡς ἴδω. Thuc. l. 2. οἱ δὲ λαβόντες ἐκόμιζον εἰς Ἀθήνας. Sic & apud Plat. in Phædro & in epist. Item effero, videlicet ad sepulturam. Soph. in Aiace, κ' ἔτι τινὰ στρατοῦ θέλεις κομίζειν οὐδ' ἐν ἄλγος, ἐξόμενος. Isæus, εἰσελθὼν δὲ εἴσω κομίζεις οἶνον αὐτήν. Item aufero, acceptum aliquid asporto. Il. λ. Κόμισσε δ' μώνυχας ἵππους. Item recipio, vel datum aut redditum accipio. Item recipio, redditur mihi: de quibus sign. exempla vide in Κομίζομαι. Item recipio, suscipio in domum meam. Thuc. l. 4. εἰς τὴν αὐτῶν πόλιν κομίσαντες. ¶ Item meo, eo, confero seu recipio me. Eur. ἔξω κομίσαντι. Herod. Κομίσας εἰς Σπάρτην, reuersus Spartam.

Κομίζομαι (pass.) curo, curam mei geritur: vel magna cura alor. Od. θ. ἐπεὶ οὔτι κομιζόμενός γ' ἐθάμιζεν. ¶ Item portor, feror, vehor. Syn. τὰ δ' ἄλλα πάντα πάντως ἢ πεμφθήσεται ἢ κομισθήσεται. Sic & apud Herodot. l. 1. & Thuc. l. 3. Itẽ aduehor, apportor, afferor: vt Dioſc. ὅθεν καὶ κομίζεται. Itẽ eo, confero seu recipio me, reuertor. Thuc. l. 2. ἡμέρας ταξάμενοι ἐν αἷς εἰκὸς ἦν κομισθήσεσθαι in quibus verisimile erat reuersuros. ¶ Κομίζομαι (mediũ) idẽ quod Κομίζω, curo, &c. Il. ι. Κομίσαντο δ' ἐνὶ οἴκῳ. ¶ Item apporto, aducho, &c. Plut. in Demetr. Κομίζεσθαι καθ' ὥραν Item effero, ad sepulturam videlicet, Isæus, ἥκω γὰρ ἐγὼ κομιούμενος ὡς θάψων ἐκ τῆς οἰκίας τῆς ἐμαυτοῦ. Item datum aut redditum accipio. Andoc. δ' ἐὰν δὲ κομίσασθαι ἀποφοράν. Sic & apud Dem. pro cor. & apud Syn. Κομίσασθαι ἐπιστολὴν, accipere literas. Sic dicitur Κομίσασθαι χάριν, καρπὸν, &c. consequi gratiam seu impetrare, obtinere: apud Dem. & Xen. Item recupero, restituitur mihi. Thuc. l. 2. τοὺς νεκροὺς κομίζεται, mortuos recipit. Sic & apud Isocrat. & Dem. ¶ Item recipio me, reuertor, Herod. ὀπίσω κομιζόμενος: sic & apud Thuc. & Plut.

Κομιστὴ, ῆς, ἡ, cibus commeatus. Hesych.

Κομιστὴς, οῦ, ὁ, curator. κομίστρια ἡ, curatrix. Item ἐμπλέκτρια. Hesych.

Κομιστὴρ, ῆρος, ὁ, portator, baiulus: vel deductor.

Κόμιστρον, ου, τὸ, præmium quod portatori datur. Poll.

Κομιστικὸς, οῦ, ὁ, portatorius, vectorius: i. accommodatus ad portandum seu vehendum. Harpocr. ex Hypar.

Κομιδὴ, ῆς, ἡ, cura, curatio qua rei alicui⁹ cura geritur, Il. α. Od. υ. θ. & ξ. & alibi apud Hom. Plerumque de cura victus qua quis bene curatur & tractatur. Philostr. in Heroic. ζῶν ἐν κομιδῇ λαμπρᾷ καθάπερ ἐν πατρὸς οἰκίᾳ. Interdũ pro nutritione accipitur: interdum dicitur de ipsa educatione: vt apud Oppian. de ven. l. 3. Οἴην μὲν τεκέων κομιδὴν ἐνὶ κήμασι δελφὶς Αἶνον ἔχει. ¶ Itẽ portatus, vectio, vectura, Il. θ. ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦεν ἐπηετανός. Syn. ep. 55. ὑπισχνοῦντο μοι τὴν οἴκαδε κομιδὴν καὶ ἀνακομιδὴν, se te vecturos huc & reuecturos. Sic & apud Plu. in symp. sept. sap. Item aduectio, importatio. Demetr. (de elocut.) ἂν τὴν τοῦ σίτου κομιδὴν σιτοπομπίαν λέγῃς. Item apud Xen. Καρπῶν κομιδὴ, frugum importatio. ¶ Item ἄφιξις. Suid. ex Polybio. ¶ Item recuperatio, & receptio alicuius rei. Suid. ex Herodot. & Aristot. œconom. 2.

Κομιδῇ, [aduerbium] valdè cum diligentia studiose. Eust. Item prorsus, omnino. Dem. contra Mid. Μειρακύλλιον, ὢν κομιδῇ: Sic apud Herodian. Κομιδῇ νέοι, admodum adolescentuli. Vtitur & Plato, Plut. Philo, &c.

Κόμη & Κόσμος, quomodo huc pertineant, vidẽ suis locis.

Composita ac primum ex Κομέω.

Ἀλ[illegible], qui loci curam gerit & custos est: saltuarius. Pol.

[illegible] pertinet ad saltuarios. Idem.

Γηρ[illegible], locus in quo curantur senes, seu cura senum geritur, [illegible] in quo senes aluntur.

Γηροκόμος, qui curat & alit aliquem in senectute, eique necessaria subministrat. Hesiod. in Theog. Χήτει γηροκόμοιο.

Γηροκομία, ἡ, actio illa aliquem in senectute alendi.

Γηροκομικὸς, οῦ, ὁ ad actionem illam pertinens. Et γηροκομικὸν μέρος, medicinæ pars quæ de senum valetudine tractat. Gal.

Γηροκομέω, ῶ, alicuius curam in senectute gero. Greg. τίς γηροκομήσει τὸν σὸν Γρηγόριον.

Γηροκομεῖον, ου, τὸ, idem quod γεροντοκομεῖον.

Γλωσσόκομον seu γλωττόκομον, ου, τὸ, propriè est arcula seu theca tibiarum ligulis recondendis idonea. Exponitur etiam marsupium seu nidulum, apud Ioan. c. 12. Item loculamentum seu cauea apud Dionys. Longin. Item loculus in quo corpora defunctorum reponuntur Theocr. hist. eccles. l. 3. Item machina quædam chirurgica curua & oblonga, facta ad similitudinem arcæ femoribus & cruribus fractis accommodata: de qua Orib. in lib. de machin.

Γλωσσοκομεῖον, seu γλωττοκομεῖον, ligularum vasculum. Itẽ arcula & scrinium scriptorium. Gal. Item machina quædam apud medicos ad fracta ossa accommodata: de qua vide Galen. in 2. comment. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. ¶ Capitur etiam pro pudendo muliebri. in Epigr.

Εἰροκόμος, ου, ὁ καὶ ἡ lanam tractans, vel excolens: propriè cuius cura circa lanam tractandam occupatur. Il γ.

Ἐλαιοκόμος, qui oliuas colit, oliuarum cultor.

Ἐλαιοκομέω, oliuas colo seu curo. Etym.

Ἐρνοκόμος, qui plantas educat & curat: hortulanus. Hesych.

Ἱεροκόμος, qui sacrorum curam gerit. Hesyc.

Ἱπποκόμος, qui equos curat: equiso. Plutar. in lib. an seni administrand. resp. & Xen. Hell. 2.

Κηποκόμος, hortorum curator. hortulanus. Hesych.

Λεοντοκόμος, cui datum est negotium curandi leones: curator leonum. Oppian. l. 3. de venat.

Μελισσοκόμος, qui apes curat seu alit: apiarius.

Νοσοκόμος, qui ægrotos curo, vel ægrotis curandis præfectus.

Νοσοκομέω, ægrotos curo, vel ægrotis curandis præsum. Diog. Laert. in Bione.

Νοσοκομοῦμαι, ægrotus curor ab alio. Syn. ep. 67.

Νοσοκομία, ægrotorum curatio. Greg.

Νοσοκομεῖον, ου, τὸ, locus in quo ægroti curantur. valetudinarium, Hieron. in epist.

Νυμφοκόμος, quæ sponsam adornat. ἡ τὴν νύμφην κομμοῦσα. Hesy. apud Eur. in Iph. Aul. νυμφοκόμος γάμος.

Νυμφοκομέω, nouam nuptam adorno. Eurip.

Συννυμφοκόμος, [decomp.] quæ cum alia sponsam adornat. Eurip.

Ὀρεωκόμος, qui curat & adornat mulas, mulio. Plut. in lib. περὶ ἀοργ. & alibi Xen. Hell. 5. Pro eodem scribitur & ὀρεοκόμος & ὀρσικόμος, apud Hesyc. Suid. verò ὀρεοκόμος, exp. ὁ τῶν ὄρεων ἐπιμελούμενος.

Παιδοκόμος, qui puerorum curam agit & illis prospicit.

Παιδοκομέω, puerorum seu liberorum curam gero & illis prospicio. in Epigr.

Τραπεζοκόμος, qui mensam curat & instruit. Pluta. symp. 2. probl. 20. & in Artox. Vtitur & Athen. l. 1.

Τριχοκόμος, qui comæ curam impendit, capillorum seu comæ studiosus. Hesych.

Τυροκομεῖον, ου, τὸ, locus in quo curantur ea quæ ad caseum pertinent. taberna casearia. Poll. l. 1. 12. & l. 7. c. 30.

Φυτοκόμος, seu φυτηκόμος, plantas seu stirpes curans, curans ea quæ ad plantarum curam pertinent. apud Basil.

Φυτοκομέω, seu φυτηκομέω, curo plãtas, vel plantatũ culturã.

Ὡραιοκόμος, formæ exornandæ studiosus. Suid.

Composita ex Κομίζω: ac primum significante curo.

Ἀγελαιοκομικὸς, ad armentorum curationem pertinens. vt ἀγελαιοκομικὴ τέχνη, Plato in Polit.

Ἀκόμιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, neglectus, squalidus. cuius in rebus necessariis nulla cura geritur. Nonn.

Ἀκομιστία, ας, ἡ neglectus, incuria, i. curationis defectus. Od. φ. & Themist. περὶ φιλίας.

Ἀνακομίζω, medelã adhibeo, [illegible] facio, recreo Hesych.

Ἀνακομίζομαι, [illegible] restituor sanitati. vnde ἀνακομισθέντα σώματα [illegible] Gal. corpora quæ ex morbis conualuere.

Ἐπικομίζω, cu[illegible] Laert. ex testam. Arist.

Εὐκόμιστος, [illegible] bene [illegible] est aut curatur.

Εὐκ[illegible] bene curatur, bene tractatus. Hesy.

Composita ex Κομίζω, porto, &c.

Ἀνακομίζω, refero [illegible] κομίσαντες τὰ ὅπλα εἰς τὴν [illegible] ναῶ. Apud Herodian. expon. etiam [illegible].

Ἀνακομίζομαι, [actiua significatione] refero, reporto. Itẽ subueho, sursum importo. Xen. anab. 4. ἐν οἷς καὶ τὰ ἐπιτήδεια πάντα εἶχον ἀνακεκομισμένοι. Itẽ recipio, recupero, quasi rursus accipio. Plut. in Thes. ἀνακομίζεσθαι τὴν βασιλείαν, recipere regnũ. ¶ Item neutraliter, redeo, reuertor, retrò traiicio. Item (passiua significatione) referor, reportor, reuehor. Plut. in Pub. ἀνεκομίσθη φοράδην ἐκ τῆς μάχης, è prælio relatus fuit.

Ἀνακο-

Ἀνακομιδὴ, relatio, reportatio. item recuperatio, receptio. Demosth. pro corona. item reditus. Plut. item delatio mortuorum ex vno sepulchro in aliud. schol. Aeschyl. in trag. Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβαις.

Decomp. Ἐπανακομίζω, refero.

Ἀντικομίζομαι, vicissim reporto, vicissim recipio.

Ἀποκομίζω asporto, deporto, porto. Isocr. λειποψυχοῦντα ἀπεκόμισαν ἐπὶ τὸ πλοῖον μετὰ θεράποντος τοῦ ἐμοῦ. Arist. œcon. 2. κόσμον εἰς τὸ ἱερὸν ἀποκομίζειν. Item deporto (sicut dicitur deporto captiuos, aut exercitum. Xen. Pæd. 7. καὶ συνέπεσθαι δὲ τις ἀποκομιεῖ σὲ ἔπει ἂν αὐτὴ ἐθέλῃς. Idem Hellen. 5. ἀποκομίσαντα πίμπλω μίαν τὰς ἐκ τῆς φρουρᾶς.

Ἀποκομίζομαι, asportor, portor. Item referor: vel me refero, me recipio: vt ἀπεκομίσθησαν εἰς οἴκους.

Ἀποκομιδὴ, asportatio, deportatio. Item reditus: schol. Thuc.

Διακομίζω, transporto, transueho, portando seu vehendo traijcio. Thuc. l. 3 διακομίζει εἰς τὴν πρὸς τῇ Ἡραίῳ νῆσον. Polyb. παραβόλως διεκόμισαν τοὺς ἄνδρας, summa cum audacia milites transuexerunt. Item perfero (nimirum sicut tabellarius perferre literas dicitur.) Herodian. l. 4. ταῦτα τὰ γράμματα διδῶσι τοῖς διακομίζουσι. Sic Syn. epist. 133. ταύτην γε τοι τὴν ἐπιστολὴν πιστὸν οἶμαι διακομιεῖν.

Διακομίζομαι, transportor, transuehor: item transeo, commeo nauibus. Thuc. l. 1. εἰς τὴν ἤπειρον λαθόντες διεκομίσθησαν. Item actiuè, transueho, transporto, traduco. Thuc. lib. 4. τοὺς νεκροὺς διεκομίζοντο.

Διακομιστὴς, qui aliquid transportat seu transuehit, vel qui aliquid transportando traijcit. Synes. ep. 141. Dicitur & de tabellario literas ad alium perferente.

Διακομιδὴ, ἡ, transportatio, traductio seu traiectio quæ vehendo portandóve fit. Thuc. l. 3. & Synes.

Δυσκόμιστος, ægrè tolerabilis.

Εἰσκομίζω, siue ἐσκομίζω, importo, inueho, introduco. Xen. pæd. 1. ὁ κῦρος εἰσκομίσας τὰ θηρία ἐδίδου τῷ πάππῳ.

Εἰσκομίζομαι, importor, inuehor, intrò feror seu ducor. Item actiuè pro εἰσκομίζω. Thuc. lib. 1. ἐσεκομίσαντο καὶ ἐξεκομίσαντο ἐθελοντί. (Thuc. lib. 7.

Εἰσκομιδὴ, siue ἐσκομιδὴ, importatio, inuectio siue inuectus.

Ἐκκομίζω, exporto, eueho, effero. Item subduco, subtraho, interdum & eripio. Herodot. ἐκκομίσας ἑωυτὸν καὶ χρήματα, me vnà cum pecuniis subducens. Sic dicitur ἐκκομίσαι τινα ἐκ τῶν κινδύνων, subtrahere aliquem è periculis.

Ἐκκομίζομαι, exportor, euehor, efferor. Plut. in Rom. ἐκκομίζεται νεκρός. Et actiuè idem quod ἐκκομίζω. Thuc.

Ἐκκομιδὴ, exportatio, euectio, elatio: specialiter funeris elatio, exequiæ. Greg. & apud Lucill. l. 2. Epigr.

Ἐκκομισμὸς, ὁ, idem exportatio. Strabo.

Decomp. Προεκκομίζω, antè exporto, prius eueho, seu effero. Plut. in Timol.

Συνεκκομίζω, q. d. simul exporto, simul perfero, simul sustineo. Eur. in Oreste, καὶ χρὴ γὰρ οὕτω τὸν ὁμαιμόνων κακὰ συνεκκομίζειν.

Ὑπεκκομίζω, clàm exporto, clanculum effero. [μίζειν.

Ἐπικομίζω, curo, procuro. Laert. ex testamento Aristot. Item apporto, adueho.

Κατακομίζω, deporto, deueho. Thuc. l. 6. σῖτόν τι κατεκόμιζον τῷ στρατεύματι. Sic & apud Demosth. Item defero. Synes. κατακομίζουσιν ἐπὶ ναῦν τὰ δῶρα. Sic κατακομίζειν ναῦν, nauem appellere aliquò. apud Dem. Exponitur etiã reporto, apud Aeschin. in orat. de malè gesta legat. Itẽ cõporto, cõueho. Herodia.

Κατακομιδὴ, deportatio, comportatio. Thuc. (l. 8.

Μετακομίζω, transueho transporto. Herodian. lib. 1. τὸ ἄγαλμα εἰς τὴν τοῦ βασιλέως αὐλὴν μετεκόμισαν.

Μετακομίζομαι, transuehor. Polyb. (Schol. Thuc.

Εὐμετακόμιστος, (*decomp.*) transportatu traductúque facilis.

Παρακομίζω, prætereueho. Itẽ deduco, comitor. Aristot. Itẽ seduco. Item deporto importo, conueho. Xen. Hell. 5. & Plut. Item affero. Plut. δεῖ πολυπραγμονεῖν ἐκθύσιμα καὶ μικρὰ διηγήματα παρακομίζοντας. Item porto, fero: vnde παρακομίζεσθαι τὰ ὅπλα κατὰ Καίσαρος, arma contra Cæsarem ferre. Plut. in Oth.

Παρακομίζομαι, prætereuehor. Thuc. l. 6. παρεκομίζοντο τὴν Ἰταλίαν. item appellor, applicor, &c.

Παρακομιδὴ, ἡ, prætereuectio. item aduectio & aduentus. item comportatio. Polyb.

Decomp. Δυσπαρακόμιστος, qui difficulter vehitur equo vel gestatur, i. qui difficulter viam facit. Plut. Apud Polyb. πλοῦς μακρὸς καὶ δυσπαρακόμιστος, nauigatio longa & in qua difficulter præteruehi potest.

Εὐπαρακόμιστος, aduectu seu comportatu facilis.

Περικομίζω circumueho. περικομίζομαι, circumuehor. Thu. l. 4.

Προκομίζω, profero, i. antè fero, scilicet funus. Greg. item exhibeo, vt προκομίζειν τὰς λόγους, in Pand.

Προκομίζομαι, prætendo: ex Oecumenio.

Προκομιδὴ, exhibitio, in Pand.

Προσκομίζω apporto, affero Herodi. προσκομίζουσι πάντα τὰ ἐπιτήδεια [illegible]. item adueho, adduco, seu veho ad. Thuc. lib. 1. τῶν πλοίων ἐκράτησαν, ὥστε προσκομίζεται τὰ Σύβοια.

Προσκομίζομαι, vehor ad Plutarc. in Pericle, προσκομίζεται πρὸς τὰ ἔργα. Item actiuè, adueho. Thuc. l. 1.

Προσκομιδὴ, aduectio: ἀναφορά, Helvc.

Συγκομίζω, conueho, comporto, Greg. ἀπεῖρε μὲ ὅτε καιρὸς, καὶ συγκομίζε. Sic & apud Xen. & Phil. de vita M. lib. 3. Item vna porto, simul fero aut duco: vnde apud Xen. pæd. 8. (voce media) τούς τε ἱππέας τοὺς ἀρίστους συνεκομίζετο πρὸς αὐτὸν, vndique collectos ducebat secum. Item συγκομίζω νεκρὸν, compono mortuum ad sepulturam. Soph. in Aiace.

Συγκομίζομαι, comportor, conuehor. Xen. in Cyneg. Item actiuè comporto, conueho. Idem Pæd. 1. & apud Luc.

Συγκομιστήρια, τὰ, festa quibus in frugum comportatione sacra fiebant. Hesych. Eadem sunt θαλύσια appellata à quibusdam, teste Eust.

Συγκομιστὸς, ἡ, ὁ, comportatus: vt συγκομιστὰ δεῖπνα, cœnæ collatitiæ, apud Athen. & συγκομιστὴ ῥητίνη, resina locularis quæ in loculis cõportabatur, Pallad. Et συγκομιστὸς ἄρτος, panis qui ex omnibus farinæ suæ partibus citra detractionem constat. Gal. ad Glauc. l. 2. & Athen. l. 3.

Συγκομιδὴ, siue ξυγκομιδὴ, comportatio: plerunque frugũ comportatio & collectio. Thuc. l. 3. Isocr. in Areop. Dicitur & de compositione eorum quæ ad sepulturam defuncti cadaueris pertinent Schol. Aeschyl.

Decomp. Ἀσυγκόμιστος, qui comportatus seu collectus non est. Xen.

Ὑπερκομίζω, supercomporto, superueho. Strab.

ΚΟΜΗ, ης, ἡ, coma, cõpta cæsaries & curiosiùs culta (à κομέω, vt Artemidorus docet. Eust. verò à κοσμεῖν deriuat.) Plut. in Apophth. τοὺς μὲν καλοὺς τὴν κόμην εὐπρεπεστέρους ποιεῖν, τοὺς δὲ αἰσχροὺς φοβερωτέρους. Il. α. Et apud Luc. ξανθὴ κόμη. Apud Xe. Pæd. 1 κόμαι προσθεταί, comæ appositiciæ. Apud Athen. l. 9. κόμην τρέφειν, nutrire comam. Et κόμην διατείνειν. apud Plut. in Probl. Rom. apud Pausan. in Att. ἀνεδήσατο ταινίᾳ τὴν κόμην Tribuitur etiã arboribus. Od. ψ. ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης. Theoph. de caus. pl. l. 3. cap. 8. αἱ γὰρ ῥίζαι προσκομίζονται καὶ ἡ κόμη. Itémque herbis: vt κόμη τοῦ ἀνήθου, abusiuè coma, seu cacumen, seu caput, Diosc. l. 4 c. 165. ¶ Est etiam herbæ nomen, quæ alio nomine τραγοπώγων appellatur. vide Theophr. hist. pl. l. 7. c. 7 & Plin. l. 27. c. 13.

Κομάω, ῶ, F. ήσω, comatus sum comam nutrio. Aristot. Rhet. 1. ἐν Λακεδαίμονι κομᾶν καλόν. Plut. in Apophth. Λυκοῦργος ὁ Λακεδαιμόνιος εἴθισε τοὺς πολίτας κομᾶν. Et cum accusat. vt apud Herod. κομῶντες τὰς κεφαλάς. Sic & apud Xeno. in symp. ἀγροὶ etiam τέλεες dicuntur κομᾶν, apud Philostr. epist. 25. itẽ γῆ dicitur κομῶσα φυτοῖς παντοδαποῖς, apud Arist. de mundo. Sic apud Chrys. ἄμπελος τοῖς φύλλοις κομῶσα. ¶ Item effero me & quasi cæsariei nomine glorior & iacto me. Aristoph. in Pluto, Μέγας ἦν βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ; Luc. in Nigr. τί δὲ τὸ μετὰ τοῦτο ἐστιν ἐφ᾽ ὅτῳ καὶ κομᾶς.

Κομήτης, ου, ὁ, comans, comatus, crinitus. Syn. & Suid. Οὐδ᾽ εἰς κομήτης ὅστις οὐ ψωμίζεται. Sic & apud Athen. l. 12. Dicitur & λειμὼν κομήτης, apud Eurip. in Hippol. & ἀστὴρ κομήτης, apud Philostr. ep. Plerunque tamẽ absolutè dicitur κομήτης, pro ἀστὴρ κομήτης, stella comans seu crinita, vel cincinnata. Arist. de mundo. ¶ Sic etiam dicitur tithymallus χαραχίας. quòd in eius cacuminibus coma iuncea nascatur, Diosc. l. 4 c. 165.

Κομόω (apud poetas) idem quod Κομάω, quum neutraliter ponitur. Opp. l. 3. de venat. Καὶ σχοίνων ἑκάτερθε θοαὶ κομόωσιν ἔθειραι, vtrinque luxuriant iubæ.

Κομωτὴς, οῦ, ὁ, comæ exornandæ artifex. Κομώτρια fœmina comarum exornatrix. Poll.

Composita. (epith.

Ἁβροκόμης, ου, ὁ, qui molli, delicata seu culta coma est. Bacchi

Ἁβροκομάω, molli coma sum, delicata cæsarie sum. Hesych.

Ἄκομος, ὁ, καὶ ἡ, qui comatus non est, cui cæsaries nulla est. Pol.

Ἀκομία, ἡ, comæ seu cæsariei defectus.

Ἀκρόκομος, qui copiosiore est capillo. Il. δ. Ἀκροκόμης, idẽ Herod.

Ἀμφίκομος, circumcirca seu vndiq; comans, latè comans. Il. ρ.

Ἀποκομάω, ῶ, comis nudo, tondeo. Luc. in Lexiph.

Αὐτόκομος, ipse per se comatus, vel sua spõte comatus. Aristoph.

Ἀφρόκομος, spumantes capillos habens, vel spumans in capillis, Musæus. (in Epigr.

Δενδρόκομος, arboribus cõptus & ornatus. Aristophan. in Nub. &

Ἐρυθρόκομος, qui rubeis est comis: sic cognominata est quædam mali punici species, teste Plin. l. 13. c. 19.

Εὔκομος, siue εὐκόμης, bene comatus vel pulchrè, qui eleganti cæsarie est. Pro quo poeticè dicitur ἠΰκομος, passim apud Hom. & alios poetas.

Ἱππόκομος, ex comis seu setis equinis constans, aut comans setis equinis. Il. π. & ν. & apud Theocr. idy. 23.

Καλλίκομος, qui pulchra coma est, eleganti cæsarie prædirus, pulchrè comatus. Hesiod. in Erg.

Καρηκομάω, ῶ caput comatum habeo: vnde καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ, passim apud Hom.

Κατάκομος, qui dissecta coma est: vel cui densa coma est. Poll.

Κατα-

Κατακτενοκόμη, quæ pexis comis seu capillis est. Hesych.

Κειρικόμης, ὁ, ὁ, qui comam totondit, cui tonsa est coma, seu rasa, tonsus.

Decomp. Ἀκ͵ερσεκόμης, qui comam non totondit, intonsus. Epithetum est Apollinis, item Bacchi.

Ἀκερσεκόμης & ἀκερσέκομος, (Doricè,) pro eodem dicuntur, vt Il. ψ. & hymno in Apoll. (tur. Eust.

Κυτεκόμος, apud comicos. qui tonsuræ quodam genere tonde-

Κισσοκόμης, hedera comans. i. hederacea fronde redimitus. Hom. hymno in Bacchum.

Λευκόκομος, qui candida est coma, albente præditus coma. Plin. l.13.c.19.

Μελανόκομος & μελανοκόμης, qui nigra coma est.

Ξανθόκομος & ξανθοκόμης, qui flaua cęsarie est. Theocr. idyll. 17.

Ὀπισθόκομος, siue ὀπισθοκόμης, qui à tergo comatus est, seu qui rasa aut calua fronte est, qui est occipite comato, aut comas à tergo reflexas habens. Herodot.

Παρακόμης vocabant comici τοὺς κομῶντας, comantes seu comatos, Poll.

Περίκομος, circumcirca seu in orbem comatus. Theophr. hist. pl.

Περισσόκομος, abundè comans. Oppian. (l.3.c.9.

Πολύκομος, cui multa coma est, cui spissa est cęsaries, comosus. Diosc. l.4.c.165.

Προκόμιον anterior coma. schol. Hom. Item coma quæ alterius loco apponitur siue circumponitur. Poll. l.2.

Πυῤῥοκόμης, qui rutila coma est seu fulua.

Στρεβλοκόμης, qui crispa coma est. Hesych.

Στρεβλοκομέω, crispa coma sum. Idem.

Σφραγιδονυχαργοκομῆται, dicuntur ab Aristoph. homines voluptuarij, qui comam nutriunt, & digitos ad vngues vsque annulis onerant.

Ὑλόκομος, syluis seu arboribus comans, seu arboribus syluosus. Eurip. & in Epigr.

Ὑψίκομος, altè comatus: epitheton quercus, apud Hom. Il. ξ. & Hesiod. in Erg.

Χρυσοκόμης, cui aurea coma est, seu aurei coloris cæsariem habens, auricomus. Hesiod. in Theog. Pro eodem dicitur χρυσοκόμας, apud Athen. l.13. & χρυσοκόμης, apud Aristot. rhet. l.3 & Eust.

Χρυσοκομέω, aureas comas habeo, aurei coloris cæsaris mihi est. Philostr. ep. 33.

Χρυσοκόμη, fruticis seu herbæ nomen est, sic dictæ, quòd comantibus fulgore auri corymbis, vide Diosc. l.4.c.55.

Χλωρόκομος στέφανος, corona viridem habens comam, apud Eurip. in Iphig. Aul.

Κομίζω, &c. vide in Κομέω. Κόμμα, &c. vide in Κόπτω.

ΚΟΜΜΙ, gummi: nomen exoticum à Grecis vsurpatum. Est autem lacryma arborum quarundam congelata in ipsarum truncis. Multa sunt eius genera: sed quum simpliciter Κόμμι dicitur, intelligitur id quod ex acacia spina prouenit, quod & gummi Arabicum appellatur. vide Diosc. l.1. Apud Herodot. τῷ κόμμι ἐπαλείφειν, gummi sublinere.

Κομμιώδης, gummosus, gummi referens. Aristot. Κομμιώδης idem, apud Theophr. de caus. pl. l.5.c.13.

Κομμίζειν, gummi speciem præbere, apud Diosc.

Κόμμωσις, gummitio. Item lenocinium. Vide in Κόμμος.

ΚΟΜΜΟΣ ὁ, ὁ, ornatus nimis accuratus & superuacaneus: seu nitor fucatus & adscitius, fucus, mangonium. (* παρὰ τὸ κομεῖν τὸ καλλωπίζειν, sicut & Κόμη. Pollux à Κόμη deriuat, atque idem vno μ scribit: ac Κομμωτὰς esse vult comæ ornandæ & fucandæ artifices. Apud Suid. Κομμὸς, esse dicitur ὁ κεκομμένος περὶ τῶν τριχῶν κόσμος) sępe apud Galen. indémque apud Plat. ¶ Κομμὸς, planctus, plangor. Apud Suid. μετὰ κομμοῦ καὶ ὀλολυγῆς, cum plangore & eiulatu. Item peculiaris quędam quarundam tragœdiarum pars. Aristot. de arte poet. Κομμὸς δὲ θρῆνος κοινὸς χοροῦ καὶ ἀπὸ σκηνῆς, fletus lamentúmque commune chori & ab scena: quum histriones ipsi & qui chorum conficiunt, in aliquo aduerso casu lugendo congregantur. * In hac significatione à Κόπτω deducitur, qui enim graui dolore aliquo premuntur, frontem femúrque ferire consueuerunt.

Κομμόω, ῶ, ornatum accuratum ac superuacaneum adhibeo, fuco. Hesych.

Κόμμωμα, τὸ, idem quod Κομμός: vel id quod ad corpus mangonizandum adhibetur, quod vultus comandi & fucandi causâ applicatur Κομμώματα dixit Lucian. τὰ κομμωτικὰ, cultum muliebrem.

Κόμμωσις, ἡ, ornatus corporis & cultus superuacaneus, lenocinium & corporis mangonium. Athen. l.13. Apiariis autem sic ue mellariis gummitio à κόμμι.

Κομμωτὴς ὁ, ὁ, qui fuco & mangoniis ac superuacaneo cultu in corpore ornando vtitur: mango Plutar. Κομμώτρια, ας, ἡ, mango, ornatrix. Plat. polit. 2. Κομμωτήριον, τὸ, apud Poll. ex Themoph. Aristoph. videtur accipi pro calamistro, i. acu maiore quę calefacta & adhibita fronti, intorquet capillos, seu pro alio aliquo instrumento aut medicamento quo crines ornantur.

Κομμωτικὸς, ῦ, ὁ, aptus ad formæ lenocinia, quo formæ lenocinari possumus: vel specialius, ad comptum, seu cultum crinalem comparatus: vt κομμωτικὰ medicamenta apud medicos dicuntur pigmenta & fucus quibus mulieres suæ formæ lenocinantur, vt vitia naturæ artificio celent. Et κομμωτικὸν ἰατρικῆς μέρος, pars medicinæ ea quæ circa hæc formæ lenocinia versatur Gal. l.1. de loc. affect. Κομμωτικὴ, scil. τέχνη, comptoria ars, ars fucatrix & lenocinij parandi. Plato in Gorgia. Hinc sumpta metaphora rhetores dicunt κομμωτικὸν κάλλος τοῦ λόγου, lenocinij plenum, apud Hermog.

Κομμωτικῶς, comptè. Hermog.

Κομμωτίζω, curiosiùs orno.

ΚΟΜΠΟΣ, ὁ, ὁ, crepitus: propriè apri dentes acuentis. (* à κόπτω.) Il. λ. Ἀμφὶ δέ τ' ἀΐσσοντα, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων Γίγνεται. Item sonitus qui à saltantibus pede terram pulsando editur. Od. θ. πολὺς δ' ἐπὶ κόμπος ὀρώρει. Sunt & κωδωνοφόροι κόμποι, apud Eurip. in Rheso, sonitus ex tintinabulis. Dicitur etiã de verborum ampullis seu inani verborum crepitu, ac vana grandiloquentia, iactatione seu iactantia. Aeschin. contra Ctesiph. ἀφελὼν τὸν κόμπον καὶ τὴν ἀλαζονείαν τοῦ ψηφίσματος. Thuc. l.2. [illegible] κόμπου [illegible], diutius magis vtimur ad opportunitatem rerum gerendarum quam verborum ostentatione & iactatione. Apud Soph. in Aiace, κομπὸς [illegible], cap. gloriari li et

Κομπὸς ὁ, iactator: iactabundus. Eurip. in Phœniss. Κομπὸς εἶ [illegible] πεποιθὼς [illegible] θανεῖν Itẽ κομπὸς λόγος, apud Etymol. oratio iactabunda, iactantia & insolentiæ plena.

[illegible] iactans, seu iactabundus. Thuc. l.2. Et τὸ κομ-[illegible] iactantia seu iactatio sui.

Κομπωδῶς, iactanter, iactabundè.

Κομπέω, strepito, strepitum edo qualem aper acuens seu collidens dentes. Item generaliùs sonum edo. Il. μ. Ὡς τῶν μὲν [illegible] χαλκὸς [illegible] Ὑψόσε βαλλομένων. Dicitur etiam de vaso [illegible] sonitum [illegible] Eust. Item metaph. verborum ampullas promo, vana grandiloquentia seu iactantia verborum vtor: sicut Horat. dixit, laleos & vineta crepat mera, Soph in Aiace. Τοσόνδ' ἐκ τῆς μύθου. Euripid. in Orest. [illegible] ἐγὼ [illegible] συγκομπεῖς [illegible].

Κομπάζομαι, iactanter aliquid dico. Thuc. l.6.

Κομπηρὸς ὁ, iactans seu iactabundus, idem quod κομπός.

Κομπάζω, [illegible] idem quod [illegible] Soph. in Aiace. Μεγ' ἄττα κομπάσας [illegible] magis operè [illegible] iactaris Pl[illegible] [illegible] Κομπάζω [illegible] & [illegible] & fastuosè dicentis.

[illegible] , iniquè in [illegible] quo nos iactamus, seu quo nos [illegible] Greg. contra Iulianum.

Κόμπασμα, τὸ, iactatio, iactantia: vel elatio, insolentia verborum, Plut.

Κομπαστὴς, ῦ, ὁ, iactator: idem quod κομπητὴς schol. Eurip.

Κομπαστικῶς, iactabundè more eorum qui sese iactant.

Composita.

Αἰθαλοκομπία, ἡ, fumi instar vana iactantia. Suid.

[illegible] iactantia & ostentatione.

Ἀ[illegible] idem. Aeschyl.

Ἀ[illegible] non multum me effero vel me iacto. in Anth. Epigr.

Βαρυκομπος, fastuosus. Pind.

[illegible] qui se iactat ad populum. Suid.

[illegible] Plut. de Deo Socr.

[illegible] insolesco. Soph.

[illegible] ostento [illegible] & 8.

[illegible] idem. iactabundis verbis prædico & effero Basil. Item iactabundis verbis [illegible] Plut. in Camillo.

Εὐκομπος, compositus.

Κρημνοκόμπος qui verbis prærupti[illegible] & arduis gloriatur. Suid.

Μελίκομπος, dulcedine gloriosus, qui mellito sono gloriatur. Pind.

Περικομπέω, circumquaque iacto. Thuc. l.6.

Προϋποσχόμενος qui promissa sua prodit, qui frustrà & in vanum aliquid promittit, qui suis promissis non stat. Eust. & Suid.

Στυφοκόμπος seu στυφοκομπος, dicitur de gallinaceo pugnaci, idem de coturnice. Aristoph. in auibus.

Ὑπέρκομπος supra modum iactabundus, iactator, supra modum gloriosus. Plut. in Themist. (bẽ Hesyc.

Ὑπερκόμπως, supra modum iactanter, seu iactabundè, super-

Ὑψίκομπος, elatus, iactator qui iactando sese effert, superbus.

Ὑψικόμπως, superbè, arroganter, nimium se efferendo & iactando. Soph. in Aiace.

Φιλόκομπος, iactationis amans, qui sese iactare amat & efferre.

Φιλοκομπέω, iactationum amans sum, iactitare & efferre me amo. Suid.

Ψολοκομπία, fumosa iactantia, vana & inanis. Aristoph. in equ.

Ψολοκόμπος, tumidus iactator, vanus & leuis. Hesych.

ΚΟΜΨΟΣ, ὁ, scitus, elegãs, bellus, venustus. Aristop. in vesp. ὅτι τὸ κομψὸς κομψὸς εἶναι [illegible] Athen. l.14. Ὁ πρῶτος [illegible] κομψὸς ὢν τραγικός. Item lepidus, facetus, vrbanus, festiuus. Aristoph. in Nub. εἶναι κομψὸν ἐν συμποσίῳ. Plutarch. in

Pericle,

Pericle, Κομψῶ δ' φανέντ☉ τ' λόγῳ. Sic & apud Aristot. pol. 2. & 3. ¶ Item loquaculus, garrulus. schol. Soph. ¶ Item vafer, versutus. Aristoph. in Avib. Μὴ ἐγὼ νόημα κομψὸ τερετίζω... ¶ Item qui plenus est iactantiæ & superbiæ. * Deriuari dicitur à κάμπτω. annotatúrque, si dicatur, ὅτι ... κομψὸν significare τὸ καμπύλον ... (sicut Erotianus quoque Κομψὸν, apud Eurip. pro στρεβλὸν accipi tradit) sin vero ... dici Κομψὸν ... velut ...

Κομψῶς, scitè eleganter, lepidè, festiuè. Aristot. polit. 4.

Κομψότης, ητ☉, ἡ, elegantia, lepor, festiuitas. Exp. & argutia, subtilitas. ex Plat. epist. 10.

Κομψεύω. vel potius κομψεύομαι, scitè seu festiuè aliquid dico aut facio. Exponitur & scitè ac vrbanè cauillor, ex Plat. lib. 4. de rep. item Κομψεύομαι pass. scitè & eleganter fio, seu componor, lepidè componor. Dionys. Halicarn. item lepidè dicor, scitè dicor. Plato in Phædro, ἀλλ' αὐτὸ ... κεκομψεύσθαι, scitè dictum est. Erotianus apud Hippocr. Κομψευόμεν☉ accipi annotat pro πανουργευόμεν☉, quoniam Attici Κομψείαν appellant πανουργίαν, & Κομψὸν τὸ στρεβλόν.

Κομψεία, ἡ, elegantia, festiuitas, lepor, schol. Aristoph.

Κόμψευμα, τὸ, scitamentũ, speciosus sermo. ex Luc. & Greg.

Composita.

Ἄκομψ☉, ου, ὁ καὶ ἡ inelegans, illepidus, non festiuus. Plut. de educatione puerorum, Ἐγὼ δ' ἄκομψ☉ εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον. item vilis εὐτελὴς, apud Suidam. item simplex, non astutus.

Ἀκόμψως, ineleganter, illepidè. Plat. ibid.

Καλακομψεύεσθαι, scitè & eleganter dicere. Basil.

Περίκομψ☉, perelegans, perbellus, admodum scitus, vel festiuus.

Ὑποκόμψος, ου ὁ, elegans, facetus. Hesych.

ΚΟΝΑΒΟΣ, ου, ὁ, sonitus, strepitus. Od. κ. ἄφαρ δὲ κακὸς κόναβος κατὰ νῆας ὀρώρει Ἀνδρῶν ὀλλυμένων νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων.

Κοναβέω, ῶ, resono, sonitum reddo. Iliad. β. ἀμφὶ δὲ νῆες Σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν.

Κοναβηδὸν cum sonitu. in Epigr.

Κοναβίζω, idem. Od. κ. ἀμφὶ δὲ δῶμα Σμερδαλέον κονάβιζε.

ΚΟΝΔΥ, Hesych. dicit esse poculum barbaricum, apud Athen. lib. 11. καὶ κόνδυ καὶ φυλλῆρα καὶ κυμβίον. Nicomachus Persicum esse poculum scribit. Athenæus Asiaticum, decem cotylarum capax. Pancrates σπένδων ἐκ κόνδυ ... Νείλῳ.

ΚΟΝΔΥΛΟΣ, ου, ὁ, digiti articulus & iūctura, seu nodus & curuatura qua digitus flectitur; seu tuber in digitorũ iūcturis. Aristot. l. 1. de an. κόνδυλον vocari scribit τὸ τ' δακτύλου καμπτικόν. ¶ Frequēter etiam accipitur pro digitis in cōdylos cōtractis, seu pugnos: vel ictu quo petimus aliquem digitis ita compressis. Demost. contra Midiam, ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης, quum pugnis & in malam cædit. Plut. in Alcibiade, ἐνέτεινε κόνδυλον, in codē κονδύλῳ καθικόμενος ὤπε. Sic apud Aristop. ... αἰτῇ κόνδυλον αὐτῷ δίδου. si vinum petat, pugnos ei ingere. κονδύλους λαβεῖν apud Dem. accipere seu pati pugnos. ¶ Κόνδυλ☉ dicitur etiam iunctura in brachio & humero, vel tuber & nodus in eorum iuncturis extans. Poll. l. 2. Gal. quoque commentario 1. in lib. Hippocr. ... quibusdam κονδύλον vocari scribit τὴν κεφαλὴν τ' βραχίονος.

Κονδυλώδης, ε☉, ὁ καὶ ἡ, nodos & tubera in digitorum iuncturis & curuaturis extantia repræsentans: vt κονδυλώδεις ἀποφύσεις, in vertebris ceruicis, apud Gal. in lib. de ossibus.

Κονδυλίζω, F. ίσω, digitis in condylos contractis verbero, pugnum impingo pugno cædo. apud Suid. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ... κονδυλίζων ...

Κονδυλίζομαι pugnis cædor. Laërt. in Socr.

Κονδυλισμὸς, plaga pugno inflicta, vel ictus pugno factus.

Κονδυλόομαι, οῦμαι, intumesco, extubero instar nodorum & tuberum in iuncturis digitorum. Hesych.

Κονδύλωμα, τὸ, tuber quale est nodorum in iuncturis digitorum. Hierocl. in hippiatr.

Κονδύλη, ἡ, tuber, vibex. schol. Aristoph.

Composita.

Δικόνδυλ☉, ου, ὁ καὶ ἡ, duos nodos seu duo tubera habens. Aristot. hist. an. l. 1. c. 15.

Καλακονδυλίζω, idem quod κονδυλίζω. Æschin. contra Ctesiph.

Μετακόνδυλοι, dicuntur tubera in ea digiti iunctura quæ vicina est metacarpio. Poll.

Μονοκόνδυλ☉, vnum nodum seu tuber habens. Aristot. histor. an. l. 1. c. 15.

Προκόνδυλοι, dicuntur tubera & nodi in ea digiti curuatura & iunctura quæ vngui vicina est. Ruff. Ephes.

Ῥυποκόνδυλ☉, sordidus, valdè parcus: ducto nomine ab iis quibus sordes in vnguibus resident, nec tantillum sumptus facere volunt, vt tonsori dent numulum qui eos repurget. Suid.

Τρικόνδυλ☉, ternas in digitis iuncturas & curuaturas habens, ac ternos in eis nodos & tubera extantia.

ΚΟΝΕΩ, festino, propero, curro. Hesych. item operor. eidem Hesych. Item ministro, famulor. * Eustath. annotat, veteres exposuisse ἐνεργῶ & ποιῶ, deduci à πονέω volentes, Ionico more π in κ mutato. At in prima significatione à Κόνις deducitur, metaphora sumpta à cursoribus inter properandum puluerem excitantibus.

Κονίτης, ου, ὁ, minister, famulus. Hesych.

Κόνο, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀγκονέω, ῶ, studiosè in aliquo opere versor, opus aliquod accelero.

Ἄγκον☉, ου, ὁ, minister, famulus. Hesych.

Ἀγκονὶς, ιδ☉, ἡ, ministra, famula.

Διακονέω, famulor, ancillor, ministrũ seu famulũ ago. Plerunq; cũ datiuo: vt Dem. ... διακονοῦντες. Athen. l. 6 ... διακονεῖν τοὺς νεωτέρους τοῖς πρεσβυτέροις. Apud Plat. de rep. l. 2. διακονεῖν πρός ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν, operam suam locare ad vendendũ & emendũ. Apud eundē, διακονῶ σοι ταῦτα hæc tibi seruitia præsto. Et cum accus. διακονεῖν γάμους, ministrum agere in parandis & adornandis nuptiis. Athen. l. 9.

Διακονέομαι, obsequiis & operis color ac obseruor. Matth. 20. ὁ υἱὸς τ' ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι. Item actiuè pro διακονῶ. Luc. τοῖς τὰ ἐρωτικὰ διακονουμένοις, amorum ministris.

Διακόνημα, τὸ, opera à ministro præstita, ministerium. Aristot. polit. 1. Item διακονήματα dicuntur vtensilia ad supellectilem pertinentia. Athen. l. 6.

Διακονίζω & διακονίζομαι, idem quod διακονέω, & διακονέομαι. Luc. ... διακονιζομένοις... Dicuntur & legati διακονιζόμενοι. Poll. l. 8.

Διάκον☉, ου ὁ καὶ ἡ, minister, ministrator, famulus: ministra ministratrix, famula. Aristot. eth. 7. cap. 6. & Athen. lib. 10. Dicitur & de legatis. Poll. lib. 8. Item de magistratu. Rom. cap. 13. & de ministris verbi diuini, sæpè in nouo Testam. Item Διάκονοι peculiariter in ecclesia dicuntur distribuentes eleemosynam pauperibus, eorúmque curam gerentes: seu æarii ecclesiastici œconomi. Compar. διακονίστερ☉, expeditior & celerior in ministrando, apud Suid. in prou. ... φρὺξ ἀνὴρ πληγεὶς ἀμείνων καὶ διακονίστερ☉. Pro διάκον☉ Ionicè in Epigram. dicitur διήκον☉.

Διακονία, ἡ, ministerium. Aristot. pol. 1. & 7. Plut. symp. 5. Interdum de ministerio publico, seu officiis quæ reip. præstantur. Demosth. pro cor. Æschin. contra Ctesiph. Item de legatione, Thuc. lib. 5. Et de diaconorum ministerio. Synes. ep. 66. διακονίαι appellantur quoque instrumenta ad supellectilem pertinentia. Athen. l. 5.

Διακονικὸς, ή, όν, ministratorius, ad ministrum pertinēs: vt διακονικαὶ πράξεις, munera quæ ministri exequuntur. Aristoph. pol. 3. & διακονικὰ ἔργα, apud eundem Pol. 7. c. 14. Item promptus ad exequenda ministeria, officiosus vel peritus exequendorum ministeriorum. Aristoph. in Pluto. Plato in Gorg. τὸ διακονικὸν, sacrarium seu secretariũ in Canon. 21. Cōcil. Laod.

Διακονικῶς, ministratorio amore, more eorum qui ministrant. Athen. lib. 4.

Διακονεῖον, ου, τὸ, diaconium: sacrarium, locus vbi diaconi congregantur distinctè: διακόνισσα, diaconatus. Item placentæ quędam species. Athen. l. 14 Suid. ex Menecle.

Διακονὶς, adolescentula ... quæ dam item homo gracilis.

Decomp. Ἀντιδιάκον☉, vicissim ministri officio fungens vicissim seruiens. Strabo.

Αὐτοδιάκον☉, qui ipse sibi ministrat & famulatur. Eust. Αὐτοδιακονία, quum quis suo ipsius nō alieno ministerio vtitur.

Παραδιακονία, administratio. Aristoph. (Athen. l. 14.

Ὑποδιάκον☉, subdiaconus. in canon. apost.

Ἐγκονέω festino, in festinus & celer sum in aliquo negotio exequendo. Il. ω. ἀλλὰ σὺ μέν ... ἐγκονέουσαι. Sic & Od. η & ψ. Eurip. in Hecuba, ... ἐγκονῶμεν, festinemus, acceleremus. Aristoph. in auib. Οὐ θᾶττον ἐγκονήσετε. Exp. etiam operor. item laboro, seu cum sedulitate laboro, teste Eust.

Ἐγκονὶς, ιδ☉, ἡ, famula, ministra. Suid.

Ἐγκόνως, properanter. Hesych.

Κατεγκονέω, (decomp.) festino.

ΚΟΝΙΑ, ης, ἡ, cunila herba quæ & Heracleum origanum. Nicand. in Ther. παρὰ κεῖσόν τε κονίλην Ἥν τε καὶ Ἡράκλειον ὀρείγανον ἐκφρασιῶσι. Idem in Alexiph. Πολλάκι δ' ἢ ... ἐπικεράσειο κονίλην: vbi schol. exp. Κονίαν, lixiuium.

ΚΟΝΙΣ, εως, ἡ, puluis. Il. ω. Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε. Luc. ἀλλὰ πάντες μία ἡμῖν κόνις, vno puluere omnia conficimus. Herodian. l. 6 κόνις δὲ πόρρωθεν ... φαίνεται, puluis è longinquo excitatus videtur. ¶ Item cinis. Il. σ. Ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν Χεύατο κὰκ κεφαλῆς. * Eustath. à Κόνω deriuari tradit significante Κινῶ: vt κόνις sit ἡ εἰς σμικρὰ κεκινημένη γῆ vel ἡ εἰς λεπτομερῆ κίνησιν χωροῦσα γῆ. ¶ Item lixiuium. Plut. symp. 6. probl. 1. ¶ Κονὶς, ίδ☉, lens, i. pediculorum veluti ouum pilis adhærens. Aristot. hist. an. lib. 5 cap. 31. Diosc. lib. 2. c. 101. (de melle) φθεῖρας καὶ κονίδας φθείρει καὶ ...

Κονία

Κονίω, vel Κονίζω, puluere impleo. Il. ξ. Εὐρὺ κονίωντοι πεδίον. Item puluere fœdo, puluere conspergo. Iliad. φ. ἐκόνιατε δὲ χαίτας. item puluerem moueo, puluerem excito. Il. ψ. Οἱ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο. ¶ Item oblino: propriè puluere oblino, vngo: vnde apud Theocr. idyll. 1. Κιασὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος. ¶ Item festino, propero. Hesych.

Κονίομαι seu Κονίζομαι, puluere fœdor. Luc. in Tim. πανταχόθεν συνθέουσι κεκονιμένοι. Sic sæpè apud Hom. Κεκονιμένοι ἐκ πεδίοιο φυγόντες. Item in puluere volutor & versor. Athen. l. 9. ¶ Item ad pugnam me paro athletarum more qui in manus spuentes puluerem assumebant, vt fortius tenere aliquid possent. Philo de vita M. l. 3. Eust. & Suid. ¶ Κονίζεσθαι Hesych. etiam exp. φθείρεσθαι.

Κονιστήριον, τὸ, q. d. pulueratoriũ: locus in quo athletæ oleo peruncti se puluere obducebant: seu locus vbi luctaturi post ceroma puluere aspergebantur. Vtitur Vitruu. l. 5. c. vlt.

Κονίστρα, ας, ἡ, volutabrum pulucreum: cauum pulucreum in quo aues pulueratrices aut se volutare aut parere solent. Aristot. hist. an. l. 6. c. 8. Est etiam athletica seu palæstra conistra Plut. symp. 2. Probl. 4.

Κονιστικὸς, οῦ, ὁ, qui in puluere volutari solet. Athen. l. 9. ex Aristot. hist. an. l. 7.

Κόνιστρον, ου, τὸ, puluis vel pulucreum volutabrum. Suid.

Κονίσαλος, seu Κονίσσαλος, puluis excitatus seu motus. Il. γ. Ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὄρνυτ' ἀελλής. Sic & Il. ε. & χ. Dicitur & de puluere quo athletæ ceromate inuncti in conisterio se oblinunt. Gal. l. 2. & 3 ὑγιεινῶν. ¶ Significat etiam pudendum. Etym. seu numen quoddam Priapeum: vt apud Athen. l. 10. & Synes. ep. 32.

Κονισαλέος, pulueruleutulus. Suid. & Hesych.

Κόνιος, ου, ὁ, pulucreus: vt Ζεὺς κόνιος, apud Pausan. in Att.

Κόνιον, τὸ, puluis Suid.

Κονία, ας, ἡ, puluis; idem quod Κόνις & Κόνιον. Il. θ. ποδῶν ὑπένερθε κονίη ἵσατ' ἀειρομένη. Sic & Il. λ. & alibi passim apud Hom. item arena seu sabulum littoreum aut fluuiatile. Il. φ. Item cinis, lix, seu cinis foci. ¶ Item calx, opus tectorium seu albarium quo muri inducuntur & dealbantur: vt ἄσβεστος κονία, calx non extincta apud Ægin. l. 3. c. 53. ¶ Item lixiuium seu lixiuia. Aristot. Diosc. l. 1. c 187. Plut. Theophr. Gal.

Κονιάω, puluere impleo. Suid. Item puluere aspergo seu respergo: vnde pass. apud Luc. ἱδρῶτι ῥεόμενον καὶ τὼ πόδε κεκονιαμένον. ¶ Item calce induco, seu obduco, dealbo calce. Demosth. Olynth 3. τὰς ἐπάλξεις ἃς κονιῶμεν. ¶ Item cerusso, fuco: vt Κονιᾶν τὸ πρόσωπον. Philostr. in epist.

Κονιῶμαι, puluero me, in puluere me voluto. Aristot. hist. an. lib. 1 c. 31. Item opere albario inducor, calce dealbor. Plutarc. in sympos. & Matth. 23. Item actiuè calce illino, idem quod Κονιῶ Aristot. hist. an. l. 8. c. 2.

Κονίαμα, τὸ, id quod calce inductum est. opus albarium seu tectorium. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. vlt. Athen. l. 13.

Κονίασις, ἡ, albarij seu tectorij operis inductio, loricatio & instructio quæ fit opere albario.

Κονιατὴς, οῦ, ὁ, tector: qui opere albario & tectorio parietes inducit. Hesych. Pro eodem scribitur & Κονιάτης, apud Suid.

Κονιατὸς, ὁ, ὁ, albario & tectorio opere inductus, calce illitus. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. vlt.

Κονιέω, & Κονέω, puluerem excito, puluerem moueo.

Κονιοῦμαι, in puluere versor, i. in puluere athletico & palæstrico exerceor.

composita.

Ἀκόνιτος, ου ὁ καὶ ἡ, qui sine puluere fit, pulueris expers. Item non illitus calce, seu calce non loricatus, Item pice non oblitus, non picatus. Diosc. l. 1. c. 94.

Ἀκονιτὶ, sine puluere, sine iactu pulueris aut tactu. Plin. l. 35. c. 11. Metaphoricè significat, citra laborem, nullo cum periculo & difficultate, citra certamen. Thuc. l. 4. Herod. l. 2. & 8.

Ἀκονίτως, idem. Hesych.

Ἀκονίατος, qui calce illitus non est, opere tectorio non obductus. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. vlt.

Διακονίω, puluere perlino. Item pice perlino. Hesych. Διακονίομαι, lorico me puluere more athletæ: in palæstras ad certamen me paro. Plut. de solert. anim.

Ἔγκονιος, qui in puluere est seu versatur.

Ἐγκονίομαι, puluere perfundor, vt luctatores & athletæ. Xenoph. in symp.

Ἐλαιοκονία, albarium ex oleo, Eust.

Συγκονίομαι, in eodem puluere versor. (φιλίας.

Συγκονιοῦμαι, idem. Plut. de discern. adul. ab am. & τῆς πολυ-

Ὑποκονίω puluerem suscito, vel puluere aspergo. Itẽ puluere sublino. Plut. καὶ ὑποκονίεται, τὴν λαβὴν εὔτονον ποιῶν καὶ ἄφυκτον.

Ὑποκόνισις, ἡ, pulueris excitatio, pulueratio: pars quædam agriculturæ. Theophr. de caus. pl. l. 3.

Ὑποκονιέω, puluerem suscito, puluerem subtus moueo. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

ΚΟ'ΝΝΑΡΟΣ, cōnarus: arbor apud Alexandrinos, quam prolixè describit. Athen. lib. 14. ex Agatocle Cyziceno.

ΚΟ'ΝΝΟΣ, ου, ὁ, herba. Luc. in Lexiph. ὡς ἂν ὑπὸ πολλοῦ τοῦ κόννου καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομμένος.

ΚΟΝΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, contus, ξυστόν. Hom. Od. ι. Αὐτὰρ ἐγὼ χείρεσσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν Ὦσα παρέξ.

Κοντωτὰ πλοῖα, nauigia contis instructa: seu quæ contis impelluntur, non remis: vt sunt minora & actuaria. Meminit Diodor. Sicul. & Appian. (quidam.

Κοντίλος, idem quod κοντός. Hesych. est coturnix: Item serpens

Ἀντικόντωσις, (comp.) renixus qui fit conto, hoc est, conto inniti, conto fulcire gradum, quum videlicet aliquis loco cruris conto corpus fulcit. Hippocr. de artic. & Gal. in lex.

Κοπάζω, vide in Κόπος.

Κόπανον, κοπὶς, &c. in Κόπτω.

ΚΟ'ΠΡΟΣ, ου, ἡ, stercus, fimus. Xen. de re equest. τὴν κόπρον καὶ τὰ ὑποστρώματα τοῦ ἵππου ἐκφέρειν εἰς ἓν χωρίον, fimũ est stramentum equi. Theoph. hist. pl. l. 2. c. 8. ἡ δὲ κόπρος οὐ πᾶσιν ὁμοίως οὐδ' ἡ αὐτὴ πᾶσιν ἁρμόττει. Ibid. κόπρος δ' εὐμιλάτη. Dicitur etiã de luto seu cœno. Il. χ. Πάντας δ' ἐλλιτάνευε κυλινδόμενος κατὰ κόπρον. Dicitur etiã de bubili seu boum stabulo. Il. σ. (de bobus) Μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε. Sic & Od. κ. & apud Callim. hymno in Dianam.

Κοπρικὸς, οῦ, ὁ, stercoreus, stercorosus. (colligit Suid.

Κόπρος, ου, ὁ, idem κόπρος ἀνὴρ, homo vilis & qui stercora

Κοπρεία, ας, ἡ, sterc⁹. Suid. Itẽ sterquilinium, fimetũ. Chryso.

Κόπριον, ου, τὸ, stercus, fimus. Plut. symp. 4. νέκυες γὰρ κοπρίων ἐκβλητότεροι, stercore abiectiores. Naz. κόπρια περιβαλεῖν, fimum circumiicere, fimum ingerere.

Κοπρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, stercorosus.

Κοπρολόγος, scarabeus quidam: ita dictus quod stercoreas pilas prouoluat. ex Hippocr.

Κοπρὼν, ῶνος, ὁ, sterquilinium fimetum, locus in quem stercora & fimus egeritur. Poll. l. 5. c 14. & apud Athen. l. 10.

Κοπρώνης, apud Chrysost. pro homine vltimæ sortis poni traditur, quasi sterquilinarius.

Κοπρέω, stercoro. Eust.

Κόπρωσις, εως, ἡ, stercoratio. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

Κοπρίω, stercoro. Od. ρ. Pro eodem dicitur & κοπρεύω.

Κοπρίζω, stercoro, stercore latio, stercus ingero. Theophrast. de caus. pl. l. 3. c. 12. (Theophr.

Κοπρισμὸς, οῦ, ὁ, stercoratio, stercoris seu lætaminis ingestio.

Κόπρισις, εως, ἡ, idem Theoph. de caus. pl. l. 3 c. 12.

Composita. (stus:

Ἄκοπρος, ου, ὁ, καὶ ἡ, qui stercoratus non est, cui fimus non est inge-

Ἀκόπριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem Theoph. de caus. pl. l. 4. c. 13.

Διάκοπρος, stercoratus, stercorosus. Theophr. de caus. plant. lib. 4. c. 13.

Μυσκόπρος, muris stercus, muscerda.

Φιλόκοπρος, stercoris seu fimi amans, qui stercorari amat.

ΚΟ'ΠΤΩ, F. ψω, scindo seco, findo. Interdum exp. imputo, succido, cædo. Xen. Hell. 5. ἀπιὼν ἔκοπτε τὰ δένδρα. Et Hell. 3. ἐπορεύοντο κόπτοντες καὶ καίοντες τὴν χώραν. ¶ Item vulnero saucio. Sic apud Hom. Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος παρὰ δειρὴν Ἰδνωθεὶς ὀπίσω. Hinc metaph. apud Plut. in Alcib. καὶ φρονήσιμος ἐκοπτε τὰς ναῦς καὶ συνετίτρωσκε τῶν ἀνδρῶν ἐνόντων. ¶ Itẽ cædo, icio, percutio, ferio, verbero. Κόπτειν ποτὶ γαίῃ, allidere solo. Od. ι. ¶ Item impello, pulso. Aristoph. in Plut. Τίς ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; quis pulsat fores; Sic & Xen. Hell. 5. & Plut. in Alcib. ¶ Itẽ cudo, vel etiam percutio: (ea signif. qua nummi, & signantur, percuti dicuntur) Aristot. Oecon. 2. ὁ Διονύσιος δὲ ἀργυρίου νόμισμα ἔκοψε τοῦ καττιτέρου, ex stanno nummos percussit. ¶ Item tundo. Arat. ψυχάτη δ' ἐπὶ χείλεσιν εἴδωλον κορώνη ἄκρον ἐπὶ κόπτοισα ἰσχίς. Cic. interpretatur, Extrema nitens plumato corpore coruus Rostro tundit. Arist. hist. anim lib. 9. c. 1. (de circo aue) γαμψώνυχος γὰρ ὢν ἐπιτίθεται καὶ λυπεῖ κόπτων. ¶ Pisces quoque apud Arist. dicuntur κόπτειν, quum assilientes quasi tundunt suo rostro rem aliquam: item vermes, quum rodentes aliquid & ipsi veluti tundunt. ¶ Item obtundo, ἐνοχλῶ. Plut. in Phocione, καὶ κόπτοντος αὐτὸν νεανίσκου ἐρωτήμασι λίαν. ¶ Item succutio, vt equus sessorem succutere dicitur. Xen. de re equest. κόπτει τὸν ἀναβάτην.

Κόπτομαι, scindor, secor, findor. vt apud Hesiod. in asp. κόνις δὲ ἀμφὶ δεδῆει Κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἅρμασι, fissus seu scissus à curribus. Dicitur aliquis etiam κόπτεσθαι dictis mordacibus vt proscindi & concidi apud Latinos. Epigr. l. 2. Ὡς αἰεὶ κόπτῃ ῥήμασι καὶ κοπίσι, vt semper concideris verbis & machæris. ¶ Itẽ vulneror, saucior. ¶ Item impellor, pulsor: Aristot. de mundo, ἀνειλούμενον πνεῦμα ἐν τῇ γῇ κόπτεται κατὰ ῥοθίους ἀΐξας, ventus in terra cohibitus. ¶ Item cudor, percutior: vt apud Herodian. l. 2. νομίσματα τε αὐτοῦ κοπῆναι ἐκέλευσε, nũmosque imagine eius percuti iussit. ¶ Κόπτεσθαι dicuntur etiam frumenta

menta & semina quum vitiantur, in primis cùm inimica & malefica animalia eis innascuntur: Theophr. hist. plant. lib. 8. c. 10. & de caus. lib. 4. c. vlt. ¶ Item succutior Xen. de re equestri. ¶ Item vexor: interdum & fatigor, fatisco, lassesco. Demosth. Olynth. 2. (de subditis Philippi.) κοπτόμενοι δ' ἀεὶ ταῖς στρατείαις ταύταις ταῖς ἄνω τε κάτω, λυποῦνται καὶ συνεχῶς ταλαιπωροῦνται. ¶ Item præcidor: *signif. obscœna*) Aristoph. in Ran. κἀκόπτετ' ἐγκεκυφώς, præcidebatur acclinatus. ¶ Item plango, seu pectus manu plango, pectus percutio manu: Luc. de sacrif. πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον καὶ κόπτονται ἀφειστήκαντες ἤδη πεφονευμένον. Et cum accus. cum planctu deploro, plangore & lamentationibus prosequor. Epigr. lib. 2. Μηκέτι μηκέτι Μάρκε τὸ παιδίον ἀλλ' ἐμὲ κόπτε, sed me plange & lugeto.

Κόμμα, τὸ, segmen. Item cælum, incisum, incisio, pars seu membrum periodi imperfectum: Quintil. lib. 9. c. 4. & Demetr. ¶ Item nota seu signum in nummo percusso: moneta. Aristoph. in Ran. & metaph. apud eundem in Pluto, & Synes. ep. 32. ¶ Item κόμματα, aquarum emissaria, & incilia, ad hoc inuenta & structa vt aquæ aut in campos atuales admitti possent, aut intra alueum contineri.

Κομματικὸς, ἡ, ὁ, incisus & commatis constans: vel in quo incisa & commata crebra sunt. Hermog. in choris τὰ κομματικὰ dicuntur quando chorus lamentatur acerbos eos casus quos in στασίμοις commemorauit. De eadem re dicitur & κομμός.

Κομματικῶς, ita vt crebra sint commata. Hermog.

Κομμάτιον, ου, τὸ, paruum segmentum. in choricis carminibus quod nominetur κομμάτιον, vide Poll. & schol. Aristoph.

Κοπτὸς, ἡ, ὁ, tusus. Κοπτὸν & κοπτὴ, dicitur pharmacum ad placentulæ formam contundendo redactum. sic dictum quòd non coqueretur, sed tunderetur. Diosc. lib. 2. cap. 125. Æt. lib. 13. c. 12. vide & Gal. lib. 7. de locis affect.

Κοπτάριον (diminut.) placentula ex materia contusa. item idem quod κοπτὴ Gal. lib. 7 τῶν κατὰ τόπους. Diosc. l. 4 c. 190.

Κοπὴ, ἡ, sectio, incisio, item contusio ex Aristot. Dicitur & de loco prærupto, seu præcipitio. Strab. lib. 10.

Κοπεὺς, εως, ὁ, cœlum, quo marmorarij incidunt marmora. Luc. in somnio.

Κοπίς, ίδος, ἡ, gladius seu culter aptus ad cædendum. Frequenter apud Xenoph. tribuitur Persis & barbaris: vt Pæd. 2. 6. & 7. Sic Plut. in Alex. κοπίδι βαρβαρικῇ κατακόψας. ¶ Exp. & securis. ¶ Κοπὶς dicebatur etiam cœna seu conuiuium quoddam Laconicum. Athen. lib. 4. ¶ Κόπις, ιος, ὁ, nugator, scurra, loquax. Eurip. in Hecuba.

Κοπίζω, epulum agito illud quod κόπις dicitur. Athen. lib. 4. ¶ Item nugor, mentior Hesych.

Κοπὰς, άδος, ἡ, quæ cædi solet. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 5.

Κόπανον, ου, τὸ, pistillum, i. quo in mortario aliquid pinsimus [& tundimus.

Κοπανίζω, pistillo, tundo, pinso.

Κοπανίσκιον ου, τὸ, pistillum: idem quod κόπανον.

Τρισκοπάνιστος. (*comp.*) ter pistus, ter pistillo subactus. Hom. in batrachom.

Κόπος, ου, ὁ, labor: molestia à κόπτομαι, id est, vexor laboribus & molestiis premor. Aristoph. in Plut. τῷ κόπῳ ξυνεῖναι, in labore versari. item lassitudo, fatigatio ex labore. Xen. de re eque. κόπου ὄντος δεῖται ἀναπαύσεως. Diosc. lib. 1. cap. 98. (de ammoniaco.) ποιεῖ καὶ πρὸς κόπους συγχριόμενον. Et apud Gal. Κόποις ἁλίσκεσθαι lassitudinibus corripi. i. lassari. item κόπον λύειν, soluere, dissoluere, seu leuare lassitudinem.

Κοπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, laboriosus, molestus, quo facilè lassamur seu lassescimus. Plut. in quæst. Platon. item lassatus, lassus, defessus. Paul. Æg. lib. 7.

Κοπόω, ῶ, lasso, fatigo. Κοπόομαι, lassor, fatigor, lassitudine opprimor seu exanimor: vnde ἐκοπώθη apud Galen. lassus est de via. Et κεκοπωμένος, apud Dioscor. lassitudine confractus vel contusus, fatiscens.

Κοπιάω, ῶ, f. άσω, laboro. Matth. 6. & Luc. 10. οὐ κοπιᾷ οὐδὲ νήθει. ¶ Item molestè fero, fastidio. Plutarch. in apophth. τί κοπιᾶτε (εἶπεν) ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις εὖ πάσχοντες; cur fastiditis eos qui sæpe commodis vestris seruierunt? ¶ Item fatigor, lassor, fatiscor. Ioan. 4. ὁ Ἰησοῦς κεκοπιακὼς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, lassus de via. ¶ Et metaphor. apud Aristoph. in Auib. ὥστε παρέσται κοπιᾶν ὑμῖν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν. Οὕτω πλουτήσετε πάντες, lassabimini bonis.

Κοπιάομαι idem quod κοπιάω. Aristot. in problem. sect. 5. ὅτι κόπος γίνεται ὥσπερ θλωμένων καὶ πιεζομένων καὶ κοπιωμένων, lassatis seu lassescentibus, lassitudine defessis.

Κοπιαρὸς, ἡ, ὁ, laboriosus, molestus, lassitudinem neruis inferens. Aristot. in problem. sect. 5.

Κοπάζω cesso nimio labore fractus, cesso graui labore fatiscens. item simpliciter, cesso. Aristot. in problem. sect. 23. διὰ τί ὅταν ἡ λίμνη ἢ κοπάσῃ ἢ ξηρὰ γίνηται. Matt. 14. καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον, ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος. Marc. cap. 4. & 6. Num. 11. ἐκόπασε τὸ πῦρ.

Κοπετὸς, οῦ, ὁ, planctus, plangor, lamentatio in qua pectus plangimus, seu manu tundimus (à κόπτομαι, pectus manu ferio, vt in lamentis fieri solet.) Plut. in Fab. Κοπετοὺς γε γυναικείους ἀφαιρῶν, καὶ συστάσεις εἴργων τῶν εἰς τὸ δημόσιον ἐπὶ κοινοῖς ὀδυρμοῖς ἐκφερομένων. Actor. 8. ἐποιήσαντο κοπετὸν μέγαν ἐπ' αὐτόν.

Κόπτη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex κόπτω, cum præpos.

Ἀνακόπτω, retundo, inhibeo, retrò inhibeo: vt ἀνακόψαι τὸ ῥεῦμα, apud Luc. Et ἀνακόπτω σε τῆς ὁρμῆς, inhibeo impetum tuum, arceo, & propulso. item elido, vt ἀνακόπτειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, elidere oculos.

Ἀνακόπτομαι, retũdor, inhibeor. Luc. in Alex. οὕτω μὲν ἀνεκόπτετο τῆς ὀργῆς. Apud eundem in Nigr. τὸ δὲ φθέγξασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην, exp. interrumpebar. item elidor, vt ἀνακόπτειν τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἀνακοπὴ, ἡ, inhibitio, retusio. Plut. in lib. πῶς ἄν τις αἴσθ. Exponitur etiam reciprocatio, apud Aristot.

Συνανακόπτω, (*decomp.*) simul retundo. Laërt.

Ἀντικόπτω, retundo, referio, repercutio. item propulso. Theophr. de caus. pl. l. 2. διὰ τὸ μηδὲν ἀντικόπτειν τῶν ἔξωθεν.

Ἀντικοπὴ, repulsus, ipse repellendi actus. Plut. loco ante citato. item conflictatio, collisio: apud Philonem.

Ἀποκόπτω, abscindo, excindo, recido, amputo. Iliad. 1. Σπεῦδε γὰρ ἵππων ἀποκόπτειν ἄκρα κόρυμβα. Xen. Hell. 1. ἀποκόπτοντες ἀγκύρας. item metaph. præcido. vt ἀποκόπτειν ἐλπίδα, apud Theodorit. hist. ecclesiast. lib. 3. Et ἀποκόπτειν γνώμην, apud Alciphr. Item minuo: vt οὐδὲν τῶν ἀρχαίων ἀπέκοπτον, nihil de veteri minuebant seu resecabant. item repello, abiungo, separo. Et metaph. auoco: abstraho, apud Synes.

Ἀποκόπτομαι, excindor, abscindor. Aristoph. in nub. & apud Philon. ¶ Item abstrahor, auellor. item obtundor: vnde ἀποκεκομμένη φωνὴ, obtusa vox, apud Plut. ¶ Item deplango, cum planctu deploro. Eurip. in Troad. Ἔκρυψα πέπλοις κἀπεκοψάμην νεκρόν.

Ἀπόκομμα, abscissum seu amputatum aliunde frustum, fragmentum. Theocr. idyll. 18. ψῆφας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω.

Ἀποκοπὴ ἡ abscissio, amputatio. Apud gramm. ἀποκοπὴ figura est qua vltima vocabuli alicuius syllaba abscinditur, vt δῶ pro δῶμα, νίφα, pro νιφάδα, &c. Aristot. de poët. Ἀποκοπὴ seu ἀποκοπαὶ χρεῶν, tabulæ nouæ. Plut. de Lycurgo. Demosth. in Timocr. ¶ Item obtusio: vnde ἀποκοπὴ φωνῆς, vocis obtusio, apud Diosc.

Ἀπόκοπος, abscissus, i. cui abscissa est virilitas: spado. item debilis, imbecillis. Suid.

Decomp. Προαποκόπτω, præcido.

Συναποκόπτω, simul abscindo. Plut.

Διακόπτω, discindo, disseco, diffindo. item interseco, intercido: vt διακόπτων σφυγμὸς pulsus intercisus. item dirimo: Plut. διακόπτει γὰρ αὐτοὺς γὰρ δίεστι ποικίλος ὢν ὁ πόλεμος. Polyb. lib. 1. ἀπὸ ὅλων διακόπτειν τὰς διαλύσεις. item interrumpo, interpello Gal. τὰ διακόπτει τὰς ἐνεργείας τῆς φύσεως. Sic & apud Basil. item perrumpo. Plut. in lib. πῶς ἄν τις αἴσθ. Et specialiter aciem perrumpo, impressionem facio, apud Xen. Hell. 1. item pertundo, traiicio, apud Luc.

Διακόπτομαι, discindor, diffindor. item vulneror: Aristot. itẽ interpellor, interrumpor. Demosth. Greg. Chrysost. Basil. interdum exp. distrahor. distineor, distingor, vt apud Chrysost. in epist. ad Thess. διακόπτομαι ταῖς φροντίσι.

Διακοπὴ ἡ, intercisio, diremptio. Apud Hippocr. sic dicitur omne vulnus quod altè descendit & impactum est: specialiter verò apud medicos διακοπὴ nominatur soluta in osse capitis continuitas ab aliquo acuto occumbante & abscindente. Gal. Diosc. l. 2 c. 208. διακοπὰς θεραπεύειν.

Διάκοπαι, αἱ, scissuræ. Sic quoque dicebantur in aggeribus meatus intercisi seu incilia hiantia per quæ Nilus transmittebatur in arua remotiora segetibus destinata.

Decomp. Ἀδιάκοπος, non intercisus aut diremptus, non interruptus. Hesych. Ἀδιακόπως, more eorum quæ interrupta aut dirempta non sunt.

Ἐγκόπτω, incido. item intercido, seu iter aut cursum intercido, impedio, præpedio: vnde pass. apud Greg. ἡ κακίας ἐγκοπτομένης ἡ ἀρετῆς ὁδοποιουμένης. item interpello. Act. Ap. c. 24. ἵνα δὲ μὴ ἐπὶ πλεῖόν σε ἐγκόπτω. item impingo seu infigo: vt ἐγκόπτειν πάτταλον, clauum impingere, id est, cum ictu adigere. Theophr. hist. pl. lib. 2 cap. 8.

Ἔγκομμα, τὸ, impedimentum, offendiculum, obstaculum. Hesyc.

Ἐγκοπὴ ἡ, incisio, incisura incisus: apud Suid. Apud medicos idem significat quod διακοπή item præpeditio, intercisio itineris seu cursus Hesych.

Ἐγκοπεὺς, ὁ, cœlum: instrumentum quo marmorarij marmor incidunt. Luc. in insomn.

Ἐκκόπτω, excido, excindo. Plut. νήσους καὶ πόλεις ἐκκόπτοντες. idem in Cic. ἐκκόψαι τῆς πατρίδος. Sic ἐκκόπτειν τὴν αἰτίαν νόσου apud Gal. 10. meth. euellere seu excindere causam morbi. ¶ Item extundo, excutio, euerbero: Aristoph. in Acharn. & apud Plut. in Public. ¶ Item intercido. vt ἐκκόπτειν ὑδάτων ὀχετούς, intercidere aquæ ductus. Herodian. l. 7. Et ἐξέκοψαν τὴν φωνὴν vocis iter interciderunt. Luc.

Ἐκκοπή, ἡ, excisio, exectio. Medicis est caluariæ fissura cum ossis offensi ruptura. Paul. Ægin. l. 6. c. 90.

Ἀντεκκόπτω (decomp.) vicissim excindo. Laert.

Ἐπικόπτω, incido, præcido, i. in superficie & cacumine cædo aut decido. Theophr. de caus. pl. lib. 5. c. 24. Καλῶσι δὲ ἐπικοπὴν ὅταν ἀφαιρεθείσης τῆς κόμης ἐπικόψῃ τις τὸ ἄκρον. Item accido, id est, vires extenuo, & opes ac potentiam alicuius imminuo. Aristot. pol. lib. 3. Μηδ' ὡς καὶ Βαβυλωνίους ἐπικόπτει πολλάκις. Itē retundo, reprimo, cohibeo. Greg. ἐπικόπτεται μίασμα μὲν ἡ δειλὴ λύπη δὲ ἡ κρείττων ἐλπίς. ¶ Item reprehendo: Laert. in Xenophane, ἐπικόπτων αὐτὰ τὰ περὶ θεῶν εἰρημένα. ¶ Item cædo, ferio, desuper ictum incutio. Od. γ. βοῦν ἐπικόψαι. ¶ Item cudo: apud Aristot. Oecon. 2.

Ἐπικοπή, ἡ, incisio, accisio, præcisio, qua arborum extremæ partes deputantur. Theophr. de caus. pl. lib. 5. c. 24. Item incisio, vulnus: apud Dionem.

Ἐπίκοπος, accisus, præcisus, decacuminatus: seu breuis. Theoph. hist. pl. l. 5. Item substantiuè, lignum quod supponitur ei rei: quę secatur. Luc. in dialogo Charon. & Merc.

Ἐπίκοπος, dicitur etiam character qui initio malè impressus denuò imprimitur. Hesych.

Ἐπικόπανον, mensa coquorum supra quam carnes secari solent. Poll. lib. 6 & 10.

Ἐπικόπτης, reprehensor, castigator. Laert. in Arcesil.

Κατακόπτω, decido, amputo, deputo, detrunco: vnde pass. apud Theophr. de caus. pl. li. 2 c. 20. καὶ κατακοπτόμενον λαμβάνει τινὰ ἀναπαυλαν καὶ ἀφαίρεσιν. Item cōcido, seu in minutas partes cōcido & comminuo. Thuc. li. 4. τὰ μὲν ἀπολύοντες κατέκοπτον. & l. 7 ἐπιπεσόντες διδασκαλείῳ παίδων κατέκοψαν παῖδας. ¶ Item nummum percutio. Xen Hell. 1. καὶ τὸν θρόνον κατακόψειν εἰς τὸ [illegible] ad percutiendam seu cudendam monetam. Κατακόπτομαι, plango: Chrysost. in epist. ad Thess. 1. ἄρα τὸ κατακόπτεσθαι ἐπὶ τοῖς ἀπελθοῦσι τῶν μὴ ἐχόντων ἐστὶν ἐλπίδα.

Κατακοπή, decisio, deputatio: vel detruncatio. Theophr. de caus. pl. lib. 2. cap. 18.

Παρακόπτω, perperam cudo, falsum nummum percutio, monetam non bonam cudo: vnde παρακεκομμένον νόμισμα, nummus subæratus. Item metaph. vt apud Luc. in Lexiph. εἴ τι ξενίζοι καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς πόλεως παρακόπτοι, adulteraret. Sic & apud eundem in Hermot. & de hist. scrib. ¶ Item fraudo, damno afficio: vnde in passiua voce apud Aristoph. in equit. Ὅσ᾽ με παρεκόπη χρόνον ταυτὶ πρινῶ ἠπόρουν. ¶ Item deliro, mente captus sum, mente erro. Plut in Colot. οἱ κραιπαλῶντες ἢ φαρμακῶντες ἄνθρωποι καὶ παρακόπτοντες. Sic apud Suid. ἐτελεύτησε δὲ ἀκράτου πολὺ ἐμφορηθεὶς καὶ παρακόψας, i. τῶν φρενῶν παραστατικός. Pro eodem dicitur & παρακέκοπται τῇ διανοίᾳ, apud Aristot. de auditu mirab.

Παρακοπτικὸς, ὁ, mentis errori obnoxius, delirans, demens. Item mentem errare faciens, insaniam gignens. Gal.

Παρακοπή, ἡ, delirium, mentis error. Diosc. lib. 4. c. 69. Plut. in lib. πῶς ἄν τις αἴσθ.

Παράκοπος, mente eiectus, furibundus. Æschyl.

Περικόπτω circumcido, circumcirca reseco & mutilo: vnde apud Thuc. li. 6. ὅσοι Ἑρμαῖ ἦσαν λίθινοι ἐν τῇ πόλει τῇ Ἀθηναίων, μιᾷ νυκτὶ οἱ πλεῖστοι περιεκόπησαν τὰ πρόσωπα. Item metaph. accido, i. vires & potentiam alicuius infringo ac imminuo, & veluti trūco. Demosth. Philip 3. καθ' ἕνα ἕκαστον ὑμῶν περικόπτειν καὶ λωποδυτεῖν τῶν Ἑλλήνων, singulorum opes accidere. Et cum genit. vt apud Plut. in Lucullo, δυνάμενον τοῦ Πάρθους περικόπτειν τῆς Ἀσίας. Interdum cum accus. rei: vt apud Plut. in Sertor. περικόπτων ἀγορὰς ληϊζόμενος τὴν χώραν commercia tollēs. Apud eundem περικόπτοντες ὑπὸ Τιγράνη. exp. diripiens.

Περίκομμα, τὸ frustum circumcidendo amputatum, seu quod circumcisum est. Item peculiariter, edulium quoddam ex herbis carnibū que concisis. Athen. l. 4. εἶτα δ' εἰς κοινὸν ζωμὸς καὶ περίκομμα. Sic & apud Aristoph. in equit. περικόμματα ἐν σὺ κατασκεδάσω, te vt minutal frustulatim concidam.

Περικοπή circumcisio, circumcisura qua quippiam in orbem truncatur vt τῶν Ἑρμῶν περικοπή apud Andoc. Item quævis mutilatio & truncatio. ¶ Sic dicitur etiam sententia certo ambitu orationis comprehensa, seu determinatio, item limitatio. Basil. M. de bapt. quæst. 4. ὁλόκληρον περικοπὴν ἀναγινώσκοντες. ὑπὸ τὸ ἄμαχον ἐπιγινώσκομεν. vniuersa determinatione seu limitatione lecta ¶ Item lineamentum, seu corporis descriptio, vel ornatus: Polyb ὡς ἐμοιγε δοκεῖ εἶναι δ᾽ ὅμοιον κατάσει τὸ μέγεθος, καὶ τὴν ἄλλην περικοπήν. ¶ Περικοπαὶ significant etiam facultates seu sarcinas & apparatum hominis superfluum. Suid. ex Polybio.

Προκόπτω procedo, pergo seu prouehor vlterius. Chion. in ep. ὡς πεντήκοντα στάδια ἀπ' αὐτῆς προκεκόφαμεν δεινὸς ἡμᾶς χειμὼν κατέλαβε. Sic apud Æschin. προκόπτων τῇ ἡλικίᾳ, ætate progredī. & Lucæ c. 2. προέκοπτε σοφίᾳ, prouehebatur in sapientia. Item proficio, facio progressus in aliqua re. Luc ἐγὼ μὲν προὔκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι. Sic in 2. ep. ad Tim. c. 2. ἐπὶ πλεῖον γὰρ προκόψουσιν ἀσεβείας, longius ad iniquitatem procedent. ¶ Item procedo, i. prætereo, abeo. Rom. c. 13. ἡ νὺξ προέκοψεν.

Προκοπή, processus, progressus. Plut. in lib. πῶς ἄν τις αἴσθ. Laert. Ioseph. de antiq.

Προκοπὸς, successus. Polyb. Προκοπίς ίδος, ἡ, cæsaries. Hesyc.

Προσκόπτω, allido. vnde Naz. προσκοπτόμενα τῇ πέτρᾳ νήπια, infantes petræ allisi. Item impingo, offendo. Aristoph. in vesp. προσέκοψε τῷ σκότῳ τὸν δάκτυλον, offendit in tenebris digitum. Matth. 4. & Luc. 4 μή ποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου. Et cum dat. vt 1. Pet. c. 2. οἱ προσκόπτουσι τῷ λόγῳ. Exponitur etiam incurro. Synes. de insomn. ψυχὴ μηδ᾽ ἐν τῷ κακῷ περὶ τὰ τῇδε προσκόπτουσα. Item cum impetu irruo & inuehor. Matth. c. 7. προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ. (ciuili.

Προσκόπτομαι, offendor, vel offensus sum. Ap. lib. 2. de bello

Πρόσκομμα, τὸ, offendiculum, obstaculum in via in quod pedes incurrunt, Rom. 14. 1. Pet. c. 2. 1. Cor. 8. Exponitur etiam damnum, mulcta. Suid.

Προσκοπή, idem quod πρόσκομμα. Thuc. Item scandalum, offendiculum. 2. Cor. 6.

Decomp. Ἀπρόσκοπος qui inoffenso gradu procedit: inoffensus. Act. 14. Ἀπροσκόπως, sine offendiculo, ita vt pedem non impingas nec offendas.

Συγκόπτω, concido, seu conscindo. Item pugnis concido, verberibus cædo. Xen. in symp. πρὸς τῶν θεῶν ὦ Ἀντίσθενες μὴ συγκόψῃς με. Sic & apud Aristoph. in neb. & Demost. cōtra Midiā. Item discindo: vnde Luc. πολλαὶ φιλίαι συνεκόπησαν.

Συγκόπτομαι, syncope corripior. hoc est, cor mihi velut conciditur ac contunditur, ac omnia vincula quibus vita continetur quasi discissa resoluuntur. Athen. ἔνιοι δὲ ἀπὸ τῆς ἐδωδῆς συγκοπέντες ἀπέθανον.

Συγκομμάτιον, genus quoddam edulij: Hesych.

Συγκοπή, apud medicos dicitur præceps lapsus omnium facultatum seu virium in corpore humano. Aegin. l. 3. c. 34. ¶ Item figura grammatica qua syllaba è medio dictionis alicuius aufertur, vt quum ἐπέπιθμεν dicitur pro ἐπεπείθμεν.

Συγκοπτικὸς, syncopen inducens, animæ defectionem & præcipitem virium lapsum afferens. Gal.

Ὑπερκόπτω, supero, superscando, seu superuehor, supergredior. Themist. in sophista.

Ὑποκόπτω, succido.

Composita ex κόπτω, sine præpositione.

Ἀμνοκόπος, ὁ, ὁ, καὶ ἡ, pastor. Hesych.

Ἀμφίκοπον vtrinque scindens. Eust.

Ἀργυροκόπος, qui argentum seu argenteos nummos cudit, qui pecuniam signat. Plut de non fœner.

Ἀργυροκοπέω, argenteos nummos cudo. vel argentum signo Chrysost. ad Thessal. τὸ δὲ θαῦμα ἄξιον, ὅτι εἰς κενὸν ἀργυροκόπος ἀργυροκοπεῖ.

Ἀργυροκοπεῖον, τὸ, locus cudendo argendo destinatus signandæ pecuniæ officina. Athen. l. 5.

Ἀργυροκόποι περὶ λόγων, metaphoricè dicuntur qui verba aut orationem cudunt. Poll. ex Cratini Trophonio.

Ἀργυροκόπος, argentarius. Regum l. 4. c. 12.

Ἀρτοκόπος q. d. qui panē tundit seu pinsit: pistor, pistrix. Xen.

Ἀρτοκοπέω, pistrinam exerceo. (Hell. 7.

Ἀρτοκοπεῖον, pistrinum.

Ἀρτοκοπικὸς, liber apud Athenæum.

Βλαστοκοπέω, germina aufero, & quasi amputo. Theophr.

Βωλοκοπέω, glebas scindo vel frango, occo. Poll. ex Aristoph.

Βωλοκοπία ἡ, glebarum fractio, occatio.

Δᾳδοκοπέω, tædam excido. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 25. δᾳδοκοπουμένη γὰρ ἡ πεύκη.

Δενδροκοπέω, arbores seco seu excindo. Xen. τόν τε σῖτον τέμνοντες καὶ δενδροκοποῦντες. Demosth. pro cor. τὴν χώραν δῃοῦντος καὶ δενδροκοποῦντος.

Δημοκόπος, qui populum veluti concutit obrepens ei arte aliqua: seu qui popularitate populum sibi seruire impellit.

Δημοκοπέω, popularitate illa vtor. Plutarch. in polit. præc. & in Graccho.

Δημοκοπία, eiusmodi popularitas qua multitudini muneribus & gladiatorijs spectaculis obrepere quis solet. Plut. in Fab.

Decomp. Ἐκδημοκοπέω, popularitate mihi populum seruire perpello. Chion. Matridi.

Καταδημοκοπέω, idem: apud eundem.

Δοξοκοπία, ostentatio, iactantia. Item auræ popularis captatio. Plut. in Pericle, & in lib. an. sen. resp. admin.

Δρυοκόποι. (q. d. quercisecæ seu roborisecæ, s. aues) roboricei generis aues. (Suid.

Θαλασσοκοπέω, vel θαλαττοκοπέω, tumultuor. Item vana loquor.

Θυροκοπέω ianuā pulso. Aristoph. in vesp. καὶ θυροκοπῆσαι καὶ πατάξαι καὶ βαλεῖν. Metaphor. apud Synes. de insomn. ἀκοὴ δὲ καὶ ὄψις οὐκ εἰσὶν αἰσθήσεις, ἀλλ᾽ αἰσθήσεως ὄργανα ὑφ᾽ ὧν θυροκοπεῖται τὰ ἔξωθεν αἰσθητήρια, velut ianua pulsantur.

Θυροκόπος, & θυροκόπτης, ianuæ pulsator.

Κρεωκοπέω, carnes seco Aeschyl.

Κριοκοπέω, arieto, ariete quatio & subruo. Polyb. lib. 1.

Λεπτοκοπέω, minutatim contundo & concido. vnde in particip. pass. apud Diosc. l. 5. c. 85. λελεπτοκοπημένη καὶ μεία.

Ἀρδευ-

Λιθοκόπος, lapicida, latomus. Poll. ex Demosth.

Λιθοκοπία, ictus lapide factus. Suid.

Μελοκοπία, ἡ, membrorũ amputatio, mẽbrorũ in frusta concisio.

Μετεωροκοπέω, sublimia cædo. Et metaphoricè circa sublimia volo & frustra laboro. Aristoph. in pace, σοὶ δ' οὐ τ' ἄλλως μετεωροκοπεῖς.

Νεόκοπος, recens cæsus. Poll. & Aristoph. in vesp.

Νευροκοπέω, neruos incido. Iosuę c.7. τοὺς ἵππους αὐτῶν ἐνευροκόπησεν. Metaphoricè apud Hermog. νευροκοπεῖσθαί μου τὴν ψυχήν.

Ξυλοκόπος, qui ligna cædit, seu ad ligna cædenda aptus. Xenop. Pæd. 6 πελέκεων ἔχοντα ξυλοκόπον. Οἱ ξυλοκόποι, sunt aues quædam quæ rostro arbores tundunt. Aristot. hist. an. l.8. cap.3.

Ξυλοκοπέω, fuste cædo. Polyb.

Ξυλοκοπία, ipsa actio cædendi fustibus: apud eundem. Polyb.

Ὀνοκόπος, qui asinariam molam vel ὄνον impellit & agitat: molitor. Poll. lib.7 c.4.

Ὀρτυγοκόπος, qui ludit ludum qui ὀρτυγοκοπία dicitur. Poll. l.9.

Ὀρτυγοκοπέω, ludo ludum istum: apud eundem. (Poll. ib.

Ὀρτυγοκοπία, ludus in quo ὁ ὄρτυξ ἐκκόπτεται τῷ δακτύλῳ.

Ὀρτυγοκοπικὰ ὀνόματα, vocabula propria τῆς ὀρτυγοκοπίας.

Ὀστοκόπος, ossa tundens. Et ὀστοκόπος, idem. Hippocr. (Poll. ib.

Ὀχλοκόπος, qui turbam seu populum concitat. Polyb. l.3.

Ὀχλοκοπέω, turbam popularem concito seu solicito. Plut. in lib. an seni administr. resp.

Ὀχλοκοπία, turbæ popularis concitatio seu solicitatio.

Πραξικοπέω, facto quopiam astuto & callido circumuenio. Polyb. lib.1. histor. ὃς συναγαγὼν τὰς παρασκευὰς καὶ δυνάμεις εἰς Ἡράκλειαν, πρῶτον μὲν πραξικοπήσας κατέσχε τὴν τῶν Ἐρβησσέων πόλιν. solicitatis ad prodendam vrbem quibusdam ciuibus vel præfectis. Sic & apud eundem, l.2.

Πραξικοπέομαι, facto quopiã callido, & astuto circũuenior.

Ῥινοκοπέω, nasum amputo seu seco. Suid.

Σητόκοπος, à tineis pertusus seu derosus.

Στηλοκοπέω, in stele seu cippo incido. vnde ἐστηλοκοπημένος, apud Poll. item infamia noto. Hermog.

Σφυροκόπος, qui malleo percutit seu tundit. Gen. c.4.

Τραχηλοκοπέω, collum abscindo seu amputo. Plutarch. & Artemid. de insomn.

Φυλλοκοπέω, folia amputo seu abscindo.

Χαλαζοκοπέω grandine ferio, seu verbero aut contundo. Theophrast. de caus. pl. lib.5. cap.9.

Χαλαζοκοπία, calamitas illa qua aliquid grandine contunditur aut vexatur.

Χειροκοπέω manum abscindo vel amputo.

Χειροκοποῦμαι, manus mihi abscinduntur.

Χορτοκόπος fœnisex.

Χορτοκοπεῖον, seu χορτοκόπιον locus in quo fœnũ secari potest vel solet, campus fœnarius, pratũ. Diosc. l.2. c.177. & l.3. c.21.

Χρεοκόπος debiti seu debitorum rescissor, creditorum fraudator.

Χρεωκοπέω debitum seu debita rescindo, debito fraudo: vnde pass. χρεωκοποῦμαι, apud Phalar.

Χρεωκοπία, ἡ, æris alieni rescissio.

Χρεωκοπίδαι, idem quod χρεωκόποι. Plut. in Sol.

Ὠτοκοπέω, aures obtundo, scilicet garrulitate. Hesych.

Composita ex Κόπος:

Ἄκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, indefessus, infatigabilis. Xen. de re equestri. A medicis ἄκοπα dicuntur medicamenta quibus aduersus lassitudines vtuntur, quæ & Lat. acopa. ¶ Item ἄκοπος fruticis nomen: qui sic appellari creditur quod parturientibus laborem mitiget teste Dioscor. & Plin. ¶ Item qui molestia affectus non est, seu cui nullis molestiis cor contunduntur: apud Suid. item qui corruptioni obnoxius non est, & præcipuè à vermium noxa tutus. Aristot. probl. sect. 13. Theophrast. de caus. pl. lib.4. ¶ At ἄκοπις gemma quædam, de qua Plin. lib. 37. cap.4 & Diosc. l 3 c.167.

Ἀκόπως, sine lassitudine. item sine noxa animalium maleficorum. Theophr. de hist. l.4. c. vlt.

Ἀκοπίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄκοπος. item facilis, lassitudinem & laborem nullum afferens. Aristot. de mundo. ἀκοπίαστον τινα ὁδὸν εὑροῦσα.

Ἀκοπιάστως, sine labore & lassitudine.

Ἔγκοπος, labore ac lassitudine plenus, laboriosus, difficilis. Hesych. item lassus, lassatus. ex Epigr.

Ἔκκοπος, fessus, lassatus. vel lassitudine eneruatus, apud Suid.

Εὔκοπος facilis: qui facili labore fit. item qui facili labore rem aliquam conficit & qui veluti non lassat. Epigr. l.2.

Εὐκόπως, facilè, nullo negotio. Aristoph.

Εὐκοπία, facilitas.

Ἰακοπος, medens laboribus & doloribus: apud Aristoph. in ran.

Κατάκοπος, defess⁹ labore cõfectus Plut. in Sylla, & de virtut. mul.

Ὑπέρκοπος, supra modum lassatus: valde lassus seu defessus. Aristot. περὶ θαυμασ. ἀκουσμ.

Ὑπόκοπος, aliquatenus lassatus, aliqua ex parte lassus. Xenoph. in [Cyneg.

Κορακῖνος &c. vide in Κόραξ.

ΚΟΡΑ'ΛΛΙΟΝ, siue Κουράλιον, ου, τό, corollarium, corallum, curalium, lapis marinus rubens: cuius meminit Arrian. in περίπλῳ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης, & Orphe⁹ ἐν τῷ περὶ λίθων. & Plin. l.32. cap.1. Apud Dionys. de situ orbis. λίθος ἐρυθροῖο κουραλίοιο.

Κοραλλίζω siue Κουραλίζω, corallum imitor, coralli modo rubeo. ad coralli colorem vergo. Diosc. l.1. c.12.

ΚΟ'ΡΑΞ, ακος, ὁ, coruus. Athen. l.8. Κόρακες θηρεύοντες καὶ ἀλείφας γενέσθαι. Plut. de solert. anim. ψᾶρες δὲ καὶ κόρακες καὶ ψιττακοὶ μανθάνοντες διαλέγεσθαι. imprecationibus iubetur aliquis abire εἰς κόρακας, Lat. in malam rem, vel in malam crucem, sæpe apud Aristoph. ¶ Κόραξ, coruus: est etiam signum cœleste apud astronomos. ¶ Item nomen piscis apud Athen. ¶ Est etiam species machinæ: Polyb. l.1. & Appian. Vitruu. lib. 10. cap.19. vocat coruum demolitorem & gruem. ¶ Κόραξ dicitur etiam malleus ferreus quo fores pulsantur aut attrahuntur. Manus extera Lucretio. Epigr. l.2. tit. εἰς δυσὶ ἔστι τέκτοσιν ἄξιον ταῖς πυλῶσι κόραξ, potius autem mallei seu tuditis quo pulsentur, instar est. Eustath. Κοράκιον etiam appellat. ¶ Item rostrum gallinaceum. Hesych. ¶ Κόραξ est etiam genus supplicij, apud Lucian. in Menippo. item nomen pastilli apud Æt. l.14.

Κορακοειδής, εος, ὁ καὶ ἡ, coruinus, qui est coruini generis, & coruini speciem gerens.

Κοράκινος, ου ὁ, coruin⁹. vt Κοράκινον χρῶμα. ¶ Κορακῖνος, ου, ὁ, coracinus, piscis nomẽ: dictus παρὰ τὸ διηνεκῶς τὰς κόρας κινεῖν, vt Athen. tradit, vt verò schol. Oppian. παρὰ τὸ κορὸν, i. nigrum. apud Athen. lib.7. Κορακινίδιον, paruus coracinus, ibid.

Κορακίας, ου, τὸ, coruinus, coruo similis, qui de coruorum specie est. item graculus, species quædam monedularum. Aristot. li.9. de hist. anim. Κορακίσκος, itidem piscis species.

Κοράκιον, ου, ὁ, coruulus. item tudes seu malleus quo pulsantur fores. Eust. Est etiam ficus, cuius fructus coracino colore est, vt Aristoph. schol. & Suid. tradunt. alio nomine Κορώνεως appellatur.

Κορακοῦμαι, κοράττω, κοραίνω, denigro.

Κοράττω, precibus insto & vrgeo. Suid. dicit esse sumptam hanc signif. ἀπὸ τῶν περὶ τὰς θύρας κορακῶν τῶν ἐπιτριβομένων καὶ μὴ ἀποχωρούντων. Hesychio verò Κοράττειν est Κορακοῦσθαι.

Σκορακίζω, ad corbos abire iubeo, amando aliquem & iubeo abire in malam rem, aut in malam crucem: contumeliosè reiicio aut repello. Demost. ad Phil. ep. ὅταν μέγιστα κατορθώσωσι, τότε μάλιστα σκορακίζονται καὶ προπηλακίζονται παρὰ τῶν προσηκόντων. Sic Plut. in Artox.

Σκορακισμός, οῦ ὁ, contumeliosa repulsio qua aliquem ad coruos amandamus & in malam crucem facessere iubemus. Plut. in lib. περὶ εὐθυμ.

Composita.

Ἀποσκορακίζω, ad coruos abire iubeo, contumeliosè repello. Alciphr. Quidam exp. in locum desertum amando. Suidas vult significare etiam ἀτελίζειν, i. contẽmptui habere, vili pendere, alijs non æstimare.

Ἀποσκορακισμός, οῦ, ὁ, amandatio alicuius in malam rem, contumeliosa repulsio. Apud Esaiam cap. vlt. ἀποσκορακισμόν, interpr. increpationem.

Ἐκκορακίζειν, Suidæ est abigere. Aliis eiicere & iubere facessere εἰς κόρακας.

Νυκτικόραξ, ακος, coruus nocturnus. Epigr. lib.2. Aristot. hist. animal. lib.8. cap.3.

Πυρρόκοραξ, corui genus luteo rostro, apud Plin. l.10. c.48. vbi & φαλακροκοράκων fit mentio.

Κοράσιον &c. vide in Κόρος.

ΚΟ'ΡΔΑΞ, ακος, ὁ, cordax: genus saltationis comicæ: quod apud Græcos habitum est φορτικόν, vt tradit Athen. Aristoph. in Nubib. οὐδ' εἵλκυσε κόρδακ', vide schol.

Κορδακικός, οῦ, ὁ, cordacicus, cordaci conueniens, cordacem decens. Aristot. Rhet.3.

Κορδακίζω, cordacem salto: turpiter & inconditè salto. Suid.

Κορδακισμός, οῦ, ὁ, cordacis saltatio. Demosth. in Olynth.

ΚΟΡΔΥ'ΛΗ, ης, ἡ, claua, fustis, Suidę. Aristoph. schol. Κορδύλην à Cypriis vocari scribit inuolucrum capitis. Sunt qui dicant esse & genus vilissimi pisciculi vnde esse prouerb. apud Suid. Κορδύλης οὐκ ἄξιος. ¶ Sic dicitur etiam pelamis pusilla seu fœtus thynni. Apud Aristot. hist. an. lib.6. cap.17. scribitur σκορδύλη pro eodem.

Κόρδυλος, piscis quidam, de quo Aristot. de part. anim. lib.4. c.13. & de respir. c.4. & in histor. anim. lib.8. c.2. A Numenio in Halieutico vocatur Κόρδυλος, teste Athen. l.7.

Composita.

Ἐγκορδυλέω, inuoluo: vnde apud Aristoph. initio Nub. Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος, inuolutus, intectus.

Συγκεκορδυλισμένος, coaceruatus, συνηθροισμένος. Hesych.

ΚΟΡΕ'Ω, F. ήσω & έσω, verro purgo. Od υ. αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι domum verrite. Demosth. pro cor. τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν, verrens. hinc τρὶς κεκορημένον, quod ter vertendo munda-

mundatum est, apud Anacreon. Et metaph. apud Aristoph. in Pace, Μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα, ne facias vt incolis destituatur. ¶ Item mundo, orno, curo. ¶ Item satio, saturo, exatio. Il. ρ. Ὅς κεν Τρώων κορέσει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς Δημῷ καὶ σάρκεσσι, satiabit carne & adipe canes Troianas. Et in passiua signif. Il. τ. οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς, vino expletus & dapibus.

¶ Deriuata ex Κορέω, verro, mundo, curo.

Κόρημα, τό, quod verrendo collectum est, purgamentum. Poll. l. 6. c. 5. Item pro ipsis scopis quibus verritur. Aristoph. in Pace, Κατάθου τὸ κόρημα. Sic & apud Poll.

Κόρηθρον, scopæ, seu scopulæ. Lucian. in Philopseude.

Κορος, ου, ὁ, scopæ, καλλυντρον, Hesych. ¶ Item puer, iuuenculus seu filius. Athen. l. 2. Οὐ ῥᾶστα δὴ πεινῶσι Κεκροπιδῶν κόροι. Plut. in Lyc. οὐδὲν ἧττον εἴθισε τὰς κόρας τῶν κόρων γυμνάς τε πομπεύειν καὶ πρὸς ἱεροῖς τισιν ὀρχεῖσθαι, καὶ ᾄδειν, τῶν νέων παρόντων καὶ θεωρουμένων. Item nouellum germen. Gal. in lex. Hippocr. Hesych. & Suid. ¶ Item satietas, de qua signif. in sequenti classe deriuatorum.

Κόρη, ης, ἡ, pupa, puella, iuuencula. Xen. in pol. Laced. τὰς κόρας οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ἠρεμιζούσας ἐριουργεῖν ἀξιοῦσι. Athen. l. 2. Μητέρα, παρθενικήν τε κόρην, διαπαῖς τε συναίμους, &c. Sic & apud Plat. l. 7. de rep. Interdũ exponitur, virgo: vt apud Plat. de leg. Κόρη καὶ δέσποινα. Demosth. παῖς κόρη, puella virgo. Itẽ filia, Isocr. in Helene, Κόρην τὴν Διὸς καὶ Δήμητρος. Dicitur & de nupta puella, sed adhuc iuuencula. Herodian. l. 3. (de filia Plautiani vxore Antonini Caracallæ) ἀπεχθῶς πάνυ πρὸς τὴν κόρην διέκειτο. Interdum Κόρη, seu Κώρη Doricè absolutè ponitur pro Proserpina: vt apud Bion. Smyrn. idyll. 1. ¶ Item pupa, imaguncula pueri vel puellæ, aut alterius animalis. Etym. ¶ Item, pupilla, i. nigrum illud quod est in medio oculi, vt inquit Poll. Theocr. idyll. 6. Καλὰ δ' ἁμῖν ἁ μία κώρα: Doricè pro κόρα, vide & Rufum. ¶ Item apud Hippocr. τὸ ὑπερικόν, teste Gal. quod fructum habet τῷ κορίῳ similem.

Κορικός, ἡ, ό, puellaris, virginalis. Poll.

Κορικῶς, puellariter, puellarum more. Philo de vita M. l. 1.

Κορικιος, ου, ὁ, ad virginem seu puellam spectans. Poll.

Κόριον, ου, τό, pupa, puellula. Theocr. idyll. 11. ¶ Item sacrificium pro pueris iuuenculis. Poll. ¶ Sic dicitur etiam coriandrum, quòd hebetet oculorum pupillas.

Κοραϊδης, εος, ὁ καὶ ἡ, puellaris.

Κορίδιον, ου, τό, puellula, pupa. Poll.

Κορίσκη, ἡ & κορίσκιον, ου, τό, puellula, pupa. Poll. & Athẽ. l. 15.

Κοράσιον, ου, τό, pupa, puellula. Matth. 9. κορασιώδης, puellaris. Plut. περὶ φιλοπλουτ.

Κορεύω, deuirgino, virginitatem libo, stupro. Eust. & Eurip. (in Alcest.

Κόρευμα, τό, virginitas: apud eundem Eurip. ibidem.

Κορεία, ἡ, idem. Suid. ex Epigr. ¶ Item sacrificium in honorem Proserpinæ. Hesych. Item pulchritudo, eidem Hesychio.

Κοῦρος, ου, ὁ, idem quod Κόρος, ex eoque factum poetica apenthesi τοῦ υ. Il. δ. τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὖτε με γῆρας ἱκάνει. Il. ρ. κούρῳ αἰσυμνητῆρι ἐοικώς, &c. Sic & Od. η. & alibi. ¶ Item nouellum germen, seu ramus, sicut & Κόρος. Doricè pro eo κῶρος dicitur: vt apud Theocr. idyll 1. Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει. Fœm. gen. Κούρη, idem quod Κόρη. Od. ζ. Ὥστε με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀϋτή. Dicitur & de vxore seu muliere iuuencula: vt Il. α Πατρόκλεες ἔξαγε κούρην. Sic & Il. β. ζ. & alibi apud Hom. Interdum exp. filia, sicut & κόρη, vt Il. ζ. κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο: sic & Il. ι. & υ. & alibi passim.

Κουρότερος (compar.) iunior. Hesiod. in Erg. κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπλέτο. Sic Athen. lib. 13. ψυχὴ κουροτέρα, animus iuuenilis.

Κουροσύνη & Doricè κωροσύνη, ἡ, pueritia, infantia. Theocr. idyll. 15. ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων κωροσύνᾳ, gaudens more infantum, seu pueriliter.

Κουρόσυνος θρίξ, puerilis capillus, in Epigr.

Κουρίδιος, iuuenilis: pleruunque ei tribuitur qui iuuenili ætate vxorem duxit: vt Odyss. λ. Κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον. Il. ε. κουρίδιον πόσιν τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν. Sic Luc. φασὶ γυναῖκά ποτε ἰδεῖν Αἰόλου θυγατέρα, κουρίδιον ἄνδρα τεθνεῶτα θρηνεῖν. Κουρίδιον δῶμα, ædes in quas aliqua virgo iuueni marito nubens peruenit. Od. τ. Fœm. Κουριδία, de vxore iuuencula, seu quæ virgo nupsit. Iliad. ν. Κουριδίην ἄλοχον θέσθαι, Herodot. l. 1. κουρίδιαι γυναῖκες.

Κουρίζω iuuenem ætatem ago. Od. υ. ὁ κουρίζων φορέεσκε. Item iuuenilia sapio. Suid. Item à puerili ætate educo. Hesiod. in Theog. Ἄνδρας κουρίζουσιν Ἀπόλλωνι ξὺν ἄνακτι.

Κουρίζομαι, nubo, hymenæus mihi cantatur. Hesych.

Κορίζομαι, blandior, blandè appello seu compello. Aristoph. Τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνετ' ἐκορίζετο. Κορίζόμεναι, puellæ nubiles.

Composita: ac primùm ex κορέω & κόρος scopa.

Ἀκόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui scopis mundatus non est. Item incultus, minimè ornatus. Aristoph. in Nub.

Ἐκκορέω, euerro, verrendo expurgo. Synes. εἰ πάντα λιθοτάτας ἐκκορήσασθαι καὶ ὀνθυλεύσασθαι τὸ δωμάτιον. Exponitur etiam, excutio: apud Alciphr. ep. 38.

Ζάκορος, æditus, qui templa mundat & verrit. (παρὰ τὸ ζᾶ, quod ponitur pro διὰ, & κορεῖν τὸ καθαίρειν.) Plut. in Camillo, ἱερεῖς τε καὶ ζάκοροι θεῶν. Athen. ζάκορον Ἀφροδίτης μὴ ἀποκλεῖσαι. Item generaliter, famulus, minister, seu ministra, famula, quarũ ministerio in verrendis expurgandísque ædibus vtimur. Etym.

Ὑποζάκορος, (decomp.) qui inseruit æditno, seu qui est minister æditui. Herodot.

Μυλήκορον, ου, τό, scopæ farinariæ, seu quibus in mola vtuntur.

Νεωκόρος, cui templi verrendi & expurgandi cura commissa est: æditus. schol. Aristoph. Item nauta purgandæ nauis curam habens: in Epigr.

Νεωκορέω, tẽpli verrendi & ornãdi curã habeo, sum æditus.

Νεωκορία, ἡ, munus æditui. Theocr.

Παρακορέω, conuerro, verro. Poll. l. 6.

Περικορέω, circumcirca verro, conuerro. (collectæ.

Περικόρημα, τό, purgamentũ, sordes circumquaque verrendo

Σηκοκόρος, qui stabulum verrit seu purgat: aut qui stabuli curam gerit. Od. ρ. Exponitur etiam, æditus, qui deorum delubra verrit, eorúmque curam gerit. Pro eodem dicitur σηκοκόρος. & Doricè σηκαχόρος.

composita ex κόρος seu κοῦρος, puer.

Ἀγλαόκουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, splendens & quasi florens iuuenibus, pulchros iuuenes habens. Corinthum ἀγλαόκουρον appellat Pindarus. Olympiorum ode 13.

Ἀμφίκορος, medius inter tres fratres. Hesych. Suid.

Διακορεύω & διακορέω, deuirgino, stupro seu constupro, vitio: virginitatem eripio. apud Suidam, & Pollux l. 3. ex Aristoph.

Διακόρευσις & διακόρησις, εως, ἡ, ipsa actio deuirginandi, stuprum.

Διόσκουροι, (qui & διόσκοροι) Iouis filij, Διὸς κοῦροι, Castor & Pollux, ita per excellentiam dicti Iouis & Ledæ filij: quum alioqui Διὸς κοῦροι dicantur & Reges è Stesichoro. Plut. de frat. char. οἱ μυθολογοῦσιν ἐπὶ τῶν Διοσκούρων τῆς φιλαδελφίας.

Συγκασικόρη, germana soror. Eurip. in Alcest.

Ψευδόκορη, fictitia & ementita puella.

Composita ex κορίζομαι.

Διακορίζω, deuirgino, virginitatem eripio Hesych. ¶ Item intentis pupillis seu pupulis inspicio: eidem Hesych.

Διακοράζεσθαι, intentis pupillis intueri. Etymol. Pro eodem scribitur & διακοράζεσθαι, apud Suid.

Ἐπικορίζω, sperno & reijcio. Aristot. hist. an. l. 9. c. 8.

Ὑποκορίζομαι, subblandiens voco, subblandior, seu blandis verbis compello. Aristoph. in Pluto, εἰ λυπουμένην γ' ἀπαθοίη με, νιττάριον ἂν καὶ βάτιον ὑπεκορίζετο. Item minuendo seu extenuando verum nomen speciosius & honestius nomen prætexo. Plut. in Sol. ἀστείως ὑποκορίζεσθαι τὰς μὲν πόρνας ἑταίρας. Idem de virtut. mor. καὶ προθυμίας τὰς ἐπιθυμίας ὑποκορίζονται. Sic & apud Plat. & Athen. Interdum exp. contrario modo, tacendo verum nomen falso seu turpiori nomine appello: vt apud Xen. apomn. lib. 2. οἱ δὲ μισοῦντές με ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσι κακίαν. Exponitur etiam innuo & indico, apud Plutarch. symp. 6. probl. 7.

Ὑποκόρισμα, τό, malæ rei integumentum. & speciosum ac honestum nomen auribus blandiens. Plutarch. in polit. præc. Athen. lib. 11.

Ὑποκορισμός, extenuatio qua rei turpi honestum nomen prætexitur. Aristot. rhet. 3. ἔστι δὲ ὁ ὑποκορισμὸς ὃς ἔλαττον ποιεῖ καὶ τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀγαθόν.

Ὑποκοριστικός, οῦ, ὁ, extenuatorius, diminutiuus. Athen. lib. 4.

Ὑποκοριστικῶς, blandè, seu subblandiendo. Item more eorum quæ diminutiua à grammaticis appellantur. Athen. l. 7.

¶ Deriuata ex κορέω satio.

Κορέννυμι, seu κορεννύω, idem quod κορέω satio. κορέννυσθαι dicitur etiam quum nobis satisfit; & cupiditas nostra acquiescit. Herodian. lib. 1. ὁ δὲ δῆμος κεκόρεστο. Item quum abundè aliquid nobis suppetit. Hesiod. in Erg. τῶν κε κορεσσάμενος νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις.

Κόρος, ου, ὁ, satietas. Il. ν. Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος. Solon. Τίκτει γὰρ κόρος ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται. Ἐς κόρον, & ἄχρι κόρου, ad satietatem. Luc. Dem. Διὰ κόρον, præ nimia, satietate: Philo de vita Mos. lib. 2. Eustathius etiam à κείρω deriuat, quod aliquando significare ἀπλήστως ἐσθίειν, annotat. ¶ Κόρος est etiam mensuræ quoddam genus quadraginta medimnûm & vnius, teste Iosepho lib. 3. de antiq. vnde ἡμικόριον, dimidia cori pars.

Composita.

Αἰγικορεῖς, caprarij, qui capras satiant & pascunt: Et generaliter aliorum pecorum pastores. Plut. in Sol.

Αἱμακουρίαι, seu αἱμακορίαι, inferiæ, parentationes. Pind. Ode 1. sic dictæ putantur quasi animæ mortuorum saturentur ijs quæ in inferi js ipsis mittuntur.

Ἀκορία, ἡ, insatiabilis auiditas, desiderium insatiabile & inexplebile. vt ἀκορία τροφῆς. (lib. 2. Soph. in Electra.

Ἀκόρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, insatiatus, insaturabilis. Philo de vita Mos.

Ἀκορέστως, insatiabiliter, inexplebili cupiditate.

Ἀκόρητος, apud poetas, idem quod ἀκόρεστος. Iliad. ν. μάχης ἀκόρητοι.

ἀκόρητοι Ἀχαιοί. Sic Hesiod. in asp. Ἀμφιτρυωνιάδης δ᾽ ἐστὶν ἀκόρητος αὐτῆς.

Ἀντικόρητος, idem quod ἀκόρεστος. Hesych.

Ἀψίκορος, fastidiosus, qui simulac gustauit quod appetit, eo fastidito aliud appetit. Aristot. rhet. 2. Τὸ ἀψίκορον, fastidium seu auiditas eius qui rem cuius auidus fuit, statim fastidit. Plut. in Cato. Luc. de calumn.

Ἀψικορία, idem quod τὸ ἀψίκορον. Plut. de garrul.

Ἀψικόρως, cum fastidio tali quod aliud atque aliud appetit.

Γυιόκορος, membra ad satietatem vsque depascens. vt γυιόκοροι μελεδῶναι, apud Hesiod. in Erg.

Διάκορος, satur, satiatus. Xen. in Laced. pol.

Διακορής, ὁ, ἡ, idem. Plut. in Lyc.

Διακόρως, abundè, affatim, satis superque, vt διακόρως ἔχω, satis superque habeo. Poll.

Καταχορέννυμι, exsaturo, idem quod κορέννυμι.

Κατάκορος, idem quod διάκορος. Poll. item nimius, qui satietatem & fastidium affert. Plut. in Alex. item insatiabilis, seu insaturabilis. Suid.

Κατακόρως, ad satietatem vsque, abundè, &c. Plut. de Herodot. Diosc. lib. 5. item immodicè, apud Demosth. item, crebrò. Aristot. rhet. 3.

Κατακορής, idem quod κατάκορος & διάκορος, fastidium afferens. Aristot. rhet. l. 3. Exponitur etiam fastidiens. item nimius, redundans, quum de re dicitur. Plat. in Phædro.

Κατακορές, (*aduerb.*) admodum, in plenum, quod satis est. Theophrast. Plato. ¶ Item merus, purus, sincerus. Aristot. probl. sect. 30. quæst. 5. Diosc. Hippocr.

Κατακορέως, sufficienter, sincerè. Gal. apud Hippocr. comm. περὶ διαιτ. ὀξ.

Προσκορέννυμι, idem quod κορέννυμι.

Πρόσκορος, satur, vel saturitatem afferens.

Προσκόρως, satis superque, abundè. Hermog.

Προσκορής, satietatem inducens seu afferens. Luc. Hermog. Exponitur etiam fastidium inducens & satietate ingratus, nimius, apud Aretham.

Τραπεζόκορος, qui satiatur seu expletur mensis appositis. Phocyl. Vide & in comp. à Κείρω.

Ὑπέρκορος, supra modum satur. Athen. l. 10.

Ὑπερκόρως, satis superque. Poll.

Ὑπερκορής, idem cum ὑπέρκορος. Dion. de Claudio Cæs.

ΚΟΡΘΥΣ υος ἡ, aceruus, agger, tumulus. Theocr. idyll. 10. Εἰς βορέαν ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν Ἢ Ζέφυρον βλεπέτω, aceruos (aristarum) Boream aut Zephyrum intuentes secate. Et apud Suid. Κορθύων ἄμμον ποιήσας, facto tumulo arenæ.

Κορθύω, seu κορθύνω, in aceruum colligo, coaceruo. Hesiod. in Theog. Ζεὺς δ᾽ ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ἑὸν μένος, εἵλετο δ᾽ ὅπλα, postquam collegit vires suas & velut coaceruauit. (*vet.* Κορθύομαι, in aceruum colligor. Il. ι. ἀμφὶ δέ τε κῦμα κελαιὸν Κορθύεται) aceruum velut attollitur.

Κορέω, συγκορέω, ζομαι, κορικός, κόριον, vide in Κόρη.

ΚΟΡΙΣ, εως ὁ, ἡ, cimex. Diosc. lib. 2. cap. 36. Κόρεις οἱ ἀπὸ κλίνης. & Geopon. lib. 15. πῶς χρὴ ἀναιρεῖν τὰς κόρεις. vide & Aristot. hist. an. l. 5. c. 31. Apud Aristoph. in nub. per iocum dicti sunt Κόρεις οἱ Κορίνθιοι. ¶ Item herbæ seu fruticis nomen qui aliàs hypericon. Diosc. lib. 3. c. 174. ¶ Κορὶς est piscis quidam: item herbæ quæ & χαμαίπιτυς Hesych.

Κόριον, & κορίαννον siue κορίανον coriandrum: frutex caule exili, cicutæ odore graui, &c. quidam existimarunt sic appellatum quòd folia eius & caules cimices redoleant. Diosc. Gal. Nic. in Alex. Vide & κόριον in κορέω. Κόριον ἔνυδρον, à quibusdam appellatur adianthum. ¶ Κορίανον dicitur etiam annulus qui in indice digito gestatur. Poll.

Βορβορυγέω &c. vide in Βορβόρυζω. Κορμάζω, &c. in κείρω.

Κορώ, in κορέω. At κορός, niger, apud Etym. & schol. Eurip.

Κόρση, &c. in Κείρω.

ΚΟΡΥΒΑΣ, αντος, ὁ, corybas: sacerdos Rheæ seu Vestæ Luc. de salt. πρώτην δέ φασι Ῥέαν ἡσθεῖσαν τῇ τέχνῃ, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς κουρῆτας ὀρχεῖσθαι κελεῦσαι. * Quidā κορύβαντας dictos voluit ἀπὸ τοῦ κορυπτοντας βαίνειν ὀρχηστικῶς more Homericorū βηταρμόνων vnde & furore agitatos sic appellari testatur Strabo lib. 10. alij παρὰ τὴν κόρυθα, quòd galeatis incederent capitibus. Sunt etiam qui à κόρη, i. pupilla deducant, quod dum custodirent Iouem apertis oculis ipsis fuerit dormiendum. Pro eodem dicitur & κύρβας. Hesych.

Κορυβάντιον, templum corybantum. Strabo l. 10.

Κορυβαντικός, corybantius: corybantis proprius, seu ad corybantem pertinens. vt Κορυβαντικὰ σκιρτήματα. Plut. in Erot.

Κορυβάντειος, corybantius: vnde in Epigr. κορυβαντείων ἰαχήματα χάλκεα δόπων.

Κορυβαντιάω, corybantas imitor entheo incessu: vel insanio seu furo more corybantum. Luc. in Herod. Μή με κορυβαντιᾶν ὑπολάβητε. corybantico furore percitum esse. Aristoph. in vesp. Ἀλλ᾽ ἢ παραφρονεῖς ἐτεὸν ἢ κορυβαντιᾷς.

Συγκορυβαντιάω, (*comp.*) cum alio corybantum more insanio. Plato in Phæd. & apud Suid.

Κορυβαντίζω, corybantum sacris initio. Aristoph. in vesp.

Κορυβαντισμός, lustratio, seu expiatio quæ à corybante fit ære canoro.

ΚΟΡΥΖΑ, ης, ἡ, grauedo: crudi humoris è capite in nares destilatio: morbus cerebri. de quo vide Gal. de loc. aff. l. 2. & Aet. serm. 9. c. 59. Cels. l. 4. c. 2. ¶ Item mucus narium, pituita seu humor crassior, qui per nares destillat. Gal. comm. in progn. Hippocr. Apud Luc. de conscrib. hist. λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα, quidam accipiunt pro superbia & fastu: alij pro stultitia seu stoliditate.

Κορυζάω, ῶ, grauedine laboro, muco plenus sum, nares pituita clausas habeo. Luc. in dial. Sim. & Pol. Plato pol.

Βλεννόκορυζος, (*comp.*) admodum mucosus, ideóque stolidus. Hesyc.

ΚΟΡΥΚΟΣ, ου, ὁ, sacculus, marsupium, saccus: apud Suid. Interdum de testium sacculo seu scroto: vt Apsyrtus in Hippiatr. ἐμπίπτει τὸ ἔντερον εἰς κώρυκον ἢ θυλάκιον. ¶ Item pilæ genus quod è pellibus consui solet, ventóque inflatum brachialibus ligneis impelli: follis. Martiali. Scribitur & κώρυκος per ω.

ΚΟΡΥΜΒΟΣ, ου, ὁ, & κόρυμβον, ου, τό, vertex, acumē, seu eminētia: & præcipuè cacumē montiū, teste Eust. Herodot. οἱ χονδρὶ φλέγοντες ἐπὶ τοῦ ὄρεος κόρυμβον. κόρυμβα νηῶν, apud Hom. Il. ι. extremæ nauium partes: quidam etiam exp. amplustria.

Κόρυμβος, dicitur & de coma certo quodā modo nodata: alij comæ ornamentum fuisse dicunt. Eustathius ex Athen. Κορύμβους δ᾽ ἀναδούμενοι τῶν τριχῶν, χρυσοῦς τέττιγας περὶ τὸ μέτωπον καὶ τὰς κόμας ἐφόρουν. In hac significatione dicitur & κορύμβαλα, apud Athen. l. 12. ¶ Item caules asparagi. Hesych. Dicitur & de aliis: vt κόρυμβοι κισσοῦ, racemi hederæ siue acini. Et generaliter, pro ramo: vt κόρυμβος δάφνης. in Epigr. & κορύμβους συκῆς: Nonn. * Eust. à κάρα deriuari scribit.

Κορυμβίας κιττός, hederæ quædam species sic appellatæ quòd racemi eius in orbem sint circumacti. vide Theophr. hist. pl. l. 3. & Plin. lib. 16. c. 34.

Κορυμβήθρα, à nonnullis dicitur hedera, quòd ferat corymbos, in append. Diosc. l. 2. c. 110.

Κορυμβόομαι, vnde κεκορυμβωμένην κόμην χρυσῷ στρόφῳ, coma aureo vinculo fastigiata: vel aureis corymbis fastigiata.

Composita.

Ἀκροκόρυμβα, idem quod ἄκρα κόρυμβα.

Δικόρυμβος, binos corymbos habens. δικόρυμβον ὄρος, duplicem verticem habens mons, seu duplex cacumen: apud Philostr.

Τετρακόρυμβος, quaternos corymbos habens: vt τετρακόρυμβος κισσός. in Epigr.

ΚΟΡΥΝΗ, ης ἡ, claua: propriè ῥάβδος κεφαλωτή. (* παρὰ τὴν κάραν, vt inquit Eust.) Iliad. η. Ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας. Theocr. idyll. 26. Δέρμα τε θηρὸς ἐμοὶ χειροπληθῆ τε κορύνην. ¶ Item metaph. pro asini veretro. Nic. in Alex. δ᾽ ἐστὶν ἀμφαίνειν ὄνου κορύνην. Κορύνη βλαστοῦ, dicitur genicularum incrementum & cacuminum articulatio in germinatione arborum, à clauæ similitudine: apud Theophr. hist. pl. l. 3. cap. 6. ¶ Κορύνη vocatur etiam à quibusdam tam summi humeri quam cubiti articulus: Poll. l. 2.

Κορυνάω, instar clauæ fastigium edere, seu fastigiare se & velut thyrsum proferre. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 12. (de iunco) κορυνᾷ δ᾽ ὅλως ὁ κάρπιμος ἐξ αὐτοῦ τῆς γραμμώδους ἐξοιδήσας.

Κορύνησις, εως, ἡ, germinatio Hesych.

Κορυνοειδής, ἐυτος, ὁ, clauæ formam habens: vel in clauæ modum fastigiatus. Hesiod. in asp.

Κορυνώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, idem quod κορυνοειδής. Theophr.

Κορυνήτης, ου, ὁ, clauator, clauarius, i. qui claua vtitur in pugna. Iliad. η.

Κορύπτω, vide in Κέρας.

ΚΟΡΥΣ υθος, ἡ, (in accusat. κόρυθα vel κόρυν) galea, cassis, (* sic dicta à κάρα, caput. alij tamen sic vocatam putant ἀπὸ τοῦ κάρα ῥύεσθαι, quod caput defendat.) Il. π. καὶ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον Ἐγγύθι λαμπομένης. Il. γ. Ἀσπὶς ἄρ᾽ ἀσπίδ᾽ ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ᾽ ἀνήρ. Sic & Il. φ. & alibi passim. ¶ Item κόρυς galerita: auis, quæ & κορυδαλὸς ac κορυδαλλός. apud Theocr. idyll. 10. item κορυδαλλίς, & κόρυδος, apud eundem idyll. 7. Exponitur etiam alauda.

Κορύσσω, galea armo: itē generaliter, armo: Il. β. πόλεμόν τε κορύσσειν (pro εἰς πόλεμον) ad bellū armans. ¶ Item incito, tanquam armans ad prælium: Hesiod. in asp. κορύσσουσα πλέον ἀγρῶν.

Κορύσσομαι, armor: Il. π. Παφλάζοντα δ᾽ ἐν αὐτῷ κορύσσεται ὄρουσε χαλκῷ. Iliad. υ. Βῆ δ᾽ ἴμεν πρόμαχος κεκορυθμένος (pro κεκορυσμένος.) Sic & alibi apud Homer. ¶ Item insurgo, effero: tāquam armatus ad prælium, furo: Apoll. Arg. 2. κῦμα θαλάσσης Τρηχὺ

 θαλάσσῃ

θολὼν ἐπὶ γῆν κορύσσεται). Sic apud Theocr. idyll. 28. (de nubibus) τὰ δ' ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ' ἄλλοις, aliæ super alias cum impetu sursum feruntur.

Κορυστὴς, οῦ, ὁ, armiger, armatus miles: vel strenuus miles, bellator. vt Il. ω. ἀνδρα κορυστὴν, & Iliad. ν. δύω Αἴαντε κορυστά.

Composita.

Ἀντικορύσσομαι, oppugno, ad prælium me comparo, ex Athen.

Ἐπικορύσσομαι, armor seu armo me aduersum. Luc.

Ἱπποκορυστὴς, οῦ, ὁ, bellator equestris, qui armato equo pugnam init. Iliad. β.

Χαλκοκορυστὴς, ære seu æreis armis armatus: item simpliciter, armatus. Il. π. Ἕκτορα χαλκοκορυστήν.

ΚΟΡΥΦΗ', ῆς, ἡ, vertex: pars capitis inter sinciput & occiput media & summa: seu (secundum alios) linea illa capitis qua capilli alij ad dextram, alij ad sinistram inuersi distinguuntur Poll. ex Arati iatricis, -ὄπωπα κορύφας πολλὰ μὲν αὐτῶς Μεταστίης κορυφῆς μόνη συνεργμένα γραμμῇ. Tribuitur & equo, apud Xen. de re equest. ¶ Item vertex, cacumen, fastigium, apex Il. β. Οὔρεος ἐκ κορυφῆς. Il. λ. Ἴδης ἐν κορυφῇσι. Sic & apud Thuc. & Herodot. ¶ Itē summa caput, *metaphoricè*: vt κορυφὴ τῶ λόγου, summa vel caput sermonis. Plato in Cratylo, ἔρχομαι γὰρ ἐπὶ τὴν κορυφὴν ὧν εἴρηκα. Sic Plut. de prud. anim. ἵνα δὲ κορυφὴν ὁ λόγος ἐπιθεὶς ἑαυτῷ παύσηται. ¶ Itē pars ossis quod κόκκυξ τριττὸς dicitur quæ anum versus inclinat. Poll. ¶ Κορυφὴ dicitur etiam ornamentum quoddam muliebre quod & πλοκαμὶς, teste Eust. ¶ Κορυφαὶ, digitorum extremitates internæ, quas quidam vertices vocant Poll. * Etymologus κορυφὴν dictam: Ile scribit quasi τῆς κάρης ὀροφὴν: aut a κρύπτω deduci, vt sit quasi κρυφὴ quòd ea pars capitis crinibus tegatur.

Κορυφαῖος, α, ον, ὁ, q.d. verticalis, aut in vertice positus: supremum locum obtinens, supremus, præcipuus: Luc. de calumn. Plut. ad Col. ὁ τῶν τακτικῶν ὁ κορυφαιότατος, excellentissimus, seu eminentissimus. Apud Herodian. l. 7. κορυφαῖον τὸ ἔργον, exp. fastigium. κορυφαῖος χοροῦ, dicitur prælultor in choreis apud Aristot. pol. 3. & de mundo. Et κορυφαῖος Ζεὺς, Capitolinus Iupiter, apud Pausan.

Κορυφαῖον, verticis pars. Κορυφαία, habenæ pars summum equi caput cingens.

Κορυφόω, ῶ, ώσω, in verticem attollo, fastigio, consummo.

Κορυφόομαι, in verticem attollor, fastigior, consummor. apud Basil. & Strab.

Composita.

Ἀποκορυφόω, in verticem conformo apud Polyb. Apud Herodot. in Terpsichore, Ἀρταφέρνης ὁ Ὑστάσπεος Σαρδίων ὕπαρχος ἀποκορυφώσας [illegible], quidam exp. amicitiam regiam verbis extollebat, vel gloriosè respondebat: alij, summatim hæc respōdit.

Δικόρυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d. biuertex) duplicem habens verticem.

Δικόρυφοι dicuntur ij quibus geminum est discrimen capillorum, seu linea illa quæ capillos in duas partes distinguit.

Ἐκκορυφόω, ῶ, summatim dico, à principio & velut à capite incipiens expono: Hesiod. in Erg. ἕτερον δέ τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω.

Ἰσοκόρυφος, q.d. æqualem verticem habens, æque eminens: vt ἰσοκόρυφοι πόλεις, vrbes æqualis excellentiæ. Dionyl. Halic.

Μελαγκόρυφος atrum verticem habens nomen auis: apud Aristotel. quæ à Gaza vocatur atricapilla. Eadem dicitur συκαλὶς, i. ficedula.

Τρικόρυφος, triplicem habens verticem apud Steph. & Strab.

ΚΟΡΧΟΡΟΣ, ου, ὁ, Hesychio & Suidę est olus quoddā syluestre vile: vnde prouerb. καὶ κόρχορος ἐν λαχάνοις, vtpote vix dignus qui oleribus annumeretur. Sic & Theophr. hist. pl. lib. 7. c. 7. (de oleribus quibusdam agrestibus) ἐν οἷς καὶ παροιμιαζόμενός ἐστι διὰ πικρότητα κόρχορος. A Plin. quoque l. 21. c. 15. numeratur inter vulgares in cibis herbas. ¶ Sunt qui κόρχορον dicant esse piscem quoque. Ἀτελὲς ἰδέσμα etiam ipsum, teste Suida, qui tradit dici de vilibus & iis qui maiores sibi honores arrogant quā quantis digni sint. Scribitur & κόρκορος per κ.

ΚΟΡΩ'ΝΗ, ης, ἡ, cornix, Hesiod. in Erg. Μή τοι ἐφεζομένη κρώξῃ λακέρυζα κορώνη garrula cornix. Athen. l. 13. ex Archilocho, Συκῆ πετραίη πολλὰς βόσκουσα κορώνας. Oppia. l. 3. de ven. Αἰετοί τε φῦλα πολυζώοιό τε κορώνης, viuaces cornices, seu annosæ. Apud Homer. Od. ε. Σκῶπές τ' ἴρηκές τε τανύγλωσσοί τε κορῶναι. Εἰνάλιαι per marinas coronas quidam intelligunt mergos, aut fulicas teste Eust. ¶ Itē marculus ferreus quo fores pulsantur: vel anulus quo fores attrahuntur. Od. α. Βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνῃ Ἀργυρέῃ. Sic & Od. η. & φ. Itē summitas in curuamine arcus: vel curuatura in arcu, vbi figitur ex vtraque parte neruus. Il. δ. (de fabricatore arcus) Πᾶν δ' εὖ λειήνας χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην: hinc prouerbialiter, χρυσῆν ἐπιθεῖναι κορώνην, felicem finem alicui rei imponere, teste Eust. Et generaliter, quęuis summitas: vt Artemid. εἰ δοξίειε τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ ἄχρι τῆς κορώνης περιτμηθῆναι, ad summum vsque glandem. Item omne quod incuruatum est. Item γρῖφος quoddam ἐπιπλοκῆς. Eust. ¶ Item inflexum illud quod in nauis puppi visitur: Arat. ὅτε δ' ἡ ναῦς ἤδη ἐπιστρέψασι κορώνην, Ὀρμὸν ἐσερχόμενοι. i. Obuertunt nauem magno cum pondere nautæ, Aduertūntque trahunt optata ad littora puppim, vt vertit Cic. ¶ Item apex ligni inter vtrunque bouem in aratro protensi: vnde in illo oraculo, Γεροντίῳ γέροντι νέαν ποτίβαλλε κορώνην. ¶ Κορώνη siue κορωνὸν dicitur etiam ossis apophysis in finem acutum desinens, cuiusmodi habetur vna vtrinque in osse genæ inferioris, tendinem à temporali musculo descendentem excipiens: sic appellata quòd cornicis rostro similis sit. ¶ Capitis κορῶναι vocantur δύο προβολαὶ ὑπὸ τὴν περικεφαλίδα ἐπίζουσαι εἰς τὰς δύο κοιλότητας τὰς ἐν τοῖς πλαγίοις τῆς ἐπιστροφέως σφονδύλου, teste Poll.

Κορώνη, corona, Eust. Hesychio verò est εἶδος στεφάνου. Eidem κορῶναι sunt τὰ στεφανοειδῆ σχήματα.

¶ *Deriuata ex κορώνη, cornix.*

Κορωνιδεὺς, έως, ὁ, cornicis pullus. Hesych. & Eust.

Κορώνεως, ω, ἡ, ficus cuius fructus sunt colore cornicis nigro. Aristoph. in Pace, Τὴν κορώνεων γέ μου ἐξέκοψαν.

Κορωνίζω, cornici colligo stipem: de circulatoribus quibusdam qui cornicem circumferentes stipem ei corrogabant, cantilenam quandam canentes, de qua Athen. l. 13.

Κορώνισμα, τό, carmen quod illi circulatores cornici stipem corrogantes canebant.

Κορωνιστὴς, οῦ, ὁ, circulator qui cornici stipē mēdicat Athē. l. 13.

Composita.

Πεντακόρωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui quinque cornicum ætates vixit: Epigr. lib. 2 πεντακόρων Ἑκάβη, ὦ Hecuba quæ quinque cornicum ætates vixisti.

Τετρακόρωνος, epith. cerui, apud Hesiod. quòd quatuor cornicis ætates viuat.

Τρικόρωνος, qui tres cornicis ætates degit, cuius vita est admodum longæua.

¶ *Deriuata ex κορώνη, i. summitas vel curuatura.*

Κορωνὶς ίδος, ἡ. dicitur nauis, vel quæ nigra est, vel in qua summitates inflexæ sunt, teste Eust. vel in qua puppis incurua est, vt vult schol. Arati. Il. α. Οἴκαδ' ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσι. Sic & Il. β. & Od. τ. Tribuitur & bobus ob cornua in summitatibus inflexa quæ habent, apud Theocr. idyll. 26. οἱ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλοι ἦσαν. ¶ Item substantiuè, coronis, i. linea breuis in extrema parte aliquantum incuruata, quæ in comicorum & tragicorum fabulis adhibetur: schol. Aristoph. ¶ Sic dicebatur etiam nota quæ in calce libri appingi solebat vnci figura ad significandum finem, quam & Martialis coronidem appellat. Plut. de fortuna Alex. ¶ Item fastigium, summitas & apex in re aliqua: idem quod κορυφή, vnde κορωνίδα ἐπιτιθέναι, fastigium & finem imponere rei alicui, apud Luc. de hist. scrib. Greg. in Eufeb. Plut. de disc. adul. ab amico.

Κορωνὸς, ή, ὁ, elatus, ceruicem in altum efferens: Etymol. ex Archilocho, Βοῦς ἔστιν ἡμῖν ἐργάτης ἐν οἰκίῃ Κορωνὸς ἔργων ἴδρις.

Κορωνὸς, incurua & lunata cornua habens. Hesych.

Κορωνιάω, ceruicem vel cornua effero: Hesych. Item incuruus & lunatus sum: vnde apud Hesiod. in Theog. κορωνιόωντα πέτηλα, instar lunæ inflexa folia: legitur tamen ibi etiam κορυμβιόωντα, à κόρυμβος.

ΚΟ'ΣΚΙΝΟΝ, ου, τὸ, cribrum: Aristoph. in Nub. διὰ κοσκίνου οὐρεῖν, mingere per cribrum. Plato. Polit. 2. τὰς ὑγιείας καὶ αἱ ἴκμες ἐν ἄδου κοσκίνῳ ὕδωρ ἀναγκάζουσι φέρειν, cribro aquam ferre. ¶ Apud Psellum esse dicitur figura quæ collectione numerorum perficitur, eò quòd velut per incerniculum quoddam dilabantur primi quilibet numeri. ¶ Hesychio κόσκινοι, sunt aues domesticæ, aues quæ domi nostræ aluntur: vt gallinæ, anseres, perdices & similes.

Κοσκίνιον, ου, τὸ, cribellum. Athen. l. 14.

Κοσκινηδὸν, cribri modo, in modum cribri. Luc. in Tim.

Κοσκινίζω, cribro.

Τυροκόσκινον, ου, τὸ, (comp.) caseus cretus incerniculo, vt quidam interpr. apud Athen. l. 14.

ΚΟΣΚΥΛΜΑ'ΤΙΑ, τὰ, coriorum & pellium minuta præsegmina. Hesych. Suid. & schol. Aristoph. metaphoricè seu abusiuè apud Aristoph. in equit. Ἡ καλλ' ἐθωπεύσ' ἐκόλακευ' ἐξηπάτα Κοσκυλματίοις ἄκροισι τοιαυτί λέγων pro εὐτελέσι ῥηματίοις seu, siue λογαρίοις εὐτελέσι in modum τῶν κοσκυλματίων.

Κόσος, vide in Πόσος.

ΚΟ'ΣΜΟΣ, ου, ὁ, ordo, τάξις. (* à κομῶ significante ἐπιμελοῦμαι.) Herodot. εἰ δὲ Πέρσαι κατιθέντες ἔφλεγον οὐδενὶ κόσμῳ. Thuc. lib. 3. καὶ πολλοὶ ἀπέθανον αὐτῶν ἀτάκτως, καὶ οὐδενὶ κόσμῳ φρονοῦντες, i. incopositè. Luc. in Zeuxide, ἐγκλίναντες σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφυγον. Exponit etiā διὰ τάξεως à schol. Thuc. ¶ Itē modus & ratio: vnde κατὰ κόσμον, apud Homer. modo & ratione, ordine decenter, ritè, aptè, conuenienter. ¶ Item disciplina, sæpe apud Thucyd. Ab Hesychio exponitur & κατάστασις. Apud Aristot. & Isocr. in Panath. κόσμος πολιτείας ratio reipublicæ rectè atque ordine constitutæ. ¶ Item ornamentum, ornatus. Isocr. ad Nic. τρύφα μὲν ταῖς ἐσθῆσι καὶ τοῖς περὶ τὸ σῶμα κόσμοις,

μοις. Herodian. l.3. καὶ πάντα τὸν κόσμον καὶ κειμήλια ἀρπάσαντες. Sic apud Xen. Pæd 8. ac Plat. l. 2. de rep. γυναικεῖος κόσμος, ornamenta muliebria, interdum decus, laus: Thucy. l. 1. οἷς κόσμος καλῶς τοῦτο δρᾶν, quibus laudi est id facere egregiè. Soph. in Aiace. γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει, mulieribus silentium laudem affert, vel ornamentum. Apud Homerum Od. θ. ἵππου κόσμον ἄεισον. Eustath. κόσμον esse dicit τὴν εὔκοσμον ἐπίνοιαν καὶ μέθοδον, καὶ τὴν ἐνδόξου αὐτοῦ ἡρωϊκὴν διαζεύξιν, ὡς εἰπεῖν στρατηγικήν ¶ Κόσμοι magistratus Cretensibus, qui ἔφοροι Lacedæmoniis: Aristot. Polit. l. 2. c. 8. ¶ Κόσμος, mundus, orbis mundi. vnde Diogenes, apud Luc. se dicit esse κόσμου πολίτην. Et Nonn. Οὕτω γὰρ πολύμορφον ἐφίλατο κόσμον ἀλήτην, &c. ¶ Peculiariter interdum pro cœlo, exp. l. 2. epigr.

Κοσμικὸς, οῦ, ὁ, mundanus, ad mundum pertinens. Chrysost.

Κόσμιος, ου, ὁ, qui est moribus compositis, moderatus, modestus: Plato polit. 1. Apud Lysiam κόσμιος appellatur qui legibus paret.

Κοσμίως, moderatè, modestè, vt decet eum qui est compositis moribus. Luc. in Hermot.

Κοσμιότης, ητος, ἡ, moderatio, modestia. Isocr. in Panath. & Aristoph. in Pluto.

Κοσμέω, ῶ ordino, distribuo, compono: vt Il. μ. Πένταχα κοσμηθέντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο. item adorno, instruo, apparo: Od. η. καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει. item orno, honesto. Hesio. in Erg. Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη, ornauit, seu exornauit. Thucy. l. 2. ἃ γὰρ τὴν πόλιν ὕμνησα αἱ τῶνδε καὶ τῶν τοιῶνδε ἀρεταὶ ἐκόσμησαν. Sic dicitur τιμαῖς κοσμεῖν, in maius efferre ornando honoribus, apud Herodian l. 7. ¶ Κοσμεῖν dicuntur etiam οἱ κόσμοι quum magistratu suo funguntur.

Κόσμημα, τὸ, ornamentum, insigne. Plato de leg.

Κόσμησις, εως, ἡ ornatio, exornatio. Aristot.

Κοσμητὴς, οῦ, ὁ, ornator, exornator. Exponitur & moderator, item ordinator.

Κοσμητικὸς, ornandi vel ordinandi peritus.

Κοσμήτωρ, ορος, ὁ, dinotor, moderator, dux. Il. α. δύω κοσμήτορε λαῶν.

Κοσμάριον, ου, τὸ, q.d. paruum ornamentum: apud Hesych.

Κόμη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἄκοσμος, ου ὁ, καὶ ἡ inordinatus, indigestus, incompositus. Iliad. β. item inornatus, incultus, incomptus.

Ἀκόσμως, inordinatè, indigestè, incompositè.

Ἀκοσμία, ἡ status rerum perturbatus, res incompositæ. Syn. epist. 104. Exponitur etiam congeries rerum confusa, apud Aristot. de mundo, & Plut. in lib. de animi procr. item dedecus & rerum indignitas, Plut.

Ἀκοσμέω, ῶ, incompositè me gero, aut indecenter seu inhonestè: facio aliquid contra decorum, aut officium Sop. in Antig. Ἔργον γάρ ἐστι τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν. Exponitur etiam munere meo perperam fungor: vices meas non obeo, apud Demosth. & Lysiam.

Ἀκόσμητος, incompositus, indigestus. item inornatus, incomptus. Dionys. Areop. Ἀκοσμήτως, incompositè. item inornatè, incompte. Plato de leg.

Ἀκοσμήεις, idem quod ἄκοσμος.

Ἀντικοσμέω, ῶ vicissim orno, seu contrà orno.

Ἀπόκοσμος, ου ὁ, καὶ ἡ, qui procul à mundo degit: qui in secessu & monasterio viuit: apud Greg.

Ἀποκοσμέω, ῶ, quæ ordine collocata erant, aufero seu depono, aut amoueo. Ody. η. ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός. ¶ Item ornatum adimo, ornatu priuo. Greg.

Διάκοσμος, ordo & rerum digestio numeros omnes concinnitatis habens: apud Luc. & Aristot. item pro διακόσμησις.

Διακοσμέω, ῶ, ordino, distribuo digero. item compono, adorno, instruo. Il. β. Ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα Ὑσμίνηνδ' ἰέναι. Thuc. l. 1 Ἱππάρχῳ περιτυχόντες τὴν παναθηναϊκὴν πομπὴν διακοσμοῦντι. Sic apud Aristot. de mundo. & Plut. de primo frigido. Exponitur etiam, rectè & ordine cõstituo. item guberno: vnde pass. apud Plat. de leg. οὕτω τούτων διακεκοσμημένων.

Διακόσμησις, ordinatio, distributio. item constitutio, gubernatio, Plato de leg.

Decomp. Ἀδιακόσμητος, inexornatus: vel qui compositè distinctus & distributus non est.

Συνδιακοσμέω, ῶ, simul ordino, simul compono.

Ἐγκόσμιος, ου ὁ, καὶ ἡ, qui est intra mundo, qui versatur in mundo.

Ἐγκοσμέω, ῶ collo[c]o ordine seu dispono in. Od. ο Ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε' ἑταῖροι νηὶ μελαίνῃ.

Ἐπικοσμέω, ῶ, ornatum addo, cohonesto. apud Aristot. in probl. & Demetr. Phal.

Decõp. Συνεπικοσμῶ, vnà orno, ad ornatũ addendũ iuuo. Xen.

Εὔκοσμος, bene ordinatus: cui oppon ἄκοσμος. Thuc. l. 1.

Εὐκόσμως, ordinatè, compositè. item ritè atque ordine, decorè. Exponitur etiam, ornatè concinnè. apud Diog.

Εὐκοσμία, decentia modestia, elegantia, mores compositi. Isocr. Herodian. & Xen. pæd. 1.

Εὐκοσμέω, ῶ. modestè me gero, officio meo fungor.

Εὐκόσμητος, idem quod εὔκοσμος Hom.

Κατακοσμέω, ῶ, compono digero in ordinem apto. Plato, εἰς τὸν ἑαυτοῦ δρόμον κατακεκοσμημένος ἦει, ratione & ordine constitutus. apud *Plut.* in Romulo κατακοσμοῦντες ἑαυτοὺς, expo. colentes obseruantésque se inuicem.

Κατακόσμησις, digestio rerum & apta compositio. Plut.

Decomp. Ἀκατακόσμητος, inexornatus, idem incompositus, decenti ordine non distinctus. Plut. de defectu orac.

Κορικόσμιον ου τὸ, puellarum seu virginum ornamentum. Suid.

Μετακοσμέω, ῶ, q.d. aliter compono, in alium statum compono, seu in aliam formam.

Μετακόσμια intermundia. Cic. de fin. l 2.

Μετακόσμησις, ana compositio. Plut. Luc. ἐν ταῖς ἐπαναβάσεσι καὶ μετακοσμήσεσι.

Νεκροκόσμος, qui defunctos ornat, aut defunctorum funera exornat. Plut.

Παρακόσμως indecorè, indecenter. Ioseph.

Προκόσμιος, (q.d. antemundanus) qui fuit ante cõditum mundũ.

Προκόσμημα, τὸ, q. d. ante ornamentum. Exponitur etiam externus cultus, ex Laert.

Συγκοσμέω ῶ simul honesto, cohonesto. ex Xen.

Ὑπερκοσμητὴς, οῦ, ὁ, q.d. (supramundanus) vnde ὑπερκόσμιος ἐκφάνσεις, exp. rerum cœlestium explanationes, apud Areop.

Φιλόκοσμος, ornatus amans seu cultus, cultus studiosus. apud Strab. & Chrysost. Item qui amat mundum, i. res mundanas.

Φιλοκοσμία ornatus studium, cultus studium.

ΚΟΣΣΥΦΟΣ & Attice κόττυφος, ου ὁ, [illegible] merula. apud Arist. hist. an. lib. 9. cap. 20. Ælian. Oppian. ¶ Item & piscis nomen, quem Plin. quoque merulam vocat.

ΚΟΣΤΟΣ ου ὁ. costus, aromatis genus de quo Theoph. hist. pl. 9. Diosc. l. 1. 15. & Plin. l. 12. c. 12.

ΚΟΣΥΜΒΟΣ, ου [illegible] Exod 28. οἱ κοσύμβοι τῶν χιτώνων ἐκ βύσσου. nodi tunicarum ex bysso. Pollux & pro crinium nodis accipit, lib. 2. titul. de comtura & crinib Exponitur etiam vestis fimbriata.

Κοσυμβωτὸς, nodatus seu nodis substrictus, vt exod. 28. ποδήρη καὶ χιτῶνα κοσυμβωτὸν, togam talarem & tunicam nodis substrictam. Ab Hesych. exp. & κροσσωτός. fimbriatus. Scribuntur hæc & gemino σ apud eundem. Hesych.

Κοτὲ, vide in Ποτέ. Κοτέω, &c. vide in Κότος.

ΚΟΤΙΝΟΣ, ου, ὁ, oleaster, oliua syluatica: Plut. in Fab. σκληρότερον δὲ προσφέρεσθαι καὶ βιαιότερον ὥσπερ οἱ γεωργοῦντες ἐρινεοῖς καὶ ἀχράσι καὶ κοτίνοις. quem agricolæ caprificis, pyris syluaticis & agrestibus oliuis. Item corona ex oleastro qua olympicis ludis donari solebant qui vicissent. vnde Archias Epigr. lib. 1. (de quatuor Græciæ certaminibus. Olympico, Pythio, Isthmio. Nemeo) ἆθλα δὲ τῶν κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς. Sic Pausanias, ὥστε τὸ ἤδη ἐπικείμενον τὸν κότινον, quum etiam imponeretur corona ex oleastro ¶ Expon. etiam acinis, apud Theophrastum hist. pl. l. 2. c. 8. (de vite) ἄτλον ἀποβάλλειν τοὺς κοτίνους.

Κοτινὰς ἐλαία, olea in oleastrum inserta. Hippocr. de mo b lib. 3. pro bacca oleastri accipere putatur quum dicit, νῆστις δὲ ἰδοὺ ἄνθος χαλκοῦ ὅσον κοτινάδα.

Κοτινοῦσαι, seu κοτινοῦσσαι per contractionem ex κοτινόεσσαι dicũtur insulæ quodam ab oleastrorum vberem prouentum.

ΚΟΤΟΣ, ου ὁ, ira vetus, ira diu in mente reposita vindictæ occasionem quærens: plus est quàm ὀργὴ, χόλος, μῆνις. Il α. Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ὄφρα τελέσσῃ. Iliad. β. Ὅλη ὑμᾶς Τρῶας τίσειν κότον αἶνον ἔθηκε Il. π. τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐπιθεῖς cõtra quos iratũ habenas quas diu detinuisti effundes. Interdũ pro μῆνις seu χόλος ponitur teste Eust. qui etiã a κεῖμαι deriuari scribit, quòd sit χόλος ἀποθετος, quod etymõ. Ho. quoq; innuere videtur quũ dicit κότον ἔνθετο θυμῷ & κότον ἔθεντο.

Κοτήεις, εντος, ὁ iratus vel graues omnino iras premens. Il. ε. θεὸς νύ τις ἐστι κοτήεις.

Κοτέω, ῶ, κοτέσω & έσω irascor: vel æstuo ira quã diu pressi sub pectore. Il. α. σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω Οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος, nõ moueor tuis iris quas alta mente repostas coquis seu premis. Cũ genitiuo rei cuius caussa irascimur: vt Il. δ. Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων Αὐτὸς ἐπισσείῃσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα. τῆσδ' ἀπάτης κοτέων. fraudis huius nomine graues alta mẽte reponẽs iras, seu memori ira prosequens hanc fraudẽ. Et cũ datiuo: vt apud Hes. in Aspid. λέοντε δύω ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο Ἀλλήλοις κοτέοντε, mutua ira æstuantes nomine ceruæ. Idem in Erg. Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει. Particip. κεκοτηκώς, iratus, ira accensus Odyss. 1 Κοτέομαι idem quod κοτέω. Il. ψ. Τεῦ δὴ σὺ κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων. Iliad. β. τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ Ἐκπάγλως κοτέοντο ἐνὶ θυμῷ.

Κοταίνω, idem quod κοτέω. Aeschyl.

Composita.

Ἄκοτος, ὁ, ἡ, qui graues & veteres iras alta mente repostas, non habet. Hesych.

Ἔγκοτος, qui veteres iras animo conditas habet: vel iratus. Suid. ex epigr. τίς φθόνος αἰὲν Θησείδας ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει. Vtitur & Herod. Ἐγκότως, irato animo, iracundè.

Ἐγκοτέω, idem quod κοτέω. Eustat. Ἐγκότημα & ἐγκότησις, ira: vel vetus & grauis ira: idem quod κότος, apud Hesych. & Oseæ c.9. in versione Aquilæ.

Ἐπίκοτος, iratus. Aeschyl.

Ἐπίκοτα, expon. culpanda, & ob quæ meritò quis irascatur. Hesych. ex Soph. Nauplio.

Ἐπικότως, iratè, iracundè. Aeschyl. in Prometh.

Ζάκοτος, valde iratus, qui vehementer exæstuat ira, quam diu profundo pectore pressit. Il. γ.

Παλίγκοτος, qui vicissim alicui irascitur, seu qui iratum alium videns vicissim & ipse se ostendit iracundum. Theocr. idyll. 23. Ἄγριε καὶ πρὸς πάντα παλίγκοτε. Exponitur & simpliciter, iracūdus, apud Aristop. μὴ γίνου παλίγκοτός τις ἀντιβολοῦσιν ἡμῖν, ne sis ita iracundus vt consilium mutes de nobis inuadis.

Παλιγκότως, animo vicissim irato, seu simultantem gerente. Exponitur & iracundè, apud Herod.

Παλιγκοτία, simultas. Exp. & offensio. ex Hippocr.

Ὑπέρκοτος, supra modum iratus.

Ὑπερκότως, admodum ira inflammato animo. Euripid. in Herc (furente.

ΚΟΤΤΑΒΟΣ Attice pro κόσσαβος, ὁ, cottabus: ita vocatur genus conuiuialis lusus à Siculis primùm repertū, mox à Græcis vsurpatū, & plerunque à iuuenibus amantibus in eo, quum bibissent, reliquum sic è poculo eiiciebant vt id resonaret. Erat & aliud genus lusus quod fiebat in pelui. ea implebatur aqua, & [illegible] ὀξύβαφα, vacua: in quæ ex carchesiis deiiciebant τὰς λάταγας, [illegible] plura vascula submersisset ista τῇ λατάγῃ [illegible] superior euadebat. vide Athen. initio l.15. & Poll. l.6. [illegible] apud Eurip. in Oeneo πυκνοῖς δὲ [illegible] τοξεύμασι κάρα γέροντος. τὸ βάλλειν [illegible] ἐγὼ [illegible] ἆθλα κοττάβων [illegible]. ¶ Sic nominatur etiam vinum quod è poculo in peluim suppositam demittebatur in vascula ei innatantia: alio nomine dictum λάταξ seu λάταγες apud Athen. Itidem Eurip. in Plisthe [illegible].

Κοτταβεῖον, dicebatur ea peluis, vt docet Dicæarchus apud Athē. l.15. Item vas, in quod iniiciebant τὰς λάταγας: vt & κότταβος, ibidem. Item præmium illud quod reportabat qui cottabo vicisset. Poll. Scribitur & κοττάβιον, pro eodem apud Athen.

Κοτταβικός, adiect. cottabicus. vt κοτταβικὴ ῥάβδος, apud Athen. & Poll.

Κοτταβίς, idem quod κοτταβεῖον. vt κοτταβὶς κύλιξ. ibid.

Κοτταβίζω, cottabo ludo, cottabo certo: Athen. l. 11. Ponitur per iocum etiam pro vomere, euomere, vt testatur Pollux l.6. c.19.

Κοτταβισμός, lusus cottabi, i. actio ludendi cottabo. Athen.

Κοττάβισις, idem apud Plut. symp. 3. probl. 6.

Composita.

Ἀποκοτταβίζω, in κότταβον, defundo, & quidem ita vt sonitum reddat. Xen. Hell. 2. de Theramene, ἐπεί γε τὸ κώνειον ἔπιε, τὸ λειπόμενον ἀποκοτταβίσαι. Metaphoricè Theophyl. ep. 9. ἀποκοτταβίζειν ἢ καθ' ἡμέραν τὰ δάκρυα. Aliquando absolutè & sine casu ponitur pro ἀποκοτταβίζειν τὸ λειπόμενον. apud Athe. l.11. Ponitur & pro vomere, euomere, vt κοτταβίζω, Poll. lib.6. c.19 & Athen. l.15.

Ἀποκοτταβισμός, dicitur certamen illud potorum, quo postquam biberunt, reliquum sic è poculo eiiciunt vt resonet. apud Athen. l.15.

Ἐπικοτταβίζειν, idem quod ἀποκοτταβίζειν, apud Poll. l.6. c.19.

Καλλικοτταβέω, pro καλῶς κοτταβίζω, venustè cottabo ludo, eleganter scitéque cottabizo: apud Athen. l.11.

Κατακοτταβίζειν, idem quod καταβίζειν, vomere seu euomere in, apud Athen.

Μεθυσοκότταβος, ebrius, temulentus: propriè de eo qui iam ebrius cottabo vel potius cottabismo ludit. Aristoph. in Acharn.

ΚΟΤΤΗ ης ἡ dicitur κεφαλὴ Hesych.

Κοττοι, οἱ, eidem Hesych. galli gallinacei, ob cristam quam in capite gestant.

Κοττίς, occiput, ex Hippocr.

Πρόκοττα, species quædam tonsuræ, quum anterior capitis pars crinita relinquitur, occiput raditur: vt quidam interpr.

ΚΟΤΥΛΗ, ης ἡ, cauum, cauitas: idem quod κοίλωμα. Athen. l.11. ex Apollodoro. πᾶν ἢ τὸ κοῖλον, κοτύλην ἐκάλουν παλαιοί. ὡς καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοῖλον. ¶ Item cauitas coxæ: Athen. ibid. Et cauitas manus, quæ & vola. Item sinus in quo caput femoris voluitur: propriè tamen ab anatomicis dicitur cauitas ossis profundior, in quam alterum os inseritur. Il. ε. Τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον ἔνθα τε μηρὸς Ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτύλην δέ τέ μιν κα-λέουσι. ¶ Κοτύλαι dicuntur & cymbala, vt Athen. & Eust. docet. ¶ Item κοτύλη, vasculum quoddam seu poculum concauum, forma scutellæ: vt Ody. ρ. (ne Vlysse mendico) [illegible] ἐθέλουσι Πύρνον καὶ κοτύλην. Il. χ. (de orphano seu pupillo) Τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε, cotylam præbuit libandā extremis labris. ¶ Est etiā mensura liquidorum. eadem quæ Romanis hemina, vt Diodorus & Heraclitus apud Athen. tradunt. Fuit & aridorum mensura apud Atticos: continens vncias nouem mensurales. Thuc. apud Athen. l.11. ἐδίδοσαν ἐν αὐτῇ ἑκάστῳ ἐπὶ ὀκτὼ μῆνας κοτύλην ὕδατος, καὶ δύο κοτύλας σίτου.

Κοτυλιαῖος, ὁ, ὁ, cotylæ mensuram æquans. Laert. κοτυλιαῖος verò exiguus instar cotylæ. Aeschin. contra Ctesiph.

Κοτυλοειδής, ὁ, ἡ, qui cotylæ formam repræsentat. Athen. l.11.

Κοτυληδών, όνος, ἡ, idem quod κοτύλη, cauitas. vt κυάθου κοτυληδών, apud Nic. in Alex. Item cauū illud in quo femoris caput vertitur: acetabulum. Aristot. hist. an. l.1. c.13 & l.3. c.7. ¶ Item vmbilicus Veneris: herba folium habens acetabuli figura [vnde & nomen] orbiculatum & incidenter concauum. Diosc. l. 4. ca.9. ¶ Κοτυληδόνες dicuntur etiam polypodum acetabula, seu concauæ partes in polyporum flagellis siue cirris. Athen. l.11. & Aristot. hist. an. l.4. c.1. Item pro ipsis brachiis siue cirris synecdochicè accipi vult Eust. apud Hom. Odys. ε. Item ora venarum & arteriarum intra vterum eminentia & quodammodo nodosa, non multum dissimilia cotyledonis herbæ foliis orbicularis & parum concauis.

Κοτυλίσκος, ὁ, ἡ, concauitas còxendicis, apud Hippocr. [illegible] 2. de morb.

Κότυλος, ὁ, cotyla: poculi genus, vt κοτύλη, apud Athen. Est & men[illegible] nomen apud Marcell. empir.

Κοτυλίσκη & κοτυλίσκιον parua cotyla. Κοτυλίσκος ὁ, [diminu. à κότυλος] vocatur paruus crater Baccho sacer, quo sacerdotes in sacris vtuntur. Athen. l.11.

Κοτυλίζω, f. ίσω, heminatim vendo: propriè de vino dicitur: vt apud Aristot. &c. 2. τοῖς δ' ἡμεδαποῖς καλῶς ἔχειν μὴ κοτυλίζειν. Metaphoricè etiam de aliis quæ particulatim venduntur. Aristop. κυρίαντες γὰρ τὴν πόλιν ὑμῶν κοτυλίζετε τοῖς πένησι.

Δικότυλος, ὁ, ἡ, qui duarum cotylarum est: seu duas cotylas habens, i. duas carunculas concauas circa cirros: dicitur de piscibus quibusdam ex eorum genere qui μαλάκια appellantur. Aristot. hist. an. l.4. c.1.

Ἐγκοτύλη, ludus quidam qui & ἐγκοτύλη, de quo Athen. Poll. & Eust.

Ἡμικοτύλιον, ου, τό, dimidiata cotyla seu hemina, dimidia cotylæ seu heminæ pars. Diosc. l.5.

Ἡμικοτυλιαῖος, qui est dimidiatæ cotylæ seu heminæ. Idem. l.8.

Μονοκότυλος, qui vnam concauitatem habet in cirris suis flagellis: in quo vnum tantum acetabulum est. Dicitur de quodam polyporum genere: apud Aristot. loco antè citato.

Τετρακότυλος, quatuor cotylas capiens. apud Athen.

Κῶ, vide in Πῶ. Κυρά. in Κείρω.

Κυράλλιον, in Κοράλλιον. Κύρος, &c. in Κορέω.

ΚΟΥΡΜΙ, curmi: potionis genus ex hordeo, interdum & ex tritico. Iberis occidentalibus & Britannis vsitatum. vt tradit Diosc. lib.2. cap.110.

ΚΟΥΦΟΣ ὁ, leuis, non ponderosus: Theocr. idyl. 11. κοῦφον ἤ τι τὰ καὶ ἀδὺ γίγνετ' ἐν ἀνθρώποις, εὑρὴν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐστι. Idem idyll. 13 Κουφότερ' ὠκ[illegible] ἔπλω. Plato, Λόγῳ κουφότατα πράγματος, βαρύτατα ζημία καὶ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις. Sic κοῦφαι ἐσθῆτες apud Herodian. Et κούφα σπέρματα apud Theophr. leuia semina. i. quæ terram nimia defrugatione non exinaniunt. Item κοῦφα ὅπλα, leuis armatura. Philo de vita Mos. l.1. ¶ Item leuis, i. remissus, languidus: vt apud Diosc. [illegible] κοῦφα πνεῖ. Et κοῦφαι σικύαι medicis cucurbitulæ quæ sine scarificatu cutim laxant. ¶ Κούφη ἐλπίς, seu κοῦφαι ἐλπίδες, leuis spes, exigua spes: aut quæ ex leui occasione concipitur, seu cuius concipiendæ leuis est occasio Herodian. li.2. quidam exp. bona spes & hilaris, apud Thucyd. lib.2. ¶ Κοῦφος ἄνθρωπος, homo leuis, ventosus. Herodian. lib.5. ¶ Κοῦφαι νῆες, vacuæ naues.

Κούφως, leuiter, Thucyd. lib.4. ἄνθρωποι κούφως ἐσκευασμένοι, leuiter armati. ¶ Κούφως φέρειν, leuiter ferre, modicè ferre, moderatè ferre. Eurip. in Medea, κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς. Item κούφως leuiter temerariè.

Κουφότης, leuitas: cui opponitur βαρύτης, grauitas. Theophr.

Κουφόω, leuo, alleuo. Erot. ex Hippocr.

Κουφίζω, ὦ, leuo, eleuo, subleuo: Herodian. κουφίζας ἑαυτὸν τοῦ σκίμποδος. Arist. de mūdo, αἱ φθοραὶ κουφίζουσι τὰς γενέσεις. Et apud Eurip. in Rheso, λόγῳ δ' ἐμὸς τόξον μ' ἐκούφισας. Apud Basiliū βάρος κουφίζειν, exp. tollere onus. Apud Sophocl. κουφίζειν ἅλμα κενοῖς exp. exire è galea saliendo leuiter, i. agiliter. Accipitur & generalius pro, in altum tollo, eleuo. ¶ Item leuo, metaphoricè. Xenoph. ἴσως ἄν τι σε καὶ ὑμεῖς κουφίσαιμεν, te laboris parte le-

te leuare possimus. ¶ Item leuo, i. erigo afflictum & consolor. Aristot. κουφίζονται γὰρ οἱ λυπούμενοι συναλγούντων τῶν φίλων. Et cum genitiuo, κουφισθεὶς τῶν πάθους, leuatus malo. Aristotel. in probl. ¶ Item exonero. ¶ Κουφίζεσθαι γῆ neutra significatione pro κουφὴ γῆ, apud Hesiod. in Erg.

Κουφισμὸς, οῦ, ὁ, leuatio, subleuatio.

Κούφισμα, τὸ, leuamen, subleuamentum, alleuamentum. Eurip. in Phœniss.

Composita.

Ἀνακουφίζω, alleuo, subleuo, erigo, attollo: vt ἀνακουφίζω πόδα βοθρῶν, apud Sophoclem.

Ἀποκουφίζω, leuo, subleuo, exonero. Plut. in Pericle, ἀποκουφίζων πολυπράγμονος ὄχλου τὴν πόλιν.

Ἐκκουφίζω, leuo, subleuo.

Ἐπικουφίζω, eleuo, in altum tollo. Soph. πλευρὰς σὺν ἐμοὶ τὰς δ' ἐπικούφιζε. Philo de mundo, πρὸς τὴν φυσικὴν τῶν πυρὸς κίνησιν ἐπικουφιζομένη αὐτὴν ἀναδραμεῖται, exp. erigens. item arrigens. item metaphoricè, alacrem reddo, apud Xen. Pæd. 7. ταῖς δ' ἐλπίσιν ἐπικουφίζων.

Decomp. Συνεπικουφίζω, vnà cum aliquo subleuo, ad subleuandum adiuuo.

Ὑποκουφίζω, aliquantum subleuo.

Συγκουφίζω, simul leuo, simul attollo, seu simul erigo, aut adiuuo in leuando, seu attollendo, aut etiam portando. apud Sext. philos.

Ὑπόκουφος, ου, ὁ, aliquantum leuis, aliquantum leuitatis habens.

ΚΟΦΙΝΟΣ, ου, ὁ, cophinus, corbis. Epigr. l. 2. πλεῖω μετὰ τῶν κοφίνου. Nonn. δυώδεκα κύκλα κοφίνων. Aristop. in Auibus, καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίπλη πτερῶν. ¶ Est etiam mensura Bœotica & aridorum & liquidorum. Poll.

ΚΟΧΛΑΞ, ακος, ὁ, idem quod κάχληξ & χάλιξ, calculus, lapillus. Propriè ita nominantur lapilli perpetua in aquis volutatione attriti, quales in fluminum ripis & maris litoribus leguntur, vndarum agitatione æstuque eiecti. vnde exp. calculus marinus, calculus litoreus, quidam exp. silices. Gal. τῶν κατὰ τόπους, l. 8. γάλα ὀνείου ἢ γυναικεῖον ἢ βόειον κοχλάκων ἐναφιεμένων πινόμενον. Diosc. l. 3. c. 151. (de aspleno) φύεται ἐν τοίχοις καὶ πέτραις ταῖς ἀπὸ κοχλάκων, in parietibus petrisque siliceis.

Κοχλακώδης, silicens. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 10.

Κοχλάζω, ebullio. vt καχλάζω.

ΚΟΧΛΑΩ Etymologo est γυρίζω, gyro: vnde deriuat κόχλος & κοχλίας.

Κόχλος, ου, ὁ, idem quod κόγχος, concha: Theocr. id. 9. ὁ δ' ἐγκαταχήσατο κόχλῳ. Sic apud Eurip. κόχλους φυσῶν, conchas inspirans, concham inflans, hoc est, concha inflata canens. ¶ Item pro conchylio, ostro, purpura. ex Epigr.

Κοχλαρίναι, conchæ quædam: Aristot. hist. anim. l. 4.

Κοχλιάριον, ου, τὸ, cochleare seu cochlear. sæpe apud Dioscor. ibidémque in Hippiatria.

Κοχλίας, ου, ὁ, idem quod κόχλος & κόγχος, cochlea: animal quod Hesiodus vocat φερέοικον. Diosc. l. 2. c. 11. dicit τὸν σίκελον κοχλίαν esse ταρακτικὸν κοιλίας καὶ στομάχου εὐποιόν. Transfertur & ad alia. vt & Latin. cochlea. Strabo enim lib. vlt. κοχλίαν vocat etiam aquariam machinam, quam Vitruu. lib. 10. c. 11. vocat cochleam.

Κοχλιώδης, cochleæ speciem gerens, cochleæ similis. Quidam exp. tortilis, tortuosus.

Κοχλὶς & Κοχλίδιον, conchula, cochleola, parua concha, seu cochlea Suid.

ΚΟΧΟΣ à schol. Theocr. esse dicitur ὁ δαψιλὴς ῥόος, humor abundè & magna cum copia fluens.

Κοχύειν, apud Theocr. id. 2. vbi canit ἐκ δὲ μετώπω ἱδρὼς μὲν κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις, schol. exp δαψιλῶς ἔρρει siue κατέφερεν, magna cum copia defluebat: addens etiam, hæc ὀνοματοπεποιῆσθαι. videtur enim κοχύειν & κοχυδεῖν, propriè esse cum strepitu quodam & murmure fluere.

Κοχυδεῖν, apud Athen. l. 5. Eust. esse dicit τὸ τονθολυγεῖν, μετὰ ἤχου ῥεῖν. Apud Hesych. expon. ὑπερχεῖν, superfundere, seu magna cum copia fundere; deductum à κοχὺ, quod esse dicit πολὺ πλῆθος, magnam multitudinem, abundantiam.

ΚΟΧΩΝΗ, ης, ἡ, commissura coxendicis partium cum sede & totus locus is qui circa sedem est, Gal. in Lex. Hippocr. Hippocrates de nat. mul. οἷσιν ἴσχει καὶ τὴν νείαιραν γαστέρα καὶ τὰ σκέλεα εἰρύχεται, καὶ τὰς κοχώνας ἀλγεῖ. Et apud Aristop. in Equit. συναπάσθαι δ' εἰ τὰς κοχώνας.

Κόχωνα, ων, τὸ, idem quod κοχώνη. Aristoph. in Equit. ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰ κόχωνα.

ΚΟΨΙΜΟΣ, ου, ἡ, genus arboris apud Theophr. hist. plant. l. 3.

ΚΟΨΙΧΟΣ, siue Κόσσυφος, ου, ὁ, dicitur esse auis genus quod à nonnullis vocatur Κόσσυφος, apud Aristoph. in Auib. & Athen. lib. 6. & 13.

Κραας vide in Κάρανον.

---

*ΚΡΑΒΑΤΟΣ siue κράββατος, grabbatus, lecti seu lecticæ genus: legitur in nouo Test. vt Marci cap. 2. Ioan. 5. Act. 5. & 9. Sic dictum putatur παρὰ τὸ κρεμᾶν τὰς βάσεις, a suspendendo gradu: qui enim pensilibus lecticis sedent aut recumbunt, pedibus terram non contingunt.

ΚΡΑΓΓΟΝΕΣ, crangines: species quædam τῶν καρίδων, teste Aristot. hist. an. l. 4. c. 2. Scribitur & vtrico γ, apud Hesych.

ΚΡΑΔΗ, ης, ἡ, ramus ficulneus, surculus ficulneus. Theoph. hist. plan. lib. 2. c. 7. φυτεύεται δὲ καὶ ἡ συκῆ ἐάν τις κράδην παχεῖαν ἀποξύσας σφύρᾳ παίσῃ. Sic & l. 5. cap. 1. Etymologistes scribit κράδας dici etiam ramos παρὰ τῶν ἀκροδρύων. Hesiod. Ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ. Eust. item esse aut folium ficuineum, aut generaliter quoduis folium apud Nic. in Ther. Σὺν δὲ κράδης κυνέας ἀποτμήξαιο κορύμβους. Pro ficu syluestri accipi tradit scholiastes. ¶ In comœdia Κράδη etiam dicebatur quod in tragœdia μηχανὴ, vt scribit Poll. dicens esse συκῆς μίμησιν: nam κράδην ab Atticis vocari τὴν συκῆν.

Κράδος, ου, ὁ, idem quod Κράδη ramus ficulneus Diosc. l. 2. Item vitium seu morbus in ficu. Theoph. hist. pl. l. 4. c. 6.

Κράδαλοι, rami ficulnei. Hesych.

Κραδαλὸς, οῦ, ὁ, vibratilis: qui facilè concutitur seu quassatur. Eustath.

Κράδιον, ου, τὸ, folium ficulneum. Poll.

Κραδάω, cradatione infestor; de ficu morbo infestata qui Κράδος dicitur. Theoph. ¶ Item vibro concutio quatio: quæ significatio inde manasse videtur quòd Κράδη interdum pro folio accipitur, cuius natura est facile concuti seu agitari à vento. Il. ν. Κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος. Ibid. Ὀξὺ δόρυ κραδάων, acutam vibrans hastam.

Κραδαίνω, idem quod κραδάω, ex eoque factum sicut ὁρμαίνω ex ὁρμάω, teste Eust. vibro, crispo. Plut. in apophth. τὸ δόρυ κραδάνας εἶπεν. Et in pass. Il. ν. & π. Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης ᾤχετ'. Item vibro, concutio, cum tremore commoueo, vt fit in terræ motibus: vnde apud Synes. ep. 161. τὸ γὰρ ἔδαφος κραδαίνεται. Item quasso, quatio, concutio: eo sensu quo dicit Seneca terrore quatere populos. Plutar. in Alcib. διασεῖσαι καὶ κραδαίνειν τὴν Πελοπόννησον.

Κραδαίνομαι, metu concutior, tremisco, horrore quatior. Plut. de Cicerone, Κραδαινόμενος τὸ σῶμα καὶ τὴν φωνὴν διεκόμενος, corpore pro metu vibrante & voce interrupta.

Κραδάω, idem quod κραδαίνω, vibro, quatio, concutio, Hesych.

Composita.

Ἀκράδαντος, inconcussus, non agitatus, immotus. Philo de vita Mos. lib. 2.

Ἀμφικραδαίνω & ἀμφικραδάω, circumcirca & vndiquaque vibro seu quatio, vndique quasso.

Ἀνακραδάω & Ἀνακραδαίνω, vibro, concutio, quasso.

Ἀποκραδίζω, è ramo ficulno (qui Κράδη dicitur) aufero. Nic. in Alexiph.

Διακραδαίνω, quasso, concutio, commoueo, Hesy. & Suid.

Ἐπικραδαίνω, euibro, quatio, Xen.

Συνεπικραδαίνω *Decomp.* concutio. Xen. in Cyneg.

Συγκραδαίνω, simul quatio aut vibro. Aristo. de mundo.

Κραδία, vide in Καρδία.

---

*ΚΡΑΖΩ, F. ξω, clamo. *Eust. Κράζειν & Κρώζειν, scribit dici de cornicibus & coruis, διὰ τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς, vt sit propriè, crocitare, vel clamare asperius. ¶ Dicitur etiam de homine & cæteris animantibus. Arist. in equit.

Κράζομαι, idem quod κράζω, eoque vsitatius, præsertim in paulopost futuro: vt apud Aristop. in ran. κεκραξόμεσθα γ' ὁπόσον ἡ φάρυγξ ἂν ἡμῶν χανδάνῃ δι' ἡμέρας βρεκεκεκὲξ κοάξ, κοάξ. Esa. 19. κεκράξονται πρὸς κύριον. Præd. med. κέκραγα & quæ inde formantur, pro præsenti plerunque vsurpantur: vt apud Luc. Τί κέκραγας. Sic Xen. pæd. 1. πάντες μὲν γὰρ ἅμα ἐκεκράγεσαν. Cum genitiuo significat, clamo de: vt apud Sophocl. in Aiace, ποῦ ὁ κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα, de quo viro tam superba clamas? Cum accusat. rei significat cum clamore posco: vt apud Aristop. in vesp. ὁ δ' οὐδ' ἀπὸ δορπηστοῦ κέκραγεν ἐμβάδας, poscit soccos. Dicitur etiam κεκράγομαι, pro κεκράγω, clamo, Arist. in Tesmophor.

Κράκτης, ου, ὁ, clamator, clamosus. Plutarc polit. præc. κρακτικὸς, clamosus.

Κεκραγμὸς, οῦ, ὁ, clamor, vociferatio. Plut symp. 3. probl. 7.

Κεκράκτης, idem quod Κράκτης.

Κραυγὴ clamor, vociferatio: (factum à præt. med. Κέκραγα per pleonasmum τῶν υ) Aeschin. contra Ctesiph. τίς ἡ κραυγή. Sic κραυγὴν ποιεῖν, edere clamorem, apud Xen. Hell. 6. & Pæd. 3.

¶ Est etiam morbus quidam puerorum apud Hesych.

Κραυγίας, ου, ὁ, vt κραυγίας ἵππος, equus qui clamore & strepitu terretur. Hesych.

Κραύγασος vociferator, clamator.

Κραυγάζω, clamo, vociferor. Ioan. 11 & alibi in nouo Test.

Κραυγαστικός, ἡ, ὁ, clamosus.

Κραυγάνω idem quod κραυγάζω. Dicitur etiam de infante vagiente, pro κλαυθμυρίζομαι, apud Herod. l. 1.

Κράζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνακράζω, succlamo, seu acclamo. Item clamorem tollo, exclamo. Theoc. id. 27. Αὐτίκα πρώτα νιν ἀνέκραγε δ' ἐννὲν ἰδ ὕλα. Iosue c. 6. ἀνακραγέντων αὐτῶν πεσεῖται αὐτόματα τὰ τείχη τῆς πόλεως. Sic & apud Dem. contra Mid. Item reclamo, refragor. Item eloquor, proloquor. Od. ξ. Ἀλλ' ἐπὶ νῦν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον ἐκ ὀπίσσω.

Ἀνακραγγαίνειν idem quod ἀνακράζειν seu κράζειν, indéque deriuatum Hesych.

Ἐγκράζω, inclamo, cum clamore inuehor: cum clamore conuitia ingero. Arist. in Pluto. Thuc. l. 8.

Ἐγκραγγαίνω idem, apud Suid.

Ἐπικράζω, inclamo. Luc.

Καταγκράζω reclamo, obstrepo occlamo, clamore obtundo.

Καταγκραυγάζω σου, apud Suid. occlamo tibi.

Περικράζω, circumclamo, circumboo.

ΚΡΑΙΝΩ F. κρανῶ, & Ionicè κρανέω, efficio, effectum reddo, perficio. Od. υ. Κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ δ' ἔπος ὅττι κεν εἴπω. Sic in fut. medio. Il. ι Οὐ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ Τῇδέ γ' ὁδῷ κρανέεσθαι, perfici posse. Et in pass. apud Eurip. κρανθεῖσα ψῆφος, perfectus calculus. *Etymolo. à κάρα deducit vt sit quasi καραίνω, & vult propriè dici ἐπὶ τῶν τελεσθῆναι καὶ τῇ κεφαλῇ κάτω νεῦσαι τὸ ὑποσχόμενον pro qua etymologia facit quod Hesychius ἐπικρᾶναι dicat esse τῇ κεφαλῇ ἐπινεῦσαι. ¶ Itē κραίνω, impero, regno. Odyss. θ. Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες Ἀρχοὶ κραίνουσι id est imperant. Sophocl. in Aiace, ὃς κραίνει στρατοῦ, qui imperat exercitui. Orpheus de Deo, ἐξ ὑπάτου κραίνει πάντ' εἰσορόων.

Κραντήρ, ῆρος, ὁ, effector qui efficit, qui perficit. Sed κραντῆρες peculiariter dicti sunt dētes qui à Latinis genuini vocati fuerunt, & maxillares, quòd illi soleant κραίνειν & ἀποπληροῦν τὴν ἡλικίαν. Aristot. hist. an lib. 2. ponitur & simpliter pro dentibus, apud Nic. in Ther.

Κραντῆρες qui efficiunt. Hesych.

Κράντωρ, ορος ὁ, rex princeps. Hesych. κραίντειρα, ἡ, regina & perfectrix. Extant epigr.

Κρείων, οντος ὁ regnator, rex. vt κρείων Ἀγαμέμνων, apud Homer. Εὐρυκρείοντος apud eundem. κρείουσα, regina. Etym.

Κραιαίνω, idem quod κραίνω, efficio effectum reddo. Ilia. α. Τὸ δέ μοι κρήηνον ἐέλδωρ, desiderium seu votum perfice. Il. ι. κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ, exp. perficere & ad finem perducere.

Κραιαίνομαι, efficior, perficior. Od. σ. χρυσοῦ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο.

Composita ac primum ex κραίνω.

Ἄκραντος, ου, ὁ καὶ ἡ imperfectus irritus: vt ἄκραντα γηρύετον, apud Pind. Et in Epigr. Τὸν δ' ἔτι μῦθον ἄκραντον ἐνὶ στομάτεσσιν ἔχοντες.

Ἀκράαντος. Idem. Il. β ἄμμι δὲ ἔργον Αὔτως ἀκράαντον.

Ἐπικραίνω, efficio, perficio. idem quod κραίνω.

Ἐπικραιαίνω idem. Il. ϛ. - τόδ' ἀρά περ οἱ ἐπικραίαινε Κρονίων. Sic Il. α. καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ.

Composita ex κρείων.

Ἁλικρείων, maris regnum obtinens, regnans in mari. ὁ τῆς ἁλὸς κρείων.

Εὐρυκρείων, latè rex, latè regnās. vt Il. α. Εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.

ΚΡΑΙΠΑ'ΛΗ, ης, ἡ, crapula. (*παρὰ τὸ κάρα πάλλειν. vt propriè sit vibiās capitis dolor ex nimio vino.) Hippocr. in aphor. ἐς τὴν ὑστεραίην ἐλθὼν καθ' ἣν αἱ κραιπάλαι λύονται. Aristoph. in Achar. Ἐὰν μεθ' ἡμῶν ξυμπίῃς ἐκ κραιπάλης. Sic dicitur etiam nubes ex nimio vino qua mens & sensus obscurantur. Plut. in præcept. san. ὡς οἶνον δὲ τὸν οἶνον κραιπάλῃ δὲ τὴν κραιπάλην ἐξελόντας καὶ διαφθείροντας.

Κραιπαλώδης, obnoxius crapulæ: seu vsque ad crapulam potans: apud Suid.

Κραιπαλάω, ῶ, crapulam sentio, dolore capitis laboro ex nimio potu. Plato in Symp. κραιπαλῶν ἔτι ἐκ τῆς προτεραίας. grauedinem adhuc sentiens ex compotatione pridiana. Sic sæpe apud Athen. l. 1. ¶ Item desipio seu deliro per crapulam, vino dementior & σφάλλομαι τοῦ καιρίου: seu ἐκ μέθης ἀτακτέω, Suid. qui exponit etiam ἀλαζονεύεσθαι.

Κραιπαλίζω, crapulor.

Composita.

Ἀκραίπαλος, crapulā non sentiens. vel etiā alienus à crapula. Itē crapulam non inferens; & crapulam arcens: vt Diosco. l. 1. c. 25. de croco. ἀκραιπάλως ὅτι μετὰ γλυκέος πινόμενος.

Ἀποκραιπαλίζομαι, crapulam edormio seu exhalo: vel expergiscor à crapula.

Ἀποκραιπαλισμός, οῦ ὁ, crapulæ exhalatio.

Ἀποκραιπαλάω, ῶ, idem quod ἀποκραιπαλίζομαι. Plutar. in Ant. μόλις οὖν ὥσπερ ἐξυπνισθεὶς καὶ ἀποκραιπαλήσας, ὥρμησε πάρ θοις ἐπιστᾶσθαι.

ΚΡΑΙΠΝΟΣ, οῦ ὁ, velox, pernix, celer, rapidus. Il. ψ. Ὅς τις ἐλαφρότατος ποσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο Et alibi, ποσὶ κραιπνοῖσι μεταπνέως, velociter, celeriter, citò. Od. ῥίμφα κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς & in epigr. κραιπνὰ διώκειν.

Κραιπνῶς, velociter, citò. prosperè, Od ποσὶ κραιπνῶς θέομεν.

ΚΡΑΙ'ΡΑ ας, ἡ, caput. Hesyc. Quidam exp. cornu. Nonnulli accipiunt pro κεραία, i. antenna. item pro ἀκροστόλιον. Hesych.

Composita.

Δίκραιρος, biceps, bifidus. Exp & bicornis, Suid. ex Epigr.

Εὔκραιρος, pulchra cornua habens.

Ἡμικραίρα, ἡ, dimidia capitis pars. Orib. in titulo cap. 3. l. 4. ad Eunap. & Athen l. 9.

Ὀρθόκραιρος, caput erectum habens: item cornua erecta habens. Il. θ. & Od. μ Naues quoque τροπικῶς appellantur ὀρθόκραιραι. Il. σ. Τὸν δ' εὗρε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων.

Τανύκραιρος, longum seu extensum caput habens.

Κραίκτης, &c. vide in Κράζω. Κρᾶμα. vide in Κεράννυμι.

ΚΡΑ'ΜΒΗ ης, ἡ, brassica: (*per syncopen pro καραμβλη, vtpote quæ τὰς κόρας & aciem oculorum hebetet) vide Diosc. l. 2 cap. 146. 147. 148. Gal. Plin. lib. 20. cap. 9. Athen. l. 9. & l. 1. τὴν ῥάφανον quoque dictam fuisse κράμβην tradit.

Κραμβίδιον, ου τὸ pro κράμβη. Poll.

Κραμβίδιον, ου, τὸ, pro decocto brassicæ, accipit Gal. apud Hippocr.

Κραμβεῖον, Siculi appellant τὸ κώνειον, i. cicuta, vt tradit Erotian. in suo lex.

Κυνοκράμβης, (comp.) q. d. canina brassica. Sic dicitur à quibusdā τὸ ἀπὸ κυνῶν, ab aliis appellatur etiam κυνία. Gal. & Diosc.

ΚΡΑΜΒΟΣ ου ὁ, aridus, torridus: vt apud Aristop. in equ. ἀποκραμβοῦντος στόματος μᾶλλον ἀσφαλείας ἐπινοίας, schol. & Suid. exp. ξηροῦντος & ἡδύνοντος: dicunt etiam eum allusisse hac voce ad olus quod vocatur κράμβη. ¶ Item κράμβος, (subst.) crambus: vitium fructuum, & præcipuè vuarum, simile τῇ ἐρυσίβῃ quum acriore Solis exustione acini vuarum velut tosti absque inarescunt: Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 13.

Κραμβαλέος, idem quod κράμβος, tostus, assus, siccus, apud Athen. lib. 9.

Κραμβαλίζω Hesych. Καπυρίζω, item Καπασείω.

Κρανεῶς, vide Κραῖον in Κάρηνον.

ΚΡΑΝΕΙ'Α, ας ἡ, cornus: arbor de qua Theophr. hist. pl. l. 1 Eadem dicitur & Κρανία, teste Suida. Κρανεία dicitur etiam τὸ ἐκ κρανείας δόρυ, vt μελία τὸ ἐκ μελίας. in Epigr. Ἕσταθι τῇδε κρανείᾳ βροτοκτόνε. sunt tamen qui προπαροξυτόνως scribant κράνεια. Il. π. Φηγόν τε μελίαν τε ἰδὲ ὑψιφλοιὸν τε κράνειαν.

Κράνειος, ου ὁ, corneus, ex corno: vt κράνειον φυτὸν & κράνεος καρπὸς, apud Suid. & apud Xen. in Cyneg. ῥάβδους κρανείας δορατοπαγεῖς.

Κράνεος, ου, ὁ, idem quod κράνειος.

Θηλυκρανία, ἡ, (comp.) cornus fœmina. Theophr.

Κραῖον, &c. vide in κάρηνον. Κραντήρ, &c. in Κραίνω.
Κρᾶς in κάρηνον. Κρᾶσις, in κεράννυμι.

ΚΡΑ'ΣΤΙΣ, εως, ἡ, gramen, fœnum semiaridum vel viride etiam. quod & γράστις atque ἄγρωστις. Poll.

Κραστήριον, ου, τὸ, crates lignea super præsepi cui imponitur fœnum. Poll. l. 10. c. 38.

Κραστίζεσθαι, vesci gramine. Etym.

ΚΡΑΤΑΙΓΟΣ, siue κραταιγών. crataegos siue crataego arbor habens folium simile mespilo, sine incisura. de qua vide Theophr. hist. pl. 3. c. 14. & Athen. l. 2.

Κρατήρ, &c. vide in κεράω.

ΚΡΑ'ΤΟΣ, εος, τὸ, robur, vires, vis, potentia. Iliad. Τέρπε δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, adiice robur & vires Troianis. Arist. de mundo, ὁ τὸ κράτος ἔχων ἡγεμών. Et, ἐν κράτει εἶναι, potentem esse, apud Thuc. (κατὰ κράτος, vi, per vim, totis viribus, apud Isocr. Plat. &c. Apud Plutarch. Thucy. & alios sæpe ponitur pro vehementer, vel pro viribus. Exponitur etiam, acerrimè, omni conatu.) Sæpe etiam exp. imperium. vt τῆς θαλάσσης κράτος, Thucyd. lib. 1. maris imperium. Exponitur etiam regnum seu regia dignitas. ¶ Κράτος in manu vocarunt Græci quod ad

ad digitos vergit, tanquam manus robur. Poll.l.2. ¶ Κράτος, victoria. Odyss. φ. Ἠῶθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος ᾧ κ' ἐθέλῃσιν. Sic Hesiod. in asp. Νῦν δ' ὁ Ζεὺς κράτος ὔμμι δίδωσι. Soph. κράτος καλλίνικον ἀρέσθαι, victoriam comparare. Eurip. κράτος τὸ ἄρσεν ἔσται γυναιξί, victoria masculorum erit fœminis, i. fœminæ vincent masculos. Item metaphoricè, sicut apud Latinos victoria, vel principatus: vt apud Greg. (de Maximino tyranno.) φιλονεικῶν τὸ τῆς ἀσεβείας κράτος ἀναδήσασθαι.

Κραταιός, ὁ, fortis, viribus potens, validus. Ody θ. Καί πώ τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι ἠδὲ κραταιός. interdum validus, seu potens in continendo aut retinendo: tenax: vt δεσμὸς κραταιότατος, vinculum validissimum & tenacissimum. Philo. in malam partem accipitur μοῖρα κραταιή, violentum fatum, nimis viribus potens. Il. π. At κραταιγόνος, ὁ, ἡ, herba est quæ alio nomine cratæ agonon: Theophr. hist. pl. l.9.c.19. vide & Diosc. l.3.c.139. & Galen. simpl. med. l.7.

Κραταίωμα, τό, consuetum scripturæ aut picturæ firmamentũ.

Κραταιῶς, validè, fortiter. Philo de mundo.

Κραταιόω, viribus potentem & validum reddo, roboro, corroboro. Luc.1. Ephes.3.

Κραταίωμα, firmamentum.

Κρατερός, ὁ, idem quod κραταιός, validus, viribus & robore potens. Il. π. κρατερὸς περ ἐὼν καὶ χερσὶ πεποιθώς. Il. γ. κρατερός τ' αἰχμητής. Sic alibi passim apud Homer. & Hesiod. item vehemens, acer, violentus. β. Ἄλγεα κρατερά. Od. ὁ κρατερ' ἄλγεα πάσχω. item acerbus, minax: vt κρατερὸς μῦθος. Il. α. & π. ¶ Item victor, superior: Eust. ex Ælian.

Κρατερῶς, validè, fortiter, strenuè, seu firmiter. Il.ε. item toto viribus, toto virium nixu. Odyss. δ. Καὶ δ' ἔβαλε κρατερῶς. Exponitur etiam ἀπηλεγέως ab Eust. Il. ι μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευε intrepidè seu apertè concionabatur.

Κρατερόω, validum & firmum reddo, solido.

Κρατέρωμα, τό, mistura æris & stanni, qua aliquid solidatur. Hesych.

Κρατύνος, ὁ, idem quod κραταιός & κρατερός. Il. ω.

Κρατύνω validum ac firmum reddo, munio. Thucyd. l.3. καὶ τείχη κρατύνοντες & κρατύνειν τὴν πόλιν, apud eundem l.1. Sic dicitur κρατύνεσθαι ναῦν, nauem contra ventorum impetus munire apud Luc. item confirmo, stabilio, vim magnam tribuo: Plut. in Alexan. οἱ τὴν εἱμαρμένην κρατύνειν πειρώμενοι, vim magnã fato tribuere conantes. Sic dicitur πίστις κρατύνεσθαι, confirmare seu stabilire: apud Thucy. l.3. item robore, induro. Xen. in polit. Lac ἔταξεν ἀνυποδησίᾳ κρατύνειν. ¶ Item solido: vnde fracta ossa quum per callum glutinantur, κρατύνεσθαι dicuntur ab Hippocrate. item pro κρατῶ. Sophocl. in Oed. tyr. Ἀλλ' ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς. Eurip. in Bacchis. Πενθεῦ κρατύνων τῆσδε Θηβαίας χθονός, qui imperas Thebanæ regioni. (Hesyc.

Κρατυντήρ, victor: qui præualet alteri: & victoriam obtinet.

Κρατευτήριος κλισμός apud Hippocr. sella ad retinendum.

Κρατυντικός, ὁ, firmandi seu confirmandi vim habens.

Κρατυσμός corroboratio. Hippocr.

Ἐπικρατύνω, (Comp.) confirmo, roboro.

Κράτιστος, ὁ, fortissimus, validissimus, viribus præpotens, viribus præstans: item strenuus. Thuc. l.7. τὸ κράτιστος εἶναι οἱ τὰς κρατίστας ἐπικτώμενοι Idem l.2. Κράτιστοι δ' ἂν τὴν ψυχὴν δικαίως κριθεῖεν, præstantissimi ac generosissimi animi meritò censeri debent. Exponitur interdum optimus: vt apud Soph. in El. εἰκῇ κράτιστον ζῆν ὅπως δύναιτό τις. Ponitur & pro comparatiuo apud Plut. ἀεὶ δ' οἴεται ἂν αὐτὸς αὐτοῦ τυγχάνειν κράτιστος ὤν, vt seipso præstantior & melior existat.

Κράτιστα, præstantissimè, optimè.

Κρατιστεύω, præstantissimus sum, optimus sum, præsto, antecello. Isocr. in Euag. ἐν οἷς ἐκεῖνος τῶν ἡλικιωτῶν ἐκράτιστευε. Sic & apud Xen. pæd. 1. Et cum datiuo apud eundem.

Κρατέω, ὦ, imperium obtineo, impero, dominor: item potior. Il. α. Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει. Ibidẽ ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει. Et cum datiuo Od. λ. νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσι. Thuc. l.1 τῶν πολεμίων κρατοῦντες. Et κρατῶ τῶν πραγμάτων, potior rerum: apud Demost. item compos sum, vt κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος Hebr. cap. 6. ¶ Item superior sum, vinco, supero. interdum absolutè, vt apud Plut. in Alex. interdum cũ accusat. vt κρατήσαντες τοὺς Ῥωμαίους, & κρατῶ τὴν μάχην, Demost. Et cum datiuo addito accus. vt κρατοῦσι μάχῃ τοὺς Συρακουσίους, Thuc. item cum genit. vt κρατεῖν τῶν ἐν ὅπλοις item supero, i. præsto, excello. Greg. πάντας κρατῶν ἀρετῇ. Chryso. Παῦλος ὁ πάντων κρατῶν. ¶ Item contineo. Luc. οὐδὲ κρατεῖν ἐμαυτὸν ἠδυνάμην, me continere non potui. item obtineo, inualesco. Thuc. l.6. νέμιμα δὲ Χαλκιδικὰ ἐκράτησεν. Sic apud eundem l.1. interdum retineo, non mordicus retineo. vt Marc.7. Κρατοῦντες τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων. Et cum genit. in epist. ad Hebr. c. 4. κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας. Ponitur & pro memoria teneo, apud Athen. Κρατεῖν γὰρ οἶμαι τῆς λέξεως οὕτως ἐχούσης. ¶ Item prehendo, vt Matth. 28. ἐκράτησαν τοὺς πόδας αὐτοῦ. ¶ Item duro, vt apud Phil. ἐπὶ γὰρ ἡμέρας ἑπτὰ τὸ δεινὸν ἐκράτησεν, per dies septem durauit seu grassatum est illud malum

Κρατευταί, οἱ, verum bases & fulcra, quib. videlicet imponuntur veru dum infixæ eis carnes torrentur. Il. ι. & Poll. l.10. cap.24.

Κρατευτήριον, τό, idem quod κρατευτής. Poll. l.6. c.13.

Κάρτος, εος, τό, idem quod κράτος ex cõque per transpositionem literarum factum, teste Eust. Ody δ. Καὶ τὸ τ' ἐπεὶθ' ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε. Il. ι. Κάρτος μὲν Ἀθηναίη καὶ Ἥρη δώσουσι. Il. ρ. Κάρτει καὶ σθένεϊ σφετέρῳ. Sic & alibi apud Hom. Hesiod. & cæteros poetas.

Κάρτα, valde, vehementer, admodum. Soph. in Aiace. Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν. Sic & apud Eurip. in Medea & Herod in Clione & in Eut. Est etiam affirmantis. Eurip. in Hippol. coron. Καὶ κάρτα γε.

Κάρτιστος, idem quod κράτιστος, validissimus, robustissimus, &c. Il. Καρτίστην δὴ τήν γε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν. Sic & Il. α & alibi.

Καρταίνω, valeo, vinco. Hesych.

Καρτύνω. idem quod κρατύνω, roboro, corroboro, validum reddo seu fortem: firmo. apud Apoll. Arg. 2. καρτύνειν ἐρετμά exp. tenere remos. In voce media, Iliad μ. Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας.

Καρτερός ὁ, idem quod κρατερός. robustus, fortis, validus. Interdum, potens. Il. ν καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν. Luc. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός. Apud Xen. καρτερὸς πρὸς πάντα, ad omnia validus. Interdum & cum genit. vt καρτερὸν εἶναι πόλεως, vel alius loci, dominum esse vrbis, potiri vrbe. ¶ De re etiam dicitur. vt καρτερὸς ὅρκος, apud Homerum, validum & firmum iusiurandum. apud Xen. καρτερὸν τεῖχος, apud Thuc. χωρίον καρτερόν, locus munitus. ¶ Καρτερὸν in malam partem sumitur pro violento, vt καρτερὰ ἔργα, apud Homerum.

Καρτερῶς, validè, robustè, firmiter. schol. Thuc.

Καρτερία ἡ, tolerantia, patientia. Interdum pro ipsa tolerandi seu perferendi actione, sæpius tamen ipsum tolerãdi habitũ significat. Xen. pæd. 8. inter se opponit καρτερίαν & μαλακίαν: apud Isocr. in Panath. copulantur αἰδεία & καρτερία.

Καρτερικός dicitur is qui virtute, quæ καρτερία vocatur, prȩditus est: tolerans, patiens Aristot. eth. l.7. c.7. apud Xeno. πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος καὶ πάντας πόνους καρτερικώτατος. Quidam exp. constans.

Καρτερικῶς, toleranter, patienter.

Καρτερέω, ὦ, scil ἔω, tolero, patior, patienter fero, item duro, perduro. Varie cõstruitur. Cum accus. Xen. τῷ σώματι τὰ συμβαίνοντα καρτερεῖν. Cum πρός apud Xen. pæd. 1. καὶ πρὸς λιμὸν καὶ πρὸς δίψος καὶ πρὸς ῥῖγος καρτερεῖν, famem, sitim & frigus tolerare. Cum ἐπί. Isocr. in Archid. δεῖ καρτερεῖν ἐπὶ τοῖς παροῦσι, καὶ θαρρεῖν περὶ τῶν μελλόντων, patienter præsentem rerum statum ferre, boni consulendo. Cum ἐν. Idem in Nicocle. καρτερεῖν ἐν τούτοις. q. d. tolerantiam vel temperantiam exercere. vel ab his mihi temperare. Iungitur & datiuo sine præpos. vt Hermog ἵνα καρτεροῖεν τοῖς πόνοις οἱ ἐμπλέοντες. Cum participio. vt Καρτερῶ ἀκούων, patienter audio. καρτερῶ τυπτόμενος patior me verberari, vel patienter fero verbera. Aliquando videtur significare, forti animo sum, non cedo malis, vt apud Thucyd. lib. 2. Καρτερεῖν δὲ χρὴ ἄλλων παίδων ἐλπίδι, id est δι' ἐλπίδα.

Καρτέρησις, tolerantia vel tolleratio. Plato in symp πρὸς δὲ τὰς χειμῶνος καρτερήσεις. apud eundem καρτερήσεις σιτίων καὶ ποτῶν, exp. consuescere à cibo & potu abstinere.

Κρείσσων vel κρείττων, ονος ὁ, καὶ ἡ, præstantior, propriè viribus præstantior potentior, superior. Interdũ melior Il. γ. Ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται). Hesiod. in Erg. Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλῃ πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν. Et cum datiuo κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε Item cum genit. pro κρατῶν, vel ἐγκρατής, vt κρείττων γαστρός, apud Xen. κρείττων χρημάτων, Isocr. Dicitur etiam κρεῖττον λόγου, maius quam vt oratione vlla explicari seu exprimi possit.

Κρειττωθεῖσαι & κρύψιες, inter vitia seu morbos arborũ sunt, species seu causa defluuij acinorum. vel (vt voluntalij) species rationis aut sideratonis, apud Theoph. de caus. plant. l.5. c.13. & l.4. c.16.

Κρέσσων. Ionicè, idem quod κρείσσων, melior, præstantior. Theocr. idyll. 26 ἁ κυλίκας κρέσσων καὶ κυπρίδος. Et τὸ κρέσσον, melius, vtilius, Hippocr. de victu in morb. acut.

Κάρρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, fortior, validior, vt apud Plut. in Lycur. Ἄμμες δέ γ' ἐσόμεσθα πολλῷ κάρρονες. item præstantior, potior, melior. Hesych. Etym. deriuat à κράτος, vt βράσσων à βραχύς.

Composita ac primum ex Κράτος,

Κρατέω &c.

Ἀκρατής, έος, ὁ καὶ ἡ impotens. q. d. κράτος μὴ ἔχων, vt ἀκρατὴς θυμοῦ, impotens iræ. Item incontinens, qui continere seu retinere non potest. Luc. ἀκρατὴς γέλωτος non continens risum. ἀκρατὴς τῶν ἐπιθυμιῶν, incontinens cupiditatum. Xenoph. pæd. 5 l. 5, ἀκρατὴς ἀφροδισίων, incontinens venereæ voluptatis, i. libidinosus. Apud Aristot. ἀκρατεῖς τιμῆς. qui cupiditatem gloriæ continere & refrænare non possunt. ἀκρατεῖς κέρδους, qui cupiditatem lucri compescere nequeunt. Ponitur etiam absolutè, sicut Lat. incontinens. Aristot. Ethic. lib. 7. capit. 1, & 4. pro iisdem

iisdem poni scribit ἀκρατῆ & ἀκόλαςον. ¶ Α᾿κρατὴς passiuè, qui contineri seu coerceri aut compesci non potest, vel etiam refrænari:vt ἀκρατὲς σῶμα. Aristoph. effrænatos. ¶ Α᾿κρατὴς absolutè, robur seu vires non habens, inualidus, debilis, imbecillus:vt χεὶρ ἀκρατής. Α᾿κρατίςερος pro ἀκρατότερος, meracior:apud Aristot. in probl. οἶνος κεκραμένος μᾶλ, ἀκρατίςερος δ' ἐ, Ibidem, εἰ ἀκρατίςερον πίνοντος ἢ ὅλως ἄκρατον, μᾶλλον κραιπαλῶσι.

Α᾿κρατῶς, impotenter, impotenti animo. item incontinenter, intemperanter. Item cum summa contentione, concitatè. apud Suid.

Α᾿κράτεια, ἡ, incontinentia, intemperantia. Xen. pæd. 8.

Α᾿κράτεια τῶν προσφερομένων, stomachi vitium, q.d. impotentia continendi cibos sumptos.

Α᾿κρατεύομαι, incontinenter seu intemperanter viuo, intemperans sum:cui opponitur ἐγκρατεύομαι. Aristot. Ethic. 7. cap. 2. & 3.

Α᾿κράτευμα, τὸ, incontinentia, intemperantia.

Α᾿κράτωρ ορος ὁ καὶ ἡ impotens:vel incontinens:pro ἀκρατής. vt ἀκράτωρ θυμοῦ vel ὀργῆς apud Philonem ἀκράτωρ ὑπ' ὀργῆς αὐτὸς αὑτοῦ γενόμενος, quum præ ira exisset è potestate, vel è mentis potestate. Ponitur & sine adiectione pro, incontinens apud eundem de vita Mosis l. 1. apud Soph. in Philoct. πρεσβυτικῷ σε γένεσι, καί περ ὢν Α᾿κράτωρ ὄλλυμαι, χωλός, exponitur ἀσθενής, imbecillus.

Α᾿κράτητος, ὁ καὶ ἡ, qui contineri & cohiberi non potest:vt ἐπιθυμία ἀκράτητος apud Herodian.

Α᾿ποκρατέω cohibeo, compesco. Diosc. l. 4. ἐντεροκήλας ἀποκρατεῖ καταβαλλομένων. Et τὸ ποτὸν ἀποκρατεῖν, cohibere potu: ex Hippiatr. Item retineo. vnde apud Aetium l. 9. τὸ χολῶδες καὶ τὸ ἀφθονον ἀποκρατηθὲν μεγάλως βλάπτει, expon. biliosus humor retentus vel suppressus.

Α᾿ριςοκρατία, reipublicæ status quæ gubernatur ab optimatibus. Xen.

Α᾿ριςοκρατέω optimè impero. Α᾿ριςοκρατοῦμαι, sum seu viuo sub optimatum imperio. Plato. de rep.

Α᾿ριςοκρατικὸς ad aristocratiam pertinens. i. ad optimatum principatum:vt ἀριςοκρατικὴ πολιτεία, apud Aristot. pol. 2. Item Aristocratiæ studiosus.

Α᾿ριςοκρατικῶς, vt cõuenit aristocratiæ:vel more optimatũ, penes quos est principatus. Vtitur. Cic. ep. ad Att. 12. l. 1.

Αὐτοκρατὴς, qui sui iuris est, qui pro suo arbitrio de re aliqua statuit. Plut. de defect. orac. ἀδ' ἐκ τοῦτ καὶ αὐτοκρατεῖς τὰς θεὰς ἔνδας, liberos suique iuris. apud Greg. de homine, αὐτοκρατὴς est idem quod αὐτεξούσιος. Philo τὸ αὐτοκρατὲς appellauit substantiuè liberam potestatem.

Αὐτοκράτωρ, idem quod αὐτοκρατής Demosth. αὐτὸς αὐτοκράτωρ τὸ εἰς τὸ πόλεμον Et αὐτοκράτωρ δύναμις. πεῖ ἐξουσία, Polyb. merum imperium, plena & summa potestas. Item imperator, i. Cæs. apud Herod. & Plut.

Αὐτοκρατορία, ας, ἡ. imperium eius qui αὐτοκράτωρ appellatur. vt apud Ios. de antiqu. ἐπὶ Κλαυδίου καίσαρος αὐτοκρατορίας, sub Claudij imperio.

Αὐτοκρατορικὸς, ὁ. ex libero arbitrio manans, seu proficiscens. αὐτοκρατορικαὶ ὁρμαί. Basil. in Hexame. liberi arbitrij impetus. Item imperatorius Cæsareus. pertinẽs ad imperatorem, i. Cæsarem, vt αὐτοκρατορικὴ ἀρχὴ Herodian. lib. 7. imperatoria dignitas.

Αὐτοκρατορικῶς, vt agere aliquid αὐτοκρατορικῶς, pro suo arbitratu, vel suo arbitrio, vel, more eorum qui sunt αὐτοκράτορες.

Γλωσσοκρατέω, ῶ. linguam coerceo, taceo.

Γυναικοκρατέομαι, οῦμαι, fœminarum imperio regor, fœminis pareo. in potestate sum mulierum. Plut. in Erot.

Γυναικοκρατία, dominatio muliebris, muliebre imperium. Plut. de M. Catone.

Δημοκρατία, ἡ, populi principatus, principatus qui est, penes populum, imperium populare. Thuc. Isocr.

Δημοκρατικὸς, ad democratiam pertinens. Plato de rep. li. 1. Item qui democratiæ fauet apud Arist.

Δημοκρατεῖσθαι, dicitur vrbs quæ populi imperio subest.

Δημοκρατίζω, imperio populari faueo, vel reip. faueo. Appian. in Libyco.

Διακρατέω, pertinaciter obtineo vel retineo, in rerum natura conseruo, & dilabi vel elabi è manibus non sino. Greg. ψυχῆς διακρατούσης τὸ σῶμα. Sic & apud Philop. de Procl. l. 9. Dion. Areop. & Appian.

Διακρατεῖσθαι, incolume seruari & retineri, apud Areop.

Διακράτησις, retentio, seu conseruatio.

Δικρατὴς, q.d. bipotens:vt δικρατεῖς Α᾿τρεῖδαι, diuisum inter se imperium habentes Atridæ. Soph. in Aiace.

Δουλοκρασία, seruorum imperium seu potestas. Suid.

Ε᾿γκρατὴς, qui in potestate habet rem aliquam, qui potitur re aliqua:Demost. ἐπειδὴ ἐγκρατὴς ἐγένετο τὸ ἀργυρίου. Item compos seu qui potitur:vt apud eundem, ἐγκρατὴς τῶν πραγμάτων Φίλιππος, potiens rerum, seu potitus. Sic apud Lucian. in Anach. ὡς μᾶλλον καὶ κοτίνου ἐγκρατεῖς γένοιντο, vt potiantur oleastro. Exponitur & superior seu qui non est deditus (rei alicui) vt ἐγκρατὴς τῆς κακίας ἀρετὴ apud Plutar. in Numa, & ἐγκρατὴς ὕπνου, somno non deditus, apud Xen. Item qui retinere potest: apud Luc. & Plut. Item potens, validus. Isocr. in Archid.

Ε᾿γκρατῶς, potenter cum potentia, vt ἐγκρατῶς ἔχειν τὴν ἀρχὴν, firmum habere imperium. Aristot. pol. 3. Exponitur & firmè, item acerrimè, apud Thucy. Item continenter, cum continentia, aut vtendo continentia.

Ε᾿γκράτεια, ἡ, continentia, temperantia. Xen. Aristot. Exponitur & abstinentia.

Ε᾿γκρατεύομαι, continens sum, me contineo, vel sum abstinens, 1. Cor. cap. 9.

Ε᾿γκρατέω contineo me, i. continens sum. ἐγκρατῶ τῇ πενίᾳ, persevero in paupertate, apud Plut.

Ε᾿γκράτησις, vt ἐγκράτησις πνεύματος, retentio spiritus. Laert.

Ε᾿πικρατὴς, in potestate sua habens, potens alicuius rei compos. Comparat. ἐπικρατέςερος, potentior, superior.

Ε᾿πικρατῶς, & poeticè ἐπικρατέως, potenter vel præpotenter, valde vel prævalidè. Hesiod. in asp. & Il. π.

Ε᾿πικράτεια, ἡ, potestas, imperium, ditio. Plat. in epist. Xeno.

Ε᾿πικρατέω, ῶ. prævaleo. Polyb. Item potior:vt apud Thuc. ἐπεκράτησε τῆς θαλάσσης. Exponitur etiam dominium & imperium obtineo. vt apud Plut. παρὰ ὅσων ἑαυτοῖς, καὶ τινὰς καὶ πόλεις ὧν ἐπεκράτησεν. Item in ditionẽ accipio, vel vinco, subigo. vt apud Paul. καὶ τὸ Θεσσαλῶν ἐπεκράτησε. Item vinco supero. vt apud Isocr. ad Dem. μόλις γὰρ ἄν τις ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμελείας τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας ἐπικρατήσειεν. Item vinco, i. exupero, prævaleo. Gal. simpl. pharm. l. 8. ἐπικρατεῖ τῆς θερμῆς ἡ ψυχρά. ¶ Item inualesco ¶ Item cohibeo, coerceo.

Ε᾿πικράτησις, prævalentia, præpollentia. Laert.

Ε᾿πικρατικὸς, cohibendi seu coercendi vim habens aut sistendi Gal. simpl. pharm l. 11. Est & vocabulum gram. q. d. obtentiuus. obtinendi significationem habens.

Ε᾿πικρατήτωρ, apud astrologos dici fertur ἀςὴρ, cuius in themate maximæ vires sunt.

Ε᾿πικραταιόω, insuper confirmo.

Ε᾿πικραταιύνω, confirmo, roboro.

Εὐκρατῶς ἔχει obtinet ac firmare potest. ex Aristot. in probl.

Θαλασσοκρατέω, ῶ, vel Θαλαττοκρατέω, ῶ, mari dominor, maris imperio potior. Thuc. l. 7.

Θαλασσοκράτωρ, qui maris imperio potitur, maris dominus. Idem lib 8.

Θεατροκρατία, theatralis potestas. Plato de leg.

Θεοκρατία, ἡ, Dei imperium. sic Iosephus appellat imperium Iudæorum sub Mose, in lib. contra Appion. (& Syn.

Ι῾πποκρατέω, ῶ, equestribus copiis obtineo seu vinco, apud Thuc.

Ι῾πποκρατία, ἡ, victoria quæ equestribus copiis acquiritur. Xen. pæd. 1.

Decomp. Καθιπποκρατέω. equis & equestrib' copiis vinco. Po'.

Ι᾿σοκρατὴς, æquali robore seu potentia prædıtus, æquè pollens. Herodot. in Melpom.

Ι᾿σοκρατία seu Ι᾿σοκρατία æquale imperium de repub. in qua est æqualis omnium potentia apud Herod.

Καταkρατέω, ῶ robore vinco, domo, subigo. Greg. ἕως ἂν ἔτι νέος, καὶ ὑπὸ φιλοσοφίας τῶν ἀρχῶν κατακρατήσῃ. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 19. Κατακρατεῖν τὰς ἀρχὰς ἢ δύναμιν, deuincere principium Item cohibeo, exerceo, sisto.

Κατακράτησις, subactio, domitio.

Κατακρατικὸς, cohibendi vim habens seu sistendi. Aet. l. 9. c. 7.

Κοσμοκράτωρ, mundi imperium obtinens, mundi princeps. Eph. c. 6. & apud Greg.

Μονοκράτωρ, qui solus rerum potitur. qui solus imperium obtinet.

Μονοκρατορία idem quod μοναρχία. Suid.

Ναυκρατὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, qui classis præsidio tenet locum aliquem aut etiam occupat, qui nautum auxilio dominatur alicui loco vel aliquibus. Herod. Sic etiam à quibusdam dicta fuit ἡ ἐχενηίς, teste Eust. à retinendis & remorandis nauibus seu earum cursu.

Ναυκρατέω, nauib' obtineo, nauibus supero seu superior sũ.

Ναυκρατέομαι, nauibus seu nauali præsidio inferior sum classe vincor seu superor. Xen. Hell. 6.

Ναυκράτωρ, qui classe obtinet, qui naualibus copiis tenet locum aliquem:idem quod ναυκρατής. Hesych.

Ο᾿χλοκρατοῦμαι, à turba populari seu plebe regor, turbæ popularis arbitrio administror & gubernor.

Παγκρατὴς, omnipotens; dicitur de Deo sicut & παντοκράτωρ. Est etiam epith. somni & temporis, apud Soph.

Παγκράτιον, τὸ, athletici certaminis genus:ex eo dictũ (vt testatur Budæus in Pand.) quòd aduocatis omnibus corporis viribus omniúmque neruorum contentione transigeretur, calcibus enim & cubitis, non modò pugnis pancratiastæ vtebantur omníque petendi æmulum prehendendique modo. Aliqui πένταθλον, interpretantur, Latini quinquerciũ siue quinquertionem vocant, i. exercitationem cõstantem his quinque actibus, pugillatione, cursu, saltu, disco, lucta. Verùm Plutarch.

sympos.

sympos.lib.2.cap. 4. dicit παγκράτιον esse mixtum ex pugillatu & lucta: quod etiam confirmat Greg in lib. Synesij de insomn. Est & nomen herbæ, apud Diosc.

Παγκρατιάζω, certo pancratio. Philostr. icon. l. 2. & apud Luc. de gymnas. Exponitur etiam, in omnibus certaminibus victor sum, apud Synes.

Παγκρατιαστὴς, athleta qui pancratio certare solet, vel peritus certandi pancratio. Exponitur & qui manibus pedibúsque quasi omni ope connixus certabat: vel qui quinque illis certaminibus certauit & vicit. Plato de rep. l. 2. de frat. car.

Παγκρατιαστικός, ad pancratiasten pertinens.

Παγκρατιαστικῶς, (aduerb.) more pancratiastarum, pancratice.

Decomp. Διαπαγκρατιάζω, pancratio certo cum.

Παντοκράτωρ, omnipotens: epithetum solius Dei, 2. Cor. 6. & sæpe in Apocalypsi.

Παντοκρατορία, omnipotentia.

Παντοκρατορικός, ad omnipotentem Deum pertinens, seu ad diuinam potentiam, vel ab omnipotente Deo proficiscens apud Dionys. Areopag.

Παρακρατέω, contineo, retineo, firmo.

Περικρατὴς, compos, Act. Ap. c. 27.

Περικρατέω ῶ, obtineo, dominor, euinco. Apud Basil. ponitur pro superior sum.

Πλουτοκρατία, ditiorum dominatus, quum diuites rerum potiuntur. Xen.

Πονηροκρατοῦμαι, improborum imperio regor. Aristot. pol. 4.

Συγκρατέω ῶ, contineo, tueor, conseruo. Chrysost. τ᾽ ἡμέτερον βίον αἱ προσευχαὶ συγκρατοῦσι.

Τιμοκρατία, dominatus in quo à censu magistratus creantur. Aristot. eth. 8.

Τιμοκρατικὸς, censu potens, ambitiosus. Τιμοκρατικὴ πολιτεία, idem quod τιμοκρατία, apud Aristot. ibidem.

Τιτανοκράτωρ, Titanum dominator. Luc. in Tim.

Ὑψικρατέω ῶ, in alto dominor. Suid.

Χειροκρατία manuum potentia seu potestas: potentia quæ vsurpatur ab iis qui viribus plus pollent, quum nimirum leges armis opprimuntur. Polyb.

Χειροκρατικὸς ad chirocratiam pertinens: vel talis qualis est eorum qui χειροκρατίαν exercent. Polyb.

Ὠμοκρατὴς, qui validis robustisque humeris est. Soph. in Aiace.

Composita ex Καρτερέω ῶ.

Ἀκαρτέρητος, intolerabilis, qui tolerari & sustineri nequit, Hesych.

Ἀποκαρτερέω ῶ, inediam perpetior, vt ea vitam finiam: inedia mortem mihi consciscо. Luc. in Macrob. Plut. sympos. l. 6. in Lyc. & in Per. ¶ Item non sustineo, animo deficio, impar sum dolori. Areth. in apoc.

Ἀποκαρτέρησις, mortis oppetitio per inediam. Quint. l. 8. c. 5. ¶ Item tolerantia doloris victa, abruptio patientiæ præ dolore.

Διακαρτερέω, ad extremum vsque perfero, perduro. Greg. ὑπὲρ εὐσεβείας διακαρτερεῖ. Apud Luc. in somn. διεκαρτέρησας πρὸς τὸ κρύος, obdurуisti aduersus gelu. Itē inediā perfero, apud Herod.

Δυσκαρτέρητος, ægrè tolerabilis, penè intolerabilis.

Ἐγκαρτερέω patiens sum, fortiter me gero, aut perduro in, sum forti animo atque obfirmato. Xen. ἐγκαρτερῶ ταῖς ἀλγηδόσι. Aristot. rhet. 3. ἐγκαρτερεῖν ταῖς ἀνάγκαις. Sic apud Plutarch. & Synes.

Προσκαρτερέω ῶ, cum tolerantia & perseuerantia quadam insisto seu incumbo, assiduus & multus sum aliqua in re, assiduum comitem me præsto. Athen. προσκαρτερεῖν τοῖς λόγοις. Themist. Προσκαρτερεῖν ἐκείνῳ. Sic & Act. Ap. c. 1. & 8.

Προσκαρτέρησις assidua & tolerans aliqua in re perseuerantia.

Κραυγάζω, &c. vide in Κράζω.

ΚΡΑΥΡΟΣ, α, ὁ, aridus, siccus, torridus, friabilis, rigidus: cui oppon. γλίσχρος, apud Aristot. l. 2. de part. anim. Apud eundem, l. 8. κραῦρος dicitur esse struma morbus boues tentans.

Κραυρότης ητος, ἡ, ariditas, friabilitas.

Κραυράω, struma laboro Arist. Hesych. Κραυρᾶν esse dicit apum morbum: quum vermes & araneas gignunt.

Κρείων, vide in Κρέων.

ΚΡΕΑΣ, ατος, (& Attice Κρέως) τὸ caro. Od. ω. Τεμνομένης κρέα κάλα: per apocopē pro Κρέατα. Plato polit. 1. Κρέα βόεια. Athen. lib. 4. Κρέας ταριχηρόν. Idem li. 7. Κρέας καπνιστὸν carnes fumo siccatæ seu infumatæ. Apud Xen. Pæd. 2. ἐχέτω ἑκάστῳ τρία κρέα, i. tres carnis portiones. ¶ Κρέας, corpus. Soph. ἄρξεις τοῦδε τῶν κρεῶν, in hoc corpus habebis imperiū. Sic apud Aristoph. in Ran. δεῦρο νῦν ἐς τὰ κρέα ... scholiastes exponit σωμάτων. Poeticè pro eodem dicitur Κρέϊας, facta epenthesi: vnde genit. plur. κρειῶν, Od. α. & alibi.

Κρεώδης, εος, ὁ & ἡ, carnosus. Aristot. [in Plut.

Κρεάδιον, τὸ, caruncula, carnis frustum seu frustulum. Aristoph.

Κρεΰλλιον, τὸ, idem. Synes. epist. 132.

Κρεῖον, τὸ, vas carnariū: carniū receptaculū. Il. ι. Αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ: vbi tamen alij accipiunt pro Κρέας, Herodian. apud Etymol. Κρεῖον esse dicit mensam crudis carnibus plenam. Pro Κρεῖον autem resolutione Ionica dicitur Κρήιον. Est autem Κρήιον & placentæ genus apud Athen.

Composita.

Ἄκρεος, excarnis: carnis seu carneæ substantiæ expers, apud Hippocr. & Gal.

Ἀπόκρεως, ω ὁ, carnisprivium, tempus quo à carnibus abstinetur.

Ἀρτόκρεας, τὸ, panis carni mixtus: cibus pane & carne constans.

Ἡδύκρεως, ω, ὁ & ἡ, cuius carnes suaues sunt cuius caro grati & iucundi saporis est. Aristot. l. 5. de generat. anim.

Λεπτόκρεως, carnibus defectus, minimè carnosus, macilentus, Suid.

Πάγκρεας, corpus glandulosum in medio mesenterio situm vasorum diuisiones confirmans. Aristot. hist. an. lib. 3. c. 4. & Ruff.

Κρείσσων, &c. vide in Κράτος. Κρείων in Κραίνω.

ΚΡΕΚΩ, F. ξω, pectine seu radio pulso: vt Κρέκειν τ᾽ ἱστόν. Exponitur etiam simplic. pulso: vt apud Theocr. in Epigr. Κἠγὼ πακτίδ᾽ ἀειράμενος Ἄρξεῦμαί τι κρέκειν, incipiam pulsare sublatam lyram. Sic dicitur Κιθάραν κρέκειν pro Κρούειν, pulsare citharam plectro, in epigr. Κρέξ ... pulsat enim agitátque alas, & hoc modo sonum ciet. Sic αὐλὸν κρέκειν insonare tibiam, apud Aristoph. Sunt qui Κρέκειν, quum significat ἠχεῖν, velint significare edere sonum molestum, reddere sonum insuauiter creperum seu stridulum.

Κρέκη, ἡ, Galen. apud Hippocr. significare ait, sonum odiosum, & ἀνομαλοπεποιηθαι.

Κρέκολος, ab Hesych. exp. fletus, ploratus.

Κρεγμὸς, ὁ, pulsatio, sonitus.

Κρέξ, κεκός, ἡ, crex. auis rostro præacuto & serrato, pugnax, inimicitias exercens cum merula & vireone. vt tradit Aristot. hist. an. l. 9. c. 1. & 17. Aristoph. in auib. Τούτους δ᾽ ἐτύκιζον αἱ κρέκες τοῖς ῥύγχεσιν. Ponitur & ἐπὶ τριχὸς, & exp. coma verticalis, ab Hesych.* Eustath. à Κέρκω deriuari scribit significante sono, idque etiam ab Aristoph. in auib. obiter ostendi seu indicari.

Κερκὶς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνακρέκομαι, sono, loquor. Epigr.

Διακρέκω, citharam pulso. Epigr.

Εὔκρεκτος, bene seu pulchrè strepens seu sonans, canorus, sonorus: vt εὔκρεκτος κιθάρα. Greg. Naz.

Ὑποκρέκειν, leuem quendam sonum edere: qualis editur à cithara dum eius fides ad numeros concinnantur. Metaph. apud Pind. in Olymp. τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν, μανίαισιν ὑποκρέκει.

ΚΡΕΜΑΩ, & Κρεμαννύω, siue Κρεμάννυμι, suspendo, Aristot. οἱ κωμικοὶ κρεμαννύουσιν ἐν αἰγείῳ ἐκ λινοῦ ... Apud eundem ἐκ λίνου ... κρεμῶσιν. Aristoph. in Ran. ἀπὸ κάλω ... κρεμάσας σαυτ, te suspendenti ex fune. apud eundem. Τῶν ὄρχεων κρεμάμενος ... Metaphoricè apud Aristoph. in nub. κρεμάσας τὸ νόημα, suspensum tenens animum. Pro eodem dicitur & Κρεμόω & Κρημάω: vt Il. η. & apud Synes. ep. 44.

Κρεμάομαι & Κρεμάννυμαι, suspendor. Xen. de re equ. τούτου ἕνεκα καὶ οἱ ... μέσον ἐκ τ᾽ ἀξόνων δακτύλιοι κρεμάννυνται. Plut. in Alex. ἀπὸ Ἀλεξάνδρου κρεμασθέντες. item neutraliter pendeo. item actiuè (in aor. med.) suspendo. Hesiod. in Erg. πηδάλιον δ᾽ εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι. Pro eodem dicitur & Κρέμαμαι & Κρήμομαι, suspendor, suspensus sum. item neutraliter pendeo. Il. ο. Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτ᾽ ἐκρέμω. Aristoph. in Vesp. Οὐκ ἂν μὰ τὸν Δί᾽ εἰ κρέμαισθέ γ᾽ ὑμεῖς, pendeatis. Metaphoricè apud Aristot. Rhet. 2. μὴ κρέμηται ἡ διάνοια, ne suspendatur cogi-(tatio.

Κρεμασμὸς, ὁ, suspensio. Hippocr. de artic.

Κρεμαστὴρ, ῆρος, ὁ, qui suspendit, seu suspensum tenet. Κρεμαστῆρες dicuntur duo musculi, vtrinque videlicet vnus, à quibus testes sursum trahuntur: vel testium nerui, quod ex illis genitales partes dependeant. item Κρεμαστῆρες dicuntur etiam ταρσοὶ, ἐφ᾽ οἷς τοὺς τυροὺς ἐτίθεσαν, apud Eustath. Alij Κρεμαστῆρας dicunt esse lora seu habenas pēsiles ex quibus aliquid depēdet.

Κρεμαστήριος, ὁ & ἡ, pendulus, pensilis.

Κρεμαστὸς, ὁ, pendulus, pensilis, suspensus. Plut. in Pericle, & lib. 2. de fort. Alex.

Κρεμάστρα, ἡ, id vnde aliquid pendet. Aristoph. rhet. lib. 3. item pensile σκεῦασμα in quo reponuntur casei, panes aut alia quæ à muribus aut aliorum maleficorum animalium iniuria tuta esse volumus apud Eustath. item appendix: vt exp. apud Theophrast. hist. pl. l. 3. c 17.

Κρεμάθρα, ἡ, vas pensile aut storeo pensilis in qua reponuntur casei aut aliæ opsoniorum reliquiæ. Aristoph. in Nub. εἰ ...

τὰς γὰρ ὁδοὺς οὐδέπω τῆς κρεμάθρας ἀνήρ. Sic apud eũdem ibidem, νηπύτιος γάρ ἐστ' ἔτι καὶ τῶν κοιμηθρῶν οὐ θρίδων τῶν ἐνθάδε.

Κρεμαστή, idem schol. Aristoph.

Κρεμνάω idem quod Κρεμάω Galen. lib. 8. Κρέμνημι pro eod.

Κρημνός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀμφικρεμής, έος, ὁ καὶ ἡ, circumpendens, vel vtrinque pendens, in anthol. Epigr.

Ἀνακρεμάω & ἀνακρεμαννύω, siue ἀνακρεμάννυμι & ἀνακρέμνημι, suspendo, seu in altum suspendo. Herodot. ἀνακρέμασαν εἰς ἀκρόπολιν, in arce suspenderunt. Et metaph. apud Æschin. ἀνακρεμάσας ἀπὸ τῶν ἐλπίδων, spe suspendens. Dicitur & per syncopen ἀγκρεμάω siue ἀγκρεμάννυμι: vt in Epigr. Ἀγκρεμάσας Ἄρεϊ μαστεύει κόσμον ἄκοσμον, in Martis tholum suspendens.

Ἀνακρέμαμαι, suspensus sum, vel pendeo ex alto.

Ἐπανακρέμαμαι, (*decomp.*) pendeo, suspensus sum. Aristoph. polit. 6.

Ἀποκρεμάω, suspendo, ex: vt ἀποκρεμάσας τοῦ ὠτός, quum suspendisset ex aure.

Ἀποκρεμάομαι, suspendor. Luc. ὑμεῖς δὲ ἢν ἀποκρεμασθέντες κατασπᾶν βιάζησθέ με, μάτην πονήσετε. Pro eodem dicitur & ἀποκρέμαμαι, suspensus sum, dependeo.

Ἐγκρεμάω, & ἐγκρεμαννύω, siue ἐγκρεμάννυμι, suspendo in.

Ἐκκρεμάω, & ἐκκρεμαννύω, siue ἐγκρεμάννυμι, suspendo ex. Lucill. l. 2. Epigr. Οὕτω κυβιστητὴρ πέλε Γαΐος, ὥστ' ἐκολύμβα, τοῦ ποδὸς ἐκκρεμάσας ἥλιβεν ἢ μόλιβον.

Ἐκκρεμάννυμαι, suspensus sum, dependeo. Luc. ἐκκρεμάννυνται ἐξ ὑποδαλίων.

Ἐκκρέμαμαι, suspensus sum de. dependeo: vt ἐκκρεμάμενοι τοῦ σώματος de corpore dependentes. Metaphoricè in Epigr. ἐκκρέματ' ἐλπίδος.

Ἐκκρεμής, έος, ὁ καὶ ἡ, dependens, suspensus de. Herodian. li. 1.

Ὑπερεκκρεμάω (*Decomp.*) desuper appendo.

Ἐπικρεμάω, & ἐπικρεμαννύω siue ἐπικρεμάννυμι, suspẽdo super, imminere facio. Polyb. lib. 2. Μάλιστα δὲ Ῥωμαίοις, μέγαν καὶ φοβερὸν ἐπικρεμάσαντα κίνδυνον. Philo de vita M. δελεασθεὶς ἐλευθερίας ἐλπίδι τὸ πλῆθος, τὸ χαλεπώτερον ἀεὶ τοῦ ζῆν ἐπικρεμάσαι κίνδυνον. Sic & in passiuo apud Thuc. l. 3. & 2.

Ἐπικρέμαμαι, suspensus sum super, impendeo seu immineo, Plut. in Publ. οἶκος ἐπικρεμάμενος τῇ ἀγορᾷ. Et ἐπικρεμάμενος κίνδυνος impendens periculum apud Thuc. l. 7.

Ἐπικρεμής, suspensus super, impendens, in Epigr.

Καταχρεμάω & Καταχρεμαννύω, siue Καταχρεμάννυμι, suspendo de Od. θ. Κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφι κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν (per tmesin pro κατεκρέμασεν.)

Καταχρεμάννυμαι, suspensus sum de, dependeo de. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 9.

Καταχρεμαστὲς depẽdens seu suspensus de: exponitur pẽsilis.

Παρακρεμάω & παρακρεμαννύω siue παρακρεμάννυμι, suspendo iuxta seu à latere. Il. ν.

Ὑπερκρεμάω & ὑπερκρεμαννύω, suspendo super. Exponitur & super appendo, in Epigr.

Ὑπερκρέμαμαι superpendeo, impendeo apud Mimnermum.

Ὑποκρεμάω suspendo Hom.

ΚΡΕ´ΜΒΑΛΟΝ, ου, τὸ crembalum, seu crepitaculum: aut crepitaculi genus quod digitis agitatum edit strepitum. Athen. l. 14. (de musicis instrumentis loquens) τὰ μὲν ἔγχορδα. τὰ δὲ ἔνηχα κατεσκεύαζον ἢν γὰρ δή τινα καὶ χωρὶς τῶν ἐμφυσωμένων καὶ χορδαῖς διειλημμένων ἕτερα μόνον περικτυπαστικά, καθάπερ τὰ κρέμβαλα.

Κρεμβαλίζειν, Hermippus comicus vocat crembalis pulsare.

Κρεμβαλιάζειν idem.

Κρεμβαλιαστής, οῦ, ὁ, crembali peritus. qui crembalum insonare nouit vel solet. ¶ At Κρεμβαλιαστύς, ύος, est strepitus seu sonus qui excitatur à crembalum pulsantibus, apud Homer. hymno in Apoll. Πάντων δ' ἀνθρώπων φωνὰς καὶ κρεμβαλιαστὺν μιμεῖσθαι ἴσασιν.

ΚΡΕ´ΜΥΣ, piscis λιθοκέφαλος, vt refert Athen. l. 7. ex Aristot.

Κρίξ, vide in Κρέκω. Κρεύλλιον, κρεώδης, in Κρέας.

ΚΡΗΓΥΟΣ, ου, gratus, iucũdus (dictus quasi Κηρὶ ἡδύ, seu ὁ κῆρ ἡδύνων) teste Eustath. cordi iucundus & gratus. Il. α. Μάντι κακῶν οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας. Theoc. idyl. 21. Πειθόμενος εἶπον κἀμοὶ ποτὲ μοι τὸ κρήγυον εἶπας. Theoc. idyl. 21. Πειθόμενος εἶπον ... τὰ κρήγυα καὶ δὸς ἐμεῖο; Exponitur etiam, bonus, vtilis apud Hippocrat. in Coac. prognost. ἀλλ' οὐδὲ γονάτων πόνος κρήγυον. Sic etiam Plat. in Alcibiade priore οὐδὲ κρήγυοι δ' ἀποπολεῖ εἰσι τοῦτοι, boni, idonei, apti. Sic & apud Theocr. in Epigr.

ΚΡΗ´ΔΕΜΝΟΝ, ου, τὸ, capitis ligamentum, vitta, velamentum capitis quod ad humeros vsque demittebatur: (* Dicitor enim quasi Κορυδέεμνον seu δέμα τῆς κάρη. teste Eust.) Il. χ. Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα, Ἄμπυκα κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην κρήδεμνόν θ'. ¶ Dicit & de operculo doliorum aut similium vasorum, vt Od. γ. τὴν ἐν δεκάτῳ ἐνιαυτῷ Ὤϊξεν ταμίη, καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσε. ¶ Vrbium quoque muri seu murorum pinnæ κρήδεμνα dicuntur. Il. π. Ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύοιμεν. Sic & apud Hesiod. in asp.

Composita.

Καλλικρήδεμνος, ὁ καὶ ἡ, pulchram habens vittam. Od. δ.

Λιπαροκρήδεμνες, elegantes seu pulchras vittas habens, & synecdochicè eleganter compta.

Μελαγκρήδεμνος ὁμίχλη, atra caligo. Nonn.

ΚΡΗ´ΘΜΟΝ, ου, τὸ, crethmum: herba apud Gal. simpl. med. lib. 6. Aet. lib. 1. Paulum Ægin. libro 7. Scribitur & Κρίθμος, apud Diosc. lib. 2. c. 157.

Κρήιον. vide in Κρέας.

ΚΡΗΜΝΟ´Σ, οῦ, ὁ, præcipitium: locus pendens seu pensilis aut pendulus: seu scopulus pendens, locus præruptus. Iliad. φ. ὑψόθεν μέσσῳ κρημνῷ ἀπαίξαντι. Iliad. μ. κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν Ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν. Thuc. l. 7. Κατά τε τῶν κρημνῶν οἱ πολλοὶ ῥίπτοντες ἑαυτοὺς ἀπώλλυντο. Sic & apud Plut. & Herodot. ¶ Κρημνοί, ab Hippocr. dicuntur labra vlcerum in lib. de loc. in hom. Sic etiam vocantur alæ muliebris pudendi. Erot. & Poll. * Ἀκρεμάω deriuari testatur Eustath. quod ex ipsa quoque significatione satis apparet.

Κρημνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, præruptus, præcipitius, arduus. Thuc. lib. 7. Herodian. lib. 6.

Κρημνίζω, præcipito, præcipitem ago.

Κρημνάω & κρήμνημι, præcipitem do, præcipitem ago: præcipito, idem quod Κρημνίζω, vt Eustath. tradit.

Κρήμναμαι, pendeo, suspensus sum: idem quod Κρέμαμαι, vt tradit schol. Aristoph.

Composita.

Ἀμφίκρημνος, ου, ὁ καὶ ἡ, vtrinque præcipitium habens, vtrinque præceps vel præruptus. Item metaph. vtrinque periculosus: vt ἀμφίκρημνος ἀπάτη apud Luc.

Ἀπόκρημνος, idem quod ἀπότομος, præruptus, abruptus, pręceps. Xen. de ven. Thuc. l. 6.

Βαθύκρημνος profunda habens præcipitia. Pind.

Ἐπίκρημνος, præceps, in præcipitium vergens: propriè est arduo præcipitio assurgens, vel prærupto præcipitio accliuis, apud Naz.

Ἱππόκρημνος, rupium modo grandis: aut valde asper sicut præcipitia: vt ἱππόκρημνα ῥήματα, apud Aristoph.

Κατάκρημνος, præceps. Hom. in barrachom.

Κατακρημνίζω, per præcipitia & prærupta loca deiicio, præcipitem deorsum ago, præcipito. Athen. l. 14. ἐπεὶ δὲ ὑπερεῖδεν ὁ νεανίσκος, κατεκρήμνισεν ἑαυτόν. Sic & apud Theophyl. epist. 16. & 77.

Κατακρημνίζομαι præcipitor, præceps deorsum agor: aut per præcipitia seu loca prærupta deferor, Xenoph. Hell. 8. Athen. lib. 13.

Κατακρήμνημι, præcipitẽ deiicio: idem quod Κατακρημνίζω.

Κατακρήμναμαι, dependeo, vel præceps dependeo. Aristoph. in Nub.

Παράκρημνος, præceps, vel præcipitia & loca prærupta imitans.

Περίκρημνος, circumcirca præcipitiis & locis præruptis decliuis: vel admodum præceps & præruptus.

Πολύκρημνος, multa habens præcipitia, ideoque ægrè scansilis. Hesych.

Ὑψίκρημνος, alta habens præcipitia, altus, editus. Æschyl.

Ὑψηλόκρημνοι πέτραι, apud Æschyl. altis præcipitiis rupes.

ΚΡΗ´ΝΗ ἡ, fons. Odyss. ζ. ἐκ δὲ κρήνη νάει. Odyss. ω. ἐς κρήνην κατεβήσετο καλλιρέεθρον. Sic & alibi, apud Homer. apud Athen. lib. 2. ἐλαίου κρήνη, fons seu scaturigo olei. * Etymologus deriuat παρὰ τὸ κρῶ quod est κράω, seu ἐκχέω, quoniam temperatam fundit aquam. ¶ Dicitur etiam de aqua pluuia retenta & scatente, apud Plat. ¶ Item de vase aquario, in poëmate Epigon.

Κρηναῖος ου, ὁ, fontanus: vt κρηναῖον ὕδωρ, apud Athen. lib. 2. κρηναῖον ἔδεσμα, edulium τῇ κράσει atque temperie gelidum, vel frigidum instar aquæ fontanæ, ex Gal. & Aet.

Κρηνίς, fonticulus.

Composita.

Εὔκρηνος, bono fonte præditus, bona scaturigine manans: vt εὔκρηνος πέτρα, in Epigr.

Διακρηνόω & Doricè διακρανόω, refundo velut è fonte, Theocrit. idyll. 8. Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε νύμφαι Βωμῷ πὰρ Δαμάτερος ἀλωάδος.

ΚΡΗΠΙ´Σ, ῖδος, ἡ, basis fundamentum. Theocr. idyll. 24. -λαΐνας δὲ ἵστατ' ἀπὸ κρηπῖδος Ἔρως. Plat. lib. 5. de leg. ἐπὶ ταύτης τῆς δὲ τοιαύτης οἷον κρηπῖδος μονίμης ἐποικοδομεῖν. Aristid. ταύτης δὲ τοιαύτης ὥσπερ κρηπῖδος ἢ ῥίζης ὑποκειμένης. Sic & apud Xenoph. & Paus. ¶ Item crepida, calceamentum suberatum. Xenoph. de re

de τε εqu. ἐκ ὑφαίνε) γίνοντο σκύτους ἐξ οἵωπερ αἱ κρηπῖδες ποιῶν). Sic & apud Athen. l. 12. ¶ Κρηπὶς dicitur etiã περίθημα τῆ ἐγχύτων πλακούντων. Hesyc. & in censu etiam placentarum à Poll. reponitur. *Quidam ab ἕρπω deriuant facto ὑπερβιβασμῷ. Eust. à ῥαπὶς quod à ῥάπτω deriuatur.

Κρηπιδόω, ῶ, fundo, fundamentum iacio. Dion. τὸ δὲ χωρίον ἐν ᾧ ἐκάλεσαν λίθοι: τετραπέδοις ἐκρηπίδωσε, fundamenta eius struxit. ¶ Item crepidas induo: seu crepidis induo: vnde κρηπιδωμένος, crepidis indutus, crepidatus, apud Plutarchum in Apophth.

Composita.

Ἁλικρηπὶς γαῖα, apud Nonnum exp. maritima ora, quasi habens fundamentum ad mare.

Βαθυκρηπὶς, ῖδος, ὁ καὶ ἡ, habens basin & fundamentum profundum, apud Musæum.

Μονοκρηπὶς, vna crepida indutus. Mercurij epitheton, qui calceũ alterum Perseo ad Gorgonas deuolanti dedit.

Ὀπισθοκρηπῖδες, genus calceamentorum muliebrium, de quo Poll. lib. 7.

ΧΡΗΣΕ΄ΡΑ, ας, ἡ cribrum, seu excussorium: pollinarium è filo laneo, Galen. vide Poll. Exponitur & pannus rarus per quẽ aliqua velati per colum transfusa purgantur: apud Erot. Etymologus propriè significare scribit ἐπισόλαιόν τι τῆς κεφαλῆς secundum alios περιστραχήλιον: item operculum calathi, apud Aristoph.

Κρίβανος, vide in Κλίβανος.

ΚΡΙ΄ΖΩ. F. ξω strido, stridorem edo, (vocabulum ὀνοματοπεποιημένον teste Eust.) Menander, Ἀλλὰ καὶ χαμαιτύπη κρίζει τις. Hinc particip. me l. κεκριγυῖα apud Hom & ao. 2 ἔκρικεν pro ἔκριγον. Il. π. Τὸ δὲ διαστήτην κρίκε δὲ ζυγόν. & Aristop. in auib. Πεινῶντες ὥσπερ Ἁλυριοὶ κεκριγότες.

Κριγμὸς, οῦ, ὁ. & κριγὴ ῆς, ἡ, stridor, apud Suidam. Scribitur & κρισμός.

ΚΡΙΘΗ΄, ῆς, ἡ hordeum. Dicitur & de planta & de grano eius. De planta cum grano: vt quum Athen. lib. 14. scribit ἀμάλας dicta fuisse τὰ δράγματα τῆ κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτά. De grano solo: vt quum idem refert li. 1. τοὺς διὰ πενίαν ἀπορῦντας οἴνου, τὸν ἐκ τῆ κριθῶν γινόμενον πίνειν: & lib. 10. Pæonas πίνειν βρῦτον ἀπὸ τῆ κριθῶν. & Ægyptios τὰς κριθὰς εἰς τὸ πόμα καταλεῖν seu εἰς ποτὸν καταλαμβάνειν. Homerus τὴν κριθὴν vocat κρῖ neutro genere: vt Od. δ. Πυροί τε ζειαί τ' ἠδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν. Et Il. θ. (de equis) κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας. Quidã tamen hoc κρῖ per apocopen dictum esse volunt pro κρίμνον, quod vide. ¶ Item κριθὴ, hordeum vel hordeolum, i. tuberculum paruum, oblongum, palpebræ cilio qua pili sunt, adnascẽs: sic dicitur ab hordei similitudine. Gal. ¶ Item pudendum virile, apud Aristoph. in pace.

Κριθαλέος, ὁ καὶ ἡ, hordeaceus: vt κριθαλέης ἄρτος, apud Nonn.

Κρίθινος, η, ον, idem. Athen lib. 1 & 10. κρίθινον πεπωκότες οἶνον. Et Luc. in Macrob. κριθίνῳ ἄρτῳ χρώμενος. Et apud Plut. κρίθινον ἄλευρον. Sic apud Theophr. κρίθινον ἄχυρον, acus hordeaceum.

Κριθανίας πυρὸς, triticum hordeacei generis: seu hordeago, apud Theophr. hist pl. l. 8. c. 2.

Κριθίδιον, ου, τὸ, hordeolum seu hordei granulum Athen. l. 5.

Κριθιᾶν, seu κριθιασμὸς laborare dicitur equus quum ex itinere aut cursu adhuc anhelabundus hordeum deuorãt, indéque cruditate vexari cœperit in Hippiatr. lib. 1. Meminit eius Arist. hist. anim. l. 3. c. 24. Κριθιᾶν dicitur etiam è nimio hordei pastu lasciuire. Sic apud Æschyl. σφριγῶντα τε καὶ κριθιῶντα πῶλον Poll. l. 7. c. 10.

Κριθίασις, morbus ille equorum, de quo in κριθιᾶν: hordeatio Gazæ.

Composita.

Ἐτεόκριθον, (q.d. genuinum hordeum) quod nunquam rubigine vitiatur, quoniam incuruum nascitur.

Εὔκριθος, vt εὔκριθος χώρα, hordeo abundans.

Ὁμοιόκριθος, hordeo similis.

Πολύκριθος, diues hordei. Suid.

Κρικὸς, &c. vide in κίρκος. Κρίμα in Κρίνω.

ΚΡΙ΄ΜΝΟΝ ου, τὸ, farina crassior, quæ per cribrũ laxiora habens foramina transmissa est. Galen. comment. 1. in progn. Hippocr. ἐν τοῖς ἀλφίτοις τὸ μὴ καταθραυσθὲν εἰς ἀκριβῶς λεπτὰ μέρια γίνεται κρίμνον. Hippocr. de morb lib. 1. ἐν ὕδατι κρίμνα κρίθινα βρέχων δίδου. Sic & alibi apud eundem. Gal. & Diosc. Item hordeum teste Suida, qui illud κρῖ, apud Homerũ ex hoc per apocopen factum esse scribit. Sic in epigram. Αὐτάρκης ὁ πρέσβυς ἔχων ἅλα καὶ δύο κρίμνα.

Κριμνίτης πλακοῦς, placenta è farina crassius molita, seu è crassioribus farinæ frustulis quæ à mola bene contusa & contrita non sunt. Athen. l. 14.

Κριμνώδες οὖρον, apud medicos, vrina cui innatant crassa quędam

frustula similia frustulis illis farinæ crassioribus. Hippocr. in Coac. prognost. & in aphor.

ΚΡΙ΄ΝΟΝ, ου, τὸ, lilium: quod & λείριον à nonnullis vocari tradit Diosc. lib. 3. c. 116. Theocr. id. 24. Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται ἁνίκα πίπτῃ. Sic etiam à nonnullis appellatur cucurbita, item cucurbitæ flos lilij florem referens, teste Suid. Declinatur & κρίνος, εος, τὸ, vnde apud Herodot. φύεται ἐν τῷ ὕδατι κρίνεα πολλά. Et dat. κρίνεσι, apud Aristoph. ¶ Dicuntur κρίνα etiam pauperes, apud Suid. & Poll. l. 6. c. 47. ¶ Κρίνον est etiam species saltationis Hesych. & Athen. l. 3.

Κρινών, ῶνος, ὁ, lilietum, i. locus consitus lilijs.

Κρινωνιά, ᾶς, ἡ, lilij planta. Theophr hist. pl. l. 2. c. 2.

ΚΡΙ΄ΝΩ. F. νῶ, secerno, discerno, dirimo: Il. ε ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ Κρίνει ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε καὶ ἄχνας, quum flaua Ceres secernit fructum & paleas, vel separat. Sic & Il. β. κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα κατὰ φρήτρας Ἀγάμεμνον. ¶ Item decerno, dirimo: (in qua tamen signif. vsitatior est vox pass.) vt διὰ μάχης κρίνειν τὸ πόλεμον, apud Diodorum in historia Alexandri. ¶ Item excerno: vt κρίνειν τὴν περίττωσιν. Aristot. in P obl. ¶ Item seligo, deligo: (quæ significatio primæ finitima est: nã secernimus ad deligendum) Il. ζ. κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους εἷσε λόχον. Sic Il. β. Ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν ἐείκοσιν. ¶ Item discepto, iudico: Il. π. Οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας. Sic apud Hesiodum in Erg. σκολιαῖς δὲ δίκῃς κρίνωσι θέμιστας, i. disceptant iura. Od. μ. κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν disceptans controuersias, vel dirimẽs. Plut. in Apophth. Μαχαίτᾳ δέ τινι κρίνων δίκην καὶ ὑπονυστάζων οὐ πάνυ προσεῖχε δικαίοις, ἀλλὰ κατέκρινε. Plato de repub. 2 τὴν κρίσιν αὐτοῖν τῆ βίου κρῖναι ὀρθῶς, iudicium rectum de ipsorum vita ferre. ¶ Item iudico, censeo, existimo: vt κρίνειν πολεμίους censere hostes, habere pro hostib. Sic κρίνουσι ταῦτα ἐν τέρασι, habent hæc pro monstris, apud Aristot. Aliquandò exp. adiudico: vt apud Aristot. τὰς μὲν διαφορὰς οὐδὲν ἧττον οὐδὲ μᾶλλον κρινεῖ τῆ χρωμάτων. Interdum adiudico: vt Sophoc. in Aiace. κρινεῖν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί. ¶ Item statuo, constituo. Polyb. κρίνας δὲ ἐκεῖ ποιεῖσθαι τὴν παραχειμασίαν. ¶ Item accuso diem dico, reum ago, defero. Antiphon. καὶ κρίνω προδοσίας αὐτὸν καὶ τοὺς υἱούς &c. Plut. in Cæsare, Δολοβέλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας. Polyb. καὶ θανάτου κρινόμενος ὁ δῆμος. ¶ Item pro κατακρίνω, damno. ¶ Item pro ἐξετάζω, & δοκιμάζω & βασανίζω, atque adeò pro ἀνακρίνω.

Κρίνομαι, (med.) idem quod κρίνω, seligo, deligo: vt Od. δ. κρινάμενος εἴκοσι φῶτας ἀρίστους. ¶ Item decerno: vt Il. β. Ὥς γε πανημέριοι στυγερῷ κρινώμεθ' Ἄρηϊ vt decernamus bello. Et apud Polyb. κρίνεσθαι περὶ τῆ ὅλων, de summa rerum prælio decernere. ¶ Item passiuè decernor: sic dicitur πόλεμος κρίνεσθαι, apud Paus. in Achaicis. Sic & apud Galen. ad Glauc. l. 1. item iudicor, censeor: apud Thucyd. l. 1. item statuor, constituor: vnde apud Polyb πράξας τὸ κριθέν. item accusor, dies mihi dicitur, &c. vt κρίνεσθαι ἐπ' ἀδικήματι, malefici j accusari, apud Plut. in apoph. Sic κρίνομαι πρός σε. apud Aristid. & κρίνεσθαι δίκην, apud Thucyd. Hinc & τὸ κρινόμενον, id de quo disceptatur. Itẽ damnor, sæpe in nouo Testam. item examinor, exploror, quæstio de me habetur, apud Thuc. l. 6. Et in voce media, κρίνασθαι ὀνείρους, coniecturam de somniis facere, seu explorare & examinare somnia: apud Homer. Il. ε. Hinc & τὸ κεκριμένον exactum, seuerum, germanum, apud Plut. de musica. item comparor, conferor, apud Plat.

Κεκριμένως, (aduerb.) exactè, adhibito iudicio, seu censura: apud Plut.

Κρίμα, τὸ, iudicium. Matth. 7. & alibi in nouo Testam. item damnatio. Luc. 24.

Κρίσις, εως, ἡ, iudicatio, i. ipsa iudicandi actio. item iudiciũ: seu sententia quæ fertur de re aliqua. Arist. pol. 4. κρίσις ὑπὸ γίγονεν ἀμφισβητούντων περὶ ὀνόματος. Exponitur etiam iudicium, i. censura seu æstimatio alicuius rei. Herod. li. 4. εἴ τις ὀρθῇ κρίσει τὸ πεπραγμένον λογίζοιτο. ¶ Itẽ causæ dictio. Thuc. l. 1. Καθίστησιν ἑαυτὸν εἰς κρίσιν, offert se ad causam dicendam. ¶ Item accusatio: vt apud Dem. ἐξῆλθον οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι, accusationis tempus exiit, item lis, controuersia. Lucil. l. 2. in anth. epigr. Ἀλλὰ πρὸς Εὐτυχίδην ἔχομεν κρίσιν. Item pro ἔγκλημα, apud Arist. pol. 4. Item decretorium belli prælium: Plut. Καρτερὰ μάχη κρίσιν οὐ λαβοῦσα, pugna quæ decerni non potuit. ¶ Apud medicos κρίσις affini superiori significatione dicitur aut ipsa solutio morbi, aut repentina eius in melius vel deterius mutatio, aut denique eiusdem accessio. Gal. & Hippocr.

Κρίσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. iudicatorius: ad iudicationem pertinens, ex quo velut argumentum petimus iudicandi hoc vel illo modo: vnde Κρίσιμος ἡμέρα apud medicos, dies in quo Κρίσις contingit.

Κριτὴς, οῦ, ὁ, iudex. Item arbiter & arbitrator, æstimator, apud Demosth. & Thucyd. in fœmin. Κριτὶς, iudex. Aphrod. in lib. 2. περὶ ψυχῆς.

Κριτικὸς, aptus seu solers ad fungendum officio iudicis, solers ad iudicandum, iudicandi peritus. Synes. ep. 74. ἡ κριτικωτάτη τῶν ἀκοῶν. Item qui velut artem factitat iudicandi de aliorum scriptis, præsertim verò de poematis: censor poematum, i. qui poemata ad grammatica præcepta reuocat, apud Strab. Interdū additur genit. ποιημάτων: vt apud Luc. de salt. Et δύναμις κριτικὴ, iudicandi peritia seu solertia. Luc. in Hermog. Item decretorius, vt κριτικὸς ἱδρώς, apud Greg. & κριτικαὶ ἡμέραι, apud medicos.

Κριτήριον, ου, τὸ, organū iudicādi seu instrumētū: vt dialectica dicitur esse κριτήριον δι' ἧς ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων γινώσκεται, apud Laert. in Zen. Expon. etiam, sensus & pars animi rerū æstimatrix & arbitra. Item id ex quo iudicandi materiam petimus, id ad quod respicientes iudicamus: apud Phil. & Synes. Item locus vbi iudicatur, iudicis tribunal, apud eundem Synes.

Κριτὸς, οῦ, ὁ, selectus. Il. η. Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν.

Composita: ac primùm cum præposit.

Ἀνακρίνω, (& poeticè ἀγκρίνω) interrogo, percontor, sciscitor, Plut. in Rom. ἀνέκρινεν ὅς τις εἴη. Dem. πρὸς Μακάρτ. Εἰ γάρ τις ἀνακρίνοι ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὗτος τίς ἐστι, si quis roget quis iste sit. Sic apud eundem contra Olympiodorum, ἀνακρίνας εἰς τὸ δικαστήριον εἰσηγαγὼν, quæstione habita. Itē exploro, perpendo, æstimo, examino. Thuc. μετεπέμποντο Παυσανίαν ἀνακρινοῦντες ὧν πέρι ἐπυνθάνοντο, examinaturi. Isocr. τὰ σπουδαῖα τῶν πραγμάτων ταῖς ἡδοναῖς ἀνακρίνειν, voluptatibus æstimare seu metiri res serias.

Ἀνακρίνομαι, interrogor. Item quæstio de me habetur. Plut. γράψας νόμον πῶς δεῖ ἀνακρίνεσθαι τοὺς ἐν αἰτίαις γενομένους. Sic & apud Dem. contra Mid. Dicitur & ἀνακρίνεσθαι τὸ πρᾶγμα, de quo percontatio instituitur: seu quod perpenditur & examinatur, apud eundem Demosth.

Ἀνάκρισις, εως, ἡ, interrogatio.

Ἀνακριτικὸς, οῦ, ὁ, interrogatorius, interrogatiuus.

Decomp. Ἐπανακρίνω, idem quod ἀνακρίνω. Dionys. ad Dem. Προανακρίνω, antè interrogo, seu percontor: aut primo loco interrogo & examino.

Ἀντικρίνομαι, respondeo. Iob. 11.

Ἀντίκρισις, responsio apud Anaxilam Com. teste Suid.

Ἀποκρίνω, secerno, eximo, separo. Plato in Polit. γλῶττάν τε καὶ λίθον καὶ πολλ' ἄττα ἕτερα ἀποκρίνουσιν ἐκεῖνοι πρῶτον οἱ δημιουργοί. Item lib. 12. de leg. καταστῆσαι δὲ τοὺς ἡμίσεας αὐτῶν πλήθει τῶν ψήφων ἀποκρίναντας, eos secernentes vt præcipuos qui plura puncta tulerunt. ¶ Item deligo, eligo, Sophoc. ἐν δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν. ¶ Item excerno, interno. Gal. ἀποκρίνειν αὐτοῦ χρήματός τι τῶν σιτίων. ¶ Item reiicio, improbo. Plat. de rep. l. 3. τὸ μὲν μίμημα καὶ δυσεξαπάτητον ἐγκριτέον, τὸ δὲ μὴ ἀποκριτέον. Item abdico, apud Aristot. pol. 1.

Ἀποκρίνομαι, separor, segregor. Il. ε. Τὼ οἱ ἀποκρινθέντε ἐναντίω ὁρμηθήτην. Item secernor, eximor. Theophr. de cau. pl. 6. ἐοικὸς ἰσχὺν λαμβάνει ὅταν ἀποκριθῇ τι ὑδατῶδες αὐτοῦ. Et excernor: vnde τὰ ἀποκρινόμενα excrementa alui, apud Gal. ¶ Item decumbo. Thucyd. l. 2. εἰ δέ τις καὶ προέκαμνέ τι, ἐς τοῦτο πάντα ἀπεκρίθη. ¶ Item neutraliter, respondeo. Plato in apol. ἀπόκριναι ὠγαθέ. Luc. τοῦτό μοι ἀπόκριναι. Et cum accus. solo, apud Plat. ἐμοί γε ἀπηγόρευες ὅπως μὴ τοῦτο ἀποκρινοίμην. Interdum cum præp. πρὸς, vt πρὸς ἕκαστα ἀποκρίνεσθαι, apud Dem. pro cor. Frequenter etiam in hac significatione in Biblicis scripturis vsurpatur.

Ἀπόκριμα τὸ, responsum, responsio, apud Suid. ¶ Item quod resolutum est à concretione.

Ἀπόκρισις idem quod ἀπόκριμα, apud Isocr. Plat. Athen. ¶ Item excretio, ipsa actio excernendi, in ant. Epigr.

Ἀπόκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, selectus. ἀποκριτικὸς, excretiuus: vt ἀποκριτικὴ δύναμις, facultas excrementa repellendi, apud Gal.

Ἀποκριδὸν, selectim, separatim, ex Apol. Arg. 2.

Ἀποκριθεύω, idem quod ἀποκρίνω, secerno, vel excerno. Gal. ad Glauc. l. 2.

Dec. Ἀναπόκριτος, cui non respondetur, seu responsum est.

Ἀνταποκρίνομαι, vicissim respondeo, respondenti respondeo. Rom. 9.

Ἀνταπόκρισις, responsio mutua. Itē figuræ genus, apud Her.

Δυσαπόκριτος cui difficulter responderi potest. Luc. in Hermot. Δυσαποκρίτως, ita vt ægrè responderi queat.

Εὐαποκρίτως ἔχοντα ad quæ respondere facilè est.

Προσαποκρίνομαι, vltra respondeo, seu plura quàm sim interrogatus. Plato in Euthyd.

Συναποκρίνομαι, simul respondeo.

Διακρίνω, discerno, dirimo, secerno, discrimino. Il. β. ὡς αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες ῥεῖα διακρίνωσιν. Et apud Plu. κόμην διακρίνειν, comā discriminare. Il. η. εἰσόκε δαίμων ἄμμε διακρίνει, dum nos dæmon aliquis dirimat. Sic & Il. β. ¶ Item dissipo, discutio. Plut. in Cæs. ἀέρα δ' ὑγρὸν ἢ βαρὺν ἀσθένεια τῆς διακρινούσης αὐτὸν ἀλέας ἐκφέρεσθαι. ¶ Item diiudico, discepto, vt τὰ δίκαια διακρίνειν, apud Dem. & τὰς δίκας διακρίνειν τοῖς πολίταις, apud Plat. ¶ Item perficio, absoluo.

Διακρίνομαι, discernor, dirimor, diuidor: vt Il. γ. διακρινθήμεναι ἤδη Ἀργείους καὶ Τρῶας. Plut. in Cam. διακριθῆναι κατὰ λόχους. Sic apud Thuc. l. 1. διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων, diremptì sunt alij ab aliis. Et actiuè, discerno, apud Herod. l. 4. Item pugna decerno, dimico: vt ἀγῶνι διακρίνεσθαι, apud Pausan. in Bœot. ¶ Itē certo, discepto, apud Paus. Dem. Plat. ¶ Itē hæsito, dubito: vt Act. c. 10. μηδὲν διακρινόμενος. Sic & alibi in nouo Test. ¶ Item perficio, absoluor. Arist. l. 4. de generat. ἐν μὲν γὰρ τῇ μητρὶ ἐν πλείονι χρόνῳ διακρίνεται τὸ θῆλυ τοῦ ἄρρενος.

Διακεκριμένως, discretè, distinctè.

Διάκρισις, secretio, discretio, discriminatio. Itē dissolutio. Arist. l. 1. meteor. ἡ γὰρ ἀτμὶς ὕδατος διάκρισίς ἐστιν, aquæ dissolutio. Item perfectio, apud eundem l. 4. de generat. ¶ Item iudicium. Plato de leg. l. 6.

Διακριτικὸς, οῦ, ὁ, discernendi vim habens, seu secernendi. Itē segregatiuus & præditus facultate discutiendi, apud Gal. & Alex. in Topic.

Διακριδὸν, discretè, distinctè, adhibendo discrimen, seu q. d. discriminatim. Luc. in amor.

Decomp. Ἀδιάκριτος, qui discerni non potest seu distingui: vel non distinctus, non discretus. Exp. etiam non iudicatus seu diiudicat⁹, apud Luc. Ἀδιακρίτως, nō distinctè, promiscuè.

Δυσδιάκριτος, qui discerni seu diiudicari difficulter potest.

Ἐπιδιακρίνω, insuper discerno, vel postea discerno seu secerno.

Ἐγκρίνω, iudicio meo comprobatum admitto, adopto, seu allego. Aristid. τοὺς ἐπήλυδας θεοὺς μετὰ τῶν ἄλλων ἐνέκριναν.

Ἐγκρίνομαι admittor, adoptor, &c. Plut. ἐγκρίνεσθαι εἰς τοὺς τριακοσίους. Dem. ἐπειδὰν τις εἰς τὴν καλουμένην γερουσίαν ἐγκριθῇ, δεσπότης ἐστὶ τῶν πολλῶν.

Ἔγκρισις admissio, &c. Item adaptatio, decuriatio.

Ἔγκριτος, admissus, approbatus, vel qui est ex approbatorū numero. Exp. etiam probus, apud Greg. in epith. in patrem.

Εἰσκρίνω, intromitto, ingredi facio.

Εἰσκρίνομαι, ingredior, insinuo me. Philo de mundo, (de animabus in aere agentibus) ὧν τὰς μὲν εἰσκρίνεσθαι λόγος ἔχει σώμασι τοῖς θνητοῖς. Εἴσκρισις, insinuatio.

Decomp. Ἐπεισκρίνομαι, idē quod εἰσκρίνομαι. Greg. de Hom.

Συνεισκρίνω idem quod εἰσκρίνω. Plut.

Ἐκκρίνω, secerno, excerno, segrego, expello. Arist. ἐκκρίνουσι δὲ ἐκ τῶν καμήλων ἐνιαυσιαῖον τὸ ἔκγονον, segregant seu secernunt à camelis: seu vt alij exp. abstrahunt, ablactant. Item egero, exhaurio, eximo. Theophr. ὑπὸ τοῦ θερμοῦ πέψις γινομένη τὰ μὲν ἐκκρίνει καὶ διατμίζει. ¶ Item ordine moueo, de curia eiicio, numero expungo. Xen. Pæd 3. οἱ δὲ γεραίτεροι ἀκούσαντες ἐκκρίνουσι. Item reprobo, reiicio.

Ἐκκρίνομαι, excernor. Arist. l. 3. de cœlo, & apud Gal.

Ἔκκρισις excretio, exuctio, exhaustio. Theop. τῆς ἐκκρίσεως ἀεὶ καθαρωτέρας γινομένης. Sic apud Gal. ἔκκρισις αἵματος ἐκ τῶν ῥινῶν.

Ἔκκριτος, delectus, selectus, qui exemptus est è numero ob præstantiam, eximius, egregius: vt ἔκκριτοι δικασταὶ apud Pla. de leg. l. 9. & ἔκκριτον δώρημα apud Sophoc. Exponitur etiam præcipuus, primarius, apud Greg.

Ἐκκριτικὸς, excretorius, excernendi vim habens. (Athen.

Dec. Εὐέκκριτος, excretu facilis, qui facilè excernitur, apud

Συνεκκρίνομαι simul excerno, seu exhaurior. Theop. in 6. de caus. διὰ τὸ συνεκπίπτεσθαι καὶ συνεκκρίνεσθαι τὸ πικρὸν ἀπὸ τοῦ ἡλίου.

Ἐπικρίνω, iudicio meo approbo vel simpl. approbo, comprobo: vt apud Plut. in Lyc. γνώμην ἐπικρῖναι. Sic & apud Herod.

Ἐπίκρισις approbatio, æstimatio, iudicium, apud Alex. in

Ἐπικριτὴς, approbator. Item arbiter. apud Suid. (Top.

Ἐπίκριτος approbatus, item delectus.

Dec. Ἀνεπίκριτος, de quo statui aut decerni non potest.

Δυσεπίκριτος, de quo vix potest iudicari.

Κατακρίνω iudico aduersus aliquē, dāno, condemno: vt apud Isoc. contra Lochit. ἁπάντων θάνατον κατακρίνει. Idē, τὸ μὲν γὰρ τελευτῆσαι πάντων ὁ πεπρωμένος κατέκρινεν. Sic & sæpe in N. T.

Κατακρίνομαι, damnor, condemnor: cum accus. vt apud Gregor. in secundo de filio, εἰ γὰρ νοήσεις οὕτως, οἰχήσεταί σοι θάνατον κατακριθεὶς ὁ υἱός, morte damnatus. apud eundem, ἵνα μὴ πενίαν θεότητος κατακριθῶμεν, ne inopiæ diuinitatis damnemur. Frequens eius vsus est in Biblicis scriptis.

Κατάκρισις, damnatio. 2. Cor. 7. κατάκριμα, idē. Rom. 5 & 8.

Κατάκριτος, damnatus.

Dec. Ἀκατάκριτος, non dānatus: Act. 16. & 22. ἀκατάκριτος aliquis pati dicitur pro indicta causa. ἀκατακρίτως, sine condemnatione seu indicta causa. (natus: in ep. ad Tit. c. 3.

Αὐτοκατάκριτος, à seipso damnatus, suopte iudicio condem-

Προκατακρίνω, prius condemno, iudicio meo ante damno.

Παρακρίνω, comparo. iudicium fero de aliqua re eam cum alia comparans. Item iuxtà loco, & ita propè vt comparatio fieri possit, apud Plut. in Ant. ¶ Item perperam iudico.

Προκρίνω, q. d. iudico præ hoc, antefero, antepono. Plut. in Them. τῆς ἐπιεικείας τὴν πλεονεξίαν προκρίνων. Plato in Apol. ὡς αὐτοὶ ἑαυτῶν ...

τ ἐν ταῖς ἀρχαῖς προκεκρίμενον. Et cum infinitiuo: vt apud Isocr. προκεκρίνας τούτους καλλίστους εἶναι τῶν λόγων. Et apud Xen. in Apoll. ἀνθρώπων ἐμὲ πολλοὺς προκρίνειν ὑπερφέρειν.

Προκρίνομαι, prius iudicor, anteferor, anteponor: vnde apud Xenoph. οἱ δ' ἐκεῖ καλοκαγαθίᾳ προκεκρίσθαι τῶν πολιτῶν. Et προκριθέντες, quorum nomina ad spem sortium recipiuntur.

Πρόκριμα, τὸ, q.d. prælatio, delectus. in epist. 1. ad Tim. cap. 5. ἵνα ταῦτα φυλάξῃς χωρὶς προκρίματος, absque eo vt vnum alteri præferas.

Πρόκρισις, ἡ, q.d. prælatio. Exponitur & præiudicatio.

Πρόκριτος, prælatus, qui præfertur & anteponitur. item πρόκριτοι qui & προκριθέντες.

Προσκρίνω, adiudico: apud Diog. Laërt. cum dat. & accus.

Προσκρίνεσθαι, accrescere, agglutinari, coagmentari, in idem corpus cogi & coagulari, vt cibus in alimentum concoctus, apud Themist. l. 2. de anima.

Πρόσκρισις, accretio siue accrementum, apud eundem.

Συγκρίνω, coagmento. ¶ Item comparo & contendo inter se. Lucill. lib. 2. Epigr. σύγκρινον δὲ τέχνῃ τέχνην, comparo artem cum arte. in epigr. Μή με τάφῳ σύγκρινε τὸν Ἕκτορα, ne me tumulo metiaris. Et συγκρίνειν ἐνύπνια, interpretari somnia. Genes. 40. & Dan. 6.

Συγκρίνομαι, coagmentor, concresco. Aristot. l. 1. metaphys. & apud Herodot. συνεκρίθησαν φιλίαι μεγάλαι Θηβαίοις ἐς Ταμύνας, ingens amicitia contracta est, seu coaluit. ¶ Συγκρίνεσθαι πρός τινα, iudicio contendere cum aliquo, apud Polyb.

Σύγκριμα, ατος, τὸ, coagmentum & quod concretum Greg. & Laert. ¶ Item contentio, comparatio. ¶ Σύγκριμα ἐνυπνίου, interpretatio somnij ¶ Item σύγκριμα, edictum, Maccab. l. 1. c. 1.

Συγκριματικός, ἡ, ὁ temperatus vel concretus.

Σύγκρισις, εως, ἡ, cõcretio. Plut. de primo frig. & de def. orac. itẽ comparatio, contentio duorũ inter se. Polyb. & Philo de vita M. l. 3. σύγκρισις ἐνυπνίου exp. interpretatio somnij, Dan. c. 3.

Συγκριτικός, coagmentandi vim habens, apud Alex. Top. 2. item comparatiuus. Plut. symp. 5. probl. 5.

Συγκριτικῶς, comparatiuè, per comparationem.

Decomp. Ἀραιοσύγκριτοι, quibus libera corporis transpiratio est: sic dicti à corporis raritate quæ plurimum valet ad transpiratum.

Ἀσύγκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui concretus non est, aut qui concrescere, siue coalescere nequit. Exponitur etiam, qui cum alio non habet commercium. item qui contendi & comparari cum alio non potest, dissimilis. Ἀσυγκρίτως, citra concretionem seu more eorum quæ concreta non sunt.

Ἰδιοσυγκρισία, ας, ἡ, propria & peculiaris concretio, siue constitutio & temperamentum: vt ἰδιοσυγκρισίαι σωμάτων, apud Diosc. l. 6. propriæ & peculiares corporum constitutiones.

Μετασυγκρίνω, recorporo: mistellæ corporis statũ præter naturã se habentẽ instauro atq; trãsmuto. Paul. Æg. l. 3. c. 63. ἐν δὲ τοῖς διαλείμμασι μετασυγκρίνειν αἰώραις διαφόροις. Μετασύγκρισις, ἡ, exiguorum meatuum in naturalem statum mutatio. Gal. Μετασυγκριτικά, medicamenta quæ adhibentur ad restituendos exiguos meatus in pristinam symmetriã. Et μετασυγκριτικὴ δύναμις, facultas quæ μετασύγκρισιν præstat. Diosc. l. 4.

Ὑποκρίνομαι, simulo, fingo. Demosth. pro cor. μηδὲ τῇ φωνῇ διακρίνειν ὑποκρινομένους τὴν ἐκείνων τύχην ἀλλὰ τῇ ψυχῇ συναλγεῖν. Luc. de salt. οὐχ ὑποκρίνεσθαι μανίαν ἀλλὰ μαίνεσθαι, non simulare insaniam, sed insanire. Et cum infinitiuo: vt apud Hermog. γράψαντες γὰρ πάντες ὑποκρίνονται σχεδιάζειν. Dicitur & de histrionibus personam alicuius induentibus. Herodian. l. 1 ἕκαστός τε ὃ βούλεται σχῆμα ὑποκρίνεται. Sic apud Dem. περὶ παραπρ. Ἀντιγόνην δὲ Σοφοκλέους πολλάκις. Ἀριστόδημος ὑποκέκριται, personam egit. ¶ Item respondẽo, vt Od. o. μερμήριζεν Μενέλαος ὅππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο. ¶ Exponitur etiam æstimo, iudico, censeo: vt apud Plut. σὺ δὲ τὸ βέλτιον ὑποκρίναιο σεαυτῷ, tu melius hoc tecum æstimares. Sic apud Hippocr. ἀναστὰς ὑποκρινάμενος ἐμαυτῷ ὄναρ, insomnium mecum æstimabam, item interpretor, explico, seu iudicium fero. Philostr. οὐδ' ἂν ὑποκρίναιντο ὄψιν οὐδεμίαν, ne vnam visionem quidem interpretari possent.

Ὑπόκρισις, simulatio: peculiariter, qua quis probitatem præ se fert reuera nequitiæ & improbitatis plenus: sæpe in nouo Test. Item histrionis gestus personam alienam repræsentantis. Exponitur & pronunciatio: apud Plut. Est etiam figura rhetorica quæ Lat. pronunciatio.

Ὑποκριτής, simulator, qui eo vitio laborat, quod hypocrisis in sacris literis dicitur. item histrio apud Plut. item ὑποκριτὴς ὀνείρων, coniector somniorum, apud Luc.

Ὑποκριτικός, ἡ, ὁ, simulat⁹ cui inest simulatio more eorũ qui hypocritæ vocãtur. Itẽ ad histriones seu ad histrionũ artẽ pertinẽs: vt apud Dẽ. Phal. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα θεωρήματα ὑποκριτικά.

Ὑποκριτικῶς, simulatè, item histrionicè. Athen. l. 10.

Decomp. Ἀνθυποκρίνομαι, vicissim simulo, cõtrà præ me fero.

Ἀνυπόκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non simulatus, expers simulationis, non fictus, syncerus. vt ἡ ἀγάπη ἀνυπόκριτος, Rom. 13. & alibi in epist. Pauli. Item alienus ab histrionica seu histrionia, apud Demetr. Phalereum.

Καθυποκρινόμενος, histrionica actione capio & demulceo.

Συνυποκρίνομαι, simul simulo.

Composita sine præpositione: ac primùm desinentia in Κρινής & κρινέω.

Δυσκρινής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod δύσκριτος. Plut.

Εἰλικρινής, distinctus nõ permixtus. Xen. pæd. 8. δεῖ τὸ εἰλικρινὲς εἶναι ἑκάστα εἶναι τὰ φῦλα. Itẽ purus, syncerus, verus, non fucatus: itẽ apertus, manifestus, perspicuus, & q.d. τῇ εἵλῃ κρινόμενος, quoniam ad splendorem Solis, qui εἵλη dicitur, τὰ μεμιγμένα καὶ τὰ ἀμιγῆ facilè διακρίνεται, in Axiocho, & apud Xen.

Εἰλικρινῶς, syncerè, purè, verè, apertè.

Εἰλικρίνεια ἡ synceritas, puritas. Suid.

Εἰλικρινέω, ῶ, syncerum reddo. Aristot. de mundo.

Εὐκρινής, discretu diiudicatúque facilis: vel bene discretus ac distinctus, purus, clarus, liquidus. Hesiod. in Erg. & apud Isæum in oratione πρὸς Ξέναρτον. Exponitur &, qui ex morbo vires resumit, reualescens apud Herodot.

Εὐκρινέως siue εὐκρινῶς, discretè, distinctè. Xen.

Εὐκρίνεια, distinctio, puritas. Hermog.

Εὐκρινέω, bene secerno & seligo. Od. ξ. τὸ ἄριστον εὐκρίνας ἀποπέμπω.

Dec. Διευκρινέω, ῶ, idem quod διακρίνω, discerno, distinguo. Luc. in Hermot. & Laert. in Zenone. item diiudico, discepto, disputo, discutio, accuratè examino. Polyb. lib. 3. & apud Xen. Vtit & Cic. ad Att. Διευκρίνησις, discretio, discussio, explicatio.

Προδιευκρινῶ, prius discerno: vel ante discutio.

Προεξευκρινέω, ῶ, idem. Hippocr. lib. 1. Aphor.

Φυλοκρινέω, ῶ, iudicis officio fungor in tribu, sum iudex tribus, iudico per tribus. Poll.

Φυλοκρίνομαι, in tribu iudicor. Hesych.

Comp. formata ex secunda persona sing. præt. perf. pass. itidem sine præpositione.

Ἀκρισία, ἡ, (q. d. indiscretio) non adhibitus delectus, non adhibitum iudicium. Luc. item res controuersa, & de qua nondum iudicatum est. Polyb. item iudicij inopia, vel temeritas in iudicando, & malum iudicium: in anth. epigr. item confusio, q. d. indiscretio, turbulentus rerum status, vel rerum turbulentarum status. Xen. Hell. vlt.

Δικαιοκρισία, æquum iudicium. Rom. 2. & Basil.

Κακοκρισία, prauum & iniquum iudicium. in Epigr.

Composita formata ex tertia pers. præt. pass. itidem sine præposit.

Ἄκριτος, ου ὁ καὶ ἡ, iniudicatus, indemnatus, qui causam non dixit: Demosth. Τὸ ἄκριτον vt dicitur, quod in controuersiam non cadit. Isocr. item quod componi vel decerni non potest, anceps. Il. ζ. & apud Hesiod. nec non apud Demosth. Plut. Polyb. item indiscretum, confusum, indistinctũ: vt ἄκριτοι μῦθοι. Il. β. & ἄκριτος τύμβος. Il. η. Sic & alibi apud Hom. & Opp. item sine iudicio ac ratione factum. Herodian.

Ἀκρίτως, iniudicatè, vel iniudicatò, indicta causa. Isocr. in Panath. item nullo cum iudicio, sine delectu. item indiscretè, confusè, nullo discrimine. Ἀκριτί, idem. Suid.

Δικαιοκρίτης, iustus, iudex.

Δύσκριτος, iudicatu difficilis aut diiudicatu, cuius difficilis est disceptatio. Plut. de defectu orac.

Δυσκρίτως, ita vt non facilè sit iudicare seu diiudicare: ita vt non facilis sit disceptatio. δυσκρίτως ἔχω, ancipitis sum iudicij. Aristoph.

Εὔκριτος, de quo iudicare facile est. cui oppon. δύσκριτος. vt δύσκριτα καὶ εὔκριτα νοσήματα, Hippocr. aphor. lib. 1.

Θεόκριτος, diuino iudicio electus, Dionys. item dearum iudex, apud Theocr. in ara.

Ὀνειροκρίτης, ου, ὁ, qui somnia interpretatur, qui somnia diiudicat. Theocr. idyll. 22.

Ὀνειροκριτικός, ad somniorum interpretem & coniectorem pertinens: vnde ὀνειροκριτικοί, libri Artemidori, item qui somnia nouit interpretari, peritus somniorum interpres.

ΚΡΙΟΣ, ου, ὁ, aries: ouium gregis dux. Plut. Ἀθηναῖοι τοῦ ζῶντα τὸν κριὸν ἐκδείραντι δίκην ἐπέθηκαν. ¶ Est etiam signum cœleste: Aratus. Τῶν ὀλίγον κριοῦ νοτιώτεροι ἀστέρες εἰσί. Cic. interp. inferior paulo est aries, & flamẽ ad austri inclinatior. in Epigr. πότερ' ἐν κριῷ γεγένηται ἢ διδύμοις, an in ariete, an verò in geminis. ¶ Naues etiam quædam Κριοὶ dictæ fuerunt, quòd arietis haberent insigne: Bayf. ¶ Κριὸς est etiam machina bellica, quam Ioseph. lib. 3. de capt. Iud. describit Xen. Pæd. 7. Μηχανὰς ἐποιεῖτο καὶ κριοὺς ὡς τῶν μὴ πειθομένων ἐρείψων τὰ τείχη. ¶ Κριὸς ὀροβιαῖος, cicer arietinum: à capitis arietini similitudine. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 5. ¶ Est etiam vocabulum architecturæ, quo significatur ornamentum quoddam instar tortilis pampini & clauicularũ, siue capreolorum, in capitulis columnæ Corinthiæ & Ionicæ: volutam & helicem vocat Vitruuius.

Κρίδιον, ου, τὸ, paruus aries. Hesych.

Κρίσις, &c. vide in Κρίνω. Κριστός, in Κίρσος. Κριτὰς &c. in Κρίνω.

ΚΡΟ´ΚΗ, ης, ἡ, trama, subtegmen: id quod stamini inseritur seu intexitur. Plato in Crat. ἢ τὴν κρόκην καὶ τοὺς στήμονας διακρίνομεν. Apud Luc. Κρόκην κατάγουσα, stamina nens. ¶ Κρόκαι dicuntur etiam arena littorea: vel calculi seu lapilli littorei aut marini. Aristot. in mechan. quæst. ¶ Item Κρόκη, littus. Etymol. & schol. Lycophr.

Quum significat stamen, format & irregularem accusat. Κρόκα, quasi a nom. Κρόξ, Hesiod. in Erg. Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι.

Κροκίζω, texo, neo, tramo, apud Herodot. Vide & in Κρόκος.

Κροκὶς ίδος, ἡ, exp. subtegmen, in Epigr. ¶ Item floccus seu filum in veste extans siue prominens. Plut. in Sylla, καὶ κροκίδα τοῦ ἱματίου ἀνασπάσας, filium ex veste euellens. Apud Aetium lib. 3. dicitur medicamenti genus προσθετόν, quod tormento exceptum ano inditur vice glandis. Plerisque in locis scribitur Κροκύς, ύδος vt apud Hippocr. in prognost. Herodot. in Thalia Diosc. lib. 2. Galen. l. 3. de loc. aff.

Κροκιδίζω, siue Κροκυδίζω, floccos lego: verbum est ab omnibus medicis de phreneticis dici solitum. Dicitur etiam de adulatoribus floccos pilósque ex veste legentibus.

Κροκιδισμὸς, οῦ, ὁ, floccorum seu filiorum lectio. Galen.

Κροκάλη, ἡ, calculus littoralis, seu arena littoralis. Epigr. lib. 1.

Παρὰ κροκάλῃσι θαλάσσης, apud littora.

Composita.

Ἀνθοκρόκος πηνίον, exp. textum floridum, chordula filo floridulo contexta. Eurip. in Hecuba.

Εὐκρόκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchram in littore arenam habens, in cuius littore pulchri calculi sunt: vt εὐκρόκαλος ἠιών. Et εὐκρόκαλος θάλασσα, apud Nonn.

Λινόκροκος, ex lino textus, vt λινόκροκον φᾶρος, apud Eurip. in Hecuba.

ΚΡΟΚΟΣ ου, ὁ, siue Κρόκον ου τό, crocus, crocum: herba de qua Theophr. hist. pl. l. 6. c. 6. Il. ξ. Λωτόν θ' ἑρσήεντα, ἰδὲ κρόκον ἠδ' ὑάκινθον, Callim. hym. in Apoll. Χείματι δὲ κρόκον ἡδύν. Sic & apud Athen. l. 13. & 11. * Schol. Callim. deducit παρὰ τὸ ἐν κρύει θάλλεσθαι, sicut & Plin. scribit crocum virere bruma & colligi. ¶ Κρόκον dicitur etiam oui luteum siue vitellus. Alex. Trall. λεκίθους σὺν κρόκοις ὠῶν. ¶ Item auena, genus frumentaceum, apud Theophr. hist. pl. l. 8.

Κροκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, croceus, crocum referens. Diosc. l. 1. Galen. lib. 4. de loc. affect.

Κρόκεος, idem quod Κροκώδης Eurip. in Hec.

Κροκόεις, idem; seu crocei coloris. crocco colore imbutus, Eurip. in Phœniss. & Phalæcus apud Athen. lib. 10. Theophr. histor. pl. lib. 8.

Κρόκινος ου, ὁ, crocinus, croceus: Κρόκινον ἄνθος Theophr. hist. pl. l. 1. Et Κρόκινον μύρον, apud Diosc. l. 1.

Κροκίας λίθος, crocias lapis: quod sit colore croci.

Κροκόω ῶ, croco imbuo, croco tingo seu inficio. Athen. lib. 1.

Κροκωτὸς οῦ ὁ, croco tinctus, croceo colore imbutus. Item absolutè pro, vestis croceo colore imbuta, vt apud Aristoph. in Rhan. Luc. de hist. scrib. Athen. lib. 12.

Κροκίζω, croco similis sum, crocum refero, Diosc. l. 4. c. 65.

Παρακροκίζω [comp.] aliqua ex parte crocum refero, seu crocum mentior. Diosc. l. 5. c. 137.

Κροκόδειλος Κροκοδείλιον, vide in Δειλός.

ΚΡΟΝΟ´Σ, ου, ὁ, Saturnus * dictus παρὰ τὸν χρόνον, quòd cum ipso tempore extiterit, vel potius ante ipsum tempus, autor ipse temporis: quò & Aristot. respexit in libro de mundo, scribens τὸν Δία esse filium Κρόνου, vtpote διήκοντα ἐξ αἰῶνος ἀτέρμονος εἰς ἕτερον αἰῶνα. Prouerbiali loco pro moroso sene ponitur & pro malefico, quia fingitur à poetis τεκνοφάγος. ¶ Item pro bardo seu fatuo & deliro sene, quia antiquissimus omnium deorum habitus fuit, & prisci mortales qui sub eius regno vixerunt simplices fuisse prædicantur. Aristoph. in Nub. οὐχὶ διδάξεις τουτονὶ, κρόνος ὤν, quum senex sis & delirus.

Κρονικὸς οῦ ὁ, Saturnius. Item vetustate desipiens, præ senio delirus & fatuus, seu priscam fatuitatem redolens, quæ sub Saturno fuit. Aristoph. in Pluto, Ὦ κρονικαῖς γνώμαις λημῶντες τὰς φρένας ἄμφω.

Κρόνιος, idem quod Κρονικός: vnde Κρονίων ὄζειν, apud Aristoph. in Nub. priscam fatuitatem seu stoliditatem redolere. Κρόνιος ἀστὴρ, Saturnia stella, vna ex septem errantibus. Et Κρόνιος μὴν, Saturnius mensis, qui postea dictus est ἑκατομβαιών: vnde Κρόνια, Saturnalia, sacra quæ in honorem Neptuni peragebantur.

Κρονιάδες ἡμέραι, Saturnales dies, apud Plut. in Cic.

Κρονίδης & Κρονίων, Saturni filius, Saturnius. Plerunque Iouis epitheton passim apud Poetas.

ΚΡΟΣΣΟ´Σ, οῦ, ὁ fimbria, limbus: extrema vestis ora quæ eam circumquaque ambit. Pollux Κροσσῶν nomine villos intelligit, qui vestimenti assui solebant. Itidem Suidæ Κροσσὸς est ὁ μαλλὸς, villus qui extremæ vesti assuitur.

Κροσσόω, ῶ, eiusmodi fimbria villóve prætexo seu circumnido.

Κροσσωτὸς χιτὼν, seu Κροσσωτὸς simpl. (sub χιτών) tunica fimbriata seu villis prætexta.

Κροσσαὶ, scholiastes Homeri pro scalis accipit: vt Il. μ. Κροσσάων ἐπέβαινον ἀναγκαίῃ δ' ὑπὸ ἔχοντες. Alibi itidem scribit Κρόσσας vocari scalas ad propugnationem murorum accommodatas. Quibusdam (inquit Hesych.) sunt scalæ scalis superpositæ: aliis verò sunt pinnæ murorum aut turrium (metaphora à vestibus quarum summitates nominantur Κροσσοί) vt Il. μ. κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον ἐπάλξεις. Apud Herodot. l. 2. scribitur Κρόσσαι.

Composita.

Δίκροσσος, geminam seu duplicem habens fimbriam, duas habens fimbrias: vt δίκροσσον περιβόλαιον apud Poll. l. 7. Quidam interpr. vtrinque fimbriatus.

Πρόκροσσαι νῆες, dicuntur aliæ post alias seu super alias: vt cum continua serie in procinctu stant. Homer. Iliad. ξ. Et Herodot. ἄλλαι νῆες πρόκροσσαι.

Κρόσφος, vide in Γρόσφος. κρόταλον, &c. in Κρότος.

ΚΡΟ´ΤΑΦΟΣ, ου, ὁ, tempus: pars capitis quæ est inter oculos, aures & verticem, vt Aristot. definit. Od σ. καὶ κυνέη παγχάλκεος ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα. Theocr. idyll. 11. Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τώς κροτάφως τε. Idem idyll. 15. πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων Ὁ τριφίλητος Ἄδωνις. * Quidam dici volunt παρὰ τὸ κροτεῖν ἀεὶ τὴν ἁφὴν, quòd pulsus venarum ibi euidens sit: alij παρὰ τὸ κηρύσσειν τάφον: vnde etiam Theocr. dixit idyll. 14. ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα Πάντες γηραλέοι.

Κροταφίτης, ου, ὁ, q. d. temporalis: vt Κροταφῖται μύες, musculi temporales. Gal.

Κροταφίδες, αἱ, numerantur à Poll. lib. 10. c. 31. inter vasa fabrilia.

Πολιοκρόταφος ου, ὁ καὶ ἡ, [comp.] cana habens tempora. senex: epitherum hominum. apud Hom. vt Il. θ. Παῖδας πρωθήβας πολιοκροτάφους τε γέροντας.

ΚΡΟ´ΤΟΣ, ου, ὁ, pulsus: vt pulsus æris, tentoriorum, manuum & pedum. Frequenter de manuum plausu dicitur, quo quoniam approbari aliquid in theatris solebat, ideo pro laude interdum vsurpatur. Aristoph. in Ran. θιάσους δὲ δαίμονας ἀνδρῶν, γυναικῶν, καὶ κρότον χειρῶν πολύν. Demosth. contra Mid. θόρυβον καὶ κρότον τοιοῦτον ὡς ἂν ἐπαινοῦντές τε καὶ συνησθέντες ἐποιήσατε. Dicitur & de plausu quem ciconia crepitante rostro edit: Philostr. epist. 4. * A præt. perf. pass. tertia persona κέκρυται formari Κρότος exemplo ν tradit Etymol.

Κροτέω, ῶ pulso, verbero: Plut. de educ. puer. τῶν (ἵππων) ἀπελθεῖν κροτησάντων. Sic dicitur Κροτέειν κιθάραν, pulsare citharam, seu ludere cithara, apud Theocr. idyll. 18. ¶ Equi currentes dicuntur etiam Κροτεῖν currum, quum eum tam rapido cursu trahunt, vt cum crepitu quodam succutiatur: vt Il. ο. ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι Κεῖν' ὄχεα κροτέοντες. ¶ Item plaudo, cum plausu collido. Xen. pæd. 8. πότερον κροτεῖν δεῖ τὼ χεῖρε ἢ γελᾶν, ἢ τί ποιεῖν. Synes. epist. 121. καὶ τὼ χεῖρε ἐκρότησε. ¶ Item comprobo plausu seu plausu excipio: Xen. in sympos. οἱ δὲ συμπόται ὁρῶντες, ἅμα μὲν ἐκρότουν, ἅμα δὲ ἐβόων αὖθις. Sic & apud Plutar. in Alcibiad. Interdum cum accusat. personæ: vt apud Laërt. in Cleanthe, οἱ ἀκροαταὶ τὸν μὲν ἐκρότησαν, τὸν δὲ ἐξέβαλον, cum plausu exceperunt. ¶ Item crepo: (*ea signif. qua Horat. dicit, si quid Stertinius veri crepat.*) vt in Axiocho, κἂν πιθανωτέρους τούτων λόγους ἄρτι κροτήσῃς, si crepes. ¶ Κροτεῖν dicitur etiam de ciconia quæ sibi plaudit crepitante rostro: apud Philostrat. epistola 4.

Κροτέομαι, οῦμαι, pulsor, verberor. Item plaudor, plausu excipior. Aristot. de arte poet. δεῖ δὲ ἄμφω ἀεὶ κροτεῖσθαι. Chrysost. Κροτεῖσθαι ἄξιος, plausu dignus. Metaphoricè Κεκροτημένοι ἄνδρες dicuntur astu & fraude exercitati homines. Theocritus idyl. 15.

Κρότημα, τὸ, plausus: idipsum quod ex plaudendi actione oritur, idem quod Κρότος. Dicitur etiam de vafris & versutis. Hesych.

Κρότησις, plausus: ipsa plaudendi actio: in Axiocho.

Κροτητὸς, οῦ, ὁ, pulsatus: vnde Κροτητὰ loca sunt quæ pedum plausu pauita sunt. Theophr. hist. pl. lib. 6. cap. 6. Et κροτητὰ μέλη quæ digito pulsatis organis aut etiam quæ tibiis canuntur. Athen. l. 4.

Κροτισμὸς, idem quod Κρότος. Æschyl.

Κρόταλον, ου, τὸ, crepitaculum: instrumentum quod pulsatum manu crepitabat: schol. Aristoph. & Dioscor. l. 2. Epigram. τὴν δὲ ταλαίναν Γρυλλὼ κρόταλον εἰς ψόφον ἐξέβαλεν. ¶ Κρόταλον seu κρόταλος appellabatur etiam homo garrulus & loquax: Aristophan. in Nub. τρῖμμα, κρόταλον, παιπάλη. Dicitur & de homine versuto seu vafro, schol. Aristoph. apud Euripid. in Cyclop.

Κροταλίζω, crepitare facio, idem quod κροτέω: Il. λ. ἵπποι κεῖν' ὄχεα

ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας. item plaudo, plausu cōprobo & excipio: vt apud Athen. l. 9. οἱ δ᾽ λοιποὶ κροτάλιζουσι μετὰ χαρᾶς. Sic in pass. apud eundem, l. 4. & 11.

Κρόταλα, τὰ, crotalia. Vide Plin. l. 9. c. 35.

Composita, ac primùm sine præpositione.

Ἄκροτος, ὁ, plausu carens, cui non applauditur.

Ἀκρότητος, non pulsatus. Apud Athen. l. 4. ἀκρότητα κύμβαλα non congruentia ad numeros.

Γονύκροτοι, ab antiquis dicti sunt οἱ βλαισοὶ, & apud Anacreontem οἱ δειλοὶ, teste Eust. Aristoteli in physiogn. γονύκροτοι sunt impuri quibus genua trepidant.

Δίκροτος, ὁ & ἡ, bis pulsans: vt δίκροτος σφυγμὸς, apud Gal. in Isagoge pulsuum. item qui vtrinque impellitur: vt δικρότοισι κώπαις, apud Eurip. Et τὰ δίκροτα πλοῖα, naues biremes: apud Polyb. lib. 6.

Ἱππόκροτος, equis resonans, equis perstrepens. Eurip. in Hippol.

Ἱπποκροτέω, equis perstrepo. Syn. ep. 130.

Μονόκροτος, qui vno duntaxat pulsu mouetur. Μονόκροτος ναῦς, nauis quæ vno duntaxat remorum ordine impellitur: eadem quæ μονήρης. Strab. l. 7. & Xen. Hell. 2.

Ποδόκροτος, pedibus plaudens, pedibus strepitum edens, in Epig.

Πολύκροτος, multis plausibus resonans. Dicitur etiam de instrumento musico plures sonos edente propter diuersas aut chordas aut fistulas quæ pulsu tanguntur. Athen. lib. 12. πολύκροτοι dicuntur etiam homines versuti & vafri: schol. Aristoph.

Τρίκροτος, triremis.

Φιλόκροτος, amans strepitum. Hom.

Χαλκόκροτος, Rheæ epith. cuius sacerdotes caua æra pulsu exercebant. Hesych. item ære cusus, seu factus. Eurip. in Phœniss. Apud Aristoph. χαλκόκροτοι ἵπποι, quoniam æreis seu ferreis soleis terram pulsant.

Composita cum præpositione.

Ἀνακροτέω, ῶ, plausum do, seu plausum tollo, applaudo. Aristoph. in Vesp.

Ἀνακροταλίζω, idem, apud Athen. l. 4.

Ἀπόκροτος, ὁ & ἡ, durus, asper. Xen. de re eq. Metaphoricè apud Phil. de vita M. l. 3. ἀπόκροτον ψυχὴν ἔχοντος ἀνδρός. Exponitur etiam, pauitus. (pud Strab.

Ἀποκροτέω, crepito, plausito: ἀποκροτεῖν τοῖς δακτύλοις, a

Ἀποκρότημα, digitorum concrepatio. Athen. l. 12.

Ἐγκροτέω, infligo, impingo, illido. Eurip.

Ἐπίκροτος, pulsatus, pauitus: idem quod κροτητός. Aristot. hist. an. l. 8. & Gal. l. 2. ὑγιεινῶν.

Ἐπικροτέω, applaudo, plaudo super aliqua re. Syn. ep. 4. item crepito: Hesiod in ἀσπ. τὰ δ᾽ ἐπικροτέοντα πέτοντο ἅρματα κολλήεντα. Luc. ἐπικροτῶν τοῖς ὀδοῦσι, dentibus crepans.

Συνεπικροτέω (decomp.) simul applaudo.

Καταχροτέω, lætis plausibus comprobo, lætis plausibus excipio. Hesych.

Κατακροταλίζω, strepito. Callim.

Παρακροτέω, applaudo, item adhortor, incito, vel plausu manuum adhortor & incito ad aliquid, apud Luc.

Σύγκροτος, conflatus, coagmentatus, compactus. Eurip.

Συγκροτέω, complodo, collido. Xen. Pæd. 2. συνεκρότησε τὰς χεῖρας, τῷ γέλωτι ἐκθρύπτετο. item conflo: (more fabrorum ferrariorum qui ferra candentia aut alia metalla conflant.) Plato in Cratylo. item compono, seu instituo & ad efficiendū concentum compono. vt συγκροτεῖν χορὸν, apud Dem. contra Mid. Exponitur etiam generaliter, apparo, instruo: vnde in passiuo, apud Arist. συνεκροτεῖτο πόλεμος, apparatur bellum. Et Luc. ὁ πότος συνεκροτεῖτο, instruebatur. ¶ Item congrego, colligo, vt συγκροτεῖν ἐκκλησίαν & συγκροτεῖν στράτευμα, apud Herodian. l. 2. Sic apud eundem l. 1. συγκροτεῖν δύναμιν, copias colligere. Sic & pass. apud Luc. στρατιὰ δὲ πολλὴ καὶ ἵππος συγκεκροτημένη. ¶ Item condico, edico, indico. Herodian. l. 8. τὴν εἰς τὴν Ῥώμην ἐπάνοδον συγκροτεῖ. Sic & apud eundem l. 5. ¶ Item incito & veluti complosis manibus concito. Philo de vita M. l. 1. συνεκρότουν ἀλλήλους μὴ ἀποκάμνειν. Sic & l. 3.

Συγκρότημα, idipsum quod conflatum est, coagmentū. Greg. Dicitur etiam de agmine composito & instructa manu: schol. Aristoph. item conspiratio multorum idem facinus suscipientium, schol. Demosth.

Συγκρότησις, conspiratio, coniuratio: apud Ioseph.

Ἀσυγκρότητος, seu ἀξυγκρότητος (decomp.) qui conflatus seu coactus nō est, seu qui conflari & cogi non potest. Thuc. lib. 7.

ΚΡΟΤΩΝ, ωνος, ὁ, ricinus, alio nomine dictus Κυνοραιστής, a canum infestatione, de quo Plin. lib. 11. c. 34. ¶ Sic dictum fuit à nonnullis & Κίκι Αἰγύπτιον, quoniam fert semen Κρότωνι an mali simile. Diosc. l. 4. c. 64. Galenus ab Hippocr. Κρότωνας nominari scribit cartilaginea pulmonis bronchia, lib. 2. de mo b.

ΚΡΟΤΩΝΗ, ἡ, vitium est quod innascitur in arboribus, præcipuè in olea. Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 23.

Κρῶμα, vide in Κρούω.

ΚΡΟΥΝΟΣ, ὁ, scatebra saliens, i. fons aquæ saliens. (* inde dictus quod ex montibus μετὰ κρούσεως (cum strepitu) defluat, vel ἀπὸ τοῦ ῥέειν κροτῶ ἤγουν κρούσμῳ καὶ ψόφῳ, vt docet Eust. Il. χ. Κρουνὼ δ᾽ ἵκανον καλλιρρόω ἔνθα δὲ πηγαὶ Δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος. Ibidem. Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνὼ ἀφίκοντο. Sic Iliad. δ. Κρουνῶν ἐκ μεγάλων κοίλην ἔντοσθε χαράδρης. Et Athen. lib. 4. ἀνέβλυζον δὲ ἐξ αὐτῆς καὶ κρουνοὶ δύο ὁ μὲν γάλακτος ὁ δὲ οἴνου.

Κρουναῖος, ὁ, vt κρουναῖον ὕδωρ, aqua è scatebris saliens, aqua ex fonte saliens. Aristot. meteor. 2.

Κρουνηδὸν, instar scatebræ seu fontis salientis. Philo de vita M. l. 2.

Κρουνίζω, in salientis modum effundo. Athen. lib. 4. ἐξ ὧν κρουνιζόντων λεπτοῖς κάτωθεν ἐκπίνουσι.

Κρούνισμα, τὸ, id ipsum quod instar salientis effunditur, idem quod κρουνός. in Epigr.

Composita.

Δίκρουνος, duos habens κρουνούς. apud Athen. lib. 11.

Δωδεκάκρουνος, duodecim scaturigines habens, qui ex duodecim scatebris aquam fundit. apud eundem.

Ἐννεάκρουνος, habens nouem fistulas, ex quibus aqua prosilit. Idem.

Κατακρουνίζω, instar salientis deorsum fundo. Gal. l. 13. meth.

ΚΡΟΥΩ, F. σω, pulso. Aristoph. κρούειν τοῖς ποσὶ τὴν γῆν, pedibus terram pulsare. Et κρεμβάλοις κρούειν, apud Athen. idem quod κρεμβαλίζειν, crembala pulsare. Itē θίασον κρούειν, thiasum pulsare apud Iulianum imp. ad Iambl. sic in Epigram. lib. 4. Κρούε δ᾽ ἀμφοτέροις καὶ φρένα καὶ κιθάρην. Item. συγκρούω, vt κρούειν χεῖρας, collidere manus, seu collisis inter se manibus strepitum dare. apud Eurip. ¶ Πρύμναν κρούειν, puppim pellere, i. paulatim retrocedere, puppim pellendo siue remis premendo, non autē proram ipsam auertendo. Polyb. l. 16. καὶ δὲ ὥστε χωλεύουσας καίπερ πολλάκις ἐπιβαλομένας πρύμναν κρούειν. Metaphoricè apud Greg. πρύμναν τε ἐκρουσάμην pro in contrariam partem transiui, seu fauorem meum in contrarium verti. * Κρούειν Eust. dicit ὀνοματοποιηθῆναι: ab aliis traditur ἀκίρας derivari, à facto ex eo Κέρμω & per syn. opeo Κρούω, vt propriè sit cornibus ferio.

Κρούομαι, pulsor. Item collidor. Thuc. l. 3. Item actiuè, idem quod Κρούω, vt πρύμναν κρούσασθαι, apud Thuc. l. 1.

Κροῦμα, τὸ, sonus qui in instrumenta musica pulsata eduntur. pulsus. Plato in Minoe. Plut. de mus. Luc. in Nigr.

Κρουματικὸς, ὁ, vt κρουματικὴ σοφία, peritia pulsandi organa musica. in Epigr.

Κροῦσις, εως, ἡ, pulsus seu pulsatio, ipsa actio pulsandi. Plutar. de musica. Exponitur etiam δοκιμασία, quoniam vasa figulina digito pulsata explorari solent ex ipso sonitu an integra sint, necne. Suid. Κρούσεις dicuntur etiam ea ipsa quæ pulsantur. Athen. l. 14. Arist. in probl. sect. 19. & Plut. in polit. præc.

Κρουστικὸς, ὁ, pulsandi vim habens. & specialiter, aures pulsans seu feriens.

Κροαίνω, (pro κρουαίνω, exempto υ) vnde κροαίνων apud Hom. exp. pedibus pulsans. Il. ζ.

Κρότος, κρουνὸς, κρύος quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita, ac primùm cum præpositione.

Ἀνακρούω, vel ἀνακρούομαι, retro ago, retro pello. Plutarc. in Pomp. Πομπηΐῳ παρῆν ἀνακρούσασθαι εἰς πέλαγος τὴν ναῦν, retrò agere nauem procul à littore, retrò agere in altum. Et πρύμναν ἀνακρούσασθαι, retrò inhibere apud Aristoph. in Vesp. Item metaph. recedere à proposito. Item inhibeo, reprimo. Xen. ἀνακρούειν μὲν τὸ στόμα τοῦ ἵππου. Basil. οἷον χαλινῷ τινὶ ἀνακρούειν τὴν διάνοιαν τὸ ἄγαν, velut freno succusso reprimens. ¶ Item pulso, vt ἀνακρούεσθαι τὸ τύμπανον. Greg. ¶ Ἀνακρούεσθαι τὸ μέλος dicuntur citharœdi proludentes, hinc per metaph. significat exordiri, vt apud Plat. in Philebo, πάλιν οὖν τὸν αὐτὸν λόγον ἀνακρουσώμεθα, disputationem ordiamur.

Ἀνάκρουσις, retrò actio, inhibitio quæ fit retrorsum. Item peculiariter, remorum vel nauis inhibitio, siue retrocessio quæ fit nauem inhibendo. Thuc. Item pulsatio. Videlicet organi ... Item præludium cantus. & generaliter sermonis exordium. Inuenitur etiam pro correctione & castigatione, apud Plut.

Decomp. Ἐπανακρούω, repello, seu retrò pello. specialiter nauim retrò inhibeo aut currum. vnde ἀνακρούσασθαι dicitur qui veluti nauis aut currus retrò inhibitus retrogrado pede remeat. Vsurpatur vox media & in significatione actiua pro retrocedere seu remeare cogo. vt apud Aristoph. in auibus. Ἀπὸ τὸ δεῖν ἐπανακρούσασθαι ... Ἐπανάκρουσις, repulsus quo aliquid retroagimus & propriè quo nauim retrò inhibemus. scho. Aristoph.

Ἐξανακρούω, retraho.

Προανακρούομαι, prior retropellor seu inhibeor, prior retrocedo inhibito cursu. Item prior exordior. (de citharista ali-

quo qui inter alios prior præludio aliquo ad citharæ pulsum se præparat) Plut.in symp.sept.sap.

Ἀντικρούω, retúdo, repello. Exponitur etiam, incurro, item offendo. Plut. ἀλλὰ τὸ ἀντικρούοντα πρὸς τὴν αὐτοῦ δόξαν φθόνον. Demosth. pro corona ἀντίκρουσέ τι καὶ γέγονεν οἷον οὐκ ἔδει, aliquid malè seu aduersè cecidit. Apud Thuc. ἀντικέκρουκε αὐτοῖς, exp. præter mentem euenit.

Ἀντίκρουσις, expulsio, repulsus, impulsus contrarius seu in contrariam partem, obstaculum. Aristot. rhet.3.

Ἀποκρούω vel ἀποκρούομαι, repello, depello, propulso, reprimo. Plu. symp.7. τοὺς τῶν καλούντων (φίλους) ἐκκρούειν καὶ ἀποκρούειν ἅπαντας. Aristoph. τῶν Μειλίων τὸ ἀποκρούω. Est etiam excutio: vt equus sessorem dicitur excutere.

Ἀποκρούομαι, (medium) idem quod ἀποκρούω. Xen. Hell.6. Galen. therap. l.14. Item refello, refuto. Greg. ἀποκρούομαι [pass.] repellor, depellor, excutior. vt ἀποκρουσθεὶς τῆς πόλεως, vrbe depulsus, vel repulsus. Et ἀποκρούεσθαι τῶν ἵππων. Xen. in Hippar. Item relidor, repercutior. Greg.

Ἀπόκρουσις, repulsio, depulsio, propulsatio. ἀπόκρουσις τῆς σελήνης, quum decrescit seu senescit. Alex. Aphr. probl. l.1.

Ἀπόκρουστος, ὁ, ἡ, qui repellitur seu reiicitur. Nic. in Ther.

Ἀποκρουστικὸς, ὁ, repulsiuus, depulsiuus, vim habens repellendi vel depellendi aut propulsandi. Gal. Diosc.

Διακρούω seu διακρούομαι, pulsando penetrare facio: vnde διακρουσθέντες σφῆνες, cunei pulsando adacti. Item depello, protelo, propello. Plut. in Numa, διεκρούσατο τὴν δίκην, iudicium à se depulsit. Sic & apud Dem. contra Mid. & alibi apud eundê. Exponitur etiam reiicio: vt apud eundem, Dem. de malè gesta legat. διακρουόμενος πάντα τὸν ἐμπροσθεν χρόνον εἰσελθεῖν, reiiciens, prorogans, differens in iudicium ingredi. ¶ Πρύμναν διακρούεσθαι nauem inhibere retrò, in ipsam puppim pellendo: Greg. ad Eudox. Item διακρούω, impello, interpello: Plut in libro πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτὸν ἐπικρούειν ἐν τοῖς πράγμασι.

Διάκρουσις, depulsio & prorogatio. Dem. Item depulsio periculi & euitatio: apud Plut. in Coriol.

Διακρουστικὸς, ὁ, impostorius.

Ἐγκρούω, pulsando introrsum adigo, infigo, appingo: vt apud Aristoph. πατταλους ἐγκρούειν. Item ad numeros incedo: apud eundem in ran.

Ἐκκρούω, expello. Plut. de virt. morali τὰ ἐπιγινόμενα πάθη ἐκκρούει τοὺς λογισμούς. Exponitur etiam excutio: apud Xen. in Cyn. μὴ ἐκκρούσῃ ἐκ τῶν χειρῶν τῇ κεφαλῇ ἐπινεύσας. Item repello, depello, Thuc. l.4. πειρᾶσθαι αὐτοὺς ἐκκροῦσαι τοὺς ἐπιόντας βαρβάρους. Sic & apud Plut. de deo Socr. item dimoueo, aut etiam deterreo, deturbo. Plut. in Sol. ἐκκρούει τὸν Σόλωνα τῆς προαιρέσεως. Dem. pro cor. ἵνα μὴ λόγον ἐκ λόγου λέγων τὸν παρόντα καιρὸν ἐκκρούσω. Item reiicio à me, procrastino. Dem. εἰς τὴν ὑστεραίαν ἐκκρούσας. ¶ Ἐκκρούειν τὸν καιρὸν exp. terere tempus: apud Plut. in Polit. præc.

Ἔκκρουσις, excussio, exturbatio. Xen.

Ἔκκρουστος, excussus exturbatus, stupefactus Aeschil.

Ἐπικρούω, impello: vnde ἐπικρούεσθαι, apud Polyb. incitare, impellere.

Ἐπίκρουμα, ictus, pulsus, itê ἐπίπληγμα & ἐπιχάρασμα. Hes.

Ἐπίκρουσις, certa quædam erat percussio cum leuibus ferulis aptissima membris tollendis in tumorem extenuatorum, quæ & κατάκρουσις. Gal.14. theraph.

Κατακρούω, deorsum pello, defigo, adigo. Item repello, reprimo. Apud Plat. l.8. de leg. traditur accipi pro fallo.

Κατάκρουσις, repressio.

Κατακρουστικὸς, vim habens reprimendi. Arist. in Probl.

Παρακρούω seu παρακρούομαι, repello, reiicio, repudio, refuto: vt apud Basil. in Apor. ad Neocæs. ἐκ τῆς ἔξωθεν σοφίας παρακρούεσθαι τὴν ἀλήθειαν. Sic & apud Greg. de homine. Item deprecor & à me summoueo. Plut. in apophth. Item circumuenio fraudulenter, decipio: sumpta metaph. vel ab iis qui callido luctæ artificio aduersarium supplantant, vel ab iis qui in rebus apprehendêdis fraudulenter lancê digito impellunt vt in alteram partem vergat. Plato in Critone καὶ εἰ ἂν παρακρούσω σε ἢ παρὰ τὰς συμφοράς. Luc. μῶν παρακέκρουμαί σε, num ego te circumueni & fefelli? Sic apud Arist. & Dem. ¶ Item passiuê decipior. Dem. μὴ παρακρουσθῆτε. videte ne decipiamini. Sic & apud Theodorit. hist. Eccl. l.4.

Παράκρουσις, repulsio. Aristot. probl. segm.3, quæst.13. Item fraus, impostura apud Suid. Item error. Arist. pol. l. cap. 3. Item mentis concussus atque emotio, delirium: apud Gal.

Παρακρουστικὸς, mentem concutiendi & emouendi vim habens, in dementium impellens. Gal. ad Glauc.

Παράκρουστος, stultus, mente captus.

Περικρούω, circumpello, pulso, pello, percutio. Item decipio. apud Plat. l.10. de rep. περικρούομαι, exp. etiam excutior.

Προσκρούω pulsando affigo. Hesyc. Item impingo allido. Item offendo, incurro. Dem. pro co. τὸ δὲ προσκροῦσαι καὶ μὴ παντὸς ὡς ἐβουλόμεθα ἡμῖν συμβῆναι. in inceptis offendere. Sic Demetr. de Thuc. καὶ ἀεὶ μᾶλλον τι προσκρούοντι ἔοικεν, ὥσπερ οἱ τὰς τραχείας ὁδοὺς πορευόμενοι. Item offendo, i. in offensionem seu odium alicuius incurro, infensum mihi reddo. Plut. in Themist. προσέκρουσε τοῖς Λακεδαιμονίοις, Lacedæmonios offendit. Idem in Theseo, προσκρούω τοῖς πολίταις. Demosth. pro cor. εἴ τις ἐλύπησέ τι τὸν ἢ προσέκρουσέ τῳ. Dicitur & de iis qui studio aliquem lacessunt, & ad iram prouocant: apud eundem Plutar. Item passiuê offendor, irascor, stomachus mihi mouetur. Arist. polit. 2. τῶν θεραπόντων τούτοις μάλιστα προσκρούομεν, οἷς πλεῖστα προσχρώμεθα πρὸς τὰς διακονίας τὰς ἐγκυκλίους. Item infensus sum, odi. Plutar. ἐκ τούτου προσέκρουσεν αὐτῷ ὁ Κικέρων. item incurro, i. cum impetu inuado.

Πρόσκρουμα, siue πρόσκρουσμα, id ipsum quo aliquis offenditur, offendiculum. Item offensio.

Πρόσκρουσις, impactio offensio. Plut. in polit. præc. & in Per.

Συγκρούω, collido. Item collidor vt apud Polyb. l. 1. καὶ τὰς πρώρας ἐβλάπτον αἱ νῆες ἀλλήλας συγκρούουσαι, mutuo sibi illisæ. Item collido & complodo manus. Aristoph. Item collido i. committo. Dem. pro cor. πάντας συνέκρουε καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἐτάραττεν. Herod. συνέκρουσε δὲ αὐτοὺς ἑκατέρωθεν οἱ κόλακες. Sic & apud Aristot. & Isocr. Item congrego. Hesyc. & Suid.

Σύγκρουμα, exp. debitum, fœnus. Hesych.

Σύγκρουσις, collisio. Demetr. de eloquut. Συγκρούσεις dicuntur etiam mutuæ offensiones seu odia & inimicitiæ. apud Plut. in Numa. Item συγκρούσεις, fraus, impostura. Suid.

Συγκρουστικὸς, ὁ, q.d. concussorius. vt συγκρουστικὸς γέλως.

Ὑποκρούω obturbo interpello. Porphyr. in Hom. μὴ θορυβεῖτε ὦ ἄνδρες ὑποκρούοντες ἀλλὰ τί συνεληλύθαμεν. Item eiicio. apud Aristoph. τί δ' ἢν ὑποκρούωσί σε. Item significo. apud Aristop. in Plut. Item cithara responso. in Epigr.

Composita sine præpositione.

Κεφαλόκρουστος, ὁ, caput pulsans. ita dicitur phalangium quoddam quod si in aliquem irruat, caput eius petit.

Ποδοκρουσία, plausus pedum, seu complosus. Strabo.

Κρύβδην, vide in Κρύπτω.

ΚΡΥΟΣ, εος, τὸ, frigus, algor, rigor. Hesiod. in Erg. ὁππότε κρύος ἀνέρας εἴργει ἔργων ἰσχάνει. Luc. in Lexiph. οἶσθα δὲ ὡς ἐν κρύει σφοδρῷ ... καθεύδειν. Quidam etiam pro gelu poni putant vnde dicatur Κρύσταλλος. * Etym deriuat παρὰ τὴν κρύσιν τῶν σωμάτων ... vel a Κρατῶ.

Κρυερὸς, ὁ, frigidus, algidus. Herodian. l.1. Item horrendus, horribilis, horrorem incutiens, dictus item tristificus. vt Od. δ. αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο. Sic apud Hesiod. κρυερῷ ἀΐδαο, horribilis seu tristifici inferni.

Κρυώδης, gelidus, horridus.

Κρυόεις, εντος, ὁ, poetis idem quod Κρυερός. Od. Dicitur & ὀκρυόεις pro Κρυόεις. vt Il. ξ. Κυνὸς ὀκρυοέσσης.

Κρυώδης, idem quod Κρυόεις. Hesych.

Κρυμὸς, ὁ, idem quod Κρύος, frigus, algor. apud Philostr. & Alc.

Κρυμώδης, εος, ὁ, ἡ frigidus, algidus, gelidus. Dionys. de situ orb. Κρυμώδης πυρετὸς, species febris continuæ & ardentis, de qua Aet. l.2. c.89.

Κρυμαλέος, idem apud Eust. de Zonis.

Κρυσταίνεται, glaciatur, glaciali frigore adstringitur, in glaciem cogitur. apud Nic. Alexip. ἠὲ πιλναμένοισι ... κρυσταίνεται εἶαρ.

Κρύσταλλος & Κρόκος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΚΡΥΠΤΩ, F. ψω P. υφα, abscôdo, abdo, occulo. Item tego. Hesiod. in Erg. βίον μὲν ἔκρυψε Ζεύς κρύψε δὲ ... Idê in Theog. Εἴτε δὲ μὴν κρύψαντα λέγω. Thucyd. l.2. ... Plu. in Cam. ... apud Aristot. Κρύπτειν τὸν συλλογισμὸν, is qui ita argumentatur vt fallit & lateat eum quicum disserit, quò tandem sit euasurus. Item celo, vt apud Lys. ὁ Διογείτων τὴν μὲν θυγατέρα ἔκρυπτε τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός. Sic Herodia. l.2. Κρύψαι τὸ γενόμενον βουλόμενοι. Et Syn. ep. 53 ... ἔκρυψεν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ὁ θεός.

Κρύπτομαι, absĉôdor, occultor, tegor. vnde Κεκρύφαται, apud Hesiod in Erg. Item celor, vt apud Dem εἰ δὲ κρύπτεται τὸ πρᾶγμα. Exponitur etiam taceor, à schol. Thuc.

Κεκρυμμένως, occultê, latenter, clam.

Κρύψις, εως, ἡ, occultatio, absconsio. In arte differendi Κρύψις vocatur μέθοδος δι' ἧς εἰσίν τι λανθάνειν τὸν συλλογιζόμενον τὸ προκείμενον, Alex. Aphr. in Top. l.8.

Κρυπτὸς, ὁ, abditus, occultus, clandestinus, Herodia. l.5. & 7. Τὸ κρυπτὸν, apud Dialecticos dicitur omne quod auocat respondentem ab animaduersione & cautione in respondendo. Alex. Aphr. Κρυπτὴ, q.d. testudo subterranea, & q.d. abdita. Exponitur etiam locus abditus & concameratus.

Κρυπτάδιος, apud poetas idem quod Κρυπτὸς, abditus, occultus, clandestinus. Il. α. & ζ.

Κρυπτικὸς, ὁ, ἡ, (q.d. occultatiuus, seu occultatorius) occultandi seu celandi aut fallendi peritus. Et οἱ κρυπτικοὶ qui arte illa seu prudentia in disputando vti sciunt quæ Κρύψις dicitur, id est, qui eum cum quo disserunt captare norût & ἐπαγωγῇ irretire. Sic τὸ κρυπτικὸν, cui quçdam vis fallendi inest & specialiter quo,

quo disputator occultè argumentans concessionem cuiusuis rei aduersario suo extorquere potest. Alex. Aphr.

Κρυπτικῶς, q.d. occultatiuè, seu occultatoriè, i. cum quodam ad occultandum & fallendum artificio, captiosè. Aristot.

Κρυπτάζω, occulto, tego. Eurip. in Bacch. κρυπτάζουσι δὲ πενθ-λευς λαθρὸν χθόνα πόδα.

Κρύβδην & κρύβδα occultè, clàm. Od. λ. & Il. σ.

Κρυφᾷ, occultè clàm, clanculum. Plut. ad Color. & in quæst. Rom. Pro eodem dicitur & κρυφῇ, in ep. ad Ephes. c. 5. Et κρυφηδὸν, Od ξ. item κρυφανδὸν, apud Hesych.

Κρυφαῖος & Κρύφιος, occultus, abditus, clandestinus, latens: Soph. in Aiace, Musæus in Ero & Leand. Herodian. l. 8.

Κεκρύφαλος, ου, ὁ, reticulum quo mulieres crines suos compescunt. Il. χ. Ἄμπυκα κεκρύφαλόν τε, &c. Et in Epigr. Κεκρύφαλοι σφίγγουσι τιλὼ τρίχα. ibidem Πορφύρεον χαίτας ῥύτορα κεκρύφαλον. Sic dicitur etiam plagæ seu retis cauitas. Xen. in Cyneg. ἐσαίρων εἰς μέσον τὸ κεκρύφαλον. ¶ Item venter quidam ruminantium animalium, seu (secundùm alios) sinus ventri propè stomachi commissuram annexus. Aristot. hist. an. l. 2. c. vlt. & de partib. an. lib. 3. c. 13.

Κεκρυφάλιον, τὸ, reticulum. Poll. l. 7.

Composita.

Ἀποκρύπτω, abscondo, occulto. Od. ρ. Γαστέρα δ᾽ ὔπως ἔστιν ἀποκρύψαι μεμαυῖαν οὐλομένην. Sic οὐσίαν ἀποκρύπτειν, apud Isocr. ad Demosth. item côtego, operio. Aristid. de Xerxe, ἔφη γὰρ ἵπποις τε καὶ πεζοῖς τὴν Ἀττικὴν ἀποκρύψειν. At ἀποκρύπτειν τὴν γῆν. dicuntur nauigantes quum ita in altum auferuntur vt terram videre desinant. Synes. in epist. ad Euopt., Et ἀποκρύπτειν ἀνθρώπους. dicimur à quibus longius profecti eos videre amplius non possumus. Luc. item celo. Isocr. in Panath. οὐ γὰρ ἀποκρύψομαι τἀληθές. item obscuro. Plato in apol. Socr. αὐτὸς αὐτῷ ἡ πλημμέλεια ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀποκρύπτει. Et splendore seu lumine antecello. Greg. de Theol. πλεῖον τοὺς ἄλλους ἀστέρας ἀποκρύπτων φαιδρότητι ἢ τινες ἐκείνων ἑτέρους. item generaliter, dignitate & præstantia supero, qua fit vt aliud deleatur. Basil. hom. 9. αἱ δὲ προγνώσεις τῶν ἀλόγων ζώων τῆς ἀεὶ τοῦ ἀέρος μεταβολῆς ποιαν νικῶσι σύνεσιν λογικὴν ἀποκρύπτουσι; Exponit & simpliciter, vinco apud Aristid. ἀπέκρυψε τοῖς ἔργοις τὰς ἀπειλάς.

Ἀποκρύπτομαι, idem quod ἀποκρύπτω abscondo vt Isæus εἰ πόλις δ᾽ εἰ δὲ χρημάτων μηδὲν δεῖ ἀποκρύπτεσθαι τῶν ὄντων. Sic Dem. καὶ ἀποκέκρυπται τὴν οὐσίαν. item celo: plerunque cum gemino accusat. vt οὐδὲν ἀποκρύψομαι σε. Plut. in Rom. Sic & apud Plat. in apol. interdum cum præpos. πρὸς: vt Isocr. in Busir. πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους ὡς οἷόν τε μάλιστ᾽ ἀποκρύψασθαι. Sic quoque apud Plut. in Numa. Et cum παρὰ, apud Ly.

Ἀπόκρυψις, ἡ, absconsio, occultatio.

Ἀπόκρυφον, latebra, latibulum. Dion Areop. (Suid.

Ἀπόκρυφος, occultus, absconditus: vt ἀπόκρυφα βιβλία. apud

Ἐγκρύπτω, q.d. intus occulto, seu abscondo in: idem quod ἀποκρύπτω. item intego, seu tego. vt Od. ε. Ὡς δ᾽ ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ. Sic & Matth. 13.

Ἔγκρυμμα, τὸ, idem quod λόχος seu ἐνέδρα, i. milites qui aliquo in loco occuluntur ad circumueniendos hostes incautos. Eustath.

Ἐγκρυφίας ἄρτος, (q. d. occultatiuus panis) panis subcineritius. Luc. & Athen. l. 3. Exponitur etiam tortula Num. c. 11.

Ἐγκρυφιάζω, idem quod ἐγκρύπτω. Aristoph. in Equit.

Ἐπικρύπτω idem quod Κρύπτω abscondo, &c. Herodian. lib. 1. τὰ ὅπλα ἐπικρύπτοντες ἐν ἰδιωτικῷ σχήματι. item celo, dissimulo, obscurè fero: vnde Plut. εἰδὼς τοὺς Σπαρτιάτας ἐπικρυπτομένους τὰ συμπτώματα. Spartiatas celare contendentes suas clades. Sic & apud eundem in Pericle & Paul. in Boeot.

Ἐπίκρυψις, ἡ, occultatio, item ænigmaticus sermo: apud Gregor. & Synes.

Ἐπικρυπτικός, q d. occultatiuus: vnde ἐπικρυπτικὰ ἐπιρρήματα. occultationis significationem habentia, apud gramm.

Ἐπίκρυφος, occultus.

Συνεπικρύπτω, (decomp.) simul occulto.

Εὐκρυφής, facilis occultatu: seu bene latens.

Κατακρύπτω, occulto, dissimulo, &c. Od. δ. Ἄλλῳ δ᾽ αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤισκε Δέκτῃ. Xen. Pæd. 3. εἰς τε τὴν γῆν ἀρκεῖτο τὸ σώματα ὅσον ἱκανὸς τὸ ἀσθενέστατον κατακρύπτειν. Et cum præpos. ὑπὸ apud Aristot. de mundo. Pro eo per syncopen dicitur κακρύπτω, apud Hesiod. in Erg.

Κατάκρυψις occultatio, dissimulatio.

Πάγκρυφος, omnino occultus.

Συγκρύπτω, itidem occulto, celo. σύγκρυψις, occultatio.

Ὑποκρύπτω, vel ὑποκρύπτομαι q.d. subocculto. Exponitur etiam occultè condo, clanculum repono. item dissimulo, celo. Xen. anab. l. 10. Exponitur etiam taceo, reticeo, seu subticeo, apud Æschin. contra Timach.

Ὑπόκρυψις q.d. subocculatio.

Ὑποκρυφα, latenter, clàm. Prod.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ, ου, ὁ glacies, gelu. (*dictus vt quidam tradunt, à Κρύος & στέλλομαι, pro συστέλλομαι, vt sit ὁ ὑπὸ τοῦ κρύους συσταλλόμενον ὕδωρ, aqua quæ frigore in glaciem concrescit.) Od. ξ. -- αὐτὰρ ὕπερθε χιὼν γένετ᾽ ἠύτε πάχνη, Καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος. Iliad. χ. Ἠ χιόνι ψυχρῇ ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ. Thuc. l. 3 Κρύσταλλός τε γὰρ ἐπεπήγει. Sic & apud Plu. & Luc. Itē crystallus lapis, Dion. de situ orb. τιμηοὺς κρυστάλλου καθαρὸν λίθον Ibid. Φυεὶ δὲ κρύσταλλον ἰδ᾽ ἠερόεσσαν ἴασπιν. Inuenitur & fœm. gen. in Epigr. & vnico λ scriptum.

Κρυσταλλοειδής, ἐος, ὁ καὶ ἡ crystalli speciē præ se ferēs. Itē glacialis.

Κρυσταλλόω, in crystallū verto seu glaciē, conglacio, gelu concretum reddo: vnde κρυσταλλωθέντα, gelu concreta, apud Phil.

Κρυστάλλινος, ου, ὁ, crystallinus, crystalli puritatem & pelluciditatem habens. (c. 21.

Κρυσταλλίζω, crystalli pelluciditatē seu splendorem imitor. Apoc.

Ἀκρύσταλλος, ου, ὁ, καὶ ἡ. (comp.) glacie carens, non glaciatus.

Κρυφᾷ, Κρύψις, vide in Κρύπτω.

ΚΡΩΒΥΛΟΣ, ου, ὁ, Hesychio & Suidæ villus puerorum, cincinni puerorum intortique crines. Hesychio est etiā nodus capillorum à fronte in vertice reductorum. Thucyd. l. 1. χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. Et Xen. εἶχον δὲ κράνη σκύτινα κρωβύλον ἔχοντα κατὰ μέσον ἐγγύτατα τιαροειδῆ. Scribitur & paroxytonως κρώβυλος, apud Suid. schol. Aristoph. & Eust.

Κρωβυλώδης similis τῷ κρωβύλῳ. Luc. in Lexiph. πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλώδη τὴν πλοκήν.

ΚΡΩΖΩ, crocito (*a κρά ζω, vt κλάζω, a κλαγ ζω) propriè dicitur de coruis, teste Poll. Tribuitur etiam cornicibus: vt apud Hes. in Erg. Μὴ τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη. Dicitur etiam impropriè de auibus malè canentibus & ferè crocitantibus: vt apud Luc κρώζουσιν οἱ κύκνοι πάνυ ἀμυδρὸν καὶ ἀσθενές. item metaph. sicut & Lat. cornicor & garrio. Aristoph. in Pluto, Σὺ μὲν οἷδ᾽ ὁ κρώζεις, ὡς ἐμοῦ τι κεκλοφότος. Sic apud Suid. τὰ μὲν ὦ χαία σαυτῇ κρώζεις.

Κρωγμός, ου ὁ, crocitatio: vox corui crocitantis, vel cornicis cornicantis: apud schol. Theocr.

ΚΡΩΜΑΞ accruus lapidum, Hesych. Scribitur & κλώμαξ, per λ. apud Eust.

Κρωμακόεις, vel κλωμακόεις, præceps, abruptus, præruptus. Ilia. β. Ἰθώμην κλωμακόεσσαν.

Κρωμακωτοὶ τόποι, appellata fuerunt loca petrosa & scansu difficilia, apud Paphlagones, teste Eust.

ΚΡΩΠΙΟΝ, ου, τὸ, falx: apud Pherecydem comicum, testem Poll. Scribitur & κρώπειον, apud Hesych.

ΚΡΩΣΣΟΣ, ου, ὁ, hydria, vrceus, vas aquarium seu balneatoriū, Theocr. id. 13. Ἤτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν Βάψαι ἐπειγόμενος. Inter vasa balneatoria legitur apud Plut. in Alex. *Eust. annotat denominatum παρὰ τὸ κρῶ quod per syncopem ex κερῶ factum significat τὸ σχλάζω καὶ ὀπτήσω.

ΚΤΑΟΜΑΙ, ῶμαι, F. ήσομαι, acquiro, cōparo, Dem. Olynth. 2. πολὺ γὰρ ῥᾷον ἔχει τὰς φυλάττειν ἢ κτήσασθαι πάντα πέφυκε. Sic κτήσασθαι ἵππους, apud Xē. Et τιμὴν αὐτῷ καὶ δόξαν ἀείζωον κτώμενος, apud Plat. & εὔνοιαν τὴν σὴν κτήσασθαι, beneuolentiā cōparare: apud Isocr. ad Philip. & κτήσασθαι ἔχθραν, apud Thu. suscipere inimicitias. Et κτᾶσθαι συμφοράν, apud Plat. accersere sibi calamitatem.

Præterit. κέκτημαι, acquisiui, comparaui, vel habeo seu possideo: Xen. Pæd. 8. λαβὼν ταῦτα πάντα, κέκτησο καὶ χρῶ ὅπως βούλει αὐτοῖς. Hinc κεκτημένος possessor, dominus: κεκτημένη, domina. Interdum simpliciter habeo: vt apud Lysiam, τέχνην δὲ κέκτημαι βραχέα δυναμένην ὠφελεῖν. Pro κέκτημαι dicitur etiam ἔκτημαι apud Hom. & Herodot.

Aor. 1. ἐκτήθην passiuè aliquando vsurpatur: vt τὰ ἐκτηθέντα, apud Thuc. quæ comparata sunt, quæ parta sunt.

Κτῆμα ατος, τὸ, quod aliquis acquisiuit, quod aliquis acquisitum possidet, possessio: sic dicitur virtus esse κτῆμα ἀναφαίρετον.

Κτήματα, τὰ, bona, facultates, opes, quæcunque quis possidet: vt Il. γ & Od. ξ. & alibi passim. ¶ Itē κτῆμα, prædium Herodian. εἰς τὰ πορρωτάτω τῆς πόλεως κτήματα ἀποδιδράσκουσι.

Κτηματικός, ου ὁ qui multa possidet, diues, opulentus. Plut. in Solone. Κτηματίτης, idem, apud Lyc. teste Suid.

Κτημάτιον, [diminut.] q.d. possessiuncula: apud Alciphr. pro prædiolo.

Κτῆσις, εως, ἡ, possessio, ipse possidēdi actus: aut etiam acquisitio. Thuc. τὴν κτῆσιν χρημάτων ποιούμενοι. Itē res quæ possidetur, seu facultates: vt Od. ξ. καὶ κτῆσιν ὀπάσσεν. Sic apud Aristt. Polit. 2. ἰσάζειν & ὁμαλίζειν τὰς κτήσεις τῶν πολιτῶν.

Κτήσιος, quęstor, fortunator: vt κτήσιος Ζεὺς apud Isæū. Et κτήσιος Mercurius quæstorius. quòd lucripetis propitius putaretur.

Κτησείδιον, q.d. possessiuncula.

Κτητός, ου, ὁ, q d. acquisibilis, i. qui acquiri potest, qui comparari potest. Isocr. δεῖ ἐξ ὧν μὲν χρήματα κτητά. Itē acquisitus, vel quæsitus

situs. Plat. de leg. l. 8. Exponitur etiam, emptus & emptitius: vt Hesiod. in Erg. γυναῖκα κτητὴν appellat, quā alij ἀργυρώνητον.

Κτήτωρ, ορος, ὁ, possessor, dominus. Luc. & Act. 4.

Κτητικὸς, acquirendi peritus, seu comparandi. Isocr. in Panath. Et Κτητικὴ τέχνη, vel Κτητικὴ, sub. τέχνη, acquirendi ars, seu disciplina, ars quæstuaria. Aristot.

Κτητικὰ, nomina possessiua.

Κτέανον, ου, τὸ, apud poëtas, idem quod Κτῆμα.

Κτέαρ, idem, vnde Dat. Κτεάτεσσιν pro Κτέασιν, apud Hom. vt Od. ξ. Τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν. Sic Il. ψ. & Od. ο.

Κτεατίζω, acquiro, aut possideo: Od. α. πολλὰ κτεατίσσας, cui amplæ facultates fuerint, qui multa bona possederit.

Κτεατίζομαι, idem: vt apud Theocr. idyll. 17. τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός, alia acquirit ipse.

Κτίρια, Κτῖλος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνακτάομαι, recupero, recipio, reparo: vt ἀνακτήσασθαι τὴν ἀρχὴν Arist. ¶ Item refocillo, recreo. Galen. therap. 10. τήν τε δύναμιν τοῦ σώματος ἀνακτώμενος: καὶ τὸν αὐχμὸν ἐπιτέγγων. Sic & apud eundem ad Glauc. ¶ Item demereor, mihi concilio, amicum mihi facio. Xen. Pæd. 3 ὥστε παντάπασιν ὁ Κῦρος ἀνεκτήσατο τὸν Ἀρμένιον. Sic & apud eundem l. 2. & 7.

Ἀνάκτησις, εως, ἡ, recuperatio. Item refocillatio, recreatio. Item conciliatio gratiæ.

Ἀνακτητικὸς, ἡ, ὸν, recuperatorius, vim habens recuperandi siue reparandi. Item recreatorius, refocillatorius. Diosc.

Decomp. Ἐπανακτάομαι, recuperare, reparare.

Ἀποκτάομαι, q. d. possessionem amitto rei alicuius: alieno, à dominio meo amitto, emancipo. Democr. πλοῦτος μὲν γὰρ μὴ κτηθεὶς ψυχῇ, κτηθεὶς δὲ βασανίζει ταῖς φροντίσιν, ἀποκτηθεὶς δὲ ταῖς λύπαις. Chrys. ... ἀποδυόμενοι τὸν πλοῦτον. πᾶς γὰρ ὁ τὰ αὐτοῦ ἀποκτώμενος καὶ δίδως.

Ἐγκτάομαι, q. d. intus acquiro, vel intus possideo.

Ἔγκτημα & ἔγκτησις, exp. possessio acquisitio.

Ἔγκτητος, acquisitus, comparatus, possessus. Leuit. cap. 21.

Ἐπικτάομαι, insuper acquiro, vltra acquiro seu comparo. Plato.

Ἐπίκτησις, accessio acquisitionis, seu accessio ad possessiōes.

Ἐπίκτητος, insuper acquisitus. Plato de leg. Item ascititius, aduentitius Philostr. in ep. & Alex. τὰ ἐπίκτητα, res externæ bona non πατρῷα, apud Plat. de leg. 11.

Προσεπικτάομαι, (decomp.) insuper acquirere. Aristot. rhet. 1.

Κατακτάομαι, idem quod Κτάομαι, acquiro: vt Κράτος κατακτήσατο. Soph. Et apud eundem εἰ μὴ νῦν κατακτήσῃ τινά.

Κατάκτησις, acquisitio. Polyb.

Παρακτάομαι, insuper acquiro & ascisco. Item propè possideo. Theophyl. instit. l. 2.

Προσκτάομαι, idem quod ἐπικτάομαι. Isocr. in Euag. χώραν πολλὴν προσεκτήσατο. Sic & apud Herodian. l. 3.

Συγκτάομαι, simul cum alio acquiro, socius sum in acquirendo. Aristot. polit. 5.

Composita sine præpositione: ac primùm ex præterito formata.

Ἀκτήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui nihil possidet, pauper, inops. Plut. in Sol

Ἀκτημοσύνη, ἡ, inopia.

Ἀκτησία, ἡ, possessionis seu possessionum penuria, inopia, idem cum ἀκτημοσύνη.

Ἄκτητος, qui acquiri non potest, vel qui acquisitus non est, seu non possessus.

Ἀξιόκτητος, dignus qui quæratur & possideatur, digno pretio quæsitus vel quærendus iusto pretio. Xen. Pæd. 5. Theodor. in Eccl. hist.

Δορίκτητος, hasta partus, quem hasta acquisitum quis possidet. apud Plut. de fort. Alex. 1. & Apoll. Pro quo δορίληπτος, apud Eurip. in Hecuba. & δουρίκλητος.

Δύσκτητος, ægrè parabilis, comparatu difficilis. Polyb.

Εὐκτήμων, bene instructus possessionibus diues.

Ἰδιόκτητον dicitur quod priuato iure princeps possidet.

Λυρόκτητος, q. d. lyra acquisitus. in Epigr.

Πολύκτητος, exp. multa possidens, locuples, diues.

Πολυκτήμων, idē. Πολυκτημοσύνη, multorū possessio, diuitię.

Φιλοκτήμων, possessionum cupidus, auidus multa possidendi, auarus. Eust.

Φιλοκτησία, possessionum cupiditas, auaritia.

Composita ex Κτέανον.

Ἀκτέανος, pauper, inops, nulla habens Κτέανα. Hesych.

Βαθυκτέανος, profundas possidens opes, i. magnas, ideóque prædiues in Epigr.

Εὐκτέανος, diues, in Epigr.

Ἐχεκτέανος, idem apud Rhian.

Φιλοκτέανος, idem quod φιλοκτήμων. Il. α.

ΚΤΕΙΝΩ. (F. Κτενῶ. P. ἔκτακα. Aor. ἔκτανον, & per apocopen apud poëtas ἔκταν, tum in prima persona sing. tum in tertia plur. vnde ἔκτα pro ἔκτανε) interficio, occido. Il. ν. Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει. Plut. de capienda vtil. ex inimicis ὥσπερ γὰρ ὁ τὸν Θετταλὸν Προμηθέα κτεῖναι ἐγχειρήσας.

Κτείνομαι, interficior: vt Il. ε. κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς.

Κτῆμι (quod non est in vsu) format. fut. Κτήσω ἔκτηκα, pass. ἔκταμαι ἐκτάθην, vnde part. Κτάμενος, vt Il. ε. τὸν μὲν ἀλλ' ἀέθλιον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχεσφιν.

Κτάτης, ου, ὁ, & Doricè κτάτας, interfector, occisor. Theoc. in ara.

Κτίρια, κτῖλος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀποκτείνω, idem quod Κτείνω, interficio, occido. Il. κ. Αἰὲν ἀποκτείνων ὅπιτ' Ἀργείοισι κέλοιτο. Dicitur etiam ἀποκτείνειν φαρμάκῳ, veneno interficere, vel de medio tollere. Athen. l. 13. Dicuntur etiam iudices ἀποκτείνειν, i. morte mulctare, vel capite dānare. vt apud Plat. in Apologia, οὐ δ' ἂν τούτου γε ἕνεκα οἱ ἐκεῖ ἀποκτείνουσι. Cic. interpr. nec ob eā rem capite damnare. Præt. perf. ἀπέκτονα: vnde particip. ἀπεκτονώς, apud Aristot. Itē ἀπέκτογκα, (inserto γ) vnde ἀπεκτογκασι. Regum l. 2. c. 4. Præt. medium ἀπέκτονα, occidi, apud Plut. in Agesilao.

Ἀποκτείνομαι, interficior, interimor. vnde ἀπεκτάνθη & ἀποκτάνθαι, in aor. 2. & particip. præt. ἀπεκταμμένος (per duplex μ) interfectus, ex Basil.

Ἀποκτέννω, interficio vt ἀποκλίνω κλίνω: apud Græcos bibliorum interpretes. ἀποκτέννω [cum νν] pro eodem, apud Basilium.

Ἀποκτιννύω, etiam reperitur, vnde apud Xeno. Hellen. 4. ὡς ἀποκτιννύουσιν ἐν ἑορτῇ. Hellen. 5. ἐλαύνοντές τε καὶ ἄνδρας ἀποκτιννύντες. Dicitur etiam ἀποκτίννυμι, vnde ἀποκτιννύναι, apud Plat. de rep. lib. 2.

Ἀποκτονέω, ῶ, F. ήσω, idē. Plato in Apolog. ὡς Σωκράτην ἀπεκτόνηκα τι ἄνδρα σοφόν. Et part. ἀπεκτονηκώς apud Plut. in Tim.

Decomp. Ἀνταποκτείνω, vicissim occido, contrà interficio. Eurip. in Oreste.

Κατακτείνω, idem quod Κτείνω: vnde κατέκτανε, interfecit: apud Xen. Iliad. δ. Ὥς μὲν ὡς ὅτε δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν Il. β. Αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήστωρα κατέκτα. Dicunt etiam Κάκτανε pro Κατέκτανε. vt apud Hesiod. in asp. Κατακτάμεναι μεμαὼς pro Κατακτεῖναι, occidere.

Συγκατακτείνω, (decomp.) vnà cum alio interficio: vnde aor. 2. συγκατέκτανον apud Eurip. in Oreste At συγκατακτὰς, apud Soph. in Aiace, à συγκατάκτημι.

Περικτείνω, circum occido Il. δ. πολλοὶ δὲ περικτείνοντο καὶ ἄλλοι, occidebantur circa ipsum.

Composita sine præpositione: ac primum ex secunda persona præteriti passiui.

Ἀνδροκτασία, ἡ, idem quod ἀνδροκτονία. Hom. Il. η. λ. ψ.

Βοοκτασία, boum cædes, seu mactatio.

Συοκτασία, suis mactatio, seu suis cædes, in Epigr.

Composita ex præt. med. ἔκτονα.

Ἀδελφοκτόνος, ὁ καὶ ἡ, fratricida. Herodot. l. 1.

Ἀδελφοκτονία, ἡ, fratricidium, cædes fratris. Greg. Naz.

Ἀδελφοκτονέω, ῶ, fratrem occido.

Ἀλληλοκτονεῖν, mutuò se interficere, mutuis vulneribus perire. Hippocr. in epist. ad Damagetum.

Ἀνδροκτόνος, homicida. Plut. ἀνδροκτονία, homicidium.

Ἀνθρωποκτόνος, homicida. Eurip. ἀνθρωποκτονέω, ῶ, hominem vel homines interficio, homines iugulo. Greg. Naz.

Αὐτοκτόνος, qui seipsum interficit, qui sibi manus attulit. Eurip.

Βρεφοκτονία, infanticidium.

Βροτοκτόνος, mortalium interfector.

Ἐλαφοκτόνος, ceruos occidens. Dianæ epith. apud Eurip. in Iphig. Taur.

Θηλυκτόνος, à muliere interfectus. Æschyl.

Ἰποκτόνος, qui vermiculos vitiū oculos infestātes occidit. Eust.

Κυριοκτόνος, domini interfector: apud Theodorit. in hist. Eccl.

Κυριοκτονία, domini cædes, ibidem.

Κυνοκτόνον, q. d. canum necatorium: ita dictum aconitum, quòd canes ipsum edentes necet. Nic. in Alexiph.

Λῃστοκτόνος, prædonum interfector. Epig. l. 2.

Λιμοκτόνος, fame enecans, famem mortiferam afferens.

Λιμοκτονία, ἡ, q. d. cædes quæ fit per famem. Apud Plat. pro summa inedia & exitiali à medico imperata. Apud Aphr. prob. lib. 1. exp. summa fames seu esuritio.

Λιμοκτονέω, ῶ, fame neco, fame conficio. Gal.

Decomp. Προλιμοκτονέω, ῶ, primus fame neco. Aristot. libr. 8. histor. an.

Λυκοκτόνος, luporum interfector, sed peculiariter est Apollinis epith. cui etiam immolabantur lupi. vnde λυκοκτόνος θεὸς pro Apolline. Soph. At κοκτόνον dictum etiam fuit aconitum, quòd lupos qui ipsum fortè deuorârint, interficiat.

Λυκοκτονέω, ῶ, lupum seu lupos interficio: de qua re lata lex erat, vt docet schol. Aristoph. in aues. itidémque Eust.

Μητροκτόνος, matricida, qui matrem occidit. Eurip. in Oreste.

Μητροκτονέω, ῶ, matrem occido. Aristot. Eth. 3. c. 1.

Μητροκτονία, matris cædes. Plut.

Μυοκτόνος, mures occidens. Μυοκτόνον dicitur aconitū, quoniam procul & è longinquo odore mures necat. Nic. in Ther. & in Alexiph.

Νηπιοκτόνος, infanticida, infantum interfector. Sapient. 12.

Ξενοκτό-

Ξενοκτόνος, hospitum occisor seu intefector. Æsch.in Ctesiph.
Ξενοκτονία, hospitum occisio. Plut.
Ξενοκτονέω, ῶ, hospites occido Eurip in Hecuba.
Ξιφοκτόνος, qui ense interficit. Soph. in Aiace. Ξιφόκτονος (proparoxyt.) qui gladio peremptus est, gladio necatus.
Ξιφοκτονέω, ῶ, gladio perimo, ense neco. Suid.
Παιδοκτόνος, q. d. puericida, puerorū interfector seu intefectrix: vel liberorum interfector, qualis dicitur fuisse Medea.
Παιδοκτονία, q. d. puericidium, puerorū seu liberorum cædes.
Παρθενοκτόνος, virginis aut virginum occisor.
Παρθενοκτονία, virginis aut virginū occisio, item immolatio.
Πατροκτόνος, parricida, patris interfector, vel interfectrix. Plut. in apophth.
Πατρόκτονος, (passiuè) à patre interfectus.
Πατροκτονία, parricidium.
Πολυκτόνος, qui multos interficit. Eurip. in Heraclid.
Συοκτονία, suis cædes. Diony. de situ orb.
Ταυρόκτονος, à tauro occisus. Ταυροκτόνος, tauri interfector.
Ταυροκτονέω, tauros occido. Aeschil.
Τεκνοκτόνος, liberorum infector, seu interfectrix: vt Medea.
Τεκνοκτονία, liberorum cædes seu occisio, parricidium.
Τιτανοκτόνος, Titanum interfector. Hom. in batrachom.
Τυραννοκτόνος, tyrannicida, tyranni occisor seu interfector. Phalar. in epist.
Τυραννοκτονέω, ῶ, tyrannū occido seu interficio. apud Hom.
Τυραννοκτονία, tyrannorum seu tyranni occisio aut cædes, tyrannicidium. Plut.
Φονοκτόνος, qui cæde interficit, seu per cædem. φονοκτονία, cædes.
Φονοκτονέω, ῶ, cedem perpetro, interficio. Num 25.

ΚΤΕΙ'Σ ενὸς ὁ pecten: (* quasi ἐκτεὶς παρὰ τὸ ἐκτείνειν τὰς ἐκτενιζομένας τρίχας.) In Epigr. καὶ κτένα κοσμοκόμην. Et Call. οὐδ' οἶσιν ὅτι κτενὸς ἤσκηνθ' ἄθραι. ¶ Item κτένες dicuntur quatuor illi dentes anteriores, alio nomine τομεῖς, διχαστῆρες & γελασινοὶ dicti ¶ Κτεὶς dicuntur etiam pubes: quod & pecten Iuuenalis. ¶ Sūt & κτένες θαλάσσιοι, pectines marini de quib. Aristot. hist. an. l. & c. 4. & Athen. l. 3. Plin. pectunculos vocat.
Κτενώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ pectini similis: apud Athen. l. 2.
Κτενίον, ου, τὸ pectunculus, paruus pecten: apud Suid. & Poll.
Κτενίζω, F. ίσω, pecto. Herodot. κτενίζομαι, pector, seu pecto me. Aristoph. Λούσασθε καὶ κτενίσασθε πρὸς τὸν ἥλιον: vnde ἐκτενισμένος, apud Archilochum.
Κτενωτός, pexus vel pectine percussus: apud Hesych.
Κτηδὼν, όνος, ἡ, Theophrastus κτηδόνας, in arboribus vocat venarum cursus, seu furcas quas venarum cursus facit: quæ intus in arbore id sunt quod foris οἱ ὄζοι. Plin. lib. 16. c. 38. κτηδόνας vocat pectines. Sunt κτηδόνες etiam membranis & tunicis in corpore humano: fibræ & filamenta vocantur. Hippocr. de corde κτηδόνας ἐμβάλλουσιν ἐς τὴν στερεὴν καρδίην. Apud Eust. scribitur etiam κλιδόνες per ι.

Composita.

Α'κτένιστος, ὁ, καὶ ἡ, impexus: apud Poll. ex Sophocle.
Διακτενισμένος, pexus apud Poll.
Ε'πικτένιον locus iuxta pubem. Galen. in Lex. Hippocr.

ΚΤΕΡΕΑ, τὰ exequiæ inferiæ, iusta. Od. β. Σῆμά τέ οἱ χεῦσαι καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι. * Eust. loco citato κτέρεα exp. κτεάτια, ἤτοι κτήματα νεκροῖς: vel τὰ κτερισμένοις προσήκοντα, deriuans à κτάομαι, vel à κτείνω.
Κτερίζω exequias celebro, inferias fero, iusta facio, funero, parento. Apollon. νέκυν κτερέειζεν ἐμόν, vide aliud exemplum in κτέρεα.
Κτερεΐζω, idem quod κτερίζω, humo. Hesych. κτεριστής, inhumator: libitinarius. Vlpian. in paud. de institoria actione.

Composita.

Α'κτέριστος, infuneratus, cui parentatum non est, cui latæ non fuerunt inferiæ, item insepultus: in Epigr.
Α'κτέρεϊστος, idem. ἄταφος. Hesych.
Α'ντικτερείζω vicissim funero seu sepelio, seu contrà funero.
Συγκτερίζω, vnà parento vel iusta facio Apoll. Arg. 2.

Κτηδὼν, vide in κτείς. Κτῆμα, &c. vide in Κτάομαι.

ΚΤΗΝΟΣ εος, τὸ, iumentum pecus. (* dictum ἀπὸ τῆς κτήσεως, quòd veterum præcipuè diuitiæ in pecorum possessione fuerint: vel à κτείνω, interficio, vt κτῆνος dicatur propriè de illo quadrupedum genere quæ mactari & immolari solent.) Xen. pæd. 8. ἤκεν δ' ἤ τις ἢ νοῦν φάσκων ἐμπεπτωκέναι τοῖς κτήνεσιν. Herodot. l. 8. c. ἡ ἀνδροφόρα πάντα κτήνεα καὶ χρήματα ἐν μέσῳ τάξας.
Κτηνώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, q. d. iumentarius aut pecuarius, seu pecualis, i. ad iumentum pertinens aut pecudem. seu iumento similis vel pecudi item belluinus, brutus, stolidus. apud Greg.
Κτηνωδία ἡ stoliditas pecuaria & bestialis.
Κτηνωδῶς iumentorum more pecudum more.
Κτηνόομαι, οῦμαι, vnde compos. ἀποκτηνόομαι, in iumētorum seu pecudum naturam degenero, in pecuinam naturam degenero: apud Greg. in lib. de homine.

Κτῆσις, κτητός, &c. vide in Κτάομαι.

ΚΤΙ'ΖΩ, F. ίσω, condo creo, fabricor sæpe in nouo Test. ¶ Item pro οἰκίζω, vt apud Herodot. κτίζω χώρην & κτίζειν νῆσον, vrbibus conditis habitatam reddere, sed oppida & vrbes pagosque condere. In epist. Phalarid. κτίζειν τείχιον attem instituere.
Κτίζομαι, condor, creor ædificor, struor. Thuc. l. 1. τὸ χωρίον τὸ κτιζόμενον, locus qui ædificabatur, vicus. Particip. præt. pass. ἐκτισμένος pro quo dicunt poetæ κτίμενος conditus. item habitatus. vnde apud Hom. ἐϋκτίμενον πτολίεθρον, quod & coniunctum scribitur ἐϋκτίμενον.
Κτίσμα, τὸ, opus conditum seu creatum. seu opus, structura, ædificium, Iacobi c. 1.
Κτίσις, εως, ἡ, creatio, fabricatio, vt κτίσις τοῦ κόσμου, Rom. cap. 1. Accipitur & pro κτίσμα res condita, res creata seu creatura. ibidem, & Gal. c. vlt.
Κτιστής, οῦ, ὁ, creator, conditor. κτίστωρ, ορος, ὁ, idē. apud Athen. l. 9. κτιστός, ἡ, ὁ, conditus, creatus: κτιστύς, ύος, ἡ, idem quod κτίσις. apud Eust ex Herodoto.
Κτίτης, ου, ὁ, idem quod κτιστής, & ex eo factum exempto σ. & retracto accentu. Apud Eurip. in Oreste, ἐπωὶ τ' Α'ργους κτίται exp. habitatores, incolæ.

Composita: ac primùm ex κτίζω condo: cum prapos.

Α'νακτίζω, reædifico, instauro, vel denuò creo, reformo. Greg.
Ε'γκτίζω, condo in seu intus. vt cùm aliquis regioni alicui dicitur ἐγκτίζειν πόλιν.
Ε'πικτίζω, superædifico, superstruo, vel insuper ædifico.
Μετακτίζω, aliter condo, seu formo.

Composita ex κτιστός sine prapositione.

Α'κτιστος, ου, ὁ, καὶ ἡ, increatus, non conditus. Dicitur & ἄκτιτος (prox) inædificatus, apud Hom.
Αὐτόκτιστος per se conditus, sua sponte structus. Soph. Pro eodem dicitur & αὐτόκτιστος apud Aeschyl.
Ε'ὔκτιτος bene structus, eleganter conditus. Il. β.
Θεόκτιστος, à Deo conditus, à Deo creatus.
Νεόκτιστος, recens conditus. Thuc. l. 3.
Φιλοκτίστης, ου, ὁ, qui libenter ædificat. Φιλόκτιστος, idem. Nonn.

Composita ex κτίζω, i. οἰκίζω.

Α'γχικτίμενος, valde habitatus. Pind.
Α'μφικτίονες, idem qui Homero περικτίονες, i. οἱ περιοικοῦντες, qui circumcirca habitant, schol. Thuc.
Ο'ρεικτίτης, in montibus habitans, monticola. vnde Pind. συὸς ὀρεικτίτα quod exp. ὀρεινοῦ.
Περικτίονες dicuntur iidem qui ἀμφικτίονες, hoc est, οἱ περίοικοι circumuicini. Hom.

ΚΤΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ, aries, dux gregis. [* quasi κτίλος, à verbo κίω quod est πορεύομαι, seu vt Homeri scholiastes vult, quasi ἀκτίλος ἀπὸ τοῦ ἄγειν τὰ λοιπὰ θρέμματα, quòd præeat & ducat cæteras pecudes.] Il. γ. Αὐτὸς δὲ κτίλος ὣς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν. Il. ν. Λαοὶ ἕπονθ' ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα. Volunt dici etiam de quocunque alio cicure & mansueto animali. ¶ Ab Hesychio adiectiuè quoque exponitur ἡγεμών, ductor. πρᾶος τιθασός, mansuetus, cicur. vt apud Pindarum in Pyth. ἱερέα κτίλον Α'φροδίτας pro συνήθη καὶ συνήθη. Et apud Hesiodum, χαῖρε δ' ἐσ παισὶ κτίλον ἔμμεναι. Quinetiam Nicand in Ther. ἀκτίλα dixisse pro ἄγρια καὶ ἀθάνατα, vel λιμώδη, vult scholiast.
Κτιλόω, ῶ, cicuro, mansuefacio, delinio, demulceo. Herodot. l. 4. καὶ αὐτοὶ ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Α'μαζόνων. Inde partic. pass. ἐκτιλωμένος, apud Pausaniam, qui cuipiam familiaris factus est.

Κτίννυμι, vide in κτείνω. Κτὶς in Ι'κτίς. Κτυπέω, in Τύπτω.

ΚΥ'ΑΘΟΣ ου, ὁ, cyathus: genus vasis potorij. (* dictus à verbo χύειν quod signif. fundere, mutatione aspiratæ in tenuem) Athen. lib. 4. μετὰ τὸ δεῖπνον οὐ πλείονας δίδοσθαι δύο κυάθων. ¶ Item cyathus: liquoris & rei aridæ communis mensura apud Romanos ligulas siue cochlearia quatuor continens: apud Atticos autem mensura capiens conchas duas, siue μύστρα quatuor, siue χήμας quinque, siue sescuncium. Gal. lib. 2. τῶν κατὰ τόπους, c. 5.
Κυαθώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ similis cyatho: apud Athen. l. 11.
Κυάθιον ου τὸ, paruus cyathus: apud Poll.
Κυαθεῖον etiam reperitur pro κύαθος: apud Nic. in Ther.
Κυαθίσκος τῆς μήλης dicitur chirurgici specilli pars altera concaua, parui cyathi in modū, qua aliquid vel extrahi, vel infundi potest. Cel. & Scribon. Larg. vocant specillum auersum.
Κυαθὶς, ίδος, ἡ, Athen. lib. 11. dicit esse vas simile κοτύλῃ, apud Sophron.
Κυαθίζω, cyathis ludo, seu cyathis indulgeo, poto. apud Athen. lib. 11. & apud Polyb. l. 8. Vide & Plut. in Marcello.

ΚΥΑΜΟΣ, ου, ὁ, faba seu fabulum Il. ν. Κύαμοι μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι. Plat. polit. 2. καὶ τραγήματά που παραθήσομεν αὐτοῖς τῶν τε σύκων καὶ ἐρεβίνθων καὶ κυάμων. Apud Eust. Κύαμος ἄγριος, faba syluatica. Apud medicos sæpe pro mensura rei alicuius mensurabilis capaci, quæ & Κυβώριον & Κιβώτιον vocata fuit, qua liquores metiuntur, vt apud Aetium, ἡ δόσις κοχλιάριον σὺν μελικράτου κυάμοις δ΄. καὶ ἐπιρροφείτω ὕδατος θερμοῦ κυάθους β. Sic apud Galenum lib. ad Pamphil. ¶ Quoniam verò antiqui fabis sortiebantur: hinc fit vt sæpe pro ipso calculo accipiatur: vt apud Herodot. in Erato, ὧν γὰρ ἑνδέκατος ψηφοφόρος ὑπὸ κυάμου λαχών. Et Βουλὴ ἡ ἀπὸ κυάμου, siue οἱ ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλευταί, senatus qui fabis legebatur siue senatores qui faba in cadum missa sortitò creabantur. Thuc. lib. 8. Item pro sorte, i. eo ipso quod sorte obuenit: vt apud Soph. in Meleagro, quum dicit κυάμου πατρῴου. ¶ Apud Hippocratem verò lib. 1. τῶν γυναικείων per κυάμου καρπὸν Dioscorides intelligit ὑοσκύαμον: nonnulli verò τὸν Αἰγύπτιον. ¶ Κύαμοι dicuntur etiam testiculi, quod sint εἰς τὸ κυεῖν δεινοὶ καὶ αἴτιοι τοῦ κυεῖν. Vide Gel. l. 4. c. 11. ¶ Κύαμος in papilla dicitur, quum in pubescentibus aliquantum crescit & tumidior fit: Eust. & Poll. ¶ Κύαμοι Asiatica lingua dicebantur (Galeno teste) aselli, animalcula sub hydriis nascentia, à fabæ similitudine. *Eustath. dictum vult παρὰ τὸ κυεῖν αἷμα.

Κυάμινος, ου, ὁ, fabaginus: vt κυάμινον ἄλευρον, fabagina farina. Et ἔτνος κυάμινον apud Eust. & Athen. lib. 9.

Κυάμειος λίθος, cyamea gemma. Plin.

Κυαμιαῖος, ου, ὁ, fabalis, seu qui fabali magnitudine est. Lucian. in Hermot.

Κυαμών, ῶνος, ὁ, locus fabis consitus, fabetum, apud Theoph. hist. pl. l. 4. c. 10.

Κυαμεύω, fabis eligo, vel faba suffragium fero. Suidæ.

Κυαμεύομαι, sortior, vel fabis sortior Κληροῦμαι, vt Demost. schol. exponit in oratione contra Timocratem.

Κυαμευτός, οῦ, ὁ, faba electus, sorte electus. vt Κυαμευτὸς κυβερνήτης, Xen. apomn. l. 1. Apud Plut. de puer. educ. κυαμευταὶ ψηφοφορίαι, suffragia quæ faba ferebantur.

Κυαμευτής, οῦ, ὁ, qui fabis eligit. Exponitur & sortilegus.

Κυαμίζω cauillo. dicitur de puella quæ ætate iam maturior, virum appetere incipit. Aristoph.

Κυάμιον, ου, τὸ, fabula.

Κύαμος, ου, ὁ, idem quod κύαμος, faba. Poll. & Eust.

Πύανον, ου, τὸ, idem. Quidam tamen exp. legumen.

Πυάνιος, ου, ὁ, fabaginus, vel qui ex leguminibus est: apud Athen. lib. 14.

Ὑοσκύαμος, ου, ὁ, [comp.] faba porcina, faba suilla: herba quædam ex eo nominata quod eius pastu resoluantur & conuellantur apri, vt prodit Aelianus. vide Diosc. l. 4. c. 69. & l. 6. c. 15.

Ὑοσκυάμινος, ex hyoscyamo confectus: vt ὑοσκυάμινον ἔλαιον, apud Diosc. l. 1. c. 43.

Ὑοσκυαμάω, siue ὑοσκυαμιάω, insanio more eorum qui hyoscyamum gustarunt. Suid. ex Pherecr. ὑοσκυαμᾷς ἀνὴρ γέρων, deliras senex.

ΚΥΑΝΟΣ, ου, ὁ, siue Κυανός, color, cæruleus. Od. π. περὶ δὲ θώρηκες κυάνεοι, cærulei coloris lorica, vel nigri coloris, vt Eustathio placet. ¶ Est etiam lapis siue succus in metallis concretus, cærulei coloris: de quo Diosc. l. 5. c. 106. ¶ Item floris nomen: Pli. l. 21. cap. 11. ¶ Item aqua marina, quæ & cærulei coloris est. Hesych. ¶ Item auis quædam. Hesych. ¶ Exponitur etiam adiectiue: vnde Κυανώτατος apud Suid. pro μελανώτατος.

Κυάνεος, & Κυάνεος, (exemptor, vt tradit Eust.) cyanum refereus, cæruleus, cyaneus, Iliad. λ. Κυάνεος δράκων. Et κυανέη νεφέλη, apud eundem poetam, cærulea nubes. Et θάλαττα κυανέα, apud Arist. probl. 37. segm. 26. Et κυανοῦν χρῶμα, apud Platon. in Timæo. color cæruleus, mixtus, ex splendido & albo, plurima nigredine addita. Aliquando dicitur de colore cæruleo nigricante, i. mixto ex cæruleo & atro: vnde exponitur etiam, niger, ater. item fuscus. vt Od. π. κυάνεαι ὀφρύες, Et apud Hesiod. in Erg. Κυάνεοι ἄνδρες, fusci seu nigri. item cyanneus, i. qui ex cyano lapide est. Il. σ. Item Κυάνεαι συμπληγάδες siue συνδρομάδες, insulæ quædam Ponti. Strab. l. 7. Eurip. in Med.

Κυανίζω, cyanum imitor, cyani colorem refero, cyano seu cæruleo colore sum. Areth. & Diosc.

Κυανίτης, ιδος, ἡ, in cyanum vergens. Hipp. in lib. περὶ ὄψιος.

Κυάνωσις, ἡ, inductio cærulei coloris. Plut.

ΚΥΑΡ. Hesychio est foramen acus. & foramē manubrij in mola trusatili. Hipp. de victu in morbis acutis, ὑποθεὶς τὸ ῥάμμα τῷ βελόνης τῷ τὸ κύαρ ἐχούσῃ, καὶ τὸ ὀξὺ τῆς ἄνω τοῦ ταρσοῦ τοῦ βλεφάρου ἐς τὸ κάτω διακεντήσας. Idem lib. de morb. ῥάβδον λαβὼν κασσιτερίνην λεπτὴν ἐκ τοῦ ἑτέρου κύαρ ἔχουσαν. Poll. κύαρ vocari scribit interius auris foramen.

Κύβδα, vide in Κύβη.

ΚΥΒΕΡΝΑΩ, ῶ, F. ήσω, guberno. propriè nauem rego, seu nauis cursum dirigo. (* παρὰ τὸ τὰ κύματα ἐρευνᾶν, πρὸς αὐτὰ ἰθύνειν τὴν ναῦν πρόσωπον τῆς μ εἰς β.) Od. γ. Νῆα κυβερνῆσαι. Aristot. rhet. 2. εἴ τις τῶν πλουτούντων ἐν τινα δεῖ κυβερνᾶν κληροῦσθαι, ὡς δέον τὸν λαχόντα ἀλλὰ μὴ τὸν ἐπιστάμενον. Item Metaph. guberno, rego Herodian. l. 7. ἱππεῖς ἄριστοι ὡς καὶ χαλινοῦ ἄνευ ῥάβδῳ τὸν δρόμον τῶν ἵππων κυβερνᾶν, vt equorum cursum virga tantùm moderentur.

Κυβερνάομαι, gubernor. Item actiuè pro κυβερνάω. apud Aristot. probl. segm. 24.

Κυβέρνησις, εως, ἡ, gubernatio. Plat. pol. 6. Plut. symp. sept. sap.

Κυβερνήσια, τὰ, dies festi, de quibus Plut. in Theseo.

Κυβερνήτης, ου, ὁ, gubernator. Hom. Plat. Plut. Xen.

Κυβερνητικός, οῦ, ὁ, ad gubernatorem pertinens, qui gubernatoris est. κυβερνητική, sub τέχνη, ars gubernandi, seu peritia nauem gubernandi & eius cursum dirigendi. Plat. in Gorgia. Dicitur κυβερνητικός, qui gubernandæ nauis peritus est qui nauis cursum probè dirigere nouit. Plat. polit. 6. Et κυβερνητικὸν ἔργον, apud Plut. in Solone, munus gubernandi.

Κυβερνητήρ, ῆρος, ὁ, (poet.) idem quod κυβερνήτης. Od. θ. Et fœm. gen. κυβερνήτειρα, gubernatrix. in Epigram.

Κυβερνητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad gubernandum aptus. vel idem quod κυβερνητικός.

Κύβερνος, ου, idem quod κυβερνήτης. Greg. Naz.

Composita.

Ἀκυβέρνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, gubernatore carēs, rectoris egens. apud Plu.

Διακυβερνάω, ῶ, guberno, rego.

Ἐγκυβερνάω, idem quod κυβερνάω. Laert.

Πρωρακυβερνᾶν τῆς νεώς, Poll. dicitur de proreta, vt qui anteriorem nauis partem regat. sicut contrà ὑποκυβερνᾶν τῆς νεώς, qui in puppi sedens eam gubernat.

ΚΥΒΗ, ης, ἡ, Etymologo est κεφαλὴ caput deriuanti à κύπτω.

Κυβιστάω, ῶ, in caput me deiicio. in caput salto. Xen. in sym. ῥ μανθάνοντα κυβιστᾶν εἰς τὰς μαχαίρας. Sic Athen. l. 4. γυναῖκες εἰς ξίφη κυβιστῶσαι. Vtitur & Hom. & Il. π. & φ.

Κυβίστημα, τὸ, & κυβίστησις, εως, ἡ, saltus in caput. seu saltatio in caput, vt quum aliquis se præcipitem in caput deuoluit. apud Luc. & Plutarc.

Κυβιστήρ, ῆρος, ὁ. saltator eiusmodi qui se in caput deiicit. Il. π. Item adiectiuè pro præcipiti. apud Nonn.

Κύβδα, inclinato capite. Vtitur hoc vocabulo. Aristoph in equ.

Κυβηβᾶν, in caput deiici. Item euertere.

Κύβηβος, exp. ὁ κατακύψας. apud Etym. & Eust. κυβήβη. dicta est mater deorum Cybele, vtpote quæ suis μύσταις causa sit ἐνθουσιασμοῦ Etym.

Ἐκκυβιστάω, (comp.) præceps in caput desilio Xen. in symp.

ΚΥΒΗΛΙΣ, securis, bipennis. apud Athen. l. 4.

Κυβηλίσαι, securi percutere. Hesych. & Suid.

ΚΥΒΟΣ, ου, ὁ, tessera. quidam vndique quadratum quo in alueolo luditur. Eust. exp. βόλος ἑξάπλευρος. Plut. in Artox. τῶν κύβων πεσόντων νικᾶν. Frequens est ἀναῤῥίπτειν τὸν κύβον, tesseram iacere seu mittere, aleam iacere. quod metaphoricè plerunque accipitur pro periclitari. apud Plut. & alios. ¶ Aliquando dicitur de ipso lusu tesserarum. Plut. in probl. Rom. ἐν πεττοῖς καὶ κύβοις τὰ πολλὰ διημερεύειν. Athen. l. 6. τὰς ἀποβάλλοντας τὰς οὐσίας εἰς μέθας καὶ κύβους. ¶ Item vnio tesseræ insculpta, vel pūctum in tessera. apud Eust. ex Eurip. & Plat. de leg. Item cauum illud ὀσφύος, quod vtrinque visitur. Athen. l. 9. ¶ Κύβοι dicuntur etiam panes quidam quadrati. Athen. l. 3.

Κύβος, est etiam vocabulum geometricum, Lat. cubus. Aristot. de mundo, ὥσπερ ἂν εἴ τις ὁμοῦ ῥίψειε σφαῖραν καὶ κύβον καὶ κῶνον καὶ κύλινδρον. Sic & Plut. in Erot. ¶ In numeris etiam κύβος dicitur, quum omne latus eiusdem numeri æqualiter in sese soluitur. sicut fit quum ter terna ducuntur, atque idem ipse numerus triplicatur. vide Gell. l. 1. c. 20. sicut vtitur Plut. in probl. Rom. ¶ Κύβοι à quibusdam vocentur etiam spinæ vertebræ ac præsertim colli. Poll. l. 2. *Sunt autem qui κύβον dictum velint παρὰ τὸ πανταχόθεν βάσιν ἔχειν. Apollodorus verò apud Suid. ἀπὸ τῆς κυφότητος. Eustat. à κύπτω, vt κύβος sit quasi ὁ κάτω κάρα κατὰ τὰς ἐπικύπτοντας, γινόμενος ἐν τῷ κατακυλίεσθαι, ἀνακύψαντος τοῦ βάθους αὐτοῦ, quod etymon verisimilius & simplicius videtur.

Κυβικός, οῦ, ὁ, cubicus, vt κυβικὸν σχῆμα. Plat. in Tim. & κυβικὸς ἀριθμός. Arist. in probl.

Κυβικῶς, cubice, *hoc est*, in modum cubi, more cubi. Pluta. de orac. Pyth.

Κυβίζω, cubum facio, in cubum formo. Plut. de soler. anim.

Κυβεύω, alea ludo seu lusito, tesseris lusito. Pluta. de aud. poemat. & in Artox. Item subeo aleam, periclitor seu periculum adeo. Polyb. apud Suid.

Κυβευτής, οῦ, ὁ, aleator, qui alea ludit seu tesseris. Arist. eth. 4. c. 1. & Xen. Hell. 6.

Κυβευτικός, οῦ, ὁ, aleatorius, ad aleatorem pertinens. Item tesserarum lusus peritus, peritus aleator, qui prosperè aleam iace- c

iacere nouit. Plat. lib. 2. de rep. Κύβης, Hesychio idem quod κυβευτής.

Κυβευτήριον, ου, τὸ consessus aleatorius, locus vbi alea luditur, locus tesserarum lusui dicatus. Plut.

Κυβεία, ἡ lusus aleæ, lusus tesserarum, ipsa actio ludendi alea seu tesseris. Aristot. rhet. lib. 1. item alea. Xen. Athen. In epist. ad Ephes. c. 4. ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, in alea hominum, i. incertis illis casibus quibus iactantur homines.

Κυβεῖον, ου, τὸ, locus vbi alea seu tessera luditur. Aeschin. contra Timar.

Κύβιον, ου, τὸ, pelamis in frusta quadrata in modum cubi concisa. Athen. lib. 3. Suidas κυβίοις exp. ramis digitalibus, i. digiti crassitudinem æquantibus.

Composita.

Ἀνακυβεύω, alea ludo, idem quod κυβεύω. Plut. in Artox. Item metaph. aleam redeo. Plut. in præc. sanit.

Δυσκυβεῖν, infelicem esse in ludo tesserario, infelici successu ludere tesseris. Poll. l. 9.

Ἐκκυβεύω, iacio aleam: seu iacta alea periclitor: seu aleæ me committo. Polyb.

Εὐκυβεῖν, feliciter & prospero successu ludere tesseris. Polyb. l. 9.

Καταχυβεύω in alea consumo & dissipo. Lys. contra Alcib.

Καταχυβεύεσθαι in alea consumi & dissipari. item in ludo aleæ superari & euerti. Eust.

Συγκυβεύω, alea colludo, alea seu tesseris ludo cum aliquo. Plut. in Artox.

Φιλόκυβος, aleæ studiosus, qui tesseris ludere amat.

ΚΥΒΙΤΟΝ, ου idem quod τὸ ὀλέκρανον, os cubiti, apud Hippocr. quod & ἀγκὼν dicitur: nodus brachij apud Diosc. vt scribit Gal. Frequentius dicitur de nodo siue tubere quod in iunctura brachij extat, quo aliquem pellimus & cui innitimur. Ruf. Eph. de appellation. corp. hum. Etymol. deducit παρὰ τὸ κύψαι.

Κυβιτίζω, cubito pello. Ruf. Ephes. ex Epicharmo.

Κύβωλον idem quod κυβιτον. Poll.

ΚΥΓΧΝΙΣ, ιδος, ἡ, crater magnus, apud Hippocr. vt annot. Galen. in lex.

ΚΥΓΧΡΑΜΟΣ, ου, ὁ, cynchramus: dux coturnicum, apud Aristot. hist. an. lib. 8. cap. 12.

κυδαζω, κυδαινω, &c. vide in κυδος.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ, ου, ὁ turba, tumultus. Il. σ. Ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ὁμίλεον [illegible] ἀνδροκτασίης ἐκ δ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. Athen. lib. 5 [illegible] κυδοιμὸν καὶ φόβον καταλαβόντος τὰς Ἀθήνας. * Volût deriuari παρὰ τὸ κῦδος οἶμα seu οἶδμα.

Κυδοιμέω, ῶ turbas excito, tumultuor. Homer. Il. λ. Τὸ δ' ἂν ὅμιλον [illegible] κυδοίμεον.

Κυδοιδοπάω, turbare miscere, tumultuari apud Aristoph. in Nub. [illegible] ἄγειν τὰς ἡμέρας Οὐδὲν ὀρθῶς, ἀλλ' ἄνω τε καὶ κάτω κυδοιδοπᾶν. vide schol.

Ἐγρεκύδοιμος dicitur Minerua bellicum tumultum excitans: apud Hom. & Hesiodum.

ΚΥΔΟΣ, εος, τὸ gloria, decus. Il. ρ. ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. Il. κ Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη μέγα κῦδος Ἀχαιῶν. * Eust. deriuat à κύω significante φιλῶ. Etymologus autem à κυεῖν δεῖος. ¶ Κύδος, εος conuitium probrum. Hesych. Suid. Eust.

Deriuata à κῦδος gloria.

Κυδήεις, εντος, gloriosus in Epigr.

Κυδι[illegible] idem. Hesiod. in Theog. κυδάλιμος, ου, ὁ, idem. Iliad. ζ. Od. ζ, ξ & φ.

Κυδίων gloriosior, honorificentior. Et κύδιστος, ου, ὁ, gloriosissimus, gloria & decore eminentissimus. Il. α, δ, ω.

Κυδαίνω, gloriosum reddo, decoro, illustro. Od. π. Ῥηΐδιον δὲ θεοῖσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι, Ἠμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἠδὲ κακῶσαι. Plut. in Coriol. Ῥώμῃ μάλιστα τὴν ἀρετὴν τὰ περὶ τὰς πολεμικὰς καὶ στρατιωτικὰς ἐκύδαινε πράξεις. item gloriose nomino, glorioso nomine orno, laudo extollo, extollo. Il. [illegible] Hinc κυδιάω. Sic & Il. [illegible]

Κυδιάω glorior, glorior & me effero & iacto. Il. β. Οἱ δὲ [illegible] μέγα κυδιόωντες. Sic & Iliad. β. & ζ. Et cum dat. apud Hesiod. in asp.

Κυδρὸς, ὁ, ὁ gloriosus, gloria & decore præstans, decorus, egregius: idem quod κυδάλιμος. Od. λ. Xen. de re eq.

Κυδρόω, ῶ, gloriosum reddo clarum reddo gloria & decore illustro. Κυδρόομαι glorior, gloriose me effero.

Κυδνός, gloriosus, inclytus, celebris. Hesiod. in Theog. Διὸς κυδνὴ παράκοιτις.

Composita.

Ἔγκυδον, τὸ magna gloria præditum, clarum. Hesych.

Ἐπικυδὴς, εος, ὁ, ἡ, gloriosus. Isocr. in Paneg. Polyb. l. 1. Ἐπικυδέστερος, honoratior, existimatior: apud Suid. item vberior, maiore fiducia præditus. Polyb. l. 3, 5. & 16.

Ἐπικυδέστερος, gloriosius, honoratius, meliore fortuna & successu. Polyb.

Ἐρικυδὴς, admodum gloriosus & celebris, præclarus. Iliad γ Οὔ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. Sic & alibi sæpe apud Hom. & cæteros poëtas.

Προσκυδής, gloriosus, venerandus.

Ὑπερκυδάς, αντος, ὁ, gloria supereminens, summa gloria insignis. Hesiod. in Theog. Τίκτε δ' ὑπερκυδάντα Μενοίτιον.

Φιλοκυδής, amans gloriæ, gloriæ studiosus. Hom. hym. in Mercur.

Ὠμοκυδιάω, ῶ, latis humeris glorior, effero me ob humerorum latitudinem & robur. Hesych.

Deriuata à κῦδος i. conuitium.

Κυδάζω, conuitior, maledicta & probra ingero. Epicharm. apud schol. Soph. Ἄμυκε μὴ κύδαζέ με τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν.

Κυδάζομαι, conuitiis incessor, maledicta mihi ingeruntur. Soph. in Aiace, κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ. item actiue pro κυδάζω. Apol. Arg. 1. ἦ μάλα δή με κακῶς ἐκυδάσσαο μάψ.

Κυδάσαι idem quod κυδάζω. Hesych.

Κυδάγχη conuitium, probrum. Hesych.

Κυδαγχῶ conuitiis & probris incesso. Hesych.

ΚΥΔΩΝΙΟΣ, μηλέα, vel κυδωνία μηλέα cotonea malus. κυδώνιον μῆλον, cotoneum malum. Gal. Diosc.

Κύδων, idem quod κυδώνιον. Nic. in Alexiph.

Κυδωνιάω, ῶ, mali cydonij modo me habeo, imitor & repræsento pomum cydonium. ex Epigr.

Κυδωνάριος σῦκα, ab Achæis vocari ficus hybernas, tradit Pamphil. apud Athen. lib. 3.

Κυδωνίτης οἶνος, vinum ex malis cotoneis.

Κυέω, κύημα, κυέω, &c. vide in κύω.

ΚΥΙΞ, cyix: herba de genere bulborum, apud Theophr. histor. pl. l. 2. c. 8. & Plin. l. 13. c. 4.

ΚΥΚΑΣ vocant Æthiopicum palmarum genus: de quo Theophrast. hist. pl. l. 2. c. 8. & Plin. 13. c. 4.

ΚΥΚΑΩ, ῶ F. ήσω misceo, miscellam facio: propriè de liquoribus dicitur. Iliad. λ. Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν Οἴνῳ πραμνείῳ. Aristoph. in Vesp. ἀλλήλω κύκα τέφραν, mutuam misce istis. Et κυ[illegible] ἂν τὸν βόρβορον, apud eundem. item generalius misceo, confundo, perturbo: vt τὴν βουλὴν κυκήσω apud Aristoph. in equit. exp. συνταράξω.

Κυκεία ας ἡ, & κύκημα, ατος, τὸ, miscella, permixtio. item, confusio, perturbatio.

Κυκητὴς, οῦ ὁ, perturbator.

Κυκήθρα ας ἡ, idem quod κυκεία.

Κυκήθρον, ου, τὸ, à miscendo dictum est rutrum, seu rudis, aut rudicula. apud Aristoph.

Κυκεὼν ῶνος ὁ miscellanea potio. Apud Homer. legitur & κυκεῶ accus. per apocopē pro κυκεῶνα. item κυκειῶ interiecto etiā ι. Il. λ. item κυκεὼν pro potione à medico data: Plato de rep. l. 3. ¶ Κυκεὼν metaph. cinnus, miscella quæuis rerum commixtio rerum diuersarum: apud Lucian. Sic Synesius, ἀλλ' ἦν ἅπαντα κυκεὼν, omnia confusa & perturbata erant.

Κυρκανάω, ῶ, idem quod κυκάω, apud Hesych. & Suid.

Κῦμα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνακυκάω, ῶ, misceo, permisceo: idem quod Κυκάω. Aristoph. in Pluto. dicit Circen ἀνακυκῶσαν τὰ φάρμακα.

Διακυκάω ῶ, idem: sponsum confundo, perturbo.

Ἐγκυκάω ῶ q. d. misceo intra, seu confundo intra.

Συγκυκάω, ῶ, commisceo, permisceo. Aristoph. in Pluto, 7, [illegible] Ἐς ταυτὸ ὑμᾶς συγκυκήσας τρύβλιον [illegible] ἐμβαλεῖν.

ΚΥΚΛΟΣ ου, ὁ, orbis, circus, circulus. Plato epist. 7. Κύκλος, ἐστι τὸ ἐκ τῶν ἐσχάτων ἐπὶ τὸ μέσον ἴσον ἀπέχον πάντη, quod ab extremis ad medium omni ex parte æqualiter distat. Arat. πολιοῖο γαλακτός κυκλος, lacteus orbis. Κύκλῳ φέρεσθαι, in orbem circúmque ferri. Plut. de orat. Pyth. Et Κύκλῳ περιδινεῖν ἑαυτὸν, in orbē se circūagere. Æsch. cōtra Ctesiph. Et [illegible] κύκλῳ siue, ἐν κύκλῳ Aristoph. in Pluto. Oratio quoq; & periodi suos habēt κύκλους. Demet. ἐν [illegible] ὁ κύκλος ἐνλύσῃ. Apud dialecticos κύκλος dicitur circularis argumentatio, & quæ in seipsam redit, idem proponens & concludens, licet alijs verbis: vide Aristot. prior. anal. l. 2 cap. 4. Item apud Hermogenem figura quædam orationis, quam itidem circulum appellant, quum periodus aut versus in idem verbum desinit, à quo incipit: vt apud Homerum [illegible] ἀνὰ μυελὸν [illegible] λον δ' ἐπὶ σήματ' ἔθηκε. ¶ Item circuitus vel circus. Thuc. l. 3. ἐμπιπρᾶσι τὰς οἰκίας τὰς ἐν κύκλῳ τῆς ἀγορᾶς. Et Il. σ. ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ in circuitu iudicij siue fori. Et in foro consecrata pro loco vbi vendebantur mancipia: sic dicto, quod in orbem & coronam circūstetterint vendentes. Schol. Aristoph. dicit fuisse circum quendam Athenis, vbi carnes vendebantur, & in primis pisces. * Item corona hominum, seu hominum multitudo in orbē collecta: Eurip. in Andron. εἰς δὲ συστάσεις κύκλους τ' [illegible]

ρί λαὸς οἰκήτωρ θεῶν. Item Κύκλον ποιεῖν aut [illegible], aut ὀρ-θῶσαι, orbem facere, in orbem colligere. Thuc. lib. 2. Xen. Pæd. 7. ¶ Est etiã circuitus & ambitus quo ciuitas aliqua aut castra circumscripta sunt. Thuc. l. 2. τοῦ τε γὰρ φαληρικοῦ τείχους στάδιοι ἦσαν πέντε καὶ τριάκοντα πρὸς τὸν κύκλον τοῦ ἄστεος. Xen. Hell. 2. μέγας ὁ κύκλος ὤν, πολλῆς φυλακῆς ἐδόκει δεῖσθαι. ¶ Item Κύκλοι προσώπου, apud Hippocr. malæ: nam in malis orbicularis quædam rotunditas cernitur. Eurip. in Oedipo, Κύκλους vocat ipsos oculos: ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὑτοῦ κύκλων, suorũ orbium. ¶ Κύκλοι dicuntur etiam rotarum orbes: ac interdum synecdochicè ipsæ rotæ. Od. ζ. Ὥς ἄν τοι πλήμνη γε δοιάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι κύκλου ποιητοῖο. ¶ Item Κύκλοι, orbes, circuli, vt ij qui in annulis similes sunt siue lignei, siue ferrei. Poll. l. 1. ¶ Item Κύκλοι, orbes: de solidis corporibus, planis tamen & orbicularibus: vt Κύκλος κηροῦ, κύκλος τυροῦ. Itẽ orbes super quibus carnes in mensa conciduntur. Poll. lib. 7. ¶ Κύκλος dicitur etiam orbis siue tabula orbicularis & rotunda, quæ tripodi imponitur. Poll. lib. 10. Per metaplasmum autem plur. num. dicitur κύκλα pro Κύκλοι, vt σταθμὰ & ζυγὰ à σταθμὸς & ζυγός. * A κυλίω deriuari testatur Eustath. & Etymol. nam quæ orbiculari rotunditate sunt, ea vt plurimum volubilia esse solent.

Composita: ac primum ex Κύκλος & Κύκλιος.

Ἀκύκλιος, indoctus, seu qui orbem disciplinarum non confecit. Hesych.

Ἔγκυκλος, ὁ καὶ ἡ, in orbem factus, in orbem rediens, circularis. Τὸ ἔγκυκλον numeratur inter vestes muliebres à Poll. Sic Suid. & Aristoph. φέρ' ἔγκυκλον τὴν λάμβαν' ἀπὸ τῆς κλινίδος. Sic & apud Pausan.

Ἐγκύκλιος, circularis, rotundus: idem quod Κύκλιος. Et ἐγκύκλιος παιδεία, idem quod ἐγκυκλοπαιδεία. Athen. lib. 5. & 12. Item triuialis, vulgaris, vilis. Isocr. ad Nic. Plut. de audiendo. Aristot. polit. 1. & alibi. Item in orbem rediens, anniuersarius, annuus. Suid.

Ἐμπεδόκυκλος χρόνος, tempus quod firmis iugibúsque orbibus voluitur. Nonn.

Ἐπικύκλιος, (sub.) πλακοῦς, quoddã placẽtæ genus apud Athen. (lib. 14.

Εὔκυκλος, pulchrè orbiculatus, benè rotundus. Il. ν. & ξ. Item bonos seu pulchros orbes habens. Od. ζ.

Ἡμίκυκλος, ου, ὁ, semicirculus, hemicyclus. Ἡμικύκλιον, ου, τὸ, idem. Procl. de sphæra. Ἡμικύκλια, vocantur etiam loca semicirculi figura ædificata. Plut. in Alcib.

Ἡμικύκλιος, semicircularis. Laert.

Τετράκυκλος, quatuor circulis seu orbibus constans: Item qui est quatuor rotarum. Herodot. & Athen.

Ὑπόκυκλος, orbiculos seu orbes subtus habens: vel subtus rotundus, aut aliquantum rotundus & orbiculatus. Odyss. δ.

Ὑποκύκλιον, ου, τὸ, orbis qui tripodij aut alij eiusmodi vasi supponitur. Poll. ex Hom.

Χρυσεόκυκλος, aureum habens circulum. χρυσεόκυκλον φέγγος. Eurip. in Phœn.

Composita ex Κυκλέω & Κυκλόω.

Ἀνακυκλέω, ῶ, circumcingo: vel simul cingo, circumdo. Item reuoluo. Damasc. διὸ καὶ ἀρχὴ ἐστὶν ὁ τῶν ἡμερῶν ἀριθμὸς προβαίνων πάλιν ἀνακυκλεῖται.

Ἀνακύκλωσις, circundatio. Herodian.

Ἀνακυκλέω, ῶ, reuoluo, circumuoluo. Metaphoricè, animo reuoluo. Luc. οὐ μικρὸν οὐδὲ εἰκαῖον φροντίδων πρᾶγμα ἀνακυκλῶν. Item itero, repeto, quasi in orbem circumagendo.

Ἀνακυκλέομαι, οῦμαι, reuoluor, circumuoluor. Plutar. in Ant. Aristotel. eth. 1.

Ἀνακύκλησις, reuolutio, circũuolutio. Itẽ resolutio, iteratio.

Decomp. Ἐπανακυκλέω, ῶ, repeto, itero. Dionys. Areop. de eccles. hier.

Ἐπανακυκλόω, ῶ, reuoluo vel repeto. Ἐπανακύκλησις, reuolutio. Plat. in Tim.

Συνανακυκλόω, simul reuoluo: vnde pass. apud Plat. in polit. συνανακυκλουμένης εἰς τὰναντία τῆς γενέσεως, in contrarium generatione reuoluta.

Διακυκλέω, ῶ, voluto.

Ἐγκυκλέω, circo includo. Item circumago.

Ἐγκυκλέω, ῶ, circumuoluo. Polluci ἐγκυκλεῖν est circumuoluto eo, quod dicitur ἐγκύκλημα spectatoribus ostendere quæ intus acta sunt. Ἐγκύκλημα & ἐγκυκλήθρον, τὸ, pegma quoddam scenicum subiectis rotis, quo circumacto, quæ intus acta fuissent, spectatoribus ostendebantur. Eust. & Poll.

Decomp. Παρεγκύκλημα, q.d. circulatio, figura dicendi, apud schol. Aristoph.

Εἰσκυκλέω, ῶ, aduoluo, voluendo & rotando introduco, inueho, infero. Aristoph. in Vesp. Νὴ καὶ Διόνυσον ἀπορά γ' ἡμῖν πράγματα Δαίμων τις εἰσεκύκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Εἰσκύκλημα, τὸ, dicebatur id ipsum super quo ἐγκύκλημα introducebatur. Poll.

Decomp. Ἐπεισκυκλέω, ῶ, aduoluo. Item attexo, annecto.

Ἐπεισκύκλησις, idem quod ἀνακύκλησις. Suid. Bas. in epist. ad Diod. & Greg. in [illegible].

Παρεισκυκλέω, attexo, adnecto. Eust.

Ἐκκυκλέω, euoluo. Hesych.

Ἐκκύκλημα, machina lignea in theatro qua circumacta ostendebatur spectatoribus quicquid secreti in scena ageretur. Poll.

Κατακυκλόω, circumcludo.

Περικυκλέω, circundo, cingo, in circulum concludo.

Περικυκλόομαι, idem.

Περικύκλωσις, idem quod Κύκλωσις. Thuc. l. 3.

Συγκυκλόω circundo.

ΚΥΚΝΟΣ, ου, ὁ, cygnus, olor: auis de qua vide Aristot. Ælian. Oppian. in Ixeuticis. Hesiod. in asp. Κύκνειᾳ ἐροσσοῦνται μεγάλ' ἠπύων. Theocr. idyll. 5. Οὐ θεμιτὸν Λάκων ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδειν Οὔτ' ἔποπας κύκνοισιν. ¶ Item genus nauigij sic dictum quòd in prora cygni effigiem gerat, apud Athen. lib. 11.

Κύκνειος, cygneus, olorinus: vt Κύκνειον μέλος. Athen. l. 14.

ΚΥΛΑ, τὰ, Hesychio, τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα, cauitates oculorũ quæ palpebris subsunt, quæ & Κυλάδες dicũtur. Κοιλύλλειν, idem esse dicit περιβλέπειν. Alij esse volunt τὸ περιστρέφεσθαι καὶ διαστρέφειν περιβλεπόμενον. nonnulli [illegible].

ΚΥΛΙΩ, F. ίσω, voluo, voluto: propriè ἀπὸ τοῦ ἄνω ἐπὶ τὰ κατωτέρω, vt annotat Eust. Theocr. idyll. 25. (de serpentibus Herculi infanti à Iunone immissis.) Τοὶ δ' ἐξελυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω Αἱμοβόρους ἐκύλιον. Metaphoricè infortunium in caput alicuius velut ex præcipiti loco deuolui dicitur. vt Il. ρ. Τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη.

Κύλισις, εως, ἡ, volutatio: dicitur de athletis qui aromate inuncti, in puluere se volutant, vt tactus lubricus non sit. Plut. symp. 2. probl. 2.

Κυλίστρα, ἡ, volutabrũ, locus in quo iumenta se volutant. Pol.

Κυλιστὸς, οῦ, ὁ, versatus, volutatus, voluendo circumactus aut contortus, conuolutus, aut volubilis: vt Κυλιστὸς στέφανος, apud Eust. ex Eubulo.

Κυλίομαι, voluor, deuoluor. Ælian. (de echinis) οὐ ῥᾳδίως κυλίονται. Item versor, assiduus sum. Aristot. Polit. 6. c. 4. διὰ τὸ περὶ τὴν ἀγορὰν καὶ τὸ ἄστυ κυλίεσθαι. (Poll. l. 2.

Κύλισμα, τὸ, volutabrum: id ipsum in quo quis volutatur.

Κυλίνδω & κυλινδέω, voluo: idem quod κυλίω. Odyss. ε. Καὶ βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων. Xen. ἐκυλίνδουν οἱ βάρβαροι ὁλοτρόχους ἁμαξιαίους.

Κυλίνδομαι, siue Κυλινδοῦμαι, voluor, volutor. Od. λ. Αὖτις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής. Sic & Il. ξ & ι. Metaphoricè infortunium in caput alicuius volui dicitur. Odyss. β. Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται. Sic & Od. θ. Κυλινδεῖσθαι dicitur etiam qui in aliqua re versatur & assiduus est. Plut.

Κυλίνδησις, volutatio. Plut.

Κυλινδήθρα, ἡ, idem quod Κυλίστρα.

Κύλινδρος, ου, ὁ, cylindrus: lapis teres in modum columnæ quo area adæquatur huc & illuc sæpius volutato. Apoll. Arg. 2. Ἡ δ' ἄφαρ οἷά τε κύλινδρος ἐπέτρεχε κύματι λάβρῳ. vtitur & Plutarch. symp. 5.

Κυλινδροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, cylindro similis, cylindrum imitans. Theophr. hist. pl. l. 8 c. 5.

Κυλινδρικός, οῦ, ὁ, cylindraceus, qui cylindri est.

Κυλινδρικῶς, in modum cylindri, more cylindri. Plut. symp. 5.

Κυλινδρόω, ῶ, cylindro æquo, cylindro calco. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 5.

Καλινδέω, ῶ, idem quod Κυλινδέω, voluo, voluto.

Καλινδέομαι, voluor, volutor, versor. Item assiduus sum & occupatus in re aliqua. Isocr. περὶ αὐτίδοσεως. τῶν περὶ τὰ δικαστήρια καλινδουμένων. Sic apud Synes. & Greg.

Κύλιξ, ικος, ἡ, calix: (* παρὰ τὸ κυλίεσθαι τῷ τροχῷ, εἴτε τῷ κεραμεικῷ εἴτε τῷ χαλκευτικῷ, vt Eust. tradit, & Athen.) Theocr. idyll. 7. Αὐτοῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων. Plut. μεγάλας κύλικας ἐκπίνειν. Athen. l. 11. ἐγένοντο δ' ἐπίσημοι κύλικες αἵ τε Ἀργεῖαι καὶ Ἀττικαί.

Κυλίκειος, ου, ὁ καὶ ἡ, inter pocula dictus vel factus: vt Κυλίκειον ζήτημα, apud Poll. Ἐπικυλίκειος, (comp.) idem. Athen. lib. 1. Diog. Laërt. in Arcesil.

Κυλικεῖον, ου, τὸ, calicum repositorium: locus reponendis calicibus destinatus. Athen. lib. 11. & 13. Sic dicitur etiam ipsum συμπόσιον, apud eundem l. 11.

Κυλίκιον, ου, τὸ, paruus calix, caliculus. Athen. l. 10. & 11.

Κυλίσκιον, idem. Aristoph. in Acharn.

Κυλικὶς, ίδος, ἡ, pyxis medicamentaria. Athen. l. 11.

Κύλιχνος, ου & Κυλίχνη, ἡ, idem quod Κυλικίς. Poll. Item pro calice, siue φιάλη, apud Athen. lib. 10. Et pro olla. Poll. ex Aristoph.

Κυλιχνὶς, ίδος, ἡ, idem. Athen. l. 11.

Κυλίχνιον, ου, τὸ, pyxis medicamentaria, & caliculus. Aristoph. in equit. Pro Κύλιχνος, & κυλιχνὶς, dicuntur etiam Κύλικνος, & κυλικνίς. Etymol.

Κύκλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primum ex Κυλίω.

Ἀκύλιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non voluitur, immotus, rigidus. Athen. l. 4.

Ἁμαξοκυλισταί, οἱ, q.d. currus deuolutores: sic quidam Megaris appellati sunt, vt colligitur ex historia quam Plutarch. in fine κεφ'. Ἑλλην. refert.

Ἀμφι-

Ἀμφικυλίω, circumuoluo. Pind.
Ἀνακυλίω, reuoluo, item sursum voluo. Luc. de luctu.
Ἀποκυλίω, deuoluo, reuoluo: vel voluendo amolior. Matth. 28. ἀποκυλίσει ἐπεκύλισε τὸν λίθον. Sic & Marci 16.
Ἀποκυλίομαι, deuoluor, Lucæ 24. & Marci 16.
Αὐτοκύλιστος, per se volutus, seu suapte natura volubilis. Nonn.
Ἐγκυλίω, inuoluo, deuoluo in, implico. Metaphoricè plerunque vsurpatur, vt apud Xen. apomn. lib. 1. εἰς ἔρωτας ἐγκυλισθέντες, amoribus implicati seu capti.
Εἰσκυλίω, inuoluo, aduoluo. Callim.
Ἐκκυλίω, euoluo, deuoluo. Il. ... Sic & apud Apoll. l. 2. Epigr. & Plat. ...
Ἐκκυλίστοι ..., qui & κυλιστοί, tortiles corollæ in ex- bem. Eust. ex Nicandro.
Ἐπικυλίδες, superiores palpebræ, sicut Κυλίδες.
Καταχυλίω, deuoluo, deorsum voluo. Καταχυλίομαι, deuoluor, deuolutus decido. Xen. Pæd. 5. Καταχεκυλισμένοι ἀπὸ τῶν ἵππων, quum ab equis deuoluti decidissent.
Περικυλίω circumuoluo, seu circumuoluto, volutim circumago, Aristoph. in pace.
Προκυλίω, prouoluo, voluo ante. Προκυλίομαι, voluor ante.
Προκυλίσεις supplicatio, qua scilicet supplices alicuius genibus aduoluimur.
Προσκυλίω, aduoluo. Matth. 27. Marci 15. & Aristoph. in vesp.
Συγκυλίω, vnà voluto. Συγκυλίομαι, vnà volutor. item consuetudinem habeo cum aliqua. Athen. lib. 12.

Composita ex Κυλινδέω, seu Κυλινδίω.

Ἀποκυλινδέω, deuoluo, seu voluendo amoueo, voluendo amolior, idem quod ἀποκυλίω.
Διακυλινδέω, peruoluo, vel in diuersas partes voluo.
Ἐγκυλινδέω, idem quod ἐγκυλίω.
Ἐγκυλίνδησις, volutatio. Plut. in Oth.
Ἐπικυλινδέω, seu ἐπικυλινδίω, voluo super, deuoluo in. Xen. Hell. 3. ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐπεκυλίνδουν πέτρας εἰς τὸ καταντες. Dicitur etiam bellum aut aliud aliquod infortunium ἐπικυλινδεῖσθαι alicui, quum in eū velut è præcipiti loco deuolutū immittitur, aut quæ eo obruitur. Plut. de orac. Pyth. Δηρὸν γὰρ μόχθοι σε καταχήσουσιν ἄελπτοι, Φθισίβροτον τ' ἐπὶ κῦμα κυλινδόμενοι πολέμοιο.
Καταχυλινδέω, deuoluo, deorsum voluo.
Κατακυλινδέω, deuoluo, deorsum voluo.
Μετακυλινδέω de loco in locum voluo, voluendo transfero. Aristoph. in ran.
Περικυλινδέω, circūuoluo, voluo seu volutando circumago. Plat.
Πολυκυλίνδητος, multum volutatus. Hesych.
Προκυλινδοῦμαι, prouoluor ad pedes alicuius, more supplicis accido ad genua alicui vel alicuius. Dem. ... ἐκείνοις μὲ προκυλινδεῖσθαι. Sic & apud Isocr. in paneg. Reperitur & προσπροκυλινδομαι, apud Hom. maioris emphaseos gratia: vt Il. χ. & Odyss. ρ.
Προκυλινδήματα antegressæ volutationes, apud Synes. de insomn.
Συγκυλινδέω, vnà voluo. Συγκυλινδοῦμαι, vnà volutor. Xenop. in symp.
Τρικυλίνδητος, ter volutatus vel sæpius volutatus.

Composita ex Κύλινδρος.

Ἐπικυλινδρόω, ῶ, cylindris in superficie æquo & complano. Theophr. de caus. pl. lib. 5.
Ἡμικυλίνδριον, τὸ, semicylindrus, apud Porphyr. quo pro ceruicali vsos fuisse Ægyptios tradunt.

Composita ex Καλινδέω.

Ἀνακαλινδοῦμαι, idem quod Καλινδοῦμαι: vt ἀνακαλινδεῖσθαι βαθείᾳ σχολῇ versari in alto otio, seu alto otio frui.
Ἐγκαλινδέω, voluo seu voluto in. Ἐγκαλινδοῦμαι, volutor in, versor in, h. e. assiduus & occupatus sum in. Chrysost. Apud Hippocr. epist. ad Demag. ἐγκαλινδοῦνται πολλῇσι ξυμφορῇσι, multis inuoluuntur calamitatibus.
Περικαλίνδησις, circumuolutio. Plut.
Προκαλινδέω, prouoluo, voluo ante. Προκαλινδοῦμαι, voluor ante prouoluor, videlicet pedibus seu ad pedes. Greg.
Συγκαλινδεῖσθαι simul volutari.
Τρικαλίνδητος ter volutatus vel sæpius volutatus.

ΚΥΛΛΟΣ, ὁ, ὁ, claudus, curuus. Hippocr. de artic. ἀναγκάζονται τὴν κνήμην, ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον τὸ ἐκπεπτωκός, κυλλοὶ ἢ σκολιοὶ εἶναι. Et aliquantò post, εἰ δὲ οἱ χεῖρες ... ὥσπερ καὶ τὸ κυλλόν. Et aliquantò ante, Κυλλὸν δέ ἐστι τὸ ἐς τὸ ἔσω μέρος ἑτέρω.
Κυλλόω, ῶ, reddo Κυλλόν: vnde Κεκυλλωμένος apud Hippocr. de art.
Κύλλωσις, ipsa actio reddendi κυλλόν ibidem.

ΚΥΜΑ, ατος, τὸ, fluctus, vnda. Il. β. ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης Αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται. Sic & alibi passim. Lucian. de histor. scrib. ... ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ναῦν. Et ἀριθμεῖν τὰ κύματα apud eūdem, numerare fluctus. Sic ἐπ' ἀόνι κύματα μετρεῖν, apud Theocr. idyll. 16. ¶ Item metaphoricè pro magna lue. Plato de leg. lib. 5. ἐάν ποτ' ἐπέλθῃ κῦμα κατακλυσμὸν φέρον νόσων, ἢ πολλῶν φθορά, si pestes & lues incidat in ciuitatē. Apud eūdem de rep. lib. 5. Ponitur & pro risu quo quis loquens, quum quid ridiculū ei exciderit, obruitur. * Dici autē Κῦμα quasi Κύημα à Κυέω tradiderunt, cùm alij tum Eust. ¶ Κῦμα pro Κύημα. vide in Κύω seu Κυέω. ¶ Κῦμα, pro cauliculo brassicæ, vide in Κυμάτιον.
Κυμαίνω, vndosus, vndabundus: vt Κυμαίνεις ὁ ποταμὸς ἤρξατο apud Herodotum, (Ionicè verso α in η) vndis agitari cœpit fluuius.
Κυμαίνω, tempestas, apud eundem.
Κυμαλίζω, vndabundum reddo, vndis agito, fluctus moueo, aut fluctuare facio: vt Κυματίζειν τὴν θάλασσαν.
Κυματίζομαι, vndabundus reddor, vndis agitor, &c.
Κυματόω, ῶ, idem quod Κυματίζω.
Κυματοῦμαι, fluctibus agitor, fluctuo, vel æstuo. Lucian. ὁ δὲ ποταμὸς ἐκυματοῦτο ὥσπερ θάλασσα.
Κυμάτωσις, fluctuatio, æstuatio. Sic Exponitur & fluctus.
Κυμάτιον, ου, τὸ, parua vnda, paruus fluctus. Sic appellatur etiam cauliculus, propriè brassicæ, qui prima germinatione producitur, quem cymam Celsus, Plinius & Columella vocant. item in columnis suprema pars epistylij, i. capiteli siue capituli κυμάτιον à Vitruuio nuncupatur, apud Ioseph. de antiq.
Κυματώδης, εος, ὁ, ἡ, fluctuosus. Aristot. in probl.
Κυμαίνω, fluctuo, æstuo: vt ... κυμαίνων apud Homer. Od. δ. mare fluctuans, mare vndabundū. Κυμαίνειν τὴν θάλατταν actiuè. Luc. dixit pro, concitare mare, turbare mare. item metaph. apud Herodian. l. 1. Κυμαίνειν ὑπὸ ἰσχυρῶν φροντίδων τὴν ψυχὴν. Dicitur & acies Κυμαίνειν, i. fluctuare: vt apud Plut. τῆς δ' ἐφ' αὑτὸ στρατείας ... ἀλλὰ κυμαινούσης ὑπ' ἀπειρίας καὶ θορυβουμένης. Sic & apud Arrian. in exped. Alex.
Κυμαίνομαι, idem quod Κυμαίνω, fluctuo. Plut. in Plat. quæst.
Κύμανσις, fluctuatio.

Composita.

Ἀκροκυματόω, ῶ, summis innato fluctibus. Luc. in Lexiph.
Ἀκύμων, ονος, ὁ, ἡ, non vndosus, fluctibus non agitatus, tranquillus, placidus. Luc. in dial. Zeph. & Noti. Vide & comp. à Κυέω vel Κύω.
Ἀκύμαντος, cui moti non sunt fluctus, sedatus, tranquillus. Luc. in dial. Panopes & Galenes. Metaphoricè sicut & ἀκύμων pro tranquillo seu imperturbato. apud Syn.
Ἀντικυμαίνομαι, vndabundus iactor contra aliquid.
Ἀποκυματίζω, vndis agito Plut.
Βαθυκύμων, profundas habens vndas, item profundus apud Dionys. de situ orb. & Nonn.
Δεκακυμία, ἡ, decumanus fluctus, i. magnus.
Διακυμαίνω fluctuare facio, concito: vt διακυμαίνω τὸν Ἀδρίαν. Luc.
Ἐκκυμαίνω, fluctuando exundo, exundo. Apud Xen. metaphoricè acies dicitur ἐκκυμαίνειν, i. fluctuare, anab. l. 1.
Ἐκκύμανσις, exundatio. Eust.
Ἐπικυμαίνω, fluctuando irruo.
Ἐπικυματίζω, innato aquæ. Poll. Apud Philosthr. in heroic. ἐπικυματίζων αἴρεται, exp. superficiē vndarum attingens attollitur.
Κολοκῦμα, τὸ, (q. d. Κόλον seu Κολοβὸν κῦμα) surdus fluctus, qui nullo agitante vento tollitur & strepitat: vel qui nullum agitatis lapillis strepitum edit. Aristoph. in Equit.
Λεισκύμων θάλασσα, pacatum seu stratum mare; quum veluti fluctibus est complanatum. Λεισκυμονέουσιν αἱ νῆες, quum vituntur æquore pacato & tranquillo silentibus ventis. Suid.
Λευκόκυμα albicans fluctus. Eurip. in Oreste.
Μεγαλοκύμων, ingentes fluctus excitans.
Μετακύμιος, ου, ὁ, ἡ, post fluctus adueniens seu fluctibus succedens, tranquillus: seu qui post fluctus tranquillitatem præstat, vnde apud Eurip. in Alcest. Apollo inuocatur vt sit μετακύμιος ἄτας, i. calamitati finem imponat, qua tanquam fluctu obruta erat Admeti domus. Τὸ μετακύμιον exponitur etiam interuallum quod est inter fluctus, apud schol. Eurip.
Πεντακυμία, immanis vnda seu fluctus, fluctus decumanus: ad verbum, quinque fluctus vno impetu aduenientes.
Περικύμων, qui vel quæ fluctibus circumcirca alluitur. Eurip. in Troad.
Πολυκύμων, vndosus, vndis abundans, fluctuosus. Maris epith. in Solonis elegiis.
Προκυμαία, ἡ, moles opposita fluctibus.
Προσκυμαίνω, fluctuando alluo, seu æstuando vndis alluo: apud Philostr. in Heroic.
Τρικυμία, q. d. triundium, à tribus vndis: propriè enim est trium vndarum in vnam collectio. Synes. in epist. ad Euopt. Metaphoricè ad risum transfertur apud Plut. lib. 5. de rep. quo quis veluti fluctibus obruitur. Et in alia metaph. τρικυμία λόγου apud eundem in Euthyd.

ΚΥΜΒΟΣ, ου, ὁ, cauus recessus. Item ollæ fundum. Hesych.
Κύμβιον τὸ, dicitur acetabulum, i. conchula seu scutella qua acetum apponitur in mensa ad intingendas carnes: Nicand. in Ther. Κολύβας σπέρματος ... κύμβεσιν ... * Deriuatur autem Κύμβος seu Κύμβον παρὰ τὸ κυφόν, διὰ τὸ κυφοειδὲς εἶναι.
Κυμβίον, ου, τὸ, idem quod Κύμβον, schol. Nicand. itē poculi quoddam genus quod Didymus apud Athen. lib. 11. dicit esse longum & angustum figura nauigio simile, quod Κύμβη appellatur. Sic

tur. Sic apud Anaxandrid. Κυμβία ἐκπέπωκεν ὑμᾶς. Sic & apud Chæremon. & Dem. contra Mid. Pro eodem dicitur & κυμβαῖον, apud Pausan. in lexico suo. Et κυμβεῖον, apud Etymol.

Κύμβη ἡ, cymba nauigij actuarij genus: Soph. in Andromeda, ἵπποισιν ἢ κύμβαις ναυστολεῖς χθόνα. item idem quod κύμβον, seu κυμβίον, acetabulum. Nicand. in Alexiph. βαλὼν ἅλος ἔμπλεα κύμβην. item poculi quoddam genus apud Athen. l.11. item caput, teste Suida. Etym. & Eust. quod suprà κύβη sine μ fuit appellatum: à qua significatione sunt sequentia deriuata.

Κυμβηλιᾶν, propriè signif. in caput deicere: quod & κυβιστᾶν, à synonimio κύβη. Etymol.

Κύμβαχος, idē quod ἐπὶ κεφαλήν: dicitur enim κύμβαχος πίπτειν, is qui in caput cadit. Il. ε. ὁ δ' ἄρ' ἐκπεσε δίφρου Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν. Significat etiam eam partem in extremitate galeæ, cui immittitur crista: teste Etym. & Eust. Sic Il. ο. Κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι.

Κύμβαλον, ου, τό, cymbalum, item genus instrumenti musici. Xen. de re equ. ὥσπερ γὰρ κύμβαλον ψοφεῖ ἡ κοίλη ὁπλή. Sic & apud Athen. lib. 9.

Κυμβαλίζω, F. ίσω, cymbalum pulso. Luc. de salt. ἐκυμβάλισέ τε καὶ προσεπεχείρει.

Κυμβαλιστής cymbalista, qui cymbalum pulsat.

Comp. Ἀνακυμβαλίζω, cum sonitu euertor. Iliad. π. δίφροι δ' ἀνακυμβαλίαζον.

ΚΥΜΙΝΔΙΣ ιδος, vel ιδος ἡ, auis est quam nonnulli interpr. noctuam, apud Hom. Iliad. ξ. χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν, Plin. l.10. c.8. ei∫i dicit nocturnum accipitrem.

ΚΥΜΙΝΟΝ, ου, τό, cyminum, siue cuminum: herba & semen. Theocr. idyll. 10. Μὴ ἐπιτάμνευ τὰν χεῖρα κατατάμνων τὸ κύμινον. vide Diosc. l.3. c.68. & Plin. l.19. c.8.

Κυμινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cuminaceus, cumino similis, seu ad cuminum proximè accedens: apud Theoph. att. hist. pl. l.8.

Κυνα̃ς, κυνάς, &c. vide in κυων.

Κυνέω, vide in κυνῶ, osculor.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ, ου, ἡ cupressus. Odyss. ε. ἠδ' εὐώδης κυπάρισσος. Atticè dicitur κυπάριττος: vt apud Athen. l.1. Ἡ δὲ καλὴ Κρήτη κυπάριττον τοῖσι θεοῖσι. Sunt qui dictam velint ἀπὸ τοῦ κύειν παρίσους τοὺς ἀκρέμονας.

Κυπαρίσσινος, cupressinus, è cupresso factus. Odyss. ρ. κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ.

Κυπαρισσίας dicitur tithymallus quidam, quoniam ἔοικε κυπαρίσσῳ siue πίτυϊ ἀρτιφυεῖ, teste Diosc. l.4. c.165.

Χαμαικυπάρισσος, cupressus pumila: herbæ nomen apud Plin.

ΚΥΠΑΡΟΥΣ, (inquit Hesych.) vocabant τὰ κοῖλα ἀγγεῖα καὶ χωρητικά, vasa concaua & capacia. Eam ob rem & τὰς τῶν σφηκῶν κατατρήσεις, & τὰς τῶν αἰδοίων βαλάνους, per metaphoram κυπάρους appellant. Theophr. autem προάνθησίν τινα τῆς πεύκης καὶ τῆς πίτυος nominat κύπαρον.

ΚΥΠΗΣ, αος, ἡ, exp. pelliū, & lecti stragulum, apud Lycophr.

ΚΥΠΑΣΣΙΣ Hesychio est species tunicæ & cinctus, supparū. Apud Suid. & Poll. proparoxytonως, κύπασσις. & masc. & fœm. gen. dicitū. quē ab illo esse genus ornamenti muliebris, ab hoc verò, breuis tunica vsque ad medium crus, è lino fieri solita: dicente Ione, Βραχὺς λίνου κύπασσις ἐς μηρὸν μέσον Ἐσταλμένος. Et in Epigram. ζώνην τε ὁμοῦ καὶ τόνδε κύπασσιν Ἀτθὶς παρθενίων θῆκεν ὕπερθε θυρῶν. Sic apud Harpoc. ex Hecatæi περιόδῳ Εὐρώπης. (de Cissiis) ἐσθῆτα φορέουσι κυπάσσεις περσικάς: hoc vocabulo Lysiam quoque & Aristoph. ἐν ταγηνισταῖς vti, testis idem Harpocr.

ΚΥΠΕΙΡΟΣ ὁ cyperus: herba ex iuncorum genere. Hermolao iuncus quadratus, Marcello iuncus angulosus. Diosc. alio nomine ἐρυσισκηπτρον vocari tradit, describens lib.1. cap.4. Eadem dicitur & κύπειρον, neutro genere, apud Hom. Il. φ. καίετο δὲ λωτός τε, ἰδὲ θρύον ἠδὲ κύπειρον. Pro quo Doricè κύπαιρον apud Alcman. teste Eust. Reperitur & masculino genere apud Theocr. idyll. 15. βαθὺν δ' ἐτάμοντο κύπειρον.

Κυπειρίς, cyperis. Nicand. in Alexipharm. Ἢ ὁ φιλοζώοιο κυπειρίδος ἢ κυπείρου.

Κυπειρίζω, cyperum refero. Diosc. l.1. c.6.

Ψευδοκύπειρος, (*comp.*) pseudocyperus, frutex ex eo dictus, quòd veri cyperi speciem mentitur. Diosc. & Plin.

ΚΥΠΕΛΛΟΝ, ου, τό, poculi genus quoddam: quibusdam cyathus. Odyss. α. παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα. Iliad. α. μειδήσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον. * Sic dictum esse ἀπὸ τῆς κυφότητος Athenæus refert: Eustathius verò ab aoristo secundo verbi κύπτω deducit. Alij κύπελλον quasi χύπελλον dictum esse putārunt, ἀπὸ τοῦ χέειν εἰς αὐτὸ πηλόν, i. vinum.

Composita.

Ἀμφικύπελλον δέπας, repandum vel incuruum poculum, vel vndique introsum propendens, seu reflexum. Odys. & alibi apud Homer. & apud Aristot. hist. an. l.10. c.40.

Δειροκύπελλον, poculum collo oblongo. Luc. in Lexiph.

ΚΥΠΡΟΣ, arbor quædam oleæ foliis circum ramos similibus. Diosc. lib.1. cap.125. ¶ Item Cyprus, insula, cuius incola dicitur Cyprius: vnde & κύπρις, Venus. ¶ Est etiam mensuræ nomen. Poll. vnde compos. ἡμικύπριον, apud Hipponact. lib.1. iamborum.

Κύπρινον oleum, oleum cyprinum, vel vnguentum cyprium, quod fit ex flore illius arboris. Dioscor. lib. 4. cap.66. Theophrastus ipsum etiam vnguentum appellat Κύπρον in libro de odor.

Κύπρις vocatur Venus ab insula Cypro, in qua nata est. Vsurpatur & pro actione venerea, seu pro rebus venereis. Plut. Οἱ γὰρ κύπριν φθέγγοντες ἀνθρώπων ἄγαν, νοσοῦσι. Achæus, ἐν κενῇ γὰρ γαστρὶ τῶν καλῶν ἔρως οὐκ ἔστι· πεινῶσι γὰρ ἡ κύπρις πικρά. Ex quo Euripides, Ἐν πλησμονῇ τοι κύπρις, ἐν πεινῶντι δ' οὔ. Idem in Bacchis Οἴνου δὲ μηκέτ' ὄντος οὐκ ἔστι κύπρις: vt & apud Latinum comicum. *Sine Cerere & Baccho friget Venus.* Hinc comp. Ἄκυπρος Veneris expers.

Κυπρῖνος, Cyprinus: piscis fluuialis apud Aristot. hist. an. l.4. c.11. & l.6. c.14 & l.8. c.20.

Σιλλικύπρια, arbores in quadam Ægypti parte, ex quarum fructu fit vnguentum. Vide Herodot. in Euterpe.

ΚΥΠΤΩ, F. ψω, pronus sum, inclino me vel caput, sum capite obstipo, demitto oculos: Od. λ. Ὁ στάχυ γὰρ κύψασ' γέρων πιέειν μενεαίνων. Aristoph. in Equit. οὗτος τί κύπτεις; Demost. pro cor. τῆς δὲ τῆς πόλεως ἀγαθῶν περιφανὴς ἄκυσω, καὶ στένων καὶ κύπτων εἰς τὴν γῆν. item actiuè, pronū facio, propendere facio: apud Phil.

Κυπτός, οῦ, ὁ inclinatus, supplex. Æschyl.

Κυππάριον, ου, τό, curua & inflexa placentula, apud Nicol. Alex.

Κυπτάζω, immoror, cunctor, tempus tero. Plato de rep. lib.5. ὥστε περὶ τὸ τεθνεῶτα κυπτάζουσι. Plut. in apophth. ὅπως μὴ κυπτάζοντες περὶ τὰ σκῦλα μάχης ἀμελῶσι. Aristoph. in Nub. τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

Κυφός, οῦ, ὁ, incuruus, gibbosus. Odyss. β. Ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην καὶ μυρία ᾔδη.

Κυφότης, ητος, ἡ, curuitas, incuruitas.

Κυφόω, ῶ, incuruo.

Κύφωμα, τό, gibbus.

Κύφωσις, ἡ, incuruatio, gibbositas: vitium spinæ, quod & ὀπισθοκύφωσις.

Κυφαλέος, poët. pro κυφός. Suid. ex Epigr.

Κῦφαι species quædam τῶν καρίδων apud Aristot. hist. an. lib.4. c.2. Gaza gibbas interpr. Suidas ex Epigr. καὶ κυφὰς καρῖδας.

Κῦφος, εος, τό, gibbus. Hippocr. Item vas quoddam concauum, dictum & σκαφίδιον. Etymol.

Κύφων, ωνος, ὁ, exp. κύρτωμα, ab Etymol. Ponitur & pro catasta seu numella aut collari aliòve instrumento quo vinciebantur nocentes aut etiam torquebantur. Aristot. Poll. 5. δεδέσθαι ἐν ἀγορᾷ ἐν τῷ κύφωνι. Aristoph. in Plut. Ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες οὐκ ἀρήξετε; Hinc de scelerato etiam dicitur & malefico, teste schol. Aristoph. Exponitur etiam συνάγχη. Item virga incurua. Item genus quoddam vestis. Hesych.

Κυφωνισμός, supplicij genus.

Ὑφός, (abiecto κ) idem quod κυφός.

Ὑβός, itidem pro κυφός, abiecto κ & mutato φ in β. Theocr. idyll. 5. Μὴ βάδιον κεῖνο πυγίσματος ὑβὸς ἐπέρχεις. ¶ At ὕβος substantiuè, dicitur de tubere in cameli dorso, apud Aristot.

Ὕβωμα, τό, curuamen: vox generalis significans omnem vertebrarum euersionem præter naturam. apud Hippocr. & Gal.

Ὕβωσις, affectus spinæ dorsi incuruatæ & fornicatæ quo gibberes siue gibbosi fiunt.

Ὑβάζω, quoque de incuruatione dicitur. Suid. verò exp. ἐμῶ, i. vomo, quoniam qui vomūt ἀπὸ τῆς βίας κυρτοῦσθαι ἐοίκασιν.

Κύπελλον, κύβος, κύμβος, κύβη, κυρτός, κυβιστᾶν, κεφαλή, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Composita.

Ἀνακύπτω, oculos & caput erigo, vt aues bibentes solent. Aristot. de anim. 9. ἀνακύπτει πίνων. Item sursum aspicio, suspicio, cœlum aspicio. Luc. 12. ¶ Item existo, emergo. Item orior, enascor. Chrysost. de sacerdotio, ὡς δέ ποτε καὶ αὐτὸς μικρὸν ἀνέκυψα τοῦ βιωτικοῦ κλύδωνος, vbi emersi ex vndis vitæ secularis. Idem ad Rom. 4. εἶτα ἀπὸ τούτων ἀντίθεσιν ἑτέραν ἀνακύπτουσαν λύει, orientem siue enascentem. ¶ Item ipse erigor, animóque recreor. Xen. in Occon. οὕτω δὴ ἀνέκυψα ὀκνῶν.

Ἀνακυπτιόω, ῶ, subuerto, in dorsum reclino & resupino. In hac significatione apud Nican. in Ther. sine τ legitur, Τὴν δ' ἀνακυπώσας κεφαλῆς ἀπὸ θυμὸν ἀράξαι, &c.

Γραμματοκύφων, appellatur per conuitium Æschines à Dem. quòd pueros literas docuisset in paterno ministerio. A Suida exp. τὰς ὀφρῦς χαμαλδὲς, à ligno illo quod κύφων appellatur.

Διακύπτω, caput exero per clathros, seu rimam, aut per tale quid ad aspiciendū: vel aspicio capite exerto. Xen. διακύπτειν παρὰ τὰς εἰσόδους. Chrysost. ἰδὲ δή τι καὶ διακύψον εἰς τὰς δημοτελεῖς ἑορτάς;

ἑορτάς. Gregor. de theolog. διὰ τὴν ἡμετέραν παχύτητα ὀλίγοι καὶ μικρὸν διακύπτουσι.

Ἐγκύπτω, pronus incumbo, propendens incumbo, intueor capite inclinato: vnde apud Thuc. ἐγκεκυφότες, proni, incurui.

Εἰσκύπτω, exerto capite introspicio: vel introspicio quasi exerto capite.

Ἐκκύπτω, prospicio: item promineo, foris appareo.

Ἐπικύπτω, pronus incumbo, propendens incumbo: vnde Ἐπικεκυφώς, incumbens, inclinatus: apud Luc. in Hermot.

Ἐπίκυφος, incuruus.

Decomp. Ἐνεπικύπτω, inclinato capite incumbo, vel intueor.

Συνεπικύπτω, simul incumbo.

Κατακύπτω, decumbo. Item deorsum aspicio. Luc. ἐπεὶ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος.

Ὀκνύειν, attrectum consistere in digitos. Helych.

Παρακύπτω, inclinato capite vel proclinato in obliquum aspicio: seu transuersum aspicio quasique limis oculis & quasi per transennam. Gregor. ὑμῖν δὲ οὐ θεμιτὸν παρακύπτειν εἰς τὰ ἡμέτερα. Basil. de auaritia. μή τις καὶ πρὸς τοὺς ἔξωθεν παρακύψῃ, ne foras caput exerat & ad exteros respiciat. Demosthen. Phil. 1. παρακύψαντα ἐπὶ τὸν τῆς πόλεως πόλεμον. Item (mutata signif. præpos. παρὰ) inclinans me introspicio, prono capite & propenso collo accuratè introspicio Iacobi cap. 1. ὁ δὲ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας. qui introspexerit in perfectam illam legem libertatis. Sic & Ioan. 11. παρέκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον. Per syncopen pro παρακύπτω dicitur παρκύπτω, apud Theocr. idyll. 4.

Παράκυψις, introspectio: aut actio illa aspiciendi transuersim: vt in prouerb. ἐξ ὄνου παρακύψεως.

Διαπαρακύπτω (*decomp.*) obliquè aspicio per.

Προκύπτω, inclinans me prodeo seu incuruans. Et simpliciter, propendeo, seu me inclino. Aristoph. in Vesp. καὶ προκύψαντα φιλήσῃ. Exponitur etiam, procido & erumpo. apud Hesych. Item promineo, apud Alex. Aphr. ¶ Item prospicio, foras prospecto. Basil. ad Liban. καὶ μὴ δυνάμενον ἔξω τοῦ δωματίου προκύπτειν.

Προσκύπτειν, inclino me admouendo alij, q. d. inclino me iuxta aliquem. Plato de rep. lib. 5. προτείνας ἑαυτὸν καὶ ἐγγὺς αὐτοῦ προσκεκυφώς, ad aurem eius se admouens. Sic Luc. ἠρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς.

Συγκύπτω, simul inclinor, pariter incumbo. Synes. περὶ ἃς πολλὰ συγκεκύφαμεν, vnà studuimus & commentati sumus nos simul inclinando & incuruando. Item deorsum aspicio. Gregor. εἰς τὰ γήϊνα, διὰ τὴν συγκύπτουσαν χαμαὶ ψυχὴν ἐπιπεσόντα. Item pro κατακύπτω, apud eund. in (de medico in vlcera despiciente,) ὁ δὲ συγκύπτει ἐπὶ τὰ πάθη. ¶ Συγκύπτειν dicitur etiam quod antea hians & distractum in vnum coit & contrahitur: apud Xen. anab. 2. Item συγκύπτω, i. conspiro. Aristoph. in equit. εἰς ἓν συγκεκυφότες.

Συγκύπται, dicuntur in architectura capreoli, id est, tigilla fastigiata & in columellam suis capitibus nitentia, eámque hinc inde firmantia ne nutet aut vacillet.

Ὑπερκύπτω, caput profero ad prospiciendum: aut simpliciter, caput profero. Luc. de luctu, τοῦ στόματος ὑπερκύψαι, prospicere super id quod directũ aspectum prohibet. Plato in Euthyd. ὑπερκύψας μέντοι κατεῖδον, super alios prospectans conspexi. Exponitur etiam in pedes erigor, & emineo super alios. Metaphoricè apud Basil. de inuidia ὑπερκύψας τῷ λογισμῷ τὰ ἀνθρώπινα, si mente & cogitatione te sustuleris supra humana.

Ὑποκύπτω, caput summitto, caput inclino: vt fit ab iis qui aliis libenter obediunt. vnde etiam exp. summittor & dicto audiens sum. Herodot. lib. 1. Μῆδοι δὲ ὑποκύψαντες Πέρσῃσι διὰ τὴν τούτου πικρότητα. Basil. εἰς τὴν Ἰουλίτ. ἔστιν ἰδεῖν τοῖς αὐτοῖς σκήπτροις μὴ ὑποκύπτοντα. Actiuè apud Aristoph. in Acharn. ὑποκύπτειν τὰς τύλας, summittere callum humerorum. Exponitur etiam veneror, apud Luc. πόρρωθεν ὑποκύψας.

Ὑπόκυφος, aliquantum incuruus.

ΚΥΡΒΑΣΙΑ, ας, ἡ, Hesychio est, crista gallinacei: item tiara erecta, qua Persarum Reges soli vtebantur. Ad ambas has significationes respicit Aristoph. in Auibus dicens: Αὐτίκα δ' ὑμῖν πρῶτ' ἀποδείξω τὸν ἀλεκτρυόν', ὡς ἐτυράννει Ἦρχέ τε Περσῶν πρότερον πάντων. Διὰ ταῦτ' ἄρ' ἔχων καὶ νῦν ὥσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας διαβάσκει Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κυρβασίαν, τῶν ὀρνίθων μόνος ὀρθήν. Galen. quoque in Lexic. Hippocr. Κυρβασίαν esse scribit, pileum acutum, quem & τιάραν dici. Sunt qui velint esse etiam galeam seu cassidem cristatam à similitudine cristæ gallinaceæ. Apud Poll. lib. 7. cap. 13. scribitur etiam κυβαρσία, transposito ρ. Et apud Suidam κύρβασις.

ΚΥΡΒΙΣ, εως, ὁ, Athenis dicebatur tabula triangula pyramidis forma, cui Leges inscribebantur. Arist. in rep. Athen. ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τοὺς κύρβεις, ἔστησαν ἐν τῇ στοᾷ τῇ βασιλείᾳ. Sic & Plut. in Solone, (de tabulis loquens in quibus Solonis Leges scriptæ erant, quarũ nonnullę suo etiam tẽpore adhuc in Prytaneo extarent) inquit, καὶ προσηγορεύθησαν (ὥς Ἀριστοτέλης φησὶ) κύρβεις. * Apollodorus κύρβεις dictos esse scribit διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀναστάσεως. Suidas fœminino genere κύρβεις scribit ex Etymol. fuisse tabulas continentes deorum festa, sic dictas quasi κυρβίας τινάς, vtpote in quibus τὰ τῶν θεῶν oportet esse ἀποκεκρυμμένα: Asclepiadem vero denominatas velle ἀπὸ Κύρβιος τοῦ τὰς θυσίας ὁρίσαντος, & Phani Eresium ἀπὸ τοῦ ταῦτα κεκυρῶσθαι τοῖς γράμμασι. Scholiastes autem Aristoph. τὰς κύρβεις nomen habere scribit ἀπὸ τῶν κυρβάντων siue κορυβάντων, quorum inuentum esse Theopompus testetur ἐν τῷ περὶ εὐσεβείας. ¶ Apud Aristoph. in nub. sic appellatur leguleius, qui leges deblaterare nouit.

Κυρέω vide in Κυρῶ.

ΚΥΡΗΒΑΏ, F. άσω, cornibus pugno & occurso. Aristoph. in Equit. πρὸς κριὸς κυρηβάσει, occursabit & pugnabit, sicut aries arieti cornibus occurrit.

Κυρηβασία ἡ, dicitur pugna quæ fit cornibus, concursus cornutorum animantium.

ΚΥΡΗΒΙΑ, τὰ, acera & glumæ hordei quę decidunt, dum aqua maceratur: vel etiam quum hordeum torretur in clibano aut Sole. Hesych. & Suid. Exponitur etiam, fabarum cortices, & farina è milio. Galen. apud Hippoc. 2. γυναικ. τῶν κυρηβίων τῶν ἀπὸ τῶν κριθέων δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας, ἐφ' ἑκατέρου ἡμικοτύλιον. Sic & Alexand. Aphr. in Probl. Reperitur scriptum & κυρύβια, & κυρίβια.

Κυριάζω κυριακός. &c. vide in κύριος. Κυρίσσω, in Κέρας.

ΚΥ͂ΡΟΣ, εος τὸ, autoritas: autoritas plena. Exponitur etiam, firmamentum, rata fides & probatio. Plato in Gorgia, καὶ τὸ κῦρος αὐτοῖς διὰ λόγων ἐστί. Philo μηδὲ τὸ κῦρος ἀποφήνῃς τοῖς ἀκύροις, autoritatem malè ratis, vel firmamentum infirmis. Apud Soph. in Electra ἡ δ' ἡμέρα ἴσως Πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν, exp. rata spes: item certum omen & pignus. Apud Gal. τὸ κῦρος τῆς διδασκαλίας, exp. caput & cardo. Et τὸ κῦρος τῆς θεραπείας, præcipua functio & rata medicatio. Exponitur etiam edictum, apud Dion.

Κυρόω ῶ, autoritatem do, autoritate mea comprobo: vel ratum habeo, ratum facio. Thuc. lib. 8. ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐκκλησία οὐδὲ εἷς ἀντεῖπεν, ἀλλὰ κυρώσαντες ταῦτα διελύθη. Herodot. Κυρῶσαι, ἀναβαλλόμαι ταῦτα ὑμῖν ἐς τέσσαρας μῆνας, vt autoritate vestra comprobetis. Sic in Epist. ad Corinth. 2. cap. 2 παρακαλῶ ὑμᾶς κυρῶσαι εἰς αὐτὸν ἀγάπην, vt ratam faciatis in illum caritatem.

Κυροῦμαι, firmo, constituo, decerno. Plat. in Gorg. εἰ δ' αὖ ἕτερον, τὴν δὲ λογιστικὴν τινα καλεῖς τέχνην, εἴποιμ' ἂν ὅτι καὶ αὕτη ἐστὶ τῶν λόγῳ τὸ πᾶν κυρουμένων Sic & alibi apud eundem.

Κυροῦσθαι etiam passiuè dicitur quod ratum habetur & autoritate alicuius comprobatur. Appian. κυρωθείσης δὲ τῆς γνώμης comprobata ab omnibus sententia. Demosth. παρ' οἷσπερ καὶ τὰ ἄλλα κυροῦται apud quos & alia rata habentur.

Κύρωσις, comprobatio quæ fit autoritate alicuius, vel confirmatio & rata fides Plato in Gorg.

Κύριος, ου, ὁ, autoritatem habens seu obtiens in rem aliquam, à cuius autoritate pendet aliquid: dominus. Plerunque cum genit. vt πόλεων καὶ τόπων κύριοι apud Dem. Olynth. 2. Cũ eodem interdum exp. penes quem est potestas seu ius alicuius rei, aut qui pro suo arbitrio aliquid facit: vt apud Plat. de leg. Κύριος ἔστω τῆς διανομῆς, penes eum ius sit distributionis, seu pro suo arbitrio distribuat. Sic apud Dem. τούτου δὲ κυρία ἡ βουλή ἐστι, huius rei efficiendæ ius est penes Senatum, seu ad Senatum pertinet ista curare. Nonnunquam cum infinitiuo addito articulo τοῦ: vt apud Aristot. Eth. 3. cap. 5. κύριοι γὰρ τοῦ μὴ μεθυσθῆναι, possunt non inebriari. Et sine articulo, κύριος ἦν ἀποστέλλειν, penes eum ius erat mittendi. Thuc. Interdum sine adiectione exp. herus, itẽ dominus. Soph. in Aiace, τοῖς κυρίοις γὰρ παῖδα χρὴ δρᾶν λόγον. Sic fœm. gen. τὰς κυρίας καὶ βασιλίδας, apud Athen. Et in neut. gen. τὰ κύρια τῆς πόλεως, capita ciuitatis, apud Dem. ¶ Item κύριος, autoritatem habens, i. ratus: vt κύριος νόμος, lex vim suam & autoritatem obtinens, quæ non est abrogata, apud Æschin. Et τὸ κύριον, cuius iudicium est ratum & non fallitur. ¶ Item præcipuus antiquissimus: vt apud Galen. κυριώτατα μέρη τοῦ σώματος, principalia membra. ¶ Item proprius: vt κύριον ὄνομα. Herodian libro 7. quod apud grammat. à metaphorico discernitur, & τὰ κύρια τῶν λόγων propria orationis. Aristid. in Panath. sic & κυρία ἀρετή, propria virtus, i. quæ propriè sic dicitur. Aristotel. Ethicorum sexto. ¶ Κυρία ἐκκλησία, vocabatur concio in qua ἐκύρουν τὰ ψηφίσματα, & ἀνέγνω τὰ κεκυρωμένα Suid. Item κυρία (subaudito ἡμέρα.) condictus dies seu præstitutus, pro quo & κύριον ἦμαρ. apud Eurip. in Oreste. Interdum absolutè κυρία, dies vadimonij, dies constituta & firma: vnd. τὴν κυρίαν ἐγγράψαι, diem vadimonij referre in acta Demosthen. Item ἡ κυρία, dies fati & mortis apud Synes. in epist. ad Theophilum.

Κυρίως, cum autoritate & potestate. Item firmiter, stabiliter.

Hesych. item propriè, vt apud Aristot. ethic. lib. 8. cap. 5. κυρίως καὶ κυρίως dicitur ἡ φιλία τῶν ἀγαθῶν. & κυριώτερον εἰπεῖν apud Philonem.

Κυριότης, ητος, ἡ, dominium, in epistol. ad Ephes. cap. 1. & ad Colos. cap. 1. item dies in qua peraguntur ea de quibus inter aliquos conuenerat. Hesych.

Κυριεύω, dominium obtineo, dominor, dominus sum vel fio. Cum gen. Xen. πάντων κυριεύειν. Polyb. lib. 1. τεττάρων μὲν πλείων ἐκυρίευσαν τιτρηκόντων. Exponitur etiam potior, capio: apud eundem, ἐκυρίευσαν δὲ καὶ λιμένων εἴκοσι, potiti sunt, in potestatē suā redegerunt. item recupero. vt apud eundem, ῥᾳδίως ἂν αὐτοὺς εἰς τοὺς πολεμίους κυριεύσειν ἐλπίζοντες ὧν ἀπέβαλον.

Κυριακός, ad dominum pertinens: & peculiariter ad Dominum, i. ad CHRISTVM. vnde κυριακὴ ἡμέρα, Dominicus dies. Et ἡ καινὴ κυριακή, (sub. ἡμέρα) nouus dominicus, dies qui post octauum festi Paschalis illucet.

Κυριάζω, exp. ἀποκακῶ. Hesych.

Composita.

Ἄκυρος, ὁ, καὶ ἡ autoritate priuatus, ius & potestatem non habēs: vt ἄκυροι πάντων γίγνονται nullius rei imperium & potestatem habebitis. Dem. Et ἄκυρος ἔσω τῶν ἑαυτοῦ, suorum administrandorum potestate mulctatus sit: Plato. Dicitur & de re: vnde ἄκυροι ἡμέραι τῶν ἐνόμων πράξεων. non habentes ius & potestatem iudicandarum actionum, apud Luc. in Pseudolog. item irritus, vt ἄκυροι λόγοι. Hocr. & διαθήκην ἄκυρον ποιῆσαι, apud eundem. Sic apud Demosth. ταῦτα ἄκυρα ποιεῖ, hæc irrita facit. ¶ Τὸ ἄκυρον, improprium. Quintil. l. 8. c. 1.

Ἀκυρία, ἡ, improprietas Hermog.

Ἀκυρόω, ῶ, (q. d. autoritate priuo, autoritate spolio) irritum reddo, abrogo, antiquo.

Ἀκύρωσις,) abrogatio.

Ἀνακυρίευσις, grauitas & autoritas. apud Hippocr. in lib. περὶ εὐσχημοσύνης.

Ἀντικυρεία, ἡ potestas: apud Suid.

Ἀποκυριάζω, exp. ἀποκακῶ, item ἀποφθέγγω & ἀποσκιρτῶ. Hesyc.

Ἀποκυρόω, abrogo, autoritate priuo, irritum facio.

Αὐτοκύριος, ὁ καὶ ἡ, q. d. per se dominus. Apud Naz. dicitur esse vnum ex nominibus Spiritus sancti.

Ἐπικυρόω, idem quod Κυρῶ, approbo, cōprobo: vt ἐπικυροῦν τὴν γνώμην, apud Polyb. & ἐπικυροῦν νόμον, ferre legē, rogare legē.

Ἐπικύρωσις, confirmatio.

Συνεπικυρῶ, simul comprobo. vnà comprobo. Polyb.

Καταικυρόω, ῶ, confirmo. In actionibus Κατακυροῦν τὴν ὠνὴν est licitatori rem venalem addicere & adiudicare. apud Ioseph. de antiq. Hinc & aoristus primus pass. Κατακυρωθεὶς, damnatus. vt ψήφῳ θανάτου κατακυρωθεὶς, mortis calculo damnatus, apud Eurip. in Oreste.

Κατακυριεύω, dominor in. vt Matth. 20. οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν, dominantur in eas.

Προσκυρόω, ῶ autoritate mea comprobo, ratum habeo. Hesych. item autoritate mea adiudico quippiam alicui. Et simpl. adiudico, in Pand.

Προσκύρωσις, confirmatio: aliis addictio.

Προσκύρησις, autoritas, apud Hippocr. in παραγγ.

ΚΥΡΤΟ Σ, ὁ, ὁ, curuus. incuruus. gibbosus, gibbus. Il. β. τὼ δέ οἱ ὤμω Κυρτὼ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε. Et in Epigr. li. 2. Ὀρθῶσαι τὸ κυρτὸν ὑποσχόμενος Διόφαντος Σικελῆς. item conuexus, cui oppon. cauus. Aristot. eth. 1. c. 13. Καθάπερ ἐν τῇ περιφερείᾳ τὸ κυρτὸν καὶ τὸ κοῖλον. Sic & apud Plut. & Alex. Aphr. Fluctus quoque ab Homero. Il. ν. Κυρτὸς appellatur ob tumiditatē. * Etym. à Κύπτω deriuari vult, vt sit Κυρτὸς quasi Κυπτὸς, τ in ρ mutato. Eustathius autem vel à Κύπτω fieri dicit vel à Κρύπτω. ¶ At Κύρτος, ὁ, vel Κύρτη, ἡ, nassa. aut aliquod piscatorum instrumentum. Theocr. idyll. 21. (enumerans supellectilem piscatorium) Ὁρμιαὶ, κύρτοι, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι. Plut. de prud. anim. ἁλιευτικοὶ κύρτοι περιπλέκοντες. A quibusdam exp. lagena gibbosa. Κύρτη, exp. etiam cauea, apud Herod. item qualus, fiscella apud Nicand. in Alexiph. Pro quo & Κυρτὶς, apud eundem. Et Κυρτίδιον, q. d. quasillum, apud interpr. Diosc. Poni dicitur & pro cauea.

Κυρτότης, ητος, ἡ, curuitas. Plut.

Κυρτόω, ῶ curuo, incuruo, incuruum aut conuexum reddo.

Κυρτοῦμαι, incuruor vel pādor. Xen. οἱ δὲ φαίνεται συζέρμενοι, ἀπὸ ἰξύος ἄνω κυρτοῦνται. Oppian. lib. 3. Ἡ δὲ τε κυρτοῦται μεσάτην ῥάχιν, incuruatur, seu incuruatum eminet.

Κύρτωμα, τὸ, quod est incuruatum, gibbus. Luc. Apud Hippocr. sic appellatur tumor omnis præter naturam.

Κύρτωσις, curuitas, gibbositas seu gibberositas. Sic appellatur peculiari signif. distortio spinæ dorsi in posteriorem partem, cui opponitur λόρδωσις.

Composita.

Ἀμφίκυρτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, vtrinq; incuruus, vtrinque gibbosus vel repandus. Hinc & ἀμφίκυρτος dicitur σελήνη, luna quasi vtrinq; inflexa, vel gibbosa, quum in Solis triquetro semiambitur orbe, vel secundum Martianum, quum est dimidiata maior.

Ἀμφίκυρτον, substantiuè, lignum quoddam ad gerenda onera. (Suid.

Ἔγκυρτος, incuruus. idem quod Κυρτός.

Ἐπικυρτόω, ῶ. incuruo. apud Hesiod. ἐπικυρτώοντι κάρηνα. Et apud Greg. cœlum dicitur ἐπικυρτοῦσθαι.

Ὑπόκυρτος, subincuruus, aliquantum incuruus.

ΚΥΡΩ, Aeol. σω, incido: vt πήματι κύρσαι apud Hesiod. in Erg. in calamitatem incidere. Et ἔκυρσε δ' ὁμοῦ, incidit in domum, apud Eurip. Cum genitiuo, nanciscor. Eurip. in Medea, Ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε. in Anthol. epigr. ἔκυρσα τάφου. ¶ Κύρω pro προσκύρω apud Homer. sicut & compos. συγκύρω. Il. ψ. ἅρματι κύρσας.

Κύρομαι, idem quod Κύρω. Il. ω. Ἀλλά γε μὲν τι κακὸν ἔγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ.

Κύρμα, ατος, τὸ, id in quod aliquis incidit, id quod aliquis nanciscitur. item magis peculiari significatione apud Hom. præda in quam aliquis fortè incidit. Od. ε. Δείδω μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι. Sic & Odyss. γ. ω, & alibi.

Κυρέω, ῶ idem quod Κύρω, incido. Item nanciscor, consequor. Eurip. Κυρήσαις ἐσθλῶν, bona nanciscaris seu consequaris. idem in Phœniss. Ἀ μὴ κυρήσας τῆς δίκης, παρέσομαι δρᾶν. si ius meum non consecutus fuero, vel obtinuero. Apud Herodot. κυρήσας δίκης, qui pœnas dedit. ¶ Κυρῶ, contingo, euenio: vt εὐτυχία κρείσσων ἐκύρησε. Et εὖ κυρεῖ τάδε, apud Soph. feliciter hæc eueniunt. ¶ Κυρῶ, sum: vt ἐχθρὸς ὢν κυρεῖ, Eurip. Sic Soph. μὴ ὡς κυρεῖς ἔχων, i. τυγχάνεις ἔχων.

Κύρημα, τὸ, inuētū fortuitū in quod forte fortuna incidimus.

Composita.

Ἀκυρής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, qui nihil acquirit: ideóque infortunatus. Hesych. & Etymol.

Ἀκύρημα, & ἄκυρμα, infortunium illud quo nihil acquiritur.

Ἀντικύρω, incido in aliquem, nanciscor, offendo.

Ἐγκύρω & ἐγκυρέω, incido, incurro: idem quod ἐντυγχάνω. Hesiod. in Erg. Ἐγκύρσας ἄτησιν, quum in infortunia seu incommoda incurrerit. Herodot. ἐνεκύρσαν τοῖς ἐκείνοις, inciderunt in illos, offenderunt illos. Apud eundem ἐνεκύρησε ἀλογίης, contemptui habuit, neglexit. Vtitur & Arrianus l. 5.

Ἐπικύρω, incido, ἐντυγχάνω, sicut & Κύρω. Il. γ. Ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας, Εὑρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα, vt exultat famelicus leo qui incidit in corpus ingens: vel nactus corpus ingens. ¶ Interdum est ἐπιτυγχάνω & Καθικνέομαι. Il. ψ. Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο Αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ, i. collimabat.

Ἐπικυρέω, ῶ, idem quod ἐπικύρω. Hesiod. ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας, quum fortè incidisset in.

Προσκύρω, appropinquo, accedo. Hesiod. in Theog. αὐτὰρ Κυθήρῃ δ' ἔπειτα προσέκυρσε Κυθήροις, quòd appropinquauit seu appulit Cytheris.

Συγκύρω, q. d. coincido. Apud Homer. ponitur pro προσκρούω, vt exponit Eustath. Iliad. ψ. Μήπως συγκύρσειαν ὀχῆες.

Συγκυρέω, ῶ accedo, euenio. Herodot. συνεκύρησε γενέσθαι. Apud Synes. in epist. χαλεπῶς δὲ ἅπαντα ταῦτα συγκυρεῖ, raro contingit vt omnia eidem conueniant τὰ συγκυροῦντα τῇ πόλει, quæ ad ciuitates pertinent. ex Num. c. 25.

Συγκύρημα, τὸ, quod fortè euenit, casus. Il. ω.

Συγκυρία, ἡ, idem Lucæ c. 10.

ΚΥΣΘΟΣ, & Κύσθος, ὁ, ὁ, vel Κυσός, ὁ, ὁ, nates, podex. * sic dictus διὰ τὸ ἐκεῖθεν κατὰ φύσιν χύσιν, inquit Eustath. Itidē Etym. Κύσθον dictū vult ἀπὸ τοῦ δι' αὐτοῦ γίνεσθαι τὴν ὕησιν. ¶ Itē pro muliebri pudēdo, apud Aristoph. in Acharn. τοῦ γε χοίρου φαίνεται, Ἀτὰρ ἐκτραφεὶς γε κύσθος ἔσται. vide schol.

Κύσαρος, idem ac Κυσός, anus, podex. apud Hippocr. de nat. infant.

ΚΥΣΤΙΣ, εως, ἡ, vesica. Aristoph. in Nub. ἔπειτα οὐ φυσᾷ ὥσπερ κύστιν φυσητά, vt vesicam inflat. Et Κύστις χοιρεία, vesica suilla, apud Gal. ad Glauc. Apud Aphrod. & alios medicos dicitur ὑποδόχος κύστις & Κύστις χοληδόχος. Absolutè plerunque de vesica vrinæ dicitur. vt Iliad. ε. ἡ δὲ διαπρὸ Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή. Sic & apud Athen. l. 2. Suidæ est etiam imus venter. Exponitur etiam, locus & pellicula cui aliquid includitur.

Κυστίγξ, apud Hippocr. parua vesica.

Κυστεῖον, halicacabum solanum: herbam vesicariam appellant. Diosc. l. 4. c. 72.

ΚΥΤΙΝΟΙ, cytini: flores mali Punici, apud Theophr. de caus. plant. l. 2. ὅπως οἱ κύτινοι μὴ ὀρθοὶ γινόμενοι δέχωνται τὸν ὑετόν. Plin. cytinos vocari scribit primum partum mali punici florere desinentis. Celsus appellat capitulum mali punici. Cæl. Aurel. chr. l. 4. c. 3. ampullagium siue ambulacium.

Κυτινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, capitulo punici mali similis. Theophr. hist. pl. lib. 4.

ΚΥΤΙΣΟΣ, ὁ, cytisus: herba alio nomine dicta ἀργέτυλλον, Theocr.

Theocr.idyl.10. Ἁ αἶξ τὸ κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει.

ΚΥ'ΤΟΣ, εος, τὸ, cauitas, cauus sinus, seu sinuosa cauitas, ventricosa cauitas, seu venter cauus. Synes. de insomn. ἐν τῷ κύτει τοῦ κόσμου. Athen. κατὰ μέσον τῆς νεὼς τὸ κύτος ἐν κοίλῃ, medium nauis ventrem, seu ventricosum alueum. Sic apud Aristot. & Plat. Κύτος τῆς κεφαλῆς κενὸν, caua & inanis capitis concha, quæ & absolutè Κύτος dicitur, teste Poll. Apud Plat. τὸ τῆς ψυχῆς κύτος, Cicero exp. animus. Corporis etiam truncus κύτος nominatur: vt quum Aristot. hist. anim. l.1. c.7. scribit, τὸ ἀπὸ αὐχένος μέχρι αἰδοίων κύτος vocari θώρακα. idem tertiam insectorũ partem κύτος appellat, ventrem seu truncum corporis cauum & pene rotundum. Ab Hesychio & Suida κύτος exponitur corpus, moles: item capacitatis, profunditas.

Κυτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cauus, cauo sinu tumens.

Κυτόω & περικυτόω, exp. τὸ κύτος περικαλύπτω, apud Hesych.

Κυτὶς cista: Et Κυτίδιον cistula. schol. Aristoph.

Κύτταρος, ου, ὁ, idem ferè quod Κύτος: sic dicitur loculamentum apum & vesparum, apud Aristot. hist. anim. l.5. item conchulæ illæ quibus glandes insident: cauæ & ipsæ, & vt plurimum rotundæ. Similiter piceæ & pinus nucamenta Κύτταροι nominantur, apud Theophr. hist. pl. l.3. item folliculi fabæ Aegyptiæ: eodem l. c.10. Denique Κύτταρος τοῦ οὐρανοῦ dicitur fornix seu camera cœli.

Κυτταρίον, ου, τὸ, cellula, alueolus. Aristot. de gener. an. l.3.

Ἔγκυτον, τὸ, interaneum, intestinum, τὸ ἐν τῷ κύτει τοῦ σώματος. Hesych.

Κύφελλα, vide in Κρύπτω.

ΚΥ'ΦΙ, cyphi: thymiamatis seu suffimenti genus Aegyptiis sacerdotibus vsitatum: vnde ἱερατικὸν vocatur à Galeno τῶν κατὰ τόπους, l. 8. c.5. & 7. De eo vide Diosc. l.1. c.24. Paul. l.7. cap. 22. Aetium l.7. cap. 116. & 117. nec non Plutar. in lib. de Iside & Osiride.

Κυφοειδὴς ἀντίδοτος, antidotus cyphoides apud Gal. τῶν κατὰ τόπους libro 8. cap. 7. sic dicta quòd in formam τοῦ κυφεως componeretur.

Κυφὸς, &c. vide in Κύπτω.

ΚΥΨΕ'ΛΗ, ης, ἡ, alueare apum è vimine aut stramine plexũ. Plut. de exilio, ὥσπερ μύρμηκες ἢ μέλιτται μυρμηκιᾶς μιᾶς ἢ κυψέλης ἐκπεσόντες. ¶ Item genus vasis aut mensuræ frumentariæ, annotat schol. Aristoph. *sic nominatum διὰ τὸ κεκρύφθαι αὐτὴν τῶν [illegible] est enim ob cauũ, inquit idem schol. ¶ Itẽ interius auris foramen. Hesyc. itẽ sordes quæ in eo colliguntur. vt apud Alex. Aphrod. in prob. διὰ τί αἱ κυψέλαι φύσει πικραί.

Κυψέλιον, ου, τὸ, pro cista, ex Aristot. hist. an. lib.9.

Κυψελὶς, ίδος, ἡ, alueus. Exp. & cistula, apud eundem Aristot. Dicitur etiam sordes aurium, teste scholiaste Aristoph. Suida, Hesychio. Sic vtitur Lucianus Lexiphanis.

Κύψελος, auis quædam similis hirundini. Aristot. histor. an. lib.9 cap. 30.

ΚΥ'Ω, Fut. [illegible] in vtero gesto seu fero, sum grauida, sum prægnans. Theophr. (de elephanto) Κύειν ἔτη δύο gestare in vtero biennio. Aristot. in hist. an. Κύουσαι τὰ ἄῤῥενα, quæ mares in vtero ferunt. Sic & Plut. in Erot. Exponitur etiam concipio. Metaphoricè etiam capitur, vt Xenop. Pæd.5. ἡ ψυχή μου δίχα τὸ κύουσα ἄρα ποτὲ ἴσως ἀποτίκτεσθαι, q.d. grauidus erat animus meus hac cogitatione. ¶ Item osculor, seu suauior. Ody. τ. Ὣς δ' ἄρα θωπίζων υἷον κύσε. Aristoph. in Nub. Κύσον με, καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν. Aristot. de anim. l.6 Κυοῦσιν ἀλλήλας αἱ περιστεραί, se osculantur mutuò columbæ.

Deriuata ex Κύω, i. in vtero gesto.

Κύομαι, in vtero gestor. Aristot. in probl. τὰ δὲ κυόμενα παιδία ἀσθενῆ γίνεται. Et Κυσαμένη quæ concepit vel grauida facta. Hesiod. in Theog. Οὐς τέκε κυσαμένη.

Κῦμα, τὸ, fœtus, germen. apud Eurip. in Cercyone, ἡ τὴν θυγατέρα γνοὺς [illegible] κυματος θεσπισθεν i. grauidam esse fœtu diuinitùs sato. ¶ Item fluctus: in qua signif. vide suo loco.

Κυμάς, άδος, ἡ, grauida fœta. Hesych.

Κύος, idem quod Κῦμα vel Κύημα, fœtus. Aristoph.

Κυΐσκω, idẽ quod Κύω. Κυΐσκομαι, idem quod Κύομαι. Aristot. Theophr.

Κυέω, ῶ, F. ήσω, idẽ quod Κύω, in vtero gesto, sũ grauida, sum prægnans. Il. ψ. βρέφος ἡμίονον κυέουσαν. Exponitur etiam, concipio: sed Κυεῖν dicitur potius quæ iam concepit, quàm quæ concipit. Il. τ. Ἡ δ' ἐκύει φίλον υἱόν. Aristoph. hist. anim. lib.7. [illegible] δὲ δίδυμα κυοῦσα τις ἔτεκεν [illegible]. Sic & Plat. in Simp.

Κυέομαι, οῦμαι, in vtero gestor, grauidor. apud Theoph. Apud Oppian. de ven. lib.3. Κυεῖται [illegible] τεξεῖ [illegible] A'[illegible] i. peperit. Vsurpatur etiam metaphoricè.

Κύημα, τὸ, quod vtero gestatur, fœtus, fœtura. Aristot. de gener. anim. & Plut. in præc. connub. Dicitur & Κῦμα pro eodem per crasin.

Κύησις, εως, ἡ, grauiditas, prægnatio, gestatio vteri, conceptus. Phil. de vita Mos. l.3.

Κυητικὸς, οῦ, ὁ, concipiendi vim habens.

Κυθνὸν, Hesychio est ἀπέρμα: & pro eodem Κύθος apud Etym. vnde ἄκυθος apud Callim. pro ἄγονος sterilis.

Composita: ac primum ex Κύω.

Ἀκύμων, ονος, ὁ, fœtu carens vterus, sterilis vterus. Eurip.

Ἄκυτος, ου, ἡ, quæ non concipit, sterilis Hesych. Reperitur & ἄκυθος pro eodem.

Ἀκυτήριον, medicamentum impediens conceptus, cui contr. est Κυτήριον. Hipp. in gyn.

Ἀλκυὼν, siue ἀλκυδὼν, halcione seu halcedo, auis παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν, dicta, quòd in mari pariat, vt vult Etym. & Plut. testatur, τὰς ἀλκυόνων λοχείας περὶ τὰς ἐξαμβλώσεις τὴν θάλατταν ἐν χειμῶνι σώζειν καὶ συμπεπηγέναι [illegible], vide & Plin. l.10. c.32. & Arist. hist. anim. l.9. c.14.

Ἀλκυονεῖαι siue ἀλκυονίδες ἡμέραι, dicuntur quatuordecim dies hiemali tempore sereni cum maris etiam tranquillitate, quibus nidificat & fœtificat hæc auis, apud Aristot. hist. anim. lib.5. c.8. Ἀλκυόνειον, siue ἀλκυόνιον, dicitur etiam spuma maris concreta, admistis sordibus tenuissimis, quòd eo mari innatante nidos fingunt & construunt halcedones. vide Diosc. l. 4. c 136. & Plin. l.32. c.8.

Ἀλκυονὶς idem quod ἀλκυὼν, vt tradit Etym.

Ἀνακυΐσκω abortum infero. Aristot. hist. an. l.6. ἂν δὲ ὕδωρ πίῃ [illegible] μετὰ τὴν ὀχείαν ἀνακυΐσκει.

Ἀποκυΐσκω pario. Greg. ἡ ψυχὴ γὰρ νοητή τις ὑπάρχουσα νοημάτων ἀπείρων ἀποκυΐσκει πλῆθος Exponitur & gigno.

Ἀποκυΐσκομαι, parior, gignor, apud eundem.

Εὐκύμων, mulier quæ citò fit grauida seu prægnans. Hippocrat. Exponitur & quæ facilè concipit. Hesych. Quidam etiam exp. fœcunda.

Ἐγκύω, idem quod Κύω: vnde ἐγκύουσα, apud Aristot. quæ & ἔγκυος grauida.

Ἐγκύμων, fœtum habens, grauida, prægnans. Phocyl. & Non. Item refertus, plenus, apud eundem Nonn.

Ἐγκυμονέω, ῶ grauida sum, fero vterum. Exp. etiam vtero ingrauesco. in Pand.

Ἔγκυσις partus.

Ἐπικυΐσκω superfœto super vterum concipio.

Ἐπικυΐσκομαι, idem, apud eundem l.4. de gener. an.

Πολυκύματος videtur pro πολυκύημα τος, positum apud Athen. l.7. ξένος πολυκυματος ὢν, multo conceptu fœtus.

Ὑποκύομαι, vnde aor. 1. med. ὑποκυσαμένη, grauida facta. Il. 3.

Composita ex Κυέω.

Ἀκυητήριον, idem quod ἀκυτήριον, supra.

Ἀποκυέω, ῶ (q.d. defœto, i. fœtum depono) pario. Luc. τὴν Ἀντιόπην τῆς Δίρκης δεῖ ἀποκυῆσαι. Exponitur etiam gigno: vt in ep. Iacobi, c 1. ἡ δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκυεῖ θάνατον.

Ἀποκυέομαι, in lucem edor, parior: vnde ἀποκυηθεὶς, apud Plut. in Lyc.

Ἀποκύησις, partus, partio, puerperium. Plut.

Ἀῤῥενοκυέω marem in vtero gesto. Strab.

Ἐπικυέω, ῶ, superfœto, super vterum cõcipio. Aristot. hist. an. l.7.

Ἐπικύημα, q. d. superfœtamentum, id quod super vterum concipitur, apud eundem Aristot.

¶ Pertinentia ad Κυνέω, osculor.

Κυνέω, ῶ, idem quod Κύω, osculor, suauior. Od. ρ. Κύσσε δέ μιν περιφῦσα κεφαλήν τε καὶ ὤμους. Item pro [illegible] vt apud schol. Aristoph. in Acharn. Τί με σὺ κυνεῖς; Aristoph. Item pro προσκυνῶ adoro. Eustath.

Ἐπικυνεῖν, osculari.

Θεοσκυνέω, ῶ deos adoro. Aeschyl.

Προσκυνέω, ῶ, adoro, veneror. Herodot. in Polymn. ἀναγκαζομένων [illegible] προσφερόντων προσκυνέειν βασιλῆα προσπίπτοντας. Aristoph. in Pluto. καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον. Iungitur & cum dat. in nouo Test. Item venerabundè saluto. in hist. ecclesiast. [illegible] ἐπιστολαῖς γράμμασιν ἑαυτοὺς προσκυνεῖν.

Προσκύνημα, τὸ, & προσκύνησις, ἡ, adoratio. Plut. in Alex. & Arist. rhet. l.1.

Προσκυνητὴς, οῦ, ὁ, adorator. Προσκυνητὸς, οῦ, ὁ, q.d. adorabilis, adorandus, adoratione dignus. Greg.

Decomp. Ἀντιπροσκυνέω, ῶ, vicissim adoro. Plut.

ΚΥ'ΩΝ, κυνὸς, ὁ, vel ἡ, canis, de quo vide Aristotelem, Aelian. Oppian. & Plinium. Κύνες χθονίου, canes inferi, i. furiæ, Erinnyes. Aristoph. Κύων dicitur etiam qui impudens est: vt apud Homerum Κυνὸς ὄμματ' ἔχων. Sic Iliad. φ. πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας κύον ἀδδεὲς ἀντὶ ἐμεῖο Στήσεσθαι; ¶ Κύων, canis siue canicula, sid. cœleste. Procl. de sphæra. & Arist. 8. animal. Sic vocatur etiã stella quædã splendida in ore canis, quæ omnes æstus incrementa secum afferre putatur. Vnde ἐπὶ & ὑπὸ κυνὶ, sub canicula: & μετὰ κύνα post caniculam, seu post æstatem mediam. Theophr. ¶ Κύων dicebatur etiam quo maius ab-

ftergebant, & canibus deinde proiiciebant deuorandum, Eustath. ex Pausania. ¶ Κύων dictus etiam in ludo aleatorio: Eustath. ¶ Κύων, scintilla ex ferro candente prosiliens, quum malleo pulsatur. ¶ Κύων vocatur etiam membrum virile. Hesych. Eustath. autem de muliebri pudendo dici scribit. ¶ Κύων ξυλίνη dicitur rubus canina: Eustath. ex Athen. * Eustath. deriuat Κύων à κύω significante φιλῶ. nam animal est φιλοδέσποτον.

Κυνικός, ή, όν, caninus: Xen. Pæd. 5. κυνικόν καὶ θηριῶδές τι δοκεῖ αὐτοῖς εἶναι. Item κυνικὸς σπασμός, canina conuulsio.

Κυνικοί, dicebantur etiam Antisthenis & Diogenis sectatores Diog. Laert.

Κύνειος, ου, ό, caninus. Exponitur etiam terribilis, vehemens, difficilis: vt κύνειος θάνατος. Aristophanes.

Κυνέος, ου, ό, caninus, vt κύνειος. Dicitur etiam in malam partem pro impudens, proterue audax: Ilia. α. & Hesiod. in Erg.

Κυνέη, ης, ή, (sub δορά.) pellis canis. Peculiariter autem canis fluuialis pellis, qua antiqui solebant caput tegere, vt scribit Eust. Dicitur & de galea ex quauis materia. Il. κ. ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε Ταυρείην. Pro κυνέη autem per contractionem dicitur κυνῆ, teste Poll. Item & pro galea, Κυνέη siue κυνῆ dicitur etiam pileus, galerus: Aristoph. in Vesp. & in Nubibus. At κυνέη Ἄϊδος Il. ε dicitur nubes densissima.

Κυνάριον, ου, τό, catellus, Xen. Pæd. 8. Κυνίδιον, ου, τό, idem Aristot. therh. l. 3. Plut. Athen.

Κυνίσκος, ου, ό, idem. Κυνίσκοι dicuntur etiam pisces quidam.

Κυνηδόν, canum more, ritu canino. Luc. in Tim.

Κυνίζω, canem ago, vel Cynicen sector, Cynicam institutionem & disciplinam amplector. Diogenes Laert. in Zenone. Item Cynicum ago aut etiam canem ago.

Κυνισμός, οῦ, ό, Cynica institutio: vel vita Cynica: seu ex Cynicorum præceptis instituta. Diogen. Laert. in Mened.

Κυνικεύομαι, idem: seu Cynicum ago Cynicos imitor, Cynicus sum: Luc. in Demosth.

Κυνότερος, ου, ό, impudentior, Ilia. θ. ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο. Et κύντατος, impudentissimus, admodum proteruus.

Κυνάς, άδος, ή, idem quod κυνῶν & ἀπόμαγδαλιά, mollior ex pane pulpa, qua manus abstergebant, & postea canibus deuorandam proiiciebant. Poll. Item sentis canis, seu rubus caninus, Hesych.

Κυνάροφος ἄκανθα & κυνάρα ἄκανθα, sentis canis, apud Athen. lib. 2.

Σκυλακεύω, (q. d. canio) catulio. Propriè de canibus seu catellis appetentibus catellos. Aristot. hist. an. l. 6. c. 18. περὶ δὲ τὰς κύνας τὸ ὀργᾶν πρὸς τὸ λέγεται σκυλακᾶν. Dicitur & de aliis animantibus vt apud Aristot. loco citato, (de equabus) ὑβρίζουσι δὲ πολλάκις ὅταν σκυλακῶσι. i. equiunt seu marem appetunt.

Σκυλακεία, ας, ή, catulitio. libido & appetitus coitus. Hesych. ex Philetα, παύσω σε τῆς σκυλακείας.

Σκύζω. Hesych. propriè est placidè admurmuro sicut canis. Sic & apud Plut. in amat. narr. τῆς κυνὸς σκυζομένης, κ. λ. admurmurante catella. ¶ Item ad iram concito, irrito.

Σκύζομαι, iram prouoco, irritor aut etiam irascor. Il. δ & θ. οὐδέ τι εἶπε, Σκυζομένη Διὶ πατρί. Sic Od. ψ. μή μοι Ὀδυσσεῦ σκύζευ.

Σκύμνος, ου, ό, propriè putatur dici catulus leonis, Euripid. in Hecuba. Σκύμνον γάρ μ' ὥστ' οὐρείαν Μόσχον δειλαία δειλαίαν Εἰσόψει χειρὸς ἀναρπασθεῖσαν Σᾶς ἄπο. Plerunque tamen additur genitiuus λέοντος, vel λεαίνης. Aristoph. in Ran. Οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν. Dicitur & de aliorum animantium catulis: vt de catulis vituli, apud Theocr. idyll. 11. Et σκύμνος ἀλώπεκος, apud Plut. in Lyc. Et de catulis vituli marini apud Diosl. 2. c. 98.

Κυμνεύω, alo catulum meum, seu catulos meos: vt σκυμνεύω τέκνα, alo catulos qui mei sunt hinnuli seu pulli.

Σκυμνίον, ου, τό, paruus catulus, item simpliciter catulus. Arist. hist. an. l. 9. Et de catulo leporis, apud Xen.

Composita, ac primum ex Κύων.

Ἀντικύων, vulpes, Hesych.

Ἁπλοκύων cynicus simplici veste vtens: cognomen Antisthenis, apud Laert.

Ἀπόκυνον, ου, τό, frutex quidam, qui canes & omnes quadrupedes necare traditur in cibo datus. Plin. lib. 27. c. 13. vide & Diosc. lib. 4. cap. c. 81.

Ἀστροκύων, canis sidereus, quem Aegyptij Solechin vocant, vt tradit Cæl. Rhod.

Ἔκκυνος, morbus quidam seu vitium canum. Xen. in Cyn.

Ἡμικύων, semicanis. Strab.

Μεσοκύνιον, ου, τό, suffrago & talus, pedis cum tibia compago, in Ν ρσοκ.

Προκύων, procyon, siue antecanis: sidus inde appellatum quod ante maiorem canem exoriatur, teste Hygino.

Προκυνεῖν, canes dicuntur, quum latrant antequam feram inuenerint, teste Poll.

Πρόκυνες, dicuntur reprehensores, qui prius in latratus & reprehensiones erumpunt quàm inuenerint in aliquo quod reprehensione dignum sit, in Epigr. Quidam exp. emissarij canes item antecursores.

Composita ex Σκύζομαι.

Ἀποσκύζομαι, idem cum σκύζομαι. Hesych.

Ἀρσκυδής, valde iracunda ἡ ἄγαν σκυζομένη. Etym. ex Artemid.

Κῷας, vide in Κώς.

ΚΩΒΙΟΣ, οῦ, ό, gobius seu gobio: piscis genus apud Arist. & Plin.

Κωβίδιον & κωβιδάριον, paruulus gobio, gobiunculus. Athen. lib. 3. & 7.

Κωβῖτις, dicta quædam aquæ species. Athen. l. 7.

Κωβιώδης, gobioni similis. Plut. de solert anim.

Κωδάριον, vide in Κώς.

ΚΩΔΕΙΑ, & κωδία ἡ, caput papaueris apud Diosc. lib. 4. c. 64 & 65. Hinc τὸ διὰ κωδιῶν, medicamentum apud medicos celebre. Theoph. κωδίαν tribuit etiam fabæ Aegyptiæ, hist. pl. l. 4. c. 10. Hom. Il. ξ. κωδείαν appellat caput Ilionei, quod Peneleus hasta confixum tenebat. ¶ Significat κωδία & globulum, teste Etym.

ΚΩΔΩΝ, ωνος, ό, tintinnabulum, nola. Thuc. l. 4. τοῦ γὰρ κώδωνος παρενεχθέντος. Plut. symp. 4. κώδωνες δὲ πολλοὶ καὶ ἐκκρέμανται τῆς ἐσθῆτος ἀποκρεμάντες ἐν τῷ βαδίζειν. Metaphoricè pro garrulo capitur, apud Aristoph. in Pace. ¶ Significat etiam latius tubæ orificium, synecdochicè autem ipsam tubam. Soph. in Aiace χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς.

Κωδωνίζω, tinnio, seu tintinnabulum aut nolam pulso: vel tuba sono exploro. Athen. lib. 14. πρὸς τὸ Ἀργᾶν βούλομαι Κωδωνίσας πέμψαι σ' ἀγωνισάμενον. Sic & apud Aristoph. in Pace.

Composita.

Ἀκωδώνιστος, ου, ό, καὶ ἡ qui exploratus non est: sumpta metaph. ab equis qui tintinnabulorum sonitu explorabantur an bellicos strepitus intrepidè ferre possent: vel è vasis aut nummis quorum integritas tinnitu probatur.

Διακωδωνίζω exploro. vt κωδωνίζω. Demost. de falsa leg. ἐκεῖνος διακωδωνίσειν ἡμᾶς ἑκάστῳ τινὰ τρόπον προσποιούμενον ἰδίᾳ.

ΚΩΘΩΝ, ωνος, ό, cothon: genus poculi Laconici & militaris, vt Athen. tradit l. 11. & Plut. in Lyc. Meminit eius & Xen. Pæd. 1. & alij. ¶ Item compotatio ipsa: quòd maximus in compotationibus vsus esset horum poculorum, apud Athen. l. 11. & 14. Et Plutar. in Timoleonte, περὶ κώθωνα διατρίβειν, potare seu compotare. Siculi κώθωνα vocant τὸν κωβιόν, vt refert Athen. libro 7.

Κωθωνίζω, poto, seu compoto apud Athen. l. 1. Aristot. in prob. κωθωνιζόμενοι ταῖς μεγάλαις, amplis & fœcundis calicibus se proluentes.

Κωθωνισμός, οῦ ό potatio compotatio. Athen.

Κωθωνίζ, large poto, ex Aretæo.

Composita.

Ἀκρατοκώθων qui mero se ingurgitat, qui largius merum potat. Athen. l. 11. & l. 6. (Poll.

Ἐπικωθωνίζομαι perpotare. Exponitur etiam περαιτέρω πίνειν ex

Φιλοκώθων, ωνος, ό, bibax, vinolentus, ebriosus. Athen. l. 10.

ΚΩΚΑΛΙΑ, τὰ, animalia sunt ex genere τῶν ὀστρακοδέρμων, sed eorum quæ carnem sub testa habent. Arist. hist. an. l. 4. c. 4.

ΚΩΚΥΩ, F. ύσω, fleo, ploro: vel eiulo, lamentor. Iliad. τ. Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγ' ἐκώκυε. Iliad. χ. κώκυσεν δὲ μάλα μέγα ταί δ' ἐσιδέσθαι.

Κώκυμα, ατος, τὸ, fletus, ploratus, eiulatus, lamentum, Soph. in Aiace. ἀλίφθορος ὀξέων κωκυμάτων ὑπερεστέναξε.

Κωκυτός, οῦ, ό, pro eodem. Hom. Il. χ. ἀμφὶ δὲ λαοὶ Κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ. Et aliquanto post, Κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου. ¶ Est etiam vnus ex fluuiis illis tribus, qui in Acherontem influunt. Od. κ. v. 612.

Composita.

Ἀνακωκύω lamenta & fletus edo. Æschyl. Exponitur etiam, defleo. deploro.

Ἐπικωκύω, allamentor, allacrymor, apud Sopho. Vtitur & Greg. ἐπικωκύοντες τῷ πάθει.

Στενοκώκυτοι θρίξ, crines qui dum euelluntur, lamentum ciere: Arist. apud Suid.

ΚΩΛΑΚΡΕΤΑΙ οἱ, quæstores & custodes iudicialis pecuniæ & sumptuum in deos, apud Aristoph. in Vesp. vide schol.

ΚΩΛΟΝ, ου, τό, membrum. Specialiter autem pes, vt Eustat. tradit. Plerunque ea membra quæ ij artus κῶλα vocantur quæ crura & lacerti Latinis. Habet & periodus sua κῶλα, i. membra. Habent etiam strophæ & antistrophæ & epodi sua κῶλα. i. versus. Rebus etiam tribuuntur sua κῶλα. Item κῶλον intestinum crassum, ordine à ventriculo quintum, medium inter

caecum

-cæcum & rectum. Latinè etiam colon. Celsus interpr. intestinum laxius & plenius. Exponitur etiam aluus. in hac sign. scriptum reperitur etiam κόλον, affertürque etymologia παρὰ τὴν κοιλότητα.

Deriuata à Κῶλον, i. membrum.

Κωλάριον, ου, τὸ, paruum colon, seu imperfectus versiculus, vt vulgò exp- (frago.

Κωλεός, οῦ, ὁ, vel ἡ, idem quod κῶλον, teste Gal. Expo. & perna suf-

Κωλέα & per contract. κωλῆ, ἡ, idem quod κωλεός. At κωλῆ, perna seu petaso.

Κωλήν, ῆνος, ὁ, perna, petaso.

Κωλήψ, ηπος, suffrago aut sura? vel ὑπὸ τὰς ἰγνύας ἀγκύλη, vt Eust. à veteribus exponi tradit.

Κώλημα, τὸ, idē quod κῶλον. At pro impedimento, vide in κωλύω.

Composita.

Ἄκωλος, ου, ὁ, καὶ ἡ, membris truncus. Et specialiter, pedib. carens.

Ἀκροκώλια, ων, trunculi, hoc est, extrema membrorum seu edulia ex trunculis extremorum membrorum parata.

Ἀποκωλία, ἡ, extremitas membrorum, hoc est, brachiorum vbi numerum humeris inseruntur.

Ἀνάκωλος χιτωνίσκος, breuissima tunica. apud Plut. de virt. mul.

Βραχύκωλος, breuia membra habens, breuibus membris constans. apud Aristot. rhet. 3. περίοδοι βραχύκωλοι, periodi in quibus κῶλα sunt breuiora.

Βραχυκωλία, membrorum breuitas, cola breuia. Hermog.

Δίκωλος, bimembris duo membra habens. Diosc. l. 2. c. 106. apud Rhetores δίκωλος περίοδος, periodus duorum membrorum.

Ἰσόκωλος, in quo paria membra sunt. Quint. l. 9. c. 3.

Ἰσοκωλία, ἡ, membrorum æqualitas: quum membra omnia æqualia & paria sunt. Hermog.

Μακρόκωλος, membra longa habens, in Geopon & apud Arist. Rhet. 3.

Μακροκωλία, longum membrum: quum periodus aliqua longius membrum habet. Hermog.

Μεγαλόκωλος, grandiora membra habens: in quo articulorum internodia magna sunt. Aut (si de periodo dicatur) quę magnis membris seu κώλοις constat.

Μονόκωλος, vno artu porrectus, apud Theophr. Item μονόκωλος περίοδος, quæ vnico membro absoluitur. Aristot. Rhet. 3. Sic μονόκωλος λόγος, apud Plut. de puer. educ. vnius membri oratio. Et μέτρον μονόκωλον apud Poetas, in quo cola vnius modi sunt.

Ὀνόκωλος, pedes asininos habens. Empusæ epith. apud schol. Aristoph. in Ran.

Ὀρθόκωλον, vitium articuli est, quando ob durum aliquem tumorem chorda musculos partem aliquam inflectentes non sequitur, sed perpetuò articulus tenditur, nec inflecti potest, vt annotat Gal. comment. 3. εἰς τὸ περὶ ἄρθρ.

Στερεόκωλος, exp. solidus.

Τετράκωλος, habens quatuor membra seu artus: vel habens quatuor pedes.

Τρίκωλον, tria membra seu cola habens. Quint. l. 9. c. 3.

Ὑπόκωλα, τὰ, internodia.

Deriuata ex Κῶλον, i. intestinum, &c.

Κωλικός, οῦ, ὁ, colicus, ad coli dolorem pertinens: vt κωλικὴ ὀδύνη vel κωλικὸν ἄλγημα, coli dolor. Et Κωλικὸν φάρμακον, medicamentum ad coli dolorem sedandum Gal. lib. 6 de locis aff. Et ἀντίδοτος κωλικὴ pro eodem. ¶ Item qui coli dolori obnoxius est, qui plenioris intestini morbo laborat, colicus. Dioscorid.

Κωλικεύομαι, coli vitio laboro, coli seu intestini plenioris morbo conflictor. Alex. Trall.

Κολικός & κολικεύομαι per o scribitur etiam pro κωλ. per ω.

Μεσόκωλον, ου, τό. Galenus mesenterium interpretatur, partis vocabulum pro toto accipiens. Sed propriè significare videtur partem eam mesenterij quæ crassis intestinis continua est, vt quæ pertinet ad tenuia intestina. Hippocr. l. 6. epidem.

ΚΩΛΥ'Ω, F. ύσω, impedio, prohibeo, veto. Plut. in apophth. ἔλεγε τὰς δυναμένους κωλύειν τοὺς κακοὺς ποιοῦντας, ἐὰν μὴ κωλύωσι, κελεύειν. Thuc. Κωλύει ὥστε μὴ περιπλεῖν, obsto quo minus circumnauiget. Dem. οὐδὲν αὐτοὺς ἀπολωλέναι κωλύσει, nihil obstabit seu nihil causæ erit quo minus perierint. ¶ Κωλύει accipitur etiam pro κωλύεται, apud Thucy. l. 1. vt testatur Dionys. Halic. Item Κωλύω, inhibeo, reprimo. Herod. καὶ πειρᾶσθαι αὐτῶν κωλύειν τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἀλαζονείας, minuere nimiā insolentiam. ¶ Item pro ἀποκωλύω arceo. prohibeo. Cum gen. Chrysost. φόβος κωλύει πονηρευμάτων. Et cum ἀπὸ, Xen. pæd. 2. ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν κωλύειν.

Κώλυμα, τὸ, impedimentum, obstaculum. Luc. de cal. Interdum cum genit. vel infinitiuo posito genitiui loco. vt Thucyd. Κωλύματα τοῦ μὴ αὐξηθῆναι. quæ obstant & prohibent quo minus augescant. Herodian l. 1. κώλυμα δηλητηρίων. medicamentum quo venena prohibentur. Apud Thuc. l. 5. Κώλυμα θεῶν, obstaculum à dijs immissum.

Κωλύμη, ἡ, idem apud Thuc. l. 1. & 4. & apud Herodian. l. 8.

Κώλυσις, εως, ἡ, impeditio, i. ipsa impediendi actio. Item impedimentum, obstaculum. Item obex.

Κωλυτὴρ, ῆρος, ὁ, qui impedit. Κωλυτήριος, ου, ὁ, impediendi vim habens. Κωλυτήριον, ου, τὸ, impedimentum. obstaculum. Item id, quod malum quodpiam arcet. Diosc. Exponitur etiam, propugnaculum.

Κωλυτής, idem quod Κωλυτήρ.

Κωλυτικός, οῦ, ὁ, prohibitorius. impediendi vim habens, idem quod Κωλυτήριος. Alex. Aphrod. φάρμακον κωλυτικὸν αἰτίας.

Κωλυτός, οῦ, ὁ, impeditus & qui prohiberi potest. Epict.

Composita.

Ἀκώλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui impeditus & prohibitus non est, seu qui non impeditur & prohibetur. Luc. in Tim. πρότερον τὸ πρὸς τὴν ἔχουσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος, liber exitus, & qui nullis impedimentis prohibetur. Herodian. lib. 2. ῥᾳδία δὲ εἴσοδος αὐτῇ ἀκώλυτος. nec accessu prohibebatur. Ἀκώλυτος apud Christianos, qui non fungens munus ecclesiasticis à consortio fungentium non prohibebatur.

Ἀκωλύτως, sine impedimento, sine obstaculo, nullo prohibente seu vetante. Plato in Crat.

Ἀνακωλύω, arceo.

Ἀποκωλύω, arceo, prohibeo. Cum genit. Greg. ἀποκωλύσαι ναμάτων. Aliquando sine casu, vt Plat. polit. 2. ἀποκωλύει οὐδέν, nihil vetat.

Διακωλύω, impedio, prohibeo, veto, idem quod Κωλύω. Plat. pol. 2. τὸν μὲν σκυτοτόμον διεκωλύομεν μήτε γεωργὸν ἐπιχειρεῖν εἶναι ἅμα, prohibebamus vetebamúsq; ne simul & agriculturā exercere aggrederetur. Idem in apol. διακωλύων πολλὰ ἄδικα γίγνεσθαι.

Διακώλυμα, τὸ, impedimentum, obstaculum, id ipsum quo prohibemur & vetamur facere aliquid. Plato.

Διακωλυτής, οῦ, ὁ, qui vetat, qui est impedimento, qui prohibet & obstat. Plato.

Διακωλυτικός, οῦ, ὁ, prohibitorius.

Ἐπικωλύω, impedio, sum impedimento, vel, insuper impedio, insuper prohibeo.

Ἐπικώλυσις, impeditio. Xen.

Κατακωλύω, prohibeo, veto, remoror, detineo Demost. μὴ κατακωλύοιμι τοὺς πρέσβεις. Xē. μή σε κατακωλύω ἀπιέναι ἤδη βουλόμενον. Et apud Aristop. κατακωλύεις ἐκ τοῦ ἐμπορίου; an tu remoraris.

ΚΩΛΙΩ'ΤΗΣ, ου, ὁ, stellio: qui & ἀσκαλαβώτης & γαλεώτης. Hesych. & Suid. qui & Bacchum sic dici tradit. At Κωλώτην apud Aristot. esse aiunt dicitur.

-ΚΩ'ΜΑ, ατος, τὸ, somnus profundus, sopor altus, veternus. Hesiod in Theog. Κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει. Apol. Rh. Arg. 2. ἀβληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄυπνος. *Quidā volunt per syncopē dictū pro Κοίμημα, alij esse à verbo κῶ inusitato pro κοιμῶ, ex quo esse & κώμη. quidam & à κωμάζω deduxerunt quod οἱ κωμάζοντες facile in κῶμα incidāt. ¶ Apud medicos est, veternus marcor, inexpugnabilis propè dormiēdi necessitas: apud Hipp. vide Gal. initio comment. 1 εἰς τὸ προρρητικόν. ¶ Item illecebra θέλγημα. vt exponit schol. Pindari apud eum.

Κωματώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, quem tenet seu opprimit marcor κῶμα dictus.

Κωμαίνω, dormito, dormiturio. Hesych.

Κῶμος. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Κωμάζω, &c. vide in Κῶμος.

ΚΩΜΑ'ΚΩΝ aromaticum quiddam, inquit Hesych. Theoph. hist. pl. 9. ca. 7. fructum esse dicit vnguentis pretiosis permisceri solitum. Sunt qui caryophyllon esse velint.

ΚΩ'ΜΗ, ης, ἡ, pagus, vicus. Thucy. l. 3. πόλεσιν ἀτειχίστοις καὶ κατὰ κώμας οἰκουμέναις. Hesiod. in ἔργ. μαλερῷ δὲ καταφλέξαι πυρὶ κώμας. Expo. etiam villa, item castellū, in nou. Test. ¶ Item vicus in vrbe. Suid. *Deriuatur à κῶ inusitato (i. cubo) quòd constet ex domibus in quibus cubant animalia & homines quoque, quasi sint eorum Κοιμητήρια.

Κωμητικός, οῦ, ὁ, paganus, vicanus; qui est in pago seu è pago, aut ad pagum pertinens: vt Κωμητικαὶ ἐκκλησίαι, apud Syn.

Κωμήτης, ου, ὁ, paganus, pagum incolens. Item κωμῆται, eiusdem pagi incolæ. ¶ Κωμῆται, in vrbe, eiusdem vici incolæ, seu eiusdem viciniæ: vicini. apud Arist. poli. 1. c. 1. & c. 2.

Κωμῆτις, ιδος, ἡ, pagana, vicana. Et Κωμήτιδες ἐκκλησίαι, eædem quæ & Κωμητικαί. item vicina.

Κωμηδόν, pagatim, vicatim.

Κωμίον, ου, τὸ, q. d. pagulus, viculus, i. paruus pagus. Plutar. in narr. amat. Κωμίον, exp. parua & vilis herba.

Composita.

Μητροκωμία, ἡ, vicus aliorum vicorum mater: seu ex quo coloniæ ducuntur.

Χιλιόκωμος, mille vicos seu pagos habens. Strabo l. 15.

Ἐγκώμιον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΚΩ͂ΜΟΣ ου, ὁ, comessatio. Quidam exp. conuiuium luxuriosum. Alij conuiuium lasciuum. item festiuitas in conuiuio. Xen. Pæd. 7 ὡς ἐν κώμῳ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι. Aristoph. in Pluto, ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν, videtur ad commessationem ire, i. ad conuiuium lasciuum & immoderatum. Comprehenditur hoc nomine omne amatoriæ lasciuiæ ac proteruiæ genus, aliquando verò generalius dicitur de illis qui amatoria quadam lasciuia proteruiáque ac nequitia vtuntur. Herodian. l. 3 τίς γὰρ εἰς θέατρον ἢ κῶμον ὡπλισμένος ἔρχεται. Plu. de Socr. dæm. μεθύοντας ἀπομιμούμενοι νόμῳ χρώμενος μετὰ γυναικῶν. idem in polit. præc. ἀφίστασθαι τῶν ποτῶν καὶ τῶν κώμων ἑαυτόν. Sic & Rom. c. 13. Interdum est comessantium agmen. Exponitur etiam cœtus & comitatus Bacchicus, apud Athen. & Demost. ¶ Item lasciuia & proteruia qualis est comessabundorum & amatorum iuuenum. ¶ Item festum quod magna cum hilaritate peragitur tanquam à comessabundis. Dionys. de situ orb. κῶμον ἄγουσιν ἐριβρεμέτῃ Διονύσῳ. ¶ Item saltatio quædã in commessationibus vsitata. Interdum & generalius pro saltatione. ¶ Item pro petulante & lasciua cantilena. Hesych. ¶ Item Κῶμος. Deus præses comessationum seu lasciuiæ proteruiæque comessabundorum hominum: apud Philostr. in imagine 3. *Eust. videtur ex κῶμα deducere, quum dicit κῶμον esse δι' ὃ καταφέρεταί τις εἰς κῶμα.

Κωμάζω, comessor, sum petulans & lasciuus more comessantium. Arrian. κωμάζειν ἐπ' οἴκους τινί. Xen. pæd. 7. ὅλην τὴν νύκτα πίνουσι καὶ κωμάζουσι. Exponitur etiam, temulenta proterua contumior & ebrios pulso: apud Dem. ὃς ἐν ταῖς πομπαῖς ἀνδρῶν τῶν προσώπων κωμάζει, apud Hesiod. in asp. Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ, exp. tripudiabant. Sic & apud Luc. in lib. de salt. * Item comessabundus venio, venio cum lasciuia & proteruia, qualis est comessantium: cum ἐπί, vel πρός vel παρά, apud Luc. Athen. Plut.

Κωμαστής, οῦ, ὁ comessator, comessabundus. Plat. Xen. Plut.

Κωμαστικός, ή, όν, ad comessationem pertinens seu ad comessatores: vt κωμαστικὴ ὄρχησις, apud Poll. & κωμαστικὴ ἑορτή apud Eustat.

Κωμαστικῶς, comessabundè, comessantium modo.

Κώμαξ ακος, ὁ, petulans, nugator. Eust.

Composita.

Ἀγλαόκωμος, ὁ, ἡ, pulchram habens choream. Pind.

Ἐγρεσίκωμος Bacchus, excitans comessationem. in Epigr.

Εἰσκωμάζω & ἐπεισκωμάζω, comessabundè & temulēter me infero, imprudenter & velut temulenter me infero, apud Athen.

Ἐκκωμάζω, procax excedo. Eurip.

Ἐπίκωμος, qui ad comessationes ventitat, comessator. Plutar. & Alciphr.

Ἐπικωμάζω, violentus & comessabundus offendo & obuius fio debacchor. Alciphr.

Ἡδύκωμος, q. d. iucunda comessatio. Item genus saltationis. Athen. Item quoddam canticum Poll. & Hesych.

Κραιπαλόκωμος, qui ebrius & grauatus vino comessatur & bacchatur. Aristoph. in Ran.

Πολύκωμος, comessationibus abundans, vel potius multarum comessationum autor. de Baccho dicitur in Epigr.

Σύγκωμος, socius comessationis. Eurip. in Bacch.

Συγκωμάζω, simul comessor. Luc. in somn.

Τετράκωμος, saltatio quædam Herculi dicata & bellica. Poll.

Φιλόκωμος, qui amat comessationes qui amat κῶμον. in Epigr.

ΚΩΜΥΣ υθος, ἡ. Hesych. laurus quæ ante fores statuitur. item fasciculus fœni, vt apud Suid. οἱ δὲ ξυνδήσαντες τὰς καλάμας καλοῦσιν τὰς δεσμὰς πολλὰς κωμύθας ἀπεργάσαντο. apud Theoc. idyl. 2. καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι, schol. exponit fasciculum. Theoph. l. 4. hist. plant. ca. 12. dicit τὸν χαρακίαν κάλαμον φύεσθαι ἐπὶ τοῖς κώμυσι subiungens, κωμύθας vocari οὗ ἂν ὁ συνηθροισμένος κάλαμος καὶ συμπεπλεγμένος ταῖς ῥίζαις hoc autem fieri καθ' ὃ ἂν τόπους τὰς λίμνας διὰ τὸ χωρίον. Plin. l. 16. c. 36. characiam arundinem nasci scribit in ripis expatiantis lacus.

ΚΩ͂ΝΟΣ ου, ὁ, conus, turbo, meta: figura apud mathematicos ex lato in acutum desinens. Aristot. in probl. τῆς κώνου βάσις κύκλος ἐστί. Ibidem κῶνον esse dicit τὴν ἔκπτωσιν τῆς ὄψεως, quòd aspectum procidentia turbine seu cono agatur: vnde & acies. Inde κῶνος dicitur quidquid tali est figura: vt metæ segetum in areis. Galenus in lex Hipp. Itidem κῶνοι (vt & στρόμβοι & στρόβιλοι) dicuntur turbines illi quibus pueri ludunt, alio nomine βέμβικες dicti. Item inuolucrum fructus quarundam arborum quod ab eis separari potest: sic Theoph. hist. plant. lib. 3. c. 10. in discrimine τῆς πίτυος & τῆς πεύκης, scribit τὴν πίτυν τὸν κῶνον ἐλάττω φέρειν καὶ τεφελκότα ἄλλον. Dioscor. tradit πιτυΐδας vocari τὸν καρπὸν τῶν πιτύων καὶ τῶν πευκῶν, τὸν εὑρισκόμενον ἐν τοῖς κώνοις. & Mnesitheus apud Athen. l. 9. στροβίλους nominari τοὺς κώνους τῆς πιτυΐνης, necnon ipsos τοὺς κώνους, Latini & conum vocant & nucem pineam: Græci medici, recentiores præsertim, diminutiuè κωνάριον. Dicitur & de galea κῶνος, vt & Latinis. Hesych. κῶνοι sunt etiam thyrsi: qui suprà κωνῖτες eidem.

Κωνάριον, ου, τό. diminut. vide in præcedente κῶνος.

Κωνάω, circumago, περιδινῶ. Hesych. στρέφω. Etym. ex Aristoph. in Tagenestis. Idem Etym. dicit κωνῆσαι propriè esse τὸ κεραμον πισσῶσαι.

Κωνίας οἶνος, vinum picatum. Gal. in lex. Hipp.

Κώνειον ου τό, cicuta: planta venenata de qua vide Diosc. l. 4. c. 79. & Plin. l. 25. c. 13. Nic. in Alex. κωνείου βλαβόεν πῶμα, cicutæ noxius potus. *Etym. ita nominatum tradit διὰ τὸν ἐπιγινόμενον ἰλιγγισμὸν καὶ σκότον τοῖς πίνουσι. παρὰ τὸ στρέψαι antiquos dixisse κωνῆσαι.

Κωνειάζομαι, lethale venenum bibo. apud Suid.

Composita.

Ἄκωνος πῖλος, pileus conum & fastigium non habens, non fastigiatus in metam. apud Ioseph.

Περικωνάω, circumcirca illino. Propriè significat pice oblinere sed picare vasa fictilia, inquit schol. Aristot. in Vesp.

Πισσοκωνέω, ῶ pice circumlino. Vnde πισσοκώνητος, pice circumlitus, Aeschil. & Cratin.

Πρόκωνα siue προκώνια ἄλφιτα, farina ex hordeo non tosto. Poll. & Gal. in lex. Hipp.

ΚΩ΄ΝΩΨ ωπος, ὁ culex: seu culex vinarius, vt exp. apud Arist. hist. anim. l. 5. Sic & apud Plut. symp. l. 4. dicit quidam τὸν δὲ ἀδολεσχίαν ἀπολαύομενοι τουτονὶ καὶ ἡμιτελῆ, ἀχρηστότερον πινόμενον ἢ κωνώπων χορὸν [illegible]. in Epigr. tamen & ὀξυβόας κώνωπες ἀνά. Ἀριστ. ἀμαθὸς ἀνδρῶν Σιβαρίτης. Aristot. in Pluto fœminino genere dixit τὴν κώνωπα teste Suid.

Κωνωπεῖον, ου, τό, conopeum: velum ad arcendos culices.

Κωνωπεῖον, ex Epigram. pro genere instrumenti ad arcendos culices.

ΚΩ΄ΠΗ ης, ἡ, remus, vt Od. α. & κ. Ἐμβαλλέειν κώπης, incumbere remis. Thuc. l. 3. καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἐν τῷ κλύδωνι ἀναφέρειν. Plut. ὁ κώπῃ κέλευσμα * παρὰ τὸ κόπτειν, i. a tundenda aqua, quasi κόπη, vt vult Etym. ¶ Item manubrium, capulus, λαβή. Od. λ. ξίφος δ' ἐτιμαίετο κωπήεν. Il. α. Ἦ ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χεῖρα βαρεῖαν.

¶ *Deriuata ex Κώπη, i. remus.*

Κωπητήρ, ῆρος, ὁ, scalmus, i. id cui alligantur remi. vel secundum quosdam id quo remus scalmo alligatur, quod τροπωτήρ etiam vocatur.

* Κωπητήριον, vel κωποθήκιον, (q. d. remorum repositorium) locus ad asseruandos remos. Poll.

Κωπεύς έως ὁ remex, Synes. Κώπεις, Hesych. ligna apta ad conficiendos remos.

Κωπίον ου, τό, q. d. remulus, paruus remus Aristoph.

Κωπία. dicta fuerunt etiam ossa angustiora costarum: sicut πλάται, quæ sunt latiora.

Κῶπα & κώπεα, apud Suid. ornamentū quod collo circūponitur.

Κωπαῖον, superior pars remi. Hesych.

Composita.

Ἄκωπος, ου, ὁ, ἡ, remo carens: in anth. epigr.

Δίκωπος, qui duobus tantum remis agitur: vt δίκωπα σκάφια, Strab. lib. 1.

Ἐγκώπιον, ου, τό, ea pars nauis in qua remi sūt collocati: apud Athē.

Εἰκόσορον, ου, τό, viginti remos habens, vt εἰκοσόκωπος ναῦς, nauis quæ viginti remis impellitur.

Ἑλίκωπες, Græci dicebantur ἀπὸ τοῦ ἑλίσσειν τὰς κώπας, i. à remis circumferendis. Vide & in comp. ab ὤψ in Ὄπτομαι.

Ἐπίκωπος, remo admotam habens manum, remigationi accinctus, qui est in procinctum nauigationis. idem quod ἐπίρετμος, vel ὁ κωπηλάτης, remex. Item remigio instructus: vt ἐπίκωπος κέρκουρος. Athen. 65.

Ὀρθόκωποι, qui se erigunt in ducendis remis: vt fortius eos impellant Hesych.

Πολύκωπος, multos remos habens. Eurip. in Iphig. Taur.

Πρόσκωπος, (q. d. qui est ad remum, seu iuxta remum) remus, qui manum remo admouet, qui remum manu tract. Thuc. lib. 1. Luc. in Chrr.

¶ *Pertinentia ad Κώπη, i. manubrium.*

Κωπήεις εντος, ὁ, manubrium habens seu capulum: vt φάσγανον κωπῆεν, apud Hom. Il. ο. & ξίφος κωπῆεν. Il. ψ.

Ἀκώπητος, ου, ὁ, ἡ, imparatus, ἀπὸ τοῦ νεὼς μὴ ἔχειν κώπας, inquit Hesic. vel a κώπη, i. λαβὴ τοῦ ξίφους.

Ἐλεφαντόκωπος, ου, ὁ, ἡ, vt ἐλεφαντόκωπον ξίφος, eburneum capulum habens. Lucian. in somn.

Πρόκωπος, vt πρόκωπον ξίφος, dextra copulo admota. Et πρόκωπα ξίφη, enses quorum capulis manus est admota. A Suida exp. nudi, i. districti.

ΚΩ΄ΡΥΚΟΣ ου, ὁ, pera, saccus coriaceus, vt in quo panes reponi solent. Sic parasiti quidam apud Athen. l. 6. dicunt se ἀντὶ κωρύκου παρέχειν ἐν τοῖς ἀθληταῖς. Hō. Odis. appellat κώρυκον quē alibi

alibi δέρματα ποικιλὰ, & δορὰς εὐρράφους. Exponitur etiam folliculus, sicut θυλάκιον. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 14. de vimo, ἐν τῷ κωρύκῳ ὃ κέκμηκε ἢ θηλεῖ ἄτλα κωνωποειδῆ φέρει. ¶ Κωρύκους à Macedonibus vocari τὰς τραχείας κόγχας, ab Atheniensibus dictas ἀρείας, tradit Athen. l. 3. ex Hegesandri commentariis. ¶ Κώρυκος est etiam montis nomen, à quo κωρύκιον ἄντρον & κωρύκειος κρόκος. Sunt qui Pamphyliæ promontorium esse dicant: cuius incolas vocari κωρυκαίους: prouerbio autem dici κωρυκαῖος ἠκροάζετο, explorator siue delator auscultauit.

Χωρυκις dicitur pro Κώρυκος, teste Eust. ex Aristoph.

Μονόκωπος, vnico remo vtens: vt μονόκωπος ἀνὴρ. Eur. in Hel.

Κωρυκώδης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, peræ seu folliculo similis. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 15.

Κωρύκιον, ου, τὸ, sacculus, folliculus. Suid.

Κωρυκίδιον, ου, τὸ, idem.

ΚΩ'Σ pellis ouina villosa, ouium vellus. *Etymol. deducit παρὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ κοιμᾶσθαι, exemplum hoc afferens ex Nicochari Lemnia ἐπλεόμην ἐν κώει ὅπι κώς.

Κῶας, idem Etymologus scribit fieri κῶας per pleonasmum, sicut ὄας ex ὄς. Apollo. Argon. l. 1. Χρύσειον χρυσῷ κῶας, quod alibi χρύσειον δέρος appellat. Sic Hom. Od. τ. θῆκε δ' ἐπὶ δίφρον ἢ κῶας ἐπ' αὐτῷ. Et paulò ante, τῷ ἔπι μέγα βάλλετο κῶας. Hesych. κῶας exp. ὀφθαλμοὺς, oculos: tanquam à nominatiuo κώς.

Κώδιον, & per contractionem κῴδιον, ouium vellus. idem quod κώς. Aristoph. ὁ δὲ πλυνεὺς πλύνει, lauat vellera.

Κωδάριον, ου, τὸ, idem. apud Aristoph. in Ran.

Κῶος, εος, τὸ, idem quod antecedentia. Hinc plur. κώεα & κώεσι apud Hom. vt Od. ρ. Κώεα κὰς ὀρφνῆσι θρόνοις ἐπὶ δ' αὖ ἀλέεσσι. Et Il. ι. ἐν δ' αὐτῷ ἕπτα ἢ κώεσιν οἰὸς ἴδ' ἀρδιν. ¶ At κῷος, ου, ὁ, Hesy. est iactus taxilli, valens sex κῷος χῖον siue κῷος πρὸς χῖον, significans comparationem imparium.

ΚΩΤΙΛΛΩ, loquitor, fabulor, garrio. Hesiod. in Erg. Μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω Αἱμύλα κωτίλλουσα. Apud Athen. l. 10. Ἡδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἰνοποτάζειν. Et Theocr. id. 15. παύσασθ' ὦ δύστανοι ἀνάνυτα κωτίλλοισαι. Exponitur etiam blandis & fallacibus verbis decipio: vt apud Theogn. Εὖ κωτίλλε τὴν ἐχθρὸν.

Κωτίλος, loquax, garrulus. Theog. κωτίλω ἀνθρώπου σιγᾶν χαλεπώτατον ἄχθος. Expon. etiam canorus: in ouo Simmiæ Rhodij. Item blandus, fallax. Theocr. id. 21. ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδες? quàm blanda verba loqueris? Sic & Epigr. l. 3.

Κωτιλάδες, hirundines, vtpote quæ garrulæ sint & loquaces.

ΚΩΦΟ'Σ, οῦ, ὁ, surdus cui auditus est vitiatus. Alexand. Aphrod. in probl. διὰ τί οἱ ἐκ γενετῆς κωφοὶ ἢ ἄλαλοι; vt & apud Gregorium κωφὸς ἢ ἄλαλος. ¶ Aliquando accipitur pro, fatuus, stolidus, hebes, seu absurdus, *ex consequenti*: quòd tales sint οἱ κωφοί. Soph. in Aiace. Ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφὸς. ¶ Accipitur etiam pro, mutus: quoniam & τὸ ἄλαλον consequens τῷ κωφῷ. vt & κωφὸν πρόσωπον in scenis dicitur muta persona, quæ nihil loquitur. Et κωφὸς φρίξ. Nicandro rubeta muta: quam & ἄφθογγον appellat. κωφὸν κῦμα, fluctus nullum edens strepitum, apud Homerum. Item pro, hebes, inualidus, inefficax. Il. λ. Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.

Κωφότης, ητος, ἡ, surditas: cui Demosthenes opponit ὀξυηκοΐαν.

Κωφίας, ου, ὁ, surdaster. Hesych. esse dicit serpentis speciem qui & τυφλίας nominatur. Latinis cæcilia, à cæcitate.

Κωφόω, ῶ, exurdo, surdum reddo.

Κώφωσις, εως, ἡ, exurdatio, surditas. Hippocr. Aphor. l. 4.

Κωφάω, exurdo, obsurdescere facio. Oppian. Cyneget. 3.

Κωφάομαι, ῶμαι, obsurdesco, vel obmutesco.

Κωφέω & κωφεύω, surdeo, surdus sum. Item sileo, quiesco.

Composita.

Ἀπεκκωφάω, surdum reddo, exurdo. Suid. ex Aristoph.

Ἀποκωφόω, ῶ, exurdo, i. surdũ reddo. Expon. etiam, mutum reddo.

Δύσκωφος, surdaster, aurium grauitate laborans. Aristoteh. de insomn.

Ἐθελόκωφος, qui sponte surdus est, qui consultò non audit, qui audire non vult: vt qui simulat se non audire, quum tamen audiat. Hesych. & Suid.

Ἐκκωφάω, ῶ idem quod κωφάω. Aristoph. in equit. Ὅς γ' ἐκ ἡμῶν τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν, clamoribus tuis exurdasti & obtudisti.

Ἐκκωφόω, idem Luc. in Tim. ἢ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωνται, καθάπερ οἱ παρηβηκότες, aures tuæ exurdatæ sunt, seu exurduerunt.

Λασιόκωφος, q. d. surdus ex nimia aurium hispiditate, ὁ λάσια ὦτα ἔχων, ὡς συγκεκλεῖσθαι τὴν ἀκοήν.

Παράκωφος, aliquantum surdus, surdaster. Apud Athen. l. 10. Ου μήν γε παράκωφον ὁ τυφλὸς ἔοικε λαλεῖν, quod ægrè & penè surda aure audiatur.

Ὑπόκωφος, aliquantum surdus, surdaster. Aristot. rhet. l. 3 Item ὁ ἀκούων ἢ μὴ προσποιούμενος, teste Suida. Ψυχὴ ὑπόκωφος, exson. animus iners, ingenium obtusum.

Λ

Λ, Nota est vndecimæ apud Græcos literæ, quam Λάμβδα seu λάβδα appellant. ¶ Dores eam in ν mutant: vt quum φίντατος dicunt pro φίλτατος. Attici contra hanc in illam conuertunt λίτρον dicentes pro νίτρον. ¶ Est etiam nota numeralis, de qua vide in Apendice.

Λαμβδακισμὸς, siue Λαβδακισμὸς, literæ λ crebra & odiosa repetitio. Fab. lib. 1. c. 9.

ΛΑ, particula per se nihil significans, in compositione vehementiorem significationem reddit: vt in λάγνος, λαίμαργος &c.

ΛΑ͂ΑΣ, λᾶος, lapis, saxum. Ilia. δ. Ἀμφοτέρω ἢ τένοντε ἢ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς Ἄχρις ἀπηλοίησεν. Il. β. λᾶαν γὰρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω. Sic & Od. λ. & Il. γ.

Λᾶς, (per contrectationem factũ ex λᾶας) genit. λᾶος, idẽ quod λᾶας. Nic. in Ther. Σκορπίος ἀφρεσίδης ἐλίγω ὑπὸ λᾶϊ λοχήσας. Hinc & dat. λάεσσι. Il. γ. Τοῖσιν τε τιτυσκόμενοι λάεσσι τ' ἔβαλλον. Arist. de gen. an. l. 1. τοὺς λᾶας προσάπτουσιν αἱ ὑφαίνουσαι τοῖς ἱστοῖς.

Λάϊνος, ου, ὁ, lapideus, vt Od. υ. ἐπὶ λάϊνον οὐδόν. Sic Il. γ. ἦ τέ κεν ἤδη λάϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ' ὅσσα ἔοργας.

Λαινέος, idem: vnde apud Theocr. id. 24. Λαϊνέας κρηπῖδας & apud Nonn. Ἄγχι δὲ λαϊνέοις, & Λαϊνέῳ κενεῶνι.

Λαιγξ, γγος, ἡ, lapillus, calculus. Od. ζ. & ε.

Λεύω, Fut. λεύσω, lapido, lapidibus obruo, iactu lapidum incesso: idem quod λιθάζω. Philo de mundo, σφετεριζομένοις ἢ ἢ λευομένοις ἢ ἐμπιπραμένοις.

Λευσμὸς, οῦ, ὁ, lapidatio & malorum cumulus, scho. Aeschili.

Λεύσιμος, ου, ὁ ἢ ἡ, lapidatorius: vel lapidatus, Eur. in Oreste.

Λευστὴρ, ῆρος, ὁ, lapidator. Etymol. ex Lycoph. Exponitur etiam, dignus qui lapidetur, apud Aelian. & Suid.

Λευστὸς, lapidatus. Hesyc. Item pro ἐρατὸς, apud eundem H. à λεύσσω.

Λαὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀπολεύω, in lapidem verto seu commuto. Exponitur & lapido.

Εὐλάϊγξ, è bonis pulchrisque structus lapidibus.

Καταλεύω, lapidibus obruo, lapidibus cooperio. Plato in epist. κατέλευσαν βάλλοντες, iactis lapidibus obruerunt. Vtitur & Thuc. Demost. & alij. Hinc & pass. καταλευσθεὶς, lapidibus obrutus, apud Herod.

Καταλεύσιμος, dignus qui lapidibus cooperiatur. Suid. ex Dinarchi oratione contra Lycurg.

Λιθολεύω, lapido, idem quod simplex λεύω.

Λιθολευστὴς, οῦ, ὁ, lapidator. Hesych.

Λιθόλευστος, lapidatus, vel per lapidationem factus. Soph.

Λιθολευστέω, idem quod λιθολεύω.

Σπήλαιον, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Λαβεῖν &c. vide in Λαμβάνω.

ΛΑ'ΒΡΟΣ, ου, ὁ, vorax, nimium vorax. *quasi λίαν βορὸς seu λίαν βαρύς. Bud. Accipitur plerumque pro, auidus & qui hianti ore ingerere in ventrem omnia cupit. Epigr. lib. 2. λάβρος δ' εἰς βάκχον ὀλισθὼν Ἄχρις ὅπη σφαλερῷ ζωροπότῃ γενεῆς. Et τὸ λάβρον eiusmodi auiditas hianti ore omnia deuorandi. Plutar. περὶ ἀδολεσχ. τὸ λάβρον τῆς ἢ πρὸς τοὺς λόγους ὀξύτης. Oppian. l. 2. πυγὶ λάβρῳ. Et ποταμὸς λάβρος Ilia. φ. Item ὄμβρος λάβρος. Od. ε. & ζέφυρος λάβρος. Il. γ. Sic dicitur λάβρον στόμα, apud Plut. symp. l. 4. apud Soph. λάβρον στόμα, exp. procax.

Λάβρως, voraciter, incontinenter, confertim, impetuosè, rapidè.

Λαβροσύνη, ἡ, voracitas, incontinentia, procacitas, Suid.

Λαβρότης, ητος, ἡ, idem. Athen. l. 7.

Λαβρεύομαι, incontinens vel præceps sum in loquendo. Il. ψ.

Ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι. (loquendo.

Λαβρεία, ἡ, præcipitantia seu incontinẽtia & procacitas in

Λαβράζω, idem quod λαβρεύομαι. Nic. in Alex. οἷα γε μάργης Δινήμα λαβράζουσι.

Λαβρεύτσω, idem quod λαβρεύομαι & λαβράζω. Hesych.

Λάβραξ, ακος, ὁ, labrax: piscis qui ab Aristotele numeratur inter eos qui præda laniatúque viuunt. Dictum esse παρὰ τὸ λάβρως ἐσθίειν tradit Etym. ex Oppia. Athen. quoque l. 7. eum παρὰ τὴν λαβρότητα dictum tradit Bud. διὰ τὸ λίαν βορόν. vide & Plut. de solert. anim.

Λαβράκιον, ου, τὸ, paruus labrax. apud Athen. l. 14.

Λαβρωνία, ἡ, poculum quoddam Persicũ: ἀπὸ τῆς ἐν τῷ πίνειν λαβρότητος vt Athen. scribit l. 11. Idem ibidem masc. gen. dicitur λαβρώνιος, subst antiuè, & λαβρώνιον apud Hesyc. Est & λαβρώνιος, adiect. vt λαβρώνιος ἔργις, apud eundem Athen.

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, labyrinthus, locus multis viarũ ambagibus inflexus. Suidæ & Hesych. Κοχλιοειδὴς τόπος. Vide Pli lib. 36.

lib. 36. c. 13. ¶Dicitur etiam in loquaces, quòd ij soleant multis verborum ambagibus vti, & orationis exitum inueniant nunquam. ¶Λαβύρινθοι dicuntur etiam nassæ piscatorum, seu alia instrumenta variis nexibus & plicaturis ita contorta vt non facilè principium aut finis appareat: hinc apud Theocr. idy. 21. ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι, ex iuncis facti labyrinthi. * Suidas deducit παρὰ τὸ μὴ λαβεῖν θύραν.

Λαβυρίνθειος, & Λαβυρινθώδης, labyrintheus, & labyrintho similis. Lucian. Λαβυρινθώδης ἐρώτησις, interrogatio intricata labyrinthi modo.

ΛΑ'ΓΑΝΟΝ, ου, τό, laganum: placentæ genus è simila & oleo recente, teste Hesych. Athenæus lib. 3. ex Aristophane citat, Λάγανα πέττεται.

Λαγάνιον, ου, τό, paruum laganum, apud Athen. l. 14.

Ἀρτολάγανον, (comp.) panis genus delicatum, apud Athen.

Λαγαρός, &c. vide in Λαγών.

ΛΑ'ΓΗΝΟΣ, ου, ἡ, lagena, poculi genus. Rhian. Ἡ μὲν μισυμένη ... Κωπιτὸς, ἥμισυ δ᾽ οἴνου, Ἡ δὲ λάγυνος ἔχει. Et in Epig. apud Suid. Κύπριδι καὶ λάγυνον. Athen. l. 10. dicit Demetriū Phalereum Crateti Cynico, σὺν τῇ πήρᾳ τῶν ἄρτων καὶ λάγυνον οἴνου. Vsurpatur etiam masc. gen. apud Athen. Scribitur & Λάγυνος per υ in secunda syllaba, apud Suidam, Athen. & Eustat. Idem Athen. l. 11. scribit dicere quosdam Λάγυνον esse nomen mensuræ apud Græcos, veluti χοᾶ & κοτύλην.

Λαγύνιον, vel λαγυνίον, ου, τό, lagenula.

Composita.

Ἀρτολάγυνος πήρα panem & lagenam habens pera.

Τριλάγυνος, tres continens lagenas. Athen.

---

*ΛΑ'ΓΝΗΣ siue Λάγνος ου ὁ, libidinosus, lasciuus, salax, effusus & præceps in venerem. Hesych. & Suid. *Eust. scribit Λάγνον dic. videri per syncopen vel quasi Λάγονον, admodum fœcundum seminis: vel quasi Λάγυνον, admodum mulierosum: particula λα vtroque posita pro λίαν. Atticè in superl. dicũ Λαγνίστατος pro Λαγνίστος.

Λαγνεύειν libidinosum & salacem esse, pronum esse ad res venereas. Item rebus venereis vti, semen emittere: apud Hippocr. de morb. intern. itidémque in lib. de genitura.

Λάγνευμα, τό, lasciuia, salacitas, item coitus, seu semen. Hippocr. de nat. infant.

Λαγνεία, ἡ, (q. d. libidinositas) salacitas, immoderata rei venereæ appetentia. Xen. & Phil. de vita Mos. l. 3. Item pro coitu seu semine genitali, apud Hippocr.

Καταλαγνεύθεις, in libidinem effusus. Hesych.

ΛΑΓΧΑ'ΝΩ, (aor. 2. ἔλαχον, à Λήχω, inusit. præd. med. Λέλογχα. fut. λήξομαι, à κληρῶμαι) sortior, sortes duco. Isocrat. in Areop. δημοτικωτέραν ταύτην ἐνόμιζον εἶναι τῆς διὰ τοῦ λαγχάνειν γινομένης. Sæpius significat, sorte accipio, sortitò obtineo seu sorte mihi obtingit. Il. ὅς κε λάχῃσι, quisnam sortitò obtineat. Il. ψ. μετὰ τὸν δ᾽ ἔλαχε κρείων Εὔμηλος. Thucy. l. 8. ἐπὶ Χίον λαχόντες ἔπλεον, quum id sortitò eis obtigisset. Et cum genitiuo. Apollonides l. 1. epigra. Μητέρος ὡς ἀνίης μοίρης λάχον. Cum dat. apud Xen. κλήρῳ λαχών. Sic apud Aristoph. in Auib. κυάμῳ λαχών faba eam dignitatem sortitus. Dicitur & ἔλαχον ἱερεύς, apud Demosth. & Λαχεῖν βασιλέα per sortem creari regem, apud eundem. ¶Λαγχάνω δίκην, dicto iudiciũ, litẽ intendo. edo iudiciũ & actionem: (quod etiam subscribere iudiciũ dicitur) à more prisco deductum. sortes enim à iudicibus ducebantur, & quæ prima dica ex vrna exierat, prima agebatur: Demosth. contra Mid. & apud Isocr. Interdum construitur cum genitiuo, vbi tamen accusat. δίκην subaudiendus videtur: vt apud Dem. ibidem, φόνου ἂν δ᾽ εἰκότως ἐμαυτῷ λαχεῖν, mihique ipse cædis iudicium dictauisse. Litigator autem dicitur litẽ Λαγχάνειν, quum sortitur & sorte exeuntem in iudiciũ deducit. Et prætor dicas sortitur ἐν τῷ κληροῦσθαι, hoc est, sortib. missis & eductis controuersiarũ agendarũ ordinem cõstituit, vel quæstionum exercendarum. ¶ Item Λαγχάνω, obtineo, obuenit mihi: vel nanciscor, adipiscor. Il. ω. τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς. Sic Hesiod. in Th. τιμὴν ἔχει ἠδ᾽ ἐλέλογχε Μοῖραν. Sic & Aristot. de mũdo τὴν ἀνωτάτω καὶ πρώτην ἕδραν αὐτὸς ἔλαχε. Et cum genit. apud Thuc. l. 2. οἱ ἂν τῆς δυνατωτάτης λάχωσι ... Sic & apud Synes. & Phil. de mundo. Res quoq; aliqua aliquem Λαγχάνειν dicitur quæ sorte obtingit seu obuenit: vt apud Plat. l. 5 de leg. καθιερώσας τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῶν θεῶν, partes singulas vt sorte obtigerunt. ¶ Itẽ transitiuè, participem reddo, tribuo, aut veluti sortem tribuo. vt Il. ψ. ἐπὴν με πυρὸς λελάχητε, si hoc veluti sortitus à vobis fuerim vt me cremetis. Sic & Il. ο & χ.

Λαχμός, οῦ, ὁ, sors, κλῆρος, vt Soph. & Theocr. scholiastæ exponũt. dicentes poeticum esse. ¶Expon. etiam Λακτισμός, calcitratio: apud Antimach. ¶ Item pilorum densitas. Od. ι. λαχμῷ ... ἐστεμμένος, vbi tamen Eust. annotat quosdã cum Herodiano malle scribere Λάχνῳ. & Etym. Seleucum sic scribere testatur.

Λᾶξις, εως, ἡ, sortitio. Hesych. Item sors, vel sortitio per sortes. Suid. ex Herodot.

Λάχος, εος, τό, sors, hoc est idipsum quod sorte obtingit. Gregor. Exponitur etiam, fortuna & sors hominis, apud Theogn. Ῥηϊδίως δὲ φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχος.

Λάχεσις, ἡ, Lachesis, vna ex Parcis. Aristotel. de mundo. Ita dicta, quoniam vitæ, quæ sorte obtingere ab ethnicis dicitur, præest.

Λῆξις, εως, ἡ, sortio. Plerunque de sortitione causæ, i. exordio. Isæus. ἐν ᾧ ἔλαχον τὴν κλήρου λῆξιν αὐτοί. Sic & apud Plat. & Demosth. Item sors, id ipsum quod sorte obtingit, portio, conditio. Item sors, id est hæreditas, portio quæ è bonis paternis sorte obuenit. Philo de vita M. l. 3. & l. 1. Syn. de insomn. ¶Item cessatio, à [verbo Λήγω.] Suid.

Λόγχη, ης, ἡ, Ionum idiomate dicitur, sors, portio: teste Etymol. & Hesychio. Etymo. ex Ione ἔκ τε τῆς τῶν λόγχης λόγχας ποιεῖν. ¶ Item lancea. Aristot. de poet. Λόγχην φέρουσι γηγενεῖς. Chiõ. in epist. οἱ Θρᾷκες, πρὶν ἐς ἐφικτὸν ἐλθεῖν ... τρεῖς λόγχας ἕκαστος. In Epigr. venabulum quoque sic appellatur. Pollux etiam Λόγχην esse dicit cuspidẽ seu mucronem hastæ, sic accipitur apud Xen. Hell. 7. ... λόγχας καὶ μαχαίρας. Sic & apud Aristoph. in Holcadib. Ab hac significatione qua pro lancea accipitur sunt sequentia deriuata.

Λογχίτης, & Λογχοφόρος, ου, ὁ, qui lanceam fert. Suid. ¶ Fœm. Λογχῖτις, ιδος, herbæ nomen est, sic dictæ quoniam ἐν τοῖς ἐγκαρπίοις σπέρμα ἔχει τρίγωνον ὅμοιον λόγχῃ. Diosc. l. 3. c. 161.

Λογχεύεσθαι mucronatim in acutum desinere.

Λογχωτός, mucroni aut cuspidi similis, aut etiam lanceæ. Suid. ex Epigr.

Composita ac primum ex Λαγχάνω.

Ἄληκτος, qui nondum sortè obtigit, seu ὁ μήπω εἰς λάχος ἐλθών, vt Eust. exponit. Vide & in comp. à Λήγω.

Ἀντιλαγχάνω, resortior. vt ἀντιλαγχάνειν δίκην, apud Dem. cõtra Mid. resortiri iudiciũ, hoc est, ab arbitris ad iudices prouocatione facta causam denuò disceptare. Apud eundem οἱ νόμοι καὶ τούτων διδόασιν ἀντιλαγχάνειν παραγραφάς, expo. leges præscribendi ius indulgent, seu dant potestatem agendi.

Ἀντίληξις, apud Athenienses veluti παλινδικία erat huiusmodi, quum quispiam in iudiciũ vocatus non responderat, aut vadimonium promissum deseruerat: aut quum per præconem inclamatus ad nomen non responderat, eremodicio damnabatur, vt hodie fit: huic porrò sic causa lapso intra duos menses licebat iudicium illi resortiri secundum quem causa indicta iudicata fuerat: alioqui tantæ pecuniæ damnabatur quantum pecuniæ summam in intentione sua actor petendam censuerat, iudiciúmque ex eo tempore in rem semel iudicatam transisse censebatur. B.

Ἀπολαγχάνω, sortior infeliciter, sors mihi non obtigit, sorte vincor: Plut. in consolat. καὶ δεῖ λαχόντας μὲν ἄρχειν ἀπολαχόντας δὲ φέρειν ἀνεπαχθῶς τὴν τύχην. ¶ Itẽ pro simplici λαγχάνω, sortior, seu sortitò accipio. Herodot. ἀπολαχόντες τῶν κλημάτων τὸ ἐπιβάλλον sortiti, seu simpliciter, adepti. ¶ Item pro διαλαγχάνω seu διανέμομαι, apud Suid.

Διαλαγχάνω, sortior inter. Item sortitò diuido, sorte inter nos diuido. Xeno. pæd. 7. διαλαχόντας τὰς ἁμάξας κομίζειν ὅποι ἂν αὐτοὶ πορεύωνται, sorte inter se vehiculorum curam patientes. Plut. περὶ φιλαδελφ. ὥσπερ ἐκ τραγικῆς τινος κατάρας ... διαλαχόντες.

Διάληξις, εως, ἡ, diuisio seu partitio quæ sorte inter aliquos fit. Suid.

Ἐκλαγχάνω, sortior: vnde ἐκλάχοι sortiatur, apud Soph.

Ἐπιλαγχάνω, super alio seu post alium sorte obtineo, post alium mihi sorte obtingit: hinc ἐπιλαγχάνοντες appellantur qui sortitò sufficiuntur & subleguntur. Aeschin. ἐνταῦθα δὲ εἰσέρχεται Δημοσθένης οὔτε λαχὼν οὔτ᾽ ἐπιλαχών.

Μεταλαγχάνω, mutatis vicib. sortior, seu præsenti sorte amissa & mutata alia sorte obtineo & quasi sortitò muto. Philo de mũdo, ἀφθάρτου ζωῆς μεταλαχεῖν. Plut. de deo Socr. ὅπως ἐκεῖ μεταλάχῃ τῶν νομιζομένων. Sic & Basil. πάντα γὰρ ταῦτα μεταλαγχάνει τὸ εἶναι ἐν τούτῳ τῷ προστάγματι τοῦ θεοῦ. ¶Exponitur etiam, serò ad muneris functionẽ accedo: apud Plat. in Gorgia.

Συλλαγχάνω, simul sortior. Plut.

Composita.

Μοιρολαχέω, seu μοιρολογχέω, sorte dispertior. Poll. l. 8. Item sortitò portionem seu partem aliquam accipio. Hesych.

Μοιρολόγχαι, qui sortitò partes distributas capiunt, seu partiarij Poll. ibid.

Πρόλαχος, quod prius sortè obuenit, prior sors.

Composita ex Λόγχη.

Ἀκαματολόγχης, hasta infatigabilis. Pind.

Μοιρόλογχοι, qui publica aliqua bona distribuunt sorte. Hesych.

Πλατύλογχοι, dicuntur quorum hastilia latis cuspidibus præfixa sunt. Poll.

Χρυσόλογχος, auream lanceam gestans: Palladis epith. apud Eurip. in Ione.

ΛΑΓΩΝ.

ΛΑΓΟ'Ν,όνος,ἡ, ilia, lateris cauitas laxior & exossis inter costas & coxendicem:*dicta, vt Athen. vult, παρὰ τὸ λαπαρόν. vt Eust. παρὰ τὸ λήγειν ἐκεῖ τὰ ὀστώδη πλευρά: ab Homero vocatur λαπάρα. ¶ Terræ etiam tribuitur. Nonn. χθόνιοι λαγόνες terræ cauitates & hiatus, & apud Athen. l. 11. Ἔτευξεν κοίλης λαγόνος εὐρείας βάθος.

Λαγαρός, ὁ laxus, vacuus, non distentus nec plenus Hippoc. (de corde) ἀτὰρ ἤδε καὶ πάμπαν εὐρυκοίλιος, καὶ λαγαρωτέρη πολλὸν τῆς ἑτέρης. Themist. oratione 6. τὴν πόλιν ἀντὶ λαγαρᾶς καὶ ὑποσόμφου μεστὴν ἐποίησεν ἀγλαΐας. Athen. lib. 3. πολλῶν καὶ μεγάλων ὄγκων εἰσενεχθέντων μετὰ σμικρὸν χρόνον λαγαροὶ γινόμεθα: Eust. κοιλότητα, hoc vocabulo significari ait, qualis est τῶν γαλόων. Grammatici Λαγαρὸν versum vocant qui non eodem, i. pleno tenore incedit, sed in medio laxior est. & ὑπόκενος: eam ob rem & σφηκώδης dictus, qualis hic Homeri, Βῆδ' εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα.

Λαγαρότης, ητος, ἡ eiusmodi laxitas & vacuitas: quum videlicet aliquid distentum non est, sed inaniter laxum.

Λαγαρόομαι, οῦμαι, ita laxus & vacuus fio. Exponitur etiam extenuor contrahor. Fluuius λαγαροῦσθαι dicitur quum exca uatur & paulatim subsidit, vt hyeme quum adstringitur gelu in Epigr.

Λαγαρίζομαι, iisdem laxus fio & exinanior. Aristoph. in vesp. Hesychius γαλαρίζεσθαι esse ait τὸ πρὸς τὰς λαγόνας ἢ ἀγκῶνα προσάγειν πυκνὰ διαπείροντα χεῖρα.

ΛΑΓΩΟ'Σ, οῦ, ὁ, lepus. Il. χ. Ἁρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωόν. Od. ρ. ἠδὲ πρόκας ἠδὲ λαγωούς. Luc. de hist. scrib. συσὶν ἀγρίοις καὶ λαγωοῖς καὶ ὑπογαστρίοις. ¶ Item nomen sideris cœlestis apud Aratum quod & Latinis lepus dicitur. ¶ Λαγωὸς θαλάττιος, lepus marinus, Plut. de solert. anim. Dicitur etiam λαγώς & λαγός: quorum hoc Ionicum, illud Atticum esse docet Eust. Plu. symp. 4. (de Iudæis) καὶ τοῦ λαγὼ φησί τις ἀπέχεσθαι τοὺς ἄνδρας. Sic & apud eundem in apophth. Frequentius est λαγώς & sæpe apud Xen. in Cyneg. reperitur. vtitur & Dem. Plut. Luc. Athen.* Sunt qui à Λα, particula epitatica & οὖς deriuatum velint: nam prælongas aures id animal sortitum est: alii autem à λάειν, i. βλέπειν.

Λαγῷος, ου leporinus: vt λαγῷα κρέα, leporinæ carnes, Athen. l. 9. pro quo & absolutè λαγῷα, apud eundem l. 4. Pro eodem reperitur & λαγώειος apud Hesych.

Λαγωΐδιον, ου τό, lepusculus. Λαγωδίας, otus auis.

Λαγιδεὺς, ὁ catulus leporis.

Λαγίδιος, lepusculus. Et λαγίδιος γεώρυχος, cuniculus: quod animal lepori assimile fossis se abscōdere amat. Strabo l. 3.

Λαγιον ου τό, lepusculus.

Λαγεῖος idem quod λαγῷος: vt κρέα λαγεῖα. Eust.

Λαγοῦσαι insulæ quædam a leporum abundantia denominatæ. Strab. lib. 10. Athen. l. 1.

Λ'ΖΟΜΑΙ, capio prehendo, arripio, corripio. Poëticum est verbum significans quod in prosa λαμβάνω Hom. Il. θ. λάζετο δ' ἡνία χερσὶν, arripiebat, seu prehendebat, capiebat. Il. β. Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν, dentibus terram corripiant seu mordicus terram prehendant, i. corruāt. Od. υ. πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον, i. sermonem excipiebat, altero suæ orationi finē imponente. Vtitur hoc verbo etiam Hippocr. vt in libro de loc. in homine, σῶμα τὸ ξηρότερον πεφυκὸς δέχεται νούσους λάζεσθαι καὶ μᾶλλον πονεῖν, morbos admittere, h. e. morbis esse obnoxium vt vicissim, αἱ νόσοι λάζονται, corripiunt, & inuadūt. Eodem libro ἀπὸ ῥεύματος πυρετὸς οὐ λάζεται πλεῖον ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας. Et de morbis lib. 2. ἢν σφακελίσῃ ὁ ἐγκέφαλος, ὀδύνη λάζεται ἐκ τῆς κοτίδος ἐς τὴν ῥάχιν. Genitiuo etiam iungitur apud Aristoph. in Lysistrata, λάζυσθε παῖσαι τῆς κύλικος.

Λάζυμαι, idē quod λάζομαι. Hippocr. Γυναικείων lib. 1 τὸ στόμα ἐκ ὀρθὸν ἐστὶ τῆς μήτρης ἀλλ' ἰθύνεται καὶ οὐ λάζυται τὴν γονήν.

Composita.

Ἀναλάζομαι, sursum capio. Mosch. idyll. 4. ἐπ' ἐμὲ ἀνελάζετο μορφήν.

Ἀντιλάζομαι & Ἀντιλάζυμαι, pro ἀντιλαμβάνομαι, apprehendo, vel capesso, suscipio. Euripides. Τί δ' ἐστὶν οὗ σοι χειρὸς ἀντιλάζυμαι, Idem in Oreste, Ἀλλ' ἀντιλάζου καὶ πόνων ἐκ τοῦ μέρους.

Συλλάζομαι prehendo, comprehendo. Ex Eurip. Ἐπιλάζομαι στόμα, os contineo.

Προσλάζομαι & προλάζυμαι, assumo Eurip. in Hecuba.

Λάθος, &c. Λάθρα &c. vide in Λήθω.

ΛΑ'ΘΥΡΟΣ, ου ὁ, cicercula, genus leguminis. Vide Theophr. lib. 8. hist. pl. Plut. in probl. Rom. scribit Pythagoricos auersato esse fabas καὶ τὸν λάθυρον καὶ τὸν ἐρέβινθον, ὡς παρωνύμους τοῦ ἐρέβους καὶ τῆς λήθης, ad etymon alludens.

Λαθυρὶς, herba quædā de qua vide Diosc. l. 4. c. 167. Pli. l. 27. c. 11.

Λαίγξ, vide in Λᾶας.

ΛΑΙΔΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, impudens, procax, audax. Hesychio: itidémque scholiastæ Nicādri in Ther. σκύλακας γαλέης ἢ μητέρα λαιδρήν. Et in Alexiph. γεραίνων λαιδρὸς δ' ἀμάσαιο τοκῆας.

ΛΑΙ'ΛΑΨ, απος, ἡ, turbo, genus venti procellosi Arist. de mūdo, λαίλαπα & στρόβιλον esse dicit ventum violentum qui inferne sursum versus repente conuoluitur. Hesyc. esse dicit vēti vorticem cum imbre. Il. μ. ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσοι. Il. δ. νέφος Φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλήν, multum turbinis procellosi. Vento etiam tribuitur. Il. ρ. Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ Βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ. Od. ι Νηυσὶ δ' ἐπῶρσ' ἄνεμον Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς λαίλαπι θεσπεσίῃ. inde Od. μ. ἐπαύσατο λαίλαπι θύων. Lucianus quoque pro turbine procelloso vsurpauit in Alcione, αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι.

ΛΑΙΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, guttur, gula, iugulus. Il. σ. Δείδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ. Il. τ. οὔπως ἂν ἐμοίγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη Οὐ πόσις οὐδὲ βρῶσις ἑταίρου τεθνειῶτος. Luc. ἐντεμόντα τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμόν. Sic & alibi apud eundem. *Eustat. scribit deriuari à λάω, vnde λαύω & ἀπολαύω, διὰ τὸ ἀπολαυστικὸν τοῦ τόπου.

Λαιμάσσω, insatiabili gulæ auiditate deglutio, seu immodicè edo. Suid. Pro eodem dicitur etiam λαιμάω & λαιμάζω. Hes.

Λαιμασσείω gulæ ingerere & abligurire cupio: vel famelicus sum, schol. Nicand. ex Hipponacte, λαιμᾷ σοὺ δ' εὖ τὸ χεῖλος ὡς Ἡρωδίου. Legitur & apud Nic. in Ther.

Λαῖμα, Aristoph. schol. & Suidas exp. λαιμός: apud Aristoph. in auibus. & apud Menand. Alij exp. αἷμα. Nonnulli, ὅρμημα.

Λάϊνος, Λάϊνος, vide in Λᾶας.

ΛΑΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, sinister, læuus: idem quod ἀριστερός. Herodian. ἐν τῷ λαιῷ μέρει, à sinistra.

Λαισήϊον, clypeolus, parmula. Il. ε. & μ. Δηΐουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας Ἀσπίδας εὐκύκλους λαισήϊά τε πτερόεντα.* παρὰ τὸ ἐν τῇ λαιᾷ χειρὶ βαστάζεσθαι quod sinistra manu facile gestari queat & agitari. Vide aliud etymon in λάσιος.

Ἀμφιλαῖος vtraque manu læuus. ἀμφαριστερός.

Λαῖτμα, vide in vltima classe compos. ex Τέμνω.

ΛΑΙ'ΦΟΣ, εος, τό, vestis seu vestimentum: & quidem è tenui stamine, vestis attrita & lacera. Od. ν. ἀμφὶ δὲ λαῖφος ἕσσε κακὸν, στυγερὸν, ἴδιον ἄνθρωπον ἔχοντα. Et Od. υ. κἀκεῖνον εἴσω Τοιάδε λαίφε' ἔχοντα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι. ¶ Significat etiam, velum: apud Plut. μαλα λαίφος ὑποστείλας. Sic Eurip. in Hecuba. τὰς πεσὼν πέπλους σχεδίας λαῖφη προτεινεῖς ἐπερειδόμενος. Et in Oreste, λαῖφος ἀκάτου θοὰς ἐτίναξας τις δαίμων. Dicitur etiam fœm. gen. λαίφη, vt apud Suid. διφθέραν ἀπεσείσατο λαίφην, quod exp. χλαμύδα, clamydem.

Λαιψηρὸς, vide in Αἶψα.

ΛΑΚΑ'ΘΗ, ης, ἡ, lachata: ponitur in censu arborum campestrium apud Theoph. hist. pl. lib. 3. cap. 4. λακάρα vel λευκάρα, ib. d. c. 7. in numero τῶν εὐαυξεστάτων.

ΛΑ'ΚΑΦΘΟΝ, ου, τό, lacaphthum: à Paulo Ægin. in li. 7. c. 22. numerantur inter species aromatū è quib. κῦφι τὸ ἠλιακὸν cōponitur: esseq; dicitur cortex vel aut alterius alicuius arboris.

ΛΑΚΕ'ΡΥΖΑ, ης, vociferatrix loquax, garrula, nugatrix, & conuitiatrix maledica. Epitheton est cornicis apud Hesio. lan Erg. Apud Platonem verò lib. 10. de rep. ἡ λακέρυζα πρὸς δεσπότην κύων ἐκείνη κραυγάζουσα i. vociferatrix, loquax: vel etiam latratrix. *Etym. scribit ex κρώ fieri κρύζω, & pleonasmo τοῦ ε κερύζα, & præfixa epitatica particula λα, fieri λακέρυζα i. μεγάλως κράζουσα.

Λακερύζειν, siue λακερύζεσθαι multa verba facere, garrire, nugari, item conuitiari, maledicere. Hesych. Suid. Etymol.

Λακεῖν, λακὶς, &c. vide in Λάσκω.

ΛΑ'ΚΚΟΣ, ου ὁ fossa, fouea. Plut. in Polit. præc. ἐπεί περ οἱ παῖδες ἐκ λάκκου τινὸς ἀστράγαλον ἐκκόπτοντες. in Psalmis Dauidicis λάκκος & τάφος ponuntur pro morte & periculis quoniam foueæ & fossæ fiunt vel in insidiis vel in morte. ¶ Item cisterna seu fossa subterranea. Aristophan. in concion. ἐν τοῖσι καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν τοῦ ὕδατος. Et Apollodorus Gelous, Ἀγωνιῶ τόν τε τοῦ λάκκου κάδον Αὐσασα καὶ τὸν τοῦ φρέατος, οὔτε πεῖς τὰς ἱμονιὰς πεποίηκας.

Λακκαῖος, ου ὁ, cisterninus: vt λακκαῖον ὕδωρ aqua cisternina, aqua è cisterna seu fossa subterranea, apud Athen. lib. 3.

Λακτίζω &c. vide in Λάξ.

ΛΑΛΕ'Ω, ῶ, F. ήσω loquor. Lucil. lib. 2. Epig. μὴ πάνυ πολλὰ λάλει, ne loquare valde multa. Luc. in Dem. ὀλίγα μὲν λαλεῖν, πολλὰ δὲ ἀκούειν. Plerunque ponitur pro temerè & inconside-

rare verba fundere: vt apud Plut. de Alcib. λαλεῖν ἄρισ☉, ἀδυνατώτατ☉ λέγειν. Tribuitur & animantibus ratione destitutis: vt locustis apud Theocr. id. 5. Et rebus inanimis, vt hyacintho, in epitaphio Bionis Smyrnæi.

Λαλέομαι, οῦμαι, dicor: vt apud Synes. epist. 125. καλὸν γὰρ ἐν εἰρήνῃ λαλεῖσθαι ταῦτα, ὡς ὑμεῖς αὐτοὺς τρέφομέν τε καὶ σώζομεν, in pace dici ista.

Λάλημα, τό, sermo loquacitas. Eurip. Dicitur etiam de homine loquaci & garrulo, vt κρόταλον: vt apud Soph. in Antig.

Λαλητός, ὁ, ὁ, loquẽdi facultatẽ habẽs, qui loqui potest. Eust.

Λαλητικός, ὁ, ὁ, loquax, garrulus. Aristoph. Item vim habens loquendi, vt homo: apud Damasc.

Λαλητρὶς, ίδ☉, ἡ, garrula, loquax: in Epigr.

Λάληθρ☉, ου, ὁ, garrulus, loquax: in iisdem.

Λάλ☉, ου, ὁ vel ἡ, qui loquitur, vocalis. Luc. in vita auct. ἐγὼ γὰρ λάλ☉ καὶ ἀνδρείας εἶναι βούλομαι. Item loquax, vel loquaculus blatero, garrulus. Theocr. id. 4. ὡς λάλ☉ ἐσσί. Plut. symp. 1. (de amore) λάλον ποιεῖ τὸν σιωπηλόν. Sic & alibi apud eundẽ, & in Epigr. τὸ λάλον, loquacitas.

Λάλις poëticẽ pro λάλ☉. Et λάλι☉, ου, ὁ, idem in Epigram. Λαλίαν ἑταιρίαν, amicam facundam.

Λαλίστερ☉, ου, ὁ loquacior (cõparat. irreg. à λάλ☉.) Aristop. in ran. Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα. Et superl. λαλίστατ☉, loquacissimus. Eurip. in Cyclope.

Λαλίστατ☉, ου, idem quod λάλ☉.

Λαλιά, ἡ, loquela, sermo. Laert. in vita Arcesilai. Accipitur etiam in malam partem, & pro loquacitate ponitur. Plut. symp. 1. πολὺς ὢν ☉ ὁ οἶνος ὅτι καὶ λαλιᾶς ἀκαίρου καὶ φρονήματ☉ ἡγεμονικῶς κατέπιμπλησιν. Idem in sympos. dicit μέθης σύμπτωμα esse πλεονασμὸν λαλιᾶς.

Λαλάζω vocifero, Hesych.

Λάλαξ, αγ☉, clamor, vociferatio, sonitus, tumultus, in Epig. ¶ Hesychius tradit λάλαγας appellari virides ranas circum stagna degentes quæ à quibusdam κίμβεροι vocentur: quosdam verò tradere λάλαγας esse auis speciem quandam.

Λαλαγὴ, ἡ, clamor, vociferatio, Hesych.

Λαλαγέω, ῶ, clamo, vociferor: vel resono & quasi loquentẽ imitor. Theocr. id. 5. τᾷδ' ὄρνιθες λαλαγεῦντι. Sic in Epigr. λαλαγεῦσαν ἐν ἄλσεσιν ἀγρότιν ἀχώ. Dicitur & de dentibus apud Oppian. l. 3. de venat. Λαλάγημα, τό, sonitus, stridor, apud Suid. Λαλαγήτης, ου, ὁ, nugator. Hesyc.

Ἀλαλὴ quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex λαλέω.

Ἀλάλητ☉, ου, ὁ καὶ ἡ, ineffabilis. Rom. 8.

Ἀπολαλέω, ῶ, effutio. Luc. in Nigrino, πῶς ἂν ἐγὼ καλῶς ἀπολαλήσαιμι, μεμφόμενον τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφερῶς ἔχοντες ... Exponitur etiam temere recuso sermone. Poll. ... ἀπειλαλικῶς ... ἀπολαλητικῶς.

Διαλαλέω diuulgo, loquor.

Ἐκλαλέω, eloquor, loquendo effero, & in malam partem, effutio, eulgo deblatero. Philo de vita M. l. 1. ὥσπερ μετανιστάμενοι τοῦ λογισμοῦ τὰ ἀποβαλλόμενα ἐξελάλει. Dem. Olynt. 1. ... ἐκλαλεῖται τὰ δυνηθεὶς μηδὲν ... (potest, ineffabilis. 1. Pet. c. 1.

Ἀνεκλάλητ☉, ου, ὁ καὶ ἡ, (decomp.) qui loquendo efferri non

Καταλαλέω deblatero, denarro, prodo. Item obloquor. Polyb. li. 3. τὸ μὲν ... κατελάλουν ... γενομένων τοῖς πράγμασι. Item loquacitate obruo, vnde καταλαληθεὶς loquacitate obrutus.

Προσκαταλαλέω, obstrepo, Exponitur etiam, loquacitate obruo, loquacitate obstrepo & obtundo, apud schol. Aristoph.

Παραλαλέω, nugor, obloquor.

Περιλαλέω, garritu circumstrepo. Greg. de auib. καταφωνεῖ τὸ ἄλσος, καὶ περιλαλεῖ τὸν ἄνθρωπον. Plerunque in malam partem blatero, inaniter loquor, garrio. Aristoph. in concion. Μὴ περιλαλούμενος ... μαθ. Sic & apud Gal.

Ἀπερίλαλητος, ὁ, ἡ, qui garritu circumstrepente obtundi facilè nequit, loquutuleius blatero, Aristoph. in ran.

Προσλαλέω alloquor, colloquor. Luc. αὐτῇ φιλοσοφίᾳ καὶ Πλάτωνι καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ. Sic Sap. 3. ... αἰσχύνεται τῷ ἀψύχῳ προσλαλῶν ἐν νόσῳ.

Συλλαλέω, colloquor. Marci 9. συλλαλοῦντες τῷ Ἰησοῦ. Act. 15. συλλαλήσας μετὰ τοῦ συμβουλίου. Sic & Matth. 17.

Ὑπολαλέω, submurmuro, mussito. Hesych.

Composita ex λάλος.

Ἀείλαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, semper loquens.

Ἄλαλος, qui fari seu loqui non potest, infans, mutus. Plut. de defectu orac. Marci 9. & apud Aphrod.

Ἀλαλία, ἡ, infantia, h. e. quum quis mutus est & fari nequit. Exponitur etiam ... ἀταξία apud Soph.

Ἀμφίλαλος, circũquaq; loquax, passim loquax, apud Aristoph.

Εὔλαλος, bene loquens, facundus, disertus: vel etiam loquaculus. Epigr. l. 2.

Κακόλαλος, maledicus, obtrectator, obloquutor. Rom. 1.

Καταλαλιὰ obtrectatio. 1. Pet. 2. & 1. Cor. 12.

Μογιλάλος, qui ægrè & difficulter loquitur, cui impedita lingua est, balbus. Aet. lib. 8. cap. 38.

Μογιλαλία, difficultas loquendi, linguæ hæsitantia.

Νευρόλαλος, per neruos loquẽs, de modulatis chordis, in Epig.

Ὀξύλαλος, acutè loquens. Aristoph.

Πεισίλαλος, loquax, dicax, futilis.

Πλαστόλαλος, ficta & falsa loquens, falsiloquus.

Πολύλαλος, multum loquens, loquax, garrulus.

Πρόλαλος, præceps in loquendo, apud Suid.

Φιλόλαλος, loquax. Laert.

ΛΑΜΒΑ'ΝΩ, (F. m. λήψομαι, à λάβω: præt. εἴληφα, aor. 2. ἔλαβον) accipio, capio. Arist. eth. 1. αὐτὸς μὲν δίδει λαμβάνειν δὲ οὐ βούλεται, ipse quidẽ accipere vult, at dare nequaquã. Isocr. πολὺ ἂν δικαιότερον ἀποτίνοιεν ἢ λαμβάνοιεν ἀργύριον, multo iustius pecuniã pendant quàm accipiant. Sic & μισθὸν λαμβάνειν apud Luc. Et λαμβάνειν αὐτὸν ἀπὸς καὶ δεξιὰν, Xen. Hel. 4. Interdũ exponitur, percipio, vt apud Xẽ. λαμβανόμεθα οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν οὔτε ἀπὸ τῆς οἰκίας. Itẽ sumo, vt λαμβάνειν δίκην, sumere pœnas. Dem. Et λαμβάνειν εἰς τὰς χεῖρας, sumere in manus, Plato. ¶ Itẽ suscipio, vt λαμβάνειν ἔργον, suscipere aliquod opus, Xen. Dicitur & animo: vt λαμβάνειν ἐν τῷ, animaduertere, recordari, apud Polyb. & λαμβάνειν ἐν ταῖς γνώμαις, cõplecti mente. Xen. Dicitur ἄχ☉ αὐτὸν ἔλαβεν, mœstitia illum cepit, vel incessit, Xen. pæd. 5. Et ἔλαβε με πόθ☉, incessit me cupido, vel animum meũ. Herodot. Sic dicitur θάρσ☉ τινὰ λαμβάνειν. θάρσ☉, &c. Pro quo & vice versa λαμβάνει θάρσ☉ &c. ¶ Interdum exponi potest, inuado: vt λαμβάνειν τὴν ἀρχὴν, Xẽ. Et λαμβάνειν πόλεις. Dem. ¶ Item accipio, i. patior: vt Xen. in Oecon. ἀλλὰ καταπίπτων ἀπὸ τοῦ ἵππου κακὸν λαμβάνει, malum patiatur. Sic & πράγματα λαμβάνειν, molestia affici, apud eundem in Lac. pol. Sic λαμβάνειν αἰδὼ τινὰ pudore aliquo affici, Soph. in Aiace. ¶ Item consequor, adipiscor, nanciscor, cõparo: vt δόξαν λαμβάνειν, Aphth. Et ... λαμβάνειν, Thuc. Sic δύναμιν λαμβάνειν. Plato in epist. & γνώμην λαμβάνειν, veniam consequi Dem. Interdum comparo, i. emo, vt apud Aristoph. λαμβάνειν τι ὀβολοῦ, & λαμβάνειν δραχμῆς. ¶ Item prehendo, apprehendo, corripio: Il. Εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω. Sic & Il. π. & alibi. Item deprehendo. Xen. λαμβάνειν τινὰς ἁμαρτάνοντας τοὺς πολεμίους. Sic & apud Dem. Item cõuinco, damno: vt apud Herod. l. 3. ... λαμβάνεσθαι ... ¶ Interdum significat concipio. Sic dicitur mulier ἐν γαστρὶ λαμβάνειν. ¶ Et apud dialecticos λαμβάνειν est sumere quasi suo iure, i. tanquam firmum vel per se probatum.

Λαμβάνομαι, capior. Arist. pol. 5. ... λαμβανομένων καὶ δαπανωμένων. Et τὰ λαμβανόμενα, apud Alex. Aphr. polit. 1. dicuntur τὰ λήμματα seu ipsæ propositiones. Item deprehendor, corripior. Aristoph. in Pluto. ... ληφθεὶς ... deprehensi. Sic λαμβάνεσθαι νόσῳ, morbo corripi. ¶ Item conuincor, damnor: vnde Solon ... ἂν ἑάλω, damnato. ¶ Item actiuẽ, prehendo, apprehendo, vt καί μου λαβόμενος τῆς χειρός, Plato in Charmide. Interdum nanciscor, vt Synes. ἐὰν λήψομαι σχολῆς, si otium nactus fuero. ¶ Item reprehendo, increpo. Greg. ad Eudox. λαμβάνεται ... (αἰδέσομαι γὰρ) ὡς φιλοκαλοῦντ☉.

Λῆμμα, τό, res quæ accipitur. Plut. in apophth. Item quod dono & muneri datum accipitur, munus quo aliquis corrumpitur. Dem. Accipitur & pro lucro & emolumento quod alicunde capitur, seu pro reditu & obuentione. Arist. pol. 6. Dem. contra Mid. Item sumptio, assumptio. Alex. Aphrod. Laert. in Zen. Apud Dialecticos maior propositio λῆμμα plerunq; κατ' ἐξοχὴν appellatur, quia sumitur à disputatore. ¶ Sic dicitur etiam velut titulus & argumentum, eius nempe quod tractandum sumitur atque proponitur.

Λημμάτιον, ου, τό q. d. propositiuncula, sumptiuncula, Magent. in lib. Aristot. περὶ ἑρμηνείας.

Λῆψις, εως, ἡ, acceptio. cui opponitur donatio. Item q. d. prehensio, vel captio *ea significatione, qua capitur seu prehenditur fugitiuus, aut Vrbs*. Luc. de histor. scrib. Plut. de solert. anim. Thuc. lib. 4. & 5. 7.

Ληπτὴς, οῦ, ὁ, qui capit vel prehendit.

Ληπτικὸς, ὁ, ὁ, ad capiendum seu accipiendum procliuis. Aristot. eth. 4. cap. 1. (test in Epig.

Ληπτὸς, ὁ, ὁ, captus vel perceptus, aut qui capi percipive potest

Λαβὴ, ἡ, prehensio, plerunq; ea qua athleta aduersarium prehendit. Plut. in apophth. ὡς οὐδ' ἂς ... βελτίων ... λαβὴν ἐν μάχῃ λαβὴν ... aduersarium melius prehendi non posse quàm ipsa barba. Sic & apud eundem in Fabio, & in Coriol. Metaphoricè apud eundem symp. l. 4. Hinc etiam dicitur λαβὴν ἐνδιδόναι & παρέχειν, præbere aduersario vnde re reprehendat. Plato de leg. Luc. in Hermot. Morbo etiam tribuitur, & in primis febri, quum hominem corripit & veluti infestis manib. prehendit, accessio febris. Gal. in lex. Hippocr. ¶ Item generaliter λαβὴ dicitur id quo quippiã prehendimus. i. ansa, capulus, manubrium. Plut. de Socr. dæm. τὴν χεῖρα τῇ λαβῇ τοῦ ξίφους ...

ἐλαύνει-

σάλπιγξ. Sic Aristoph. in Pace, Λαβὰς ποιεῖν τῷ κράνει.

Λαβίς, ίδος, ἡ, ansa, capulus, manubrium. schol. Hom. item forceps Esaiæ 6 item fibula apud Polyb.

Λαβίδιον, τό, forcipicula, apud Diosc.

Λαβρός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιλαφής, ὁ καὶ ἡ, (quasi ἀμφιλαβής) ita amplus ut possit ab vtraque parte vel vtraq; manu capi. Suid. ὡς ἡμάρτανε δὲ ὑπὸ ἀμφιλαφοῦς περιουσίας, vbi ἀμφιλαφὴς περιουσία dicitur ampla substantia, seu amplæ facultates. Τὸ ἀμφιλαφές, exp. etiam multum, copiosum, Hesych. ¶ Item vndique plenus exuberans: vt γῆ ἀμφιλαφής. Plut. Et ἀμφιλαφὴς κόμη, coma densa. Philostr. in Heroic. Tribuitur & rebus incorporeis: vt ἀμφιλαφεῖς ἀφορμαὶ amplæ occasiones. Luc. Exponitur etiam vmbrosus: vt ἀμφιλαφὴς πλάτανος, in anth. Epigr. Et ἀμφιλαφεῖ πλατάνισῳ, apud Hippocr. ¶ Ἀμφιλαφής, exp. etiam quod vtrinque adiuuatur, seu cui vtrinque fertur auxilium. Suid.

Ἀμφιλάφεια, ας, ἡ, amplitudo, copiositas, exuberantia. Exponitur etiā auxilium, quod fertur ex vtraque parte. Suid. Legitur & ἀμφιλαφία, apud Cic. ad Q. frat. quod exp. anceps ansa.

Ἀναλαμβάνω, q.d. resumo, rursum capio, recupero, recipio, reparo. Plut. in Pomp. οὐ γὰρ ἀνέλπιστον ἐκ τούτων ἀναλαμβάνειν ἐκεῖνα. Xen. Hell. 3. τὴν ἀρχὴν ἣν πρότερον ἐκέκτηθ' ἀναλαβεῖν. Isocr. de pace. τὴν δύναμιν ἀναληψόμεθα πάλιν ἣν καὶ πρότερον ἐτυγχάνομεν ἔχοντες. Itē reparo alij iacturam suā, itē quam amisit ei reparo, & eum recuperare facio. Plut. in Lycurgo. Σόλωνα προεμένους ἀναλαβεῖν Ἀθηναίους Σαλαμῖνα. Sic apud Aristot. τῇ δυνάμει γὰρ καὶ τῇ θερμότητι τῆς κοιλίας ἡ φύσις ἀναλαμβάνει τὴν ἔνδειαν τοῦ σώματος. Itē resumo, i. repeto, itero, reuoco: vt ἀναλαμβάνειν εἰς μνήμην, apud Plat. de leg. repetere memoria, quasi resumere in memoriam. Et apud Isocrat. ἀναλαμβάνειν εἰς τὴν διάνοιαν. Interdū absolutè ponitur pro repeto, i. iterum dico: vt apud Plat. in Apologia Socratis. ἀναλάβωμεν ἐξ ἀρχῆς τίς ἡ κατηγορία. Sic & apud eundem in Philebo, & Plut. in Alcibiade. Dicitur etiā ἀναλαμβάνειν τὴν ἰσχὺν resumere vires suas: & ἀναλαμβάνειν τὸ σῶμα, reficere corpus, i. vires corporis. Itē ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν, resumere se: i. vires suas. Interdū & ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς νόσου, apud Thuc. item ἀναλαβεῖν ἐκ τῆς νόσου sine accusatiuo ἑαυτὸν: apud Galen. ἐπὶ τῶν ἀναλαμβανόντων ἐκ νόσου μακρᾶς. Metaphoricè quoq; dicitur ἀναλαμβάνειν ἑαυτόν: vt Latinis colligere se, apud Isocr. in Archidamo. Medicis etiam ἀναλαμβάνειν dicitur quū recreant seu sanāt eum qui morbo est conflictatus. Demost. ἀεὶ σὺ ὥσπερ οἱ ἰατροὶ οἳ τοὺς ὑπὸ τῶν ἑτέρων ἀπεγνωσμένους ἀναλαμβάνει. itē assumo mecū recipio, ad me recipio. Thuc. li. 5. αὐτοὺς ἀναλαβὼν ἦγε. Sic apud Xen Hell. 6. ἀναλαμβάνειν τινὰ ἐπὶ τὴν ἅμαξαν, assumere in currum. interdū cum datiuo: vt apud Plut. in Cæsare, μετὰ δὲ τὸν θρίαμβον τὸν δῆμον ἀνελάμβανεν ἑστιάσει καὶ θέαις. epulo & spectaculis excepit, vel accepit. Ἀναλαμβάνειν τὸν παῖδα, penes se asciscere puerum, & agnoscere filiū apud Demosth. contra Neæram. ¶ Itē sumo, in manus sumo, itē suscipio. Polyb. l. 4. ἀναλαμβάνων τὰς ἐκείνου βίβλους, in manus sumens. Sic ἀναλαμβάνειν χλαμύδα apud Plut. Apud Herod. in Thal. ἀναλαβέσθαι κίνδυνον, suscipere periculū. ¶ Itē reprehēdo siue reprendo, retineo. Plut. ἀλλὰ μόλις ἡ Κλεοπάτρα ταῖν χεροῖν ἐμπεφυκυῖα καὶ κατατεινομένη τῷ προσώπῳ τὸν δεσμὸν ἀνελάμβανε, funē retinebat, ne corpore degrauāte, deorsū rursus ferret & recideret. ¶ Ἀναλαμβάνειν τὸν ἵππον, equū fræno sistere & coërcere, seu equum inhibere: apud Plat. de leg. l. 3. & Xen. de re eq. ¶ Significat etiā reprehendo & emendo: apud Dem. contra Mid. Exponitur etiam sarcio, apud Sophocl. in Philoctete. τὴν ἁμαρτίαν αἰσχρὰν ἁμαρτὼν ἀναλαβεῖν πειράσομαι. ¶ Itē colligo, cōstringo Plut. in Probl. Hell. ἀναλαβεῖν πρὸς τὰς ζώνας ἱμάτιον ¶ Medici quoq; ἀναλαμβάνειν dicuntur quum res contusas aliquo liquore cogunt: vt apud Diosc. ἀναλαμβάνων λεῖα οἴνῳ τροχίσκους ἀνάπλαττε.

Ἀναλαμβάνομαι, sursum sumor. Marc. 16. ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανόν. Sic & alibi in nouo Test. Apud medicos ἀναλαμβάνεσθαι dicitur quod contusum liquore cogitur & conformatur: vt apud Diosc. lib. 1. c. 134. ἀναλαμβάνεται εἰς τροχίσκους conformatur seu cogitur in pastillos. Alias quoque retinet significationes passiuas ex actiuo manantes.

Ἀνάληψις, ἡ, resumptio, recuperatio, receptio. Plut. in Probl. item repetitio, schema orationis rhetoricum. ¶ Item virium refectio, recreatio, conualescentia. Alex. Aphr. Diosc. ¶ Ἀνάληψις τῶν μαθημάτων, apud Basil. ad Eust. dicitur quum quis aggreditur seu capessit disciplinas. ¶ Ἀνάληψις παιδὸς quum aliquis ad se puerum asciscebat & quasi filium agnoscebat. ¶ Apud Luc. c. 9. ἀνάληψις Christi dicitur tempus quo sursum recipiendus erat.

Ἀναληπτικός, ἡ, ὁ, recuperatorius, item refocillatorius, recreatorius: vnde ἀναληπτικὰ φάρμακα, quæ recreandis defectis composita sunt, & ἀγωγὴ ἀναληπτικὴ apud Galenum, educatio & nutritio, virium refocillatrix.

Ἀναληπτικῶς, refocillatoriè, aptè ad refocillandum corpus morbo confectum: vt διαιτᾷν ἀναληπτικῶς τὸν ἄρρωστον, victum præscribere restituendis viribus, apud Galen.

Ἀνάλημμα, τό, à Suida & Hesychio exponitur ὕψωμα, quod quidam interpret. edicta structura. Exponitur à Suida & στερέωμα, i. firmamentum, vel munimen. Legitur Ecclesiastici cap. 50. ἀνάλημμα ὑψηλὸν περιβόλου τοῦ ἱεροῦ. & in Paral. τὸ ἀνάλημμα τῆς πόλεως.

Decomp. Δυσανάληπτος, qui difficilè refocillari seu recreari potest.

Ἐπαναλαμβάνω, repeto, itero. itē pro epilogum facio, apud (Plut.

Ἐπανάληψις, repetitio: schema quoddam rhetoricorum quum idem vocabulum ornatus causa repetitur. vide Hermog. Rutil. Lupum, Fab. Demetr. Phaler.

Εὐανάληπτος, qui facilè refocillari potest.

Προσαναλαμβάνω, insuper assumo, aut simpliciter, assumo, sumo. Polyb. ὥστε προσαναλαμβάνειν ἐσθῆτας, ἐὰν μὴ ὕπατος ᾖ, στρατηγὸς ἢ γεγονὼς περιπορφύρους.

Ἀντιλαμβάνω vicissim accipio. vt ἀντιλαμβάνω χάριν, vicissim beneficium accipio, mihi retribuitur beneficium. Philo de vita Mosis lib. 2. τὰς ὠφελείας ἀντιλαμβάνουσαι τι καὶ ἀντεκτίνουσαι. itē, rem vnā accipio loco alius, seu in locū alius: vt apud Greg. ἀντιλαβόντες τῆς κακίας τὴν ὑπόστασιν i. λαβόντες ἀντὶ τῆς κακίας. Et sine genitiuo, apud Thuc. οἱ μὲν γὰρ κατ' ἔξουσιν ἄλλην ἀντιλαβεῖν ἀμαχεί. itē pro, accipio seu cōsequor mercedis aut præmij loco, percipio, apud eūdē Thuc. ¶ Itē pro ἀντιλαμβάνομαι, percipio. Alex. Aphrod. Probl. lib. 2 ἡ δὲ ἀκοὴ ὡς παχυμερεστέρα βραδύτερον τῆς πληγῆς ἀντιλαμβάνει serius ictū percipit.

Ἀντιλαμβάνομαι, prehendo, apprehendo, item manum iniicio. Syn. ep. 109 ἀντιλαμβανόμενος τοῦ πρεσβύτου. Plut. de defectu orac. ὡς ἀφεῖσαι ἐκεῖνον, ἀλλὰ μὴ παρελθόντες τῶν ἀντιλαμβανομένων ἡμῶν. item apprehendo, metaphoricè, i. percipio, cognosco: vt Alex. in Probl. ἡ ψυχὴ πλεῖον ἀντιλαμβάνεται τῶν σωματικῶν παθῶν κατὰ τὴν αἴσθησιν. ¶ Item capesso, suscipio. vt Dem. καὶ τοῖς χαμαὶ ἐστιν ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων. Apud Plut. in Romulo, ἀντιλαμβάνεται τῶν πραγμάτων exp. ad res capessendas incumbit. Isocrates, ἐρρωμένως ἀντιλαβώμεθα τοῦ πολέμου. ¶ Item opitulor, fero opem, succurro: vt apud Basil. τῆς αὐτῆς ὑμῖν ἣν ἔχετε πρὸς τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς ἀδελφότητος. item fulcio: vt apud Plut. in Fabio, ἀντιλαμβανόμενος τὴν πόλιν ὑπερείδων. item fruor, apud eundem, itidem cum accus. exponitur etiam teneo. Plato, τοῦδε τούτου πάλιν ἀντιλαβώμεθα ὥσπερ καὶ πρότερον. Sumitur & pro vendico apud Lucianum. Sic & apud Plutarchum in Pericle, ἀντιλαμβανόμενος Αἰγύπτου, quidam exp. Ægyptum sibi vendicans. ¶ Item corripio, reprehendo. Plat. in Gorgia, ἐὰν δὲ τοῦ ὑμῶν μὴ τὰ ὄντα δοκῶ ὁμολογεῖν ἐμαυτῷ, χρὴ ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ ἐλέγχειν. ¶ Item capio, i. delecto, persuadeo. Plat. in Phædone, θαυμαστῶς γάρ μου ὁ λόγος οὗτος ἀντιλαμβάνεται, mihi hæret in animo, me adducit.

Ἀντίληψις, ἡ, apprehensio. Xen. item metaphoricè ansa reprehensionis: sic Plutarchus Solonis leges habere dicit multas ἀντιλήψεις: vbi tamen quidam malunt interpretari reprehensiones. Pro reprehensione sumitur apud Plat. in Hippia maiore σχεδὸν γάρ τι ἔμφρων εἶναι τῆς ἀντιλήψεως. Exponi etiam potest obiectio disputantis cum altero: vt apud Platonem in Phædone, ᾗ συγχωρῶ τῇ τοῦ Σιμμίου ἀντιλήψει, & apud Plutarchum de def. orac. ὡς ἔχον τὰς πολλὰς ἀντιλήψεις καὶ ὑπονοίας πρὸς τοὐναντίον. ¶ Item perceptio, quum de sensibus dicitur. Alex. in Probl. καὶ πᾶς ὁ ἀὴρ δίδωσι τῇ ὄψει καθαρωτέραν ἀντίληψιν τῶν ἀστρῴων σωμάτων. Est etiam perceptio rei alicuius quæ fit mente & intellectu. Fab. lib. 7. cap. 5. ¶ Item opitulatio, auxilium. Basil. ἐπισκεψόμεθα τὴν ὑμετέραν ἀγάπην εἰς ἀντίληψιν ὑμῶν. ¶ Item præmium, merces. Damasc.

Ἀντιληπτικός, ἡ, ὁ, ad percipiendum aptus vel facultate perceptrice præditus. Themistius de anima. lib. 2.

Ἀντιλήπτωρ, ορος, ὁ, opitulator, auxiliator. Hesych. In vsu est potissimùm apud Græcos Bibliorum interpretes.

Ἀντιλαβή, ῆς, ἡ, apprehensio. Thuc. item metaph. ansa reprehensionis. Plato in Phædone.

Ἀντιλαβαὶ sententiæ quædam breues, vtpote singula flagulis hemistichiis comprehensæ apud tragicos. Hesych.

Ἀντιλαβὴ ἴτυος, scuti fibula, vel vncus fibulam scuti excipiens. Hesych.

Decomp. Συναντιλαμβάνομαι, (q.d. vnà capesso, vel vnà suscipio: aut vnà incumbo (in rem aliquam) adiuuo, seu opitulor: vt Lucæ cap. 10. εἰπὲ οὖν αὐτῇ ἵνα μοι συναντιλάβηται, vt me adiuuet. Sic Rom. cap. 8. ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ πνεῦμα συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις ὑμῶν, opitulatur infirmitati nostræ, seu auxiliatur.

Συναντίληψις, opitulatio, auxilium, apud Aretham.

Ἀπολαμβάνω, recipio. item recupero: vt ἀπολαμβάνω τὰ ἐμαυτοῦ apud Æschinē. Plato Pol. 1. φίλος δ' ὅστιν ὅ,τι ἀπολαμβάνει ὁ, qui recipit & qui reddit. Sic dicitur χάριν ἀπολαμβάνειν. Demosth. gratiam recipio, seu gratia mihi rependitur. itidem apud Xenoph. Pæd 3. λέξον μοι ὁπόσα ἂν τελέσαις ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν, significat recuperare. item seorsum capio, excipio, excerpo. Plato in Hippia minore, καὶ ἀπολαμβάνει

λαμβάνων ἐν ἂν δυσχερέστατον τοῦ λόγου τούτου ἔχῃ. Item seor-
sum duco, seduco. apud Philostr. & Marc. 7. ¶ Item intercludo,
intercipio, cohibeo. Josephus apud Suidam, διώξαντες ἀπολαμ-
βάνουσι τοὺς ἐν κοίλῳ χωρίῳ καὶ πάντας κτείνουσι. Plutarchus in
Romulo. τὴν ἀναπνοὴν ἀπολαβεῖν αὐτοῦ, eius respirationem
interclusisse. ¶ Item pro simplici λαμβάνω, capio, accipio, aut
pro deprehendo: vt ἀπολαμβάνειν τοὺς ὅρκους apud Demosthe-
nem pro corona, iusiurandum accipere. Apud Thuc. l. 5. ἀπολα-
βεῖν μεμονωμένους, exp. se deprehensurum esse.

Ἀπολαμβάνομαι, recipior, recuperor. Item seorsum capior,
excerpor. Item intercludor, circumcludor, intercipior. Xen.
& Aristot. Item deprehendor. Thuc. lib. 6. ¶ Item actiuè, appre-
hendo: apud Luc. in dial. Nept. & Nereidum.

Ἀπόληψις, εως, ἡ receptio, recuperatio. Item exceptio, excer-
ptio. Item interclusio, interceptio. Aristot.

Decomp. Ἀνταπολαμβάνω, vicissim accipio: vt ἀνταπο-
λαμβάνειν χάριν, vicissim accipere beneficium, Demosth.

Ἐναπολαμβάνω, intercipio, intercludo Philo de vita M. li. 3.
διότι καὶ τὸ ἡμισφαίριον ἑκάτερον διχαλίμενον τὸ ζωοφόρον ἐξ ἴσ-
ου ἐναπολαμβάνειν ζώδια, intercludit. Exponitur etiam includo.

Ἐναπόληψις, interclusio, cohibitio, conclusio: apud Theophr.

Διαλαμβάνω, diuisim & sigillatim accipio: Arist. de part. an. l. 2. τὰ
μὲν οὖν ὁμοιομερῆ καὶ μὴ διείληφε τὰς δυνάμεις τὰς τοιαύ-
τας. Demosth. οἱ δὲ ἐν τῷ Πέρα οἱ διελάμβανον κατ' ὀβελὸν τοὺς
ἄρτους, sigillatim accipiebant. ¶ Item intercipio. Polyb. ὁ δὲ διέ-
λαβε τὰς ὁδοὺς φυλακαῖς, vias obsedit & intercepit transitus mi-
litibus stationariis. Exponitur etiam dirimo, diduco, distinguo.
Plat. in symp. ἵνα ἡμᾶς διαλάβῃ, vt nos dirimat & disgreget.
Sic Aristot. de mirac. περὶ τὸν πορθμὸν τὸν διαλαμβάνοντα τὴν Σι-
κελίαν, dirimentem, disterminantem. ¶ Item interpello, inter-
rumpo. Aristot. in probl. sect. 5 cap. 1. ἐν δὲ τοῖς ὁμαλέσιν ἡ ὁ-
μοιότης τοῦ σχήματος οὐ διαλαμβάνει οὐδ' ἀναπαύει τὰ μέρη, &c.
¶ Interdum comprehendo, complector. Aristot. de mundo, καὶ
μιᾷ διαλαβοῦσα σφαίρας ἐπιφανείᾳ τὸν σύμπαντα κόσμον. Expo-
nitur etiam, congrego, apud Aristot. polit. 2. Item constringo,
coagmento apud Basil. in Eunom. ¶ Item administro, rego, a-
pud Plat. in polit. ¶ Ad animum translatum, interdum significat
animo concipio, comprehendo: vt apud Aristot polit. 7 μάθησιν
μὲν περὶ τούτων καὶ διὰ τῶν ἔργων διαλαμβάνειν τὴν πίστιν,
probationem & explorationem animo concipere. Interdum
diiudico, existimo, statuo, i. censeo. Polyb. lib. 3 & alibi. Item
statuo, i. constituo: apud eundem l. 5. Item consilium agito,
consulto. Idem l. 4. διελάμβανε μετὰ τούτων, τί δεῖ ποιεῖν,
&c. Item discepto disputo, tracto & commentor. Aristot. δεῖ
δὲ διαλαβεῖν περὶ τῆς φιλαυτίας τί ἐστι. Sic & apud Laert. in
Plat. & Alexand.

Διειλημμένως (aduerb.) distinctè seu diuisè, aut diuisim. I-
tem præcisè seu præcisa formula. Xen. in Oecon.

Διάληψις, ἡ intercaptio, intercapedo: Aristot in 2. de partib. a-
nim. Item propositum: quod quis ex animi seu sententia
faciẽdum sibi instituit. Itẽ disceptatio, ratiocinatio: Polyb. li. 5.
Item explicatio rei quæ tractatur, communicatio: apud eundẽ.

Ἐκλαμβάνω, percipio. Isocr. ad Iasonis liberos, ἐλπίζουσι δὲ ἰδὸν
σημεῖον ἐστὶ ἐν αὐτοῖς τὸ μὴ ἐκλήψεσθαι, &c. ¶ Item excipio:
(verbum in compositionib. medicorum visitatum.) vnde pass. a-
pud Diosc. περὶ σίτου ὃς ἐξ αὐτῶν λίθους χαιομένων ἐκλαμ-
βάνεται πρὸς μέλανος γραφικοῦ κατασκευὴν Item excipio, i. in-
terpretor, intelligo. Greg. ὥσπερ οὐρανὸν καὶ γῆν κακῶς τινες ἐ-
ξειλήφασιν ἀντὶ Θεοῦ τὰ τοῦ Θεοῦ σέβοντες. Sic & apud Damasc.
& Plut. in Pericle.

Ἐκλαμβάνομαι, idẽ quod ἐκλαμβάνω, in posteriori sign. Eust.

Ἐπιλαμβάνω insuper accipio, assumo. Appian. ἔθος γὰρ τοῖς Ῥω-
μαίοις τοὺς θετοὺς τὰ τῶν θεμένων ὀνόματα ἐπιλαμβάνειν. Item
sumo post aliud. Diosc. (de raphano) δεῖ δὲ αὐτὴν ἐπιλαμβά-
νειν. μᾶλλον συνεργοῦσαν τῇ ἀναδόσει, accipienda est post cæ-
teros cibos. ¶ Item excipio. i. succedo. Theophr. in tertio de
caul. ὅπως μὴ ἐπικαθημένον τὸ ὕδωρ ὁ ἥλιος ἐπιλαβὼν ἐρυσι-
βώσῃ, æruginam creet. Sine casu apud Gregor. ἕως ὁ τῆς ἐλευ-
θερίας ἐπιλάβῃ καιρός. ¶ Item opprimo, inuado, corripio, ma-
num iniicio. Thuc. νυκτὸς ἐπιλαβούσης τὸ ἔργον. Pausſ. in Achai-
cis. καὶ τὸν μὲν ἐν τῇ Ἀττικῇ ἡ τὸ χρεὼν ἐπιλαμβάνει, fatum & mors
huic manum iniecit. ¶ Item occupo. Synes. ep. 91 πολλάκις εἰς
τὸ συνεῖναί μοι πολὺ καὶ τῆς νυκτὸς μέρος ἐπιλαμβάνοντι. ¶ I-
tem attingo, nanciscor: Aristot. hist. an. lib. 7. ὅ, τι δ' ἂν ἐπιλά-
βῃ τοῦ τετάρτου μηνός, γίνεται ἰσχισμένον. &c. Thuc. l. 4, ἔτη δὲ
Χρυσὶς τοῦ πολέμου τὸ δὲ ἐπέλαβεν ὀκτὼ καὶ ἔνατον ἐκ μέσου. ¶ Itẽ
retineo, sisto: Demosth. pro cor. σὺ δὲ ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ. Greg. de
homine, ταυτὸ ποιεῖ τοῖς διὰ τῶν δακτύλων ἐπιλαμβάνουσι τοῦ
αὐλοῦ τὸ πνεῦμα, iis qui digitis admotis spiritum tibiæ reti-
nent. Exponitur etiam obstruo, obturo. Aristoph. τὴν ῥῖν' ἐπι-
λαβοῦσα. Sic τοὺς μυκτῆρας ἐπιλαμβάνειν. Gal. Item reuoco,
sicut dicimus reuocare lectorem. Plato in Phædro, ἀλλὰ καὶ
πολλάκις ἐπιλαμβάνων ὁ λόγος ἐλέγχει. ¶ Impersonaliter
ἐπιλαβέσθαι pro cõrigit vsurpatum reperitur, apud Paul. Eliacãn. 3.

Ἐπιλαμβάνομαι, prehendo apprehendo, comprehẽdo. Xen.
καὶ μὴ ἔχει ἀντιλαβὴν ἡ χεὶρ ἐπιλαβομένη. Dicitur & ἐπιλαμ-
βάνεσθαι τῇ χειρί. Dem. & ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς χειρός, in ep. ad
Hebr. 8. Sic ἐπιλαβόμενος τῶν τειχῶν, apud Æschin. Exponitur
etiã, manus iniicio: vt Act. 16. Itẽ vindico: vt apud Plat. de leg.
l. 9. μὴ ἐξέστω τούτου κτήματος ἐπιλαβέσθαι. ¶ Itẽ occupo: ad
Plut. in Oth. ἐπιλαμβανόντων τῶν ἁμαξῶν. ¶ Itẽ prehensum re-
tineo, seu simpl. retineo: apud Luc. ¶ Item incautum opprimo
& imparatum aggredior. Aristot. polit. 5. ¶ Item reprehendo,
corripio, emendo. Xen. μόνος ἐπελάβετο τοῦ ψηφίσματος ἐν τῇ
ἐκκλησίᾳ. Sic & apud Plat. in Gorg. ¶ Item capio, capesso: vt
ἐπιλαμβάνεσθαι προφάσεως, captare occasionem, Herodot.
¶ Item suscipio. Ecclesiast. c. 4. ἐπιλαμβάνεται τῶν ζητούντων αὐ-
τήν. Item assumo. Hebr. 2. ¶ Apud Plut. ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς ἐ-
κείνου μανίας, exp. insaniam illius reprimere & coërcere.

Ἐπίληψις, prehensio vel apprehensio. Item inuasio, manus
iniectio, vendicatio. Plat. de leg. lib. 11. Ponitur & pro morbo
qui epilepsia dicitur. Aristot. in probl.

Ἐπιληψία, inuasio. Item morbus comitialis, qui definitur
esse conuulsio totius corporis non perpetua, cum mentis &
sensuum oblæsione. Vide Gal. & Alex. Trall. ¶ Item retentio,
obstructio, obturatio: apud Aristot. in probl. sect. 2.

Ἐπιλήψιμος, reprehensione dignus. Et τὸ ἐπιλήψιμον, quod
reprehensionẽ meretur, seu propter quod aliquis est obiurgan-
dus, vt τὰ ἐπιλήψιμα μέτρα, carmina reprehensione digna seu
propter quæ in vituperationem aliquis incurrit, apud Eust.

Ἐπίληπτος, idem quod ἐπιλήψιμος. Item correptus à dæ-
mone: apud Gregorium. Item laborans epilepsia, i. morbo co-
mitiali. Aristot.

Ἐπιληπτίζω, morbo comitiali laboro. Plut. in quæst. Rom.

Ἐπιληπτικός, pertinens ad epilepsiam. Et ἐπιληπτικὰ νοσήματα,
apud Aristot. morbus comitialis. Item, comitiali morbo labo-
rans apud Plut. in lib. ad præf. indoctum.

Ἐπιλήπτομαι, idem quod ἐπιληπτίζω, Reg. 1. c. 21.

Ἐπιληπτήρ, ῆρος ὁ, reprehensor. Plut.

Decomp. Ἀνεπίληπτος, qui reprehendi non potest, repre-
hensioni non obnoxius. Plut. in Pericle. Dicitur & ἀνεπίληπ-
τος ὁ βίος & ἀνεπίληπτος τοῖς τρόποις.

Ἀνεπιλήπτως, irreprehensè, inculpatè, ita vt quis non me-
reatur reprehensionem. Philo.

Ἀντεπιλαμβάνομαι, vicissim prehendo, seu apprehendo:
contra nitens prehendo, seu retineo.

Προσεπιλαμβάνω, & προσεπιλαμβάνομαι, insuper prehen-
do, insuper assumo.

Συνεπιλαμβάνω, q. d. vnà prehendo, vel simul capesso: ad-
iuuo, opitulor. Luc. τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλεῖς, συνεπιλαβέσ-
θαι μοι τοῦ ἔργου. Herodot. συνεπιλαμβάνεσθαι τοῦ πολέμου Συ-
βαρίτικοῦ. Sic & apud Thuc. l. 8. Interdum exp. simpliciter, simul
capesso, seu simul aggredior. Plat. in Timæo, συνεπιλαμβάνεται
παιδεύσεως. Plut. in Camillo, συνεπιλαμβάνονται τοῦ ἀγῶνος,
certamen simul aggrediuntur.

Καταλαμβάνω, deprehẽdo, offendo, nãciscor. Xen. in symp. ὡς ἴστε
ὅτι νῦν σὺ κατέλαβέ με ὀρχούμενον, offẽdit, deprehẽdit. Themist.
in 2. phys. κατέλαβε τὸν ἑταῖρον ἀπὸ τῆς ἀποδημίας ἐπανήκοντα.
¶ Item comprehendo. assequor: vnde apud Phil. καὶ δυνάμεις
ἄλλας αἰσθήσει οὐδαμῇ οὐδαμῶς καταλαμβανομένας, quæ sen-
su nequaquam comprehenduntur. Item assequor, comperio,
compertum habeo: vt apud Plat. in apol. ὡς ἐὰν αὐτόφωρος κα-
ταληφθῶ ἐμαυτοῦ ἀμαθέστερος ἐκείνων εἶναι, vt me illis im-
peritiorem esse manifestò compertus. ¶ Item complector,
contego, obduco. Theophr. in 5. de plantis. ὅτι δὲ περίφυσις κα-
ταλαμβάνει τοὺς ὄζους φανερώτατον ἐξ αὐτῆς τῆς αἰσθήσεως. ¶ Itẽ
occupo, in qua signif. etiam καταλαμβάνομαι vsurpatur: vnde
apud Diodor. κατειλημμένων τὴν πέτραν βαρβάρων. Sic & apud
Plat. in Tim. ¶ Item assequor, æquo. Basil. ad adolescentes, ὅταν
δὲ τὸν τὸ πλεῖστον καταλάβωσιν, quum partes illi facultates &
opes adepti fuerint. ¶ Item detineo: Aristot. pol. 8. τότε ἁρμότ-
τει καὶ τοῖς πόνοις καὶ ταῖς ἀναγκοφαγίαις καταλαμβάνειν τὴν ἐ-
χομένην ἡλικίαν, tum proximam ætatem occupare oportet la-
boribus. ¶ Item inuado, corripio, incesso, contingo, accido.
Herodian. lib. 1. ἀπαγγέλλοντα τι ἐν Παίοσι νόσος χαλεπὴ κατα-
λαμβάνει. Synes. περὶ μὲν καταλαβόντων σε πραγμάτων, de
rebus quæ tibi acciderant. Sic & apud Pausan. in Att. Exponi-
tur etiam aduenio: vt apud Herodian. καταλαβούσης δὲ τῆς ὡ-
ρισμένης ἡμέρας, vbi dies illa aduenit. ¶ Item intercludo: apud
Aristot. ¶ Item obstringo, adstringo, obligo: vt apud Thuc.
l. 4. ὅρκοις καταλαβών. Et adstringo, (in propria signif.) vt a-
pud Plut. καταλαβόντες τοῖς ἱμᾶσι. ¶ Significat etiam conuin-
co & reum perago. Antiph. τοῦτο γὰρ διώκοντα οὐ δίκαιον κατα-
λαμβάνειν, μὴ σαφῶς διδάξαντα ὅτι ἀδικεῖται.

Κατάλημμα, idem quod λῆμμα, assumptum. Laërt.

Κατάληψις, ἡ, deprehensio, item comprehensio. Thuc. lib. 3.
item inuasio: vt κατάληψις τοῦ ἱεροῦ, inuasio templi. Demosth.
Item adeptio: vt κατάληψις τῆς βασιλείας, adeptio regni. I-
socr. ¶ Metaphoricè plerunque vsurpatur quum de rebus di-
citur quæ sensibus corporis vel potius mente comprehendun-
tur. Philo de mundo. Luc. in Hermot. ¶ Est & musicorum vo-
cabulum pulsando chordas concentum explorantium: vt an-

not. ex schol. Aristoph. Item morbi nomen apud medicos: de quo vide Gal. l. 4. de loc. affect.

Καταληψιμος, ad deprehensionem damnationémque conducens & incitans. Aristoph.

Καταληπτός, qui comprehendi potest, comprehensibilis. Gregor. θεὸς μὲν ἐστὶ φῶς τὸ ἀκρότατον, οὔτε καταληπτὸν, &c. Τὸ καταληπτὸν quod obtineri potest. Thucid. lib. 3. Apud Eurip. καταληπτικὸς θεόθεν πένθος, luctus diuinitùs acceptus.

Καταληπτικὸς, comprehendi facultate præditus. Epict. Luc. Naz.

Καταληπτικῶς, q. d. cōprehensiuè, adhibendo καταληπτικὴν (φαντασίαν.

Decomp. Ἀκαταληψία ἡ, q. d. incomprehensibilitas: dicitur de eo qui non καταλαμβάνει. Plut. ad Coloten.

Ἀκατάληπτος qui comprehendi seu percipi non potest. Ἀκαταληπτῶ, non comprehendo. Sextus Philosoph. in li. Pyrrh. hypoth.

Ἐγκαταλαμβάνω, intus capio, intus cōprehendo: vnde ἐγκατελήφθησαν, intus capti fuerunt. Æschin. item obstringo, obligo: vt ἐγκαταλαμβάνειν ὅρκοις, Thuc. l. 4. adigere iureiurādo.

Ἐγκαταλαμβάνομαι, intercipior, intercludor. apud Plut. de primo frig. & Antiph.

Ἐπικαταλαμβάνω anteuerto. itē assequor. Plat. in Timæo, μεὶς δ᾽ ὅταν ἐπειδὰν ἡ σελήνη περιελθοῦσα τὸν ἑαυτῆς κύκλον ἥλιον ἐπικαταλάβῃ. itē opprimo. Xen. ἰθέον δ᾽ ὁ δρόμος ἐπικαταλαβεῖν ἐν ταῖς εὐναῖς βουλόμενοι. Ἐπικαταλαμβάνομαι, occupor, anteuertor.

Εὐκατάληπτος comprehensu seu perceptu facilis.

Περικαταλαμβάνω vndiq; deprehēdo, vndiq; cōprehendo: vnde pass. περικαταληφθέντες ὑπὸ τοῦ ῥεύματος. Arist. de mūdo. item assequor & anteuerto. Theophr. hist. pl. l. 4. περικαταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος ἀεὶ τὸν ἕνον. Περικατάληψις, deprehensio seu comprehensio qua aliquem vndique deprehendimus seu comprehendimus. Περικατάληπτος, vndiq; comprehensus.

Προκαταλαμβάνω anticipo, anteuerto, occupo. Thuc. l. 3. προκαταλαβεῖν ἐβούλοντο. Sic & apud Theophr. hist. pl. l. 5. & Herod. l. 1. & 2. Inuenitur & præt. pass. προκατείλημμαι σε ὦ τύχη apud Metro. i. in signif. actiua. Προκατάληψις, occupatio præoccupatio, anticipatio. Est & nomen schematis apud rhet.

Μεταλαμβάνω, cū alio accipio seu capio particeps fio, seu sum. Cum genit. Arist. de mundo. τῆς ὠφελείας μεταλαμβάνειν, vtilitatis participem fieri. Pla. in Epinom. μεταλαβὼν φρονήσεως εἰς ὢν μιᾶς. Sic & apud Luc. Cum accus. Isocr. οὐ τὸ ἥμισυ ψῆφον μετέλαβε, nō est cōsecutus, seu non est particeps fact. Plato in apol. μεταλαβὼν πέμπτον μέρος τῶν ψήφων. ¶ Item post accipio, i. vnū capio post alterum, vno relicto alterū capio: vnde exp. etiam commuto, permuto. Thuc. l. 1. τὸ πόλεμον ἀντ᾽ εἰρήνης μεταλαμβάνειν bellum cum pace commutare. Sic & apud Isocr. in Areop. & Herodia. l. 8. Exponitur & muto: vt apud Xen. pæd. 4. καὶ τὰ ἱμάτια μεταλαβόντες οὐδ᾽ εἶπον. quum mutassent vestimenta. ¶ Item vicissim accipio vel assumo. Plat. in Philebo, τὸ δὲ τοῦ νῦν μεταλαβόντες αὖθις ἴδωμεν. item simpliciter assumo: apud Plu. de defectu orac. item transsumo: item per allegoriam intelligo: apud Eust.

Μεταλαμβάνομαι, vendico: vt apud Herodot. μεταλαμβάνομαι τοῦτο τοῦ ὀνόματος, nomen hoc mihi vendico.

Μετάληψις, ἡ, participatio. Plato in Parm. item commutatio permutatio. Arist. rhet. 1. item apud rhetores status quidā quasi transsumptio aut translatio, aut transpositio Fab. l. 3. c. 6. Est & schema quoddam apud poetas, de quo vide eundem Fab. lib. 8. c. 6. & Eust. item figura apud grammaticos, quum casus qui præcedit, suā ἀκολουθίαν non seruat, sed in alium μεταλαμβάνεται aut μεταλλάσσεται: de ea vide plura apud Eust. Ab eodem exp. etiam allegoria.

Μεταληπτὸς, οὐ ὁ, cuius particeps aliquis fieri potest. item qui potest exponi.

Μεταληπτικὸς, οὐ ὁ participandi vim habens. item pertinens ad figuram illam quæ μετάληψις appellatur.

Μεταληπτικῶς, per metalepsin.

Decomp. Ἀμετάληπτος, cuius expositio afferri nō potest.

Ἀντιμεταλαμβάνω, contrà aut vicissim particeps fio: aut contrà accipio apud Philon. de mundo. Ἀντιμετάληψις, q. d. participatio quæ vicissim fit. Exponitur etiam, commutatio, quum vices redduntur.

Παραλαμβάνω, accipio quasi per manus traditū. Plat. l. 1. de rep. πότερον ὦ Κέφαλε, ὧν κέκτησαι τὰ πλείω παρέλαβες, ἢ ἐπεκτήσω; Philo. περὶ τοῦ μὲν ἐν τῷ ἀπ᾽ Ἀλεξάνδρου τὴν Αἴγυπτον παραλαβόντων, eorum ab Alexandro successor Ægyptū tenuit. interdum exp. excipio: vt ἡ νὺξ τὴν ἡμέραν παραλαμβάνει, nox diem excipit. item accipio audiendo à maiorib. Thuc. l. 2. τοιαῦτα λεγόμενα παρελάβομεν. ¶ Item assumo. Herod. l. 5. παραλαβὼν τὸν Ἀλέξανδρον. Et cum præpositione εἰς. Matt. 4.

Παράληψις, exceptio item acceptio: vt παράληψις τῆς ἀρχῆς. Polyb. item ipsa assumendi actio.

Decomp. Προπαραλαμβάνω, vltra accipio, vel assumo. Diosc. in præf. lib. 1. Προπαράληψις, ἡ ipsa actio vltra seu insuper assumendi. item figura apud grammat. qua aliquid ad nouissimam dictionis partem accedit.

Συμπαραλαμβάνω, vnà excipio, assumo. Herod. lib. 1. Arist. rhet. l. 1.

Περιλαμβάνω, circumplector, complector, comprehendo. Plato in Timæo, σχῆμα τὸ περιειληφὸς ἐν αὑτῷ πάντα ὁπόσα σχήματα. item amplector, amplexor. Et metap. apud Greg. περιλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ mente comprehendere.

Περίλημμα, τὸ, quod à nobis tenetur ipsum amplexis, aut circumplexis.

Περίληψις, ἡ, comprehensio, circumplexus.

Περιληπτὸς, ὁ, qui comprehendi potest. Plut. in Cam. item metaph. qui percipi potest, apud Plat.

Περιληπτικὸς, comprehendendi vim habens.

Dec. Ἀντιπεριλαμβάνω, vicissim amplexor. Xen. in symp.

Ἀπερίληπτος, qui comprehendi non potest ἀπερίληπτος πρεσβεία, legatio nullo tempore aut loco circumscripta.

Δυσπερίληπτος, qui difficulter comprehendi potest.

Ἐκπεριλαμβάνω, vndique comprehendo & circumplector. Basil. in Hexaem. homil. 4.

Ἐμπεριλαμβάνω, q. d. intus comprehendo. Et pro περιλαμβάνω. Arist. Rhet. 3. Ἐμπερίληψις, complexus quo aliquid intra nos continemus.

Προλαμβάνω anticipo, occupo, anteuerto: vt apud Theoph. in 7. ὅπως προλάβωσι τὰς ἰδίας τὴν αὔξησιν. Et cum genit. apud eundem, προλαβεῖν τὴν ῥίζαν βούλεται τοῦ χειμῶνος, anteuertere hyemi. interdū *pro* præcedo: vt προέλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόρρησιν. Synes. Et simpliciter præcedo, prior sum: vnde οἱ προειληφότες, antecessores, maiores. apud Greg. itē præsumo opinionē, existimo. Plu. in Cæs. ἐν τῷ τὸν εἶναι προλαβόντες, &c.

Πρόλημμα, quod anticipatur, seu anticipando capitur. Exponitur &, prærogatiua, apud Polyb.

Πρόληψις, anticipatio, occupatio. sic peculiariter vocatur figura quædam apud rhetores, de qua vide Fab. item anticipata opinio, cogitatio & cura quæ iam animum occupauit. Basil. & Alex. Aphr. de fato. item apud dialecticos præsumptio: vide Cic. item præmissio membri vnius ad duo vel plura accommodandi, apud Grammat.

Προληπτικὸς, ad anticipationem pertinens.

Προσλαμβάνω, accipio præterea. Item assumo, adscisco, adiungo mihi. Xen. anab. 7. εἰ δὲ μισθὸν προσλήψοιντο, εὕρημα ἂν ᾤοντο εἶναι. Plut. in Fab. Προσέλαβε διαβολὴν ἀπιστίας. Act. Apost. c. 7. προσλαβεῖν τροφῆς, exp. sumere cibum.

Πρόσλημμα, τὸ, quod præterea est acceptum seu assumptum.

Πρόσληψις, ἡ, assumptio, ipsa actio assumendi. Προσλήψεις, apud Dialecticos dicuntur propositiones ex quibus ad primam propositionem assumptis oriuntur τὰ ἐπιφερόμενα.

Προσληπτικὸς, assumptiuus. τὸ προσληπτικὸν possessiuum apud schol. Apol.

Συλλαμβάνω, comprehendo, complector. Dem. contra Leptin. μίαν δ᾽ ἡ συλλήβδην τὰς ἄλλας ἔχει. item prehendo, i. manum iniicio in aliquem. Isocr. συλλαβὼν αὐτὸν ἀπέκτεινε. Et συλλαμβάνειν ἐπὶ θανάτῳ, comprehendere abducendum ad supplicium capitis. Isocr. Luc. item comprehendo, i. intelligo, percipio. Plato in polit. ἐκεῖ τοῦτο μὲν ἱκανῶς συνειλήφαμεν. Sic & apud Plut. & Herodot. ¶ Item concipio, *de fæmina dictum*, apud Arist. de gener. anim. lib. 2. ¶ Item adiuuo, opitulor. Cum datiuo. Isocr. ad Dem. πρὸς δὲ τὴν τύχην ἡμῖν συλλαμβάνουσαν. Cum datiuo & genit. Philostr. in Heroic. συλλαμβάνω σοι τοῦ ἄθλου. Et cum genit. solo. Herodot. in Thal. εἰ γὰρ ἂν συνελάβοντο τοῦ στρατεύματος. interdum cum gemino dat. altero person. altero rei. Dem. pro cor. οἱ οὔτε χρήμασιν, οὔτε σώμασιν οὔτε ἄλλῳ οὐδενὶ τῶν πάντων συνειλαμβάνοντο ἡμῖν. Dicitur & συλλαμβάνω σοι εἰς τοῦτο. Et res aliqua dicitur etiam συλλαμβάνειν εἴς τι. apud Xen. Pæd. 1.

Σύλληψις, ἡ, comprehensio, complexio. item figura quædam de qua vide grammat. item prehensio, comprehensio. Thucyd. item opitulatio, auxilium. Plut. item conceptus, *de fæmina*.

Συλλήπτωρ & συλλήπτειρα, adiutor & adiutrix. Xen.

Συλληπτικὸς, qui comprehendere potest seu complecti: vnde apud gram. συλληπτικὰ nomina collectiua, &c.

Συλλήβδην, (q. d. comprehensim) in summa, denique. Plato.

Σύλλαβος, index libri, à comprehendendo. Cic. ad Att.

Συλλαβὴ ἡ, syllaba. quòd literas comprehendat. Luc.

Συλλαβίζω, syllabas connecto. Luc. in somn.

Dec. Ἀσυλληψία, priuatio facultatis cōcipiendi: (de ea quæ concipere nequit) Diosc.

Ἀσύλληπτος, quæ concipere nequit: apud eundem. Ἀσυλλήπτως, more τῶν ἀσυλλήπτων, seu eorum quæ comprehendi (non possunt.

Δισύλλαβος, duabus constans syllabis.

Ἐπισύλληψις, superfœtatio.

Εὐσύλληπτος, quæ facilè concipit in Geopon.

Μεσοσυλλαβέω, complector, seu comprehendo medium. (Alex. Aphr.

Μονοσύλλαβος, vna constans syllaba.

Τετρασύλλαβος, quatuor habens syllabas.

Τρισύλλαβος, tribus constans syllabis.

Ὑπολαμβάνω, suspicio: *in humeros videlicet*. Herodot. l. 1. τὸν δελφῖνα λέγουσι ὑπολαβόντα ἐξενεῖκαι ἐς Ταίναρον. Item excipio (sicut hostem in insidiis incautum excipimus.) Thuc. l. 8. ὑπολαβόντας πεπλανημένους ἐκείνων, dispersas excerpere. Res etiam aliqua ὑπολαμβάνειν eam dicitur, quam excipit & cui succedit. Philo de vita M. li. 1. ὑπολαβὼν ἐκ τῆς θαλάττης ἄνεμος ἀποσκεδάννυσι τὰς ἀκρίδας. Sic & Herod. in Erat. Item excipio alicuius sermonem, i. respondeo. Plut. de def. orac. ὑπολαβὼν δὲ αὖθις ὁ Ἀμμώνιος εἶπε. Sic & apud Plat. saepe & apud alios. ¶ Ὑπολαμβάνειν equum dicimur in cursu, quum eum retinemus & inhibemus. Xen. de re eq. δεῖ δὲ καὶ ὑπολαμβάνειν ἐν ταῖς στροφαῖς. ¶ Ὑπολαμβάνειν μισθῷ milites dicuntur, qui eum bonis salariis permulsum aduersario surripiunt & subtrahunt. Thuc. lib. 7. Significat & surripio, apud eundem lib. 5. τοῖς ἐπικούροις φράσας τὰ ὅπλα ὑπολαβεῖν. ¶ Item accipio, sc. in bonam vel malam partem. Greg. τὴν ἄγνοιαν ὑπολαμβάνειν εἰς τὸ εὐσεβέστερον. De animo dictum significat suspicor, conicio, existimo, puto. Dem. pro cor. καὶ γὰρ οὕτω πως ὑπείληφα. Arist. rhet. 3. εἰ μὲν ὑπολαμβάνει Θρᾷκα εἶναι ὁ δ' ἔξει ἀρεστὸν εἶναι.

Ὑπόλημμα, id quod susceptũ est. Itẽ cõceptus. Plut. de aud.

Ὑπόληψις, responsio qua aliquem excipimus: vnde ἐξ ὑπολήψεως alternis, ita vt alter alterũ excipiat. Plato in Hipparcho. Idem suscipio, opinio, existimatio de aliqua re. Luc. de calumn. Aristot. pol. 8. Herodian. l. 7. & 8.

Ὑποληπτός, de quo opinio concipitur aut concipi potest, seu concepta est. Alex. Aphr.

Decomp. Εὐυπόληπτος, qui facilè cogi potest & cõgregari.

Προϋπολαμβάνω, prius existimo: prius animo concipio & praesumo. Arist. rhet. lib. 2.

Composita sine praepositione: ac primùm ex λῆμμα.

Δίλημμα, τό, dilemma, argumentum ab vtraq; parte concludens aduersarium: complexio Ciceroni, in qua vtrum concesserit, reprehenditur. Sic autem dicitur, quoniam duabus propositionibus seu διλήμμασι coniunctione *aut* copulatis in medium proferri solet.

Διλήμματος, ex dilẽmate vel ex duobus lemmatis constans.

Μονολήμματος, ὁ, καὶ ἡ, vnico tantùm lemmate constans: vt μονολήμματος συλλογισμός syllogismus vnius propositionis: vt enthymema in qua vno posito lemmate infertur conclusio. Alex. lib. 1. Topic.

Composita ex λῆψις & ληπτός, itidem sine praeposit.

Ἄληπτος, ὁ, καὶ ἡ, qui captus non est aut capi nequit. Thuc. l. 1. εἰ γὰρ πολὺ ἀσφαλέστατοι, τοῖς ἐν ἀλήπτοτέροις ἦσαν. ¶ Item reprehensibilis, qui in nullo maleficio deprehendi potest. Thuc. l. 1. οἱ ... ἦσαν αἰεὶ ... ὥσπερ ... ἀεὶ ... ἀληπτότεροι ἦσαν τοῖς ... &c. ¶ Item incomprehensibilis, qui percipi non potest ἀκατάληπτος. Plut. ad Colot. ... ἀληπτός ἐστι.

Ἀλήπτως, ita vt capi seu comprehendi & percipi nequeat, more eorum quae capi aut percipi non possunt.

Δορυληπτος, hasta deprehensus aut captus. Dicitur & δορίληπτος & δοριάλωτος. Soph. in Aiace. (pi nequit.

Decomp. Ἀδορυληπτος, hasta non captus, seu qui hasta capi nequit.

Δυσληπτος, captu difficilis, quem capere difficile est. Luc. in Anachars. δυσάλωτος ... Item qui comprehendi & percipi difficulter potest. Plut. de def. orac.

Δωροληπτης, ὁ, qui munera accipit. Prouerb. 15.

Ἐργολήπτης, idem quod ἐργολάβος (de quo in sequenti classe compos.) Pollux. l. 7.

Ἐρωτοληψία, perditus amor quo quis captus est.

Ἐρωτόληπτος, perdito amore captus. Suid.

Εὔληπτος, qui facilè capi potest captu facilis. Xen. paed. 1. ἐκπώματα εὐληπτότατα τῷ μέλλοντι πιεῖν. Thuc. lib. 6. καὶ περὶ ... εὔληπτος.

Εὐλήπτως, ita vt facilè capi queat. Xen.

Θεοληψία, ας, ἡ, numinis afflatus seu instinctus, seu quum quis numine afflatus est.

Θεόληπτος, numine afflatus. Plut. ad Color. περὶ Σωκράτους ... εὐθὺς ἐπ' ἀρετὴν θεόληπτος, vir qui diuino quodam instinctu ad virtutis studium rapiebatur. Accipitur etiam in malam partem, apud eundem Plut. de Herodoro.

Μουσόληπτος, à musis afflatus. Plut. de virt. mor.

Νυμφοληψία, lymphatio, furor quo corripitur qui effigiem nymphae seu speciem è fonte viderit. (Plat. in Phaed.

Νυμφόληπτος, nympharum spiritu correptus, lymphatus.

Οἰνόληπτος, (q. d. vino captus) vino correptus & obrutus, ebrius, vel ebriosus. Plut. de educ. puer.

Προσωποληψία, personae acceptio, quum magis huic fauemus quàm illi ob circumstantiam aliquam seu qualitatem externam ei inhaerentem, puta genus, dignitatem, opes, patriam, &c. Rom. 2. Ephes. 6. cap.

Προσωπολήπτης, personarum acceptor: qui personarum habet rationem & inter eas discrimen aliquod statuit. Act. 10.

Προσωποληπτέω, personarum rationem habeo, personas respicio. Iacobi cap. 2.

Decomp. Ἀπροσωπολήπτως, citra personarum respectum. 1. Pet. 1.

Φοιβόληπτος, q. d. à Phoebo correptus, seu prehensus: qui Phoebi numine est afflatus. Plut. in Pomp. ἐπίπνους καὶ φοιβόληπτος. Pro eodem dicitur ab Herodoto Ionicè φοιβόλαμπτος.

Φρενόληπτος, mente captus. Suid.

Composita ex nomine λαβὴ vel aor. 2. ἔλαβον, itidem sine praepositione.

Ἀλαβής, ἐος, ὁ, καὶ ἡ, in quo nihil est quod prehẽdi queat, ansa seu manubrio carens, vel qui prehendi nequit.

Ἀλάβαστρον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Δεξιολάβος, stipator, satelles. Act. 23.

Ἐργολάβος, qui opus faciundum suscipit seu conducit: redemptor. Plut. in Pericle. ἐργολάβος μὲν ἦν τοῦ ἀγάλματος. Item ἐργολάβοι, sycophantae & quadruplatores.

Ἐργολαβία, operis faciundi susceptio, redemptura.

Ἐργολαβέω, ῶ, opus faciundũ suscipio, redempturas facio: vt mancipes & conductores solent. Xen. εἴ τις αὐτὸν ἐᾷ τι ἐργολαβεῖν, μὴ μεμαθηκὼς ἀνδριαντοποιεῖν. Dicebantur ἐργολαβεῖν internuntii etiam & sequestres qui iudiciis corrumpendis aut eiusmodi maleficiis suscipiendis operam suam locabãt.

Decomp. Ἀντεργολαβέω, ῶ, cum alio contendens, ἐργολαβέω aemulus alicui sum in operis faciendis redemptura, apud Athen. lib. 14.

Ἐνεργολαβέω, ῶ, idem quod ἐργολαβῶ ἔν τινι, & quaestum aliqua in re facio. Aeschin. in Ctesiph.

Εὐλαβής, bonam seu commodam ansam habens seu bonas ansas: metaphoricè apud Lucianum, πᾶσα δὲ εὐλαβής, καὶ μυρία τὰ ἀγκιστρα ἐξ ἁπάντων τοῦ σώματος ἐκπεφυκότα ἔχουσα δι' ἃ πλῦτος δυσκαθεκτος, ... ἀντιλαβὴν παρεχομένους ... ¶ Item qui bene res capessit. Suid. & Etym. ¶ Item qui timidè ad agendam rem aliquam accedit, timidus, circumspectus, cautus. Philo de vita Mos. lib. 1. καὶ ἅμα τὴν φύσιν εὐλαβὴς ὢν ὑποστέλλεται natura paulò timidior. Plut. in Pericle. περὶ τὸν λόγον ἦν εὐλαβής, ad dicendum timidè accedebat. Idem in Pericle dicit medicum, morbis interdum ἡδονάς εὐλαβεῖς προσφέρειν τῇ σωτηρίᾳ, cautas voluptates quasdam aut iucunda quaedam adhibere. Et τὸ εὐλαβές, timiditas circumspecta, cautio. Herodian. lib. 2. ¶ Εὐλαβὴς apud Ecclesiast. scriptores & in Test. noui libris, circumspectus & cautus circa ea quae ad cultum diuinum pertinent, religiosus, pius: vt Lucae cap. 2. Synes. epist. 67.

Εὐλαβῶς, timidè, cautè: vt εὐλαβῶς ἔχω εἰπεῖν, non audeo dicere, vereor dicere. Item religiosè, apud Demosth. contra Midiam.

Εὐλάβεια, ἡ, timiditas circumspecta, qua quis vtitur ad res aggrediendas, seu in rebus agendis, circumspectio. Plut. in Camillo, ἡ δ' εὐλάβεια καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἄριστον μετ' εὐλαβείας cautè, religiosè. Plut. in symp. εὐλάβειαν ποιεῖν, cauere. Soph. Cum genit. exp. cauta vitatio, declinatio circumspecta. Plato de leg. εὐλάβεια πληγῶν. ¶ Εὐλάβεια, consideratio: vt apud Sophoc. ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν ἔνεστι εὐλάβεια τῶν πονουμένων. ¶ Apud Herodian. lib. 5. δι' εὐλάβειαν ἡσυχαζόντων, exp. metu quiescentium. ¶ Εὐλάβεια, religio, pietas in Deum. Plut. in Cam. τὴν τῶν Ἀλβανῶν πρὸς τὸ θεῖον εὐλάβειαν.

Εὐλαβέομαι, οῦμαι, caueo, religio mihi est: religiosè caueo, ne. Plato in epist. εὐλαβοῦμαι μὴ ἐμπέσω, caueo ne incidam. Item cum infinit. apud eundem Plat. εὐλαβοῦμαι μηδὲν ποιεῖν γείτονι διάφορον, caueo ne. Aristot. εὐλαβοῦμαι ψόφον ποιεῖν, caueo ne strepitum moueam. Item εὐλαβοῦμαι περὶ, cautus sum in, cautè versor in. Plato de leg. ¶ Item, timeo, metuo, vereor. Eurip. in Oreste, εὐλαβεῖσθ' οἱ τοῖς φίλοισιν ὄρνυσιν ... φίλοι. Plut. in Pericle, Περικλῆς ... σφόδρα τὸν δῆμον εὐλαβεῖτο. Item cum infinit. Sopho. εὐλαβοῦμαι ποιεῖν, timeo ne cadam. Apud Plat. de leg. εὐλαβεῖσθαι θεὸν, Deum reuereri. ¶ Item cautè fugio, religiosè declino: vel simpl. fugio, vito. Isocr. εὐλαβοῦ τὰς διαβολὰς κἂν ψευδεῖς ὦσι, fuge & auersare calũnias. ¶ Εὐλαβεῖσθαι, religione teneri, apud Aesch. ... τοῦτον ... εὐλαβεῖσθαι καὶ πέμπειν εἰς Δελφούς.

Εὐλαβουμένως, cautè, circumspectè. Arist. rhet. 3.

Dec. Ἀνευλαβής, non timens seu verens: irreuerens, irreligiosus: vel etiam incautus, incircumspectus. Greg.

Διευλαβέομαι, οῦμαι, metuo, vel caueo. Plato in epist. διευλαβούμενος μή παθεῖν, cauens ne sibi accideret. Item reuereor, colo, apud Plat. de rep. lib. 9.

Ἐξευλαβέομαι, οῦμαι, vereor, caueo. Eurip. ἐξευλαβοῦ δὲ μὴ φίλοις τυχεῖν ἔριν.

Μεσολαβέω, mediũ capio, medium prehendo, vel in medio cursu prehendo, intercipio, anteuerto, apud Oecum. in Act. 29.

Μεσολαβέομαι, in medio cursu intercipior, apud Suid.

Μεσολάβον, ου, τό, instrumentum quoddam mathematicum, apud Vitru. lib. 9. cap. 3.

Ὀξυλαβής, ἐος, ὁ, καὶ ἡ, celer ad prehensionem, velociter prehendens aut capiens seu in captura aut in capienda praeda celer. Aristot. hist. anim. lib. 9. c. 34. (dior. Hesyc.

Ὀξυλαβέω, ῶ, celeriter prehendo, celeriter capesso & aggre-

Ὀξυλα-

Ὀξυλαβεία, studium celeriter aliquid capessendi & aggrediendi. Eustathius.

Ὀξυλαβὸς, qui citò prehendit, celer in aliquo negotio capessendo & exequendo. Eustath.

Παντολάβος, qui omnia accipit, vel potius ex omnibus accipit.

Ῥινολαβὶς, ίδος, ἡ, instrumentum quo nasus arreptus torquebatur. Suid.

Σαρκολάβος. (q.d. carnis deprehensor) forceps, instrumentum chirurgi. Paul. Ægin. l. 6.

Σαρκολαμβὶς, ίδος, ἡ, idem. apud Diosc. & in Hippiatr.

Τριχολαβὶς & τριχολάβιον, vollellæ à capiendis pilis. Aet.

Χειρολαβὶς, ίδος, ἡ, stiuæ pars: nimirum cauum illud cui manum arator immittit. Poll.

ΛΑ'ΜΙΑ, seu λαμία, bestia quædam. Plin. lamias à Græcis numerari ait in planorum piscium altero genere quod spina cartilaginem habet. Nicander Colophinus ἐν ταῖς γλώσσαις scribit τὸν καρχαρίαν, piscem, vocari etiam λαμίαν & σκύλλαν. Sunt qui lamiam esse dicant animal facie muliebri, ab inferiore parte pedibus equinis. Philostr. l. 4. λαμίας inter τὰ φάσματα numerat. Vide & Diodor. Siculum l. 20.

ΛΑ'ΜΠΩ, F. ψω, luceo, splendeo, fulgeo. Aristot. de mundo κατὰ δὲ τὴν τοῦ νέφους ἔκρηξιν πυρωθὲν τὸ πνεῦμα καὶ λάμψαν, ἀστραπὴ λέγεται. Aristoph. λάμπων πυρὶ κεραυνός. Matth. 17. ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος. Item metaphoricè, apud Plat. epist. 7 διὰ πάντων ἀνθρώπων λάμψαι τὰ δόξα. Aristoph. in Vesp. Οὐδ' εἰ Κλέων ἔλαμψε τῆς τύχης χάριν.

Λάμπομαι, idem quod λάμπω: vel splendesco, illucesco, illuminor, illustror. Iliad. ε. δαίδων ὕπο λαμπομενάων. Il. υ Τεύχεσι λαμπόμενον. Xenoph. anab. 3. Καὶ ἐκ τούτου λάμπεσθαι παιᾶνα. Aristot. de mundo ἀὴρ ὑπὸ κινήσεως λαμπόμενος, agitatione illustratus. Neutraliter apud Aristoph. in Ran. πυρὶ γοῦν λάμπεται ἅπαν τὸ πρόσωπον igneo fulgore corruscat. Sic & apud

Λάμψις, εως, ἡ, splendor, fulgor. Naz.

Λαμπτὴρ, ῆρος, ὁ, fax fulgens. Od. σ. Αὐτίκα λαμπτῆρας τρεῖς ἵστασαν ἐν μεγάροισιν. Sic & apud Xen. & Plut.

Λαμπὰς, άδος, ἡ, lampas, fax, funale. Athen. lib. 14. νάρθηκας καὶ λαμπάδας φέρουσι. Plut. in probl. Rom. πέντε λαμπάδας ἅπτουσιν ἃς κηρίωνας ὀνομάζουσι. Sic dicitur etiam in meteoris species quædam phantasmatis. Aristot. de mundo. ¶ λαμπάδες sunt etiam tormentorum genus. apud Cyrill. ¶ λαμπὰς appellata fuit etiam ἡ λυχνὶς ἀγρία apud Diosc.

Λαμπάδιον, ου, τὸ, parua lampas, facula, funale. Plato polit. 1. Philo de vita M. lib. 3. λαμπάδια, dicuntur etiam linamenta quæ vulneribus induntur. Aristoph. in Acharn. ¶ λαμπάδιον numeratur etiam inter personas comicas, quæ trinum plexum gestant in acutum desinentes instar lampadis. Poll. l. 4.

Λαμπαδοῦχομαι, lampada fero apud Suid.

Λαμπαδίζω, lampadem ferens curro schol. Aristoph.

Λαμπαδιστὴς, οῦ, ὁ, qui facem tenet seu gestat, apud eundem.

Λάμπος, ου, ὁ, auroræ equus quidam à fulgore & splendore dictus. Od. ψ. Sic etiam dictus fuit Hectoris equus quidam. Il. θ. item alter equorum Solis teste schol. Soph.

Λαμπηδὼν, όνος, ἡ, scintilla Hesychio.

Λάμπη seu λαμπὴ, ἡ, crassior spuma vino innatans: à nitore & candore dicta. Erot.

Λαμπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, in quo spuma innatat. apud eundem.

Λαμπηρὸς, spumosus, spumeus. Gal. in lex. Hippocr.

Λαμπετάω, luceo, splendeo, fulgeo: idem quod λάμπω. Il. α. ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην.

Λαμπρὸς, οῦ, ὁ, splendidus, fulgidus, clarus: Iliad. β. ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο clarum Solis lumen. Thuc. lib. 7 ἦν μὲν γὰρ σελήνη λαμπρά. Item splendidus, magnificus. Demosth. contra Mid. λαμπρὸς καὶ πλούσιος. Plutar. ὠρέχθην μοναρχίας ἵν' ἔχοιμι λαμπρὸς εἶναι πρὸς τοὺς φίλους, splendidus & liberalis erga amicos. At λαμπραὶ ἐλπίδες, ampla spes: & λαμπρὸς ἐν ἐλπίσι, qui amplam spem animo concepit, cui luculenta spes affulsit. Plutarch. in Artox. Item clarus, illustris (de nominis fama) vel preclarus. Isoc. ad Philip. ἐξ αὐτῆς ἂν γένοιτο λαμπρός. Xen. Hell. 5. ἦν τὸ λαμπρέντι παῦσαι πολὺ μᾶλλον ἢ τὸ ζῆν ἐραστής. Item clarus, i. ita vt exaudiri possit. Plutarch. de virt. mul. λαμπρόν τι ἀνωλόλυξε. Λαμπρὸς ἄνεμος, expon. ventus vehemens. Synes. epist. 4.

Λαμπρῶς, splendidè, luculenter, clarè. Item splendidè & magnificè. Xen. Hell 2. Item clarè, apertè, Synes. ep. 67. Item apertè, manifestè, φανερῶς (paulo alia signif.) Thuc. lib. 2.

Λαμπρότης, ητος, ἡ, splendor, fulgor, claritas. Plutarch. symp. lib. 1. Item splendor nominis, seu illustre nomen, claritas Isocr. in Helen. encom. Item λαμπρότης apud Hermog. orationis splendor, splendidum dicendi genus.

Λαμπρύνω, splendorem affero, lucidum & clarum reddo. Itē magnificè me ostento. Xenoph. de re equ. ἦν τις βουληθῇ ἵππῳ μεγαλοπρεπεῖ ἐφ᾽ ᾧ τι καὶ περιβλεπτοτέρῳ ἱππάζεσθαι, τὸ μὲν ἕλκειν τε τὸ στόμα τοῦ χαλινοῦ καὶ μυωπίζειν τε καὶ μαστιγοῦν τὸν ἵππον (ἃ οἱ πολλοὶ ποιοῦντες λαμπρύνειν οἴονται) ἀπέχεσθαι δεῖ.

Λαμπρύνομαι, illustror, lucidus & splendidus reddor. Xen. in polit. Laced. (de æreo clypeo quem gestare Lacones solebant,) τάχιστα λαμπρύνεται καὶ σχολαιότατα ῥυπαίνεται. Item actiuè, apud eundem ibidem, καὶ ὅπλα δὲ λαμπρύνεσθαι προαγορεύει. Dicitur etiam de oculis quum clariores redduntur. Aristop. in Plut. ἀντὶ γὰρ τυφλοῦ ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας, claræ eius pupillæ redditæ sunt, i. visum recuperauit. Item illustror, nobilitor, clarus reddor. Theodot. histor. Ecclesiast. l. 4. παντοδαπῇ μὲν λαμπρυνόμενος ἀρετῇ. Item magnificentiam ostento, largitionis splendore me illustro. Aristotel. eth. ad Nicom. 4. c. 6. καὶ λαμπρύνεται παρὰ μέλος. Dicitur & de ostentatione magnificentiæ gestus & sermonis, apud Herm. Exponitur etiam, splendidè verba facio, apud Plut. de Herod. πολλὰ περὶ τῶν Μηδικῶν λαμπρυνόμενον ἔργων, multa magnificè disserentem.

Composita ac primùm ex Λάμπω.

Ἀειλαμπὴς, έος, ὁ, καὶ ἡ, semper lucens, semper splendens & fulgens; vt ἀειλαμπὲς φῶς, apud Naz.

Ἀλαμπὴς, splendoris & fulgoris expers, non splendens.

Ἀλάμπετος, idem: vt ἀλάμπετος ἀὴρ, apud Homerum hymno in lunam.

Ἀναλάμπω, reluceo, refulgeo, fulgorem & splendorem edo seu emitto Xen. Pæd. 5 καὶ πυρὸς γάρ τοι ἔστι θιγόντα μὴ εὐθὺς κάεσθαι, καὶ τὰ ξύλα οὐκ εὐθὺς ἀναλάμπει. Et metaph. apud Plut. de solert. anim. ἄφνω γὰρ αὖθις ἧκε καὶ ἀνέλαμψε, & iterum emicuit sub. vox.

Ἀντιλάμπω, è contrario splendeo seu fulgeo, splendorem seu fulgorem reflecto. (Greg. de Sole & planetis loquens) οἱ μὲν ἀντιλάμπουσιν ὁ δὲ ὑπερλάμπει.

Ἀντίλαμψις, ἡ, luminis reciprocatio. Plut.

Ἀπολάμπω emico, effulgeo, refulgeo, resplendeo. Il. ζ. Ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν. Dionysius πῦρ ἀπέλαμπεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς. Item calculor, emitto: vt ἀπολάμπειν αἴγλην, apud Lucianum eiaculari splendorem.

Ἀπολάμπομαι, idem quod ἀπολάμπω, quum neutrum est: vt Ilia ξ. & apud Hesiodum in Theog. χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.

Decomp. Συναπολάμπω simul effulgeo seu vna resplendeo. Luc in opusculo περὶ οἴκου, & in somn.

Διαλάμπω, persplendeo, splendore & fulgore penetro, Aristoph. in Pluto. Ἐγρηγόρεσαν ἕως διέλαμψεν ἡμέρα, donec dies fulgore suo penetrasset omnia. Item splendeo inter, interluceo, interniteo. Isocr. in Panath. τῶν ἄλλων ἰδεῶν τῶν ταῖς ῥητορείαις διαλαμπουσῶν.

Διαλαμπὴς, splendens, fulgens: vel persplendens, internitens.

Εἰσλάμπω, illuceo, luceo in: de Sole irradiante, apud Theophr. lib. 2. de caus. plant.

Decomp. Ἐπιδιαλάμπω, perluceo, eluceo per. Theophrast. hist. plant l. 9.

Ἐκλάμπω, eluceo, effulgeo, emico. Plat. l. 4. de rep. βασανιζόμενα καὶ τάχ' ἂν παρ' ἄλληλα σκοποῦντες καὶ τρίβοντες ὥσπερ ἂν ἐκ πυρείων ἐκλάμψαι ποιήσαιμεν τὴν δικαιοσύνην, apud Naz. cū datiuo, ἵνα τὸ τῆς τριάδος ἐκλάμψῃ τοῖς λαμπροτέροις affulgeat, vel illuceat. Idem, ἐκλάμπωμεν τοῖς ἄλλοις, aliis lucē præbeamus. Et cū accus. rei apud eundem, ἐκλάμπει πρώτην τὴν τοῦ φωτὸς τούτου δύναμιν, fulgendo edit. Ἐκλάμπειν, dicitur etiam cuius nominis splendor maiore laude enitescit. Plut. de Cic. δι' εὐφυΐαν ἐκλάμψας καὶ λαβὼν ὄνομα.

Ἐκλάμπεσθαι, illustrari, apud Dion. de angelis.

Ἔκλαμψις, εως, ἡ, fulgor: vel fulgor emicans, splendor enitescens.

Συνεκλάμπω (decomp.) simul illustro, simul effulgeo. Plut.

Ἐλλάμπω illuceo. Them. in 3. de anima. οὕτως τοίνυν ὁ δυνάμει νοῦς ὅταν ἀπολάβῃ τὴν οἰκείαν μορφὴν ἐλλάμψαντος αὐτῷ τοῦ ποιητικοῦ, πρῶτον νοεῖ τὰ ἁπλᾶ. Item illustro, illumino.

Ἐλλάμπομαι, illuminor, illustror. Themist. ἢ ὁ μὲν ἐλλάμπων, εἰς οἱ ἐλλαμπόμενοι πλείους. apud Theologos ἐλλάμπεσθαι significat diuinitus doceri & illuminari. Dion. τοὺς τῶν ὄντων οἰκείως ἐλλαμπομένους λόγους, diuinitus illustrati causas rerum percipiunt. Sic & apud Greg. item cū dat. vt apud Naz. ἐλλαμπόμενοι τῇ τριάδι, trinitate illustrati. Ἐλλάμψασθαι, illustrari, rerum gerendarum splendore se illustrare, magnificentiam suam ostentare. Hermog. ἐπὶ διαπρεπέσι τῶν ἔργων ἐφ' οἷς ἔστι λαμπρύνεσθαι ὡς ἀληθῶς, ὥσπερ φησὶν Ἡρόδοτος ἐλλάμψασθαι.

Ἔλλαμψις, εως, ἡ, splendor, fulgor, claritas. item illuminatio, seu doctrina diuina & inspirata, qua discussis humanæ ignorantiæ tenebris, mens diuinitus splendore quodam illuminatur & illustratur.

Ἐπιλάμπω, superfulgeo, luceo, seu splendeo super aut post: vt apud Xen. de Sole post niuem splendente. Metaphoricè dicitur ἐπιλάμψαντος τοῦ ἦρος, appetente verno tempore. Item transitiuè, illustro: vt Apollon. in Arg. ἐπέλαμψε κολώνας illustrauit lampade.

Ἐπιλάμπομαι, desuper fulgeo, seu simpliciter, fulgeo, splendeo, Apoll. in Arg. ἐπιλάμπετο πῆλυξ.

Ἐπίλαμπος, illustris, apparens, euidens, manifestus. Suid. ex Herodoto.

Καταλάμπω, illustro, illumino. Plut. τὰ δὲ φῶτα πολλὰ κατέλαμπε τοὺς στενωπούς, λαμπάδες καὶ δᾷδας ἱστάντων ἐπὶ ταῖς θύραις. Lucian. in Cauc. οὐχὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτούς, illustrare ipsos seu lucere ipsis. apud Aristid. κατέλαμπον κάμηλοι χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ, exp. conspiciebantur auro & argento fulgentes.

Καταλάμπομαι, illuminor, illustror. Greg. de Theolog. εἰ δὲ τὸ πλησίον εἶναι θεοῦ καὶ ὅλῳ τῷ φωτὶ καταλάμπεσθαι, τυχὸν ἂν καὶ τρανοίη. Item neutraliter, fulgeo, apud Alex. Aphr. ἔστι δὲ ὁρᾶν τῶν λεόντων καὶ τὴν κόρην καταλαμπομένην.

Κυνολαμπίς, dicitur cicindela & noctiluca: quòd nates ei luceant Hesych.

Νυκτιλαμπής, noctu lucens: epitheton lunæ, apud Dionysium (Halicarn.

Παραλάμπω, à latere splendeo: vel parum fulgeo.

Παράλαμψις, ἡ, cicatrix in nigro oculi resplendens. Gal. in lex. Hippocr.

Περιλάμπω, circũfulgeo, Act. 26. οὐρανόθεν ὑπὲρ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου περιλάμψαν με φῶς. Lucæ 2. δόξα κυρίου περιέλαμψεν αὐτούς. Interdũ actiuè, vndiq; illustro, splẽdore ac lumine circumfundo, collustro. Greg. (de Dei notione) πρὶν κατασχεθῆναι διαδιδράσκον τοσαῦτα περιλάμπον ἡμῶν τὸ ἡγεμονικόν ὥσπερ καὶ ὄψεις ἀστραπαί, tãto fulgore & lumine circũfulum mẽtem nostræ.

Περιλάμπομαι, vndique illustror, lumine & fulgore circũfundor. Greg. οὐ φθάνω τὸ ἓν νοῆσαι καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι, vnum animo concipere nequeo vt non trium splendore circũ fundat. Interdum neutraliter, circumfulgeo, circumcirca seu vndique fulgeo & splendeo. Luc. περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ. Basil. οἶκοι παντοδαποῖς μαρμάροις περιλαμπόμενοι, circumlucentes: vel etiam passiuè, collustrati, vndique illustrati.

Περίλαμψις, fulgore circumfusus. Greg.

Περιλαμπής, vndique splendore circumfusus, vndique splendidus in Epigr. & Plut. in Fab.

Προλάμπω, splendorem & lucem prodeo, illuceo. Synes. in hymno quodam matutino, πάλιν φέγγος, πάλιν ἠώς, πάλιν ἡμέρα προλάμπει μετὰ νυκτόρεσον ὄρφναν.

Πυριλαμπής, igne micans, igne fulgens, vel splendens. in Epigr.

Πυριλαμπίς, noctiluca: genus insecti instar ignis splendens.

Συλλάμπω, simul luceo. Noun. (Suid.

Σύλλαμψις, collustratio. Plut.

Ὑπερλάμπω, præluceo præradio, i. fulgore supero, super alios clarus & conspicuus sum. Greg.

Ὑπολάμπω, subluceo, subtus luceo: vel aliquantum luceo. Plut. symp. 4. probl. 5. Κομᾶται δὲ ἀναφὶς χρόνῳ καὶ ὑπολάμπει τὰ ὄμματα καθεύδοντος, sublucent. Item in pass. ὑπολάμπεται, subfulget. Apoll. in Arg.

Ὑπολαμπής, sublucidus, subfulgidus: vel aliquantum fulgidus. Hesiod. in Asp.

Ὄλυμπος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex Λαμπρὸς & Λαμπρύνω.

Ἀπολαμπρύνω, splendidum reddo, splendescere facio. Item illustro, illustrem reddo.

Ἀπολαμπρύνομαι, splendidus reddor, illustror: vnde ἀπολαμπρυνθῆναι τοῖς ἔργοις, factis illustratum, apud Herodot.

Ἔλλαμπρος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, lucidus, fulgidus.

Ἐκλαμπρύνω, exclaro, illustro.

Ἐκλαμπρύνομαι, claresco, illustrior & clarior euado. Syn. ep. 110. Exponitur etiam, glorior.

Ἐλλαμπρύνομαι, splendesco, claresco. Item magnificentiam ostento, largitionis splendore me illustro. Phalar. ἐπειδὴ ταχίστα τούτου κατ᾽ εὐχὴν παρὰ τῶν θεῶν ἔτυχον, ἐν ἔχω πρὸς οὓς ἐλλαμπρύνομαι ταῖς χάρισιν. Item splendida & magnifica oratione vtor. Hermog.

Ὑπέρλαμπρος, supra modum splendidus & illustris. Aristoph. in Nub. ὑπέρλαμπρον ὀλολύζειν, supra modum clara voce eiulare. Demosth. pro cor.

Ὑπερλαμπρύνομαι, supra modum in alacritatem me compono & magnificè gestio Xen.

ΛΑΜΥΡΟΣ, ὁ, ὁ, siue λάμυρος, ὁ, ὁ, disertus, loquaculus, lepidus, facetus. Athen. λαμυρώτερον οὐδέν σοῦ Τιμῶν σε, nihil te lepidius atque elegantius. ¶ Item in malam partem, imprudenter loquax, procaciter lepidus, scurrilis, apud Suid. Item generalius, procax, imprudens, proteruus, modum excedens audacia. Plut. aduersus Col. θῆρα μειρακίων λαμύρων καὶ προπετῶν. Et apud Athen. γαστὴρ ἧς οὐ λαμυρώτερον οὐδέν. Mare etiam & lacus vocant λαμυρούς, à vastitate quasi impudente. Syn. epist. 148. Τὴν μεγάλην λίμνην τὴν λαμυράν.

Λαμυρῶς, disertè, lepidè, seu loquaciter, scurriliter, procaciter, proteruè. Xen. in symp. εἰ δὲ λαμυρώτερον λέγω μὴ θαυμάζετε.

Λαμυρία, ἡ, facundia, lepôres. Item loquacitas. Item procacitas, proteruia, imprudentia. Plut de discord. adulat. ab am. & symp. lib. 6. ¶ Exponitur etiam, puritas, limpidas.

Λάμψις, vide in Λάμπω. Λανθάνω, in λήθω.

ΛΑΞ, (aduerb.) calce seu calcibus, extremo pede. * Λήγον τι μέρει τοῦ ποδός, vt Eustat. exponit, à Λήξω, futuro verbi λήγω deriuans, vt παῦς à παύσω fut. verbi παύω. Il. ε. Λὰξ ἐν στήθεσσι βὰς ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος. Apoll. argon. 2. ἐπ᾽ ὀφθαλμοῖσιν ἰέντος Λὰξ ἐπόρουσε, calcibus in oculos insiliit. Luc. in Lexiph. Λὰξ πατήσας ᾤχετο. Et Λὰξ κινῆσαι πρός τινα, calcibus petere, apud eundem Lucia. in asino. Λὰξ dicitur de ea etiam plantæ parte quæ in digitos desinit, Od. ρ. Νεστορίδην ἐξ ὕπνου ἔγειρεν λὰξ ποδὶ κινήσας.

Λακτίζω, i. calco, calce pulso vel premo, calcitro. Pind. πρὸς κέντρον λακτίζειν, aduersus stimulũ calces iactare. Alex. Aphr. l. 2. probl. 31. τὰ σφαζόμενα ζῶα λακτίζει συνεχῶς τοὺς πόδας. Cũ accusat. signif. etiam calce peto seu calcibus insulto: vt Demet. Phaler. οὐ βαδίζοντες ἀλλ᾽ εἰσὶ λακτίζοντες τὴν γῆν. Sic & apud Aristoph. & Chrysost. additur aliquando & datiuus instrumenti: vt Od. σ. λακτίζων ποσὶ γαῖαν.

Λακτίζομαι, calcibus petor calcibus verberor. Luc. in Tim. πρὸς ἐνίων ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος. Idem Lucian. λακτιζόμενος εἰς τὴν γαστέρα ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ. Accipitur & pro calcor. apud Syn. ep. 44.

Λακτιστής, ὁ, ὁ, calcitro. Sic. Λακτιστικός, ὁ, ὁ, pro eodẽ. vt Λακτιστικὰ ζῶα & Λακτιστικὰ ὑποζύγια, quæ calcibus verberare & cædere solent.

Λάκτις, stimulus, scutica. Item tudicula, pistillum. Callimach. Item tudicula, spatha, cochlear quo aliquid in mortario aut olla miscetur & agitatur. Nicand. in Theriac.

Composita.

Ἀντιλακτίζω, recalcitro, calcitrantem vicissim calcibus peto. Plut. de primo frig. ἀὴρ κενεὰν ἀντιλακτίζει τὰ καπνοῦ.

Ἀπολακτίζω, calce ferio, calce repello. Luc. in asino. Item despicor, sperno, tanquam calce repellens: apud Areopagitam.

Ἀπολακτισμός, calcitratio. Plu.

Διαλακτίζω, calcitrando disiicio, seu à me repello. Theocr. idyll. 21. ἀλλ᾽ ἂν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν.

Ἐκλακτίζω, calces in sublime iacto, calcibus auras verbero: vt apud Aristoph. in Vesp. ἐκλακτίζειν σκέλος. Item reiicio calcibus impetendo. Theoph. ep. 13.

Ἐκλάκτισμα, τό, & ἐκλακτισμός, ὁ, ὁ, saltationis genus quod fiebat calcibus in altum iactatis. Poll. l. 5. c. 14.

Λαξεύω, vide in comp. ex Ξέω. Λάξις, in Λαγχάνω.

ΛΑΟΣ, ὁ, ὁ, turba populus. Il. ν. ἐπὶ δ᾽ ἴαχε λαὸς ὄπισθεν. Il. π. ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω. Syn. epist. 57. καὶ φανερῶς ἀφῆκεν ἐπὶ συνεστώτων καὶ περιεστώτων λαῶν, coram congregata & circumstante populo seu turba & multitudine. * Quidam à λᾶας deriuant, eò quod iactis in auersum lapidibus Deucalion & Pyrrha Λαοὺς repararint Eustath. aliam rationem addit, quoniam Cecrops videns Atticam πολυανθρωποῦσαν, conuocabat τὸν ὄχλον, & numerum notabat λάεσιν, hoc est, lapidibus vnoquoque vnum iacente: affert tamen & aliam etymologiam, deriuans à Λα epitatico & αὔειν, i. φωνεῖν, quoniam πολύφωνος est ὁ λαός.

Λαώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, popularis.

Λεώς, ώ, Atticè dicitur pro Λαός, vt νεὼς pro ναός. Sophocl. ἐνάλιος λεώς, populus marinus. Sic & Lucianus in Hermotim. & in Harm.

Composita.

Ἀγελεία ἡ, Palladis epithetum. Iliad. δ. & apud Hesiod. in Theogon. παρὰ τὸ λεὼν ἄγειν, à ductando populo, quippe quæ sit ἡγεμονική, vide & in comp. à Λεία.

Ἀγησίλαος vel ἀγεσίλαος, vocatur orcus, apud Callim. ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς λαούς. Dicitur etiam ἀγεσίλας.

Ἀρχέλαος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, populi rector. Ἀρχίλας, ου, ὁ, idem.

Ζωξίλεως, cui subditi sunt populi. Suid. & Hesych. ex Sophoc. in Andromeda ab Hesychio exp. etiam ζευκτὸς λαός.

Βασιλεύς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΛΑΠΑΖΩ, & λαπάσσω siue λαπάττω, euacuo, inanio. Athen. l. 8. λαφύττειν γὰρ καὶ λαπάζειν τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν. Gal. καὶ τῶν ἐδεσμάτων ὅσα λαπάττει τὴν γαστέρα. *Athenæus à λάπτω deducit quod itidem significat euacuo. Exponitur etiam mollio. λαγαρὸν ποιῶ. Hesych. & Erot.

Λαπάζομαι siue Λαπάττομαι, euacuor. Aristot. problem. sect. 23. οἱ προχαζόμενοι ἰσχυρὸς ποιοῦσι τὸν πόνον καὶ οὐ μαλάττονται. Item mollior.

Λάπαγμα, τό, idipsum quod euacuando educitur. Hesych.

Λαπαγμός, ὁ, ὁ, euacuatio, exinanitio. Hesych.

Λάπαξις, εως, ἡ, idem Aristot. phys. 2. & in probl.

Λάπαθος, ὁ, ἡ, & λάπαθον, ου, τό, fossa, terræ sulcus euacuando excauatus. Eust. Δημόκριτος τοὺς βόθρους, οὓς οἱ κυνηγοὶ σκάπτοντες φρύγανα καὶ κόνιν ἐπ᾽ αὐτοῖς ἐπιβάλλουσιν ἵνα τὰ θηρία ἐμπίπτωσι, λαπάθους καλεῖ. διὰ τὸ κεκενῶσθαι ὀρυχθέντας. Suidæ autem neutro gen. Λάπαθον est ὄρυγμα εἰς θηρίων ἐνέδραν. ¶ Est & herbę nomen sic dictæ, quòd ventrem euacuet & emolliat. Diosc. l. 2. c. 111.

Λαπαρός, ὁ, ὁ, vacuus, inanis. Aristot. hist. anim. lib. 8. λαπαροὶ γίνονται

;ντα), ventres salubriter euacuantur. Item tenuis, mollis. Hippocr. in lib. περὶ ἀγμῶν. Λαπάρη, & λαπαρὸν, dicitur ea pars corporis quæ posita est inter costas, nothas & ossa, quæ ad ilia pertinent, quod inanis sit & desideat. Il. γ. & η. Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα Ἕκτωρ. Sic & Il. χ.

Λαπαρῶς, inaniter, κενῶς Gal. comm. in Epidem. 3.

Ἀλαπάζω, idem quod λαπάζω, ex eoque factum pleonasmo τοῦ α, teste Eustathio. Plerunque significat vasto & diripio, spolio: vt Il. Τόνδ' ἴδεν Αἰνείας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν. Odyss. ρ. Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων.

Ἀλαπάζομαι, vastor, diripior. Iliad. ω.

Ἀλαπαδνός, ὁ, vastationibus & direptionibus expositus, vastatu & direptu facilis. Il. δ. ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθαι Il. β. Ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἐὼν. Exponitur etiam expugnatu facilis: vt Il. ε. τῷ δὲ ἐοικώς ... ἀλαπαδνόν.

Λαφύσσω, λάφυρα, Εἰλαπίνη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ac primùm ex λαπάζω seu ἀλαπάζω.

Ἐξαλαπάζω, euacuo, exinanio. Od. δ. μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας. Item vasto diripio. Iliad. α. Τρωίων ... ἐξαλαπάξαι. Sic & apud Hesiod. in Erg.

Ἐκλαπάζω idem cum λαπάζω Æschil.

Ὑπολαπάζω, subitus euacuo, euacuando subduco, aliquantum euacuo. Etymol.

Composita ex Λάπαθον.

Βυλάπαθον, lapathum radicis altitudine à satiuo differens.

Ἱππολάπαθον, lapathum satiuo maius. Vide Diosc. lib. 2. ca. 140. 141. Plin. lib. 20. c. 21.

Ὀξυλάπαθον, genus lapathi, sic dictum quòd folia satiuo habeat acutiora.

Ὑδρολάπαθον, lapathum in aqua natum: lapathum aquaticum. Vide Plin. loco antè citato.

ΛΑΠΗ ... pituita, Hippoc. de morb. ἐμεῖ σίαλα καὶ λάπην.

ΛΑΠΙΖΩ, insolentius & arrogantius me effero, iacto me. Etym. ... Hesych. deriuatum esse παρὰ τοὺς Λαπίθας, quæ gens fuit Thessalica ferox.

Λάπισμα τὸ iactantia. Vtitur Cicero ad Atticum, l. 9. ep. 16.

Λαπιστὴς ὁ iactator, gloriator, nugax, mendax, temerarius. Item, delicatus & mollis, nihil penti habens. Hesych. Suid.

Λαπισμὸς ... ἐχρῆτο ... ἀλαζονείᾳ ... Suid.

ΛΑΠΤΩ Fut. ψω, lambendo bibo, quomodo canum luporum & animantium ... καρχαρόδοντα. Aristot. hist. anim. lib. 8. ... τῶν ζώων τὰ μὲν ... λάπτει ... τὰ δὲ ... ὄρνιθες ... λάψαντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ ἄκρον. (de lupis præda satiatis). Plut. de solert. anim. καὶ τὸ αἷμα λάπτουσι προθύμως. ¶ Λάψαι est etiam plenis se proluere poculis, confertim se ingurgitare mero: vt docet Athen. l. 11. ex Aristophan. τὸ δ' αἷμα λέλαφας τούμοῦ ... ¶ Λάπτειν est etiam euacuare, exinanire, ἐκκενοῦν, vt tradit Eust.

Λαπάζω, &c. λαφύσσω, λάφυρα, Εἰλαπίνη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀπολάπτω, lambendo absorbeo. Aristop. in Nub. ... ἔτι πλεῖστον ... ταχέως.

Ἐκλάπτω lambendo ebibo seu exorbeo, lambendo exhaurio, vt canes & animalia serratos dentes habentia. Aristoph. in Pace, ... ἐκλάψαι.

ΛΑΓΑΝΟΝ, ... laganum, vt λαγανεύω ... apud Athen. (... vel à pago Epirotico: vel à pastore Latino: vel à particula λα ... & nomine ῥινὸς denotante τὸ ...) apud Aristoph ... ἀπὸ μέγα ... λέγω τὰ διαφορὰς τῶν ... inquit Suidas. ¶ Ab eodem exponitur etiam iucundus, suauis, vt λαρός.

Λαγανεύω laginò, λαγανεύεσθαι, laginari: vt apud Soph. ... λαγανεύεσθαι.

ΛΑΡΚΟΣ, ὁ, corbis e vimine plexus quo carbones ferunt, interdum & caricas. Aristophan. in Acharn. Ὑπὸ τοῦ ... τῆς μαρίλης ... ὁ λάρκος ἐπιτιλῆσαι ... Exponitur & generalius ... κόφινος.

Λαρκίδιον, τὸ, apud Aristoph. paruus corbis.

ΛΑΡΝΑΞ, ακος, capsa, arca, loculus cõditorius Il. σ. (de Vulcano) ὅπλα τε ... Λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο ... Iosephus de capt. Iud. δύο λάρνακας ... εἰς ἐκκομιδὴν ... Sic Thuc. l. 2 ἐπειδὰν ἡ ἐκφορὰ ᾖ λάρνακας κυπαρισσίνας ἄγουσιν ἅμαξαι φυλῆς ἑκάστης μίαν, quũ efferendum funus est, arcas ex cupresso currus singularum tribuum singulas ducunt.

ΛΑΡΟΣ, ὁ, larus, seu grauia: auis de qua Arist. hist. anim. l. 5. c. 9. ... καὶ οἱ λάροι τίκτουσιν ἐν ταῖς περὶ θάλατταν πέτραις ... ὁ μὲν λάρος ... θέρους ... Auis hæc rapax est & vorax: vnde Aristoph. in Nub. ... λάρον δῶρον ἔχοντες καὶ κλοπῆς. Cleonem larum seu grauiam, hoc est, hominem auarum & rapacem seu furacem. Sunt etiam qui homines stupidos λάρους appellari dicant à stupiditate eius auis. ¶ Λαρός, ὁ iucundus, gratus, voluntati nostræ acceptus. Apollonij enim scho. à λῶ τὸ θέλω deriuat: alij quasi ... ἀφ' ... dictum volunt. Od. μ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον. Et in superlatiuo gradu λαρώτατος Od. β. Et λαροῖς ποσὶ apud Hesiod. pedibus visu iucundis. Hinc & λαρὸς ἀϋτμή, dulcis halitus, apud Theocr. idy. 10.

ΛΑΡΥΓΞ, υγγος, ὁ guttur: cuius pars anterior, opposita τῷ στομάχῳ Arist. hist. anim. lib. 1 ... τὸ μὲν μεταξὺ προσώπου καὶ θώρακος ... τὸ μὲν πρόσθιον μέρος λάρυγξ τὸ δὲ ὄπισθεν, στόμαχος. Galen. comm. in Aphor. λαρυγγα vocari scribit, veluti caput & ostium asperæ arteriæ. Thomas magister λάρυγγα esse dicit eam partem per quam cibus in stomachum intrat: dicente Aristoph. in Ranis, ... λάρυγγ' ἂν ἐκτεμοίμι σοι ... τὰς χελώνας κατήσθιες. Idem tamen Aristoph. λάρυγγα etiam appellat vocis vehiculum seu meatum: in Equi. dicens, ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας Ὑπέρβολον, è gutture tuo ... suspenso Hyperbolo.

Λαρυγγίζω, latius diducto gutture vociferor & clamito. Dem. pro co. ... τὴν φωνὴν καὶ ... λαρυγγίζων ... Luc. in Lexiph. καὶ τὸ ... λαρυγγίζειν ... Ponitur & cum accusatiuo apud Aristophan. λαρυγγίζω τοὺς ῥήτορας, acclamabo rhetoribus.

Λαρυγγισμός, ὁ, clamor & vociferatio quæ fit gutture latius diducto.

Λαρυγγιστής ὁ vociferator vel orator, lurco. Athen. l. 6.

Λαρυγγιάω idem ferè quod λαρυγγίζω Agathias epig. l. ... καὶ περὶ ... λαρυγγιόων, rauco gutture ronchos edens.

Φάρυγξ quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Λᾶς, vide in Λᾶας.

ΛΑΣΑΝΟΝ, ... quod ... Poll. ... schol. Aristoph. in Pace ... cella famaria ... aut vas ad deponendum ventris onus ... Hesy. l. 8. Poll. l. 10. c. 9.

ΛΑΣΘΗ ... sanguis, apud Suidam. ¶ Ab ... etiam, illusio, contumelia, probra, contumelia: vt apud Athen. l. 8. in epitaphio Philetadis, Μηδ' ὁ ... ταῦτα τὴν ἄρχαν ... καὶ τὰ ... λάσθην, ne me ludibrio ... & contemptui habeas.

Λασθαίνω, maledictis incessens. λάσθαι, ludificari, despectui habere, conuitiis proscindere. Hesych.

ΛΑΣΙΟΣ, ὁ, καὶ ἡ, hirsutus, hirtus, hispidus ... Il. α ... λάσιος ... Pindar. ... Φοβερώτερος καὶ λέων ὁ λάσιος, leo hirtus & villosus. Dicitur etiam de homine: Aristoc. in nub. ... κομήτην ... τῆς λασίας ... Theophyl. c. 15. ... Id quia virilitatis & animositatis signi esse putatur, cor etiam λάσιον appellarunt ... Vnde: Il. ... Sic apud Athen. l 15. ... λάσιαι φρένες ... Terra etiam & locus aliquis λάσιος dicitur qui herbidus est, arboribusque & fruticibus consitus. Xen. Hell. 4. καὶ γὰρ ἦν λάσιον τὸ χωρίον. Philo in vita Mos. l. 1. ... χωρὸς λάσιος. Sic in Epigr. λασιὴ ὄχθη, apud Hippocr. τὸ λάσιον. Gal. exponit ... hirundinem seu lintenm.

Λασιῶνες, loca densa & arbustis hirta, teliqua. Nicand. in Ther.

Λάσια. Pollux lib. 7. cap. 16. vocata fuisse scribit mantilia hirsuta, mantilia lanugine quadam hirta, ex Sapph.

Λάσιον, clypeolus, parmula: volunt esse ἀσπιδίσκιον βυρσοῦ ... λασίων βυρσῶν ... vnde & nomen. Vide & in λαιός.

Περιλάσιος, (comp.) apud Heracl. ex Platone legi dicitur pro ὁ περὶ τὰ ὦτα λάσιος, circum aures hirsutus.

ΛΑΣΚΕΙΝ, dicere, loqui. Hesych. ¶ Item probrosè & cum cõuitiis dicere, maledictis incessere, apud Eurip in Andromache: ξένης δ' ὑβρίσματα λάσκεις τὰς ἀναγκαίας φίλας.

ΛΑΤΑΞ, αγος, ἡ, Hesychio sonitus seu strepitus qui inter cottabizandum editur, apud Athen. l. 11. ... λάταγα dicitur quod excidit ex poculo. ¶ Λάταξ est & nomen animalis quadrupedis, amphibij aerem non humorem recipientis, crocodili more. Arist. hist. anim. l. 8. c. 5.

Λαταγεῖν, strepitum, seu sonitum reddere effusis ... λατάγων: vt apud

apud Lucianum in Lexiph. ὑμεῖς δ' ἴσως ὤιεσθε μὴ λαταγεῖν τὰς κοτύλας.

ΛΑΤΟΣ, ου, ὁ, latus: piscis, apud Athen. lib. 7.

ΛΑΤΡΙΣ, ιος, ὁ, vel ἡ seruus, famulus serua famula. Athen. l. 6. λάτρις πειθοῦς ἀμὸς ἀρχαίων δόμων. Syn. in hymn. Ἰδὲ τοῦ λάτρις πίπτω κατὰ γᾶς Ἰκέτας ἀλιτρός. Expon. etiã mercenarius, apud Eust. ex Aristoph. grammat. Fœm. λάτρις reperitur apud eundem Synes. in hymn. Οἴσω ψυχὰν θεοπειθομέναν γᾶ λάτριν ἔχει. *Etym. vide in λατρεύω.

Λατρεύω, seruio, famulor. Xen. Pæd. 3. ἐγὼ μὲν κἂν τι ψυχῆς πριαίμην ὥστε μήποτε λατρεῦσαι ταύτην. Pluta. in probl. Græc. κατεῖχεν παρ' ἑαυτῷ λατρεύοντας. Vsurpatur & metaphoricé, vt καιρῷ λατρεύειν. Phocyl. & τῷ κάλλει λατρεύειν. Isocra. in Hellen. Item seruiliter colo. Luc. ἐμοὶ δὲ λατρεύοντες εἰς ἀπόνοιαν τὰς δυναστείας ἄγουσι. apud Ecclesiasticos scriptores accipitur pro, religiosé colo: vt apud Damascen. & passim in nouo Testamento, vnde λατρεύοντες vocantur cultores Dei. in epi. ad Hebr. *Sunt qui deriuent à λα particula intensiua & verbo τρέω, id est, tremo: quòd serui ad iussa dominorum vehementer tremere soleant.

Λάτρευμα, τὸ seruitium, ministerium, cultus, in Epigr.

Λατρευτὰς, cultor.

Λατρεία, ἡ seruitus. Item, cultus, seruitus religionis, sæpe in Biblicis scriptis.

Composita.

Εἰδωλολάτρης, ου, ὁ, qui honorem & cultum exhibet simulachris numen aliquod repræsentantibus. 1. Corint. 6. & alibi in nouo Testam.

Εἰδωλολατρεία, ἡ, eiusmodi cultus. In iisdem noui Testamenti lib. [illegible]

Εἰδωλολατρικὸς [illegible] idololatra, apud Basil.

Συλλατρεύω simul seruio. Plut.

ΛΑΥΚΑΝΙΑ, ας, ἡ, guttur, gula [illegible] ἀπὸ τοῦ λαύειν quod est ἀπολαύειν, quia è cibo potuque voluptas in ea parte præ cæteris sentitur, vt tradunt grammatici. Il. [illegible] Νῦν δ' [illegible] οὕτω πασάμην [illegible] εἴ κεν Λαυκανίης [illegible], παρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην.

Λευκανίη, ης, idem quod λαυκανία. vt λευκαίνω idem quod λευκαίνω. Il. [illegible] ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι λευκανίης. Et Epigr. l. [illegible]

Λευκανίηθεν [illegible] Apol. Arg. 2. λευκανίηθε φορεύμενος.

Λευκανίηθεν, ex gutture, seu ex imo gutture.

ΛΑΥΡΟΣ, [illegible] multus, copiosus: vt apud Herodot. Λαυρότερος [illegible] αὐρόεζον χέει ὕδωρ Ζεύς, vbi tamen quidam legunt λαβρόζειν. *Eustat. dici vult à λα epitatico & ῥεῖν, quod est valde fluens. Alibi idem ab αὔρα quosdam deducere scribit.

Λαῦρος [illegible] abundè.

Λαύρα, [illegible] vicus, platea: sic dicta substantiué, quasi λαύρα ὁδὸς. Od. χ. [illegible] Athen. lib. 13. ex Mimnermo. [illegible] Hesych. & Suid. sic appellatam volunt [illegible]

Composita ex Λαύρα.

Διαύλαυρος [illegible] cuius ianua ex opposita vici ædificiorum serie nostræ è regione est.

Στενολαύρα, meretrix publica: παρὰ τὸ διατρίβειν τὰ πολλὰ ἐν ταῖς λαύραις vel δημοσίᾳ αὐτοῦ εἶναι, τουτέστι, συμπλέκεσθαι [illegible]

Λαύω, vnd [illegible] vide in Λάω.

ΛΑΦΥΣΣΩ, siue λαφύττω, F. ξω, auidè deglutio. Il. λ & ρ. (de leone) [illegible] αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει. Exponitur etiam helluor, consumo per luxum, deuoro: vnde apud Agath. [illegible] lib. 2. [illegible] ἔσται λαφυσσόμενος, deglutiendus seu deuorãdus. Sic & apud Luc. *Athe. l. 8. scribit λαφύττειν τὸ esse τὸ [illegible] καὶ ἐπὶ πολὺ λαπάττειν καὶ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν. Eust. verò quodã in loco ab ἀφύσσειν deducit.

Λαφυγμὸς, οῦ, ὁ, deglutio, helluatio. Aristoph. in Nub.

Λαφυκτικὸς, [illegible] gulosus helluo. Athen. lib. 11.

Λαφύκτης, ου, ὁ, eadem. Suid.

Λάφυρα, τὰ exuuiæ spolia παρὰ τὸ λαφύττειν τὸ ἐκκενοῦν, vt docet Eust. addens tamen esse qui velint compositum esse ἀπὸ τοῦ τῷ λαῷ φέρεσθαι. Volunt λάφυρα propriè esse quæ viuo hosti detrahuntur [illegible] σκῦλα, quæ mortuo. Sophocl. καί σε παγχρύσοις [illegible] λαφύροις. Plutarc. de deo Socr. [illegible] [illegible]

[illegible] Hesych. *qui & dictum putant [illegible] ducũtur, terra hiat. Mose. [illegible] [illegible] fodiebat [illegible]

Λάχεια, apud Hom. Odyss. ι. tribuitur insulæ & exp. fossu facilis, bonum habens solum, παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι quidam tamen ibi ἐλάχεια legunt ab ἐλαχύς, quod est paruus.

Λάχανον, ου, τὸ, olus, (*sic dictum à λαχαίνω quòd fodiatur terra in plantatione eius.) Theophr. hist. pl. 7. καλοῦμεν λάχανα τὰ πρὸς τὴν ἡμετέραν χρείαν, olera vocamus quibus in cibo vtimur. Et ἑψητὰ λάχανα, apud Athen. lib 2. Item ἄγρια λάχανα. Aristop. in Plut. ¶ Λάχανα dicitur etiam quod vimine connexum currui ad sedendum imponitur. Hesych.

Λαχανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, oleraceus. Et λαχανώδη, oleracea & quæ ex olerum genere sunt, ipsa olera: sic λαχανώδεις κρόκοι vsum oleris præbentes, apud Diosc.

Λαχανηρὸς, οῦ, ὁ, idem quod λαχανώδης. Theop. hist. plan. l. 7.

Λαχανικὸς, οῦ, ὁ, ad olera pertinens.

Λαχανία, ἡ, locus oleribus consitus.

Λαχανάριον, ου, τὸ, oluseulum.

Λαχανεύομαι, cibi sum oleris modo. Diosc. τὰ δὲ πρόσφατα τῶν φύλλων λαχανεύεται ἐν προσοψήματα. Apud Luc. in Lexip. sunt qui λαχανεύεσθαι significare putent oleribus victitare, aut olera colligere, vel oleris loco colligere.

Λαχανεία, ἡ olerum collectio. Ioseph. de antiquit.

Λαχανίζομαι, olera lego. Suid.

Λαχανισμὸς, οῦ, ὁ, olerum collectio. Thuc. l. 4.

Composita ex Λαχαίνω.

Ἀμφιλαχαίνω, circumcirca fodio. Od. ω. Ἦτοι ὁ μὲν κατ' ἔχων κεφαλὴν φυτὸν ἀμφελάχαινε.

Ἐκλαχαίνω, effodio.

Composita ex Λάχανον.

Ἐκλαχανίζεσθαι, olus decerpere. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 11.

Χρυσολάχανον, aureum olus: ita dicitur a quibusdam atriplex, teste Diosc. vide & Plin. l. 27 c 8

ΛΑΧΝΗ, ης, ἡ. lanugo, pili lanuginis modo molles. (*ex particula λα, & nomine χνοῦς) Il. β ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη. Sic & Il. κ οὔλη ἐπενήνοθεν λάχνη. Hesychio est censum capillamẽtum. *deriuant παρὰ τὸ λάσιον. *Eidẽ itémque Suidæ est spuma maris, quæ & ἁλὸς ἄχνη. ¶ Nicand. λάχνην vocauit etiam pellem lanugine hirtam seu pellem hirsutam pilis mollioribus: sic canẽs in Ther. ἡ μητέρα λαιδρὴν Ἀγρεύσεις προσπαῖον ἀποσκύλαις δὲ λάχνην. Idem & herbarum comas λάχνην appellauit in Alexiph. περὶ δ' ἀγνυσο λάχνην Πηγάνου.

Λαχνᾶεις, ου, ὁ, lanuginosus, villosus, pilosus, hirsutus, hispidus. Epigr.

Λαχνήεις, εντος, ὁ, idem. Il. β. & alibi.

Λάχνος, pro eodem. vt tradit. Suid.

Λαχνοῦται, pilosus fit & hispidus. Hesych.

ΛΑΩ, video: vnde ἀλαὸς, qui non videt, cæcus, teste Suida. Et apud Hesych. λάετε exp. σκοπεῖτε. βλέπετε. Itẽ fruor: vt Od. τ. v. 226. & 227. ἀσπαίροντα λάων, & ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων. Hinc λαύω & ἀπολαύω.

Λαύω [pro quo vsus obtinuit ἀπολαύω, i. fruor] Eustat. deducit à λάω, pleonasmo literæ υ.

Λαιμὸς λαυκανία, quomodo huc pertineant vide suis locis.

Ἀπολαύω, [comp.] fruor, commodum seu fructum capio. Plerunque cum genitiuo: vt Isocr. ad Demon. ἀπέλαυε τῶν παρόντων ἀγαθῶν fruebatur bonis præsentibus. Sic ἀπολαύειν σχολῆς otio frui. Dem. Plut in Ant. ἀπέλαυσαν τῆς φιλοτιμίας αὐτοῦ ex eius ambitione commodum perceperũt. Interdum cũ accusat. cui tamen adiungitur genit. vt apud Aristoph. ἀγαθὸν ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ. Sic & apud Isocr. Plut. Luc. Syn. Et cum solo accus. apud Theophr. de caus. pla. l. 3. Item in malam partem, sum particeps. Item damnũ capio. Arrian. θορύβου δὲ καὶ βοῆς καὶ τῶν ἄλλων χαλεπῶν ἀπολαύσεται. Isocr. de pace, δέδοικα μὴ αὐτὸς ἀπολαύσω τι φλαῦρον.

Ἀπόλαυσμα, τὸ, oblectamentum. Eurip.

Ἀπόλαυσις, εως, ἡ, fruitio, vsus, commodum, fructus quem ex re aliqua percipimus. Isoc. Xeno. &c. item ipsa voluptas, oblectatio. Aristot. top. 1.

Ἀπολαυστὸς, οῦ ὁ καὶ ἡ, ad voluptatem pertinens. Plut.

Ἀπολαυστικὸς, voluptati deditus. Basil. Item voluptatem afferens. Athen. lib. 14.

Decomp. Ἀναπόλαυστος, cui frui non datum est. Exponitur & passiuè quo frui non licet, infructuosus.

Καταπολαύω, perfruor. Exponitur & nimium fruor.

Παραπολαύω, obiter fructum percipio. Greg. Item obiter damnum accipio. Luc. de calumn.

Συναπολαύω, simul fruor, vnà cum alio fruor. Interdum in malam partem, sicut & ἀπολαύω, vnde apud Aristot. in probl. συναπολαύει τῶν μερῶν. exp. partium vitia haurit.

Λαώδης, vide in λαός. λέαινα, in λέων. λεαίνω. &c. in λεῖος.

ΛΕΒΗΡΙΣ, ιδος, ἡ, exuuiæ, pellis deposita mẽbrana siue senectus anguium. Ioseph. in antiq. Iud. [de cingulo summi pontificis loquens] ζώνη διακένως ὑφασμένη ὥστε λεβηρίδα δοκεῖν ὄφεως, zona ita texta vt caua & inanis sit, vt exuuium serpentis

Prouer-

Prouerbio dicitur κενώτερος λεβηρίδος, inanior serpentis senio, apud Athen. lib. 8. ¶ Hesychio, cortex fabæ, pellicula fabæ detracta.

ΛΕΒΗΣ, ητος, ὁ, lebes. (* à λείβειν dictus, quoniam in eum aqua λείβεται, i. funditur: vt Eust. ex Athen. tradit.) Il. φ. Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ. Athen. lib. 4. λέβητας ἐπεσῆσαν κρεῶν πλήρεις ἀπείρω μεγάλους. ¶ Itē peluis lauādis manibus, malluuiū. Od. α. ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος νίψασθαι. ¶ Dicitur etiam de pelluuio, i. vase in quo pedes abluuntur. Poll. ex Hom.

Λεβητώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lebetis formam habens. Athen. l. 11.

Λεβήτιον & λεβητάριον, ου, τὸ, paruus lebes, apud Athen.

ΛΕΓΝΟΝ, ου, τὸ, fimbria quæ assuitur extremæ vestis oræ, seu ipsæ vestimentorum extremitates & oræ: vnde Hippocr. λέγνα per metaphoram vocat, extremitates orificij matricis teste Galeno in lexico. Hippocr. Pro eodem legitur & λέγνη, & in plur. λέγναι, apud schol. Callim.

Λεγνωτὸς, οῦ, ὁ, fimbriatus, institam habens. Callim. initio hymni in Dianam, ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα ζώννυσθαι λεγνωτόν.

Λεγνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, varius, variegatus, Hesych.

ΛΕΓΩ (F. ξω. P. λέλεχα. Aor. 1. ἔλεξα) lego i. colligo, deligo: Il. ψ. Ὀστέα Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο λέγωμεν. itē numero, percenseo: Od. δ. Ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν. Od. ξ. Οὔτι διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ. ¶ Itē dico, loquor. Cū accus. rei Plut. ad Colot. ἀλλὰ μὲν ἐλέγχει, ἀλλὰ δὲ ἔπραττε. Sic apud Xen. λέγω ταῦτα [illegible]. & ἐμοὶ [illegible] λέγεις, apud eundem. Et cū accus. personæ: vt apud Plat. de rep. l. 1. τὰς [illegible] ἀπολλυμένας λέγω, loquor de. Dicitur & εὖ λέγω σε vel καλῶς, bene loquor de te, laudo te. Sic vicissim, κακῶς λέγω σε malè loquor de te, maledico tibi, vitupero te, detraho tibi, apud Dem. & Plut. in apophth. Apud Aristop. in Plut. σὲ [illegible] λέγω. [illegible] voco, appello. & ὀνόματι λέγειν τινά, apud Plat. in apologia, nominare aliquem. Cum accus. rei exponitur etiam, narro commemoro. vt apud Isocr. τὰ δ' εἴ με λέγειν τὰ παλαιὰ καὶ τὰ πρὸς τοὺς βαρβάρους. Interdum cum gemino accus. vt apud Aristoph. λέγω σε κακὰ πολλά. Dicitur & λέγω πρός σε, apud Xenoph. Cum infinit. exponitur etiam iubeo: vt οἰμώζειν σε λέγω, &c. Interdum significat eloquenter loquor seu disertè. vt apud Euripidem, ἀκαίρως [illegible] λέγειν. Sic δυνατὸς λέγειν apud Æschin. eloquentia valens. item recito, lego. Dem. ¶ Ponitur etiam pro cubare facio, aut dormitum dimitto, apud Homer. Il. ω. λέξον νῦν με τάχιστα [illegible], &c.

¶ Deriuata à λέγω signif. ante colligo deligo numero.

Λέγομαι colligor, deligor: vt apud Hom. Εἰ γὰρ νῶϊ [illegible] λεγοίμεθα &c. item recenseor. item actiuè colligo, deligo, recenseo: vt Il. λ. Ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοί θ' ἕταροί τε. Il. ν. [illegible] σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι.

Λεκτὸς, οῦ, ὁ, collectus, aut etiam delectus: vt λεκτὸς στρατός, apud Soph.

Λογὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, delectus, selectus, electus. Eurip. in Hec. λογάσι δ' Ἀργείων στρατῷ Νεανίαις ἔδοξε [illegible] λαβεῖν. Sic & apud Herodot. Ponitur & absolutè λογάδες, pro λογάδες νεανίαι, seu στρατιῶται, apud Thuc. & Herodian. λογάδες dicuntur etiam oculi apud Suid. ex Epigr.

Λογάδην, lectè, electè Thuc. l. 4. & 6.

Λογία, ἡ, collecta, id quod in Ecclesiis colligebatur ad tenuiorum paupertatem subleuandam 1. Cor. 17.

Λόγος, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναλέγω, seu potius ἀναλέγομαι, colligo, congrego, decerpo, carpo. Aristot. de anim. lib. 9. ἀναλέγεται τῇ γλώττῃ τοὺς σκώληκας. Greg. ἐκ τῶν θείων λογίων ταῦτα ἀναλεγόμενος. item colligo sparsa & effusa. Herodot. in Thal. τὰς [illegible] ἀπὸ τῶν φιαλέων [illegible] ὁ οἰκέτης ἀνελέγετο. Basil. ad Euseb. καὶ ἀνελεξάμην τὰς ἐμαυτοῦ δυνάμεις. ¶ Item lego, recito. Luc. ἐγώ με [illegible] ἀνελεγόμην καλὰ ποιήματα. ¶ Item ratiocinor, ratiocinando colligo. Suid. item animo verso rem præteritam & reminiscor.

Ἀνάλεκτος, ὁ καὶ ἡ, collectus, collectitius, collectaneus: vnde ἀνάλεκτα, reliquiæ ciborum quæ sunt sub mensa.

Ἀναλέκτης, ου, ὁ, collector. Ἀναλεκτρίδες, ων, αἱ, quibus (inquit Cæl. Rhod.) ex xylino lino vel quauis materia, tanquam puluillis constipant scapulas prominentes puellæ, vt videri habitiores possint.

Ἀνάλογος, vide in comp. à λόγος.

Ἀπολέγω, deligo, seligo. Thuc. l. 4. ἀπολέξας τριακοσίους τοῦ στρατοῦ. Item decerpo. Theophr. l. 9. τὸν μὲν καρπὸν ἀπολέγουσιν. item reiicio, repudio, renuo, q. d. non eligo. Plut. ὁ δὲ ἀπέλεξεν αὐτὸν ἐκ τῶν δικαστῶν. Alias signif. vide in compositis à λέγω, dico.

Ἀπολέγομαι, reiicio, repudio, non admitto. Plut. in Catone. ἀλλὰ τῇ σιωπῇ καὶ τῷ προσώπῳ [illegible] ἀπολέγεσθαι τὴν δίκην. Polyb. ἀπολεγόμενος τὴν ἀρχὴν, itē deligo. Thuc. li. 1. Ἀπολέγομαι τὴν ψυχὴν, despondeo animum, quasi omnem spem melioris status reiicio & extrema mala deligo. Greg. Ponitur & simpliciter in ea significatione, apud plur.

Ἀπόλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, delectus, selectus, & per consequens eximius. Thuc. Xen.

Διαλέγω, deligo, discerno, secerno aut incerno. Plat. de leg. lib. 5. διαλέξας δὲ τὰ ὑγιῆ καὶ τὰ μή. Xen. Τὸ [illegible] ἀθέρας διαλέγ[illegible].

Διαλογὴ, delectus, secretio. Item dinumeratio in delectu.

Διαλεγδὸν, exp. eximiè, insigniter. Hesych.

Ἐκλέγω, vel ἐκλέγομαι, eligo, deligo. Isocr. ad Nicocl. εἴ τις ἐκλέξειε καὶ τῶν [illegible] ποιητῶν τὰς καλουμένας γνώμας. Item passiua sign. pro ἐκλέγομαι, eligor. Itē adnoto & colligo: Aristot. εἰ δέ τις τὰ ἴδια ἑκάστου τῶν [illegible] ἐκλέξειεν. Item eximo, detraho. Theoph. de caus. pl. l. 3. [illegible] ἐκλέγειν. Itē exigo: vt ἐκλέγω σε τὰ τέλη, exigo à te vectigalia, apud Dem. & Æschi.

Ἐκλεκτὸς, delectus, selectus, Thuc. l. 6. Exponitur & eximius, egregius.

Ἐκλεκτικοὶ, philosophi, qui flosculos legebant sectarum philosophiæ, Diog. Laert.

Ἐκλογὴ, electio, delectus. Alex. Aphr. Item adnotatio & collectio, apud eundem. Exponitur & notatio, apud Aristot. Item optio apud Plut. Κατ' ἐξοχὴν ἐκλογαὶ dicuntur separata quædam poemata & seorsum collecta de certis quibusdam & selectis rebus nos docentia, qualia sunt Eclogæ Virgilij. Item ἐκλογὴ, exactio.

Ἐκλογεὺς, έως, ὁ, exactor vectigalium, vel coactor.

Ἐκλογεῖον, Suidæ idem quod ἐκλογάς, quod ex multis selectum est seu excerptum.

Decomp. Ἀπεκλέγομαι, in electione reprobo & reiicio, seu non eligo. Diosc. l. 3. c. 25.

Ἐπεκλέγομαι, percenseo, perlego: apud Pausan. in Corinth.

Παρεκλέγω, furtim exigo, perperā exigo, apud Dem. & Greg.

Συνεκλεκτὴ ἐκκλησία, vna electa ecclesia. Exponitur & eiusdem electionis consors. 1. Petr. c. vlt.

Ἐπιλέγω vel ἐπιλέγομαι, eligo, deligo, seligo. Herodot. τῶν ἀρίστων ἐπιλέξαντες ὁμιλίην. Diodor. τῶν νέων τοὺς εὐθέτους ἐπιλέξαι πρὸς στρατείαν.

Ἐπιλέγομαι recenseo, recognosco: vt ὁ δὲ τὸν ἀριθμὸν ἐπελέξατο τῶν στρατιωτῶν. Item lego. Paus. in Att. ταῦτα τὰ βιβλία ἐπιλεγομένῳ μοι μάλιστα ἐπῆλθε θαυμάσαι Πύῤῥον.

Ἐπίλεξις, delectus, Appian.

Ἐπίλεκτος, idem quod ἐκλεκτὸς. Polyb.

Ἐπιλογὴ, electio. Damasc.

Καταλέγω, deligo & conscribo centurióq; Lysias in apolog. Item allego, adscribo. Plut. Item censeo, existimo, numero & loco habeo. Plat. de leg. l. 5. ὡς γε δὴ οἱ πολλοὶ πλουσίους καταλέγουσι.

Καταλέγομαι, enumero, recenseo. Athen.

Κατάλογος, ου, ὁ, enumeratio. recensio: propriè esse putatur enumeratio nominum eorum qui stipendia merent. Exponitur & delectus, apud Luc. & Demosth. Κατάλογοι vocabantur & tabellæ quibus militum nomina inscribebantur, vt tradit schol. Aristoph. in equit.

Καταλογεὺς, qui delectus facit. Lysias.

Decomp Ἐγκαταλέγω, recenseo inter alios, annumero: vel allego, ascisco. Et peculiariter, annumero militibus, numero militum adscribo. in Anthol. Epigr. Γαῖε καὶ σὺ φοβοῦ μὴ καί σε τις ἐγκαταλέξῃ. Item congero vna cum aliis, vel simpliciter, congero. Thuc. l. 1.

Προκαταλέγομαι, etiam ego allegor & ascribor in catalogū.

Συγκαταλέγω, recenseo cum aliis, connumero.

Παραλέγομαι, lego littus: vt παρελέγοντο τὴν Κρήτην. Act. 27. Exponitur & oram littoris lego.

Προλελεγμένοι, qui delecti & ante alios collocati fuerunt, vel delecti ad tenendum primum in acie locum, vel delecti vt sint præstites in acie. Il. ν.

Συλλέγω & συλλέγομαι colligo. Plato de rep. l. 7. συλλέγοντες τοὺς ὄχλους. Item metaph. colligo. Philo de vita M. l. 1. ὥσπερ ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἀθληταὶ συλλεξάμενοι δύναμιν. Itē alia metaph. colligo, i. ex assumptione propositionum quasi calculis subductis summam argumentorum efficio, ratiocinor. Greg. ¶ Item συλλέγομαι, cōparo, quæro. Pla. de leg. l. 11. [illegible] βίον ἀνελευθέροις συλλεγόμενος. Sic & apud Dem. in Neæram.

Σύλλεξις, collectio, coactio, copulatio. Plat. in Timæo.

Συλλογὴ, collectio. Idem de leg. l. 5.

Σύλλογος, concilium, collectorum hominum circulus. Exponitur etiam, colloquentium circulus, colloquium: item generalius, concilium, conuentus, concessus, collegium. Thucy. l. 1. 2. & 4.

Συλλογεὺς, collector, coactor Poll. l. 3. c. 26.

Συλλογιμαῖος, collectitius, vel collectaneus, miscellaneus, confusaneus: & vndique collectus, apud Luc.

Συλλογίζομαι, colligo, &c. vide in comp. à λόγος infrà.

Decomp. Ἐπισυλλέγω, colligo congero, congrego, vnde ἐπισυλλέγεις, particip. apud Diosc. l. 4.

Νεοσύλλεκτος, recens collectus.

Προσυλλέγω, antè colligo, præcolligo.

Στωμυλιοσυλλεκτάδης, loquacium nugarum consarcinator, vel garrulus nugator. Aristoph. in Ran.

Comp.

Composita sine praepositione.

Ἀγγειολογέω ῶ, venas lego.
Ἀγγειολογία, ipse actus legendi venas. Gal.
Ἀθερολόγος, spicilegus, qui spicas seu aristas colligit.
Ἀκανθολόγος, spinas colligens, spinarū collector. in Anth. epigr.
Ἀκρολόγος, qui summa tantū colligit & manu carpit. Athen. l. 10.
Ἀκρολογέω, in summitate carpo seu lego, vel summitatem aut summa lego. in Anth. epigr.
Ἀνδρολογέω ῶ, viros lego vel colligo, *ad malitiam videlicet*, delectum habeo. Alciphron.
Ἀνδρολογίζω, pro eodem.
Ἀνδρολογία ἡ, virorum collectio ad malitiam, virorum delectus. Item collectio quælibet quæ fit viritim. Macc. c. 2.
Ἀνθολόγος ὁ ὁ καὶ ἡ, florilegus, vt apes florilegæ dicuntur, Lat.
Ἀνθολογία, florum collectio & florilegium. Luc.
Ἀνθολόγιον, Suidas vocat librū collectaneorū Stobæi quasi in quo sint collecti autorum Græcorum flores. (scripti.
Ἀνθολογικά, libri de florū collectione, seu de legēdis florib.
Ἀνθολογέω, ῶ, siue ἀνθολογοῦμαι, οῦμαι, flores lego, flores decerpo seu carpo. Aristot. hist. an. l. 9. Ἀνθολογέω cum accusat. exp. & similiter decerpo apud Hippocr.
Ἀργυρολόγος, qui argentum, i. pecuniam colligit, coactor. Thuc.
Ἀργυρολογία, argenti, (i. pecuniæ) coactio & exactio. Xen.
Ἀργυρολογέω, ῶ, pecunias posco & exigo. Cum accus. apud Polyb & Syn.
Ἀργυρολόγητος, ad pecuniā colligendā institutus. 2. Mac. 11.
Ἀφρολόγος, spumilegus. in Epigr.
Βλαστολογέω, q. d. germina carpendo lego, pampino. Theophr. de caus. pl. lib. 3. [Theophr. ibidem.
Βλαστολογία, pampinatio, à legendis pampinis vt herbis.
Βοτανολογέω ῶ, herbas lego seu colligo. Hippocr. in ep. ad Crat.
Δασμολόγος, tributi seu tributorum collector, quæstor.
Δασμολογία, tributi collectio.
Δασμολογέω, ῶ, tributum colligo, cum accus. pers. apud Isocr. τοὺς ὑπηκόους δασμολογεῖν, tributa ab iis exigere. Et rei, apud Dem. in Neær.
Δασμολογοῦμαι, q. d. tributum colligor, i. tributum à me colligitur, tributum pensito.
Δεκατηλόγος, decimæ seu decimarum collector vel exactor. Poll.
Δεκατηλογία, decimæ collectio seu exactio. (λωνεῖον.
Δεκατηλόγιον, locus in quo decimæ exiguntur. Et *pro*, τε-
Δραγματολόγος, qui manipulos colligit.
Εἰκοστολόγος qui vigesimam partem colligit. Aristoph. in Ran.
Ἐλαιολογέω ῶ, oliuo, oliuas colligo. Deut. 4. Pro eodem dicitur & ἐλαολογεῖν. Eust. ex Aelio Dionys.
Ἐλαιολόγος, qui oliuas colligit qui oliuat. Aristoph. in Vesp.
Καρπολογέω, ῶ, fructum seu fructus lego, fructum decerpo. Theophr. de caus. pl. l. 5.
Καρφολογέω ῶ, paleas seu festucas lego. Item exquisitè in alium inquiro, quasi festucam in oculo scrutor Basil. Item floccos lego & quisquilias in veste hærentes. Theophr. De phreneticis etiam dici solet, teste Galen.
Καρφολογία, palearum seu festucarum collectio, floccorum collectio. Galen.
Decomp. Ἀποκαρφολογέω ῶ, paleas seu festucas alicunde lego. floccos seu quisquilias alicunde carpo. Hippocr. in progn.
Κοπρολόγος qui stercora colligit. Aristoph. in pace.
Κριθολόγος, qui hordeum colligit. Plut. in quæst. Græc.
Λιθολόγος, ου, qui lapides legit seu colligit: vel etiam seligit operi idoneos. Thuc. l. 7.
Λιθολογέω, ῶ, lapides lego seu seligo operi idoneos.
Λιθολόγημα, ex lectis lapidibus constructum ædificium. Xen. pæd. 6. (pido.
Decomp. Ἐκλιθολογέω ῶ. lapides eligo. i. legēdo eximo, ela-
Ξενολόγος, externorum militum collector, qui cogit externos milites. Hesych. & Suid.
Ξενολογία, externorum militum collectio. Aristot. œcon. 2.
Ξενολόγιον externorū militū collectorū manus seu exercit⁹.
Ξενολογέω, ῶ, externos milites colligo, seu cogo. Isocrat. ad Phil.
Ὀστολόγος, qui ossa legit seu colligit, vt qui cruentorum cadauerum ossa inter cineres colligit.
Ὀστολογέω. ossa lego. ossa colligo. Item metaphoricè, perquiro, indago, more eorum qui incrementorum corporū cineribus ossa perquirunt & cum diligentia aliqua colligunt. Suid.
Παλίλλογος, iterum collectus seu congestus. Il. α.
Πεντηκοστολόγος, qui quinquagesimam partem colligit seu exigit: seu quinquagesimæ partis redemptor. Dem. contra Mid.
Πεντηκοστολογέω, ῶ, quinquagesimam colligo seu exigo. Poll. ex Philonide.
Ποηλογέω, vel ποιολογέω. herbas lego. idyll. 3.
Ῥαγολόγος acinorum collector: epithetum est echini in Epigr.
Ῥαγολογέω, ῶ, acinos lego. schol. Theocr.
Ῥιζολόγος, radicum collector.
Ῥιζολογέω, ῶ radices colligo. Item eradico, extirpo. Diodor. καθόλου πάντας τυράννους ῥιζολογήσας.

Σιτολόγος, qui frumenta colligit, qui annonam exigit: magistratus quidam apud Athenienses.
Σιτολογία, munus τῶν σιτολόγων, frumentatio. Polyb.
Σιτολογέω, ῶ, frumentor, frumentum comporto, vel exigo. Polyb. lib. 3.
Σπερμολόγος, & σπερματολόγος, qui semina colligit: dicitur de auiculis quæ in agris seminatis inter sulcos non benè occa depressos semina legunt, apud Athen. Aristoph. Basil. Sic etiam nominantur homines viles, qui in foro grana seu semina instar frugilegarum auium colligunt è saccis effluxa, atque inde victum quærunt, vt qui ex spicilegio victitant. Eust.
Σταχυολόγος, qui spicas legit.
Σταχυολογέω, ῶ, spicas lego seu colligo.
Σταχυολογία, spicilegium.
Στρατολογέω ῶ exercitum colligo, cogo & conscribo milites.
Στρατολογία collectio exercitus, ipsa actio cogendi & colli-
Συκολόγος, qui ficus colligit. (gendi copias.
Συκολογέω ῶ, ficus lego, seu colligo. Aristoph.
Τριχολογέω ῶ, pilos lego, seu colligo, aut floccos. Suid.
Φορολόγος, qui tributum colligit, tributorum exactor. Suid. & Hesych.
Φορολογέω, ῶ, tributum colligo, tributum seu tributa exigo. Polyb. Ioseph. Item exhaurio tributis, apud Plut.
Φορολογία, tributi collectio seu exactio.
Decomp. Ἀφορολόγητος, ex quo non colligitur seu exigitur tributum, qui tributum non pendit, immunis à tributo. Suid.
Φυλλολογέω, ῶ, folia lego, pampino, quum de vite dicitur. Poll.
Χαλκολογέω, ῶ, æra lego, æs colligo, i. nummos colligo. Hesych.

Deriuata à λέγω i. dico. loquor.

Λέγομαι dicor, &c. Τὸ λεγόμενον, aliquando per parenthesin ponitur *pro*, quod dici solet, quod dicitur prouerbio. Item λέγεται impersonaliter, fertur, fama est. Xenoph. λέγεται Ἀλκιβιάδην Περικλεῖ διαλεχθῆναι. Λέγομαι, medium idem significat cum actiuo.
Λέξις, εως, ἡ, dictio, i. elocutio, oratio, sermo, stylus. Arist. Luc. Item orationis venustas. apud Isocr. & Dion. Hal. Item dictio, vocabulum, verbum. Luc. Athen.
Λεξίδιον, ου, τὸ dictiuncula, vocula.
Λεξικὸν ου, τὸ. liber in quo vocabula recensentur & explicantur, vulgò dictionarium, vocabularium.
Λεκτὸς ου ὁ, q. d. dicibilis. Item qui in dictis seu verbis cōsistit.
Λεκτικὸς orationi & sermoni accōmodatus. Aristot. de poet.
Λόγος, cum suis deriuatis & compos. vide post composita ab hoc λέγω.

Composita ac primùm cum praeposit.

Ἀμφιλέγω, q. d. vtraque parte dico: vel in vtrāque partem: vt dubitans dico, ambigo, dubito. Xen. in apol. Socr. βρονταῖς ἀμφιλέξει τις μὴ φωνεῖν. Item decepto, contendo verbis, controuersiam de re aliqua habeo. Xen. anab. 2.
Ἀμφίλεκτος, vtrinque disceptatu vel disceptabilis, in controuersia positus. Eurip. in Phœniss.
Ἀμφίλογος, ου, ὁ καὶ ἡ. itidem, controuersus, de quo ambigitur & dubitatur. Xenop. Pæd. 8. & Hell. 5. Item actiuè, qui ambigit seu dubitat. Arrian.
Ἀμφιλογία ἡ. ambiguitas sermonis, sermo ambiguus, vel disceptatio. Hesiod. in Th.
Ἀμφιλογέω, idem quod ἀμφιλέγω.
Decomp. Ἀναμφίλεκτος, disceptationem nullam habens.
Ἀναμφιλέκτως, sine controuersia.
Ἀναμφίλογος, idem Xen. in symp. Ἀναμφιλόγως, idem quod ἀναμφιλέκτως.
Ἀντιλέγω, cōtradico, nego. Cum datiuo, apud Xen. αἰσχυνοίμην ἂν τούτοις ἀντιλέγων. Cum accus. idem. Pæd. 1. οὐδ᾽ ἐν ἔδει αὐτὸ ἀντιλέγειν. Cum vtroque. Aristop. Τοῖς νόμοις καὶ ταῖς δίκαις τἀναντία ἀντιλέξαι. Cum πρὸς, apud Xenop. in symp. καὶ ἔτι ἔχω πρός σε ἀντιλέγειν. Interdum sequente ὡς οὐ. Thucy. ἀντιλέγω ὡς οὐ πάνυ βεβαίως πονηρὰ τὰ πράγματα εἴη. Aliquando expro. recuso. Item ambigo, altercor, dissentio. Isocr. in Archid. περὶ τοῦ συμφέροντος ἀντιλεγόμενον.
Ἀντιλέγεται, dicitur res de qua ambigitur, vel cui cōtradicitur. Xen. Hell. 6. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἀντιλέγεται. Et τὰ ἀντιλεγόμενα, controuersia, de quibus inter partes non conuenit, quibus opp. ὁμολογούμενα.
Ἀντίλεξις, contradictio. Hippocr.
Ἀντίλεκτος, id contradictione positus, controuersus, dubius. Thuc. lib. 4.
Ἀντιλογία ἡ, contradictio. Item altercatio, contentio. Dem. Item refutatio. Herod.
Ἀντιλογικὸς aptus ad contradicendum, contradicendi peritus vel refutandi. Aristoph.
Ἀντιλογέω, ῶ, idem quod ἀντιλέγω. apud eundem.
Decomp. Ἀναντίλεκτος cui contradici non potest, cui nemo refragari potest. Ioseph. Ἀναντιλέκτως, citra contradictionem nemine contradicente. (potest.
Εὐαντίλεκτος, cui facilè contradici potest, qui facilè refelli
Δυσαντίλεκτος, cui vix cōtradici potest, qui vix refelli potest.

Ἀπολέγω,

Ἀπολέγω, interdico, veto. Polyb. l.2. διότι ὁ Πτολεμαῖος τὰ μὲν χορηγεῖν ἀπολέγει, &c. Item declaro, prodo, effero. Philo de mundo, τοῦ δὲ τί ἂν εἴη χαλεπώτερον, ἢ μᾶλλον ἀπολέξαι τὴν ἐν τῇ ψυχῇ δυσχέρειαν δυναμένων.

Ἀπόλογος, narratio longa & verbosa, seu fabulosa: vnde prouerb. Ἀλκίνου ἀπόλογος, apud Plat. lib. 10. de rep. & Aristot. de arte poetica. Exponitur etiam fabula moralis, ex Cic. de Orat. lib. 2.

Ἀπολογία, ἡ, quod dicitur pro defensione alicuius, causæ dictio, excusatio. Isocr. in Busir. encom. Æschin. Plato, & alij.

Ἀπολογέομαι, οῦμαι, loquor aliquid pro defensione seu excusatione alicuius, excuso. Æschin. contra Ctesiph. ὁ μὲν γὰρ κατήγορος ἀπολογεῖται, ὁ δὲ φεύγων τὴν γραφὴν κατηγορεῖ. Interdū cum accus. vt ἀπολογεῖσθαι δίκην, defensionē causæ dicere. Plut. Et ἀπολογεῖσθαι αἰτίας πολέμου propter causas belli se excusare. Polyb. Interdum cum propos. addita accus. vt apud Luc. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα, ad accusationes respondebo. Et cum accus. & præpos. Dicitur enim ταῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ ἀπολελόγημαι, hæc pro accusatione mei dixi, apud eundem. Dicitur & sine accus. ἀπολογεῖσθαι ὑπέρ τινος, defendere aliquem. Et cum περὶ, apud Isocr. in Helen. Iungitur & dat. apud Plut. in Them.

Ἀπολόγημα, τὸ, quod pro defensione dicitur, excusatio. Plut. in Rom. & alibi.

Ἀπολογητικός, οῦ, ὁ, defensorius, ad defendendam causam valens: vnde ἀπολογητικοὶ λόγοι, libri ad defendendum aliquid scripti cuiusmodi sunt Iustini martyris.

Ἀπολογίζομαι, enarro percenseo, commemoro. Polyb. ἀπολογιζόμενοι τὴν περὶ σφᾶς ἀπειρίαν καὶ δυσχρηστίαν.

Ἀπολογισμός, defensio excusatio. Polyb. l. 4.

Decom. Ἀναπολόγητος, qui defendi non potest seu excusari, pro cuius defensione nihil afferri potest. Vtitur Cic. ad Att. l. 1. & Paul. Rom. 1.

Δυσαπολόγητος qui difficulter defenditur seu excusatur. Poly.

Ἐπαπολογοῦμαι, insuper defendo, seu simpliciter, defendo, refello Plutarch.

Εὐαπολόγητον, quod facilè excusari potest.

Συναπολογέομαι οῦμαι simul defendo seu patrocinor. Æschin.

Διαλέγομαι, colloquor, sermocinor, dissero. Plat. in Apol. ὀλίγον γὰρ χρόνον ἀλλήλοις διειλέγμεθα. Idem. χαίρω διαλεγόμενος τοῖς σφόδρα πρεσβύταις Dicitur & διαλέγομαί σοι ταῦτα, apud Xen. & ἃ πρὸς Ἀντιφῶντα διελέχθη, apud eundem Et apud Plut. βραχέα διελέχθησαν. Nonnunquā cum dat. & præpos. περὶ: vt apud Herod. l. 6. περὶ εἰρήνης καὶ φιλίας διαλέγεσθαι. Alia construct. apud Plut. in epist. ἐγὼ πρὸς ἐκεῖνον περὶ τῶν Δίωνος πραγμάτων οὐδὲν ἔτι διαλεγόμην. Item orationem publicè habeo, apud Isocr.

Διάλεξις sermocinatio. dissertatio. Plut. Greg.

Διάλεκτος ου ἡ, sermo vnicuique genti peculiaris, seu sermonis forma Plut. in quæst. Rom. Exponitur etiam colloquium apud Plat. in symp.

Διαλεκτικὸς, οῦ, ὁ, ad sermocinationē pertinens. Item sermocinator. fabulator vt exp. apud Aristot. Item peritus artis quæ Dialectica vocatur, seu qui interrogare & respondere nouit, vt Plato in Cratylo definit. Itē pertinens ad artem dialecticā.

Διαλεκτικὴ (sub. τέχνη ars disserendi, vel disputatrix. Propriè sic vocatur ea pars Dialecticæ quæ probabiliter de qualibet re disserere docet. alio nomine τοπικὴ, vt patet ex c. 22. li. 1. pr. anal. Arist. Vsurpatur etiam pro metaphysica seu prima philosophia. apud Plat. l. 7 de rep.

Διαλεκτικῶς, dialecticè. i. vt conuenit arti dialecticæ, & eius præceptis, seu more eorum qui dialectici vocantur.

Διάλογος, ου, ὁ. sermocinatio, sermo aliquorum disserentium aut confabulantium. Exponitur etiam sermo ex interrogatione & responsione constans. vide Fab. l. 9. c. 2.

Διαλογικὸς, ad dialogos pertinens, seu ad dialogorū scriptionem.

Διαλογίζομαι, dissero, discepto. Xē. συνῆσαν διαλογιζόμενοι περὶ αὐτῶν σκοπούμενοι ἤδη ὅπῃ τὸ δυνατὸν εἴη. Itē dissero, discepto

Διαλογισμὸς, sermocinatio, confabulatio. Plut. in apophth.

Dec. Προσδιαλέγομαι sermocinor cum aliquo, colloquor. Plut. & Synes. Προσδιάλεξις, sermocinatio.

Ἐκλογέομαι idem quod ἀπολογοῦμαι crimen aliquod verbis diluo, loquor pro defensione alicuius aut excusatione. Appian. in Mithrid. ὁ δὲ ἐλθὼν ἐξελογεῖτο περὶ τῶν γεγενότων. Sic & apud eundem de bello ciuili lib 5.

Ἐπιλέγω, dico post (alia) præterea dico, seu dictis addo: vnde pass. apud Arist. ἐπιλέγεταί τις μῦθος, additur his fabula. Cū dat. exp. etiā dico de: vt apud Aristot. eth. ὅθεν εἰώθασιν ἐπιλέγειν τοῖς εὖ ἔχουσιν ἔργοις, vnde de rectè factis dicere solent. Et cū dat. pers. sermonē adiungo, *post factum aliquid videlicet.* Sic apud Xen. pæd. 1. τὸν Κῦρον λαβόντα τῶν κρεῶν διαδιδόναι τοῖς ἀμφὶ τὸν πάππον θεράπουσιν, ἐπιλέγοντα ἑκάστῳ, &c. carnibus in singulos ministros distributis vnicuiq; verba hæc addidisse. &c. Interdum cum accus. vt apud Thu. li. 6. ἐπιλέγοντες τεκμήρια, post alia dicētes. Expon. etiam statim subiicio, seu effor, apud Plu. symp. 6. διὰ θυρῶν ἐξελαύνων, ἐπιλέγειν....

Ἐπίλογος, ου, ὁ, dictum quod subiungitur ad reddendā eius quod præcedit rationem. Arist. 2. rhet. Item apud Rhetores, orationis extrema pars quę antè dictis ἐπιλέγεται, peroratio.

Dec. Προσεπιλέγω, idē quod ἐπιλέγω dictis addo, seu insuper dico. Thē. phys. 7. ἀλλ' οὐ δὲ Ἀναξαγόρας τὴν αἰτίαν προσεπιλέγει.

Καταλέγω, sigillatim enarro. Od. γ. Ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἦν τίς τ' ὀπωπῆς. Sic Od. δ. Τοὶ γὰρ ἐγώ τοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω. Sic & Il. κ. & alibi, apud Hom.

Καταλογάδην, prosaicè, prosa oratione. Isocr. & Plut. de fort. Rom.

Παραλέγω absurda loquor, deliro. Hippoc. epidem. l. 1.

Παράλογος, vide in comp. à λόγος ratio.

Περιλέγειν, circumloqui, verborum circuitionibus vti: superfluā & inutilia loqui. Poll. ex Hermippo comico.

Περίλεξις, circūloquutio, copia dicēdi & latius interpretādi: seu futilis loquacitas, superuacanea dictio. Aristop. in Nub.

Προλέγω, prædico, Item pręmoneo, profiteor. Plut de Socr. dęm. καὶ γὰρ προεῖπεν καὶ προὔλεγον. Æsch. προλέγω ὑμῖν ὅτι λήσετε &c.

Πρόλογος, (q. d. proloquium, i. anteloquium) id quod dicitur ante cætera: peculiariter apud comicos & tragicos poëtas Sic nominatur quæ comœdiæ seu tragœdiæ præponitur præfatio. Arist. rhet. 8.

Προλογίζω, præfor: seu primus in scenam prodiens verba facio. Exponitur etiam, prior verba facio. Suid.

Προσλέγω, insuper dico Προσλέγομαι alloquor: vnde apud Hom. Od. μ. Εἴσε τε καὶ προσέλεκτο, καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα. allocuta est, sicut schol. exp. & etiam Eust. quum inquit, προσέλεκτο, μάλιστα σημαίνειν ὁμιλίαν διὰ λόγων.

Composita, sine præposit.

Ἄλεκτος, qui dici non potest, ineffabilis. Philo.

Ἀξιόλεκτος, dictu dignus. laudabilis.

Αὐτολεξεὶ, ad verbum. αὐταῖς λέξεσι, vel κατὰ λέξιν.

Δικολέκτης ου ὁ, causidicus in Epigr.

Εὔλεξις λόγος oratio habens bona vocabula. Luc. in Lexiph.

Κοινολεκτῶς, vulgari sermone, communi lingua.

Κυριολεκτεῖν propriè loqui. Eust.

Κυριολεξία, proprietas loquendi. Eust.

Μυριόλεκτος. qui ab infinitis dicitur. Xen. Hell. 5.

Ἄγγελος Ἔλεγος. quomodo huc pertineant, vide suis locis.

¶ *De nomine* Λόγος *cum suo comitatu.*

Λόγος, ου ὁ dictū, verbū: vt ὁ παλαιὸς λόγος, vetus dictum, apud Plat. in symp Sic apud Herodia. παντὸς λόγου θᾶττον, & apud Synes. θᾶττον ἢ λόγος, dicto citius. Sæpe inter se opponuntur λόγῳ & ἔργῳ, vt Latinè re & verbo Item sermo oratio, verba. Xen. Hell. 4. ἤρξατο λόγου, inchoauit sermonē. Aristop. in Nub. ἀπεσχίσας μου τὸν λόγον abrupisti mihi sermonem. λόγος Δημοσθένους, &c. oratio. Dem. Et λόγους ποιεῖσθαι. apud Isocr. in Areop. verba facere orationem habere. Item sermo, i. rumor, fama. Thuc. l. 7. διῆλθεν ὁ λόγος ὅτι, &c. Sic apud Plut. in Sert. λόγους διαδιδόναι, rumores in vulgus disseminare. Dicitur & ὡς λόγος. sub ἐστὶ, vt fama est, vt ferunt, apud Herodia. 1 Exponitur etiam, opinio: vt Greg. ὡς ὁ ἐμὸς λόγος, vt mea fert opinio. Item λόγος, liber, tractatus: vt apud Luc. ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος. Sic & apud Plut. Gal. &c. Aliquando pro definitione ponitur, apud Arist. post. anal. c. 8. & 12. In plur. λόγοι studia literarum & disciplinæ liberales: vnde οἱ ἀμφὶ τοὺς λόγους. Greg. literati homines. Et οἱ ἐπὶ λόγοις εὐδόκιμοι. Herod. homines insigni doctrina præditi.

Λόγος, ratio: vt apud Arist. eth. lib. 9. c. 8 κατὰ λόγον ζῆν. Et apud Dem. λόγον ἔχει, rationi consentaneum est. Sic κατὰ λόγον γίνεται apud Plut. cū ratione fit, non abs re fit. Sic dicitur λόγον διδόναι vel ὑπέχειν, rationē reddere & causam dicere. Itē pro ἀναλογία, proportio. Aristot. in hist. an. καὶ τοῦτο τὸ μόριον φαίνεται μεῖζον ὂν κατὰ λόγον τοῦ ὅλου σώματος, i. proportione. Sic & apud Plat. in Phædone, ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, pro pari portione Item mens, mentis conceptus, cogitatio: vt apud Plat. in Parmenide, λόγῳ λαβεῖν & τῇ διανοίᾳ λαβεῖν, pro eodem,

¶ *Deriuata à* Λόγος *in prima signif.*

Λογικὸς οῦ ὁ, qui sermocinari potest, sermocinans, sermocinator. Greg. de homine. Item eloquens facundus: idem in epitaphio patris. Item dialecticus pertinens ad scientiam disserendi. Et λογικὴ (sub. τέχνη) ars disserendi. Luc. in dial. cui titulus βίων πρᾶσις. Apud Rhetores autem λογικὸς πούς dicitur pes in prosa oratione vsitatus. Demet. Phaler. Alias signif. vide in λόγος, i. ratio. Λογικῶς, verbis, disserendi modo.

Λόγιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, mentione dignus, memorabilis, seu celebris, nobilis. Herodot. in Vran. & Eut. Item æstimabilis, æstimatione dignus.

Λόγιος, ου, ὁ, celebris, memorabilis. Philo de vita M. lib. 2. Apud antiquos sic dicebatur, qui vnaquaque natione patria instituta interpretari & eloqui poterat, h. e. historię & antiquitatis peritus, & in ea re facundus, vt apud Arist. polit. 6 Postea omnes diserti sic appellari cœperunt. Moschopul. Sic dicitur etiam, fatidicus & vates. Plut. in Sylla & Arrian. l. 6. Item magnificus Demetr. Phaler. ¶ Λόγιον, ου τὸ, oraculum responsum diuinum: propriè. vt volunt grammat. datum oratione soluta. Thu. l. 1. Philo de vita M. l. 1. Aristoph. in Vesp. Ecclesiastici autem

scriptores λόγια, appellant testimonia Prophetarum & Apostolorum. Et θεῖα λόγια, diuina oracula, sacræ literę. Naz.

Λογιότης, ητος, ἡ, facundia, eloquentia.

Λογιεύς, ιως, ὁ, orator, qui causas dicit. Poll. ex Critia.

Λογεῖον, locus quidam theatri, seu pulpitum in scena super quo stantes histriones fabulam recitant. Etym. A Suid. exp. locus in quo causæ dicuntur. Moschopulo est locus in quo πρὸς τοὺς λόγους διατρίβουσι λογεῖον dicitur etiam os; quoniam per id sermo prodit. Poll. lib. 2. In sacris autem literis dicitur λογεῖον τὸ μάντευμα ὅπερ ἐφόρει ὁ ἱερεὺς, ἐν ᾧ ἦσαν ἐγκεκολαμμένοι οἱ ιβ´ λίθοι. Suidas. Exponitur pectorale Exodi 28.

Λογίδιον & λογάριον, ου, τὸ, verbulum, dictiuncula, oratiuncula. Isocr. contra Soph. Athen. l. 3. item λογίδιον, fabella. Aristoph. in Vesp.

Λογιστήρια, τὰ, dicuntur scholæ in quibus disseritur. Synes. ep. 54. vide & in sequenti classe deriuat. [Lex.

Λογάω. q.d. dicturio, dicere seu fari & disserere cupio. Luc. in

Composita.

Ἀειλογία, ἡ, [q.d. semperloquium] verbositas. Suid. & Hesy. item dicendæ causæ, aut orationis reddendæ necessitas, sine præscriptione aut temporis, aut personæ, aut rei iam iudicatæ & finitæ. Demost. περὶ παραπρεσβ.

Ἀειλογέω, ῶ, semper loquor. Hesyc. & Suid.

Αἰσχρολόγος, qui turpia & obscœna loquitur.

Αἰσχρολογία, sermo turpis seu obscœnus, sermonis turpitudo. Arist. eth. 4. c. 8. & polit. 7. (mone.

Αἰσχρολογέω, ῶ, turpia loquor, turpis & obscœnus sum in ser

Αἰτιολόγος, qui causam dicit cur, qui rationem reddit: qui rationibus vtitur & probationibus. (9. c. 3.

Αἰτιολογία, causæ redditio: schema apud Rhet. de quo Fab. l.

Αἰτιολογικὸς, peritus ætiologiarũ, qui rationem reddere nouit eius quod in quæstione versatur: apud Sext. philosophum. item causalis, causæ redditiuus. Αἰτιολογικὴ, pars medicinæ quæ de causarum differentiis & viribus disserit.

Αἰτιολογέω, ῶ, rationem reddo, apud Sext. philos.

Decomp. Ἀναιτιολόγητος, cuius ratio reddi non potest. Alex. Aphr. in probl. Diosc. lib. 7. cap. 1.

Ἀκαιρολογία, intempestiua ratiocinatio. Hesych.

Ἀκριβολόγος, accurato sermone vtens, exquisito sermone aliquid exprimens. Et generalius, exquisita diligentia in quouis dicto seu facto vtens.

Ἀκριβολογία, accurata discussio vel examinatio aut tractatio. Arist. rhet. l. 1. ad Theod. Ponitur & in vitio pro accurata impensæ & sumptuum examinatio, apud eundem eth. 4.

Ἀκριβολογέω, ῶ, accuratè perpendo & examino. Chrysost. in 8 ad Rom. τί φιλοσοφεῖς ἀκαίρως καὶ ἀκριβολογεῖς περὶ τούτων;

Ἀκριβολογοῦμαι, eisdem exactè perpendo & excutio, exquisitè disputo & æstimo. Æsch. contra Timarch. ἵνα μή τις εἴπῃ ὡς ἄρα ἀκριβολογοῦμαι ἅπαντα. Dem ἐμοῦ περὶ τούτων ἀκριβολογουμένου. item exactam sumptuum rationem subduco.

Decom. Διακριβολογοῦμαι, accuratè discutio. item enucleatè dissero.

Ἄλογος, facultatis dicendi expers. Ἄλογα, non dicenda, nefanda. Soph. in Thyeste. Ἄλογοι ἡμέραι quidam exp. dies irriti: alij dies innumerati. Num. c. 6.

Ἀλόγως, sine sermone, sine vllo verbo, cum silentio. Soph.

Ἀλογία, vocatur à Greg. edictum Iuliani quo vetuit Christianos operam dare studiis literarum liberaliũ. itẽ pro silentio. Luc. in Lexiph. Alias signif. vide in comp. à λόγος, i. ratio.

Ἀμουσολογία, verba inerudita & inscita, verba quæ aduersis musis funduntur. Athen. l. 4.

Ἀνθρωπολόγος, de hominib. libenter verba faciens. Arist. in eth.

Ἀξιόλογος, (q.d. mentione dignus) memorabilis, laudabilis. Item non aspernandus, alicuius pretij. Thuc. l. 1. & 3. Xen. Synes.

Ἀξιολόγως, ita vt mẽtione dignũ sit, egregiè, præstãter. Xẽ.

Ἀπεραντολόγος, nullum finem faciens loquendi, multiloquus, verbosus.

Ἀπεραντολογία, verbosa oratio, loquacitas. Luc.

Ἀργολογία, sermo otiosus & inutilis.

Ἀργολογέω, ῶ otiosa & superuacanea dico. Basil.

Ἀρχαιολογία, sermo aut historia de rebus antiquis. Plut. de Herodot.

Ἀρχαιολογέω, ῶ, antiqua memoro, de antiquis dissero, seu scribo. Luc. Thuc. l. 7. item antiquis verbis vtor.

Ἀστειολογία, facetiæ, vrbanitas sermonis. Luc.

Ἀστρολόγος, antiquitùs idem dicebatur qui & ἀστρονόμος, i. sciẽtiæ siderum peritus: recentioribus verò Mathematicis ἀστρολόγος dicitur qui effectus siderum prædicit.

Ἀστρολογία, scientia astrologorum.

Ἀστρολογικὸς ad astrologiam seu astrologos pertinens. Plutarc. de solert. anim.

Ἀστρολογέω, circa astrologiã versor, astrologiã tracto. Ath. l. 9.

Βαττολογέω, ῶ, exili voce balbutio, lingua titubo & hæsito (veluti Battus ille Cyrenæorũ princeps) vel vnum idémque verbum sæpius repeto, nugor, deblatero, sicut Battus ille poeta in hymnis suis idẽ repetens: aut etiam multa inaniter garrio. Matth. 6.

Βαττολογία, titubantia & offensio in loquendo, hæsitantia. item multiloquium, loquacitas. Hesych.

Βραχυλόγος, breuis in sermone, qui breuiter dicit aliquid aut loquitur. Plut. in Lycurgo.

Βραχυλογία, breuitas sermonis aut orationis. Fab. l. 8. c. 3.

Βραχυλογέω, breuis sum in dicendo. Plut. in apophth.

Γαστρολόγος, qui de rebus ventri gratis disserit & eas exponit.

Γαστρολογία, liber quo hæc exponuntur. (scriptor. Laert.

Γενεαλόγος, qui originem & genus alicuius narrat, genealogiæ

Γενεαλογία, genealogia, recẽsio generis, series generis. (l. 2.

Γενεαλογικὸς, ad generis recẽsionẽ pertinẽs. Philo de vita M.

Γενεαλογέω, generis seriem deduco, seriem generis memoro. Herodot. γενεαλογήσαντι αὐτῷ ἐπὶ τὴν γένεσιν. Iustin. γενεαλογεῖν τοὺς θεούς. Sic γενεαλογοῦσι τὸν λυκοῦργον, apud Plutar. Et cum genit. vt γενεαλογῶ Θαύμαντος, à Thaumante genus dico. item metaph. oratione rem aliquam veluti per generis seriem deduco. Luc. γενεαλογεῖν περὶ ὀρχήσεως, &c.

Decom. Ἀγενεαλόγητος, cuius generis origo reddi vel inueniri nequit, cuius progenies non enarratur in ep. ad Heb. & apud Greg.

Ἀντιγενεαλογέω, ῶ, contrario modo genealogiam deduco, contrariam generis seriem recenseo. Herodot. in Eut.

Συγγενεαλογῶ, simul refero generis seriem, apud eundẽ ib.

Γενεθλιαλόγος seu γενεθλιολόγος, qui notationes & prædictiones facit ex natali die. (natalitiis.

Γενεθλιαλογία, prædictio ex natali die, notationes ex siderib.

Γνωμολόγος, q.d. sententiæ proloquutor, vel sententiarum.

Γνωμολογία, sententiarum proloquutio seu sententiæ, aut etiam, sententia quam aliquis loquitur. Plut. in polit. præc.

Γνωμολογικὸς, gnomologiæ conueniens, seu ad gnomologiam pertinens. Demetr. Phal.

Γνωμολογικῶς, sententiosè. Suid.

Γνωμολογέω sententiam eloquor, vel sententias, sententiosè loquor. Plu. in li. de frat. char. ἐγνωμολόγει πρὸς τοὺς παῖδας. Vtitur & Athen. l. 10. & Laer. in Epicharmo, & Arist. rhet. l. 1.

Δεινολογία, oratio amplificans & exaggerans rei indignitatem.

Δεινολογοῦμαι, quiritor, grauem iniuriam me passum esse dico. Herodot. in Melpom. Plut. in Sertor. Item crimen amplifico, rei indignitatem exaggero.

Δεκάλογος, decem præcepta.

Δευτερολογία, secundæ partes in dicendo, secunda actio, seu secundæ agendi vices. Aphth. in Progymnasm.

Δευτερολογέω, secundo loco dico, secundas in dicendo partes obtineo. Item sermonem iterum habeo. Macchab. l. 2. c. 13.

Δικαιολόγος idẽ quod δικολόγος. Δικαιολογία, causæ suæ defensio iuris sui in mediũ prolatio. Plut. in Pericle. Philo de vita M. l. 3. Expon. & id quod pro causæ firmamento dici potęst. Liban. in arg. orat. contra Leptin. Est & figura oratoria, apud Rutil. Lup. cum æquitatem causæ quammaximè breui sententia complectimur. Δικαιολογικὸς, iuridicialis.

Δικαιολογέω iudicio contendo & litigo, iura mea allego seu profero, causificor. Arist. rhet. 1.

Δικαιολογέομαι, idem. Item generaliter disceptο. Luc. de sacrif. & in Prom. & apud Plut.

Δικολόγος, causidicus, causarum orator. Plut. de frat. charit.

Δικολογέω, causas dico. Exponitur etiam iudiciales pręceptiones trado. Arist. in rhet.

Διττολογέω, siue διττολογέω, & διλογέω, geminato verbo loquor. Item bis dico. Synes. διττολογίαι dicuntur etiam quæ duobus modis efferuntur.

Δοξολογία, celebratio quæ fit recensendo quæ ad gloriam seu honorem alicuius pertinent.

Δοξολογέω, ῶ, gloriosa celebratione colo. Basil.

Dec. Ἐνδοξολογέω, ῶ, gloriã in sermone aucupor. Laert.

Παραδοξολόγος qui paradoxa dicit.

Παραδοξολογία, oratio paradoxa, quod præter seu contra omnium opinionem dicitur. Æschin.

Παραδοξολογέω, paradoxè loquor, dico præter seu contra omnium opinionem. Hermog.

Εἰκοτολογέω, ῶ similitudinẽ veri cõsequor in iis quæ dico. Hesyc.

Ἐλεεινολογέω, ῶ, miserabiliter loquor, miserabilem vocem edo.

Ἐλεεινολογία, oratio miserabilis. Plato in Phædro.

Dec. Ἐλεεινολογῶν, misericordiam oratione captans, misericordiam verbis captare pergens.

Ἐλλόγιμος, idem quod λόγιμος. Plato, Plutarc. Laert. Item eloquens. Hermog. Item doctus, literatus. Philo de mundo.

Ἐναντιολογία, contradictio.

Ἐτυμολόγος, qui origines verborum indicat seu explicat.

Ἐτυμολογία, originis verborum indicatio, notatio. Cic. q.d. veriloquium. (darum.

Ἐτυμολογικὸς, etymologicus, peritus etymologiarũ explicã-

Ἐτυμολογέω, ῶ, origines verborum indico. Athen. lib. 2.

Decom. Δυσετυμολόγητον ὄνομα, nomen cuius etymologia vix reddi potest. (then. l. 7. & 2.

Παρετυμολογούμενον ὄνομα, dicit qui ad etymon eius alludit. A-

Εὐθυλογέω, rectè loquor.

Εὐλογία, honestus sermo. Plato. Item laus, prædicatio. Thuc. l. 1. item benedictio, vt theologi loquuntur. Philo de vita M. l. 1. Et pro eleemosyna à fratribus beneuolis & bene precantibus collata 2. Cor. 9.

Εὐλογέω, bene dico: vt εὐλογεῖν τὰς δίκας, bene agere seu dicere causas. Isocr. de permutat. item laudo, prædico. Aristoph. in equit. εὐλογεῖσθαι βουλόμεθα τοὺς πατέρας ἡμῶν. Isocr. in Panath. ὡς ἡ ἐπιθυμίας εὐλογεῖς αὐτοὺς, item bene precor, faustis imprecationibus prosequor. Gen. 2. Matth. 5. &c.

Εὐλογητὸς, benedictus, laudatus. Lucæ 1. & alibi in N. Test.

Decomp. Κατευλογέω, deprædico, prædico, laudib. extollo.

Εὑρησιλόγος, solers in inueniendis verbis, facūdus, disertus. Laër. in Arcesil. itē nugator, & verborū funditator. Suid. & Hesych.

Εὑρησιλογία, solertia vel promptitudo in inueniendis & proferendis verbis, facundia. Laërt. in Stilpone. item loquacitas & inanium verborum funditatio. Reperitur & εὑρησιλογία, apud Plutarch. & Phil.

Εὑρησιλογέω, ῶ, promptè & solerter verba inuenio. item verba fundo, & verba fundito. Polyb. Reperitur & εὑρησιλογέω, apud Athen. lib. 5.

Εὐσχημολογέω, honestè loquor & scitè. Gaza de senectute.

Ἡδύλογος, suauiloquens, suauiloquus. [quor, adulor.

Ἡδυλογέω, loquor quæ iucunda sunt & grata, ad placitū lo-

Ἡδυλογία, suauitas sermonis, suauiloquentia.

Ἠθολόγοι, morum effictores, affectuúmque personæ cuiusque θεατρικοί. Vtitur Cic. 2. de Orat.

Ἠθολογία, figura oratoria, quum verbis sonóque vocis exprimuntur ac describuntur hominis alicuius affectus & mores. Rutil. Lup.

Ἡμερολογέω, ῶ, dies supputo, ἡμερολογεῖν χρόνον, apud Herodot. exp. dierum singulorum rationem obseruare.

Ἡμερολόγιον, fasti, calendarium. Plut. in Cæsare.

Θεολόγος, qui de Deo, diuíve disserit aut loquitur, aut de reb. diuinis, rerum diuinarum consultus. Plut. de def. orac. πλεῖστον ἢ τῆς ἀληθείας διαμαρτάνουσιν οἱ Δελφῶν θεολόγοι.

Θεολογία, sermo aut dissertatio de Deo rebúsve diuinis. Plato l. 2. de polit.

Θεολογικὸς, pertinens ad eos qui de Deo rebúsve diuinis agunt, theologicus. Aristot. metaphys. l. 10. c. 6. Exponitur & theologiæ peritus, theologiæ deditus, apud Naz.

Θεολογέω, ῶ, de Deo loquor, de rebus diuinis dissero: vel dissero aut commentor more eorum qui rerum diuinarum scientiam profitentur. Aristot. de mundo, θεολογοῦμεν περὶ τούτων συμπάντων. Areop. θεολογεῖν τὰ περὶ ἱεράρχου, theologicè explicare & commentari. Inuenitur & passiuum θεολογοῦμαι, apud Plutarch. de def. orac.

Ἰατρολογέω, ῶ, de medicina dissero. Laërt.

Decomp. Ἀνιατρολόγητος, ignarus eorum quæ de medicina differuntur, rationis medicinæ imperitus.

Ἰδιολογία, propria & peculiaris loquendi ratio.

Ἱερολογέω, ῶ, de sacris rebus loquor, seu dissero, sacra verba pronuncio. Dionys. Areop.

Ἱερολογία, ea quæ in Ecclesia recitātur, quasi sacri sermones.

Καινολογία, sermonis nouitas, noua loquendi ratio.

Κακολόγος, maledicus Aristot. eth. 4.

Κακολογία, maledictio, maledicentia. Plut. περὶ πολυπραγμ. Item maledictum, i. probrum à maledico ingestum.

Κακολογικὸς, ad maledicendum factus, vituperatorius.

Κακολογέω, maledico, congero maledicta in aliquem. Plut. de Herodot. Item malè precor, diras & omnia mala imprecor. Matth. 15. & Marci 7.

Καλλιλογέω, ῶ, eleganter dico, venustè scitéque dico vel loquor.

Καλλιλογία, elegans venustáque dictio, vis benedicendi.

Κενολογεῖν, inaniter loqui, superuacanea dicere. Aristot.

Κιναιδολόγος, turpiloquus, cinædica impudentia in loquendo vtens. Athen. lib. 14.

Κοινολογέομαι, οῦμαι, confero sermones cum aliquo de re quapiam, sero colloquia cum aliquo. Aristot. in polit. κοινολογησάμενος τοῖς Σαμίοις. Polyb. κοινολογηθεὶς τῆς ὅλης ἐπιβουλῆς Νικοφάνει. Sic & κοινολογεῖσθαι πρός τινα, consilia cum aliquo agitare. Luc.

Κοσμολογία, dissertatio de mundo, sermo qui habetur de mundo.

Κοσμολογικὸς, ad κοσμολογίαν pertinens: vnde κοσμολογικὴ φιλοσοφία, eadem quæ & φυσικὴ, apud Dionys. Areop.

Κουφολόγος, qui leuis est in verbis. Κουφολογία, verba leuia, leuitas verborum.

Κτηματολογία, dicere cuius sit hoc vel illud κτῆμα. Gaza.

Κυριολογεῖν, propriè loqui: vnde κυριολογεῖσθαι, propriè dici. Instit. ἐκ ἔν ὄνομα ἐπὶ θεοῦ κυριολογεῖσθαι δυνατόν. Sic & apud Philon. de vita Mos. (Longin.

Κυριολογία, sermo seu oratio propriis cōstans verbis. Dion.

Decomp. Ἀκυρολογία, impropriertas sermonis, impropriuum genus loquendi: vnū ex vitiis quæ in sermone notāt grāmatici.

Ἀκυρολογέω, impropriè loquor. [gutus.

Λεπτολόγος, qui subtiliter & minutatim disserit de aliqua re, ar-

Λεπτολογέω siue λεπτολογέομαι, minuta & subtilia disputo, subtiliter & argutè dissero. Aristoph. Luc.

Λεπτολόγημα, quod & λεπτολογία, subtilis de minimis rebus (disputatio.

Λεπτολεσχής, argutator. Aristoph. in auib.

Decomp. Διαλεπτολογοῦμαι, idem quod λεπτολογέω. Aristoph. in auib.

Καταλεπτολογέω, ῶ, subtiliter & argutè rimor, apud eundem.

Μακρολόγος, qui longa oratione vtitur, prolixus in sermonibus seu oratione. Ammon. (rhet. 3.

Μακρολογία, prolixitas in dicendo, sermo prolixus. Aristot.

Μακρολογέω, longa oratione vtor. Herodian. & Athen. li. 6.

Ματαιολόγος, vanus in loquendo, seu vaniloquus, vanidicus.

Ματαιολογία, vaniloquentia, seu verba vana.

Ματαιολόγος, vaniloquus. Hom. hymn. in Merc.

Μεταξυλογία, interloquutio seu interfatio. Et pro parenthesi, in ud schol. Thuc.

Μετεωρολόγος, qui de rebus sublimibus (*id est*, cœlestibus) verba facit, seu disputat. Plato in Cratylo.

Μετεωρολογία, sermo de rebus sublimibus, seu disputatio. item in Phædro.

Μετεωρολογικὸς, ad meteorologiam pertinens.

Μετεωρολογέω, de sublimibus rebus verba facio, aut commentor & scribo. idem in Axiocho.

Μετριολόγος, moderatus in verbis. Antiphon.

Μικρολογία seu σμικρολογία, oratio tenuis, nullámque habens verborum & sententiarum dignitatem. apud Suid.

Μικρολογέομαι, οῦμαι seu σμικρολογέομαι, οῦμαι, de rebus minutis & leuibus accuratè disputo. Luc.

Decomp. Καταμικρολογεῖν τὴν φύσιν, de natura loqui vt parca & restricta, obloqui naturæ vt parcæ. Hippocr. in epist. ad Demag.

Μιμολόγος, qui mimos recitat. in Epigr. κῆνω μιμολόγος dicitur, quòd humanam vocem imitetur.

Μιμολογέω, mimos recito, aut mimicè recito. Strabo l. 5.

Μισολόγος, qui disputationes odit & literas seu politiorem literaturam exosus, indoctus.

Μισολογία, odium bonarum literarum. Plut. in Herodot.

Μισολογέω, ῶ, bonas literas odi: & per consequens, imperitus sum. Poll.

Μυθολόγος, fabularum narrator. Plato de leg.

Μυθολογία, narratio fabularum, vel fabulosa narratio.

Μυθολογικὸς, ad fabularum narrationem pertinens. item qui valet comminiscendis fabulis. Plato.

Μυθολογέω, fabulas narro, vel fabulam narro. Isoc. in Archid. ἐ γδ παρὼν καιρὸς ἐκ ἐᾷ μυθολογεῖν, idē cū accus. τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς πολέμους τῶν ἡμιθέων ἐμυθολόγησε. item fabulosè narro.

Μυθολογέομαι, fabulosè narror. Plato. Dem. item actiuè, apud Theophr. ep. 14.

Μυθολόγημα, narratio fabulosa, res quæ fabulosè narratur.

Μυθολογεύω, fabulor. Et simp. pro loquor, seu dico. Od. μ. τί τοι ταῦτα μυθολογεύω; Sic & apud Phocyl. Μήτε μὲν φαγίεντα ποιεῖν καὶ μυθολογεύειν.

Decomp. Διαμυθολογέω seu διαμυθολογέομαι, confabulor. Plato in Apol. ἐδὲν κωλύει διαμυθολογῆσαι πρὸς ἀλλήλους. Exponitur etiam dissero, disputo, apud eundem in Phæd.

Διαμυθολογικῶς, fabulosè.

Καταμυθολογέω σε, fabulas tibi narro seu fabularum narrationibus te occupo aut oblecto. Philostr.

Μωρολόγος, inepta & stulta loquens seu blaterans. Aristot.

Μωρολογία, stultiloquium, stultus sermo seu fatuus, ineptiæ. Ephes. c. 5.

Μωρολογέω, ῶ, stulta, seu inepta loquor, insulsè blatero. Plutarch. μωρολογεῖς ὦ Διονύσιε. Athen. lib. 6. Τέτλαθι δ' ὑπομένειν καὶ ἀνέχου μωρολογοῦντος.

Ὀγκολογέω, cum fastu dico, tumido sermone iacto. Hesych.

Οἰκτολογία, oratio ad misericordiam seu miserationem commouendam, vel qua miseratio mouetur.

Ὁμοιολογία, dictio similis, similia verba. Quintil. l. 8. c. 3.

Ὁμόλογος, (q. d. iisdem verbis vtens) consentiens, assentiens, qui in eadem est sententia seu opinione. Xen. in sym.

Ὁμολόγως, q. d. consentienter. Exponitur conuenienter, congruenter. item apertè sine vlla dubitatione. Oleæ vlt.

Ὁμολογία, consensus, assensus. item conuenientia. Plat. in symp. item pactum, pactio, conditio, compositio. Thuc. Plato. Aristot. item confessio. Isocr. in Busir. & in Test. noui scriptis.

Ὁμολογέω, ῶ, consentio, assentior. Synes. καὶ πολλοῦ δέοντας τῷ πλήθους ἐπαινέσειν ὁμολογῆσαι. Plat. de rep. 1. ὁμολογεῖν Θρασυμάχῳ ὅτι τὸ δίκαιον, ἀλλότριον ἀγαθὸν, in hoc assentiri Thrasymacho. item spondeo, roganti promitto. Plat. ep. 7. ἔξεινομολογῆσαι ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις. Dem. ὅλην τὴν πόλιν καὶ σφᾶς ὡμολόγουν ὑπάρξειν αὐτῷ. Thuc. ὁμολογοῦσι καταλύειν. item confiteor, profiteor. Thuc. l. 2. καὶ τὸ πένεσθαι οὐχ ὁμολογεῖν τινὶ αἰσχρὸν, ἀλλὰ μὴ διαφεύγειν ἔργῳ, αἴσχιον. Epigr. lib. 2. ὡμολόγησε φονεύς.

Ὁμολογεῖσθαι, actiuè, assentiri, concedere. Xen. item passiuè signif. dicitur id quod concessum, & aliquorum consensu receptum est. Plut. in Pericle, ὁμολογεῖται γδ ὅτι θυγάτηρ ἦν

Α'ξιόχω. Et cum infinitiuo,conuenit inter nos:vt apud Plat.in epist. ὡμολογήθη νῷν πλεῦσαι εἰκαδ' ἐμέ.

Ὁμολογουμένως,ex confesso.Plut. in Sol. Item conuenienter, concorditer.Xen.cum dat.ὁμολογουμένως τοῖς εἰρημένοις.

Ὁμολόγημα,id de quo conuenit inter aliquos.Et peculiariter id de quo conuenit inter se differentes, quod vtrinque confessum est.Plato.

Decomp. Α'νθομολογέω vel ἀνθομολογέομαι,οῦμαι,constituo, paciscor,conuentum & pactum ineo.Plut.in Bruto,καὶ πρὸς ἀλλήλους ἔβλεπον, ἀνθομολογούμενοι διὰ τ προσώπων ὡς χρὴ μὴ ... τὴν σύλληψιν,nutibus & signis in facie eminentibus constituentes. Et pro,rem exponere. Item vicissim confiteor, vel gratias ago. Luc.c.2. Α'νθομολόγησις pro quo dicitur ἀνθομολογία,confessio, in sacris scripturis.

Α'νομολογέω ῶ,fateor. Α'νομολογέομαι,idem. Plutar.ἀνομολογούμενοι πρὸς ἀλλήλους. Item constituo, i. confessum inter differentes pono. Plato, ἀνομολογησώμεθα τὰ εἰρημένα, constituamus & pro confesso ponamus ea quæ inter nos dicta sunt, seu videamus quid sit ex dictis statutum in quo conueniamus. Item passiuè pro confesso habeor. Dem. ἀνωμολόγημαι τὰ ἄριστα πεποιηκέναι. Philo de mundo, ὁ θεὸς ἐστὶν καὶ ζωῆς ἀνωμολόγηται πρὸς τοῖς ἀληθῶς δοξάζουσι.

Α'νομολογούμενον,non cōsentaneum,nō conueniēs.Aristot.

Α'νομολογία,incongruentia, inconuenientia. Item assensio inter aliquos de re quapiam,constitutio rei cuiuspiam vt confessæ & indubitatæ.Hesych.

Α'νθομολογέομαι, vltrò & mea sponte profiteor. Α'νθομολογούμενον passiuè pro,confesso & indubitato.Luc.

Διομολογέομαι,οῦμαι,confiteor.Hermog.de inuent. Item paciscor, h.e.caueo instrumento & acceptum fero. Item paciscor,conuentum do, ex pacto promitto. Dem. διομολογησάμενοι τοὺς τόκους. Sic & apud Isæum.Et passiuè,pacto promittor. Æschin. Item constituo seu pono ita esse. Plat.in Phileb. οὐχ οὕτω διομολογησάμεθα; Item stipulor,paciscor, à te hoc contendo vt fateare.Plat.lib 6.de rep. Διομολογία,huiusmodi constitutio atque προσδιορισμός. Item sponsio,pactum. Aristot.eth.9.

Προδιομολογέομαι, prius paciscor seu prius conuenio cum aliquo.Aristot.l.3 pr.anal.c.26.

Ε'ξομολογέω ῶ siue ἐξομολογέομαι,οῦμαι,cōfiteor. Marci 1. & Matth.3. Itē palàm profiteor & prædico, ingenuè profiteor & prædico Esaiæ 45.Psalm.18. Item spondeo,i.dico me facturum,polliceor. Lucæ 22. Ε'ξομολόγησις,confessio. Plut. in Pericle.Item professio,prædicatio,gratiarum actio.Suid.

Εὐομολόγητον,clarum & concessu facile. Plato.

Καθομολογέω ῶ confiteor,fateor.Greg. προϊόντος ἤ τ χρόνου τὸν πόθον ἀλλήλοις καθωμολογήκαμεν, mutuo fassi sumus. Item paciscor,ex pactis polliceor,spondeo,despondeo.Exodi c.21.

Καθομολογοῦμαι,interdum actiuè sumitur:vt apud Plut.καθωμολογημένος τὴν ἀδελφὴν αὐτῷ παρθένον. Interdum passiuè desponsor,promittor.

Παρομολογία,schema est apud Rhetores,de quo vide Quintil.l.9.c.3.& Rutil.Lup.

Προομολογέω,prius confiteor,antè confiteor.Philo de mundo.

Προσομολογέω,insuper fateor vel spondeo. Isocr. Item simpl.fateor,confiteor.Dem.pro coron.

Συνομολογέω,simul sentio,assentior: vel fateor,confiteor. Xen. σὺ δέ μοι δοκεῖς οὕτω συνομολογεῖν.Plat.de rep. ξυνομολογήσεις καὶ ταῦτα. Item conuenio,paciscor.Xenoph.συνωμολόγησας δασμὸν οἴσειν,conuenisti te daturum tributum.

Ὀνοματολόγος, qui nomen seu nomina dicit,nomenclator. Plut.

Ὀρθολογέω ῶ rectè loquor & propriè.Plut.de fato.

Ὀστολογία,liber de ossibus,sermo seu tractatus de ossibus. Gal. in medico.

Ὀψολόγος,qui de opsonijs tractat seu differit.Athen.l.8.

Ὀψολογία sermo de opsonijs,scriptum de delicijs popinalibus. Athen.ibidem.

Παλιλογία,vel παλλιλογία, verbi eiusdē iteratio.Aquila Rom.

Παλιλογέω,vel παλιλλογέω, idem iterum dico. Herodot.in Clione.& Hermog.

Πιθανολογία, persuasoria oratio, seu ad persuadendum accommodata,in ep.ad Coloss.2.Scribitur & πιθανολογία.

Πιθανολογέω, ῶ, oratione persuasoria vtor, vel probabilia dico Aristot.eth.l.1.

Περιαυτολογεῖν,de se loqui,ipsum se prædicare & iactitare.

Περιαυτολογία, suiipsius prædicatio & laudatio. Plut.in Cic.

Περιττολογία siue περιττολογία, expositio rerum superuacuarum.Isocr.in Panath.

Πολυλόγος, qui multa verba facit, qui multis verbis de re aliqua differit,multiloquus. Ammon.Πολύλογος,verò πολλῶν λέγων ὁ τόμος,apud Areop.

Πολυλόγως,multis verbis.

Πολυλογία,verbositas,expositio quæ multis verbis fit, sermo aut oratio de multis.Plut. περὶ πολυλογ.

Πολυλογέω,plura dico,copiosè loquor. Athen.

Πονηρολογία, maledictum, sermo de rebus improbis.

Πρωτολογία,primæ partes dicendi,schol.Demosth.

Πρωτολογέω,primus dico,vel primas dicēdi partes sortitus sū.

Σεμνολόγος,qui grauiter de re aliqua differit: plerunque in malam partem,iactator,ostentator.Dem.pro cor.

Σεμνολογία,dictio grauis,venustus sermo,grauis & lepidus. Dion. Hal. [εἶναι σεμνολογοῦσι.

Σεμνολογέω,glorior,iactito.Herodian.lib.5. δοκεῖ τι αὐτ

Σεμνολογέομαι,grauiter & speciosè loquor. Dem.item glorior,iactito. Basil.Andronico.

Σεμνολόγημα, dictum graue, vel dictum magnificum & honorificum quo aliquis se iactat.

Σπερμολόγος,qui libēs verba fūdit,blatero,loquutuleius.Dem. pro cor. Act.cap.17. Et adiectiuè,loquax,garrulus,nugatorius. Plut.περὶ ἀοργησίας πικρὰ καὶ σπερμολόγα ῥήματα.

Σπερμολογέω,nugor,blatero,seu deblatero,verba loquaci ore fundito.Greg.de filio,orat.1. πολλὰ δ' ἄν ἔτι σπερμολογήσαις εἰδώλοις συνιδεῖναι τ ἐμῶν ... τοῖς θεοῖς καὶ παρεγγράπτων.

Σπερμολογικὸς,nugatorius.Plut.symp.4. &c.

Σπουδαιολογέω, ῶ, de rebus grauibus & serijs loquor: vel graui & serio sermone vtor. Xen.in symp. εἰ δ' ὑμῖν δοκῶ σπουδαιολογῆσαι μᾶλλον ἢ παρὰ ... πότον πρέπει.

Στενολογέω,de rebus friuolis & nugamentis verba facio: vel anxiè me torqueo in aliqua re,arctè aliquid quasi computo.

Στροφολογία,conuersio dictionum.

Συκολόγος,qui de ficis loquitur:& qui indicat ficuum exportatores. Item calumniator.

Συκολογέω,ῶ,de ficubus loquor. Athen.l.3.

Συμμυολόγος,q d cui sermo in ore comprimitur,tacens Hesyc.

Ταπεινολογία,oratio humilis & abiecta:seu qua orator sese deijcit veluti ad pedes iudicū,vt misericordiā sibi cōciliet.Poll.li.2.

Ταυτολόγος,qui idem dicit:vnde ταυτολόγοι κανόνες,in Epigr.

Ταυτολογία,schema rhet.eandem rem pluribus verbis significans. Quintil.l.8.c.3.

Ταυτολογέω, idem ijsdem verbis aut idem significantib. itero. Polyb. περὶ τῶν καλῶς καὶ πολλῶν εἰρημένων ταυτολογεῖν.

Τερατολόγος,qui de monstris loquitur & prodigiosa narrat: vel qui monstrosis verbis vtitur.Poll.ex Plat.

Τερατολογία,ἡ,narratio aut oratio de monstris instituta vel narratio monstrosa & prodigiosa. Athen.l.5.

Τερατολογίας,ὁ,ὁ,idem quod τερατολόγος.Suid.

Τερατολογέω,ῶ,de monstris loquor,prodigiosa narro.Suid.

Τερατολογοῦμαι,monstrosè narror,vel vt monstrum narror.

Τετραλογία,ἡ, dicuntur τέσσαρες λόγοι,seu quatuor dramata tragicorum poetarum.Laërt.in vita Plat.

Τεχνολόγος,qui de arte loquitur: vel qui artificiosè loquitur. Item qui technas suo sermoni adhibet,argutator,sophista. Gregor.Exponitur & artifici j vel artis studiosus.

Τεχνολογία,verba,oratio,seu tractatus in quo verba fiunt de arte Dionys.Longin. Item artificium verborum seu verba artificiosa,apud eundem.

Τεχνολογέω, ῶ, de arte differo, vel artis rationem trado,aut præcepta. Aristot. rhet.l.1. Exponitur etiam, arte loquor seu persequor,artificiosè disputo,argutor. Greg.

Decomp. Ε'πιτεχνολογέω ῶ,arte & methodo traditis aliquid adiungo artificiosè differendo. Alex.Aphr.

Κατατεχνολογέω,ῶ,artificiosè distinguo & differo,seu in artem redigo. Greg.de Spiritu Sancto.

Προτεχνολογέω,prius de arte differo:vel prius artificiosè differo tradōve. Alex.Aphr.

Τειχολογέω, ῶ, de rebus leuibus & inanibus discepto, aut rebus leuibus studium impendo. (Apoc.c.6.

Τροπολογέω,ῶ, tropis in sermone vtor,tropicè loquor.Areth. in

Τροπολογία, tropicus & figuratus sermo. Suid. Item quum sermo ad emendationem morum dirigitur.

Ὑμνολογέω,ῶ,siue ὑμνολογίζω,hymnum dico.

Ὑστερολογία,dictio præpostera: quum quod prius dicendum erat posteriori loco,& quod posterius priori efferimus.

Ὑψηλολογέω ῶ,siue ὑψηλολογέομαι,οῦμαι, alta loquor, vtor verbis similibus, orationis sublimitatem consector. Synes. in Sophocl.

Φιλολόγος qui loqui seu differere de aliqua re amat. Plut.symp. 1. Item loquax. Athen.lib.2. εἶναι φιλολόγους πάντας ποιεῖ τοὺς πλεῖον πίνοντας αὐτόν. Item qui libenter audit alios loquentes seu differentes. Item studiosus literarum,vel literatus,doctus. Plut.de orac.Pyth.& de defectu orac.

Φιλολογία, studium seu amor loquendi aut differendi de re aliqua. Item studium seu amor literarum.

Φιλολογέω,libenter differo.Plutar.de philosoph. Item philosophor & differo cum philosophis, apud eundem in Catone minore. (ad Tit.

Decomp. Συμφιλολογέω,vnà differo & philosophor. Cic.F.

Μισοφιλόλογος, osor hominum qui literarum sunt studiosi seu sermocinationum, apud Athen.l.13.

Φλυαρολόγος,qui nugas loquitur,nugator.

Φλυαρολογία,sermo nugatorius vel ineptus.

Φλυαρολογέω,ῶ,nugas loquor,nugor.

Φυσιολόγος, qui de natura seu rebus ad naturam pertinentibus differit,

differit, seu qui naturam rerum differendo exquirit seu indagat. Ponitur etiam adiectiuè, apud Plut. de defect. orac.

Φυσιολογία, studium naturæ indagandæ: exponitur & physica disciplina, naturæ indagandæ vel speculandæ seu venandæ ratio.

Φυσιολογικὸς, ad physiologiam pertinens Apud medicos φυσιολογικὴ, sub. θεωρία, pars est medicinæ quæ naturam hominis vniuersam à conceptu ad extremū vsq; senium disquirit.

Φυσιολογέω, ῶ, de natura seu de rebus naturæ dissero, vel disputo, vel naturam rerum differendo indago seu exquiro. Aristot. metaphys. l. 1. item physica ratione probo seu ostendo. Greg. κἀγὼ τὴν γέννησιν τ̃ υἷ φυσιολογήσω.

Χορδολογέω, ῶ. chordis loquor, seu chordarum pulsu loquor, i. fidibus, cano. Plutarch.

Χρησμολόγος, qui oraculum vel oracula edit seu pronunciat, oraculorum interpres. idē vates, fatidicus. Thuc. l. 2. Xen. Hell. 3.

Χρησμολογία & χρησμολόγιον, vaticinium, oraculum. Poll.

Χρησμολογικὴ (sub. τέχνη) vaticinatoria ars, vaticinandi ars seu edendi oracula. idem.

Χρησμολογέω, ῶ oraculum edo vel oracula, vaticinor.

Χρηστολόγος, qui bene loquitur & ex verbis suis bonus vir esse iudicatur: seu qui bonis & blandis verbis decipit homines.

Χρηστολογία, sermo speciosus & virum bonum simulans. Roman. cap. vltim.

Ψευδολόγος, qui falsum dicit, falsiloquus, mendax. Aristop. Dem.

Ψευδολογία, mendacium. Isocr. in Panath.

Ψευδολογέω falsum dico, mentior.

Χρυσολογέω, ῶ, de auro loquor. Lucian. in somn.

Ψηφολόγος, circulator, qui celeritate mouendi seu versandi calculo, soculos spectātiū fallit. Exp. & calculari* circulator. Suid.

Ψηφολογικὸς pertinens ad ψηφολόγους. Greg.

Ψηφολογεῖν, artem illam circulatoriam exercere. Putatur & significare sternere mosaico opere & vermiculato. Tobiæ c. vlt.

Ψυχρολόγος, qui frigidè dicit, qui frigida oratione vtitur.

Ψυχρολογία dictio frigida, sermo frigidus. Luc.

Ψυχρολογέω, frigidè dico, frigida oratione aut sermone vtor.

Ὡρολογέω ῶ, horas indico.

Ὡρολογητὴς ȣ̃. ὁ, horarum index. Athen. lib. 9.

Ὡρολόγιον. ου. τὸ, instrumentum quoddam seu machina horas indicans. idem l. 4.

¶ *Deriuata à λόγος. i. ratio.*

Λογικὸς, rationalis, ratione præditus, ratione vtens. Sæpe apud Plat. Aristot. Plut. &c.

Λογικῶς, cum ratione, more eorum qui ratione vtūtur. Plut. [de orac. Pyth.

Λόγιον. exp. rationalis, apud Phil. de vita M. l. 3.

Λογαριάζω, idem quod λογίζομαι rationem ineo, computo.

Λογαριασμὸς & λογαριαστὴς, idem quod λογισμὸς & λογιστὴς, computatio & computator apud Moschop.

Λογίζομαι, f. ίσομαι. rationem ineo seu subduco, computo, supputo, expen'am fero. Aristop. in Vesp. Καὶ πρῶτον μὲ λόγισαι φαύλως μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς, rationes confice non calculis. Et cū accus. apud Aristot. œcon. 2. αἰσθόμενος ὅτι ἄξιον ἐπιτετύχηκεν αὐτῷ ἢ μέλλει ἐκτετιμημένα λογίζεσθαι, intelligēs illum ea quæ vili emerat præmagno imputaturum. Metaphoricè idem significat quod συλλογίζομαι, i. collatis vtrinque rationibus & subducto veluti calculo concludo aliquid certi. Rom. 3. Λογιζόμεθα ȣ̃ν πίστει δικαιοῦσθαι ἄνθρωπον &c. Sic & Rom. 6. itē mecū reputo, cēseo: Rom. 8. λογίζομαι γὰρ ὅτι ȣ̓κ ἄξια τὰ παθήματα &c. Et perpēdo mecū, considero. Xen. pæd. 2. ἐρήσεις ἢ καὶ σύ. ὦ ὀρθῶς λογίζη, ἀληθῆ λέγοντα. Sic & apud Dem. & Thuc item cogito. 1. Cor. 13. ἡ ἀγάπη ȣ̓ λογίζεται τὸ κακὸν. item æstimo reputo. (sicut dicimur magni æstimare rē aliquā aut nihili facere) Rom. 8. ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς. Item imputo & alicuius veluti rationibus infero, tribuo. 2. Cor. 5. μὴ λογιζόμενος αὐτοῖς τὰ παραπτώματα αὐτ͂. Et passiuè. Rom 4. ἐλογίσθη τῷ Ἀβραὰμ ἡ πίστις εἰς δικαιοσύνην. Greg. in Macchab. τὰ τ̃ παίδων τῷ πατρὶ λογίζεσθαι. τ̃ ἐννομωτάτων καὶ δικαιοτάτων. patri tribuere. Sic & apud Synes. ep. 4.

Λελογισμένως, prudenter, re bene perpensa & bene subducto calculo. Eurip. & Herodot.

Λόγισμα. τὸ, id ipsum quod in rationibus supputandis alicui imputatur. Athen. lib. 1.

Λογισμὸς, ȣ̃. ὁ, supputatio, computatio, ratiocinium. Æschin. contra Ctesiph. Thuc. lib. 4. & 3. Item ratiocinatio, reputatio, cogitatio. Isocr. περὶ εἰρήνης ὡς μηδ' εἰς πώποτε λογισμὸς αὐτοῖς εἰσῆλθε. Sic & apud Plut. Phil. de vita M. l. 2. Exponitur etiam, consilium, item deliberatio: quia βουλεύεσθαι & λογίζεσθαι, idem esse tradit. Aristot. eth. 6. cap. 1. Accipitur etiam pro ipsa ratione aut mēte. Thuc. l. 2. οἱ λογισμῷ ἐλάχιστα χρώμενοι θυμῷ πλεῖστα εἰς ἔργον καθίστανται. Sic ἐντὸς λογισμοῦ εἶναι, mentis compotem esse, apud Plut. in Alex. Sumitur & pro συλλογισμὸς apud Aristot. de demonstr. l. 2. c. 18.

Λογιστήριον, ου, τὸ, locus vbi sedebant ij qui λογισταὶ dicebantur. Poll. (tiocinatorum.

Λογιστεῖα, dicuntur etiam scholæ calculatoriæ, scholæ ra-

Λογιστὴς, ȣ̃, ὁ, ratiocinator, supputator, calculator. Plut. περὶ ἀοργ. Peculiariter sic Athenis dicebantur ratiociniorum præfecti, quibus rationes reddebantur publicæ administrationis. Aristot. pol. 6. Dem. pro Cor. Item æstimator. Dem. Olynth. 1. & pro cor.

Λογιστικὸς, ὁ, calculatorius, seu ratiocinatorius. Item qui artis calculatoriæ peritus est, qui computandi & numerandi arte pollet. Plato lib. 7. de rep. Item rationalis, rationis & mentis compos: seu qui ratione vti potest. Xen. Hell. 5. Et τὸ λογιστικὸν (sub. τῆς ψυχῆς μέρος) pars animi in qua inest ratio atque consilium. Plut. symp. 3.

Λογιστεύω, computo, æstimo: apud Suid.

Composita.

Ἄλογος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, rationis expers, auersus à recta ratione. vnde ἀλογα ζῶα sæpe apud Aristot. & alios philosophos, & ἄλογος ὄχλος, apud Plat. in Timæo. Item ἄλογον, rationi non consentaneum, inconsultò & temerè dictum seu factum, absurdum, Plato in apol. Isocr. de pace. Item proportionem non habens: apud Philop.

Ἀλόγως, sine ratione, absque rationis vsu. Item absurdè, nullam ob causam, nulla certa cum ratione. Isocr. in Panath.

Ἀλογία, q. d. irrationabilitas, rationis carentia, item inconsiderantia, incogitantia, temeritas, rationis & iudicij inopia. Plato de leg. l. 10. & ep. 7. Exponitur etiam confusio, perturbatio, à Suid. item contemptus, aspernatio: vnde ἐν ἀλογίῃ ποιεύμενος contemptui habens Herodot.

Ἀλογίου τὸ, vt ἀλογίου δίκη, actio in eum qui gestorum in magistratu rationem non reddit, apud Poll. & Suid.

Ἀλογέω ῶ, rationem alicuius non habeo, aspernor, contemno. Herodot. ἀλογήσας συμβουλίης, consilium aspernatus. Philo de mundo, ἐξ ἀλογίας ἢ ὀλιγωρίας. Ἀλογοῦμαι, contemnor, spernor. Laërt. item decipior. Macchab. l. 2. c. 12

Ἀλογιοῦμαι, à ratione aberro, non sum compos rationis.

Ἀλογίζω brutorum animalium sensu præditus sum. Hesyc.

Ἀλογίζομαι obbrutesco. Eust.

Ἀνάλογος, ad proportionem similis, proportione respondens. Aristot. de mundo, & alibi. item respondens ex æquo, æquè pollens, apud eundem eth. 5. item consentaneus & congruens, idem Rhet. 3. Ἀνάλογον esse alicui dicitur res aliqua quæ ad aliam proportione quadam & natura constituta & comparata est: vt apud Aristot. 2. de anima. αἱ ἢ ῥίζαι τῷ στόματι ἀνάλογον, ἄμφω γὰρ ἕλκει τὴν τροφήν. Interdum aduerbialiter ponitur, & significat proportione, item, instar & similitudine rationis: vt apud Plat. in Timæo & Gal. ad Glauc. l. 2.

Ἀναλόγως, idem quod ἀνάλογον aduerbialiter positum.

Ἀναλογία, proportio, comparatio, ἰσότης τ̃ λόγου, vt definit Aristot. eth. 5.

Ἀναλογέω, ῶ proportione respondeo, proportionem habeo & rationis similitudinem, Alexand. in Problem. ἀναλογεῖ τὸ ἐκ καρδίας θερμὸν λυχναίᾳ φλογί.

Ἀναλογιστικὸς, ȣ̃. ὁ, q. d. proportionabilis.

Ἀπαρτιλογία, summa quadrans & rotunda. Exponitur etiam ratio quadrans, quum nihil nec excurrit, nec deest: apud Herodot.

Ἁρμολογέω, ῶ, congruenter coagmento, aptè concinno, & compingo: ἡρμολόγησε τάφον. in Epigr.

Συναρμολογῶ, (decomp.) idem. exponitur etiam congruente proportionum ratione construo. Eph. c. 2. & 4.

Ἔλλογος, rationis capax. rationalis, seu ratione præditus. Aristot. in eth. πάντα γὰρ ἐφίεται τὸ ἡδὺ ὅπως καὶ ἔλλογα καὶ ἄλογα.

Εὔλογος, rationabilis, rationi consentaneus, cui opponitur παράλογος. Herodian. l. 3. & 7.

Εὐλόγως, cum ratione, ita vt rationi consentaneum est. idem lib. 1. & Aristot. rhet. 1.

Ἰσολογία, par & æqualis ratio: apud Suid.

Μικρολόγος vel σμικρολόγος, qui rei paruæ rationem habet, vel qui rem paruam in precio habet, aut magni æstimat. Exponitur etiam qui in minima quæque inquirit. Isocr. in Panath. item sordidus, parcus, auarus. Herodian.

Μικρολόγως vel σμικρολόγως, res paruas magni æstimando. sic minutas etiam res consectemur: vel sordidè, auarè, more eorum qui σμικρολόγοι vocantur.

Μικρολογία seu σμικρολογία, magni facere, seu æstimare rem paruam. vnde exp. & sordes, auaritia: Lucian. Ponitur & pro cura, quæ impenditur rebus nihili, vel rebus minutis.

Μικρολογέομαι, ȣ̃μαι, seu σμικρολογοῦμαι rei paruę rationem habeo. Luc. γελοῖον γὰρ εἰ καὶ περὶ ἐσχάτων τινὸς ὑπεροῦντες, περὶ τῆς ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας σμικρολογούμεθα. item auxiè & scrupulosè circa vilia & spernenda occupor Greg. in pentecost. αἰσχρὸν γὰρ καὶ ἱκανῶς ἄλογον κατὰ ψυχὴν ἡρμοσμένους μικρολογεῖσθαι περὶ τ ἔχειν. Item sordidè & præparcè rationem ineo vel tribuo. Plut. in probl. ἀπίστωμεν [illegible] ταλαντα λιβανωτ͂ καὶ κασσίας, ἵνα μηκέτι μικρολογῇ πρὸς τοὺς θεούς.

Decomp. Διαμικρολογοῦμαι, admodum μικρολογοῦμαι.

Παράλογος, qui præter rationem accidit, rationi non consentaneus, absurdus: Plut. symp. 1. Herodian. l. 1. Frequentius accipitur pro, inopinatus, inexpectatus, qui præter opinionem & expectationem euenit. Thuc. l. 1. & 4. Plut. in Fab. Et τὸ παράλογον,

γον, inopinatus euentus, id quod præter opinionem euenit. Thucyd.lib.2. Plutarch.de aud.poëm.item id quod præter proportionem est.

Παραλόγως, secus quàm rationi consentaneum est. Item præter opinionem & expectationem, inopinatò. Thuc.l.1.

Παραλογία opponitur τῇ ἀναλογίᾳ.

Ὑπόλογος, vt ὑπόλογον ποιεῖσθαί τινος, rationem alicuius habere. Dinarch contra Demosth. & ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεσθαι, floccifacere. ¶ Apud mathematicos numerus est, ad alterum ita relatus vt minoris vicem obtineat apud Philopon.

Composita ex Λογίζομαι.

Ἀλόγιστος, ὁ καὶ ἡ, absque ratione & consilio aliquid faciens aut dicens, inconsideratus, non circumspectus. Plato in Apol. Exponitur etiam qui nihil pensi habet apud Polyb. Dicitur etiam de re, quæ ratione caret vel consilio. Ἀλόγιστον, inconsideratus seu inconsultus affectus: idem quod ἀλογιστία. (στί, idem.

Ἀλογίστως, inconsideratè, incogitanter, temerè. Isocr. Ἀλογι-

Ἀλογιστία ἡ, inconsiderantia, incogitantia, temeritas, inconsideratus affectus. Polyb.

Ἀναλογίζω recenseo. Philo de mundo. ἴδοιμεν ἂν τοὺς ἑκάστων χρόνους ἀναλογίσαντες.

Ἀναλογίζομαι, reputo, æstimo, expendo, animo verso. Plut. in Anton ἐδόκει δὲ τοῖς ἀναλογιζομένοις τὸ σημεῖον, ἀπολείπειν ὁ θεὸς τὸν Ἀντώνιον. Ἀναλογίζεσθαι, significat etiam errorem reputare retractare, resipiscere, sese respicere. Aristot. κατέχουσι τὸ πνεῦμα, ὥσπερ ἀναλογισάμενοι, quasi incœpti pœniteat.

Ἀναλογισμὸς consideratio. Thuc. At κατὰ τὸν ἀναλογισμὸν, idem est quod κατὰ τὴν ἀναλογίαν. (Antiphon.

Ἀντιλογίζομαι, vicissim vel rursus cogito, ex aduerso reputo,

Ἀπολογίζομαι, rationes reddo seu refero. Xen.Hell.6. καὶ τἆλλα διοικῶν ἀπελογίζετο κατ᾽ ἐνιαυτὸν, quotannis rationes referebat. Æschin. ὃς καθ᾽ ἑκάστην πρυτανείαν ἀπελογίζετο τὰς προσόδους τῷ δήμῳ. Exponitur etiam imputo, & expensum fero, apud Plut.in apophth.& Demosth. contra Timocr. ¶ Item rationem ineo, vel ratione inita colligo & coniicio. Demosth. ἀπελογίζετο ἐκ τῶν αὐτοῦ προσβεβλημένων Θήβας πολιορκουμένας ἀκοῦσαι ὑμᾶς, ratiocinabatur seu coniiciebat, &c.

Ἀπολογισμὸς, οῦ, ὁ, rationis redditio & relatio, rationis sumptuum redditio, expensi relatio. Plut.in Pericle & in Sol. Interdum sic dicuntur ipsæ rationes, seu rationum codex. Luc.in encom.Demosth. Exponitur etiam mentis alienatio Hesych.

Ἀπολογαριάζω, idē quod ἀπολογίζομαι, rationem ineo seu cōputo. Suid. Hinc ἀπολογαριασμὸς idem quod ἀπολογισμός.

Διαλογίζομαι, rationem ineo cum aliquo, & subduco accepta & expensa. Demosth. ὁ δὲ διαλογισάμενος πρὸς τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν, ἀφῆκεν αὐτόν. Item rationes mecum subduco, hoc est, ratiocinor, animo verso, cogito. Lucæ 2.

Διαλογισμὸς ratiocinatio, cogitatio hominis secum ratiocinantis. Plut. Lucæ 11.& 14. (ua. Damasc.

Διαλογιστικὸς, ratiocinatiuus. Et τὸ λογιστικὸν vis ratiocinati-

Δυσλόγιστος, ratiocinatu difficilis, quem difficile rerum reputare & perpendere possis. Item inconsideratus, qui reputatus & perpensus non est. Soph. in Aiace: vbi tamen quidam parenthesi includentes δυσλόγιστον accipiunt pro eo quod intellectu difficile est.

Ἐκλογίζομαι, computatum & numeratum demetior, numeratum do & calculo compositis rationibus. Reg.4 c.22. Item subductis rationibus expendo, perpendo, considero, æstimo. Thuc. εἰ σωφρόνως τις τὸν πόλεμον ἐκλογίζοιτο. Sic & apud Dem. contra Mid. Item consilium rei agendæ ineo. Thuc.l.2.

Ἐκλογισμὸς exacta computatio, rationum subductio, æstimatio, Plutarch.in Cat. Vtic.

Ἐκλογιστία, computatio, numeratio facta posito calculo. Hesych. & Suid.

Decomp. Ἀνεκλόγιστος, à quo rationes nō petūtur, in Pād. Gr.

Δυσεκλόγιστος, qui computari ægrè potest, ideoque cognitu & perspectu difficilis. Suid.

Ἐπιλογίζομαι, computo, numerum ineo, sæpe apud Ptolem. Item repetito veluti calculo statuo, & metaph. argumentis & rationibus repetitis concludo. Item perpendo, reputo, considero. in Axiocho οὐκ ἐπιλογιῇ τὴν φύσιν περισκεμμένως, non considerabis naturam circumspectè. Item rationem habeo, æstimo. Xen. Hell 7. οὐδ᾽ ἐν τούτῳ ἐπελογίσατο.

Ἐπιλογισμὸς, computatio. Item enumeratio facta repetito calculo. Item cogitatio, reputatio: qua aliquid nobiscum reputamus & perpendimus. Plut. περὶ ἀδολεσχ.

Decomp. Ἀνεπιλογίστως, inconsideratè. in Axiocho.

Προεπιλογίζομαι, prius computo, antè posito calculo colligo, vnde προεπιλογισθεῖσα ἀπόδειξις, iam antè collecta demonstratio, Philo de mundo.

Εὐλόγιστος, quem facilè ratiocinari, reputare & perpendere licet Item actiuè, qui rectè ratiocinatur, prudens, moderatus.

Εὐλογιστία ratio bene subducta: vel consilium & ratio bene inita. Suid. & Hesych.

Εὐλογιστέω, rectè ratiocinor, Laërt.in Zenone. Apud Plut. εὐλογιστεῖν πρὸς τὰ τυγχάνοντα, exp. æquo animo ferre curare.

Καταλογίζομαι, computo, imputo. Item numero inter, annumero. Xenoph. νῦν δ᾽ ἐκεῖσέ μοι καταλογίζεσθαι ἐν τοῖς ἀδίκοις τοὺς ἀχαρίστους. Exponitur etiam adscribo, impensum fero, apud Æschin. & Demosth.

Καταλογισμὸς, computatio, numeratio.

Decomp. Ἐγκαταλογίζομαι, cōputo, annumero, apud Isæum.

Παραλογίζομαι, subdola supputatione fallo: vel falsa argumentatione vtens decipio. Luc. οἴεσθαι τότε ἀποκερδαίνειν παραλογιζόμενον τὰ πορθμεῖα. Isocr. ad Iason. liberos, παραλογίζονται σφᾶς αὐτούς. Sic & Æschin. contra Ctesiph. ἢ ἑαυτὸν παραλογίζῃ. Item passiuè falsis rationibus decipior. Aristot. polit. 5. c.8. παραλογίζεται ἡ διάνοια ὑπ᾽ αὐτοῦ.

Παραλογισμὸς falsa ratiocinatio, fallax ratio: vel impostura & captio quæ fit fallacibus rationibus. Aristot. de arte poet. & in Soph. elench.

Παραλογιστὴς οῦ, ὁ, fallax ratiocinator, impostor, deceptor.

Παραλογιστικὸς, peritus decipiēdi fallacib. ratiocinationibus seu aptus ad fallendum subdolis rationibus. Aristot. in Rhet.

Παραλογιστὸς, qui fallacibus rationib. capi potest Polyb. l.5.

Decomp. Ἀπαραλόγιστος, qui decipi nequit. Item actiuè, non decipiens non confictus ad decipiendum Hesych. Ἀπαραλογίστως, ita vt non decipiaris vel decipi possis.

Προσλογίζομαι, imputo, acceptum fero, adscribo.

Συλλογίζομαι, colligo, seu ratiocinatione colligo, vt ii qui calculis subductis summam conficiunt. Dem. pro coron. ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἄνδρα ἐκάλει συλλελογισμένον ὀρθῶς τίνος ἕνεκα ταῦτ᾽ ἔπραττεν ὁ Φίλιππος, qui recta coniectura iudicasset & ratione subducta collegisset. Sic & Greg. Apud dialecticos itidem significat colligo, & concludo, i. ex assumptione propositionum quasi calculis subductis summam probationis efficio: vt passim apud Aristotel. & præsertim in analyt. Vsurpatur & passiuè, pro ratiocinatione colligor vel concludor, vt apud Aristot. pr. anal. l.1. c.27. & alibi apud eundem. item perpendo Plutarch. de Cæsare, αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν συλλογιζόμενος τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος.

Συλλογισμὸς, collectio quæ ratiocinando fit: propriè apud Arithmeticos computatio qua subductis calculis, summa colligitur: Pisides apud Suid. Dialecticis verò συλλογισμὸς dicitur oratio in qua positis duabus propositionibus & certo modo ac figura dispositis tertium aliquid (nimirum conclusio) veluti summa colligitur, propter ea quæ posita sunt. Latini eam argumentationis formam nunc syllogismum, nunc ratiocinationem appellant, vide 1. caput pr. analyt. Aristot. Numeratur & συλλογισμὸς inter species legalis status, ac vocatur status ratiocinatiuus vel collectiuus. Quintil. l.7. c.9.

Συλλογιστικὸς ratiocinatiuus syllogisticus: vt συλλογιστικὴ πρόθεσις, συλλογιστικὸς λόγος, apud Aristotel. item status ratiocinatiuus. Quintil. l.5. c.10. (mus. Aristot. Laërt.

Συλλογιστικῶς, more syllogismorū seu vt conuenit syllogis-

Decomp. Ἀσυλλόγιστος, non rectè ratiocinans, non probè colligens & concludens: vt ἀσυλλόγιστος διάνοια, apud Hippocr. epist. ad Demag. item non probè collectus & ratiocinando conclusus, vt ἀσυλλόγιστος συλλογισμὸς, apud Synes. epist. 154. & ἀσυλλόγιστοι λόγοι apud Laërt. in Zen.

Ἀσυλλογίστως, sine ratiocinatione, vel non vtendo syllogismo. item sine ratiocinatione i. inconsideratè. Plut. de def. orac.

Ἀντισυλλογίζομαι, contrario syllogismo refuto, syllogismum syllogismo oppono. Aristot. rhet. 2. & 3.

Εὐσυλλόγιστος, qui colligi facilè potest. Aristot. rhet l.1.

Προσυλλογισμὸς, dicitur syllogismus in quo præmissæ principalis syllogismi concluduntur. Aristot. pr. anal. l.1. c.28.

Ὑπολογίζομαι reputo rationem habeo. Dem. pro cor. μηδ᾽ ἐν ᾧ ἠδίκησθαι ἐν οἷς ἐπιβεβούλευται ὑπολογισάμενοι, iniuriarum præteritarum rationem nullam habentes.

¶ *Deriuata ex Λέγω, i. cubare facio.*

Λέγομαι, cubo, iaceo, aut etiam dormio Od. δ. ἐπεὶ τὸ δὲ λέκτο καὶ αὐτός. Sic & Hesiod. in asp. ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι.

Λέκτρον ου, τὸ, lectus, cubile. Od. τ. Κεῖμαι ἐπὶ λέκτρῳ. Sic & Od. ψ. & alibi apud Hom. & cæteros poetas.

Λέκτρονδε, ad lectū. Od. θ. λέκτρονδε τραπέσθαι εὐνηθέντες.

Λέχος εος, τὸ, lectus. Il. γ. ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν. Od. ω στορέσαν λέχος ἐγκονέουσαι. Sic & Od. γ. ψ. & apud Hesiod. in Theog. & alibi. Item concubitus, coitus. Soph. in Trachin.

Λεχαία, sub. πόα, dicitur herba quædam lectis seu toris extruendis apta. Theophr.

Λέχοσδε, (aduerbium) lectum versus, ad lectum. Il. γ.

Λεχαίνειν, lectum, hoc est, concubitum appetere.

Λεχώ, ἡ, iacens seu decumbens in lecto: & peculiariter puerpera. Oppian. l.3. de venat. & in Epigr.

Λεχώϊος ad puerperiū pertinēs, Apoll. Arg. l.2. Suid. ex epigr.

Λεχωΐς, idem: vnde λεχωΐς γυνή, & λεχωΐδες ὧραι, apud Nonn. tempora partus.

Λέγαι γυναῖκες, ab Archilocho dictæ feruntur mulieres libidinosæ & lecti semper appetentes.

Λεγαίνειν mutatione literæ pro λεχαίνειν dictum putatur.

Λόχος, Λοχὶς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Composita ac primùm ex λέγομαι.

Δυσηλεγὴς, vt δυσηλεγὴς θάνατος, i. δυσκοίμητος, seu κακοκοίμητος, q. d. mors tristem habens dormitionem, cuius acerbus est sopor seu somnus. Od. χ. & alibi. Exponitur & simpliciter, acerbus, tristis, molestus: vnde δυσηλεγὴς δεσμὸς, durum vinculum seu acerbum. Hesiod. in Theogon.

Καταλέγομαι, dormio, cubo, Ody. ξ. ἔνθ' Ὀδυσεὺς κατέλεκτο pro κατελέλεκτο. Hinc & particip. καταλέγμενος pro καταλεγόμενος, dormiens, cubans, Od. χ. Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος. Et Od. κ. Ψύχεος ἱμείρων κατελέξατο οἰνοβαρείων. Hesiod. in Erg. νυχὶν καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου.

Decomp. Παρακαταλέγομαι, cubo: apud Hesych.

Παραλέγομαι, cubo, ad latus alicuius, cubo iuxta quempiam. Od. δ. Πὰρ δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἐλέξατο δῖα γυναικῶν pro παρελέξατο. Il. ξ. ἐπεί κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότητι. item incubo.

Τανηλεγὴς θάνατος, mors longum somnum afferens, ὁ ἐπὶ μακρὸν παρατείνων τὸ λέξασθαι, inquit Eust. Od. β.

Composita ex λέκτρον.

Αἰνόλεκτρος, ου, ὁ καὶ ἡ, torum genialem infelicem habens. Lycophr. in Alex.

Ἄλεκτρος, lecto carens: & consequenti, somni expers, insomnis. item tori seu lecti genialis expers.

Ἀλέκτωρ, ορος, ἡ, coniux: (litera α significante ὁμοῦ.) item (α priuandi vim habente) de puella dictum significat, innupta, ἡ μὴ πειραθεῖσα λέκτρου, vnde ἀλέκτωρ dicitur Minerua apud Athen. ¶ Item gallus gallinaceus, sic dictus quod nos excitet è cubili. Aristoph. in nub. Ἀλεκτρύαιναν τὸν δ' ἕτερον ἀλέκτορα. Athen. l. 5. ἡμερόφων' ἀλέκτωρ. Sic dicitur etiam gemma quædam quæ in ventriculo castrati galli quarto anno à quo in eunuchum desciuit reperitur: alio nomine ἀλεκτορεία, vide Plin. l. 73. c. 10.

Ἀλεκτόρειος, & ἀλεκτόριος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad gallum pertinens, seu qui est galli. (apud Syn.

Ἀλεκτόρειον, quod est galli seu gallinæ: vnde ἀλεκτόρεια ᾠὰ,

Ἀλεκτορὶς, ίδος, ἡ gallina. Aristot. de anim. l. 5. Plut. de præc. san. Athen. ex Epicharmo.

Ἀλεκτρυὼν, όνος, ὁ, vel ἡ, idē quod ἀλέκτωρ, itē gallina. Plat. in symp. ἤδη ἀλεκτρυόνων ᾀδόντων. Aristoph. in Dædalo. Ὠὸν μέγιστον τέτοκεν ὡς ἀλεκτρυών. ibid. πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων τικτουσιν.

Ἀλεκτρύαινα gallina. Aristoph. in Nub.

Ἠλέκτωρ, Homero nomen est Solis, quod inde putatur accepisse, quia homines ἀλέκτρους facit, i. è lectis discedere cogit, vel quia ipse est ἄλεκτρος videlicet ἀκοιμήτως εἰλυμένος. Il. ζ. & τ.

Ἤλεκτρος, ου, ἡ item ἤλεκτρον, ου, τὸ, electrum siue succinum, i. succus quidam pinguis oleosus & leuis, qui in lapidem mollem concreuit, ignem flammámque facilè concipiens. Sed cuius generis succus ille sit, plurimum variant autorum sententiæ. Vide Aristot. Dioscor. & Plin. Vtuntur in neutro genere, Hom. Od. δ. & σ. Hesiod. in asp. Diosc. & alij nonnulli: in fœminino autem, Dionysius de situ orbis, & Alexan. Aphrod. in præf. probl. Aristophanes autem in equitibus ἠλέκτρους vocat ornamenta quibus ornabantur fulciebantúrq; lectorum pedes.

Decomp. Χρυσελεφαντήλεκτρος, ου, ὁ, καὶ ἡ, ornatus auro electroque & ebore. seu intectus opertúsque auro, electro, ebore. vt χρυσελεφαντηλέκτροις ἀσπίδεσι.

Χρυσήλεκτρον, ου, τὸ, electri species quædam ab aureo colore appellata, teste Plin. l. 37. c. 4. & l. 37. c. 9. idem tamen l. 37. c. 2. electrum appellatum, quoniam Sol vocitatus sit elector, plurimos poetas dixisse scribit.

Κοινόλεκτρος, communem lectum habens. Æschyl.

Ὁμόλεκτρος, cōsors tori seu thalami, coniux. Eurip. in Oreste.

Πεντάλεκτρος, quinque lectos habens. item quinque toros coniugales experta, vt appellatur Helena à Lycophr.

Σύλλεκτρος, idem quod ὁμόλεκτρος. apud trag. poetas.

Composita ex λέχος.

Ἄλοχος, vxor (ex α significante ὁμοῦ & λέχος veluti ὁμόλεχός τις οὖσα) Od. δ. Σῖτον δ' ἐσφ' ἄλοχοι καλλικρήδεμνοι ἔνεικαν. Sic Phocyl. Στέργε τὴν ἄλοχον. itē virgo quæ nōdū peperit, quasi ἔτι ἄπειρος λέχους ἄπειρος, apud Porph. in Hom. quæst. Vide & in comp. ex Λοχὸς, suo loco.

Ἀπειρολεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, expers thori, i. cælebs.

Χαλεχὴς, cui humi lectus est, humi cubans. Callim. idem quod χαμαιεύνης, apud Hom.

Θερολεχὴς, æstate lectum præbens: epith. platani: apud Nicand. in Ther. sub cuius vmbra æstate cubari potest, vel ex cuius foliis æstate lectus sterni.

Κοινολεχὴς, communem habens lectum, adulter.

Μονολεχὴς, qui solus cubat.

Ναύλοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui naues insidere possunt, hoc est, nauium stationi accommodus. Od. δ. Eust. à λέχος deriuat. Vide & in compos. à Λόχος.

ΛΕΊΑ, ας, ἡ, præda, i. corpora ipsa rerum quæ capta sunt. Plut. in Coriol. πολλῇ λείᾳ θρεμμάτων καὶ ἀνδραπόδων περιτυχών. Xen. Hell. 1. λείαν ἅπασαν κατέθεντο εἰς τὰς Βιθυνίας. Dicitur & λείαν ἄγειν, prædam agere, apud eundem. pæd. 5. Et λείαν λαβεῖν, prædam capere. Thuc. l. 2. & 6. Sic λείαν ποιεῖν τινα χώραν, deprędari regionem aliquam, apud eundem l. 8. Exponitur etiam grex pecudum: vel pecudes prædando abactæ, apud Soph. in Aiace. ¶ Λεία, plana seu lęuigata, vide in λεῖος.

Λεΐζομαι, prædor in Epigr. ληΐζομαι, idem, ibid.

Ληΐη idem quod λεία, ex eoq; factum dialysi Ionica. Herodot. Ἀπὸ ληΐης ζώουσι, ex rapto seu præda viuunt.

Ληϊὰς, άδος, ἡ, prædādo capta vel abacta, vt ληϊὰς γυνή. Il. υ.

Ληϊάδης, prædando captus seu abductus, captiuus. Hesych.

Ληΐς, ίδος, ἡ, idē quod λεία seu ληΐη. Od. ξ. καὶ σφιν ἐδώκε ληΐδα δ' οἴην. Sic & Il. λ. Apud Apoll. Arg. 1. Εἶχεν ἐπιτρέψαντε δόμους καὶ ληΐδα πᾶσαν, &c. schol. Apol. καταχρηστικῶς ληΐδα vocari ait τὰ χρήματα propriè tamen, τὰ ἐκ λαφυραγωγίας, sunt tamen qui & ibi pecudes intelligi posse putent quæ prædando auferuntur.

Ληΐδιος, ου, ὁ, prædādo captus, captiuus, apud Oppiā. & in epig. Ληΐτις, prædatrix: epitheton Mineruæ. Il. κ. Significat etiam captiuam mulierem. Eust. ex Lycophr.

Ληΐζω, f. σω, prædor. prædas agendo infesto: vel depopulor. Thuc. l. 4. ἐλῄζόν τε τὴν Λακωνικὴν καὶ πλεῖστα ἔβλαπτον.

Ληΐζομαι, idem apud eundem l. 4. & 9. Metaphoricè quoque accipitur, apud Hesiod. in Erg. Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον τῆς ἀγαθῆς, i. nanciscetur meliorem prædam. Pro eodem dicitur & λῄζομαι in epigr.

Ληϊστὴρ & ληΐστωρ, ὁ, prædator, prædo. Od. γ. & ο. In epigr. ληϊστοὶ χαλκοὶ, exp. prædalititia pecunia. Et ληϊστοὶ μῦθοι. furtiuo sermone, Nonn. ληϊστὴς, οῦ, ὁ, idem: propriè ὁ τὰ τετράποδα ἀπελαύνων, teste Etymol.

Ληϊστὸς, οῦ, prædando captus, seu acquisitus. Item qui prędando capi seu comparari potest. Il. ι.

Ληστὴς οῦ, ὁ, idē quod ληϊστὴς, (ex eoq; factum per synæresin) prædator, prædo. Xen. Hell. 6. ἄδικος δὲ λῃστὴς καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. Sic & apud Soph. in Philoct.

Ληστὸς, οῦ, ὁ, qui prædando capi potest.

Ληστικὸς, οῦ, ὁ, prædatorius, ex rapto viuens, prædis & latrociniis victitans: vt λῃστικὸς βίος, prædatoria vita. Aristot. pol. 1. Et λῃστικὰ ἔθνη, gens ex rapto viuens, apud eundem polit. 8. Τὸ λῃστικὸν [sub. σύστημα] dicuntur ipsi prædones, vel prædonum agmen. Thuc. l. 1. & 2.

Ληστικῶς, more prædonum, more prædatorio. Thuc. l. 6.

Ληστεύω, prædor, i. prædonem ago, ex rapto viuo. Herodiā. l. 1. κώμαις τε καὶ ἀγροῖς ἐπιτρέχων ἐλῄστευεν. Dem. Phi. 2. λῃστεύειν ἀνάγκη, &c. ληστεύομαι pass. latrocinio infestor. Luc. in somn.

Ληστεία, ἡ, præda, hoc est, ipsa prædandi seu prædas agendi actio. Arist. pol 3. c. 5. Thuc. l. 1.

Ληστήριος, ου, idem quod λῃστικὸς, prædatorius. λῃστήριον, ου, τὸ, idem quod λῃστικὸν i. ipsi prædones, prædatorum agmen. Plut. in Pomp. Exponitur etiam latrocinium, apud Luc.

Λῃστρικὸς, οῦ, ὁ, idem cū λῃστικὸς. vt λῃστρικὴ ναῦς, nauis prędatoria. Thuc. & λῃστρικὸς βίος, apud Arist. pol. 1. c. 5. Λῃστρικοὶ dicuntur etiam qui latrocinia exercent, & ex rapto viuunt. Plut. in quæst. Rom. Τὸ λῃστρικὸν, idem quod τὸ λῃστικὸν & τὸ λῃστήριον, supra Thuc. l. 1. Λῃστρικῶς, prædonum more, vt Λῃστικῶς.

Λῃστρὶς, ίδος, prædatoria, prædatrix.

Composita ac primùm ex Λεία.

Ἀγελεία, ἡ, prædas agens, prædatrix. Palladis epith. apud Hom. & Hesiod. vide & in compos. ex λαὸς.

Ἀγέλειος, ου ὁ καὶ ἡ, prædator. prædas agens. Hesych.

Ἀκρόλειον, ου, τὸ, primitiæ manubiarum, vel prædæ: (quasi τὸ ἄκρον τῆς λείας.) apud Suid. Exponitur etiam simpliciter, primitiæ, apud eundem.

Πρωτόλειον, seu πρωτόλεια τὰ, primitiæ prædæ, seu manubiarum. General. pro quibusuis primitiis, apud Eur. in Oreste. & Greg.

Composita ex Ληΐη.

Ἀλήϊον πεδίον, apud Hom. carens pecoribus. vide & in compos. à λήϊον.

Ἀλήϊστος, tutus à prædonum & furum iniuria. Hesych.

Ἀρχιληστὴς, siue ἀρχιλῃστὴς, princeps prædonum. Hesych.

Καταληΐζομαι, prædationibus incurso, vasto, diripio. Hesych.

Φιλοληΐος, amans prædæ. Hom. hymn. in Merc.

Λεαίνω, &c. vide in Λεῖος.

ΛΕΊΒΩ, F. ψω, libo: idem quod σπένδω, [sicut dicimus diis libare merum, i. ex patera fundere in eorum honorē] Il. ω. Λεῖβε δ' οἶνον Οὐρανὸν εἰσανιδών, &c. Od. β. Λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς. Sic & Hesiod. in Erg. Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον. Exponitur & simpliciter fundo: vt Ody. ε. δάκρυα λείβων, lacrymas fundens. Item diffundo: apud Demet. Phaler. ex Plat. de sono musico.

Λείβομαι, fundor: vt vinum ex patera à libantibus. Interdum neutraliter, fluo. Xen. pæd. 6. ἐλείβετο δὲ αὐτῇ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν. Hesiod. in Asp. [de apro dentes acuente,] ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχόωντι λείβεται. Exponitur etiam liquesco, apud Plut. symp. 5.

Λοιβὴ, ἡ, libatio. sacrum quod vino fit. Plato de leg.

Λοιβεῖον, libamē. Suid. vel vas quo oleū diis libatur, Poll. lib. 10.

Λοιβάομαι, libo, vnde λοιβᾶται apud Hesych.

Λοιβάσιον, idem quod λοιβεῖον. Athen. lib. 11.

Λείβηθρον, ου, τὸ. riuus, aquæ ductus. Eust. ex lex. rhetor. Exponitur etiam, locus irriguus. Eust.

Εἴβω, f. ψω, idem quod λείβω, [ex eoq; factum ablatione τοῦ λ. Io-

nicæ & Aeolicæ dialecto magis familiare, teste Eustat.] vt δ' ἀκρυον εἴβειν, fundere lachrymas. Od. ω. & alibi.

Εἴβομαι, fundor: (vt vinum è patera inter libandum) vel fluo, destillo, Hesiod. in Theog. Apoll. Arg. 2.

Εἴβιμος, ὁ, ἡ, ἡ stillatitius, stillans. Eust.

Λίβω, idem quod λείβω. Galenus λίβειν scribit propriè videri significare τὸ σάζειν.

Λίβος, ὁ, τὸ gutta, stilla. Apud Hippocr. exponitur stillatio humoris ex oculis.

Λιβηρός, ὁ, ὁ, humidus, stillans: apud Gal. in lex. Hippocr.

Λιβρός, pro eodem. Hesych. Exponitur etiam tenebricosus, niger Erot. apud Hippocr. (Ael. Dionys.

Λίβητρον, incilis fossa aquæ duct⁹: idē quod λείβηθρον, apud

Λιβάς, άδος, ἡ, gutta, stillicidium, Hesych. & Suid. Item fons vel scaturigo aquam effundens, latex. Philo de vita M. l. 1. μηδ' ἐμίας ἐπορωμένης διαυγοῦς λιβάδος. A Suida exponitur etiam ἔνυγρος τόπος. Hesyc. λιβὰς est etiam λιπαρός.

Λιβάδιον, ὁ, τὸ, locus irriguus. Hesychio est locus herbidus: Eustathio idē quod λειμών, pratum. ¶ Λιβάδιον dicitur à quibusdam centaurium minus quoniam, secundum fontes nascitur. Plin. l. 25. c. 6. λιβάζω, stillo. gutto, Hesyc.

Λίψ, ιβός, ὁ, petra vnde aqua stillat, in Epigr. Est etiam venti nomen. Aristot. de mundo, τῷ δὲ ζεφύρῳ λίψ ἄνεμος, ὁ ἀπὸ τῆς χειμερινῆς δύσεως πνέων. vide Gell. l. 2. c. 22.

Λίβυς, Afer, Lybis, Pœnus, qui ex regione versus λίβα, sita oriundus est. Herodian. l. 7. Dicitur etiam de vento Africo in Epigr. pro λίψ. Item λίβυς αὐλός. Lybica fistula. Sunt etiā quidā serpentes λίβυες quos Nicand schol. in Ther. vocat ἀμμώδεις, quoniam tales plerunque in Libya reperiuntur. Fœm. λίβυσσα, Africa Punica, vt λίβυσσα ὄρνις. Et ἅλις λίβυσσα, mare Libycum seu Africum. Callim. apud Athen. l. 2.

Λιβυκός, ὁ, ὁ, Africus, Punicus.

Λίβας, λιβανος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀέναλιβής, ὁ, ὁ, ἡ, ἡ, semper distilians & defluens, ὁ ἀεὶ λειβόμενος, apud Noun. ἀειλιβὴς ὀμφή, vox perennis. metaphoricè.

Ἀλίβας ἀντὶ τοῦ dicitur ὁ νεκρός, mortuus, defunctus, vtpote ζωτικῆς λιβάδος ἄμοιρος ὤν. expers vitalis humoris. Ἀλίβας οἶνος apud Callimachum est ὄξος, acetum. ἀπὸ τοῦ μὴ λείβεσθαι, ὅτι νενεκρωμένος οἶνός ἐστιν, inquit Suid. Eustathio quoque παρὰ τὸ μὴ λείβεσθαι ἐν σπονδαῖς, quod libari non soleret.

Ἀπολείβω, distillo, fūdo. Diodor⁹ Sicul⁹ in historia Alexādri, ἐστι δὲ καὶ δένδρον παραπλήσιον δ᾽ ὑγὶ ἀπὸ τῶν φύλλων ἀπολείβον μέλι.

Ἀπολείβομαι, stillo, distillo Hes. in scuto αἷμ' ἀπολείβετ' ἔραζε.

Ἀπολιβάζειν exp celeriter recedo, apud Aristoph in auib.

Οὐκ ἀπολιβάξεις ὦ κακισ᾽ ἀπολούμενος. vide schol.

Διαλείβομαι, restagno.

Ἐπιλείβω, insuper seu vltra libo. vel super aliqua re libo, aut pro simplici λείβω. Od. ἀνισ᾽ ἀμμενοι δ' ἐπιλείβειν.

Καταλείβω effundo & destillo, vt ij qui inter libandum vinum è patera fundunt.

Καταλείβομαι, effundor & destillor. vt vinum è patera inter libandum: vel defluo, destillo. Hesiod. in Theogon. ἐκ πέτρης καταλείβεται, è petra distillat seu defluit. Sic apud Theocr. idy. ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.

Κατείβω, idem quod καταλείβω. vt κατείβειν δάκρυα, effundere lacrymas. Il. ω. Item perfundo seu delectatione perfundo, apud Athen. l. 3.

Κατείβομαι, defluo, destillo vel fluo. Il. ξ. καὶ τε κατειβόμενον.

Στυγὸς ὕδωρ. Od. ε. κατειβεται δὲ γλυκὺς αἰών, νόστον ὀδυρομένῳ.

Κελέβη, ης, ἡ, poculi genus, aut etiam quoduis poculum ἀπὸ τοῦ χέειν εἰς αὐτὸ τὴν λοιβὴν ἢ τὸ λείβειν, apud Athen. l. 11.

Πυριλείπτος, ab ignibus delibati, Helych.

Συλλείβω, confundo & misceo. vt vinum quod patera libatur.

Συλλείβομαι, confundor, &c. Item stillo, fluo, vel in vnum stillo & confluo. Plut. de primo frig. Exponitur etiam colliquesco, liquor, apud Plut. in Aemil.

Ὑπολείβομαι, subtus fluo & stillo, vel aliquantum fluo seu stillo, aut diffluo, apud Hippocr.

Λείχνεν vide in Λειμός.

ΛΕΙΜΩΝ, ῶνος, ὁ pratū locus irriguus. (ἐς ὃν ὕδωρ λείβεται), vt Eust. exp. Od. δ. Ἐν δ᾽ Ἰθάκῃ οὔτ᾽ ἂρ δρόμοι εὐρέες οὔτι τι λειμών. Xeno. de re equ. τοὺς λειμῶνας καὶ τὰ νάπας ...

Λειμωνόθεν, ex prato. Il. ω. Theocr. idyl. 7.

Λειμωνίτης βοτάνη, herba pratensis. Suid.

Λειμώνιος, ὁ, pratensis. vt λειμώνια ἄνθη. Soph. in Aiace. λείμων dicitur etiam anemones species quædam, quasi pratēsis, Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7.

Λειμώνιον, herba quā alij Neuroides appellāt. Diosc. l. 4. c. 6.

Λειμωνιάτης λίθος, limoniates gemma quædam dicta à pratensi virore. Plinio eadem cum smaragdo.

Λειμωνιάς, άδος, ἡ, & λειμωνίς, ίδος, ἡ, pratensis. Apoll. Arg. 2. & Diony. de situ orb.

Λείμαξ, ακος, & λειμώδης, ὁ, ἡ, pratum Eurip. in Phœniss. hinc comparat. λειμακώτερος, herbidior, aut viridior in modum prati. Suid.

Composita.

Βαθυλείμων, ονος, ὁ, profunda habēs prata, ideóque compascuus.

Βαθυλειμος, ὁ, ὁ, ἡ, ἡ, idem. Il. ι. [Etymol.

Εὐλείμων, bona prata habens, pratis ornatus. Od. δ.

Εὐρυλείμων, prata spatiosa habens. Pind.

ΛΕΙ'ΟΣ, ὁ, ὁ, lęuis, nō asper. Athē. l. 7. λεῖος ὡς ἔγχελυς. Luc. in Tim. ὡς δὲ λεῖος εἰ καὶ ἐλισθηρὸς, &c. lęuis & lubric⁹. Arist. [de polypis] πορφύρα δὲ ἐστι τῶν τραχέως, τὸ δὲ λεῖον φολιδ. Sic λεία ὁδὸς, via plana Od. κ. Τὸ λεῖον, læuor, læuitas, item puluis. Aristot. hist. an. l. 4. Metaphoricè quoque λεῖος accipitur: vt λεία ὀνόματα, apud Rhetores, τὰ δὲ φωνήεντα πάντα ἢ πλείονα. Et apud Plut. ad Colot. λεία καὶ προσηνῆ κίνησιν τῆς σαρκός.

Λεία, dicuntur etiam quę trita & infricata sunt, & ex grumosis scrupeísque in læuem ... luerem redacta. ¶ λεία, ἡ, instrumentum lapicidarum complanandis poliendísque & læuigandis lapidibus aptum. Poll. l. 7. c. 26. ¶ λεῖαι verò dicuntur lapides quos textores stamini appendunt, vt fila magis contendantur. Poll. l. 7. c. 10.

Λειότης, ητος, ἡ, læuitas, læuor. Plut. in Erot. & de deo Socr.

Λειώδης, εος, ὁ, ὁ, ἡ, ἡ læuis, planus. Suid.

Λειόω, ῶ, f. ώσω, læuigo, læuo, i. læuem reddo. Item friando & conterendo ex grumoso & scrupeo atque aspero in læuem puluerem redigo.

Λείωμα, τὸ, idipsum quod læuigatum & complanatum est. Item id quod friando & cōterendo in puluerem redactum est.

Λείωσις, læuigatio, ipsa actio læuigandi seu læuem & lubricum ... ddendi.

Λεαίνω, læuigo, læuo. Il. ι. πᾶν δ' ἀλέαινας χρυσέην ἐπίθηκε κορώνην. Item complano. Od. θ. λείηναν δὲ χορόν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα. Exponitur & mollio, tero, molo, pinso.

Λεαίνω, idem quod λεαίνω. Philo de mundo. Item contero, frio, comminuo: seu conterendo & molendo ex asperis & scrupeis in læuem puluerem redigo. Aristot. l. 2. anim.

Λεαντικός, ὁ, ὁ, læuigandi vim habens. Aristot. in probl.

Λεάντειρα, ἡ, læuigatrix. Suid. ex Epigr.

Λευρός, idem quod λεῖος, lęuis non asper, &c. Eurip. in Hecuba, ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ Πόντου νιν ἐξέβαλε πελάγιος κλύδων.

Λιαιός, λιατός, λιγαιον, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀλέαντος, ὁ, ὁ, ἡ, ἡ, qui læuigatus aut complanatus non est, aut læuigari & complanari nequit. Exponitur etiam non molitus.

Ἀναλεαίνω, pro simpl. λεαίνω.

Ἀπολεαίνω, læuigo, complano. Item contero, comminuo.

Ἀφρόλειος, cui cutis intempestiuè lęuis & glabra fit. Suid.

Ἐκλεαίνω, læuigo, complano. Item contero, comminuo.

Decomp. Συνεκλεαίνω, simul tero & comminuo.

Ἐπιλεαίνω, læuigo. Plut.

Εὐλέαντος, qui facilè læuigatur aut complanatur. Item qui facilè conteritur Dicitur & εὐλέαντος, sine ι.

Καταλεαίνω, læuigo, ita contero vt læuius fiat. Hesychius. Exponitur etiam explano.

Προλεαίνω, antè læuigo, antè mollio, antè complano. Item antè contero, antè comminuo.

Συλλεαίνω, contero, vnà tero & frio.

Ὑπολεαίνω, aliquantum læuigo & læuio.

ΛΕΙΠΩ, F. ψω, Pr. πα. (Pro quo vsitatius est pręt. med. λέλοιπα) linquo, relinquo: Od. ι. οὐδ' ἔτι λεῖπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς. Il. ε. Ὡς ἄρα φωνήσας λίπε αὐτός, reliquit speluncam. Item relinquo, *sicut hæredibus relinquere aliquid dicimur*: Il. β. Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι. Sic dicitur aliquis λείπειν φάος ἠελίοιο. Il. ε. & alibi. Apud Plat. λείπω τὸν βίον ὑπὸ σοῦ, interficior abs te. ¶ Item neutraliter, desum, deficio: vt apud Aristoph. in Plut. ὀλίγου μὴ λείπουσαι δίκαι. Sic dicitur aliquid λείπειν in libris, quod deest. Et cum genit. vt τριάκοντα ἑνὸς λείποντες, dicuntur λείπειν δυοῖν, apud Polyb. qui trigenarium numerum efficerent, nisi deessent duo. Item absum: vt λείπω μικρὸν τοῦ θηλείας τὴν ἰδέαν parum absum à specie fœminę. Exponitur etiam minor sum, apud Polyb. τοῦ δὲ ὄρους ἡ λείμμα τις ... σφόδρ' ἐπιφανὴς ἢ λείπει τοῦ ... σταδίων.

Λείπομαι, relinquor, reliquus sum, supersum. Od. ν. αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ, ἢ λείπεται δὲ ἐλπίς, non superest spes, apud Plat. Item vincor, superor, instar cursorum qui à tergo relinquuntur. Antipater Epigr. l. 2. Οἵ μοι ὑπὸ θνητῆς λείπομαι ἀθανάτοις. Polyb. λείπονται δὲ Ῥωμαίων μάχῃ μεγάλῃ. Exponitur etiam cedo: vt apud Polyb. τῶν αὐτῶν νομίζων εἶναι ἡγεμόνος τὸ ὠθεῖσθαι βλέπειν τὸν τε τῶν νικῶν ἐμοὶ ἐς καὶ τῶν λείπεσθαι κρείττον. Item absum: vt apud Synes. λειπομένου δὲ ... πολυτης ... ξίας. Eurip. λείπομαι συγγνώμῃ, superor à te consilio.

Λεῖμμα, τὸ, quod relictum est, reliquiæ. Plut. in lib. περὶ ... τις ἐλθοιτ. A Pythagoricis sic dicitur quod è duabus sectionib. minus est. Plut. Item hemitonium minus in symphonia vocat à Platone λεῖμμα & δίεσιν: diuiditurque in duo σχίσματα.

λεῖψις

Λεῖψις, εως, ἡ, q.d. relictio.

Λείψανον, ου, τό, & plur. Λείψανα, reliquiæ: Plut. in symp. sept. sap. & alibi. Epigr. l. 2.

Λοιπός, ή, όν, reliquus qui superest. Et in plur. οἱ λοιποὶ, reliqui, cæteri. Et τὸ λοιπὸν, reliquum, reliqua pars, vt τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας, Xen. Isocr. in Paneg. τί λοιπὸν ἔσται τοῖς ἀντιλέγουσιν; &c. Exp. etiã deinceps, postea, postremò, &c. passim apud scriptores.

Λοιπάδες & λοιπάζεσθαι, vt Lat. reliqua & reliquari.

Λιμπάνω, idem quod Λείπω, linquo.

Λιμὸς & Λοιμὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Αἰγίλιψ πέτρα, petra quæ à capris relinquitur præ altitudine, i. cuius fastigium non possunt consequi & attingere. Il. ι. ν. & φ.

Ἀπολείπω, relinquo, derelinquo. Xen. de arte equ. οὐδεὶς γοῦν οὔτ' ἀπολείπει αὐτὸν οὔτ' ἀναγερσίνει θεώμενος. Itẽ relinquo, posteris videlicet. Philo de mundo, μακρὰν δόξαν ἀπέλιπον. Item desero, destituo. Isocrates in Æginet. καὶ μηδεὶς τοῦτό γ' ἕξουσιν εἰπεῖν ὡς ἐν μὲν πρωτεύοντι θρασυλόχῳ ταῦτα πάνθ' ὑπέμεινα, δυστυχήσαντα δ' αὐτὸν ἀπέλιπον. itẽ ἀπολείπω (absolute) relinquo virũ, seu diuortium facio: apud Andocid. Sic & ἀπολελοιπυῖα ἐστὶν apud Dem in orat. contra Onetor. Itẽ relinquo, i. præcedo, anteuerto, Isocr. τοσοῦτον ἀπολέλοιπεν ἡ πόλις ἡμῶν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους περὶ τὸ φρονεῖν. Item neutraliter, desum, deficio: Isocr. ad Demon. τὰ μὲν ταχέως ἀπολείπει, τὰ δὲ πάντα τὸν χρόνον παραμένει. Dicitur & persona ἀπολείπειν, quæ quasi defectu rei alicuius abest à suo incœpto. Plutar. τούτῳ γὰρ μόνον ἀπολιπεῖν ἔδοξε τὸ κατεργάσασθαι Πάρθους. Et cum accusat. apud Aristoph. in Plu. ἤ πού σε ταχέως ἀπέλιπε τὰ χρήματα, te citò defecerũt numm. Exponitur etiam absum. Isocr. in Areop. μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ ταῖς ἐσχάταις συμφοραῖς περιπεσεῖν. Plut. in Timol. μικρὸν ἀπολιπὼν ἐκπολιορκεῖσθαι, quum parum abfuisset quin expugnaretur. Sic & apud Hesiod. Μή τε τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων, ita vt non multum absis à triginta annis. ¶Item desisto, desino, finem facio. Isocr. de pace, ὅθεν δ' ἀπέλιπον πάλιν ποιήσομαι τὴν ἀρχὴν, inde exordium sumam vnde destiti.

Ἀπολείπομαι, relinquor, absum. Plut. in Public. μικρὸν ἀπελείπετο τοῦ τέλος ἔχειν, parum aberat quin finem haberet. Item absum, i. absens sum, &c. Luc. οὐδ' ἴσου θεάματος ἀπελείφθης. Sic & apud Lys. & Isoc. Itẽ relinquor in certamine cursus alio præuertẽte. Isoc. in Euag. παρακελεύονται τῶν δρομέων οὐ τοῖς ἀπολελειμμένοις, &c. Et metaph. sum inferior aliquo in re quapiã. Idẽ in eadẽ orat. ὥστε μηδ' ὑμᾶς τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἀπολελεῖφθαι, vt à nulla Græcanicarũ vrbiũ superaretur. Additur & datiu. in hac signifi. vt ἀπολελείπεται τοῖς ἔργοις καὶ ταῖς διανοίαις τινός. Isocr. de pace. Expon. etiam non assequor, nõ discere aut intelligere possum: vt ἀπολείπεσθαι ἀρετῆς, Dem. & ἀπολείπεσθαι παιδείας. Isocrat. de permutat. Item ignarus sum, hoc me latet: apud Lysiam pro cæde Eratosthenis.

Ἀπόλειψις, relictio, derelictio: hinc ἀπόλειψιν ἀπογράψασθαι mulier dicitur quæ viro repudium mittit. Demosth. item defectus & deterior conditio, quum quis alium assequi nequit, apud eundem. Ἀπόλειψις τῆς σελήνης, defectus lunæ. Aristot. de gener. anim. l. 4.

Ἀπολιμπάνω, idem quod ἀπολείπω. Ἀπολιμπάνομαι, relinquor, *a tergo scilicet alio antevertente.* Plut. ὑποπιέζοντες ἐν τοῖς παλαίειν καὶ ἀπολιμπανομένους θεόντων.

Decomp. Ἐναπολείπω, relinquo in. Ἐναπολείπομαι, derelinquor vel remaneo in. Ἐναπόλειψις, reliquiæ.

Προαπολείπω, antè deficio. Plut.

Συναπολείπω, simul derelinquo, simul destituo.

Διαλείπω, (q. d. interrelinquo) relinquo tẽporis spatiũ in medio, intermitto, interiicio. Theoph. hist. pl. l. 1. διαλείπει μικρὸν πάνυ χρόνον τοῦ μὴ ἀεὶ βλαστάνειν, interiicit valde breue tempus quin perpetuò germinet. Plu. in amat. narr. ἡμέρας δὲ διαλιπὼν δύο προσῆλθε τῷ Θεοφάνει, interiectis duob. diebus. Sic dicitur διαλείπουσα φωνὴ, quæ suis verbis veluti spaciũ interiicit, & διαλείπων σφυγμὸς, intermittens pulsus, apud Gal. Cum participio iunctũ exp. desino: vt Xen. οὐ πώποτε διέλιπον ζητῶν καὶ μανθάνων, nunquã desij quærere & discere. Sic Plut. διαλείπω τιμῶν τὸν θεὸν, cesso honorare Deũ. Itẽ disto, absum. Arriã. διαλείπουσαι ὅσον ξυμμετρεῖν εἰς τὸ ξυνορᾶν τε ἀλλήλους καὶ κατακούειν ἀσφαλῶς. Dicitur & aliquid διαλείπειν τι ἀπό τινος, apud Thuc. διάλειμμα quod interiectum est spatij intermissio: vnde ἐκ διαλείμματος, siue ἐκ διαλειμμάτων, ex interuallo.

Διάλειψις, intermissio. (Plut. in Pericle.

Διαλιμπάνω, idẽ quod διαλείπω. Gal in Hippoc. epid. l. 1. c. 3.

Decomp. Ἀδιάλειπτος, non intermissus, perpetuus Rom. 8. 2. Tim. 1. (nouo Test.

Ἀδιαλείπτως, sine intermissione, iugiter, perpetuò: sæpe in

Ἐκλείπω, derelinquo vel relinquo, desero. Thucyd. l. 1. τήν τε γὰρ πόλιν ὅτε ἔδοξεν ἐκλιπεῖν ἄμεινον εἶναι καὶ ἐς τὰς ναῦς ἐσβῆναι. Plu. in Fabio τὴν τάξιν ἐκλείπειν, ordinẽ relinquere. Et in Pericle. κλίνας δὲ δεῖπνον ἐξέλιπε. itẽ τὸ ἐλπίζειν ἐκλείπειν, spẽ relinquere. idẽ in Galba. Et Aristoph. ἡ σελήνη δ' ἐξέλιπε τὰς ὁδούς. Itẽ omitto, prætermitto. Plat. in symp. ἀλλ' εἴ τι ἐξέλιπον, τὸν ἔπαινον Ἀριστοφάνης ἀναπληρώσει. ¶Itẽ neutraliter desum, deficio. Xen. in Œco. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ μὴ ἐκλιπεῖν ζώων γένη τοῦτο τὸ ζεῦγος κεῖται μετ' ἀλλήλων τεκνοποιούμενον, ne gen⁹ humanũ tẽporis lõginquitate occideret, propter hoc mas cũ fœmina est cõiunctus. Animus etiã & sol & luna ἐκλιπεῖν dicuntur quũ deliquium patiuntur. Xen. παιδ. 8. ἐκλιπεῖν μοι φαίνεται ἡ ψυχή. Plu. in Pericle τὸν μὲν ἥλιον ἐκλιπεῖν συνέβαινε, γενέσθαι σκότος. idẽ in Alex. ἡ μὲν οὖν σελήνη τοῦ Βοηδρομιῶνος ἐξέλιπεν. Item deficio, morior: vt ἐκλιπόντων κληρονόμων. Plato de leg.

Ἔκλειψις, defectio, defectus. Plut. de def. orac. Item omissio quæ fit in oratione. Quintil. l. 8. c. 6. Item defectus solis aut lunæ, eclipsis, in Axiocho & sæpe apud Aristot. &c.

Ἐκλειπτικὸς, ή, όν, ad eclipsin pertinens, vel efficiens eclipseos, Plut. in Rom. Alex. Aphr.

Ἐκλιπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui deficit. vel deest. Itẽ omissus prætermissus. Thuc. l. 1. Item cui aliquid deest, imperfectus.

Ἐκλιμπάνω, derelinquo. Eurip.

Decomp. Ἀνέκλειπτος indesinẽs, perpetuus. Ἀνεκλιπὴς, idem.

Δυσέκλειπτος, ægrè deficiens.

Συνεκλείπω, simul deficio.

Ἐλλείπω, relinquo prætermitto, prætereo. Iulian. imper. ἐγὼ δ' εἴ τι μὲν τοι συνῄδειν ἐμαυτῷ τῶν πρός σε γεγονότων καὶ μικρὸν ἐλλείψαντι, si mihi cõscius essẽ quod vel minimum erga te prætermisissem. Plat. in Tim. οὐκ ἐλλείψομεν προθυμίας οὐδέν, nihil promptitudinis prætermittemus. Sic & apud Isocr. in Nicocle, καθ' ὁπότερον γὰρ ἂν ἐλλείπητέ τι τούτων ἀνάγκη ταύτῃ κακῶς ἔχειν τὰς πράξεις, in vtracunque enim parte horũ aliquid prætermiseris, *hoc est*, in vtro horũ vestro officio deeritis. Dicitur & ἐλλείπει με τοῦτο, hoc me deficit. Et τὰ ἐλλείποντα τοῖς ὑπερβάλλουσιν opponuntur, apud Aristot. eth. 2. c. 2. Itẽ ἐλλείπω τούτῳ, deficior hac re. Thuc. l. 1. Significat etiã absum: vt apud Aristot. ὁ δ' ἐπιχαιρέκακος τοσοῦτον ἐλλείπει τοῦ λυπεῖσθαι ὥστε καὶ χαίρειν, tantum abest vt contristetur vt etiam lætetur.

Ἐλλείπομαι, assequi non possum, efficere nequeo. Xen. de re equ. διὰ τὸ ἄπειροι εἶναι τούτων ἐλλείπονται.

Ἔλλειμμα, τό, quod deest rei alicui quo minus sit perfecta. Plut. in Coriol.

Ἔλλειψις, prætermissio, omissio, vt quum Athen. σιτομῦς dictum esse scribit κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἄρτος. Exponitur etiam defectus, quum opponitur τῇ ὑπερβολῇ, apud Aristot. eth. 2. c. 6. & alibi.

Ἐλλιπὴς, cui deest aliquid, non perfectus. Athen. lib. 14. Et τὸ ἐλλιπὲς, quod deest Philostr. ep. 39.

Decomp. Ἀνελλιπὴς, cui nihil deest, perfectus.

Παρέλλειψις, prætermissio vnus ex consonantibus geminatis, apud Triphon.

Περιελλείπω, deficio, inferior sum.

Ἐνλείπομαι, deficio: pro quo & ἐλλείπομαι.

Ἐπιλείπω, deficio, desũ. Thucy. l. 3. ἐπειδὴ ὁ τε σῖτος ἐπιλελοίπει τοὺς ἐπιζόντας. Et πνεύματος ἐπιλιπόντος, apud Plut. περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς. Philo de vita Mos. l. 1. ἐπιλίποι ἂν ὁ βίος τοῦ βουλομένου διηγεῖσθαι τὰ καθ' ἕκαστα, vita defecerit. Cum accusatiuo. Isocr. ad Dem. ἐπιλείποι δ' ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος. Sic Lucianus, οὐδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀστράγαλος. Dicitur & τοῦτό μοι ἐπιλείπει, vt apud Synesium, οὐκ ἐπιλείψουσι στρατιῶται τῷ θεῷ.

Ἐπίλειψις, defectio. Thuc. lib. 2. τῶν μὲν τοιούτων ὀρνίθων ἐπίλειψις σαφὴς ἐγένετο.

Ἐπίλοιπος, ου, ὁ καὶ ἡ, reliquus: vt τὸν ἐπίλοιπον βίον ζῆν, Plato. Et ἐπίλοιπος χρόνος, Herodot. & Isocr.

Καταλείπω relinquo desero. Il. 6. Κὰδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν Ἀργείην Ἑλένην. Et relinquo post me scu posteris meis. Dem. in Mid. εἰσφέρων ἀπὸ τῆς οὐσίας ἧς ὁ πατήρ μοι κατέλιπε. Isoc. in Euagora, ἀθάνατον τὴν περὶ αὐτοῦ μνήμην κατέλιπε. Sic apud eundẽ in Hel. πολὺ ἧττον ἐστὶ πραγματωδέστερα συγγράμματα κατέλιπον ἡμῖν. Apud eundẽ in Euag. dicitur & καταλείπειν τὸν λόγον finem dicendi facere. Pro καταλείπω, per syncopen dicitur καλλείπω. vt apud Solon ἄλλα φίλοισι Καλλείψαιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

Κατάλειμμα quod reliquum est, reliquiæ 1. Reg. c. 13. Κατάλειψις, relictio.

Καταλειπτός, relictus.

Κατάλοιπος, reliquus Aristot. Oecon. 2.

Καταλιμπάνω, idem quod καταλείπω. Plat epi 9. χώραν καταλιμπάνειν φαύλοις ἀνθρώποις, locum relinquere & cedere improbis hominibus.

Decomp. Ἐγκαταλείπω, intus relinquo: vt ἐγκαταλείπειν φρουράν. Thuc. Et ἐγκαταλιπόντας υἱὸν γνήσιον si relinquant in aliena familia apud Dem. Ἐγκατάλειμμα reliquiæ, monumẽtũ.

Ἐγκατάλιμμα idem quod ἐγκαταλείπω.

Ἐκκαταλείπω, relinquo, seu penitus destituo.

Προσκαταλείπω, insuper relinquo. Philo de mundo.

Παραλείπω, prætermitto, omitto, sæpe omitto, i. silentio prætereo. Isocr. in Euag. τὰ μὲν οὖν εἰς Εὐαγόραν πολλὰ μὲν οἴομαι παραλιπεῖν. Demost. pro coron. πολλὰ τοίνυν ἕτερ' εἰπεῖν ἔχων περὶ αὐτοῦ παραλείψω.

Παράλειψις, prætermissio, præteritio. Est & nomen figuræ

cuiusdam

cuiusdam rhetoricæ, de qua author rhetor. ad Herenn.

Περιλείπω, relinquo, reliquum facio.

Περιλείπομαι, relinquor, supersum, superstes sum. Herodia. l. 2 μόνος τε τῶν πατρῴων περιλελειμμένος φίλων ἔτι. Sic περιλείπεσθαι τοῦ πολέμου, pugnæ superstitem esse.

Περίλειμμα, τὸ, reliquiæ.

Περίλειπος, ὁ, reliquus. Aristotel Oecon. 2. Item superstes. Luc. in Tyr. περιλιπὴς idem: apud Plat. de leg.

Περιλιμπάνομαι, idem quod περιλείπομαι.

Προλείπω, prius relinquo, seu antè relinquo: plerunque tamen pro simplici λείπω vsurpatur, vt Od. ξ. Κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τε. Sic Hesiod. in Erg. Κύμην Αἰολίδα προλιπών. Sic apud eundē in asp. προλιπόντα δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν. Plut. in consol. ad vxor. ἐκείνης τοῦ καλοῦ Χάρωνος ἡμᾶς προλιπόντος. Dicitur & res aliqua quempiam προλείπειν, vt Od. β. Οὐδ' ἐσ πάγχυ μῆτις Ὀδυσσῆος προλέλοιπεν. Item antè deficio, priùs destituo. Thuc. lib. 7 εἴτῳ δὲ προλείποι ἡ ῥώμη καὶ τὸ σῶμα, si quem prius vires defecissent.

Decomp. Ἀποπρολείπω, longè relinquo. Scribitur & diuisim ἀπὸ προλείπω.

Ἐκπρολείπω relinquo, derelinquo. Phocylid. Μητέρα δὲ ἐκπρολίπῃς, matrem missam facias.

Ὑπολείπω, relinquo, reliquum facio. Item deficio, minuor. Arist. ὑπολείπομαι idem Thuc. l. 1. μηδὲ ἐν ὑμῖν αὐτοῖς αἰτίαν ὑπολίπησθε. ὡς διὰ μικρὸν ἐπολεμήσατε. Isocr. in Euag. οὐ διὰ μικρὰς ἐπιθυμίας μεγάλους πόνους ὑπομεμενηκώς. Item passiuè, relinquor, supersum. Thuc. l. 8 Greg. &c.

Ὑπόλειμμα, quod residuum est, reliquiæ. Arist. de mundo.

Ὑπόλειψις, ἡ, idem Theophr.

Ὑπολιπής, ἐς, ὁ καὶ ἡ, reliquus. Plut.

Ὑπόλοιπος, reliquus, restans Aristoph. ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάραθρον γίνεται. Si. & Thuc. & Demosth.

Ὑπολιμπάνομαι idem quod ὑπολείπομαι.

Νωλεμὴς quomodo huc pertineat, vide suo loco.

–ΛΕΙΡΙΟΝ ου τὸ, lilium, seu lilij species. Diosc. l. 3. ca. 116. & lib. 4. c. 85. Theophr. hist. pl. lib. 9. c. 16. ¶ Suidas scribit λείριον ab Atticis vocari florem narcissi. Theophrastus tamen cap. vlt. manifestum discrimen inter λείριον & νάρκισσον, ponit. ¶ Pro quolibet flore vsurpari scribit Eustath. itidémque Hesych. Suid. & Etym. Sic apud Theocr. idy. 19 Ἠ' ἐπότ' ἐκλελαμένος εὔπνοα λείρια κείρει.* διὰ τὸ λεῖον εἶναι, pleonasmo τοῦ ρ.

Λειριόεις lilinus, liliaceus, vt λειριόεν κάρα apud Nic. in Alexip. Item floridus. Exponitur etiam suauis, tener, vt Il. ν. χρόα λειριόεντα δάψει Et Il. γ. ὄπα λειριόεσσαν.

Λείρινος idem quod λειριόεις, liliaceus, è lilio factus, vel lilio similis. Diosc. l. 1. c. 116.

Λείριος ἀντὶ τοῦ ... pro suaui. Apolonius lib. 4.

Λειριώδης, ... liliaceus. Theophr.

Λίριον pro λείριον, lilium flos λίρινος, liliaceus, λίρινον ἔλαιον, Gal.

ΛΕΙΧΗΝ ῆνος, ὁ lichen: summæ cutis asperitas cum leui pruritu impetigo, impetiginosus morbus quem mentagram Latinos vocasse autor est Plin. l. 26. c. 1. ¶ Item callus in equorum genibus & supra vngulas in flexu earum partium induratus, Diosc. l. 2. c. 45. ¶ Est etiam herbæ species, quam aliqui βρύον appellant, quoniam saxis adhæret. Diosc. l. 4. c. 53. sic dicta quoniam λειχῆνας θεραπεύει, vt tradit idem Diosc. ibid.

Λειχηνιάω, lichene laboro. Theophr. de caus. pl. l. 5 c. 12.

ΛΕΙ'ΧΩ, F ξω, lambo, lingo. Theophr. (de signis imbrium & ventorum) βοῦς τὴν προσθίαν ὁπλὴν λείξας χειμῶνα ἢ ὕδωρ σημαίνει. Item obscœno sensu apud Aristoph. in Equit. Ἐγκαταμείξας λείχων τὴν ἀπό πτυστῶν δ[illegible].

Λιχμάζω & λιχμάω, idem quod λείχω. Hesiod. in asp (de duobus draconib.) ἐπικυρτώοντε κάρηνα λίχμαζον δ' ἄρα τώγε, lambebant ora sibila vibrantes. Cum accusat. apud Theocr. idyll 19. Καὶ οἱ λιχμάζεσκε δέρην lambebat ipsi collum. Oppi. l. 3. de venat. Ὡς ἄρκτος λιχμῶσα φίλους ἐπιπλάσσατο παῖδας. Hinc particip. λελειχμότες apud Hesiod. in Theog. *per syncopen pro λελειχμηκότες & epenthesi τοῦ* ι.

Λιχμάομαι, idem quod λιχμάω. Oppian. l. citato. λιχμᾶται γλώσσῃ τε φίλον γόνον, lingua lambit caram sobolē. Plut. in polit. præc. ἑκατέρα δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωζομένων ἐλιχμῶντο περὶ αὐτόν.

Λιχμήρης εος ὁ καὶ ἡ, exerta lingua os lambens. Nic. in Ther.

Λιχμαστὸς ..., ἡ quæ lambitur. Hesych.

Λιχανὸς & λίχνος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ac primùm cum præposit.

Ἀναλείχω lambo delambo.

Ἀπολείχω, delambo, delingo, lambendo aufero. Athen. l. 6.

Ἀπολιχμάω idem vnde Il. ... σ' ὠτειλῆς αἷμ' ἀπολιχμήσονται

Διαλείχω, lambo lingo vel potius per lambo. Aristoph.

Ἐκλείχω, delingo, delambo: vel lambendo & lingendo euacuo. Item eeligma ligurio, in ecligmate sumo. Diosc. l. 1. c. 95.

Ἔκλειγμα, & ἐκλεικτὸν, ecligma: medicamentum quod delingitur, seu medicamentum quod ori inditum sensim liquefit & deglutitur: alio nomine ἀρτηριακόν. Diosc. lib. 2. cap. 125. Aegin. lib. 4 c. 57.

Ἐλλείχω, linctu ingero, lingendo assumo.

Ἐπιλείχω in superficie lambo, vel pro simplici λείχω.

Περιλείχω, circumlambo, circumcirca lingo. Aristop. τὰ βλέφαρα περιέλειχον.

Περιλιχμάζω & περιλιχμάω, idem. περιλιχμάομαι pro eodem. Luc. in Prom. [de coquo] καθεὶς τὸν δάκτυλον τοῦ ζωμοῦ περιελιχμήσατο.

Περιλίχμησις, ipsa circumlambēdi actio. Theon. apud Arat.

Composita facta ex præterito λέλειχα sine præpositione.

Κνισολοιχὸς siue κνισολοιχὸς, οῦ, ὁ, qui pinguedinem lambit, seu qui pinguibus lābendis delectatur, gulosus, liguritor. Athē. l. 3.

Κνισολοιχία, ἡ, catillatio ligurrio, gulositas: propriè ea qua aliquis pinguibus lingendis inhiat. Athen. ibidem.

Ματαιολοιχὸς, qui friuolas res consectatur (eas velut delambens) Eustath.

Ματιολοιχὸς, qui ex falsa mensura lucrum capiat, à nomine μάτιον significante genus quoddam mensuræ. Eustath. & Aristoph. in nub.

Λειώδης, λείωμα, vide in Λεῖος. Λείων, in Λέων.

–ΛΕΚΑΝΗ, ης, ἡ peluis, vel catinus, patina: Atticè pro Λακάνη, (*factum ex intensiua particula λα & verbo χαίρειν, propterea quòd sit latum, inquit Suidas, qui itidem exponit magnum acetabulum & patulum) Aristoph. in Amb. ἐρεβίνθους ἐπηλοφόρουν λεκάναισι. Idem in Nub. ἄβυστοί τε καὶ δὴ Χαρεῖ τὸ κακόν. δότε μοι λεκάνην præbete mihi peluim, seu catinum. Plut. in Polit. præcept. αἰτοῦντα λεκάνην καὶ πτερὸν ὅπως ἐμέσῃ.

Λεκάνιον, ου, τὸ, parua peluis, seu paruus catinus. Aristophan. in Acharn.

Λεκανὶς & Λεκανίσκη, idem apud Hesych. At Λεκανίδιον pro eodem apud Suid.

–ΛΕ'ΚΙΘΟΣ ου ἡ vitellus, oui luteum. Aristot. hist. an. l. 6. τὰ δίδυμα τῶν ᾠῶν δύο ἔχει λεκίθους. Diosc. lib. 2. c. 45. ἡ λέκιθος αὐτῶν χρησίμη πρὸς ὀφθαλμῶν περιωδυνίαν, ἑφθὴ δὲ σὺν κρόκῳ lutea ouorum cocta vt indurescant, admisto croco modicè, illita oculorum dolores mitigant. ¶ At masc. gen. pisum, quòd eius color vitello non sit absimilis teste schol. Aristoph. & Suid. Galenus verò λέκιθον in lex. Hippocr. expo. φακοῦ τὸ ἔνδον τοῦ λέπους. nam & lens cui detractus est cortex, lutea est. Exponitur etiam, pulmentarium ex leguminum farina, siue leguminum lomentum elixatum. Reperitur & λέκυθος per υ: quæ scriptura cum etymo conuenit. *dictum enim putant λέκιθον διὰ τὸ λέπει κοῦ[illegible].

Λεκιθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, luteus, croceus. vitelli seu lutei in ouo colorem imitans. vt λεκιθώδης χολὴ apud medicos.

Λεκιθίτης, ου ὁ, qui ex vitello est, seu in quo vitelli sunt, vt Λεκιθίτης ἄρτος, apud Athen. l. 3.

Λεκτὸς &c. vide in Λέγω. Λέκτρον, in Λέγομαι, cubo.
Λέκυθος, in Λέκιθος. Λεληθότως in Λήθω.

ΛΕ'ΜΒΟΣ ου, ὁ lembus, paruum nauigium Hesych. & Suid. Polybius lib. 1. ἀπήγγειλαν οἱ προπλέοντες εἰθισμένοι λέμβοι τὸν ἐπίπλουν τῶν ὑπεναντίων.

Λεμβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lembo similis.

Λεμβάδιον, ου, τὸ, lembunculus paruus lembus.

Λέξις, vide in Λέγω. Λεόντειος, &c. in Λέων.
Λέπαδνον, Λεπίζω &c. in Λέπω.

ΛΕΠΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, scaber, asper ex decedentibus ex eo squamulis: vt λεπροὶ ὄνυχες, scabri vngues. Diosc. lib. 2 cap. 140. *à λέπος, quasi λεπηρός. Dicuntur etiam λεπροὶ leprosi, *hoc est* quorum cutis in scabras quasdam squamulas resoluitur. Theophr. de caus. pl. lib. 2. c. 8. (de quibusdam aquis) καὶ γὰρ ἄνθρωποι λουόμενοι λεπροὶ γίνονται.

Λέπρα, ἡ, lepra i. asperitas cutis profundior cum pruritu, eam in squamas resoluens. ab Auicenna dicitur impetigo excorticatiua, quòd cutis per cortices squamásque resoluatur. Plutar. de Iside & Osir. τῶν τὸ γάλα πινόντων ἐξανθεῖ τὸ σῶμα λέπραν καὶ ψωρικαῖς τραχύτησι: Vide Aegin. & Actuar.

Λεπρώδης, εος ὁ καὶ ἡ leprosus, vel scaber.

Λεπρικὸς οῦ ὁ. vt λεπρικὰ φάρμακα, medicamenta lepris tollendis apud Diosc.

Λεπρὰς scabra aspera: vt λεπρὰς πέτρα apud Theocr. idy. 1.

Λεπρόω & λεπριάω, scabrum reddo, scabris veluti squamulis obduco,

Λεπρόομαι ac λεπριάομαι, scaber fio, scabris squamulis obducor. Nicand. in Ther. πολιοῖς δ' ἀμάθοισι μιγεῖσαι Σπεῖραι λεπρύνονται) ἀλινδόμεναι ψαμάθοισι. Exp. & albesco quasi ἀλεπρας, quod

quòd qui ex laborant, & exasperentur & albescant. Λεπρόομαι, exp. etiam lepram patior.

Λεπράω, vel λεπριάω, scaber fio vel sum, vt λεπριῶντες ὄνυχες, scabri vngues, apud Diosc.

Ὑπόλεπρος, (comp.) aliquantum scaber.

ΛΕΠΤΟΣ, ἡ, ὁ, tenuis: cui opponitur παχύς, crassus. Propriè tenuis instar corticum & squamulatum quæ alicunde auelluntur. Odyss. θ. ἠΰτ' ἀράχνια λεπτά. Sic Il. χ. εἵματα λεπτά, ex filo tenui & subtili. Sic Ægineta in ἐπιπυρώσει dicit decedere λεπτὰ καὶ τιλυρώδη σώματα ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς κεφαλῆς. itē tenuis, i. exiguus, paruus: vt λεπτὰς ἐλπίδας ἔχειν περὶ τῶν μελλόντων, tenuem & inanem spem concipere de futuris. apud Aristid. item gracilis, macer, cui itidem opponitur crassus: Hesiod. in Erg. λεπτῇ δὲ παχὺν πόδα χειρὶ πιέζοις. Athen. l. 13. ἰσχνὸν πάνυ. Καὶ μέλανα λεπτόν θ'. ¶ Itē rarus, vt Gal. exp. apud Hippocr. sic λεπτὴ χιών, apud Eust. ¶ Metaphoricè de animo etiā dicitur: vt λεπτὸς νοῦς, mens subtilis & acuta. Eur. Sic Aristoph. in nub. λεπτῶν φροντίδων, & λεπτοτάτους λήρους appellat subtiles philosophorum argutias. ¶ λεπτόν. minuti quoddam nummi genus, quale κέρμα. Luc. 21. βαλλουσαν λεπτὰ δύο.

Λεπτότης, τητος, ἡ & λεπτοσύνη, tenuitas, exilitas. Item gracilitas. Epigr. l. 2. & Athen. lib. 12. item subtilitas, argutia. Aristoph. in nub.

Λεπταλέος, tenuis, subtilis: vt λεπταλέον φᾶρος, Apoll. Arg. lib. 2. Ex. & gracilis.

Λεπτάκινος minutulus, vesculus. Epigr. l. 2.

Λεπτύνω, tenuo, attenuo, tenuem reddo, item gracilem reddo. Athen. l. 2. item subtile reddo.

Λεπτυσμός, ἡ, ὁ & λέπτυνσις, εως, ἡ attenuatio, extenuatio.

Λεπτυντικός, ἡ, ὁ, attenuandi vim habens, tenuem & gracilem reddere potens. Diosc. Athen. l. 8.

Composita.

Ἀπολεπτύνω, extenuo, item in muc. onem colligo.

Διαλεπτος pertenuis & gracilis. Aristoph. in nub.

Λεπτεπίλεπτος gracilis supra graciles. Epigr. lib. 2. Τρεῖς λεπταὶ πρώην ... λεπτοσύνης ἱμάχοντο ... προελθεῖν εἴη λεπτεπιλεπ-

Κατα λεπτύνω, extenuo, seu attenuo. (πρότερος.

Προλεπτύνω antè extenuo.

Ὑπερλεπτος supra modum tenuis, prætenuis.

ΛΕΠΩ. F. ψω decortico, delibro, vel putamen & squamam detraho. Athen. l. 4. Μάζης μελαγχρῆ μεστὰ λαμβάνων λέπει.

Λέπομαι, decorticor. Vtuntur Athenienses etiam ἐπ' ἀσελγῶς καὶ φορτικῶς δ' ἀφροδισίων ... vt Athen. tradit lib. 14.

Λέμμα, τὸ, cortex, hoc est id quod decorticando aufertur. Athen. lib. 2. Ἐν τῷ προθύρῳ τὰ λέμματα κατέλιπεν. Dicitur etiam de tunica plantam aut semen aut alia quæ cortice teguntur, ambiente. Theophr. lib. 4. cap. 12. item λέμμα seu λέμνα, plantæ genus in Orchomenio lacu nascens, teste Theophrast. hist. pl. lib. 4. cap. 11.

Λέπος, εος, τὸ, idem quod λέμμα, Athen. l. 3. Dicitur etiam de cortice adhuc ambiente plantam, aut legumen (i. tunica) vt & λέμμα. Alex. Aphr. Piscium quoque squamæ λέπη dicuntur Poll. l. 6. c. 15. (Taur.

Λεπαῖος, ὁ, corticibus abūdans: vt λεπαία ἀκάνθη. Eurip. in Iphig.

Λεπίζει, idem quod λέπω, decortico. Exponitur etiam, pellem detraho.

Λέπισμα, idem quod λέμμα. Diosc. l. 1. c. 22.

Λεπίς, ίδος, ἡ, idem quod λέπος, seu λέπισμα, in Epigr. Plerunque pro squama accipitur. Athen. l. 8. Diosc. l. 5. Exponitur & lamina & lama. Est & morbi genus, quem Lat. porriginem vocant, de quo vide Celsum.

Λεπιδωτός, ἡ, ὁ, squamatus, squameus, Aristot. lib. 4. de part. anim. item piscis quidam. Plut. de Iside & Osir. Et lepidotes gemma, quæ squamas piscium variis coloribus imitatur, apud Plin. l. 37. c. 10.

Λεπίδιον, ἡ, τὸ, lepidium: herba sic dicta, quòd squamas & maculas faciei deleat. Diosc. Paul. Ægin.

Λεπυρός, ἡ, ὁ corticatus, corticosus: vel gluma tectus, gluma horrens, vt λεπυρὸς στάχυς, apud Nic. in Ther. λεπυρόν, τὸ, putamen oui, & cortex mali punici, id est, malicorium. Suid. Scribitur & λέπυρον.

Λεπυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tunicis multiplicibus obuolutus. Theophrast. hist. pl. l. 1. item squamatus, squamosus, idem hist. pl. l. 9.

Λεπύριον, ἡ, τὸ, cortex, apud Hippocr. item putamen. Aristot. hist. an. l. 5. item squama. Theophr. hist. pl. l. 4.

Λεπυριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod λεπυρώδης, corticatus, corticosus, putamine tectus, item multis tunicis tectus.

Λεπυριόω excortico. item deglubo glumas excutio. Hesych.

Λεπύχανον, ἡ, τὸ, idem quod λέπυρον. Plut. symp. lib. 5. probl. 6. & Eust. ex Theopompo comico.

Λεπυχός, ἡ, ὁ, cortex, idem quod λέπος. Erot. apud Hippocr. Dicitur etiam de multiplici tunica cepas vestiente. Hesych. Suid. & Eustath. item vestimentum, quod & λώπος ac λώπη, Eustath. ex Anacreonte.

Λεπισμός, ἡ, ὁ καὶ ἡ, qui ex genere eorum est quæ excorticari possunt, seu quæ cortice & putamine tecta sunt. Athen. l. 2.

Λοπίζω, decortico. Λόπισμα, τὸ, cortex putamen.

Λοπία, ἡ, expon. corticis turgor quum humor est sub cortice. Theophr. hist. pl. l. 3.

Λοπιάω, seu λοπάω, cortice turgesco, cortice turgido sum. Theop. de caus. pl. l. 3. c. 12. τῇ δὲ συκῇ καὶ τοσήματι συμβαίνει περὶ τὰς ῥίζας, ὡς καλοῦσι λοπᾶν. Sic & alibi apud eundem.

Λοπητός, ἡ, ὁ, tempus illud anni cùm cortices arborum turgescunt & exemptibiles fiunt: apud eundem.

Λοπίς, ίδος, ἡ, squama, idem quod λεπίς. Aristoph in Vesp.

Λοπάς, άδος, ἡ, patella: itidem à λέπω, quòd instar corticis sit λεπτή. Est etiam morbus arborum quem Plin. patellam interpretatur: de quo Theophr. Plut. in apophth. Athen. l. 8. Exponitur etiam olla, apud Plut. in præc. san. & Theoph. hist. pl. l. 4. cap. 16.

Λοπάδιον, ἡ, τὸ, parua patella. Aristoph. in Pluto.

Λῶπος, ἡ, τὸ & λώπη, ἡ vestimentum tenue. Ody. ν. Δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχων εὐεργέα λώπην. Eust. ex λοπὸς factum esse tradit per ἐκτάσιν: vestimenta enim ambiunt hominem, vt cortex & tunica arborem, semina, &c.

Λώπιον ἡ, τὸ, idem quod λῶπος, vestis, apud Suid.

Λωπίζω, veste exuo.

Λεπάς, άδος, ἡ, lopas, genus conchæ marinæ, concha petris adhærens. Aristoph. in Plut. & in Vesp. Eustath. à λέπω deriuat. ¶ Λέπας, τὸ, rupes, promontorium, ex Epigr.

Λεπαῖος, ὁ, montanus, vel arduus, & præruptus, vt rupes & promontoria. Eurip. λεπαίας χθονός.

Λεπαστή, vel λεπαστὴ κύλιξ, dicitur de poculo ampliore, apud Athen. Eust. à λέπω deriuari posse existimat, διὰ τὸ λεπτὸν καὶ ἐκπέταλον κατὰ τὰς λεπάδας.

Λέπαδνον, ἡ, τὸ, lorum latum quo equi collum ad iugum religatur. Hesych. & Eustat. Aliis verò lorum circa pectus equi: aliis μασχαλιστήρ. Il. ε. ὃν δὲ λέπαδνα καλ' ἔβαλε χρύσεα.

Λέπρος, λεπτός, λοφός, λώβη, φολίς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ac primum ex λέπω, &c.

Ἀλέπιστος, ἡ, ὁ, καὶ ἡ, qui decorticatus non est, non desquamatus. Eustath.

Ἀλεπίδωτος, ἡ, ὁ, καὶ ἡ, non squamatus, squamis carens.

Ἄλοπος, ἡ, ὁ, καὶ ἡ, cortice carens, squamarum expers. Hesych.

Ἀπολέπω, decortico, delibro, putamen seu squamas aufero. Aristoph. Ἀπολέπομαι, decorticor. Ath. l. 3. ex Epicharmo.

Ἀπολεπίζω, idem.

Προαπολεπίζω. (Decomp.) prius decortico: vnde φακὸς προαπολεπισθείς. Diosc. l. 2. c. 129.

Δυσλεπής, difficili cortice tectus, Castaneæ epith. apud Nicand.

Ἐκλέπω, ex cortice & putamine eximo, excludo, excudo. Plutar. (de Crocodilo) ἐξήκοντα τίκτουσι καὶ τοσαύταις ἡμέραις ἐκλέπουσι.

Ἐκλέπομαι, decorticor, excudor. Aristot. hist. an. l. 5.

Ἐκλεπίζω, idem quod ἐκλέπω.

Ἐκλέψις, corticis seu putaminis detractio. Item pullorum exclusio, pullatio.

Ἔλοπες, pisces, quasi ἄλεπες (vt est apud Athen. l. 7. διὰ τὸ εἶναι λεπιδωτοί) i. squamati seu squamigeri, vide & comp. ab Ὄψ, i. vox.

Ἐκλέπιστος, desquamatu facilis: item qui facilè delibratur, & cortice spoliatur. (to. Anacr.

Ἡμίλεπτος, semidecorticatus: (de pullo in ouo adhuc conten-

Μονόλοπος, vno cortice & vna tunica tectus. Theophr.

Ὀρσολοπεῖται, Hesych. exp. διαπολεμεῖται, ταράσσεται, ex Aeschyl.

Ὀρσολοπεύω, exp. conturbo, apud Homer. hymno in Merc. Ἡμῖν βοῶν ἕνεχ' ὧδε χολούμενος ὀρσολοπεύεις, certè propter boues tibi ablatos iratus sic me conturbas, seu portando concutis.

Περιλέπω, circumcirca decortico, in orbem delibro, corticem circumcirca detraho. Περιλεπίζω, idem.

Πολύλοπος, pluribus corticibus & tunicis vestitus, pluribus tunicis inuolutus.

Χρυσόλοπος, aureis intectus squamis.

Composita ex λῶπος, & λωπίζω.

Ἀπολωπίζω, veste exuo Poll. l. 7.

Ἐκλωπίζω, idem Soph. in Trachin. Exponitur etiam excorio vel excortico, apud Suid.

Νήλωπος, veste carens.

Περιλωπίζω, veste circuminduo. Poll. l. 7.

Συλωπία, vestium compilatio seu furatio. Poll. l. 7. c. 12.

ΛΕΣΒΙΑΖΩ. Lesbiorum mores obiectos imitor, seu Lesbiorum ob cœnitatem, Luc. in Apophrade. πρὸς θεῶν εἰπέ μοι τί πάσχεις, ἐπειδὰν κἀκεῖνα λέγωσιν οἱ πολλοί λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν. Sic & Gal. de facult. simpl. medic. l. 10. Habetur & apud Aristoph. quod quidam interpr. etiam ore morigerari.

Λεσβίζω, idem apud eundem Aristoph. in Vespis.

Λεσβιὰς, άδος, ἡ, exp. fallatrix.

ΛΕΣΧΗ, ης, ἡ, sermocinatio, confabulatio, vel conciliab ... Herodo.

Herodot. ἡμιτεθνὼς λέσχης ὅς τις ἐγγύς τοῦ αὐτοῦ ἀεὶ ἕστ. Callimachus in quodam epigrãmate, ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν. in cõfabulatione. Item locus publicus vbi cõfabulabãtur. Od. σ. Οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν Ἠέ που ἐς λέσχην. Sic Hesi. in Erg. πὰρ δ' ἴθι χαλκεῖον θῶκον καὶ ἐπ' ἀλέα λέσχην. ¶ Exponitur etiã Κάμινος.

Λεσχηνεύω, sermocinor, confabulor. garrio. (apud Suid

Λεσχηνεύομαι, pro eodem. Erot. apud Hippocr. Et passiuè apud Hesych.

Λεσχηνεία ἡ cõfabulatio, Itẽ loquacitas. Plato in Axiocho. Exponitur etiam contumelia, iniuria, apud Suid.

Λεσχηνευτής, confabulator. Scribitur & λεσχηνεύτης, apud Suid. quod exp. ὑβριστής.

Λεσχηνῶται, apud Laert. in epistola Anaximenis ad Pythag. exp. discipuli ex eo quòd cum præceptore sermocinari & confabulari soleant.

Λεσχαῖος, ου, ὁ expositor. ἐξηγητής, & ὁμιλητής, Hesych.

Λεσχηνόριος, dicitur Apollo à confabulationibus. quòd interdiu homines inter se confabulentur: quum noctu scortum ab aliis quiescebant.

Λεσχηνῶ, sermocinor, confabulor. Hesych.

Composita.

Ἀδόλεσχος, ου, ὁ καὶ ἡ. (q. d. qui ad satietatem vsque sermocinatur: est enim compositum ex ἄδος & λέσχη) loquax, garrulus. Arist. eth. l. 3. c. 10. Exponitur etiam, qui oblectatur in garrulitate.

Ἀδολέσχεια ἡ eadem. Athen. lib. 13. [Etym.

Ἀδολεσχία ἡ loquacitas, garrulitas, nugatio. Isocr. contra Soph. Plut. in Lycurgo.

Ἀδολεσχέω, ῶ loquax sum, nugor, garrio. Dem. contra Philipp. ἵνα μὴ πάλλιν ἀδολεσχῶ. Exp. & contemplor, vel oro, & Deum laudo. Exponitur etiam contemplor, assiduè meditor. Psalm 118. ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου ἀδολεσχήσω.

Ἀερολέσχης elato sermone vtens, grandiloquus. Hesych. Item qui de rebus inanibus & in imaginatione duntaxat positis verba facit.

Ἐ[illegible]λεσχα τὰ, dicuntur τὰ ἐν λέσχῃ [illegible] τὰ, quæ omnium in ore sunt & in omnium versantur; vulgata. Herod. l. 1.

Ἐννομολέσχης, qui de legibus confabulatur. Laërt.

Κ[illegible]λεσχ[illegible], cui confabulationes sunt de rebus obscœnis.

Κ[illegible], qui nates semper & cunnos in ore habet, turpiloquus. Eustath.

Λε[illegible] nugæ. Hippoc. epist. ad Demag.

Λεπτολέσχαι, philosophi de rebus leuioribus subtiliter & nimis anxie disputantes nugantésque. Aristoph.

Λεπτολεσχία subtilia nugamenta.

Λογολέσχης ου, ὁ, blatero, nugator loquax. Gregor. & Epigr. lib. 2.

Λογολεσχεῖν blaterare, nugari.

Μεταρσιολέσχης, qui de sublimibus rebus (i. cœlestibus) inaniter disputat, vel qui fabulatur de rebus sublimibus.

Μετεωρολεσχεῖν de sublimibus rebus disputare aut fabulari, seu sermocinari more Physicorum. Exponitur etiam, de rebus futilibus sermocinari.

Μετεωρολεσχία, de rebus sublimibus disputatio seu fabulatio. Plut. in Pericle. Item de rebus futilibus sermocinatio.

Μετεωρολέσχης, qui de rebus sublimibus seu cœlestibus fabulatur. Plato de rep. lib. 6. (μὴ χρᾶν.

Μετεωρολεσχῶ de rebus sublimibus garrio: apud Plut. περὶ τοῦ

Παρολεσχηνευτής, exp. πολυλάλητος & περιποίητος Hesych.

Πρόλεσχος, qui ante alios loquitur, qui alios præuenit in sermone. Æschyl. in supplic.

Στωμολέσχης, qui de rebus subtilibus garrit.

Στενολεσχεῖν, de rebus nimium subtilibus & nihili garrire: seu anxium esse & torqueri in rebus friuolis & nugatoriis. Aristoph. in nub.

Στενολεσχία, anxietas in rebus nihili, argutiæ.

Λευγαλέως &c. vide in Λευγός. Λευκανία, &c in Λαυκανία.

ΛΕΥΚΟΣ ου, ὁ, albus candidus. (* παρὰ τὸ λεύσσω, teste Etym. & Eustath. quod facilè sit visui obuius candidus color) Il. γ. Οἶστε δ' ἄρν' ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν. Hesiod. in asp. λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυας. Interdum λευκαὶ absolutè dicitur pro λευκαὶ τρίχες vt in Epigr. ¶ Item limpidus: vt λευκὸς ὕδωρ. apud Home. & λευκότατος ποταμῶν Callim. hymno in Iouem. ¶ Item perspicuus, dilucidus: vnde λευκὸς στίχος, in Epigr. cuius sententia est perspicua. ¶ Item serenus: vt λευκὴ γαλήνη Od. κ. ¶ Λευκὴ ἡμέρα. faustus seu felix dies: apud Plut. in Pericle. Et λευκὴν ἡμέραν διάγειν, hilariter diem transigere. ¶ Apud Hesiod. λευκὸν ἔαρ, exp. iucundum, vel, quod hilaritatem & iucunditatem affert.

Λευκότης, ητος, ἡ, albedo, albor, candor. Aristot. eth. l. 1. c. 6. & alibi.

Λευκάς alba, candida: idem quod λευκὴ vt λευκὰς χαίτη. alba seu cana coma. Nonn. & λευκὰς φωνὴ vox clara apud eundem. Est etiam herbæ nomen apud Diosc. l. 3. c. 101.

Λευκόω, ῶ albũ reddo, dealbo. Λευκόομαι, idẽ Xen. Hell. 7 προθύμως μὲν ἐλευκοῦντο οἱ ἱππεῖς τὰ κράνη. Et passiuè apud Demosth. κατὰ Στέφ. τοῦ λελευκωμένου γραμματείου, albo colore inductum.

Λεύκωμα, τό, id ipsum quod dealbatum est. Dicitur plerunq; pro tabella albo colore inducta: apud Demost. & Lys. Significat etiam album oui, & albuginem oculorum, in Hippiatr. & apud Diosc.

Λεύκωσις, εως, ἡ, albugo: de morbo oculorum in Hippiatr.

Λευκαίνω dealbo, candidum facio. Theocr. idyl. 14. ἀπὸ κρόταφων ἐπὶ γῆρας ἕρπει λευκαίνων ὁ χρόνος, ætas quæ albos seu canos facit. λευκαίνομαι, dealbor, albus reddor. Item neutraliter, albus seu candidus sum, albeo. Theoph. ep. 15. ἡ δὲ χροιὰ τοῦ σώματος ἔτι πρὸς τὸ θηλυπρεπὲς ἐλευκαίνετο.

Λευκασμός, οῦ, ὁ, dealbatio, vel candor.

Λευκὴ ἡ, populus alba: arbor de qua Theophr. de caus. plan. l. 2. & Diosc. lib. 1. c. 88. Item vitiligo alba: cutis carnisq; præter naturam albedo: apud Herodotum. Sic etiam dicitur à quibusdam τὸ ἀνδρόφακες, vt habetur apud Diosc.

Λεύκινος, ου, ὁ, populeus. Aristot. œcon. 2.

Λευκίσκος, ου, ὁ, piscis è mugilum genere. apud Gal.

Composita.

Ἀπολευκαίνω, dealbo, candefacio.

Διάλευκος, albo intermixtus, albo distinctus. Plut. in Alexandro.

Διαλευκαίνω, dealbo: vel perfundo albore & candore.

Ἔκλευκος, valde albus, candidissimus. Aristot. de mundo.

Ἐπίλευκος, aliquantum albus: vel albicans, candicans.

Ἐπιλευκαίνω, idẽ quod διαλευκαίνω, vel in superficie dealbo.

Ἡμίλευκος, semialbus.

Μεσόλευκος, albo intermixtus, albo distinctus: seu cui aliquid albedinis quasi in medio positum est Athen. l. 12. & apud Luc.

Πάλλευκος, omni ex parte albus, candidissimus: vt πάλλευκον κάρα. Eurip. in Hecuba.

Παράλευκος albicans Strab.

Περίλευκος, circumcirca albus admodum albus.

Ὑπόλευκος, candicans, albicans, albidus, vel subalbidus, subcandidus.

Ὑπολευκαίνω, subalbidum seu subcandidum reddo.

Φλογόλευκος color inter flammeum & album medius.

Ὠχρόλευκος, ex luteo candicans, seu in pallido candidus. Diosc. lib. 4. cap. 42.

Λευρός, vide in Λεῖος. λεύσιμος, λευρός. &c. in λεύω, a λᾶας.

ΛΕΥΣΣΩ, video, aspicio: poeticũ est. Il. υ. οὐδ' ἔτι φῶτα λεύσσω τὸν ἐφίηκα, neque virum video quem hasta petij. Il. α. λεύσσετε γὰρ τό γε πάντες ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ. Interdum cum εἰς siue ἐς, vt Od. θ. οἱ δ' ἔτ' ἐς αὐτὸν Τερπόμενοι λεύσσουσιν. * A βλέπω fieri dicitur βλέπτω, & Aeolicè βλεύσω, deinde interiecto υ & adempto β, λεύσσω.

Composita.

Ἄλευστος, inuisibilis, seu inuisus. Hesych.

Ἀλευστορος lumine cassus. ex Soph.

Ἐσλεύσσω, intueor, inspicio. Sop. ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη. (ἴκοιτο.

Ἐπιλεύσσω aspicio. Il. γ. τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν

Νήλευστος, exp. ἀόρατος, inuisibilis. Theocr. in sua syringe.

Προσλεύσσω, aspicio, intueor, contueor. vt Soph. ἀνδρῶν προσλεύσσεις. Et προσλεύσσω φόνον apud eundem.

Λεύω vide in λᾶας. Λεχὼ, &c. in λέγω, i. cubare facio.

ΛΕΧΡΙΟΣ ου, ὁ, obliquus. Eurip. in Hecuba, ἀλλ' εἰ μὲν ὡς τις ἐς ἄντλον ἐμπεσὼν λέχριος ἐκπίσῃ φίλας καρδίας. & apud Suid. διὰ δύο λέχριος ἐν θαλάμῳ.

Λέχρις, obliquè.

Λικριφὶς, obliquè, in obliquum seu ex obliquo. Il. ξ. ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν λικριφὶς ἀΐξας.

ΛΕΩΝ, οντος, ὁ leo. Il. ρ. & Ody. ζ. ὥστε λέων ὀρεσίτροφος ἀλκὶ πεποιθώς. Il. μ. λέων ἀθήνει μηνιτασιν. Odyss. δ. & ρ. κρατεροῖο λέοντος. De leone vide Aristot. & Oppian. lib. 3. & 4. de venar. * Dictum volunt παρὰ τὸ λάω, τὸ βλέπω. ὀξυδερκέστατον γὰρ τὸ ζῶον. ¶ Est & nomen sideris cœlestis, ex numero duodecim zodiaci signorum apud Arat. & cæteros astronomos. ¶ Item piscis genus. Athen. l. 3. ¶ Serpens etiam quidam vocatur Λέων, alio nomine κεγχρίνης dictus. Nicand. in Ther. ¶ Λέων dicta fuit etiam elephantiasis. Aret. Item saltationis species, apud Poll. l. 4. c. 14. & Athen. l. 14.

Λεοντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, leoninus, seu leoni similis, qualis est leonũ. Aristot. polit. 8. Τὸ λεοντῶδες, leonina natura, leoninum ingenium, leoninus animus. Plut. de fort. Alex. l. 2.

Λεοντωδῶς, leonino more, leonino ritu, leonum in modum. Athen. l. 4. Λεοντηδὸν, idem.

Λεόντιος, & λεόντειος, & λεόντιος, leoninus, qui leonis est, seu qualis leonis est. Λεοντέη ac per contract. λεοντῆ pro λεοντέη siue λεοντῆ δορὰ, leonina pellis, leonis spolium seu exuuium. Herodian. l. 1. Aristoph. in ran. Metaphoricè apud Plut. in apophth. ὅπου μὴ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσραπτέον εἶναι ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν. Λεοντεία βοτάνη, siue λεόντειος πόα, dicitur orobanche,

banche, herba quæ eruum & cætera legumina suffocat, in Geopon. dicta etiam ὀσπρολέων.

Λεοντική, leontice, herba quæ & cacalia.

Λεοντικός leoninus, ad leonem pertinens.

Λεοντιδεύς, leonis catulus.

Λεοντίσκος, leunculus, paruus leo.

Λέαινα, ης, ἡ, leæna.

Λείων, à poëtis metri causa dicitur pro λέων Il. ν. & ο. λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισι. Sic λείοντος &c. pro λέοντος, &c.

Λῖς, apud poetas etiam dicitur pro λέων. Il. ρ. & σ. ὥς τε λῖς ἠϋγένειος. Sic Hesiod. in ἀσπ. Ἤδη γάρ σφιν ἐκεῖθι μέγας λῖς. Hinc & accus. λῖν apud Theocr. idyl. 13. Ὅς τὸν λῖν ὑπέμεινε. Vide etiam λῖς in sua serie.

Composita.

Αἰνολέων, οντος, ὁ, (pro αἰνὸς λέων) horrendus leo, horribilis leo. Theocr. idyl. 32.

Θυμολέων, leonis instar animosus, leonino & magno animo præditus. Iliad. ε.

Θυμολέαινα leonino & magno animo prædita, in Epigr.

Μουνολέων, solus leo, solitarius leo. ex Epigr.

Μυρμηκολέων, leo formicarius: paruum animalculum formicis insidians.

Ὀσπρολέων, herba quæ legumina leonis in modum suffocat. Geopon. lib. 2.

Χαμαιλέων, leo pumilus: animal quod subinde colorem mutat. vnde prouerb. chamæleonte mutabilior. Plut. in Alcib. Vide Aristot. hist. an. l. 2. c. 11. & Plin. l. 8. c. 33. ¶ Est & herbæ nomen, sic dicta à varietate foliorũ. Plin. l. 22. c. 18. Diosc. l. 3. c. 10. & 11.

Λεώς, vide in λαός.

ΛΗΓΩ, ξω, cesso, desino, finem facio. Il. ι. Ἐν σοὶ μὲν λήξω σέο δ' ἄρξομαι. Theoc. idyl. 17. Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα καὶ εἰς Δία λήγετε μοῦσαι. Xen. Pæd. 7. ὡς ἐλήξαμεν πρόσθεν ἑσπέρας. Et cum genit. Hesiod. in Theog. λήγουσι τ' ἀοιδῆς. Sic Isocr. ad Dem. λῆγε τῶν πόνων ἔτι πονεῖν δυνάμενος. Τὰ λήγοντα fines seu termini: vt τὰ λήγοντα τῆς Σαλαμινίας, termini Salaminiæ: Plut. de Herodot. ¶ Item transitiuè cessare seu desinere facio. Il. ν. Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος. Sic & Od. χ. & Il. φ.

Λῆξις, εως, ἡ, cessatio. Item terminatio. ¶ Item sortitio: à λαγχάνω.

Ληκτός pro καταληκτός, Hesych. Ληκτικὴ νῆσος, insula suis finibus circumscripta.

Ληκτικός, desinens: apud Aristot. rhet. 3. ῥυθμὸς ληκτικός, aures in fine feriens.

Composita.

Ἄληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, indesinens. Epigr. Vide & in comp. ex λαγχάνω.

Ἄληκτον [neutraliter & aduerbialiter] indesinẽter, iugiter.

Ἀλήκτως, idem quod ἄληκτον. (Il. β.

Ἀληκτώ, οῦς, ἡ, Alecto, vna ex furiis: quòd indesinenter persequatur improbos.

Ἀπολήγω, desino. Aristot. εἰς ἓν ἀπολήγει, in vnum terminatur seu finit. Il. Ὣς ἀνδρῶν γενεὴ ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει. Et cũ genit. Il. ο. ὡς ἀπολήξεις ἀλκῆς. Pro eodem poet. metri causa ἀπολλήγω. Il. ο & Od. τ.

Ἐκλήγω, desisto seu desino ab cesso ab. Soph.

Καταλήγω, desino. Item terminor, extremus sum. Trãsitiuè quoque capitur, vt λήγω. Hesych. Τὰ καταλήγοντα, fines, confinia, vt & λήγοντα.

Κατάληξις, terminatio, finis, clausula.

Καταληκτικὸν μέτρον, carmẽ cui ad perfectionẽ syllaba deest.

Decomp. Ἀκατάληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, indesinens. Ἀκατάληκτον metrum dicitur cui nihil deest. Ἀκαταλήκτως, indesinenter.

Βραχυκατάληκτος, in breuẽ desinẽs, qui in breuẽ terminatur.

Βραχυκατάληκτα μέτρα, dicũtur, quæ in fine velut decurtata sunt, quorũ fini pes integer deest. Βραχυκαταληκτέω ῶ, in breuẽ desino seu terminor: vel etiam vno pede breuior sum.

Δικατάληκτος, dupliciter desinens.

Δικρονοκατάληκτος, desinens in δίχρονον & ancipitem vocalem.

Ἰσοκατάληκτος, similem terminationem habens: vel æqualiter desinens.

Μακροκατάληκτος, in longam vocalem desinens.

Ὑπερκατάληκτον, metrum dicitur quod syllaba aut pede in fine versus abundat.

Μεταλήγω, desino, seu desisto, cesso. Il. ι. Ταῦτά κε οἱ τελέσαιμι μεταλήξαντι χόλοιο.

Παραλήγω, penultimus sum: vnde ἡ παραλήγουσα, penultima syllaba.

Decomp. Βραχυπαράληκτα, quorum penultima breuis est.

Βραχυπαραληκτεῖν, dicuntur, quæ penultimã breuẽ habẽt.

Μακροπαραληκτεῖν, in penultimam longam desinere.

Φαολήγιος, (q. d. cui lux esse desiit, i. qui luce frui desiit) luce orbatus, mortuus. Hesych.

ΛΗΔΟΝ, ου, τὸ, ledum seu ladũ, cisti genus est, ex quo fit quod dicitur λήδανον. Diosc. l. 1. c. 129. & Plin. lib. 12. c. 17. Herodot. l. 3. c. 128. λήδανον vocat τὸ λάδανον.

ΛΗΔΟΣ, ου, τὸ, vestis è panno raro aut detrito: Dores (inquit Didymus) τὸ λῆδος dicũt λᾶδος, vt Alcm. λᾶδος εἱμένα καλόν.

Λῃδάριον & λῄδιον, siue ληΐδιον, idem. Suidas ληδάριον esse dicit vestem vilem, qualis æstate ferri solet: vt apud Aristoph. in auibus, Χρὴ χλαῖναν πωλεῖν ἤδη, καὶ ληδάριόν τι πρίασθαι. Eust. dicit scribenda hæc esse per η cum ι subscripto, vtpote deriuata παρὰ τὸ λεῖον.

Ληΐδιον, idem quod λῄδιον, apud Hesych. Sic & apud Athen. l. 13. καινὸν ληΐδιον. Sic ληϊδιώδης apud eundẽ Hesy. pro ληδιώδεις.

ΛΗΘΩ, F. σω, lateo. Il. ω. Καί δ' ἐ σε γιγνώσκω Πρίαμε φρεσίν, οὐδέ με λήθεις. Il. ω. Τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος, clam illis ingressus est. Item celo. Od. τ. Ὡς ἔφατ', ἐς μὲν ἐγὼν ἐπιλήθομαι ... ἔπειτα ... Ἀχαιοῖς. Xen. in Agesil. Φθάνει μὲν ὅπου τάχους δέοι, λήθων δὲ ὅπου τοῦτο συμφέροι, latens, vel etiam celans.

Λανθάνω, (f. λήσω à λήθω, vnde formatur aor. 2. ἔλαθον pret. med. λέληθα) idem quod λήθω, lateo celo. Xen. pæd. 6. καὶ λανθάνειν μὲν ἐπέφατο. Isocr. in Euag. οὐδ' αὐτὸς λαθεῖν ἐζήτησε ne ipse quidem clam tulit. Τὰ λανθάνοντα, quæ latent & occulta sunt. Aliquãdo cũ accus. personæ & participio. Od. θ. Ἔνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων. Thu. li. 1. ἐκπλεῖ ... λαθὼν τὴν φυλακήν, enauigat clam præsidio. Xen. ἔλαθον ἡμᾶς ἀποδράντες, clam nobis fugerunt. Dicitur etiã aliquis seipsum λανθάνειν ποιῶν τι, quum imprudens id facit, seu quum non sentit & animaduertit se illud facere. Plut. de def. orac. οὐδ' αὐτοὺς ἡμᾶς λανθάνομεν ἐν λόγοις ἀτόποις γεγονότες, minimè verò nos imprudẽtes in isto sermone alieno absurdóq; versamur. Interdũ accusatiuus personæ omittitur. Athen. ἔλαθεν ὑπερσαρκήσας nõ animaduertit se in corpulentiã immodicam euadere. Synes. ep. 51. ἐλάθομεν ἐξωμολογηκότες ὅσον ἔδει, non sensimus nos confecisse vix quantũ oportebat. Sic Aristoph. in Vesp. ἀλλὰ δουλεύων λέληθας, ignoras te seruire. Dicitur etiã res aliqua λανθάνειν τινά, i. ignota & obscura esse. Aristoph. τουτί μ' ἐλελήθει, id me latuerat. Plut. de lib. educ. μὴ λανθανέτω τοίνυν μηδὲ τὸ τοὺς πατέρας. Λανθάνειν dicuntur etiam quorũ nomẽ obscurũ est. Aristid. in Panath. μέγα καὶ φανερὸν σύμβολον ... προέχειν αὐτοὺς ἐξ ἀρχῆς, οὐχ ὅσον λανθάνειν, magnum id est indicium huius ciuitatis præstantiæ inde iam ab initio, nedum eam obscuro nomine non fuisse.

Λήθομαι & λανθάνομαι, lateo. Luc. ἧκον ἐς τὴν Αἴγυπτον ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τοὺς πολεμίους, quasi ibi clam inimicis suis futuri. ¶ Item obliuiscor. Il. α. Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμέων Παιδὸς ἑοῦ, non obliuiscebatur mandatorum filij sui. Il. ρ. λήθοντο δὲ χάρμης. Sic & Od. μ.

Λεληθότως, & λανθανόντως, latenter, clam, ita vt nemo sentiat & animaduertat. Herodot. l. 7. & 8.

Λήσμων, obliuiosus, immemor. Themist. in orat. περὶ φιλίας.

Λησμοσύνη, ἡ, obliuio. Hesiod. in Theog.

Λῆστις, εως, ἡ, obliuio. Soph. in Oedip. Colon.

Λαθητικός, qui latere potest. Arist. rhet. l. 1.

Λήθη, ἡ, obliuio: memoria abolita. Il. β. Μηδέ σε λήθη Αἱρείτω. Dicitur παραδιδόναι λήθῃ, tradere obliuioni. Luc. & ἐμποιεῖν λήθην, apud Isocr. ad Demon.

Ληθαῖος, ου, ὁ, lethæus, obliuione obruens. Synes. de insomn. Callim. hymno in Delum.

Ληθεδών, όνος, ἡ, idem quod λήθη. Suid. ex Epigr.

Ληθεδανός, idem quod ληθαῖος, Luc. de saltat.

Ληθότης, ητος, ἡ, obliuio. Suid.

Λήθιος, clandestinus. Hesych.

Ληθοσύνη, & Doricè λαθοσύνα, obliuio.

Λάθος, εος, τὸ, idem quod λήθη, obliuio. Exponitur, & negligentia, incuria, apud Hesych.

Λάθιος πηγή, fons lethæus, fons cuius aqua pota omnium rerum obliuionem menti inducit.

Λαθάδαν, clam, clanculum, latenter. Hesych.

Λάθαργος, clandestinus. Idem. Sic dicitur & canis qui clã ac latenter mordet. apud eundem. Dicitur & λαίθαργος pro eodem in vtraque signif. Eust. ex Soph.

Λάθρα, clam, clanculum, latenter. Plut. in probl. Rom. λάθρῃ pro eodem. Od. ρ. & Il. κ.

Λαθραῖος, ου, ὁ, clandestinus, latens, occultus. Athen. l. 13.

Λαθραίως, idem quod λάθρα. Suid.

Λαθρηδόν, λαθρηδά, clam. Suid.

Λάθριος, clandestinus, latens, occultus, in Epigr.

Λαθρίδιος, idem quod λαθραῖος. Poll. λαθριδίως, idẽ quod λαθραίως.

Λάθυρος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἄληστος, ου, ὁ καὶ ἡ, cuius obliuisci non possumus, cuius memoria erit perpetua: vt ἄληστος ἀνάληψις, Philo vtitur & Plut. de defect. orac.

Ἄλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, [Doricè pro ἄληστος] idem, vt πένθος ἄληστον apud Hom. & Hesio. Itẽ qui mala ἄλαστα intulit. Il. χ.

Ἀλαστέω, ῶ, f. ήσω, indignor, mœrore afficior: propriè indignor ob mala ἄλαστα. Il. μ. καὶ ἀλαστήσας ἔπος ηὔδα.

Ἀλασταίνω, idem quod ἀλαστέω. Hesych.

Ἀλάςωρ,ορος,ὁ, qui perpetrauit ἄλαςα. i. non obliuiscenda: vel quorum diu duratura est memoria: sic appellatur dæmon infestus qui mala ἄλαςα infert. Plut. de def. orac. Eust. verò Iouem ἀλάςορα dici scribit, vel quòd vindex sit iis qui mala ἄλαςα passi sunt: vel quod eum latere nemo possit. Aliquando significat furiam vt apud Plut. in Cic. & Synes. Dicitur etiam de homine pernicioso & pestilenti, qui quasi pestis est & internecio aliorum. Dem. pro cor. Paus. in Achaicis.

Decomp. Ἐπαλαςέω, indignor super aliqua re, grauiter afficior aliquam ob rem. Od. α.

Παναλάςωρ, qui prorsus ἄλαςα perpetrauit.

Ἀλάθητος, ὁ καὶ ἡ qui latere non potest: vel qui obliuioni mādari non potest. Suid. & Eustath.

Διαλανθάνω, lateo, vel prorsus lateo. Thuc. l. 3. διαλαθὼν ἐσέρχεται εἰς τὴν Μυτιλήνην, ita vt prorsus lateret. Isocr. ad Nicocl. οὐ γὰρ με διέλαθεν, neque enim id me latuit.

Ἐκλήθομαι & ἐκλανθάνομαι, obliuiscor.

Ἐκλήθω, obliuisci facio, facio vt memoria excidat. Od. η.

Ἔκλησις, obliuio.

Decomp. Ἀπεκλανθάνω, obliuiscor: vnde aor. 2. med. Ἀπεξελαθόμην pro quo poetæ ἀπεκλελαθόμην per reduplicationem Ionicam. Od. ω.

Ἐπιλήθω, obliuisci facio, obliuionem induco. Od. υ. ἐ γάρ τ' ἐπίλησεν ἁπάντων Ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν. Sic & Od. δ. Hinc & neutrum ἐπιλήθον, quod obliuionem inducit: apud Hom. ibidem. Νηπενθές τ' ἄχολόν τε κακῶν τ' ἐπίληθον ἁπάντων.

Ἐπιλήθομαι, obliuiscor. Passiua autem signif. dicitur ἐπιλήσεσθαι, obliuioni traditus sum.

Ἐπιλανθάνω, lateo. Ἐπιλανθάνομαι, obliuiscor. Plat. l. 3. de rep. & Xen. Ἐπιλανθάνομαι λαβεῖν obliuiscor accipere. Et cū gen. Luc. de salt. ἐπιλαθόμενος αὐτοῦ, oblitus sui. Item cū accus. apud Plat. epist. 7.

Ἐπιλήσμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, obliuiosus: interdum oblitus, immemor. Æsch. contra Ctesiphontem ἡ τὰς ἀκροατὰς ἐπιλήσμονας ὑπολαμβάνεις ἢ σαυτὸν παραλογίζῃ. Hinc & comparat. ἐπιλησμονέστερος, vt apud Xen. ὧν ἔμαθον ἐπιλησμονέστερος, eorum quæ didici minus memorem. Pro quo & ἐπιλησμότερος reperitur apud Aristoph. in Nub. tanquam ab ἐπίλησμος.

Ἐπιλησμοσύνη, & ἐπίλησμη, obliuio. Suid. ex Cratino & Alexid.

Decomp. Ἀνεπίληςος, qui obliuioni tradi non potest.

Εὐεπίληςος, obliuiosus, facilè obliuiscens. Theophyl.

Παραλανθάνω, lateo. Herodian. lib. 4 παραλανθάνοντα ἐν τοῖς γράμμασι. Dicitur & aliquid παραλανθάνειν τινά, apud Isocr. in Hel. & Busir.

Ἀληθής, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ληϊάς, ληΐζω, &c. vide in Λεία. Ληΐσιον, &c. ληΐς, &c.

ΛΗΙΌΝ, ου, τὸ, seges: seu (vt Hesyc. vult) triticeæ fruges, vt ὑπὲρ τοῦ σίτου, herba tritici, Arist. hist. an. l. 9. Apud poetas frequentius pro aruo segetibus consito, seu campo segetum: vt Il. β. Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος μέγα λήϊον ἐλθών. Sic Hesiod. in asp. τὴν βαθὺ λήϊον. Pro hoc ponitur λαῖον apud Theocr. idyl. 10. τὸ μάνον κατέβαλλε τὸ λαῖον.

Ληΐζεσθαι. Etymol. scribit propriè esse τὸ τὰ σφόδρα χωρία ἐκκόπτειν, à λήϊον deriuans: καταχρηστικῶς autem dici ἀπὸ τοῦ ἀπὸ πολέμου κτηθέντος. Vide & in der. à λεία.

Composita.

Ἀλήϊον πεδίον, apud Hom. exp. τὸ μὴ ἔχον λήϊα, i. σφόδρα χωρία. vide & in comp. à λεία. (Apoll. & in Epigr.

Βαθυλήϊος, profundas segetes ferens, vel multas, ferax, fertilis.

Πολυλήϊος, multos habens segetū campos, diues agri consiti. Il. ε.

ΛΗΚΕ΄Ω, ῶ, [aor. 2 ἔλακον, præter med. λέλακα] sono, sonitum do, resono, crepitum seu strepitum cieo. Hesych. hoc verbo λακεῖν denotari ait proprium quendā & peculiarem sonum. Eustath. quoq; dicit esse proprium τῶν ἀψύχων. Il. υ. λάκε δ' ἀσπὶς ὑπ' αὐτῆς, sonitum seu crepitum dedit. Et Il. ν. λάκεν ὀστέα, crepuere. Theocr. id. 2. χ' ὡς αὐτὰ (f. δάφνη) λακεῖ μέγα καππυρίσασα. Vsurpatur etiam ἐπὶ ἐνάρθρου, à tragicis imprimis, pro φωνεῖν vocem edere, sonare, loqui, effari. Soph. in Antig. Μὴ πίπτετ' αὐτοῦ ψόφος ἐς πόλιν λακεῖν. Eurip. λάκεν ἀγγελίας, nuntios retulit, seu nunti auit. Idem in Hecuba, Ζῶσαν λέλακας, de viuente loqueris. Aristoph. in Acharn. τί λέλακας; quid crepitas? Ab Hesych. λάκε exponitur etiam, cōfractū est.

Λακίς, ίδος, ἡ, fissura seu scissura facta cum crepitu. Pro frusto panni lacerando auulso, seu pro fragmento, vtitur Aristoph. in Acharn. Ποίας ποτ' ἀνὴρ λακίδας αἰτεῖται πέπλων;

Λακιδόω, ῶ, lacero.

Λακίζω, lacero, dilacero, scindo: & quidem ita vt sonitum edat & crepitum id quod laceratur, scinditur, finditur seu rumpitur, apud Suid. Exponitur etiam θωπεύω, blandior, adulor, Hesych.

Λακισμα τό, idē quod λακὶς vt λακίσματα μελῶν, apud Suid.

Λάκος, sonus, sonitus, crepitus. Hesych.

composita.

Ἀλακτος, strepitum edens. Hesych.

Ἀπολακέω, idem quod ἀποκροτέω, crepito seu crepo, crepitum do. Hesych. & Suid.

Ἀπολακέω, idem vnde ἀπολάκημα, crepitus. Hesych.

Διαλακέω, ῶ, disrumpor. Aristoph. in nub. Item cum sonitu seu crepitu dissilio, crepo.

Ἐπιλακεῖν, crepitum seu strepitum excitare ad, applaudere. Od. θ. κοῦροι δ' ἐπελάκεον ἄλλοι Ἑστεῶτες κατ' ἀγῶνα.

Ματαιολάκας, ὁ, qui frustra nugas effutit, inanes nugas deblaterās.

Ματαιολάκτος, frustra latrans, inanibus strepitans latratibus, i. inania deblaterans magno cum clamore. Plut.

ΛΗΚΥΘΟΣ, ου, ἡ, lecythus, vas olearium, ampulla olearia. (* Eustathius dici scribit quasi ἐλαιόκυθος, παρὰ τὸ ἔλαιον κεύθειν. At schol. Aristoph. deriuari dicit à λακεῖν, ac inde ληκυθίζειν, τὸ μεῖζον Βοᾶν καὶ ψοφεῖν.) Odyss. ζ. Δῶκε δὲ χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον. Aristoph. in Auib. Ἔλαιον οὐκ ἐνῆν ἐν τῇ ληκύθῳ. Sic & apud Plut. περὶ δυσωπ. Dicitur etiam de ampulla vnguentaria seu arcula pigmentaria. Aristoph. in Pluto, αἱ δὲ λήκυθοι Μύρου γέμουσι, τὸ δ' ὑπερῷον ἰσχάδων. Et λήκυθος μύρου apud Suid. Ponitur etiam pro pigmētis oratoriis: vel pro scriptis magno studio euigilatis, & lucubrationibus: vt apud Cic. in epist. ad Attic. & apud Plin. epist. 2.

Ληκυθίζω, f. ίσω, pigmentis oratoriis exorno & illustro. Strabo. l. 13. ἐπὶ ληκυθίζειν, elucubrare, seu ad lucernam (cui oleum ex lecytho affunditur) multo studio cōponere. Exponitur etiā locis communib. aliquid amplifico atq; exorno. Itē ampullor, ampullis & sesquipedalibus verbis vtor. schol. Aristoph.

Ληκυθισμός, ὁ, cāntillatio, frigillatio. A Suida exp. ἀσωτία.

Ληκυθιστής, ὁ, qui cauam vocem edit, h. e. talem qualem vasa caua si pulsentur. Hesych.

Ληκύθιον, ου, τὸ, parua lecythus, parua ampulla: vnde prouerb. λιπαρώτερος ληκυθίου, de quo Erasm. in chil. Item idem quod λήκυθος. Sic dicitur metrum προσχαϊκὸν ἑφθημιμερές, quod & Euripideum, vt Aristoph. schol. annotat.

Composita: à Λήκυθος & Ληκυθίζω.

Ἀποληκυθίζω, q. d. detraho ληκύθιον occinendo: ληκύθιον ἀπολέσει: schol. Aristoph.

Αὐτολήκυθος, ου, ὁ, qui sponte ad lecythum commeat: de parasitis qui tum præsto sunt quoties audiunt ad lauandas manus & ad cœnam conuiuas vocari. Plut. de discer. adul. ab amico. Item pro inimo & scurra, vel pro parasito scurrili: apud Athen. l. 14.

Διλήκυθον, ου, τὸ, gemina lecythus, duæ lecythi. Athen. l. 4.

Κομποληκύθης, ου, ὁ, iactator, qui inanes bullas proiicit, tumidus ac sui iactans: apud Aristoph. in Acharn.

Ξυστροληκυθος, ου, ὁ, qui strigilem & lecythum in balneum aut gymnasium fert qui στλεγγιδολήκυθος, dicitur.

ΛΗΜΑ, ατος, τὸ, præsens animus, virilis fortitūq; animus: seu animi præsentia, & fortitudo. idem quod φρόνημα. Synes. in ep. ad fratrem, νῦν δὲ εἰ τὰ γυναικῶν λήματος, νῦν τῶν ἐκείνης χρῶν. Sic Ioseph. δ' εὖ λήματος. Sic Aristoph. λῆμα ἔχω, sum præsenti animo. Sic & apud Eurip. in Iphig. ὦ λῆμ' ἄριστον. Dicitur etiam interdū de timido animo: vt apud Eurip. Κακὸν τὸ λῆμα, κἀν ἐν ἀνδράσιν τὸ σόν. Idem in Oreste, παῦσαι λῆμ' ἔχων τεθηγμένον. ¶ Ab Hesychio exponitur etiam, voluntas, consilium, decretum seu propositum animi: *Deriuatum à λῶ videtur quod est volo. (Suid.

Λήματίας, ου, ὁ, præsenti & confidenti animo præditus. Hesych. & Λήματιάω, ῶ, idem quod λῆμα ἔχω, præsenti animo sum. Aristoph. in ran. ληματιᾷς καὶ ἀνδρεῖος εἶ.

Ληματόω, ῶ, animum addo, animo præsenti & confidēti munior vnde ἀλληματῶμαι, apud Hesych. λῆμα ἔχω εἰς τὸ ἔργον.

Ἀνδρολήμων, ὁ, virilem habens animi elationem, ἀνδρὸς ἔχων λῆμα. Hesych.

Εὐληματεῖν, animosum esse, forti esse animo seu animoso pectore. Hesych. ex Æschyli Cercione Satyrico.

ΛΗΜΗ, ης, ἡ, gramiæ, lippientes oculi: seu sordes oculorum quum lachrymæ & pituita concrescit, ac veluti glutinat palpebras: lippitudo Hesyc. * παρὰ τὸ λάω, τὸ βλέπω, & τὸ μή. ¶ Metaphoricè Pericles apud Aristot. Rhet. 3. Athenienses iussit τὴν Αἴγιναν ἀφελεῖν, τὴν τοῦ Πειραιῶς λήμην. Piræi sordes.

Λημαλέος, ὁ, gramiosus, lippus: qui & λάμων. Luc. in Lexiph.

Λημάω, ῶ, lippio, gramiosos oculos habeo, gramias seu glamas oculorū patior. Luc. λημᾷς δὲ καὶ ἀμβλυώττεις. Aristop. in Nub. Metaph. νῦν γέ τοι καθορᾷς αὐτὰς, εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις. apud eundem in Pluto Ὦ Κρονικαῖς γνώμαις λημῶντες ἀμφω.

Γλήμη, pleonasmo τοῦ γ pro λήμη dicitur, vt γισχὺς & γιτία pro ἰσχὺς & ἰτία. Pro eo Doricè dicitur & γλάμα.

Γλημώδης, gramiosus, lippus. Doricè γλαμώδης.

Γλημάω, ῶ, idem quod λημάω.

Γλαμυρὸς & γλάμων, idem cum γλαμώδης, apud Hippocr.

Λῆμμα, &c. vide in λαμβάνω.

ΛΗΜΝΙ'ΣΚΟΣ, ου, ὁ, lemniscus, fasciola, coloria dependens à coronis. Plut. in Sylla. θύσαντος δ' αὐτοῦ στεφάνου τύπον ἔχων ὁ λοβὸς ὤφθη καὶ λημνίσκων δύο κατηρτημένων. Hesych. scribit à Syracusis λημνίσκους vocari stictas fascias, angustas tænias. ¶ Apud medicos λημνίσκος à fasciolæ similitudine dicitur linamentum oblongum quod vulneri inditur. Aet. l. 14. cap. 7. & Paul. Ægin. lib. 6 c. 24.

ΛΗΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, lacus torcularij prali, vbi vuæ prælo exprimuntur. Theocr. idyl. 14. ἄναξε δὲ κύμβα αὐτοῖς Εὐώδη, τετόρων ἐτέων σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ. Doricè pro ληνοῦ. Maced. Epigr. l. 2. Αὐτίων ἐμοὶ χρείη μέθυ ἐστι δέπας ἀγχι δὲ ληνός. Sic appellantur etiā lacus seu concaua loca in pratis. apud Hom. hymno in Mercur. Καὶ ληνοὺς προτέρωθεν ἀερσιπότητος λειμῶνος. Reperitur & fœm. gen. ἡ ληνός. Apoc. c. 14. & 19. ¶ Pol. l. 7. c. 5. & l. 10. c. 24. tradit à Menandro in δημιουργῷ ληνὸν vocari alueum in quo farina subigitur. ¶ Item locus concauus in curru, in quo reponebantur ab aurigis scuticæ, teste Ælio Dionysio. ¶ Est & mali nautici conceptaculum. Athen. lib. 11. ¶ Ληνὸν Suid. allegoricè in sacris literis vocari ait ἐκκλησίαν. ¶ Ληνος, εος, τὸ, lana. Æschyl. in Eumenid.

Ληναί, à torcularibus dictæ Bacchæ, mulieres bacchantes: vt alij volunt, torcularium nymphæ, in Epigr.

Ληναῖος, Bacchus, quoniam torcularibus & vini expressioni præest. Orph. Et ληναῖος ἀγὼν, apud Aristoph. in Acharn.

Λήναιον, ου, τὸ, lenæum festum quod in honorem Lenæi agitatur. Etym. & schol. Aristoph.

Ληναιὼν, mensis in quo festum illud celebrabatur.

Ληναϊκὸς ἀγὼν, idem quod ληναῖος, apud Athen. l. 10.

Ληναϊκὸς [illegible] idem quod ληναϊκος apud Aristoph. in Equ.

Ληνὶς & ληνὶς Baccha. Suid. & Etymol.

Composita.

Ἐπιλήναιος ἀγὼν, certamen quod celebrari solitum in festo Bacchi, quod Λήναια dicebatur. vide schol. Aristoph.

Ἐπιλήναιον ᾆσμα vel μέλος, cantilena quæ Baccho inter premendum vuas cani solebat. Athen. & Poll.

Προληνιον, exponitur torcular, apud Ierem. cap. 5.

Σειληνος, Bacchi nutricius seu pædagogus: ita vocatus παρὰ τὸ σείεσθαι ἐν τῷ ληνῷ, apud Suid.

Ὑπολήνιον, vas quod τῷ ληνῷ, i. torculari, subiacet. Marc. 12. [illegible] Esai. c. 16. & Ioelem cap. 3. exp. torcular.

Ὑπολήνιον, idem, apud Callim.

Λῆξις, vide in λήγω. Ληπτὸς, &c. in Λαμβάνω.

ΛΗ͂ΡΟΣ, ὁ, vel plur. λῆροι, nugæ, ineptiæ, tricæ. Aristoph. in Plut. λήρους γὰρ παύσομαι Πρὶν ἂν φράσῃς. Sic λῆρος μακρὸς, nugæ prolixæ. Apud Gal. περὶ φυσ. δυναμ. l. 2. Item res nullius pretij res vana: Dem. Olynt. 3. ὡς οὐδὲν ἀς ἀποσκοπάζομεν μέθη, καὶ κρίσεις, καὶ λῆρος. Interdum etiam significat delirium seu deliramentum apud Hippoc. Gal. com. 3. in l. 3. περὶ ἐπιδημιῶν. Aet. l. 6. Item nugax nugator, vaniloquus: schol. Aristoph. item delirus: apud Luc. in Somnio. *Eustath. λῆρον dictum esse scribit τὸ πολλὰ λέγειν, παρὰ τὸ λα intensiua particula & verbo ῥῶ, quod est λέγω.

Ληρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nugatorius, nugax. Arist. rhet. 3.

Ληρέω, ῶ, nugor, ineptio, deliro. Aristoph. in nub. τί ληρεῖς; Sic ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας delirare, apud Luc. Vtitur & Plut. sympos. 8. & Demosth. Phil. 3.

Λήρημα, τὸ nugamentum, deliramentum.

Λήρησις, nugatio, deliratio seu delirium. Aretæus.

Ληραίνω, idem quod ληρέω. Greg.

Composita.

Ἀπολῃρέω, ῶ, nugor.

Ἡδυσματολήρα ὄψινα, opsonia condimentorum nescio quæ nugamenta habentia. apud Athen. l. 7.

Κρονόληρος, delirus senex: vel simpl. delirus. Plut. de inst. liber.

Παράληρος, qui leuiter delirat. Gal. l. 3. περὶ δυσπνοίας. Item substantiuè desipientia leuis. Suid.

Παραληρέω, ῶ, deliro: vel leuiter desipio. Aristoph. in ran. & Aristot. rhet. l. 1.

Συλληρέω, ῶ, vnà nugor, vnà deliro. Greg.

Λήσμων, &c. vide in λήθω. Ληστεύω, &c. in λεία.

Λῆψις in λαμβάνω.

ΛΙΑ'ΖΩ, F. άσω, ab Hesychio exponitur, agito, iacto, turbo: item admodum propero, seu magnam adhibeo diligentiam. Item separo.

Λιάζομαι, exp. χωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι, ἐκκλίνω, separo me, declino, deuito, vel abscedo, decedo: vt Il. π. ἕτερον ἄρα [illegible] νέφος [illegible] Il. λ. ὁ δὲ [illegible] λιασθεὶς Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθίζετο. Sic Il. ο. ὁ δ' ὑπαλευάμενος λιάσθη Πουλυδάμας. Construitur & cum præpositionibus. Cū ἐκ significat existo, egredior, exeo: seu proripio me. Od. ε. ὁ δ' ἐκ πτολέμοιο λιασθεὶς [illegible] ὑπεκλίνθη. Cum εἰς, abeo, discedo Od. [illegible] εἰς [illegible] αἰθέρα λιάσθη, in auras abijt, seu euanuit. Cum πρὸς & ὑπὸ, [illegible], ve-

nio. Eurip. in Hecuba σπουδῇ πρὸς σ' ἐλιάσθην. Il. χ. σὺ δὲ δόρυ λιάσθης. Item inclino, seu demitto me. Il. υ. Ἐν τέφρα χερσὶν ἔχοντε λιαζομένω ποτὶ γαίῃ. Et cum ἀμφὶ. Il. ω. ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης, corbat, seu claudebat se.

Ἀλίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ (comp.) ineuitabilis, quem declinare & effugere non est: non desinens seu remittens, vehemēs. Il. ω. γόοι δ' ἀλίαστον ἔσειν. Iliad. υ. πόλεμον δ' ἀλίαστον ἐγείρει. Apud Apol. Rhod. Arg. l. 1. κῦμ' ἀλίαστον, exp. πολύ. ἀλίαστον aduerbialiter etiam sumitur pro, indesinenter seu vehementer. Il. ω.

ΛΙ'ΑΝ, valdè, admodū. Isocr. in Archidamo, λίαν ἀνιατός ἐστιν. Aristot. de poëtica. ἡ λίαν λαμπρὰ λέξις, in ep. 2. ad Cor. c. 11. dicitur ὑπὲρ λίαν, ad augendā emphasin. Pro λίαν dicitur Ionicè λίην, vt Od. ξ. δ ἐγὼ κεχολῶσο λίην. Od. ν. ἐπεὶ λίην λυπρή.

Λιαρὸς λίασμα, vide in Χλιαίνω, Λιβάδιον, λιβάζω, in λείβω.

ΛΙ'ΒΑΝΟΣ, ου, ὁ, thus. (*λείβω, stillo) vide Diosc. l. 1. cap. 82. & Theophr. l. 9. c. 4. & Plin. l. 12. c. 14. ¶ Λίβανος dicitur etiam ipsa arbor thurifera. vt Theophr. l. 9. c. 4. dicit σμύρναν habere φύλλον τὸ τοῦ λιβάνου. Et φλοιὸς λιβάνου, apud Diosc. lib. 1. cap. 82. cortex thuriferæ arboris.

Λιβανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, thureus, thus referens, thuris modo odoratus.

Λιβανικὸς idem.

Λιβανωτὸς, οῦ, ὁ, & λιβανωτὸν, οῦ, τὸ, thus: pro liquore thuriferæ arboris concreto. Aristoph. in Ran. λιβανωτὸν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω ὅπως ἂν εὔξωμαι. Et λιβανωτοῦ αἰθάλη, siue λιγνὺς, thuris fuligo, apud Diosc. Et λιβανωτοῦ δένδρον apud Theophr. arbor thurifera. Masc. gen. reperitur apud Theophr. & Plut. at neutro, apud Herodot. Apud Hippoc. est & λιβανωτοῦ καρπὸς, quo nomine Gal. thus significari existimat.

Λιβανωτρὶς, thurea planta Plut. in lib. περὶ λίθων.

Λιβανωτὶς, rosmarinus. Plin. l. 19. sub finem & l. 20. c. 16. λιβανωτὶς autem dicitur quoniam eius radix ὄζει λιβάνου, vt Diosc. tradit l. 3. c. 87. Nicand. in Ther. Ἄμμιγα καγχρυφόρῳ λιβανωτίδι.

Compesita.

Ἀλιβάνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui thure accenso honos non est habitus. Athen. lib. 14.

Ἀντιλίβανος, q. d. qui est ex aduerso libani, vel oppositus libano: mons excelsus ad septentrionem Iudææ ex aduerso Libani. Eius meminit. Plin. 5. c. 20.

Δενδρολίβανος, ου, ἡ, thus arbor, seu arbor ipsa, quæ thus fert quę & λίβανος dicitur. Exponitur etiam rosmarinus coronarius apud Actuarium.

Χαλκολίβανον, electri species quædam auro pretiosior. Apoc. c. 1 exp. orichalcum.

Λίβος, λίβω, vide in λείβω.

ΛΙ'ΓΓΩ, F. ξω, strideo seu strido, stridorem edo (* verbum à sono fictum.) Il. δ. λίγξε βιὸς νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν.

Λιγὺς, ύος, ὁ, stridulus, argutus. seu argutum stridens: interdum & canorus, iucūdus. Il. ξ. & Od. γ. λιγέων ἀνέμων. Il. β. λιγὺς ἀγορητής.

Λιγέως, stridulè, argutè seu arguto cū stridore. Od. κ. Κλαῖον δὲ λιγέως ἁδινώτερον. Et Iliad. ψ. (de ventis) φυσῶντες λιγέως. Item in bonam partē pro, argutè, sonorè suauiter. Il. γ. ἀγορεύεμαι λιγέως. Pro λιγέως dicunt poetæ etiam λιγὺ & λίγα, nec non λίγα pro λιγέα, facta syncope.

Λιγαίνω, stridulum & argutum sono, ex epig. Apud Hom. Il. β. Κήρυκες δ' ἐλίγαινον, &c. præcones edixerunt.

Λιγυρὸς, ὁ, idem quod λιγύς. Epitethon est venti, cantus & vocis apud Hom.

Λιγυρῶς idem quod λιγέως.

Λιγυρίζω, F. ίσω, cano, vel potius argutè & concinnè cano, vt λιγαίνω.

ΛΙ'ΓΔΗΝ, strictim, i. superficiem tantùm perstringendo, in superficie tātùm, leniter: Od. χ. ὁ μὲν Ἀμφιμέδοντα δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ Λίγδην, ἄκρον δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός.

Ἐπιλίγδην, idem Lucian. ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἀπελήφθη.

ΛΙ'ΓΔΟΣ, pro pila seu mortario accipi dicitur apud Nic. in Ther. Apud Hesych. exponitur etiam fornax.

ΛΙΓΝΥ'Σ, ύος, ἡ, fuligo seu fumus. apud Diosc. l. 1. c. 97. λιγνὺς τῆς ὑγρᾶς πίσσης, fuligo atræ picis. Pro flamma accipitur apud Nic. in Alexiph.

Λιγνυόεις, εντος, ὁ, fuliginosus. Apoll. Arg. l. 2.

Λιγνυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ idem apud Hippocr. & Alex. Aphrod.

ΛΙΓΝΩΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, pingui similis. Nic. in Ther. (de asterio phalangio,) τοῦ δ' ἐπὶ νώτῳ λιγνωτοὶ στίλβουσι διαυγέες ἐν χροῒ ὀφθεῖ.

ΛΙ'ΓΥΣ, υος, ὁ καὶ ἡ Ligur. & plur. Λίγυες Ligures gens eius regionis Italicæ quæ ab ipsis dicitur Λιγυστική, Liguria. ¶ At λιγὺς, vide in λίγγω.

Λιγυστικὸς, Ligusticus: vt λιγυστικὸν πέλαγος, mare Ligusticū. Et λιγυστικὸν, ligusticū: herba sic appellata, quod in Liguria vt plurimum reperiatur in Apennino monte, teste Diosc. l. 3. c. 58.

Λιγύριον, siue λιγύριον, dictum putāt. Ligurium lapidem. Ioseph. de antiq. Iud.

ΛΙ´ΘΟΣ. ου, ὁ, vel ἡ, lapis, saxum: Il. π. πυκινοὶ λίθοι. Od. τ. στερεὸ λίθος. Arist. Rhet. 3. ex Plat. ἐοίκασι τοῖς κυνιδίοις, ἃ τοὺς λίθους δάκνει τῶν βαλλόντων οὐχ ἁπτόμενα. Quum de lapide pretioso dicit̄, ferè est fœminini generis: vt ἡ λίθος Ἡρακλεία & ἡ μαγνῆτις λίθος apud Theophr. sic τιμία λίθος. pretiosus lapis. Inuenitur & λίθος, peculiariter dictū de Lydio lapide quo probatur aurū, apud Basil. καὶ τὴ χρυσοῦ τὴν διαφορὰν τῇ λίθῳ προστρίβοντες δοκιμάζομεν. Sic & pro magnete apud Aristot. Interdum tamen est etiam masculini gen. vt apud Paul. in Att. ἄγαλμα λευκοῦ λίθου, & apud Plut. λίθος Λακωνικός. Itē calculus vesicæ: ex Aristot. ¶ Item anchora: quod veteribus lapides vsum anchorarum præstarent. Eust. ¶ Item discus. ¶ Item locus vbi vendebantur mancipia. Poll. l. 3. ¶ Item λίθοι homines bardi & stupidi, apud Aristoph. * Eust. λίθος in generali signif. deriuat à λίαν τεθεῖσθαι, διὰ τὸ φύσει κεῖσθαι: pro disco autem, παρὰ τὸ λίαν θέειν per antiphrasin.

Λιθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lapidosus, saxosus, lapideus. Philo de mūdo.

Λιθωδία ἡ, saxositas. Item saxea durities. Eust.

Λίθινος, lapideus, saxeus, vt αἱ δ' ἐλαῖαι λίθιναι, Luc. in Tim. & κύπελλον λίθινον: apud Athen. l. 11. τὰ λίθινα, statuæ lapideæ seu marmoreæ. Xen. in Lacedæm. polit.

Λιθίνως, ad instar lapidis seu saxi. Xen. in sympos.

Λίθεος, ου, ὁ, lapideus, saxeus. Il. ψ. Od. ν. λιθέος, idem. Suid.

Λιθικὰ, τὰ, liber de lapibus tractans, vt liber Orphei περὶ λίθων, in vita Dionysij de situ orbis.

Λίθαξ, ακος, Hesychio petra lubrica vel aspera. Itē locus asper, apud Nic. in Ther. adiectiue accipitur apud Hom. Od. ε.

Λιθὰς, άδος, ἡ, lapillus, lapis. Od. ξ. & ψ.

Λιθὶς, ίδος, ἡ & λιθίδιον, ου, τὸ, lapillus paruus lapis.

Λιθάριον, ου, τὸ, lapillus. Theophr. hist. pl. l. 3.

Λιθόω, ῶ, in lapidem verto, lapidem facio. λιθόομαι, οῦμαι, in lapidem vertor & induresco, lapis fio.

Λίθωσις, εως ἡ, mutatio in naturā saxeā. Plut. de primo frig.

Λιθάζω lapido, lapidibus obruo. Chrysost. & simpl. iacio seu conicio. βάλλω Suid. ex Arriano.

Λιθίζω. lapidem refero seu imitor, in lapidem colore vergo.

Λιθιάω, ῶ, calculo laboro. Athen. lib. 13. Δοκεῖ δὲ λιθιᾶν, ὡς ἔοικε, ἡ Γναθαίνα. Diosc. l. 1. c. 177 (de amygdala) δυσουροῦσι δὲ καὶ λιθιῶσι γλυκὺ σὺν λευκῷ βοηθεῖ, auxiliatur calculo laborātibus.

Λιθίασις, calculi generatio in vesica. Dicitur & in oculis morbus exteriori palpebrarum parte, in quo alba quædam & crassa calculis aut lapillis similia apparent, oculum pungentia: autor Isagoges in medicinam.

Composita.

Ἀκρόλιθος, in summitate seu extremitate lapidis positus: vel *substantiuè*, summus lapis, summitas lapidis. Vtitur Vitru. l. 2. c. 8.

Ἄλιθος, ὁ καὶ ἡ, lapidū expers, minimè lapidosus. Suid. ex Arriano.

Ἀπολιθόω, ῶ in lapidem verto, lapidescere facio. vt τὴν Νιόβην ἀπελίθωσε.

Ἀπολιθόομαι, οῦμαι, in lapidis modū rigeo, seu induror vt lapis. Athen. lib. 2.

Διάλιθος, gemmatus, gemmis distinctus.

Ἐκλιθάζω, lapidem iacio. Theophr. hist. pl. 5. c. 3.

Εὔλιθος, pulchros habens lapides, vel lapidosus.

Καταλιθόω, ῶ, lapidib. obruo seu coopero, lapido apud Hermog.

Καταλιθάζω, idem.

Λευκόλιθος, ex albo lapide constans. Strabo.

Μονόλιθος, ex vno lapide factus, vno lapide constans.

Παραλιθάζω, lapidesco. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 9.

Πεντάλιθος, quinque lapidibus constans.

Πεντάλιθα, ludus quidam muliebris quo ludebant quinque lapidib⁹: vnde πενταλιθίζειν, eiusmodi ludū ludere: vide Poll. l. 9.

Τηκόλιθος, ου, ὁ, lapides liquefaciens: ita dicitur lapis Iudaicus, quoniam calculos rumpit & quasi liquefactos expellit. Paul. Ægin. lib. 7.

Ὑπόλιθος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapidosus, saxosus: vel aliquatenus lapidosus.

Φιλόλιθος, qui gemmas amat. Plut.

Χρυσόλιθος, lapis aureus, seu aurei coloris gemma. Exodi 28. in Apoc. Ioan. 21. vide Plin. lib. 37. c. 9.

ΛΙ´ΚΙΓΞ, minima & exilissima auis vox, vt vult scholiastes Aristophanis.

Σπιθαμιλίκιγξ, ne tantillum quidē, ne nauci quidē, Aristoph. in Acharn.

ΛΙΚΜΟ´Σ. οῦ, ὁ ventilabrum, seu vannus. Hesych.

Λικμάω, ῶ, ventilo, vanno, ventilabro seu vanno purgo. Iliad. ε. Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς Ἀνδρῶν λικμώντων. Exponitur etiam, cribro.

Λικμητὴς, ventilator, qui vanno, seu ventilabro frumentum purgat. Hesych. & Suid.

Λικμητὴρ idem. Il. ν.

Λικμητήριον, ου, τὸ, ventilabrum, vannus: quo fruges purgari solent ab aceribus & paleis. Hesych.

Λικμητρὶς, qualus, per quem fæx percolatur.

Ἐκλικμάω, ῶ, (*comp.*) idem quod λικμάω, ventilo.

Λίκνον, ου, τὸ, idem quod λικμὸς, vannus, item cribrum. Suid. Exponitur etiam, cunæ, apud Hom. hymno in Merc. Ὦ παῖ ὃς ἐν λίκνῳ κατάκειαι μήνυέ μοι βοῦς. Scribitur & λεῖκνον per ει diphtongum, apud Callimachum. Exponitur etiam canistrum: item ornamentum Bacchicum, ex Epigr.

Λικνίτης, Bacchi epith. inquit Hesych.

Λικριφὶς vide in Λέχριος.

ΛΙΛΑΙ´ΟΜΑΙ, apud poëtas idem quod γλίχομαι in prosa: cupio appeto, desidero. Cum infinitiuo. Il. ξ. Ὡς νῶϊν ἐν φιλότητι λιλαίεται κοιμηθῆναι. Od. ο. προτὶ ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι. Sic particip. λιλαιόμενος, cupiens, ardendi desiderio accensus. vt apud Apol. Ar. l. 1. λιλαιόμενοι ἠπείροιο. Cum genitiuo. Il. γ. σχέσθαι λιλαιόμενοι πολέμοιο. Odyss. μ. λιλαιόμενοι βιότοιο Od. ν. Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται. ¶ Hesychio λιλαίεσθαι est etiam σπεύδειν, festinare, properare.

Λιμαίνω, vide in λιμός.

ΛΙΜΗ´Ν. ένος, ὁ portus: vt λιμὴν εὔορμος, apud Hesio. in asp. & Od. δ. itidémque λιμὴν πάνορμος. Od. ν. pro eodem. Et στόμα λιμένος apud Thuc. lib. 8. & apud Plut. in Demetrio. * Dictum tradit Eust. παρὰ τὸ λίαν μένειν, ad differentiam τοῦ τε κυμαίνοντος πόντου καὶ τῶν ἐγγὺς τῆς γῆς διέξοδων.

Λιμενίτης, ου ὁ, in portu versans, qui portum incolit, qua signif. dictum quidam annot. fœm. λιμενῖτις φυκὶς, in Epigr.

Λιμενίζω, in portu sum.

Λιμηρὸς, pro λιμενηρὸς, portuosus: sic dicta fuit Epidaurus, teste Hesych. Suid. & schol. Thucyd.

Λιμένιον, ου, τὸ, paruus portus. Strabo.

Λιμενίσκιον, ου, τὸ, idem: apud Synes.

Composita.

Ἀλίμενος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. importuosus) portu carens: apud Eurip. in Hec.

Ἀλιμενία, q. d. importuositas, i. carentia portus. Pollux.

Ἀλιμένιστος, idem Hesych. Ἀλιμενώτατος τόπος, portum non habens: Suid.

Ἐλλιμενίζω, in portu sum seu in portu versor. Synes. οὐ γάρ εἰμι γείτων θαλάσσης, οὐδ' ἐλλιμενίζω συχνά. Item in portum venio, vel portum capio, seu nauem applico & appello in portū, apud eundem Synes. in epist. ad Euopt. Item portorium exigo, Poll. ex Aristoph.

Ἐλλιμενιστὴς. οῦ ὁ, portorij exactor, portitor, publicanus, vel decumanus. Demosth. ad Phorm.

Ἐλλιμένιον, portorium. Arist. œconom. 2.

Εὐλίμενος, bene instructus portu. bonum portum habens, vel opportunus portu. Plat. de leg. l. 4. Arist. de anim. l. 5.

ΛΙ´ΜΝΗ, ης, ἡ, stagnum, palus, item lacus. vt Μαιῶτις λίμνη Mæotis palus. Pausan. in Attic. ῥεῖ δὲ καὶ ποταμὸς ἐκ τῆς λίμνης. Dicitur & de mari apud Hom. vt Il. ν. ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης Χρύσεα, μαρμαίροντα τετεύχαται ἄφθιτα αἰεί. * Volunt autem quidam λίμνην eiusdem esse originis cum λιμὴν, παρὰ τὸ λίαν καὶ διόλου μένειν.

Λιμναῖος, ου, ὁ, paluster, lacuster, vt τὰ λιμναῖα τῶν ὑδάτων. Plut. symp. 8. Et λιμναῖον φυτὸν, apud eundem. λιμναίη poet. per paragogen pro λίμνη. Eust.

Λιμνήτης, idem quod λιμναῖος. Et λιμνῆτις pro λιμναία.

Λιμνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, paludosus. Exponitur & paludem imitans. Plut. de Socr. dæmon.

Λιμνάζω, stagno, restagno, apud Basil. Construitur & cum accus. apud Philon. λιμνάζει τὰς ἀρούρας.

Λιμνὰς, άδος, ἡ, lacustris, palustris, vt λιμνάδες νύμφαι. apud Theocr. idyl. 5.

Λιμνόομαι, οῦμαι, in paludem seu lacum abeo & exundo, in paludem redundo. Theophr.

Composita.

Ἐλλιμνάζω, idem quod λιμνάζω, apud Basil.

Παραλίμνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est iuxta paludē, adiacens paludi. Plut. de primo frig.

Περιλιμνάζω, circumstagnando inundo, aut stagnante gurgite cingo. Thuc. l. 2.

Προλιμνάδες τῶν ποταμῶν, stagna fluuiorum.

ΛΙΜΟ´Σ, οῦ, ὁ fames esuries: vt Od. δ. & μ. ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός. Od. μ. λιμῷ θανέειν, fame mori. Xen. Pæd. 1. τὸ λιμῷ [illegible] τῇ δὲ ψυχῇ μάχεσθαι. Apud Hippocr. propriè significat ἀσιτίαν, ciborum penuriam, vt in aphor. ὅκου λιμὸς οὐ δεῖ πονεῖν. Significat etiam vehementem & insatiabilem ciborum auiditatem, quæ κυνώδης ὄρεξις appellatur: vt aphor. 21. l. 2. λιμὸν [illegible] λύει. Hominem sordidum & præparcum λιμὸν quoque dici annotat Eustat. in Od. υ. ¶ Apud quem legitur etiam in fœminino genere, quod tamen Doricum esse tradit Etymo. * Deriua-

*Deriuatum putatur à λείπομαι vnde præt. λέλειμμαι abiecto ι: quòd sit quasi ἔνδεια, i. defectus.

Λιμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, famelicus: vel tolerandæ fami obnoxius. Plut. symp. 7. Athen. lib. 6.

Λιμηρός, ᾶ, ὁ, famelicus. Suid. ex Epigr.

Λιμαίνω, esurio, fame laboro. Herodot.

Λιμώττω, idem quod λιμαίνω. Luc. αὐτὸς καὶ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολίταις. Et cū genit. λιμώττειν χρυσοῦ, apud Theoph. ep. 10.

Composita.

Ἄλιμος, famem pellens, famem arcens seu prohibens. vnde ἄλιμος ἐκλείασις, apud Procl. Et ἄλιμος δύναμις, apud Plut.

Βούλιμος & Βουλιμία, q. d. bouina fames, i. ingens fames, vehemēs fames à refrigeratione vehementioris ventriculi contracta: Gell. lib. 16. cap. 3. Est etiam βουλιμία morbus equorum in hippiatria.

Βουλιμιάω, ῶ, & βουλιμώττω, fame ingenti premor, vel fame intolerabili, aut fame enecor: apud Aristoph. in Pluto, & Xen.

Ἔκλιμος, fame confectus. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 6. Exponitur & macilentus, ieiunus.

Ἐκλιμία, vehemens fames seu esuritio. Deut.

ΛΙ'ΝΟΝ, ου, τὸ, linum. Thuc. l. 4. λίνου σπέρμα κεκομμένον. Theophr. de caus. pl. l. 4. ἄσπορον δ' ὥς λέγω δυσομένοις καὶ τὸ λίνον ἐξαίρει. Sæpe pro lineo filo, & generaliter pro quouis filo: vt λίνον Parcæ seu Parcarum, apud Homerum Il. υ. ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται ἅσσα οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. ¶ Λίνον à quibusdā dici τὸ κνίδιον κόκκον traditur à Dioscoride quòd frutex qui granum Cnidium profert, latiuo lino similis sit. ¶ Interdum est chorda citharæ, quòd olim ex lino fieri solerent. ¶ Item rete propriè quod ex lino est. Il. ε. ἁλόντε λίνου πανάγρου. Et πλεκτὰ λίνα, in Epigr. ¶ Λίνον, linea piscatoria, propriè quæ est ex lino, Il. π. ¶ Λίνον, textum quoddam ex lino. Od. ι. Κὰδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ στόρεσαν ῥῆγός τε λίνον τε. Pro linteis, i. carbasis seu velis, ex Apoll. Arg. 1. κὰδ δ' αὐτὰ λίνα χεῦον.

Λίνεος, & οῦς, ᾶ, ὁ, lineus, Philostr. in ep. λινοῦς χιτὼν, & λινοῦν χιτώνιον apud eundem. Sic λινοῦν ἱμάτιον & in plur. λινᾶ ἱμάτια. Alex. Aphrod. Pro λίνεος dicitur etiam λινερὸς vt λινερὸς μίτος, lineum stamen, apud Suid.

Λινόω, ῶ, lino vincio. Λίνωσις, ligatio.

Λινάριον, ου, τὸ, & Λινίσκος, ου, ὁ, paruum filum, funiculus.

Composita.

Ἄλινος θήρα in Epigr. venatio reti non capta, q. d. venatio quæ retibus caruit.

Ἀπολινόω, idem quod λινόω.

Ἀπολίνωσις, idem quod λίνωσις, ligatio. Ægin.

Διαλινέω, ῶ, de retibus euado, seu effugio: vt διαλινῆσαι ὁ λαγωός. Eustath.

Ἐκλινόω, idem quod διαλινέω, Eust.

Ἐννεάλινος, nouemplici lino plexus. Xen. in Cynег.

Λευκόλινον album linum: ex Herodoto.

Ὠμόλινον, linum crudum, apud Hippocr. & Gal.

Λιπαίνω, λιπαρὸς, &c. vide in λίπος.

-ΛΙΠΑΡΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, assiduus, sedulus qui instanter rem aliquam facit: vt apud Plut. λιπαρεῖς ἦσαν δεόμενοι, instāter orabāt. apud Luc. λιπαρὴς πυρετὸς pro συνεχὴς, cōtinua febris.

*Volunt quidam gramm. (necnon Helych.) λιπαρὴς dictum ἀπὸ τοῦ λίαν παρεῖναι.

Λιπαρῶς & λιπαρέως, per dialysin, assiduè, iugiter. Item flagitanter, instanter orando: apud Athen. At pro pinguiter vide in Λίπος.

Λιπαρία, ἡ, assiduitas, sedulitas. Item assidua obtestatio, & q. d. flagitantia. Apud Herodot. λιπαρίῃ ἀντέχομεν, exp. strenuè restitimus.

Λιπαρέω, ῶ, assiduus sum, persevero, persto. Herodot. μὴ λιπάρει τῇ πίστει. Item assiduè rogo & instanter, flagito, efflagito. Et generaliter, rogo, oro postulo. Aristop. in Acharn. λιπαροῦντε Εὐριπίδην. Xen. τὰ νῦν λιπαρεῖς πρὸ ἐμοῦ μανθάνειν.

Composita.

Ἀρχολίπαρος, magistratus ambiens, ὁ λιπαρῶν ἵνα ἄρχῃ. Etym. Et Eust. vide & in comp. ex λίπος quod sequitur.

Ἐκλιπαρέω, ῶ, exoro. Itē impensè rogo, obtestor. Plut. in Themistocle.

Ἐκλιπαροῦμαι, exoror. apud eundem.

Καταλιπαρέω, ῶ, impensè rogo, obtestor. Luc.

Προσλιπαρέω, ῶ, assiduus sum in re aliqua. Plut. χρήμασιν αὐτοῖς, ὥσπερ κηφῆσι μελίτταις, προσλιπαροῦντες. Itē insto, seu vrgeo, aut instanter vrgeo. Item obsecro, obnixè rogo, apud Plut.

Προσλιπάρησις, obsecratio. Significat & assiduas seu obnixas preces vel assiduam ingēmque præsentiam, apud Luc.

ΛΙ'ΠΟΣ, εος, τὸ, pinguedo, seu pinguitudo, adeps. Philo de vita Mos. l. 3. πολλῷ λίπει πλὴν κεφαλῆς ἀλείφει.

Λιπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pinguis. Τὸ λιπῶδες, pinguedo. Alex. Aphr. in probl. lib. 2.

Λιπάω, ῶ, (q. d. pingueo) pinguis sum, vel obesus sum. Plut. (de Cæsare) ὡς τούτους ἔφη δεδιέναι τοὺς βελτίους καὶ λιπῶντας, ἀλλὰ τοὺς ἰσχνοὺς καὶ ὠχρούς. Dicitur & de arboribus cùm pinguescunt atque vnguinosiores fiunt, (quod maximè germinationis tempore accidit.) Theophr. hist. pl. l. 3. c. 6.

Λιπητὸς, tempus quo germinantes arbores habitiores atque pleniores fiunt, & succo pinguiore turgent. Theophr. hist. pl. lib. 5. c. 1.

Λιπαίνω, pinguefacio, pinguem reddo. Eurip. in Hec.

Λιπασμὸς, (q. d. pinguefactio) saginatio. Chrysost. λίπασμα, res quæ pinguefacit, apud Plut.

Λιπαρὸς, ᾶ, ὁ, pinguis: Plato in Cratylo, τὸ λιπαρὸν καὶ τὸ κολλῶδες, καὶ τἆλλα πάντα τὰ τοιαῦτα. Item oleo vnctus, aut simpl. vnctus, nitidus. Od. ο. Item obesus: apud Athen. Item opimus, opiparus vel opulentus, vt λιπαρὰ χθὼν, apud Aristophan. in nub. & λιπαραὶ τράπεζαι Greg. Item pulcher, præclarus, insignis, bellus. Exponitur & beatus. vt λιπαρὸν γῆρας, apud Luc. & Synes. Λιπαρὰ medicis genus medicamenti. Dioscor. Λιπαρὸν, apud eosdem medicos, pingue, saporis genus. Sic autem dicitur quod vnguinis modo sublinit & replet, mitigatque exasperatas & quasi erosas linguæ partes, sed absque vlla delectatione. vide & Galen. comment. 6. in lib. τῶν ἐπιδημιῶν.

Λιπαρῶς, pinguiter, vel nitidè, vt nitent quæ oleo sunt vncta. Exponitur etiam beatè apud Hom. Odyss. δ.

Λιπαρότης, ητος, ἡ, pinguedo, pinguitudo. Theophr. Item nitor. Plut.

Λίπα, quidam volunt esse ex λιπαρῷ factum per apocopen: Alij tradunt esse nomen indeclinabile: vt apud Hom. Il. κ. & alibi, λίπ' ἐλαίῳ. Thuc. l. 1. λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείψαντο. Luc. in Lexiph. ὁ δὲ χειμαζόμενος ἐλαιζέτω.

Composita.

Ἀκρολίπαρος, per summa pinguis: in summa parte seu superficie pinguis. Athen. lib. 9.

Ἀλιπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pinguedine carens, minimè pinguis. Exponitur & macilentus, item aridus.

Ἀλίπεστα δένδρα, arbores quæ carent succo & vnguine. Theophr. hist. pl. lib. 5. cap. 1.

Ἀλίπαντα, τὰ, quæ constant ex medicamentis non pinguibus, Cels. lib. 5. cap. 19.

Ἀλιπαρὴς, non pinguis, non nitidus.

Ἀρχολίπαρος, ὁ, ἐκ τοῦ ἀρχὴν λιπαινόμενος. Etym. & Eust. vide & in comp. ex λιπαρής.

Ἐκλιπαίνω, idem quod λιπαίνω.

Ἐπιλιπαίνω, pinguedine illino.

Εὐλιπὴς, valde pinguis, præpinguis.

Καταλιπαίνω, pinguem reddo, sagino. Hesych.

Ὀξυλιπὴς, & ὀξυλίπαρος, aceto & pingui aliquo imbutus. Aet. lib. 5. c. 68. Athen. l. 7.

Προλιπαίνω, insuper pinguefacio, & pinguiorem reddo.

Τρίλιπα δένδρα, arbores quæ terrena & tripartita germinatione humore pingui turgescunt, apud Theophr.

Ὑπολίπαρος, subpinguis, pinguiusculus.

ΛΙ'ΠΤΩ, Hesychio est, ἐπιθυμῶ, cupio, desidero, appeto, vt λίπτεται γάλακτος, apud Etymol. & apud Nicand. in Ther. Ἢ ἔτι δὴ λίπτοντι μεθ' ἐν νομόν.

Λίσσω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Λίσγεον, &c. vide in Λίσγεον.

-ΛΙ'ΡΟΣ, ου, ὁ, seu λιρὸς, ᾶ, ὁ, (illud apud Suid. hoc apud Hesych. qui & προσώπῳ ἀσεβεῖς scribit λῖρος) impudens, inuerecundus, audax: vt apud Callim. λῖρος ἐγώ. *Annotat idem Hesych. deriuatum esse παρὰ τὸ λίαν.

Λὶς, λιτὸς, ὁ, tenue & subtile linteum. Il. ψ. Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν. Et Od. α. Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἶσεν ἄγων ὑπὸ λῖτα πετάσσας, substrato linteo. Sic Il. θ. Ἅρματα δ' ἀμφιβωμοῖσι τίθει κατὰ λῖτα πετάσσας, circundato linteo. Sunt tamen qui λῖτα hic esse velint plurale, ex sing. λῖτ: inter quos Athenæus est. ¶ Item λὶς per apocopen vsurpatur à poëtis pro λισσὴ, læuis, glabra, λεία. Od. μ. Πέτρη γὰρ λὶς ἐστι, περιξεστῇ εἰκυῖα. ¶ Ac λὶς, leo, vide in λέων.

ΛΙ'ΣΠΗ, ης, ἡ, animalculum quoddam est gracilitate & tenuitate insigne: ad cuius similitudinem quibus femora natésque graciles sunt λίσποι & λισπόπυγοι dicuntur, quales sunt qui exercent artem sedentariam. Latinè depyges.

Λίσπος, ου, ὁ, attritus seu detritus vsu. Aristoph. in Ran. σομφολυγὸς ἔπῶν βασανίστρια λίσπη γλῶσσα.

Ὑπόλισπος [comp.] nates graciles habens.

ΛΙ'ΣΣΟΜΑΙ supplico, suppler oro, precor. Il. α. καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς. Sic & Apollon. Arg. 2. θεοὺς λίσσεσθαι. Et Od. λ. Τὰς δ' ἐπεὶ εὐχωλῇσί τε ἔθνεα νεκρῶν Ἐλλισάμην. Et cum infinit. Il. α. σὲ δ' ἐγὼ γε λίσσομαι εἶνεκ' ἐμεῖο μένειν. Sic Il. τ. λισσόμενοι δειπνῆσαι rogantes vt prandium sumeret. Et cum gemino accus. vt Od. ρ. Ταῦτα δ' ἅμ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι. Et cū

genit.(sub. ὑπὲρ vel διὰ,vt Iliad. ἡ δ' αἰὲν ἐμὲ λιταίνεσκε γουνων.
Aliquando etiam additur ὑπὲρ:vt Od.ο. λίσσομ' ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος,supplex oro per sacrificia,&per ipsum numen.Pro λίσσομαι γουνων dicitur etiam λίσσομαι γουνούμενος.Il.ο.&χ.
Λίτομαι,idem quod λίσσομαι. Od. ξ. Πρόφρων κεν δ' ὕπνῳ διὰ Κρονίωνα λιτοίμην.Il.π.Οἵ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι.
Λιτή,ἡ,supplicatio. supplices preces, obsecratio. Vsurpatur potius numerus pluralis:vt Od.λ.& alibi.λιταὶ Hom.sunt etiam Deæ præsides supplicationum seu supplicum precum.
Λιτήσιος,supplex,vt λιτήσιος αὐχὴν,apud Nonn.
Λιτανεύω,idem quod λίτομαι seu λίσσομαι,supplico,supplex oro.Il.χ. πάντας δ' ἐλλιτάνευε κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.Et cum infin.Il.ψ. Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαι λιτάνευεν Ἐλθεῖν. Sic Hesiod.in Theog.φίλους λιτάνευε τοκῆας Μῆτιν συμφράσσασθαι.
Λιτανεία,ἡ,supplicatio,supplices preces,preces,obsecratio.

Composita.

Ἀλιτάνευτος,ὁ,ἡ, cui supplicari non potest,vel qui supplicando exorari nō potest,inexorabilis,epitheton Orci in Epig.
Ἀντιλιτανεύω,vicissim supplico.Plut.
Πολύλλιστος,vel πολύλιστος,ὁ,ἡ, multum precibus petitus seu expetitus.Od.ξ.Scribitur & πολύλλιστος apud Nonn.
Τρίλλιστος,ter precibus petitus seu expetitus sæpe optatus.Il.θ. Scribitur & τρίλιστος & apud Dionys.de situ orbis.
Ἀλιτέω,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

ΛΙΣΣΟΣ,ὁ, lævis,glaber;vnde in quod λεῖος,ut * vnde & deriuatum videri potest:alij fictum volunt quasi λίας ἴσος,ad monstrandos & planus.Od.ε. ἀμφὶ δὲ κῦμα Βέβρυχε ῥόθιον λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη, petra lævis & glabra *ex crebro fluctuum incursu*.Et Od.γ.Ἔστι δέ τις λισσὴ,τεια τε εἰς ἅλα πέτρη.Apollon.dixit etiam λισσὴ,ἐπιλιστὴ.Arg.l.2.
Λισσὰς quoque pro λισσὴ glabra lævis: vt λισσάδες πέτραι, Eurip.pro λισσάς.et & Apoll.Arg.l.2.

ΛΙΣΤΡΟΝ,τό,ligo seu rutrum seu ventilabrum ferreum: quali bus vti solebant in complanando pauimento seu solo.Exponitur etiam rutrum.Od.χ. λίστροισιν δάπεδον ... ξύον.Vide Poll.lib.6.c.13.& l.10.c.24.
Λιστρεύω, & ... complano,pauio,læue & æquabile reddo. Hesych.& Suid.
Λιστρόω,idem quod præcedentia pauio,complano rado.
Λιστρωτός,...complanatus ... apud Nicand.in Ther.

Λιτανεύω,&c.vide in λίσσομαι.

ΛΙΤΟΣ,ὁ,simplex,nudus,vilis, ... tenuis,exiguus,non ... laboratus exquisitus,...ut A...lect.3. λιτὸς ... simplex ... Epicurus ... ἐν ... ὕδωρ ... λιτοὶ χυλοὶ ... vnde ... tenuissimo victu, contemnentibus ... notem voluptatem non percip... ad epulandum. Sic Phocylides ... λιτὰ ... ἀγαπῖζας.Et Plut. ... λιτὰ ... καθίζειν ... Epigr. ... λιτὰ ... munera exigua,& in Epigr. ... sepulcro vili nec magnificè extructo. Dicitur & terra λιτὴ quæ exculta & laborata non est,inculta,apud Athen.lib.7. Τὸ λιτὸν substantiuè dicitur pro λιτότης, tenuitas, vilitas ... vt apud Plut.τὸ λιτὸς τῆς διαίτης,& τὸ λιτὸν τῆς ἐσθῆτος. Dicitur etiam λιτὰ aduerbialiter pro λιτῶς in Epigr.
Λιτῶς,tenuiter seu simpliciter.
Λιτότης,ητος,ἡ,vilitas,tenuitas,frugalitas,simplicitas,apud Cic. epist. 26. lib.7. Est & figuræ genus, quæ res magna modestiæ causa extenuantur ...

ΛΙΤΡΑ,ας,ἡ, ... mensuræ & ponderis nomen duodecim continens vncias Galen. περὶ τῶν κατὰ γένη. lib.1.σταθμὸς ἔσω μιᾶς λίτρας ἑκατέρας,στενώτερος δὲ ἑτέρα μετρεῖ. ¶ Est etiā nummismatis genus,parui admodū precij,vt tradit Poll.lib.9.& lib.4.c.24. Idem scribit λίτρα vocem esse à vetustis scriptoribus Græcis vsurpatam. Alij contrà Latinum esse vocabulum contendunt: inter quos est Gal.lib.1. de compositione medicamentorum sic scribens:Sūt,inquit,ἐπιχώρια ταῦτα ὀνόματα τό τε τῆς λίτρας,καὶ τὸ τῆς ξέστης καὶ τῆς οὐγκίας,de Romanis loquens.

Composita.

Δεκάλιτρον,qui decem librarum est. Item qui decemobolorum: nam vt Aristot.refert in Himeræorum politia Siculi τὸν ὀβολὸν λίτραν vocant.& τὸν Κορινθίων στατῆρα appellant δεκάλιτρον quoniam δέκα ὀβολὼς δύναται,vnde Sophron. ὁ μισθὸς δεκάλιτρον,merces est decem oboli.Poll.lib.4.c.24.& lib.9.
Ἑξάλιτρος,qui sex librarum est.Aristot.
Ἡμίλιτρον,dimidiata libra. Apud Siculos, semiobulus, seu sex æreí.

Πεντάλιτρος,q.d.quinque librialis,qui quinq; librarum est.Pol. ex Cratete.

ΛΙΧΑΝΟΣ,ὁ, index digitus.(*à λείχω dictus,id est a lingendo. Sunt & qui ἀπὸ τῶ λίαν χαίρειν dictum velint, quoniam inter hunc & pollicem magnus est hiatus.) Luc. in Timone,ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων. ¶Est etiam nomen sonitus in harmonia:Vitruu.li.5.c 4. Boëthius inter chordas citharæ numerat.Aristot.probl.sect.19.qu.9.ἐὰν δὲ τὴν λίχανον κινήσῃ,ἢ τινα ἄλλον φθόγγον, τότε φαίνεται διαφέρειν, vbi notanda diuersitas generis & accentus.
Λιχὰς, mensura interstitij inter pollicem & indicem distentos. Poll.Hesychio etiam ἀπότομος.
Λιχάζω,per prærupta deiicio.Hesych.
Λίχνος,ὁ,ὁ, liguritor:qui cupediis ita est deditus vt lingat digitos seu catinos,catillo, cupes. Plato lib.1.de rep.Metaphoricè apud Greg.τὴν ὄψιν λιχνοτέροις,& ὄμματος λιχνὰ, oculi libidinosè cernentes,apud eundem.Exponitur etiam,gulosus apud Suid.& Hesych.
Λίχνως,gulosè,auidè,voraciter more catillonū & liguritorū.
Λιχνεύω f εύσω. ligurio,catillo : vel catillonem ago,more catillonis ligurio & cupediis inhio.Suid.
Λιχνεύομαι,pro λιχνεύω.Itē capio,auidè capio.Plu.dēThu.
Λιχνεύματα τά cupediæ, delicatæ dapes & quibus auido palato inhiamus.Athen.l.4.
Λιχνεία,ἡ, liguritio,catillatio, gulositas. Plut.in apophth. Lacon. Luc. in Timone. Λιχνεῖαι dicuntur etiam τὰ λιχνεύματα,ea quæ auidè abligurire seu catillare cupimus. Plut.in apoph.
Λίχνισμα,ατος,τό, condimentum delicatum,gulæ & palati illicium,vt λίχνευμα.Pol.l.6.

Composita.

Ἐκλιχάζω,eiicio.Hesych.
Ὑπόλιχνος,ὁ,ὁ,ἡ,aliquantum gulosus.

Λιψ,vide in λείβω. Λικμάζω,&c.vide in λείχω.

ΛΟΒΟΣ,ὁ,ὁ,ima auris pars & carnosa, quam Gaza interpretatur fibram apud Aristot.hist anim.lib.1. c.11. (*ἀπὸ τῶ λαβέσθαι:eam enim partem prehendimus,qum quempiam admonemus) Hesychius & Suid. scribunt λοβοὺς vocari summa omnia propriè vero aurium partes superiores.Il.ξ.Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν εὐτρήτοισι λοβοῖσι Τρίγληνα μορόεντα. Idem Suid. & Hesych. scribunt λοβοὺς ἐν τῷ θυτικῷ nominari etiam extremas hepatis partes quas extispices considerare solebant in viscerum inspectione. Sic λοβὸς ἥπατος dicitur à Gregorio:à Luciano in Lexiph.λοβὸς ἐκ ταγηνοῦ. ¶ Λοβὸς dicitur etiam siliqua seu folliculus, quo semen veluti vagina clauditur:sæpè apud Theophrastum ¶Denique λοβοὶ & φασήλοι dicuntur, quos antiqui Hippocr. & Diocles δολιχὼς appellarunt,dolichi, seu phaseli inquit Galen. de facult.alim. l.1.c.28.
Λοβώδης,ὁ,ἡ,siliquæ seu folliculo similis,siliquaceus.
Λόβιον,τό,gibba hepatis pars, quam fibram nonnulli vocitant.
Λοβὸν,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Composita.

Ἔλλοβος καρπὸς, fructus qui in folliculis clauditur, fructus qui in siliqua continetur.
Ἔλλοβον τό,inauris: i. ornamentum quod inseritur τοῖς λοβοῖς τῶν ὤτων.Luc.in Lexiph.
Ἐλλοβώδη, quæ sunt ex genere τῶν ἐλλόβων, i. quæ siliquantur.Theophr.hist.pl.lib.8.
Ἐπιλόβιος,ὁ,ἡ,iecinoris fibræ,apud Hesych.
Μακρόλοβος,longam habens siliquam seu folliculum.
Πολύλοβος, multos habens folliculos, qui multis folliculis siliquatur:folliculos intellige,quib.semina sunt inclusa. Theoph. hist.pl. lib.8.cap.4.
Πρόλοβος,ὁ,ὁ, sinus ille in auium gutture prominens, in quem primùm cibos recentes ingerunt, Aristot.hist.anim.lib.2.c.vlt. Pollux homini etiam tribui docet.
Προλοβώδης, ὁ,ἡ, similis προλόβῳ seu ingluuiei, προλόβῳ seu ingluuiei speciem gerens. (pars.
Προλόβιον,in auricula dicit prominula seu pēdula τῶ λοβῶ
Στρογγυλόλοβος,ὁ,rotundo folliculo inclusus,seu rotunda siliqua inclusus.

Λόγος,&c.vide in λέγω. Λόγχη in Λαγχάνω.
Λοεσσὸν,λοέω,vide in λούω. Λοιβὴ,&c.in λείβω.

ΛΟΙΓΟΣ,ὁ,ὁ,pernicies,exitium. item mors. Hom.Il.θ.& A. Ἔνθα κε λοιγὸς ἔην,καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοιτο. Idem Il.α.Χρῆώ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι Τοῖς ἄλλοις.Et Il.φ.Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλαλκοι. Adiectiuè dicitur apud Nic.in Ther.λοιγὸς ὀδόντας. (*à λοιπῶ,sicut λοιμὸς.λείπει γὰρ τῶν ἀνθρώπων ἐργάζεται.
Λοιγήεις,εντος,ὁ,perniciosus,exitialis.Nicand.in Alexiph.
Λοίγιος,ὁ,ὁ,idē.Il.α.&ψ. Et λοίγιον ἦμαρ,apud Nōn.funesta hora.
Λοιγαῖα ἐσθής,vestis lugubris,ex Lycophr.

Λοιγιὸς, ὁ, ἡ, idem quod λοίγιος, apud Nicand.

Λευγαλέος, α, ον, exp. perniciosus, difficilis, grauis: item malus. Il. υ. λευγαλέοις ἐπέεσσιν. Il. ι. φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας. Et alibi, λευγαλέῳ θανάτῳ. Exponitur etiam, miserabilis, miser, ærumnosus, calamitosus. Od. π. Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον. λευγαλέοι ἐσόμεθα.

Λευγαλέως, grauiter, acerbè. Il. ν. & Apoll. Arg. l. 2.

Composita.

Ἀθηρηλοιγὸς, ὁ, ventilabrum: ita dicitur quasi quòd sit aristarum pernicies & exitium. pro ἀθερηλοιγός. Od. λ.

Βροτολοιγὸς, ὁ, hominibus exitium afferens, hominum interemptor, homicida. Martis epith. apud Hom. Il. ε. & alibi.

ΛΟΙΔΟΡΟΣ, ὁ, conuitiator, qui probro afficit, maledicus. Plut. in apophth. (de Philippo.) τὸ δὲ λοίδορον ἐξελάσαι τῆς φίλων κελεύοντων, οὐκ ἔφη ποιήσειν, ἵνα μὴ παρ' ἑαυτῷ ἐν πλείοσι κακῶς λέγῃ. Item actiuè apud Syn. ep. 67. γέγονεν ἀνάγκη καὶ τὸ γραμματεῖον τὸ λοίδορον εἰς κοινὸν ἅπασιν ἀναγνωσθῆναι, libium maledicum & famosum recitari. Et τὸ λοίδορον, maledicentia, vel conuitia Plut. in Pol. præc. Δημοσθένης ἐν τῷ δικανικῷ τὸ λοίδορον ἔχει μέτριον· οἱ δὲ Φιλιππικοὶ καθαρεύουσι καὶ σκώμματος καὶ βωμολοχίας ἁπάσης.

Λοιδορία, ἡ, conuitium, maledictum: interdum pro ipsa actione. Plut. ὁ φαῦλος βίος ἐφ' ἑαυτὸν ἕλκει τὰς λοιδορίας. Dem. Phil. 4. τὸ πρᾶγμα εἰς γέλωτα καὶ λοιδορίαν ἐμβάλλοντες.

Λοιδορέω, ῶ, conuitior, maledico, probris insector, probrosè obiicio. Plut. de solert. anim. ἰχθῦς δὲ τοὺς ἀμαθεῖς καὶ ἀνοήτους λοιδοροῦμεν ἢ σκώπτοντες ὀνομάζομεν. Aristoph. in Equit. λοιδορῆσαι τοὺς πονηρούς οὐδέν ἐστ' ἐπίφθονον. Item increpando obiurgo. Isocr. in Areop. τὰς γεγονυίας ἐν καλῶν κἀγαθῶν ἀνδρῶν ... καὶ ... χεῖρας τῆς πατρῴων λοιδορῶ.

Λοιδορέομαι, conuitiis & probris afficior, maledicitur mihi. ... Et pro actiuo λοιδορέω: vt ... Et cum dat. vt Plat. in Charm. ... Item cum accus. vt Æschin. de malè ge... λοιδορίας ... ἐμοὶ λοιδορούμενοι. Item increpo. Xen. Pæd. 1. ... αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο, eum increpabat.

Λοιδόρημα, τό, conuitium, probrum, hoc est, id ipsum quod probrosè obiicitur. Aristot. eth. 4. c. 8.

Λοιδορημάτιον, conuitiolum. Aristot. rhet. 3.

Composita.

Ἀλοιδόρητος, ου, ὁ, ἡ, qui talis est vt conuitio seu conuitiis affici possit, conuitiis non obnoxius. [geto. 1. Pet. 2.

Ἀντιλοιδορέω, conuitium regero vicissim conuitior, maledicta re-

Διαλοιδορέω, conuitiis lacero, conuitiis proscindo, maledictis insector.

Διαλοιδορέομαι, pro eodē. Aristoph. διαλοιδορεῖ ...

Διαλοιδόρησις, maledictio vel maledicentia: aut conuitium, maledictum.

Ὀχλολοίδορος, qui turbæ conuitiatur. Laërt.

Φιλολοίδορος, qui conuitiari & maledicere amat, qui libenter conuitiatur. Dem. pro coron.

ΛΟΙΜΟΣ, ὁ, pestilens morbus, quem Hipp. vocat ... νόσημα. Il. α. ... Plut. in Coriol ... Metaphoricè est etiam aut homo λοιμὸς vocat. 1. & ... ibidem apud Latinos, pro pestilente & exitiali. * Creditur eiusdem esse originis cum λιμὸς, à λείπω, quod efficiat defectum hominum.

Λοιμικὸς & λοιμώδης pestilens Plut. in Pericle. Alex. Aphrod.

Λοιμώττειν, peste laborare, peste infestari. Luc. in Scytha.

Ἐπιλοίμια ἔπη, carmina quæ propter pestem seu ad liberationem ... cantabantur. Poll.

Λοιπὸς, &c. vide in λείπω.

ΛΟΙΣΘΙΟΣ, ὁ, & λοῖσθος, ultimus, postremus. Il. ψ. λοῖσθος ... ὤκιστος ... ἵππους, Hesiod. in Theog. λοῖσθος ... Et in Epigr. λοίσθια ... Et apud Nonnum. λοίσθιος ... ἄρη. Cum genitiuo: vt λοίσθιος ... cæterorum omnium vltimum, Apollon. Et λοίσθιον aduerbialiter, apud Soph. ad postremum. Plato in Phædone, ... ducere extremum spiritum.

Λοισθήια, Ionicè pro λοισθεῖα, præmia quæ vltimo dantur: quæ & λοισθήια ἄεθλα, Il. ψ.

Λοισθεὺς, έως, ὁ, de eo peculiariter qui in certamine aliquo cursorio vltimus est, Il. ψ.

Λοίσθημα, τό, finis ... ἔσχατον.

ΛΟΞΟΣ, ὁ, obliquus ... Arist. de mundo, λοξὴ πρὸς τὴν οἰκουμένην, positu ad terrarum orbem inflexo. Sic λοξὸς κύκλος, circulus obliquus apud Procl. λοξὴ φάλαγξ, phalanx obliqua, de qua vide Ælian.

Λοξῶς, obliquè. Dicitur λοξῶς πρός τινα ἔχειν, is qui alieniore erga aliquem est animo & suspectum eum habet, eique fidere non audet, Polyb.

Λοξίας, ου, ὁ, Apollinis est epith. vel παρὰ τὸ λοξῶς μαντεύεσθαι, vel παρὰ τὸ λοξῶς πορεύεσθαι obliquus cum flexibus coelum percurrit & olim obscuris ambagibus responsa consulentibus dabat. Aristoph. in Pluto substantiuè vtitur.

Λοξότης, ητος, ἡ, obliquitas λοξὶς idem Ocell. in l. περὶ παντός.

Λοξόω & λοξεύω, obliquo obliquum reddo. Procl. de sphæra.

Λόξωσις, obliquatio. Strabo.

Ἀμφίλοξος, (comp.) vtrinque obliquus. apud Luc.

Λοπὰς, λοπὸς, &c. vide in λέπω.

ΛΟΡΔΟΣ, ὁ, curuus, incuruus cui caput & dorsum in anteriora inclinat, Latinis cernuus: cui opponitur κυφὸς siue ... teste Galeno. Hippocr. de fract. ὥστε μὴ διεστράφθαι, ... μήτε λορδὸν μήτε κυφὸν εἶναι.

Λορδόω, ῶ, incuruo, seu curuo in anteriora. Hippocr. de artic. ὑπείκουσι λορδοῦντες. Et Galenus in commen. aphorism. λορδοῦται κατ' αὐτὴν ἡ ῥάχις.

Λόρδωσις, εως, ἡ, inclinatio seu incuruatio in anteriora: cùm homo vitiata dorsi spina capite semper prono est & cernuo. Gal. initio commentar. 3 in lib. de artic. [Artic.

Λορδαίνω idem cum λορδόω, incuruo in anteriora. Hippocr. de

ΛΟΥΣΣΟΝ, ου, τό, lussum, quiddam in abiete nascens, ἀντίστροφον τῇ αἰγίδι, nisi quod album est. Theophr. hist pl. l. 3. c. 10.

ΛΟΥΩ, F. σω. lauo. Il. π. λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσι. Lucian. λούσαντες αὐτοὺς, eos lauantes. Propriè dici traditur de corpore, sicut νίπτω de manibus, & πλύνω de pannis. Ponitur à grammatis etiam λόω & λοέω, vnde ἔλοε, lauabat pro ἔλουε: & λοέσσαι, pro λοῦσαι, vt Od. κ. ἐς ἐκ τρίποδος μεγάλοιο. Odyss. τ. λοέσσαι τε. ... Apud Aristop. in Pluto dicitur ... pro ... Apud Hippocr. λούω significat etiam ...

Λούομαι, lauor, vel lauo me. Il. ζ & ε. Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋρρεῖος ποταμοῖο. Epigr. l. 5. λούσασθαι ... ὁ ... βαλανεῖον, loco balneum, Xen. Pæd. 8. ... αὐτὸν ... pro λούομαι Atticè dicitur λοῦμαι, teste Thoma mag. sine ... vnde Xen. Pæd. 1. ... καὶ ... μεγάλα ... Sic ... pro λούομαι, apud Aristoph. Pluto poeticè etiam pro λοῦσθαι dicitur λοέσσασθαι ... vt Od. α. & ... forma λοέσσω ... forr. āt.

Λουτὴρ, ῆρος, ὁ, labrum, pelluis, vas ad lauandum. Philo de vita M. l. 3. Athen. lib. 5.

Λουτήριον, τό, labellum, Athen. l. 11.

Λουτρίς, ίδος, subligaculum quo lauantes succinguntur. Theopomp. Pherecr.

Λουτρὸν & λοετρὸν, τό, aqua sordida in qua aliquis lauit. Eustat. & Aristop. ... apud Luc. in Lexiph. ... * λουτρὸν est etiam nomen medicamenti de quo Gal. l. 4. ... τόπ.

Λουτρὸν, τό, lauacrum seu ipsa aqua quæ ... interdum & balneum. Plut. ad Color. Xen. Pæd. 7. Exponitur & lotio, lotura. Dicitur in sacris literis & de baptismate: vt Ephes. 5. & in epist. ad Tit. c. 3.

Λουτρών, ῶνος, ὁ, balneum locus lauationi dicatus. Plut. symp. 8. Xen. in Polit. atheniens.

Λοετρὸν dicitur resolutione poetica pro λουτρὸν plerunque pro ipsa aqua quæ lauationi paratur: Il. ξ, χ, & ... & Od. ι.

Λουτιάω, lauare cupio. Luc. in Lexiph. ...

Λῦμα quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primum præposit.

Ἀπολούω, abluo. Il. ζ. ... Harpocr. ... ἀπὸ βρότου αἱματόεντος per tmesin pro ἀπολούσειν. Et voce med. ... Od. ζ. ... Sic & apud Phil. de vita M. l. 2. Apud Aristop. in vesp. ἀπέλου dicitur pro ἀπέλουε.

Ἐκλούω, eluo.

Decomp. Ἀπεκλούω, eluo, abluo: vel etiam, eluendo abstergo.

Καταλούω, in balneas consumo, vt aquam profundo.

Καταλούομαι idem Aristop. in nub. ὥσπερ ... καταλοῦ ... [pro καταλούεσθαι.

Παραλούω, iuxta lauo: vnde παραλούεσθαι iuxta lauari apud Aristop.

Περιλούω circumluo, circumcirca lauo seu abluo. Plut. in Lycurg. ...

Συλλούω, simul lauo. Συλλούομαι, simul lauor in probl. Rom.

Composita facta a secunda & tertia persona præt. pass. citra præpos.

Ἀλουσία, ἡ, illuuies: quum aliquis non lauatur, sed illutus permanet, Athen lib. 4.

Ἄλουτος, ὁ, ἡ, illotus Plut. in præcep. sanit.

Ἀλουτέω, illotus sum vel maneo. Hesyc.

Ἐπίλουτρον merces pro lotura, merces quam balneantes soluunt: Luc. in Lexiph.

Εὐλουσία, munditiés qua quis bene lotus est.

Ζεστολουσία, lotio quæ fit in aqua feruente.

Ἡμίλουτος, semilotus. Pol. l. 6. ex Cratino & Philylio.

Θερμολουσία, lauatio calidæ aquæ: seu lauacrum calidum.

Θερμολυτέω, calida lauor. Plut. an seni administr. resp.

Θερμολυτέω, idem: pro quo & θερμολυτῶ.

Ὑπολουτρα, ἡ, locus vbi equi lauantur. Hesych.

Νεόλλυτος, recens lotus. Hom. hym. in Mercur.

Παντολυτικῶν, vasa medicorum supellectilis. Poll. lib. 10. cap. 10. ex Antiphane.

Σκαφολυτρέω, ῶ, in scapha lauo. Alexand. Trall.

Φιλολυτέω, libenter lauo, praecupidus sum lauandi, hoc est, balnei. Gal. ad Glauc.

Ψυχρολουσία, lauatio frigidae aquae, lauacrum frigidum.

Ψυχρολυτρέω, frigida lauor, frigido lauacro vtor, frigida perfundor. Plut. in Erot. Ψυχρολυτρῶ, pro eodem.

ΛΟ'ΦΟΣ, ὁ, ὁ, in iumentis dicitur ceruix, seu ea pars colli cui iugum imponitur. (* à λέπω, vt quosdam grammaticos tradere Eust. scribit: quoniam videlicet inde ἄρχεται ἐκλέπεσθαι καὶ ἐκδέρεσθαι τὸ σφαγῆν. Il. ψ. - πολλὸς δ' ἀνεκήκιεν ἱδρὼς Ἐκ τῶν λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε. Soph. in Antig. ὑφ' ὑπὸ ζυγὸν λόφον δικαίως εἶχον εὖ στέργειν ἐμέ. Dicitur etiam de hominis collo: vt Il. λ. (de Vlysse & Diomede) Αὐτὰρ ὁ ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ ἐμβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον, ἀμφί τε μηρούς. ¶ Item in galea sic dicitur crista seu setae equinae in galeae apice assurgentes veluti λοφιὰ in iumentorū λόφῳ. Solebant enim olim setas equinas horridas cono infigere, non tā ornādae galeae gratia quàm terrendorū hostiū. Od. χ & Il. π. δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν. Sic Xen. Paed. 7. λόφοις λευκοῖς. ¶ Auibus etiam quibusdam tribuuntur λόφοι, qui sunt apices quidam in earum capitibus. Aristot hist. an. l. 9. c. 25. (de duob. generibus galeritarū) ἡ μὲν ἑτέρα ἐπίγειος καὶ λόφον ἔχουσα. Sic Plut. in Pol. praec. ὥσπερ αἱ κορυδαλλοὶ πᾶσι Σιμωνίδης λόφον ἐγγενέσθαι. ¶ Λόφοι dicuntur etiam colles & tumuli, qui & γήλοφοι seu γεώλοφοι. Od. ρ. Ἤδη ὑπὲρ πόλιος ὅθι ἑρμαῖος λόφος ἐστὶν &c. Herodian. l. 3. (de Issico sinu) πεδίον πλατύτατον ὡς ἐξ ἰσοῦ λόφος εἰς θεάτρου σχῆμα. ¶ Metaphoricè autē Aristoph. dixit ῥήματα ὀρθὰ, καὶ λόφους ἔχοντα i. elata & superba.

Λοφόεις, εντος, ὁ, tumulosus, editos colles habens.

Λοφιὰ ἡ, ceruix: dicitur plerunque de ceruice dorso tenus arrectas setas habente instar gallinacei cristati: vel de setis in ceruice dorso tenus in modum cristae erectis. Odyss. τ. & Hesiod. in asp. & Aristot. de part an. lib. 2. cap. 14. Sumitur & pro dorso seu eminentia dorsi: in Anthol. epigr. Scribitur & λοφία, apud Hesych. & Poll.

Λοφεῖον, ου, τὸ, cristarum repositorium: ἡ τῶν λόφων θήκη. Aristoph. in Acharn. Polluci est etiam theca seu loculamentum speculi: sicut etiam exp. apud Aristoph. in nub.

Λοφὶς, ἰδος, ἡ, cristae in galea repositorium. Hesych.

Λόφαλοι, οἱ, splendida scuta & parua quae affigi galeis solent. Suid.

Λοφαμίσκος, collis, tumulus Hesych.

Λοφουρὸς, crista insignis: item qui ceruicem erigit & cristam surrigit & per consequens, superbus. Hesych.

Λοφίζω & λοφέω, exalto.

Λοφάω, cristatus sum, apicem in capite habeo: apud Suid. Exponitur etiam, cristis bene instructus sum, apud Aristoph. in Pace.

Λόφωσις, εως, ἡ, (q. d. cristatura) cristae emissio, qua aues quaedam cristatae fiunt. Aristoph in auib.

Λοφνία, ας, ἡ, & λοφνὶς ἰδος, ἡ, fax monoxyla, non ex colligatis lignis, vt exponit Eust. deriuans à λόφος significante ὕψος ὀρεινόν: Vide & Athen. lib. 15.

Λοφνίδιον, ου, τὸ, facula.

Λωφάω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀερσίλοφος, ου, ὁ, attollens conum: epitheton galeae, quasi quae in altum tollat conum, i. conum habeat sublimem & altè sublatum. Apoll. Argon. lib. 2.

Ἀκρόλοφος, ου, ὁ, summitas collis, cacumen tumuli seu monticuli. Plut. in Publ.

Ἀκρολοφία, ἡ, pro eodem. Polyb.

Ἀκρολοφίτης, qui in summitatibus collium & tumulis versatur. vt ἀκρολοφῖται αἰγονόμοι. in Epigr.

Ἀλεκτορόλοφος, gallinacei cristam habens: nomen est herbae, de qua Plin. lib. 27. cap. 5.

Ἄλοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui cristatus non est, cristam non habens. Il. κ.

Γεώλοφος, è terra instar collis seu tumuli eleuatus, è terra eminens. Philo de mundo. Diosc. l. 13. c. 17. φύεται ἐν γεωλόφοις χωρίοις. Accipitur etiam substantiuè, apud Nazianz. in epist. metaphoricè apud veteres dicebatur de homine crasso & ἀναισθήτῳ. Eust. ex Aelio Dionysio.

Γεωλοφία, ἡ, collis seu tumulus. Strabo.

Γήλοφος, tumulus è terra exurgens, colliculus idē quod γεώλοφος.

Δύσλοφον, dicitur vel quod ceruici non conuenit: vel quod difficulter portatur, onerosum ceruici. Aeschyl.

Δυσλόφως, periculosè, difficulter. Eurip. in Troad. κάρτα τὰ λεύθερον. Ἐν τοῖς τοιούτοις δυσλόφως φέρει κακά.

Ἑπτάλοφος dicta est Roma. q. d. septicollis. apud Plut. in probl. Rom.

Εὔλοφος, fortem ceruicem habens, bona ceruice praeditus, strenuus: sumpta metaphora à iumentis quae λόφῳ impositum iugum fortiter patiuntur, apud Suid. exponitur ῥᾴθυμος, εὐχερής: item morigerus: apud Soph. Item bene cristatus, pulchram cristam habens. Soph.

Εὐλόφως, forti & firma ceruice, strenuè. Suid. Item facili & prompta ceruice, Eust.

Καταλοφάδια, supra ceruicem, super humeros. Odyss. κ. Scribitur & καταλοφάδεια.

Κυνόλοφα, asperitates, seu aspera quaedam post primam spinam dictam. Poll. lib. 2.

Λευκόλοφος, albam cristam habens. Aristoph.

Παραλοφία, gibbus pertingens ad τὴν ῥάχιν, τὸ μέχρι τῆς ῥάχεως κύρτωμα, vt exponit Poll. lib. 2.

Περιαυτόλοφος, valde profusam cristam habens, q. d. supra modum profusam. Oppian.

Ὑψίλοφος, altè cristatus, altam cristam habens eminentem conum. Metaphoricè & per iocum Aristoph. in Ran. appellauit ὑψιλόφους λόγους, sublimia verba & grande dicendi genus quo visus est Aeschylus.

Φοινικόλοφος, phoeniceam habens cristam seu generaliter, rubram. Theoc. id. 22. Ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί.

Χρυσόλοφος, auream cristam seu conum aureum habens. Hesych. Χρυσόλοφοι sunt dracones quidam.

ΛΟ'ΧΟΣ, ου, ὁ, cohors, agmen. A quibusdam exp. centuria: ab aliis decuria: Thuc. l. 5. ἐν δὲ ἑκάστῳ λόχῳ πεντηκοστύες ἦσαν τέσσαρες. Sit κατὰ λόχους centuriatim, apud Phil. de vita M. l. 1. ¶ Λόχος, insidiae. Il. θ. φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω. Μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν. Od. λ. ἀναλλίνας πυκινὸν λόχον, ἠδ' ἐπιθεῖναι Hesiod in Theog. Εἷσε δέ μιν κρύψασα λόχῳ, collocârat eum occultans in insidiis. Pro λόχος dicitur & λοχεός, apud Hesiod. in Theogo. *Eust. λόχος in hac signif. deriuant à λέγω, i. ἐπιλέγω, alibi à λέγομαι significante κεῖμαι, quia soleant κάθεσθαι οἱ λοχῶντες.

Λοχός, οῦ, ἡ, apud Diosc. ἡ λοχεύουσα, grauida. *itidémque deriuatur à λέγομαι significante cubo seu à λέχος.

Deriuata ex λόχος, i. cohors.

Λοχίτης, ου, ὁ, exp. manipularis, apud Syn. ep. 44.

Λοχίζω. F. ίσω, in cohortes dispono, decurio.

Composita.

Διλοχία, ἡ, exp duplaris decuria.

Ἐλλοχίζω, è cohorte seligo. in cant. Solomon. c. 5. Exponitur etiam in cohortes distribuo.

Ἡμιλοχία, ἡ, dimidiatus λόχος. Ἡμιλοχίτης, qui dimidiato λόχῳ praeest. (lip. c. 13.

Κατάλοχος, exp. cohors, apud Thuc. Et καταλόχεια, turma, Para-

Καταλοχίζω, decurio, centurio, in decurias seu cohortes distribuo, in classes distribuo. Plutar. in Lycurgo. Volunt etiam poni pro συγκροτεῖν & συνισάναι hoc est factiosè cogere.

Καταλοχισμός, οῦ, ὁ, distributio in cohortes, decuriatio. Luc. de hist. scrib.

Ναύλοχος, vide in comp. à λόχος, i. insidiae.

Ὁμόλοχοι, qui eiusdem cohortis sunt: idem qui & παραστάται, in lib. de vocab. milit.

Πεντέλοχοι, apud Thucy. l. 5. est quidam Argiuorum ordo: Valla vertit, quinque cohortes.

Πρωτολοχία, ordo primipilarium, seu λοχαγῶν: vide lib. de voci. milit.

Συλλοχία, plures λόχοι coniūcti, cohors collecta. Gal. apud Hipp.

Συλλοχίζω, concenturio, in decurias colligo, vel in centurias distribuo. Plut.

Συλλοχισμός, quid sit, vide in lib. de vocat. milit.

¶ *Deriuata à λόχος, insidiae.*

Λόχονδε, aduerbialiter pro εἰς λόχον. Od. ξ. & Il. α.

Λοχίτης, ου, ὁ, Suidae est ὁ ἐνεδρεύων, qui insidiatur.

Λοχίζω, in insidiis colloco. Thuc. l. 3. λοχίζει εἰς ἔδραν τινὰ κοίλην καὶ λοχμώδη ὁπλίτας τινάς. Item insidiis occupo.

Λοχίζομαι, in insidiis locatus sum, in insidiis conditus sum & lateo.

Λοχισμός, οῦ, ὁ, insidiarum collocatio, insidiatio.

Λοχάω, ῶ, f. ήσω, insidior, insidias pono. Il. Οἵδ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον ὅτι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι, ἐν ποταμῷ ἵζοντ' εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ. Plut. in amat. narration. τότε δὴ συνδραμόντες πάντες οἱ λοχῶντες, ἐκεῖνον συνελάμβανον αὐτόν, qui in insidiis erāt dispositi. Interdū insidiis capto, vt Ody. ε. Μνηστήρων σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχόωσιν. Sic & Od. π. & apud Herodot.

Λοχῶμαι, insidiis petor. Item in insidiis locatus sum seu conditus sum & lateo. Phalaris Atheniensibus, οὐ γάρ πω τὸν ἐν αὐτῷ λελοχημένον ἐπιδεδέχατο μόρον. Item actiuè: pro λοχάω, insidiis peto & capto. Od. δ. & Apoll. Arg. l. 2.

Λοχάζω, pro eodem apud Hesych.

Λόχησις, εως, ἡ, insidiarum collocatio, insidiae. Suid.

Λοχάδην, insidiosè. per insidias, furtim. Nicand.

Λόχμη, ἡ, insidiae Hesych. Frequentius ita dicitur locus insidiis aptus: qualis est locus arboribus densus, fruticibus seu virgultis: vt Od. τ. Ἔνθα δ' ἄρ' ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς. Sic & apud Herodian l. 8.

Λοχμαῖα

Λοχμαῖα μοῦσα, musa syluestris vel fruteris & virgultis resonans apud Aristoph. de auium cantu & modulis, teste Didymo.

Λόχμιος, arbusta & fruteta frequentans, syluestris: vel densis pilis obsitus. Suid. ex Epigram.

Λοχμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, arbustis & virgultis condensus, fruticosus, Thucyd. lib. 3.

Composita.

Ἀπολοχμόομαι, frutico, fruticor, fruticesco, densis fruticibus syluesco. Theophr. hist. pl. lib. 9.

Βωμολόχος, ου, ὁ, sacrilegus: Aristoph in Equit. Ὦ θυμὲ νυνὶ βωμολόχον ἐξεύρέ τι. Item scurra, assentator, Aristot. Ethic. 4. in qua significatione adiectiuè etiam ponitur, Aristoph. in ran. Βωμολόχοις ἔπεσι χαίρειν. Est & huius nominis monedularum species apud Aristot. an. lib. 9. c. 24.

Βωμολόχως, scurriliter.

Βωμολοχία, ας, ἡ, scurrilitas, altera extremitas τῆς εὐτραπελίας, apud Aristot. 2. Ethic.

Βωμολοχικὸς, ἡ, ὁ, scurrilis.

Βωμολοχεύομαι, scurram ago. Athen. l. 13. [pace.

Βωμολόχευμα, ατος, τὸ, scurrile factū aut dictū. Aristoph. in

Βωμολοχέω idem quod βωμολοχεύομαι.

Δειπνολόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, cœnis insidians: cœnipeta. Hesiod. in Erg. τῆς δὴ αὐτε κακῆς, ἥ μιγιστον ἄλλο Δειπνολόχης: *quod Atticè ponitur pro δειπνολόχου.*

Ἐκλοχμόομαι, idem quod ἀπολοχμόομαι, syluesco. Theophr. de caus. pl. lib. 3. c. 2.

Ἐλλοχάω, in insidiis lateo, insidior, delitesco: Philo de mundo (de genere ignis loquens quod ἄνθραξ dicitur) καὶ ἐλλοχᾷ δι᾽ ὅλης ἄχρι σβεσθείσης τῆς ὕλης. Item transitiuè in insidiis latens peto. Plato in symp. Σωκράτης οὕτως ἐλλοχῶν αὖ με κατεκείσο. Et in pass. apud Alciphr. in epist. Menandri.

Ναυλόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui naues insidere possūt: hoc est, nauiū stationi accommodus: vt λιμένες ναύλοχοι, ἐν οἷς ὅσοι λοχῶσαι. Od. δ. Sic apud Soph. in Aiace ναυλόχους λειμῶν ἕδρας, schol. exp. τὸ ναύσταθμον, ἔνθα αἱ νῆες ἵστανται καὶ λοχῶσιν. vide & in comp. ex λέχω.

Ναύλοχον, ου τὸ, statio nauium, locus quem naues insident, naualis. Plut. de solert. anim.

Ναυλοχέω, naue aliquem locum insidens aduersarium obseruo. Thuc lib. 7.

Νυκτιλόχος, ου, ὁ, qui noctu insidias struit, latro seu grassator nocturnus. Hesych. & Suid.

Προλοχίζω, insidiis praeoccupo. Plut. προλοχίσας ὁδὸν, quum prior insidiis occupasset. Sic Thuc. l. 3. ἐμπεσὼν ἐς τὰς προλελοχισμένας.

Deriuata ex Λοχός.

Λοχαῖος, reclinatus, decumbens. Hes. λοχαῖοι δίφροι, sellae in quibus parturientes reclinantur. Suid.

Λόχιος, ad partum pertinens, seu ad puerperium: vt λόχιος σίδηρος, ferrum quo à partu praeputium circumciditur. Nonn.

Λόχια, τὰ, purgamenta post partum in locis mulieribus relicta, i. secundae. Diosc. lib. 3. cap. 4. In hac significat. scribitur & λοχεῖα.

Λοχεύω, parturio, pario: Hom. hymno in Mercur. ἔνθα τε νύμφη Ἀμβροσίη λόχευσε Διὸς παῖδα Κρονίωνος, peperit filiū Iouis.

Λοχεύομαι partu edor. Accipitur etiam actiuè pro λοχεύω, pario, fœtus edo.

Λόχευμα, τὸ fœtus, partus. Eurip. in Phœn. & Oreste.

Λοχεύτρια, ἡ puerpera, pariēs: Suid. Itē obstetrix. schol. Hom.

Λοχεία, ἡ partus, partio, puerperiū. Plut. in Probl. Rom. [illegible] Ἥραν νομίζουσιν ἐν ταῖς λοχείαις [illegible] βοηθεῖν. Exponi etiā [illegible] qui in partu adhibetur: apud eūdem de aud. Poll. [illegible] τίκτειν [illegible]: sicut etiam apud Platon exponi posse putatur, cùm inquit, ἡ Ἄρτεμις ἄλοχος [illegible] τὴν λοχείαν εἴληχε. Vsurpat' etiā pro λόχευμα i. fœtu nuper edito. Epig. l. 4.

Λοχεῖος, idem quod λόχιος vt λοχεία Ἄρτεμις apud Plut. symp. 3. & λοχεῖα, idem quod λόχια. Accipitur & pro loco natali, vbi quis partu seu nixu editus est, apud Eurip. in Iphigen. Taur.

Λοχίζω, idem quod λοχεύω. Hesych.

Λοχευτικὴ, idem. Poll.

Composita.

Ἄλοχος, ου ἡ Platoni ἡ στερίφη sterilis.

Ἀλόχευτος, partu non editus: ἀλόχευτος Hesych. & Suid.

Ἀριστολοχία, ας ἡ, herba: sic dicta quòd puerperis seu partus doloribus optimè auxiliari videatur. Diosc. l. 3. c. 4. Plin. lib. 27. c. 8. Scribitur & ἀριστολόχεια, apud Nicand.

Ἀρτιλόχευτος recens partu editus, nuper natus. in Epigr.

Αὐτολόχευτος per se genitus.

Ἐκλοχεύω partu edo, enitor. Poll.

Εὐλόχος Ἄρτεμις, ab Eurip. dicitur, quoniam parturientibus opem ferre credebatur: ideóque in partu inuocabatur.

Πιστολοχία, species est aristolochiae, cum qua eandem appellationis rationem habere creditur. Plin. l. 27. c. 8.

Λυγγάνω vide in λύζω.

ΛΥΓΔΟΣ, ου, ὁ, lygdus: lapidis genus est, teste Suida. Hesychius dicit esse lapidem è quo sigilla animalium fiunt [illegible] siue Parium lapidem. Apud Suid. ex Epigr. εἶα τε λύγδου, Λεπτὴν παρθενίην βεβοημένην χαίτην.

Λύγδινος, lygdinus è ligdo confectus, ibidem.

ΛΥΓΗ, ης, ἡ, obscuritas, tenebrae: σκοτία, Suidae & scholiast. Homeri. * Scholiastes Apollonij scribit dici ἀπὸ τῆς λύγης τοῦ φωτός, quoniam id nigrum est. Etymol. verò ἀπὸ τοῦ λύειν τὴν αὐγήν.

Λυγαῖος, ου, ὁ obscurus, tenebrosus. Apollon. Rhod. Argon. 2. [illegible] Νὺξ ὑπὸ λυγαίην.

Λυγαίως obscurè latenter. Hesych. & Suid.

Ἠλύγη, ης, ἡ idem quod λύγη, tenebrae, vmbra. Aristoph. in Achar. [illegible] ἐρῶντες [illegible] τὴν ἠλύγην.

Ἠλυγαῖος, vmbrosus, opacus. Suid.

Ἠλυγάζω & ἠλυγίζω, obumbro, obtenebro, vmbra tenebrisve circumfundo & occulo.

Ἠλυγισμὸς obumbratio, obtenebratio.

Ἐπηλυγίζω (*comp.*) obumbro, obtenebro, veluti vmbraculo tego vel obtego. apud Suid. ἐπηλυγασμένον θοιμάτιον, veste corpori veluti vmbraculo praetenta. Vtitur & Thucy. l. 6. & Aristot. hist. an. l. 6. Ἐπηλυγίζω, idem quod ἐπηλυγάζω. Passiua voce significatione vtitur idem Aristot. de gener. anim. lib. 5. & hist. anim. lib. 9.

Ἐπηλυγισμὸς, idem quod ἠλυγισμὸς, apud Hesych.

Λυγίζω, vide in λύγος. Λυγκαίνω, in λύζω.

ΛΥΓΞ, κὸς ὁ καὶ ἡ, lynx: fera quadrupes, de qua multa. Aristot. & Plin. ac Oppian. in Cyneg. l. 2. Maculosum & varium est animal: vnde apud Eurip. βαλιαὶ λύγκες. Est & acerrimo visu praeditum: vnde Λυγκικὸν βλέπειν, apud Hom. in Batrachom. acutissimis oculis cernere. ¶ At λύγξ λυγγὸς, vide in λύζω.

Λυγκεὺς, dictus est quidā ob insignem visus aciem, inde prouerb. Aristoph. in Plut. Βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως.

Λυγκούριον, vide in compos. ex Οὖρον.

ΛΥΓΟΣ, ου, ἡ, vitex, salix Amerina: quae ἄγνος & ἄγνος, teste Eust. Od. ι. Τοὺς ἀλέσ συνέεργεν ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι, & Od. κ. σπαράμην ῥῶπάς τε λύγους τε. ¶ Item virga, bacillus, vt κλῆμα, Ioseph. καθάπερ μὲν τις λύγον χρυσέαν ἔχων αὐτὸς ὁ βασιλεύς. Suidas λύγους esse dicit flagra quibus athletae se caedunt. ¶ At λυγὸς oxytonon, Hesych. instrumentum cui includuntur quae glutinantur. vel instrumentum quo intorquendo vtuntur: ex praelorum genere.

Λυγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, viticeus, i. vitici similis, lentore nimirum & flexilitate vnde exponitur etiam flexibilis, lentus.

Λύγινος, ου, ὁ, viticeus, è vitice confectus, vimineus, vt λύγινος στέφανος, apud Athen. l. 15.

Λυγόω, flecto, inflecto, instar viticis quae omnium plantarum maximè flectitur, in Epigr. καὶ Δανάας [illegible] ὁ χρυσὸς [illegible].

· Exponitur etiam, vincio, ligo: quoniam λύγος est & flexilis & apta ad vinciendum.

Λυγίζω, itidem, exp flecto, torqueo, circumago, verso. Aristoph. in vesp. πλευρῶν λυγισμὸν ὑπ᾽ ῥώμης: more athletarum qui corpora artificiosis flexibus torquent huc illuc, vt infestos cōplexus & nexus euadant. Item metaph. [illegible], supero, vinco. Theoc. idy. 1. [illegible] κατέλυσε Δάφνιν λυγίζειν.

Λυγίζομαι flector, torqueor. Sophocl. in Trachin. μάρπτει δὲ ποδὸς νιν ἄρθρον ᾗ λυγίζεται, ea parte qua articulus flectitur, seu torquetur. Et metaph vincor, superor. apud Theocr. ibidem. Ἀπ᾽ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ᾽ ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Λύγισμα, ατος, τὸ flexus, contorsio. Λυγισμὸς, οῦ, ὁ, idem. Aristoph. in ran. pro flexione cantus vsurpauit.

Λυγιστικὸς, οῦ, ὁ, qui agiliter nouit λυγίζεσθαι, agilis in flectendo se. Poll. l. 4. c. 13. & Theod. eccl. hist. l. 2.

Composita.

Διαλυγίζω, idem quod λυγίζω, flecto. Διαλύγισμα, flexio.

Εὐλύγιστος, flexilis, qui facilè flecti & torqueri potest: vt εὐλύγιστος τράχηλος, Eustat.

Καταλυγίζω, flecto, vel etiam vincio.

Παραλυγίζω [illegible] torqueo: vel aliquantum torqueo: modo nimirum τῆς λύγου Theophr. hist. pl. l. 5 c. 2.

ΛΥΓΡΟΣ, ὁ, grauis, difficilis, vel funestus, tristis, exitiosus, vt λυγρὸν γῆρας. Od. ω. Et Hom. [illegible] Od. δ. & ἐξ λυγρὸς ὄλεθρος. Hesiod. in Theog. [illegible]. Exponitur etiam miserabilis, seu misero conueniens: Od. [illegible] λυγρὰ δὲ εἵματα ἕσσο χροΐ.

Λυγρῶς grauiter, exitio è miserabiliter.

ΛΥΔΟΣ, οῦ, ὁ. Lydus. Sunt autem Lydi populi quidam [illegible]

Λύδιος, ου ὁ Lydius, vt λύδιον μέλος & λύδιον [illegible], iuncta & vsurpata à Lydis. Sic λυδία λίθος, siue λυδία λίθος. Lydius lapis: coticulae genus in Lydia frequens, auri probatione admodum celebratum. At [illegible] λύδιον ἅρμα πεζὸς ἰχνεύων apud Pind.

Pind. prouerbialiter dictum volunt pro, celeriter currens, à Lydij curtus velocitate.

Λυδιακὸς idem quod Λύδιος. Athen. l. 12. [νόμος.

Λυδ ιος, pro λύδιος, vt λυδεία ἐσθής, λυδεία μάχαιρα, λύδιος

Λυδίζω siue λυδίζω, Lydos imitor, Lydos sequor, cum Lydis facio, apud Suid.

Λυδιστί, Lydorum imitatione. Lydorum more. Lydicè. vt ἡ λυδιστὶ ἁρμονία apud Aristot. polit. l. 8.

Μιξολυδιστί Lydia harmonia mixta. Aristot. polit. 8.

ΛΥΖΩ, F. ξω singultio seu singulto. Apud Suid. ex Epigr. καὶ γεραὸν λύζων ἐστενάχιζεν ἔρως. Et apud Alexand. Aphrod. λύζειν ὑπ᾽ ἄρτου ex pane singultire. Apud Suid. exp. etiā ὀλολύζω, vlulo.

Λυγμὸς, οῦ, ὁ, singultus. Plut. in lib. de garrul. Suidæ est etiam ὀλολυγμὸς, vlulatus.

Λύγξ γγὸς ἡ, singultus. Thuc. & Plat. in symp.

Λυγδὴν, singultando, seu cum singultu.

Λυγγάνω, & λυγκαίνω, idē quod λύζω, singulto apud Hesyc. & Suid.

Ἀναλύζω [comp.] idem quod λύζω. Suid. dicitur & ἀναλλύζω, poëticè metri causa geminato λ.

ΛΥΘΡΟΝ, ου, τὸ, cruor seu puluerulentus sanguis. puluis sanguine & sudore permixtus. Il. υ. λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους. Et Od. χ. Εὗρεν ἔπειτ᾽ Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσσι αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον.

Λυθρόω, cruento seu sanguine cum puluere permisto fœdo: ex quo participium λελυθρωμένος.

Λυθρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cruentus sanguinolentus: vt λυθρώδης τὰς χεῖρας in Epigram.

ΛΥΚΑΒΑΣ, ντος, ὁ, annus. Od. ξ. Τοῦ δ᾽ αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ᾽ Ὀδυσσεύς. In Epigr. ἑξήκοντα λυκάβαντος ὥρας, sexaginta anni. * Dictum volunt τὸ λυκάβαντα vel παρὰ τὸ λυγαίως βαίνειν, quòd anni tempus latenter & tacitè prætereat, vel παρὰ τὸ λύκους ἀλλήλων βαίνειν: ferie enim quadam dies eius cohærentes labantur luporum more, qui feruntur, quum flumen aliquod tranant, mordicus quisque proximè præcedentis caudam tenere. Macrob. Saturn. l. 1. c. 17 scribit vetustissimos Græcorum annum appellasse λυκάβαντα ἀπὸ τοῦ λύκου i. a Sole. Solem enim λύκον appellari etiam Lycopolitanam Thebaidis ciuitatem testimonio esse. Solis autem cursu & recursu annum perfici notum est.

ΛΥΚΟΣ, ου, ὁ, lupus. Od. κ. Ἀμφὶ δ᾽ ἄρα λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἠδὲ λέοντες. Plut. in quæst. Rom. ἡ λύκος μάχαιρα λύκος ὅσα καὶ λυκεία ἡ λυπηρὰ καλεῖ. ¶ λύκοι Plut. frenorum genus asperrimum à lupinorum dentium similitudine. ¶ λύκοι Iridis herbæ flores, quòd labiorum lupi speciem referant. ¶ λύκος. Poll. & Paus. instrumentum coquinarium, quod & κρεάγρα, item ἁρπάγη ¶ λύκος, auis ex monedularum genere, apud Aristot. ¶ Item piscis qui dicitur alio nomine callionymus, ex Athenæo. ¶ λύκος, aranei quoddam genus. Hesych. ¶ λύκος, pastilli nomen apud Aetium l 9. ¶ λύκος pro Sole: apud Macrob. Saturnal. lib. 1. cap. 17.

Λύκειος, ου, ὁ, lupinus. Et λυκεία ex Polyb. pro λυκέη lupina pellis. Item λύκειος, cognomentum Apollinis, quòd ei lupus sit dicatus.

Λύκαια τὰ, lupercalia. Plut.

Λυκέη sub. δορά, lupina pellis λυκείη pro eodem. Eust. λυκῆ, idem.

Λυκηδὸν, q. d. lupinè, i. lupinorum more. Eustath.

Λυκηθμοὶ luporum vlulatus, Suid.

Λυκιδεὺς, lupi catulus. Theocr. idyll. 5.

Λυκόω, ῶ dilanio dilacero, discerpo lupi more: vnde λελυκωμένα apud Xen. Pæd 8. à lupo dilacerata, seu à lupo morsa, aut tosa.

Λύκαινα, lupa vt λύκαινα τιθήνη, Plut. de Rom. fort.

Λυκαινὶς, ίδος, parua lupa. in Epigr.

Λυκὶς, parua lupa, ex Plut.

Λυκώδης, lupinus, lupo similis, lupum referens, vt λυκώδης τὸ χρῶμα, colore lupum referens.

Λύκιον, ου τὸ. lycium: spinosa arbor, ex eo dicta quòd vt plurimùm in Lycia proueniat. Est & Indicum Lycium ex frutice qui lonchitis appellatur. Diosc. lib. 1. c. 33. Item Thessalici loci nomen est, ex eo quòd lupus ibi Pelei boues inuadens in saxum est conuersus. Etymolog.

Λύκη, ης, ἡ, lux prima quæ præcedit Solis ortum, apud priscos Græcos, quæ postea λυκόφως dicta fuit. Vide Macrob.

Composita.

Ἄλυκος, ου, ὁ, ἡ lupis carens. Hesych.

Αἰνόλυκος, pro αἰνὸς λύκος, horrendus lupus.

Ἀμφιλύκη, vnde ἀμφιλύκη νὺξ, sublustris nox: vltima pars noctis, sub exortum auroræ, & paulò ante diluculum seu crepusculum matutinum, sic dicta, quod sit nox similis λυκέη, i. pelli lupinæ, quæ est cineritij coloris, non omnino nigra, inquit Eust. Il. κ. Ἦμος δ᾽ οὔτ᾽ ἄρ πω ἠὼς ἔτι δ᾽ ἀμφιλύκη νύξ. Sic & Apollon Arg. 2. Oppian. de venat. l. 3. dixit πρώτης ὑπ᾽ ἀμφιλύκης, sub primum crepusculum.

ΛΥΜΑ, ατος, τὸ, purgamentum, sordes: (quasi λῦμα, ὅπερ ἐν τῷ λύεσθαι ἀποβάλλονται inquit Eust. à λύω deriuans: vt λύματα propriè sint sordes quæ ex ablutione corporū remanent) Il. α. Οἱ δ᾽ ἀπελυμαίνοντο καὶ εἰς ἅλα λύματ᾽ ἔβαλλον. Il. ξ. λύματα πάντα κάθηρεν. Et λύματα τόκου, sordes ex partu, Callim. hymno in Iouem. λύματα dicuntur etiam ventris purgamenta apud Suid. in malam quoque partem accipi tradit Eust. sicut κάθαρμα & ἄγος ¶ Item Suid. λύματα exp. ἀπόχυμα, καὶ λύσμα καὶ λουτρώσιματα λύω.

Λυμαίνω, purgo, purifico. Hesych. vide & in λύμη.

Λύμη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἀπολυμαίνομαι, [comp.] purgor, vel purgo. Il. α. Λαοὺς δ᾽ Ἀτρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν. vide aliud exemplum in λῦμα.

Ἀπολύματα, apud Nicand. in Ther. exp. excrementa sordes.

ΛΥΜΗ, ης, ἡ, lues, noxa, exitium, * Eust. deriuat à λῦμα quod interdum in malam partem capitur. vel παρὰ τὸ λύειν) Apoll. Arg. 2. ῥύσασθαι δυσάμμορον ἀνέρα λύμης. eximere pernicie. & exitio. Philo de vita Mos. lib. 1. ἐπὶ λύμῃ καὶ φθορᾷ δένδρων τε καὶ καρπῶν, ad labem & perniciē stirpium. Interdum λύμη in corpore humano dicitur (vt λώβη) de fœdis & contumeliosis iniuriis. vt apud Herod. ἐπὶ λύμῃ ἐχρήσατο, in contumeliam rasisse. Sic αἰσχρῶς λύμῃ διακείμενος, fœde indignéque affectus. ¶ Apud Polyb. ποταμὸς πάσας ὑποδεχόμενος τὰς ἀνθρωπείας λύμας, exp. humanas illuuies suscipiens: vt pro λύμη λῦμα ponatur. (in panegyr.

Λυμεὼν, ῶνος, ὁ, perditor, vastator, lues, noxa. Soph. in Aiace. Isoc.

Λυμαίνω, perniciem affero, corrumpo, vitio. Xen. τὰ λυμαίνοντα γαστέρας quæ nocent ventribus.

Λυμαίνομαι, perdor, vitior corrumpor. Xeno. Pæd 8. ἐκ τούτων ἁρπαγμῶν ἀσφάλειαν καὶ ὄλβον ... ὑπερπλήρωσιν τὰ σώματα. Itē vastor, labefactor. Greg. Frequentius sumitur actiue pro, perniciem affero, lædo, vasto, euerto. Xen τὰ τοιαῦτα σταθμὰ λυμαίνεται ταῖς ὁπλαῖς τῶν ἵππων nocent vngulis equorū. Herodian. l. 3. παντὶ σθένει τὸν τῆς ὁδοῦ ... λυμηνάμενος. Isocr. in Paneg. λυμαινόμενοι καὶ κακῶς ποιοῦντες τὴν Ἑλλάδα. Sic & apud Demosth. & alios. Exponitur etiam, vitio, corrumpo, i. contamino, vt apud Aristoph. in nub. ἥτις σε λυμαινομένην τρέφει τοῖς μειρακίοις. Item fœdum in modum verberibus lacero. fœdum in modum verberibus lacero, fœdum in modū tracto: vt Demosth. contra Aristocr. τοὺς ἀνδροφόνους ἐξεῖν ἀποκτείνειν λυμαίνεσθαι δὲ μή.

Λυμαντήριος, ὁ, corruptor, perditor Xen λυμαντήριος, perniciosus. vt λυμαντήρια δέσματα, apud Æschil. in Prometh.

Λυμαντὴς ου eidem Soph. in Trachin.

Composita à λυμαίνομαι.

Ἀλύμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui detrimentum & noxa illata non est aut inferri nequit: cui noceri non potest. Plut. de educat. lib. (de eruditione loquēs) νόσῳ δ᾽ ἀδιάφθορος, γήρα δ᾽ ἀλύμαντος.

Ἀπολυμαίνομαι, corrumpo, nocco, damnum infero, vt & simplex λυμαίνομαι.

Ἀπολυμαντὴρ corruptor pernicie afferes, pernicies. Od. ρ.

Διαλυμαίνομαι, noceo, detrimentum infero, damnum do. Aristophan. in Pluto.

Καταλυμαίνομαι, idem quod λυμαίνομαι, noceo, incommodo, destruo, euerto. Xen. in œcon.

Προσλυμαίνομαι perniciem affero.

ΛΥΠΗ, ης, ἡ, dolor, animi molestia & ægritudo. Plato in Timæo, τὸ ἐν ἡδονῇ καὶ λύπῃ μεμιγμένος ἔρως, voluptate & molestia mixtus amor. Xen. Hell. 7. κοινόν τι ἄρα χαρᾶ καὶ λύπη δάκρυα ἐστί. Luc. νεανίας ὑπὸ λύπης. Plut. in Attox. ὑπὸ λύπης καὶ δυσθυμίας ἀπισθέντα. Isoc. in Panath. εἰς πολλὰς ἀηδίας καὶ λύπας τοὺς ἀνθρώπους ἐμβάλλοντα. * Etymologus scribit dictam λύπην παρὰ τὸ λύειν εἰς δάκρυα τὰς ὄψεις. Sic & apud Cic. λύπην. Chrysippus quasi λύσιν, i. solutionem totius hominis, appellatam putat: itidémque Socrati apud Platonem in Cratylo videtur ἡ λύπη ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ σώματος.

Λυπηρὸς ὁ, ὁ, molestus, molestia & tristis animum afficiens. Aristoth. Rhet. l. 1. Dem. pro cor. Xen. Pæd. 7. Thuc. l. 1. &c. Exponitur & inuidiosus, acerbus.

Λυπηρῶς, cum dolore, dolenter, molestè. Isocrat. in Euag. Xen. Pæd. 5. Aristot. rhet. lib. 1.

Λυπρὸς, ὁ, ὁ, idem quod λυπηρός. Suid. & Hesyc. Exponitur etiam gracilis, macer, aridus, tenuis, vilis: vt Ithaca dicitur λυπρὴ, Od. ν. Sic λυπρὰ δένδρα. apud Theophrastum, arbores quæ velut tristi ieiunáque sunt natura.

Λυπρῶς, vtiliter, tenuiter, Hesych.

Λυπρότης, ητος, ἡ gracilitas, macies, tenuitas.

Λυπέω, ῶ, f. ήσω. dolore afficio, animi ægritudine & molestia afficio, contristo. Aristot. in Pluto. τὴν Διὸς τὴν δύναμιν ὥλυπῆ τι καταλύσεις μόνος. Xenop. apomn. lib. 1. λυπῶ σε τὰ πολλά, multis doloribus te afficio. Ephes. 4. μὴ λυπεῖτε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ne contristate. Item lædo, incommodis & detrimentis afficio. Isoc. in Niocle. ὥστ᾽ ἂν δίκαιον ἐμαυτὸν παρέχων ὥστε μηδένα λυπεῖν τῶν πολιτῶν. Xen. Hell. 6. καὶ γὰρ ἣν μήτις ἂν ὑμῖν φίλων ὄντων ἱκανὸς εἴη ὑμᾶς λυπεῖν.

Λυπέομαι

Λυπέομαι, dolore afficior, doleo, mœreo, tristor. Aristot. eth. 2. c. 3. ὥστε χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι ὡς δεῖ.

Λυπητικός, qui tristitia afficere solet. Exponit. & qui tristatur.

Λυπλινάρια, Suidas esse dicit leguminis speciem. παρὰ τὸ λυπεῖν, vt quidam volunt.

Composita.

Ἄλυπος, ου ὁ καὶ ἡ, dolorum & molestiarum expers, nulla animum molestia & ægritudine afficiens. Aristot. eth. 3. Xen. Pæd. 8.

Ἄλυπον, idem cum ἀλυπία. Est & herbæ nomen quæ & ἀλυπιάς, apud Diosc. lib. 4. cap. 180.

Ἀλύπως, sine dolore, sine vlla animi ægritudine & molestia: Isocr. in Panath. hinc & superlat. ἀλυπότατα, absque vlla animi molestia.

Ἀλυπία, ἡ, indolentia, vacuitas doloris, animus omni molestia & ægritudine liber: Aristot. rhet. l. 1. Plut. οὐκ ἔστι γε χρημάτων ὤνιον ἀλυπία.

Ἀλύπητος, ου ὁ καὶ ἡ, qui tristitia affectus non est, seu non afficitur, qui animi ægritudine & molestia affici non potest.

Ἀλυπήτως, ita vt non contristeris seu dolore afficiaris.

Ἀντιλυπέω, vicissim molesto, seu molestiam exhibeo, vicissim negotium facesso.

Ἀντιλύπησις, molestia quæ vicissim exhibetur alicui. Plut.

Βαρύλυπος, grauiter dolens, graui animi ægritudine & molestia affectus vel grauem dolerem afferens.

Ἐπίλυπος, valde mœstus. Plut.

Ἐπιλυπέω, insuper molestiam affero. vel simpl. contristo.

Μικρόλυπος, cui vel minimæ res animi molestiam afferunt, cuius animo vel minima quæque molesta sunt. Plut. in lib. περὶ ἀοργησίας, & in præcept. sanit.

Παράλυπος, molestus. Strab.

Παραλυπέω, molesto, tristitia afficio: Plut. de animi generat.

Παυσίλυπος, mœrori finem imponens, mœrorem sedãs: vt παυσίλυπος ἄμπελος, apud Athen. l. 2. & παυσίλυπος Ζεὺς. Soph.

Περίλυπος, summoperè dolens, supra modum dolens & mœstus Isocr. ad Demon.

Περιλυπία, tristitia, Laërt.

Συλλυποῦμαι condoleo, condolesco, i. alterius dolore moueor, seu ex alterius dolore dolorem ipse quoq; percipio, misereor.

Ὑπερλυποῦμαι, supra modum contristor.

Φιλόλυπος, qui libenter dolet & tristitia afficitur.

ΛΥΡΑ, ας, ἡ, lyra: organum ex genere τῶν ἐντατῶν, sicut & μάγαδις, κιθάρα, βάρβιτον, teste Athen. lib. 4. Plut. symp. 9. συμβαίνει τῷ Ἐρατωνι πρὸς τὴν λύραν. Aristoph. in Nub. τὴν λύραν λαβόντ' ἐγὼ 'κέλευσα Ἆσαι Σιμωνίδου μέλος, olim enim in conuiuiis post cœnam circumferebatur lyra, singulísque ordine conuiuis afferebatur à conuiuatore: quam qui recusasset, habebatur indoctior. * Eustathius scribit λύραν appellatam fuisse quasi λύτραν: vt quæ Apollini tanquam compensatio pro bobus à Mercurio sit data, antea χέλυς appellata. ¶ λύρα est etiam sidus cœleste apud Aratum, quod & χέλυν appellari scribit. ¶ Item piscis quidam, qui sonum vocalem edere putatur: Aristot. hist. an. l. 4. c. 9.

Λυρόεις, εντος ὁ, lyricus, cui lyrica modulatio inest.

Λυρικός, οῦ ὁ, lyricus: vt λυρικὴ ποίησις, apud Athen. lyricen, seu pulsandæ lyræ peritus. Epigram. lib 2.

Λύριον, ου, τὸ, lyrula, parua lyra. Aristophanes in ran. Synesius epistola 148.

Λυρίζω, f. ίσω, lyra cano, vel ad lyram. λυριστής, οῦ, ὁ, qui lyra canit, vel lyræ accinit.

Composita.

Ἄλυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine lyra est, qui lyram comitem non habet, cui lyra non adhibetur. Plut. de orac. Pyth.

Αὐτολυρίζω, ipsemet lyra cano. Luc.

Εὔλυρος, bonam lyram habens, bene lyra canens, canorus.

Ἡδυλύρης, ου, ὁ, suauiter lyra canens. in Epigr.

Ὑπολύριος δόναξ, arundo apta modulationi. Aristoph.

λύσιμος. λύσις. vide in λύω.

ΛΥΣΣΑ siue λύττα, ης, ἡ rabies: propriè significat furorem canum in quem sub Canicula maximè aguntur, omnium animalium soli, vt scribit Gal. lib. 6. de loc. affect. Dioscor. lib. 7. cap. 1. συνεχῶς ἁλίσκεται τῇ λύσσῃ ὁ κύων. Transfertur etiam ad homines, & reliqua animalia quæ per contagionem ex rabidi canis morsu mente abalienantur. & furorem pariter animo concipiunt. Diosc. lib. 6. Dicitur etiam de impetu quodam furibundo qualis canum rabidorum esse solet. Iliad. ι. (de Hectore) κρατερὴ δὲ ἑ λύσσα δέδυκεν. Plut περὶ σαρκοφαγίας. libr. 1. ὑμᾶς δὲ πῶς νῦν τις λύσσα καὶ τίς οἶστρος ἄγει πρὸς μιαιφονίαν; ¶ Est & vermiculus in lingua canum, quo exempto infantibus catulis nec rabidi fiunt nec fastidium sentiunt: Plin. lib. 29. cap. 5. * Etymol. λύσσαν dictam vult παρὰ τὴν λύσιν τῶν λογισμῶν.

Λυσσαλέος, ου, ὁ, rabidus: apud Nonn.

Λυσσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, rabidus, rabiosus, furiosus. Il. ρ. Item ad rabiem agens, Soph. in Philoct.

Λυσσήεις, εντος ὁ, rabidus, rabiosus, furiosus. Hesych.

Λυσσάω siue Λυττάω, in rabiem actus furo: propriè de canibus dicitur. Diosc. lib. 7. cap. 2. λυσσᾷ δὲ ὁ κύων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν ἐν τοῖς σφοδροτάτοις καύμασιν, &c. Plu. de solert. anim. ἐντετυχηκὼς γε λυττώσαις κυσίν. Dicitur & de lupis: apud Theocr. id. 4. Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν. Metaphoricè homines & affectus humani quoque λυττᾶν dicũtur. cum furibundo quodam impetu in modum rabidi canis aguntur. Plato l. 1. de rep. λυττῶν καὶ ἄγριος δεσπότης. Phocyl. Πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι πρὸς ἄρσενα μίξιν ἔρωτος.

Λύσσημα, τὸ, rabies, furor. Eurip. in Oreste.

Λυσσητήρ, ῆρος ὁ, qui rabit. rabidus. rabiosus. Il. Θ.

Λυσσάς, άδος, ἡ, rabida, rabiosa. Plut de aud. poem.

Λυσσέω, in rabiem ago. Poeticè etiam pro λυσσάω dicitur: sicut ὁρόω pro ὁράω, &c. in Epigr.

Λυσσέομαι, in rabiem agor, rabie inflammor. Phocyl.

Λύσσομαι, rabie agitor, furo. Hesych.

Composita.

Ἄλυσσον, ου, τὸ, alysson: herba, de qua Diosc. l. 3. ca. 105. & Plin. lib. 24. c. 11. sic appellata quod à cane commorsos rabiem sentire non patiatur. vt inquiunt idem Diosc. & Plin. & etiam testatur Galen. Meminit eius & Plut. symp. l. 3.

Ἐκλυσσάω, rabie agor, rabido impetu feror.

Καταλυσσάω, seu καταλυττάω, ῶ, rabie concitatus sum aduersum. Suid. cum genit. construi tradit.

Κυνόλυσσος, ab Andrea medico dictus qui ab aliis ὑδροφόβος, quòd è rabie canina morbus ille contingat.

Λυτήρ. Λυτός &c. vide in Λύω.

ΛΥΧΝΟΣ ου, ὁ, lychnus, lucerna, lumen. Xen. in symp ὁ μὲν λύχνος διὰ τὸ λαμπρὰν φλόγα ἔχειν φῶς παρέχει. Aristoph. in Nub Ἔλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστ' ἐν τῷ λύχνῳ. Ibidẽ ἅπτειν λύχνον, accendere lychnum. vnde λύχνος ἡμμένος apud Thuc. l. 4. & καίεται ὁ λύχνος, apud Xen. Et λύχνον σβεννύναι seu ἀποσβεννύναι, Apud Aristoph. in Plut. & apud Plut. sæpe. In plur. per metaplasmum reperitur etiam λύχνα, apud Athen. * Dictum volunt παρὰ τὸ λύειν νύχος, i. σκότος.

Λυχναῖος & Λυχνεύς, lapis pellucidus: idem ille qui & λυχνίτης, species pyropi & carbunculi. Athen. l. 5. ¶ Λυχνεὺς accipitur etiam pro face aut lucerna: apud Athen. l. 15.

Λυχνεῖον, ου, τὸ, basis lychni, seu candelabrum, idem quod λυχνίας vt testatur Athen. l. 15.

Λυχνία, ἡ, candelabrum. Philo de vita Mos. l. 3. Λύχνιον, ου, τὸ, pro eodem, Athen. lib. 5.

Λυχναία φλὸξ lucernæ flamma. Alex. Aphr.

Λυχνίσκος, ἡ, lucernula. Numeratur etiam inter flores æstiuos a Theophr. hist. plant. l. 6. & Diosc. l. 3. c. 114. Item gemma quædam quam dea Syria in capite gestat, vt Luc. narrat.

Λυχνίδιον, ου τὸ, paruus lychnus, lucernula. Luc. in Tim. Et λυχνίσκος pro eodem. Item piscis quidam: de quo Luc. de vera hist. lib. 2.

Λυχνίτης, ου ὁ, lucernarius. Item lychnites, lapis: à lucernarum accensarum præcipua gratia. Plin. l. 37 c. 8.

Λυχνῖτις πόα, herba lucernaria seu ad lucernarum lumina apta: de qua Diosc. lib. 4. cap. 104. Plin. l. 25. capite 10.

Λυχνεών, ῶνος, ὁ, lychnorum seu lucernarum repositorium. Luc.

Λυχνεύω, prælucèo. Areth. in Apocal.

Composita.

Ἐλλύχνιον ου, τὸ, ellychnium, funiculus papyraceus siue sparteus, cannabinusve aut stupeus, qui fistulæ in lychno erectæ immissus vtitur. Herodot. in Euterpe. Poll. l. 10.

Ἐλλυχνιωτὸς μοτός, siue ἐλλυχνιωτὸν, lineamenti, genus apud chirurgos, sic dictum vel quod in ellychnij formam componeretur, vel quòd ex eadem materia constaret ex qua ellychnia olim fiebant.

Ἐλλυχνιασμένος, ου, ὁ, ellychnium habens, funiculo instructus. Diosc. l. 1. c. 97.

Ἑπτάλυχνος λυχνία, septem lucernas habens candelabrum.

Ὀβελισκολύχνος, idẽ esse traditur qui ξυλολυχνοῦχος, apud Athẽ.

Ὀβελισκολύχνιον, (q. d. verulucernium) lucerna vel laterna obelisco præfixa, qualis est qua prælucere solent viatoribus nocturnis, apud Aristot. polit. 4.

ΛΥΩ, F. σω. soluo: vt Od. δ᾽ ἀλλὰ λῦ' ἵππους ξείνων. Sic & Xeno. Pæd. 3. ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους. Et λύειν σύναμμα, apud Plutarch. in Alexan. soluere nodum. Apud Isocr. λύειν τὸ στόμα, soluere os seu aperire. Apud Eurip. λύειν τὰ γράμματα, resignare literas. ¶ Item soluo, i. laxo, remitto: vt λύειν κακότητος, apud Homerum, liberare miseria. Apud Luc. λύειν τὴν ἔνδειαν δεσμῶν. leuare illi inopiam & quasi discutere. Dicitur & λύειν ἐκ δεσμῶν apud Herodot. Et apud Theocr. idy. 24. λῦσόν με τοῦ σχοίνου με, solue me à funiculo iunceo. ¶ Item soluo, i. dissoluo: vt λύειν τὸ αἴνιγμα, apud Luc.

Apud

Apud Hom. νείκεα λύειν,& in epigr. ἔριν λύειν, controuersias dirimere,lites componere seu dissoluere. Apud eundem Hom. λύειν μένος & λύειν γυῖα, soluere membra. i. membrorum quasi compagem dissoluere. Apud Demosth. λύειν τὸν νόμον, dissoluere legē,i.antiquare,rescindere abrogare. Sic λύειν τὴν εἰρήνην apud eundem.& λύειν τὰς σπονδὰς apud Thuc. Vsurpatur & pro dissoluere seu rescindere in propria signif. vt λῦσαι τὴν γέφυραν apud Herodia. Et pro dissoluere,i.dimittere. vt λῦσαν δ' ἀγορήν.Iliad.α.dimiserunt. ¶ Apud Gal. ad Glauc. λύειν γλυκεῖ τοὺς κυλίσκους,exp.pastillos diluere passo seu macerare,quod & ἐκλύειν dicitur. ¶ Item diluo,in alia signif. vt λύειν ἔγκλημα, Thuc.diluere crimen. ¶ Item λύειν, soluere vel è portu soluere Synes. λύσαντες ἐκ Βερενίκης. Sic in Pantelei epigr.in Callimachum & Cynægirum. λῦε κυβερνήτα. ¶ Item λύω, soluo captiuitate & quasi captiuitatis vinculis,reddo captiuum,i.in libertatem vendico. Il. α. Παῖδα δ' ἐμοὶ λύσατε φίλην,τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε. Sic Iliad.ω. Ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον.

Λύομαι, soluor,liberor: vt λυθῆναι ἐκ τῆς δεσμῆς apud Herodot. Item soluor,dissoluor. Il.β. καὶ σπάρτα λέλυνται,& rudentes soluti sunt,q.d.fathiscunt. Dicitur λελυμένος de paralytico apud Greg. Apud Demosth. δωρεαὶ λελυμέναι,dona soluta,i.reuocata & abrogata. Apud Xen. λελύσθαι ἀπ' ἀλλήλων, dicuntur ij inter quos dissoluta est societas & amicitia. Item redimor,captiuitate liberor: vt apud Thucyd. λυθεὶς ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρός. Et Herodot. ἐλύθη χρημάτων μεγάλων,redempta est magna pecunia. ¶ Item in actiua signif.soluo,libero,apud Xen. & alios. Item redimo: vt λύσασθαι αἰχμαλώτους apud Dem. Et λυσάμενος ἐκ τῶν πολεμίων,apud eundem.

Λύσις,εως,ἡ, solutio: vt λύσις τοῦ σώματος, solutio animi à corpore,i. quum animus à corpore soluitur: in Axiocho. Item ipsa actio soluēdi captiuitate & liberandi: vt λύσις τῶν αἰχμαλώτων, Demosth. Exponitur & redemptio. Item solutio,vt quū dicitur solutio quæstionis aut ænigmatis. Plut. in symp. 7 sapient. Item solutio in ea signif. qua dicitur soluere creditori. vt χρειῶν λύσις, apud Hesiod.in Erg. Item solutio,i.liberatio, vt λύσις πυρετοῦ, liberatio à febre; exponitur etiam finis accessionis. Item λύσις apud rhetores, quæ diluit τὴν κατασκευήν. Item λύσις,expiatio. Plato lib.2.de rep. Aristot.in Polit.

Λύσιμος,ου,ὁ καὶ ἡ, solubilis,qui solui potest. Athen.lib.10. Item in metaphorica soluendi signif. vt συλλογισμὸς dicitur λύσιμος,qui facilè reprehendi potest tanquam ἀσυλλόγιστος, apud Aristot.prior.anal.l.2.c.20.Item exemptibilis. Plat.de leg.

Λύσιος,soluendi,seu liberandi vim habens: peculiariter hoc epitheton Baccho tribuitur: vt apud Plut.sympos.l.3.vel quòd nos curis soluat & liberet: vel quòd membra soluat ac præterea concordiam & amicitiam: vnde λυαῖος quoque dictus existimatur. λύσιοι θεοὶ (q.d.expiatorij dij) expiationum præsides dij: Plato de rep.l.2.iidem dicuntur & ἀλεξίκακοι, & ἀποτρόπαιοι & ἀποπομπαῖοι,& φύξιοι.

Λυτὸς,οῦ,ὁ, solubilis:qui solui potest. Et metaph συλλογισμοὶ λυτοὶ,iidem qui & λύσιμοι, apud Aristot.in analyt.

Λυτικὸς,ἡ,όν,(q d.solutiuus) soluendi vim habens. vt λυτικὸν φάρμακον. Item soluendi seu dissoluendi solertia præditus: apud Athen. Item soluendi vim habens: apud Diosc.

Λυτικῶς, cum quadam soluendi facultate, seu soluendi facilitate.

Λυτὴρ,ῆρος,ὁ, solutor,liberator. Nonn. Item expiator.

Λυτήριος,liberatorius,expiatorius, Sophoc. Item λυτήριος Apollo expiator, apud Eurip. Et τὰ λυτήρια sacra expiatoria. Item λυτήριος, soluendi seu liberandi vim habens: vt λυτήριον λύπημα,remedium soluens mœrorem. Item substantiuè, λυτήριον, porcellus cuius mactati sanguine illinebantur manus eius pro quo expiatio fiebat.

Λύτωρ,ορος,ὁ,idem quod λυτὴρ, qui dissoluit. Epigr.

Λύτρον,ου,τὸ, (q.d.redemptorium) redemptionis pretium, vel pretium redempti captiui, seu quod pro redemptione dependitur. Xen. Hell.2. ζῶντα λαβόντες ἀφῆκαν ἄνευ λύτρων. Luc. ὑπισχνοῦμαί σοι κεῖνον τυθήσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ.

Λυτρόω,ῶ, redimo. λυτροῦμαι, redimor. Aristot.eth.9.c.2. λύτρωσις,εως,ἡ. redemptio,luitio, Lucæ 1.& 2. λυτρωτὴς,οῦ,ὁ, redemptor, Act.7.

Λύα & Ionicè λύη,ἡ, seditio,dissidium. Hesych.

Λῦμα, λύπη, λύρα, λύσσα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναλύω, resoluo,dissoluo,exoluo,soluo,retexo. Odyss.ο. -ἀνάτε θρυλλήσια λῦσαι pro ἀναλῦσαι, Apud Aristot. de anim. l.5. ἀναλύουσι τὰ βομβύκια γυναικῶν τινες ἀναπηνιζόμεναι, bombycia quædam mulieres retorquendo in filum deducunt. Chrysost. οὐδὲ γὰρ ὅτι τὰ γεγενημένα ἀναλῦσαι λοιπὸν, non impossibile est quę facta sunt resoluere,retexere. ¶ Ἀναλύω,dicitur de gubernatione nauis apud Synesium. ¶ Item reuertor. Athen.l.1. ἀπὸ τῆς δείπνων ἀναλύοντες. Appian. de bello ciuil.lib.4. ἀναλύοντες δὲ ἐκ μάχης στρατιῶται προσπεσόντες τι,ἀπέκτειναν.

Ἀνάλυσις,εως,ἡ. resolutio,itē ꝑ simplici λύσις,apud Athē.l.15.

Ἀναλυτικὸς,ἡ,όν, resolutorius,resolutiuus, ordinem resolutiuū habens. Dicuntur etiā ἀναλυτικοὶ, qui vtuntur τῇ ἀναλύσει.

Ἀλλύω poeticè pro ἀναλύω, dissoluo, retexo. Od.β. Νύκτας δ' ἀλλύεσκεν.

Decomp. Δυσανάλυτος,q.d.ægrè resolubilis seu dissolubilis.

Ἐξαναλύομαι,penitus resoluor & euanesco, Phil.de mūdo.

Ἐπαναλύων,reuertens, Hesych.

Ἀντίλυτρον,q.d. vicissim datum redēptionis pretium. Sed simpl. accipitur pro λύτρον. 1. Tim.cap.2.

Ἀντιλυτρόω, vicissim redimo, capite redimo. Aristotel. eth. 9.c.2.

Ἀπολύω,soluo,exoluo,soluendo disiungo,seu seiungo, vel separo. Sic apud Plutarch.in Publicola, τοὺς πελέκεις ἀπέλυσε τῶν ῥάβδων, secures à fascibus seiunxit. ¶ Ἀπολύω, absoluo reum, qua in significatione Poll.ait esse ἰδιωτικόν. Sic Luc. Euang.c. 6. ἀπολύετε,καὶ ἀπολυθήσεσθε, absoluite,& absoluemini. Significat & absolutum dimitto. ¶ Ἀπολύω,dimitto,remitto, do venim abeundi. Sic Matt.14. κέλευσε ἀπολῦσαι τοὺς ὄχλους. Appian. li.ciuil.4. τὸν Ἀρχίλαον ἀπέλυσεν,legatum remisit. Apud Xeno. Hell. 4 dicitur aliquis eum quem captiuum tenet, χρημάτων πολλῶν ἀπολύειν.i. accepta magna vi pecuniarum dimittere, vel remittere. Apud Hom. ἀπολύειν (fine adiectione) est dimittere,pretio redemptionis persoluto, vt Il.χ. εἰ μὲν γὰρ κεν νῦν ἀπολύσομεν ἠὲ μεθῶμεν. Aliquando ἀπολῦσαι est absolutum dimittere, vt Matth.27. Item ἀπολύειν γυναῖκα, dimittere vxorem,i.repudiare, Luc.16. ¶ Ἀπολύω, libero, liberum reddo, absoluo. Xen. Pæd.8. μόνον ἔφη ἐμὲ ἀπέλυσεν ταύτης τῆς ἐπιμελείας, libera me hoc munere. Isocr. ad Demon. σαυτὸν αἰτίας αἰσχρᾶς ἀπολύων, teipsum,liberans à turpi crimine.

Ἀπολύομαι, luo, libero, seu redimo captiuum persoluto redemptionis pretio. Il.χ. χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ' ἔστι γὰρ ἔνδον. ¶ Itē diluo, refuto. vt apud Plat.in apologia. οὐ ῥάδιον ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ μεγάλας διαβολὰς ἀπολύεσθαι. Item soluor, exoluor. Diosc.l.1.c.38. ἀελισμοὶ δὲ εἰσιν οἱ κρότωνες ὅταν ἀπὸ τῶν περιεχόντων αὐτοὺς σφαιρίων ἀπολύωνται.i. cùm exoluūtur orbiculis eos amplectentibus. ¶ Item dimittor, abdicor, vt ἀπολυθῆναι τῆς ἀρχῆς, abdicari magistratu. Aliquando remittor. ¶ Item absoluor, vt τοῦ ἐγκλήματος ἀπολύεσθαι. à crimine absolui ¶ Item discedo, proficiscor. Polybius. καὶ λαβὼν τὸ καταλειφθὲν, πάλιν ἀπολύετο, rursum discedebat.

Ἀπόλυσις,εως,ἡ, liberatio, absolutio. Item refutatio. Item discessus, profectio, apud Polyb.4 Item decessus, obitus, in testamento Lyconis apud Diogenem Laert.

Ἀπολύσιμος,ου,ὁ καὶ ἡ, liberatiuus absolutiuus.

Ἀπόλυτος,ου,ὁ καὶ ἡ, solutus, liber factus, apud Greg. Nazian.

Ἀπολύτως, solutè, liberè, item absolutè. Eust. ¶ Apud Dion. autem pro ἀναιτίως καὶ παντελῶς.

Ἀπολυτρόω ῶ, redimo: idem quod λυτρόω. Item dimitto, accepto pro pretio pro redemptione: vt apud Luc. χρημάτων ὀλίγων τὸν Ἕκτορος νεκρὸν ἀπελύτρωσας.

Ἀπολύτρωσις, redemptio: sæpe in nouo Test.

Decomp. Ἀναπόλυτος, non solutus. vel qui absolui non potest, non absolutus.

Δυσαπολύτως, ita vt difficulter absolui & auelli queat, Gal.

Εὐαπόλυτος, qui facile absolui potest.

Διαλύω, dissoluo, vt διαλύειν τὰς φιλίας, dissoluere amicitias. διαλύειν τὰ χρέα, dissoluere æs alienum, quod & διαλύειν τὰ χρήματα dicitur à Demosth. Item dissoluo, dirimo, vel discutio, interrumpo. vt διαλύειν τὸν λόγον. Isocr. Et διαλύειν τὸν σύλλογον apud Thuc. Et apud Xenoph. διαλύειν τὴν πανήγυριν, & τὴν στρατιάν. Sic διαλύειν τὸν πόλεμον, & τὰς μάχας, apud Herodian. Apud Isocr & Polyb. διαλύειν τινὰς, componere litem inter aliquos seu pacem facere.

Διαλύομαι, actiuè pro διαλύω, sumitur in variis loquendi generibus: vt διαλύεσθαι τὰς φιλίας, apud Aristot. Et διαλύεσθαι τὰς συνουσίας apud Plat. & conuentus & colloquia dirimere. Et διαλύσασθαι τὰς διαβολὰς, apud Isocr. dissoluere seu diluere calumnias. ¶ Item passiuè, dissoluor, dirimor. &c. vnde διαλυομένου δὲ ἀνθρώπου apud Xen. exp. quum hominis natura morte dissoluitur. Item absoluor, dimittor, dictum de creditore qui suum recepit. Item à comitatu dimittor, seu abeo apud Thuc. particip. διαλελυμένος exp. dispersus, nullo ordine dispositus, apud Polyb.

Διάλυσις, dissolutio. Philo de mundo. A Thucydide dicitur διάλυσις de pontibus, lib.1. ¶ Item, solutio, persolutio. Et gratiæ relatio, Plutarcho ἡ διάλυσις τοῦ φιλανθρωπεύματος. ¶ Apud Plat. de repub. ἐν διαλύσει τῆς κοινωνίας, expo. in finienda societate. ¶ Item compositio, pacificatio, Polyb. καὶ διαλυθεὶς ἀποσχέσθαι τὰς διαλύσεις. Exponitur & fœdus, ex Plut. in Numa, & in Publ.

Διαλυτὴς,οῦ,ὁ, dissolutor, Thuc.3.

Διάλυτος, dissolutus. Διαλυτὸς, dissolubilis, qui dissolui potest. Διαλυτικὸς dissoluendi vim habens.

Decomp. Ἀδιάλυτος, indissolubilis, qui dissolui non potest.

Δυσδιάλυτος, ægrè recōciliabilis, qui difficulter potest dissolui. Gal. Item ægre reconciliabilis, difficulter iram deponens. Aristot. ethic.4.

Εὐδιάλυτος, qui facile dissolui potest.

Συνδιαλύω, simul soluo. Plut.

Ἐκλύω, exoluo, expedio, libero. Cebes Theb. ἐξ ὧν οὐ δύνανται ἐκλῦσαι ἑαυτούς, quibus se exoluere & expedire nequeunt. ¶ Item exoluo, dissoluo. ¶ Item dissoluo, i. destituo, relinquo, abiicio. Demosth. πάντας ἐξελύσατε τοὺς περὶ τὰς σκευὰς τοῦ πολέμου. ¶ Item soluo, i. eneruo. Philo de vita M. lib. 1. ἐκλύοντες καὶ παραλύοντες αὐτῶν τὰ φρονήματα, spiritus eorum frangentes ac debilitantes. ¶ Item, fatigo, lasso, labore conficio, ex Arist. de hist. an. lib. 9. ¶ Item dissoluo: vt dissoluuntur ea quæ in massam vnam coagmentata & concreta fuere. Galen. ad Glau. ἐκλύων ὄξει δριμυτάτῳ, macerans aceto & diluens. ¶ Item dirimo, Demosth. Philipp. 3. ἐκλύσας τὴν πρὸς ἀλλήλους ἔριν ὑμῶν καὶ φιλονεικίαν. ¶ Item soluo, resoluo, laxo, vocabulum medicorum de ventris adstricti resolutione. Diosc. lib. 4. c. 266. ἐκλύουσι κοιλίαν. ¶ Ἐκλύειν στόμα dicitur etiã is qui loqui parat. Soph. in Aiace. Δῆλος γὰρ μοί ἐστι σχεδὸν ἐκλύσων στόμα. ¶ Itẽ, discedo, ex l. 2. Mac.

Ἐκλύομαι, idẽ quod ἐκλύω, exoluo, libero. Od κ. Ἀλλ' ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι. Sic Plat. lib. 12. de leg. μεγάλας σφᾶς ἐκλύονται κατὰ πολλὰ ζημιῶν, à mulctis & noxis expediunt & exoluunt. Item pass. exoluor, liberor. Item exoluor, dissoluor. Itẽ eneruor, debilitor, mẽbra mihi soluũtur, fatisco, lassesco, lãguesco, deficio: apud Plut. in symp. 7. sap. & apud Isoc. aliosq;.

Ἐκλελυμένως, solutè, exolutè, remissè.

Ἔκλυσις, exolutio, solutio, vt ἔκλυσις τῶν δεσμῶν, apud Naz. ¶ Item eneruatio, Dioscor. lib 3. πρὸς ἔκλυσιν τῶν ἀφροδισίων, ¶ Item animi viriũmq; defectio, animi viriúmq; deliquium, inquit Gal. ad Glaucon. & Aet. lib. 5.

Ἔκλυτος, ου ὁ καὶ ἡ, exolutus, eneruatus, viribus fractus, viribus defectus, languidus, Diosc. ¶ Item, dissolutus. ¶ Item ἔκλυτοι καὶ τεθρυμμένοι ἐν τῇ ἐσθῆτι προόδοι, soluti in vestibus & fracti incessus, ex c an vlt. concil. Gangr.

Ἐκλύτως, solutè, expeditè, Plut.

Ἐκλυτήριον ου τό, solutio.

Ἐκλυτρόω, ῶ, idem quod λυτρόω. Ἐκλύτρωσις, idem quod (λύτρωσις.

Decomp. Ἀπεκλύω, exoluo, dissoluo, resoluo. Alex. Aphrod. lib. 1. probl. ἀπεκλύει τὸν τόνον αὐτοῦ.

Δυσέκλυτος, ægrè exolubilis, qui vix exolui potest. Δυσεκλύτως, ita vt vix dissolui possit. Æschyl. in Prometh.

Ἐπιλύω, soluo, dissoluo. ¶ Item, soluo nodum alicuius quæstionis, explico. Marci cap. 4. (Act 19.

Ἐπιλύομαι, idem, apud Herod. lib. 4. ¶ Item pass. explicor.

Ἐπίλυσις, solutio, explicatio. Item, accessus Suid.

Ἐπιλυτικός, explicandi & nodosas quæstiones soluendi peritus, Suid.

Καταλύω, dissoluo, euerto, destruo, aboleo. Il. β. Ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα. Sic apud Thuc. καταλύσας τὰ ἄλλων πόλεων τά τε βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχάς. Dicitur & καταλύω τῆς ἀρχῆς, apud Xen. Pæd. 8. Item, dissoluo, soluo. vt καταλύειν τὴν γέφυραν, apud Herod. Et καταλύειν τὴν σκηνήν. apud Xen. ¶ Item, finio, vt καταλύειν τὸν πόλεμον, finire bellũ. Thuc. lib. 4. Et καταλύειν τὸν λόγον. Isocr. Et καταλύειν τὸν βίον, apud Xen. finire vitam, quod & simpliciter καταλύειν dicitur apud Greg. ¶ Item desino: aliquando neutraliter, aliquando cũ accus. Dem. οὔπω ἔτη ὀκτὼ ἐστί, ἀφ' οὗ τὸ μὲν πλεῖν καταλέλυκα, ex quo ego desii nauigare. Frequens est καταλύειν τὴν ἄσκησιν, & καταλύειν τὴν τέχνην. Aliquando subauditur accus. vt Epigr. lib. 2. Πύκτης ὢν κατέλυσε Κλεόμβροτος, desiit athleticã, seu desiit exercere pugilatum. ¶ Item, diuerto, hospitium capio. Thuc. lib. 1. ἀναγκάζεται κατά τι ἄπορον, παρὰ Ἄδμητον καταλῦσαι ad Admetum diuertere. Demost. pro cor. πρέσβεις δὲ οἱ ἀφικνούμενοι παρὰ σοὶ κατέλυον, ad te seu apud te diuertebant. Et καταλύειν εἰς πανδοχεῖον apud Plut. diuertere in tabernam. Apud Hom. Od. δ. καταλύσομεν ἵππους, quidã exp. solutos excipiemus stabulo, velut hospitio.

Κατάλυμα, diuersorium, Marci 14.

Κατάλυσις, dissolutio, euersio. Item finitio, seu finis, exitus: vt κατάλυσις πολέμου Xen. Thuc. lib 8. Item diuersatio hospitalis. Polyb. lib. 2. Aliquando pro κατάλυμα, Plut. in Camill. Exponitur etiam reconciliatio.

Καταλύσιμος, qui dissolui & destrui potest, qui aboleri potest, delebilis, apud Soph. in El.

Καταλυτήριον ου, τό, diuersorium, idem quod κατάλυμα.

Καταλυτής, οῦ, ὁ, dissolutor, destructor, euersor. Naz.

Καταλύτης, ου, ὁ, hospes, qui diuertit ad aliquem, qui diuersatur apud aliquem. Polyb. lib. 2.

Decomp. Ἀκατάλυτος indissolutus, indissolubilis.

Δυσκατάλυτος, dissolutu difficilis.

Προκαταλύω, antè dissoluo, antè euerto & destruo, seu aboleo. Thuc. lib 3 τοὺς νόμους προκαταλύειν. Item, antè finio. Plu. in Solone, κατέλυε τὸ ἔργον τὸν βίον, ante opus absolutum vitam finiit. Apud Naz. προκαταλύσαντες μακρὰν ὁδὸν, de iis qui iã beati sunt, qui magnis itineribus confectis iam mansionem attigerunt. h. e. qui anteuerterunt iis qui in via sunt.

Συγκαταλύω, vnà euerto & aboleo. Plut. & Thuc. lib. 8. Item vnà finio. Syn. ep. 76.

Παραλύω, resoluo, item eneruo, effœmino, Plato in Axiocho, παρέλυσεν, ἐλαφρύνατο, παρηφρόνησεν. ¶ Item, dimoueo, auerto. Thuc. lib. 2. de Pericl. ἐπειρᾶτο τοὺς Ἀθηναίους τῆς τε ἐπ' αὐτῷ ὀργῆς παραλύειν. Item lib. 8. παρέλυσε τῆς ἀρχῆς τὸν ξυνάρχοντα Σκιρωνίδην apud Aristoph. παραλύειν τῆς δυνάμεως. expon. euertere alicuius potentiam. ¶ Item eximo, immunem facio, ex Luc. παρέλυσε τῆς καταδίκης. ¶ Παραλύειν τῆς ἀμφισβητήσεως iudicium intentatum destituere, cœptámque instantiam aut remittere, aut quouis modo antiquare. ¶ Παραλύειν τοὺς νόμους, Synes. soluere leges, violare. ¶ Itẽ soluere i. aperire, reserare. Plut. τὰ κλεῖθρα τῶν χρημάτων παραλύσας.

Παραλύομαι, resoluor. vnde παραλελυμένα μόρια apud Aristot. eth. lib. 2. cap. 13.

Παράλυσις, resolutio, item, laxatio, remissio. Itẽ peculiariter neruorum resolutio, quæ est priuatio motus aut tactus in toto corpore aut parte. interdum additur genitiuus, significans aliquam corporis partem, vt παράλυσις χειρὸς, vel ὀφθαλμῶν.

Παραλυτικός, paralyticus, qui paralysi laborat apud Mat. & Luc.

Προλύται, prolytæ, lytarum antecessores, lytis in iuris prudentia prouectiores. In iuris enim studio qui quartum iam annum ei operam dedissent, tantósque in eo progressus fecissent, vt de eo respondere propè possent, & quæstiones soluere, Λύται nominabantur, i. solutores: at qui quintum, προλύται: quòd vt vno anno, ita etiam peritia in legum ænigmatis & nodis iuris soluendis anteirent τοὺς λύτας, quasi prætolutores diceres. In procemio. Pand.

Συλλύω, q. d. simul soluo. Accipitur pro διαλύω, i. compono litẽ seu dissidium Soph. in Aiace. Εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει. Exponitur etiam diuino lites, pacifico, reconcilio, item transigo, ex Diod.

Σύλλυσις, cõpositio litis seu controuersiæ aut dissidij, Diod.

Ὑπολύω, q. d. subsoluo, vel subter soluo. vnde de calceis dicitur, vt ἐμβάδας ὑπολύειν, apud Aristop. soluere calceos, discalceare. ¶ Item ὑπολύω & ὑπολύομαι pro simplici λύω & λύομαι apud Hom. vt Od. ξ. πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν. Il. α. ὑπελύσαο δεσμῶν pro ἐλύσαο, soluisti vinculis, seu liberasti.

Ἐξυπολύω, idem de calceis dicitur apud Areop. pro, discingo, discalceo.

Alia composita ex Λύω sine præpositione.

Ἀλύω, vide in sua serie.

Ὠδινολύων, partus dolores soluens seu leuans. Plin. lib. 32. c. 2.

Composita ex Λύσις & Λυτὸς sine præpositione.

Ἅλυσις, εως, ἡ, catena: à verbo Λύω, quòd ἄλυτος sit vt tradit Etym. Thuc. li. 2. ἀφιέντα τὸ δοκεῖν χαλεπαῖς τῇ ἀλύσεσι. Plut. (de legatis Darij) ἐν ταῖς χερσὶν ἁλύσεις ἔχοντας καὶ δεσμὰ κατὰ τῶν αἰχμαλώτων. Interdum est verbale ab ἀλύω, de quo vide suo loco.

Ἀλυσίδιον ου, τό, catenula: apud Philon. & Suid.

Ἀλυσιδωτός catenatus seu hamatus: vt ἀλυσιδωτὸς θώραξ, thorax hamatus seu consertus hamis, 1. Reg. 17. & apud Athen.

Ἀλύσιον, ου, τό, catenula seu catella: propriè ea quæ ex auro circundatur collo. Hesych. & Suid. ex Menandro.

Ἄλυτος, ου ὁ καὶ ἡ, insolubilis, qui solui non potest: vel indissolubilis, indissolutus. Plato in Timæo. Sic & συλλογισμὸς ἄλυτος dicitur qui reprehendi non potest, aut tanquam ἀσυλλόγιστος aut tanquam falsas præmissas habens. apud Arist. pr. an. l. 2. cap. 20. Item inexplicabilis, sicut quæstio aliqua explicari nequit. Pro ἄλυτος metri gratia dicitur ἄλλυτος, in Epigr.

Βουλυτός, οῦ, ὁ, tempus pomeridianum seu vespertinum quo boues soluuntur, & à laborum onere liberantur, vt tradit Eust. Il. π. & Odyss ι.

Δύσλυτος qui vix solui potest, solutu difficilis Æschyl.

Δυσλύτως, ita vt vix solui possit, nexu non facilè solubili.

Εὔλυτος, qui facilè solui potest.

Κοιλολυσία, ἡ, ventris solutio seu resolutio: vtitur Cicero in Ep. ad Attic.

Παλίλλυτος, resolutus, rescissus. Nonn.

Ὠμήλυσις, siue ὠμὴ λύσις, apud medicos dicitur farina hordeacea, quasi cruda farina, ad differentiam polentæ quæ torretur, dicitur de omni farina, sed κατ' ἐξοχὴν de hordeacea intelligitur, Galen. τῶν κατὰ τόπους lib. 4. & in lex Hippocr.

Ἀλυκτος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΛΩ, λῶ, volo, vt Callim. hymno in Dianam πόλιν δέ μοι ἥντινα κεῖμον ἥντινα λῶς. Sic & apud Theocr. id. 1. Λῇς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν. λῇς αἰπόλε τῇδε καθίξας συρίσδεν. Aristoph. in Acharn. Ἄντειον αἰ λῆς. * Traditur factum ex θέλω per adiectionem syllabæ initialis. ¶ Λῶ contractum ex λάω, vide in λάω.

Λωΐων, melior q. d. quem magis volumus. Hesiod. in Erg. ἐπεὶ πολὺ λώϊον οὕτω Λωΐτερος, pro eodem. Od. α. & Apoll. Arg. 2.

Λῴων contractè pro λωΐων, vsitatius in prosa.

Λώϊστος, optimus, vnde Λῷστος, contractè pro eodem in prosa vsitatius. Vocatiui Λῷστε frequens vsus est in compellando, interrogando, & precando. Synes. ἔχει γὰρ οὕτως, ὦ λῷστε. Sic Xen. πῶς ὦ λῷστε ἔχεις;

Λῆσις, εως, ἡ, voluntas, propositum. Hesych.

Λαρός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΛΩ'BH, ης, ἡ, iniuria, contumelia: vel opprobrium, dedecus. Il. λ. Νῦν μὲν δὴ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην. Od. σ. Σοὶ κ' αἶσχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο. Dicitur etiã aliquis esse λώβη, vt Il. γ. Ἤ οὕτω λώβην τ' ἔμμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων. Inuenitur & apud Herod. lib. 8. Item apud Plat. de leg. pro pernicie seu damno. Putat Eustath. λώβην dici per synæresin quasi λαάβη vt deriuetur à nomine λαὸς & verbo βαίνειν, & sit ἡ εἰς τὸ φανερὸν ὕβρις, seu ἡ ἐν κοινῷ ὕβρις, videlicet ἡ ἐν μέσῳ βαίνουσα εἴς τινα. Dicitur & de quodam aurium morbo: vnde λωβώς, qui laborat eo morbo. Sunt & qui hanc primam esse nominis λώβη significationem arbitrantur, à qua cæteræ manârint & à λοβὸς dici putant Suid.

Λωβήεις, εντος, ὁ damnosus, perniciosus.

Λωβάομαι, ῶμαι, iniuriam infero, contumeliam infero: vel iniuria afficio, contumelia afficio. Il. α. & β. Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο, certè nunc postremum in me cõtumeliosus fuisses. Item corrumpo, deprauo, mutilo, deformo. Plato de rep. lib. 10. Τὸ γὰρ καὶ τοὺς ἐπιεικεῖς ἱκανὴν εἶναι λωβᾶσθαι ἐκτὸς πάνυ ὀλίγων πάνδεινόν ἐστί πη. Herodot. ταῦτ' λωβᾶται τὴν λώβην ἀνηκεστον. Itẽ passiue contumelia afficior. Herod. l. 1. Itẽ deprauor, corrũpor, vitior, mutilor. Plato in Gorgia & de leg. li. 10.

Λώβησις, εως, ἡ iniuriæ seu contumeliæ illatio.

Λωβητὴς, οῦ, ὁ iniuriæ illator seu contumeliæ: iniuriosus, seu contumeliosus. Apud Aristoph. Λωβηταὶ τέχνης, exp. deprauatores, corruptores.

Λωβητὸς idem. exp. etiam, cõtumelia dignus, apud Hom. Il. ω.

Λωβητὴρ, ῆρος, idem: ... apud Suid.

Λωβητὸς, ... iniuria affectus seu iniuriis cõtumelia affectus. Hom. ... Ἔνθα κε δὴ λωβητὸς ἐν ἀλγεσιν ... Item iniuriæ seu contumeliæ exposi... Il. ...

Λωβεύω idem quod λωβᾶομαι, actiuè sumptum.

Λωβεύομαι ... contumelia afficior seu derideor. ... etiam contumeliosè improbor apud Demosth. in epist. ... Hippocr.

Λωβάζω contumelia afficio. Itẽ illudo, irrideo, ludificor. Od. ψ. Τίπτε με λωβεύεις, πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν;

Λώβευσις, ... contumeliæ illatio seu irrisio.

Λωβήτωρ, ... noxius. ... Nicand.

Composita ex λώβη.

Ἀλώβητος, nulla iniuria affectus seu contumelia, nullo affectus damno, illæsus.

Ἀπολωβάω, ῶ, contumelia vel iniuria afficio.

Ἀπολωβητὸς ... pro eodem Soph. in Aiace.

Decomp. Ἀδιαλώβητος, qui mutilatus vel contumelia affectus non est ... Hesych.

Λωγάνιον vide in Λώ.

ΛΩ'MA, ατος, τὸ, ... fimbria, limbus vestis ... vel ... ἐκ τοῦ ... Exod. 28. ... fimbria seu limbo.

Λωμάτιον, ου, τὸ limbulus, fimbria seu parvula instita.

ΛΩ'ΟΣ, ου, ὁ, locus à Macedonibus dictus mensis hecatombæo, vt testatur Plut. in Alex. ... est in epistola Philippi ad peloponnesios apud Demosthenem ... ... (Macedones) ... Suidas esse dicit Romanorum Augustum seu Sextilem. Sunt qui ... scribant seu adscribant λῶος siue λωῖος, quidam & trisyllabos λώϊος.

Λωπίζω, &c. vide in Λέπω. Λωρίζω in Λώ.

ΛΩΤΟΣ, ου, ὁ, lotus: arbor de qua Theophr. hist. pl. lib. 7. ca. 14. Huius fructus est tam dulci ... ut nomen etiam genti ... dederit ... aduenarum obliuione patriæ: vnde prouerb. Λωτὸν ἐφαγεν dicitur is qui exteræ regionis dulcedine captus patriæ obliuiscitur. Od. ι. Vide & Plin. li. 13. c. 17. & Athen. l. 14. Ex ... arboris ligno ... ad tibiarum cantus ... expetitur: ac pro ipsa tibia inde confecta sæpe ponitur à poëtis vt apud Eurip. in Phœniss. Οὐα ἐπὶ χαλκασπίδας σφάγιοισι ... Βάκχου ... λωτὸς ... Item ... caulis in paludibus ... genere ... Plin. loco citato & Theophr. hist. pl. lib. 4. c. 10. & Herodot. lib. 2. ... & ex herbarum genere. Dioscor. l. b. 4. c. 111. & 112. item Plin. l. 22. c. 21. Nec Il. ξ. Il. β. & Od. δ.

Λώτινος, ου, lotinus, qui è loto est. vt λώτινον ξύλον apud Theophr. hist. l. 1. c. 5. & l. 4. c. 3. Et λώτινοι αὐλοὶ Athen. l. 4.

Λωτοῦς, εντος, ὁ, loti ferax, loto abundans. Ex huius accusatiuo λωτοῦντα, Att. è contracto in λωτεῦντα, Homer. facit Doricum λωτεῦντα, Iliad μ.

Ἀπολωτίζω, separo, detraho. Eurip. in Iphig. Aul.

Λωτίσματα, Suidæ ... flores.

Λωτίζω, lotum carpo. Hesych.

Μελίλωτος, ου, ὁ, siue Μελίλωτον, ου, τὸ, (comp.) mellilotus seu melilotum, q. d. lotus mellis genus: vnde & apũ causa seritur, teste Plin. masc. g. vtitur. Diosc. li. 3. cap. 48. neutro Gal. de fac. simp.

Μελιλώτινοι στέφανοι, coronæ ex meliloto. Athen. lib. 3.

ΛΩΦΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, respiro, interquiesco: metaphora sumpta à bobus, aut iumentis, à quorum ceruice deponuntur onera: (*nam à λόφος, i. ceruix, deriuatur, facta ectasi) Odys. ι. καὶ δὲ ἐμὸν κῆρ λωφήσειε κακῶν ὅτε μοι τις ἀνὴρ ... respiret à malis & molestia leuetur. Thuc. li. 6. ὅτι νεωστὶ ἀπὸ νόσου μεγάλης καὶ πολέμου βραχύ τι λελωφήκαμεν, paululum requieuimus antea conflictati cũ acerrimo morbo & bello. Is etiã qui aliquem infestat λωφᾶν dicitur cum interquiescit & finem facit: ac tunc exp. cesso, finem facio: vt Il. φ. Ἀλλ' οὐδ' ὣς μὴν τάχα λωφήσει, mox desinet seu quiescet. Soph. in Aiace, Κἀπειτ' ... ἐπεὶ λώφησεν φόνου, quum cædis finem fecisset. Sic & morbus aut infortunium λωφᾶν dicitur quum remittit & cessat: vt apud Plat. de leg. lib. 9. apud Plut. in Paral. & alibi. Item transitiuè, sedo, παύω Apol. Arg. 4. ... λωφήσεσθαι pro ἀπολωφήσεσθαι. Sic apud Hippocr. λωφᾶν τῆς νόσου leuare morbo.

Λώφημα, τὸ, laxamentum Hesych.

Λώφησις, εως, ἡ, quies, cessatio, respiratio: vt λώφησις τοῦ πολέμου, Thuc.

Λωφήιος, ου, ὁ, sedandi vim habens, seu oneris deponendi: vt λωφήια ἱερά, sacra quæ fiunt diis vt malum aliquod sedent & à ceruicibus nostris auferant. Apol. Arg. 2.

Λώφας, idem quod λώφημα. Hesych.

Composita.

Ἀλώφητος, indesinens, non intermittens, assiduus οὐ λωφῶν. Plu.

Ἀπολωφάω sedo, interquiescere & cessare facio. Apol. Arg. l. 4.

Λώων vide in Λῶ.

M.

M Nota est apud Græcos literæ, quam appellant Mũ. Nota item numeri, de qua vide in Append. Vide & Μῦ suo loco.

ΜΑ' iuratiuum aduerb. quod iureiurando per se negat. vt apud Aristoph. Ἀπὸ τῶν πονηρῶν ... καὶ τοιχωρύχων; Σωκ. Μὰ Δία (q. d. non per Iouẽ) minimè, neque quã. Aliquãdo ei adiicitur οὐ: vt οὐ μὰ Δία nõ per Iouẽ. Il. Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διῒ φίλον. Interdũ etiam particulæ aliquæ inter οὐ & Μὰ interiiciuntur: vt apud Plat. in Apol. Ἀλλ' οὐ ... οὐδ' ... νομίζειν θεοὺς εἶναι; Οὐ μέντοι μὰ Δία οὐδ' ὁπωστιοῦν. Aliquãdo etiã affirmatiuè capitur Μὰ, atq; etiã Μὰ Δία: Liban. ... πλατεῖα κἀκεῖνα, μὰ τοὺς θεούς. Sic apud Aristoph. in Pluto Ἀλλ' οὐκ ἐν ἀποκρύφοις ἐρῶ μὰ τοὺς θεούς. Interdũ additur ναί: vt ναὶ μὰ Δία, Il. α. ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον.

ΜΑΓΑ'Σ, άδος, ἡ, Hesychio & Suidæ lamina ... lignea ... super qua ... citharæ neruis contenduntur, pulsatis iis sonum reddens è foraminibus, quibus pertusa est. Boëthius hemisphærium nominat ... dicuntur etiã errores musici ... & ponte, & canonem. Metaphoricè Greg. τίς ὁ ... τέττιξ ... ἐπὶ ... μαγάδας;

Μαγαδίζω, pulsare seu neruis, τῇ Μαγάδι superductis harmonicos edere sonos. Athen. li. 14.

Μάγαδις siue Μαγάδις, instrumentum quoddam musicum apud

Μαγαδίζειν, magadi ponere, seu magadis neruis pulsatis musicum cíere melos. Actiuè etiam & transitiuè, pro ψάλλειν, pulsare digitis tangere posuit Arist. in probl. sect. 19. q. 18.

Μαγάδιον, τὸ, parvula Μαγὰς apud Lucian.

ΜΑΓΓΑΝΟΝ, ου, τὸ ab Hes. exp. venenum præstigiis. Itẽ machinamentum seu machinamentum præstigiosum. A Suid. exp. inopinatum quippiam & inexpectatum machinamentum, qualia sunt præstigiatorum. Item seræ vectis obex, pessulus, repagulum, schol. Aristoph. in Vesp. & schol. Thuc lib. 2.

Μαγγανεύω, præstigiis & incantationibus vtor. Aristop. in Plut.

Μαγγανεία, ας, ἡ, idem quod φαρμακεία, veneficium, apud Suid. Metaph. Naz. ... μαγγανείας, i. lenocinia, & quasi veneficia, scitamenta. Potest etiam accipi pro vestigiis vel incantationibus apud Suid.

Μαγγάνευμα, τὸ, veneficium, præstigiæ seu lenociniũ. Metaph. apud Greg. ... μαγείρων μαγγανεύματα, artificium coquorum. Sic & apud Plut. (de Cleopatra) ἐν τοῖς περὶ αὐτὴν μαγγανεύμασι.

Μαγγανευτὴς, veneficus, seu præstigiator.

Μαγγανευτικὸς, ὁ, præstigiatorius.

ΜΑ'ΓΕΙΡΟΣ, ου, ὁ, coquus, Soph. apud Athen. l. 2. ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς. Plutarc. symp. 7. ... γὰρ οἱ μάγειροι σκευάζουσι ἐκ χυμῶν διαφόρων. Eustath. dictum scribit ἀπὸ τὸ τὰς μαγίδας αἴρειν siue εἰσφέρειν. Etym. autem & Suid. ἀπὸ τοῦ τὰς μάζας μαγειρεύειν, vel ἀπὸ τοῦ μάττειν.

Μαγει-

Μαγειρικὸς, ῦ, ὁ, ad coquum pertinens, coquinarius, culinarius: vt Μαγειρικὰ σκεύη, apud Athen. Et Μαγειρικὴ τέχνη, apud Plat. lib. 1. de rep.

Μαγειρεύω, coquinariam factito, coquus seu coquum ago. Plu. in quæst. Rom.

Μαγειρεῖον, ου, τὸ, locus in quo coquinaria factitatur: coquina, culina. Metaphoricè quidā τὴν αὐλαίαν vocat τῶν ἐντὸς μαγειρείων, apud Dionys. Long.

Μαγειρίσκος, q. d. coquulus: apud Athen. lib. 7.

Ἀρχιμάγειρος, (comp.) præfectus seu magister coquorum.

Μαγδαλιά, μαγίς, μάγμα, vide in Μάσσω.

ΜΑΓΝΗΣ, ῆτος, ὁ, magnes. Sic dicitur quidam iactus tesserarij ludi, seu aleæ. ¶ Item lapis quidam, qui & Μαγνήτης dicitur, vel etiam in fœm. Μαγνῆτις, propterea, quòd in Magnesiaco agro magna eius sit reperta copia. Nicand. ab inuentore appellatum scribit. Alex. Aphr. probl. 1. ἕλκει γὰρ ὑπὸ μάγνητος σίδηρος. Et in præfat. probl. λίθος ἡ μαγνῆτις ἕλκει μόνον τὸν σίδηρον.

ΜΑΓΟΣ, ου, ὁ. Persicum vocabulum est significans sapientem seu rerum diuinarum & naturalium peritum. Ij herbarum gemmarúmque & aliorum vires callebant, miracula edebant, diuinabant. & ob futurorum prædictionem & vitam religiosam dijs familiares credebantur, magno in honore habebantur, ac de rebus grauiorib. cōsulebantur, vt patet ex Cic. de diuin. Strab. lib. 16. Luc. in Macrob. Xen. Pæd. 7. & 8. Plut. in Alex. Herod. lib. 4. Hinc factum vt in malam etiam partem hoc nomen acceptum fuerit pro præstigiatore & venefico: vt apud Æschin. in Ctes. οὔτε Φρυνώνδας οὔτε Εὐρύβατος, οὔτ᾽ ἄλλος οὐδεὶς πώποτε τῶν παλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γόης ἐγένετο. Et Sophoc. Ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον. ¶ Adiectiuè etiam accipitur pro magicę artis peritus, magica vi instructus: vt apud Plat. in Axiocho, Γωβρύης ἀνὴρ μάγος. Et in Epig. Καὶ κεστοῦ φωνῇ μαγωτέρᾳ, in sermone cestum Veneris superas velut magicis incantationibus.

Μαγικὸς, ῦ, ὁ, præstigiatorius, veneficus.

Μαγεύω, magus sum, magicas artes calleo: vt apud Plut. in Artox. & in apophth. Cyrus minor in epist. ad Laced. dicit se φιλοσοφεῖν μᾶλλον καὶ μαγεύειν βέλτιον τοῦ ἀδελφοῦ. Item, vtor magicis artibus, seu adhibeo magicas artes aliqua in re. Plut. in Numa, καταγαγεῖν τὸν Δία μαγεύσαντας ἐκείνους, illos magicis vsos artibus, seu præstigijs Iouem deduxisse.

Μάγευμα, ατος, τὸ, machinamentum magicum, vel artes magicæ: insidiæ magicæ. Plut. in Erot.

Μαγεία, ας, ἡ, magica ars, magica scientia. Interdum in bonam partem accipitur, vt & μάγος: vt Plat. in Alcib. maiore scribit, τὴν μαγείαν Persicam fuisse θεῶν θεραπείαν. Itē pro arte præstigiatrice incantatrice, venefica. Vide Plin. lib. 24. cap. 17. & lib. 30. cap. 1. & 2.

Καταμαγεύω, (comp.) magicis incantationibus occupo. Luc. εὐθ᾽ ὅλον με καταμαγεύσας.

ΜΑΓΥΔΑΡΙΣ, magudaris: radix silphij, seu laserpitij. Dios. lib. 3. c. 94. Theophr. hist. pl. lib. 6. c. 3.

ΜΑΔΟΣ, ῦ, ὁ, adiect. læuis, glaber, depilis: apud Theoph. ¶ Itē Doricè, pro μαζὸς vt tradit Eust.

Μαδαρὸς, ῦ, ὁ, idem cum μαδὸς, depilis, glaber, læuis, vt apud Arist. hist. an. lib. 4 μαδαροὶ γίνονται.

Περιμαδηρὸς, Ionicè pro περιμαδαρὸς, circumquaque glaber. vt τὰ περιμαδηρὰ ἕλκεα Hippocr. aphor. lib. 6.

Μαδαρότης, glabrities, læuor ex defluuio pilorū Hippocr. περὶ χυμῶν.

Μαδάρωσις, idem quod μαδαρότης. apud Gal. Vide Æt. lib. 7. c. 80. Paul. Ægin. l. 3. c. 22. & Act. περὶ διαγν. παθῶν, lib. 2. c. 7.

Μαδάω, ῶ, læuis & depilis sum. Aristoph. in Plut. πρεσβύτην ῥυπῶντα, κυφὸν, ῥυσσὸν, μαδῶντα, νωδόν. ¶ Item neut. madeo, madidus sum, Theoph. hist. pl. lib. 4. νοσεῖ δὲ συκῆ, ὅταν ἐπομβρία γένηται. τὰ γὰρ πρὸς τὴν ῥίζαν ὥσπερ μαδᾷ.

Μαδάλλω, glabro, depilo, apud Hesych.

Μαδίζω, idem quod μαδάλλω, Hesych. Neutraliter etiam accipitur pro μαδᾶν. apud Hippocr. γυναικ. lib. 2 καὶ ἢν μαδίσῃ κύμινον ἔμπλασσε.

Μάδησις, εως, ἡ, defluuium pilorum, seu glabrities & læuor è fluuio pilorum. Ponitur inter plantarum vitia de apud Theoph. de caus. pl. lib. 5. c. 12. Reperitur & μάδησις per η, à μαδάω apud Hippocr. Epidem. l. 3. sect. 3.

Μαδιστήριον, ου, τὸ, id quo glabratur cutis, id quo cutis redditur læuis & depilis. volsella.

ΜΑΖΑ, ης, ἡ, maza. Athen. lib. 14 scribit initio μᾶζαν vocatam fuisse vulgarem quendam & communem cibum ex farina, quum verò postea delicatiùs & maiori cum luxu pararetur: ματτύην appellatam fuisse. Hesychius verò μᾶζαν exp. farinam subactam aqua & oleo. Aristophanis verò schol. & Suid.

propriè significare tribuunt edulium ex lacte & frumēto. Nonnulli nauticum panem vulgò bis coctum, intelligunt. Xē. Pæd. 1. ἡδὺ ἡ μᾶζα καὶ ἄρτος πεινῶντι φαγεῖν. * Apollodorus apud Athen. li. 14. à μασσᾶσθαι deriuari scribit: ipse verò Athē. à Μάττω deriuat, quē & Eust. sequitur. Scribitur & παρεξυπένως μάζα.

Μάζινος, è maza factus. Hesych.

Μάζιον, parua maza: apud Athen. lib. 3. Μαζίσκη, ἡ, idem: apud Aristoph. in Equit.

Μαζάω, mazas pinso, seu coquo, mazas subigo & conformo. Hesych.

Ὑπερμαζάω, (comp.) supra modum luxurior in mazis parandis: Athen. lib. 14. Exponitur etiam, lasciuio præ nimia saturitate & luxu, petulans sum ex nimio mazarū delicatarū esu. Pol. Accipitur & generaliùs, vt apud Alciphr. ὑπερμαζᾷς ἃ μέμηνας, ἀκούω γάρ σε λοιδορεῖν γυναικὸς ἐρᾶν. ¶ Significat etiam turgidiores habere mammas: à Μαζὸς quod vide suo loco.

ΜΑΖΟΣ, ῦ, ὁ, mamma, mamilla. Il. ω. Ἕκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. Il. χ. dicitur mulier μαζὸν ἀνέχειν præbere mammam. Dicitur & de mamma viri: vt Il. λ. Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος βάλε δουρί. Sic Il. δ. Νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον. ¶ Item pro nutrice, apud Callim. vt vicissim Catullus nutrices pro mammis dixit, canens de Nereidibus. *Nutricum tenus extantes è gurgite vasto.* Pro μαζὸς Doricè dicitur, μασδὸς: vt apud Theocr. id. 3. v. 16. Μασδὸν ἐθήλαζε. *A μυζᾶν deriuari tradit Eust. alij autem à μάττειν quod est πλάττειν.

Μαστὸς, ῦ, ὁ, idem quod μαζὸς, mamma: Eurip. in Hecuba Μαστούς τ᾽ ἔδειξε στέρνα θ᾽ ὡς ἀγάλματος κάλλιστα. Dicitur & de brutis: vt apud Arist. (de vitulo marino) μαστοὺς δ᾽ ἔχει δύο, καὶ θηλάζεται ὑπὸ τῶν τέκνων. ¶ Item metaphoricè tumulus, collis. idem quod λόφος, apud Xen. In retibus μαστὸς dicitur quod additur τοῖς ἐνοδίοις: apud Xen. in Cyn. τὰ μὲν ἐνόδια ἐχέτω μαστούς. vide Poll. ¶ Item poculi genus quoddam, apud Paphios: vt est apud Athe. l. 12. *Grammatici quidam à μεστὸς deriuari scribūt, quòd sit μεστὸς γάλακτος: & de muliebri mamma dici tradunt. Alij à verbo μαστεύω, i. quæro quòd infantes in māmis lac quærant. At simplicior videt deductio ex μαζὸς.

Μασταρύζω, labra contraho, in modum lactantiū puerorū. Aristop. in Ach. Ὁ δ᾽ ὑπὸ γήρως μασταρύζει. Vide & in Μασάομαι.

Μασθὸς, idē quod μαστὸς: sed in cōpositione potius inuenitur.

Composita: ac primùm ex Μαζός.

Μεταμάζιος, ου, ὁ, [q. d. intermammillaris] qui est medius inter mamillas seu ambas mammas: vt στῆθος μεταμάζιον, pectoris ea pars quæ est inter ambas mammas seu mammillas. Il. ε. Interdum tamen μεταμάζιον sine adiectione exp. pectus, vt apud Anacreontem in ea oda qua sibi Bathillum depingi iubet.

Ὑπερμαζᾶν, turgidiores habere mammas, mammosam esse. Synes. ep. 4. αὗται γὰρ ὑπερμαζῶσι καὶ ἀσυμμέτρως ἔχουσι τῶν στέρνων. Aliam signif. vide in Μάζα.

Ὑπομάζιος, (q. d. submamillaris) qui adhuc est sub mamilla, seu mamma, adhuc lactens. Theophyl. ep. 61.

Composita ex Μαστός.

Εἰαρόμαστος, vernantes mammas habens: in anthol. Epigr.

Ἐπιμαστίδιος, ου, ὁ, mammæ admotus, lactens, apud Luc. & Suid. Pro eodem dici & ἐπιμάστιος scribit Pollux l. 2.

Ἐπίμαστος verò, vide in comp. Μαστεύω.

Composita ex Μασθός.

Βούμασθος (pro quo scribitur etiam βούμαστος per τ) vua quædam à crassitudine ita vocata aut simpl. vua in mammæ bouis similitudinem.

Μεγαλόμασθος dicitur fœmina quæ magnas habet mammas, mammosa.

Μάθημα, μάθησις, μαθητὴς, &c. vide in Μανθάνω.

ΜΑΙΑ, ας, ἡ, obstetrix, ἡ ὀμφαλητόμος. (*a Μάω, vel Μάομαι id est quæro, vt tradit Eust. quòd in partu quæri, itidémque ipsa quærere soleat.) Suid. ex Diog. Laert. Σωκράτης, Σωφρονίσκου λιθοξόου καὶ μητρὸς Φαιναρέτης μαίας. Et Poll. ex Plat. in Theæt. διδοῦσι φαρμάκια αἱ μαῖαι ταῖς δυστοκούσαις. Item nutrix: vt Od. τ. Μαῖα τίη μ᾽ ἐθέλεις ὀλέσαι, σὺ δέ μ᾽ ἔτρεφες αὐτὴ τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ. vide Poll. l. 3. Item auia, patris vel matris mater. Hesyc. & Eu. ¶ Est etiam honesta erga ætate grandiorem allocutio, vtpote qua honoris causa vtebantur natu maiores ad nutricem, vt idem Hesych. & Eust. annotant. ¶ Item μαῖα maia: cancrorum genus: apud Arist. hist. an. l. 4. c. 2.

Μαιὰς, άδος, auia, nutrix. Suid.

Μαιεύω, obstetrix sum, obstetricem ago.

Μαιεύομαι, idem & quidem vsitatius. in signif. etiam actiua, pro ἐξάγειν τὸ τικτόμενον. Plato in Theæt. διαφέρει δὲ τῷ τε ἄνδρας ἀλλὰ μὴ γυναῖκας μαιεύεσθαι. Et paulò post, μαιεύεσθαί με ὁ θεὸς ἀναγκάζει, γεννᾶν δὲ ἀπεκώλυσεν. Et apud Luc. μαιεύεται ἡ Ἄρτεμις, obstetrix est. Apud Philost. ἱκανὴ δὲ πάσα ἡ ἐμπλήξις μαιεύσασθαι πρὸς τοὺς χεῖρας. ante tempus educere partum more obstetricis. i. excutere & expellere fœtum abortum conciliando. Exponitur etiam νοσηλεύω, apud Suid. Item pro μαίομαι, i. ζητῶ apud eundem.

Μαίευμα,τος,quod ab obstetrice exactum est. id est, partus, παιδίον. Plat.

Μαίευσις,εως ἡ,obstetricis functio & munus. Plato in Theæt.

Μαιεία,ἡ,pro eodem Plato ibidem.

Μαιευτικός,ὁ,q.d. obstetricius, vt μαιευτικὴ γυνὴ,obstetrix,seu obstetricis artem callens.& μαιευτικὴ τέχνη,vel μαιευτικὴ(absolutè) ars obstetricum apud Poll. At μαιευτικὸν doctrinæ genus dicitur, quod velut incunabula fouet. Laërt.l.3

Μαιευτικῶς,obstetricum more. Poll.l.4.

Μαιεύτρια ἡ obstetrix. Μαιευτικῶς obstetricum ritu. Suid.

Ἀμαίευτος,ὁ,ἡ,ἡ,(comp.) obstetricis manuum non expertus. Nonn.

Μαιόομαι,οῦμαι,ώσομαι, obstetrix, sum obstetricem ago. idem quod μαιεύομαι. Item exim o & extraho veluti obstetrix. Epigr.lib.2. Υἱμίας ἀφροσύνη μαι[illegible] τέκτε Itē parturientem adiuuo enitentem. Ibidem ἔμπαλιν Ἄρης Ἥρη μαιώσασθαι γαστέρας ἡμετέρας. Luc. [illegible] Sic & apud Plut. in quæst. Platon.

Μαίωσις, obstetricis opera, obstetricis functio & officium. idem cum μαίευσις & μαιεία, Plut in Alex.

Μαιωτικόν,idem quod μαιευτικός vt μαιωτικὴ τέχνη obstetricum ars.apud Plut in Theæt.

Μαιώτειον,τὸ,merces seu præmiū qđ obstetrici persolutur. Luc

ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ,ὁ,mæander. Phrygiæ fluuius sinuosus atq; flexuosus admodum, apud Strab. inde in cælatura μαίανδρος dicitur lineis discursantibus nunc per helices & spiras retortis, nunc per gyros & anfractus sinuatis. Ioseph. in Antiq. Ind. μαίανδρος ἐν κρατῆρσι πηχυαῖος τὸ ὕψος ἐξείργαστο [illegible] Inde Mæandratus. in quo Mæandri sunt seu fluxuosis mæandris circumductus.

Μαιάνδρειος,mæandrius (a flumine) vt Μαιάνδρειος γλῶς, apud Athen.lib 2. [illegible] Μαιάνδριος.lib.7. Sic Μαιάνδρειον πεδίον & Μαιάνδρειον[illegible] apud Suid.

Μαιμάω, vide in Μάω,i.cupio.

ΜΑΙΝΟΜΑΙ,[illegible],furo,insanio. Plerunque de iis dicitur qui ita percīti sunt ibundo impetu aguntur, sicut & λυττᾶν. Od.λ. [illegible] Ἄρης. Xen. Pæd. [illegible] τῇ τόλμῃ audacia furentem. Plut.de solert.an. [illegible] καὶ [illegible] μαίνεσθαι καὶ ἀλωπεκας. Aliquando tem issius accipit pro παραφρονεῖν,i. desipere: & tam de dictis quàm factis vsurpatur. Dem. in Mid. [illegible] ὑμᾶς φλαῦρον [illegible] μαινόμενοι. Apud I[s]ocr in orat. de pace, μαίνεσθαι & παραφρονεῖν copulantur. Accipitur aliquando in bonam partem: vt in Epigr. μέλισσα μαινομένη dicitur ob laborem & assiduitatem. Soph.in Aiace. [illegible] τοῖς μαινομένοις ἄχει. Apud Plin.l.21.c.13. genus quoddam mellis μαινόμενον dicitur ab insania quam gignit. ¶ In compositione autem postpositū significat vehementem & immoderatam cupiditatem seu libidinem vt in γυναικομανής ἐρωτομανής,& simil bus. *Deriuari autem à μάω [illegible] μάμαι,tradit Eust.

Μαινόλης,ου,ὁ,furens,lymphatus. Bacchi epith.apud Euseb.de præpar. Euang.lib.2.c.5. At μαινόλης οἶνος dicitur quo l in furorē agit:apud Greg.in carmin. Lyr. Sic & ἄκρατος μαινόλης apud Plut.in lib [illegible].

Μαινάς,άδος,ἡ,insana, furiosa, lymphata. Plut. de audien. poëm. & Iliad. χ.

Μανία ἡ furor,insania: species τῆς παραφροσύνης,vt scribit Gal. l.2.de caus. sympt. Interdum pro ea mentis abalienatione quæ μελαγχολία propriè appellatur: vt apud Hippocr.aphor.21.li. 6. Plerunq; etiam accipitur pro dictis aut factis vecordibus & insanis: Isocr.in Pace, εἰς [illegible] ἦλθον ἐκ ἀνοίας ἀλλὰ μανίας. Aristoph.in Pace, Τὸ γὸ παράδειγμα τῆς μανίας [illegible],pro μανίας. A Platone quoque in Phæd. plures μανίας species recensentur.

Μανιάς,άδος ἡ furiosa, insana: vt Μανιάδες νόσοι furiales morbi. Sopho. l.in Aiace.

Μανικός,ὁ,ὁ, insan⁹,aut ad insaniā pronus. Luc.de hist.scrib. [illegible] καὶ μανικὸς ἄνθρωπος. Isoc.ad Dem. τὸ μὲν γὸ [illegible] τὸ ἢ μανικόν. Item insaniam & furorē gignens: vt Μανικὸς στρύχνος solanum furorem afferens: apud Theophr. hist.pl.li. 9. Diosc.li.4.c.63. Plin.lib.21.c.31. Exponitur etiam diuinus ac numine inflatus.apud Aristid.oratione in Iouem.

Μανικῶς,furiosè,furenter.

Μανιώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,furiosus,insanus,furore percit⁹: vt Μανιώδης Βάκχος,apud Theocr. Id.27. & Μανιώδης ὀρχήσατο,apud Athen. lib.4. Item insaniem faciens, insaniam gignens, apud Diosc.lib.4.c.59. Item vesanus stultus. Theophr. l.4.

Μαίνη,ης ἡ,mæna: piscis qui Dianæ sacrificari solebat. quæ Manias caussa esse creditur, vt Eust. scribit in Epigr.

Μαινίς,ίδος ἡ,idem quod Μαίνη,apud Athen.l.7. Vnde λευκομαινίς,mæna candida: Apud Athen.li.7. Μαινίδιον,ου,τὸ,mænula apud Aristot.

Μάνης,ου,ὁ,seruus, famulus. Eust. scribit veteres grammaticos deriuare à Μαίνομαι, quòd plerunq; furibundi videantur serui. Aristoph. in Ran. & in auib. vbi vide schol. Est etiam poculi quædam species apud Athen.l.11. Dicitur etiam de cottabi ludo. ibidem est etiam tesserari j iactus nomē apud Eubulū.

Μάντις,quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀπομαίνομαι,furere seu insanire desino, à furore seu ab insania desisto. Aliquando simpliciter significat furo, insanio, vel vehementer insanio, vehementi furore sum percitus. Luc.

Ἐκμαίνομαι,perfuro,seu simpl. furo, insanio: idē quod μαίνομαι. Et ἐκμαίνομαι περί τι,insano amore alicuius rei ducor.

Ἐκμαίνω,furore percello, in furorem agō, lympho. Eust.

Ἐκμανής,έος,ὁ καὶ ἡ,furiosus. ὁ ἐξεστηκώς,vel ἐκστατικός.

Ἐμμαίνομαι,furo in, insanio in. Act. Apost.26.

Ἐμμανής furēs, lymphatus, vel furore plenus. Soph. in Elect.

Ἐμμανῶς,furibundè,furenter. Hesych.

Ἐπιμαίνομαι,furo & insanio super aliqua re. Metaph. autē Ἐπιμαίνεσθαί τινι dicitur qui insanit alicuius amore. Plut. in Bruto [illegible] τὴν Σερβιλίαν ἐπιμανέντα αὐτῷ. Aristoph. in vesp. [illegible] τρόπους ἐπιμανῆναι [illegible] ἐξεχύθην,neque vllos mores tam impotenti amore deperi.

Ἐπιμανής,insanus, furiosus. Athen. lib.2.

Καταμαίνομαι,furore incitatus sum contra, insanio contra. Exponitur etiam furore contendo.

Περιμαίνομαι furo circum. Hesiod. in asp. Ὃς νῦν κεκλήγοντι [illegible] μαίνεται ἱερὸν ἄλσος Φοίβου Ἀπόλλωνος. Exponitur etiam perfuro,i. vehementer furo.

Περιμανής,valde insanus, mirum in modum insanus.

Συμμαίνομαι,simul insanio. Eurip. in Bacch.

Ὑπερμαίνομαι,supra modum furo, aut vehementer furo, seu insanio. Item insano amore depereo, insano amore accendor. Aristoph. in ran.

Composita sine præpositione: ac primùm retinentia αι.

Ἀνεμόμαινα θάλασσα,mare ventis furens.

Ἐρίμαινα,i. trito, vide in Ἔρις.

Σκοτομαίνα,nox caligo nocturna: quippe in qua μαίνεται καὶ ἀκατάστατει [illegible] ὑγρά[illegible]. Vtitur Naz simpliciter pro tenebris & caligine, quum inquit [illegible] ἐπέχυθαν ἡμᾶς σκοτόμαιναν. vide & in comp. ex Μὴν luna.

Composita abiicientia ι.

Ἀκρομανής,έος,ὁ καὶ ἡ,summo furore correptus, extrema insania laborans. Herodot.

Ἀνδρομανής,insaniens viris, insaniens virorum amore, viros insanè amans vel appetens. De muliere dicitur: vt contrà vir dicitur γυναικομανής.

Ἀνδρομανία,ἡ virorum insanus amor, qualis est impudicarum mulierum. Greg.

Ἀρειμανής & ἀρειμανίος,(q.d. Marte furens, bellandi amore insanus) Martius, bellicosus. Dionys. Alex. ἀρειμανίων Ἀρειμανίων Plut. in Themist. & Laert.

Ἀρειομανής,Atrianus ab Ario. in Eccles. hist.

Ἀρειομανίτης,idem apud Theodoritum in Eccl hist.

Ἀσελγομανέω insana lasciuia prurio. Lucian. ἀσελγομανῶν [illegible] τοῖς μοιχικοῖς.

Γυναικομανής mulierum amore insanus, mulierosus, Athen.l.11.

Γυναιμανής,Il. Il.λ.

Γυναικομανία,insanus mulierum amor. Athen. lib. pro quo & γυναιμανία per syncopen.

Γυναικομανέω insano mulierum amore flagro.

Δαιμονομανία insanus dæmonum amor, (a quo quis prosequitur dæmonum cultum) insana quædam idololatria: apud Aretham.

Δοξομανής,qui insano gloriæ amore tenetur.

Δοξομανία vel δοξομάνεια insanus gloriæ amor.

Δορυμανής hasta furens seu insano hastæ bellandique amore captus, bellandi auidissimus.

Εἰδωλομανέω,siue εἰδωλομανία,ἡ, insanus idolorum cultus: apud Areop. & Basil.

Ἐρωτομανής & ἐρωμανής,insanè seu perditè amans. Athen.

Ἐρωτομανία vel ἐρωμανία,insanus amor, in Epigr.

Ἐρωτομανέω,ῶ,insano amore captus sum.

Ἡλιομανής,insano Solis amore captus: cicadæ epitheton quoniam ἐπιμαίνεται τῷ ἡλίῳ. Suid.

Ἡμιμανής,semiinsanus: apud Luc.

Θεατρομανέω,ῶ,insano theatri amore teneor. Philo de vita M. lib.3.

Θεομανής,Deorum instinctu furens, cui à Diis furor immissus est. (Eurip. de Oreste.

Θηλυμανής,insano fœminarum amore captus.

Θυρσομανής,thyrso furens: hoc nomine intelligitur Bacchus apud Euripid. in Phœniss. Οὐδὲ [illegible] θυρσομανεῖ [illegible] διωνύσσε,&c.

Ἱππομανής, insano equorū amore flagrans, vel qui supra modū equis studet. Apud Soph. in Aiace, [illegible] ἱππομανῆ λειμῶν' [illegible] ὄντ' quidam ad Aiacē referentes exp. [illegible] μεγάλως μαινόμενον: alij de prato dici putantes exponunt [illegible] ὑφ' ὧν οἱ ἵπποι μαίνονται, vel [illegible] ἄγαν μεμηνότα [illegible] ἀνθοῦντα καὶ [illegible]

τῆ χλόῃ. vide in schol. Item qui equino more libidinis extimulatur furiis. Est etiam valde insanus: nam apud Græcos ἵππος & βοῦς in compositione habent vim augendi: vel quia furor equarum maximus est, præsertim cùm aguntur in venerem.

Ἱππομανὲς, frutex est alio nomine ... dictus: equis præsertim, si eo vescantur, lethalis, eos ad furorem incitans. Theocr. idyl. 2. Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσιν, τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαι Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι. ¶ Item equina cupido coitus, furor quo equæ coitus desiderio extimulantur. Item amoris veneficium quod equis innascitur. Arist. hist. an. lib. 6. c. 22. Plin. l. 8. c. 42. Hinc translato vocabulo succum etiam qui ex tithymalo exprimitur hippomanes appellasse Theophrastus hist. pl. lib. 9. traditur: vbi tamen sunt qui ἱπποφαὲς legant. Item virus quod ex equarum equiceorum naturalibus distillat Arist. hist. an. l. 6. c. 18.

Ἱππομανέω ῶ, equorum insano amore ducor, magnopere equis delector. Synes. Item equ... Arist. hist. an. l. 6. Est etiam more equarum ad rabiem coitus agi, seu libidinis furiis stimulari, vt innuit Aristoteles ibidem.

Ἱππομανία, vesanus equorum amor, nimiũ equorũ studiũ. Item insanum studium equorum curulium. Luc. in Nigr.

Καρπομανὴς q. d. insanè fructificãs, luxuriãs fructu. Apud Soph. in Perillo pro εἰς κόρον ἐξυβρίζω accipi testatur Hesych.

Λογομανέω ῶ, literis & disciplinis vehementer incumbo, q. d. literarum quodam insano amore teneor, apud Chionem.

Μουσομανὴς, cantu insaniens: vel à musis afflatus, in Epigr.

Μουσομανία, furor musicus: vel insana canendi cupiditas, Plutarch. symp. 7.

Μουσομανέω ῶ, insano Musarum aut musices amore flagro, vel à Musis afflatus sum, Athen. l. 4.

Ξενομανέω, peregrinis rebus & mercibus externis seu exoticis supra modum delector. Plut. de amore diuitiarum.

Ξενομανία, peregrinarum rerum & mercium externarum amor, vel nimium & inconsultum exterorum studium.

Ξυλομανέω ῶ, insanio gignendis sarmentis. Et pro, syluesco, diciturque de vitibus & arboribus, quando propter ramorum foliorumque copiam luxuriant: apud Theophr.

Οἰκομανία, insanus ædium ædificandarum amor.

Οἰνομανὴς, insano vini amore captus Athen. l. 11.

Οἰστρομανὴς, vnde φιλοιστρομανὴς, insani œstri amans, qui furore velut œstro agitari amat. Orph. hymno in Rheam.

Οἰστρομανία, vt apud Hippocr. ep. ad Damag. οἰστρομανίην ἔχει τῆς ἀκρατείης, insano libidinis œstro stimulatur, insano intemperantiæ stimulo agitatur. (ep. 107

Ὁπλομανέω, insano armorum amore ducor. Athen. lib. 6. Synes.

Ὀρνιθομανὴς qui aues insano amore deperit, qui auium alendarum insano studio tenetur.

Ὀρνιθομανία, insanum studium alendarum auium.

Ὀρνιθομανέω insano auium alendarum amore captus sum. Aristophan.

Ὀρτυγομανία, insanus coturnicum amor. Athen. lib. 11.

Ὀχλομανέω ῶ, insano turbarum amore teneor, vel insano turbæ popularis amore ducor.

Παιδομανὴς, qui puerorum amore insanit.* (in Erot.

Παιδομανία, insanus puerorum amor quo quis tenetur. Plut.

Πορνομανὴς, meretrices insano amore prosequens.

Σοφιστομανέω, insano sophistarum amore flagro, i. nimis studiosus sophistarum sectator sum. Greg.

Τριχομανὲς, herba: de qua Diosc. lib. 4. c. 119. & Plin. lib. 27. cap. vlt. sic appellata ab insana quadam in materiam & folia luxuria, in quæ se largissimè ac velut furiosè effundit: alij à μανὸς deriuant quod raræ cutis capillos defluentes reparet, & renasci faciat.

Τυφομανία, insolentia & fastus cum furore, seu furor cum insolentia & fastu coniunctus. Plut. scribitur & τυφωμανία, & dicitur morbus esse è phrenesi & veterno mixtus. Gal. in lex. Hippocr. Legitur & τυφλομανία pro eodem.

Ὑλομανὴς, insano syluarum amore captus, i. qui mirum in modum gaudet syluis. Hesych.

Ὑλομανέω ῶ, syluesco, inutili fruticatione luxurio & ferè insanio, frondibus ac sarmentis luxurio. Constantin. Geopon. lib. 5. Translatum est & ad homines, significat & luxurio seu eluxurio. Plut. de aud. poëm. ἐξυβρίζει καὶ ὑλομανεῖ τὸ μυθῶδες τῆς ποιητικῆς τε καὶ θεατρικῆς. Sic & apud Synes. & Chrys.

Decomp. Καθυλομανέω ῶ, frondibus & foliis luxurio, seu superuacuis frondibus luxurians syluesco. Metaphoricè de muliebri libidine dicitur. apud Hippocr. in epist. ad Dionys.

Θηρομανὴς, insaniens in feras, qui insano ferarum amore tenetur. Bacchi epith. in Epigr.

Φυλλομανέω ῶ, q. d. foliis insanio, i. insana quadam foliorum abundantia luxurio. Exponitur etiam, foliis luxurio: apud Theophr. hist. pl. lib. 8. c. 7.

Χερσομανέω ῶ, inculta asperitate insanio, i. desertus & incultus fio, syluesco: incultam naturam induo. Metaphoricè apud Gregor. in epitaphio patris.

Χορτομανέω ῶ, gramine herbisque virentibus insanio, seu luxurio gramine & virentibus herbis. De loco inculto dictum in Parab. Solom.

Χρυσομανὴς, auri amore insaniens in Epigr. & apud Basil.

Χρυσομανέω ῶ, insano auri amore teneor. Suid.

Μάομαι, vide in Μάω. Μαιόομαι, &c. in Μαῖα.

ΜΑ'ΚΑΡ, αρος ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ, beatus, felix. Il. γ. Ὦ μάκαρ Ἀτρείδη &c. Dij quoq. μάκαρες dicuntur, quia omnium beatissimã vitam degunt. Il. α. Πρός τε θεῶν μακάρων πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων. Et absolute: vt apud Hesiod. in Ε. γ. ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς. Et Callim. μακάρεσσι ἐλίξεσι, diis minoribus. Μάκαρες dicuntur etiam qui post mortem beati habentur. Hesio. in Erg. τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται δεύτεροι. Sic & apud Demost. in epitaph. ἐν μακάρων νήσοις. * Eustathius μάκαρα dictum scribit παρὰ τὸ μὴ ὑποκεῖσθαι κηρί. Aristoteles verò eth. 7 c. 11. ait quosdam τὸ μακάριον denominasse ἀπὸ τοῦ χαίρειν.

Μακάριος, ὁ idem quod μάκαρ, sed in prosa vsitatius. Arist. eth. 1. c. 7. οὐδὲ μακάριον καὶ εὐδαίμονα ποιεῖ μία ἡμέρα. Aliquando cum genit. vt Aristoph. in Vesp. ὦ μακάριε τῆς δυνάμεως. Idem ὦ μακάριε τῆς τύχης. Item defunctus qui sepelitur. Plat. lib. 12. de leg.

Μακαρία, locus apud inferos in quo ij qui post hanc vitam beati habentur degunt: locus vitæ beatæ. Aristoph. in equit. & Luc. in Hermot.

Μακαρίως, beatè feliciter. Aristoph.

Μακαριότης, ητος ἡ, beatitas, beatitudo.

Μακαρίς, beata: locus apud inferos.

Μακαρίτης, ὁ, idem quod μακάριος. Aristoph. in Pluto.

Μακαρίζω, bene ominãdi gratia vita functos vocabant, quasi vitæ miseriis defunctos. Plutarch. in consol. ad Apollon. Synes. ep. 63.

Μακαρῖτις, fœm. quæ defuncta est, seu quæ post obitum in beatorum sedes recepta creditur. Syn. ep. 44.

Μακαρίζω beatũ prædico. Od. ο. & ρ. ὡς ἄν τις σε ... μακαρίζοι. Isocr. in Panath. ... Thuc. lib. 5. μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον, οὐ ζηλοῦμεν τὸ ἄφρον. Aristoph. μακαρίζω χελώνας τοῦ δέρματος.

Μακαρίζομαι, beatus prædicor, fortunatus iudicor. Xenop. Pæd 8.

Μακαρισμὸς, beatitatis felicitatisque prædicatio: quia nimirum aliquem beatum prædicamus. Plut. περὶ ἀθυμ. Aristotel. rhet. 1.

Μακαριστὸς ὁ, ὁ, qui beatus habetur & prædicatur, quem beatum omnes iudicant. Herodot. Xen. apomn. 1. Aristoph. in vesp. Et τὸ μακαριστὸν, beatitas, beatitudo.

Μάκαρς, αρος ὁ καὶ ἡ beatus: idem quod μακάριος, ex eóq; per syncopen factum, inquit Eustat. deriuans inde μακάρτατος, beatissimus, summè beatus beatior: apud Non.

Μακαρτὸς, idem beatus & opulentus, in Epigr.

Μάκαρος, beatus Etymol.

Μάκαιρα, beata, fortunata. Aristoph.

Composita.

Ἀξιομακάριστος, dignus quem beatum omnes prædicent: in apol. Socr.

Ἐκμακαρίζω prorsus beatum prædico.

Παμμάκαρ, omni ex parte beatus.

Τρισμάκαρ, vel τρὶς μάκαρ, ter beatus Od. ε.

Τρισμακάριος, idem Aristoph. in Acharn. Τρισμακαρίτης, idem Athen. (Hesych.

Τρισμακάριστος, ter beandus, admodũ beatus prædicandus.

Μακεδνὸς, vide in Μῆκος.

ΜΑ'ΚΕΡ, macer: cortex qui ex India aduehitur, vide Diosc. l. 1. c. 111. Gal. simpl. med. l. 7. & τῶν κατὰ τόπους.

ΜΑΚΚΟΑ'Ν, desipere, fatuè & stultè se gerere (* quidam dictum volunt quasi μὴ κοεῖν, h. e. μὴ νοεῖν, non percipere animo nec intelligere: alij παρὰ τὸ μὴ ἀκούειν, exponentes simulare, præ se ferre, non audire, alij dictum volunt παρὰ τὴν Μακκὼ, quæ fuerit εὐήθης καὶ βαρύνους: vt sit Maccûs more surdastrum esse & stolidum, quidam & pleonasmo τοῦ μ pro ἀκοῦν, ab Accone quadam formosæ stoliditatis, quæ in speculo cõspiciens suam imaginem cùm ea veluti cum alia confabulari solita sit.) Aristoph. in equit. Κἀπὶ τοῦ δήμου πρόσωπον μακκοᾷ καθήμενον. Et aliquando antè. Ὁ δ' αὖ ὡς ἐρῶ μεμακκοηκότα, Τεχλὼν πεπείσεται vbi schol. deriuat etiam παρὰ τὸ ματαίως κοεῖν, quod est νοεῖν, exponens ἀνοηταίνοντα, παραφρονοῦντα, ληροῦντα, delirantem & negocium non intelligentem.

Μᾶκος μακρὸς &c. vide in Μῆκος. Μάκτρα, in Μάσσω.

ΜΑ'ΛΑ valde mult, maximè, admodum, vehementer. Il. ρ μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ. Od. χ. οὔτι μάλα δὴν, non valdè diu. Xenoph.

noph Pæd.2. μάλα τῶν γ' ἀδεῖκτως ὑπήκουεν. Et μάλα κενὸν apud eundem. ¶ Interdum etiam iungitur alij aduerbio, vt μάλα καλῶς, vel ἡδέως, aut σεμνῶς, aut χαλεπῶς, aut alij cuipiam. Sic μάλα μόλις. Plut. in Agesil. valdè ægrè. Interdum ἐκ παραλλήλου dicitur μάλα σφόδρα. Dicitur & εὖ μάλα, i. apprimè seu oppido quàm. ¶ Verbo etiam iunctum reperitur: vt μάλα βουλόμενος. Xen. Hell 6. valdè volens, i. cupiens vel expetens. Sic sæpè apud Hom. μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο. Affirmationi aliquando adhibetur. Il. ζ. Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆος χόλος φρεσίν, ἀλλὰ μεθήμων. Xenoph. μάλα τοι, φάναι τὸν Ἀλκιβιάδην.

Μᾶλλον (q.d. validius) magis, amplius vel potius. Plat. in Minoë, νόμος γὰρ ἕκαστος αὐτῶν ἐστιν ὁμοίως, οὐχ ὁ μὲν μᾶλλον ὁ δ' ἧττον. Idem in Phedro πένητι μᾶλλον ἢ πλουσίῳ καὶ πρεσβυτέρῳ ἢ νεωτέρῳ. Nonnunquam sequentem habet hanc particulam ἤ, præcedente etiam comparatiuo. Interdum genitiuum habet loco particulæ ἤ, cum suo casu. Dem. τί μᾶλλον ἐμοῦ ἐγγεγραμμένος ἴσαι ἐμοί; Aristotel. eth 2. μᾶλλον γὰρ μίαν τὴν οἰκίαν τῆς πόλεως φαίημεν ἄν, magis dici potest vna domus, quam ciuitas. Dicitur & μᾶλλον τοῦ δέοντος apud Xē. Sic μᾶλλον τοῦ συμφέροντος, apud Aristoph. Dicitur item τοσούτῳ μᾶλλον sequente ὅσῳ. Et πολλῷ μᾶλλον, vel πολὺ μᾶλλον, multò magis. Item οὐδὲν μᾶλλον, nihilo magis. Τὸ μᾶλλον & τὸ ἧττον, apud Philosophos, plus & minus.

Μάλιστα, maximè, item potissimum, præsertim. Interdum sine casu, interdum cum genitiuo. Nonnunquam dicitur πολλῷ μάλιστα, vt Lat. multò maximè. Et μάλιστα ὅσον ἠδύνατο, apud Thuc quam poterat maximè. Dicitur etiam τὰ μάλιστα, & ἐς τὰ μάλιστα pro μάλιστα, maximè & maxima ex parte. Sæpè ponitur μάλιστα sequente εἰ δὲ μή. Demost. in Mid. τοῦτο δ' ἐστὶ μάλιστα μὲν θανάτου εἰ δὲ μὴ, πάντα τὰ ὄντα ἀφελέσθαι. Isocr. in Busir. enc. μάλιστα μὲν ἂν ποιήσεις εἰ δὲ μή, &c. ¶ Μάλιστα & μάλιστά γε adhibetur non rarò affirmatiuè responsioni apud Aristoph. Xen. & Plat. & alios.

Πώμαλα, (comp. ex πῶ & μάλα) haudquaquam, nequaquam, nullo modo. Aristoph. in Plut. Vtitur & Demost.

ΜΑΛΑΣΣΩ, siue μαλάττω, F. ξω, mollio. Diosc lib. 1 cap. 64. πιεσθεῖσα: τὰ ἐν ὑστέρᾳ, μαλάσσον τὰς περὶ αὐτὴν σκληρίας. Metaph quoque accipitur. Plut. in sympos. sept. sap. ὁ Διόνυσος, ὥσπερ ἐν πυρὶ, τῷ οἴνῳ μαλάσσων τὰ ἤθη καὶ ἀνυγραίνων, molliens & mulcens seu leniens.

Μαλάσσομαι, seu μαλάττομαι, mollior. Plut. in Alcib. Item metaph Aristoph. in Ran. τί κακὸν ποτ' ἐστ' ἔτω μαλάττομαι;

Μάλαγμα τὸ malagma: id quo aliquid mollitur, seu quod ad molliendum adhibetur Diosc.

Μάλαξις mollitio, emollitio.

Μαλακτὸς ὁ, ἡ, qui molliri seu emolliri potest.

Μαλακτικὸς ὁ, ἡ, qui molliendi seu emolliendi vim habet: vt μαλακτικὰ φάρμακα medicamenta emollientia. Gal. simpl. fac libro 5.

Μαλακτὴρ, ῆρος, ὁ, qui mollit seu emollit. Plut. in Per.

Μαλάχη, ἡ, malua, malache, herba quam ab emolliendo ventre dictam putant, vt inquit Plin. lib. 20. c 21. Hesiod. in Erg. Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. Pro eodem scribitur & μολόχη.

Μολοχίτης λίθος, lapis maluæ virorē imitans. Plin. l 37. c. 8.

Δενδρομαλάχη, ης, ἡ, (comp.) arborescens malua, seu arborea malua: quo nomine vocatur Althæa siue ibiscus, maluæ agrestis species quam ἀναδενδρομαλάχην etiam Galenus appellat lib. 7. simpl. pharm.

Μαλακὸς, ὁ, ὁ, mollis: cui opponitur σκληρὸς, i. durus. Od. χ Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος. Et apud Athen. lib. 1. Στρώμασιν ἐν μαλακοῖς. ¶ Item mollis, i. placidus, lenis, mitis: vt μαλακὸς ὕπνος. Sic λόγοι quoque & ἔπη dicuntur μαλακά. Od. α. Il. α. Homo quoque dicitur μαλακὸς, in bonam partem. Plut. in Pericle εἰς ταῦτα μαλακωτέροις χρῆσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, minus asperis. Thuc. lib. 3. καὶ εἰκότως πάλαι τῶν μεγίστων ἀδικημάτων μαλακωτέρας κεῖσθαι ζημίας, miniores, leniores. ¶ Item, mollis i. effœminatus: & generalius pro molli. Arist. eth. 7. c. 7. μαλακὸς καὶ τρυφῶν. Sic à Xen. opponuntur μαλακοὶ & θρασεῖς. ¶ Item, mollis & remissus, mollis & languidus, qui languidè & animo remisso rem aliquam agit. Thuc. lib. 2. δοκῶν ἐν τῇ ξυναγωγῇ τοῦ πολέμου μαλακὸς εἶναι. Xen. apomn. lib. 1. πρὸς τὸ πονεῖν μαλακῶς ἔχειν. Dicitur etiā μαλακὸς ἀὴρ, apud Athen. lib. 2. Et μαλακὰ λουτρά, apud Plut. symp. 8. Et μαλακὸς οἶνος, apud Aristot. in probl.

Μαλακῶς, molliter. Xenoph. Item placidè, leniter. item molliter & remissè. Plut. Item μαλακῶς ἔχειν, languere, ægrum esse. Luc.

Μαλακότης ητος, ἡ, mollities, mollitudo. Hom. & Plut.

Μαλακία mollities: plerunque de mollitie animi ignaua & effœminata. Arist. eth. 3. c. 7. & l. 7. c. 7.

Μαλακίας, ου, ὁ mollis & effœminatus.

Μαλακίων, molliculus, Aristoph. in concion.

Μαλακιάω, mollis sum, mollitie laboro, flaccesco. Plerunque capitur pro, langueo, æger sum, ægroto. Luc. in Lexiph. μαλακιᾷ τὸ σῶμα. Xen. in Cyneg. αἱ κύνες μαλακιῶσαι τὰς ῥῖνας, οὐ δύνανται αἰσθάνεσθαι.

Μαλάκιον, muliebre quoddam ornamentum. Hesyc. Μαλάκια, mollia, piscium genus. Galen. li. 3. de anim. facult. Aristot. hist. anim. lib. 1. cap. 6. In hac significatione scribitur etiam μαλάχια, apud Suid.

Μαλακύνω mollio, mollem reddo. Et Μαλακύνομαι, mollio, emollior molliorem me præbeo, vel mollesco, languidior & remissior sum. Xen. Pæd. 3.

Μαλάκυνσις, emollitio, qua aliquid mollius redditur.

Μαλακίζω mollio, malacisco, mollem & effœminatum reddo. Greg. in encom. Maccab.

Μαλακίζομαι, mollior & languidior fio, seu mollior & ignauior reddor, Luc. in Hermotim. apud Xen. πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίζετο, mollior & ignauior fuit ad mortē oppetendam. Aliquando mollesco & effœminor. Thuc. l. 2. ὑπὸ πλούτου τις τὴν ἀπόλαυσιν προτιμήσας ἐμαλακίσθη, emollitus est & effœminatus. Item, mollesco, languidior fio dicitur propriè esse mulierum prægnantium. Item langueo, sum infirma valetudine, vel potius subinfirma Luc. in Lexiph.

Μαλθάσσω, f. ξω idem quod Μαλάσσω, mollio. Item mollio, id est, mollibus verbis persuadeo, delinio, demulceo, apud Suid. Sic & apud Soph. in Antiph.

Μάλθαξις, ἡ, emollitio, fotus. Exponitur etiam fomentum, apud Hippocr.

Μαλθακὸς, ὁ ὁ mollis, idem quod Μαλακός, vt testatur Eust. Μαλθακαὶ πλευραὶ costæ molles, i. costæ nothæ, ex Poll. Et Μαλθακὰ γῆρα, apud Plut. in lib περὶ εὐθυμίας. ¶ Itē mollis & iners, mollis & remissus, seu ignauus. Il. ρ. Μαλθακὸς αἰχμητής. Itē mollis & effœminatus, seu luxu mollis Demetr. Phal. ¶ Item languidus, Aristoph. in Vesp. καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναμαι κατέχειν, ἀλλ' ἤδη μαλθακός εἰμι, languescit & emollescit mihi animus. ¶ Μαλθακὸν ἔτος, mollis & lenis annus, apud Hippocr. l. 3. epidem. ¶ Pro ἡδὺς accipitur à Suid. apud Aristop. in Ran. τὸ δὲ μεταστρέφεσθ' ἀεὶ πρὸς τὸ μαλθακώτερον, δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι.

Μαλθακώδη φάρμακα ab Hippoc. vocantur pharmaca generis oleosi.

Μαλθακία ας, ἡ, mollitudo, mollities.

Μαλθάκινος, mollis. vnde Μαλθακίνῃ χάριτι in Epigr.

Μαλθακόω, mollio.

Μαλθακίζω, mollio, emollio: itē mollio animū, mollio pectus, mollibus verbis delinio & permulceo, mollibus verbis flecto, Eurip. in Medea. Μαλθακίζομαι, mollesco, ignaui & inertia mollesco, ignauiter ago, languesco. Plut. in epist. Item elanguesco, mollescens debilitor. Plat. in symp. 4.

Μάλθα, siue μάλθη, ης, ἡ, cera emollita. Hesyc. Polluci est cera qua tabella iudicum illinebatur. Dem. pro cor. ἐν μάλθῃ γεγραμμένως τὴν μαρτυρίαν. Generaliter etiam pro cera tam dura quam mollita vsurpatur, sicut Galeno μάλθη est, ὁ κηρὸς μάλιστα δ' ὁ μεμαλαγμένος. ¶ Metaphoricè etiam accipitur pro μαλθακὸς, mollis. Lucil. l. 28.

Μαλθώδης, malthinus, cereus. Gal. in lex. Hippocr.

Μάλθων, apud Suid. mollis & effœminatus.

Μαλθόω mollio vel mollio & subigo veluti ceram. Hes.

Μάλκη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex Μαλάσσω & Μαλακός.

Ἀμάλακτος, qui molliri nequit. durus, rigidus.

Ἀναμαλάττω, remollio, de integro mollio aut subigo. Ἀναμαλάττομαι, remollesco Suid.

Ἀπομαλακίζομαι, mollis sum & remissus ad aliquid augendum, elanguesco, languidè aggredior vel molliter & ignauè. Aust.

Διαμαλάττω, emollio, vel penitus mollio.

Ἐκμαλάττω emollio, vel simpl. mollio.

Εὐμάλακτος, qui facilè mollitur, seu emollitur, facilè mollescens.

Καταμαλάττω mollio, & metaph. demulceo.

Καταμαλακίζω, emollio. Καταμαλακίζομαι, emollior, emollesco Greg.

Προμαλάττω, præmollio, antè mollio, seu emollio.

Προμαλακτήριον τὸ, prima pars balnei, siue prima domus aut cella, in quam ingressi in aëre versabantur calido: inde ad lauacra proficiscebantur: ita dicta quòd in ea corpora præmolliri solerent. Gal. l. 9. simpl.

Προμαλακύνω, præmollio, priùs mollio. Alex. Aphr.

Συμμαλάττω vnà mollio, vel vnà subigo.

Ὑπομαλάττω, mollio, vel aliquatenus mollio. Suid.

Composita ex μάλθα & μαλθάσσω.

Ἀμάλθακτος, qui molliri seu emolliri nequit, durus, rigidus.

Ἐκμαλθακόω, emollio, effœmino.

Ἐπίμαλθος, maltha inductus. Hesych.

Καταμαλθάσσω, emollio, delineo, permulceo.

Καταμαλθακίζω, emollio. Καταμαλθακίζομαι, emollesco, elanguesco Plat. in epist.

Μαλερὸς, vide in Μαλος.

ΜΑΛΘ,

ΜΑ'ΛΗ, ης, ἡ, ala, axilla. ὑπὸ μάλης ἔχειν, Xen. Hellen. 2. sub ala habere seu gestare, i. occultum habere. Sic ὑπὸ μάλης κρύπτειν apud Synes. & Luc. Sic aliquid fieri dicitur ὑπὸ μάλης, i. clanculum, apud Dem. in Aph.

Μάλθα, &c. vide in Μαλθάσσω.

ΜΑ'ΛΙΣ, veterinorum morbus. Apsyrt.

Μαλιάω, ῶ, malide laboro.

Μαλιασμός, ῦ, ὁ, idem quod Μάλις.

Μάλιστα, vide in Μάλα.

ΜΑ'ΛΚΗ, ης, ἡ, manuũ pedúmve contractio & stupor ex frigore, cuiusmodi torpor dicitur etiam νάρκη. Nicand. in Ther. ἐν δ' ἐν παλάμῃσιν αἰγεὶ Μάλκαι ὑποκρεθίωσιν ὑπὸ κυμοῖο δαμβύτων * vbi Schol. Μάλκας esse dicit τὰς μαλακίας καὶ δυσκινησίας διὰ τὴν τῆς κρύους ὑπερβολὴν ἤ, τὰ χίμετλα ἤγουν αἱ ῥήξεις τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. Plinius appellat perniones & perniunculos.

Μαλκέω, frigore contrahor, ex frigore obtorpesco. Dem. Philipp. 4. Dicitur & Μαλκείω, Ionicè & poëticè. Nicand.

Μαλκειάω, idem quod Μαλκέω. Arat. in Phœn.

Μάλκιος, exp. frigidus. Et superl. Μαλκίστατον, frigidissimum. apud Suidam.

Μᾶλλον, vide in Μάλα.

ΜΑ'ΛΛΟΣ, ῦ, ὁ, vellus, lana, lana promissa. Hesiod. in Erg. Εἰροπόκοι δ' ὄιες μαλλοῖς καταβεβρίθασι ab Hesychio exponitur etiam promissa coma: & cirrus seu cincinnus. * A μῆλον, i. ouis deriuari dicitur.

Μαλλωτὸς, ῦ, ὁ, lanatus, villosus, seu vellere densus, vellere hirtus, vt Plato comicus dixit Μαλλωτὰς χλαμύδας. Fœmininum μαλλωτὴ substantiuè ponitur pro Μαλλωτὴ διφθέρα, pellis lanata, vellus.

Composita.

Α'κρόμαλλος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, summè villosus. Strabo.

Α'μφίμαλλος vtrinque villosus, vtrinque villis hirtus; vt ἀμφίμαλλοι χιτῶνες, apud Poll.

Βαθύμαλλος, profunda seu promissa habens vellera. Pind.

Δασύμαλλος, (q.d. densipilis, seu densiuillus) valde villosus, lanosus. Odyss. ι.

Δρακοντόμαλλος, dracontino crine. Æschyl. in Prometh.

Ε'τερόμαλλος, altera tantum parte villosus: vt ἑτερόμαλλοι τάπητες. Eustath. ex Pausan.

Πηγεσίμαλλος, exp. habens vellus nigrum vel album: à πηγὸς significante Μέλας. item λευκός. Il. γ.

Στρεψίμαλλος, intortum vellus habens. Item homo non simplex, versipellis, metaphora sumpta à velleribus intortos villos habentibus. Suid.

Τριχόμαλλος, villosus, laniger: vt τριχόμαλλος οἶς, in Epigr.

Χρυσόμαλλος, aureum vellus habens. Eurip. in Orest.

Μᾶλον, vide in Μῆλον.

ΜΑΛΟ'Σ, ῦ, ὁ, tener, idem quod ἀμαλός. ex quo factum aiunt. Il. π. quidam legunt ἄρνα μαλλὸν, alij ἄρν' ἀμαλλὸν. ¶ Exponitur etiam, albus, candidus: item exitiosus.

Μαλερὸς, ῦ, ὁ, ignis est epith. apud Homerum, Iliad. υ. & Hesiod. in asp. Exponitur vstiuus, feruidus, lucidus: item exitiosus, perniciosus.

Πρόμαλος, plantæ species. apud Hippocr. lib. 2. de morbis mul.

ΜΑΜΗΡΑ', siue Μαμιρὰ, aut Μαμιρὰς medicamenti genus apud Actuar. Nicol. Myresp. & Paul. Aeginetam, qui eius meminit lib. 3. c. 22. titulo. de cicatricibus & albuginibus. Idem lib. 7. in serie τῦ μ, Μαμιρὰς (inquit) οἷον ῥιζίον τι πόας ἐστὶν, ἔχον ὥσπερ κονδύλους συκτὰς ὅπερ ὑλαίς τε καὶ λευκώματα λεπτύνειν πεπίστευται δ' ἢ πλήν ὅτι φυσικῆς ὑπάρχον δυνάμεως. Sunt qui idem esse velint quod Doronicum Romanum.

ΜΑΜΜΑ, & Μάμμη, & μαμμαία, apud Eust. Aristoph. grammaticus tradit esse voces puerulorum ad matrem aut senem, sicut ἄττα, τίττα, πάππα, ἄππα exponitur etiam auia.

Μαμμία, mater, & auia: vt Μάμμη. Suid.

Μαμμίον, diminutiuè & blandientiũ more dicitur ἡ μάμμη.

Composita.

Προμάμμη proauia. Τριμάμμη, triauia.

ΜΑΜΜΑ'Ν, vox est puerculi significans panem, apud Aristoph. in Nub. Μαμμᾶν δ' ἂν αἰτήσαντος ἧκον σοι φέρων ἂν ἄρτον.

Μὰν, vide in Μὴν & in Μάννα. Μανά, vide in Μάννα.

ΜΑΝΔΑ'ΚΗ, ης, ἡ, exponitur corium, pellis δέρμα. Apsyrt. in hippiatria τῦ ἵππου ἐκβολῇ τῦ ὤμου κάμνοντα, θεραπεύειν διὰ τῦ καίειν ἐμπλέκοντα μανδάκη.

Μανδακηδὸν, ad cutim, ἐν χρῷ, ibidem.

ΜΑΝΔΑΛΩΤΟ'Ν, ῦ, ὁ, osculi seu basij genus quoddam. Aristoph. in Acharn. φίλησατόν μαλθακῶς, ὦ χρυσίον, τὸ περιπεταστὸν, κἀπιμανδαλωτὸν ἄν. Scholiast. scribit fuisse amatoriũ, in eoque basiantis linguam lambi solitam fuisse.

ΜΑ'ΝΔΡΑ, ας, ἡ, stabulum, caula seu claustrum & septum quo noctu clauduntur pecora. Exponitur etiam spelunca, apud Theocritum idyl. 5. Item locus in quo torcularia sunt, & vuæ exprimuntur.

Μανδρόλμα, ατος, τὸ, caula.

ΜΑΝΔΡΑΓΟ'ΡΑΣ, ῦ, ὁ, planta est, cui inest vis corporis sensuúmque obstupefactrix & somnifica. Vnde prouerbialiter, Μανδραγόραν ἐκπεπωκέναι dicuntur qui in rebus gerendis dormitant & veterno quodam correpti sunt. Plura vide apud Diosc. 4. c. 76. apud Theophr. hist. pl. l. 6. c. 12. Plin. l. 25. cap. 13. A Romanis sic etiam appellatur canina malus, seu terrestris a Pythagora verò propter diuaricatas humano modo radices ἀνθρωπόμορφος.

Μανδραγορίτης οἶνος, vinum, mandragora conditum; de quo Diosc. l. 5. c. 81.

Μανδραγορίζω videtur significare, mandragoram propino, mandragoram offero, apud Suid.

ΜΑΝΘΑ'ΝΩ, (F. ἥσομαι, P. ηκα, aor. 2. ἔμαθον) disco. Odyss. ρ. Α'λλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμαθεν. Xen. Pæd. 1. μάθε δ' ἐμοῦ ὦ παῖ καὶ τάδε (ἔφη) τὰ μέγιστα, disce ex me hæc Plato. μανθάνω παρὰ τῶν ἄλλων, disco ex aliis. Cum genitiuo pretij, apud Aristoph. in Nub. Ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος, hoc talento didicit Hyperbolus. Cum infinitiuo, vt Xen. μανθάνω ἱππεύειν Cum particip. Aristot. pol. 8. μανθάνω ᾄδων, disco canere. Item intelligo, percipio, animaduerto: idem interdũ quod συνίημι. vt apud Plat. in Hippia minore νῦν δὴ ὦ Ἱππία κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις Sic & alibi.

Μάθημα, τὸ, quod quis didicit seu discit. disciplina. Xeno. de re equ. Thuc. l. 1. Per excellentiam μαθήματα dictæ fuerunt disciplinæ seu artes aut scientiæ mathematicæ. Philo de mundo. Item documentum. Xen. pæd. 2.

Μαθηματικὸς, ῦ, ὁ, (q.d. disciplinarius) ad disciplinas pertinens, seu ad disciplinas aptus. Plut. in lib. de virtute mor. Item discendi cupidus. Plato. Item docilis. Aristot. metaph. l. 1. Item ad mathematica pertinens, pertinens, ad mathematicos mathematicus. vt μαθηματικὴ ζήτησις, apud Aristot. Et μαθηματικὴ, sub. ἐπιστήμη. Plut. Item mathematicarum disciplinarum peritus. Aristot. eth. 6. c. 8. & l. 1. c. 3.

Μαθηματικῶς, mathematicè mathematicorum more.

Μάθησις, εως, ἡ, (q.d. discentia) ipsa discendi actio. cognitio, perceptio. Aristot. polit. 8. οὐ γὰρ παίζουσι μανθάνοντες. μετὰ λύπης γὰρ ἡ μάθησις.

Μαθητὸς, (q.d. discibilis) qui disci potest. Aristot. ethic. 6.

Μαθητὴς, ῦ, ὁ, discipulus. Epigr. l. 2. Πολλοὶ μαθηταὶ κρείττονες διδασκάλων, & Πλάτωνος μαθητὰς sæpe apud Plut. &c. Et fœm. μαθήτρια & μαθητρὶς, discipula. Laert. in Speusippo.

Μαθητεύω, discipulus sum, sum auditor. Plut. in vita Isocrat. ἐμαθήτευσε δ' αὐτῷ καὶ Θεόπομπος ὁ Χῖος, καὶ Ἔφορος ὁ Κυμαῖος, &c. Item doceo. Matth. vlt. πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη.

Μαθητεύομαι doceor. Bas. Μαθητεία ἡ institutio quæ traditur discipulo, vel disciplina seu doctrina. Greg.

Μαθητιάω ῶ discipulus esse cupio, discere cupio. Syn. καὶ τὴν τε φύσιν ἐμακάριζον καὶ ἐμαθητίων πολλοί. Et cum datiuo. apud eundem. Item cum accusat. apud Areop.

Composita: & primum cum præpositione.

Α'ναμανθάνω, (q.d. redisco) denuò disco, de integro disco. Hesy.

Α'ντιμανθάνω, cõtra disco, seu contraria disco, aut vicissim disco.

Α'πομανθάνω dedisco. Plato in Phædo. ὥστε ἀπέμαθεν καὶ ταῦτα ἃ πρὸ τοῦ ᾤετο εἰδέναι. Plut. in Lyc. φέρειν βακτηρίαν ἀπέμαθον.

Α'πομάθησις. (q.d. dediscentia) obliuio eius quod didicit.

Ε'κμανθάνω, disco seu potius perdisco, intelligo, cognosco. Plato, μεγίστη δὲ φυλακὴ τὸ μὴ γράφειν ἀλλ' ἐκμανθάνειν. Herodot. ἐκμανθάνειν τὴν γλῶσσαν, discere seu perdiscere linguam. Eurip. ἐκμαθεῖν νέον ἀνδρὸς, cognoscere vel perspicere.

Ε'πιμανθάνω, disco post seu postea, doceor postea. Thuc.

Καταμανθάνω, perdisco, pernosco, Plat. ἔπειτα δὲ ἔρωτα ἴσχει τοῦ καταμαθεῖν ὅπισα, &c. amore affectus est pernoscendi. Itẽ animaduerto, perpendo. Isocr. ad Dem. ῥᾴδιον δὲ τοῦτο καταμαθεῖν ἔκ τε τῶν Ἡρακλέους ἄθλων facile hoc animaduerti potest. Epictetus. τὴν σεαυτοῦ φύσιν κατάμαθε, perpende.

Decomp. Δυσκατάμαθητος, qui difficile disci potest seu intelligi aut animaduerti. Δυσκαταμαθήτως, vt vix intelligi seu animaduerti possit.

Μεταμανθάνω, q.d. post disco, i. disco post illud quod antea didiceram, seu relicto eo quod antea didiceram. Theodor. hist. Eccl. l. 1. τὴν τοῦ σωτῆρος ἡμῶν μεταμαθεῖν εὐσέβειαν προτρέπων Et apud Suid. Μετέμαθεν Ἑβραῖος ἂν τὴν τῶν Α'ρειανῶν δυσσέβειαν Item

dicendi rationem muto. Arist. Et *pro*, dedisco, apud Æschin.

Προβανθάνω, (q.d. prædisco) antè disco. Aristoph. ... lib. εἶτ' αὖ προμαθεῖν ἄσμ' ἐδίδασκε.

Προσμανθάνω, addisco, insuper disco.

Συμμανθάνω, (q.d. condisco) simul disco, vnà disco. Συμμαθεῖν exponitur etiam condocefacere, apud Soph. in Aiace, κ' οὐδ' εἰς ἐπίσταταί με συμμαθεῖν τόπος: alij tamen sunt qui exp. etiam cognoscere seu noscere. Item assuefieri, apud Xen. in anab.

Συμμαθητής, condiscipulus. Plat.

Συμμαθητιάω, simul discere cupio, apud eundem.

composita sine præpositione.

Ἀμαθὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, indoctus, qui non didicit literas, literarum rudis: propriè qui non didicit. Aristoph. in Nub. ἄνθρωπος ἀμαθὴς ουτοσὶ καὶ βάρβαρος. Exponitur etiam, imperitus, rerum ignarus, nullam habens rerum experientiam. Item rusticus. Item ignarus, nescius, rudis: vt ἀμαθὴς Ἑλληνικῶν γραμμάτων, Græcarum literarum rudis. Exponitur & simpliciter, ex persiꝰ vt ἀμαθὴς ὑπεροψίας apud Thuc. Pro ὀλιγομαθὴς etiam accipi testatur Eust. & alij grammatici.

Ἀμαθῶς, inscitè, imperitè, indoctè: vel more hominis imperiti seu indocti. Thucyd. l.1. Ἀμαθεὶ, idem.

Ἀμαθία vel ἀμάθεια, ἡ, inscitia, ignorantia, ruditas rerum, imperitia. Item rusticitas. Et *peculiariter*, literarum ignorantia. Plut. de aud. Item imprudentia, inconsiderantia. Thuc. l.3.

Ἀμαθαίνω, in ignorantia versor. Plato de rep. lib. 7. καὶ ἀμαθαίνουσά που ἁλισκομένη (ἡ ψυχὴ) μὴ ἀγανακτῇ, conuicta ignorantiæ. Et cum accusat. apud eundem, ὡς τοῖς ταῦτ' ἀμαθαίνουσι τῶν πολιτῶν, hæc ignorantibus. Item cum præposit. εἰς, vt ἀμαθαίνων εἰς ταῦτα, rudis ad hæc, apud eundem ibid.

De comp. Διαμαθεῖ Eurip. εἰ αἱ πόλεις, ἀπὸ τοῦ εἶναι λίαν ἀμαθεῖς. Vide & compositum ab ἀμαθος.

Ἀρτιμαθὴς, qui nuper discere cœpit. Item qui nuper didicit, seu intellexit. Eurip. in Hecuba ἀρτιμαθὴς κακῶν.

Αὐτομαθὴς, qui ex seipso didicit, qui nullo præceptore vsus est.

Αὐτομαθῶς, discendo ex seipso, sine præceptore.

Δυσμαθὴς, qui non facilè discit, tardus ad discendum: seu hebes, indocilis. Plato de rep. l.2. Item pass. qui non facilè disci potest, seu cognosci, aut animaduerti. Eurip.

Δυσμαθῶς, non facilè discendo.

Δυσμαθία, tarditas ad discendum, indocilitas. Plat. in epist. Scribitur & Δυσμάθεια.

Εὐμαθὴς, qui facilè discit, docilis. Plat. ep. 7. Item passiuè, qui facilè disci potest, intellectu facilis seu cognitu. Lucian. de hist. scrib. Soph. in Aiace. Xenoph. apomn. l.1. Aristot. rhet. 3.

Εὐμαθῶς, ita vt quis facilè discat, seu intelligat, aut facilè discendo seu intelligendo cum docilitate.

Εὐμαθία, seu εὐμάθεια, facilitas in discendo, celeritas ad discendum, docilitas. Luc. de hist. scrib. & Arist. rhet. 3.

Ἡμιμαθὴς, semidoctus. Pol. l.6. c. 36.

Κακομαθὴς, qui malè didicit, malè doctus.

Νομομαθὴς, legis peritus. Chrysost.

Ὀλιγομαθὴς, qui pauca didicit, parum doctus.

Ὁμομαθὴς, iisdem studiis & disciplinis deditus: Aristot. ethic. 8. c. 13. vbi tamen legitur & ὁμοιομαθεῖς.

Ὀψιμαθὴς, qui serò didicit, seu discere cœpit. Isocr. in Hellen.

Ὀψιμαθία vel ὀψιμάθεια, sera eruditio, Gell. lib. 11. c. 7.

Ὀψιμαθῶς, serò discendo, seu sera ætate. Luc. de merc. cond.

Παιδομαθὴς qui à puero didicit: & *ex consequenti* qui in sua quidque arte optimè facit.

Πολυμαθὴς, qui multa didicit, multiscius, multum eruditus. Isocr. ad Demon.

Πολυμαθῶς, cum peritia multarum rerum, cum magna eruditione: vel more eius qui est multarum rerum peritus, seu qui multa didicit.

Πολυμαθία vel πολυμάθεια, multarum rerum peritia, vel multa eruditio, magna eruditio seu doctrina. Luc. de salt.

Πραγματομαθὴς, cui est rerum vsus Suid.

Ταχυμαθὴς, qui citò didicit, vel qui citò discit.

Φιλομαθὴς, cupidus discendi, studiosus discendi. Isocr. ad Dem. Plut. in sympos.

Φιλομαθῶς, cum cupiditate discendi.

Φιλομαθία, vel φιλομάθεια, cupiditas discendi. Τὸ φιλομαθὲς, pro eod.

Φιλομαθέω, ῶ, discere cupio, discendi desiderio teneor apud Plat. de leg. & Strab.

Μανία μανικὸς, &c. vide in Μαίνομαι.

ΜΑΝΝΑ, siue μὰν (quorum illud Chaldaicum, hoc Hebraicum esse volunt) manna: cibus ille quo Deus quadraginta annis Israëlitas pauit in deserto. Exod. 16. Iosuæ, 5. Deuter. 8. Ioan. 6. Ioseph. περὶ ἀρχαιολογίας. ¶ Est & manna Arabum, diuersa à superiori. Item apud medicos manna thuris dicitur id quod excussum est à thure circa magna onera confracto: de qua plura Gal. περὶ κατὰ τόπους l.4. & method. l.5. Diosc. l.1. c.74.

ΜΑΝΝΟΣ, siue Μάννος, ου, ὁ, genus ornamenti collaris, Poll.

l.5. c.16. ait vocem esse doricam. *Sunt qui deriuata hæc existiment à Latino vocabulo manus: vt Μάννοι siue Μάνοι propriè sint manuum & brachiorum ornamenta quæ Latinis brachialia & armillæ dicuntur. ¶ At Μανὸς vide infra.

Μανιάκης, ου, ὁ & in plur. Μανιάκαι, collaria & brachialia ornamenta. Polyb. & Plut.

Μανάκιον ου, τὸ diminut. apud schol. Theocr. idy. 11.

ΜΑΝΟΣ, ἡ, ὁ, rarus: vt σπορὰ μανὴ & φυτεία μανὴ apud Theophr. de caus. plant. satio rara & amplo distincta interuallo. Interdum & laxus: vt Μανὴ σὰρξ, apud Galen. ad Glauc. laxa seu mollis. Aristot. in probl. dicit τὸ Μανὸν esse Μαλακὸν, καὶ δυνάμενον εἰς αὑτὸ συνιέναι.

Μανότης, raritas, seu laxitas.

Μανώδης, idem quod Μανὸς, laxus, rarus, vel similis τῷ Μανῷ.

Μανάκις, rarò. Hesych.

Μανόω, ῶ, rarefacio solutiorem & laxiorem reddo: vnde pass. μανοῦσθαι, rarescere Theophr. hist. pl. l. 9.

Μάνωσις, rarefactio: itẽ pro Μανότης. Theop. de c. pl. l.4. c.15.

Composita.

Δυσμανῆ ὕδατα, apud Theophr. hist. pl. l.7. c.5. exp. aquæ rarefactu difficiles.

Τειχομανὴς quomodo huc pertineat, vide in comp. ex Μαίνομαι.

ΜΑΝΤΙΣ εως, ὁ, vates hariolus. Od. ι. Ἔσκέ τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε. Od. α. Οὔτε τι μάντις ἐὼν, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς. Plut. in Lyc. Μάντις ἀγυρτικός. Cum genit. Il. α. Μάντι κακῶν, ὁ vates malorum. Inuenitur & fœm. genit. ἡ μάντις, apud Athen. *Dictum ἀπὸ τοῦ μαίνεσθαι, à furore diuino quo correpti vates futura prædicant.

Μαντικὸς, ad vatem seu vates pertinens, ad vatum artem pertinẽs; aut etiam, vatem efficiens, seu vaticinationem habens, vt ὕδατα μαντικὰ apud Aristid. & Μαντικὸν πόμα Κασταλίας Greg. Item ἡ μαντικὴ, sub. τέχνη, vatum ars, vaticinandi ars. Thu. l.5.

Μαντοσύνη ης ἡ vaticinium, vaticinatio, vaticinandi ars. Odyss. ι. ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο.

Μαντόσυνος: vt Κέλευσμα μαντόσυνον, iussum diuinum: apud Eurip. in Androm.

Μαντῴδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vaticinus, fatidicus: vt Μαντῴδη φωνή. Epigr. & apud Nonn.

Μαντεύομαι, vaticinor, auguror, oraculum edo. Ody. α. Εἶθ' ὅγε καί τοι μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσι. Et cum accus. Il. τ. Ξάνθε τί μοι θάνατον μαντεύεαι. Sic apud Pla. in epist. φιμὲν γὰρ ἀγαθὸν μαντευόμενα. Et Luc. μαντεύεται πᾶσι τὰ ἀμφίλοξα. Generaliter interdum significat, conicio, opinor: vt apud Aristot. in eth. τἀγαθὸν τι καὶ δυσαφαίρετον εἶναι μαντευόμεθα. Itẽ oraculum consulo, seu oraculũ peto. Xen. apomn. l.1. τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις cõsulẽtibus oraculũ. Dicitur etiã Μαντεύομαι τοῦ το, vel περὶ τούτο, vt apud Plat. in apol. ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύεσθαι. Aesch. in Ctes. Ἀμφικτύονες μαντείαν ἐμαντεύσαντο περὶ τοῦ θεοῦ. Et apud Athen. Κνωσσοῦ μαντευομένοις περὶ σωτηρίας ὁ θεὸς ἔχρησεν.

Μαντεία, ἡ, vaticinatio, diuinatio. Item vaticinium, oraculũ. Luc. in Hermot. Philo de vita M. l.1. Item oraculi petitio. Plut. in probl. Rom.

Μαντεῖος, adiect. q.d. vaticinius, ad vatem pertinens seu ad vaticinationem: vt Μαντεία ὀσσὰ, apud Soph. dicitur & μαντήιος per dialysin pro eodem, apud Apoll. Arg. 2. Legitur & Μαντῷος, apud Plut.

Μαντεῖον, ου, τὸ, vaticinium, oraculum. Thuc. l.2. Item locus in quo editur oraculum. Plut. de orac. Pyth. Pro eodem dicitur & Μαντήιον. Od. μ.

Μάντευμα, vaticinamẽtum, vaticinium, oraculũ. Plat. in epi.

Μαντευτής, vaticinator, vates.

Μαντευτὸς, vaticinio prædictus. Syn.

Μαντευτικὸς, vaticinatorius, ad vaticinatorem, seu vaticinationem pertinens. Item vaticinandi peritus.

Composita.

Ἀλευρόμαντις, dictus fuit Apollo, quòd è farina etiam vaticinia daret. Hesych.

Ἀληθόμαντις, verus vates. qui vera vaticinatur: apud Phil. de vita (Mos. l.3.

Ἀλφιτόμαντις, εως, ὁ, qui è farina vaticinatur. Hesych.

Ἀμάντευτος, non vaticinans: item de quo nemo vaticinatus est aut vaticinatur: ex Moschop.

Ἀξινομαντεία, diuinatio per securim seu asciam. Plin. l.36. c.19.

Ἀπομαντεύομαι, diuino. Gal. ἀπομαντευόμενοι τῆς γνώμης αὐτοῦ, qui mentem ipsius diuinant.

Ἀστρόμαντις, qui ex astrorum contemplatione futura prædicit. Poll. l.7. c.30.

Βελομαντία seu ῥαβδομαντία, genus est vaticinationis, cum mittuntur sagittæ in pharetrã & cõmiscentur inscriptæ siue signatæ nominibus singulorũ, vt videatur cuius sagitta exeat, & quæ prius ciuitas debeat expugnari Hieronym. in Ezech. cap. 21.

Βριζόμαντις, qui ex somniorum interpretatione aut visione futura prædicit. Hesych.

Γαστρομαντεύομαι, q.d. ventre diuino.

Decomp. Ἐγγαστρίμαντις, vaticinatrix, quæ Pytho postea dicta fuit. Suid.

Διαμαντεύομαι, vaticinor. Item oraculum peto, oraculum consulo: διεμαντεύοντ' ἐπ' ὄρνισι, augurium captabant ex auibus. Plut. in Cam.

Θεόμαντις, εως, ὁ καὶ ἡ, qui Dei instinctu vaticinatur. Plat. in apol.

Θυμόμαντις, qui animo futura prospicit, vates. Hesych.

Ἰχθυόμαντις, εως, ὁ, qui ex piscibus futura prædicit. Athen. lib. 8.

Κακόμαντις, malus vates. Pind.

Καταμαντεύομαι, vaticinor, coniicio: vnde apud Aristot. rhet. 1. τὰ μέλλοντα καταμαντεύεσθαι, futura coniicere.

Κορακόμαντις, qui ex coruis auguria captat. vtitur Eust. in Od. ξ.

Κοσκινόμαντις, εως, ὁ, vates cribro diuinans. Theocr. idyl. 3. Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τἀλαθέα κοσκινόμαντις.

Κλυτόμαντις, inclytus vates, vaticiniis seu oraculis clarus. Pind.

Λιβανόμαντις, qui è thure incenso vaticinatur. Eust.

Μυσόμαντις, exp. iactabundus, qui tales vt plurimum sunt poëtæ. Aristoph. in auib. τίς πόθ' ὁ μυσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀρειβάτης;

Νεκρομαντεῖον, ου, τὸ, vaticinium euocatis mortuis, responsum quod inferorum vmbræ euocatæ de futuris reddunt. Hesych. Verr. eo & Cic. Tusc. 1.

Νεκρομαντεία, ἡ, vaticinatio eiusmodi. Hesych.

Νεκυόμαντις, qui mortuos euocans & suscitans futura vaticinatur.

Νεκυομαντεία, vaticinatio quæ fit euocatis mortuis. Hesych.

Νεκυομαντεῖον, oraculum eiusmodi. Eustath. ex Herodot. Pro quo Ionicè νεκυομαντήϊον dicitur, apud Herodot. l. 5.

Οἰωνόμαντις, εως, ἡ, qui ex auguriis seu auspiciis vaticinatur. Eur. in Phœn.

Οἰωνομαντεία, vaticinatio vel vaticinium ex auspiciis.

Οἰωνομαντικὴ sc. ἐπιστήμη, scientia auguralis.

Ὀπημαντεῖον, voce datum responsum.

Ὀρθόμαντις, rectè vaticinans. Pind. (Plut.

Πολυμάντευτος, multa habens vaticinia, multis vaticiniis clarus.

Πρόμαντις, ἡ, mulier quædam oraculi Delphici antistites. Luc. in Hermot. Exponitur etiam, vaticinantium antistes, apud Plut. & Thuc. l. 5. Apud Eurip. in Helene, Μὴ πρόμαντις κακῶν προλαμβάνου, ὦ φίλα, γόους. exp. simpliciter, vaticinans mala.

Προμαντεύομαι, q.d. præuaticinor, ante vaticinor. Herodot.

Προμαντεία, præuaticinatio. Exponitur etiam, prærogatiua consulendi oraculi, seu primæ partes in consulendo oraculo, apud Dem. Philipp. 3.

Προμαντεύς, (q.d. præuaticinator) fuit cognomen Apollinis, apud Thurios, quo vsus est Lycophron.

Πυθόμαντις ἑστία Pythûs vatis domus, apud Soph. Dicitur etiam significare, Pythicus vates.

Πυρόμαντις, qui ex igne diuinat, ignispex.

Πυρομαντία, diuinatio ex igne, ignispicium.

Σεμνόμαντις, venerabilis vates.

Στερνόμαντις, ex cuius pectore dæmon sua responsa dat, seu qui dæmonem in præcordijs habens futura prædicit. Poll. ex Soph.

Σφονδυλόμαντις, qui ex inspectione vertebrarum in corpore humano aliquid prædicit. Poll. 7. c. 30.

Decomp. Ἐνστερνομάντιας, pro eodem. Hesych. ex Soph. capt.

Ὑδρόμαντις, qui ex aqua prædicit futura, qui res futuras ex aqua auguratur.

Ὑδρομαντεία, eiusmodi per aquas diuinatio.

Ὑετόμαντις, epitheton cornicis, apud Euphorionem ex eo quòd pluuias prædicit. Exponitur pluuiæ prænuntia, vel aquæ augur, vel imbrium diuina atis imminentium.

Χειρόμαντις, εως, ὁ, ex manu seu manibus diuinans, i. ex inspectione manuum. Reperitur & fœm. in plur. num. Χειρομάντεις, apud Poll.

Χειρομαντεία, diuinatio illa ex inspectione manus seu manuum.

Ψευδόμαντις, falsus vates, mendax vates. Suid.

Ψευδομαντεύομαι, falsa vaticinor, falso reddo oracula.

Ψευδομαντεία, falsa vaticinatio.

Ψευδομαντεῖον, ου, τὸ, locus vbi animæ sacrificiis euocatę responsa dabant consulentibus. Plut. in consol. ad Apollon.

Μαπέειν, vide in Μάρπτω.

ΜΑΡΑΓΔΟΣ, ου, ὁ, gemma quæ & σμάραγδος appellatur smaragdus (* dicta παρὰ τὸ μαρμαίρειν, τοῦ διαυγὴς ὑπάρχειν, propterea quod pellucida sit.) Athen. l. 3. ex Menandro, Μάραγδον εἶναι ταῦτ' ἔδει καὶ σάρδια.

Σμάραγδος, ου, ὁ, idem quod Μάραγδος, apud Suid.

Σμαράγδινος, ου, ὁ καὶ ἡ smaragdinus, ex smaragdo factus. Item σμαράγδινος λίθος Apol. 4. pro smaragdo.

Σμαραγδίζω, smaragdum colore refero, smaragdi colorem refero seu imitor. Sic ἰρις dicitur σμαραγδίζειν à Basilio & ab Aretha.

Χαλκοσμάραγδος, chalcosmaragdus, gemma quędam, apud Plin. lib. 37. cap. 5.

ΜΑΡΑΓΝΑΝ, Plato comicus in Cleophonte vocauit τὴν μάστιγα, flagellum seu scuticam, teste Poll. l. 10. c. 3. Eurip. posuisse dicitur pro genere supplicij.

ΜΑΡΑΘΡΟΝ, ου, τὸ, marathrum seu fœniculum: herba de qua Diosc. l. 3. c. 81. & Plin. l. 20. c. 23. Eadem vocatur & Μάραθος, sine ρ, & genere masculino, vt apud Athen. l. 3. καὶ τὸν μάραθον ἐσθίουσι, πυρὸς δ' οὐ μάλα.

Ὑπομάραθρον, (comp.) fœniculum syluestre, à magnitudine, qua satiuum excedit, ita appellatum: de quo Diosc. l. 3. c. 81. & Plin. loco citato. Eadem herba diuisa voce ἵππειον μάραθρον dicitur à Nicand. in Ther. i. fœniculum equinum.

ΜΑΡΑΙΝΩ, ανῶ, marcescere facio, marcidum seu flaccidum reddo. Isocr. ad Demon. κάλλος μὲν ἢ χρόνος ἀνάλωσεν ἢ νόσος ἐμάρανε. Soph. πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει. Hom. hymno in Merc. Ἀνθρακιὴν δ' ἐμάραινε, ignitos carbones extinxit. Dicitur significare etiam, excedo paulatim. * Deriuatum esse à Μαίρω tradit Eust.

Μαραίνομαι, marcesco, flaccesco, marcidus seu flaccidus reddor, tabesco, elanguesco seu elanguco. Moschus in epitaph. Bion. τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη, flores omnes marcuêre. Philo de vita M. l. 3. Μὴ χρόνου μήκει μαραινόμενον, temporis longitudine non marcescit. Aristot. in probl. ὅσοις μὲν γὰρ μαραινομένου τῆς θερμῆς ἀθυμίαι γίνονται, μᾶλλον ἀπάγχονται, quum calor marcescit & exolescit. Dicitur & πῦρ μαραίνεσθαι, quum paulatim collabitur & sensim extinguitur, apud Aristot. de cœlo l. 3. Sic & Hom. Il. ι. φλόγα μαραίνεσθαι dixit.

Μαρασμὸς, οῦ, ὁ, tabefactio, marcor, & q.d. flacciditas. Itē nomen morbi, apud medicos: marcor, tabes, immodica totius corporis ariditas & consumptio.

Μαρασμώδης, cui inest Μαρασμὸς: coniunctum habens μαρασμὸν, vt Μαρασμώδης πυρετὸς, febris quæ paulatim exest & ad tabem perducit. Gal. (tur senium.

Μάρανσις, idem quod Μαρασμός. Ab Aristotele sic appella-

Μαρίλη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀμάραντος, ου, ὁ καὶ ἡ, immarcescibilis, nunquam marcescens. Item peculiariter flos quidam, sic dictus quòd non marcescat, sed deceptus asseruetur, & cum cuncti flores defecêre, madefactus aqua reuiuiscat. vide Plin. l. 21. c. 11. A quibusdam sic etiam appellatur τὸ ἑλίχρυσον, vt testatur Diosc. l. 4. c. 57.

Ἀμαράντινος, qui est ex amaranto: vt ἀμαράντινος στέφανος, apud Philostr. in Heroicis.

Ἀπομαραίνω, tabefacio, idem cum Μαραίνω. Exponitur etiam, flaccidum seu languidum reddo, apud Alex. Aphr. Item extinguo, perimo, apud Polyb.

Ἀπομαραίνομαι, tabesco, idem quod Μαραίνομαι. Plutar. in Numa, ἀπομαραίνομαι ὑπὸ νόσου. Exponitur etiam, deficio, collabor, concido. Aristot. in probl. segm. 11. ἀεὶ δ' ἔχειλαι κινοῦντα κινεῖν ἀὴρ, ἕως ἂν ἀπομαρανθῇ. Item extingor, perimor, aboleor. Xen. in symp. ἀπολείποντος δὲ τούτου ἀνάγκη καὶ τὴν φιλίαν ἀπομαραίνεσθαι.

Decomp. Συναπομαραίνω, vnà marcescere facio, vnà vel simul contebefacio.

Ἐκμαραίνω, idem quod ἀπομαραίνω.

Καταμαραίνω, idem quod ἀπομαραίνω.

Καταμαραίνομαι, idem quod ἀπομαραίνομαι. Plutarc. in pol. præ. διὸ πολλοὶ πρὶν ἀνθῆσαι περὶ τὸ βῆμα κατεμαράνθησαν.

ΜΑΡΓΑΡΟΝ, ου, τὸ, vnio. Paus. in Arcad. Et Μάργαρα, margaritæ. in Epigr.

Μαργαρείτης λίθος, siue Μαργαρείτις λίθος, (gen. masc. vel fœm.) margarita gemma: vide apud Athen. l. 3. & Aelian. l. 10. c. 14. & l. 15. c. 8. item Plin. l. 9. c. 35.

ΜΑΡΓΟΣ, ου, ὁ, insanus, amens, vesanus, vecors, stolidus. Odyss. π. Μάργε τίη, &c. i. Μαινόμενε. Et Od. ψ. Μάργην σε θεοὶ θέσαν. Plat. in Alcib. ἀλλὰ μάργον τι μοὶ δοκεῖ εἶναι. ¶ Itē proteruus, petulans, improbè libidinosus: vt apud Theogn. Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον, ἄνδρα τε μάργον Ὃς, &c.

Μαργοσύνη, ἡ, insania, vesania, vecordia. Item petulantia, procacitas libidinosa. Greg. Naz. in carm.

Μαργότης, ητος, ἡ, idem. Plut. ex Soph.

Μάργη, ἡ, insania, vel proteruia. Hesych.

Μαργήεις, εντος, ὁ, καὶ ἡ, μάργη, idem cum Μάργος. Hesyc. Suid.

Μαργαίνω, & Μαργάω, ῶ, insanio. Il. ε. Μαργαίνειν ἀνίηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι. Sic & Μαργῶσαν χέρα, manum insanientem. Eurip. in Hecuba.

Μαργίτης, ου, ὁ, Eustathius proprium nomen fuisse refert cuiusdā valde stolidi seu fatui, sic appellati ἀπὸ τοῦ μαργαίνειν, vel Μαργᾷν. Sed generaliter quilibet stultus seu fatuus sic nominatus fuit, aut etiam leuiculus: vt apud Luc. Exponitur etiam imbellis, iners, apud Plut. παῖδα καὶ μαργίτην ἀποκαλῶν αὐτόν.

Composita.

Γαστρίμαργος, ου, ὁ, ventri ad insaniam vsque indulgens, gulosus, helluo, lurco. Aristot. ethic. l. 3. c. 13. διὸ καλοῦνται οὗτοι γαστρίμαργοι, ὡς παρὰ τὸ δέον πληροῦντες αὐτήν, (γαστέρα.)

Γαστριμαργία,ἡ,ingluuies,immensa gula,helluatio.
Γαστριμαργέω,ῶ helluor,immensæ gulæ indulgeo. Chrysost.
Δοράμαργος,hasta furens,bellicosus. Æschyl.
Ἐγχείμαργος,hasta furens,i.bellicosus.
Ἐγχεσίμαργος,pro eodem. Hesych.
Ἐπίμαργος,insanus. Ἐπιμαργαίνω,insanio. Arat.
Λαίμαργος,ὁ,ὁ καὶ ἡ, gulosus,gulæ deditus,vorax. Hesych.
Λαιμαργία gulositas,ingluuies,voracitas. Plat.
Στόμαργος loquax,nugator. Aeschyl. Et στόμαργος γλωσσαλγία, apud Eurip. in Med. Vtitur & Hippocr.
Ὑπέρμαργος,insanus supra quã dici potest, vehementer insanus.
Ὑπόμαργος,q.d. subinsanus,substolidus, subuecors: vnde ὑπομαργότεροι,apud Herodot. in Thalia.

ΜΑΡΗ,ης ἡ.& in plur. Μάραι antiquorum scholiastarum testimonio dictæ fuerunt manus, vt Eustath. scribit.

Composita.

Δυσμαρὴς έος,ὁ καὶ ἡ.idem quod δυσχερὴς,difficilis.
Εὐμαρὴς.facilis. Herodian.l.6. τὴν πορείαν εὐμαρῆ παρεῖχεν,facilem transitum præbebat. Sic apud Theocr. idyll.15. παρενθεῖν. Εὐμαρὲς; num transire facile est?
Εὐμαρέως & εὐμαρῶς facilè,nullo negotio,promptè,expeditè apud Arg.l.2. Theocr. idyll.14. Herodot.l.2.
Εὐμάρεια,siue εὐμαρία ἡ facilitas. Synes. de insomn. Item tranquillitas,apud eundem epist 57.& Suidam ex Herodot. Pro ἀπόπατος, i. secessus accipitur apud Iones: vt apud Herodot. l.4.
Εὐμαρίζω all..o.
Εὐμαρὶς dictum fuit quoddam calceamenti genus,quia τοῖς αὐτὰ [illegible] εὐμαρῶς βαδίζειν, inquit Etymol.& Suidas. Sic & apud Poll.l.7.
Decomp. Ἐξευμαρίζω, facilem reddo. Philo in vita M.l.1. πάντα δ' ἐξευμαρίζει θεὸς ἃ ἂν ἐθέλῃ καὶ τὰ δυσκατόρθωτα, omnia ex facili reddit expedita quæcunque vult, vel difficillima. Exponitur etiam [illegible] εὐτρεπίζω. Hesych.
Καταμαρίζω. Suid. exp. κατα[illegible]. Et οἱ καταμαρίζοντες Hesychio sunt [illegible], & οἱ [illegible]. Item καταμαρίζειν [illegible] conspurcare [illegible].
Παρευμαρέω negligo,facilè transmitto contemno. Hesych.

ΜΑΡΙΑΝΔΥΝΟΙ, Mariandyni. Hi fuerunt olim ab Heracleotis in seruitutem redacti, vt οἱ εἵλωτες à Spartanis: vnde (sicut εἵλωτες) μαριανδυνοὶ vocantur mancipia, serui. Vide plura apud Athen. lib.6.

ΜΑΡΙΛΗ,siue μαρίλη,ης,ἡ,puluis carbonum,fauilla. Hippoc. γυναικ. 2. [illegible] Pro puluere carbonum accipit Aristoph. in Acharn. ὑπὸ τῆς δέους τῆς μαρίλης [illegible] ἐνετίλησεν ὥσπερ σηπία. Sic apud Suid. [illegible] τις γέμων καπνοῦ καὶ μαρίλης. * Deriuatum videri potest παρὰ τὸ μαραίνεσθαι,vt sit Μεμαραμμένον πῦρ.
Μαριλεύται circa fauillas versari.
Μαριλευταὶ qui fauillas tractant.

ΜΑΡΙΣ, ιος, ὁ, maris: mensura liquidorum seu cotylarum capax,vt tradit Poll.l.10.c.47. Aristot. hist.an. οἶνον μάρεις. Polyænus verò lib.4 dicit esse decem congiorum Atticorum.

ΜΑΡΜΑΙΡΩ, F.αρῶ, rutilo, resplendeo, vibranti splendore corusco. Il. π. [illegible] Χάλκεα,μαρμαίροντα. Athen.l.14.ex Alcæo,Μαρμαίρει δ' ὁ μέγας δόμος χαλκῷ.
Μαρμαρύσσω idem.
Μαρμαρυγὴ ἡ splendor seu splendor vibrans, fulgor. Chrysostom. ἡ τῶν [illegible] καὶ ἀσπίδων μαρμαρυγή. Hom. pedum μαρμαρυγὰς vocat rapidum motum celerem in cursu motum, vt αὐτὶ τοῦ παραλλάσσεσθαι videantur Μαρμαρύσσειν, vibrare veluti radij solares. Odyss.θ.
Μαρμαρυγώδης, fulgidos è se radios splendoris vibrans. Hippoc. Μαρμαρυγώδεα σφέων τὰ ὄμματα.
Μάρμαρος albus,candidus: quoniam quæ candicant, eadem ex se splendorem vibrant quendam. Il. π. ἑτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον Μάρμαρον ὀκριόεντα. Dicitur & Μάρμαρος substantiuè pro Μάρμαρος λίθος. Il. μ. & Od. ι. Μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλών. Quoddam etiam lapidis genus, niuea albedine insigne, interdum & robore quodam suffusum, interdum etiam nigrum, splendidum,læue, durissimum. Μάρμαρον vocant: vt Chrysost. de prec. χρυσὸς καὶ πολυτιμῆτοι λίθοι καὶ μάρμαρα ποιοῦσι τὰς οἴκους τῶν βασιλέων. Dicitur etiam Μάρμαρον fragmentum marmoris polìèdo decussum,marmoris cæmentum: vel simpl cæmentum. Plut. symp.4. in præfat. (in Hippiatr.
Μάρμαρον & Μάρμαρα est vitium quoddam veterinorum,
Μαρμάρεος, & Μαρμάρεος, marmoreus, marmori similis nitore, candore, læuore, marmoris modo candens nitènsque. Il.ξ. ἅλα μαρμαρέην æquor seu mare marmoreum. Item è mare seu albo lapide confectus. Hesiod. in Theog. Ἔνθα δὲ μαρμάρεαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός.

Μαρμαίρειν,idem. Athen.l.5. ζῷα μαρμάρινα τῶν πρώτων τεχνιτῶν. Et aliquanto pòst, Μαρμάρινον ἄγαλμα τῆς θεοῦ signū marmoreum. Μαρμάρινος ἥλιος,sol marmoreo nitore vibrans.
Μαρμαρόεις,εντος, splendens marmoreo nitore & candore.
Μαρμαρίζω,marmoreo splendore vibro,seu marmoreum ex me splendorem vibro, Pind. apud Athen.l.3. [illegible] Θεοξένου ἀκτῖνας προσώπου μαρμαρυζοίσας δρακείς,

ΜΑΡΝΑΜΑΙ, pugno (* deriuatum volunt etymologi παρὰ τὸ μὴ ἀρνεῖν,hoc est, ab irreconciabili odio, propterea quòd olim ἐν ταῖς ἀπαλλαγαῖς ἄρνας ἔθυον,in recōciliationibus & fœderibus agnos mactabant. Eust. verò à Μάρη deduci scribit, vt sit propriè διὰ χειρὸς μάχεσθαι.) Il. π. Μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν. Il.ρ. Μάρναντο δέμας πυρός. Il.ν. ὁ δὲ μαρνάσθω ὑποσχέσιος πιθήσας. Et Il.γ. Μαρνάμενον Μενελάῳ,pugnātē cū Menelao.

ΜΑΡΠΤΩ F.ψω,capio,corripio,prehēdo: idem quod in prosa λαμβάνω,seu συλλαμβάνω. Il.ο. Μάρψει δ' ἑξείης ὅς τ' ἄπτιος ἦ ἐστὶ καὶ ... Il. Εὖ τε τὸν ὕπνος ἐμάρπτε Eurip. apud Pluta. σίγα καὶ βραδὺ εἶ ποδὶ Στείχουσα μάρψει τοὺς κακούς. Sic & Il.ξ. & χ. ποσὶ μάρπτειν assequi pedibus & comprehendere. Aorist. 2.est ἔμαρπον,præt.med. μέμαρπα. Dicitur & sine p. ἔμαπον vnde infinit. μαπεῖν & Ionicè μαπέειν. Hesiod. in asp. Ἱέμεναι μαπέειν,cupientes prehendere.

Composita.

Καταμάρπτω,comprehendo,corripio, idem quod καταλαμβάνω. Il.ε. ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων. Apud Herodot. καταμαρπτέων φθόνῳ ἐνείχετο Θεμιστοκλέα,inuidia premens.
Συμμάρπτω,corripio,cōprehēdo,συλλαμβάνω. Od ι. σὺν δὲ δύω μάρψας,per *tmesin pro* συμμάρψας,duos comprehendens.

ΜΑΡΣΥΠΠΟΣ,ὁ,ὁ,marsupiū,crumena loculus,sacculus. Scribitur,& per ι. μαρσίπος vel (gemino π) μάρσιππος. Xē. in anab. εἶδόν τινας ἐν πίτραις μαρσίππους ἱματίων κατατιθεμένους.apud Ale. Tral. μάρσιππος ponitur pro sacculo quo pars dolēs fouetur.
Μαρσύπιον vel μαρσίπιον,τὸ, marsupium,sacculus. Poll. ex Apollodoro Carystio,Μαρσίππιον τι μικρόν.

ΜΑΡΤΥΡ υρος,ὁ,καὶ ἡ. Xen. Pæd.4. θεοὶ δ' ἡμῖν μάρτυρες ἔσονται. Plato in Polit. τί ὁ εἶτα μάρτυρος Dem. Μάρτυρες τῆς ὕβρεως. Dicitur μάρτυρας καλεῖν & ἐπάγεσθαι apud Dem.& Isoc. citare & addere testes. Μάρτυρα παρέχεσθαι,testem proferre. apud Plat.l.8.de leg. Dicitur & Μάρτυρας παρίστασθαι & ἐπιθέσθαι & ποιεῖσθαι,testes adhibere & constituere, apud Platon. Plut. Dem. Thuc. Dicitur & ἐπὶ μαρτύρων,διὰ μαρτύρων,adhibitis testibus apud Xen. Hell.6.& Plut.de fort. Alex.l.2. ¶ Apud Christianos vsus obtinuit vt μάρτυρες peculiariter dicantur qui non oris modò confessione, sed etiam suo sanguine Christi doctrinam sanciuerunt. Actor.22.
Μάρτυρος ὁ,ὁ,idem quod μάρτυρ: vnde & deriuari putatur, licet alij illud ex hoc deductum velint. Od.ξ. Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσι. Sic & Il. α.& χ. Hinc & Μάρτυς factū esse volūt per syncopēn quo nulli casus vsitati sunt præter nominat.& accus.sing.& dat. pluralē. Plat. in epist. τοῦτο δὲ ἐμοῦ μάρτυς. Plu. in Phoc. μάρτυς τὴν ἐπὶ παντὶ κρίσεως ἅμα καὶ βοηθόν. Dē. pro cor. λέγεις ἅμα καὶ μάρτυσι τοῖς ἀκούσιν ὑμῖν χρώμενος.
Μαρτυρία ἡ testimonium,id ipsum quod à teste dicitur. Plut.de fr. car. Isocr. in Archid. Dem. interdum sumitur pro ipsa dictione testimonij: vt Od.λ.& apud Hesiod. in Erg. Aristoph. in Vesp. Item pro elogio. Syn. Et pro significatione,apud Basil.
Μαρτύριον τὸ idem testimonium,seu quod testimonij loco affertur. Et pro ipso teste. Plut. in quæst. Græc. Item pro argumento seu indicio quo aliquid velut testimonio confirmatur. Aristot. eth.2.c.2. Thucyd.l.3. Vsurpatur & pro loco in quo sunt martyrum reliquiæ in Canon.6. concil. Chalced.
Μαρτυρικὸς ὁ.qui martyrum est. Greg. in Maccab. encom.
Μαρτύρομαι,testor,testificor,testatum facio,in ep.ad Galat. c.5. Μαρτύρομαι δὲ πάλιν παντὶ ἀνθρώπῳ περιτεμνομένῳ &c. Itē testē cito, vel in testimonium voco. Plut. in Alcib. χαλεπῶς φέροντα καὶ μαρτυρόμενον θεοὺς καὶ ἀνθρώπους. Aristoph. in Plut. ὁρᾷς ἃ ποιεῖ ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι, horum te testem voco. Ponitur & absolutè Μαρτύρομαι pro Μαρτύρομαι θεοὺς καὶ ἀνθρώπους: vt apud Luc. in Tim. παῖς ὦ Τίμων,μαρτύρομαι ὦ Ἡράκλεις. Sic & apud Thuc. in l.6.
Μαρτυρέω,testor,testis sum. Dem. pro cor. μαρτυροῦσι τοίνυν παρεῖναι πρὸς τῷ διαιτητῇ,testantur,testes sunt. Plut. in Pericle. ὅτι δ' ὀρθῶς ἐν τῇ Ἑλλάδι τὴν δύναμιν τῶν Ἀθηναίων συνεῖχεν,ἐμαρτύρησεν αὐτὰ τὰ γενόμενα. Interdum significat testimoniū dico,testimonium perhibeo. Demosthenes pro corona. τὰ ἐναντία ἐμαρτύρει τῇ πρώτῃ Xen. Pæd.8. αὐτῇ ἑαυτῇ μαρτυρεῖ. Pla.de leg.l.11. ἐὰν ἐπισκηφθῇ τὰ ψευδῆ μαρτυρῆσαι,si insimuletur testis falsi testimonij. Μαρτυρεῖν cum dat. significat etiā laudes alicui tribuere, seu testimonio suo alium ornare. Sic & Gal.4. Μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν, hoc testimonium laudis vobis impertio. Item assentiri alicui,in alicuius sententiam descēdere. Xenop. apom.1. κἀγὼ δὲ μαρτυρῶ τούτοις, his & ego assentior. Item

Μαρτυρέω,

μαρτυρῶ, significo, declaro, sæpe apud Basil. Et sum martyr seu cruciatu in martyrio afficior: vt ὁ ἅγιος Στέφανος πρῶτος μαρτυρεῖ, cruciatu in martyrio afficitur, seu primus est martyr. Basil. de pœnitentia.

Μαρτυρέομαι, testib. cōprobor, testimonio cōfirmor. Gregor. μαρτυρούμενος ὑπὸ τοῦ πνεύματος, cui spiritus testimonium perhibet. Rom. Μαρτυρουμένη ὑπὸ τοῦ νόμου, legis testimonio comprobata. Exponitur etiam, prædicor, perhibeor, apud ὁ reg. τῆς τελώνου ἐν ὑψώσει, ἡ ταπείνωσις, οὐδ᾽ ἐν ἄλλο μαρτυρηθεῖσα.

Μαρτύρημα, testimoniū, quod testimonio perhibetur. Eurip.

Composita.

Ἀμάρτυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, testibus carens. nullo testimonio seu teste probatus. Thuc. lib. 2. Plut. de solert. anim. Ἀμάρτυρος λόγος, apud Isocr. oratio scripta, vt quum codex recitatur loco testis.

Ἀμαρτύρως, sine testimonio.

Ἀντιμαρτυρέω, contrarium testor, testimonium contrarium fero. Plut. de def. orac. ὥσπερ ἐπὶ τηδὲς ἀντιμαρτυροῦντες ὧν δρῶσιν ἱεροῖς τοῖς ἁγνωτάτοις, velut de industria testimonio ea oppugnātes quæ in religiosissimis sacris faciūt. Idē in Alcib. πάντες οὕτως ὀνομάζουσι, τῆς ἐπιγραφῆς ἀντιμαρτυρούσης. Apud eūdem ἀντιμαρτυρεῖν πρὸς αἴσθησιν, contra sensum testificari.

Ἀναμαρτύρομαι, idem.

Ἀπομαρτυρέω, attestor, testificor. (μαρτύρατο.

Ἀπομαρτύρομαι idem. Plato in Soph. καὶ διὰ τέλους τοῦτο ἀπε-

Αὐτομαρτυρέω, de memetipso testor. Laërt. ἐγράφη δὲ Ἀντιγόνου τοῦ βασιλεῖ εἶναι, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς ἰάμβοις αὐτομαρτυρεῖ. (Hesych.

Αὐτόμαρτυς, qui sibi ipse testis est, seu testimoniū perhibet.

Διαμαρτυρία ἡ, contestatio. Apud Demosth est genus exceptionis. hoc est παραγραφῆς: nimirum instantia litis summotrix petitionis hæreditatis aut bonorum possessionis agnitæ à propinquis.

Διαμαρτυρέω, de scripto contestor. Dem. ὁ διαμαρτυρήσας νυνί, qui nunc contestatus est. Sic & apud Isæum.

Διαμαρτυρέομαι, testimonium mihi perhibetur: vnde τὰ διαμαρτυρηθέντα testimonio comprobata. Isocr. Item contestor, deos hominémque contestor. Dem. διαμαρτυροῦμαι καὶ θεῶ. Sic & apud Æschin contra Ctesiph.

Διαμαρτύρομαι, testibus interpositis reclamo, deos hominésque inuocando contestor, quiritor. Demosth. Philipp. 2. προὔλεγον καὶ διεμαρτυρόμην καὶ οὐκ εἴων προέσθαι Πύλας. Sic & alibi apud eundem. Item contestor: Idem, ἔδει διαμαρτύρασθαι ὅτι αὐτῷ οὐδὲν ἐστὶ πρᾶγμα πρὸς συνθήκας ταύτας, oportebat eum contestari quod iam eo pacto non teneretur. Significat etiam denuntio interpositis veluti testibus Polyb. Ῥωμαῖοι διεμαρτύροντο Ζακανθαίων ἀπέχεσθαι. Sic & apud Xen. Pæd. 7.

Ἐκμαρτυρία ἡ, testimonium absentis. Dem. pro cor. & Isæus.

Ἐκμαρτυρία, τά, testificationes.

Ἐκμαρτυρέω. testimonio meo prodo & effero. palàm testificor. Æsch εἰς πολλοὺς ἐκμαρτυρῆσαι. Isæus. ἀλλ᾽ ὁ μὲν Ξενοκλῆς πρὸς τοὺς ἐπιτυχόντας δύο τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἐκμαρτυρησάμενος. testatus est coram duobus oblatis testibus. Item absens testor, apud Æschin.

Ἐπιμάρτυρος qui testis est super aliqua re, qui testis adhibetur: vel idē quod Μάρτυρος. Ζεὺς δ᾽ ἄμμ᾽ ἐπιμάρτυρος ἔστω. Sic & (Od. α.

Ἐπιμαρτυρία attestatio, Thuc. l. 2.

Ἐπιμαρτύρομαι. testes cito super aliqua re attestor. Polyb. κἂν μὲν εὕρῃ κοιμωμένους τοὺς φύλακας, ἐπιμαρτυράμενος τοὺς σύνεγγυς ἀπαλλάττεται attestans proximos. Item testes inuoco. seu testes iniuriæ inuoco. Demosth. ἐπιμαρτυρόμενος τοὺς παρόντας ἠμυνάμην. Item testor, contestor. Demosth. πολλοὺς πείσονται ἐπιμαρτυρόμενοι ὅτι τὰ χρήματα κινδυνεύεται τῷ δανείσαντι, multis adhibitis testantur pecuniam aut merces fœneratorum periculosè exportare.

Ἐπιμαρτυρέω, attestor, testimonium tribuo & perhibeo. Plut. in Luc. ᾧ καὶ δαιμόνιον ἐπεμαρτύρησε, cui deus quoque attulit testimonium. Item testimonio meo attribuo & adscribo. Aphthon ἐπιμαρτυρεῖν τοῖς θεοῖς τὰ δεινότατα, diis attribuere, seu adscribere.

Ἐπιμαρτυροῦμαι, testimonium mihi perhibetur, testimonio perhibeor. Diosc. lib. 4. c. 65. διὰ τὸ ἐπιμαρτυρεῖσθαι τὴν ἐνέργειαν τοῦ φαρμάκου.

Decomp Συνεπιμαρτυρέω, vnà testimonium tribuo, seu perhibeo. Aristot. de mundo, συνεπιμαρτυρεῖ ὁ βίος ἅπας.

Καταμαρτυρέω, testimonium dico contra testimonium dico in. Demosth. ὃς αὐτὸς ἑαυτοῦ καταμεμαρτύρηκε. Et καταμαρτυρῶ σου. Plut. in Rom. & Theseo testimonio meo te premo.

Καταμαρτυροῦμαι testimoniis conuincor, testimonium in me dicitur. Aesch. contra Timar. καταμεμαρτύρηται ὑπὸ τοῦ ἑαυτοῦ βίου καὶ τῆς ἀληθείας.

Λειπομαρτύριον, τό, desertio testimonij dicendi: item actio in desertores testimonij. Poll. περὶ δικῶν l. 8.

Παραμαρτυρία præscriptio, exceptio. Poll.

Προμαρτύρομαι, ante testor. 1. Petri cap. 1.

Προσμαρτυρέω, attestor: seu meo testimonio confirmo, adstipulor. Plut. προσμαρτυρῶ τῷ ῥηθέντι.

Συμμαρτυρέω, vnà testor, simul testificor, testimonio meo comprobo. Xen. Hellen. 3. συνεμαρτύρησε ταῦτ᾽ αὐτῷ καὶ ὁ ἀληθέστατος λεγόμενος χρόνος εἶναι. Et συμμαρτυρεῖ τούτῳ. Plut. in Rom. huic testimonio est.

Συμμαρτυροῦμαι, idem Plato de leg. συμμαρτυροῦμαί σοι, tibi contestor.

Ψευδομάρτυρ, falsus testis. Aristot. in probl. & rhet. l. 1.

Ψευδόμαρτυς, idem. Poll.

Ψευδομαρτυρία, ἡ, falsum testimonium, seu testimonium rei falsæ datum. Aristot. in Rhet. & polit. 2.

Ψευδομαρτύριον, τό, idem. Poll. ex Cratino.

Ψευδομαρτυριάω, ῶ, falsum testificor. Andocyd. ἑάλωσαν παρ᾽ ἡμῖν.

Ψευδομαρτυριῶντες falsi testimonij conuicti sunt.

Ψευδομαρτυρέω, falsum testimonium dico, falsum testimonium fero, falsum testor. Xen. & Poll. ex Critia.

Decomp. Καταψευδομαρτυρέω, falsum testimonium dico in, falso testimonio oppugno, & opprimo. Xeno. in apolog. Socrat. τοὺς μὲν διδάσκοντας τοὺς μάρτυρας ὡς χρὴ ἐπιορκοῦντας καταψευδομαρτυρεῖν ἐμοῦ, in me falsum dicere testimonium.

Καταψευδομαρτυροῦμαι, falso testimonio oppugnor, falsis testibus opprimor. Demosth. contra Mid.

Μαρυκάομαι, vide in Μηρυκάομαι.

ΜΑΣΑΌΜΑΙ, siue Μαστάομαι, ῶμαι. mando, manduco, comedo, voro. Theophr. hist. pl. lib. 4. c. 9. Μασῶνται γὰρ ἅπαντες οἱ ἐν τῇ χώρᾳ πάπυρον Et apud Athen. l. 2. Μασᾶσθαι ἀμυγδάλας Duplici σ scriptum reperitur, apud Aristoph in Plut. ἀρίας μασσώμενος. Sic & apud Diosc. l. 4. cap. 25. & apud Athen. lib. 12. *Sunt qui deriuent à Μάσσεσθαι significante ἅπτεσθαι.

Μάσημα, siue μάστημα, τὸ, idipsum quod mansum siue commanducatum est, quod manditur. Theophr.

Μάσησις siue Μάστησις, manducatio. Basil.

Μαστήρ seu Μαστητήρ, ῆρος ὁ, qui mandit, qui commanducat: vt Μαστητῆρες μύες apud medicos.

Μάσταξ, ακος, ἡ, mādibula vel os Od. δ. ἀλλ᾽ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζε. ¶ Μάσταξ quibusdam dicitur etiam labrum superius & in eo enati pili: pro quo κοινότερον dicitur μύσταξ. vt tradit Eust. & Poll. Theocr. idy. 14. v. 4. Plut. de sera numinis vindicta ¶ Item esca idem quod Μάσημα Iliad. 1. ¶ Μάστακες dicuntur etiam locustæ. Nicand. in Ther. A Μαστάομαι autem deriuari Μάσταξ testatur Eust.

Μαστάζω, mando, mansito, manduco seu commanduco. Nicand. in Ther.

Μασταρύζω, malè mando, languidè & ignauiter manduco. Hesych. & Eustath. Vide in Μαστός.

Μᾶζα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀμάσητος, seu ἀμάστητος, ου, ὁ καὶ ἡ non mansus seu commanducatus. item, qui nihil commanducauit.

Ἀναμασάομαι, iterum mando, seu remando, rumino. Aristoph. in Vesp. Μόλις τὸ πρᾶγμα ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι, vix tandem rem intellexerunt seu ruminantes seu remandentes.

Διαμασάομαι siue διαμαστάομαι, commanduco, mando. Aristot. hist. an. lib. 6. c. 9. τὰ ξύλα διαμασῶνται.

Διαμάστημα, τό, mansum, i. quod mansum seu commanducatum est. Diosc.

Διαμάσησις, ipsa actio commanducandi, vt μάσησις.

Ἐπιμαστάομαι, insuper mando, mando post.

Ἡμιμάστητος, semimansus, apud Poll. l. 6.

Καταμασάομαι, seu καταμαστάομαι, ῶμαι, commanduco, comedo, manduco, absumo. Apud Athen. l. 4.

Παραμασήτης ου ὁ, qui ad latus alicuius mandit, qui à latere sedens mandit. Accipitur pro parasito, vt tradit Athen. l. 6.

ΜΑΣΘΛΗ ης, ἡ, & Μάσθλης, ητος ἡ. Aristoph. schol. & Suid. esse dicunt lorum emollitum: vnde hominem Μάσθλητα dici à comico τὸν ὀλισθηρὸν καὶ μεμαλαγμένον ἐν πονηρίᾳ: vt in Nub. Μάσθλης, εἴρων, γλοιός, ἀλαζών. Et in Equit. Ὡς δ᾽ ἀλαζὼν, ὡς δὲ μάσθλης, εἰδέ σοι ὑπάρχει, Ab Hesychio exp. corium, pellis, habena. item calceamentum puniceum.

Μασθός, vide in Μαζός.

ΜΆΣΠΕΤΑ. τὰ prima silphij folia. Hesych. Sic & Diosc. l. 3. c. 94. scribit silphij radicem dictam à quibusdam esse Μαγύδαριν, folia autem μάσπετα. ibidem tamen & caulem ipsius μάσπετον appellari docet. Et Theophr. hist. pl. 6. c. 13. τὸ δὲ φύλλον, ὃ καλοῦσι μάσπετον, ὅμοιον τῷ σελίνῳ.

Μασσάομαι, &c. vide in Μασάομαι.

ΜΆΣΣΩ, vel Μάττω F. ξω, pinso subigo. Aristot. rheth. l. 3. πότερον σκληρὰν ἢ μαλακὴν μάξει Plato de repub l. 2. μάξαντες μάζας γενναίας καὶ ἄρτους. Hippocrati est etiā ἐκθλίβω (id est exprimo) inquit Gal. ¶ Item abstergo, vnde μαγεύς. ¶ Item tango, ἅπτομαι. Eust.

¶ Deriu.

¶ *Derivata à Μάσσω, i. pinso, subigo.*

Μάττομαι, pinsor, subigor: vnde σῖτος μεμαγμένος, apud Thucydid. Item actiuè: vt apud Aristoph. in Nub. ἀλφιτα μάττεσθαι, pro μάττειν.

Μάξις, εως, ἡ, placenta, subacta farina. Aristot. rhet. 3.

Μάγμα, τὸ, quidquid superest crassum ex aliqua materia expressa: quasi recrementum. Propriè quidem (vt volunt nonnulli) est vnguenti fæx, quæ expressa reliqua liquidiori materia, relinquitur. Plin. lib. 13. c. 2. Ab eius verò similitudine, ipsum vnguentum & spissamentum omne pauco liquore subactum vt non diffluat, etiam Μάγμα dicitur.

Μάκτης, ου, ὁ, qui pinsit, pistor: Μαγεύς.

Μάκτρα, ἡ, vas in quo pinsitur & subigitur farina. Aristoph. in Ran. Χρυσῆν σὺ μάκτραν. Item alueus in quo corpus abluitur, alio nomine dictus σκάφη. ¶ Apud Nicand. in Ther. pro colo seu mortario.

Περιμάκτριος (*comp.*) assidens mactræ. Plut.

Μαγίς, ίδος, ἡ, idem quod Μάκτρα. Poll. lib 6. cap. 10. & lib. 10. c. 24. Galenus autem apud Hippocrat. Μαγίδα dici scribit τὸ, τὸ οἷον μάγμα καὶ φύραμα, καὶ τὴν χθρωλωδὴ μαγδαλιάν. Μαγίδες dicuntur etiam lances. Plin. l. 33. cap. 11. Item orbes rotundi seu tabulæ quæ tripodi imponuntur, quæ & Κύκλοι. Poll. lib. 10. & lib 6. cap 12. (Suid.

Μαγεύς, έως, ὁ, pistor. Poll. exponitur etiā ὁ ἀπομάττων apud

Ματτύη, ἡ, delitiæ ciborum, lautitiæ omnis generis quæ in edulijs adhiberi possunt. Athen. li. 14. & 4. qui & à Μάττω deriuat.

Ματτυάζω, paro Ματτύας, i. lautas epulas. Athen. l. 14.

Μάζα, Μάγειρος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναμάσσω vel ἀναμάττω, idē quod Μάσσω, pinso, subigo farinā.

Ἀναμάττομαι idem: vt Aristoph. in Nub. ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ γ' ἀναμάττεται. Item exprimo, imprimo: Iulian. & Themist. de anim. lib. 3. Item pass. pinsor, subigor.

Ἀπομάσσω, exprimo, effingo, repræsento. Plat. in Tim. ἀπομάττει σχήματα ἐπεγείρει.

Ἀπομάττομαι pro eodē, apud Arist. eth. li. 9. & Aristop. in Rā.

Decomp. Ἐναπομάττω in aliquo imprimo. Phil. de mundo. Metaphoricè apud Basil. ἐναπομάττεσθαι τὴν αἰσχύνην, imprimere dedecus.

Διαμάσσω, subigo, pinso, Hesych.

Εἰσμάττω siue ἐσμάττω, imprimo, Epigr.

Ἐκμάσσω seu ἐκμάττω, exprimo, ἐκθλίβω, apud Hippocr. Item formo, fingo, apud eundem.

Ἐκμάττομαι, exprimor, vt ἐκμεμάχθαι εἰκόνα, apud Luc. expressam esse imaginem. Item in actiua signif. vt apud Nic. in Ther. γυίοις ἐκμάξαιτο ἴππος, schol. exp. ἐκτυποῖ καὶ ἐνφαίνει.

Ἔκμαγμα, τὸ, massa subacta, apud Hippocr. Item expressum rei alicuius simulachrum. Eustath. ex Aristoph. Apud Theophr. ἐκμάγματα δ' αὐλυλίων, quidam interpr. magmata & strigmenta pastillorum.

Ἐκμαγεῖον, τὸ, expressū rei alicui⁹ simulacrū. Phil. de mūdo.

Ἐκμαγέω, ῶ, exprimo, effingo, sicut ἐκμάττω.

Κροκόμαγμα, τὸ, retrimentum crocini vnguenti. Diosc. l. 1. c. 26.

Ῥοδόμαγμα, retrimentum rosacei vnguenti.

¶ *Deriuata à Μάσσω abstergo nulla sunt, nisi Μαγδαλία, de quo vide in ἀπομάσσω: at composita hæc habentur.*

Ἀναμάσσω vel ἀναμάττω, abstergo siue abstergeo. Interdum metaph. luo: vt Odyss. τ. Ἐρδουσα μέγα ἔργον ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις, quod factum capite tuo lues, i. quod factum in caput tuum recidet.

Ἀπομάττω. abstergo. Demosth. pro cor. καὶ καθαίρων τοὺς τελουμένους καὶ ἀπομάττων τῷ πηλῷ καὶ τοῖς πιτύροις. In hac tamen signif. frequentior est vox passiua.

Ἀπομάσσομαι pro ἀπομάσσω, abstergo. Basil. in hexaëm. hom. 11. ἀπομασσόμενος τὸν ἱδρῶτα. abstergens sudorem. Sic Luc. 10 ἀπομασσόμεθα ὑμῖν τὸν κονιορτὸν, puluerem in vos abstergimus. Item passiuè abstergor. Lucianus.

Ἀπόμαγμα, q. d. abstergimentum, id quod ex abstersione colligitur: Theophr. l. 6. de caus. plant.

Ἀπομαγδαλία siue ἀπομαγδαλιά, ἡ, buccella quam manibus in eam abstersis, canibus proiiciebant. Eustath. Pol. Suid. Hesych. Vide & plut. in Lyc. Pro eodem legitur & Μαγδαλία seu Μαγδαλιά. Dicitur & ἀπομαγδαλίς.

Ἀπόμαξις, abstersio.

Ἀπομάκτης, abstersor. Hesych.

Ἀπομάκτρα ἡ, vel ἀπόμακτρον, τὸ, lignum quoddam quo premimus & velut deradimus id quod mensuram certam & legitimam excedit. Latinè radius & hostorium. Poll. Hesych. Eustath.

Ἐκμάττω, abstergo, Aristot. de an. l. 9. (de apibus flores legentibus) ἐκμάττουσι τοὺς λόγους ἐμπροσθίους πόδας εἰς τοὺς μέσους.

Ἔκμαγμα, τὸ, idem quod ἀπόμαγμα. Theophr. de caus. pl. lib. & cap. vlt.

Ἔκμαξις, abstersio, extersio. Aristot. de insom.

Ἐκμαγεῖον, id quo abstergimus: mantile. Poll. l. 6.

Ἐπιμάσσω, abstergo. Ἐπιμάσσομαι, pro eodem. Ilia. δ. ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται ἠδ' ἐπιθήσει φάρμακ'.

Περιμάττω, circumcirca abstergo. Diosl. l. 5. c. 94.

Ῥινόμακτρον, τὸ, (q. d. narium abstersorium) linteolum abstergendis naribus aptum.

Χειρόμακτρον, (q. d. manuum abstersorium) linteolum ad abstergendas manus, mantile. Athen. l. 9. Xen. Pæd. 1. Est etiam idem quod Μαγδαλία, schol. Aristop. in Equit. Ponitur & in ornatu muliebri, atque ita videtur vti Herodot. in Eut.

¶ *Deriuata à Μάσσω, i. tango.*

Μάσσομαι, accipitur etiam pro Μάσσω, tango. Aor. med. Μάσασθαι exp. ἅψασθαι ἐγκρατῶς ἔχεσθαι, ἐφάψασθαι, λαβέσθαι, nec non μάχεσθαι ἀναγκάζεσθαι.

Μασάομαι vel μαστεύομαι, item Μαζὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Εἰσμάσσω siue ἐσμάσσω, intus tango, vel intro tango.

Ἐσμάσσομαι, pro eodem. Iliad. ρ. μάλα γάρ μι θανόντος μάσσατο θυμόν.

Ἐμμάττειν, pro quo & ἐμμάττειν, apud Nicandrum schol. dicit esse dimittere digitos in locum cauum. Pro eodem dicit idem poeta κατεμματιεῖν.

Ἐπιμάσσομαι tango siue attingo & contingo, ita vt persentiscas. Od. ν. Ὣς ἄρα μιν φαμένη ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη, virga contingit. Sic & Od. π. Item tango, i. tactu exploro, palpo, tactu tento. Od. τ. Γνώμ' ἐπιμασσαμένη. Sic & Od. ι. Itē pro prehendo. Od. τ. Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος, φάρυγος λάβε δεξιτερῆφι. Sic & Odyss. ι.

Προτιμάσσω, attingo: poeticè, pro προσμάσσω.

Decomp. Ἀπροτίμαστος, qui attactus nō est, intactus. Il. τ. Ἀλλ' ἔμμεν' ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν manebat intacta. Exponitur etiam, qui difficulter attingi potest. Eust. ex Euphor.

Χερμὰς, άδος, ἡ, lapis qui manum implere potest, vel vna manu sustolli & proiici. Eust. scribit dici ἐκ τοῦ χειρὶ μάσασθαι. quod est ἅψασθαι. Epig. l. 4. ὑποκρύψας δέ με λεπτῇ Χερμάδι: & apud Suid. εἰ δ' ἀπὸ τοῦ τείχους πλῆθος χερμάδων καὶ βελῶν παντοίων κατεῖχεν.

Χερμάδιον, τὸ, itidem lapis, qui prehendi & teneri manu potest, q. d. saxum manuale. Il. δ. Χερμαδίῳ γὰρ βλῆτο. Sic & Il. ε. & ο. Inuenitur & Χερμάδιος, adiect. apud Lucianum. Vide & in deriuatis à Χείρ.

ΜΑΣΤΕΥΩ F. σω, quæro, perquiro, vestigo, indago. Eurip. in Hecuba. Τήνδ' μαστεύουσ' ἠ' πόνου ἄλλον πόνον; huncce quærens an alio occupata labore? Appollon. Arg. l. 1. μαστεύοντες ἀπολλήξειν καμάτοιο. Apud Xen. μαστεύων ζῆν, exp. cupiens, affectans. Et cum accus. vt ἴχνια μαστεύειν, & τὴν τροφὴν μαστεύειν, apud eundem Xen. Etymon, vide in Ματεύω.

Μαστευτὴς οῦ, ὁ, inquisitor, inuestigator. Xen μαστὴς idē Hes.

Μαστὺς υος, ἡ, vestigatio, inquisitio, schol. Apoll. ex Callim.

Μαστὴρ ῆρος, ὁ, quæsitor seu inquisitor. Μαστῆρες fuisse dicuntur magistratus quidam de rebus publicis inquirendis.

Ματεύω, idem quod μαστεύω, & ex eo factum, per ellipsin literæ σ. aut contra Ματεύω factum ex Μαστεύω per pleonasmum literæ σ. tanquam a μῶ μάσω, vt scribit Eust. Iliad. ξ. Ἐγγὺς ἀνὴρ δ' ἦλθε ματεύομεν.

Ματὸς Hippocrati ἡ ζήτησις, inquisitio, perquisitio.

Ματίζειν τὸ ζητεῖν quærere, perquirere: vt est in lex. Gal.

Μαστὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀναμαστεύω, idem quod Μαστεύω: vel diligenter quæro, perquiro peruestigo.

Ἐπίμαστος, qui cibum quærit, qui quærit vnde viuat, mendicus. Ody. υ.

Καταμαστεύω, idem Syn. in ep. ad Pylæmen.

Ὑδρομαστευτὴς, aquarum inuestigator.

Ὑδρομαστευτικὴ, sub. τέχνη, ars seu scientia indagandi aquas. Democr. Geopon. lib. 2.

ΜΑΣΤΙΞ, ιγος, ἡ, flagrum, flagellum, scutica. Od. ζ. ἵμασεν μάστιγι φαεινῇ. Herodot. Plut. in apophth. μάστιγι ξαινόμενοι, qui scuticis cæduntur. ¶ Item metaphor. pœna ab irato nobis Deo immissa, seu vltio diuina: vt Μάστιξ Διός, apud Hom. In nouo Test. peculiariter etiam pro morbo: vt Marci c. 5. ἰάθη ἀπὸ τῆς μάστιγος, vt dicitur mulieri quæ sanguinis profluuio laborauerat. Dicitur & μάστις poeticè pro μάστιξ, & datiuus μάστι pro μάστιγι, vt docet Eust. Od. ο.

Μαστιγεὺς, έως, ὁ, flagellator. Herodo.

Μαστιγίας, ου, ὁ, mastigia, flagrio, verbero, qui verberibus & vibicibus inscripta terga habet. apud Athe. l. 5. & Plut. de nō fœner.

Μαστιγιάω, ῶ, verberibus, indigeo. Poll. ex Eupolide.

Μαστιγόω, ῶ, flagello, flagris cædo seu verberibus. Lucian. in Demon. τὸν αὐτοῦ οἰκέτην μαστιγοῦντα.

Μαστιγοῦμαι, flagellor, vapulo. Plat. de leg. lib. 8. μαστιγούσθω πληγὰς ἰσαρίθμους.

Μαστίγωσις, flagellatio.

Μαστιγωτέος, verberibus dignus. Luc. in Herodoto.

Μαϛίω & Μαϛίζω, idem quod Μαϛιγόω. Il. p. Μάϛι γ' ἐλαῦ, ὅπως κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι. Plut. in Alex. κ τὰς ἵππους ἐμάϛιζεν. Sic & apud Luc.

Μάϛιγμα, q. d. flagellamentum.

Composita.

Α'μαϛίγωτος, q. d. inflagellatus.

Α'πομαϛιγόω, flagello, vel vehementer flagello.

Διαμαϛιγόω, idem.

Διαμαϛίγωσις, dicitur de flagellatione Spartanorum puerorum ad aram Dianæ. Plut. in apophth.

Ο'μηρομάϛιξ, dictus fuit Zoilus, quod Homeri carmina reprehendendo eius famam læderet, atque adeò nomen eius velut vellicaret ac laceraret. Suid.

Ο'μομαϛιγίας, q. d. conuerbero, i. socius verberum. Item conseruus. Aristoph. in Ran.

Ρ'ητορομάϛιξ, flagellum rhetorum.

ΜΑΣΤΙΧΗ, ης, ἡ, mastiche: lentiscina resina. Diosc. lib. 1. c. 91. Alex. Aphrod. in probl. procem. & probl. 106. lib. 1. Μαϛίχη κ ῥύπτει κ διαφορεῖ κ διατέμνει, mastiche & abstergit & digerit & si. mat. [Diosc. l. c. 25.

Μαϛίχινον ἔλαιον oleum mastichinum, oleum è mastiche, apud

Μαϛὶς, vide in Μαζός.

ΜΑΣΤΡΩΠΟΣ, siue μαϛροπὸς, ὁ, ὁ κ ἡ, leno, lena. (ὁ ἡ μαϛτροπὸς ὅτι siue ὅπα ἐθιζομένη ἐν τῷ αἱμύλα κωτίλλειν, quæ matris voce aut vultu mentitur suauibus verbis, quasi Μαϛροπὸς seu Ματρωπὸς, vt tradit Eust. ab Hesych. exp. δύσρσηνος κ μαυλίζων, itidemque à Suida exp. Μαυλιϛής, quibus expositionibus aliud etymon innui videtur) Athen. lib. 10. τὰς μαϛροποὺς τὰς εἰθισμένας προαγωγεύειν τὰς ἐλευθέρας γυναῖκας. Et lib. 7. ex Diphilo comico. Α'φροδίτη ὑπὸ κάλλους μαϛροποῖς ποιῶν.

Μαϛρωπεύω, siue Μαϛροπεύω, perduco seu produco, prostituo. Xen. in symp. ἀγαθὸν ὑμῖν δοκεῖ μαϛρωποῦ ἔργον εἶναι, ὃν ἂν ἢ ὃν ἂν μαϛροπεύῃ, ἀρεσκοντας τοῖς ὁπου ξυνεῖναι εἰς ἂν συνῇ. Ibidem metaphoricè ἀκούοιμι μαϛροπεύσεις πρὸς τὴν πόλιν ὅπως πράττῃ τὰ πολιτικὰ κ ἀεὶ ἀρέσῃ αὐτῇ.

Μαϛρώπεια, ἡ, lenocinium. Plut. Sym. 2. probl. 1 Xen. in symp.

Διαμαϛροπεύω, (comp.) idem quod Μαϛρωπεύω, produco vel lenociniis concilio. Plut. in Cæs.

ΜΑΣΧΑ'ΛΗ, ης, ἡ, axilla, ala, armus. Xen. de re eq. τὸ διαλεῖπον τοῦ θώρακος ὑπὸ τῇ μαϛχάλῃ καλύπτεται. ¶ Est etiā prora pars eo loco quo est τὸ τέρθρον quod vocatur ἀρτέμων. Hesyc. ¶ Eidem Hesychio est etiam pars quædam folij oliuæ. Aliis quoq; herbis tribui dicitur esséque cauus ille inter caulem & ramulos anfractus, vnde sinuatim noua proles egreditur. Latini itidem alas vel sinus appellare perhibentur. ¶ Item palmæ virga, eidem Hesych. vnde Μαϛχάλιον.

Μαϛχαλὶς, idem quod Μαϛχάλη, axilla, ala. De arboribus etiam dici traditur, apud Theophr. hist. pl. l. 3.

Μαϛχαλίζω, obtrunco per ignominiam extremas partes corporis. Qui cædem aliquam patrassent, Μαϛχαλίζειν τὸν φονευθέντα dicebantur, quum ei extremas præcipuè partes corporis amputantes, easque connectentes sub axilla ferebant, vt qui putarent defunctum ita mutilatum inualidum reddi ad se vlciscendos. Soph. in Electra, de Clytæmnestra, Υ'φ' ἧς θανὼν ἄτιμος ὥστε δυσμενὴς Ε'μαϛχαλίσθη.

Μαϛχαλίσματα, dicuntur eiusmodi ἀκρωτηριάσματα quæ sub axilla ferebantur. Suid.

Μαϛχαλιϛὴρ, lorum ad alligandum equos currui. Æschyl. in Prometh. vincto. Herodotus sub finem li. 2. de Messag. Μαϛχαλιϛῆρας vocat vincula lata sub axillis quæ ornatus causa gerebantur, vt cingula. Vide Poll. l. 5. c. 16.

Μαϛχάλιον, τὸ, canistrū palmeum, vel funis è palma; vtebantur enim olim canistris & funib. plexis à palmarum foliis. Hes.

Composita.

Α'μφιμάσχαλος χιτὼν, tunica vtrinque manuleata: manicis nimirum ab vtraque axilla dependentibus: vestis fuit ingenuorum. Aristoph. in Equit. (lib. 5. c. 16.

Α'ναμαϛχαλιϛὴρ, sub. κόσμος mūdus & ornamēta axillaria. Pol.

Ε'ναλλερομάσχαλος idem quod ἀμφιμάσχαλος. Pol. & Etym.

Ε'τερομάσχαλος χιτὼν, altera tantùm parte manuleata tunica, vestis fuit seruorum. Poll. Suid. Etym.

Πολυμάσχαλος, multas habens alas. πολυμάσχαλος δρῦς, apud Theoph. hist. pl. l. 3. c. 9. quercus corpore sinuoso.

Τραγομάσχαλος, cuius alæ hircum olent. Aristoph. in Pace.

ΜΑ'ΤΗΝ, (aduerb.) frustra, incassum, in vanum: vt Μάτην πονεῖν, frustra laborare Æschyl. apud Plat. de leg. Μάτην ἐϛὶ πόνος pro Μάταιός ἐϛι πόνος, vanus est labor seu inanis. Sic Isocr. Μάτην ἐϛὶ τὸ μεμνῆσθαι, pro Μάταιόν ἐϛι. ¶ Item abs re, sine causa, temerè: vt apud Themist. Μάτην ἢ λέγεται ἐκεῖνα ῥήματα, οἷς ὁ ἀπλωϛος τὰ τεῖχη ἐχρῆτο ἐπιγράφων, & Xen. Itē falsò, vt in Epigr. Υ'βρεις ἔρωτας ἔλυσε μάτην ὁ δὲ μῦθος ἀλᾶται. Dicitur Μάταν Doricè pro Μάτην.

Μάταιος, (q. d. frustraneus) qui frustra fit, vanus, inanis: vt apud Platonem in Tim. Μάταιος ἀνέϛη πόνος, frustra suscipiatur labor. Demosth. Olynth. 1. ὅκως μὴ μάταιος ἡμῖν ἡ ϛρατεία γένηται. Dicitur & aliquis esse Μάταιος, i. vanus, ineptus. Luc. Exponitur etiam futilis, apud Sophoc. Item pro Ματαίως, ex prouerb. Solomon.

Ματαίως, vanè, ineptè, leuiter. Item pro Μάτην, vt apud Plat. in epist. Ματαίως λέγειν, frustra verba facere.

Ματαιότης, ητος, ἡ, vanitas: vt Ephe. c. 4. & apud Solom. Ματαιότης ματαιοτήτων, vanitas vanitatum.

Ματαιόομαι, οῦμαι, ineptè ago, & stultè: vt Reg. l. 1. c. 13. Μεματαίωσαι σὺ, ineptè & stultè egisti. (ματαίζοντα.

Ματαΐζω, ineptio: vt apud Luc. de luctu, πατὴρ παῖσαι

Ματάω, ῶ, vanè tempus tero, segniter ago, vel segnis sum. Iliad. ψ. Κλῖνε δ' ἄρα μάλιϛα πολίζυγον, οὐδ' ἐμάτησεν Γηθόμενος Σθένελος. Sic Il. ε. Μὴ τοὶ μὲν δηΐοισιν τε μαλιϛ' ἄν. Æschyl. in Prometh. ὡ ματᾷ τοὔργον τόδε.

Ματάζω, vana cogito seu inepta, ineptio, desipio. Sophoch Oedip. tyran.

Ματίζω, idem quod Ματάζω. Exponitur etiam vanè iacto.

Ματαισμὸς, ὁ, ὁ, stolida actio seu rerum stolidarum: ipse actus τοῦ ματαΐζειν.

Ματία, & Ionicè Ματίη, idem quod Ματαιότης vanitas, leuitas, stoliditas. Od. κ.

Composita.

Α'ποματαΐζω, idem quod Ματαΐζω. Apud Herodot. in Eut. Α'πεματαΐσε. exp. ineptè cauillatus est, seu ineptiuit. quidam exp. pedit.

Ε'κματαιοῦσθαι, vanum fieri.

Η'λίματος, idem quod Μάταιος. Hesychius ex ἠλιὸς μάταιος compositum esse scribit.

ΜΑΤΡΥΛΛΗ, ης, ἡ, lena: idem quod Μαϛρωπὸς. Eust.

Ματρυλλεῖον, ου, τὸ, lupanar: locus in quo lenæ suas meretrices prostituunt. Suidas ita vocari ait locum in quo degentes vetulæ suscipiunt eos qui vino se ingurgitare velint: ex hoc Menandri loco, ὡς οἰμώξῃ κατ' ϛρεῖς ἐν ματρυλλείῳ τὸν βίον. Hesych. sine diphthongo per ι habet Ματρύλλιον.

Ματτύα, vide in Μάσσω, pinso, subigo. Μαυλίας, &c. in comp. ex Αὐλή. Μαυρόω in Α'μαυρὸς. Μάχαιρα, &c. in Μάχομαι.

ΜΑ'ΧΛΟΣ, ου, ὁ κ ἡ, incōtinens, libidinosus, lasciuus: apud Suid. μαχλόν τινα βιοῦσα βίον. In epigr. Μάχλος ἐς ἄνδρας, virorū appetens. Hesiod. in Erg. Μαχλόταται δὲ γυναῖκες. Luc. de calumn. ὑπὸ μάχλης γυναικὸς ἐπιβουλευόμενος. Apud Hesych. inuenitur etiam Μάχλης pro Μάχλος.

Μαχλοσύνη, ης, ἡ, incontinentia, libidinositas, lasciuia. Il. ω.

Μαχλὰς ἀδος, ἡ, mulier lasciua libidinosa. Hesyc. Item adiectiuè, apud Nono. Μαχλάδι χαίτῃ molli & quasi lasciuiā quandam redolente coma, vel etiam meretricia.

Μαχλὶς, ίδος, ἡ, eadem quæ Μαχλὰς Hesych.

Μαχλάω, vnde Μαχλῶντες, apud Hesych. libidini indulgentes, scortantes.

ΜΑ'ΧΟΜΑΙ (F. Μαχοῦμαι, item Μαχήσομαι & Μαχέσομαι, præt. Μεμάχημαι à Μαχέομαι) pugno, prælior bellum gero. Il. α. ἡ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι. Dem. Μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις. Xen. λιμῷ ἢ βίᾳ μάχεσθαι. Dicitur etiā Μάχομαι πρὸς τι apud Isocr. in Paneg. & in Hel. encom. Item cū variis præpositionib. vt Il. γ. ἀλέξειν μαχέσσονται περὶ σεῖο. Ibid. Μαχέσθ' ἀμφ' Ε'λένῃ. Xen. pæd. 5. Μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς χώρας. Interdum datiuo personæ additur accusatiuus rei: vt Aristoph. Μάχομαι σοι παγκράτιον. Generaliter etiam sumitur Μάχεσθαι pro cōtēdere, rixari, altercari. Il. α. Ω'ς τώ γ' ἀντιβίοισι μαχεσσαμένω ἐπέεσσιν Α'νϛήτην, Μαχόμενα, dicuntur etiam pugnantia, repugnantia, contraria.

Μαχέομαι, οῦμαι, (apud poet.) idem quod Μάχομαι, vnde Μαχέοιτο, & Μαχέοντα apud Hom. F. Μαχήσομαι & μαχέσομαι Pr. Μεμάχημαι, in prosa etiam vsitata.

Μαχημὼν, ονος, ὁ κ ἡ, pugnax.

Μαχησμὸς, ὁ ὁ pugna, prælium: ex Τηλεομυομ. [& alibi.

Μαχητὴς, οῦ, ὁ pugnator, bellator: seu pugnax, bellicos. Il. ε.

Μαχητὸς, oppugnabilis seu expugnabilis. Od. μ.

Μαχητικὸς, pugnax, ad pugnam propensus. Aristot. rhet. 1.

Μάχη, ης, ἡ, pugna, conflictus, prælium. Hom. Herodot. Thucyd. Xen. & alij. Item contentio, altercatio, Plat. epist. 7. πάσῃ μάχῃ περὶ τούτων.

Μάχιμος, ὁ, ὁ κ ἡ, pugnax, bellicosus. Plut. in Alex. Item, pugnæ habilis seu bello, ad pugnam aptus: vt τὸ ἴδια τῶν γεωργούντων κ τῶν μαχίμων. Aristot. pol. 2. Apud Plut. in Cat. naues Μάχιμοι aptæ ad prælium dum.

Μαχάω, ῶ, pugnare cupio, pugnare volo. Hesych.

Μάχαιρα, ας, ἡ, culter, sica, breuis gladius: aut etiam simpliciter, gladius, ensis, apud Polyb. Plut. & Xen. Tribuitur interdū tonsorib. vnde ξυρεῖσθαι ἁπλῇ μαχαίρᾳ, apud Poll. & Μάχαιραν κουρικὴν, apud Plut. in Dion. pro nouacula. Apud Plat. pol. lib. 1. scri-

1.scribitur sarmenta vineæ posse abscindi Μαχαίρᾳ.

Μαχαιρωδὸς πρίων, q.d. ad formam machæræ facta serra.

Μαχαίριον, ου, τὸ, cultellus. ¶ Gladiosus. Demetr. Phaler. Item Μαχαίρια, ossa nucleorum persicorum. Gal. ex Archigene lib.5. κτ̀ τόπους.

Μαχαιρὶς, ίδος, ἡ, idem quod Μάχαιρα. Tribuitur plerunque chirurgis & tonsoribus. Μαχαιρίδες, forcipes.

Μαχαιρίδιον, gladiolus.

Μαχαιρώνιον, herba quæ & Ξιφίον, & Lat. gladiolus. Diosc. li. 4. cap. 20.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀμφιμάχητος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo pugnatur seu pugnandum est, excellens. Soph. in Trach. ἀμφιμάχητον ὄμμα νύμφας.

Ἀναμάχομαι, rursum pugno, prælium instauro, Aristot. rhet. 1. Item rependo seu compenso, apud Aristot. de gen. anim. ἀναμάχεται ἡ φύσις τῷ πλήθει τὴν φθοράν.

Ἀντιμάχομαι, pugno aduersus aliquem. Item repugno, aduersor. Alex. Aphrod.

Ἀντιμάχησις, εως, ἡ, depugnatio aduersus aliquem.

Ἀντίμαχος, q.d. qui pugnat aduersus aliquem.

Ἀπομάχομαι, propugno, propulso hostes, pugnam sustineo, apud Arrian. & Xen. pæd. 5.

Ἀπόμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. qui est extra pugnam, ὁ ἀπὸ μάχης. cauarius, pugnæ inutilis, iam inutilis bello, apud Xen. Ælian. & Arrian.

Διαμάχομαι, depugno, acriter pugno. Aristoph. in Plut. Xen. pæd. 3. Interdum cum præpositione: vt Plat. de repub. ὑπὲρ τῆς ὁσίας διαμαχεῖται τοῖς ἐπιοῦσι. Plut. in Pericle, ὑπὲρ τῆς διαμαχομένων πρὸς αὐτούς. Apud Dem. διαμάχομαι πρὸς τὸ pugno aduersus hanc rem, repugno seu refragor huic rei. Interdum sine præpos. apud Eurip. διαμάχομαι τὸ μὴ θανεῖν. Et cum infinit. apud Plat. pol. 2.

Διαμάχη, pugnatio pugna seu depugnatio.

Ἐπίμαχος, oppugnabilis seu expugnabilis. Thuc. l. 4. Item actiuè pro eo qui auxiliatur in pugna. Hesych.

Ἐπιμαχία, societas belli in propulsanda iniuria non item in inferenda. Thuc. Exponitur, & societas subsidiaria & suppetiarum causa instituta.

Ἐπιμαχέω, fero auxilium. Ammon.

Καταμάχομαι, expugno, vinco. Pausan. Eliac. l. 1.

Decomp. Ἀκαταμάχητος, inexpugnabilis.

Δυσκαταμάχητος vix expugnabilis.

Περιμάχητος, de quo aliqui inter se pugnant seu certant: qui magna contentione experitur. Sic Isocrates Helenam vocauit περιμάχητον, de qua tamdiu pugnatum est, & quæ digna iudicata est de qua pugnaretur. Item ἀρχὰς περιμαχήτους dixit. Sic apud Plut. de pueror. educ. κάλλος περιμάχητον.

Προμάχομαι, propugno: vt προμάχομαί σου. Aristoph.

Πρόμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui pugnam init in prima acie, antesignanus. Il. γ. Plut. in Othon. Item propugnator. apud Herodian. l. 8. Hinc quidam volunt per syncopen esse factum nomen Πρόμος, quod idem signif. Il. γ. Φάντες ἀρισῆα πρόμον ἔμμεναι antesignanum fortissimum.

Προμαχέω, in prima acie pugno. Hom. Item propugno. Herodian. 6.

Προμαχίζω, idem. Il. γ.

Προμαχὼν ῶνος, ὁ, propugnaculum.

Προμαχεὼν ῶνος, ὁ, idem. Herodot.

Προσμάχομαι, pugno, vel oppugno. Plut. apud Plat. de leg. προσμάχομαί σοι. pro Μάχομαι.

Ἀπροσμάχος, [*Decomp.*] aduersus quem pugnare tutũ nõ est. inexpugnabilis, inuictus in certamine, apud Suid.

Συμμάχομαι, simul pugno, socius sum pugnæ. Item pro συμμαχῶ cum dat. apud Herod. & Thucyd.

Σύμμαχος, pugnæ socius seu belli, auxiliator in pugna, cõmilito; item fœderatus. Xenop. Plat. &c. Σύμμαχοι sæpe exp. simpl. socij: vt apud Thuc. In fœm gen. dicitur συμμαχὶς, vt συμμαχὶς πόλις, vrbs socia vel fœderata. Thuc. l. 1.

Συμμαχία, societas in bello. Frequenter pro ipso fœdere societatis seu cõsociationis armorũ. vnde ξυμμαχίαν ποιεῖσθαι πρός τινα, & ξυμμαχίαν συντίθεσθαί τινι, apud Thuc.

Συμμαχικὸς, socialis. vt συμμαχικὸς πόλεμος, & ξυμμαχικοὶ θεοί, apud Thuc. l. 3.

Συμμαχέω, ῶ, pugnæ sum socius, in bello gerendo adiuuo, Plu. de Herod. Interdum ponitur pro, sto à partibus alicuius. defendo, tueor.

Συμμαχοῦμαι, socios belli habeo, in bello gerendo adiuuor. vt ὑπὸ παίδων συμμαχούμενοι, apud Luc. non cred. cal.

Decomp. Ἐπισυμμαχία. ius contrahendi societatem mutuò in epist. Philip. apud Demosth.

Φιλοσύμμαχος, qui amat suos belli socios. amans suorum commilitonum: aut qui se libenter belli socium adiungit.

Ὑπερμάχομαι, propugno, defendo, vnde fuit. ὑπερμαχοῦμαι. Soph.

Ὑπέρμαχος, qui pro quopiam pugnat, propugnator qui & πρόμαχος ex lib. Sapien. cap. 15. Et fœm. gen. Epigr. ὑπέρμαχος [illegible].

Ὑπερμαχέω, ῶ, propugno, pugno pro aliquo. Plut. in Solon. ὑπερμαχεῖν τοῦ Πεισιστράτου. Et cum accus. apud Luc. & Soph.

Composita sine præpositione partim ex Μάχομαι, partim ex Μάχη.

Ἀγχίμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, apud Suid. & ἀγχέμαχος, apud cæteros, mutato ι in ε, euphoniæ gratia, vt Etym. ait: cominus pugnam iniens. Il. ν. & π. & ἀγχέμαχα ὅπλα, arma quibus cominus pugnatur, apud Xen. pæd. 7.

Ἀγχιμαχητὴς, οῦ, ὁ, qui cominus præliatur seu præliari solet. Exponitur etiam pugna stataria præstans. Il. β.

Ἀελλόμαχος, cum procella seu procellis pugnans: vt κέρδος ἀελλόμαχον, lucrum cuius gratia cum procellis certandum est, in anthol. epigr. l. 1.

Ἀερομαχέω, aëriam quandam pugnã pugno, vel in aëre pugno.

Ἀερομαχία, aëria pugna, i. inanis quædam & imaginaria. Item pugna in aere, apud Luc. περὶ ἀληθοῦς ἱστορίας.

Αἱρεσιομάχος, hæresis, (i. sectæ) propugnator, qui pro hæresi pugnat. Philo de vita M. l. 1.

Ἀκαματομάχης, ου, ὁ, pugna indefessus. Pind.

Ἀλκίμαχος, strenuus in pugna, vel strenuè pugnans, quasi ἀλκὶ μαχόμενος. in anthol. epigr. ἀλκιμάχας Παλλάδος, strenuæ Palladis.

Ἄμαχος, pugna carens, de quo non pugnatur seu contenditur. Item ἄμαχοι, qui pugna abstinent, qui non pugnant. ¶ Item ἄμαχος, pugna insuperabilis, inexpugnabilis. Plat. in Charm. Legitur & superl. ἀμαχώτατος ἀνταγωνιστής. apud Plut. nẽ ἄμαχον quod fieri non potest, estq; velut quantolibet labore inexpugnabile: vt apud Pind. ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος. ¶ Ἄμαχον κάλλος. Ælian. apud Suid. incõparabilis pulchritudo: ἄμαχον πλῆθος immensa multitudo.

Ἀμαχεὶ, absq; pugna absq; prælio: Xen. Pæd. 3 & Hell. 7. Item absque controuersia, apud Plut. in lib. de defect. orac.

Ἀμαχὶ idem quod ἀμαχεὶ apud Suid.

Ἀμαχητὶ idem quod ἀμαχεὶ, apud Thuc. l. 4.

Ἀνδρομάχος, cum viris vel cum viro decertans in Anthol. epigram ἀνδρομάχοις χερσί.

Ἀξιόμαχος, in pugna æquiparans alium, vel qui par est conferendæ pugnæ. Item dignus qui pugnam ineat seu committat cum aliquo. Interdum cum dat. vt apud Thucyd. & Plut. Interdum cum πρὸς, vt apud Pausan.

Ἀπειρομάχης, pugnandi imperitus.

Ἀριστόμαχος, strenuus pugnator. Pind.

Αὐτομαχεῖν, per se pugnare non per alium. Hesych. & Suid.

Ἀψίμαχος q.d. pugnam leuiter attingens. Exponitur etiam veles, apud Polyb.

Ἀψιμαχία, velitaris pugna, velitatio. Trãsfertur & ad quasliber rixas.

Ἀψιμάχως, pugna velitari, velitando Dion. Halicarn.

Ἀψιμαχέω, ῶ, velitor, proludo ad pugnam. Exponitur etiam prælium confero, apud Plut.

Βιημάχος, vi & robore, non arte pugnans.

Βιαιομάχας, violentus pugnator, vel etiam qui vi ac robore corporis in pugna certat, non dolis.

Βιαιομάχως, vi roboréque corporis pugno, non arte dolisq; & stratagematicis astutiis. Polyb. lib. 5.

Γιγαντομαχία. pugna seu bellum gigantum. Plat l. 2. de repub.

Γνωσιμαχεῖν, dicitur propriè significare nosse vires suas infirmas & aduersariorum robur, ac demum pœnitere seu resipiscere. Quidam expon. repugnare priori suæ sententiæ & eam præcedente quadam animi quasi lucta mutare. Apud Herodo. Pausan. & Isocr.

Γροσφομάχος, qui γρόσφοις pugnat, i. eo teli genere quod γρόσφος dicitur.

Διμάχαι, q.d. duplicem pugnã cõmittentes. Ita dicti sunt qui pro loco vel equites vel pedites erant. Vide Poll. lib. 1. & Hesych.

Δορύμαχος, hasta pugnans. Plut. de aud. poëm.

Δύσμαχος, qui difficilè expugnari potest, vix expugnabilis. Herodian.

Δυσμαχέω, ῶ, acriter resisto: ita vt vix sim expugnabilis. Plu.

Δυσμάχητος, idem quod δύσμαχος.

Ἐγρεμάχος, pugnam excitans, vel ad pugnam excitans.

Ἐνδομάχης, domi pugnans. Pind.

Εὐθυμάχος, qui recta in aciẽ prodit, nec diuerticula quærit. Exponitur etiam, tumultuariè pugnans, item bellicosus. in Epigr.

Εὐθυμαχία, tumularium bellum & repentinum.

Ζυγομαχέω ῶ, iurgor, rixor, contendo, dissentio: propriè iurgor cum domesticis & familiaribus: metaphora sumpta à bobus. Plut. in Caton. πρὸς οἰκέτας ζυγομαχεῖν. & cum dat. apud Aristot. rhet.

Θεομάχος, cum Deo pugnans, Deo repugnans. Act. Apost. c. 5.

Θεομαχία deorum pugna. Θεημάχος & θεημαχία, poetica sunt pro iisdem.

Θεομαχέω, ῶ, cum Deo pugno, Deo repugno. Plut. & Act. Apost. c. 23. Μὴ θεομαχῶμεν.

Θηρειομάχος, qui cum fera seu feris vel belluis pugnat, ferarum oppugnator. Luc. in Lexiph.

Θηρειομαχέω, ῶ, cum belluis depugno.

Θρασυμάχης, audax in pugna. Pind.

Θυμομαχέω, ῶ, infenso animo bellũ gero. Plu. in Dẽ. θυμομαχεῖ πρὸς αὐτούς.

Θυμομαχία, pugna cum animo infenso. Eustath.

Θωρακομάχος, qui thorace indutus pugnat. Θωρακόμαχος, etp. penula militaris.

Ἰθυμαχία, recta pugna, i. ex aperto conserta. Herodotus ἰθυμαχίην ποιέεσθαι, aperto Marte pugnare.

Ἱππόμαχος, ex equo pugnans. Luc. (σε) ἱππομαχεῖν.

Ἱππομαχέω, ῶ, ex æquo pugno. Xen. pæd. 6. πῶς ἅμα δ' ιων-

Ἱππομαχία, pugna equestris. Thuc. l. 2.

Ἰσόμαχοι, pares & æquales in pugna.

Κακομαχέω, ῶ, malitiosè pugno, dolo malo vtor inter pugnandum. Luc. ἱερὰ κακομαχοῦντας. Sic & apud Greg. ὁρᾷς ὅπως καὶ τὰς κακομαχεῖν ἐθέλοντων στροφὰς διαφεύγομεν;

Κενταυρομαχία, Centaurorum pugna, vel immanis pugna, qualis Centaurorum est.

Κρατεσίμαχος, in pugnis victoriosus. Pind.

Κρεομαχία, carnium pugna, in satyra Varron. apud Gell.

Κυνομαχέω, ῶ, cum canibus seu aduersus canes pugno.

Κωρυκομαχία, pugna seu lusus qui folle fit, vt apud Hippocr. l. 2. de diæta. Vide Cæl. Aurel. chron. lib. vlt. c. vlt.

Λεοντομάχος, qui cum leone pugnat. Herculis epitheton, apud Theocr. in Epigr.

Λογομάχος, qui verbis pugnat, qui contentione verborum delectatur, argutator. Greg. Μή μοι τις ἐπιφυέσθω τῶν λογομάχων.

Λογομαχία, pugna quæ committitur verbis, verborum velitatio, & loquax contentio. Exp. etiam, rixa. (Vag.

Λογομαχέω, ῶ, verbis pugno, verbis velitor, rixor. Dion. Areo.

Λυσιμάχιον, ου, τὸ, Lysimachium: herba quædam, de qua Diosc. l. 4 c. 3. Plin. lib. 25. c. 7 dicit vim eius tantam esse vt iumentis discordantibus iugo imposita asperitatem cohibeat: vnde videtur innuere dictam παρὰ τὸ τὰς μάχας λύειν: ibidem tamen à Lysimacho inuentore nomen retinere scribit.

Μαχαιρομαχέω, ῶ, machæra pugno, seu certo. Polyb.

Μηλομαχία, malis commissa pugna, seu pomis, pugna quæ malis committitur. Eust.

Μονομάχος, singulari certamine pugnans, gladiator. Herodian. l. 1. & Luc. in Dem.

Μονομαχία, singulare certamen, duellum gladiatoris, cum gladiatore congressus. Luc. de hist. scrib.

Μονομαχέω, ῶ, singulari certamine pugno. Plut. in Hellen. & apud Herodian.

Decomp. Καταμονομαχέω, ῶ singulari certamine vinco seu supero. Plut. in Theseo.

Διαμονομαχέω, ῶ, singulari certamine decerno. Plut. de frat. am. πρὸς ἀδελφοὺς διαμονομαχοῦσι.

Ναυμάχης, ου, ὁ, & ναύμαχος, è naui dimicans, nauale prælium committens. Chrysost. & Suid. Ναύμαχος quo dimicatur ex nauibus, nauali prælio aptus. Il. ο. μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι.

Ναυμαχία, certamen seu prælium nauale, pugna naualis. Thuc. lib. 1. Plut. Dam. Aristot. de art. poet. &c.

Ναυμάχιον, mulcta quam persoluit is qui prælio nauali nō interfuit, apud Suid.

Ναυμαχέω, prælio nauali confligo. Et simp. pugno. Xen. Hel. 1. Thuc. lib. 1. ἐναυμάχησαν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ.

Ναυμαχησείω, nauale certamen inire gestio, nauali prælio concurrere cupio. Thuc. l. 8. ἐκ τῆς Μιλήτου ναυμαχησείοντας.

Decomp. Ἀναυμάχιον dicebatur desertio pugnæ nauis, i. quum quis ad nauale prælium non veniat vt debebat. Poll.

Διαναυμαχέω nauali prælio decerno, nauali prælio decerto. Isocr.

Ἐνναυμαχέω, pugna nauali dimico in.

Καταναυμαχέω, nauali prælio oppugno: vel nauali prælio supero, aut expugno, apud Suid. τὸ βασιλικὸν κατεναυμάχησε στόλον.

Προναυμαχέω, prior nauale prælium ineo, nauale certamen auspicor, vel etiam nauali certamine propugno. Herodot. προναυμαχῆσαι Πελοποννήσου.

Συναυμαχέω, vnà nauali prælio decerto, naualis belli seu certaminis socius sum.

Νυκτομαχία, pugna nocturna, pugna quæ noctu conseritur. Plut. symp. 8. Pausan. in Attic. νυκτομαχία Μολοσσοῖς ἐπιθέσθαι.

Νυκτομαχέω, noctu pugno, nocturnum prælium committo. Appian. ἐνυκτομάχησεν αὖθις ἐκ τῆς πρώτης φυλακῆς ἐς ἕω.

Ὀδοντομάχης, ου, ὁ, dentibus pugnans: vnde ὀδοντομάχαι ὗες, apud Eustath.

Ὁπλομάχος, qui armis decertat seu pugnat, bellator armatus. seu qui armis militaribus & scuto depugnat. Polyb. l. 2.

Ὁπλομαχία, pugna seu certamen quo armis decertatur. Est & genus exercitij.

Ὁπλομαχέω, armis pugno, seu certo, vel decerto. Plut. in Cat. οὐδ' ὁπλομαχεῖν, οὐδ' ἱππεύειν διδάσκων τὸν υἱόν.

Ὀστομαχία, vel ὀστομάχιον, quum officulis certatur ludendo, ossiculorum certamen, seu ludus. Auson. in epist. ad Paulin.

Ὀφιομάχος, qui serpentes oppugnat, qui cum anguibus dimicat. Hes. est locustarum genus non habens alas, pro quo Suidas dicit ὀφιομάχης.

Παμμάχος, qui omni genere certat.

Παμμάχιον, q. d. certatio omni pugnæ genere.

Πεζομαχέω, ῶ, pedestri prælio certo, seu terrestri, pugnam pedestrem committo, sum pedes. Thuc. 1. Κίλιξιν ἐναυμάχησαν ἅμα καὶ ἐπεζομάχησαν.

Πεζομαχία, pugna pedestris seu terrestris apud eundem.

Πυγμάχος, pugil, pugilatu decertans cum aliquo. Od. θ. Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες.

Πυγμαχία, pugilatio, pugilatus, certatio pugilica. Il. ψ. Epigr. lib. 2. (μαχ. ἐν(

Πυγμαχέω, pugilatu decerto. Apol. l. 2. Arg. ἀπεκαίνυτο πυ-

Πυργομαχέω, ῶ, è turri pugno. Xenoph. pæd. 6 ἱππομαχεῖν τε καὶ πυργομαχεῖν. Sic & Polyb. l. 2.

Πυρίμαχος, feruens in pugna, qui tam acriter depugnat, vt ei resisti nequeat non magis quam igni furenti. Hesych. Sic dicitur etiam lapis quidam ea de causa (vt putatur) quod ab igni expugnetur, ipsa nimirum τοῦ [illegible] Aristot. meteor. c. 6.

Σκιαμαχέω, ῶ, pugna cum vmbra: & ex consequenti inaniter laboro. Plat. in apol. Socr. ὥσπερ σκιαμαχεῖν ἀπολογούμενον. Sic & Plutarch. de placit. Phil.

Σκιαμαχία, dimicatio eiusmodi quæ cum vmbra fit non pugnante vllo aduersario. Σκιομαχία, pro eodem.

Σφαιρομαχέω, ῶ, pila certo, pila pugno.

Σφαιρομαχία, pugna pilaris, pugna illa qua certatur pilis: propriè de pugilum certamine quod committebant plumbeis pilis insutis loro bubulo. Accipitur & pro pilari lusione. Poll. lib. 3. ex Aristomene.

Τειχομάχος, siue Τειχομάχης, ου, ὁ, muri oppugnator, apud Aristoph. & Chrysost.

Τειχομαχέω, ῶ murum oppugno. Thuc. li. 1. τειχομαχεῖν ἰσχυροὶ ἐδόκουν δυνατοὶ εἶναι.

Τειχομαχία, muri oppugnatio.

Τηλέμαχος, eminus pugnans, vt qui iaculis & tormētis pugnat.

Τοπομαχέω, ῶ, varijs in locis prælior, i. modò hoc modò illo in loco *prout hosti iniquum esse video aut etiam prout ab hoste lacessor.* Exponitur etiam per locos oppugno, non aperto acie. Plut. in Demetr. ἐμπηδῶν ὡς προσωτάτων καὶ τοπομαχῶν.

Ὑπνομαχέω, ῶ, cum somno pugno, somno me opprimere conanti reluctor.

Φιλομαχέω, ῶ appeto pugnam, cupidè pugno: feruidè & incautè prælior. Plutarch. de Marcello. φιλομαχοῦντος ἀεὶ πρὸς τὸν Ἀννίβαν.

Φυγομάχος qui detrectat pugnam, fugax. Simonides, ὁ δ' αὖ θάνατος ἔφθασε καὶ τὸν φυγόμαχον.

Φυγομαχέω, ῶ, fugio pugnā, detrecto pugnā. Itē cessim eo.

Φωνομαχέω, ῶ, de vocib. pugno, i. vocabulis, de verbis discepto.

Χειρομάχος, manibus pugnans. Apud Eust. ex Athen. χειρόμαχον πλῆθος, est vulgus manu victum quæritans.

Χριστομάχος, Christi oppugnator. Basil. & Greg. Nyss. in oratione de S. Steph.

Ψυχομαχέω, ῶ, ad extremum vsque spiritum depugno. Polyb. de Carthag. ἠθέλησαν ψυχομαχοῦντες ἕως ἂν ἀποθάνωσι τῶν ἐχθρῶν

Ψυχομαχία, eiusmodi animosa contentio, acris ac vehemens dimicatio: vel ad extremum vsque spiritum producta acris dimicatio. Idem.

Composita ex Μάχαιρα.

Ἐγγαστριμάχαιραν appellauit Hipponax Hippomedontem quēdam vorantem κατὰ κόσμον.

Ξιφομάχαιρα, ἡ, ensis, magnus gladius. Hesych. [Poll.

Ξυλομάχαιρα, ensis ligneus. vt ξυλομάχαιρα ἐλεφαντόκωπος, apud

Σκολομαχαίριον, ου, τὸ, ferramentum chirurgicum, ad paxilli figuram accedens, vt ratio nominis loquitur: cuius in excindendis radicitus verrucis formicisque vsus erat.

ΜΑ'Ψ, frustra, incassum μάτην. Il. υ. ἀλλ' ἐμὲ μὲν ἔολπα μὰψ αὔτως δίζησθαι. Et Od. π. καὶ σῖτον ἔδοντας Μὰψ αὔτως ἀτέλεστον ἀνήνυστον ἐπὶ ἔργῳ.

Μαψίδιος, ου, ὁ, inanis, vanus μάταιος. Hesych.

Μαψιδίως inaniter, vanè incassum frustra. Od. ξ. Μαψιδίως ψεύδεσθαι. Od. γ. Ἤ τι κατὰ πρῆξιν ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε; an negotij alicuius causa, an temerè & nullo proposito fine?

Μάψαυρος, apud Hesych. idem quod μάταιος.

ΜΑ'Ω, ω, vehementer cupio, supra modum cupio. Expon. etiam præsenti animo cupio, flagro cupiditate. Poëticum est à quo hæc deriuat tempora. Eust. Μέμαμεν & Μέμαμεν & Μέμαα, vnde Μεμαώς, item Μεμακώς, à quo fœm g. Μεμακυῖα. Dicit autē Μέμαμεν factū esse, per syncopē ex Μεμάκαμεν, quæ præt. perf. habet significationē præsentis vt & alia quædam. Il. ν. ἐν δ' ἄρα θυμῷ Ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ardenter cupiebāt. Il. υ. Ἀλλ' ἄγ' ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς ἴτω μεμαὼς μάχεσθαι. Il. κ. μεμάασιν Αὐθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀποτροπεῖ. Frequēti est in vsu participiū Μεμαὼς præsentis itidem significationem habens pro, prono inclinatoque animo cupiens, promptus. Il. φ. Ἀλλ' ἐπί οἱ μεμαὼς Iidémque cū infinit. Il. ε. Μεμαὼς ὅ γε μάχεσθαι. Sic Il. γ. Ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν. Interdū cum genit. Il. ε. Μεμαυῖα ἔριδος. Μάω, ab Eustathio etiam

etiam ζητῶ, quæro: inde deriuante μαῖα μήτηρ, & μῦσα.

¶ Deriuata ex Μάω, i. cupio, &c.

Μαιμάω, idem quod Μάω, & ex eo deriuatum, vt tradit Eust. Il. ι. Μαιμώωσι δέ οἱ φίλον ἦτορ. Et cum genit. apud Sophoc. in Aiace, ἐπίσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου. ¶ Μαιμᾶν, est etiam impetu ferri, vel furibundo impetu ferri. Suid. ex Epigr. & ex Herodoto.

Μαιμάσσω, idem quod præcedens: vnde Μαιμάσσει, apud Hesyc. προθυμεῖται.

Μαιμάκτης, ου, ὁ, furore percitus. Harpocr. ex Lysimachide. Item contraria significatione Hesychio est Μειλίχιος, καθάρσιος. Plut. in lib. περὶ ἀοργησίας καὶ τὸν θεῶν τὸν βασιλέα μειλίχιον, Ἀθηναῖοι δὲ μαιμάκτην (οἶμαι) καλοῦσι.

Μαιμακτηριὼν, dicitur quintus mensis apud Athenienses. ἀπὸ τοῦ Διὸς μαιμάκτου, Harpocr. ex Lysimachide de mensibus Atheniensium. In lexico Suidæ dicitur esse Ianuarius. A Bœotis Alalcomenius dicitur, vt Plut. docet.

Μαίμαξ, turbulentus, impetuosus. Hes.

Μαιμώω, idem quod Μαιμάω impetu feror: Il. ο. Αἰχμὴ δὲ στέρνοισι διέσσυτο μαιμώωσα, Πρόσσω ἱεμένη. Sic & Il. ν. Μαιμώωσι ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθεν. Item cupio, vel inhio: apud Apol. Arg. l. 2. cum genit.

Μαιμάσσω, idem quod Μαιμάσσω, cupio, impetu feror. Nic in Ther.

Μαίομαι, idem quod Μάω & Μαιμάω, cupio, gestio ὁρμῶμαι, προθυμοῦμαι. Apol. l. 2. Ἀλλ' ἄγε δὴ ἀδε καὶ αὐτοὶ ἐς Ἑλλάδα μαιόμενοι Κῶας ἄγειν χρύσειον ὅτ' ἐρρὸ ει ἄμμι πέλεσθε. Item pro ζητῶ, quæro. Μάω autem Eust. προθυμοποιῶ, promptum & alacrem reddo, instigo, incito.

Μαίρομαι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita à Μαω, μαιμάω & Μαίομαι.

Ἀναμαιμάω, furium, deorsúmque impetu furibundo feror, vel furo per. Il. υ. Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ Οὔρεος ἀζαλέοιο.

Ἐμμεμαώς, gliscens, cupiens. Hesiod. in asp. (de petra prægrandi è loco decliui auulsa, Μακρὰ δ' ἐπιθρώσκουσα κυλίνδεται, ἡ δέ τ' ἠχὴ Ἔρχεται ἐμμεμαυῖα, gliscens & vlterius pergere cupiens. Sæpius significat ira accensus, iracundo impetu concitatus. Il. ε. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε. Apol. Arg. l. 2. ἔνθορε μέσσω Ἐμμεμαὼς Βέβρυξι, ita concitatus aduersus Bebryces, ac in eos impetum facere cupiens.

Ἐπιμαίομαι, instigo, incito, προθυμοποιῶ. Il. θ. μάστιγι ἐπιμαίεται ἵππους. Item cupio, percupio. Il. κ. μεγάλων δώρων ἐπιμαίετο θυμός. Vide & in Μάω, i. quæro.

Ἀμαιμάκετος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

¶ Deriuata à Μάω, i. quæro.

Μῶσθαι, dicitur esse Laconicum pro ζητεῖν καὶ πολυπραγμονεῖν. Hesychius.

Μάστωρ, ορος, ὁ, quæsitor seu inquisitor.

Μαιόμενος, quærens. ζητῶν. Hes.

Μάω, quæro, scrutor. Eust. Μαίομαι, idem. Od. ν. Μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος, latebras quærens. Sic apud Plat. in Crat. Socrati quærenti Μαίεσθαι οὖν καλεῖς τί; Hermogenes respondet, ἔγωγε τὸ ζητεῖν.

Μαῖα, Μήτηρ, Μοῦσα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἐπιμαίομαι, Eustathius annotat accipi communi lingua pro ζητῶ. alias pro contrecto, palpo, tactu exploro: vt Il. ι. Μάστιγι ἐπιμαίεσθαι ἵππους. Od. ι. οἰῶν ἐπιμαίετο νῶτα.

Καταμαίεσθαι, apud Hippocratem exp. comparatus ad quærendū.

Ποιμαίνω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΜΕΓΑΙ΄ΡΩ inuideo, φθονῶ. (παρὰ τὸ μέγα inquit Eustat. quia magnis inuideri solet aut ob diuitias & gloriam aut ob virtutem.) Il. δ. Τάων οὔτοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι, οὐδὲ μεγαίρω. Et cum infinitiuo. Odyss. α. Μνηστῆρας ἀγήνορας οὔτι μεγαίρω Ἔρδειν ἔργα βίαια κακορραφίῃσι νόοιο, non equidem inuideo procis quòd. Cum datiuo person. & genit. rei. Apoll. Rhod. ἀμέγηρε μοι τόκοιο, partum mihi inuidit ¶ Item curo, respecto. Od. θ. οὔτι μεγαίρω Πάντων φαιήκων. ¶ Ab Hesych. exponitur etiam, priuo, orbo.

Μεγαίρομαι, inuideor. In Epigr. ἄστοισι μεγαιρομένη, cui inuidetur ab oppidanis.

Μέγαρις, εως, ἡ, inuidia φθόνος. Hes.

Μεγαρτὸς, inuidiosus: eidem Hes.

Ἀμέγαρτος, [*comp.*] inuidia carens, ἄφθονος: vt ἀμέγαρτε συβῶτα. Od. φ. Item multus, & magnus κατ' ἐπίτασιν τοῦ α: vt φθόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλε, apud Etymol.

ΜΕ΄ΓΑΣ (genit. Μεγάλου dat. Μεγάλῳ. irreg. tanquā à Μεγάλος accus. Μέγαν. Fœm. gen. Μεγάλη. Neut. Μέγα) magnus, ingens: vt Μέγας σῦς, μέγας βοῦς, μέγας ἀνὴρ μέγα δῶμα, apud Hom. Ab Hippocrate Μέγας δάκτυλος vocatur pollex. Interdum exponitur, magnus, vehemens, violentus, atrox: vt Μέγας χειμὼν μέγα κῦμα μέγας Ζέφυρος. Interdum dicitur Μέγας habita ratione potentiæ: vt Μέγας Ζεὺς μέγας βασιλεύς. Sic Μεγάλως πεῖσαι, apud Xen. Hell. 5. Μέγα interdum variis verbis iungitur; vt apud Plat. de rep. li. 5. Μέγα φέρει, magni refert. Μέγα ποιοῦμαι, cum infinit. apud Xen. pæd. 3. magni facio, magni æstimo. Interdum Μέγα ponitur aduerbialiter, pro Μεγάλως: vt apud Xen. Μέγα εὐδαίμονας ἡγεῖσθαι, & Μέγα βεβλάφθαι, sic Μέγα δύνασθαι, seu Μέγα δυνάμενος. Et cum cōpar. aut superl. vt Μέγ' ἀμείνονες. & Μέγ' ἄριστος, multo præstantiores longè præstantissimus. *Eust. dicit Μέγας compositum esse ex Μὴ & γῆ, vt qui non sit amplius ὅρος γῆς, sed ὑπεραναβὰς τὴν γῆν.

Cōparat. est irreg. Μείζων, maior. Superl. Μέγιστος, maxim⁹.

Μεγάλως, magnificè, apud Demetr. Phal. Item, valde, vehementer. apud Arist. rhet. l. 1. Pro Μεγάλως dicitur etiam Μεγαλωστὶ, addita particula τι, vt in πανστί. apud Hom.

Μεγαλίζω, magnificè effero, extollo.

Μεγαλίζομαι, magnificè efferor, seu elatus sum, superbio. Il. κ. μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ.

Μεγαλύνω, interdum idem quod Μεγαλίζω: vt Μεγαλύνειν ἑαυτόν. Xen. efferre sese. Frequenter ponitur pro extollo verbis, prædico. Thuc. lib. 8. καὶ ὑπερβάλλων ἐμεγάλυνε τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν παρὰ τῷ Τισσαφέρνει. Plut. in Alcib. Μεγαλύνοντες αὐτὸς καὶ τ στρατηγόν. Item magnum, i. potentem reddo, apud Thucyd.

Μεγαλεῖος, ου, ὁ, magnificus, venerandus, sublimis. Xenop. Μεγαλεῖον κτῆμα. Τὸ μεγαλεῖον, magnificentia, maiestas. Greg.

Μεγαλείως, magnificè. Apud Polyb. Μεγαλείως ἐχάρησαν exp. magnoperè gauisi sunt: & Μεγαλείως παρολιγωρεῖσθαι, insigniter contemni.

Μεγαλειότης, ητος, ἡ, magnificentia. item maiestas apud Lucam & apud Petr. epist. 2. c. 1.

Μέγεθος, εος, τὸ, magnitudo. Luc. τηλικοῦτος τὸ μέγεθος. Idem in Herm. ἐστὶν δὴ κυαμιαῖοι τὸ μέγεθος. Itē proceritas. Theophrast. διαφέρειν δέ φασι καὶ κατὰ τὰ μεγέθη καὶ κατὰ τὰ σχήματα. ¶ Μέγεθος, seu Μέγεθος σώματος, statura. Hippocr. Herod. Hom. Od. ε. & ζ. ¶ Itē magnitudo, vehementia. Plat. epist. 7. Μέγεθος χρημάτων ἐξαίσιον καὶ ἀπροσδόκητον. ¶ Itē grauitas, maiestas, dignitas amplitudo, ἀξίωμα. Arist. pol. 5 ¶ Item Μέγεθος τοῦ λόγου, seu Μέγεθος, apud Demetr. Phal. Hermogen. Dionys. Longin. grandiloquentia, granditas orationis.

Μέγαθος Ionice pro Μέγεθος, magnitudo, ex Herodot. Et μεγάθεες ποταμοί, ex eodem, i. magni.

Μεγεθύνω, magnitudinem tribuo, maiorem reddo. Item amplifico. Alex. Aphr. probl. lib. 2.

Μεγεθύνομαι, magnus reddor, cresco, maior fio, incresco.

Μείζω, maior, amplior, procerior. Interdum præstantior, item potentior. Aliis etiam modis pro loco exponi potest. Thuc. Xen. Plut. &c. Ponitur & Μέζων Ionicè pro Μείζων, apud Herodot. & Hippocr.

Μειζόνως, maiorem in modum, magis, amplius, apud Thuc. Paul. Et pro eodem Μεζόνως Ionicè.

Μέγιστος, ου, ὁ, maximus, amplissimus, potentissimus, procerissimus. Hom. Thuc. Plat. &c.

Μέγιστον, aduerb. maximè, plurimùm, admodum. Plat. de leg. μέγιστον διαφέρειν, plurimùm differre.

Μεγιστὰν, ᾶνος, ὁ, vel potius in plur. Μεγιστᾶνες, megistanes. Exponitur etiam primates, item proceres. Daniel. c. 3. Mar. c. 6. & Alex. Aphr. in top.

Μέγαρον, ου, τὸ, domus: domicilium: propriè domus ampla, augustum ædificium. Od. υ. ἀπεσσεύοντο μεγάροιο. Ponitur etiā pro dei æde seu fano, apud Suid. Et generaliter pro quauis domo. Il. ζ. Πῇ ἔβη ἐκ μεγάροιο, Odyss. ζ. ἐξελθόντες μεγάρων. Dicitur accipi & pro stabulo, in Epigr.

Composita ex Μέγεθος.

Ἀμεγέθης, εος, ὁ καὶ ἡ, magnitudine carens, non magnus.

Ἑτερομεγεθεῖν, inæqualiter crescere. Artemidor.

Εὐμεγέθης, q. d. magnitudine bene instructus, cui magnitudo nō deest, procerus. vt εὐμεγέθεις νεανίσκοι, Luc. in somn. Itē valde magnus, ingens, vt εὐμεγέθης λίθος, apud Aristoph. in Pluto.

Καθυπερμεγεθεῖν, superiorem esse, dominari. Suid.

Ἰσομεγέθης, æquè magnus, qui paris & æqualis est magnitudinis.

Παμμεγέθης, q. d. omnino magnus Xen. Παμμέγιστος, omnino maximus.

Ὑπερμεγέθης, supra modum magnus, vel magnus suprà quàm dici possit, immensus. Xen.

Ὑπερμεγάθεες, supra modum magni, ingentes.

ΜΕ΄ΔΙΜΝΟΣ, ου, ὁ: medimnus: mensura aridorum Attica, quæ continet chœnicas quadraginta octo: vt Suidas & alij ante eū tradidere. Est & Μακεδονικὸς μέδιμνος, apud Aristot. hist. an. l. 8. Nota eius fuit μ cum ε supra posito.

Μεδιμναῖος, medimnum æquans. Hes.

Composita.

Διμέδιμνον, exp. mensura capiens duos modios. Hes.

Ἡμιμέδιμνος, semimedimnus, dimidia medimni pars mensura 24. chœnicum. Poll. lib. 4. Apud Athenæum l. 4. ἀλφίτων τρία ἡμιμέδιμνα.

Πολυμέδιμνος, Cereris epith. apud Pind.

Πεντα

Πεντακοσιομέδιμνος qui quingentorum medimnorum est. Poll. At πεντακοσιομέδιμνοι, apud Thuc. exp. qui quingentis medimnis censi erant. Et πεντακοσιομέδιμνος, apud Synes. qui ex suis fructibus reficit medimnos quingentos.

ΜΕΔΩ, impero, imperium teneo. Frequens est particip. Μέδων, regnator, imperator, præfectus. Od. α. Φόρκυνος θυγάτηρ ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος. Il. β. Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες. ¶ Exponitur etiam curo, curam gero, φροντίζω.

Μέδομαι, idem quod Μέδω regno, impero, apud Hesych. Item curo, curam gero. sæpè apud Hom. v. Od. λ. & μ. εἰ νόστου μέδηαι. Od. γ κοίτου μεδώμεθα.

Μεδέω idem quod Μέδω. Il. γ. Ζεῦ πάτερ Ἴδηθεν μεδέων.

Μεδέω, apud Hesych. idem quod Μέδω seu Μεδέω.

Composita.

Ἁλιμέδων, οντος, ὁ, mari imperans, epith. Neptuni.

Εὐρυμέδων, latè regnans, latè rex. Hom.

Παμμεδέων, omnibus imperans, omnium rector. Sic fœm. gen. παμμεδέουσα.

Ποντομέδων, idem quod ἁλιμέδων, in Epigr. & Eurip. in Hippol.

Ὑδρομέδουσα, aquarum regina: nomen propriũ ranæ, in βατραχ.

Ὑψιμέδων in alto regnans, vt ὑψιμέδων Ζεύς, apud Hesiod. in Theogon & Aristoph in Nub.

Μέζεα vide in Μέγ...

-ΜΕΘΥ, τό, vinum. Od. γ... Μέθυ νεῖμον Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον. Od. ξ ... μέθυ ἡδύ. Plut. in symp. lib. 3. quæst. 2. scribit Μέθυ esse τῆς ἀρτιακῆς ἄμπελον. * Eust. vult dictum esse à Μεθίημι, quod nos Μεθήμονας, i. negligentes reddat vel quoniam homines eo vsi Μεθίενται εἰς εὐφροσύνην καὶ ἄνεσιν, quod posterius etym. est ex Athenæo petitum.

Μεθυμναῖος, dictus est Bacchus, a nomine Μέθυ vel à Methymna insula in Lesbo, apud Plut. & Athen.

Μέθη ἡ, violentia, temulentia, ebrietas. Plato in Minoë. Aristot. pol. 2. Dem. in Mid. Plut. sympos. l. 3

Μέθυσος, ου, ὁ καὶ ἡ. ebrius, temulentus. Item. ebriosus, vinolentus. Luc. in Tim. Athen. l. 13. Fœm. Μεθύση, apud Atticos vsurpatur: vt apud Aristoph. in Vesp. & in Nub.

Μεθύω, ebrius sum. Od. σ. Ἧσαι ἀλύσταζων κεφαλῇ μεθύοντι ἐοικώς. Aristoph. in Plut. Μεθύων γὰρ ὁ... ὀξύτερον βλέπει. Dicitur etiam Μεθύειν μέθυ apud Philon. Metaphoricè etiam vsurpatur. Cum genitiuo Theophyl. ἐρωτικῶν μεθύοντες ἡδονῶν. Cum dat. Demosth. Philipp. 1. Philippum dixit Μεθύειν τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων. Sic & taurina pellis. Il. ρ. dicitur Μεθύουσα ἀλοιφῇ madens seu perfusa pinguedine. Cum accus. in anthol. Epig. Μεθύω τὸ φίλημα.

Μεθύσκω. (f. ύσω. aor. 1. υσα. tanquam à Μεθύω) ebrium reddo, inebrio. Plut. symp. l. 3. διά τι τὸ γλεῦκος ἥκιστα μεθύσκει; Luc. οἴνῳ ἑαυτὴν μεθύσασα. Item metaph. Plat. de leg. ὅσα δι' ἡδονῆς μεθύσκοντα ἀφρόνα ποιεῖ, inebriantia voluptate. Exponitur etiam perfundo, imbuo seu largè perfundo, vel imbuo: vt in anthol. epigr. l. 2. τέφρην δὲ μεθύσκων.

Μεθύσκομαι, inebrior, ebrius reddor, inebrio me. Plu. in sympos. διά τι γυναῖκες ἥκιστα μεθύσκονται, τάχιστα δὲ οἱ γέροντες. Luc τοσοῦτον ἐμεθύσθη τῆς νικτερ...

Μέθυσμα, q. d. inebriamentum, i. id quod inebriat seu inebriare potest 1. reg. c. 1.

Μεθυστικός. qui inebriatur, propensus seu procliuis ad ebrietatem, ebriosus. Plato & Philo. Item inebriandi vim habens.

Composita.

Ἀμέθυσος, siue ἀμέθυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non ebrius. Item ebrietatem arcens. Diosc. lib. 1. c. 177. (de amygdalis) ἔστι δὲ καὶ ἀμέθυστα προλαμβανόμενα ὅσον ε ἢ ζ, ebrietatem prohibēt si quinque aut septem præsumantur. Sic ἀμέθυστα φάρμακα & ἀμέθυστοι ποσεῖς, quæ inebriari non sinunt. ¶ Ἀμέθυστος est etiam nomen gemmæ cuiusdam, sic dictæ, quod ebrietati resistat. vide & Plin. l. 27. c. 9. & l. 14. c. 2.

Ἀμεθυστίζω, refero colore aut alia similitudine amethystum. Vtitur Plin. l. 37. c. 7.

Ἀπομεθύσκομαι, (q. d. exinebrior) ebrius esse desino, ebrietate liberor. Etymol.

Ἐκμεθύσκω, idem quod Μεθύσκω: minus tamen vsitatum. Theophr. de caus. pl. l. 5.

Ἐμμεθύσκομαι, ebrius sum, seu inebrior in vel inter.

Ἡμιμέθυσος, semiebrius. Poll. l. 6 c. 36.

Καταμεθύω, inebrio, ebrium facio.

Πολυμεθής, multum ebrius.

Ὑπερμεθύσκομαι, supra modum inebrior: aut etiam suprà quàm dici possit.

ΜΕΙΔΑ'Ω. (aut Μειδέω, secundum alios) ῶ, rideo leniter seu molliter, subrideo. Eustath. annotat esse multò σεμνότερον quàm γελᾶν. Il. ε. Μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Il. ζ. Μείδησεν ἰδὼν εἰς παῖδα σιωπῇ. * Etym. deducit à nomine Μεῖον, quod dicatur de minore & leuiore risu quàm γελᾶν.

Μείδημα, τό, risus, vel lenis risus. Hesiod. in Theog.

Μειδιάω, & Poëticè Μειδιόω, ῶ, idem quod Μειδάω, ex eoque factum Hom. hymno. 2. in Ven. ἐφ' ἱμερτῷ δὲ προσώπῳ Αἰεὶ μειδιάει. Il. ψ. Ἀντίλοχος δ' ἄρα δηλεισθήσιον ἔκφερ' ἄεθλον Μειδιόων.

Μειδίαμα, τό, idem quod Μείδημα. Lucianus, Μειδιασμός Hesych.

Composita.

Ἀμειδής, έος, ὁ καὶ ἡ qui talis est, vt nunquã rideat, risus expers: id eoq; tetricus, tristis. Suid. Ὀργὴν οὖν προὔνεν ἀμειδία. Itē actiuè, faciēs ἀμειδῆ seu tristem, tristificus. Oppian. lib. 3. de venat.

Ἀμείδητος, idem: vnde ἀμείδητοι νέκυες, in Epigr. qui non rident & ἀμείδητοι νύκτες, in iisdem l. 3. tristificæ & terrificæ.

Ἀμειδήτως, sine risu, vultu tetrico & tristi, vultu ridere nescio: Hesych.

Διαμειδιάω subrideo, aliquantum rideo.

Ἐμμειδιάω ῶ, subrideo in vel propter.

Ἐπιμειδιάω, subrideo Exponitur & arrideo. Ἐπιμειδάω: idem: vnde particip. ἐπιμειδήσας apud Hom. Il. θ. & alibi.

Προσμειδιῶ derideo, ludibrio habeo.

Ὑπομειδιῶ, arrideo.

Φιλομειδής, subrideo, aut clàm subrideo.

Φιλομειδής (pro quo apud poëtas φιλομμειδής, μ geminato metri gratia amans risus: Veneris epith. apud Hom. Iliad. δ. & alibi passim. Τὸ φιλομειδὲς amor seu studium risus.

Μείζων, vide Μέγας.

-ΜΕΙΛΙΣΣΩ, F. ίξω, P. ιχα, propriè dulcedinem quãdam melleam indo, mellitum reddo. (* Deducitur enim à Μέλι, vt dicatur quasi Μελίσσω) sed metaphoricè potiùs vsurpatur pro verbis aut facto quopiam demulceo vel delinio, & mihi concilio: vt apud Herodot. τραπέζῃ μειλίξαντες. Iliad. η. (de mortuis) ἐπεί κε θάνωσι, πυρὸς μειλισσέμεν ὦκα.

Μειλίσσομαι, demulceor, delinior. Vsurpatur etiam actiua significatione & quidem metaphorica: vt Odyss. γ. Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο. Propria autem significatione, apud Plut. de Alex. fort. lib. 1.

Μείλιγμα, τὸ q. d. mulcimentum, lenimentum, seu lenimen: item placamen, seu placamentum. Plutarchus in Pomp. vita, & Odyss. κ.

Μείλιξις, actio reddendi dulce, seu dulcedinem quandam melleam indendi. Et metaph. actio leniendi, seu blandis verbis & velut mellitis demulcendi. Suid. [lenitus est.

Μειλικτός, οῦ, ὁ, qui talis est vt mulceri possit, seu leniri. Aut qui

Μειλικτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, mulcendi vim habens vt demulcendi seu leniēdi, aptus ad mulcendum seu leniendũ aut placandum.

Μειλικτήριον, subst. placamentum, seu placamen.

Μείλιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, blãdus, placidus: vel mitis mãsuetus: placabilis: Il. ρ. πᾶσιν γὰρ ἐπίσταται μείλιχος εἶναι Ζωὸς ἐών. Sic & ἤπια μείλιχα, apud Hesiod. in Theog. Vtitur & Synes. in li. de insomn.

Μειλίχιος, idem vt Μειλίχια ἔπη. Od. ι. & alibi. Et Μειλίχιος Ζεύς, apud Thuc. l. 1. & Paul. in Argolicis. Fœm. Μειλιχία & Ionicè Μειλιχίη. blandè, &c. vt αἰδοῖ μειλιχίῃ. Hesiod. in Theog. Est interdum etiam substantiuum & sumitur pro mansuetudine. Il. υ.

Μειλιχίως, blandè, comiter, leniter, mansuetè.

Μείλιον, ου, τό, seu Μείλια τὰ munera quo aliquem demulcemus, seu demulcere possum*. Apol. Arg. l. 4. apud Hom. Il. ι. ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω, quidam exp. dotem aduentitiam, seu dotalia dona vltra dotem, alij simpliciter, dotem, quòd maritos demulceat. Exponitur etiam τιμωρία, apud Apoll. Argon. l. 3.

Μειλινός blandus, suauis. Eurip. Exponitur & melleus, vel mellitus: à Μέλι. Item fraxineus, pro Μέλινος, à Μελία.

Composita.

Ἀμείλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui mulceri seu leniri non potest, asper, durus, crudelis, rigidus. Hesiod. in Theog. Philo de vita M. lib. 1. Synes. de insomn.

Ἀμείλιχος, minimè blandus, minimè comis seu mitis: vel immitis, implacabilis, durus difficilis: vt αἰδής ἀμείλιχος. Il. ι. & ἀμείλιχον ἦτορ, apud Hom. hymno in Mineruam.

Ἀπομειλίσσω demulceo, delinio, placo. Ἀπομειλίσσομαι, idem.

Γλυκυμείλιχος, q. d. dulciter blandus, vel dulcis, & blandus, siue blanda quadam dulcedine præditus. Hom. l. 1. in Ven.

Δυσμείλικτος qui difficulter seu vix mulceri potest, seu leniri aut placari, non facilè placabilis. Exponitur etiam, implacabilis, inexorabilis.

Ἐκμειλίσσομαι. demulceo delinio. Basil.

Ἐπιμείλια, quidam apud Hom. Iliad. ι. legunt, sed rectiùs diuisim scribitur ἐπὶ μείλια.

Εὐμείλικτος, qui facilè mulceri potest, seu leniri aut placari.

Καταμειλίσσομαι. demulceo, delinio. &c.

Μεῖον. μειόω &c. vide in Μείω.

-ΜΕΙΡΑΞ, ακος, ὁ, vel ἡ, adolescens, puer vel puella, qui vel quæ iam ea est ætate vt fari possit. Aristoph. in Pluto ἄπιθι χαίρων συλλαβὼν τὴν μείρακα. Et Luc. ὡς τότε ἠράσθη ἐκείνης τῆς Ἀργολικῆς μείρακος. * quasi εἴραξ, ab εἴρω, dico.

Μειρακίζομαι, adolesco: Aristoph.

Μειρακίσκος & Μειρακίσκη, adolescentulus & adolescentula. Ari-

Μειράκιον, adolescens, seu adolescentulus, puer seu puerulus: Aristoph. in Neb. Plat. in apologia. Plut. de frat. char.

Μειρακιεύομαι, (q.d. adolescenturio vel adolescentior) adolescentis more ago. Luc. ἀθάνατος ὢν γέρων, καὶ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χεῖρον ita mortem horres vt adolescens. Item adolescentis more lasciuio & exulto. Athen. Μαγίστιν τινὸς μειρακιευομένην πρὸς αὐτήν· [κιευόμενος.

Μειρακιεύομαι, pro eodem apud Plut. προσπαίζων καὶ μειρα-

Μειρακιόομαι, οῦμαι, adolesco, adolescens euado. Xenop. in Poll. Lac. ὅταν γε μὴν ἐκ παιδὸς εἰς τὸ μειρακιοῦσθαι ἐκβαίνωσιν.

Μειρακιώδης, iuuenilis, puerilis. Halic. Luc. & Aristot. rhet. 3.

Μειρακύλλιον, [diminut.] adolescentulus. Poll. l. 2.

Composita.

Ἀντιμειρακιεύομαι aduersus aliquem adolescentis more aut iuueniliter me gero: vel vicissim iuueniliter ago.

Διαμειρακιεύομαι idem quod Μειρακιεύομαι. Plut. in Cic. ὥσπερ Ἰσοκράτει καὶ Ἀναξιμένει σοφισταῖς διαμειρακιευόμενος, quasi apud sophistas glorians & sese iactans adolescentis licentia.

Φιλομεῖραξ, adolescentum amator.

Μεὶς, vide in Μήν.

ΜΕΙΡΩ siue potius Μείρομαι, diuido, partior, Μερίζω. Eustat. Item particeps sum, nanciscor, sortior. Λαγχάνω, λαμβάνω, κληρῶμαι. Hesych ¶ Item priuor. στέρομαι, teste eodem Hesych.

Præt. Med. ἔμμορα [quod Eustat. per hyperthesin literarum factum esse dicit pro Μέμορα] apud Poëtas significat, particeps sum, nactus sum, sortitus sum: vt Il. α. ἔμμορε τιμῆς, i. ἔτυχε, ἔλαχε.

Præt. pass. Μέμαρμαι & Atticè εἵμαρμαι (sicut εἴλημμαι pro λέλημμαι) vnde tertia persona εἵμαρται, fato decretum est, fato destinatum est, fatum est. Od. ε. Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι hinc particip. εἱμαρμένος, fato decretus, fato assignatus, fatalis: vt εἱμαρμένοι νόμοι apud Plat. leges fatales & necessariæ. Et εἱμαρμένα βουλεύματα, apud Plut. de audiend. poëm. Fœm. εἱμαρμένη (substantiuè) fatum, fatalis necessitas. Dem. pro cor. ὅτι ὁ τοῖς γονεῦσι μόνον γεγενῆσθαι νομίζων, τὸν τῆς εἱμαρμένης καὶ τὸν αὐτόματον θάνατον περιμένει. Vide & Alex. Aphr. in libro quem inscripsit περὶ τῆς εἱμαρμένης. Quidam deducunt hoc nomen à Μείρομαι. Alij ab εἴρω necto: vt εἱμαρμένη dicatur quasi εἱρμαρμένη, quod etymon sequi videtur Cicero quum εἱμαρμένην fatum appellat ordinem seriémque causarum, quum causa causæ nexa rem ex se gignit. Aristoteles de mundo scribit dictam εἱμαρμένην διὰ τὸ εἴρειν τε καὶ χωρεῖν ἀκωλύτως, hinc συνειμαρμένα (comp.) fato connexa. q.d. confatalia. Plut.

Μέρος, εος, τὸ, pars. q.d. quod facta diuisione obuenit. Aristot. Rhet. 1. ἢ τὸ αὐτῆς ὅλης, ἢ μέρους τινός. Dicitur τὰ ἐπὶ μέρους, apud Phil. quæ vulgò particularia: & aliquando τὰ ἐν μέρει pro eodem. Apud Gal. & Glauc. τὰς κατὰ μέρος ἐνεργείας, singulas operationes. Apud Greg. ἐν μέρει ἀδικήματος τίθημι. sceleris loco duco. Apud Demosth. ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει, nullo loco esse nullo esse in numero. Τὸ μὲν μέρος pro mea virili parte, quantum in me est. Sic τὸ σὸν μέρος. Eurip. quantum in te est sic & τὸ ἐκείνου μέρος. Dem. pro quib. dicitur & τοῦ κατὰ apud Isæum, τὸ κατ' ἐμαυτοῦ μέρος, & τὸ κατὰ σαυτοῦ μέρος: iidémque apud Plat. epist. 7. κατὰ τὸ σὸν μέρος. Ἐν μέρει, vicissim, per vices apud Xenoph. & Thuc. Item sigillatim & deinceps. Apud Aristoph. & Aristid. Ἀνὰ μέρος *iisdem pro* vicissim seu per vices, apud Plut. Πρὸς μέρος apud Aristot. Oecon. pro rata parte pro proportione.

Μερικὸς, οῦ, ὁ particularis. Μερικῶς, particulatim.

Μερίτης, ου, ὁ, particeps. Suid. ex Polyb.

Μερὶς, ίδος, ἡ, pars, portio. Exponitur etiam, portiuncula, particula. Demosth. in Mid. Μερίδες peculiari signif. dicuntur fercula quæ vnicuique in conuiuio apponuntur sigillatim, apud Athen. Item Μερὶς, partes, (sicut dicuntur partes Syllæ, partes Cæsaris) apud Demosth. pro coron. & Plut.

Μερίζω, partior, distribuo, diuido. Item separo. Synes. ep. 57. ψυχῇ καὶ βίβλοις καὶ θήρᾳ μερίζων τὸν βίον.

Μερίζομαι, diuidor, distribuor &c. Athen. lib. 4. αὗται δὲ εἰς μερίδας πεντακισχιλίας μερίζονται. Apud Matth. c. 12. Marc. 3. Paul. 1. Cor. 3. Μεμερίσθαι est in varias factiones velut scissum esse, dissidere. Apud eundem, 1 Cor. 7. Μεμέρισται ἡ γυνὴ καὶ ἡ παρθένος, exp. discretæ sunt ea quæ est vxor & ea quæ est virgo. Exponitur etiam actiuè, participio, participem facio, apud Herodian. l. 3. Item particeps fio, partem accipio, apud Aristot. Ethic. l. 5.

Μερισμὸς, partitio, diuisio, distributio. Est & nomen figuræ cuiusdam Rhetoricæ, de qua Hermog. & Rutil. Lup.

Μεριστὸς qui diuidi potest. Item separabilis.

Μεριστὴς, οῦ ὁ, diuisor, partitor. Lucæ 12.

Μόρος, ου, ὁ, portio. Plerunque portio fatalis, seu fatum, vt Il. τ. Εὖ νυ τὸ οἶδα καὶ αὐτὸς ὅ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι. Sic & Od. μ. & alibi apud Homer. ¶ Sumitur & pro morte, apud Phalar. in epist. ¶ Exponitur etiam infortunium, exitium. Iliad. φ. & Od. α. ¶ Item pro supplicio, apud Phalar. in epist.

Deriuata ex Μέρος, portio.

Μορῆσαι, Hes. exp. Μερίσαι, διελεῖν, partiri, diuidere: Μορία, pars, idem quod Μερίς. Sic dicitur etiam ἱερὰ ἐλαία, teste Pol. Hes. & schol. Aristoph. vide & Suid. & Etymol.

Μόριος, partialis. Epigr.

Μορὶς, ίδος, ἡ, pars, portio. Herodot.

Μόριον, ου, τὸ, particula, portiuncula. Interdum & pars. Thuc. lib. 1. ἐν βραχεῖ μορίῳ τῆς ἡμέρας, in exigua particula diei. Sæpe de parte seu membro corporis dicitur apud Aristot. Galen. & cæteros medicos: & peculiariter interdum, de membro genitali, apud Ægin. l. 3 & alibi.

Μόρα, ἡ, in Lacedæmoniorum rep. dicebatur certum quoddam militum σύνταγμα, virorum septingentorum aut quingentorum, aut triginta, vt habetur apud Etym. Quidam tribum interpr. Et Aristoteles etiam testatur Lacedæmoniorum totam gentem in Μόρας siue Μοίρας distributam fuisse, hoc est, in tribus quasdam quæ Μόραι dicerentur, quasi Μοῖραι. Sic vtitur Xen. Hell. 9. & alibi.

Deriuata ex Μόρος, fatum, exitium, &c.

Μορόεις, εντος, ὁ, fatalis, exitiosus, mortiferus. Nicand. in Alexiph. Ibidem Μορόεν ποιὸν dicitur portio quæ lethali alicui malo adhibetur. Item Μορόεις, multo labore confectus. Iliad. ξ. & Od. σ.

Μόρσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, fatalis. Il. α. Od. κ. Item Μόρσιμον aliquid alicui esse dicitur quod ipsi fato est destinatum. Il. ε. & τ. Dicitur etiam aliquis μόρσιμος ἐλθεῖν, qui fatali seu diuina quadam sorte sese nobis offert. Od. π. & φ. Item Μόρσιμος mortalis, fato obnoxius. Od. χ.

Μόριμος, ου, ὁ καὶ ἡ idem cum Μόρσιμος. Il. υ.

Μορέω, laboro, affligor. Etym. Exponitur etiam, abrado, cumulo: vnde Μόρημα ramentum, cumulus: apud Etymol.

Μοῖρα ἡ, pars, portio. Od. ο. κρέα δαίετο καὶ νέμε μοίρας. Sic & Od. γ. υ. & alibi. Philo de mundo, τῆς αἰθερίου φύσεως τὸ ὑμέτερον νοῦν μοῖραν εἰπόντες εἶναι. In cœlo per Μοίρας intelliguntur partes seu gradus in quos ipsi circuli sunt distributi, Ptolem. in Georg. & apud Damas. ¶ Μοῖρα dicitur etiam certum quoddam militum σύνταγμα, vt Μόρα suprà: qualis est decuria, manipulus, cohors. Æsch. contra Ctes. Item sors, conditio: vt plurimùm sors diuinitùs tributa. Plato in Crat. ἐπειδὰν τις ἀγαθὸς ὢν τελευτήσῃ μεγάλην μοῖραν καὶ τιμὴν ἔχει. Apud eundem, ἀγαθῇ μοίρᾳ πρᾶξαι. bona & felici sorte, pro quo & simpliciter Μοῖρα dicitur. Od. ν. ¶ Item fatum, ita dictum διὰ τὸ μεμερίσθαι, quòd ex partibus constet. Xen. Hell. 7. θείᾳ τινὶ μοίρᾳ προσελθεῖν. Plerunque in malam partem, vt & fatum apud Latinos. Iliad. ζ. χ. Od. λ. ν. &c. In Plur. num. Μοῖραι, exp. Parcæ quarum nomina recenset Hesiod. in Theog. & Aristot. in lib. de mundo. Μοῖρα sumitur etiam pro θάνατος. Il. μ. & alibi.

Μοιραῖος, ου, ὁ, fatalis. Alciphr.

Μοιρίδιος, ου, ὁ, fatalis, fato quodam immissus aut eueniens. Athen. l. 2. ex Eurip. & Plut in consol. ad Apollon.

Μοιράω diuido, partior. Hes.

Μοιράομαι, sortitò partem capio. Philo de mundo, ὅσα ψυχῆς μεμοίραται, quæ animam sortita sunt. Μεμοιραμένος ab Eust. & cæteris grammat. exp. etiam fato destinatus.

Μερμαίρω, Μέρδω, Μηρὸς, Μέτρον, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm Μείρω seu Μείρομαι.

Ἀμείρω, priuo & q.d. non impertior, Hes. Ἀμειρθῆναι, exp. στερηθῆναι.

Decomp. Ἀπαμείρω, partem seu portionem suam alicui aufero, priuo, idem quod ἀμείρω. Item contraria significatione impertior, idem quod Μείρω.

Ἀπαμείρομαι, priuor. Hesiod. in Theog. Ἐννάετες δὲ θεῶν ἀπαμείρεται. Item priuo. Homer. Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀπαμείρεται εὐρύοπα Ζεύς. Item impertior.

Ἀπομείρομαι, exp. distribuo, præbeo, propriè partitione demptum alicunde tribuo. Hesiod. in Erg. Ἠὼς γάρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομείρεται αἶσαν.

Composita ex Μέρος & Μερίζω.

Ἁδρομερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, crassis particulis constans, vel crassam substantiam habens. Gal. & Diosc.

Ἀμερὴς, q.d. parte seu partibus carens: qui in partes diuidi seu secari non potest. Luc. Greg.

Ἀμέριστος, idem. Plat.

Ἀντιμέρεια, partis vnius pro alia positio: nomen figuræ apud Gramm. scribitur & ἀντιμερία.

Βραχυμερὴς, q.d. cuius partes sunt breues & exiguæ, tenuis.

Βραχυμέρεια, breuitas, partium tenuitas.

Διαμερίζω, partior, distribuo, Act. 2. διεμέριζον αὐτὰ πᾶσι. Sic Marci 15. διεμέριζον τὰ ἱμάτια αὐτοῦ.

Διαμερίζομαι, diuidor, distribuor. Apud Luc. cap. 11. διαμερισθῆναι significat in varias factiones velut diuisum & scissum esse, dissidere.

Διαμερισμὸς, partitio, distributio. Item dissidium. Lucæ 12.

Διμερὴς, qui duabus partibus constat, bipartitus, duplex.

Διμερῶς, bipartitò.

Ἐπιμε-

Ἐπιμερὴς ἀριθμὸς, numerus superparticularis. Hesych. vide ἐπιμόριος in comp. ex Μόριον.

Ἐπιμερίζω, impertior.

Ἑτερομερὴς, qui est alterius partis, vel in alteram partē inclinans.

Ἡμιμερὴς, vnde decomp. Ἑφθημιμερὴς, vt ἑφθημιμερῆ μέτρα, quę ex tribus constant pedibus & syllaba, i. ex septem semipedibus.

Ἑφθημιμερὴς, cæsura in heroico versu dicitur quum quarti pedis prima syllaba quæ breuis est producitur.

Πενθημιμερὴς, cæsura dicitur, quum quintus in versu semipes ἄρσιν faciens contra naturam producitur. Et πενθημιμερὲς μέτρον, in quo eiusmodi sunt cæsuræ: seu quod duobus pedibus & parte constat, vt definit. Quintil. l. 9. c. 4.

Καταδημομερίζω, in populum destribuere.

Καταμερίζω, partior, distribuo. Καταμερισμὸς, partitio, diuisio.

Λεπτομερὴς, tenuibus partibus constans, tenuis, exilis. Aristot. lib. 3. de cœlo.

Λεπτομέρεια, tenuitas partium seu exilitas. Gal. itē subtilitas.

Λεπτομερῶς, subtiliter excutiēdo singula quæq. licet minuta.

Μεγαλομερὴς, magnis partibus constans, qualis à philosophis esse dicitur γῆ.

Μεγαλομερῶς, ex partibus magnis seu grandibus. Item pro lautè & splendidè: apud Polyb.

Μεγαλομέρεια, constare ex magnis partib. Aristot. metaphy. l. 1. Item magnitudo & potentia, seu amplitudo. Polyb. scribitur & μεγαλομερία.

Μικρομερὴς, paruis partibus constans seu minutis, aut tenuibus. Aristot. de cœlo.

Μικρομέρεια, tenuitas partium.

Μονομερὴς, vnius partis.

Ὁμοιομερὴς, qui constat partibus inter se similibus, quas quidam similares partes vocant. Aristot. de part. anim. l. 2. & l. 3. de cœlo. Quidam ὁμοιομερῆ definierunt esse quorum totum nihil à parte differt: vt aqua, aurum, lapis, lignum.

Ὁμοιομέρεια, similitudo partium, vel (vt alij) similaritas partium.

Decomp. Ἀνομοιομερὴς dissimilibus partibus constans, quas quidam dissimilares vocant.

Παχυμερὴς, crassis partibus constans, crassus. Aristot. Item metaph. crassus.

Παχυμέρεια, crassitudo partium. Gal.

Παχυμερῶς, crasse: & metaph. pro eo quod Lat. crassa Minerua. Παχυμερέστερον, crassiore Minerua, crassiùs, rudiùs. Gel. l. 14. cap. 1.

Πενταμερὴς, quinque partibus: i. in quinque partes diuisus.

Πενταμερῶς, quinquepartitò.

Πολυμερὴς, multis partibus constans: vel in multas partes diuisus. Aristot. & Plut. de defect. orac. Item multifarius, varius.

Πολυμερῶς, multifariam, variè, in ep. ad Hebr. c. 1.

Πρωτόμορος, primus mortuus. Aeschyl.

Συμμερίζομαι, (q. d. compartior) vna partem accipio.

Συμμεριστὴς, particeps. Suid.

Τετραμερὴς, quadripartitus.

Τριμερὴς, tripartitus, triplex.

Τριμερίζω, in tres partes diuido.

Ὑπομερίζω subdiuido. Ὑπομερισμὸς, subdiuido.

Composita ex Μόρος ac primum retinentia ο.

Αἰνόμορος, ὁ, ἡ, infortunatus, infelix, qui graui & crudeli fato premitur. Iliad. χ. & Odyss. ι. Exponitur etiam, cui misera sors contigit.

Ἀλεξίμορος, depulsor mortis, auxilians aduersus mortem. Soph.

Ἄμορος, expers, infelix. Hesyc. Ἄμμορος, non particeps. Ody. ε. Item infortunatus, calamitosus. Hesych.

Ἀμορία, infortunium, fatum calamitosum. Od. υ.

Δυσάμμορος, (*decomp.*) infelix, infortunatus, calamitosus. Il. τ. & Apoll. Argon. l. 2.

Γεωμόροι, οἱ coloni propriè qui agrum inter se diuidunt. Apud Apoll. Arg. lib. vlt. γειόμοροι μύρμηκες, exp. οἱ περὶ τὴν γῆν κατοικοῦντες.

Γεώμοροι, pro eodē. Plato de leg. l. 8. Callim. hymno in Iouē.

Δύσμορος, cui difficilis portio & fatum obtingit, infelix, calamitosus. Iliad. χ. Oppian. de venat. lib. 3. Luc. Exponitur etiam κακοθάνατος & δυσθάνατος, qui tetro mortis genere perit. Hesych.

Δυσμορία, miseria, qua aliquis fatum difficile & inclemens experitur. Item mors infelix, in epigr.

Ἔμμορος, particeps: oppositum τῷ ἄμμορος. Od. θ. Ἔμμορον. Hes. exp. εἱμαρμένον, quod in fatis est.

Ἐμμορίδαι, esse dicuntur aduenæ, coloni. Hesych.

Κάκμορος infortunatus, cui malum & asperum fatum est: pro κακόμορος. Od. λ. & β. Item κακοθάνατος. Eust. Κάμμορον, exp. aconitum, videlicet κακῷ μόρῳ ἀναιρεῖ, inquit schol. Nicand. Sic & apud Diosc. l. 4. c. 77.

Ὀψίμορος, serò moriens & lentè. Nonn.

Ὑπέρμορον & ὑπέρμορα, pro ὑπὲρ μόρον, siue ὑπὲρ μοῖραν, contra quam in fatis erat. Il. α.

Τελεσίμορος, mortifer, funestus.

Ὠκύμορος, qui subito fato abripitur, qui subito exitio perit. Odyss. δ. & ρ. Item subitam mortem afferens Il. ο. & Od. χ.

Composita ex Μόρος in quibus mutatur ο in ω.

Ἐγχεσίμωρος, in vibranda hasta exercitatus, bellicosus, apud Hom. Il. β. & alibi. Sic dici volunt quasi ὁ περὶ τὰ ἔγχεα μεμορημένος, i. πεπονημένος, mutato ο in ω. vide in comp. ab Ὠρα & à Μόρος.

Ἰόμωρος, ὁ, ἡ, iaculator, bellator. Iliad. δ. & ξ. Sic dicitur ὁ μόρον ἐμποιῶν ἐν ἰοῖς, vel ὁ περὶ τοὺς ἰοὺς μεμορημένος, id est κακοπαθῶς ἔχων. Eust.

Σινάμωρος, cui in fatis est nocere aliis, qui ad id natus est vt alios lædat & detrimento afficiat. Anacr. carmin. li. 2. σινάμωροι πολεμίζουσι θυρωροὶ, pestiferi & exitiales ianitores. Scribitur & σινάμορος: apud Herodot. in Terpsichore. Exponitur & πορνικὸς scortationi deditus. Suid.

Σιναμωρία, ἡ, maleficientia, seu natura noxia & praua. Aristoth. eth. 7. c. 6. Scribitur & σιναμορία.

Σιναμωρέω, ῶ, damno seu detrimento afficio, deperdo, vasto. Herodot. Σιναμωρεῖσθαι dicitur etiam mulier quæ marem patitur. Aristoph. in nub. Γυνὴ δὲ σιναμωρουμένη χαίρει.

Ὑλακόμωρος, ad latrandum fato quodam natus: vel latrando se exercens & fatigans. Epithetum canum apud Hom. Od. ξ.

Composita ex Μόριον.

Γεωμόριον, ν, τὸ, terræ portio. Hesych.

Δεκατημόριον, decima pars Plat. de leg. l. 4.

Decomp. Ἑνδεκατημόριον vndecima pars.

Δωδεκατημόριον, duodecima pars. Plat. de leg.

Ἑκτημόριον, sexta pars, sextarius. Item ἑκτημόριοι apud Athenienses οἱ πελάται, Poll. Ἑκτημόριοι dicuntur fuisse vocati ab Atheniensibus qui colebant agros, sextam fructuum partem illis pendentes. Plut. in Sol. Scribitur & ἑκτήμοροι, quasi per syncopen. Hesych.

Ἐπιμόριος q. d. superparticularis: sic dicitur numerus, qui ad alium relatus ipsum semel continet, & aliquam præterea eius partem tertiam, puta, vel quartam, aut deinceps: vt ternarius est ἐπιμόριος binarij Aristot. in probl. vide & Philoponum.

Decomp. Ὑπεπιμόριος, numerus obuersaria serie respondens τῷ ἐπιμορίῳ, vulgò appellatur subsuperparticularis.

Ἑβδομημόριον, septima pars.

Ἡμιμόριον, dimidiata pars. Poll. l. 6. c. 36.

Θεομορία, Dei pars hoc est primitiæ, vel caro quæ sacerdotibus datur quum sacrificatur. Hesych.

Θεομοριάζω, Deo munus effero. Idem.

Μυριοστημόριον decies millena pars. Aristid.

Πεμπτημόριον, quinta pars: apud Plat.

Πολλοστημόριος, multesimus, vnicam ex multis partibus habens: vnde accipitur etiam pro, minimus. Aristot. poll. 5. Luc. Τὸ πολλοστημόριον subst. multesima pars. Plut. in Themist.

Ποστημόριος, (q. d. quantesimus) Ποστημόριον, interrog. quota partis.

Συμμορία, decuria apud Athenienses. Demosth. in Aphobum, & alibi. Exp. etiam, curia, item tribus, item munerum societas.

Σύμμοροι, qui est eiusdem decuriæ. Poll.

Τεταρτημόριον, quarta pars, quadrans. Galen. τῶν κατὰ τόπους, lib. 5. Item oboli quarta pars. Dicitur & τεταρτήμοριον per syncopen. Poll.

Τριτημόριον, tertia pars cuiuslibet rei, triens. Aristot. metaphor. lib. 4.

Τριτημορίς, tertia portio, i. vna de tribus. Herod. in Clione.

Composita ex Μοῖρα.

Ἄμοιρος, ν, ὁ, ἡ, expers, cui nulla portio obtigit, cui nihil forte obuenit. Plato de leg. lib. 9. αἰτιώμενοι ἐὰν ᾖ ἄπαιδά τε ἄμοιρον κεῖσθαι. Et cum genit. Isocr. in Euag. & Xen. Pæd. 7.

Ἀμοιρέω, exors & expers sum, portio mihi nulla tribuitur, destituor, careo: vt ἀμοιρεῖν τῆς ἀληθείας. Hermog. Et ἀμοιρεῖν τῆς συμφορᾶς, calamitatis exortē esse. Philo de vita M. l. 1.

Ἀμοιρία, nulla sors vel infortunium.

Ἄμμοιρος, expers. Item immortalis, lethali fato non obnoxius. Hesych.

Ἀμμοιρία, infortunium, calamitas: apud eundem.

Ἀπόμοιρα, ἡ, pars, portio, sors, participatio. Gregor.

Δωδεκάμοιρος, in duodecim partes diuisus. Epigr.

Διαμοιράομαι, dispertior, in partes dirimo, diuido. Ody ξ. Καὶ τὰ μὲν ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων.

Δίμοιρος, duas habens partes, bessis. Plu. in Tiberio. Δίμοιρον propriè significat rei cuiuslibet partes duas, sed peculiariter de moneta dicebatur, pro triobolo, secundum quosdam: quod hoc esset δίμοιρον drachmæ. Plato in Axiocho.

Διμοιρία, duæ partes, duplum. Xen. Hell. 6. Luc. in Tim. Et in hereditate, bes. Est etiam vocabulum militare, significans ἡμιλοχίαν.

Διμοιρίτης, ν, ὁ, qui duplam portionē capit, cui dupla portio datur. Et διμοιρῖται milites quibus duplex annona datur, aut duplex stipendium. Arrian. Item διμοιρίτης, qui διμοιρίᾳ præfectus est. Luc. Syn. de insomn.

Decomp. Ἐπιδίμοιρος, bes alter.

Δύσμοιρος, cui difficilis sors aut fatum obtingit, infelix, infortunatus. Item mala infelicique morte periens, vt δύσμορος.

Ἐπιμοιράω, seu ἐπιμοιράομαι, impertio, seu impertior, partem tribuo, participem reddo. Phocy. Γαῖαν ἐπιμοιρᾶσθαι ἀταρχύτοις νεκύεσσι. Et cum genit. particeps fio, sortior. Philo de mundo, Μηδ᾽ ἐν μέρος ἀπολειπόμενος τῶν σωμάτων ὃ ταφῆς ἐπιμοιρήσεται, quæ sepulturæ particeps fieret.

Εὐμοιρία bona portio: vel bonam portionem sortitum esse, felicitas. Philo de vita M. l. 1 Herodian. l. 1. & 2.

Εὐμοίρως bona & felici portione, seu fato bonam tribuente portionem, i. feliciter Ioseph.

Εὐμοιρῶ, vnde εὐμοίρησεν, prospera fortuna vsus est. Hesych.

Θεόμοιρος, diuinitus sortem adeptus.

Ἰσόμοιρος & ἰσήμοιρος cui portio par & æqualis cum cæteris datur: vel qui parem portionem accipit. Xen. Pæd. 2. καὶ τοὺς δ᾽ ἀμφὶ τὸ στράτευμα ὑπηρέτας ἰσομοίρους ἀεὶ πάντων ἐποίει. Soph. in El. γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ.

Ἰσομοιρία æqualis portio. Thuc. l. 7. Philo de vita M. lib. 3.

Ἰσομοιρέω, æquam portionem capio. Thucyd. l. 6. Isoc. in Paneg. Ἰσομοιρῆσαι πρὸς ἀλλήλους.

Μεμψίμοιρος, ὁ, ἡ, qui de sorte sua queritur, qui sortem suam incusat, querulus. Isocr. in Paneg.

Μεμψιμοιρέω, conqueror, seu crebris querimoniis sortem meam incuso. Philo de vita M. lib 1. καὶ πάλιν ἤρξαντο μεμψιμοιρεῖν, rursum suas fortunas conqueri cœperunt. Item simpl. conqueror seu queror incuso. Luc. τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρήσας &c. Item expostulo succenseo Demosth. pro cor. οὐ μεμψιμοιρεῖ ὁ δῆμος οὐδ᾽ ἐν αὐτῷ.

Μεμψιμοιρία, conquestio, querela: vel querelæ suæ sortis incusatio.

Πεντάμοιρος, quintarius, quinque habens partes.

Decomp. Ἐπιπεντάμοιρος, quintarius alter.

Πρόμοιρος, qui præmaturo fato obit, qui præmatura morte decedit, vel ante fatum occidens, apud Suid.

Τετραμοιρία, quadrupla portio, vel quarta pars, apud Xenophon. Hellen 6.

Τριμοιρία, tripla portio dodrans. Xenoph. ibidem.

ΜΕΙΩΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ minor. Comparatiuus est irregularis nominis Μικρός. Τὸ μεῖον minus. vt μεῖον ἔχειν, minus habere, i. inferiore esse conditione, apud Xen. ¶ Item meon. herbæ genus apud Diosc. l. 1 c. 3.

Μειόω, ῶ, minuo, minorem reddo.

Μειοῦσθαι, plerunque significat inferiorem esse, deteriore esse conditione, quod & μειονεκτεῖν dicitur: vt οὐδ᾽ ἐν ἡγεῖτο μειοῦσθαι τῶν μεγάλα θυόντων, arbitrabatur suum sacrificium non meliùs esse quã eorum qui magna fecissent. Item passiuè. Xen. μειοῦμαι τὴν διάνοιαν mente minuor, in delirium vergo.

Μείωσις, imminutio, extenuatio. Μειωτικός, ὁ, ἡ, vim habens diminuendi seu imminuendi.

Μειδιάω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀμείωτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, non imminutus, ideoque integer, vel de quo nihil potest diminui, qui minor fieri nequit.

Πλείων & Ζημία quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΜΕΛΑΘΡΟΝ, ου, τὸ, domus. Il. ϐ. Πρὶν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον. ¶ Quidam hoc nomine propriè significari volunt mediam tecti trabem, dicitque ἀπὸ τοῦ μελαίνεσθαι ἀπὸ τοῦ καπνοῦ.

Composita.

Πολυμέλαθρος, ὁ, ἡ, multas habens ædes, seu multa atria. Nõn.

Ὑψιμέλαθρος, altas habens ædes, seu excelsa habens atria. vt ὑψιμέλαθρον αὔλιον, apud Hom. hymno in Mercur.

ΜΕΛΑΣ, ανος, ὁ, niger, ater. Fœmininum Μέλαινα, nigra, atra. neut. Μέλαν, nigrum, atrum. Comparat. Μελάντερος, superlat. Μελάντατος. Il. γ. ἄρν᾽ ἕτερον λευκὸν ἑτέρην δὲ μέλαιναν. Sic apud medicos Μέλανες χυμοὶ & Μέλαινα χολή. Apud Homer. Μελαινάων ὀδυνάων & Μέλαινας φρένας, accipitur pro profundis. ¶ Μέλαν, ανος τὸ, etiam substantiuè accipitur. vt τὸ μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ, nigrum oculi, id est nigra pars. sic Μέλαν τῆς δρυός, nigrum quercus, i. medulla. Ponitur etiam pro atramẽto, seu pigmento atro. vt τὸ μέλαν τρίβειν, Poll. Idipsum vocant & Μέλαν ζωγραφικόν, atramentum pictorium. Apud Medicos μέλαν Ἰνδικόν, atramentum Indicum. Apud Hippocr. μέλαν Ἰνδικόν, Cyprius cinis. Gal in lex.

Μέλαν τὸ Κύπριον. nigredo, nigrities, nigror. Galen. ad Glauc.

Μελανότης, ητος, ἡ, idem. Diosc.

Μελανίζω, nigrico, nigrum imitor.

Μελαίνω siue Μελάνω, nigrum reddo, denigro. Μελαίνομαι, interdum neut. nigresco.

Μέλασμα, τὸ, nigror, nigredo. Pollux esse dicit nigrum pigmentum, seu atrum quo coma denigratur.

Μελασμός, οῦ, ὁ, q. d. denigratio.

Μελάνωσις, denigratio, macula. Greg. Naz.

Μελαντηρία, ἡ, melanteria. succus quidam niger in metallis concrescens. vnde quidam atramentum metallicum nominarunt. vide Diosc. l. 5 c. 118.

Μελάνθιον siue μελάνθιος πόα melanthium. herba de qua Theophr. hist. plant. l. 1. c. 22. & Diosc. l. 3 c. 93.

Μέλαις, Aeolicõ pleonasmo dicitur pro Μέλας, vt Τάλαις pro Τάλας autore Etym.

Μελάγχιμος, idem quod μέλας, vt μελάγχιμοι πέπλοι. Eurip. in (Phœn.

Κελαινός, οῦ ὁ, ater, niger. vt κελαινὸν αἷμα, ater cruor. Il. μ. & alibi apud Hom. κελαινὸν κῦμα, ater fluctus. κελαινὴ νύξ, atra nox, apud eundem, & κελαινὸν ἦτορ, apud Hesiod. in aspide. Sic Soph. κελαινοῖο ξίφεσι, atro cruore imbutis, seu cruentatis. Aliquando exp. horrendus, obscurus, quia talia sunt atra.

Κελαινότης, ητος, ἡ, nigredo.

Κελαινιάω, ῶ, nigrico, sum niger. A quo participium κελαινιάων, nigricans. pro quo Iones dicunt κελαινιόων, apud Hom.

Μέλαθρον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀμφιμέλαιναι, vtrinque nigræ. sic dicuntur φρένες. Il. α. quòd ira tanquam fumo quodam denigrentur. At Il. ρ. easdem sic appellari scribit Eust. διὰ τὴν ἐν βαθεῖ αὐτῶν θέσιν.

Ἀπομελαίνω, denigro, nigrum reddo, nigrefacio.

Διαμελαίνω, denigro, nigrefacio, nigro induco.

Ἐπιμέλας, nigricans. Aristot.

Ἐπιμελαίνομαι, niger reddor, nigresco, vel in superficie nigredine inficior.

Προμελαίνω, priùs nigrum reddo.

Προμελαίνομαι, prænigresco. Nicand.

Ὑπομέλας, subniger, nigricans.

Ὑπομελανίζω, fio subniger, nigrico. Diosc. lib. 5. cap. 84. (de pompholyge) ἡ μὲν γὰρ ὑπομελανίζει καὶ βαρυτέρα ἐστὶ κατὰ τὸ πλεῖστον, &c.

Ὑπομελαίνω, pro eodem, apud Pausan.

Ὑψιμέλαιναι, altè nigræ, vel altæ & nigræ, epithetum nauium Il. ε.

ΜΕΛΔΩ liquefacio: seu macero, consumo. Ε ponitur et ā, elixo, coquo. Propriè signif. membra exedo & consumo * παρὰ τὸ μέλη ἔδειν inquit Etym.

Μέλδομαι, liquefacio, &c. Item pro μέλδω, vt Ilia. φ. (de lebete) Κνίσην μελδόμενος.

ΜΕΛΕΑΓΡΙΔΕΣ, meleagrides: Africanarum gallinarũ genus. Aristot. in hist. anim. Vide & Plin. l. 10. c. 26. & Varr. l. 3 c. 9.

ΜΕΛΕΔΑΙΝΩ, curo ἐπιμελοῦμαι: Herodot. τοὺς νοσέοντας κατελίπετον ἐν τῇσι Πόλεσι μελεδαίνειν τε καὶ τρέφειν. Hippocrates prorrhet. 2 ὥστε μὴ πάμπολλα δεῖ ἐρᾶσθαι ὑποσκεπτόμενον τὸν μελεδαίνοντα, eum qui curat. Item metaph. sicut & Lat. cura Theocr. idy. 16. οὐ μελεδαίνει τὸν δὲ πιεῖν ἐγχεῦντα, non curat eum qui potum ministrat, id est, non desiderat, * Etymon vide in Μελέδημα.

Μελεδαίνομαι, curor. Hipp. lib. de nat. infant. ἢν μὴ μελεδαίνηται (ἐν ταχεῖ.

Μελέδημα τὸ, cura, unxia & anxia cogitatio. Il. ψ. Od υ & ψ. (de somno) Λύων μελεδήματα θυμοῦ. * Dictum volunt παρὰ τὸ τὰ μέλη ἔδειν. Sic Latini curas dictas aiũt quasi cor vrẽtes.

Μελεδήμων, ονος, curator, seu qui se exercet. in Epig.

Μελεδή, ἡ cura curatio θεραπεία. Hippocr. γυναικ. l. 1.

Μελεδών, ῶνος ὁ. cura, idẽ quod μελέδημα. Hesiod. in Erg. Hesychio est etiam rex, curator, præfectus. qua significatione dicitur & μελεδωνεύς, & μελεδωνός teste eodem. Apud Herod. legitur fœm. gen. μελεδωνοὶ ἀπεδέχαται τῆς τροφῆς, curatrices seu procuratrices. Alioqui ponitur & masc. gen. *pro*, curator, procurator.

Μελεδώνη, ἡ, idem quod μελεδών, cura. Hom. Od. τ. Hesiod. in Erg. Apud Hippoc. γυναικ. lib. 1. καὶ δεῖται πολλῆς μελεδώνης pro cura, curatione.

ΜΕΛΕΘΡΟΝ, ου, τὸ, pedica, funis quo ligantur artus. Oppian. in Cyneg.

ΜΕΛΕΙ (impers.) curæ est Il. β. οἷς ἔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα. Sic Plato de leg. 8. ἑορταὶ μέλουσι πᾶσι. Aristoph. in Pluto, τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἧττον μέλει. Dicitur & μέλει μοι περὶ τούτου, apud Isocr. & Plat. Et μέλει μοι ὑπὲρ τούτου, apud Dem. Et cũ infinit. vt apud Soph. ἐμοὶ γὰρ ἐμεὶ μέλει χορεῦσαι. partic. τὸ μέλον, quod curæ est. Plat. in Apol. οἶσθα μέλον γέ σοι, nosti tibi curæ esse. fut μελήσει. Od. μα μῦθος δ᾽ ἄνδρεσσι μελήσει. Pr. μεμέληκε, apud Xen. & per syncopen μέμηλε, apud poetas: vt Il. β. & alibi. Et μεμήλει, curæ erat. Particip. μεμηλώς, qui curæ est, cuius cura geritur, gratus. Interdum & qui curam gerit, qui curat: vt Il. ε. μέγα πλούτοιο μεμηλώς. Sunt & qui μέμηλε medium præteritum esse volunt, βέβουλα pro βεβούλημαι.

Μέλομαι, curam gero, curo: vt Μέλομαι ἀγγελίας, apud Apol. Arg 1. Sic in epigr. l. 4. μή τι μέλεσθε λίην.

Μέλεται, etiã dicitur pro μέλει. Hesid. in Theog. ἄστιν ἀοιδὴ Μέλεται. Fut. μελήσεται tanquam à contracto. Iliad. α. ... κε ταῦτα

κὶ ταῦτα μελήσεται). Et particip. Μεμελημένος, qui curæ fuit, aut qui curæ est. itē actiuè, solicitus: vnde aduerb. Μεμελημένως, solicitè cura adhibita, elaboratè: apud Plat. in Protag.

Μέλημα, τὸ, cura. apud Theoc. idyll. 14. Μέλησις & μελησμὸς pro eodem. (est. Soph.

Μελέτωρ, qui curam gerit alicuius rei, cui negotiū aliquod curæ

Μέμβλεται, per syncopen & pleonasmum τοῦ β pro Μεμέληται, curæ est. Iliad. τ. μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς. itidémque Μέμβλετο pro Μεμέλητο. Odyss. χ. φοῖβος δ' οἱ ἐνὶ θυμῷ μέμβλετο. Inuenitur etiam Μέμβλεσθε, apud Apoll. Arg. 2. tanquam à Μέμβλομαι.

Μελέτη, ἡ, cura. Hesiod. in Erg. Μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει. ¶ Item in soluta oratio, meditatio, exercitatio, præmeditatio. apud Thucyd. lib. 2. & 5. item industria apud Synes. Item declamatio: quòd sit exercitatio & velut præludium ad forensis orationis concertationem.

Μελετηρὸς, exercitatus.

Μελετάω, ῶ, curo, curam gero. Hesiod. in Erg. Μελετᾷ δὲ βίον. In soluta oratione, meditor, exerceo: Thuc. lib. 1. Μελετήσομεν καὶ ἡμεῖς ἐν πλείονι χρόνῳ τὰ ναυτικά. Et cum infinit. apud Plat. in Phæ. Interdum sine adiectione, me exerceo, apud Thucyd. Hinc & Μεμελετηκὼς, qui se exercuit, exercitatus. Xen. Hell. 6. Item declamo. Plut. in Cicer. & epigr. l. 2.

Μελετάομαι, ῶμαι, exerceor: vnde Μεμελετημέναι τέχναι, apud Xenoph. artes quarum peritia exercitatione comparata est: seu artes quibus animi exculti sunt.

Μελέτημα, τὸ, idem quod Μελέτη, meditatio, exercitatio: apud Xenophon.

Μελετητικὸς, ad meditationem aptus seu exercitationem, aut meditationis studiosus, meditationi deditus. Exponitur etiam, declamatorius.

Μελετητήριον, ου, τὸ, q. d. meditatorium: locus meditationis seu exercitationis: apud Plut. Item instrumentum quo quis se exercet. Hesych.

Μέλι, Μῆλος, Μῆλον, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex Μέλει & μέλομαι.

Ἀμελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ qui curam non gerit, negligentia vtens circa quidpiam. Isocr. οὕτως ἀμελὴς καὶ κακὴ περὶ αὐτοῦ ἐγένετο. Et cum genit. apud Xenoph. Τὸ ἀμελὲς, quod negligitur, quod curæ non est.

Ἀμελῶς, negligenter, segniter, non adhibita cura & studio. Isocr. in Panath. Dicitur ἀμελῶς ἔχειν τινὸς neglectui habere aliquem, & ἀμελῶς ἔχειν περί τινα, vel περί τι Xen. Pæd. 1.

Ἀμέλεια, ἡ negligentia, incuria, neglectus. Xenoph. Pæd 8. Demosth. 2. Dicitur & ἀμέλειαν ποιοῦμαί τι, aliquid non curare, apud Eurip.

Ἀμελέω, ῶ, fut. ήσω. curæ non habeo, negligo, contemno. Il. ρ. Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν, neglexit iussa Menelai. Isocr. in Busir. encom. τῶν χαλεπῶν προσταγμάτων ἀμελεῖν. Dicitur & ἀμελεῖν περί τινος, apud Demosth.

Ἀμελοῦμαι, negligor, neglectui habeor. Plato in apol. οὐδὲ ἀμελεῖται ὑπὸ θεῶν τὰ τούτου πράγματα. Ἀμελεῖται impersonaliter, cura nulla est. vnde ἠμέληται, cura nulla fuit. Æschin. Ἠμελημένος (particip.) neglectus, aut qui negligitur, vt ἠμελημένη ἐσθὴς, Xenoph.

Ἠμελημένως non habita vlla cura, negligenter. interdum actiuam interdum passiuam significationem habere traditur.

Ἀμελητέος, negligendus. Et ἀμελητέον, negligere oportet. apud Isocrat. in Euag.

Ἀμελητὶ, idem quod ἀμελῶς.

Ἀμελησία. idem quod ἀμέλεια.

Ἀμέλει, aduerbium factum ex imperatiui modi secunda persona. q. d. ne cures, ne sis solicitus. Quidam exp. atqui: certè, nimirum apud Demosth. & Plat. in Phæd. Item etenim, quoniam, vel quandoquidem: apud Luc. & Gal. Capitur & *pro*, itaque à Suid. & Hesych. Item *pro*, verbi gratia, non aliter atque quomodo, vtique apud Luc. & alios.

Decomp. Ἀπαμελέω, ῶ prorsus negligo, vel simpl. negligo.

Ἀπαμελέομαι, οῦμαι. negligor. Ἀπημελημένως, neglectim.

Ἐξαμελέω, ῶ negligo, vel prorsus negligo.

Ἐξαμελοῦμαι, negligor: vt ἐξημέλητο τὰ θεῶν αὐτοῖς. Plut.

Ἐξημέληται, impersonaliter etiam sumitur, apud Aristotel. ethicorum 10. cap. 9.

Καταμελέω, ῶ, negligo, nullam curam gero: vel prorsus negligo, valde negligo. Soph. Κἂν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ. Interdum negligo, i. neglectui habeo seu contemptui: vnde pass. καταμεληθεῖσα. apud Plut. Et κατημελημένος, neglectus contemptus. Item vilis apud Isocr. (temptim.

Κατημελημένως, cum neglectu. Quidam exp. neglectim, cō-

Παραμελέω ῶ, q. d. subnegligo subaspernor. Exponitur etiam simpl. negligo, sperno Thucyd. lib. 1. ἔτι αὐτῶν παρημελοῦμεν ὄντες ἄποικοι. Plut. in Cam. παραμελοῦντες τῶν καλῶν, res honestas contemnentes.

Παραμελοῦμαι, negligor, spernor: vnde παρημελοῦντο, negligebantur, contemptui erant. Plut. in Thes. Παρημελημένως, neglectim contemptim.

Ἐκμελὴς, socors, iners: apud Synes. Vide & in comp. Μέλος, cantus.

Ἐπιμελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ. qui curam agit. Xenoph. ἐπιμελὴς τῶν φίλων εἶ, curæ habes amicos. Exponitur etiam, solicitus, diligens. apud eundem. Τὸ ἐπιμελὲς, interdum substantiuè *pro*, diligentia: vt τούτων πάντων ἐπιμελές ἐστι τῇ συγκλήτῳ. Interdum (passiua signif. quod curæ habetur, quod curæ est. Plato epist. 7. ἐπιμελές ἐστι πολλοῖς. Et cum infinit. Dem. & Aeschin.

Ἐπιμελῶς, cura adhibita, sollicitè, diligenter. Dem. pro cor.

Ἐπιμελέστερον, diligentius ἐπιμελέστατα, diligentissimè.

Ἐπιμέλεια, ἡ, cura, diligentia, studium: vt ἐπιμέλειαν ἔχω τούτων, curam horum habeo: vt ἐπιμέλειάν τινα ποιοῦμαι περί τινος, apud Dem. &c. Exponitur etiam, curatio, procuratio. Item curatio muneris.

Ἐπιμελέομαι, οῦμαι, curo, curam gero, studeo, operam do. Xenop. Hell. 5. ἐπιμελεῖσθαι τῶν χωρίων. Plato de leg. ἐπιμελεῖσθαι περὶ οἰκοδομικῆς. Et cum acc. Xenop. Hell. 5. τὰ τε ἄλλα ἐπιμελεῖτο. Dicitur & ἐπιμελεῖσθαί τινος ὅπως. vel ὡς ἂν πραχθείη. dare operam vt negotium aliquod effectum reddatur. apud eundem Xen. Item exequutor sum testamenti. Laert.

Ἐπιμέλομαι, idem Xeno. ἐπιμέλονται τῆς θήρας curam gerunt venationis. Et Ἐπιμελόμενοι τῶν πραγμάτων, Isocr.

Ἐπιμέλημα, negocium cuius curam gerimus, res quæ curæ est. Xen. in Oecon.

Ἐπιμελητὴς, οῦ ὁ, curator qui curam rei alicuius suscipit. exponitur etiam procurator. Xen. Pæd. 8. Et peculiariter exequutor testamenti Laërt.

Ἐπιμελητικὸς, οῦ, ὁ, aptus ad curam gerendam alicuius negotij. Et *pro*, diligens & peritus curator. Xen. in Oecon.

Decomposita.

Ἀντεπιμελέομαι, οῦμαι, vicissim curam gero. Xen. Pæd. 4.

Ἀνεπιμέλητος, qui curam non habet.

Προσεπιμελοῦμαι insuper curam gero, insuper curo.

Συνεπιμελοῦμαι, simul curam gero, seu curo: vel vna cum alio curam gero aut curo. Xen.

Μεταμέλει, (impersonale) pœnitet. Plato in apol. οὔτε νῦν μοι μεταμέλει οὕτως ἀπολογησαμένῳ. Isoc. Μεταμέλει ὧν εἰς ζῶντα ἐξήμαρτεν. Herodo. in Erat. καὶ τῷ ἀρίστωνι τὸ εἰρημένον μετεμέλεν, pœnitebat eum sui dicti.

Μεταμέλομαι, pœnitentia ducor. Thuc. l. 4. Μεταμέλοντο τὰς σπονδὰς οὐ δεξάμενοι. Sic apud Xen. Pæd. 4. Inuenitur & Μεταμελοῦμαι, apud Phalar. in epist. (sumitur.

Μεταμελος, ου, ὁ pœnitentia. Thuc. l. 7. Apud Plat. adiectiuè

Μεταμέλεια, pœnitentia Expon. etiam potest, mutatio consilij. Aristot. eth. 3. Thuc. l. 3. Dicitur & λαμβάνειν μεταμελείας apud Thuc. & ποιεῖσθαι μεταμελείας πολλάς. Isocr.

Μεταμελητικὸς, pronus ad pœnitentiam. Aristot. eth. 7.

Μεταμέμβλεται Hesych. Μεταμελήσεται.

Decomp. Ἀμεταμέλητος, cuius non pœnitet aut pœnitere non potest. 2. Corinth. c. 1. Rom. c. 11.

Πασιμέλουσα. epithetum quo Argo nauis ornatur ab Homero Odyss. μ. vt quæ omnibus heroibus curæ fuerit, vel omnibus poetis & historicis, teste Eust.

Τημελῶ peculiariter significat, curam habeo seu gero in iis quæ ad cultum corporis seu comptum, aut ad humaniter tractandum aliquem pertinent. Plutar. in symp. sept. sap. ἡ δὲ παιδίσκη πόθεν Ἀνάχαρσιν οὕτω τημελεῖ φιλοστόργως; Exponitur etiam curo, accuro, tracto. Eurip. in quadam epistol. καὶ ταῖς ἄλλαις φιλοφροσύναις τημελεῖν.

Τημελὴς, exp. diligens, studiosus.

Τημέλεια, cura, ornatus.

Decomp. Ἀτημελῶ, non curo, abiicio. Ἀτημέλητος, incuratus, inornatus, neglectus, Aeschil. in Promet. Ἀτημέλητος, incuratus, inornatus, neglectus, Aeschyl. in Prometh. Ἀτημελήτως idem cum Ἀτημελῶς, incuriosè, negligenter interdum & incultè, inscitè.

Ἀτημελὴς, idē quod ἀτημέλητος. Plut. in Ant. ἀτημέλεια, negligētia, incuria. Dicitur & ἀτημελίη, apud Agath. ἀτημελῶς, negligēter, inornatè. Et pro eodē ἀτημελέως, Ionicè & poeticè.

Composita ex Μελετάω.

Ἀμελετησία, ἡ, q. d. inexercitatio, vel exercitationis carentia.

Ἀμελέτητος, inexercitatus. Exponitur etiam, immeditatus imperitus, indoctus. Lucian. in somn. cum genit.

Ἀμελετήτως, inexercitatè, absque exercitatione.

Ἐκμελετάω, meditor, exerceo. Plat. in Hipp. maiore, ἵνα ὅτι μάλιστά με ἐκμελετήσῃς. Plut. ἐκμελετήκει τὸν λόγον πρὸς τοὺς στρατιώτας εἰπεῖν, meditatus fuerat orationem habere ad milites.

Ἐμμελετάω ῶ exerceo in aliqua re. Et simp. exerceo. Plat.

Ἐμμελέτημα, τὸ, id in quo aliquis se exercet.

Καταμελετᾶν, meditari, exercere. Plat. de leg. & Demost. in Mid.

Προμελετάω ῶ, præmedior. Προμελέτησις præmeditatio.

ΜΕ'ΛΕΟΣ, ου, ὁ, vanus, inanis, stultus. Item infortunatus, infelix: hominis epitheton apud poetas. Hesiodus in Erg. Οὐκ ἔδ' ἱδοὺ μελέοισι πυρὸς μένος ἀκαμάτοιο θνητοῖς ἀνθρώποισι. Il. φ. μέλεον δ' εἰ οἱ εὔχος ἰδ' ἄκας Νηπύτιε, i. nihil efficiēs. μέλεον vsurpatur

patur etiam aduerbialiter pro Ματαίως, in cassum, otiose & sine vllo effectu, Iliad. κ. οὐδέ τι σε χρὴ Ἐςάμϑμαι μέλεον σοῦ τοῖ χεσιν. Iliad. π. μέλεον δ' ἠκόντιζαν ἄμφω. Interdum poëtæ dicunt Μέλε pro μέλεε, vt ἠλὲ pro ἠλεὲ. Aristoph. Ἀλλ' ὦ μέλ' ἐξηλιτήμενε. ô miser, seu, ô stulte.

Μελιζάω &c. vide in Μέλος.

ΜΕΛΙ, ιτος, τό. mel. Il. λ. μέλι χλωρόν. Paul. in Att. ὅτε κηρὸν, ὅτε μέλι ἀπ' αὐτῶ ποιοῦσι. Athen. lib. 2. ἄρτος μετὰ μέλιτος. De natura & vsu mellis vide Diosc. li. 2. cap. 101. & Plin. l. 22. c. 24. Metaphoricè Alexis apud Athen. lib. 13. Ἡ τῶν γὰρ ἀνδρῶν ἐστι πρὸς κοινὸν μέλει. * Eustath. deducit παρὰ τὸ μέλω.

Μελιτόεις, εντος, ὁ. melleus, mellitus. Metaph. Μελιτόεσσα γαλήνη, placida & quasi melleam iucunditatem imitans. Ἀ μελιτόεντος per contr. fit Μελιτοῦντα, vt οἰνοῦντα ab οἶνος, teste Eust. qui ἀπὸ μελιτώτων. vsurpari id vocabulum tradit. Aristop. in auibus. Ἡ [illegible] μελιτούττας. Sic & apud Theophr. hist. pl. lib. 9. c. 9. Scribitus & Μελιτοῦτα: apud Luc. in Lexiph. & alios.

Μελιτώδης, εος, ὁ, ἡ, melleus, mellitus: idem quod Μελιτόεις: vel [illegible] mel [illegible] imitans. Luc. in vit. aut [illegible]

Μελιτε[illegible] potus melleus seu mellitus, potus ex [illegible] Scribitur & Μελιτιον apud [illegible]

[illegible]

Composita.

[illegible] in Syriæ mariti- [illegible]

[illegible] aquæ [illegible] partibus [illegible] vide Dioscoridem

[illegible] quod ex cotoneis malis & melle fit. [illegible] alio nomine appellatur Κυδω-

[illegible] quod & simpliciter mulsum dicitur, i. [illegible] de quo Diosc. l. 5. c. 26.

[illegible] medicamentum ex vuis [illegible] & melle: de quo [illegible]

[illegible] ymeli, ut oxymeli portionis genus ex aceto, sale ma- [illegible] Exponitur etiam [illegible] Plin. l. 14. c. 17. & l. 23. c. 2. Gal. lib. 4. de [illegible] & in conditio [illegible]

[illegible] mel rosaceum, de quo vide Aet. lib. 3. c. [illegible] Diosc. l. 5. c. [illegible] mensis Maij c. 10.

[illegible] aqua mellita seu aqua melle mista: quam Latini a- [illegible] appellant: de qua Diosc. lib. 5. c. 17. Plin. l. 22. c. 24. [illegible] c. 17.

ΜΕΛΙΑ, ας, ἡ. fraxinus: arbor [illegible] conficiendis hastis. Iliad. ν. ὃ δ' αὖτ' ἔπεσεν μελίη ὣς ἐκ[illegible] vt fraxinus. Sæpius, pro fraxinea hasta. Iliad. υ. ἡ δ' [illegible] Πηλιάς ἤϊξε μελίη. Sic & Il. χ. & alibi, vide & Diosc. l. 5. c. 109.

Μελίνεος, fraxineus: vt Μελίνεον δόρυ, fraxinea hasta.

Composita.

Βουμέλιος, ου, ὁ. & βουμελία, ἡ. q. d. bubula fraxinus, fraxini quædam species est à Macedonibus sic appellata. Vide Theophrast. de hist. plant. lib 3. c. 11. & lib. 4. c. 9.

Ἐϋμμελίας & Ionicè ἐϋμμελίης, ου, ὁ, fraxini peritus, i. fraxineæ hastæ. Iliad. δ. & ρ.

ΜΕΛΙΣΣΑ, siue μελίσσια, ας. ἡ. apis. (* dicta à μέλι cuius est opifex. Eustathius tamen scribit ita vocatam esse, quoniam μηλοις ἐφιζάνει, vt sit μέλισσα quasi μήλισσα ex μήλον & ἵζω. Alibi deducit à μέλω sicut & μέλι) Od. ν. ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι. Isocr. ad Dem. τὴν μέλιτταν ὁρῶμεν ἐφ' ἅπασι μὲν τοῖς βλαστήμασι καθιζάνουσαν. &c. Vide Aristotel. hist. an. lib. 9. c. 40. & Aelian.

Μελισσαῖος, cognomentum Iouis. Hesych.

Μελίσσιον, alueare. Hesych.

Μελισσεύς, apiatus.

Μελισσών vel μελιττών, ῶνος, apiarium, mellarium, locus in quo siti sunt aluei apum.

Μελιττώδης, εος, ὁ, ἡ, ad apes accedens, qui de apum genere est: vt τὰ μελιττώδη τῶν ζώων, pro ipsis apib⁹. Expon. etiam melleus.

Composita.

Ἀγριομέλισσα apis agrestis seu syluestris.

Εὐμελιττέω, ῶ. apes meæ bene mellificant.

ΜΕΛΛΩ, [illegible] tanquam a verbo cōtracto (cum infinit sæpe [illegible] iungitur autem [illegible] participio futuri temporis [illegible] Thuc. [illegible] Et cum fut. vt Syn. ἐμὲ [illegible] δ' ἄρα πολιτεύσειν [illegible] futurum erat vt a veteres tranquillitatem desiderarent. Et cum aor. vt Il. [illegible] Μέλλει [illegible] [illegible]

parabat vastare agrum. Apud eundem, [illegible] quid in eo, in animo habeo fortunam experiri. Et apud [illegible] μέλλεις [illegible] destinas totem facere. Particip. μέλλων, [illegible] vt [illegible] (subaudito [illegible]) interdum pro designatis magistratibus. Huic partic. sæpe adiungitur infinit. [illegible] codem dicitur & [illegible] Μέλλω [illegible] μελλήσομαι. Demosth. [illegible]

Μέλλομαι differor, seu tardè procedo. Thuc. 6.

Μέλλημα, τό. cunctatio, prolatio, procrastinatio, mora, dilatio, Aeschin. Μελλησμὸς [illegible] eodem Poll.

Μέλλησις, idem. Thuc. & Gregor.

Μελλητής cunctator, procrastinator, item cessator, Aristot. et [illegible]

[illegible] cum [illegible] & q. d. [illegible] ad [illegible] num. Poll.

[illegible] Hesych.

[illegible]

[illegible] qui non [illegible]

[illegible] sine pro- [illegible]

[illegible]

Decomp. [illegible] [illegible]

[illegible] Thuc.

Κατα[illegible] Polyb.

[illegible]

ΜΕΛ[illegible] Sic & alibi apud Hom. [illegible] apud Luc. in [illegible] importunè [illegible] quæuis carmina: vt [illegible] Aristot. [illegible] Interdum dicuntur de carminib. [illegible] apud Plut. [illegible] Tribuitur etiam [illegible] capris apud Aristoph. in Pluto.

¶ Deriuata ex ΜΕΛΟΣ in priori significatione.

Μελεϊστί, membratim, per membra. Athen. lib. 4.

Μελεϊστὶ, idem Iliad. ω.

Μελίζω, membratim concido, trunco.

Μελισμός, membrorum diuisio. Suid.

Compo-

Compoſita.

Ἀρτιμελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui membris eſt integris & abſolutis, nulla parte mutilus aut diſtortus. Plat l.7. de rep.

Διαμελίζω, idem quod Μελίζω. Διαμελισμός, conciſio in mẽbra.

Ἔκμελος, Heſych. viribus carens, inualidus.

Ζαμελὴς Heſychio eſt, Μέγα μέλος ἔχων.

Λυσιμελὴς, ſoluens membra, ſomni epithetum. Od. ψ. Alij tamen dictum putant ἀπὸ τοῦ λύειν τὰ μελεδήματα, ſeu τὰς μελεδῶνας.

Ὁλομελὴς, qui integris membris eſt, omnibus ſuis membris conſtans. Athen. lib. 11.

Οὐλομελὴς, idem. Heſych. Οὐλομελία, omnium membrorum perfectio, integra & abſoluta natura cuiuſque rei. Hippocr. ἐν τῷ περὶ ἄρθρων.

Πηρομελὴς, qui mutilatus eſt membris, mutilus.

Τηξιμελὴς, membra liquefaciens, membris tabem inducens: in anthol. epigr.

Ὑγρομελὴς, habens mẽbra ὑγρὰ, i. tenera & flexibilia, Xen. in Cyneg.

Ἁρμαλιὰ & Πιμελὴ quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

¶ *Deriuata ex Μέλος, i. carmen.*

Μελικὸς, qui ſcribit Μέλη, lyricus.

Μελίζω, cano mele, modulor. Alex. Aphr. probl. 1. ἡ ψυχὴ μέλους ἀκούουσα περὶ τῶν μελιζόντων. Pro eo Dores dicunt Μελίσδω: vt apud Theocr. idyll. 11. καὶ τὺν σύριγγι μελίσδω, Κλῶν αὐλὸς λαλέω.

Μελίζομαι, & Doricè Μελίσδομαι, idem Moſchius in epitaphio Bionis, οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μελίσδεο. Dicitur & pinus ἁδὺ μελίσδεσθαι dulce ſonare. Apud Theocr. idyll. 1.

Μέλισμα, τὸ, canticum quod modulamur, carmen, cantilena. Theocr. idyll 14. & 21.

Μελισμάτιον (diminut. paruũ canticũ, cantiũcula, Epigr. l.2.

Μελύδριον, (diminut.) paruum melos, paruum carmen, cantiuncula. Theocr. idyll 7. & Bion. Smyrn. idyll. 5.

Μοῦσα, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀντιμελίζω, contrà modulor, ſeu viciſſim modulando occino. in Anthol. epigr.

Ἐκμελὴς, qui eſt extra modulationem, modulationi repugnans. Exponitur etiam, abſonus, inconcinnus, diſcrepans: apud Ariſtid. vide aliam ſignif. in comp. ex Μέλος.

Ἐμμελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cui ineſt modulatio, modulationem habens, canorus. Exponitur &, harmonicus, modulatus: apud Plut. Et metaph. concinnus, ſcitus. vt ἐμμελὴς γναθμός ſcita, vel lepida apud Athen. item aptus, conueniens. Plut. in Demetr. πρὸς εὐφροσύνην καὶ χάριν ἐμμελέστατος, aptiſſimus, & accommodatiſſimus. Exponitur etiam, modeſtus, continens, temperatus, qui eſt concinnus, ſeu compoſitis moribus: apud Plutarch. & Syneſ.

Ἐμμελῶς, cum modulatione, canorè, harmonicè. Item, concinnè, aptè, eleganter. Item modeſtè. Plut. pro eodem dicitur ἐμμελέως: apud Apoll. Rhod.

Ἐμμέλεια, modulatio, ſeu apta modulatio. Sic dicta fuit etiam quædam ſaltatio à concinnitate, ſeu à concinno ac decenti corporis motu, de qua Plato & Poll. Exponitur & generaliter, concinnitas & elegantia.

Εὐμελὴς, cui bona modulatio ineſt, canorus.

Εὐμέλεια, apta modulatio. Plut.

Ἡδυμελὴς, ſuauem canorem habens. in Epigr.

Θηλυμελεῖς ἀηδόνες, fœmineum & molle modulantes melos luſciniæ, molliter canentes. In Epigr.

Κολλομελέω, carmina conglutino & concinno, concinnè & compoſitè coagmento.

Παμμελέσι ὕμνοις, hymnis ex omni carminũ genere. l.3. Maccab.

Πλημμελὴς, qui eſt contra modulationis normam, inconcinnus, abſonus. Item immoderatus. Exponitur etiam inconditus, incompoſitus. Item vitioſus, culpabilis, mendoſus: Plato de leg. l.5. Ariſtot. & Philo de mundo. Compoſitum eſt ex particula πλὴν & Μέλος.

Πλημμελῶς, immoderatè. Plato in Tim. Exponitur etiam, inconcinnè, inconditè, incompoſitè. Item perperam, malè: apud Strab. Item vitioſè improbè. Gal.

Πλημμέλεια, ἡ, vitioſitas, improbitas, improbum factũ, peccatum. Item erratum, error. Plato in Apol. Plut. in orac. Pyth.

Πλημμελέω ῶ, incompoſitè me gero, vel inconcinnè, immoderatè me gero. Aut improbè me gero delinquo, erratum admitto. Chryſoſt. εἰς ἡμᾶς ἐπλημμελήκας, in nos peccaſti. Xen. apomn. l.1. εἴ τι ἐπλημμελοῦσαν. Ariſtot. de mundo, πλημμελοῦντες περὶ τὴν πλείστην τοῦ πυρὸς ἀπαλλαγμένην δύναμιν, aberrantes. Dicitur etiam de fluuio qui cum violenta inundatione ſecum rapit ſegetes & tuguria.

Πλημμελεῖται, id in quo peccatur, ſeu erratur, id quod perperam fit. Et πλημμελεῖσθαι dicitur is, in quem peccatur, ſeu qui iniuria afficitur.

Πλημμέλημα, τὸ, quod improbè geritur, peccatum, delictum. Plutarch. de educ. liber. Item quod pro peccato penditur. Numer. cap. 25.

ΜΕΛΠΩ, canto, cãtu celebro. Il. α. Μέλποντες ἑκάεργον. Eurip. in Troad. Μέλποτ' ἐμὸν γάμον Τὸν μακαριζόμενον αὐγαῖσιν ἐμαῖσιν. Dictum videtur Μέλπω quaſi Μέλος ſeu Μέλη ἔπω.

Μέλπομαι, idem quod Μέλπω, cano ſeu canto, hymnos decãto. Od. δ. μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδός. Significat etiam tripudio & ſalto ad cantum: vnde metaph. Il. η. Ἄρηι μέλπεσθαι dicitur, bellicas choreas deſaltare, i. pugnare.

Μολπὴ, ῆς, ἡ, cantus, hymnus: vel chori, cum cantu. Il. σ. δύω δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσους. Il. ν. Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. Sic & alibi apud Homerum.

Μολπάζω, cãto, decãto, celebro, Ariſtop τῇ φωνῇ μολπάζων.

Μολπαστὴς, οῦ, ὁ, cantor. Pro quo & Μολπαστὴς, in Epigr.

Μολπάστρια, ἡ, cantrix.

Μολπηδὸν, cum cantu. Aeſchil.

Compoſita.

Ἀναμέλπω, decanto, hymnum exordior. Theoc. id.17. Οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱεροὺς κατ' ἀγῶνας Ἵκετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδάν.

Decomp. Προαναμέλπω, præcino, antè decanto. Sapientiæ 18.

Ἀντίμολπος ſcholiaſtæ Eur. eſt ἀντίφθογγος, & ἐναντίος τῇ μολπῇ.

Ἀρχεσίμολπος μοῦσα, muſa quæ cantui præeſt: ſeu quæ cantum incipit. Athen. lib. 4. ex Steſichoro.

Ἐπιμέλπω accino. Aeſchyl.

Ἐρασίμολπος, cantus amans. Pind.

Εὐμολπία, ἡ, elegans cantus, elegantia cantus. Heſych.

Εὐμολπέω, ῶ, eleganter canto, Hom. hymno in Merc.

Λιγύμολπος, ſuauiter canens, Hom. hymno in Pana.

Μεταμέλπομαι, ſimul cano, Hom hymno 1. in Apoll. Τῇσι μὲν οὐτ' αἰσχρὴ Μεταμέλπεται, οὔτ' ἐλάχεια.

Σύμμολπος, qui cum alio canit. Eurip. in Ione.

Φιλοσύμμολπος & φιλόμολπος, cantus ſtudioſus apud Pind.

Μέμβλομαι, vide in Μέλει. Μεμειρομένως, in Μείρω. Μεμιγμένως, in Μίγνυμι.

ΜΕΜΝΟΝΕΣ, aues ſunt apud Aelian. & Oppian. in Ixeut. ¶ Heſych. Μέμνων eſt etiam aſinus & Μεμνόνεια aſininæ carnes.

ΜΕΜΦΟΜΑΙ, Μέμφομαι, cõqueror, expoſtulo, Interdũ & accuſo, Ariſtoph. in Pluto, τὴν δὲ λέξιν Μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην. Xen. in Oecon Μέμφεσθαί τινα πρὸς τοὺς φίλους. Accipitur etiam pro incuſo, vitio verto, reprehendo vitupero: Georg. Leont. in Helen. encomio. ἴση γὰρ ἁμαρτία μέμφεσθαί τε τὰ ἐπαινετὰ καὶ ἐπαινεῖν τὰ μωμητά. Plato l.2. de rep. ὀρθῶς ἔχει τὰ τοιαῦτα μέμφεσθαι. Cum genit. apud Thuc. ὧν οὐδεὶς ἐμέμψατο, quos nullus vituperauit.

Μεμφωλὴ, ἡ, queſtus, querimonia: ſeu ipſe actus conquerendi & incuſandi. Heſych. & Suid.

Μέμψις, εως, ἡ, queſtus, *hoc eſt* ipſa querendi, & incuſandi actio, ſeu reprehenſio. Demoſth. Philipp. 4. ἄξιος Μέμψεως εἶναι καὶ κατηγορίας. Et Μέμψιν μέμψασθαί τινι, & Μέμψιν ἐπιφέρειν τινι, idem quod Μέμφεσθαι. Ariſtoph. in Plut. & in ran.

Μεμπτὸς, οῦ, ὁ, incuſandus, qui reprehenſionem meretur. Thuc. l. 2. & 7. Item actiuè, conquerens de, culpans, reprehendens. Sop. in Trachin.

Μέμπτεος, culpandus, incuſandus, accuſandus.

Μομφὴ, ἡ, querela, querimonia. Plato in epiſt. Aeſchil. in ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις.

Compoſita.

Ἀμεμφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem cum ἄμεμπτος, quod ſequitur in Epi. & apud Nonn.

Ἀμεμψία, ἡ, nullæ querelæ, nulla culpa & reprehenſio. Aeſchil. in ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις.

Ἄμεμπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo conqueri nemo poteſt, irreprehenſus inculpatus. Xen. in ſymp. δεῖπνον ἀμέμπτως παρέθηκας. Et ἄμεμπτος φίλος, idem Pæd. 5. Item act. non querulus, minimè queribundus. Xen. Pæd. 8.

Ἀμέμπτως, ita vt conqueri nemo poſſit, inculpatè, ſine crimine. Herodian. l.6 & 7. Et act. ſine querelis, ita vt nemo conqueratur. Herodian. l.6.

Ἀντιμέμφομαι, viciſſim queror & expoſtulo.

Ἀπομέμφομαι, accuſo, incuſo, ſuccenſeo. Plut. ἀπομεμφόμενος τῶν ἑτέρων αὐτὸν ἐπὶ ταῖς παραβάσεσι τῶν ὅρκων.

Διαμέμφομαι, valde conqueror, incuſo. Iſoc. in Nicocle, διαμέμφονται τοὺς φιλοσοφοῦντας.

Ἐπιμέμφομαι, cõqueror ſuper aliqua re, incuſo. Od. π. Οὔτε κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι. Il. α. Εἴ τ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται εἴθ' ἑκατόμβης. Item reprehendo, vitupero. Dioſc. in præfat. l.8.

Ἐπιμεμφὴς, culpabilis, reprehenſionem meritus.

Ἐπιμεμπτος, pro eodem: ſeu culpandus, accuſabilis.

Ἐπίμεμψις, conqueſtio, reprehenſio.

Καταμέμφομαι, conqueror, accuſo, incuſo. Xen. Pæd. 4. εἰ κατεμέμφετο ἑαυτόν. Epig. l.2. ἰδίῃ κατεμέμφετο χειρί, propriæ ſuccenſebat manui.

Κατάμεμψις, querimonia, criminatio, reprehenſio, ſeu incuſatio. Thuc. l. 2.

Περιμεμφὴς, querulus, contentioſus. Arat.

Πολυμεμφὴς, querulus: qui multas effundit querelas, plenus querelarum. Nonn.

Φιλομεμφὴς, qui libenter conqueritur & expostulat, qui inculare & reprehendere amat. Plut. in sympos. sept. sap.

ΜΕ'Ν, quidem. Solet hanc particulam excipere δὲ, Xen. ἐγὼ τοι σε μὲν δίκαιον νομίζω, σοφὸν δὲ οὐδ' ὁπωσοῦν. Varij sunt autem vsus harum particularum. Interdum enim omnino aduersatiuam orationem faciunt, interdum distributionem quandam indicant, aliquando copulandi vim habent. Exempla sunt passim obuia. Aliquando tamen particulæ μὲν non respondet aut subiicitur δὲ, nec alia particula eius loco: ac tum μὲν locum particulæ δὴ aut alius huiusmodi obtinet, vt initio orationis pro corona. Interdum μὲν additur aliis etiam particulis: vt, μὲν γὰρ idem quod γὰρ, enim. Od. σ. Thuc. lib. 7.

Μὲν δὴ, quidem. Aristoph. in Plut. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Interdum exp. certè quidem, vtique item profectò, item verò.

Μὲν οὖν, quidè, quidem certè. Exponitur etiam, itaque. Item porrò quidem, sanè quidem. Μὲν οὖν γε, (pro quo scribitur etiam Μενοῦν γε) imò verò. Μέν πω, quidem, quidem certè, sanè, vtique nimirum. Interrogationi etiam adhibetur à Platone polit. l. 1. Μὲν ῥα poëticè, pro μὲν, sequente δὲ, vt initio, Il. β. Μέν τοι, vel μέντοι, coniunctim, varios vsus habet, & variè redditur. Interdum exp. verùm, sed, tamen. Interdum exp. verò. Item, porrò, rursus. Interdum ornatus causa ponitur, vel explendæ orationis gratia. Μέν τ' ἂν (ex μέν τοι & ἂν) quidam expon. scilicet, nempe: aut quidem certè. Interdum μὲν, apud poëtas particula expletiua esse, ideóque pro enclitica debere haberi videtur. Inuenitur & præfixam habens particulam γε.

Μὲν pro μὲν ponitur apud Aristoph. præcedente οὖ.

ΜΕ'ΝΔΗΣ, Ægyptiorum lingua hircus seu caper dicitur. & capripes deus Pan, quorum vtrunque sanctè colebāt Panopoli. Μενδήσιον ἔλαιον, siue Μύρον, Mendesium oleum siue vnguentum dicitur quod in ea vrbe fieri consueuit. Vide Diosc. l. 1. c. 73. & Paul. Ægin. lib. 7. c. 18.

ΜΕ'ΝΟΣ, εος, τὸ, animus: animi ac vis quidam, seu impetus animi concitati, quo quis paratus est irruentem hostem excipere minimeque ei cedere. Aristot. eth. 3. cap. 11. Μένος & θυμὸς pro iisdem accipit. Sic & apud Hom. hæc duo sæpe copulantur: vt Il. λ. & ὀτρύνων μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. & alibi, Μένος καὶ θυμὸν ἔχειν, adeò vt Μένος ille videatur impetus quo quis ira percitus in aduersarium fertur. Iliad. χ. (de Hectore) ἄσβεστον ἔχων μένος οὐχ ὑπεχώρει. Il. ρ. Εἰ μὲν γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη. Ἄτρεμον. Il. π. Μένος ἐμβάλλειν θυμῷ. sic & apud Xen. πολεμικὸν μένος ἐμβαλεῖν, inicere seu immittere animum: & ἐμπνεῖν μένος, Odyss. ω. inspirare animum: & cōtrà Μινύθειν μένος, Il. ο. minuere animos. Dicitur etiam alicui ἐμπεσεῖν μένος, accedere animus, apud Xen. Hell. 7. Accipitur Μένος etiā pro robore & virib. vt Il. ο. Ἠ' αὐτοσχεδὶη μίξαι χεῖράς τε μένος τε. Il. ω. Πατρόκλου ποθέων ἀνδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ. Il. ι. τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. Item vis: vehementia, vt Il. ψ. Μένος ἠελίοιο. Il. ρ. πυρὸς μένος. Item ira, ὀργὴ, θυμός. Il. α. Ἀτρείδης δὲ σὺ παῦε τεὸν μένος. Od. ω. ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη δριμὺ μένος προὔτυψε. * A μένω deriuatū esse grāmatici tradūt.

Μενεαίνω, cupio, animi impetu quodam concitor, προθυμοῦμαι. Il. υ. Ἐμμεμαὼς ὅπόρουσε καὶ ἀντίον μενεαίνων. Il. ο. νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει. Sic & alibi apud Hom. Item iratus sum, ira percitus sum. Iliad. ω. Ὡς ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀεικίζει μενεαίνων. Odyss. ζ. ἀσπερχὲς μενέαινεν Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ. Sic & Il. ο.

Μενοινὴ, ἡ, impetus seu cupiditas animi qua ad aliquid agendum fertur. Apoll. Argon. 1.

Μενοινάω, impetu quodam animi concitatus cupio, in animo habere facio. Soph. in Aiace, Τί ποτε μενοινᾷ; quid vult, qd cupit? Od. β. νόῳ δ' οἱ ἄλλα μενοινᾷ, aliud in animo habet vel agitat. Et cum infinit. Il. ν. πολέμοιο μενοινᾷ Ἀντιάαν. Sic & Il. τ. & κ. Pro eodem dicitur & Μενοινόω, & Μενοινιάω. Il. ν. & μ.

Composita.

Ἀλαλκομενηὶς, ίδος, ἡ, auxilians cum robore, & fortiter ἡ ἀλαλκοῦσα μετὰ μένους. Epitheton Mineruæ apud Hom. Il. ι. Apud alios verò Iunonis etiam teste Etymol.

Ἀμενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, imbecillus inualidus, Hesych.

Ἀμενηνὸς, οῦ, ὁ, idem Il. ε. Quū defunctorum manibus, somno & fumo tribuitur, exp. etiam, leuis, euanidus. Od. κ. & τ.

Ἀμενηνόω, imbecillum reddo, robore ac virib. priuo. Iliad. ν. ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν Κυανοχαίτης Ποσειδάων.

Δυσμενὴς, cuius animus malè erga aliquem affectus est, maleuolus, inimicus. Plerunque accipitur pro hoste: vt Iliad. ε. Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωνται. Xen. Hell. 6. δυσμενεστάτους ὑμῖν Θηβαίους. Grammatici δυσμενῆ propriè esse volunt eum qui aduersus antea amicum inimicitias exercet & vix reconciliari potest.

Δυσμενῶς, animo malè erga aliquem affecto, inimicè: item hostiliter. Isocr. in Archid.

Δυσμένεια, ἡ, animus malè erga aliquem affectus, odium, inimicitia. Interdum & hostilitas, aut animus hostiliter affectus. Isocr. ad Philipp. Herodian. lib. 7.

Δυσμενέω, animo erga aliquem malè affecto sum, malè volo, inimicor: aut etiam aduersor. Demosth. pro cor. δυσμενεῖν ἐπὶ κοινοῖς ἀγαθοῖς.

Δυσμενέων pro δυσμεναίνων. Od. β. & alibi.

Εὐμενὴς, cuius animus bene erga aliquem affectus est, beneuolus, amicus, benignus, clemens. Plutarc. de Herodoto. Synes. Τὸ εὐμενὲς pro εὐμένεια. Demosth. Philipp. 1.

Εὐμενῶς, animo bene affecto, beneuolè, amicè: aut etiam benignè. Isocr. in Euag. in Paneg. poëticè pro eodem dicitur εὐμενέως, apud Apoll. & Theocr. in Epigr.

Εὐμένεια, ἡ, animus bene affectus, beneuolentia, clementia, placabilitas. Herodot.

Εὐμενέω, animo sum bene affecto, beneuolus sum. Phocyl. Βέλτερον ἀντ' ἐχθροῦ τυχέειν φίλον εὐμενέοντα. Et cum datiuo. apud Apoll. Argon. 2. (amicus. Od. ζ.

Εὐμενέτης, ου, ὁ, animo bene erga aliquē affecto beneuolus,

Εὐμενίζω, beneuolum reddo, placeo: pro quo frequentius vsurpatur εὐμενίζομαι. Xenop. Pæd. 3. καὶ θεοὺς θυσίαις καὶ ἥρωας Ἀσσυρίας οἰκήτορας εὐμενίζω.

Εὐμενίδες, dicuntur furiæ, κατ' εὐφημισμὸν & ἀντίφρασιν, quum sint immites, teste Seruio & Eust.

Decomp. Ἐξευμενίζω, pro εὐμενίζω, apud Basil.

Πρευμενὴς, (comp. ex πρᾶος, & εὐμενὴς) beneuolus: benignus, mitis placidus. Πρευμένεια, beneuolus & propensus animus, beneuolentia. Eurip. in Oreste.

Ζαμενὴς, vehemens, impetuosus, validus: vel admodum vehemēs. Apollon. Argon. l. 1. Item valde iratus. Item pro δυσμενὴς: apud Soph. in Aiace.

Ζαμενέω, iratus sum, vel valde iratus sum. Exponitur etiam magna vi ago, vires intendo: apud Hesiod. in Theog.

Περιζαμενῶς, (decomp.) vehementer. Hom.

Πραϋμενέως, apud Hesic. exp. προθύμως πράως τῷ μένει χρώμενος.

Ὑπερμενὴς, viribus prævalidus aut præpotens, viribus cæteros præcellens. Item nimium violentus. Il. β.

Ὑπερμενέω, viribus præpolleo, viribus alios antecello & supero. Ody. τ.

Ὑπερμενέτης, idem quod ὑπερμενής. Hom. hymno in Mart.

Ἀμενὴς, Δειμενὴς, Σκυδμαίνω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΜΕ'ΝΩ, F. νῶ, maneo, permaneo, constanter maneo. Plat. ep. 10. μένε ἐν τοῖς ἤθεσιν ἐν οἷς καὶ μένεις. Herodi. l. 2. μένοντες ἐπὶ τῆς πρὸς ἐκεῖνον εὐνοίας. Isocr. de pace. μένειν ἐπὶ τούτοις ἐθέλει. Herodian. l. 7. μέχρις οἰκείων ἔμενεν ἡ συμφορά, ea calamitas extra ipsius familiam nō egrediebatur. Dicuntur etiam μένοντες quæ immotæ & fixæ manent: vt Herodian. l. 7. ὡς ἐστρατόπεδα ἔχουσι συνεστῶτα καὶ μένοντα. Aristot. eth. 9. c. 6. Τοιοῦτοι γὰρ μένουσι τὰ βουλήματα καὶ οὐ μεταρρεῖ ὥσπερ εὔριπος. ¶ Itē maneo, i. expecto: Il. τ. Δῶρα δ' ἐκ πίλιον μένειν καὶ ἐλεύσομαι ἡμεῖς. Thu. l. 5. δύο μὲν ἢ τρεῖς ἡμέρας ἀντεῖχον τοὺς Ἀλυζείας μένοντες. In bello quoq; μένειν τινὰ dicitur qui in statione & loco suo manēs cū expectat, sustinet & excipit irruētē. Il. γ. ὡς δ' ὁ μὲν μείναις ἀρηΐφιλον Μενέλαον. Xen. pæd. 3. οὕτε εἰ δυνατὸ μένειν, ἀλλὰ στραφέντες ἔφυγον. Herodian. l. 2. ὀλίγοι τε πρὸς πολλοὺς καὶ ἄνοπλοι πρὸς ὡπλισμένους, οὐκ ἔμενον, minimè ausi resistere. Dicitur etiā μένειν δίκην, in ep. Phalar. vt apud Tibul. te pœna manet. ¶ Præteritū mediū μέμονα significat apud poëtas cupio, volo: vt Od. ε. καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ μέμονέν τε μάλιστα Μητέρ' ἐμὴν γαμέειν. Exponitur etiam, cogito, in animo habeo.

Μενετὸς, οῦ, ὁ, qui manere potest aut solet. Thucy. l. 1. αἱ δὲ τοῦ πολέμου καιροὶ οὐ μενετοί, moram non patiuntur. Apud Aristoph. in auib. μενετοὶ θεοὶ dicuntur qui nec fallunt nec falluntur: vel qui non statim iniurias puniunt.

Μονὴ, ἡ, mansio. Polyb. l. 4. Μονὴ, στάσις. Apud Plut. oppon. Μονὴ ἐν τῷ βίῳ & ἐξαγωγὴ, māsio in vita & excessus è vita. Accipitur etiam in malam partem, pro desidia & mora, apud Thuc. l. 1.

Μόνιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, constanter manens, stabilis, immobilis: vt Μόνιμα ζῶα, quæ stabili sede degunt, apud Aristot. hist. an. l. 4. Et Μόνιμοι milites qui in stationibus suis permanent. Xenop. Pæd. 8. Et Βάρος μόνιμον, constans grauitas, Plut. in Pericle.

Μίμνω, idem quod Μένω, ex eoque factū, sicut γίγνω a γένω. Il. τ. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Μιμνέτω, &c. Res etiā aliqua Μίμνειν dicitur, quæ nō dilabitur. Il. ω. ἵνα περ τάδε ἔργα μίμνοι. Itē maneo, i. expecto. Ilia. θ. εὔθρονον μίμνον. Hesiod. in Erg. Αὐτὸς δ' ὡραῖον μίμνειν πλόον εἰσόκεν ἔλθῃ. Et qui hostē irruentē sustinet & excipit Μίμνειν etiā eum dicitur. Il. ρ. Μίμνομεν ὀξὺν Ἄρηα. Sic Il. χ. Ἕκτορ μή μοι μίμνε φίλον τέκος ἀνέρα τοῦτον.

Μιμνάζω, idē cū μίμνω, ex eoq; factū. Il. κ. Μιμνάζειν παρὰ νηυσί.

Μένος, Μώλης, Μώομαι, Μιαίνω, quomodo huc pertineā, vide suis (locis.

Composita, ac primùm cum præpositione.

Ἀναμένω, expecto. Xen. Hell. 7. ψῆφον ἀναμείναντες, iudicū calculū non expectastis. Herodian. l. 5. οὐκ ἂν ἀναμείναντες τὴν σὺν αὐτῷ στρατιωτῶν πολιορκίαν, quum oppugnationē non expectarent. Apud Eurip. ἀναμένειν φάσγανα τομῆς, exp. patienter toleres & perferas. Item permaneo, constans maneo. Isocr. ἀναμένω ἐν τοῖς ἤθεσι. Dicitur etiam periculum aut aliud malum

ἀναμένειν

ἀναμβλύειν aliquem: Philo de vita M.l.1. Τὰ λαμπυρίας κ̀ οἱ ἀναζῶντο κίνδυνοι ἴδιοι ἀναμβλύσει, alios manebunt.

Ἀναμονὴ, patiens toleratio. Hes.

Ἀναμίμνω, idem quod ἀναμβλύω.

Decomp. Ἀνταναμβλύω, vicissim expecto.

Ἐπαναμβλύω, expecto, maneo. Aristoph. ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον ὀπίσω ἐλθὼν χρόνον, expecta me paulisper.

Ἀντιμβλύω, contra perduro, permaneo resistendo.

Ἀπομβλύω, remaneo, permaneo: vel simpl. maneo.

Decomp. Ἐναπομβλύω, permaneo in. Nazianz ἐναπομβλύης τοῖς ὁρωμένοις, permane in iis, quæ oculis cernuntur.

Διαμένω, permaneo, constanter maneo, perduro. Xen. Pæd. 8. νῦν γε μὴν τὸ μένοντεῖν ἔτι διαμένει. Plut. in Publ. διέμεινεν εἰς ἡμᾶς, ad nostram vsque memoriam perdurauit. Isocr. in Paneg. ἐν τοῖς ἤθεσι τοῖς αὐτοῖς διαμένουσι.

Διαμονὴ, ἡ, permansio, perseuerantia.

Ἐμμένω, permaneo in. Isocr. in Euag. ἐμμένειν τοῖς καθεστῶσι. Plato polit. 1. ἃ ἂν εἴποις, ἐμμενεῖ τούτοις. Idem de leg. ἐμμένων ἐν τῇ τάξει. Apud Luc. τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμένειν, humanis adhuc affectibus moueri.

Ἐμμενὴς, έος, ὁ, ἡ, permanens seu constanter permanens constans stabilis. Et τὸ ἐμμενὲς constantia, stabilitas. Sumitur & aduerbialiter pro, constanter, firmiter, &c. Od. — ἐμμενὲς αἰεί. Sic & Od. φ & Il. ν.

Ἐμμενέως, idem quod ἐμμενὲς aduerbialiter sumptum. Hesiod. in Theogon.

Ἐμμενετικὸς, ἡ, ὁ, qui permanere & perseuerare potest aut solet, constanter permanens in. Arist. eth. 7. c. 1.

Ἔμμονος, ὁ, constanter permanens, stabilis, perseuerans. Hes.

Ἐμμονίας. Hesy. esse dicit συνθήκας, quod iis vtraq; pars immaneat.

Decomp. Διεμμένω, constanter permaneo in.

Ἐπιμένω, idem quod ἐμμένω. Plut. ταῖς εὐχαῖς ἐπιμένοντες, in precib. perseuerantes. Phalar. in epist. ἐπιμένω τῇ προαιρέσει, persto in peruicacia. Itē maneo i. expecto ob rem aliquā. Basil. Greg. ἐπιμεῖναι ἐν ἰδίοις. Et cum accus. Philo de mundo. τὸ μὲν ἕκαστον τοῦ κόσμου φθορὰν ἐπιμένει, mūdi quæq; pars interitū expectat. Plato l. 2. de rep. οὐκ ἔτι χαλεπὸν ἐπεξελθεῖν τῷ λόγῳ οἷος ἑκατέρου βίος ἐπιμένει, qualis vtriusque vita futura sit.

Ἐπιμονὴ, permansio, perduratio, firmitas, perseuerantia. Plato in Cratilo. In malam etiam partem accipitur pro mora, apud Thuc. l. 2.

Ἐπίμονος, constanter permanens, perdurās: vt ἐπίμονος στρατηγὸς, cui post annum successor non mittitur. Polyb.

Ἐπιμόνως constanter permanendo, perseueranter.

Decomp. Ἀνεπίμονος, non permanens, non durabilis.

Καταμένω, remaneo, persisto, subsideo.

Καμμένειν, dicunt Lacones pro καταμένειν, teste Hes.

Καμμονίη, pro καταμονὴ, perseuerantia: vel etiam victoria quæ fortiter constanterque permanendo paratur. Il. χ. & ψ.

Παραμένω, maneo. apud Plat. in apol. ἀλλά μοι παραμείνατε τοσοῦτον χρόνον, apud me tam diu manete. Dicitur & de re quæ constanter apud aliquem permanet & semper comitatur. Isocr. in Hell. encom. τὴν δ' εὐκλείαν ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς παραμένουσαν. Gal. ad Glauc. l. 2. παραμένει χρόνῳ πλείονι. Plut. in Ro. παραμένει τοῖς γάμοις τὸ ἔθος, mos ille in nuptiis permanet & adhuc durat. Dicitur etiam παραμένειν πρός τι, perseuerāter incumbere rei alicui. Thuc. l. 3. Apud Plut. in Lyc. παραμένων ἅμα τῷ Λυκούργῳ, exp. assistens Lycurgo.

Παραμίμνω, idem. Od. β.

Παράμονος, constanter apud aliquem manens. Xen. Itē qui constanter & fortiter in re suscepta permanet.

Παραμονὴ, ἡ, constans permansio apud aliquem.

Παραμόνιμος, ὁ κ̀ ἡ, qui constanter apud aliquem permanet nec ab eius quasi latere discedere solet. Exponitur &, cōstās, stabilis, apud Xen.

Παρμένω, poëticè dicitur per syncopen pro παραμένω. Il. ο.

Περιμένω, expecto, Synes. ep. 104. εἰ τῷ φθάσαντες ἂν τὴν πόλιν περιμένοιμεν. Et cum dat. Plut. in Galba ἧκεν ἔφη κ̀ περιμένειν αὐτῷ οἴκοι τοὺς ἀρχιτέκτονας, venisse dicit architectos & cum domi expectare. Interdū accipitur in malam partem pro, otiosè expecto. Isocr. in Archidamo, μὴ περιμείνωμεν ὡς ἄλλων τινῶν τὰς παρούσας ἀτυχίας ἰασομένων. Aliquando περιμένειν significat expectare & requirere: Plut. in apophth. σχολάζουσαν φιλακοΐαν περιμένουσι feriatas aures poscunt. ¶ Item περιμένω, maneo: (ea signif. qua malum aliquod dicitur manere aliquem) Plato lib. 2. de rep. μὴ θύσαντας δὲ δεινὰ περιμένει, qui non sacrificārint, eos horrenda manent.

Προσμένω, maneo vel expecto: Matth. 15. ἤδη ἡμέραι τρεῖς προσμένουσί μοι, apud me permanent, & à latere meo non discedūt. Item προσμένειν ταῖς δεήσεσι, 1. Tim. 5. assiduum esse in precibus. Et προσμένειν τῷ Θεῷ Deo adhærere. Act. 11. Exponitur etiam, acquiesco: sicut μένω & ἐμμένω suprà.

Προσμονὴ, ἡ, permansio & expectatio apud aliquem vel perseuerantia & assiduitas in aliqua re.

Συμμένω, vnà maneo vel coniunctus maneo, permaneo. Synes. ep. 46. εὐ ᾗ ἐμμένομεν μὲν ᾧ προσκεκόλλημεν τῇ τύχῃ συνέμεινας. Item συμμένω βεβαίως, stabilis in fide maneo: vel coniūctus maneo. Dicitur & de re quæ suis quasi viribus coniunctis permanet & perdurat constanter. Xen. Hell. 7. δοκεῖ μοι χρῆναι σκοπεῖν τὸ ὅπως ἡ φιλία ὅτι πλεῖστον χρόνον συμμένει. vt cōiuncta maneat. Apud Thuc. lib. 8. ἐς τὸ ξυμμένειν, schol. exp. μέχρι δεῦρο μεμένηκεν, vel, ἐν τούτῳ τῆς τύχης μεμένηκεν.

Συμμονία, ας, ἡ, constantia.

Ὑπομένω, q. d. subtus maneo & expecto sustineo: plerunque significat, impetum hostilē sustineo & irruentem accipio. Il. π. οὐδ' ὑπέμεινε Πατρόκλον γυμνόν περ ἐόντ'. Plut. in Alcib. οὐδεὶς γὰρ ὑπέμεινεν αὐτόν. Item sustineo, i. perfero, suscipio, subeo: vt ὑπομένειν κινδύνους, Isocr. in Archid. Et ὑπομένειν συμφοράς apud eundem ibid. Sic dicitur ὑπομένειν ἀγῶνας, apud eundem Paneg. Et ὑπομένειν παιδείαν, sufferre castigationem, in ep. ad Hebr. 12. Apud Isocr. de pace, ὑπομένειν λόγους, exp. patienter audire orationes. Construitur & cum infinit. vt apud Dem. pro cor. τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν ὑπέμειναν, animum inducere potuerunt. Item expecto, præstolor. Plato. φεύγει γὰρ οὐχ ὑπομένων, fugit enim non expectans. Οἱ ὑπομένοντες, qui remanserunt, reliqui. Thuc. lib. 5.

Ὑπομενετικὸς, qui sustinere & sufferre potest. Arist. eth. 3.

Ὑπομονὴ, sustentatio, qua impetus & incursus alicuius rei sustinetur. Arist. rhet. 3. Item tolerantia, patientia. Aristot. rhet. 2. Est & in hac signif. frequens in nouo Test.

Ὑπομονητικὸς, ὁ, patiens, ex Can. 20. Conc. Sardicensis. Ὑπομονικὸς, idem.

Composita sine præpositione.

Ἀγρομένης, ὁ, ὁ, in agro manens seu commorans. Hesych.

Ἀμενητὶ, impatienter χωρὶς τοῦ ὑπομεῖναι, Suid.

Ἀστυμένης, in vrbe commorans.

Αὐθιμένης, indigena, natiuus.

Θρασυμέμνων, qui audacter & fortiter irruentem hostem excipit & sustinet. Il. ε.

Composita remotiora.

Προμνηστῖναι. Od. λ. Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήϊσαν, exp. alia ante aliam. Sic Od. ϕ. Ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐσέλθετε μηδ' ἅμα πάντες alter post alterum ingrediatur. Schol. Hom. exp. προμίνοντες ἀλλήλους, innuens deriuari à μένω.

Ὑσμίνη, ἡ, pugna, prælium. (dicta παρὰ τὸ ὑπομένειν, vt est apud Etym. & Eust.) Il. β. δῆσαι κρατερὰς ὑσμίνας. Et Il. λ. κὰδ δ' κρατερὴν ὑσμίνην. Et Il. γ. ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ, in stataria pugna. Pro ὑσμίνη ponitur & ὑσμὶν: vt Il. θ. μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι, cupiebant prælīū cōmittere. Ibidē est aduerb. ὑσμινόνδε, ad pugnā.

Λίμνη, Λιμὴν Ποιμὴν, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

ΜΕ΄ΡΔΩ, F. σω, priuo, vnde μερθεῖσα, apud Hes. στερηθεῖσα, ἀμερθεῖσα. * Itē intueor, obtueor, βλέπω. vt Eust. ex veterū grammaticorū autoritate, exponit. * Idem deducit à μερίζω, ex quo per syncopen fiat μέρζω, & Doricè μέρδω, verso ζ in δ: vt μέρδω sit τὸ πάντα χ̀ μερίζω κ̀ διαπέμπω τὴν ὄψιν.

Ἀμέρδω, priuo visu, excæco, Compositum ex μέρδω, video, & α priuatiuo: vt Eust. & Etym. tradunt. Quum genit. adiunctum habet, simpliciter pro στερίσκειν capitur, vt Od. θ. Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε. Hesiod. in Theog. ἔσκε δ' ἀμέρδε κ̀ ἴφθιμον περ ἐοῦσαν, obscurabat & obrundebat. Item obfusco. Od. τ. Τὰ μοι κ̀ οἶκον αἰκὲ ἐκ καπνοῦ ἀμέρδει. Ἀμέρδειν αἰῶνος, priuare vita, Hesiod. in asp.

Ἀπαμέρδω, idem quod ἀπαμείρω: priuo seu ἀμέρδω.

Ζμέρδω, intueor, idem quod μέρδω vox Achaica, teste Eust. qui & addit videri hoc ζ esse ex ζα ἐπιτατικοῦ. vt ζμερός.

Ζμερδνὸς siue Σμερδνὸς, ἡ, ὁ, aspectu seu intuitu terribilis. Et generaliter, terribilis. Il. ε. Αἰεὶ δ' σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευε.

Ζμερδαλέος, α, ὁ, idem cum σμερδνός. Iliad. β. ν. & φ. Et σμερδαλέον (aduerbialiter) horrendum in modum, horribiliter, terribiliter. Il. ζ. & alibi.

Μερίζω, μερικὸς, &c. vide in Μείρω.

ΜΕ΄ΡΙΜΝΑ, ης, ἡ, cura, solicitudo, cura quæ mentem in partes diuersas velut diuidit. (* nam grammatici deriuant παρὰ τὸ μερίζειν τὸν νοῦν, quod solicitudo animum *vt inquit Virgil.* nūc huc, nunc diuidat illuc, & rapiat in partes varias.) Synes. πῶς ἀρκέσω μερίμναις ἐχούσας συνέχειν; quomodo par esse poterō curis perpetuitate consertis? Exponitur etiam, meditatio.

Μεριμνάω, curo, solicitē cogito, anxiē cogito. Dem. μεριμνᾶν τὰ δίκαια λέγειν. Exp. & curo, curæ habeo, vt Matth. 6. Μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε. Item anxiē contemplor, curiosè inquiro. Xen. apomn. 1. περὶ τῆς τῶν πάντων φύσεως μεριμνᾶν, contemplari seu commentari.

Μεριμνητὴς, ὁ, curiosus contemplator & cogitator. Eurip. in Medea.

Composita.

Ἀμέριμνος, ὁ κ̀ ἡ, cura carens, vacuus curis, seu curis & solicitudinibus liber, securus: vt ἀμέριμνος βίος. Herodian. l. 1. & 3. τὸ ἀμέριμνον, pro ἀμεριμνία: apud eundem. l. 5. & 1.

Ἀμερίμνως, sine curis, securè, animo à solicitudine libero. Herodian. lib. 4.

Ἀμεριμνία, ἡ, securitas, animus curis vacuus & liber à solicitudinibus. Herodian. lib. 1.

Ἀμεριμνέω, securus sum, sum animo curis solicitudinibúsque libero. Nazianz.

Λυσιμέριμνος, curas soluens, curas adimens, curis soluendis idoneus. vt λυσιμέριμνος Βάκχος, in anthol. Epigr.

Ὀξυμέριμνος, acuta cura inuentus, acutè excogitatus. Aristoph.

Περιμέριμνος, diligens, scitus.

Dec. Ἀπεριμέριμνος, q. nullas animo curas versat, aut incõsyderatus. Ἀπεριμερίμνως, inconsyderatè. Aristoph. in nub.

Πολυμέριμνος, multis curis obnoxius, anxius, solicitus. Aristo. de mundo.

Προμεριμνάω, priùs solicitus sum: vel priùs solicitè & anxiè cogito, priùs curiosè contemplor & commentor.

-ΜΕΡΜΑΙΡΩ, & Μερμίρω, curo, anxiè cogito, curiosè cogito: hoc apud Hesych. illud apud Suid. *Eiusdem cum Μέριμνα originis esse grammatici tradunt, nempe à Μείρω per reduplicationem primarum literarum.

Μέρμερος, ου ὁ, curiosus, anxius percunctator & exquisitus indagator vel interrogator Plat. in Hipp. maiore. Μέρμερα dicuntur quæ solicitum reddunt, quę aliquis anxia cura persequitur. Il. κ. Et Μέρμερα ῥέζειν, siue Μέρμερα ἔργα ῥέζειν, magna & egregia facinora edere, & quæ quasi anxia cura deliberauit aliquis secum facere. Il. φ. & κ.

Μερμέριος idem cum Μέρμερος. Luc. in Lexiph.

Μερμηρα ἡ, cura, vel anxia & solicita cura. Hesiod. in Theog. Itẽ somnus leuis qui sub aurorã occupat hominẽ. schol. Aristop.

Μερμηρίζω, F. ίξω, anxiè cogito, curiosè in animo verso. Il. θ. Θεὸ εἰδ' ἐπὶ τῇ διάνδιχα μερμήριξεν ἵππους τε στρέψαι καὶ ἀντίβιον μαχέσασθαι. Od. α. πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων. Dicitur & θυμός τινι μερμηρίζειν τι ἐνὶ φρεσί. Od. υ. Et μερμηρίζειν κατὰ φρένα. Od. κ. Et cum περὶ. Il. υ. περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις. Item cum accus. rei & dat. personæ. Od. δ. Ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀεικέα μερμηρίζων. Vtitur & Luc. de hist. scrib. Item excogito, anxia cogitatione inuenio. Od. π. Ἀλλὰ σύ γ' εἰ δύνασαι τιν' ἀμύντορα μερμηρίξαι φράζευ.

Composita.

Ἀμερμηρεὶ, citra curam & solicitudinem. Suid. & Eust. Ἀμέρμερα, Laconibus esse τὰ πολλὰ, docet Hesych.

Ἀπομερμηρίζω, depositis curis dormio. Aristoph. in Vesp. ἀλλ' ἐπιθυμῶ σμικρὸν ἀπομερμηρίσαι.

Πολυμέρμερον, anxium, solicitum. Hesych.

-ΜΕΡΜΙΣ, ιθος, ἡ, funiculus, filum. Od. κ. κατέδει μέρμιθι φαεινῇ. *Eustathius scribit deriuari παρὰ τὸ εἴρειν, pleonasmo τοῦ μ. quasi ἕρμις.

Μέρος, &c vide in Μείρω. Μέροψ, in Ὄψ.

-ΜΕΣΟΣ, ου, ὁ, medius: Plut. ad Col. καὶ ὁ μὲν θεὸς ἀρχήν τε καὶ μέσα καὶ τελευτὴν ἔχων τῶν πάντων. Interdum exponitur, mediocris, apud Aristot. τῶν δὲ ὀφθαλμῶν οἱ μὲν μεγάλοι οἱ δὲ μικροὶ οἱ δὲ μέσοι. Sæpe dicitur ἐν μέσῳ, quod aliquando exp. inter: vt apud Plat. ἐν μέσῳ πυρός τε καὶ γῆς, inter ignem & terram. Sic apud Dem τὰ ἐν μέσῳ, quæ interiecta sunt. Dicitur etiam apud Plut. & alios εἰς μέσον παριέναι, prodire in medium, & φέρειν εἰς τὸ μέσον, vel ἄγειν aut προσάγειν, pferre vel adducere in medium. Interdum Μέσον (substant.) est spacium quod in medio relinquitur, interuallum, spacium: vt πολὺ τὸ μέσον apud Eurip magnum est interuallum. Sic etiam dicitur aliquid fieri διὰ μέσου sæpe apud Thuc. i. interiecto temporis interuallo, interim, interea. ¶ Item Μέσος, medius, i. neuter, qui est neutrarum partium: vt Μέσον ἑαυτὸν φυλάττειν, apud Luc. medium reseruare, quasi in medio manere ad neutram partem magis inclinando. Item Μέσον, medium quod est in medio veluti gradu: apud Aristot. eth. 2. Exponitur etiam, mediocritas. Itẽ Μέσα (quæ & ἀδιάφορα) vocantur quæ in medio honestorum & turpium sunt: de quibus vide Gell. l. 2. c. 7. ¶ Apud Gramm. dicitur Μέσον vocabulum, quod interdum in bonam, interdũ in malam partẽ capitur. Et Μέση συλλαβὴ, media syllaba, quæ aliquando producitur, aliquando corripitur. Verbum quoque quod nec actiuum est, nec passiuum, sed velut medium inter vtrunque Μέσον, itidémq; eius χρόνοι vocantur μέσοι, i. tempora media. Τὸ μέσον, apud Aristot. in analyt. absolutè sæpe dicitur pro τὸ μέσον ἄκρον, medius terminus, seu medium argumentum. ¶ Item Μέσον dimidium: Thuc. l. 4. ἔτη δὲ Χρυσὶς τοῦ πολέμου τοῦδε ἐπέλαβεν ὀκτὼ καὶ ἔνατον ἐκ μέσου.

Μεσαίτατος, superl. q. d. qui est maximè in medio. Exponitur etiam simpl. medius: apud Arist. de mundo. Accipi & pro ὑψηλὸς tradit Suidas. *Dicitur autem Μέσον παρὰ τὸ τὰ μέρη ἴσα ἔχειν, quòd eius partes æquales sint, ἢ παρὰ τὸ μεριστὸν κατὰ συμπλοκήν, vt scribit Etym.

Μέσως, aduerb. mediocriter, modicè, moderatè, intra modum Arist. eth. 2. c. 5. & l. 3. c. 12.

Μεσότης, ητος, ἡ, medietas, medium, medium interiectum. Plato in Timæo, ὥστε ἐν ἑκάστῳ διαστήματι δύο εἶναι μεσότητας, vt in singulis interuallis essent bina media. Item mediocritas, modus. Aristot. Eth. 4. c. 5. πρᾳότης ἐστὶ μεσότης περὶ ὀργάς. Sic & alibi apud eundem in eth.

Μεσόω, ῶ, sum in medio, Eurip. in Medea, ἐν ἀρχῇ πῆμα κ' οὐδέπω μεσοῖ. Aristoph. Μεσοῖ τὸ δρᾶμα ἤδη. Sic θέρους μεσοῦντος, media iam æstate, Thuc. l. 6. Et Μεσοῦσα ἡμέρα, media dies, meridies. Herodot. Et cum particip. apud Plat. in symp.

Μεσάζω, idem Hippocr. καὶ πότερον ἀρχομένου τοῦ πάθους ἢ μεσάζοντος ἢ λήγοντος. Herodian. Μεσαζούσης ἡμέρας.

Μεσεύω, medius sum, i. vtriusque particeps, ambigo ad vtrunque Arist. pol. 7. τὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων γένος ὥσπερ μεσεύει κατὰ τοὺς τόπους.

Μεσηρεύω, medius sum. Hesych.

Μεσίτης, ου, ὁ, mediator. Exponitur etiam, interuentor, intercessor, vel conciliator, item internuncius, interpres. Philo de vita M. l. 3. 1. ep. ad Tim. c. 2. & alibi in nouo Test.

Μεσιτεύω, mediator sum, mediatorem ago. Item interuenio vel interpono me: vt in ep. ad Hebr. c. 6. ἐμεσίτευσεν ὅρκῳ, interposuit se cum iureiurando. Item in medio interiectus sum, inter. Damasc. εἶτα ἡ θερινὴ τροπὴ διαδέχεται, μεσιτεύουσα τοῦ τε ἔαρι καὶ τοῦ μετοπώρου.

Μεσιτεία, ἡ, intercessio.

Μέσατος, poët. idem quod Μέσος, & ab eo factum: vt τρίτατος à τρίτος. Theocr. id. 7. Κ' οὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες. Scribitur & Μέσσατος metri causa: Il. θ.

Μεσάτιος, idem quod Μέσατος. Pro quo poëticè Μεσσάτιος, apud Dionys. de situ orb.

Μεσήεις, εντος, ὁ, poet. mediocris. Il. μ.

Μεσηγὺ, seu Μεσηγὺς, aduerbium in medio, seu inter. Scribitur sæpe & Μεσσηγὺ & Μεσσηγύς: vt Il. λ. & θ. Item, pro interim seu interea. Od. θ.

Μέσσος, poetica geminatione dicitur pro Μέσος, medius, passim apud poetas.

Μεσσόθι, in medio. Arat. Μεσσόθι seu Μεσσόθεν, è medio.

Μεσσήρης σειρὶος, medius sirius. Eurip.

Μέζεα, τὰ, pudenda, genitalia membra. Ionicè sic dicta quasi Μέσεα, ὅτι μέσα εἰσὶ τῆς ἕδρας, inquit Etym. Hesiod. in Erg. ἱδρὼς δ' ὑπὸ μέζε' ἔθουτο.

Μέτασσαι, mediæ, mediæ ætatis inter agnos & iam grandiores natu oues. Od. ι. Per epẽthesin syllabę τα pro Μέσαι, inquit Eust.

Composita.

Ἄμεσος, ου, ὁ καὶ ἡ, medio carens. vt ἄμεσος πρότασις, sæpe apud Arist. in analyt. Exponitur etiã, immediatus apud Alex. Aphr.

Ἀμέσως, sine medio immediatè. Exponitur etiã nullius interuentu.

Ἀνάμεσος, medius, qui est in medio. Herodot.

Ἀνάμεσον, interdum cõiunctim scriptum reperitur: vt apud Theophr. pro ἀνὰ μέσον, in mediũ.

Ἄμμεσον, per syncopen. pro ἀνὰ μέσον, apud poetas: vt apud Hesiod. in asp.

Διάμεσος, q. d. intermedius. Et peculiari significatione, qui est mediocris fortunæ. Hesych.

Ἔμμεσος, qui est in medio, intermedius, interiectus, vel etiam qui medium in se habet.

Ἐπίμεσα ῥήματα, verba deponentia.

Παράμεσος, qui est iuxta medium. Sic dicitur digitus medio proximus, qui videlicet μικρὸν, sequitur Poll. l. 2.

ΜΕΣΠΙΛΗ, ης, ἡ, mespilus: arbor de qua Theoph. hist. pl. l. 3. Diosc. l. 1. c 170. & Athen. l. 2.

Μέσπιλον, ου, τὸ, mespilum, fructus mespili arboris.

Μεσπιλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mespilo similis. ad mespili naturam accedens, seu mespilaceus.

ΜΕΣΤΟΣ, ῦ, ὁ, plenus, refertus: apud Athen. lib. 4. Interdum cum gen. Isocr. ad Philippum, πολλῆς ἀνοίας μεστός, Demosth. in Mid. Μεστὰ ὑπερηφανίας καὶ ὑπεροψίας.

Μεστόω, ῶ, impleo, repleo, refercio. Soph. in Antigon. παῦσαι πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεστῶσαι λέγων, desine antequam & me tuis verbis iram impleas.

Μαστὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνάμεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, plenus, refertus. Aristoph. τετλίζων ἀνάμεστα.

Ἀναμεστόω, ῶ, repleo. Aristoph. in ran. ἐκ τούτων ἡ πόλις ἡμῶν ὑπὸ γραμματέων ἀνεμεστώθη, repleta est scribis.

Διάμεστος, plenus refertus. Διαμεστόω, ῶ, repleo, impleo.

Ἔμμεστοι, impleti referti, pleni. Plat. epist. 7. ἄλλοι παρακουσμάτων τινῶν ἔμμεστοι τῶν κατὰ φιλοσοφίαν, philosophicarum quarundam auditionum pleni.

Ἐπίμεστος, q. d. superplenus, redundans. Poll.

Ἡμίμεστος, semiplenus. Pol. l. 5. c. 28.

Κατάμεστος, idem quod Μεστὸς, plenus. Nicand.

Καταμεστόω, impleo. in lib. Macchab.

ΜΕΣΦΑ, poeticum aduerbium pro Μέχρι, dum, donec, vsquedum. Apoll. Rhod. Arg. l. 1. 2. ἠγορόωντο Μέσφ' αὐτὶς δ' ὅπως κορέσ-... Cum genitiuo, vsq; ad, vt Il. θ. μέσφ' ἠοῦς ... κατέδραθεν. ...

μετρουμένης. Aratus verò dixit, μέσφα παρ' αὐτὴν Οὐρὴν, vsque ad ipsam caudam.

ΜΕΤΑ' præpositio est quæ variis casib. iuncta, varia significat. Cum genit. significat cum, vnà cum. Plat. γῆρας μετὰ πενίας, senectus iuncta cum paupertate. Interdum exponitur per aduerbium vt μετὰ δικαιοσύνης, pro δικαίως, iustè: & μετ' ἀδικίας, pro ἀδίκως, iniustè. μετ' ἐπισκέψεως, cõsideratè. μετὰ τοῦ θαρρεῖν, audacter. Μετὰ Πλάτωνος & μετ' Ἀριστοτέλους, sequendo Platonis sententiã vel Aristotelis. Μετά τινος εἶναι cũ aliquo esse, i. ab alicuius partibus stare. Isocr. in Archid. Apud Liban. μετὰ τούτων (τῶν χρημάτων) καὶ τοὺς γνωρίμους ἀφελούμενοι, pecunia iuuamus amicos. Μεθ' ὅπλων, cum armis, seu in armis, Thuc.

Cum datiuo, apud poëtas interdum idẽ quod μετὰ cum gen. vt Od. ι. atque alibi: μετὰ καὶ τοῖσι ... Et Apoll. Arg. 2. ἀρθμὸν ἔθεντο μετὰ σφίσι. fœdus cum iis inierunt. Sæpe significa inter, Il. α. μετ' ἀθανάτοισι, & Il. β. μετὰ δὲ σφίσιν ὄσσα δεδήει, inter eos rumor percrebescebat. Interdum pro ἐν in: vt Il. χ. ἀλλ' εἰ μὲν ζωοῖσι μετὰ στρατῷ. Od. λ. μετὰ φρεσὶ βάλλε. pro ἐν φρεσί. ¶ Interdum prodit per, Il. ε. μετὰ χερσὶν ἔρυκε Φοῖβος.

Cum accusatiuo itidem, apud poëtas sæpe pro ἐπί, seu εἰς. Il. β. ἀλλ' ἴθι νῦν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων proficiscere ad exercitum Græcorum. Sic Od. π. Βῆ ῥ' ἴμεναι μεθ' ὕας. ¶ Nõ nunquam signif. in: vt Il. ρ. Πᾶς κε σὺ ... μεθ' ... Σχετλ', &c. Il. β. Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει pro εἰς. qui me in contentiones inanes & iurgia conijcit. Item in, i. aduersus: vt Hesiod. in asp. ἤλιτε μετ' ἀθανάτους μάκαρας, peccauit seu deliquit in deos. Aliquando signif. ... vt Od. ... μεθ' ὁ... ἀείσειν. Aliquando propter: vt Od. λ. πλοῦτο τε Νηλεὺς ... μετὰ κάλλος. ¶ Interdum significat, post secundum: Thuc. l. 2. ... μεθ' ἑαυτ... qui plurimum post ipsum poterat, vel secundum ipsum. Sæpe etiam signif. post, in significatione temporis: vt μετὰ τὸν πόλεμον ἥκειν apud Plat. item μετὰ ... φρονιμώτερος, post mala prudentior. Dicitur etia ὀ μετ' ὀλίγον, paulò post, & μετ' ὀλίγον τούτων, breui post hasce res gestas tempore. At μετὰ μικρόν, paucis intermissis, paulò pòst, apud Plut. Et μεθ' ἡμέρας δύο, Dem. in Mid. duob. dieb. pòst. Μεθ' ἡμέραν interdiu, Dem. in Mid. Μετὰ χεῖρας ἔχειν in manib. habere. Thuc. l. 1.

Μετά, sine casu, idem apud poëtas quod in prosa μετὰ ταῦτα vel εἶτα, ἔπειτα, postea deinde. Hom. Il. ζ. Ἕξετ' ἔπειτ' ἀπανεῦθε ... μετὰ δ' ἴον ἕκαστ.

In compositione interdum significat mutationem: vt in μεταγινώσκω, μετατίθημι. Interdũ abundat: vt in μεταγγέλλω.

Μέτα (retracto in priorem accentu) dicitur pro μέτεστι, sicut πάρα pro πάρεστι, vt docet Eust. ex Euripide.

Μεταξύ, inter, in medio. Cum genit. Plat. de leg. l. 9. μεταξὺ ἀμφοῖν γίγνεται ... fit amborum medium seu in medio amborum. μεταξὺ λόγων inter cõfabulandum, interea dum loquuntur. Cõstruitur etiam cum participiis vel genitiui vel alius etiam casus, & tunc exp. interim dum, interea dum: vt μεταξὺ λουόμενος, interea dum lauaretur, μεταξὺ ..., inter assandum. Sæpè sine casu ponitur: Il. α. πολλὰ μεταξὺ Οὔρεα, multi interiecti montes. Arist. in Rhet. φίλος ἢ ἐχθρὸς ἢ μεταξὺ amicus vel inimicus vel inter hos medius. Præmisso articulo adiectiuè significat, medius, intermedius. Isocr. in Panath. τὰ γὰρ μεταξὺ τί δεῖ λέγοντα διατρίβειν; Sic ὁ μεταξὺ χρόνος, apud Dem. & ἐν τῷ μεταξύ, sub. χρόνῳ. Τὸ μεταξὺ subinde interdum exp. intercapedo, interstitium, subaudito subst. διάστημα.

ΜΕΤΑΛΛΟΝ, τό, metallum. Apud Herod. ... μέταλλος, metallum ... Interdum cum genitiuo accipitur ... pro fodinis seu locis in quibus metallum alicuod ... apud Suid. μέταλλον ... χρυσοῦ. Et apud Diod. l. 5. c. 84. μεταλλεῖς φασὶ λιθίνοις ... in lapidũ fodinis. * Μέταλλα aliquando sunt cuniculi ad euertendas vrbes, quales in metallorum fodinis visuntur. Polyb. ἤρξατο ... τῶν μετάλλων, actis cuniculis cœpit obsidere. ¶ Eust. deriuat a μετὰ & ἄλλος ... μετὰ τὰ ἄλλα πάντα ... Plin. quoque ab eadem deriuat origine, l. b. 33. c. 6. Vbicunque (inquit) vna inuenta vena est, non procul inuenitur altera: hoc quidem & in omni ferè materia, vnde μέταλλα Græci videt dixisse.

Μεταλλικός, ἡ, ὁ metallicus. Medicis autem μεταλλικὰ dicuntur ea quæ in metallis generantur siue sponte naturæ, siue per forma... em producantur. vide Aet. l. 2. c. 40.

Μεταλλίτης, ὁ, metallicus, metallites. Et fœm. gen. μεταλλῖτις γῆ, terra metallica. Helych.

Μεταλλίζεσθαι, in metallum damnari in Pand. Gr.

Μεταλλεύω, f. εύσω, metalla eruo. Luc. χρυσὸν δ' ὀλίγον ἐκ πολλοῦ ... οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι. Ipsa etiam metalla μεταλλεύεσθαι dicuntur quum effodiuntur. Plato χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ ... μεταλλεύεται. Sic & apud Luc. Strab. Itẽ curiosè scrutor: metaphora sumpta à metallicorum indagatoribus, in Epigr. ... μεταλλεύεις ... μυχὸν ὦ φιλόλυχνε.

Μεταλλευτός, qui à metallicis effoditur & elaboratur. Arist. l. 3. meteor. Μεταλλευτικός, ἡ, ὁ, metallicus: vel pertinẽs ad eos qui metalla scrutantur & effodiunt. Plato, Ἡ μεταλλευτικὴ τέχνη ars metallica, seu ars scrutandorum aut elaborandorum metallorum. Aristot. eth. 1.

Μεταλλεύς, έως, ὁ, metallorum scrutator & effossor, metallicus, qui circa metalla & fodinas versatur. Poll. & Suid.

Μεταλλεία, ἡ, metallorum scrutatio. Poll. Metaphoricè dicitur de ductu subterraneo quo cuniculi aguntur. Diod. Sic.

Μεταλλάω, ῶ, scrutor, inquiro, vel curiosè scrutor & exquiro: sumpta metaphora à metallorũ scrutatione, qua nihil est ἀκριβέστερον, vt tradit Eust. Il. γ. ... ἔρος δὲ κατέκταθεν ὡς σὺ μεταλλᾷς, quæris & indagas. Od. ο. ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά με εἴρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς. Od. π. Οὐκ ἔμελλον τοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι. Sic & Od. γ. & alibi apud Hom.

Μεταμώνιος, vide in comp. ex Ὄνημι, i. iuuo.

ΜΕΤΑΞΑ, ης, ἡ, à recentioribus Græcis dictum fuit sericum: vt μέταξα ὠμή, Actuar. & Nicol. Mirepf. sericum crudum, i. bõbycum vellus nondum euolutum, nec infectum. Legitur hoc vocabulum & in Pand. l. 39. de public. & vectig.

Μεταξωτόν, communi lingua à Græcis sericum vocari traditur.

Μεταξύ, vide in Μετά. Μέτασσαι, vide in Μέσος.

ΜΕΤΕΩΡΟΣ, ὁ καὶ ἡ, sublimis, editus. (*Deducitur enim, vt est apud Eust. à μετὰ & ἀείρω, ex quo fit ἄορος & mutato α in ε, diphthongoque οι in ω, μετέωρος, quidam a nomine αἰώρα deductum esse scribunt, vnde etiam μεταίωρος, aliquando legitur: scholiastes autẽ Soph. ab ἐώρα fieri tradit.) Thuc lib. 4. οἱ δὲ λοιποὶ διαφεύγοντες πρὸς τὰ μετέωρα ἡσύχαζον, cõfugientes ad loca editiora. Idem l. 2. ἀπὸ τοῦ μετεώρου, è superiore loco. ¶ Μετέωρα dicũtur quæ fiunt circa locũ altris vicinũ, de quibus Aristot. tres libros scripsit qui μετεωρολογικὰ dicũtur, quidã exp. quæ supra nos sunt, in aëre aut in cœlo. ¶ Item μετέωρος, erectus: vt equus μετέωρος, qui posterioribus pedibus innitens erigitur, Xen. de art. equ. Item qui est in summo tantũm & non profundus, ἐπιπόλαιος. Theophr. de caus. pl. l. 1. μετέωρα καὶ ἡ βαθύρριζα ... ¶ Item qui in alto nauigat, seu in altũ prouehitur Demost. ἀναγκάζειν ἦν ἐπ' ἀγκύρας ἀποβάλλειν τὴν νύκτα μετεώρους, &c. Nauis etiam μετέωρος dicitur quæ altũ tenet, apud Thuc. l. 1. 2. & alibi. ¶ Item μετέωρος metaph. erectus, intentus: Luc. ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. Item erectus animo, suspẽsus. Thuc. l. 2. Ἑλλὰς πᾶσα μετέωρος ἦν. Item erectus ad rem quampiam, h. e. eius desiderio flagrans: vt apud Suid. μετέωρος ἦν πρὸς πᾶσαν καινοτομίαν. Et τὸ μετέωρον, quod expectatione suspensos homines tenet: vt πράγματα μετέωρα, apud Dem. de falsa leg. Sic & μετέωρος ὁ ..., cuius iudicium suspensum est. ¶ Item μετέωρος elatus spe alicuius rei. Luc. in Nigrino, ταῦρος τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι.

Μετεωρότερος, sublimior vel altior. Μετεωρότατος, altissim*, maximè sublimis. Et τὸ μετεωρότατον, quod est omnium altissimum fastigium.

Μετεωρίζω, in sublime tollo: vel simpl. tollo, attollo. Plut. de Socr. dæm. τὸ ... μετεωρίζειν ὑπὲρ κεφαλῆς. Item sublime peto, Theophr. h. pl. lib. 4. ... μετεωρίζει ... Sic μετεωρίζεσθαι εἰς πέλαγος, in altum prouehi, apud Philostr. ¶ Item metaph. in spem erigo. Polyb. πολλοὺς μετεώρισε τῶν ... τοῖς ἐναντίοις ἡγεμόνων, ad defectionem incitauit. Sic & apud Plut. & Athen. Item elatum reddo animum addo. Plato de vita M. l. 1. μετεωρίζεις καὶ φυσᾷς ἡμᾶς τῷ λόγῳ.

Μετεωρίζομαι, in sublime tollor. Thuc. lib. 8. μετεωρισθεὶς εἰς ... in altum prouectus. Apud Alex. Aphro. μετεωρίζονται ..., exp. vultu sublimi suspenseque corpore incedo. Item metaph. efferor, apud Suid.

Μετεωρισμός, elatio in sublime, ipsa actio tollendi in sublime. Exponitur etiam superbia à Suid.

Μετήορος poetæ dicunt pro Μετέωρος, vt Il. θ. τὰ δ' αὖτε μετήορα πάντα γένοιτο. Et τὸ μετήορον, quod instabile est tanquam in aere suspensum.

ΜΕΤΡΟΝ, ου, τό, mensura, modus. Hesiod. in Erg. ... μέτρῳ καὶ λώιον ... Luc. in Tim. καὶ μὴν ... τὸ μέτρον ... Idem de hist. scrib. καὶ πᾶσι τοῖς ... μέτρον ... adsit modus Apud Hesiod. in Erg. periphrastic è dicitur μέτρον ἥβης, pro ἥβη. Sic & μέτρα θαλάσσης, apud eũdẽ ibid. ¶ Itẽ vas quo aliquid metimur, seu ad quod mensuram examinamus * vnde etiam à μετρῶ Etym. deriuat. ¶ In carmine μέτρον dicitur mensura quæ binis pedibus constat: vel in plur. μέτρα sunt quæ carmen seu versum certis pedibus ac veluti spatiis, tanquam demensionibus distinguunt. Appellatur μέτρον etiam id quod ex mensuris illis constat. Lat. carmen, seu versus. Aristot. rhet. 3.

Μετρέω, ῶ, metior. Plut. de exil σχοίνοις καὶ παρασάγγαις μετρού-

τες. Aliquando signif. certa mēsura mutuū do, quod postea reddas, Aristop. in pace, Μέτρησον εἰρήνης τί μοι κἂν πέντ' ἔτη, & metaph. rependo: vt μετρεῖν τὴν ἴσην, paria vel beneficio vel maleficio facere. Pausan. Item metior, i. æstimo. Aristot. rhet. 2. τῇ γὰρ αὑτῶν ἀκακίᾳ τοὺς φίλους μετροῦσι. Dicitur & πέλαγος μέγα μετρεῖν, pro transmeare. Od. γ.

Μετρέομαι, οῦμαι, mensuram admitto. Arist. μετρεῖν δὲ μᾶλλον ἢ μετροῦσι. Dicitur etiam aliquis μετρεῖσθαι, qui demensum accipit, seu certa mensura accipit. Dem. contra Phorm. ἐπὶ τῆς μακρᾶς στοᾶς τὰ ἄλφιτα καθ' ἡμίεκτον μετρούμενοι, farinas accipientes ad quaternarum chœnicum modum dimensas. Itē μετρέομαι, demensum mutuo accipio, vtendum accipio. Hesiod. in Erg. Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος.

Μέτρημα, τὸ, demensum, quod mensura tribuitur. Peculiariter pro frumento quod militibus certa mensura tribuebatur, quod & σιτομέτριον. Polyb.

Μέτρησις, mensio, dimensio. Plut. in sympos.

Μετρητὴς, οῦ, ὁ mensor. Harpocr. ex Dinarcho. Item metreta, cadus, amphora Attica mensura est liquidorum apud Atticos maxima: vt μετρηταὶ εἴκοσι. Poll. ex Dem.

Μετρητὸς, οῦ, ὁ, mensus, dimensus vel demensus: vel quem metiri possumus mensuram admittens. Poll.

Μετρητικῶς, mensorū more: vel more eorū quæ μετρεῖται. Pol.

Μέτριος, ου, ὁ modū non excedēs. Gal. ad Glauc. ὅσον τοῖς παροῦσι μετρίως, quantum satis sit. Exponitur etiam, mediocris, modicus, moderatus, non nimius. Plut. de instit. lib. τὰ σώματα τοῖς μετρίοις ὕδασι τρέφεται, aquis modicis. Idem in symp. sept. sap. μετρίῳ τινὶ κράματι χρώμενοι. Item modicus, i. paucus, vt Demosth. [illegible] Μέτρια δ' ἔχων [illegible] pecunia non grandi quam habeo quæstum facere [illegible]. ¶ Itē moderatus, modestus: Herod. l. 2. οὕτω γὰρ μέτριος καὶ [illegible]. Item μέτρια [illegible] modeste de se loquens. Exponitur etiam, moderatus & æquus non nimium rigidus & seuerus. Thu. l. 1. πρὸς τοὺς ὑπηκόους μετρίους οὖσι. Item [illegible] καὶ μέτριος.

Μετρίως, modicè, mediocriter, ita vt satis sit. Plat. in ep. μετρίως ἔχουσα [illegible] ætate satis matura. Item medicè, i. parum. Herodian. l. 4. Item moderatè, modestè, vel etiam modicè. Xen. [illegible] in Panath.

Μετριότης, ητος, ἡ moderatio. Xen. Pæd. 5. Item modestia. Cleon. [illegible] Item [illegible] Arist. pol 5.

Μετριάζω, modicus sum, modum habeo, non nimius sum. Aristot. pol. 7 περὶ τὴν ἔξω κτῆσιν τῶν ἀγαθῶν μετριάζουσιν. Idem pol. 5. μετριάζει [illegible] τοῖς τοιούτοις moderationem adhibere seu modicē sum. Item æquum & moderatum me præbeo. Philo de vita M. l. [illegible] τοῖς μὴ [illegible] μετριάζειν, vt æquiores se præberent. Item modestè ago aut loquor. Naz. οἱ περὶ [illegible] μετριάζοντες, qui de filio Dei modestè sentiunt. Apud antiquos acceptum fuisse μετριάζειν pro τοῦ συμβαίνοντος μετρίως [illegible] testatur Phrynicus.

Μετρικὸς, ή, ὸν, pertinens ad μέτρα, qui est τῶν μέτρων rationis metricæ peritus. Μετρικὴ τέχνη, scientia mensurarum, seu ars rectè metiendi.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναμετρέω, ῶ, denuò metior, iterum metior, remetior. Item simpl. metior, dimetior. ἀναμέτρει τὸ χωρίον, apud Aristoph. locum metiebatur. ¶ Item remetior locum aliquem, i. denuò iter per locum aliquem facio: vt Odyss. μ. Ὄφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν.

Ἀναμετρέομαι, idē. ¶ Item, iterum commemoro, iterū narro. Eurip. in Orest. [illegible] ἀναμετρήσασθαι με δεῖ; Sic Plut. in Pericle ἀναμετρ[illegible] πράξεις. Apud Luc. ἀναμετρεῖσθαι expetemini καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρουμένων. Apud Eurip. ἀναμετρεῖσθαι δάκρυ exp. admetiri lachrymas, i. impertiri. ¶ Ἀναμετρεῖσθαι, in passiua etiam signif. vsurpatur: vnde ἀναμετρηθέντα κύκλῳ, apud Plat.

Ἀναμέτρησις, ἡ remensio, dimensio quæ fit de integro. Itē simpl. dimensio: ἀναμέτρησιν [illegible] μονίας ποιεῖται πρὸς χρυσίον apud Plutarchum auro felicitatem metitur.

Ἀντιμετρέω remetior, i. vicissim metior, rependo. Greg. de sancto baptismate δεῖ γὰρ ἀντιμετρεῖν ἁμαρτίᾳ διόρθωσιν, emendationem cum eiusmodi peccato rependere quæ delere peccatum possit.

Ἀπομετρέω, metior, dimetior. Annibal apud Lucianum, καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν τοῖς μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι. Item passiua voce & signif. apud Polyb. ἀπομετρεῖται περὶ ἕξ τοῦ σημαίας τετράγωνος τόπος. ¶ Ἀπομετρήσασθαι, pro ἀπομετρῆσαι apud Xen.

Διάμετρος ου ἡ, subaudi γραμμὴ, linea dimetiens, seu per mediū secans, recta in longitudinē ducta. Procl. in Sphæra, ἄξων καλεῖται τοῦ κόσμου διάμετρος αὐτοῦ περὶ ἣν στρέφεται. Hinc ἐν διαμέτρῳ ἀντικεῖσθαι dicuntur quæ directè inter se opposita sunt, vt duo extrema diametri puncta. Hesychio διάμετρος est ὄργανον γεωμετρικόν. Itē τὸ διδόμενον εἰς ἀπουσίας λέγειν τοῖς τοὺς σιτικοὺς καρποὺς μετροῦσι. At Διάμετρον Dinarcho ἐν τῇ Καλλισθένους εἰσαγγελίᾳ est τὸ ἐλλεῖπον ἀπὸ τοῦ δικαίου μετρηθέντος, vt Harpocr. annot. & ex eo Suid.

Διαμετρέω, ῶ, dimetior. Il. γ. χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον. Itē demēsum distribuo, certa mensura distribuo. Plut. in Alcib. μεταξὺ συγκληροῦντας δικαστήριον καὶ ὕδωρ διαμετροῦντας ἀπολλύναι τὸν καιρόν. Hinc & διαμεμετρημένη ἡ ἡμέρα, dies eo modo dimēsa. Dem. Διαμετρεῖν dicitur etiam certa mensura diuēdere. Dem. πρὸς Φορμ. Ὅτε δὲ ὁ σῖτος ἐπωλεῖτο πρότερον καὶ ἐγένετο ἑκκαίδεκα δραχμῶν, διεμετρήσαμεν ὑμῖν τῆς καθεστηκυίας τιμῆς, diuendimus vobis iusto & constituto pretio.

Διαμέτρησις, εως, ἡ dimensio.

Διαμετρητὸς, οῦ, ὁ, dimēs⁹. Il. γ. Καὶ ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ.

Ἔκμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, mensuram & modum excedens: apud Luc. in imaginum defensione, ἔκμετρα καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα, modulum pedemque excedentia.

Ἐκμέτρως, modum excedendo.

Ἐκμετρέω, emetior, dimensione exquiro, dimetior. Pol. Apud Eurip. ἐκμετρῆσαι στόλον, exp. classem traiicere. &c.

Ἐκμετρέομαι, idē. Polyb. l. 5. μηδ' ἐκμετρησάμενοι τὰ τείχη, &c.

Ἔμμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, in quo modus adhibetur, modum seruans, moderatus. Ἔμμετρα dicuntur etiam quæ metrica sunt seu metro constant: vt ἔμμετρα ποιήματα apud Isocr. ad Nicocl. quibus opponit τὰ καταλογάδην συγγράμματα quæ soluta oratione scripta sunt. Item ἔμμετροι dicuntur qui ἐν μέτροις scribunt. Demosth. in Epitaph.

Ἐμμέτρως carmine, verbis numero adstrictis. Plat. in Symp.

Ἐμμετριάζω, modestè me gero. in Strab.

Ἐπίμετρον, ου, τὸ quod super mensuram vel pondus iustū adiicitur, auctarium. Theophr. de cau. pl. lib. 4. c. 15. (de frumento) διὸ τὸ ἐπίμετρον ποιεῖ, mensuram auget. Itē τὸ ἐξ ἐπιμέτρου προστιθέμενον, quod ex abundātia additur. Gal. l. 3. de sanit. tuēda. Ἐπιμετρεῖς, Hes. est τὸ ἐπίμετρον ὃ προστίθεται τῷ χιτῶνι.

Ἐπιμετρέω, ῶ, super iusta debitáq. mensura adiicio, in mēsura addo. Luc. τὸν ζῆν ἐάσαι ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν ἃ βεβίωκεν ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα. Greg. de Deo. ὁ τοῖς ὑπερηφάνοις ἀντιτασσόμενος, τοῖς δὲ ταπεινοῖς τὴν χάριν ἐπιμετρῶν. Item ἐπιμετρεῖν χρόνον στρατηγίας, apud Plutarchum quasi ex abundanti admetiri aliud adhuc administrandæ rei tempus: i. prorogare imperium. ¶ Ἐπιμετρέω, insuper certa mensura mutuo do, quod eadem reddatur mihi. Hesio. in Erg. ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω, Οὐδ' ἐπιμετρήσω, non amplius tibi mutuo dabo frumentum quod certa mensura reddas.

Dec. Ἀντεπιμετρέω, remetior eadē mensura retribuo. Poll.

Προσεπιμετρέω, vltro iustum subinde admetior, ad cumulū addo. Luc. [illegible] καὶ προσεπιμετροῦντες ἔτι πλείω τούτων.

Καταμετρέω, dimetior. Xen. in Oecon. πολὺ δὲ μᾶλλον ἄγαμαι τοῦ καταμετρήσαντός σου καὶ διατάξαντος ἕκαστα τούτων.

Καταμέτρησις dimensio, mensuræ & spatij descriptio. Vtitur Polyb. de castrorum metatione loquens.

Ἀκαταμέτρητος, (*Decomp.*) quem nemo dimensus est.

Παραμετρέω, iuxta alterum admetior, i. habita ratione alterius. Luc. οὕτω γὰρ ἂν καὶ τὸ μέγα δειχθείη ἂν μέγα εἰ τῷ μικρῷ παραμετροῖτο. Et apud Naz. παραμετρούμενον, ex collatione seu cōparatione æqua mensura examinatum. ¶ Itē pro compensare, apud Epictet. Item pro præteruehi, præterire, q. d. inter emetiēdū iter aliquod præteruehi: apud Apol. in Arg. & Nō.

Περίμετρος, orbiculari rotunditate dimensus. Od. β. & Od. τ. Στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν, ὕφαινε Λεπτὸν καὶ περίμετρον. Et Dion. de situ orbis. φύλλα περιστέψαντο περίμετρος. Item ἡ περίμετρος, (sc. γραμμὴ) linea in qua orbē ducta aliquid metimur, vel linea qua aliquid in orbem describimus, & ambitū eius metimur: aut ipse ambit⁹, circuit⁹ Herod. Polyb. Strabo.

Περιμετρέω, circumcirca metior, in orbem metior.

Προμετρέω, præmetior: vel demensum præbeo. Poll. ex Isæo. Item mercede frumentum emptoribus in foro demetior. Harpocr. ex Dinarcho, καὶ ὅπως ἐν τῇ ἀγορᾷ τὸν προμετρῶν, διατελεῖ λέγειν.

Προμετρητὴς οῦ ὁ, qui mercede conductus venale frumentū in foro & alta semina emptoribus dimetiebatur. Harpocr.

Προμέτρητος, οῦ, ὁ, præmensus: vel per προμετρητὴν præbitus. Poll. ex Dinarcho.

Προσμετρέω, admetior. Pol. ex Hyperide.

Σύμμετρος, q. d. commensus. Σύμμετρα, propriè dicuntur ea quæ sunt eiusdem seu paris mensuræ. Alex. Aphr. in top. Σύμμετρος significat etiam modicè temperatum, & iustæ ac quadratæ magnitudinis: apud Arist. eth. l. 4 & 2. c. 2.

Συμμέτρως, moderatè, ac modicè, satis. Exp. & congruenter, conuenienter.

Συμμετρία, ἡ, cōmensus, apta compositio membrorum. Arist. pol 5. Philo de vita M. l. 3. Exponitur etiam modus, & proportio: apud Isocr. Numeratur & inter vestes muliebres. Poll.

Συμμετρέω cōmetior, vnà metior. Metaphoricè apud Naz. συμμετρῶ τοῦτο τῇ δυνάμει, meis viribus metior.

Συμμετρέομαι, pro eod. Thuc. l. 3. ξυμμετρήσαντο δὲ ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν πλίνθων mensi sunt ex coagmentationibus laterum.

Συμμέτρησις, commensus, mensio cum aliqua re comparata. Thuc. l. 3.

Decomp. Ἀσύμμετρος, exponitur inconcinnus, incongruus

gruus. Et ἀσύμμετρα inter quæ commensus nullus est, seu inter quæ nullus quantitatis commensus intercedit. Aristot. de gen.an.l.2. Sic Plut.in Pericle dicit eum habuisse κεφαλὴν ἀσύμμετρον, inter quod & cætera membra nullius esset commensus. Ἀσυμμετρία, q.d. symmetriæ carentia. Dicitur etiam in circulo linea quæ non ipsum totum, sed eius partem metitur, quia per centrum non transit vt diameter: chorda à mathematicis nominatur. Theophr.de caus.pl.l.6.c.2.

Ὑπέρμετρος, qui est vltra mensuram, excedens mensuram: vt ὑπέρμετρος vers⁹ dicit̃ qui vna syllaba lõgior est quàm deceat.

Ὑπερμετρία, quum excedit mensura: sic vocatur vitium versus quo debitam mensuram vna syllaba excedit. In eodem ὑπερμετρία dicitur quum πλεονάζει χρόνῳ. Eust.

Composita sine præpositione.

Ἀεροβατῶ, aërem metior. Et generaliter, res nimis sublimes & humanum captum excedentes inaniter consector. Socrates apud Xen. ὡς ἀδολεσχεῖν τε δοκῶ καὶ ἀερομετρεῖν.

Ἄμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, mensura carens, certã mensuram non habens. Dem. Phaler. περὶ ἑρμηνείας, γελοῖον γὰρ τὸ μέτρον ἄμετρον εἶναι. Itẽ immoderatus, immodic⁹, immẽsus. Et τὸ ἄμετρον, pro ἀμετρία, excessus, immodicitas, apud Luc. Item ἄμετρος στίχος, qui plures habet syllabas quàm par sit. Plut. πῶς ἄν τις αἰσθ.

Ἀμέτρως, sine mensura, supra modum immoderatè. Comparat. ἀμετρότερον, vehementiùs, immoderatiùs. Alexand.in Problem. Et ἀμετρότατα, vehementissimè, plus quàm par sit: apud eundem.

Ἀμετρία, ἡ, excessus mensuræ, immodicitas, excessus. Luc. Item intemperies, apud Plat.

Ἀμέτρητος, idem quod ἄμετρος, q.d. immensuratus. Luc.in Alcione. Odyss τ. & ψ.

Γεωμέτρης, ου, ὁ, qui terram seu terræ spacia & fines metitur, geometra. Plut.in Erot.

Γεωμετρία, ἡ, geometria, terrã dimetiendi sciẽtia. Luc.in Nigrin.

Γεωμετρικός, ad geometriam seu geometriam pertinens: vt ἀναλογία γεωμετρική. Aristot.eth.5. γεωμετρική, sub. τέχνη, geometria ars. Athen.l.7. Item geometriæ peritus. Plut.de Socrat.dæmon.

Γεωμετρικῶς, geometricè, proportione. Plut. in symp.

Γεωμετρέω, ῶ, terram dimetior. Item geometricè metior. Xenoph. in symp. ταῦτα γάρ σε φασὶ γεωμετρεῖν. Item geometriæ disco seu calleo.

Decomp. Ἀγεωμέτρητος, ad geometriam non attinens. Arist.post analyt.l.1.c.7. Item geometriæ ignarus, geometriç non initiatus: vnde Pytagoricum illud, οὐδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω.

Δίμετρος, qui bonis metris constat tanquam mensuris seu dimensionibus.

Δυσμέτρητος, quem metiri non est facilè. Poll. ex Antiph.

Εἰκοσίμετρος, viginti mensuras capiens, viginti mensurarum capax. Il. ψ.

Ἑξάμετρος, qui sex metris constat.

Ἐρεσιμετρία, geometria. Hesych.

Εὔμετρος, moderatus, modum seruans.

Ἰσόμετρος, qui paris mensuræ est, æqualis mensuræ. Athen.l.10.

Ἰσομέτρητος, cuius mensura æquata est, qui est æqualis pondere. Aristid.

Κακόμετρος, malè metiens. Κακομετρέω, malè metior.

Κρουσίμετρος, qui fallo pondere alterum circumscribit, lancem impellendo. Hesych.

Κρουσιμετρέω, ῶ, inter metiendum alteram lancem pello seu impello, vt videlicet eo pulsu inclinet & præponderare videatur. Hesych.

Πάμμετρος, omnia metrorum genera habens.

Πεντάμετρος, qui est quinque metrorum: vt πεντάμετρος στίχος.

Σιτομέτρης, ου, ὁ, mensor frumenti, qui frumenta metitur, annonámque certa mensura dispensat. Aristot.polit.4.c.15.

Σιτομέτριον, ου, τό, demensum, i. quaterni modij frumenti quos serui accipiebant in mensem. Marci 12.

Σιτομετρία, frumenti dimensio, distributio frumenti, quæ fit certa mensura.

Σιτομετρέω, ῶ, frumentum demetior, frumentum certa mensura distribuo. Suid. ex Polyb.

Σιτομετροῦμαι, pro σῖτον μετροῦμαι, ad emensum accipio frumentum. Polyb.

Στερεομετρία, solidorum corporum dimensio, seu ars quę solida metitur.

Στερεομετρεῖν, solida metiri.

Στερεομέτρης, qui solida metitur.

Τετράμετρος, qui est quatuor metrorum.

Τρίμετρος, qui ternis metris constat.

Ψιλομετρία, ἡ, metri seu carminis nuditas & tenuitas.

Χοινικομέτρης, qui chœnice metitur seu dimetitur & distribuit: apud Athen.

ΜΕΧΡΙ, vel Μέχρις, vsque ad, adusque. Aristot.de mundo. ἐκ περάτων τῆς ἀρχῆς μέχρι Σούσων à finib.imperij ad Susa vsque. Dicitur & Μέχρι πρὸς τὸ ἐκεῖνον, vsque ad, apud Aristot. Exponitur etiam, tenus: vt apud Herodian. πάντα μέχρις Ἰωνίας καὶ Καρίας. Et μέχρι τοῦ λέγειν. Demosth. verbis tenus. Apud Thucyd. Μέχρι τοῦδε, eatenus. Itidémque Μέχρι τινός, aliquatenus. Et Μέχρις ἐνταῦθα huc vsq;, ad hũc vsq; locũ, hactenus, apud Plat. & Aristot.* Tẽporis significationem sæpe habet: vt Μέχρι τοῦδε, vel τούτου, sub. τοῦ χρόνου, ad hoc vsque tempus. Et Μέχρι τοῦ νῦν, apud Xen. pro Μέχρι τοῦ νῦν χρόνου. Sic Μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας, apud Isocr. Et Μέχρι τίνος, interrog. quousque? Μέχρι ζωῆς, quoad quis viuet. Μέχρι πολλοῦ, diu. Μέχρις interdum præponitur, vt Μέχρις οὗ ἀγορῆς διαλύσιος, apud Herodot. & Μέχρις οὗ ἑπτὰ πύργων. Sic & Μέχρις ὅτου πληθούσης ἀγορῆς, quibus in locis vacãt οὗ & ὅτου. Μέχρι iungitur & aduerbiis, vt Μέχρι νῦν, seu νυνί, Demosth. pro Μέχρι τοῦ νῦν. Item Μέχρις ἕως, ac Μέχρις ἕως, vsque dum. Et Μέχρις ἐχθές, non ante hodiernum diem, heri primum. ¶ Μέχρι exponitur, etiam, quoad, donec: vt apud Herodot. Μέχρι τοῦ ἴδωμεν, μενοῦμεν, donec istud videamus manebimus. Et Thuc. Μέχρις οὗ πέμψωσι. Et apud Cebetem Thebanum, Μέχρις ἂν ἔλθῃ λαβεῖν. ¶ Exponitur etiam, quamdiu, vel tantisper dum: vt Μέχρις ἂν ἀπέχηται τοῦ βίου κακῶν. Et Μέχρις οὗ ἐδίδοντο. Herodot.

Ἄχρι, seu ἄχρις, idem quod Μέχρι à quo etiam factum esse tradit Eust. Xen. Pæd.5. διώξας ἄχρις οὗ ἀσφαλὲς ᾤετο εἶναι, ἀπετράπετο. Sic ἄχρι κόρου, ad satietatem vsque, apud Suid. Item ἄχρι τοῦ διελθεῖν, vsque ad transitum. Interdum cum πρός, vt ἄχρι πρὸς τὸν σκοπόν, Luc. Et sequente ὅτου: vt apud Isocr. ἄχρις τῆς πηγῆς. Aliquando ἄχρι exp. tenus, vt ἄχρι λόγου, apud Plut. verbis tenus. ¶ Ἄχρι, temporis etiam significationem sæpe habet, vt ἄχρι γήρως. Phocyl. Et τὸ ἄχρι λουτροῦ, hoc spatij, quod vsque ad balnei tempus intercessit. Item ἄχρι πότε, quousque vsquequo. ¶ Ἄχρι vsquedum, quoad, vt ἄχρις ἦκον. Plutarch. quoad venerunt. Et, tantisper dum, quamdiu. Athen. ἄχρις ἑώρων τοῦ ἡλίου φῶς.

ΜΗ', ne: Aristoph.in Plut. τήν δ' ᾠδὰ μή μοι προσφέρε. Et cũ subiunctiuo: vt apud Demosth. in Mid. Μὴ τοίνυν αὐτὸν καθ' ὑμῶν αὐτῶν δεῖγμα τοιοῦτον ἐξενέγκητε ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Cum optat. Demosth. Μὴ ποιήσαιτε, absit vt faciatis. Sic Μὴ γένοιτο, absit. vel absit vt hoc fiat. Sic Odyss.υ. Μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν. ¶ Μὴ post quædam verba adiũctum habentia infinitiuum vacat, Attico more: vt ἀπηύδων μὴ παριέναι, apud Eurip. & apud Dem. ἀπιστῶ μὴ δυνήσεσθαι, diffido fore vt possim. ¶ Accipitur interdum Μὴ pro οὐ. Demosth. ἐπειδὴ ἐμὲ μὴ πείθοιεν, quum mihi non persuaderent. Xen in apol. οὐ δύναμαι μὴ μεμνῆσθαι αὐτοῦ, non possum non meminisse eius. Interdum adijcitur οὐ vt ibidem. οὐ δύναμαι μὴ οὐκ ἐπαινεῖν, non possum nõ laudare. Dicitur etiam Μὴ φάσκω μὴ λέγω, i. nego. & Μὴ προσποιοῦμαι, simulo non, i. dissimulo. Μὴ interdum est potius Μηδαμῶς, nequaquã. ¶ Μὴ pro εἰ μή, nisi apud Aristot. Demosth. & Plutarc. Itẽ quo minus, seu quin, apud Lucian. ¶ Μὴ, nunquid, an. Luc. Μὴ οἰόμενοι ἡμᾶς ἀποκρίσεις ὑπειλήφεις; Plut. καὶ περὶ τὸ φέρειν ὑφορῶντες μὴ βαρεῖς ὦσι. Xẽ. σκόπει μὴ ᾖ, cõsidero nũ sit. Luc. Μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζει; nunquis? Μήτι, & Μήτι δή, & Μήτι γε & Μή τι γε δή, absit, dij auertant, dij prohibeant. Μὴ γὰρ ὅτι, non solùm enim. Μὴ δῆτα, absit, dij auertant. Μὴ δέ, vel coniunctim, Μηδέ, neque. Interdum Μηδὲ resoluitur in ne & quidem: vt Plat.in Timæo, ὃ μηδ' εἰπεῖν τινι θέμις, ne dictu quidem fas est. Μηδ' ἂν εἷς, ne vnus quidem, nullus, nemo. Μηδ' ἂν εἴ τι γένοιτο, ne si accideret quidem aliquid id est, nullo modo, nullo pacto quicquid acciderit. Μηδ' ἐξ ἑνός, ne vna quidem ex re. Μηδ' ὁστισοῦν, nullus nemo. Μήτε, neque.

Μηδαμός, &c. vide in Ἀμός.
Μηδείς, vide in comp. ex Εἷς.

ΜΗ͂ΔΟΣ, εος, τό, cura consilium: Frequens est plur. num. apud poëtas: vt Il.β. Ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο μήδεά τ' ἀνδρῶν. Iliad.ω. πυκινὰ φρεσὶ μήδεα εἰδώς. Il. ο. ἢ δὴ πάϊχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει Δαίμων ἡμετέρης. ¶ Μήδεα, exponitur etiã, τὰ αἰδοῖα, pudẽda, verẽda: vt Od.ζ. Μήδεα τ' ἐξερύσας δ' ἀπὸ χροὸς εἶχεν ἀλῶνδε. Sic & apud Hesiod.in Theog. φίλου δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς ἐσσυμένως ἤμησε, patris genitalia execuit. ¶ Μῆδος, ου, ὁ, Medus, cui⁹ regio dicit̃ Μηδία, Media. Hinc adiect. Μηδικός, ου, ὁ, Medicus: vt Μηδικοὶ ἄνδρες. Est & herba quæ Μήδιον dicitur apud Diosc.l.4.c.18. Μηδικός, Medicus, Medorũ proprius: vt Μηδικὴ βοτάνη. & Μηδικὸς ὀπός, & Μηδικὴ μηλέα. Μηδικὰ μῆλα, & Μηδικὸν μῆλον. Medicũ malũ de quib. apud Diosc. & Theoph. Et Μηδικὰ ὄπλα, Medica auis, i. pauo.

Μηδίζω, Medos imitor, seu sequor.

Μηδοσύνη, consilium. Suid.

Μήδομαι, f. μήσομαι, curam gero, consulo, delibero. Item cogito, meditor, molior, machinor, struo. Il. β. Ἀλλ' ἄναξ αὐτός τ' εὖ μήδεο πείθεό τ' ἄλλῳ. Hesiod.in Erg. αὐτὰρ ἐπεί σφι μήσατο κήδεα λυγρά. Iliad.χ. τόδε γὰρ κακὰ μήσατο Ἀχαιοῖς. Plato in Gorg. εἴ τι μηδῇ τοῦ λόγου τοῦ εἰρημένου, si qua tibi cura est sermonis iam dicti. Plut de def. orac. ὧν ὑπὸ θεῶν προσεῖχε, &c.

Μήστωρ, ωρος, ὁ, consultor consiliatius: vt Μήστωρ Ζεύς, Il.θ. & Πρίαμος μήστωρ ἀτάλαντος. Il.η. Exponitur etiam peritus, vt Μήστωρ αὐτῆς, peritus pugnæ.

Μῆτος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex Μῆδος. Notandum autem in his quadam δ in θ mutasse, vt in ἴθεις pro ἴδεις.

Ἁλιμήδης, ἔος, ὁ καὶ ἡ, in mari agitans consilia, in mari solicitus: vt ἁλιμήδης ἐμπορίη. Dionys. de situ orb.

Δολομήδης, qui dolos meditatur, dolosus.

Εὐμηθής, exp. prudens.

Ἐπιμηθεύς, qui serò sapit: cui re peracta tum demum consilium in mentem venit, & cognoscit quid opus facto fuerit. Pind. in Pyth.

Ἐπιμήθεια, consilium quod initur re iam peracta.

Κακομήδης, cui malum est consilium, i. callidum seu fraudulentum, mala cogitans & vafra, fraudulenta in animo versans. Hom. hymno in Mercur.

Προμηθής, prouidus, item circumspectus, consultus. Herodian. ἀνὴρ προμηθής τε καὶ νήφων. Dicitur & de re, vt Μέλλησις προμηθής, apud Thuc. lib. 3. Προμηθὲς substantiuè pro προμήθεια, apud eundem. Thuc. Superlat. προμηθέστατος, apud Synes. & aduerb. προμηθέστατα, maxima cum prudentia, prouidentissimo consilio, apud Herodot.

Προμηθῶς, prouidè vtendo prouidentia.

Προμηθικῶς, pro eodem.

Προμήθεια, ἡ, prouidentia, cautio. Thuc. l. 4. & apud Plat. Inuenitur & προμηθία, pro eodem, apud Soph. in Electra.

Προμηθέομαι, & προμηθοῦμαι, prouideo, prouidentiam aut curam ago, prospicio. Plato ἆρά γε μὴ ἐμοῦ προμηθῇ. Herodot. προμηθεόμενος τοῦ ἀδελφεοῦ. Alex. Aphr. in præfat. probl. φύσις καὶ λόγος προμηθεῖται τῶν ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ.

Προμηθήτρια, apud Siculos pronuba. Poll.

Πυκιμήδης, (per syncopen factum ex πυκινομήδης) cui sunt πυκινὰ μήδεα i. prudentia seu callida consilia. Od. α.

Σκοτομήδης, qui in tenebris consilia captat, i. qui occulta & fraudulenta agitat consilia. Eust.

Ψοφομήδης, cui strepitus & crepitus aut sonitus curæ sunt: in Epigr.

Composita facta ex Μήδομαι & Μήστωρ.

Δοριμήστωρ, q. d. hasta machinandi aliquid peritus. bellicosus, epitheton Martis, apud Eurip. in Andromache.

Ἐπιμήδομαι, excogito: vt ἐπιμήδετο δόλον. Od. δ.

Παμμήστωρ, omnium excogitator. Hes.

Συμμήστωρ, consiliarius. Apoll. Rhod.

ΜΗΚΑΟΜΑΙ, ῶμαι, proprium est caprarum, vt βληχῶμαι ouium. Quidam exp. balare. Præt. med. ouibus etiam tribuitur. Il. δ. Ἀζηχὲς μεμακυῖαι ἀκούουσαι ὄπα ἀρνῶν, indesinenter balantes.

Μηκάζω, idem quod Μηκῶμαι. Tribuitur homini Nicand. in Alexiph. v. 214. Αὐτὰρ ὁ μηκάζει μανίης ὕπο μυρία φλύζων.

Μηκάδες, dicuntur capræ. Od. ι. & apud Athen. l. 10. & sæpe apud Theocr. Tribuitur & agnis apud Eur. in Cyclop.

Μηκασμός, οῦ, ὁ, balatus. Plut. in probl. Rom.

Μηκὴ idem quod Μηκασμός.

Μηκάσμα, vide sua serie. Μακών, vide in Μῆκος.

ΜΗ͂ΚΟΣ, εος, τὸ, longitudo, prolixitas. Plato in Timæo, ταύτην οὖν τὴν ξύστασιν πᾶσαν διπλῆν κατὰ μῆκος σχίσας. Cic. interpr. hanc igitur omnem coniunctionem duplicem in longitudinem diffidit. Dioscor. l. 2. c. 186. Θηλάσαι βοτάνιόν ἐστι στενὸν τοῖς φύλλοις ὡς δακτύλου μῆκος herba est angustis foliis, digitali longitudine. Sic Μῆκος χρόνου, longitudo temporis. Isocrat. in Helen. enc. Item proceritas, apud Homer. Odyss. υ. Μῆκος δ' ἔπορ' Ἄρτεμις ἁγνή.

Μήκιστος, longissimus. Item procerissimus. Il. η. & Od. λ. Μήκιστα, longissimè, maximè procul. Xenoph. Pæd. 4. Exponitur etiam, tandem. Od. λ.

Μηκύνω, longum facio, produco. Dicitur & de prolixitate sermonis. Isocrat. in Busir. encom. ἐξ ὧν ἄν τις καὶ τὸν ἔπαινον καὶ τὴν ἀπολογίαν μηκύνειεν. Sic apud Thuc. Μηκύνειν τι prolixè disserere de re aliqua.

Μηκεδανός apud poëtas longus.

Μᾶκος Doricè pro Μῆκος: vnde Μάκιστος pro Μήκιστος. Et Μακεδνὸς pro Μηκεδανὸς, pro quo & per syncopen dicitur Μακεδνός. Odyss. η.

Μακρός, οῦ, ὁ, longus, prolixus, (factum ex Dorico Μᾶκος) vt Il. ο. Μακρὸν ἔγχος, longa hasta. Et Μακρὸς οἶμος, apud Hesiod. lõga via. Apud Thuc. λόγος μακρὸς, oratio longa seu prolixa. ¶ Item procerus: vt Μακρὰ δένδρεα, & Μακρὸς ἀνὴρ seu Μακρὰ γυνή, apud Hom. ¶ De tempore dictum interdum exp. diuturnus: vt Μακρὸς βίος, apud Soph. & Μακρὰ συνήθεια, apud Plut. in consol. ad vxorẽ. Apud Soph. Μακροὶ γόοι exp. diuturni, item magni seu vehementes. ¶ Μακρὸς, longinquus: vt Μακρὰ στρατεία, apud Plut. in Alcibiade. ¶ Item magnus, vel multus: vt apud Aristot. in polit. εἰ μακρὰς οὐσίας κεκτημένοις. Sic τίμημα μακρότατον, maximus census. ¶ Exponitur etiam, altus, i. excelsus: vt Μακρὸς Ὄλυμπος & Μακρὰ κύματα, apud Hom. Item altus, i. profundus: vt φρέατα μακρά, apud eundem.

Aduerbialiter interdum ponuntur Μακρὰ pro Μεγάλως, vt Μακρὰ βιβῶντα. Il. γ. Sic etiam Μακρὸν: vt Il. γ. Μακρὸν ἄϋσεν. Item dat. Μακρῷ ῥᾷον. Plut. multò seu longè facilius. Sic Μακρῷ ἀρίστη, apud Plat. de leg. longè præstantissima. Item Μακρὰν, vt Μακρὰν ἀποικῶ, longè seu procul habito. Plat. de leg. Sic Μακρὰν ἀπόντας ἀγγέλλουσι. Iso crat. qui procul absunt. Et cum verbo motus. Plat. in epist. ἢ μακρὰν ἐλθόντας ποι. Et cum gen. vt Μακρὰν τῶν ἀνθρώπων ἀποδημῶ. Etiam de tempore dictum: vt Μακρὰν χαίρειν φράσαι, apud Luc. in salt. Apud eundem: οὐκ εἰς μακρὰν, non multo pòst.

Μακρῶς, longè, prolixè. Aristot. rhet. 3. Μακρόθεν, procul, eminus, in nouo Testam.

Μακρότης, ητος, ἡ, longitudo. Plut. de primo frig.

Μακρύνω, longè summoueo, vt Μακρύνω σε τῆς πόλεως.

Μάκρυνσις, prolongatio, seu in longum diductio. Polyb.

Μάσσων pro Μακρότερος (vt βράσσων pro βραδύτερος vel βραχύτερος) longior, interdum & maior. Xen. ἂν μὴ πολὺ μάσσων ὁδὸς ᾖ. Inuenitur & Μακρότερος, apud Aristot. rhet. 3.

Μακών, partic. aor. 2. apud Hom. Od. σ. exp. in longitudinem protensus: tanquam à them. Μακέω vel Μηκέω. Exponitur etiam vociferatus: à Μηκάω.

Μήκων, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex Μῆκος & Μηκύνω.

Ἀνδρομήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, virilem altitudinem seu staturam habens. Xen. Hell. 3. Athen. lib. 5.

Ἀπομηκύνω, longum facio, produco. Interdum, exporrigo, extendo. Luc. ὅρα μόνον μὴ λεπτότερον ἐξεργασάμενοι τὸ ἔργον ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ. Apud eundem in Anachars. ἀπομηκύνειν τοὺς λόγους, exp. prolixa ratione vti. (Luc.

Ἀπομηκύνομαι, exporrigor, extendor, protendor, producor.

Ἐκμηκύνω, elongo, i. in longum extendo vel protraho.

Ἐπιμήκης, oblongus, vel sublongus. Diosc. l. 4. c. 65. ἐπιμήκης ἔχουσα τὸ κεφάλαιον. Exponitur etiam, prælongus. item procerus. Herodian.

Ἐπιμήκετος, idem. Lucian. in somn.

Ἐσμήκετος, valde longus. Dionys. de situ orbis.

Ἑτερομήκης, altera parte longior.

Εὐμήκης, bene longus, valde longus, prælongus. item procerus.

Ἰσομήκης, (q. d. æquilongus) longitudine par seu proceritate.

Οὐρανομήκης, cœlum sua proceritate tangens, se ad cœlum extendens. Aristoph. in Nub. Athen. l. 1. & Aristot. rhet. 3.

Παμμήκης, omnino longus, valde longus. Plato de leg.

Παραμήκης, oblongus. (mer. Od. ι.

Περιμήκης, prælongus, valde longus. Hesiod. in asp. & apud Ho-

Περιμήκετος, idem, apud Hom. Il. ξ.

Προμήκης, oblongus, prælongus. Theophrast. Exponitur & procerus, apud Synes.

Τανυμήκης in longum protensus, promissus, prolixus: in Epigr.

Ὑπερμήκης, prælongus, supra modum longus.

Ὑπομήκης q. d. sublongus, lõgiusculus, oblongus. Diosc. l. 7. c. 72.

Ἀμαιμάκετος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex Μακρός.

Ἀμφίμακρος, ὁ καὶ ἡ, vtrinque longus: nomen est pedis metrici syllabam longam ab vtraque parte habentis: vt ἡγεμών.

Εὐθύμακρος, recta in longum tendens.

Πρόμακρος, oblongus, prælongus.

ΜΗ΄ΚΩΝ, ωνος, ἡ, papauer: nomen & herbæ & seminis. Vide Theophr. lib. 9. cap. 13. Diosc. lib. 4. cap. 65. 66. 67. A Nicandro ἡ μήκων dicitur κεπληγόνος, quoniam semen & veluti fœtum suum in capite fert. Hom. κάρη etiam appellat. Iliad. θ. * Eustath. deducit ἀπὸ τὸ μῆκος, i. à longitudine. ¶ Est etiam excrementum quoddam pinnæ & cæterorum ostreorum. Aristot. hist. anim. l. 4. c. 4. Item folliculus & veluti vesica polypi supra ventrem sita, in qua suum gerit atramentum, apud Suid. ex Ælian. & apud Athen. lib. 7. ¶ Μήκων apud metallicos dicta fuit etiam arenæ quædam species, teste Poll. l. 7. cap. 27. Μηκωνίδες dicuntur esse pisces quidam gregales, apud Aristot. hist. anim. l. 9.

Μηκωνικός, οῦ, ὁ, papauereus, seu qui papaueris est, vt σπερμάτια μηκωνικά, apud Athen. l. 2.

Μηκωνίτης λίθος, gemma papauera exprimens. Plin. l. 37. c. 10.

Μηκωνὶς θρίδαξ, species lactucæ atræ, sic vocata à copia lactis soporiferi teste Plin. l. 19. c. 8. & Gal. τῶν κατὰ τόπους, l. 8. c. 4. Apud Aetium l. 15. Μηκωνίτις dicitur.

Μηκώνιον, ου, τὸ, succus papaueris, qui ὄπιον etiam vocatur. Μηκώνιον vocat Hippocr. peplum quem & Μηκωνίτην nominat, inquit Gal. in lex. Hippocr. Dicitur etiam excrementum illud, quod pueri primum emittunt. hist. an. l. 7. c. 10.

Μηκώνη, dicta fuit Ceres, quòd primùm papaueris fructum inuenerit. Etym.

ΜΗΛΕΑ, ας, ἡ, malus, arbor: cuius variæ species addito aliquo adiectiuo distinguuntur, vt Μηλέα κυδωνία, cotonea malus ex Creta insula aducta. Μηλέα Περσική, malus Persica. Sic μηλέα Μηδική malus Medica, quæ & κιτρέα dicitur. Vide Diosc. l. 1. c. 160. & Theophr. de caus. pl. l. 8.

Μῆλον, & Doricè μᾶλον, ου, τὸ, malum, pomum: fructus quem fert malus. Ody. η. ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ. Theocr. idy. 7. ὄχναι μὲν πὰρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα δαψιλέως ἁμῖν ἐκυλίνδετο. De aliis etiam fructibus ob quandam formæ rotundæ præsertim similitudinē dicitur. Dicitur enim μῆλον Περσικὸν, malum Persicum aut (compositè) maloperſicum: pro quo interdum etiam Περσικὸν seu Περσικὰ omisso substantiuo. Dioscor. l. 1. c. 165. Et Μηδικὸν μῆλον, Medicum malum: à patriæ nomine, quod Latinis citrium malum, de quo Dioscor. lib. 1. cap. 166. Est & κυδώνιον μῆλον, quod Latini coroneum malum vocant: de quo Diosc. l. 1. c. 161. ¶ Ponitur Μῆλον & pro Μηλέα. ¶ Quemlibet etiam fructum significat: vt apud Lat. poma Il. ι. βάλε δ' ἐν δενδρέα μακρὰ αὐτῇσιν ῥίζῃσι, καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων. Μῆλα metaphoricè vocantur etiam malæ vel potius genæ, teste Pol. quia in modum mali orbiculati extuberant. Sic vsurpatur apud Luc. in magin. & Alex. Aphr. in probl. De mammis etiam puellæ dicitur vtpote teretibus, instar mali: vt apud Aristoph. in Lysistr. ¶ Item Μῆλον, oculi præcedentia iam, inueterata, atque adeò aucta vt etiam palpebras excedat: sic dicta à mali similitudine, quòd ita protuberet oculus vt malum exertum appareat. ¶ Item Μῆλα, carnes quædam rubræ & teretres sub tonsillis. Poll. l. 2. ¶ Item Μῆλα, labra: vnde verb. διαμηλαίνειν, labra mouere. Poll. ¶ Μῆλον etiam expon. ἔρως, quòd Μῆλον Veneri sit sacrum. Significat illecebras vel incitamentum ad rem veneream: apud Theocr. idyl. 6. βάλλει τοι Πολύφαμε τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια μάλοισιν δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα.

Μῆλον ου, τὸ, ouis, pecus. Odys. ι. καλλίτριχα μῆλα νομεύων. Ibid. ἀρνειὸς γὰρ ἔην μήλων ὄχ' ἄριστος ἁπάντων. Interdum dicitur de capris & de bobus: vt Od. ξ. atque adeò de quibuslibet quadrupedibus dictum fuisse testatur Eust. * In hac signif. à Μηλῶ seu Μήλομαι originem habere existimatur: quoniam Μῆλα maximè curæ erant veteribus. Alij Μῆλον appellari putauerunt παρὰ τὸ μηλωθῆναι καρπὸν ἐσθίειν. Varro Μῆλον quasi [illegible] a voce pecudum [illegible] dictum esse ostendit.

¶ Deriuata a Μῆλον, malum.

Μήλινος, η, ον, colorem mali habens, luteus. Item qui est flauo colore. Diosc. Μήλινον ἔλαιον, melinum oleum, i. ex malis cotoneis: à quibus & Μήλινος color dici existimatur.

Μηλινόεις, εντος, ὁ idem ac Μήλινος. Nicand. in Ther.

Μηλίτης οἶνος, vinum ex malis cotoneis, alio nomine κυδωνίτης οἶνος. Diosc. l. 5. c. 28.

Μηλίζω, ad colorē mali vergo seu inclino, colore malum refero. Quidam exp. colorem mali cotonei refero: alij, sum colore luteo. Diosc. l. 2. c. 188. ἄνθη ἔχει μηλίζοντα, flores habet luteos. Idem l. 2. c. 107. τῇ χρόᾳ μηλίζουσαν colorem luteum referens.

Μηλὶς, ίδος, ἡ, malus arbor, quæ μηλέα vsitatiùs dicitur. Theocr. id. 8. τᾷ δ' ἐμῷ ταὶ βάλανοι κόσμος τᾷ μαλίδι μᾶλα. Est etiam coloris genus: item instrumentum quoddam medicum. Item morbus quidam asinorum, de quo Aristot. de an. l. 8.

Μηλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, q. d. pomeus siue pomaceus.

Μήλων, ωνος ὁ Hercules cognomento dictus à Melitensibus seu a Thebanis, aut Bœotiis, quòd non victimas ei immolarent, sed malis duntaxat sacra facerent. Pol. & Hesych.

Composita.

Ἀγριόμηλα, mala syluestria, quæ & ἄγρια μῆλα: vide Diosc. l. 1. cap. 164.

Ἀμαμηλὶς, ίδος siue ἀμάμηλις, ιδος, vel ιος, ἡ, dicitur genus quoddā piri mespili aut fructus, ex eo quòd cum malo floreat. Eustat. ex Paulan. Vtitur & Hippocr. l. 1. de morb. muliebr.

Γλυκύμηλον, siue Doricè γλυκύμαλον, dicitur malum quoddam prædulce, quale est τὸ μελίμηλον. Apud Theocr. verò idyll. 11. Cyclops amasiam suam Galateam γλυκύμαλον appellat: de quo vide apud eius schol.

Ἐπιμηλὶς, ίδος, ἡ. mespili arboris quoddam genus, quę foliis malum refert, vt tradit Diosc. Marcell. Virgil. ἐπιμηλίδα ideo vocari existimat, quòd feliciſſimè ἐπὶ τῆς μηλέας inseratur. At Gal. l. 6. simpl. pharm. acerbam stirpem esse ait & quasi appellari posse malum syluestrem. ¶ Est etiam quoddam [illegible] genus, Athen. ¶ Item ἑορτὴ, teste Hesych.

Κεδρόμηλα q. d. cedrina mala: quæ & Περσικὰ μῆλα. Diosc. l. 1. c. (167.

Κοκκύμηλον, malum quod coccygis vocitant, Latini prunum appellāt. Hipponax στέφανον εἶχον κοκκυμήλων καὶ μίνθης. Arbor τῶν κοκκυμήλων dicitur κοκκυμηλέα, Latinis prunus: de qua Diosc. l. 1. c. 176. & Theophr. hist. plant. l. 4. c. 3. Pro eodem dicitur & κοκκύμηλος teste Poll.

Ἀγριοκοκκυμηλέα (comp.) pruna agrestia. Diosc. l. 1. c. 175. Gal. l. 2. de alim.

Λασιόμηλον, pomum lanugine quadam obductum. Hesych.

Μελίμηλον, ου, τὸ, genus mali dictum à mellea dulcedine, vel à melle eo [illegible] alio nomine γλυκύμηλον. Diosc. l. 1. c. 162.

Ὀρειμαλίδες seu ὀρειμαλίδες, poma montana, mala montana seu syluestria. Theocr. id. 5.

[illegible] τὸ folez genz. Theocr. id. 24.

Στρουθόμηλα, species quædam mali Cydonij. Gal.

Ὑδρόμηλον, ου, τὸ, hydromelum: genus potionis sic dictum à malis cotonei quæ Græci Μῆλα vocant κατ' ἐξοχὴν. Diosc. lib. 1. c. 30. Paulus l. 7. c. 15.

Ὑπόμηλον, exp. subluteus.

Ὑπομηλίζω, sum colore in luteum vergente. Diosc. l. 3. c. 79. ὑπομηλίζοντα τῇ χρόᾳ.

Φιλόμηλος, amator malorum, i. pomorum, qui gaudet seu delectatur, malis. Athen. l. 7.

Χαμαίμηλον dicitur ἡ ἀνθεμὶς ab odore mali, vulgò camomilla. Vide Diosc. l. 3. 154. & Plin. l. 22. c. 1.

Χρυσόμηλον, ου, τὸ, malum aureum: genus est cidonij mali, incisuris distinctum, colore ad aurum inclinante. Columella, & Plin. l. 15. c. 11.

Ὠμομηλὶς, arbor dicta à quibusdam ἀμαμηλὶς necnon ἐπιμηλὶς & ἐπιμηλὶς: de quibus suprà. Sunt (vt refert Athen. qui pi... ri genus crediderint) alij verò malum syluestrem & montanam intelligunt.

¶ Deriuata ex Μῆλον, i. ouis.

Μήλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, ouinus seu ouillus.

Μηλωτὴ, ἡ, propriè ouina pellis: generaliter autē de quauis pelle dicitur, vt tradit Hesych. idémque testatur Etym. & Eustat.

Μηλωτὴς, οῦ, ὁ, ouium pastor.

Μηλάτης, ου ὁ. ouium pastor. Hesych.

Μήλατα, των, oues: vnde Μηλάτων ἀμέργματα, apud Eust.

Μαλλὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Δεξίμηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, oues excipiens vel suscipiens. Eurip. in Andr.

Εὔμηλος, pulchras oues habens, vel ouibus abundans, ouium ferax seu pecorum, pecorosus. Ody. ο.

Πολύμηλος, multas oues habens. Hesiod. in Erg.

Φυξίμηλα, arbores quæ ob altitudinem effugerunt periculum, ne à pecudibus edantur. Vide Plut. in Hellen. quæst.

ΜΗΛΗ, ης, ἡ, specillum: instrumentum chirurgicum quo aliquid illinitur, vel finditur, vel extrahitur, vel infunditur: vt apud Hippocr. μήλη πλατεῖα, & μήλης τὸ πλατὺ, & μήλη διαστομωτρὶς, & μήλη ἐξωτὶς. idem Μήλη ἰσχυρὴ, specillum vulnerarium, quo in vulneribus vti solent chirurgi, & πυρὴν τῆς μήλης, nucleus specilli.

Μηλόω, ῶ, specillum demitto in, seu specilli dimissione pertento. Hippoc. de morb. l. 1. καὶ μηλώσαντα κεφαλὴν μὴ γινώσκειν εἰ τὸ ὀστέον κατέηγε, specillum in caput dimittendo explorandi causa. Item lanas quæ tinguntur spatha seu rudicula deprimo in ahenum. Hesych.

Μηλώματα, coloramenta quibus panni immerguntur. Hesych. Sic a quibusdam vocatur etiam vitis alba. Theophr. hist. pl. l. 3. c. vlt. & l. 6. c. 10.

Μηλωτρὶς, ίδος, ἡ, specillū auricularium. Gal. l. 3. τῶν κατὰ τόπους.

Μήλωσις, specilli demissio seu pertentatio & exploratio quæ fit specillo immisso. Hippocr. de vuln. in cap.

Composita.

Ἀγκυρομήλη, ἡ, Gal. & Erotian. exp. ἀγκιστρον. apud Hippocr.

Ἀπυρομήλη, pro ἀπυρηνομήλη) apud Hip. specillū quod nucleū, i. acumen nō habet, hoc est, Μηλωτρὶς, siue auricularium specillū.

Καταμηλόω, ῶ, specillo demisso agito vel exploro, apud Pol. exp.

Σπαθομήλη, specillum latum, seu spathæ speciem gerens. Gal. τῶν κατὰ τόπους. l. 1. c. 8.

Μήλινος μῆλον &c. vide in Μηλέα.

Μηλολάνθη & μηλάνθη, in comp. ex Ἄνθος.

ΜΗΛΟΣ, ου, ἡ, Melus: insula vna ex Cycladibus, in qua vrbs eiusdem nominis.

Μήλιος, Melius ex Melo oriundus. Apud Aristoph. Μήλιος λιμὸς, Melia fames, pro maxima, quia talis olim Melum pressisse dicitu. Μηλία γῆ, terra Melia, coloris cineritij. vt Eretria. vide Diosc. l. 5. c. 180.

Μηλιὰς, idem quod μηλία. Theophr. in l. b. de lapid.

Μηλιὰς, idem quod μηλία γῆ, apud Plut. de discern. am. ab adul.

ΜΗ'Ν, particula per se posita interdum particulæ μὲν in altera orationis parte respondet, accipiturque sæpius apud Plat. pro δὲ. Interdum significat tamen, præcedente itidem particula μὲν apud Plat. ep. 7. & apud Xen. μὴν plerísque aliis particulis subiungitur. Ἀλλὰ μὴν atqui, at verò *in assumptione*. Item in principio orationis, enimuerò. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ neque verò, sed neque. Τοίνυν verò & porrò. Ἦ μὴν, certè quidem, equidem, profectò. Frequentissimum vsum in iuriurando habet. Καὶ μὴν, item quin etiam. Καὶ μὴν δὴ, imò, enimuerò, sed enim. Οὐ μὴν non tamen, nec tamen, nec verò, vel verùm non, sed non, &c. Doricè μὰν pro μὴν dicitur frequentissimè, apud poetas & præsertim Theocr.

ΜΗ'Ν, μηνὸς ὁ, mēsis. Od. λ. ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο Od. τ. [illegible] ἐνθάδ' Ὀδυσσεὺς τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς τοῦ δ' ἱσταμένοιο, sub finē huius mensis & initiū sequētis. Plu. in Alcib. δέκα μηνῶν αὐτῷ συνῆλθεν αὐτῷ decem mēsibus vel

spacio decem mensium. Thuc.l.2. Πυθοδώρου ἔτι δύο μῆνας ἄρχοντος Ἀθηναίοις. Μῆνες dicuntur etiam menses, i. menstrua. Pro Μὴν Doricè dicitur Μάν, Aeolicè Μεῖς. Il.τ. & apud Hesio. in Erg. Μεῖς γδ χαλεπώτατος ὗτος. Quidã à Μήνη deducũt, i. à luna quia olim mẽses iuxta lunæ cursũ distribuiti erant.

Μηνιαῖος, α, ὁ, menstruus, vt Μηνιαῖα καθάρσεις, apud Alex. Aphr.

Composita ex Μὴν, mensis.

Ἀλιτόμηνος, siue ἠλιτόμηνος, ὁ ἡ, ἡ, extericineus, natus antè completos menses, non assequens iustum mensium tempus. Il. τ. ἠλιτόμηνον ἐόντα.

Δεκάμηνος, qui decem mensium est: vt Ἡρακλῆς δεκάμηνος, apud Theocr. id. 25. Δεκαμηνιαῖος, decimum mensem agens vel decem menses complens. Plut. in Num. δεκαμηνιαῖον βρέφος.

Δωδεκάμηνος, qui duodecim mẽsiũ ẽst, vt δωδεκάμηνος χρόνος. Δυωδεκάμηνος, pro eodem, vt δυωδεκάμηνος παῖς. Hesiodo, puer duodecim mensium.

Δίμηνος, qui duorum mensium est, bimestris. Item ἡ δίμηνος, bimestre temporis spacium.

Διχόμηνος, in duas partes mensem secans.

Διχομηνία, dimidia mensis pars, dimidiatus mensis. Plut. in Dion. ἡ δὲ σελήνη διχομηνίαν ἦγε, luna dimidiatum mensem efficiebat, *hoc est*, pleno orbe fulgebat.

Διχομηνιαία, sub. ἡμέρα. dicitur quæ mensem in duas æquales partes secat.

Εἰκοσάμηνος, qui viginti mensium est in Epigr.

Ἔμμηνος, qui sex mẽsium est. idem cum ἑξάμηνος. Et ἡ ἑμμηνος, ἡ, semestre spacium. Polyb.

Ἔμμηνος, menstruus qui intra mensem fit, menstruo spatio durans: vt ἔργοι ἔμμηνον apud Plat. l.12. de rep. Et ἔμμηνος χρόνος menstruum tempus. Item menstruus, qui vertente mense fit, singulis mensibus recurrens: vt ἔμμηνα ἱερὰ, apud Suid. Et ἔμμηνοι δίκαι, apud eundem. Item ἔμμηνοι καθάρσεις, apud medicos purgationes menstruę, quæ etiam ἔμμηνα & ἐμμηνία, appellantur apud Diosc. l.3. c.4. & 36.

Ἐννεάμηνος, qui nouem mensium est.

Ἑξάμηνος, qui sex mensium est, semestris. Aristot. polit. 4. ἑξάμηνος ἀρχή. item ἡ ἑξάμηνος, sex menses, semestre tempus. Xenoph. Dicitur & ἑξάμηνος, pro ἑξάμηνος χρόνος: vt apud Herodo. τὴν ἑξάμηνον καθεύδουσι, sex menses dormiunt. Item τὸ ἑξάμηνον, semestre spacium.

Ἐπιμήνιος, menstruus, qui singulis mensibus fit, aut vertente mense recurrens. Sic ἐπιμήνιον αἷμα γυναικῶν. Diosc. l. 1 cap. 97. Item ἐπιμήνια ἱερὰ, menstrua sacra seu sacrificia de quibus Herodot. l.8

Ἑπτάμηνος, qui septem mensium est. Et τὸ ἑπτάμηνον ἔμβρυον, partus seu fœtus septem mensium.

Ἑπταμηνιαῖος, septimum mensem agens, vel qui septimo mense in lucem est editus.

Καταμήνιος, menstruus: vt καταμήνιον αἷμα apud Aristot. frequentius absolutè dicit καταμήνιον & καταμήνια, apud Aristot. & Al. Aphr.

Καταμηνιώδης, εος ὁ ἡ, ἡ, menstrualis, menstruus, vt καταμηνιῶδες περίττωμα, menstruum excrementum.

Νεομηνία, nouus mensis, aut prima dies mensis, calendæ. Vide & compos. ex Μήνη.

Ἱερομηνία, dies mensis, in qua festum aliquod celebratur, vel sacra stata aliquo mense, aut etiam generaliter, pro die festo. Herodian. l.1. Reperitur & ἱερομήνια plural. apud Thuc. l.5.

Ὀκτάμηνος, qui octo mensium est. Arist. hist. an. l 6. c. 20.

Ὀκταμηνιαῖος, octauum mensem agens, vel octauo mense natus, vt ὀκταμηνιαῖα βρέφη, apud Alex. Aphr.

Πάμμηνος, per omnes menses durans, qui perpetuis voluitur mensibus. Soph. in Elect.

Πεντάμηνος, qui quinque mensium est, pro quo dicitur & πεντέμηνος, vt refert Etymol.

Τετράμηνος qui quatuor mensium est. Et τὸ τετράμηνον, quod quatuor mensium est, vel spatium quatuor mensium.

Τριακοντάμηνος, qui est triginta mensium. Arist. hist. an. l.6. c.23.

Τρίμηνος, qui trium mensium est, trimestris, vt τρίμηνοι πυροὶ, apud Hesych. Item τρίμηνον trimestre temporis spatium.

Τρίμηνος dici videtur etiam qui singulis mensibus fit, tertio quoque mense.

Τριμηνιαῖος, qui tertio mense maturescit, vt τριμηνιαῖοι πυροὶ, triticum tertio mense maturescens. Diosc. l 2.

Τετράμηνις, ιδος, ἡ, tertia mensis dies. Suid.

ΜΗ'ΝΗ, ης, ἡ, luna. Il. ψ. λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον ἠΰτε μήνη. Dicitur Μήνη σιωπῶσα vel σιωπηλή, quod nonnulli interlunũ vocant, alij lunam intermenstruã. Vide Σελήνη. Capitur etiam pro Μηνίσκος, apud Aristoph. in auibus vt tradit schol. * Μήνη, Hebrææ linguæ periti deriuatum aiunt à manach, quod computare significat, vnde & nomen Arabicum almanach ortum tradunt. Etym. verò deduci posse scribit ἀπὸ τῇ μὴ μένειν ἐν τῷ αὐτῷ, quòd non in eodem statu permaneat.

Μηνίσκος, ου, ὁ, lunula. Aristophani Μηνίσκοι sunt vmbellæ lunatę quæ in statuarum capitibus solẽt poni, ne ab auibus cõspurcentur: vt scribit eius schol. in auib. In qua signif. idem Μηνίς vsurpat. Dicitur etiam de lunata forma aciei, apud Polyb. l. 3. Ab Aristotele autem in probl. Μηνίσκοι dicuntur lunati splendores, seu lunatæ species. Hesych. Μηνίσκοι sunt etiam membranæ tenues: item monilia & torques, ornamenta collaria.

Μηνὴ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Διχόμηνος, ου, ὁ, ἡ, ἡ, diuisam & dimidiatam lunam habens. Alex. l.1. probl. Alij accipiunt pro luna plena. Pro eodem legitur & διχόμηνι.

Διχομηνία, plenilunium. Plut. in Dion.

Ζοφομηνία, ἡ, obscuritas lunæ, vel defectus lunæ: Apud Suid. ab Hesychio esse dicitur cùm abscõsa fuerit luna.

Κακόμηνος, aduersa luna natus, infelix. Hesych.

Νεόμηνος, ὁ, ἡ, ἡ, dicitur luna cum noua est. Aratus in phænom.

Νεομηνία, noua luna, vel nouus mensis. Herodot. ἀνὰ πάσας νεομηνίας, singulis calendis. Pro νεομηνία, dicitur etiam Νουμηνία, facta contractione. Plut. in probl. Rom. Apud Tuc. l. 2. νουμηνία κατὰ σελήνην, noua luna.

Νεομήνιοι ἄρτοι, panes qui tempore lunæ fiebant, dijs in sacrificiis offerebantur. Luc. in Lexiph.

Νουμηνιασταὶ, dicti sunt qui νουμηνίᾳ rem diuinam faciebant, seu qui νουμηνίαν dijs sacram celebrabant, apud Athen. l.1.

Σκοτόμηνος, ης, ἡ, tenebrosa nox, nox illunis. Suid.

Σκοτομηνία, nox illunis, nox qua luna non lucet. Pro eodem dicitur σκοτομήνιος νύξ. Od. ξ. Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ, σκοτομήνιος.

Σκοτόμαινα, nox, caligo nocturna. Doricum esse factum ex Μὰν pro Μὴν tradit Eust. Vide & in comp. Μαίνομαι.

ΜΗ'ΝΙΓΞ, ιγγος, ἡ, membrana: & peculiariter ea quæ cerebrum fotis intelligit Alex. Aphr. probl. 1. ἐκπυρέξας μήνιγγας τῇ ἐγκεφάλῳ. Sic Aristot. hist. an. lib. 3. Μήνιγξ ἡ περὶ τὸν ἐγκέφαλον. ¶ Item sedimentum vini in dolio, priusquam efflorescat, atque ebulliat Hesy.

ΜΗ'ΝΙΣ, ιος, ἡ, ira permanens, ἐργὴ ἐπιμένος. (*nam à μένω deduci putatur) ira memor, odium. Il. α. Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. Interdum accipitur simpliciter pro ira, χόλος, apud Hom.

Μηνίω, iram exerceo, odium exerceo, vel simultatem. Il. α. Αὐτὰρ ὁ μήνιε νηυσὶ παρήμενος. Plut. de sera numinis vindicta. ἐκ δὲ τούτου λέγεται τὸ θεῖον μηνίσαι αὐτοῖς. Syn. καὶ πρὸς ἡμᾶς ἐμήνιεν. Item irascor. Il. Μήνι' Ἀχαιοῖσιν. ¶ Μηνίειν, apud Hippoc, Gal. exp ἐσθίειν καὶ μασᾶσθαι, mandere seu masticare.

Μεμηνιμένως, iracundè indignabundè. Pla. in ep. ad Dion. ἀπεχθῶς μεμηνιμένως καὶ ὑβριστικῶς εἰς ἐμέ.

Μηνιθμὸς, οῦ, ὁ, ira diuina, seu odium diuinum aduersus eos qui deliquerunt Homerus vtitur & pro Μῆνις. (Lac.

Μήνιμα, ατος, τὸ idem quod Μηνιθμὸς. Od. λ. & Il. θ. Paus. in

Μηνιάω, ῶ, idem quod Μηνίω. Atticum esse tradit Eust.

Composita.

Ἀμήνιτος, ὁ ὁ, ἡ, ἡ, nulla ira percitus, non iratus, ira vacuus. Plut. de def. orac. τὸ δὲ θεὸν ἀλλ' ἤπιον καὶ ἀμήνιτον.

Ἀμηνίτως, siue ira, animo ab ira vacuo & libero. Plut. περὶ πολυφιλ.

Ἀντιμηνίω, vicissim irascor, irascor ob illatam iniuriam. Suid.

Ἀπομηνίω, iram depono, irasci desino. apud Hom. vt docet Eustath. item pro simplici μηνίω, irascor, vt Il. 6. Κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι.

Βαρύμηνις, cuius grauis ira est, ægrè placabilis: dicitur à poetis de Medea. Dicitur & ἔλεος βαρύμηνις, epigr. l 4. Philo χαλεπὸς καὶ βαρὺ Μῆνις καὶ ἀπαραίτητος τὴν ὀργὴν. Ponitur & τὸ βαρύμηνον substantiuè pro graui ira seu acerbo odio & vix placabili, apud Phil de vita M. l. 1. (idy. 15.

Βαρυμηνίως, idẽ. Pro quo Doricè βαρυμάνιος, apud Theocr.

Δύσμηνις, idem quod βαρύμηνις. In epigr. autem appellatur etiam χόλος δύσμηνις. q.d. ira cum graui odio.

Ἐκμηνίω, ira excandesco indignor. Hesyc.

Θεομηνία, ira diuina, ira Dei seu Deorum. Eust. in Ilia. α.

Ταχύμηνις, cuius subita est ira & repentina, qui subitò ad iram prouocatur, iracundus. in Epigr.

ΜΗΝΥ'Ω, F. ύσω, indico, significo, nũtio, certiorem facio Plut. in symp. sept sap. εἶτα καὶ τὰ κυβερνήτου λάθρα πέθεσθαι μηνύσαντος, qui clanculum certiorem fecerat. Phil. Μηνύοντος δὲ συμβόλοις τῇ θεῷ Deo significante. Plat. in Phædr. ὡς ὁ ἔμπροσθεν πᾶς μεμήνυκεν ἡμῖν λόγος, declarauit.

Μήνυμα, τὸ, indicatio nunciatio. Thuc. l. 6. Itẽ indiciũ, signũ. Phil.

Μήνυσις, εως ἡ indicatio, nunciatio, significatio. Plut. de Soc. dæm.

Μηνυτής, ὁ, index, nunciator. Thuc. l. 8. Μηνυτήρ. poet. pro eodẽ.

Μήνυτρον, ου, τὸ, indicij præmium, præmium quod datur iudici. Plut. de def. orac.

Composita.

Ἐκμηνύω, enuntio vel indico.

Καταμηνύω, indico, significo, patefio. Plu. κατεμήνυσε τὴν πρᾶξιν. Προ-

Προμηνύω, antè indico, prænuntio. Chrysost. in lib. de sacerdotio, προμηνύειν πόλεμον.

ΜΗΡΙΝΘΟΣ, ὁ, ἡ, funiculus. Alex. Aphr. ἡ θαλάσσια νάρκη διὰ τῆς μηρίνθου τῷ σώματι ναρκεῖ, per funiculum piscatorium piscatoris corpori torporem immittit. Sic & in Epigr. pro funiculo piscatorio positum legitur. Et Iliad. ψ. ἐκ δὲ τέρηνα πέλειαν. Λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδὸς, tenui funiculo.

Σμήρινθος, idē qđ Μήρινθος, Plat. de leg. l. 1. ταῦτα τὰ πάθη νεῦροι ἢ σμήρινθοί τινες ἐνοῦσαι σπῶσί τε ἡμᾶς καὶ ἀλλήλας ἀνθέλκουσιν.

ΜΗΡΟΣ, οῦ, ὁ, femur, femē. Sunt qui exponant etiam, crus. Od. κ. Τόφρα δ᾽ ἐγὼ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. Il. ω. Μηρὰ πληξάμενος. Sic & apud Plut. in Fabio. Et apud Xen. Pæd. γ. πατάξας τὸν μηρόν. Sic appellatur & os quod insertum acetabulo in genu desinit. hinc μηρὸς ἀμφικέφαλος. Aristot. vtrinque quasi caput habens. Exponitur etiam, coxa. In plur. dicitur μηροὶ & μηρα, apud poëtas per metaplasmum. * Grammatici deducunt à Μείρω vel Μέρος, quòd inde corpus velut diuidi incipiat.

Μηριαῖος, α, ὁ, ad femur siue femora pertinens, q. d. femoralis: vt μηριαῖα ὀστᾶ, ossa femorum, apud schol. Hom.

Μηρίον, ου, τὸ, idem quod Μηρὸς femur: vnde Μηρία καίειν, sæpe apud Hom. & Hesiod.

Composita.

Διαμηρίζω femora diduco. Item femoribus diductis ineo: dicitúrque & de fœminis & de maribus. teste Helych. Aristoph. in auibus. Ἐγὼ διαμηρίζοιμ᾽ ἂν αὐτὴν ἢ δύ᾽ ἐμέ.

Διαμηρισμὸς, femorum diductio: & coitio quæ fit diductis femoribus. Quidam exp. interfemineus seu interfemoralis congressus. Plut. symp. 3. probl. 7.

Εὔμηρος, qui bona seu firma femora habet, aut etiam crassa: vel idem cum καλλίμηρος. Poll. lib. 2.

Καλλίμηρος, pulchra femora habens, qui est pulchris femoribus. Poll. l. 2. (femora.

Μεσομήρια, q. d. interfemina: spacium quod est inter femina seu

Παραμήρια internæ femoris partes, femina. Poll. l. 2.

Παραμηρίαι pro eodem. Idem ibid.

Παραμηρίδια, (sub. ὅπλα) arma quæ equorum Μηροῖς aptantur ad tegendam hanc partem. Xen. pæd. 6. Exponitur & generaliùs, femorum siue feminum tegumenta & arma: item feminalia seu femoralia.

Σύμμηρος, qui est contractis femoribus. in Hippiatria.

Φαινομηρὶς, ίδος, ἡ, quæ femora ostendit. Φαινομηρίδες siue φαινομηρίδες, dictę fuerunt Lacenæ mulieres, quod incedentes femora retegerent. Plut. in Numa.

ΜΗΡΥΩ, F ύσω, reuoluo, glomero, agglomero. Apud Hippoc. Μεμήρυκεν. Gal. exp. conuoluit: metaphoram esse dicens ἀπὸ τῶν μηρυομένων ἐρίων.

Μηρύομαι, reuoluor, glomeror. Item filum deduco & agglomero. Vsurpatur & pro texere seu intexere, apud Hesiod. in erg. Στήμονι δ᾽ ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι, in pauco stamine multam tramam intexere.

Μήρυμα, τὸ, dicitur τὸ κάταγμα, filum seu stamen quod digitis è colu deductum, & fusi circumactione recollectam agglomeratúmque est idem quod νῆμα. Apud Plut. de def. orac. Μηρύματα λίθων μαλακὰ νηματώδη, lapides molles qui in fila seu stamina deduci possent. Pro eodem reperitur & Μήρυσμα, apud Hesych. & Μήρυγμα, apud eundem itémque apud Poll. l. 7. cap. 10. Vtitur & Nic. in Ther. v. 160.

Μηρύκω, μηρυκάζω, μηρυκίζω, μηρυκάομαι propriè significant, cibum iam antè mansum & deglutitum veluti reuoluto ac rursum mando, rumino. παρὰ τὸ μηρύειν. Primo vtitur Etymol. In Hippiatr. legitur Μηρύκομαι. Secundo vtitur. Aristot. hist. an. l. vlt. Tertio Basil.

Μηρυκισμὸς, οῦ, ὁ, ruminatio. Basil. & Greg.

Composita.

Ἀμήρυτος, ὁ καὶ ἡ, colo non deductus. Et metaph. infinitus, seu imperfectus. * poll. Arg. l. 2. γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἥκει.

Ἀναμηρύομαι, fila dilapsa seu fluentia fuso circumacto recolligo. seu fuso circumacto retraho & reuoco, Plut. de solert. anim. ἐνδιδῶσι δ᾽ ἀκεῖν καὶ κατὰ μικρὸν ἀναμηρυόμενον λανθάνει.

Ἀναμηρυκάομαι, idem quod Μηρυκάομαι, rumino, remando, apud Luc. ἀναμηρυκώμενος τὴν μνήμην τῶν βεβρωμένων.

Ἐκμηρύομαι, euoluo, vel explico. & metaph. extraho, seu educo: vt apud Suid. ἐκμηρυσάμενος τὴν δύναμιν ἐκ τῆς δυσχωρίας κατεστρατοπέδευσε.

Εὐμήρυτα ἔρια, lanæ ad nendum faciles. Luc.

Μήστωρ, vide in Μήδομαι. Μήτι, in Μή.

ΜΗΤΗΡ, έρος & τρὸς p syncopē ἡ, mater. Il. ζ. πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. Demosth. contra Mid. ἡ μὲν γὰρ ἦν ὡς ἀληθῶς μήτηρ, ἡ τεκοῦσα αὐτόν. Et ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφὸς, apud Herodot. & Xen. matris frater, i. auunculus. Dicitur etiā de brutis animantibus, quæ fœtum ediderunt. Od. λ. de vitulis, αἳ δ᾽ ἐπεὶ μυκώμεναι ἀμφιθέουσι Μητέρας. Sic & Xen. in Cyneg. ¶ Impropriè quoque & metaphor. dicit: vt epigr. li. 2. in fures, τὴν ἀναδυομένην ἀπὸ μητέρος ἄρτι θαλάσσης emergentē è mari parēte Venerē. Isoc. in Pan. Μόνοις γὰρ ἡμῖν τῶν Ἑλλήνων τὴν αὐτὴν τροφὸν καὶ πατρίδα καὶ μητέρα καλέσαι προσήκει. Hesiod. sub finē dierū ἡμέρας quasdā appellat Μητέρας i. benignas, quib. opponit Μητρυιάς, quæ nouercarū modo infestæ sunt & noxiæ. * Deducit à Μάω, ὦ, i. quæro: vel quod à fœtu quæratur, vel quòd fœmi victum (quærat.

Μητέρα, ας, ἡ, mater. item φρονίμη. Hesychio.

Μητέριος, ὁ, maternus: ex Epigr.

Μητρικὸς, ὁ, maternus. Poll. Μητρικὴ κλῆσις.

Μητρῷος, ὁ, maternus. Xenoph. in Cyneg. σεβὰς τοὺς πατρῴους καὶ τοὺς μητρῴους θεούς. Et Μητρῴα κλῆσις, apud Poll. ¶ Μητρῷον χωρίον dicitur matrix seu vulua. Neut. gen. Μητρῷον sub. ἱερὸν dicitur Athenis Phrygiæ deæ fanum, matris deûm fanum. Athen. lib. 9.

Μητρωακὸς, οῦ, ὁ, vt Μητρωακαὶ καὶ ἁγιστεῖαι, purificationes quæ in sacris Cybelæis fiebant.

Μήτρως, & Μάτρως, Doricè, auunculus maternus. Il. β. πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα, qui patri suo erat auunculus maternus. Pro eodem dicitur Μητρῷας & Μητρωίας. Poll. l. 3.

Μητρὶς, ίδος, ἡ, sc. πόλις, materna ciuitas, seu patria matris, ciuitas ex qua mater alicuius oriunda est. Cretense hoc vocabulum esse testantur Plut. in l. an. seni capess. respub. & Synel. ep. 94.

Μητρόθεν à matre, ex parte matris. Herodot. & Plut. in Per.

Μητρίζω f. ίσω, sacra matris deûm perago, vel stipem ei cogo. Poll. lib. 3. cap. 2.

Μητρυιὰ, ᾶς, ἡ, nouerca. Il. ν. Γνωτὸν μητρυιῆς ἐρυώπιδος. Hesiod. ἡμέρας quasdam metaph. dicit Μητρυιάς.

Μητρυιὸς, per iocum dicitur vitricus. Eustath. ex Theopompo, & aliis comicis.

Μητρυιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nouercalis. Plut. in præc. cōnub. de noua nupta, ὅπως ἀμύνηται τῆς ἑκυρᾶς μητρυιῶδες, nouercalē animū.

Μήτρα, ἡ matrix, vterus. Luc. τὸ ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικόν. Dicitur κατ᾽ ἐξοχὴν de vulua suilla numerata quōdam in delitiis. Plut. sympos. 8. probl. 9. ¶ A Galeno in lex. Hipp. Μήτρη exponitur κάλυμμα ἕλιγμά τι ἢ ὑπὸ ἰδ᾽ ὑμὴς ὀνομαζόμενον. ¶ Μήτρα in arboribus dicitur medulla, siue vitalis anima. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 4. & lib. 5. c. 6. Cerealibus quoque Μήτρα tribuitur ab eodem Theophr. lib. 4. de caus. pl. cap. 12. ¶ Item mater, vesparum quoddam genus. Aristot. hist. an. l. 9. c. 14.

Composita: ac primum ex Μήτηρ.

Ἀμήτωρ, ορος, ὁ, matrē nō habēs. Sic Christus quā Deus est, dicitur ἀμήτωρ, quā homo, ἀπάτωρ. Pro κακομήτωρ sumi dicitur, apud Soph. in Elect. Doricè verò pro ἀμήτωρ dicitur ἀμάτωρ.

Ἀμφιμήτωρ, frater ex diuersa matre, apud Aeschyl. & Poll. Pro quo Doricè dicitur ἀμφιμάτωρ. Eurip. in Andr.

Δημήτηρ, τερος, & contract. τρὸς, ἡ, & Δημήτρα, ας, ἡ, Ceres, dicta quasi γῆ μήτηρ, dea frugum. Homer. in hymn. Orph. in hymn. Herodot. Δημήτερος καρπὸς. ¶ Metonymicè capitur pro ipsis cerealibus muneribus, vt apud Oppian. Τυρὸν ἐμοὶ δ᾽ ἡμιν Δημήτερα μισγομένην id est, panē. (ἄρτος.

Δημήτριος ὁ, cerealis: vt ὁ δημήτριος καρπὸς & ὁ δημήτριος

Δημητριακὸς, idem quod δημήτριος, vt δημητριακὸς καρπὸς, apud Alex. Aphr. cereales fruges.

Δημήτριον, ου, τὸ, Cereris lucus. Eust.

Διμήτωρ, bimater: epitheton Dionysij seu Bacchi, apud Diodor. lib. 5. Et Διμάτωρ, Doricè pro eodem.

Δυσμήτηρ, ερος, ἡ, mala mater, aut infelix mater. Odyss. ψ. Μῆτερ ἐμὴ δύσμητερ ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα, Τίφθ᾽ οὕτω πατρὸς νοσφί- (ζεαι.

Ἑτερομήτωρ idem quod ἀμφιμήτωρ.

Λιπομήτωρ, qui matrem reliquit. in Epigr.

Μεγαλομήτηρ, auia. Hes.

Μητρομήτωρ, matris mater, i. auia materna. Poll. ex Pind.

Μονομήτωρ, cui sola mater superest. Hes.

Μουσομήτωρ musarum mater. Aeschyl.

Ὁμομήτωρ, & ὁμομήτριος, eadem matre natus, vterinus frater.

Παλαμάτωρ, antiqua parens, prisca mater. Eurip.

Παμμήτωρ, omnium parens, omnium mater, omniparens. Non. παμμήτειρα κόσμου ζωὴ.

Παμμήτειρα, idem. Hom.

Πατρομήτωρ matris pater, auus maternus.

Προμήτωρ, idem. Hes.

Φιλομήτωρ, matris amans. Plut. in Sol.

Composita ex Μήτρα.

Ἀμφιμήτριος, ὁ καὶ ἡ, qui circa matricem est. Apud Hippocr. lib. 2. epidem. ἀμφιμήτριον σημεῖον, signum quod affectionum vuluæ significatiuum est. Ἀμφιμήτριον dicitur fundum nauis, carina. Poll. l. 1.

Ἐμμήτριος, ὁ καὶ ἡ, medullam in se habens. cui medulla inest vt ἔμμητρα ξύλα, apud Theophr.

Ἐχινομήτρα, echinometra, seu echinorum matres aut matrices. Sic dicitur echinorum quoddam genus cætera magnitudine excedens. apud Aristot. hist. an. l. 4. c. 5. [Clearcho Poll. l. 2.

Νευρομήτρα, ας, ἡ, neruorum matrix, seu mater. Athen. lib. 9 ex

Ὀρτυγο-

Ὀρτυγομήτρα, coturnicum matrix. Aristoph. in Auib. Est etiam coturnix maxima. Aristot. hist. an. l. 8. c. 12.

Περιμήτριος, & περιμήτριος, medulla cinctus, medulla refertus. Theophr. hist pl. l. 3. c. 10.

Τεττιγομήτρα, cicada matrix, seu cicadarum mater. Aristot. hist. an. l. 5. c. 30.

ΜΗ͂ΤΙΣ ιδος ἡ, consilium. Interdum intelligentia, prudentia, sapiētia: vt ἀμείνων μῆτις, & ἀρίστη μῆτις, & λεπτὴ μῆτις, apud Hom. Apud eundē dicitur & Μῆτιν φράζεσθαι: itē metaphoricè Μῆτιν ὑφαίνειν & Μῆτιν τεκταίνεσθαι. Interdum in malam partem sumitur pro vafro consilio: vt quum δόλος & Μῆτις coniunguntur: itidem apud Homer. Etymol. deriuat à Μήδω (pro quo vsurpatur potius Μήδομαι) vnde Μῆσις, & per mutationem literæ σ in τ μῆτις.

Μητιόεις, εντος, ὁ, consilio abundans cui multum est consilij: vt Ζεὺς μητιόεις, apud Hesiod. in Erg. At Μητιόεντα φάρμακα, Od. δ, quæ magno consilio & prudentia sunt confecta.

Μητιέτης, ου, ὁ consultus, prudens: vel consiliarius: consultor: epitheton Iouis, passim apud Hom. &c

Μητιάω, consilia agito, consulto, delibero. Iliad. η. Βουλὴν ἣν θεοῖσιν ἐπιἀνδάνει μητιόωσιν. Exponitur etiam, consulo, molior rem quampiam, vt Odyss. ζ. Νόστον Ὀδυσσῆι μεγαλήτορι μητιόωσα. Sic & Iliad. σ.

Μητιάομαι, idē. Il. χ. Ἀλλ' ἄγετε φράζεσθε θεοὶ καὶ μητιάασθε.

Μητίζομαι vel Μητίομαι, consilia agito, consulto, Il. ψ. οὐδ' ἐμὲ κεῖθι [illegible] σέθεν αὐτὸς μητίσασθαι Il. ο. Αὐτῷ οἱ θάνατον μητίσομαι, exp. afferam mortem. Il. γ. Μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι [illegible] excogitabo inimicitias. Exponitur & efficio Od. ω. Οἱ δ' ἔρδοι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μέλλοντες, magnum opus deliberatione maxima aggressi sunt seu effecerunt.

Μήτισμα consilium. Hesych.

Μῆτος, εος, τὸ, idem quod Μῆτις.

Composita.

Ἀγκυλομήτης, ου, ὁ, & ἀγκυλομήτις, ιος ὁ vel ἡ, qui obliqua agitat consilia [illegible] vafer, versutus: vt Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης, apud Hesiod. in Erg. Et ἀγκυλόμητις [illegible] & γυνὴ apud Nonn.

Ἀγλαόμητις & ἀγλαομήτης, consilio clarus.

Ἀγλαομητιάω [illegible] clarum & illustre consilium. Hesych.

Αἰολομήτης, varium consilium habens: & per hoc vafer, astutus. Hesiod. in Theog.

Αἰπύμητις, cuius consilia sunt alta & sublimia. Exponitur etiam [illegible] apud Æschyl.

Α[illegible] cuius consilia non intereūt, sed immota permanēt.

Α[illegible] duplicis consilij anceps & dubia.

[illegible] cuius dolosa sunt consilia, dolosus, vafer [illegible]

[illegible], mala meditans & machinans. Suid. & Hes.

[illegible] necessitas stabilis consilij.

[illegible] bono consilio instructus prudens. Epigr.

Θε[illegible] sapiens, diuina consulens. Nonn.

Θε[illegible] diuina sapio, diuino spiritu agor. Hesych.

Θρασυμήτης & θρασυμήτης, audax in consilio capiendo, cui est audax consilium.

Κακοβουλεύς & κακομήτης, qui malo consilio vtitur, cuius mala sunt consilia [illegible] Oreste.

Κλυτόμητις & κλυτομήτης, inclytus consilio & prudentia: in anthol. epigr. & Hom. hymno in Vulcan.

Λ[illegible]μητις, exp. prudens consilium. Hesych. vero exp. [illegible] animum cordatum, qualis sub hispido & hirsuto pectore latere solet. Idem tamen [illegible] apud Homer. exp. pectus inualidum ad capienda consilia.

Μειλιχόμητις, cuius blanda & mitia sunt consilia: seu miti & placido ingenio præditus. Hes.

Ποικιλομήτης & ποικιλομήτης, idem quod αἰολομήτης, varia & multiplicia habens consilia versipellis &c. Od. γ. & η.

Πολύμητις & πολυμήτης, abundans consilio & prudentia: epitheton Vlyssis passim apud Hom.

Συμμητιάεσθαι, cum alio consultare, seu consilia sua cum aliquo communicare. [deliberat. Nonn.

Ταχύμητις & ταχυμήτης, celer in capiendo consilio, qui citò de-

Ὑστερόμητις & ὑστερομήτης, qui post factum sapit. Nonn.

ΜΗΧΑΝΗ͂ ῆς ἡ, artificium seu adminiculum quo quis vtitur ad rem aliquam efficiendam. Quidam exp. commentum, ars solertia. Item machina fabrica, in metaph signif. Aristoph. in vesp. Ἀλλὰ [illegible] μηχανὴν ὅπως τάχιστα. Plat. de leg. πάσῃ μηχανῇ, omni ope. Apud eundem de rep. lib. 2. τίς μηχανὴ δικαιοσύνην τιμᾶν ἐθέλειν, &c. qui fieri potest, vt quis velit iustitiç honorem habere, vel quid causæ est, cur quis velit? Idem in symp. πλέκειν μηχανάς, struere fraudes. ¶ Est etiam machina belli, machinamentum. Thuc. lib. 2. ἅμα δὲ τῇ χώσει καὶ τὰς μηχανὰς προσῆγον τῇ πόλει Et generaliter pro machina: vt in prouerbio θεὸς ἀπὸ μηχανῆς, de quo vide Erasm.

Μηχανικός, mechanicus, qui fabricandarum machinarum est peritus. Et Μηχανικὴ τέχνη, ars mechanica, de qua Aristot. in probl. & Heron. Generaliter autem Μηχανικὸς dicitur opifex

eorum operum quæ ingenio simul & manu fiunt.

Μηχανάω, machinor, molior, excogito, struo. Od. σ. Οἳ ἐμεῖο μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανόωντας.

Μηχανάομαι, idem Od. π. πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανόωνται. Od. δ. Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται. Isoc in Hel. encom. ψευδῆ μηχανήσασθαι λόγον, comminisci mendaciū. Herodo. Μηχανάομαί σφι ἀγαθὰ πάντα, illis omnia cōmoda procuro. Μηχανᾶσθαι γέλωτα, risū mouere. Xē. ¶ Itē passiuè, arte mechanica fio. Athen. ἡ δ' ἑτέρα τις εἰς τὰς διαίτας βουλομένοις εἰσιέναι μεμηχάνητο transitus alter erat arte machanica factus.

Μηχάνημα, τὸ, machinamentum, machina. Luc. & Dem. Itē metaph. sicut & Latinè machina. Luc. in lib. de cal. Exponitur & commentum artificium.

Μηχανητής, οῦ, ὁ, machinator. Μηχανητικός, ῆ, ὁ, machinandi seu machinas fabricandi peritia præditus. Item solers, excogitator. Xenoph.

Μηχανιώτης, idem quod μηχανητής Hom. hymno in Merc.

Μῆχος, εος, τὸ, idem cum Μηχανή, artificium, consilium, cōmentum, remedium. Eurip. in Androm. τί δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξανύσαι μ' ἄν; Item dolus. Od. β. οὐδ' ἔτι μῆχος ὀρίμαθαι δυνάμεθα πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντες. Sic epigr. l. 2. Αὐτὴν μαρτίον μῆχος ἐπεφράσατο.

Μῆχαρ, idem quod Μῆχος, ex eoq; factum sicut δέλεαρ sic à δέλος. Aeschyl. in suppl. Expon. etiam, conamen, apud Lycop.

Composita.

Ἀμήχανος, cui nullum commentum seu artificium suppetit ad aliquid agendum, qui nihil moliri nouit, simplex, minimè solers. Demosth. in epitaph. Xen. pæd. 7. Et ἀμήχανος γυνή, minimè cauta. Eurip. in Hippol. Item nullis machinis expugnabilis, omnia artificia & commenta superans. Il. π. & κ. Ἀμήχανα ὄνειρα, somnia quorum interpretationē nemo excogitare potest. Od. Ἀμήχανα ἔργα, facta certam perniciem afferentia. Il. λ. Ἀμήχανον, dicitur etiam cuius magnitudo & præstantia nulla arte aut solertia inueniri & æstimari potest: vt ἀμήχανος, ὀλβ. ἀμηχανία, inestimabilis felicitas. Plat. in apol. Et generaliter, impossibile, apud Chrysost. ¶ Item Ἀμήχανος, pro κακομήχανος, machinator malorum. Il. ο.

Ἀμηχανητός, ὁ, καὶ ἡ, consilij & mentis inops. Diony. Halyc.

Ἀμηχάνως, impossibiliter.

Ἀμηχανία, mentis & consilij inopia, status hominis attoniti & stupefacti. Od. ι. Item difficultas & angustiæ rerum. Hesiod. in Erg.

Ἀμηχανέω, sum inops consilij & mentis, anxius sum, hæsito. Xenoph. pæd. 2. [illegible] ἀμηχανοῦντας διατελεῖν. Thuc. ἀμηχανῶ [illegible] anxius & perplexus fieri in hac re. Eurip. τίνος ἀμηχανεῖς πέρι; quid te anxium reddit? Item non possum. vt ἀμηχανῶ λύειν.

Ἀναμηχανάομαι, rursum machinor seu molior.

Ἀντιμηχανάομαι, machinas machinis oppono aut fraudes fraudibus.

Βιομήχανος, qui ad vitam sustentandam nihil non machinatur. Aristot. hist. an. l. 9.

Βιομηχανία, industria in vita sustentanda & victu comparando Pol. ex Ar[illegible]

Δ[illegible], studio machinor vel molior. Plato epistol. 7 [illegible]

Δολομήχανος, doli seu dolorum machinator, [illegible] tus

Δωδεκαμήχανος, duodecim instructus [illegible]. Exponitur etiam, qui est varius & omnis generis [illegible] Aristoph. in Ra. Eurip. in Hipsipyle.

Ἐπιμηχανάομαι insuper molior vel machinor.

Εὐμήχανος, ad machinandum promptus, industrius, ingeniosus, solers. Aristot. hist. an. l. 9.

Εὐμηχάνως ingeniosè, artificiosè, affabrè. Luc.

Εὐμηχανία, industria solertia. Pind.

Θρασυμήχανος, audax machinator.

Κακομήχανος, malorum machinator & excogitator. Od. π. Pro quo Doricè κακομάχανος, apud Moschum idyl. 7.

Κακομηχανάομαι, mala struo. Plut.

Παμμήχανος, qui omnia machinatur, seu ad quiduis machinandum præceps. Eust.

Περιμηχανάομαι, q. d. circum machinor, aut circum molior, circum struo. Od. ξ. [illegible] ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο.

Ποικιλομήχανος, qui varias machinas & techinas callet, callidus, versutus. Athen. l. 13 in quodam epigr.

Πολυμήχανος, qui est prompto ad multa machinanda ingenio; solers prudens. Il. β. πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ.

Πολυμηχανία, ἡ, multorum machinatrix molitrixque solertia. Od. ψ.

Προσμηχανάομαι, idem quod Μηχανάω. Aeschyl.

Ἀπροσμήχανος. (*Decomp.*) contra quem nullæ valent, machinæ, inexpugnabilis.

Μία. vide in Εἷς.

ΜΙΑΙ͂ΝΩ, F. ανῶ, inquino, conspurco, fœdo. Theocr. idyll. 24.

ἐπὶ νεκρῷ αἵματι πάντ' ἐμίανεν ἐφεβικά. Item inficio, tingo, Il. δ. Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ Μῃονὶς ἠὲ Κάειρα. ¶ Item polluo, contamino, conscelero. Lucian. οὐκ ἂν βουλοίμην μιᾶναι φόνῳ τὰς χεῖρας. Herodian. lib. 2. βασιλείῳ μιᾶναι τὰς δεξιὰς αἵματι, manus sanguine commaculare. ¶ Interdum, profano.

Μιαίνομαι, inquinor, contaminor, fœdor. Il. π. Μιάνθησαν δ' ἔθειραι Αἵματι καὶ κονίῃσι.

Μίασμα, inquinamentum. Item labes, piaculum, scelus Æschin. Demosth. ex Luc. Exponitur etiam, contaminatio, conscleratio.

Μίαμμα, tinctura. Μιασμὸς, inquinatio.

Μιάστωρ, q.d. inquinator, contaminator: qui scelere aliquo contaminatus ex eóque contracto piaculo cæteros eidem obnoxios reddit. Sophocl. in El. Exponitur etiam, homicida (de Marte dictum) in Epigr.

Μιαρὸς οῦ, ὁ, pollutus, contaminatus: vt αἵματι μιαρὸς, sanguine fœdatus, pro quo absolutè Μιαρός. Il. ω Item general. scelestus, impurus. Dem. in Mid.

Μιαρῶς, pollutè, contaminatè. Item scelestè.

Μιαρία, impuritas apud Suid. Item scelus.

Composita.

Ἀμίαντος, ὁ καὶ ἡ, non pollutus, immaculatus, intemeratus. Plut. in Pericle. Est & nomen gemmæ sic dictæ quòd in ignem coniecta non consumatur nec inquinetur: de qua Diosc. lib. 3. cap. 119. Plin. lib. 36. c. 19.

Ἐκμιαίνομαι, polluor, contaminor: & peculiariter effluxu seminis vt solent somniantes. Aristoph. in Ran. & Gal. in lex. Hippocr.

Καταμιαίνω, idem quod Μιαίνω, nisi quòd prępositio significationem auget.

Παμμίαρος, omnino scelestus, scelestissimus. Poll.

ΜΙΓΝΥΜΙ, & Μιγνύω. (F. ίξω à Μίγω inusitat.) misceo, permisceo, Plat. in Timæo, Μιγνὺς δὲ μετὰ τῆς οὐσίας, permiscens cũ materia, Diosc. l. 5. c. 27. οἱ μὲν γὰρ εὐθέως μετὰ τὸ τρυγηθῆναι τὴν σταφυλὴν μιγνύουσι θάλασσαν, aqua marina miscent. Dicitur etiam Μιγνύναι τινὶ, & Μιγνύναι εἴς τι. Apud Apoll. Arg. 2. χερσὶν ἐναντία χεῖρας ἔμιξε, manus conseruit. Idem ibidem, Ἀμαζονίδεσσιν ἔμιξαν ὑσμίνην, cum Amazonibus pugnam miscuerunt. vel conseruerunt. Significat etiam, corpus miscere.

Μίγνυμαι, misceor, Μιχθὲν εἰς ὕδωρ, apud Aristot. in pol. Dicitur etiam Μίγνυται ἔκ τινων: vt apud Plut. in sympos. Dicitur etiam de præliantibus: vt apud Hom. Μιγῆναι τινὶ ἐν παλάμαις. manus conserere & Μιγῆναι ἐν δαΐ, eadem significatione. Il. ξ. Ponitur etiam pro πελάσαι, propè accedere: vt Iliad. ο. κλισίῃσι μιγήμεναι οὐδὲ νέεσσιν. Dicitur etiam Μίγνυσθαι τισὶ, in aliquorum cætu esse, inter aliquos versari & Κύρνοισι μίξεσθαι, Odyss. ξ. Et Μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, Iliad. γ. cui commercium fuit cum exteris. Vsurpatur etiam de concubitu, vt Il. τ. Μή ποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι οὐδὲ μιγῆναι. Sic Μητρὶ μίγνυσθαι, apud Plat. cum matre corpus commiscere.

Μίσγω, idem quod Μίγνυμι. Il. γ. κρητῆρι δὲ οἶνον Μίσγον.

Μίσγομαι, idem quod Μίγνυμαι. Odyss. υ. Μισγέμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι. Sic Μεμιγμένος κακοῖς. Soph. implicitus malis. Il. ε. οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς Μίσγετο, neque se Achiuis immiscebat. Frequens est pro concumbere, vt Od. ο. ὃς ἐμίσγετο λάθρῃ. Od. υ. αἳ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ. Dicuntur & præliantes Μίσγεσθαι. Il. δ.

Μεμιγμένως, mistè seu mixtè, mixtim, promiscuè. Exponitur & confusè.

Μίγμα, τὸ, mistura seu mixtura, miscella. Itẽ farrago. Et peculiariter de medicamẽtorum mixturis. Μιγμὸς, idẽ, apud Laërt.

Μίξις, εως, ἡ, mistio, permistio. Luc. in Zeux. ἡ μίξις δὲ καὶ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων. ¶ Item concubitus, coitus. Herodot. (de Agathyrsis) ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιεῦνται.

Μικτὸς, οῦ, ὁ mixtus. Gal. ad Glauc.

Μίγδην, mixtim, permixtim vel promiscuè. Μίγδα pro eodem, Μίγα, idem quod Μίγδα. [apud Hom.

Μιγὰς, άδος, ὁ, mistus permistus, miscellaneus. Apud Eurip. in Androm. πολλοὶ δ' ἔπ' ἄλλων μιγάδες, exp. alij aliis permixti. Item Μιγάδες, homines conuenæ, apud Isocr. in Paneg. & apud Athen. [λότητι.

Μιγάζομαι, pro Μιγνύω, misceo. Od. θ. Μιγαζομένους φι-

Ἴγδη, ης, ἡ, mortarium, pila: idem quod Θυεία, Hesych. & Etym. (* παρὰ τὸ μίσγειν τὰ θύη abiecto μ, quia pharmaca & condimenta ibi miscentur ac tunduntur.) Est & saltationis genus teste Poll. l. 10. c. 24. & Athen. lib. 14.

Ἴγδιον, ου, τὸ, mortariolum, θυείδιον.

Ἰγδίζω, lumbos huc illuc flecto in modum tudiculæ seu pistilli dum in mortario aliquid eo tunditur.

Ἴγδισμα, τὸ, genus saltationis. Etymol.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιμιγὴς, vndique mistus. Τὸ ἀμφιμιγὲς, Hesych. dicit στιππεῖον πρὸς ὃ τὸν μίτον αἱ γυναῖκες προσάγουσιν.

Ἀναμίγνυμι, vel ἀναμιγνύω, immisceo. permisceo, commisceo. Plutarc. in Per. πρὸς ἀνθρωπείας χρείας ἀναμιγνὺς τὴν ἀρετὴν

Ἀναμίγνυμαι, vel ἀναμιγνύομαι, immisceor, permisceor, &c. ἀναμίγνυσθαι τῇ ἅλμῃ. Luc. & ἀναμιχθεὶς τῷ πλήθει, apud eundem.

Ἀναμίσγω, idem quod ἀναμιγνύω.

Ἀναμεμιγμένως, mixtim, promiscuè. Hesych.

Ἀναμεμίγδην & ἀμμίγδην, idem apud Nic. in Ther.

Ἀναμὶξ, idem Xen. in sympos.

Ἀνάμιξις, permixtio, commixtio.

Ἄμμιγα, vnà cum, seu inter & quasi permixtim. Epigr. lib 1. ἄμμιγα νεκροῖς κεῖμαι, mixtus mortuis seu inter mortuos. In iisdem lib. 3. Ἤσκησεν Μούσων ἄμμιγα καὶ Χαρίτων, Musas & Charitas. (commixtio.

Decomp. Συναναμίγνυμι, simul immisceo. Συναναμιξις,

Ἀπομίγνυμι, idem quod Μίγνυμι. Ἀπόμιξις, mistio.

Διαμιγνύω, misceo. Plut.

Εἰσμίγνυμι misceo ad. Idem.

Ἐμμίγνυμι, immisceo: vnde pas. ἐμμεμιγμένος apud Plu. in sym.

Ἐπιμίγνυμι, misceo, permisceo. Item commercium habeo seu exerceo. Thuc. οὐδ' ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις.

Ἐπιμίγνυμαι idem Thuc. lib. 2. οὐδ' ἐπεμίγνυντο ἔτι ἀκηρυκτεὶ παρ' ἀλλήλους.

Ἐπιμιξία, permistio, commistio, coalescentia Plut. in sym. Item commercium. Ioseph. Item congressus. Plut. Ἐπίμιξις, idem Thuc. (Od. λ.

Ἐπίμικτος, mistus, Appia. Ἐπιμὶξ, mistim, promiscuè apud Hõ.

Ἐπιμίσγομαι, commercium habeo, in consortium venio, aut sum. Hesiod. in Theog. Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται. Et cum dat. apud Hom. Exponitur etiam, ingredior, accedo, apud Call. hymno in Iouem. οὐδέ τι μιν κεχρημένον Εἰλείθυιης Ἑρπετὸν οὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται.

Decomp. Ἀνεπίμικτος, commercia cum exteris non exercens. Ioseph. Et ἀνεπίμικτος πόλεμος, cuius tempore nulla vltrò citroque commercia exercentur. Ἀνεπίμικτος ῥυπαρίας, sordes nullas admixtas habens. Ἀνεπιμίκτως, non admittendo permistionem.

Εὐεπιμίκτως, facilè admittendo congressum & consortium. Poll. lib. 5.

Καταμίγνυμι, & καταμιγνύω, immisceo, permisceo. Plut. in symp. τὰ ἀλσώδη ἐπιτήδεια καὶ σκιερὰ καταμίξαι τοῖς φυτοῖς. Apud Aristoph. τὴν φροντίδα λεπτὴν καταμίξας ἐς τὸν ὅμοιον ἀέρα, pro quo per sync. καμμίξας.

Καταμιγνύομαι, idem. Plut. in Lyc. κατεμιγνύετο τοῖς ἀναγκαίοις ἀρετῆς τινα ζῆλον.

Κατάμιξις, permistio.

Decomp. Ἐγκαταμίγνυμι, vel ἐγκαταμιγνύω, q.d. immisceo in, aut admisceo intra. Hinc pass. part. ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, admixtum laboribus in Anachars.

Συγκαταμίγνυμι, commisceo. Plut.

Μετάμιξις, mixtio, commixtio. Μεταμὶξ mixtim. Hesych.

Παραμίγνυμι, & παραμιγνύω, admisceo, immisceo. Aristoph. παραμίξαντες τὸ ὕδωρ. Παραμίσγω idem.

Προμιγῆναι. Eust. exp. πρό τινος μιγῆναι. Il. ι. ὁ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων Παλλακίδι προμιγῆναι ἵν' ἐχθήρειε γέροντα.

Προσμίγνυμι. vel προσμιγνύω admisceo in. Item applico, admoneo. Pind. in Olymp. ode 1. κράτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν, admonit dominum suum victoriæ, i. fecit vt dominus ad victoriam vsque perueniret. Exponitur etiam, appello, subeo, succedo Thuc. lib. 3. προσέμιξαν τῷ τείχει τῶν πολεμίων, successerunt muro. Sic apud eundem lib. 1. προσέμιξεν τῇ ἠπείρῳ, appulerunt ad continentem. Et cum præpos. πρὸς item cum dat. apud eundem. Exponitur etiam, manum seu pugnam confero. Item coniugo, hæreo. Plat.

Πρόσμιξις, admistio. Προσμιξία. idem Plut.

Προσμίσγω, idẽ quod προσμίγνυμι. vt προσέμισγον πρὸς τὰς ἐπάλξεις. (cium. Herodot.

Ἀπρόσμικτος, (*decomp.*) cui cum aliis nullum est commer-

Συμμίγνυμι, vel συμμιγνύω. commisceo, permisceo. Aristoph. in auib. Πρότερον δ' οὐκ ἦν γένος ἀθανάτων πρὶν ἔρως συνέμιξεν ἅπαντα, antequam amor omnia permiscuisset. Item coniungo me aliis, vires socio. Plut. in Aristid. Xen. Hel. 5. & 6. Item accedo, appropinquo. Polyb. l. 4. Ἀννίβας συμμίξας τοῖς περὶ ποταμὸν τόποις. Item manum confero prælium misceo. Pol. l. 5. συνάψαντες τοῖς πολεμίοις καὶ συμμίξαντες ἐξ ἐφόδου, prelio cũ iis conserto. Sic apud Xen. εἰς χεῖρας συμμιγνύναι τοῖς πολεμίοις. Apud Plat. in poly. Θεαιτήτῳ συνέμιξα διὰ λόγων, exp. cõsortio Theæteti vsus sum in sermonib⁹, i. cum eo verba feci.

Σύμμιγμα, τὸ, quod cõmistione constat. Plut. de primo frig.

Σύμμιξις, commistura. Item consortium Plato.

Σύμμικτος, permixtus, promiscus. Hesiod. in Erg. Thuc. l.

Συμμιγὴς, idem. Aristid. Et cum dat. apud Eurip.

Συμμίγδην, commixtim.

Συμμίσγω, idem cum συμμίγνυμι. Herodian. Συμμίσγομαι, commisceor. Iliad.

Decomp. Προσυμμίσγοντες τὸ ὕδωρ, ante cõmiscentes aquã.

Ὑπομίγνυμι, vel ὑπομιγνύω, clàm misceo, vel paulatim misceo. Plut. in symp.

Ὑπόμιγμα, q.d. submixtio, apud eundem.

Composita

Composita sine præpositione.

Ἀερομιγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, aëri permixtus.
Αἱμομικτος, ου, ὁ, qui suo sanguini miscetur, incestus.
Ἁλίμικτος, sale mistus, sallus.
Ἄμικτος, qui permisceri non potest: vel non mixtus. Greg. Item qui aliorum commercio non vtitur, apud Pausan. Et ἄμικτος γαῖα, quæ aliena commercia respuit. Eurip. Sic ἄμικτος τόπος apud Isocr.
 Ἀμίκτως, absque mistione seu mistura.
 Ἀμιγὴς, idem cum ἄμικτος, Diosc. ἀμιγὴς ἑτέρας φύσεως. Sic ἀμιγὲς αἵματος στέαρ, adeps sanguinis expers. Luc.
 Ἀμιξία, q.d. impermiscentia: quum res misturam non admittunt. Tribuitur & ei qui aliorum hominum consortia vitat: apud Luc. in Tim.
Ἀργυρομιγὴς, argento mixtus.
Δυσμικτος, qui non facilè cum alio misceri potest, à mixtura alienus. Plato in Timæo.
 Δυσμίκτως, non facilè admittendo mixtionem. Plut. in sym.
Ἰομιγὴς, veneno mistus.
Ἰρινόμικτον σμῆγμα, apud Athen. lib. 9. dicitur smegma irino oleo seu vnguento mixtum, aut irina radice.
Λεοντομιγὴς, leonis mixtione, aut initu genitus. Poll.
Παμμιγὴς, ex omni genere mixtus: vt παμμιγὴς ὄχλος, apud Athen. miscellanea turba & confusanea.
 Παντομιγὲς, ex omnibus mistum. Suid.
Πάμμικτος, idem cum παμμιγὴς. Æschyl.
Πολυμιγὴς, ex multis mistus. Πολυμιγία, multarum rerum mistura, seu mistio. Plut.
 Πολυμιξία, idem: apud eundem.

ΜΙΔΑΣ, nomen iactus tesserarij, teste Hesych. & Suid. vnde esse volunt prouerb. Μίδας ὁ ἐν κύβοις εὐβουλότατος. ¶ Ita vocatur etiam bestiola quædam fabas peredens, teste eodem Hesyc. & Theophr. de caus. plant. lib. 4. cap. 16. ¶Est & nomen proprium Phrygiæ regis olim ditissimi, à quo prædiuites & auri cupidi Midæ denominantur.

ΜΙΚΡΟΣ, vel σμικρὸς, paruus. Il. ε. Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής. Athen. lib. 12. Ἱππώνακτα τὸν ποιητὴν οὐ μόνον μικρὸν γενέσθαι τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ λεπτόν. Sic & σμικραὶ ἔρριθες. Il. ρ. Item qui est parui pretij seu parui momenti. Plut. in Polit. præc. καὶ μικρὰ καὶ μείζω φέρειν ἐπὶ τοὺς ἡγεμόνας. Interdum ei opponitur πολὺς, multus: vt Μικρὸς χρόνος, apud Demosth. Philipp. 2. Et Μικρὸν ἀργυρίδιον, pauca pecunia. Aristoph. in Pluto. Et cũ genit. σμικρὸν μέλιτος, paulũ mellis, apud eũdem. Interdum Μικρὸν seu σμικρὸν ponitur aduerbialiter, pro paulum, vel parum, Isocr. in Hellen. enc. Μικρὸν προέχειν ἐν μεγάλοις. Ponit & Μικροῦ pro, ferè, propemodum. Xen. Pæd. 4. καὶ μικροῦ κἀκεῖνον ἐξετραχήλισεν. Sic & apud Dě. pro cor.
 Comparatiuus regularis est Μικρότερος, minor, sed multò vsitatiores sunt hi irregulares ἥττων vel ἥσσων, & μείων: de quibus vide suis locis item ἐλάσσων, de quo in ἐλαχύς. Superl. est μικρότατος, minimus pro quo potius in vsu sunt irregul. ἐλάχιστος, (de quo vide in der. ab ἐλαχύς) & ἥκιστος, minimus: sed exponitur etiam tardissimus, vnde ἥκιστα aduerbialiter, minimè, nequaquam ab ἦκα, i. quietè.
Μικρῶς, vel σμικρῶς, paruè, parum. Herodian. l. 3.
Μικρότης, vel σμικρότης, ητος, ἡ, paruitas, exiguitas. Plato in Timæo. Aristot. Isocr.
Μικρύνω, vel σμικρύνω, paruum reddo. Item imminuo.
Μικκὸς, Doricè pro Μικρὸς. apud Theocr. idyll. 15. Τὸν μικκὸν παῖδ᾽ ἐ λαβοῖσα, sic & alibi & apud eundem. Μικκὸν, aduerbialiter etiam ponitur apud eundem idyll. 5. Ἴθ᾽ ὦ ξεῖνε μικκὸν ἄκουσον, paulum ausculta. Hinc & diminut. Μικκύλος, paruulus, pusillus. Moschus idyll. 1. (de amore fugitiuo) Μικκύλα μὲν τήνῳ τὰ χερύδρια, &c.
Ζμικρὸς, idem quod σμικρὸς, Atticè, teste Eust. & Ælio Dion.
 Μινυὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀποσμικρύνω, ad paruitatem redigo vel paucitatem, imminuo.
Ἐπιμικρὸν, parum vel perparum, paulum admodum, leuiter. Aristot. polit. 8. & ethic. l. 10.
Καταμικρύνω, paruum reddo, imminuo, extenuo.
Πάμμικρος, omnino, paruus, pusillus.
Παραμικρὸν seu παρὰ μικρὸν, propemodum, penè, Isocr. Luc. Aristoph.

Μικτὸς, vide in Μίγνυμι. Μίλαξ, in Σμίλαξ.

ΜΙΛΙΓΔΟΣ, vox est plasticæ artis. Vide Poll. lib. 10. cap. penult. Soph. in capt. de clypeo multis pertuso foraminibus è crebris ictibus, Ἀσπὶς μιμίλιγδος ὡς πύκνωμά τι.

ΜΙΛΤΟΣ, ου, ὁ, minium. Plin. l. 33. c. 7. militon vocant Græci minium quidam cinnabari. Idem lib. 35. c. 7. vocat etiam rubricam. Sic apud Diosc. lib. 5. c. 111. Μίλτος Σινωπικὴ, rubrica Sinopica, minium Sinopicum. Apud Nicand. in Ther. Μίλτος Λημνὶς, rubrica Lemnia.

¶Μίλτος, dicta fuit etiam rubigo segetum. Eust. ex Paus.
Μιλτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, miniaceus, minio similis, colore videlicet rubeo. Athen. lib. 13.
Μίλτειος, miniaceus, qui è minio est. Epigr. lib. 6.
Μίλτινος, idem: vt μίλτινον χρῶμα, miniaceus color. Plu. in problem. Rom.
Μιλτίτης λίθος, lapis minij colorem referens.
Μιλτόω, ῶ, minio inficio, rubrica tingo, seu minio: vnde μεμιλτωμένος, miniatus, vt μεμιλτωμένον σχοινίον, miniatus funis.
Ἐμμίλτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (Decomp.) imbutus seu infectus rubrica, rubricæ colore rubens, Diosc. l. 5.

ΜΙΛΦΑΙ, siue μίλφωσις, defluuium pilorũ palpebræ: quod μαδάρωσις dicitur. Nam Paul. Aegin. lib. 3. c. 22. & Actuar. libro 2. περὶ διαγνώσ. παθ. c. 7. scribunt μαδάρωσιν siue μίλφωσιν esse ἀπόπτωσιν τῶν τῆς βλεφάρων τριχῶν. Idem Paul. Aegin. μίλφας appellat, & Gal. τῆς κατὰ τόπους l. 4. c. 5. Aetius τὴν μίλφωσιν esse dicit πάθος τῶν ταρσῶν, in eoque τοὺς ταρσοὺς heri ἐρυθροὺς ἰσοχρόας μίλτῳ τῇ χροιᾷ.

ΜΙΜΑΙΚΥΛΟΝ, ου, τὸ, dicitur fructus arbuti, pomulum arbuti, simile mespilo. Theophr. apud Athen. l. 2. ἡ κόμαρος ἡ τὸ μιμαίκυλον φέρουσα τὸ ἐδώδιμον. vide & Diosc. l. 1. c. 176. Theoph. hist. pl. l. 3.

ΜΙΜΑΡΚΙΣ, farciminis genus è sanguine & interaneis leporis. Aristoph. in Acharn. Ἀλλ᾽ ἢ πρὸ δείπνου τὴν μίμαρκυν κατεδόμαι. Hesychius dictũ fuisse interdum & de suillis interaneis: Pherecratem verò per iocum de asininis etiam dixisse.

ΜΙΜΕΟΜΑΙ, οῦμαι, F. ήσομαι, imitor. Demost. Olynth. 3. ὡς ἐν ταῖς τότε μὲν οἱ πράττοντες ἅπαντες μιμοῦνται δὲ οἱ πάνυ. Plut. de fort. Alex. Ἡρακλέα μιμοῦμαι καὶ Περσέα ζηλῶ, ad Herculis imitationem me contuli. Plutar. in symp. μιμούμενος ἀλεκτορίδα βοῶσαν, imitans vocem gallinæ, &c. Et in pass. signific. μεμιμημένον imitando expressum: seu imitatione factum aut effictum, Aristot. reth. 1.
Μίμημα, τὸ, imitamentum, imitamen, imago. Plato in Crat. μίμημα φωνῆς ἐκείνου ὁ μιμεῖται. Frequenter copulatur cum εἴδωλον & ἀπεικόνισμα, apud Plut. & Phil.
Μίμησις, εως, ἡ, imitatio. Thuc. Plut. Herodian. &c.
Μιμητὴς, οῦ, ὁ, imitator. Xen. Herod. Aristot. Plut.
Μιμητικὸς, οῦ, ὁ, imitãdi solertia præditus, peritus imitator. Aristot. de arte poet. Itẽ μιμητικὴ, s. τέχνη imitatrix ars, seu imitandi peritia. Plato in sophista. Et τὸ μιμητικὸν, imitatio, vel imitandi solertia Demetr. Phaler.
 Μιμητικῶς, imitando, seu more imitatorum. Athen. lib. 11.
 Μιμητὸς, οῦ, ὁ, imitabilis, quem imitari possumus.
Μιμηλὸς, imitando expressus, à docto imitatore effictus. Plut. in Agel. ἀπεῖπε μήτε πλάσαι, μήτε μιμηλὴν τινα ποιεῖσθαι εἰκόνα τοῦ σώματος. Itẽ actiuè, imitandi solertia præditus: vt μιμηλὴ τέχνη, apud Luc. imitatrix ars seu imitandi peritia.
 Μιμηλότης, ητος, imitandi dexteritas.
 Μιμηλάζω, imitor, imitando exprimo.
Μῖμος, ου ὁ, imitator: propriè de imitatore histrionico, & eo qui gestus aut dicta aut facta alicuius imitatur & effingit. Dem. Olynth. 2. τοιούτους ἀνθρώπους μίμους γελοίων, καὶ ποιητὰς αἰσχρῶν ᾀσμάτων. Aliquando absolutè dicitur sine casu de iis qui in theatris imitantur omnis generis gestus aut actiones. Μῖμος dicitur etiam fabula paulò obscœnior ac licentior quàm comœdia (quales erant Laberij mimi) quæ imitatur & sermones obscœnos & facta indecora aut turpia: vel (secundum alios) quæ constat diuturna imitatione vilium rerum & leuium personarum. Herodot. l. 5. Athen. l. 11.
 Μιμικὸς, οῦ, ὁ, mimicus, i. ad mimos pertinens, aut mimos decens, Demetr. Phaler.
Μιμὼ, οῦς, ἡ, simia: authore Tzetze, quia hominis actiones imitatur.
Μιμαλλόνες, propriè vocatæ fuerunt mulieres: παρὰ τὸ μιμεῖσθαι ἄνδρας. Reperitur & Μιμαλλόνες gemino λ apud Suid.

Composita.

Ἀμίμητος, ου, ὁ, καὶ ἡ, inimitabilis, quem nemo imitari & exprimere potest: vt ἀμίμητος εἰκὼν, apud Plut. de fortitud. Alex. l. 2. & apud eundem in Lyc. ἀμίμητος πολιτεία, quam nemo imitari possit. Item τὸ ἀμίμητον, q.d. inimitabilitas.
Ἀντίμιμος, qui aliquem imitatur per æmulationem, æmulus.
Ἀπομιμέομαι, imitor, effingo. Plut. ad præfect. ind. Τοὺς ἀπομιμουμένους βροντὰς καὶ κεραυνούς. Vsurpatur & passiuè: vnde participium ἀπομεμιμημένος, ad imitationem factus seu expressus, vel ad exemplar. Athen.
 Ἀπομίμησις, ἡ, imitatio, expressio ab exemplari rei alicuius.
Ἀρχίμιμος, ου, ὁ, mimorum princeps, Sueton. in Vesp. exponitur etiam princeps histrionum.
Γυναικόμιμος, mulieres imitans, Eurip. in Bacch.
Δυσμίμητος, vix imitabilis, quem imitari & exprimere difficulter queas.
Ἐκμιμέομαι, imitando exprimo & effingo.
Θεομιμησία, imitatio Dei, apud Areopag.

Θεομι-

Θεομίμητος, ad imitationem Dei factus aut institutus. Idem.
Θεομιμήτως, imitando Deum, cum imitatione Dei. Idem.
Κακομιμήτως γράφειν, malè imitando, Aristot. περὶ ποιητικῆς, de malo pictore.
Παντόμιμος, ὁ, omniū personarū imitator effictórq; vel omnis generis gestus imitans & exprimens: vt παντόμιμος ὀρχήσεις & παντόμιμος ὀρχηστής, apud Suid. Peculiariter de saltatore dicitur, qui oēs gestus imitatur, apud Luc. in lib. de saltat.

Μιμνήσκομαι, vide in Μνάομαι. Μίμνω, in Μένω.

ΜΙ'Ν, (indeclin.) interdum in genit. signif. αὐτοῦ vel αὐτῆς, eius ipsius: vt apud Eurip. in Iphig. Aul. Ἤν γάρ μιν πομπαῖς ἀντήσῃς, si eius comitatui occurras. Plerunque in accus. pro αὐτὸν vel αὐτήν. Dicitur etiam μὶν αὐτὸν pro αὐτὸν ἐκεῖνον: vt Hom. Od. γ. Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν ὅπως νημερτέα εἴπῃ. Et αὐτόν μιν pro ἑαυτὸν seipsum. Apollonius μιν posuit etiam pro αὐτούς. Argon. lib. 2. Καὶ δὴ τότε προτὶ τοῖα κιὼν χρειώ μιν ἐρέσθαι Ναυτιλίης, οἵ τ' εἶεν, interrogare ipsos de nauigatione, & quinam sint.

ΜΙ'ΝΘΑ, siue μίνθη, ης, ἡ, mentha; herba de qua Diosc. l. 3. c. 41. vnde στέφανος ἐχ μίνθης, apud Athen. l. 2. Legitur μίνθον pro μίνθαν apud Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7. & de caus. l. 2. c. 21 ¶ Alioqui μίνθος & μίνθα, vt vult Helyc.) dicitur stercus humanum.
Μινθόω, merda aspergere vel inquinare. Item merdam affricare: vt apud Aristoph. in Plut. τῶν ὄρχεων κρεμάμενον μινθώσομεν θ' ὥσπερ τράγου τὴν ῥῖνα, cuiusque velut hirci, naribus merdam affricabimus, idem in ranis. Καὶ προσπαρδεῖν γ' εἰς τὸ στόμα τῷ Θαλαμακίῳ μινθῶσαι τ' ὀσφρίον.
Καλαμίνθη, ἡ, calamintha, menthæ species, de qua Diosc. l. 3. c. 43. & Plin. l. 20. c. 14.
Καλαμινθίτης οἶνος, vinum calamintha conditum, seu vinū è nepeta Diosc. l. 5. c. 62.
Καλαμινθώδης, ὁ, ἡ, calamintha abundans, vbi calamintha magna copia prouenit.

ΜΙΝΥΟ'Σ, ὁ, Eust. Atticè dici vult pro μικρός, paruus, exilis. ¶ Μινύον, Hesych. exponit, & ἀραμαλικόν τι. Item minimum.
Μινύθω, minuo, imminuo. Od. ξ. (de suibus Vlyssis) τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες Ἀντίθεοι μνηστῆρες, eorum enim numerum minuebant proci comedēdo. Il. ι. Ἀργείων μινύθῃ μένος. Hesiod in Erg. Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει. Item neutraliter, imminuor, minor fio, decresco. Il. ρ. μινύθουσι δὲ οἶκοι, imminuūtur domus. Item, deficio, tabesco, apud Apoll. Apud Hippocr. μεμινύθηκασι, exp. graciliores facti sunt & macriores.
Μίνυνθα, paululum, ad paululum temporis. Od. ο. Καὶ δ' ἄρ' ἐπὶ τὴν πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα. Od. χ. Ἠέπαιρον δὲ ποσὶ σε μίνυνθα περ οὔτι μάλα δήν.
Μινυνθάδιος, breui tempore durans. Dicitur & de homine pro βραχυβίῳ, & de rebus inanimis pro ὀλιγοχρονίῳ. Od. τ. ἄνθρωποι δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσιν. Il. φ. μινυνθάδιον δέ με μήτηρ τέκεν. Il. ρ. μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν Ἔπλετο. Sic μινυνθαδίη ὥρη, apud Apollon.
Μινυώριος idem quod μινυνθάδιος, vide in Ὥρα.
Μινυρός, ὁ, parvus, exiguus, pusillus. Hes. item exili & flebili voce loquens vel cantillans: vt apud Theocr. idyl. 13. v. 12. ὀρθαλίχοι μινυροί.
Μινύρομαι, querula & flebili voce loquor, vel cantillo. Sophocl. ἔνθα λίγεια μινύρεται θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδὼν χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις. Aristoph. in concion. μινυρομένη τι πρὸς ἐμαυτὴν μέλος, querula & exili voce mecum cantillans.
Μινυρίζω, exili voce lamentor. Il. ε. Μή τί μοι ἀλλοπρόσαλλε παρεζόμενος μινύριζε. Od. δ. Αἱ δὲ δμωαὶ μινύριζον ἅπασαι. Item exili & flebili voce cantillo. Aristoph. in Vesp. Αὐλοὺς ἔχοντες καὶ μινυρίζοντες μέλη. Et Plato polit. 3. μινυρίζων τε καὶ γεγανωμένος ὑπ' ᾠδῆς.
Μινύρισμα siue μινύρισμα, τὸ, lamentum exili voce, querulū & exile murmur. Theocr. in Epigr.
Ἀναμινυρίζω, (comp.) parua seu querula voce cantillo: vel cantillo, apud Athen. l. 4.

Μίξις, μίσγω, vide in Μιγνύω. Μισέω, &c. in Μῖσος.

ΜΙΣΘΟ'Σ, ὁ, merces, præmium laborum. Il. κ. & Od. σ. μισθὸς δ' οἱ ἄρκιος ἔσται. Herod. li. 1. ἦσαν δ' ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἐληλαμένοι. Sic Luc. ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφοῦντες. Dicitur etiā μισθοῦ pro ἐπὶ μισθῷ. Demosth. Philip. 4 τις μισθοῦ λέγει. Dicitur etiam μισθὸν τελεῖν, ἀποδιδόναι, & vicissim λαμβάνειν, ac ἀπαιτεῖν, apud Aristoph. in Ran. Thucyd. lib. 6. & apud Plut. item μισθὸν ἄρνυσθαι, apud Plat. in Protag. & μισθὸν φέρειν pro eodem, apud Thuc. l. 8. Exponitur etiam, stipendium [quum de præmio dicitur quod militib. persoluitur] Xen. Hell. 1. τέτταρες ὀβολοὶ ἦσαν ὁ μισθός. Thuc. l. 6. μισθοῖς ἐπαγγελίαις, & l. 2. μισθοῖς ἐπαρθέντες, amplis stipendiis promissis. Apud Xenoph. in sympos. ἐν μισθῷ οἰκεῖν domum, dicitur qui vel eam conducit & inhabitationis certum pretium persoluit, vel locatori sua opera id compensat.

Μίσθιος, ὁ, mercenarius. Luc. 15. & Ioan. 10. In epig. μίσθια πλυνίσματα, tela quæ mercede texitur.
Μισθάριον, τὸ, mercedula, vilis merces. Epigr. lib. 1. Athen. l. 13.
Μισθόω, ῶ, mercede loco, vel faciendum aut vtendum loco certa mercede. Demosth. ἐμίσθωσε Πασίων μὲν τὴν τράπεζαν τούτῳ, mensam huic Pasion locauit. Sic μισθῶσαι οἶκον, apud Poll. Dicitur etiam μισθοῦν αὑτὸν, qui operam suam alicui mercede locat, apud Demosth. pro cor. & alibi. Apud Herodot. μισθωσάντες τὸν τριηκοσίων ταλάντων, qui trecentis talentis construendum templum locârunt.
Μισθοῦμαι, mercede conduco. Aristop. in Vesp. δυοῖν ὀβολοῖν μισθώσομαι, duob. obolis datis conducā. Thuc. l. 4. μισθωσάμενοι ἐκ Πελοποννήσου ἐπικουρικόν, mercede conducentes auxilia. Item cū genitiuo præmij seu mercedis. Æschin. τὸ δὲ ἀσελγαίνειν ἀργυρίου μισθούμενον βραχέος καὶ ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου εἶναι ἡγοῦμαι, stupri consuetudinē habere cū catamito pretio conducto, hominis est petulantis. Sic & Arist. polit. 1. Apud Dem. μισθοῦται τὴν ἐργασίαν τὴν αὐτὴν τὴν τῆς τραπέζης, mensam exercendam conducit. Itē faciendum conduco pacta mercede, i. vt redemptor conduco faciendū. Dem. ἢ ὀπώρας πρίαιντο ἢ θέρος μισθοῖντο ἐκθερίσαι, aut poma legenda redimerent, aut messem demetendam conducerent. Item in pass. sig. apud Plat. de leg. μεμισθωμένος, mercede aut pretio conducti.
Μίσθωμα, ατος, τὸ merces qua aliquid vtendum locatur, aut conducitur, merces qua aliquis operam suam locat. Isocr. in Areop. Frequens est pro quæstu meritorio. Ælian. apud Suid. & apud Athen. l. 13. [Alciphr.
Μισθωμάτιον mercedula qua aliquid cōducitur aut locatur.
Μίσθωσις, εως, ἡ, locatio aut conductio quæ fit pacta mercede. Isocr. in Areopag.
Μισθώσιμος, ὁ, ἡ, qui mercede locatur aut conducitur. Athe. l. 8. Item talis qui mercede conduci debeat, apud eundem.
Μισθωτὸς mercede conductus, mercenarius. Plato polit. 2. Athen. lib. 8. Μισθώτριαι, quæ mercede operam suam locant. Poll. ex Phrynicho.

Composita.

Ἄμισθος, ὁ, ἡ, qui sine mercede fit, gratuitus. Item qui mercede nulla aliquid facit. Synes. epist. 5.
Ἀμισθί, sine mercede, gratis. Luc. Nazianz.
Ἀντιμισθία, merces meritis respondens, remuneratio. Rom. c. 1.
Ἀντιμισθωτὸς, est vice mercenarij, qui pro alio mercede est conductus. Hesych.
Ἀπόμισθος, cui merces non datur cui merces aut stipendium detrahitur. Plut. in li. an seni capess. resp. Ἀδική με θρὶξ ἀπόμισθον ἐνταῦθα ποιεῖ. Sic & Xen. Hel. 6.
Ἀπομισθόω, ῶ, mercede abloco. Thuc. l. 3. τὴν δὲ γῆν δημοσιώσαντες ἀπεμίσθωσαν ἐπὶ δέκα ἔτη, mercede colendā locarūt. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 15. Θᾶσσον τὰς γεωργίας ἀπομισθοῦντες, ὡς φροντίζουσι τῶν ἄλλων ἔργων, agros alijs colēdos & fruendos ablocantes. Ἀπομίσθωμα, res mercede locata vel conducta.
Ἔκμισθος, cui merces non datur. Hesych.
Ἐκμισθόω, mercede eloco, vel simpl. eloco. Herm. ἐκμισθώσας τις τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, prostituēs ad quæstū corpore faciēdum.
Ἐκμίσθωσις, locatio quæ fit pacta mercede.
Ἔμμισθος, mercenarius, mercede aliquid faciens. Thuc. li. 6. Item qui emolumentum ac veluti suorum laborum & industriæ mercedem accipit. Plut. in Pericle.
Ἐντελόμισθος, qui plenam mercedem accipit, cui solidum stipendium numeratur. Synes. epist. 5.
Ἐπίμισθος, mercenarius, qui mercede aliquid facit.
Ἱματιομίσθης, & ἱματιομισθώτης, ὁ, qui choragis vestes mercede locat. Poll. l. 7.
Μεγαλόμισθος, qui magna mercede aliquid facit, qui amplum stipendium meretur, vt μεγαλόμισθος ἑταίρα, apud Luc.
Ὀλιγόμισθος, qui mercede exigua conducitur, cui paruum stipendium numeratur. Plato epist. 7.
Πολύμισθος, qui multa mercede conducitur, seu qui magna mercede operam suam alicui locat. in Epigr.
Προσμισθόω, mercede loco. Προσμισθοῦμαι, mercede conduco, vel accerso. Thuc. l. 2. καὶ αὐτὸς ἐπικούρους τινὰς προσεμισθώσατο.
Ὑπόμισθος, conductus mercede. Luc. in Tim.

ΜΙ'ΣΚΟΙ, dicuntur frustra & reiectamenta cœnarum quæ euerri solent, vt est apud Pol. l. 6. c. 15.
Μισκέλλος, ὁ, sordidus & præparcus, qui frustra etiam & fragmenta colligit. ¶ Μισκέλλος, vile & nigrum vinum. Hesych.

ΜΙ'ΣΟΣ, εος, τὸ, odium. Arist. pol. 5. c. 11 ὀργὴν esse dicit μέσον μίσους. Soph. Μῖσός τι γὰρ παλαιὸν ἐστι τοι μοι. Luc. μῖσος ἔχων παρὰ πάντων qui in odio est omnibus. Et μῖσος ἔχειν πρός τινας, apud Plat. lib. 3. de leg. odio esse alicui inuisum esse alicui. Apud Thuc. μῖσος Παυσανίου, odium in Pausaniam.
Μισέω, f. ήσω, odi. odio prosequor odio habeo Luc. de calumn. ηγάπ τινάς, ἐμίσει. Plut. de odio & inuidia. ὁ γὰρ διαβαίνει καὶ μισεῖν πεφύκασι. Itē μισῶ σε τῆς ἀναιδείας odi te ob impudētiā tuā. Et cū infinit. vt Il. ρ. Μίσησεν δ' ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι

γλυίδας Τρωΐων. ¶ Μισεῖν obscœnam quoque significationem habere testatur. Eust.

Μισέομαι, odio sum, odio habeor. Xen. pæd. 8. Plu. in apoph

Μίσημα, τὸ, odium. Æschyl.

Μισητὸς, ὁ, ὁ odiosus, inuisus, qui odio habetur. Et μισητὴ quæ odio est. ¶ Itē μισητὸς, libidinosus, insatiata libidine pruriens. Pol. lib. 6. c. 42. Et μισητὴ, salax, libidinosa, apud eundem. Hinc μισητία, insatiata libido. Aristoph. in auib. in Pluto.

Μισητίζω, odi, odio prosequor. Hes.

Composita.

Ἀμισὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ non est odio, non odiosus vel odiosa. Plut. & Xen. de re equ.

Ἀξιομίσητος, odio dignus, Plutarc. de odio & inuidia: & de instit. lib.

Ἀψιμισία, odium vel simultas non diuturna. Suid.

Διαμισέω, perosus sum seu exosus, penitus odi.

Δυσμίσητος exosus.

Εὐμίσητος, cui facilè conciliatur odium. Hermog.

Θεομισὴς, quem Deus odit, Deo non placens. Plato de leg. Aristoph. in auib. Θεομίσης, qui Deum odit, cui Deus non placet, schol. Aristoph. & Suid.

Ὑπομισέω aliquatenus seu leuiter odi.

Φανερόμισος, qui palam odit. Arist. eth. 4.

Φιλόμισος, odiorum amans, qui libenter odit. Φιλομίσως, more eorum, qui odium amant.

Μιστυλὴ, &c. vide in Μυστίλη.

ΜΙΣΤΥΛΛΩ, in minutas partes seco, in parua frusta concido. Hom. Il α. & alibi sæpe Μίστυλλόν τ' ἄρα τἆλλα. Sic & apud Athen. l. 14.

Διαμιστύλλω, (comp.) disseco in frusta Herodot. l. 1.

ΜΙΣΥ, misy: succus in metallis concretus in glebæ formã, vel pollinis aliquando finitimus chalcitidi. Vide Diosc. l. 5. c 117.

ΜΙΣΧΟΣ, ου, ὁ, pediculus quo fructus & folia appensa sunt plantæ. Theophr. hist. pl. li. 1. c. 3. μίσχος δέ ἐστιν ᾧ συνήρτηται πρὸς τὸ φυτὸν τὸ φύλλον καὶ ὁ καρπός. ¶ Hesychio est etiam granum folio adhærescens. Sic apud Basil. hom. 5. in hexaem. ¶ Est etiã instrumentum rusticum vertendæ terræ. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 25.

Ἄμισχος, carens pediculo.

ΜΙΤΟΣ, ου, ὁ licium, filum quod stamini implicatur. Il. ψ. Πλησίον ἐξ ἐκυλίσα παρὲκ μίτου. Apud Suid. in prouerb ἀπὸ λεπτοῦ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι. ex λεπτῆς σχοινίου. Synes. ep. 4 Τοῖς οὖν ἐν τῷ βίῳ δὲ πλεῖστον ἀπὸ λεπτοῦ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, tenui filo. ¶ Μίτοι à Philostr. dicuntur etiam citharæ fides. Sic Synes. hym. 8. Ὑπὸ Δώριον ἁρμογὰν Ἐλεφαντοδέτων μίτων λύρας Σέθεν ἀλιγυρὰν ὄπα Ἔπι ἰσι μάκαρ ebori alligatarum fidium.

Μιτόω, ὁ licia tendo, vel fidibus tensis cano. Epigr l. 2. in cicad. Ὡς με πόνων ῥύσαιο τὸ δὲ χ' ὕπνοιο μερίμνης, Ἀκρὶ μιτωσαμένη φθόγγον ἐρωτοπλάνον.

Μίτρα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Λειόμιτος κάμαξ, in epigr. videtur dici pertica illa transuersa cui appenduntur αἱ λεῖαι, ad complananda stamina.

Λεπτόμιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenui licio seu filo textus, subtili filo factus, vt λεπτόμιτον φᾶρος. apud Eurip. in Androm.

Μονόμιτος, simplici licio seu filo textus.

Πολύμιτος multis liciis textus. [l. 7. c. 13.

Τρίμιτος ternis liciis text9, trilix, vt τρίμιτοι χιτῶνες, apud Pol.

Τριμίτινος, idem quod τρίμιτος Pol. l. 7. c. 18.

Βάρβιτος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΜΙΤΥΛΟΣ, ου ὁ mutilus, cornibus carens. Theocr. id. 8. Τήναν τὰν μιτύλαν δώσω τὰ δὶς ἀκτρά τοι αἶγα. Scribitur & μύτιλος pro eodem.

ΜΙΤΥΣ, υος, ἡ, vocabulum rei apiariæ, Aristot. hist. anim. l. 9. c. 40. περὶ δὲ τὸ στόμα τῆς σμήνους τὸ μὲν πρῶτον τῆς εἰσόδου τοὺς περιαλήλιπται μίτυϊ, ἡ δὲ συνεχὴς ἀλοιφὴ τούτῳ πισσόκηρος, ἀμβλύτερον καὶ ἧττον φαρμακῶδες τῆς μίτυος. Ibi etiam dicit τὴν μίτυν esse μέλαιν ἱκανῶς ὥσπερ ἀποκάθαρμα τοῦ κηροῦ, καὶ τὴν ὀσμὴν δριμεῖ.

ΜΙΤΡΑ, ας ἡ, cinctus cingulum, balteus. Apud Hom. vsurpatur pro cingulo militari lato quo ilia & venter tegebatur {*quidam μίτραν denominatam volunt ἀπὸ τῶν μίτων, i. à filis laneis, quibus extrinsecus est obuoluta: vt dicatur μίτρα, quasi μιτηρα. alij autem quòd sit περὶ τὰ ἦτρα ζώνη. Sunt qui à Syris sumptam esse vocem dicãt} Il. δ. Λῦσε δέ οἱ ζωστῆρα παναίολον, ἠδ' ὑπένερθε Ζῶμά τε καὶ μίτρην τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες. Dicitur mulier primũ pariens, aut vir cũ virgine congrediens μίτραν λύειν, soluere zonã. Apol. Arg. 1. ᾧ ἔπι μούνῳ Μίτρην πρῶτον ἔλυσα καὶ ὕστατον. Theocr. id. 19. [de Ioue cum Europa congresso] Λῦσε δὲ οἱ μίτρην, &c.* Dicitur etiã μίτρα de fascia qua caput obligatur, vt annotat Eust. ex Eurip. & He-

rodoto. ¶ Ab Hippocrate μίτρη dicitur tegmen vel tanquam inuolucrum quoddam, aut epididymis: quæ est varicosus quædam tumor, summo didymo insidens, in lexico. Gal.

Μιτρόω, ῶ, f. ώσω, mitra seu fascia circundo. Nonn.

Composita.

Ἀβρομίτρης, ου, ὁ, molli delicatáq; redimitus mitra. Hesych.

Αἰολομίτρης, variegatam mitram habens, seu versicolori pictáve mitra redimitus. Theocr. in encom. Ptolem.

Ἄμιτρος, ου ὁ καὶ ἡ, mitram seu cingulum non habens. Callim. hymno in Dianam.

Εὔμιτρος, bene cinctus. Æschyl. [men duplex.

Δίμιτρον, ου, τὸ, duplice zona vel tænia vinctum. Exponitur &, geΘηλύμιτρος, Suidæ ὁ πέρσης. Potest generaliter dici de homine effœminato, qui mulierum more mitra redimitus est.

Χαλκεομίτρης, æream mitram gestans. Pind.

Χρυσομίτρης, auream habens mitram, seu aurata redimitus mitra. Soph. in Oedip. tir. Χρυσομίτρης autem dicitur auis quędam ἀκανθοφάγος. apud Arist. hist. an. l. 8. c. 3.

ΜΝΑ, ᾶς, ἡ, mina: pondus est quod apud medicos vnciarũ sedecim fuit, vt patet ex Diosc. lib. de ponderib. & mensuris. Varia autem pro loco fuit μνᾶ. Attica μνᾶ fuit centum drachmarum: Romana, drachmarum nonaginta sex, Alexandrina, 160 drachmarum Atticarũ. Pro μνᾶ Ionicè μνέα dicitur, vt μνέας εἴκοσι, apud Herodot. minas viginti.

Μναϊαῖος, & μναῖος, ου, ὁ, minæ pondus æquans, tantum ponderans quantum mina. Xen. lib. de re eq. λίθων στρογγύλων ἀμφιπλήρων ὅσον μναϊαίων. Et apud Suidam (de Balearidum insularum funditoribus) μναϊαίους λίθους ἔβαλλον. Item minæ pretium æquans: & τὸ μναϊαῖον siue μναῖον. minæ pretium, tantum quantum mina valet: vt apud Suidam, μναϊαῖον δίδωσι τῶν κεραμίων ὑδρεύεσθαι τοῖς ἐθέλουσι.

Μναιαῖος idem quod μναϊαῖος, vt μναιαῖος λίθος, χαλκός, minam pendens. Eust. ex Aristot.

Composita.

Δεκαμναῖος, ου, ὁ, qui decem minarum est, pro quo & δεκάμνους dicitur. vt σταθμὸς δεκάμνους, apud Eust. Δεκαμναῖον autē, substantiuè pro δέκα μναῖ, decem minæ, apud Suid.

Διμναῖος, qui duarum minarum est, duarum minarum pretium æquans. Aristot. œcon. l. 2. Dici potest & δίμνους & δικάμνους.

Εἰκοσίμνους, qui viginti minarum est, apud Lysiam.

Ἑξαμναῖος, & ἑξάμνους, qui sex minarum est.

Ἡμιμναῖον, τὸ, dimidium minæ, dimidiata mina. Xenop. & Plut. in Lycurgo.

Πεντεδίμνον apud Herodot. l. 5. sumitur pro quinqueminis: adiectiuè verò accentum signif. quod quinque minarum est.

Τριμναῖος & τρίμνους, qui trium est minarum. Poll.

Τεσσαράμνους quattuor minarum. Apud Athen. l. 11.

ΜΝΑΟΜΑΙ, ῶμαι, (F. ήσομαι p. ημαι, aor. 1. ἐμνήσθην, quæ tēpora vsitatiora sunt quã præsens) memoro, commemoro mentionem facio. Il. β. εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι Διὸς αἰγιόχοιο θυγατέρες μνησαίαθ' ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον, nisi Musæ commemorarint quòd ad Ilium venerint. Sæpe cum genitiuo: vt apud Hom. in hymn. Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς. Thu. l. 3. τούτων μνησθήσομαι. Sic & apud Dem. & Xen. Interdũ additur περὶ: vt apud Herodot. μνήσασθαι περὶ παιδός, filij mentionem facere. Sic & apud Thuc. & Plat. Construitur & cũ accus. vt apud Hom. Od ξ. ἄλλα μεμνώμεθα. Apol. Arg. li. 1. πελαγίων κλέα φωτῶν Μνήσομαι. Interdũ interiecta præpositione ἀμφὶ: vt apud Hom. initio hymni qui Βάκχος vel Λησταὶ inscribitur. ¶ Itē memor sum, recordor reminiscor: vt Il. ζ. Μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. Sic Il. π. οὐδ' ἕτεροι μνώοντο ὀλοοῖο φόβοιο. Præteritũ μέμνημαι passim pro præsenti vsurpatũ inuenitur (vt & Lat. memini) itidem cũ genit. vt Il. ψ. & ω. vel cũ accus. vt Il. ζ. Interdũ & cũ infinit. Est etiã frequens in prosa, interdum & cũ participio: vt μέμνημαι ἀκούσας ποτέ σου, apud Xen. Sic μέμνημαι ἐλθών, Eurip. Dicitur & Μέμνημαί σε λέγοντα, apud Dē. Apud Aristoph. μέμνησο ὅπως στομάσει αὐτόν, quidam interpr. cura vt, da operam vt, &c. ¶ Item ambio: (sicut dicitur ambire puellam seu coniugium aut nuptias peto, procus sum. Sic proci Penelopes eam μνᾶσθαι dicuntur. Od. α. Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται. Et Od. ὅστις ἄριστος Μνᾶται ἐνὶ μεγάροισι. Dicitur etiam μνᾶσθαι γάμον, apud Luc. ¶ Item generaliter, affecto: vt μνᾶσθαι ἀρχὴν, apud Herod. affectare regnum.

¶ Deriuata a μνάομαι memoro.

Μνάω, ῶ, μνᾶσθαι ποιῶ seu μνησθῆναι, in memoriam reuoco: vel commonefacio, admoneo. Od. γ. Ὦ φίλ', ἐπεί μ' ἔμνησας ὀϊζύος. Od. α. Μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.

Μνῆμα, τὸ, id quo nobis res aliqua in memoriam reuocatur, seu quod nos alicuius recordari facit. Latinis monimentum. Il. ψ. ¶ Itē sepulchrũ Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι. Sic & Od. ω. quod & Latinè monimentũ dicitur. Xen. pæd. 7. Dem. pro cor.

Μνηματίτης, q. d. sepulchralis, funebris: vt μνηματίτης λόγος, oratio funebris. Eustath.

Μνήμη, ἡ, memoria: vnde φέρειν διὰ μνήμης, memoria tenere, apud Herodian. ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, memoriter exponere. Et

ὁ τῆς ὁσίας

ὁ τῆς ὁσίας μνήμης, vir sanctæ memoriæ, apud Synes. Item mentio: vt Μνήμην ποιεῖσθαι. Herodot. Et ἀξίῳ δὲ μνήμης εὐφημεῖν, honorifica mentione prosequi. Synes.

Μνημεῖον, & Μνημεῖον, idem quod Μνῆμα. Isocr. in Busir. encom. Ponitur & pro loco secretiore domus in quo pretiosissima quæque asseruantur: apud Dionem in Anton.

Μνήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, memor, qui recordatur: Odyss. θ. Item memoria valens. Pro eo Doricè dicitur Μνάμων: vt in prouerb. μισῶ μνάμονα συμπόταν.

Μνημόνια ζητήματα, fuerunt dictæ quædam quæstiones conuiuales à Theodecte quodam sophista, quòd ille in iis valde celebratus Μνημονικὸς esset. Poll.

Μνημονικὸς ὁ, memoria valens, Aristoph. Interdum simpl. memor, apud Syn. Item ad memoriam pertinens: vt Μνημονικὸν ἁμάρτημα, lapsus memoriæ.

Μνημονεύω, memor sum, memoria teneo, memini. Cum genit. Μνημονεύειν τῆς ἀφίξεως. Plut. in Othone. Et cum dat. Phalar. Μνημονεύω τῆς χάριτος, memor sum tui beneficij. Cum accus. Isocr. ἐὰν τὰ παρεληλυθότα μνημονεύῃς, si recorderis præterita. Item memoro, memoriæ prodo, mentionem facio. Plut. in Them οὐ καὶ Πλάτων μνημονεύει. Sic & Athen. lib. 3.

Μνημονεύομαι, memoror, Isocr. in Pan.

Μνημόνευμα, τὸ, res quæ memoriæ mandatur, seu quæ memoria tenetur. Aristot. rhet. 1. Luc. de salt.

Μνημονευτὸς, qui memoria tenetur. Plut. in lib. an. seni. capess. resp. Μνημονευτικὸς, qui valet memoria, apud Damasc.

Μνημόσυνον, mnemosynum: quod nobis rei alicuius memoriam renouat, vt Μνῆμα, monumentum. Thucyd. lib. 5. Aristoph. in vesp. Μνημοσύνη, accipitur à poëtis pro Μνήμη, vt apud Hom. Iliad. θ.

Μνῆστις, memoria: Od μ. Soph. in Aiace. Nic. in Ther.

Μνήστωρ, peritus, sciens: qui enim rem aliquam memoria tenet, is eius peritus est. Suid. & Hesych.

Μιμνήσκομαι, idem quod Μνάομαι, recordor, memini. Il. ω. Τῶν μιμνησκόμενος θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν. Μιμνήσκω, in memoriam reuoco Od. ξ. Μηδέ με τούτων μίμνησκε.

Μνεία, ἡ, mentio, vt Μνείαν ποιεῖσθαι, mentionem facere. Lysias. Item memoria: vt Μνείαν ἔχειν τινὸς apud Aristoph. & Plat.

Μνώομαι poëticè pro Μνάομαι, memini, recordor. Iliad. ... πολέμου μνώοντο.

Composita ac primùm ex Μνάομαι, & Μιμνήσκομαι, cum præpositione.

Ἀναμνάομαι, seu potius ἀναμιμνήσκομαι, reminiscor, recordor. Isocr. τὰς τοῦ πατρὸς προαιρέσεις ἀναμνησθεὶς, recordatus paternorum institutorum. Dem. in epitaph. τίς οὐκ οἶδεν ... ἀναμνησθῆναι. Plat. polit. 1. ἀναμιμνησκόμενοι περὶ τὰ ἀφροδίσια καὶ ἄλλα πότους.

Ἀναμνάω, seu potius ἀναμιμνήσκω, reminisci facio seu recordari, in memoriam reuoco. Od. γ. Ὦ φίλ' ἐπεὶ δὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας καὶ ἔειπες. Dem. Μὴ ἀνάμνησόν με. Thuc. ἀναμιμνήσκοντες τὴν ξυμμαχίαν. Et cum genit. rei & accusat. person. ἀναμιμνήσκω σε τῶν χρημάτων. Luc.

Ἀνάμνησις, reminiscentia, recordatio. Aristot. eth. 3. Item cõmonefactio. i. ipsa actio cõmonefaciendi alium apud Luc.

Ἀναμνηστικὸς, ὁ, qui reminiscentia valet in Themist. in lib. περὶ μνήμης. Exponitur &, facilè reminiscens.

Decomp. Ἐπαναμιμνήσκω identidem in memoriam reuoco, aut iterum commonefacio. Dem. Phil 2.

Συναναμιμνήσκω, simul in memoriam reuoco. Plut.

Ἀπομνάομαι seu potius ἀπομιμνήσκομαι, recordor: Hesiod. in Theog. Οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων, qui gratiam referendo ostenderent se recordari beneficiorum. Thucyd. lib. 1. πιθόμενοι δὲ αὐτοῦ χάριν ἀπομνησθῆναι ἀξίαν.

Ἐπιμνάομαι, reminiscor, memini: vt Odyss. δ. Τοῦ ὅγ' ἐπιμνησθεὶς, huius ille recordatus. Item mentionem facio, memoro, commemoro. Chrysost. ἐπιμνησθῆναι τινὸς τῶν προσόντων ἀγαθῶν. Xen. Pæd. 1. οὐδ' ὅτι οὐ περὶ τούτου ἐπεμνήσθη.

Παραμνάομαι, obiter memoro, seu mentionem facio.

Ὑπομνάομαι, seu potius ὑπομιμνήσκω, idem quod ἀναμιμνήσκω, reminisci facio seu recordari, commonefacio. Odyss. ο. Νόστου ὑπομιμνήσκουσα de reditu admonens. Herodian. lib. 3 Μῦθον τι ἀρχαῖον καὶ δράματων ὑπομιμνήσκει. Et cum accus. rei: vt ὑπομιμνήσκειν τοὺς νόμους, in memoriam reuocare leges, Æschin.

Ὑπομιμνήσκομαι, commonefio: reminiscor, recordor. Alex. Aphr. φύσις ὑπομιμνησκομένη τοῦ ἀνιαροῦ.

Ὑπόμνημα, τὸ quod rei alicuius reminisci facit, monumentum. Isocr. Demosth. in epist Philipp. Peculiariter ὑπομνήματα vocantur commentarij, i. scripta in quibus capita tantùm rerum memoriæ gratia attinguntur, apud Plut. Sed & quæuis scripta sic appellantur, apud Athen.

Ὑπομνηματικὸς, vt ὑπομνηματικὰ συγγράμματα, scripta ad memoriæ tantùm subsidium.

Ὑπομνηματίζω, commentariis scriptis interpretor.

Ὑπομνηματισμὸς, interpretatio quę fit cõmentariis scriptis.

Ὑπομνηματισμοὶ, ponuntur pro commentariis etiam, quales sunt Cæsariani, apud Polyb.

Ὑπομνηματιστὴς ὁ, qui commentariis scriptis interpretatur.

Ὑπόμνησις, reuocatio in memoriam, ipsa actio reuocandi in memoriam seu suggerendi, apud Thuc. & Gal.

Ὑπομνηστικὸν, οῦ, τὸ, commentarius, & q. d. memoriale. Basil.

Composita sine præpositione ac primùm ex Μνῆστις.

Ἀείμνηστος, ου, ὁ καὶ ἡ, cuius perpetuò durat memoria, sempiternus, Isocr. de pace & in Paneg. Item semper memorabilis, semper celebrandus: vt ἀείμνηστος θεὸς, apud Soph.

Ἄμνηστος, cuius memoria non superest, obliuione deletus. Pro quo Doricè ἄμναστος, apud Theocr. idyll. 16.

Ἀμνηστία, ἡ obliuio: vt ἀμνηστία ἁμαρτημάτων, apud Philon. Sæpe absolutè vsurpatur pro, obliuio iniuriarum, idem quod ἀμνησικακία. Plut. in polit. præc. Exponitur etiam, impunitas, apud Herodian.

Ἀμνηστέω, ῶ, memoria non teneo, obliuioni dedi. Ἀμνηστοῦμαι memoria excido.

Αἰσυμνήτης, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex Μνήμων: itidem sine præpositione.

Ἀειμνήμων, q. d. semper memor, qui nunquam obliuiscitur: ex Aristot. (in epist.

Ἀμνήμων, immemor: vel memoria non valens, obliuiosus. Plato

Ἀμνημοσύνη ἡ, obliuio, non meminisse.

Ἀμνημόνως, sine recordatione: obliuiosè.

Ἀμνημονέω ῶ, immemor sum, obliuiscor. Luc. in Tim. ὑμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες.

Ἱερομνήμων, q. d. sacrarum rerum seu sacrorum rituum memoriæ præfectus. Quidam exp. sacer scriba: alij, qui est à commentariis sacrarum memoriarum. ¶ Est etiam nomen gemmæ apud Plin. Peculiariter ἱερομνήμονες appellati fuerunt qui ex vnaquaque ciuitate ad Amphictyonicum concilium mittebantur, vt tradit Hippocr.

Ἱερομνημονέω, fungor munere eorum qui ἱερομνήμονες dicuntur. Aristoph. in nub. (valens.

Πολυμνήμων, multarum rerum memor: vel multum memoria

Σιτομνημονέω ῶ, frumentum demetior, notatis eorum nominibus qui demensum accipiunt. Hesych.

Composita ex Μνημονεύω.

Ἀμνημόνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non memoratus, silentio præteritus.

Ἀξιομνημόνευτος, dignus commemoratione, memorabilis. Xenoph. Hellen. 4.

Ἀπομνημονεύω, in memoriam reuoco, reminisci facio: vt ἀπομνημονεύειν τὴν ἱστορίαν apud Æschin. Item commemoro, recenseo. Plut. in Lyc. ἀπομνημονεύοντές τινα Λυκούργου λόγον. Et neutrali signif. reminiscor, memor fio. Diodor. Sic ἀπομνημονεύοντας τῆς κατὰ τὴν Ἰνδικὴν στρατείας. Luc. de sacrificiis εἰ δὲ ἀπομνημονεύει αὐτοῖς τὴν χάριν ὁ Ζεὺς, si beneficij ipsorum reminiscatur. ¶ Quidam grammatici annotant significare etiam, obliuioni mando.

Ἀπομνημόνευμα, τὸ, commemoratio, narratio: vel potius res quæ commemoratur, historia Plut. in apophth. Laërt.

Ἀπομνημόνευσις, idem. Plut.

Διαμνημονεύω, in memoriam reuoco, recordor, reminiscor, Luc. λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι. Xen. τούτων δὴ χαλεπὸν ὅσων περὶ ἂν διαμνημονεύσω, quorum recordatus fuero. Item commemoro, apud eundem Xen. (Aristot. rhet. 3.

Δυσμνημόνευτος, qui facilè memoria teneri potest. Laërt. &

Εὐμνημόνευτος, qui facilè memoria tenetur: qui facilè hæret memoriæ, vel memoratu facilis. Aristot. rhet. 1.

Συμμνημονεύω, simul in memoriam reuoco. Plut.

¶ Deriuata à Μνάομαι ambio.

Μνηστὺς, ύος, ἡ, petitio mulieris in vxorem, ipsa actio petendi mulierem in vxorem.

Μνηστὸς, ὁ, desponsatus. Μνηστὴ, sponsa: quam quis ambiuit & in vxorem duxit. Il. ζ. & alibi apud Hom.

Μνηστὴρ, ῆρος, ὁ, qui nuptias alicuius ambit, procus: passim apud Hom. in Odyss.

Μνηστήριος, ad procum pertinens: vel à proco proficiscens: vt Μνηστήρια δῶρα, in anthol. Epigr.

Μνῆστρον, ου, τὸ, nuptiarum arrhabo. Hesych.

Μνήστωρ, qui dedit nuptiarum arrhabonem: apud eundem.

Μνήστρια, pronuba, nuptiarum conciliatrix. Poll.

Μνηστεύω, idem quod Μνάομαι, ambio nuptias &c. Odyss. σ. Μνηστεύειν θυγατέρα ἀφνειοῖο. Eurip. ἐμνήστευσα παῖδα σήν, filiæ tuæ connubium peti j. Dicitur & Μνηστεύειν γάμον κόρης. Et Μνηστεύειν γάμον conciliare nuptias, apud Apoll. Arg. 2. Item metaph. affecto, concilio, comparo, apud Synes. & Iulian.

Μνηστεύομαι, idem quod Μνηστεύω Plut. de amat. narr. & Laërt. in Cratete. Μνηστεύεσθαι dicitur mulier quæ petitur in vxorem: aut quæ sponsione promittitur: vt Matth. c. 1. ¶ Μνηστεύομαι metaph. significat etiam, concilio, &c. apud Plut. in (Cæsare.

Μνηστεία ἡ ipsa actio ambiendi. Poll. l. 3.

Μνήστευμα τὸ idem. Eurip. in Phœdyss. vbi sunt qui exp. etiam sponsalia.

Μνηστεύω idem quod Μνηστεύω vnde aor. 1. particip. Μνηστεύσας, apud Theocr. idyll. 18. v. 8. Μναστεύσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱὸς, qui Helenæ coniugium petierat.

Compoſita.

Ἀμνήστευτος, quæ in vxorem petita non fuit. Eurip. Exponitur etiam, nondum deſponſa ſeu deſponſata: item illocabilis, apud Græc. Bibl. interpr.

Ἀμνηστεύτως, non initis ſponſalibus: vel nõ petito cõnubio.

Ἀμνήστευτα aduerbialiter, pro eodem, apud Phocyl.

Ἀμνηστεία, cælibatus.

Πολυμνήστη, à multis ambita, cuius multi ſunt aut fuerunt proci. Od. ξ. & δ.

Προμνάομαι, ῶμαι, ambio nuptias pro alio, nuptias alicui concilio. Et generaliter, ambio pro alio, aliquid ei concilio. Plutarc. in Lucull. προμνώμενος αὐτῷ Κιλικίαν. Sic & apud Platonem in Theæteto.

Πρόμνησις, ipſa actio conciliandi & ambiendi pro alio.

Προμνηστική, ars earum quæ pronubæ dicuntur, ars copulandi ſeu conciliandi. Plato in Theæt.

Προμνήστρια, quę & προμνηστρὶς, nuptiarum conciliatrix, pronuba. Plato ibidem & Xen.

Προμνηστεύω, & προμνηστεύομαι, idem quod προμνῶμαι, i. concilio nuptias & velut procuro. Alciphr. ἐς ταύτην αὐτῷ προμνηστευσαμένη τὴν ἐρωμένην.

Προμνηστεύομαι, vide in comp. et Μένω.

Ὑπομνάομαι, ῶμαι, exp. clam ambio nuptias ſeu affecto. Od. χ. Αὐτοῦ τε ζώοντος ὑπεμνάασθε γυναῖκα.

Ὑπομνηστεύω & ὑπομνηστεύομαι, deſpõdeo. Ariſtot. polit. 5. Hinc ὑπομνηστευόμενος q. deſpõdit & ὑπομνηστευθεὶς, ſpõſ.

ΜΝΑΣΙΟΝ, menſura quædam duorum medimnorum capax. Heſ. ¶ Μνάσιον in Ægypto dicitur herbaceum quoddam quod vt papyrus edule eſt, dulciſſimum in cibo ſaporem offerens. Theophr. hiſt. pl. 9. l. 4. c. 9.

Μνεία, μνῆμα, &c. Μνηστεύω &c. vide in Μνάομαι.

ΜΝΙΟΝ, ου, τὸ, muſcus, alga. Heſ. enim Μνία vocari ſcribit τὰ βρύα καὶ τὸ φῦκος, itidémque Suid. τὰ τῆς θαλάσσης ἀνθήματα ſiue βρύα.

Μνιαρὸς, οῦ, ὁ, muſcoſus. Oppian. l. 2.

Μνιόεις, εντος, ὁ, idem.

Μνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Nic. in Alexiph. Μνιώδεα θρῖα, pro τὰ φύλλα τῶν βρύων.

Πολυμνία (*comp.*) epithetικῶς dicitur θάλασσα. Heſ.

ΜΝΟΥΣ prima lanugo, vt χνοῦς. Heſychio lana tenerrima & molliſſima agnorum pullorúmue, ac propriè anſerum. Suidæ quoque tener mollíſque pilus, ex Epigr. καὶ μνοῦ χεῦμα λεπτονέρη.

ΜΟΓΓΟΣ, opponitur ei qui clara eſt voce, in Hippiatr. (de aſino admiſſario) ἔστω δὲ τῇ φωνῇ μὴ μογγὸς, ἀλλὰ λαμπρός.

ΜΟΓΟΣ, ου ὁ, labor, ærumna. Poëticum eſt, Il. δ. Ἱδρὼς ὃν ἵδρωσα μόγῳ.

Μογερὸς, οῦ ὁ, laborios⁹, ærũnoſus: Pro quo & Μογηρὸς dici traditur.

Μογέω ῶ, laboro. Item labores tolero, ærumnas patior & perfero. Il. α. Ὧι ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. Sic & Od. ξ. Item ſimpl. tolero, perpetior: vel magno cum dolore & ærumnis tolero & patior. Od. β. καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας. Sic & Od. ζ & φ. Item labore feſſus ſum. Od. ω. Ἐξ ἔργων μογέοντες. Item doleo: vt apud Eur. Μογῶ πλευρὰ, laterum dolore infeſtor.

Μογεῖσθαι, laborare & malè ſe habere. Dem. Philipp. 4.

Μογείω dicitur pro Μογέω Ionica & poëtica epentheſi τοῦ ι, apud Heſ. apud quem pro eodem reperitur & Μογεύω.

Μόγις, vix, ægrè, magno cum labore. Il. φ. Μόγις δ' ἐλελίξατο θυμόν. Vtitur & Plato l. 1. de rep.

Compoſita.

Ἀμόγητος, indefeſſus. Hom.

Ἀμογητὶ, ſine labore & negotio. Heſ. & Suid.

Βραχυμογής, breui temporis ſpatio laborans. Hippocr. epid. l. 2.

ΜΟΔΙΟΣ, ου, ὁ, modius: menſura ſedecim continens ſextarios. Apud Dinarch. in Dem. χίλιοι μέδιμνοι. Sic ὑπὸ τὸν μόδιον, Matth. 5. Marci 4. Lucæ 11.

ΜΟΘΑΞ, verna. Heſych. Athenæus lib. 6. Μόθακας ait Spartæ fuiſſe liberos qui cum ciuium filiis educari aliquè ſolerent.

Μόθων, ωνος ὁ, idem quod Μόθαξ, verna. Heſychius Μόθωνας à Lacedęmoniis vocari ait pueros qui præter liberos domeſticos luntur & educantur. Ariſtophanis verò ſcholiaſt. & Suidas, ingenuorum aſſeclas & pediſſequos, hinc & homines viles & ſeruili indole præditos, nugatores & garrulos, moleſtos Ariſtop. in equit. Βερέσχεθοί τε καὶ κόβαλοι καὶ μόθωνες. Idem in Plut. Διαρραγείης, ὡς μόθων εἶ καὶ φύσει κόλαξ. ¶ Μόθων eſt etiam ſpecies ſaltationis, Suidæ & Poll. l. 4. c. 14.

Μοθωνία, ας, ἡ, ab Heſ. & Etym. exponitur ἀλαζονεία, inſolentia.

Μοθωνικὸς, οῦ, ὁ, inſolens ac ſuperbus, apud Plut. in Pericle, vbi Ion. poëta dicit τὴν τοῦ Περικλέους ὁμιλίαν eſſe Μοθωνικὴν καὶ ὑπότυφον.

ΜΟΘΟΣ, ου, ὁ, labor: item bellum, pugna, tumultus. Il. η. Εἰ περ ἀδειής ἐστι, καὶ εἰ μόθου ἐστ' ἀκόρητος. Iliad. φ. Τρῶες δὲ κατὰ μόθον ἐμνώοντο. Sic Heſiod. τεθνειῶτα κατὰ μόθον.

Μοιμυάω & Μοιμύλλω, vide in Μύω. Μοῖρα, &c. in Μείρω.

ΜΟΙΧΟΣ, οῦ, ὁ, mœchus adulter. Ariſtop. in Plut. Ὁ δ' ἄλλος γε μοιχὸς διά σε πως παρατίλλεται. Plut. in lib. περὶ εὐθυμίας ὥσπερ μοιχοὶ τὰς ἑτέρων γυναῖκας θαυμάζοντες καὶ τῆς ἰδίας καταφρονοῦντες. ¶ Itẽ ſpecies quædã tõſuræ indecora ac cinædica, Suid. ex Ariſtop. Κρώβυλος ἀεὶ κεκομμένος μοιχὸν μιᾷ μαχαίρᾳ.

Μοιχικὸς, οῦ, ὁ, adulterin⁹. Phocyl. Μοιχικὰ λέκτρα. Apud Athen. 1. Μοιχικαὶ ᾠδαὶ, cantilenæ mœchicæ, quales à mœchis cani ſolent. Dicitur & de homine Μοιχικὸς pro mœcho ſeu in adulteria prono. Plut. de aud. poëm. & de ſera num. vindict.

Μοίχιος, ου, ὁ, adulterinus: in Epigr.

Μοιχίδιος, adulterinus, ex adulterino concubitu natus. Luc. Μοιχίδιός εἰμι ἐξ ἐραστοῦ γεγενημένος.

Μοιχὰς, άδος, ἡ, adultera, ſeu adulteriis dedita. Athen. l. 6.

Μοιχαλὶς, ίδος, ἡ pro eodem: vt γενεὰ μοιχαλὶς, Matth. cap. 12. & 16. Et γυνὴ μοιχαλὶς, Rom. 7. Vſurpatur & pro adulterio, 2. epiſt. Petri: cap. 2.

Μοιχάομαι, ῶμαι, mœchor, adulter ſum. Marc. 10. Matth. 5. & 19.

Μοιχᾶν legitur apud Xen. Hell. 1. παύσει αὐτὸν μοιχῶντα τὴν θάλασσαν, adulteri modo occupantem mare.

Μοιχάζω, quidam exp. mœchor. apud Suid.

Μοιχεύω, mœchor, adulter ſum. Plutarch. ἀκρασίας γὰρ τὸ πολυπραγμονεῖν ὡς καὶ τὸ μοιχεύειν. Item actiuè ſtupro, adulterio vitio. Plato lib. 2 de rep. τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχεύσαντα.

Μοιχεύεσθαι, paſſiuè fœmina dicitur quæ adulterio vitiatur. Athen. lib. 13. Et neutraliter, quæ ſe mœchis ſtuprandam proſtituit. Athen. l. 10.

Μοιχεύτρια, ἡ, mœcha, adultera. Plato in ſymp. Plut. de diſcern. adulat. ab amic.

Μοιχεία ἡ, adulterium. Plutarch. de ſera eum. vind. & alibi.

ΜΟΛΓΟΣ, οῦ ὁ, bulga, ſacc⁹ coriaceus, culeus. Xiphilinus in Epit. Dionis (de Nerone) Μολγόν τινα ἀπ' ἀνδριάντος αὐτοῦ νύκτωρ ἀπεκρέμασαν, ἐνδεικνύμενοι ὅτι ἐς ἐκεῖνον αὐτὸν δέοι ἐμβεβλῆσθαι, Pol. lib. 10. Tarentinorum lingua ſcribit Μολγὸν vocari vtrẽ è bubulo corio. Ariſtoph. Μή μοι Ἀθηναίους αἰνεῖτε μολγοῖ ἴσον. Idem in equit. ἀλλ' ἐὰν τούτου πιθῇ μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε. vide ſchol. ¶ Pro ἀμολγὸς, etiam dici annotatur.

Μόλγινος, coriaceus. Theodoritus dicit Vulcanum φυσητῆρσι μολγίνοις χρῆσθαι, follibus coriaceis vti.

Μόλγης, ητος, ὁ, pro ærumnoſo & improbo accipi apud comicos annot. ſcholiaſt. Ariſtoph. in equit.

ΜΟΛΕΩ, ſiue Μόλω, venio, aduenio. Solon. in Eleg. Μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, mors mea ne careat lachrymis, vt vertit Cic. Tuſc. 1. Item eo, vado. Sophoc. apud Plutarchum de aud. poem. τρισόλβιοι κεῖνοι βροτῶν οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη μόλωσ' ἐς ᾅδου. Idem alibi, ποῖ μολὼν μένω; quò profectus? E ponitur etiam, curro, apud Heſych. A μολέω autem eſt præt. Μέμβλωκε pro Μεμόληκε, vt tradit Euſt. Od. ρ. Ἀλλ' ἄγε νῦν ἴομεν· δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα Ἦμαρ, i. aduenit.

Μολεῖσθαι, ponitur pro Μολεῖν apud Æſchyl. in Prometh.

Μολίσκω, idem quod Μολέω, ſchol. Hom.

Μολεύειν, vide in αὐτόμολος.

Μῶλος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀγχίμολος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. è propinquo veniens) propinquus. Vſurpatur plurimum ſubſtantiuè cum præpoſitione ἐξ: vt Iliad. ω. ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδών, è propinquo videns. Ἀγχίμολον, (aduerbialiter) è propinquo, vel confeſtim. Iliad. δ. Ἀγχίμολον δέ οἱ ἦλθε Θόας. Sic & Od. δ. & alibi apud Hom.

Ἀντιμολέω, obuio, vel contra aliquem eo.

Αὐτόμολος, qui ſua ſponte it & à nullo incitatus. in Epigr. Dicitur etiam de milite qui ſponte ad alteram partem tranſit, transfuga. Xen. Pæd. 6 Herodian. l. 5. & 6.

Αὐτομόλως, more transfugæ, Heſych. ex Soph. Phædra.

Αὐτομολία ἡ, transfugium defectio qua quis ſuapte ſponte ad alteram partem tranſit. Thucyd. lib. 7. ¶ In vitibus autem αὐτομολίαι dicuntur ſtolones, ſeu ſoboles è trunco pullulantes. Et Μολεύειν, eiuſmodi fruticationem inutilem deputare. Poll.

Αὐτομολέω, prodita & deſerta mea parte ad alterã mea ſpõte tranſeo. Thuc. li. 3. δύο μὲν εὐθὺς ηὐτομολήκασιν. Luc. ηὐτομολήκασιν ὡς ἐμὲ, ad me transfugit. Ταὐτομολέω, pro eodem.

Decomp. transfugio, ſum perfuga.

Ἀπαυτομολέω, à parte mea deficiẽs trãsfugio. Ariſtop. in nu.

Παλιναυτόμολος, qui ad eam partem à qua prius ad hoſtes tranſierat, redit. Xen.

Ψευδαυτόμολος, falſus ſeu fictitius, transfuga, qui transfugam ſe eſſe ſimulat. Xen.

Ἑτερομόλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad quam altera tantummodo pars venit, Suid.

Ἐκμολέω, exeo. Iliad. λ.

Ἐπίμολος, adueniens, idem quod ἐπελθὼν, Æſchyl.

Προμν-

Προμολέω, prodeo, progredior. Il. Ἠ παῖς τ' προμολ' ἔδ'ε. Od. ο. Ἐς θύρας προμολεν.

Προμολή, in ædibus dicitur vestibulum per quod patet aditus. Apol. Arg. 1. In montibus autem προμολαὶ dicuntur eminentiæ seu cacumina in altum assurgentia. in Epigr.

Προσμολέω, adeo, accedo Sophocl. in Aiace. Μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον, quum accessisset ad medium exercitum.

Ὠκύμολος, qui citò graditur, cito gradu proficiscens, seu progrediens. Suid.

ΜΟ'ΛΙΒΔΟΣ, ου, ὁ, plumbũ. Luc. de conscrib. histor. ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι ἢ ἄργυρον ἀπὸ κασσιτέρου. Plut. symp. 6. ἀκόναι μολίβδου, cotes è plumbo. Et λίμνη μολίβδου, lacus plũbi, apud eundem de sera num. vind. Scribitur & Μόλυβδος per υ, teste Eustathio quæ scriptura in deriuatis etiam retinetur.

Μολίβδεος, & per contract. Μολιβδοῦς, plumbeus. Luc.

Μολιβδινος, seu Μολυβδινος, idem Athen. l. 5. Arist. eth. 5.

Μολιβδοειδὴς, seu Μολυβδοειδὴς, plumbaceus, plumbi naturam referens. Diosc. l. 5. c. 97.

Μολυβδίτης, ου ὁ plumbaceus aut plumbosus: vnde fœmin. Μολυβδῖτις λιθάργυρος. Plin. l. 33. c. 6.

Μολιβδὶς, seu Μολυβδὶς, ίδος, ἡ, globus seu pila plumbea. Plut. Nonnullis etiam lamina plumbea.

Μολίβδαινα, seu Μολυβδαινα, ἡ, idẽ ac Μολυβδὶς, pila seu massa plumbea. Il. ω. Luc. in Lexiph. Μολύβδαιναι appellantur & vasa plumbea. Athen. li. 5. Dicitur etiam Μολύβδαινα metallicum quiddam de quo Diosc. lib. 5. c. 100. & Plin. lib. 34. c. vlt. * Est etiam herbæ nomen: de qua Plin. l. 25. c. 13.

Μολύβδωμα τὸ, opus è plumbo. Athen.

Μολύβδωσις, ἡ, plũbatura, i. ferruminatio quæ plumbo facta est.

Μόλιβος seu μόλυβος sine δ interdum scribuntur: vt Il. λ. & in Epigram.

Μολυβοῦς plũbeus. Athen. l. 14. Μολυβὶς pro Μολυβδὶς. Hes.

Ἀκρομολίβδον λίνον, (comp.) rete habens in extrema seu ima sui parte plumbum. in Epigr.

Μόλις, vide in Μόλος.

ΜΟΛΟΒΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, vorax, gulosus, γαστρίμαργος. (*dici putatur quasi ὁ μολίσκων ἐπὶ τὴν βοράν, qui cibi causa ventitat aliquo, vt sunt medici & parasiti) Od. ρ. Πῆ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις ἀμέγαρτε συβῶτα; apud Nicandrum quoque in Ther. πέδονσσα μολοβρὴ ἴξα ὑπαργήσσα, schol. metaphoram esse vult ἀπὸ τῶν ταπεινῶν τῶν ἐπὶ τῇ βορᾷ μολιόντων pro ταπεινὴ vel etiam μόλις αὐξανομένη.

ΜΟΛΟ'ΘΟΥΡΟΣ, molothurus: herbæ nomen. Nicander in Alex. ποα γε μὴν ὕψι τεθηλεν Οἵηπερ μολόθουρος. Helyc. pro perispomenως habet μολοθοῦρος, dicens esse vel ἀσφόδελον vel ὁλόσχοινον.

ΜΟ'ΛΟΣ, ου, ὁ, labor, pugna, fremitus: idem ferè quod μόθος. Hesych.

Μόλις idem quod μόγις suprà. Isocr. ad Philipp. ἐν ἔτεσι δέκα μόλις αὐτὴν ἐξεπολιόρκησαν. Xenoph. μόλις πως, cum quadam difficultate. Theocr. idyl. 15. μόλις ὔμμιν ἐσώθην, vix salua ad vos perueni.

ΜΟΛΟΣΣΟ'Σ, siue μολοττὸς, apud metricos pes quidam dicitur qui tribus longis syllabis constat.* Nomen accepisse fertur à Molosso Pyrrhi & Andromaches filio, qui cantilenas quasdam hoc carminis genere in Dodonæo templo recitârit.

Μολοσσικὴ ἐμμέλεια, apud Athen. lib. 14.

Μολπὴ, &c. vide in Μέλπω. Μολόχη, in Μαλάσσω. Μόλυβδος, &c. in Μόλιβδος.

ΜΟΛΥ'ΝΩ, polluo, contamino, inquino, conspurco Theocr. idyl. 21. ἀπ' ἐμοῦ φύγε, μή με μολύνῃς. Apocal. c. 3. οἳ τὰ ἱμάτια αὐτῶν οὐκ ἐμόλυναν.

Μολύνομαι, polluor, contaminor, &c. Synes. epist. 5. ὁ κέρδει παρ' αὐτῶν ἐμολύνατο, lucro ab his contaminatus est.

Μολυσμὸς, οῦ, ὁ, inquinatio, contaminatio, vel inquinamentum. 2. epist. Corinth. c. 7.

Μόλυνσις, εως, ἡ, idem Theophr. de caus. pl. l. 4. Apud Arist. meteor. l. 4. dicitur leuis quædam concoctio parum à cruditate differens.

Μολυνὴ, ἡ, podex: quoniam excrementis quæ eiicit, polluitur.

Μῶλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἀμόλυντος, ου, ὁ καὶ ἡ [comp.] impollutus, incontaminatus. Alex. Aphr. probl. l. 1. ψυχὴ ἀμόλυντος οὖσα τοῦ σώματος. Apud Gal. ad Glauc. ἀμόλυντον φάρμακον, exp. medicamentum quod manus non inquinat.

Μομφὴ, vide in Μέμφομαι. Μονὴ, &c. in Μένω.

ΜΟ'ΝΟΣ, ου ὁ, solus vnicus, vnus. Plut. in polit. præc. Βουλόμενος εἶναι μὴ μόνος, ἀλλὰ πρῶτος καὶ μέγιστος ἐν πολλοῖς καὶ μεγάλοις. Xen. pæd. 6. μόνος μόνῳ ἔλεξεν. Interdũ cũ genit. Æschyl. apud Aristoph. in ran. Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ. Aristop. in Plut. Μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος, Καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν. Exponitur etiã, singularis, simplex. ¶ Itẽ desertus, & separatus, seiũctus: Soph. in Aiace. οἱ νέας τροφῆς στερηθεὶς σοῦ διοίσεται μόνος Ὑφ' ὀρφανιστῶν, te orbatus, à te destitutus.

Μόνον, solùm, solummodò, tantùm, tantummodò, Plat. οὐδ' ἐν ἦν δ' ἐγώ· μόνον ἐλθέτω, nihil sanè, inquam: veniat modò. Μόνον εἰ, si modò. Greg. Μόνον μὴ, modò ne, i. modò non, Greg. Græci dicunt οὐ μόνον ἀλλὰ καὶ: item οὐ μόνον, ἀλλὰ ὡς καί: item μὴ μόνον πρὸς δέ Lat. non solùm, sed etiam. Μὴ μόνον οὐ siue μονονού, aut μόνον οὐκ, siue μονονοὺκ, tantũ non, modò non, i. ferè, propemodum. Et μόνον οὐχὶ siue μονονουχὶ, pro eodem. Luc. in Tim.

Μόνως, solummodò, tãtummodò, solùm, tantùm: Xen. pæd. 2. Exponitur etiam, vnicè.

Μονὰς, άδος, ἡ, vnitas. Plutar. ἡ μονὰς οὐκ ἐκβαίνει τὸν ἑαυτῆς ὅρον, ἀλλ' ἅπαξ τὸ ἓν μένει διὸ κέκληται μονάς: vbi videtur à μένειν deriuare. In tessera quoque μονὰς dicitur vnum punctũ, quod etiam ἄσος & κύβος teste Poll. In diuinitate quoque μονὰς dicitur esse: immò & ipse Deus esse μονάς.

Μοναδικὸς, οῦ, ὁ, singularis, vnicus: & μοναδικὸς ἀριθμὸς apud Aristot. ipsa μονὰς & vnitas. Item solitarius, vt μοναδικὸς βίος, vita solitaria. Item μοναδικὴ φύσις, natura solitaria, vel sui iuris, suæ potestatis.

Μοναδικῶς, in vnitate, vel more eorum quæ monade continentur. Plut. symp. 4. Interdum pro solitariè.

Μοναδὸν, solummodò, solùm.

Μονάζω, solitarius dego. Hist. Eccl. l. 4. οἱ πλείους γὰρ ἦσαν μονάζοντες ἔρημον οἰκοῦντες δι' ἄσκησιν.

Μοναστὴς, οῦ, ὁ, qui solitarius degit, homo solitarius, Greg.

Μοναστικὸς, οῦ, ὁ, ad homines solitarios pertinens.

Μονάστρια, ας, ἡ, mulier solitaria, in Pand.

Μοναστήριον, ου, τὸ, monasteriũ, locus vbi homines solitarij (degunt.

Μονάτωρ ἵππος, ex scholiaste Aristoph. in Pace, qui & κέλης, dicitur, equus desultorius.

Μοναχὸς, οῦ, ὁ, vnicus. Xen. Accipitur etiam pro homine solitario, quales erant olim apud Christianos qui in solitudines, procul à reliquorum hominum consuetudine secedebant, vt cultui diuino vacare melius possent. Dionys. Areop. in Eccl. hierar. Latini quoque scriptores Ecclesiast. monachos appellant.

Μοναχικὸς, οῦ, ὁ, ad solitarios homines pertinens, monasticus, seu monachicus. Dionys. Areopag.

Μοναχῇ, sola parte. Xen. Μοναχόθεν, vna solùm ex parte.

Μοναχοῦ, vt ἐνταῦθα μοναχοῦ, hoc solùm in loco, vel huc solummodò Plat. in sympos.

Μοναχῶς, vno tantùm modo. Arist. polit. 5.

Μονήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, solitarius: apud Diog. Laërt. μονήρης βίος, vita solitaria. Synes. & μονήρης δίαιτα, Luc.

Μονιὸς, siue μόνιος, ου, ὁ, solitarius, solitudines captans, idem cum μοναστικὸς & μονήρης. Callim. hymno in Dian. Αἲ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μούνιον δάκος ἤ τι πέλωρον Θηρίον αἴρωμαι. Suidę quoque μονιὸς est ὁ μονόλυκος, lupus solitarius vel soliuagus. Peculiariter item μονιὸς accipitur pro porco agresti qui solitarius pascitur. Suid. & Hesych. Sic & in fabula Æsopi. μονιὸς ἄγριος. ¶ Μονιὸς, Hesychio est etiam monile.

Μονίας, ου, ὁ, de homine solitario dicitur vt μοναστὴς & μονήρης. Eust. Hesychio autem μονίας est νήφων, sobrius.

Μονόω, ῶ, solum relinquo, destituo, desero.

Μονόομαι, οῦμαι, solus relinquor, deseror. Il. λ. Δείδω μή τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρώεσσι μονωθείς. Item cum genit. μονωθεὶς ἀέρος ab aëre destitutus, apud Plat. in Tim. Interdum exponitur solus sum. Arist. eth. 5. c. 7. τὸ αὔταρκες τίθεμεν ὃ μονούμενον αἱρετὸν ποιεῖ τὸν βίον, quum per se solũ est. Dicitur etiam μονωθῆναι ἐκ, i. liberari, & quasi solitarium fieri: Plat. in Axioch. μονωθεὶς ἐκ τῆς δὲ τῆς εἱρκτῆς liberatus hoc carcere.

Μόνωσις, εως ἡ, actio illa qua quempiam solum reliquimus: item solitudo, singularitas.

Μονώτης, ου ὁ, solitarius. idem cum μοναστικὸς μονήρης & μονίας. Demetr. Phal. Ὅσῳ γὰρ αὐτίτης καὶ μονώτης εἰμί, φιλομυθότερος γέγονα. Dicitur & μονώτης βίος, solitaria vita; apud Arist. eth. 1. c. 8.

Μοναδὶ solitariè, clam.

Μοῦνος, ου, ὁ, poëticè pro μόνος, solus, vnus, vnicus. Od. π. δαμάσαι ἄτο μοῦνον ἐόντα.

Μουνὰξ seorsum, singulatim, vel solum. Od. τ. Item μουνὰξ μάχη apud Suidam, ἡ μονομαχία, qua solus aliquis cum aliquo solo congreditur. Et μουνὰξ κτείνειν occidere in eiusmodi congressu. Od λ.

Μούνας, apud Hesych. καταμόνας, solum.

Μουνόω, ῶ, solum aut vnicum reddo, ad vnicum redigo. Od. π. ἡμετέρην δὲ γενὴν μούνωσε Κρονίων.

Μουνόομαι, οῦμαι, solus relinquor. Od. ο. μουνωθέντα πάρ' οἶσιν ἢ ἀπὸ θυσιῶν.

Composita.

Ἀπομονόω, ῶ, solum relinquo, solum esse facio.

Ἀπονόομαι, ῦμαι, solus relinquor, item excludor. Thuc. ἐπ' ἀπομονωθήσονται τῆς ξυμβάσεως κινδυνεύοντες, si excludatur à fœdere.

Ἐπιμονόω, desolo, i. solum reddo. solitudinem affero, item destituo, destituo, vnde ἐπιμονωθεὶς, destitutus.

Καταμόνας solùm: Thuc. l. 1. item seorsim. Synes. ep. 135. Scribitur etiam κατὰ μόνας.

Μόργνυμι, vide in Ὀμόργνυμι.

ΜΟΡΕ΄Α, ας, ἡ, morus: arbor quæ alio nomine συκάμινος: de qua Diosc. l. 1. c. 181.

Μόρον, ου, τὸ, morum: fructus mori arboris. Sic etiam dicebatur τὸ βρύον τῆς ἐλαίας: vnde αἱ ἀνθοῦσαι ἐλαῖαι dicebantur μορέαι, inquit Zeno apud Etym. pro μόρον scribitur & μῶρον.

Συκόμορος & συκομορέα arbor quam Plin. l. 13. c. 7. sicũ Ægyptiã appellat: fructũ ferens consimilem ficui paruæ albæ, vt testatur Galen. l. 2. de alimentis: vbi & diuersam eam esse à sycamino scribit: quamuis Diosc. l. 1. c. 182. hanc etiam à quibusdam sycaminon appellari tradat. Scribitur & συκόμωρος & συκομωρέα. Lucæ 2.

Συκόμορον, τὸ, fructus sycomori de quo Dios. & Gal. locis citatis.

Συκομορίτης οἶνος, vinum quod conficitur ex sycomoris Diosc. l. 5. c. 42.

Μορία μορίον, &c. vide in Μείρω.

ΜΟΡΜΥ΄ΡΩ, murmuro: verbũ fictũ à fluuiorum strepitu. Ab H. l. exponitur etiã, inundo. Il. φ. Ἀφρῷ μορμύροντα ποταμὸν ἀάσπετος.

Μορμυρίζω, aquæ strepitum refero, Suid. & Hes.

Μόρμυρος, piscis de quo Aristot. & Athen. lib. 7.

Ἀναμορμύρω, (comp.) cum murmure bullio, bullas cum murmure erucito. Hom. Od. μ. Πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη.

ΜΟΡΜΩ΄, οῦς, ἡ, mulier horrenda & monstrosa facie, vt Hes. inde'q; pro larua & terriculo accipitur. Aristoph. in equit. μορμὼ τῷ θράσους, ὦ horrendam audaciam, & Theocr. id. 15. μορμὼ δάκνει ἵππος. Pro eodem dicitur & μορμὼν ὄνος apud Aristop. in Acharn. & in Pace, & apud Xen. Hell. 4. Hesy. μορμόνας esse dicit dæmonas erraticos.

Μορμύσσομαι, terreo, Callimach. hymno in Dian. Αὐτίκα τὴν κούρην μορμύσσεται.

Μορμολύττομαι, terreo: ac propriè laruis spectrisque & similibus terriculis. Xen. in Sympos. ἀλλὰ τί δή ποτε ἡμᾶς μὲν ὥσπερ τοὺς φίλους μορμολύττῃ ἀπὸ τῶν καλῶν, à pulchris deterres? & Plut. symp. 5. in fine probl. 7. Accipitur etiam pro, formido, metuo. Autor Axiochi διαχλευάζων τοὺς μορμολυττομένους τὸν θάνατον, eos qui mortem formidant. Apud Hes. legitur & μορμολύττει quod exp. φοβερίζει, terret.

Μορμολύκειον, siue μορμολυκεῖον, ου, τὸ, larua. Aliquando ita nominantur tragicorum & mimorum personæ. Aliquando terricula & spectra. Luc. in Philopseude παντοδαπόν τι καὶ ἀπρόσοπτον μορμολύκειον καὶ γιγάντειον. Apud Strab. legitur & μορμολύκη, itidem pro larua & spectro. ὅτι γὰρ λαμία μῦθός ἐστι καὶ ἡ γοργὼ καὶ ὁ ἐφιάλτης, καὶ ἡ μορμολύκη.

Μόρος, &c. vide in Μείρω.

ΜΟΡΟΧΘΟΣ, ου, ὁ, morochthus: lapis quidã Ægyptius, quo vtuntur linteones ad dealbãdas vestes, teste Diosc. l. 5. c. 152. Apud Galenum simpl. medic. l. 9. legitur & μόροξος pro eod.

ΜΟΡΥ΄ΣΣΩ inquino, contamino, fœdo. Hom. Od. ν. (de vestimentis Vlyssis) Ῥωγαλέα ῥυπόωντα, κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ.

ΜΟΡΦΗ΄, ῆς, ἡ, forma. Plerunq; de forma humana quę & species oris. Od. θ. Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει. Plut. ad prefect. indoct. ἠγαλμένην καὶ θεοπρεπῆ μορφὴν ἔχοντες. Et metap. μορφὴ ἐπέων, de venusto & eleganti orationis genere. Od. λ. De forma seu aspectu. Plut. in Pericl. αὐτὴν τινα μορφὴν ἐντυποῦσι. Et de forma totius corporis & cuiuslibet rei. Plato polit. 2. ἀλλάττοντα τὸ αὐτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς. Theophr. διαφέρουσι δὲ τῇ μορφῇ τῶν ὅλων. Item μορφαὶ θεῶν, deorũ formę apud Xen.

Μορφήεις, εσσα, ἐν, formosus. Pind.

Μορφόω, ῶ, formo, figuro: Philo de mundo. ἀδημιούργητος θεὸς ἀμόρφα μορφοῦν.

Μορφόομαι, ῦμαι, formor, figuror: Gal. c. 4. & Plut. de anim. generatione.

Μόρφωμα, τὸ, formatura, forma. Hes.

Μόρφωσις, ἡ, formatio, ipsa formandi actio, seu formæ impressio. Item pro forma & imagine. Hes. & Suid.

Μορφώτρια, ἡ, formatrix. Eurip. in Troad.

Μορφάζω, formam mentior, concilio formam. Ammon.

Μορφάζω, nuo & annuo. Item gestum adhibeo. Xen. in symp.

Μορφασμός, ὁ, genus saltationis quod diuersorum animalium motus imitabatur. Poll. l. 4. c. 14.

Μορφύνω, formæ lenociniis exorno. Hes.

Μορφώ, Veneris cognomen apud Lacedæmonios calyptram & pedicas habentis.

Μορφεύς, filius aut minister somni: ita dictus quòd dormientibus induat varias formas & rerum simulacra.

Composita.

Ἀγλαόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, conspicuus forma, luculenta forma præditus.

Ἀγριόμορφος, qui agresti aspectu est, ferinam faciem habens, Orph. in Argon.

Αἰολόμορφος, varias formas gerens. Idem ibid.

Ἄμορφος, informis, nulla adhuc forma præditus, Philo de mundo. Item informis, i. deformis, squalidus, incultus, Luc. Plut. in consol. ad vxor. Comp. & superl. irreg. ἀμορφέστερος & ἀμορφέστατος, deformior, deformissimus. Eust. ex Herodot.

Ἀμορφία, ἡ, q. d. informitas, forma nulla. Item deformitas, forma indecora. Plut. in consol. ad vx.

Ἀμόρφωτος, non formatus.

Γυναικόμορφος, muliebrem formam habens. Eurip. in Bach.

Διαμορφόω, informo, deformo.

Δίμορφος, biformis.

Δύσμορφος, deformis, infelici forma præditus. Item deformis, id est, turpis aspectu Plut. περὶ πολυπραγμ.

Δυσμορφία, deformitas, forma turpis & indecora.

Ἐκμορφόω, deformo, formam exprimo & effingo.

Ἔμμορφος, forma indutus, informatus.

Ἑτερόμορφος, qui alterius & diuersæ formæ est. Alex. Aphr.

Εὔμορφος, decorus & insignis forma, formosus.

Εὐμορφία, bona forma, i. decora, & honesta. Luc. in Scytha, Philostr. epist. 38. Eurip. in Androm.

Ζωόμορφος animalis formam habens.

Θηλύμορφος qui fœminea forma est. Aristot.

Ἰδιόμορφος qui propriæ ac peculiaris cuiusdam formæ est. [fur.

Καλλίμορφος, pulchra forma decorus, formosus. Eurip. in Herc.

Λαμπροστεροπόμορφος, cuius facies rutilo splendore coruscat: angeli epitheton, apud Naz.

Μεταμορφόω, trãsformo, transfiguro. Athen. Philo de vita M. l. 1.

Μεταμόρφωσις, transfiguratio, in aliã formã mutatio. Ammon.

Ὁμοιόμορφος eiusdem formæ, similis formæ. Laërt.

Ποικιλόμορφος, variis formis indutus. Eurip. item versicolor: vt ἱμάτιον ποικιλόμορφον apud Aristoph. in Pluto.

Πολύμορφος, multiformis. Aristot. hist. an. l. 8. c. 28. Nonn. in paraphr. Ioan.

Σύμμορφος conformis. Rom. 8. ad Philip. 3.

Συμμορφόω, conformem facio, eandem formam induco.

Συμμορφόομαι, conformis fio. ad Philip. 3.

Ταυρόμορφος tauri formam habens: vt Ταυρόμορφον ὄμμα. Eur.

Τρίμορφος, triformis. Eurip. (in Ione.

Μορφνὸς vide in Ὀρφνή. Μορφόω &c. in Μορφή.

ΜΟ΄ΣΣΥΝ υνος, ὁ, turris, propugnaculum: Hesych. Peculiariter dici volunt de turri lignea, de propugnaculo ligneo: nec non de muro ligneo vnde Μοσσύνοικοι qui in ligneis turribus sedes suas & domicilia habent, Apoll. Argon. l. 2. Idem μόσσυνα vocat sedem ligneam, tribunal seu suggestum ligneum, eodem libro canens, Αὐτὰρ ἐν ὑψίστῳ βασιλεὺς μόσσυνι θαάσσων Ἰθείας πολέεσσι δίκας λαοῖσι δικάζει.

ΜΟ΄ΣΧΟΣ, ὁ, vel ἡ, vitulus, vitula. Eurip. apud Athen. lib. 14. μόσχου τέρειναι σάρκες. Heb. 9. τὸ αἷμα τῶν μόσχων καὶ τράγων. Accipitur etiã pro boue nouella seu tertiæ ætatis: vt apud Nicand. in Ther. Ἢ ἔτι ἀέργοισιν κατείρυσεν ἄνθεα μόσχοις Πρωτοτόκοις εἴργει δὲ νεοσφαγέος τε γάλακτι. Orpheo autẽ mensis vocatur Μόσχος μονόκερως, tẽpore intermenstrui, vt testatur Proclus apud Hesiod. in dieb. Eust. verò, ipsum quoque annum circa hoc tempus μόσχον μονόκερων appellari posse existimat. ¶ Μόσχος, in arbore quoque dicitur nouellum & tenellum germen, seu ramulus tenellus: Nicand. in Ther. τάμνων ἀπὸ κλήματα σίδης. Ἠὲ καὶ ἄσφοδέλοιο νέον πολυαυξέα μόσχον. Sunt qui μόσχους interpretentur stolones alij pampinos, capreolos, clauiculos, nonnulli viuiradices. Item adiectiuẽ, pro ἁπαλὸς, vt Il. λ μόσχοισι λύγοισι, teneris vitilibus seu viminibus è vitice pullulantibus. ¶ Μόσχος recentioribus apud Græcos medicis dicitur etiã pretiosissimũ odoris genus quod ex vmbilici cuiusdam animalis Indici vomica erumpit, vt testatur Aetius in lib. περὶ προφόρ δυνάμεων. Sunt qui μόσχον esse velint eum qui ab Hieronymo muscus dicitur & inter pretiosa odoramenta nominatur, lib. 2. aduersus Iouinianum.

Μόσχειος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitulinus, vt μόσχειος κυνάγχος, apud Xen. in Cyneg. lorum vitulinum retinendis & ductandis canibus, & μόσχειος ἱμάς, lorum seu flagrum è pelle vitulina.

Μοσχίς, siue μοσχῆ, ῆς, sub. δορά, pellis, vitulina apud Poll.

Μοσχίας, ου, ὁ, q. d. ad vitulum accedens: ita dicebatur aries triennis, vt Eustath. tradit.

Μοσχάριον, ου, τὸ, paruus vitulus, vitulus tenellus: Etym. & Hes.

Μοσχίον, ου, τὸ, vitulus nouellus. A Poll. lib. 7. accipitur etiam pro agnello recens nato, vt apud Athen. lib. 8. Item pro nouello germine aut stolone, Hes. & Suid.

Μοσχίδιον, itidem pro nouello germine. Aristop. in Achar.

Μοσχιναῖος, in modum vituli lasciui exultans. Hesi.

Μοσχηδὸν, in modum vituli, more vituli. Alexa ad. in Alexiph.

Μοσχίω,

Μοσχεύω, surculis ex arbore demptis sero, ramis tenerrimis ex arbore auulsis planto. Theophr. lib. 3. de caus. plant. (de palma) τὰς γὰρ ῥάβδους φασὶ μοσχεύειν περὶ Βαβυλῶνα τὰς ἀπαλωτάτας. Sic μοσχεύειν τὰ κλήματα viuiradices facere ex sarmentis, ibidem. Aliquando Μοσχευόμενα sunt potius rami tenelli qui ex arbore in humum deferuntur, vt sunt in oleis taleæ seu clauolę: in vitibus malleoli. Metaphoricè etiam vsurpatur apud Dionys. Halicarn.

Μόσχευμα, τὸ, surculus qui ex arbore demptus seritur. Theophrast. de caus. pl. l. 3. c. 17. Exponitur etiam plantarium nouellum quod ex arbore in humum delatum fuerat, apud Theophrast. hist. plant. l. 2. c. 3. & malleolus, apud Phil. de vita Mos. lib. 1. item viuiradix, propago apud eundem de mundo.

Ὄσχος, ὁ, idem quod μόσχος ramus nouellus, & peculiariter vitis ramulus tenellus: vel malleolus, aut palmes. Athen. l. 11 ex Aristodemi l. 3. (de Pindaro) τοῖς σκίρροις φησὶν Ἀθηνᾶς ἀγῶνα ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐφήβων δρομικὸν· ἔχειν δ' αὐτοὺς ἔχοντας ἀμπέλου κλάδον κατάκαρπον τὸν καλούμενον ὄσχον. Pro eodem scribitur & Ὦσχος, apud Hesych.

Ὀσχη, apud Eust. & Hesych. itidémq; apud Harpocr. & Suid. siue ὤσχη ης, ἡ apud eundem Suid. & apud Etymol. idem cum ὄσχος siue ὤσχος: propriè de ramis vitis: impropriè dicitur etiam de aliis ramis, vt apud Nicand. in Alexiph. vsurpatur de vlmi ramis. ¶ Ὄσχη, apud Hippocr. accipi etiam pro scroto, vt ὄσχεος & ὀσχέα, annotatur.

Ὄσχεος & ὄσχεον, idem cum ὄσχος & ὄσχη: Hesych. Frequentiùs pro scroto capitur. Reperitur etiam Ὀσχέα ας, ἡ, in eadem signif. Aristot. de gener. anim. lib. 1. c. 12. εἰσὶν ἐν φανερῷ ὄντων οἱ ὄρχεις, ἔχουσι σκέπην δερματικὴν καλουμένην ὀσχέαν. Eadem ὄσχεα ab eodem. l. 1. hist. anim. c. 13 vocatur ὀχεύς. vnde & Eust. cum Ety m. ὀσχεὸν, pleonasmo literæ σ dictum scribunt quasi ὀχεὸν, ab ὀχεύειν. ¶ At ὄσχιον Hippocrati est flexuosa circa os vuluæ extuberantia, inquit Galen. in lex. Hippocr.

Λακκοσχέας, ὁ, ὁ. (comp.) ab Atheniensibus dicitur cui semper laxus est testiculorum sacculus. Lucian. in Lexiph. μετὰ ἐκεῖνον φὴς Δίωνα τὸν καταπύγωνα καὶ Λακκοσχέαν;

Composita ex Μοσχεύω.

Μεταμοσχεύω, transplanto: vnde Hesychius Μετεμόσχευσε, expon. Μετεφύτευσε.

Προμοσχεύω, plantaria facio, plantaria transfero. Theophr. hist. plant. l. 6. c. 7. & alibi.

Ὑπομοσχεύω, clanculum & latenter propago, clanculum nouellos surculos sero. Metaphoricè Eunapius apud Suidam, ἤτοι γε οὐδὲ μήποτε ὑπερμόσχευον τὸν πέντιμον.

ΜΟΤΟΣ, ου, ὁ, linamentum seu linteum carptum quod vulneribus inditur: Gal. ad Glauc. καὶ διὰ τὸ τῶν μοτῶν τοῖς κόλποις ἐντιθεμένων μοτοῦ τιλτὰ ἔχειν τε ... Paul. Ægi. σφηνίσκοις ἢ μοτοῖς πλείοσι χωριζομένων ἀπ' ἀλλήλων. Scribitur etiam μοτὸν apud Eust. pro eodem inuenitur etiam Μοτὸ, apud Q. Calabrum, ἠπίοισι μοτῶν, penicillorum vulneratiorum.

Μοτάριον, ου, τὸ, idem quod Μοτὸς siue Μοτὸν, i. lineamentum concerptum quod vulneri inditur, apud Aegin.

Μοτόω, ῶ, linamentum vulnerarium indo, Paul Aegin. Hesychio Μοτῶσαι est πληρῶσαι, citatúrque ex Apsyrto Μοτοῦν τοῖς τίλμασι. Item penicillo vulnerario indito curo, vnde μότωσις, apud Hesych. & Suid.

Composita.

Ἄμοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui linamentis vulnerariis oppleri nequit. Item simpliciter, inexplebilis, inexpletus. Apoll. lib. 1. Arg. Τοὶ δ' ἄμοτον λάξαντο ἔτι προύχοντα κάρηνα. Iliad. τ. Τὸ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνεῶτα.

Διαμοτόω, illitum linamentum vulneri indo, vel potius linamento indito vulnus disiungo, & impedio ne coëat. Paul. Aegin.

Ἔμμοτον (sub. φάρμακον) medicamentum liquidum quod linteolis concerptis exceptum intra vlcera eiúsque sinus reconditur. Galen. Ab hoc genere medicamentorum ἔμμοτοι dicuntur apud Hipp. lib. περὶ ἄρθρων, qui vlcere cauo laborant: quòd curationem διὰ τῶν μοτῶν desiderent, vt annotat Galen. comm. 3. Ab aliis ἔμμοτοι dicuntur, quibus Μοτοὶ & penicilli inditi sunt.

Μῦθος, &c. vide in Μόνος.

ΜΟΥΝΥΧΙΑ ας, ἡ, munychias portus Atheniensium munitissimus in quo Dianæ Munychiæ fanum erat, supplicum asylum vnde apud Pollucem ἔφερον εἰς Μουνυχίας Ἀρτέμιδος, sub. ἱερὸν, ferebant in Munychiæ Dianæ templum. Et Demosth. pro Ctesiph. ὡς ἐν Μουνυχίᾳ ἐκαθέζετο, non ad Munychiæ asylum confugiebat & ad Dianæ aram sedebat.

Μουνύχιος, & fœm. genere Μουνυχιὰς, incola eius loci, teste Stephano: qui & localia aduerbia hæc affert Μουνυχίαθεν, Μουνυχίαζε, Μουνυχίασι.

Μουνυχιὼν, dicitur mensis in quo sacra fiebant Dianæ Munychiæ, mensium Atticorum decimus, vt tradit Hippocr. & ex eo Suidas. Meminit eius Plutarchus in fine Phocionis, & in Demetrio.

ΜΟΥΣΑ, ης, ἡ, Musa, dea cantus: de quarum numero & quæ cuique tribuantur, vide Plut. symp. 9. probl. 14. Od. ω. Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ Θρήνεον. Et μοῦσα ἀρχεσίμολπος, apud Athen. l. 4. Bonarum etiam literarū præsides; eædem credebantur & humanitatis: Plut. in Rom. ὅτι μουσῶν ἔτι χαρίτων ἐπιδεὴς ἀνήρ. Aliquando accipitur pro ipso cantu: Plut. symp. 1. τὸν Κύκλωπα μούσαις εὐφώνοις ἰᾶσθαι φησὶ τὸν ἔρωτα Φιλόξενος. Herodian. lib. 4. πάσης τε γὰρ μούσης ὄργανα πανταχοῦ διακείμενα ποικίλον ἦχον εἰργάζετο. omnifaria musica instrumenta. *Suid. & Eust. à μάω, [quæro] deriuant quoniā est πάσης παιδείας αἰτία: quod etymon sequit᷑ & Plato in Cratylo. Plutarc. autem in lib. περὶ φιλαδελφ. ait μούσας, vocatas quasi ὁμοῦ διὰ παντὸς ἀεὶ καὶ φιλαδελφίαν οὔσας: alij quasi ὁμουσίας dictas volunt, quod vno nexu omnes disciplinæ teneantur, atque fiat ἐγκυκλοπαιδεία. Euseb. verò παρὰ τὸ μυεῖν significante διδάσκειν & παιδεύειν.

Μουσικός, ου, ὁ, musicus, vt μουσικὰ ὄργανα apud Demetr. Phal. & μουσικὸν ὀστέον, tibia ad faciendos musicos modulos apta. Plut. symp. 4. Item μουσικός, qui canit, canorus: item, artis canendi peritus: Plut. de sera numinis vindicta περὶ μουσικῶν ἀμύσους καὶ πολεμικῶν ἀστρατεύτους διανέμεσθαι. Aristoph. in Vesp. ἀνὴρ σοφὸς καὶ μουσικὸς, vir sapiens & musicus, seu vir doctus. Dicitur etiam aliquis μουσικώτατος κατά τι vel περί τι. Athen. lib. 4. Potest etiam accipi, pro φιλόμουσος, musices amans: vt apud Isocr. μουσικὴ πόλις, vrbs literarum amans. Et τὰ μουσικὰ musica, musici moduli Xen. Pæd. 1. Μουσικὴ, sub. τέχνη, vel ἐπιστήμη, musica seu musica ars, scientia modulorum concinnorum: Plut. in lib. περὶ εὐθυμίας, & alibi.

Μουσικῶς, musicè, secundùm modulos musicos. musicis modulis. Plut. de orac. Pyth. Item concionnè, scitè, eleganter. Isocr in Soph. Et μουσικώτατα, doctissimè, Aristoph. (Athen.

Μουσικεύομαι, musica ratione tempero cantica & modulor: A-

Μουσεῖος, α, ὁ, musicus, idem cum μουσικός. In Epigr.

Μουσεῖον, ου, τὸ, musæum: locus musis & studiis destinatus: vel locus vbi musæ colebantur, & responsa ab eis reddebantur, Plut. Item μουσεῖα, festum in honorem Musarum. Poll. lib. 1.

Μουσίζω, cantu contendo. Theocr. idyl 8.

Μουσικτης, ὁ apud Hesych. idem cum μουσικὸς ψάλτης.

Μουσόω, ῶ, numeris modulísque musicis exorno & venustius reddo. apud Philostrat. μεμούσωται, sonitum edit aut edidit, concentu resonat. Phrasis quoq; μεμουσωμένη dicitur concinna & elegans, ad musicos modulos concinnitate proximè accedens: Plut. in Pericl. Dicitur verò aliquis μεμουσωμένος, qui literis humanioribus eruditus est. Plut. ad Colot.

Composita.

Ἄμουσος, ου, ὁ καὶ ἡ, musis non initiatus, musicorum modulorum imperitus. Plut. de orac. Pyth. Item cantandi imperitus. Epigr. lib. 2. & adud Basil. & apud Plut. symp. 4. Plerunque capitur pro indocto & rudi, & qui nec musicam nec literas callet: & generaliter, pro imperito cuiusuis rei Aristoph. in vesp. ῥᾳδίως ἐγὼ διδάξω κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν. Item insulsus, illepidus, rusticus. Plut. symp. 4. Ἀμούσως, imperitè, inscitè, illepidè.

Ἀμουσία, imperitia, item inelegantia. Apud Platon. discrepantia musicorum modulorum & διαφωνία soni traditur.

Ἀπόμουσος, à musis alienus, idem cum ἄμουσος, Eurip.

Ἔμμουσος, musicus, & τὸ ἔμμουσον, ex musica compositum, seu musicos modulos in se habens.

Ἐμμούσως, musicè vel musarum instinctu. Eust.

Εὐμουσία, musica elegantia, musicus lepor. Iulian.

Εὐμούσως, eleganter, eruditè, Plut. (Greg.

Καταμουσόω, ῶ, numeris & modis exorno, & venustius reddo.

Πολύμουσος, multùm in musis versatus. Plut. symp. 8.

Ὑόμουσία, musa porcina, cantus suum grunnitum referens. Aristoph. in equit. θαυμάζω τῆς ὑομουσίας αὐτοῦ.

Φιλόμουσος, musarum amans vel musices, Xenoph. pæd. 4. Item qui studiorum humaniorum seu politioris literaturæ amans est. Plutar. symp. 8. οἶμαι δ' ἔσεσθαι πεφροντικέναι φιλόμουσον ὄντα καὶ πολυμαθὲς ὄντα.

Φιλομουσία, musarum amor seu musices amor.

Φιλομουσέω, musas seu musicam amo.

Χρησομουσέω, ῶ, Dicebantur χρησομουσεῖν qui veteres modulos retinebant, nec nouis coloribus fucabant. Athen. lib. 14.

ΜΟΧΘΟΣ, ου, ὁ, labor, molestia, vel ærumna. Paul. ad Thess. in cap. 2. μνημονεύετε τὸν κόπον ἡμῶν καὶ τὸν μόχθον, laborem nostrū ac ærumnā. Philo de vita M. l. 1. ὡς ἔστι μόχθος ἢ πόνος ἐν Ἑβραίοις. Theoc. id. 16. Ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ' ἀόνι κύματα μετρεῖν.

Μοχθηρός, ου, ὁ, laboriosus, Hesyc. Item ærumnosus, calamitosus, miser, Aristoph. in Pluto. Item malus improbus. Plut. symp. 7. Aristoph in Pluto. Item vitiosus; vt μοχθηρὸς χυμὸς, succus vitiosus. Gal. l. 1, ad Glauc.

Μοχθηρῶς, malè: vnde μοχθηροτέρως ἔχειν, peius se habere. Plato l. 1. de rep.

Μοχθηρία, ἡ, malitia, improbitas. Dem. de male gesta leg. Item pro vitio. Aristot. eth. 5. c. 1. & eth. 9. c. 4.

Μοχθήεις, εντος, ὁ, laboriosus, ærumnosus. Nic. in Alexiph.

Μοχθέω, laboro. Thuc. lib. 2. Item efficio, effectum do. Aristoph. ταῦτα οἱ θεράποντες μοχθοῦσι. Eurip. Μοχθεῖν πόνον, exantlare laborem. Interdum laboribus & ærumnis premor, Eurip. apud Athen. l. 13. Μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς συννενεῖς.

Μόχθημα, τὸ, labor, ærumna. Æschyl. in Prometh.

Composita.

Ἀγονομόχθος, mulus seu mula. Hesych. quòd sterilitati hoc animal obnoxium sit.

Ἄμοχθος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, laboris & ærumnarum expers. Xen.

Ἀμοχθεὶ, citra laborem. Suid. Ἀμοχθὶ, idem. ex Lascari.

Βαρύμοχθος, cum grauibus laboribus coniunctus. in Epigr.

Ἐκμοχθέω, exantlo. Apud Plut. ἐκμεμόχθευ τ᾽ δεσμοῖς, exp. in vinculis versati sunt.

Ἔμμοχθος, laborum & ærumnarum plenus: vel qui in laboribus & ærumnis versatur. Eurip.

Ἐμπεδόμοχθος, cōstanter & perpetuò laboriosus. Pind. Olymp.

Εὐμοχθοι, honesti labores, seu qui in res honestas conferuntur.

Ἡμιμόχθηρος, semimalus. Plato lib. 1. de rep.

Κακόμοχθος, in vanum laborans.

Κλυτόμοχθος, clarus laboribus. in Epigr.

Λιγυμόχθος, stridula voce seu cantu laborans. Aristoph. in auib.

Πολύμοχθος, cum multis laboribus & ærumnis coniunctus, ærumnosus: vt πολύμοχθος Ἄρης, Eurip. in Phœn. Item laboriosus, vt πολύμοχθοι ἄγγελοι, apud Orph.

Προμοχθέω, prius affligor. Eurip. in supplic.

Ὑπομόχθηρος, subimprobus, subineptus.

Φιλόμοχθος, laborum amans.

Φιλομόχθηρος, malorum seu improborum amans: vel amans improbitatis. Poll. ex Philonide.

Μοχλὸς, vide in Ὀχλεύω.

ΜΥ, est nomen literæ quam à Democrito vocatam esse μῶ testatur Eust. ¶ Est & vocula quæ pro flebili sono posita inuenitur apud Aristoph. initio equitum.

Μυτακίζω literam μ nimis crebrò itero. vnde Μυτακισμὸς frequens literæ μ iteratio.

Μύζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Μύαξ, vide in Μῦς. Μυῶ, in Μύω. Μυγμὸς in Μύζω.

ΜΥΔΑΖΟΜΑΙ, auersor, abhorreo ab. Nic. in Alexiph. Αὐτὰρ ὁ ναυσιόεις ἐμυδάξατο δαῖτα.

ΜΥΔΑΩ, ῶ, F. ήσω, nimio humore & vligine vitior, præ nimio madore putresco. Philo de mundo, λίθων οἱ κραταιότατοι ἆρ᾽ οὐ μυδῶσι καὶ σήπονται; nónne humore putrifico affecti putrescunt tandem? Et apud poëtam, μυδόεσσα δ᾽ ἀπὸ χθονὸς ἔρρει λάχνη, putrifica vligine vitiata.

Μύδησις, est quum aliquid nimio humore vitiatur. Diosc. l. 1. c. 6. & alibi. De oculis inprimis dicitur, eorúmq; præsertim palpebris quæ adipe tumentes humorem assiduè emittunt: vt apud Diosc. πρὸς τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς μυδώσεις τῶν βλεφάρων, ad superfluo humore redundantes palpebras.

Μυδαλέος, humidus, vuidus, madidus. Hesiod. in Erg. χαίτας τε μυδαλέον θείη. Item nimio madore vitiatus putris ex nimia vligine. Apoll. Argon. l. 2. Μυδόεις idem: apud Nicand.

Μυδαίνω putrefacio. Propriè nimio madore & vligine putrefacio, σήπω. Hesyc. Pro humecto videtur vsurpare Apol. Rhod. Arg. l. 3. Ἡ ἐς δὲ μυδήνας ἰδὲ φάρμακον ἠδ᾽ ἀλοιφῇ Γυμνωθεὶς φαιδρῦναι τεὸν δέμας.

ΜΥΔΡΙΑΣΙΣ, εως, ἡ, oculi vitium est quo pupilla effunditur & dilatatur, aciesque eius hebescit, vt tradit Celsus lib. 6. cap. 6. & Paul. Ægin. l. 3. c. 22.

ΜΥΔΡΟΣ, ὁ, ὁ, quidam exp. ferrum ignitum. Alij, globus candens, massa candefacta seu ignita: Strabo lib. 6. ἀναφυσημάτων τούτων τῶν στομάτων δι᾽ ὧν τὸ πῦρ ἀναφυσᾶται, καὶ μύδροι, καὶ ὕδατα ἐκπίπτει. Pro eo Aristoteles dicit μύδρος διάπυρος. Sic & apud Diog. Laërt. l. 2. Ἀναξαγόρας ἀσεβείας κρίνεται, διότι τὸν ἥλιον μύδρον ἔλεγε διάπυρον. A philosophis sol etiam dicitur μύδρος, vt scribit Lucian. vnde ἀμυδρὸς, Etym.

ΜΥΔΩΝ, caro fungosa in vlcere fistuloso, in quo callosæ oræ sunt, sinus verò mucosi. Poll.

ΜΥΕΛΟΣ, ὁ, ὁ medulla: Il. χ. ὃς ἐπὶ γούνασι πατρὸς Μυελὸν οἶον ἔδεσκε καὶ οἰῶν πίονα δημόν. Il. υ. μυελὸς αὐτε σφονδυλίων ἔκπαλτο. At Sophocles in Trach. & alij tragici μυελὸν λευκὸν vocitarūt cerebrū: quòd turpe putaret nominare τὸ ἐγκέφαλον. Homerus verò Od. β. ἀλφίτα μυελὸν ἀνδρῶν appellat, quoniā vires corpori addunt, vt ὁ μυελὸς τοῖς ὀστέοις. Apud medicos est μυελὸς ἐγκέφαλίτης medulla cerebralis: *hoc est* ipsum cerebrū: & μυελὸς ῥαχίτης, medulla spinalis per rachin totam descendens: item νωτιαῖος, διανχένιος & ψοίτης* Etym. deducit à μύω.

Μυελόεις, εντος, ὁ, medullæ plenus, medullosus. Od. 1.

Μυελώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, medullæ speciem gerens, ad medullæ naturam accedens.

Μυελόω, ῶ, medulla impleo.

Ἀμύελος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) carens medulla.

ΜΥΕΩ, ῶ, F. ήσω, propriè est doceo ea quæ ad res sacras seu diuinas pertinent, instruo in sacris, initio. Quidam interpr. (ex Eusebio lib. 2. de præpar.) honesta bonáque doctrina instituo. Plut. in lib. de exilio, [de Eumolpo] ὃς ἐκ Θρᾴκης μεταστὰς ἐμύησε καὶ μυεῖ τοὺς Ἕλληνας. *factum dicitur ex μύω, quoniam τοῖς μύσταις necesse est μύειν τὸ στόμα καὶ μὴ ἐκφαίνειν ἃ μεμύηνται, Eust.

Μυέομαι, οῦμαι, initior sacris, instituor doctrina quæ ad res sacras pertinet. Luc. in Scythis, ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις. Et cum accusat. Aristoph. in Pluto, μὴ ὑμνήθης ἂν αὐτὰ τὰ μεγάλα; Item generaliter, doceor, instituor. Plat. in symp. ταῦτα μὲν οὖν τὰ ἐρωτικὰ ὦ Σώκρατες ἴσως κἂν σὺ μυηθείης.

Μύημα, τὸ q. d. initiamentum. Item id quod docetur is, qui sacris initiatur. Areth.

Μύησις, εως, ἡ, initiatio. Hesych.

Μύστης, ου, ὁ, mysta qui initiatur sacris, seu initiatus est. Exponitur etiam sacra discens. item mysteriorum peritus. Plut. in Alcibiade, τοὺς δὲ ἄλλους ἑταίρους παρεῖναι καὶ μυεῖσθαι, μύστας προσαγορευομένους. Apud eundē in eiusdē vita, ἱερεῖς δὲ καὶ μύστας καὶ μυσταγωγοὺς ἀναλαβών. Exponitur etiam discipulus & conscius mysteriorum. item μυσταγωγὸς apud Dionys. Areopagitam.

Μυστὶς, ίδος, ἡ, quæ initiatur sacris, siue initiata est. Apud Greg μυστίδες quidam interpr. consciæ mysterij. In anthol. epigr. l. 5. μυστὶς μολπὴ, mysticum carmen.

Μυστήριον, ου, τὸ, mysterium. Exponitur etiam, arcanum ad aliqua sacra pertinens, res arcana & paucis cognita neq; communicanda nisi initiatis. Herodian. l. 8. καὶ νῦν φυλάττοντες τὸν στρατιωτικὸν ὅρκον, ὅς ἐστι τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς σεμνὸν μυστήριον, i. seruato etiam militari iureiurando, quod est vnum Romani principatus mysterium sanctissimum.

Μυστηριώδης, εος, ὁ, & ἡ, cui subest mysterium, qui fit cum aliquo mysterio, mysticus. Plut. de loquacitate, καὶ τὸ ἅγιον καὶ τὸ μυστηριῶδες τῆς σιωπῆς.

Μυστικὸς, οῦ, ὁ, mysticus, cui subest mysterium. Apud Poll. μυστικαὶ ἡμέραι. Greg. καὶ ἅμα μυστικός τι καὶ ἀπόρρητος οὗτος ὁ λόγος. Et τὰ μυστικὰ quæ & μυστήρια apud Thuc.

Μυστικῶς, mysticè cum mysterio. Greg.

Composita.

Ἀμύητος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, non initiatus, profanus. Luc. de salt. σιωπᾶν ἄξιον τῶν ἀμυήτων ἕνεκα. Plut. de def. orac. οὐδεὶς τῶν βεβήλων καὶ ἀμυήτων, nemo è profanis nec initiatis.

Ἄμυστος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀμύητος, Dionys. Areop.

Ἱερομύστης, ου, ὁ, qui sacris mysteriis initiat, qui sacra mysteria tradit, sacrorum præfectus & antistes, qui mysteriis & ritibus sacris præest. Suid. apud Areop. ἱερομύσται, theologi primi qui ceremonias condiderunt.

Συμμύστης, iisdem sacris initiatus, socius in sacrorum initiatione. Philopon.

Χριστομύστης, qui Christo seu Christianis sacris & Christianæ doctrinæ initiat, Christi sacerdos.

ΜΥΖΩ, clausis labris quendam ex naribus sonum emitto, qualis est gementium. Exponitur etiam, musso siue mussito, vt apud Aristoph. in Tesmoph. τί μύζεις; πάντα πεποίηται καλῶς. Sic apud Plut. μύσας τῷ λογισμῷ, secum mussans inter reputandum facinus. Apud Aristot. de animal. lib. 4. μύζει καὶ τρίζει ἀφίησι. exp. mutit & stridet. Idem in lib. 8. μύζων καὶ στίζων. ¶ Item, sugo. Xen. ἀνάβ. lib. 4. ἔδει δὲ οὕτως ἐλθεῖν λαβόντα εἰς τὸ στόμα μύζειν τοὺς καλάμους.

¶ *Pertinentia ad μύζω, in priori signif.*

Μυγμὸς, οῦ, ὁ, sonus qui labiis occlusis ex naribus emittitur, qualis est gementium: vnde exponitur etiam στεναγμός. Potest etiam exponi mussatio seu mussitatio. Vsurpatur ab Aristot. de piscibus hist. an. l. 9.

Μυχθίζω, exp. suspiro, ingemisco: vnde apud Aeschil. in Prometh. ἀναμυχθίζομαι, pro eodem. Ab Hesychio & Suida, exponitur, irrideo.

Μυκτὴρ, Μύττω, quomodo huc pertineant vide suis locis.

Ἐπιμύζω, (*comp*) suspiro summissè. compressis labris gemo, & ita vt gemitus vix exaudiri possit. Il. δ. αἱ δ᾽ ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.

Ἐπίμυξις, suspirium tale, seu gemitus talis.

¶ *Pertinentia ad μύζω, i. sugo.*

Μυζέω, ῶ, idem quod μύζω, sugo. Plut. de Demosthene lo[q]uens, φάρμακον ἔχων ὑπὸ τῇ σφραγῖδι μυζήσας ἀπέθανε.

Μυζάω, ῶ, idem quod μύζω seu μυζέω. Suid. & Eust.

Ἐκμυζέω, ῶ, exugo, sugo, Alex. Aphr. probl. l. 2. τὸ σίφωνα ἐκμυζῶντες ἕλκουσι τὸ οἶνον.

Ἐκμυζάω, ῶ, idē quod ἐκμυζέω, exugo. Il. δ. Αἷμ᾽ ἐκμυζήσας

Luc. in

Luc.in Tim. ἐκμυζήσαντες μυελόν. Et apud Diosc. δεῖ δὲ μὴ κόσιτον εἶναι τὸ ἐκμυζῶντα. [cus.Diosc.

Ἐκμύζησις, exuctio, i. ipsa exugendi actio, vel suctio, seu suc-

Μάζος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΜΥ͂ΘΟΣ, ου ὁ, verbū dictum, oratio, sermo, colloquium, idem quod λόγος. Il. α. & θ. ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας. Od. τ. Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον. Il. ι. τέλος μύθου ἐπιθεῖναι, dicēdi finē facere. Od. δ. Μῦθον τελεῖν, efficere quæ dicta fuerunt. Plat. in Tim. ὥστε περὶ τούτων τὸν εἰκότα μῦθον ἀποδεχομένους πρέπει μηδὲν ἔτι πέρα ζητεῖν. Cic. interpr. vt si probabilia dicētur, nihil vltra requiratis. Frequēs est οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, nō est meus hic sermo, apud Plat. Plut. Luc. &c. ¶ Itē Μῦθος, fabula, i. quæ passim dicūtur: vt Μῦθοι Αἰθαλίδου, quæ vulgò de Æthalide dicūtur, ex Apoll. Rhod. Sic ex Naz. τὸ τοῦ μύθου, vt est in prouerbio, vt ferunt. Interdū pro fabula, i. pro sermone ficto & falso, veritatē tamen adumbrante: de quo fictionis genere, vide Aristot. περὶ ποιητικῆς, & Aphth. in progymn. hinc ἐξηγηταὶ μύθων, explicatores fabularum, apud Luc. Et Μύθων ἀλληγορίαι, apud Plut. de aud. poëm. Integra etiam poëtarum scripta Μῦθοι dicuntur (vt & fabula apud Lat.) vt apud Athen. l. 5. ὁ περὶ τὴν Ἰλιάδα μῦθος, fabulamentum de bello Troiano. ¶ Item Μῦθος, consilium. Iliad. α. Ἥρη μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους Εἰδήσειν, rescitura omnia mea consilia. ¶ Itē seditio, factio, στάσις, vt exp. Od. φ. Οὐδέ τιν' ἄλλην Μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύναντο.

¶ *Deriuata à μῦθος, Verbum, &c.*

Μυθέομαι, dico. Il. ζ. Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεῒν τάδε μυθήσασθαι. Aliquando signif. effor, vel narro vt Od. ψ. αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι ἠδ' ἐπιτελέσσω. Interdum confabulor, colloquor. Apol. ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισι μυθεῦντο, inter se fabulabantur.

Μυθητὴς, οῦ, ὁ, orator, susurro. Exponitur etiam, στασιαστής. Eust. ex Anacr. Μυθητὴρ idem. Hesych.

Μυθέσκομαι, idem quod Μυθέομαι. Il. σ. Πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον dictitabant vel prædicabant.

Μυθίζω, loquor, dico, &c. Theocr. idyll. 21. Τοιάδ' ἐμυθίζοντο πρὸς εἰς ἰὸν ἔπτυσε κόλπον. Exponitur etiam mussito, apud eundem ibidem, χείλεσι μυθίζοντα.

Μυθίζομαι, idem. Exponitur etiam, vaticinor, prædico. Orph. in Arg. ἐν ἀνθρώποισιν ἀρηρότα μυθίζοιτο, vt vaticinaretur.

Composita.

Ἀκριτόμυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, verba sine iudicio & sine delectu funditans Il. β. Exponitur & simpl. multiloquus.

Ἀμύθητος, ineffabilis, qui dicendo exprimi non potest. Demost. Philipp. 1. & in Midiam.

Ἀπομυθέομαι, οῦμαι, interdico, prohibeo, vel dehortor, dissuadeo. Il. ι. μάλα γάρ τοι ἔγωγε Πόλλ' ἀπεμυθεόμην.

Βραχυμυθία ἡ breuiloquentia.

Διχόμυθος, qui ambiguè loquitur: vnde τὰ διχόμυθα, ambigua. Eurip. in Oreste.

Ἐγγαστρίμυθος ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. ventriloquus. Sic vocatur qui vel quę in ventre dæmonem habet responsa interrogantibus dantem: magus & ariolus: apud Græc. Bibl. interpr. Galenus vult apud Hippocr. ita appellari eum qui clauso ore loquitur, quòd ventre loqui videatur.

Εἰκαιομυθία, vaniloquentia seu verba vana. Hesych. & Suid.

Εἰκαιομυθέω, vana loquor: apud eosdem.

Ἐκφορομυθῶ, effero in vulgus, vulgo, diuulgo. Basil. κλέπτης γὰρ ὁ διάβολος καὶ τὰ ἡμέτερα ἐκφορομυθῶν πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ ὑποφῆτας.

Ἐμπεδόμυθος, qui firmi & constantis est sermonis. Nonn.

Ἐπιμυθέομαι insuper dico vel suadeo.

Ἐχέμυθος, qui cohibere se nouit quo minus loquatur, taciturnus Synes. de insomn. & ep. 137.

Ἐχεμυθία taciturnitas, silētiū. Plat. περὶ ἀδολεσχίας. Syn. ep. 124.

Ἐχεμυθέω, ῶ, linguam contineo. Hes. taceo. Lucian. in somn.

Θρασύμυθος, audacia funditans verba, in verbis & loquendo audax & temerarius Pind. in Olymp.

Ἰσομυθοῦντες, Hesych. sunt ἀκριβολογοῦντες.

Ἰσχνομυθία, eidem Hes. & Suid. λεπτολογία.

Ἰσχνομυθοῦντες, nimis subtiliter & exactè verba exquirentes: apud eosdem.

Λιγύμυθος, qui stridula aut canora voce loquitur: lusciniæ epith. apud Aristoph. in auibus.

Ὀλιγόμυθος, qui pauca loquitur, pauciloquus.

Ὀλιγομυθία, pauciloquium.

Παραμυθέομαι, hortor, adhortor. Iliad. ι. Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην Οἴκαδ' ἀποπλείειν. consuluerim seu suaserim. Item commonefacio, verbis flecto. Aristoph. in vesp. λόγοισι παραμυθούμενος, verbis commonefaciens. Item consolor. Thuc. lib. 2. τοὺς δὲ νῦν τοκέας ὅσοι πάρεστε, οὐκ ὀλοφύρομαι μᾶλλον ἢ παραμυθήσομαι, non deploro magis quàm consolabor. Herodian. l. 6. ἐφ' οἷς ἐλελύπηντο, παρελυπεῖτο μεγαλοδωρεᾷ χρημάτων, consolabatur mœstitiam eorum pecuniis elargiendis. Item verbis mulceo & sedo. Plut. τὴν Λακεδαιμονίων στάσιν παύειν ἐπᾴδων καὶ παραμυθούμενος. Exponitur etiam, medeor, sarcio, apud Basil. & Hermog.

Παραμυθητὴς, consolator. Hesyc. Παραμυθητικὸς, qui consolari potest aut solet, consolatorius. Aristot. eth. 9.

Παραμυθία, exhortatio & demulcentia. Plato in Phæd. Est etiam figura orationis molliens quod asperius dictum est. Hermog. Item quod confirmationis & subsidij loco adhibetur rei dubiæ Plut. de orac. Pyth. Item consolatio: vel etiam solamen. Synes. ep. 57. & 79.

Παραμύθιον, ου, τὸ, mulcimentum, placamentum. Plato lib. 11. de leg. Item solatium, solamen. Thuc. l. 5. Plato polit. 1.

Decomp. Ἀπαραμύθητος, qui verbis flecti & persuaderi nequit: ferox. Dicitur & de brutis Eurip. Ἀπαραμύθητος idem. Item inconsolabilis, solatium non admittens. Ἀπαραμύθητον dicitur, id in quo figura illa quæ παραμυθία dicitur non adhibetur Hermog. Ἀπαραμυθήτως, ita vt flecti verbis nequeat. Plato de leg. l. 5. Item insolabiliter: apud eundem in leg.

Δυσπαραμύθητος, qui verbis flecti vix potest, seu qui hortamēta & suasiones vix admittit. Plato in Tim. Item irremediabilis, inexpiabilis, apud Plut.

Εὐπαραμύθητος, qui facilè verbis flecti & placari potest Plato de leg. lib. 11.

Ποικιλόμυθος, cuius sermo varius est, vel vario distinctus lepore, facundus, disertus. Nonno.

Πολύμυθος, verbosus, loquax. Theocr. idyll. 23.

Προτιμυθέομαι, alloquor. Apollon.

Σεμνομυθέω, ῶ, cum grauitate loquor, seu cum fastu insolentiáque Eurip. in Hippolyto.

Ὑπομυθέομαι prædico. Apoll. Arg. 2.

Ψευδομυθία mendacium, falsum commentum.

Ψευδομυθέω, ῶ, falsa seu mendacia loquor, mentior. Hesych.

¶ *Deriuata ex Μῦθος fabula.*

Μυθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ fabulosus. Isoc. in Panat. Plut. de solert. anim.

Τὸ μυθῶδες, fabulositas Plut. de aud. poëm.

Μυθικὸς, οῦ, ὁ, fabularis: Athen. l. 13. Plut. symp. 1.

Μυθάριον, τὸ fabella: Plut. de aud. poëm.

Μυθολογέω, fabulosè narro, fabulosè fingo. Μυθολογέομαι, fabulosè narror &c. Luc. Μεμυθολόγηται λόγος παλαιός.

Μυθολόγημα, τὸ, narratio fabulosa. Plut. de aud. poëm.

Composita.

Ἄμυθος, fabularū expers: in quo nullæ sunt narrationes fabulosæ. Plut. de aud. poëm. καὶ ἴσμεν θυσίας ἀμύθους καὶ ἀχόρους ὁρῶντες (?).

Ἐπιμύθιον, τὸ, affabulatio: id quod fabulæ narratæ subiungitur ad mores hominum informandos. Aphth. in progymnasm.

Ἐπιμυθολογέω, siue ἐπιμυθολογέομαι, affabulor.

Λογομύθιον, oratio fabulosæ narratiunculæ.

Προμύθιον, τὸ, fabulæ præfatiuncula ad mores informandos & vitæ vsum accommodata. Aphth. in progymn.

Φιλόμυθος, confabulationum vel fabularum amans. Demetr. Phal. Τὸ φιλόμυθον, amor confabulationum vel fabulationum

Φιλομυθέω, libenter fabulor. Synes. ep. 105. (Dion. Lóg.

ΜΥ͂ΙΑ, ας, ἡ, musca. Il. β. Ἠΰτε μυιάων ἁδινάων ἔθνεα πολλά. Vide μυίας ἐγκώμιον apud Luc.

Μυῖνδα, seu Μυΐνδα, lusus quidam puerilis, dictus & μυῖα χαλκῆ, secundum quosdam. Vide Pollùc.

Composita.

Ἀπόμυιος, ου, ὁ. apud Pausaniam in Eliacis cognominatus ita fuit Iupiter, quasi abactor muscarum.

Κυνόμυια ας ἡ, musca canina Phil. de vita M. Metaphoricè pro impudente & audace accipitur, tum alibi tum in epigra. ¶ Est & herbæ nomen quæ & κυνοειδής. Pro κυνόμυια dicitur & κυνάμυια, verso ο in α. Il. φ.

ΜΥΚΑ͂Ω, ῶ, mugio: boum proprium. (* factum per onomatopœiam παρὰ τὸ μῦ λέγειν.) Tribuitur tamen etiam aliis animantibus, vt camelis, asinis, nec non aliis tam inanimis, quàm animatis quæ mugitum boatumque quendam reddunt. Il. φ. Μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος. Il. μ. Μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον Vide Μυκάομαι quod sequitur.

Μυκάομαι, ῶμαι, mugio, boo. Theocr. idyll. 19. Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκάσατο. Aristoph. in ran. Ἔβλεψεν εἰς ἐμὲ δ' ἐγὼ κατεμυκᾶτό γε. Plut. de deo Socr. τοῦ δὲ Μυκᾶσθαι καὶ ἀφιέναι φωνάς τινας ἀνάρθρους.

Μύκημα, mugitus, boatus. Plut. de solert. anim. Μόσχῳ μύκημά τι καὶ βρύχημα ποιοῦντες ὅμοιον. Pro eodem dicitur & Μυκηθμός. Od. μ. Il. σ. & Μύκησις. Apoll. Arg. l. 4.

Μυκητὴς mugiens. Theocr. idyll. 8.

Μυκητίαι σεισμοὶ, terræ motus qui cum mugitu quatiunt terram, Aristot. de mundo.

Composita.

Ἀμύκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, expers mugitus seu mugituum. Epigr.

Ἀπομυκάομαι, mugio.

Βύμυκοι, οἱ, voces quædam mugitum taurorum imitantes (vnde & illæ pro tauris Deo sacris habentur quæ ad paludes fluuiis vicinas audiuntur. Aristot. in probl. sect. 25.

Ἐρίμυκος, valde seu vehementer mugiens. Il. ψ. Od. ο.

Μεγαλομύκητης, grande mugiens: item grande rudens: asini enim epithetum esse dicitur.

Παραμυκάομαι, reboo, mugio.

Ταραξ-

Ταναμύκης, mugitus suos longè protendens: seu intensè & vehementer mugiens in Epigr.

ΜΥΚΗΣ ητος, vel ου, ὁ, fungus apud Diosc. lib. 4. c. 83. Gal. de alíment. facult. l. 2. c. 69. & apud Athen. l. 2. ¶ Item clauus oleæ qui & fungus Latinè dicitur, Theophr. hist. pl. l. 4. c. 6. ¶ Item fungus ellychnij, quod est inter futuræ pluuiæ præsagia. Aristoph. in Vesp. & Theophr. in signis tempest. & Aratus, ἢ λύχνοιο μύκητες ἐγείρονται περὶ μύξαν Νυκτὸς κατὰ σκοτίην. ¶ Item illud quod in ima capuli parte fungi simile vaginam tegebat. vnde apud Herodot. ὁ μύκης τοῦ κολεοῦ τοῦ ξίφεος ἀποπίπτει ¶ Item membrum virile. Hesych.

ΜΥΚΛΑΙ siue Μύκλοι, Hesychio, nigræ lineæ quæ in asinorum collis & pedibus sunt. Etymol. Μύκλον esse dicit rugas & plicas in asinorum collis quibus nimirum pellis rugatur & veluti duplicatur. ¶ Μύκλοι Hesychio sunt etiam libidinosi & lascivi homines, salaces. apud Lycophr. à Myclo quodam tibicine, qui fuerit libidinosus. vide schol.

Ἐννεάμυκλος (comp.) ab Hesychio exp. qui est nouem annorum robustus & validus Callim. Ἔστιν μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος.

ΜΥΚΤΗΡ ῆρος, ὁ, naris meatus odorandi. Gal. ad Glauc. lib. 1. ἐὰν τ' ἐξ ἀριστεροῦ μυκτῆρος ἐάν τ' ἐκ δεξιοῦ ῥυῇ τὸ αἷμα. Idē τοὺς μυκτῆρας ἐπιλαμβάνειν nares obstruere. sic apud Aristot. hist. an. lib. 1. τοῖς μυκτῆρσιν ἀναπνεῖσθαι. ¶ Item nasus: vt ἔστι γὰρ ὁ μυκτὴρ διχότομος in duas partes diuisus est nasus. Plerunque metaphoricè vsurpatur vt & Latinè nasus, pro irrisione. Luc. ὅρα μή τις εἰρωνείαν ἐπῇ καὶ μυκτῆρα οἷον τὸν Ἀττικὸν προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ¶ Item proboscis elephantis: apud Aristot. de part. anim. l. 2. * Eust. deriuat à verbo Μύζω, quod exp. τὴν φωνὴν τοῦ μῦ στοιχείου ἐκφωνῶ. item Μεμυκόσι χείλεσι ποιεῖν ἦχον διὰ τῆς ῥινὸς ἀποτελῶ. Etymol. vult esse dictum à Μύζω (pro quo quidam reponunt Μύσσω) vel παρὰ τὴν μύξαν δι' αὐτοῦ ἐξιέναι: aut etiam ἀπὸ τοῦ μύξαν τινὰς ἐφ' ἑαυτοῦ ἔχειν, i. πόρους. Quidam suspicantur potius factum esse ex Μύττω vel Μυττομαι: vt Μυκτὴρ sit pars corporis quam quis μύττει.

Μυκτηρόθεν, è naribus, in anthol. epigr.

Μυκτηρίζω, naso suspendo, subsanno, irrideo: vnde pass. ad Gal. c. 6. Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται.

Μυκτηρισμὸς, οῦ, ὁ, subsannatio, irrisio.

Σμυκτὴρ pro Μυκτὴρ, vt σμικρὸς pro Μικρὸς, apud Hesych.

Composita à Μυκτηρίζω.

Ἀντιμυκτηρίζω, vicissim naso suspendo, vicissim subsanno seu irrideo.

Ἐκμυκτηρίζω, idem quod μυκτηρίζω. Exponitur etiam, dicteriis incesso.

Ἐκμυκτηρισμὸς, idem quod Μυκτηρισμός.

ΜΥΛΗ ης, ἡ, mola, (vt mola asinaria seu trusatilis, aut frumentaria olearíave.) Od. υ. Αἱ μὲν ἄρ' ἄλλαι εὗδον ... μύλης ἐπὶ μηλοσα καρπόν. Et apud Poll. στρέφειν τὴν μύλην. & περιάγειν & περιφέρειν & περιελαύνειν, molā vertere. Interdū peculiariter pro inferiore parte molæ, vt ὑπερίτης ὁ superior. Hesych. ¶ Itē pro mola salsa. ¶ Itē mola, i. os latum & rotundum toti genu suprapositum, ob figuræ similitudinem sic dictum. A quibusdā & patella, & rotula Latide vocatur. ¶ Itē mola, caro, informis & inutilis in muliebri vtero concepta: dicta à motus grauitate & difficultate τῆς μύλης. apud Aet. & Aegin. lib 3. ¶ Item pro quadam herba apud Gal. ¶ Item Μύλη, molaris dens. Gal. περὶ τῶν κατὰ τόπους lib 5 περὶ βεβρωμένων μύλην. Et in plur. Μύλαι, molares apud eundem in lib de ossibus & lib. 9. de vsu partium: & generaliter quiuis dentes, apud Suid. vt Μύλας λεόντων. Ab Hesychio μύλαι exponitur etiam σιαγόνες maxillæ.

Μύλος, ου, ὁ idem quod μύλη mola (in prima significatione) vt in hoc prouerbiali versu ὀψὲ θεῶν ἀλέουσι μύλοι ἀλέουσι δὲ λεπτά. Vtitur & Plut. de sera numinis vindicta est & apud Matth. ac Luca. Item μύλοι pro dentibus molaribus apud Aristot. de histor. de histor. an. lib. 2. Item μύλος pro γράνθος.

Μυλίτης λίθος, molaris lapis, id lapidis genus ex quo fiunt molæ. Gal. Theraph. l 14 Item Μυλῖται ὀδόντες, molares dētes, qui & Μύλαι apud Aristot. de hist. an. l. 2.

Μυλίας, idem quod Μυλίτης λίθος, apud Strabon.

Μυλικὸς λίθος, molaris lapis, apud Marcum, c. 9.

Μυλικὴ, ῆς, medicamentum dentium dolores sedans inditum vel oblitum apud Galen.

Μύλαξ, ακος ὁ, molaris lapis qui & μυλίας, & μυλίτης. Exponitur tamen simpliciter lapis rotundus ab Eust. Il. μ.

Μυλόω, ῶ, induro, vnde ἐμυλώθη apud Hippocr.

Μύλων, ωνος ὁ vel Μυλὼν ῶνος, ὁ, locus in quo est mola seu in quo versatur mola, pistrinum. Herodo τοῦτον μύλων' ὑμνεῖ σε τῆς ἀτιμίας. Aristot. rhet. l. 3. Κηφισόδοτος τὰς τριήρεις ἐκάλει μύλωνας ποικίλους: locus erat in quo loquebantur serui, vt scribit Pollux.

Μυλωθρὸς, οῦ, ὁ, qui pistrinum possidet, & in eo opus facit. Suid. Exponitur & molitor, item pistor. apud Athen. Item adiectiuè, vt Μυλωθρὸς ᾠδὴ, quæ & ἐπιμύλιος. Et fœm. Μυλωθρὶς, & μυλωθρὶς molitrix, pistrix.

Μυλωθρικὸς, ad pistrinum pertinens seu molendinum, molettinarius, molendinarius. Plut. in symp. sept. sap. Μυλωθρικὰ σκεύη, vasa molendinaria.

Μυλιάω, ῶ, dentes concutio præ frigore. item frendo dentibus, seu strido dentibus. Hesiod in Erg. Λυγρὸν μυλιόωντες.

Μύλλω, coëo, molo (*quo sensu dixit Horat. alienas permolere vxores, i. comprimere.*) Theocr. idyll. 4. Τὸ γερόντιον ἦρ' ἔτι μύλλει Τήναν τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα. ¶ Suid. μύλλειν esse dicit etiam contrahere labia quod & μοιμύλλειν, nec non μυᾶν & μοιμυᾶν.

Μυλλὰς, άδος, ἡ, scortum, meretrix.

Composita.

Ἄμυλος ου, ὁ, molam non expertus, non molitus. Ἄμυλον, ου, τὸ, substant. (sub ἄλευρον) amylum, farina triticea, aut alia quæ sine mola facta est. Diosc. l. 2. c. 123. ¶ Item confectus ex amylo, paratus ex farina quæ sine mola confecta est: vt ἄμυλος ἄρτος, apud Paul. Aegin. Sic ἄμυλοι μᾶζαι & ἄμυλοι πλακοῦντες, mazæ & placentæ quæ & simpliciter ἄμυλοι dicuntur apud Aristoph. in pace, itémque apud Theocrit. idyll. 9. ἄμυλον expo. rigidum, infractum.

Ἐπιμύλιος, vt ἐπιμύλιος ᾠδὴ, q. d. molaria cantilena, quæ ad molam canitur. Vide Poll. & Athen. Item τὸ ἐπιμύλιον, superior mola. Deut. 24.

Ἐπιμυλὶς, pars in corpore quæ alio nomine ἐπιγονατὶς, dicta etiam μύλη.

Προμυλαία, ας ἡ, statua quæ ante molas poni solebat: alij dicunt esse deam quæ molis præsidebat. Apud Suid. Scribitur etiam προμυλία.

Ὑδρόμυλος, mola aquaria, seu molendinum aquatium.

Ὑδρομύλιον, idem in Pand.

Χειρομύλη, ης, ἡ, mola manuaria, mola trusatilis. Xen. Pęd. 6.

Χειρομύλιον ου, ἡ, idem Diosc. l. 5.

ΜΥΛΛΟΣ ου ὁ, ab Hesychio exponitur, curuus, tortuosus. Ab Eust. exp. strabo, qui oculis est distortis. ¶ Apud Athen. l. 14. Μυλλοὶ sunt etiam placentarum species ¶ Μύλλος verò piscis species. Apud Athen. lib. 3. & apud Athen. de aliment. lib. 2.

Composita.

Ἀπομυλλαίνω, intorqueo, incuruo, apud Hippocr.

Διαμυλλαίνω, scindo seu torqueo labra: itē illudo & irrideo totis labris Aristop. in vesp. Οὗτος δ' ἢ διεμύλλαινεν ὡς δὴ δεξιός.

Προμυλλαίνω, labra protēdo vel protēdere sino. Gale. apud Hipp.

ΜΥΝΟΜΑΙ prætexo, prætēdo. Eust. ex Alcæo, οὐδ' ἔτι μυνάμενος ἄλλο νόημα. * ἀπὸ τοῦ μύειν.

Μύνη, ἡ, prætextus, excusatio. Od. φ. Ἀλλ' ἄγε μὴ μύνῃσι παρέλκετε ne prætextibus multis rem protrahite.

ΜΥΞΑ, ας ἡ, humor ex naribus fluens, mucus, mucor. Hesiod. in asp. Τῆς ἐκ τῶν ῥινῶν μύξαι ῥέον. Est etiam humor ille & velut mucus qui in ostreis & testudinibus visitur: vnde μύξα κοχλιῶν, apud Gal. vsurpatur & de lucernę ellychnio. Plut. μύξαι de naribus apud Soph. dictum inuenitur, quæ vocantur etiam Μυξωτῆρες vel μυξητῆρες. * Eust. à Μύζω deducit vt & μυκτήρ. Sunt qui à μύττω vel μύττομαι deducant: vt nimirum Μύξα sit quod quis ἐν τῷ μύξαι, detrahit.

Μύξα ων τὰ, prunorum species Actuario, Psello & Aetio, quæ & Μυξάριον appellatur.

Μυξώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mucosus, i. muco abundans. Gal. de part. anim. lib. 2. interdum muco similis. Diosc.

Μυξάζω exp. κορυζῶ, muco abundo, nares muco plenas habeo.

Μύξινος & Μυξάριον, piscium nomina: apud Athen. & Eust.

Μύξων, ωνος, ὁ, piscis quidam ex genere mugilum, apud Aristot. hist. anim. l. 6. c. 17. dictus παρὰ τὴν μύξαν, quoniā τρέφεται τῇ ἀπ' αὐτοῦ γινομένῃ μύξῃ. vt Athen. lib. 7. refert ex Aristot.

Μυκτὴρ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex Μύξα significante ellychnium lucernæ.

Δίμυξος, duo habēs ellychnia: Plato in fabula quæ Νὺξ μακρὰ inscribitur.

Πολύμυξος, multa habens ellychnia.

Τρίμυξος, tria habens ellychnia.

Μύραινα, vide in Μῦρος. Μυρηρὸς, vide Μύρον.

Μυριάκις, Μυριὰς, in Μυρίος. Μυρίδιον, Μυρίζω, in Μύρον.

ΜΥΡΙΚΗ, ης, ἡ, myrica, arbor de qua Diosc. l. 1. c. 117. & Plin. lib. 13. c. 21. l. 24. c. 9.

Μυρίκινος, myricinus è myrica confectus. Hesich.

Μυρικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, myricæ similis, ad myricam proximè accedens; vt Μυρικῶδες φύλλον, folium tamaricis seu myricæ.

Μυρίνης, vide in Μύρον.

ΜΥΡΙΟΣ, ου, ὁ, infinitus, innumerus, immensus: Od. σ. ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον ἄλφοι. Apud Lucianum Μυρίον πλῆθος, infinita multitudo. Item summus, extremus, maximus, ingens. Plato in apolog. ἐν πενίᾳ μυρίᾳ εἰμί. Sic Μυρίον πένθος apud Hom. Plat. & Plut. & Μυρία σπουδὴ, apud Luc. In plur. μυρίοι, infiniti, innumeri, innumerabiles. vt Il. α. μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε, sic alibi μυρία ἔδνα,

ὦντα κὴ τα. & μυρία σιτία τὰ, μυρία ἄθλα,&c. Interdū additur Μάλα apud poëtas:vt Od.ρ. Ἡ δὲ ὁ μῦθος μάλα μυρίοι.

¶ At Μύριοι,μύριαι,μύρια (proparoxyt.) decies mille, decem millia. vt Eust. & cæteri grammatici testantur: vt Herodot. ἐν μυρίοισι ἔτεσι. Et Μύρια τάλαντα apud eūd. Cū genit. vt μύριοι Λακεδαιμονίων. Itē apud Plat.μυρίαι ἐπὶ μυρίαις πόλεις. Apud Dē. p cor. Μυριάκις μυρίους,& apud Plat.πολλάκις μύριοι.

Μυριοπλάσιοι,infinitis partibus plures.Arist.eth.7.c.6. Exponitur etiam,mille partibus plures,seu millies plures.Xen.

Μυριοστὸς,decies millesimus. Plato Μυριοστὴ,q.d decies millesima.pro,decies millenarius numerus,numerus decem millium.

Μυριάκις decies millies.Aristoph.in Nub.Dem.pro cor.

Μυριὰς, άδος. ἡ, decies millenarius numerus, decem millium numerus Theocr. idyll.17. (Phocyl.

Μυριότης,ητος, infinitas,infinita multitudo, infinitus numerus,

Composita.

Δισμύριοι,bis decies mille : aut viginti millia. Plut.

Δισμυρία ἵππος,viginti millia equitum.Luc.

Τρισμύριοι,trecies mille (seu millenis)aut triginta millia.

Τετρακισμύριοι,quadragies mille: aut quadraginta millia.

Πεντακισμύριοι,quinquagies mille seu quinquaginta millia.Plu.

Μύρισμα,&c. vide in Μύρον.

ΜΥΡΜΟΣ ου,ὁ,formica, Hesychio.

Μυρμηδὼν,formicarum contubernium, *hoc est* multitudo formicarum vnà domicilium & sedes habentium: quæ & Μυρμηκία eidem Hesych. Doriensibus autem Μυρμηδόνας esse ait τὰς μύρμηκας formicas.

Μύρμηξ ηκος,ὁ,idem cum Μύρμος,formica. Pro eo dicitur Doricè Μύρμαξ Theocr.idyll.9.

Μυρμηκώδης,εος, ὁ κὴ ἡ, formicinus, qualis formicarum est, formicis proprius. Plut.in lib. περὶ φιλοπλουτίας.

Μυρμηκίτης λίθος , gemma innatam repentis formicæ effigiem habens,authore Plin.l.37.c.11.

Μυρμηκία λίθος , myrmecias lapis nigras habens eminentias similes verrucis, quæ verrucæ nominantur Μυρμηκίαι aut Μυρμήκια : Plin.ibidem.

Μυρμήκιον,ου,τὸ,phalangis genus. de quo Plin.l.29.c.4. Id à Nicandro dicitur Μυρμήκειον,in Ther. Μυρμήκια dicuntur etiam verrucæ quædam:Celsus l.5.c.vlt. A Græcis medicis vocantur Μυρμηκίαι, vt ab Aet.Poll Ægin.l.4.c.15.

Μυρμηκιάω, ῶ, infestor myrmecijs, infestor verrucis quæ μυρμηκίαι nominantur.

Μυρμηκίασις,εως, ἡ,πάθος, illud dicitur, quum aliquis verrucas istas patitur,aliis verrucarum formicarū instar eruptio.

Μυρμηκίζειν , dicitur significare ita affici , vt si formicas repentes sentias. Μυρμηκίζων σφυγμὸς,dicitur pulsus inæqualis in vna pulsatione & diuersis partibus arteriæ,formicarum motui similis.

Μυρμηκιὰ, ᾶς,ἡ, idem quod Μυρμηδὼν. contubernium seu agmen formicarum:vnde prouerb. Μυρμηκιὰ ἀγαθῶν,pro ingenti bonorum multitudine ceu formicarum. Dicitur etiam sedes & domicilium formicarum. Plut.de exil.

Ὑπομύρμηκες,(*comp.*) expon.formicæ quæ equites dicuntur, vel qui formicis magnis seu equis inuehitur. Luc.

ΜΥΡΟΝ,ου,τὸ vnguentum. Athen.lib.1. Μύροις ἀλειφομένους. & l. 5. λουομένους τῷ μύρῳ. Varia Μύρων genera, vt σαπρὰ & παχέα μύρα , quibus opponuntur τὰ παχέα , vide apud Athen lib.11.& apud Diosc..lib.1.

Μυρηρὸς, ὰ, ὁ, vnguentarius, vt Μυρηρὰ ἄγγη, vasa vnguentaria, vasa recondendis vnguentis : apud Poll.l.10. c.26. ex Aristoph. in Δαιταλεῦσιν. [Poll.l.7.

Μυρὶς,pro vnguētario vase, seu vnguētaria ampulla poni videtur

Μυρίδιον,ου,τὸ,q.d.vnguentulum. Aristoph.

Μυρίζω,vnguentis imbuo seu inungo Strabo epigr.l.2.

Μυρίζομαι, vnguentis imbuor seu inungor. Plut. symp. 6. γυναῖκες φυκοῦμαι κὴ μυρίζομαι,fucantes se & vnguentis illinentes. Sic Μεμυρισμένος apud Athen.lib.8.vnguentis delibutus vnctus:itémque apud Herodot.

Μύρισμα,ατος,τὸ.& μυρισμὸς,ου,ὁ, vnguētorū illitus. Athen.

Μυριστικὸς,ου,ὁ exp.odorus.

Μυρόω.idem cum Μυρίζω.

Μύρωμα,ατος,τὸ,id quo inungimur,vnguentum, Aristop. μακαρίου τὰ τοῖς πῆς μεμύρωμαι τὴν κεφαλὴν μυρώμασιν ἀγαθοῖς.

Μύρωσις,εως,ἡ,vnguenti illitio,vnctio. Hippocr.Coac.prog.

Μυρίνης οἶνος, vinum vnguento mistum seu conditum & Poll. li. 6.c.2.Pro eodem legitur, Μυρρινίτης apud Ælian

Μύῤῥα,ας,ἡ,myrrha siue murra apud Hierocr. Æolicè pro σμύρνα,vt annot.Gal.ἐν ταῖς γλώσσαις. ¶ Μυῤῥα & μυῤῥὶς,vocatur etiam herba quædam cicutæ caulibus & foliis simillima. Diosc. l.4.c.116.

Μυῤῥίτης λίθος , myrrhæ colorem habens , faciémque minimæ gemmæ.Plin.l.37.c.10.

Σμύρνα,idem quod Μύῤῥα.

Σμυρνίζω,æmulor myrrham,myrrham redoleo.

Σμύρνιον,planta quædam myrrham resipiens. Diosc.Dicitur etiam σμυρνεῖον. Nic.in Ther.

Κατασμυρνος,(*comp.*)myrrhatus,myrrham redolens.Diosc. lib.1.cap.29.

Composita.

Ἀμύριστος,vnguentis carens. Plut.

Ξηρόμυρον,vnguentum siccum. Vide Aet.l.6.

Ὑγρόμυρον, compositio vnguenti humidi odorati , apud Aetium l.16.c.114.Exponitur &,vnguentum liquidum.

ΜΥΡΟΣ,ου,ὁ,myrus seu murus:piscis qui & σμύρος dicitur.Eius fœmina dicitur μύραινα siue σμύραινα , muræna:Arist hist. anim.l.5.c.10. Pro μύρος dici etiam μύραινα scribit Hesych. Suidas μύραιναν dici tradit & de libidinosa & prona in venerem:vt Ὦ ἀφροδίτη κὴ φθέγγεσθαι κὴ μύραινα σύ.

Μύρινος,myrinus:piscis apud Arist.hist.an.l.8.

ΜΥΡΤΟΣ,ου ὁ,myrtus, Alcæus, ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω.

Μύρτον ου τὸ fructus myrti dicitur *hoc est*. bacca myrti & præsertim plurali numero. Plat.pol.2 κὴ μύρτα κὴ φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ. Sic Diosc.lib.1.c.156.ὁ ἐκ τῶν χλωρῶν μύρτων ἐκθλιβεὶς χυλὸς. ¶ Ab huius baccæ similitudine μύρτον dicitur caruncula subsultans in media muliebris pudendi rima. Poll.l.2.

Μυρτία,& μυρτὶς,idem quod μύρτος,myrtus,teste Hesy. Alioqui μυρτίδες,idem sunt quod μύρτα myrti baccæ. Athen.lib.14 ex Polyb.

Μυρτίτης,οἶνος, vinum myrto conditum , myrti nimirum baccis nigris contusis,vt docet Diosc.l.5.c.36.Est & τιθύμαλλος quidam μυρτίτης siue μυρσινίτης ex eo nominatus quod τὰ φύλλα ὅμοια ἔχει μυρσίνῃ,teste Diosc.l 4.ca.165.& Theoph. hist. plant.lib.6.cap.12.

Μυρτίδανον,appendix est inæqualis,& eminens ac concolor, velut manus circum myrti truncum.Diosc.lib.1.cap.157.& Gal. in lex.Hipp.

Μυρτὰς,άδος,ἡ,idem quod μυρτίδανον,vt tradit Gal.simpl.med. l.8. Pro eodem scribitur & μυρτὶς apud Paul.Aegin.

Μυρτίνη,ἡ,pyri arboris & oleæ genus,vt tradit schol.Nicand.

Μυρσίνη,ης ἡ,idem quod μύρτος apud Galen. Plut.& alios. Pro eodem dicitur Atticè μυῤῥίνη apud Athen.l.6.Plat. de rep.li.2. Aristoph. in nub. Legitur & μυῤῥίνος pro eodem apud Theophr.hist.plant.cap 5.

Μυῤῥινὼν,ῶνος,ὁ,myrtetū,locus myrtis cōsitus,apud Aristoph.

Μυρσίνινον ἔλαιον , oleum myrtinum vtpote confectum ex foliis myrti teneris,apud Diosc.l.1.c.49.

Μυρσινίτης οἶνος,vinum myrto conditum,de quo Diosc. lib.5. cap.37.Vocatur etiam μυρτίτης οἶνος. Et μυρσινίτης τιθύμαλλος,idem cum μυρτίτης.Diosc.lib.4.c.165. Μυρσινίτης λίθος, myrsinites gemma,myrti odorem habens,apud Plin.l.37.ca.10.

Composita.

Ἱερόμυρτος,myrtus acuta , myrtus syluestris,Diosc.l.4 c.146.

Κεντρομυρσίνη,ης,ἡ,à Theophr.de hist.pl.l.3.cap.17.ponitur inter ἐπιφυλλόκαρπα , quæ à poeta vocatur pastoralis præfixa cuspide myrtus.

Ὀξυμυρσίνη,acuta,myrtus,myrtus syluestris, de qua in appendice Diosc.lib.4. c.146. vbi Diosc. hæc eadem est quæ Theophr. κεντρομυρσίνη.

Ὀξυμύρσινος,ου,ὁ κὴ ἡ,oxymyrsinus,ex syluestri myrto cōfect⁹.

Χαμαιμυρσίνη,myrtus pumila seu humilis.Plin.l.23.c.vlt.

Χαμαιμύρτη,idem.Diosc.l.4.c.146.

ΜΥΡΩ,fluo stillo,Etym.¶Item fundo χέω Eust.Hesiod.in asp. (de iaculis Martis)Πρόσθεν μὲν θάνατόν τ' εἶχον κὴ δάκρυσι μῦρον,in anteriore sui parte mortem habebant,& lachrymis fluebant,mortem & lachrymas afferebant ei quem tetigissent.

Μύρομαι,fluo. Apollon.Rhod.Argon. libr. 2. (de Thermodonte fluuio) θερμώδων ἐπ' ἄκρων μύρεται, δίρεις διαειμένος ἠπείροιο, i. ἐκρεῖ, effluit. Apud Hesych.μύροντο exp.ἐβρέχοντο. ¶Item fleo,ploro,lamentor. Od. τ, Οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ γοόωντά τε μυρόμενόν τε. Est Il.τ,ἀμφὶ δ' ἑταῖροι Μύρονται.

Composita.

Ἁλιμυρήεις εντος.ὁ κὴ ἡ, in mare cum sonitu quodam aut fremitu fluens.Odyss.ε.

Ἁλιμυρὴς έος,ὁ κὴ ἡ.idem. Apoll.arg.1.

Πλημμύρα,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Μύρωμα Μύρωσις,vide in Μύρον.

ΜΥΣ,υὸς,ὁ,mus. Aristoph.in vesp.μῦς ὀροφίας. Apud. Dioscor μύες οἰκατοικίδιοι. Dicitur etiam μῦς in nom.& accus.pl.pro μύες κὴ μύας,seu μῦς & μῦας. Plut.in lib. de inuidia & odio, οἱ δὲ Περσῶν μάγοι τοὺς μῦς ἀπεκτίννυσαν. Apud Aristot. μῦς ἀρουραῖοι. Gaza interpretatur sorices. ¶ Μῦς, musculus,motus voluntarij instrumentū,prima simplicique carne & fibris constans:sic dictus vel quod excoriatum murem forma imitetur, vel quòd pisci quem musculum appellant,similis sit.

Μυώδης,εος,ὁ κὴ ἡ,ad murem pertinens. Plut.μυώδεις appellauit quod

quod mures decet, in lib. de cohibenda iracundia. Item musculosus, apud Gal. Exponitur etiam, torosus, lacertosus.

Μυών, pars quæ præcipuè habet musculos. Exponitur &, ὁ νευρώδης τόπος. Item pulpa brachiorum & coxarum, nec non sura. Iliad. π.

Μυωξός, ῦ ὁ, Gal. scribit esse animal mediæ naturæ inter mures agrestes & mures palustres. Sunt qui existiment esse Alpinum murem Plinij lib. 10. cap. 65. quique vulgò in Alpibus appellatur marmota. Vide & Epiphan. In Ancorato, & in Originem, hæresi 64.

Μυωτὸς χιτών, murina tunica. Poll. l. 7. c. 13. de vestium generibus scribit amictum fuisse Armeniis peculiarem, eúmque vel contectum è murium qui apud ipsos reperiuntur pellibus, vel murium effigiebus variegatum. Apud Athen. lib. 9. μυωδεῖς σάρκες, musculosæ carnes.

Μύαξ, ακος, mytilus. μύακες siue μύες, dicuntur esse conchę sponte naturæ in arenosis prouenientes, vt pectines. Plin. lib. 32. c. 9. Diosc. μύακα vocare solet ipsam concham seu testam ostrei istius, vt lib. 1. ἀπόψα μύακι τὸ ἐπιπλέον ἔλαιον, concha tollito innatans oleum.

Ἄμυος (comp.) musculis carens, vel in quo musculi prorsus non apparent. Gal. apud Hippocr.

Μύσις, vide in Μύω.

ΜΥΣΟΣ, εος, τὸ, scelus, facinus detestandum. Theodor. hist. Eccles. lib. 3. pro sacrificio dæmonico sæpe vtitur: quia apud Deum eo nihil sceleratius & detestabilius. ¶ Μυσός, ῦ, ὁ, detestandus, abominandus. Hesych. * Eust. deriuat παρὰ τὸ μύσαι, vt sit ὅ πρὸς ὃ μύομεν, ad quod oculos claudimus, videre ipsum non sustinentes, sed nauseantes.

Μυσαρός, idem quod μυσός, Hesych.

Μυσαρία, ας ἡ destabilitas, abominanda fœditas. Areth.

Μυσαχθής & μυσαχθές, abominandus, sceleratus, impurus: apud

Μυσάσσω, polluo scelere. Hesych. (Hesych.

Μυσάττομαι, abominor, auersor vt detestandum & scelestum. Luc. οἱ δ' τινες, ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο, abominabantur & auersantur vt prodigium. Idem Luc. cum accus. μυσάττεται τὰς σφαγάς.

Μυττωτὸς, ῦ τὸ, intritum ex allijs & quibusdam aliis condimentis. Aristoph. in equit. Ἐπὶ ταυτησὶ καταχυσματίων ἐν μυττωτῷ θεῖ τυρῷ. Vide & Diosc. lib. 2. Masc. gen. vsurpauit Theophr. hist. pl. lib. 9. cap. de allijs ἀλλὰ τοὺς μυττωτοὺς χλωρῶν. * Schol. Arist. scribit loco citato denominari παρὰ τὸ μυσάττεσθαι, quoniam odor eius sit μυσαρὸς quasi μυσωτὸν, atque adeò à Callim. vocari μυσωτὸν, hoc hemistichio. [illegible] μυσωτόν.

Μυττωτεύω, contero vel acribus condimentis condio. Aristoph. schol. in vesp. Αὐθις τ' αὐτὸν ἄνδρα μυττωτεύομεν.

Καταμυττωτεύω. (Comp.) contero, vt allia mortario contundi solent. Aristoph. in pace, ἀλλὰ ξυμπάντας καταμεμυττωτευμένα.

Composita.

Ἀμυσαρὸς, ῦ, ὁ, nullo contaminatus scelere & piaculo: ἐκ τ μυσαρὸς, inde enim factum volunt.

Ὑπομύσαρος, qui est propemodum μυσαρός. Item fœtidus, vel subfœtidus, Gal. apud Hippocr.

ΜΥΣΣΩ vel μύττω, Atticè mungo, emungo, mucum nasi extraho. Huius tamen verbi nullum exemplum affertur: at eius composita sunt in vsu * Quidam à μύζω deducunt, quòd in emungendo & comprimantur nares, & non sine sono soleant emungi.

Μυκτὴρ & μύξα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀπομύσσω siue ἀπομύττω mungo, emungo. Epig. l. 2. Οὐ δύναται τῇ χειρὶ Πρόκλος τὴν ῥῖν' ἀπομύσσειν. Item metaph. decipio. Poll. & Hesych.

Ἀπομύττομαι, emungor, mungo me. Xen. αἰσχρὸν Πέρσαις καὶ τὸ ἀποπτύειν καὶ τὸ ἀπομύττεσθαι.

Ἀπόμυξις, ἡ id quod emungendo detrahimus. Hesych.

Ἐπιμύττω, exp. subsanno strepitu narium floccifacio.

Προμύττειν, est promittere ellychniũ, & lucernã emũgere, ex Poll.

Μύσταξ vide in Μασάομαι. Μύστης, &c. in Μυέω.

ΜΥΣΤΙΛΗ, ης, ἡ buccea panis excauata, qua pulmentum aut ius hauritur. Poll. & schol. Aristoph. Pro eodem scribitur & μυστίλη, apud eosdem, itémque apud Eust.

Μυστιλάομαι, ῶμαι, haurio pane excauato polẽtam aut iusculum. Metaphoricè Aristoph. in equit. κάμψοιν χερσὶν μυστιλᾶσθαι τοῦ δημοσίου. Pro eodem scribitur & μυστυλάομαι, apud Aristoph. in Pluto, vbi μεμυστυλημένοι dicũt parcè ac tenuiter educati.

Μύστιλλον, Atticos vocasse panis buccas quæ canibus obiicerentur annotat, schol. Aristoph.

Μύστρον, ῦ τὸ, Eustathio idem quod μυστίλη. Exponitur etiam cochlear. Nicand. apud Athen. lib. 3. Ἠρέμα δ' ἐγχλιάων κοίλοις ἀπὸ αἶψα μύστροις, cauis hauri cochlearibus. ¶ In Hippiatricis

mensuris μύστρον dicitur continere duo cochlearia. Hinc μύστριον diminut.

Μύτιλος, vide in Μίτυλος.

ΜΥΤΙΣ, ιδος, ἡ, nasus: peculiariter de marinis piscibus. Sic Aristot. de sepia loquens dicit eam ἐν τῇ μύτιδι habere semen genitale: hanc μύτιν paulò pòst μυκτῆρα appellat: addens etiam τὴν ῥῖνα non absurdè vocari posse μύτιν. Galenus in lex. Hippocr. annotat μύτιν vocari τὸ ἐν τῷ σηπίας στόματι μέλαν, atramentum quod in ore sepię est: verùm & piscem quendam hoc vocabulo ab Hippocr. denotari. Pro eodem scribitur & μύττις apud Hesych.

Μυττωτὸν, &c. vide in Μυσος.

Μυχθίζω, in Μύζω.

ΜΥΧΟΣ, ῦ ὁ, penetrale, intimus locus siue intima pars, recessus: vt μυχῷ δόμου. Od. γ. Ἐν μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο. Il. ζ. ¶ Item sinus: Μυχὸς Ἀδριατικὸς, sinus Adriaticus, apud Polyb. & Strab. * Etymol. tradit fieri ex νυχὸς pro νυκὸς genitiuo nominis νὺξ, vertendo ν in μ, vt μυχὸς sit ὁ σκοτεινὸς καὶ σκοτεινὸς τόπος. Possit & à μύω (claudo) deriuatum videri, vt significetur clausus & occultus.

Μυχαίτατος & μυχοίτατος, superl. penitissimus, intimus, pro μυχαίτατος. Aristot. de mundo, Od. φ.

Μύχιος, ὁ, ἡ, vel μυχιαῖος, qui est ἐν μυχῷ: vel qui venit seu exrumpit ἐκ τ μυχοῦ: intimus item abstrusus Aristot. de mundo. πνεύματα εἰς μυχίους σύριγγας γῆς παρεξωσθέν, spiritus qui in abstrusos quosdam & cæcos meatus terræ se insinuârit.

Μυχάτος, poëticè, idem Apoll. Arg. 1. Oppian. de venat. l. 3.

Μυχοῖ, pro μυχῷ, apud Suid. ex Herodot.

Ἐνδόμυχος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) in anterioribus additus recessibus. item abditus occultus latens. Sic etiam dicitur homo qui consilia sua nulli apperit: Latinis homo tectus. Suid.

Ἐνδομυχίως, in interiorib. lateo recessib. seu lateo, occultus

Ἐνδόμυχι, occultè, secretè, secretò Hesych. (tum.

ΜΥΩ, F. σω, claudo, occludo, comprimo. Dicitur primùm & propriè de labiis & ore. Dicitur enim μύειν τὰ χείλη & μύειν τὸ στόμα. Ipsa etiam χείλη, & στόμα quoque dicuntur μύειν. Anth. epigr. χείλος ἔμυσε, os clausit. Sic μύοντα στόματα, apud Plat. in Phædr. clausa astricta. Apud Aristot. in probl. μεμυκώς τῷ στόματι, qui est ore compresso. ¶ Dicitur etiam de oculis, & exponitur conniueo, nicto, oculos claudo. Dicitur autẽ μύειν sine adiectione, vel Μύειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, seu τὰ ὄμματα. Interdum ipsi oculi dicuntur Μύειν: vt Aristoph. in vesp. Μύσας παραίζον oculis clausis. Sic Lucian. εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν, si pauperes oculis clausis incederent. Alex. Aphrod. lib. 1. τ ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν μύομεν. alterum oculum claudimus, vel comprimimus. Apud eundem μύουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς οἱ ἄνθρωποι, exp. conniuent oculis homines. ¶ Reperitur etiam dictum de aliis: vt de vulnere cuius labra non hiant: vt apud Diosc. μεμυκὸς τὸ ἕλκος, occlusa. item de rosis, apud Eust. Item Μύοντες πόροι apud Aristot. meteorol. 4. obstructi clausi. In epig. Μέμυκε exp. obmutuit, item contrahitur. Item Μεμυκότες ἄνεμοι, q. d. qui sunt ore occluso, seu compresso.

Μύσις εως, ἡ occlusio, compressio, obstructio.

Μύκη idem quod Μύσις, apud Hippocr. teste Galen. At μυκὴ est mugitus, boatus, ex schol. Aristoph. Vide & in Μυκάς.

Μυᾶν, est contrahere labia, quod & Μύλλειν dicitur. Suidas ex Aristoph. τί μυᾶτε κἀναπάλλετε; τί χρὴ τίς ταπλῆς; τί δ' ἄχρηστ' κατέχετε; Pro eodem dicitur etiam μοιμυᾶν & μοιμύλλειν apud comicos, teste Polluce. *

Μυῖα, Μῦς, Ἠμύω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀμυστὶ absque labiorum compressu: *hoc est*, patente ore. Lucian. in Lexiph. ἐπίνομεν δ' ἀμυστὶ, καὶ ἦν ἡ ἀκροθώρακες ἤδη.

Ἀμυστίζω, idem quod ἀμυστὶ πίνω, hiante ore bibo, & largo haustu. Plutarch. Symp. 3. problem. 3. τοὺς γὰρ ἀθρόως καὶ ἀπνευστὶ πίνοντας (ὅπερ ἀμυστίζειν ὀνόμαζον) οἱ παλαιοὶ φασὶν ἥκιστα μεθύειν μέθαις.

Ἄμυστις, ιος, vel ιδος, ἡ, largus haustus: vnde ἄμυστιν πίνειν, & προπίνειν. idem quod ἀμυστίζειν & ἀμυστὶ πίνειν, apud Athen. lib. 10. & 15. Item ἄμυστις poculi genus Polluci lib. 6. c. 15. itidémque Suid. ex Aristoph.

Ἀναμύω, aperio oculos, cui oppon. συμμύω, vnde ἀναμύειν, Hesych ἀναβλέπειν.

Ἀπομύω, idem quod μύω, claudo, tego. apud Dionys. Areop.

Ἀστρομυον, stella, quæ Ægyptiis Isis & Sothis dicitur, vt tradit Orus Apollo.

Ἐκμυστίζω idem quod ἀμυστὶ ἐκπίνω, apud Eust. & Athen. Quidam exp. labris aliquantum compressis ebibo.

Ἐπιμύω, idem quod μύω: vt τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιμύσας, apud Basil. Ponitur & sine accus. apud Polyb. l. 4. ἐὰν τῇ μύσῃ ἐπιμύῃ.

Καταμύω, idem quod μύω apud Xen. καὶ ὅταν μὲν ἐγρηγορῇ καταμύει τὰ βλέφαρα. Item (sine adiectione) claudo oculos: apud

pud Luc. in Tim. κ᾽ οὐδ᾽ ἐπ᾽ ὀλίγον καταμῦσαι ἡμᾶς ἐφίασι. Sic Homer. in batrach. ἐπ᾽ εἰάσαντ᾽ ἐθορύβητες, Οὐδ᾽ ὀλίγον καταμῦσαι. [interpr.

Καμμύω, per syncopen dicitur pro καταμύω, apud 70. Bibl.

Ἀκάμμυστ@, (decomp.) inconniuens, non conniuens.

Σκαρδαμύσσω seu σκαρδαμύττω, oculis crebrò salientibus cōniueo, seu, oculos frequenter claudo & aperio. Xen. in symp. & Aristot. σκαρδαμύττουσι ἢ ἐκ τῦ κανθῦ δέρματι ἐπιόντι παύτες. Sunt qui accipiant pro, nictatione crebra signum do, vt amans amatæ mulieri. Exponitur etiam, nicto, conniueo.* Compositum putatur ex σκαίρω & μύω. Pro eodem dicitur & καρδαμύσσω seu καρδαμύττω, quod Etym. apud Atticos significare ait, τὸ συνεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν κ᾽ εἰς ἐπίμυσιν ἄγειν, ἀπὸ τῦ καρδάμυ, quoniam si quis ipsum προσενέγκηται συνεχῶς τὰ βλέφαρα μύει. vel etiam παρὰ τὸ τὰς κόρας μύειν.

Σκαρδαμυκτικῶς, ὗ, ὁ, crebrò nictans, vt σκαρδαμυκτικὸν ὄμμα, apud Aristot.

Σκαρδαμυκτὶ aduerb. nictantibus oculis.

Σκαρδαμυκτέω, ῶ idem cū σκαρδαμύττω, nicto, seu nictor. Luc. τὰ κέρα μονοτεθόλεσθον, κ᾽ σκαρδαμυκτῶ, nictare vix cesso.

Decomp. Ἀσκαρδάμυκτος, ὁ, ἡ κ᾽ ἡ, non nictans. Aristoph. in equit. ὅ ἦ λεν εἰς ἐμὲ ἀσκαρδάμυκτ@, non claudēs oculos.

Ἀσκαρδαμυκτέω, ῶ non nictor, inconniuentibus palpebris aspicio. Schol. Aristoph. propriè esse dicit, inconuenienter intueri Solis radios nec oculos claudere.

Ἀσκαρδαμυκτεὶ siue ἀσκαρδαμυκτὶ intentis oculis, immotis atque inconniuentibus palpebris, ita vt non nicteris. Luc. ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας. Xen. Pæd. l. 1. ἀσκαρδαμυκτεὶ ὁρᾶν.

Συμμύω, claudor vel clausus sum: item comprimor vel compressus sum. Plat. ὅταν ταῦτα ξυμμύῃ: sic & apud Aristot. Theoph. & Xenoph.

Ἀπόρμυκτον, Δριμύς, Κρέμμυον, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Μυώδης, Μυών, Μυωξ, &c. vide in Μῦς.

ΜΩ΄ΚΟΣ, ὁ, ὁ, fatuus, irrisor, derisor. Hesych. & Suid. Pro eodē scribitur & μωκὸς, apud Etym.

Μωκάω, ῶ, irrideo, deludo.

Μωκάομαι, ῶμαι, irrideor. Alciphr. κ᾽ τὸ μὲ πρῶτον κιχλίζειν μετ᾽ ὀνείνης κ᾽ μωκωμένη τὴν δυσμένειαν ἀπεδείκνυτο.

Μωκίζω illudo, apud Suid.

Composita.

Διαμωκάομαι, ῶμαι, illudo, irrideo, seu deludo, derideo.

Διαμώκησις, εως, ἡ, irrisio, illusio. Ath. l. 5.

Ἐργομωκῶν, illudens, irridens. Hesych.

Καταμωκάομαι, ῶμαι, derideo, deludo. Atrian. καταμωκησόμενός σε, qui te deridebit.

Καταμώκησις, εως, ἡ, irrisio, illusio, derisio. Athen.

ΜΩ΄ΛΟΣ, ὁ, ὁ. bellum, pugna, tumultus, pro quo supra μόλ@ & μόθ@. Hom. Il. κ. κ᾽ μῶλον Ἄρη@. Il. ρ. ἐν δ᾽ αὐτῷ μῶλ@ ὀρώρει Ἄρη@.* Quidam deriuant παρὰ τὸ μολύνειν, quoniam manus in bello sanguine polluuntur. ¶ Dicitur & μῶλ@ ædificium quoddam in fluctibus extructum ad vsum nautarum: portus manufactus. ¶ Exponitur etiam, pondus, lapillus qui ponitur in lapidibus coniungendis.

Μωλέω, ῶ, pugno. Hesych.

ΜΩ΄ΛΥ moly, herba, de qua Diosc. l. 3 c. 54. & Hom. Od. κ. Ῥίζῃ μὲ μέλαν ἔσκε, γάλακτι ἢ εἴκελον ἄνθ@, Μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί· χαλεπὸν δ᾽ ἐστ᾽ ὀρύσσειν Ἀνδράσι γε θνητοῖσι.

ΜΩ΄ΛΥΖΑ, caput allij apud Psellum medicum. Galen. in lex. Hippocr. allium esse dicit quod simplex caput habet, nec in nucleos diuiditur. & quosdam eo nomine accipere τὸ μῶλυ.

ΜΩ΄ΛΥΣ, siue μώλυξ, indoctus ineruditus apud Hesych. Idem dicit Sophoc. in Phædra, μώλυν dicere τὴν παρειμένην et solutam viribus. ¶ Item tardus, segnis, ignauus: Nicand. in Ther. ἐπιδύνατο γῆρας Μῶλυς ἐπιστείχων. incedens tardus & segnis. Exponitur & hebes, remissus languidus: imbecillus.

Μωλύω siue μωλύνω, hebeto, remissiorem facio. Etym. Τὰ μωλυόμενα paulatim emarcescentia. Gal. in lex. Hippocr.

ΜΩ΄ΛΩΨ, ωπος, ὁ, vibex, verberum in cute vestigium, cutis ex verberum inflictione sugillata. Plut. de sera num. vind. ἀλλὰ κ᾽ μώλωπας ἐπὶ τῶν παθῶν ἑκάστῳ τοῖς μὲ μέλλειν ἐμφαίνουσι τοὺς ὄψιν, Idem in aud. ὅ ἐνέκληκε ἑρκὴ κ᾽ τυλοῦ ἢ μώλωπα μὴ λαμβάνοντ@. Apud Aristot. in prob. μώλωπας κωλύει τὰ δέρματα προστιθέμενα, pelles excoriatorum pecorū admotæ corpori verberato vibices prohibent.

ΜΩ΄ΜΟΣ, ὁ, ὁ dedecus, probrum, infamia ignominia: vel vituperatio, reprehensio. Od. β. ἐθέλοις δέ κε μῶμον ἀνάψαι. Plut. in polit. præc. δέονται ἐν ἑαυτοῖς χρυσὸν ἔχειν ἀδιάφθορον κ᾽ ἀκήρατον κ᾽ ἄχραντον ὑπὸ φθόνου κ᾽ μώμου τιμήν. ¶ Item Μῶμ@, Momus, deus quidam reliquorum omnium deorum irrisor & reprehensor. Luc. in lib. de histor. scrib. ἀλλ᾽ ὁ δεὶς ἄν, ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὁ Μῶμ@ μωμήσασθαι δύναιτο. Sic Plato de repub. l. 6. οὐδ᾽ ἂν ὁ Μῶμ@ (φησί) τίν γε τοιοῦτον μέμψαιτο. Dicitur μῶμ@ & quicunq; deū imitatur, codemq; modo facta hominū, quo ille deorum irridet, vt apud Arist. Μώμω κ᾽ εἰρων@ σημεῖον.

Μωμέομαι ῶμαι, vel μωμάομαι, ῶμαι, vitupero, reprehendo, derideo. Il. γ. Τρωαὶ δέ μ᾽ ὀπίσσω Πᾶσαι μωμήσονται. & Theogn. in gnom. Μωμεῦνται δέ με πολλοὶ ὁμῶς κακοὶ ἠδὲ κ᾽ ἐσθλοί, Μιμεῖσθαι δ᾽ οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται.

Μώμημα, τὸ, reprehensio, irrisio. vel potius dictum ipsum quo aliquem reprehendimus seu irridemus.

Μωμητὴς, vituperator, reprehensor, irrisor. Μωμητὸς, vituperabilis, vituperatione seu reprehensione dignus.

Μωμίσκ@, ὁ, ὁ, dens molaris, vel ea pars dentium molarium quæ gingiuæ assidet. Poll.

Μωμεύω carpo, reprehendo: idem quod Μωμέομαι siue Μωμάομαι. Od. ζ. Sic & Hesiod. Erg. 2. Μωμεύειν ἀΐδηλα, clam carpere & reprehendere.

Composita.

Ἄμωμ@, ὁ, ὁ κ᾽ ἡ, reprehensioni non obnoxius, irreprehensus. Hesiod. in Theog. φιλότητ᾽ ἐρατὴ κ᾽ εἶδ@ ἄμωμ@.

Ἀμώμητ@, inculpatus, momi morsibus non obnoxius. Il. μ. Πολυδάμαντ@ ἀμωμήτοιο. Apud Athen. lib. 12. ἀμώμητον δ᾽ οὐδὲν ἔφυ θνητοῖς.

Πανάμωμ@, (decomp.) qui est omnino ἄμωμ@.

Ἐπιμωμέομαι, vel ἐπιμωμάομαι, idem quod μωμέομαι seu μωμάομαι.

Ἐπιμωμητὸς, idem quod μωμητὸς, vituperabilis seu reprehensione dignus: apud Hesiod. in Erg. & Theocr. idyl. 27.

Φιλόμωμ@, qui libenter vituperat seu reprehendit. Exponitur etiam, reprehensor & maledicus, apud Plat.

ΜΩ΄Ν, num, nūquid, an, vtrū. Aristop. in Nub. μῶν ἐραστοί τινες ἦσαν ἡρωίναι; num heroinæ aliquæ sunt; Idē μῶν κ᾽ σὺ καταγελᾷς: an & tu derides? Sic Sophocles, ὦ μοι τί φήσ; μῶν ὀλώλαμεν; nū perimus? sequente, Μὴ vel οὐ significat nonne? vtrū non? annō? Eurip. μῶν οὐ πέποιθας; nō credis? Plato in epist. τὸ χθὲς ποιεῖν ἐμὲ μῶν οὐχ ὅπερ ἐποίησα; annon quod feci? Idem de rep. l. 1. ἐὰν ἐντελὴς γένηται ἀδικία μῶν μὴ ἀπολεῖ τὴν αὐτῆς δύναμιν, nōne perdet

---

Μῶρον, vide in Μορέα.

ΜΩΡΟ΄Σ, vel Μῶρ@ Atticè, ὁ, ὁ, stultus, fatuus, Aristoph. in Nub. Καὶ πῶς ὦ μῶρε σὺ κ᾽ κρονίων ὄζων κ᾽ βεκκεσέληνε. Eurip. Μῶρα γὰρ μῶρ@ λέγει. Soph. in Aiace, Μῶρα μοι δοκεῖς φρονεῖν. Apud Diosc. lib. 4. ῥίζαι γευσαμένῳ μωραί, radices gustu fatuæ siue insipido.* Etym. dictum esse scribit παρὰ τὸ μὴ ὁρᾶν: vel à particula Μὴ & nomine ὤρα significante φροντίδα, quasi Μὴ ὤρ@, ὁ μηδὲν φροντίζων.

Μωρῶς, stultè fatuè. Poll.

Μωρότης, ητ@, ἡ, stultitia, fatuitas.

Μωρία, ἡ, stultitia, fatuitas. Eurip. in Medea, Dem. Phil. 3.

Μώρωσις, εως, ἡ, stultitia, fatuitas, stoliditas. Medicis dicitur quum vnà cū memoria etiam ratio periit. Ætius ex Galeno & Ruso.

Μωραίνω, stultè ago: vel stultus sum. Eurip. in Medea. Καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς γύναι. Luc. κ᾽ σὺ μωραίνεις ὦ Πλούτων. Cū accus. alicubi significat Μωρολογεῖν: vt apud Eurip. Οὐδ᾽ εἰς σὲ δήπου ταῦτα μωραίνω πέλας, alicubi pro Μωρὸν ποιεῖν vsurpatur: vt 1. ep. ad Cor. c. 1. οὐχὶ ἐμώρανεν ὁ θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου;

Μωραίνομαι stultus fio vel ad stultitiam redigor. Inde partic. Μεμωραμμέν@ redditus fatuus, seu stultus, aut stupidus seu stolidus: Aristor. hist. an. l. 9. ¶ Item Μωραίνεσθαι infatuari, i. fatuum seu insipidum reddi. Matt. c. 5.

Μώριον, à quibusdam marem mandragoræ appellatum fuisse scribit Diosc. lib. 4. c. 76. & Plin. lib. 25. c. 13. Aliis est tertium mādragoræ genus, vt testatur Dioscor. ibidem: sic dictum quòd Μωρὸς reddat eos qui de eo comederint.

Composita.

Ἀλιτήμωρ@, ὁ, ὁ κ᾽ ἡ, mente captus. Eust. & Suid.

Ἀπομωροῦν, dementare, reddere stultum.

Ἐγχεσίμωρ@, pugnator stultus seu fatuus, Appian. lib. 2. Epigr. vide & in comp. à μόρ@ in Μείρω & ab Ὤρα, cura.

Ὀξύμωρ@, q. d. acutistultus seu acutifatuus. Ὀξύμωρον, (vt Quint. tradit) sententia est ex periculo petita, h. e. ita affectatè & acutè enuntiata vt fatua videatur.

N

N, nota literę apud Grecos, quam vocant νῦ. ¶ In cōpositione transit interdum in λ. interdum in γ. interdum in μ. vt ἐμμένω, ἐγγενεσ, παλιγγενέσθαι, συλλέγω, &c. ¶ In fine aliquando additur interdum κατὰ τὸν κόσμον, sequente vocali aliqua aut diphthongo, vt λέγουσιν pro λέγουσι, ὑπερθεν pro ὑπερθε, & sic in similibus. Est etiam numeralis nota, de qua vide in Append.

ΝΑΒΛΑ, genus musici instrumenti. Hesych. & Suid. Ab Ouidio in lib. 3. de arte am. vocatur nablium.

Ναβλας, ου, ὁ, idē quod νάβλα, Poll. lib. 4. & Athen. l. 4. Apud Hesyc. scribitur ναβλᾶς, diciturque etiam is qui nablam pulsat.

Ναβλιστὴς, οῦ ὁ, qui nablam pulsat. apud Athen. l. 4.

Ναέτης, vide in Ναίω.

ΝΑΙ, næ, ita, etiam, aduerbium affirmantis & concedentis: vt Matth. 5. ἔστω δὲ λόγος ὑμῶν ναὶ, ναί. Et apud Ceb. Thebā rogan-ti πότερον καὶ δόξα; respondetur ναὶ ναί, etiam ita, vel vtique, immò. Geminatum legitur apud Aristoph. in nub. & in Epigr. ναὶ ναὶ φίλος. Vsurpatur & in iureiurando, vt apud Aristoph. ναὶ μὰ Δία. ναὶ πρὸς τῶν θεῶν. Sic apud Xen. quidam respōdet, ναὶ μὰ Δία. In indirecta etiam affirmatione ponitur pro, vtique, sanè. Greg. ὡς εἶναι κενὰς ναὶ πάλας. Et Il. α. Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα γέρον κατὰ μοῖραν ἔειπες, equidem, sanè, vtique.

Ναΐδιον, vide in Ναός. Ναιέτης, in Ναίω.

Ναῖος, in Ναῦς.

ΝΑΙΡΟΝ, ου, τὸ, à Theophr. hist. pl. l. 9 c. 7. numeratur inter ea odoramenta seu aromata quæ immiscentur vnguentis.

ΝΑΙΩ, habito, incolo. Poëticum est: vt Il. β. Οἱ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον. Od. δ. ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπὸ προθι δώματα ναίεις. Et cum præpos. Il. β. Οἱ ναῖουσι κατὰ πτόλιν. Vsurpatur & in passiua signif. pro ναίομαι, habitor. Il. β. νήσων αἳ ναίουσι πέρην ἁλός. * Eust. deriuari posse dicit à verbo νω, νύσσω, quod est σωρεύω, quia etiam οἱ ναίοντές που, sunt σεσωρευμένοι.

Ναίομαι, habitor, incolor, vnde πόλεις εὖ ναιόμεναι, Il. γ. & εὖ ναιόμενον πτολίεθρον. Il. α.

Ναιέτης, ου, ὁ, habitator, incola: pro quo dicitur potius ναέτης.

Ναιετάω, ω, idē quod ναίω habito, incolo. Od. ο. ἣ ἐνὶ ναιετάασκε. Hesiod. in Erg. οἵ τε θαλάσσης ἐγγύθι ναιετάουσι. Item passiuè, habitor, incolor: vt Od. δ. -οἶκον εὖ μάλα ναιετάοντα. Sic πόλις εὖ ναιετάουσα, Il. ζ.

Νάω, pro ναίω, (i. habito) est inusitatum, nisi in hisce temporibus: aorist. νάσθην. item νασσάμην (abiecto incremento pro ἐνάσθην & ἐνασσάμην) habitaui. Il. ξ. Hesiod. in Erg. Et infinit. νασθῆναι: apud Apol. Arg. 2. Et Act. νάσσα (itidem pro ἔνασσα) habitare feci, sedes habitandas dedi. Od. δ. Hinc ναέτης habitator: pro quo ναετὴρ in Anthol. Epigr.

Νάω ponitur etiam pro ῥέω, fluo, mano, scaturio. vt Naz. πηγαὶ διαυγέστερον νάουσιν, scaturiūt. Apud Aristop. νῶν σκῶρ, stercus innatans.

Νᾶμα τὸ, fluentum, scaturigo, latex: omne id quod alicūde fluit; plerunque tamen de aquæ scaturiginibus & laticibus dicitur: vt apud Moschum in epitaphio Bionis. Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τῆς Ἀρεθούσης. Athen. lib. 2. ἀπεξηράνθη τὸ νᾶμα. Metaphoricè apud Plat. in Tim. νᾶμα τῶν λόγων.

Ναματιαῖον ὕδωρ, aqua quam fluenta fundunt, i. latices & scaturigines seu riuuli. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 3.

Ναματώδης χώρα, regio cui scaturiginum & fontium copia est. Aristot.

Νασμὸς, οῦ, ὁ idem quod νᾶμα, fluentum vel fluor, scaturigo Eurip. in Hecuba.

Νασμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, scaturiginibus ac riuis riguus: idem quod ναματώδης. Hesych.

Ναῦς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex ναίω.

Ἀποναίω, migro, aliò habitatum abeo.

Ἐνναίω, inhabito.

Μεταναιέτης, ου, ὁ, idem quod μετανάστης, de quo paulò pòst inter comp. à Νάω. Exponitur &, incola: apud Hesiod. in Erg.

Παραναιετάω, circumhabito. Dionys. de situ orb.

Περιναιέτης q. d. circumhabitator, accola.

Περιναιετάω, circumhabito, incolo. Od. β. & alibi. Et οἱ περιναιετάοντες accolæ. Item passiuè, circumhabitator. Od. δ. μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας Αἳ περιναιετάουσιν, &c.

Συνναίω, q. d. cohabito, i. simul habito. Apol. Arg. 2. μητέρι συνναίεσκεν.

Συνναῖος, cohabitator, contubernalis Hesych.

Ὑμέναιος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex νάω: ac primùm significante, habito.

Ἀποναίω, inusitatum, format ex se tempora vsitata: ἀπενάσθην, & ἀπενασσάμην, ad habitandum me contuli, commigraui. vt ἀπενασσάμην, Eur. in Iphig. T. & Od. ο. Ὅς ῥ' Ὑπερησίηνδ' ἀπενάσθη τηλόθι πατρίδος, Eur: in Iphig. T. & Od. ο. Ὅς ῥ' Ὑπερησίηνδ' ἀπενάσσατο. Item Act. ἀπένασσα, migrare feci. vnde subiūct. ἀπονάσσωσι, metri causa geminatum habēs σ. Il. π.

Ἐνναέτης, ου ὁ inhabitator. Et simpliciter, habitator, incola Apollon. Arg. 2. Pro eodem dicitur & ἐνναετήρ, Epigr. lib. 2. Fœm. ἐνναέτις & ἐνναετεῖρα, habitatrix. Apol. Arg. 2. Et Epigr. l. 3.

Ἐπινάστιος, qui sedibus suis relictis, aliò habitatum se contulit. Exponitur etiam, pulsus patria, exul. Item peregrinus, inquilinus. Apoll. Rhod.

Καταναίω, inusit. vnde κατένασσα, idem quod νάσσα, habitare feci, habitandū dedi. Hesio. in Erg. Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης. Idem in Theog. γένοισιν κατένασσε Νημερτής, pro ἐν γένοισι. Et κατενασσάμην, habitaui. Apol. Arg. 2. ἐν δὲ Κίος κατενάσσατο.

Μετανάστιος, idem quod ἐπινάστιος. Non. Μετανάστης. Idem Il. ι. Μετανάστρια, quæ commigrat, profuga. in Epigr.

Μεταναστεύω, migro, commigro. Synes. vide & in μεθίστημι.

Composita ex νάω, i. fluo.

Ἀέναος, semper & perpetuo fluens. Herodot. lib. 1. λίμνη δ' ἔχεται τοῦ σήματος μεγάλη, τὴν λέγουσι Λυδοὶ ἀέναον εἶναι, contiguus est sepulchro lacus, quem perpetuò fluere Lydi aiunt, seu perennem esse. Pro eodem dicitur & ἀείναος: vt apud Herodot. in Thalia ποταμὸς ἀείναός ἐστι. Et metaph. perennis, perpetuus: vt apud Aristoph. ἀέναοι νεφέλαι, perennes nubes. Sic Xen. Pæd. 4. ταῦτ' ἀεναότερον ἡμῖν δύναιτ' ἂν τὸ πλοῦτον καὶ πᾶσι τοῖς ἡμετέροις παρέχειν. Pro eodem dicitur & αἰέναος apud poetas: vt apud Hesio. Κρήνης ἀενάου. Et ἀενάων ποταμῶν καλλίρροον ὕδωρ apud eundem.

Ἀενάως, (*aduerb.*) more eorum quæ perennibus aquis fluunt, i. iugiter.

Ἀενάων, οντος, itidem pro ἀεὶ νάων: vt Odyss. ν. Ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα, aquæ perennes.

Ἀείνας, ντος, ὁ, idem. Nicand. apud Athen. lib. 1. ὕδατι νιν ἀενάοντι νοτίζοις.

Ἀνάματος, fluentis carens: vt ἀνάματος νᾶπος, apud Plut.

Διανάω, perfluo. Plut. in Æmyl.

Καλλίναος, pulchrè fluens, pulchrifluus. Eurip. in Medea.

Κρουνὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΝΑΚΟΣ, εος, τὸ, pellis cum suo villo. Theocr. id. 5 Φθάνειτε τὸ Λακωνα τὸ μου νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν. Herodotus pro vellere seu pelle arietis vsurpasse dicitur, & Lucian. pro pelle ouis: Iosephus pro quacunque pelle villosa. (φέρε μεγάλοις

Νάκη, ης, ἡ, idem quod νάκος Il. ξ. Ἂν δὲ νάκην ἕλετ' αἰγὸς ἐϋτρεφέος

Νάκυρον ναχύρεον, apud Hesych. idem quod νάκος, pellis.

Composita.

Καυνάκης, ἡ, & κατωνάκης, ου ὁ, vestis genus cui ab inferiori parte assutum erat νάκος: Aristoph. in Lysistr. & in concionat.

Καυνάκη, vestis genus barbaricum seu Persicum, vestis pellicea apud Aristoph. in Vesp.

Ναμα &c. vide in Νάω seu Ναίω.

ΝΑΝΝΗ, ης, ἡ patris mat. [illegible] soror vel frater, apud Hesych.

ΝΑΝΟΣ, ου ὁ nanus, pumilio. Apollinaris ait nanos vocari breui atque humili corpore homines, paulū supra terrā extantes. Arist. de part. an. lib. 4. c. 10 νᾶνα εἰσὶ τὰ παιδία πάντα. προϊοῦσι δὲ αὔξεται τὰ κάτωθεν. * Etym. deducit παρὰ τὸ νη priuat. & ἄνω augeo. Item panis species apud Athen. l. 10. c. 14.

Νανώδης, εος ὁ καὶ ἡ pumilionis formam habens, pumilio: Luc. de conscrib. hist. & de salt. Arist. verò νανώδεις, vt νᾶνον, esse vult, οὗ τὸ ἄνω μὲν μέγα, τὸ δὲ φέρον τὸ βάρος καὶ πεζεῦον μικρόν: ideoque παιδία τὰ ζῶα τἄλλα παρὰ τὸν ἄνθρωπον εἶναι νανώδη.

ΝΑΟΣ, οῦ, ὁ, templum, ædes sacra. (* παρὰ τὸ ἐνναίειν ἐν αὐτῷ τὸ Θεῖον: vnde & domus Dei vocatur in sacris literis) Athen. l. 5. ναὸς διπηχυαῖος, ὁ περίμετρος πηχῶν τεσσαράκοντα. Atticè dicitur νεώς, vt λεὼς pro λαός. Athen. l. 14. αὐτοῦ ὄντος τότε τοῦ νεὼ. Xen. Hell. 6. εἰς τὸν τῆς Ἀρτέμιδος νεὼν καταφυγόντες. Et rursum, οἱ νεῲ πάντες αὐτόματοι ἀνεῴγοντο.

Ναΐδιον, sacellum, ędicula.

Composita.

Ἔνναος, dictus olim fuit ὁ ναὸς, templum, διὰ τὸ ἐνναίειν ἐν αὐτῷ τοὺς θεοὺς, vt ait Clinias apud schol. Apol. Rhod.

Ἐνάζω vel ἐννάζω, Etymologo itidémque Hesychio est τὸ λιτανεύω πρὸς τοὺς ναούς.

Πολυναος, multa habens delubra. Theocr. idyl. 15.

Πρόναος, ante templum situs, protemplaris. Et πρόναον, ου, τὸ, subst. τὸ ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ, templi vestibulum: schol. Sophoc. Dicitur etiam προναία pro πρόναος vt Hesych. testatur. Et πρόνηος & προνήϊος Ionicè, pro πρόναος. Et τὸ πρόνηον pro τὸ πρόναον, apud Lucian.

ΝΑΠΟΣ, εος, τὸ, saltus, cliuus montis aut promontorij syluosus & leniter cauus. Sunt qui interpretari malint, vallis nemorosa. Eurip. νάπος ὑλόκομον. Soph. νιφόβολον νάπος. Xen. Hell. 5 ἐπὶ νάπει ἀδιαβάτῳ ἐγίγνοντο. *Deducitur à νη priuat. & φάος, quasi νηφάος, vel νήφαος.

Νάπη, ης, ἡ, idem quod νάπος. Apol. Arg. lib. 2. κατασκιάουσι ὑπερθεν δὲ Κοίλη ὕπαιθα νάπη. Et Plutarc. in Num. σκιεράς νάπας epitheticos dicit.

ΝΑΠΥ, υος, τὸ apud Atticos idē quod σίνηπι, sinapi, teste Phrynicho & Vlpiano apud Athen. initio libri 9. Et Diosc. lib. 2. cap. 184. σίνηπι ἢ νᾶπυ. Aristoph. in equit. ἔβλεψε νᾶπυ, pro δὲ ἔβλεψε, quia sapor eius acerrimus est. Genitiuus νάπυος legitur apud Athen. lib. 4. & apud Theophr. hist. pl. lib. 1.

Νάπειαν

Νάπῃα, idem quod νάπυ apud Nicand. in Alexiph. Ἐν δέ τι νάπυν ῥαφάνου θ' ἄλις.

ΝΑΡΔΟΣ, ου, ἡ, nardus, frutex, de quo Diosc. l. 1. c. 6. & Galen.
Νάρδινος, η, ον, nardinus, è nardo confectus. Athen. lib. 10. ἀλείφει νάρδινῳ ἐλαίῳ.
Ναρδίτης οἶνος, vinum nardi odore conditum. Diosc. Fœm. gen. ναρδῖτις, vocari solet nardus montana.
Ναρδίζω, nardo similis sum: nardum imitor seu refero.
Ψευδόναρδος, (comp.) herba quæ veram nardum mentitur & qua teste Plinio vera nardus adulteratur.

ΝΑΡΘΗΞ, ηκος, ὁ, ferula, bacill[us]. Xē. Pæd. 2. εἰς [...] νάρθηκας παχεῖς [...] ἡμισεων [...]. Plut. sym. 6. [...] νάρθηκα [...] μεθύουσιν ἐγχείρησιν [...] βέλος, de Baccho. Hesiod. Ἐν κοίλῳ νάρθηκι. Et νάρθηκες ἐλεφάντινοι, ferulæ eburneæ. Dicitur esse & medicum instrumentum è ferula, teste Luc. & Etym. Propriè verò νάρθηξ arbor quædam est, de qua Theophr. l. 6. c. 2. & Diosc. lib. 3. 91.
Ναρθηκία, ferulago humilis ferula. Theophr.
Ναρθηκώδης, ferulaceus, ferulæ similis, ad ferulæ naturam proximè accedens.
Ναρθήκιον, ου, τὸ, narthecium. Græci quidam medici libros à se editos νάρθηκας & ναρθήκια inscripsere. Gal. κτ̃ [...] l. 5.

ΝΑΡΚΑΦΘΟΝ, ου, τὸ, narcaphtum: odoramenti genus suffitibus admisceri solitum, vt est apud Diosc. lib. 1. c. 22. Pro eo apud Paul. Ægin. νάσκαφθον, nec non νάκαφθον l. 7. cap. 22. Idem esse putatur νάρθη apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 7.

ΝΑΡΚΗ, torpedo: piscis cuius ea est natura vt propius accedentem & se tangentem obtupefaciat: teste Platone in Menone. Vide & Arist. hist. an. l. 9. c. 37. Plut. de Prud. an. Alex. Aphr. probl. l. 2. & Plin. l. 9. c. 42. ¶ Hinc pro torpore & veterno capitur. Exponitur etiam, stupor. Aristop. in Vesp. [...] ὥσπερ νάρκημ' [...] τῆς χειρὸς καταχεῖ[...]. ¶ Νάρκη dictum est a quibusdam centaurium magnum, vt habetur apud Diosc. Quoniam verò centaurium dictum est a quibusdam Gentiana, quidam ipsam etiam Gentianam νάρκην vocaunt.
Ναρκάω, ῶ, torpedine afficior siue affectus sum: obtorpesco, aut etiam torpeo: Arist. [...] τῆς νάρκης [...] de torpedine pisce) φανερὰ [...] τὰς ἀνθρώπους ποιοῦσα ναρκᾶν. Alex. Aphrod. dicit quosdam ναρκᾶν [...] ad stridorem limæ. Apud Hom. Il. θ. v. 328. νάρκησε [...] χεὶρ ἐπὶ καρπῷ [...]. ¶ Apud Synes. [...] ἐνάρκησε, exp. non institui, repentè defi[...]. (eodem.
Νάρκησις, εως, ἡ, torpefactio, torpor seu stupor. Gal. Ναρκόω pro Ναρκάω, torpefacio, torpore afficio. Alex. Aphr. ναρκοῖ [...] ἡμῶν.
Νάρκωσις, εως, ἡ, torpefactio, torpefaciendi vis. Hippoc. aphor. lib. 5.
Ναρκωτικός, torpefaciendi vim habens, seu torporem inducendi aut obstupefaciendi, vnde ναρκωτικὰ φάρμακα, stupefacientia medicamenta.
Ναρκώδης, εος, ὁ, ἡ, ές, cui torpor seu stupor inest, torpidus seu stupidus, vt ναρκώδης [...].
Νάρκισσος, ὁ, vel ἡ, narcissus, flos qui ab aliis λείριον dici annotatur, ex Theoph. hist. pl. lib. 6 & Diosc. l. 4. c. 161 Fœminino genere legitur apud Theocr. Idyl. 1. Apud Aristoph autem & Diosc. masculini generis est [...] νάρκη a torpore quem suo odore aff[...] vt scribit Eust. [...] Plut. sym. 3.
Ναρκίσσινος, η, ον, narcissinus, vt ναρκίσσινον ἔλαιον, narcissinum oleum ex [...] flore, ex Diosc.
Ναρκισσίτης, lapis cuius meminit Dionys. in poëmate de [situ orbis.

Composita.

Ἀποναρκάω, ῶ, idem quod ναρκάω: apud Basil. [...] ἀποναρκᾷ [...] obstupesco.
Ἀποναρκόω, idem quod ναρκόω. Ἀποναρκόομαι, obtorpesco, vnde ἀποναρκωθῆναι apud Plat. de repub. 6
Ἀποναρκώσις, obtorpefactio, Exp. & obstupefactio. Arist. in [probl.
Ἐναρκάω, ῶ, obtorpesco Plut. in Consol.
Θηριοναρκή, ῆς, ἡ, dicitur frutex quidam foliis subherbaceis, flore roseo: quòd serpentibus admotus torporem inferat. Plin.
Καταναρκάω, obtorpefacio, torpidum reddo. Paul. ep. ad Cor. 2. c. 11. [...] κατενάρκησα.

ΝΑΡΤΑΛΟΣ, dicitur esse vasis genus apud Aristoph.

ΝΑΡΤΗ, ης, ἡ, narta: genus plantæ odoratæ, ex qua fiunt vnguenta. Putatur esse τὸ ναρκαφθον Dioscoridis.

Νασμός, vide in Νάω seu Ναίω.

ΝΑΣΣΩ, F. ξω & ξω, æquo ac complano, premo.
Νάσσομαι, æquor, complanor, premor. imp [...] vt apud Aristop. ἀμφορεῖς νενασμένοι, amphoræ ad summum vsque plenæ & pressæ.
Ναστός, ή, όν, densæ plenus ac veluti pressus, cōfertus. apud Diosc. ναστὸς κάλαμος, sagittis conficiendis aptus. Et apud Philon. ναστὸς κόσμος est ὁ πλήρης καὶ ναστός. [...] ἄρτος [...] Ναστὸς dicebatur etiam ἄρτος τις siue [...] è melle, vuis passis, aliisque condimentis densior & constipatior. Aristoph. in Pluto. [...] ἄρτοι ναστός [...].
Ναστίσκος, paruus ναστὸς apud Athen. l. 6.
Ἐπινάσσω (comp.) vnde particip. pass. ἐπινενασμένος, oppletus. Aristoph. in concion. αἱ τράπεζαι γ' εἰσὶν ἐπινενασμέναι ἀγαθῶν ἁπάντων [...], mensæ omni genere ferculorum onustæ & refertæ.

ΝΑΥΣ, & apud poetas νηῦς, [cuius genit. νεὼς & Atticè νεώς, & poeticè νηὸς, dat. νηΐ, accus. ναῦν. Plur. nominat. ναῦς, genit. νεῶν & poeticè νηῶν, dat. ναυσί, & νηυσί, apud poetas accus. ναῦς & poeticè νῆας & aliquando νέας) nauis: vt ναῦς ἐΰσσελμος, nauis bonas habens tabulas. Il. β. Od. μ. [...]. Thuc. lib. 2. καὶ ναῦς τε [...]. Idem l. 8. ἀφικομένης τῆς νεώς. Sic Od. μ. νεὸς κυανοπρώροιο. * Eust. deducit a νέω νῶ significante σωθῶ. vt ναῦς seu νηῦς sit quam σωθὸς [...] ἐν χειμῶνι [...] vel a νέω, quod est κολυμβῶ.
Ναύτης, ου, ὁ, nauta Xen. Hellen. 1 ναύτας ὁπλίσας. Metaphoricè & apud Athen. l. 11. συμπόσιον ναῦται dicuntur compotores. Et adiectiuè, in Epigr. ναύτης δρόμος, iter nauale. Pro ναύτης poetæ & in primis tragici ναυάτης dicunt.
Ναυτεία, mulieres nauticam exercentes. Poll. l. 7.
Ναυτικός, ὁ, nauticus. Arist. pol. 5. Ἡ ναυτική, l. τέχνη, res nauticæ peritia. Τὸ ναυτικὸν res nautica vel copiæ nauales: classis. Thuc. lib. 1. & 2. Xen. Hell 1. Arist. pol. 6. Item ναυτικός, peritus rei nauticæ. Thuc. l. 1. Athen. l. 7.
Ναυτικῶς, more nautarum. Suid.
Ναυτίλος, ὁ, idem cum ναυτικός. Aristoph. in Ran. Theocr. in Epigr. * Item polypi species quædam, apud Arist. in hist. anim. & Athen. lib. 7.
Ναυτιλία, nauigatio. Hesiod. in Erg. Herodot. Luc.
Ναυτίλλομαι, nauigo. Od. ξ. [...] ἄν [...] ναυτίλλεσθαι [...]. Sic & Od. ξ. & apud Luc. de hist. scrib.
Ναυτία, nausea, propriè quæ nauigantes in mari corripiunt. Plut. de garrul. Diosc. lib. 3.
Ναυτιώδης, nauseosus. Plut. de virt. mor. & symp. 4.
Ναυτιάω, ῶ, nauseo. Luc. in Lexiph. [...] μεθύω [...] Et metaph. respuo quasi nauseans. Dem. Phal. [...] ναυτιᾶν [...].
Ναυτίασις, ipsa actio nauseandi, vel nausea.
Ναυτιώδεις ab Hippocr. dicuntur effusiones sanguinis trāslato vocabulo ab iis qui in nausea sanguinem vomunt. Gal. in lex. Hippocr.
Ναυσία, Ionicè dicitur pro ναυτία: vnde metaph. ναυσίην τινὸς [...] fastidio aliquem habere, apud Simonid. in iamb. de mulier.
Ναυσιάω, idē quod ναυτιάω. Ναυσίασις, idē cū ναυτίασις. Hes.
Ναῦλον, τό, naulum: merces quæ pro nauigatione persoluitur. Plut. in lib an seni administr. resp. Luc. Dicitur & masc. gen. ναῦλος apud Aristop. in Ran. Item ναῦλος, merces quam persoluimus ei ad quem diuertimus. Poll. lib. 1. ¶ Item ναῦλος siue ναῦλον, [...] instrumenti musici, apud Plut. symp. 2. prob. 4. & Soph. Pro quo frequentius dicitur ναῦλας, siue νάβλας, [...] apud Poll. lib. 4. & Ath. lib. 4. Scribitur & ναύλλος siue ναύλλον duplici λ teste Schol. Aristoph. [λάβλας.
Ναυλόω, [...] loco. Plu. symp. 7. probl. 6. [...] ναυ[...].
Ναυλοχέω, idem quod ναῦλον. Hesych.
Ναυλοῦμαι, idem cum ναυλόω: vel naulo vehēdum suscipio.
[...] dicitur etiā vector qui persoluto naulo nauem conscendit: apud Aristoph. in Pace.
Νεώσοικος, naualis statio nauium, & locus & domicilium quò subducuntur. Hesych.
Νήϊος, naualis. Νήϊα [...] ligna fabricandis nauibus apta, seu ligna naualia, vide & deriuata à Νέω.
Νήϊος, ὁ, naualis. [...] ξύλον lignum nauale, vel naualis materia: Hesiod. in Erg. pro quo simpl. citat. νήϊον. Il. γ. Item νηῒς τέχνη ars nautica. Soph. in Aiace.
Ναυτικός, naualis. Ναυτης, ου, idem. Thuc.
Ναυτικός, nauticus.

Composita.

Ἀειναῦται, q. d. semper nautæ: magistratus quidam apud Milesios teste Hesychio, qui conscensis nauibus consilia de maximis rebus agitabat procul à terra: deinde quum ratum habuisset aliquam [...], reuertebatur.
Ἀκρόναυον, [...] extrema nauis pars. Hesych.
Ἀναυμαχία, nauis carentia: vel nauibus imperitia. Hesych.
Ἀναυσίαστος, nausea nulla. Suid. Ἄναυλοι, sine naulo.
Ἀρχεναῦται, δ' ἀμενοί, [...] nautarum defensores: vel dii [...] tes & propitii nautis, in Anthol. Epigr.
Δεσποσιοναῦται, apud Lacones dicebantur liberti qui classes conscendebant. Eust.
Ἐκναυλόω, cum naui portitum exeo.
Ἐκναυλόω, naulo accepto exporto. Impropriè aliquis à fluctibus dicitur ἐκναυλισθῆναι, apud Lycophr.

Ἐντερόνεια, & ἐντερόνεις, nauium intima pars. Hesych. & Poll.

Ἐπίνειον, τὸ, dicitur πόλισμα παρὰ θάλασσαν ἔνθα τὰ νεώρια τῆς πόλεως ἦν. Quidam exp. emporium. Thucyd. lib. 1. & 2. Strabo lib. 6. & 5. Hesychio est etiam μικρὸς λιμήν. Pro eodem Ionicè dicitur ἐπίνηιον.

Ἐπινήϊος, ὁ καὶ ἡ, qui super naui est aut fit. in Epigr.

Λειπόνεως, qui naues aut nauale certamen deserit.

Λειποναύτης, idem. Item qui nautas socios deserit. Theoc. idyl. 13.

Λειποναύτιον, nautarũ sociorũ desertio. Itẽ lis quę intendebatur nautarum sociorum vel sociæ classis desertoribus. Poll.

Μεσόνεοι, remiges qui in media naui sedent. Aristot. in Mechan.

Μεσοναῦται, medij inter nautas & vectores, quales ferè sunt mediastini in domo. in Pand.

Μυριόναυς, infinitis nauibus instructus. in Epigr.

Περίνεως, superfluus vector, vector qui in ministerio nauis non est. Thuc. lib. 1. Pro eodem communiter dicitur περίνεος. Suid.

Πολυναύτης, multos habens nautas. Æschyl.

Πρωτόναυς, qui nunc primum nauigat, aut naui in aliquem locum peruehitur. Suid.

Σωναύτης, q. d. seruator nautarum: nomen est fluuij iuxta Heracleam tutissimos habentis & placidissimos portus, vide schol. Apoll. lib. 2.

Συναύτης, nauigationis socius. Sophocl. & Eurip. in Cyclop.

Στρογγυλοναύτης, nauta qui στρογγύλῃ νηΐ vehit. Poll. ex Aristop.

Ταχυναυτέω, celeriter nauigo: seu vtor celeribus nauigiis. Æsch. in Ctesiph. Plut. in Pericle.

Χιλιόναυς, mille nauibus instructus. Eurip. in Oreste.

Χιλιοναύτης, seu χιλιόναυτος, mille nautas habens. Æschyl. Apud Eurip. χιλιοναύτῃ κώπᾳ exp. mille nauibus.

ΝΑΦΘΑ, ας, ἡ naphtha, authore, Diosc. lib. 1. c. 102. est Βαβυλωνίου ἀσφάλτου περίηθημα, τῷ χρώματι λευκόν. δύναμιν ἔχει ἁρπακτικὴν πυρός, ὥστε καὶ ἐκ διαστήματος ἁρπάζειν αὐτό. Vide & Plin. lib. 2. c. 105. & Plut. in Alex. & Strab. l. 16. Suidas dicit esse Medicum vocabulum à Græcis vocari Μηδείας ἔλαιον.

Νάω videan Νέω. Νεάζω &c. in Νέος.

ΝΕΒΡΟΣ, οῦ, ὁ, hinnulus, pullus cerui: (*sic dictus παρὰ τὸ νεωστὶ εἰς βορὰν ἐληλυθέναι, vt volunt grãmatici.) Il. θ. Νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης. Xen. in Cyneg. οἱ νέοι τῶν νεβρῶν.

Νεβρώδης, in Epigr. Bacchus vocari dicitur quòd bacchantes hinnulorum pellibus vterentur.

Νέβρειος, ου, ὁ, qui ex hinnulo est. Plut. symp. 4.

Νεβρίας γαλεός, mustelus nebrias apud Aristot. hist. an. lib. 6. Et νεβρίτης λίθος, nebritis gemma Libero patri sacra, nomen sortita à nebridum eius similitudine, teste Plin. l. 37. c. 10.

Νεβρίς, ίδος, ἡ, hinnuli pellis, exuuium hinnuleum quod bacchus & bacchantes gestare solebant. Plutarch. in symp. Eur. in Phœn.

Νεβρίζω, pellẽ hinnuleã gesto, vt bacchantes. Demost. pro corona.

Βουνεβρός, (comp.) magnus hinnulus, grandis & adultus hinnulus, in Fab. Æsop.

ΝΕΙΚΟΣ, εος, τὸ, rixæ, iurgium, altercatio, contentio. Od. θ. Νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Πηλείδεω Ἀχιλῆος. Il. ω νεῖκος ὄρωρεν Sic & νεῖκος ἐγείρειν, contentionem excitare, seu rixari: cui opponitur νεῖκος λύειν, apud eundem Homer. Sic & Xenoph. πρὸς τοὺς βαρβάρους τῇ Ἑλλάδι νεῖκος ἢ πόλεμος. Exponitur etiam bellum. Il. γ. *Etymol. deriuat ex priuatiua particula νη, & εἴκω, cedo.

Νεικέω, ῶ, vel νεικείω, rixor, altercor. Item obiurgo, increpo, incesso conuitiis seu probris. Il. α. Ἡ δὲ καὶ αὔτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι νεικεῖ. Il. β Νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσι. Sic & Il. γ. & alibi apud Hom.

Νεικεστήρ, ῆρος, ὁ, obiurgator, cõuitiator, obtrectator. Hesio. in Erg. καὶ Φέρω.

Composita.

Ἀμφινεικής, ου, vel ἀμφινεικής, έος, ὁ καὶ ἡ, de quo vtrinque est cõtentio. Soph. in Trachin.

Ἀμφινείκητος, de quo contenditur: h. e. tam excellens, vt de eo contentiones instituantur. Soph. in Trachin.

Βωμονείκης, ου, ὁ, qui ad aram contendit.

Πρώνεικος, contumeliosus. ὑβριστής. Etym. vide & in cõp. ex Νίκη.

Φιλόνεικος, rixæ & contentionis amãs, contentiosus. Item peruicax. Arist. Rhet. lib. 2. Et in bonam partem pro eo qui magno & velut pertinaci studio contendit rem aliquam efficere.

Φιλονείκως, rixosè, contentiosè: aut etiam cum æmulatione, Xen. Herodian. lib. 3.

Φιλονεικία, ἡ, rixa, contentio. Item peruicacia, item æmulatio. Xen. Pæd. 7. φιλονεικίαν αὐτοῖς ἐμβάλλει. Dẽ. Philip. 3. ἐκλύσας τὴν πρὸς ἀλλήλους ἔχθραν καὶ φιλονεικίαν.

Φιλονεικέω, ῶ, rixor, contendo. Item æmulor, æmulus sum. Herodian. φιλονεικοῦσα πρὸς τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν περὶ τῶν δευτερείων, contẽndens de primario nomine post Roman. Plato de leg. φιλονεικῶ σοι πρὸς ἀρετήν. Interdum contendo, i. laboro efficere, nitor. Plato. φιλονεικεῖν πρὸς τὸ τοιοῦτον, laborare ad id. Xen. φιλονεικήσει ὅπως περιγένηται σου.

Decomp. Ἀντιφιλονεικέω, contrarium contendo, contrariam in partem contentiosè laboro & pertinaciter.

Ἀφιλόνεικος, à contentione alienus: vel non pertinax. Ἀφιλονείκως, non contentiosè, sine vllo contentionis studio. Philo.

Προσφιλονεικῶ, q. d. contendo ad, laboro, adlaboro seu allaboro.

Νεῖος, &c. vide in Νέος.

Νείατομαι, in Νέω, i. eo.

ΝΕΚΡΟΣ, οῦ, ὁ, mortuus, defunctus. Od. λ. ἔνθα τε νεκροὶ ἀφραδέες ναίουσι, mortui, seu manes. Plutar. ὥσπερ νεκρὸς ἔκειτο. Luc. ἐπὶ νεκροῖς δακρῦσαι. Et in cõpar. Epigr. l. 2. Μηκέτι Μάρκε τὸ παιδίον, ἀλλ' ἐμὲ κόπτε. Τὸν πολὺ τῶν παρὰ σοὶ νεκρότερον τεκνίου, multo magis mortuum nato tuo. Aliquãdo dicitur potius mortui cadauer seu corpus mortuum: Od. μ. ἐπεὶ νεκρός τ' ἐκάη. Xen. σωροὺς νεκρῶν. Thuc. νεκρῶν ἐκρατήσαν. Interdũ additur genit. vt νεκρὸς τοῦ Ἀβραδάτου. Xen. Pæd. 7. Sic & Paus. in Att. *Dicitur deriuari ἀπὸ νεστερητικοῦ καὶ κῆρ, ἡ ψυχή.

Νεκρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mortuo similis, cadauerosus.

Νεκρικός, οῦ, ὁ, mortualis: vel idem cum præced. Luc. de salt. Item τὰ νεκρικά, res mortuorum.

Νεκρόω, ῶ, morte macto, eneco. ad Col. 3. νεκρώσατε τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς.

Νεκρόομαι, enecor. Philo de mundo. A Paulo νενεκρωμένος Abraham dicitur, viribus effœtus & quasi emortuus. Rom. 4.

Νέκρωσις, mortificatio, vt theologi loquuntur, 2. ad Cor. 4. & apud Suid.

Νεκράς, άδος, ἡ, mortuorum cadauerum aceruus Il. πῆμα τ' ἐπέσχεν ἐν αἰγῆσι νεκάδεσσι. Luc. ἐκ νεκάδων ἐξελήλυθε, extulit è mortuis.

Νέκυς, υος, ὁ, idem cum νεκρός. Et νέκυες, defuncti, seu defunctorum manes. Od. λ. Νεκύεσσι κατὰ φθιμένοισιν ἀνάσσειν. Interdum de defunctorum cadaueribus. Il. σ. ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνειῶτος.

Νεκύσια, funeralia. Eust.

Νεκυία, ἡ, tractatus de manibus. Scribitur & νεκύα sine ι. Syn. ὀνειρίων νεκύαιν. Vsurpatur & pro euocatione mortuorum, quæ futura ex eis euocatis sciscitantes rescimus. Herod. l. 4.

Κινάβρα, Hesychio & Suidæ sunt carnes è mortuo cadauere: transpositis literis pro νεκρίβαια, vt vult schol. Aristoph. apud eum in auib. Scribitur & κινάβρεια apud Erotian. Sic etiã vocatur forum, in quo eiusmodi carnes venduntur, teste eodem.

Composita.

Ἑωλόνεκρος, qui dudum est mortuus. Suid.

Ἰσόνεκυς, æquali fato defunctus. Eurip. in Oreste.

Μυριόνεκροι μάχαι, pugnæ in quibus decem millia ceciderunt. apud Plut. initio Alex.

Ὁμόνεκρος, pars corruptionis cum mortuis.

ΝΕΚΤΑΡ, αρος, τὸ, potus deorum, vt ἀμβροσία cibus. Il. τ. Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν Στάξε κατὰ ῥινῶν. Od. ι. Ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ. Festus Pomp. scribit νέκταρ Græcis esse id potionis genus quod Latini murrinam vocant: dulcem & ipsam. Quidam dicunt fuisse vini genus in Lydiæ Olympo ex fauis permixtis & floribus odoratis concinnatũ. vt tradit Athen. lib. 2. De cibo etiã dictũ inuenitur, sicut vicissim ἀμβροσία de potu: vt apud Alcmanem, τὸ νέκταρ ἔδμεναι. & Anaxandridẽ, τὸ νέκταρ πάνυ μάττων ἐσθίω, διαπίνω τ' ἀμβροσίαν, καὶ τῷ Διὶ διακονῶ.

Νεκτάρεος, ου, ὁ, nectareus: nectaris modo suauis & odoras. Apud Luc. in Herm. νεκτάρεον πόμα, pro ipso nectare. Item nectaris suauitatem & odorem referens, ideoque diuinus. Il. γ. νεκταρέου ἑανοῦ. Il. σ. νεκταρέῳ χιτῶνι.

Νεκτάριον, pro ἡδὺ καὶ εὐῶδες, Suid. Diosc. l. 5. c. 66. scribit τὸ ἑλένιον à nonnullis vocari τὸ νεκτάριον.

Νεκταρίτης οἶνος dicitur ὁ ἐκ τοῦ ἑλενίου σκευαζόμενος.

ΝΕΚΥΔΑΛΟΣ, necydalus, insectum è bombylio nascens Arist. hist. an. lib. 5. c. 19. scribit esse vermem quendam magnum qui habeat veluti cornua & differat à cæteris.

Νέκυς, &c. vide in Νεκρός.

ΝΕΜΕΣΑΩ, ῶ, indignor, irascor, succenseo: seu, meritò indignor, meritò succenseo. Plato in Minoë, νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεὸς ἐάν τις ψέγῃ τὸν ἑαυτῷ ὅμοιον. Cũ dat. Od. ζ. καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ ἥτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. Il. δ. Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν Ὀτρύνοντι μάχεσθαι ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς. Plut. ad præf. ind. νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεὸς τοῖς ἀπομιμουμένοις βροντὰς καὶ κεραυνούς. ¶ Interdũ significat inuideo, aut inuidens succenseo. Luc. ἐπεὶ τῶν μειζόνων ἀγαθῶν ἡμῖν ὁ βάσκανος δαίμων ἐνεμέσησε. Arist. Rhet. l. 2. εἰ γάρ ἐστι τὸ νεμεσᾶν λυπεῖσθαι ἐπὶ τῷ φαινομένῳ ἀναξίως εὐπραγεῖν, πρῶτον μὲν δῆλον ὅτι οὐχ οἷόν τε ἐπὶ πᾶσιν ἀγαθοῖς νεμεσᾶν, ἀλλ' ἐπὶ πλούτῳ καὶ δυνάμει. Aliquãdo νεμεσῶ apud Hom. significat indignationẽ seu reprehẽsionẽ formido: aut etiã simpl. formido, timeo, vt annot. Eust. vt Il. ρ. Μή τίς μοι

Νεμεσάομαι, ῶμαι, idẽ quod νεμεσάω, indignor, &c.

μαι Δαναῶν νεμεσσήθη κὰν ἐν ἰδῃ. Od. ξ. ἐς μάλις α νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα. sub. ὅ, id. Et cum infinit. Od. δ. νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδὲν κλαίειν ὅς κε θάνησι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.

Νεμεσσήμων, ον, ὁ, vt Νεμεσσήμων μῦθος, indignabunda oratio. Noun. Et Νεμεσσήμων φωνή, vox obiurgatrix. Et Νεμεσσήμων θυμός, querulus animus. Et ἀλιτηρίων νεμεσσήμων, peccatum imputandum & vindicandum. apud eundem Noun.

Νεμεσητός, ἡ, ὁ, ob quem seu de quo indignari debemus: reprehendendus. vt πάθος νεμεσητόν, apud Plut. Item significatione actiua pro Νεμεσητής, Il. λ. poni testatur Eust.

Νεμεσητικός, ἡ, ὁ, ad indignationem propensus, qui facilè indignatur & leui de causa. Apud Aristot. sic dicitur qui est propensus ad indignationem cum quadam inuidia. Ethic. l. 2.

Νεμεσίζω, & frequentius Νεμεσίζομαι, idem quod Νεμεσάω. Il. ε. Ζεῦ πάτερ οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα; Exponitur etiam, vereor, seu reuereor. Od. α. ἐπεὶ ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας.

Νέμεσις, εως, ἡ, indignatio aut indignatio cum quadam inuidia. Il. γ. Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. Exponitur &, iusta reprehensio. Iliad. ζ. In prosa oratione dicitur indignatio ob res prosperas alicuius quibus indignus est, ac plerunque diis tribuitur. Plut. in Ant. & de virtute morali. Item indignatio ob sceleratum facinus apud Synes. Exponitur etiam, vltio diuina: apud Lucyll. Epigr. lib. 2. Plerunque nomen est certæ deæ, quæ præ cæteris insolentiam hominum reprimere & de iniuriosis pœnas sumere solet, teste Pausan. Per hanc Νέμεσιν Aristot. de mundo simpliciter deum intellexit, sumptúmque esse nomen ἀπὸ τῆς ἑκάστῳ διανεμήσεως putauit.

Νεμέσια, τά, festum deæ quæ dicitur Νέμεσις, quo parentabatur defunctis. Harpoc.

Νεμεσσάω, νεμεσσίζω, νεμεσσητός metri causa dicũt̃ pro νεμεσάω, &c.

Ἀνεμέσητος, (comp.) nulla laborans inuidia, nulla reprehensione dignus. Plato de leg. Aeschin. in Ctesiph.

Ἀνεμεσήτως, citra reprehensionem, citra inuidiam.

ΝΕ'ΜΩ, F. νεμῶ. ao. 1. ἔνειμα, præt. Νενέμηκα, tribuo, distribuo, attribuo. Od. χ. νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα. Οὖσι. ο. καὶ νέμε μοίρας. Soph. τοῖς φίλοις τιμὰς νέμων. Apud Herodia. l. 3. μηδὲν ῥᾳθυμίᾳ μηδ' ἀναπαύλῃ νέμων, nullum desidiæ dans locum seu relinquẽs. Apud Soph. Νέμω σοι χάριν, exp. cõfero in te beneficiũ. Apud Eurip. σοὶ νέμω τὰ μὲν μέρη. tibi meas trãscribo partes. ¶ Item possideo habeo: Soph. ὡς σὰ κράτη θανόντος ἔδ' ὁμοῦ νέμοιμι σοῖς. Idẽ, νέμω σε θεόν, habeo te deũ, vel loco dei. Sic Νέμω σε δεσπότην, habeo te heræ loco. ¶ Itẽ colo, incolo, habito: Plut. in Æmilio, μίαν ἑστίαν νέμοντες σὺν παισὶν καὶ γυναιξίν. Itẽ colo, excolo: vt Νέμειν τὸ ἴσον, æquitatẽ colere. Thucyd. ¶ Item pasco. Luc. Ἀργὸς βουκόλει καὶ νέμει τὴν δάμαλιν. Theocr. idyll. 8. Μᾶλα νέμων χ̃ ὄρεα μακρὰ Μενάλκας. Aristid. ἑστίαν ἀκίνητον νέμει. Apud Herodot. Νέμω νεκρόν, depascor cadauer. ¶ Item administro, rego Plato in Polit. οἷς αὐτὸς ἔνεμεν. quibus ipse præerat. Idem ibidem, Νέμοντος δὲ ἐκείνου (scilicet θεοῦ) πολιτεῖαί τε οὐκ ἦσαν. deo homines regente. apud Herodian: οἱ σύγκλητον βουλὴν νέμοντες pro Senatu.

¶ Deriuata ex νέμω, i. tribuo: item possideo.

Νέμομαι, tribuor, distribuor. Aristot. ethic. lib. 5. Item actiuè, diuido partior: Liban. Ἀπολλόδωρος ἂν νέμοιτο πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν πατρῴαν οὐσίαν. Herodian. lib. 8. ἔδοξεν αὐτοῖς νείμασθαι τὴν ἀρχήν. ¶ Item possideo propriè quod mihi obtigit partitione facta. Thuc. l. 1 καὶ τὸ μέταλλον ἃ ἐνέμοντο.

Νέμησις, distributio partitio. Suid. Νεμηταί, partitores.

Νεμέτωρ, distributor. Aeschyl.

Νομέομαι, discerpo, dilanio. Theocr. idyl. 27. Αἱ δ' ἄλλαι τὰ θέρεα κρέα νομέοντι γυναῖκες.

Νομεύς, tributor seu dator largitor. Synes. Item distributor. Plat. in Minoe. ¶ Item possessor: in Pand.

Νομεύς, ὁ, distributio seu potius retributio: vt quidã exp. Il. υ.

Νομή, distributio seu partitio, diuisio: idem quod νέμησις. Aristot. polit. 5. Plut. in Lyc. Herodian. lib. 8. ¶ Item possessio: ex Pand.

Νωμάω, ῶ, distribuo, diuido, vt νέμω è quo & deriuatum est. Iliad. α. Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι. ¶ Item, moueo, agito, verso: interdum & vibro. Iliad. ε. πελώριον ἔγχος ἐνώμα. Sic & Iliad. ο. & γ. Apud eundem Homer. Od. υ Κερδεα νωμῶν, exp. animo versans. Exponitur etiam neutraliter, versor Epigr. l. 2 Κέραξ ἐπὶ ἀθέες νωμᾷ.

Νώμησις, motus agitatio Suid. [in Nub.

Ἱππονώμας. (comp.) equos agitãs: Solis epith apud Aristoph.

Νέμος, & Νόμος quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνανέμω, recenseo Item ἀναγινώσκω, Suid. ex Epicharmo. Item distribuo. Hesych. Ἀνανεῖμαι, recensere, Suid. ex Herodoto.

Ἀνανομή iterata distributio noua partitio. Et simpl. pro partitione & distributione. Hesych. ex Eurip.

Ἀπονέμω, tribuo attribuo, assigno Herodia. ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν ἀπονέμων. Luc. in Caucaso, ὑμῖν λιμὰς ἀπονέμων. Idem, ἀπονέμων συγγνώμην, veniam dare.

Ἀπονέμομαι, attribuor. &c. Plato de leg. Item diuidor idem in polit. τὴν ἀπονεμηθεῖσαν ἐπιμελητικὴν δίχα τέμνειν ἀναγκαῖον ἦν.

Ἀπονομή, retributio. Suid. [Areop.

Ἀπονεμήσεις, descriptæ officiorũ ministeriorũmque vices.

Διανέμω, distribuo, diuido, partior. Plat. epist. 7. τί; πολλοῖς τὰ τῶν ὀλίγων διανέμων. Idem in Polit. δίκαιόν γε θεαίτητον τὰ καί σε διανέμειν ἐπειδὴ γεωμετρίας ἀντέχεσθον.

Διανέμομαι, distribuor, diuidor. Herodian. lib. 5. Διανέμεσθαι exp. etiam diuulgari: Act. ap. c. 4.

Διανέμησις, diuisio, distributio. Item dissipatio. Aristot. de [mundo.

Διανεμητικός, q. d. distributiuus.

Διανομή, distributio, diuisio. Item portio quæ in distributione obuenit vnicuique. Philo.

Διανομεύς, ὁ, distributor, dispensator.

Decomp. Ἐπιδιανέμω, insuper distribuo.

Συνδιανέμω, simul diuido Plut.

Ἐπινέμω, distribuo, partior, attribuo. Plato in polit. ἐφ' ἑκάτερα λύσιν τὸ μέρος αὐτῆς ἐπινέμοντας ἑκάτερον. Item ἐπαναγινώσ- (κω. Hesych.

Ἐπινέμησις, distributio, diuisio.

Ἐπινομος, hæres. Hesych.

Κατανέμω, distribuo, partior: vnde in media voce apud Thucyd. lib. 2. τά τε μακρὰ τείχη ᾤκησαν κατανειμάμενοι. Inter se partiti. Item centurio, decurio, in numeros militares refero: idem quod κατατάττω. Demosth. κατανέμαι τοὺς Πλαταιεῖς εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς φυλάς.

Κατανέμομαι possideo, fruor. Isocr. κτῆσι δὲ βίᾳ τὴν ἀλλοτρίαν χώραν κατανέμοντες.

Decomp Προσκατανέμω, insuper distribuo.

Προσνέμω, attribuo, aut simpliciter tribuo. Aristot. de mundo, καὶ τὰς νήσους προσνέμουσι ταῖς γείτοσιν ἀεὶ μοίραις.

Προσνέμω ἐμαυτόν, permitto me, committo. Polyb. Item adiungo me: vt apud Plut. προσνέμων ἑαυτὸν τῷ Καρίννᾳ, se Carinnæ partibus adiungere.

Προσνέμομαι, attribuor, tribuor. Interdum, adscribor, allegor vt προσνεμηθεὶς τῇ φρατρίᾳ, in tribũ adscriptus. Plut. in Publ.

Composita sine præpositione.

Ἀνέμητος, ὁ, ἡ, nõ distributus: vel qui distribui nequit. Æschin.

Ἀστρονόμος, astrorum scientiæ peritus. Plat. in Epinom.

Ἀστρονομία, astrorum scientia, ἡ τῶν ἄστρων διανομή, Suid. Plat. in symp.

Ἀστρονομικός, ad astronomiam pertinens. item qui astronomiam tractat. Phil. de mund.

Ἀστρονομέω, ῶ, astronomiam tracto. Aristoph. in Nub.

Γεωνόμος, ὁ, ὁ, qui terram distribuit.

Κρεωνόμος, qui carnes distribuit. Eurip. in Cyclope.

Κρεανομία, carnium distributio: visceratio. Athen. lib. 12. Demetr. de elocut.

Κρεανομέω, carnes distribuo. Luc. in Prometh.

Κληρονόμος, hæres. Plut. παισὶν ὗτοι καὶ κληρονόμοις φυλάττουσι καὶ θησαυρίζουσι. Et ποιεῖσθαι κληρονόμον, instituere hæredem. Item generaliter, cui sorte aliquid est tributum. Plato polit. 1.

Κληρονομία, hæreditas. Isocr. Metaphoricè apud Aristot. eth. 7. c. 13. & Plut. de sera num. vind.

Κληρονομιαῖος, hæreditarius, in Pand.

Κληρονομέω, hæreditatẽ adeo: seu hæres fio, vel sũ. Dem. pro cor. κεκληρονόμηκας μὲν τῆς Φιλωνος τοῦ κηδεστοῦ χρημάτων πλεόνων ἢ πεντε ταλάντων. Et cũ accusat. Luc. ἐπιθυμίας κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ χρήματα. Plut. in Syll. ἐκληρονόμησε δὲ καὶ τὴν μητρυιάν. Itẽ metaph. tã in malã quam in bonã partẽ. Dem. ταύτης μὲν ἐγὼ τῆς αἰσχύνης κληρονομῶ. ¶ Itẽ heredẽ relinquo: in parab. Solom. cap 13. ἀγαθὸς ἀνὴρ κληρονομήσει υἱοὺς υἱῶν. ¶ Itẽ sortior, in epist. ad Hebr. cap. 1. ¶ Item sorte tribuo.

Decomp. Κατακληρονομέω, idem quod κληρονομῶ, Ecclesiast. cap. 4. κατεκληρονόμησας σοφίαν, sapientiam consequeris tanquam hæres. Item hæredem facio: Regum lib. 2. c. 7. Item hæreditaris loco tribuo: Hierem. cap 3 ¶ Item sorte distribuo Iosue c. 21. Deut. 3. Act. 13. Μονοκληρονόμος, qui vnicus est hæres.

Συγκληρονόμος, cohæres. Rom. 8.

Μετρονόμοι, Athenis dicebantur qui curabant & inspiciebant, vt omnia iusta mensura tribuerentur & venderentur. Suid.

Οἰκονόμος, vide in comp. ex νόμω rego, administro.

Πεσσονομεῖν calculos distribuere, i. calculis ludere. Poll. l. 9. c. 30.

Deriuata à νέμω colo, habito, &c.

Νέμομαι, idẽ quod νέμω. Il. β. Οἳ δ' Ὑρίην ἐνέμοντο. Itẽ in passiua sign. & inctarh. apud Thuc. lib. 1 πολλὰ τῆς Ἑλλάδος τῷ παλαιῷ τρόπῳ νέμεται) in quibus Græciæ locis antiqui mores colũt̃.

Νομός, ὁ, stabulatio, sedes quas aliquis incolit. Herodot. ἀνθρώπους νομὸν ἐν θαλάσσῃ ἔχουσι.

Composita.

Ἀμφινέμομαι circumhabito vel accolo: vel habito, incolo. Il. β. Ὑάμπολιν ἀμφενέμοντο.

Ἀγρονόμος, ὁ, ἡ, ἡ, in agro versans seu commorans: vt νύμφαι ἀγρονόμοι. Od. ζ. vide & in comp. ex νέμω pasco.

Ἑλειονόμος, in paludibus degens. paluster vt νύμφαι ἑλειονόμοι, apud Apoll. Arg. l. 2. vide & in sequenti classe compositorum.

Κατανέμομαι, habito, incolo.

¶ *Deriuata à νέμω pasco.*

Νέμομαι pascor. Theocr. idyll. 8. Σῖτα νέμεσθε, νέμεσθε. Item depascor ut pec^o depascitur. Diosc. (de elaphobosco) ταύτην φασὶ τὴν πόαν τὰς ἐλάφους νεμηθείσας ἀνέχειν τοῖς τῶν ἑρπετῶν δήγμασιν. Νέμεσθαι dicitur & vlcus serpens. Sic Il. ε. χθὼν πᾶσα πυρὶ νέμεσθαι dicitur, i. absumi.

Νεμέθω, idem quod νέμω. Nic. in Ther. τῶν μὲν ἰὸς ὀξὺς ἀεὶ νεμέθων ἐπιβόσκεται depascens. [νέμος σκιερόν.

Νέμος, εος, τὸ, locus arboribus densus & pascuus: nemus. Il. λ. Ἐν

Νομὴ, pastus. Xen. ἐξάγειν πρὸς νομὰς pabulatum educere. Item actio ipsa pascendi seu depascendi: vt νομὴ πυρὸς, apud Polyb. lib. 1. Et νομαὶ vlcerum, i. vlcera depascentia carnem, seu quæ pascendo serpunt. Diosc.

Νομὸς ὗ, ὁ pascuū, pascua. Il. β. ἐπεὶ κε νομῷ μιγέωσι. Exponitur etiā, pastus. Il. ζ. Itē pabulum, præda: apud Hesiod. in Erg.

Νομεὺς, ιος, ὁ, pastor. Odyss. δ. Λέξεται ἐν μέσσῃσι νομεὺς ὡς πώεσι μήλων. Xenoph. Pæd. 8. ὡς λέγοι παραπλήσια ἔργα εἶναι νομέως ἀγαθοῦ καὶ βασιλέως ἀγαθοῦ. Idem apomn. lib. 1. βοῶν ἀγέλης νομεὺς, bubulcus.

Νομεύω pasco. Od ι. καλλίτριχα μῆλα νομεύων. Plato in polit. ἄνθρωπος ζῶον ἕτερον θειότερον ἄλλα γένη φαυλότερα αὐτῶν νομεύουσι. Exponitur & pascor, pabulor.

Νομευτικὸς ὁ, ὁ, pastoralis. Et νομευτικὴ ἐπιστήμη, scientia pascendi. Plat. in polit. [armento.

Νομαῖος, α, ον, degens in pascuis: in Epigr. Aut, veniens ab

Νομάζω idem quod νομάω. Nicand.

Νομὰς, ἀδος, ὁ q. d. pascualis, in pascuis degēs cū reliquo armento: vt βοῦς νομὰς apud Diosc. Exponitur etiam, gregalis.

Νομαδικὸς vt νομαδικὰ ζῶα animalia quæ indigent pabulatu: apud Aristot. Apud Synes. νομαδικὸς βίος, pastoritia vita.

Νομαδίτης vt νομαδίτης βίος idē cū νομαδικὸς βίος. Suid.

Νομάδιος & νομάδιος, pascuus, in Pand.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφινέμομαι, circum pascor, vel, circumquaque pascor.

Ἐκνέμεσθαι depasci, apud Soph. in Aiace, Οὐκ ἐκτὸς ὦ ἄφορβον ἐκνεμεῖ τόδε, exp. educes, *metaphora à grege qui pastum educitur.*

Ἐννέμομαι, pascor in. [*citur.*

Ἐπινέμω pasco in alieno. Plato de leg. l. 8. ἐάν τις βοσκήματα ἐπινέμῃ, &c. Itē depasco segetes in foliosam materiam luxuriātes.

Ἐπινέμομαι, depascor, absumo, depopulor. Herodian. lib. 7. τὸ μὲν ἀρισταζόμενον πῦρ ἐπινέμεται τὰς πόλεις αὐτῶν. Thucyd. lib. 2. (de morbo) ἐπενείματο ἐς Ἀθήνας μὲν μάλιστα.

Ἐπινομία, ἡ ius pascendi in alieno: vel, ius pascendi inter se. Xen. Pæd. 3. Exponitur etiam pascuarium commercium.

Προνέμομαι, progredior: propriè pascendo seu depascendo. Soph. in El. Ἰδ' ἔθ' ὅπου προνέμεται τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης.

Προνομὴ egressio pabuli causa: pabulatio, frumentatio: vnde προνομὴν ποιεῖσθαι excurrere frumentatum. Xen. Hell. 1. & 2. Item pro direptione quæ fit in pabulatione: vt in prouerb. Salom. c. 12. (ὁν) εἰς προνομὴν Et pro pabulo, apud Plut. in Fab.

Προνομεύω, pabulatum egredior. Item prædationibus infesto, captiuum abduco. Προνομεύομαι, captiuus abducor ab iis, qui pabulatum egressi sunt: in prouerb. Salom. c. 11.

Προνομεία deprædatio quæ fit à militibus pabulatum egressis. Suid. ¶ Προνομαία elephanti proboscis, teste eodem.

Decomp. Ἀπρονόμευτος, qui à militibus frumentatum egressis direptus non est, aut non diripitur. Suid.

Συμπρονομεύω simul frumentatum egredior: seu direptionum in pabulatione socius sum.

Συννέμομαι, simul aut vnà pascor. Arist. h. an. l. 6. τὰ ἄρρενα πάντα ἢ τὰ πλεῖστα οὐ συννέμονται ταῖς θηλείαις πρὸς τὰς ὥρας τοῦ ὀχεύειν.

Σύννομος qui iisdem pascuis vtitur: apud eundem lib. 6. Metaphoricè de hominib. dicit^r qui vnà educati fuerūt aut educātur Plut in Luc. Apud Plat. σύννομοι vocantur etiam qui sunt eiusdem ordinis. Apud eundem in Timæo σύννομον ἄστρον dicitur esse alicui quod cum eo conuenientem naturam habet.

Συννομικὸς ὁ, ὁ qui vnà pasci solet: vel ad vnà pascendum pertinens. Et συννομικὴ ἐπιστήμη, scientia quæ versatur circa rationem vnà pascendi. Plato in polit.

Ὑπονέμομαι, depascor. Epigr. [niculi. Thuc. l. 2. Xen. in Hell.

Ὑπόνομος ὁ, ὁ, fossa subterranea & operta, cuniculus siue cu-

Ὑπόνομος ὁ, ὁ, cuniculosum vlcus, seu cuniculatim depascens. apud Diosc. Exponitur &, cloaca, apud Strab.

Ὑπονομηδὸν, instar cuniculi seu cloacæ.

Ὑπονομεύω cuniculos ago. Suid. ex Dinarch.

Composita sine præpositione.

Ἀγρόνομος qui aut quæ in agro pascitur: seu, vbi agrestes agricolæue pascuntur: vt πλάκες ἀγρόνομοι apud Soph. in Oedip. tyr. Et ἀγρόνομος αὐλὴ in Epigr. Ἀγρονόμος, in agro pascens, aut agros pascens: vt ἀγρόνομοι νύμφαι apud Hom. Od. ζ. vide in comp. ex νέμω, administro, rego, &c.

Αἰγονόμος, caprarum pastor in anthol. Epigr. locus etiam aliquis αἰγόνομος dicitur qui capris pascua suppeditat.

Αἰγονομεύς, ιως, ὁ, idem. Nic. in Alexiph.

Αἰγονόμιον, τὸ, grex caprarum.

Ἀνθρωπονομικὸς, qui ad homines pascendos pertinet: vt ἀνθρωπονομικὴ ἐπιστήμη. Plato in Polit.

Αὐτόνομος, qui per se pascitur: vt αὐτόνομοι ἀγέλαι θηρῶν, in Epigr. vide & in comp. ex Νέμω.

Βουνόμος, boues pascens. Theocr. idyll. 11.

Βουνόμος, à bobus depastus. Aristoph. in ran. Βουνόμος, bobus pascendis aptus. Soph. in Electra.

Ἑλειόνομος, qui in paludibus seu locis palustrib. pascitur. Suid.

Ἐρημονόμος in deserto pastus.

Θαλασσόνομος, qui in mari pascitur. Plut. Symp. 1. probl. 2.

Ἱππονόμος, equos pascens. Ἱππονόμια, merces ex equis & mulis locatis. Hesych.

Κυτισόνομος, qui cytiso pascit^r. Nic. in Alexiph. epith. testitudinis.

Μηλονομεὺς, & Μηλονόμος, ouiū pastor, opilio: Eurip. in Cyclop.

Μιγονόμος terra vbi promiscuè pascunt omnes. Hesych.

Νυκτινόμος, qui noctu pascitur. Plut. symp. 1. Pro eodem scribitur & νυκτινόμος, apud eundem in quæst. Rom.

Ξηρονομικὸς, qui in sicco pasci solet. Plato in politico.

Οἰονόμος, solus pascens, in solitudine pascens.

Ὀπισθονόμος qui retrò ambulans pascitur: vel qui retrorsa ceruice pascitur: Herodot. de part. anim. l. 3.

Ὀρεινόμος, qui in montibus pascitur. Ὀρεινομαι, in montibus pascor. Suid.

Ὀρεσινόμος, idem cum ὀρεινόμος. Hesiod. in asp.

Ὀρνιθονομεῖον, locus alendis auibus: auiarium. Suid.

Πεζονομικὸς peritus pascendorum animalium pedestrium: ad artem hanc pertinens. Et πεζονομικὴ, s. ἐπιστήμη, scientia pascendi animalia πεζά. Plato in Polit.

¶ *Deriuata ex Νέμω, rego, administro, &c.*

Νομὸς ὁ, ὁ, præfectura. Philo οἱ μὲν ἀπὸ τῆς πλειστοχωρίας τῆς Αἰγύπτου νομῶν. Sic & apud Aristot. œconom. 2.

Νομαὶ, iisdem dici feruntur præfecturæ.

Composita.

Ἀγορανόμος magistratus qui foro rerum venalium præest: Plato de leg. l. 6 Aristoph. in Vesp. Dem. contra Tim.

Ἀγορανομία, agoranomi munus vel officium. Suid.

Ἀγορανομικὸς, ædilitius, ad agoranomum pertinens. Arist. polit. 2.

Ἀγορανομέω ὦ, sum agoranomus, agoranomiam exerceo.

Ἀριστονομία, optimatum regimen. Helych. & Suid.

Ἀστυνόμος, qui viarū ædificiorúmq; curam gerit & prospicit ne vel homines inter se vel belluæ hominib. iniuriā inferant, vtque tam in ipso ciuitatis ambitu quàm in suburbiis ciuitatibus conuenientia gerantur, effi. it: vt definit Plato de leg. lib. 6.

Ἀστυνομία, viarum ædificiorúmque curam gerendi munus &c. Idem de leg. & Aristot. polit. l. 6.

Ἀστυνομικὸς, ad astynomos, seu ædiles pertinens, ædilitius. Aristot. polit. 2. (lib. 6.

Γυναικονόμοι, οἱ, magistratus modestię matronali præfecti. Athen.

Γυναικονομία, functio illa.

Οἰκονόμος, domus seu rerum ad domum pertinentium administrator, dispensator rei familiaris. Lucæ 16. ὃς εἶχεν οἰκονόμον. Aristot. polit. 5. c. 11 οὕτω γὰρ ἄν τις δοκοίη οὐ τύραννος ἀλλ' οἰκονόμος εἶναι, οὐ τύραννος εἶναι δοξει dispensator ciuitatis. Interdum generaliter distributor, dispensator. Aristot. thet 3. οἰκονόμος τις τῶν ἀκουόντων ἡδονῆς.

Οἰκονομικὸς, pertinens ad dispensatorem rei familiaris: vt οἰκονομικὴ, s. τέχνη vel ἐπιστήμη scientia dispensandi res familiares. Aristot. eth. l. c. 1. & alibi. Item qui dispensandæ & tuendæ rei familiaris peritus est. Plut. περὶ πολυπραγμ. Athen. l. 3.

Οἰκονομικῶς, more dispensatorum rei familiaris. Exponitur etiam, non sine mysterio & certa ratione, & vt res quæ gerebatur poscebat, apud Damasc. l. 3.

Οἰκονομία, ἡ, dispensatio rei familiaris, seu rei domesticæ administratio. Aristot. polit. 3. Plato in apol. Exponitur & simpliciter, administratio apud Aristot. Polyb. Herodian. Dei etiam prouidens rerum omnium gubernatio in hoc mundo tanquam in domo sua οἰκονομία dicitur. Coloss. 1. Chrysost. in 2. cap. eiusdem ep. Item CHRISTI incarnatio, teste Hieronymo, & Damasceno. Item generaliter, distributio, dispensatio, vt οἰκονομία χρημάτων, apud Chrysost. Exponitur etiam dispositio: quum de scriptis oratorum & poëtarum dicitur Athen. l. 1. Schol. Soph.

Οἰκονομέω ὦ, rem familiarem administro, res domesticas dispenso. Luc. 16. οὐ γὰρ δυνήσῃ ἔτι οἰκονομεῖν. Exponitur & simpliciter, administro: vt τὰ πατρῷα οἰκονομεῖν. Harpocr. Et, rego, guberno: vt Aristot. de mundo, ὁ νόμος πάντα οἰκονομῶν τὰ κατὰ τὴν πόλιν. Item dispenso, dispono, constituo 2. Maccab. cap. 3. οἰκονομήσων τὰ περὶ τούτων ὅπως δὲ, constitutus, &c. Damasc. οὐ ἐν τούτων τοῦ θείου πάσχειν, δι' αὐτῶν δὲ τὴν ἡμῶν οἰκονομεῖσθαι σωτηρίαν, constituere nostram salutem. Et generaliter, distribuo, vnde οἰκονομηθεῖσα τροφὴ, cibus distributus in corpore; apud Galen.

Οἰκονομέομαι, idē qđ οἰκονομέω, dispono, dispenso, &c. Luc. in Ioue tragœd. τὰ ἐν κόσμῳ ἀπείρα τὸ πλῆθος ὄντα οἰκονομούμενα.

Decomp.

Decomp. Ἀνοικονόμητος, non dispositus & distributus: aut, malè dispensatus & dispositus. vtitur Quintil. lib. 8. cap. 3.

Ἀνοικονομία, idē quod οἰκονομία Ἀνοικονόμησις, dispēsatio.

Ἀνοικονομία, idem: Apud Alex. Aphr. l. 2. περὶ ψυχῆς oppon. τῇ οἰκονομίᾳ.

Διοικονομέω, persevero in administrādo & regēdo: vnde pass. apud Aristot. γίνεσθαι δὲ τοῦτο τῶν διοικονομεῖται ὁ κόσμος.

Δυσοικονόμητος, dispensatu difficilis. Item (de cibo) digestu difficilis. Athen. l. 3. & 2.

Ἐποικονομέω, accuro. Aristot. œcon 2.

Εὐοικονόμητος, dispensatu & distributu facilis. Et peculiariter apud medicos, digestu facilis Athen.

Καθοικονομέω, dispenso. Plut. καθοικονομεῖν περὶ ταύτα χρείαν.

Προοικονομία, rei futurę præparatio & dispositio Προοικονόμημα dicitur quod præstruit, & viam facit ad sequentia.

Προοικονομέω, præstruo, præmolior: apud Aristot. & Synes.

Ὀψονόμος, vnde in plur. ὀψονόμοι dicebātur magistratus quidam Athenis quibus eorum quæ ad opsonia pertinebant administratio incumbebat. Eustath.

Ὀψονομεῖν, pro ὀψωνεῖν, i. opsonari, vsurpauit Critias, teste Poll. l. 6. c. 7.

Παιδονόμος, puerorum rector. i. præfectus disciplinæ & educationi puerorum. Aristot. pol. 7.

Παιδονομία, actio regendi pueros sub certa institutione aut disciplina. Aristot. ibid.

Πατρονόμος, qui tanquam pater res administrat, seu paterna quadam cura: nomen magistratus apud Lacedæmonios, teste Plutarc. in lib. an seni administr. reip. & Pausan. in Corinth.

Πατρονομία, munus patronomorum Exponitur &, paternum imperium, apud Luc.

Πατρονομική paterna gubernatio. Plat.

Πατρονομοῦμαι patris imperio regor: apud Plut.

Τριηρονόμος, nauclerus & trierarchus.

Χωρονομέω, locum seu regionem aliquam aut etiam agrum administro, vel loci alicuius negotia.

Ὡρονομέω, horas rego. Epigr. l. 1. Καὶ Κρόνος ὡρονομεῖ τετραπόδων γένεσιν. exp. Saturnus hora natali regit & temperat quadrupedum ortum.

Ὡρονόμιον, siue ὡρονομεῖον, τὸ, machina horarum rationem indicans, idem quod horologium. Alex. Aphr. probl. lib. 1. quæ 95. Sic dicitur, vel quòd horas regat vel, quod eas in se distributas habeat.

Αἰσυμνήτης, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΝΕΝΙΗΛΟΣ, cæcus: Hesych. ¶ Item attonitus, demens, vecors: Callim. hymno in Iouem ὃς μάλα μὴ νενίηλος.

ΝΕΝΝΟΣ, patruus vel auunculus. Eust. & Poll. lib. 3. cap. 1. ¶ Νεννός, stultus, fatuus, Hesyc.

ΝΕΟΣ, α, ον, nouus, Il. ξ. νέον ἄλγος, nouus dolor. Et νέος καρπός nouus fructus. Et νέω ἔτεϊ apud Herod. ineunte nouo anno. Aliquan. exp. nouellus: vt Odyss. ζ. φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον. Hesiod. νέον ἄνθος. Theophr. ἡ πλάτανος ἔτι νέα pla tanus nouella. Exponitur etiam, recens: vt Iliad θάλαμος νέος. Thuc. lib. 3. νεώτερος φόνος. Dem. pro cor. ὅτε ἦν νέα καὶ γνώριμα πᾶσι τὰ πράγματα. ¶ Item νέος, iuuenis, iuuenculus, adolescēs. Plu. in polit. præc. νέος ὢν περὶ πραγμάτων τολμᾷς λέγειν τηλικοῦτος, iuuenis quum sis. Aristot. ethic. 1. c. 3. διαφέρει δ' οὐδὲν νέος τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ ἦθος νεαρός. Plato. ἐκ νέων παίδων, à puero, à teneris annis. Dicitur etiam Νέος ἀνήρ, & Νέα γυνή sæpe apud Hom. Xeno Plut. &c. Νέα absolutè interdum ponitur: vt ἕνη καὶ νέα vetus & noua mensis dies, i. vltima. Plut. Sic apud Plat. τῇ νέᾳ μηνός, primo mensis die. Item Νέα, nouale, noualis ager. apud Theophr. de caus. pl. l. 3 c. 25. Apud Synes. epist. 68. ἀρετὴν ἐκ νέας ἀσκεῖ, ab ineunte ætate.

Compar. νεώτερος, sæpe pro positiuo ponitur. Superl. Νεώτατος, ponitur aliquando pro, vltimus, nouissimus, Hesych. ¶ Etymol. deriuat à Νέω, νέομαι, eo, venio.

Deriuata ex Νέος, i. nouus.

Νέον, τό, nouale. Aristot. hist. an. l. 6 ¶ Item Νέον, aduerb. recens nuper. Od. Τίς δ' ἦ ὅδε ξεῖνος νέον εἰλήλουθε συβώτα Od. τ. Παῖδα νέον γεγαῶτα.

Νέως, nuper, recēs à paucis diebus: pro quo dicitur potius νεωστί, more Attico. Xen. Pæd. 3. ὡς νεωστὶ συμμάχους ἔχομεν. (more.

Νεωτέρως, Nouē Plato de leg. l. 10. Exponitur etiam, recentiorum

Νεωτερίζω, res nouas molior seu innouo. Xen. Hell. 2. ὅπως οἱ ναῦται λάβωσι μισθὸν καὶ μηδὲν νεωτερίσωσι Herodian. l. 1. δεδιὼς τὸν δῆμον κινεῖν μὴ τι καὶ περὶ αὐτὸν νεωτερίσειεν. Interdū pro, in nouo inuiuto. Thuc. l. 2. ὤμοσεν μηδὲν νεωτερίζειν περὶ τὴν ξυμμαχίαν. Anni quoque tempus mutatum hominem εἰς ἀσθένειαν νεωτερίζειν dicitur quum mutatione illa nouos morbos inuehit. Thuc. l. 7. ¶ Item sequor vel loquor τὰ τοῦ νέου. Aristoph. in Plut. Νεωτερίζεις χρῶ τὸ πλάσμα.

Νεωτερισμός, rerum nouarum studium, vel innouatio, Plut. in Galba. Exponitur etiam insolentia. Philo de vita M. l. 2.

Νεωτεριστής, οῦ, ὁ, rerum nouarum studiosus, qui res nouas molitur. Plut. in Phocione.

Νεόω, ῶ, nouo, innouo vel renouo. Aristoph. in nub. ὅτι νεοῦν βούλομαι ἐν ὥρᾳ τοὺς ἀγρούς, agros renouare aratro. Greg. ἐνεώσαμεν αὐτοῖς θεῖα νεώματα. (log.

Νέωμα, τό, nouale: ager nouatus seu renouat'. Greg. de theo-

Νέωσις, ἡ, nouatio seu renouatio:

Νεωτός, ὁ, nouatio seu renouatio agrorum. Νεωτός, tempus renouandi agros.

Νέωτα cum præpos. εἰς, vt εἰς νέωτα, in annum nouum, i. venturum. Theoph. hist. pl. l. 7. c. 12. & alibi.

Νεάω, nouo, renouo: idem cum Νεόω. Theoph. de caus. pl. lib. 3. c. 3. ὅταν μὴ τὰς πρώτας ἀρώσεις νεάσωσι. &c.

Νέασις, ἡ, nouatio, renouatio. Item pro nouali seu agro renouato in pand. Greg.

Νεατός, seu Νέατος, nouatus seu renouatus nouālis, vt νεατὴ γῆ tellus renouata. Item nouatio ipsa actio renouandi agrum. Xen. Item νέατος, nouissimus, vltimus. Il. 1. & apud Sophocl. in Aiace. Νεάτη & contractè Νήτη, vltima seu ima chorda. schol. Soph. & Plut. in lib. de musica Hinc comp. παρανήτη, chorda penultimæ proxima: quam Latini etiā paraneten appellant & potius de sono quem pulsata reddit intelligunt. Vitruu l. 5. c. 4.

Νεός, ὁ, ἡ, noualis seu nouale. Xen. Reperitur & νειός propara-roxytonos apud Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 9. subaudito substantiuo ἀγρός aut tali aliquo.

Νεοχμός, ὁ, nouus vt: γράμμα νεοχμόν, nouum, recens scriptum, Luc. in Lexiph. Item recens. Soph. in Antig. Theocr. idyl. 25. Exponitur etiam, qui integris adhuc est viribus. Hesych. τὸ νεοχμόν, nouitas, innouatio. Reperitur etiam νεοχμός, per ω, apud Erot. in lex. Hippocr.

Νεοχμῶς, nouē, recenter. Phrynich. in epist.

Νεοχμόω seu νεοχμέω res nouas molior, innouo: vnde pass. νεοχμοῦσθαι, apud Suid. & Aristot. de mūdo, καλανομάζομεν τοῖς πάθεσι πᾶσιν ἅπερ αὐτὸς νεοχμοῖ, quæ noua ipse edit & designat. Theod. eccl. hist. l. 2. πολλὰ δὲ ταῦτα πολλαχοῦ γῆς ἐνεοχμώθη.

Νεόχμωσις, nouatio, nouæ rei designatio. Aristot. de mundo, Item molitio rerum nouarum. Hesyc.

Νεοχμίζω, idem cum νεοχμῶ apud eundem.

Νεαρός, ὁ, ὁ, nouus, recens, vt νεαρὸν πρᾶγμα. Plut. in symp. sept. sap. & νεαρὴ ὄρεξ, apud eundem symp. 2. Et νεαρὸν ὕδωρ, aqua recens hausta. Item qui integris est adhuc viribus, necdū lassatus vt νεαρὸς στρατός Herodian. l. 3. Vide & in comp. ab Ἀρύω.

Νεαλής, έος, ὁ, καὶ ἡ idem cum νεαρός. Plut. symp. 4. Diosc. l. 2. Vide & in comp. ex Ἀλίσκω & Ἅλς, sal.

Νεῖος, α, ὁ, nouellus, recens, Ionicè pro νέος, teste Gal in lex. Hippocr (νείατος Il. θ. & ι.

Νείατος, nouissimus, infimus: pro quo per syncopē dicitur

Νειόθεν, pro νεατόθεν, eximo fundo aut loco. Il. κ. Apoll. l. 1. Luc in vita Peregrin.

Νειόθι, pro νεατόθι, in imo fundo aut parte. Il. φ Hesiod. in

Νεῖον, nuper. Ionicè pro νέον. Apoll. Argon 1. (Theog.

Νειαρός, idem cum νείατος, vel νεαρός.

Νείαιρα seu νείρα, ima pars ventris quę & λαγών. Poll. l. 2. Interdum additur γαστήρ, vt Il. ε. & π.

Νειός, ἡ, ager renouatus, Ionicè pro νέος. Odyss. ε. Hesiod. in Theog. & in Erg. Theophr. de caus. pl. l. 4 c. 9.

Νεοδώς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex Νέω, & Νεάω.

Ἀνανεόω, renouo. Ἀνανεόομαι idem. Isocr. in Paneg. τὰς παλαιὰς ξενίας ἀνανεώσασθαι. Itē restauro. vt ἀνανεώσασθαι τὴν ἀρχήν, Herodot. & ἀνανεώσασθαι τὴν μάχην Herodian. l. 4.

Ἀνανεοῦμαι τῇ μνήμῃ, in memoriam reuoco Luc.

Ἀνανέωσις, ἡ, renouatio. Item restauratio. Athen.

Decomp. Ἐπανανεόω, renouo, redintegro. Plat. l. 2. de rep. ἵνα ἐπανανεώσωμαι τὸν Θρασυμάχου λόγον.

Προσανανεόω, insuper renouo. insuper memoriam renouo, apud Suid.

Ὑπονεάω, subtus terram renouo. vel aliquatenus renouo. Theo.

Σελήνη, quomodo huc pertineat. vide suo loco.

Deriuata ex Νέος iuuenis, &c.

Νεωτερίζω, iuniorum mores imitor. Hesych.

Νεωτερικός iuuenilis. Item stultus. quòd iuuenilis ætas sæpe stultis affectibus ducatur.

Νεότης, ητος, ἡ, iuuentus, adolescentia. Aristot rhet. 1. ἡλικίαι δ' εἰσὶ, νεότης καὶ ἀκμὴ καὶ γῆρας. Sępe pro iuuenibus ipsis seu iuuenum multitudine. Xenop. l. 2. de Athen. νεότης πολλὴ ἦν ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. Sic & apud Aristot. rhet. 2.

Νεοτήσιος. iuuenilis Phocyl. (rod. l. 4. & 5.

Νεολαία, idem cum νεότης, iuuenum multitudo, iuuentus, &c He-

Νεοίη, ἡ, iuuenilis ætas. Il. ψ. νεοῦ αὐτῷ νόον νίκησε νεοίη.

Νεάζω, f. άσω, iuuenesco. Greg. ἂν τὰ σώματα χρόνῳ κέκμηκεν, αἱ δὲ ψυχαὶ θεῷ νεάζουσιν. Et τὸ νεάζον, iuuenilis ætas schol. Sop. Itē iuuentutem transigo & consumo. Herodian. l. 3. ἐν νεάζειν ἐν στρατιωτικῷ βίῳ καὶ σώφρονι. Itē, iuuenis sum, robustus & vegetus. Item iuueniliter ago, vel sapio vt νεάζω φρενί, Eusthath.

Νέαξ iuuenis,adolescens.Poll.2.

Νεὰν ἀνδρὸς,ὁ,idem. Suid.& Eustath. (dea.

Νεᾶνις,ιδος,ἡ,iuuencula:puella iuuenilis ætatis.Eurip.in Me-

Νεανίας,ου,ὁ, adolescens,iuuenis.Eurip.in Hecuba,in Herodian.l.3. Item audax homo & strenui spiritus: Demosth. pro cor.Xen.pæd. 7. Item iuuenili ferocia & proteruia præditus. Aristoph.in vesp. Ponitur & adiectiuè,vt νεανίας λόγος, apud Eurip.sermo iuuenilis & audax.

Νεανικὸς,οῦ,ὁ,iuuenilis:vt νεανικὸν φρόνημα. iuuenilis & strenuus animus Demosth.Olynth.3.Et metaph. strenuus,animosus:vel audax.Syn.ep.47. οὗτός ἐστι νεανικώτερος ἐκείνου τὰνδρός. Sic & apud Aristoph.in vesp.Apud Plat.in epist.νεανικὸς κολοφὼν,exp.finis gloriosissimus.Interdum robustus,validus,vehemens,vt νεανικὴ ἐπιθυμία,Aristot.eth.7.c.4.Et νεανικὸς φόβος, Eurip. Exponitur etiam magnus,permagnus: vt νεανικὴ δύναμις,Synes.ep.125.

Νεανικῶς iuueniliter. Item validè,strenuè. Aristoph. in vesp. Exponitur etiam lautè,opiparè,apud Plut. symp.4.

Νεανιεύω, iuuenili animi robore suscipio.Plutar. in sympos. sept.sap.τοιαῦτα νεανιεύσει.

Νεανιεύομαι,iuuenesco iuueniles annos ingredior. Poll.l.2. Item, iuuenili quadam virtute aliquod facinus edo. Philo de vita M.l. αἱ μὲν χεῖρες νεανιεύονται, μηδ' ἐν ὀκνοῦσαι τῶν πρακτέων iuuenilem virtutem præstant. Et in malam partem iuuenili temeritate & petulantia audeo vel ago:Plutarch.in Numa ἐνεανιεύσατο προκαλεῖσθαι τὸν ἀριστεύοντα τῶν βαρβάρων Et passiuè,apud Dem.δύο ταῦτα ὥσπερ κεφάλαια ἐφ' ἅπασι τοῖς ἑαυτῷ νεανιευμένοις ἐπέθηκε,hæc duo facinora flagitiosis audacibusque factis addidit iuuenili iactantia dico. Plut. in Cic. λεγεῖαι ὁ νεανιευόμενος εἰπεῖν, Et in pass.apud eundem,τοῖς ἐν τῇ βουλῇ νεανιευθεῖσι. (tia.

Νεανίευμα,τὸ,iuuenilis audaciæ facinus: vel,iuuenilis iactā-

Νεαντεύομαι,idem cum νεανιεύομαι.

Νεανεία,ἡ,idem cum νεανίευμα,Philo de vita M.l.1.

Νεανίζω iuuenor,sum iuuenis.

Νεανίσκος,ου,ὁ iuuenis,adolescens.Aristot.polit 5. δύο νεανίσκων στασιασάντων.

Νεανισκεύω iuuenesco pubesco: vel iuuenilem ætatem ago. Suid.ex Eupol.Αὕτη νεανισκεύοντος ἐπεθύμησέ μου.

Νεανισκεύομαι,idem Xen.pæd.1.ἔξεστιν αὐτοῖς ἐν τοῖς ἐφήβοις νεανισκεύεσθαι.

Νεανίσευμα,τὸ,iuuenilis superbia & incontinentia.

Νεηνίης, νεηνίσκος Ionice pro νεανίς,νεανίας, & νεανίσκος, dicuntur.Od.κ.κ,& apud Hippocr. aphor. sect 3 art.29.

Νεαρὸς,οῦ,ὁ iuuenis,iuuenilis Iliad β. ἢ παῖδες νεαροὶ χῆραί τε γυναῖκες. Itē puerilis,vt παίδων νεαρώτεροι apud Suid. (Panath.

Νεαρῶς,iuueniliter more iuuenū. Luc. de hist.scrib.Isocr. in

Composita ex νεάζω.

Ἀνανεάζω reiuuenesco. iterum iuuenis fio,Suid. Item renouo, restauro. Aristoph.in Plut.& Areopag.

Ἐκνεάζω q. d. iuueniliter exeresco Luc. ἀπόρον πυρὸς κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα instaurabilem,renouabilem.

Ἐννεάζω iuuentutem seu adolescentiam tero in. Hippocr.aphor. sect.2.art.54.

Καταννεανιεύομαι,iuueniliter glorior: vel iuuenili robore præualeo. Hesych & Suid.

Συννεάζω, vnà cum aliquo iuuentutem transigo vel adolescentiam Alciphr.συννεάσαντες ἀλλήλοις.

Ὑπονεάζω q.d.subiuuenesco,subnouor.

-ΝΕΟΣΣΟΣ, & Atticè νεοττὸς,οῦ ὁ,pullus. recens a partu auicula. Il.β. Ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ νήπια τέκνα. Plut.de au. ὥσπερ ὀρνίθων νεοσσοὶ ἀεὶ πρὸς τὸ ἀλλότριον κεχηνότες στόμα. Luc. καθάπερ ἐξ ὠοῦ νεοττὸς ἀτελὴς ἀποσπαίρων. Aristoph.in auib. Ἄρεως νεοττὸς, Martis pullus:de gallinaceo, aue Martia. Per iocū aliquis etiam νεοσσὸς dicitur, cum teneræ seu virētis adhuc ætatis est. sicut μόσχοι & πῶλος ab Euripide,apud Athen.l.13. ¶ Item vitellus oui,luteum oui,apud Suid. * Sunt qui cōpositū hoc vocabulum dicant ἀπὸ τοῦ νέως ἐσσεῦσθαι,i. βλαστῆσαι vel σεύεσθαι,i.κινεῖσθαι. Alij simpliciter a νέος deriuant.

Νεοσσιὰ siue νεοττιὰ,ᾶς ἡ nidus pullorum cubile. Scribitur & νεοσσία siue νεοττία. Plut.in probl. Rom οὐδὲ γὰρ νεοττιᾷ γυπὸς ἐντυχεῖν ῥᾳδίως ἐστι. Dicitur & de apum aluearı apud Iosep. in Maccab.

Νεοττίον,ου,τὸ,pullulus,pull⁹ tenellus & recēs.Aristot.hist.an.l.9.

Νεοττὶς,ίδος,ἡ,pullastra,gallina iuuenca.

Νεοττεύω,nidulor,nidifico,cunabula facio. Arist.hist.an.l.7.c.1.

Νεοττευσις,εως,ἡ,nidificatio,nidulatio:Aristot.ibid.

Νεοττεία,ας ἡ idem,vel nidus,cunabula:Aristot.ibid.

Νοσσὸς,οῦ,ὁ,per syncopen pro νεοσσὸς dicitur,pullus.

Νόσσαξ,idem quod νόσσος,Diosc.l.2.c.53.

Νοσσίον,idem Psalm.83.

Νοσσὶς,metaph.pro puella. (collocat.

Νοσσιὰ,pro νεοσσιὰ,nidus: domiciliū in quo auis pullos suos

Νοσσεύω,pro νεοσσεύω, nidulor,nidifico. Νεοσσεύεσθαι, dicuntur pulli,i.in nidis generari.Herod.l.1.

Composita.

Ἀποσεοττεύω,idem quod νεοττεύω,nidifico.Exponitur & nidificationem relinquo. Aristot.l.6.de anim.

Ἐννεοττεύω,nidifico in.Item in nido nutrio.Plat.l.12.de leg.

Νεοχμὸς,νεόω,vide in Νέος.Νέρθε,&c.in Ἔρα.Νεῦμα,in Νεύω.

-ΝΕΥΡΟΝ,ου,τὸ,neruus;de quo vide Galen,lib.15. de vsu partium. *dictum à verbo νεύω,i.nuto & flecto,vt scribit idem Galen. initio libri de motu musculorum, quia nerui sunt instrumenta voluntarij motus. ¶ Item metaph.robur, vires, vt Demosth. νεῦρα πολέμου vocauit pecuniam. Sic Aeschin.contra Ctesiph.ἀποτέτμηται τὰ νεῦρα τῶν πραγμάτων. ¶ Νεῦρα dicuntur etiam nerui extracti & qui chordarum vsum præstant, Hesiodus in Erg.Δέρματα συῤῥάπτειν νεύρῳ βοὸς,neruo bouino consuere.Sic & apud Hom.Il.δ. ¶ Ab Aristoph. in auibus,penis quoque νεῦρον vocatur. ¶ Hippocrates autem νεῦρον ἕναιμον vocat τὴν φλέβα,teste Erot.

Νευρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,neruosus,vt νευρώδεις ῥίζαι, Diosc.l.3.c.17.

Νευρώεις,εντος,ὁ,neruosus.Item validus.Hesych.

Νευρικὸς,οῦ,ὁ neruorum vitio laborans.Diosc.

Νεύρινος,neruеus.

Νευρίον,fidicula,chordula.Epigr.

Νευρέα,ἡ,funis è neruis tortus.in lib.Iudicum.

Νευρὰς ιδος,ἡ,idem cum νεῦρον.Est etiam nomen fruticis suteuloli.de quo Plin.lib.25.c.10.

Νευρὰς,itidem herba est alio nomine poterion:de qua Diosc. l.3.c.57.& Plin.l 25.c.10.Hanc Galen.neruos dissectos glutinare ait,quibus verbis nominis rationem reddere videtur.

Νευρίτης ου,ὁ,siue νευρῖτις ιδος,ἡ,neurites:lapidis nomen: apud Orpheum.

Νευρόω ῶ neruos adhibeo alicui,i,confirmo,roboro.Damasc.

Νευρόομαι,confirmor,&c.Philo de vita M.l.1.

Νευρὰ ἡ neruus: peculiariter ille quo arcus intenditur. Ilia. δ. -νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν ἆλτο δ' ὀϊστός. Od.φ.-ἐθέλῃσι Νευρὴν ἐντανύσειν neruum intensurum se. Sic & alibi sæpe apud Hom. Aristot.ὥστε καὶ νευρὰν ἐκ τούτου ποιεῖσθαι τοῖς τόξοις. Dicitur & de musicorum instrumentorum neruis, sicut νεῦρον, apud Alephi.problem.lib.2.

Composita.

Ἄνευρος,ου ὁ καὶ ἡ,neruos nullos habens inualidus.

Ἀπονευρόω,eneruo,neruos incido seu frango. vnde ἀπονευρούμενος apud Suid.

Ἀπονεύρωσις, neruorum abscissio vel incisio. Apud Galen. pro coitione multorum neruorum vsurpatur. Et pro tenditione:apud Hippocr.teste Galen.comm.2 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

Ἐκνευρίζω,eneruo,neruos incido.Dem.Olynth.3.

Παρανευρίζω neruos resoluo, eneruo. Παρανευρισμένας χορδὰς vocat Aristot.hist.an lib.7 male intentas,seu quæ male intenduntur, & inter contendendum laxantur, ac falsum sonum edunt.

Πολύνευρον,dicitur à quibusdam plantago.habet enim multas fibras & veluti neruos,præsertim minor.in apend.Diosc.

Συννεύρωσις siccorum & durorum ossium σύμφυσις neruorum interuentu, adud Galen. Per neruos autem intelliguntur tendones,ligamenta,& alia neruosa membranosaque corpora.

ΝΕΥΩ Fut.νεύσω,innuo,annuo,nutum do,nutu significo. Od. π. Νεύσω μέν τοι ἐγὼ κεφαλῇ. ¶ Item annuo id est promitto.Apoll.Arg.2.νεῦσε δ' ὅγ' αὐτῇ Δωσέμεναι. ¶ Item nuto, vergo, propendeo,inclino. quæ significatio frequentissima est. Theophr.histor.plant.lib.5. ὁ δὲ τρίβολος αὐτὸς ἐν τῷ ὕδατι νεύει εἰς βυθὸν Philo[de animalibus loquens] νένευκε πρὸς χέρσον,id est, prona spectant terram. Sæpe tamen νεύειν πρὸς τὴν γῆν seu εἰς τὴν γῆν dicitur de iis qui præ pudore aut mœstitia oculos in terram demittunt.vt apud Herodian.lib.4.οἱ μὲν ἄλλοι πάντες σκυθρωποῖς προσώποις ἐς γῆν ἔνευον.Pro eodē dicitur & νεύειν ἐπὶ χθονός ¶ Apud Apol.Arg.2.Dicitur etiā νεύειν κάτω,apud Luc.& νεύειν ἐπὶ τὸ κάτω,ab Alex. Aphr in probl. ¶ Apud Theocr.idyl.7.Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις,καί τοι χρόα πάντ' ὀνύχεσσι Δακνόμενος κνάσαιο,exp.si aliò te verteris. Apud Pol. lib.1.ἡ τύχη πάντα νεύειν ἠνάγκασε πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν,exp.tendere ad vnum finem. ¶ Item νεύω,pertineo,specto. apud Aristotel. de mundo, ταῦτα περὶ τὰς μοίρας εἰς οὐδέν τι νεύει,quæ de Parcis dicuntur huc pertinent,huc spectant. ¶ At νεύω,i.nato,vide in Νέω,i.nato.

Νεῦμα,τὸ,nutus,vt νεύματι χρῆσθαι,nutu vti. Thucyd.

Νεῦσις nutus,i.deuergentia,inclinatio.Alexan.Aphr.lib.1. probl. πρὸς τὴν γῆν τὴν νεῦσιν ἔχειν, in terram suo pondere & nutu deferri.

Νευστικὸς, deorsum vergere aptus & grauis, libramentum habens Philo.

Νευστάζω,nuto,caput concutio.Odyss.ζ.Νευστάζων κεφαλῇ. Sic Il.υ. Νευστάζων κόρυθι βριαρῇ. Exponitur etiam nutu admoneo,nuto.vt apud eundem ὀφρύσι νευστάζειν, superciliis seu oculis annuere.

Νεῦρον & νυστάζω,quomodo huc pertineat,vide suis locis.

Composita.

Composita.

Ἀνανεύω, nutu significo non esse faciendum aliquid, nutu veto Odyss. φ. Ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἀνένευε, καὶ ἔσχεθεν ἱέμενόν περ. Item nutu ostendo me recusare seu denegare. Iliad. π. ἕτερον δ' ἀνένευσε. Plato de rep. ὑπισχνεῖτο καὶ ἀνανεύει. Nonn. οὐδὲν ἔχειν ἀνένευον, nihil se habere nutu ostenderunt. Item sursum reflecto caput vel oculos, resupino me. Hom. in batrachom. Κάππεσεν δ' οὐκ ἀνένευσε. Apud Diosc. li. 3. c. 131. ἀνανενευκυῖαι ἐξοχαί, exp. sursum spectantes.

Ἀπονεύω, abnuo, respuo, auersor quasi respuendo. Basil. εἶχεν δὲ ἐξουσίαν καὶ ἀπονεῦσαί ποτε τοῦ καλοῦ. Item nuto, ad ruinam inclino. in anthol. Epigr. ¶ Item vergo, inclino. Philo de mundo, τὰ τοῦ σώματος ὄμματα ποιεῖ δυσκίνητα πρὸς αἰθέρα ἀπονεύειν. Item declino, deflecto. Plat. in Theæt. πρὸς τὴν γεωμετρίαν ἀπονεύσαντες. Sic & apud Polyb. lib. 3.

Decomp. Συναπονεύω, simul innuo, simul nuto. Thuc.

Διανεύω, innuo, nutu indico. Athen. lib. 2. ἐμοὶ λαλῶν ἅμα καὶ διανεύων.

Διανεύομαι, pro eodem: in Epigr.

Ἐκνεύω, nutu significo, nutu iubeo. Eurip. in Iphigen. taur. ἐξένευσ' ἀποστῆναι πρόσω. Exponitur etiam, nego, nuto: apud eundem in Phœn. Ἀνὴρ ὅδ' οὐκ ἔτ' αὐτὸς ἐκνεύει πάλιν, non magis mutat sententiam suam. Item propendeo, emineo, proiectus sum. in Hippiatria. Item capite declinato effugio. Item auersor, detestor: Laërtius in Zenone. ἐκνεύειν γὰρ τὰ περὶ θεοὺς ἁμαρτήματα.

Ἔκνευσις, declinatio. vt cum inclinato capite aliquis ictum declinat. Plato. Ἐκνεύσεις τῶν ὁδῶν, deflexus viarum.

Ἐννεύω, innuo; vel nutu & signis peto. Lucæ 1.

Ἐπινεύω, innuo, nutu significo faciendū esse aliquid. Il. ι. Πατρόκλῳ ἔγ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ, &c. Et pro simplici, νεύω. Od. π. Itē annuo, assentior. Il. α. Κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. Et cum accus. Demosth. Μηδ' εἰς ταῦθ' ὑμῶν ἐπινεύσειν. Cum dat. apud Philon. ἐπινεύει ταῖς εὐχαῖς. ¶ Item vergo, seu deorsum vergo, propendeo. Luc. in Caucaso, ἀμφίσβατοι γὰρ αἱ πέτραι πανταχόθεν ἠρέμα ἐπινενευκυῖαι.

Decomp. Συνεπινεύω, annuo, assentior, Plut. in apophth.

Κατανεύω, annuo, nutu aliquid confirmo. Iliad. α. ὅτε κεν κεφαλῇ κατανεύσω. Il. β. πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι. Item nutu aliquid significo.

Κατάνευσις, actio ipsa annuendi. Eustath.

Decomp. Συγκατανεύω, annuo, assentior, consentio. Polyb.

Περινεύω, vndique innuo. Strab.

Προνεύω, promineo, propendeo, proclinor. Xenoph. in œconom. Plut. Symp. 5. ἐν ἀρχῇ μὲν ἐπὶ στόμα προνεύειν.

Προσνεύω, innuo.

Συμπαρανεύω, partim assentior, partim dubito. quod fit cum assentitur aliquis & non intelligit quid dicatur. Arist. rhet. l. 3.

Συννεύω, in me vergo, contrahor. Alexand. in probl. τὸ ἔμφυτον θερμὸν εἰς βάθος συννεύει. Item deorsum aspicio, demitto, deorsum verto. Luc. τὰς ὀφρῦς κάτω συννενευκὼς. Sic & apud Alex. Aphr. Exponitur etiam, respicio. in Epigr. συννένευκεν ἐπὶ ξίφος. Item descendo. Alex. Aphr. κατ' ὀλίγον συννεύει κατὰ βάθος, paulatim in anteriorem partem descendit. Item, consentio, conspiro. Apud Areop. & Plut.

Σύννευσις in vergendi significatione vsurpatur. apud Alex. Aphr. probl. lib. 2. Exponitur etiam, consensus, conspiratio, apud Areopag.

ΝΕΦΟΣ, εος, τὸ, nubes nebula. Il. μ. ἄνεμος ζαὴς νέφεα σκιόεντα δονήσας. Sic apud Hesiod. in Erg. Θρηικίου Βορέω νέφεα κλονέοντος. ¶ Metaphoricè de nube frontis: vt Euripid. in Hippol. στυγνὸν δ' ὀφρύων νέφος αὐξάνεται. ¶ Dicitur etiam de ingenti & conferta multitudine. Iliad. δ. ἅμα δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν. ¶ Νέφη dicuntur etiam λίνα θηρατικὰ sicut & νεφέλαι. Hesyc. * Sunt qui compositum esse dicant ex νε particula priuatiua, & φάος: quod etymon Plutarch. confirmat de primo frig. quum inquit καὶ νέφος ὁ συμπεσὼν καὶ πυκνωθεὶς ἀὴρ, ἀπόφασις φωτὸς κέκληται, i. νέφος, glomeratus & densatus aër, tanquam lucis negatione dicitur. Eustathius à νήφειν deriuari scribit significante βρέχειν, in Iliad. α.

Νεφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nubilus, nubibus obductus. Aristot.

Νεφόω, ῶ, nubes cogo, nubibus coactis obscuro.

Νεφούμενος, nubibus obductus. Chrysost. ad Ephes. 4.

Νέφωσις, nubium coactio, nubila seu nubes coactæ. Philo de vita M. lib. 1.

Νεφέλη, ης, ἡ, nubes. Iliad. β. Ζέφυρός τε Νότος τε ὤρορ' ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων. Il. ρ. πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἑαυτήν. Plut. ὁ Ἰξίων διώκων τὴν Ἥραν ὠλίσθησεν εἰς τὴν νεφέλην. Item nebula dicitur etiam de fronte seu supercilio cōtracto & mœsto: Il. σ. τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα. ¶ Apud Hippocr. νεφέλη id dicitur quod in vrinis pendet sicut nubes in aëre. ¶ Itē metaph. pro morte, apud Soph. in Trach. ¶ Νεφέλαι, dicuntur etiam laquei quibus aues ceu nube teguntur. Aristoph. in auib. Μὰ γῆν, μὰ παγίδας, μὰ νεφέλας, μὰ δίκτυα.

Νεφέλιον, ου, τὸ, nubecula, exulceratio superficiaria in nigro oculi ab humoris distillatione profecta, vide Paul. Ægin. Item in vrina idem quod Νεφέλη, Alex. Aphr. probl. l. 2. ¶ Νεφέλια dicuntur etiam quæ in vnguium superficie nubecularum speciem repræsentant.

Γνόφος, Δνόφος, Ζόφος, Κνέφος, quomodo huc pertineant vide suis locis.

Composita ac primùm ex Νέφος.

Ἀγχινεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ nubibus propinquus, qui altitudine sua nubes attingit: excelsus in Epigr.

Ἀσινοφὴς, ίδος, ἡ, cæcitas: quum alicui oculi semper nubecula aliqua sunt obducti. Etymol.

Ἐκνεφίας, ου, ὁ, vt ἐκνεφίας ἄνεμος, nube rupta exoriens ventus. Sic apud Hippo. ἐκνεφίας ὄμβρος, imber cum Sole factus. Et ἐκνεφίας πυρετὸς febris humida simulque inflammatoria.

Ἐπινεφὴς, nubibus tectus seu obductus, obnubilus seu nubilus. Aristot.

Ἐπινεφέω, ῶ, nubibus tego seu oduco, obnubilo. Aristot. probl. 38. sect. 26.

Ἐπίνεψις, actio illa tegendi seu obducendi nubib. Idem ibi.

Κελαινεφὴς, nubes reddens atras, seu atras obscuràtque nubes cogens: epith. Iouis. Il. φ. & alibi apud Hom.

Ὀρσινεφὴς, qui nubes accumulat & excitat. Iouis epitheton apud Pind.

Συννεφὴς, collectas nubes habens, seu coactas & congregatas. Herodian. l. 1 ὧραι κρυεραὶ ἀεὶ καὶ συννεφεῖς, quæ perpetuis rigoribus nubibusque obtinetur. Item metaph. de homine cuius frons seu supercilium tetricis obductum est nubibus. Eurip. in Phœniss. Ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε συννεφῆ.

Συννέφεια, ἡ, nubium congregatio seu collectio in vnum: Aristot. probl. 38. sect. 26.

Συννεφέω, nubes cogo seu colligo. Gē. c. 9. καὶ ἔσται ἐν τῷ συννεφεῖν με νεφέλας ἐπὶ τὴν γῆν, cum coactis nubibus obscuror, obnubilor. Aristot. rhet. 2. εἰ συννεφεῖ, εἰκὸς ὕσαι, si nubes cogantur, verisimile est secuturam pluuiam. Item obfuscor, caligine obducor. Plut. symp. 2. probl. 7.

Συννεφόω coactis nubibus obscuro. item metaph. de eo cuius frons vel supercilia veluti coactis nubibus caligant. Eurip. in Elect. συννεφοῦντα τὰ ὄμματα.

Ὑπερνεφὴς, qui est vltra nubes. Herodian.

Composita ex Νεφέλη.

Ἀνέφελος, non nubilus, innubis, serenus. Aristot. de mundo, ἀνέφελος ἀήρ. Pro eodem dicitur poeticè ἀνιφελος.

Ἐκνέφελος, è nube prorumpens. Theophr. hist. pl. lib. 8. c. cap. 10. διαπέλλουσι δὲ καὶ ἥλιος ὁ ἐκνέφελος.

Ἐπινέφελος, nubibus tectus seu obductus. Aristot. in probl. διὰ τί ἐπινέφελα ἀλεεινότερα τῶν αἰθρίων. Item nubilosus, seu in quo nubes aliquot sparsæ sunt, & ἐπινέφελον ἐναιώρημα in vrina, medium inter album & planè nigrum apud Gal.

Περινέφελος, nubibus, circumdatus nubilus.

Ὑπονέφελος, subnubilus.

ΝΕΦΡΟΣ, οῦ, ὁ, ren. Athen. l. 2. ἁδιναὶ νεφροὺς καὶ κύστιν.

Νεφρίδιος δημὸς, pinguedo quæ circa renes est.

Νεφρίτης σπόνδυλος, vertebra quæ prope renes est: Poll. l. 2.

Νεφρῖτις, s. νόσος ἢ διάθεσις, morbus seu affectus renum, i. quo renes infestari solent. Thuc.

Νεφριτικὸς, οῦ, ὁ, nephriticus, qui renum dolore laborat.

Composita.

Ἐπινεφρίδιον λίπος, pinguedo quæ est in renib. Hesyc. & Suid.

Περίνεφρος, pinguis, circa renes. Aristot. hist. an. l. 3. c. 17.

ΝΕΏ. F. νεύσω, no, nato. Il. φ. Ἔννεον, ἔνθα καὶ ἔνθα ἐλιστόμενοι κατὰ δίνας, nabāt seu natabant, pro ἔνεον. Thuc. l. 7. οὔτε ἐπιστάμενοι νεῖν. Luc. in Hermot. σὺν θεῷ γὰρ οἶδα νεῖν. ¶ Item eo, venio, redeo, in qua signif. vsurpatur potius Νέομαι. ¶ Item neo, filum è colu duco seu torqueo. in qua signif. Atticum esse testatur. Pol. l. 7. Hesiod. in Erg. νεῖ νήματ' ἀεροπότητος ἀράχνης. ¶ Item glomero, aceruo, cumulo, Plut. in Cæsare, τὰς τραπέζας ἀναστῶντες καὶ συγκομίζοντες εἰς ταυτὸ παμμεγέθη πυρὰν ἔνησαν, ingentem rogum congesserunt.

¶ Deriuata à Νέω, nato.

Νέομαι exp. νήχομαι, Gal. in lex Hippocr.

Νάω, f. νεύσω, nato: idem cum νέω ex eoque factum, vnde aorist. 1. νεῦσαι, natare. Et gerund. νευστέον, natandum, apud Plat. de rep. l. 5. At νεύω, pro nuto, vide suo loco.

Νευστικὸς, ὁ, natalis, qui nare potest: cui oppon. πορευστικός.

Νευστὸς, οῦ, ὁ, natalis, natās vt νευσταὶ ἐλάαι, apud Luc. in Lexip.

Νευστὴρ ῆρος, ὁ, natator. Hesych.

Νήχω, f. idem cum νέω. Odv. Ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, retrorsum natabam. Od. Νηχέμεναι μεμαώς.

Νήχομαι, idem. Odv. ξ. χερσὶ διερέσσων ἀμφοτέρῃσι. Νηχόμενος. Plut. κατ' ἄνεμον καὶ ῥεῦμα νήχεσθαι, secundo flumine natare. Et τὰ νηχόμενα natalitia, i. pisces. Epigr. l. 2.

Νῆξις, natatio seu natatus. Hom. in batrachom. Νήξει τερπόμενος, Sic & apud Plut. in symp. sept. sap.

Νηκτὴς, οῦ, ὁ, natator. Epigr. Νηκτικὸς, οῦ, ὁ, natatilis, i. qui nare potest. Basil.

Νηκτὸς, natans, natatilis, Plut. de solert. animal.

Νηκτρὶς, ίδ@, ἡ, natatrix: vt νηκτρίδες ἐλάιαι. Poll.

Νεύσω, Νῆξις, ναῦς quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex νέω.

Διανέω, trano, transnato: Suid. διανεῦσαι ἐθέλοντες [illegible] ἀπὸ τῆς πανοπλίας.

Εἰσνέω, innato, adnato. Item commeo.

Ἐκνέω, enato. Thuc. l. 2. [illegible] αὐτῆς. Luc. ἐξένευσεν εἰς τὴν γῆν. Et Metaph. expedio me à re aliqua difficili. Eurip. in Hippolyto. πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δ' οἷοις;

Ἐπινέω, supernato, in summo seu superficie aquæ nato. Theophr. hist. pl. l. 4. ξηραινόμενον δ' ἀναφέρεται καὶ ἐπινεῖ. Et pro adnato: ex Aristot.

Παρανέω, ad latus nato, iuxta nato: vel, præternato, præterfluo.

Παρανέομαι, præternauigo, præteruehor. Apoll. Arg. 2. πολλὰς [illegible] κολωνὰς.

Περινέω, circumnato vel circumnino. Galen. apud Hippocr.

Περίνημα, τὸ circumluuio: apud eundem.

Ὑπονέω, subter aquas nato, aquas subeo. Gal. in lex. Hippocr.

Composita ex νήχω, vel νήχομαι.

Ἀερονηχὴς ἐθ-ὁ καὶ ἡ, in aëre natans, epith. nubium apud Aristoph. (in nub.

Ἁλινηχὴς, in mari natans in anthol. Epigr.

Ἁλινηκτειρα idem: ibid.

Ἀνανήχομαι, supernato, enato, emergo, Oppian. halieut. [illegible] ἅλος εἰς [illegible] ἀνανήχεται, natando ascendit. Et metaph. emergo, i. recreor è calamitate, apud Pausan.

Ἀντινήχομαι, nato contra seu aduersum. Plut. de solert. anim. ἀεὶ πρὸς κῦμα καὶ ῥοῦν ἀντινήχονται.

Ἀπονήχομαι, nato. Item adnato, natando peruenio Plut. in Publ. [illegible] ῥεῦμα πολὺ καὶ δίνας βαθείας, natando superare magnos fluctus.

Διανήχομαι, natando pertransco: vel natando transmitto.

Ἐκνήχομαι, enato. Aristot. de mundo, εἰς τὴν [illegible] ἐκνήξεται, eò enatabit vbi ei commodum erit viuere.

Ἐπινήχομαι, innato seu in superficie nato. Hom. in batrachom. [illegible] Alex. Aphr. probl. 1. [illegible] ὑγροῖς ἐπινήχεται, in humore fuitat.

Παρανήχομαι, nato iuxta seu ad latus: aut præternato, natando præteruehor. Plut. in Themist. [illegible] natando triremem assequor.

Decomp. Συμπαρανήχομαι simul nato: seu vnà ad latus nato.

Περινήχομαι, circumnato.

Προσνήχομαι, adnato.

Σφαλερονήκτ@, natatoribus periculosus, in quo non tutò natatur.

Ὑπερνήχομαι, supernato.

Ὑπονήχομαι, subtus nato, natando subeo. Pauf. in Att. [illegible] ταῖς πέτραις.

Deriuata ex νέω, eo, redeo.

Νέομαι, idem quod νέω. Il. ν. Οἴκαδε [illegible] νεώμεθα. Il. ξ. [illegible] νεώμεθα. Od. υ. [illegible] νέονται. Pro eo per contractionem dicitur νεῦμαι. Hesych.

Νείσσομαι siue νίσσομαι idem quod νέομαι. Theocr. idyll. 7 [illegible] Il. ο. [illegible] Apoll. Arg. 2. [illegible] Iliad. ψ. [illegible]

Νέ@, Νό@, Νόσ@, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀπονέομαι abeo redeo, reuertor. Il. ο. [illegible] Exponitur etiam, destruo: vnde Hesych. [illegible]

Διανέομαι perdeo, dispertio.

Εἰσνέομαι commeo.

Ἐπινίσσομαι aduenio. Theocr. idyll. 8. v. 43 [illegible]

Καταννέομαι siue καταννίσσομαι, venio descendo. Nonn. [illegible] idem. Apol. Arg. 2. [illegible]

Μετανίσσομαι siue μετανίσσομαι mutato loco vado, trãseo. Od. ι.

Παρανέομαι, prætereo, vide & in comp. ex νέω, nato.

[illegible] aduenio. Arat.

[illegible] præteruehor prætereo, transmittor. Apoll. Arg. 2.

[illegible] prætereo. Hom. h. l. in Apoll. [illegible]

Περινέομαι circumeo. in Epigr.

Ποτινίσσομαι, Doricè pro προσνίσσομαι, aduenio, accedo. Od. ι. [illegible]

¶ Deriuata à νέω, i. neo &c.

Νῆμα, τὸ, quod nendo è colu deductum est, filum, stamen. Hesiod. [illegible] Od. β. Philo de vita Mos. l. 3.

Νηματώδης, aptus ad nendum.

Νῆσις [illegible] ipsa nendi actio & fili ductio. Plato.

Νῆτρ@ [illegible] è colu ductus instar fili ductus seu tortus, aut textus.

Νῆθω, idem quod νέω, i. neo. Epigr. l. 2. Ἡ δ' ἀράχνη νήθουσ' αὐτὸν ἀπαρνήσεται.

Νηστικὸς, pertinens ad eos qui nent: vel nendi peritus. Et νηστικὴ, ἡ, ars nendi, seu nendi peritia. Plato in polit.

Composita.

Ἐπινέω siue ἐπινήθω, fatalibus fatis attribuo: vel fatalia fila nent tribuo seu destino. Il. ω. τῷ δ' ὥς ποθι μοῖρα κραταιὴ γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτή.

Ἐπινέομαι & ἐπινήθομαι, fatalibus fatis tribuor. Aelian. ὅταν ἔμελλε τὴν ἐπινηθεῖσαν οἱ καὶ τελευταίαν [illegible]

Ἐπινητρον τὸ id supra quod fila è colu deducta glomerantur: seu fusum. Poll. l. 7.

Εὔνητ@, seu ἐΰννητ@, bene textus: vt ἐΰννητον χιτῶν. Il. ω. & ἐΰννητα πέπλοι. Od. η.

Χερνήτης ε ὁ, qui nendo manibus victum quærit. Et generaliter, qui manibus quæstum facit. Eustath.

Χερνῆτις ἡ quæ nendo victum quærit. apud eundem. vide & de [illegible] Χείρ.

¶ Deriuata à νέω, glomero.

Νέω, idem quod νέω, in cumulos aggero, cumulo.

Νῆσις accumulatio. Hesych.

Νητὸς accumulatus, aceruatus. Od. β.

Νηέω siue νέω, idem cum νέω seu νήω. Il. Νήεον ἐντροπίως [illegible] Et πῦρ νήησαν ignẽ struere cõgestis lignis. Il. ψ. [illegible] in aceruum cõgerebãt.

Νηέομαι (*medium*) idem. Il. ι. Νῆα ἅλις χαλκοῦ καὶ χρυσοῦ νηησάσθω. Eis ἐλθών, coaceruet in nauem: seu auri ærisque aceruis congestis impleat.

Ναὸς, Ναῦς, Ναίω, seu ναίω, Νηδὺς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἐπινηέω siue ἐπινήω vel ἐπινηνέω, in cumulos seu aceruos aggero accumulo. Herodot. ἐπινήσει ἁμάξας φρυγάνων. Iliad. η. [illegible]

Καταννέω, aggerare, extruere. Herodot.

Παρανέω siue παρανήω siue παρανηνέω, iuxta aggero & aceruo, ad latus accumulo. Od. α. Σῖτον δ' [illegible] παρενήνεον ἐν κανέοισι.

Decomp Ἐπιπαρανέω, siue ἐπιπαρανηνέω, insuper accumulo. Thucyd. lib. 2.

Περινέω siue περινήω, circumcirca accumulo, in orbem aggero: apud Suid. [illegible] πολὺ περινήσαντες πῦρ, [illegible] Herod. περινήσαι ὕλην [illegible], lucum materia circũdare.

Συννέω, siue συννήω, in vnum aceruum seu cumulum congero. vnde pass. apud Herodot. [illegible] in aceruum congesti sunt. *Ionicè pro* συννενέαται.

Νέωμαι, νεῶν, νεώτερος, &c. vide in Νέος. Νεώς vide in Ναός.

ΝΗ particula est interdum concedentis affirmantisque, & quidem cum iuramento: vt νὴ τοὺς θεοὺς, apud Plat. Frequentissimum est νὴ Δία, apud Plat. Xeno. & cæteros: ac interdum quidem directè ad interrogationem, vt apud Teb. Theb. [illegible] Interdum post responsionem sequente καὶ ad asseuerationem rei adhuc grauioris, vt apud Plat. in apol. Interdum indirectè ponitur, nulla præcedente interrogatione (*pro*) vtique equidem, profectò. Νὴ Δία sequente ἀλλὰ significat at, at enim: Demosth. νὴ Δί' ἀλλ' ὅπως [illegible] γράμματα ἴσως, at enim ipsæ literæ obscuro quodam loco temereque positæ sunt. Interdum (præcedente καὶ) ponitur pro ἀτὰρ. Luc. [illegible] μήτηρ καὶ νὴ Δία ὁ πατὴρ [illegible]. ¶ In compositione aliquando priuat, vt in νηλεὴς, νηκερὸς, νωνύμ@ & aliis quamplurimis. Interdum contrà augendi vim habet: vt in νήχυτ@.

ΝΗΓΑΤΕΟΣ, ε, ὁ, ἡ, nouus, nuper factus. Il. β. [illegible] χιτῶνα καλὸν νηγάτεον. Dicitur quasi νεόγατος, i. νεωστὶ γενόμενος, teste Eustath.

Νηδυμος, vide in Ἥδυς.

ΝΗΔΥΣ, venter cibi receptaculum. Od. ι. Αὐτὰρ ἐπεὶ κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδὺν. Apud Hippocr. signif. etiam omnem cauitatem atque conceptaculum quo humor alendis partibus idoneus continetur. ¶ Item vterus, vt & Latinè aluus pro vtero sumitur. Il. ω. Ἐννέα καὶ δέκα μοι ἦσαν ἐκ νηδύος ἦσαν. Sic Hesiod. in Theog. Νηδύ@ ἐξ ἱερῆς μητρὸς ex sacro matris vtero. Νηδὺν deriuant etymologi [illegible] quod in hanc cibus congeratur.

Νηδύια, τὰ, intestina, interanea. Hom. Il. ρ. Apol. Arg. l. 2.

Ὁμονήδυ@, (*comp.*) frater vterinus, seu germanus. Suid.

Νηέω, νήθω, vide in Νέω. | Νηΐ@, &c. in Νηῦς.
Νηϊς@, in Ἀκέομαι. | Νηκτὴς, &c. in Νέω.
Νηλεὴς &c. in Ἔλεος. | Νηλιτὴς in Ἀλιτέω.
Νῆμα in Νέω. | Νημερτὴς in comp. ex Ἁμαρτάνω.
Νήνεμ@, &c. in Ἄνεμ@. | Νηνέω in Νέω.
Νῆξις in Νήχω. | Νηὸς in Ναός.

ΝΗΠΙΟΣ, ε, ὁ, infans. (ex particula νη & verbo εἰπεῖν seu nomine ἔπ@. quod etiam non cum Latino *infans* planè conuenit.) νεογνὸς ἐφὸ & νήπιος [illegible] apud Hom. Dicitur & νήπιος [illegible] in prosa. Et νήπια βρέφη apud Luc. Dicitur & νηπίαχος [illegible] sine

sine adiectione apud Plut. symp. lib. 3. Et ἐκ νηπίου apud Aristot. ab infante, ab infantia. ¶ Tribuitur & brutis, vt Il. β. νήπια τέκνα, dicitur de pullis passerum. Sic & apud Plut. de sera num. vind. ἀρκτων νήπια. ¶ Tribuitur etiam plantis paruulis & teneris. Sic Theophr. histor. plan. l. 8. frumenta vocat νήπια, i. paruula & imbecilla. ¶ Item metaph. imprudens, stultus, amens. Il. ρ. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. Od. ι. Νήπιός εἰς ὦ ξεῖν' ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας. Sic & alibi apud eundem. Aristoph. in nub. μηδ' ἂν εἴπῃς νήπιον. Νηπίη, ἡ, interdum dicitur de muliere stulta, vt Il. χ. Interdum aliis rebus tribuitur vt βίη νηπίη, vires infirmæ seu perexiguæ, quales sunt infantum seu puerulorum.

Νήπιον, τὸ, pro infante seu infantia.

Νηπιέη, ἡ, infantia. Item stultitia. Il. ι. ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ. Et Il. υ. Μὴ τέτε νηπιάησι ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων.

Νηπιάα, ἡ, stultitia. Od. α. Νηπιάας ὀχέειν.

Νηπιότης, ητος, ἡ, infantia. Plato de leg. lib. 7. Item stultitia. Apud Luc. διὰ νηπιότητα φρενῶν.

Νηπιάζω, pueriliter me gero, stultè me gero.

Νηπιάζομαι, idem. Hippocr. in epist.

Νηπίαχος, idem quod νήπιος, infans. Il. β. & ζ. In Epigr. ἐκ νηπιάχου idem quod ἐκ νηπίου.

Νηπιάχειν idem quod νηπιάζειν. Apoll. Arg. l. 4.

Νηπιαχεύω idem. Il. χ.

Νηπύτιος, idem quod νήπιος, stultus. Quidam tamen ex priuatiua particula νη & πινυτὸς, aut etiam ex verbo πέπνυσθαι factum existimauerunt. Il. φ. Νηπύτι', ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες. Ibid. ἠΰτε νηπυτίοισι.

Composita.

Ἀνανηπιόομαι, οῦμαι, vel ἀνανηπιεύομαι, rursum infans reddor, repuerasco.

Ἐκνηπιόομαι, οῦμαι, infans reddor, ad infantiam redigor.

ΝΗΡΙΟΝ, ου, τὸ, nerium: frutex qui & ῥοδοδάφνη, siue ῥοδόδενδρον vocatur Diosc. l. 4. c. 82. Plin. l. 16. c. 20. & l. 24. c. 11.

Νερίτης vide in Νεύω.

ΝΗΡΟΣ, ὁ, Suid. & Etymol. exp. cauus, humidus, apud Lycophronem ἐν χθονὸς νηροῖς μυχοῖς. Item humilis, Hesych.

Νήσσω vide in Νέω.

ΝΗΣΟΣ, ου, ἡ, insula. (*a τῷ νήχεσθαι dicta, quia mari a quocunque innatare videtur & in eo velut fluitare.) Odyss. δ. Νῆσος ἔπειτά τις ἐστὶ πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ. Aristot. de mundo, μεγάλας νήσους μεγάλοις τισὶ περικλυζομένας πελάγεσι. ¶ Item vestis purpurea seu quam vndique purpura ambit, velut mare insulam. Poll. l. 7.

Νησίον, ου, τὸ, parua insula: vel simpl. insula. Suid.

Νησιώτης, ου, ὁ, ex insula oriundus, seu insulæ incola. Thuc. l. 5. Plut. de solert. anim. Νησιῶτις, ἡ, insularia. Plut. de exilio.

Νησιωτικὸς, insularius, seu insularis: vt νησιωτικὸς ὄχλος, Eurip. Et νησιωτικὴ δίαιτα. Athen. l. 9.

Νησὶς, ίδος, ἡ, idem cum νησίον. Plut. in Alex. Νησίδιον & νησύδριον, parua insula. Thuc. l. 8. Isocr. ad Phil.

Composita.

Περίνησον, vestis purpurea: idem quod νῆσος. Poll. lib. 7. Eadem dicitur & περινήσαια, Hesych.

Χερρόνησος, siue χερσόνησος, (sub. χώρα vel πόλις) regio vel vrbs quæ veluti insula mari cincta est, nisi quòd vno eoque exiguo spatio continenti adiungitur: peninsula. Strabo. l. 16. & Steph. in onomastico vocum propriarum.

Χερρονήσιος siue χερρονησίτης, ad cherrhonesum pertinens: vel ex cherrhoneso oriundus. Ælian. Eurip.

Χερρονησίζω, siue χερσονησίζω, figuram gero cherrhonesi & peninsulæ. Strabo l. 16.

Χερρονησίτιον ου, τὸ, parua χερρόνησος, & peninsula. Polyb. l. 1.

Decomp. Ἐπιχερρονησιάζω, accedo ad figuram cherrhonesi. Strabo l. 6.

ΝΗΣΣΑ, siue νῆττα, ης, ἡ, anas. (* ἀπὸ τοῦ νεῖν, sicut Varro Latinum anas à natando dictum scribit.) Athen. l. 4. ὄρνεις τε καὶ νῆσσαι προσέτι δὲ καὶ ψᾶρες καὶ χῆνες. Vide Aristot. & Ælian.

Νησσάριον, & νηττάριον, ου, τὸ, anaticula, apud Athen. l. 2.

Νησσοτρόφος, ου, ὁ, qui anatis alit. Arat.

Νηστιμος vide in Νῆστις.

ΝΗΣΤΙΣ, ιος, ὁ, καὶ ἡ, ieiunus, qui cibum non cepit. Il. τ. Μηδ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ Νήστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον. Od. σ. ἵνα πτωσσοὶ μεθ' ὕβρει νήστιες ἄχρι μάλα κνεφαίοι.* Deriuari dicitur ex particula νη priuatiua & verbo ἐσθίω, seu nomine σιτία, vt νῆστις appelletur quasi νησιτις: vel ex νη & ἐσθίειν. ¶ Sic etiam dicitur ieiunum intestinum, ordine à ventriculo secundum: quòd semper inane sit & ne minimum quidem cibi in se contineat. ¶ Item pisces quidam ex eorum genere qui κεστρεῖς appellantur. Athen. (Synes.

Νήστιμος, ου, ὁ, ἡ, vt νήστιμος ἡμέρα, dies qua quis ieiunus manet,

Νηστεύω, ieiunus maneo, cibum non capio. Plut. symp. l. 1. νηστεύσαντας ἀργότερον ἐσθίειν ἢ προφαγόντας. Metaphoricè apud eundem. Νηστεῦσαι κακότητος.

Νηστεία, ἡ, ieiunium, ieiunatio: τῆς νηστείας ὄζειν, ieiunā graueolentiam olere, Aristot. in probl. sect. 12. qu. 17. Plut. νηστείαν φέρειν.

Composita.

Ἄνηστις, idem quod νῆστις, per pleonasmum τοῦ α. Athen. ex Cratino. Exponitur etiam, qui ieiunus non est, vt sit α priuans.

Διανηστισμός, οῦ, ὁ, ientaculum seu ientaculi sumptio, Athen. l. 1.

Προνηστεύω, ieiuno antè.

Νῆττα, νήττης, vide in Νέω. Ἀνεντεὺς, in Νέω.

Νηφεικὸς vide in Ἀτρεκής. Νηὸς vide in Ναῦς.

ΝΗΦΩ, sobrius sum: cui opponitur μεθύω epigr. lib. 2. Εν νήφουσι μεθύειν. Ἀκίνδυνος ἤθελε νήφειν. Plut. de loquac. τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νήφοντος, ἐπὶ τῆς γλώττης ἐστὶ τοῦ μεθύοντος. Dicitur & de eo qui est vigilans & prouidus ac se cautè gerit. Luc. ex Epicharmi Νῆφε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν. Herodian. l. 2. ἀνὴρ προμηθής τε καὶ νήφων, prouidus ac sobrius.

Νῆψις, εως, ἡ, sobrietas.

Νηπτικὸς, οῦ, ὁ, qui sobrius esse solet. Plut. symp. 7.

Νηφάλιος, ὁ, sobrius: interdū vigilans, prudens, attentus. Chrysost. de sacerdot. νηφάλιον εἶναι δεῖ τὸν ἱερέα καὶ διορατικόν.

Νηφάλιος θυσία, sacrificium cui vinum non adhibebatur.

Νηφάλια ξύλα, ligna quæ cremabantur in sacrificiis ἀοίνοις: (Suid.

Νηφαλίως, sobriè. Poll. l. 6.

Νηφαλιότης, ητος, ἡ, sobrietas.

Νηφαλιεύω, sobria sacra celebro. Poll. l. 6.

Νηφαλίζω, idē: vel sobriis sacris expio; vnde νηφαλισμένων apud Hesych. οὐδ' ὕδατι ἢ οἴνῳ ἡγνισμένων.

Νηφαίνω, idem cum νήφω: vel sobrium esse facio, quod tamen vsitatum non esse tradit Eustath. sed ab eo deriuari νηφαντικὸς idem quod Νηφάλιος, apud Athen.

Νηφαντικὸς, idem Poll. Item non inebrians, sobrium manere faciens, Athen. l. 10.

Composita.

Ἀνανήφω, ad sobrietatē redeo. Luc. νῦν γὰρ ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφων ὁρῶ. Item ad sanam mentem redeo, mentis sanitatem recipio, resipisco, 2. ad Tim. 2. Item, resipiscere facio Luc.

Decomp. Ἐξανανήφω, pro eodem, resipisco, ad me redeo.

Ἐκνήφω, sobrius fio ex, edormiens crapulam resipisco. 1. Reg. 25. ἐξένηψεν ἀπὸ τοῦ οἴνου Metaphoricè apud Pol. 1. ad Corint. c. 15. ἐκνήψατε δικαίως, euigilate iustè.

Ἔκνηψις, quum quis a somno ad sobrietatem redit. apud Ierem. in thren. c. 3 τοῦ μὴ εἶναι ἔκνηψιν εἶναι, exp. quia non esset requies.

Ἐπινήφω, sobrius sum.

Νήχω, Νήχω, vide in Νέω.

ΝΙΓΛΑΡΟΣ, Scholiastes Aristoph. in Acharn. vbi poëta dicit, Αὐλῶν κνισμοῖς, νιγλάροις, συρίγμασιν, dicit esse τερέτισμα δὲ μέλος μουσικὸν ἐπεκτεταμένον.

Νίζω, vide in Νίπτω.

ΝΙΚΑΩ, ῶ. Fut. ήσω, Perf. ηκα, vinco, supero, victor sum, Il. χ. Τῷ νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήματ' ἑποίτε. Il. ψ. ὁ γὰρ αὖ τὰ νικᾷ ... ὡς ἐνίκα. Et cum accusat. rei, Xenoph. νικᾶν τοὺς ἀγῶνας. Athen. ἐνίκησε τὴν ἄεθλον πενταεθλ... quinque certamina Græciæ obtinuit & victor fuit. Item cū gemino accusat. altero pers. altero rei: Dinarch. aduersus Demosth. Τιμόθεον τὴν ἐν Κερκύρᾳ ναυμαχίαν νικήσαντας Λακεδαιμονίους. Itē νικᾶν, vincere iudicio. Aesch. ἐνταῦθα τὸ ψήφισμα νικᾷ Δημοσθένης. Sic & γνώμας νικᾶν, sententias obtinere. Plato in Georg. Et Od. ... βουλὴ ... vicit, superior fuit. Item νικάω præstantior sum, antecello: vt νικᾶν κάλλει, & νικᾶν μύθοις. Homer.

*Etymon vide in νίκη.

Νικάομαι, ῶμαι, vincor, superor. Item succumbo, cedo. Il. ψ. Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον. Dicitur etiam Νικῶμαι ὑπὸ τούτου apud Sophoc. in Aiace. Et cum genit. rei, apud Thuc. l. 2. & Eurip.

Νίκημα, τὸ, victoria. Plut. in Luc. & alibi.

Νικητὴς, οῦ, ὁ, victor. Νικατὴρ, Doricè idem.

Νικητήριον, ου τὸ, victoriæ præmium, palma. Xenoph. pæd. 8. & Hellen. 6. Item adiectiuè, Νικητήριος, vnde νικητήρια ἆθλα apud Plat. de leg.

Νικητικὸς, οῦ, ὁ, vincēdi peritus: vel cui sæpe cōtingit vincere.

Νίκη, victoria. Il. η Κιχήσατο νίκη. Sic & alibi apud eundē. Vt *Plutarchus vult dici παρὰ τὸ μὴ εἴκειν. At Eust. ... τὸ ἐνὶ εἴκειν. Reperitur & νίκος, εος, τὸ, pro victoria teste ... Eust.

Composita.

Ἀνίκητος, ὁ, ἡ, invictus, insuperabilis Plato de rep. ἄμαχόν τε καὶ ἀνίκητον θυμόν. Plut. in Alexan. ἀνίκητος εἶ ὦ παῖ. Τὸ ἀνίκητον, inuicta virtus.

Ἀξιόνικος dignus victoria: vel, idoneus ad victoriam adipiscendam, vel qui victoriam emeruit, & ea dignam fortitudinem præstitit. Xen. pæd. 1. Herodot.

Ἀπονικάω, vinco, supero: idem quod simplex νικῶ.

Ἐκνικάω, idem. Plut. de educ. lib. τὰ γὰρ τῆς ἐπιμελείας ἐν ταῖς μάχαις ἀγαθὰ τοῖς ἐκνικῶσιν ἆθλα πρόκειται. Item euinco: vocabulum iurisconsultorum. Dicitur & de re quæ in vsum & morem recepta est, seu quæ inualuit. Pausan. in Messen. Μεσσήνιον δὲ ἀπὸ τῆς συμφορᾶς κληθῆναι Τροιζήνιον, καὶ οὐχ Ἑλληνικὸν ἐξενίκησε. Sic & apud Thuc. l. 1. [in Pand.

Ἐκνίκημα, τὸ, quod quis vincẽdo obtinuit. Ἐκνίκησις, euictio;

Ἐπινίκιος, ὁ καὶ ἡ, ad victoriam pertinens, victorialis: vt ἐπινίκιος ἀγὼν, ludi ob victoriã. Athen. Et ἐπινίκιοι λόγοι. Naz. Interdũ τὰ ἐπινίκια, carmina de parta victoria. Apud Dem. τὰ ἐπινίκια ἑστιᾶν, epulum dare ob victoriam partam. Sic & apud eundẽ τὰ ἐπινίκια θύειν, sacra facere ob partam victoriam. Sic etiã dicũtur munera quę dantur militi qui se strenuè gessit. Pol.

Ἰατρονίκης, ου, ὁ, medicorum victor: epitheton quod monumento suo Thessalus inscripsit, teste Plin. l. 29. c. 1.

Ἱερονίκης, in sacris certaminibus victor: vel in vno ex quatuor sacris certaminibus. Luc.

Καλλίνικος, qui egregiam victoriam seu egregias victorias adeptus est. Plut. in Coriol. Apud Eurip. καλλίνικος τῶν ἐχθρῶν, exp. simpliciter hostium victor. Et τὸ καλλίνικον φέρεσθαι, insignem reportare victoriam: apud eundem.

Καρνεονῖκαι, qui vicerunt seu palmam reportãrunt in ludis Carneorum. Athen lib. 15.

Προνικῶ, antè vinco: apud eundem.

Προνῖκοι, cursores, celeres, agiles: *instar cursorum qui celeritate vincere æmulos cupiunt.* Suid vide & in comp. ex φέρω.

Πυθιονίκος, qui Pythiis ludis vicit. Plut. in Solon. Πυθιονίκης, idẽ.

Στροβαίνικος, qui vel quæ versando aut exagitando vincit. Hesyc.

Συννικάω, simul vinco. Eurip.

Ὑπερνικάω, longè supero: vnde pass. apud Greg. ψαλμῳδίαις θρήνοις ὑπερνικώμεθα.

Φερένικος, victor. idem quod νικοφόρος.

Νίμμα, vide in Νίπτω.

N I Ν, apud poëtas significat ipsum, ipsam, ipsum: Μιν. Eurip. in Oreste, ἐγὼ νιν ἐξέσωσα, ego ipsam seruaui. Ibidem Ὅς νιν φονεῦσαι μητέρ' ἐξηνάγκασα, qui ipsum occidere matrem coegi. Apud Theocr. idyll. 1. τὶν ponitur pro αὐτὸ vbi refertur ad δέπας. Soph. pro αὐτὰ vsurpari dicitur.

Ν Ι Π Τ Ω, F. ψω, lauo. Odyss. τ. ἐπεὶ νίψεν τε καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαίῳ. Od. ψ. Τοῦ σε πόδας νίψω.

Νίπτομαι, lauor. Theocr. idyll. 15. ὁκαῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι. Et actiuè pro Νίπτω. Odyss. β. Νιψάμενος χεῖρας πολιῆς ἁλὸς εὔχετ' Ἀθήνῃ. Sic & Od. ο. & apud Athen. l. 4.

Νίμμα, τὸ, aqua qua manus ablutæ sunt. Hesych.

Νιπτὴρ, ῆρος, ὁ, malluuium: vas lauandis manibus: Ioan 13.

Νίπτρον, ου, τὸ, aqua lauandis manibus aut pedibus. Athen. l. 9. Poll. lib. 10.

Νίζω pro νίπτω, Tarentinorum lingua dicitur, teste Eust. Il. λ. ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν Νίζ' ὕδατι λιαρῷ. Od. τ. Νίζε δ' ἄρ' ἄνακτα ἑὸν ἄναχθ' ἑόν.

Νίζομαι, idem quod Νίζω Odyss. ζ. Αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμοῦ χρόα νίζετο δῖος Ὀδυσσεύς.

Composita.

Ἄνιπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, illotus: vt χεῖρες ἄνιπτοι. Hesiod. in Erg.

Ἀπονίπτω, seu potius ἀπονίπτομαι abluo. Plato in sympos. ἐλθὼν τὰ εἰς Λύκειον, ἀπονιψάμενος &c. Athen. lib. 4. δεῖ τὸ δεῖπνον σπονδὰς ἐποιοῦντο, καὶ ἀπονιψάμενοι τὰς χεῖρας.

Ἀπόνιμμα & ἀπόνιπτρον, aqua qua manus lotæ sunt, seu quæ decidit post ablutionem manuum. Athen. l. 9.

Ἀπονίζω, idem quod ἀπονίπτω. Plato in symp. καὶ ἐμὲ ἔφη ἀπονίζειν τὸν παῖδα, iussit ministrum dare mihi aquam.

Ἀπονίζομαι, idem. Il. κ. ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ.

Decomp. Ἀναπόνιπτος, qui se nõ lauit: vel qui ablui nequit.

Ἐναπονίζω, abluo in. Herodot.

Ἐξαπονίζω abluo ex Od. τ. τοῦ πόδας ἐξαπονίζειν.

Διανίπτω & διανίζω perluo, seu eluo, aut abluo: prius apud Athen. lib. 11. posterius apud eundem, lib. 3.

Δύσνιπτος, qui ægrè lauari seu elui potest, penè illuibilis seu ineluibilis. Apud Soph. in Thrach. δύσνιπτος γραφὴ, quæ ægrè deleri potest.

Ἐκνίπτω, eluo: propriè, sordes manuum aut pedum. Item expio & abstergo. Plato epist. 8. ταῦτα γὰρ ἀνίατα, καὶ οὐκ ἄν ποτέ τις αὐτὰ ἐκνίψειε.

Ἔκνιψις, elutio. Hesych.

Dec. Δυσέκνιπτος, qui difficulter elui potest. Plato de rep. l. 2.

Ἐπινιπτρὶς κύλιξ & Μετανιπτρὶς, item Μετάνιπτρον, poculum quod lotis à cibo manibus affertur. Poll. l. 6. Athen. l. 11. [τας.

Κατανίπτω, abluo. Luc. in Lexiph. κατανίψων ἀπὸ γλώττης ἀναπ-

Καταvίπτης, Athenis dicebatur qui peplum Palladis infra sordidatum abluebat. Etymol.

Καταvίζω, diffundo, transfundo.

Κυσονίπτης, natium seu pudendorum lauator. Hesychio scortator. ἀπὸ τοῦ ἀσελγῶς ἀκολαστευόντος.

Μεταvίζω, refundo in aliud vas.

Ποδανιπτὴρ, peluis in qua pedes abluuntur. Athen. l. 11. Ποδάνιπτρον, ipsa aqua qua pedes abluuntur. Dicitur & Ποδανιπτὴρ & ποδανίπτρον Od. τ.

Ὑπονίπτω, subtus lauo vel aliquantum lauo. Athen. l. 13. ὑπονίψασθαι τοὺς πόδας αὐτοῦ.

Χερνίπτω, manus lauo. Lycophr.

Χερνίπτομαι, idem. Il. α. & apud Lysiam.

Χέρνιμμα, manuum lotio. Poll.

Χέρνιψ, aqua qua abluuntur manus ante cibum. Od. α. sumitur & pro lauacro & ipsa manuũm ablutione: apud Thuc. l. 4. Et pro ipso vase: apud Athen.

Χερνιβον, τὸ, idem quod χέρνιψ quum pro vase sumitur. Il. ω. Pro eodem dicitur Atticè χερνιβεῖον, teste Athen. l. 9.

Χειρόνιπτρον, & χερόνιπτρον, peluis in qua manus abluuntur, malluuium. Est etiam aqua qua manus abluuntur. Etymol. Item manuum ablutio seu lotio. Diosc. l. 1. c. 6.

Νίσσομαι, vide in Νείσσομαι.

Ν Ι Τ Ρ Ο Ν, ου τὸ, nitrum: succus concretus sali simillimus: de quo Diosc. l. 5. c. 130. & Plin. l. 31. c. 10. * Etymol. deducit παρὰ τὸ νίζειν τὸ νίπτειν, quòd abluendi purgandique habeat facultatem.

Νιτρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nitrosus, nitri naturam imitans, item nitri saporem referens.

Composita.

Ἀμμόνιτρον, arena nitro mista. Plin. l. 36. c. 27.

Ἀφρόνιτρον, ου, τὸ, aphronitrum, spuma nitri. Gal. l. 4. simpl. pharm. Aet. l. 2. c. 6.

Ἐκνιτρόω ῶ, nitro eluo, seu nitro perfrictum expurgo. Alexis apud Athẽ. l. 6 Ταχὺ σώματ' εἰς τὸ φανερὸν ἐκνενιτρωμένα ὄψει.

Προεκνιτρόω, (*decomp.*) nitro prius perfrico. Diosc. l. 5. c. 1. δεῖ δὲ προεκνιτροῦν τὸν τόπον.

Ν Ι Φ Ω, F. ψω. P. φα, ningo. Il. μ. Ἤματι χειμερίῳ ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς Νιφέμεν. Athen. l. 6. νιφέτω μὲν ἀλφίτοισι, ψακαζέτω δ' ἄρτοισιν, ὑέτω δ' ἔτνει. Itẽ madefacio, irrigo. Pro eodem scribitur & νείφω. vnde aor. 2. ἔνιφον & præt. med. νένοφα, quo Aristophanẽ vsum esse testatur Herodian. gram. apud Eust.

Νίφομαι, niue conspergor, niue obtegor. Plut. sympos. 3. εἰ ἐρεσθεὶ καὶ πνευματώδεις, καὶ νιφόμενοι τόποι. Item irrigor, madeo. Philo de vita M. l. 3. τῆς χώρας οὐχ ὑετῷ νιφομένης.

Νιφὰς, άδος, ἡ, nix aceruatim seu confertim & cum vehementi impetu decidens. Il. μ. νιφάδες δ' ὡς πῖπτον ἔραζε. Ibid. ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτωσι θαμειαί. Metaphoricè apud Chrysost. de sacerd. τὸ βάλλειν τὰς νιφάδας, sagittas instar niuis confertim decidentes. Pro νιφάδα per apocopen dicitur νίφα, apud Hesiod. in Erg. Sic dicitur etiam τὸ μικρὸν τόδε, quod & ψακάς. Aristoph. in pace. Item gutta. Hesych.

Νιφετὸς, idem cum νιφάς. Od. δ. Aristot. de mundo.

Νιφετώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, niuosus, niualis. Aristoph.

Νιφόεις niuosus, niualis, ninguidus. Il. ν. ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικώς. Sic & Odyss. τ. & alibi apud Hom. Item niueus: vt νιφόεν κάρα, apud Nic. in Ther.

Νίφος. Γνόφος Νεφρὲς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita à νίφω.

Ἀγάννιφος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde niuosus seu niualis, seu niuibus obrutus. Iliad. α.

Ἐπινίφω, ningo super, niue obruo. Xen. ὅταν δὲ ἐπινίφῃ καὶ ᾖ βορρᾶς, τὰ ἴχνη ἔξω πολὺν χρόνον δῆλα. Item in superficie irrigo. Philo de vita M. l. 1.

Καταvίφω, ningo deorsũ. Aristop. in nub. καὶ κρημνοὶ καταvίφει.

Πολυνιφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, multa niue tectus. Eurip. in Helen.

Ὑπονίφω, aliquantum seu leuiter ningo: Thuc. l. 3.

Νοερὸς, νοέω, &c. vide in Νόος.

Ν Ο Θ Ο Σ, (& aliquando ἡ) nothus, spurius, non legitimus. Il. ν. νόθος υἱὸς Οἰλῆος θείοιο. Sic & Il. π. & β. & alibi apud Hom. Metaphoricè etiam vsurpatur: vt, νόθος λογισμὸς, apud Philop. in 1. post anal. & Themist. A Suida exp. etiam ξένος.

* Suidas & Eust. factum esse dicunt ex particula νο habente vim priuandi, & nomine θεῖος: vt ita dicatur quasi ἐστερημένος τοῦ θείου, i. τῆς ἐξ ἐννόμου γάμου γενέσεως, Etymologus verò ab ὀνῶ quod est μέμφομαι & βλάπτω, fieri ait ὄνοθος, & abiiciendo ο, vertendoque τ in θ, dici νόθος.

Νόθως, illegitimè, spuriè, adulterinè, aut etiam fictè. Hesych.

Νοθεία, ἡ, q. d. spuritas: vt ἐνέχεσθαι νοθείᾳ, idem quod νόθον εἶναι, spurium esse. Plut. in vita Themist. Νόθεια, siue νοθεῖα, τὰ, ad nothos pertinentia bona. Harpocr.

Νοθεύω, q. d. nothum reddo: adultero, corrumpo, vitio, Synes. epist. 143. νοθεύοντας τῇ μεταποιήσει τὸ ὑπηρετούμενον αὐτῆς. Exponitur etiam alieno seu abalieno, decipio, adulor. Hesych.

Νοθεύομαι, adulteror, corrumpor. Item pro adulterino habeor, seu notho aut spurio. in vita Thucyd. λέγουσι δέ τινες τὸν ὄνομα ἐγγίων ἰσορίαν νομίζεσθαι.

Νόθευσις, adulteratio &c. Suid.

Ὀθνεῖος, alienigena, externus, peregrinus: quasi νοθεῖος καθ' ὑπέρθεσιν. Plat. in epist. & Apol. Arg. [illegible] Sic & μῶ-[illegible] ὀθνεῖν, apud Theocr. in epigr.

Composita.

Ἀνόθευτος ὁ & ἡ, non adulteratus, non spurius. Interdum & purus, syncerus. Suid. & Hesych.

Ἀνόθως, syncerè, verè, purè: more eorum quæ non sunt spuria & adulterina. Hesych.

Μισόνοθος, qui nothos odit. Epigr.

Νομαδικός, &c. Νομάς, &c. Νομή, vide in Νέμω.

ΝΟΜΟΣ, ὁ, lex (ἀπὸ τοῦ νέμειν) à tribuendo: quod vnicuique suum tribuat, vel à νέμω significante administro, quòd omnia administret, aut iubendo aut vetando: ideòque etiam à Chrysippo definitur, regina diuinarum & humanarum rerum. Plato tamen lib. 12 de legibus ludens ait νόμον quasi νοῦ [illegible] esse appellatum.) Ab Aristot. sic definitur, νόμος ἐστὶ λόγος ὡρισμένος καθ' ὁμολογίαν κοινὴν πόλεως, μηνύων πῶς δεῖ πράττειν ἕκαστα. Dicitur autem ἐκ τοῦ νόμου seu κατὰ νόμον ex legis præscripto, vt lex iubet: & παρὰ τὸν νόμον, contra legem, contra legis præscriptum, aut non legitimè, apud Xen. Plu. &c. In sacris literis ponitur νόμος peculiariter pro lege Dei tradita per Mosen, aut etiam pro Mosis & aliorum prophetarum scriptis. ¶ Item consuetudo, mos, vel ritus. Oppian de venat. l. 3. [illegible] θήρεσσι νόμος Xen. νόμος γὰρ ἐστὶ φυλεῖν Sic & apud Herodian. l. 4 & 5. Οἱ νόμοι mores. Soph. in Aiace αὐτὸν νόμοις φανεὸς πολὺ ἀμείνω. ¶ Item cantilena, carmen: aut carminis certa quædam modulatio, modo musices: vt ὄρθιος νόμος, apud Aristoph. Plut. in opusculo de musica putat huic nomini datam fuisse hanc signif. ob certam modulationis legem cui carmina adstricta esse solebant. Aristoteles verò quærens cur νόμοι vocentur αἱ ᾠδαί, id inde esse dicit, quòd antequam literas scirent, cantarent leges, ne eas obliuioni traderent: eúmque morem apud Agathyrsos mansisse: quod confirmat Athen. li. 4 [illegible] Χαρώνδου νόμοι παρ' οἶνον. ¶ Νομός autem vide in Νέμω.

Νομικός, ὁ, legalis, ad legem pertinens seu ad leges: vt νομικὴ στάσις, apud Hermog. & νομικὸν ζήτημα, in ep. ad Titum c. 3. Item legis peritus seu legū iurisconsultus. Plut. in quæst. Rom. Matth. 22. Luc. 7. &c. Et νομικὴ τέχνη, scientia legū, iurisprudētia.

Νομικῶς, ex legum præscripto: vel vt consentaneum est iurisprudentiæ. Plut. περὶ δυσωπίας.

Νόμιμος ὁ & ἡ, legitimus. Item æquus, iustus. Xen. Plut. Arist.

Τὸ νόμιμον, lex, institutum apud Thuc. Plat. & Xen. pæd. 8

Νομίμως, legitimè, vt legibus seu æquitati legum consentaneum est. 1. ep. ad Tim. 1. & 2. c. 2.

Νομίζω, lege sancio, vel moribus instituo: Thuc. l. 1 [illegible] νομίζειν. Plato in Minoë, πολλὰ γὰρ [illegible] τῆς [illegible] ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ νομίζουσι. Exponitur etiam vsurpo, vt apud Aristoph. in Nub. νομίζεται δέ σε ταυτὰ χρὴ μυστήρια. ¶ Item existimo, puto, sentio. Dem. νομίζω πάντας εἰδέναι. Xen. [illegible] καὶ ματαίους ἐνόμιζεν εἶναι.

Νομίζεται, in more positum est, solenne est. Synes. οὐ γὰρ [illegible] ἐπ' ἐκφοράν. Τὸ νομιζόμενον, quòd vsu receptum est. Item quod lege est sancitum, Plato in Minoë. Aristoph. in Pluto νομίζεσθαι, existimari, putari, Plat. in Gorg.

Νόμισμα, τὸ, mos receptus, schol. Aristoph. Item quod lege sancitum est. Esdræ l. 2. Plerunque idem quod Latinis numisma. Arist. pol. lib. 1. eth. 4. c. 1. & l. 5. c. 5. ¶ Metaphoricè apud Luc. in Lexiph. [illegible] τῆς φωνῆς παρακόπτειν.

Νόμισις, ipsa actio τοῦ νομίσαι. Thuc. l. 5.

Νομιστεύεσθαι, Suid. exp. νομίμως διοικεῖσθαι, legitimè administrari.

Νόμαιον ὁ, τὸ, lex aut mos. Τὰ νόμαια, ritus, instituta, sæpè apud Herodot. vt in Thal. νόμαια τὰ νικεῖ πάτρια.

Composita.

Ἀθυρσόνομος, ὁ & ἡ, temerè & sine delectu vtens legibus. Hes. propriè qui leges suos ludos facit. Compositum enim est ex ἀθύρω, ludo.

Ἀλλοτρινομέω, ῶ, alieno more viuo, seu alienas leges imitor. Theodor. in lib. de mensibus.

Ἄνομος, q. d. exlex, lege carens, iniquus, flagitiosus.

Ἀνόμως, inique iniustè scelerate Isocr. in Paneg.

Ἀνομία, vita exlex. Item iniquitas, iniustitia Plut. in Erot. Isocr. in Archid. Ἀνομίαι, peccata, delicta in sacr. lit.

Ἀνομέω, ῶ, f. ήσω, iniquè ago, pecco, contra legem. Herodot.

Ἀνόμημα τό, iniquum factum, flagitium. (ἀνομίαν εἰς ἱερόν.

Ἀνόμιμος, illegitimus Plato.

Ἀντινομία, ἡ, legum inter se repugnantia, leges contrariæ. Herm.

Ἀντινομικός, pertinens ad ἀντινομίαν, seu ἀντινομίαν habens, vt ἀντινομικὸν ζήτημα apud Plut. sympos. 9.

Αὐτόνομος, qui suis legibus viuit, qui nullius imperio subest. Thuc. l. 2. Xen pæd. lib. 1. & alij.

Αὐτονόμως, suis viuendo legibus, suo vtendo iure.

Αὐτονομία, ἡ, potestas viuendi suis legibus, vel suo iure vtendi. Isocr. in Euag. Greg.

Αὐτονομέομαι, οῦμαι, meis legib. viuo. Thuc. l. 1. Dem. Phil. 2.

Γαστρονομία, leges de ventre alendo.

Δευτερονόμιον, τό, secunda seu secundaria lex: ita inscribitur quintus liber Mosis, quoniam in eo repetitur lex in monte Sina accepta coram iis, qui in ipso monte Sina priorem non audierāt.

Δυσνομία, malarum legū institutio, leges malæ, in Solonis elegiis.

Ἔκνομος, exlex. Item scelestus, nefandus. Orph. in Argon. & Philo de vita M. l. 3.

Ἐκνόμως, præter modum, enormiter. Aristoph. in plut. Exponitur etiam vehementer, magnoperè. Hinc superlat. ἐκνομώτατα, apud eundem ibid.

Ἔννομος, (q. d. inlex) legitimus, legibus & æquitati consentaneus, Luc. de hist. scrib. Act. Apost. cap. 19. Item qui est subiectus legi, sublex, vt exp. Ambros. in 1. epist. ad Cor. c. 9. v. 21.

Ἐννόμως, legitimè. Arist. rhet. l. 1.

Ἐπινομὶς ἰδος, ἡ, dialogus quidam Platonis dictus existimatur quasi appendix legum Apud Athen. l. 3. est strena.

Εὔνομος, qui bonis legibus vtitur: vt εὔνομος πόλις legibus benè instituta, apud Pind.

Εὐνομία, bonarum legum constitutio, bonæ leges, bona legum constitutio: aut status sub bonis legibus. Arist. pol. 4. Item æquitas: Plut. Item pro εὐσέβεια, apud Soph.

Εὐνομέομαι, bonis legibus vtor: seu bonis legibus regor. Aristot. polit. 4.

Ἰσόνομος, æquabilitate legum seu iuris vtens. Plut. in symp. sap.

Ἰσονομία, æquabilitas legum seu iuris: ius omnib. par: quod tribuunt leges. Herodot. in Thal. Exponitur etiam æquabilis tributio, apud Plut. de defect. orac. vt sit comp. ex νομὴ vel νέμω, tribuo.

Ἰσονομικός, æquabilitate iuris vtens seu gaudens. Plato.

Ἰσονομικῶς, æquabiliter.

Ἰσονομέομαι, in legum seu iuris æquabilitate viuo. Thuc.

Κακόνομος, qui malis legibus vtitur seu qui prauis est moribus.

Καταναμισματόω [illegible], in nummos conflo: vel conflo in nummos cudendos apud Suid.

Λυσίνομος, legum ruptor Nonn.

Παράνομος, contra leges faciens, legum violator, improbus. Xē. apomn. l. 1. Item contra leges factus. Plerunque de re dicitur vt apud Plut. in Alcib. & ad Colot. Dem. pro cor. & Τὸ παράνομον, interdum dicitur ipsum crimen τοῦ παρανόμου: vt apud Æschin contra Ctesiph.

Παρανόμως, contra leges, præter ius & æquum. Exponitur etiam præter receptam consuetudinem apud Thuc.

Παρανομία, ἡ, insolentia legibus repugnans: nequitia, improbitas, iniquitas contra leges, fas & æquum commissa. Exponitur etiam, scelus flagitium, apud Isocr. in Busir. encō. propriè verò est habitus committendi scelera & contra leges agendi vt apud eundem in Areop. Exponitur etiam, lex male lata, apud schol. Demosth.

Παρανομέω, contra leges facio, seu contra ius & æquum. Arist. δεῖ τηρεῖν ὅπως μηδὲν παρανομῶσι. Antiph. πολὺ τῆς γὰρ ἐστὶ δίκαιον τοὺς εἰς τὴν πατρίδα τι παρανομοῦντας ἰδίους [illegible] εἶναι νομίζειν. Item legem legibus contrariam fero. Dem. contra Leptin.

Παρανομεῖσθαι, contra leges malis affici, contra ius violari & suo iure priuari Dem. in Mid. δεινὰ φάσκων πάσχειν καὶ παρανομεῖσθαι.

Παρανόμημα, τό, quod contra leges & ius factum est, peccatum, delictum. Thuc. l. 7.

Χειρονόμος, qui certa quadam lege & arte manus motitat, ita vt concinnè gesticuletur.

Χειρονομία, lex gestus, vt Fab. exp. lib. 1. c. 29. Exponitur à quibusdam manuum certa cum lege motus, item saltatio gesticulatrix. Athenæus saltationem illam quæ πυρρίχη dicebatur sic etiam nominatam fuisse scribit l. 14.

Χειρονομικός, ad chironomiam pertinens: seu in quo vtimur chironomia.

Χειρονομέω, manus certa lege motito, concinnos gestus edo. Herodot. in Erat. τοῖς ποσὶν ἐχειρονόμησε, pedibus sublatis edidit gestus quales manibus edi solent. Vtitur & Xen. in symp. & Pausan. Eliac. l. 2. (Poll. ex Cratino.

Χειρονομησείω, chironomicam gesticulationē edere cupio.

ΝΟΟΣ, (pro quo in soluta oratione per contractionem νοῦς) mens, animus. Od. α. Εἰπέ μοι εἰρομένῳ τι νύ τοι νόος ἔνδοθι στήθεσσιν; Od. σ. νόος δ' οἱ ἄλλα μενοίνα. Exponitur etiam (pro variis loquendi generibus) sententia, cogitatio, consilium: vnde ἐν νῷ ἔχειν, cogitare, Plato de rep. l. 1. Et κατὰ νοῦν ex animi sententia. Thuc. l. 4. Sic Il. Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει, nemo meliorem sententiam cogitabit, seu nemo melius consulet. Item sensus. Aristoph. [illegible] νοῦν δ' ἔχει τινα; quis horum verborum est sensus? Sic Synes. ep. 3 [illegible] νοῦ τῆς ἐπιστολῆς, malè affectus es sensum epistolæ. Exponitur etiam, ratio, seu causa, apud eundem.

Genit.est νοὸς & νῦ. Dat. νῷ & aliquando νοΐ. Accusat. νόον, νῦν. Pluralis quoque nominat. νόες & accus. νόας inuenitur apud theologos. Dion. Areop. Greg. Synes. in hymnis, & Damasc. Factum esse ex νέομαι, i. πορεύομαι scribit Eustat. quòd mente nihil celerius moueatur.

Νοερὸς, ᾶ, ὁ, (q.d. mentalis) intellectualis: vt νοεραὶ φύσεις & νοεραὶ δυνάμεις. Apud Dion. Areop. & Nazianz.

Νοερῶς, q.d. intellectualiter: Gennad. ὁ Θεὸς ζῇ νοερῶς, καὶ ἔστι νῦς ἀτελεύτητος.

Νοέω, ῶ, mente agito, in animo verso, cogito. Il. α. οὐδέ τι πώ μοι Πρόσθεν γ' ἔτλημεν εἰπεῖν ἔπος ὅ, τι νοήσεις. Exponitur etiam in animum induco. Il. θ. Αἰεὶ γάρ μοι ἔαδεν ἐνὶ φρεσὶν ὅ, τι νοήσω. Et in animo habeo, volo. Il. α. νοέω δὲ καὶ αὐτὸς ἐν ἀγορᾷ τοι λῦσαι. Item animaduerto, intelligo. Od. ν. ἐπεὶ νοέω κακὸν ὔμμιν Ἐρχόμενον, Hesiod. in Erg. ὅτε δ' ἤ κακὸν εἰσ' ὁρόωντα. Item prudens sum, sapio. Il. α. Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ. Item video, cerno. Il. γ. Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδής.

Νόημα, τὸ cogitatum, cogitatio. Item consilium. Od. ζ. κ. & alibi apud Hom. Item mens: Hesiod. in Erg. In soluta oratione exp. sensus, vel sensus animi: vt apud Ammon. Item notio: vt τὰ πρῶτα νοήματα primæ notiones. Themist. Et de omni intellectu, teste Fab. lib. 8. cap. 5. Τὰ νοήματα apud Rhetores pro sententiis, & iis etiam quæ alio nomine dicuntur ἐνθυμήματα. Dion. Halic. de Isocr. & Lysia.

Νοήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mentis compos, prudens, poeticum vocabulum. Il. ψ. Od. μ.

Νόησις, εως, ἡ cogitatio, seu actio ipsa cogitandi, aut agitandi mente quidpiam. Exponitur etiam, intelligentia: apud Plat. in Timæo. & Plut. de prud. animal.

Νοητὸς, ῆ, ὸν, (q.d. intelligibilis, vel mente perceptibilis) qui intelligentia comprehenditur, sub intelligentiam cadens. Plato in Timæo, Plut. de primo frig.

Νοητῶς (q.d. intelligibiliter) ita vt intelligentia comprehendatur, ita vt mente percipiatur seu percipi possit.

Νοητικὸς, ῆ, ὸ, intelligendi facultate seu vi præditus. Arist. de gen. an. l. 2.

Νοΐδιον, ου, τὸ cogitatiuncula, & sententiola: apud Aristop. in Equit.

Κοέω, ῶ, Ionicè pro νοέω dicitur Aristoph. schol. & Suid. & Eust. Vtitur eo verbo inter alios Callimachus.

Κοάω, ῶ, audio, intelligo. Plut. in Cimone.

Γινώσκω, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita ex νόος & νοέω: quorum quæ in ος desinunt, apud poetas plerunque inueniuntur: quæ verò in ως in soluta oratione vsurpantur.

Ἀγνοέω, ῶ, q.d. non intelligo, nō cognosco, ignoro. Dem. pro cor. τὸ δ' αἴτιον ὑμεῖς ἀγνοεῖς. Isocr. ad Dem. πολλοὶ τὴν ἀλήθειαν ἀγνοοῦσι. Cū accus. person. nō agnosco. Od. ω. Αἶψ' ἐμ' ἐπιγνοίη, &c. Ἡ' ἄγνοιά πολιν χρόνον ἀμφὶς ἐόντα. Xē. pæd. 7. αὐτοῦ ἐμαυτῷ. Exponitur etiam, ignosco, vt ἀγνοεῖν τὴν ἁμαρτίαν.

Ἀγνοίομαι, οῦμαι ignoro. Æsch. contra Ctesiph. ἠγνοημένος ὅστις καὶ πῶς ποτε βέλτιστος.

Ἀγνόημα, τὸ, ignoratio. Greg. Significat etiam peccatū per ignorantiam & imprudentiam commissum, apud Areop.

Ἄγνοια, ἡ, ignoratio. Dem. pro cor. Athen. l. 6. Plut. &c. Item ignorantia, siue imprudentia. Dem. contra Mid. & Phil. 3. Xen. pæd. 3.

Decomp. Ἀμφαγνοέω ex parte ignoro. Ammon.

Ἀγχίνοος & per contractionem ἀγχίνους q. d. qui in propinquo mentē habet: ingeniosus perspicax, solers. Od. ν. ἐπητής τ' ἐστὶ καὶ ἀγχίνοος. Xen. pæd. 1. δόξα τὸ ἀρχαῖος εἶναι ταχὺ ἀπεκρίνετο. Comparat. ἀγχινούστερος, solertior, superlat. ἀγχινούστατος, solertissimus.

Ἀγχινόως, solerter, sagaciter, ingeniosè. Aristot.

Ἀγχίνοια, ἡ, solertia, ingenij acumen siue acrimonia, qua cuiusque rei causa non longo tempore considerata reddi potest. Aristot. post. an. l. 1. c. 22.

Ἀερσίνοος, ου, ὁ, attollēs mentem, i. superbus. Epith. cacodæmonis. apud Non. Compositū ex Æolico futuro ἀέρσω verbi ἀείρω & νόος.

Ἀμαρτίνοος, mēte errans, cuius mēs est praua. Hesiod. in Theog.

Ἀμερσίνοος, mente priuans.

Ἀμφιγνοέω, aliqua ex parte cognosco. Plut. in Pelopida, τῶν Σπαρτιατῶν ἀμφιγνοούντων τὸν τόπον. Exponitur etiam, dubito seu ambigo. Isocr. ad Nicocl. ἵνα περὶ ὧν ἂν ἀμφιγνοῇς, ἔχῃς τοὺς συνδοκιμάζοντας. Plato in Gorg. ἀμφιγνοεῖ ἐφ' ἑκάστῳ λέγῃς. Cum accus. apud eundem in polit. ταυτά δ' ἔγωγε ταῦτα ἐν ἄλλοις ἀμφιγνοοῦντες πάλιν δόξητε διὰ τὰ λόγου. Scribitur & ἀμφινοέω.

Ἄνοος, & ἄνους amens, demens, stultus. Il. φ. ἄνοον κραδίην ἔχες. Plato ep. 8. λόγος ἄνους.

Ἄνοια, ἡ amentia, dementia, stultitia. Plato polit. 2. Isoc. in Panath.

Ἀνοήμων non compos mentis, insipiens, stultus. Od. β. & ρ.

Ἀνοησία, ἡ q.d. intelligentia, seu intelligentiæ carentia: insipientia, stultitia.

Ἀνόητος, (q.d. intelligibilis) qui intelligi non potest. Itē act. qui non intelligit. Plato in Timæo. Item, insipiens, stultus. Plato, Plut. Xen. Τὰ ἀνόητα exp. res venereæ, apud Aristop. in Nub.

Ἀνοήτως, q. d. intelligibiliter, ita vt intelligi non possit, plerunque pro, stultè, insipienter. Luc. de hist. scrib.

Ἀνοησία, Atticè, pro ἀνοησία, insipientia, stultitia.

Ἀνοηταίνω, insipiens sum seu stultus. Plato in Philebo. Dicitur & περὶ τὸ ἀφροδισιάζειν teste schol. Aristoph. & Suid.

Ἀνοητεύω, pro eodem.

Ἀπόνοια, ἡ, amentia vecordia, cæcitas mentis. Dem. pro cor. & Plut. in Alcib. Item vesana quædam confidentia, desperatio quædam vesana. Thuc. l. 1. Item vesana quædam insolentia & animi elatio. Luc. Chrysost.

Ἀπονοέομαι οῦμαι, q.d. mentem & intellectum abiicio: nullā mei rationem habeo, perinde ac si mentem amiserim. Plut. in Sol. πυνθανομένοις τισὶ πῶς οὕτως ἀπονοεῖται τῷ γήρᾳ πιστεύων. quærentib. qua re fretus vecordi quadam fiducia concepta omne periculū adiret, &c. Luc. ὅμως τολμᾷ, νεανίσκον ἄξιον ἀπονενοημένος νεανίσκου, dignum adolescente qui ex desperatione vecors & amens factus est. Ἀπονοεῖσθαι exp. etiam insolescere, seu vesana quadā insolentia efferri, apud Chrys.

Ἀπονενοημένως, (aduerb.) amenter, vesanè, nulla sui ratione habita: vnde ἀπονενοημένως διακεῖσθαι, apud Isocr. in Archid.

Ἀρίστονοος, optima mente præditus.

Βραδύνοος, seu βραδύνους, qui tarda est mente & ingenio.

Βραδύνοια, tarditas mentis seu ingenij. Laert.

Βριθύνοος, grauem mentē habens, i. prudentem. In Epigr. Βριθύνοος dicitur Apollo quòd grauē mentem faciat & prudentem.

Διάνοια, ἡ mentis agitatio, cogitatio, vnde διανοίᾳ θεωρεῖν, Isoc. & καλεῖν τὴν διάνοιαν, Thuc. l. 1. Interdum pro ipsa mente & animo, vt apud Aristoph. eth. 6. & 10. c. 3. Est etiam vna ex facultatib. animæ media inter νοῦν & αἴσθησιν, & propriè circa mathematica versatur, vt docet Plato. lib. 6. de rep. & in sophist. & Plut. in quæst. Platon. Item sententia, sensus. Plut. in sympos. sept. sap. διάνοιαν ταύτην ἔχει τὰ γεγραμμένα. Sic & apud Rhetores status ῥητοῦ καὶ διανοίας inter se opponuntur.

Διανοέομαι οῦμαι, mente agito, cogito, in animo habeo. Plut. in Camillo, διενοοῦντο μάχην συνάπτειν, cogitabant de conferendo prælio. Exponitur etiam sentio statuo: Aristot. de mundo, ταῦτα χρὴ καὶ περὶ θεοῦ διανοεῖσθαι. Apud Lucian. διανοηθεὶς κακῶς ὑπὲρ τῶν ἰδίων exp. rebus suis malè consulens. Item affectus sum, eo sum animo. Plato polit. lib. 1. διανοεῖσθαι πρὸς τοὺς ἀρχομένους.

Διανόημα, τὸ cogitatum, cogitatio. Item commentatio, sententia. Hermog.

Διανόησις, ἡ ipsa actio cogitandi: Plut. in lib. vtra animantia sint prudentiora.

Διανοητικὸς, ῆ, ὸ, ad cogitationem pertinens: seu in cogitatione & commentatione positus. Aristot. eth. l. 2. Item cogitatione & commentatione valens, ingeniosus. Τὸ διανοητικὸν, vis animi commentatrix. Damascen.

Decomp. Ἀδιανόητος, cogitatione non comprehensibilis. Τὰ ἀδιανόητα, dicuntur etiam quæ verbis apertis occultos sensus habent. Fab. l. 8. c. 2.

Προδιανοοῦμαι, antè cogito.

Προσδιανοοῦμαι, insuper cogito.

Διχόνοια, duplex seu bifaria sententia mentis. Hesych.

Διχονοέω, dissentio, dissideo. Idem.

Δύσνοος & δύσνους, qui mala est mente aduersus aliquem, maleuolus. Thuc. l. 2. δύσνους τῇ πόλει.

Δύσνοια maleuolentia. Hesych.

Δυσνοέω, maleuolentia prosequor, infensus sum.

Δυσνόητος, qui vix intelligi potest. in ep. Pet. 2. c. 3.

Δυσνοήτως, ita vt difficulter intelligi queat.

Ἐγερσίνοος mentem excitans. Nonn.

Εἰσνοέω, vnde εἰσενόησα, animaduerti aut vidi: apud poëtas.

Ἔκνοος & ἔκνους, amens, demens. Hesych. & Suid.

Ἔννοος & ἔννους, mentis compos mente præditus. Plut. Exponitur etiam intelligens, apud Plat. in Timæo. Item prudens, apud Synes.

Ἔννοια, ἡ, mentis adiectio ad rem aliquam, cogitatio, aut actio ipsa concipiendi aliquid mente. Xen. Pæd. 1. Dem. in orat. ad epist. Philip. Exponitur etiam, notio, intelligentia à Cic. in Top. Sic & apud Plut. περὶ ἐννοιῶν. Item, sententia: Hermog. Item, coniectura. Polyb. l. 1.

Ἐννοέω, ῶ, mente concipio, cogito. Plato in polit. τοῦτο οὐκ ἐννοοῦμεν. hoc non animaduertimus. Xen. pæd. 2. ἐννοῶ ὅτι ἐληλύθασι μὲν σὺν ἡμῖν οἱ μὲν καὶ βελτίονες, οἱ δὲ καὶ μείονος ἄξιοι, &c. Item recordor. Plato in Minoë ἴσως οὐκ ἐννοεῖς· ἀλλ' ἐγὼ &c. Plu. de Pomp. οὐκ ὅτι ἦν Μάγνος ἐννοῶν, ἑαυτὸν ὑπομνήσας, non recordatus se esse Magnum.

Ἐννοοῦμαι, idē. Xen. pæd. 5. ἅμα δ' ἴσως καὶ ἐκεῖνο ἐννοεῖτε. Sic Herod. in Polymn. ὡς δὲ οἱ λοιποὶ τῶν συμμάχων ἐννόησαν, &c.

Ἐννόημα, τὸ, mentis conceptus, cogitatum. Aristot.

Decomp. Ἀνεννόητος, qui non intellexit, vel qui non recordatur. Polyb. hist. 2.

Διεννοέομαι, idem quod ἐννοοῦμαι. Herodot. in Polymn. οὔ τοι μὲν δὴ οὕτω διεννοέοντο ποιέειν: Ionice pro διενοοῦντο.

Συνεννοέομαι, mecum cogito, apud me cogito. Eust.

Ἐπίνοια,

Ἐπίνοια, ἡ, quod quis excogitauit, commentum: vel, solertia qua quis excogitat & comminiscitur. Aristoph. in Vesp. Greg. Itẽ cogitatio, Thuc. l. 3. Et ἐπίνοιαν ποιεῖσθαι, cogitare. Polyb. l. 1.

Ἐπινοέω, excogito, comminiscor. Thuc. l. 1. ἐπινοῆσαι ὀξεῖς καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ ὃ ἂν γνῶσι. Interdum mente agito, cogito. Luc. in Nigrin. καὶ ὅλως μικρὸν ἀπέστι οὐδ' ἐν ἐπινοῶ. Exponitur etiam animaduerto, apud Plut. in Pericle. Item destino, in animum induco: vt ἐπινοέω ποιῆσαι. Herodot.

Ἐπινοέομαι, excogitor. Synes. Et actiuè, in animum induco: Herodot. ἐπενοήθη θαλασσοκρατεῖν. Apud Phalar. ἐπινοοῦμαί σοι, animum tibi intendo.

Ἐπινόημα, commentum. Ἐπινοηματικός, qui prompto est ad excogitandum ingenio. Ἐπινοηματικός, idem.

Dec. Ἀνεπινόητος, qui cogitatione comprehendi aut mente concipi nequit.

Ἀντεπινοέω, vicissim seu contra aliũ excogito & cõminiscor.

Προσεπινοέω, insuper excogito.

Εὔνοος, & εὔνους, bene affectus erga aliquem, beneuolus. Thu. l. 2. εὔνους ἀκροατής. Xen. in apol. Socr. τοῖς ἐμοῖς εὔνοις λυπηρόν. De discrimine amici & beneuoli vide Arist. eth. 8. c. 2. Comparat. est εὐνούστερος, beneuolentior.

Εὔνοια, ἡ, beneuolentia. Thuc. Arist. Dem. Xen. &c.

Εὐνόως, & εὔνως, beneuolè. Helych. & Phrynich.

Εὐνοϊκός, ἡ, ὁ, ad beneuolentiam pertinens, ad beneuolentiæ indicium habens. Item beneuolus. Luc. in Tim.

Εὐνοϊκῶς, beneuolè. Xen. Isocr. Dem. hinc compar. εὐνοϊκωτέρως. Dem. & superl. εὐνοϊκώτατα Xen.

Εὐνοέω, beneuolus sũ, beneuolẽtia prosequor. Xẽ. Pęd. 8. οὐ ῥᾴδιον ἐστι φιλεῖν τοὺς μισεῖν δοκοῦντας, οὐδ' εὐνοεῖν τοῖς κακονόοις.

Εὐνοοῦμαι ὑπὸ σοῦ, habeo te beneuolum.

Εὐνόητος, facilis intellectu. Εὐνοήτως, ita vt facilè intelligi (queat.

Decomp. Ἀντευνοέω, vicissim beneuolus sum Xen. pæd. 8.

Θελξίνοος, mentem demulcens Epigr.

Θηλύνους, effœminatus, qui est fœmineo animo. Æschyl. in Pro-(meth.

Κακόνοος, & κακόνους, maleuolus. Dem. Phil. 4. Xen. Pæd. 8.

Κακόνοια, ἡ, maleuolentia, Plut. in Alcib. Xen. Pæd. 3.

Κακονοέω, maleuolus sum: vel malè cogito.

Καταvοέω animaduerto, intelligo, perspicio. Plat. ἔστι δ' ὅμως οὐδ' ἐν ἄλλοις καταvοῆσαι δυνατόν. Thuc. καταvοῶ ὄντας. Xen. κατανοεῖ τούτων.

Κατανόημα, τό, quod ab aliquo animaduersum est seu perspectum: commentum, remedium excogitatum. Aristot. in pol.

Κατανόησις, ἡ, animaduersio, deprehensio. Item cognitio. Greg. apud Plut. κατανόησιν ἑαυτοῦ πολλὴν παρέχει, exp. multam ingenij sui documenta præbet.

Dec. Ἀκατανόητος, qui animaduerti & intelligi nequit.

Δυσκατανόητος, qui vix potest animaduerti & perspici.

Εὐκατανόητος, quem facilè intelligere & animaduertere possumus.

Προσκατανοέω, insuper animaduerto perspicio.

Κλεψίνοος, qui aliud in pectore clausum habet & aliud in lingua promptum, & ita velut fallit animo.

Κουφόνοοι ἔρωτες, apud Soph. in Antig. dicuntur, quoniam amantium mens leuis est & inconstans.

Κρυψίνοος, & κρυψίνους, qui animi sui cogitata occulta tenet nec villi aperit. Helych & Suid.

Μεγαλόνοος, & μεγαλόνους, mentis præstantia præditus & animo magnifico. Et τὸ μεγαλόνουν mentis præstantia.

Μεγαλόνοια, idem quod τὸ μεγαλόνουν, magnificus animus & ingens. Basil. in Epist. ad Hermog. Exponitur etiam magnanimitas apud Thuc. Item superbia. Hesych.

Μετανοέω, post intelligo, post sapio. Plat. in Gorg. τοὺς τὰ προνοῆσαι μὴ δυναμένους μετανοῆσαι γὰρ ἀξίους, qui post intellexerunt. Item, sententiam & mentẽ muto. Xen. pæd. ἐκ τούτου δ' ἠναγκαζόμεθα μετανοεῖν, &c. item me pœnitet resipisco, ad sanam mentem redeo. Synes. ὁ μετανοῶν ἐπὶ σοὶ [illegible] τὸν ἄνδρα. Sic apud Luc. de salt. & sæpe in Nouo Test.

Μετάνοια, ἡ, mutata mens & sententia. Exponitur etiam, resipiscentia, pœnitentia. Paul. in Act. Plut. de discern. adul. ab. am. & in Pericle.

Dec. Ἀμετανόητος, qui pœnitentia non ducitur, pœnitere nescius. Rom. 2.

Ὁμόνοος & ὁμόνους, q. d. parem seu similem mentem habens, vnanimus, concors.

Ὁμόνοια, ἡ, concordia, Isocr. in Areop. Xen. pæd. 5.

Ὁμονοέω, concors sum cõcorditer viuo, consentio. Arist. eth. 9. τὰς πόλεις ὁμονοεῖν φασιν ὅταν περὶ τῶν συμφερόντων ὁμογνωμονῶσι. Xen. Pæd. 4. ὁμονοοῦμεν ταῦτα, in his consentimus.

Ὁμονοητικός, ad cõcordiam pertinens: seu, ad concordiam efficiendam aptus. Item, ad concordiam propẽsus. Arist. polit. 2.

Ὀρθόνοος, qui est rectæ mentis, qui recta & proba cogitat.

Ὀξύνοος, acutè sapiens. Nonn.

Παράνοια, dementia delirium. Aristoph. in nub. & Plat. de leg.

Παρανοέω, q. d. extra mentem sum: deliro, demens sum. Aristop. in nub. ἐμοῦ παρανοήσαντος. Apud Eurip. exp. perperã intelligo.

Περίνοια, mentis conceptus seu comprehensio. Greg. de theolog.

Item solertia, vafrum commentum. Luc. & Greg. contra Iulian.

Περινοέω, mente complector & concipio: Plut. in Phocion. μεγάλα ταῖς ἐλπίσι περινοῶν ὁ Φίλιππος, εἰς Ἑλλήσποντον ἦλθε. Item comminiscor & excogito. Basil. Hom. 11. σύμμετρα τοῖς ἀσθενέσιν οἱ κολακεύοντες αὐτοῦ τὰς εἰσβολὰς περινοοῦσι. Et cum accus. pers. apud eundem in ora. ad iuuenes. Item pro περιττῶς νοῶ. Greg. de Basil. περινοεῖ τῇ διανοίᾳ μεῖζόν τι καὶ ὑψηλότερον.

Περινοέομαι, altiùs & exquisitiùs excogitor. Hermog. de simplicit. (de communibus notionibus loquens) μηδ' ἐν ἔχεσθαι βαθύ, μηδ' ἐπεξειργασμένον.

Περινενοημένως: vt περινενοημένως λέγειν τι, artificio quodã solerter excogitato loqui de re aliqua. Hermog. περὶ δ' εἰμύτητος.

Περινόησις, idem quod περίνοια. Plut.

Dec. Ἀπερινόητος, qui mente seu cogitatione comprehendi nequit.

Περισσόνοος, excellenti mente præditus.

Πολύνοος, & πολύνους, cui multũ est mentis, i. prudẽtiæ & sagacitatis. Eust.

Πολύνοια, ἡ, mens cui multum prudẽtiæ & sagacitatis inest. Dicitur & de oratione sententiosa: apud Plat. de leg. l. 4.

Πρηΰνοος, qui est animo leni & miti: epith. Dei apud Apollinar.

Πρόνοος, & πρόνους, prudens: vnde compar. προνούστερος, apud Soph. in Aiace.

Πρόνοια, ἡ, actio ipsa antè percipiendi aliquid mentè & prouidendi, prouisio. Thuc. l. 6. Exponitur plerunque prouidẽtia: vt apud Herod. l. 3. 2. & 4. hinc & πρόνοιαν ἔχειν τινός, prouidere alicui. Isocr. in Euagor. Et ἐκ προνοίας τι ποιεῖν, dedita opera & consultò aliquid facere. Plat. de leg. l. 9.

Προνοέω, & προνοοῦμαι, antè mẽte percipio, animo prouideo. Plat. in Gorg. τοῦ τὰ προνοῆσαι μὴ δυνατά. Thuc. προνοῆσαι βραδεῖς, τὰ ἐξ αὐτοῦ ἀποβησόμενα. Item prouideo, i. prospicio, consulo commodis alicuius. Luc. τῶν γερόντων προνοεῖν. Xen. pæd. 8. ἑαυτοῦ τοι καὶ δεῖ ὁ προνοῶν ἀδελφοῦ. Idem, ταῦτα ὡς φίλου ὄντος σου προνοούμενος. Item prudens & de industria facio: apud Lys.

Προνοητής, οῦ, ὁ, prouisor. Greg. περὶ φιλοπτωχ.

Προνοητικός, prouidendi solertiam habens: vel ad prouidendũ propẽsus. Apud Thu. Προνοητικὸς λόγος, exp. prouida ratio.

Προνοητικῶς, prouidè, vel prospicienter.

Decomp. Ἀπρονόητος, non prouisus: vel qui prouidentia non regitur. Philo de mũdo, πολλοὶ ἀπρονόητον εἶναι τὸν κόσμον νομίζουσι. Et actiuè, futuri non prouidens. Xen. Hell. 4. ἀπρονόητον γὰρ ἡ ὀργή.

Ἀπρονοήτως, imprudenter, incautè, non prouiso euẽtu. Xen. pæd. 1. & 4.

Ἀπρονοησία, ἡ, imprudentia apud Alex. Aphr.

Προσνοέω, insuper mente agito & considero.

Ῥηξίνοος, dicitur Bacchus in Epig. quòd mentẽ eneruet & frãgat.

Σύννους, cogitabundus, meditabundus. Isocr. in orat. ad Demon.

Σύννοια, ἡ, cogitatio eius qui secum aliquid reputat. Eur. in Heraclid. Item negligentia, apud Plat. in Epinom.

Συννοέω apud me æstimo, mecum reputo & perpendo. Plato in polit. λογισώμεθα δὴ συννοήσαντες τὸ πάθος ἐκ τῶν νῦν λεχθέντων. Sic & apud Plut. & Synes. Item intelligo. Plato in Epinom. τοῖς δ' οὐδεὶς τούτων οὐ ῥᾴδιον συννοεῖν.

Συννοοῦμαι, idem Plato in secundo Alcibiad.

Ταχύνοος & ταχύνους, qui celeri est mẽte. Ταχύνοια, ἡ, mẽtis celeritas.

Τερψίνοος, animum oblectans: vel voluptuarius.

Ὑγρόνους, q. d. qui humidam habet mentem, mollis, & effœminatus: de cinædo dici tradit Poll. l. 2.

Ὑπόνοια, suspicio. Plut. de Socr. dæmon. Dicitur etiam παρ' ὑπόνοιαν λέγεσθαι, quæ expectationi auditoris non respondent. Et δι' ὑπονοίας dicitur id quod tropicè & figuratè dicitur.

Ὑπονοέω, suspicor, suspectum habeo: Aristot. in Plut. μηδ' εἰς ἐμὲ ὑπονόει τοιοῦτο. Thuc. l. 7. ὑπονοήσας αὐτοὺς [illegible], cũ & genit. pers. ὑπονοήσας τῶν λεγομένων. [illegible] sensum accipio, Phil. de mũdo, βέλτιον γὰρ ὑπονοεῖν [illegible].

Decomp. Ἀνυπονόητος non suspectus: seu quem suspectum non habuissemus: Polyb. Et actiuè, non suspicans: vt apud eundem l. 4. τοῦ μέλλοντος ἀνυπονοήτοις, non suspicantibus quod euenturum erat. Ἀνυπονοήτως, ita vt non suspiceris. Et pass. sig. non suspectè, vt non suspectus habearis. Polyb.

Ὑψηλόνους, qui est mente elata. Τὸ ὑψηλόνουν mentis elatio: seu animi celsitudo & sublimitas. Plut. in Pericle.

Ὑψίνοος, & ὑψίνους, elatam mentem habens, superbus. Nõ.

Τὸ ὑψίνουν animi celsitas & magnitudo.

Μέριμνα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex νοέω.

Ἀμνοκῶν, qui mentem habens simplex, aut fatuus. Aristoph. in equit. καὶ σκέψαι γε τῶν πολιτῶν ὅστις ἐστὶν ἀμνοκῶν.

Θυοσκόος, qui intelligit ea quæ per sacrificia ignita significant: aruspex. Exponitur etiam, sacrificus. Il. ω. v. 221. & Od. φ. vide & in comp. ex Καίω seu κάω. Pro eodem dicitur & θυηκόος. Hesy.

Ὀρνιθοσκόος, augur, auium peritus.

Μακκοᾶν, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΝΟΣΟΣ, ου, ἡ, morbus. Synes. ep. 37. νόσῳ χαλεπῇ προσπαλαίει

σεν, graui morbo conflictatus est. Demost. in epitaph. νόσων ἀ-... Aristop. in nub. Νοσός μ' παθεῖς τὰ σώματα ἀπέφει τὰς ψυχάς. Aristop. in nub. ¶ Item vitium vt apud Eurip. in Orest. Ἀκό-λασον ἔσχε γλῶσσαν αἰσχίστην νόσον, turpissimum vitiũ. ¶ Exponitur etiam pestis: quũ de malo grauiori dicitur: Theodor. hist. Eccl. 5. τὴν μαρκίωνος νόσον κώμαις τισὶν ἐπισκῆψαι μαθὼν. cũ intellexisset Marcionis pestẽ in quibusdã vicis grassari.

Νοσώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, morbosus, morbidus. Plut. in apophth. Μακεδόνων τῆς νοσώδους ἀναπνοῆς. Dicitur & de loco morbido. Isocr. τὸ χωρίον ἐπυνθάνετο νοσῶδες εἶναι.

Νοσωδῶς, more eorũ qui morbosi sũt & valetudini obnoxij.

Νοσέω, ῶ, ægroto, æger sum, malè valeo. Plut. παῖδας ἰατρῶν ἐπ-... μὴ νοσεῖν τὸν ἄνθρωπον, νοσοῦντα δὲ μὴ ἀγνοεῖν ὅτι νοσεῖ. Item metaph. de ægritudine mentis: Isocr. de pace, νοσούσαις ψυχαῖς οὐδὲν φάρμακον πλὴν νόσος. ¶ Dicitur & νοσεῖν qui hæresin aliquam imbibit, apud Chrysost. in Epist. ad Cor. 15. οἱ τὰ Μανιχαίων νοσοῦντες, Manichæorum hæresi infecti. Exponitur etiam, insano studio flagro, apud Plut. τοῖς περὶ δόξαν νοσοῦσι. ¶ Dicitur & ciuitas aliqua νοσεῖν quæ intestinis discordijs laborat, malis consiliis vtitur magistratibúsque corruptis: apud Dem. & Thuc. l. 2. ¶ Apud Aristot. apum etiam aluearia νοσεῖν, dicuntur, quum cibus eis deficit.

Νόσημα, τὸ, morbus, idem quod νόσος. Isoc. de pace, τῶν περὶ τὸ σῶμα νοσημάτων πολλαὶ θεραπεῖαι. ¶ Item metaph. vitium apud Plat. epist. 8. & Thuc.

Νοσηματικός, ἡ, ὁ, morbosus, morbidus. Plut. de virtut. mul.

Νοσηματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod νοσώδης & νοσηματικός. Item qui manat ex morbo, seu qui causam & originem à morbo traxit. vt μανίαι νοσηματώδεις, insaniæ ex morbo ortæ apud Arist. eth. 7. c. 5. (eundem.

Νοσηματωδῶς more eorũ qui valetudini obnoxij sunt: apud

Νοσημάτιον τὸ, q. d. morbulus, morbus leuis. Arist. l. 3. rhet.

Νοσηλεύω, ægrum curo, & ei præstitis necessariis officiis [illegible] Paul. Ægin. [illegible] αὐτὸν μετὰ παιδός τινος. ¶ Item [illegible] ægritudinariũ reddo: apud Chrysost. in Ep. ad Hebr.

Νοσηλεύομαι, [illegible] ab eo cui ægrotantibus subseruire & necessaria officia præstare sol. e. Item ægroto, Appian. ὁ δὲ Καῖσαρ τινὰς ἡμέρας ἐνοσηλεύετο.

Νοσηλεία, ας, ἡ, ægrotatio in qua necessaria ægro officia præstantur. Item curatio ægroti qua debita ei officia præstantur, Plut. in Lycurg. Νοσήλια τὰ, officia & remedia quæ in eiusmodi curatione ægro adhibentur. Suid.

Νοσηρός, ὁ, morbidus, morbosus. Xen. pæd. 1. περί τε τῶν νοσηρῶν χωρίων καὶ τῶν ὑγιεινῶν.

Νοσερός idem Plut. in Lycurg.

Νοσερῶς, more eorum, qui morbidi sunt & valetudini obnoxii. Arist. polit. l. 6.

Νοσώδης, idem quod νοσηρός & νοσερός. Arist. pol. 7.

Νοσάζω, ægrotum reddo, ægrotũ facio. vnde αἴτιον νοσάζον, causa morbi apud Galen.

Νοσίζω, idem. ex Gazæ interp.

Νοῦσος, ου, ἡ, Ionicè pro νόσος, morbus. Hesiod. in Erg. Νούσων τ' ἀργαλέων αἵ τ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν. Sic Od. λ. δολιχὴ νοῦσος, & alibi sæpius.

Composita.

Ἀνανοσέω, rursus ægroto denuo ægroto, in morbum recido.

Ἄνοσος, & pro eodem ἀνόσητος, ὁ καὶ ἡ, omni morbo carens, minimè morbidus. Thuc. l. 2. Philo de mundo. Ἀνόσητος idem.

Βαρύνοσος & βαρύνοσος, graui morbo implicitus: vel graues morbos incutiens.

Ἐκνοσηλεύω, ægrum curo: vel ægrum diligenti cura & obsequiis necessariis è morbo ad pristinam valetudinem reduco. Theodor. hist. eccl. l. 5 τὸ σῶμα τῆς ἐκκλησίας ἐκνοσηλεύσαντες.

Ἐπίνοσος, morbis obnoxius. Arist. eth. 3. c. 4.

Ἐπινόσως more eorum qui morbis tentantur. Poll.

Μακρονοσία, ἡ, morbus longus seu diuturnus.

Συννοσέω, simul ægroto. Hippocr. aphor. lib. 2.

Νοσσός, &c. vide in Νεοσσός.

ΝΟΣΤΕΩ, ῶ, F. ήσω, redeo. Il. ε. οὐδέ με νοστήσαντα δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς. Od. υ. Εἰ νοστοῖ Ὀδυσσεύς. Plat. in Hell. Μή ποτε νοστήσαντε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν. Interdũ significat, eo, proficiscor. sicut & νέομαι & νίσομαι. (vnde ipsum deriuârunt quidam.) Od. ο. Κεῖσε με νοστήσαντα, quum eò profectus essem. Item aduenio. Apud Plat. ep. 7 ὑπὸ γῆς νοστῆσαι πορείαν ἄτιμόν τε καὶ ἀθλίαν πάντως πανταχῆ, exp. sub terra circumferri.

Νόστος, ου, ὁ, reditus. Od. ψ. Νόστον ἑταίροισιν δὴ ἠμβροτον ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ. Od. ι. Μή πώ τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθηται. Sic & alibi apud Hom. Item dulcedo, suauitas. Eust. & Suid. ¶ Aliam significationem vide infrà in Εὔνοστος.

Νόστιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, rediturus: vel qui redire potest. Od. δ. ὅτι νόστιμός ἐστι σὸς παῖς. Sic & Od. υ. Item νόστιμον ἦμαρ, dies reditus: Od. α. θ. ψ. &c. Item suauis, dulcis, quòd videlicet reditus in patriam dulces esse solent. Theophr. de cau. pl. l. 4. c. 14. Plut. symp. 5. probl. 9. Dicitur etiam νόστιμον in aliqua re quod veluti eius medulla & succus est, seu melior pars & veluti flos: cui opponuntur sordes & excrementa. Diosc. l. 3. c. 97. & l. 5. c. 85.

Composita.

Ἀνόστητος, ου, ὁ καὶ ἡ, vnde redire nequit Epigr. l. 3.

Ἄνοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, reditus expers. Eurip. in Iphig. Taur. Item dulcedinis seu suauitatis expers: Theophr. de caus. pl. l. 4.

Ἀνόστιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non rediturus est, cuius res eo loco sunt vt redire nequeat. Od. δ.

Ἀπονοστέω, redeo seu reuertor alicunde. Il. α. ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω ἂψ ἀπονοστήσειν.

Ἀπονόστησις, ἡ, reditus. Arrian.

Εὔνοστος & νόστος, deus deáve, vel dei simulachrum quod molendinis appositum farinæ mensuram inspicere, ac velut ei præesse credebatur: apud Eust. ex rhetorum lex. & Athen. l. 14.

Δύσνοστος νόστος, reditus difficilis & grauis: vel reditus infaustus apud Euripid.

Παλινοστέω, redeo, reuertor: idem cum νοστέω, apud Suid. & Eust.

Παλινοστος, qui redit seu reuertitur, recurrẽs, reciproc. Nõ.

Παλινόστιμος, iterũ rediturus, vel reuersur: idẽ cũ νόστιμος.

Περινοστέω, circũeo & oberro, propriè de iis dici annotat schol. Aristoph. qui vt domum redeant, omnia loca perertant & qua sibi via domum redeundum sit, explorant. Plut. οἷον τὰ φαῦλα δαιμόνια περινοστεῖν, εἰς οἱ θεοὶ δημίοις χρῶνται, per orbẽ terrarum circumire. Synes. περινοστεῖ τὴν Αἴγυπτον μετ' ἐκείνου. Plut. in symp. sep. sap. τὰ τειχέων καὶ λιθοξόων ἔργα περινοστεῖς lustras & circumspicis.

Decomp. Ἐκπερινοστεῖν, peragrare, lustrare. Synes. ἀναμίσγειν δὲ ἐκπερινοστεῖν καὶ τὴν Ἑλλάδα.

Ὑπονοστέω, retrorsum habeo, vel clam me recipio. Arist. τὸ ὕλην ἀπολειφθεῖσαν καὶ ἀμαυρὸν ἀναγκαῖον εἶναι ὑπονοστεῖν ἀρχομένου τοῦ ... εἰς τὴν γῆν. Dicuntur etiam ὑπονοστεῖν, ea quæ subsidunt seu sidunt Arist. in meteor. ἤδη δὲ τοῦτο συμβαίνει ... ὑπονοστοῦσαν πολλαχοῦ φαίνεσθαι τὴν γῆν. Sic & Thuc. l. 3.

Ὑπονόστησις, qua quid retrorsum abit & se clanculum recipit aut subsidit. Plut. in Anton.

ΝΟΣΦΙ siue νόσφιν, seorsum, seu seorsum ab. Il. β. Ἤν τ' αὐτὸς ἀπὸ νόσφι κατίσχεαι. Il. λ. Ἡ ἀλλ' ἀπὸ νόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ, seorsum ab aliis ibat, i. secedebat: aut procul ab aliis secedebat. Il. ο. νόσφιν ἀπ' ἄλλων, seorsum aliis. ¶ Item sine. Hesiod. in erg. Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο. Sic Il. ξ Νόσφιν δ' ἐταστείης. Apud Non. νόσφι δόμων, extra domum.

Νοσφίζω, separo, segrego, seiungo: Apol. Arg. l. 1. ἐνόσφισαν μ' Ἡρακλῆος, ab Hercule me separarunt. Eurip. νοσφίζεις με ἀπαιδα. ¶ Item priuo, aliquid alicui clàm subtractum in commodum meum verto: Sophocl. in Philoct. οὐ ἔρξεις τιν' ὅτι νοσφίζεις ἀλλ' ἴσως ἐν ἴσοις ἀνήρ.

Νοσφίζομαι, sum seorsum, νόσφιν εἰμί. Od. Τίφθ' οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι: quid ita à patre te segregas? itẽ auerso. Il. α. ... νοσφίζοιμεθα μᾶλλον magis auersaremur. ¶ Itẽ destituo, desero & quasi seorsum relinquo. Od. δ. Παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισσαμένη, θάλαμόν τε πόσιν τε. Sic Soph. in Oedyp. tyran. εἰ νοσφίζομαί σε. ¶ Itẽ priuo, aufero, surripio. Xen. pæd. 4. οὐ καὶ ἀγνοῶ ὅτι δυνατὸν ἡμῖν τῶν κοινῶν αὐτῶν ... κρυφθῆναι νοσφίσασθαι ὅπως ἂν βουλώμεθα, clam subducta in commodũ nostrũ conuertere, seu surripere aut suffurari. Sic Act. 5 καὶ ἐνοσφίσατο ἀπὸ τῆς τιμῆς, & apud Plu. νοσφίζεσθαι χρήματα intercertere. Itẽ passiuè priuor. Chrys. & Æsch. in Coeph.

Νοσφισμός, οῦ, ὁ clandestina surreptio, fraudatio.

Νοσφιδὸν, clanculum & furtim surripiendo.

Composita.

Ἀπονοσφίζω, separo, seiungo: Dionys. de situ orbis. Item priuo: Hom. hymn. in Merc. Ἤν δ' ἀπονοσφισθῶσιν ἐδητύος εἰδαλίμοιο, si priuatæ fuerint deorum suaui cibo.

Διανοσφίζω, disiungo, dirimo, diuido. Item de sit. orb. Ἄλλοι δ' ἠπείροιο διὰ χθόνα νοσφίζουσι.

Ἐκνοσφίζω, separo ex, alieno, reiicio. (matre separans.

Ἀπομητρονοσφίζω, (dec.) separo à. Eur. ἀπομητρονοσφίζας μητρὸς à

Νοσώδης, vide in Νόσος.

ΝΟΤΙΣ, ίδος, ἡ, humor, humiditas. Athen. l. 9. (de olla vel testa igni excalefacta) διάπυρος γὰρ ὤν ἔτι ἕλκει διὰ ταύτης νοτίδα. In Geop. προσαπτεσθαι δὲ ὁ τόπος ἀπὸ μηδεμιᾶς αὔρας ἔχων νοτίδα. (& Od. θ. vide & in deriuatis à Νότος.

Νότιος, ου, ὁ, humidus, humectus, vuidus: vt νότιος ἱδρώς, Il. λ. ψ.

Νοτία, ἡ, idem quod νοτίς: Il. θ.

Νοτιάω, humectus seu humidus sum, humeo. Arist. in probl.

Νοτιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, humectus, vuidus. Alex. Aphr.

Νοτίζω, humecto, madefacio. vnde apud Diosc. l. 2. c. 87. νενοτισμένην σπόγγῳ, madefactam spongia. Item neutraliter, humeo, seu humore madeo: vnde apud Galen. νοτίζει σφόδρα ὁ κάμνων. Et apud Plut. νοτίζουσαι ῥανίδες, rorantes vel præhumidæ. vide & in deriuatis à Νότος.

Νοτέω, humeo, madeo: seu humidus, madidúsve sum. Nic. in Ther. ὁ δὲ νοτέων περὶ γυῖα ψυχρότερος ... (ἱδρώς.

Νοτερός, humectus: ex Gazæ interpr.

Νοτερὸς, ϰ, ὁ, humidus. Thuc. l. 3. Plut. symp. 6.

Νότος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita à νοτίζω.

Ἀνότιστος, ϰ, ὁ ϰ ἡ, qui humectatus seu madefactus non est, siccus. Diosc. in præfat. l. 1.

Ἐπινοτίζω, in superficie humecto. Exponitur etiam, irroro, inspergo, vel aspergo. Diosc. l. 2. c. 105. ἡμέραν μὲν εἰς ἥλιον συνεχῶς ἐπινοτίζων αὐτά.

Προνοτίζω, prius humecto, antè madefacio. Diosc. l. 2. c. 105.

Ὑπονοτίζω, subtus vel aliquantum humecto. Greg. de homine, ἡ μὲν ὑπονοτίζουσα δύναμις μία τις κατὰ τὴν φύσιν.

ΝΟ´ΤΟΣ, ϰ, ὁ, notus, auster: venti nomen à meridie spirantis, vt testatur Arist. de mundo. Od. ε. Σὺν δ' Εὖρός τε Νότος τ' ἔπεσε Ζέφυρός τε δυσαής. Aliquando dicitur ipsa australis pars cœli aut regionis vrbis ve, seu austrum versus sita. Thuc. l. 3 περιορμισάμενοι τὰ πρὸς νότον τῆς πόλεως. * Sunt qui νότον esse dictum putent quasi νόσον, à νῶ significante βλάπτω, διὰ τὸ βλαπτικὸν τῶν καρπῶν καὶ τῶν σωμάτων. Gellius dictum sentit à νοτὶ, διὰ τὸ νοτερὸν, quoniam is ventus est plerunque nebulosus atque humectus.

Νότοθεν, à latere australi. Suid.

Νότιος, ϰ, ὁ, australis, austrinus. Aristot. (de anguillis) θερείων μὲν ἐν ὕδασιν πλείους ζῶσιν ἡμέρας, νοτίων δὲ ἐλάττους. Et apud Herodot. νοτίη θάλασσα, mare australe. Τὰ νότια, sub. μέρη, australe cœli latus. At νοτία, sub. πνοὴ, flatus austrinus.

Νοτίζω, australes tempestates imitor.

Composita.

Εὐρόνοτος, ventus ex Euro & Noto mixtus: seu inter Eurum & Notum medius. Arist. de mundo.

Λιβόνοτος, Libonotus, qui spirat inter Africum & Austrum. Aristot. ibidem.

Λευκόνοτος, siccus notus: q. d. purus & candidus auster, quod imbribus careat. Hippocr. l. 1. epidem. & apud Galen.

ΝΟΥ´ΜΜΟΣ, ϰ, ὁ, nummus. Latina vox, vsurpata tamen ab Aristot. & Epicharm. in Χύτραις & Poll. l. 9.

Νῦς, vide in Νόος. Νύσσω, &c. in Νύσσω.

ΝΥ´, apud poëtas particula est expletiua: vt Od. δ. μή νύ τι κτήματα φέρῃσιν, ne qua res auferatur. Sic apud Hesiod. in Ἐργ. ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων, tenet te multò fortior. Idem dicunt ὅς νυ pro ὅς. ¶ Pro νυ dicitur Atticè νῦν apud tragicos potissimum & comicos. At νῦν vide in sua serie.

Νυσταγμὸς, vide in Νυστάζω. Νύκτερος, &c. in Νὺξ.

ΝΥ´ΜΦΗ, ης, ἡ, sponsa, noua nupta, seu nuptæ, (...) in qua signis. Eust. deriuat à νέον & φαίνεσθαι, quoniam θαλαμευομένη νέον φαίνεται ὅτε τότε, ἡ ἀκμὴ ἡλικίας ἐαρ αὐτῇ ἐπανθεῖ, quasi νεόμφη & Æolicè νύμφη. Similiter & τὰς νύμφας dictas scribit διὰ τὸ ἀεὶ φαίνεσθαι.) Callim. hymno in Delum (de Iunone) Νύμφα Διὸς βαρύθυμε. Aristop. in Pluto ὁπόταν νύμφην ἀγάγησθε, quum sponsam aut puellam in vxorem duxeritis. Plut. in præcep. connub. ὁ Σόλων ἐκέλευε τὴν νύμφην τῷ νυμφίῳ συγκατακλίνεσθαι μήλου κυδωνίου κατατραγοῦσαν. ¶ Item nurus: vt 1 Reg. c. 4 ἡ νύμφη αὐτοῦ γυνὴ Φινεὲς, nurus eius vxor Phinees. Sic Matth. 10 & Luc. 12. ¶ Νύμφαι autem sunt numina quædam quæ muliebri forma in montibus, syluis & in pratis, necnon circa fontes & fluenta cernebantur eisque præesse credebantur. Latinis nymphæ agrestes seu syluestres. Od. ζ. Βωμὸς νυμφάων. Il. υ. νυμφάων ταὶ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται, καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεα ποιήεντα. Fontes quoque ipsi quibus ea numina præerant dicti fuerunt νύμφαι. Athen. li. 11 Hinc factum vt quidam νύμφην interpretentur lympham. Lydi autem νύμφας vocant τὰς μούσας: vt testatur schol. Theocr. ¶ Νύμφαι vocantur etiam formicæ alatæ. Hes. Item in apum, crabronum & fucorum sobole vermiculi illi qui iam apum, crabronum & fucorum formam assumpserunt. Arist. de hist. an. l. 5. c. 19 ¶ Νύμφαι dicuntur etiam in calyces rosarum paulatim se aperientes. Hes. & Suid. ¶ Est etiam νύμφη pars in pudendo muliebri quæ & μύρτον. Ruf. Ephes. & Poll. l. 2. Item in inferiori labio concauitas. Ruf. Eph. & Pol. l. 2. Dicitur etiam νύμφη, summa seu extrema pars vomeris Poll. l. 1 & Procl. in Hesiod. Ἐργ. 1.

Νυμφιᾶν, furore corripi ob visam nymphæ effigiem vel speciem è fonte, vel corripi velut lymphato furore. Arist. hist. an. l. 8. c. 24

Νυμφικὸς, ϰ, ὁ, sponsalis. Luc. in Herodot.

Νυμφικῶς, more nuptiali, ritu sponsali, vt νυμφικῶς ἐστολισμένος, nuptiali veste indutus, apud Naz. de baptismo.

Νύμφιος, idem quod νυμφικός. Eurip. νυμφίοις παρθένοις, puellis nubentibus. Νυμφεῖα, τὰ, sponsalia.

Νυμφὶς, ίδος, ἡ, sponsalis. νυμφίδες, calceamenta muliebria quæ sponsæ induuntur. Hes.

Νυμφίδιος, sponsalis, vt νυμφίδιος θάλαμος, in Epigr.

Νυμφὼν, ῶνος, ὁ, conclaue seu thalamus sponsi & sponsæ. Matth. 9. Luc. 5. οὐ δύνανται οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος πενθεῖν, filij thalami, sc. sponsalis.

Νυμφεύω, f. εύσω, nuptum seu nuptui do, vel colloco. Eurip. in Iphig. Aulid. Ἀχιλλεῖ νυμφεύουσα παῖδα. Achilli nuptum dans. Sic Plut. in Numa νυμφεύει πενθεράς καὶ ἐργάτας παρθένους.

Νυμφεύομαι, nuptui, collocor. Eurip. νυμφευθεῖσα παρ' ἀνδρὶ, viro nupta. Item nuptui mihi datur, accipio in vxorem. Areth. Apoc. 21. τὴν ἐκκλησίαν τῷ οἰκείῳ αἵματι ἐνυμφεύσατο, sponsam accepit.

Νύμφευμα, connubium. Soph. schol.

Νύμφευσις, εως, ἡ, elocatio qua puella nuptui datur.

Νυμφευτὴς, ϰ, ὁ, idem cum παράνυμφος, qui eodem curru cum sponso & sponsa sedens, eos deducit domum sponsi. Poll. l. 3. Metaphoricè bubulcus armenti sui νυμφευτὴς vocatur apud Plat. in Polit.

Νυμφευτὴρ, ῆρος, ὁ, sponsus, maritus, Oppia. l. 3. de venat.

Νυμφεύτρια, ας, ἡ pronuba, seu quæ sponsam ex paternis ædibus ad ædes sponsi comitatur. Suid. & Hesych. vel ea quæ nuptias adornat, Plutarch. in Lycur. ¶ Item quæ recens nupsit. Suid.

Νυμφεῖα, τὰ nuptiæ. Sophoc. in Trachin. νυμφείων ὄκνον ἄλγιστον ἔσχον. Exponitur & νύμφη, apud eundem in Antig. Ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου, sponsam filij tui.

Νυμφεῖον, ϰ, τὸ thalamus sponsi & sponsæ, thalamus in quem nupta ducitur. Eustath.

Νυμφίος, ϰ, ὁ, sponsus. Plut. in Alcib. Herodian. l. 3. ¶ Ab Homero νυμφίος, dicitur etiam qui ante annum vnum aut plures vxorem duxit: vt Il. λ. & Od. η.

Νυμφαῖος, ϰ, ὁ, qui nympharum est, ad nymphas pertinens. ¶ Ab Eustathio etiam formicæ alatæ & vermes in hortis νυμφαῖοι dicti esse annotantur. ¶ Νυμφαία, herbæ nomen quæ vulgò lilium seu rosa aquatica vocatur: de qua vide Theophr. hist. pl. l. 9 c. 13. & Diosc. l. 4. cap. 187. ¶ Item species herbæ pteris, apud Diosc. l. 4. c. 187. ¶ Νυμφαῖον, fanum seu delubrum nympharum. Suid.

Νυμφαιάς, άδος, ἡ, quæ nympharum est. Pausanias in Att.

Νυμφαῖος οἶκος, in quo sunt nymphæ. Suid.

Νυμφαῖον, nympharum sacrum aut templum.

Composita.

Ἄνυμφος, ϰ, ὁ, qui sponsam non habet, expers connubij. Suid. & Poll. ¶ Item ἡ ἄνυμφος, illocabilis, quæ nuptum dari nequit. Hesych. ¶ Exponitur & κακόνυμφος, infelix nupta, infausta sponsa. ¶ Item quæ desponsa iam connubio frustratur: sic Eurip. in Hecub. Νύμφην τ' ἄνυμφον παρθένον τ' ἀπάρθενον. ¶ Ἄνυμφος γάμος, sceleratæ nuptiæ & contra fas contractæ. Soph. in Electra.

Ἀνυμφευτος, innuba innupta. Epigr. l. 2.

Ἀπόνυμφος siue ἀπονύμφος, ϰ, ὁ qui à contrahendis sponsalibus, (i. à ducenda vxore) abhorret. Poll. l. 3.

Δύσνυμφος, qui inauspicatas contraxit nuptias, infelix sponsus. Eurip. Δυσνύμφευτος χθὼν, terra grauis nuptiis.

Κακόνυμφος, quæ infeliciter nupsit. Eurip. in Medea.

Μελλονύμφη, ης, ἡ, quæ nuptura est, quæ nuptui collocanda est. Pol.

Μελλονυμφίος, qui breui sponsus futurus est. Poll. l. 3.

Παράνυμφος, ϰ, ἡ, pronuba. Hesych.

Παρανυμφίος, ϰ, ὁ, qui sponso assidens & sponsæ eos domum deducit vel etiam qui sponsum in ducenda sponsa comitatur. Eust. Scribitur & παράνυμφιος, apud Poll.

Ὑπονυμφίς, mulier quæ à latere sponsæ est, seu quæ assistat sponsæ. schol. Aristoph.

Ψευδονυμφευθεῖς quæ falsò nupsit. Eurip. in Helen.

ΝΥ~Ν, nunc, in præsentia, hoc tempore. Il. Ὄσσα τε οἱ νῦν εἰσι καὶ οἳ πρόσθεν ἄλλα γένοντο. Isocr. in Paneg. καὶ πάλαι καὶ νῦν καὶ πανταχοῦ καὶ λεγομένας καὶ μνημονευομένας. ¶ Interdum præfixum habet articulum: vt τὸ νῦν vel τανῦν pro νῦν, apud Arist. & Plat. apud Thuc. τὸ νῦν præsentia. Dicitur & τὸ νῦν ἔχον. Atticè pro νῦν, nunc apud Xen. & Plat. Dicitur, ἐν τῷ νῦν, sub χρόνῳ, hoc tempore, in præsentia. item ἀπὸ τοῦ νῦν sub χρόνου posthac, & μέχρι τοῦ νῦν. vsque ad hoc tempus. Οἱ δὲ νῦν, sub ἄνθρωποι homines huius seculi ¶ Νῦν, tunc, apud Plut. in Fab. ¶ Iungitur & variis particulis, νῦν δὴ, pro νῦν. νῦν ἄρτι, nunc iam, nunc primùm, καὶ νῦν, nunc quoque. ¶ Νυνὶ, Atticè dicitur pro νῦν, apud Thucyd. Demosth. &c. ¶ Νῦν pro νυ, vide in Νυ, particula expletiua.

ΝΥ´Ξ, υκτὸς, ἡ, nox. Il. θ. ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή. Dicitur ἐπὶ νυκτὸς, νυκτὶ, ἐκ νυκτὸς, διὰ νυκτὸς, ἀνὰ νύκτα. Lat. nocte seu noctu, per noctem. Dicitur & ὅλην τὴν νύκτα, apud Xen. pæd. 2. per totam noctem. Thu. li. 8 πρωΐτερον μέσων νυκτῶν, ante mediam noctem. Apud Xenop. μέσων νυκτῶν, media nocte & pro eodem ἐν μέσῳ νυκτί. Dicitur & νυκτὸς ἀμολγῷ, nocte intempesta: & pro eodem νυκτὸς ἀωρία. Νὺξ, aliquando pro mortis tenebris capitur. Iliad. ε. ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψε.

Νυκτιλὸς, noctem amans. Suid. de Diogen. Cyn. οὐδὲ γὰρ ἦν τις

νυκτελὸς καὶ ὑπ' ἠνκές.

Νύχιος, ὁ, nocturnus: in Epigr.

Νύκτερος, ὁ καὶ ἡ nocturnus, noctiuagus Æschyl.

Νυκτερινὸς ὁ idem apud Arrian. & Herodia. ¶Νυκτερινὸς οἶνος, vinum crassius, ac proinde non pellucidum, obscurum instar noctis. Plut. symp. l. 6. probl. 7.

Νυκτερεύω f. εύσω, noctu aliquid facio. Pol. l. 1. Item noctē transigo seu pernocto. Xeno. pæd. 4. Attici vsurpant pro ἀγρυπνεῖν, insomnem ducere noctem seu vigilare, teste Hesych.

Νυκτερευτὴς, ὁ, qui noctu aliquid agit. Plat. l. 7. de leg.

Νυκτερευτικὸς, ὁ, aptus ad aliquid noctu agendum, vt νυκτερευτικὴ κύνες, apud Xen.

Νυκτερεία, actio nocturna: apud Plat.

Νυκτερὶς, vespertilio, animal lucifugum quod noctu tantùm videt. Od ὡς νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο τρίζουσαι ποτέονται. Vide Aristot. & Plin. l. 10. c. 61 Item piscis genus, qui interdiu quiescens noctu grassatur, vt ventrem satiet: de quo Oppian ἁλιευτικῶν. l. 2.

Νυκτερώδης, nocturnus. Theophr.

Νύκτωρ, noctu: Hesiod. in Erg. [illegible] νύκτωρ φθειρόμενοι. Sic apud Plu. symp. l. 6. [illegible] νύκτωρ [illegible] ἂν ἐπικαθαρθῶσι [illegible] Item ὁ νύκτωρ, nocturnus: in Epigr.

Νυχὸς nox. item tenebræ. Suid. Scribitur & νυχὸς, apud Hesych.

Νύχα, noctu. Hesych.

Νύχιος, nocturnus. Hesiod in Erg. l. 2. νυχίη κα[illegible] [illegible] item νύχια θύσια, sacra quæ noctu peraguntur a [illegible]

Νυχ[illegible] noctu aliquid facio vel pernocto. Eurip. in Rheso

Νυχ[illegible], pernoctatio, peruigilatio. Hesych.

Νύχευμα, τὸ lucubratio, seu vigiliæ. Eurip.

Νυχὸς, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita [illegible]

Ἀ[illegible] [illegible] abnocto [illegible] Plut. in apophth. [illegible] [illegible] Item cum genit. apud eundem [illegible] [illegible], abnoctaus a [illegible] castris.

Διανυκτερεύω, per totam noctem aliquid ago. item pernocto. Herodian. l. 1. διανυκτερεύσας ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ στρατοπέδου.

Ἐννυκτερεύω, pernocto in noctem transigo in. Diosc. l. 2. c. 91. ἐννυκτερεῦσαι ἀφεὶς, pernoctari sinens.

Ἐπινυκτὶς, ίδος, ἡ, q. d. nocturna. Pustula est pessima in partibus maeminentibus corporis noctu ferè erumpens & noctu etiā maximè crucians, de qua vide Diosc. l. 2 de porro Ægin. Æt. ¶Sic etiam dicitur nocturna hominis custodia ab Hesych. Est & cōmentarium nocturnum, apud Synes.

Ἡμερονύκτιον, dies & noctis spatium, intercapedo temporis diei & noctis. Basil in Hexaem. (Areop.

Τριημερόνυκτος, (Dionys.) tres dies & tres noctes durās. Dio.

Μεσονύκτιον, media nox Theocr. id. 13 Ἦμος δ' ἀνθεῖσι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον: pro κατὰ μεσονύκτιον. Μεσονύκτιος adiect. vt apud Anacreon, μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις. Sic μεσονύκτιον πνεῦμα ventus de media nocte surgens. Arist. in probl.

Παρανυκτερεύω, pernocto apud aliquem excubo. Plut. in Gracch.

Πρόνυξ, (aduerb.) noctu. Simonid. in iamb. de mulierib. [illegible] μὲν ἐν μυχῷ Πρόνυξ [illegible].

Composita ex νύχος.

Ἀκρόνυχος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, vespertinus, qui est aut fit primæ noctis tempore. Nicand. in Ther. [illegible] λύχνος Ἀκρόνυχος ὁ [illegible] ἀτάλαστα [illegible].

Ἀκρόνυχον, siue ἀκρονυχία, prima nox, tempus quod inter vesperam & mediam noctem intercedit.

Αὐτονυχεὶ, siue αὐτονυχὶ, ea ipsa nocte. Arat.

Εἰνάνυχες pro ἐννεάνυχες vt annotat Eust per nouē noctes. Il. ο.

Ἐννυχος, siue ἐννύχιος, nocturn.* Apol. Ar. l. 2. ἐννυχίοισιν ἀρότας [illegible] Item aduerb. noctu: vt Il. φ. ἐννύχιος προμολών, noctu progrediens. (lib. 12.

Ἔννυχον, siue ἐννύχιον, nocte vel noctu. Marc. 1. & apud Ath.

Πάννυχος, siue παννύχιος pernox, per totam noctem durans. Il. ι. [illegible] πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς; Item qui per totam noctem aliquid facit Od. ξ. & Il. ρ.

Πάννυχον, siue πάννυχα & παννύχιον, per totam noctem. Il ζ v. 24. Soph. in Aiace. Ἰοὶ ἀ μοι πάννυχα καὶ φαέθοντ' ἀνεστέναζες, ita totam noctem ingemiscebas.

Παννυχὶς ίδος, ἡ, (sub.) ἑορτὴ festum quod per totam noctē celebratur. Plat. pol. l. 1. & Plut. de curios.

Παννυχίζω, pernocto, totam noctem transigo. Aristopha. in Nub. Item peruigilium celebro. Herod. l 4. Et cum accu. apud eundem lib 1. Παννυχισμὸς ὁ peruigilatio.

Παννυχιστὴς, ὁ, qui per totam noctem aliquid facit, qui totas noctes peruigilat. (Plut. in amat. narr.

Διαπαννυχίζω, (Decom.) totam noctem transigo, pernocto.

Λύχνος, quomodo huc pertineat vide suo loco.

ΝΥΟ'Σ οῦ, ἡ, nurus. filij vxor, seu fratris vxor. Hector apud Homer. Il. γ. Helenam vocat νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων: quoniam Græci ea ceu pro fratris communis vxore recuperanda pugnabāt. Et Il. χ. Ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν. ¶Item sponsa. Theoc. id. 15. Καλὸς [illegible] πᾶσαι ὁ [illegible] ἀποκλάξας.

ΝΥ'ΣΣΩ, siue νύττω, F. ξω, pungo, fodico, punctim cædo seu vulnero. Il. μ. Ἀλκμαίονα δ' [illegible] Νύξ. Il. λ. Νύξε δ' ἐμὲ κατὰ χεῖρα μέσην. Ilia. ο. Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν. Metaphoricè apud Aristop. in Nub. γνωμίδιον γνώμην νύξας, confodiens & refellens. Aliquando expon. pello, impello, pulso: vt Od. ξ. Ἀγκῶνι νύξας. Sic Plut. νύξας, Ἴωνα, τὸν Χῖον.

Νύττομαι, pungor, Gal. ad Glauc. l. 1. Τὸ δ' ῥῖγος οἷον νυττομένου τοῦ χρωτός. Hinc particip. νυγεὶς, percussus, ictus, punctus.

Νύγμα, τὸ, punctus seu punctū, punctio. Dicitur & de morsu muris. Nicand. in Ther.

Νυγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pungens & fodicans seu lancinans.

Νυγμὴ, ἡ punctus, vel stimulus. Hesych.

Νυγμὸς οῦ ὁ. idem.

Νύσσα, meta: ἀπὸ τοῦ ἐλθόντας κατ' αὐτὴν, νύσσειν τοὺς ἵππους, quòd ij qui ad eam tendunt calcaribus incitare solent equos ad vehementiorem cursum. Il. ψ. Ἐν νύσσῃ δ' ὁ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω. Metaphoricè apud Gregor. κέντει τὸν [illegible] τὴν νύσσαν, i. [illegible] opera ad propositum tibi scopum.

Ὄνυξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἐπινύσσω. idem quod νύσσω. 1. Maccab. c. 6.

Κατανύττω, pungendo penetro, compungo. Κατανύσσομαι, pungor, seu compungor, &c. Metaphoricè Act. Apost. c. 2. κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ, compuncti sunt corde.

Κατάνυξις, compunctio. Et metaph. dolor quo animus hominis ceu lancinatur. Apud Paul. Rom. 11. πνεῦμα κατανύξεως quidam exp. veternum profundissimum & omni sensu priuantem. Chrysost. κατάνυξιν ibi significare dicit habitum animæ quo ita peccato se dedat vt in meliorem statum reuocari (nequeat.

Παρανύττω, extimulo, peruello astringo.

Ὑπονύσσω, subtus pungo, stimulos subdo. Theocr. id. 20. (de ape quæ Cupidinem punxerat) ἄκρα δὲ χειρῶν Δάκτυλα παῖδ' ὑπένυξεν.

ΝΥΣΤΑ'ΖΩ. F. ξω, dormito: *proprie* dormito capite nutans (nam à νεύω, νεύσταζω deriuatum tradunt grammatici, exempto ε) Plato in Apol. ἀχθόμενοι ὥσπερ οἱ νυστάζοντες ἀγειρόμενοι. Metaphoricè plerunque vsurpatur, vt & dormito apud Latinos, *pro* negligens sum, non attendendo. Plato de leg. lib. 5. (de scientia numerorum) τοῦτο δὲ μέγιστον ὅτι τὸν νυστάζοντα καὶ ἀμαθῆ φύσει ἐγείρει, dormitantem, & somniculosum. Plut. symp. 5. χρὴ πολυμαθεῖς καὶ μὴ νυστάζοντας ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς πράγμασιν ἀνδρός. Exponitur etiam, conniueo.

Νυσταγμὸς, οῦ ὁ, dormitatio, Νύσταγμα, τὸ, idem: Iobi 33.

Νυστακτὴς, οῦ, ὁ, dormitator, capite nutante dormitans. vel dormitare faciens. Aristoph. in Vesp.

Νυστακτικῶς, more eorū qui nutante capite dormitant: vel more eorū quorum oculi somno conniuent. Gal. in lex. Hipp.

Νυσταλέος, οῦ, ὁ, dormitator, dormitabundus. Hesych.

Composita.

Ἀπονυστάζω obdormiscor. dormito. Plut. in Cic. γράψας ἐν ἐπιστολῇ ἐνιαχοῦ τῶν λόγων ἀπονυστάζειν τὸν Δημοσθένην: vbi ἀπονυστάζειν, de Demosthene dicitur sicut Horat. at bonum Homerum dormitare scripsit. Significat interdum, negligenter aliquid facio. teste Eust.

Ἐπινυστάζω, capite decliui dormito: vel insuper dormio. Prou. 6.

Κατανυστάζω, idem: vel ordormisco, aut aliquantum dormio. Athen. li. 1. Κατανύσταζουσιν παύσητ γάρ. Et pro, conniueo seu nicto, apud Pol. l. 2. Accipitur & metaph. vt & νυστάζω. Pol. l. 3. c. 25.

Παυσινύσταλον, quod dormitationē reprimit. Ab Ælio Dionysio dicitur esse simile τρῶμα ei quod dicitur ἐγρηγόρσιον.

Νυχάω, &c. vide in Νύξ. Νῶ, vel νῷ, & νῶι in Ἐγώ.

ΝΩ'ΤΑΛΑ, τὰ, edulia suauia & delicata ad voluptatem elegātius apparata, scitamenta & lenocinia coquorum, apud Ath. Athen. lib. 2. & apud Suid.

Νωγαλεύματα, idem quod νώγαλα apud Athen. l. 2. & Suid.

Νωγαλίζω, nogala comedo. Antiphon.

Νωγαλίσματα, idem quod νώγαλα, apud Poll. l. 6. c. 9.

Νωδὸς, vide in comp. ex Ὀδούς.

ΝΩΘΥ'Σ, ές, ὁ καὶ ἡ, tardus, segnis. piger. (*factum ex νε priuat & θεῖν) vt ὄνος νωθὴς, Il. λ. Luc. (de sene.) κυφὸς καὶ τὰ γόνατα νωθὴς, tarda ac lentè gradientia habens genua. In Epigr. νωθὲς ὕδωρ de aqua lentius fluente. Item metaph. hebes, stupidus. Hesych. & Hippocr. ep. ad Demog. νωθὴς τὸν νόον.

Νωθεία ας ἡ, & Ionicè νωθείη. tarditas. pigritia, segnities.

Νωθρὸς, idem quod νωθὴς, tardus, segnis, piger: tam in incessu quam in agendo. Hippocr. aphor. lib. 3.

Νωθρῶς, tardè Hippocr. aphor. lib. 1.

Νωθρότης, ητος, ἡ, tarditas segnities. pigritia. Arist. Rhet. li. 2.

Νωθρία

Νωθρία,ας,ἡ,idem.
Νωθρύνω,tardus & piger sum.Suid.
Νωθρεία,idem quod Νωθρία.
Νωθριάω,segnis sum,torpeo.
Ἐνωθρος,(comp.)in quo torpor est,torpidus,torpens.

Νῶϊ,νωΐτερος, vide in Ἐγώ. Νώκαρ,in comp.ex Κάρος.

ΝΩΛΕΜΗΣ,εος,ὁ,ἡ,ἡ,indesinens, assiduus, (* Compositum ex νη priuaticula particula,& λείπω,quasi νωλειπής,Etym.) In neutro gen.νωλεμὲς & νωλεμὲς αἰεὶ,sæpe apud Hom.aduerbialiter pro νωλεμέως.Apud Apoll.Arg.2. Νωλεμὲς ἐμπλήξασαι ἐναντίαι, exp. violento impetu & concursu se collidentes. Et νωλεμὲς ἐρρίζωθεν,apud eundem firmè radices egerunt.
Νωλεμέως,(quasi νωλειπέως)indesinenter,assiduè.Il.ι.

Νωμάω,vide in Νέμω, distribuo. Νῷϊ,in Ἐγώ.

ΝΩΤΟΣ,ου,ὁ,dorsum,tergum. Od.ρ. βάλε δεξιὸν ὦμον Πρυμνότατον κατὰ νῶτον.Xen.de re eq. πῶς ἐπὶ τὸ νῶτον δ'ἔχεται ἀναβατῶν.Et ἐπὶ τὸ νῶτα φέρειν.apud Thuc.Plut.Herodian.In plur. dicitur τὰ νῶτα.Il.θ.ὁ ῥάκων ἐπὶ νῶτα δ'αφροῖς. Et apud Luc. τὰ νῶτα ἐπιστρέφειν,vertere terga,i.fugere. Mari quoque tribuitur: vt Il.Ἐπὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Νωταῖος,α,ὁ ad dorsum pertinens: vt νωταία ἄκανθα spina dorsi. Aristot. Et νωταῖος μυελὸς,medulla dorsi,seu spinæ in dorso: pro quo & absolutè νωταῖος,apud Ruf.Ephes.
Νωτεῖς (sicut νωταγωγοὶ) dossuarij.Poll.l.2.
Νωτίζω,terga do seu verto: vel,à tergo relinquo Poll.l.2. Exponitur etiam,facio vt aduersarius terga vertat,abigo,prosequor, apud Soph.in Oedip.tyr. Item tego,apud Eurip.in Phœn.

Composita.

Αἰολόνωτος,ὁ,ἡ,ἡ,variegatum tergum habens. Oppian.halieut.l.1.
Ἀπόνωτος,ex ellum tergum habens,excelsus.Æschyl.
Ἀκανθονώτης,Hesyc.echinus est: dorsum enim eius spinis horret.
Ἀντίνωτος, oppositum tergum habens.Ælian.
Ἀπονωτίζω,idem quod νωτίζω. Eurip.
Βαρύνωτος, graui tergore seu testa onustus: de ostreo, apud Empedoclem.
Βραχύνωτος,breuis tergo,breue dorsum habens.
Ἐπινώτιος,qui super dorsum situs est. Poll.l.2.
Ἐπινωτίδιαι & νωτιαῖαι vocārūt genus quoddam τῶν γαλεῶν,piscium,ab eminente dorso.Athen.l.7.ex Aristot.
Ἐπινωτίδιον,mantica quæ tergo imponitur: vel saccus aut pera hyberna,in Epigr.
Ἐρυμνόνωτος,dorsum habens munitum seu loricatum in Epigr.
Εὔνωτος,bonum habens dorsum vel validum. Aristot.
Εὐρύνωτος, latum dorsum habens, vel amplos & vastos humeros. Sophocl.
Κατανώτιαῖος,qui à tergo est. Poll.l.1.c.10.
Κατανωτίζομαι dorso sublatum baiulo. Luc.in Lexiph. ἀλλήλους κατανωτισάμενοι.
Κουφόνωτος,qui leui dorso est & agili tergore. Athen.l.14.
Πλατύνωτος, idem quod εὐρύνωτος. Hom. in batrachom. & in Geopon.
Ποικιλόνωτος,varium dorsum seu tergum habens Eurip.in Iphig. (Taur.
Πυρσόνωτος,rufum tergum habens:vt πυρσόνωτος δράκων. Eurip. in Herc.fur.
Χαλκόνωτος,æneum dorsum habens. Eur.in Troad.
Χρυσόνωτος aureum seu auratum tergum habens. Soph. Pro eodem dicitur & χρυσονώτος.

Ξ

Ξ nota literæ quæ ξῦ nominatur.¶ Magnam hæc affinitatem cum κ & σ habet in quas sæpe mutatur.Dicitur enim ἐξ pro ἐκ Et apud Atticos ξυν pro συν. sicut vicissim κ in ξ vertitur,vt ex eodem exemplo patet. Iones verò ea pro gemino σ vtuntur δίξος & τριξὸς dicentes pro δισσός & τρισσός. ¶ Est & arithmetica nota,de qua vide in Append.

ΞΑΙ'ΝΩ, F.ανῶ,p.αγκα,carmino,carpo: vt ἔρια ξαίνειν. apud Lucian.carpere lanā seu carminare. Apud Plut ἀπὸ τῆς μιᾶς ἐρεᾶς διαιρεῖσθαι cum genit.att. Τὸ ἐρίων ξαίνοντα γυναιξὶν τε συγξαίνειν.Dicitur & fine actione Ξαίνειν pro ξαίνειν ἔρια,vt apud eundem Plut. Σὺ δ' ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβέσας ἀγένης Ξαίνοντος,ἀείζων φανερὸς Ἑλλήνων γεγονὼς, Apud Aristot.pol.5. (de Sardanapalo) Ξαίνοντα κατὰ τῶν γυναικῶν, quidam interpr. nentem inter mulieres: alij,inter mulieres pensa diuidentem. ¶ Item cædo,percutio. Plut.in Pub. ῥάβδοις ἔξαινεν τὰ σώματα. Dicitur Ξαίνειν πληγαῖς,apud Dem.de malè obita leg. infligere seu incutere plagas, Prouerbialiter dicitur à Plat & Luc. Ξαίνειν εἰς πῦρ de iis qui inanem operam sumunt: vide Erasm. in Chil.
Ξαίνομαι,carminor,carpor. Strabo,ἐν δὲ τῇ Καρύστῳ καὶ ἡ λίθος φύεται ἡ ξαινομένη καὶ ὑφαινομένη.

Ξάσμα,quod carminatum est. Poll.ex Soph.
Ξάντης,ου,ὁ,carminator.Plato.
Ξαντικός,ή,όν,ad carminationem pertinens. Et ξαντικὴ,subaud. τέχνη,ars carminandi apud eundem,Plat.in Polit.
Ξάνιον,ου,τὸ,instrumentum ad carminandum:pecten,vt exp. Hesich.& Suid. Item mensa coquinaria supra quam carnes conciduntur.Poll.l.10.
Ξαίνω,ῶ,f.ήσω, carminandæ seu carpendæ lanæ labore fatigor; aut lassesco. fit generaliter lanificio lassor. Poll. Item simpliciter,fatigor,lassesco.Suid.ex Soph. Ἡ δ' ὑξαινῦσαι καὶ ἀρεγομυράσαι χέρα.
Ξάνσις,ἡ defatigatio ex carminatione lanæ.Poll.

Composita.

Ἀναξαίνω,rursum carmino. Item,iterum discerpo, seu lacero. Alex.Aphr.probl.l.1. τὸ ὕδωρ δ' ἐρεμῷ ὃν ἀναξαίνει τὴν οὐλὴν cicatricem reulcerat.
Διαξαίνω,idem quod ξαίνω vnde particip.pass. διαξανθὲν ἔριον, carminata,lana apud Diosc.
Ἐπιξαίνω,exulcero. Basil.μὴ ἐπιξαίνης τῶν κεκακωμένων μάστιξι.
Καταξαίνω,idem quod ξαίνω. Poll. ex Plat. comico. Item cædo, verbero,discerpo,lacero. Aristoph. in Acharn. τί φειδόμεσθα τῶν λίθων ὦ δημόται μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα; Chrysost καταξάνας αὐτῶν τὸ σῶμα ἅπαν. Item attero,vt apud Suid.ἐν τούτοις τὸν ἅπαντα αὐτῷ καταξαίνων βίον.
Καταξαίνομαι,atteror:vt apud Eurip.κατεξάνθην πόνοις,attritus sum laboribus.
Περιξαίνω,circum carpo,vel concerpo,discerpo.
Συγξαίνω,simul carmino vel carpo,Plut.ἀπὸ τῆς μιᾶς ἐριν.&c.
Ξανθός,quomodo pertineat, vide suo loco.

ΞΑΝΘΟΣ,ή,όν,flauus,luteus:itē rufus: vt ξανθὸς Μενέλαος,apud Hom.& ξανθὴ κόμη apud eundem.Il.α.Exponitur etiam fuscus apud Theophr.item subrutilus,apud Aristot. ἔστι δὲ ὅτε τὸ χρῶμα ξανθός. *Quum de coma dicitur, ξανθὸς deriuari ex ἄνθος scribit Eust. vt sit ἡ κόμη ἀνθηρά vel ἀπὸ τοῦ ξαίνειν. vt sit ἡ ξανθὴ κόμη,ἡ μάλιστα ἄξια τοῦ ξαίνεσθαι τουτέστι κτενίζεσθαι ἀξία.
Ξανθίζω,flauem reddo.item reddo fuluum seu rutilum.Aristoph. in Acharn.item flaueo,flauus sum, vt ξανθίζουσα θρίξ, flauus crinis,apud Gr.bibl.inter.
Ξανθίζομαι,flauus reddor. Athen.l.12.
Ξάνθισμα,ατος,τὸ,ipsa actio reddēdi flauū.Menād. Ἔρως γὰρ ἀργὸς,κἀπὶ τοῖς ἀργοῖς ἔφυ,φιλεῖν κάτοπτρα,καὶ κόμης ξανθίσματα.
Ξανθίας,ου,ὁ,qui habet flauos capillos.Eust.
Ξάνθιον,ου,τὸ, herbæ nomen quæ & lappa minor & lappa inuersa dicitur:de qua Diosc.l.4.c.1.38.
Ξανθικὸς,Aprilis mensis,apud Macedones Ξανθικὰ τὰ,festum eo mense celebrari solitum pro lustratione exercitus Suid. & Hes.
Ξανθύνεσθαι,fieri flauum,flauescere.
Ξουθὸς,ή,όν,idem quod ξανθὸς,flauus, item rufus, teste Hesyc.Exponitur etiam,celer:vt ξουθαὶ μέλισσαι,apud Theocr.idyll.7. Et τῆς ξουθῆς ἀελλοτέροι χειμάδος,apud Athen.l.5.Et in Epig. ξουθῶν ἐκ πτερύγων ἡδὺ κρέμεται μέλος.

Composita.

Ἐπίξανθος,ου,ὁ,aliquantum flauus,subflauus. Poll.l.2. ἔστι δὲ μᾶλλον ἐπίξανθος τὴν χρόαν.
Ὑπόξανθος,subflauus. Diosc.l.3.c.103. Exponitur & flauescens, apud eundem,l.2.c.175.

ΞΕ'ΝΟΣ,& apud poetas,Ξεῖνος,ου,ὁ,peregrinus,hospes. Od.φ. Ξεινός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα.Apud Hesiod.Ξεῖνος ἐνδήμοις opponuntur:apud Thuc.l.6. τοῖς ἀστοῖς:apud Herodian.verò τοῖς πολίταις.Sic & τὰς ξένας ταῖς ἀσταῖς, opponit. Plut.in Alcib.Ξένοι sæpe dicūtur externi milites vt apud Dem. Olynth.& pro cor. Interdū verò barbari hoc nomine appellabantur.vt Lacedæmonios fecisse testatur Herodotus. Dicitur & ἡ ξένη (subau.γῆ vel χώρα) terra vel regio extera: apud Plut. de Socr.dæmon. Dicitur etiam aliquid esse Ξένον,i.inusitatū, inauditum: vt apud Luc. ἀλλὰ ξένον αὐτοῖς δοκεῖ τὸ πρᾶγμα. ¶Item Ξένος,hospitio exceptus,hospes.Odyss.ο.Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν,ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. Sic & apud Plut.in symp. & Herodian. Dicitur etiam alicui vel alicuius esse Ξένος, peregrinus quo cum nobis intercedit quædam velut hospitalis amicitia.Il.ζ. Ἦρα νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιός.Sic & apud Dem.pro coron.¶Item Ξένος,hospes.i.qui peregrinum hospitio excipit:vt apud Diod.Sicul. τὸ δὲ σῶμα πρῶτος ἀδελφὸς τοῦ ξένου.&c.
Ξενοσύνη,& poeticè ξεινοσύνη,hospitalis amicitia,hospitij necessitudo vel ius.Od.φ. Ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος.
Ξενόεις,εντος,ὁ,hospitibus & peregrinis frequens:vt ξενόεις βωμὸς,apud Eurip.in Iphig.Taur.
Ξένως,peregrinè,peregrinorum more.Plat.in apol.Socr.
Ξενόω,ῶ,hospitio accipio vel suscipio.
Ξενοῦμαι,hospitio siue hospitij necessitudine iungor vel coniungor. Xen.& Herodot.

Ξενῶν ὢν@ ὁ, hospitium, diuersorium, apud Plat.

Ξένι@, ὁ, ὁ. vel Ξείνι@, hospitalis, ad hospites seu peregrinos pertinens. Fœm. ξενία, seu Ionicè ξενίη, vt ξενίη τράπεζα. Od. ξ. & ω.

Ξένιον, vel ξείνιον, aut ξεινήιον, poët. ου, τὸ, munus seu donum, quod datur hospiti. Od. θ. Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήιον. Demetr. Phal. de τ Κύκλωπ@ ξένιον. Item in plur. num. Ξένια, τῶν, vel ξεινία, vel ξεινήια. Xen. Hell. 6. καὶ ἐκεῖ ξένια ἔπεμψαν. Od. ω. Μαί οἱ δῶρα πόρεν ξεινήια. ¶ Ξένιον, est etiam lenticulæ species, sed rarior. Cels. lib. 6. c. 5.

Ξενία ας ἡ, & Ionicè ξενίη, peregrinitas, vt εἰ ξενίας δικαζόμενοι seu φεύγοντες, peregrinitatis rei, & ξενίας ἁλίσκεσθαι, apud Luc. ¶ Item hospitij ius, hospitij necessitudo vel amicitia. Thuc. li. 8. & Plutarch. in Pol. præc. Hinc ξενίαν συνθέσθαι, Thuc. li. 8. & Plutarch. in Pol. præc. Hinc ξενίαν συντίθεσθαι, necessitudinem hospitij inire. & ξενίαν διαλύσασθαι, ius hospitij dissoluere apud Herodot. Et ἀνανεώσασθαι τὰς παλαιὰς ξενίας, renouare vetus hospitium, apud Isocr. Interdum cum φιλία copulatum reperitur: vt apud Demosth. pro coron. & general. amicitiam significat.

Ξενικὸς siue ξενικὸς, ἡ, ὁ, peregrinus, externus, seu qui peregrinorum & exterorum est. vt Ξενικὸς ὄχλ@ & Ξενικὸν ἐπικουρικόν apud Thuc. l. 5. & 8. Ξενικὰ ἁμαρτήματα, apud Plat. de leg. peccata erga exteros commissa. Ξενικὰ ἐπιμελήματα, officia in peregrinos apud eundem. Interdum exp. hospitalis, vt Ξενικὴ φιλία, apud Aristot. eth. 8. c. 12. ¶ Item Ξενικόν, quod peregrini quotannis persoluebant.

Ξενικὸν & ξενικῶς more peregrinorum, apud Plat. & Athen.

Ξενών ὢν@ ὁ, locus hospitib. peregrè aduenientibus destinatus. Exponitur, & nosocomium, seu domus in quam peregrini ægrotantes recipiuntur. Suid.

Ξενύλλιον, ου, τὸ, hospes qui peregrè aduenit. Plut. in apophth.

Ξενόω, peregrinus & ignarus sum.

Ξενίζω fut. ξενίσω, peregrè aduenientem hospitio recipio. Od. τ. [illegible] ἐξείνισσα. Xen. Pæd 5. [illegible] ξενίσει ἡμᾶς πολλοὺς ἀγαθούς. ¶ Item neutraliter peregrina sapio & loquor: peregrino vtor sermone & peregrini institutis. Luc. in [illegible] Chrysost. 1. ad Corinth. 2. ¶ Item peregrina quasi nouitate turbo, [illegible] nouitate quasi peregrina obstupefacio: vt Geopon li. 2. cap. 46. Ξενίζει γὰρ καὶ ταράττει [illegible] χεῖρω μεταβολὴ τοὺς μὴ [illegible].

Ξενίζομαι, hospitio excipior hospitalibus muneribus afficior. Xen. Hell. 3. [illegible] ξενίζεσθαι ὑπὸ σοῦ ἀλλὰ μὴ ξενίζειν σε. Item hospitor, diuersor. Act. c. 10. Ξενίζεται παρά τινι Σίμωνι. Item in stuporem & admirationem adducor ob rei nouitatem. Alex. Aphr. Ξενιζόμεθα [illegible] rei nouitate turbamur, vt minus cernere ex æquo valeamus.

Ξενισμὸς, ὁ, hospitalis: vel hospitum susceptio. Plut. in symp. sept. sap. ¶ Item mutatio seu [illegible] quæ fit peregrina & insolita rei nouitate: in Hipp[illegible].

Ξ[illegible] idem quod Ξενισμὸς hospitalitas. Thuc. l. 6.

Ξενιτεύω, peregrè ago, peregrinor in peregrino hospitor. Luc. [illegible] ξενιτεύειν. Phil. de vita M. l. 3. [illegible] ἀδικοῦσι.

Ξενιτεύομαι idem quod Ξενιτεύω. Exponitur etiam, alieno [illegible]do mercede milito, apud Isocr. ad Philipp.

Ξενιτεία, ας, ἡ, peregrinatio, absentia a patria. Chion. in epist. Exponitur & hospitium Sapient. cap. 18.

Composita primum cum præpositione.

Ἀπόξεν@, ου, ὁ, ἡ, inhospitalis, inhospitus. Soph. in Oedip. tyran.

Ἀποξενόω, ῶ, peregrè abigo seu expello id est expulsum abire peregrè cogo. Apud Plat. in Philopœm. exp. ciuitate priuo interdúmque genitiuus additur, vt apud eundem in Alex. δὲ ἂν μικρολογίαν ἀποξενώσαιτο τῆς πατρίδ@ ἑαυτόν. ¶ Item abalieno, alieno, apud Luc. & Athen.

Ἀποξενόομαι, οῦμαι, migrare in externam regionem cogor, ablegor peregrè. Item neutral. extra patriam dego, peregrinor. Plat. de leg. lib. 9. Sæpe cum genitiuo: vt apud Plut. Ἀποξενωθεὶς τῆς ἑαυτ@ πατρίδ@. Hinc genit. præfigitur interdum ἐκ vel ἔξω, apud Luc. interdum iungitur præpositioni aut aduerbio motum ad locum significanti. Plat. Exponitur &, reus agor peregrinitatis. Poll. ¶ Item Ἀποξενοῦμαι externum me seu peregrinum esse simulo. Reg. 3. c. 14.

Ἀποξένωσις, εως, ἡ, peregrinatio, migratio in externam regionem, vel commoratio extra patriam, & natale solum. Plut.

Ἐπιξενοῦμαι, hospitio excipior vel suscipior, hospitor. Plut. in Num. ¶ Item peregrinor, peregrè ago, peregrè aduenio. Aristot. polit. 7. Isocr. in epist. ad Iason liberos: & Synes. ep. 4.

Παράξεν@, peregrinus, aliquantùm peregrinus. Exponitur &, ignobilis illegitimus.

Πρόξεν@, qui peregrinos hospitio excipit totius ciuitatis nomine, publicus hospes. Thucyd. lib. 2. Et cum genit. apud eundem lib. 8. ¶ Item metaph. qui aliquid procurat, seu procurauit alicui, seu qui alicuius rei est author. Eust. Exponitur & conciliatius, apud Gregor.

Προξενία, ἡ, hospitalis illa amicitia, vel hospitij necessitudo publica. Xen. Hell. 6.

Προξενέω, ῶ, sum hospes publicus, hospitio excipio nomine ciuitatis Dem. pro coron. καὶ σὺ προυξένεις αὐτῷ. Προξενῶ σοι τῦτο, huius rei sum tibi author, hanc rem tibi comparo, vel cōparare conor. Luc. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενῶμεν. Sic apud Plut. in Solon. Greg. & Dionys. ¶ Item sum interpres & conciliator versurarum aliorúmque contractuum Dem.

Προξενητὴς, ὁ, ὁ, proxeneta: pararius, qui est velut conciliator, interpres & internuntius ad paciscendum seu stipulandū: item general. interuentor quasique conglutinator hominum quomuis contractum inter se ineuntium Dem.

Προξενήτρια, conciliatrix. Exponitur & προμνήστρια.

Προξενητικόν, merces quæ proxenetis soluitur.

Ἐθελοπρόξεν@, (*Decomp.*) qui est publicus hospes, idque vltro, Thuc. lib. 3.

Ὑποξενίζω, aliquatenus peregrino sermone vtor, peregrina cōmemoro.

Composita sine præpositione.

Ἄξεν@, vel ἄξειν@, inhospitalis, qui animo est alieno ab excipiendis hospitio peregrinis. Hesio. in Erg. Μηδὲ πολύξεινον μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι. Regio etiam aliqua aut locus ἄξεν@ dicitur, cuius incolæ peregrinos aduentantes hospitio non excipiunt vel in quem peregrinis non patet aditus: vt ἄξεν@ Φᾶσις, apud Theocr. idy. 13. Exponitur &, passiuè, cui non est hospes a quo recipiatur. Hesych.

Ἀστόξειν@ ου τό. (q. d. ἀστὸς καὶ ξέν@) cuius maiores erant ciues, quum ipse sit peregrinus. Eust. ex Aelio. Dionys.

Δολοξεν@, ου, ὁ, ἡ, simulato hospitio fallens: seu hospitalitatis specie decipiens. Aristop. in Pace Lacones hoc epithero notat.

Δορύξεν@, qui in bello hospitalem quandam amicitiam cum aliquo contraxit, vt Glaucus cum Diomede apud Homer. ¶ Item qui mittitur legatus de redimendis captiuis. Item simpliciter, hospes amicus. in Electr.

Δωροξενία, ας, ἡ, quum quis peregrinitatis accusatus, dona offerens calumnias effugit. Aristot. de Athen. republ.

Εὔξεν@, vel εὔξειν@, hospitalis, amicitiæ hospitalis cultor. Sic peculiariter dictus fuit Pontus, qui antea ab inhospitali feritate axenus appellatus fuerat. Iupiter εὔξειν@ seu εὔξειν@, apud Apoll. Argon. 2. qui iura dat hospitibus præest illis & fauet.

Εὐξένως, hospitaliter: item general. amicè, beneuolè, apud Apoll.

Ἐχθρόξεν@, osor hospitum, Eurip.

Θεοξένια, τῶν, festum solenne in omnium deorum honorem institutum. Plut. & Athen. l. 9.

Θρασυξενία, hospitis insolentia, audacia & insolentia hominis peregrini. Plat.

Ἰδιόξεν@, cui peculiariter est amicitia hospitalis cū aliquo. Luc.

Ἰδιοξενία, amicitia illa hospitalis seu necessitudo illa.

Κακόξειν@, vel κακόξεν@, qui malè se gerit erga hospites & peregrinos. maleuolus hospitibus. Odyss. υ. οὔτις σεῖο κακοξεινώτερ@ ἄλλ@.

Μητρόξεν@, spurius. Poll. l. 3. Pro eodem Doricè dicitur ματρόξεν@ vide Hesych. ματροξένως παῖδας, exp. τὰς νόθας.

Μισόξεν@, osor peregrinorum inhospitalis.

Μισοξενία, odium peregrinorum seu hospitū inhospitabilitas.

Πολύξεν@, vel πολύξειν@, qui multos hospites habet, qui multos excipit hospitio. Hesiod. in Erg. Item πολύξειν@ οἶκ@, apud Eurip.

Φιλόξεν@ siue φιλόξειν@, amans hospitum Od. θ.

ΞΕ'Ω f. ξέσω, rado, polio, scalpo. Exponitur etiam dolo, quum de lignis dicitur: vt Odyss. ρ. σταθμὸν κυπαρίσσινον ὅν ποτε τέκτων ξέσσεν ἐπισταμένως. Eust. tradit fictam esse vocem ad sonum literæ ξ. vt βομβῶ ex β, ζίζω ex ζ, ψελλίζω ex ψ.

Ξέομαι, rador, &c. At ἐξεσμένοι γὰρ ἀλειμμα, dicitur interlita lis & inducta, apud Hesych.

Ξέσμα, τὸ ramentum. Diosc. l. 2. c. 162. vel quod è saxo scalptum aut è ligno dolatum est.

Ξεσμὸς, instrumentum ad radendum: radula.

Ξέσις, εως, ἡ, rasura, scalptura, ipsa actio, radendi, scalpendi, poliendi & dolandi. Theophr.

Ξεστὸς, ἡ, ὁ, rasus, scalptus, dolatus: vel radendo, scalpendo dolando expolitus & complanatus: vt Ξεστὸς δίφρ@. Ilia. ω. Et Ξεστὸς λίθ@. Il. σ. Sic & alibi apud Hom Ξέσμα, exp. rasura.

Ξοΐσιδ@, ἡ, instrumentum ad scalpendum seu radendum, scalprum Hesych.

Ξόανον, ου, τὸ, id quod rasura seu scalptura politū est, id quod è saxo scalptum aut è ligno dolatum est. Hesych. Frequentius Ξόανα dicuntur simul sacra è saxo sculpta aut ligno fabricata, sculpta seu scalpta simulacra, sc. ligna. Philo de vita M. l. 3. Paus. in Att.

Ξύω. f. ξύσω, idem quod Ξέω, rado, scalpo, seu radendo & scalpendo, polio. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 2. Item scalpo. Aristid. τὸ ξύοντες ἀντιξύει, ὄν@, mutuum muli scabunt. ¶ Apud Hesych. exponitur etiam, scribo seu inscribo, insculpo.

Ξύομαι, rador. Theop. hist. pl. l. 9. Ξυόμεν@ εἰς ἔλαιον, in oleo rasus. Item act. rado, seu radendo polio. Xen. pæd. 6. δόρυ δ' ἔξεστι καλτὸν ξύσασθαι. Interdū significat scalpo seu scabo me,

me, Luc. in Lexiph. ἐγὼ μὲν ὑποδησάμενος ἐξυόμην τὴν κεφαλὴν ἐν τῇ ξύστρᾳ. Exponitur nonnunquam, prurio. vt docet Eust. ex Democr. cùm inquit, ξυόμενοι ἄνθρωποι ἥδονται, καὶ σφι γίνεται ἅπερ τοῖς ἀφροδισιάζουσι.

Ξύσμα τό, ramentum quod radendo detractum est. Erot. in Hippocr. Item scobs, strigmentum. Diosc. l. 2. c. 162. ¶ Ξύσματα Aristot. de anim. vocat ἀτόμους Democriti. Item characteres ceræ aut libro quasi insculpti. Hesych.

Ξυσμός, οῦ, ὁ, pruritus. Hippocr. Pro eodem dicitur & ξύμη, Gal. & ξυσμὴ Eustath.

Ξύσις, rasura vel pruritus commotio.

Ξυστιλος, aridus & pruriginosus senex. Sophron in mimis.

Ξυστὴρ, rasor, scalptor. ¶ Item scalprum chirurgicum radēdo idoneum, & scalprum lapicidarum quo lapides scalpunt ac complanant. ¶ Est & nomen collyrij πραχωματικοῦ, de quo Paul. Aet. & auris pars, apud Galen. in lib. qui inscribitur ἰατρός.

Ξύστρα, ας, ἡ, strigil: instrumentum cuius vsus in balneis aut etiam palæstra & gymnasiis extitit. Luc. in Lexiph. & Artemid. l. 1. c. 66. ¶ Item instrumentum quo aliquid auribus infunditur.

Ξυστρὶς, ίδος, ἡ, idem quod Ξύστρα. Hesych. Ξυστὶς, ίδος ἡ, pro eodem apud Poll. lib. 10. c. 16. ¶ Ξυστὶς, significat etiam vestem subtilem crocei coloris, qua aurigę in pompis vtebantur, quam etiam reges, nec non comici & tragici gestare solebant schol. Aristoph. Suid. & Hesych. Sic vtitur Athen. lib. 12. & Dionys. Longin. Item genus vestimenti muliebris subtile & variegatum. Theocr. idyll. 2.

Ξύστρον, ου, τὸ, pala ferrea ad euerrendum & complanandum. Diodor. in histor. Alexand.

Ξυστὸς, οῦ, ὁ, rasus, scalptus: item derasus. Suid. & Hes. Ξυστὰ, τὰ, hastilia radendo polita & ferro præfixa. Il. θ. & Xen. Pæd. 4. ¶ Ξυστὸς siue ξυστὸν, dicitur etiam locus in quo athletæ exercentur. Xen. in œcon. ¶ Item Ξυστὶς, tunica muliebris. Etym.

Ξυστικός, οῦ, ὁ, qui in xysto se exercet. ¶ Exponitur etiam, radendi & distringēdi seu astringēdi vim habens, apud Athen. l. 3.

Ξυόεις, radendo seu scalpendo politus: idem quod Ξεστὸς & ξυστὸς Hesych.

Ξυήλη, ης, ἡ, radula: instrumentum quo aliquid raditur. Xen. Pæd. 6. ἀγαθὸν καὶ ξυήλης μὴ ἐπιλαθέσθαι. Item gladiolus quidam à nonnullis δρέπανον appellatus, teste Hes. Xen. anabas. l. 4. ἀποκλείσας ξυήλῃ Λακωνικῇ παῖδα. Pro eodem inuenitur, Ξυΐνη, apud Poll. l. 1. c. 10. de armis bellicis.

Ξυρὸς, οῦ, ὁ, acutus, ad radendum & scalpendum idoneus. Hes. Plerunque substant. culter tonsorius aut nouacula. Aristoph. in thesmophor. χρηστόν τι ἡμῖν ξυρόν. hinc & prouerbio ἐπὶ ξυροῦ ἵστασθαι ἀκμῆς, dicitur res quę in summo discrimine sita est, apud Hom. Il. κ. Et Castor ac Pollux hominum σωτῆρες esse dicuntur ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων, apud Theocr. idyll. 23. Inuenitur & neutrum ξυρὸν, apud Poll. l. 2.

Ξύρομαι, rador, vel me rado propriè, nouacula. Plut. de fort. Alex. lib. 2. τὴν κεφαλὴν ξυράμενος ἀπελεύθερον ἑαυτὸν Ῥωμαίων ἀπηγόρευσεν.

Ξυράω seu Ξυρέω, nouacula rado, ad cutem tondeo. Plut. in apophth. Ξυρᾶν τὰ γένεια τοὺς Μακεδόνας. Prouerbialiter dicitur Ξυρεῖ ἐν χρῷ, metuendum est, periculum est. apud Soph. in Aiace. at Ξυρεῖν λέοντα, leonem radere, i. rem difficillimam aggredi, apud Plat. l. 2. de republ.

Ξυράομαι seu Ξυρέομαι, rador nouacula, seu radendum curo. Athen. l. 11. πιττοῦνται καὶ ξυροῦνται τὰ σώματα. Artemid. oniroc. l. 1. ἐκ μεγάλης σωθέντες νόσου ξυροῦνται οἱ ἄνθρωποι.

Ξύρησις, εως, ἡ, rasura quæ fit nouacula, tonsura ad cutem. Alex. Aphr. probl. l. 2.

Ξυρήσιμος, ου, & Ξυρήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui radi potest & ad cutem tonderi: vel qui rasura & ad cutem tonsura opus habet. Eust. ex Æl. Dionys. Eurip. in Alcest.

Ξυρίας, ου, ὁ, ad cutem tonsus. Ξυρεῖον τὸ, nouacula.

Ξηρὸς seu ξυρὸς, Ξύλον, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex Ξέω, cum præposit.

Ἀποξέω, abrado, rado. ¶ Item facilè abscindo: quasi abradens. Il. ε. ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν. Item expolio, propriè abradendo. Et generaliter, polio Gregor. μάλιστα εἰς κάλλος ἑαυτοὺς ἀποξέοντες.

Ἀποξέομαι, abrador, rador. Item expolior per abrasionem; hinc ἀπεξεσμένον ἦθος, mores expoliti, limati, exacti, & in quibus nihil reprehensionis est, apud Gregor.

Ἐνξέω, intus rado; item insculpo seu inscalpo.

Ἐπιξέω, in superficie rado seu scalpo. Apud Aristoph. ἐπέξεσεν ὑμῖν vos notauit, vobis inscripsit.

Decomp. Ἀνεπίξεστος, radendo seu scalpendo aut dolando non perfectus; dolando & complanando non perpolitus. Hesiod. in Erg.

Καταξέω, derado; vel deradendo & scalpendo polio; vnde pass. apud Plut. ὅθεν δὲ πρισθῇ καὶ καταξεσθῇ (τὰ κέρατα) γίνεται διαφανῆ, secta vel rasa cornua pellucida redduntur.

Παραξέω, abrado. Epigr.

Περιξέω, circumquaque rado vel polio. Theocr. idyll. 23. ...ὡς τ... πολλὴν ἐν χειμάρρους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις.

Ὑποξέω, subtus rado seu scalpo: vel leuiter scalpendo & radendo polio.

Composita ex Ξεστός.

Ἄξεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui radendo scalpendóque politus nō est. Epigr.

Εὔξεστος, bene rasus: radendo, scalpendo, aut dolando eleganter politus. Iliad. ω. Od. ν. & ο.

Ὀδοντόξεστος, ου, ὁ, instrumentum medicum exesis dentibus eradendis idoneum. Poll.

Παλίγξεστος & παλίγξυστος, iterum rasus & pumice æquatus.

Composita habentia ξο.

Ἀμφίξοος, & per contract. ἀμφίξους, vtraque parte radens. in Epigr.

Ἀντίξοος, ου, ὁ καὶ ἡ, & ἀντίξους, oppositus aduersus, contrarius. Aristot. ethic. 8. propriè ita politus, vt alteri commissus ei ex opposito respondeat. Apoll. Argon. 2.

Ἀντιξοεῖν, contrarium esse.

Ἄξοος, idem quod ἄξεστος. Hesych. & Suid.

Ἀξόανος, sculptili simulacro carens. Luc.

Δίξοος, bifurcus, bifidus.

Δορυξόος, ου, ὁ, qui hastas radit aut polit. Aristoph. Exponitur & hastarum artifex. Δορατοξόος, idem.

Εὔξοος, idem quod εὔξεστος. Il. λ. & ζ. Item qui rasura & scalptura facilè poliri potest. Vnde εὐξοώτερος, qui facilius dolari & complanari potest. Theophr.

Κεραοξόος, cornu expolitus. Epigr.

Λιθοξόος, qui lapides scalpit, seu polit, aut radendo complanat. Plut. de discern. adul. ab am.

Λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον, instrumentum radendis & scalpendis lapidibus idoneum.

Μονόξοος, vnicam & simplicem fissuram habens.

Τετράξοος, quaternas furcas seu fissuras habens.

Composita ex Ξύω.

Ἀναξύω, abrado. Item abstergo. Antipho, ὥστε ἐν τῇ γῇ ὄντα σημεῖα ἀναξῦσαι.

Ἀντιξύω, vicissim scalpo seu distringo, mutuum scabo. Suid. ex Soph. ἄν τις τὸν ἀντιξύῃ.

Ἀποξύω, abrado, derado. Alciphr. in ep. halieut. νύκτωρ δὲ ὑπὸ λαμπάσι τὸν βυθὸν ἀποξύουσι. Exponitur & destringo, abstergo. Item lęuigo. Et generaliter, detraho. Propriè detraho quasi abradendo. ... γῆρας ἀποξύσας, θῆκεν νέον ἡβώοντα.

Ἀπόξυσμα, quod abrasum est, ramentum.

Ἀποξυστρόω, hebeto: propriè hebeto aciem auferendo, ne radere possit. vnde passiu. apud Polyb. ἀπὸ δὲ ταύτης δύσεως ἀποξυστροῦνται.

Διαξύω, radendo induco, deleo, oblitero. Hesych.

Ἐπιξύω, idem cum ἐπιξέω, in superficie rado. Arat. ὁ δὲ ζώνῃ τότε κεφαλῆς, Γαῖαν ἐπιξύει.

Καταξύω, derado, abrado: vel radens litura induco. Item incido & scarifico. Lucian. τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύοντες, gladiis carnem summam inscribentes.

Κατάξυσμός, scalptura.

Παραξύω, idem cum παραξέω.

Παράξυσμα, quod in sculptura superuacaneum quasi appendix additur. Demetr. Phaler.

Περιξύω, circumrado, circumscarifico: Gal. apud Hippocr.

Περιξύομαι, circumrador, circumscarificor.

Ὑποξύω, idem quod ὑποξέω.

Composita ex Ξυρὸς, Ξυράω, &c.

Ἄξυρος siue ἀξυρής, retusus, hebes, qui acutus non est. Hesych.

Ἀποξυράω siue ἀποξυρέω seu ἀποξύρω, nouacula abrado.

Ἀποξυράομαι siue ἀποξυρέομαι vel ἀποξύρομαι, nouacula rador, ad cutem tondeor. Synes. ἀπεξυρημένος τὴν κεφαλήν. Xiphilinus in apophth. Tiberij Cæsaris, Κείρεσθαί μου τὰ πρόβατα ἀλλ' οὐκ ἀποξύρεσθαι βούλομαι.

Ἀπόξυρος, abrasus, ad cutem rasus. Metaphoricè apud Luc. ἀπόξυροι πέτραι, scopuli excelsi.

Ἡμιξύρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, semirasus Diog. Laert.

Περιξυράω, & περιξυρέω, in orbem nouacula rado: circumcirca ad cutem tondeo.

Ὑποξυρέω, subtus rado, vel leuiter nouacula rado.

Ὑπόξυρος, subrasus.

Aliud genus composit. ex Ξέω: sine præpositione.

Δορύξεον, ου, τὸ, locus vbi hastæ raduntur aut poliuntur. Hesych.

Λαξεύω, quasi λᾶαν ξέω, seu λᾶας ξέω, lapides scalpo, lapides polio. Item generaliùs, lapides incido. Dicitur tamen & λαξεύω λίθον, & λελαξευμένος λίθος, incisus lapis, aut etiam operi aptatus.

Λαξευτὸς, incisus. Luc. cap. 23.

Λαξευτὴς, lapidum scalptor, vel lapicida, qui & λαοξόος & (λιθοξόος.

Λαξευτήριον, q. d. lapicidarium, instrumentum ferreum quo lapicidæ vtuntur. Hesyc.

ΞΗΡΟΣ, οῦ, ὁ, aridus, siccus. Plut. in Alex. οἱ ξηροὶ καὶ ἄπυροι τόποι τῆς οἰκουμένης. Athen. l. 2. λυπεῖ δὲ ἄλλον τὰ χλωρὰ τῶν ξηρῶν. Sic ξηρὰ μέτρα, mensuræ aridorum. Plato de leg. In structura

Ξηρὸς

O

O nota literæ apud Græcos, quę ὁ μικρὸν dicitur: ex qua geminata fit τὸ ω, vt ex hac eius figura veteri apparet ∞. Veteres eam vocârunt etiam οὖ, vt τὸ ε nominârunt εἶ, metri causa: vt in argumento τῆς ο Iliadis, Οὖ, Κρονίδης κεχόλωτο Ποσειδάωνι καὶ Ἥρῃ. Doricè vertitur in ε: dicunt enim Ἀπέλλων pro Ἀπόλλων. Æolicè in υ. vt qui ὄνυμα & ὀνυμαίνω dicant pro ὄνομα & ὀνομαίνω. ¶ Est & numeralis nota, de qua vide in Append. ¶ In multis redundat ο: vt ὀκέλλω, ὀστάφις.

Ὁ, cum sola aspirationis nota, articulus est præpositiuus, nominatiui casus gen. masc. num. sing. cuius fœm. ἡ, neutr. τό: vt ὁ δεσπότης, ἡ δέσποινα, τὸ ξύλον: cæteros casus pete ex gramm. At ὃ, cum aspero & graui, vide in Ὅς. Interdum ὁ exp. ille (certum quendam qui notus sit, aut cuius antea facta fuerit mentio, intelligendo, vel ἐξοχὴν denotando) vt ἦλθεν ὁ ποιητής, venit ille poëta nimirum certus quidam & notus poëta, aut cuius antea facta fuerit mentio: aut etiam insignis & eximius præ cæteris. Sic & cum propriis nominibus: vt ὡς εἶπε, ὁ Ὅμηρος, sicut dixit præstantissimus ille Hom. Sic quum Aristot. in genere de quolibet agit bono ἀγαθὸν vocat: at quum vnicum illud ac summum bonum intelligi vult, dicit τὸ ἀγαθόν. ¶ Interdum ὁ ornatus tantum gratia ponitur: vt apud Aristot. rhet. 2. Ἀντιφῶν ὁ ποιητής. ¶ Interdum ὁ idem valet quod ὁ παῖς seu ὁ υἱός, vt Κῦρος ὁ Καμβύσου, & Δαρεῖος ὁ Ἀρταξέρξου. Interdū tamen omittitur ὁ: vt Thuc. lib. 8. Στρομβιχίδης Διοτίμου. ¶ Ὁ, præfixum aduerbio dat illi nominis adiectiui significationem: vt ὁ πάλαι, pro παλαιός, priscus. Sic ὁ ἄνω, supernus: ὁ κάτω, infernus. Sic ὁ πάνυ, insignis. ¶ Ὁ cum participio resoluitur in articulum postpositiuum cum præsenti aut præterito imperfecto: vt ὁ λεγόμενος, i. ὃς λέγεται: vel ὃς ἐλέγετο, qui dicitur vel dicebatur. ¶ Iungitur & variis particulis. Cum μὲν & δὲ diuisionib. adhibetur. Dicitur enim ὁ μὲν &c. ὁ δὲ &c. i. hic quidem ille verò, vel vnus quidem, alter verò. Refertur autem ὁ μὲν ad propinquius, ὁ δὲ ad remotius. Cum γε, interdum vacante, γε, vt ὅγε & τόγε pro ὁ & τό, interdum ὅγε ἥγε, τόγε hic, hęc, hoc. Cum δὲ vt ὅδε hic: de quo vide sua serie. ¶ Ὁ apud poëtas interdum ponitur pro αὐτός, vel ἐκεῖνος, vel οὗτος, idque in omni genere, casu & numero. ¶ Ὁ, interdum pro articulo postpositiuo ὅ, qui: τοῦ pro οὗ, cuius, &c. ¶ Item sequente præpositione cum suo casu nonnunquam vim nominis habet: vt οἱ ἀμφὶ Σωκράτην Socrates: οἱ ἐν τέλει, proceres, οἱ περὶ αὐτὸν, familiares eius, ὁ πρὸς αἵματος, consanguineus. ¶ Τὸ, in neutro genere interdum infinitiuo iunctum pro nomine substantiuo ponitur: vt τὸ πιεῖν, τὸ φαγεῖν. Apud Grammaticos τεχνικῶς ponitur: vt τὸ ἀρετὴ opponitur τῇ κακία. Sic τὸ χρῶμαι εἰς ἔχω Ἀττικόν, oratio hæc Attica est. Interdum exp. quapropter: vt Iliad. γ. Ἀλλὰ τόγ' οὐκ ἐνόησα, τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα. ¶ Τοῦ & poëticè τεῖο (genit. tam masc. quam neutr. gen.) ponitur interdum pro τίνος; cuius? Τοῦ (sine accentu) pro τινός alicuius. Doricè pro τοῦ & τεῦ dicitur. ¶ Τῷ vel poëticè τέῳ interdum pro τούτῳ ponitur, subintellecto substantiuo τρόπῳ vel τόπῳ χρόνῳ vel tali aliquo. Item pro τίνι, cui. At τῳ (sine accentu) pro τινί: alicui. Item aduerbial. sequente infinitiuo, pro, quia, quoniam. Interdum pro, igitur quare. ¶ Τῇ interdum aduerbial. exp. hic hâc huc: aut illic, illâc. At τῇ μὲν, τῇ δὲ partim quidem, partim verò: vel cùm & tam. Τῇ καὶ τῇ hac illac, apud Hesiodum. Interdum τῇ significat eo modo, ea ratione, item ea parte, eo loco, ibi, vel etiam vbi. ¶ In plur. pro αἱ fœm. gen. dicitur apud poëtas ταί: vt ταὶ τρισσαί: in Epigr. pro αἱ τρισσαί.

Ὄα, vide in Οἷς siue Ὄϊς.

ὈΑΡ, ὄαρος, ἡ, vxor, coniunx: (* quasi ὁμόαρος, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι γάμῳ. Etym.) Il. ι. Ἀνδράσι μαρνάμενος ὀάρων ἕνεκα σφετεράων. Hesychio ὄαρες sunt οἱ γάμοι nuptiæ: quòd socient & copulent coniuges. Apud eundem & Etymolog. pro ὄαρες dici etiam ὄαροι annotatur: quod expon. etiam lusus venerei. Item confabulationes, colloquia consilia. Sic Epigr. li. 4. Τερπόμενον νυχίοις ἠϊθέων ὀάροις. Pro ὄαρες contractè ὦρες dicitur Iliad. ε. ἄλλοισι κλαίεσκεν ... [illegible] ὤρεσσι

Ὀαρίζω, confabulor, colloquor. Il. ζ. Στρέψεσθ' ἐκ χάρμης ἔθι καὶ ὀαρίζε γυναικί. Il. χ. Παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισι.

Ὀαρισμός, οῦ, ὁ, confabulatio, colloquium. Hesiod. in dieb.

Ὀαριστής, οῦ, ὁ, confabulator. Od. τ.

Ὀαριστύς, ύος, ἡ, idem cum ὀαρισμός confabulatio, colloquium, & peculiariter, quale est maris cum fœmina secretius. Iliad. ξ & Iliad. ρ.

Συνάορος, (comp.) comes: propriè tamen de vxore dicitur & marito. Hesych. & Eustath.

Συναορέω, ῶ, comitor, sum comes. Pind. γλυκεῖά οἱ συναορεῖ ἐλπίς.

ὈΒΕΛΟΣ, οῦ, ὁ, veru: Il. α. & alibi apud Hom. καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν. Herodot. ὀβελοὺς βουπόρους σιδηρέους. Pro eo Bœoticè dicitur ὀδελός, apud Aristoph. in Acharn. Exponitur etiam, fibula. * Et sic dici putatur quòd simile sit βέλει. ¶ Sic appellata fuit etiam nota quædam, veluti virgula recta certis scriptorum locis apponi solita: vel quòd obeli, i. veru formam haberet: vel quòd tanquam veru superflua iugularet & confoderet, teste Hieronymo.

Ὀβελίας ἄρτος, panis veru assatus: vel qui obolo emitur, ὀβελὸν accipiendo pro ὀβολόν.

Ὀβελίσκος, ου, ὁ, veruculum. Xeno. βουπόρῳ ὀβελίσκῳ. Ὀβελίσκοι à figura dicti fuerunt lapides pyramidum forma, sed minores: quod nomen & Latini retinuerunt: vide Plin. l. 36. c. 8. Item Ὀβελίσκος, pro lamina ensis. Poll.

Ὀβελίζω, expungo, obelo noto: vtitur Cicero ep. fam. l. 9.

Ὀβελισμός, οῦ, ὁ, obeli appositio, notatio quæ fit apposito obelo.

Ὀβελαία ῥαφή, apud medicos sutura tertia cranij, rectà per verticem instar veru aut sagittæ porrecta.

Ὀβολός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀκροβελία, ἡ, extremitas panis qui ὀβελίας dicitur. Eust.

Ἀμφώβολα, τὰ, vaticinia ex inspectione viscerum. Eust. ex Soph.

Πεμπώβολον, τὸ, veru quinque cuspides habens, veru quinquefidum. Ab Aeolibus profectam esse vocem, qui πέμπε pro πέντε dicunt, tradit Eust. Il. α. & Od. γ.

ὈΒΟΛΟΣ, οῦ, ὁ, obolus, nummus minutus, tempore sexta pars drachmæ. Chrysost. λεπτὰ δύο apud Marcum c. 12. exp. ὀβολοὺς δύο. Vide Eras. in prouerb. obolo dignus: * ab Ὀβελός deriuarū putatur, quod ὀβελοῦ figuram haberet, ita tamen vt non in acutum desineret. De huius nominis deriuatione lege & Plut. in Lysandro.

Ὀβολιαῖαι προφαλίδες, apud Aristot. hist. anim. lib. 4. videtur significare obolares.

Ὀβολιμαῖος, q. d. obolaris: vt ὀβολιμαῖον κέρδος, in epistola Theanûs. & ὀβολιμαῖος τόκος, apud Eust.

Ὀβολοστατική, ars fœneratoria. Aristot. pol. lib. 1.

Composita.

Διώβολον, duo oboli, quos populus ad concionē veniens accipiebat. Solebant & ori defunctorum duos obolos imponere.

Διωβολίον, ου, τό, idem Aristot. polit. 2. c. 5. τὸ πρῶτον μὲν ἱκανὸν διωβολία μόνον.

Ἐπωβελία, quasi ἐπωβολία, dicitur inde, quòd in quālibet drachmam calumniæ reus obolo mulctaretur: cum seni essent oboli in drachma. Suidæ est sexta pars æstimationis litis. Eust. verò scribit antiquis ἐπωβελίαν fuisse τὸ ἐπὶ δέκα τόν.

Ἡμιωβόλιον, ου, τὸ, semiobolus dimidiata oboli pars. Suid. Apud Aristot. l. 1. τὰ ἡμιωβόλια, sunt vasa minimi pretij.

Ἡμιωβολιαῖος, ου, ὁ, semiobolum æquans pretio vel pondere ideoque vilis & exiguus. Xen.

Decomp. Ἀνημιωβόλιον, idem quod ἡμιωβόλιον. Suid. Ἀνημιωβολιαῖος, semiobolaris. Aristoph. in Ran.

Ἰσοβολος, æquali pondere. Hesych.

Πεντώβολον, quinque oboli. Aristoph.

Τετρώβολος, quatuor obolis valens, quadrobolaris: per iocum de homine nihili dicitur.

Τετρώβολον ου τὸ, nummus quatuor obolos valens, effigiem Iouis impressam habens, à postica autem parte duas noctuas, vt tradit Poll. l. 9. Τετρωβόλου βίος, pro militis stipendio. Eustat. ex Pausan.

Τετρωβολιαῖος, idem quod τετρώβολος. Suid.

Τετρωβολίζω, quatuor obolos accipio. Poll. & Eust.

Τριώβολον, tres oboli. Scribit & τριόβολον. Thu. & Diosc. l. 5. c. 107.

Τριωβολιαῖος, & τριωβολιμαῖος, triobolaris, tres obolos pondere vel pretio æquans, & *per consequens*, vilis ac nullius pretij, & Eust.

Ὑπώβολος, adiect. dicitur res quæ in vsuras sextantes oppignerata est. Ὑποβόλος, est simpliciter, quæ oppignerata est.

Ὄβριμος, vide in Βριάω & in Ὄμβρος.

ὈΒΡΙΖΟΝ. χρυσίον, aurum obryzum, i. purum ex crebra coctione: * quasi ἀβρύζον, id est, sincerum delicatúmque. Hieronymus dictum putat quasi Ophirisinum, quòd ex Ophir insula præstantissimum aurum soleat aduehi.

Ὄγδοος, vide in Ὀκτώ.

ὈΓΚΑΟΜΑΙ, rudo: asini proprium βρομᾶν. Hesych.

Ὀγκηθμός, q. d. ruditus.

Ὀγκηστής, οῦ, ὁ, in Epigr. dicitur asinus, quasi ruditor.

ὈΓΜΟΣ, ου, ὁ, sulcus aratri scissione factus. Il. σ. οἱ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους. Theoc. idy. 10. Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ ὡς τὸ πρὶν ἄγες. ¶ Item pro via apud Nicand. in Ther. πασάων τῶν ὄγμοι ἐλαύνει.

Ὀγμεύω

Ὀγμεύω, sulcum duco. Apud Soph. in Philoct. φορβῆς χρείᾳ στίβον ὀγμεύει τόνδε, pro ἐφεξῆς πορεύεται, inquit schol.

ΟΓΚΟΣ, ου, ὁ, tumor, ἄρσις, ἔπαρσις. Eust. & Hesyc. vt ὄγκος τῆς πομφόλυγος, tumor bullæ. Item moles massa. Aristot. eth. l. 10. c. 7 εἰ γὰρ τῷ ὄγκῳ μικρόν ἐστι, δυνάμει καὶ τιμιότητι πολὺ μᾶλλον ὑπερέχει πάντων. Item eminentia seu prominentia. Il. δ. Τοῦ δ' ἐξ ἐνκομβίοιο πάλιν ἄγχι ὀξέες ὄγκοι. Item amplitudo, Μέγεθος. Aristot. de mundo, & in Geopon. Item grauitas, pondus. Soph. in Electra. Plutar. in Lyc. & de orat. Pyth. ¶ Item metaphoricè, tumor, i. fastus, seu animus elatus & inflatus. Plut. in Coriolano, μεστὸς ὢν ὄγκου, καὶ μέγας γεγονὼς τῷ φρονήματι. Et βασιλικὸς ὄγκος, apud Suid. Aliquando in bonam partem exponi potest, grauitas, amplitudo, maiestas: vt apud Athen. l. 1. φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένοις αὐτῷ ἐξῆς τιν' ὄγκον. Dicitur & de grauitate orationis, apud Aristot. Rhet. 3. & apud Plut.

Ὀγκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tumidus, inflatus, magna mole assurgẽs. Xen.

Ὀγκηρὸς, οῦ, ὁ, tumidus, magnæ molis. Aristot. eth. 4. οὐ γὰρ κερδοῦς ἕνεκα δοκοῦσι λέγειν, ἀλλὰ φεύγοντες τὸ ὀγκηρόν. Exponitur & fastuosus, apud Xen. Hell. 3.

Ὀγκόω, tumidum reddo tumefacio, amplifico. Item metaph. effero, inflo Aristoph. in Vesp. οὐδ' ὀγκῶσαι τὸ φρόνημα, neque animum sustulisse.

Ὀγκόομαι, tumidus reddor, tumesco. Item metaph. inflor. Aristoph. in Ran. & apomn. l. 1. ὀγκωμένω ἐπὶ γῆρει.

Ὄγκωσις, εως, ἡ, inflatio, tumor vel amplificatio.

Ὠγκωμένος, tumefactus, elatus, magna mole assurgens, vt ὀγκωτὸν ἐφ' αὐτῷ tumulum congesti sepulchri.

Ὀγκύλλομαι, efferor turgeo & magnam molem præ me fero. Aristoph. in Pace. Item iactito me, superbio, alta & magna sapio. Athen. lib. 9 & Erot in lex. Hippocr.

Ὀγκύλος, tumidus inflatus superbus.

Ὀγκινος, ἡ, angulus seu vncus. Hes.

Ὄγκινος, ου, ὁ, vncinus, hamus. Schol. Arist. & Pol. l. Od. ε.

Ὀγκίαι, aceruus, tumuli Hesych.

Ὀγκίον siue ὄγκιον siue ὀγκωτὸν, vas in quo aliqua reponuntur.

Composita.

Διογκόω, tumefacio inflo, maius & grandius facio.

Διόγκωσις, εως, ἡ, tumefactio. Gal.

Δύσογκος, male seu valde grauis & onerosus.

Ἐξογκόω tumidum reddo, in magnam molem eueho: vnde pass. apud Herodot. ἐξώγκωταί μοι ἡ κάκωσις, onerosa facta est mihi aluus. Item metaph. inflor, turgesco, euehor: vt apud Basil. καὶ τοὐναντίον ἐκ τῆς περιουσίας εἰς ὕψος ἄλογον ἐξογκούμενοι.

Ἔπογκιαι sarcinæ & onera nauis. Hes.

Εὔογκος, ampliæ molis vel compactæ: vel iustæ molis. Aristot. meteor. 4. Apud eundem rhet. 3 εὔογκα dicuntur, quæ admittunt & recipiunt ornatum. A Suida exponitur etiam portatu facilis, minimè grauis.

Προσογκὴς in molem amplam distentus.

Ὑπέρογκος supra modum tumidus & turgidus, nimia mole turgidus. Plut. de lib. educ. Item grauis & magnificus. Exponitur & superbus valde fastuosus.

ΟΓΧΗΝ, siue ὄγχνη, pirum syluestre quod & ἀχράς vocatur (* à verbo ἄγχω, i. strangulare quoniã acerbitate sua propemodum strangulant eiusmodi pira syluestria.) Dicitur etiam de piro hortensi seu satiuo. Od. η. Ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ. Hoc nomine appellatur & ipsa arbor pirus, apud eundem Hom. ibidem: Ἔνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθόωντα, Ὄγχναι καὶ ῥοιαί.

Ὀδαῖος, &c. vide in Ὁδός. Ὀδάξ, &c. in Ὀδούς.

ΟΔΕ, ἥδε, τόδε, hic, hæc, hoc. Genit. τοῦδε, τῆσδε, τοῦδε. Il. ω. Ἀφνειοὶ μὲν ὅδ' ἐστί. Dem. pro cor. τοῦτο δὴ δεῖ σκοπεῖν, οὐχ ὡς ὅδε Φαλαικος ἀπώλεσε καθ' ἑαυτόν. Apud Hom. Od. φ. Ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγώ: Eust. pon ἐν παραλλήλῳ ait. Vsurpatur & de prima persona pro ἐγὼ apud Soph. in Aiace, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπαλλάντες κρατεῖν. Sic Εὐνάστατον τάδ' ἀνδρὶ δίᾳ τέχνης θανεῖν. Extra compositionem ὁ, ἡ: præcedente ὁ μὲν, hic quidem, ille verò vt antea dictum sunt in Ὁ. Τόδε, apud Hom. huc, μέχρι τοῦδε, huc vsque ad hoc vsque tempus. ¶ Τῇδε, (datiuus aduerbialiter positus, aut etiam aduerbium) hoc modo, hac ratione, hac via: vel sic, ita. Plato de rep. l. 3. ἴσως οὖν τῇδε μᾶλλον εἴσῃ. Item hic hoc in loco. item istic Plat.

Ὧδε, (aduerb.) hoc modo, hunc in modum, sic, ita. Hesiod. in Erg. Ὧδ' ἔρδειν, ἔργον δ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι. Iliad. θ. Ὧδ' ἔσω Τρῶες μεγαλήτορες ἐκ ἀγορῆθι. Apud Xen. ὧδέ πως εἶπεν, in hanc sententiam locutus est. Item ita, adeò. Ponitur etiam *pro* hic, vt Matt. 28. & *pro* huc: vt apud Theocr idyll. 15.

Ὁδὶ, Attica terminatione idem quod ὅδε: & ἡδί, idem quod ἥδε: & τοδὶ pro τόδε, Aristot. Themist.

Ὡδὶ, itidem pro ὧδε, ita, sic. Aristot. ethic. 5.

Ὠδίνη, &c. vide in Ὄζω. Ὀδοντιάω, &c. in Ὀδούς.

ΟΔΟΣ, οῦ, ἡ, via, iter. Od. α. ἐγὼ δ' εἴξω ὁδόν. Il. π. Ὁδῷ ἔπι οἶκον ἔχοντες. Xẽ. pæd. 8. στίχοι εἰς στενάς ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ὁδοῦ. Sic & apud Dem. Thu. Plut. &c. Itẽ via & ratio seu μέθοδος. Aristop. in Nub. ὅλην τὴν νύκτα φροντίζων ὁδοῦ μίαν εὗρον ἀτραπόν. Xen. pæd. 1. τίνα δὲ ὁδὸν ἰὼν τοῦ στρατηγεῖν ἱκανὸς ἔσομαι. Sic & apud Isocr. Dem. Plut. Item Hebræorum more, vitæ institutum: item secta, αἵρεσις. Act. Apost. 1. ¶ Item auxilium viæ: Il. ι. Ἔρχεο παρ τοι ὁδός, νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης. ¶ Item insidiæ, quæ iuxta viam struũtur. Il. α. Ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι Demost. in Aristocr. ἐν ὁδῷ καθελών, id est, ἐν λόχῳ. * Eustathius deriuat ab ἕω significante πορεύομαι.

Ὅδιος, ου, ὁ, faustus, auspicatus ad iter. Hesych. Est & Mercurij epitheton, quod in viis statueretur ad semitas monstrandas, qui & εἰνόδιος propterea est cognominatus, apud Theoc. idyll. 26.

Ὁδίτης, ου, ὁ, viator. Od. η. & ρ.

Ὁδεύω, f. εύσω, iter facio, proficiscor, eo. Mosch. idyl. 7. Ἀλφειὸς μετὰ Πίσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὁδεύῃ. Herodian. lib. 7. νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ὁδεύοντες ἐξ ἀνατολῶν εἰς Παίονας. Apud Nonn. γαῖαν ὁδεύειν, per terram iter facere.

Ὁδευτής, οῦ, ὁ, viator.

Ὁδεία, ἡ, profectio, iter.

Ὁδόω, duco, præeo. Aeschyl. Metaphoricè apud Eurip. in Ione, ὅδωσον Διὸς ἀθανάτων κρατήρων πληρώματ', i. effice vt perficiat crateribus Creusa id quod cupit.

Ὁδοῦμαι, via mihi ostenditur.

Ὁδάω siue ὁδέω, viatico instruo. Item vendo, venundo. Eurip. in Cyclope, v. 97. εἴ τι τις θέλει Βορὰν ὁδῆσαι ναυτίλοις κεχρημένοις. Ibidem: Ὅ, τι ἂν ἡμῖν σῖτον ὠνήσασθαι.

Ὁδαῖος, seu ὁδεῖος, vendibilis, qui emi potest. Item ad iter conficiendum idoneus. Hesych.

Οὐδὸς & οὐδός, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἄμφοδος, ἡ, biuium, vel circuitus. Xen. in anabas. Ἄμφοδον, τὸ, via vrbis, vicus, platea. Hesych. & Suid.

Ἀμφόδιον, τὸ, paruus vicus, seu parua platea Luc.

Decomp. Ἀνταμφοδεύω, de duobus dicitur quum obuiam sibi euntes aberrant.

Διαμφοδίζω, deuiare: seu in biuiis à sese diuelli. Eust.

Μεγαλάμφοδος, amplos circuitus habens. apud eundem.

Περιάμφοδος qui circum plateam est: vel in circuitu situs.

Ἄνοδος, ἡ, via sursum ferens, ascensus. Herodian. l. 3. Xen. anab. 1. ¶ Item adiectiuè, ὁ καὶ ἡ, inuius, per quem via non patet. Xen. & Eurip.

Ἀνοδία, ἡ, iter imperuium Plut. de garrul. Phil. de vita M. l. 1.

Decomp. Δυσάνοδος, ὁ καὶ ἡ, ascensu difficilis: vel simpliciter, ad quem accedi vix potest.

Ἐπάνοδος reditus. Pluta. de deo Socr. Herodian. l. 8. Est etiã figura dictionis apud Rhetores, de qua vide Iul. Rufin. Item iteratio, repetitio breuis capitum & summæ eorum quæ dicta sunt peroratio. Plat. in Phædro.

Αὐτόδιον, Hesych. exp. ἐξ αὐτῆς τῆς ὁδοῦ ἐληλυθότα, ex ipsa itinere appulsum, i. statim, extemplò.

Ἄφοδος ἡ, discessus, digressus Xen. Hell. 6. Item reditus: apud eũdem de arte equ. & in Lacedæm. polit. Peculiariter significat secessionem ad exonerandam aluum, teste Hesych. Inde pro latrina etiam accipitur, apud Luc. & Athen. libro 10. Et pro stercore, & quolibet excremento, apud Diosc. l. 2.

Ἀφόδιον, τὸ, excrementum, stercus. Pro quo Nicander. in The. & Alexiph. dixit ἀφόρδιον, ρ inserto metri causa.

Ἀφοδεύω excerno, aluum exonero.

Ἀφόδευμα, τὸ, excrementum, stercus. Ἀφοδευτήριον, latrina.

Decomp. Προσαφοδεύω, proluuiem alui proiicio.

Δίοδος, ου, ἡ, via quæ per aliquem locum fert, transitus. Thuc. li. 1. Aeschin. in Ctesiph. Herodian. l. 3.

Διοδεύω, iter facio per, permeo. Syn. ep. 67. διοδεύσας τὴν ὕποπτον ὡς ἀνύποπτος, peragrans suspectam regionem.

Διοδεύσιμος, ὁ καὶ ἡ, peruius permeabilis.

Decomp. Ἀδιοδευτος imperuius.

Εὐδιοδος transitu facilis.

Δύσοδος, ὁ καὶ ἡ, per quem difficulter iter fieri potest: vel inuius, auius. Thucy. l. 1. Item substantiuè, via difficilis. Hesych. & Suid.

Δυσοδία, iter imperuium. Philo de vita M. l. 1.

Δυσοδέω, ægrè iter facio: seu, malam & imperuiam viam nactus sum.

Εἰνόδιος, in via situs: vel in via habitans. Il. φ. σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο Εἰνοδίοις. Est etiam epithethon Mercurij, qui in viis collocabatur, apud Theocr. id. 26. Et Dianæ, seu Hecates, quæ in triuiis coli solebat in Epigram. Pro eo in prosa dicitur ἐνόδιος: vt apud Xenop. in Cyneg. Ἐνόδια dicuntur etiam quæ in via occurrunt.

Εἴσοδος, ἡ, ingressus, introitus: vel via quæ in locum aliquem fert Ody. κ. & Plutar. in Alex. Item reditus, tributum seu vectigal quod penditur, Polyb. de rep. Rom. & can. 15. concilij Ancyrani.

Εἰσόδιος, ἡ, vt εἰσόδιος λόγος, quæ in introitu alicui habetur oratio,

oratio. Et εἰσόδιον ἄνθος, flos qui spargitur ingredienti, apud Greg. Τὸ εἰσόδιον, honorarium, reditus. Hes.

Εἰσοδιάζομαι, redeo, inferor; *de pecunia seu prouentuum reditione & illatione dictum.* Regum l.4. c.12. Paralip.2.c.15.

Decomp. Ἐπείσοδος, ἡ, ingressio, aggressio.

Ἐπεισόδιος, ὁ καὶ ἡ, superinductus, qui superuenit, aduentitius: νεήπεισόδιον ἄνθος, in Epigr. Et ἐπεισόδιος ἐπιθυμία, apud Plut. de deo Socr.

Ἐπεισόδιον, τὸ, pars fabulæ quasi aduentitia. Aristot. de arte poët. Ponitur & pro omni acroamate aduentitio iucundóque apud Plut. symp.2. & in vita Hom.

Ἐπεισοδιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui constat ex crebris ἐπεισοδίοις, Aristot. de arte poët. & metaphys. 11. Ἐπεισοδιόω, tanquam ἐπεισόδιον, interiicio aut intersero. Aristot. rhet 3. ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιοῦν ἐπαίνοις. Ἀντεπείσοδος, ἡ, mutuus seu alternus ingressus Plut. de placit. philos.

Παρεισοδέω, obiter seu præter alia ingredior, vel simpliciter, ingredior & incedo.

Ἔξοδος, ἡ via qua alicunde exitur. Thuc. lib.1. Herodian. li.7. Item exitus, ipsa exeundi actio, egressio. Soph. in Aiace. Plato de leg. Quum de exercitu dicitur, exp. expeditio. Thuc. l.2. Herodian. lib.6. & 5. Item excursio, eruptio. Thuc. l.3. Xen. Hell.1. Item profectio ex aliquo loco. Herodian. lib.2. In fabula sic dicitur pars tragœdiæ postquam non est chori cantus: vt definit Aristot. de arte Poët. Item cantilena quæ in exitu seu egressu alicuius cantatur. Aristoph. in Vesp. Dicitur & de exortu Solis: in Psalm. Dauid. Item exitus, i. finis, Thuc. l.3. Et specialiter de fine vitæ, apud Greg. in s. baptisma.

Ἐξόδιος, ὁ, vt ἐξόδιοι νόμοι, modi qui in exitum alicuius canuntur. Suid. ex Cratino. Et ἐξόδια ῥήματα, vltima morientis verba, apud Greg.

Ἐξόδιον, τὸ, carmen quod in exitu fabulæ canitur. Poll. lib.4. Item exitus & finis. Plut. in Philopœm. & in Alex. Deuter.16. Sic appellatur festum quoddam celebratum in memoriam exitus ex Ægypto.

Ἐξοδία, ἡ idem quod ἔξοδος, exitus, egressio. Deut.16.2. Reg.11. Item expeditio, eruptio. Suid. ex Polyb.

Ἐξοδικός, ad exitū pertinens: vt ἐξοδικὰ μέλη, schol. Aristop.

Ἐξοδιάζω, expendo, impendo. Reg. lib 4. cap.2. ἐξωδίαζον αὐτὸ τοῖς τέκτοσι τῶν ξύλων καὶ τοῖς οἰκοδόμοις.

Ἐξοδιασμός, ipsa actio expendendi seu impendendi. Histor. Ecclesiast.22.

Ἐξοδεύω, iter facio ex aliquo loco, exeo, excedo. Polyb. li.5. ὁ τῶν Ἀχαιῶν ναύαρχος ἐξοδεύσας εἰς Μολυκρείαν, copiis adductis ad Molycriā. Itē excedo ex hac vita: cōcil. Nicęni canon.13.

Ἐξοδεία, ἡ, exitus.

Ἐξοδιάω, seu ἐξοδέω, idem quod ἐξοδεύω. Hes. Item vendo. Eur. in Cyclop μὴ πρὸς ἐξοδῶν γ' ἐγὼ ξένοισι χρήματα.

Decomp. Ἀνέξοδος, vnde exiri non potest. Item cui exitus non datur. Aristot. hist. an. l.9 c.40. Plut. de def. orac. Ἀνέξοδος ἡμέρα, dies qua non exitur, seu expeditio non suscipitur. Plut. in probl. Rom.

Διέξοδος, ἡ, via qua ex aliquo loco per alium transitur. Thucyd. lib.3. Philo de vita M. lib.1. apud Philon. de vita Mos. lib.3. διέξοδος ἡ εἰς τὸν βίον, exp. ingressio in vita: vel percursio & transactio vitæ. Significat etiam actionem percurrendi, & metaph. explicationem seu enarrationem qua rem quampiam percurrimus, apud Galen. & Phil. de vita M. l.1. Διέξοδος τῶν πλανητῶν, cursus errantium stellarum. Aristot. de mundo.

Διεξοδικός, ῆ, όν, peruius, per quem transiri potest: vnde τὸ διεξοδικόν, sc. μέρος, pars corporis per quam excrementa transeunt & emittuntur. Aristot. de part. anim. Διεξοδικὸς λόγος, oratio qua aliquid percurritur & fusè explicatur: quod vnum est ex propriis Rhetoricen & Dialect. seu discernentibus. Alex. Aphrod. in 1. top. Sic διεξοδικὴ ἱστορία, apud Plut. in Fab. Διεξοδικῶς, pertranseundo, percurrendo. Alex. Aphrod. Exponitur etiam, vagè, plenè, fusè, apud Dion. Areop. Διεξοδεύω, exeo per, permeo percurro: Eust. Ἀδιέξοδος, per quem transire nequit: vel vnde exire non licet. Epigr. Δυσδιέξοδος, ægrè peruius: vel vnde exire difficile est. Greg.

Ἐπέξοδος, exitus, aduersus aliquem eruptio.

Εὐέξοδος, vnde exire facile est.

Προεξοδεύω, prior egredior.

Εὔοδος, ὁ καὶ ἡ, per quem facilè iter patet, peruius. Item iter expeditum habens. Athen. lib.3. Et generaliter ac metaph. qui prospero successu vtitur.

Εὐόδως, facili via, expeditè, itinere prospero. Et general. prospero successu, prosperè. Expon. etiam, rectè, apud Naz.

Εὐοδία, ἡ, facilis via: vel iter prosperum. Aristoph. in Ran. & Esdræ c.8. Metaphoricè accipitur pro prospero rerum successu. Hes.

Εὐοδέω, f. ήσω, prospero & expedito itinere progredior. Aristot. de gen. anim. l.1 ῥεῖ ᾗ ἂν εὐοδῇ τοῦ σώματος, quà viam patefactam nactum sit. Dicitur & de radicibus quæ facilem in terræ viscera descendendi viam nanciscuntur, apud Theophr. hist. pl. l.1. c.9.

Εὐοδόω, f. ώσω, prosperum & expeditum iter præbeo. Regum. l.3. c.22 εὐοδώσει σε ὁ Κύριος, diriget & promouebit iter tuum. Theophr. de caus. pl. l.5. c. 6. ἡ τροφὴ κωλυομένη καὶ δυσεργουμένη τοῦ περιέξ. φέρεται πρὸς τὸ ἐφελκόμενον καὶ εὐοδοῦν, fertur ad id quod meatum ei præbet.

Εὐοδοῦμαι, prosperam viam nanciscor, prosperum iter à Deo obtineo. Rom. c.1. & metaph. felici rerum successu vtor. Herodot. εὐοδώθη τοῦ Κλεομένεος τὸ ἐς τὸν Δημάρητον πρῆγμα. 1. Cor. 16. θησαυρίζων ὅ,τι ἂν εὐοδῶται, exp. pro ratione prosperitatis quam à Deo obtinuerit.

Decomp. Κατευοδοῦται ὁδὸς ἡμῶν, prosperè succedit iter nostrum. Iudicum c.18.

Εὐρυόδειος, ὁ & ἡ, per quē latę patent viæ: vel latè patēs. Od. γ.

Ἔφοδος, ἡ, via qua aliquò acceditur, aditus. Thuc. l.1. Metaphoricè, pro, via & ratio. Diosc. lib.6. cap.1. Item insinuatio. Hermog. de inuent. l.4. c. vlt. Item accessus, aduentus, plerunque infestus & hostilis. Thuc. l 3. & 4. &c. Herodian. lib.1. Et simpliciter pro accessione & itione ad aliquem locum. Thuc. l.1. & 5. Item metaph. narratio, expositio. Polyb. l.4. Item apparatus, instrumentum. Ἔφοδος, ὁ καὶ ἡ, ad quem via patet, qui adiri potest. Thuc. l.6. Ἔφοδοι, dicuntur etiam circuitores seu vigiliarum recognitores. Polyb.

Ἐφόδιον, τὸ, quod ad iter conficiendum accipitur: sumptus, seu auxilium viæ. Xen. Hell.1. Demosth. Olynth.3. Et metaph. adminiculum, omne id cuius auxilio ad aliquid peruenimus. Plut. in symp. sept. sap. & alibi.

Ἐφοδιάζω, ad viam instruo & viatico dono. Herod. in Calliop. τούτους λυσάμενοι πάντας ἀποπέμπουσι ἐφοδιάσαντες ἐς τὰς Ἀθήνας. Et metaph. instruo quasi viatico. Plut. de fort. Alex. σωφροσύνης, ἀνδραγαθίας, ἃς αὐτὸν ἐφοδίαζε φιλοσοφία πρὸς τὴν στρατείαν. Sic & apud eundem in Coriol. Gregor. & Basil.

Ἐφοδιάζομαι, viatico donor, viaticum accipio. Basil. Item actiuè pro viatico exigo. Xen. Hell.1.

Ἐφοδεύω, obeo, percurro, lustro. Xen. Pæd.8. ἐφοδεύει γὰρ ἀνὴρ κατ' ἐνιαυτὸν ἀεὶ στράτευμα ἔχων. Polyb. γραφὴν λαμβάνουσι, πίστιν καὶ πόλας ἐφοδεῦσαι δεῖ φυλακάς.

Ἐφοδεύομαι, idem. Xen. Hell.2. δι' ἀπιστίαν ἐφοδευόντων κατὰ τὰ τείχη.

Ἐφοδεία, ἡ lustratio quæ obeundo fit: munus obeundi vigilias & excubias inspiciendi.

Decomp. Εὐέφοδος, ad quē facilè patet aditus: accessu facilis.

Προεφοδιάζω, viatico antè instruo. Philo de vita M.l.1.

Ἡμιόδιος, qui dimidia ex parte præest itineribus. Aristotel. œconom.2.

Κάθοδος, ἡ, descensus, seu migratio ex aliquo loco. Plut. in vitis decem oratorum. Item, reditus: plerunque exulum. Thuc. lib.8. & 3. Xenoph. Hell. 1. Pro eo Ionicè dicitur κάτοδος, apud Herodot.

Μέθοδος, ἡ, viæ compendium: seu ratio. Plat. de leg. li.1. Galen. ad Glauc. Exponitur etiam, ratio commentandi & deprehēdendi aliquid, apud Plat. de rep. lib.4. Item ratio & via docendi ac discendi, apud Aristot. de part. an. lib.1. Item artificiosa & compendiosa ratio tractandi de re aliqua; cuius tres species, vide apud Galen initio artis paruæ. Item tractatus aliquis ac liber. Aristot. pol.6. & 4. Item fictio, ludificatio, illusio, in can. concil. Ancyrani.

Μεθοδικός, ῦ, ὁ, in quo methodus est, compendiosus, artificiosus. Item qui artificiosam viam & compendium sequitur. Et Polyb.

Μεθοδικὴ, ratio loquendi. Quintil. l.1. c.15.

Μεθοδικῶς, artificiosa ratione & via: adhibendo methodo.

Μεθοδίτης, ου, ὁ, artifex; vel doli fabricator. Hesych.

Μεθοδεύω, persequor. in Pand. ἀγωγὴ μεθοδεύουσα τὸ τίμημα, persequutoria pretij. Item machinor & architector. Chrysost. in ep. Pauli ad Ephes. (c. 6.

Μεθοδεία, ἡ, occulta & fraudulenta circumuentio. Ephes.

Μεθόδιον, viaticum. Hesych.

Decomp. Ἀμέθοδος, via & compendio carens.

Ἐμμέθοδος, idem quod μεθοδικός. Philo de mundo. Ἐμμεθόδως via & ratione cōpendiaria artificiosè. Alexand. in Top.

Εὐμέθοδος, idem quod μεθοδικός. Εὐμεθόδως, idem quod μεθοδικῶς. Eust.

Μίξοδος, ἡ, & μιξοδία, seu μισγοδία ἡ, mixtio viarum. Item locus inter scyllam & charybdin, apud Apoll. Arg. l.4.

Παλινοδία ἡ, iter reciprocum. Suid.

Πάροδος, ἡ, via ad locum aliquem ducens, aditus. Xenoph. anab. 4. & Pæd.6. Demosthen. Philipp.3. Ipsa actio adeundi, ingressus. Suid. & metaph. apud Plut. de def. orac. Dicitur etiam πάροδος quum quis in theatrum prodit, ostentandi ingenij causa, Epigr. lib. 2. Item quum histrio fabulam acturus in theatrum ingreditur & se ostendat populo. Plat. in polit. præc. Item transitus. Thuc. l.3. Aristot. de gener. anim. lib.3 Πάροδος, ὁ καὶ ἡ, qui iuxta viam situs est. Demosth. πρὸς Καλλικλέα. Et subst. pro transeunte & viatore, apud Ezechiel.

Παροδικὸν μέλος, carmen quod chorus in parodo canebat.

Παροδίτης, ου, ὁ, qui per viam transit, viator. Epigr. l.5. Fœ ὁ παροδίτης,

ποδῖτις, vt, παροδῖτις ἀηδών, quæ secus viam est aut in via in iisdem lib 1.

Πάροδιος, qui viam respicit. Metaphoricè Basil. παροιμίαν dicit esse πάροδόν τινα λόγον. i. communem & omnibus notam & q.d prope viam seu in via positam orationem.

Παροδεύω, prætereo, prætergredior. Theocr. idyll. 14. Τοῦτον ἔρως ἐκτεινεν ὁδοιπόρε μὴ παροδεύσης, &c.

Decomp. Ἐπιπάροδος, repetita & secūda parodus. Poll. l. 4.

Περίοδος, ου, ἡ, via circum aliquid ducens seu ambitus, circuitus. Aristoph. in Nub. Item circuitus, i. ipsa circumeundi actio. Aristot. rhet. 3. Item pro cursu in orbem facto seu circulari. Plut. de solert. anim. & de def. orac.

Περιοδικὸς, cuius certus est circuitus, certo circuitu recurrens. Ptolem. lib. 4.

Περιοδικῶς λέγειν, longis verborum ambitibus orationem circumducere, apud Hermog.

Περιοδίζω, certo circuitu redeo. Galen.

Περιοδεύω, circumeo, in orbem obeo. Plut. in Camillo: περιοδεύοντες τὸ Παλάτιον. Exponitur etiam, mente perlustro & peragro: vt apud eundem περιοδευκὼς ἐν ἐπιτομῇ τῷ περὶ ὑπερ... λόγον. Item longis verborum ambitibus vtor. Dem. Phaler. Item circumuenio, fallo. Ioseph. de antiq. Item ratiocinor, apud Epictet. Et actiuè, circumago in Hippiatr.

Περιοδευτικῶς, circuitu & circūductione, per ambages. Plut.

Περιοδευτὴς, οῦ ὁ, circuitor, circulator.

Περιοδευτικὸς, circumire solens, circumiens, circularis. Dioscorid in præfat. lib. 7.

Περιοδεία, siue περιόδευσις, ἡ, circuitus, circuitio. Suid.

Πλανόδιος, via errans, qui à recta via aberrat. Homer. hymn. in Mercur.

Πολυοδία ἡ, multæ viæ vel multum itineris.

Πρόοδος, ου, ἡ, prodeundi seu exeundi actio. apud Areop. & Chrysost. Item processus, progressus. Xenoph. Hellen. 4. Et metaphor. incrementum. Luc. & Gregor. Et adiect. qui viam præit. Xenoph in Hipp.

Προοδεύω, præeo. Προόδευσις, præeundi actio. Eust.

Πρόσοδος, ου ἡ aduentus, accessus. Thuc. & Plut. in symp. 7. sap. Dicitur & de infesto ac hostili impetu seu impressione apud Herodot. in Polymn. Πρόσοδοι dicuntur etiam supplicationes quibus ad deorum templa & aras itatur. Aristoph. in Nub. Christianis etiam religiosus aditus ad sacrosanctum epulum, πρόσοδος dicitur: vt apud Chrysost. Item congressus & colloquium cum aliquo. Hesych. Et pro concione, seu conuentu. Isocr. in Areop. Item reditus, prouentus. Thucyd. Aristot. Xenoph.

Προσόδια μέλη, carmina quæ canuntur quum diis supplicatur, & ad eorum altaria ac puluinaria preces fiunt. Athen. l. 6.

Προσοδεύομαι, reditus percipio, emolumenta ad me redeunt. Strabo l. 17. τὰ τοιαῦτα προσοδεύεται. Metaphoricè, apud Philon. de mundo, προσοδεύεσθαι τὰ ἐπὶ ἀκυμόροις τέκνοις ἀπαρηγόρητα πένθη.

Decomp. Ἀπροσόδευτος, qui nullis adiri viis potest, inaccessus. Diod.

Δυσπρόσοδος, aditu difficilis ad quem vix aditus patet. Thucydid. lib. 5. Plutarch. in Public. Item morosus, quum de homine dicitur.

Εὐπρόσοδος, accessu facilis, ad quem facilis patet aditus, Xenoph. Pæd. & Hell. 6. Item affabilis, de homine dictum. Plut. in Public.

Σύνοδος, ου, ἡ, coitus, congressus, conuentus. Aristot. de gen. anim. l. 2. Plut. in Sol. Item maris & fœminæ coitus. Luc. Σύνοδοι dicuntur etiam cœtus & conuentus celebres, apud Thuc. l. 1. Demosth. in Mid. Aristotel. eth. 8. c. 9. Item σύνοδος, coniunctio qua animi aliquorum coeunt & sociantur. Isocr. in Nicocle. Dicitur etiam de congressu hostili seu conflictu. Thucyd. lib. 5. Herodian. l. 3. Adiectiuè Σύνοδος ὁ καὶ ἡ, comes itineris. Hesyc.

Συνοδία, ἡ, coniunctio in via vel iter commune. Suid.

Συνοδίτης, comes. Epigr.

Συνόδιον, τό, coitus lunæ cum Sole, interlunium.

Συνοδικὴ, dicitur luna, quum in coitu est, seu quando in eadem cœli parte & eodem signo Soli subiicitur.

Συνοδεύω itineris socius sum, vnà iter facio. Luna etiam συνοδεύειν dicitur quando cum Sole coit: seu quum in coitu est. Theon. schol. Arati.

Τρίοδος, ἡ, triuium Luc. de hist. scrib. Et Epigr. l. 2. Metaphoricè & prouerbialiter ἐν τριόδῳ εἶναι dicitur qui dubius est animi & nescit quid sequi debeat. Theogn. Ἐν τριόδῳ δ' ἕστηκα.

Τριοδίτης, qui in triuio est, in triuio constitutus. Fœm. τριοδῖτις de Hecate seu Diana dicitur, apud schol. Theocr. & Phurnut quòd in triuiis colebatur.

Φροῦδος, ου, ὁ (factum ex πρὸ ὁδοῦ, quasi πρόοδος) qui disparuit, qui abiit, euanidus. Eurip. in Hecuba, Φροῦδος πρέσβυς, Φροῦδοι παῖδες. Aristoph. in Nub. Φρούδη δ' ἡ ψυχὴ Φρούδη δ' ἐμβάς.

ὈΔΟΥΣ, οντος, ὁ, dens. Il. α. ἐκ δ' ἄρ ὀδόντας ἦλθε δόρυ. Plut. symp. 8. καὶ δάκνοντες τοὺς ὀδόντας καὶ λάβρα τὰ χείλη. Ὀδόντα etiam appellant anatomici apophysin secundi spondyli ceruicis altam, duram solidam, è superiori interna mediáque eius sede erumpentem, sursúmque spectantem: propterea quòd denti hominis canino assimiletur. ¶ Accipitur ὀδοὺς & pro pistillo quo (sicut à dente cibus) in mortario aliquid comminuitur, apud Nic. in Ther. * Dicitur autem ab ἔδω quasi ἐδοντίς τις ὤν: vnde & Æoles ἐδόντας dicunt pro ὀδόντας. Ὀδὼν verò Ionicum esse pro ὀδοὺς tradit Eust.

Ὀδοντόω, ῶ, f. ώσω, dentibus instruo & munio: vnde ὠδοντωμένος, apud Poll. dentatus, denticulatus.

Ὀδοντωτὸς, dentatus, denticulatus. Galen.

Ὀδοντιάω, f. άσω, dentio. Ὀδοντίασις, ἡ, dentitio, i. dentis iam concreti eruptio extra gingiuam. Paul. Ægin.

Ὀδοντίδης, ου ὁ, fœnum fruticosum, triangulis flagellis, geniculatis nigro articulorum nodo, foliis polygono longioribus, hordei semine: inde dictum quòd decoctum in vino austero gargarizatu dolores dentium mulceat.

Ὀδοντισμὸς, οῦ ὁ, in tertia Pythici certaminis parte, [in qua cum dracone pugnabat Apollo] dicebatur modus ille tibia canendi, quo repræsentabatur draconis sagitta perculsi dentium collisio, Poll. l. 4. c. 10.

Ὀδὰξ, (aduerb.) mordicus, dentes comprimendo. Il. γ. ω. Od. α. Aristoph. in Nub.

Ἀδαξέω, ῶ, f. ήσω, doleo ex morsu quem dentes fecerunt. Xenoph. in symp. τόν τε ὦμον πλεῖον ἢ πέντε ἡμέρας ὠδάξων, dolebam humerum tanquam me bestia momordisset. Et in pass. apud Dioscor. lib. 5. ἁρμόζον πρὸς νεφροὺς ὀδαξωμένους καὶ πλαδῶντας.

Ὀδάξομαι, mordicor. Diosc. lib. 6. c. 2.

Ὀδαξισμὸς ὁ, prurigo mordax. Plutarch. in Erot. Hippocr. Gal. Scribitur & ὀδαξησμὸς apud Diosc. l. 2. c. 81.

Ὀδαξιστικὸς, mordaci prurigine præditus. Plato.

Ὀδακτάζω, morsico. Apoll. lib. 4. ἀργινόεντα δ' ὀδὶ στομίοισι χαλινὰ Ἀμφὶς ὀδακτάζοντι περὶ γναθμοῖσι κροτεῖται.

Ἀδαξέω, pruriginem moueo, seu pruritum excito. Hesych. & Suid.

Ἀδάξω, prurio, appeto seu cupio. Hes. Ἀδάξομαι, mordeor more eorum qui pruriunt. Hippocr. γυναικ. l. 2. οκε ταν ... δάκνεται τὰς μήτρας γυνὴ καὶ ἀλγέει καὶ ἀδάξεται.

Ἀδαξάομαι, idem quod ἀδάξομαι. Idem γυναικ. li. 1. λευκὸν ἔλκεται ... καὶ ἀδαξᾶται.

Composita.

Αἱμωδιῶ, ῶ dolorem sentio ex dentibus sanguinolentis. Suid. Dicitur & de aliis dentium doloribus.

Αἱμωδία ἡ, dentium dolor, seu dentium stupor. Aristotel. in probl. & Aphrod.

Αἱμωδιάω ῶ, dentium obstupefactione aut torpore laboro. Aristot. probl. sect. 17. αἱμωδιῶμεν γὰρ τοὺς ὀξὺ ἐσθίοντας ὁρῶντες. Hierem. 31. οἱ ὀδόντες τῶν τεκνῶν ἡμωδίασαν.

Αἱμωδιασμὸς, talis obstupefactio dentium.

Ἀμφώδους seu ἀμφόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, vtrinque dentatus. Aristot. [Athen. l. 7.

Ἀμφώδων, idem.

Ἀνόδους, edentulus. Poll. ex Pherecr. Item dentes non habens.

Ἄνοδοι οἱ inoscines. Aristot. hist. an. l. 1.

Ἀποδόντωσις, ἡ, sordium circa dentes abstersio aut purgatio. Poll.

Ἀργιόδους, albos dentes habens. Quidam expon. μεγαλόδους, vt compositum sit ex ἄρι pleonasmo τοῦ γ. Il. λ. & ι.

Αὐτοδὰξ, mordicus, ipsis dentibus. Aristoph. in Pace.

Ἐρίοδων, magnos habens dentes.

Καρχαρόδους, dentes asperos, acutos, serrato, pectinatímque inter se coeuntes habens. Iliad. ν. Hesiod. in Erg. Aristotel. de part. anim.

Κνώδων, οντος, ὁ, mucro, cuspis, seu acies gladij. Soph. in Aiace, πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ Τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος; κνώδοντες dicuntur etiam duo dentalia in medio venabuli eminentia quæ hominem à læsione apri in venabulum irruentis tuentur. Xen. in Cyneg. Compositum est autem κνώδον ex κνάω & ὀδοὺς, vt testatur schol. Soph.

Κυνόδοντες, canini dentes: quatuor dentes incisorios & molares singuli siti, ex vna radice ortum ducentes: sic dicti quòd admodum acuti canum dentibus quàm simili sint. Poll. lib. 2. Hippocr. aphor. l. 3.

Λυκόδοντες, Galeno lib. 1. de officio partium sunt dentes bini canini, qui & κυνόδοντες.

Μεγαλόδους, magnos dentes habens. Etym. ex Thryph. Grammat.

Μονόδους, vnicum dentem habens: sic dictus Pyrrhus Prusiæ filius quòd vnicum os dentium loco haberet. Fest. Pomp.

Μυριόδους, cui sunt infiniti dentes. Epigr.

Νωδὸς, οῦ, ὁ, dentes non habens. Poll. ex Eubulo & Phryn. & apud Theocr. idyll. 9.

Πολυόδους & poëticè πουλυόδους, multos habens dentes. Nonn.

Πρόδους & πρόδων, prominentes habens dentes. Poll. l. 2.

Σινόδους, dentibus nocens. Συνόδους, piscis nomen: apud Athen. li. 7. ex Archestrato: qui & συνόδους dicitur. Et συνοδοντὶς, apud eundem lib. 8.

Συνοδοντίτης λίθος, gemma è cerebro piscium qui synodontes dicuntur. Plin. l. vlt. c. 7.

Τριόδους, ὁ καὶ ἡ, tres dentes habens, 1. Reg. 2. τριόδους κρεάγρα. Et substant.

substantive tridens. Epigr.l.2. quod & pro sceptro Neptuni sumitur apud Pind. Olympiaκῶν ode 9.

Τεσσοδοντία, Pro piscatu. Plat. in Soph.

Χαυλιόδους, exertos dentes habens. Hesiod. in asp. Opp. de ven. l.3. Aristot. de part. an.l.3.c.1. Et substantiuè ipse dens exertus. Aristot. ibidem Oppian. de venat. l.7.

ΟΔΥΝΗ, ἡ, dolor: propriè corporis. Il. λ. ὀδύνη ἢ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή. Iliad. ε. ὀδύναι ἢ κατεπαύσαντο βαρεῖαι, graues dolores. Iliad. ο μελαινάων ὀδυνάων. Sic & Il. δ. & alibi apud Hom. itémque apud Xen. Plat. Plut. De animo quoque dicitur: vt Od. α. ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε κάλλιπεν. Sic & Od. β. & τ. ...τὸ δ' ἐσ τὸ σῶμα ἢ πῶ ψυχήν.

Ὀδυνηρὸς, ῦ, ὁ, dolorē afferens, acerbus ærumnosus. Aristot. rhet. l.2.

Ὀδυνηρῶς, dolenter, molestè. Ioseph.

Ὀδυνάω, ῶ, dolore afficio. Galen.

Ὀδυνάομαι, dolore crucior, doleo. Plato polit. l.9.

Ὀδύνημα, τὸ, idem quod ὀδύνη. Hippocr. aphor. l.4.

Ὠδὶν, siue ὠδὶς, ῖνος, ἡ, dolor parturientis. Plut. in Alex. τῆς Δαρείου γυναικὸς ἀποθανούσης ἐν ὠδῖσι. Sic Plato in Theæteto, διδόασιν γε αἱ μαῖαι φαρμάκια ἢ ἐπάδουσαι δύνανται ἐγείρειν τε τὰς ὠδῖνας ἢ μαλθακωτέρας, ἂν ἂν βούλωνται ποιεῖν. Item pro vehementissimo dolore: Act c.2.

Ὠδινηρῶς, summo cum dolore in parturiendo. Aristot. (υπερὰς τίκτει.

Ὠδίνω, à partu doleo, partus doloribus crucior, parturio. Il. λ. ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα, δριμὺ, τό, τε προϊεῖσι μογοστόκοι εἰλείθυιαι Ἥρης θυγατέρες πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι. Ὡς ὀξεῖ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρεΐδαο. Et metaph. apud Plut de deo Socr ... ὠδίνειν ὥσπερ κύειν, significat etiam vehemēti dolori crucior, *instar parturientes*. Od. ι. (de Cyclope cui oculum eruerat Vlysses.) στενάχων τε ἢ ὠδίνων ὀδύνῃσι. Philo de vita M.l.1. ὠδίνων ἐν ἑαυτῷ, intimis doloribus augebatur. Eu ip. in Hippol. τὸ δ' ὑπὲρ ἀπάντων μίαν ὠδίνειν ψυχὰν χαλεπὸν βάρος. Res etiam alicuius ὠδίνειν dicūtur quum malè habent seu laborant. Gregor. Inuect. 2. in Iulian. apost ἔτι τῆς Ῥωμαίων ὠδινόντων αὐτῷ ἢ κακῶς ἀπεχομένων, nōdum pacatis rebu domi bellum Persicum suscepisse. Interdum cum accus. significat, parturio: vel cum dolore enitor. Eurip. in Iphig. Aulide, πρὶν ὠδῖνας ἐμὲ Νυοῦ ... ὠδῖνα πω... λαμβάνει. Et metaph. apud Paul. Galat. 4. τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω quos iterum parturio. Sic apud Plat. in Theæt. ὠδίνεις γὰρ διὰ τὸ μὴ κενὸς, ἀλλ' ἐγκύμων εἶναι. Apud Syn. ἐπὶ τὰς μοι τινας τῇ ψυχῇ λόγους κατέχειν μὲν ὠδίνουσι τῆς ἐπιστολῆς, ... exo. gestio glisco.

Ὀδύρομαι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀκεσώδυνος, ὁ, ἡ, ὁ, sanans dolores, doloribus medens. Suid.

Ἀνώδυνος, dolorem nullum sentiens. Gal. Ἀνώδυνον φάρμακον, quod dolorem deliniit & sedat. Gal. ad Glauc.

Ἀνωδύνως, sine dolore. Plut.

Ἀνωδυνία, ἡ, doloris carentia, dolor nullus.

Ἀπειρωδὶν, ῖνος, ὁ ἢ ἡ, partus dolorem non expertus.

Ἀριστωδῖνες, Athenæ quæ pariunt optimos & præstantiss. Epigr.

Βαρυώδυνος, qui graues dolores patitur vel affert. Nonn.

Ἐπώδυνος, dolorem afferens. Plut. & Galen.

Ἐπιώδυνος, exp. μεγαλώδυνος. Hes.

Εὐωδὶν, ῖνος, ὁ, partu felix. Nonn.

Καμψώδυνος, δάκτυλος digitus qui cum dolore inflectitur: vel qui dum sæpè inflectitur & incuruatur, dolet. in anthol. Epigramm.

Κατώδυνος qui dolore afficitur. Iudicum 18. Reg. l.1.

Καταδυνάω, dolore conficio. Καταδυνάομαι, dolore conficior & crucior.

Νώδυνος dolore vacans, nullum dolorem sentiens. Item dolorem leuans. Soph. in Philoct.

Νωδυνία, nullus doloris sensus: vacuitas doloris. Theocr. idyll.17.

Παυσώδυνος, qui dolorem sedat. schol. Soph.

Περιώδυνος, qui circumcirca dolet: vel qui vehementer dolet. Τὸ περιώδυνον, dolor qui aliquem vehementer cruciat. Plato de leg.

Περιωδυνία, circumfusus dolor, seu grauis & vehemens dolor. Plato de leg. l.5.

Περιωδυνάω, ῶ dolore omni ex parte crucio, vehementem seu grauem dolorem facio. Diosc. l.3. c.16. ... γλυκεῖ καταπλασμα ἐσθὴς μὴ περιωδυνοῦντων ...

Περιωδυνάομαι, dolorē omni ex parte premor: vel simpliciter doleo. Diosc. in præf. l.7.

Περιωδυνέω, vehementer doleo. Hippocr. in aphor.

Πολυώδυνος, quem multi dolores exercent & premunt, ærumnosus: vel multos dolores inferens.

Συνωδίνω, simul dolore afficior. Eur. in Helen.

Ὑπερωδυνία, dolor vehementissimus.

Κινώδυνος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΟΔΥΡΟΜΑΙ, F. ὀδυροῦμαι. lamentor, ploro, gemo. Iliad. σ. ὀδύρετο δάκρυα λείβων. Il. ζ. Ἀλλήλοισιν ὀδύροντο ... ἱκέσθαι. Odyss. δ. Νέστορ' ὀδυρομένω. Item deploro, defleo, Iliad. ω. Ἕκτορα δ' αἰχμηταὶ ... ὀδύροντο πρὸ πυλάων. Sic & Odyss. α. & alibi. Demost. pro coron. ὁ τὰς Θηβαίων ὀδυρόμενος πάθη. Iunctum datiuo sunt qui exponant, cum lachrymis & lamentis narro. * Etymol. deducit ab ὀδύνη mutato ν in ρ.

Ὀδυρμὸς, τὸ, lamentum. Soph. in Trachin. Ὀδυρμὸς, ὁ, lamentatio, ploratus, fletus. Hesych.

Ὀδυρτικὸς, ῦ, ὁ, procliuis ad lamenta & lacrymas: querulus. Aristot. rhet. 2. Item flebilis, lacrymosus, lamentabilis, Plutarch. in Erot.

Ὀδυρτικῶς, more eorum qui ad lamenta & lacrymas procliues sunt: vel querulè. Aristot. pol. 8.

Composita.

Ἀπαδύρομαι, sublata voce lamentor, vehementer lamentor & ingemisco, apud Suid. ὁ ἢ ἀπωδύρετο τὴν συμφοράν.

Ἀποδύρομαι, lamentor, grauiter conqueror. Luc. ταῦτα γοῦν ἀποδύρη πρός με, mihi cum lachrymis exponebas.

Ἐποδύρομαι, fleo super: seu defleo, deploro.

Καταδύρομαι, defleo, deploro, delamentor.

Πανόδυρτος, ὁ, ὁ ἢ ἡ, omnino flebilis, planè lamentabilis. Eurip. in Hecuba. Item omnino, lugendus. Epigr. Apud Soph. πανόδυρτος ἀηδὼν, luscinia omnino flebili voce cantans.

ΟΔΥΣΣΩ, irascor, succenseo. Verbum est in aorist. 1. medio duntaxat vsitatum, apud poëtas. Hesiod. in Theogn. πατὴρ ὀδύσατο θυμῷ Βελοφέρω. Hom. Od. τ. ὀδύσαντο γὰρ αὐτῷ Ζεύς τε ἢ Ἥλιος. Et Odyss. α. τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο Ζεῦ, sunt qui thema faciant ὀδύζομαι. * Forsan ex ὀδύνη factum: nam ira ex dolore oritur.

ΟΖΟΣ, ὁ, ὁ, nodus arboris, & ipse etiam ramus inde exoriens. Theophr. hist. pl. l.5. c.3. Plerunque ὄζοι dicuntur siue rami siue brachia, in quæ truncus arboris diuiditur: Iliad. δ. ἄζετ' οἱ ὄζοι ὑπ' ἀκροτάτῃ πεφύασι. Iliad. κ. μυρίκης τ' ἐριθηλέας ὄζους. Theophr. hist. pl. li.1. c 13. οὐ ἢ ὄζων οἱ μὲν τυφλοὶ οἱ ἢ γόνιμοι. metaphoricè homo bellicosus ὄζος. Ἄρηος dicitur, *quasi ramus à Martis stirpe prognatus*. Il. β. & alibi apud Hom. ¶ Item ὄζος, claua. Epigr. lib.2.

Ὀζώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, ramosus, nodosus. Theophr. hist. pl. l.1. c.13.

Ὀζόομαι, idem quod ὀζώδης. Theophr. de caus. pl. l.3. c.6.

Ὀζοῦσθαι, in materiam ramosam & nodosam conuerti.

Composita.

Ἄνοζος, ὁ, ὁ ἢ ἡ, qui ramosus non est, in nullos dispersus ramos, vel enodis, non nodosus: vt ἄνοζα δένδρα, apud Theophrast. hist. plant. lib.1. cap.3.

Ἄζος, idem quod ἄνοζος. Theophr. hist. plant. lib.3. cap.8. Ἄοζον à Suida exponitur etiam, πολύοζοι, ramosi, nodosi. item qui multa ligna comburunt *videlicet coqui*. Pro ἄοζοι scribitur & ἀοζοὶ, apud Hesych.

Ἀοζέω, siue ἀοζέω, ministro. Hesych. & Suid.

Δίοζος qui in duos ramos spargitur. Theophr. hist. pl. l.1. c.13.

Διοζοῦσθαι, in duos veluti ramos findi seu diuidi. Hippocr. de nat. infant.

Ὀλιγόζος, paucos ramos habens, vel paucos nodos. Theophr. hist. plant. lib.1. cap.3.

Πεντάζοζος siue πεντόζος, qui in quinos ramos dispergitur. Theophrast. hist. pl. l.1. c.13. Sic apud Hesiodum manus etiam dicitur quoniam in digitos fissa est, ceu arbor.

Πολύοζος, in plures dispersus ramos, in plures partes diffusus. Theophr. hist. pl. l.1. c.13.

Πολυοζία, ἡ, in plures ramos dispersum esse, in multas partes esse diuisum. Idem hist. pl. l.5. c.3.

Τρίοζος, in tres ramos diuisus, seu fissus: vel trinodis. Idem hist. pl. lib.1. c.13.

ΟΖΩ, (F. ὀζήσω, & ὀζέσω, teste Eust. præt. ὤζηκα, præt. med. ὄδωδα, & Atticè ὀδώδα, quod tamen præt. med. sæpius pro præsenti capitur) oleo. Mediæ est significationis, *sicut & oleo apud Latinos*. Interdum absolutè ponitur: vt apud Athen. l.14. ... ὄζει, quàm bene olet. Aliquando cum genit. vt apud Aristoph. ὄζω μύρου τῆς κεφαλῆς, caput meum redolet vnguentum. Et cum accus. vt ὄζω γῆν, terram redolens. Diosc. lib.4. ¶ Metaphoricè quoque dicitur: vt apud Plut. in polit. præcep. τ ... λόγοι ἐλλυχνίων ὄζειν, redolere lucernam. Exponitur etiam, spiro. ¶ Pro eo Doricè dicitur ὄσδω: vt apud Theoc. idyll.1. ὡς καλὸν ὄσδει.

Ὀσμὴ, ῆς, ἡ, odor, vocabulum medium, vt & ὄζω, Thuc. l.7. Exponitur etiam odoratus. Hesych.

Ὀσμηρὸς, ῦ, ὁ siue ὀσμήρης, εος, ὁ ἢ ἡ, olidus, fragrans, odorus. Nicand. in Alexipharm.

Ὀσμώδης, εος ὁ ἢ ἡ, odoratus, odorus. Theophr.

Ὀσμάομαι, odoror, olfacio. in Epigr.

Ὀσμύλη, siue ὀσμύλος, ozæna: polypi genus à ... odore graui ... ph. sic dictum. Athen. l.7.

Ὀσμύλιον, parua ozæna. Hes. Ὀ... idem Poll. ex Aristot.

Ὀσμὰς, herba quæ & ononis ... ononis: ab odoris suauitate dicta Diosc. l.3. c.147.

Ὀδωδὴ, odor. Hesych.

Ὀδμὴ ἡς, ἡ, idem Od. δ. & Luc. in Dem.

Ὀδμώδης, odoratus, odorus, fragrans. Hes.

Ὀδμήεις, εντος, ὁ, olidus. Nic. in Alex.

Ὀδμώδης, odorus, odoratus, fragrans. Theophr.

Ὀζώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, olidus, fœtidus. Theophr.

Ὄζη ἡ, fœtor. Cels. l.3.c.11.

Ὄζαινα, narium vlcus putridum, ab humorum acrium defluxu. Est & piscis nomen qui aliàs ὀσμύλη. Plin l.9.c.30.

Ὀζαινίτις, ozænas redolens vel etiam graueolens.

Ὀζαινικός, ὁ, ozænicus. Diosc. l.4.c.140.

Ὄζολις, polypi species: apud Aristot.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀπόζω, redoleo: vel oleo, vt ἀπόζειν βοτρύων, apud Diosc. & ἀπόζει τῆς χώρης θεσπέσιον ὡς ἡδύ Herodot.

Διοσμος, apud Theophrastum dicitur esse vis illa quæ odorum sensum ad odoratum transmittit.

Ἔνοδμος in quo odor inest odorus. Nicand. in Ther.

Ἐπόζω, oleo, vel suboleo. Exod. 7. οἱ ἰχθύες ἐν τῷ ποταμῷ ἐτελεύτησαν καὶ ἐπώζεσεν ὁ ποταμός.

Ἐπώδης, olidus, malè olens, fœtidus. Gal. in lex. Hippocr.

Προσόζω, oleo seu odorem perfero ad Naz & Suid. Pro eodem Doricè dicitur ποτόσδω, apud Theocr. idyll. 1.

Προσώδης, olidus, fœtidus, malè olens. Gal. in lex. Hippocr.

Συνόζω, vnà redoleo.

Ὑπόζω, suboleo.

Composita sine præpositione.

Ἀμβροσιόδμος, ambrosiæ odorem habens, vt χεῦμα δ' ἀμβροσιόδμα, Athen. lib. 9.

Ἀνθόσμιον, τὸ, flos odoratus, floris odor. Theophr. l.4.

Ἀνθοσμίας οἶνος, florum odorem habens vinum, odoriferum vinum. Aristoph. in Plut. ¶ Ἀνθοσμίαι λειμῶνες, prata floribus variis fragrantia. Luc.

Ἄοσμος, siue ἄοσμος, ὁ καὶ ἡ, odoris omnis expers, nihil olens. Theophr. de caus. pl. l.6.c.26.

Ἀοσμία, ας, ἡ, odoris carentia, odor nullus: vel malus odor, fœtor. Theophr.

Ἀώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Plut. de animi procreatione.

Ἄνοδμος, ὁ καὶ ἡ, odore carens, inodorus. Pro eodem dicitur & ἄοδμος, apud Theophr.

Βαρύοσμος grauiter olens Diosc. Βαρύοδμος, idem. Alex. Aphr.

Δύσοσμος, δύσοδμος, & δυσώδης, malum odorem spirans, olidus, fœtidus. Thuc. l.2.

Δυσοσμία, malus odor. Δυσωδία, pro eodem. Plut. de virt. mor.

Decomp. Ὑποδυσώδης, aliquatenus olidus, aliqua ex parte malè olens Diosc. l.4.

Εὔοσμος, benè olens, fragrans. Theophr. de caus. plant. l.6.c.26.

Εὔοδμος idem apud Dionys. de situ orb.

Εὐώδης, idem. Il. ν. & Plut. ad Col.

Εὐοσμία, bonus odor, fragrantia. Theophr. Εὐωδία, idem. Pol. l.2. Εὐοδμία pro eodem Herodian. l.1. & 4.

Εὐοσμέω bene oleo, odoratus sum Theophr.

Εὐωδιάζω, odoratum reddo, sum boni odoris.

Ἡδύοσμος, iucundè olens. Est & herbæ nomen, quæ & mentha. Diosc. lib.3.c.41. Sic etiam appellatur ab Hesychio calamus aromaticus.

Ἡδυοσμία, odoris suauitas, odor iucundus.

Κακόοσμος, malum odorem spirans. Hes.

Κακοσμία malus odor, fœtor Poll. l.2.

Κηώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, bene olens, fragrãs. Il. ζ. κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ.

Κηώεις, εντος, ὁ καὶ ἡ, itidem, bene olens & quidem propriè ex suffitu & aromatis quæ adolentur: Il. ω. ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα κέδρινον.

Κυθώδης, malè olens, fœtidus. Hesych. *Compositum ex κύθος spermate, quoniam id grauiter olet.*

Κυνόζολον appellatur à quibusdam, chamæleo niger ob grauitatem odoris: in append. Diosc.

Μυρωδία, vnguentorum odor.

Πολύοσμος, multis odoribus fragrans. Πολυοσμία, odoris copia seu multitudo.

Ὄθεν vide in Ὅς. Ὄθι, in Ὅς.

ΟΘΗ, ης, ἡ, cura, ratio. Hesych. Ὄθι, vide in Ὅς.

Ὀθέω, & ὄθομαι, curo rationem habeo φροντίζω.

Ὄθομαι, idem. Il. α. σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος. Il. ο. ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει οὐδ' ὄθεται. ¶ Item moueor. Eustath.

ΘΑΛΕΙΣ plantæ sunt (vt ἄγνος & κάλαμος) quas οἱ ὑδροσκόποι obseruant: vbi enim eæ nascuntur, aquas ibi esse colligunt. [illegible] l.2.c.3. Vide & Vitruu. 8. c.1.

Ὀθνεῖος, vide [illegible]

ΟΘΟΝΗ, ης, ἡ, linteum. Iliad. γ. [illegible] δ' ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσι.

Il. σ. Τῶν δ' αἱ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας Εἶατ' εὐνήτους. Et Luc. ὡραῖον μειράκιον τὴν καθαρὰν ὀθόνην ἐνδεδυκώς. Velũ etiã nauticũ ὀθόνη dicitur. Luc. ὁ ἄνεμος ἐμπίπτων τῇ ὀθόνῃ.

Ὀθόνιον, τὸ, pãniculus linteus, linteolum. Theoph. hist. pl. l.7.c.3.

ΟΘΟΝΝΑ, Othonna: herbæ & succi nomen, de quo Diosc. l.2.c.111. & Paul. Ægin. lib.7. Plin. l.27.c.11.

ΟΙ, hei, heu: aduerb. ægrè ferentium, illacrimantium & timentium. Soph. in Aiace, οἴ ἐγὼ φίλος seu mihi amici. Interdum accus. vt in Epigr. οἴ ἐμὲ ὁ δειλὸν, ô me miseram. Frequentius cũ datiuo dicitur οἴμοι heu mihi. Apud Synes. ex Eurip. Belleroph. Οἴμοι, τί δ' οἴμοι; θνητά τοι πεπόνθαμεν. Item cum nomin. Aristoph. Οἴμοι τάλας heu mihi misero, seu ô me miserum. Apud eundem, οἴμοι τῶν κακῶν, heu mihi ob mala subauditur ἕνεκα, vel similis part. ¶ Interdum est admirantis: vt apud eundem in Aristoph. in Nub. οἴ μ' ὡς ἥδομαι, heu mihi quàm lætor ¶ Οἱ, artic. præpos. vide in Ὁ. ¶ Οἷ, qui, vide in Ὅς. ¶ Οἷ, aduerb. i. quò, vbi, vide in Ὅς. ¶ Οἷ, pron. dat. cas. Vide in Ε.

Dicitur etiam ὤμοι pro οἴμοι: itidem cum genitiuo, subaudita particul. ἕνεκα. Apollon. Argon. lib.2. Ὤμοι ἐμῆς ἄτης, ô calamitatem meam. Cum nominatiuo Od. ε. Ὤμοι ἐγὼ δειλός. Aristoph. ὤμοι τάλας: & ὤμοι κακοδαίμων Et cum vocatiuo. Iliad. α. Ὤμοι ἀναιδείην ἐπιειμένε, ô impudens, seu ô hominem impudentem.

Οἰμώζω, f. ξω ploro, eiulo, (*Factum παρὰ τὸ οἴμοι λέγειν.) Il. ο. Ὤμωξεν δ' ἄρ' ἔπειτα. ¶ Item transitiuè, defleo, deploro, eiulatu & lamentis prosequor. Soph. θανόντ' ἂν οἰμώξειεν. ¶ Item pœnas do. Aristoph. in Pluto, Ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σε imprecor tibi vt pœnas luas. Et paulò post, οἰμώξεις μακρὰ, pœnas dabis non leues. Sic vsurpatur & passiua vox: vt apud Xen. Hell. 2. Ἂν δὲ σιωπῶ, οὐκ ἄρα οἰμώξομαι; quòd si taceam an pœnas non dabo?

Οἰμωκτός, deplorandus, lamentabilis, lacrymabilis. Aristoph.

Οἰμωκτὶ cum ploratu & eiulatu.

Οἰμωγή, ῆς, ἡ, ploratus, eiulatus. Iliad. δ. & θ. Xen. Hell. 2. Herodian. l.6. & Synes. in epist.

Composita.

Ἀνοιμώζω, in eiulatus & fletus erumpo, eiulo. Æschyl.

Ἀνοιμωκτεὶ, siue ἀνοιμωκτὶ, sine eiulatu & fletu: item impunè. Soph. in Aiace.

Ἀποιμώζω, eiulo, lamentor. Item defleo, deploro Antiphon. καὶ τὸ τελευταῖον ἀπῴμωξεν ἐμέ τι καὶ αὐτὸν ὡς ἀδίκως ἀπολλυμένους.

Ἐξοιμώζω eiulo, eiulatus emitto, vel in eiulatus erumpo. Sophoc. in Aiace, εὐθὺς ἐξῴμωξεν οἰμωγὰς λυγράς.

Ἐποιμώζω allamentor, adgemo.

Κατοιμώζω, eiulo, gemo H[illegible]

Οἷα, vide Οἷος. Οἷα, in Οἷς. Οἴαδεν, in Οἶος

ΟΙΑΞ, ακος, ὁ, gubernaculum, temo nauis, clauus nauis. Plut. de deo. Socr. ὁρῶντες ὑπὸ μικροῖς οἴαξι μεγάλων πλοίων περιαγωγὰς οἰκάδων. Idem in lib. An seni capess. resp. παρ' ἰδίαν καὶ παρ' οἴακα πολλάκις στάς. Poll. vocari οἴακα scribit etiam summam gubernaculi partem, i. ansam gubernaculi.

Οἰακίζω, guberno, rego: propriè nauem, metaphoricè verò & alia. Herodot. ἱππέας δ' ἀσπίσι χείλεσι τελαμῶσι σκυτίνοισι οἰακίζοντες, regentes eas loris coriaceis. Aristot. eth. lib.10.c.1. διὸ παιδεύουσι τοὺς νέους οἰακίζοντες ἡδονῇ καὶ λύπῃ.

Οἰάκισμα, τὸ, gubernatio: vel q.d. gubernamentum. Dioger. Laërt.

Οἰακιστής, ὁ, gubernator. Suid.

Οἴηξ, Ionicè idem quod οἴαξ, apud Hom. Il. ω. οἴηκες dicuntur annuli qui iugum tenent: vel per quos traiiciuntur mulos regentes habenæ, teste Eust.

Οἰηκίζω, idem quod οἰακίζω. Herodot.

Οἰήϊον, pro οἴηξ, seu οἰάκιον, gubernaculum. Hom. Il. ι. ἔχων οἰήϊον.

Κεραίαξ, (comp.) antennæ extremitas, antennæ cornu. Luc. in dial. qui Πλοῖον inscribitur.

ΟΙΓΩ, seu οἰγνύω, F. ξω, aperio. Hesiod. in dieb. τετράδι δ' οἶγε πίθον aperi dolium.

Οἴγνυμαι, aperior. Iliad. θ. Πᾶσαι δ' οἰγνύμεναι πύλαι. Præt. med. ἔῳγα, aperui.

Composita.

Ἀνοίγω, siue ἀνοιγνύω, idem cum οἴγω, vt ἀνοίγειν τὰς θύρας, vel τὰς πύλας, aperire fores, vel portas. Xen. pæd. 7. Item aperio, id est, depromo. Theocr. idyl. 14. ἀνῷξα δὲ Βύβλινον αὐτοῖς εὐώδη, &c. ¶ Item quasi in apertum mare prodeo. Xenoph. Hellen. 1.

Ἀνοίγομαι, aperior, reseror. Epigram. lib. 1. Λειμῶνες δ' ἐλάουσιν ἀνοιγομένοιο ῥόδοιο, quum aperitur & expanditur. Aristot. de mundo, στόμια ἀνοιχθέντα. Luc. ἐκ ἀνεῳγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἴδετε. Præt. medium. Att. ἀνέῳγα pro ἀνῷγα, sæpe vsurpatur, idem valens, quod ἀνέῳγμαι. Apud Plut. ἀνεῳγὼς πίθος, apertum dolium & apud Thuc. l.4. αἱ πύλαι ἀνεῳγμέναι.

Ἄνοιγμα, τὸ, aperimentum, apertio prò ἄνοιξις: ostium: Reg. c.14.

Ἄνοιξις, εως, ἡ, apertio, reseratio. Basil.

Ἀνοικτός, ἡ, ὁ, apertus: vel apertilis, adapertilis.

Decomp.

Decomp. Διανοίγω, adaperio, patefacio, seu aperiendo diduco.

E'ξανοίγω, aperio. Aristoph. Συνεξανοίγω, simul aperio.

Εὐάνοικτος, apertu facilis, qui facilè reseratur.

Θυρεπανοίκτης, ου, ὁ, ianuarum apertor. Diog Laert. & Suid.

Y'πανοίγω, subaperio.

Διοίγω & διοίγνυμι, aperio, pando, resero. Sophoc. in Aiace. Γ'δε

Διοίξις, ἡ, apertio, patefactio. (διοίγω.

E'ξοίγω, aperio. Hippoc. de loc. in hom. τὸ οἴδημα καὶ ὕδαλον ἐμπλατέα ἐξοίγειν μαχαιρίῳ.

Θυρωρὸς, ianitor. Hesych.

Παροίγω, parum aperio schol. Aristoph.

Πιθοιγία, ας, ἡ, doliorum apertio festum erat Bacchicum apud Græcos. Procl. in Hesiod. Πιθοίγια, τὰ, doliorum apertiones.

Προσοίγω, adaperio, vnde προσέῳξα, adaperui.

Y'ποίγνυμι, clàm aperio.

Y'ποίγω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

OI'ΔE'Ω siue οἰδάω, F. ήσω, tum eo. inflatus sum. Od. ε. Ὤιδεε δὲ χρόα πάντα, θάλασσα δὲ κήκιε πολλὴ Ἄν στόμα τε ῥῖνάς τε. Plut. de virt. mor. οἰδοῦντι γὰρ ἔοικε καὶ φλεγμαίνοντι σώματι τὸ ἄθεον ... καὶ περιχαρὲς καὶ περίλυπον τῆς ψυχῆς. ¶ Metaphoricè ... οἰδεῖν dicuntur, vt apud Herodot. ἀμφὶ τὴν Ο'... πρήγματα ... κελεύοντες ὑπερβαλέσθαι, μηδὲ οἰδεόντων τῶν πρηγμάτων ἐπιτίθεσθαι, tumentibus rebus, i. in bellum & tumultus vergentibus. Præt. perf. ᾠδηκὼς tumidus, inflatus.

Οἴδημα, τὸ, tumor cuiuscunque sit generis: apud Hippocr. Item peculiariter, tumor quem pituita committit, apud Galen. Diosc. & alios recentiores medicos. Metaphoricè de animi etiam tumore & elatione dicitur.

Οἰδηματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tumorem referens, seu tumidus. Apud Gal. & Actuar. οἰδηματώδεις ὄγκοι, ipsa οἰδήματα.

Οἶδμα, pro οἴδημα, per dialysin dicitur apud poetas vt οἶδμα θαλάσσης, tum apud Hom. tum alios. Item pelagus. Æschyl. ... οἶδμα λιποῦσα. Pro tumore & elatione vsurpauit. Greg. in carmin.

Οἴδησις, εως ἡ tumor. inflatio. Suid.

Οἶδος, εος τὸ, tumor, idem cum οἴδημα.

Οἰδαίνω, siue οἰδάνω, tumefacio. Il. ι. ὅς τε καὶ ἄλλων Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων. Item neutraliter, pro οἰδέω tumeo Arat. οἰδαίνουσα θάλασσα, inflatum mare, tumidum mare. Οἰδαίνειν dicitur & is, qui animo tumet & inflatus est.

Οἰδαίνομαι, siue οἰδάνομαι, tumefio. Il. ι. Α'λλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, corda tumet ira.

Οἰδαλέος, tumidus, turgidus. Item humidus. Suid.

Οἰδίσκω, tumefacio. idem cum οἰδαίνω Alex. Aphr. in probl. οἰδίσκον πνεῦμα, tumefaciens spiritus. Exp. etiam, intumesco.

Οἴδνον, ου, τὸ, tumor terræ, Lat. tubera appellant. Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 2. Pro οἴδνον scribitur etiam Y'δνον, Plut. symp. 4. διὰ τί τὰ ὕδνα δοκεῖ τῇ βροντῇ γίνεσθαι.

Composita: ac primùm sine præposit.

A'νοιδέω, ῶ, intumeo, intumesco turgeo. Item metaph. irascor, vt ἀνοιδεῖ θυμὸς apud Herodot. in Polymn.

A'νοίδησις, ἡ, tumor Aristot. de mundo, ἀνοιδήσεις θαλάσσης appellat tumidos æstus. (οἰδῶ.

A'νοιδαίνω tumefacio: Epig. l. 1. vel tumeo, intumesco, vt ἀν-

A'νοιδίσκω idem. Theophr. de cau. pl. l. 4. c. 15.

Decom E'πανοιδέω, intumesco: vel in superficie tumeo.

Διοιδέω, intumesco. Luc. διῳδήκει ἐκ τῆς φαρμακοποσίας δὴ τὰ σκέλη intumuerant ex hausto veneno crura.

E'ξοιδέω, extumesco.

E'ξοιδίσκω, tumefacio facio vt extumescat.

E'ποιδέω, intumesco: vel in superficie tumeo. Diosc. l. 4. ἐποιδεῖ τὸ πρόσωπον. intumescit vultus. Et ἐπῳδηκὼς, qui intumuit, tumēs tumidus.

E'ποιδίσκω tumefacio, vel in superficie tumefacio. E'ποιδίσκομαι, tumefio. tumesco. Gal. τὰ ὀφθαλμία ἐποιδίσκεται.

Παροιδέειν τὰ παρίσθμια, apud Poll. l. 2. de tonsillarum tumore ex inflammatione.

Προσῳδής, tumidus, inflatus. Gal. in lex. Hippocr.

Συνοιδέω, vna intumesco. Phil. de vita M. l. 1. τὰ σώματα εὐθὺς συνῳδεῖ ταῖς ἐξανθήσεσι.

Composita sine præpositione.

Γαστροειδὴς, siue γαστροιδὴς qui ventre tumido est. Eust.

E'σχιοειδὴς, q crassas & tumidas habet coxas vel etiā clunes. Idē.

Κοιλοιδιᾶν, dicuntur oculi quum in diuturnis hæmorrhoidib. & longis muliebrium profluuiis & sæpe inchoantibus ophthalmiis intumescit ipsum κοῖλον. Poll. pro eodem scribitur & κυλοιδιᾶν apud Theocr. id. 1. quod est, cauitates oculorum quæ palpebris subsunt tumidas habere.

Πεοιδὴς, qui tumido seu crasso pene est. Eust.

Χειλοιδὴς, qui turgidis seu crassis est labris, labrosus, labro. Idem.

Ω'μοιδὴς, qui tumidis est humeris. Idem.

Κύδοιμος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Οἴεσθαι, vide in Οἴω.

-OI'ZY'Σ, ύος, ἡ, ærūna, miseria. Od. ρ. ὁμὴν ἀνεδέγμεθ' ὀϊζύν. Il. ν. πόνον τ' ἔχομεν καὶ ὀϊζὺν Νωλεμέως. Sic Od. ξ. ὀϊζὺν δεινὴν ἔχομεν πάσχοντες ὕων ἕνεκ'. Hesiod. in Erg. παύσονται καμάτου καὶ ὀϊζύος, *Etym. vide in ὀϊζύω.

Ὀϊζυρὸς, οῦ, ὁ, ærumnosus, calamitosus, miser. Il. ρ. Οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν ὀϊζυρώτερον ἀνδρός. Hesiod. in Erg. ὀϊζυρῇ ἐνὶ ποίνῃ.

Ὀϊζύω, f. ύσω ærumnas & miserias perpetior. Od. ψ. ἔνθα τ' αὐτὸς ὀϊζύσας ἐμόγησεν. Il. γ. Α'λλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀϊζύε καί ἑ φύλασσε. * Apollonius dicit ab aduerbio οἴ fieri οἴζω vnde ὀϊζύω (sicut αἰάζω ab αἰ) & per dialysin ὀϊζύω.

Τρισόϊζυρος, (*comp.*) ter calamitosus seu ærumnosus, i. calamitosissimus, miserrimus. apud Eust.

Οἴη, vide in Οἶα, &c. in Οἶος.

Οἴημα, &c. in Οἴω.

OI'KOΣ, ου, ὁ, domus. Xen. Pæd. 4. τὰ μὲν τείχη τὰ ἐν θέλης, οἶκον ... Cum præpositionibus: vt ἐν οἴκῳ, domi: ἐπ' οἶκον (Atticè pro ἐπ' οἶκον) domum. Οἱ κατ' οἶκον. domestici: & ταῖς κατ' οἶκον κακοπραγίαις. domesticis calamitatibus. Thuc. l. 2. Interdum κατ' οἶκον, seu κατ' οἴκους aduerbialiter exp. domesticatim. ¶ Item pars domus. Od. α. Α'λλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε. Sic & apud Athen. ¶ Οἶκος νεὼς, domus vel statio nauis: schol Aristoph. ¶ Item domus, i. familia. Demost. ὁ γὰρ μήπω ἐν τῷ οἴκῳ τῷ Α'ρχιάδου ὤν. Sic & apud Thuc. ¶ Item οἶκος, bona facultates Od. α. -Τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες Οἶκον ἐμόν. Od. δ. E'σθίεταί μοι οἶκος. Sic & apud Xen. & Dem.

Οἰκικὸς, οῦ ὁ, domesticus: ex canon. vlt. concil. Antioch.

Οἰκία, ἡ, domus, ædes idem cum οἶκος. Aristop. in Nub. ἐξελθὼν ἐκ τῆς οἰκίας. Vtitur & Thuc. Plut. &c. Οἰκίαι dicuntur etiam auium domicilia & nidi. Item οἰκία, familia, gens. Dem.

Οἰκιακὸς, οῦ, ὁ, domesticus.

Οἰκίον, τὸ, idem quod οἰκία, domus: &c. Il. π. & ν. & alibi apud Ho:

Οἰκίσκος, ὁ parua vel vilis domus, paruum domicilium. Dem. pro Ctesiph. Item cellulæ cubiculum. Herodian. lib. 7. Auium quoque cellulæ & nidi οἰκίσκοι dicuntur, Eustath. ex Aristoph. & Harpocr.

Οἰκίσκη, ἡ, itidem parua domus. Demost. contra Olympiod.

Οἰκίδιον, τὸ, idem Aristoph. & Demosth. Οἰκίδιος, ου, ὁ, domesticus, priuatus. Greg.

Οἰκάριον, τὸ, ædicula, cellula. &c. idē quod οἰκίδιον. Pol. ex Lysia:

Οἰκαεὺς, domesticus. Hesych.

Οἴκαδε & οἶκονδε domum. Od. ι. Οἴκαδ' ἐπ' ἐλθέμεναι. Od ζ. οἶκόνδ' ἐνίσεσθαι. Sic & apud Plat. polit. 1. & Xen. Hell. 7. Pro οἴκαδε Dores dicunt οἴκαδες: vt apud Aristoph. in Acharn. ¶ Οἰκάδες verò sunt ficus immaturi, grossi Poll.

Οἴκοθι, domi: Odyss. φ. Οἴκοι, idem. Iliad. ω. Plato polit. 2. Isocr. Plutarc &c.

Οἴκοθεν, domo. Il. ψ. Exponitur etiam, ex se, suopte ingenio, suapte sponte. schol. Soph.

Οἰκέτης, ου ὁ, domesticus. Οἰκέτης, ιδος, ἡ, domestica. Pol. l. 3. Item οἰκέτης famulus, seruus domesticus. Plut. Herodian. Luc. Et οἰκέτις famula domestica. ancilla.

Οἰκετικὸς seruilis, famularis. Arist. pol. 2. Τὸ οἰκετικὸν, seruitium seu ministerium domesticum, i. ipsi famuli Plut.

Οἰκετία ἡ, familia. Epictet.

Οἰκετεύομαι, domesticus sum: seu famulor.

Οἰκεὺς, έως ὁ, idem cum οἰκέτης. Il. ζ. Od ξ. & ρ.

Οἰκέω, ῶ, habito, domum seu mansionem habeo. Xen. Hel. 1. οἰκοῦντες ἐν βαρβάροις. Luc. in vit. aut. πῶς παρέξειν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις ἢ πυργίον ἔρημον. Interdum exp. viuo, dego. Isocr. πολὺ γὰρ ἀθλιώτερον ... τοῖς αὐτοῦ πολίταις ἠτιμασμένον οἰκεῖν. ¶ Item administro, rego. Thuc. lib. 3. ἄμεινον οἰκοῦσι τὰς πόλεις. Sic & apud Plut. in apophth.

Οἰκέομαι, οῦμαι, habitor, inhabitor, incolor. Il. δ. Αἳ γὰρ μὲν οἰκείοιτο πόλις Πριάμοιο ἄνακτος. Item administror, regor. Thucyd. Plato, Aristot.

Οἰκουμένη, seu οἰκουμένη, orbis terrarū. Dem. pro cor. Æschi. contra Ctesiph.

Οἰκουμενικὸς, οῦ, ὁ, ad orbē terrarū pertinēs: vt οἰκουμενικὴ σύνοδος, concilium in quod totus terrarum orbis coit. Damasc.

Οἰκουμενικῶς (aduerb.) per vniuersum terrarum orbem.

Οἴκημα, τὸ, locus habitandi, habitaculum domus Xen. Hel. 4 Plut. in Artox. & in Pericle. Peculiariter sic Athenis dicebatur lupanar. Athen. l. 13. Item carcer. Plut. in Solone. Exponitur etiam turris, tabernaculum, casa. Item conclaue, cubiculū. Thuc. l. 2. Herodian. l. 4. Philo de vita M. l. 2.

Οἰκημάτιον, τὸ, parua domus aut conclaue. Plut. in connub. præc.

Οἴκησις, ἡ, habitatio: Thucyd lib. 2. Item habitandi locus, domus. Plato ep. 7.

Οἰκήσιμος, ὁ καὶ ἡ, habitabilis. Οἰκήσιμον τὸ, domus &c. Itē pro carcere & lupanari apud Atticos: Plat. in Protag. & de leg.

Οἰκητὴς, οῦ, ὁ, habitator, incola. Suid. Οἰκητικὸς qui habitacula & domicilia sibi quærere solet.

Οἰκητήριον, τὸ, locus ad habitandum commodus: domus, &c. Plutarch. sympos. 4.

Οἰκηδὸς,ὁ,habitatus,vel habitabilis.

Οἰκήτωρ,ορ☉,ὁ idem quod κτίλις.Polyb.lib.5. Exponitur & colonus,apud Thuc.l.2.

Οἰκητήρια τὰ vasa domestica,vtensilia.Hesych.

Οἰκίζω,F.ίσω,ædifico struo,condo:vt οἰκίσαι πόλιν.Arist.in Oecon.Frequentius significat,in ædibus,vel aliqua sede colloco: Et simpliciter,loco,colloco: Eurip.οἰκίζω εἰς ἄλλα δώματα.Item coloniam in locum aliquem mitto,Thuc.l.1.

Οἰκίζομαι,ædificor,struor,Plut.in Sol. Item in sede collocor,&c.Plato in Axiocho.ᾠκίσθαι,sedem habet,situs est.Eur. in Hecuba.

Οἰκισμὸς,ὁ, ædificatio : ipsa actio condendi seu deducendæ Οἴκισις,εως,ἡ. idem Thuc.l.5. (coloniæ.Pol.

Οἰκιστὴς,ὁ ædificator,conditor,qui sedes alicui assignat.Item deductor coloniæ.Thuc.l.1.& 5.Plato de rep.l.2.

Οἰκιστικῶς more eorum qui vrbem condunt,vel qui coloniā deducunt.Poll.

Οἰκεῖος,ὁ,domestic☉.Herod.l.4.ἀθρόος ἐπάλες ἐφονεύοντο οἱ ἐκείνου οἰκεῖοί τε καὶ φίλοι. Item familiaris, necessarius,necessitudine iunctus.Thuc.l.4.& 5.Herod.l.3.Item propinquus generis propinquitate coniunctus: Demost.contra Neær. Interdū ponitur ad differentiam externi:Herod.li.7.Interdum τῷ ἀλλοτρίῳ opponitur.Thuc.l.3 Plut.symp.7.Opponitur & τῷ κοινῷ:vt apud Isocr in Areop. Et τῷ πολιτικῷ,apud Thuc.l.2. ¶Item οἰκεῖ☉ aptus,accommodatus.Arist.eth.1.τῆς πολιτικῆς οὐκ ἔστιν οἰκεῖ☉ ἀκροατὴς ὁ νέ☉.

Οἰκείως familiariter,amicè,beneuolè. Isocr.Xen. Item aptè accommodatè:Arist.

Οἰκειότης,ητ☉,ἡ.domesticus vsus & consuetudo,familiaritas,amicitia,Arist.rhet.2.Thuc Plut. Item propinquitas, cognatio,Synes.

Οἰκειόω, F.ώσω , familiarem reddo,concilio. Thuc.l.3. τὴν πόλιν εἰς τὴν ξυμμαχίαν οἰκειοῦντες Synes.epist.26. ἡ τοῦ θεοῦ σε προσεσχηκέναι χάρις, ὡς αὑτοῦ οἰκειοῖς τῇ κοινωνίᾳ τῆς εὐεργετικῆς προαιρέσεως Item asciisco,consilio,accommodo. Greg.in epitaph.patris,τὰς προσηκούσας ἕξεις ἡ ἀρετὴ ἐπιτίθησι πεποίηκεν, ἀλλήλαις ἀλλήλων οἰκειοῦσά τε καὶ προσάγουσα.Item mihi vendico,meū esse contendo.Thuc.l.1. οἰκειοῦντες τάς τε καλυμμάτας ἐνίας εἰδῶν.

Οἰκειοῦμαι,familiaris reddor,adiungor,&c.Thuc. Arist.Item actiuè,concilio adiungo.Plut.in Othone. οἰκειοῦται πρὸς αὐτὸν τὰς πόλεις τούτου Sic & sæpe apud Herodian. Item vendico,&c.Greg.οὕτως οἰκειοῦμαι τὰ κατορθώματα.

Οἰκείωμα,τὸ quod accommodatum est.Strabo.

Οἰκείωσις,ἡ familiaritas,Naz.item vendicatio.Thuc l.5.

Οἰκήϊ☉,Ionicè dicitur pro οἰκεῖ☉, domesticus,priuatus. Et τὰ οἰκήϊα,res domesticæ.Hesiod.in Erg.

Composita:ac primùm ex οἶκ☉.οἰκέω,& οἰκίζω.

Ἄγροικ☉ & ἀγροῖκ☉,rusticus qui in agro viuit. Aristophan.in Nub. Vide & deriuata ex Ἀγρός.

Ἄοικ☉,seu ἀοικ☉ ὁ ὁ καὶ ἡ.domo carēs,extorris. Herod.& Luc. de sacrif Et generaliter pro eo qui ædib. destitutus oberrat & pauper est. Plato in symp. Ἀοικοπόλεις, in quibus aut nullæ aut paucæ sunt ædes aut familiæ.Plut.ad Colot.

Sic & ἄοικον ἔριθον Hesiodus dixit famulum cui nec domus nec familia est,in Erg.

Ἀοίκητος,qui non habitatur,inhabitabilis.

Ἀνοικίζω,rursus cōdo,reędifico:Pausan.Κόρινθον δὲ ἀνάστατον ποιηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Μεμμίου ὕστερον λέγουσιν ἀνοικίσαι Καίσαρα.Item remigrare facio,vel relego habitatum in aliam regionem.Idem ἀνοικίσαι σφᾶς ἐς τὴν Περσίδα θελήσαντ☉ Ἀλεξάνδρου.

Ἀνοικίζομαι,rursus condor,instauror. Item migro,habitationē trāsfero.Thuc.εἰ μὴ ἀνῳκίζοντο καθαιρούντες τὰς πόλεις.

Ἀνῳκισμέν☉ supernè vel in alto habitans.Hesych. Apud Synes.ἀνῳκισμαι πρὸς νότον ἄνεμον Κυρήνης ὑψηλ☉, exp. procul à mari sum situs.

Ἀνοικισμὸς,reædificatio.Herod.l 2.

Ἄντοικ☉,(q.d.ex aduerso domum habens) ex aduerso habitans vel è regione.

Ἄποικ☉,q.d.qui est extra domum suam aut procul à domo: colonus,in coloniam missus. Schol.Thucyd.est qui mittitur ad habitandum locum desertum.Sic & ἄποικ☉ Ἑλλάς,apud Aristid.

Ἀποικὶς ἰδ☉,ἡ,idem quod ἄποικ☉.vt ἀποικὶς πόλις,colonia.Plut.in Coriol.

Ἀποικία,ἡ.colonia:vnde ἀποικίαν ποιεῖσθαι,coloniam deducere apud Plat.de leg.pro quo apud Thucydid.ἀποικίαν ἐκπέμπειν.

Ἀποικέω,F.ήσω aliūde habitatum venio,migro in coloniā. Isocr τῆς ἡμετέρας πόλεως τὰς Ἰωνίας ἀπῴκησαν.ἐξ ἧς ἀπῴκησαν.Plut.ἀπῴκησαν εἰς Λευκωνίαν, in Leuconiam migrauerunt.Item procul habito,procul remotus sum ab aliquo. Thu. lib.3 ὑμῶν ἀποικούντων. Aristot.pol.1.ἀποικεῖν πόρρω διεφθαρμένων.

Ἀποίκησις,ἡ migratio in coloniam.Ἀποικησία,idē.Esd.c.2.

Ἀποικίζω,in coloniam deduco:vel coloniam deductam aliquo in loco colloco. Thucyd.l.1.ταύτην ἀπῴκισαν μὲν οἱ Κερκυραῖοι.Isocr. in Archid.Φωκαεῖς Μασσαλίαν ἀπῴκισαν.Itē generaliter,migrare,facio,amando. Od.μ.Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ Θρινακίην εἰς νῆσον ἀπῴκισε τηλόθι ναίειν.

Ἀποικίζομαι,in coloniam deducor. Plut.in Timol.Item è loco aliquo tanquam è domo eiicior. Greg. ἀποικισθέντες τοῦ παραδείσου.Apud Plut.υἱὸς εἰς ἑτέραν ἀπῳκισμέν☉ συγγένειαν exp.filius in adoptionem datus.

Ἀποικισμὸς,coloniæ deductio seu coloniarum. Aristot.

Ἀποικιστὴς,ῦ,ὁ,coloniæ seu coloniarum deductor. Hesyc.

Διοικέω,seorsim habito.Plat.in Tim.διῳκηκὼς οἰκήσεις ἰδίας,proprias sedes & domicilia habens. Item actiuè,digero : per sua velut domicilia & sedes:vnde pass. apud Alex.Aphr. ὑγρὸν μὴ διῳκημένον. Item administro, rego. Isocr.ad Nicol.καλῶς διοικῆσαι τὴν πόλιν.Dem.τὰ πρὸς τὴν πόλιν διοικεῖν,ciuilia munera gerere.Exponitur etiam,constituo,ordino.Herodian. lib.3 διοικήσας δὲ ταῦτα ὡς φέτο ἄριστα,optimè his pro suo iudicio constitutis.Item instituo:vt διοικεῖν τὸν βίον αὐτοῦ.Isocr. ad Philip.¶Item statuo,decerno:vnde pass.apud Luc.διῳκηθη μὲν οὖν τὰ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ τῆς λύσεως.

Διοικέομαι,idem quod διοικῶ,administro,&c.Dem.ὅ δὲ διῳκηκε δὲ μὴ ταῦτα. ὑποσὶ,πάντων δεινότατόν ἐστι. Sic & apud Greg.contra Iulian. Διοικέομαι, (pass.)curor,nutrior.Athen. lib.2.τὰ γοῦν ὑποτίτθια γάλακτι διοικεῖται.

Διοίκησις,administratio. Dem.Æschin.Item dispensatio seu expensio pecuniarum.Hesych.

Διοικητὴς,ὁ,administrator: vel negotiis administrandis præfectus,procurator.Plut.in apophth.

Διοικητικὸς,ῦ ὁ,administratus.

Διοικίζω, incolas & habitantes disperdo, contuberniū aut sodalitatem dirimo. Isocr.de pace,τοῦτο γὰρ τὴν Κρισαίων ἔτι μον Μαντινείας δὲ διῴκισαν.Sic & apud Arist.pol.5.Et generaliter,dissocio,diuido,disgrego.Synes.ἀλλ' εἰ διῴκισε χάσμα τοὺς συνημμένους τῇ διανοίᾳ,τοῦτο λοιπὸν τὸ ὑπαίτιον.

Διοικίζομαι,dirimor,disgregor,&c.Plato διὰ διοικίαν,διῳκίσθημεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

Διοικισμὸς incolarum & habitantium dispersio,contubernij dissociatio & diremtio.Plat.

Decomp. Ἀδιοίκητ☉, non administratus:vel non dispensatus aut distributus.

Δυσδιοίκητ☉,difficilis dispensatu seu administratu.

Παραδιοικεῖν,perperam seu malè administrare.Syn.in Ando.

Ὑποδιοικητὴς subpræfectus.

Δυσοίκητος,habitatu difficilis,propemodū inhabitabilis.Xē.pęd.8.

Εἰσοικέω,siue εἰσοικίζω habitatum aliquò migro.

Εἰσοικίζω,vel εἰσοικίζω,domum introduco,seu recipio.Item in vrbem habitatum mitto.Polyb.l.5.Μακεδόνας καὶ εἰσοικίσας, &c.Greg.εἰσοικίσαντες ἑαυτοῖς ὅλον τὸν Χριστὸν, in domum suā intromittentes,seu recipientes.

Εἰσοικίζομαι,domum recipior, &c.Greg. Χριστὸν εἰσοικισθέντα σοι διὰ τῆς χάριτ☉. Item actiuè, idem quod εἰσοικίζω,apud Basil.de ieiunio & Greg.de hom.

Εἰσοικισμὸς,introductio in ædes seu receptio.

Ἔνοικ☉,incola:qui domum in aliquo loco habet. Aristid.in encom.Romæ. Strabo l.6. Metaphoricè apud Greg.de Iuliano, τὸν ἔνοικον αὐτῷ πονηρὸν τῆς πολυτεχνίας μιμούμεν☉,quem in pectore habebat. Apud Basil.ἔνοικα πάθη,domesticæ perturbationes.Exponitur etiam ἔνοικ☉, inquilinus,qui in aliena & conducta domo habitat.

Ἐνοίκιον,τὸ. pensio illa annua quam inquilinus repręsentat, merces domus conductæ. Dem. contra Olimpiod.Metaph.apud Plut. in præc. sanit. Item merces quæ hospiti datur ad quem diuertimus.Poll.l.1.& 10.

Ἐνοικέω,domicilium & sedes habeo in,inhabito. Arist. pol. 7.κατ' ἀριθμὸν γὰρ πλῆθ☉ τῶν ἐνοικούντων τὴν πόλιν χείρους τὴν μεγάλην.

Ἐνοίκησις,ἡ,inhabitatio.

Ἐνοικίζω, domi seu in ædibus colloco:aut in domū introduco.In Eccles.ἐνοίκισον ἀλλότριον,domo excipe alienum.

Ἐνοικίζομαι, in ædibus collocor,&c.metaph.apud Syn.μιμούμεθα τὰς χελιδόνας αἱ τὴν τῶν ἀνθρώπων εἰσὶ φιλίας ἐνοικιζονται &c.amicè excipiuntur seu recipiuntur.

Ἐνοικισμὸς, ipsa actio in ædibus aliquem collocandi vel introductio in ædes.

Decomp. Προενοικέω,prius seu antè inhabito. Synes.ep.67. Προενοίκησις , εως, ἡ, prior habitatio seu inhabitatio. Thucydides lib.1.

Ἔξοικ☉,è domo sua eiectus,exul:aut qui è domo sua migrauit.

Ἐξοικέω, domicilio & sedib. meis discedo, emigro. Dem. contra Aphob.τὴν οἰκίαν ἐμπρήσας Μεγαράδ' ἐξῴκησε. Plato de leg.l.8.

Ἐξοίκησις,emigratio ex ædibus aut vrbe.

Ἐξοικίζω,domo expello & eiicio.Et generaliter,expello Thuc.l.1 Ἑστιαίας δὲ ἐξοικίσαντες αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον. Eur. in Hec. Λῆμνον ἄρσενας πρὸς νοῦν ἐξῴκισαν,ex Lemno mares eiecerunt. Apud Plut.εἰς Ῥώμην ἐξῴκισε,exp.expulsis suis sedib. Romam habitatum traduxit.

Ἐξοικίζομαι, domo eiicior: vel generaliter, expellor. Synes. Exponitur etiam, migro, seu emigro: apud eundem.

Ἐξοικισμὸς, ὁ, & ἐξοίκισις ἡ, expulsio seu eiectio è domo. Et generaliter, incolarum expulsio. Plato de leg. l. 4.

Ἔποικος, aduena: vnde ἔποικοι, aduenæ, coloni. Thuc. & Arist. in polit. Philostr. ep. 47.

Ἐποίκιον, supellex: in Pand. Item pro villa aut casa. Iosue c. 19. & apud Suid.

Ἐποικιδία Ceres, quæ rem domesticā curat, in Corintho colitur. (li solita.

Ἐποικέω, aliis eiectis habito. Xen. pæd. 6. τοὺς Ἑλληνίδας τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐποικοῦντας σὺν Κροίσῳ ἠναγκάσθαι ἕπεσθαι. Sic & apud Thuc. l. 7. & Synes. (Polyb. l. 5.

Κάτοικος, incola, qui locum habitat & incolit Aristot. Oecon. 2.

Κατοικία, ἡ, habitatio, i. habitandi locus: apud Dionys. Areop. & Gregor. Item colonia, præfectura, oppidum pagus: apud Strab. l. 6. & alibi. Et pro coloniæ deductione, apud eundem & Appian. belli ciu. l. 4.

Κατοικίδιος, domesticus, domi nostræ degens: apud Alex. Aphrod. probl. l. 1.

Κατοικὶς, ίδος, ἡ, idem: vt ὄρνις κατοικὶς, apud Nic. in Ther. Pro eodem legitur & κατοικάς, apud eundem in Alexiph.

Κατοικέω, inhabito, incolo: vel simpliciter habito. Thuc. Κατοικῶ παρά σοι, domi tuæ habito. Isocr. Κατοικεῖν ἐν δημοκρατίᾳ. Plut. ταύτην τὴν γῆν κατοικοῦντας: vsurpatur & sæpe in nouo Testam. vt Act 17. Matt. 4. &c. Apud Plat. de leg. Κατοικοῦσα πόλις, ciuitas sita seu extructa.

Κατοικοῦμαι, habitor & incolor. Aristot. pol. 2. Κατῴκημαι, sedem alicubi habeo & veluti collocatus sum. Thuc. l. 3. & 5.

Κατοίκησις, ἡ, habitatio seu habitandi locus. Marci 5.

Κατοικητήριον, τὸ, locus in quo habitatur seu habitari potest, domicilium, sedes. Apocal. c. 18.

Κατοικέσια, τὰ feriæ quæ celebrari solebant ob loci alicuius habitationem: seu festa quæ quotannis agebantur eo die quo quis habitatum aliquò venerat. Greg. in s. bapt.

Κατοικίζω, in domo seu in ædibus colloco. Et generaliter, habitatum mitto, habitare facio. Plato in Tim. Κατοικίζειν εἰς ἄλλην οἴκησιν τὸ θνητόν. Plut. in Rom. ἐκ Ῥώμης κατῴκισεν εἰς Καμερίαν. Item condo, ædifico: Eurip. in Hippolit. coron. Ὦ Ζεῦ τί δὴ κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν Γυναῖκας εἰς φῶς ἡλίου κατῴκισας; quare in lucem creasti? Isocr. in Euagr. (de Teucro) ἀφικόμενος εἰς Κύπρον, Σαλαμῖνά τε κατῴκισεν ὁμώνυμον ποιήσας &c. Salaminem condidit. Apud eundem, ταύτην δὲ μυριακοσίων ἐτῶν κατοικίζουσιν, exp. incolis frequentant. Et Κατοικίζω τὰς νήσους, insulas in colonias deduco.

Κατοικίζομαι, habitatum mittor seu deducor, habitatio mihi datur: vnde οἱ κατοικιζόμενοι τῶν στρατιωτῶν, milites quibus habitationes in vrbibus cum agris distributæ erant. Appian.

Κατοικισμὸς, & κατοίκησις, collocatio in ædib. seu in domicilio.

Κατοικισμὸς τῆς πόλεως ipsa actio condendi vrbem. Plato.

Decomp. Ἐγκατοικέω inhabito. Ἐγκατοικίζω, colloco in, colloco intus Plut. ad præs. indoct.

Ἐπικατοικέω inhabito, incolo. Cebes Theb.

Νεοκάτοικος, qui recens alicubi habitare cœpit: vel nouæ vrbis habitator. Eupol. (Isocr. & Plut. in Pericle.

Παρακατοικίζω, iuxta colloco: vel habitatores iuxta colloco.

Συγκατοικίζω, vnà colloco habitatores, vel vnà frequentem incolis reddo: Eurip. in Hippol. Ἄφθογγα δ' αὐταῖς συγκατοικίζειν δάκη θηρῶν.

Μέτοικοι, qui principum iussu in aliam ciuitatem pœnæ causa transferuntur, & quorum prædia publicantur: ex Codic. l. 10. tit. 4. Item incolæ qui in aliena ciuitate longæ moræ causa habitant, nec habent ius ciuitatis, nec honores ciuiles capiunt, tributum tamen pendunt, quod μετοίκιον dicitur. Dem. contra Mid. Isocr. de pace. Xenoph. in rep. Athen. Item μέτοικος, idem quod ἔποικος: apud Soph. in Oedip. Colon.

Μετοικικὸς, οῦ, ὁ, ad incolas pertinēs. Luc. in Lexiph. Plut. in Alcib.

Μετοικία, ἡ, incolam esse, sua vrbe relicta in aliena habitare. Plato de leg. l. 8.

Μετοίκιον, τὸ, pensio quam incolæ quotannis repræsentabāt. Plut. in Phoc. Vide & Poll. & Harpocr. ¶ Apud Plut. in Theseo Μετοίκια, sacrum esse tradunt, à mutatis ciuium sedib. dictum: alij ferias ob receptos in vrbem incolas.

Μετοικέω, mutatis sedibus & domicilio, commigro: vel domo mea pulsus habito. Isocr. παρ' ἑτέροις μετοικεῖν. Paus. Λυκίσκου μετοικοῦντος ἐν Σπάρτῃ. Dem. μετοικοῦντα δ' Ἀθήνησι.

Μετοίκησις, ἡ, incolatus: sedis & habitationis mutatio, migratio. Plato de leg. l. 8. & in Apol. Socr. (ne. Matth. 1.

Μετοικεσία, idem: seu habitatio & māsio in peregrina regione.

Μετοικίζω, transfero incolas, ab vno loco in alium migrare facio. Aristot. Oeco. 1. Item habitationem mutare cogo. Plut. de primo frig.

Μετοικίζομαι, transferor, & migrare cogor, aut migro. Luc.

Μετοικισμὸς, translatio incolarum: actio cogendi ex vno loco migrare in alium.

Μοσύνοικοι, qui in ligneis turribus sedes suas & domicilia habent. Apollon. Argon. l. 2.

Νέοικος, qui recens ædes alicubi habere cœpit: vel in noua vrbe domum habens. Epicharm.

Νεώσοικος, ὁ, & frequentiùs νεώσοικοι, nauium domus, naualia, Thuc. l. 7. Dem. pro cor. Luc. in Anachars.

Ὀρεσίοικος, & ὀρεσσίοικος, in montibus habitans.

Πανοικεί, cum tota domo, cum tota familia. Pro eodem scribitur & πανοικί. Act. Apost. c. 16.

Πανοικίᾳ & πανοικίῃ, idem. Herodot. Pro eodem dicitur & πανοικεσίᾳ. vt apud Gregor. in Macchab. en. om. & πανοικησίᾳ, apud Thuc. lib. 2 & 3. Item πανοίκιος ἀπόλλυται, qui cum tota domo, seu familia perit.

Πάροικος, qui domum habet apud qui habitat iuxta, accola. Thucyd. l. 3. & 4. Item qui habitatum aliquò venit ac sedem ibi fixit. Ephes. c. 2. Item qui in ædibus alicuius habitat, inquilinus. Leuit. 25.

Παροικία, incolam esse. Item accolarum conuentus & accolatus, iactáque vicinia. ¶ Pro ecclesia vsurpari dicitur: canon. 18. concil. Ancyreni.

Παροικέω, habito apud, accolo. Isocr. ἀπὸ δὲ Κνίδου μέχρι Σινώπης Ἕλληνες τὴν Ἀσίαν παροικοῦσι. Sic & apud Thuc lib. 3. & Synes. epist. 142. Item incola sum, peregrè adueni aliquem in locum habitandi causa. Lucæ 24. σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλὴμ &c.

Παροικέομαι, habito apud, &c. idem quod παροικέω. Herodo.

Παροίκησις, habitatio propinqua: vel incolatus.

Παροικεσία, idem.

Παροικίζω, iuxtà colloco, iuxtà habitare facio. Item ad habitandum iuxtà admoueo Epigr.

Decomp. Συμπάροικος, contubernalis, Poll.

Περίοικος, ὁ locus domum vrbémve ambiens. Suid. Item adiect. vicinus. Thuc. l. 1. Herodian. l. 6.

Περιοικὶς, ίδος, ἡ, vt περιοικὶς χώρα, regio circa nostram sita, seu finitima. Plerumque autem ponitur pro agro circum vrbem aliquam sito. Thuc. l. 3. Aristot. de arte poetica.

Περιοίκιον τὸ, idem quod περίοικος, sub. Hesych.

Περιοικία ἡ, locus suburbanus, seu vici circūiacētes. Strab. l. 6.

Περιοικέω, habito circum, circumcolo: vnde περιοικοῦντες, circumcolentes. Vlpian.

Πρόσοικος, qui domum nostram seu sedes nostras attingit, accola Herodes in orat. apud Aristid. Πρὸς τὰς τοῦ τόπου προσοίκους θεάς, exp. deas propinquas.

Προσοικέω, domicilia & sedes coniunctas habeo, habito apud, Plat. in Tim. προσοικεῖν τῷ ποταμῷ. Aristot. polit. 1. ὅσοι λίμνας καὶ ἕλη καὶ ποταμοὺς ἢ θάλατταν προσοικοῦσιν. Apud Aristid. τὴν Ἀττικὴν ἅπασα ἡ Ἑλλὰς προσοικεῖ, exp. finitima est.

Σόλοικοι, qui Solis (in vrbe Ciliciæ) habitarunt. Peculiariter σόλοικοι appellati fuerunt ij, qui quum Solis habitassent, Attici tamen essent, aliquantum ab elegantia & venustate sermonis Attici discesserant, lingua ex Attica & Solica mixta loquebantur. Eust. apud Dion. de situ orb. Generaliter autem barbari omnes, i. barbarè & vitiosè loquentes, nominati fuerunt σόλοικοι: vt apud Luc. in Demon. κομιδῇ ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου καὶ σολοίκου εἰπόντος. Sic σόλοικος φθόγγος, apud Anacr. oratio barbara. Item natura & moribus barbarus σόλοικος dicitur. Plut. in polit. præc. ὥσπερ ἔνιοι τῶν ἀπειροκάλων καὶ σολοίκων. Sic & Xen. pæd. 8. σολοικότερος ἄνθρωπος πῶς γένοιτο.

Σολοικία, idē quod τὸ σολοικὸν seu σολοικισμός Luc. de saltat.

Σολοικίζω, refero solœcos in loquendo, non loquor vt probatus loquendi mos fert. Diog. Laert. in vita Sol. & sæpe in Epigr. itidémque apud Aristot. Luc. Plut.

Σολοικισμὸς οῦ ὁ solœcismus. vide Gell. l. 5. c. 20. Vtitur Luc. in vita auct. Plut. symp. 8. probl. 9. & alibi. Generaliter hoc nomine appellatur quicquid perperam fit, nec rectè aut ordine suo: propriè autem ita dicitur λόγος ἀκατάλληλος τεταγμένος, cuius rei exempla vide apud Donat. libro de figuris.

Σολοικιστής, οῦ ὁ, qui in loquendo σολοικίζει. Ita inscribitur dialogus quidam Luc. qui & ψευδοσοφιστής.

Ἀσόλοικος (*Decomp.*) non solœcus nec barbarus: vt ἀσόλοικος λόγος, apud Diogen. Laert. oratio vitio carens. Idem Diog. in Zen. ἀσόλοικον hominem vocat, qui in oratione non σολοικίζει. Dicitur etiam aliquid esse ἀσόλοικον, quod est mansuetum ac mite. apud Hesyc. ex Soph. Troilo. Ἀσολοίκως. Suid. exp. ἀφελῶς, simpliciter.

Σύνοικος, eiusdem domus particeps, contubernalis. Aristophan. Plutarch. Isocr. Σύνοικοι dicuntur conuenæ, è diuersis coeuntes ad vrbem coniunctis ædificiis condendam. Item qui in eadem regione aut vrbe habitant. Thucyd. libro secundo & quarto.

Συνοικία, ἡ, contubernium seu plures domus eodem loco coniunctæ. Item pro ciuitate apud Plat. polit. 2. Sic dicitur etiam cœnicularia domus. vt quæ sigillatim inquilinis locetur: apud Athen. & Dem. contra Nicostr. Et peculiariter eiusmodi domus ima pars. ¶ Συνοίκια, τὰ festum Athenis in honorem Thesei. quod cæterorum oppidorum conciliabulis & magistratibus abolitis, Athenis vno instituto concilio & curia

cunctos collocasset. Thucyd. lib. 2. Athen. lib. 7.

Συνοικέω, vnà habito: Plut. in Numa, συνοικεῖν τὴν πόλιν. Item eadem domo vtor, sum contubernalis: Plut. in præcept. connub. Metaphoricè dicitur aliquis συνοικεῖν alicui rei in qua diu versatus est, seu quæ ei familiaris est: vt apud Eur. Πολὺς συνοικεῖν ἱππικοῖς ἐν ἤθεσι. συνοικεῖν etiam dicuntur qui cõnubio iũcti sunt: Luc. συνοικοῦσα τῷ ἀνδρί. Dem. cõtra Neær. ἐὰν ξένος ἀστῇ συνοικῇ. Exponitur etiam, adhæreo, implicor.

Συνοικουμένη γῆ, terra frequentia habitatorum culta, terra habitata. Xen.

Συνοίκημα τὸ, contubernium. Item pro cœnaculo & cœnacularia domo: apud Plut.

Συνοίκησις, εως ἡ habitatio coniuncta, seu frequentia habitatorum. Thuc. l. 3. Item contubernium, familiaris consuetudo, consortium & connubium.

Συνοικέσιον, τὸ, connubium, matrimonium: canon. 27. concil. Chalcedon.

Συνοικέτης, ου, ὁ, qui in eadem domo habitat, familiaris, contubernalis. Hesych.

Συνοικίζω, vnà colloco, vnà habitare facio. Item eiusdem domus participem facio, seu contubernio mihi iungo: Greg. τὴν συνοικίζον στάσιν. Interdum significat nuptum do: Polyb. τὴν δὲ κόρην ἐκέλευσε συνοικίζειν ὁπόταν προαιρῆται. Item (vrbem) ciuibus frequento, ædifico (ciuitatem) Plut. παιδείας πλάνης ἔδοξε, καὶ πόλιν ἐκεῖ συνοικίζειν.

Συνοικισμός, cohabitatio, contubernium. Philo de vita M. l. 3.

Decomp. Προσυνοικήσασα, quæ antè cohabitauit & nupta fuit.

Σωσίοικος, domus conseruans, domuum sospitator. Hesyc. Pro eodem per crasin quidam factum si existimârunt σῶκος, quod est Mercurij epith. Il. υ. vide & in deriuat. ex Σῶος.

Ὑπέροικος, qui in superiore parte habitat.

Ὑπεροικέω, habito super. Herodot. τυτέων δὲ ὑπεροικέουσι.

Ὑπερσικέω habito sub: vel latito sub sublum. Epigr.

Φερέοικος & φέροικος, ferens domum. Herodot. Item substantiuè, testudo. q. d. domiporta cochlea. Hesiod. in Erg.

Χαλκίοικος, æream domum habens: Mineruæ epith. apud Spartanos: Plut. in apophth. & Lyc. Athen. l. 13.

Ὀλεσίοικοι, domum seu domus perditores & pessundatores, domuum pernicies. Hesych.

composita ex οἰκεῖος.

Ἀνοίκειος, minimè aptus non conueniens, alienus. Plut. & Synes.

Ἀνοικείως, non familiariter. Synes. ep. 84.

Ἀνοικειότης, ητος, ἡ, mores à familiaritate alieni. Synes. ibid.

Εἰσοικειόω, concinno, adiungo, familiarem & amicum reddo.

Ἐξοικειόω, idem.

Προσοικειόω, accommodo, ascisco: Plut. de Antonio, προσῳκείου δὲ ἑαυτὸν Ἡρακλεῖ κατὰ τὸ γένος.

Προσοικειοῦμαι, mihi concilio & adiungo. Προσοικειοῦσθαι dicuntur etiam res quæ accommodæ sunt & conueniunt, seu quæ consentaneæ sunt, Alex. Aphr.

Συνοικειόω, familiarem reddo, beneuolentiam alicuius comparo. Plut. in Numa, συνοικειοῦντες τὸν ἄνδρα τῷ ἀνδρί.

Συνοικειοῦμαι, familiaris reddor. Exponitur etiam, sum proprius Item accommodor.

Συνοικείωσις, conciliatio. Est & figura rhetorica: de quà Quintil. l. 9. c. 3. & Rutil. Lup.

Φιλοίκειος, amator necessariorum seu propinquorum.

ΟἸΚΤΟΣ, ου ὁ, misericordia, commiseratio: Od. β. οἶκτος δ' ἔλλαβεν ἅπαντας. Eurip. in Hecub. Ὁ δ' οὐ θέλων τε καὶ θέλων οἴκτῳ κόρης Τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαρροάς. Herodian. lib. 4. παῖδας δὲ οἴκτου καταλαβόντος διελύθη τὸ συνέδριον. Apud oratores οἶκτοι dicuntur etiam quum in caussæ peroratione misericordiam iudicibus concitant sua commiseratione. Athen. l. 13. Item οἶκτος pro eiulatu. Soph. οἴκτῳ πρὸς ἐμὲ συγκεκραμένῳ.

Οἰκτικός, οῦ, ὁ q. d. commiseratiuus.

Οἰκτίζω miseror, commiseror, miseret me. Aristot. de mundo, τὰς μὲν αὐτοῦ τῆς διαγράψαντες ἡμῖν ἑνὸς τόπου φύσιν οἰκτίσειεν ἄν τις μακροψυχίας.

Οἰκτίζομαι, idem Eurip. οἰκτίζει ἀδελφήν. Philo de vita M. l. 1. οἰκτιζόμενοι μὲν αὐτοὺς τῆς ἀνάγκης. Oratores autem οἰκτίζεσθαι dicuntur quum & ipsi reum miserantur, & ipsos iudices vel lacrymis vel οἰκτρολογίᾳ ad eum commiserandum permouent. Athen. l. 13.

Οἰκτισμός, οῦ, ὁ, putatur esse oratio, aut verba eius qui οἰκτίζει. Ammon. Οἴκτισμα, idem Eurip. in Heraclid.

Οἰκτείρω, miseror, commiseror: Il. ω. Οἰκτείρων πόλιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον. Soph. in Trochin. οἰκτείρω τε μὲ πολλαῖσιν οἰκτρόν. Xen. Pæd. 1. τῶν μὲν πάθος οἰκτείρει αὐτῶν, casum eius est miseratus. Reperitur & fut. οἰκτειρήσω, Rom. 9.

Οἰκτείρομαι, sum miserabilis, alios mei miseret. Xen.

Οἰκτείρημα, τὸ, misericordia, commiseratio, miseratio. Hesych. Pro quo dicitur etiam οἰκτιρμα.

Οἰκτιρμός, οῦ, ὁ, miseratio, commiseratio, misericordia. 2. Cor. cap. 1. Rom. 12.

Οἰκτίρμων, ονος, ὁ, misericors. Theoc. idyl. 15. Χρηστὸς ὁ οἰκτίρμων ἀνδρός. Epigram. lib. 3 οἰκτίρμονι θυμῷ.

Οἰκτρός, οῦ, ὁ, misericordia seu commiseratione dignus, miserandus. Soph. in Trachin. Eurip. in Hec.

Οἰκτρά, aduerbialiter significat miserabiliter. Ody. ω. Pro quo in prosa dicitur οἰκτρῶς. Suid.

Οἰκτρότερος, (compar.) miserabilior. Herodot.

Οἰκτρότατος, (superl.) valde miserabilis. Od. λ. Pro eodem dicitur etiam οἴκτιστος. Ody. μ. Il. χ. & apud Luc. vnde οἰκτίστα & οἰκτίστως, ita vt miseratione dignissimum sit, admodum miserabiliter: apud Phalar.

Οἰκτίζεσθαι, exp. ἐλεεῖσθαι, misereri.

Composita.

Ἄνοικτος, ου ὁ, καὶ ἡ, immisericors, seu commiseratione dignus non est.

Ἀνοίκτως, immisericorditer sine commiseratione. Hesych. & Suid. Ἄνοικτοι siue ἀνοικτὶ, idem.

Ἀνοικτής, non miserandus, immiserabilis. Hesych.

Ἀνοίκτιστος, ὁ καὶ ἡ, idem Eurip.

Ἀντοικτίζω, vicissim misereor, vicissim miseror, seu commiseror.

Ἀντοικτείρω, idem Euri. in Ione, Ἡμεῖς σ' ἄρ' αὐτοὺς ἀξίω' ἀντοικτείρομεν.

Ἀποικτίζω siue ἀποικτίζομαι, miseror & defleo: vel defleo miserabiliter, conqueror: Herodot. ἀπῳκτίζετο τὰ ἐκ Κύρου παθόντα, deplorabat quæ à Cyro pertulisset.

Δύσοικτος, immisericors, δυσοίκτιστος, Hesyc.

Ἐποικτίζω siue ἐποικτίζομαι, cõmiseror: vel miserabiliter queror.

Ἐποικτείρω, miseror, cõmiseror. Sop. ἐποικτείρω δ' ἐγὼ νιν δύστηνον.

Κατοικτίζω, commiseror. Eurip. in Heraclid. Οὐ γὰρ φρενήρη γ' εἰς σ' ἐλπίζουσί τινα Μόνον τοσαύτης ἐκ πόλεως ἐπήλυδος, Ἑλλάδος τὰς τοῦ δίκαιον ξυμφορὰς κατοικτίσειν.

Κατοικτίζομαι idem Greg. de homine. Δαβὶδ κατοικτιζόμενος τὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀθλιότητα. κατοικτίζεσθαι, exponitur etiam misericordiam implorare.

Κατοικτείρω, miseror, commiseror, deploro, Herodot. & Eurip. in Heraclid. pæd. 6.

Κατοίκτιρσις, siue κατοίκτισις, commiseratio, misericordia. Xen.

Συνοικτίζω commiseror. Xen.

Φιλοίκτος, qui commiserari amat, misericors.

Φιλοίκτιστος, ad commiserationem promptissimus. Sophoc. in Aiace. καρδία δ' ἡ φιλοίκτιστος γυνή.

Φιλοικτίρμων, qui libenter commiseratur, pronus ad miserendum Plut. & Eurip.

Ἀφιλοικτίρμων, (*Decomp.*) immisericors, immitis. Hesyc.

Οἶμαι, vide in Οἴω.

ΟἸΜΗ, ης, ἡ, via, semita: idem cum ὁδός. Inuenitur & οἴμη cum aspero: apud Suid. In hac autem signif. vsurpatur potius οἶμος, de quo paulò pòst cum etymo. ¶ Οἴμη Hesychio est etiam ᾠδὴ, cantus. ᾠδή. Τὰ ἐν ταῖς οἴμαις ψάλλεσθαι, τὰ τέσσαρα ταῖς ᾠδαῖς, ἔθετο καὶ προοίμιον ἀπὸ τοῦ ποιήματος. Sic Od. θ. Οἴμης τῆς τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανε. Idem est etiam λόγος & ἱστορία & φήμη.

Οἶμος ὁ, vel ἡ, via, semita: Hesiod. in Erg. μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν. Epigr. l. 1. κοινὸς ὁ δ' οἶμος ἐπ' εἰς αἴδην. Plato de rep. l. 4. τὸ αὐτὸν οἶμον οἷς ἐξ ὄψεως περὶ ἡλίου ὁ ἡγεμὼν ἀληθείας. Etymologus Philoxenum scribit deriuare ab εἶσι futuro verbi εἶμι, quoniam δι' αὐτῆς πάντοτε φέρονται φορᾷ εἰ κατ' αὐτὴν οἱ ἰόντες τὴν ὁδὸν καλεῖσθαι. ¶ Item εἶμος, virga, ῥάβδος ὁ ὄρχος, τὸ ὁρμᾶν εἰς δ' εὐθὺ ἐν τῇ φυτείᾳ, inquit Etym. Il. λ. Exponitur & στίχος, item αὐλός. Hes. & Suid.

Οἰμάω siue οἰμάζω, impetum do, irruo, impetu feror in aliquem propriè recta via. Il. χ. Ὥς ἵν' ὡς οἴμησε μετ' ἀρήϊα παιδὶ τίλεσαι. Ibidem, Οἴμησεν δὲ ἀλεὶς ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετήεις. Eustath. deducit ab ὁμοῦ, significante ὁμοῦ γίνομαι.

Οἴμημα, τό, impetus qui in aliquem datur. Hesych. Pro quo per syncopen, dicitur οἶμα teste Eust. Il. π. & φ.

Composita.

Ἄοιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, carens via, inuius.

Δύσοιμος, malam habens viam δύσοδος. Hes.

Πάροιμος, qui iuxta seu propè viam est: vicinus. Hes.

Παροιμέω, à via deflecto: apud eundem.

Παροιμία, ἡ, prouerbium, adagium: vel vulgare dictum in quo præcipuè requiritur vt tritum sit & per ora hominum obambulet: vnde & ab οἶμος deriuatur, & Basilio esse dicitur παρόδιος λόγος. Sunt tamen qui deriuent ab οἴμη significante verbum. Athen. l. 7. παρ' Ἀττικοῖς παροιμία ἐστί. Sic & apud Aristo. Plut. & c. Apud Ioannem Euang. Παροιμία dicitur quod cæteris παραβολή, c. 10.

Παροιμιακός, & παροιμιώδης, prouerbialis, qui in prouerbio est. Plut. in Hellen. & symp. 2.

Παροιμιάζομαι, prouerbialiter loquor: Aristot. eth. 5. c. 1. παροιμιαζόμενοι φαμέν. Plat. de leg. παροιμιάζομαι τὸ θεῖον, prouerbio de Deo loquor. Ὁ παροιμιαζόμενος, qui in prouerbio est. Theop. de hi. pl. l. 7. c. 7. παροιμιαζόμενος ὁ διὰ πυρὸς τῶν ὁ κόρχορος. Sic & τὸ παροιμιαζόμενον, apud Plu. de primo frig.

Προοίμιον, ου, τὸ, exordium quo cantores ac citharœdi preludūt, præcentio. Thuc. l. 3. Athen. l. 8. Hymni etiam προοίμια dicun-

tur:schol.Thuc. Item oratorum ac cæterorum scriptorum exordia:Aristotel.rhet. 3. metaphora à citarœdorum procemiis sumpta:vide Quintil.l.4. 1. Transfertur & ad alia:vt προοίμιον δείπνου.Athen.l.3 Et προοίμιον τῆς φιλίας,Gregor.

Προοιματικός,οῦ,ὁ,ad exordium seu procemium pertinens.

Προοιμιάζομαι,procemio vtor:Aristot.rhe.3.Item exordior, initium sumo.Greg. ἐντεῦθεν αὐτῷ τὰς μείζους ἀρχὰς ὁ βασιλεὺς προοιμιάζεται.

Φροίμιον,Atticè dicitur pro προοίμιον sicut φροῦδος pro πρόοδος. Luc.de hist.scrib.Eurip.in Hecub.

Φροιμιάζομαι,exordio seu principio vtor, procemij loco dico,præfor:cum accusat.Aristot. rhet. 3. de arte poet. vtitur & Luc.de hist.scrib.& Eurip.in Iphig.Taur.

Συνοίμιος,ου,ὁ καὶ ἡ, consonus : vel qui vno concentu à multis canitur.Apoll.Arg.l.2.Συνοίμιον,τὸ,idem quod προοίμιον.Suid.

Μόρμιξ,quomodo huc pertineat,vide suis locis.

Οἰμώζω,vide in Οἴ.

ΟἾΝΟΣ,ου,ὁ,vinum.Od.ν.μελίφρονα οἶνον ἄειρεν Ody.τ. βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ. Apud Athen.l.5.ἐν οἴνῳ ὄντες,compotantes. Et παρ' οἶνον,inter scyphos,apud eundem.Impropriè apud eundem κρίθινος οἶνος,vt & apud Herodot.l.2.*Sic dicitur vel quasi οἰόνους,ὅτι οἴεσθαι νοῦν ἔχειν ποιεῖ τοὺς πίνοντας,vt vult Plato apud Plut.symp.7.vel ἀπὸ τῆς ὀνήσεως: ad quod etymon Athenæus lib.2.scribit Homerum allusisse hoc hemistichio,ὀνήσεαι αἴκε πίνῃσθα,iuuamen senties si biberis.

Οἰνώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,vinosus,vinaceus,vinum redolens. Plut. symp. 3.Alex.Aphr.

Οἰνηρός,οῦ,ὁ,idem:vel vinarius:vt οἰνηρὸν ἀγγεῖον.Athen.l.10.

Οἴνινος,ου,ὁ,vineus:ex vino factus.Idem l.7.

Οἰνόεις,εντος,ὁ,vinosus.Οἰνοῦττα, factum ex contract. ex οἰνόεσσα est maza vino subacta, vel placenta ex vino & melle confecta.Poll.l.6.c.3 ¶Est etiam herbæ nomen, qua gustata corui & canes inebriantur,Athen.l.10.ex Aristot.Dicitur & οἰνοῦττα. Hesych.

Οἰνών,ῶνος,ὁ,cella vinaria.Xen.Hel.6.Athen.l.12.

Οἰνίσκος,ου,ὁ,& οἰνάριον,ου,τὸ villum.Athen.l.1 & 3.

Οἰνόω,ῶ,vinum facio,in vinum verto.Item inebrio.Suid.

Οἰνοῦμαι,in vinũ mutor.Item inebrior.Od.σ & τ.Μήπως οἰνωθέντες ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν Ἀλλήλους τρώσητε. Οἱ οἰνωμένοι bene poti,qui iam inebriari incipiunt.Aristot.rhet.2.

Οἴνωσις, bene potum seu appotum esse, incipere inebriari. Plut.de garrul.& symp.l.3.

Οἰνίζω,vinosum saporem refero,vinum resipio seu redoleo.Dios. Item vinum emo:quod οἰνίζομαι,vsitatiùs dicitur. Il. η. Ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο.Il.θ.οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε.

Οἰνιστήρια, sacrificium quoddam quo ephebi comam posituri libabant Herculi:Poll.Hesych.Eust.

Οἰνίζομαι poto vinum:Erot.apud Hippocr.

Οἰνάς,άδος ἡ columba syluestris: dicta à colore vuis maturatis simili.Aristot.hist.an.l.9.c.13.Athen.l.10. Pro eodem dicitur & οἰνιάς apud Poll.l.6 c.3.& Hesych.

Οἴνη,ἡ,vitis:Hesiod.in Erg Athen.l.2.Οἴνας.Ionica lingua vocat τοὺς κύβους,vt Suid.annotat.

Οἴνον,ου,τὸ,folium vitis:Hesych.Exponitur etiam pampinus.

Οἴναρον,ου,τὸ idem.Theophr.hist.pl.l.9.c.14.Xen.in Occo.

Οἴναρος,ου,ὁ,vnedo.Theophr.hist.pl.l.1.c.15.

Οἰνάρεος,ου,ὁ pampineus,pampinaceus.Athen.l.13.

Οἰναρίζω, pampino, pampinos decerpo, inutilia vitis folia demo.Aristoph.in Pace.

Οἰναρίς,Hes.cest κληματίς: quod quidam exp.pampinorum palmitem.οἰναρίδας,Gal.& Erot apud Hippocr exp.palmites.

Οἰνάς άδος,ἡ.locus vitibus consitus,vinea.Hesych.

Οἰνωτρος palus,pedamentum vitis,vallus quo vitis seu adminiculo fulcitur.Hesych.

Composita.

Ἀλλοινία,ἡ, varietas & mutatio vini.Plut.symp.4.probl.i.

Ἄοινος,ου,ὁ καὶ ἡ,vino carens,abstemius.Xen.pæd.5.Nonn.

Διοινῶσθαι,vino imbui,inebriari.Poll.

Δύσοινος,apud Poll.significare videtur malum vinum producens: vel parum ferax vini.

Ἔξοινος,qui vineum saporem perdidit.Hieron.in c.10. Oseæ. Item vino expletus.ebrius.Athen.l.1.& 14.

Ἐποινος,vinosus, q.d.ἐπ' οἴνῳ ὤν. vino deditus.

Εὔοινος,bonum vinum ferens:vel vino abundans, vini ferax,Pol. l.6.c.3 Athen.l.13.

Εὐοινία,vini abundantia & bonitas : vel,annus vini bonitate & copia insignis.

Εὐοινέω,vino abundo:vel,vinum bonum fero.

Ἡδύοινος,suaue & iucundum vinum ferens Poll.l.6.c.3. ex Xen.

Θέοινος deus vini,Bacchus.Suid.

Θεοίνια, sacrificiũ quo Athenis Baccho fiebat: apud eundem.

Καλλιοινία,vini præstantia, vel copiosus prouentus. Geopon.l.6.

Κάροινον,carœnum, quoddam genus musti decocti, in quo tertia pars per decoctionem absumitur.Pallad.l.11.c.18.

Κάτοινος,vinolentus,ebrius,vino obrutus:Suid.

Κατοινοῦσθαι,inebriari:vnde κατοινωμένος,vino obrutus.Poll. l.6.c.3.ex Plat.

Πάροινος,vinolẽtus,temulẽtus,ebrius Athen.l.10.Plut.de loquac.

Παροίνως,temulentè: vel more eorum qui ex vinolentia lasciuiunt.Poll.

Παροίνιος,temulentus,seu petulans temulentia.Aristoph.in Acharn. Item qui fit & dicitur inter pocula. Lucian.de salt. Athen.l.14.

Παροινικός,idem:temulentus & petulans.Aristoph.in vesp.

Παροινία,ἡ,ebrietas , vel petulantia quæ ebrietatem comitatur.Xen.in symp Plut.in consol.ad Apoll.

Παροίνιον,exp.cõuitium, temerè ac stultè dictum velut inter pocula.

Παροινέω,ῶ, ex ebrietate dico agóve quæ dedecent, vel pecco per vinolentiam.Aristot.in probl.διὰ τί ὁ ἀκροθώραξ μᾶλλον παροινεῖ τοῦ μεθύοντος μᾶλλον.Aristarch.de Demost.παροινήσας εἰς Νικόδημον ἐξέκοψεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς.

Παροινοῦμαι,in conuiuio contumeliam patior.vt παροινουμένη γυνή.Demost. Luc ἱκανά σοι πεπαρῴνηται πρὸς ἡμᾶς.

Παρῴνημα,τὸ, iniuria seu contumelia qua aliquis ab homine temulento afficitur:item is qui iniuria seu contumelia à vinolento afficitur.Plut.

*Decomp.*Ἐμπαροινέω temulentus iniuriam seu contumeliam alicui infero. Luc. μέμνησο γοῦν εἴα μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τὸν ἐμπαροινεῖς.Metaphoricè apud Iosephum, ἐμπαροινοῦσι τοῖς πράγμασι.pro ὑβρίζουσι.Ἐμπεπαρῳνημένος, qui iniuriã seu contumeliam super conuiuium passus est. Τὰ ἐμπεπαρῳνημένα contumelia & probra sic petulanter admissa.

Μακροπάροινος , longè contumeliosissimus, videlicet ex ebrietate.

Πολύοινος,multum vini habens,vino abundans,Poll.ex Thuc.

Πολυοινία,vini copia,multum vini.Plat.de leg.

Ὕποινος,vinolentus.Suid.

Φίλοινος, vini amans, vini cupidus. Aristot.rhet.1. Et in malam partem,vinosus,bibax.Plut.symp.3.

Φιλοινία,amor vini,bibacitas.Poll.6.c.3.

Θοίνη,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

ΟἸΟΣ,ου,ὁ (cũ tenui,) solus.*Poeticũ est.*Il.β.Ἴσχεο μηδ' ἔθελ' οἶος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν. Od.κ. Τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἴῳ πεπνῦσθαι. Fœm.οἴη,sola,Od.α.& Il.γ. οὐκ οἴη ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο.Neutrum οἶον,solũ:Il.β ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν. Ponitur & aduerbial,pro solũ,tantũmodo.

Οἰόθι,solùm:Apoll.Argon.2. ἀφάασκε δ' οἰόθι Λητώ. Exponitur etiam seorsum.

Οἰόθεν ab vna solùm parte:vel ab vno duntaxat loco.Il.η. Apoll. Arg.2.& apud Arat.

Οἰάδεν,solùm,solummodo.Nic.in Nic.in Ther.Χροιὴν δ' ἀλλόφατόν τι καὶ οὐ μίαν οἰάδεν ἴσχει Τοῦτο.

Οἰάω,solus vel solitarius sum.Hesych.

Οἰόω,solum reddo,desolo,destituo:vnde pass.Il.ζ.Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή.

ΟἿΟΣ,ου,ὁ,qualis (citra interrog.) Plato in Charmide,αὐτίκα ἴσθι εἰσῃ καὶ ἡλίκος καὶ οἷος γέγονε. Apud eundem Plat.& cæt. ei passim respondet τοιοῦτος,vel τοιόσδε,talis. Sic & Il.γ.Οἵη περ φύλλων γενεή,τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.Interdum autem præcedit οἷος interdum sequitur. Aliquando οἷος subiicitur interrogationi, facta per ποῖος, itidem apud Platonem & alibi. Interdum ponitur θαυμαστικῶς,i.cum admiratione: vt apud Xen. οἷον πεποίηκας,& apud Plat.de rep.l.1. οἷον ἐμβαλὼν λόγον ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι. Interdum οἷος,exp.quis,vt Il.ι.Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει Οἷον ἐγὼ νοέω.Sic & apud Plat.in Apolog. ¶Interdum ante οἷος subauditur τοιοῦτος:vt apud Eurip.οὐχ οἷα γέλωτος ἄξια πράττομεν: Sic & cum infinitiuo.vbi tamẽ οἷος resoluitur in ὥστε:vt apud Plat. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν οἱ θεοί εἰσιν οἷοι μὴ μεταβάλλειν,tales sunt vt non mutentur: vel qui non mutẽtur Sic apud Aristot.pol.3.ἀλλ' οὐχ οἷος ποιεῖν ἀγαθούς,nõ talis vt efficiat. ¶Οἷός τε εἰμί, sequente infinit.possum est mihi facultas: sæpe apud Aristoph.Plat.Dem.&c. Itidem οἷόν τε cum infin.idem quod δυνατόν:vt οἷόν τε διευρεῖν. Luc. potest inueniri,facultas est inueniendi. Οὐχ οἷός τε εἰμί significat etiam,nolo,renuo,inuitus facio. ¶Alij vsus huius vocabuli οἷος in autorum lectione obseruari poterunt.

Οἷός περ, & οἷός ποτε, & οἷος δή ποτε , idem οἱοσδηποτοῦν, qualiscunque vel quilibet.

Οἷον,aduerb.qualiter,sicut,velut,quemadmodum, tanquam Hesiod.in Asp Οἷον δὴ καὶ τέρδει βροτοῖσιν.Interdum pro,fermè: vt οἷον δέκα σταδίους.Thuc. Exponitur etiam,id est apud Plut. in Numa,τὴν καλουμένην ῥηγίαν οἷόν τι βασίλειον οἴκημα. Item quippe apud Hom.Odyss.ε Pro eodem inuenitur interdum & οἱονεὶ tanquam:Dionys.Longin.Οὐχ οἷον, & μὴ οἷον. non solũ non,non modò non.Polib.l.1.& 5.Interdum expo. nedum. vel tantum abest Οἷα etiam dicitur pro qualiter,sicut,&c. Herodot.Thuc.Xen.Οἵως, *itidem* qualiter quemadmodum,quomodo Aristoph.in Vesp.& Soph.in Aiace.

Ποῖος,ου,ὁ,qualis,[interrogat.]fœm.ποία,neut.ποῖον.Il.ψ. ποῖον

ὕρεξας Thucyd.lib.2. Ἐκ ποίων ἔτεμες Διονύσου τὰ ξύλα ταῦτα Λακεδαιμονίων ποίων τὸ σκάφος ἐπὶ μύλων; Interdum ei præfigitur articulus: vt apud Plat. in Phileb. τὰ ποῖα; qualia: vel cuiusmodi illa? Interdum in admiratione coniuncta cum indignatione adhibetur: vt Il. α. ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; pro quo alibi apud Hō. ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. Dicitur & ποῖός τις, vacante particula τις; Isocr. ad Philipp. Item (citra interrog. aut in interrog. indirecta) qualis, qui Aristot. rhet.1. σκεπτέον δὲ ποῖα ποίοις εἴωθεν ἕπεσθαι. Et præcedente articulo: Dem. pro cor. οὐδ' ἴσως ἂν ἐροίμην τῆς ποίας μερίδος γενέσθαι τὴν πόλιν ἐβούλετ' ἄν. Interdū pro πόσος, quotus: vt ποίᾳ ὥρᾳ, pro πόσῃ. Eust.

Ποιός (oxyt.) vel potius ὁ ποιός, & ποιός τις, certa quadam qualitate præditus. Aristot. Theophr. Interdum ποιός τις, expo. certo quodam modo affectus: aut etiam cuiusdammodi. Arist. eth. lib.1. c.9. ¶Substantiuè etiam accipitur ποιός, propriéque significat τὸν πυρὸν, i. triticum: vt est apud schol. Theocr.

Ποιότης, ητος, ἡ, qualitas: sæpe apud Aristot. & cæteros philosophos. Sic & à Rhetoribus dicitur status æqualitatis. Fab. lib. 7. cap. 5.

Ποιόω, ῶ, qualitate afficio, Ποιόομαι, οῦμαι, qualitate afficior. qualitatem recipio: Alex. Aphr. probl.1. Vnde particip. πεποιωμένος, qualitate affectus, qualitate præditus.

Ἄποιος, (comp.) qualitatis expers, Plut. de primo frig. & Greg.

Ὁποῖος & poeticè ὁπποῖος, ου, ὁ, qualis. Interdum in interrogatione: Plato in Minoë. Ὁποῖον καὶ ἐρωτᾷς τὸν νόμον. Sic & Od. ξ. Ὁπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; quali naue aduectus es? Interdū citra interrogationem idque frequentius: vt Il. υ. Ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος τοῖόν κ' ἐπακούσαις. Sic & Od. ρ. τ. & alibi. Et apud Demetr. Phaler. καὶ λύσεις συχναὶ ὁποῖαι ἐν ταῖς Πλάτωνος ἐπιστολαῖς.

Ὁποῖός τις, vacante τις, itidem pro, qualis, vt ποῖός τις pro ποῖος. Demosth. τὰς νόμους ὁποῖοί τινες εἰσὶ σκοπεῖν.

Ὁποίως (aduerb.) qualiter, qualitercunque, quocunque modo. Isocr. in Panath.

Ὁποιοσδὴ & ὁποιοσδήποτε, & ποιοσδήποτ' οὖν vel ὁποιοσδηποτοῦν item ὁποιοσπερ, necnon ὁποιοστισοῦν, & ὁποιοσγισοῦν qualiscunque & quicunque. Xen Pausan.

Τοῖος talis, huiusmodi. Theogn. τοῖος ἰδεῖν ἐστι. Od. σ. Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Reperitur & apud Plut. & Alex. Aphrod. Interdum τοῖον ponitur pro οὕτως, i. ita: vt Odyss. Ἀλλ' ἄγε σιγῇ τοῖον ἀκήν ἐστε τελέσωμεν μῦθον.

Τοιόσδε, idem quod τοῖος talis eiusmodi. Fœm. τοιάδε. Neut. τοιόνδε. Aristot. rhet.1. ἀλλά τι τῷ τοιῷδε, ἢ τοῖς τοιοῖσδε; Dicitur etiam τοιόσδε τις pro τοιόσδε.

Τοίως, taliter, tali modo.

Τοιοῦτος idē quod τοῖος, talis eiusmodi. Fœm. τοιαύτη. Neut. τοιοῦτο & τοιοῦτον. Od. π. ἐπεί τι σέθεν τοιούτου ἐόντος. Plat. in Apol. οὐχ ὡς ἀτιμάζων λέγω τὴν τοιαύτην ἐπιστήμην. Demost. τούτου πράγματος ὄντος. Dicitur etiam τοιοῦτός τις, vacante particula τις, apud Polyb. & Pla. Et τοιουτοσί Atticè pro τοιοῦτος. Item τοιουτονί, pro τοιοῦτον, apud Athen.

ΟἹ Σ, οἰός, vel οἶς, οἰός, ἡ ouis: at in mascul. gen. arietem significat. Od. ι. εὐτρεφέες ἔντερον οἰός. Il. μ. πῶυ ἀρσενος οἰός Χερσὶ λαβών. Il. ω. Τοῖοι δ' οἷς λάσιος μέσσας ἐν κλισίῃ ἱερεύσεν. Il. ψ. πολλοὶ δ' οἶες καὶ μηκάδες αἶγες. apud Xē. ἄγριοι οἶες oues agrestes.

Οἴα, ας, ἡ pellis ouilla. ¶Οἶαι dicuntur etiam vici pagi. Apoll. l. 2. Argon. πέφρεν γὰρ ἡ [illegible] ἀλωαί ἠδ' οἶαι.

Ὄα, ἡ, reperitur etiam pro οἴα, sublato ι. Pro eodem reperitur & ὤα mutato ο in ω & subscripto ι. Poll. l.7. & apud Eust. ¶Ὄα siue ὀά, vel ὤα. dicitur etiam fimbria vestimenti, limbus & ora vestis: quod antiqui aliquid de pellibus ouium adiicerent extremis vestibus. Superior quoque vestis ora, siue latius velut orificium cui collum inseritur, ὤα siue ὄα dicitur apud Suid. ¶Ὄα, arboris etiam nomen est, quæ & Ὄη & Οἴη appellatur: Latinis sorbus. Theophr. de caus. pl. l.3. cap.1. ὄης καρπός. sorbi fructus i. sorbum. Et hist. plan. l.3. c.12. ἀνάκανθον δ' ἐστὶ καὶ ἡ οἴη. Dicitur & Οὖα eadem arbor ab eodem. l.1. hist. plant. c.7. Fructus autem huius arboris in plural num. dicuntur Ὄα & Οὖα, Latinis sorba. Galen. l.8. de simpl. pharm. facult. Theophr. hist. pl. l.3. c.12.

Οἰκτεοῖ κρέας, ouilla caro. Suid.

Οἴεος, ου, ὁ, ouilus, vnde οἰεία, ouilla pellis. Pro quo legitur etiam ὀΐα, apud Aristoph gramm.

Οἰΐδιον, ἡ, ouicula, apud Theoc. idyl.1.

Οἰωτὸς χιτὼν tunica è pellibus ouium. Hesych.

Οἰστός vide in Οἴω, i. fero.

ΟἸΣΤΡΟΣ, ου, ὁ, asilus, œstrus, tabanus. Od. χ. τὰς μὲν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν. Plut. de discern. amic. & adul. τοῖς ταύροις τὸν οἶστρον ἐνδύεσθαι περὶ τὸ οὖς λέγουσι καὶ τοῖς κυσὶ τὸν κρότωνα. ¶Metaphoricè vsurpatur pro stimulo quasi furibūdo quo quis agitatur, Plut. περὶ σαρκοφαγ. l.1. ὑμᾶς δὲ ποῖος νῦν λύσσα καὶ τίς οἶστρος ἄγει πρὸς μιαιφονίαν; Item cupiditatum stimuli οἶστρος dicuntur, quibus quis quasi œstro agitatur. Lucill. l.2. Epigra. Μή σε γ' ἀπειρέσιος οἶστρος ἕλῃ κτεάνων, ne te capiat insana immensarum opum cupiditas. *Eust. deriuari scribit ab οἴω, fero, quòd impetu quodam inferantur œstro agitati. ¶Est etiam nomen auis apud Aristot. anim. l.8. c.3.

Οἰστρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui œstro agitatur, furiosus, insanus. Plat. in Tim.

Οἰστρήεις, εντος, ὁ, œstro percitus, furiosus, insanus. Nonn.

Οἰστράω & οἰστρέω, œstro seu asilo agitor. Aristot. hist. an. lib.8. c. 15. πολλοὶ ἁλίσκονται διὰ τὸ οἰστρᾶν. Metaphoricè apud Plat. de rep. lib.9. Οἰστρᾷ ὑπὸ ὁ προστάτης τῆς ψυχῆς, furit velut œstro percitus. Theocr. idy.6. ἐκ τε θαλάσσας Οἰστρεῖ. Item actiuè, œstro agito, œstro stimulo. Hesych.

Οἰστροῦμαι, œstro percellor. Soph. in Trach. Νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθεὶς Ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν, furore velut œstro percit*.

Οἴστρημα, τὸ, & οἴστρησις, ἡ, œstrum: vel stimulus & aculeus quo quis velut œstro agitatur. Metaphoricè οἰστρήσεις dicuntur etiam insani mulierum amores, quibus aliquis velut œstro ad eas amandas impellitur: apud Suid.

Οἰστρέω, idem quod οἰστράω, œstro agito, &c. Suid.

Composita.

Ἀνοιστρέω, ῶ, fut. ήσω, instigo, stimulo: propriè, œstro immisso exagito.

Ἀνοιστροῦμαι, vnde ἀνοιστρηθείς, œstro percitus seu exagitatus.

Ἐξοιστράω, & ἐξοιστρέω, œstro exagitor: vel furore agitor, furo. Item transitiuè furore exagito. Luc. τὸν δράκοντα ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτήν.

Ἐξοιστροῦμαι, œstro immisso exerceor, in furorem agor.

Παροιστρέω siue παροιστράω, œstro exerceo, œstro velut immisso concito. Item neutraliter, œstro immisso furor & exagitor. Hesyc.

ΟἸΣΥΆ, ας, ἡ salix planta è vitiliū seu viminum genere: Eust. & Suid. Pro eodem dicitur & οἰσός apud Theoph. hist. pl. l.6. c. 2 Scribitur & οἶσος, apud Eust.

Οἰσύϊνος confectus è salice, salignus: vimineus. Od. ι. & Lucia. in somn.

Οἴσυπος, &c vide in Ῥύπος.

ΟἾΤΟΣ, ου, ὁ, ærumna calamitas, miseria. Item exitium, infelix fatum, interitus. Od. α. Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀείδειν. Il. ω. Ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπὸ τῶν παιδὸς ἐνίσπες. *Ab aduerbio dolentis, οἴ aut παρὰ τὸ οἴω, τὸ φέρω.

Composita.

Δροίτη, vrna mortui apud Eust & Etymol. ἐκ δρυὸς εἰς οἶτον πεποιημένη καὶ πρὸς τὸ δέχεσθαι τὸ σκῆνος. ¶Item solum, scapha seu alueus balneatorius.

Μεγάλοιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde infortunatus & infelix, Theocr. idyl. 2. ἐγὼ δ' ἁ μεγάλοιτος Ὠμάρτευν.

ΟἸΦΕ´Ω, siue οἰφάω, ῶ, coëo, ἐχεύω. Athen. l.3. ἔσται γὰρ ἄξιος χωλὸς οἴφειν.

Οἰφόλης ου ὁ, pronus in venerem, libidinosus. Hesyc. & Eustat. In fœm. gen. est οἰφολίς, apud Hesyc.

Composita.

Κόρσιφος, virginum corruptor. Schol. Theocr.

Μιξοιφία. coitus. Hesych.

Φίλοιφος amans coitus, libidinosus. Theocr. idyl.3.

ΟἼΧΟΜΑΙ abeo, discedo, proficiscor, eo. Il. α Ὠ. ᾠχόμεθ' ἐς Θήβην. Xeno pæd.3 ᾤχετο ἐπὶ τὸν Ἀρμένιον Ἄγγελος. Aristophan. ᾠχόμην ὡς θεὸν ad Deum proficiscebar. Plerunque cū participio supervacaneū videtur: vt Il. β. Ὤχετ' ἀποπτάμενος auolabat: sic οἴχομαι φεύγων, pro φεύγω, fuga me proripio. Et ᾤχετο τραπεὶς pro ἐτράπη conuersus est. Soph. Interdum tamē significationē suam retinet: vt apud Eurip. οἴχῃ λαβὼν αὐτήν, abiisti ea abrepta: vel, abripuisti eam & discessisti. Dicitur & res aliqua οἴχεσθαι quæ à nobis recedit aut quæ nos deserit & destituit. Il. ε. Ἕκτορ, πῆ δή τοι μένος οἴχεται ὃ πρὶν ἔχεσκες; Sic & Il. ω. & ν. Item quæ euanescit & de qua actum est. Syn. epist. 59. πάντα οἴχεται, πάντα ἀνῄρηται, perierunt omnia. Dicitur & οἴχεσθαι qui moritur, teste Eust. Sic quidam exp. Od. ξ. Ὁ δ' οὐ σεῖο πόθος αἴνυται οἰχομένοιο.

Mutatur hoc verbum quædam tempora ab inusitato οἰχέομαι: nimirum futur. οἰχήσομαι, quo Plat. vtitur in Phæd. præt. perf. ᾤχημαι & sine augmento οἴχημαι. Præt. οἴχωκα, (abij) tāquam ab actiua voce vt apud Herodot. οἰχώκεε εἰς Αἴγυπτον, abiit in Aegyptum. Significat etiam, interij, actum de me est: apud Soph. in Aiace.

Οἰχνέω, ῶ, idē cum οἴχομαι, ex eoque factū, vt ἱκνέω ab ἵκομαι, vt τηλωπὸν οἰχνεῖν, in longinquas regiones abiisse. Soph. in Aiace. Item oberro περιέρχομαι, Idem in Elect. ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ Δάκρυσι μυδαλέα.

Οἰχνίσκω, idem cum οἰχνέω. Il. ε. Οὐδέ ποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων Οἴχνεσκον.

Composita.

Ἀποίχομαι, abeo, absisto, decedo: in anthol. Epig. l.1. ἀποιχόμενος βιότοιο, qui excessit è vita. Item absum, peregrè profectus aut simpliciter absum. Particip. ἀποιχόμενος, absens. Od. α. ξ & π. item

item mortuus.Plut.in Anton.& Phocyl.

Διοίχομαι,pereo,intereo:vel perij,interij.Soph.in Aiace.

Διοιχνέω,eo per, vagor per,pererro,Homer. hymn. in Pana, Α'λλοτε δ' αὖ πίτρησιν ἐν ἠλιβάτοισι διοιχνεῖ.

Ε'ξοίχομαι,excedo.exeo,abeo.Hom.

Ε'ξοιχνέω,idem.Il.ι.

Ε'ποίχομαι,eo aduersum,inuado,irruo,incesso.Il.α. Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργούς.Od.ε. Α'ρτεμις ἁγνὴ Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν. Il. ρ. Αἴας γὰρ μάλα πάντῃ ἐπῴχετο.Sic & Il.κ.Item obeo,percurro.Ody.α. θαμὰ ἐπῴχετο οἰνοχοεύων Ε'ργων ἐποίχεσθαι, versari in aliquo opere, ibid. Item adeo,accedo.Od.α. Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπῴχετο ἰσόθεος φώς.

Ε'ποιχνέω,idem cum ἐποίχομαι.

Καθοίχομαι,decedo,i.excedo ex hac vita,morior.Dem.Greg.

Μετοίχομαι,eo post, vel accerso.Od.θ. κήρυξ δὲ μετῴχετο θεῖον ἀοιδόν. Item eo cum, comitor.Od.Α'λλ' ἄγε τίς τοι ἔπειτα μετοιχομένη φάος οἴσει;

Παροίχομαι,prætereo: vnde παροιχόμενος, præteritus. Phocyl. Αἴ τε παροιχομένοισι κακοῖς τεύχει τὸν ἦτορ Χε.παροιχομένων κακῶν αἴτιος.Reperitur & παρῴχηκα.Il.κ.Item παρῳχημένος, idem quod παροιχόμενος. Plut.in Camillo.

Περιοιχνέω,circumeo,in orbem obeo.Athen.l.9.

Ο'ΙΏ,siue οἴω,puto,existimo,arbitror.Il.τ. ἀλλά τιν' οἴω Α'σπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν.Hesiod. in Asp.ἀλλά μιν οἴω Φεύξεσθαι.Il.α. νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω Α'ψ ἀπονοστήσειν. Interdum interseritur orationi pro ὡς οἴω.vt Od. π. ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτά γ' οἴω Γνώσεαι. Interdum exp. suspicor, coniicio interdum & spero. Pro eodem dicitur & ὀΐω,apud Suid. ¶ Est etiam οἴω,fero, porto: in qua signific. licet inusitatum format fut.οἴσω.Od υ. μεθ' ὕδωρ Ε'ρχεσθε κρήνηνδε, καὶ οἰσέμεναι θοῶς ἄψ.Od.χ Οἶσε θέειον γρηῦ κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ.

¶ *Deriuata ab Οἴω,puto.*

Οἴομαι,& apud poetas ὀΐομαι idem cum οἴω seu ὀΐω.Il.τ.Η'δ' ἤ γὰρ Πηλῆα γ' ὀΐομαι οὐκέτι πάμπαν Τεθνάμεν.Sic & Ody.ξ. & Il. δ. Aristot.rhet.2.ὁ γὰρ μηδ' ἕνα οἰόμενος, πάντας οἴεται ἀξίους εἶναι κακά.Plat.in apolog.οἰόμενοι βλάπτειν τι. Interdum οἴομαι dicitur pro ὡς οἴομαι:vt apud Plat.de rep.l.6. οὐκ οἴει ἀναγκασθήσεται τε λυπῶν αὐτὸν μισεῖν;an non tandem, vt tu arbitraris,cogetur se odisse?Item suspicor, suspectum habeo. Il α. Δαιμονίη αἰεὶ μὲν ὀΐεαι,οὐδέ σε λήθω, semper me suspectũ habes.Od.κ. γόον δ' ὠΐοντο θυμός.exp. luctum ostendebat animus seu apparere faciebat. ¶Οἴεται etiam passiuè vsurpatur, pro videtur.Od.ρ.οὐκ ἄφρων ὁ ξεῖνος οἴεται,ὥσπερ ἄν οἱ,non insipiens hospes videtur quisquis tandem fit.Sic & Odyss.τ.Fut. οἰήσομαι,& aor.1.ὠΐσθην mutatur ab οἴομαι.

Οἶμαι,per contractionem dicitur pro οἴομαι. Plut.de solert. anim.πολλῶν οἶμαι δ' ἐνθυμάτων διαπρεπῶς ὑμᾶς εἶναι. Frequẽtius ἀποστατικῶς ἐντίθεται,sicut & οἴω & οἴομαι. Luc.φιλέσοφος,οἶμαι,τὴν ἐπιχείρησιν.Sic sæpe apud Plat. & Xen. interdum exp.nisi fallor,si bene memini:vt apud Luc.in Hermot.& Plut. Estque propriè vox eorum qui nihil afferere audent.

Οἴημα,τὸ,id quod opinatur:opinio animo concepta. Plerunque de arroganti & stulta opinione, quam aliquis de se concepit. Diog. Laert. τοὺς μὲν κενοὺς ἀσκοὺς τὸ πνεῦμα διίστησι,τοὺς δὲ ἄνοντας τὸ οἴημα.

Οἰημάτιον,τὸ,arrogans opiniuncula quã quis de se concepit.

Οἰηματίας,ου, ὁ, qui arrogantem de se opinionem concepit, superbus & insolens.Suid.

Οἴησις,εως,ἡ.opinatio,opinio.Plato in Phæd. Ponitur & pro οἴημα,i.pro arroganti existimatione sui:apud Philon. de vita M. l. 1.& Areop.

Οἰητής,οῦ,ὁ,opinator.

Composita.

Α'νώϊστος,ου,ὁ,καὶ ἡ,inopinatus,inopinus, eueniens præter expectationem. Il.φ.Item non suspectus.Herodot.

Α'νωϊστὶ & ἀνοϊστὶ,inopinatò,insperatò,de improuiso.Apol. Arg.l.3.Od.δ.

Ε'γῷμαι,(comp.ex ἐγὼ & οἶμαι:) ego arbitror,meo iudicio,Plat. de rep.l.2.Xen.

Καθοίομαι,exp.arroganter de me sentio.Abacuc.c.2.

Συνοίομαι, vnà puto,assentior.Pla.de rep.l.7.

Υ'περοίομαι, nimis magnam de me concipio opinionem, nimium mihi arrogo. Hesych.

Υ'ποίομαι,suspicor:apud eundem.

Ο'μοῖιος pro ὅμοιος,quomodo huc pertineat vide suo loco.

¶ *Deriuata ab Οἴω,fero.*

Οἴομαι, vnde fut.οἰσθήσομαι,ferar.Aristotel.in phys. hinc & fut. med.οἴσομαι,ferar Xen.in Oecon.Et pro feram.Thuc.

Οἰστέος,α,ον, ferendus.

Οἰστός,ή,όν,qui ferri potest,tolerabilis. ¶Item sagitta, iaculum.Il.α.ἐκ δ' ἔτε μικρὸς οἰστός.& sæpe alibi.vtitur & Luc. in Hermot.

Οἰστεύω,sagitta peto,vel ferio, iaculor, sagittam emitto,Il. μ.& Apoll.Arg.l.1.

Οἴστευμα,τὸ,sagitta,iaculũ,idem cum οἰστός.Plut.in Apophth.

Οἰστευτὴρ ῆρος,ὁ,sagittarius. (& φ.

Διοϊστεύω,(comp.)sagittã mitto per,iaculo pertrãseo. Od. τ.

Οἶμος,ἴσμος,&c.quomodo huc pertineant,vide suis locis.

Composita quædam ex οἰστός,intolerabilis.cætera vide in composit.ex Φέρω.

Δύσοιστος,quem difficulter ferre queas, ægrè tolerabilis.Suid. &

Δυσοίστως,ita vt vix feras. (Hesic.

Υ'ποιστος,sufferendus:vel qui sufferri & tolerari potest. Hesych.

*Decomp.*Α'νυπόιστος,qui sufferri nequit,intolerabilis

Α'νυποίστως,ita vt sufferri & tolerari non possit, intolerabiliter.Poll.

Ο'μαιος,vel ὅμοιος,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

ΟἸΩΝΟΣ,οῦ,ὁ,auis, volucris,ales.Propriè dici putatur de maioribus auibus & carniuoris.Odyss.γ. τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν Κείμενον ἐν πεδίῳ Ibid. Καλλειπεῖν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι. Sic & Il χ.λ.θ.&c.& apud Plutar.in Rom. ¶Itẽ augurium,auspicium,omen.Od.α.οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς, nec augurium peritus.Il.ι.Θαρσοῦν οἰωνῷ.fiducia ex omine concepta Sic & apud Xen.pæd.8.& Plut.in probl. Rom. Apud Eurip.in Phœn.Οἰωνὸν ἐθέμην καλλίνικα σὰ στέφη,exp. ominatus sum nos esse victuros.

Οἰωνικὸς,ή,όν,auguralis.Et οἰωνικὴ,sub.ἐπιστήμη, auguralis scientia,augurum disciplina.

Οἰωνίζομαι,auguror,ominor Xen.Hell. 1. ὅτι τινὲς οἰωνίζοντο ἀνεπιτήδειον εἶναι τῇ πόλει.Aristot.polit.5.c. 4. οἰωνίζονται μόνοι τὸ σύμπτωμα.

Οἰώνισμα,τὸ,auspiciũ,auguriũ,omẽ.Herodian l.1.Dion.l.37.

Οἰωνιστήριον τὸ vnde augurium aliquod accipimus:vel signum,quale est omen. Xen.in apolog.Socr. Item locus in quo augures augurium agunt:auguraculum.

Οἰωνιστὴς οῦ ὁ,augur,auspex.Hesych.Οἰωνιστικὸς ad augurem seu auspicem pertinens. Et ἡ οἰωνιστικὴ, sub. ἐπιστήμη, auguralis scientia. Plut. de solert.anim.

Composita.

Δυσοιώνιστος,inauspicatus:qui sinistri auspicij est. Luc.Hermog.

Καλοιώνιστος,qui boni est augurij seu ominis. Aristoph.schol.

Καθοιωνίζομαι,augurium capio,auguror. Phalar.

Μετοιωνίζομαι,augurium muto: vel aliis auspiciis suscipio. Suid.

Ο'κέλλω,vide in Κέλλω. Ο'κκα, in Ο'τι.

ΟΚΛΑΖΩ, in genua procumbo , flexis seu submissis genibus subsido:ingeniculo me. Luc.ὁ δὲ Θρᾷξ εἰς γόνυ ὀκλάσας ὑπέχεται τῇ δεξιᾷ τὴν ἐπέλασιν. Idẽ in Zeux.ὀκλάζοντι ἐοικεν Plut. in præcept.sanit.οἱ τοῖς ἵπποις ἐφάλλεσθαι μὴ δυνάμενοι, αὐτοὺς ἐκείνους ὀκλάζειν καὶ ὑποπίπτειν διδάσκουσι. Et cum accus. Xen.: ὀκλάζει μὲν τὰ ὀπίσθια. Sic & apud Sophocl.in Oedip. Colon. βραχύ σ' ὀκλάσας,paulisper te inflectens. ¶Item metaph labasco & succumbo,titubo.Gregor.μή πω ὀκλάσῃς τὸν λογισμόν,ne titubes animo & mente.Exponitur etiam, impar sum incepto: deficio:apud Clement. Alexand. ψυχὴν ὀκλάζουσαν πρὸς δ' ἕτερον φάρμακον.

Ο'κλασμα,τὸ, genuum flexus. Item saltationis quoddam genus, de quo Poll.l.4.c.14.

Ο'κλασις,εως ἡ,genuũ flexus seu curuatura.Erot. apud Hippocr.

Ο'κλαστὶ,flexis genibus:apud Suid.

Ο'κλὰξ & ὀκλαδὸν,idem. Luc.in Lexiph.Apoll.Arg.l.3.

Ο'κλαδιαστὶ,idem quod ὄκλασις.

Ο'κλαδίας ου, ὁ qui genua flectit & ea incuruans subsidit. ¶Ο'κλαδίας δίφρος, sella quæ complicari potest. Athen. li.12. Pausan.in Attic. pro quo absolutè ὀκλαδίας apud Aristoph.in equit. Luc.in Lexiph.

Ο'κλαδιάω genibus flexis subsido;idem cum ὀκλάζω.

Composita.

Ε'νοκλάζω, genibus inflexis & incuruatis subsido in: Philostr. (de cane ad epulantes intento) ὁ δὲ τοῖς ὀπισθίοις ἐνοκλάσας ἀνίχνει τὴν δίαιταν.

Μετοκλάζω,ingeniculo me, curuatis & flexis genibus subsido. Il. ν.Α'λλὰ μετοκλάζει καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει.

Παροκλάζω,idem.Hesych.

Συνοκλάζω,genibus flexis consido, genu succiduo me submitto. Basil. Homil.9.

ΟΚΝΟΣ,ου,ὁ,pigritia,ignauia, metus adeundi laboris.Il.ι.Οὔτε τί με δέος ἴσχει ἀκήριον,οὔτε τις ὄκνος. Il. κ. Οὔτ' ὄκνῳ εἴκων οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο. Thuc.l.2.τοῖς ἄλλοις ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. Eust.pro metu vsurpari sæpissimè tradit. vt apud Soph.in Aiace, οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ, non consternarer metu. Sic apud eundem in Oedip. Colon. ¶ Est etiam species ardeæ:sic à pigritia dictæ, vt testatur Aristot.hist.anim.l.9.c.18.

Ο'κνία,ἡ,pigrities,vel timor.Poll.

Ο'κνηρὸς,ὁ,καὶ ἡ,piger,segnis,ignauus.Item timidus.

Ο'κνηρὸς,ά,όν, idem. Thuc.l.1. Herodian.l.8.

Ο'κνηρῶς,pigrè,segniter,Basil.ad Gregor.

Ο'κνηρία,pigritia.

Ο'κνέω siue ὀκνείω, (poeticè inserto ι,) piger & segnis sum,piger sum

me laboris.Thuc.l.1. ὁ δὲ τὴν ἤδ᾽ ὀκνῶν ἐκεῖν τάχισ᾽ ἂν ἀφαιρεθείη τῆς ῥᾳστώνης τὸ τερπνὸν δι᾽ ὅπερ ὀκνεῖ εἰ ἡσυχάζοι, exp. & pigror. Plut.in Pericle, ὤκνει χαρίζεσθαι τοῖς πολλοῖς, pigrabatur multitudinis animos sibi demereri. Item vereor, non audeo, dubito. Il.ε. Ὀκνείω δ᾽ ἵππων ἐπιβαινέμεν. Isocr. in Panath. ὀκνῶ εἰπεῖν. Dem. ὀκνῶ ὀνομάζειν, piget nominare. Exponitur etiam timeo, metuo: Soph. in Aiace. Μεμπτὸν ἄνδρα φαύλως ὀκνεῖς ἰδεῖν. Apud Dem. pro cor. ὑδ᾽ ἵνα κινδυνον ὀκνήσας ἰδίον. exp. nullum periculum suscipere detrectans. Item nequeo, non potis sum. Erot. in lex. Hippocr.

Ὀκνίομαι, vereor, timeo. Idem ibid.

Composita.

Ἄοκνος, ὁ ἡ, impiger, non segnis, promptus ad aliquid agendum. Hesiod. in Erg. Xen. pæd. 2. Exp. & intrepidus.

Ἀόκνως, impigrè non segniter. Plato de leg. l.2.

Ἀοκνία ἡ, impigritas, alacritas.

Ἀποκνέω ῶ pigror, metu aliquo deterreor. Propriè per ignauiam aggredi recuso. Thuc. Μὴ ἀποκνήσωμεν τὸ κινδυνεύειν. Isocrat. de Pace, Οὐκ ἀποκνητέον ἀποφήνασθαι περὶ τούτων.

Ἀπόκνησις, detrectatio alicuius laboris aut officij, ex pigritia aut metu. Thuc. l.1. (cunctatur.

Δύσοκνος piger, segnis, qui aliquid aggredi metuit & semper

Δυσόκνως pigrè, segniter. Item ægrè, grauatim.

Κατοκνέω pigror, piget me. Isocr. ad Dem. Μὴ κατόκνει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι. Greg. Μὴ κατοκνήσῃς μηδ᾽ ὁδοῦ μῆκος, μὴ μεσεμβρίαν ὥστε τυχεῖν τοῦ χαρίσματος. Item timeo, vereor grauor. Demost. Phil.4. ὑ κατοκνήσω εἰπεῖν τἀληθῆ. Item nequeo, non possum. Erot. in lex. Hippocr.

Ὄκρις &c. vide in Ἄκρος.

ΟΚΡΙΒΑΣ, αντος, ὁ pulpitum. Plato in sym. ἀναβαίνοντος ἐπὶ τὸν ὀκρίβαντα μετὰ τῶν ὑποκριτῶν, ascendentis pulpitum cum histrionibus. Etymol. deducit παρὰ τὸ ἄκρον βαίνειν. ¶ Est etiā instrumentum pictorum, vt tradit Poll. l.7.c.28. ¶ Nonnullis est etiam aries scenicus. ¶ Item scala, vtpote qua vtamur ad conscendenda loca ... Suid.

ΟΚΤΩ, octo. Plut. ὁ ὀκτὼ πρῶτος κύβος ἀπὸ ἀρτίου τῆς δυάδος. Dicunt etiam ὁ ὀκτὼ ἀριθμός, numerus octonarius.

Ὀκτάκις octies.

Ὀκτακόσιοι octingenti. Thuc. & Demost.

Ὀκταπλόος & ὀκταπλάσιος octuplex.

Ὀκταπλάσιος octuplus, octuplicatus.

Ὄγδοος, ὁ octauus & poeticè ὀγδόατος. Thuc. & Hesiod.

Ὀγδοήμερος παῖς, infans octo dierum. Plut.

Ὀγδοάς, άδος, ἡ numerus octonarius. Plut. in Thes. & Greg.

Ὀγδοήκοντα & ὀγδώκοντα, octoginta. Il.β.

Ὀγδοηκοστός, octogesimus, seu octoagesimus. Thuc.

Ἐπόγδοος, seu ἐπόγδοον. (comp.) sesquioctau⁹. Plat. in Tim.

Ὄκχος &c. vide in Ὄχος i. currus. Ὄκως in Ὅπως.

Ὄλαι in Οὐλος.

ΟΛΒΟΣ, ου, ὁ beatitudo felicitas seu fortunæ opes, diuitiæ. Od. δ. Ῥεῖα δ᾽ ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος ᾧ τε Κρονίων Ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε. Hesiod. in Theog. Τὸν δ᾽ ἄφνειον ἔθηκε, πολὺν δέ οἱ ὄλβον ὄπασσε. Rursum, Il.π. Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι. Sic & Il.ω. & Od. ξ. Vtitur & Xen. pæd. 1. & 4. *Scribit Eust. ὄλβον à quibusdam exponi, φρόνησιν. vnde ἄνολβος, pro ἀνόητος: alius verò dici τὴν τῆς ἀγρῶν κτῆσιν παρὰ τὰς ὀλὰς i. κριθάς: vt sit ὄλβος ὁ περὶ τὰς ὀλὰς βίος. Vide & ὄλβιος quod sequitur.

Ὄλβιος, ὁ, beatus. Hesiod. in Theog. ὁ δ᾽ ὄλβιος ὅν τινα Μοῦσαι φιλεῶνται. Item diues, locuples. Od. σ. ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι. Theocr. idy. 5. Ἐν δὲ βίῳ ὄλβια πάντα. Hesyc. exp. ὁ διὰ τὸ ὄλβιος μακαριστὸς πλούσιος.

Ὀλβίζω beatum prædico seu iudico. Soph. in Oedip. tyran. - Μηδὲν ὀλβίζειν πρὶν ἂν Τέρμα τοῦ βίου περάσοι μηδὲν ἀλγεινὸν παθών. Eurip. in Helene, Ἂν ὑπὸ λαμπάδων κόροι Λευκίπποι ξυνομαίμονες ὤλβισαν τὸ πρόσθεν.

Composita.

Ἄνολβος, ὁ ἡ pauper, infelix, miser. Hesych. Exponitur etiam stultus, demens: apud Soph. in Aiace.

Ἀνόλβιος, idem.

Ἀνολβία ἡ miseria, infelicitas, vel inopia. Hesiod. in Erg.

Πανόλβιος, omni ex parte beatus, beatissimus. Theocr. idy. 15.

Πολυόλβιος, perbeatus, multum beatus: vel multum diues. Phoc.

Τρισόλβιος, terque quaterque beatus, beatissimus.

Ὑπέρολβος, perbeatus, vel prædiues, diues suprà quā dici possit.

Ὀλέθριος, ὀλετὴρ &c. vide in Ὄλλυμι.

ΟΛΙΓΟΣ, ου, ὁ paucus. Il.α. ὀλίγος δ᾽ ἔτι θυμὸς ἐνῆεν. parum animi inerat. Thuc. l.1. ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν περιγενόμενοι διὰ τῆς Αἰθιοπίας. Plat. in symp. ὀλίγοι ἔμφρονες πολλῶν ἀφρόνων φοβερώτεροι. In repub. ὀλίγοι dicuntur pauci quidam penes quos imperium est, Latinè optimates: vt apud Thuc. l.8. οἱ δὲ ὀλίγοι ξυνειδότες, τότε πλῆθος ὑ βουλόμενοι πολέμιον ἔχειν. Sæpe præpositionibus iungitur, subaudito nomine χρόνου, vel διάστημα, vel ῥῆμα: vt δι᾽ ὀλίγου, & ἐξ ὀλίγου, breui temporis spatio, subitò, apud Thuc. l.1. & 2. vel ex propinquo, apud eūdem l.4. Apud Pet. 1. epist. c.5. δι᾽ ὀλίγων ἔγραψα scilicet ῥημάτων, paucis scripsi. Κατ᾽ ὀλίγον, παρ᾽ ὀλίγον, sensim, paulatim. Herodian. lib.8. & Philo de mundo. ¶ Item paruus, exilis tenuis: vt homo ὀλίγος. Il.β. & ὀλίγη τράπεζα, Ody.υ. & ὀλίγη ὀπὶ. Odyss. ξ. exili voce. ¶ Aduerbialiter interdum ponitur ὀλίγον, i. parum. Homer. & Aristoph. Item ferè, propemodum: vt apud Plut. in Publ. ὀλίγου συνεισέβαλον τοὺς πολεμίους εἰς τὴν πόλιν. Pro quo & ὀλίγου apud Thuc. Et ὀλίγου δεῖ, apud Isocr. Demosth. &c. Sic ὀλίγῳ, paulo: vnde ὀλίγῳ πλείους. Thuc. & ὀλίγῳ πλεῦσι, apud Herodot.

Superl. Ὀλίγιστος, paucissimus. Plato de rep. l.2. ὀλιγίστας συμβάσεις. Item minimus, perexiguus: vt ὀλίγιστον διάστημα. Aristot. probl.

Ὀλιγίστως, paucissimo numero, vel parcissimè.

Pro ὀλίγος dici ὀλίος Tarentinorum dialecto annotat Etymolog. qui & hoc ἐν ὀλίοις Μελεάγρου exemplum subiicit. Ὀλίοισιν ἡμῖν ἐμπίπτει δυστυχία, addens Platonem comicum hanc vocem tanquam barbaram eludere.

Ὀλίγως, exiguo tempore, celeriter. Hippocr. l.1. aphor.

Ὀλιγότης, ητος, ἡ, paucitas. Theophr.

Ὀλιγοστός, vnus è paucis, paucis comitatus, cum paucis. Plutar. in Anton. & in Cæsare. Itē breuissimus, pauxillus. Soph. in Antig.

Ὀλίγα, paulum, rarò.

Ὀλιγάκις, paucies, rarò, non ita sæpe multumque: in epist. Philip. apud Demosth. & apud Aristot.

Ὀλιγαχόθεν, è paucis locis. Herodot.

Ὀλιγαχοῦ paucis in locis. Aristot. rhet.3.

Ὀλιγόω ad paucos redigo, imminuo. Hesych.

Ὀλίζων, ονος, ὁ ἡ paruus: idem quod ὀλίγος. Nicand. in Ther. Μετ᾽ ἀμφίσβαιναν ὀλίζονα καὶ μινύθουσαν.

Ὀλιζότερος, minor: tanquam ab ὀλίζος, cuius neutrum ὀλίζον. Thessalis idem esse quod ὀλίγον tradit Eust. Oppian. l.3. de venat. Nicand. in Ther.

Ὀλιζόω minorem reddo, minuo. Hesych. (ὀλίζων.

Ὑπολίζων, (cōp.) aliquanto minor. Il.σ. λαοὶ δ᾽ ὑπολίζονες

ΟΛΙΣΒΟΣ, ου, ὁ penis coriaceus quo improbæ tribades libidinis pruritum excitabant. Aristoph. in concionant. ὑκ εἶδον ὑδ᾽ ὄλισβον ὀκταδάκτυλον, ὃς ἂν ἡμῖν σκυτίνη ᾗ ἐπικουρία.

ΟΛΙΣΘΟΣ, ου, ὁ lapsus, casus, prolapsio: propriè dici putatur de lapsu qui in lubrico loco cōtingit. Luc. τὰς ψάμμους τὸ ὀλίσθον ἀφαιρούσας. Interdum significat lubricitatem, apud eundē.

Ὀλισθάνω, labor, prolabor, cado Il.ψ. Ἔνθ᾽ Αἴας μὲν ὄλισθε θέων, βλάψεν γὰρ Ἀθήνη. Mosch. id.2. ἐπ᾽ ὑδ᾽ ἐρκάπτεσ᾽ ὀλισθών.

Ὀλίσθημα, τὸ & ὀλίσθησις lapsus, &c. Plut.

Ὀλισθηρός, ὑ, ὁ, q. d. labilis, i. qui ad labendum procliuis est, seu lapsui obnoxius. Et metaph. procliuis ad rem aliquam seu vitiū & facile in id prolabens. Interdum lubricus, in quo quis facilè labi potest: vt ὀλισθηρὸς τόπος, apud Plut. Sic & λεῖος & ὀλισθηρός, apud Luc. in Tim. & Hermot. copulātur. Apud Antipat. in anthol. Epig. l.3. ὀλισθηροῖς πόδας, exp. ad lapsum procliues reddentes pedes.

Ὀλισθήεις, εντος ōdem quod ὀλισθηρός. in Epigr.

Ὀλισθαίνω idem quod ὀλισθάνω. Plato in Crat. ὀλισθαίνει μάλιστα ἐν τῷ λ ἡ γλῶττα. Plut. in probl. ὀλισθαινούσης γλώττης.

Composita.

Ἀπολισθέω ῶ, & ἀπολισθαίνω, delabor seu lapsante gressu (vt in loco lubrico) aberro ab eo quod petebam, ideoque etiam exp. non attingo, vel non adhæresco. In Epig. ἀπολισθόντι πόσιμα.

Διολισθέω, siue διολισθαίνω labor per. Greg. Naz. νηκτὴν φύσιν τὸ ὕδατος διολισθαίνουσαν. Item dilabor seu elabor è manibus: Aristoph. in Nub. τὰς χεῖρας διολισθεῖν, creditoribus elabi.

Ἐνολισθαίνω labor seu lapso in.

Ἐξολισθέω seu ἐξολισθαίνω elabor, effugio euado. Item delabor, prolabor, incido. Herodian. ῥᾷστα γὰρ αἱ τῶν νέων ψυχαὶ εἰς ἡδονὰς ἐξολισθαίνουσι. Chrysost. μὴ πρὸς τὴν τῶν ἀλόγων ζώων δυσγένειαν ἐξολισθήσωμεν.

Ἐπολισθέω seu ἐπολισθαίνω, illabor, delabor, incido. in anth. Epigr. ἐπολισθήσω μείζοσιν ἀμπλακίαις.

Εὐόλισθος, lubricus. Alex. Aphr. probl. l.1.

Καταλισθαίνω delabor, illabor. Exponitur & recido, deuenio. Suid.

Παρολισθέω & παρολισθαίνω, prolabor. Exponitur &, recido, deuenio, erro, lubricè in latus detorqueor. Luc. in Gallo. Diosc. l.6. cap.11.

Περιολισθέω, & περιολισθαίνω, q. d. circum delabor, seu circum decido, aut circumquaque.

Περιολίσθησις, vt περιολίσθησις τῆς γῆς, terra circumquaque delapsa. Plut. in Camillo.

Συνολισθέω in vnum locum labor, confluo. Plut. in Pericle, ἐγκέφαλον ἐκ τοῦ παντὸς ἄγγείου συνωλισθηκότα, &c.

Ὀλκὴ

Ὀλκὸ, ὀλκὸς, &c. vide in Ἕλκω.

ὌΛΛΥΜΙ, siue ὀλλύω, (fut. ὀλέσω, aor. 1. ὤλεσα: præt. perf. ὤλεκα, & Att. ὀλώλεκα: ab inusit. ὀλέω. Præt. med. ὦλα, & Att. ὄλωλα: f. 2. ὀλῶ, aor. 2. med. ὠλόμην, ab inusit. ὄλλω) perdo, amitto. Od. α. φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους. Il. ε. Παῖδ' ὀλέσαι τ' ἄρειον. ¶ Itē perdo, i. perniciē infero, perimo, occido. Il. θ. Ὀλλύντας Τρῶας ... Od. σ. ... Eurip. in Hec. ...

Ὄλλυμαι, perdor, pereo. Od. α. ... Il. ζ. ... Item intereo. Il. χ. Υἱάς τ' ὀλλυμένους ἑλκηθείσας τε θύγατρας. Il. δ. ... Sic & Od. ε. & Il. σ.

Ὀλετὴρ, ῆρος, ὁ, perditor, interemptor, seu interfector. Il. σ.

Ὀλέτειρα, ἡ, perditrix, interfectrix, quæ perniciem & exitium affert Laert. Hom. in batrachom.

Ὄλεθρος, ὁ, perditio, pernicies, exitium, mors. Il. χ. Odyss. δ. γ. Thuc. l. 7. Sic dicitur etiam homo perniciosus, exitialis. Dem. in Mid. pro coron. Luc. de salt. {epist. 7.

Ὀλέθριος, ὁ & ἡ, exitialis, perniciosus, lethalis. Il. τ. Plato

Ὀλοθρεύω, perdo, euerto, perniciem & exitium affero: pro ὀλεθρεύω. Greg. ... Heb. 11. ἵνα μὴ ὁ ὀλοθρεύων τὰ πρωτότοκα θίγῃ αὐτῶν.

Ὀλόθρευσις, perniciei illatio, occisio.

Ὀλοθρευτὴς, οῦ, ὁ, qui exitium affert, qui perimit, exterminator 1. ep. ad Cor. cap. 10.

Ὀλέκω perdo, i. exitium affero, perimo. Il. ε. Οὓς Τρῶας ὀλέκοντα. Il. σ. οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσι.

Ὀλέκομαι, pereo, intereo, morior. Il. α. ὀλέκοντο δὲ λαοί.

Ὀλίσκω idem cum ὀλέκω: Il. τ. ... pleonasmo τοῦ ι teste Eust.

Ὀλοὸς, οῦ, ὁ, perniciosus, exitialis, noxius Il. π. γ. Od. δ. &c.

Ὀλώϊος & ὀλοιὸς idem. Hesiod. in Theog. Greg.

Καλύβη (comp.) vocatur nox tenebricosa, apud Apol. Rhod. Arg. lib. 4 ... τὸ ὀλοὸν, vt vult eius schol. vel διὰ τὸ αὐτοῦ ὀλοιοῦ εἶναι, vt est apud Etym. vide & in comp. ex Ἕλλω.

Οὐλοὸς, idem quod ὀλοὸς. Nic. in Ther. ...

Οὖλος itidem pro ὀλοός. Il. β. & φ. Οὔλιος & οὔλιμος, idem. Il. λ. & apud Hesyc.

Οὐλόμενος, pro eodem (fictum ex aor. 2 ὀλόμενος, interposito υ metri causa) Il. α. Od. δ. & κ.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀπόλλυμι siue ἀπολλύω, idem quod ὄλλυμι, perdo. Plato in Minoe. ... Aristoph. in Nub. ὦ Παλλὰς ὥς μ' ἀπώλεσας. Il. α. καὶ ... Aristoph. in Nub. ἀπόλλυμι ... Item amitto. Chrysost. ... Od. β. ... Od. δ. Πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα. Odys. δ. ...

Ἀπόλλυμαι, (pas. fut. ἀπολοῦμαι, aor. 2. ἀπωλόμην præt. med. ἀπόλωλα. ab inusit. ἀπόλλομαι) perdor, pereo. Od. η. Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται. Aristoph. in Pluto, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενοι ... Eur. in Hecub. ... perij infelix seu perdita sum. Od. α. ... Aristoph. in Nub. Ἀπολώλεκας ... Ἀπόλωλα significat etiam amissus sum. Il. ο ... ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.

Ἀπολέσκω, poet. dicit. pro ἀπόλλυμι. Ἀπολέσκομαι pro ἀπόλλυμαι. Od. λ. ... ἀπολέσκετ' ἀναβροχέν.

Ἀπώλεια, ἡ, perditio, amissio: frequens in nouo Testa. vt Mat. 7. Marci 17. &c.

Dec. Ἀνταπόλλυμι vicissim perdo, vicissim perimo & interficio. Eurip. in Ione. ... ἀνταπολλύμην.

Ἀνταπόλλυμαι, vicissim pereo. Idem in Iphig Taur.

Διαπόλλυμι, perdo seu interimo.

Ἐξαπόλλυμι seu ἐξαπολλύω, funditus perdo. Eur. in Herac ... Ἐξαπόλλυμαι, prorsus pereo, depereo.

Παραπόλλυμι, malè perdo, pessundo contra meritum seu debitum. Παραπόλλυμαι malè pereo, immeritò & indignè pereo. Luc. in Anachars. Συναπόλλυμαι, simul pereo. Dem. Xen. in apol. Socr.

Προαπόλλυμι, perdo antè. Προαπόλλυμαι, pereo antè.

Προσαπόλλυμι, siue προσαπόλλυμι, præterea perdo.

Συναπόλλυμαι, simul pereo.

Διόλλυω siue διόλλυμι, disperdo. Eur. in Hellen. ... Χαλκοχιτώνων Δαναῶν

Διόλλυμαι, dispereo. Plato de rep. lib. 2. ... Soph. διόλλυμαι ... ab Atridis intermor. Eur. in Hippol. ...

Ἐξόλλυω, funditus perdo & extinguo, prorsus euerto. Aristoph. in Plut. ... ἐξολεῖ κακὸν κακῶς. Ibidem, ἀλλά σε γ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσειε.

Ἐξώλης, εος, ὁ καὶ ἡ, planè perditus. Aristop. ἐξώλης ἀπόλοιο. Itē perditus, deploratus: vel exitialis, noxius. Idem in Pluto.

Ἐξώλεια, ἡ, internecio, exitium. {extermino. Act. 3.

Ἐξολοθρεύω, funditus perdo & euerto, penitus extinguo:

Ἐξολόθρευμα, τὸ, internecio.

Ἐξολόθρευσις, ἡ, perditio, occisio, exterminatio.

Ἐξολοθρευτὴς, qui penitus aliquem perdit & extinguit.

Προόλλυμι, ante perdo.

Προώλης, qui ante tempus periit, qui præmaturo exitio periit. Exponitur &, ante tempus perdendus.

Composita sine præpositione: ac primùm in ὀλέτης aut ὀλέτωρ desinentia.

Αἰνολέτης, ου, ὁ, horrendum in modum perdens: vel graue exitium inferens. Orph. in Argon.

Γιγαντολέτης, ου, ὁ, & γιγαντολέτωρ, ορος, ὁ, Iupiter dicitur quòd perdiderit & extinxerit gigantes.

Γιγαντολέτις, ιδος, ἡ, Minerua vocatur, gigantum perditrix quod Ioui in delendis gigantibus opem tulerit. Dicitur & γιγαντολέτειρα. Suid.

Δρακοντολέτης, draconis interfector: Epithetum Apollinis.

Ἰνδολέτης, ου, ὁ, Indorum perditor, qui Indis cladem intulit: Epith. Bacchi Indiæ domitoris. in Epigr.

Μελιτοπολέτης, cantus & musicorum modulorum deperditor. Athen. l. 10.

Παιδολέτωρ, pueros occidens. Eurip. in Medea. {ctans.

Πανολέτωρ, exitium omnib. adferens, omnia perdens & labefa-

Τειχολέτης, muris exitium afferens: i. murorum destructor.

Τεκνολέτειρα, ἡ, quæ liberos suos perdidit: seu quæ liberos suos amisit.

Composita ex ὄλεθρος.

Ἀνθρωπόλεθρος, hominum pernicies, hominibus exitium & perniciem afferens. Suid.

Ἀνώλεθρος, interitus expers, interitui non obnoxius. Reperitur & ἀνόλεθρος pro eodem. Il. ν.

Δυσώλεθρος, qui difficulter interit. Exponitur &, ægrè moriens & tabescens. Theophr. hist. pl. l. 3.

Πανώλεθρος, siue πανόλεθρος, planè perditus, vel prorsus exitialis & perniciosus. Soph. & Eurip. in Electris.

Πανωλέθρως, cum internecione, cum vniuersali exitio.

Πανωλεθρία, ἡ, internecio, exitium quo res aliqua prorsus perit. Herodot. Thuc. l. 7.

Ψυχόλεθρος, ου, ὁ, pernicies & exitium animarum: animis perniciem & exitium afferens. Hesych. & Suid.

Composita habentia ω ante λ itidem sine præpos.

Ἀνεμώλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ventosus, vanus, inanis, q. d. qui vento rapitur & ita perditur. Il. φ. Od. δ. & λ. Etymologus tamen compositū esse negat.

Βαλανεῖον, ab Aristophane in Vesp. vocatur ἱερέων ἀπώλεια, lanarū iactura. Item impetuosus ventus & præceps seu turbo: apud eundem in equitib. in qua significatione Etym. deducit ab ... intensiua particula & verbo ἄω, spiro.

Πανώλης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui prorsus perijt: vel omnino exitiabilis. Hesych.

Πανώλεια, idem cum Πανωλεθρία.

Πανώλιος, Hes. est ἐξώλης, vel potius ὁ πάντως ἐξώλης.

Πεώλης significat ... catamithum, pathicum: quasi διὰ τὸ ... ex ... Ionice inserto ι pro πεώλης.

Τριξώλης, exitio dignissimus, perditissimus. Eustat.

ὌΛΜΟΣ, ου, ὁ, mortarium. Il. λ. ... Hesiod. in Erg. ... mortarium cædere tripedaneum, pistillum vero tricubitale. ... Eust. ¶ Est & poculi genus apud Athen. lib 11. ¶ Item pro tripode Apollinis sumitur, vnde prouerbium ἐν ὄλμῳ εὐνάσω. ¶ Item totum illud quod à cerurce est vsque ad coxendicem, i. truncus corporis.

Ὀλμὸς, idem quod ὄλμος, mortarium. Suid. & schol. Aristoph.

Ὀλμίσκος, mortariolum. Poll. ὀλμίσκους vocari scribit cauitates dentium molarium.

Composita.

Ἔνολμος, ου, ὁ, dicitur esse diuinus vates apud Apollon. Sophocles Apollinem ita cognominauit, quòd in ὄλμῳ sciscitantibus responsa daret.

Ὑφόλμιον, ου, τὸ, quod mortario supponitur, quod sustinet mortarium.

ὈΛΟΘΟΥΡΙΟΝ, Hesychio species marinorum piscium. Arist. hist. anim. lib. 4. dicit holothuria parum à spongiis differre. Vide & Plin. lib. 9. c. 47.

Ὀλοθρεύω, &c. vide in Ὄλλυμι.

ὈΛΟΚΩΝΙΤΙΣ, olus quoddam syluestre. Hip. poet. γυναικείων, lib. 1.

ὈΛΟΛΥΖΩ vlulo, cum alto clamore ploro & eiulo. Od. ... Ὣς εἰποῦσ' ὀλόλυξε. Et Od. γ. αἱ δ' ὀλόλυξαν θυγατέρες τε νυοί τε καὶ αἰδοίη ... Dem. pro cor. μὴ γὰρ οἴεσθ' αὐτὸν φθέγξασθαι ... ὀλολύξαι ... vocifer

rari cum quodam vlulatu. Non. ὀλολύξειν vsurpasse dicitur pro, alto clamore loquutus est.

Ὀλολυγὴ, ῆς, ἡ, vlulatus, eiulatus alto cum clamore. Il. ζ. Thuc. l. 2. Synes. ep. 97. & 57.

Ὀλολυγμὸς, ὁ, idem: apud Athen. l. 9. Ὀλόλυγμα, τὸ, pro eodem Eurip. in Heraclid.

Ὀλολυγὼν, όνος, vlulatus: & peculiariter is quem mares ranæ edunt cum fœminas ad coitum vocant. Plut. de solert. anim. Arist. hist. an. l. 4. c. 9. ¶ Est etiam auis quædam loca sola amās, vt Theon. apud Aratum annotauit. Cicero acredulam vertit. Festus Auienus vlulam.

Composita.

Ἀνολολύζω, eiulo: lamentor: seu lamentis & eiulatibus æthera pulso. Luc. in somn.

Ἐξολολύζω, in eiulatus seu vlulatus erumpo, vlulatus edo. Home. in Batrach. Δεινὸν δ' ἐξολόλυξε.

Ἐπολολύζω, eiulo, lamentor miserabiliter. Hesych. Exponitur etiam bene precor, apud Aristoph. in equit.

Ὀλοὸς, vide in Ὄλλυμι.

ὈΛΟΠΤΩ, vello, decortico. Callim. hymn. in Dian. Στήθεος ἐκ ... λασίης ὀλόψαο χαίτης. Ὤλοψας δὲ βινῶν. Nicand. in Th... γηραιῶν ... ἀφθηκος ἄπαν μέσου ἤτριον ἐλόψας.

ὍΛΟΣ, ου, ὁ, totus. Arist. metaph. lib. 4. ita definit ὅλον οὗ μηδὲν ἄπεστι μέρος ἐξ ὧν λέγεται τὸ ὅλον φύσει. Quum dicitur ὅλον respectu partium exp. totum, integrum, solidum: quum verò dicitur respectu specierum, exp. vel totum vel vniuersum. Luc. ... μικρὸν ὅλον εἶχέ με, me fermè totum detinebat. Plato in Tim. οὐδὲν ἀνόητον ... ἔχοντος ὅλον κάλλιον ἔσεσθαι, nihil esse eorum quæ non intelligunt intelligente toto genere præstantius. Dicitur etiam τὸ ὅλον, vniuersum vniuersitas rerum: apud Plut. & Phil. item vniuersa res, summa rei. Plato de leg. Nonnunquam τὸ ὅλον ponitur pro, ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν, vt in vniuersum dicam in summa. Luc. in vita aut. τὸ δὲ ὅλον ἀληθείας καὶ παῤῥησίας ἐραστής τις εἶναι βούλομαι. Item pro omnino: vt apud Plut. de leg. τὸ ὅλον ἀδικεῖ. ¶ Ὄλος pro θόλος, vide in Θόλος.

Ὅλως omnino, in totum: interdum etiam, in vniuersum, in summa. Plato de leg. ὅλως δὲ εἰπεῖν. Sic & apud Arist. rhet. 2. Interdum accipitur pro, sanè: vt apud Plut. de def. orac.

Ὁλότης, ητος, ἡ, q. d. totitas. Arist. metaph. 4.

Ὁλικὸς, οῦ, ὁ, totalis, vniuersalis.

Ὁλικῶς, in totum, vel vniuersè, in vniuersum. Hesych.

Οὖλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἡμιόλιος, ου, ὁ, totus cum dimidia sui parte, sesquialter, sesquiplex. Plato in Tim. Arist. hist. an. l. 9. Pro eodem dicitur etiam ἡμιόλος apud Polyb. (ex Antiph. Polyb.

Ἡμιολιασμὸς, οῦ, ὁ, quum quis sescuplum pendit. Harpocr.

Dec. Τετρημιολία, nauigij genus: apud Polyb. l. 16. de quo vide Buys.

Καθόλου in vniuersum, in summa, in genere. Arist. Plut. &c.

Καθολικὸς, vniuersalis: item perpetuus. Philo de vita M. l. 3.

Καθολικῶς, vniuersaliter, in vniuersum.

Μηδ' ὅλως, pro μηδὲ ὅλως, haud quaquam.

Οὐδ' ὅλως, siue οὐδ' ὅλως, nequaquam, nullo modo.

Σύνολον, τὸ, totum quod constat ex materia & forma. Accipitur etiam pro, vniuersum summa, apud Isocr. in Panath. Exponitur &, in vniuersum, omnino: apud Demost. & Theophr.

Κηδωλὸ, quomodo huc pertineat, vide in Κῆδος, cura. Μῶλος autem vide suo loco.

ὈΛΟΦΎΡΟΜΑΙ F. ῦμαι, lamentor, eiulo, ploro, vel lugeo. Il. φ. Ἀλλὰ φίλος θάνε καὶ σύ· τίη ὀλοφύρεαι αὔτως; Il. χ. ἐμὲν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ. Il. θ. Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων; vbi subaud. ὑπὲρ, vel ἕνεκα. Plato de rep. li. 1. πλεῖστοι ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες. ¶ Itē deploro, seu commiseror, vicem alicuius miseror. Od. κ. Καί τέ τις με θεῶν ὀλοφύρετο μοῦνον ἐόντα. Sic apud Thuc. l. 8.* Eust. vult. ὀλοφύρεσθαι esse vel ὁλοῶς φύρεσθαι, vel κατὰ ὀλυγῆς. Etymologus autem dicit esse τὸ ὅλως φύρειν ἑαυτόν.

Ὀλοφυρμὸς, οῦ, ὁ, & ὀλόφυρσις, εως, ἡ, lamentatio, lamentum. Item eiulatus, ploratus, luctus. Thuc. lib. 7. & 2. Ὀλοφυρμὸς, exp. etiā, nænia, apud Athen. lib. 14.

Ὀλοφυρτικὸς, οῦ, ὁ, ad lamenta seu lamentandum procliuis. Aristot. ethic. 4. c. 3.

Ὀλοφύζω, lugeo, lamentor. Eustath.

Ὀλοφυδνὸς, οῦ, ὁ, lugubris, luctuosus, lamentabilis. Il. ε. ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπε.

Composita.

Ἀνολοφύρομαι, eiulo, lamentor. Exponitur &, deploro. Xen. pæd. 7. ἡ δὲ τροφὸς ἀνωλοφύρατό τε καὶ συνεκάλυπτεν ἄμφω.

Ἀπολοφύρομαι, eiulantibus prosequor, deploro. Xen. Hell. 1. ἀπωλοφύροντο τὴν ἑαυτῶν συμφοράν. Item eiulare & lamentari desino, schol. Thucyd.

Ἐπολοφύρομαι, lamentor, lamentis prosequor.

Κατολοφύρομαι, deploro, defleo, cū accus. pers. Eurip. in Iph. Taur.

Προσολοφύρομαι, insuper eiulo & in eiulatus prorumpo.

Συνολοφύρομαι, vnà lamentor aut lugeo vel gemo.

ὈΛΟΣΧΟΙ, pediculi pomorum. Nicand. in Ther. Σίδης δ' ὑστηξυόντας ἐπιτημύοντας ὀλόσχους Αὐχενίους.

ὈΛΠΗ, ης, ἡ, lecythus ampulla olearia, vas olearium. Nicand. in Ther. Αὖκα δ' ἐν ὄλπῃ θρύπτε, καὶ αὐτίκα χεῦε λιπαρνοις. Theocr. id. 2. Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν. ¶ Itē pro vase cui vinum infunditur, apud Athen. lib. 11.

Ὀλπὶς, ίδος, ἡ, idem quod ὄλπη. Theocr. idyl. 18. Est etiam οἰνοχόη. Hesych.

ὌΛΥΜΠΟΣ, ου, ὁ, Thessaliæ vel Macedoniæ mons altissimus. cuius vertex cœlū attingere videtur. Sic etiam dictus fuit mons quidam Mysiæ & Lydiæ, & alij quidam. *quasi ὁλόλαμπος quòd ibi lucidus semper sit aër, nullisque vnquam nubibus obfuscetur. Aut παρὰ τὸ ὀλλύειν τοὺς ὦπας: quòd ibi præ frigore oculi perdantur. ¶ Hinc pro cœlo poëtæ vsurpāunt. (*qua in significatione dicti volūt ὄλιμπον, quasi ὁλολαμπρὸν, quòd totum cœlum fulgeat, stellis vt tradit Aristot. de mundo.) Il. α. Ὄφρ' ἐς Ὄλυμπον ἱκώμεθ', ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστί.

Ὀλύμπιος, ου, ὁ, olympum incolens seu habitans. vt ὀλύμπιος Ζεὺς, apud Homer. Il. α. & alibi. Exponitur etiam, cœlestis, vt ὀλύμπια δώματα, apud eundem. ¶ Est etiam venti nomē qui & ὀλυμπίας ab Aristotele, ab occasu solstitiali flans: vel etiam ab Olympo, vt vult Hesych. ¶ Ὀλυμπιάδες Musæ dictæ sunt, vel tanquam filiæ Iouis olympij, vel tanquam olympias domos inhabitantes. Eustath.

Ὀλυμπία, ας, ἡ, Elidis locus, in quo templum & ante ipsum lucus, vbi Iupiter Olympius colitur. ¶ Vsurpatur etiam pro Olympiaci certaminis arte: apud Aristoph. in Vesp. (Athen.

Ὀλυμπίασι, in Olympia, vel Olympiæ, vel apud Olympiam.

Ὀλυμπίαθεν, ex Olympia, vel de Olympia. Ὀλυμπίαζε, ad Olympiam. Thuc. l. 3. (stop. in Plut.

Ὀλυμπιακὸς, οῦ, ὁ, Olympiac*, vt ὀλυμπιακὸς ἀγὼν, apud Ari-

Ὀλύμπια, τὰ, Olympiaca certamina in honorem Iouis celebrari solita, seu Olympiaci ludi. Demost. ὀλύμπια ποιεῖν, ludos Olimpiacos edere. Sic ἄγειν ὀλύμπια apud Plut. in apoph. & ὀλύμπια νικᾶν, vincere Olympia, apud Luc. Et ὀλύμπια στεφανοῦσθαι, coronari in Olympiis, apud Simonid.

Ὀλυμπιὰς, άδος, ἡ, Olympiorum victoria, Olympiaci certaminis victoria. Herodot. Item quadriēnium, quatuor annorū spacium. Plut. de Isocr. Τρεῖς ὀλυμπιάδας ἀνήλωσεν ἵνα γράψῃ. A Suida ponitur etiam pro ipso Olympico certamine.

Ὀλυμπικὸς, Olympicus. Epigr. l. 2.

ὌΛΥΝΘΟΣ, ου, ὁ, grossus, ficus immatura. Theophr. συμβαίνειν δὲ τότε τὰ ἐρινὰ ἀποῤῥεῖν καὶ τοὺς ὀλύνθους. Galen. simpl. l. 8. τὰ δὲ τῶν ἐρινεῶν σῦκα δριμείας ἐστὶ καὶ διαφορητικῆς δυνάμεως οὕτως καὶ τῶν ἡμέρων οἱ ὄλυνθοι. Diosc. l. 1. c. 186. scribit τοὺς ὀλύνθους à quibusdam vocari ἐρινοὺς. Accipitur etiam pro ficuum genere quod vel penitus non maturescat, vel saltem ad perfectam maturitatem non perueniat: apud Theophr. de cau. pl. l. 5. c. 1. οἱ δὲ ὄλυνθοι συνεργούσης ἤδη τῆς χώρας πεπαίνονται μέχρι τινός, aliquatenus maturescunt, non penitus.

Ὀλυνθάζω, caprifico, apud Theophr. de cau. pl. l. 2. c. 13. τὸ δ' ἐπὶ τῶν φοινίκων συμβαῖνον, ... (l. τὸ ἐρινάζειν ἐστὶν) ἔχει δέ τινα ὁμοιότητα τούτῳ. διὸ καλοῦσιν ὀλυνθάζειν αὐτούς.

ὈΛΥΡΑ, ας, ἡ, species seminis mediæ inter frumentum & hordeum naturæ. Gal. ζειὰς apud Hippocr. exp. ὀλύρας: iidémque Diosc. l. 2. c. 113. scribit τὴν ὀλύραν esse ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους τῆς ζειᾶς. Et Herodot. l. 2. ἀπὸ ὀλυρέων ποιεῦνται σιτία, τὰς ζειὰς μετεξέτεροι καλέουσι. Il. θ. Ἵπποι δὲ κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας.

Ὀλωδὴς, vide in Ὄλος. Ὅλως, in Ὅλος.

Ὅμαδος, &c. in Ὁμός.

ὉΜΑΛΟ΄Σ, οῦ, ὁ, planus, leuis. Plut. in Fabio ὁμαλὸν διὰ ψιλότητα καὶ λεῖον. Od. ι. Οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν. Τὸ ὁμαλὸν, planities Thuc. l. 5. ¶ Item æqualis, æquabilis. Plut. in Pericle, παντάπασι λυθείσης τῆς διαφορᾶς, καὶ τῆς πόλεως οἷον ὁμαλῆς καὶ μιᾶς γενομένης. Et οὐσίαι ὁμαλώτεραι, apud Aristot.

Ὁμαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ὁμαλὸς, æqualis, æquabilis. Plut. in Lycurg. ἐρῶντα τοὺς σωροὺς παρ' ἀλλήλους καὶ ὁμαλεῖς. Item ὁμαλὴς δίαιτα, æqualitas ciuilis, apud Athen.

Ὁμαλῶς, æqualiter, æquabiliter. Plut. in Alcib. & Pericl. Exponitur &, sedatè, à scholiaste Thuc.

Ὁμαλότης, ἡ, æqualitas, æquabilitas: Gal. & Aristot. pol. l. 2.

Ὁμαλίζω, siue ὁμαλύνω, planum reddo, complano, æquo. Item ad æquabilitatem redigo: Arist. pol. 2. μᾶλλον γὰρ δεῖ τὰς ἐπιθυμίας ὁμαλίζειν ἢ τὰς οὐσίας. Ponitur etiam absolutè, pro adæquo, seu æqualis sum.

Ὁμαλίζομαι, siue ὁμαλύνομαι, ad æqualitatē seu æquabilitatem redigor, vt ὁμαλισμένας πόλεις ἀπὸ τῶν συμφορῶν. apud Isocr.

Isocr. Item æquabiliter fio. Xen. καὶ ὁμαλισθέντες ὁ ἐλαύνοντες.

Ὁμαλισμός, ὁ, complanatio, leuigatio. Item æquatio, ipsa actio reddendi æqualem seu æquabilem. Exponitur etiam, æquabilis dictionis alicuius pronuntiatio, qua nec attollitur syllaba nec deprimitur: schol. Aristoph.

Ἀγχώμαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (pro ἄγχι ὁμαλός) propemodum æqualis, fermè æqualis. Plut. in Cæsare. Exponitur & simpliciter æqualis vt ἀγχώμαλος νίκη, apud Thuc. l. 4. & Plut. in Oth. ¶ Ponitur etiam aduerbialiter in neut. pl. apud Luc. in Hermot.

Ἀγχωμάλως, propemodum æqualiter, seu ex æquo.

Ἀνώμαλος & ἀνωμαλής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, non planus, salebrosus, confragosus. Demetr. Phal. & Alex. Aphr. Item inæqualis, non æquabilis. Theophr. de cau. pl. l. 3.

Ἀνωμάλως, salebrosè. item inæqualiter, inæquabiliter. Isoc.

Ἀνωμαλία, ἡ, q. d. salebrositas. Item inæquabilitas, inæquabilitas. Theophr. de cau. pl. l. 6. ¶ Exponitur &, inconstantia apud Plut.

Ἀνωμάλωσις, ἡ, vt apud Arist. ἡ τῶν οὐσιῶν ἀνωμάλωσις, bonorum inæquabilis distributio seu partitio.

Διομαλίζω, & διομαλύνω, complano, læuigo. item æqualem seu æquabilem reddo.

Ἐξομαλίζω idem quod ὁμαλίζω, complano, læuigo. Significat etiam manu permulceo, apud Synes.

Καθομαλίζω, exæquo, complano. Et metaph. à ferocia in mansuetudinem redigo. Plut. in Cæs.

Προομαλύνω, antè complano, antè læuigo. Greg.

ὉΜΑΡΤῊ, idem quod ὁμοῦ, simul vnà: (*ab ὁμοῦ καὶ ἀρηρότως, aut ὁμοῦ καὶ ἀρτηθέντως de iis quæ serie quadam continua se sequuntur) Il. σ. τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. Il. ε. καὶ τὴν μὲν ὁμαρτῇ ὀρεξάτο μακρὰ ἐπὶ χειρῶν ...

Ὁμαρτέω, ῶ, sequor, co vnà cum Il. ω. Ἐνδυκέως ἐν νηὶ θοῇ ἡ πεζὸς ὁμαρτέων. Il. ν. Τὼ δ᾽ ἄρ ὁμαρτήτην, insecuti sunt: per syncopen pro ὁμαρτησάτην.

Ὁμαρτήδην, vnà, simul, seu vna serie.

Composita.

Ἐφομαρτέω, ῶ insequor. Il. ν. Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον.

Παρομαρτέω, comitor assector: interdum etiam assequor.

Συμπαρομαρτέω, (*decomp.*) idem. Luc. in somn.

Συνομαρτέω, sequor, comitor. Hesych.

ὈΜΒΡΟΣ ου, ὁ, imber, pluuia. Hesiod. in Erg. μηδέ σε λήθοι Μήτ' ἔαρ γινόμενον πολιὸν, μήτ' ὥριος ὄμβρος. Herodian. l. 8. ὄμβρων τε καὶ ἡλίου ...ον ... *quasi ὁμέρος ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ῥεῖν.

Ὀμβρέω, ῶ, pluo. Hesiod. in Erg. μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντος Ζηνὸς ἐρισθενέος. Et cum accus. apud Philon. de vita M. l. 2. ἐνθ' ... φλόγα αἰθέριον ὄμβρησεν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ.

Ὄμβρημα, τὸ, quod pluit, pluuia.

Ὀμβρήεις seu ὀμβρηρός, οῦ, ὁ, pluuiosus. Hesiod. in Erg.

Ὄμβριος, ου, ὁ καὶ ἡ, pluuiosus, pluuialis. νεῦ ὄμβριον νέφος, apud Aristoph. (pl. l. 6. c. 4.

Ὀμβρεία, ας, ἡ, pluuia quædam nimbosa, nimbus. Theop. de caus.

Ὀμβρίζω, imbre rigo, imbre madefacio seu humecto, item simpl. madefacio, humecto. in Epigr.

Ὄμβριμος, vel ὄβριμος, impetuosus, vel vehemens. item validus grauis. interdum & potens seu præpotens. Hesiod. in Erg. & apud Hom. Vide in comp. ex Βριάω.

Composita.

Ἄνομβρος, ου, ὁ καὶ ἡ, imbre carens, seu imbribus aut pluuia.

Ἀνομβρία, imbris seu pluuiæ penuria.

Ἀνομβρέω, ῶ, pluo, pluendo emitto. Philo de vita M. l. 1. καθάπερ ἀπό τινος πηγῆς ἀνομβρούσης. Item emitto seu effundo tanquā pluuiam: Ecclesiast. c. 16 ἀνόμβρησαν παροιμίας ἀκριβεῖς.

Ἀνομβρήεις, εντος, ὁ, pluuius, pluuiosus. Nic. in Ther.

Διόμβρος, imbre madidus, seu madidus, Arist. in probl.

Ἐξομβρέω idem quod ἀνομβρέω.

Ἔπομβρος, imbrem habens seu pluuiam, aut imbre abundans. Theoph. l. 8. Pro eodem legitur etiam ἐπόμβριος, apud eundē.

Ἐπομβρία, ας, ἡ imbris copia, seu imbrium. Aristop. in Nub. Item humiditas Hippocr. in aphor. [bribus rigor. Epig. l. 2.

Ἐπομβρέω, imbre seu imbrib. rigo, irrigo, Ἐπομβροῦμαι imbribus rigor. Epig. l. 2.

Ἐπόμβρησις, irrigatio quæ fit imbre.

Κάτομβρος, imbre madens. Theophr. de cau. pl. l. 3. Exponitur & simpl. humidus, apud Theophr. de cau. pl. l. 3.

Κατομβρέω, imbre madefacio, rigo, aut humecto. item simpl. madefacio, Κατομβροῦμαι, imbre madesio. in Epigr.

Ὕπομβρος, cui subest humiditas ex imbre. item general. subtus humidus. Gal. apud Hippocr. [Epigr.

Φιλόμβριος, pro φιλόμβρος, pluuiæ cupid⁹: vt φιλόμβριος τέττιξ

ὉΜΗΡΟΣ ου, ὁ obses. Thuc. l. 7. ἄνδρας δ' εἶχον Ἀθηναῖοι ὁμήρους ἵνα κατάθωνται. Xen. Hell. 6. Τοὺς δὲ ἑαυτοῦ παῖδας ἔδωκεν ὁμήρους. Τὸ ὅμηρον pignus quod est velut loco obsidis. Polyb. l. 3. ἔλαβε παρὰ τούτων ὁμήρους υἱοὺς τῶν ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν. Maccab. c. 1. (de Antiocho) εἰς ὁμηρεία ἐν τῇ Ῥώμῃ. *Scholiast. Thuc. ait deriuari παρὰ τὸ ὁμοῦ εἴρειν. At Eust. deriuat παρὰ τὸ ὁμοῦ καὶ τὸ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω: quòd obsides concordiæ causa sint inter eos qui dissident. Theopompus verò apud Harpocrationem dicit ὁμηρεῖν. Achæis significasse ἀκολουθεῖν. vnde ὁμήρους appellatos fuisse τοὺς ἐπ' ἀκολουθίᾳ τῶν ὁμολογουμένων διδομένους. ¶ Ὅμηρος est etiam nomen celeberrimi illius poetæ Homeri: vnde ὁμηρικὸς, ὁμηρίζω ὁμήρειος, &c.

Ὁμηρεύω, sum obses. Herod. l. 3. τούς τε παῖδας ὁμηρεύειν εἰς ἀσφάλειαν πίστεως ἔδωκεν. Athen. Ἀντίοχος ὁ ὁμηρεύσας παρὰ Ῥωμαίοις.

Ὁμηρεία, ἡ, obsidium: item pignus quod datur in obsidium. Thuc. lib. 8.

Ὁμήρευμα, τὸ, pignus quod datur in obsidium. Plut. in Ro. Exponitur etiam, obses.

Ὁμηρέω f. ήσω, in vnum conuenio. occurro, obuius fio. Item comitor. Od. π. Ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ὠκύς. Eust. à nomine ὅμηρος fieri scribit: vel deductum esse ἐκ τῶν ὁμοῦ ἐρασθέντων ἢ συναρηρότων. Apud Hesio. in Theog. φωνῇ ὁμηρεῦσαι exp. voce concordantes. Item ὁμοῦ εἴρουσαι, vel ὁμοῦ τῇ φωνῇ λέγουσαι.

Ἐξομηρεύω (*comp.*) obsides posco & exigo, acceptisque corporibus fidem obstringo. Plu. in Sertor. ἐξωμηρεύετο τοὺς παῖδας. Metaph. apud Aristot. in œcon. δεῖ δὲ καὶ τοὺς δούλους ἐξομηρεύειν ταῖς τεκνοποιίαις pignorum charitate obstringere. Item obsidibus datis emereor & assequor. Strabo l. 6. ἐξομηρευσάμενος θεραπευτικῶς τὴν φιλίαν.

Ἐξομήρευσις, illa actio poscendi obsides: vel obstringendi aliquem tanquam obsidibus datis: aut emerendi seu assequendi aliquid datis obsidibus. Plut.

ὍΜΙΛΟΣ ου, ὁ, cœtus, turba, multitudo. Od. α. Τίς δαίς, τίς δ' ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο; Il. ω. κλαίων δὴ ἀμφὶς ἀθ' ὅμιλος. Sæpe dicitur de multitudine militum, seu agmine aut, turma: vt Il. λ. Ἀλλ' ἱέμενοι καθ' ὅμιλον. Et Il. ν. τῷ δ' ὕστατον εὗρεν ὁμίλου Ἑστεῶτ. Sic & Il. υ. & alibi apud Hom. itémque apud Herodot. in Polymn. & Thuc. l. 2. & 4. *Orion apud Etym. scribit, quum de bello dicitur, deriuari παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰς ἴλας βάλλειν, i. τὰς συστροφάς: at verò quum dicitur ἐπὶ τῆς ἀναστροφῆς τοῦ ὄχλου, deriuari παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι.

Ὁμιλαδὸν, vel ὁμιληδὸν, turmatim, cateruatim, facto agmine. Il. μ. & apud Hesiod.

Ὁμιλία, ἡ, q. d. ipsa actio versandi in cœtu hominum: congressus, conuersatio, consuetudo. Plato in sympos. Philo de vita M. l. 1. Et peculiariter, pro colloquio: apud Plut. in sympos. & Synes. Item pro consuetudine quæ est præceptori cum discipulo in eo docendo: & pro ipsa docendi actione, apud Xen. Dicitur & specialiter de consuetudine mariti cum vxore, i. concubitu: apud Arist. de gener. anim. & Luc. ¶ Item ὁμιλία, seu ὅμιλος, certa multitudo. Herodot. in Thal.

Ὁμιλέω, ῶ, f. ήσω, in cœtu aliquorum versor. Et generaliter, conuersor, commercium habeo cum. Il. α. Καὶ γὰρ ἐγώ ποτ' ἀρείοσιν ἠέ περ ὑμῖν Ἀνδράσιν ὡμίλησα. Theogn. in gnom. Ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὁμίλει. Isocr. οὕτως ὁμίλει τῶν πόλεων πρὸς τὰς ἥττους. Cum datiuo rei exp. versor: vt ὁμιλεῖν τοῖς πράγμασιν, versari in rebus. Synes. ep. 165. Sic ὁμιλεῖν τῇ φιλοσοφίᾳ apud Plat. de rep. l. 6. Item ὁμιλέω, consuetudinem habeo. continet ... de concubitu: Luc. ἐγὼ δὲ οἶμαι ταῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπωτέους εἶναι ὁπόσαις ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί.

Ὁμίλημα, τὸ, officiū cōgressus, seu cōgressus officiosus. P a.

Ὁμιλητής, οῦ ὁ, qui conuersari solet & cui frequens est consuetudo cum aliquo. Peculiariter, pro discipulo, apud Xen.

Ὁμιλητικὸς, qui dexteritate quadam in conuersatione vtitur qui bene scit conuersari. Isocr. ad Demon.

Composita.

Ἀνθομιλέω, ῶ, vicissim conuersor. Hippocr. epist. ad Demag.

Ἀνομίλητος, ὁ καὶ ἡ, à mutua vitæ consuetudine alienus: item insociabilis qui commerciū non habet. Plato in ep. ad Dion. propinc.

Δυσόμιλος, cum quo consuetudinem habere & colloqui difficulter possumas, ægrè affabilis. Plut. in Demetr.

Ἐνομιλέω ῶ, sum in consuetudine alicuius, conuersor. Philo. μήπω τοῖς τῶν ἐγγονίων ἐνωμιληκὼς ἤθεσι.

Ἐξόμιλος, alienus seu abhorrens à cōsuetudine. Soph. in Trach.

Ἐξομιλέω, ῶ consuetudinem habeo.

Εὐόμιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui bene & cum dexteritate quadam scit conuersari: idem quod ὁμιλητικός.

Καθομιλέω, ῶ, consuetudinem habeo seu commerciū. Apud schol. Aristoph. καθομιλῶν τοῖς καιροῖς, exp. inseruiens tempori. Item alloquor in congressum & colloquium alicuius venio. Aristot. poi. 5. τοὺς μὲν γνωρίμους καθομιλεῖν, τοὺς δὲ πολλοὺς δημαγωγεῖν. Sic apud Appian. bell. ciuil. l. 5. & Athen. l. 12.

Καθομιλέομαι. vt de apud Dios. l. 6. καθ' ὅσον ὡς γ' ἔλως καθωμίληται) exp. in prouerbij consuetudinem abiit. (θ' ὁμιλεῖτε

Μεθομιλέω, idē quod simplex ὁμιλέω Il. α. Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον

Προσομιλία conuersatio, congressus item sermocinatio & colloquium. Et contractus apud Alex. Aphr.

Οἰκητὸς, ὁ, habitatus, vel habitabilis.

Οἰκήτωρ, ορος, ὁ idem quod κτίστης. Polyb. lib. 5. Exponitur & colonus, apud Thuc. l. 2.

Οἰκητήρια τὰ vasa domestica, vtensilia. Hesych.

Οἰκίζω, F. ίσω, ædifico struo, condo: vt οἰκίσαι πόλιν. Arist. in Oecon. Frequentius significat, in ædibus, vel aliqua sede colloco: Et simpliciter, loco, colloco: Eurip. οἰκίζω εἰς ἄλλα δώματα. Item coloniam in locum aliquem mitto, Thuc. l. 1.

Οἰκίζομαι, ædificor, struor, Plut. in Sol. Item in sede collocor, &c. Plato in Axiocho. Ὤικισται, sedem habet, situs est. Eur. in Hecuba.

Οἰκισμὸς, ὁ, ædificatio: ipsa actio condendi seu deducendæ coloniæ. Pol.

Οἴκισις, εως, ἡ idem Thuc. l. 5.

Οἰκιστὴς, οῦ ὁ ædificator, conditor, qui sedes alicui assignat. Item deductor coloniæ. Thuc. l. 1. & 5. Plato de rep. l. 2.

Οἰκιστικῶς more eorum qui vrbem condunt, vel qui coloniã deducunt. Poll.

Οἰκεῖος, ου ὁ domestic⁹. Herod. l. 4. Λίβυες δὲ πάντες ἐφορεῦντο οἱ ἐκείνου οἰκεῖοί τε καὶ φίλοι. Item familiaris, necessarius, necessitudine iunctus Thuc. l. 4. & 5. Herod. l. 3. Item propinquus, generis propinquitate coniunctus: Demost. contra Neær. Interdũ ponitur ad differentiam externi: Herod. li. 7. Interdum τῷ ἀλλοτρίῳ opponitur. Thuc. l. 3 Plut. symp. 7. Opponitur & τῷ κοινῷ: vt apud Isocr in Areop. Et τῷ πολιτικῷ, apud Thuc. l. 2. ¶ Item οἰκεῖος aptus, accommodatus. Arist. eth. 1. τῆς πολιτικῆς οὐκ ἔστιν οἰκεῖος ἀκροατὴς ὁ νέος.

Οἰκείως familiariter, amicè, beneuolè. Isocr. Xen. Item aptè accommodatè: Arist.

Οἰκειότης, ητος, ἡ, domesticus vsus & consuetudo, familiaritas, amicitia, Arist. rhet. 2. Thuc. Plut. Item propinquitas, cognatio. Synes.

Οἰκειόω, F. ώσω, familiarem reddo, concilio. Thuc. l. 3. τὴν πόλιν εἰς τὴν ξυγγένειαν οἰκειοῦντες Synes. epist. 26. ἡ τοῦ θεοῦ σοι προσεστῶσα χάρις, ὡσαύτως οἰκειοῖς τῇ κοινωνίᾳ τῆς δι' ἐργαστικῆς προαιρέσεως Item alicico, consilio, accommodo. Greg. in epitaph. patris, τὰς προσηκούσας ὅσας ἡ ἀρετή σοι πεποίηκεν, ἀλλὰ τὰς ἄλλων οἰκειοῦσα τε καὶ προσάγουσα. Item mihi vendico, meũ esse contendo. Thuc. l. 1. οἰκειοῦντες τάς τε καλυμμένας ὄντα εἰδώς.

Οἰκειοῦμαι, familiaris reddor, adiungor, &c. Thuc. Arist. Item actiuè, concilio adiungo. Plut. in Othone. οἰκειοῦτο πρὸς αὐτὸν τοὺς πολίτας τούτῳ. Sic & sæpe apud Herodian. Item vendico, &c. Greg. οὕτως οἰκειοῦμαι τὰ κατορθώματα.

Οἰκείωμα, τὸ, quod accommodatum est. Strabo.

Οἰκείωσις, ἡ familiaritas, Naz. item vendicatio. Thuc l. 5.

Οἰκήϊος, Ionicè dicitur pro οἰκεῖος, domesticus, priuatus. Et τὰ οἰκήϊα, res domesticæ. Hesiod. in Erg.

Composita: ac primùm ex οἶκος, οἰκέω, & οἰκίζω.

Ἀγροικος & ἀγροῖκος, rusticus qui in agro viuit. Aristophan. in Nub. Vide & deriuata ex Ἀγρός.

Ἄνοικος, seu ἄοικος ου ὁ καὶ ἡ, domo carẽs, extorris. Herod. & Luc. de sacrif. Et generaliter pro eo qui ædib. destitutus oberrat & pauper est. Plato in symp. Ἄοικοι πόλεις, in quibus aut nullæ aut paucæ sunt ædes aut familiæ, Plut. ad Color.

Sic & ἄοικον θῆτα, Hesiodus dixit famulum cui nec domus nec familia est, in Erg.

Ἀνοίκητος, qui non habitatur, inhabitabilis.

Ἀνοικίζω, rursus cõdo, reędifico: Pausan. Κόρινθον δὲ ἀνάστατον ποιήσαντος τοῦ Μεμμίου ὕστερον λέγουσιν ἀνοικίσαι Καίσαρα. Item remigrare facio, vel relego habitatum in aliam regionem. Idem ἀνοικίσαι σφᾶς ἐς τὴν Περσίδα θελήσαντος Ἀλεξάνδρου.

Ἀνοικίζομαι, rursus condor, instauror. Item migro, habitationẽ trãsfero. Thuc. οἱ μὲν ἀνῳκίζοντο καθαιροῦντες τὰς πόλεις.

Ἀνῳκισμένος supernè vel in alto habitans. Hesych. Apud Synes. ἀνῴκισμαι πρὸς νότον ἄνεμον Κυρηναίων ἔσχατος, exp. procul à mari sum situs.

Ἀνοικισμὸς, reædificatio. Herod. l. 2.

Ἀντοικος, (q. d. ex aduerso domum habens) ex aduerso habitans vel è regione.

Ἄποικος, q. d. qui est extra domum suam aut procul à domo: colonus, in coloniam missus. Schol. Thucyd. est qui mittitur ad habitandum locum desertum. Sic & ἄποικος Ἑλλάς, apud Aristid.

Ἀποικὶς ίδος, ἡ, idem quod ἄποικος: vt ἀποικὶς πόλις, colonia. Plut. in Coriol.

Ἀποικία, ἡ colonia: vnde ἀποικίαν ποιεῖσθαι, coloniam deducere apud Plat. de leg. pro quo apud Thucydid. ἀποικίαν ἐκπέμπειν.

Ἀποικέω, ῶ, F. ήσω aliũde habitatum venio, migro in coloniã. Isocr. τῆς ἡμετέρας πόλεως τοὺς Ἴωνας ἀποστήσαντες, ἐξ ἧς ἀπῴκησαν. Plut. ἀπῴκησαν εἰς Λευκωνίαν, in Leuconiam migrauerunt. Item procul habito, procul remotus sum ab aliquo. Thu. lib. 3 ὑμῶν ἀποικοῦντων. Aristot. pol. 1. ἀποικεῖν πόῤῥω τῶν διαφθειρόντων.

Ἀποίκησις, ἡ migratio in coloniam. Ἀποικησία, idẽ. Esd. c. 2.

Ἀποικίζω, in coloniam deduco; vel coloniam deductam aliquo in loco colloco. Thucyd. l. 1. ταύτην ἀπῴκισαν μὲν οἱ Κερκυραῖοι. Isocr. in Archid. Φωκαεῖς Μασσαλίαν ἀπῴκισαν. Itẽ generaliter migrare facio, amando. Od. μ. Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ Θρινακίην εἰς νῆσον ἀπῴκισε τηλόθι ναίειν.

Ἀποικίζομαι, in coloniam deducor. Plut. in Timol. Item è loco aliquo tanquam è domo eiicior. Greg. ἀποικισθέντες τοῦ παραδείσου. Apud Plut. υἱὸς εἰς ἑτέραν ἀπῳκισμένος συγγένειαν exp. filius in adoptionem datus.

Ἀποικισμὸς, coloniæ deductio seu coloniarum. Aristot.

Ἀποικιστὴς, οῦ ὁ, coloniæ seu coloniarum deductor. Hesyc.

Διοικέω, seorsim habito. Plat. in Tim. διῳκηκὸς οἰκήσεις ἰδίας, proprias sedes & domicilia habens. Item actiuè, digero: per sua velut domicilia & sedes: vnde pass. apud Alex. Aphr. ὑγρὸν μὴ διῳκημένον. Item administro, rego. Isocr. ad Nicol. κάλλιστα διοικῆσαι τὴν πόλιν. Dem. τὰ πρὸς τὴν πόλιν διοικεῖν, ciuilia munera gerere. Exponitur etiam, constituo, ordino. Herodian. lib. 3 διοικήσας δὲ ταῦτα ὡς ᾤετο ἄριστα, optimè his pro suo iudicio constitutis. Item instituo: vt διοικεῖν τὸν βίον αὐτοῦ. Isocr. ad Philip. ¶ Item statuo, decerno: vnde pass. apud Luc. διῳκήθη μὲν οὖν τὰ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ τῶν πλουσίων.

Διοικέομαι, idem quod διοικῶ, administro, &c. Dem. ὁ δὲ διοικεῖται μὲν ταῦτα ὑτοσὶ, πάντων δεινότατόν ἐστι. Sic & apud Greg. contra Iulian. Διοικέομαι, (pass.) curor, nutrior. Athen. lib. 2. τὰ γοῦν ὑποτίτθια γάλακτι διοικεῖται.

Διοίκησις, administratio. Dem. Æschin. Item dispensatio seu expensio pecuniarum. Hesych.

Διοικητὴς, ὁ, administrator: vel negotiis administrandis pręfectus, procurator. Plut. in apophth.

Διοικητικὸς, οῦ ὁ, administratus.

Διοικίζω, incolas & habitantes disperdo, contuberniũ aut sodalitatem dirimo. Isocr. de pace, τότε γοῦν τὴν Κορινθίων ἔτεμον. Μαντινέας δὲ διῴκισαν. Sic & apud Arist. pol. 5. Et general. dissocio, diuido, disgrego. Synes. ἀλλ' εἰ διῴκισα χάσμασι τοὺς συνημμένους τῇ διανοίᾳ, τοῦτο ἦν τὸ ὑπαίτιον.

Διοικίζομαι, dirimor, disgregor, &c. Plato διὰ τὴν ἀδικίαν, διῳκίσθημεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

Διοικισμὸς incolarum & habitantium dispersio, contubernij dissociatio & diremtio. Plat.

Decomp. Ἀδιοίκητος, non administratus: vel non dispensatus aut distributus.

Δυσδιοίκητος, difficilis dispensatu seu administratu.

Παραδιοικεῖν, perperam seu malè administrare. Syn. in Andron.

Ὑποδιοικητὴς, subpræfectus.

Δυσοίκητος, habitatu difficilis, propemodũ inhabitabilis. Xẽ. pęd. 8.

Εἰσοικέω, siue ἐσοικέω habitatum aliquò migro.

Εἰσοικίζω, vel ἐσοικίζω, domum introduco, seu recipio. Item in vrbem habitatum mitto. Polyb. l. 5. Μακεδόνας καὶ εἰσοικίσας, &c. Greg. εἰσοικίσαντες ἑαυτοῖς ὅλον τὸν Χριστόν, in domum suã intromittentes, seu recipientes.

Εἰσοικίζομαι, domum recipior, &c. Greg. Χριστὸν εἰσοικισθέντα σοι διὰ τῆς χάριτος. Item actiuè, idem quod εἰσοικίζω, apud Basil. de ieiunio. & Greg. de hom.

Εἰσοικισμὸς, introductio in ædes seu receptio.

Ἔνοικος, incola: qui domum in aliquo loco habet. Aristid. in encom. Romæ. Strabo l. 6. Metaphoricè apud Greg. de Iuliano, τὸν ἔνοικον αὐτῷ πονηρὸν τῆς πολυτεχνίας μιμούμενος, quem in pectore habebat. Apud Basil. ἔνοικα πάθη, domesticæ perturbationes. Exponitur etiam ἔνοικος, inquilinus, qui in aliena & conducta domo habitat.

Ἐνοίκιον, τὸ, pensio illa annua quam inquilinus repręsentat, merces domus conductæ. Dem. contra Olimpiod. Metaph. apud Plut. in præc. sanit. Item merces quæ hospiti datur ad quem diuertimus. Poll. l. 1. & 10.

Ἐνοικέω, domicilium & sedes habeo in, inhabito. Arist. pol. 7. κατ' ἀριθμὸν γὰρ πλῆθος τῶν ἐνοικούντων τὴν πόλιν κρίνουσι τὴν μεγάλην.

Ἐνοίκησις, ἡ, inhabitatio.

Ἐνοικίζω, domi seu in ædibus colloco: aut in domũ introduco. In Eccles. ἐνοίκισον ἀλλότριον, domo excipe alienum.

Ἐνοικίζομαι, in ædibus collocor, &c. metaph. apud Syn. ἐμιμήσω τὰς χελιδόνας αἳ τὴν τῶν ἀνθρώπων οἷον φιλίαις ἐνοικίζονται &c. amicè excipiuntur seu recipiuntur.

Ἐνοικισμὸς, ipsa actio in ædibus aliquem collocandi vel introductio in ædes.

Decomp. Προενοικέω, prius seu antè inhabito. Synes. ep. 67.

Προενοίκησις, εως, ἡ, prior habitatio seu inhabitatio. Thucydides lib. 1.

Ἔξοικος, è domo sua eiectus, exul: aut qui è domo sua migrauit.

Ἐξοικέω, domicilio & sedib. meis discedo, emigro. Dem. contra Aphob. τὴν οἰκίαν ἐμπρήσας Μεγαράδ' ἐξῴκησε.

Ἐξοίκησις, emigratio ex ædibus aut vrbe. Plato de leg. l. 8.

Ἐξοικίζω, domo expello & eiicio. Et generaliter, expello Thuc. l. 1 Ἑστιαιᾶς δὲ ἐξοικίσαντες αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον. Eur. in Hec. Λῆμνον ἀρσένων ἐξῴκισαν, ex Lemno mares eiecerunt. Apud Plut. εἰς Ῥώμην ἐξῴκισε, exp. expulsis suis sedib. Romam habitatum traduxit.

Ἐξοικίζομαι, domo eiicior: vel generaliter, expellor. Synes. Exponitur etiam, migro, seu emigro: apud eundem.

Ἐξοικισμός, ὁ, & ἐξοίκισις, ἡ, expulsio seu eiectio è domo. Et generaliter, incolarum expulsio. Plato de leg. l. 4.

Ἔποικος, aduena: vnde ἔποικοι, aduenæ, coloni. Thuc. & Arist. in polit. Philostr. ep. 47.

Ἐποίκιον, supellex: in Pand. Item pro villa aut casa. Iosue c. 19. & apud Suid.

Ἐποικιδία Ceres, quæ rem domesticã curat, in Corintho colitur. (li solita.

Ἐποικέω, aliis eiectis habito. Xen. pæd. 6. τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐποικοῦντας σὺν Κροίσῳ ἠναγκάσθαι ἕπεσθαι. Sic & apud Thuc. l. 7. & Synes. (Polyb. l. 5.

Κάτοικος, incola, qui locum habitat & incolit Aristot. Oecon. 2.

Κατοικία, ἡ, habitatio, i. habitandi locus: apud Dionys. Areop. & Gregor. Item colonia, præfectura, oppidum pagus: apud Strab. l. 6. & alibi. Et pro coloniæ deductione, apud eundem & Appian. belli ciu. l. 4.

Κατοικίδιος, domesticus, domi nostræ degens: apud Alex. Aphrod. probl. l. 1.

Κατοικὶς, ίδος, ἡ, idem: vt ὄρνις κατοικὶς, apud Nic. in Ther. Pro eodem legitur & κατοικάς, apud eundem in Alexiph.

Κατοικέω, inhabito, incolo: vel simpliciter habito. Thuc. Κατοικῶ παρά σοι, domi tuæ habito. Isocr. Κατοικεῖν ἐν δημοκρατίᾳ. Plut. ταύτην τὴν γῆν κατοικοῦντας: vsurpatur & sæpe in nouo Testam. vt Act 17. Matt. 4. &c. Apud Plat. de leg. Κατοικουμένη πόλις, ciuitas sita seu extructa.

Κατοικοῦμαι, habitor & incolor. Aristot. pol. 2. Κατῴκημαι, sedem alicubi habeo & veluti collocatus sum. Thuc. l. 3. & 5.

Κατοίκησις, ἡ, habitatio seu habitandi locus. Marci 5.

Κατοικητήριον, τὸ, locus in quo habitatur seu habitari potest, domicilium, sedes. Apocal. c. 18.

Κατοικέσια, τὰ feriæ quæ celebrari solebant ob loci alicuius habitationem: seu festa quæ quotannis agebantur eo die quo quis habitatum aliquò venerat. Greg. in s. bapt.

Κατοικίζω, in domo seu in ædibus colloco. Et generaliter, habitatum mitto, habitare facio. Plato in Tim. Κατοικίζειν εἰς ἄλλην οἴκησιν τὸ θνητόν. Plut. in Rom. ἐκ Ῥώμης κατῴκισεν εἰς Καμαρίαν. Item condo, ædifico, Eurip. in Hippolit. coron. Ὦ Ζεῦ τί δὴ κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν Γυναῖκας εἰς φῶς ἡλίου κατῴκισας; quare in lucem creasti? Isocr. in Euagr. (de Teucro) ἀφικόμενος εἰς Κύπρον, Σαλαμῖνά τε κατῴκισεν ὁμώνυμον ποιήσας &c. Salaminem condidit. Apud eundem, ταύτην δὲ ἐς ... κατοικίζουσιν. exp. incolis frequentant. Et Κατοικίζω τὰς νήσους, insulas in colonias deduco.

Κατοικίζομαι, habitatum mittor seu deducor, habitatio mihi datur: vnde οἱ κατοικιζόμενοι τῶν στρατιωτῶν, milites quibus habitationes in vrbibus cum agris distributæ erant. Appian.

Κατοικισμὸς, & κατοίκησις, collocatio in ædib. seu in domicilio.

Κατοικισμὸς τῆς πόλεως ipsa actio condendi vrbem. Plato.

Decomp. Ἐγκατοικέω inhabito. Ἐγκατοικίζω, colloco in, colloco intus Plut. ad præf. indoct.

Ἐπικατοικέω inhabito, incolo. Cebes Theb.

Νεοκάτοικος, qui recens alicubi habitare cœpit: vel nouæ vrbis habitator. Eupol. (Isocr. & Plut. in Pericle.

Παρακατοικίζω, iuxta colloco: vel habitatores iuxta colloco.

Συγκατοικίζω, vnà colloco habitatores, vel vnà frequentem incolis reddo: Eurip. in Hippol. Ἄφθογγα δ' αὐταῖς συγκατοικίζειν δάκη θηρῶν.

Μέτοικοι, qui principum iussu in aliam ciuitatem pœnæ causa transferuntur, & quorum prædia publicantur: ex Codic. l. 10. tit. 4. Item incolæ qui in aliena ciuitate longæ moræ causa habitant, nec habent ius ciuitatis, nec honores ciuiles capiunt, tributum tamen pendunt, quod μετοίκιον dicitur. Dem. contra Mid. Isocr. de pace. Xenoph. in rep. Athen. Item μέτοικος, idem quod ἔποικος: apud Soph. in Oedip. Colon.

Μετοικικὸς, ἡ, ὸν, ad incolas pertinẽs. Luc. in Lexiph. Plut. in Alcib.

Μετοικία, ἡ, incolam esse, sua vrbe relicta in aliena habitare. Plato de leg. l. 8.

Μετοίκιον, τὸ, pensio quam incolæ quotannis repræsentabãt. Plut. in Phoc. Vide & Poll. & Harpocr. ¶ Apud Plut. in Theseo Μετοίκια, sacrum esse tradunt, à mutatis ciuium sedib. dictum: alij ferias ob receptos in vrbem incolas.

Μετοικέω, mutatis sedibus & domicilio, commigro: vel domo mea pulsus habito. Isocr. παρ' ἑτέροις μετοικεῖν. Paus. Αὐλίσκου μετοικοῦντος ἐν Σπάρτῃ. Dem. μετοικοῦντα δ' Ἀθήνησι.

Μετοίκησις, ἡ, incolatus: sedis & habitationis mutatio, migratio. Plato de leg. l. 8. & in Apol. Socr. (ne. Matth. 1.

Μετοικεσία, idem: seu habitatio & mãsio in peregrina regione.

Μετοικίζω, transfero incolas, ab vno loco in alium migrare facio. Aristot. Oeco. 1. Item habitationem mutare cogo. Plut. de primo frig.

Μετοικίζομαι, transferor, & migrare cogor, aut migro. Luc.

Μετοικισμὸς, translatio incolarum: actio cogendi ex vno loco migrare in alium.

Μοσσύνοικοι, qui in ligneis turribus sedes suas & domicilia habent. Apollon. Argon. l. 2.

Νέοικος, qui recens ædes alicubi habere cœpit: vel in noua vrbe domum habens. Epicharm.

Νεώσοικος, ὁ, & frequentiùs νεώσοικοι, nauium domus, naualia, Thuc. l. 7. Dem. pro cor. Luc. in Anachars.

Ὀρεσίοικος, & ὀρεσσίοικος, in montibus habitans.

Πανοικεὶ, cum tota domo, cum tota familia. Pro eodem scribitur & πανοικὶ, Act. Apost. c. 16.

Πανοικίᾳ & πανοικίῃ, idem. Herodot. Pro eodem dicitur & πανοικεσίᾳ, vt apud Gregor. in Macchab. encom. & πανοικησίᾳ, apud Thuc. lib. 2 & 3. Item πανοικος ἀπόλλυται, qui cum tota domo, seu familia perit.

Πάροικος, qui domum habet apud qui habitat iuxta, accola. Thucyd. l. 3. & 4. Item qui habitatum aliquò venit ac sedem ibi fixit. Ephes. c. 2. Item qui in ædibus alicuius habitat, inquilinus. Leuit. 21.

Παροικία, incolam esse. Item accolarum conuentus & accolatus, iactáque vicinia. ¶ Pro ecclesia vsurpari dicitur: canon. 18. concil. Ancyreni.

Παροικέω, habito apud, accolo. Isocr. ἀπὸ δὲ Κνίδου μέχρι Σινώπης Ἕλληνες τὴν Ἀσίαν παροικοῦσι. Sic & apud Thuc. lib 3. & Synes. epist. 142. Item incola sum, peregrè adueni aliquem in locum habitandi causa. Lucæ 24. σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλήμ &c.

Παροικέομαι, habito apud, &c. idem quod παροικέω. Herodo.

Παροίκησις, habitatio propinqua: vel incolatus.

Παροικεσία, idem.

Παροικίζω, iuxtà colloco, iuxtà habitare facio. Item ad habitandum iuxtà admoueo Epigr.

Decomp. Συμπάροικος contubernalis, Poll.

Περίοικος, ὁ locus domum vrbémve ambiens. Suid. Item adiect. vicinus. Thuc. l. 1. Herodian. l. 6.

Περιοικὶς ίδος, ἡ, vt περιοικὶς χώρα, regio circa nostram sita, seu finitima. Plerunque ab omnibus ponitur pro agro circum vrbem aliquam sito. Thuc. l. 3. Aristot. de arte poetica.

Περιοίκιον, τὸ, idem quod περίοικος, sub Hesych.

Περιοικία, ἡ, locus suburbanus, seu vici circũiacẽtes. Strab l. 6.

Περιοικέω, habito circum, circumcolo: vnde περιοικοῦντες, circumcolentes. Vlpian.

Πρόσοικος, qui domum nostram seu sedes nostras attingit, accola. Herodes in orat, apud Aristid. Πρὸς τὰς τοῦ τόπου προσοίκους θεάς, exp. deas propinquas.

Προσοικέω, domicilia & sedes coniunctas habeo, habito apud, Plat. in Tim. προσοικεῖν τῷ ποταμῷ. Aristot. polit. 1. ὅσοι λίμνας καὶ ἕλη καὶ ποταμοὺς ἢ θάλατταν προσοικοῦσιν. Apud Aristid. τὴν Ἀττικὴν ἅπασα ἡ Ἑλλὰς προσοικεῖ, exp. finitima est.

Σόλοικοι, qui Solis (in vrbe Ciliciæ) habitarunt. Peculiariter σόλοικοι appellati fuerunt ij, qui quum Solis habitassent, Attici tamen essent, aliquantum ab elegantia & venustate sermonis Attici discesserant, lingua ex Attica & Solica mixta loquebantur. Eust. apud Dion. de situ orb. Generaliter autem barbari omnes, i. barbarè & vitiosè loquentes, nominati fuerunt σόλοικοι: vt apud Luc. in Demon. κομιδῇ ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου καὶ σολοίκου εἰπόντος. Sic σόλοικος φθόγγος, apud Anacr. oratio barbara. Item natura & moribus barbarus σόλοικος dicitur. Plut. in polit. præc. ὥσπερ ἔνιοι τῶν ἀπειροκάλων καὶ σολοίκων. Sic & Xen. pæd. 8. σολοικότερος ἄνθρωπος τῷ τρόπῳ.

Σολοικία, idẽ quod τὸ σολοικὸν seu σολοικισμός Luc. de saltat.

Σολοικίζω, refero solœcos in loquendo, non loquor vt probatus loquendi mos fert. Diog. Laert. in vita Sol. & sæpe in Epigr. itidémque apud Aristot. Luc. Plut.

Σολοικισμὸς οῦ ὁ solœcismus, vide Gell. l. 5. c. 20. Vtitur Luc. in vita auct. Plut. symp. 8. probl. 9. & alibi. Generaliter hoc nomine appellatur quicquid perperam fit, nec rectè aut ordine suo proprie autem ita dicitur λόγος ἀκαταλλήλως τεταγμένος, cuius rei exempla vide apud Donat. libro de figuris.

Σολοικιστής, οῦ, ὁ, qui in loquendo σολοικίζει. Ita inscribitur dialogus quidam Luc. qui & Ψευδοσοφιστής.

Ἀσόλοικος (*Decomp.*) non solœcus nec barbarus: vt ἀσόλοικος λόγος, apud Diogen. Laert. oratio vitio carens. Idem Diog. in Zen. ἀσόλοικον hominem vocat, qui in oratione non σολοικίζει. Dicitur etiam aliquid esse ἀσόλοικον, quod est mansuetum ac mite, apud Hesyc. ex Soph. Troilo. Ἀσολοίκως. Suid. exp. ἀφελῶς, simpliciter.

Σύνοικος, eiusdem domus particeps, contubernalis. Aristophan. Plutarch. Isocr. Σύνοικοι dicuntur conuenæ, è diuersis coeuntes ad vrbem coniunctis ædificiis condendam. Item qui in eadem regione aut vrbe habitant. Thucyd. libro secundo & quarto.

Συνοικία, ἡ, contubernium seu plures domus eodem loco coniunctæ. Item pro ciuitate: apud Plat. polit. 2. Sic dicitur etiam cœnicularia domus. vt quæ sigillatim inquilinis locatur: apud Athen. & Dem. contra Nicostr. Et peculiariter eiusmodi domus ima pars. ¶ Συνοίκια, τὰ festum Athenis in honorem Thesei. quod cæterorum oppidorum conciliabulis & magistratibus abolitis, Athenis vno instituto concilio & curia

cunctos collocasset. Thucyd. lib. 2. Athen. lib. 7.

Συνοικέω, vnà habito: Plut. in Numa, συνοικοῦσι τὴν πόλιν. Item eadem domo vtor, sum contubernalis: Plut. in præcept. connub. Metaphoricè dicitur aliquis συνοικεῖν alicui rei in qua diu versatus est, seu quæ ei familiaris est: vt apud Eur. Πολὺς συνοικῶν ἱππικοῖς ἐν ἤθεσι. συνοικεῖν etiam dicuntur qui cõnubio iũcti sunt: Luc. συνοικοῦσα τῷ ἀνδρί. Dem. cõtra Neęr. ἐὰν ξένος ἀστῇ συνοικῇ. Exponitur etiam, adhæreo, implicor.

Συνοικουμένη γῆ, terra frequentia habitatorum culta, terra habitata. Xen.

Συνοίκημα τὸ, contubernium. Item pro cœnaculo & cœnacularia domo: apud Plut.

Συνοίκησις, εως ἡ habitatio coniuncta, seu frequentia habitatorum. Thuc. l. 3. Item contubernium, familiaris consuetudo, consortium & connubium.

Συνοικέσιον, τὸ, connubium, matrimonium: canon. 27. concil. Chalcedon.

Συνοικέτης, ου, ὁ, qui in eadem domo habitat, familiaris, contubernalis. Hesych.

Συνοικίζω, vnà colloco, vnà habitare facio. Item eiusdem domus participem facio, seu contubernio mihi iungo: Greg. ταύτην συνοικίζων σεαυτῷ. Interdum significat nuptum do: Polyb. τὴν δὲ κόρην ἐκέλευσε συνοικίζειν ὁπόταν προαιρῆται. Item (vrbem) ciuibus frequento, ędifico (ciuitatem) Plut. παιδεύεσθαι πλάτης ἐξ ὀξέος, καὶ πόλιν ἐκεῖ συνοικίζειν.

Συνοικισμὸς, cohabitatio, contubernium. Philo de vita M. l. 3.

Decomp. Προσυνοικήσασα, quæ antè cohabitauit & nupta fuit.

Σωσίοικος, domus conseruans, domuum sospitator. Hesyc. Pro eodem per crasin quidam factum si existimârunt σῶκος, quod est Mercurij epith. Il. υ. vide & in deriuat. ex Σῶος.

Ὑπέροικος, qui in superiore parte habitat.

Ὑπεροικέω, habito super. Herodot. τούτων δὲ ὑπεροικέουσι.

Ὑπεροικέω habito sub: vel latito sub tubsum. Epigr.

Φερέοικος & φέροικος, ferens domum Herodot. Item substantiuè, testudo, q. d. domiporta cochlea. Hesiod. in Erg.

Χαλκίοικος, æream domum habens: Mineruæ epith. apud Spartanos: Plut. in apophth. & Lyc. Athen. l. 13.

Ὠλεσίοικοι, domum seu domus perditores & pessundatores, domuum pernicies. Hesych.

composita ex οἰκεῖος.

Ἀνοίκειος, minimè aptus non conueniens, alienus. Plut. & Synes.

Ἀνοικείως, non familiariter. Synes. ep. 84.

Ἀνοικειότης, ητος, ἡ, mores à familiaritate alieni. Synes. ibid.

Ἐξοικειόω, concilio, adiungo, familiarem & amicum reddo.

Ἐξοικειόω, idem.

Προσοικειόω accommodo, adiicio: Plut. de Antonio, προσῳκείου δὲ ἑαυτὸν Ἡρακλεῖ κατὰ τὸ γένος.

Προσοικειοῦμαι, mihi concilio & adiungo. Προσοικειοῦσθαι dicuntur etiam res quæ accommodæ sunt & conueniunt, seu quæ consentaneæ sunt, Alex. Aphr.

Συνοικειόω familiarem reddo, beneuolentiam alicuius comparo. Plut. in Numa, συνοικειοῦντες τὸν ἄνδρα τῷ ἀνδρί.

Συνοικειοῦμαι, familiaris reddor. Exponitur etiam, sum proprius. Item accommodor.

Συνοικείωσις, conciliatio. Est & figura rhetorica: de qua Quintil. l. 9. c. 3. & Rutil. Lup.

Φιλοικεῖος amator necessariorum seu propinquorum.

ΟἸΚΤΟΣ, ου ὁ, misericordia, commiseratio: Od. β. οἶκτος δ' ἔλλαβε πάντα. Eurip. in Hecub. Ὁ δ' οὐ θέλων τε καὶ θέλων οἴκτῳ κόρης Τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαρροάς. Herodian. lib. 4. παιδὸς δὲ οἴκτου καταλαβόντος διελύθη τὸ συνέδριον. Apud oratores οἶκτοι dicuntur etiam quum in causæ peroratione misericordiam iudicibus concitant sua commiseratione. Athen. l. 13. Item οἶκτος pro eiulatu. Soph. οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένην.

Οἰκτικὸς, οῦ, ὁ q. d. commiseratiuus.

Οἰκτίζω miseror, commiseror, miseret me. Aristot. de mundo, τὰ μὲν αὐθάδως διαχέαντες ἡμῶν ἑνὸς τὴν φύσιν οἰκτίσειεν ἂν τῆς μακροψυχίας.

Οἰκτίζομαι, idem Eurip. οἰκτίζεται ἄδικον. Philo de vita M. l. 1. οἰκτιζόμενοι μὲν αὐτὰς τῆς ἀνάγκης. Oratores autem οἰκτίζεσθαι dicuntur quum & ipsi reum miserantur, & ipsos iudices vel lacrymis vel οἰκτρολογίᾳ ad eum commiserandum permouent. Athen. l. 13.

Οἰκτισμὸς, οῦ, ὁ, putatur esse oratio, aut verba eius qui οἰκτίζεται. Ammon. Οἴκτισμα, idem Eurip. in Heraclid.

Οἰκτείρω, miseror, commiseror: Il. ω. Οἰκτείρων πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον. Soph. in Trachin. οἶκτος ἐμέ τι με πολλοῖσιν οἰκτρόν. Xen. Pæd. 1. τὸ μὲν πάθος ᾤκτειρεν αὐτοῦ, casum eius est miseratus. Reperitur & fut. οἰκτειρήσω, Rom. 9.

Οἰκτείρομαι, sum miserabilis, alios mei miseret. Xen.

Οἰκτείρημα, τὸ, misericordia, commiseratio, miseratio. Hesych. Pro quo dicitur etiam οἰκτρεῖμα.

Οἰκτιρμὸς, οῦ, ὁ, miseratio, commiseratio, misericordia. 2. Cor. cap. 1. Rom. 12.

Οἰκτίρμων, ονος, ὁ, misericors. Theoc. idyl. 15. Χρηστοῦ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός. Epigram. lib. 3 οἰκτίρμονι θυμῷ.

Οἰκτρὸς, οῦ, ὁ, misericordia seu commiseratione dignus, miserandus. Soph. in Trachin. Eurip. in Hec.

Οἰκτρὰ, aduerbialiter significat miserabiliter. Ody. μ. Pro quo in prosa dicitur οἰκτρῶς. Suid.

Οἰκτρότερος, (compar.) miserabilior. Herodot.

Οἰκτρότατος, (superl.) valde miserabilis. Od. λ. Pro eodem dicitur etiam οἴκτιστος. Ody. μ. Il. χ. & apud Luc. vnde οἴκτιστα & οἰκτίστως, ita vt miseratione dignissimum sit, admodum miserabiliter: apud Phalar.

Οἰκτρίζεσθαι, exp. ἐλεεῖσθαι, misereri.

Composita.

Ἄνοικτος, ου ὁ, καὶ ἡ, immisericors, seu commiseratione dignus non est.

Ἀνοίκτως, immisericorditer sine commiseratione. Hesych. & Suid. Ἀνοικτεὶ siue ἀνοικτί, idem.

Ἀνοικτὴς, non miserandus, immiserabilis. Hesych.

Ἄνοικτρος, ὁ καὶ ἡ, idem Eurip.

Ἀντοικτίζω, vicissim misereor, vicissim miseror, seu commiseror.

Ἀντοικτείρω, idem Euri. in Ione, Ἡμεῖς σ' ἄρ' αὐτὸς ἄξιον ἀντοικτείρομεν.

Ἀποικτίζω siue ἀποικτίζομαι, miseror & defleo: vel defleo miserabiliter, conqueror: Herodot. ἀποικτίζετο τὰ ὑπὸ Κύρου πεπονθότα, deplorabat quæ à Cyro pertulisset.

Δύσοικτος, immisericors, δυσέλεητος, Hesyc.

Ἐποικτίζω siue ἐποικτίζομαι, cõmiseror: vel miserabiliter queror.

Ἐποικτείρω, miseror, cõmiseror. Sop. ἐποικτείρω δέ νιν δύστηνον.

Κατοικτίζω, commiseror. Eurip. in Heraclid. Οὐ γὰρ φρενήρη γ' εἰκὸς ἐλπίζουσί που Μόνον τοσαύτης ἦν ἐπῆλθον Ἑλλάδος. Τὰς τῶν ... συμφορὰς κατοικτίσειν.

Κατοικτίζομαι idem Greg. de homine. Δαβὶδ κατοικτιζόμενος τὴν τῶν ἀνθρώπων ἀθλιότητα. Κατοικτίζεσθαι, exponitur etiam misericordiam implorare.

Κατοικτείρω miseror, commiseror, deploro, Herodot. & Eurip. in Heraclid. pæd. 6.

Κατοίκτιρσις, siue κατοίκτισις, commiseratio, misericordia. Xen.

Συνοικτίζω commiseror. Xen.

Φιλοικτος, qui commiserari amat, misericors.

Φιλοικτότατος, ad commiserationem promptissimus. Sophoc. in Aiace. κάρτα δ' ἡ φιλοικτίστον γυνή.

Φιλοικτίρμων, qui libenter commiseratur, pronus ad miserendum Plut. & Eurip.

Ἀφιλοικτίρμων, (*Decomp.*) immisericors, immitis. Hesyc.

Οἶμαι, vide in Οἴω.

ΟἸΜΗ, ης ἡ, via, semita: idem cum ὁδός. Inuenitur & οἴμη cum aspero: apud Suid. In hac autem signif. vsurpatur potius οἶμος, de quo paulò pòst cum etymo. ¶ Οἴμη Hesychio est etiam ᾠδὴ cantus. ... τὸ ἐν ταῖς οἴμαις ψάλλεσθαι, τουτέστι ταῖς ᾠδαῖς, ὅθεν καὶ προοίμιον ἐπὶ τοῦ ποιήματος. Sic Od. θ. Οἴμης τῆς τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανε. Idem est etiam λόγος ἱστορία ἢ φωνή.

Οἶμος ου ὁ, vel ἡ, via semita: Hesiod. in Erg. μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν. Epigr. l. 1. οὐρανίη δ' οἶμος ἐστὶν ἄκαντος. Plato de rep. l. 4. τὸν αὐτὸν οἶμον ὡς ἐξ ὄρους ... ἀλλ' ... Etymologus Philoxenum scribit deriuare ab οἴσω futuro verbi φέρω, quoniam δι' αὐτῆς παντοίας φέρονται φορὰς οἱ κατ' αὐτὴν ὁδεύοντες τὴν δὲ ἡ καινοτέρα. ¶ Item οἶμος, virga, ῥάβδος ... τὸ ὁρμᾶν εἰς ... ἐν τῷ φύεσθαι inquit Etym. Il. λ. Exponitur & στίχος, item κόλπος. Hes. & Suid.

Οἰμάω siue οἰμάζω, impetum do, irruo, impetu feror in aliquem propriè recta via. Il. χ. Οἴμησεν δὲ ἀλεὶς ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετήεις. Eustath. deducit ab ὁμοῦ significante ὁμοῦ γίνομαι.

Οἴμημα, τὸ, impetus qui in aliquem datur. Hesych. Pro quo per syncopen, dicitur οἶμα teste Eust. Il. π. & φ.

Composita.

Ἄοιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, carens via, inuius.

Δύσοιμος, malam habens viam δύσοδος. Hes.

Πάροιμος, qui iuxta seu prope viam est: vicinus. Hes.

Παροιμέω, à via deflecto: apud eundem.

Παροιμία, ἡ, prouerbium, adagium: vel vulgare dictum in quo præcipuè requiritur vt tritum sit & per ora hominum obambulet: vnde & ab οἶμος deriuatur, & Basilio esse dicitur παρόδιος λόγος. Sunt tamen qui deriuent ab οἴμη significante verbum. Athen. l. 7. παρ' Ἀττικοῖς παροιμία ἐστί. Sic & apud Aristo. Plut. &c. Apud Ioannem Euang. Παροιμία dicitur quod cæteris παραβολὴ, c. 10.

Παροιμιακὸς, & παροιμιώδης, prouerbialis, qui in prouerbio est. Plut. in Hellen. & symp. 2.

Παροιμιάζομαι, prouerbialiter loquor: Aristot. eth. 5. c. 1. παροιμιαζόμενοι φαμέν. Plat. de leg. παροιμιάζομαι τὸν θεὸν, prouerbio de Deo loquor. Ὁ παροιμιαζόμενος, qui in prouerbio est. Theop. de hi. pl. l. 7. c. 7. παροιμιαζόμενος ... πικρότατα ὁ κόρχορος. Sic & τὸ παροιμιαζόμενον, apud Plu. de primo frig.

Προοίμιον, ου, τὸ, exordium quo cantores ac citharœdi præludũt, præfatio. Thuc. l. 3. Athen. l. 8. Hymni etiam προοίμια dicun-

tur:schol. Thuc. Item oratorum ac cæterorum scriptorum exordia: Aristotel. rhet. 3. metaphora à citarœdorum procemiis sumpta: vide Quintil. l. 4. 1. Transfertur & ad alia: vt προοίμιον δείπνου. Athen. l. 3 Et προοίμιον τῆς φιλίας, Gregor.

Προοιμιαστικός, ῦ, ὁ, ad exordium seu procemium pertinens.

Προοιμιάζομαι, procemio vtor: Aristot. rhe. 3. Item exordior, initium sumo. Greg. ἐντεῦθεν αὐτοῦ τὰς μείζους ἀρχὰς ὁ βασιλεὺς φροιμιάζεται.

Φροίμιον. Atticè dicitur pro προοίμιον sicut φρουδος pro πρόοδος. Luc. de hist. scrib. Eurip. in Hecub.

Φροιμιάζομαι, exordio seu principio vtor, procemij loco dico, præfor: cum accusat. Aristot. rhet. 3. de arte poet. vtitur & Luc. de hist. scrib. & Eurip. in Iphig. Taur.

Συνοίμιος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, consonus: vel qui vno concentu à multis canitur. Apoll. Arg. l. 1. Συνοίμιον, τὸ, idem quod φροίμιον. Suid.

Ὄρμιξ, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Οἰμώζω, vide in Οἴ.

ΟἿΝΟΣ, ου, ὁ, vinum. Od. κ. μελίφρονα οἶνον ἐνὶ ψρα. Ody. τ. βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ. Apud Athen. l. 5. ἐν οἴνῳ ὄντες, compotantes. Et παρ' οἶνον, inter scyphos, apud eundem. Impropriè apud eundem κρίθινος οἶνος, vt & apud Herodot. l. 2. *Sic dicitur vel quasi οἰόνους, ὅτι οἴεσθαι νοῦν ἔχειν ποιεῖ τοὺς πίνοντας, vt vult Plato apud Plut. symp. 7. vel ἀπὸ τῆς ὀνήσεως: ad quod etymon Athenæus lib. 2. scribit Homerum allusisse hoc hemistichio. ὀνήσεαι αἴκε πίνησθαι, iuuamen senties si biberis.

Οἰνώδης, ὁ καὶ ἡ, vinosus, vinaceus, vinum redolens. Plut. symp. 3. Alex. Aphr.

Οἰνηρός, ῦ, ὁ, idem: vel vinarius: vt οἰνηρὸν ἀγγεῖον. Athen. l. 10.

Οἴνινος, ου ὁ, vineus: ex vino factus. Idem l. 7.

Οἰνόεις εντος, ὁ, vinosus. Οἰνοῦττα, factum ex contract. ex οἰνόεσσα est maza vino subacta, vel placenta ex vino & melle confecta. Poll. l. 6. c. 3 ¶ Est etiam herbæ nomen, qua gustata corui & canes inebriantur. Athen. l. 10. ex Aristot. Dicitur & οἰνοῦσσα. Hesych.

Οἰνών, ῶνος, ὁ, cella vinaria. Xen. Hel. 6. Athen. l. 12.

Οἰνισκος, ου, ὁ, & οἰνάριον, ου, τὸ villum. Athen. l. 1. & 3.

Οἰνόω, vinum facio, in vinum verto. Item inebrio. Suid.

Οἰνοῦμαι, in vinũ mutor. Item inebrior. Od. π. & τ. Μήπως οἰνωθέντες ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν Ἀλλήλους τρώσητε. Οἱ οἰνούμενοι bene poti, qui iam inebriari incipiunt. Aristot. rhet. 2.

Οἰνῶσθαι, bene potum seu appotum esse, incipere inebriari. Plut. de garrul. & symp. l. 3.

Οἰνίζω, vinosum saporem refero, vinum resipio seu redoleo. Diosc. Item vinum emo: quod οἰνίζομαι, vsitatiùs dicitur. Il. η. Ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο. Il. θ. οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε.

Οἰνιστήρια, sacrificium quoddam quo ephebi comam posituri libabant Herculi: Poll. Hesych. Eust.

Οἰνόομαι poto vinum: Erot. apud Hippocr.

Οἰνάς, άδος ἡ columba syluestris: dicta à colore vuis maturatis simili. Aristot. hist. an. l. 9. c. 13. Athen. l. 10. Pro eodem dicitur & οἰνιάς apud Poll. l. 6 c. 3. & Hesych.

Οἴνη, ἡ, vitis: Hesiod. in Erg. Athen. l. 2. Οἴνας. Ionica lingua vocat τὰς ἀμπέλους, vt Suid. annotat.

Οἴνον, ου, τὸ, folium vitis: Hesych. Exponitur etiam pampinus.

Οἴναρον, ου, τὸ idem. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 14. Xen. in Oeco.

Οἴναρος, ου, ὁ, vnedo. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 15.

Οἰνάρεος, ου, ὁ pampineus, pampinaceus. Athen. l. 13.

Οἰναρίζω, pampino, pampinos decerpo, inutilia vitis folia demo. Aristoph. in Pace.

Οἰναρεῖς, Hes. est κλήματα: quod quidam exp. pampinorum palmitem. οἰναρίδας, Gal. & Erot. apud Hippocr. exp. palmites.

Οἰνάς άδος, ἡ, locus vitibus consitus, vinea. Hesych.

Οἰνωτρος, palus, pedamentum vitis, vallus quo vitis ceu adminiculo fulcitur. Hesych.

Composita.

Ἀλλοινία, ἡ, varietas & mutatio vini. Plut. symp. 4. probl. 1.

Ἄοινος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, vino carens, abstemius. Xen. pæd. 5. Nonn.

Διοινῶσθαι, vino imbui, inebriari. Poll.

Δύσοινος, apud Poll. significare videtur malum vinum producens: vel parum ferax vini.

Ἔξοινος, qui vineum saporem perdidit. Hieron. in c. 10. Oseæ. Item vino expletus, ebrius. Athen. l. 1. & 14.

Ἐπίοινος, vinosus, q. d. ἐπ' οἴνῳ ὤν, vino deditus.

Εὔοινος, bonum vinum ferens: vel vino abundans, vini ferax. Pol. l. 6. c. 3 Athen. l. 13.

Εὐοινία, vini abundantia & bonitas: vel, annus vini bonitate & copia insignis.

Εὐοινέω, vino abundo: vel, vinum bonum fero.

Ἡδύοινος, suaue & iucundum vinum ferens. Poll. l. 6. c. 3. ex Xen.

Θέοινος deus vini, Bacchus. Suid.

Θεοίνια, sacrificiũ quo Athenis Baccho fiebat: apud eundem.

Καλλοινία, vini præstantia, vel copiosus prouentus. Geopon. l. 6.

Κάροινον, caræenum, quoddam genus musti decocti, in quo tertia pars per decoctionem absumitur. Pallad. l. 11. c. 18.

Κάτοινος, vinolentus, ebrius, vino obrutus. Suid.

Κατοινοῦσθαι, inebriari: vnde κατοινωμένος, vino obrutus. Poll. l. 6. c. 3. ex Plat.

Πάροινος, vinolẽtus, temulẽtus, ebrius Athen. l. 10. Plut. de loquac.

Παροίνως, temulentè: vel more eorum qui ex vinolentia lasciuiunt. Poll.

Παροινία, temulentus, seu petulans temulentia. Aristoph. in Acharn. Item qui fit & dicitur inter pocula. Lucian. de salt. Athen. l. 14.

Παροινικός, idem: temulentus & petulans. Aristoph. in vesp.

Παροινία, ἡ, ebrietas, vel petulantia quæ ebrietatem comitatur. Xen. in symp. Plut. in consol. ad Apoll.

Παροίνιον, exp. conuitium, temerè ac stultè dictum velut inter pocula.

Παροινέω ῶ, ex ebrietate dico agóve quæ dedecent, vel pecco per vinolentiam. Aristot. in probl. διὰ τί ὁ ἀκροθώραξ μᾶλλον παροινεῖ τοῦ μεθύοντος μᾶλλον. Aristarch. de Demost. παροινήσας εἰς Νικόδημον ἐξέκοψεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς.

Παροινοῦμαι, in conuiuio contumeliam patior. vt παροινουμένη γυνή. Demost. Luc. ἱκανά σοι πεπαρῴνηται πρὸς ἡμᾶς.

Παροίνημα, τὸ, iniuria seu contumelia qua aliquis ab homine temulento afficitur: item is qui iniuria seu contumelia à vinolento afficitur. Plut.

Decomp. Ἐμπαροινέω, temulentus iniuriam seu contumeliam alicui infero. Luc. μέμνησο γοῦν οἷα μοι διὰ τὸ οἰνοχόον τὸν ἐμπαρῳνεῖς. Metaphoricè apud Iosephum, ἐμπαροινοῦσι τοῖς πράγμασι. pro ὀνυβρίζουσι. Ἐμπεπαρῳνημένος, qui iniuriã seu contumeliam super conuiuium passus est. Τὰ ἐμπεπαρῳνημένα contumelia & probra sic petulanter admissa.

Μακροπαροίνιος, longè contumeliosissimus, videlicet ex ebrietate.

Πολύοινος, multum vini habens, vino abundans, Poll. ex Thuc.

Πολυοινία, vini copia, multum vini. Plat. de leg.

Ὑπόοινος, vinolentus. Suid.

Φίλοινος, vini amans, vini cupidus. Aristot. rhet. 1. Et in malam partem, vinosus, bibax. Plut. symp. 3.

Φιλοινία, amor vini, bibacitas. Poll. 6. c. 3.

Θοίνη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΟἸΟΣ, ου, ὁ (cũ tenui.) solus. *Poeticũ est.* Il. β. Ἴσχεο μηδ' ἔθελ' οἶος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν. Od. α. Τῷ καὶ πεπνυμένῳ τι νέον φορ Περσεφόνεια Οἴῳ πεπνῦσθαι. Fœm. οἴη, sola. Od. α. & Il. γ. οὐκ οἴη ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο. Neutrum οἶον, solũ: Il. β ἡμεῖς δ' ἄλλοι οἶον ἀκούομεν. Ponitur & aduerbial. pro solũ, tantùmodo.

Οἰόθι, solùm: Apoll. Argon. 2. -ἀφάασσε δ' οἰόθι αὐτῷ. Exponitur etiam seorsum.

Οἰόθεν ab vna solùm parte: vel ab vno duntaxat loco. Il. η. Apoll. Arg. 2. & apud Arat.

Οἰάδην, solùm, solummodo. Nic. in Nic. in Ther. Χροιὴν δ' ἀλλόφατόν τε καὶ ἢ μίαν οἰάδην ἴσχει Τοῦτο.

Οἰάω, solus vel solitarius sum. Hesych.

Οἰόω, solum reddo, desolo, destituo: vnde pass. Il. ι. Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή.

ΟἿΟΣ, ου, ὁ, qualis (citra interrog.) Plato in Charmide, αὐτίκα, ἔφη εἴσῃ ἡλίκος καὶ οἷος γέγονε. Apud eundem Plat. & cæt. ei passim respondet τοιοῦτος, vel τοιόσδε, talis. Sic & Il. γ. Οἵη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν. Interdum autem præcedit οἷος interdum sequitur. Aliquando οἷος subiicitur interrogationi, facta per ποῖος, itidem apud Platonem & alibi. Interdum ponitur θαυμαστικῶς, i. cum admiratione: vt apud Xen. οἷον πεποίηκας, & apud Plat. de rep. l. 1. οἷον ἐμβαλὼν λόγον ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι. Interdum οἷος, exp. quis, vt Il. ι. Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει Οἷον ἐγὼ νοέω. Sic & apud Plat. in Apolog. ¶ Interdum ante οἷος subauditur τοιοῦτος: vt apud Eurip. οὐχ οἷα γέλωτος ἄξια πράττομεν. Sic & cum infinitiuo, vbi tamẽ οἷος resoluitur in ὥστε: vt apud Plat. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν οἱ θεοὶ εἰσιν οἷοι μὴ μεταβάλλειν, tales sunt vt non mutentur: vel qui non mutẽtur Sic apud Aristot. pol. 3. ἀλλ' οὐχ οἷος ποιεῖν ἀγαθούς, nõ talis vt efficiat. ¶ Οἷός τε εἰμί, sequente infinit. possum est mihi facultas: sæpe apud Aristoph. Plat. Dem. &c. Itidem οἷόν τε cum infin. idem quod δυνατόν: vt οἷόν τε εὑρεῖν. Luc. potest inueniri, facultas est inueniendi. Οὐχ οἷός τε εἰμὶ significat etiam, nolo, renuo, inuitus facio. ¶ Alij vsus huius vocabuli οἷος in autorum lectione obseruari poterunt.

Οἷός περ, & οἷός ποτε, & οἷος δή ποτε, idem οἱοσδηποτοῦν, qualiscunque vel quilibet.

Οἷον, aduerb. qualiter, sicut, velut, quemadmodum, tanquam Hesiod. in Asp. Οἷον δὴ καὶ τέρδε βροτόν. Interdum pro, fermè: vt οἷον δέκα σταδίους. Thuc. Exponitur etiam, id est apud Plut. in Numa. πολὺ καλλίω ῥηγίαν οἷόν τι βασίλειον οἴκημα. Item quippe apud Hom. Odyss. ι Pro eodem inuenitur interdum & οἱονεὶ tanquam: Dionys. Longin. Οὐχ οἷον, & μὴ οἷον. non solũ non, non modò non. Polib. l. 1. & 5. Interdum expo. nedum. vel tantum abest Οἷα etiam dicitur pro qualiter, sicut, &c. Herodot. Thuc. Xen. Οἷως, *itidem* qualiter quemadmodum, quomodo Aristoph. in Vesp. & Soph. in Aiace.

Ποῖος, ου, ὁ, qualis, (interrogat.) fœm. ποία, neut. ποῖον. Il. ψ. ποῖον ἔρεξας

ἔρεξας Thucyd.lib.2. Ἐκ ποίων ἔτεμες Διονύσε τὰ ξύλα ταῦτα Λακεδαιμόνιοι ποίων τὸ σκάφος ἐπὶ μύλων. Interdum ei præfigitur articulus: vt apud Plat. in Phileb. τὰ ποῖα; qualia: vel cuiusmodi illa? Interdum in admiratione coniuncta cum indignatione adhibetur: vt Il. α. ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; pro quo alibi apud Hō. ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. Dicitur & ποιός τις, vacãte particula τις; Isocr. ad Philipp. Item (citra interrog. aut in interrog. indirecta) qualis, qui Aristot. rhet. 1. σκεπτέον δὲ ποῖα ποιοῖς εἴωθεν ἐπιτίθεσθαι. Et præcedente articulo: Dem. pro cor. ἐδ' ἴσως ἂν ἐρρύμην τῆς ποίας μερίδος γενέσθαι τὴν πόλιν ἐβόλετ' ἄν. Interdū pro πόσος, quotus: vt ποία ὥρα, pro πόση. Eust.

Ποιός (oxyt.) vel potius ὁ ποιός, & ποιός τις, certa quadam qualitate præditus. Aristot. Theophr. Interdum ποιός τις, expo. certo quodam modo affectus: aut etiam cuiusdammodi. Arist. eth. lib. 1. c. 9. ¶ Substantiuè etiam accipitur ποιός, propriéque significat τὸν πυρὸν, i. triticum: vt est apud schol. Theocr.

Ποιότης, ητος, ἡ, qualitas: sæpe apud Aristot. & cæteros philosophos. Sic & à Rhetoribus dicitur status æqualitatis. Fab. lib. 7. cap. 5.

Ποιόω, ῶ, qualitate afficio. Ποιόομαι, ὖμαι, qualitate afficior. qualitatem recipio: Alex. Aphr. probl. 1. Vnde particip. πεποιωμένος, qualitate affectus, qualitate præditus.

Ἄποιος, (comp.) qualitatis expers, Plut. de primo frig. & Greg.

Ὁποῖος & poeticè ὁπποῖος, α, ον, qualis. Interdum in interrogatione: Plato in Minoë. Ὁποῖον κἂν ἐρωτᾷς τὸν νόμον Sic & Od. ξ. Ὁπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; quali naue aduectus es? Interdū citra interrogationem idque frequentius: vt Il. υ. Ὁπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος τοῖόν κ' ἐπακούσαις. Sic & Od. ρ. τ. & alibi. Et apud Demetr. Phaler. καὶ λύσεις συχναὶ ὁποῖαι ἐν ἐπιστολαῖς.

Ὁποῖός τις vacante τις, itidem pro, qualis, vt ποῖός τις pro ποῖος. Demosth. τὰς γνώμας ὁποῖοί τινες εἰσὶ σκοπεῖν.

Ὁποίως (aduerb.) qualiter, qualitercunque, quocunque modo. Isocr. in Panath.

Ὁποιοσδὴ & ὁποιοσδήποτε, & ποιοσδήποτ' οὖν: vel ὁποιοσδηποτοῦν item ὁποιοσοῦν, necnon ὁποιοσοῦν, & ὁποιοσοῦν qualiscunque & quicunque. Xen. Pausan.

Τοῖος talis, huiusmodi. Theogn. τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. Od. ζ. Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγησι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Reperitur & apud Plut. & Alex. Aphrod. Interdum τοῖον ponitur pro οὕτως, i. ita: vt Odyss. Ἀλλ' ἄγε σιγῇ τοῖον ἀκήν ἔστε τελέωμεν μῦθον.

Τοιόσδε, idem quod τοῖος, talis eiusmodi. Fœm. τοιάδε. Neut. τοιόνδε. Aristot. rhet. 1. ἀλλὰ τί τῷ τοιῷδε ἢ τῆς τοιοῖσδε; Dicitur etiam τοιός δέ τις pro τοιόσδε.

Τοίως, taliter: tali modo.

Τοιοῦτος, idē quod τοῖος, talis eiusmodi. Fœm. τοιαύτη. Neut. τοιοῦτο & τοιοῦτον. Od. π. ἀεικητι σὲ δὴν τοιούτω ἐόντος. Plat. in Apol. καὶ ἀτιμάζων λέγω τὴν τοιαύτην ἐπιστήμην. Demost. τοῦτο πράγματος ὄντος. Dicitur etiam τοιοῦτός τις, vacante particula τις, apud Polyb. & Pla. Et τοιουτοσί, Atticè pro τοιοῦτος. Item τοιουτονὶ, pro τοιοῦτον, apud Athen.

ΟἾΣ, οἰός, vel οἶς, οἰὸς, ὁ, ἡ, ouis: at in mascul. gen. arietem significat. Od. ι. εὐτρεφέες ὄιες. Il. μ. πόκον ἄρσενος οἰός Χερσὶ λαβών. Il. γ. Τοῖσι δ' ὡς λασιος μέλας ἐν κλισίῃ ἱερόν. Il. δ. πολλοὶ δ' ὄιες καὶ μηκάδες αἶγες. apud Xé. ἄγριοι ὄιες oues agrestes.

Οἶας, α, ἡ pellis ouilla. ¶ Οἶαι dicuntur etiam vici pagi. Apoll. l. 2. Argon. πέρθοντα γὰρ ἢ μὲν ἀλωαὶ ἢ δ' οἶαι.

Ὄα, ἡ, reperitur etiam pro οἶα, sublato ι. Pro eodem reperitur & ᾤα mutato ο in ω & subscripto ι. Poll. l. 7. & apud Eust. ¶ Ὄα siue ὄα, vel ᾤα, dicitur etiam fimbria vestimenti, limbus & ora vestis: quod antiqui aliquid de pellibus ouium adiicerent extremis vestibus. Superior quoque vestis ora, fine latinis velut orificium cui collum inseritur, ᾤα siue ὄα dicitur apud Suid. ¶ Ὄα, arboris etiam nomen est, quæ & Ὄη & Οἴη appellatur: Latinis sorbus. Theophr. de caus. pl. l. 3. cap. 1. ὄης καρπός. sorbi fructus, i. sorbum. Et hist. plan. l. 3. c. 12. ἀνάκαρπον δ' ἐστὶ καὶ ἡ οἴη. Dicitur & Οὔα eadem arbor ab eodem. l. 1. hist. plant. c. 7. Fructus autem huius arboris in plural num. dicuntur Ὄα & Οὖα, Latinis sorba. Galen. l. 8. de simpl. pharm. facult. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 12.

Οἰάτειοι κρέας, ouilla caro. Suid.

Οἴεος, α, ον, ouillus, vnde οἰείη, ouilla pellis. Pro quo legitur etiam οἰέη, apud Aristoph. gramm.

Ὀΐσκος, ὁ, ἡ, ouicula, apud Theoc. idyl. 1.

Οἰωτὸς χιτὼν tunica è pellibus ouium. Hesych.

Οἶσος, vide in Οἴω, i. fero.

ΟἾΣΤΡΟΣ, ὁ, asilus, œstrus, tabanus. Od. χ. τὰς μέν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν. Plut. de discern. amic. & adul. τὸς ταύρους τὸν οἶστρον ἐνδύεσθαι περὶ τὸ οὖς λέγουσι, καὶ τοῖς κυσὶ τὸν κρότωνα. ¶ Metaphoricè vsurpatur pro stimulo quasi furibūdo quo quis agitatur, Plut. περὶ ἐρωτικῆς. l. 1. ὑμᾶς δὲ πῶς νυνὶ τίς λύσσα ἢ τίς οἶστρος ἄγει πρὸς μιαιφονίαν; Item cupiditatum stimuli οἶστροι dicuntur, quibus quis quasi œstro agitatur. Lucill. l. 2. Epigra. Μή σε γ' ἀπειρεσίων οἶστρος ἕλῃ κτεάνων, ne te capiat insana immensarum opum cupiditas. *Eust. deriuari scribit ab οἴω, fero, quòd impetu quodam inferantur œstro agitati. ¶ Est etiam nomen auis apud Aristot. anim. l. 8. c. 3.

Οἰστρόδινος, ὁ, ἡ, qui œstro agitatur, furiosus, insanus. Plat. in Tim.

Οἰστρήεις, εντος, ὁ, œstro percitus, furiosus, insanus. Nonn.

Οἰστράω & οἰστρέω, œstro seu asilo agitor. Aristot. hist. an. lib. 8. c. 15. πολλοὶ ἀλίσκονται δὲ διὰ τὸ οἰστρᾶν. Metaphoricè apud Plat. de rep. lib. 9. Οἰστρᾷ δὲ ὁ προστάτης τῆς ψυχῆς, furit velut œstro percitus. Theocr. idy. 6. ἐς τε θάλασσαν Οἰστρεῖ. Item actiuè, œstro agito, œstro stimulo. Hesych.

Οἰστρέομαι, œstro percellor. Soph. in Trach. Νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθεὶς Ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν, furore velut œstro percit*.

Οἴστρημα, τὸ, & οἴστρησις, ἡ, œstrum: vel stimulus & aculeus quo quis velut œstro agitatur. Metaphoricè οἰστρήσεις dicuntur etiam insani mulierum amores, quibus aliquis velut œstro ad eas amandas impellitur: apud Suid.

Οἰστρόω, idem quod οἰστρέω, œstro agito, &c. Suid.

Composita.

Ἀνοιστρέω, ῶ, fut. ήσω, instigo, stimulo: propriè, œstro immisso exagito.

Ἀνοιστρημα, vnde ἀνοιστρηθεὶς, œstro percitus seu exagitatus.

Ἐξοιστράω, & ἐξοιστρέω, œstro exagitor: vel furore agitor, furo. Item transitiuè furore exagito. Luc. τὸν δράκοντα δὲ νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτόν.

Ἐξοιστρῶμαι, œstro immisso exerceor, in furorem agor.

Παροιστρέω siue παροιστράω, œstro exerceo, œstro velut immisso concito. Item neutraliter, œstro immisso furor & exagitor. Hesyc.

ΟἸΣΥΑ, ας, ἡ salix planta è vitilium seu viminum genere: Eust. & Suid. Pro eodem dicitur & οἰσός apud Theoph. hist. pl. l. 6. c. 2. Scribitur & οἶσος, apud Eust.

Οἰσύϊνος confectus è salice, salignus: vimineus. Od. ε. & Lucia. in somn.

Ὀΐσυνος, &c. vide in Ῥύω.

ΟἾΤΟΣ, ὁ, ærumna calamitas, miseria. Item exitium, infelix fatum, interitus. Od. α. Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀείδειν. Il. ω. Ὅς μοι κηλα τὸν οἶτον ἀπὸ τμη παιδὸς ἐνισπεῖς. *Ab aduerbio dolentis, οἷ aut παρὰ τὸ οἴω, τὸ φέρω.

Composita.

Δροίτη, vrna mortui apud Eust. & Etymol. ἐκ δρυὸς εἰς οἶτον πεποιημένη καὶ πρὸς τὸ δέχεσθαι τὸ σκῆνος. ¶ Item solum, scapha seu alueus balneatorius.

Μεγάλοιτος, ὁ, ἡ, valde infortunatus & infelix, Theocr. idyl. 2. ἐγὼ δ' ἡ ἁ μεγάλοιτος ὦ μάκαρ.

ΟἸΦΕΩ, siue οἰφάω, ῶ, coëo, ὀχεύω. Athen. l. 3. ἔστιν γὰρ ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ.

Οἰφόλης ου ὁ, pronus in venerem, libidinosus. Hesyc. & Eustat. In fœm. gen. est οἰφόλις, apud Hesyc.

Composita.

Κόροιφος, virginum corruptor. Schol. Theocr.

Μιξοιφία, coitus. Hesych.

Φίλοιφος amans coitus, libidinosus. Theocr. idyl. 3.

ΟἼΧΟΜΑΙ abeo, discedo, proficiscor, eo. Il. α. Ω. ᾠχόμεθ' ἐς Θήβην. Xeno pæd. 4 ᾤχετο ἐπὶ τὸν ἀρμόστην Ἀγγελος. Aristophan. ᾤχομέν ὡς θεόν ad Deum proficiscebar. Plerunque cū participio sup[er]uacaneū videtur: vt Il. 6. Ὤχετ' ἀποπτάμενος auolabat: sic οἴχομαι φεύγων, pro φεύγω, fuga me proripio. Et οἴχεται πταίσας pro ἔπταισε conuersus est. Soph. Interdum tamē significationem suam retinet: vt apud Eurip. οἴχῃ λαβὼν αὐτὴν, abiisti ea abrecta: vel, abripuisti eam & discessisti. Dicitur & res aliqua οἴχεσθαι quæ à nobis recedit aut quæ nos deserit & destituit. Il. ε. Ἕκτορ πῆ δή τοι μένος οἴχεται ὃ πρὶν ἔχεσκες; Sic & Il. ω. & ν. Item quæ euanescit & de qua actum est. Syn. epist. 59. πάντα οἴχεται, πάντα οἴχηται, perierunt omnia. Dicitur & οἴχεσθαι qui moritur, teste Eust. Sic quidam exp. Od. ξ. Ὁ δ' ὑστατιος πόθος εἶναι οἴχεται ἐλθῶ

Mutatur hoc verbum quædam tempora ab inusitato οἰχέομαι: nimirum, futur. οἰχήσομαι, quo Plat. vtitur in Phæd. præt. perf. ᾤχημαι, & sine augmento οἴχημαι. Præt. οἴχωκα, (abij) tāquam ab actiua voce vt apud Herodot. οἰχώκεε εἰς Αἴγυπτον, abiit in Aegyptum. Significat etiam, interij, actum de me est: apud Soph. in Aiace.

Οἰχνέω, ῶ, idē cum οἴχομαι, ex eoque factū, vt ἱκνέω ab ἵκομαι, vt τηλωποὶ οἰχνεῖν, in longinquas regiones abiisse. Soph. in Aiace. Item oberro περιέρχομαι, Idem in Elect. ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ δάκρυσι μυδαλέα.

Οἰχνέσκω, idem cum οἰχνέω. Il. ε. Οὐδ' ἐ ποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων Οἴχνεσκον.

Composita.

Ἀποίχομαι, abeo, absisto, decedo: in anthol. Epig. l. 1. ἀποιχόμενος βιότοιο, qui excessit è vita. Item absum, peregrè profectus aut simpliciter absum. Particip. ἀποιχόμενος, absens. Od. α. ξ. & ρ. item

item mortuus.Plut.in Anton.& Phocyl.

Διοίχομαι,pereo,intereo:vel perij,interij.Soph.in Aiace.

Διοιχνέω,eo per, vagor per,pererro,Homer. hymn. in Pana, Ἄλλοτε δ᾽ αὖ πέτρῃσιν ἐν ἠλιβάτοισι διοιχνεῖ.

Ἐξοίχομαι,excedo.exeo,abeo.Hom.

Ἐξοιχνέω,idem.Il.ς.

Ἐποίχομαι,eo aduersum,inuado,irruo,incesso.Il.α. Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργούς.Od.ε. Ἄρτεμις ἁγνὴ Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν. Il.ρ. Αἴας γὰρ μάλα πάντα ἐπῴχετο.Sic & Il.κ.Item obeo,percurro.Ody.α. δαίμ᾽ ἐπῴχετο οἰνοχοεύων Ἔργων ἐποίχεσθαι, versari in aliquo opere, ibid.Item adeo,accedo.Od.α. Αὐτίκα δ᾽ ἐμνηστῆρας ἐπῴχετο ἰσόθεος φώς.

Ἐποιχνέω,idem cum ἐποίχομαι.

Καποίχομαι,decedo,i.excedo ex hac vita,morior.Dem.Greg.

Μετοίχομαι,eo post, vel accerso.Od.θ. κῆρυξ δὲ μετῴχετο θεῖον ἀοιδόν. Item eo cum, comitor.Od.Ἀλλ᾽ ἄγε τίς τοι ἕπεσθαι μετοιχομένη φάος οἴσει;

Παροίχομαι,prætereo: vnde παροιχόμενος, præteritus. Phocyl. Μή τε παροιχομένοισι κακοῖς τρύχου τεὸν ἦτορ Xe.παροιχομένων κακῶν αἴτιος. Reperitur & παρῴχηκα.Il.κ.Item παρῳχημένος. idem quod παροιχόμενος. Plut.in Camillo.

Περιοιχνέω,circumeo,in orbem obeo.Athen.l.9.

ΟΙ'Ω,siue οἴω,puto,existimo,arbitror.Il.τ. ἀλλά τιν οἴω Ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν.Hesiod. in Asp.ἀλλά μιν οἴω Φθέγξεσθαι.Il.α. νῶϊ ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω Ἂψ ἀπονοστήσειν. Interdum interseritur orationi pro ὡς οἴω.vt Od. π. ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτα γ᾽ οἴω Γνώσεαι. Interdum exp. suspicor, conijcio interdum & spero.Pro eodem dicitur & ὀΐω,apud Suid. ¶ Est etiam οἴω,fero, porto: in qua significat. licet inusitatum formae fut.οἴσω.Od υ. μεθ᾽ ὕδωρ Ἔρχεσθε κρήνηνδε καὶ οἴσετε θᾶσσον ἰοῦσαι.Od.χ. Οἶσε θέειον γρηῦ κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ.

¶*Deriuata ab Οἴω,puto.*

Οἴομαι,& apud poetas ὀΐομαι idem cum οἴω seu ὀΐω.Il.τ.Ἠδ᾽ ἔτι γὰρ Πηλῆα γ᾽ ὀΐομαι οὐκέτι πάμπαν Τεθνάμεν.Sic & Ody.ξ. & Il. δ. Aristot.rhet.2.ὁ γὰρ μηδὲν οἰόμενος, πάντας οἴεται ἀξίους εἶναι κακῶ. Plat.in apolog.οἰόμενοι βλάπτειν τι. Interdum οἴομαι dicitur pro ὡς οἴομαι:vt apud Plat.de rep.l.6. ὡς οἴει, ἀναγκάσεταί τι λύπης αὐτὸν μισεῖν;an non tandem, vt tu arbitraris,cogetur se odisse?Item suspicor, suspectum habeo. Il α. Δαιμονίη αἰεὶ μὲν ὀΐεαι,οὐδέ σε λήθω, semper me suspectũ habes.Od.κ. γόον δ᾽ ὠΐετο θυμός,exp. luctum ostendebat animus seu apparere faciebat. ¶Οἴεται etiam passiuè vsurpatur, pro videtur.Od.ρ.κ. ἄφρων ὁ ξεῖνος οἴεται,ὅσπερ ἂν ᾖ,non insipiens hospes videtur quisquis tandem sit.Sic & Odyss.τ.Fut. οἰήσομαι,& aor.1.ᾠήθην mutatur ab οἴομαι.

Οἶμαι,per contractionem dicitur pro οἴομαι. Plut.de solert. anim.πολλῶν οἶμαι δ᾽ ἐνθυμημάτων διαπρεπεῖς ὑμᾶς εἶναι. Frequentius ἀποστατικῶς ἐπεντίθεται,sicut & οἴω & οἴομαι.Luc.φιλόψευδ. οἶμαι,τὸ ἐπιχείρημα. Sic sæpe apud Plat, & Xen. interdum exp.nisi fallor,si bene memini:vt apud Luc.in Hermot.& Plut. Estque propriè vox eorum qui nihil asserere audent.

Οἴημα,τὸ,id quod opinatur:opinio animo concepta. Plerunque de arroganti & stulta opinione, quam aliquis de se concepit. Diog. Laert. τὰς μὲν κενὰς δόξας τὸ πνεῦμα διέγειν,τὰς δ᾽ ἀκενὰς τὸ οἴημα.

Οἰημάτιον,τὸ,arrogans opiniuncula quã quis de se concepit.

Οἰηματίας,ου, ὁ, qui arrogantem de se opinionem concepit, superbus & insolens.Suid.

Οἴησις,εως,ἡ,opinatio,opinio.Plato in Phæd. Ponitur & pro οἴημα,i.pro arroganti existimatione sui:apud Philon. de vita M. l.1.& Areop.

Οἰητής,οῦ,ὁ,opinator.

Composita.

Ἀνώϊστος,ὁ,ἡ,inopinatus,inopinus, eueniens præter expectationem. Il.φ.Item non suspectus.Herodot.

Ἀνωΐστως & ἀνωϊστί,inopinatò,insperatò,de improuiso.Apol. Arg.l.3.Od.δ.

Ἐγῷμαι,(comp.ex ἐγὼ & οἶμαι) ego arbitror,meo iudicio,Plat. de rep.l.2.Xen.

Καθοίομαι,exp.arroganter de me sentio.Abacuc.c.2.

Συνοίομαι,vnà puto,assentior,Pla.de rep.l.7.

Ὑπεροίομαι, nimis magnam de me concipio opinionem, nimium mihi arrogo.Hesych.

Ὑποίομαι,suspicor:apud eundem.

Ὄμοιος pro ὅμοιος,quomodo huc pertineat vide suo loco.

¶*Deriuata ab Οἴω,fero.*

Οἴομαι,vnde fut.οἰσθήσομαι,ferar.Aristotel.in phys. hinc & fut. med.οἴσομαι,ferar Xen.in Oecon.Et pro feram.Thuc.

Οἰστέος,ου,ὁ,ferendus.

Οἰστός,οῦ,ὁ,qui ferri potest,tolerabilis. ¶Item sagitta, iaculum.Il.α.ἐκ δ᾽ ἕλετο φαρέτρης πικρὸν οἰστόν.& sæpe alibi.vtitur & Luc. in Hermot.

Οἰστεύω,sagitta peto,vel ferio, iaculor, sagittam emitto,Il. μ.& Apoll.Arg.l.1.

Οἴστευμα,τὸ,sagitta,iaculũ,idem cum οἰστός.Plu.in Apophth. & φ.

Οἰστευτὴρ ἦρος,ὁ,sagittarius.

Διοϊστεύω,(comp.)sagittã mitto per,iaculo pertrãseo. Od. τ.

Οἶμος,Ἶσος,&c.quomodo huc pertineant,vide suis locis.

Composita quædam ex οἰστός,i.tolerabilis.cæterã vide in composit.ex Φέρω.

Δύσοιστος,quem difficulter ferre queas, ægrè tolerabilis.Suid. & Hesyc.

Δυσοίστως,ita vt vix feras.

Ὑποιστός,sufferendus:vel qui sufferri & tolerari potest. Hesych.

Decomp. Ἀνύποιστος,qui sufferri nequit,intolerabilis

Ἀνυποίστως,ita vt sufferri & tolerari non possit, intolerabiliter.Poll.

Ὄμοιος,vel ὅμοιος,quomodo huc pertineat vide suo loco.

ΟΙ'ΩΝΟ'Σ,οῦ,ὁ,auis, volucris,ales. Propriè dici putatur de maioribus auibus & carniuoris.Odyss.γ. τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν Κείμενον ἐν πεδίῳ Ibid. Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.Sic & Il χ.λ.θ.&c.& apud Plutar.in Rom. ¶Itẽ augurium,auspicium,omen.Od.α.οὔτ᾽ οἰωνῶν σάφα εἰδώς, nec auguriorum peritus Il.ν.Θαρσοῦντες οἰωνῷ.fiducia ex omine concepta.Sic & apud Xen pæd 8.& Plut.in probl. Rom Apud Eurip.in Phœn.Οἰωνὸν ἐθέμην καλλίνικα τὰ στέφη,exp. ominatus sum nos esse victuros.

Οἰωνικός,οῦ,ὁ,auguralis.Et οἰωνικὴ.sub.ἐπιστήμη, auguralis scientia augurum disciplina.

Οἰωνίζομαι,auguror.ominor Xen.Hell. 1. ὃ τινες οἰωνίζοντο ἀνεπιτήδειον εἶναι τῇ πόλει.Aristot.polit.5.c. 4.οἰωνίζεσθαι μέλλοι τι σύμπτωμα.

Οἰώνισμα,τὸ,auspiciũ,auguriũ,omẽ.Herodian l.1.Dion.l.37.

Οἰωνιστήριον,τό, vnde augurium aliquod accipimus: vel signum quale est omen. Xen.in apolog.Socr. Item locus in quo augures augurium agunt:auguraculum.

Οἰωνιστής,οῦ,ὁ,augur auspex.Hesych.Οἰωνιστικός ad augurem sed auspicem pertinens. Et ἡ οἰωνιστική,sub. ἐπιστήμη, auguralis scientia. Plut. de solert.anim.

Composita.

Δυσοιώνιστος,inauspicatus:qui sinistri auspicij est. Luc.Hermog.

Καλοιώνιστος,qui boni est augurij seu ominis. Aristoph.schol.

Καθοιωνίζομαι,augurium capio,auguror. Phalar.

Μετοιωνίζομαι,augurium muto: vel alijs auspicijs suscipio. Suid.

Ὀκέλλω,vide in Κέλλω. Ὅκα,in Ὅτι.

ΟΚΛΑΖΩ, in genua procumbo, flexis seu submissis genibus subsido:ingeniculo me. Luc.ὁ δὲ Θρᾷξ εἰς γόνυ ὀκλάσας ὑπέχεται τῇ σαρίσῃ τὴν ἐπέλασιν.Idẽ in Zeux.ὀκλαζόντι ἐοικεν Plut. in præcept.sanit.εἰ τοῖς ἵπποις ἐφάλλεσθαι μὲν οὐ δυνάμενοι, αὐτοὺς ἐκείνους ὀκλάζειν καὶ ὑποπίπτειν διδάσκουσι. Et cum accus. Xen. ὀκλάζει μὲν τὰ ὀπίσθια.Sic & apud Sophocl.in Oedip. Colon. βραχὺ σ᾽ ὀκλάσας,paulisper te inflectens. ¶Item metaph labasco & succumbo,titubo.Gregor.μήπω ὀκλάσῃς τὸν λογισμόν,ne titubes animo & mente.Exponitur etiam, impar sum incepto: deficio:apud Clement. Alexand. ψυχὴν ὀκλάζουσαν πρὸς ἀντίτερον φάρμακον.

Ὄκλασμα,τὸ, genuum flexus. Item saltationis quoddam genus; de quo Poll.l.4.c.14.

Ὄκλασις,εως,ἡ,genuũ flexus.seu curuatura.Erot. apud Hippocr.

Ὀκλαστί,flexis genibus:apud Suid.

Ὀκλὰξ & ὀκλαδὸν,idem.Luc.in Lexiph.Apoll.Arg.l.3.

Ὀκλαδίας,idem quod ὄκλασις.

Ὀκλαδίας, ου, ὁ, qui genua flectit & ea incuruans subsidit. ¶Ὀκλαδίας δίφρος,sella quæ complicari potest.Athen.li.12. Pausan.in Attic. pro quo absolutè ὀκλαδίας,apud Aristoph.in equit. Luc.in Lexiph.

Ὀκλαδιάω,genibus flexis subsido:idem cum ὀκλάζω.

Composita.

Ἐνοκλάζω,genibus inflexis & incuruatis subsido in: Philostr. (de cane ad epulantes intento) ὁ δὲ τοῖς ὀπισθίοις ἐνοκλάσας ἀνέχει τὴν δίφρον.

Μετοκλάζω,ingeniculo me, curuatis & flexis genibus subsido.Il. ν.Ἀλλὰ μετοκλάζει καὶ ἐπ᾽ ἀμφοτέρους πόδας ἵζει.

Παροκλάζω,idem.Hesych.

Συνοκλάζω,genibus flexis considο, genu succiduo me submitto. Basil. Homil.9.

ΟΚΝΟΣ,ου,ὁ,pigritia,ignauia,metus adeundi laboris.Il.ε.Οὔτε τί με δέος ἴσχει ἀκήριον,οὔτε τις ὄκνος. Il. κ. Οὔτ᾽ ἄκνῳ εἴκων οὔτ᾽ ἀφραδίῃσι νόοιο. Thuc.l.2.τοῖς ἄλλοις ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. Eust.pro metu vsurpari sæpissimè tradit. vt apud Soph.in Aiace. ὡς ἂν ἐξέστην ὄκνῳ, non consternarer metu. Sic apud eundem in Oedip. Colon. ¶ Est etiam species ardeæ:sic à pigritia dictæ, vt testatur Aristot.hist.anim.l.9.c.18.

Ὀκνεία,ἡ,pigrities,vel timor.Poll.

Ὀκνηρὸς,ου,ὁ,καὶ ἡ,piger,segnis,ignauus.Item timidus.

Ὀκνηρῶς,idem.Thuc.l.2. Herodian.l.8.

Ὀκνηρῶς,pigrè,segniter.Basil.ad Gregor.

Ὀκνηρία,pigritia.

Ὀκνέω siue ὀκνείω, (poeticè inserto ι,) piger & segnis sum,pigre

me laboris. Thuc. l. 1. ὁ δὲ τὴν οἰκουμένην ὀκνῶν τάχιστ' ἂν ἀφαιρεθείη τῆς ῥᾳστώνης τὸ τερπνὸν δι' ὅπερ ὀκνεῖ εἰ ἡσυχάζοι, exp. & pigror. Plut. in Pericle, ὤκνισε χαρίζεσθαι τοῖς πολλοῖς, pigrabatur multitudinis animos sibi demereri. Item vereor, non audeo, dubito. Il. ε. Ὀκνείω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν. Isocr. in Panath. ὀκνῶ εἰπεῖν. Dem. ὀκνῶ ὀνομάζειν piget nominare. Exponitur etiam, timeo, metuo: Soph. in Aiace, Μεμπτὸν ἄνδρα πρὸς φίλων ὀκνεῖς ἰδεῖν. Apud Dem. pro cor. οὐδ' ἕνα κίνδυνον ὀκνήσας ἴδιον, exp. nullum periculum suscipere detrectans. Item nequeo, non potis sum. Erot. in lex. Hippocr.

Ὀκνίομαι, vereor, timeo. Idem ibid.

Composita.

Ἄοκνος, ὁ καὶ ἡ, impiger, non segnis, promptus ad aliquid agendum. Hesiod. in Erg. Xen. pæd. 2. Exp. & intrepidus.

Ἀόκνως, impigrè non segniter. Plato de leg. l. 2.

Ἀοκνία ἡ, impigritas, alacritas.

Ἀποκνέω ῶ pigror, metu aliquo deterreor. Propriè per ignauiam aggredi recuso. Thuc. Μὴ ἀποκνήσωμεν τὸν κίνδυνον. Isocrat. de Pace, Οὐκ ἀποκνητέον ἀποφήνασθαι καὶ περὶ τούτων.

Ἀπόκνησις, detrectatio alicuius laboris aut officij, ex pigritia aut metu. Thuc. l. 1.

Δύσοκνος piger, segnis, qui aliquid aggredi metuit & semper (cunctatur.

Δυσόκνως, pigrè, segniter. Item ægrè, grauatim.

Κατοκνῶ pigror piget me. Isocr. ad Dem. Μὴ κατόκνει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι. Greg. Μὴ κατοκνήσῃς μηδ' ὁδοῦ μῆκος, μὴ μέτρα θαλάσσης ὥστε τυχεῖν τοῦ χαρίσματος. Item timeo, vereor grauor. Demost. Phil. 4. οὐ κατοκνήσω εἰπεῖν τἀληθῆ. Item nequeo, non possum. Erot. in lex. Hippocr.

Ὄκρις &c. vide in Ἄκρος.

ὈΚΡΙΒΑΣ, αντος, ὁ pulpitum. Plato in symp. ἀναβαίνοντος ἐπὶ τὸν ὀκρίβαντα μετὰ τῶν ὑποκριτῶν, ascendentis pulpitum cum histrionibus. * etymol. deducit παρὰ τὸ ἄκρον βαίνειν. ¶ Est etiã instrumentum pictorum, vt tradit poll. l. 7. c. 28. ¶ Nonnullis est etiam aries [illegible] ¶ Aliis scala, vtpote qua vtamur ad conscendenda loca præcipita. Suid.

ὈΚΤΩ, octo. Plut. τὰ ὀκτὼ πρῶτος κύβος ἀπὸ ἀρτίου τῆς δυάδος. Dicunt etiam ὁ ὀκτὼ ἀριθμός, numerus octonarius.

Ὀκτάκις octies.

Ὀκτακόσιοι octingenti. Thuc. & Demost.

Ὀκτάπλοος & ὀκταπλοῦς octuplex.

Ὀκταπλάσιος octuplus octuplicatus.

Ὄγδοος, ου, ὁ octauus & poeticè ὀγδόατος. Thuc. & Hesiod.

Ὀγδοαῖος παῖς, infans octo dierum. Plut.

Ὀγδοάς, άδος, ἡ, numerus octonarius. Plut. in Thes. & Greg.

Ὀγδοήκοντα & ὀγδώκοντα, octoginta. Il. β.

Ὀγδοηκοστός, octogesimus, seu octoagesimus. Thuc.

Ἐπόγδοος, seu ἐπόγδοος. (comp.) sesquioctau⁹. Plat. in Tim.

Ὄκχος &c. vide in Ὄχος, i. currus. Ὄκως in Ὅπως.

Ὀλαὶ in Οὐλός.

ὈΛΒΟΣ, ου, ὁ beatitudo, felicitas: seu fortunæ opes, diuitiæ. Od. δ. Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος ᾧ τε Κρονίων Ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε. Hesiod. in Theog. Τὸν δ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ οἱ ὄλβον ὄπασσε. Rursum, Il. π. Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι. Sic & Il. ω. & Od ξ. Vtitur & Xen. pæd. 1. & 4 * Scribit Eust. ὄλβον à quibusdam exponi, φρόνησιν, vnde ἄνολβος, pro ἀνόητος: alius verò dici παρὰ τὴν ἀγρῶν κλῆσιν παρὰ τὰς ὀλάς, i. κριθάς: vt sit ὄλβος ὁ περὶ τὰς ὀλὰς βίος. Vide & ὄλβιος quod sequitur.

Ὄλβιος, ὁ, beatus. Hesiod. in Theog. ὁ δ' ὄλβιος ὅν τινα Μοῦσαι φιλεῦνται. Item diues, locuples. Od σ. ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι. Theocr. idy 5 Ἐνόλβιοι ὄλβια πάντα. Hesyc. exp. ὁ διὰ τὸ ὄλβου βίου μακαριστὸς πλούσιος.

Ὀλβίζω beatum prædico seu iudico. Soph. in Oedip. tyran. Μηδέν' ὀλβίζειν πρὶν ἂν τέρμα τοῦ βίου περάσῃ μηδὲν ἀλγεινὸν παθών. Eurip in Helene, Ἀν' ὑπὸ λαμπάδων κέφοι Λευκίπποι ξυνομαίμονες ὤλβιζον τὸ πρόσθεν.

Composita.

Ἄνολβος, ου, ὁ καὶ ἡ pauper, infelix, miser. Hesych. Exponitur etiam stultus demens: apud Soph. in Aiace.

Ἀνόλβιος, idem.

Ἀνολβία ἡ miseria, infelicitas, vel inopia, Hesiod. in Erg.

Πανόλβιος, omni ex parte beatus, beatissimus. Theocr. idy. 15.

Πολύολβος, perbeatus, multum beatus: vel multum diues. Phoc.

Τρισόλβιος, terque quaterque beatus, beatissimus.

Ὑπέρολβος, perbeatus, vel prædiues, diues suprà quã dici possit.

Ὀλεθρος, ὀλετήρ &c. vide in Ὄλλυμι.

ὈΛΙΓΟΣ, ου, ὁ paucus. Il. α. ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν, parum animi inerat. Thuc. l. 1. ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν πορευόμενοι διὰ τῆς Λιβύης. Plat. in symp. ὀλίγοι ἔμφρονες πολλῶν ἀφρόνων φοβερώτεροι. In repub. ὀλίγοι dicuntur pauci quidam penes quos imperium est, Latinè optimates: vt apud Thuc. l. 8. οἱ δὲ ὀλίγοι ξυνιδόντες, τότε πλῆθος καὶ βουλόμενοι πολέμιον ἔχειν. Sæpe præpositionibus iungitur, subaudito nomine χρόνος, vel διαστήματος, vel ῥήματος: vt δι' ὀλίγου, & ἐξ ὀλίγου, breui temporis spatio, subitò, apud Thuc. l. 1. & 2. vel ex propinquo, apud eũdem l. 4. Apud Pet. 1. epist. c. 5. δι' ὀλίγων ἔγραψα scilicet ῥημάτων, paucis scripsi. Κατ' ὀλίγον, παρ' ὀλίγον, sensim, paulatim. Herodian. lib. 8. & Philo de mundo. ¶ Item paruus, exilis tenuis: vt homo ὀλίγος. Il. β. & ὀλίγη τράπεζα, Ody. υ. & ὀλίγῃ ὀπὶ, Odyss ξ. exili voce. ¶ Aduerbialiter interdum ponitur ὀλίγον, i. parum. Homer. & Aristoph. Item ferè, propemodum: vt apud Plut. in Publ. ὀλίγου συνεισέπεσαν τοὺς πολεμίους εἰς τὴν πόλιν. Pro quo & ὀλίγου apud Thuc. Et ὀλίγου δεῖ, apud Isocr. Demosth. &c. Sic ὀλίγῳ, paulo: vnde ὀλίγῳ πλεῦνες. Thuc. & ὀλίγῳ πλεῦνες, apud Herodot.

Superl. Ὀλίγιστος, paucissimus. Plato de rep l. 2. ὀλιγίστως συνιέναι ἀκούειν. Item minimus, perexiguus: vt ὀλίγιστον διάστημα. Aristot. probl.

Ὀλιγίστως, paucissimo numero. vel parcissimè.

Pro ὀλίγος dici ὀλίος, Tarentinorum dialecto annotat Etymolog. qui & hoc ἐν δούλοις Μελεάγρου, exemplum subiicit, Ὀλίοισιν ὑμῶν ἐμπέφυκ' εὐτυχία, addens Platonem comicum hanc vocem tanquam barbaram eludere.

Ὀλίγως, exiguo tempore, celeriter. Hippocr. l. 1. aphor.

Ὀλιγότης, ητος, ἡ, paucitas. Theophr.

Ὀλιγοστός, vnus è paucis. paucis comitatus, cum paucis. Plutar. in Anton. & in Cæsare. Itẽ breuissimus, pauxillus. Soph. in Antig.

Ὀλίγα, paululum, rarò.

Ὀλιγάκις, paucies rarò, non ita sæpe multumque: in epist. Philip. apud Demosth. & apud Aristot.

Ὀλιγαχόθεν, è paucis locis. Herodot.

Ὀλιγαχοῦ paucis in locis. Aristot. rhet. 3.

Ὀλιγόω ad paucos redigo, imminuo. Hesych.

Ὀλίζων, ονος, ὁ καὶ ἡ paruus: idem quod ὀλίγος. Nicand. in Ther. Μετ' ἀμφισβαίναν ὀλίζονα καὶ μινύθουσαν.

Ὀλιζότερος, minor: tanquam ab ὀλίζος, cuius neutrum ὀλίζον. Thessalis idem esse quod ὀλίγον tradit Eust. Oppian. l. 3 de venat. Nicand. in Ther.

Ὀλιζόω minorem reddo, minuo. Hesych.

Ὑπολίζων, (cõp.) aliquanto minor. Il. σ. λαοὶ δ' ὑπολίζονες (ἦσαν.

ὈΛΙΣΒΟΣ, ου, ὁ, penis coriaceus quo improbæ tribades libidinis pruritum excitabant. Aristoph. in concionant. οὐκ εἶδον οὐδ' ὄλισβον ὀκταδάκτυλον, ὃς ἂν ἡμῖν σκυτίνη 'πικουρία.

ὈΛΙΣΘΟΣ, ου, ὁ lapsus. casus, prolapsio: propriè dici putatur de lapsu qui in lubrico loco cõtingit. Luc. τὴν ψάμμον τὸν ὄλισθον ἀφαιρεῖσθαι. Interdum significat lubricitatem, apud eundẽ.

Ὀλισθέω, ῶ, labor, prolabor, cado Il. ψ. Ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων, βλάψεν γὰρ Ἀθήνη. Mosch. id. 2. ἐς' οὐδ' εἰ κάππεσ' ὀλισθών.

Ὀλίσθημα, τὸ. & ὀλίσθησις ἡ lapsus, &c. Plut.

Ὀλισθηρός, οῦ, ὁ, q. d. labilis, i. qui ad labendum procliuis est, seu lapsui obnoxius. Et metaph. procliuis ad rem aliquam seu vitiũ & facile in id prolabens. Interdum lubricus, in quo quis facilè labi potest: vt ὀλισθηρὸς τόπος, apud Plut. Sic & λεῖος & ὀλισθηρός, apud Luc. in Tim. & Hermot. copulãtur. Apud Antipar. in anthol Epig. l. 3 ὀλισθηρούς ποδάς, exp. ad lapsum procliues reddentes pedes.

Ὀλισθήεις, εντος ὁ idem quod ὀλισθηρός. in Epigr.

Ὀλισθαίνω idem quod ὀλισθῶ. Plato in Crat. ὀλισθαίνει μάλιστα ἐν τῷ λ ἡ γλῶττα. Plut. in probl. ὀλισθαινούσης γλώττης.

Composita.

Ἀπολισθέω ῶ, & ἀπολισθαίνω, delabor seu lapsante gressu (vt in loco lubrico) aberro ab eo quod petebam, ideoque etiam exp. non attingo, vel non adhæresco. In Epig. ἀπολισθηρὸν πόνημα.

Διολισθέω, siue διολισθαίνω labor per. Greg. Naz. ὑγρὰν φύσιν τῶν ὑδάτων διολισθαίνουσαν. Item dilabor seu elabor è manibus: Aristoph. in Nub. τοὺς χρήστας διολισθεῖν, creditoribus elabi.

Ἐνολισθαίνω labor seu lapso in.

Ἐξολισθέω seu ἐξολισθαίνω elabor, effugio euado. Item delabor, prolabor, incido. Herodian. ῥᾷστα γὰρ αἱ τῶν νέων ψυχαὶ εἰς ἡδονὰς ἐξολισθαίνουσι. Chrysost. μὴ πρὸς τὴν τῶν ἀλόγων ζώων δυσγένειαν ἐξολισθήσαιμεν.

Ἐπολισθέω seu ἐπολισθαίνω, illabor delabor, incido. in anth. Epigr. ἐπολισθήσω μείζοσιν ἀμπλακίαις.

Εὐόλισθος, lubricus. Alex. Aphr. probl. 1.

Καταλισθαίνω delabor, illãbor. Exponitur &, recido, deuenio. Suid.

Παρολισθέω & παρολισθαίνω, prolabor. Exponitur &, recido, deuenio, erro, lubricè in latus detorqueor. Luc. in Gallo. Diosc. l. 6. cap. 11.

Περιολισθέω, & περιολισθαίνω, q. d. circum delabor, seu circum decido, aut circumquaque.

Περιολίσθησις, vt περιολίσθησις τῶν γεωδῶν, terra circumquaque delapsa. Plut. in Camillo.

Συνολισθέω in vnum locum labor, confluo. Plut. in Pericle, ἐγκέφαλον ἐκ τοῦ παντὸς ἀγγείου συνωλισθηκότα, &c.

Ὀλκὸ, ὀλκός, &c. vide in Ἕλκω.

ΟΛΛΥΜΙ, siue ὀλλύω. (fut. ὀλέσω, aor. 1. ὤλεσα: præt.perf. ὤλεκα, & Att. ὀλώλεκα ab inusit. ὀλέω. Præt. med. ὄλα, & Att. ὄλωλα: f. 2. ὀλῶ, aor. 2. med ὠλόμην, ab inusit. ὄλλω) perdo, amitto. Od. ι. φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους. Il. ε. Παῖδ' ὀλέσαι τ' ἄριστον. ¶ Itē perdo, i. perniciē infero, perimo, occido. Il. ϑ. Ὀλλῦσαι Τρῶας τοῖσιν κοτέων αἰνὸν ἔθηκε. Od. ε. Ἤ τοι ἐμὴν ἀρετὴν εἶδός τε δέμας τε ὤλεσαν ἀθάνατοι. Eurip. in Hec. Θρήκην ὤλεσε ξένος.

Ὄλλυμαι, perdor, pereo. Od. α. σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. Il. ζ. οὐ κλέος ὕποτ' ὀλεῖται. Item intermor. Il. χ. Υἱάς τ' ὀλλυμένους ἑλκηθείσας τε θύγατρας. Il. δ. Δὴ τότ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων. Sic & Od. ι. & Il. ε.

Ὀλετὴρ, ῆρος, ὁ, perditor, interemptor, seu interfector. Il. σ.

Ὀλέτειρα, ἡ, perditrix, interfectrix, quæ perniciem & exitium affert. Laert. Hom. in batrachom.

Ὄλεθρος, ὁ, perditio, pernicies, exitium, mors. Il. χ. Odyss. δ. γ. Thuc. l. 7. Sic dicitur etiam homo perniciosus, exitialis. Dem. in Mid. pro coron. Luc. de salt. (epist. 7.

Ὀλέθριος, ὁ, καὶ ἡ, exitialis, perniciosus, lethalis. Il. τ. Plato

Ὀλοθρεύω, perdo, euerto, perniciem & exitium affero: pro ὀλεθρεύω. Greg. οὐδ' ὁ φθάνει τ' ὀλοθρεύοντα. Heb. 11. ἵνα μὴ ὁ ὀλοθρεύων τὰ πρωτότοκα θίγῃ αὐτῶν.

Ὀλόθρευσις, perniciei illatio, occisio.

Ὀλοθρευτὴς, οῦ, ὁ, qui exitium affert, qui perimit, exterminator. 1. ep. ad Cor. cap. 10.

Ὀλέκω perdo, i. exitium affero, perimo. Il. ε. Οὓς ἑτάρους ὀλέκοντα. Il. σ. οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσι.

Ὀλέκομαι, pereo, intereo, morior. Il. α. ὀλέκοντο δὲ λαοί.

Ὀλέσκω idem cum ὀλέκω: Il. τ. Ἀργείους ὀλέσκειν ἐπὶ νηυσὶν ... pro ὀλέκειν, pleonasmo τ σ teste Eust.

Ὀλοὸς, ὁ, ὁ, perniciosus, exitialis, noxius. Il. π. γ. Od. δ. &c.

Ὀλώϊος & ὀλοίιος idem. Hesiod. in Theog. Greg.

Καλλιολὸς (comp.) vocatur nox tenebricosa, apud Apol. Rhod. Arg. lib. 4 ... τὸ ὀλοὸν, vt vult eius schol. vel ... τὸ αὐτοῦ ὅλου εἶναι vt est apud Etym. vide & in comp. ex Ἕλλω.

Οὐλοὸς, idem quod ὀλοός. Nic. in Ther. Αἰγύπτιοι ὀλοὸς ἄρ.

Οὖλος, itidem pro ὀλοός. Il. β. & φ. Οὔλιος & οὐλόμενος, idem. Il. λ. & apud Hesyc.

Οὐλόμενος, pro eodem (fictum ex aor. 2 ὀλόμενος, interposito υ metri causa) Il. α. Od. ι. & κ.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀπόλλυμι siue ἀπολλύω, idem quod ὄλλυμι, perdo. Plato in Minoë. τὸ μὲν σώζει τὰς πόλεις καὶ τἄλλα πάντα, τὸ δὲ ἀπόλλυσι καὶ ἀνατρέπει. Aristoph. in Nub. ὦ Παλλὰς, ὥς μ' ἀπώλεσας. Il. α. καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσαν. Aristoph. in Nub. ἀπολεῖν με φησὶ καὶ ξολεῖν. Item amitto. Chrysost. ἀπώλεσε τὰ χρήματα. Od. β. ... ἐσθλὸν ἀπώλεσα. Od. δ. Πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα. Odys. δ. ἀπώλεσα εἶπεν.

Ἀπόλλυμαι, (pas. fut. ἀπολοῦμαι, aor. 2 ἀπωλόμην. præt. med. ἀπόλωλα. ab inusit. ἀπόλλομαι) perdor, pereo. Od. η. Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται. Aristoph. in Pluto, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενοι τὶ λοιδορεῖ. Eur. in Hecub. Ἀπωλόμην δύστηνος, perij infelix seu perdita sum. Od. α. Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος. Aristoph. in Nub. Ἀπολώλας αὐτίκα γὰρ λέγειν. Ἀπόλωλα signi ficat etiam amissus sum. Il. ο. νεῖκος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.

Ἀπολέσκω, poet. dicit pro ἀπόλλυμι. Ἀπολέσκομαι pro ἀπόλλυμαι. Od. λ. ὥσπερ ἀπολέσκετ' ἀναβροχέν.

Ἀπώλεια, ἡ, perditio, amissio: frequens in nouo Testa. vt Mat. 7. Marci 17. &c.

Dec. Ἀνταπόλλυμι vicissim perdo, vicissim perimo & interficio. Eurip. in Ione. Οὐ χρὴ μ' ἐλθεῖν κλεινοὺς ἀνταπολλύναι. Ἀνταπόλλυμαι, vicissim pereo. Idem in Iphig Taur.

Διαπόλλυμι, perdo seu interimo.

Ἐξαπόλλυμι seu ἐξαπολλύω, funditus perdo. Eur. in Herac. Ὅς καὶ παρ' ᾅδου ζῶντα νιν καλήγαγες Ὕδρας, λέοντάς τ' ἐξαπολλύναι λέγων Ἐπεμψας; Ἐξαπόλλυμαι, prorsus pereo, depereo.

Παραπόλλυμι, malè perdo, pessundo contra meritum seu debitum. Παραπόλλυμαι, malè pereo, immeritò & indignè pereo. Luc. in Anachars. Συμπαραπόλλυμαι, simul pereo. Dem. Xen. in apol. Socr.

Προαπόλλυμι, perdo antè. Προαπόλλυμαι, pereo antè.

Προσαπολλύω, siue προσαπόλλυμι, præterea perdo.

Συναπόλλυμαι, simul pereo.

Διολλύω siue διόλλυμι, disperdo. Eur. in Hellen. Τάδε καὶ σὲ διώλεσε, μυρίας τε Χαλκεόπλων Δαναῶν.

Διόλλυμαι, dispereo. Plato de rep. lib. 2. ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε δῆλον, ὡς ἐάν τις τινὸς παρῇ ἔργου καιρὸν διόλλυται. Soph. διόλλυμαι πρὸς Ἀτρειδῶν ab Atridis intermor. Eur. in Hippol. Τροφὲ διολεῖ οὐχ ἑκάστα μηχανάς.

Ἐξολλύω, funditus perdo & extinguo, prorsus euerto. Aristoph. in Plut. Τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς. Ibidem, ἀλλά σε γ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσει.

Ἐξώλης, εος, ὁ καὶ ἡ, planè perditus. Aristop. ἐξώλης ἀπόλοιο. Itē perditus, deploratus: vel exitialis, noxius. Idem in Pluto.

Ἐξώλεια, ἡ, internecio, exitium. (extermino. Act. 3.

Ἐξολοθρεύω, funditus perdo & euerto, penitus extinguo:

Ἐξολόθρευμα, τό, internecio.

Ἐξολόθρευσις, ἡ, perditio, occisio, exterminatio.

Ἐξολοθρευτὴς, qui penitus aliquem perdit & extinguit.

Προόλλυμι, ante perdo.

Προώλης, qui ante tempus periit, qui prematuro exitio periit. Exponitur &, ante tempus perdendus.

Composita sine præpositione: ac primùm in ολέτης aut ολέτωρ desinentia.

Αἰνολέτης, ου, ὁ, horrendum in modum perdens: vel graue exitium inferens. Orph. in Argon.

Γιγαντολέτης, ου, ὁ, & γιγαντολέτωρ, ορος, ὁ, Iupiter dicitur quod perdiderit & extinxerit gigantes.

Γιγαντολέτις, ιδος, ἡ, Minerua vocatur, gigantum perditrix quod Ioui in delendis gigantibus opem tulerit. Dicitur & γιγαντολέτειρα. Suid.

Δρακοντολέτης, draconis interfector: Epithetum Apollinis.

Ἰνδολέτης, ου, ὁ, Indorum perditor, qui Indis cladem intulit: Epith. Bacchi Indiæ domitoris. in Epigr.

Μυσταπολέτης, cantus & musicorum modulorum deperditor. Athen. l. 10.

Παιδολέτωρ, pueros occidens. Eurip. in Medea.

Πανολέτωρ, exitium omnib. adferens, omnia perdens & labefactans.

Τειχολέτης, muris exitium afferens, i. murorum destructor.

Τεκνολέτειρα, ἡ, quæ liberos suos perdidit: seu quæ liberos suos amisit.

Composita ex ὄλεθρος.

Ἀνθρωπόλεθρος, hominum pernicies, hominibus exitium & perniciem afferens. Suid.

Ἀνώλεθρος, interitus expers, interitui non obnoxius. Reperitur & ἀνόλεθρος pro eodem. Il. ν.

Δυσώλεθρος, qui difficulter interit. Exponitur &, ægrè moriens & tabescens. Theophr. hist. pl. l. 3.

Πανώλεθρος, siue πανόλεθρος, planè perditus, vel prorsus exitialis & perniciosus. Soph. & Eurip. in Electris.

Πανωλέθρως, cum internecione, cum vniuersali exitio.

Πανωλεθρία, ἡ, internecio, exitium quo res aliqua prorsus perit. Herodot. Thuc. l. 7.

Ψυχόλεθρος, ου, ὁ, pernicies & exitium animarum: animis perniciem & exitium afferens. Hesych. & Suid.

Composita habentia ω ante λ itidem sine præpos.

Ἀνεμώλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ventosus, vanus, inanis, q. d. qui vento rapitur & ita perditur. Il. ε. Od. δ. & λ. Etymologus tamen compositū esse negat.

Βρειώλη, ab Aristophane in Vesp. vocatur ἐρείων ἀπωλεία, lanarū iactura. Item impetuosus ventus & præceps seu turbo: apud eundem in equitib. in qua significatione Etym. deducit ab ἐρι intensiua particula & verbo ἄω, spiro.

Πανώλης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui prorsus perit: vel omnino exitiabilis. Hesych.

Πανώλεια, idem cum Πανωλεθρία.

Πανώλιος, Hes. est ἐξώλης, vel potius ὁ πάντας ἐξώλης.

Πειώλης significat ... catamithum, pathicum, quasi ... ἀπολλύμενος, ex πέος & ὄλλω. Ionicè inserto ι pro πεώλης.

Τεχξώλης, exitio dignissimus, perditissimus. Eustat.

ΟΛΜΟΣ, ου, ὁ, mortarium. Il. λ. ... ὡς τε τὸν ὄλμον ... ὅμιλον. Hesiod. in Erg. Ὅλμον μὲν τρίποδα ... mortarium cædere tripedaneum, pistillum verò tricubitale. ... ὅλλειν καὶ μεσουμένον ἐν αὐτῷ ... Eust. ¶ Est & poculi genus apud Athen. lib. 11. ¶ Item pro tripode Apollinis sumitur, vnde prouerbium ἐν ὄλμῳ εὐνάσω. ¶ Item totum illud quod accrescit vsque ad coxendicem, i. truncus corporis.

Ὁλμὸς, idem quod ὅλμος, mortarium. Suid. & schol. Aristoph.

Ὁλμίσκος, mortariolum. Poll. ὁλμίσκους vocari scribit cauitates dentium molarium.

Composita.

Ἔνολμος, ου, ἡ, dicitur esse diuinus vates apud Apollon. Sophocles Apollinem ita cognominauit, quòd in ὅλμῳ sciscitantibus responsa daret.

Ὑφόλμιον, ου, τό, quod mortario supponitur, quod sustinet mortarium.

ΟΛΟΘΟΥΡΙΟΝ, Hesychio species marinorum piscium. Arist. hist. anim. lib. 4. dicit holothuria parum à spongiis differre. Vide & Plin. lib. 9. c. 47.

Ὀλοθρεύω, &c. vide in Ὄλλυμι.

ΟΛΟΚΩΝΙΤΙΣ, olus quoddam syluestre. Hippocr. γυναικείων, lib. 1.

ΟΛΟΛΥΖΩ vlulo cum alto clamore ploro & eiulo. Od. δ. Ὡς εἰποῦσ' ὀλόλυξε. Et Od. γ. αἱ δ' ὀλόλυξαν θυγατέρες τε νυοί τε καὶ αἰδοίη παράκοιτις. Dem. pro cor. μὴ γὰρ οἴεσθ' αὐτὸν φθέγξασθαι μὲν ὑπὲρ μέγα, ὀλολύξειν δ' οὐχ ὑπερλαμπρόν. i. vocife-

Isocr. Item æquabiliter fio. Xen. καὶ ὁμαλιεῖται ὁ ἀλεκτός.

Ὁμαλισμός, ὁ, complanatio, leuigatio. Item æquatio, ipsa actio reddendi æqualem seu æquabilem. Exponitur etiam, æquabilis dictionis alicuius pronuntiatio, qua nec attollitur syllaba nec deprimitur: schol. Aristoph.

Ἀγχώμαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (pro ἄγχι ὁμαλός) propemodum æqualis, fermè æqualis. Plut. in Cæsare. Exponitur & simpliciter æqualis vt ἀγχώμαλος νίκη, apud Thuc. l. 4. & Plut. in Oth. ¶ Ponitur etiam aduerbialiter in neut. pl. apud Luc. in Hermot.

Ἀγχωμάλως, propemodum æqualiter, seu ex æquo.

Ἀνώμαλος & ἀνωμαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, non planus, salebrosus, confragosus. Demetr. Phal. & Alex. Aphr. Item inæqualis, non æquabilis. Theophr. de cau. pl. l. 3.

Ἀνωμάλως, salebrosè. item inæqualiter, inæquabiliter. Isoc.

Ἀνωμαλία, ἡ, q. d. salebrositas. Item inæquabilitas, inæquabilitas. Theophr. de cau. pl. l. 6. ¶ Exponitur &, inconstantia apud Plut.

Ἀνωμάλωσις, ἡ, vt apud Arist. ἡ τῶν ὑσιῶν ἀνωμάλωσις, bonorum inæquabilis distributio seu partitio.

Διομαλίζω, & διομαλύνω, complano, læuigo. item æqualem seu æquabilem reddo.

Ἐξομαλίζω idem quod ὁμαλίζω, complano, læuigo. Significat etiam manu permulceo, apud Synes.

Καθομαλίζω, exæquo, complano. Et metaph. à ferocia in mansuetudinem redigo. Plut. in Cæs.

Προομαλύνω, antè complano, antè læuigo. Greg.

ὉΜΑΡΤΗ, idem quod ὁμοῦ, simul vnà: (*ab ὁμοῦ καὶ ἀρηρότως, aut ὁμοῦ καὶ ἠρτημένως de iis quæ serie quadam continua se sequuntur) Il. σ. τοὶ δ' ἠιάσσοντες ὁμαρτῇ Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. Il. ε. καὶ τὴν μὲν ὁμαρτῇ ὁ κρατερὸς μακρὰ ἐκ χειρῶν ἤιξεν.

Ὁμαρτέω, ῶ, sequor, eo vnà cum Il. ω. Ἐνδυκέως ἐν νηὶ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων. Il. ν. Τὼ δ' ἄρ ὁμαρτήτην, insecuti sunt: per syncopen pro ὁμαρτησάτην.

Ὁμαρτήδην, vnà, simul, seu vna serie.

Composita.

Ἐφομαρτέω, ῶ insequor. Il. ν. Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον.

Παρομαρτέω, comitor assector: interdum etiam assequor.

Συμπαρομαρτέω. (decomp.) idem. Luc. in somn.

Συνομαρτέω, sequor, comitor. Hesych.

ὈΜΒΡΟΣ, ου, ὁ, imber, pluuia. Hesiod. in Erg. μηδέ σε λήθοι Μήτ' ἔαρ γινόμενον πολιόν, μήτ' ὥριος ὄμβρος. Herodian. l. 8. ὄμβροι τε καὶ ἥλιοι διεδέχοντο. *quasi ὁμόρρος ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ῥεῖν.

Ὀμβρέω, ῶ, pluo. Hesiod. in Erg. μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντος Ζηνὸς ἐρισθενέος. Et cum accus. apud Philon. de vita M. l. 2. αἰθέρ' οὐ φλόγα αἰθέριον ὀμβρήσειν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ.

Ὄμβρημα, τὸ, quod pluit, pluuia.

Ὀμβρήεις seu ὀμβρηρός, οῦ, ὁ, pluuiosus Hesiod. in Erg.

Ὄμβριος, ου, ὁ καὶ ἡ, pluuiosus, pluuialis. ὑδρόμβριον νέφος, apud Aristoph. (pl. l. 6. c. 4.

Ὀμβρεία, ας, ἡ, pluuia quædam nimbosa, nimbus. Theop. de caus.

Ὀμβρίζω, imbre rigo, imbre madefacio seu humecto, item simpl. madefacio, humecto. in Epigr.

Ὀμβριμος, vel ὄβριμος, impetuosus, vel vehemens. item validus grauis, interdum & potens. seu præpotens. Hesiod. in Erg. & apud Hom. Vide in comp. ex Βριάω.

Composita.

Ἄνομβρος, ου, ὁ καὶ ἡ, imbre carens, seu imbribus aut pluuia.

Ἀνομβρία, imbris seu pluuiæ penuria.

Ἀνομβρέω, ῶ, pluo. pluendo emitto. Philo de vita M. l. 1. καθάπερ ἀπό τινος πηγῆς ἀνομβροῦσης. Item emitto seu effundo tanquã pluuiam: Ecclesiast. c. 16. ἀνομβρήσαι παροιμίας ἀκριβεῖς.

Ἀνομβρήεις, εντος, ὁ, pluuius, pluuiosus. Nic. in Ther.

Δίομβρος, imbre madidus, seu madidus, Arist. in probl.

Ἐξομβρέω idem quod ἀνομβρέω.

Ἔπομβρος, imbrem habens seu pluuiam, aut imbre abundans. Theoph. l. 8. Pro eodem legitur etiam ἐπόμβριος, apud eundẽ.

Ἐπομβρία, ας, ἡ imbris copia, seu imbrium. Aristop. in Nub. Item humiditas Hippocr. in aphor. [bribus rigor. Epig. l. 1.

Ἐπομβρέω, imbre seu imbrib. rigo, irrigo, Ἐπομβροῦμαι im-

Ἐπόμβρησις, irrigatio quæ fit imbre.

Κάτομβρος, imbre madens. Theophr. de cau. pl. l. 3. Exponitur & simpl. humidus, apud Theophr. de cau. pl. l. 3.

Κατομβρέω, imbre madefacio, rigo, aut humecto. item simpl. madefacio, Κατομβροῦμαι, imbre madefio. in Epigr.

Ὕπομβρος, cui subest humiditas ex imbre. item general. subtus humidus. Gal. apud Hippocr. [Epigr.

Φιλόμβριος, pro φίλομβρος, pluuiæ cupid᷈: vt φιλόμβριος τέττιξ

ὍΜΗΡΟΣ, ου, ὁ, obses. Thuc. l. 7. ἄνδρας δ' ὥσπερ Ἀθηναίων ὁμήρους ἵνα κατὰ τάλαντον. Xen. Hell. 6. Τοὺς δὲ ἑαυτῶν παῖδας ἔδωκαν ὁμήρους. Τὸ ὅμηρον pignus quod est velut loco obsidis. Polyb. l. 3. ἔλαβε παρὰ τούτων ὁμήρους τοὺς υἱεῖς τῶν ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν. Maccab. c. 1. (de Antiocho) ὡς ὅμηρα ἐν τῇ Ῥώμῃ. *Scholiast. Thuc. ait deriuari παρὰ τὸ ὁμοῦ εἴργειν. At Eust. deriuat παρὰ τὸ ὁμοῦ καὶ τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω: quòd obsides concordiæ causa sint inter eos qui dissident. Theopompus verò apud Harpocrationem dicit ὁμηρεῖν Achæis significasse ἀκολουθεῖν. vnde ὁμήρους appellatos fuisse τοὺς ἐπ' ἀκολουθίᾳ τῆς ὁμολογουμένων διδομένους. ¶ Ὅμηρος est etiam nomen celeberrimi illius poetæ Homeri: vnde ὁμηρικός, ὁμηρίζω, ὁμηρίδης, &c.

Ὁμηρεύω, sum obses. Herod. l. 3. τούς τε παῖδας ὁμηρεύειν εἰς ἀσφάλειαν πίστεως ἔδωκεν. Athen. Ἀντίοχος ὁ ὁμηρεύσας παρὰ Ῥωμαίοις.

Ὁμηρεία, ἡ, obsidium: item pignus quod datur in obsidium. Thuc. lib. 8.

Ὁμήρευμα, τὸ, pignus quòd datur in obsidium. Plut. in Ro. Exponitur etiam, obses.

Ὁμηρέω f. ήσω, in vnum conuenio, occurro, obuius fio. Item comitor. Od. π. Ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ὠκύς. Eust. à nomine ὅμηρος fieri scribit: vel deductum esse ἐκ τῆς ὁμοῦ ἁρμοζόντων ἢ συναρηρότων. Apud Hesio. in Theog. φωνῇ ὁμηρεῦσαι exp. voce concordantes. Item ὁμοῦ εἴρουσαι, vel ὁμοῦ τῇ φωνῇ λέγουσαι.

Ἐξομηρεύω (comp.) obsides posco & exigo, acceptisque corporibus fidem obstringo. Plu. in Sertor. ἐξωμηρεύσατο τοὺς παῖδας Metaph. apud Aristot. in œcon. δεῖ δὲ καὶ τοὺς δούλους ἐξομηρεύειν ταῖς τεκνοποιίαις pignorum charitate obstringere. Item obsidibus datis emercor & assequor. Strabo l. 6. ἐξομηρευσάμενος θεραπευτικῶς τὴν φιλίαν.

Ἐξομήρευσις, illa actio poscendi obsides: vel obstringendi aliquem tanquam obsidibus datis: aut emerendi seu assequendi aliquid datis obsidibus. Plut.

ὍΜΙΛΟΣ, ου, ὁ, cœtus, turba, multitudo. Od. α. Τίς δαίς, τίς δ' ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο; Il. ω. κλαίων δ' ἀμφίστατ' ὅμιλος. Sæpe dicitur de multitudine militum, seu agmine aut, turma: vt Il. λ. Ἀλλ' ἰέμην καθ' ὅμιλον. Et Il. ν. τὸ δ' ὕστατον εὗρεν ὅμιλον Ἑστεῶτ. Sic & Il. υ. & alibi apud Hom. itémque apud Herodot. in Polymn. & Thuc. l. 2. & 4. *Orion apud Etym. scribit, quum de bello dicitur, deriuari παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰς ἴλας βάλλειν, i. τὰς συστροφάς: at verò quum dicitur ἐπὶ τῆς ἀναστροφῆς τοῦ ὄχλου, deriuari παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι.

Ὁμιλαδόν, vel ὁμιληδόν, turmatim, cateruatim, facto agmine. Il. μ. & apud Hesiod.

Ὁμιλία, ἡ, q. d. ipsa actio versandi in cœtu hominum: congressus, conuersatio, consuetudo. Plato in sympos. Philo de vita M. l. 1. Et peculiariter, pro colloquio: apud Plut. in sympos. & Synes. Item pro consuetudine quæ est præceptori cum discipulo in eo docendo: & pro ipsa docendi actione, apud Xen. Dicitur & specialiter de consuetudine mariti cum vxore, i. concubitu: apud Arist. de gener. anim. & Luc. ¶ Item ὁμιλία, seu ὅμιλος certa multitudo. Herodot. in Thal.

Ὁμιλέω, ῶ, f. ήσω, in cœtu aliquorum versor. Et generaliter, conuersor, commercium habeo cum. Il. α. Καὶ ἀρείοσιν ἠέ περ ὑμῖν Ἀνδράσιν ὡμίλησα. Theogn. in gnom. Τοῖσι δὲ μὴ θῶν ἀγαθοῖσιν ὁμίλει. Isocr. οὕτως ὁμίλει τῶν πόλεων πρὸς τὰς ἥττους. Cum datiuo rei exp. versor: vt ὁμιλεῖν τοῖς πράγμασιν, versari in rebus. Synes. ep. 105. Sic ὁμιλεῖν τῇ φιλοσοφίᾳ apud Plat. de rep. l. 6. Item ὁμιλέω, consuetudinem habeo, conssuetudine de concubitu: Luc. ἐγὼ δὲ οἶμαι ταῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπωτέρως εἶναι ὁπόσαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί.

Ὁμίλημα, τὸ officiũ cõgressus, seu cõgressus officiosus. Pa.

Ὁμιλητής, οῦ, ὁ, qui conuersari solet & cui frequens est consuetudo cum aliquo. Peculiariter, pro discipulo, apud Xen.

Ὁμιλητικός, qui dexteritate quadam in conuersatione vtitur qui bene scit conuersari. Isocr. ad Demon.

Composita.

Ἀνθομιλέω, ῶ, vicissim conuersor. Hippocr. epist. ad Demag.

Ἀνομίλητος, ὁ καὶ ἡ, à mutua vitæ consuetudine alienus: item insociabilis qui commerciũ non habet. Plato in ep. ad Dion. propinq.

Δυσόμιλος, cum quo consuetudinem habere & colloqui difficulter possumus, ægrè affabilis. Plut. in Demetr.

Ἐνομιλέω, ῶ, sum in consuetudine alicuius, conuersor. Philo, μήπω ταῖς τῆς ἐγχωρίων ἐνομιλήσας ἤθεσι.

Ἐξόμιλος, alienus seu abhorrens à cõsuetudine. Soph. in Trach.

Ἐξομιλέω, ῶ consuetudinem habeo.

Εὐόμιλος, ου, ὁ καὶ ἡ qui bene & cum dexteritate quadam scit conuersari: idem quod ὁμιλητικός.

Καθομιλέω, ῶ, consuetudinem habeo seu commerciũ. Apud schol. Aristoph. καθομιλεῖν τοῖς καιροῖς, exp. inseruiens tempori. Item alloquor in congressum & colloquium alicuius venio. Aristot. poi. 5. τοὺς μὲν γνωρίμους καθομιλεῖν, τοὺς δὲ πολλοὺς δημαγωγεῖν. Sic apud Appian. bell. ciuil. l. 5. & Athen. l. 12.

Καθομιλέομαι, vide apud Diog. l. 6. ἀφ' οὗ ὡς γέλως καθωμίληται exp. in prouerbij consuetudinem abijt. (θ' ὁμίλεον

Μεθομιλέω, idẽ quod simplex ὁμιλέω. Il. α. Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ με-

Προσομιλία conuersatio, congressus item sermocinatio & colloquium. Et contractus apud Alex. Aphr.

Ἐπομόργνυμι vel ἐπομόργνυμαι, imprimo, inuro, Greg. in carm.
Προσομόργνυμι, vel προσομόργνυμαι, imprimo, inuro: itē abstergo

ὉΜΟ'Σ, ῦ, ὁ, similis, par. Iliad. ω. Εἰ δὴ ὁμὴν Ἀχιλῆϊ καὶ Ἕκτορι θήσετε τιμήν. Od. ρ. ὁμὴν δ' αὐτὸς ἔγωγε μεθ' οἴζυν. Interdum significat idem, ὁ αὐτὸς: vt ὁμὸν λέχος. Id. θ. & apud Hesiod. in Theog. & ὁμὸν εἶκος. Il. ν. Ὁμὸν, aduerbialiter acceptum exp. similiter, simili vel eodem modo, item vnà, simul.

Ὁμόω, vnio, in vnum idémque coire facio: vnde ὁμωθῆναι φιλότητι, coire apud Hom. Il. ξ. (Pand.

Ὁμαδὸς, ὁ, omnes simul, seu vniuersitas. item multitudo: in

Ὅμαδος, ου, ὁ, multitudo. Plato de rep. l. 2. item tumultus & strepitus quem multitudo concitat. Il. π. ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη. Sic & Il. μ. & Il. π. & alibi apud Hom. Sunt tamen qui compositum existiment ex ὁμοῦ & αὐδὴ, sicut & Eust. Il. ψ. & alibi accipi annotat.

Ὁμαδὸν, summatim.

Ὁμαδίζω, in vnum cogo & coaceruo. Hes.

Ὁμαδέω, tumultuor. Propriè de multitudine quæ in vnum eundémque locum collecta, colloquendo strepitum quendam & tumultum excitat. Od. α. Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα. Ap. Arg. l. 22. οἱ δ' ὁμάδησαν Θεσσαλίοις ἐπέεσσι.

Ὁμῶς similiter, æquè, pariter. Il. κ. Od. θ. Interdum cum dat. exp. æquè ac, perinde ac: vt Il. ι. ὁμῶς αἰδάο πύλῃσι. ¶ At ὅμως, tamen, plerunque ei annectitur δέ: vt apud Dem. pro cor. ὅμως δὲ φράσω πρὸς ὑμᾶς. Sic & apud Plat. Isocr. &c. Dicitur etiam ὅμως δ' οὖν ὅμως μὴν τοι. ὅμως μέντοι, itidem pro tamen, seu attamen. Et ὅμως καὶ, tametsi, ὅμως μὴν, cæterum tamen.

Ὁμοῦ, vnà, simul, eodem in loco. Xen. pæ. 6 ὁμοῦ γίγνοντες ἀλλήλων. Et cum dat. vna cum. Od. ο Τῷ ὁμοῦ ἐξετράφην. Soph. in Aiace, θεοῖς ὁμοῦ, diis iuuantibus, item propè. Atticè: vt annotat scho. Aristoph. in Equit. Sic apud Soph. in Aiace ὁμοῦ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμοῦ Δάμαρτα τὴν Κρέοντος. item propè. i. fermè, ferè, circiter. Dion. Halic. l. 5. Eust. in aduerbium transiisse tradit ex genitiuo ὁμοῦ. vt αὐτοῦ: dici enim ὁμοῦ pro ἐπὶ ὁμοῦ τόπου, sicut αὐτοῦ pro ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου.

Ὁμόσε, eundem in locum, eodem. Il. μ. Thu. l. 4. & apud Xē.

Ὁμόθεν, ex eodem loco Eurip. & Hesiod. in Erg. Exp. etiam, ex propinquo, apud Xen. pæd. 1. Hinc comp. ἐξομόθεν, pro eodem Od. ε.

Ὅμοιος siue ὁμοῖος, ου, ὁ, similis. Xen. Hell. 3. ὅμοιόν τινα Θρασυδαίῳ ἀποτείναντες μάλα Θρασυδαῖον ἀποκτεῖναι. Luc. de hist. scrib. ὅμοια τὰ παίγνια καὶ ὁμόχροα εἶναι. Interdum exp. par, æqualis: vt Odys. ρ. Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Sic Plato in sympos. ὁ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει ὡς ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει. Sic & eth. 3. c. 1. Exponitur etiam sicut ὁμός. Idem. Il. σ. Ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι. Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, eandem terram. item fui similis. Thuc ὅμοιός εἰμι πρὸς τοὺς αὐτοὺς κινδύνους. Sic & apud Hesiod. in Erg. ¶ Item ὅμοια esse alicui dicuntur quæ expediunt & conducunt: vt apud Soph. in Aiace, Ἦ πάνθ' ὅμοια πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ ποιεῖ. Ὅμοιον substantiuè aliquando vsurpatur pro similitudo. vt apud Plat. in Timæo. Est etiam figuræ nomen: de qua Iul. Rufin. Ponitur & aduerbialiter, pro ὁμοίως, vt apud Theoc. id. 8. αἴπερ ὁμοῖον Μουσικὸν οἱ Δάφνις παίσειν ἀνδρείως.

Ὁμοίως, similiter, simili modo, perinde. Plato, Xen. Isocr. &c.

Ὁμοιότης, ητος, ἡ, similitudo Plat. Aristot. &c.

Ὁμοιόω, ῶ, assimulo similem efficio. Isocr. in Euagr. τὰς μὲν πεπλασμένας καὶ γεγραμμένας εἰκόνας ἂν τὴν τοῦ σώματος φύσιν ὁμοιώσαις. Itē comparo, exæquo, similem esse dico. Marci 4. τίνι ὁμοιώσομεν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ; item neutraliter, similis sum: aut assimulor. Diosc. l. 3 c. 52. ἄγριον πήγανον ὁμοιοῖ τῷ ἡμέρῳ syluestris ruta satiuæ similis est.

Ὁμοιοῦμαι, similis efficior, vel similis sum. Thuc. lib. 2. οὐδ' εἰς τὴν ἄλλων ἀξίωσιν τοῖς ἄλλοις ὁμοιοῦνται. Item comparor, similis & par esse dicor. Il. ὁμοιωθήμεναι ἄντην.

Ὁμοίωμα, τὸ, similitudo: vel simulacrum, figura expressa & efficta ad rei alicuius similitudinem. Aristot. eth. 8. c. 10.

Ὁμοιωματικὸς, vt ὁμοιωματικὸν ὄνομα, nomen similitudinem significans. Gaz. Grammat. l. 4.

Ὁμοίωσις, ἡ, apud rhetores figuræ nomen est, de qua Iul. Ruf. In nouo Test. capitur pro ὁμοίωμα. Iacob. c. 3.

Ὁμοιωτὴς, οῦ, ὁ qui rerū simulacra imitatur & exprimit. Poll.

Ὁμοιάζω, similis sum assimulo siue assimilo. Marci 14. Γαλιλαῖος εἶ καὶ ἡ λαλιά σου ὁμοιάζει.

Ὅμοιιος, dicunt Æoles pro ὅμοιος.

Ὁμοίιος dicunt poëtæ pro ὅμοιος Hesiod. in Erg. Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίιος. Item pro ὁμὸς vt ὁμοίιον νεῖκος. Il. δ. Et γῆρας ὁμοίιον. ibidem. Videtur tamen quibusdam grammaticis ὁμοίιος compositum ex ὁμοῦ & ἰέναι. (nam ὁμοίιον γῆρας exp. τὸ πᾶσιν ὁμοίως κατὰ φύσιν ἐπερχόμενον) quibusdam ex ὁμοῦ & εἶναι, qui ὁμοίιον θάνατον vocari scribunt περὶ τοῦ πάντας ὁμοίαν ἔχειν δόξαν vel τὸν ὁμοίως πᾶσι φορτικὸν, deriuantes ex ὁμοῦ & εἴω significante φέρω.

Composita.

Ἀνόμοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, dissimilis, dispar, diuersus. Plat. in symp. τὸ δὲ ἀνόμοιον ἀνομοίων ἐπιθυμεῖ καὶ ἐρᾷ. Τὸ ἀνόμοιον, dissimilitudo.

Ἀνομοίως, dissimiliter, diuerso modo. Ἀνομοιότης, ητος, ἡ, dissimilitudo, diuersitas.

Ἀνομοιόω, ῶ, f. ώσω. dissimilem vel dissimile reddo.

Ἀνομοιοῦμαι, dissimilis reddor, vel efficior, dissimilis sum. Plat. λανθάνουσι τῷ μὲν ὁμοιούμενοι, διὰ τὰς ἀδίκους πράξεις, τῷ δὲ ἀνομοιούμενοι.

Ἀνομοίωσις, εως, ἡ, actio illa qua aliquid alicui dissimile redditur. item dissimilitudo.

Ἀφόμοιος, absimilis, dissimilis.

Ἀφομοιόω, assimilo, similem reddo, similitudinem seu formā alicuius repræsento. Plat. in Cratylo, ὥσπερ οἱ ζωγράφοι βουλόμενοι ἀφομοιοῦν. Cum accus. & dat. vt ἀφομοιοῦντες τῷ ἀληθεῖ τὸ ψεῦδος, assimilantes veritati mendacium apud eundem li. 2. de repub. Exponitur etiam, imitor.

Ἀφομοιόομαι, οῦμαι, assimilor. Plat.

Ἀφομοίωμα, τὸ, similitudo rei alicuius repræsentata. Item simulacrum. Ἀφομοίωσις, assimilatio.

Δυσόμοιος, dissimilis.

Ἐξομοιόω, assimilo similem efficio.

Ἐξομοιοῦμαι, similis efficior. Soph. in Aiace, αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς δεῖ πωλοδαμνεῖν κἀξομοιοῦσθαι φύσιν, similem patris effici.

Ἐξομοίωσις, effictio, qua simulacrum rei alicuius exprimitur. Dec. Συνεξομοιόω, assimulo, ad imitationem effingo. Plut. in polit. præcept. Οἱ μὲν οὖν κόλακες αὐλικοὶ, ὥσπερ οἱ ὀρνιθοθῆραι μιμούμενοι τῇ φωνῇ καὶ συνεξομοιοῦντες ἑαυτοὺς ὑποδύονται.

Πανόμοιος, omni ex parte similis, persimilis. Dicitur & πανομοίϊος, poeticè.

Παρόμοιος, & poet. παρομοίϊος, assimilis, non valde absimilis, propè similis. Diosc. l. 3. c. 12. Item ferè par. Xen. Hell. 3.

Παρομοιόω, assimilo seu assimilem reddo. Παρομοιοῦσθαι, assimilem esse, ad similitudinem accedere.

Παρομοίωσις, figuræ rhetoricæ nomen, quæ & παρόμοιον. Arist. Rhet. lib 3.

Παρομοιάζω, assimilis sum, non valdè absimilis sum assimilo. Matt. 23.

Προσόμοιος, assimilis, similitudine ad rem aliquam proximè accedens.

Ὅμνυ, &c. vide in comp. ex Πνέω. Ὀμφακίας, &c. in Ὄμφαξ.

ὈΜΦΑΛΟ'Σ ῦ, ὁ, vmbilicus. Il. φ. Γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν. Plat. in symp. αὐτοὶ εἰ κατὰ τὴν μέσην γαστέρα ὃ δὴ τὸν ὀμφαλὸν καλοῦσι. Transfertur quandoque ad inanima. Ody. α. Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης. ¶ In agmine militari si dicitur media illa pars inter duo cornua: quæ & ἄραρος & συνοχὴ & στόμα, & διχοτόμημα. Poll. l. 1. ¶ Ὀμφαλὸς in clypeis dicitur vmbo: vt Il. ν. ὁ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὖτα. ¶ Habent & phialæ suos ὀμφαλούς. ¶ Librorum quoque ornamenta quæ antiqui eorum integumentis solebant addere, confecta vel ex ebore, aliôve osse vel metallica materia ὀμφαλοὶ dicuntur, itidémque Latinè vmbilici. Luc. ὅμοιοι εἰσὶ τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοί. ¶ Ὀμφαλὸς ζυγοῦ dicitur τὸ μέσον: apud Hesych. & Eustat. ¶ Ficuum quoque fundus & ima pars ab Atticis ὀμφαλὸς dicitur, teste Poll. l. 2. Similiter & in pomis, pyris, mespilis, sorbis ὀμφαλὸς dicitur quod in fundo vmbilici modo prominet. ¶ Ὀμφαλὸς, vocatur etiam vmbilicus fornicis, i. lapis continens compagem & coagmentationem sese forficum modo intersecantem, Arist. de mundo.

Ὀμφαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vmbilicaris. Arist. de gener. an. l. 3. c. 2.

Ὀμφαλόεις, εντος, ὁ, vmbilicatus, vmbilicum habens. Il. μ. & ω.

Ὀμφαλωτὸς, οῦ, ὁ, idem. Athen. l. 11.

Ὀμφάλιον, ου, τὸ, vmbilicus, propriè clypei, i. vmbo. Suid. ex Epigr.

Ὀμφαλιστὴρ, ῆρος, ὁ, scalper excisorius quo obstetrix infanti recens nato vmbilicum præsecat. Poll. l. 2.

Composita.

Ἀκρόμφαλον, siue ἀκρομφάλιον, τὸ, mediana vmbilici pars, vmbilici meditullium. Poll. l. 2.

Βαλανειόμφαλος, ὁ καὶ ἡ, epitheton esse dicitur φιαλῶν, apud Cratinum: inde dictarū quòd οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν καὶ τῶν βαλανείων οἱ θόλοι similes essent: vel quòd earum ὀμφαλὸς ἰσθμῷ similis esset: vel aliis de caußis quas recenset. Athen. l. 11.

Ἐξόμφαλος, cui prominet seu procidit vmbilicus. Item vitium illud quum prominet vmbilicus & amplius more solito extat Gal. Ægin. Diosc.

Ἐπομφάλιον, ου, τὸ, quod supra vmbilicum est. Pol. lib. 2. Expon. & vmbo clypei. Ἐπομφάλιος, vmbilicatus in Epigr.

Μεσόμφαλος, vmbilicum in medio habens. Athen. l. 11. Item in medio vmbilico situs. Eurip. in Oreste.

Μεσομφάλιον, τὸ, medius vmbilicus, vel simpliciter, vmbilicus. Pol. l. 1. Exp. etiam, vmbilicus clypei.

Πνευματόμφαλος, cui vmbilicus à flatu protuberat, species est τῶν ἐξομφάλων. Apud Galen. in def. med. legitur πνευματόμφαλον, quod elsȩ dicit. τὸ ἀνεύρυσμα τοῦ ὀμφαλοῦ.

Πρωτόμφαλον, vmbilicus clypei. Hesych.

Ὑδρόμφαλον, superuacui humoris circa vmbilicum collectio, autor de fin. medic.

Χρυσόμφαλος, aureum vmbilicum seu vmbonem habens: cui inauratus est vmbilicus seu vmbo. Poll. l. 6. c. 16.

ὈΜΦΑΞ, ακος, ἡ, vua acerba necdum matura. Od. η. παρὰ δέ τ' ὄμφακές εἰσιν ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσιν. Hesiod. in Asp. ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται. Vsurpatur & mascul. gen. vt apud Plut. in præcept. connub. οὐδ' ἐν ἀπολείπουσι τὴν διὰ ὄμφακα τὴν σταφυλὴν ἑτέροις προϊέμενοι. Sic dicitur etiam oliua, necnon lauri baccæ, omnesque omnium plantarum acerbi adhuc & crudi fructus, & qui ad maturitatem nondum peruenere. Hesyc. Ἀπὸ τοῦ ὠμὼς φαγεῖν.

Ὀμφακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, acerbus in modum vuarum immaturarũ, Theophr. hist. pl. l. 3.

Ὀμφάκινος, omphacinus: ex vuis acerbis & immaturis confectus Diosc. l. 1. c. 29. Ὀμφάκιον, est etiam vestimenti muliebris genus: apud Poll. l. 7.

Ὀμφακίτης, ου, ὁ, vt ὀμφακίτης οἶνος, vinum omphacites. Diosc. l. 5. c. 12. Et fœm. gen. ὀμφακῖτις κηκίς, species gallæ: de qua Dios. lib 1. c. 147.

Ὀμφακίας, ου, ὁ, acerbitate sua ὄμφακας referens. seu ex vuis immaturis & acerbis confectus: vt ὀμφακίας οἶνος, apud Eustat. Metaph. apud Aristoph. in Acharn. ὀμφακίας θυμός, acerbus immitisque animus.

Ὀμφάκιον, τό, omphacium, succus vuæ acerbæ necdum maturescentis. Diosc. l. 5. c. 7.

Ὀμφακίνη, ἡ, ex acerbis vuis expressa melligo. Diosc. l 3. c. 9.

Ὀμφακίς, ίδος, ἡ, calicem illud ex quo glans quercina enascitur, qua vtuntur coriarij. Plinius calicem glandium vocat, recentiores medici capulam. Vide Paul. Ægin. l. 3. c. 42.

Ὀμφακίζομαι, vuas acerbas & adhuc immaturas lego. vnde prouerb. Σικελὸς ὀμφακίζεται, apud Suid. de quo vide Erasm.

Στόμφαξ, Aristophanis schol. exp. σκληρὸς τραχύς: deriuans ex στόμα & ὄμφαξ. Vide & in deriuatis à Στόμα.

ὈΜΦΗ, ῆς, ἡ, diuina vox, responsum a Deo datum consulenti (*quasi ἡ τὸ ὂν φαίνουσα, aperiens id quod est, veritatẽ prodens) Il. β. Ἕσπετο δ' ἐξ ὕπνου, θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή. Accipitur & simpliciter pro φωνὴ seu αὐδή, vox: Eurip. in Med. πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἁμετέραν ἔλθοι μύθων τ' αὐδαθέντων δέξαιτ' ὀμφάν; Sic Nonn. ὑποκάρδιον ὀμφήν, vocem sub pectore latentem dixit, pro mente & cogitatione.

Ὀμφήεις εντος, ὁ, fatidicus, vates.

Ὀμφητήρ, ῆρος, ὁ idem. Thryphiodor. in Excidio Troiæ, Ἑλένοιο μετήλυδος ὀμφητῆρος.

Πανομφαῖος, (comp.) dictus fuit Iupiter quòd ad ipsum omnis ἐνοπὴ καὶ ὀμφὴ referebatur, teste Eustath.

Ὀμοῖς & ὅμως, vide in Ὁμός. Ὀναμαι in Ὀνημι.

ὌΝΑΡ, (nomen indeclinabile) somnium, insomnium. Il. κ. κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη. Il. α. καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστι. Xen. in sympos. ἄν τι ὄναρ ἀγαθὸν ἴδῃς. Sæpè dicitur pro, κατ' ὄναρ, per quietem, per somnium, in somnis. Mosch. id. 2. Τὰ δ' οὐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλῳ. Plut. in Per. ὑπὸ θεᾶς ὄναρ φανείσης. Interdum ὄναρ, accipitur pro vmbra: vt apud eundem in Thes. ὄναρ οὐδ' ὁ Φοῖβος: *Dicitur παρὰ τὴν ἐλευθερίας. Et in Epig. οὐδ' ὄναρ οἶδε φόβου: *Dicitur παρὰ τὴν τοῦ ὄντος ἄρσιν, inquit Eust. est enim ὄναρ vanum somnium & visum: vide Ὕπαρ.

Ὄνειρος, ου, ὁ, somnium. Odyss. τ. κλαῖεν καὶ ἐκλαυσεν ὕπερ ὀνείρου, Athen. l. 5 τὰ μηδ' ὄναρ ἐλπισθέντα μηδ' ἐν ὀνείρῳ φαντασθέντα. Plut. φιλόδοξος ὄνειροι. A poetis, accipitur & pro ipso quietis Deo Il. β. Eust. deriuat παρὰ τὸ ὂν εἴρειν, i. ἀληθὲς ἀγγέλλειν: vel ab ὀνεῖν, i. ὠφελεῖν.

Ὄνειρον ου, τό, idem cum ὄνειρος. Od. δ. Ὡς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῷ. Reperitur etiam ὀνείρατα plur. nu. in prosa, pro eo quod poetæ dicunt ὄνειρα. Luc. de calum. ὀνείρατα δήπου ὑμῖν. Chrys. ποῖος ὥσπερ δι' ὕπνου ὀνείρασιν ὁμιλῆσαι; Genit. sing. ὀνείρατος legitur apud Plat. ep. 3. & in polit. & apud Plut. de sera num. vind. Datiuo ὀνείρατι vtitur Athen. l. 3.

Ὀνείρειος, ου, ὁ, vt ὀνείρειαι πύλαι, somni portæ: vel insomniorum portæ, Od. δ,

Ὀνειρώττω, somnio. Plat. de rep. l. 5. ὀνειρώττειν ἄρα οὐ τόδ' ἐστίν &c: Syn de insom. πᾶν τοῦτο ὕπαρ ἐστὶν ὀνειρώττοντος καὶ ἐγρηγορότος ἐνύπνιον. Et cum accus. apud Plu. de def. orac. μεσὸν τι τοῦ αἰθέρα τόπον ὡς ὀρθῶς ὀνειρώττειν. Peculiariter medici ὀνειρώττειν de iis insomniis dixerunt quæ coniunctas sibi veneris & libidinis imagines habent, Et schol. Aristop. ὀνειρώττειν vult esse genituram per somnium emittere.

Ὀνειρωγμός, οῦ, ὁ, insomnium: vt plurimum dicitur de libidinis imaginatione in somnis: Dios. l 3. c. 148.

Ὀνείρωξις, ipsa somnian i actio, somnium. Suid.

Composita.

Βραχυόνειρος, pauca habens somnia.

Δυσόνειρος, tumultuosis & malis somniis molestãs. Dios. l. 2. c. 127.

Εἰκελόνειρος, somno vel somnio similis, vanus, inanis.

Ἐξονειρώττω, in somnis semen emitto. Arist. de gen. an. l. 2. καθάπερ τοῖς ἄρρεσι γίνεται καὶ ταῖς γυναιξὶ νύκτωρ, ὃ καλοῦσιν ἐξονειρώττειν.

Ἐξονειρωγμός, seminis in somnis emissio. Idem in probl.

Ἐξονειρωκτικός, cui semen in somnis profluere solet. Idem probl. sect. 5. probl. 31.

Εὐθυόνειρος, qui quod euenturum est apertè videt in somnis, apud eundem.

Εὐθυονειρία, ἡ, insomnium apertè ostendens quod futurum est, apud eundem.

Εὐόνειροι, qui bona vident somnia. Strab.

Ἡδυόνειρος, suauia & iucunda afferens somnia. Athen. l. 1.

Ἰσόνειρος, somnio similis, inanis, vanus. Æschyl. in Prometh.

Σκολιόνειρος, qui prauis & terrificis somniis vtitur.

ὌΝΕΙΔΟΣ, εος, τό, probrum. Il. α. Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος Ἔσσομαι. Il. γ. Μή μοι γυναικὶ χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἐνίπτε. Hesiod. in Erg. Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος. Dem. in epitaph. καὶ τὰ δεινὰ τὰ ἀσχημονοῦντα μικρὸν ὄνειδος τὸ λοιπὸν αὐτοῖς καταστήσεται. *Eust. exponit ὠνοσις innuens se deriuare ab ὄνασθαι, significante μέμφεσθαι. ¶ Aliquando sumitur in bonam partem, & exp. κλέος ἐγκώμιον: vt apud Eurip. in Phœ. σφιγγὸς ἀναφέρεις ὄνειδος; laudẽ ex sphinge sublata refers & commemoras? Sic apud eundem ibidem: Θήβαις κάλλιστον ὄνειδος, decus & gloriam.

Ὀνείδειος, siue ὀνείδιος, probrosus, contumeliosus. Il. α.

Ὀνειδεία, siue ὀνειδία, ας, ἡ probrum, dedecus. Nic. in Alexip.

Ὀνειδίζω, ίσω, probris increpo, probra in aliquẽ iacto. Plat. in apo. ὀνειδίζετε αὐτοῖς ὥσπερ ἐγὼ ὑμῖν. Et cum accus. ὀνειδίζων ἕνα ἕκαστον probris increpans. Exponitur &, vitupero: Il. ι. Ἀλκὴν μέν μοι πρῶτον ὀνείδισας ἐν Δαναοῖσι. Significat etiã opprobro, probrosè obiecto Hesiod in Erg. Μήποτε οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ Τέτλαθ' ὀνειδίζειν μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων. Herod. l. 3. δῶρα ὀνειδίζων πεμφθέντα ἐκεῖνα.

Ὀνειδίζομαι, probris increpor, probra mihi ingeruntur Philo de vita M. lib. 1. Τοιαῦτα ὀνειδιζόμενος οὐχ οὕτως ἐπὶ ταῖς εἰς αὐτὸν κατηγορίαις ἐδυσχέραινεν.

Ὀνείδισμα, τό, probrum, seu quod vt probrum obiicitur.

ὀνειδισμός, οῦ, ὁ, exprobratio, obiectio probrorum.

ὀνειδιστής, οῦ, ὁ, exprobrator.

ὀνειδιστικός, οῦ, ὁ, exprobratorius, exprobrationem habẽs, vt ὀνειδιστικὴ ἔννοια, apud Hermog. ὀνειδιστος, ου, ὁ, probros*.

Composita.

Ἐξονειδίζω, probris incesso exprobro. improbero. Eur. in Iphig. Aul. Καλόν γέ μοι τοὐμὸν ὄνειδος ἐξωνείδισας. Luc. ἐπιγελᾷ καὶ ἐξονειδίζει ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἀποκαλῶν.

Ἐξονειδισμός, οῦ, ὁ, exprobratio.

Ἐπονειδίζω, probris & conuitiis increpo: vel exprobro, improbero.

Ἐπονείδιστος, ὁ καὶ ἡ, qui probrosè obiici potest, probrosus. Iso. in Panathen. τοιαύτην ἐποιήσαντο τὴν εἰρήνην ἥν οὐδεὶς ἂν ἐπιδείξειεν οὔτε αἰσχίω ποτὲ γενομένην οὔτ' ἐπονειδιστοτέραν.

Ἐπονειδίστως, probrosè, cum probro. Iso. in Paneg. ἐπονειδίστως τὸν βίον ἐτελεύτησε.

Καθονειδίζω, probris increpo, vitupero, exprobro. [sis. Eust.

Προονειδίζω, prior increpo probris, prior incesso dictis probro-

Προσονειδίζω, præterea obiicio, præterea exprobro, aut probro do

Προσονειδίζομαι, exprobrationibus, oneror.

ὄνειαρ, ὄνειος, vide in ὄνημι. ὄνειρος, &c. vide in ὄναρ.

ὈΝΗΜΙ, siue ὀνίνημι, (fut. ὀνήσω, aor. 1 ὤνησα ab ὀνέω inusit.) iuuo, prosum, vtilitatem affero. Iliad. ω οὐδέ οἱ αἰδὼς Γίνεται ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι. Il. α. Ζεῦ πάτερ εἴ ποτε δή σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα Ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ. Od. ξ. σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνήσει Philo de vita M. l. 1. ὀνήσει γὰρ οὐδέν. ¶ Item vitupero: probris incesso: in qua signif. vsurpatur potius vox passiua.

¶ Deriuata ab ὄνημι. i. iuuo.

Ὄνημαι siue ὄναμαι & ὀνίναμαι, iuuor, fructum & vtilitatem percipio: interdum etiam fruor. Galen. ἐκ τῶν προσηκόντων ἰαμάτων οἱ κάμνοντες ὀνίνανται. Od. ξ. πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθα, id nobis proderit. Od β. Ἔθλος μοι δοκεῖ εἶναι ὀνήμενος. Synes. ep. 121. ἔμελλεν ἄρα τῆς πανουργίας ὀνήσεσθαι. fructum erat laturus asturiæ suæ. Et cum accus. apud eundem, ep. 54. ὀνήσομαι δὲ οὐ μόνον τοῦτο τῆς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας ὁδοῦ. Significat etiam iuuo. Syn. ep. 21. ἐδεήθησαν ὄνασθαί τι τῶν ἐμῶν γραμμάτων.

Ὄνησις, εως, ἡ, iuuamen. Od φ. itẽ vtilitas, fructus. Dẽ. pro cor.

Ὀνήσιμος, qui iuuare & prodesse potest, vtilis. Soph. in Aiace, Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα.

Ὀνήτωρ, ορος, ὁ, qui iuuat & prodest, vtilis. Hesych.

Ὀνητός, οῦ, ὁ quo frui queas. Suid. Ὀνητικός, vtilis, qui iuuare & prodesse potest. (ἀπὸ τοῦ ὀνίσκειν ἡμᾶς.

Ὀνίσκω, iuuo, prosum. Athẽ. l. 2. τὰ βρώματα ὀνείατα καλεῖν ἐντεῦθεν

Ὄνειαρ, ατος, τό, vtilitas, emolumentum. Hesiod. in Erg. Peculiariter autem ab Hom. Odyss. α. & alibi ὀνείατα vocantur τὰ βρώματα, vt dictum in præcedente ὀνίσκω. Ὀνείατα dicuntur etiam πάντα εἰς ὄνησιν ἐπιτήδεια, apud Hom. teste Suida: vt Il. π. ὀνείατ' ἄγοντα.

Ὄνειος,

Ὄνειος, vtilis: pro quo facta resolutione Ionica dicitur, ὀνήιος. Nic. in Alex.

Ὀνήιστος, videri posset esse superlat. ab ὀνήιος, nisi schol. Apol. Arg. l. 2. per compar. exponeret, ὠφελιμώτερος. Apud Diog. Laërt. ἡμῶν μηδὲ εἷς ὀνήιστος ἔστω. Cic. exp. nemo de nobis vllus excellat. (suis locis.

Ὄνειος, Ὄνομα, Ὄνος, Ὀΐνος, quomodo huc pertineant, vide *composita.*

Ἀνόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inutilis, quo frui & vti nequeas. Soph. Dem. Philip. 3.

Ἀπόνημαι siue ἀπονίναμαι, vtilitatem aliqua ex re capio. Il. ρ. Οὐ μέν οἱ ζωοῦ γε περικλειτὸς Ἱπποδάμεια Ἧς ἥβης ἀπόνητ', ὅτε μιν ἄλοχον θέτο Ζεύς. Sic & Od. π. Interdum exp. fruor: vt Il. ω. σὺ δ' ἐς ἔζευ ἔπειτα Πολλὰ τά τοι φέρομεν. σὺ δὲ τῶν δ' ἀπόναιο. Apol. Arg. lib. 2. ἀπονήσεσθαι οὐδ' ὥς. Sic & apud Nic. in Ther.

Ἐριούνης siue ἐριούνιος, ου, ὁ, valde vtilis, magnas vtilitates afferens: epitheton Mercurij apud Hom. Il. υ. & ω. sic dicti quasi τοῦ ἐρι ὀνήσοντος, teste Eust.

Deriuata ab ὄνημι, i. vitupero.

Ὄνομαι idem quod ὄνημι. Il. ρ. ὅτε μ' ὄνοσαι, καὶ ὑπίμεινεν.

Ὀνοτὸς, οῦ, ὁ qui vituperari & probris increpari meretur.

Ὀνόω, f. όσω, idem cum ὄνημι, vitupero, &c. vel reprehendo, carpo.

Ὄνομαι idē quod ὀνόω, cōbes; v. βιαι. Od. θ. ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔτις ὄνοιτο. Il. ι. Οὔτις τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται. Fut. est ὀνόσομαι & aor. 1 ὠνοσάμην. Il. ν. Οὐδέ κεν ἔνθα τίς γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο Odyss. φ. ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν. Οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται. Il. ξ. Νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας. Sic & Iliad. ρ. &c.

Ὄνοσις, reprehensio, vituperatio. Eust.

Ὀνοστὸς, οῦ, ὁ, reprehensione dignus, qui vituperari & probro dari potest. Il. ι. δῶρα ὀνοστά.

Ὀνοτὸς, οῦ, ὁ, idem cum ὀνοστός. Apoll. Rhod. Argon. l. vlt.

Ὀνοτάζω vitupero, carpo. Hesio. in Erg. Καί ῥ' ὁπότ' ἄν τις μὲν βλάπτῃ σκολιοῖς ὀνοτάζων. Sic & apud Hom. hymno in Merc.

Καταονόω, (*comp.*) vitupero carpo. Κατονόομαι, pro eodem. Item sperno, despicio, vilipendo: vt apud Herodot. l. 2. Μή με κατονοσθῇς πρὸς τὰς λιθίνας πυραμίδας.

Ὄνθος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΟΝΘΟΣ, ου, ὁ stercus seu fimus iumentorum, vel boum Iliad. ψ. Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων. ibidem, ὄνθου δὲ οἱ πλῆτο στόμα.

Ὀνθυλεύω, quidam exp. stercore bouino inquino, fimo iumentorum aspergo, apud Suid. ¶ Ὀνθυλεύω autem, exquisitè apparo, exquisitè condio. apud Athen. l. 14.

Ὀνθυλεύσεις, exquisitiores ciborum apparatus & lenocinia coquorum Poll.

Ὄνθος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὀλονθος γνάθος, (*comp.*) mala quæ tota fimo seu amarore plena est, hoc est, os conuiuatoris maledicum & spurcum.

ΟΝΟΜΑ, (& Æol. ὄνυμα, poet. οὔνομα) ατος, τὸ, nomē. Od. σ. Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε, τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ. Il. ρ. Τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι: Thuc. l. 4. ὄνομα ἓν κεκλημένους Σικελιώτας. Idem l. 6. τῷ σαφεῖ τοὔνομα: *per contract. pro* τὸ ὄνομα. Itē vocabulū seu verbū. Isocr. in Paneg. τὰ προσήκοντα περὶ ἑκάστης ἐνθυμηθῆναι, καὶ τοῖς ὀνόμασιν εὖ διαθέσθαι. ¶ Itē nomē, fama, celebritas. Xen. pæd. 4. ἀπὸ γὰρ τῆς μάχης τὸ τούτου ὄνομα μέγιστον ηὔξετο. Sic & apud Thuc. l. 5. & Philostr. ¶ Itē prætextus, obtētus. Dionys. Halic. ἔπραττε δὲ Ἀμύλιος ταῦτα μετ' ὀνομάτων καλῶν, honestis nominibus: *vt loquitur Salust.* Quidam παρὰ τὸ νέμειν, (sicut & νόμος) ὄνομα deduxēre, quoniam quo pacto lex suum cuique tribuit: ita & nomen suam cuique imaginem rerum reddit. Aliis à iuuando deriuatum videtur, quasi ὄνημα, quòd vis vsu res agnoscatur.

Ὀνομαίνω, (f. ανῶ, aor. 1. ὠνόμηνα,) nomino, nuncupo, appello. Hesiod. in Erg. ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα Πανδώρην. Itē nomine voco vel cōpello. Il. τ. φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον. Itē nominatim recenseo, vel percenseo, Il. β. Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω. Exponitur &, nominatim polliceor.

Ὀνομάζω, idem quod ὀνομαίνω: Plat. in Tim. τὰς περιόδους οὔτε ὀνομάζουσιν οὔτε πρὸς ἄλληλα συμμετροῦσι, ambitus siderum neque nomine appellant, neque numero inter se commetiuntur. Item simpl. profero: Demosth. pro cor. ῥητὰ καὶ ἄρρητα ὀνομάζων dicenda loquens. Item celebrō, decanto.

Ὀνομάζομαι, dominor, nuncupor, appellor: Luc. de scrib. hist. εἴτε Νικαίαν τὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὁμόνοιαν εἴτε Εἰρήνην.

Ὠνομασμένος, celebris, decantatus. Isocr. contra Lochit. Hinc aduerb. ὠνομασμένως, nominatim. Aristot. rhet. 3.

Ὀνόμασμα, τὸ, nomen seu appellatio. Plat. in Crat.

Ὀνομασία, ας, ἡ, nomen. Aristot. de poe.

Ὀνομαστὸς, (q. d. nominabilis) qui nominari potest seu debet. Il. τ. οὐκ ὀνομαστήν, non nominandam. Item celebris, nobilis, clarus. Plat. polit. l. 1 ἀπεκρίνατο ὅτι οὔτ' ἂν αὐτὸς Σερίφιος ὢν ὀνομαστὸς ἐγένετο, οὔτ' ἐκεῖνος Ἀθηναῖος.

Ὀνομαστῶς, celebriter, nobiliter. Ὀνομαστὶ, nominatim seu nomine. Thuc. l. 1. Demosth. in Mid.

Ὀνομαστικὸς, οῦ, ὁ, q. d. nominatiuus, seu nominatorius: vt ὀνομαστικὴ τέχνη, apud Plat. Ὀνομαστικὸν, sub dictionarium.

Composita: ac primum ex nomine ὄνομα, in quibus obseruandum est prius ω mutari in ω, posterius in υ.

Ἀντωνυμία, ἡ, pronomen: pars orationis apud grammaticos.

Ἀντωνυμικὸς, ad pronomen pertinens. Ἀντωνυμικῶς, habendo vsum pronominis, &c.

Ἀνώνυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, nomine carens. Od. θ. οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων. ¶ item minimè celebris, obscurus, ignobilis. Dem. Philipp. 4. ¶ Est & arboris nomen quæ & εὐώνυμος: vide εὐώνυμος.

Ἀνωνύμως & ἀνωνυμεὶ, absque nomine: item ignobiliter, absque celebritate.

Νώνυμος, poeticè dicitur pro ἀνώνυμος. vt Il. μ. & apud Apol.

Διώνυμος, binominis, duo habens nomina. item celebris seu peruulgatus. Plut. in Tim. & Appian. bell. ciuil. l. 4.

Διωνυμία, q. d. binominitas: duo habere nomina.

Δυσώνυμος, cui malum seu infaustum est nomen: aut cuius nomen odiosum est. Il. ζ. Soph. in Aiace. Et generaliter, infaustus, inauspicatus.

Ἐπώνυμος, q. d. supernominis, seu quasi addititius ad nomen: vt ἐπώνυμον ὄνομα, quod pro cognomine alicui tribuitur & distinguitur à nomine proprio. Plut. in Coriol. & Athen. l. 13. itē ἐπώνυμος, pro φερώνυμος: vt ἐπώνυμον ὄνομα, nomē quod imponitur personæ ob conuenientiam quandā rei quæ in persona est & nominis: vt Vlysses fuit appellatus Ὀδυσσεὺς, quòd auus eius Autolycus πολλοῖσιν ὀδυσσάμενος in Ithacam venerat. Od. τ. item ἐπώνυμος, denominatus, qui nomen traxit. Aristot. de mundo. τὸ καλὸν πᾶν ἐπώνυμόν ἐστι τοῦ κόσμου. Plu. in Rom. ἀναγράφων πολλὰς πόλεις ἐπωνύμους βασιλέων καὶ ἡρώων, quæ nomen à regibus & heroibus acceperant. ¶ Itē qui nomē aliis dat: vt ἐπώνυμος ἄρχων, à cuius nomine alij ἄρχοντες in actis perscribebantur. Plut. in Demetr. Sic & ἐπώνυμοι Ἥρωες decem dicti fuerunt, quod decē trib. ab iis denominatæ essent.

Ἐπωνύμως, cognomento: item nomine ducto seu sumpto: vt apud Dios. l. 3. ἐπωνύμως τῇ χώρᾳ. itē nomine rei conueniēte.

Ἐπωνυμία, ἡ, cognomen. Aristoph. in Pluto.

Decomp. Αὐτεπώνυμος, cui idem nomen vel etiam cognomen est impositum, cognominis. Eurip. in Phœniss.

Χρυσεπώνυμος, qui ab auro cognominatus est. Damasc. de Ioanne Antiocheno.

Ἑτερώνυμος, diuersum nomen habens. item diuersitatem nominis habens, quæ est contra analogiam. Eust. Ammonius ἑτερώνυμα vocari scribit quæ in vno eodēmque subiecto diuersum nomen habent: vt in scala ascensus & descensus.

Ἑτερωνύμως, diuerso nomine. Item non ἀναλόγως. Eust.

Ἑτερωνυμία, ἡ diuersitas nominis. Item diuersitas nominis in eodem subiecto. Et diuersitas nominis quæ est contra analogiam. Eust.

Εὐώνυμος, boni nominis: bonum & faustum nomen habens. Apud Luc. in Lexiph. λόγος εὐώνυμος, oratio bona nomina habens. ¶ Item sinister, læuus. Herodot. Thuc. Xen. Aristot. Apud Hesiod. in Theog. Ἀστερίην εὐώνυμον, quidam exp. celebrem; quidā læuā. ¶ Est & nomen arboris sic κατ' ἀντίφρασιν dictæ: de qua Theoph. & Plin. l. 13. c. 22. Quidam eam ἀνώνυμον vocarūt.

Θεωνυμίαι, αἱ, diuinæ appellationes. Areop.

Ἱερώνυμος, cui sacrum est nomen, Luc. in Lexiph.

Καλλιώνυμος, pulchrū nomē habens; nomen piscis: apud Aristot.

Κευθώνυμος, nomen habens occultandum & obliuioni mandandum. Et generaliter infamis. Hesych.

Μεγαλώνυμος, nominatissimus, celeberrimus. Aristoph.

Μετωνυμία, transnominatio: nominis pro nomine positio: figura rhetorica, de qua vide Fabium, &c.

Μετωνυμικὸς, ad metonymiam pertinens: vel metonymiam habens.

Μετωνυμικῶς, metonymicè, vtendo metonymia.

Μυριώνυμος, infinita nomina habens. Plut.

Ὁμώνυμος, idem nomen habens, cognominis. Isocrat. in Euagr. Plut. in Them. Ὁμώνυμοι λέξεις, vocabula idem significantia. item quæ duas res aut plura significant: æquiuoca.

Ὁμωνύμως, eodem nomine, vel communi nomine. Aristot. eth. 5. c. 1. & alibi.

Ὁμωνυμία, nominis communitas. Aristot. ibidem.

Ὁμωνυμέω, cognominis sum, idem mihi nomen est. Athen. τὰς πλειάδας εἶπεν ὁμωνυμεῖν ταῖς περιστεραῖς.

Παρώνυμος, q. d. denominatitius, denominatiuus: ab alio denominationem habens: vnde παρώνυμα, quæcunque ab aliis deriuata sunt apud Aristot. in categ.

Παρωνύμως, denominatiuè, seu q. d. denominatitiè. Plutar. in quæst. Rom.

Παρωνυμία, appellatio denominatiuè facta, & q. d. deriuatiuè. Quibusdam idem est quod παρονομασία: vide Aqu. Rom.

Παρωνύμιος, denominatione similis. Plato de leg. l. 6.

Παρωνύμιον, cognomen. Plut. in Fab. Athen. l. 13.

Παρωνυμίζω seu παρωνυμιάζω, denomino. Aristotel. & Themist.

Πατρωνυμικὸς, q.d. à patre denominatus. Et πατρωνυμικὰ ὀνόματα quæ ex patris nomine facta sunt.

Πατρωνυμία, denominatio à patre: aut nomen è patris nomine factum. Eust.

Πολυώνυμος, multa nomina habens. Orph. & Hesiod. Item celebris, honoratus. Τὰ πολυώνυμα, dicuntur etiam quæ aliàs συνώνυμα. Eustath.

Πολυωνυμία multitudo nominum. Callim. hymno in Dian. Item celebritas. Item pro συνωνυμία. Eust.

Προσωνυμία, appellatio, cognomen. Plut. in Pericle.

Προώνυμος, nomen habens antea. Nonn.

Συνώνυμος, nomen commune habens. Aristot. eth. 5. c. 1. Συνώνυμος λέξις, vocabulum cum alio communem significationem habens. Eust. Dialecticis verò συνώνυμα sunt quæ & nomen commune habent, & quibus eadem respectu huius nominis essentialis definitio competit. Aristot. in Categor. c. 1.

Συνωνύμως, communi seu eâdem diuersorum vocabulorum significatione. Plut. Apud Dialecticos συνωνύμως prædicari dicuntur ea quibus communis nominis eadem definitio rectè tribuitur. Porphyr. Isagog. c. 3.

Συνωνυμία, nominis cum alio in significatione communio vel nomina diuersa idem significantia: numeratur inter schemata rhetorica ab Aq. Rom. Dialecticis autem est quum eiusdem nominis eadem definitio pluribus conuenit.

Συνωνυμικῶς, idem quod συνωνύμως.

Τριώνυμος, tria nomina habens. Τριωνυμία, tria nomina. Eust.

Φερώνυμος, q.d. ferens nomen suum i. veritatem nominis sui: cui verè conuenit nomen quod habet. Theodorit. histor. eccles. lib. 1. & 5.

Φερωνύμως, nomine rei verè respondente, nomine rei congruo. Aristot. de mundo.

Φερωνυμία nominis conuenientia cum re. Eust.

Ψευδώνυμος, nomen habens rei non respondens. Æschyl. in Prometh.

Ψευδωνύμως, mendaci nomine, nomine rei non conueniēte. Idem ibidem ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθέα καλοῦσιν.

Composita ex ὀνομάζω, & ὀνομαίνω.

Ἀντονομάζω, (q.d. pronomino) pro nomine nomen pono, nomen commuto, transnomino. Item contra alium nomino ex aduerso: vt quum accusator crimen vno nomine appellat & reus alio vt crimen extenuet.

Ἀντονομασία, ἡ, figura qua loco proprij nominis ponitur aliud. Fab. 8. cap. 6.

Ἀνωνόμαστος, ὁ, καὶ ἡ, non nominatus, nomen nō habens. Eur.

Διονομάζω, denomino, appello. Apud Aristot. lib. 1. meteorol.

Διωνομασμένως, exp. nominatus celebris.

Ἐξονομάζω, idem quod ὀνομάζω nomine voco. Aliquando exp. loquor, verba facio, vt sæpe apud Homer. ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε.

Ἐξονομαίνω, idē cū ὀνομαίνω. Il. Γ. ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς.

Ἐπονομάζω, cognomino, item nomen do. Plat. Item nominatim consecro, dico. Plat. de leg. l. 5. καὶ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο δώδεκα θεοῖς δεῖ δώδεκα κλήρους θεῖσαν ἐπονομάσαι· καὶ καθιερῶσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ καὶ φυλὴν αὐτὴν ἐπονομάσαι.

Ἐπονομάζομαι, cognominor: Plut. in Rom. & Plat. de leg.

Ἐπονομασία, cognominatio, appellatio quæ datur pro cognomine. [Athen.

Ὀνομαστὸς, cognominatus. Ἐπονομαστῶς, exp. nominatim.

Κατονομάζω, nomino, denomino. Apud Phil. de mundo, κατονομαζόμενος τοῖς πάθεσι qui denominatur ab affectibus. In epist. Phalar. κατωνομασμένα τοῖς θεοῖς, destinata diis. Sic & apud Polyb. lib. 5.

Ἀκατονόμαστος, (decomp.) qui nominari non potest seu denominari, cui nomen imponi non potest. Basil. in Hexaëm. & Greger. Nazianz.

Μετονομάζω, transnomino, nomen muto seu transmuto.

Μετονομάζομαι, transnominor. Athen. l. 13.

Μετονομασία, transnominatio, mutatio nominis. Athen. l. 7.

Παρονομάζω, q. d. agnomino, i. appello nomine ad aliud nomen alludente. Quidam exp. alludo ad nomen.

Παρονομασία agnominatio: figura de qua Fab. l. 9. c. 3.

Προσονομάζω, q. d. insuper nomino.

-ὈΝΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, asinus, vel asina. (παρὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ γινομένην ὄνησιν Etym.) Iliad. λ. νωθὴς ὄνος. Xen. Pæd. 7. οἱ ὄνοι οἱ κανθήλιοι, asini clitellarij. Idem Pæd. 1. ὄνοι ἄγριοι. Plut. in Alex. ὄνος ἡμίονος. Vsurpat̄ in fœminino gen. Matt. c. 21. Apud Nicād. in Ther. ὄνου πετάλιον, origani species quædā. ¶ Ὄνοι dicūt̄ etiā stellæ duæ cācri iuxta præsepe collocatæ, quas Latini asellos vocāt. Theocr. idyl. 22. Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ φάτνη σημαίνουσα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα. ¶ Ὄνος siue ὀνίσκος piscis etiam nomē est, apud Athen. l. 3. & l. 7. Est etiam genus quoddam locustæ. Diosc. l. 2. c. 57. ¶ Ὄνος siue ὀνίσκος, dicitur etiam bestiola quædam multiples, coloris fusci & subcinericij, nascens in locis humectis: Latinis multipeda, cutio, porcellio. Diosc. lib. 2. cap. 37. Gal. l. 3. de loc. aff. & l. 11. de simpl. medic. fac. in c. περὶ δράκοντος. ¶ Ὄνος in quodam ludi genere cui nomen οὐρανία dicebatur is qui victus fuerat & imperata facere cogebatur. Poll. l. 9. Ὄνος, axis & ὀνίσκος, axiculus, i. sucula quæ & ὄνειος, dicitur: Gal. in lex. Hippocr. ¶ Ὄνος, fusus. Poll. l. 10. c. 28. & l. 7. c. 10. ¶ Ὄνος dicitur etiam superior molæ lapis. Hesych. A Poll. l. 7. cap. 4. vocatur ὁ ὄνος ὁ ἀλεθῶν, à Xen. ὄνος ἀλέτης, l. 1. anabas. ¶ Ὄνος est etiam vasis quoddā genus, apud Aristop. in vesp. Καὶ οἶνόν μοι μὴ ἐγχέῃς σὺ πιεῖν, τὸν ὄνον τόνδ' ἐγκεχάνωμαι; Οἴνου μεστόν. ¶ Ὄνος appellatur etiam vnio in tessera, quæ & μονὰς & κύβος.

Ὀνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, asininus, qui asinini generis est. Aristot. in phy- [siog.

Ὀνικὸς, ῆ, ὸν, asininus vel asinarius.

Ὄνειος, ου, ὁ, asininus: vt ὄνειον κρέας, apud Gal. l. 2. ad Glauc. Ὀνεία, sub δορά, pellis asinina. Suid.

Ὀνεῶν, ῶνος, ὁ, stabulum asinorum.

Ὀνίαι, stercora asinina. Hesych.

Ὀνὶς, ίδος, ἡ, sub κόπρος stercus asininum, fimus asininus. Aristot. hist. an. l. 5. c. 19.

Ὀνίδιον & ὀνάριον, ου, τὸ, asellus. Athen. l. 13. & Suid.

Ὀνίσκος, idem. Est etiam serra fabrilis, Hesych. Vide & alias significationes in Ὄνος.

Ὀνίας, ου, ὁ, scari piscis genus. Athen. l. 7.

Ὀνῖτις, ιδος, ἡ, q.d. asinaria, species quædam origani. Diosc. l. 3. c. 32. & 33.

Ὀνεύς, sucula: machina tractorij generis, de qua vide schol. Thuc.

Ὀνεύω, suculam verso & circumago. Ael. Dionys. Ὀνεύομαι, idem Gal. in lex. Hippocr.

Composita.

Ἡμίονος, ου, ὁ, vel ἡ, mulus, mula. Il. ω. Ζεῦξαν δὲ ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιεργούς. Sic & apud Plat. in apol. ¶ Item ἡμίονος seu ἡμιόνιον, herbæ nomen quæ aliàs asplenon: sic dictæ vel quòd mulæ ea delectentur, vel quòd mulieres steriles instar mularū reddat vt testatur Theophr. hist. pl. l. 9. c. 19. vide & Diosc. l. 3. c. 151. ¶ Ἡμιόνιον Hesych. est etiam auis quædam.

Ἡμιονικὸς, mularis. Il. ω. & ζ. Ἡμιονίτης, ου, ὁ, idem. Et in fœm. gen. ἡμιονῖτις, vt ἡμιονῖτις ἵππος, equa mulos pariens. Item ἡμιονῖτις, sub. πόα, vel βοτάνη herba quæ & ἡμίονος seu ἡμιόνιον: de qua Diosc. l. 3. 152 & Gal. περὶ τῶν κατὰ τόπους 8.

Καθονεύομαι, idem quod ὀνεύομαι. Gal. in lex. Hippocr.

Ὀνοσις, &c. vide in Ὄνημι. Ὄντως, in Εἰμί.

-ὈΝΥΞ, υχος, ὁ, vnguis, vel vngula, *quum de quadrupedibus dicitur.* (παρὰ τὸ νύξω, futuro verbi νύσσω pleonastico ο: teste Eustat. est enim pars corporis ad fodicandum & lacerandum accommodata.) Hesiod. in Asp. μακροὶ δὲ ὄνυχες χείρεσσιν ὑπῆσαν. Idem in Erg. γυμνὰ μάταια ... ἀμφ' ὀνύχεσσι. Aristot. [illegible] Plut. interp. satioribus cibis vitæ carentem vnguiculis partū edūt. Athen. l. 8. ἐπ' ἄκρων ἐλαύνει τῶν ὀνύχων. Prouerbialiter dicitur ἐπ' ὄνυχος ἐκκενοῦν, ad vnguem exigere, apud Plut. Et ἐξ ὀνύχων a teneris vnguiculis apud Gregor. Naz. Sic ἐξ ὀνύχων τὸν λέοντα, ex vngue leonem: de quo vide Erasm. ¶ Pro vnco quoque siue vncino vsurpatur, apud Hippoc. de superf. & Plutar. de virt. mul. ¶ Est & ὄνυξ τεκτονικὸν ὄργανον apud Syn. & Theodorit. in eccles. hist. ¶ In rosis ὄνυχες dicuntur capita foliorum & partes candidæ teste Diosc. l. 1. c. 131 & Plin. l. 21. c. 18. In aliis verò ὄνυχας volunt esse nucleos qui & ὄνυχες λίθοι & στολίδες. ¶ Cordis quoque quædam pars ὄνυξ appellatur schol. Nic. & Ruf. Ephes. ¶ Item ὄνυξ in oculo dicitur quum tunica cornea cernitur purulenta, idque nunc profundè, nunc in superficie, vt pus figura vnguem repræsentet. Actuar. & Paul. Aegin. l. 3. c. 22. ¶ Est & gemmæ nomen: quam sic appellatam esse quòd in ea candor conspiciatur vnguis similitudine, testatur Plin. l. 37. c. 6. ¶ Item marmoris genus, seu lapis ex marmorum genere qui & alabastrites: de quo idem. Plin. l. 36. cap. 7. & Diosc. l. 5. c. 153. Ex quo lapide pocula facta ὄνυχες etiam appellabantur: quamuis apud Athen. l. 11. ὄνυχα Pamphilus exp. ξύλινον ποτήριον Παναθηναϊκόν. ¶ Est & operculum conchylij, purpuræ operculo simile: de quo Diosc. l. 2. c. 10. Plin. l. 32. c. 10. Ipsum etiam ostreum ὄνυξ vocatur, apud Athen. l. 3. ¶ Item frutex quidam paruus, alio nomine ἀσπάλαθος dictus in append. Diosc. l. 4. c. 62.

Ὀνύχινος, ου, ὁ, onychinus: vt ὀνύχινον μύρον, apud Diosc. l. 1. Item onychis, conchylij colorem referens.

Ὀνυχίτης, ου, ὁ, vt ὀνυχίτης λίθος, apud Diosc. Fœm. ὀνυχῖτις: vt ὀνυχῖτις καδμεία, dicta à similitudine venarum onychis lapidis. Diosc. lib. 5. cap. 84.

Ὀνύχιον, τὸ, vnguiculus. Item pro lapide onychite, Exod. 28.

Ὀνυχίζω, vngues præcido, vngues reseco Artemid. oniroc. l. 26. Dicitur & de rosis ὀνυχίζειν, quum ea pars iis eximitur quæ ὄνυξ appellatur: apud Diosc. l. 1. c. 54. ¶ Exponitur etiam ὀνυχίζω, vngue noto. ¶ Item ad vnguem exigo, exactè subtilitérque expendo. Phrynich.

Composita.

Αἰγόνυξ, υχος, ὁ, καὶ ἡ, vngulas habens caprinas, in anthol. Epigram.

Α᾽κρώνυξ, siue ἀκρώνυχος: vt ἀκρώνυχα ποδῶν ἴχνια, vestigia quæ aliquis impressit terræ summis vnguibus incedens. Plut. de fort. Rom. Α᾽κρώνυξ, dicitur etiam ἡ ἀκρωνυχία .i. vnguium extremitas, teste Suida.

Α᾽κρωνυχία, ἡ, idem quod ἀκρώνυξ. Suid. ¶ Item iugum montis, vertex montis. Suid. ex Xen.

Α᾽μφώνυξ, propriè videtur significare, qui circum vngues est, vngues ambiens. Hesych. est γαστρίμαργος, ἀκρατής.

Α᾽πονυχίζω. f. ίσω, vngues reseco. Poll. Et metaph. aufero, adimo: Aristoph. in Equit. ἀπονυχιῶ σου τῶν πρυτανείῳ σιτία.

Α᾽πονυχίσματα, vnguium resegmina. Pythag.

Γαμψώνυξ siue γαμψώνυχος, vncos seu aduncos vngues habens, cui curui seu recurui vngues sunt. Od. χ. & apud Aristot.

Ε᾽ξονυχίζω, vngues excindo seu eximo. Metaphoricè, exatmo, Plut. symp. 6. probl. 7. οὕτως εἰ δεῖ μεταφορᾷ χρησάμενον λέγειν, ἐξονυχίζουσι τὸ ἄκρατον καὶ ἀποθηλυνοῦσιν οἱ διηθοῦντες. Item exquisitè expendo & ad vnguem exigo. Athen. lib. 3. ἐξονυχίζεις τε πάντα τὰ προσαπιόντα τοῖς συνδιαλεγομένοις. (l. 8.

Εὐθυόνυξ. siue εὐθυώνυχος, rectos vngues habens. Aristot. hist. an.

Κραταιρώνυξ. siue κρατερώνυχος, validos vngues habens. Iliad. ω. Athen. lib. 4. Pro eodem dicitur etiam καρτερώνυξ siue καρτερώνυχος. Suid.

Μονώνυξ (siue μώνυξ per syncopen) & μονώνυχος siue μώνυχος, *per syncopen*, solidas vngulas habens, simplices & indiuiduas vngulas habens. Aristot. de part. an. lib. 4. Sic & μώνυχες ἵπποι, Il. π. & alibi apud Hom.

Παρωνυχία, abscessus ad vnguis radicem natus: alij inflammationem vocant. Latini reduuiam vel rediuiam malum hoc nuncupārunt. Paul. Ægin. lib. 3. ¶ Est etiam nomen herbæ nominatæ ἐκ τοῦ παρωνυχίδας θεραπεύειν, vt docet Diosc. l. 4. c. 54. & Suid.

Περιονυχίζω, vngues in orbem reseco. Deut. 2.

Πλατυώνυχος, qui latos habet vngues. Diog. Laërt. l. 7.

Πολυώνυχος, multos habens vngues.

Ρ῾ιζώνυξ. radix vnguis. Et plur. ῥιζώνυχες. vnguiũ radices. Pol. l. 2.

Σαρδόνυξ, sardonix: lapis ita dictus à candore in sarda, hoc est, velut carnibus vngue hominis imposito, & vtroque translucido. Plin. l. 37. c. 6. Scribitur & Σαρδώνυξ apud Basil. & Areth.

Στόνυξ. vnguium extremitas. Hes. Στόνυχες dicuntur etiam quæ in acutum desinunt: apud Lycophr.

Σχιδώνυχος, vngulas habens fissas.

Ο῎ΝΩΝΙΣ, ἡ, herba inter eas quæ secundum spinam habent folium: apud Theophr. hist. pl. l. 6. c. 1. Diosc. ἄνωνιν vocat, lib. 3. c. 21. * Quidam deducunt ἀπὸ τοῦ ὄνυ & ὄνημι, quasi dicas asini oblectationem. Nam ex Græcis quidam affirmant asinos in ea se volutare, & dorsum suum aculeis eius herbæ libenter exterere.

Ο᾽ΞΥ´Σ. ἰος ὁ, acutus (vt ea quæ mucrone & cuspide præfixa sunt) Odyss. ν. κατέκτανον ὀξέϊ χαλκῷ. Il. υ. Ο᾽ξὺ δ᾽ ὀρὺ κραδάων. Sic Od. ι. μοχλὸν ἑλόντες ἐλάϊνον ὀξὺν ἐπ᾽ ἄκρῳ. Metaphoricè de acumine sensuum dicitur, & interdum de obiectis eorum: Plato polit. 2. οὐ φαῦλον, ἀλλ᾽ ὀξὺ βλέποντος. Aristoph. in Pluto, ὀξύτερον βλέπων τοῦ Λυγκέως. Sic αὐτὴ ὀξεῖα, & ὀξεῖα φωνὴ, vox acuta. Il. ο. & apud Aristot. Rhet. li. 3. Item ὀξὺ βοήσας. Il. ρ. Et Ο᾽ξέα κεκληγώς: Il. β. Sic & ὀξὺς χυμὸς, acutus seu acidus succus: qui linguam tanquam acutum ferrum penetrat: apud Xen. Pæd. 6. & Plut. symp. 6. Alia metaphora ὀξεῖαι μελεδῶναι dicuntur. Od. τ. Et ὀξεῖαι νόσοι, acres morbi & vehementes, apud Gal. & Hippoc. Sic & ὀξὺς Α῎ρης. Iliad. ν. & ὀξὺς ἀγὼν, apud Plut. in Rom. ¶ Item celer, subitus: Plut. in Rom. (de quodam Celere) καὶ ἀπ᾽ ἐκείνου τοὺς ταχεῖς οἱ Ρ῾ωμαῖοι καὶ ὀξεῖς, κελέρας ὀνομάζουσι. Sic ὀξέα πάθη apud medicos, vita præcipitia. Et ὀξεῖς πυρετοὶ apud Hippocr. febres quæ caliditatem exhibent manui celeriter occurrentem. Homo quoque ὀξὺς dicitur qui promptus & expeditus est in aggrediendis, vel expediendis negotiis, apud Aristot. eth. 3. c. 7. Item qui citò ad iram fertur, seu cui facili & leui de causa bilis accenditur: vt apud Theocr. idyll. 14. Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τὸ φίλ᾽ Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὀξύς, &c. Sic & καιρὸς ὀξὺς, occasio subita, vel quæ citò præterlabitur: apud Plut. in Coriol. & Xen. Pæd. 8. ¶ Est & ὀξὺς herbæ nomen, apud Plin. lib. 27. c. 12. ¶ Item lumbus. Erot. apud Hippocr. ¶ Substantiuè quoque & absolutè dicitur ὀξεῖα, pro ἡ λόγχη: vnde prouerb. δι᾽ ὀξείας δραμεῖν, ἐπὶ τῶν κινδυνευόντων. Suid.

Ο᾽ξὺ (substantiuè) id quod in acutum exit, mucro, acumen, acies: Aristot. de gener. an. l. 3. διὰ τὸ ὕστερον ἐξέρχεσθαι τὸ ὠοῦ τὸ ὀξύ. Metaphoricè acumen etiam sensuum sic appellatur, & quicquid efficaci motu ab iis percipitur. Ο᾽ξὺ dicitur etiam celeritas: vt apud Thuc. lib. 3. τὸ δ᾽ ἐμπλήκτως ὀξὺ ἀνδρὸς μοίρᾳ προσετέθη. Vsurpatur & aduerbialiter in vtraque significatione & pro acutè & pro celeriter, velociter: sic ὀξὺ ἀκούειν, apud Plat. de leg. & ὀξὺ ᾄδειν, apud Aristoph. Et ὀξὺ νοεῖν, apud Hom. Il. ο. celeriter animaduertere. In plurali ὀξέα, quoque pro ὀξέως capitur apud Hesiod. in Asp. pro quo & ὀξεῖα, metri gratia infertum, apud eundem. ibidem.

Ο᾽ξέως acutè. Frequentius significat celeriter, velociter: interdum & studiosè: apud Thuc. l. 2. & Plut. in Rom.

Ο᾽ξύτης. ητος, ἡ, acumẽ acies. Plut. de hom. item acrimonia, acerbitas. Idem symp. 3. metaph. acrimonia in rebus gerendis. Item acor quem frigoris humorisque copia gignit. Alex. Aphr. probl. 70. l. 2. Item celeritas, velocitas. Plut. in Rom.

Ο᾽ξύνω, acuo, acutum reddo, vt grammatici syllabam acuunt quũ eam acuto tono pronuntiant seu insigniunt. Athen. l. 11. εἰ μὲν ὀξύνουσι τὴν τελευταίαν, &c. Item acuo ad, instigo, incito. Suid. Item acidum reddo, acescere facio. Gal. l. 3. de aliment. fac. ἡ μὲν γὰρ ἔνδεια τῆς θερμασίας ὀξύνειν αὐτὸ πέφυκεν. Item acesco, coacesco, in acorem vertor. Idem l. 5. symp. l. n. ἐκ συμπεσόντος ὀξυνθεὶς ἔχει τὴν γεῦσιν.

Ο᾽ξύνομαι in acidam qualitatem abeo, acesco, coacesco. Gal. l. 5. de aliment. facult.

Ο᾽ξύα, ας, ἡ arbor apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 3. folia habens spinosa & in acutum desinentia, vnde & denominata est.

Ο᾽ξύϊνος & ὀξυόεις, ex ea arbore confectus. Il. θ. & Od. τ.

Ο᾽ξυγαλας, ου, ὁ, vt ὀξυγάλας τυρὸς, genus casei quo Siculi vtebātur, ita dictum ab acore. Poll. l. 6. c. 9.

Ο῎ξος, εος, τὸ, vinum quod coacuit, acetum. Plut. symp. 3. τὸ ὄξος οἴνου τινός ἐστι φύσις, καὶ δύναμις.

Ο᾽ξώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, acetosus, acidus. Gal. de alim. fac. l. 3. c. 16. & Alex. Aphr. l. 2. probl. 70.

Ο᾽ξηρὸς, οῦ, ὁ, acetum resipiens, vel acetarius.

Ο᾽ξείδιον, ου, τὸ, idem cum ὄξος. Suid.

Ο᾽ξίνης, ου ὁ, vinum quod coacuit aliquatenus, nondum tamẽ in acetũ conuersum est: vappa. Chrysost. οἶνος μὲν ἀρετῆς ἐλάβη τὸ παραπεσεῖν, καὶ εἰς ὀξίνην μεταπεσεῖν, in vappã mutari. Aristop. in Vesp. dixit etiam θυμὸν ὀξίνην, acrem, acerbum seu biliosum. Ο᾽ξίνα dicitur crates dentata stylis ferreis, occa: Hesych.

Ο᾽ξὶς, ίδος, ἡ, acetabulum, vas in quo acetum asseruatur vel in mensa apponitur. Aristoph. in Ran. item vas in quo acetum metiuntur qui id vendunt.

Ο᾽ξίζω, aceo. acidus sum, acorem refero seu acidum saporem. Diosc. l. 5 c. 12.

Ο᾽ξαλὶς, ίδος, ἡ, acida fæx, vel vappa. Hesych. Est & lapathi species: de qua Diosc. l. 2. c. 140.

Composita.

Α῎ποξυς, acuminatus, mucronatus, in mucronem fastigiatus. Diosc. l. 4. c. 52.

Α᾽ποξύνω, exacuo, Od. ζ. ἀποξύνωσιν ἐρετμά. Item acidum reddo, in acidam naturam muto: Aet. serm. 9. c. 21.

Α᾽ποξύνομαι, exacuor. item acesco. Gal. ὥστε καὶ τῶν βραχὺ μήτ᾽ ἀποξυνόμενος, μήτ᾽ ἐπιπολάζων.

Ε᾽ξαποξύνω decōp. idẽ quod ἀποξύνω. Eur. in Cycl. Ο῏ν (ἀκρέμονα ἐλαίας) φασγάνῳ τῷδ᾽ ἐξαποξύνας ἄκρον εἰς πῦρ καθήσω.

Ε᾽ξοξύνω, acidum reddo, acorem affero. Ε᾽ξοξύνομαι, acidus reddor. acesco. Theophr. de caus. pl. l. 6.

Ε᾽ποξύνω. exacuo. item facio vt quis properet.

Ε᾽ποξίζω, coacesco. Suid.

Κάτοξυς, peracutus: vt κατοξεῖα βοὴ peracutus clamor, apud Arist. in Vesp. & κάτοξυ νόσημα, apud medicos, peracutus morbus.

Πάροξυς, acer, acerbus. Athen. l. 6. ex Comico.

Παροξύνω acuo, exacuo, instigo, concito, inflammo. Xenop. pæd. 6. καὶ τούτους ἱκανῶν παροξῦναι. Et cũ infinitiuo, apud Plut. ad Colot. διακαύσας καὶ παροξύνας ἀφεθῆναι τοὺς πρὸς τοὺς βαρβάρους πολέμους. Interdũ cum ἐπὶ, vel εἰς. Idem in Themist. παροξύνων στρατηγοὺς ἐπὶ μάχην. Et Herodian. l. 5. τοὺς εἰς ὠμότητα παροξύνοντας ad crudelitatem exacuentes. Itẽ ad irã concito ira accendo. Morbus etiam παροξύνει dicitur quum hominem inuadens exacerbat priorem statum, in quo erat. Gal. l. 4. ad Glauc. ¶ Grammaticis παροξύνειν est acutum tonum in penultimam syllabam collocare: Athen. l. 11.

Παροξύνομαι. acuor, incitor ad aliquam rem. Isocr. ad Philip. τίς ἂν ἀνακύσας παροξυνθείη πολεμεῖν πρὸς αὐτόν; Item inflammor. Aeschin. contra Ctesiph. οὐδενὸς ἢ οὕτω παροξύνθην ὡς νῦν ἐπώποτ᾽ ἐν τῷ ἐμαυτοῦ βίῳ. Sic apud Plut. in Themist. & Thuc. l. 6.

Παροξυντικὸς οῦ ὁ cõcitatorius. Xen. pæd. 2. Παροξυντικοὶ dicuntur etiam quæ ad iram irritare solet. Plut. in l. περὶ ἀοργησίας.

Παροξυσμὸς, incitatio, irritatio, exacerbatio. Act. Apost. 15. c. 1. Item accessio, i. particularis motus morbi à remissione ad deterius. Gall. comm. in aphor. 12. l. 1. (Diosc.

Παροξίζω, ad acorem vergo, acorem gestu vel odore refero.

Συνόξυς, cuius anguli in mucronem coeunt, sensim mucronatus. Theophr. l. 1.

Στενοξύνω, in acutum sensim extenuo. Polyb.

Υ῞ποξυς, leuiter acuminatus & mucronatus, subacutus. Item subacidus. acorem quadantenus referens. Diosc. l. 2. c. 101.

Υ῾ποξίζω, subacidus sum, aliquatenus aceo: vt ὑποξίζων ἄρτος, apud Athen.

Ο᾽ΠΑ´ΖΩ. f. σω. persequor. χαλεπῶς διώκω: vt Eust. exponit. Il. θ. Ω῾ς Ε῞κτωρ ὤπαζε καρηκομόωντας Α᾽χαιούς. Il. ρ Ρ῾εῖα δ᾽ ἐπαΐξασκε πολλὴν καθ᾽ ὅμιλον ὀπάζων. ¶ Itẽ sequi iubeo, comitem do. Od. ι. Α᾽νδρε μὲν δύο κρίνας, τρίτατον δὲ κήρυχ᾽ ἅμ᾽ ὀπάσσας. * Initus videtur

videtur deriuare ab ἕπω, seu potius ἕπομαι. ¶ Item ὀπάζω, præbeo, do. Il. ζ. Τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἠνορέην ἐρατεινὴν Ὤπαζον. Od. π. Τῷ τε Ζεὺς κῦδος ὀπάζει. Sic & Il. σ. & alibi apud Hom.

Ὀπάζομαι, à persequente vrgeor & premor. Il. λ. ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ. Item comitem accipio, comes mihi adiungitur. Il. τ. καὶ Νέστορος υἷας ὀπάσσατο κυδαλίμοιο. Sic & Od. κ. & Il. κ.

Ὀπαδὸς, ὁ, qui sequi aliquem iubetur, comes, affectator. Plut. in Rom. Philo de vita M. l. 5.

Ὀπαδέω, comitor, sector. Hesych.

Ὀπηδὸς, idem cum ὀπαδὸς, quod Atticum esse testatur. Eust. Pro eodem Doricè dicitur ὀπαδὸς, apud Theocr. idyll. 2.

Ὀπηδέω, comitor, comes sũ, assector. Il. β. Κῆρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ὅς οἱ ὀπήδει. Iliad. ρ. Ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. Sic & Odyss. ι. & η.

Ὀπηδεύω, idem. Etym. ex Apollon. μῆλα ὀπηδεύοντα νομῆι

Ὀπηδητὴρ, idem cum ὀπαδός. Hesych.

Ὀπάων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem cum ὀπαδός. Il. ψ. Ἀντίθεον Φοίνικα ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο. Eurip. in Oreste, ἔχει γὰρ βαρβάρους ὀπάονας.

Composita.

Καταπάζω, persequor à tergo premo: idem cum ὀπάζω. Hesiod. in Erg. αἰδῶ τ' ἀναιδείη καταπάζῃ.

Συνοπαδὸς, ὁ καὶ ἡ, idem cum ὀπαδός. Athen. l. 14.

Συνοπηδὸς, idem [illegible] vasides (de vino) Εὐθαλὸν, ἀλεξίκακον, πάσης συνοπηδὸν ἀοιδῆς.

Θέσπις, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὀπίσομαι, vide in Ὄψ.

ΟΠΗ, ῆς, ἡ, foramen. Aristoph. in Plut. Ὀπὰς γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας. Athen. l. 13 (in mœchos) Μὴ κλίμακ' αἰτησάμενον εἰσβῆναι λάθρα, Μηδὲ δι' ὀπῆς κάτωθεν ἐνδῦναι στέγης. Dicitur & ὀπὴ τῶν ὤτων, foramen aurium, i. meatus ille per quem vox penetrans auditorium sensum verberat. Poll. l. 2. * Deriuatum creditur ab ὄπτομαι, vt Poll. lib. 2. testatur, quia per foramen videri potest.

Ὀπήτιον, ου, τὸ, subula qua aliquid perforatur. Poll. l. 10.

Ὀπεὺς, idem quod ὀπήτιον, apud eundem l. 7. c. 21.

Ὀπαία, fictile vas in quo foramen est: aut dolium foramen habens. Idem lib. 2.

Ὀπαῖον, ου, τὸ, foramen olla: item foramen per quod fumus è furno aut camino exit. Plut. in Pericl.

Composita.

Δίοπος, qui habet duo foramina: Athen. l. 4.

Βερβέριτη, in meretricem iactatum est ab Hipponacte, quasi βορβορώδη τὴν ὀπὴν ἔχουσα.

Ἡμίοποι αὐλοὶ dicuntur tibiæ quædam perfectis minores conuiuiis adhiberi solitæ. Athen. l. 4.

Μετόπη & μετόπιον, columbaria tignorum & asserum, seu ea caua quæ sunt inter tigna & asseres. Vitru. l. 4. c. 1.

Μυωπία, ἡ, muris seu murium cauernula. Aristot. de an. l. 6. & Ælian. vide & in comp. ex ὤψ, in Ὄπτομαι.

Πολύοπος, multa habens foramina. Pro eodem scribitur & Πολυωπός. Od. χ. Πολιῆς ἐκτοσθε θαλάσσης Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ. Vide & in compos. ex Ὀπός.

ΟΠΗ, vbi: Plato de rep. l. 2. Τάχ' ἂν κατίδοιμεν ὅπη ποτὲ ταῖς πόλεσιν ἐμφύεται, vbi, vbinam. Interdum coniunctim scribitur ὁπηποτε, quod significat vbicunque: vt apud Plut. in Pericle, Παύσας τοὺς Ἕλληνας τοὺς ὁπηποτε κατοικοῦντας Εὐρώπης ἢ Ἀσίας. Dicitur etiam ἔσθ' ὅπῃ, alicubi, aliquando. Herodian. l. 6. ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τοὺς πολεμίους ἔσθ' ὅπη κακώσαντες. ¶ Item quò: Od. ο. Πέμψει δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει. Poeticè pro ὅπῃ. Et sequente ἂν, quocunque, quècunque in locũ. Plato in apol. Socr. ὅποι ἂν ἔλθω, λέγοντος ἐμοῦ ἀκροάσονται οἱ νέοι. ¶ Item quà, qua via. Xen. Pæd. 7. ἔφευγον οἱ Λυδοὶ ἀπὸ τῶν τειχῶν ὅπη ἐδύνατο ἕκαστος. Et sequente ποτε, quànam, quànam via Plato, ἀπορῶν ὅπη ποτε διαδύσεται. Sequente verò ἂν, exp. quacũque, quacũque via. Plato de rep. l. 2. ὅπῃ ἂν ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φέρῃ, ταύτῃ ἰτέον. ¶ Significat etiam, qua ratione, quomodo, p. out. Plato in apol. Socr. ὑμῖν ἐπιτρέπω καὶ τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ ὅπῃ μέλλει ἐμοί τε ἄριστα εἶναι καὶ ὑμῖν. Et sequente ἂν, apud Thuc. l. 5. ὅπῃ ἂν δοκῇ ἀμφοτέροις. Exponitur etiam, quomodocunque prout cunque: plerunque tamen sequente ἂν, ποτὲ, δή ποτε, vel οὖν: apud Plat. in Tim. & ep. 7. Ὀπητιοῦν, aliquid, quidquid tãdem illud sit. Plato in Apol. Socr. οὐ χρὴ ποιεῖν ὑμᾶς τοὺς δοκοῦντας ὁπητιοῦν εἶναι, quia alicuius authoritatis esse videmini. Dicitur & ἔσθ' ὅπῃ, aliquo modo, aliqua ratione quadantenus: apud Herodian. li. 6. Doricè pro ὅπῃ dicitur, ὅπα

Ὀπηδέω, vide in Ὀπάζω. Ὀπίας ὀπίζω, in Ὀπός.

ΟΠΙΣ, ιδος, ἡ, vltio seu vindicta, q. a Deus aliquem persequitur. [* ab ἕπομαι deriuatum, vt quibusdam grammaticis placetà quibus exp. ἡ ὄπισθεν ἑπομένη τίσις.] Odyss. υ. Οὐκ ὄπιδα φρονέοντες θεῶν. Hesiod. in Erg. θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες. ¶ Exponitur etiam, cura, consideratio. vt ὄπιν οὐδ' ὁμῶν ἔχων, nihil

Ὀπίζομαι, curo, reuereor. Il. χ. ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα. Od. ξ. Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν Ξενίου. Cum genitiuo etiã construitur: vt apud Apoll. l. 2. οὐδ' ὅσσον ὀπίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ, ne tã illum quidem reuerebatur Iouem. ¶ Item caueo: Od. ν. Ἀλλὰ τεναίεω θυμὸν ὀπίζομαι οὐδ' ἀλεείνω. ¶ Idem pro ἀμείβομαι: vnde apud Pind. in Pyth. ὀπιζομένη χάρις exp. beneficium repensum siue mutuum.

Ὀπιδνὸς, οῦ, ὁ, reuerendus: vel summopere cauendus & extimescendus. Apollon. Arg. 2. οὔτι θεοῖσι Ῥίγιστα πάντεσσιν ὀπιδνότατα τετύκται.

Ὦπις, Dianæ epith. παρὰ τὸ ὀπίζεσθαι αὐτὴν τὰς τικτούσας, quod parturientium rationem & curam habeat. Etym.

Composita.

Ἐποπίζω, reuereor, caueo. Hesych.

Φύλοπις, (quasi ἡ τῶν φύλων ὄπις, quòd bellis puniat Deus homines) pugna, prælium: Ili. d. λ. & sæpè alibi. Vnde & in comp. ab Ὄψ.

ΟΠΙΣΩ (siue ὀπίσσω, poeticè) retrorsum, retro in auersum. Od. ϖ. Ἀλλὰ σιγῇ ἐγγείλας ὀπίσω κίε, retrorsum redi. Odv. η. ἀπονέεσθαι οἴκαδ' ὀπίσσω, domum reduxit. Et Ilia. φ Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας, retro ligauit manus vel à tergo. Aristot. de mundo πρόσω τε καὶ ὀπίσω διεξέρπειν, & ante se & in auersum seu retro perrepere. Dicitur & εἰς τοὐπίσω, retrorsum, in auersum: vt ἡ εἰς τοὐπίσω ξυνολκὴ siue καμπή, apud Aret. Significat etiam posthac interdũ cum genit. vt 1. Timoth. c. 5. ὀπίσω τοῦ Σατανᾶ ἐξετράπησαν Satanam sequuti sunt. Eccles. 9 ὀπίσω αὐτοῦ, post hæc. Nonnunquam etiam sine casu, de tempore dicitur, & exponitur, postea, in posterum. Od. ξ. Πολλὰ δ' ὀπίσσω λάγχανον, multa mihi postea obtigẽre. Il. ζ. Τούτῳ δ' οὔτ' ἂρ νῦν φρένες ἔμπεδοι οὔτ' ἂρ ὀπίσσω Ἔσσονται, nec sunt nunc, nec in posterum erunt. * Etymologus dicit παρὰ τὸ ὀπὶ fieri ὀπίσω (sicut ἔξω ab ἐξ) & mutato ε in ο ὀπίζω.

Ὄπισθεν siue ὄπισθε (poeticè) à tergo pone. Ilia. χ. ὁ δ' ὄπισθε δίωκε, pone insequebatur fugientem. Plat. l. 1 de rep. καί μου ὄπισθεν λαβόμενος τοῦ ἱματίου pone me prehendens veste. Item ὄπισθεν ποιεῖσθαι, dicimus eum quem præuertimus & superamus. Xen. H. ll. 4. Et ὁὔπισθεν, qui pone vel à tergo est Xenop. τά τε ἔμπροσθεν ἅμα καὶ τὰ ὄπισθεν ἰδεῖν, tum quæ ante sunt, tum quæ retro. Apud Aristot. εἰς τοὔπισθεν, in auersum. ¶ De tẽpore etiã dicitur pro posthac postea post. Odv. ξ. αὐτὰρ ὄπισθεν μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοί. Et ὁ ὄπισθεν posterior.

Ὀπίσθιος, ου, ὁ, posticus auersus seu posterior. Aristot. histo. an. l. 8 & Xen. de re equ. Item ὀπίσθιον τάγμα, extrema acies, i. milites qui à tergo agminis sunt.

Poeticè pro ὄπισθεν siue ὄπισθε metri causa vsurpat ὄπιθεν, vt Hesiod. in Theog. Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Ὄπιθεν εἶναι dicuntur etiam ij qui non adsunt. Od. α.

Ὀπίστερος posterior à tergo sequens. Nonn. Ὀπίστατος, postremus, vltimus. Il. θ.

Composita.

Ἀπίσω, retro, retrorsum, Hesych.

Ἐξοπίσω in auersum, retrorsum, retro. Hesiod. in erg. ἀλλ' ἀποπέμπειν ἐξοπίσω, retro amandare. Exponitur etiam, postea.

Ἐξόπισθεν à tergo, Plut. in Num. Interdum cum genit. vt apud Aristoph. ἐξόπισθέν μου. Exponitur etiam, in posterum. Dicitur etiam ἐξόπιθεν poet. pro ἐξόπισθεν.

Ἐπόπισθεν à tergo pone. Athen. ex fragm. Hesiodi.

Κατόπισθεν, idẽ. Arat. κατόπισθεν ἐὼν κυνοσουρίδος ἄρκτου. Vsurpatur & κατόπισθε à poetis.

Κατόπιν, à tergo. Aristoph. in equit. & Plut. in Camill. Dicitur & κατόπιν τίθεσθαι, post ponere, apud Suid. Item post vt apud Naz. κατόπιν τῶν ἐρωτήσεων, post interrogationes. Sic ὁ κατόπιν exp. sequuturus, venturus, in Epigr. & apud Basil.

Μετόπισθεν, & poet. μετόπισθε, idem quod κατόπισθεν. Item post, postea. Il. ρ. Ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχης ἤγειραν Ἀχαιῶν.

Μετόπιν à tergo. Item postea.

ΟΠΛΟΝ, ου, τὸ & in plurali ὅπλα arma. Phocyl. Ὅπλον ἔχε [illegible] αἰδεῖ τομώτερον ἐστι σιδήρου. Il. κ. Τὼ δ' ἐπεὶ ἂρ ὅπλοισιν ἔνι δεινοῖσιν ἐδύτην. Aeschines contra Ctesiphontem, ἐν τοῖς ὅπλοις διεσκευασμένοι, armati, Thuc. l. 6. ἐν ὅπλοις γίγνεσθαι: in armis esse, seu armatum esse. Et ἀναλαμβάνειν τὰ ὅπλα, apud Plut. in Coriol. Apud Syn. ep. 104 ἀποδιδύσκειν εἴσω τῶν ὅπλων γίνεσθαι, quidam exp. in præsidia se recipere. Apud Alex. Aphr. l. 1. probl. ὅπλον πρὸς δυσπάθειαν μέγα, armat & munitissimum reddit cõtra morbũ. ¶ Ὅπλα ab Homero vocãtur etiã instrumenta fabrilia & nautica. Od. γ. χαλκεὺς Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, æraria arma. Et Il. σ. Ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι, ὅπλα τε πάντα. Od. ζ. νηῶν ὅπλα μελαινάων. ab Hippocr. quoq; ὅπλα dicuntur funes ex stuppa, lino, vel canabe, vt docet Gal. in lex. Hippocr. Sic dicuntur & quælibet instrumenta.

Ὁπλάριον, (dimin.) arma parua, q. d. armula.

Ὅπλομαι, armor. apud Hom. Il. τ. δεῖπνον ὅπλεσθαι, exp. instrui & parari cœnam.

Ὁπλίζω, armo, instruo. Od. β. ἅμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην ὅπλεον.

Ὁπλίζω

Ὁπλίζω, f. idem cum ὁπλέω: Thuc. l. 8. ὁπλίσας καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ νεῶν ὁπλίτας. Herodian. lib. 1. ἐπὶ σὲ τόν τε δῆμον καὶ τὸ στρατιωτικὸν ὥπλισεν, contra te armauit. Item instruo, paro. Il. ω. ἅμαξαν εὔτροχον ἡμιονείην Ὁπλίσσαι ἄνωγε. Iliad. β. Ὅπλισσόν τ' ἤια καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα, viatica parato.

Ὁπλίζομαι, armor. Xen. de re equ. δεῖ οἱ ὁπλίσθαι τὸν μέλλοντα ἀφ' ἵππου κινδυνεύειν. Thuc. l. 3. ὁ δῆμος ὁπλισθεὶς ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ, sumptis armis. Item, actiuè, instruo, paro. Od. π. οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὡπλίζοντο, cœnam instruebant seu (parabant.

Ὁπλικῶς, cum armis, seu more armatorum.

Ὁπλισμὸς, ὁ, armatura vel potius ipsa actio armandi. Ὅπλισμα, τὸ, armatura qua quis munitur: item apparatus bellicus, apud Eurip. [Pæd 8.

Ὅπλισις, εως, ἡ, armatura, armatus: ipsa arma. Thuc. l. 3. & Xen.

Ὁπλιστὴς, οῦ, ὁ, armatus. Ὁπλιστεύω, armo: item arma gero.

Ὁπλίτης, ου, ὁ, armatus, qui arma gestat. Thuc. l. 6. ἐπὶ τοὺς πομπέας τοὺς ὁπλίτας. Item ὁπλίτης δίαυλος, & ὁπλίτης δρόμος, qui ab armis decurritur, seu quem in armis decurrunt. Item miles armatus, miles armiger. Plut. in Fab. βαρὺς ὁπλίτης, grauis armaturæ miles. Plerunque etiam sine adiectione de grauis armaturæ milite dicitur: apud Thuc. lib. 1. & alibi, & apud Demosth. pro cor. Ὁπλῖτις, armata, ὁπλίτιδες dicuntur etiam statuæ fœminarum armatæ.

Ὁπλιτικὸς, οῦ, ὁ, ad militem grauis armaturæ pertinens: vt ὁπλιτικὸς θώραξ, apud Plat. in Epist. Et ὁπλιτικὴ μάχη, pugna qua grauis armaturæ milites concurrunt. Plat. lib. 2. de repub. Τὸ ὁπλιτικὸν dicuntur ipsi grauis armaturæ milites.

Ὁπλιτεύω, miles sum grauis armaturæ. Aristot. pol. 4. cap. 4. Item τῆς ὁπλιτικῆς ἄρχω, apud Thucyd. lib. 8. Exponitur etiam: ὁπλίζομαι. Suid.

Ὁπλότερος, ου, ὁ, iunior. Et ὁπλότατος minimus natu. Dicitur de iis qui iam arma ferre possunt, vt testatur Eust. & Etymol. Il. γ. Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται. Il. ι. ὁπλότερος γενεῆφι, natu minor. Impropriè fœminino etiam sexui tribuitur: Od. γ. Νέστορος ὁπλοτάτη θυγάτηρ.

Ὁπλὴ, ῆς, ἡ, vngula: vnguis quadrupedum. Hesiod. in Erg. ὑπερβάλλων βοὸς ὁπλήν. Itidem de vngula equi apud Xenoph. de vngula porci, apud Aristoph. de vngula agni, apud Gregor.

Composita.

Ἄνοπλος, siue ἄοπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, inermis, armis nullus indutus seu accinctus. Herodot. [mo. Eurip.

Ἀνθοπλίζω, armo contra seu aduersus aliquem, vel, vicissim ar-

Ἀφοπλίζω, exarmo, armis spolio, vel dispolio. Suid.

Ἀφοπλίζομαι, exarmo, armis spolior. itē. arma depono. idem.

Ἔνοπλος, siue ἐνόπλιος, qui in armis est, armatus. Herodian. lib. 1. & Plut. in Solone. Sic ἔνοπλος siue ἐνόπλιος ὄρχησις, quum armati saltabant, apud Athen. Item ἐνόπλια μέλη carmina quæ armati prælium inituri concinunt. Athen. lib. 14. Item ἐνόπλιος ῥυθμὸς, rhythmus ad quem armati saltabant: idem ex Epicharmo & Aristoph. in Nub.

Ἔξοπλος, armatus. Polyb. lib. 3.

Ἐξοπλίζω penitus armis instruo. item simpl. armo. Xen. Pæd. 7. Item exarmo. App. in 2. ciu. bell.

Ἐξοπλίζομαι, armis instruor. seu armis me instruo. armo me Xen. Pæd. 1. οὕτω δὴ ἐξωπλισμένος προσήλασε τῷ ἵππῳ. sic armatus. (ponitur & supellex: in Pand.

Ἐξοπλισμὸς, ὁ, instructio qua armis aliquem instruimus. Ex-

Ἐξόπλισις, εως, ἡ, & ἐξοπλισία, ας, ἡ, quum aliquis se instruit armis, quum armis aliquis instruitur. Polyb. item exercitatio militaris, apud Diodor. Exponitur & procinctus, apud Xen. anab. 1. ¶ Ἐξόπλισις, instrumentum fundi. in Pand.

Εὔοπλος bene armatus, armis bene instructus & munitus. Xenophon. Hell. 4.

Ἐφοπλίζω, armo, aduersus. Oppian. l. 3. ἐέισιν ἐφώπλισε παισὶν Αὐτοὺς ἡμιθέης. Itē instruo. paro. Od. ζ. Δεῖπνον ἐφοπλίσσαι, instruere cœnā, & ἐφοπλίσαι ἅμαξαν, instruere curriū, apud eūdē. Hō.

Ἐφοπλίζομαι, armor contra seu armo me contra. Oppian. item actiuè instruo, paro. Il. ι. Δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα.

Καθοπλίζω, armo. Demosth. pro corona, καθώπλισαν τοὺς νεανίσκους ἀσπίσιν ἑκατὸν ἑξακοσίους.

Καθοπλισμὸς, instructio quæ armis fit seu armatura.

Decomp. Προσκαθοπλίζω, insuper armis instruo. etiā armo.

Πάνοπλος, omni ex parte armatus, vt γοργὼ πάνοπλος: Eurip. in Helene. Item totum corpus armis tegens.

Πανοπλία, ας, ἡ, armatura totum corpus militis tegens Herodian. lib. 2. Metaph. apud Paul. Eph. 6. de vniuersa armatura

Παροπλίζομαι, exarmor. Plat. in Cat. min. (spirituali.

Ὑπέροπλος, cuius virtus & robur omnia arma superat. Hesiod. in Theog. Item audax, qui per audaciam quiduis armis tentet. Τὸ ὑπέροπλον, quod seipsum excedit seu quod est supra seipsum, vt ὑπέροπλον ἔπος, apud Hom. & apud Phocyl. Ἔστω κατὰ πάθη, μηδὲν μέγα, μηδ' ὑπέροπλον. Pro ὑπέροπλος dicitur & ὑπεροπλὴς, vnde ὑπεροπλήεστατος apud Homer. & Apoll. Argon. lib. 2.

Ὑπεροπλία siue ὑπεροπλείη. superbia, arrogātia, fastus. Il. α.

Ὑπεροπλίζομαι, audax sum, audacter aliquid facio. Item superbio, insolesco & per superbiam noceo. Ody. ρ. ὅτις μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο.

Φιλόπλος, armorum studiosus, qui arma tractare amat.

Χαλκεόπλος, æreis armis indutus: vel simpliciter, armatus. Eurip. in Helene. -μυχοὺς ἄς τε Χαλκεόπλων Δαναῶν.

Ὅποι, vide in Ὅς.

ΟΠΟΣ, οῦ, ὁ succus: humor vel liquor alicunde manans. Theophr. de hist. plant. l. 6. ἡ δὲ καλουμένη μαγύδαρις ἕτερον ἐστι τοῦ σιλφίου μανότερόν τε ὂν καὶ δριμὺ καὶ τὸν ὀπὸν οὐκ ἔχει. Plini⁹ ὀπὸν interpr. modò lac, modò lacteum succū. Sic & alibi sæpe apud eundem, & apud Gal. & Diosc. Κατ' ἐξοχὴν dicitur ὀπὸς succus laserpitij seu silphij. Latinè laser. Gal. in lex. Hippoc. ὀπὸς, ὁ τοῦ σιλφίου κατ' ἐξοχὴν ὥσπερ καὶ καυλός. ¶ Ita etiam nominat ab Hippocr. ipsum laserpitium. Galen. in eius lex. Ὀποῦ καρπὸν σιλφίου σπέρμα. ¶ Item fici succus lacteus quo coaguli loco vtebantur. Il. ε. Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν Ὑγρὸν ἐόν. Sic & apud Aristot. & Athen.

Ὀπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, multo succo seu lacte abundans. Theophra. hist. plant l. 1, c. 19.

Ὀπίζω f. ίσω, succum lacteum arboris alicuius colligo cortice inciso: vel caulem incido succi gratia. Theophr. hist. plan. l. 7. c. 6. ὀπίζουσι δ' αὐτὴν ἀπὸ πυραμιτῶν.

Ὀπίζεσθαι, dicitur radix seu caulis arboris alicuius, quum ex ea succus colligitur qui ex incisura manat: seu quū succus excipitur qui inciso scapo gignitur. Diosc. l. 3. c. 55. ὀπίζεται δὲ ἡ ῥίζα ἐπιτεμνομένων ἀρτιβλαστῶν ὄντων τῶν καυλῶν.

Ὀπισμὸς, ὁ, lactei succi collectio qui ex inciso caule gignitur: vel detractio liquoris. Theoph. hist. pl. l. 9. c. 8. Diosc. l. 3. c. 25.

Ὄπισμα, τὸ, succus lacteus ex caule aut radice incisa exceptus. Quidam exp. liquor concretus. Diosc. l. 3. c. 25.

Ὄπιον, τὸ, opium, i. succus lacteus qui papaueris scapo inciso emanat: μηκώνιον verò appellatur succus ex capitibus foliisque eiusdem decoctis expressus torculari. Diosc. l. 4. c. 65.

Ὀπίας, ου, ὁ, vt ὀπίας τυρὸς caseus lacte ficulno coagulatus. Athen. l. 14. Aristophanes autem in Vesp. ὀπίαν deriuauit ab ὀπῆ, ac ὀπίαν ἐξέρπειν, dixit, per foramen perrepere.

Composita. (12. in fine:

Καρύοπος, q. d. καρύου ὀπὸς, i. nucis succus: de quo vide Plin. libr.

Πολύοπος, multo succu abundans. Theoph. hist. pl. l. 4. c. 2.

Ὁπόσος, vide in Ὅσος. Ὁπότερος, in Πότερος.

ΟΠΤΑΩ, ῶ, torreo, asso. Od. ξ. Ὀπτήσας δ' ἄρα πάντα φέρων παρέθηκ' Ὀδυσῆϊ. Xē. pæd. 8. ἱκανὸν ἔργον εἶναι ἓν κρέας ὀπτᾶν. Plut. in Hell. οὐ πρὸς πῦρ, ἀλλὰ πρὸς ἥλιον ὀπτῶσι τὰ κρέα.

Ὀπτάομαι, ῶμαι, assor, torreo. Athen. lib. 3. εἰ μέχρι τοῦ χανεῖν, ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενοι. Terra etiā à Sole ὀπτᾶσθαι dicitur quū quasi torretur seu percoquitur: apud Xen. in Oecon. Dicitur & homo aliquis ἐξ Ἀφροδίτης ὀπτᾶσθαι, quum amore alicuius vritur: Theocr. in thalys. Αἴκεν τὰν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας; Ῥύσησθε· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει. Dorice pro ὀπτώμενον tanquam ab ὀπτεῦμαι.

Ὄπτησις, ἡ, ipsa torrendi actio. Plut. in probl. Rom.

Ὀπτήσιμος, qui torreri & inassari potest, ad torrendum & inassandum aptus. Athen.

Ὀπτικὸς, οῦ, ὁ, vim habens torrendi.

Ὀπταλέος, α, ον, assus, inassat⁹: tost⁹: vt ὀπταλέα κρέα, Il. δ. & Od. π.

Ὀπτανὸς, idem. Athen. l. b. 4. Pro eodem etiam dicitur ὀπτανὸς seu ὀπτανὸς apud Athen. & Aristot. in probl.

Ὀπτάνιον siue ὀπτανεῖον, τὸ, loc⁹ in quo torretur, culina. Aristop. Athen. l. 4, & 3. Dicitur & ὀπτάνιον Ionica facta resolutione.

Ὀπτὸς, οῦ, ὁ assus, inassatus, tostus: idem cum ὀπταλέος, vt ὀπτὰ κρέα, apud Plut. & Athen. καυλὸς ὀπτός. Et Theoph. hist. pl. l. 6. c. 3. At ὀπτὴ πλίνθος, cocti lateres, apud Herodot. & Aristid. Per syncopen dici pro ὀπτητὸς tradit. Eust. Aliam significationem vide in Ὄπτομαι.

Ὄψον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἐξοπτάω, ῶ, inasso penitus torreo, vel excoquo. Aristoph.

Ἔξοπτος, inassatus, assus, vt ἄρτος ἔξοπτος, Hippocr.

Ἡμίοπτος, semiassus, semiassatus. Athen. l. 3. & Luc. in somn.

Κατοπτάω, inasso, pertorreo. Κάτοπτος, pertostus, valde tostus. Diosc. l. 1. vide & in κατόπτομαι.

Παρόπτησις, q. d. adassatio quum aliquid ad prunas torretur. Cæl. Aurel. tard. pass. l. 1. c. 1.

Σπλαγχνόπτης, ου, ὁ, qui exta seu viscera torret.

Ὑπεροπτάω, supra modū torreo, nimiū torrefacio, & quasi deuro

---

ΟΠΤΟΜΑΙ, video: *inusitatum in præsenti*. Præt. med. ὄπα. Atticè ὄπωπα, vidi, spectaui. Il. α. Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ Ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα. Præt. Pass. ὦμμαι, visus sum. Poll. ex Ilεο. aor. 1. ὤφθην vis⁹ sum, apparui. Act. Apost. 16. ὅραμα διὰ τῆς νυκτὸς ὤφθη. Fut. med. ὄψομαι, videbo. Xenoph. Pæd. 7. οἷαν γυναῖκα καταλιπὼν οἴχῃ· οὐκέτ' ὄψει τό. Inuenitur & præt.

præt. plusquam perf. ὤπ[illegible] ab inusit. ὄπω: apud Suid.

Ὄμμα, τὸ, visum, spectaculum: Soph. in Aiace, Ὦ δυσθέατον ὄμμα. Item aspectus, facies. Athen. l. 12. Xen. Pæd. 8. Item oculus. Il. γ. κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας. Aristot. polit. 3. βέλτιον ἴσως εἴ τις δυοῖν ὄμμασι. Sic & alibi apud Hom. Xen. Plut. &c. Pro ὄμματα Æoles dicunt ὄππατα.

Ὀμμάτιον siue ὀμματίδιον, τὸ, ocellus. Aristot.

Ὀμματόω, oculatum reddo.

Ὄψις, εως, ἡ, visus, i. ipsa videndi actio. Isocr. in Panath. Πλείους ἐπιστήμας ἔχοντες δι' ἀκοῆς ἢ δι' ὄψεως. Item pro oculis seu conspectu. Athen. lib. 2. ἀμβλυωτικοὶ ὄψεως. hebetant oculos. Et ἐν ὄψει, in conspectu, ante oculos. Plut. in amat. narr.

Ὄψεις αἱ, itidem dicuntur oculi. Xen. in symp. ἵνα τὰς ὄψεις ὁρᾷν ἃ ἂν βούλονται. ¶ Item ὄψις, visus, i. aspectus, Aristot. eth. 9. cap. 11. παραμυθητικοὶ γὰρ ὁ φίλος καὶ τῇ ὄψει. Exponitur etiam aspectus vel species oris, aut os; interdum & species simpliciter: apud Herodian. lib. 7. Phil. de vita M. lib. 1. ¶ Item idem quod ὄμμα, spectaculum. Philo de vita M. l. 1. ¶ Item visum: vt sunt visa & spectra nocturna: Plut. de def. orac. Synes. de insomn. ¶ Item pro persona scenica: seu apparatu scenæ. Aristot. de arte poët.

Ὄψανον, τὸ, idem quod ὄψις. Æschyl. Item φωνή, Hesych.

Ὀψείω, videre cupio, videre desidero. Hesych.

Ὤψ, ὠπός, ὁ oculus: & in plur. ὦπες, oculi. Hesych. & Eust. Item aspectus, vultus, facies. Odyss. α. οὐ μὲν γάρ τι κακοῖσιν εἰς ὦπα ἐίκτο. Sic & Il. γ. & apud Hesiod.

Ὀπτήρ, ῆρος, ὁ, visor, speculator, Od. ξ. Xen. Pæd. 4. Ὀπτήρια, τὰ, dona quæ sponsus sponsæ dabat quum primum eam videret. Poll. lib. 2. Generaliter sic dicuntur quæcunque donantur ob rem spectatam. Callim. hymno in Dian.

Ὀπτικὸς, ὁ, visorius, seu cuius vi cernimus. vt ὀπτικὸν πνεῦμα. Alex. Aphr. Item ad oculos pertinens: vt ὀπτικὴ γεωμετρία. Gel. lib. 16. cap. 18.

Ὀπτὸς, ὁ, qui videtur, qui in conspectu est. Luc. in Lexiph. Athen. l. 8. Aliam significationem vide in Ὀπτάω.

Ὀπτάζω, video, cerno. Ὀπτάζομαι, videor, conspicior, appareo. [illegible] Act. Apoll. cap. 1. δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς.

Ὀπτασία, ἡ, visio peculiariter visio κατ' ὄναρ, aut etiam ὕπαρ, quum spectrum aliquod visui nostro se offert: Lucæ 1. & 24. [illegible] 26. Pro eodem dicitur & ὀπτασίη, quod cap. [illegible] ἀποβλεψις: Suid.

Ὀπιπτεύω (factum ex ὀπτεύω inusitat. per ἀναδιπλασιασμὸν) inspicio, inspecto. Il. δ. Τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας. Sic Od. τ. ὀπιπτεύσεις δὲ γυναῖκας. Scribitur & [ὀπιπτεύω.

Ὀπιπτευτήρ idem quod ὀπτήρ.

Ὀπτίλος, ὁ oculus: vocabulum Doricum: vnde ὀπτιλέτις Ἀθηνᾶ, Minerua cui Lycurgus in memoriam excussi sibi oculi fanum statuit: vt docet Plut. in Lyc.

Ὀπωπὴ, ἡ conspectus. Odyss. γ. Ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς. quomodo cum videris. Item visus, seu oculus. Apoll. Arg. 2. [illegible] ὀπωπή. Epigram. lib. 5. [illegible] ἀπωπή. Sic & apud Oppian. de venat. lib. 3.

Ὀπωπητήρ, ῆρος, ὁ, speculator, visor, Hom. hymno in Merc.

Ὀφθαλμὸς, ὁ, oculus. Hesiod. in Erg. Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμός. Il. γ. Ὀφθαλμοὶ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον. Od. κ. Ἔδρακον ὀφθαλμοῖσι Dem. pro cor. τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένος ὁ Φίλιππος. Dicitur ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι, nō modò quod ante oculos nostros situm est, sed etiam quod in magno pretio à nobis habetur: sic apud Aristot. polit. 7. ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι & παρορᾶσθαι sibi opponuntur: Item ἐπ' ὀφθαλμῶν παραφυλάττειν, oculis obseruare: Plut. de solert. an. Pro quo Synes. epist. 55. dixit τοῖς ὀφθαλμοῖς παραπέμπειν. oculis prosequi. ¶ Apud Xen. δεσπότου ὀφθαλμὸς, dicitur domini præsentia. ¶ Regum ὀφθαλμοὶ erant qui quæ viderent ad eos referebant. Xen. Pæd. 8. Plutar. in Artox. ¶ Item quidam comportationum præfecti qui curabant vt æquabiliter potaretur, & cœnantibus lychnos subministrabant: alias οἰνόπται. ¶ Item in ὀφθαλμὸς, genus deligationis apud Hippocr. quod oculo adhiberi consueuit, vel quum procidentia periclitantur, vel vt quæ in posita ipsi sunt, contineantur. ¶ Transfertur & ad alia. Dicitur enim ψυχῆς ὀφθαλμὸς. apud Luc. Et Sol. αἰθέρος ὀφθαλμὸς appellatur à Suida. Sic Eurip. in Androm. ὀφθαλμὸν βίου vocat filium suum Molossum. ¶ In triremibus ὀφθαλμοὶ dicuntur foramina, per quæ remi traiiciuntur: quia oculos orbiculari sua rotunditate referunt. ¶ Vitibus etiam tribuuntur ὀφθαλμοί: apud Theophr. Et in arbore, cui inseritur surculus aliquis, foramen cui inseritur ὀφθαλμὸς dicitur: apud eundem de caus. pl. lib. 1. c. 6. ¶ Fluuij quoque os siue ostium ὀφθαλμὸν appellari posse tradit Eust. ¶ Est & ὀφθαλμὸς piscis quidam: vt tradunt nonnulli.

Ὀφθαλμοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, oculi speciem gerens.

Ὀφθαλμικὸς, ὁ, ad oculos pertinens, ocularius. Diosc. li. 1. cap. 11. & l. 2. c. 7. Item sub. ἰατρὸς, oculorum medicus. Galen.

Ὀφθαλμίδιον, τὸ, ocellus. Aristoph.

Ὀφθαλμίας, ου, ὁ, piscis ille quem Plin. oculatū nominat. l. 23.

Ὀφθαλμία, ἡ, oculorum morbus, seu ocularia ægritudo. Plut. symp. 5. & de sera numinis vind. Ponitur & pro ipsa cæcitate: apud Aristoph. in Pluto.

Ὀφθαλμιάω, doleo ex oculis, ocularia ægritudine laboro: lippio. Xen. Hellen. 4. ἐντυχεῖν ἀνθρώπῳ ὀφθαλμιῶντι ἀπιόντι ἐξ ἰατρείου κάλαμον ἔχοντι. Plutar. οἱ τοὺς ὀφθαλμιῶντας ἐνοχλεῖν φυλαττόμενοι, τοῖς ἄγαν λαμπροῖς σκιάν τινα παραμιγνύουσι. Exponitur &, oculis captus sum. Polyb. l. 2. πρὸς τὸ κάλλος τῆς χώρας ὀφθαλμιάσαντες, oculis capti pulchritudine regionis: vbi tamen sunt qui exp. oculis adiectis.

Ὀφθαλμίζομαι, idem quod ὀφθαλμιάω. Plut. symp. 2. prob. 2.

Ὄσσομαι, video, aspicio: aut præuideo, prospicio: vt Od. σ. δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμός. Hesiod. in Theog. κακὰ δ' ὄσσετο θυμὸς, videbat mala animo. Per Aeolicam mutationem ex ὄπτομαι factum putatur, sicut πέσσω ex πέπτω ortum esse traditur. ¶ Item auguror: de qua signif. vide in Ὄσσα.

Ὄσσος, ου, ὁ, & ὄσσε, τὸ, oculus. Datiuum sing. ὄσσῳ in vsu esse testatur Eust. potius tamen vsurpatur plur. num. ὄσσε factus ex ὄσσεα per apocopen vel syncopen secundū quosdam: vt Ody. κ. ἐν δέ οἱ ὄσσε Δακρυόφιν πίμπλαντο. Sic Od. δ. & υ. Il. α. & alibi. In vsu est etiam genit. plural. ὄσσων, apud Aeschyl. in Prom. & Eurip. in Ione. & dat. ὄσσοις ibidem, & apud Orph. pro quo Ionicè ὄσσοισι dicitur apud Hesiod. in Asp. Sunt qui hoc nomen ex ὄσσω seu ὄσσομαι factum censeant: alij verò contrà ex hoc nomine verbum illud deducunt. [locis.

Ὀπὴ, Ὄφις, Ὕψος, Ὕπτιος, quomodo huc pertineant, vide suis

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀπόπτομαι, despicio, despecto, ex altiore loco aspicio.

Ἄποψις, εως, ἡ, despectus: seu prospectus. Plutarc. in Lucullo, & Pand.

Ἀπόπτης, ου ὁ. spectator qui ex editiore loco aliquid spectat.

Ἄποπτος, qui spectari ex alto potest, vel simpl. qui videri alicunde potest. Plato in Axioch. & Aristot. polit. 2. Item qui procul seu eminus conspicitur, Plut. in Cam. Item qui non videtur. Soph. in Aiace.

Διόπτομαι, peruideo, perspicio.

Δίοψις, transpectus. Plut. de primo frig. Exponitur &, perspectio dignotio: apud eundem in Cicer.

Διόπτης, ου ὁ, qui peruidet & perspicit. Aristoph.

Διοπτήρ, ῆρος, ὁ, idem: seu speculator, visor. Il. κ. Exp. & κατάσκοπος. Suid. Item specillum: in Hippiatr. Est etiam μηχανικόν τι ὄργανον, δι' οὗ ἐστοχάζοντο ὕψος τειχῶν, apud Polyb. & Suid.

Διόπτρα, dicitur esse instrumentum quo geometer ex interuallo propugnaculorū turriumque altitudinem dimensionesque explorat. Item instrumentum librandis aquis accommodatū. Et etiam speculum matricis. Gal. vnde διοπτρισμὸς: apud Aeginet. vbi de apostemate vuluæ loquitur.

Διοπτεύω idē cum διόπτομαι. Il. κ. Ἤ τε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν Ἠὲ διοπτεύσων, ἢ ἐραντίζειν πολεμίζων. Apud Soph. καὶ πλήρες αὐτὰς ὡς διοπτεύειν στρατός, exp. qui cerneret. Vtitu. & Antiph. & Critias, teste Poll. Διοπτεύειν, exp. etiam ἐπιμελεῖσθαι, vt innuunt Gal. & Erot. in lex. Hippocr.

Διοψ Hesychio est οἰκονόμος. Διοπτος, ὁ, dicitur esse, καὶ ὁ ἐπιμελητὴς παιδός. τὸ διοπτεύειν τὰ ἐν αὐτῇ, inquint Gal. & Erot. in lex. Hipp. Vide & in comp. ab Ἔπω.

Εὐδίοπτος, (Decomp.) qui peruideri facilè potest, visu: facilè peruius. Aristot. in probl.

Εἰσόπτομαι, siue ἐσόπτομαι, inspicio. Eurip. in Electra, εἰς Ἄρεος μολὼν γάμους ἀδελφῆς δυστυχεῖς εἰσόψεται.

Εἴσοπτρον siue ἔσοπτρον, speculum: Plut. in præcept. connub. Ioseph. de antiqu. Iud.

Εἰσοπτρίζομαι, inspicio speculum, in speculo faciem intueor.

Εἴσοπτος, qui inspectus est vel inspici potest. Poll. lib. 2. ex Antiphonte.

Ἐνόπτομαι, inspicio, seu vide in.

Ἔνοπτρον, speculum. Eurip. in Hecuba. Item quidquid visum reflectit, vt nubes itidem faciens. Aristot. in meteorol.

Ἐνοπτρίζω speculi in modum illumino. Ἐνοπτρίζομαι, intueor velut in speculo. Cyril. οἱ ῥερυπωμένοι τὸν νοῦν, ἐνοπτρίζονται τὸν διάβολον.

Ἐνοπτρεύομαι intueor in speculum.

Ἐπιόπτομαι siue ἐπόπτομαι, aspicio, inspicio, viso. Ody. θ. Τάων μέν τοι ἐγὼ ἐπιόψομαι ἥτις ἀρίστη. Expon. etiam, diligenti facta inspectione secerno & eligo. Iliad. ι. τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπιόψομαι οἱ δὲ πιθέσθων.

Ἐπόψις, inspectio. Thucy. Ἐπόψιος Ζεὺς, inspector Iupiter. Apoll. Argon. lib. 2. Item ἐπόψιος, aspectabilis, vel qui cernitur.

Ἐπόψιμος, idem.

Ἐπωπτήρ, inspector, speculator. Aristot. de mundo.

Ἐπόπτης, inspector, seu spectator. Aeschyl. Prom. Syn. in ep. ad frat. Plerunq; ἐπόπται & ἔφοροι dicūtur qui aliquid inspiciūt & censura sua notant. Herodian. l. 1. Plut. in Alcib. Athen. lib. 5. Fœm. gen. est ἐπόπτις. Ἐπόπτιδες, inscripti etiam fuerunt libri quidā cuiusdam Valerij Sorani, cuius meminit Plin. in præf.

Ἐποπτικὸς, ad ἐπόπτας pertinens. Et ἐποπτικὰ sacra ad quæ admittebantur οἱ ἐπόπται. Plut. in Demet. & Alex.

Ἐπόπτευσις

Ἐποπτεύω, inspicio, inspecto. Ἐποπτεύειν dicitur qui alicuius rei transigendæ supremam habet inspectionem & potestatem. Appian. bell. ciu. l. 2. ἵνα τε μὴ δ' εἰσάγει οἱ δικασταὶ αὐτὸς αὐτοὺς ἐποπτεύοι στρατιὰν περιεστησάμενος. Dicebantur etiã ἐποπτεύειν quibus anno postquam initiati fuerant, inspicere secretiores sacrorũ ritus & cæremonias concedebatur. Plu. in Demetr. ἐποπτεῦσαι τὸ τάχιστον ἀπὸ τῶν μεγάλων ἐνιαυτοῦ διαλείποντας. Exponitur etiam, ἑορτάζειν, apud Aristop. in Ran.

Ἐποπτεία, ἡ, inspectio; præcipuè secretiorum sacrorum inspectio, ad quam initiati admittebantur anno vno ab initiatione Plut. de def. orac. (patens. Suid.

Decomp. Ἀνεπόψιος, inespectabilis, conspectui nostro nõ Ἀνεπόπτευτος, qui non inspexit, *arcana mysteriorum Cereris sacra* Hyperid. in orat. pro Phryne.

Συνεποπτεύω, simul inspicio.

Κατόπτομαι, perspicio, video, cerno. Plat. de leg. l. 2. τοῦτο ἐν νυνὶ κατόψει. Eurip. in Hec. Δυοῖν γὰρ παῖδ' ἐν δυοῖν νεκρὼ κατόψεται. Particip. κατοψόμενος, exploraturus, inspecturus. Plutarc. in Themist.

Κατόψιος oculis subiectus seu expositus, conspicuus. Apol. Arg. lib. 2. Apud Eurip. in Hippol. κατόψιος Παλλάδος, exp. è regione Palladis.

Κατοπτος, idẽ, Thu. l. 8. Aliam sign. vide in comp. ab Ὀπτάω

Κατόπτης, speculator seu visor: Hom. hymn. in Merc. Κατοπτὴρ instrumentum quo anum diducunt, sede ita inflammata & angustata vt per eam egredi excrementa alui non possint: apud Galen & Hippocr.

Κατοπτεύω, aspicio oculis lustro. Arist. de mundo, τὸν οὐράνιον ἐκεῖνον χῶρον κατοπτεῦσαι. Item perspicio, animaduerto. Dion. Halic. κράτιστος ἐγένετο ῥητόρων φύσιν ἀνθρώπων κατοπτεῦσαι. Κατοπτεύομαι, videor vel à visore & speculatore video Sophoc. μὴ πρὸς ἐχθρῶν τοῦ κατοπτευθεὶς πάρος Ῥιφθῶ κυσί. Apud Xen. qui faciem fucant, ὑπὸ λυτροῦ κατοπτεύεσθαι dicuntur.

Κάτοπτρον, ου, τό, speculum. Plato. Plutarch. de aud. poëm. Xenoph. ... 7.

Κατοπτρικός, specularis. Κατοπτρικῶς, speculari ratione.

Κατοπτρίζω, imagines & reflexiones facio in modum speculi. Plut. Κατοπτρίζων ὁ ἥλιος τὴν ἶριν.

Κατοπτρίζομαι, in speculo me contemplor. Laërt. in Socr. Item intueor velut in speculo 1. ad Corinth. c. 3.

Decomp. Δυσκάτοπτος, qui spectari vix potest. Hesych.

Προκατοψόμενος, prius speculaturus & exploraturus.

Παρόπτομαι, negligenter video: negligo. Poll.

Παρόπτιον, &c. vide in classe compositorum ex ὤψ.

Περιόπτομαι, circumspicio, vnde περιοπτέον, circumspiciendũ, considerandum. Thuc. Item contemno. Thuc. l. 1. ἐπειδὴ ἠγνόησαντο ἡμᾶς οὐ περιόψεσθαι. Idem ibidem, τοὺς ξυμμάχους οὐ περιοψόμεθα ἀδικουμένους.

Περίοπτος qui circumcirca videtur, seu videri potest, conspicuus. Isocr.

Περιωπή, vide in classe compositorum ex ὤψ.

Decomp. Ἀπερίοπτος, qui circumspectus non est, incogitans, negligens. Thuc. lib. 1.

Εὐπερίοπτος, quem contemnere facilè est, contemptibilis: apud Suid.

Προόπτομαι prospicio præuideo. (gnitus.

Πρόοψις, prouisio. Thuc. Πρόοπτος, præuisus seu prouisus, præco-

Dec. Ἀπρόοπτος, improuisus, vt Ἀπρόοπτον πῆμα, Æsch. in Prometh. Ἀπροόπτως, improuisè seu improuisò. Herodian. lib. 6.

Προσόπτομαι, aspicio, intueor: Euri. in Electra, τίς δ' εὐσεβὴς ἐμὸν κάρα προσόψεται; Item video: Soph.

Πρόσοψις, aspectus. Soph. in Aiace. Eurip. in Helena. Itẽ prospectus. Thuc. l. 4. & 2.

Πρόσωπον, vide in classe compositorum ex ὤψ.

Dec. Ἀπροτίοπτος, *poetice pro* Ἀπρόσοπτος, quem aspicere & intueri non licet, inuisibilis. Hesych. (est.

Δυσπρόσοπτος, aspectu difficilis, qui mali & infausti aspectus

Συνόπτομαι, conspicio, vnde συνῶπται, cognitum & compertũ est: apud Arist. Item video seu perspicio, intelligo. Polyb. ἡ τῆς τυχούσης ἐπιστάσεως προσδεῖται, εἰ μέλλει τις τὰ διαφέροντα ἐν αὐτῇ συνόψεσθαι.

Σύνοψις, conspectus, collustratio, quum oculis circumspicimus. Polyb. lib. 1. Exponitur &, intelligentia: apud Plat. & Dionys. Areop. ¶ Sic dicitur etiam dilucidum compendium quo res omnis latè diffusa, breuiter in conspectum quasi ob oculos ponitur. ¶ Suidas verò σύνοψιν dicit esse τὴν κατὰ πρόσωπον ὁμιλίαν, apud Polyb.

Συνοπτικός, perspicax. Plato & Diony. Areop. Item compendiosè collectus: apud eundem Areopag.

Σύνοπτος, conspicuus, qui conspici & cerni potest. Arist. polit. 2. c. 10. Item qui facilè cognosci & intelligi potest. Hesyc.

Συνοπτρον, exp. σύνοψις ἄστρων, Hesyc.

Dec. Εὐσύνοπτος, qui facilè conspici & cerni potest. Arist. pol. 2. c. 10. & rhet. 3. Expon. etiam, intellectu facilis.

Ὑπερόπτομαι, despicio, despectui & contemptui habeo. Synes. διά σε μοι δοκῶ ὑπερόψεσθαι τῆς πατρίδος. Æsch. οὐκ ἠγνόουν ὅτι ὑπερόψεται τὸν ὅρκον ὁ Ἀθηναῖος.

Ὑπεροψία, despectus, contemptus. Chrysost. de sacerdot. & de precat. Item superbia & fastidium, quo quis cæteros præ se contemnit. Herodian. l. 1. & 5.

Ὑπερόπτης, contemptor: qui superbè contemnit & despicit. Thuc. l. 3. Arist. eth. 4. c. 3.

Ὑπεροπτικός, qui contemnere & superbè despicari solet. Isocr. in Panath. Luc. in Nigrin.

Ὑπεροπτικῶς, more eorum qui despicantur & superbè contemnunt. Xen. Hell. l. 7.

Ὑπέροπτος, spectabilis, præ cæteris visendus. Hesych. Item despectus, contemptus. Ὑπερόπτα pro ὑπεροπτικῶς, contemptiũ seu superbè despicando. Soph. in Oedip. tyran.

Ὑπεροπτεύς, contemptor. Hesych.

Ὑπόπτομαι, suspecto, suspectum habeo Dem. pro cor. ὑπόψεσθαι τὸ πρᾶγμα ἐνόμιζε καὶ τοὺς Θηβαίους καὶ τοὺς Θετταλοὺς, καὶ πάντας φυλάξασθαι. suspicaturos esse.

Ὑποψία, suspicio. Thuc. l. 1. & 4. Plut. in Them. & in Public.

Ὑπόψιος, suspectus. Il. γ.

Ὑπόπτης, ου, ὁ suspicax, suspiciosus. Dicuntur & equi ὑπόπται qui semper periculum aliquod subesse, quibusuis terriculamentis suspicantur: apud Xen. de re equ. ¶ Item ὑπόπτης, qui apparuit & in conspectum venit. Soph. in Philoct. τί χρὴ λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπτην;

Ὕποπτος, suspectus. Thuc. lib. 6. Dem. in ep. Philip. Plut. in Themist. Τὸ ὕποπτον, suspicio. Thuc. l. 1. Herod. l. 4.

Ὑπόπτως, suspiciosè vel suspectè. Thuc. l. 6. & 8.

Ὑποπτεύω, suspicor. Xen. Hell. 5. ὑπόπτευε μὲν ὧν ἕνεκα ἐφοίτα, οὐ μὴν τοι ἠρώτα. Plu. in Artox. τὴν δ' αἰτίαν ὑπώπτευεν. Item suspectum habeo. Herodot. l. 4 εἰ δέ τι πάντας ὑποπτεύειν ὡς ἐπιβουλεύοντας. Item spero, Chrysost. ὑποπτεύειν μεγάλα τινα καὶ θαυμαστὰ περὶ ἡμῶν. ¶ Item oculos humi figo, in terram despicio. Call. hymno in Delum δύω δέ οἱ εἵατο φρουροὶ Γαῖαν ὑποπτεύοντες.

Ὑποπτεύομαι, in suspicionem venio, suspectus sum. Paus. ὑπωπτεύετο εὐπορῶν μεγάλων χρημάτων.

Ὑπόπτευτος, idem quod ὕποπτος.

Ὑπώπιον &c. vide in classe compositorum ex ὤψ.

Dec. Ἀνθυποπτεύω vicissim suspicor seu suspectũ habeo.

Ἀνθυποπτεύομαι, vicissim de me suspicio est. Thuc. l. 3.

Ἀνύποπτος, & ἀνυποπτευτος, qui suspectus non est suspicione vacans. Xen. Laert. Plut. & Poll. ex Hippoc. Ἀνύποπτος sine suspicione, Thuc. l. 1.

Καθύποπτος, suspectus. Poll. ex Aristoph.

Καχύποπτος, suspiciosus, qui omnia mala suspecta habet. Plato de rep. l. 7. Arist. Rhet. l. 2. item passiuè, de quo mala suspicio est. Plato in Phæd.

Ταχύποπτος, celeriter suspicans, suspiciosus. Plato, & Arist. Rhet. 2.

Φιλοϋποψία, ἡ, natura ad suspicandum propensa.

Composita sine præpositione: ac primùm desinentia in οπτης vel in οπτος.

Ἄοπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inuisus: qui non cernitur, aut cerni potest. Harpocrat. ex Antiph.

Αὐτόπτης, ου, ὁ, qui suis oculis vidit, oculatus testis. Xen. pæ. 5. Plut. de educ. lib.

Αὐτοπτέω ipse meis oculis cerno. Sync. de insomn. τῷ αὐτοπτῆσαι θεῖν χρῆμα εὐδαιμον.

Αὐτοπτος, qui ipse visus & deprehensus est: vnde aliquis deprehensus ἐπ' αὐτόπτῳ dicitur, quum ipse ab iis qui deprehenderunt visus est. Suid.

Δύσοπτος qui ægrè videtur. Hippocr.

Εὔοπτος, qui facilè videtur, conspicuus.

Θεόπτης, qui Deum videt aut cernit. Dion. Areop.

Θεοπτία, ἡ, diuina visio Hesyc. & Suid.

Θεοπτικός, vocatur ordo sacerdotalis apud Diony.

Λινόπτης, qui retia speculatur: qui venatoriis retibus adstans, diligenter obseruat an feræ in ea incidant. Aristot. & Poll.

Λινοπτάω, ῶ, & λινοπτάομαι, ῶμαι, retia speculor: vel defixos in retia oculos habeo. Metaphoricè apud Aristoph. in pace ἐγὼ ἑστηκα λινοπτώμενος.

Λινοπτάζω idem. Hes.

Οἰνόπτης, vini inspector: magistratus quidam Athenis, cuius officium describit Athen. l. 10. & Poll. l. 6. c. 3.

Παλίνοπτος, è Sole auersus. Galen. apud Hippocr.

Πανόπτης, qui omnia cernit, seu qui oculis omnia lustrare potest. Aristid. in encom. Rom. & Eurip.

Παντόπτης idem.

Πάνοπτος, qui ab omnibus videtur, omniũ oculis expositus.

Πολυόπτος, qui à multis conspicitur. Hes.

Πρόοπτος, & contractè προῦπτος qui antè oculos positus est, manifestus. Herod. & Thuc. l. 5. Herodian. l. 7.

Composita ex ὄμμα.

Ἀνόμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui oculos non habet. Nonn.

Γλαυκόμματος, (q. d. cæsiooculus) cæsius. Plat. in Phædro de equo,

Ἐξομματόω, oculatum reddo, visum restituo. Item exoculo, i. oculos effodio schol. Aristoph.

Ἐξομματοῦσθαι, dicitur qui ex cæco oculatus euadit. Aristoph. in Pluto, ἀντὶ τυφλοῦ ἐξωμμάτωται.

Ἐξομμάτωσις, abstersio sordiũ, quæ in oculis sunt. Pol. l. 2.

Κλαδαρόμματος, qui mobilib. oculis est seu volubilibus. Hesy.

Μελανόμματος, nigros seu nigricantes oculos habens. Poll. l. 2.

Μικρόμματος paruos habens oculos. Laert.

Μονόμματος vnoculus. in Epigr.

Πολυόμματος, multos habens oculos. Argi epith. apud Luc.

Ὠχρόμματος, qui pallidis est oculis. Adamant. in physiognom.

Composita ex ὄψις.

Αἴθοψ οπος, ὁ καὶ ἡ niger seu rutilus: vt αἴθοψ οἶνος. Hesiod. In Erg. Item calidus seu calefaciendi vim habens: vt αἴθοψ λιμὸς, apud eundem. Item splendidus, vt αἴθοψ χαλκὸς, sæpe apud Hom. Apud eundem αἴθοψ καπνὸς dicitur fumus qui fit dum aliquid accenditur. Dicitur autem ὁ αἴθοψ quasi ὁ αἴθων τὴν ὄψιν aut ὁ κεκαυμένος τὴν ὄψιν, teste Eust.

Ἄοψ, visus expers, cæcus. Helych.

Αὐτοψία, ἡ quum ipse quis vidit, oculata fides. Diosc. in præf. l. 1.

Αὐτοψεί, videndo suis oculis.

Ἔποψ vt upa nomen auis, de qua vide Aristotel. & Plin. sic dicta, quòd stercora humana consideret, teste Hieronym. in 5. ca. Zachar.

Εὐοψία, facies pulchra, venustas. Suid. Vide in comp. ab ὄψον.

Νῶροψ. exo. splendidus, κατὰ στέρησιν τῆς ὄψεως, quia splendor visum solet obscurare. Sic Hom. Il. νώροπα χαλκὸν vocat quem alibi dicit αἴθοπα χαλκόν. Scribitur etiam νύροψ. Vide Plut. symp. 3.

Οἴνοψ, cuius facies vinum repræsentat, qui vinei coloris est: epith. maris apud Hom. Il. α. & Od. α. & alibi apud eundem. Od. ν. βόε οἴνοπε dicuntur vel nigri, vel rufi, vt Eust. exp.

Πανόψιος, qui omnium oculis cernitur. vt πανόψιον ἔγχος. Il. π.

Composita ex ὤψ, oculus: quorum quæ à nominatiuo fiunt vel in vltima accentum habent, vel in penultima quæ verò à genitiuo formantur, aut in ης masc. vel ις fœm terminãtur, aut in ος oxyt. vel proparoxyt. Desinentium autem d. sim [illegible] quædam ω ingenit. retinent quæ in ὤψ in ο mutant.

Ἀγανώπης, ου, ὁ, qui blandis est oculis.

Ἀγανῶπις, ιδος, ἡ, blando aspectu intuens. Suid. & Hesy.

Ἀγλαῶπις, pulchrè oculata, pulchros oculos habens Plut.

Ἀγριωπὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ. agrestem aspectum habens, qui est agresti vultu aut fero. Idem.

Αἰγίλωψ ωπος, ὁ, (q. d. caprinus oculus) vitium oculi quod capris ferè proprium & perpetuum est vide Celsum. l 7. c. 7. & Paul. Ægin l. 3. ¶ Est & auenæ quoddam genus, quod Latini festucam specialiter vocant. ¶ Item herba quæ hordeum enecat. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 8. ¶ Item Plinio arboris grandiferæ species.

Αἰγωπὸς, οῦ, ὁ, habens oculos caprinos. Arist. de gen. an. l. 5.

Αἱμάλωψ (pro quo scribitur & αἱμάλωψ) sugillatio in oculis ex plaga aut ictu effuso sub contusum locum sanguine: vt definiuit Archigenes. Sic appellatur quasi αἷμα ἐν ὠπί etiamsi in omni alia corporis parte nasci dicique possit. Sic dicitur & cruor per adipem sparsus, apud Diosc. item αἱμαλῶπες vocantur rubentes quidam in cute circuli: apud Galen. ἐν ταῖς γλώσσαις.

Αἱμαλωπὶς sanguinem præ se ferens color, siue concrementum sanguinis. Diosc. l. 2. c. 95.

Αἱματωπὸς, & αἱμωπὸς. & fœm. in αἱματῶπις, sanguinem intuens, i. sanguineum & cruentum quendam aspectum habens Hesych.

Ἀλαωπὸς, qui est ἀλαὸς τὰς ὦπας, captus oculis, cæcus. Nonn.

Ἀλαωπὶς, cæca, vel caliginosa obscura. Hesych.

Ἀμβλυωπὸς, & ἀμβλυωπὶς, obtusam habens aciem oculorum & hebetem. Theophr. de cau. pl. l 3 & Luc. Item ἀμβλυωπὸς actiuè obtusam reddens aciem oculorum & hebetem. Diosc. lib. 2. cap. 174.

Ἀμβλυωπία ἡ, visus obtusus, hebes oculorum acies. Grego. Hippocr. aphor. lib. 4.

Ἀμβλυωπιάω sum hebetibus & obtusis, oculis, cæcutio. Hippocr. in progn. ἐπανερωτᾶν χρὴ εἰς τὴν κεφαλὴν ἀλγέουσιν ἢ ἀμβλυωπέουσιν.

Ἀμβλωπὸς, idē quod ἀμβλυωπὸς. Scribitur & ἄμβλωπος, apud Athen. l. 10. & ἀμβλωπὶς, idem quod ἀμβλυωπὶς, apud Theophr. hist. pl. l 3. c. 10

Ἀμφιωπὸς, vndique conspicuus & patens Hesyc. & Etym.

Ἀντωπὸς aduersis oculis intuens. Nonn. Exponitur etiã λαμπρὸς Hesyc. Ἀντωπὸν, coràm è regione, ex aduerso. Suid. ex Agathia.

Ἀντώπιος obtuens, aduersus Nonn.

Ἀντωπέω, ῶ, obtueor, contra intueor. Dion. de cœl. hierar. καὶ γὰρ οὐδὲ ταῖς ἡλιοτεύκτοις αὐγαῖς ἀντωπεῖν ἀκινδύνως.

Ἀνώπιον, quidam exp. locus editior, & a conspectu remotus. pol. ἀνώπια dicit esse quæ supra ostia sunt.

Ἀρρενωπὸς, qui virili facie est, ipso aspectu masculum se esse ostendens Luc. in Hermot. & Scytha. Item virilis, fortis. Syne. ep. 140.

Ἀρρενωπὸν, τὸ, & ἀρρενωπία, ἡ, mascula seu virilis facies: interdũ animus virilis, fortisq; & generosus: qui sub mascula facie latet. Plat. Plut. de fort. Alex. Syne. ep. 56.

Ἀρρενωπάδες, exp. ἀνδρόγυναι, fœminæ quarum facies aliquid virilitatis præ se fert. Hesyc.

Ἄρρενωψ & ἀρρενώπας, Eust. tradit in malam partẽ vsurpari.

Ἀστρωπὸς, stellatam faciem habens, stellatus. Eurip. in Phœn.

Αὐλωπὸς, fistulæ instar oblongos oculos habens: piscis nomen apud Opp. ex genere τῶν ἀνθιῶν.

Αὐλωπίας, idem videtur esse piscis: apud Arist. hist. an. li. 6. c. 17. Hesychio est, κοιλόφθαλμος.

Αὐλῶπις, epith. galeæ est, apud Ho. Il. λ. quum quasi in fistulam abit, i. in angustum & oblongum. vide Eust. & Athen.

Βαρυωπέω, ῶ, visu sum grauato, ægrè & difficulter cerno. Gē. c. 48.

Βλοσυρωπὸς, terribilis aspectu, truces & horribiles habens oculos. in Epigr. Βλοσυρῶπις, ἡ, idem: vt γοργὼ βλοσυρῶπις. Il. λ.

Βοώψ. piscis quidam: sic dictus, quoniam μικρὸς ὑπάρχων μεγάλας ὦπας ἔχει. Athen. l. 7.

Βοώπης, ου, ὁ, bouinos oculos habens, ad magnitudinem bouinorum oculorum propemodum accedentes.

Βοῶπις, ἡ cui bouini oculi sunt, i. rotundi, magni ideóq; venusti: epitheton dearum apud Homer. & imprimis Iunonis: quam si tanquam aëra consideretur, sic denominatam scribit Eust. ἀπὸ τῆς βοῆς διὰ τοὺς ἀερίους ἤχους. Il. α. & alibi.

Γοργωπὸς, Gorgus faciem habens Eur. in Her.

Γλαυκώψ. glaucos oculos habens seu cæsios. Γλαυκώπης, idem.

Γλαυκῶπις, dicitur Minerua apud Hom. Il. α. quòd oculis fuerit cæsiis, & *per consequẽs* terribilibus: vel ob cœli colorem glaucum: vt tradit Diodorus.

Γλαυκωπὸς, idem quod γλαυκώψ. Eust.

Γλαυκώπιον dicta fuit arx Atheniẽsibus ob Mineruam γλαυκῶπιν, teste eodem Eust.

Δεινώψ, qui truci est vultu, toruus. Soph. in Oedip. Colon.

Δεινωπὸς, idem. Hesiod. in Asp.

Δυσωπία, pudor qui nos obtueri seu in faciem intueri non finit eos qui à nobis aliquid postulant. Exponitur etiam vitiosus immodicus pudor. Plut. in lib. περὶ δυσωπίας. ¶ Item difficultas aliquid certò comprehendendi, recurrente semper addubitatione. Philo de mundo.

Δυσωπέω, pudore afficio tali quo efficiẽ vt is à quo aliquid peto ne obtueri quidem me possit, nedum id denegare: vnde exp. flecto, exoro, persuadeo Basil. Greg. ἀπέστειλα τὸν ἀγαπητὸν Εὐστάθιον παρακαλέσαι ὑμῶν τὴν σεμνοπρέπειαν καὶ δυσωπῆσαι. Et general. pudore afficio. Plut. de def. orac. τί μάλιστά σε δυσωπεῖ τῶν ὑπὸ Κλεομβρότου τιθεμένων. ¶ Item visum perstringo, horribili specie terreo. Iulian. (de quadam Alexandri effigie) τὴν θέαν φοβεῖ δι' ὅλου δυσωπῶν τοῦ σχήματος. ¶ Item neutraliter, hæreo hæsitabundè aspicio. Xen. apomn. 3. ἐπεὶ δὲ ὁ Γλαύκων ἐδυσώπησεν. Item suspicor, vereor. Diony. Halic. in vita Lysiæ, δυσωπῶ καὶ ὑποπτεύω μήποτ' οὐ Λυσίου ὁ λόγος.

Δυσωποῦμαι pudore confundor, erubesco. Demosth. Philip. 3. οὐκ ἐρρωδῶ ἀλλὰ δυσωποῦμαι. Et cum accus. Plat. in Crat. τοὔνομα δυσωπεῖται μὴ ἀρχαῖον. Item flector, exoror, &c. Chrysost. de sacerdo. ἐδυσωπεῖτο τοῖς ῥήμασι τούτοις. Item oculi mei perstringuntur. Plut. [oratio.

Δυσώπησις ipsa actio afficiendi quempiam pudore. Item exoratio.

Decomp. Ἀδυσώπητος, qui pudore affici nequit seu confundi. Plut. περὶ δυσωπίας. Item inexorabilis, qui flecti nequit.

Ἀδυσωπήτως, sine vllo pudore, inuerecundè. Plut. ibidem.

Εὐδυσώπητος q facilè pudore afficiẽ. Itẽ facilè exorabilis.

Εὐδυσωπήτως facilè erubescendo. [θεὸν, exorauit.

Καταδυσωπέω, ῶ, idẽ qđ δυσωπῶ. Luc. καταδυσωπήσας τὸν

Ἐγχελυωπὸς, anguillæ aspectum habens.

Εἰσωπὸς, q. d. in oculis in conspectu aliquid habens, seu ante conspectum. Il. ο εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν. Apud Apol. Εἰσωποὶ ἀνέμοιο, exp. obuersi vento.

Ἑλίκωψ, cui oculi volubiles sunt & versatiles: vel cui sunt oculi rotundi. vel qui omnium oculos in se conuertit: vel qui Helicen (i. vrsam maiorem seu septentrionem) intuetur. Il. α. vide in comp. à Κώπη, i. remus.

Ἑλικῶπις, ιδος, ἡ, idem. Dicitur & de puella spectatu digna quæque amantium oculos ad se trahit, nihilominus tamen verecũda vel quæ nigris oculis decora est & venusta Il. α.

Ἐνωπὴ aspectus, conspectus. vnde dat ἐνωπῇ, in conspectu, coram Il. ε. [rod. c. 23.

Ἐνώπιος, in conspectu seu ex aduerso positus, aduersus, Herod. c. 23.

Ἐνώπιον, (aduerb.) idem quod dat. ἐνωπῇ: Plut. in probl. Rom. & sæpe in N. T. Ἐνώπια, τὰ, dicuntur parietes domus qui sunt è regione ianuæ: vel ad vtrunque eius latus, quod prætereuntium oculis expositi sint Il. θ. & Od. χ.

Ἐνωπάδιος siue ἐνωπαδίως, idem quod ἐνώπιον.

Decomp. κατενώπιον, idem quod ἐνώπιον 2. Cor. 12. & alibi in ep. Pauli. Pro quo κατενῶπα seu κατένωπα, dixit Hom. Il. ο. syncope facta (vt quidam putarunt) ex κατενώπιον.

Προσω-

Προνώπιος, (per syncopen pro προνώπιος) foris obseruans. Eurip. in Bacch.

Προνώπιον. Eustat. exp. πρόσχημα, apud Eurip. Alij exp. vestibulum, apud eundam in Hippol. Poll. προνώπια dicit esse τὰ πρὸ τῶν θυρῶν.

Προνωπὴς, qui est ἔξωθεν τῆς προνοπείν θαλάμυ. vt schol. Eur. in Alcest exp. Item præceps. promptus. paratus: vt exp. apud eundem. Eurip. in Androm. Ἄγαν προνωπὴς εἰς τὸ λοιδορεῖν

Προνωπῶς, promptè, præcipitanter. Hesyc. (φέρη.

Ἐξώπιος, extra conspectum positus, à conspectu remotus seu ab oculis. Eurip. in Supplici & Alcest.

Ἐπώπτης inspector. Hesy. Ἐπώπιδες, inspectrices: apud eundem.

Ἐπωπάω & ἐποπτάζω, inspicio. Idem.

Ἐρατῶπις, ἡ, amabiles oculos habens: epith. Iunonis: apud hom. hymno vlt.

Ἑλώπης idem quod βοώπης. Et fœm. Ἑλῶπις, idem quod βοώπις

Εὐρύωψ, ωπος, & οπος, latum vel magnum habens oculum: vt εὐρύοπα Κρονίδην. Il. α. Εὐρυώπης idem.

Εὐρωπὸς, latus: vel aspectu latus, & q. d. qui in oculis intuentium latus apparet seu amplus. Hesych. & Eust. Exponitur etiam tenebricosus: vt σπήλαιον εὐρωπὸν. Eurip.

Εὐῶψ, pulchros habens oculos: vel qui aut quæ est pulchro aspectu seu pulchra facie. Eust. & Soph. Lycophr.

Εὐωπὶς, idem Eurip. in Ione.

Εὐώπης idem Soph. Εὐῶπις, quæ pulchra est oculis & aspectu: vt Σεμέλη εὐῶπις. Hom. hymn. in Bacch.

Καλωπὸς, pulcher vel pulchra aspectu. Hesyc.

Καλλωπίζω honesto, orno, como: propriè elegantem & venustam faciem seu aspectum facio. Greg. in Iul. lib. 2. μηδ' ἑ πρόθυρα καλλωπισάμενοι.

Καλλωπίζομαι, honestor ornor, &c. Herodian. l. 1. In voce media idem significat cum καλλωπίζω: vnde ἐκαλλωπισάμην, vestitu me exornaui & honestaui. Plut. in symp. Item καλλωπίζομαι efferor, glorior mihi placeo. Xen. (de equo se ioci) ἀνατείνει ἄνω τὴν οὐρὰν, ὅταν καλλωπίζηται, cū dat. idem τούτῳ καλλωπίζονται. Plut in Sol. καλλωπίζομαι τὸ μὴ συναλγεῖν τῇ πατρίδι. Item artem ostento. Plat. in Protag.

Καλλώπισμα, τὸ, ornamentum, cultus. Herod. l. 7. Plerunq; cultus superfluus. Herodian. l. 5.

Καλλωπισμὸς, ὁ idem. Xen. Philostr. ep. 38.

Καλλωπιστὴς, οῦ, ὁ, cultus in vestitu nimium studiosus. Isoc. ad Demon.

Καλλωπίστρια ἡ, cultus in vestitu nimium studiosa. Plut in præcept. connub. Item comptrix. [siue elegantiam addens.

Καλλωπιστικὸς, ad comendum vel ornandum aptus, cultum: Dec. Ἀκαλλώπιστος, ὁ, καὶ ἡ, non comptus, non ornatus. Plut. δεῖ τὴν μὴ χρῆν. &c. Item qui non gloriatur nec iactatione effertur. Greg. in epitaph. soror.

Ἐγκαλλωπίζομαι, placeo mihi in, glorior in. Plut. in Antō. ἐγκαλλωπίζεσθαι τοῖς αἰσχροῖς. Ἐγκαλλώπισμα: vt apud Thu. ἐγκαλλώπισμα πλούτου, i. πλοῦτον ᾧ ἐγκαλλωπιζόμεθα.

Κατωπὸς, qui oculos deiicit & in terram defigit, qui vultu ex mœrore est deiecto. In Hippiatr. [an. li. 8.

Κατωπιάω, ῶ oculos deiicio, vultum demitto. Aristot. hist.

Κελαινώπης & Dori. ὁ κελαινώπας aspectu niger, atricolor. Apud Soph. in Aiace, κελαινώπας θυμὸς, exp. tectum pectus, ideoque subdolum: vel profunda cogitans, profundis cogitationibus veluti nigricans. (pig.

Κοιλωπὸς, cauus aspectu. Eur. Κοιλῶπις, caua aspectu, Suid. ex E-

Κυανῶπις, ἡ, cæruleus aspectu, cæruleos seu nigricantes oculos habens. Hesiod. in Asp.

Κύκλωψ, κατ' ἐξοχὴν. appellatus fuit Polyphemus, vnus ex cyclopibus Siciliæ & præcipuè montis Ætnæ incolis, hominibus vasta gigantea corporis mole: qui sic dicti fuerunt quòd ipsis Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἔεις ἐνέκειτο μετώπῳ, vt Hesiod. loquitur in Theog.

Κυκλώπειος, cyclopeus. seu cyclopicus: ad cyclopē seu cyclopes pertinens: Κυκλώπειος βίος, vita beata & minimè laboriosa, qualem Cyclopū fuisse testatur. Hom. Od. ι. & Strabo. l. 11.

Κυκλώπιον. τὸ, (diminut.) q. d. paruus Cyclops adulandi seu blandiendi forma profertur à Sileno, apud Eurip. in Cyclop. ¶ Sic dicitur etiam id quod albicat in oculo ambiens pupillam apud Arist. de anim. l. 4.

Κυκλωπὶς, ίδος, ἡ, cyclopea seu cyclopica, vt κυκλωπίδες ἑστίαι, in Epigr.

Κυκλωπικὸς, ὁ, cyclopes referens & illis similis aliqua in re.

Κυκλωπικῶς, cyclopicè more cyclopum. Arist. eth. 10. c. vlt.

Κυνωψ herba est σταχυώδης, apud Theoph. hist. pl. l. 7. c. 10. Pli. l. 21. 17 quidam exp. canariam & canis oculum.

Κυνωπὸς, ὁ qui caninis. i. impudentibus est oculis. Il. α.

Κυνῶπις, ἡ, impudens, inuerecunda Il. γ. & Od. θ.

Λευκώπης & λευκωπίας, albus aspectu, qui intuentium oculis albus apparet. Hesych. Λευκῶπις, alba aspectu.

Λιπαρῶψ, pinguem faciem habens seu delibutam. Apud Athen. mentio dicitur λιπαρῶψ, i. pinguis;

Μελανωπὸς, niger aspectu, qui intuentium oculis niger apparet.

Μέτωπον, ου, τὸ, frons, q. d. pars faciei quę post oculos. Ody. χ. ὁ δ' χθόνα τύψε μετώπῳ. Sic & Il. ο. & ψ. Metaphoricè prora etiam nauis μέτωπον dicitur. Item de muro apud Herodot. Vsurpatur & de acie militari sicut & frons Latinis: apud Thuc. Xen & cæteros historicos.

Μετωπηδὸν. aduerb. aduersa fronte, seu aduersis frontibus quidam exp. aduersis rostris. Thuc. lib. 2.

Μετωπίας. ὁ cui frons est lata. Poll. l. 2.

Μετώπιον, τὸ idem quod μέτωπον: vel interstitium inter supercilia. Il. λ. & π. Hippoc. in lib. de superfœt. Sic & à nōnullis dicitur galbanum: teste Diosc. lib. 3. c. 97. item vnguenti quoddam genus in Ægypto fieri solitum galbano admixto, vt docet idem l. 1. c. 72. Item oleum ex amaris nucibus confectum cui adhibebatur galbanum: apud eundem.

Μετωπὶς, ίδος, ἡ, fascia qua deuinciebatur frons. Hesyc.

Decomp. Ἀντιμέτωπος, oppositam frontem habens. Xen. Item suarum nauium frontes aliis oppositas habens: apud eundem. Hell. 4. (anceps,

Διμέτωπος, bifrons. Apud Appia. διμέτωπος φρουρὰ, munitio

Εὐρυμέτωπος, latam frontem habens: bouum epith. apud Hom. hymn. in Merc. & Hesiod. in Theog. Dicitur & de homine, teste Poll. Item de Ioue: apud poet.

Ἰσομέτωπος, parem frontem habens: *de acie dictum.* Xen. Hell. 4.

Προμετωπὶς, & προμετωπίδιον, frontis pellis. Herodot. in Polymn. Sic dicitur & id quo frontes equorum ornantur, interdum verò aliorum animaliū: frontale. Athe. l. 5. Xen. pæd. 7.

Ὑπερμετώπιον, exp. frontale.

Μήλωψ, colore referens malum, mali faciem habens. Od. η.

Μονώψ, seu μόνωψ, vnoculus. Eurip. in Cycloph.

Μορμυρωπὸς, terrificus, turbidus aspectu. Suid.

Μορμυρωπὰ ῥήματα, Aristoph. in Ran. vocat τὰ καταπληκτικὰ καὶ φοβερὰ, terribilia: ἐκ μεταφορᾶς τῆς μορφῆς τῆς τὰ βρέφη φοβούσης, vt tradit schol.

Μύωψ, ωπος, ὁ καὶ ἡ, [q. d. μύων ὦπα seu ὦπας claudens oculos, conniuens] nomen est certi cuiusdam vitij in oculos, dicuntur enim μύωπες qui ab ortu primo proxima quidem vident, remota verò non vident, teste Aristot. in probl. sect. 31. & Alex. Aphr. probl. 74. lib. 1. Gell. l. 4. c. tales lusciosos Latinè appellari tradit. ¶ Est etiā μύωψ insecti genus, quod bobus potissimū esse infestum traditur Geop. l. 16. ὅτι ἔκφρονας τὰς βοῦς οἱ μύωπες κεντοῦντες ποιοῦσιν, ἴσμεν. Metaph. etiam vsurpatur sicut & œstrū. ¶ Ponitur & pro calcari quo vrgentur equi, apud Xen.

Μυωπὸς, ἡ, idem quod μύωψ in prima significat. Xen.

Μυωπία, ἡ, vitium eorum qui μύωπες dicuntur: quod & μυωπίασις dicitur: apud aut. definit med.

Μυωπάζω, sum lusciosus. Aristot. loco antè citato, ἐναντία δὲ πάσχουσιν οἱ γηρῶντες τοῖς μυωπάζουσιν, &c. Et generaliter cæcutio, oculos aperire non possum, 2. epist. Petr. cap. 1. Et pro conniueo apud Areop. Pro eodem inuenitur & μυωπιάζω, apud Suid.

Μυωπίζω, calcari vrgeo. Xen. Μυωπίζειν τε καὶ μαστιγοῦν τὸν ἵππον.

Μυωπίζεσθαι, calcari vrgeri, apud eundem. Item œstro agitari.

Νεανωπὸς, qui iuuenili facie est, iuuenis. Hesyc.

Νυκτάλωψ, lusciosus: qui interdiu videt, sole occidente obscuriùs noctu omnino nihil: vel qui noctu meliùs videt, interdiu minus: & si luna luceat, nihil cernit. Hippocr. prædict. l. 2. οἱ τῆς νυκτὸς ὁρῶντες, οὓς δὴ νυκτάλωπας καλοῦμεν. Sic dicitur & ipse morbus, vel vitium id oculorum: Lat. nocturna cæcitudo. Pau. Ægin l. 3. c. 22.

Νυκταλωπία, ἡ idem quod νυκτάλωψ, quū de morbo dicitur.

Νυκταλωπιάω, lusciciosus sum. laboro luscitione.

Νυκταλωπίασις, idem cum νυκταλωπία. Oribas. l. 4. c. 17.

Νυκταλώπηξ, pro eodem. Arist. de gen. an. l. 5.

Νυκτωπὸς, qui noctu videtur, vt νυκτωπὸς λαθοσύνη, apud Euri. in Iphig. Taur.

Νώψ, Hesyc. qui visu est imbecilli, comp. ex νὴ & ὤψ.

Κνώψ, idem: per pleonasmum τοῦ κ. Suid.

Οἰνωπὸς, qui vinei coloris est, vel vuas maturas colore referens. Aristot. de color. Eurip. & Epigr. l. 3.

Ὀξυώπης, vel ὀξυωπὴς, acutos habens oculos, qui est acuti visus. Athen. lib 6. Alex. Aphr. in problem.

Οἰνωπὸς, idem. (problem. sect. 4. q. 3.

Ὀξυωπία, acuta acies oculorum, acutus visus. Aristoteles

Ὀξυωπέω, ῶ, sum acutis oculis, acutum cerno. Basil. in hex.

Ὀξυωπίας, idem quod ὀξυώπης.

Παρθενωπὸς, qui virginea & puellari facie est, ipso aspectu se puellarem & effœminatum ostendens. Eur. in Electra, ἐμοὶ γ' εἴη πόσις, Μὴ παρθενωπὸς, ἀλλὰ τ' ἀνδρείου τρόπου.

Παρώπιον, quod oculis circūponitur equorum, quidam exp. coria quæ ambiunt oculos equorum, ocularia equorum, Poll. l. 2.

Παρωπίαι, oculorum minores anguli qui ad tempora spectant. Poll. l. 2. (nitur. Idem.

Παρωπὶς, itidem pro eo quod oculis seu faciei circumpo-

Περιωπὴ, circumspectio, i. ipsa circumspiciendi actio, cura. Suid. ex Thuc. & Agath. Sæpius sic dicitur locus è quo circumiacentia lustrari oculis queunt: specula. Il. ξ. & ψ. Od. κ.

Περιωπίζομαι, speculor, ex specula circumspicio. Schol. Hom.

Πρόσωπον τὸ, (q.d. quod est circa oculos, τὸ πρὸς ταῖς ὠψὶ μέρος) vultus, facies, &c. Hesiod. in Erg. Ἀντίον δὲ κραδίης ἀνέμου πρόψαιτο πρόσωπον. Xen. Pæd. 2 ὡς δὲ εἶδεν τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἶσχος. ¶ Dicitur κατὰ πρόσωπον, coram, in conspectu, in os. Apud Diod. Sic. & Synes. ep. 67. Pro προσώποισι per metaplasmū dicitur προσώπασι apud Hom. Il. η. ¶ In acie πρόσωπον idem dicitur quod μέτωπον: apud Xen. Pæd. 1. Et τὰ πρόσωπα, in nauibus, proræ sicut & μέτωπον, teste Eust. ¶ Itē πρόσωπον, persona: vt πρόσωπον κωμικὸν, &c. Luc. in li. de calum. Et specialiter, persona pacificata apud Polyb. ¶ In nouo Test. πρόσωπον non tam de persona hominis dicitur, quàm de accidentibus eius & circumstantiis, vt λαμβάνειν πρόσωπον Luc. 20. c. & 21. ¶ Πρόσωπα, apud theologos personæ in trinitate quæ & ὑποστάσεις Greg. &c. ¶ Πρόσωπος, etiam pro Πρόσωπον à Platone comico vsurpatum fuisse tradit Eust. ex Aristoph. gram.

Προσωπικὸν, personale. Προσωπεῖον, personata: pro προσωπεῖα, &c. Atticis dicebatur vas æneū echino simile, leonū hominúmve imagines seu facies in oris ambitu pictas habēs. Pol.

Προσωπεῖον, seu προσωπεῖον & προσωπὶς persona, larua: Dem. de male gest. leg. Athen. l. 14.

Προσωπίδιον parua persona seu larua. Poll. ex Aristoph. Danaid.

Decomp. Αἰγοπρόσωπος, caprinam habens faciem.

Ἀμφιπρόσωπος, vtrinque faciem habens. Plut. in Numa.

Ἀντιπρόσωπος, oppositam faciem habens seu obuersam. Xen. Hell. 6 & Athen.

Ἀποπροσωπίζομαι, faciem purgo, sordes faciei abstergo. Pollux ex Pherecrate.

Ἀπρόσωπος, qui faciem pulchram non habet. Hesych. Item qui personam, i. laruam non habet, Idem.

Αὐτοπρόσωπος, non personatus. Luc. in Tim. Basil. in Hexaem.

Αὐτοπρόσωπα, scripta, in quibus autor ex sua persona docet nulla extrinsecus assumpta. Ammon. in Categ. Aristot. αὐτοπρόσωπος ὑποκριτὴς qui sine persona agit. Athen. l. 10. vel cui ipsius facies affingitur Hermog. Αὐτοπρόσωπος, facere aliquid quis dicitur, quum ipse coram id agit Syn. ep. 114. Αὐτοπροσώπως in vel sub propria persona coram. Syn. ep. 139. & 142.

Δεινοπροσωπέω, terribili vultu seu aspectu sum.

Δευτεροπρόσωπος, qui secundæ personæ est, Δευτεροπροσωπεῖα, secundæ personæ voces gram.

Διπρόσωπος duas habens facies, bifrons biceps. Herodian. l. 1. Iulian. Gal. ad Glauc. διπρόσωπος ἔμπλαστρος. exp. bifrons emplastrum.

Δυσπρόσωπος qui deformi facie est, turpis aspectu.

Ἐμπρόσωπος, quem in oculis gerimus. Phalar.

Ἑτεροπρόσωπος, & ἑτεροπροσωπικὸς, qui alius seu diuersæ personæ est. Ἑτεροπροσωπικῶς, in alia persona. Ἑτεροπροσωπέω, persona differo.

Εὐπρόσωπος, pulcher aspectu qui formosa facie est. Arist. in Pluto. Athen. l. 13. Item speciosus, bonam speciem præferēs. Dem. pro cor. Item qui hilari & læto vultu est. Soph. in Aiace. Εὐπροσώπως, hilari vultu, læta fronte. Idem Soph. Εὐπροσωπέω, aspectu meo alicui placeo. Εὐπροσωπία, bonus aspectus. Chrysost. in ep. ad Ephes. c. 6.

Καλλιπρόσωπος, aspectu pulcher, seu qui facie elegāte pulchráque est Athen. l. 11.

Κριοπρόσωπος, qui arietina facie est, arietem facie sua repræsentans. Luc. de sacrif.

Κυνοπρόσωπος qui canina facie est Luc. bis acc.

Μονοπρόσωπος, qui vnius tantùm personæ est. Μονοπροσώπως, sub vna tantùm persona.

Ὁμοιοπρόσωπος, qui eiusdem personæ est. Ὁμοιοπροσωπέω, eiusdem personæ sum.

Πολυτιπρόσωπος, qui læta facie seu fronte est. Ælian.

Πολυπρόσωπος ὑφαιὸς, à Lycophrone dicitur propter multiplicem & quasi multiformem astrorū aspectum. Arist. rhet. 3.

Σεμνοπρόσωπος qui grauitatem aliquam vultu præfert. Σεμνοπροσωπία, grauis persona, seu grauitas, dignitas oris. Σεμνοπροσωπέω, grauitatem vultu præfero, Aristoph. in Nub. ἐφ' ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖς.

Σιμοπρόσωπος, qui aspectu simus est, i. sima seu pressa nare: Plat.

Σκληροπρόσωπος, qui dura est facie: seu cordis sui duritiem vultu prodens.

Σκυλλοπρόσωπος, idem quod κυνοπρόσωπος.

Στρογγυλοπρόσωπος, qui rotunda facie est. Arist. de hist. an.

Ταυτοπροσωπικῶς, in eadem persona.

Τετραγωνοπρόσωπος, quadratus aspectu: seu formam oris quadratam gerens.

Φανοπροσωπέω, faciem meam ostendo & conspiciendum me præbeo, vtitur Cic. ep. ad Att. 10. l. 7.

Πυρωπὸς cui facies rutilat, seu rutilus aspectu. Plut. symp. 3. probl. 1. ¶ Dicitur etiam esse gemmæ nomen è carbunculorum genere. (παιδὸς ὥραι. exp. πυρωδῶς.

Πυρῶπις, rutila aspectu, cui facies rutilat. Apud Nonn. Πυρω-

Ῥοδωπὸς, qui est roseo aspectu. Dioscor. Ῥοδῶπις quæ roseo est aspectu.

Σκυθρωπὸς, tristem vultum gerens. ὁ σκυθρὸς τὰς ὦπας. Isocr. ad Dem. Arist. rhet. 3. Xen. Pæd. 1.

Σκυθρωπῶς, vultu tetrico & superciliis contractis Xen.

Σκυθρωπάζω, sum vultu tetrico & mœstum vultum gero, contraho supercilium, Suid. ex Aristoph. Ὡς ᾔδει εἶθα περὶ σκυθρωπάζειν μᾶλλον. Xen. Pæd. 6 μὴ θαυμάζετε τινὲς σκυθρωπάζοντα ἀκούοντες τὸν ὀργιζόμενον.

Σκυθρωπασμὸς, vultus tetricus & mœstus, supercilium tetricum. Plut. Σκώψ, vide in comp. ex Ὤψ.

Στυγερωπὸς, inuisus, cuius conspectus odio nobis est, vel ad cuius conspectum exhorrescimus. Item ingratus aspectu. Epigr.

Στυγερώπης, cum odio aspiciens, inuiso aspectu & toruis oculis cernens. Hesiod. in Erg.

Τερατωπὸς, monstrosus aspectu, portentosus. Hom. hym. in Pana.

Τηλωπὸς, qui è longinquo cernitur. Hesych. Exponitur & procul semotus, Soph. in Aiace.

Τριώπης, qui triplici aspectu est, triformis.

Τριοπὶς, ίδος, ἡ, tres oculos habens, seu tria foramina: genus monilis, tres velut oculos pensiles vel appensos habentis, Poll. lib. 5. cap. 16.

Τυφλώψ cæcus. ὁ τυφλὸς τὰς ὦπας. Apud Nic. in Ther. τυφλῶπες sunt serpentes quidam qui aliàs etiam dicuntur τυφλῖναι.

Ὕδρωψ ὁ, qui hydrope laboranti similis est: hydropicus, apud Hippocr. lib. 2. epidem. teste Galen. in lex. ¶ Ὕδρωψ (substan.) hydrops: aqua intercus, seu quæ inter cutem apparet: morbus cuius species vide apud Hippoc. & Galen. Nican. in Alexiph. ὡς δ' ὅτε θ' ὕδρωψ Τυμπανόεις ἀνὰ μέσσον ἀφυσγετὸν ὀμφαλὸν ἵζει. Ἀμφὶ δὲ οἱ γυίοις τέταται δέμας οἰδαλέον περ.

¶ Est & ὕδρωψ εἰς ἀμίδα, morbus qui aliàs διψακὸς & διαβήτης nominatur, Plinio vrinæ profluuium, apud Gal. de caus. symptom. lib. 3. ¶ Ὕδρωψ, dicitur etiam serosa illa & mucosa proluuies, quæ in partu egeritur, apud Hippocr. de natura infant.

Ὑδρωπικὸς, qui hydrope laborat: seu hydropi proprius.

Ὑδρωπικὸν πάθος, idem quod ὕδρωψ.

Ὑδρωπιάω hydrope laboro, hydropicus sum. Diosc. l. 3. c. 123. ἁρμόζει δὲ σπληνικοῖς ἐπιληπτικοῖς ἀρχομένοις ὑδρωπιᾶν.

Ἐξυδρωπιάω (comp.) hydrope corripior. Aristot. hist. anim. lib 5 cap. 20.

Ὑπώπιον τὸ [q.d. suboculare] pars quæ subiacet oculis: vnde ὑπώπια. Il. μ. ¶ Item sugillatio sub oculo: species ecchymomatis, quæ oritur ex plaga sanguine sub oculum effuso. Poll. ¶ A quibusdam sic etiam dicta fuit thapsia: vt est in append. Diosc. quòd sugillata & liuores omnes tollat, vt testatur Diosc. in descriptione thapsiæ. l. 4. c. 157.

Ὑπώπια τὰ, propriè dicuntur ossa iuxta nasum oculis subiecta: generaliter autem quicquid oculis subest, sicut & ὑπώπιον. Frequētius sic appellantur ictus quos quis accipit cùm contunditur & suggillatur. Aristoph. in Vesp. πρὸς τοῦτο τηρῶ μὴ λάβῃς ὑπώπια. Item calli qui oriuntur in manibus eorum qui assidui sunt in opere. Suid.

Ὑπωπιάζω, sugillo eam faciei partem, quæ est sub oculis: aut general. sugillo aliquam corporis partem & plagis contundo. Luc. Metaphoricè, apud Aristoph. in Pace, ciuitates dicuntur ὑπωπιασμένα, bello malè acceptæ &c.

Ὑπωπιασμὸς, sugillatio, contusio alicuius partis corporis quæ fit ictibus.

Ὕσσωπος ὁ, ἡ, vel ὕσσωπον, ου, τὸ, hyssopus, herba de qua Diosc. l. 3. c. 3. Sic dici volunt quasi ὑέμβλοπος ὅτι χρὴ ἐμβλέπειν ἐπὶ τὰ ὦπα.

Ὑσσωπίτης οἶνος, vinum confectum ex hyssopo, de quo Diosc. lib. 5 cap. 50.

Φαιδρωπὸς, qui hilari est vultu. vt φαιδρωπὸν ὄμμα Eur. in Orest.

Χάροψ, siue χαροπὸς, lætitiam cordis vultu prodens: vel lætitiam afferens oculis. Peculiariter autem χρῶμα quoddam dicitur χαροπὸν, & χαροποὶ, qui eo sunt præditi. Is color putatur esse cæsius vel cæruleus, vel etiam fuluus, inter quos alioqui magna est affinitas. Sic & apud Theocr. id. 21 ὄμματα χαροπώτερα, oculi magis cæsij seu glauci. Et χαροποῖο λέοντος, apud Hom. & Hesiod. fului leonis. Et in Epig. χαροπὸν κῦμα cæruleus fluctus. De discrimine verò τοῦ γλαυκοῦ & χαροποῦ, vide Arist. de gen. an. l. 5. Χάροψ, etiam Herculis cognomentum fuisse traditur.

Χαροπότης, ητος, ἡ, color cæruleus seu cæsius. Plut. in lib. de Isid. & Osir.

Ὑποχάροπος, (decomp.) aliquantum cæsius seu glaucus, aliquatenus cæruleus. Xen. in Cyneg.

Χρυσωπὸς, aureum vultum seu aspectum habens: vt χρυσωπὸς ἅλιος, apud Eur. in Electra.

Ἄνθρωπος, Μασωπὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex ὀπιπεύω.

Γυναικοπίπης, ου, ὁ, mulierū auidus inspectator seu obseruator. Eust.

Οἰνοπίπης, qui circumcirca vagis oculis inuestigat quod potest.

Παιδοπίπης puerorum deceptor. Athen. l. 13.

Παρθενοπίπης, virginum nimis auidus inspectator seu obseruator. Il. λ.

Πυῤῥοπίπης, ὁ ἐπιποθῶν τοὺς πυῤῥούς, ruforum nimis auidus inspectator, &c. Eust. ex Aristoph.

Composita ex ὀφθαλμός.

Αἰγόφθαλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, oculos habens caprinos. Est & gemmæ nomen.

Ἀντόφθαλμος, aduersis oculis intuens, oppositus oculis. Epigr.

Ἀντοφθαλμέω, ῶ, intuentem obtueor, Sapiẽ. c. 12. ἀντοφθαλμῆσαι δύναται σοι. Item metaph. obnitor, reluctor. Polyb. l. 1. ὑπέλαβον βαρυτέρας προσδεῖσθαι τῆς σκευῆς, δι' ἧς ἀντοφθαλμεῖν δυνήσονται τοῖς πολεμίοις. Sic & nauis dicitur ἀντοφθαλμεῖν τῷ ἀνέμῳ, obluctari vento. Act. 27.

Βούφθαλμον, τό, buphthalmus: herba quam Diosc. l. 3. c. 157. & Plin. l. 21. c. 8. sic appellatam scribunt, quòd flores habeat bouini oculi speciem repræsentantes.

Γλαυκόφθαλμος, idem quod γλαυκόμματος, apud Diosc.

Ἐνοφθαλμιάω, oculos alicui rei adiicio: seu oculos in aliquam rem conicio, frui ea desiderans.

Ἐνοφθαλμιῶμαι, oculi in me coniiciuntur & appetor.

Ἐνοφθαλμίζω, inoculo: gemmam cum exiguo cortice in delibratam arboris partem infero: vel aperto in arborem oculo semen includo. Theophr. de cau. pl. l. 5. ὥσπερ εἴ τις ἐνοφθαλμίσειε δένδρον ἐν ἑαυτῷ πλειόνων διαφορῶν.

Ἐνοφθαλμισμός, inoculatio. Theophr. hist. pl. l. 2. αἱ γὰρ ἐμφυτεῖαι καὶ ἐνοφθαλμισμὸς καθάπερ μίξεις τινές εἰσιν, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον γενέσεις.

Ἐξόφθαλμος, qui oculis est prominentibus: seu cui oculi quasi extant & ἐπιπόλαιοι sunt. Xen. de re equ. τὸ ἐξόφθαλμον εἶναι ἐγρηγορὸς μᾶλλον φαίνεται τοῦ κοιλοφθάλμου. Exponitur, & inconsideratus, apud Polyb. l. 1.

Ἐποφθάλμιος, oculo impositus, seu supra oculum situs.

Ἐποφθαλμιάω, oculos iniicio & concupisco, adnicto. Plut. in Cæs. ἐκείνου τοῖς χρήμασιν ἐποφθαλμιῶντος. Plut. in vita Dẽ. οἱ μὲν ἄλλοι ῥήτορες εὐθὺς ἐποφθαλμιάσαντες πρὸς τὸν πλοῦτον ἐβοήθουν.

Ἐποφθαλμέω, idẽ. Plut. οἱ δὲ στρατιῶται τοῖς βασιλικοῖς χρήμασιν ἐποφθαλμήσαντες ὠργίζοντο.

Ἑτερόφθαλμος, qui alterum tantùm ex duobus oculum habet, i. orbus altero oculo. Plut. in polit præcept. μὴ ποιήσητε ἑτερόφθαλμον τὴν Ἑλλάδα. & Arist. rhe. l. 1. in Hippiatr. sic dicuntur equi qui varios oculos habent: quod vitium dicitur ἑτεροφθαλμία.

Εὐόφθαλμος, qui est pulchris & venustis oculis. Xen. Pæd. 8. Item qui oculis alienis gratus est & iucundus aspectu. Eust. Apud Aristot. pol. 2. εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι. exp. honestum est siue bellum auditu.

Εὐοφθάλμως, cum quadam oculorum venustate & gratia: seu decorè, decenter. Harpocr. ex Antiph.

Κοιλόφθαλμος, qui cauis oculis est, cui oculi in cauo recessu subsident. Xen. de re equ.

Κοιλοφθαλμία oculorum cauitas. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Κοιλοφθαλμιάω, cauis oculis sum: seu oculi mihi subsident & cauitatem quandam habent.

Κυνοφθαλμίζομαι, caninis, i. impudentib. oculis aspicio. Hesych.

Διακυνοφθαλμίζομαι, (*decomp.*) impudenter aspicio, in faciem procaciter resisto. Idem.

Λαγόφθαλμοι, quibus superior palpebra sursum reducta est, adeò vt oculum totum contegere non possit, sed per somnum apertus maneat sicut & leporibus. Vide Cels. l. 7.

Λειόφθαλμος, qui placido & miti est aspectu. Suid.

Λιπόφθαλμος, qui oculis est impudentibus & audacibus, apud eundem.

Λευκόφθαλμος, qui candidis seu albidis est oculis. Est & gemmæ nomen: de qua Plin. l. 37 c 9.

Μεγαλόφθαλμος, qui magnis est oculis in Geopon.

Μελανόφθαλμος, qui nigris est oculis. Ibidem.

Μονόφθαλμος cui vnicum natura oculum dedit, Ammon.

Ξηρόφθαλμος, siccum habens oculum.

Ξηροφθαλμία, oculorum siccitas: vel lippitudinis aridæ genus: Aet. l. 7. c. 2. Cels. l. 6. c. 6.

Πλατυόφθαλμος, latos seu amplos habẽs oculos. Πλατυόφθαλμον, à nonnullis vocatur stimmi, quoniam in calliblepharis mulierum dilatat oculos: vide Dios. l. 5. c 99. & Plin. l. 33. c. 6.

Πυκνόφθαλμος, crebros oculos seu gemmas habens.

Σκληρόφθαλμος, qui duris est oculis, seu qui dura lippitudine laborat.

Σκληροφθαλμία, lippitudo dura: morbus oculorum: de quo vide Æginet. l. 3. c. 22.

Τριόφθαλμος, (q. d. trioculus) cui tres sunt oculi. Plut. περὶ πολυπραγμ. Est gemmæ nomen, de qua Plin. l. 37 c. 11.

Ὑγρόφθαλμος qui humidis est oculis, cui oculi fluũt: *cui oppon.* ξηρόφθαλμος.

Ὑποφθάλμιος, qui oculis subiacet. Ὑποφθάλμια genæ ab inferiore parte subiectæ leuitérque eminentes.

Ψωροφθαλμία, lippitudo scabra, aspritudo oculorum.

Composita ex ὄσσομαι seu ὄσσος.

Ἀμβλυώσσω, sum ἀμβλὺς τοὺς ὄσσε. sum visu obtuso & hebeti. Vide & in Ἀμβλύς.

Ἐπιόσσομαι, prospicio, prouideo. Hes. Vide & in comp. ex Ὄσσα.

Κακοσσόμενος, vel diuisim κακ' ἐσσόμενος, toruè intuens: vel mala præ oculis habens. Hesyc.

Κνώσσω, profundè dormio. Item cubo, stertο. Od. δ. Ἡ δ' ὑ μάλα κνώσσουσ' ἐν ὀνείρειῃσι πύλῃσι. Mosch. Idy. 2. Τῆμος ὑπωροφίοισιν ἐνὶ κνώσσουσα δόμοισιν. *Etym. per syncopen factum esse dicit, ex κνοάσσειν, quod inter dormiendum τὰ ὄσσα sint κενὰ καὶ ἀργά.

Ποτιόσσομαι, siue προτιόσσομαι, aspicio, intueor. Il. κ. Μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεσο, μηδ' ἐρέεινε. Item præuideo, præsagio. Od. ξ. Οὔ ποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ. Sic & apud Apol. Arg. l. 1.

Τυφλώσσω, cæcus sum, sum τυφλὸς τοὺς ὄσσε. Vide in Τυφλός.

Νεοσσός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita remotiora.

Ἀλώπηξ, Ἀνέπεια, Βλέπω, Λύπη, Σίνηπι, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἐχθοδοπός, ὁ, ὁ, odiosus. Soph. in Aiace, ἐχθοδοπ' Ἀτρείδαις. Et ἐχθοδοπὸς πόλεμος. Aristop. Fieri putat Eust. ex ἔχθος vel ἔχθω & ὄπτω: aut ὀψοπός: vt sit ἐχθοσοπός, & per pleonasmum literæ δ, ἐχθοδοπός, quem aspicere aut alloqui nobis est odiosum.

Ἐχθοδοπέω, ῶ, inuisus sum, sum odio. Il. α. ὅτ' ἄν μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ.

Ἰλλώπτω, ἰλλωπέω, ῶ, & ἰλλωπίζω, vide in Ἴλλος.

Στεροπὴ & ἀστεροπή, fulgur. &c. vide in Ἀστράπτω.

ΟΠΥΙΩ F. ύσω, ineo, coeo. Exponitur etiam, vxorem habeo habeo in matrimonio. Il. ι. Δοίμην δ' Ἀτρείδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην Ὀπυιέμεν. Sic Hesio. in Theo. δῶκεν ὀπυίειν θυγατέρα ἥν, dedit filiam suam in vxorem. Sic & Il. ν. πρεσβυτάτην δ' ὤπυιε θυγατρῶν Ἱπποδάμειαν.

Ὀπυίομαι, ineor: vel in matrimonio habeor, Il. θ. Τόν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ. Arist. eth. 7. c. 5. ὥσπερ καὶ τὰς γυναῖκας ὅτι οὐκ ὀπυίουσιν ἀλλ' ὀπυίονται.

Ὀπώδης, vide in Ὀπός. Ὀπωπή, in Ὄπτομαι.

ΟΠΩΡΑ, ας, ἡ, autumnus. Odys. λ. ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖά τ' ὀπώρη. Od. μ. οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρῃ. Xen. Hel. 3. ἀπετέλεσε δὲ τὸ τεῖχος ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ ἠρινοῦ χρόνου ὀπώρας. Theophr. hist. pl. l. vlt. c. 9. τέμνεται ὀπώρας. Exponitur etiam ætas: vt νέα ὀπώρα, senescens ætas. hist. an. l. 9. c. 4. Metaph ὀπώρα dicitur maturior ætas adolescentium, quæ pubertatem seu iuuentam præcedit: quam quæ sequitur, μετόπωρον appellatur. Pind. Isthm. Ode 2. ὅστις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας εὐθρόνου μνάστειραν ἁδίσταν ὀπώραν. ¶ Ὀπώρα dicuntur etiam fructus autumnales. Theophr. de cau pl. l. 6. c. 6. ἐν τῇ τῆς ὀπώρας πεπάνσει, quum autumnales fructus maturescunt. Geopon. l. 10. ὀπώρας λέγεται ἡ χλωρὸν τὸν καρπὸν ἔχουσα οἷον δωρακινά, μῆλα, ἀπίδια, &c. *Eust scribit παρωνομάσθαι ἐκ τοῦ ὀπός. Etym. autem deriuat παρὰ τὸ ὄψ & ὥρα. Indémq; Athen. l. 1. ὀπώραν esse dicit τὸ τῆς ὥρας, ὄντως πρόσωπον ἔν τε καρποῖσι καὶ ἄνθεσι θεωρούμενον.

Ὀπωρινός, οῦ, ὁ, autumnalis: vt ὀπωρινὸς ὄμβρος, apud Hesiodum in Erg. Et ὀπωρινὸς ἀστήρ. Iliad. ε. canicula quæ senescente æstate exoritur.

Ὀπωρικός, ex fructibus autumnalibus seu pomis confectus. Et ὀπωρική, pharmacum quoddam: de quo Plin. l. 24. c. 14.

Ὀπώριμος, pomifer: seu autumnalibus fructibus ferendis idoneus, apud Suid.

Ὀπωριον, qui autumnales fructus emit & reuendit. Hesych.

Ὀπωρίζω, f. ὀπωριῶ, fructus autumnales seu poma decerpo & colligo. Plut. in Pericle, τῶν χωρίων τοὺς φραγμοὺς ἀφαιρῶν ὅπως ὀπωρίζωσιν οἱ βουλόμενοι. vt ad colligendos fructus, volentibus pateret aditus. Laërt. in Diog. ἀπὸ συκῆς ὀπωρίζει. Et cũ accus. rei. Plat. de leg. l. 8. τὰ γενναῖα ἐπονομαζόμενα ὀπωρίζειν βούληται. Philostr. in Heroic. ὀπωριεῖ fructus colliget. ¶ Item pomis vescor seu fructib. autumnalibus. Aristoph. hist anim. l. 9. ὁ δὲ δράκων ὅταν ὀπωρίζῃ, τὸν ὀπὸν τῆς πικρίδος ἐκροφεῖ.

Ὀπωρίζομαι, idem. Athen. l. 12. ὅπως οἱ βουλόμενοι τῶν πολιτῶν ὀπωρίζονται, &c.

Ὀπωρισμός, autumnalium fructuum collectio.

Composita.

Λευκόπωρος, poma seu fructus albos ferens, in Epigr.

Μεσοπωρέω, in medio autumni sum. Diosc. μεσοπωρούσης τῆς κατὰ τὴν ὀπώραν ἀκμῆς τρυγᾶται.

Μετόπωρον, ου, τό, (q. d. tempus quod est post autumnum) senescens autumnus & in hyemem inclinans. Aristot. meteorol. l. 1. αἱ δὲ χάλαζαι γίγνονται μὲν ἔαρος καὶ μετοπώρου μάλιστα. Metaphoricè in ætate iuuenili μετόπωρον, dicitur quum in virilem inclinat & barba pullulat. Plut. in Alcib.

Μετοπωρινός, qui extremi & senescentis autumni est. Interdum &, autumnalis: vt μετοπωρινὴ ἰσημερία, apud Plut. & μεσοπωρινὸν ὕδατος. Athen. Μετοπωρινὸν ὀμβρεῖν, autumnales mittere pluuias. Hesiod. in Erg.

Φθινόπωρον, idem cum μετόπωρον, senescens autumnus & in hyemem

mem vergens. Arist. hist. an. l. 9. c. 49. Plut. symp. 8. Interdum & simpliciter significat autumnus: Bion. Smyrn. (in idyllo in quo colloquuntur Cleodamus & Myrson de quatuor anni temporibus) Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ὥρια τίκτει.

Φθινοπωρινός, qui est autumni ad finem vergentis: brumalis. Plut. symp. 8. Athen. lib. 2.

Φθινοπωρίς, dicitur oliua cōditanea: seu quæ in muria conditur, apud Suid.

Φιλοπωριστής, ὁ, qui autumnales fructus decerpere & iis vesci amat: qui poma fructúsque autumnales libenter comedit. Epigr.

Ὄπως, vide in Πῶς. Ὄραμα, in Ὁράω.
Ὄρμενος, in Ῥάμνος.

ὉΡΆΩ, ῶ, (pt. imperf. ἑώρων, pr. perf. ἑώρακα. F. ὄψομαι, ab ὀπτομαι, aor. 2. εἶδον ab εἴδω) video, cerno. Ilia. η. Οὐχ ὁράας ὅτι δ' αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Τεῖχος ἐτειχίσαντο νεῶν ὕπερ. Od. υ. Εἴ που ἔτι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος Ἠελίοιο. Il. υ. Πρόσθ' ὁρόων θάνατον. Luc. de salt. ἀκούω, ἄνθρωπε, ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον. Xen. ἐπιδόντες ἀλλήλας ἑώρων. Cum particip. apud Eur. ὁρῶ ἐξαμαρτάνων, video me peccare. ¶ Item metaph. animaduerto, intelligo. Interdum expendo, examino. Dem. pro cor. πρὸς τοὺς νῦν ῥήτορας ὅρα μοι. Apud Eur. πρὸς πλοῦν ὁρῶ, exp. animum ad nauigationem habeo intentum. Item do operam, prouideo, Thuc. l. 8. ὅπως μὴ ἀνεθῶσι τὰ πράγματα.

Ὁρῶμαι, videor, &c. Et actiuè pro ὁρῶ. Il. α. ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο. Il. ν. ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι.

Ὅραμα, τό, visus, i. res quæ videtur: spectaculum. Arist. in eth. Xen. de re equ.

Ὅρασις, ἡ, visus, i. videndi sensus. Plut. de virt. mor.

Ὁρατός, ὁ, qui videri potest seu cerni, sub aspectū cadēs. Arist. Poll. 8. Xen. Pæd. 1. Ὁρατής, ὁ, spectator.

Ὁρατικός, videndi facultate præditus: vt ὁρατικὴ δύναμις. Plut. de def. orac. Item qui videre seu cernere potest. Plut. ibid. Τὸ ὁρατικόν, pro pupillæ loco, sede visus: in Hippiatr.

Οὐρανός, Οὖρος, custos quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀφοράω, ῶ, respicio, oculos conuerto ad aliquid: vnde ao. 2. ἀπιδών, tanquam ab ἀπείδω: vt apud Luc. ἀπιδοῦσα εἰς βάθος. Et metaphoricè, animum ad aliquid intendo, considero. Plut. in Lyc. ἀφορᾶν εἰς τὰς κακοπολιτείας. Interdum significat, pertineat, vt apud Alex. Aph. probl. l. 2. ἀφορᾶν πρὸς αὐτὸ τὸ ζῆν, ad ipsam vitam pertinere seu spectare.

Διοράω, transpicio. Item perspicio, dignosco, discerno. Isocr. in Nic. διόρα καὶ τοὺς τέχνῃ κολακεύοντας καὶ τοὺς μετ' εὐνοίας θεραπεύοντας.

Διορατικός, perspicax Damasc. & Alex. Aphr. in Top.

Εἰσορῶ, vel ἐσορῶ, intueor, aspicio. Orph. de Deo. οὐδέ τις αὐτὸν Εἰσοράᾳ θνητῶν, αὐτὸς δέ γε πάντας ὁρᾶται. Od. ο. Τὸν νῦν ἶσα θεῷ Ἰθακήσιοι εἰσορόωσι. Sic Il. μ. & Od. υ.

Εἰσορῶμαι, aspicior, &c. Od. γ. Ὥστε μοι ἀθανάτοις ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι. Et actiuè idem quod εἰσορῶ. Il. ψ. ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράασθε ἵππους.

Ἐνοράω, intueor in, defixos oculos habeo, in Xen. ἐνορῶ σοι. Plut. in Pub. δεινὸν ἐνορᾶν κολαζομένοις τοῖς παισί. Et metaph. animaduerto in. Plut. in Rom. ἐνορῶν τῷ προσώπῳ τὸ θαρραλέον. Et in Lyc. ἐνεώρα τοῖς νομοθετήμασι τῦφον. Cum præpos. ἐν: apud Dem. ἤρετο τίνα μικροψυχίαν ἐνεωρακὼς εἴη.

Ἐφοράω, intueor, oculis lustro seu perlustro. Item obseruo. Od. μ. Ἠελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ, &c. Xen. Pæd. 5. ἐφεώρα τε καὶ ἐπεμελεῖτο εἴ τι δέοιντο. Et simpliciter, video, cerno. Aristid. μόνοι γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἑαυτῶν ὑπέμειναν ἐκλιπεῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ τὴν τῶν ἄλλων ἁπάντων ἀνάστατον γινομένην ἐπιδεῖν. Item inspicio, visito: vt ἐπιδεῖν τὰ πράγματα, apud Thucyd. lib. 4. quod apud Herodot. exp. etiam, res administrare.

Ἐφορατικός, ὁ, peritus inspiciendi res & illis prouidēdi. Xē.

Ἔφορος, inspector præses. Philo de vita M. l. 1. Ἔφοροι, magistratus quidam Lacedæmoniorum oppositi regibus qui inspiciebant ea quæ ad rempub. pertinebant, &c. vide Plut. in polit. præc. & Thuc. l. 1.

Ἐφορεῖον, τό, locus in quo ephori iudicia exercebant. Plut. in apophth.

Ἐφορεύω, inspector sum, inspectionem habeo. Luc. οὐδ' αὖ Ἀφροδίτη αὐτὴ πρὸς ἐκείνης ἐνοχλουμένη περὶ ὧν ἐφορεύει. Itē sum ephorus. Pausan. Σθενελαΐδας ἐφορεύων ἐν τῷ τότε, τοῦ πολέμου ἐγένετο αἴτιος.

Ἐφορεία, ἡ, inspectio. item magistratus quem gerebant ephori. Arist. pol. 2.

Καθοράω, despicio, i. deorsum aspicio. Plut. in Publ. ἐξ ὕψους ἅπαντα καθορᾷ. Itē perspicio, oculis lustro. Plato de rep. l. 4. ὅρα οὖν καὶ προθυμοῦ κατιδεῖν, &c. Et metaph. perspicio, animaduerto. Idem de rep. l. 2. τί τοιοῦτον ἐν τῇ περὶ τὸ δίκαιον ζητήσει καθορᾷς;

Καθορατικός, perspicax. Poll.

Παροράω, limis oculis aspicio, transuersum intueor. Xen. ὁ Καλλίας ὑπὸ παρορῶν εἰς ἐκεῖνον εἶπεν. Itē conniuentib. oculis prætereo, non animaduerto, videre me dissimulo. Synes. ὅστις ἀσεβεῖ συνειδὼς ἰδὼν παρεῖδεν, ἢ ἀκούσας παρήκουσεν. Exponitur etiam contemno, negligo. Athen. Ἐρῶ μὲν ἀλλοτρίων, παρορῶμεν συγγενεῖς. Isoc. in Paneg. μὴ παρορᾶν τοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν ἀποδεικνύοντας ἀτάφους γιγνομένους. ¶ Item perperam aspicio seu video. Arist. de insomn. τὸ γὰρ παρορᾶν καὶ παρακούειν ὁρῶντός ἐστιν ἀληθῶς τι καὶ ἀκούοντός ἐστιν, οὐ τοῦτο δὲ ὃ οἴεται.

Παρόραμα, τό, quod quis limis aut conniuentibus oculis aspexit dissimulans se videre: aut quod quis perperam vidit.

Παρόρασις, ἡ, aspectus obliquus qui fit limis oculis. Plutar. in symp. Exponitur etiam, contemptus, despicientia.

Παροραστικός, ὁ, qui transmittere solet per negligentiam & incuriam, qui talis est vt negligat. Plut. simp. l. 7.

Περιοράω, circumspicio. Xen. pæd. 3. περιορῶντες ἀλλήλους. item sino, ex neglectu permitto, video & patior. vt Isocr. ὑβριζόμενον περιορᾷ. Idem in Paneg. αἰσχρὸν ἰδίᾳ μὲν τοῖς βαρβάροις οἰκέταις ἀξιοῦν χρῆσθαι, δημοσίᾳ δὲ τοσούτους τῶν συμμάχων περιορᾶν αὐτοῖς δουλεύοντας. Xen. χαλεπὸν ἐπὶ τοὺς οἰκείους περιορᾶν ἀπολλυμένους.

Προοράω, ante me video. Thuc. item præuideo, *in metaph. signif.* Xen. pæd. 8. ἡ ἀνθρώπου ψυχὴ τότε τι τῶν μελλόντων προορᾷ. Apud eundem, ὀλίγα προορῶ περὶ τοῦ μέλλοντος.

Προορῶμαι, idem. Dem. pro cor. &c.

Προορατός, qui præuideri vel prouideri potest. Xen. Pæd. 1.

Προορατικός, præuidendi seu prouidendi peritus: prouidus. Philo de vita M. lib. 3.

Ἀπροόρατος, (*Decom.*) qui præuideri non potest: vt ἀπροόρατον τὸ μέλλον, apud Eust.

Ποτιοράω, aspicio. Pro quo, Doricè ποθοράω: vnde secunda persona Æolica ποθορῆσθα, apud Theocr. id. 6. Καί τύ νιν οὐ ποθορῆσθα τάλαν, τάλαν, &c. Factum est autem ποθορῆσθα ex ποθορῇς quod Ionicè seu Doricè pro ποθορᾷς dicitur: vnde & infinit. ποθορῆν pro ποθορᾶν in Epigr.

Συνοράω, conspicio, conspicor: sæpius metaph. animaduerto, intelligo. Polyb. ὁ δὲ Μάρκος συνορῶν τὰ περὶ τοὺς πεζοὺς καὶ τοὺς ἱππέας ἀγῶνα. Sic & Arist. rhet. l. 1.

Ὑπεροράω, (propriè vltra seu vlterius aspicio) contemno, negligo & quasi ad maiora oculos conuerto. Greg. τὴν δυστυχοῦσαν οἰκίαν οὐδὲ πενίας ὑπερορῶν. Chrysost. de sacerd. μανία γὰρ περιφανὴς ὑπερορᾶν τῆς τοιαύτης ἀρχῆς. Cum accus. Æschin. cōtra Timarch. ἐν ὑμῖν ἐπιδείξω οἵους ἀνθρώπους ἀπεργάζεται τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο· ὡς καταφρονοῦντας μὲν τῶν θεῶν, ὑπερορῶντας δὲ τοὺς νόμους. &c. Exponitur etiam, posthabeo, nihili facio: vt apud Xen. πάντα τἀνθρώπινα ὑπερεώρα πρὸς τὴν παρὰ τῶν θεῶν συμβουλίαν.

Ὑπερορῶμαι, contemnor, &c. vnde ὑπερεωραμένος contemptui habitus, apud Dem.

Ὑπερόρασις, ἡ, despicientia.

Ὑπεροπτικός, despicax, contemptor, superbus.

Ὑφοράω, seu potius ὑφορῶμαι (q. d. subaspicio) suspecto, suspectum habeo. Dem. in orat. ad ep. Philipp. ἅπαντας δὲ ὑφορᾶσθαι καὶ διαβεβλῆσθαι πρὸς αὐτόν. Philo de vita M. l. 1. λαβόμενοι δ' ἅπαξ ἀφορμῆς οἱ ἐν τέλει καὶ τὸ νομίσαι ὑφορώμενον. Exponitur etiam reformido: vt apud Suid. οὐδὲν ὑφορώμενος τὸν τῶν νεωτέρων γέλωτα ταῦτα ἐτίλλετο σελαγῶ προσώπω.

Ὑφόρασις, suspicio. Ὑφορατικός, suspicax.

Ὑπόδρα, (aduerb.) toruè, toruis oculis, & suspiciendo, aliquantum tortis vt *fit ira*: Il. α. & alibi apud Hom. Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς, toruè intuitus! Fieri ex ὑπόρα pleonasmo τοῦ δ scribit Etym.

Ὑποδράξ, qui toruis aut limis oculis est, toruus. Nic. Ὑπόδρασιν, toruus aspectus. Hesy. Ὑποδρής, idem quod ὑποδράξ, apud Nonn.

Composita sine præpos. ac primùm formata ex secunda aut tertia person. præt. perf. pass.

Ἀορασία, ἡ, visus priuatio, cæcitas.

Ἀόρατος, inuisibilis, non aspectabilis, Plato: τὸ δὲ ἀόρατον πῦρ δὲ καὶ ἀὴρ καὶ ὕδωρ καὶ γῆ σώματα πάντα ὁρατὰ γέγονε. Item actiuè, qui non vidit Polyb.

Δυσόρατος, qui vix visui est obuius, qui cerni difficulter potest.

Εὐόρατος, quem facile videre licet. (Xen. in Hipparch.

Composita remotiora.

Τιμάορος, ου, ὁ καὶ ἡ, punitor, vltor, ὁ τῆς τιμῆς χάριν ὁρῶν, vindictæ & pœnæ infligendę occasiones obseruans: vt τιμάορος ὀργή, apud Nonn. & ἥρωες Λιβύης τιμάοροι, apud Apoll. Arg. l. 4. Exponitur & auxiliator, Hesych. Τιμάορον, idem.

Τιμωρός (contractum ex præcedenti) idem Arist. de mundo τῷ θεῷ ἀεὶ ξυνέπεται δίκη τῶν ἀπολειπομένων τοῦ θείου νόμου τιμωρός. Xen. pæd. 4. ἥκω πρός σε, καὶ ἱκέτης προσπίπτω, καί σε τιμωρὸν αἰτοῦμαί μοι γενέσθαι. Exponitur & adiutor.

Τιμωρία, ἡ, vltio, vindicta: propriè dicitur respectu punientis, vt ipsi satisfiat, sicut κόλασις ratione pœnas luentis Xen. in Cyneg. τοιαύτης ἔτυχε τιμωρίας ὑπὸ θεῶν ὅσης οὐδεὶς ἄλλος ἀνθρώπων. Idem τιμωρίας τυγχάνω τῷ φίλῳ παιδί, impetro vltionem cædis filij. Dicitur ἐπιτίθεναι τιμωρίαν, imponere seu infligere pœnam, apud Dem. in epitaph. & pro eodem, τιμωρίαν λαμβάνειν, apud Antiph. & τιμωρίᾳ μετέρχεσθαι, apud Æschin. in Ctesiph. Item qui patitur pœnas, dicitur ἀναδέχεσθαι τιμωρίαν, apud Herodian. lib. 5. Et δοῦναι τιμωρίαν, apud eundem libr. 4. τίνειν τιμωρίαν, apud Plat. de leg. ὑπέχειν τιμωρίαν, apud Æschin. ¶ Item τιμωρία auxilium, subsidium. Thuc. l. 3. ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων οὐδεμία ἦν ἐλπὶς τιμωρίας. Sic & l. 1. & 5.

Τιμωρέω

Τιμωρέω,ῶ,f.ήσω,punio, vlciscor,pœnas exigo. Xen.in Lac. polit. ἐὰν ὥσπερ αὐτῷ καὶ τῷ ἠδικηκότι μαστιγοφόρους ὅπως τιμωροῖεν ... Et cum accus. Act. Apost.cap.26. τιμωρῶν αὐτούς. Cui additur & genit. vt apud Eurip.in Orest. Παλαμήδους σε τιμωρεῖ φόνου, vbi subaud. ἕνεκα. Dicitur τιμωρεῖν τινι,vlcisci iniuriam alicui factam:vt apud Eurip.in Orest. ... ἀλλὰ τιμωρῶν πατρί Herodot. τιμωρέοντες τῷ θεῷ. Sic & apud Xen. Hell.7. & Herodian. l.4. Huic datiuo additur interdum accus.rei: vt apud Plat. in apol.Socrat. εἰ τιμωρήσεις Πατρόκλῳ τῷ ἑταίρῳ τὸν φόνον. Pro eodem dicitur & τιμωρεῖν ὑπέρ τινος. vt apud Lys. τιμωρεῖν ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν. Item τιμωρέω, auxilior,opem fero:interdum & tueor,defendo. Thucyd.lib.1. τοὺς ξυμμάχους ... ἀδικουμένους, οὐδὲ μέλλομεν τιμωρεῖν. Ælian. ... Sic & apud Plut.in Rom.

Τιμωρέομαι,punior,&c. Plato de leg. ὑπ' ἄλλων ὀρθῶς τιμωρηθέντα,&c. ¶ Item actiuè,idem quod Τιμωρῶ. Demosth.in epist. Phil. ... Aristot.ethic.3. κολάζουσι γὰρ καὶ τιμωροῦνται τοὺς δρῶντας μοχθηρά. Thuc. lib.1. ἡμῖν γὰρ πολεμίους τοὺς ἡμετέρους τιμωρουμένοις ... nobis vlciscentibus hostes nostros. Dicitur & Τιμωρεῖσθαι ὑπέρ τινος,iniuriam alicui illatam vlcisci: vt apud Plat.de leg. Τιμωρεῖσθαι ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

Τιμώρημα,τό,pœna,supplicium,Plato de rep.l.2. (vindex.

Τιμώρησις,ἡ,pœnæ inflictio. Τιμωρητής,ὁ,punitor,vltor,

Τιμωρητικός,pertinens ad Τιμωρητήν. Item ad pœnas exigendas propensus,crudelis. Aristot.ethic. l.4.c.5.

Decomp. Ἀντιτιμωρέω,vicissim punio,pœnas reposco. Euripid.in Iphig.Taur.& Xen.Hell.4.

Ἀτιμώρητος,ὁ,καὶ ἡ,de quo pœna nõ est sũpta,inultus. Thu. l.6. Id. in cuius iniuriam nemo vltione persecutus est. Idē l.3.

Ἀτιμωρήτως,& ἀτιμωρητί,impunè.Plat. de leg.

Προτιμωρέω,prior punio,prior vlciscor. Item prior auxilium fero. Thuc.l.1. μὴ ὀργισθῆναι ὅτι ἡμῖν οὐ προετιμωρήσατε.

Τομουρός exp. vates,ὁ τὰ μαντικὰ ὁρῶν. Eust.in Od.π.

Μωρός,ἀρώμα,quomodo huc pertineant,vide suis locis. Φρουρός, vide in comp.ex Οὖρος,custos.

ΟΡΓΑΝΟΝ,ου,τό, organum, instrumentum : (* ᾧ ἐργάζεται πρὸς τὸ ἔργον: vt Plut.tradit: quasi ἔργανον.) Aristot.eth.8.c.13. τὸ δ' ὄργανον ἄψυχος δοῦλος, ὁ δὲ δοῦλος ἔμψυχον ὄργανον. Herodian.lib.4 μουσικὰ ὄργανα. Plerunque absolutè ponitur pro instrumento musico. plut. ὀργάνοις χαίρουσι τοῖς ἐπιτερπέσι ἠχοῦσι. Athen.lib 13. Παντοίοις ὀργάνοις καὶ συμφωνίαις παραπέμπει τὸ σῶμα. ¶ Est etiam vocabulum architectonicum & bellicum. Athen. lib. 5. ... τὴν θάλατταν ὀργάνοις. ¶ In corpore animato dicitur pars illa quæ perfectam actionem edere potest: vt cerebrum,cor,iecur,&c. Metaphoricè verò de aliis dicitur tam inanimis quàm animatis: vt sidera apud Plat.in Tim.vocantur ὄργανα χρόνου. Et apud Plut in pol.præc. amici dicuntur ὄργανα ζῶντα καὶ φρονοῦντα τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν. In malam partem,Soph.in Aiace Vlyssem dicit esse ἀπάντων ἀεὶ κακῶν ὄργανον. ¶ Inuenitur & pro ipso opere vsurpatũ, vt apud poëtas,apud Soph. ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον.

Ὀργανικός,ἡ,όν,instrumentalis organicus. Aristot.eth.3.& polit.1. Plut.in sympos.

Ὀργανικῶς, organicè, organorum seu instrumentorum more. Aristot.eth.1.c.9.

Ἀργαλέος,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Composita.

Ἀνόργανος,ὁ,καὶ ἡ, instrumentorum expers. Plut.in Pericle: ... ἀνόργανος ... ἐκτὸς ...

Διοργάνωσις, εως, ἡ, partium instrumentalium coagmentatio in corpore animantium. Philop.in Procl.

ΟΡΓΑΣ,άδος,ἡ, locus Deo sacer & quem colere nefas est, vt sunt luci & saltus,campi inculti. Plut.in Pericle. ... τὴν ἱερὰν ὀργάδα Xenoph.in Cyneg. ... εἰς τὰς δρυμούς, τὰ ἄγκη τὰ τραχέα ... εἰς τὰς ὀργάδας καὶ τὰ ἄλση καὶ ὕδατα. ¶ Ponitur & pro agro arabili: Item pro vinea seu arbusto, in Epigr. * Videtur dici ὀργὰς quasi ἀργὰς, παρὰ τὸ ἀργὴν εἶναι καὶ ἀνέργαστον.

ΟΡΓΑΩ,ῶ,appeto impatienter, Propriè de animantibus dicitur quæ turgent libidine & quodam eius impetu concitantur. Plut.symp.3 probl.4. αἱ δὲ παρθένοι τῶν παίδων ὀργῶσι πρότερον ... πρὸς τὸ ὀχεύειν. Aristot.hist.anim.li.6. ... εἰσὶ καὶ αἱ ἵπποι καὶ αἱ βόες ... ὀργῶσι πρὸς τὴν ὀχείαν, καὶ τῇ ... ὀργῶσι. Dicitur & generaliùs de rebus inanimatis: vt apud Theophr.de caus.pl.lib.3. δεῖ φυτεύειν καὶ σπείρειν εἰς ὀργῶσαν τὴν γῆν. Sic & succi dicuntur ὀργᾶν in plantis, apud Theophr.de caus.plant.lib 1. Item humores in corpore hominis,apud Hippocr.lib aphorism. Item de aliarum rerum vehementi cupiditate: vt apud Suid. in vita Thucyd. ... Sic & apud Plut.& Thuc. * Deriuatũ nonnullis videtur ab ὀργή, quo significetur ὁρμή. Aliis verò ab ὀρέγω,i.appeto.

Ὀργάζω, instigo siue incito, accendo,& promptum reddo. Aristot.probl.sect.2. τὸ δὲ ὀλίγον μᾶλλον τὴν σάρκα ... ὥσπερ ... ὀργάζει πρὸς τὴν διάκρισιν καὶ ἐξαγωγήν. ¶ Frequentius significat, mollio,subigo. Aristoph. in Aiub. ... Nic.in Alex. Ὀργάζων ...

Ὀργάζομαι,idem.Gal.in lex.Hippocr.

Ἔοργυιας,ὁ,cochleare,rudicula.Poll.l.6.c.13.Eust.in Ael.Dion.& Paus.qui & ab ὀργάζω,id fieri scribit seu ὀργάζειν.

Ἐορύω & ἐορύζομαι,cochleari agito,quod ita cor. moueo & subigo:prius apud Poll.loco citato: posterius apud eosdem Æl. Dion.& Paus.teste Eust.

Composita.

Ἀνοργάζω,Hesych.exp.ἀνακινῶ,συλλαμβάνω,item τὰ παιδία ταῖς χερσὶν ἀναβάλλω.

Ἐποργάω,impetu incitor,propriè libidinis.

Κατοργάω,vnde καθοργᾶν.Hesych.exp.ὑπερακμάζειν,deflorere, vigorem amittere,& καθοργῶν πέταλα ...

ΟΡΓΗ,ῆς,ἡ,ira,* παρὰ τὸ ὀρέγεσθαι ... teste Etym. vnde & Aristot.rhet.l.2. ὀργὴν dicit esse ὄρεξιν μετὰ λύπης, &c. & in Stoic. defin.definitur esse ἐπιθυμίας ... ἠδικηκέναι οὐ προσηκόντως. Plut.in Apophth. ... πικρότεροι κολάζουσι τοὺς συνεπιβουλεύσαντας. Thuc. ... αὐτῶν δι' ὀργῆς καὶ ἄπρακτος. Dicitur δι' ὀργῆς ἔχειν τινά, succensere seu irasci alicui, apud Plut.in Themy. & Thuc.l.5. Et ἐν ὀργῇ ἔχειν τινά,pro eodem apud eundem Plut ibidem,item ποιεῖσθαί τινα ἐν ὀργῇ,apud Dem. Olynth.1. pro quo Thuc.l.2. dixit ποιεῖσθαι ὀργὴν τοῖς Ἀθηναίοις, Atheniensibus infensum esse. Dicitur & ὀργὴν φέρειν iniquo animo ferre apud eundem. Thuc.l.1. Et pro eodem τίθεσθαι εἰς ὀργήν, apud Dem.pro cor. ¶ Item ὀργὴ ingenium quo quisque præditus est studium,mores. Soph.in Aiace,ἐμφερὴς ἐμοὶ ὀργὴν ὅμοιος. Theogn. Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου. Ὀργαί, dicuntur etiam studia & voluntates,animi inclinationes,apud Thuc.l.3. ¶ Ὀργή,Ionibus significat etiam τὴν πίστιν,picem.

Ὀργίλος,ὁ,iracundus. Aristot.rhet.2.Plut. περὶ ἀοργησίας.

Ὀργίλως,iracundè. Dem.in Mid.

Ὀργιλότης,ητος,ἡ,iracundia.Hoc nomine denotatur ἡ δύναμις ὀργίλη τοῦ πάθους vt docet Plut.de virt.mor.

Ὀργίζω,irrito,ira accendo seu inflammo. Xen.de re eq. ... ἂν ὀργίζει τις ὃ μήτε λέγει χαλεπόν, μήτε ποιῶν. Aristoph.in Vesp. τὸ γένος ἤν τις ὀργίσῃ τὸ τῶν γερόντων ἐστὶν ὅμοιον σφηκιᾷ.

Ὀργίζομαι,ira accendor,irascor. Isocr.in Euag. ὀργιζόμενος ὑπὲρ τῶν γεγενημένων. Luc. in Hermot. ... μηδ' ὑφ' ἧς ... ὀργίζεσθαι.

Ὀργιστικός,ἡ,όν.exp.irritabilis,procliuis ad iram.

Ὀργαίνω,idem cum ὀργίζω. Soph.in Oedyp. tyr. καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας.

Ὀργάω,Ὄργια,quomodo huc pertineant,vide suis locis.

Composita.

Ἀόργητος,ὁ,καὶ ἡ,qui non irascitur, nec ad iram concitatur,lentus. Suid.ex Cratino.

Ἀοργησία,ας,ἡ,q.d.inirascentia:non irasci, lentitudo. Aristot.ethic.2.c.7.

Ἀόργητος,qui non irascitur seu irasci solet,qui ad iram permoueri non solet,aut potest. Luc.in Hermot. τὸ ἀόργητον idem cum ἀοργησία. Plut.de educ. lib. 1. τὸ γενναῖον ἀόργητον ... πρὸς ...

Ἀοργήτως,sine ira,ita vt non irascaris:item lẽtè,vt ἀοργήτως ἀνέχεσθαι τὰς προπηλακίσεις,lentè ferre iniurias.

Ἀπόργιλος,iracundus:vnde Ἀποργίλως apud Hippocr.

Ἀποργίζω,irrito. Ἀποργίζομαι,irascor.

Βαρύοργητος,qui graui ira exardescit. (vel irascor.

Διοργίζω,ira accendo, vel inflammo. Διοργίζομαι, ira accendor,

Δυσόργητος,iracundus,vel qui grauiter irascitur. Soph.in Aiace.

Δυσοργησία,difficilis ira.Hippoc de fract.

Ἐξοργίζω,idem quod διοργίζω. Suid. Ἐξοργίζομαι, idem quod ἐξοργίζει. Xen. de re equ. ... ἂν ἐξοργίζοιτο.

Εὔοργος,qui non irascitur,vel qui non succenset rebus quibus oportet. Hesych. Interdum in bonam partem, pro eo qui iustè succenset,& quum res postulat.

Εὐόργητος,qui facilè seu de leui causa ira accenditur:iracundus. Plut.de defect.orac. εὐόργητος γὰρ ὤν ... Item in bonam partem, qui moderatè irascitur, qui moderatur iram. Hesyc.

Εὐοργήτως,iracundè:seu animo moderante iram. Thuc.l.1.

Παροργίζω,in iram concito,irrito. Ephes.c.6. οἱ πατέρες μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν. Sic & Rom.10.

Παροργίζομαι,ad iram commoueor,irritor.

Παρόργισμα,τό. & παροργισμός,ὁ, concitatio in iram, vel ira,in quam quis concitatus est.Ephes.c.4.

Περίοργης,ὁ,καὶ ἡ,iratus,seu obiratus: vel etiam vehementi ira

pertinens. ὀξυόργως, iracundè. Hesych.
Προσοργίζομαι, insuper irascor.
Ὑποργίζομαι, subirascor, paulùm irascor.

ΟΡΓΙΑ, τὰ, propriè, sacra Liberi: abusiuè, omnium Deorum, inquit Seruius: qui tamen alibi contra scribit, ὄργια apud Græcos dici omnia sacra, abusiuè verò sacra Liberi orgia vocari: * vel ἀπὸ τῆς ὀργῆς, à furore: vel ἀπὸ τῶν ὀρῶν, à montibus: quòd in montium iugis, vt locis cœlo proximis sacrificare consueuerint. At schol. Apollonij παρὰ τὸ εἴργειν τοὺς ἀμυήτους αὐτῶν. Theocr. Idyll. 17. Σεμνὰ δ' ἐξέρεξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχου. Plut. ad Colot. τὰ Ἐπικούρου θεόφαντα ὄργια. Synes. epist. 143. φιλοσοφίας ὄργια. ¶ Aliquando secretiora & magis arcana sacra sic dicuntur: vnde exponitur etiam, μυστήρια. Luc. de saltat. τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον τῶν ἀμυήτων ἕνεκα.

Ὀργιάζω, orgia seu sacra perago. Plut. in Num. θυσίαις καὶ πομπαῖς καὶ χορείαις ἃς αὐτὸς ὀργιάσε καὶ κατέστησε. Sine casu. Apoll. Arg. 2. ἐν θ' ἐνίπτουσι Διὸς Νυσήϊον υἷα Ὀργιάσαι στῆσαί τε χορούς. Herodian. l. 1. ὠργίαζον ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Γάλλου. Ὀργιάζειν τὸν θεὸν, exp. sacrificiis Deum placare apud Plat. item ὀργιάζω, sacris initio Philo de vita M. l. 3. αὐτὸς τε καὶ τοὺς ἀδελφιδοῦς ὀργιάζειν. Pro ὀργιάζω dicitur & ὀργιάω. Hesych.

Ὀργιάζεσθαι, dicuntur ipsa sacra quum peraguntur. Plut. de def. orac. Exponitur etiam actiuè, rem diuinam facere, apud Plat. lib. 4. de leg.

Ὀργιασμὸς, ὁ, orgiorum seu sacrorum peractio, seu ipsa orgia. Plut. de def. orac. & in Alex.

Ὀργιαστὴς, οῦ, ὁ, qui orgia celebrat. Plut. ad Colot. & de def. orac.

Ὀργιαστικὸς, eos decens qui orgia celebrant. Aristot. pol. 8.

Ὀργεὼν, ῶνος, ὁ, qui orgia deorum peragit, sacerdos. Æsch. in Mysis, Πόλεμος Καίνει χαῖρε πρῶτος ὀργιών. Antimach. in Ἀνδ. ης ἐχυρά Καβιὰ, νᾶς ἐθυνειγαπλέες ὀργεῶνας, vide & Pol. l. 3. c. 4.

Ὀργεῶναι, sacerdotes. Hesych.

Composita.

Ἀνόργιαστος, ου, ὁ, ἡ, cui initiatus non est orgiis seu sacris: seu qui ad orgia seu sacra non admittitur. Sacra ἀνόργιαστα, quoque alicui dicuntur, qui ea non celebrauit: apud Suid.

Ἀνοργιάστως, sacris seu orgiis nondum initiatum esse. Hesych. & Suid.

Ἐξοργιάζω, ad sacra suscipienda præparo, ad sacrorum cultum expio & idoneum reddo. Aristot. polit. 8.

Καθοργιάζω orgiis initio, vel ad orgia sacra præparo. Plut. in Sol. Hinc & part. pass. κατοργιασμένος initiatus, consecratus, deuotus, apud eundem in lib. an sen. &c.

Φιλόργιος, qui orgia celebrare amat, qui orgiis delectatur. in Epigr. & apud Nonn.

ΟΡΓΥΙΑ, ας, ἡ, Herodot. l. 2. mensura est sex pedum. Poll. lib. 2. ὀργυιὰν esse dicit mensuram quæ inter ambas manus expansas continetur, simul mensurato ipso pectore. Plinius vlnam appellat. Alij aliis interdum exp. passus, nonnunquam tres passus. Aristot. [illegible] τέτταρας ὀργυιὰς ἀφ' ἑαυτῶν [illegible] ... ὀργυιὰς ἔχων ὕψος. * Deriuari ab ὀρέγω facta syncope tradit Eustath. At Hesych. ἀπὸ τοῦ τὰ γυῖα μετρεῖν.

Ὀργυιαῖος, vlnam vnam longus seu tres cubitos. in Epigr.

Ὀργυιόω, vlnas extendo: vnde ὀργυιώθη, apud Eust. ex Lycophr.

Composita.

Δεκόργυιος, qui decem vlnarum est. Xen. in Cyneg.

Τεισκαιδεκόργυιος, (decomp.) tredecim vlnas patens, seu longus centum triginta pedes. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 9.

Διόργυιος, duas vlnas longus. Ibidem.

Εἰκοσόργυιος, qui est viginti vlnarum. Xen.

Ἑκατοντόργυιος, qui centum vlnarum est.

Ἐννεόργυιος, nouem vlnas longus. Od. λ.

Πεντηκοντόργυιος, qui quinquaginta vlnarum est.

Πεντόργυιος, quinque vlnarum. Xen. in Cyneg.

Τετρόργυιος, qui quatuor vlnarum est. in Epigr.

Τεσσαρακοντόργυιος, quadraginta vlnas implens. Herodot.

Τριακοντόργυιος, triginta vlnarum Xen.

ΟΡΕΓΩ, & ὀρέγνυμι, (sicut εἴργω & εἴργνυμι) porrigo, extendo, seu tendo. Il. o. Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα. Il. α. πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο χεῖρας ὀρεγνύς. Plut. in Coriol. ἔνιοι δὲ καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγοντες εἰς τοὺς πολλούς. ¶ Item porrigo, tendo, i. præbeo: seu porrecta & tensa manu præbeo: item simpl. do. Od. φ. Εἰ οἱ τέσσον ἅπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρες. Il. ε. ὁπποτέροισι ποτ' ἂν Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ. Il. ω. ὅστις δ' ὤρεξε πιεῖν. Herodian. li. 2. συνεχῶς βοῶντες ἀπειλοῦσιν ὀρέξαι χεῖρα ἐπτήελον.

Ὀρέγομαι, porrigor, extendor. Il. π. (de Hectoris equis) Παισὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν. Apoll. Arg. lib. 2. Τοῖσι δὲ θυμὸς ὀρέξατο γηθοσύνησιν, porrigebatur pro lætitia. Et actiuè, porrectis manibus prendo. Od. λ. Πέντας εἰς ἐμὲ χεῖρας ὀρέξασθαι μεμαυῖαν. Sic & Od. φ. Interdùm significat, porrectis manib. capere seu prehendere cupio. Il. ψ. Ὣς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσιν, οὐδ' ἔλαβε. Il. ζ. Ὣς εἰπὼν οὗ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἕκτωρ. ¶ Itē cupio, appeto: more eorū qui protensis manib. aliquid prehēdere cupiunt. Isoc. ad Dem. ὧν χρὴ τοὺς νεωτέρους ὀρέγεσθαι. Syn. de insomn. ὅτι οὐδὲν ἀνέξῃ τῇ ψυχῇ τῇ μὴ ὀρέγεσθαι.

¶ *Deriuata ab ὀρέγω seu ὀρέγομαι, porrigo extendo*

Ὄρεγμα, τὸ, quod porrigitur, seu extenditur. Eur. in Phœn. item passus, i. interstitium quo pedes porrecti inter eundum à se inuicem distant. Aristot. de mundo.

Ὀρεκτὸς, ή, όν, porrectus: seu qui in longum porrigitur & protenditur: vt ὀρεκτῇς μελίη. Il. β.

Ὀρεγδὴν, porrectis membris. schol. Hom.

Ὀργυιὰ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀπορέγω, præbeo, seu partem alicunde do. Suid. Exponitur etiam, extendo, protendo, apud Hippoc.

Ἐπορέγομαι, porrecta manu prenso, i. protēta manu capto & prehendere cupio: quum addatur datiuus χειρί: vt apud Apollon. Arg. l. 1. σιδαρῇ ἐπορέξατο χειρί. item porrecta manu præbeo. Plut. in vita Sol. Τιμῆς οὔτ' ἀφελὼν, οὔτ' ἐπορεξάμενος.

¶ *Deriuata ab ὀρέγομαι, i. appeto.*

Ὄρεξις, εως, ἡ, appetentia, appetitus, desiderium. Aristot. rhet. 1. Herodian. l. 1. Frequenter pro cibi appetentia ponitur. Plut. de frat. char. & in præcept. sanit. & symp. 7. probl. 2.

Ὀρεκτὸς, ὁ, ὁ, qui appetitur, seu appeti solet. Alex. Aphr.

Ὀρεκτικὸς, cui appetentiæ vis & facultas inest: vel simpl. appetens. Τὸ ὀρεκτικὸν, ea animi pars dicitur, in qua appetitus suum habet domicilium. Aristot. eth. l. 1. c. 13. In stomacho autem ὀρεκτικὸν dicitur facultas illa quæ cibos appetit. idem fere quod ὄρεξις. Interdum verò quod cibi appetentiam facit: vt apud Diosc. l. 5. c. 13.

Ὀριγνάομαι, ῶμαι, idem quod ὀρέγομαι, desidero, appeto. Hes. & Suid. Exponitur etiam, pugno, decerto, apud Hesiod. in Asp. Ἔγχεσιν ἠδ' ἐλάτῃς αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο.

Ὀρεχθέω, ῶ, cupio, desidero. Aristoph. in Nub. Κἀνταῦθα πῶς οἴει με μὴ τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν; Apoll. Arg. l. 1. ὡς ἦτορ ἐμφλέγεται πέλεσον γλῶσσαν ὀρέχθη. ¶ Est & verbum fictum ad imitationem soni & suspirij quod animam efflantes edunt. Il. ψ. Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ Σφαζόμενοι. Dicitur & de sono maris quem ad litora allisum reddit: apud Theoc. id. 11. Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν.

Ὀργὴ, & Ὀρχέομαι, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀνορεξία, ας, ἡ, nulla appetentia: propriè cibi, stomachi fastidium. Dioscor.

Ἀνόρεκτος, qui nihil appetit peculiariter, qui nullos cibos appetit. Plut. symp. 6.

Ἀνορέκτως, sine vlla ciborum appetentia. Gal.

Ἀνορεκτέω, nihil appeto, *Videlicet ciborum*. Idem.

Εὐόρεκτος, qui bene appetit cibos. Res autē aut medicamentū aliquod εὐόρεκτον dicitur, quod stomacho appetitum cibi cōciliat.

ΟΡΕΙΓΑΝΟΝ siue ὀρίγανον τὸ, vel ὀρείγανος siue ὀρίγανος, ὁ, aut ἡ, origanum: herbæ nomen, de qua Diosc. l. 3. c. 32. * Διὰ τὸ χαίρειν ὄρεσιν. Eustat. tradit, deriuans ab ὄρος & γάνος. Alij deducunt παρὰ τὸ ὁρᾶν τῷ γάνῳ qui visus claritati conducit: vel per antiphrasin παρὰ τὸ ῥίγω, pleonasmo literæ ο, quum sit herba θερμαντική.

Ὀριγανίτης οἶνος, vinum ex origano confectum. Diosc. l. 5. c. 61.

Ὀριγανίζω, origanum refero: vel origanum resipio.

Composita.

Ἀγριορίγανος, origanum syluestre: herbæ nomen quæ aliàs panaces Heracleum, aliàs cunicula nominatur. Diosc. l. 1. c. 34.

Τραγορίγανον, & τραγορίγανος, origanum hircinum: fruticis nomen, apud Diosc. l. 3. c. 35.

Τραγοριγανίτης οἶνος, vinū è tragorigano cōfectū. Diosc. l. 5. c. 55.

Ὀρεινὸς, ὀρεινὸς, ὀρειος ὀρείτης, vide in Ὄρος.
Ὀρεκτὸς, ὄρεξις, in Ὀρέγω. Ὀρέστης, ὀρθὸς, in Ὄρος.

ΟΡΘΟΣ, ἡ, ὁ, rectus, i. erectus siue arrectus. Odyss. σ. οὐδ' ὀρθὸς στῆναι δύναται ᾗσιν ποσί. Il. ω. Ὀρθαὶ δ' ἐν τρίχες ἔσταν. Plat. in symp. βαδιοῦμαι ὀρθὸς ἐπὶ δυοῖν σκελοῖν. Xen. ὀρθὴν ἔχων τὴν λόγχην. Sic & apud Plut. Polyb. &c. item rectus, i. porrectus in rectū, vel in rectū tendens. Sopho. ὑπὸ σμικρᾶς μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται. Sic ὀρθὴ γραμμὴ vel linea, apud Aristot. & Eucli. &c. Metap. homo aliquis ὀρθὸς dicitur, i. sincerus. Plut. in Per. Et ὀρθὸν esse aliquid dicitur, i. rectum, & æquum, apud Plat. Aristot. pol. l. 3. c. 7. & 10.

Ὀρθῶς, rectè: seu, vt par est & decet. Aristot. rhet. l. 2. Xenop. Pæd. 4. Isocr. in Areopag.

Ὀρθότης, ητος, ἡ, rectitudo. Plato in Cratil. de frat. amic.

Ὀρθόω, ῶ, f. ώσω, erigo. Il. η. τὸν δ' αἶψ' ὤρθωσεν Ἀπόλλων. Eurip. Alcest. Ὄρθου πρόσωπον, erige faciem tuam. Plut. ad princ. indoct. οὔτε γὰρ πίπτοντος ἐστὶν ὀρθοῦν, οὔτε δ' ἑστῶτος ἀγνοῦντος. Item metaph. sicut & Lat. erigo. Plut. in Fab. τοὺς πολίτας εἰς ἀλήθειαν πολλῷ μᾶλλον στῆσαι εἶχεν ὀρθῶσαι καλῶς, probè erexit. Item rectum

ctum facio. Aristot ethic. l.2. c.8. οἱ τὰ διεστραμμένα τῶν ξύλων ὀρθοῦντες. Item dirigo: *sicut architectus suum canona ὀρθοῦν dicitur.* Athen. lib.13. at ventus nauem dirigit, quum facit vt recto ea tramite progrediatur.

Ὀρθοῦμαι erigor, seu erigo me. Il. β. ἕζετο δ᾽ ὀρθωθείς, quum se erexisset: sic & Il. κ. & apud Xen. pæd. 8. Item metaph. prospero successu vtor, rem bene gero. Thuc. l.3. Vnde τὸ ὀρθούμενον, felix successus, apud eundem l.4.

Ὄρθωσις, -εως, ἡ, erectio, vel directio: & ὀρθωσία, ας, ἡ, idem. Dicitur etiam Diana ὀρθωσία, vel quòd vitam hominum dirigat, vel quod parientes subleuet, & eis opem ferat: & Iupiter ὀρθώσιος, i. stator, ab erigendis iis qui labascebant & inclinabant: vel etiam quòd prosperos successus daret.

Ὄρθιος, ὁ, rectà in altum tendens: arduus, vt ὄρθιος οἶμος, apud Hesiod. in Erg. Item qui recto corpore est: vt apud Oppian. l.3. de venat. ὄρθιος εἶσιν ἐπ᾽ ἄγρην. & ὄρθιοι μαζοί, mammillæ erectæ siue arrectæ, apud Gal. lib.6. simpl. ¶ Carmen verò orthium dicitur quod voce sublatissima cantatur. Herodot. l.1.

Ὄρθιον, τό, arduum, arrectum: vt πρὸς ὄρθιον, apud Xen. de re equ. Dicitur etiam aduerbial. ὄρθιον φεύγειν, rectà fugere, apud eundem in Cyneg. Item ὄρθιον sublata & intenta voce, apud Plut. de orac. Pyth. Sic ὄρθια, τά, aduerbial. vsurpatur ab Hom. Il. λ. Hinc & ὀρθιάζω, in arduum. Xen. in Laced. polit.

Ὀρθιάζω, erigo, arrigo. in Epigr. Item voce sublata & intenta loquor. item vaticinior, *quòd vaticinantium vox impetu quodam plerunque concitata erat.* Hesych. (Acharn.

Ὀρθίασμα, τό, verbum intenta voce prolatum. Aristoph. in

Ὀρθίαξ, mali nautici inferior pars, ita dicta quòd rectà in altum tendat, & ardua sit. Epicharm. in naufrago.

Ὀρθάνης, vnus ex Priapeis dæmonibus, habens & ipse arrectum penem, vt tradit Hesych. apud Athen. l.10. scribitur ὀρθάννης.

Ὀρθόω, erigo, subleuo. Eurip. in Orest. Παρῆν τις ἄλλος ὅς ὀρθοῖ δέμας.

Ὀρέγω in Ὀρεχθέω.

Ὀρτόρθος pulchros habens ramos, vel multos. Suid.

Ὄρθρος, &c. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνορθόω, ῶ, rursus erigo, instauro, reædifico. Histor Eccl. l.4. τὴν Βηρυτθίων ἐκκλησίαν ἐμπρήσας, ἐξ οἰκείων ταύτην ἀνορθῶσαι κατ᾽ ἠνάγκασαι. Interdum simpliciter significat, erigo lapsum vel erigo extruendo, extruo. Xen. τὸ τεῖχος τοῖς Ἀθηναίοις ἐκ τῶν βασιλέως χρημάτων ἀνορθοῖεν. Item metaph. corrigo, in meliorem statum restituo. Plat. polit. 1. τὰ ἀλλότρια κακὰ μεταχειρίζεσθαι ἀνορθοῦντα.

Ἀνορθιάζω, voce sublata & intenta profero. Æsch. & Andoc.

Decomp. Ἐπανορθόω, in integrum restituo, corrigo, emendo. Aristot. οὐκ ἔστιν ἔλαττον ἔργον ἐπανορθῶσαι πολιτείαν ἢ κατασκευάζειν ἐξ ἀρχῆς.

Ἐπανορθοῦμαι, emendo, corrigo. idem quod ἐπανορθόω. Isocr. in Archid. τὰς τοιαύτας συμφορὰς αἱ πόλεις ἐπανορθοῦνται πολιτείᾳ χρηστῇ. Item pass. corrigor, emendor, Dem. pro coron.

Ἐπανόρθωμα, τό, quod emendatum & correctum est: vel emendatio, restitutio in integrum. Aristot.

Ἐπανόρθωσις, ἡ, emendatio, correctio, restitutio in integrum. Dem. Est & schema rhetoricorum: de quo Iul. Ruf.

Ἐπανορθωτής, οῦ, ὁ, corrector, qui emendat.

Ἐπανορθωτικός, qui corrigere & emendare potest.

Ἀνεπανόρθωτος, qui emendari & corrigi nequit. Philo de mundo. ἀνεπανόρθωτα τοῦ θεοῦ.

Εὐεπανόρθωτος, correctu & emendatu facilis. Hippocr.

Ἀπορθόω, erigo, item dirigo, directum reddo. Plato.

Διορθόω, emendo, corrigo, integritati suæ restituo. Isocr. in Euag. ταῦτα πάντα διώρθωσε. Plut. in Alex. ἔλαβε μὲν Ἀριστοτέλους διορθώσαντος.

Διορθοῦμαι, idem. Demosth. Philipp. 4. ὡς δὲ καὶ νῦν ἔτ᾽ ἂν ἐνόμιζε διορθώσασθαι δεῖν, corrigere & emendare oportere. ¶ Item recta facie dico, non verecundè proloquor. Æsch. ἐκεῖνα δὲ ἤδη καὶ σφόδρα διωρθοῦτο audacter spondebat.

Διόρθωμα, τό, correctio, emendatio. Aristot. 3.

Διόρθωσις, correctio, emendatio, ipsa emendandi & corrigendi actio. Aristot. polit. 6.

Διορθωτής, οῦ, ὁ, corrector, qui emendat & corrigit.

Διορθωτικός, qui emendare & corrigere potest. (nequit.

Decomp Ἀδιόρθωτος, inemendabilis, qui corrigi & emendari

Δυσδιόρθωτος, qui vix corrigi aut emendari potest.

Ἐπιδιορθόω, insuper corrigo & emendo, seu corrigo quod dixi aut feci. Hermog. Ἐπιδιόρθωσις, ἡ, eorum quæ dicta sunt correctio. Idem. Ἐπιδιορθωτικός, οῦ, ὁ, quod corrigendi superiora adiicit, quo corrigere volumus ea quæ diximus. Hermog.

Εὐδιόρθωτος, qui facilè corrigi aut emendari potest. Hipp. ep. ad Demag.

Προδιόρθωσις, præcedens correctio: figura rhetorica quæ & προκατασκευὴ & προθεραπεία dicitur, quum præfatione id mollimus quod durius dicturi sumus.

Προσδιορθοῦμαι, idem quod διορθοῦμαι in poster. signif. Æschin. περὶ παραπρεσβ.

Ἐξορθόω, erigo: item instauro, corrigo, dirigo. Basil.

Ἐξορθοῦμαι, idem. Sophoc. in Antig. τὸν σὸν ἐξόρθου βίον, vitam tuam erige, i. stabili & confirma.

Κατορθόω, erigo, instauro. item felici successu rem gero. Dem. pro coron. Πολλὰ καὶ μεγάλα καὶ καλὰ ἡ πόλις καὶ προείλετο καὶ κατώρθωσε δι᾽ ἐμοῦ. Sic & Chrysost. κατορθοῦσι τὴν πολιτείαν, & Theoph. hist. plant. l.4. c.12 κατορθοῦσιν ὀλίγα πρὸς τὴν ἐργασίαν, parum prospero vti successu. Exponitur etiam, constituo, seu prospero successu vsus constituo vel compono. Herodian. l.3. κατορθώσας δὲ τὰ κατὰ τὴν ἀνατολήν, rebus ad orientem prosperè gestis & constitutis.

Κατορθοῦμαι felici successu geror. Thuc. l.8. γνόντες ὅτι ἐπιθυμίᾳ μὲν ἐλάχιστα κατορθοῦται, προνοίᾳ δὲ πλεῖστα. Sic Herodian. lib.3. τὰ ὑμῖν ἀνδρείως κατορθωθέντα, quæ fortissimè prosperrimèque gessistis.

Κατόρθωμα, res feliciter gesta, facinus felici successu patratum. Plut. item rectè factum.

Κατόρθωσις, εως, ἡ, felix rei susceptæ gestio & administratio, seu res feliciter gesta, prosper successus. Herodia. l.3. μετασχὼν γὰρ τῶν κινδύνων, μεθέξεις καὶ μεγίστων τῆς κατορθώσεως τιμῶν. item recta affectio.

Κατορθωτικός, qui rectè efficere omnia solet, ad res feliciter gerendas idoneus. Aristot. rhet. l.2. c.3.

Decomp. Δυσκατόρθωτος, qui ex animi sententia difficulter conficitur. Gal. ad Glauc.

ὌΡΘΡΟΣ, ου, ὁ, tempus matutinum seu antelucanum, ... propriè primum diluculi punctum. Aristoph. in ... ἀλλὰ τὸν ὄρθρον βαθύς. Plut. symp. 3. τὴν γὰρ ἐπὶ ... τοῦ πίνειν ἀνάπαυσιν ... τὸν δ᾽ ὄρθρον ἀρχήν. Theocr. id. 18. Νεύμεθα ... ἐς ὄρθρον reuertimus sub diluculum. * Quidam dictum ... τὸ αἴφνης ὀρθοὺς ἡμᾶς ποιεῖν ... ὄντας. Etymolog. dictum scribit ὅτι εἰς ἔργα ἡμᾶς ὀρθοῖ.

Ὀρθρινός, οῦ, ὁ, matutinus: vt ὀρθρινὰ ὁ ὥρα, in Epigr. & ἀστὴρ ὀρθρινός Apoc. c.22. Τὸ ὀρθρινόν matutino tempore. Luc. in Gallo.

Ὄρθριος idem. Thucy. 8. ... ὄρθριος ... diuerso itinere matutini perrexerunt. Ὄρθριον aduerbialiter accipitur pro matutino tempore, apud Aristoph. & Theophr.

Ὀρθρεύω matutinus aliquid ago. Theoc. id 10. Τὸν δὲ τεὸν Βουκαῖε ... Μυρμιδόνες ... ὀρθρεύοισα.

Ὀρθρεύομαι idem. Luc. in Micyllo, ὡς ἔχοις ὀρθρευόμενος διανύειν τὰ πολλὰ ἔργων.

Ὀρθρίζω idem. Lucæ 21 Πᾶς ὁ λαὸς ὤρθριζε πρὸς αὐτόν, manè ad eum venit.

Composita.

Ἐπορθρεύω siue ἐπορθρεύομαι, & ἐπορθρίζω, diluculo surgo. Pol. lib.1. (mob.7.

Ἐπορθρισμός, ὁ, id quod fit matutino tempore. Plut. symp.

Περίορθρον, τό, tempus antelucanum diluculo proximum. Thuc. l.7. Interdum simpliciter exp. diluculum: vt apud Herodian. l.6.

Ὀρθῶ, ὄρθωσις, vide in Ὀρθός. Ὀρίγανον in Ὀρίγανον.
Ὀριγνάομαι, in Ὀρέγομαι. Ὀρίζω &c. in Ὅρος.
Ὀρίνω, in Ὄρω. Ὄρνις, &c. in Ὄρος. Ὀρκάνη, in Εἴργω.

ὍΡΚΟΣ, ου, ὁ, iusiurandum, iuramentum. Odyss. τ. αἱ ξεινίας ... ὅρκω τε. Odyss. ... καρτερὸν ὅρκον. Thuc. ὅρκον δοῦναί τινι iureiurando fidem dare. Xenop. Hel. 1. ὅρκους ἔλαβον καὶ ἔδοσαν πρὸς Φαρνάβαζον. Demosthen. pro cor. τοὺς ὅρκους τὴν ταχίστην ἀπολαμβάνειν iusiurandum quam primum exigere. Παραβαίνειν τοὺς ὅρκους iusiurandum violare. Demosth. *Dicitur ab εἴργω: quoniam ὁ ὀμνύων καθείργεται πως εἰς ὁμολογεῖν, vt Eustath. tradit: addens tamen, veteres quosdam ab ὅρος deducere quoniam ὁρίζονταί τι ὁμολογητικῶς ὀμνύοντες.

Ὁρκόω, ῶ, caueo ab aliquo iureiurando. Thuc. ὥρκωσαν τοὺς στρατιώτας μεγίστους ὅρκους, ad maximum iusiurandum adegerunt. Plut. in Publ. ἐβούλετο διὰ σφαγίων ὁρκῶσαι τὴν βουλήν.

Ὁρκωταί, dicuntur legati qui ad exigendum iusiurandum mittuntur. Xen. Hell 6.

Ὁρκίζω, idem quod ὁρκόω, iureiurando obstringo. Demost. οὐκ ἂν ὥρκιζόμην αὐτόν. Interdum cum gemino accusat. & personæ & rei, per quam adiuramus. Orph. οὐρανὸν ὁρκίζω σε, cœlo teste & conscio te sacramento adstringo, Marc. 5. ὁρκίζω σε τὸν θεόν, adiuro te per Deum.

Ὁρκισμός, οῦ, ὁ, iuramenti exactio, per iusiurandum obstrictio.

Ὅρκιος, ου, ὁ, qui iureiurando adhibetur: vt θεοὶ ὅρκιοι, apud Thuc.

Ὅρκιον, τό, fœdus iureiurando sancitum. Il. β. ὅρκια πιστὰ ταμόντες icto fœdere fido & firmo: Item ea quæ ad fœdera iureiurando sancienda pertinent, vt ἄρνε δύω ὅρκια ... Il. γ. Sumitur etiam nonnunquam pro ὅρκος, vt Il. β. ποῦ δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν: sic & apud Thuc. l.6. & Luc.

Composita.

Ἀμφορκία, ἡ, vtrinque datum iusiurandum. Hesych.

Ἐμπεδόρκιος, ὁ, firmiter iusiurandum seruans: vel pactis iureiurando firmatus. Herodot. in Melpom.

Ἐνορκος

numerauit, quum inquit, τὸ δὲ ὅρμινον κυμινώδες, μέλαν ἀποφέρεται δὲ ἅμα καὶ τὸ σπέρμον, vide & Plin. lib. 18. cap. 10. & Galen. de aliment. l. 1.

Ὁρμινοειδὴς λίθος, hormino similis gemma. Plin. l. 37. c. 10.

ὍΡΜΟΣ, ου, ὁ, monile: colli ornamentum: (* ab εἴρω deriuatum, i. necto: quòd innectatur & inferatur collo. Eustath.) Iliad σ. Πόρπας τε γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε καὶ ὅρμους. Od. σ. Ὅρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἔνεικε Χρύσεον. Athen. l. 6. καὶ τὸν τῆς Ἑλένης ὅρμον Μενελάου ἀναθέντος. ¶ Est & saltationis species: inde dicta quòd sit ὅρμος ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀνδρείας πλεκόμενος, apud Luc. de sal. ¶ Item statio nauium: in qua signif. ab ἔρμα deriuatur (quod vide in Εἴρω) quia nauis ibi tanquam in fulcro & stabilimento consistit: quam etymologiam respicere videtur Aristoteles de poet. quum ait, Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκε. τὸ γὰρ ὁρμεῖν ἐστιν ἑστάναι τι. Thuc. lib. 4. τῶν νεῶν οὐκ ἐχυρῶν ὅρμον. Odyss. ν. ὅτ' ἂν ὅρμου μέτρον ἵκωνται. Sic & apud Plut. & Arrian. Aliquando & pro portu ponitur synecdochicè: vt apud Arat. Ὅρμον εἰσερχόμενοι, Cic. vertit, *quum captant constringere portus.*

Pertinentia ad ὅρμος, monile.

Ὁρμίσκος, ου, ὁ, monile. in Cantic. Salom.

Καθόρμιον, ου, τό, monile. Oseæ c. 2.

Ὑφόρμιον, dicebatur apud antiquos κοσμάριόν τι χρυσοῦν. Eustat. ex rhetor. lex.

¶ *Deriuata ab ὅρμος statio nauium.*

Ὁρμέω, ῶ, stationem habeo. Thuc. l. 1. λιμένα ἐν ᾧ οἱ Κορίνθιοι ὥρμουν. Metaphoricè apud Demosth. οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς, sub. νεώς. itē appello. Herodot. ὥρμεον πρὸς γῆν. Nauis etiam ὁρμεῖν dicitur, stationem subire. Demosth. καὶ τὸ πλοῖον ὥρμει ἐνταῦθα. Dicit' etiā ὁρμεῖν τὴν ναῦν. pro ὁρμίζω apud Paus.

Ὁρμίζω, f. ίσω, nauem in stationem subduco & appello. Item nauem stabilio. Od. γ. ἱστία νηὸς ἐΐσης Στεῖλαν ἀείραντες· τὴν δ' ὥρμισαν. Il. ξ. Ὑψί' ἐπ' εὐναίων ὁρμίσσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ Νύξ. Thuc. ὁρμίζοντες ἐπ' ἀγκυρῶν.

Ὁρμίζομαι, appellor. Thucyd. lib. 1. ἐνταῦθα ὁρμίζονταί τε καὶ στρατόπεδον ἐποιήσαντο.

Ὅρμισις, ipsa actio τοῦ ὁρμίζειν seu ὁρμίζεσθαι: qui es in statione nauium. Ælian.

Composita.

Ἀνθορμέω, ῶ, sto contrà in statione: propriè dicitur de nauibus in statione ad resistendum hostibus & ineundum prælium paratis. Thucyd. ἀνθώρμουν πρὸς τὰς Ἀττικάς. Dicuntur & hostes ἀνθορμεῖν ἀλλήλοις, quum naues habent in statione inter se aduersas.

Ἄνορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, stationem nauium non habens, stationi nauium incommodus.

Ἀφορμέω, è statione nauium discedo, soluo, enauigo. Polyb. lib. 1. διάραντες εἰς τὴν Σικελίαν, ἀφώρμησαν ἐντεῦθεν εἰς τὴν Λιβύην.

Δυσόρμος, stationem nauium difficilem & incommodam habens: vt δύσορμος αἰγιαλός, apud Plut.

Ἐνορμίτης, ου, ὁ, qui in portu stationem habet.

Ἐνορμίζω, nauem in stationem appello, applico. Synes. τὴν ναῦν ἐνορμίζειν λιμενίσκῳ τινὶ χαρίεντι. Hinc & pass. ἐνορμίζεσθαι, apud Strab. l. 5.

Ἔξορμος, qui è statione soluit Eustath.

Ἐξορμέω, idem quod ἀφορμέω. Eurip.

Ἐξορμίζω, è statione deduco nauem, soluo. Dem. ἐπιμελεῖσθαι τὴν ναῦν ἐξορμίσαι ἐκ τοῦ λιμένος. Apud Eurip. in Helene, Εἰς πόντον ὅσα χρὴ νέκυσιν ἐξορμίζομεν, exp. in mare è statione ducimus quæcunque sunt mortuis præstanda.

Ἐξορμίζομαι, è statione deducor. Demetr. Phaler. ex Soph. ἐνθάδε ὢν χοῦ γὼ παρ' ὑμῖν τὰς ἐμὰς τρίχας ἐξορμίζομαι πλόον δοκάζων.

Εὔορμος, stationem nauium opportunam & commodam habens: vt λιμὴν εὔορμος. Od. δ.

Ἔφορμος, qui in statione est: vt ἔφορμοι νῆες. Thuc. Item substant. locus stationi nauium accommodus, apud eundem lib. 3.

Ἐφορμέω, applico, appello, in statione sum. Xen. ἐπειδὴ μέσον ἡμέρας ἦν, καὶ οἱ ἐφορμοῦντες ὀλιγώρως εἶχον, ἐξέπλευσεν ἐκ τοῦ λιμένος. Sic & apud Thuc. l. 4. & Polyb. l. 1. Item in statione me continens immineo alteri, insideo & obsideo portum. Demosth. ἐφ' ἣν αἱ πεντήκοντα τριήρεις ὁμόσε ἐφορμοῦν. Xen. Hell. 1. ταῖς δ' ἄλλαις ναυσὶν ἐδόκει εἶναι ἐπὶ τὰς μετ' Ἐτεονίκου τῇ Μιτυλήνῃ ἐφορμούσας. Metaphoricè apud Dem. Olynth. 3. πόλιν μεγάλην ἐφορμεῖν τοῖς ἑαυτοῦ καιροῖς.

Ἐφορμίζω nauem ad stationem appello, applico.

Ἀντεφορμέω. (*decomp.*) naues in statione habeo ad prælium paratas. Poll. l. 1. (πολισμάτιον.

Καθορμίζω. idem quod ἐφορμίζω. Polyb. l. 1. καθώρμισαν πρός τι

Ἐγκαθορμίζομαι, (*decomp.*) subeo portum: vel in portu me contineo. Basil.

Λιμενορμίτης, ου, ὁ, qui ad portum applicare facit. Epigr.

Μεθορμίζω transmitto, traiicio. Xen. Hellen. 2. μεθορμίσαι εἰς Σηστὸν παρήνει. Sic & apud Plut. in Alcib.

Πάνορμος, habēs statione omnib. nauibus, & semper aptam. Od. ν.

Παρορμέω, iuxta in statione sto. Pausan. Μίνως ἐνταῦθα ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς Νῖσον παρώρμει. Appian. de bello ciu. lib. 5. αἱ τε νῆες αὐτοῖς παρώρμουν καὶ οἱ φύλακες περιεστήκεσαν.

Περιορμέω, classem circumago. Plut. in Ant. οὐ δ' ἐξαμβλοῦν δὲ τὸ περὶ Βρεντέσιον ἐῶν τὸν στόλον εἰς Τάραντα περιώρμισε.

Περιορμίζω, in stationem circumago. Poll. ex Dem.

Προορμέω, antè enauigo ex statione. Poll. l. 1.

Προσορμέω, ῶ, stationem habeo. Poll. l. 1.

Προσορμίζω, appello, in stationem nauem applico.

Προσορμίζομαι, appellor, applicor, seu appello, applico. Arria. l. 6. προσορμίσασθαι μὲν ὅπῃ τύχοι ταῖς ὄχθαις.

Προσόρμισις, appulsus ad littus. Synes.

Συνορμίζω, simul in stationem applico seu appello.

Ὕφορμος locus stationi aptus Strabo l. 6.

Ὑφορμέω, ῶ, sum formidolosus alicui: metaphora sūpta ἀπὸ τῶν ὑπὸ τοῖς κρυπτομένων πετρῶν καὶ ὑποπλεομένων. Apud Synes. ad Euopt. ὑφόρμει δ' οὐκ ἔλαττον (sub.) ἐν νυκτὶ πελάζειν τῇ γῇ non minus nos terrebat metus ille. ¶ Ὑφορμεῖν dicitur & ἡ λῃστρικὴ ναῦς apud Polyb. quum in statione nauibus & insidiis tegendis opportuna præternauigantibus imminet, &c.

Ὑφορμίζω. in stationem subduco. Thuc. l. 2. οὐκ ἔλαττον νυκτὸς ὑφορμισάμενοι.

ὌΡΝΙΣ, ιθος, ὁ, & ἡ, auis, ales. Od. ο Ὣς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις. Il. ξ ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος. Dem. εἰς τὰς ὄρνις εἰσιών. Luc. ὄρνις θαλασσία. Et ὀρνίθων θήρα, apud Xen. & Plut. ¶ Peculiariter de gallinaceo genere dicitur. Athen. l. 10. πολλάκις συνιόντας αὐτοὺς ἐπὶ πλεῖον, ὁ ὄρνις κατελάμβανε τὴν ἕω καλῶν. Al. Aphr. ὄρνις κατοικίδιος ᾠὸν τεκοῦσα gallina domestica: Sic ὀρνίθων οἴκοι in Geopon. Dorica dialecto dicitur ὄρνιξ, vnde nominat. plur. ὄρνιχες, apud Theocr. id 5. & genit. pl. ὀρνίχων, apud eundem idy. 13. *Etymolog. dicit ab ὄρω fieri ὄρις & pleonasmo τοῦ ν, ὄρνις: οὐδὲν γὰρ ὁρμητικώτερον ὄρνιθος.

Ὀρνιθοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, ad auiū naturā accedens: auiū speciem gerens: vt ὀρνιθοειδεῖς κοιλίαι, ventriculi quales sunt auium. Aristot.

Ὀρνίθειος, ου, ὁ, vt ὀρνίθειον κρέας, auium caro. Aristot. eth. 6. cap. 7. & ὀρνίθειον στέαρ, adeps gallinaceus. Diosc. l. 2. c. 89. Pro eodem dicitur etiam ὀρνίθιος apud Aristop. in Nub. Interdū ὀρνίθειος & ὀρνίθιος pro gallinaceo vsurpantur: vt apud Athen. l. 8. Scribitur & ὀρνίθειον pro iisdem, vt ὀρνίθειον κεφαλή apud Arat.

Ὀρνιθιακός, οῦ, ὁ, vnde ὀρνιθιακά, auium historia, libri de auibus. Dionys. de situ orb.

Ὀρνιθίας, ου, ὁ, vt ὁ ὀρνιθίας χειμών, tempestas quæ aues perimit: vel hyems, quæ frigore aues necat. Aristoph. in Acharn. ¶ Ὀρνιθίαι dicūtur etiā venti quidam, de quib. Aristot. de mūdo.

Ὀρνίθιον & ὀρνιθάριον, ου, τό auicula: apud Plut. in Artox. Item pullus gallinaceus apud Athen. l. 9. & 14.

Ὀρνιθών, ῶνος, ὁ, auiarium vel gallinarium. Columella l. 8. c. 3.

Ὀρνιθόω, in auem muto, in alitem conuerto. Athen. l. 9.

Ὀρνιθεύω, aucupor, aues capio. Xen. Hell. 4.

Ὀρνιθεύομαι, auguror. Suid.

Ὀρνιθευτής, οῦ, ὁ, auceps. Athen. l. 6. & 12.

Ὀρνιθεία, ας, ἡ, augurium, auspicium. Suid.

Ὄρνεον, ου, τό, auis, ales. Il. ν. Ὁρμήσῃ πεδίοιο διώκειν ὄρνεον ἄλλο. Plut. τὰ τῶν ἄλλων ὀρνέων πτερά.

Ὀρνεώτης, ὁ, auceps, vel qui aues vendit. Poll. l. 9.

Ὀρνεόω, in auem muto in alitem transformo.

Ὀρναπέτιον, auis vel auicula: vocabulum Doricum aut Bœoticum. Aristoph. in Acharn. Ὀρναπέτια, auiculæ: idem.

Composita.

Ἀγριόρνιθες, feræ gallinæ. Theoph. l. 2. inst. iur. ciu.

Ἄορνος, ου, ὁ, καὶ ἡ. auibus carens, quò aues nullæ accedunt. Plut. de fort. Alex. & Luc. in Hermot.

Ἀπορνιθόω, & ἀπορνεόω, in auem transformo. Strabo l. 6.

Ἀπορνίθωσις, εως, ἡ, conuersio seu transformatio in auem.

Δύσορνις, qui aduersa aue fit. Eurip. δύσορνις οἰωνός, infelix auspicium.

Εὔορνις qui bonis & lætis auspiciis fit, vt αἱ ὄρνιθες ἀναγορεύτειας.

Πολυόρνιθος ὁ καὶ ἡ, auibus abundans. Euripid. in Iphig. Taur. τὰν Πολυόρνιθον ἐπ' αἶαν.

Φίλορνις auium amans.

Φιλορνιθία, auium amor. Aristoph.

Ὄρνυμι, vide in Ὄρω.

ὌΡΟΒΟΣ, ου, ὁ, eruum: legumē de quo Diosc. l. 2. c. 131. & Theophr. hist. plant. l. 2. c. 5. Vide & Plut. in Græc. quæst. * Quidam deducunt παρὰ τὸ ἐρέπτεσθαι ὑπὸ τῶν βοῶν, quòd boues eo vescantur & saginentur. (c. 131.

Ὀρόβινος, confectus ex eruo: vt ὀρόβινον ἄλευρον, apud Diosc. l. 2.

Ὀροβίας, eruo similis, erui speciem imitans. vt ὀροβίας ἐρέβινθος, apud Gal. simpl. med. l. 6. Et ὀροβίας λιβανωτός, thus erui figuram habens.

Ὀροβίτης, idem quod ὀροβίας: vnde fœmin. ὀροβῖτις χρυσοκόλλα lutea & in globulos formari solita.

Ὀροβιαῖος, qui erui magnitudine est, erui magnitudinē æquans

Theophr. de cau. pl. 1. Item separor, secernor, vnde apud Arist. eth. 8. ἔστι δὲ ἀδελφοῖς μὲν πάντα κοινά τοῖς δὲ ἄλλοις ἀφωρισμένα, separata. Et act. separo, vnde ἀφορίζων λόγον τὸ περὶ τῆς τοιαύτης ἐνεργείας, separans, distinguens. Itē designor, seligor. Arist. eth. 7. Item assignor, distribuor, Dionys. ad Dem. ἐπεὶ καὶ ἀγγέλοις ἑκάστῳ δοκεῖν ὑμῖν ἔθνη τὰ κατ' ἀξίαν καὶ ἀφορίζεσθαι. Item definior. Plut. de fat. οὕτως ἀφώρισται ἡ τύχη, sic definita est fortuna. Et act. definio. Themist. in 1. de anima. Itē finibus adimo à finib. alienis aufero. Isocr. χώραν ὅτι πλείστην ἀφορίζεσθαι. ¶ Exponitur etiam, oppignero, pignori oppono.

Ἀφόρισμα, τό, quod suis terminis descriptum & ab aliis separatum est.

Ἀφορισμός, determinatio, distinctio, distincta rerum explicatio. Theoph. l. 3. de cau. pl. Apud Hippocr. ἀφορισμοὶ sunt sententiæ quæ breuissimis verbis omnes rei proprietates complectuntur. Et ἀφορισμὸς γνωμικός, dictum sententiosum. Eust.

Ἀφωρισμένως, determinatè, distinctè, seorsim, separatè. Aristot. in lib. περὶ ἑρμηνείας.

Διοριστής, diremptor, disterminator. Poll.

Διορία, præfinita seu præscripta dies. Hes. Exponitur &, discrimen.

Διορίζω, distermino Themist. in 4. phys. ὁ διορίζει τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον, quod disterminat à se inuicem tempus præteritum & futurum. Item distinguo, discrimino, diuido. Gal. ad Glauc. θυμοῦ μὲν καὶ πάνυ σαφῶς αὐτὰ διορίσεις facilè ea discernes. Item explico, explano. Plut. in Gorg. τὸ μοι σαφῶς διόρισον. Itē statuo, concludo, i. decerno & disputando concludo. Themist. 2. de anima. παραθώμεν διορίσαι τί ἐστι ψυχή ¶ Item extermino. Hesych. ¶ Exponitur etiam, censeo, metior, æstimo, apud Arist. in pol. διορίζειν οὐδὲν τὸ δοῦλον, nullo metiri seruū.

Διορίζομαι distinguor, discriminor, diuinor. Plat. in polit. Et actiuè discerno, diuido. Idē in polit. παμπολλα διορίζομένας μαθήσεις, artes multipliciter partientes. Item decernor & disputando concludor. Arist. an. pr. l. 1. c. 2. Et act. constituo, discepto Themist. περὶ προφῆς ἀναγκαῖον διορίσασθαι πρῶτον. ¶ Item act. affirmo, constituo, i. pono, assero. Plat. in Parm. ἐάν τις ἀεὶ εἶδη ὄντα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ διορίζηται, si quis statuerit formas per se existere. Et in pass. apud Arist. pol. 4. Ἐτίμημα διωρισμένον, census status & constitutus.

Διορισμός, distinctio, distincta rerum explicatio, determinatio. Arist. pol. 1. Exponitur etiam discrimen, apud Gal. in l. 1. ad Glauc. Item definitio. Procl. in Eucl.

Διωρισμένως, definitè, seu seorsim, particulatim.

Διουρίζω, Ion. pro διορίζω, distermino, distinguo.

Decomp. Ἀδιόριστος, qui distinctus & explicatus non est indefinitus. Suid. & Hesych.

Ἀποδιορίζω suis limitibus finitum separo & segrego.

Προσδιορίζω, conditionem addo, & restringo verbis id quod simpliciter enuntiatum erat: vt apud Hermog. οὐδὲν τούτων προσδιώρισεν ὀνομαθεὶς lex nihil horum distinxit. Προσδιορίζομαι, cōditionibus additis determinor, ad certam conditionem restringor. Aristot. in metaph. προσδιωρίσθω δὲ ἡμῖν καὶ ταῦτα τῇ προθέσει εἰωθότα, circumscribatur & limitetur additis additamentis. Et actiuè determino conditionibus additis, Alex. in 5. topic. πολυτρόπως ἁμαρτάνουσιν οἱ ἐν τῇ τὸ ἴδιον ἀποδοῦσι μὴ προσδιορίζομένοι κατά τινα τρόπον ἀποδιδόασι. Προσδιορισμός, circumscriptio verborum & determinatio, modificatio. In propositione sic etiam dicitur pars præcipua, significans quomodo prædicatum insit subiecto. Ἀπροσδιόριστος dicitur propositio illa in qua prædicati modus quo subiecto competit non est positus: seu quæ caret additamento limitante prædicatum subiecto conueniens. Magent. in lib. περὶ ἑρμηνείας.

Δίσκουρα, terminus qui disci iactu comprehendi potest Il. ψ. Et δισκοῦρα spatium quod quis disci iactu attingere potest, apud Hesych.

Δυσόριστος, qui definiri vix potest & terminari. Arist. met. l. 4.

Ἔνορος, qui intra terminos nostros est, vt ἔνορος χῶρος. Poll. l. 9. cap. 1.

Ἔξορος, siue ἔξωρος, qui extra seu vltra nostros terminos est. Idem lib. 6. c. 28. Item qui exterminatus est è regione aut vrbe aliqua. Ἐξορία, exilium.

Ἐξορίζω, extermino, exilio mulcto. Arist. eth. 10. c. 9.

Ἐξορισμός, exterminatio, expulsio extra terminos, seu interdictio finium.

Ἐξόριστος qui exterminatus est, exul. Dem. contra Mid. Et apud Poll. l. 9. c. 1 ἐξόριστον γίνεσθαι exulem factum esse.

Ἐπίουρα, τά, termini fines, limites. Ionicè pro ἐπόρια. Hesych.

Ἐπίουρα, τά, exp. interstitia, interualla. Il. κ. nominat. singul. ἐπίουρον, per metaplasmum: vt tradit Eust. quod vide in comp. ex Οὖρος custos.

Εὐόριστος, quem definire & suis velut terminis describere facile est. Arist. meteor. l. 4.

Ἐφόριος, & ἔφορος, qui in finibus est, finitimus. Τὰ ἐφόρια, quæ sunt extra vrbem, finitima & contermina vrbi. Poll. l. 6. c. 21. Et στήλη ἐφορία, columna terminalis quæ in finibus regionis aut agri alicuius ponitur, apud eundem l. 9. c. 1.

Ἐφορία, ας, ἡ, confinium, seu fines. Demosth.

Καθορίζω, definio. Hesych.

Μεθόριος, conterminus, confinis: item qui duas res veluti terminus dirimit & diuidit: vt μεθορία γῆ, regio contermina, apud Thu. l. 2. & μεθόριος νεφέλη τῆς δυνάμεως, καὶ τῶν διωκομένων nubes tanquam discrimen intericcta, apud Phil. de vita M. l. 1.

Μεθόριον, τό, confinium Plut. de def. orac. & Herodian. l. 6. Item interstitium disterminans res quaslibet à se inuicem Philo de vita M. l. 3.

Μεθορίζω, confinis sum. Exponitur etiam, participo. Hesy.

Μειουρίζειν minoribus terminis finire. Vide & comp. ab Οὐρά.

Μεσούριον, Ion. pro μεσόριον, terminus seu limes inter duas regiones medius, & eas determinans.

Ὅμορος, & Ionicè ὁμουρος & ἔμμυρος conterminus, confinis, finitimus. Isocr. τῶν ὁμόρων ὑπάρχειν, finitimis imperare. Τὸ ὅμορον, confinia. Thuc. l. 6.

Ὁμορέω, & Ion. ὁμουρέω, confinis seu conterminus sum. Plut. in Publ. ὁμορεοῦ χωρίον ἐκείνῳ, illi finitimum prædium.

Προσομορέω, (*decomp.*) idem.

Παρορίζω, fines meos egredior alienum agrum vsurpando: vel simpl. fines meos & limites transilio. Epig. l. 2. Κἂν μίξῃς Ἡρακλέους στηλῶν ἔλθῃς παρορίζων.

Παρορίστης, ὁ, qui fines suos egrediens alienum agrum vsurpat, qui fines suos transilit. Ibidem.

Περιορίζω, suis finibus limitibúsque circumscribo. Luc. de salt. τούτῳ δὲ ἐν τῷ σχήματι περιορίσθω, τὸ ὀρχηστοῦ πολυμαθίᾳ. Item extermino, exilij locum præscribo. Plut. in apophth. & Aristo. po. 6. c. 4. ¶ Suid. & Hesych. exp. etiam, animo & mente quasi circumscribendo cognosco.

Περιορισμός, circumscriptio: propriè quæ fit limitibus & terminis. Item περιορισμοὶ ἀγρῶν dicuntur ipsi limites agrorum quibus circumscripti sunt & definiti. Plut. in Num. ¶ Item exilium, vnde εἰς περιορισμὸν καταδικάζεσθαι, exilio damnari, can. 7. concil. Sardic.

Περιόριστος, limitibus & terminis suis circumscriptus. Hesyc.

Ἀπερίοριστος, (*dec.*) qui circumfinitus non est, non terminatus.

Προορίζω, præfinio, prius definio, prius constituo. Act. Apost. c. 4. ποιῆσαι ὅσα ἡ χείρ σου καὶ ἡ βουλή σου προώρισε γενέσθαι, prius definierat facienda. Sic Rom. 8. οὓς δὲ προώρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε, quos præfiniuit, hos & vocauit.

Προορίζομαι, prædefinior. Eph. 1 προορισθέντες κατὰ τὴν πρόθεσιν. Item act. oppignerationis seu hypothecæ notam appono. contra Onetor. δισχιλίων προορίσαι τὴν οἰκίαν.

Προορισμός, præfinitio, prædestinatio.

Πρόσορος, conterminus, affinis. Poll. 9. Pro eodem Ionicè dicitur πρόσουρος, ab Herodoto.

Προσορίζω, addo finibus imperij. Item præfinio: vt προσορίζω χρόνον. Plut. in Lycurg. & pass. προσορίζομαι, addor finibus imperij, apud Strab. & eundem Plut. in Cic.

Σύνορος, conterminus, confinis. Aristot.

Συνορία, confinium. Suid. Συνορέω, conterminus sum.

Συνορίζω, confinio iungo, confinia facio, dirempta copulo. Arist. in 3. de cœlo.

Τηλουρός, cuius termini procul sunt, longinquus. Apol. lib. 2. Arg. & Eurip. in Orest.

Ὑπερόριος, qui vltra seu extra fines est: vt ὑπερόριος πόλεμος, bellum quod extra fines geritur, apud Dem. & ὑπερόριος αἰχμαλωσία, apud Thuc. 4. Dicitur & ὑπερόριον ῥίψαι, proiicere extra fines, apud Suid. ¶ Item exterus, peregrinus. Suid. Item exul, profugus extra fines.

Ὑπερορία, id quod extra fines nostros est, locus extra fines Pla. εἰς τὴν ὑπερορίαν ἐκπεμπόμενοι. Sic Chrys. τί λέγω τὴν εἰς τὴν ὑπερορίαν καθίστασιν, quid loquor de exilio? Sic dicitur πρὸς τὴν ὑπερορίαν μεθίστασθαι, exterminari, exilio mulctari, & ἐκ τῆς ὑπερορίας ἀνακαλεῖσθαι, ab exilio reuocari, apud Plu.

Ὑπεροριζω, extermino, limitibus & finibus meis expello. Poll. lib. 9. c. 1.

Ὑπεροριζομαι, exterminor. Greg. & Æschin.

Ἄορσον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὀρέω, vide in Ὀρω. Ὀρεσσὶ, &c. in Ἐρέσσω.

ΟΡΠΗΞ, ηκος, ἡ, ramus seu surculus ex radice arboris enatus: stolo. Il. φ. ὁ δ' ἐκταμὼν ὀξέϊ χαλκῷ Τάμνε νέους ὄρπηκας ἵν' ἅρματος ἄντυγες εἶεν. Hesiod. ὄρπηκα appellat virgā aculeatā qua boues incitātur in Erg. χειρὶ λαβὼν ὄρπηκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι. Eurip. verò Hippol. ὄρπηκα, seu ὄρπακα. Doricè, iaculū ex ramo tereti & recto: πρὸς θεῶν ἔραμαι κυσὶ θωΰξαι καὶ παρὰ χαίταν ξανθὰν ῥῖψαι Θεσσαλὸν ὄρπακα ἐπίλογχον ἔχουσ' ἐν χειρὶ βέλος. Alij quoque rami ὄρπηκες nominantur, etiam in summa arbore aut media. vt apud Theoc. idyll. 7. ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔραζε. Nicand. dicit etiam μορφὰν ὄρπηξ, in Ther. * παρὰ τὸ ἕρπω ἢ ὄρπω εἰς ὕψος. Etymol.

ΟΡΡΟΣ ὁ, ὁ, pro accentu significationē mutat. Nā ὀρρὸς oxytonos significat serum lactis: seu vt Hesych. habet, τὸ ὑδατῶδες καὶ τὸ ὑφιστάμενον τοῦ γαλακτος.* παρὰ τὸ ὁ ῥεῖν ἀπ' αὐτοῦ. Aristot.

apud Suid. foramen per parietem à fele terebratum.

Τυμβωρύχος, qui busta eruit, spoliator mortuorum. Theophylact. epist. 13.

Τυμβωρυχέω, busta eruo, busta fodiendo aperio vt sepulchra deprædet. Aristot. & Synes. ep. 143.

Φρεατορύκτης & φρεατωρύχος, putei seu puteorum fossor, putearius. Dicitur & φρεορύκτης, & φρεωρύχος, apud Theophylact. ep. 24. & Plut.

Φρεωρυχέω, & φρεορυκτέω, puteum seu puteos fodio. Plut. & Suid.

Χαλκωρυχεῖον, τό, æstifodina, æraria. Plut. sympos. 3.

Χρυσωρύχος, auri effossor.

Χρυσωρυχεῖον, aurifodina: locus in quo aurũ effodit. Strab. l. 3.

ΟΡΦΑΝΟΣ ὁ, ἡ, orbus parentibus vel parente, pupillus: vt ὀρφανὰ τέκνα, Hesiod. in Erg. ὑ-αἱ δὲ λείπουσιν ὀρφανοὶ ἐν μεγάροισι. Æsch. in Ctesiph. ... τοὺς ὀρφανοὺς ὧν οἱ πατέρες ἦσαν ἐν τῷ πολέμῳ τετελευτηκότες. Interdum additur genit. πατρὸς, vt in epitaph. Dem. ὀρφανοὺς γεγενῆσθαι πατρός. ¶ Generaliter etiam significat, orbus: vt apud Plat. de leg. lib. 5. ὀρφανὸς παίδων καὶ ἑταίρων. Metaphoricè apud Greg. ὀρφανὰς τῶν πραγμάτων σχέσεις. Dicitur & ὀρφανὸς οἶκος, apud Eurip. & ὀρφανικὸς βίος, apud Plat. * Etym. ab ὀρφνὸς deducit, id est σκοτεινὸς, itidemque Hesyc. ὀρφανία, exp. νυκτερινὴ & σκοτεινὴ, addens hinc ὀρφανὸν dici τὸν ἐν σκότει ὄντα.

Ὀρφανικὸς, ἡ, ὁ, pupillaris: ad pupillum seu pupillos pertinens: vt ὀρφανικὰ συμβόλαια, Plato de leg. interdum idem quod ὀρφανός: vt Il. ζ. μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θείης, χήρην τε γυναῖκα.

Ὀρφανία, ἡ, orbitas. Æschin. in Ctesiph. Herodian. l. 1.

Ὀρφανίζω, orphanum reddo, parente seu parentibus priuo. Euri. in Orest. Πολὺς τοῦ δ' ἀμὸν βίον Ὠρφάνισε τλήμων. Et gener. priuo: vt in Epigr. πνεύματος ὠρφανίσε, spiritu priuauit. ¶ Itē pupillorum curam gero, orphanos curo.

Ὀρφανιστὴς, ὁ, curator pupillorum, tutor. Soph. in Aiace.

Ἀπορφανίζω, (comp.) idem quod ὀρφανίζω. Ἀπορφανίζομαι orbor, priuor. 1. ad Thess. c. 2. ἀπορφανισθέντες ἀφ' ὑμῶν.

Ὀρφανεύω, idē quod ὀρφανίζω, in posteriori signif. Eu. in Alcest. Παῖδας τ' ἀπὸ σὲ ὀρφανεύσει αἰτήσομαι Τέκν' ὀρφανεῦσαι ...

Ὀρφανεύομαι orphanus sum, seu orphanus curor. Eurip. in Hippol. Ἔρημος οἶκος καὶ τέκν' ὀρφανεύεται.

ΟΡΦΝΗ, ἡ, & ὄρφνα, Doricè tenebræ obscuritas. Aristoph. in Ran. τοὺς κολακεύοντας ὄρφνα. Theocr. id. 25. πᾶσαν ἐπεπλήσατο πάλιν ὄρφνας. * Etym. deducit ... τὸ ἐρέφω, tego.

Ὀρφναῖος, α, ον, tenebrosus obscurus: seu niger, ater. Il. κ. & Od. ι. Νύκτα δι' ὀρφναίην. Ὀρφναία, siue ὀρφναίη, accipitur etiam substantiuè pro ὄρφνη: vt apud Eurip. in Supplic. ... δι' ὀρφναίας, per tenebras seu per noctem. Sic Apollon. Arg. l. 2. ὀρφναίη πέλεν.

Ὀρφνήεις, idem quod ὀρφναῖος. Hesych.

Ὀρφνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem apud Hippocr. in progn.

Ὀρφνὸς, ἡ, ὁ, idem.

Ὄρφνινος, idem. de colore plerunque dicitur, pro, ater, pullus: vt ὄρφνινον χρῶμα apud Plat. in Tim. Et ὄρφνινα ἱμάτια. Poll.

Ὀρφίον & ὀρφνὶς, pulla seu atra vestis. Hesych.

Μορφνὸς, idem quod ὀρφνὸς pleonasmo τοῦ μ, obscurus, tenebrosus Suid. Item flauus vel fuluus. Hesych. Hoc nomine dicitur & aquilæ species quædam. Apud Arist. hist. anim. l. 9. c. 32. Homer. Il. ω. αἰετὸν ... τελειότατον πετεηνῶν Μορφνὸν θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι. & Hesio. in Asp. μορφνοῖο φλεγύαο κελαινεφέος ... πτερύγεσσι.

Ὀρφανὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀμορβὸς, & ἀμορβὶς, media nox quasi ἀμορφνὸς & ἀμορφνίς. Ety. Scribitur & ἀμιρβὶς, pro eodem, apud Suid.

Δυσόρφνεα, nigra obscura, tenebrosa. Hesych.

Ἀμορβὸς, &c. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΟΡΦΟΣ, & Atticè ὀρφὼς, orphus: piscis est apud Arist. hist. an. l. 5. c. 10. & l. 8. c. 12. & Athen. l. 7. vbi ex Dorione tradit τὸν νέον ὀρφὸν à nonnullis vocari ὀρφακίνην. Et Aristoph. in Vesp. Ἢν μὲν ὠνῆταί τις ὀρφὼς, μεμβράδας δὲ μὴ θέλῃ.

Ὄρχαμος, vide in Ἀρχὴ principatus. Ὄρχατος, in Ὄρχος.

ΟΡΧΕΟΜΑΙ, οῦμαι, F. ήσομαι, salto, tripudio. Aristop. in Plut. ὀρχεῖσθαι καὶ σκιρτᾶτε καὶ χορεύετε. Athen. l. 4. ἐν τῷ δείπνῳ πρὸς ὅπλα ὠρχοῦντο, in armis saltabant. Interdum cum accusa. iungitur: vt apud Plut. symp. 9. ὠρχήσατο πυθαϊκὴν τὴν πυρρίχην. Dicitur & ὀρχεῖσθαι προσωπεῖον, repræsentare personam in fabula, apud Luc. de salt. & Epigr. l. 2. ὀρχεῖσθαι Νιόβην, saltando Nioben repræsentare. ¶ Apud Antiquos ὀρχέομαι & ὀρχέω, vsurpabantur pro moueri & mouere, teste Athen. l. 1. Itē ὀρχέω, apud Plat. significat, saltare facio, in altum à terra eleuo. * Eustath. ὀρχέομαι ab ἔρχω deriuari ait, per syncopen quod motionem quandam manuum & pedum id verbum significet, & ὀρχέομαι etiam pro mouere seu moueri à veteribus sit vsurpatum. Alij ἀπὸ τῶν ὄρχων, i. vineatum ordinibus, quòd in iis primitias Baccho offerentes choreas ducere solerent.

Ὀρχηθμὸς, οῦ, ὁ, saltatio. Il. ν. κέρος ἐστὶ μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. Od. ψ. Παίζειν γὰρ ὀρχηθμοῖο ποδῶν ...

Ὄρχησις, εως, ἡ, idem quod ὀρχηθμός. Plut. symp. 7. μέτρου δὲ καὶ ῥυθμὸς, καὶ ὄρχησις καὶ ᾠδὴ ... χαίροντι τῆς ψυχῆς ... τὸ τερπνὸν καὶ ...

Ὀρχηστὴς, οῦ, ὁ, saltator. Il. σ. ὀρχηστῆρες ... Sic & Il. π. apud Aristot. de poet. & Luc. de salt.

Ὀρχηστικὸς, ἡ, ὁ, saltatorius, vt ὀρχηστικὰ πρόσωπα, apud Luc. de salt. & ὀρχηστικὴ ὑγρότης, saltatoria manuum flexibilitas, apud Plut. de discern. adul. & amic. Et ἡ ὀρχηστικὴ sub. τέχνη, vel ἐπιστήμη ars saltatoria, & apud Luc. de salt. Item qui saltatione gaudet, saltator. Plut.

Ὀρχηστὴρ, ῆρος, ὁ, saltator. Il. σ.

Ὀρχηστρὶς, ίδος, ἡ, saltatrix. Xen. in sympos.

Ὀρχήστρα, ας, ἡ, pars theatri in qua chorus saltabat. Isocr. de pace. Suid. etiam est ἡ παλαίστρα.

Ὀρχηστὺς, ύος, ἡ, saltandi ars, vel ipsa saltatio. Hom. Od. α. & σ. & Luc. in Tim.

Composita.

Ἀνορχέομαι, in altum salto, exulto, vel simpliciter, salto.

Ἀντορχέομαι, vicissim salto, contrà salto.

Ἀπορχέομαι οῦμαι, desalto. i. per imperitiam saltandi perdo quod affectaui & poposci. Herodot. in Erat. ἀπορχήσαο γε μὲν τὸν γάμον, altando excidisti nuptiis.

Διορχέομαι, persalto vsque ad finem salto, seu desalto. Aristop. in Vesp. διορχησάμενος ὀλίγον ὕστερον, aliquantò post desaltatus. Item peritia saltandi cum aliquo certo: vt apud eundem ibidem, Ἐμοὶ διορχησόμενος ἐνθάδ' εἰσίτω.

Ἐξορχέομαι, exulto, seu illudo. Hesych. apud Plut. in lib. de Herodot. cacoethia, cum accusat. construitur: vt ἐξορχεῖσθαι τὴν ἀλήθειαν, à veritate desultare. ¶ Ἐξορχέομαι τὰ ἀπόρρητα, vel τὰ μυστήρια, enuntio tacenda & prodo mysteria, apud Luc. de salt. & Dionys. Areop. quasi extra salto, seu saltationes in sacris ritibus solum vsitatas foras effero.

Ἐπορχέομαι, insulto. Appian.

Καθορχέομαι, saltationibus demulceo. Luc. de salt. καὶ ῥᾶον αὐτῷ μάλιστα ... τοῖς αὐλοῖς ... καθωρχήσατο. Et apud Greg. καθορχεῖσθαι τῆς διανοίας ... καὶ ἀνδρογυνώδεσι λογισμοῖς, spectatores instituitamis atque effœminatis flexibus inter saltandum oblectare. ¶ Καθορχέομαι τινὸς, in contemptum & contumeliam alicuius salto. Greg. ... & palliuè, saltationibus afficior, apud eũdem, τοῖς ... τῶν σκηνῶν αἰσχρὸν καθυπ... καὶ κατορχεῖται, cantus per tibiarum & saltationum spectacula.

Παρορχέομαι, apud Luc. cap. præter argumentum repræsento.

Περιορχέομαι, circumsalto.

Προορχέομαι, præsulto.

Προορχηστὴρ, ῆρος, ὁ, præsultor. Metaphoricè etiam sic apud Thessalos dicebantur duces exercitus seu propugnatores in bello, vt testatur Luc. de salt.

Προσορχέομαι, salto apud Plut. de aut.

Ὑπορχέομαι, saltationem choro canenti accommodo, vel potius choro choreas ducenti quasi subsulto.

Ὑπόρχημα, τὸ, cantilenæ quæ saltantibus accinuntur, vel ad quas chorus subsaltans choro ducenti choreas, saltabat. Lucian. de saltat.

Ὑπορχηματικὸς, ἡ, ὁ, qui pertinet ad cantilenas saltationum ὑπορχηματικὸν, saltationis genus quo ad carmen aliquod saltatur. Eust. Item ὑπορχηματικὴ, vna ex tribus saltationib. quæ fiebant ad lyræ carmina seu liricam poësin. Athen. l. 14.

Φιλορχήμων, saltationum amans, qui saltationibus gaudet.

ΟΡΧΙΣ, εως, ὁ, testiculus, seu testis. Aristop. in Nub. τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσιν καὶ τὸν πρωκτὸν διαρρύτουσι. Arist. de gen. an. l. 1. c. 21. οἱ ὄρχεις τοῖς μὲν ἐκτὸς, τοῖς δὲ ἐντός. Poll. 2. ὄρχεων δὲ τὸ μὲν ἄνω κεφαλὴ, τὸ δὲ κάτω πυθμήν. ¶ Est etiam herbæ nomē: de qua Diosc. l. 3. c. 141. & Theophr. hist. pl. l. 9. c. 19. ¶ Item genus quoddam oliuæ magnitudine instar testiculorum. Colum. l. 5. c. 8. ¶ Dicitur etiam piscis esse: apud Plin. l. 32. c. 11.

Ὀρχίδιον, siue ὀρχίδιον, testiculus: apud Suid. & Diosc. loco citato.

Ὀρχέα, idem cum ὄρχις, teste Galen. in lex. Hippocr.

Ὀρχίλος, orchilus: auis quæ & σαλπιγκτὴς dicitur, teste Hesyc. Noctuæ inimicam esse tradit Arist. hist. an. l. 9. cap. 1. Schol. Aristoph. dicit esse paruam auem & libidinosam, dictam ἀπὸ τῶν ὄρχεων.

Composita.

Ἔνορχις, cui testiculi insunt, testiculos habens. Luc.

Ἐνόρχης, seu ἔνορχος, pro eodem. Il. ψ. & apud Theoc. id. 3. item apud Aristoph. in Equit. & Auib.

Ἑνόρχης, qui vnicum habet testiculum. Cyril.

Κυνόρχις, canis testiculos referens. Hesych.

Λασιόρχης, qui magnos testiculos habet. Etym.

Μονόρχης, qui vnicum testiculum habet. Leuit. 21. & Hippiatr.

Πȣ̃ (encliticum) alicubi, vspiam. Et μέχρι πȣ aliquousque, vel aliquandiu. Sæpe accipitur pro ἴσως, apud Hom. Significat etiam, circiter, vt δέκα πȣ, circiter decem. Exponitur quoque, partim. Alicubi verò vacat. Δήπȣ (vel δή πȣ disiunctim) vtique, nimirum, certè. Aliquando significat nunquid, an non. Δήπȣθεν, vtique, nimirum, certè. Ionicè verò dicitur κȣ̃ pro πȣ̃, vbi. Et πȣ̃ δῆτα, vbinam, pro πȣ̃ δῆτα.

Ὅπȣ, vbi: indefinitè ὅπȣ ἄν, vbicunque quocunque in loco quacunque in parte, ὅπȣ γῆς, vbicunque terrarum. Dicitur etiam ὅπȣ δή, & ὁπȣδήποτε, & ὅπȣπερ ἄν, & ὅπȣ ἄν siue ὁπȣοῦν, vbicunque vbiuis. Dicitur etiam ὅπȣ μὲν, ὅπȣ δὲ, alicubi, alibi. Item quandoque, interdum. Item ὅπȣ quandoquidem, quum. Ponitur etiam in principio periodi sequente δὲ vel γὰρ, & in redditione ἔπȣ. Item ὅπȣ quò, ὅπȣ ἄν, quocunque.

Ὅ, quatenus, quomodo, quemadmodum. Item quamobrem, quare, quapropter, quocirca.

Πῶ (interrog.) quatenus, quomodo? Doricè accipitur pro πȣ̃, vbi &, pro πόθεν, vnde teste Hesych.

Πω, (encliticum) aliquatenus, quodammodo. Item Doricè, (alicunde. Οὔπω, & οὐδέπω, nequaquam. Accipitur ἔπω & pro nunquam. Οὔτε πω, apud Xen. necdum.

Τῷ, eo quòd, propterea quòd, item quare, quamobrem, quapropter. Item interrogatiuè, quare? qua ratione? vnde? Τῇ μὲν, τῇ δὲ, hic quidem, illic verò.

Ἧ, qua ratione, quo pacto seu quomodo, quatenus. Item quà, qua via, qua parte. Cum comparatiuis significat quò, vt ᾗ ἔλαττον, quò minus. ᾗ μᾶλλον, quò magis. Cum superlat. exponitur, quàm, vt ᾗ μάλιστα δυνατὸν, quàm maximè possumus. Sic Herodot. ᾗ δύναιτο ἄριστα quàm optimè possit. Item ᾗ, quo in loco vbi Plat. de rep. l. 2. χθόνα ... χάσμα ... κατὰ τὸν τόπον ᾗ ἔνεμε, vbi pascebat. Itē ex quo, vnde, quapropter. Aristot. ᾗ καὶ δῆλον, vnde & manifestum est. Dicitur interdum ᾗπερ & ἧχι pro ᾗ.

Πῇ, [interrog.] quà? quonam modo? quà? qua ratione? Plato 2. de rep. καὶ πῶς ἀπαθῶς φιλόσοφον. πῇ δὴ; quo pacto? Item quà? quò? Pythag. Πῇ παρέβην; Od. α. Πῇ ἴω; quò me conferam? Doricè pro hoc dicitur πᾶ, vt apud Theocr. Et πῶς, vt docet Ammon. ex Sophrone. Accipitur πῇ etiam extra interrogationem, pro, aliquatenus, aliqua ex parte: vt apud Aristot. ... τὸ πῇ καὶ ἁπλῶς ὁ παραλογισμὸς ἐστί. Item pro aliquo modo, seu quodammodo. Interdum pro alicubi, aliquibus in locis. Ponitur & ἐγκλιτικῶς sine accentu, vt εἰπεῖν, ἄν πη δυνώμεθα, πειρᾶσθαι, si quo fortè modo queamus, vel si qua ratione. Item pro alicubi, vt εἴπη sicubi. Thucyd. Accipitur etiam pro aliquò, vt πη ἄλλη, Apoll. Rhod. aliquò aliò. Inde οὐδαμῇ, nullo modo, nullatenus, haudquaquam. Hom. Vsurpat & ποῖ Sophron. apud Ammon. pro πῇ vel πȣ̃, vbi.

Τῇ, eo modo, ea ratione, eatenus. Item ea parte, eo loco, ibi. Item hac, vt τῇ καὶ τῇ, hac & illac, ab vtraque parte. vel, huc & illuc.

Οἷ, (indefinit.) quò. Thuc. οἷ κατασχήσουσι, quò applicabunt. Demosth. οἷ ἀσελγείας προελήλυθε, quò lasciuiæ. Item, vbi, vt in Psalm. οἷ ... φόβος. Pro eodem dicitur & οἷπερ.

Ποῖ, [interrog.] quò? quónam? Æschin. Ποῖ καταφύγω; quò confugiam? Et cum genit. Ποῖ γῆς; apud Aristoph. in Pluto, quò terrarum? Significat etiam, vbi? Aristoph. Ποῖ ... Item quousque quandiu. Soph. Ποῖ μολεῖς;

Ποι, (sine accentu) aliquò. Aristoph. in Plut. Item alicubi. Item quodammodo. Interdum vacat, vt tradit schol. Aristoph.

Ὅποι, vbi. Cum ἄν vel ποτὲ significat vbi, vbinam, vbicunque. Item quò. Aristoph. in Nub. ... ὅποι χωρεῖς, valde quò velis. Cum ἄν significat quocunque, apud Xen. In qua signif. ponitur & sine ἄν, apud Dem.

Ὅθεν, (indefinit.) vnde. Aristot. ἀρχὴ μὲν λέγεται ὅθεν ἄν τις τοῦ πράγματος κινηθείη πρῶτον. Item, quamobrē, quocirca, quare. Interdū annexas habet particulas δὴ, οὖν, & περ, vt ὅθεν δὴ, vndecūq; vndelibet. & ὁθενοῦν, vndecūq; ὅθενπερ, itidē vndecūq;.

Πόθεν, [interrog.] vnde? vndénam? Plat. in Protag. Πόθεν ὦ Σώκρατες φαίνῃ; vnde appares ô Socrates? Item, qui? quomodo? Ποθὲν (accentu in vlt.) alicunde. Aristot. eth. 10. c. 4. Et pro eodem ἐκποθὲν. (ἐκποθὲν.

Ὁπόθεν, vnde: apud Xen. & alios. Poëtæ metri gratia dicunt.

Τόθεν, inde, ex loco illo. Apoll. Arg. l. 2.

Ὅθι, (infinit.) vbi. Odyss. ξ. ὅθι περ σύες εὕδον, vbi sues dormiebāt.

Πόθι, (interrog.) vbi? vbinam? Odyss. ξ. Πόθι τοι πόλις; πόθι νείαι ... quò tendo? Ποθὶ, (accent. in vlt.) aliquando. Il. α. αἴκε ποθὶ Ζεὺς δῷσι πόλιν, &c. Item εἴ ποθι, sicubi, apud Soph. Et ὄ ποθι, nusquam.

Τόθι, ibi, illo in loco. Od. ο. Τόθι γάρ οἱ ἄριστοι ... Νηλείδαι.

Aduerbia ex ὅς composita.

Διὸ, quamobrem, quocirca, proinde. Pro eodem dicitur & διὸ καὶ, & διὸ δὴ, & διόπερ.

Διότι, quamobrem, qua de causa: vt διότι ἐκλείπει ἡ σελήνη. Item quoniam, quia, eo quòd, propterea quòd. Item quòd. Demosth. pro coron.

Καθὸ, quòd, in quantum, quatenus, quomodo. Item quemadmodum, sicut. Vide & Aristot. metaphys. 4.

Καθότι, q. d. secundum quod quatenus. Item, quomodo qua ratione, quo pacto. Thuc. l. 8. & l. 6. item sicut, quemadmodum quoniam, quantum. Idem.

Καθὰ, quemadmodum, sicut. vt καθὰ προείρηται, quemadmodum dictum fuit Eust. Item, qua parte, apud Gal. Interdum additur ei particula περ, vt καθάπερ, & tunc sign. veluti, quemadmodum, tanquam. Aristot. in probl.

Ὁσάκις &c. vide in Ὅσος.

ΟΣΙΟΣ, ὁ, ὁ, sanctus, iustus nullo scelere contaminatus. Xen. Hell. 2. εὔορκοι καὶ ὅσιοι ἦτε. Plato in Euthyd. θεοφιλὴς ἀνὴρ πρὸς ὅσιος. Thuc. l. 5. ἔτι ὅσιοι πρὸς ... δίκαιος ... Dicitur & res aliqua ὅσια, sancta & ab omni scelere aliena: vt apud Plat. epist. 8. ὅσιος ... Et Epigr. l. 4. κέρδη ὅσια. Ὅσιον, τὸ, interdum significat sanctum, iustum, fas: idque vel cum ἐστὶ vel absolutè: vt apud Isocr. in Panath. οὐδ' ἐν οὐδ' ὅσιον ... καλὸν ἐστὶ τὸ μὴ ... καὶ λεγόμενον καὶ πραττόμενον. Et apud Soph. οὐ θέμις οὐδ' ὅσιον. Sic & apud Plat. & Phocyl. Interdum opponitur τῷ ἱερῷ & significat, publicum, profanum: vt ὅσιον χωρίον, εἰς ὃ ἔξεστιν εἰσιέναι: apud Aristoph. in Lysistr. Sic & Demosth. contra Timocr. τῶν ὁσίων δὲ τὴν ... & Plato de leg. l. 10. θεραπεύειν τὰ ὅσιά τε καὶ ἱερά.

Ὅσια, τὰ, dicuntur etiam iusta parentalia, exequiæ: apud Plut. in Numa, τὰ ... τοὺς θνήσκοντας ὅσια. * Dici volunt quidam ὅσιος, quasi ἄζιος ab ἄζομαι, τὸ σέβομαι.

Ὁσίως, sanctè. Plato polit. 1. Xen. pæd. 8. Item iustè: vnde ὁσιώτερον, iustius: apud Thuc. l. 3.

Ὁσιότης, ητος, ἡ, sanctitas, sanctimonia, pietas & religio erga Deum. Philo de vita Mos. l. 2. Ephes. c. 4.

Ὁσία & Ionicè ὁσίη, ἡ, fas. Hom. hymn. in Merc. φιλαὶ δέ σε μυλίτα ... Ἑκάτης ὁσίης, omnino vt fas est. Aristot. in Plut. νομίζειν πολλὴν ὁσίαν τοῦ πράγματος, quum omnino licere & fas esse cēlerem. Herodo. εἰς ὁσίη θύειν ἐστί. Plato de rep. l. 3. οὐδ' ὅσια τὴν ἐκείνη κτῆσιν μιαίνειν, nec fas est. ¶ Itē iusta funebria. Greg. in epit. soror. φέρε δὴ ἀποδῶμεν ... τὰς ἐγκωμίοις τὴν ὀφειλομένην ὁσίαν. Item expiatio, piatio: vnde ὁσίας ἕνεκα, seu ὁσίας χάριν, dicis causa, dicis ergo Modestin. iuris l. 2. D. qui pet. tut.

Ὁσιόω, ὦ, ὁσιῶ, sanctum & purum sceleris reddo. Item pio, expio. Eurip. in Orest. (de homicidis) φυγαῖσι δ' ὁσιοῦν. Ὁσιῶ σε τῇ γῇ, iusta tibi persoluo terra aggesta: Philostr. in Heroic. Exponitur etiam, consecro. item profano: vt apud Suid. ὁσιωθείσης ἡμέρας λέγουσιν ὅτι θανάτῳ τινός, &c. (in Hesten.

Ὁσιωτὴρ, ῆρος, ὁ, qui hostiā immolabat apud Delphos. Plut.

Composita.

Ἀνόσιος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, impius, nefarius, sceleratus. Ælian. ὁ δὲ τὰ ἄλλα ὢν ἀνόσιος ... πρὸς θεούς. Item coram quo non fiebant τὰ ὅσια. Antiph. Dicitur & de re impia, nefaria, &c. Xen. Pæd. 8. μήτε ἀσεβὲς μηδὲν, μήτε ἀνόσιον μήτε ποιήσητε, μήτε βουλεύσητε. Τὸ ἀνόσιον, exp. etiā piaculum, nefas: apud Plat. in Minoē.

Ἀνοσίως, impiè, sceleratè, nefariè. Antiph.

Ἀνοσιότης, ητος, ἡ, impietas. Isocr. in Panath.

Κανόσιος pro καὶ ἀνόσιος: Aristoph. in Pluto.

Ἀφοσιόω, facio aliquid animi religione soluendi causa, expio. Plato, εἰ μὴ ἀφοσιωσαίμην σεαυτόν τε καὶ ἐκεῖνον. Æschin. Πόλιν τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ἀφοσιῶν, ciuitatem religione obstrictam soluo. ¶ Item consecro, dico: Athen. l. 12. καὶ πάντων ἀπολαῦσαι τῶν ἑταίρων ... ἑαυτοῦ κέρας ἀφοσιούντων.

Ἀφοσιόομαι idem. Plato de leg. l. 9. ἀφοσιούμενος ὑπὲρ αὐτοῦ τε καὶ τῆς συγγενείας ὅλης. Plut. in Cas. ἀφοσιούμενοι τὸ ... , vt expiarent fœdus violatum. Item iusta facio, iusta persoluo, Herodian. l. 4. ἀφοσιωσάμενος τε τὰ πρὸς ἐκεῖνον. ¶ Item defungor. Chrysost. in epist. ad Ephes. c. 4. οὕτως ... λέγειν καὶ τὸ ἀφοσιωσάμην, τουτέστι τὸ μηδὲν ὀφείλω, officio defunctus sum, nihil debeo. Herodot. in Melpom. ... τὴν ἐξόρκωσιν, defungi iusiurandi religione volens: Ionicè pro ἀφοσιούμενος.

Ἀφοσιοῦσθαι, significat etiam defunctoriè & leuiter agere non ex animi promptitudine & intentione. Isæus, οὐδ' ἀφοσιούμενος, ἀλλ' ὡς οἷόν τε ἄριστα ... Plut. in Pericle. πρὸς τὴν κατηγορίαν ἅπαξ ἀπαντήσας μόνον, ὥσπερ ἀφοσιούμενον, quasi præuaricantem. ¶ Item ἀφοσιοῦμαι abominor, & velut infaustum detestor: Plut. de Mithridatis defuncto ad Pomp. allato, οὐ γὰρ αὐτὸς ... τίμιον, ἀλλ' ἀφοσιούμενος τὸ νεμεσητὸν εἰς Σινώπην ἀπέπεμψε. Vnde generaliter exp. recuso, repudio: vt apud eundem in Numa, ... λέγων ἀφοσιοῦσθαι τὴν βασιλείαν. Sic & apud eundem in Pericle. § Apud Herodot. ἀφοσιωσάμενος τῷ θεῷ, exp. soluens primitias deæ & honores exhibens. § Ἀφοσιοῦμαι ... exp. debitum tibi remitto. ¶ Ἀφοσιοῦμαι, passiuè etiam exp. ... τοῦ ἱεροῦ γίγνομαι, à sancto arceor: Hesych. ex Soph. Thyeste secundo.

Ἀφοσίωμα, τὸ, piaculum.

Ἀφοσίωσις, εως, ἡ, expiatio: seu expiatio quæ fit animum exoluendi religione gratia. Plut. Exp. etiam, parua siue defunctoria libatio.

Ἐξοσιόω, sanctum reddo. Hesych. item expio. vnde apud Plat. de deo Socr. ἐξοσιοῦσθαι τὰ θεῖα, expiare diuina, i. ea quæ à diis

significanter, apud eundem in Cam. ἐξοσιῶσαι καὶ φρουρεῖν ἀκοίμητον τὸ πῦρ, exp. ignem sacrum habere ac perpetua vigilia seruare. Ἐξωσιωμένον, dicatum, consecratum.

Καθοσιόω, sanctum sceleris; purum reddo: theologis sanctifico: Suid. Item expio. Plut. in Sol. καθοσιῶσαι τὴν πόλιν καθαρμοῖς. Exponitur etiam, sacrifico: vnde apud Aristoph. in Plut. Πόπανα καὶ προθύματα καθοσιοῦν. Item consecro, dico. Synes. epist. 67. καθοσιώσαντα τῷ θεῷ τόπον ἀλλότριον. Vnde τὸ καθοσιωθὲν & καθωσιωμένον, consecratum & dicatum. Herodian. l. 7.

Καθοσίωσις, εως, ἡ, sanctificatio. Suid. Exponitur etiam, condemnatio, δικαίωσις, apud Suid.

Περιώσιος, exp. sanctissimus. Epigr. l. 4. Item eximius, vel modum superans: vt Epigr. lib. 1. ζαθέης κεφαλῆς περιώσιον ἔργον. Apud Apoll. Arg. 2. περιώσια φῦλα Βεχείρων, exp. numerosa gens.

Περιώσιον, neutraliter & aduerbialiter significat, supra modum nimium, magnopere. Il. δ. Οὔτι σε νεικείω περιώσιον. Sic & Od. π. Cum genitiuo significat supra: vt περιώσιον ἄλλων: supra alios: apud Apoll. Argon. l. 2. Scribit tamen Eustath. περιώσιον deriuatum potius esse ex περιαύω significante φανῶ, facto nimirum περιούσιον ex περιαύω, & abiecto, deinde, περιώσιον: vt περιώσιον sit τὸ ἐξάκουστον τῇ ἐκφωνήσει seu τὸ περιβόητον.

Ὁσμή, &c. vide in Ὄζω.

ΟΣΟΣ & poeticè ὅσσος, ὅση, ὅσον, quantus [citra interrog.] Demosth. Phil. 1. τοσαύτην περὶ ταύτης ἐξουσίαν ἴσην ὅσην οἶδ' εἴ τις τῶν ἁπάντων ἔχει. Il. ω. Ὅσσος ἔην οἷός τε quantus, qualisque. Cum comparatiuo ὅσῳ μᾶλλον, quanto magis cum superlat. ὅσον πλεῖστον, quam in plurimum. Ὅσον, quantum, vel quàm. Demosth. ὅσον ἦν ἐπ' ἐκείνῳ, quantum in eo fuit. Ὅσον τάχιστα, quàm celerrimè. ὅσον κράτιστα, quàm fortissimè, apud Theocr. idyl. 1. Cũ præpositione expon. quatenus, vel in quantum, apud Thuc. Luc. & Theocr. Item eadem, quãdiu, dũ, donec. Ὅσοι vel ὅσοι περ, quicunque, quotquot. Demosth. τοσούτων ἦν ἂν αἴτιος κακῶν ὅσον περ καὶ ... Et Hom. Il. ... ὅσοι εἰσί. Et in neut. gen. ὅσα. quæcũque, quotquot, vt Πάντα ὅσα apud Demosth. interdum ὅσοι, significat qui, vt, apud Greg. ὅσοι τῆς ἀγχινοίας μετασχοῦσιν.

Ὅσον, & ὅσα, aduerb. quantum: vt ὅσον διαφέρουσι, quantum differunt, apud Isocr. & ὅσα γε τῶν πρεσβυτέρων ἀκηκόαμεν, quantũ quidem à senioribus audiuimus, apud Synes. Cum infinit. significat interdum quantum, vt ὅσον ἐμὲ γινώσκειν, Greg. Interdum quatenus, vt ὅσον ἐπιψαῦσαι, quatenus attingant, in Epigr. Exponitur & circiter, vt ὅσον εἴκοσι circiter viginti, apud Thuc. pro quo & ὅσον τε dicitur apud Herodot. Item aliis atque aliis vocibus iunctum, alium etiã in vsum habet. Cum ὀλίγον, vt ὅσον ὀλίγον, pauxillum seu paululum: apud Luc. ὅσον βαιόν, pusillum in Epigr. cum aduerb. ὅσον οὐ, vel ὅσον οὐκ, exp. tantum non modò non, fermè, penè, ferè: apud Thuc. l. 4. & καὶ ὅσον, nedum apud Aristid. item non solùm non, apud Isocr. in Busir. item ὅσον αὐτίκα, quamprimum, iamiam, mox. Interdum significat idem quod μόνον, solum, solummodo: Epigr. l. 2.

Ὁσάκις & ὁσάκι quoties. (Aristid.

Ὁσαχῆ, quibuscunque in locis vbicunque. Item quotiescunque, Ὁσαχῆπερ ἂν ᾖ δυνατή, qua maximè ratione fieri potest, pro viribus, Plat.

Ὁσαχῶς, quot modis, aut quocunque modis: vel quoties.

Ὁσάτιος, quatenus, & ὁσάτιον, apud Apoll. Rhod. quantum, quatenus.

Ὁτίχος, quantulus, vel quantus. Theocr. idyll. 4. Ὁτίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει;

Ὁσαπλάσιος, [indefin.] quantuplus vel quotuplex.

Πόσος, η, ον, (interrog.) quantus? Aristoph. πόσον δίδως, quantum das? Et genit. πόσου; quanti? Plat. in apol. πόσου διδάσκει quanti seu quanto precio docet? Dicitur & ἐπὶ πόσῳ. vt apud eundem. Plat. ἐπὶ πόσῳ ἄν τις δέξαιτ' ἂν ὑμῶν. quanti tandem æstimatis? Item μέχρι πόσου in quantum? quousque? Interdum significat quotus? in plur. πόσοι, quoti vt apud Plutarch. in apophth. ὅσοι εἰσὶ Σπαρτιᾶται. ¶ Item (sine interrog.) quantus. vt μέχρι πόσου, in quantum, quousque. Dicitur etiam πόσος τις, vacante particula τις, tam in interrogat. quàm extra eam. Isocr. πόσην τινὰ χρὴ νομίζειν quantam? & πόστος τις, quotus? item πόσ' ἄττα, quænam. Aristot. l. 4. de cœlo.

Ποσάκις, quoties? Plato epist. 7.

Ποσαχῆ, quot in locis?

Ποσαχῶς, quotnam modis? Aristot. Exponitur etiam multis modis. Hesych. (πλάσιος, &c.

Ποσαπλάσιος, quotuplex? cui respondet διπλάσιος, τριπλάσιος.

Πολλαχῶς, multis modis: Suid. & Hesych.

Πόσε, quo? quem in locum? idem quod πῆ, Od. ε. πόσε φεύγετε, Od. κ. πόσ' ἴμεν.

Ποσός, aliquantus, aliquantulus, certæ cuiusdam quantitatis. Τὸ ποσόν, quantitas. Aristot. de part. an. l. 3. c. 5. ἡ δ' ὑπερβολὴ διαφέρει καὶ γὰρ τῷ ποσῷ καὶ τῷ ποιῷ. Dicitur & ἐπὶ ποσὸν, aliquantum, ad certam quantitatem, vt ἐπὶ ποσὸν ἑψηθεὶς, aliquantum decoctus. Et κατὰ τὸ ποσὸν, ratione quantitatis, apud Aristot. polit. 5. Interdum additur particula vacans τις, vt ποσόν τι, certa quantitas, apud Herodot.

Ποσῶς, aliquantum, leuiter.

Ποσότης, ητος, ἡ, quantitas, mensura modúsque vniuscuiusque rei.

Ἄποσος, (comp.) quantitatis expers. Hesych.

Πόστος, quotus: Xen. Pæd. 4. καταλύουσιν πόστῳ αὐτῶν μέρει πάντες μοχθοῦμεν νενικημένοι.

Ποσταῖος, quoto die? quot diebus? quot dierum spatio? Xen. pæd. 5. ποσταῖος ἂν εἴη τῷ στρατεύματι ἐκεῖσε ἀφικέσθαι;

Ὁπόσος, & poeticè ὁππόσος, & Ionicè ὁκόσος (relat. τῶ πόσος) quantus. Philostr. in Heroic. νῆσον ὁπόσην εἶπον ἀπεῖδε... insulam quãtam dixi. & Od. ξ. Εἴπης ὁππόθεν ἐσσὶ καὶ ὁππόσος ἦν ποτε. & ὁπωσοστισοῦν quãtuscunque, quãtusuis, quãtuslibet: vt ὁπωσοσοῦν χρόνον, ὁποσονοῦν βάρος. Item ὁπόσα, quod Xen. pæd. 4. & ὁπόσοι ἄν, quotlibet quotcunque. Demosth. in Mid. Ὁποσάκις, quoties. Ὁποσακισοῦν quotiescunque, quoties libeat, Theophr. hist. pl. l. 8.

Ὁποσαχῆ, quot in locis quot modis.

Ὁποσαπλάσιος, quotuplex, quàm multiplex, ὁποσαπλασιοσοῦν, quantumuis multiplex. Aristot. in phys.

Ὁπόστος quotus. Arist. ot. pol. 2. cap. 2. Ὁποστοσοῦν, quotuslibet, quotuscunque. Demosth. pro cor.

Τόσος, & poet. τόσσος, tantus. Iliad. ρ. εἰ ἴσσεται τόσον κακὸν ἔσσεται. ἐτύχθη. Et Od. ε. Ἀλλ' ὅτι τόσσον ἄελπτον ὅσον τε γέγωνε βοήσας. Τόσον, in neut. gen. aduerbial. ponitur, & significat tam, vsque adeò, tantò. Il. κ. ὅτι δὴ χρέιω τόσον ἵκει, quænam necessitas adeò viget. & Il. β. Τόσσον ἐγώ φημὶ πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν Τρώων tantò plures. In plurali exp. etiam tot. & totidem. vt Il. ι. & Odyss. ξ. Dicitur & τοσόσδε, & τοσοῖσδε, eadem significatione, apud Plat. in Axiocho, & Aristot. de mundo.

Τοσάτιος, vel τοσάτιος, poeticè pro τόσος, in Epigr.

Τοσάκις, toties, in Epigr. τοσαχῶς, tot modis.

Τοσοῦτος ὁ & Atticè τοσοῦτοι, tantus, τοσαύτη, tanta τοσοῦτον seu τοσοῦτο tantum. vt τοσοῦτος θεός, τοσαύτη στρατιά. τοσοῦτον ἀξίωμα. apud Plat. & Xen. Dicitur & τοσοῦτος τὸ μέγεθος, ab Isocr. qui tantæ magnitudinis est. In plurali τοσοῦτοι, τοσαῦται, τοσαῦτα, exp. tot, & tot tantique, tot tantæque, tot tantáque apud Demosth. Item τοσούτῳ tantum & tantò. vt τοσούτῳ δεῖ, tantum abest. apud Isocr. Et τοσούτῳ ὄντος ἡ ὑμέτερα πιστότης μείζων φανεῖν ἄν. apud Xenoph.

Τοσαυτάκις, toties. Alex. Aphr.

Τοσαυταχῶς tot modis. Aristot. l. 2. de part. anim.

Τοσαυταπλάσιος tantuplus. Aristot. in probl.

ΟΣΠΡΙΟΝ, ου, τὸ, legumen. Gal. l. 1. de alimen. facult. & Theophrast. hist. plant. l. 8. c. 1. * Ἀ ἄσπειρω, quasi ἄσπειρον, metathesi literatum. (then. l. 9.

Ὀσπριώδης, legumini assimilis, qui è leguminum est genere. A-

Composita.

Ἰσόσπριος, legumini similis.

Πανόσπρια, omnis generis legumina mixta. Suid. & Hesych.

ΟΣΣΑ, ης, ἡ, vox (* ab ὄψ, vox: teste Etym. vt dicatur quasi ὄψα) Hom. hymno in Mercur. Θαυμασίην γὰρ τήνδε νενόηκεν ἔσσαν ἀκούω. Hesiod. in Theog. Ἐπιχρυσεῖ ... ὄσσαν ἱεῖσαι. ¶ Item fama, rumor: propriè diuinus. Il. β. μετὰ δέ σφισιν ὄσσα δεδήει Διὸς ἄγγελος. Sic & Odyss. α. & ὄσσαν ἄκουσας Ἐκ Διός. ¶ Exponitur etiam μαντεία. Item omen apud Plat.

Ὄσσομαι, auguror, vaticinor. Il. ξ. πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ. Ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα. Exponitur & in animo, fingo, imaginor, cogito. Il. ω. Οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὰ ὄσσομένη τόδ' ἱκάνω. Od. σ. δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμός. ¶ Item, video, præuideo: de qua significatione vide in Ὄπτομαι.

Ὀττεύομαι, vel ὀττεύομαι ominor, vaticinor, auguror. Polyb. 1. ὁ Ἱέρων ... πραγμάτων ... τῆς νυκτὸς ἀνεχώρησε ... in summam belli totius ominatus ex vno prælio malè pugnato.

Ὄττεία, ἡ, exp. μαντεία, vaticinatio, diuinatio. Suid. Exponitur & religio, apud Dionys. Halic. l. 9.

Composita.

Ἀοσσέω, auxilior, opitulor. Mosch. idyll. 2. τῷ μὲν ἀοσσήσας ...

Ἀοσσητήρ, ῆρος, ὁ, auxiliator, opitulator: propriè ... καλοῦσιν βοηθῶν αὐτομάτως, inquiunt Suid. & Etymol. Il. χ. & ο. Od. δ. & ψ.

Ἐπιόσσομαι, alloquor & significo, Hesych. Item prospicio. vide & comp. ex ὄσσομαι in Ὄπτομαι.

Ὄσσε, vide ὄσσομαι in Ὄπτομαι. Ὅσος, in Ὅσος.

ΟΣΤΕΟΝ, ου & ὀστοῦν, οῦ, τὸ os: ossis. Il. π. Ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος. Plut. in probl. Rom. κατεάγη ὀστέον. Athe. l. 6. τὸ περὶ ὀστέον κρέας. Plut. in Phædr. τῶν ὀστέων ὀστᾶ προσφύομεν. ¶ Ὀστᾶ, teste Suid. dicuntur etiam οἱ λογισμοὶ, quoniam ipsa ὀστᾶ φύσιν ἔχουσι στερεωτέραν καὶ φέρει τὸ ζῶον.

Ὀστώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, osseus, osse abundans vel ossi similis: vt ὀστώδης ἰχθῦς, Athen. l. 7. & l. 6. ὀστῶδες κρέας.

Ὀστῖνος,

Ὀςίινος, offeus ex offe factus. ὀςινος, pro eodem.
Ὀςίτης μυελὸς, medulla quę in offib. eſt, offiū medulla. Ruf. Eph.
Ὀςάριον, ου, τό, officulum, Epigr. l. 2.
Ὄςρακον, ὄςρεον, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀνόςεος, exos. offa non habens, Heſiod. in Erg.
Δίοςεος, gemino offe conſtans.
Ἐξοςεΐζω, exoffo, Ἐξοςεϊσμένος, exoffatus, cui offa exēpta ſunt.
Ἐξόςωσις, εως, ἡ, offis eminentia & extuberatio, peculiariter quæ accidit in genis. (part. an.
Μονόςεος & μόνοςος, vnico & ſolo offe conſtans. Ariſtot. l. 4. de
Ὁλόςεος, qui totus offeus eſt, vel ex ſolido offe conſtans.
Ὁλόςεον, herba per antiphraſin ſic dicta. Dioſc. l. 3. c. 11.
Περιόςεος, offibus circūdatus, vel offa circundans, offa ambiens. vt περιόςεοι ὑμένες, apud Gal. membranæ quæ offa cingunt.
Πολυόςεος, multa habens offa. Sic peculiariter vocatur ſuperior pedis pars prope digitos. Poll. l. 2.
Ἀςράγαλος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΟΣΤΛΙΓΞ, ιγγος, ἡ, ſcintilla ſeu flamma criſpa. Apoll. Arg. l. 1. πᾶς δ' εἰ ὄσπη Ὀςλιγξ μαλεροῖο πυρὸς ὡς ἰνδάλλοιτο. ¶ Item cirrus, cincinnus. Callim. ἀπ' ὀςλίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει. Loliginū etiam & ſepiarum βόςρυχοι, bottorumque ἕλικες nominantur ὀςλιγγες, cirri. Nic. in Alexiph. Ὀς δ' ἢ τὰ ῥυπόεις μὲν ὑπ' ὀςλίγγεσσιν ἀραιαῖς Τευθὶς ἐμφέρεται. Theoph. hiſt. pla. l. 3. cap. vlt. (de rhu coriatiorum) ἄνθος λευκὸν βοτρυῶδες τῷ σχήματι δ' ὁλοσχερὲς, ὀςλιγγας ἔχον ὥσπερ ἡ ὁ βότρυς.

ΟΣΤΡΑΚΟΝ, ου, τό, teſta, interdum de teſta, quæ ex figulina terra conficitur. Plut. de ſera num. vind. τὰς ἀσπίδας κήπους ἐν ὀςράκοις τισὶ τιθασευόμενοι καὶ θεραπεύοντες. Interdum & de puteum teſta dicitur. Ariſtoteles (de platea aut conchas deuorante) εἶθ' οὕτως τὰ κρέα μὲ ἐσθίει τῶν δ' ὄςρακον μὴ ἅπτεται. Ariſtop. in Ran. νῦν ὀςράκου μεταπεσόντος. Εὐγενὶδ ν Ὀςράκου περιςροφή, genus ludi qui alio nomine dicitur ὀςρακίνδα, vt Poll. teſtit. l. 7. Metaphoricè verò de ſubita rei ā mutatione dicitur & conuerſione repentina, qualis eſt eorum qui ludunt ὀςρακίνδα. Dicitur & de teſta qua oua integūtur, in Epig. ἄρτι γυμνὸν ὀςράκων. *Euſtat. ſcribit deriuari ab ὀςέον, per pleonaſmum τοῦ ρ ſicut in σκῆπτρον.
Ὀςρακώδης, εος, ὁ, ἡ, ἡ, teſtaceus, qui teſtā imitatur. Dioſ. l. 5. c. 84.
Ὀςράκινος, teſtaceus, i. e. figulina terra factus, vt teſte Lucil. l. 2. Epigr. ἡ δ' ἔφερεν τήγανον ὀςράκινον, ſartaginem teſtaceam ſeu fictilem. Et ὀςράκινα σκεύη in epiſt. 2. ad Cor. c. 2. & 4.
Ὀςρακεύς, qui teſtas conficit, figulus, in Epigr.
Ὀςράκιον, fictile. Item parua teſta conchula.
Ὀςρακίς, ίδος, ἡ, dicitur nux pinea eiuſque nucleus. Athen. l. 1 ex Mneſitheo. Athen. medico. ¶ Heſychio ſimulacrum quoddam eſt Veneris.
Ὀςρακίτης, ου, ὁ, teſtaceus, teſtam referens, vt ὀςρακίτης λίθος, apud Dioſc. l. 5. c. 165 lapis teſtæ ſimilitudinem habens, qui & ὀςρακίας. Fœm. eſt. ὀςρακῖτις, apud eundem. l. 5. c. 84.
Ὀςρακίνδα, oſtracorum luſus. Poll. l. 9.
Ὀςρακόω, ῶ, in teſtam ſeu teſtaceam duritiem verto, teſtacea duritie obduco. Ariſtot. in probl.
Ὀςρακοῦμαι, in teſtam mutor, in teſtaceam naturam abeo. Aeſchyl. apud Athen. l. 1. apud Lycophr. verò ὠςρακωμένη, exp. putamine contecta.
Ὀςρακίζω, teſtulis in vrnam coniectis damno, relego. Ariſtotel. polit. l. 3.
Ὀςρακίζομαι, teſtulis in vrnā collectis dānor. Thuc. l. 1. & 8.
Ὀςρακισμός, οῦ, ὁ, relegatio quæ fit teſtulis in vrnam miſſis. Ariſtot. politic. 3.

Compoſita.

Ἀποςρακόω, ῶ in teſtam muto, vel induro in teſtæ modum.
Ἀποςρακοῦμαι, in teſtā mutor, vel induro inſtar teſtę. Dioſ.
Ἀποςρακίζω, idem quod ὀςρακίζω.
Ἀποςρακίζομαι in exilium mittor, relegor. Suid.
Ἐξοςρακίζω, idem quod ὀςρακίζω, in exilium mitto. Euſt. idē.
Ἐξοςρακίζομαι, in exilium mittor teſtarum ſuffragio. Plu. in Alcib. ἐξοςρακισμένος ὑπὸ τοῦ δήμου.
Ἐξοςρακισμός, relegatio quæ fit per teſtarum in vrnam miſſarum ſuffragia. Plut. in Themiſt.
Ἐποςρακίζω, concham mitto per ſuperficiem aquæ. Suid.
Ἐποςρακισμός, ludus quo conchæ per ſuperficiem mittuntur. Poll. l. 9.
Λειόςρακος, læui teſta intectus, Λειόςρακα, τά, ſubſt. læues teſtę.
Μαλακόςρακος, molli teſta inteſtus. Ariſtot.
Σκληρόςρακος, teſta dura opertus.
Τραχυόςρακος, qui aſpera & ſcabra tegitur teſta. Athen. l. 7.
Λεπτόςρακος, teſta tenui & ſubtili conſtans in modum membranæ. Luc. in Lexiph.

ΟΣΤΡΕΟΝ, ſiue ὄςρεον, ου, τό. oſtreū, genus piſcium qui teſtis integuntur. Plut. de ſolert. an. ὄςρεον μεμυκότος ἀνέῳξεν. Athen. l. 1. ὁ μὲν δ' ἰχθύσιν, ἀλλὰ καὶ ὀςρέοις ἐχρῶντο. ¶ Item oſtrum, i. color qui ex concharum ſanie conficitur, oſtrinus color. Plat. in Cratylo, ὥσπερ οἱ ζωγράφοι βουλόμενοι ἀφομοιοῦν, ἐνίοτε μὲν ὄςρεον μόνον ἐπήνεγκαν ἐνίοτε δ' ὅτιοῦν ἄλλο φαρμάκων. *Deriuari ex ὀςέον pleonaſmo literæ ρ, docet Euſt.
Ὀςρειώδης, ſiue ὀςρεώδης, oſtrea referēs, qui oſtrea imitatur, vel oſtrū. Τὰ ὀςρεώδη, ſiue ὀςρακώδη, quæ ex oſtreorū genere ſunt.
Ὄςρειος, purpureus.

Compoſita.

Λειόςρεα, oſtreæ leues, oſtrea quæ ſcabra non ſunt.
Λιμνόςρεα, q. d. paludis ſeu paludū oſtrea. Ariſtot. de gen. ani. l. 3.

ΟΣΤΡΥΣ, υος, ἡ, oſtrys arbor quæ & ὀςρύα dicitur a nonnullis. Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 10. & Plin. l. 13. c. 21.

ΟΣΦΑΙΝΟΜΑΙ, F. αἰνοῦμαι, odoror, olfacio. Euripid. in Cyclop. Εἶδ' ἐς γὰρ αὐτῶν οὐ μὰ Δί' ἀλλ' ὀσφραίνομαι. Xen. in ſymp. εἴπερ γε τοῦ ὀσφραίνεσθαι ἕνεκεν ἐποίησαν ἡμῖν ῥῖνας οἱ θεοί. Cum genitiuo apud eundē, τίνων ὀσφραινόμενος. Ab eodē canes dicūtur ὀσφραίνεσθαι τοῦ λαγώ, i. odorari leporē. Epigr. l. 2. ὀξὺ γὰρ ὡς Νίκων ὀσφραίνεται οἴνου ἀεὶ, vinū olfacit ſagaciſſimè. Metaphor. apud Luc. in Tim. ὀσφραινόμενος τοῦ χρυσίου. Legitur & paſſ. ſignificatione, apud Alex. Aph probl. l. 2 ὀσφραινόμενα δύναται ῥωννύειν, dū ea odorantur. Et apud Dioſc. lib. 3. c. 93. ἐν ἀποσβέσμασι δ' ἐθὲν ἡ ὀσφραινόμενον, τοὺς κατάρροις ἐμβάλλουσιν ὠφελεῖ.
Ὄσφρασια, odor. Oſeæ c. vlt.
Ὀσφραντής, οῦ, ὁ, qui odoratur, olfactor.
Ὀσφραντός, ἡ, όν, qui odoratu ſeu olfactu percipi poteſt. Quidam exp. odorabilis, item olfactorius, olfactu excitans. Paulus Aegin.
Ὀσφραντικός, idem Gal. ad Glauc. & Dioſc l. 3. c. 92. item odorandi facultate valens ſeu olfaciendi.
Ὀσφραντήριον, ου, τό, olfactorium. Ὀσφράδιον, pro eodem apud Euſt.
Ὀσφρέομαι, οῦμαι, idem quod ὀσφραίνομαι, eoque vſitatius eſſe apud Atticos quidam tradiderunt: vt ὀσφρᾶσθαι χρυσοῦ, apud Luc. & fut. ὀσφρήσεται, apud Ariſtoph. Legitur etiam ὤσφροντο apud eundem in Acharn. & ὀσφρόμενος, in Veſp.
Ὄσφρησις, εως, ἡ, odoratus, olfactus, ipſe ſenſus odorandi. Dioſ. lib. 5. c. 139. Interdum ὀσφρήσεις vocantur nares: vt apud Herodian. lib. 1.
Ὀσφρητός, & ὀσφρητικός, idem quod ὀσφραντός & ὀσφραντικός apud Gal. & Alex. Aphr.

Compoſita.

Ἀποσφραίνομαι, idem quod ὀσφραίνομαι. Exponitur etiam paſſiuè naribus amoueor.
Εὐόσφραντος, ευ, canis ſagax.
Καπνοσφραντής, οῦ, ὁ, q. d. fumi olfactor. Parœmiacè dicitur de homine ſordido & paraſito. Euſt.

ΟΣΦΥΣ, υος, ἡ, dorſi ea pars qua cingimur, totius ſpinæ partium craſſiſſimis maximiſque vertebris compacta. *Apollodorus, teſte Suida, dictam vult quaſi ὀςέοφυν, quòd ea pars offea ſit & excarnis. Ariſtoteles verò inde nomen habere ſcribit, quòd ſit τῶν ὀςῶν διάζωμα. Heſych. verò ὀσφὺν eſſe vult partem illam prope latera manentem, quam Latini ita appellant.

Ὄσχος, &c. vide in Μόσχος.

ΟΤΕ, [& poeticè ὅττε, & Doricè ὅκα] quando, quum. Cum indicatiuo. Aeſchin. ὅτε ἦν quando erat. Et cum coniunct. Od. ξ. ... ὅτ' ... Dicitur ἔσθ' ὅτε, eſt quando, i. quandoque, aliquando. Ὅτε μὲ, quando nō, ſi non ... Πάλαι ὅτε, omni tempore, ſemper. Matth. 26. & paſſim in nouo Teſtamento. Ὅτε δὴ, quandoquidē. ὅτε μὲν, quandoque. ¶ Ὅτε accipitur etiam pro aliquando, ... quandoque, qua ſignificatione ſcribitur etiā ὁτε ... Ariſtot. ὅτε μὲν τοῦτο ὅτε δ' ἐκεῖνο, aliquando quidem hoc, aliquando verò illud. ¶ Ὅτε, ſiue ὅ, τε, quoniam. Il. π. ὅτε κρατεῖ πρεσβεύσεις. Dem. Olynt. 1. ὅτε τοίνυν τὰ ... οὕτως ἔχει, quæ quum ita ſint. Item ὅτε pro ὅστις, qui. Od. ξ.
Ὅταν, ſiue ὅτ' ἄν, idem cum ὅτε. Cum ſubiunct. interdum & cum indicat. & cū indicat. & optatiuo. Ponitur & pro quando, quū, i. quandoquidē, quoniam. Ariſtot. de mundo, ὅτ' μάλιστα ... ὅταν τὸ τάχιστον τῆ ... ἡ τὸ πυρῶδες, præſertim quum igneta natura omnium naturarum ſit celerrima. Sic & Thuc. l. 1.
Πότε, [interrog.] quando. Dem. Olynth. πότε ἃ δεῖ πράξετε, εἰ μὴ νῦν. Sic alibi paſſim. Pro eodem dicitur πόκα Doricè: vnde ἤποκα aliquando & οὔποκα nunquam.
Ποτέ, aliquando. Et ποτὲ μὲν ποτὲ δὲ interdum quidē, interdum verò. nunc quidem nunc verò: aliàs quidem aliàs verò. Aliquando vacat, vt quum dicitur ἀεί ποτε, ſemper. Annectitur etiam particulis ... Nā dicitur δήποτε, aliquando, vnquam, & pro tandem ἔποτε & μήποτε. οὐδέποτε & μηδέποτε: μηδέποτε & οὐδέποτε, nunquam. πάμποτε, ſemper. πώποτε, vnquam, aliquando.

Ποτὲ per syncopen dicitur, pro ποτὲ, vt τίπτε pro τί ποτε, quidnam, cùr nam. Od. λ.

Ὁπότε, quando: indefinitè. Interdum cum indicatiuo, interdum cum optatiuo. Annectitur etiam particulis ἂν & δή. Nōnunquam ὁπότε & ὁπότ' ἂν exp. vbi, quandoquidem, quoniam. ὁπότεσοῦν, quandocúque. Dicitur & ὀππότε poeticè pro ὁπότε.

Τότε, tunc. Dem. pro cor. καὶ τότε καὶ νῦν καὶ ἀεί. Item tum demum, apud eundem & alios. Ἀπὸ τότε, ab eo tempore. Ἐκ τότε, ex eo tempore.

Τοτὲ, idem cum ὅτε & ποτὲ, aliquando.

Ὅτι, & poet. ὅττι, quòd. Cum indicatiuo, qui Latinè interdū redditur per infinit. vt Hen. Helleu 7. εἶπεν ὅτι βούλεται, dixit se velle. ¶ Οὐχ ὅτι, non quod, item non solùm, & non solùm nō. Τί ὅτι, quid est quod, vel quid est cur? ¶ Ὅτι interdum vacat: vt quum verba alicuius citantur. Thuc. l. 5. εἰρῆσθαι δ' ὅτι. Ἦν μὴ θεῶν ἢ ἀνθρώπων κώλυμα ᾖ. Sic & alibi, & passim in nouo Testamento. ¶ Ὅτι quàm, cū superl. Thuc. ὅτι ἐν βραχυτάτῳ, quā breuissimo tempore. Idem ὅτι πλεῖστος, quàm plurimus. Et cū aduerb. ὅτι πορρωτάτω quàm lōgissimè ὅτι μάλιστα, quàm maximè. ¶ Cum diuersis particulis positum, diuersis modis exp. vt ὅτι ἀλλὰ at verò. ὅτι γὰρ μὴ, nisi enim. ὅτι δ' ὅτι, quamobrem? ὅτι ἐπειδή, quin. ὅτι μὴ, nisi. ὅτι τοίνυν, quòd verò, itaque quòd. ¶ Ὅτι, quòd, eò quòd propterea quòd, quoniam, quia Dem. in ep. ad Philipp. τί ποτ' ἂν ἐκεῖνος ἐν τῷ προτέρῳ πολέμῳ πλεῖον κατώρθωσεν ἡμῶν ὅτι μὲν αὐτὸς στρατηγὸς καὶ ταλαιπωρεῖ. Pro eodē dicitur & ὅτι τοὶ apud Plat de rep. & ὅπῃ. apud Aristoph.

Composita.

Δηλονότι, videlicet, nempe. Plat. de rep 6 τὸν ἥλιον γὰρ δηλονότι ἐρωτᾷς, nempe de sole hoc percontaris. Adhibetur & responsioni affirmatiuæ. Et pro eodem δηλονοτιή apud Aristoph. in Pluto.

Διότι, pro διὰ ὅτι propter quid? διὰ τί, sæpe apud Aristot. Vsurpatur & citra interrog. pro, quare, qua de causa, quamobrem, cur, apud Xen. Idémque apud Proclum & alios philosophos τὸ διότι, causa cur. Significat etiā idem quod ὅτι, quoniam, quia, apud Aristot. in probl. Xen. & Luc. Interdum & pro ὅτι vsurpatur, i. quòd. Dem. pro cor. πυνθάνομαι μὲν τοὶ διότι πάλαι ὑμῖν Ἀθηναῖοι προσέχετε φιλοτιμίαν. Et Xen. λέγω διότι ἀ... quòd obtuunt.

Καθότι, quatenus, item quomodo, qua ratione, item sicut, quemadmodum, vide & in Ὅς.

Ὀτλος vide in Τλάω.

ΟΤΟΒΟΣ, ὁ, strepitus, tumultus, sonus, sonitus. Hesiod. in Theog. ὄτοβος δ' ἄπλετος ὤρνυτο. Scribitur & ὄτλος pro eodem. vt apud Luc. de scrib. hist. ὄτλος ἦν καὶ κόναβος.

Ὀτοβέω, & ὀτλέω, strepito, tumultuor, persono. Aeschyl. in Promet. ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον. & apud Athen. l. 11. ὁ δὲ χαλκοῦς τοῖς κοτύλαις ὀτλεῖ.

Ὀτοι ὄτου. vide in Ὅς.

ΟΤΡΥΝΩ, F. υνῶ incito, instigo adhortor, vrgeo. Il. π. ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας. Iliad β. τί με ταῦτ' ὀτρύνεις καὶ αὐτός. Ὀτρυνεῖς. Il. κ. ἐμὲ ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ ἀνδρῶν δυσμενέων δῦναι στρατόν. Sic & Od. ξ. & alibi apud Hom. Futurū ὀτρυνῶ & Ionicè ὀτρυνέω interdū in præsēti vsurpatur: vt Od β. τοῦτο δ' ὀτρυνέει Μέντωρ ἠδ' ἐνὶ Ἁλιθέρσης.

Ὀτρύνομαι, incitor, instigor, vrgeor. Il. ξ. ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισι. Aristot. de mundo. ὑπὸ μιᾶς ῥοπῆς ὀτρυνομένων ἁπάντων γίνεται τὰ οἰκεῖα.

Ὀτρυντήρ, ῆρος, ὁ, incitator, qui instigat & vrget. Hesy.

Ὀτρυντύς, ύος, ἡ, hortatio, instigatio. Il. τ.

Ὀτραλέως, celeriter & more eorum qui vel ab aliis aut suapte sponte incitati aliquid maturant. Il. γ. & Od. τ.

Ὀτρηρός, celer, citat. Od. δ. & alibi apud Hom. & Aristop. in auib.

Composita.

Ἐξοτρύνω, exhortor, extimulo. Eurip. in Suppli. Ὅς μ' ἐξοτρύνει παῖδ' ἐμὸν πεῖσαι λιταῖς.

Ἐποτρύνω, instigo ad aliquid, incito, vrgeo. Il. ρ. ἐποτρύνουσα προσηύδα. Sic Il. ζ. & υ. & Odyſ. ι. Herodot. ἐποτρυνόντος σφι Θεοῦ. Thuc. l. 7. καὶ τὸν ἐκεῖ πόλεμον ἔτι μᾶλλον ἐποτρυνόμενοι γίγνεσθαι.

Ἐποτρυντὴς, inspector operum, qui vrget operas. Hesych.

Παροτρύνω inuito, instigo, inhortor. Idem.

Ὅττι Ὅττι, vide in Ὅς & in Ὅτι.

ΟΤΟΤΥΖΩ ottoti dico fleo, lugeo. Hesych.

Ἐποτοτύζω, defleo deploro, super aliquem lugeo. Euripid. in Phœn. Ἄλλος ἄλλον ἐποτότυζε.

Ὀτοτοῖ, hei, heu, ah. apud Eur. in Androm. Aeschyl. & Luc.

ΟΥ, (sequente consonante) & οὐκ (sequente vocali tenui) & οὐχ (sequente vocali aspirata) & οὐχὶ (pro quo Homerus οὐκὶ dicere solet) non. Exempla & in carmine & in prosa passim sunt obuia. Interdum geminatur, elegantiæ & ornatus gratia. Dem. in Mid. οὐ μὰ Δί' οὐχὶ δημοσίᾳ κρίνειν αὐτόν. Additur etiā verbis per se negantibus, qualia sunt ἀπαγορεύω, ἀρνοῦμαι, κωλύω, εἴργω, & similia. Iungitur & particulis ac nominibus negantibus. Interdum etiam geminatur οὐ, vel οὐκ, abundante altera particula. Aliis quoque particularis iungitur. Οὐ γὰρ, non enim. item interrogatiuè, nónne, οὐ γὰρ ἀλλὰ, enimuerò, at verò, interdum simpliciter pro γάρ. Οὔτι poeticè pro οὐ, non pro quo dicitur in prosa οὔτοι. Οὐ δῆτα, non equidem, haud sanè. Οὐ μὰ Δία, non per Iouem. Οὐ μὲν οὖν, atqui vel non certè, non profectò, non equidem. item pro, neque enim, & pro veruntamen non. Οὐκοῦν interrog. nónne. Item atqui, item profectò, enimuerò. item itaque, igitur. Οὔκουν, non igitur, non itaq; vel proinde non. Οὐδὲ & οὔτε, nec, neque. item οὐδὲ, ne quidem. vt οὐδ' ὁ Ζεύς, ne Iupiter quidem. Οὐχ ὅπως, nedum in fine sententiæ. itē non solū, non modò pro quo dicitur οὐχ ὅτι, sequente ἀλλὰ καί. Interdū οὐχ ὅτι ponitur pro, non modò non, non tantùm non. οὐχ ὡς, non vt, item nedum. Οὐ μὲν πως, nequaquam. Οὐ μὲν τοι, nō tamē. Adhibetur & responsioni pro, minimè verò. Οὐ μὴν, vel οὐ μὲν γε non tamen, verūtamen non. ¶ Οὐ & οὐκ vel οὐχ seu οὐχὶ, interdum interrogatiuè pro, nunquid, nónne, annon, apud Luc. Dem. Xen & cæt. Pro eodem dicitur etiā, οὐκ ἂν. & οὐ γὰρ δὴ πω. In hac signif. interdum acuitur οὔ. Quandoque etiam extra interrogationem, & in repetitione, & in respōsione. ¶ Οὗ, sui, vide in Ἕ. ¶ Οὗ, cuius, item vbi, vide in Ὅς.

Οὐὰ, vide in Ὀὰ.

ΟΥΑΙ, væ: interiectio dolentis vel dolorem denunciantis: apud bibliorum interpretes & noui Testam. scriptores.

ΟΥΑΣ οὔατος, τὸ, auris. Il. χ. αἱ γὰρ ἀπ' οὔατος εἶσι μοι ἔπος. Hesiod. in Theog. ὤκεον οὔασιν ἀκούει. Tripodi quoque, οὔατα tribuuntur. Il. σ. οὔατα δ' οὔπω δαιδάλεα προσέκειτο.

Οὐατόεις, auritus. in Epigram. θηεῖ οὐατόεντι.

Οὐάτιος, exp. extremus, imus, apud Orph. τέρψιν ὑπ' οὐάτιος sub imis plantis.

Οὖς, idem quod οὔας ex quo: Eust. συγκεκάφθαι scribit Plut symp. 2 καὶ μὴν τετρυπημένον ἔχει τὸ οὖς. Soph. ὀρθὸν οὖς ἵστησι. Cæteri casus formantur tanquam ab ὦς, vt genit. ὠτὸς, dat. ὠτὶ, suntque frequentissimo in vsu in omni numero. Metaphoricè regum & principum ὦτα dicebātur delatores seu coryczi qui auscultabant quid quisque loqueretur, & ad reges seu principes deferebant, apud Xen. & Aristotel. Vasis quoque ὦτα tribuuntur, i. ansa, apud Plut. & Athen.

Ὠτόεις, auritus, aures habēs vel ansas. Il. ψ. & Hesiod. in Prg.

Ὠτικός, ή, ὁ, auricularis, auricularius, ad aures pertinens. vt ὠτικὸς κλυστήρ, auricularis clyster, apud Gal. τῶν κατὰ τόπους, l. 3.

Ὠτίτης δάκτυλος, auricularis digitus, minimo proximus.

Ὠτάριον, ου, τὸ, auricula. Epigr. lib. 2. Ὠτάρια dicuntur ostreæ quædam, apud Athen. l. 3.

Ὠτίον, auricula, idem cum ὠτάριον. Luc. l. 2. epigr.

Ὦτος, siue ὠτὸς, otus: auis nycticoraci similis: sic dicta quòd πτερύγια ἔχει. Aristot. hist. an l. 8. c. 12. ¶ Ab hac auc metaph. ὦτοι dicuntur homines fatui & deceptu faciles, Athen. loco citato, & Eust. ex Aelio. Dionys.

Ὠτίς, ίδος, ἡ auis tarda: de qua Aristot. hist. an l. 6. & l. 9. c. 33. Vide & Athen. l. 9. Scribitur & ὠτὶς, apud Xenop. anabas. l. 1. teste Gal. in lex. Hippocr. & ὠτὶς, apud eundem. Gal. de alim. l. 3.

Ὦας, Doricè pro οὔας.

Ὠάζω, audio. Hesych.

Composita.

Ἄμφωτος, ὁ, ὁ & ἀμφώης, εος, ὁ, καὶ ἡ, vtrinque auritus, binas aures habens. Item metaph. vtrinque ansatus: vt ἄλεισον ἄμφωτον. Od. χ. Et κισσύβιον ἀμφῶες, apud Theocr. idy. 1.

Ἀμφωτὶς, vel ἀμπωτὶς ίδος, vel ἀμφωτὶς, ίδος, ἡ, poculi genus habentis binas aulas. ¶ Item ἀμφωτὶς, tegmen auris, vel munimentum auris. Etymol Exponitur & auris seu ansa vasis vnde prouerb. apud Suid. μείχει τῶν ἀμφωτίδων.

Ἄνωτος, auribus carens. Theocr. in Epigr.

Ἄωτος, auribus carens. Eust. Item flos, de qua signif. vide deriuta ab Ἄω spiro.

Βραχύωτος, breues habens auriculas, vt βραχύωτος κίθων, apud Athen. l. 11.

Δίωτος duas aures seu ansas habens. Idem ibidem. Διώτη, genus vasis à duabus auribus, i. ansis, sic appellatum.

Ἐνωτίζω, auribus percipio: audio. Suid.

Ἐνωτίζομαι, idem. Hes.

Ἐνώτια, ας, ἡ, inauris. Hes. ex Soph. capt.

Ἐνώτιον idem. Poll. l. 2.

Ἐπωτίδες, ligna quæ ex vtraque proræ parte, veluti aures prominent. Thuc. l. 7. & Eurip. in Iphig. Taur.

Μόνωτος, vnam habens aurem vel ansam.

Μυὸς ὦτα, & μυοσωτὶς, ίδος, ἡ, auricula muris: herbæ nomē, quę & alsine

alsine dicitur, de qua Diosc. lib. 2. cap. 214. Scribitur & *μυωτώτη*, apud Paul. Ægin. & *μυώτις*, apud Aet. l. 1.

Παρώτιον, ornamentum aurium. Item alter oculi angulus qui aures spectat, oppositum angulo nares intuenti, qui ῥαντὴρ dicitur. Schol. Nic. (ὦτος.

Παρωτὶς ίδος, ἡ, tumor glandularum sub aurib. Gal. li. 3. τῶν κατὰ

Περιωτὶς ίδος, ἡ, tegumentum quod auri circumdatur. Etymol.

Πολύωτος multas habens aures. [ticlide.

Τετράωτος, cui quatuor sunt aures vel ansæ. Athen. lib. 11. ex An-

Λαγωός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΟΥ̓ΔΟΣ, εος, τὸ & οὔδας (illud in nominat. idem usitat., hoc in nomin. & accusat. tantum usitatum) solum, pavimentum, humus. Il. η. & μ. ἐδέξ' ὕπτιος οὖδ' ἐρείσθη. Il. ρ. Οὖδ' ἐνσκήψαντα κάρηνα. Il. τ. ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας. Od. υ. Αἵματι τ' ἐγκέφαλός τε παλαχθείη ἄσπετον οὖδας. * Ab ὁδὸς deriuari posse videt., quoniam in solo ambulamus & incedimus: vel ab ἕω. ¶ Οὐδὸς, [oxyton.] οῦ ὁ, limen: lignum seu saxum in ima ianuæ parte, qua in ædes intratur. * Eustath. enim παρὰ τὸ ἐσ δύεσθαι deriuat. Il. θ. Ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός. Od. η Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ. Od. υ. ὑπέρβη λάϊνον οὐδόν. Plut. in Probl. Rom. τὴν σαμβύκην ἐν ἔθει αὐτὴν ὑπερβαίνειν τὸν οὐδὸν τῆς οἰκίας, ἀλλ' ὑπεραίρουσιν οἱ προπέμποντες. Pro eo per systolen dicitur ὀδὸς, apud Soph. in Oedip. Colon. teste Eust. Metaphorice γήραος οὐδὸς dicitur, i. introitus in senectutem. Iliad. χ. & Od. ο. & apud Plat. de rep. l. 1. Exponitur etiam exitus: in eodem exemplo: vt ἐπὶ γήραος οὐδῷ dicitur esse qui incipit egredi in senectutem, & morti proximus esse. ¶ Æolicè pro ὀδὸς ὐδὸς dicitur. Od. ρ. ἐσφῆφαι ἀργαλέ' ἔμμεναι οὐδόν, lubricam esse viam.

Οὐδαῖος, ὁ, humilis, terrestris: vt πίδαξ οὐδαίη, apud Nonn. fons è terra scaturiens. Οὐδαῖος Κρονίδης, Pluto subterraneus, apud Dionys.

Composita.

Ἀμφουδὶς [aduerb.] idem quod ἀμφ' οὖδας, in terram, humi. Od ρ. ἐλάσσεις κάρη ἀμφουδὶς ἀείρας. Scribitur & ἀμφοῦδις, apud Hesych. qui ἀμφοῦδις ῥίπτων, apud Hesiod. exp. ambab. manibus in terram deiiciens.

Προσουδίζω, humi allido, affligo ad terram, Plutarch. in Galb. προσουδίζοντος τὴν Γάλβα εἰκόνα. Sic apud Suid. ὁ δὲ ἄρας μετέωρον προσουδίζει τε καὶ ἀποκτείνει.

Ὑπουδαῖος, subterraneus.

ΟΥ̓ΘΑΡ, ατος, τὸ, vber, mamma: propriè in belluis. Herodot in Melp. τὰς φλέβας τε πιμπλᾶσθαι φυσωμένας τῆς ἵππου, καὶ τὸ οὖθαρ κατιέναι, & vber demitti Hom. Odyss. ι. Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο, vbera intumescebant lacte. Apud Theleclidem vero comicum, Ὡς τὰ θήλεις εἰκότως οὖθαρ φέρω. Fuit & cibus in delitiis habitus. Plutarch. de conseru. valet. πράγματος σπανίου καὶ πολυτελοῦς μὴ ἀπολαῦσαι παρόντος, οἷον οὔθατος ἢ μυκήτων Ἰταλικῶν ἢ Σαμίου πλακοῦντος ἢ χιόνος ἐν Αἰγύπτῳ. Latini sumen etiam appellant. Metaphoricè verò οὖθαρ ἀρούρης dicitur vbertas & feracitas soli. Iliad. ι.

ΟΥ̓ΙΓΓΟΝ, vingum, herba Ægyptiaca, de qua Theophrast. hist. pl. lib. 1. cap 2.

Οὐκ, vide in Οὐ.

ΟΥ̓ΛΟΣ ου ὁ, integer, san', perfectus: [* Ionicè pro ὅλος, sicut οὐδὸς pro ὀδός.] Od. ρ. Ἄρτον τ' οὖλον ἑλὼν περικαλλέος ἐκ κανέοιο. Sic & Hesych. οὖλος exp. ὑγιὴς ὁλόκληρος. ¶ Item tener, mollis: vt Iliad. κ. οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη. Od. δ. Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὔλας βάλον ἠδὲ χιτῶνας. Sic & Il. π. & ω. ¶ Itē crispus, contortas comas habens. Od. τ. καὶ δὲ κάρητος οὔλας ἧκε κόμας ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας. Theophrast. (de Græco acere) εἶναι δὲ τὴν μὲν ἐν τῷ ὄρει φυομένην ξανθὴν καὶ εὔσχιν καὶ οὔλην καὶ στερεάν. Dicitur & de quibusuis tortis, vnde & Hesych. exp. συνεστραμμένος. * Eust. in hac significat. ab εἰλῶ deriuat. Οὖλον aduerb. exp. συνεστραμμένον καὶ ὀξύ, vt Il. ρ. Οὖλον κεκλήγοντες ὅτε προΐδωσιν ἰόντα Κίρκον. Sic & Plut. φωνὰς οὔλας καὶ πυκνὰς καὶ συνεστραμμένας φθεγγομένας. ¶ Item οὖλος, manipulorum collectorum fascis: Athen. lib 14. τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτὰ προσηγόρευον ἀμάλας· συναθροισθέντα δὲ καὶ ἐκ πολλῶν μίαν γινόμενα δέσμην, οὔλους καὶ ἰούλους. Item hymnus qui in honorem Cereris concinebatur, teste Athen. ibidem. ¶ Pro ὀλοὸς vide in Ὄλλυμι.

¶ Deriuata ab οὖλος integer sanus, &c.

Οὐλότης, ητος, ἡ, salubritas. Alias signif. vide in sequentibus classibus deriuat.

Οὔλιος, salutifer. Sic etiam appellatus fuit Apollo, deus præstans salubribus causis, i. sanitatis autor, inquit Macrob. Et οὐλία, ἡ, epitheton Dianæ, eandem ob causam, teste Pherecyde.

Οὔλω, bene valeo, sanus sum. Odyss. ω. Οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε: θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.

Οὐλὴ, ῆς, ἡ, vulnus ad sanitatem perductum: seu nota vulneris sanati: cicatrix, Odyss. τ. Aristot. de arte poët. Plut. de sera num. vind. ¶ Οὐλαὶ hordeū dicitur, quod integrum comedere-

tur olim ante euentum molarum vsum, vt tradit Eust. Accipitur & pro mola salsa quæ hostiæ aspersa sacrificabantur. Ody. γ. Paus. in Att. & Athen. l. 6. Pro eodem dicitur etiam ὀλαί, apud Hes. item ὀλαί, & ὀλαί, apud eundem & Suid.

Οὐλόω, ad cicatricem perduco: vnde ὀλοῦσθαι, cicatricem ducere, apud Aristot. in probl.

Composita ex οὐλὴ & οὐλόω.

Ἀπουλόω cicatrice obduco, ad cicatricem perduco. Diosc. libro 5. c. 84. τὰ κακοήθη τῶν ἑλκῶν ἀπουλοῖ. Et in pass. ἕλκη ἀπουλούμενα. Alexand. Aphr.

Ἀπούλωσις, εως, ἡ, cicatricis inductio: vel quum vulneris cicatricis contrahitur. Alex. Aphr. in probl.

Ἀπουλωτικὸς, cui vis inest cicatricem inducendi. Diosc. l. 1. c. 49. & l. 5. c. 97.

Δυσαπούλωτος, ægrè cicatricem trahens. Diosc. l 4 c. 41.

Ἐπουλόω, idem cū ἀπουλόω. Diosc. l. 3 c 92. ἐπουλοῖ τὰ παλαιὰ ἕλκη.

Ἐπούλωσις, idem cum ἀπούλωσις.

Ἐπουλωτικὸς, idem cum ἀπουλωτικός: vt ἐπουλωτικὸν φάρμακον, apud Gal. ad Glauc l. 2.

Συνεπούλωσις, (*Decomp.*) idem quod ἐπούλωσις, Aristot. prob. sect. 1. quæst. 49.

Κατουλόω, idem cum ἐπουλόω. Diosc. l. 5. c. 48. αἱ δὲ λουτραὶ εἰς ἐμπλάστρους καὶ ξηρὰ κατουλοῦν δύνανται.

Κατουλωτικὸς, idem quod ἐπουλωτικός. Idem l. 5. c. 103.

Δυσκατούλωτος, (*Decomp.*) ægrè cicatricem ducens. Diosc. l. 5. c. 95.

Συνουλόω, cicatricem contraho, cicatricem coire facio.

Συνούλωσις, cicatricis contractio.

Συνουλωτικὸς, cicatricem contrahere potens.

Ὕπουλος ου, ὁ, καὶ ἡ, sub cicatrice latens, Plut. in Lyc. item metaph. sub quo vitium aliquod latet, occultus, subdolus, fallax. Plato in Gorg. Plut. de fort. Alex. & in quæst. Platon.

Ὑπούλως, latenter, simulatè, infidè. Plut. in Cic.

Ὑπουλότης, ητος, ἡ, vitium latens & occultum: propriè, sub cicatrice. Cyrill.

Ἀνύπουλος, [*Decomp.*] sub cuius cicatrice nullum vitium latet. Et metaph. non simulatus, non infidus & subdolus.

¶ Deriuata ab οὖλος, tener.

Οὐλότης, mollities, teneritudo.

Οὖλον, ου, τὸ, gingiua, caro dentes cōtinens: sic dicta ob teneritatē ac mollitiem. Hippocr. & Alex. Aphr. in probl. Οὖλα verò Poll. l. 2 appellari scribit carnes quæ extra dentes ambiunt.

Composita ex οὖλον.

Ἔνουλα, gingiuæ interiores carnes quæ intrà dentes ambiunt, Poll. lib. 2.

Ἐπουλὶς, vitium gingiuarum, quo tuberculum in iis & carnis excrescentia prouenit, ad intimos molares dentes pertinens. Paul. Aegin. l. 3. c. 26. & Actuar.

Παρουλὶς, inflammatio partis alicuius gingiuarum, quæ nisi discutiatur, suppuratur & in abscessum vertitur. Aegin. l. 3. c. 26.

¶ Deriuata ab οὖλος, crispus.

Οὐλότης, ἡ, crispa coma, crispitudo. Aristot. de gen. an. l. 5. c. 3.

Οὐλὰς, άδος, ἡ, crispa: Nic. in Alexiph. Exponitur etiam densa, opaca.

Οὐλαμὸς, condensum & confertum agmen: propriè multitudo quinquaginta equitum quadrangulari forma disposita: vt definit. Plut. Vtitur & Hom. Il. υ. Transfertur ad apum agmen apud Nic. in Ther.

¶ Pertinentia ad οὖλος manipulorum fascis, &c.

Οὐλὼ, vocabatur Ceres, quòd eiusmodi fasciculos rusticis largiretur: Athen. l. 14.

Ἴουλος, idem cum οὖλος. Athen. ibidem. qui & annotat ἴουλον dici etiam τὴν τῶν ἐριουργῶν ᾠδὴν, cantilenam lanam tractantium. ¶ Ἴουλος dicitur etiam prima lanugo ex puberum genis efflorescens: in qua signif. ἀπὸ τοῦ ἰέναι deriuari traditur. Od. λ. πρίν σφωϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους ἀνθῆσαι. Apollon. Arg. l. 2. Διὸς υἱέε τε χνοάοντας ἰούλους ἀντέλλοντε. Xenop. in symp. τούτῳ μὲν παρὰ τὰ ὦτα ἄρτι ἴουλος καθέρπει. Tribuitur & auellanæ nuci, in qua sic appellantur villi callo compactili: apud Theop. hist. pl. l. 3. c. 7. ¶ Ἴουλοι nominantur & bestiolæ quædam multipedes. Hesych. & Suid. ¶ Item ἰούλους à Numenio appellata fuisse intestina terræ, testatur Athen. l. 7.

Ἰουλώδης ὁ, καὶ ἡ, iulos polypodas referens, qui est ex genere iulorum polypodum. Aristot.

Ἰουλίζω, primam lanuginem emitto. Tryphiod. de excidio Troiæ ἀφυιάστην ἰουλίζων κροτάφοισι.

Ἰουλὼ, idem quod οὐλὼ, Athen. l. 4.

Ἰουλὶς, ίδος, ἡ, piscis quidam apud Aristot. histor. an. libro 9. Diosc. l. 2.

Composita ex ἴουλος.

Ἀνίουλος, impubes, cui nondum effloruit prima lanugo.

Δημητρίουλος, seu δημητρίουλος, hymnus qui in Cererē concinebatur.

Καλλίουλος, idem. Athen. loco citato.

Οὔλυμπος, vide in Ὄλυμπος. Οὖμος, in Ἐμός.

ΟΥ͂Ν, igitur, ideo, itaque. Item tandem, tamen præcedente μὲν. Exponitur etiam, certè, quidem, vtique, vt γοῦν. Multis particulis subiunctum vacat. vt ὡς οὖν pro ὡς, ἐπεὶ οὖν pro ἐπεί: οὔτ' οὖν pro οὔτε, εἴτ' οὖν pro εἴτε. Sic οἷος οὖν pro οἷος. Interdum οὖν coniunctim legitur cum antecedente particula, vt ὁτιοῦν, οὐδ' ὁτιοῦν &c. Sic & γοῦν pro γε οὖν. Pro οὖν dicitur Ionicè & Doricè ὦν, igitur. Apud Herodot. sæpe παρέλκει.

Γοῦν pro γε οὖν. Interdum tamen pro solo γε ponitur, interdum pro οὖν solo. Aliquando signif. certè, quidem, vel certè quidem, equidem. Item quippe siquidem, nam. Interdum pro γε δὴ ponitur, seu ἀλλά γε, saltem. Interdum significat etiam, quoque. Nonnunquam significat οὖν, igitur, itaque, idcirco.

Ἤγουν, siue. vide in Ἤ.

Οὐκοῦν, vide in Οὐ.

Οὕνεκα, vide in Ἕνεκα. Οὔνομα, in Ὄνομα.

ΟΥ῾ΡΑ', ᾶς, ἡ, cauda. Tribuitur omni animantium generi ratione carentium, auibus exceptis, quibus ὀρροπύγιον peculiare est. Il. υ. Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν Μαστίεται. Odyss. κ. Οὐρῇσι μακρῇσι περισσαίνοντες ἀνέσταν. Plut. de solert. anim. ἴσαν δὲ τὰς οὐρὰς κινοῦντες. Xen. in Cyn. Ταῖς οὐραῖς διασείουσι καὶ ἐπικλίνουσι τὰ ὦτα. Per iocum de homine dicitur, vt & κέρκος. ¶ In exercitu sic dicitur extremum agmen: vt apud Xen. ὁπότε δὲ ἕποιτο κατ' οὐρὰν τῆς καὶ τὸ φυλάρχου τάξεως. Καὶ οὐρὰν ἐπιέναι, exp. etiam à tergo sequi: apud Athen. lib. 7. ¶ Nauis quoque prora οὐρὰ appellatur.

Οὐραῖος, α, ὁ, ad caudam pertinens. Apoll. Arg. 2. Τὸ οὐραῖον apud Hippocr. l. περὶ διαίτης ὀξ. παθ. dicitur extrema pars ossis. Et τὰ οὐραῖα sæpe appellantur ipsæ οὐραί: vt apud Athen. l. 7. σαίνουσι οὐραίοισι. In multitudine autem hominum sic vocatur pars posterior seu extrema: apud Phil. de vita M. l. 1. ¶ Fœmin. οὐραία per paragogen dicitur pro οὐρά, vt σελήναια pro σελήνη, & Ἀθηναία pro Ἀθήνη. Eust.

Οὐροειδεῖς τένοντες appellantur nerui, qui vsque ad ossis extremum protenduntur: apud Hippocr. ibidem.

Οὔειος, idem quod οὐραῖος: pro quo exempto υ dicitur ὄειος: vnde ὄεια πλεκτάς, apud Pind. teste Eust.

Οὐρίαχος, idem ac σαυρωτὴρ, ferrum quo ima hastilis pars præfixa est, quasi οὐρὰ τοῦ δόρατος. Il. ν.

Composita.

Ἀλωπέκουρος, ου, ἡ, vulpina cauda: genus herbæ, apud Theophr. hist. pl. lib. 7. cap. 10.

Αἴλουρος, ου, ὁ, (παρὰ τὸ αἰόλλειν καὶ κινεῖν τὴν οὐράν.) catus, felis. Aristot. hist. an. l. 5. c. 2. Item piscis quidam: apud Diosc. l. 2. c. 29.

Αἰλούρειος, radix quædam ita vocata, quòd cati ea vtantur. Hesych.

Ἀρκτοῦρος, q. d. vrsæ cauda: stella est post caudam maioris vrsæ inter bootæ crura posita. Hesiod. in Erg. ἀρκτοῦρον δ' ἐσίδῃ ῥοδοδάκτυλος ἠώς. ¶ Est & herbæ nomen quæ aliàs arctium dicitur. Diosc. l. 4. c. 6 & Gal. l. 6 simpl.

Δολιχόουροι dicitur proprietas quædam versuum, quando versus aliquis pedum numerum vna syllaba excedit & caudam longiorem habet, vt est iste, Il. γ. Κάπρω θ' ἱστάμενοι καὶ συὶ ξ αἰθαλόεντ' Πολυδεύκεα. Tales etiã alio nomine ὑπέρμετροι appellantur. Eust.

Ἐπουραῖος, qui in cauda est. in Epigr.

Θυσάνουρος, hirtam & villosam caudam habens. Hesych.

Ἵππουρος, caudam equinam habens. ¶ Ἵππουρος, siue ἵππουρις, hippurus, piscis nomen. Athen. l. 7.

Ἱππουρις, ἡ, setis equinis comans, vt κυνέη ἵππουρις, apud Hom. Iliad. γ. ¶ Ἵππουρις, seu cauda equina, herbæ nomen, Latinis equisetum, Diosc. l. 4. c. 48.

Καμψίουρος, flectens caudam, idem quod σείουρος. Hesych.

Κόλουρος, caudam abscondens: epitheton fuci, quòd aculeum suum abscondat: apud Hesiod. in Erg.

Κεθύεις vulpes. Hesych.

Κολοβουρος, cauda truncus cui amputata cauda est.

Κόλουρος, idem Suid. ¶ In sphærica doctrina κόλουροι vocantur duo circuli maiores, quorum alter transit puncta æquinoctiorum, alter solstitiorum, mutuò se secantes in polis mundi ad angulos rectos sphæricos: sic dicti quòd semper altera eorum pars sub horizonte lateat. Procl.

Κολουεῖος, cauda truncus. Suid.

Κολουεία, caudæ truncatio. Hesych.

Κόλουεις, vulpes. Hesych.

Κυνοσουρά, canis cauda: i. vrsa minor, cynosura, sidus cœleste.

Λάμπουρος, lucentem caudam habens, cuius cauda fulget: nomen canis: apud Theocr. idyll. 8.

Λαμπουρίς, vulpes. Hesych. Item lampyris, noctiluca, cicindela: insecti genus, pro quo dicitur & λαμπυρίς.

Λαμπυρίζω, cicindelæ instar luceo. Diosc. l. 5. c. 99.

Λόφουρα, animalia quæ habent setas in ceruice erectas in modum cristæ, & caudam: seu quæ cristas habent & caudas. Aristot. in physiogn. & Theophr. de caus. pl. l. 3.

Μείουρος, siue μύουρος, cui cauda diminuta est & truncata: seu cuius extremitas in acutum desinit. Apsyrt. in hippiatr. Μείουρα dicuntur etiam quorum extrema sunt mutilata: vt μείουροι στίχοι, apud Athen. l. 14. versus in fine claudicantes. Sic σφυγμὸς μείουρος siue μύουρος, pulsus decurtatus aut mutilus decrescens, de quo Gal.

Μειουρία, ας, ἡ, caudæ breuitas, vel quũ extremitas est breuior.

Μειουρίζω, siue μυουρίζω, (tanquam à μῦς) sum cauda breuiori, cauda mihi decurtata est: vel in acutum desino, item minoribus terminis finior.

Μελάνουρος, nigram caudam habens. Plut. de liber. educ. μὴ γεύεσθαι τῶν μελανούρων. ¶ Item melanurus, piscis in cauda nigras maculas habens. Aristot.

Μελανουρίδες, pisces qui & μελάνουροι. Epigr.

Μόλουρις, Hesychio est cuspis mutilata, & αἰδοῖον, pudendum. Vide & composita ex Οὖρον, vrina. (Ther.

Μολουρίδες, animalia sunt locustæ similia, apud Schol. Nic. in

Μόλουροι genus serpentis apud eundem.

Μύζουρις, caudam, i. penem sugens, fellatrix. Eust.

Ἀπομύζουρις, [Decomp.] idem apud eundem.

Νώθουρος, ignauam caudam habens: vocabulum a comicis fictum, vt docet Eust.

Σαίνουρος, blandam caudam mouens, qui cauda mota adblanditur. Et σαινουρίς, quæ caudæ motu adblanditur. Apud Hes. pro σαίνουρος, scribitur etiam σείουρος.

Σεισοῦρα, caudam mouens: nomen auiculæ, quæ & motacilla.

Σίλουρος, ου, ὁ, piscis, qui sic dictus putatur, quia σείει τὴν οὐράν, abiecto ε. vide Athen. & Aelian.

Σκίουρος, cauda sibi vmbram faciens, vmbra caudæ se protegens. Nomen est animalis, apud Aelian. & Oppian. inde appellati, quod cauda sit ei loco vmbræ sub dio.

Σκορπίουρος, scorpionis caudam habens, cuius cauda scorpionis caudæ est similis. Σκορπίουρον, τὸ, herbæ nomen, cuius semen caudæ scorpionis simile est. de qua Diosc. l. 4. c vlt.

Κολλύριον quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΟΥΡΑΝΟ΄Σ, (& Doricè ὠρανός) ὁ, cœlum. Odyss. ι. Αὐτὰρ ὁ χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα. Il. τ. Εὔξατο δ' ἄρα εἶπεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν. Sic apud Plut. in Fab. εἰς τὸν οὐρανὸν αἴρειν, ab Hippocrate more vulgi dicitur aër qui supra nos est vsque ad nubium regionem. Et à Plat. in Tim. vsurpatur pro κόσμος. ¶ Οὐρανοὶ à Persis dicebantur regia tabernacula à rotunditate. Hesy. ¶ Item οὐρανὸς, palatum. Aristot. de part. an. l. 2. c. 17. *Ab ὅρος derivat. Aristot. de mundo: quum inquit, οὐρανὸν ἐτύμως καλοῦμεν ἀπὸ τοῦ ὅρον εἶναι τῶν ἄνω. Alij ab ὁράω deducunt, quod sit visui peruium.

Οὐράνιος, α, ὁ, καὶ ἡ, cœlestis. Theophr. Plut. de orac. Pyth. Οἱ οὐράνιοι, absolut. dij sicut Lat. cœlestes. ¶ Οὐράνια, τὰ, dicuntur imbres pro οὐράνια ὕδατα. ¶ Οὐρανία, ας, ἡ, subst. Vrania, vna ex nouem Musis. Plat. in Cratyl. ¶ Item ludi genus, quo pila in altum iactabatur, & priusquam in terram deferretur, ab exilientium manibus excipiebatur. Hes. & Eust.

Οὐρανιάζω ludo ludum qui οὐρανία dicitur. Hes.

Οὐρανίδης, ου, ὁ, cœlestis: peculiariter de deo aliquo seu cœlicola. Hesiod. in Theog. & Apoll. Arg. 2. Item cui cœlestis est origo, cœlesti semine natus. Hes.

Οὐρανίων, ωνος, ὁ, idem Il. α. θεοὶ οὐρανίωνες. Od. ν. Accipitur & pro deorum filiis. Il. ε.

Οὐρανίσκος, ου, ὁ, tentorium orbiculari rotunditate, vt cœlum. Plut. in Alex. Accipitur etiam pro lacunari augustalis: apud Athen. lib. 5. ¶ Item palatum. Damasc. 46. ¶ Est & nomen cœlestis sideris, apud Procl. quod corona australis & rota Ixionis vocatur. Schol. Arat.

Οὐρανόεις, εσσα, εν, ὁ, cœlestis: vnde apud Nic. in Alexiph. οὐρανόεσσα ὑπήνη, expon. capilli qui sunt in suprema labiorum parte, item palatum.

Οὐρανόθεν, cœlitus è cœlo. Iliad. α. Hesiod. in Theog.

Οὐρανόθι πρό ante cœlum, in aëre. Il. γ. Οὐρανόθι, in cœlo.

Οὐρανόσε, in cœlum.

Οὐρανίζομαι, cœlum peto. Hes.

Composita.

Ἀκρουρανία, summitas cœli, vertex cœli. Luc. in Lexiph.

Ἐνουράνιος, qui in cœlo est, cœlestis. in Anthol. Epigr.

Ἐπουράνιος, idem. Od. ρ. item qui supra cœlos est, vt apud Plat. in Apol. Socr. ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆς καὶ τὰ ἐπουράνια.

Μεσουράνιος, qui in medio seu vmbilico cœli est. Et τὸ μεσουράνιον, vmbilicus cœli.

Μεσουρανέω, in medio cœli sum. Aristot. meteor. l. 3. ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἄστρα μείζω φαίνεται ἀνίσχοντα καὶ δυόμενα ἢ μεσουρανοῦντα.

Μεσουράνημα, τὸ, & μεσουράνησις, εως, ἡ, quum sidus aliquod medium cœli tenet. Basil. in hexaëm.

Ἀντιμεσουρανέω, (Decomp.) in opposito cœli vmbilico sum. Plut. in probl. Rom.

Ὑπερουράνιος, qui supra cœlos est. item cœlestis. Grego.

Ὑπουράνιος, qui sub cœlo est. Od. ι.

ΟΥ͂ΡΟΝ, ου, τὸ, vrina. Arist. l. 1. de gen. an. διὰ τὸ οὔρον συντήκονται, tabescunt per vrinæ profluuium. In Geopon. οὔρῳ βοὸς θεραπεύειν κλύζειν.

κλύζειν. ¶ Item terminus *pro* οὖρος *siue* ὅρος, vt Il. θ. Ὅσσον τ' ἐν νειοῖ οὖρον πέλει ἡμιόνοιιν, Τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἵκεθ', &c. Quo in loco exponitur etiam ὁρμημα, vt sit ab ὁρμῶ vel ὁρμῶ.

Οὐρηρός, ὁ, ὁ, vrinarius: vt οὐρηρὸν ἀγγεῖον, vas vrinarium ad excipiendam vrinam, apud Schol. Aristoph.

Οὐρέω, f. ήσω, vrinam reddo, meio. Hesiod. in Erg. Μήτ' ἐν ὁδῷ μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς. Interdum cum accusat. vt apud Hippocr.

Οὐρέομαι, cum vrina excernor, mingor. Athen. l. 1. ὁ μὲν οὖν αὐτηρὸς ἰυσμὸς ἐστὶ καὶ τρόφιμος καὶ μᾶλλον οὐρεῖται.

Οὔρημα, τὸ, id quod meijtur, vrina: Hippocr. de nat homin.

Οὔρησις, εως, ἡ, i. le mingendi actus, Diosc. l. 1. Item pro vrina, Hippocr. in aphor.

Οὐρητικός, ὁ, ἡ, vrinam ciens, seu ciendi facultatem habens. Diosc. lib 2. c. 167. Athen. l. 2. & 9. ¶ Οὐρητικὸς πόρος, meatus vrinarius. Et οὐρητικὸς λίαν, qui suprà modũ meijt, Aristot.

Οὐρητήρ ῆρος ὁ, meat⁹ vrinari⁹. Apsyrt. in hippiatr. & Cels. l. 4.

Οὐρητρὶς ἰδος, matula, vas vrinarium. Schol. Aristoph.

Οὐρήθρα, ας, ἡ meatus vrinarius quo à vesica per caulem vrina defertur, vel foramen quà semen & vrina exeunt. Aristot.

Οὐρητιάω ῶ micturio meiere cupio. Aristoph. in Vesp. Ἀμὶς μὲν ἣν οὐρητιάσῃς, αὐτηὶ παρὰ σοὶ κρεμήσετ' ἐγγὺς ἐπὶ τοῦ παττάλου.

Οὐρητήρ, ῆρος, ὁ meatus vrinarius per quem è renibus in vesicam vrina defertur. Poll. lib. 2. Ponitur & prò vase vrinario: apud Athen. l. 1. ex Æschil & Soph.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀπουρέω, ῶ, in vri a deiicio, cum vrina excerno.

Ἀπουρέομαι οῦμαι, in vrina eiicior. Alex. Aphr. l. 1 probl. 101.

Διουρέω, permingo.

Διουρητικὸς ὁ ὁ, vrinam ciendi vim habẽs: vt διουρητικὰ φάρμακα, apud Aristot. & διουρητικαὶ δυνάμεις apud Diosc. l. 3. c. 76.

Ἐνουρέω, mingo in immingo, vrinam non contineo Diosc. l. 3. c. 52.

Ἐνουρήθρα, ας, ἡ, id cui immingitur, vas vrinarium, Poll. li. 10. cap. 9. ex Soph.

Ἔνουρος ὄχλος molestia in vrina. Hippocr. de corde.

Ἐξουρέω, cum vrina eiicio, in vrina excerno. Aristot.

Ἐξουρέομαι, excernor in vrina. Diosc. lib. 2. cap. 58 τούτου ἡ κοιλία κατ' ὀλίγον ποτιζομένη λίθους ἐξουρεῖσθαι ποιεῖν ἱστορεῖται.

Συνεξουρέω, (*decomp.*) simul mingo. Hippocr aphor. l. 4.

Ἐπουρέω, mingo super, vel simpl. mingo, vrinam reddo.

Κατουρέω, meio contra, permingo. Aristoph.

Composita sine præpositione.

Δυσουρία, ας, ἡ, vrinæ difficilis excretio. Item vrinæ suppressio. Hippoc. & Gal.

Δυσουρικός, vrinæ difficultati obnoxius. Τὰ δυσουρικὰ, sub. πάθη, pro δυσουρίαι Cic Ep. fam l. 7

Δυσουριάω, vrinæ difficultate laboro, ægrè lotium reddo. Diosc. lib. 1. c. 39. Δυσουρέω, idem Diosc. l. 5. c. 67.

Ἐμπροσθουρητικὰ ζῶα, animalia ex anteriori parte vrinam emittentia, vt homo & mascula quadrupeda.

Ἰσχουρία, obstructio vesicæ, integra vrinæ in vesica suppressio, Galen. in defin.

Λυγκούριον, lyncurium, electrum, lyncis vrina quæ simul ac excernitur, in lapidem concrescit. Diosc. l. 2. c. 100. & Theophr. in lib de gemmis.

Μολουρίς, ne vchio est μόλις οὐρῶν, ægrè reddens vrinam. vide & comp. ex Οὐρά, cauda.

Ὀπισθουρητικός, qui in auersum mingit, qui retrorsum vrinam emittit. Aristot. de hist. anim.

Παλίνουρος, qui iterum meijt.

Στραγγουρία, vrinæ stillicidium. Gal. comment. in aphor. Hipp. 7. sect. 48.

Στραγγουριάω vrinæ stillicidio laboro. Schol. Aristoph. συμβαίνει τοῖς ἐπιγενομένοις τὰ οὖρα στραγγουριᾶν.

ΟΥ῏ΡΟΣ ὁ, ὁ ventus secundus: παρὰ τὸ ὀρνύειν, ὅ ἐστι παρορμᾶν καὶ προτρέπειν, vnde & ἴκμενος οὖρος: vel quia δι' αὐτοῦ ὀρνύει (i. ὁρμᾷ) ἡ ναῦς, teste Eustat Od. γ. Ὦρτο δ' ἐπὶ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείουσιν ὄπισθεν. Od. ο Ἡ δὲ Φερὰς ἐπέβαλλεν ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ. Ibidem Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη. Sic & alibi sæpe apud Hom. Synes. ep 148 εἵλκετο ναῦς καὶ ἀνήγετο πρὸς οὖρον αὐτὴν καὶ πᾶσαις ἐκείνη, prouehebatur in altum ad ventum secundum. ¶ Item metaph. prospera fortuna, vt apud Suid. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ῥείτω κατ' οὖρον. ¶ Item custos, inspector. In qua signif scribit Eust. deriuatum esse vel ab ὁρᾶν videre: quia προορῶνται τὰ ἐπιόντα οἱ φύλακες vel παρὰ τὸ ὄρον τὸν ἐν τοῖς γηδίοις: quòd nimirum ὅρος ἦν καὶ φύλαξ τίθενται τὰ φυλασσόμενα καὶ ἀποδιϊστᾶν τῶν ἐπιόντων βλαβερῶν. Il. θ. Νέστορ δ' οἶος ἔμιμνε Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν. Sic & Il. λ. & Od. ο. ¶ Ponitur οὖρος, & pro ὅρος & pro ὄρος, quæ vide suis locis.

Οὐρός, autem oxyt. alueus, seu fossa per quam deducitur nauis in mare. Eustath. exp. ὁ τόπος ὅθεν ἡ ναῦς ὀρνύει, (i. ὁρμᾷ) καθελκομένη εἰς θάλασσαν. Il. α. Οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον, &c. Item ὀρὸς serum lactis: vide ὀρρὸς in C[illegible].

¶ Deriuata ab οὖρος i. Ventus secundus.

Οὔριος, ὁ, ὁ, qui à vento secundo proficiscitus, vel qui vento secundo fit: vt Πλοῦς οὔριος. Luc. & οὐρία πνοῆς, apud Theoph. de caus. pl. l. 2. c. 12. Sæpius οὐρία absolutè dicitur pro οὐρία πνοή, vt apud Plat. in Protag. Vnde & ἐξ οὐρίας pro ἐξ οὐρίας πνοῆς, apud Aristot. Greg. Syn. & ἐξ οὐρίων pro ἐξ οὐρίων πνοῶν apud Soph. in Aiace, & Chrysostom. ¶ Est & οὐρία auis nomen: de qua Athen. l. 9. ¶ Dicitur & οὔριος ἄνεμος pro οὖρος apud Thu. Pro quo & absolutè ponitur οὔριος, subaud. ἄνεμος, apud Luc. in Lexiph.

Οὔριον seu οὔριον ᾠὸν, ouum vrinum, i. irritum, ex quo nihil gignitur: quod & ὑπηνέμιον & ζεφύριον vocatur: de quod vide Aristot. de gener. anim. l. 3. & Plin. l. 10. c 58.

Οὐριάζω, vento secundo prouecho, secundo. Soph. in Oedip. tyran. ὃς γ' ἐμὰν γᾶν φίλαν ἐν πόνοις ἀλύουσαν κατ' ὀρθὸν οὔρισας. Aeschyl. Τὸν αὐτὸν ἀεὶ δαίμον' οὐριεῖν τύχης.

Composita.

Ἀπουρόω. ῶ. destituor vento secundo. Polyb. Ὅτε δὴ τὴν Μυωνδίαν ἀπουρώσαντες καθορμισθῶμεν.

Ἀπουροειδῆ, de ouis vrinis dicitur: Aristot. de gen. an. l 3.

Δυσούριστος, infelix, qui secundo vento non prouehitur.

Ἐξουρίαι τὰ ᾠά, dicuntur eadem, quæ & οὔρια & οὔρινα, Alex. Aphr. probl. l. 2.

Ἔπουρος, vento secundo impellens Soph in Trachin.

Ἐπουρίζω, vento secundo impello. Et metaph. secũdo & perficio veluti prospera aura promouens. Eurip. in Androm. Ἀλλ' οὔτε ταύτῃ σὸν φρόνημ' ἐπούρισας.

Ἐπουριάζω id. m. Luc. ἐπουριάζων τὴν ὀθόνην. Metaphoricè apud eundem de hist. scrib. δόξειε γάρ ποτε ποιητικοῦ τινος ἀνέμου ἐπουριάσαντος τὰ ἀκάτια. &c.

Συνεπουρίζω, (*Decomp.*) vna impello ventum secundum immittens. Aristot. de cœlo l 3 καὶ τὴν κατὰ φύσιν ἑκάστου κίνησιν συνεπουρίζει τὸν αὐτὸν τρόπον, motus ipse violentus motũ naturalẽ impulsu suo adurget, quasi ventus secundus & porrò impellens. Dicitur & ipse ventus συνεπουρίζειν, quum comitatur euntes & spirat secundus. Aristot hist. an. l 8.

Κατουρέω vento secundo expando; explico vt ventus secundus inspiret. Polyb l. 1. Κατουρίζω, idem. Eust.

Κυνόσουρα ᾠά, oua vrina, irrita. Aristot. hist an. l. 6. c. 2.

Νουρεῖν, quidam interp. secundo vento vti: apud Laert. in vitâ Diog.

Πανούριος omnino secundus. πάνυ τὰ οὔριος. Hesych.

Πρόσουρος, idem cum οὔριος. Suid.

Προσουρέω, secundo vento vtor, feliciter ago. schol. Aristoph.

Deriuata ab Οὖρος custos, inspector.

Οὔριον, τὸ, custodia. Hesych.

Οὐρεύς, εως, ὁ, idem quod οὖρος apud eundem.

Οὐρέω, custodio: ibidem. Ὠρέω pro eodem vide in Ὡρα.

Composita: ac primùm retinentia Οὖρος.

Δύσουρος, custoditu difficilis. Hesych.

Ἐπίουρος, inspector, custos. Od ο. Exponitur &, βασιλεύς, Il. ι. Scribitur & ἐπίουρος, vt annotat Hesych.

Κηπουρός, hortorum custos, hortulanus. Plato in Minoe.

Κηπουρικός ad hortulanum pertinens.

Κηπουρέω, ῶ, hortum colo.

Ὁδουρός, siue ὁδουρός, ὁ, ὁ, qui vias custodit: plerunque in malam partem: de latrone & obsessore viarum. Eustath. Scribitur & ὁδοῦρος. Hesyc.

Οἰκουρός, ὁ, ὁ, domus custos. Athen. l. 13. Quum de homine dicitur, significat eum qui domi manet & res domesticas curat: vt in epist. ad Tit c. 2. Aliquando in malam partem accipitur pro eo quod domi semper desidet, nec ciuilia aut bellica negotia capessit: vt apud Plut. in Pericle. Item οἰκουρὸς κύων dicitur canis qui domi ignauè latitat nec venatum exit. Aristophan. in Vesp. Scribitur & οἰκοῦρος, vt annotat. Eust.

Οἰκουρία, ἡ, domus custodia. Plat. in problem. Rom. & in præcept. connub. Sumitur & in malam partem pro desidia quâ quis domi manet, nec ciuilia aut bellica negotia suscipit.

Οἰκουρικός, domi manere solitus: vel qualis est eorum qui domi manent. Luc.

Οἰκουρέω, domum custodio, domi me contineo. Athen. lib. 5. ἐκέλευσε πάντα δυνάμενος ἠλίθιος οἰκουρεῖν. Item in malam partẽ, domi desideo, domi latito. Luc. in Nigrin. τὸ λοιπὸν οἰκουρεῖν ἐλόμην. Plut. in Cam. ἴσον γὰρ ἐκεῖνοι οἰκουροῦσι μᾶλλον πολιορκοῦντες.

Οἰκούρημα, τὸ, quod domum custodit seu domi manet. Pro muliere domus custode vsurpatur ab Euripide in Oreste. Accipitur etiam pro domus custodia: apud Soph. in Philoct.

Οἰκούριον, τὸ, præmium quo afficitur is qui domum custodijt & item familiarem alio absente administrauit. Sophocl. in Trachin.

Οἰκούρια, dicuntur etiam crepundia & ludicra quæ matres infantibus domi manentibus relinquunt. Eust

Decomp. Ἐνοικουρέω domum custodio, domi maneo.

Ἐποικουρέω exp. inhabito.

Συνοικουρός, socius in custodienda domo, Apud Eurip. συνοικουρὸς κακῶν, exp. consors malorum.

Ὑποικουρέω, domi latito, & veluti imos ædium recessus custodio. Hesych. Exponitur etiam, subeo, clanculum irrepo, penitus insideo. Basil. ἁμαρτία εἰς βάθος ὑποικουροῦσα. Plut. in Camillo, καὶ νόσος ὑπεικούρησεν αὐτοὺς, ἐν νεκρῶν πλήθει καὶ χύδην καταβεβλημένων σκηνοῦντας ἐν ἐρειπίοις. Idem in Luc. ὑποικουρεῖν τὴν Φιμβριανὴν στρατιάν. Exponitur &, clandestina consilia misceo apud eundem in Othone. ἄλλους δὲ τινας ὡς ἐπ' ἀδείας φιλίας ὑποικουρεῖν, διαβάλλοντας αὐτῷ τὴν μετριότητα. Item latito sub: vt apud Suid. λεληθός τι μῖσος ὑποικουροῦν.

Πάγουρος, canceri quoddam genus, παρὰ τὸ οὐρεῖν καὶ φυλάττεσθαι ἐν πάγοις, i. κρημνώδεσι τόποις, inquit Etym. vide Aristotel. & Ælian. ¶ Apud Eust. Phœnix etiam πάγουρος vocatur quòd in aspera cute custodiatur, seu asperam cutem habeat.

Πυλωρὸς ὁ ὁ, portæ custos, ianitor: propriè vrbis portarum custodiæ præfectus Herodot. Pro eodem dicitur & πυλαωρὸς, quod (vide in suo.

Συκωρὸς, ficuum custos.

Φρουρὸς, ου ὁ, custos, Thuc. lib. 3. ἔπειτα καὶ φρουροὺς ἐγκατέλιπον. Xen Pæd. 8. οἱ φρουροὺς μισθοφόρους ἐπιστησάμενοι. Herodian. li. 4. φρουροὶ τοῦ σώματος. lib. 1. φρουροὶ βασιλέως. Peculiariter autem φρουροὶ vocantur præsidiarij milites: vt apud Xen. Pæd. 8. εἰσὶν ἡμῖν ἐν ταῖς κατεστραμμέναις πόλεσι φρουροὶ καὶ φρούραρχοι. *Composita est dictio ex πρὸ & οὖρος, facta crasi & π mutato in φ, vt in φροῦδος, pro πρόοδος.*

Φρουρὶς, ίδος, ἡ, idem cum φρουρὸς in fœm. gen. vt φρουρίδες νῆες, apud Thuc. l. 4. & Xen. Hell. 1.

Φρουρὰ ἡ, præsidium. custodia. Interdum pro ipsis militibus præsidiariis & custodibus: vt apud Thuc. lib. 1. φρουρὰν ἐγκαταλιπόντες ἀνεχώρησαν. Sic & apud Plut. in Alcib. Herodian. lib. 3. Dem pro co: &c. Et pro corporis custodibus, vt stipatoribus, satellitibus: Herodian. l. 3. Appian. de bello ciu. l. 3. Item pro ipso loco aut statione custodiæ & præsidij. Plut. de fort. Rom. Philostr. ep. 60. Item custodia, i. carcer. Herodian. lib. 3. Metaphoricè apud Plat. ὡς ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμὲν οἱ ἄνθρωποι.

Φρούριον, τὸ, idem cum φρουρὰ, præsidium, i. locus aut munitio cui præsidia imponuntur. Thuc l. 3. & 7. Plut. in Alex. Metaphoricè Epigr. l. 2. ψυχῆς φρούριον ἀκρότατον.

Φρουρέω, ῶ, in præsidio sum, vel præsidio meo tutor, custodio. Thuc. lib. 2. αἳ ἐφρούρουν ἐν Ναυπάκτῳ. Herodian. l. 3. φρουρήσοντας τῆς Ἰταλίας τὰς εἰσβολάς. Et lib. 7. ἐφρούρουν τὸ τεῖχος τοῦ στρατοπέδου.

Φρουρεῖσθαι præsidiis muniri. Thuc. l. 1. Herodian. l. 8.

Φρούρημα, τὸ, præsidium, custodia: vel id quod custoditur. Sophocl. in Aiace.

Φρούρησις, εως, ἡ, custodia, excubiæ.

Decomp. Ἀειφρουρος & ἀειφρούρητος, semper præsidiis & custodiis instructus, semper custoditus. Soph. in Antig. & apud Nonn. (habens.

Ἀντίφρουρος, qui est loco custodis: vel contrariam custodiam

Ἄφρουρος. cui præsidia imposita non sunt, nullis præsidiis munitus. Item qui immunis est ab excubiis. Aristot. polit. 2.

Ἀφρούρητος, idem quod ἄφρουρος, in prima signif. Plut. de fort. Alex. l. 2. Philo de vita M. l. 1.

Ἔμφρουρος, cui præsidia imposita sunt, præsidiis munitus. Demosth. pro cor. Xen. Hellen. 1. Et qui in præsidio est, qui custodit. Xen. in Laced. polit. Item in custodiam conditus seu inclusus Phalar. Ἐμφρουρέω, inter custodias ago.

Περιφρουρέω, ῶ, custodia cingo. Item simpl. cingo, *tanquam custodia aut præsidio.* Thuc. lib. 3. τὸ τεῖχος ὃ περιεφρουροῦντο οἱ Πλαταιεῖς.

Composita mutantia ου in ω per Ἔκτασιν: quorum nonnulla pertinent etiam ad composita ex Ὥρα, cura, vt illic videbis.

Ἀκταίωρος, ου, ὁ, littorum custos. Scribitur & ἀκτωρὸς. Hesych.

Ἀκταιωρέω, vel ἀκτωρέω, ῶ, littora custodio, sum custos littorũ.

Ἀλωρῖται, arearum custodes. Suid. (Hesych.

Ἄωρος. qui difficulter custodiri potest. Ody. μ.

Ἀωρῶ, non custodio, negligo Hesych.

Παναωρος, (*decomp.*) prorsus neglectus & incustoditus. Aescyl. in Prometh.

Ἀρκυωρὸς, retiarius custos, qui stat ad retia ad indaginem. Xen. in Cyneg. (Eupolide.

Ἀρκυωρέω, retia custodio, sto ad retia ad indaginem. Eust. ex

Γεωροί, οἱ terræ seu agrorum custodes. Hesy.

Γεωῦροι οἱ, qui terram custodiunt. Suid.

Δυσωρέω difficulter custodio. Il. κ. Ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσωνται ἐν αὐλῇ, &c.

Εὔωρος, non custoditus. malè custoditus *per antiphrasin.* Suid.

Ἡμερωρεῖν interdiu custodire, Suid. & Hesych.

Θυρωρὸς, ianuæ custos, ianitor, ostiarius. Luc. de cal. Et ἡ θυρωρὸς, ostiaria, apud Ioan. c. 18. Item peculiariter, nuptialis, apud Poll. & Hesych.

Θυρωρεῖον, τὸ, locus in quo ianitor commoratur.

Θυρωρέω, ianuam custodio, ianitor sum. Luc. in vita auct.

Θυωρὸς, ὁ, ἡ, καὶ ἡ, vt θυωρὸς τράπεζα. mensa quæ sacris vsibus dicatur, i. in qua reponebantur ea quæ diis offerebantur. Diog. Laert. in Pherec. & Callim. hymn. in Dian.

Θυωρὶς, ίδος, ἡ, idem. Poll. lib. 4. de part. theat.

Θυωρίτης, ου, ὁ, qui sacræ mensæ ministrat mensarius. Hes.

Θυωρεῖσθαι, in sacra mensa epulari. Idem.

Κηπωρὸς, hortulanus, olitor.

Οὐδενόσωρος, nulla custodia dignus. Il. θ.

Πυλωρὸς, idem quod πυλουρός. Eurip. Sic etiam dicitur meatus ventriculi inferior, per quem excrementa ventriculi in intestinum emittuntur. Gal.

Πυλωρεῖον, domicilium seu cella ostiarij.

Πυλωρέω, portæ custodiæ præsum. Ptol. l. 1.

Πυλαωρὸς, poet. pro πυλωρός. Il. ω. λαθὼν φύλακας πυλαωρούς. Dicitur & πυλαουρὸς, & πυλουρὸς pro eodem, apud Hesy.

Σκευωρὸς, vasorum vtensiliumque custos. Poll. l. 10. c. 1.

Σκευωρία, ας, ἡ, vasorum vtẽsiliumque custoditio. Metaphoricè accipitur pro curiosa obseruatione & custodia, apud Aristot. de hist. an. lib. 9. Et pro solerti diligentique ac vehementi occupatione seu captatione & affectatione, apud eundem l. 2. de gener. an. ¶ Exponitur &, delatoria insidiosaque obseruatio ac custodia, apud Dem & Plut. in Dion.

Σκευωρέω, ῶ siue σκευωρέομαι, οῦμαι, vasa & vtẽsilia custodio. Item metaph. struo, molior, capto, insidior. Demosth. in Synothem. τοιαῦτά γε ἐσκευωρημένον καὶ συμπεπλεκότα τοῦτον. qui talia contechnatus esset. Item passiuè apud eundem, ἐκ τῆς μαρτυρίας, καίπερ ἐσκευωρημένης ὀφθῆναι τὸ πρᾶγμα ὅλον δεῖν. quanquam ficta & imposturæ plena. item satago, perscrutor & excutio omnia curiosè Plut. in Camil. σκευωρούμενοι καὶ καθαίροντες τὸ χωρίον, perscrutantes, excutientes omnia, & locum conuertentes. Sic apud eundem in symp. sept. sap. de tragœd. σκευωρουμένην πραγμάτων ὑποκειμένοις πάθος ἐχόντων, tractantem, satagentem circa ea.

Σκευωρούμενος, captator, qui imminet prædæ alicui instans custodum negligentiæ. Aristot. τύπτουσι ταῖς πτέρυξι καὶ τοῖς ὄνυξιν ἐάν τινα λάβωσι σκευωρούμενον περὶ τὰς νεοττιάς.

Σκευώρημα, τὸ, insidiosum inceptum, machinamentum τοῦ σκευωρουμένου. Dem.

Decomp. Ἀσκευώρητος, ου, ὁ, καὶ ἡ, sagaci curiosaque perscrutatione non excussus. Strab. οὐδ' ἵνα τοῦτον ἀσκευώρητον εἴασαν.

Διασκευωρέω, ῶ, captiosè machinor, insidiosè fabrico & architector. Plat. in epist. ἀκούω γὰρ ὕστερον ὑμῶν τινας αὐτὰ διασκευωρεῖν, dolosè tractare. διασκευωρεῖσθαι, apud eundem in 7. de rep. exp. conseruare & tueri.

Συσκευωρέω. seu συσκευωρέομαι, vnà dolosè machinor, insidiosas technas fabricantem dolosè iuuo. Dem. καὶ τὰ ἄλλα συνεσκευωρεῖτο. (plorat.

Σκοπιωρὸς, custos speculæ, seu qui è specula contẽplatur, aut ex-

Σκοπιωρέομαι, οῦμαι speculor, seu velut ab alta specula prospiciens obseruo. Item in insidiis collocatus speculor & obseruo. Xen. in Cyn. & Aristoph. in Vesp.

Συκωρὸς. ficuum custos, ficuum inspector. Item sycophanta schol. Aristoph. (pat. Poll. l. 7.

Συκωρέω, ficus custodio, speculor ne quis ficus furtim car-

Τεμενωρὸς. sacri agri custos: vel fani & delubri custos, æditũus. Hesych.

Ὑλωρὸς, syluæ custos, cui syluarum custodia demandata est. Aristot. polit. 6. cap. 8. Dicitur & ὑληωρὸς, apud poetas & ὑλουρός, item ὑληουρὸς apud Nic. in Ther.

Φρυκτωρὸς, q. d. obseruator ignium prænuntiorum, custos in speculis oræ, excubitor specularius. Thuc. l. 8.

Φρυκτωρία, illa ignium obseruatio, excubiæ ad signum dandum per faces è specula, aut alio loco edito. Aristoph. in Auibus. Thuc. l. 3.

Φρυκτωρεῖον, specula τῶν φρυκτωρῶν, specula vnde ignis sublatus hostium aduentum & prædonum, aut aliquid aliud significat. Herodian. l. 4.

Φρυκτωρέω, excubias ago è specula ignem sublatũ obseruando, igni sublato hostium aduentum aut aliquid aliud denuncio. Item metaph. illumino, præiucco, apud Greg. ἥλιος φρυκτωρεῖ πάσῃ οἰκουμένῃ. & apud Athen. ὅτις φρυκτωρεῖ ὡς πελάζοντας. Φρυκτωρεῖσθαι dicitur quod igne sublato significatur. Thuc. l. 3.

Παραφρυκτωρῶ siue παραφρυκτωρεύομαι, (*Decomp.*) ignem è specula attollo præter ius & æquum, vel contra quàm promisi. Suid.

Θύραξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Οὖς, vide in Οὖας. Οὐσία &c. vide in Εἰμὶ sum.

ΟΥΤΑ'Ω, ῶ, F. ήσω. vulnero, vulnus inflicto, ictũ manu infero. Il. o. αὐτοσχεδὸν οὔτα. Il. ρ. Ὣς εἰπὼν οὔτησε κατ' ἀσπίδα. Od. τ. οὔτησε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον. Ibidẽ, Οὐτάμεναι μεμαώς, *infinit. Ionicus pro οὐτᾶν seu οὐτᾷν. quamuis Etym. fieri dicat ab οὐτάναι, tanquam ab οὔτημι.* Il. o. Τὸν δ' Αἴας οὔτασε διεγχέος ὀξέϊ χαλκῷ, Ionicè pro οὔτα.

Οὐτάομαι, vulneror: vnde particip. οὐτηθεὶς, vulneratus, ictus. Il. θ. Κεῖσεται οὐτηθείς.

Οὔτησις, εως, ἡ, vulneratio, ictus.

Οὐτήτει-

Οὐτήτειρα, ἡ, vulneratrix, quæ vulnera & ictus infert in Epigr. οὐτήτειρα δι᾽ ἧς ἰσχύς τε.

Οὐτάζω, f. άσω, idem cum οὐτάω. Il. υ. Τρῶας δ᾽ ἐβεβαρισαν ἄλλοθεν ἄλλον οὐτάζων χαλκῷ. Ibidem, μάλα οὔτασε δουρί. Pro ὤτασε per apocopen dici οὖτα tradit Eust. Il. ζ. Οὖτα κατὰ λαπάρην. Sic & Il. ε. Οὖτά με Τυδέος υἱὸς ὑπέρθυμος Διομήδης.

Οὐτάζομαι, vulneror. Il. π. Οὐτάσαι Ὀδυσσεύς. Part. οὐτασμένος, idem quod ὑτηθείς. Et οὐτάμενος pro eodem exemplo, & translato accentu. Iliad. ν. & ξ & Od. λ.

Ὠτειλή, ῆς, ἡ, vulnus quod οὐτάσας aliquis inflixit: Il. ρ. ἔρρει δ᾽ αἷμα κατ᾽ οὐταμένην ὠτειλήν. Sic & Il. σ, τ & alibi apud Hom.

Composita.

Ἀνούτατος, qui ictus seu vulneratus non est. Il. δ.

Ἀνουτατὶ sine vulnere aut ictu, Il. χ.

Ἄουτος, idem quod ἀνούτατος. Il. σ.

Νεούτατος recens vulneratus seu ictus. Ibidem.

Οὔτι vide in Οὐ.

ΟΥ̓ΤΟΣ, ὁ, (pronomen demonstratiuum) hic. Genit. τούτου. Dat. τούτῳ. Accusat. τοῦτον, &c. Lucian. in somn. τῶν ἀρωτων ἕκαστος τὸ κάλλιστον κινῶν, δείξει σε τῷ δακτύλῳ, οὗτος ἐκεῖνος λέγων. Plato, οὗτος ἐστὶν ὁ σώφρων. Il. κ. Οὗτος δὴ Διομήδης αὐτός. Fœmin. αὕτη hæc. Xenoph. in Oecon. αὕτη πενία. Plato de leg. χρώμεθα τῷ τοῦ λόγου τάξει ταύτῃ. Neut. τοῦτο, hoc. Plato, τοῦτο αὐτὸ τὸ τοῦ Ὁμήρου. Od. ξ. Ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσα δὴ πάθες. ¶ Interdum οὗτος ille, vt apud Hesiod. in Erg. Οὗτος μὲν πανάριστος ὃς αὐτὸς πάντα νοήσῃ, &c. Xen. τούτων τῶν ἀνδρῶν, ἐφ᾽ οἷς, ex eorum numero hominum qui, &c. Demosth. ὥσπερ οὖν καὶ τὸ κράτιστον ἐγχώριον τοῦ ἀργυρίου τοῦτο μὲν διανείμασθαι καὶ χρῆσθαι ὅ τι ἂν δοκῇ τούτοις. ¶ Cum verbo primæ personæ nominatiuo more significat ἔγωγε, schol. Aristoph. Sic apud Luc. καὶ οὗτος ipse intelligo. Cum secundæ persona copulatum significat, tu. Soph. in Aiace, Ὠ οὗτος Αἶαν δεύτερόν σε προσκαλῶ. Ibidem. Οὗτος σὺ. Aristoph. in Nub. Οὗτος καθεύδεις; heus tu, dormis?

Ταύτῃ, absolutè & aduerbialiter exp. hac, ea, vel eatenus, ea ratione aut eo modo. Aristot. ἡ σφαῖρα ἡ ἰσχὺς ταύτῃ καὶ ἡ τῆς γονῆς γίνεται ἀπόκρισις. Plat. in Tim. ταύτῃ καὶ ταῦτα ἐλέγετο. ¶ Item ex ea parte. Idem, ταύτῃ ἔτι εἶχεν ἀνομοίως. ¶ Item ea de causa, ideo. Herodian. l. 3 ταύτῃ ὁ Ἀλβῖνος καὶ φρενῶν μείζονι ἐφρόντιζεν ἑαυτόν. ¶ Item hic, hoc loco, vel ibi, eo in loco. Plat. ep. 7. Thuc. lib. 2.

Τουτάκις, hic, vel ibi. Etym. ex Pind. Τουτάκι πιέζαμένας. Τουτάκις Hesych. exp. τοσαυτάκις, toties.

Οὕτως, vel οὕτω (sequente consonante) sic, ita, ad hunc modum. Od. θ. Οὕτως οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσι. Ibidem, ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω. Plat. νὺξ μὲν οὖν ἡμέρα τε γίνεται οὕτω. Interdum exp. ita demum, vt apud Thuc. l. 1. δεῖ μὴ ἀδικοῦντας πρῶτον καὶ ἡμᾶς πρὸς ἀμφοτέρους, οὕτω καὶ ὅτι τῶν ἄλλων ἰέναι. Sic & apud Xen. ¶ Interdum est iurantis & fidem facientis. Interdum optantis: vt apud Aristoph. in Nub. οὕτω νικήσαιμί γ᾽ ἐγὼ καὶ νομιζοίμην σοφός, &c. ὡς ὑμᾶς ἡγούμενος εἶναι θεατὰς δεξιούς, πρώτους ἠξίωσ᾽ ἀναγεῦσαι ὑμᾶς. Est & respondentis cum affirmatione: vt apud Xenoph. in Oecon. quærenti, σὺ ἄρα τὰ μὲν ὠφελοῦντα χρήματα ἡγῇ, τὰ δὲ βλάπτοντα, οὐ χρήματα: alter respondet, οὕτως, ita.

Οὑτοσὶ Attico προσχηματισμῷ dicitur pro οὗτος: vt apud Aristoph. in Ran. ὁ πανοῦργος οὑτοσί. Sic τουτουὶ pro τούτου, τουτῳὶ pro τούτῳ, apud eundem in Pluto. Et τουτονὶ pro τοῦτον. Item ταυτηὶ aduerbial. pro ταύτῃ apud eundem. Sic & dicitur οὑτωσὶ pro οὕτως, apud Plat. Demosth. Aristoph. Luc.

Τοιοῦτος, vide in Τοῖος. Τοσοῦτος in Τόσος.

Οὐχὶ vide in Οὐ.

ΟΦΕΙΛΩ, F. ήσω, (ab inusitat. ὀφειλέω) debeo. Plut. de non fœner. (de Persis) τὸ ψεύδεσθαι δεύτερον ἡγοῦνται τῶν ἁμαρτημάτων, πρῶτον δὲ τὸ ὀφείλειν. Xen. Pæd. 4. ἀμφότεροι ὑμῖν χάριν ὀφείλειν. Et cum accusat. tantum, subintellecto tamen dat. person. Aristoph. in Nub. Ἃ νῦν ὀφείλω διὰ σὲ λῦσαι τῶν χρεῶν. Plut. in Cam. τῶν ὀφειλόντων χρεῖα ære alieno obstrictorum. Sic cum dat. solo, apud Luc. ὀφείλειν μυρίοις. ¶ Interdum exp. mulctor mulcta mihi imponitur, persoluo. Isocr. ἐς καλλίας τὰς λεγομένας τινῶν ἀποφήνειν πεντακοσίας δραχμὰς ὀφείλειν, quingentis drachmis mulctari. Demosth. τὰ ἴσα ὀφείλει, æqua mulcta plectitur. Interdum, mulctandus venio, obnoxius sum, vt apud Eurip. ὀφείλω σοι βλάβην, sum tibi obnoxius iniuriæ. ¶ Cum infinitiuo significat, debeo, vel oportet me. Demosth. ὀφείλει δίκην δοῦναι. Plut. de Herodot. ἐγὼ δὲ λέγειν ὀφείλω. Herodot. ὀφείλει ἰδεῖν. Interdum ei in imperfecto ὤφειλον seu ὄφελον, & aorist. 2. ὤφελον, seu ὄφελον & Ionicè ὄφελλον præfigitur particula εἴθε, αἴθε, ὡς, vt Od. μ. Αἴθ᾽ ὄφελον μεῖναι παρὰ Φαιήκεσσι. Il. Γ. Ἤλυθες ἐκ πολέμου· ὡς ὤφελες αὐτόθ᾽ ὀλέσθαι. Il. ω. Ὅς μ᾽ ἄλλων Τρώων δὴ ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι. Sic Xen. Pæd. 4. ὡς μήποτ᾽ ὤφελεν, vtinam nunquam debuisset. Aliquando particulæ optandi omittuntur: vt Il. τ. Τὴν ὄφελ᾽ ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰοῖ. Et Eurip. μήποτ᾽ ὤφελε τὸν βουκόλον οἰκῆσαι, vtinam nunquam bubulcus habitasset. Sic & apud Demosth. pro cor.

¶ Ὄφελον cum optatiuo etiam significat vtinam *aduerbialiter & sine discrimine personæ*: vt ὄφελον καταλυθείησαν αἱ ἐδέσμαι. Cui additur & particula ὡς, apud Greg. στηλιτ. 1. in Iulian. ὡς ὄφελόν γε καὶ τὴν εἰς αὐτὸν φέροιεν.

Ὀφείλομαι, debeor, Thuc. l. 1. καὶ μοι εὐεργεσία ὀφείλεται. Menand. Βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται. Item deuinctus & obnoxius sum. Τὸ ὀφειλόμενον, quod debetur, quod cuique conuenit.

Ὀφείλημα, τὸ, debitum. Thuc. l. 5. (Plato polit. 1.

Ὀφειλή, ῆς, ἡ, idem Matth. 18. Rom. 13.

Ὀφειλέτης, ὁ, debitor. Soph. Matth. 18. Ὀφειλέτις, ιδος, ἡ, debitrix, item obnoxia, beneficio deuincta. Eurip. in Rheso.

Ὀφείλησις, ἡ, τὸ, debitum. Eust.

Ὀφειλόντως, ita vt fieri debet, vt decet. Hesych.

Ὀφλέω, f. ήσω (tanquam ab ὀφλέω) idem quod ὀφείλω, mulctor, damnor. Demosth. ὠφληκὼς τὴν δίκην δικαίως, meritò damnatus. Idem τοῦτο δ᾽ ἵνα ὀφλήκεινα. Plato in apol. ἐγὼ μὲν ἄπειμι ἀφ᾽ ὑμῶν θανάτου δίκην ὀφλών, à vobis capitis damnatus. Æschin. κλοπῆς ἕνεκα τὰς εὐθύνας ὀφληκώς, repetendarum damnatus. Interdum subaudiendus relinquitur accusat. δίκην, vel ζημίαν, vt apud Plat. de leg. l. 6. ἐὰν δὲ ὀφλίσκειν ὀφλῃ. & Plut. in Camill. ἀδίκως ἐπ᾽ αἰτίαις πονηραῖς ὀφλόντα, iniquè damnatum. Apud Demosth. in Mid. ὄφλειν δίκην, exp. etiam, qui est debitor ob rem iudicatam. Ὀφλὼν τῷ δημοσίῳ publicè mulctatus: apud eundem. ¶ Extra iudicium exp. etiam in crimen incurro, crimini obnoxius sum. Athen. de Marte, ὤφλεν αἰσχύνην καὶ ζημίαν, ἐκ δὲ ὡς ἑαυτοῦ ἔρωσιν ἀλεγίζεις, dedecore damnoque affectus est. Apud Dem. ὤφληκα δίκην, exp. debet me pudere. Apud Aristoph. in Nub. μὴ γέλωτ᾽ ὀφλήσεις, exp. ne te derisui dendum propines.

Ὄφλημα, τὸ, mulcta iudicata, seu iudicio imposita. Dem. Item debitum: Herodian. l. 5. Luc. in Hermot.

Ὄφλησις, εως, ἡ, debitio. Hesych. Item debitum. Suid.

Ὀφλισκάνω & ὀφλισκάνω, idem quod ὀφλέω. Eurip. ὀφλισκάνει τὴν ζημίαν. Chrysost. ἢ γέλωτα ὀφλισκάνουσι παρ᾽ ἡμῶν, risu à nobis digni existimantur. Ὀφλισκάνειν ἄνοιαν, in amentiæ crimen incurrere. Dem. Olynth. 1.

Ὀφλάνω, idem. Hesych.

Ὀφέλλω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀντοφείλω, vicissim debeo, debitor sum alicui ob acceptum aliquod beneficium. Thuc. lib. 2. ὁ δ᾽ ἀντοφείλων ἀμβλύτερος, εἰδὼς οὐκ ἐς χάριν, ἀλλ᾽ εἰς ὀφείλημα τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων, qui gratiam debet.

Ἐνοφείλομαι, debeor in, vnde ἐνοφειλόμενον ἀργύριον, apud Demosth. dicitur pecunia quæ alicui in oppignerationе facta in agro vel aliis bonis simul debetur: seu quam is qui contraxit pignus ab aliquo sibi obnoxiam habet.

Ἐποφείλω, insuper debeo, præterea debeo, vel simpl. debeo. Thuc. l. 8.

Καθοφείλειν, debere, Demosth.

Προοφείλω, prior debeo, antè debeo. item simpl. debeo. Aristoph. in Vesp. Κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προυφείλες μέγα, magnum aliquod malum debebas lateribus.

Προοφείλομαι, ante debeor. Demosth. in Mid.

Προσοφείλω, insuper debeo, præterea debeo. Xenoph. Pæd. 3. προσοφείλοντες τὰς ἄλλας χρείας. Item æs alienum contraho præter quæstus proprios. Xenoph. ἀλλὰ καὶ προσοφείλουσι. ¶ Item præterea mulctor; vt προσοφείλοντας τὰ ἐπιτίμια, Diog. Laërt. de Theophrasto.

Προσοφείλομαι, præterea debeor: vnde προσοφειλόμενα χρήματα. apud Polyb. l. 1.

Προσοφλέω, idem cum προσοφείλω. Aristot. Eth. 4. οὕτω γὰρ προσοφλήσει ὁ ὑπάρξας, sic enim qui beneficentia prouocauit, rependo beneficio debitor erit. ¶ Item insuper mulctor, vltrà mulctor. Demosth.

ΟΦΕ'ΛΛΩ, augeo, adaugeo, cumulo, accumulo. Il. υ. Ζεὺς δ᾽ ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε. Hesiod. in Erg. μελέτη δὲ τὸ ἔργον ὀφέλλει. Sic Phocyl. Σεμνὸς ἔρως ἀρετῆς, ὁ δὲ Κύπριδος αἶσχος ὀφέλλει. ¶ Item adiuuo, prosum, bene mereor, foueo. Hesiod. in Erg. Πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει. Apoll. Arg. 2. οὔτ᾽ ἄρξουσιν ἀρείονας ἄνδρας ὀφέλλειν. Vsurpatur & pro ὀφείλω, debeo, vt Od. θ. Μνῆσαι ἐμεῖο ὅτι πρώτῃ ζωάγρι᾽ ὀφέλλεις. Et in hac signif. iungitur etiam particulis εἴθε, αἴθε, ὡς, vt Il. ξ. & π. Sic & passiu. ὀφέλλομαι, interdum sign. debeor, vt Odyss. χρεῖος ὀφέλλεται.

¶ *Pertinentia ad ὀφέλλω, augeo cumulo, &c.*

Ὀφέλλομαι, augeor, amplificor, cresco. Iliad. ψ. ὀφέλλετο γὰρ μέγα ἔργον.

Ὄφελμα, τὸ, augmentum. Hesych. Item sordes verrendo collectæ, aut coaceruatæ. Sic & appellantur scopæ, teste Hes. & Eust.

Ὀφελτρεύω, orno, mundo, conuerto. Lycophr.

Ὀφέλτρον, τὸ, scopæ Hesych.

Ἐξοφέλλω, adaugeo, amplifico, accumulo. Odyss. ξ. ἐξοφέλλει ἕεδνα.

Ἐποφέλλω, idem.

¶ *Deriuata ab ὀφέλλω adiuuo.*

Ὀφέλιμος siue ὀφέλλιμος, vtilis: apud Orph. & Oppian.

Ὄφελος, εος, τὸ, vtilitas, emolumentum, vsus. Il. ρ. Ὅς τοι πολλ' ὄφελος γένοιτο πόλει τε καὶ αὐτῷ Ζηνὸς υἱεν. Demosth. Philipp. 3. Τὶ τούτων ὄφελος αὐτοῖς: Luc. οὐδὲν ὄφελος τῶν κτημάτων.

Ὀφελίων, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὀφθαλμὸς, &c. vide in Ὄπτω seu Ὄπτομαι.

ΟΦΙΣ, εως, ὁ, serpens, anguis. (* παρὰ τὸ ὄπτω seu ὄπτομαι: cernit enim acutè, dormitque oculis apertis.) Demosth. pro cor. τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν. Aristoph. in Plut. Ὁ δ' ἐξ ἱμαθορίου δύο παρείας ἐν ὄφις. Luc. in Hermo. τὸν ὄφεως τὸ σύφαρ. De vniuerso ὄφεων genere, vide Aristotel. & Aelian. ¶ Item sideris nomen, apud Aratum. ¶ Item piscis quidam. Hesych. ¶ Item morbus capitis, dictus à similitudine serpentis. ¶ Item ornamentum quoddam brachiale.

Ὀφιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, anguinus, serpentem referens. Item anguibus abundans, anguifer. Strab. l. 16.

Ὀφιοῦς, εντος, ὁ, idem. Et fœm. ὀφιοῦσσα, & contractè ὀφιοῦσα, herbæ nomen, apud Plin. l. 24. c. 17.

Ὀφιόνεος, ου, ὁ, anguineus. Oppian. l. 3. de venat.

Ὀφιακὸς, ad anguem seu angues pertinens. Et ὀφιακὰ, libri de serpentibus conscripti.

Ὀφίασις, εως ἡ, affectus capitis quo capilli primùm extenuati postea decidunt certis spatiis, in serpentis similitudinem. Cels. lib. 6. cap. 4.

Ὀφίτης λίθος, lapis orphites, maculosus in modum serpentis. Diosc. lib. 5. c. 162. Ὀφῖτις, itidem nomen lapidis, apud Orpheũ.

Ὀφείδιον, siue ὀφίδιον, τὸ, anguiculus, paruus serpens. Item piscis nomen, apud Plin. l. 32. c. vlt.

Ἔλαφος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὀφλω, &c. vide in Ὀφείλω.

ΟΦΡΑ, (aduerb.) vt, quo, ἵνα, ὅπως. Interdum cum optatiuo, aut subiunctiuo: vt Od. χ. Ὄφρα ἔπος εἴποιμι. Et paulò pòst, ὄφρα τι εἴπῃ. Sic alibi, ὄφρα ἴδῃς, vt videas. Interdum cum indicatiuo: vt apud Apoll. Rhod. ὄφρα ταρχύσαο, vt sepelires. ¶ Item donec, quo ad, vsquedum. Od. ξ. Ὅς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ᾗσι φρεσὶν ὄφρ' ἱκόμεσθα Φοινίκην quo ad Phœniciam venimus. Apoll. Argon. l. 2. ὄφρ' αὐτὸ ποτὶ στόμα Θερμώδοντος, vsque ad. ¶ Item interea dum. Hom. in Bœot. Αἰδρῶν δ' αὖ μέγ' ἄριστος ἦεν Τελαμώνιος Αἴας Ὄφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν. ¶ Ab Hesych. exponitur etiam, ἐάν, si.

Τόφρα, respondet præcedenti ὄφρα, interim, interea. vt Odyss. ε. Τόφρα δ' ἔτεχε τέρετρα Καλυψώ.

ΟΦΡΥΣ, ύος, ἡ, supercilium: ea frontis pars quæ pilos habet. Il. ν. Ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος. Od. δ. πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἴβει. Hesiod. in Theog ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμαρύσσει. Luc. in Tim. τὰς ὀφρῦς ἀνατετεινόμενος καὶ βρενθυόμενος. Sic & apud Plut. de discern. adul. ab am. ¶ Interdum pro fastu & superbia ponitur, seu pro grauitate cum fastu & superbia coniuncta: vt apud Aristoph. ῥήματα ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους. Et Philostr. ep. 13. Κριτίας δὲ καὶ Θουκυδίδης οὐκ ἀγνοοῦνται τὸ μεγαλόγνωμον καὶ τὴν ὀφρὺν παρ' αὐτὴν κεκλημένοι. ¶ Item pro tumulo: vt Iliad. υ. ἐπ' ὀφρύσι καλλικολώνης. Plut. in Num. ὀφρύς γεώδης παρατείνουσα πέρραν. In littore sic dicitur τὸ ἔπαρμα seu labrum: vt apud Apoll. Arg. l. 1. ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο.

Ὀφρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, supercilia imitans, vt ὀφρυώδης ἐξοχή: Galen. de ossib.

Ὀφρυόεις, εντος, ὁ, superciliosus: vt ὀφρυόεσσα αἰδώς: in Epigr. Item multa habens supercilia & tumulosi vel in superciliis montium situs, excelsus Il. χ. & ν. & apud Herodot. l. 5.

Ὀφρύη & ὀφρύν, ἡ, idem quod ὀφρύς, supercilium, cliuus. Herodot. in Melpom.

Ὀφρυάζω, superciliis nuto. Poll. l. 2. Item grandi supercilio tumeo: vt apud Suid. ὁ δὲ πέμπει τινὰ ἕτερον ὀφρυάζοντα τε καὶ ἀλαζονείᾳ τινὶ ἀμυθήτῳ ἐχόμενον.

Ὀφρυόω, sum ὀφρυόεις. Ὀφρυῶν, dicitur vrbs aut regio cliuosa quæ supercilia crebra habet: vt apud Strab. Κόρινθος ὀφρυῶν τε καὶ κοιλαίνεται.

Ὀφρυόομαι, idem cum ὀφρυάζω grande supercilium ostento. Hes.

Composita.

Ἐξοφρυόομαι, οῦμαι, supercilium tollo seu alleuo. Suid.

Εὔοφρυς, ὁ καὶ ἡ, pulchra habens supercilia.

Καθοφρυόομαι, idem cum ἐξοφρυόομαι, vnde καθωφρυωμένος, qui elato supercilio est, elatus, superbus. Laërt. in vita Aristot.

Καθοφρυάομαι, idem. Gregor. Ἔστι λοιπὸς μὲν ἀσπάζεσθαι μέχρι τούτου πείθεσθαι, τὸ δὲ ὑγιαινεῖν καθοφρυᾶσθαι, superciliosè & cum fastu alloqui.

Κυάνοφρυς, υος, ὁ καὶ ἡ, cuius supercilia cyanum referunt, supercilia cærulea seu nigricantia habens. Theocr. idyll. 3.

Λασίοφρυς, qui hirsutis est superciliis. Hesych.

Λεύκοφρυς, candida habens supercilia. Apud Herodot. in Thal. λεύκοφρυς ἀγορή, exp. cana fori facies.

Μελάνοφρυς, qui nigra habet supercilia. Hesych.

Μεσόφρυον, τὸ, medium quod est inter vtrumque supercilium, quod & μετώπιον appellatur. Poll. l. 2.

Μίξοφρυς, cui supercilia coëunt, qui μεσόφρυον non habet. Poll. lib. 2. ex Cratino.

Συνόφρυς, idem quod μίξοφρυς: vt συνόφρυς κόρα, apud Theocr. idyll. 8. Item qui supercilia attollit, superbus. Item tristis.

Συνοφρυόομαι, supercilia corrugo seu contraho: vnde συνωφρυωμένος, qui est fronte obducta, seu adducta: quod exponitur etiam, λυπούμενος. Eurip. in Alcest. Poll. l. 2.

Συνοφρύωμα, τὸ, pars frontis qua supercilia concurrunt seu coëunt. Schol. Hom.

Ὑπέροφρυς, superciliosus, qui elato supercilio est, superbus. Hesy.

Ὑπεροφρυόομαι, supercilia alleuo, supercilia adduco, & tollor vt in graui seu seuero vultu. Theophyl.

Ὄχα, Ὀχεῖον, vide in Ἔχω. Ὀχεύς, Ὄχανον...

ΟΧΕΤΟΣ, οῦ, ὁ, canalis, aquæ ductus. in Geopon. προσβάλω δ' εἰς ὀχετὸν ὕδατος ἐμβάλλειν. Exponitur etiam, vt apud Plut. ἀποκόπτοντες ὀχετοὺς καὶ διασφάττοντες. Herodianus verò ὀχετοὺς Romæ vocat cloacas: vt li. 7. συρέντες ὑπὸ τῶν ὄχλων εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἐρρίφησαν. * Suidas deriuat ab ὄχος quod exp. τοῦ ὕδατος ὁρμή.

Ὀχέτιον, ου, τὸ, riuulus. Diog. Laërt.

Ὀχετεύω, riuos seu aquas duco, deriuo. Metaphor. apud Athen. l. 10. οὐ χρὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν, non est ignis igni addendus.

Ὀχέτευμα, τὸ, riuus qui ducitur, vel aquæ ductus, canalis: Aristot.

Ὀχετεία, ας, ἡ, riuorum à fonte deductio, ductus vel deriuatio aquarum. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 6.

composita.

Ἀποχετεύω, per canalem deduco, deriuo.

Διοχετεύω, aquam per canalem duco, deriuo per canalem & tubum. Plat. in Tim. προσβάλω τῷ σώματι ἡμῶν διοχετεύων.

Ἐξοχετεύω, deriuo ex. vnde ἐξοχέτευμα effluentia. Hesych.

Ἐποχετεύω, per canalem deduco ad, deriuo ad. Suid. ἐποχετεύεσθαι irrigare & influere.

Ἐποχετεύομαι, deriuor. Ἐποχετεία, ἡ, deriuatio vel irrigatio.

Μετοχετεύω, aliò deriuo, per canalem deduco. Et metaph. traduco, transfero. Herodian. ἅπασαι αἱ τῶν νέων ψυχαὶ εἰς ἡδονὰς ἐξολισθαίνουσαι ἀπὸ τῆς παιδείας καλῶν μετοχετεύονται.

Παροχετεύω, per alios canales deriuo præter eos per quos deduci solebat seu peruersis & mutatis canalibus duco. Plutarch. in Themist. ὑφαιρούμενος τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύοντας.

Παροχέτευσις, εως, ἡ, deriuatio. Item vacuatio humoris per vicinam partem: apud Gal. & Hippocr.

Ὀχεύς, vide in Ἔχω.

ΟΧΕΥΩ, F. εύσω, admissarium admitto: de fœmineo sexu dictũ, Aristot. hist. anim. l. 6. c. 20. ὀχεύει δὲ κύων ἡ Λακωνικὴ μὲν ὀκταμηνος καὶ ὀχεύεται. Quum de mare dicitur, signif. coëo, ineo, inscendo, salio. Aristot. hist. an. lib. 6. c. 23. ὁ δὲ ὀχεύεται μὲν καὶ ὀχεύει τριακοντάμηνος. Athen. lib. 7. ὀχεύει δὲ συμπεριπατῶν. Apud Suid. Ἐθέλειν ὀχεύειν ὡς τὰ γε ἄλλα οὐδὲν ἄξια. * Deriuari ab ἔχω significante ὀχευτικῶς ἔχω, innuunt Hesych. & Suid.

Ὀχεύομαι, ineor, inscendor, salior: de fœmina marem admittit. Aristo hist. an. l. 6. c. 21. ὀχεύονται αἱ θήλειαι ἐνιαύσιαι οὖσαι πρῶτον.

Ὄχευμα, τὸ, semen seu genitura qua ὁ ὀχεύων impleuit τὴν ὀχευομένην. Aristot. hist. an. l. 6. c. 23. Exponitur etiam, coitus.

Ὀχευτὴς, οῦ, ὁ, admissarius, qui fœminam init seu salit. De homine mare dictum exp. libidinosus, ad coitum procliuis. Epigram. lib. 2.

Ὀχευτὸς, ὁ, vel ὀχευτὴς, ἡ, quæ marem admisit, Venerem seu coitum passa. Diosc. l. 2. c. 97.

Ὀχευτικὸς ὁ, qui coire solet, ad coitum seu Venerem propensus, salax. Aristot. de gen. an. l. 3 c. 1.

Ὀχεῖος, ὁ, qui ad admissuram educatur. Dinarch. in apolog. contra Antiph.

Ὀχεία, ας, ἡ, coitus. Aristot. de gen. an. lib. 1. c. 14. Ὀχεῖα, τὰ, dicuntur admissarii equi, vel boues, vel arietes: interdum & alia animantia mascula. Arist. hist. an. l. 6. & Plut. in Lycurg.

Ὄχος, siue ὄχειον, quomodo huc pertineat, vide in Μόχος.

Composita.

Ἀνόχευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non initus, coitum non passus. Exponitur etiam, qui non coit.

Ἐποχεύω, iterum ineo, secundò inscendo. Aristot. l. 2. de gener. an. item simpl. ineo, coëo.

Παροχεύω, ineo præter, alterius fœminam præter meam ineo.

Παροχεύομαι, ab alio præter maritum meum conscendor, alium maritum admitto. Aristot. hist. anim. l. 9. c. 7.

Προοχεύω, prior ineo, prior salio. Προοχεύομαι, prius ineor, ante salior.

Ὀχέω, &c. in Ὀχὸς, vide in Ἔχω.

ΟΧΘΕΩ, ῶ, indignor, grauor, i. grauatè fero. (* metaphora ducta ab ὄχθη, quoniam animus eius qui aliqua re offenditur, aut indignatur, quasi exurgit & intumescit. Quidam tamen

tamen ab ἄχθομαι deriuant) Od. δ. Τὸν ἢ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος. Od. ε. Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν. Il. α. Ὀχθήσαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ οὐρανίωνες. Exponitur etiam πονέω. Eustath.

Ὄχθησις, εως ἡ, offensio, indignatio. Hesych.

Ὀχθίζω, idem quod ὀχθέω. Eust. ex Oppian. ὀχθίζων σφαχέλω. Proprium alioquin esse existimatur cum suis deriuatis & comp. Græc. bibl. interpr.

Composita.

Εὔοχθος, lætus: vt δαῖτες εὔοχθοι, opipara seu læta conuiuia. Athen. lib. 4.

Εὐοχθέω, exp. ab Eust. τὸ καλῶς κοπιάω. Hesiod. in Erg. li. 2. Εὐοχθεῖν δ' ἵξεαι πολιὸν ἔαρ, οὐδὲ πρὸς ἄλλους Αὐγάσεαι, facili labore: vel lætus & victu abundans: vt sit ab ὀχή, i. τροφή, interposito θ, vel amplos frugum habens cumulos: ab ὄχθος, i. εὐρεῖα τῶν χωμάτων. Procl.

Προσοχθέω, ῶ, offendo vel offensus sum, infensus sum, tædium mouet illi. Suid. προσώχθει τῇ μέθῃ.

Προσοχθίζω, idem quod προσοχθέω: Psalm. 94. τεσσαράκοντα ἔτη προσώχθισα τῇ γενεᾷ ταύτῃ. Sic & Leu. ca. 18. & alibi apud Græc. bibl. interp. [illegible] offendo: vt Paralip. li. 1. προσώχθισεν λόγος τῆς Ἰωάβ. Item grauor, idem quod ἄχθομαι. Ecclesiast. c. 6. μὴ προσοχθίσῃς τοῖς δεσμοῖς αὐτῆς.

Προσόχθισμα τό, & προσοχθισμός, ὁ, offendiculum, offensio. Regum 4 cap. 13.

ὌΧΘΗ, ης, ἡ, ripa extrema & eminentior terræ ora quam fluuius vtrinque alluit. (* ab ἔχειν, pro ἐξέχειν teste Eust.) Il. γ. παρ' ὄχθῃσι Σαγγαρίοιο. Plutar. Publ. Τῇ πέραν ὄχθῃ προσέμιξεν. Improprie de littore marino dicitur: vt Odyss. ἁλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθῃσι. Ὄχθαι, fossarum dicuntur tumuli eminentes ab vtraque parte. Iliad. ο. ὄχθας καπέτου βαθείης ποσσὶν ἐρείπων ἐς μέσσον κατέβαλλε.

Ὄχθος, ὁ, idem quod ὄχθη, ripa, litus. Hesych. Item tumulus, cumulus terrae. Xen. de re eq. [illegible] ὄχθους [illegible] ἀπ' ὄχθων καθάλλεσθαι. Eurip. Πίεριον ὄχθον. Metaphorice apud medicos ὄχθοι dicuntur tumores verrucosi tuberosique. Item labra vlcerum prætumida, callosa & dura. ¶ Exponitur etiam ὄχθος, labor. Procl. in Hesiod.

Ὀχθηρός, ὁ, ripofus, cliuosus: vt ὀχθηρὸς χῶρος, in Epigr.

Ὀχθώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, idem. Item verrucosus, torosus. Diosc. lib. 1. cap. 157. Galen. Synes.

Ὀχθέω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὀχθοιβος apud Suid. vel ὄχθοιβος, apud Hesych. vel ὄχθοιβος apud Etym. fimbria seu limbus vestis muliebris.

ὈΧΛΕΎΩ, F. σω, moueo, κινέω, Hesych.

Ὀχλεύς, έως ὁ, vectis quo aliquid mouetur, item cardo, item vinculum, ligamen.

Ὀχλίζω moueo vel vecte impello & protrudo. Od. ι. αὐτ' οὐδεὶς ὀχλίσσειεν. Et Orph. in Arg. Ἀργὼ ἐρημαιωθεῖσα νεώς πέρσουσιν ὀχλίζειν.

Μοχλός, idem quod ὀχλεύς, eiusdémque originis, vt Eust. videtur. Od. ε. Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήνγε κατείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν. vectibus seu phalangis. Odyss. ι. μοχλὸς dicitur fustis ille, quo Vlysses præusto & præacuto oculum Polyphemo eruit. ¶ Μοχλὸς dicitur etiam vectis quo fores obfirmantur: pessulus. Thuc. l. 4. αἱ κατὰ τὴν ἀγορὰν πύλαι, τοῦ μοχλοῦ διακοπέντος, ἀνοίγονται. Apud Aristoph. in Vesp. τῶν σῶν φυλαττόμενοι Μοχλοῖσιν ἐνδοθέντες, exp. clausiris.

Μοχλίον ου, τό & μοχλίσκος, ου, ὁ, paruus vectis, parua phalāga.

Μοχλεύω, F. εύσω, vecte moueo seu promoueo, apud Hesych. Item vectibus seu pessulis obfirmo. Metaphorice apud Chrysost. de officio episc. ἀδελφὸς ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος ὡς πόλις ὀχυρὰ, καὶ ὡς μεμοχλευμένη βασιλεία. ¶ Item μοχλεύεσθαι, moliri, machinari: *ducta metaphora à vectariis seu phalangariis* Ioseph. de antiquit. ὤμνυεν ἔξειν τε φίλους καὶ συμμάχους, καὶ μηδὲν μοχλεύεσθαι κατ' αὐτοῦ ἄδικον.

Μοχλευτής, οῦ ὁ, motor seu qui vectibus & phalangis aliquid promouet, vectiarius, phalangarius. Aristoph. in Nub.

Μοχλεία, ας, ἡ, motio vel obfirmatio quæ vecte fit. Apud medicos est ossis aut ossium à loco quàm præter naturam fit ad naturalem perductio. inde μοχλεία dicta, quòd organorum quorundam vectibus circumactorum ope perficiatur.

Μοχλόω, idem quod μοχλεύω, pessulum obdo, vel vecte obfirmo. Aristoph. μόχλωσον τὴν θύραν, occludo fores pessulo.

Composita: ac primum ex ὀχλίζω.

Ἀνοχλίζω, vecte submoueo, vecte eleuo. Apoll. Arg lib. 1. Δὴ τότ' ἀνοχλίζων τετρηχότος ἐξ ὕδατος ἕλκυς.

Διοχλίζω, dimoueo. Hesych. Exponitur etiam, diduco ossa: apud Nicand. in Alexiph.

Μεθοχλίζω, vecte transmoueo, vel simpliciter transmoueo, transfero. Od. ψ.

Παροχλίζω, idem. Suid.

Composita ex μοχλὸς & μοχλεύω.

Ἀναμοχλεύω, vectibus submoueo, vel emoueo, vectibus amoliri vnde ἀναμοχλεύειν πύλας, vectibus subiectis amoliri & perfringere fores: apud Eurip.

Ἐκμοχλεύω, vectibus emoueo vel excutio.

Ὑπομόχλιον, ου, τό, quod vectibus subiicitur, pressio. Aristotel. in mechan. quæst. 4.

ὌΧΛΟΣ, ου, ὁ, turba, multitudo hominum, vel multi simul. Xen. Pæd. 7. ὄχλος πλείων καὶ πλείων ἐσέρρει. Aristot. polit 3. κρεῖττον ἀμείνων ὄχλος πολλὰ, ἢ εἷς ὁστισοῦν. Greg. ἐν ὄχλῳ ὄντες τῆς κρίσεως. Dicitur & plural. num. οἱ ὄχλοι, pro ὄχλος, populus, vulgus, Herodian. l. 7. οἱ ὄχλοι ταῖς συστάσεσιν μάχαις [illegible]. Sic & apud Athen. lib. 14. Interdum per contemptum confusanea hominum multitudo ὄχλος appellatur: vt & apud Latin. Herodia. lib. 6. ὄχλος μᾶλλον ἢ στρατός. Thuc. l. 4. οἱ ψιλοὶ ὄχλοι. Dicitur & de quibusuis rebus: ὄχλος νεῶν. Thuc. lib. 1. & ὄχλος πραγμάτων Thucyd. ¶ Item molestia: quam significationem propriam esse scribit Ammon. Eurip. ὄχλον παρέξεις. Thuc. l. 1. εἰ καὶ δι' ὄχλου μᾶλλον ἔσται, etsi molesta vobis erunt. Ὄχλον κινεῖν, turbas excitare: Suid.

Ὀχλικός, ὁ, popularis. Plut. in Numa & symp. 8. Exponitur etiam, turbulentus, molestus.

Ὀχλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, turbulentus. Polyb. Item difficilis, morosus. Τὸ ὀχλῶδες, difficultas & fastidium: apud Suid.

Ὀχληρός, ὁ, turbulentus. Suid. Item molestus, molestiam afferens: Isocr. in Panath. & ad Philipp. Herodian. l. 3.

Ὀχλέω, ῶ, turbo, commoueo. Item molestia afficio.

Ὀχλοῦμαι & Ionicè ὀχλεῦμαι, turbor, commoueor. Il φ. (de riuo.) Τοῦ μέν τε προρέοντος ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι Ὀχλεῦνται). Hinc ὀχλουμένη ὁδός, via turbæ & multitudinis plena: apud Cebet. Itē molestia mihi exhibetur: vt apud Suid. ὅτι ἐξέστασαι, τὸ ἀνθρώπειον εἶδός τε καὶ ἀκριβῶς ἀσθένεια σώματος ὀχλούμενον.

Ὄχλησις, εως, ἡ, molestia: vel perturbatio. Plut. ad Colotem.

Composita.

Ἄνοχλος, turba seu hominum multitudine carens. Item inoffensus, nulla molestia affectus.

Ἀνοχλησία, ἡ, vacuitas à turbis & molestiis.

Διοχλέω, ῶ, turbo. Hesych. item molestiam exhibeo, molestus sum. Demosth. σφόδρα ἀκριβῶς δ' εἰσιέναι πέμψας ὑμᾶς, διοχλῶ πάλιν ὑμᾶς εἰδότας.

Διοχλοῦμαι, molestia afficior, molestia mihi exhibetur.

Ἐνοχλέω idem quod διοχλέω Dinarch. contra Demosth. οὐ γὰρ ἵνα ἐνοχλῶμεν ὑμᾶς, διὰ τοῦτο αὐτοῦ ἐροῦμεν. Isocr. ad Philipp. ἠνώχλουν τὰς πόλεις τὰς ἐν Πελοποννήσῳ. Sic & apud Plut. de primo frig. & Galen. ad Glauc. l. 1.

Ἐνοχλοῦμαι, molestia mihi exhibetur, interpellor. Herodian. lib. 3. συνεχῶς ὑπὸ νόσου ἐνοχλούμενον.

Ἐνόχλησις, ἡ, molestiæ exhibitio, interturbatio.

Dec. Ἀνενόχλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui nulla exhibetur molestia.

Παρενοχλέω, ῶ, obturbo, obstrepo, molestiam exhibeo: Plut. in Rom παρενοχλεῖ τοὺς Αὐσώνους. Act. Apost. c. 15. μὴ παρενοχλεῖν τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν ἐπιστρέφουσιν ἐπὶ τὸν θεόν.

Παρενοχλοῦμαι, obturbor, molestia mihi exhibetur. Item controuersiam patior in Pand. Παρενόχλησις, ἡ, interturbatio.

Ἀπαρενόχλητος, cui nulla exhibetur molestia.

Εὔοχλος, lætus seu amplus turba & multitudine: numerosus.

Παροχλέω, idem quod παρενοχλῶ.

Πολύοχλος, turba seu hominum multitudine abundans.

Πολυοχλοῦσα πόλις, vrbs in qua magna hominum turba & multitudo est.

Πολυοχλία, turbæ multitudo, multa turba. Iob. c. 31.

Ὄχμα ὀχμάζω, vide in Ἔχω.

Ὄχνη, in Ὄγχνη.

ὌΧΟΣ ου, ὁ, & εος, τό, currus, vehiculum. Soph. in Electra, Βοιωτὸς ἄλλος ἄλλ' ἔχων ἐπεμβατῶν ὄχον. Iliad. ε. Ἤλασεν ἐξ ὀχέων ὑπερφιάλως ἢ οἱ ἵπποι Κεῖνʼ ὄχεα κροτέοντες. Dicitur & ὄχος ἁρμάτων apud Eurip. Exponitur etiam τοῦ ὕδατος ἐρμή, à Suida, hinc deriuante ὀχετός: quod vide sua serie. * Etym. deducit ab ἔχω significante ἐλαύνω. ¶ At ὀχός, seu ὀχός, οῦ, ὁ, (adiect.) capax, vide in Ἔχω.

Ὀχέω, ῶ, veho, porto: Aristoph. Αὐτὸς βαδίζω, καὶ πονῶ, τοῦτον δ' ὀχῶ. Item metaph. fero, sustineo, suffero. vt Od φ. λώβην ἐχέων ἀεσίφρονι θυμῷ. Sic Od. α. Οὐδ' ἔτι σε χρὴ Νηπιάας ὀχέειν. Exponitur & neutraliter, equito: vt apud Xen μετρίως μὲν ὀχοῦνται, μετρίως δὲ πεζοποροῦνται. ¶ Ὀχέω, Hesychio est etiam ὀχεῖ τινας ἐχέω, salire seu inscendere cupio.

Ὀχέομαι, οῦμαι, vehor, portor: Xen. Pæd. 7. εἰς τὴν ἁρμάμαξαν ἐν ᾗ περ αὐτὴ ὠχεῖτο. [illegible] γλαφυρῆσι. Et apud Xen. ὀχεῖσθαι ἐπὶ τῶν ἵππων, equis inuehi. Item metaph. innehor alicui rei, inequitor, attollor: vt apud Plat. & Aristoph. ἐπ' ἐλπίδι & ἐπ' ἐλπίδων ὀχεῖσθαι, spe euehi & attolli. ¶ Item sustineor innitor, apud Gregor. ¶ Ὀχέομαι, neutr. equitor, vt Il. ψ. οἱ δ' ἀλεγεινοὶ ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι ἠδ' ὀχέεσθαι.

Ὄχημα, τό vehiculum, currus. Plat. in Tim. Soph. in Electr. Plut. in Galba, & alibi.

Ὄχησις, εως, ἡ, vectio, vectura, equitatio, equitatus. Hesych.
Ὀχεῖον, ου, τὸ, currus. Hesych.
Ὄχετλον, idem. Exponitur etiam, plaustrum, obex: apud eundem.
Ὄχλος, ου, ὁ, vehiculum, currus. Pind.
Ὀχὴ, ῆς, ἡ, sustentaculum, cui innitimur. Hesych. & Suid.
Ὀχέω, subeo, sustineo. item exhaurio, exantlo. Pind.
Ὀχέομαι, οῦμαι, sustineor ab aliquo, vel insideo. Suid.
Ὀχλέω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Διοχος, ὁ, ἡ, quo duo vehi possunt. Poll. 7.
Ἐποχέω, ῶ, inueho, i. vebo in.
Ἐποχέομαι, οῦμαι, inuehor, vehor, in Epigr. l. 2. Γραμματικὸς ποτ᾽ ὄνῳ ἐποχήμενος ἐξεκυλίσθη. Herod. l. 4. ἐποχέονται ἵπποις ἢ καμήλοις. Item metaph. innitor. Phil. de mund. οὐ γὰρ ἐποχήσεται ποτὲ ἐπὶ ὕδατι ἡ γῆ, non amplius inuehetur seu innitetur aquis terra.
Ἔποχος, ου, ὁ, qui vehitur curru vel equo: vel qui firmiter equo insidet, nec se excuti sinit. Synes. & Xen. de re equ. Apud Eurip. ἔποχος μανίας λόγος, metaph. vsurpatur pro sermone qui insaniæ velut inuehitur. (de re equ.
Ἐποχον, τὸ, id cui vector seu eques insidet, ephippium. Xen.
Πάροχος, qui à latere alterius vehitur, vel qui in vehiculo seu curru alteri assidet. Poll. l. 3. Peculiariter sic dici solebat qui sponso sponsam domum deducenti in curru assidebat. Aristoph. in Auib.
Παροχέω, prætervehο, transueho. item iuxta alterum veho, à latere alterius veho.
Παροχέομαι, vehor à latere, ad latus in vehiculo vel curru sedeo. Lucian. μὴ γὰρ Πεισθέταιρον ἐπιβεβηκὼς ἅρματος, παροχούμενος τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων Item sum πάροχος. Poll. l. 3.
Περιοχέω, circumueho. Περιοχέομαι circumuehor. Terra autem περιοχεῖσθαι ζώοις, i. vestigiis animalium calcari dicitur, quod passim eam animantia peterrent, ac velut ei inequitent. Aristot. de mundo.
Συνοχέω, vnà veho. Συνοχέομαι vnà vehor.

Ὀχυρὸς, &c. vide in Ἐχυρός.

Ὄψ, ωπὸς, ἡ, vox. (* a verbo inusit. ὄπω i dico.) Iliad. ς. ξυνιέντι θεᾶς ὄπα φωνησάσης. Odyss. ξ. φθεγξάμενος δ᾽ ὀλίγῃ ὀπὶ μεταπρὸς μῦθον ἔειπεν. Il. π. ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἱεῖς. Exponitur & cantus: vt Od. μ Νῆα κατάστησον ἵνα νωϊτέρην ὄπ᾽ ἀκούσῃς, Cicero vertit, *Auribus vt nostros possis agnoscere cantus.* Sic & Iliad. α & γ. Exponitur etiam κλῆδον ab Ael. Dionys. inde deriuante verbum ὀπεύεσθαι. Significat etiam oculum, teste Hesych. in qua signif. pertinet ad Ὄπτομαι.
Ὀπεύεσθαι, Eust. scribit esse κληδονίζεσθαι: vt apud Aristoph. in Lysistrata, ὀπευόμενος κάθηται.
Ὄσσα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἄοπος, qui vocem nullam edit, mutus. Ab Hesych. exponitur etiam ἀόρατος inuisibilis: ab ὄπτομαι.
Ἔλλοψ, οπος, ὁ, cui vox in gutture præclusa seu obstructa est, qui vocem edere nequit: mutus. Epitheton piscium, apud poëtas: ἀπὸ τοῦ ἴλλεσθαι τὴν ὄπα. Plutarchus symp. lib. 8. probl. 8. ἔλλοπες δὲ τοὺς ἰχθύας, τὸ γέρας εἶναι, τοὺς ἰχθῦς καλεῖν ἔλλοπας, οἷον ἰλλομένην τὴν ὄπα καὶ κατειργομένην ἔχοντας. Hesiod. in Asp. Ἀργύρεοι δελφῖνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθῦς. ¶ Peculiariter autem ἔλλοψ dicitur accipenser, teste Athen. lib. 7. Alij verò ἔλλοπα vocant τὸν ἱερὸν ἰχθῦν, teste eodem Ath. ibidem. ¶ Item ἔλλοψ, piscis: vnde ἐλλοπεύω, piscor.
Ἐλλοπεύω, piscor. Theoc. idyl. 1. Dicitur & ἐλλοπιεύω, p eodē.
Εὐρύοπα, ὁ, cuius vox latè diffunditur & spargitur, latè sonans ὁ εὐρεῖαν ἔχων τὴν ὄπα, Iouis epithetum. Odyss. ξ. & alibi apud Homer.
Ἤνοψ, sonorus, vocalis Hesych. Item perspicuus, lucidus. Il. π.
Ἠπεροπεύω, decipio, circumuenio, & quidem vanis verbis, ac fallacibus persuasionibus. Hesiod in Erg. Χαίρεις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας: Il. ε. Ἡ σύ γ᾽ ἄλλας ὅτι γυναῖκας ἀχαιϊάδας ἠπεροπεύεις: Sic & Il. γ. & sæpe apud Hom.
Ἠπερόπευμα, τὸ, dicitur res illa qua aliquem decipimus, aut qua aliquis decipitur. Athen. lib. 13. συμπόσιον ἐρίθισμα, γυναικῶν ἠπερόπευμα.
Ἠπεροπεύσις, εως, ἡ, deceptio, circumuentio.
Ἠπεροπευτὴς, οῦ, ὁ, deceptor, circumuentor. Il. γ. Δύσπαρι εἶδος ἄριστε γυναιμανὲς ἠπεροπευτά.
Ἠπεροπεὺς idem. Od. λ.
Decomp. Ἐξηπεροπεύω, idem quod ἠπεροπεύω. Aristoph. in Lysistrata: Σὺ ἔργον σὸν τῶν ὅπλων καὶ στρέφε κ᾽ ἐξηπεροπεύειν.
Συνηπεροπεύω simul decipio. Ibidem: καὶ μὴν ἐγὼ συνηπεροπεύσω simul eludam.
Κλοπεύειν, Hesychius exp. verba dare, decipere Eustath. quoque annotat secundum veteres significare τὸ κλοπεύειν καὶ οἷον ἐκκλέπτειν τὸν καιρὸν, latenter furari & subducere tempus: alios tamen velle positum esse pro χλευάζειν οἷον καλλιλογεῖν καὶ χλευάζειν ἐν διατριβῇ, elegantia verborum tempus terere. Hom. Il. γ. v. 139.

Μέροψ, diuisam vocem habens. Hominum epitheton, vel quòd articulata lingua loquantur, vel quòd diuersis vtantur dialectis. Il. α. & alibi passim apud eundem, & cæteros poëtas. ¶ Est & auis nomen, apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 13.
Μεροπήϊος, humanus: in Epigr.
Σκώψ, ωπὸς, ὁ, auis nomen ex genere nocturarum. Od. ε. Σκῶπές τ᾽ ἴρηκές τε τανύγλωσσοί τε κορῶναι: sic dicta vel παρὰ τὸ σχῆμα ὅπα ἔχειν, quòd sit infausto cantu: vel à σκιᾶ & ὤψ quòd noctu canat: vel à σκιᾶ & ὤψ, quòd noctu acutius cernat. Vide Eust. ¶ Item genus saltationis apud Athen. lib. 9. & 14. quod & σκώπευμα & σκωπίας, à scope aue. (c. 28.
Ἀσκαλώπας, [comp.] scolopaces, aues apud Arist. hist. an. l. 9.
Φύλοπις, pugna, prælium: quasi παρὰ φύλον ὄψ, i. clamor. Dicitur & de bellico clamore. Il. λ. ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν. Sic & Il. ν. apud Hesiod. in Erg. Vide & composita ex Ὄψ, viodicta.
Ἀνθρωπος, Μαθρωπος, Σιωπή, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ὈΨΕ, serò, lōgo pòst tēpore: vel post tēpus. Od. ι. ὀψὲ κακῶς ἐλθοι ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους. Plut. in Apophth. Themist. Ὀψὲ μὲν ἀμφοτέροις, ἀλλ᾽ οὖν ἐσχήκαμεν. Cum particula δ᾽ ὦ, vel ποτε, exp. serò tandem tandem: aliquando: vt Odyss. δ. Ὀψὲ δὲ δή μιν ἔπειτα ἀμειβόμενος προσέειπε. Sic Il. η. & Od. υ. Interdum cum genit. vt apud Philostr. Ὀψὲ τῶν Τρωικῶν, longè pòst Troiani belli initium. Ὀψὲ τῆς ἡλικίας, ætate vergente in senectā. Sic ὀψὲ τῆς ἡμέρας, die inclināte in noctē, i. vesperi, serò.
Ὄψιμος, ου, ὁ, καὶ ἡ, serus, serotinus. Il. β. & apud Theophr.
Ὄψιος, ου, ὁ, idem. Theophr. Compar. ὀψιαίτερος, & ὀψιαίτατος, serior, apud eundem in Superl. ὀψιαίτατα, tardissimè, admodum serò, serissimè. ¶ Item serus, i. vespertinus. Ὀψία, ας, ἡ, sub. ὥρα, serum, tempus vespertinum. Ioan. 6. Dicitur etiā ὀψία δείλη, pro ὥρα ὀψία, tempus vespertinum, vespera. Thuc. l. 8.
Ὀψιότης, ητος, ἡ, tarditas, longa prorogatio.
Ὀψιόω, f. ώσω, tardo tardus sum.
Ὀψίζω, f. ίσω, serò aliquid facio, vel sub vesperam. Xen. Hellen. 6. ἐγὼ τὴν ταχίστην εἰς τὴν Εὔζαιαν καὶ περ μάλα ὀψίζων, licet admodum serus. Idem anab. l. 4. καὶ πῦρ καίοντες οἱ προσιόντες διὰ τὸ πῦρ τοὺς ὀψίζοντας, qui venirent seriùs.
Ὀψίζομαι, idem, Greg. Item serò aliquid facio, hoc est, post tempus, seu non tempestiuè. Xen. in Cyneg.
Ὀψισμὸς, οῦ, ὁ, quum serò aliquid facimus, tarditas.
Ὄψον quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὄψις, vide in Ὄπτομαι.

ὈΨΟΝ, ου, τὸ, opsonium: omne id quod vnà cum pane comedimus, cibi condimentū. Il. λ. ἐπὶ δὲ κρόμυον ποτῷ ὄψον. Plut. de fort. τῇ μὲν χειρὶ τῇ ἀριστερᾷ κρατεῖν τὴν τύχης, τῇ δὲ δεξιᾷ λαμβάνειν τὸ ὄψον, τῇ δὲ ἀριστερᾷ κρατεῖν τὸν ἄρτον. Idem de fort. Alex. πρὸς τοὺς πολλοὺς ὑποφέρων ὡς ἀλλὰ τὴν μὲν σῖτον, τὴν δ᾽ εἰς οἶνον, τὴν δ᾽ ὄψον. Ὄψα dicuntur etiam ea quæ cocta sunt: vt apud Athen. lib. 14. Τοῖς δὲ κεκαρυκευμένοις ὄψοισι καὶ ζωμοῖσιν ἥδομαι θεοί. Sic & apud Plutarch. symp. 7. Peculiariter autem & κατ᾽ ἐξοχὴν pisces ὄψα appellantur. Plutar. sympos. 4. probl. 4. πολλῶν ὄντων ὄψων ἐκνενικηκέναι χθῦς μόνον ἢ μάλιστά γε ὄψον καλεῖσθαι. ¶ Vsurpatur & metaph. vt apud Xenoph. Pæd. 7. οἱ γὰρ πόνοι ὄψον τοῖς ἀγαθοῖς. ¶ Ὄψον Athenis dicebatur etiam locus ipse vbi opsonia emebantur. Poll. l. 9. cap. 7. * Deduci dicitur vel παρὰ τὸ ἕψειν, vel παρὰ τὸ ὄπτειν, quasi ὄπτον. Eustathius verò veteres dicit tradit παρὰ τὸ ὀψέ, i. serò: aut quod vesperi tantum eiusmodi cibis vescerentur: vel quòd serò tandem voluptatis gratia in vsum venerint. quum antiquitùs frugaliter viuerent.
Ὀψοθήκη, ης, ἡ, locus reponēdis opsoniis: vel sportula iis ferendis.
Ὀψάριον, ου, τὸ, q. d. opsoniolum. Athen. l. 9. Peculiariter de pisce dicitur, apud Athen. ibidem & Ioann. 6.
Ὀψάομαι, ῶμαι, vescor cum pane, opsonium comedo.
Ὄψημα, τὸ, id quo cum pane vescimur: idem quod ὄψον. Plutarch. sympos. 4. probl. 1.

Composita.

Ἄνοψος, ου, ὁ, καὶ ἡ, opsonio carens. Plut. in præcept. sanit.
Ἀνοψία, ἡ, opsonij penuria. Plutarch. in Apophth. Lacon. Athen. lib. 8.
Ἐποψάομαι, ῶμαι, idem cum ὀψάομαι. Plut. in Apophth. Lacon. τοῦτον δεῖ σε ζωμὸν, γυμνασάμενον Λακωνικῶς, ὄντα πρὸς Εὐρώτᾳ λελουμένον ἐποψᾶσθαι.
Ἐπόψημα & ἐπόψησις, εως, ἡ, idem cum ὄψημα. Athen. l. 5.
Εὔοψος, ου, ὁ, καὶ ἡ, opsoniis probè instructus, opsoniis abundans. Plut. symp. 4. probl. 4.
Εὐοψία, ἡ, opsoniorum abundantia vel bona opsonia. Poll. ex Alexid.
Παροψάομαι, ῶμαι, præter panem vescor, idem cum ὀψάομαι.
Παρόψημα, τὸ, idem cum ὄψον seu ὄψημα. Basil. in epist. vnde forma diminut. παροψημάτιον, apud Poll. l. 6. c. 9.
Παροψὶς, ίδος, ἡ, idem cum παρόψημα. Athen. l. 8. Item vas in quo opsonia apponuntur. Idem l. 9.
Παροψίδιον, τὸ, vile opsonium quod in mensa apponitur vnà cum pane comedendum: idem cum ὀψάριον.

Πολυοψος.

Πολύοψος, abundans opsoniis. vt Πολύοψον δεῖπνον, cœna opipara. Luc. in somn.

Πολυοψία, opsoniorum abundantia, multa opsonia. Xenophon apomnem. 3.

Προσοψάομαι, ῶμαι, idem cum ἐποψάομαι & παροψάομαι.

Προσόψημα, τὸ, idem cum Παρόψημα seu ἐπόψημα. Diosc. lib. 1. cap. 12. & lib. 2. cap. 81.

Φιλοψος, opsoniorum amans.

Π

nota literæ quam vocant Πῖ. ¶ Est etiã nota numeralis: de qua in Appẽd.

Πᾶ, vide in Πῆ. Πάλιν παγὶς, πάλος, &c. in Πήγνυμι.

Παγχυ, in Πᾶς. Πάθος, &c. in Πάσχω.

-ΠΑΙΑΝ, ἄνος, ὁ, hymnus in laudẽ Apollinis (nec non Dianæ, secundum alios) qui canebatur ad amoliendum & propulsandum aliquod malum siue morbi (ac præsertim pestis) siue belli: aut etiam parta victoria, aut in prælij congressu: (* a verbo Παύω, quasi παυάν: vel ἀπὸ τῆ παύειν τὰς ἀνίας, vel ἀπὸ τῆ παίειν, i. à feriendo.) Xen. Hell. 7. οἱ δὲ στρατιῶται τε καὶ ἀθυμοῦντο, καὶ σπονδὰς καὶ παιᾶνας ὡς εἰρήνης γεγενημένης ἐποιοῦντο. Plut. in Lycurgo, ἐξῆρχε ἐμβατήριον παιᾶνα: de pæane qui ante congressum canitur. Item generaliter, hymnus qui cuilibet alij deo canebatur: vt apud Xen. Hell. 4. ὑμνοῦντες τῆ θεῶ τῆ Ποσειδῶνι παιᾶνα. ¶ Παιὰν dicitur & ipse Apollo, vt testatur Macrob. Interdũ verò quicunque medetur. Eurip. καί μοι θάνατος παιὰν ἔλθοι. ¶ Item παιὰν, metricus pes, quem duplicem esse scribit Cicero: aut enim priorem longam habet sequentibus tribus breuibus, aut tres priores breues, vltima producta.

Παιανίζω, pæanem seu pæanas cano. Xenop. ὡς δὲ ἀφηρέθησαν αἱ σφαγιζαί, καὶ ἐπαιάνιζον καὶ ἐπαιάνισαν.

Παιανισμὸς, ῦ, ὁ, pæanis seu pæanum cantatio.

Παιὼν, ῶνος, ὁ, idem quod παιὰν, hymnus. Est etiam Apollinis epith. Interdum & de medico dicitur. Aristoph. in Pluto. Est etiam metrici pedis nomen.

Παιώνιος, ῳ, ὁ καὶ ἡ, ad medicinam valens, ad medendum idoneus. in Anthol. epigr. Χρυσοῖς ἔρωτος ἀεὶ παιώνιος. Item Παιωνία χείρ, medicatoria manus, apud Aristoph.

Παιωνία, pæonia herba: de qua Theoph. hist. pl. lib. 9. cap. 9. & Diosc. l. 3. c. 157. Est etiam antidoti nomen, nec non cataporij.

Παιωνίζω idem quod Παιανίζω. Thuc. li. 2. Παιωνισμὸς, idem quod παιανισμός.

Παιών, idem quod παιών. Apud Nonn. Παιώνιοι μῦθοι, salutari, salutifero.

Παιωνίος, vt Παιωνίη χείρ, medica manus, in Epigr.

Παιωνὶς, ίδος, in Epigr. ... παιωνίν.

Παιωσύνη ars medica: vel medicina, medicatio.

Composita.

Ἐπιπαιανίζω, pæanis cantu celebro.

Συμπαιωνίζω, simul pæanem cito. Polyb.

Παίγνιον, &c. vide in Παίζω. Παιδάριον, &c. in Παῖς.

ΠΑΙΖΩ, F. ξω, & σω. ludo: propriè, ludo pueriliter, seu puerorũ more. (* Nã à παῖς pro παιδίζω per syncopẽ dictũ esse scribit Eustath.) Od. η. Ἀμφίπολος δ' ἐπὶ θινὶ τοῖς ἐοικότα θυγατρὸς Παίζουσι. Luc. in vit. auct. τὸ παίζον πινάκιον διαφερόμενος. Et cum dat. rei qua luditur. Od. ζ. Σφαίρη ταί τ' ἄρ' ἔπαιζον ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι. Sic Παίζειν ἀστραγάλοις apud Plut. in Alcib. ¶ Itẽ iocor, illudo. Plut. in Cã. Παίζουσι διὰ σκωμμάτων εἰς τοὺς ἀπαντῶντας. Naz. Παίζειν καθ' ἑαυτοῦ, sibi illudere. Plato in Gorg. σπουδάζει ταῦτα Σωκράτης ἢ παίζει, seriòne dicit an iocatur?

Παίζομαι, ludor. Sæpius significat, ioco dicor: vt apud Plat. in Phędro, ὡσεὶ ἤδη πεπαίσθω μετρίως τὰ περὶ τῆς λόγων. Item illudor, ludibrio habeor.

Παῖγμα, τὸ, ludus, id quod luditur: Eurip. in Bacch.

Παίκτης, ῳ, lusor: in Epigr.

Παιστικὸς, lusorius.

Παίγνιον, ῳ, τὸ, ludus seu lusus: propriè, lusus puerilis. Plat. in Poll. Plat. πρὸς ἄθυρμα. Exponitur &, ludibrium: vnde Παίγνιον ποιεῖσθαι, ludibrio habere. Theophyl. in epist. Παίγνια, τὰ, deliciæ. Plut. in Anton. ὁ δὲ Σάρμεντος ἦν τῆς Καίσαρος παιγνίων παιδάριον, ἃ Ῥωμαῖοι δηλίκια καλοῦσι. Sic etiam dicta fuerunt poëmata aut alia ludicra scripta.

Παιγνία, ἡ, idem quod παίγνιον. Xen. Plut. de aud. poëm.

Παιγνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ludicer seu ludicrus. Τὸ παιγνιῶδες, res ludicra seu iocularis.

Παιγνιωδῶς, ludicrè, ludibundè, ioculariter.

Παιγνιήμων seu παιγνίμων, aut παιγνήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, iocosus, iocis seu iocularibus dictis gaudens. Athen.

Παιδιὰ, ᾶς, ἡ, ludus, lusus, qualiscunque relaxatio animi. Plut. de frat. char. ἐν ποτε τινὸς ἢ παιδιᾶς ἢ παλαίστρας. Sic & Xenop. Pæd. 2. Item iocus. Plutarch. in Alex. & in præcept. sanit. Hinc παιδιὰν ποιεῖσθαί τι vel τινὰ, exp. ludos facere, illudere, irridere. Et apud Plut. ταῦτα γέλωτι καὶ παιδιᾷ ἐπεσεύοντο, hæc risu ac ioco sunt prosequuti. At παίδια, vide in Παῖς.

Παιδιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui ludo seu lusui est deditus: aut qui iocis valde gaudet. Aristot. ethic. 7. cap. 7. Vide & παιδιον in Παιδνός, vide in Παῖς. (Παῖς.

Composita.

Ἀντιπαίζω, alludo, ludo contra ludentem: vel vicissim iocor.

Ἀποπαίζω, ludo, lusito. Basil.

Γυμνοπαιδιὰ, vel γυμνοπαιδία, ἡ, q. d. nudorum ludus, ludus quo pueri nudi se exercebant. Plut. Scribitur & γυμνοπαιδεία apud Plat. Xen. &c. Γυμνοπαιδικὴ idem Athen.

Διαπαίζω, illudo, ludifi or, irrideo. Apud Plat. de leg. l. 6. Παιδιὰ διαπαισμένη, exp. ludus qui lusus est.

Ἐμπαίζω itidem illudo, ludificor. Marci 10. ἐμπαίξουσιν αὐτῷ, καὶ μαστιγώσουσιν αὐτόν. Sic & Matth. 27. & Luc. 14.

Ἐμπαίζομαι, illudor. Matth. 2.

Ἔμπαιγμα, τὸ, q. d. ludificamentum, id quo aliquem ludificamur seu quo alicui illudimus. Ἐμπαιγμὸς, ὁ, q. d. ludificatio, illusio, derisus. Suid.

Ἐμπαίκτης, ῳ, ὁ, illusor, irrisor, derisor. 2. Pet. 3.

Ἐμπαίζω, deludo. Helych.

Ἐρωτοπαίγνιον, esse dicitur poëma, amoris lusus.

Καταπαίζω, q. d. deludo aduersus aliquem.

Προπαίζω, proludo.

Προσπαίζω τινι, iocor tecum. Plat. de leg. Syn. ep. 44. μὴ προσπαίζειν μὲ νομίσης σαυτῷ. Sic & apud Plut. de deo Socr.

Συμπαίζω, colludo, simul ludo, vel vnà ludo.

Συμπαίστης, ῳ, ὁ. & συμπαίστωρ, ορος, ὁ, item fœm. συμπαίστρια. qui colludit seu colludere solet, & quæ colludit: priorã duo apud Plat. & in Epigram. posterius apud Aristoph. in Ran.

Συμπαίστωρ, expon. etiam simul nutritus: pro eodem dicitur & συμπαίκτωρ.

Συμπαιγνία, collusio. Et metaph. deceptio: in Pand.

Σφαιροπαικτέω, ῶ, pila ludo. Suid.

Τεχνοπαίγνιον, ῳ, τὸ, ludicrum artis: artificium ludicrum. Sic inscripsit Auson. suos versus qui monosyllaba voce clauduntur.

Ψηφοπαίκτης, ῳ, ὁ, qui calculis ludit, qui calculis ludendo fallit præstigiator calcularius. Suid.

Ψηφοπαικτέω, calculis ludendo fallo. Poll. ex Lys. ψηφοπαικτεῖ τὸ δίκαιον.

Ὑλαίπαξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΠΑΙΠΑΛΑ, τὰ, loca prærupta & salebrosa. Schol. Aristoph. in Nub. exp. δύσβατα. ¶ Sũt qui deriuẽt ab αἰπὺς pleonasmo τῆ π.

Παιπαλόεις, εντος, ὁ, præruptus, salebrosus, asper. Odyss. ρ. Σάμοιο παιπαλοέσσης. Il. μ. εἰ δ' ὅτι παιπαλόεσσαν, exp. in via pulverulenta, à παιπάλη significante puluerem.

Παιπάλη, &c. vide in Πάλη. Παιπάλλω, in Πάλλω.

-ΠΑΙΣ, δὸς, (& poëtica dialysi πάϊς) ὁ καὶ ἡ, puer vel puella. Odyss. α. Παῖς ἐμὸς ἐὰν καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ὀπωπας. Il. λ. ὡς ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι, ἢ πάϊς ἄφρων. Theocr. idyll. 5. Ἀ παῖς ἀνδ' ὕδατος τᾶν κάλπιδα χρεῖα βάψαι. Xen. in symp. ἐπεὶ ὥσπερ γε παῖς γίγνεται καλὸς, οὕτω καὶ μειράκιον καὶ ἀνὴρ καὶ πρεσβύτης. Idem Hellen. 4. κελεύσας ἀπαγαγεῖν τὴν παῖδα. Dicitur ἐκ παιδὸς, & ἐκ παίδων à puero & à pueris: apud Plut. & Aristot. Itẽ ἐν παιδὶ, in pueritia, seu puerili ætate, apud Herodian. l. 6. ¶ Item puer, i. seruus seu seruulus, pedisequus, Aristoph. ὦ παῖ παῖ, ἀκόλουθον. Demosth. τῆ παιδὸς τῆ γράψαντος τὰς μαρτυρίας. ¶ Item puer, i. filius: propriè, filius patruus. Iliad. ω. Ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων, &c. Plut. de frat. char. οὐ τοὺς ἑαυτῶν παῖδας, ἀλλὰ τοὺς τῆ ἀδελφῶν. Et in fœm. gen. filia, nata. Sappho in ode quadam ad Venerem. Παῖ Διὸς δολοπλόκε. Sic & apud Pausan. & Laert. Οἱ παῖδες, liberi, tam filij quam filiæ. Plut. in apophth. Συλλαβὸν ἐγὼ οὐκ ἔχοντα παῖδας ἄρρενας ἀπολιπεῖν. Periphrasticè Παῖδες φιλοσόφων dicuntur ipsi philosophi, apud Luc. & παῖδες Ἀσκληπιαδῶν, ipsi Asclepiadæ, apud Athen. Sic & δυστήνων παῖδες, pro δύστηνοι, infelices. Iliad. φ.

Παιδεῖος, ῳ, ὁ, puerilis: vt Παιδεῖον μάθημα: apud Plat. de leg. l. 5. pro eodem poetica dialysi dicitur παϊδήϊος.

Παιδία, ἡ, pueritia, puerilis ætas. Plat. de leg. l. 9. At παιδιὰ vide in Παίζω.

Παιδικὸς, ῦ, ὁ, puerilis, ad pueros vel puerũ seu ad pueritiã ptinẽs. Itẽ pueris seu pueritiæ conueniens. Aristot. polit. 8. Plutarch. de for. Alexand. παιδικὸν (sicut Lat. puerile) ineptũ, absurdũ, quod puerilem quandã stultitiã præ se fert. Aristot. eth. 10. ¶ Παιδικὸν φάρμακον, nomen quoddam cataplasmatis ad omnẽ oculorum fluxũ & lippitudinem, apud Galenum, τῆ κτ τόπους lib. 4. ¶ Παιδικὰ, τὰ, puer qui amat ab eo q παιδεραστὴς appellatur. Et generaliter, qui amatur, cuiuscunq; ætatis sit. Thuc. li. 1. Aristoph. in Vesp. Dici etiã de amasia seu ea quæ amatur, testatur Schol. Aristoph. Hinc ea etiã quę quis in delitiis habet, seu quæ alicui charissima sunt, παιδικὰ appellantur, eodem Schol. teste.

Παιδικῶς, pueriliter, puerorum more vt decet pueros. Plat.

Παιδόθεν à puero, à pueritia. Luc.

Παιδίον, ου, τὸ, puerulus, infans. Arist. rhet. 3. αἱ τίτθαι τοῖς παιδίοις ὑποκορίζονται. Item puerulus, i. seruulus, apud Aristophan. Item filiolus vel filiola Dem. in Mid.

Παιδιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, puerilis ad puerulũ seu puerulos pertinens, puerulos decens. Vide & παιδιά, in παίζω.

Παιδιόθεν, idem quod ἐκ παιδίου, ab infante seu ab infantia, Marci cap. 9.

Παιδάριον puellulus, puerulus: propriè is qui ambulat & iam loquendi facultatem sibi acquirit: vt testatur Aristoph. gramm. apud Eust. Item puella seu puellula. Laert. in Zenon.

Παιδαριώδης, puerilis, puerulum decens. Herodia. l. 3. & 5.

Παιδίσκος, puerulus, seu puellus. Xen. Item παιδίσκη, puella ancillula, ancilla. Athen. Lys. & in ep. ad Gal. c. 4.

Παιδισκεῖον τὸ, locus in quo sunt puellę. Exponitur etiam lupanar, apud Athen. l. 10.

Παιδισκάριον, puellula. Laert. in Zenon. ¶ Est & nomen lapidis quo vtebantur textores, teste Hesych.

Παιδνός, puer Od. φ ἔλυθ᾽ Ὀδυσσεὺς παιδνὸς ἐών. Eustath. dicit esse à παίζω & poni pro παῖς. Hesych. παιδνὸν esse tradit eum qui excessit è pueris & alio nomine vocatur ἀντίπαις: vnde & exp. Adolescens. Accipi etiam ait pro ἄφρων, νήπιος. ¶ Item παιδνὸς adiectiuè, puerilis: vnde παιδναὶ χεῖρες: in Epigramm.

Παιδεύω, f. σω, doceo, instituo, erudio propriè, vt puerum doceo seu instituo: sed ad quemuis instituendi seu docendi modum extenditur. Cum accus. vt apud Arist. eth. 10. διὸ παιδεύουσι τοὺς νέους. Idem pol. 8. ἔστι δὲ τέτταρα σχεδὸν ἃ παιδεύειν εἰώθασι. Cum præpos. vt Isocr. in Areop. παιδεύειν πρὸς ἀρετήν. Xen. ἣ ἰσόν δεῖ (?) εὑρέσεως παιδεύειν. Isocr. in Panath. οἱ παιδεύοντες τοὺς νέους ἐν ἀρετῇ. Cum dat. Plut. in Apophth. Lacon. καὶ τοῖς ταύτης νόμοις ἔτι δὲ δικαιοσύνῃ καὶ καλοκἀγαθίᾳ ἐπαίδευσε. Cum infinit. Xen. Pęd. 1. παιδεύω σε στρατηγεῖν, & apomn. 2. παιδεύω ἄρχειν. Exponitur etiam castigo: vt Lu. c. 23. παιδεύσας οὖν αὐτὸν ἀπολύσω. Sic & Heb. 12. & alibi.

Παιδεύομαι, instituor, doceor, easdem habet cum παιδεύω constructiones. Particip. πεπαιδευμένος, bene institutus, apud Xen. παιδ. lib. 5. vel doctus, eruditus, literis excultus, cui opponitur ἰδιώτης, apud Luc.

Παιδεία, ἡ, institutio, instituendi ratio, doctrina, disciplina. Xen. Thuc. & Arist. ¶ Item peculiariter institutio in bonas artes, eruditio, doctrina. Plat. in Gorg. οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης: ignoro quanta sit eius doctrina & iustitia, seu quàm sit doctus. Herod. lib. 5. Παιδείαν τε Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων ἐπαιδεύθη. Græcisque eum pariter & Latinis literis instituens. Apud Greg. & Basil. cæterósque theologos, ἡ ἔξωθεν παιδεία, literæ disciplinæque omnes nihil ad scripta euangelica pertinentes. ¶ Παιδεία φυτῶν de plantis, quæ & ἀναγωγή, accuratus cultus conformatióque plantarum, apud Theophr. ¶ Item castigatio. Heb. c. 12. εἰς παιδείαν ὑπομένετε.

Παίδευμα, τὸ, quod docetur, id in quo aliquis instituitur. Demosth. in epitaph.

Παίδευσις, εως, ἡ, institutio, disciplina, ipsa actio instituendi seu docendi. Xen. apomn. l. 2. Plut. de puer. instit.

Παιδευτής, οῦ, ὁ, qui instituit, doctor, præceptor, magister. Plutarc. de puer. educ. Item castigator. Heb. c. 12.

Παιδευτήριον τὸ, ludus literarius, locus in quo pueri docẽtur.

Παιδευτικός, q. d. institutorius, qui ad institutionem facit, vt παιδευτικὴ τέχνη, ars instituendi, apud Poll.

Παιδευτικῶς, more eorũ qui instituũt seu docẽt: apud eundẽ.

Παιδευτός, οῦ, ὁ, doctus, eruditus.

Παίζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex nomine παῖς.

Ἀγλαόπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, pulchros liberos aut pueros habens. [Nonnus.

Ἀνδρόπαις, puer aliquid virile præ se ferens, vel puer ad virilem ætatem tendens, puer iam grandior. Soph. in Troilo.

Ἀντίπαις, puer iã adultus: puer qui pubertati est proximus. Plut. in Philopœm. Exponitur etiam, egressus puerilem ætatem, apud Luc. in somnio. Item adolescens puber, apud Plut.

Ἀντιπαιδία, ἡ, ætas eius qui pubertati est proximus. Exponitur & pubertas.

Ἄπαις, liberis carens, cui nulla est proles. Eurip. in Herc.

Ἀπαιδία, orbitas liberorum, destitui liberis.

Ἀρσενόπαις, cui est filius mas. Nonn.

Ἀρτίπαις, puer adultus.

Αὐτόπαις, qui est ipse quodammodo puer, in quo seu in cuius moribus ipsissima pueritia cernitur. Hesych.

Βοτρυόπαις racemosus: aut βοτρυόπαις ἄμπελος. Theoc. in Epig.

Βούπαις, q. d. grandis puer (particula βου habente vim intendendi) vel qui iam grandi est pueritia: puer adultus, puer adultæ pueritiæ. Exponitur & adolescentulus, adolescens. Aristoph. in Vesp. Item bouis filius, boue natus: apum epitheton, quòd ex taurinis ossibus nascantur. in Epigr.

Διόπαις, Iouis filius: epith. Apoll. in Epigr.

Δωδεκάπαις, duodecim filios habens: in iisdem.

Ἐλευθερόπαις, cui filij sunt liberi: & per consequens qui ipse est liber. Epigram.

Ἔμπαις, quæ infantem vtero gestat, grauida. Hesych.

Εὔπαις, bonos habens liberos, seu bonæ indolis. Eurip. in Hec. apud eundem in Herc. fur. εὔπαις γόνος, exp. bona proles. Item qui probi patris est filius. Aristoph. in Pluto.

Εὐπαιδία, ἡ, habere bonos liberos, felicitas quam afferunt boni liberi. Isocr. in Euag.

Θεόπαις, diuina soboles, Deo natus. in Epig. & Athen. l. 7. Sic dicitur etiam Maria virgo Christi mater, apud Nonn.

Καλλίπαις, cui pulchri sunt liberi. Basil.

Καλλιπαιδία, pulchros habere liberos.

Κλυτόπαις, inclytus filius, clarus liberis.

Μελλέπαις, proximus adolescentiæ. Hesych.

Μισόπαις liberorum osor, liberos exosus.

Μονόπαις κόρος, filius vnicus, vel vnigenitus. Eurip.

Ὀλιγόπαις, cui pauci sunt liberi. Plato de leg.

Ὁμόπαιδας, Poll. dictos fuisse scribit τοὺς διδύμους, vtpote puerulos vno eodémque partu editos.

Παλίμπαις, (pro πάλιν παῖς) iterum puer, repuerascens senex. Luc. in dial. τὰ πρὸς Κρόνον.

Παμπαιδί, cum omnibus liberis. Dion.

Πολύπαις, cui multi sunt liberi.

Πολυπαιδία, multitudo liberorum. Isoc. in Euag.

Πρόπαις puerorum productor. Hesyc.

Συκόπαις, qui puerorum instar ficis gaudet. Vide Eras. in Chil.

Τρίπαις, cui tres sunt liberi: vnde τριπαίδες τιμαί, ius trium liberorum, apud Plut. in Num.

Φιλόπαις, qui pueros amat, puerorum amator. Theocr. id. 12.

Χθονόπαις, terræ filius aut filia, terrigena. Hesych.

Composita ex Παιδεύω.

Ἀπαιδευσία, ἡ, dicitur de eo qui non est eruditus seu doctus. Exponitur etiam, inscitia, imperitia. Æschin. in Ctesiph. Isocr. ad Dem. Aristot. rhet. l. 2.

Ἀπαίδευτος, ineruditus. Plat. in Axioc. Et cum genit. apud Xen. Pæd. 3. τοὺς δ᾽ ἀπαιδεύτους παντάπασιν ἀρετῆς.

Ἀπαιδεύτως, inerudité, indocté, imperité. Isocr. in Panath.

Διαπαιδεύω, instituo, erudio, doceo, idem quod παιδεύω. Xen.

Ἐκπαιδεύω idem. Vsurpatur & de equis. [Eurip.

Εὐπαιδευσία, dicitur de eo qui est eruditus, seu bene institutus.

Εὐπαίδευτος, bene eruditus, valde eruditus. Εὐπαιδεύτως, erudité, docté & perité.

Κυκλοπαιδεία, disciplina circularis. Luc.

Ἐγκυκλοπαιδεία, (dec.) disciplinarum orbis, qui septem liberalium artium numero censetur. Athen. & Suid.

Μεταπαιδεύω, aliter erudio & instituo, mutato institutionis genere erudio. Luc. in Lexiph.

Προπαιδεύω, ante instituo, ante doceo.

Προσαπαιδεύομαι, prius instituor, prius doceor. Pla. de rep. l. 7. & Arist. polit. 8.

Προπαιδεύματα, & προπαιδεία, quæ docebantur ante philosophiam & theologiam. Luc. & Synes.

Συμπαιδεύω, condoceo, condocefacio. Xen. in œcon. συμπαιδεύει δὲ καὶ εἰς τὸ ἐπαρκεῖν ἀλλήλοις ἡ γεωργία: & Polyb. ὁ δὲ βίᾳ δ᾽ (?) καὶ θυμῷ συμπεπαιδευμένος, condocefactus in violentia & iræ furore.

Ψευδοπαιδεία, falsa eruditio, fictitia doctrina quæ veræ doctrinæ titulum mentitur. Ceb. in tab.

ΠΑΙ´Ω, F. αίσω, P. αικα, percutio, ferio, pulso. Xen. pæd. 1. ἐν δὲ τῷ [illegible] τύπτειν ἔπαισέν με ὁ διδάσκαλος, percussit me magister. Aristoph. in Auib. παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον. Idem in Nub. Κλεώνυμος εἰς τὴν γαστέρα. Plut. in Theseo, παίων κεφαλῇ τοὺς ἐντυγχάνοντας. ¶ Apud Aristoph. παίειν ἀπ᾽ οἰκίας, abigere percutientes. ¶ Item παίειν expedire aliquid facere, apud eundem in Ado. ¶ Item pro subagitare, apud eundem in charo. Ἐς τάχος παίε. Item pro comedere, apud eundem in Acharn. Pace.

Παίομαι, idem quod παίω. Xen. Pęd. 1. ἔπαισα τὸ [illegible] μηρόν: pro ἐπαίσατο. Item pass. percutior. Herod. l. 7. ξύλῳ παίεσθαι [illegible]. Reperitur & fut. παιήσομαι tanquam à themate circumflexo, apud Aristoph. in Nub. [illegible]

Παιών, ῶνος, ὁ, dictus est Apollo medicorũ præses: [illegible] παίειν, i. à feriendo, quòd à sagittis pythonem serpentem confoderit. Pro medico vsurpatur ab Aristoph. in Pluto. Vide & παιὰν suprà.

Composita.

Ἀναπαίω, repercutio, referio. Eust.

Ἀνάπαιστος pes carminis, alio nomine ἀντιδάκτυλος: sic dictus ἀπὸ τοῦ ἀναπαίειν τὸν δάκτυλον: constat enim prima & secunda breui, ac tertia longa, quum dactylus primam longam habeat & sequentes duas correptas. Ἀνάπαιστοι dicuntur etiam versus anapæsto pede constantes: apud Athen. l. 4. qui & neutro genere ἀνάπαιστα, apud Plut. in Pericle.

Ἀναπαιστρίδες, αἱ, mallei fabrorum. Hesych.

Ἀντιπαίω, contra percutio, seu vicissim percutio, repercutio.

Εἰσπαίω, insilio, irrumpo, impetum facio. Expon. &, ingredior.

Decomp.

Decomp. Ἐπεισπαίω, idem. Aristoph. in Pluto, Ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν Ἐπεισπέπαικεν.

Ἐκπαίω, cum impetu egredior. Διεκπαίω, (*decomp.*) idem.

Ἐμπαίω, imprimo seu incudo, i. percussu imprimo. Eust.

Ἐμπαίσματα, τὰ, eidem sunt imagines picturæve incusæ, seu impressæ.

Ἐμπαιστὸς, οῦ, ὁ, cui eiusmodi δαιδάλματα incusa sunt & impressa.

Ἐμπαίω, impingo offendo.

Ἐμπαισμα, τὸ, offendiculum, offensio. Hes.

Καταπαίω, percutio: vel percutio deorsum. Exponitur etiam, flagello. Hesych.

Παραπαίω, deliro, desipio. Luc. παραπαίεις ὦ γέρον καὶ μελαγχολᾷς. Aristoph. in Pluto, ξυμβαίνει ταῦτα τὸν λῆρον, καὶ παραπαίειν.

Παράπαιστος, desipiens, delirus. Hesych.

Ὑπερπαίω, supergredior, supero, excedo. Dem. τοσοῦτον ὑπερπέπαικας πλούτῳ τοὺς ἄλλους. Luc. ὑπερπαίοντα πᾶσαν ὕβριν.

Παιὼν, &c. vide in Παιάν. Πακτὸς &c. in Πήγνυμι.

ΠΑΛΑΘΗ, ης, ἡ, massa ficorum & pinguium caricarum, quas in morem laterum figurantes, vt diu illęsæ permaneant, calcant, atque compingunt. Hieron. in c. I. Oseæ & in c. 6. Ezech. Luc. καὶ παλάθην ἰσχάδων ὅτις γε προσεπιλήψεται. Idem, ἀνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρυκῶν. Gaza Παλάθας vertit, offas, apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 3.

Παλαθὶς, ίδος, ἡ idem quod Παλάθη. Strab.

Παλαθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, massæ quæ Παλάθη dicitur formam habens. Apud Dioscor. lib. 1. cap. 81. quum dicit alterum genus bdellij esse μέλαν, ἀδρόβωλον, παλαθῶδες, Plin. exp. hadrobolum, i. crassarum glebarum, in offas conuolutum.

ΠΑ´ΛΑΙ, olim quondam. Il. ι. ἣν μὲν πάλαι ἠδ᾽ ἔτι καὶ νῦν. Dem. ad Phil. epist. τῷ μὲν ἔργῳ πάλαι πολεμεῖ πρὸς τὴν πόλιν, τῷ δὲ λόγῳ νῦν ὁμολογεῖ. Item pridem, iampridem, iamdudum. Dem. pro cor. ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπωλώλατε. Sic Luc. Πάλαι [illegible]. Et οὐ πάλαι, nō pridē. Æschin. in Tim.

Παλαιὸς, οῦ, ὁ, q. d. qui fuit Πάλαι, vetus antiquus, priscus: vt Παλαιὸς γέρων Hom. & Παλαιὸς λόγος. Plut. Expon. etiam, pristinus: vt Παλαιὰ χάρις apud Soph. Dicitur interdum absolutè Παλαιὸς pro Παλαιὸς γέρων: vt apud Isocr. in Paneg. Item ἐκ παλαιοῦ pro ἐκ παλαιοῦ χρόνου, apud Synes. iam olim. Οἱ παλαιοὶ, homines prisci seculi, apud Aristot. & cæteros. Et τὰ παλαιὰ, res antiquæ memoriæ, res priscæ. Isocr. ad Philipp. ¶ Παλαιὰ, sine adiectione dicitur pro Παλαιὰ διαθήκη, apud eccles. scriptores.

Παλαίτερος, pro Παλαιότερος, antiquior, vetustior. Παλαίτατος, pro Παλαιότατος, antiquissimus, vetustissimus. Thuc. l. 1.

Παλαιότης, ητος, ἡ, vetustas, antiquitas. Eurip. in Helen.

Παλαιόω, veterasco, vetus fio: vnde οἶνος παλαιούμενος, apud Galen. & οἶνος πεπαλαιωμένος, apud Athen. vinum vetus quod ad vetustatem peruenit, vinum vetus.

Παλαίωσις, εως, ἡ, inueteratio. Plut. symp. 7.

Composita.

Ἀποπαλαιόω, ῶ, antiquo, abrogo.

Ἔκπαλαι, iam olim in 2. epist. Pet. c. 2. & 3.

Δεκάπαλαι, q. d. decies olim, apud Aristoph.

Παμπάλαιος, omnino vetustus, seu vetustiss. Aristot. & Athen.

Πρόπαλαι, iam olim, vel iam dudum, iam pridem, iam diu.

Τετράπαλαι, q. d. quater olim, valde pridem, in anthol. Epigr.

Τρίπαλαι, q. d. ter olim, valde olim, i. iam inde à valde priscis temporibus, primo & omnium vetustissimo seculo.

Χιλιόπαλαι, q. d. millies olim, apud Aristoph.

ΠΑΛΑΙΣΤΗ´, ῆς, ἡ, palmus: mensura quatuor digitorum, seu quaternûm digitorum. * Vocatam Παλαιστὴν Etymol. tradit quasi πελαστὴν nimirum παρὰ τὸ πέλας συνέχειν τὰ ὀστᾶ, i. πλησίον ποιεῖν τοὺς δακτύλους.

Παλαιστὴς, οῦ, ὁ, idē quasi Παλαιστὴ, apud Eust. Pro eodē scribitur & παλαιστὴς, apud Pol. ¶ At παλαιστὴς, luctator, vide in Πάλη.

Παλαιστιαῖος, α, ον, qui est quatuor digitorum magnitudine: vt παλαιστιαῖα μεγέθη. in Geop.

Παλαστὴ, ἡ, idem esse traditur quod Παλαιστή.

Composita.

Διπάλαιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui duorum palmorum est, bipalmis.

Ἑξαπάλαιστος, qui sex palmorum est. Herodot.

Πεντεπάλαιστος, qui habet quinque palmos, apud Xen.

Παλαιστικὸς, &c. vide in Πάλη.

ΠΑΛΑ´ΜΗ, ης, ἡ, palma manus (secundum quosdam. Od. ο. Παλάμῃ δ᾽ ἔχε χάλκεον ἔγχος. Il. γ. Εἵλετο δ᾽ ἄλκιμον ἔγχος ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. Il. α. Τίς τοῖος ἐν παλάμῃσι [illegible]. * Etym. à Πάλλω deducit significante vibro. ¶ Item metaph. ars seu via aut ratio qua aliquid efficimus. Aristoph. in Vesp. δεῖ δ᾽ ἔτι σε παντοίας πλέκειν εἰς ἀπαλλαγὴν παλάμας. Sic & Theog. Παντοῖαι δ᾽ ἀρεταὶ καὶ βροτοῖς παλάμαι.

Παλαμάομαι, ῶμαι, struo, molior, machinor. Aristoph. in Nub. τί συμφορὰς τοσαύτας ἐπαλαμήσατο. Idem, Πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλαμάσθω. ¶ Item administro, efficio, gero. Xen. pæd. 4. ταῖς γὰρ χερσὶ τὸ δέον παλαμᾶσθαι.

Παλαμναῖος, ου, ὁ, cuius manus cæde contaminata est, cæde contaminatus. Plut. in Pomp. τὸν μὲν προσφέροντα τὴν κεφαλὴν ὡς παλαμναῖον ἀπεστράφη. Apud Syn. Ἀνδρονικος dicitur Παλαμναῖος τῆς χώρας, pestis & pernicies regionis. Item Παλαμναία γνώμη καὶ γλῶττα, dira & conscelerata mens & lingua: apud eundem. ¶ Παλαμναῖος. Iupiter, vindex & vltor eorum qui manus cæde contaminarunt: vide Eust. & Etym.

Composita.

Ἀπάλαμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui* manib. nulla industria, ars aut sedulitas inest. Il. ε. Item iners: qui manu non laborat. Hesiod. in Erg.

Ἀπάλαμος, cui nulla arte aut ope obsisti potest, ineluctabilis. Pind. in Olymp.

Ἀνοπαλίζω, Hesych. & Eust. exp. ταῖς παλάμαις δονῶ, manibus agito. Il. δ. & Od. ξ. Vide & comp. ex Πάλλω.

Ἀνοπάλιξις, &c. vide ibidem.

Δυσπάλαμον, τὸ, difficile est malis instructum artibus. Hesych.

Ἐπιπαλαμάομαι, admachinor, contechnor. Luc. in Tox. καὶ οἱ κόλακες συνέθεον ἐπιπαλαμησάμενοι, ὁρῶντες ἐκλείποντα ἔτι ὄντα τὸν Δεινίαν.

Εὐπάλαμος, manu industria seu peritia struct.*, artificiosus: in Epigr.

Πυρπαλάμης, ου, ὁ, & πυρπαλάμη, ης, ἡ, dicitur astutus & vafer, teste Eust. aut ταχέως τι ἐπινοῶν καὶ παλαμώμενος ἴσα τῷ πυρὶ, inquit Suid. & Hesych. Πυρπαλάμους appellatos fuisse scribit τοὺς διὰ πάλου τι μηχανᾶσθαι δυναμένους καὶ τοὺς ποικίλους τὸ ἦθος.

Πυρπαλαμᾶσθαι, Eust. exp. κακοτεχνεῖν καὶ οἷον διὰ πυρὸς ἰέναι τῇ κακοτεχνίᾳ.

Παλάσσω, vide Πάλος in Πάλλω.

ΠΑΛΕΥ´Ω, F. σω, allicio, alliciendo fallo. Exponitur etiam pertraho in retia, in laqueū allicio. Aristoph. in Auib. καὶ ἐπαναγκάζει παλεύειν δεδεμένας ἐν δικτύῳ. Metaph. Plut. in Sylla. Σύλλας δὲ ταῖς εἴκοσι σπείραις, ὥσπερ ἤθεσιν ὄρνισι, τεσσαράκοντα τὰς τῶν πολεμίων παλεύσας, ἀπήγαγεν εἰς τὸ στρατόπεδον ἅπαντας.

Παλευτὴς, qui tendit retia vt aues allectas illis irretiat, illex. Hes.

Παλεύτρια, ἡ, columba illex, allectrix. Aristot. hist. an. l. 9. c. 7.

ΠΑ´ΛΗ, ης, ἡ, lucta. Od. θ. Δεῦρ᾽ ἄγε πειρηθήτω (ἐπεί μ᾽ ἐχολώσατε λίην) Ἢ πὺξ, ἠὲ πάλῃ ἢ καὶ ποσίν. Plut. sympo. l. 2. τεχνικώτατον καὶ πανουργότατον τῶν ἀθλημάτων τὴν πάλην οὖσαν, ἅμα καὶ πρεσβύτατον εἶναι. Dicitur καταστῆναι εἰς πάλην, apud Paus. in Att. Et νικῆσαι πάλην, apud Luc. in Tim. Vsurpatur & num. plur. apud Paus. & Herodian. * Sunt qui à Πάλλω deducāt, quia ibi corpus πάλλεται, i. agitatur seu quatitur. ¶ Πάλη, secundum Ael. Dionys. propriè est tenuissima farina, item cinis. Pherecrates in Ἰπνῷ, ἐνέπλησε τὼ ὀφθαλμὼ πάλης φυσῶν τὸ πῦρ, hinc per reduplicationem Παιπάλη.

Παλαίω, luctor, certo. Il. ψ. οὐ γάρ πως ἔστιν ἐν πάντεσσι ἔργοισι ... [illegible] παλαίσεσθαι. Luc. in Hermo. Πῶς κληρώσειν ἄν τινα ᾧ τινι χρὴ παλαίειν. Vsurpatur & metaph. sicut Lat. luctor. Hesiod. in Erg. Αἰεὶ δ᾽ ἀμφολιεργὸς ἀνὴρ ἄταισι παλαίει. Sic apud Xē. Παλαίσαντες ζημίαις.

Πάλαισμα, τὸ, q. d. qui luctamentum: luctatio seu lucta. apud Xeno. Propriè significat artificium luctationis ad supplantandum aduersarium, aut luctationem. Metaphoricè pro callido consilio seu techna, apud Aristoph. Aeschyn. Xen.

Παλαισμοσύνη, ἡ. Lucta. Odyss. θ.

Παλαιστὴς, οῦ, ὁ, luctator, aduersarius in lucta, ibidem, & apud Plut. περὶ εὐθυμίας.

Παλαιστικὸς, οῦ, ὁ, ad luctatorem seu luctatores pertinens seu luctationem aut palæstram. Pausan. in Att. Item luctæ peritus, item studiosus luctæ. Aristot.

Παλαίστρα, ἡ, palæstra, lucta: vel luctæ locus. Xeno. & Laced. pol. Herodian. l. 5. Plut. in quæst. Rom. in symp. l. 2. probl. 4. Significat & decentiam illam qua status motus flexusque corporis ac omnes omnino habitus venustatem quandam leporémque præ se ferunt.

Παλαιστρίτης, idē qui Παλαιστὴς, palæstrita. Plut. in prob. Ro.

Παλαιστρικὸς, οῦ, ὁ, idem quod Παλαιστικὸς, vt Παλαιστρικὴ ἄσκησις. Et Παλαιστρικὴ ἐπιστήμη. Aristot. Item palæstræ peritus. Plut. symp. l. 2 probl. 5.

Παιπάλη, ἡ, farina tenuissima, flos farinæ. Exponitur & flos pollīæ, pollē. Apud Gal. 2. κατὰ τόπους, παιπάλη ἀλφίτων. Et μετὰ παιπάλης ἀλφίτου, apud Diosc. Pro eodem dicitur etiā Πασπάλη. Sic exponitur etiam Πασπάλη, res vulgaris & minima apud Aristoph. in Vesp. Vocatur etiam Παιπάλη, nix minutatim cadens. Item metaph. pro valde astuto & versuto, seu vafro, & q. d. eo cuius est subtilis astutia, apud Aristoph. in Nub.

Παιπαλημάτιον, pulticula. Poll.

Παιπάλημα, τὸ, idem quod Παιπάλη. Dem & Luc.

Παιπαλόεις, quomodo huc pertineant, vide in Παιπάλλω.

Παιπαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, malitiosus, versipellis, item venéficus. vnde Παιπαλώδεις γυναῖκες, apud Suid. malitiosæ & veneficæ mulieres.

Πολυπαίπαλος, (comp.) admodum vafer. Odyss. ο. Φοίνικες πολυπαίπαλοι.

Παλύνω, Iones dicunt pro ἐπιπάσσω, aspergo, cōspergo, propriè de farina dicitur. Od. ξ. ὁ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε. Dicitur & de niue. Il. κ. ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας. Exponitur etiam, misceo & humecto. item albefacio.

Πίλανος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἐμπαλυνόν, (comp.) Gal. apud Hippoc. est ἐπιπάσσον, inspergens.

Composita ex Πάλη, *lucta.*

Ἀνάπαλη, genus saltationis, apud Athen. l. 14.

Ἀναπαλαίω, luctam redintegro, luctæ certamen reparo. Metaph. pugnam reparo, victoriæ offensionem sarcio, vnde ἧτταν ἀναπαλαίειν, apud Theodoret. eccles. hist. l. 3.

Ἀντίπαλος, obluctator, aduersarius in lucta aut generaliter in athletico certamine. Item hostis, aduersarius, inimicus, æmulus. Dem. ὡς ἀνταλλάξεσθαι βουλοίμεθα ἀντιπάλους. Interdū cū gen. iungitur, vt Epigr. l. 1. ὦ πικραὶ γλυκερῆς ἀντίπαλοι σχάσεως. Interdum cum dat. vt apud Phil. de mundo, ἡ ἀντίπαλος τῇ μνήμῃ λήθη. ¶ Item æquas vires habens, viribus par. Plutar. Ἀγησιλάου τοὺς Θηβαίους ἀντιπάλους τοῖς Λακεδαιμονίοις καταστήσαντος. Interdū additur datiuus rei: vt apud Luc. ἀντιπάλοις τῇ προθυμίᾳ, & apud Thuc. ὃν ἤθεσαν ἀντιπάλοις αὐτῇ τιμήμασι, eius magnitudini respondētibus. Τὸ ἀντίπαλον, exp. absolutè virū seu potentiæ æqualitas, vnde apud Thuc. ἐς τὸ ἀντίπαλον καθεστήκαμεν, ad æquum Martē deuenimus. seu virib. nos æquauimus. Τὰ ἀντίπαλα aduerbial. etiā ponitur: pro ἀντιπάλως, æquo Marte, parib⁹ virib⁹. vt ἀντίπαλα ναυμαχήσαντα. (quo Marte, Thuc.

Ἀντιπάλως æquis virib⁹ in lucta, & general. æquis virib⁹, æ-

Ἀντιπαλαίω, reluctor, obluctor, resisto.

Ἀπάλαιστος, ὁ, ἡ, palæstræ imperitus. (Hesyc.

Βουπάλης, multam luctam habens in Epigr. ¶ Βουπαλίδες, tibialia.

Βούπαλος magnus: propriè magnus luctator. ¶ Item asinus, Suid. ex Hipponacte. ἐπὶ τὸν Βουπάλου τὸν ὀφθαλμόν.

Διαπάλη, ης, ἡ, lucta, colluctatio, vt ἐν διαπάλαις ἐχόμενοι, quum iam colluctari cœpissent.

Διαπαλαίω, colluctor, vt διαπαλαίω σοι, tecum colluctor. Philostr. in Heroic.

Δυσπαλής, ὁ, ἡ, difficilem luctam afferens, non facilè eluctabilis seu expugnabilis. Suid.

Δυσπάλαιστος vix eluctabilis, superatu difficilis, seu ineluctabilis: vt δυσπάλαιστος τύχη, apud Euripid. & δυσπάλαιστον πρᾶγμα, apud Euripid.

Ἐκπαλαίω, eluctor. Item præter gymnasticas leges ago.

Ἐκπάλαιστος imbellis: propriè, qui se in lucta expugnari sinit. Hesych. Τὰ ἐκπάλαιστα eidem sunt grauia & superba.

Εὐπαλής, luctam facilem habens, facilè eluctabilis, vt ἄεθλος εὐπαλής, apud Apoll.

Ἰσοπαλής vel ἰσοπάλης, æquas vires habens in lucta æqualis: itē in lucta viribus par. Item simpl. par, æqualis: vt apud Theocrit. idyl. ἦν τοι ἰσοπαλής. Apud Thucy. l. 2. ἰσοπαλεῖς κινδύνοι, expo. paria certaminum pericula, seu pericula certaminum æqualibus viribus sustinenda.

Ἰσοπαλῶς æqualibus viribus in lucta seu pugna: vnde ἰσοπαλῶς ἀγωνίζεσθαι, æqualis viribus, ideoque ancipiti Marte pugnare, apud Paulin.

Καταπαλαίω, eluctor, lucta vinco. Item vinco, supero. Plato, de rep. l. 1. καὶ τοῖς ἐν ἡγεμονίᾳ καὶ τὰ ὑπὸ τούτων ῥηθέντα καταπαλαίσαι, ... dicti vicisse.

Καταπαλαίομαι, lucta vincor, vnde καταπαλαισθείς, lucta victus, apud Paul.

Ἀκαταπάλαιστος (Decomp.) lucta insuperabilis & general. inexpugnabilis, insuperabilis.

Λεοντοπάλης, siue λεοντοπάλας, qui luctatur cum leone: in Epigr.

Ὁπλιτοπάλης, & Doricè ὁπλιτοπάλας, qui armatus luctatur. Plut. symp. 2. & de fort. Alex. l. 2.

Προσπαλαίω, colluctor, obluctor. Suid.

Συμπαλαίω, colluctor.

ΠΑΛΙΝ, iterum, rursus, denuò. Apud poetas aliquando iungitur, cum αὖτις, ἐκ μεταλλήλων, vt Il. β. οὐδέ μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ νεικείειν. Sic & Od. ξ. In prosa iungitur cum αὖ: vt apud Demost. pro cor. σκοπεῖτε ἐν τούτοις πάλιν αὖ. Ponitur interdū cum verbo simplici loco compositi, πάλιν ἐλθεῖν, pro ἐπανελθεῖν iterū ire, redire, apud Hom. Thuc. & Xē. Inuenitur & πάλιν κομίζεσθαι, apud Dem. pro recuperare. Iūgitur & verbis cū ἀνὰ cōpositis, vt πάλιν ἀναλαμβάνειν Dem. & πάλιν ἀναβλέπειν. Aristop. itē πάλιν ἐπάνειμι. Xen. ¶ Πάλιν, vice versa, è diuerso, è contrario. Dem. ἀλλ' οἱ δόντες μὲ πάλιν δ' ὕστερον ἀφαιρούμενοι. Sic apud Hom. πάλιν ἐρέει, exp. cōtradicet, repugnabit. ¶ Interdū significat ὀπίσω, i. retro, seu retrorsum: vt apud Hom. Il. γ. ὄσσε πάλιν κλίνασα, retrorsum flectens oculos. Sic apud Eurip. φύσει τοι ταῦτα δεῖ πάλιν τε καὶ πρόσω.

Composita.

Ἀνάπαλιν, è contrario, è diuerso, item viceuersa. Hermog. ἀνάπαλιν τοῖς ἔχω. Et cum genit. ὅπερ ἀνάπαλιν οἱ Θηβαῖοι ποιοῦσι, cui contrariè faciunt, i. contrario modo, εἰς τὸ ἀνάπαλιν, in contrariam partem, vel contrario modo.

Ἔμπαλιν κοτεῖν, apud Hesych. exp. contradicere.

Ἔμπαλιν, è contrario, contrà, è diuerso, viceuersa. Luc. ἔμπαλιν ἀναστρέφεται τὸ πρᾶγμα, in contrarium res cedit, viceuersa euenit. Xen. τοῖς δὲ τυράννοις καὶ τοῦτο ἔμπαλιν ἀνέστραπται, in cōtrarium euenit. Apud Herodot. ἔμπαλιν ἄλλοις, contra quàm alij, aliter quàm alij. Dicitur etiam τὸ ἔμπαλιν, & per crasin τοὔμπαλιν, apud Euri. Apud Hesiod. in Asp. Ἔμπαλιν ὀρνύμενοι, ... λαμπομένοισι ... ὁρμῶς, quidam expo. retro, retrorsum: alij, contrà.

ΠΑΛΛΑΞ, ακος, ὁ, iuuenis adolescens. Eust. Dicitur & πάλληξ pro πάλλαξ. * Forsan à verbo πάλλω, quòd iuuenilis ætas viribus ad vibrandum polleat.

Παλλάκιον, ου, τό, adolescentulus. Hesych.

Παλλακὴ, ῆς, vel παλλακίς, ίδος, ἡ, puella, iuuencula, Eust. Item concubina. Od. ξ. ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ Παλλακίς. Aristop. ἔξω σε παλλακήν.

Παλλακεύομαι, sum pallaca, sum concubina. Syn. ep. 3. καὶ αὐτῷ παλλακὴ μὲν ἐπαλλακεύετο ναυκλήρῳ δεσπότη. Sic apud Plut. τοῦ Φαβίου ἐπαλλακεύετο. Apud Herodot. quidam exp. in concubitum accipio.

Παλλακεία, concubinatus. Dem. τὰς μὲν ἑταίρας ἡδονῆς ἕνεκα ἔχομεν, τὰς δὲ παλλακὰς τῆς καθ' ἡμέραν παλλακείας.

Ἐκπαλλακίδιοι, (comp.) nothi, spurij. Hesych.

ΠΑΛΛΩ F αλῶ, vibro, quatio, agito. Il. γ. αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ Πάλλων, vibrans. Il. ζ. [de Hectore] Αὐτὰρ ἐγὼ ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε πῆλέ τε χερσί, vbi quidā interpretatur, librauit. Πάλλειν κλήρους mouere seu quatere sortes, sæpe apud eundē Hom. vt Il. γ. & η. ¶ Item cōmoueo: vt apud Philost. Πάλλειν ἀφροδισίοις τινά. ¶ Itē neutraliter pro palpitare formidine. Themist. in 3. de anima, ἀλλὰ πάλλει μὲν ἡ καρδία, καὶ φρίττουσιν αἱ τρίχες, apud Soph. πάλλων φόβῳ ex. παλλόμενος.

Πάλλομαι, vibror, quatior. Item palpito, contremisco. Plutar. in Cic. καὶ μόλις ἐπαύετο παλλόμενος καὶ τρέμων ἐπὶ πολλῶν ἀγώνων. ¶ Pro sortiri accipi ab Herodoto traditur, vt & Hesych. παλλομένην exp. κληρωμένην.

Παλμός, οῦ, ὁ, & πάλμα, τό, vibratio, agitatio. Item παλμός, palpitatio sæpe apud medicos.

Παλμικὸν οἰωνισμα, augurium quod ex palpitationis inspectione captatur. (Soph.

Παλτός, οῦ, ὁ, vibratus, vel q. d. vibratilis vt παλτὸν πῦρ apud

Παλτόν, substantiuè, iaculi seu teli genus quoddam. Quidam interpr. sagula: quidam & pileum. Xen. de arte equ.

Παλσις, ὁ, vibratio, concussio, agitatio. Eurip. ¶ Item sortitio, sors. Apoll. Arg. 1. & apud Herodot.

Παλάσσω, sortitio: vnde. Il. η. Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερές, ὃς κε λάχῃσι. Sic Od. ι. Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον. ¶ Itē inquino, fœdo, cōtamino: vnde pass. Il. ε. παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ. Et Il. λ. λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

Παλάμη, πάλη, πάλλαξ, πήληξ, πηλός, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀειπαλής, έος, ὁ, καὶ ἡ, qui semper vibratur, qui perpetuo motu agitatur. Coriū epithetum.

Αἰδοιοπαλμός, morbus pudendorum, vt satyriasis & priapismus.

Ἄμπαλος, secunda sortitio in distributione. Eust. ex Pind.

Ἀναπάλλω, vibro, quatio, concutio, vel euibro. Od. ω. ἀμπεπαλὼν δ' ... ἧκεν ἐκ χειρὸς ἀναπαλών. Aristot. de mundo. οἱ δὲ ἀναπάλλουσιν τε καὶ ταῖς ἑκατέρων ἐγκλίσεσι καὶ ἀναπάλσεσι ... θεῶντες ἀεὶ τὸ στρεφόμενον, παλματίας λέγονται.

Ἀναπάλλομαι, vibror, quatior. Item subsilio Il. ψ. Ὡς δ' ... ὡς ἀνέπαλτο. Sic & apud Strab. ἀναπαλεὶς πήγασος.

Ἀνάπαλσις, εως, ἡ, vibratio. Aristot.

Ἀποπάλλω, euibro, eiaculor. Suid.

Ἀποπάλλομαι, euibror. Diog. Laert. & Basil. in hexaëmer.

Ἀποπάλλω, idem quod ἀποπάλλω, apud Hippocr.

Διαπάλλω, quasso, concutio.

Δίπαλτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vtrinque vibratur seu vibrari potest. Apud Soph. in Aiace, πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἂν μὲ χειρὶ φονεύοι, exp. vtrinque telum vibrans.

Διπάλτως, vtrinque telum vibrando, ambabus manibus.

Διασπαλίζω [παρὰ τὸ δονεῖν καὶ πάλλειν] manib⁹ excutio, seu manibus agito & quasso. itē occido: vt Il. δ. ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδιεσπάλιζεν, vir virū occidit. Odv. ξ. τὰ σὰ ῥάκεα διασπαλίξεις, laceras vestes tuas manib⁹ agitabis & excuties. Vide & cōp. ex Παλάμη.

Διασπάλιξις, ἡ, motus & excussio quæ fit manibus. Suid. & Etymol.

Ἐγχέσπαλος, hastam vibrans, hastæ vibrandæ peritus: *ac proinde* bellicosus. Il. β. & alibi. Pro eodem dicitur & ἐγχεσίπαλος, apud Hesy.

Ἐκπαλής, exp. ex articulis suis emotum seu excussum, apud eundem. ¶ Ἐκπάλιον, sortis vel hæreditatis expers, Idem.

Ἐμπάλλω, vibro.

Κληροπαλὴς, qui sorte distribuitur. Hom. hymno in Merc. ἔσχισε δ' ὡδεκα μοίρας Κληροπαλεῖς.

Μεσόπαλὴς, eidē Hesyc. est quod ex medio vibratur & quassatur.

Σακέσπαλ☉ vel Σακεσπάλ☉, scutum vibrans seu clypeum, bellicosus. ὁ τὸ σάκ☉ πάλλων. Il. ε.

Κραιπάλη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Παλεύω, vide in Πάλη. Πάμμα, vide in Πάω.
Παμφαλάω, vide cum Παμφαίνω in compositis ex φαίνω.

ΠΑΝ, ανὸς, ὁ, Pan: pastorum numen. Fingitur fuisse semicaper, & hirci modo libidinosus, iracundus etiam, vt testatur Theocrit. idyll. 1. ἐν τί γε πικρός, Καὶ οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται. ¶ At Πᾶν, vide in πᾶς.

Πανικὸς, Panicus: vt πανικὸς φόβ☉ vel θόρυβ☉, apud Herodot. l. 7. & Plut. in Epamin. terror seu tumultus quem Pan irritatus immittit.

Πάνι☉, panicus. Aeschyl.

Πανίσκ☉, ὁ, paruulus pan. Panisci, dæmones syluestres & montani, vt Fauni.

ΠΑΝΔΕΛΕΤΕΙΟΣ, ὁ, improbus, veteratorius: (à Pādeleto quodam psephismatum scriptore & insigniter versuto, vt qui è pauperum deceptione ditesceret.) Aristoph. in Nub. πρότερόν γ' ἐπιτυχόντες, Τήλεφ☉ εἶναι Μυσὸς φάσκων, ἐκ πηριδίου γνώμας τρώγων πανδελετείους.

ΠΑΝΔΟΥΡΑ, siue Πανδουρίς: Hesychio est musicum instrumentum. Vide & Poll.

Πανδουρ☉, qui ipsum instrumentum tractat. Hesyc.

Πανδουρίζω, isto instrumento ludo. Lamprid. in Heliogabalo.

Πανδουρίστρια, ἡ, pandustria qui pandura ludit. Athen. l. 4.

Πανταχῆ &c. Παντῶς, Πάνυ, vide in Πᾶς.
Πάομαι, Πάος in Πάω. Παπαῖ, in Βαβαί.

ΠΑΠΠΑΞ, vox est imitans crepitantē aluum apud Aristoph. in Nub. ὥσπερ βροντὴ ζωμίδιον παταγεῖ καὶ δεινὰ κέκραγεν. Ἀτρέμας πρῶτον παππὰξ, κἄπειτ' ἐπάγει παπαπάππαξ. quibus subiungit, quum χέζω κομιδῇ βροντᾷ παπαπάππαξ.

ΠΑΠΠΑΣ, ὁ, pater: vox est liberorum ad patrem qui eum patris nomine compellare volunt. Od. ζ. πάππα φίλ', οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην Ὑψηλὴν εὔκυκλον &c. apud Athen. l. 8. χαῖρε πάππα φίλτατε. * Eust. ex veterum authoritate tradit factum esse ex vocula infantium πᾶς per reduplicationem. Legitur & pro nutrito, apud eundem.

Παππάζω, pappa dico, adblandior patri vocando pappam. Ilia. ε. Οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν Ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο. Dicuntur & anseres παππάζειν. Poll.

Παππασμὸς, cōpellatio patris vocando illum πάππα. Suid.

Παππίας, ὁ, & παππίδιον, τὸ, paterculus: *diminutiua blandientis* apud Aristoph. in Vesp.

Παππίζω, paterculum appello. Eustath.

Πάππ☉, auus. πάππ☉ ὁ πρὸς πατρὸς, auus paternus: πάππ☉ ὁ πρὸς μητρὸς auus maternus, apud Aeschin. in Ctesiph. Dicitur & sine adiectione de auo paterno, apud Athen. l. 14. Κάδμ☉ ὁ τοῦ Διονύσου πάππ☉ μάγειρ☉ ἦν. Plat. de leg. ὁ πάππου πατὴρ, aui pater. ¶ Πάππ☉, lanugo carduorum seu flos: qui lanuginosus est: itē lanugo helxines herbæ Arat. Ἢ ὅτε καὶ παπποι, λευκῆς γήρειον ἀκάνθης. Et Nicand. Οἷά τε δὴ γήρεια νέον τεθρυμμένα πάππου. Dicitur & de lanugine barbæ, quæ inferiori labro adnascitur, vt μύσταξ, vel μάσταξ, de ea quæ superiori. Poll. Hesych. Suid. & Eust.

Ἄππα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Deriuata à Πάππ☉, auus.

Παππῷος (sicut πατρῷος à πατὴρ) auitus: vt παππῷα ἀγαθὰ, & παππῷα δόξα. apud Dem. Philipp. 4.

Παππικὸς, ad auum pertinens, aut auum resipiens.

Composita.

Ἀπόπαππ☉, ὁ, abauus.

Διάπαππ☉, atauus.

Ἐπίπαππ☉, proauus vel atauus. Poll.

Παππεπίπαππ☉, (decōp.) aui pater. Poll. ex Philon. comico.

Πρόπαππ☉, proauus aui pater. Poll.

Τρίπαππ☉, tritauus.

¶ *Pertinentia ad Πάππ☉ i. lanugo, &c.*

Παππώδη σπέρματα, vel παπποσπέρματα, lanuginosa semina vel quæ pappo lanugine semen habent obductum, apud Theophrastum.

Ἀποπαππόω, ῶ, in pappos verto. Vnde pass. ἀποπαπποῦσθαι, verti seu abire in pappos, apud eundem, hist. pl. l. 7. c. 11.

Ἐκπαπποῦσθαι, in pappos solui seu abire. Diosc. l. 3. c. 13.

ΠΑΠΤΑΙΝΩ, circumspicio, oculis lustro. Od. ρ. ὁ δὲ παπτήνας ἔνθα δ' ἔφερον. Il. ψ. ἔστι παπτήνας ἐπὶ τοίχῳ. Ilia. ρ. Τρίσσα δὲ παπτήνας. Interdum sequente ὅπη, vt Il. π. Interdum præcedente πάντη, vt Iliad. ψ. Ody. μ. vel Πάντοσε, vt Iliad. γ. & ρ. vel ἀμφὶ ἑ, vt Iliad. δ. & ο. ¶ Item oculis vestigo, circumspectans quæro. Iliad. ρ. παπταίνων Αἴαντα μέγαν. Interdum simpliciter significat, specto, vel respecto, oculos conuerto, intueor, sequente præpositione μετὰ, εἰς, aut πρός. Hesiod. in Erg. Μηκέτι παπταίνειν μεθ' ὁμήλικας, oculos conuertens ad æquales. Sic apud Plut. in Themistocl. παπταίνων πρὸς τὸν Ἰσθμὸν, ad Isthmum specto. Et Lucian. Παπτήνας εἰς ἅπαντας, omnes intuitus.

Composita.

Διαπαπταίνω, circumspecto per. Plut. in Fab. καὶ πρὸς ἄλλον ἄλλοτε τῶν ἡγεμόνων διαπαπταίνειν, circumspectans oculos conuertebat.

Περιπαπταίνω, circumspecto, oculis lustro. Arat. Πολλάκις ἐκ νηῶν πέλαγος περιπαπταίνοντες.

ΠΑΠΥΡΟΣ, ὁ, vel ἡ, papyrus, seu papyrū: planta nascens in palustribus Aegypti aut quiescentibus Nili aquis, vbi euagatę stagnant. Theophrast. hist. plant. lib. 4. cap. 9. & Plin. lib. 13. cap. 11. Item liber eiusvt in Epigr. λαμπάδα κηροχίτωνα Σχοίνῳ καὶ λεπτῷ σφιγγομένην παπύρῳ. Item ipsa charta quæ inde conficitur.

ΠΑΡΑ, (& apud poetas Παρ, per apocopen, & Παραὶ, per ectasin) præpositio cum varijs casibus varia significans.

Cum genitiuo significante motum à loco, à, ab, ex. Thucy. l. 4. παρὰ βασιλέως πορευόμενος εἰς Λακεδαίμονα. Interdum ponitur subaudito Πέμπομαι aut ἀποστέλλομαι.

Cum datiuo, apud: vt Παρ' ἐμοὶ δείπνησον. Et Παρ' ἑαυτῷ ἔχειν, apud se vel intra se.

Cum accusatiuo significante motum ad locum. Xen. Hell. l. ἀφικόμενον παρ' αὐτόν. Sic παρὰ σὲ ἔρχομαι, apud eundem. ¶ Item propè, propter, iuxta: vt Ody. ξ. οἱ δὲ παρ' αὐτὸν Ἄνδρες κοιμῶνται. Sic Act. c. 4. παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων, ad pedes, iuxta pedes. ¶ Apud grammaticos pro ἀπό: vt quum dicūt παρὰ τὸ λέγω fit λόγ☉. ¶ Item per: vt Demosthen παρὰ πάντα τὸν χρόνον, per omne id tempus. Sic Παρ' ὅλον τὸν βίον. Apud Thuc. Παρ' ἅπαν τὸ στράτευμα per totum exercitum. ¶ Exponitur etiam, inter: vt παρὰ τὸ δεῖπνον, inter cœnam, cœnæ tempore. Sic παρὰ τὸν πόλεμον, belli tempore, militiæ. ¶ Exponitur etiam, in: vt παρὰ τὴν ὁδοιπορίαν, in via. ¶ Item præter, vel cōtra: vt Plut. in pol. γάμους συμφαγεῖν παρ' ἡλικίαν, vt nuptias præter naturæ præscripta coagmentaret. Sic παρὰ γνώμην & παρὰ τὸ δίκαιον. Et παρὰ φύσιν, contra naturam. Sic παρὰ νόμον, contra legem. Interdum cum suo casu exponitur aduerbio: vt Παρ' ὥραν, intempestiuè, Παρ' ἀξίαν, indignè. ¶ Aliquando exp. præter, vltra: vt Demosth. Παρ' ὀλίγους, præter paucos, paucis exceptis. Alicubi exp. vltra vel supra: vt παρὰ δύναμιν, supra vires. Thucyd. lib. 1. Et Παρ' ὃ δεῖ, supra modum. Et παρὰ ποταμὸν, vltra vel transfluuium. ¶ Item propter, ob: vt Antiph. Παρ' ἕνα ἄνθρωπον, propter vnum hominē. Et apud Demosth. παρὰ τί: quamobrem. Sic Παρ' ὃ pro quo scribitur etiam Παρὸ, propter quod, quoniam. ¶ Item præ Aristot. metaphor. lib. 1. οἷον νήφων ἐφάνη παρ' εἰκῆ λέγοντας τοὺς πρότερον, is sobrius & prudens fuisse præ illis antiquioribus. Sic & apud Plat. de leg. lib. 7. Item cum, *in comparatione*: vt apud Plat. de rep. l. 1. λόγον παρὰ λόγον ἀντικατατείνειν. ¶ Item pro, prout Aristotel. in lib. de mundo, παρὰ τὰς τῶν διαστημάτων μίξεις. ¶ Interdum παρὰ adhibetur ad significandam temporis intermissionem: vt apud Aristot. παρὰ μῆνα τρίτον, tertio quoque mense. Sic παρὰ τετάρτην ἡμέραν apud Polyb. quarto quoq; die. Dicitur etiam Παρ' ἡμέραν, seu παρὰ μίαν ἡμέραν, alternis diebus. Sic Παρ' ἐνιαυτὸν, alternis annis. Dicitur & de aliis rebus interiectis, vt πληγὴν παρὰ πληγὴν, apud Aristoph. alternas plagas incutiens. ¶ Habet παρὰ alios præterea vsus: vt παρὰ πολὺ χείρων, multò deterior, seu longè deterior, παρὰ τοσοῦτον siue παρὰ τοσοῦτον tantō, seu vsque adeo, apud Plut. & Greg. Apud Thucyd. lib. 3. παρὰ τοσοῦτον μὲν ἡ Μιτυλήνη ἦλθε κινδύνου. exp. tantulum abfuit quin Mitylene euerteretur: vel tam propè à periculo abfuit Mitylene. παρὰ μικρὸν, vel παρὰ μικρόν, propemodum, penè, parum abfuit quin. Isocr. Παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν, parum abfuit quum interierim: pro quo dicitur breuius Παρὰ μικρὸν ἀπέθανον. Significat etiam paulò: vt apud Luc. ὁ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερος, haud paulò absurdius. Παρ' οὐδὲν ἡγεῖσθαι, vel Παρ' οὐδὲν τίθεσθαι seu ποιεῖσθαι, pro nihilo ducere, nihil æstimare. Pro eodem dicitur & Παρὰ φαῦλον ἡγεῖσθαι vel Ποιεῖσθαι. ¶ Παρὰ in compositione interdum significat idem quod σύν: vt in Παραφίσαμαι pro συμφίσαμαι, & Παραδυναστεύω pro συνδυναστεύω. Aliquādo significat perperam, male vel obiter, negligēter: vt in Παρακούω, πα..., παραιτοῦ, παραβλέπω. Interdū signa temerè: vt in Παραπαίω, Παράτολμ☉, Παραβάλλομαι. Aliquādo significat cl...: vt in Παρεισβάλλω. & Παρεμβάλλω. Aliquando denotat tēpus elapsum: vt in Παρακμάζω, Παραβαίη

παραβαίνω. Nonnunquam minuit significationem: vt in Πάρισος, παρόμοιος, παρίσωσις. Nonnunquam auget, vt in παραθαρρύνω. Interdum significat penitus: vt in παρακαλύπτω παραδέχομαι. Significat etiã successionẽ: vt in παραδίδωμι & παραλαμβάνω. ¶ παρὰ pro πάρεστι, vide πάρειμι, in comp. Εἰμί.

ΠΑΡΑ'ΔΕΙΣΟΣ, ὁ, hortus, viridarium. Sic vocant Graeci quae Latini viuaria (vt Gell. scribit lib. 2. c. 20.) septa videlicet quaedam in quibus voluptatis causa tum plantae excoluntur, tum etiam viuae ferae pascuntur: seu ager conseptus ac diligenter consitus omnis generis plãtis. Xen. in Oecon. τὸν ἐν Σάρδεσι παράδεισον ἐπιδεικνύναι, conseptum agrum, ac diligẽter cõsitum ostendisse. Idem Hell. 4. παράδεισοι μεστοὶ δένδρων καὶ θηρίων. Sed κατ' ἐξοχὴν sic vocarunt Graeci interpretes hortum illum in Eden plantatum. Hinc factum vt beata illa gloriae Dei sedes hoc nomine vulgò etiam diceretur: vt Luc. 23. & in Ecclesiastico aliquoties. * Hanc vocem Graeci à Persis, Persae ab Hebraeorum vocabulo pardés, quod hortum domesticum seu pomarium significat dicuntur desumpsisse.

ΠΑΡΑΣΑ'ΓΓΗΣ siue παρασάγγης, ὁ, parasanga: apud Persas mensura est viarum triginta stadia continens. Herodot. l. 2. παρασάγγης δύναται τριήκοντα στάδια. Apud Xen. δύο παρασάγγας ἀπέχειν ex ciuitate sexaginta stadia. Athen. l. 3. πολλοῖς παρασάγγαις ὑπερφέροντες.

ΠΑΡΔΑΚΟ'Σ, ὁ, humidus, humectus, vuidus. Aristop. in Pace, Οὐκ ἔστι ... ἐπειδὴ ἡ γῆ παρδακόν ἐστιν, quoniam ager hic vuidus est hodie glebas frangere non licet. Archilochus etiam & Simonides ita hoc vocabulum vsurparunt, vt tradit schol. * Forsan ab ἄρδω, irrigo, pleonasmo τοῦ π.

ΠΑ'ΡΔΟΣ, ὁ, pardus, seta quae & πάνθηρ.

ΠΑΡΔΑ'ΛΙΣ, ἡ, pardalis seu panthera. Aristot. hist. anim. li. 9. cap. 6. Aelian. & Oppian. de venat. l. 4. & Theophr. de caus. pla. l. 6. c. 5. Eadem dicitur & πόρδαλις, Il. ν. & φ. Oppian. de venat. libro 3.

Παρδάλεος, siue παρδάλειος, pantherinus: vt παρδαλέη δορά, pantherina pellis: quae & παρδαλῆ siue παρδαλῆ dicitur. Il. γ. & κ. Et παρδάλειος λίθος lapis pantherinam pellem imitans macularum varietate.

Παρδαλοειδής, ὁ, ἡ, pantherinus, seu ad pantherinam naturam accedens pantherae naturam imitans. Athen. l. 2.

Παρδαλωτός referens colorem pardalis pantherae in modum varius, maculosus.

Πάρδαλος, ὁ, auis cinerei coloris: de qua Aristot. hist. an. l. 9. cap. 23.

Παρδίαι κεστρεῖς, pisces de genere mugilum: quòd sint pardorum in modum maculosi. Plut. de solert. anim.

Πάρδιον, τό, pardium fera. Aristot. lib. 2. animar. vbi Gaza legit ἱππάρδιον.

ΠΑΡΕΙΑ', & Aeolicè παραύα, mala, maxilla, gena. Ody. δ. Τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαί. od. π καδ δὲ παρειῶν Δάκρυον ἧκε χαμᾶζε. Sic & Od. α. & alibi apud Hom. Xenop. paed. 6 ... παρειῶν. Plut. in Hell. τὴν ἑτέραν παρακαλυπτόμενος παρειάν. ¶ Apud poetas prorae etiam nauium παρειαὶ dicuntur: vt annotant Eust. & Pol. * Sunt qui παρὰ τὸ ἐπαίρω deducunt. vide Ammon.

Παρείας, ὁ, dicitur serpens quidam παρὰ τὸ ... τὰς παρειὰς seu παρὰ τὸ πεφυσημένας καὶ μεγάλας παρειὰς ἔχειν. Demost. pro cor. τὰς ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων. Aristoph. in Plut. Ὁ δ' ἄξ ἐλαβόμην ὡς παρείας ὢν ὄφις.

Παρήϊον, τό, & παρηΐς, ίδος, ἡ, idem quod παρειά. Ody. χ. Apoll. Argon. l. 2. & in Epigr. παρήϊον adiectiuè etiam dicitur maxillare. Sic & appellantur ornamenta in maxillis equorum: vt Il. δ. ἐλέφαντα φοίνικι μιήνῃ ... παρήϊον ἔμμεναι ἵππων.

Composita.

Εὐπάρειος, pulchras habens genas.

Καλλιπάραος, Aeolicè seu Boeoticè pro καλλιπάρειος, pulchras habens genas: & synecdochicè, *ex parte intelligẽdo totum*, pulcher, venustus. Il. α. Ody. ο.

Λευκοπάρειος vel λευκοπάρῃος, candidas habens genas. Hesych.

Μαλλοπάρῃος, genas velleris in modum molliculas habens, apud eundem.

Μηλοπάρῃος, & Doricè, μαλοπάρῃος, malis similis habẽs genas, vel cuius malae seu genae colorẽ mali referunt. Theocr. idyl. 27.

Μιλτοπάρῃος, minio infectas genas habens, qui miniatis seu rubricatis genis est. Metaphoricè naues μιλτοπάρῃοι dicuntur. Il. β. quarum prorae minio seu rubrica sunt infectae.

Φοινικοπάρῃος, siue Φοινικοπάρειος, Phoeniceas habens malas, seu genas, i. phoenicei coloris. Naues etiam φοινικοπάρῃοι dicuntur quae phoeniceo colore pictae sunt. Od. λ.

Χαλκοπάρῃος, seu χαλκοπάρῃος, aereas habens malas. Il. μ. & υ.

Χαλκοπάραος, idem Pind.

ΠΑΡΘΕ'ΝΟΣ, ἡ, virgo. Il. χ. ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε. Interdũ ponitur adiectiuè. vt Xen. paed. 4. ἔστι μοι θυγάτηρ παρθένος γάμων ἤδη ὡραία. Sic Philo de vita Mos. μιμούμεναι τὰς παρθένους χάριτας, virgines gratias imitãtes. item metaph. apud Aristop. παρθένους τριήρεις, triremes intactae adhuc à mari. * Dicitur (vt tradunt grammatici) παρὰ τὸ παρθεῖν τῇ μορφῇ, quia virgines forma suas matres vt plurimũ excellunt. Alij dicũt τὸ παρῆκται θεῖν τὴν ἡλικίαν dictam volunt, hoc est, quae aetatem infantilem egressa est, vt nubilis esse possit. Eustathio παρθένος dicitur ἡ ... quae nondum lactat.

Παρθένιος, siue παρθένειος & παρθενικός, virgineus, virginalis, qui vel qualis est virginum virginum proprius. vt παρθένιος ... apud Eurip. Et παρθενικοὶ αὐλοί, apud Athen. l. 4. & 14. Dicitur etiã παρθένιος ἀνήρ, vt qui vxorem iuuenculam virginem duxit, apud Plut. in Pomp. Ἡ παρθενικὴ χήρη, virgo. Athen. l. 2. Pro quo frequentius dicitur παρθενικὴ absolutè: vt Od. λ. Hesiod. in Erg. ¶ Παρθένιον herbae nomen, apud Nicand. in Ther. Diosc. l. 3. c. 155 & l. 4. c. 191. Theoph. hist. pl. l. 7. c. 7.

Παρθένια τὰ signa virginitatis. Deut. cap. 22. Παρθένεια, τά, status virginitatis, virginitas. Iudic. c. 11.

Παρθενία, ἡ, virginitas, status in quo virgines sunt. Apoll. Arg. l. 2. Herodian. l. 4.

Παρθενεύω seu παρθενεύομαι, in virginitate dego. Polyaen. l. 8. ... ἱστᾶσιν ἀεὶ παρθενεύεσθαι. Sic & apud Herodian. l. 5. item παρθενεύω, virginem manere cogo, in virginitate custodio. Eurip. in Supplic. Ἣ παρθενεύειν παῖδας ἐν δόμοις καλῶς. Sic & apud Luc. in Tim.

Παρθένευσις, εως, ἡ, ipsa actio τοῦ παρθενεύειν, quum aliqua custoditur virgo aut aliquis sub habitu virgineo. Luc. de salt.

Παρθενεία, ας, ἡ idem quod παρθενία. Eurip. in Rheso.

Παρθενίας, ου, ὁ, filius legitimo concubitu natus ex ea, quae quum duceretur, virgo putabatur, sed non erat. Aristot polit. 5. c. 7.

Παρθενίσκιον, ου, τό, virguncula.

Παρθένευμα, τό, status virginitatis. Eurip. in Phoen. & in Ione.

Παρθενών, ῶνος, ὁ conclaue virginum, seu locus in quo asseruantur virgines. Plut. in Alex. Ionicè pro eodem dicitur παρθενεών. vt in Epigr.

Πάρθενος metri gratia dicitur pro παρθένος: in iisdem Epigr.

Πάρθη, idem. Suid. ex Epigr.

Composita.

Ἀειπάρθενος, ὁ, semper virgo Soph. in Aiace. Dion & Xiphilin.

Ἀπάρθενος, non amplius virgo, deuirginata. Nonn.

Ἀπαρθένευτος, non deuirginata, pura & intacta. Hesych. ex Soph. Hippodo. Item non decens virgines. Eurip. in Phoen.

Ἀποπαρθενεύω seu ἀποπαρθενεύω, deuirgino, virginitate priuo.

Ἀποπαρθενόω idem. Athen. l. 3. ἐν ἔπεσι μέντοι γε ἡμίφανες ... τέκος τὸ διπαρθενευθέν Θέσιν κέρας. (Poll. l. 3.

Διαπαρθένια δῶρα dona quae pro virginitate adempta dãtur.

Δυσπάρθενος, virgo misera. Epigr.

Εὐπάρθενος, felix virgo. Eurip. in Bacch.

Καλλιπάρθενος, ὁ, ἡ pulchras virgines habens: vnde καλλιπάρθενοι Νείλου ῥοαί apud Eurip. initio Helenae.

Μιξοπάρθενος, dicitur ἡ σφίγξ, quod virginea facies ei admista esset, h. e. quod ex parte esset facie virginea. Eurip. in Phoen.

Φιλοπάρθενος, amator virginum. item virginitatis amator seu studiosa. (titur.

Ψευδοπάρθενος, ἡ, falsa seu fictitia virgo, quae virginitatem mentitur.

ΠΑ'ΡΙΟΣ, α, ὁ, Parius: qui ex Paro insula est. Πάριος λίθος Parius lapis: ex marmoreo genere. Plin. l. 36. c. 5. Legitur & παρεῖος λίθος cum diphtongo, apud Paus. in Att. in Epig. παρεῖος exponitur pario marmore structus.

Ἀναπαριάζειν esse dicunt, pactis non stare: prouerbio à Pariis sumpto, qui quum bello ab Atheniensibus oppressi promisissent se ciuitatem illis traditutos, si ab armis discederent, mox nacti auxilia ab iisdem desciuerunt.

ΠΑ'ΡΝΟΠΕΣ, οἱ, genus locustarum, vt ἀττέλαβοι. Aristoph. in Auib. Ὁ δ' ἐντὸς χῶμα παρνόπων ... Pausanias ponit in numero volatilium maleficorum quae segetes exedunt: vt Aristoph. rursum in Auibus. αὐτοὶ τὰς οἰκήσεις οἱ πάρνοπες κατέδονται. Ἀλλὰ γλαυκῶν λόχος εἰς αὐτοὺς καὶ κερχνῇδες ... Sunt qui ex culicum genere esse velint.

ΠΑ'ΡΟΣ, ante. Poeticum aduerbium vel loci, vel temporis. Cum genit. vt apud Eurip. στείχε δωμάτων πάρος, prodi ante aedes. Il. θ. Εὖ δὲ τὸ Τυδείδαο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους, ante Tydidem inhibere celeres equos. Ponitur & sine casu: vt Il. ψ. Ἰδομενεῦ τί πάρος λαβρεύεαι, ante alios, vel ante tempus. ¶ Item antea prius, ante hoc vel illud tempus. Il. ε. πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις. Od. ζ. ἐπεὶ πάρος οὔτι θαμίζεις. Interdum praeponitur articulus: vt Od. α. ὡς τὸ πάρος περ, vt antea. In plur. τὰ πάρος, antea, praeterita. Soph. ¶ Item priusquam, antequam. Cum infinitiuo: vt Il. σ. Εἰς ἀγορὴν ἀγέροντο πάρος δόρποιο μέδεσθαι. Et Il. ζ. πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι.

Πάροιθε,

Πάροιθε, siue πάροιθεν (illud sequente consonante, hoc sequente vocali) idē quod Πάρος, ante: vt Od. ρ. Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσῆος μεγάροιο Δίσκοισιν τέρποντο, ante domum Vlyssis. Apollon. Rhod. Arg. l. 2. Θῆκε πάροιθε ποδῶν, posuit ante pedes. Ponitur & sine casu. Il. ψ. Item ante, antea, in temporis significatione: vt Il. Πάντα γὰρ ἤδη σοι τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέστην, omnia nunc tibi præstabo, quæ antea promisi. Et cum artic. in Epigr.

Παροίτερος, ου, ὁ prior, item vetustior, antiquior. Vsurpatur in loci significatione, apud Apoll. Arg. l. 4 Ἔστι δέ τις πορθμοῖο παροιτέρη, Ἰονίοιο Νῆσος, sita ante. Sic in cursu dicitur aliquis esse παροίτερος. Il. ψ.

Παροιτέρω, longius progrediendo, vlterius. Apoll. Arg. l. 2.

Παροίτατος primus. Apoll. Arg. l. 2. ὅς μιν ἴτυψε παροίτατος. Item vetustissimus, antiquissimus.

Προπάροιθε, siue προπάροιθεν, idem quod Πάροιθε, siue Πάροιθεν ante Od. ρ. Εἰ δ' ἐθέλεις ἐπὶ μέτρον ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθε, ego eo præ, seu anteeo, præeo. Hesiod. in Theog. προπάροιθε φυλάσσει ante custodit, ab anteriori parte, in fronte. Cōstruitur & cū genit. Iliad. υ. Αὐτὸς δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν. Hesiod. in Erg. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Comparationi etiā seruit: vt Od. λ. σεῖο δ' Ἀχιλλεῦ Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω, præ te nemo beatior, seu ante te. Significat etiam, ante oculos, in cōspectu. Od. δ. Οὐδ' εἴ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν Χαλκῷ δηιόῳεν, ὁ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῷτο. Dicitur & Πρόπαρ, per apocopen. Hesiod in Theog. πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων.

ΠΑΡΩΟΣ siue Παρωὸς aut Παρῷος, dicitur color quidā medius inter cinereum & rufum: vt Παρῶαι ἵπποι, apud Aristot. hist. anim. l. 9.

ΠΑ͂Σ αντος, ὁ, (Fœ. Πᾶσα. Neut. Πᾶν) omnis. Theog. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν Οὔθ' ἕρξαι δύναται. Aristoph. Πᾶς ἀνὴρ σιωπάτω. Il. θ. Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι. Luc. in vita auct. ἄγε δὴ προσέχετε πᾶς. Item quiuis, quilibet. Demost. pro cor. ὃν πάντας μᾶλλον αἰτίους εὑρήσεις ἢ ἐμέ. Et in Mid. Πάντα μᾶλλον λεκτέον. Dicitur & τοῦ παντὸς τιμᾶσθαι plurimi facere. apud Syn. Et pro eodē, περὶ παντὸς ποιεῖσθαι, apud Thuc. l. 2. ¶ Item totus, vniuersus. Il. ο. Πᾶς δὲ (ὁ λόγος) χαλάζει Κάππεσεν ἐν κονίῃσι. Soph. in Aiace. λύπη πᾶς ἐλαύνεται κακῇ. Thuc. l. 6. Παντὶ ἤδη τῷ στρατεύματι. Gregor. Πόθεν ἥλιος πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ θρυλεῖται. Interdū ei præfigitur ὅλος, in hac signif. vt apud Polyb. πρὸς δὲ ταῖς ἐπὶ τοῦ Πτολεμαίου παρασκευαῖς ὅλος καὶ πᾶς ἦν. Τὸ πᾶν, vel Πᾶν, summa rerū: vnde διηλθόντας περὶ τοῦ παντός. apud Thuc. l. 1. Philosophis autē τὸ πᾶν dicitur vniuersitas: quā Cicero nunc totū & omnia, nunc mundū appellat: vt apud Plat. τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε ἔργον, καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν. Sic & apud Plut. aduersus Colot. ¶ Nonnunquā τὸ πᾶν aduerbialiter ponitur pro κατὰ τὸ πᾶν, omni ex parte omnino: vt apud Plat. in Apol. τούτου δὲ τὸ πᾶν μέλει. Sic Xeno. pæd. l. Τὸ πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας. Itē perpetuò sēper: vt apud Luc. ἐν καπηλείῳ τὸ πᾶν βιώσας. Sic & Πάντα vsurpatur pro Πάντως, modis omnibus: vt apud Athen. ἀπὸ τοῦ πάντ' ἀρίστου καὶ μουσικωτάτου βασιλέως Ἀδριανοῦ. Et Gregor. πάντ' ἐμοὶ σεβάσμια. Interdū tamē subauditur præposit. κατὰ: vt Od. μ. οὐ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι. Sic & apud Herodiā. & Syn. ¶ Πᾶς dicitur etiam pro Πάσσαξ, teste Eustath.

Πάντῃ, omnino, prorsus, penitus. Aristot. l. 1. de gener. & corrup. & Plat. in Phileb.

Πάντως & Παντῶς Doricè omnino omnibus modis, prorsus. Plu. de Agesilao, Νικίαν, εἰ μὲν οὐκ ἀδικεῖ, ἄφες· εἰ δὲ ἀδικεῖ, ἐμὴν ἄφες· πάντως δὲ ἄφες. Aristot. metaphy. l. 9 οὐ γὰρ πάντως τοῦ ἀνθρώπου μέρος ἡ χείρ, nō enim omnibus modis hominis pars manus est, simpliciter. Item ad summū: vt apud Gal. ad Glauc. l. 1 ὥρα τῶν τοιούτων πάντως γε τῇ τετάρτῃ φέρει τι σημεῖον πέψεως, ad summum vel plurimum quarta die. Præcedente negatione exponitur, cōtinuò, *habentē consequētiæ significationem, vel necessitatis.* Aristotel. probl. sect. 10. ὅσα δὲ ἄγρια, οὐ πάντως ἥμερα, quæcunque animantia agrestia sunt, non continuò etiam sunt mansueta: vel non necesse est esse.

Πάντοσε, quoquouersum, in omnem partem. Hom. Il. μ & alibi.

Παντόσιος, varius. Eurip. in Iph. Aul. Lucian. in somn.

Πάντοθεν, vndique, vndiquaque. Od. ξ.

Πανταχῆ, vbique oppos. τῷ μηδαχῆ. Item quoquomodo. Plat.

Πανταχοῦ, idē quod Πανταχῆ. Dem. Πάντων πανταχοῦ γε πραττομένων. Et cum gen. Πανταχοῦ γῆς, vbiq; terrarū, apud Chrysost. Expon. & quouis, seu quemcūq; in locū. apud Demost. Phil. 1.

Πανταχόσε & Πανταχοῖ, in omnes partes quouis, quoquo versus, vt Πανταχόσε τοῦ σώματος, apud Alex. Aph. in præfat. l. 1. probl.

Πανταχόθεν, vndique ex omnibus partibus. Herodian. l. 1. ὅτε πανταχόθεν ζῶα ἠθροίζετο αὐτῷ.

Παντοῖος, ου, ὁ. omnigenus omnimodus: item varius, multiplex. Il. γ. Gregor. Luc. &c.

Παντοίως, omnibus modis. Herodian. lib. 4.

Πάνυ, omnino, prorsus. Aristoph. in Nub. Πάνυ φημὶ δίκαιον omnino nego. Sic & apud Thuc. & Herodian. in responsione & concessione iungitur particulis μὲν γε δὲ & οὖν: vt apud Plat. & Xenoph. Item valde, admodum, magnopore. Plat. in Phædr. Πάνυ μακρὸν ποιησάμενος τὸ σύγγραμμα, valde lōgum. Sic apud Aristoph. in Plut. & Plut. περὶ δυσωπίας. ¶ Exponitur & fermè, apud Dem. & Aristot.

Πάγχυ [poet.] omnino, penitus. Il. τ. Od. ο & alibi.

Ἐπιπάγχυ, [*comp.*] idem Hesiod. in Erg.

Composita.

Ἀνάπας, αντος, vniuersus, omnis.

Ἅπας, vniuersus, totum. Fœm. ἅπασα, n. ἅπαν. Hom. τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, vniuersus campus. Et apud eundem ἅπας ἐνιαυτὸς totus seu integer annus. Sic & apud Aesch. in Ctesiph. ¶ Itē omnis. Od. ξ τὸ ἄριστον ἁπάντων, & ἁπάντων ἀναισχυντότατοι. apud Isocr. Dicitur & ἅπας τις: quilibet, quiuis. ¶ Exp. &, summus, extremus, apud Plat in epist. εἰς ἀπορίαν ἐλθεῖν τὴν ἅπασαν, in summam vel extremam adduci angustiam.

Ἁπανταχῆ, vel ἁπανταχοῦ, vbique, quaqua versum, passim: vt ἁπανταχοῦ δὲ βωμοὶ καὶ θυσίαι.

Ἁπανταχόθι, vbique, vbiuis, in omni loco. Luc.

Ἁπανταχόθεν vndique, vndeuis, omni ex parte.

Ἁπανταχόσε, in omnē partem, quoquo versum. Plut. in Camill.

Ἅπαντῃ vndique, vndiquaque.

Decomp. Ἅπαξάπας, semel omnis. Aristoph. in Plut.

Διαπαντός, semper, perpetua serie. Xen.

Εἰσάπαν, omnino, prorsus. Phil.

Καθάπαν omnino in vniuersum.

Συνάπας idem quod ξύμπας.

Διαμπάξ, in totum, in vniuersum. Hesych. & Suid. Exponitur & vtrinque, apud Luc.

Διαπαντός, per omnia, iugiter. Lucæ 24. & Hebr. 2.

Ἐκπαντός, in totum, omnino prorsus.

Ἔμπαν, omnino tamen. Hesych.

Ἐπίπαν, in totum, in vniuersum, omnino. Theoph. de caus. pl. l. 2. Item plerunque vt plurimum, ferè. Polyb. & Aristot.

Πάμπαν, omnino. Il. α. φ. &c.

Παράπαν, in vniuersum, genere toto, apud Plat. Exponitur & omnino, prorsus, apud Aristoph. in Plut. & Polyb.

Πρόπας, vniuersus totus: vt πρόπας στόλος, apud Soph. & νῆας τὰς προπάσας, apud Hom. Il. β.

Σύμπας, vniuersus, totus. Thuc. l. 2. Isocr. Dem. & Aristot.

ΠΑΣΣΑΛΟΣ & Atticè πάτταλος, ου, ὁ, clauus ligneus, paxillus [ὅτι πήσσεται, figo, pango, defigo, depango. Eust.] Odyss. φ. ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον Synes. epist. 45. οἱ πάτταλοι πατάλοις ἐκκρούονται, paxilli paxillis excutiuntur. Poeticè πασσαλόφι, dicitur pro Πασσάλου. Il. ω Od. θ. & alibi.

Πασσάλιον ου, τὸ, & Πασσαλίσκος, ου, ὁ, siue Πατταλίον & Πατταλίσκος, clauiculus ligneus, paxillus, vt Παιδία διὰ πατταλίων, apud Poll. l. 9.

Πατταλίαι ἔλαφοι, quorum cornua Πασσάλου, speciem referunt. Arist. hist. anim. l. 9. c. 5.

Πασσαλεύω, seu Πατταλεύω, ἐξ δίσω, palū figo, vel palo figo, palo affigo. Eurip. in Rheso. Θριγκοῖσιν αὐτὰ πασσαλεύσει πρὸς δόμοις.

Πάσσαξ, ακος, ὁ, diminut. idem quod Πασσάλιον. Aristop. in Acharn.

Πασσάκιον, τὸ, idem apud Hesych.

Πασσακίζω palo figo, vel palo affigo.

Πάσσακος, palus. Hesyc.

Composita.

Διαπατταλεύω, seu διαπασσαλεύω, distendo clauis ab extrema parte fixis. Plut. in Artox. Aristoph. in Equit.

Προσδιαπασσαλεύω, πρὸς σανίδα (*decomp.*) tabulæ traiecto paxillo affigo.

Προσπασσαλεύω, siue προσπατταλεύω, paxillis appingo seu affigo. Aristoph. in Plut.

Προσπασσαλεύομαι, paxillo affigor: vnde Ἀνδρομέδη προσπεπατταλευμένη, palo alligata, apud Luc.

ΠΑΣΣΑ'Ω, vel πάττω, inspergo, vel conspergo: vt Il. ι. πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο, salē inspergebat. ῥόδοις πάττειν, rosis cōspergere, apud Aristoph. in Plut. Item superinijcio: vt apud Hom. ἤπια φάρμακα πάσσεν ¶ Item variego, variè distinguo. Eust.

Παστὸς, οῦ, ὁ, conspersus. Schol. Aristoph. & Athen. ¶ Item thalamus. apud Luc. vnde comp. πρόπαστος, locus ante thalamum.

Παστάς, άδος, ἡ thalamus (à secūda significatione verbi πάσσω.) Eurip. in Oreste & apud Chrysost. Exponitur & porticus: apud Plut. in vita Galbæ, & alibi. Item atrium in quo habebantur conciones, apud eundem in Lycurgo.

Παστή, iusculū farina mixtū seu conspersum. Poll. ex Aristoph.

Composita.

Ἀκρόπαστος, ὁ καὶ ἡ, per summa cōspersus. Sopater apud Athen. l. 3.

Ἀλίπαστος, sale conspersus vt ἁλίπαστον κρέας, apud Eust. ¶ Item mari seu aqua marina aspersus in anthol. Epigr.

Διαπάσσω, vel διαπάττω, conspergo. Gal. ad Glauc. Item inspergo seu spargo, Herodot.

Διαπάττο-

Διαπάττομαι, inspergor: vnde διαπαττομένη γῆ, terra quæ inspergit, & διαπεπασμένος μέλανι, nigris maculis respersus.

Διάπασμα, τὸ, medicamentum quod corpori siccum inspergitur, q. d. aspergimentum. Diosc. l. 1. Sic etiam dicitur quod potui inspersum seu inditum bibitur, apud Gal.

Ἐμπάσσω, seu ἐμπάττω, inspergo. Gal. ad Glauc. l. 2. & Nicand. in Alexiph. ¶ Metaphoricè, intexto: quia quæ intexuntur, velut inspergunt. Il. γ. Πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους. Sic & Il. χ.

Decomp. Παρεμπάσσω, præter alia inspergo. Diosc.

Προσεμπάσσω, præterea inspergo.

Συνεμπάσσω, simul inspergo.

Ἐπιπάσσω vel ἐπιπάττω, q. d. superspargo, inspergo. Theoc. idy. 2. ἀλλ' ἐπίπασσε Θέστυλι δ' ἄλφιτα. Et apud Theocr. ἐπιπάττω ἐπ' ὄξος, aceto aspergo. Apud eundem ἐπιπάσσοντες γάλα, exp. lacte macerantes.

Ἐπιπάσσομαι, inspergor. Herodian. l. 1. apud Diosc. ἐπιπαθεῖσα ῥίζα, exp. radix in pastillos conformata.

Ἐπίπαστος, qui inspergitur, qui inspergendo adhibetur. Τὰ ἐπίπαστα, peculiariter dicuntur farinæ pulmentariis ex leguminibus inspersæ. Hesych. & Eust. Sic φάρμακα dicuntur ἐπίπαστα, quibus corpora nostra in vtendo conspergimus. Theocrit. idyl. 11.

Καταπάσσω, siue καταπάττω, conspergo. Alex. Aphr. in prob. τὴν δρῦν θείῳ καταπάσσειν, quercum sulphure conspergere. Et apud Aristoph. in Nub. κατὰ πρασιὰς τέφραν καταπάσσειν.

Κατάπασμα, τὸ, id quo corpus conspergitur. Gal. in lib. τῶν κατὰ τόπους, & Aegin. l. 7. c. 13.

Κατάπαστος, qui aspergitur: vt κατάπαστα φάρμακα, medicamenta quibus vtimur ea inspergentes. Item metaph. plenus & refertus, apud Aristoph. in equ. Exponit. &, variegatus. Eust.

Παραπάσσω, inspergo. Plut. de primo frig.

Περιπάσσω seu περιπάττω, circumquaque spargo, perspergo.

Προσπάσσω, inspergo. Galen.

Συμπάσσω, conspergo.

Συμπάσματα, τὰ, ea quibus corpus conspergitur. Cælius Aurel. chron. l. 3. c. 5. & 7.

Ὑποπάσσω, subinspergo. (apud Plut.

Ὑπόπαστον, quod subinspersum est. Exponitur & stratum, a-

Χρυσόπαστος, auro inspersus, seu auro distinctus & variegatus. Plut. in Anton. κατάκειται ὑπὸ σκιάδι χρυσοπάστῳ. Luc. ἀποδυσάμενος τὴν χρυσόπαστον ἐσθῆτα.

ΠΑ'ΣΧΩ. (Aor. 2 ἔπαθον tanquam à Πήθω. F. Πείσομαι, tanquam à Πήθομαι, & mutato η in ει πείσομαι. Præt. med. Πέπονθα, Atticè pro Πέπηθα) patior. Il. υ. τὰ νῦν αὖτε ἀνάγκη ἄλγεα πάσχει Μενέλαος εἵνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων. Il. γ. Οὓς ἔθεν εἵνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων. Od. κ. ἐπεὶ μάλα πολλὰ πέποσθε poeticè pro πεπόνθατε. Isocr. in Paneg. οὐδ' ἂν γὰρ ὅτι τῶν τοιούτων οὐκ ἄξιός εἰμι μὴ πάσχειν. Demosth. pro cor. εἶτ' ἐλαυνομένων καὶ ὑβριζομένων, καὶ τί κακὸν οὐ πασχόντων. Xen. Hel. 2. Πείσεσθαι νομίζοντες ἃ ἐποίησαν. ¶ In certis quibusdam loquendi generibus certas expositiones habet. Κακῶς πάσχω seu κακὸν πάσχω, malo aut incommodo afficior, incommodum percipio. Od. π. & apud Aristop. in Pluto. Pro quo & simpliciter Πάσχειν dicitur: vt apud Hesiod. in Erg. Παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω, damno seu malo affectus. Ὁ πάσχων, ægrotus, apud Hippocr. Εὖ πάσχειν, commodo affici vel commodum percipere: seu beneficio affici, beneficium accipere. Aristot. in eth. ἐλάττων γὰρ ὁ παθὼν εὖ τοῦ ποιήσαντος. Dem. ὅταν τὴν ὑμῶν πάσχειν δέῃ, τῷ βελτίονι εὖ ποιεῖν ἡμᾶς ἐπαγόμενοι. Pro eodem dicitur ἀγαθὸν πάσχειν, apud Lys. ¶ Πάσχω de animo dictum, interdum etiam exp. afficior: vt apud Plut. τὸ παθὼν πρὸς ἐννοίαν. Et Plat. in Gorg. ὁμοιότατον πάσχω πρὸς τοὺς φιλοσοφοῦντας. Sic & apud Demost. & Syn. ¶ Πάσχω τοῦτο, hoc mihi accidit. Isocr. ὅπερ πάσχουσιν οἱ πολλοί. Plato polit. l. 1. εἰ γὰρ ἦν τοῦτο αἴτιον κἂν ἐγὼ τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐπεπόνθειν. Sic & apud Thuc. & Plut. ¶ Item facio, ago. Luc. in Necyomant. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο. Sic & apud Gal. vbi tamen sunt qui exp. quum quis affectus esse queat, seu quem affectum quis possit induere. ¶ Sumitur & in obscena significatione: vt apud Dem. pro cor. Ἐμπαθεῖν ἅπαντες ἴσασι καλυμμένον ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν. Sic & apud Aesch. in Ctes.

Πάθημα, τὸ, quod quis passus est seu patitur, quod accidit cuipiam, casus, & passio, apud Thucyd. l. 1. & 4. & Plut. περὶ φύσεως. Item afflictio: sæpe apud Paul. in ep. Item morbus tum corporis, tum animi. Galen. ad Glauc. & in Axiocho. Apud Plat. βίαια παθήματα, exp. vehementior motus. item affectus, affectio: in ep. ad Galat. c. 5. & apud Xen. ¶ Παθήματα τῆς ψυχῆς dicuntur notiones & conceptus animi, quos dum in se recipit, aliquid pati videtur: apud Aristot. l. περὶ ἑρμηνείας c. 1.

Πάθημα, exp. & cædes, apud Plat. de leg. l. 9.

Παθητὸς, οῦ, ὁ, qui pati potest, passioni seu patiendi necessitati obnoxius. Aristot. Plut.

Παθητικὸς, οῦ, ὁ, idem. Et τὸ παθητικὸν, quod afficitur & affici potest. Aristot. de gen. & cor. Παθητικὸς λόγος seu Παθητικὴ λέξις, cui insunt Πάθη, i. oratio in qua feruent concitati affectus, seu qua perturbantur animi & concitantur. Παθητικαὶ ποιότητες dicuntur qualitates, non quod patiantur aliquid, sed quod passionem sensibus afferant, seu quòd sensus afficiant. Aristot. in prædic. qualit. Παθητικὸν ῥῆμα, passiuum verbum: apud Grammat.

Παθητικῶς λέγειν, vti oratione perturbante animos & concitante. Aristot. Item Παθητικῶς, passiuè, passiua voce. Eust.

Πάθος, εος, τὸ, idem quod Πάθημα, quod quis patitur seu passus est, casus, Plato in Phœdro. Demost. pro Ctesiph. Item cædes: apud Plat. de leg. l. 9. ¶ Item morbus, affectio corporis infirma, apud Galenum. ¶ Item morbus animi, perturbatio: auersa à recta ratione, contra naturam, animi commotio, vt Cicer. ex Zenone definit. Exponitur & ægritudo, affectio. ¶ Item morbus, i. mollities: in ep. ad Coloss. c. 3. ¶ Item affectus concitatus, apud Rhetores: vt Aristot. ὅταν πάθος ποιῇς, μὴ λέγε ἐνθύμημα, quum affectum concitaueris. ¶ Πάθη ab Aristot. rhet. 1. dicuntur quæcunque alicui rei adsunt, extra tamen ipsius essentiam. ¶ Dicitur & fœm. gen. Πάθη, ἡ, calamitas, casus, clades. Herodot. in Clione. Πυθέσθαι πᾶσαν τὴν ἑωυτοῦ πάθην. Sic & apud Soph. in Aiace. Exponitur etiam, κάκωσις, apud Plat. in Phileb. Item cædes, apud eundem de leg. l. 9.

Παθαίνομαι, afficior vehementer & concitor, & ita quidem vt affectus qui Πάθη dicuntur commoueam. Luc. ὑπερφυῶς ἐπαθήνατο. Item afficior morbis animi. Syn. ἔστι φιλοτιμία δυνάμεως ὁμιλοῦσα τοῖς χείροσι, μένειν ἐπὶ τῆς φύσεως, καὶ μηδένα τρόπον παθαίνεσθαι.

Πασχητιάω, cupio, Πάσχειν, i. cupio marem pati, muliebria appeto: *de pathicis & cynædis aduersa Veneris libidine prurientibus:* apud Aristot. Athen. & Xiphil. in Heliog. (in Gallo.

Πασχητιασμὸς, οῦ, ὁ, ipsa appetitio coitus illius nefandi. Luc.

Πεῖσις, εως, ἡ. (à futuro Πείσομαι) affectus, læsio. Alex. Aph. prob. l. 1. τοπικὴ γὰρ γίνεται τῶν νεύρων τῆς γλώττης πεῖσις. Aliam signif. vide in deriuat. ex Πείθω.

Πένθος, Πῆμα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primum ex Πάσχω.

Ἀντιπάσχω, idem quod ἀντιπαθέω, de quo in sequenti ordine compositorum. Diosc. l. 6. ἀντιπάσχουσι δὲ πολλάκις αἱ ἰδιοσυγκρασίαι σωμάτων καὶ αἱ προδιαθέσεις. Exponitur &, aduersor, *scilicet per antipathiam.* Idem l. 3. cap. 70. ἀντιπάσχειν ταῖς δυνάμεσι. ¶ Item vicissim beneficio afficior, gratia mihi rependitur: vt δίκαιον ἐστι τοὺς εὖ ποιήσαντας ἀντιπεπονθέναι. Hinc apud Aristot. polit. 2. ἀντιπεπονθὸς, τὸ ἴσον σώζει τὰς πόλεις, exp. æquale repensum æqualitas vicissitudinis.

Ἀντιπεπονθότως oppositè: idem quod ἀντιπαθῶς.

Decomp. Ἐξαντιπάσχειν, Aristoteles de iis dixisse traditur qui mutuis inter se beneficiis certant, alter alterum afficientes, donisque remunerantes. (εὖ πάσχω.

Εὐπάσχω, beneficio afficior, pro quo sæpius disiunctum scribitur

Ἀντευπάσχω, (*Decomp.*) vicissim beneficium accipio. Plat. ὥστε καλὸν δοκεῖ σημεῖον εἶναι εἰ εὖ ποιήσας ταύτην τὴν εὐεργεσίαν, ἀντευπείσεται.

Προπάσχω, antepatior, prius vel prior patior. Plat. de repub. l. 2. οὐδὲν δὴ κακὸν προπεπονθώς. Thucyd. l. 3. Παρῳνημένοι τι, οὐ προπαθόντες ὑφ' ἡμῶν. Xen. οὐδὲν ἀγαθὸν προπεπονθότα.

Προπάθεια, ἡ, q. d. antepassio: morbi præludium, aduentatio morbi. Exponitur & antecepta perturbatio, apud Plut.

Εὐπροπαθὼν, *Decomp.*) qui prior beneficio est affectus.

Προσπάσχω, (q. d. adpatior, aut adafficior) addictus sum alicui & ei adhæreo per quandam velut sympathiam. Plut. τὸ δὲ μειράκιον ἑτέρῳ τινὶ τῶν ἐραστῶν μᾶλλον ἦν προσπεπονθός. Dionys. Areopag. ὅσοι γὰρ οὐκ ὀφείλουσι τοῖς γινομένοις προσπάσχειν.

Προσπάθεια, affectio qua rei alicui sumus omnino addicti, eique adhæremus. Syn. de insomn. Theophyl. ep. 26.

Συμπάσχω, (q. d. compatior, seu coafficior) simul patior, simul afficior: in vita Thuc. μικροῦ γὰρ συμπάσχουσιν ἀλλήλοις ὅ τε λογισμὸς καὶ τὸ σῶμα. Sic & apud Greg.

Composita ex nomine Πάθος.

Ἀειπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, semper patiens sempiternæ & perpetuæ passioni obnoxius. Ocell. de vniuerso.

Ἀειπάθεια, passio perpetua, vel, nunquam deficiens affectio.

Αἰνοπαθὴς, grauia perpessus. Od. σ.

Ἀκρόπαθος, in summa parte affectus. Hippoc. in l. περὶ ἀγμῶν.

Ἀνθρωποπαθὴς, humanis passionibus siue affectionibus obnoxius. Item humano affectu præditus.

Ἀνθρωποπάθεια, humanus affectus, conditio humanæ naturæ affectionibus subiecta. Alciphr.

Ἀνθρωποπαθῶς, humano affectu. Hermog. (afficior.

Ἀνθρωποπαθέω, humanum quippiam patior, humano more

Ἀντιπαθὴς, contrariam affectionem habens, obsistendi vim habens per contrariam affectionem. In Epigr. ἀντιπαθὴς φάντασμα expon. contraria fanta. Τὸ ἀντιπαθὲς, subst. positum exp. remedium aduersus aliquid. Plut. in Anton. & Diosc. l. 4. c. 123.

Ἀντιπάθεια, repugnantia inter aliquas res ob contrariam affectionem. Plut. de primo frig. Item vis obsistendi seu auxiliandi, quam res aliqua habet per contrariam affectionem. Alex. Aphr. probl. vlt. l. 1.

Ἀντιπαθέω, contrariam affectionem habeo, naturalem repugnantiam

gnantiam affectionum habeo. Alex. Aphr. in probl. τρέγλα ἀντιπαθεῖ τῇ σαρκί.

Ἀναξιοπαθῶ, ægrè fero, dico esse indignum facinus. Plut. ἀναξιοπαθήσας ὁ Κριτόλαος ἀνεῖλεν αὐτόν. Significat etiam, stomachor, apud eundem.

Ἀπαθής, non obnoxius affectionibus animi, carens omni perturbatione. Plut. de aud. poëmat. & in Alcib. Ἀπαθεῖς dicuntur etiam qui nullis corporis malis sunt obnoxij, illæsi, intacti. Item immunes alicuius rei, expertes: vt apud Dem. in epitaph. νόσων ἀπαθεῖς τὰ σώματα. Et ἀπαθὴς κακῶν apud Hermog. l. 2. de inuent. Et apud Herodot. ἀπαθεῖς κακῶν. Apud Aristot. in probl. ἀπαθὴς ὑπὸ τοῦ ὁμοίου, exp. qui à simili affici nequit. & apud Plut. in probl. ἀπαθὴς ὑπὸ τῶν παρόντων, exp. præsentibus malis non commotus.

Ἀπαθῶς, q. d. impassibiliter, absque vllis passionib. i. affectib.

Ἀπάθεια, affectuum vacuitas, status mentis hominis ἀπαθοῦς. Plut. in consol. ad Apollon. & in Fab. Exponitur & indolentia.

Ἀπάθητος, q. d. impatibilis, patiendi necessitati minimè obnoxius.

Ἀπειροπαθής, qui immensè perturbationib. seu affectionib. obnoxius est.

Ἀπειροπάθεια, immensitas perturbationum. Synes. ep. 140.

Αὐτοπαθής, ex se patiens, vel intrinsecus patiens. Item reciprocus.

Αὐτοπάθεια, q. d. intrinseca passio, innata passio, reciprocatio, qua eadem persona agit & patitur. G. gram. l. 4.

Αὐτοπαθῶς, q. d. cum passione intrinseca, vel patiendo intrinsecè. Apud Polyb. expon. etiam, ex sententia animi, non simulatè, ingenuè.

Γυναικοπαθέω, muliebria patior, effœminor. Athen. l. 12.

Δεινοπαθής, indigna seu grauia passus, graui affect⁹ iniuria.

Δεινοπάθεια, indignatio eius qui se grauia passum dicit.

Δεινοπαθέω grauiter afficior, ingemo, ægre fero & lamentabili voce queror. Plut. in Alex.

Δυσπαθής, laborum ærumnarúmque patiens. in Epigr.

Δυσπάθεια, laborum & ærumnarum perpessio. Etymol.

Δυσπάθεια, dolor, cruciatus. Epigr.

Δυσπαθὴς ὁ καὶ ἡ, idem quod δυσπαθής: vt ἔργασιν δυσπαθὴς apud Hom. hym. in Merc.

Δυσπαθής, qui non facilè patitur, qui non facilè afficitur, firmus. Luc. Diosc. & Gal. ad Glauc. Item qui graui ægritudine seu mœrore afficitur. Plut.

Δυσπάθεια, firmitudo qua quis non facilè aliquid mali patitur, damni & iniuriæ, item simpl. firmitas, seu robur. Plut. in Demetr. & Alex. Aphr. probl. lib. 1. Item grauis ægritudo seu mœror quo quis afficitur. Exponitur etiam, infelicitas.

Δυσπαθέω, non facilè patior, seu afficior, ob firmitatem. Greg. Item graui ægritudine seu mœrore afficior, grauia patior. Plut. in Pericl. δυσπαθοῦντες πρὸς τὰ γινόμενα. Moschus in Megaris, οὐδ' ἐν ἐμοὶ νομίζουσιν ὑπὲρ τέκνα γ' αἰεὶ Μητρὸς δυσπαθέοντος. Exponitur & ægrè fero, apud eundem.

Ἐκπαθής, (quasi ἐκτὸς πάθους) qui nihil passus est, illæsus, incolumis. Suid. Item immodicè affectus. Ælian. & Alciphr.

Ἐκπαθῶς cum immodico affectu.

Ἐμπαθής cui insunt affectus seu perturbationes. Plut. τὸ μὲν τι τῆς ψυχῆς νοερὸν καὶ λογικὸν τὸ δὲ ἄλογον καὶ ἐμπαθές. Exponitur etiam affectu percitus, vel commotus, apud eundem in lib. aduersus Col.

Ἐμπαθῶς, cum affectu, seu cum affectibus, cum perturbationibus Plut. in Coriol. Item ἐμπαθῶς ἔχω affectibus moueor afficior. Hermog. Et ἐμπαθέστατα, maximo cum affectu. Plut. sympos. l. 4.

Ἐνθηλυπαθέω, q. d. muliebria patior, in muliebri libidine tabesco.

Ἑτεροπάθεια, alterius partis vexatio. Diosc. li. 2. Sic dicitur etiam illud curandi genus, quo dolor ex vna parte in alteram euocatur.

Εὐπαθής qui facilè patitur seu afficitur: vnde εὐπαθὴς ἄνθρωπος homo qui corpus tenerum habet, & quod facilè lædi potest. Gal. ad Glauc. Plut. in Solone, εὐπαθὴς πρὸς ὁμόνοιαν, cuius animus facilè afficitur amore concordiæ, propensus ad concordiam.

Εὐπάθεια, vel εὐπαθία, natura quæ facilè affici potest, corporis constitutio iniuriis facilè obnoxia. Alex. Aphr. probl. li. 2. οἱ παῖδες πολλὴν ἔχουσιν εὐπάθειαν καὶ τροπὴν τῆς φύσεως. Item felicitas. Gregor. δεῖ σιλοτησ... Interdum pro beneficio quatenus quis eo afficitur. Aristot. in eth. Item pro voluptuaria vita apud Philon. & apud Herodot. ἐν εὐπαθείῃσι εἶναι, genio indulgere.

Εὐπαθέω facilè patior seu afficior, expositum iniuriæ corpus habeo: item felicitate fruor, item beneficio afficior. Interdum, genio indulgeo. Plat. polit. l. 1.

Ἡδυπαθής voluptati deditus, voluptuarius. Athen. l. 12.

Ἡδυπάθεια, voluptas, vita voluptuaria, mollities. Xen. Pæd. 7. εἰ τεμίξουσι τὸ μὲν ποιεῖν ἀθλιωτάτην τὸ δὲ πόνους βιοτεύειν, ἡδυπάθειαν.

Ἡδυπαθέω, voluptate fruor, cuticulam curo, delicatè & molliter viuo. Xen. & Philo.

Ἡδυπάθημα, τὸ, idem cum ἡδυπάθεια.

Decomp. Ἐνηδυπαθέω, suauitate & voluptate fruor in aliqua re, oblector: item acquiesco. vnde Chrysost. τοῖς παροῦσιν ἐνηδυπαθεῖν πράγμασιν.

Καθηδυπαθέω, per voluptatem & luxum absumo. Luc. τὰς τοῦ πολέμου καιροὺς καθηδυπαθῶν, per luxum & voluptatem conterens. Et cum genit. Basilius ad diuites, ἀλλ' ἐν μὲν ἔχῃς χρόνον καθηδυπαθεῖν τοῦ βίου.

Ἰδιοπαθής, idem quod αὐτοπαθής, intrinsecus patiens.

Ἰδιοπάθεια, propria & priuata affectio. Alex. Aphr.

Κακοπάθεια, malorum perpessio, calamitas, vexatio. Ceb. Theb. Thuc. l. 7. Isocr. in Archid.

Κακοπαθής, ærumnosè, multa mala perpetiēdo, in multis vexationib. & molestiis: vt κακοπαθῶς ζῶν, apud Aristot. pol. l. 2.

Κακοπαθέω, mala patior, malis vexor & affligor. Isocr. in Areop. ἐν τοῖς καθεστηκόσι πράγμασι κακοπαθεῖν μᾶλλον ἢ μετὰ πολιτείας ἀκριβεστέρας ἀμείνον τὸ βίον διάγειν. Et cū dat. κακοπαθῆσαι τῷ σώματι, apud eundem ad Nicocl. Item cum gen. intercedente præpos. ὑφ' ὧν κακοπαθεῖ apud Thuc. l. 2.

Decomp. Προσκακοπαθέω, condoleo alicui rei, dolore afficior & maceror ob rem aliquam. Greg. orat. in Epiph. προσκακοπαθῆσαι τῷ δι' ἡμᾶς μορφωθέντι καὶ ταπεινωθέντι, contemplatione & commemoratione humanitatis Christi dolore affici.

Συγκακοπαθέω, simul malis afficior, simul malis vexor vel affligor.

Κενοπαθεῖν inaniter affici, vanis duci affectibus.

Μετριοπαθής, cui sunt mediocres perturbationes, modum tenens in affectibus. Aristot. Exponitur etiam, moderatus & clemens.

Μετριοπάθεια, mediocritas perturbationum seu affectuum, modicæ perturbationes. Plut. aduersus Coloten Synes. ep. 140.

Μετριοπαθέω, in perturbationum seu affectuum mediocritate versor, modicè afficior seu promoueor aliqua re. In epistola ad Hebr. c. 5 accipitur etiam pro συμπαθέω, alij exp. ibid. misereri posse quantum satis est.

Μονοπάθεια, affectus & morbus vnius tantùm: vt μονοπάθεια τοῦ ὀφθαλμοῦ, morbus vnius oculi, seu quum vnus tantùm oculus dolet. Alex. in probl.

Ξενοπαθέω re aliqua tanquam peregrina & noua perturbor. Plut. in Timoleon. Exponitur etiam, taceo & stupidus fio ad ingressum rei ...

Ὁμοιοπαθής vel ὁμοπαθής, cui similes sunt perturbationes seu affectus, iisdem perturbationibus seu affectibus obnoxius. Aristot. eth. c. 8. & Lucas in Act. Apost. c. 14. Apud Theophr. ὁμοιοπαθὴ τοῖς καρποῖς, exp. quibus similia accidūt quę & fructibus.

Ὁμοιοπαθῶς, vel ὁμοπαθῶς, cum similitudine affectuum, iisdem affectibus.

Ὁμοιοπάθεια, affectuum similitudo, similes affectus, seu eædem perturbationes. Item figura vel virtus oratoria à similitudine affectuum ducta. Macrob. l. 4.

Ὁμοιοπαθέω seu ὁμοπαθῶ, similes seu iidem sunt mihi affectus, similiter afficior. Aristot. ethic. lib. 1. ὁμοιοπαθεῖν Σαρδαναπάλῳ. Item ὁμοπαθῶ, consentio, assentior, obtempero. Plut. in Galb.

Συνομοιοπαθέω, (*decomp.*) idem quod ὁμοιοπαθῶ seu ὁμοπαθῶ. Aristot. rhet. 3.

Ὀξυπαθῶς acuto & vehemente animi affectu: apud Suid.

Περιπαθής vehementer affectus, apud Athen. & Polyb. Exponitur etiam affectibus obnoxius, apud Greg.

Περιπαθῶς cum magna vi affectuum. Luc.

Περιπαθέω, vehementi affectu commoueor. Plut. in Apophth. τῶν στρατιωτῶν συνδραμόντων, καὶ περιπαθούντων, militibus vehementi affectu commotis, i. valde indignantibus & stomachantibus. Item æstuo dubitatione, seu anxietate. Idem in Cæs. διαφερόμενος καὶ περιπαθῶν, δεινὸν ἐμέλλησε βούλευμα, æstuans & anxius impatientia.

Ἐμπεριπαθῶ, (*decomp.*) q. d. instomachor, indoleo, stomachor in.

Πολυπαθής, multis casibus seu multis malis iactatus.

Συμπαθής, cui sunt iidem affectus, affectibus cum alio consentiens. Plut. de defectu orac. Item simpl. consentiens cum alio, apud Aristot. & Syn. ¶ Item qui simul cum alio afficitur & tangitur eius malo, seu quem aliena mala, tangunt tanquam sua: 1. ep. Pet. cap. 3. Et cum dat. apud Synes. τὴν ἐκκλησίαν ἔγνω γενομένην αὐτῷ συμπαθῆ ecclesiam misericordia eius duci.

Συμπαθῶς cum consensu affectuum: itē cum cōmiseratione & quasi cōdolentia. Plut. de Alex. fort. συμπαθῶς ἰδ' ἀκροατῶν.

Συμπάθεια, cōsensus in affectibus, conuenientia affectuū. Itē cōuenientia & cōiunctio naturæ. Alex. Aphr. probl. vlt. lib. 1. ἀντίδοτος ἐν πλείστων μεστῶν σύγκειται ἔχουσι τινα συμπάθειαν πρὸς ἓν ἕκαστον μέλος, cōsensum habētib. cū singulis corporis partibus. ¶ Philosophi & medici συμπάθειαν definiunt duorū naturalē quandā coniunctionē & concordiā, ex similitudine vel generis, vel naturę, vel tēperamenti, vel motū, vel aliarū rerum conciliatam. Medicis autē peculiariter significat affectionem partis alicuius nō per se ac propriè, sed per cōsensum & societatem alterius laborantis: in qua significatione τῇ ἰδιοπαθείᾳ opponitur. Vide Gal. l. 1. de locis affectis. ¶ Itē commiseratio

veratio eius qui alterius malo afficitur. Chrysost.

Συμπαθέω, ῶ, vnà cum alio afficior, affectu seu affectibus cum alio consentio. Aristot. physiogn. δοκεῖ δέ μοι ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα συμπαθεῖν ἀλλήλοις. ¶ Item simul afficior cum alio eius malis tanquam meis. Isocr. ὥστε καὶ ταῖς μικραῖς ἀτυχίαις ἑκάστου ἡμῶν πολλάκις εἶχε συμπαθοῦντας.

Ἀσυμπαθής, (decomp.) consensu affectus seu naturæ carens, cui nullus est consensus affectuum cum alio. Synes. de insomn. ¶ Item qui commiseratione alieni mali non tangitur. Plut. in Coriol.

Ταλαιπαθής, qui incommoda & ærumnas patienter sustinet, vel cui ærumnæ multæ patiendæ veniunt, ærumnosus, miser. Pro eodem dicitur & τλησιπαθής. Hesych.

Τλησιπάθεια, patiens laboris, item calamitosus Basil. Exponitur etiam, qui patiens est in iis quæ patitur. Suid.

Τλησιπάθεια, patientia, miseria laboris & ærumnarum tolerantia.

Ὑβριοπαθέω, iniuriâ patior, iniuria & cōtumelia afficior. Hermog.

Ὑπερπαθέω, valde afficior & commoueor. Eurip. in Phœn.

ΠΑΤΑΣΣΩ, F. ξω. cum strepitu palpito, vehementer palpito. Il. ν. Ἐν δέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει Κῆρας ὀϊομένῳ. Sic Il. ψ. πάταξε δὲ θυμὸς ἑκάστου. Πάταγος δὲ τε γίνετ' ὀδόντων. Eust. ex πάτος deriuatum esse testatur. Item percutio, pulso, ferio: propriè de eo qui ita pulsat vt ictus sonitum aliquem seu strepitum edat. Plut. in Alcib. τὸν Φρύνιχον πατάξαντες ἐγχειριδίῳ. Dem. in Mid. πατάξαι ἐπὶ κόρρης, infligere colaphum seu incutere. Apud Aristoph. Πατάσσειν τὴν θύραν, pulsare ianuam. Et apud Theocr. idyll. 20. Πατάσσειν τὴν γᾶν, terram pulsare. Metaphoricè apud Aristot. Πάθος τὴν καρδίαν ἐπάταξε. (Lucian.

Πατάσσομαι, percutior, pulsor. vt Παταχθεὶς τῷ ξύλῳ apud Πάταγος, ὁ, fragor, strepitus, crepitus. Il. φ & ν. apud Aristoph. & Aristot. Item fremitus: apud Philon. Inuenitur & fœm. Παταγὴ, apud Dionys. de situ orb.

Παταγέω, ῶ, strepo, strepito, fragorem edo, crepito. Aristoph. in Nub. εἶτα βαρεῖαι Εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσιν. Theocr. idyll. 23. Παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα Κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀρρήκτοισι χαλάζαις.

Πατάγημα, τὸ, strepitus. Dicitur & de homine garrulo ac veteratore, apud Suid.

Composita: ac primùm ex Πατάσσω.

Ἀναπατάσσω, q. d. repulso, i. iterum pulso. Hesych.

Ἐκπατάσσω, strepitu aures alicuius percello. Item attonitum reddo, perterrefacio. Eurip. in Herc. fur. Λύσσα δέ σ' ἁμέρβροτος, Ἀπὸ νόσφι Δίκας, κακοῖσιν ἐκπατάσσουσιν.

Ἐκπατάσσομαι, attonitus reddor. Od. σ. ἐκπεπαταγμένος φρένας, qui mente constat, sed eam velut attonitam habet.

Συμπατάσσω, simul pulso, simul percello & attonitum reddo. Item collido. Eurip. in Supplic. Συμπατάξαντες μέσον πάντα στρατὸν Ἐκτεινον, ἐξετείνοντο.

Composita ex Πάταγος, aut Παταγέω.

Ἀντιπαταγέω, ῶ, contra strepo, vicissim strepo, seu fragorem edo.

Ἐπιπαταγέω, q. d. super strepo.

Μυθοπάταγος, ὁ, recitator clamosus, vel personare omnia faciens. Cic. ad Q. fr. l. 2. epist. 9.

Συμπαταγέω, (q. d. constrepo) simul strepo, aut fragorem edo, seu crepitum aut fremitum. Exponitur etiam, collido, palma aut vola aperta quatio.

Ὑποπαταγέω, sustrepo.

ΠΑΤΕΩ, ῶ, F. ήσω, calco, conculco, protero. Herodian. li. 1. ῥιψαντές τε τὰ σώματα τοῖς βουλομένοις ἐνυβρίζειν καὶ πατεῖν, εἴασαν, &c. Eust. ex Hybria Cretensi. τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω, τούτῳ πατέω τὸν ἁδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλω. Theoc. id. 15. ἀνὴρ φίλε μή με πατήσῃς. Item metaph. contemptui habeo, contumelia afficio, opprimo. Aristoph. in Vesp. -ἵν' εἰδῇ ἢ μὴ πατεῖν. Τὰ ταὐτ' θεαίν ψηφίσματα. Arrian. ὅρκους πατοῦντας ὑμᾶς. Item tero, i. manibus verso, sicut terere aut versare autorem aliquem dicimur. Aristoph. in Auib. οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας. Plat. in Phædr. τὸν γε Τισίαν αὐτὸν πεπάτηκας ἀκριβῶς. ¶ Interdum ponitur pro περιπατῶ, ambulo: vt apud Athen. lib. 12. οὐδὲ πατεῖν οἷός τε ἦν, εἰ μὴ εἶχεν ὑπαπερειδόμενος ὑποστολέα.

Πατοῦμαι, calcor, conculcor, proteror. Herodian. lib. 7. ὑπ' ἀλλήλων ὠθούμενοί τε καὶ πατούμενοι. Dicitur & terra Πατεῖσθαι quam quis percurrit & lustrat. Laërt. in Archel.

Πάτημα, τὸ, quod calcatur vel calcatum est, q. d. calcamentum seu conculcamentum. Metaphoricè apud Basil. de homine conculcabili.

Πατητὸς, ὁ, qui calcari potest, seu conculcabilis. Item calcatus: vt Πατηθεῖσα σταφυλὴ, apud Aet. lib. 9. c. 24. Πατητὸς φοῖνιξ, palmæ genus tertium: sic appellatū quòd eius pomum etiā in matre sua dehiscat, calcatōq; simile appareat. Plin. li. 13 c. 4.

Πάτος, ὁ, calcata seu trita via, via publica. Il. υ. Od. ι. ¶ Itē puluis qui luctatoris post olei illinitionem affricabatur, densandi atque roborandi corporis gratia. Sunt tamen qui etiam sudorem ipsum pulueri mistum Πάτον vocent, vt scribit Aet. lib. 2. c. 107.

Πατάσσω, Τάπης, Ταπεινὸς, quomodo huc pertineāt, vide suis locis.

Composita.

Ἀναπατέω, ῶ, sursum versus grador. In Hippiatria. δεῖ εἰς ποταμὸν εἰσάγειν καὶ ἀναπατεῖν ἐκεῖσε ποιεῖν, aduerso flumine progredi.

Ἀντιπατέω, ῶ, vicissim calco seu conculco.

Ἀπάτητος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. inculcabilis) qui calcari non potest. In anthol. Epigr.

Ἀποπατέω, ῶ, à via recedo, à via deflecto, seu digredior. Item ventrem exonero, caco: quia quum hoc facere volumus, à via recedimus & aliquem secessum quærimus: vnde fut. med. apud Aristoph. in Plut. Πλὴν ἀποπατησόμενοί γε πλεῖν ἢ μυρίοι. Cum accusat. exponitur &, excerno: vt apud Galen. οἱ ἀποπατήσαντες ὑγρότερα καὶ δυσωδέστερα.

Ἀποπάτημα, τὸ, excrementum, quod eiectum est, merda.

Ἀπόπατος, ὁ, secessus quem petimus ad leuandum ventrem, locus vbi venter exoneratur. Aristop. in Acharn. Ἀλλ' εἰς ἀπόπατον φχετο. Exponitur etiam, euacuatio ventris. Suid. & schol. Aristoph.

Ἐκπατέω, q. d. extra viam tritam gradior, euagor, spatior, inambulo. Laërt. in Epimenide, χειμῶνί τινα ἐκπατῆσαι.

Εὐπάτητος, qui facilè calcari potest.

Καταπατέω, conculco, vel proculco. Thuc. li. 7. ἐπέπιπτόν τε ἀλλήλοις καὶ κατεπατοῦντο. Item metaphoricè, contemptui habeo, opprimo, prorsus nihili facio, vt Il. δ. κατ' ὅρκια πιστὰ πάτησαν per tmesin pro κατεπάτησαν. Sic Luc. in Lexiph. τὰ μὲν τοιαῦτα καταπαθεῖν &c.

Καταπάτημα, τὸ, id quod conculcatur.

Καταπάτησις, ἡ, ipsa conculcandi actio.

Λακπατέω, calce premo, planta pedis calco. Hesych.

Λακπάτητος, siue λαξπάτητος, calce pressus, calce pulsatus. Soph. in Antig. -λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν.

Λεωπάτητος, à populo calcatus: vel prorsus conculcatus: à λεὼς significante omnino. Soph. loco ante citato quidam enim ibi pro λαξπάτητον, λεωπάτητον, legunt, vt metri leges postulant.

Μονοπάτιον, iter, quod vnus tantùm calcare potest. In Pandect.

Οἰοπάτης, ὁ, ἡ, vngula ouis (ab οἶς & Πατέω, verso α in ο. Item sordes ouium, vel fimum ouillum. Dion. l. 46. Legitur & οἰοπάτη pro eodem, apud Hesych.

Ὀχυροπάτος, locus natura munitus, per quem tutò viam facere licet. Plut. in Demetrio.

Περιπατέω, ambulo, deambulo, obambulo, spatior. Herodian. l. 4. τὰ πλεῖστα δὲ αὐτοῖς συνὼν διεπεριπάτει. Item metaph. vitam dego, vitam instituo, seu viuo: vt in ep. 2. ad Corinth. c. 5. διὰ πίστεως γὰρ περιπατοῦμεν οὐ διὰ εἴδους. Sic in 2. ep. Ioan. ἵνα περιπατῶμεν κατὰ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ. Sic & alibi in nouo Test.

Περίπατος, ὁ, ambulatio, deambulatio. Plut. symp. lib. 1. ἀκούω πολλῶν λεγόντων, ὅτι περίπατος ὁ παρὰ θάλασσαν ἄριστός ἐστιν. Item locus in quo ambulamus. Plut. & Athen. lib. 5. ¶ Item disputatio philosophica quæ fit inter deambulandum, seu disputatio ambolatoria. Aristoph. in Ran. οὗτοι γὰρ ἔσονται περίπατοι κάλλιστα περὶ τούτου. Sic Plat. in Phædro, κατὰ τοὺς ἔξω ποιοῦμαι τοὺς περιπάτους. Et Plut. de Alex. fortuna, οὐδ' ἐν Λυκείῳ περίπατον ἔσχεν. Item locus in quo philosophi deambulantes disputabant. Xen. & Athen. ¶ Sic peculiariter dicta est schola seu secta Aristotelis. Plut. symp. lib. 8.

Περιπατητικοὶ, profitentes sectam Aristotelis, sectatores Aristotelicæ doctrinæ. Plut. aduersus Coloten. Et Περιπατητικὸς absolutè, peripateticus philosophus. Item ad peripateticorum sectam vel disciplinam pertinens. Sic Περιπατητικὴ σχολὴ, apud Plut. de fuga, schola peripateticorum.

Περιπατητικῶς, peripateticorum more. Item deambulandò seu q. d. deambulatoriè.

Ἐμπεριπατέω, (decomp.) inambulo. Et metaph. apud Aristot. ἐμπεριπατῆσαι περί τινος, disceptare de re aliqua philosophorum more qui deambulantes disputabant.

Συμπεριπατέω, cum alio ambulo. Aristot. rhet. 3.

Πηλοπατέω, lutum calco.

Πηλοπατίδες, seu Πηλοβατίδες calceamenta quædam aliora quibus vtuntur lutum calcantes, seu per lutum incedentes. Lat. perones.

Συμπατέω, conculco. Συμπατέομαι, conculcor. Greg.

Ὑποπατέω, ventrem exonero, idem quod ἀποπατέω.

Ἀπάτη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΠΑΤΗΡ, έρος, & contractè, τρὸς, pater. Od. π. Οὔ τις τοι θεός εἰμι. Οὐδ' Ὀδυσσεύς ἐστι πατὴρ ἐμός. Iliad. ξ. Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι. Il. ο. μεῖζον ποτὶ δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Xenoph. Hellen. 6. τὴν μὲν προξενίαν ὑμῶν ὡς ἐκ γενεᾶς πατρῷαν ἔχων. ¶ Interdum honoris aut amoris causa pater dicitur qui alioqui nulla est consanguinitate iunctus: vt Odyss. ρ. Ξεῖνε πάτερ. Sic & Odyss. η & θ. Plutarc. λέων σε περίφρων Πηνελόπεια. ¶ Item in Fab. max. Πατέρα δ' ἡ σε χρὴ προσαγορεύειν. ¶ Item metaph. effector & autor: vt apud Plat. in Tim. ὧν ἐγὼ δημιουργὸς πατήρ τε ἔργων. Et Luc. de hist. scrib. Πόλεμος ἁπάντων γὰρ πατήρ. ¶ Item Πατέρες in plur. dicuntur maiores, vt & Lat. patres: Thuc. l. 4. ἀξίως τῆς τε πόλεως καὶ τῶν πατέρων. Luc. in Al.

in Alcib. ἀλλ' ὅς ἐμῦθον, οἷον παρέδοσαν οἱ πατέρες. Deductum esse à σπείρω, vt dicatur πατὴρ quasi σπαλὴρ, tradiderũt Grammat. ficut & Lat. sator pro patre dicitur Eustat. Deum πατέρα appellari scribit quasi πάντα τηροῦντα, hominem verò quasi παῖδας τηροῦντα.

Πατρόθεν, (aduerb.) à patre, à parte patris. Plut. de educ. lib. τοῖς μητρόθεν ἢ πατρόθεν οὐκ εὖ γεγονόσι. Exponitur etiam, de nomine patris: vt Xen. Ἰσχόμαχόν με πατρόθεν προσκαλοῦσι. Sic & Il. κ. & apud Dem.

Πατρῷος, ου, ὁ καὶ ἡ, paternus, patrius: item auitus, vt πατρώϊος ξεῖνος. Il. ζ. & πατρώϊα μῆλα. Od. μ. item πατρῷος ἐμπορία apud Dion. Afr. Inuenitur & πατρῴη γῆ, apud Hom.

Πατρῷος, idem: vt πατρῷα χρήματα. Plut. de frat. char. Et πατρῷα οὐσία, apud Athen. apud Dem. pro cor. Πατρῷος Ἀπόλλων, dicitur quem Atheniensium maiores coluerant.

Πατρώζω, patrisso, patrem seu patrios mores imitor. Herodian. lib. 1. πατρώζειν τὸ μειράκιον ἡγούμενοι.

Πατρικός, ὁ, idem quod πατρῷος, qui est patris. Arist. eth. 10. Isocr. ad Demon. Thuc. &c. Item qualis est patris: vt πατρικὴ ἀρχὴ, imperium quale est patris, Arist. eth. 8.

Πατρικῶς paternè, more patris. Item affectu & amore paterno, paterna beneuolentia. Arist. pol. 5. Athen. li. 7.

Πάτριος, ὁ καὶ ἡ, patrius, à patre traditus, vel à patribus. Aristot. ex Xen. Plat. Dem. &c.

Πατριάζω, facio aliquid more paterno, seu tanquam pater, mores paternos in re aliqua agenda refero. Poll.

Πατρίδιον, ου, τὸ, paterculus. Aristoph.

Πατέριον, idem.

Πατερίζω, patrem nomino, patrem voco seu appello. Aristoph. in Vesp. παῦσαι καὶ μὴ πατέριζε.

Πατρὶς, ίδος, ἡ, patria. Od. δ. τοί μ' ὦκα φίλην ἐς πατρίδ' ἔπεμψαν. Sic & apud Isocr. in paneg. & Dem. pro cor. Interdũ adiect. ponitur cũ subst. γαῖα, aut αἶα: vt Il. ω. Od. ψ. & κ. Aut cum ἄρουρα: vt Od. υ. πατρὶς dicitur etiam ἡ φυλὴ, tribus teste Hesych. & Suid.

Πατριώτης, ου, ὁ, qui eiusdem est patriæ, conterraneus, popularis. Plato de leg. lib. 6. & Plut. symp. lib. 4. Fœm. πατριῶτις, vt πατριῶτις στολὴ, apud Luc.

Πατριωτικός, pertinens ad conterraneos seu patriotas.

Πάτρα, & Ionicè πάτρη, ης, ἡ, idem quod πατρίς. Il. μ. ρ. ω. Exponitur etiam, ἐπαρχία & φυλὴ, ab Hesych. Item ἡ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς γένεσις, apud Suid.

Πατριά, ᾶς, ἡ, familia, cœtus eorum qui communem patremfamilias habent, Eph. c. 3. Exponitur &, tribus, apud Græc. bibl. interp. Item χώρα & τοπαρχία, apud Suid.

Πάτρως, ὁ, (genit. πάτρω, vel πάτρωος) patruus. Herod. in Euterp. & in Melpom.

Πατρωός, οῦ, ὁ, vitricus, in Pand.

Πατρυιός, idem. Eustath.

Composita.

Ἀμφιπάτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ ex alio patre est, sed eadem matre Poll. l. 3.

Ἀντίπατρος, ὁ, qui aduersatur patri: epith. Ionis, apud Theoc. id. 32.

Ἀπάτωρ, carens patre: vt Vulcanus dicitur Εὐπάτωρ, teste Poll. & apud theolog. Christus respectu humanæ naturæ. Item qui est orbus patre, Orphanus. Eur. in Iph. Taur. Item spurius. Plu. in probl. τοὺς ἀπάτορας σπορίους ὑμεῖς καλοῦσι.

Αὐτοπάτωρ, ὁ, qui per se est pater.

Ἐκπάτριος, non patrius.

Ἐπιπάτωρ, vitricus. Poll. l. 3.

Εὐπάτωρ, qui bono est patre est nat⁹, paterno genere clarus nobilis.

Εὐπάτηρ, idem Eust. Εὐπατέρεια ἡ, claro patre nata, generosa nobilis: vt Ἑλένη εὐπατέρεια Il. ζ.

Εὐπάτρις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, idem cum εὐπάτωρ & εὐπατέρεια, Theocr. id. 18. ὡς ἐξ εὐπατρίδαν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἦλθη.

Εὐπατρίδης, ου, ὁ, idẽ qđ εὐπάτωρ. Xẽ. in symp. Plu. in Thes.

Κακόπατρις, malo patre natus, i. malæ famæ, seu mali nominis, qui est obscuris natalibus. Theogn. Exponitur etiam, cui mala est patria.

Κλεπτοπάτωρ, cuius pater est fur: Panis epith. ex Mercurio, quẽ poëtæ furem fingunt, geniti, apud Theocr. id. 32.

Λειποπάτωρ, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ patrem deserit. Eur. in Oreste.

Μητροπάτωρ matris pater, auus maternus Il. γ.

Ὀμβριμόπατρος, seu ὀβριμόπατρος, natus patre valido & præpotente. (epitheton Mineruæ: Il γ.

Ὀμβριμοπάτρη, vel ὀβριμοπάτρη, nata patre præualido

Ὀβριμοπάτηρ, idem cum ὀβριμόπατρος. Hesych.

Ὀβριμόπατρις, robustus pater: apud eundem.

Ὁμοπάτωρ, eodẽ patre genitus frater qui non est vterin⁹. Pol. l. 3.

Ὁμόπατρος & ὁμοπάτριος, idem: apud eundem ibidem. Pro ὁμόπατρος per syncopen & mutato spiritu dicitur ὄπατρος. Il. λ. & apud Orph. in Argon.

Πατροπάτωρ, patris pater, auus paternus. Poll.

Προπάτωρ, auus, Herodot. & Soph. Item progenitor. Plato.

Προπατορικός, ad auum seu auos pertinens, vel ad progenitores, Exponitur &, à progenitoribus proueniens.

Συμπατριώτης, idem cum πατριώτης. Luc. & Archipp.

Ταυροπάτωρ, tauro patre natus, à tauro ortum trahens: epithet. apis: apud Theocr. idyl. citato.

Τριτοπάτωρ, tertius pater, proauus. Poll. Item τριτοπάτορες & τριτοπατρεῖς, qui primi nati sunt: quòd pro tertiis parentib. haberentur, vtpote præcedentib. aliis parentib. Sole & luna Etym.

Φιλοπάτωρ, amans patris. Eurip. in Iphig. Aul. & Plut. aduer. Colot.

Φιλοπατρία, ἡ, amor patriæ. Aristoph. in Vesp.

ΠΑΥ'Ω. F. αύσω, finem impono, finio cessare facio seu desistere. Xen. pæd. 8. τότε μὲν ἔπαυσε τοῦ λέγειν. Isocr. in Paneg. ἵνα αὐτοὺς ἐκείνους παύσω. Interdum exp. reprimo, coerceo, sedo: vt Il. α. Ἀτρείδη σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος. Il. τ. Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον, sedo iram meã. Il. τ. Αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, sedauit dolores. Sic Odys. κ. Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων, Ἠμὲν παυέμεναι, ἠδ' ὀρνύμεν' ὅν κ' ἐθέλῃσι. Dicitur & παύω σε τούτου, facio vt desistas ab hac re: vt apud Isocr. in Paneg. κἀκείνους τῆς ὕβρεως ἔπαυσαν. Xen. apomn. lib. 1. τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐπιθυμιῶν τοὺς συνόντας ἔπαυε, ab aliis cupiditatib. reuocauit. Aliquando exp. priuo, vt apud Xen. Hell 6. παύσαντες αὐτὸν τῆς στρατηγίας. Sic & apud Herod. & Thuc. ¶ Item neutraliter, finem facio, cesso, desino. Hesiod. in Asp. Ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης. Aristoph. in Ran. παῦε, παῦε τοῦ λόγου. Apud eundem παῦε, exp. tace.

Παύομαι, idem cum παύω, quum neutraliter sumitur. Il. η. παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος. Od. φ. Παύεσθον κλαυθμοῖο γόοιό τε Dem. παύεσθαι τῆς ὕβρεως. Et cum particip. παύομαι φονεύων, apud Thuc. Sic & apud Plat. & Xen. Significat & quiesco: vnde apud Hom. Il. ψ. παύσατο δὲ φλὸξ, apud Virg. dixit, & *flamma quieuit*. Exponitur etiam, actiuè, finem impono, &c. vt παύομαι τοῦ δρόμου, finem cursui impono. Sic & apud Synes. παύομαι τῆς ἀρχῆς, exp. abdico me magistratu.

Παῦσις, εως, ἡ, cessatio, requies, sedatio.

Παυσωλὴ, ῆς, ἡ, idem. Il. β. & alibi apud Hom.

Παυστὴρ, ῆρος, ὁ, sedator, qui finem imponit. Athen. lib. 10.

Παυστήριος, ὁ, q. d. sedatiuus, seu sedatorius: idem. Παυστήρια, τὰ, exp. obices, septa. Hesy.

Παυστικός, vim sedandi habens.

Παῦλα, cessatio, quies intermissio, finis. Plato in Phæd. Exponitur & clausula: apud Arist. polit 7.

Παῦρος, ου, ὁ, [poeticum] paucus, non multus, Il β. παῦρος δ' ἐοὶ ἕσπετο λαός. Il. ν. μάχονται Παυρότεροι πλεόνεσσι Item paruus, breuis. ὁ ταχέως παυόμενος. Nicand. in Ther. ἄλλοτε μεῖζος Μάσσων, ἄλλοτε παῦρος. Neutrum plurale παῦρα aduerbialiter interdum significat, paucies, rarò, non sæpè, non multum. Hesiod. in Theog. παῦρα δὲ πωλεῖται.

Παυράκις, rarò, non multum. Hesych.

Παυρίδιος, pauculus. pauxillus. Hesiod. in Erg.

Πῶς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀναπαύω, requiescere facio, do requiem seu laxationem. Xen. Pæd 7. εἰς τρὶς ἀνέπαυσε τὸ στράτευμα. Matt. c. 11. κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς, ego requiem à labore vobis tribuam. Interdum accusatiuo personæ additur genit. rei: vt Il. ρ. ὅς ῥά τε ἔργων Ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί. Et apud Xen. ἀναπαύειν τοὺς ἱππέας τοῦ βαδίζειν.

Ἀναπαύομαι (& per syncopen ἀμπαύομαι, apud Theoc. id. 1.) quiesco, requiesco ab aliqua re cesso, desisto. Interdum absolutè: vt apud Xen. pæd. 4. σὺ ὦ ἄγγελε ἀνάπαυσαι. Et ἀναπαυόμενον ὕδωρ, requiescens aqua, i. aqua fontis non perennem habentis aquam. apud Etym. Interdum cum genit. vt ἀναπεπαυμένοι τῶν εἰσφορῶν, requiescentes à persolutione tributorũ seu cũ cessassent persoluere tributa. Et cũ præp. ἐκ apud Luc. ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον. ¶ Item donor immunitate, apud Dem. ¶ Item requiesco, i. cubitũ me confero, somnũ capio. Xen. Pæd. 6. καὶ δειπνήσαντες ἀνεπαύοντο. ¶ Item quiesco, i. morior, vita excedo. Herod. νυκτός τε καὶ ἡμέρας ἐπιβιώσας μιᾶς ἀνεπαύσατο. Dicitur & ἀναπαύεσθαι τοῦ βίου.

Ἀνάπαυμα, τὸ, (& per syncopen ἄμπαυμα, apud Hesiod. in Theog.) requies.

Ἀνάπαυσις (& ἄμπαυσις per sync. in anthol. Epigr.) εως, ἡ, requies cessatio à labore, recreatio. Xen. Pæd. 7. Plut. in Lycurgo. Item quies, i somnus.

Ἀναπαυτήριον, vel ἀναπαυστήριον, & per sync. ἀμπαυστήριον, τὸ, locus quietis, seu in quo quies capitur. Xen. Item litui signum: vbi castra metari oporteret. Poll. l. 4.

Ἀνάπαυλα, ης, ἡ, idem quod ἀνάπαυσις, quies, requies. Herodian. & Thuc. ¶ Item locus quietis, mansio, diuersorium. Pla. de legib. l. 1.

Ἀνάπαυλις, idem quod ἀνάπαυλα Hesych.

Decomp. Διαναπαύω, interquiescere facio, do intermissionem, recreo. Plut. διαναπαῦσαι τὸν στρατόν. Et Naz. διαναπαύειν τοὺς πόνους, requiem aliquam dare à laboribus. Διαναπαύομαι interquiesco apud Ceb. Theb. & Appian.

Ἐπαναπαύομαι, q. d. superquiesco. Herod. l. 2. κατεχούσας τε ταῖς χερσὶ δοράτια ἐπαναπαύοντες. Item metaph. acquiesco,

Ναυσιπέδη, q. d. nauium pedica, seu quod nauibus pedicæ loco inicitur: funis aut catena qua nauis in litore religatur. Luc. in Lexiph.

Ὀρνιθοπέδη laqueus qui auibus capiendis tenditur. Cicero tendiculas appellat in Epigr.

Ὀρχιπέδη, vinculum testium, in iisdem.

Συμποδίζω, colligo, constringo, vincio. Apud Luc. συμπεδήμένος τω πόδε, pedibus reuinctus.

Τροχοπέδη, dicitur id quo rotarum cursus impeditur: *Veluti est lignum per duas rotas traiectum* apud Athen.

ΠΕΔΙΛΟΝ ου, τὸ, calceus talaris. Il. μ. ὑπὸ ποσσὶ καλὰ πέδιλα. Hesiod. ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἔχει πτερόεντα πέδιλα, alata talaria. Sic & πτιλωτὰ πέδιλα, in Epigr. * Dicitur denominatum παρὰ τὸ πεδεῖσθαι τῷ πεδί: cui etymo conuenit quod Eust. annotat ουτω cum diphthongo scriptum fuisse πέδειλα. Hesyc. dici vult quasi πεδ' ἴλλον.

Composita.

Ἀπέδιλος, calceis carens, excalceatus. Æschyl.

Ἀπεδίλωτος idem. Callim. (Erot.

Εὐπέδιλος, ἡ, ἡ, ἐως, ris pulchris induta calceis seu talarib. Plut. in

Καλλιπέδιλος habens pulchros calceos: vt Μαίας καλλιπεδίλου Hom. hymn. in Mercur.

Καλοπέδιλα ligneis calcei. Theocr.

Μονοπέδιλος, vno indutus calceo, οἰοπέδιλος, idem.

Χρυσοπέδιλος, habens calceos aureos, Iunonis epith. od. λ.

ΠΕΔΟΝ ου, τὸ, solum, terra. Aristop. κλεινὸν πέδον Παλλάδος. Soph. δὲ γῆς ἱερὸν οἰκεῖας πέδον. Æschyl. in Prometh. χθονὸς μὲν εἰς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον. ¶ Accipitur & pro domicilio, teste Etym. ... πέδον dici quasi πέδον inquit, ἀπὸ τοῦ, quum inquit πέδον ἐστὶ ἐφ' ὃ βεβήκαμεν τοῖς ποσί.

Πέδοι ... solum seu in terram. Luc. in Lexiph. ἦ μὴ εἴρωνα πέδοι κατιβάλλεις. Ponitur & pro πεζῇ, i. pedestri itinere: apud Æschyl. teste Eustath.

Πέδοσε, idem quod πέδοι, in prima signif. Od. λ.

Πέδοθεν, è solo, seu è terra, & quasi à fundamentis. Hesiod. in Theog. Metaphoricè apud Hom. Od. ν. Μνηστῆρσι κλοπίων, οἱ τε πέδοθεν φίλοι εἰσί, i. ἐκ γενετῆς, inquit Eust.

Πεδανὸς ὁ humilis a terra seu solo vix assurgens. Item paruus vt πεδανὴ ... apud Nicand. in Ther. Apud Iouem Agamem. πεδανὸς ὕπνος, quosdam exp. leuis: alios, firmus, testatur Hesych.

Πεδίον, ου, τὸ, campus, planities. Il. ... πεδίον πεζῶν ... Plat. in Theæteto, ἱππέας εἰς πεδίον ... Apud Plut. Ἄρειον πεδίον Martius campus. Κὰμ πεδίον poetica syncope dicitur pro κατὰ πεδίον, per campum. ¶ Item pars superior pedis cui subiacent digiti.

Πεδινός, ἡ, ὁ, campestris. Item planus. A Xen. in Cyneg. πεδινοὶ vocantur lepores campestres. Pro eodem legitur & πεδιεινός, apud Theophr.

Πεδιάζω, qui in locis planis & campestribus metatur.

Πεδιάς, άδος, ἡ, planities. Eur. in Rheso, & Plato de mūdo.

Πεδιακὸς campestris.

Πεδιασιμος, idem: πεδιάσιμος σμύρνα, apud Diosc. campestris myrrha, in campestri solo proueniens.

Πέζα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἁλίπεδον, (q. d. marisolum.) solum quod aliquandiu mari coopertum fuit rursum autem campus esse cœpit & aratum fuit. per catachresin dicitur quilibet campus. Helych. & Suid. *Secundum quosdam appellatur quasi* ἀλὸς πεδίον: *secūdum alios* ... τὸ ἀλινδεῖσθαι ἵππους ...

Ἄπεδος, ὁ, ἡ, planus. vt ἄπεδον χωρίον, apud Thucy. & ἄπεδος χώρη, apud Herodot. plana regio.

Ἀπεδίζω, complano, planum reddo. apud Hesy. & Suid.

Ἠπεδανός, (quasi ἀπεδανός) claudus, inualidus infirmus: item sensibus captus stolidus: od. θ. ... Il. θ. ἠπεδανὸς ... Volunt ita dici eum, qui præ infirmitate non potest ἐν τῷ πεδίῳ ...

Ἠπεδανόω, debilito, infirmū & viribus defectū reddo.

Ἀρτίπεδος, humo æqualis, planus. Nicand. in Ther.

Ἀρτίπεδος ὄντος, idem quod ἀρτίπεδος. Vnde fœm. ἀρτιπέδειρα quod Etym. ait esse epith. viæ, dicique per syncopen, pro ἀρτιπέδειρα.

Ἀρτιπεδίζω, solo æquo, complano, pauio. Hesych.

Γήπεδον ου, τὸ, ager, fundus, solum, apud Aristot. pol. 2. Ab Eustat. exp. quod soli adiacet prædiis vrbanis, vt sunt hortuli, quasi κηπίδιον Plat. de leg. l. 5.

Εἰλόπεδον, ου, τὸ, locus Solis calori expositus & ad insolandum aptus: πέδον εἴλη βαλλόμενον. Eust. Pro eodem dicitur θειλόπεδον articulo τὸ cum εἰλόπεδον per crasin coalescente. Od. η. & Diosc. lib. 2. c. 38.

Θειλοπεδεύω, in loco solis calori exposito & ad insolandum apto, exsicco, insolo. Hesiod. Apud Diosc. θειλοπεδευθεῖσα σταφυλή, exp. vua cratibus cannisve instrata & sole torrefacta.

Προθειλοπεδεύω, (Dec.) ante insolo. Diosc. l. 5. c. 36.

Ἔμπεδος, (q. d. ἐν πέδῳ ὤν, in solo stans seu fixus) stabilis firmus, vt Il. μ. ... ἔμπεδον, & alibi ἔμπεδον λέχος ... ἔμπεδον, item νῦν ἔμπεδος, Ἔμπεδον & ἔμπεδα sæpe ponitur aduerbialiter pro ἐμπέδως, vt Il. ρ. & apud Nican. in Ther.

Ἐμπέδως, firmiter, stabiliter. Polyb. item certè, in Axiocho Scribitur etiam ἐμπεδέως, quasi ab ἐμπεδής.

Ἐμπεδόω, ῶ, stabilio firmo. Sæpe significat, firmiter & constanter seruo, seu obseruo: vt apud Xen. Pæd. d. ἐὰν ἐμπεδῶσιν ἃ λέγουσι. Et Eurip. in Iphig. Taur. Τὸν δ' ὅρκον, ὃν κατώμοσεν ἐμπεδώσομεν. Sic Greg. τῆς πρὸς θεὸν ὁμολογίας ἐμπεδοῦσθαι.

Dec. Ἀέμπεδος, admodum stabile, admodum firmum Hesych. *Comp ex* α ἐπιτατικόν.

Ἐξεμπεδόω, constanter obseruo & sancio. Xen.

Προσεμπεδόω, insuper confirmo.

Ἐπίπεδος, qui est in superficie soli, & ex eo non eminet: planus. Plato. Τὸ ἐπίπεδον, exp. superficies: Arist. metaph. l. 3.

Ζάπεδον, Hesyc. exp. magnum solum. Alij exp. magnum solum seu pauimentum habens.

Ἠπεδανός, vide supra in ἄπεδος.

Ἰσόπεδος, planus. Τὸ ἰσόπεδον, planities, æquus campus. Il. ι. & apud Xen. pæd. 3. & Hell. lib. 7. Dicitur & aliquid alicui esse ἰσόπεδον, quod ei æquale est, tanquam ei exæquatum seu coæquatum: vt apud Plutar. in Num. τόπος ... ἰσόπεδος. Sic & apud Phil. de mundo.

Κνώπεδα, Hesych. sunt κνώδαλα, θηρία, feræ, bestiæ. Schol. Callim. & Nicand. dicunt sic appellari quasi κινώπεδα, παρὰ τὸ ἐν τῷ πέδῳ κινεῖσθαι. Vtitur Callim. hymn. in Iouem. & Nicand. in Ther.

Κραναήπεδος, asperum solum habens. Hom. hymn. 1. in Apoll.

Κράσπεδον, τὸ, fimbria, limbus, instita, (sic dictum quasi κρεμάμενον εἰς τὸ πέδον: in terram enim hæ extremæ vestimentorum oræ dependent) Athen. lib. 4. ... κράσπεδα. Tribuitur & retibus. teste Poll. in Epigr. dicitur & κράσπεδον αἰγιαλοῦ, crepido seu margo littoris. Montium etiam ... seu ὑπώρειαι κράσπεδα vocantur: apud Xen. Hell. 4. A quibus montium radicibus Areth. acut. morb. l. 1. κράσπεδον vocasse traditur vuæ seu columellæ affectus in tenuem & oblongam membranam desinentis.

Κραταίπεδον οὖδας, firmum solum & durum, seu lapidibus stratum. Odyss. ψ.

Οἰκόπεδον, area, domus: solum supra quod domus diruta fuerit aliquando. Diosc. lib. 3. c. 119. Æschin. in Tim. Apud Arist. polit. 2. accipitur pro area domus ædificandæ.

Οἰνόπεδος, ὁ, ἡ, vinifer, campum habens vini feracem. odyss. α.

Οἰνόπεδον, τὸ, campus vini ferax. ... idem. Epig. ...

Ὀρόπεδον, τὸ, collis, tumulus Strabo.

Στρατόπεδον, τὸ, solum seu locus vbi imperator suo exercitui sedem ac tentoria figit: castra. Xen. Pæd. 8. Plut. in Fab. Æsch. in Ctesiph. Interdum στρατόπεδον dicuntur castra cum ipsis militibus: vt apud Xen. Hell. 1. ... εἰς τὸ στρατόπεδον. Sæpius exp. exercitus, milites: vt apud Isocr. in ... ἀναβὰς στρατόπεδον ... Sic & apud Thuc. li. 4. & 7. & alibi. Dicitur etiam accipi pro comitatu & aula principis ... concil. Sard.

Στρατοπεδεύω, castra figo, castra metor seu colloco. Plut. in Coriol. ... Philo ...

Στρατοπεδεύομαι idem. Thuc. l. 1. ἐστρατοπεδεύοντο ἐπὶ Ἀκτίῳ. Sic & lib. 3. apud Xen. anab. 2.

Στρατοπέδευσις, actio castra metandi. Plato de leg.

Στρατοπεδεία, ἡ, idem. Dion. Halic. l. 10. Item idem quod στρατόπεδον. Iosue c. 4. & apud Phil. de vita M. l. 1.

Decomp. Ἀναστρατοπεδεύω, castra moueo: ... castris motis reuertor. Macc. b. l. 2. c. 3. ἀνεστρατοπέδευσε πρὸς τὸν βασιλέα.

Ἀναστρατοπεδεία, ἡ, castrorum motio.

Ἀντιστρατοπεδεύω, seu ἀντιστρατοπεδεύομαι, ex aduerso castra metor, seu habeo.

Ἀποστρατοπεδεύω, & ἀποστρατοπεδεύομαι, idem quod ἀναστρατοπεδεύω, Xen. anab. 7.

Ἐκστρατοπεδεύω, & ἐκστρατοπεδεύομαι, castra loco ... Thuc.

Ἐνστρατοπεδεύω, castra pono seu metor in...

Ἐπιστρατοπεδεύω, castra moueo aduersus, vel exercitu infesto inuado. Xen. Hel. 4.

Καταστρατοπεδεύω, idem. Maccab. lib. 3. c. 4. Exponitur &, castra metor, in castris dego: apud Plut. in Pericle Item milites castra metari iubeo & in castra contraho. Xen. pæd. 7.

Μεταστρατοπεδεύω, & μεταστρατοπεδεύομαι, castra muto, castra transfero. Plut. in apophth. Lacon.

Παραστρατοπεδεύω, castra metor apud. Exponitur & ex aduerso castra loco. Polyb. l. 2. Παραστρατοπεδεύομαι, idē. Chion. in ep.

Περιστρατοπεδεύω, castris seu exercitu cingo, circum sideo, obsideo. Plut. in Fab.

Δάπεδον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

tur etiam, fidei dignus: vt apud Xen. Pæd. 4. ἔχομεν πάντας τὰ πιστὰ ἐν ταῖς ἡμετέραις ψυχαῖς. & Plut. in Alex. ἦσαν τὰ πιστὰ τ̃ Ἀλέξανδρον. ¶ Item Πιστὸς, certus, exploratus: vt apud Æsch. Πιστὰ ταῦτα καὶ γνώσιμα. Hinc & Πιστὸν ἔχειν, pro certò habere vel certò sperare: apud Thuc. l. 1. ¶ Item actiuè, fretus: apud Plat. vnde οἱ πιστοὶ in sacris literis, credentes, fideles, qui salutem in Christo promissam sibi applicant. ¶ Item fidus, fidelis: vt Πιστὸς ἑταῖρος. Il. ρ & φιλία πιστοτάτη, apud Isocr. in Paneg. Interdũ absolutè ponit. pro Πιστὸς φίλος. Athen. l. 8. ἐνὸς ῥᾳδίως τ̃ Φαλάνθου πιστόν τινα πορευόμενον ἐφ' ὕδωρ. Sic & apud Thuc. & Xẽ. Τὸ πιστὸν, fides, fidelitas. Thu. l. 1. Apud Hom. Il. χ. ὅρκια πιστὰ, exp. iuramẽta quib. fidere quis possit: vel, certa, stabilia.

Πιστῶς, fidè, fido animo: fideliter, Dem. Thuc. Plut.

Πιστότης, ητος, ἡ fidelitas, fides. Plat. de leg.

Πιστόω, fidem exigo. Thuc. li. 4. Πιστώσαντες αὐτ̃ τοῖς ὅρκοις.

Πιστοῦμαι, fidẽ do, fidẽ facio, vnde Πιστωθῆναι ὅρκῳ iureiurãdo promittere: Od. ο Herodian ἱκανώτατος δ' ἦν πάντων ἀνθρώπων προσποιήσασθαί τε καὶ πιστώσασθαι εὔνοιαν, solertissimus erat ad amicitiam simulandam cum quadam beneuolentiæ fide. Apud Opp. de ven. l. 3 τίς ἂν τάδε πιστώσαιτο; exp. quis hæc probarit & confirmare possit. Πιστωθῆναι, passiuè etiam exp. fides ei facta est apud Naz. Et Πιστωθεὶς, cui fides facta est, qui rem compertam se habere putat: Luc. & Greg. Apud Nonn. φωνὴν πιστώσατο. exp certam & fidelem vocem edidit.

Πίστωμα. τὸ id quo res aliqua confirmatur. Aristot. rhet. 1.

Πίστωσις ἡ cõfirmatio & probatio qua rei fides fit. Hermog.

Πιστωτέος, ὁ, cui fides est facienda, confirmandus. Luc. de hist. scrib.

Πίθηξ quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex Πείθω *cum præpositione.*

Ἀναπείθω, persuadeo, induco in animum impello. Aristoph. in Pluto Ζητεῖς τ̃ ἀναπείθειν ἡμᾶς. Plut. in Rom. ἀβέλτερα τ̃ δῆμον ἀναπείθει.

Ἀναπείθομαι, persuadeor, adducor vt credam, impellor ad faciendum. Xenoph. Pæd lib. 1.

Ἀνάπεισμα, τὸ, idem cum Πεῖσμα, i. funis quo aliquid religatur, & præsertim naues in littore. Poll.

Ἀναπειστήριος ὁ καὶ ἡ, persuasorius, aptus ad persuadendum. Aristoph. in Nub.

Ἀνάπειστος, exp. palàm factus.

Decomp. Δυσανάπειστος, qui vix dissuaderi potest & ab opinione deduci. Plat. in Parmen.

Συναναπείθω simul suadeo vel hortor.

Ἀντιπείθω, contra persuadeo. contrarium suadeo.

Ἀντιπειστικός, ὁ, vim habens contrarium persuadendi.

Ἀντιπείθω, persuadeo & adduco ad aliquid faciendum. Eurip. in Helene. Μενέλαος ψυχὴν ἐμὴν Μετέπεισ' εἰσβῆναι δ' ἐφ', effecit vt ingrederetur nauem.

Ἐκπείθω, idem quod ἐκπείθω.

Ἐπιπείθομαι, persuadeor & adducor ad aliquid faciendum. Item credo. Il. ρ Τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ λώιον ἐπιπείσεται ἀνδρῶν. ¶ Item obedio. pareo, morem gero. Il. α. ἐμοὶ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. Et ibidem, Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται.

Ἐπιπειθής, έος, ὁ καὶ ἡ, obediens, morem gerens, obsequens. Aristot. Ethic. 1. cap. 7.

Καταπείθω. persuadeo & adduco.

Καταπείθομαι, obedio. morem gero, pareo.

Καταπειθής obsequens, morem gerens. Philo de vita M. l. 1.

Μεταπείθω traduco in aliam persuasionem animum alicuius in diuersam sententiam adduco. Demosth. pro cor. μεταπείθειν ἡμᾶς ἐζήτει. Plut. in Pericle, νικᾷ καὶ μεταπείθει τοὺς ὁρῶντας.

Μεταπείθομαι, in diuersam persuasionem seu sententiam ducor. Xenoph. Hellen. 7. ἀκούσαντες ταῦτα οἱ Ἀθηναῖοι μετεπείσθησαν.

Μετάπειστος, cui aliquid persuasum est, in aliam sententiam & persuasionem adductus. Μεταπειστός, qui potest à sententia dimoueri.

Decomp. Ἀμετάπειστος, qui de sententia traduci nequit. Apud Aristo. ἀμετάπειστος ἀνάγκη, quidam exp. inexorabilis, vel indeprecabilis. Τὸ ἀμετάπειστον, nulla persuasione flexibile. Item substantiuè, nulla persuasione à semel concepta sententia dimoueri posse. Ἀμεταπείστως, ita vt à sententia non dimouearis. Plutarch. in Colot.

Δυσμετάπειστος, qui de sententia dimoueri ægrè potest.

Εὐμετάπειστος, cui facilè aliud persuadetur.

Παραπείθω. persuadeo. persuadendo flecto & permoueo. Iliad. ν. Ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφεοῦ φρένας ἥρως Exponitur etiam, falsum persuadeo, falsa persuasione decipio: vt Od. ξ. Ὥς γέ μ' ἄγει παραπεπιθὼν ᾗσι φρεσί.

Συμπείθω, vnà persuadeo. Item simpliciter, persuadeo, persuadendo flecto. Xen. τὰ μὲν συμπείθων, τὰ δὲ βιαζόμενος.

Συμπείθομαι, persuadeor. persuasione flector & promoueor. Plutar. in Themist. ὁ δῆμος συμπεισθεὶς ὑπὸ τῶν κατηγορούντων. Exponitur etiam. consentio, idem sentio: apud eundẽ in Pyrrh.

Composita sine præpositione: ac primùm in πειθής *desinentia.*

Ἀπειθής, έος, ὁ καὶ ἡ, immoriger, inobediens, contumax: vt ἵππος ἀπειθής, Xen. Item incredulus, qui diffidit. Exponitur etiam ἄπιστος: apud Soph.

Ἀπείθεια, ἡ, inobedientia. contumacia. Exponitur etiam incredulitas vel diffidentia, Eph. 5.

Ἀπειθέω, non obtempero, morem non gero, imperium detrecto. Xen. pæd. 1. μὴ ἀπειθεῖν ἄρχοντι: & cyr. 7. τῇ μεταμπίδ' μὴ ἀπειθεῖν. item diffido, fidem non habeo: in sacris literis: Scribitur & ἀπιθέω Il. ω. & Od. ι.

Βαρυπειθής, tardus ad parendumq. d. grauis ad parendum, i. minimè agilis Nonn.

Δυσπειθής, qui difficile paret seu obsequitur. Xen. Exponitur etiam, refractarius. item cui ægrè persuaderi potest.

Δυσπειθῶς, vt δυσπειθῶς ἔχειν difficilè seu ægrè obsequi.

Δυσπείθεια, ἡ, vt μετὰ δυσπειθείας, non facilè parendo, ægrè obsequendo.

Εὐπειθής, qui facilè paret seu obsequitur. Xenoph. pæd. 2. Plat. de leg. Metaph. apud Galen. ὕλη εἰς ἅπαν εὐπειθής, exp. materia ad quiduis sequax.

Εὐπειθῶς, obsequenter, seu obsequiosè.

Εὐπείθεια, obsequela, obsequium, obedientia.

Εὐπειθέω, ῶ, facilè pareo, seu obedio, obtempero.

Θεοπειθής, Deo obediens. Nonn.

Νεοπειθής, qui recens parere cœpit. Exp. etiam recens persuasus. Nonn.

Ταχυπειθής, qui citò paret. item cui citò persuadetur aliquid, credulus. Theocr. idy. 2. & 7.

Composita: ex Πιθανός.

Ἀπίθανος, persuadendi vim non habens, non probabilis, Apud Plut. ἀπίθανος πρὸς ὁμιλίαν τ̃ πλήθους, exp. ad alliciendũ oratione populum parũ aptus. Apud Luc. in Tim. οὐκ ἀπίθανος ὢν πρὸς τοῦτο ψυχρὰν τὴν ὀργὴν Δία, exp. non absurdè se gerens.

Ἀπίθανα, dictu absurda. non probabiliter dicta.

Ἀπιθάνως, non accommodatè ad persuadendum, non probabiliter. Exponitur & absurdè, inscitè, illepidè.

Composita in πειστος *desinentia, eaque sine præpositione.*

Ἄπειστος, ὁ καὶ ἡ nulla persuasione flexibilis, ideoque pertinax. Τὸ ἄπειστον, pertinacia.

Ἀπειστέω, idem esse dicitur quod ἀπειθέω.

Δύσπειστος, qui ægrè sibi quicquam persuaderi patitur. Aristot. ethic. l. 7. c. 9.

Δυσπείστως, vt δυσπείστως ἔχω, vix possũ persuaderi. Isoc. in Paneg.

Εὔπειστος, qui facilè persuaderi potest. &c. Arist. ethic. lib. 7. c. 9. Exponitur etiam, moriger.

Εὐπείστως, vt εὐπείστως ἔχω, facilè persuadeor, seu persuaderi possum &c.

Νεόπειστος, recens persuasus.

Composita ex Πίστις. Πιστὸς *& cæteris quæ è abiecerunt.*

Ἀναπιστεύω, confido, spero.

Ἀξιόπιστος, ὁ καὶ ἡ fide dignus, dignus cui credatur Plat. in apophth. ἄπιστον ἐν θρίξι, μὴ νομίζειν ἀξιόπιστον ἐν πράγμασι. Accipitur etiam pro ἱκανὸς & ἀρκῶν, idoneus, sufficiens. Id. καὶ ναύλοχα πρὸς τοσαύτην ναυτιλίαν ἀξιόπιστα.

Ἀξιοπίστως, cum fide sufficiente. in Pandect. ἀξιοπίστως ἀσφαλίζεσθαι, idoneis sponsoribus cauere.

Ἀξιοπιστία. ας, ἡ, fidei sufficientia, fides idonea. Nazian.

Decomp. Καταξιοπιστεύομαι, fide indignum iudico: aut dico aduersus aliquem quæ fide indigna sint; cum genit. pers. apud Suid.

Ἄπιστος, incredulus, qui fidem nõ adhibet. Plato in apolog. ἄπιστός γ' εἶ, καὶ ταῦτα σαυτῷ. Exp. etiam, qui diffidit, vt Od ξ. θυμὸς δέ τοί ἐστιν ἄπιστος. ¶ Item passiue, incredibilis, fidem superans. Æschin. Et Eurip. in Hec. Item infidus, cuius suspecta est fides, cui fidendum non est Item perfidus. Soph. Demosth. Thucyd. Apud Plut. in Numa. ἄσπονδον καὶ ἄπιστον πόλεμον, exp. bellum quod contra fœdera datámque fidem infertur.

Ἀπίστως, (in actiua significatione) incredulè diffidenter, cũ diffidentia. vt ἀπίστως διακεῖσθαι πρὸς τὰ μυθώδη, fidem non adhibere fabulosis. ¶ In passiua significatione, incredibiliter, contra quàm credi possit: apud Demost. Exponitur etiam, infidè, vel perfidè.

Ἀπιστία, ἡ, incredulitas, diffidẽtia: apud Hesiod. & Theogn. ¶ Item incredibilitas. Isocr. item perfidia, Plat. ep. 7.

Ἀπιστοσύνη, idem quod ἀπιστία, Eurip.

Ἀπιστέω, ῶ, f. ήσω, non credo, diffido. item suspectum habeo. interdum cum datiuo. Isocr. in Euagr. ἀπιστῆσαι τοῖς πεπραγμένοις. Interdũ cum infinitiuo, vt apud Soph. οὐδ' ἂν σ' ἀπιστῶ καὶ δὶς εἰμάξαι γνάθον. Thuc. ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἥξειν. Apud Lysiam ἐκείνη μὲ τούτῳ ἠπίστησεν ἑαυτὴν ἀποθανεῖσθαι ἐπιτρέψαι. ¶ Item non obtempero, morem non gero: apud Sophoc.

Ἀπιστέομαι, οῦμαι, nõ creditur mihi nõ fiditur mihi. Xẽ. pæd. 7. ἀλλὰ καὶ ἄνθρωποι καλοὶ κἀγαθοὶ ἐπειδὰν γνῶσιν ἀπιστούμενοι οὐ φιλοῦσι τοὺς ἀπιστοῦντας. Dicitur & cũ περὶ: vt ἀπιστεῖσθαι περὶ μικρῶν paruis in reb. fide carere, vel fidem non impetrare. Apud Xen. ἀπιστούμενος θεράπων, exp. suspectus seruus.

Ἀπιστεύτως, idẽ quod ἀπίστως: vt τοῖς πράγμασιν ἀπιστεύτως ἔχειν, fidem non habere vel diffidere: apud Euseb.

Decomp. Διαπιστέω, prorsus diffido : vel diffido: vel fidem non habeo. Demosth. νομίζω μᾶλλον ὑμᾶς τούτοις διαπιστήσειν.

Ἀποπιστεύω, fido, confido, fidem habeo : apud Suid.

Διαπιστεύω, credo, cõcredo seu fidei alicuius committo. Æschin.

Διαπιστεύομαι, creditur mihi, committitur fidei meæ. Item creditur mihi, i. fides mihi habetur. Demost Philip. 4.

Δύσπιστος, qui difficulter credit, incredulus. Item creditu difficilis, cui fidem vix adhibeas.

Ἔμπιστος, cui fides inest.

Ἐμπιστεύω, fido, fiduciam & spem meam colloco. in Paralip. lib. 2. cap. 8. ἐμπιστεύσατε ἐν κυρίῳ θεῷ ὑμῶν, καὶ ἐμπιστευθήσεσθε. Item credo, i. concredo, fidei committo. Apud Aphrod. lib. 2. Prob. ταύτας τὰς δυνάμεις ἡ φύσις ἐνεπίστευσε κατοικεῖν τοῖς στερεοῖς, collocauit in locis solidis.

Ἐμπιστεύομαι, creditur seu concreditur mihi, fidei meæ cõmittitur. Maccab. lib. 2 cap. 10. ἐμπιστευθεὶς τὴν Κύπρον, cuius fidei Cyprus permissa erat. Galen. ἕτεροι ἐνεπιστεύοντο τὴν θεραπείαν, aliis concredebatur & demandabatur curatio.

Ἐμπίστωσις, εως, ἡ, confirmatio insuper accedens. Dicitur esse quasi geminatum causæ firmamentum, vel altera confirmatio: & esse pars orationis apud Rhetores.

Εὔπιστος, qui facilè credit, credulus. Aristot. rhet. l. 2. Exponitur etiam, fidelis. Item pass. credibilis, qui facilè creditur.

Καταπιστεύω, concredo, fidei alicuius committo.

Καταπιστεύομαι, fidei meæ committitur. Apud Phalar. in ep. καταπεπιστευμένος ταῖς μούσαις exp. musis eruditus. Καταπιστεύομαι ἐχεμυθίαν, interius audo obstringor. in Pand.

Καταπιστόω, idem cum πιστόω.

Καταπιστοῦμαι, idem cum Πιστοῦμαι, fidẽ rei facio, cõfirmo.

Ὀλιγόπιστος, exigua & pausilla fide præditus, parum fidens seu credens. Matth. 8. Interdum exp. incredulus. Exponitur etiam pass. cui parum fidendum est.

Πολύπιστος, multũ fidẽs seu credens : opponitur τῷ ὀλιγοπίστῳ.

ΠΕΙΚΩ & πέκω, f. ξω, pecto, vel carmino, carpo. Odyss. σ. ἠείρια πείκετε χερσίν. ¶ Item tondeo κείρω. Hesiod. in Erg. ἦ μὲν ὄις πέκειν ... εὔφρεια καρπὸν ἀμᾶσθαι. Theocr. Idyll. 5. Ἀλλ' ἐγὼ εἰς ... μαλακὸν πέκος ὁππόκα πέξω Τὰν οἶν τὰν πελλάν, ...

Πείκομαι & πέκομαι, pector, ... pecto me. Item in media voce pro πείκω seu πέκω, Il. ξ. Item tondeor, vt Πεκόμενον δ' ἔρια. Et apud Aristoph. in Nub. Ἆσαι Σιμωνίδου μέλος τὸν κριόν (ὡς ἐπέχθη.

Πέξις, εως, ἡ, tonsura. Hesych.

Πεκτήρ, ῆρος, ὁ, qui tondet seu vellit. Suid.

Πεκτός, ἡ, όν, pexus seu pectitus, cõptus: in Epigr. Item tonsus.

Πεκτέω, ῶ, f. ήσω idem cum πέκω. Aristoph. in Auib. Ἡ νῦν πεκτεῖν ἄρα πρόβατον τὸν κροκέων.

Πεκτέομαι, οῦμαι pector, carminor, vellor, tondeor. Item καὶ ... τὰς ... ἐγὼ πεκτούμενον.

Πεκος, lana carpta seu carminata: vel carminanda. Hesych.

Πέκος & πέσκος, εος, τό, pellis tondenda seu pilis nudanda : vellus. Nic. in Ther. pro cortice radicis vsus est quo integitur, vt pecus vellere.

Πόκος, ου, ὁ, vellus. Il. μ. Theocr. idyll. 5. Theoph. in prognost. ... αἱ πόκοις ἐρίων ὅμοιαι εἰσὶν ὕδωρ σημαίνει.

Πέξ, idem. vnde prouerb. εἰς ὄνου πόκας: apud Aristop. in Ran.

Ποκάριον, τό, paruum vellus: in Hippiatr.

Ποκάζω, f. άσω, vello, tondeo, Suid. Item como, pecto.

Ποκάς, άδος, ἡ, coma pexa crines compti. Aristoph.

Ποκίζω, f. ίσω, idem : vnde aor. 1. med. apud Theocr. idyll. 5. Τίς τρίχας αὐτ' ἐρίων ἐποκίξατο.

Composita.

Ἀμφίποκος ὁ καὶ ἡ, vtrinque vellumen habens, vtrinque lanatus seu villosus. Hesych.

Ἄπικτος, impexus, qui pectitus non est. Hesych.

Ἀπέκτητος, idem, in Epigr. Ἄποκος, vellere carens.

Ἀποπέκω, detondeo Hesych.

Εἰροπόκος, ouis epitheton apud Hom. Il. ε. & Hesiod. in Theogn. sic dictæ quasi τὰς εἰς εἶρος πεκομένας : aut quòd vellera innexa habeat: vt sit comp. ex εἴρω necto, & πόκος.

Ἐκπεκτέω, pecto, carpo, vello. Hesych.

Ἐκποκίζω, fut. ἐκποκιῶ vellumen adimo. Item euello. Aristoph. ἐκπεποκίκατε τὰς ποκάδας.

Ἐπίποκος, vellere intectus. Reg. l. 4. c. 3. [Hesych.

Ἑπτάπεκτος, qui septies vel multoties tonderi potest. Suid. &

Εὔπεκτος, bene pexus. Εὔποκος, vellere abundans, bonum vellus habens : Hesych.

Νηπεκτής, ίος, ὁ καὶ ἡ, impexus. Hesych.

Οἰοπόκος, ouillam lanam habens. Soph. in Oedip. Colon.

ΠΕΙΝΑ, & Ionicè πείνη, ης, ἡ fames: esuritio: propriè est, suctionis in ventriculo sensus. Od. ο. Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐπέρχεται Οὐδέ τις ἄλλη νοῦσος. Plut. symp. 6. probl. 3. Ποιεῖ δὲ τὴν μὲν δίψαν, ἡ τούτων (τῶν ἰσχνοτέρων πόρων) κένωσις· ἡ δὲ ἐκείνων (τῶν εὐρυτέρων πόρων) τὴν πεῖναν.

Πειναλέος, ου, ὁ, famelicus, qui famem sentit. Impropriè Πειναλέοι dicuntur πειναλέοι, Epigr. l. 2. i. nullis onerati dapibus.

Πεινάω, seu πεινέω, ῶ, f. ήσω, esurio, fame premor. Il. σ. ὥστε λέοντ' αἴθωνα δύω ... πεπαμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι. Il. γ. Εὑρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα Πεινάων. Xeno. pæd. 1 ἡδὺ ἡ μᾶζα καὶ ἄρτος πεινῶντι. Et metaph. appeto, desidero. Idem pæd. 7. μάλα πεινῶσι χρημάτων. Sic & pæd. 8.

Πείνημι, idem: vnde Od. υ. Σίτου δ' αἰεὶ ἐφέπεινήμεναι.

Πεινητικός, ὁ, qui esurire & famem sentire solet. item esuriem seu famem excitans.

Πίναξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀναπεινάω, iterum esurio, item famem sentio. Athen. l. 1. καθάπερ ἀναπεινῆν πολλάκις γίνεται τῶν μαθόντα, τῷ αὐτῷ τρόπῳ ... τῆς ἡδονῆς ἀναπεινῆν γίνεται ...

Βούπεινα, ἡ, magna fames. Gell. l. 16. c. 5.

Γεωπείνης, ου, ὁ, terram esuriens: cui amplus ager non est. Suid & Etym. ex Herodot. item idem quod γεωπόνος, ὁ γῆν πονῶν καὶ ἐργαζόμενος, vel ὁ περὶ γῆν πονούμενος. Suid. & Eust.

Διαπεινάω, valde esurio. Suid.

Κατάπεινος ὁ καὶ ἡ, fame confectus.

Ὀξύπεινος qui acuta & vehemẽti fame excruciatur. Athe. l. 2. & 9.

Πρόσπεινος qui esurit, famelicus. Act. Ap. c. 10.

Ὑποπεινάω, aliquantum seu paululum esurio. Aristoph. in Plut.

ΠΕΙ͂ΡΑ, ας ἡ, conatus, inceptum. Soph. in Aiace, Ἀεὶ μὲν, ὦ παῖ Λαρτίου, δέδορκά σε πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον. Thuc. l. 3. καὶ ἢν μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα, si succederet conatus. Exp. etiam, facinus susceptum: apud eundem Soph. itẽ ratio seu via, *qua ad id quod cupimus peruenire conamur*: vt in Aiace, τί τινὰ ἐξερμᾷς πεῖραν; Item specimen, periculum, experientia, documẽtum. Demosth. πεῖραν αὐτοῦ δεδώκασι. Thuc. l. 2. πεῖραν ἐποιεῖτο περὶ τὰς Ἀχαρνὰς καθήμενος εἰ ἐπεξίασιν. Xeno. πιστεύειν τῇ πείρᾳ, experientiæ fidem habere. ¶ Πεῖρα dicebatur etiam ea quæ prima discebãtur à tibicinibus. ¶ Fuit & pars prima Pythici certaminis, in qua lustrabat locum Apollo an dignus certamine futurus esset. Poll. l. 4. c. 10. ¶ Item tentatio, idem cum πειρασμός. Gregor. de Christo : Χριστὸς ὁ νηστεύων πρὸ τῆς πείρας. ¶ Significat etiam locum & inde dictos esse πειρατὰς, tradit schol. Aristoph. apud eum in Aiace. Idem exp. damnum apud eundem in Danaë: hincque etiam πειρατὰς denominatos esse scribit.

Πειράω, άσω, & ήσω, conor, nitor. Il. τ. περὶ μὲν ἐγὼ πειρήσομαι ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα, Μυίας. Od. δ'. ἀλλὰ τάχιστα πείρα ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι. Luc. de inctu: τοὺς δὲ πειρῶνται ἀποδιδράσκειν ὑπ' αὐτοῦ. Thucy. πάλιν ἰδεῖν πειράσαντες. Idem, πειράσαντες τοῦ χωρίου, quum conati essent capere. ¶ Item tento: *sicut dicitur tentare animum alicuius, & tentare se vel meta*. Il. ι. μή μευ πειρήτω, ὡς εἰδότος. Greg. de Basil. ἄλλων δέ τινα πεῖραν τῶν ἀθλητῶν ... Item tento, de stupro interpello. Aristoph. in Plut πειρᾷ μὲν ἴσως σε. Plut. in Galba, Νέρων ὑφῆκε τῷ Ὄθωνι πειρᾶν τὴν Ποππαίαν.

Πειρῶμαι, idem quod πειράω conor, nitor. Thucy. πειρασόμεθα ἀμύνεσθαι. Sic & apud Xen. & Isocr. Itẽ periclitor, tento, periculũ facio. Il. ε. Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' εἴσεται ὥς Ἀχαιῶν. Od. ψ. Ὡς ἄρα ἐστὶ ... πειρώμενον. Et cũ genit. Il. φ. ἀέθλου ... πειρήσαιτ' Ἀχιλλῆος, antequã expertus esset certamẽ cũ Achille. Sic & Od. θ. & apud Hesiod. in Erg. Sic Plato, πεπειραμένος Ἔρωτος ... Cũ eodẽ interdum exp. fruor, potior: vt πειρᾶσθαι ἀγαθῶν. Cũ dat. Il. φ. ... ἀντιβίην. Item passiuè tentor, exerceor: vnde Ody. γ. μύθοισι πεπείρημαι πυκινοῖσι. in verbis exercitatus sum. Item de stupro interpellor: vnde πειραθεὶς, apud Thuc.

Πείρασις, εως, ἡ, tentatio, solicitatio de stupro. Thuc.

Πειρατηρία, & Ionicè πειρατηρίη, ἡ, tentatio qua alicuius rei periculum & experimentum facimus. Herodot.

Πειρατήριον, τὸ, experimentum tentamentum. Hippocr.

Πειρητίζω experior tento, periculum facio. Od. φ. τόξου πειρήτιζε. Item exploro: *scilicet animum alicuius*. Ody. ο. Τοῖς δ' Ὀδυσεὺς μετέειπε συβώτεω πειρητίζων. Sic & Il. μ. Et cum accu. apud Nonn. ἐπειρήτιζε γυναῖκα.

Πειράζω, idem cum πειράω, tento, periculũ facio. Apoll. Argon. l. 2. ... πειράζειν ... 2. ep. ad Corinth. c. 13. ἑαυτοὺς πειράζετε εἰ ἐστὲ ἐν τῇ πίστει. Itẽ captiosè tento: vel simpliciter, tento. Od. ι. Ὡς φάτο πειράζων. Sic & Od. ψ. & sæpe in nouo Test. Item tento solicitando aliquod scelus: in ep. ad Thessal. 1. c. 3. μή πως ἐπείρασεν ὑμᾶς ὁ πειράζων ¶ Itẽ conor, nitor, vt Epig. l. 2. τί πειράζεις ... κέρατα.

Πειράζομαι, tentor, de me fit periculum, Hebr. 11. ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν. Item ad scelus aliquod solicitor, in ep. Iacob. c. 1. Dicimur & morbo πειράζεσθαι, quum is nos inuasit. Alex. Aphr.

Πειρασμός, ὁ, tentamentum. Diosc. in præfat l. 1 & in epist. ad Gal. c 4. Item tentatio qua diabolus homines ad vitia & scelera solicitat. Matth. 6. & Lucæ 11. Et in bonam partem, tentatio quæ fit fidei & constantiæ explorandæ gratia in ep. ad Corint. 1. cap. 10.

Πειραστὴς, οῦ, ὁ, tentator, diaboli epith. tentantis homines & ad flagitia solicitantis. Greg.

Πειραστικὸς, tentandi peritus. Exponitur &, qui inani conatu vtitur: apud Aristot. metaph. 5. Apud eundem in elench. πειραστικοὶ λόγοι dicuntur esse qui ex iis quæ respondenti consentanea videntur, oppositam conclusionem inferunt.

Πειρατὴς, οῦ, ὁ, prædo marinus, qui in mari vagabundus prædatur: pirata Epigr. lib. 2. Ἤν μὴ πειρατὴς ἐν πελάγει λάβῃ. * Deriuari à πεῖρα significante δόλον καὶ τέχνην, vt sit ὁ κατὰ θάλασσαν κακοῦργος, tradunt schol. Soph. & Suid. Alij à περᾶν deducunt, quoniam mare semper pererrant & nauigantes inuadunt.

Πειρατικὸς, οῦ, ὁ, ad piratas seu prædones maritimos pertinēs: vt πειρατικὴ ναῦς, apud Plut. Τὸ πειρατικὸν dicitur manus piratica, seu ipsi piratæ.

Πειρατεύω, f. εύσω, piraticam exerceo, sum pirata. Genes. cap. 29. πειρατεύσει αὐτὸν κατὰ πόδας.

Πειρατεία, ἡ, exercere piraticam.

Πειρατήριον, τὸ, sedes piratarum: seu locus piratis infestus. Plut. in Pomp.

Composita.

Ἄμπειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, peritus, expertus, idem cum ἔμπειρος Hesych.

Ἀνάπειρα, ἡ, experimentum seu tentamentum quòd denuò fit. Et simpliciter pro πεῖρα. Polyb. & Athen. l. 5.

Ἀναπειράω & ἀναπειράομαι, iterum experior, iterum tento. Et simpliciter idem quod πειράω. Thuc. lib. 7. οἵ τε Συρακούσιοι ναυτικὸν ἐπλήρουν καὶ ἀνεπειρῶντο.

Ἄπειρος, carens experientia, inexpertus. Cum genit. apud Isocr. & Xen. Item imperitus, ignarus, rudis. Thuc. l. 1. χερσαίων πολέμων καὶ διὰ ποντίων ἄπειροι.

Ἀπείρως, inexpertè, citra experientiam, imperitè: vt ἀπείρως ἔχειν τῶν μεγίστων παιδευμάτων, præcipuarum disciplinarum rudem esse Xen. Pæd. 1.

Ἀπειρία, ἡ, inexperientia, imperitia, inscitia.

Ἀπειροσύνη, ἡ, idem. Eurip. in Medea.

Ἀπείρατος, intentatus, cuius periculum factum non est. Dem. pro cor. Et actiuè, non expertus, qui experientiam non habet. Aristid. Chrysost. Pro eo Ionicè dicitur ἀπείρητος. Il. ρ. & Odyss. β. (Iacobi c. 1.

Ἀπείραστος, qui tentatus non est, vel nō tentari solet. in ep.

Ἀπόπειρα, ἡ, idem cum πεῖρα & ἀνάπειρα. Thuc. Herodian.

Ἀποπειράω, ῶ, experior, periculum facio, periclitor. Thuc. l. 6. τῆς Χαρχηδονίων ἀρχῆς καὶ αὐτῶν ἀποπειράσαντες. Appia. bell. ciuil. lib. 5. παρεκάλουν τὸν Ἀντώνιον αὖτις ἀποπειρᾶσαι τῆς ἰσχύος.

Ἀποπειράομαι, idem Aristoph. in Nub. διακινεῖν τὸν νοῦν αὐτοῦ καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρῶ. Plutarch. in Them. ἀποπειρώμενος Ἀριστείδου λόγου.

Ἀποπειράζω, idem cum πειράζω. Aristot. de mirab. aud. ἀποπειράζοντας τῶν ἐγχαυλιζόντων εἰ τοῦτ᾽ ἀληθές ἐστι.

Ἀρχιπειρατὴς, οῦ, ὁ, piratarum princeps, archipirata.

Διάπειρα, ἡ, experientia. Plut. de def. orac. & in Fab.

Διαπειρῶ, tento, solicito. Idem, διαπειρῶν δωροδοκίαις καὶ συγχορηγῶν ἀγορανόμοις.

Διαπειρῶμαι, idem, Thuc. l. 6. μόνοι αὐτοὶ νομίζουσι τῶν ἐν τῷ πολέμῳ οὐ διαπεπειρᾶσθαι. Διαπειρᾶσθαί τινος, exp. etiam, captare aliquem, captioni alicuius imminere: apud Plat. de leg. l. 11.

Διαπειράζω, tento.

Ἐκπειρῶ & ἐκπειρῶμαι, tento, periculum facio.

Ἐκπειράζω, idem quod διαπειράζω. in ep. ad Cor. 1. c. 10. μηδὲ ἐκπειράζωμεν τὸν Χριστόν.

Ἔμπειρος, vsu peritus: vel simpliciter, peritus Plato. Aristot. Thuc. Τὸ ἔμπειρον subst. pro ἐμπειρία. Herodian. l. 3.

Ἐμπείρως, peritè, more eorum qui periti sunt. Item scitè, aptè, Ceb. Theb. (Ctesiph.

Ἐμπειρία, ἡ peritia. Thuc. l. 2. Dem. Olynth. 1. Æsch. contra

Ἐμπειρικὸς, medicus, qui medicinam ab vsu tantùm & experimentis nouit & tractat, non ex causis naturalibus. Cels. in præfat. Plin. l. 29 c. 21.

Ἐμπειρικὴ & ἐμπειρία, eiusmodi medicorum secta.

Ἐμπειρόω, ῶ, peritus sum, calleo. Polyb. l. 3. πυνθανόμενος τῶν μάλιστα τὰς χώρας δοκούντων ἐμπειρεῖν.

Ἐμπείραμος, poeticè pro ἔμπειρος dicitur. in Epigr. Pro quo metri gratia vsurpatur & ἐμπείραμος, apud Callim.

Ἐμπειράμως, scitè, peritè. Callim. hym. εἰς λουτρὰ Παλλάδος. Vide & in comp. ex Περάω.

Ἐμπειρής, idem cū ἔμπειρος. Hesych. ex Soph. Vlysse furente.

Ἀποπειρῶ & ἀποπειρῶμαι, tento, periculum facio, &c.

Καταπειρῶ, tento: vel, attento. Maccab. l. 2. c. 13. κατεπείρασε διὰ μεθόδων τοὺς τόπους.

Καταπειρατηρία, ἡ, instrumētum nauticū quo altitudinē maris explorant. Herodot. in Euterp. Idē dicitur & καταπειρατήρ.

Καταπειράζω, periculū & experimentū facio. Item tento, i. expugnare conor. Polyb. l. 4. ἐξάπτεσθαι τῆς ἐργασίας καὶ καταπειράζειν τῆς πόλεως. Et cum accusat. apud Luc. τὴν ὑμετέραν ψῆφον καταπειράζοντες εἰσελθόντες εἰς τὸ δικαστήριον.

Καταπειράζομαι, idem. Polyb. 2. ἐξ ἐφόδου καταπειράζεσθαι καὶ γυμνάζεσθαι.

Καταπειρασμὸς, οῦ, ὁ, tentatio, *quæ fit rei alicuius periculum.* Exponitur & experientia. (Aristoph.

Μεταπειρῶ & μεταπειρῶμαι, mutata arte tento. Item muto, vario.

Μονόπειροι λύκοι, lupi qui non plures simul homines, sed singulos inuadunt. Aristot. hist. an. l. 8. c. 5.

Παραπειρῶ & παραπειρῶμαι, adnitor, tento. Hermog. de inuent.

Πολύπειρος, qui multa tentauit, peritus, callidus.

Πολυπειρία, ἡ, multarum rerum experientia & peritia. Plato de leg. l. 7.

Πρόπειρα, ἡ, prætentamentum. Thuc. l. 3.

Προπειρῶ & προπειρῶμαι, prius tento, prætento.

Πρωτόπειρος, primùm experiens. Athen. l. 13. & apud Suid.

Ταλαπείριος, ærumnas expertus. Odyss. ζ. Vide & in compos. ex Περάω.

Πεῖραρ siue Πεῖρας, vide in Πέρας.

Πειρατὴς in Πεῖρα.

ΠΕΙΡΙΝΣ, ινθος, vnde accusat. πείρινθα, apud Hom. significans cratem seu alueum ex viminibus, qui imponitur curtui, & in quo ponuntur ea quę vehuntur: vt Od. ο Καὶ τὰ μὲν εἰς πείρινθα τίθει Πεισίστρατος. Sic & Il. ω. v. 190. Genit. πείρινθος legitur apud Apoll. Rhod. Argon. l. 3. Ἀμφὶ πολυπείρινθος ἐφαπτόμενοι μετόπισθε.

ΠΕΙΡΩ. F. περῶ, transadigo, transfigo, transfodio Il. υ. τὴν γε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν Αἰχμὴ χαλκείη. Il. α. & Ody. ξ. ἀμφ᾽ ὀβελοῖσιν ἔπειρεν. exponitur, fixit verubus. ¶ Item neutraliter, transeo, pertranseo. vt Od. θ. v. & Il. ω Ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων. Soph. in Aiace, πέλαγος Αἰγαῖον περῶν transibo.

Πείρομαι, transfigor, traiicior. Il. α. χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, aureis transfixum clauis. Hesiod. in Erg. γναμπτοῖσι πεπαρμένος ὀνύχεσσι.

Πόρος, ου, ὁ, transitus, traiectus: vt Πόρος Ἀλφειοῖο. Iliad. β. Et apud Thuc. l. 7. κρατήσαντες τοῦ πόρου ἐχώρουν εἰς τὸ πρόσθεν. Maris Πόροι dicūt ea loca per quę minori periculo traiici potest. Od. μ. Hesiod. in Theog. Apud Herodot. pons etiā Πόρος appellatur. Interdum exp. via, meatus: vt apud Apoll. in Argon. Πόροι ἁλός. Et aliquando ipsa aqua per eiusmodi Πόρους fluēs Πόρος, dicitur: vt apud Soph. in Aiace, Πόροι ἁλίρροθοι. Metaphoricè quoque pro via capitur: apud Eurip. in Med. τῶν δ᾽ ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός. ¶ Item meatus, canalis, alueus: item fistula. Aristot. ¶ In corpore humano Πόροι, dicuntur meatus per quos aliquid influit vel effluit. Aristot. Plut. ¶ Πόρος dicitur etiam ora maritima. Thuc. l. 1. ¶ Item ratio ex cogitata aliquid efficiendi: vt Πόρος χρημάτων, ratio pecuniæ comparandæ. Eurip. pro quo & absolutè Πόρος dicitur apud Aristotel. rhet. 1 & polit. l. 1. c. 7. Interdum pro quæstu vsurpatur: vt apud eundem in polit. Significat &, reditus, prouentus, obuentio, vectigal apud Aristoph. in Vesp. ¶ Item auxilium, emolumentum. Xenophon Pæd. 1. ¶ Sumi traditur & pro exercitu: apud Dionys. Halic. l. 6. (Sicul. l. 20.

Πόρειον, ου, τὸ, nauigium traiiciendis militib. comparatū. Dio.

Πόριμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui transiri seu traiici potest: penetrabilis. Gal. καὶ τούτων ἅπαντα βάσιμα καὶ πόριμα. Item actiuè, qui facilè transit seu penetrat. Metaphoricè Πόριμος aliquis dicitur, qui è quibuslibet difficultatibus se facilè expedit. Aristophan. in Ran. & Plat. in symp. Significat etiam, transitum aperiens, viam faciens seu sternens. Aeschyl. in Prometheo εἰς ἄπορα πόριμος. ¶ Item qui acquiri & comparari potest, parabilis Syn. ep. 139. θεοῦ δὲ παρόντος ἅπαν ἄπορον πόριμον. ¶ Item omnium rerum copia affluens. Georg. in Apolo. Palam. ¶ Item quæstuosus, lucrosus, apud Suid.

Πορίζω, ίσω, aditum patefacio, viam aperio. Metaphoricè apud Eurip. in Medea, τί πάσχω θεῶν πορίζοντων καλῶς Diis bene omnia vertentibus & probè administrantibus. Item excogito, cōminiscor, inuenio. Eurip Πορίζω τέχνας ἐπὶ τοῖς φιλτάτοις. Plat. de leg. Πορίζω μηχανὴν, viam inuenio. Sic apud Aristoph. Πορίζειν τρίβας, quærere moras. ¶ Item quæro, i. acquiro, seu inuenio, paro, comparo. Dem. Σὺ οὖν μοι πόρισον τὸ ἐλλεῖπον τοῦ ἀργυρίου. Aristoph. in Concion. χρήματα πορίζειν δυνατωτάτη γυνή. Interdum absolutè ponitur, pro Πορίζειν τροφὴν, victum quærere, vel quæstum facere: vt apud Aristot. polit. 1. c. 5. ¶ Item paro, i. apparo, Hesych. ¶ Item suppedito, præbeo, copiam facio. Xen. τοῖς ἄλλοις πολίταις ἂν δέοιντο πορίζειν. Aristopha. in Plut. Εἰ μοὶ πορίσειας ἄρτον τιν᾽ εὖ πεπεμμένον. &c. ¶ Apud mathematicos significat ex demonstratis infero & astruo.

Πορίζομαι, idem quod Πορίζω, in secunda sign. excogito, comminiscor. Philemon apud Athen. lib. 14. Καινὰ ῥήματα πεπορισμένος ἐστὶ, noua verba inuenit. Et passiuè, excogitor, inuenior. vt apud Aristot. Rhetor. 1. ὅσαι μὲν δι᾽ ἡμῶν πεπόρισται, quæ excogitata à nobis non sunt. ¶ Item quæror, i. acquiror, vt Πεπορισμένον ἀργύριον. Demosth. Et actiuè, comparo, paro, apud Xen. Aristot. & Aeschin. in qua signif. etiam abso-

lutè

Μεγαλέμπορος, negotiator rerum magnarum splendidarum mercator qui splendidas merces vendit.

Παρεμπορεύομαι, obiter & quasi aliud agens negotior, præter merces importo. Apud Luc. de hist. scrib. exp. etiam obiter tracto. Παρεμπόρευμα, τὸ, lucrum obiter ex mercatura factū. Basil. Exponitur etiam, id quod accessionis vice tractatur, *quasi negotiationis destinata* Παρεργον. apud Luc.

Συνέμπορος, comes & socius itineris, Plat. in Phædro, & Plut. in Theseo.

Σωματεμπορος, corporum humanorum mercaturam exercens emendo ea & vendendo.

Σωματεμπορέω, seruorum corporum mercaturam exerceo, serua corpora emo ac reuendo: apud Strab.

Ταριχέμπορος, salsamentarius, salsamentorum venditor, seu cetarius. Diog. Laert.

Φιλέμπορος, amans mercatorum, vel mercaturæ.

Χριστέμπορος, q. d. Christi institor: qui Christum cauponatur, & quæstui habet. Gregor.

Ψυχέμπορος, qui animas negotiatur, seu nundinatur: seu hominum negotiator, Hesych.

Ἑπτάπορος, septem gressibus procedens. Apud Eurip. in Rheso, πλειάδες dicūtur ἑπτάποροι, i. septem stellis in cœlo quasi ambulātes. Apud Mosch. id. 2. Nili est epith. septem hostia habētis.

Θαλασσοπόρος, vel θαλαττοπόρος, per mare gradiens seu iter faciens. in Epigr.

Θαλασσοπορεῖν, per mare iter facere.

Ἰθυπόρος, recta procedens. Epigr.

Κελευθοπόρος, viator, qui iter conficit, qui viam carpit Epigr.

Κυκλοπορέω, circumeo, ambages in itinere sequor. Strab. l. 6.

Λινοπόρος, per linum transiēs: vt λινοπόροις αὔραις apud Eurip. in Iphig. Taur.

Λοξοπορέω, obliquè incedo.

Μετεωροπόρος in sublimi gradiens Basil.

Μεσοπόρος, q. d. per medium incedens, seu in medio ambulans. Apud Eurip. in Ione. Πλειὰς μὲν ᾔει μεσοπόρου δι' αἰθέρος, expon. Pleias medium cœli tenebat.

Ναυσιπόρος, q. d. nauigradus, naui permeans: vt ναυσιπόρος στρατός, Eurip. in Rheso. Item naui aliquò permeare seu traiicere faciens: vt Πλάτας ναυσιπόρους ἡμιθέων Idem in Iphig. Aul.

Ναυσίπορος, vide in classe comp. sequente.

Νηοπορέω, nauibus permeo, nauigo. Epigr.

Νυκτιπόρος, noctu iter faciens, noctu circumiens. Oppian. de venat. l. 3.

Νυκτοπορέω, noctu proficiscor, noctu iter facio. Xen. Pæd. 5. & Strabo.

Νυκτοπορία iter nocturnum, profectio nocturna. Plut. in apopht. & symp. 8.

Ὁδοιπόρος, viator per viam iter habens seu incedens. Plutarc. in symp. 3. Item comes. Il. ω.

Ὁδοιπορέω iter facio. Herodian. l. 8. ὁδοιπορήσαντες μὴ πάσης ἐπειξεως. Philo de vita M. l. 1. ἀρξαντες δ' ἀπὸ θαλάττης μέχρι μέν τινος ὁδοιπόρουν, aliquandiu iter fecerunt.

Ὁδοιπορία, ἡ profectio, seu iter Herodian. l. 4. & 7.

Ὁδοιπορικός, ad viam pertinens viatorius, Herod. l. 5.

Ὁδοιπόριον, merces seu donum quod comiti aut duci itineris datur. Od. ο.

Decomp. Διοδοιπορέω iter facio per, permeo.

Ἐξοδοιπορέω, proficiscor ex aliquo loco, exeo.

Προοδοιπόρος, qui in itinere præit. Hesych.

Συνοδοιπόρος, comes. Idem.

Ὀξύπορος, qui citò transit. Τὰ ὀξύπορα interdum absolutè dicūtur medicamenta oxypora, vt apud Diosc. l. 3. c. 58.

Ὀξυπόρον medici vocant medicamenti genus tenuiū partium & facilè venas subiens ac permeans. Vide Galen. in lib. de san. tuenda, & Aet. l. 3. c. 90. 91 & l. 5. c. 68.

Ὀπισθόπορος retrogradus Exponitur etiam sectator, assecla.

Παιδοπόρος, q. d. liberis transitum præbens: vt Παιδοπόρος φύσις in Epigram.

Πεζοπορέω, pedibus incedo, seu iter facio. Xen. & Polyb.

Ποντοπόρος, pontum seu mare traiiciens, pontigradus. Od. μ. Παρέπλω ποντοπόρος νηῦς. Sic & Il. γ.

Ποντοπορέω, per pontum gradior, mare peruado seu peretro. Od. 2. Τὰς δὲ πανημερίης τέταθ' ἱστία ποντοπορούσης. Vtitur & Plut. in Pericle. ποντοπορεύειν.

Ποντοπορεύω, idem Od. ε. Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα.

Ποταμοπόρος, fluuium traiiciens, apud Oppian.

Ταχύπορος celeriter gradiens: vt ταχύπορος πούς apud Euripid. in Electra.

Τηλέπορος, ad quantumuis longinqua penetrans vel in longum vadens. Aristoph. in Nub. τηλέπορον τι βόαμα clamorem longè vagātem: & τηλέπορος ἀταρπιτός, via in longum vadens, i. longa, apud Nonnum.

Ὑγρόπορος, per humida gradiens humida permeans.

Ὑγροπορέω, per humida gradior, humida loca permeo. Epig. l. 4. καὶ νῆες ὑγροπόρουν.

Ὑψίπορος, loca sublimia permeans per ardua gradiens: vt ἁρματος ὑψιπόροιο currus per cacumina currentis. Nonn.

Ὠκύπορος, citò permeans, citato gradu locum aliquem peruadens, celer, citus, velox. Od. δ. Νηῶν ὠκυπόρων ἐπιβαινέμεν. Sic & Od. ξ.

Composita ex Πόρος significante viam seu meatum.

Ἀγχίπορος ὁ καὶ ἡ, cuius meatus seu viæ propè sunt, vel in propinquo: vt ἀγχίπορος γαῖα apud Nonn. in Epigra. ἀγχίποροι κόλακες, expon. adulatores semper comitantes eos quibus adulantur: παρὰ τὸ ἀγχι πορεύεσθαι.

Ἄπορος, meatum non habens, per quem transitus nobis non patet, vt ἄβατος στενὴ καὶ ἄπορος. Plut. in Tito Flamin. Et apud eūdem in Pyrrho. πολλαῖς περιπεσόντες δυσχωρίαις ἀπόροις. Sic & apud Herodian. l. 8. Metaphoricè ἄπορος homo dicitur, qui in difficultatibus constitutus nullam rationem inuenire potest, qua se ex iis expediat. Thucy. l. 3. Πανταχόθεν δ' ἄποροι καθεστῶτες, ex rebus dubiis in quibus hærebant expedire se nō valentes. Et ἄπορος γνώμῃ, consilij inops. Item sine adiectione, amens, stupidus hebes: apud Aristophan. in Nub. Sic & res ἄπορος est ex qua nos explicare minimè possumus, vt ἄπορος αἰσχύνη, summum dedecus & quod eluere nequeas. Et τὸ ἄπορον seu τὰ ἄπορα, absolutè, res dubiæ, ex quibus euadēdi rationem non inuenimus. Diony. Halyc. ¶ Dicitur & de eo quod fieri nequit apud Thuc. l. 1. ἄπορον εἶναι ἑλεῖν τὴν πόλιν, fieri non posse. Et Plut. de def. orac. ἄπορόν ἐστι νοῆσαι, intellectu assequi non possumus. ¶ Item difficilis. Thuc. l. 5. ¶ Item inops, indignus, pauper. Plut. τοῖς ἀπόροις οὐδ' ἀναξίοις. Et ἄπορος πάντων, apud Luc.

Ἀπόρως, perplexè, ita vt extricare te nequeas. Æschin. contr. Ctesiph. Plut. in Philop. Xen. Hell. 7. ¶ Exponitur &, tenuiter.

Ἀπορία, ἡ, res intricatæ & perplexæ, ex quibus explicare nos non possumus. Item anxietas, angustia, consilij inopia. Isocr. in Helen. encom. μεγάλου φόβου καὶ μεγάλης ἀπορίας ἀπήλλαξε, magno metu & anxietate. Plut. in symp. Πολλὴν ἀπορίαν τοῖς κρίνουσι παρεῖχε, magnam hæsitationem iniiciebat. ¶ Item schema rhetoricum, quo simulamus nos nescire quid dicendū nobis, quid omittendum sit. ¶ Item quæstio de qua dubitatur. Plut. Aristot. & Lucian. ¶ Item difficultas Plat. lib. 7. de legib. & Plut. de def. orac. ¶ Item periculum Plat. in epist. ¶ Item pro ἀδυναμία. Schol. Thuc. l. 2. ¶ Item inopia, indigentia, paupertas: Thuc. l. 1. οὐ δίκαιον ἃ τῇ ἀπορίᾳ ἐκτήσατο, τῇ εὐπορίᾳ ἀπολέσθαι, paupertate parta diuitiis perdere. Sic apud Luc. in vit. auct. Plat. in apol. Socr. & Xen. Pæd. 1.

Ἀπορέω, ad angustias detrusus inexplicabiles hæsito: vel simpl. dubito, æstuo, nescio quò me vertam. Interdum absolutè, vt Isocr. in trapez. ἀπορῶν δὲ καὶ οὐδ' ἔχων ἄλλην διέξοδον ἀπαλλαγῆς. Thuc. l. 2. ὁ δ' ἀπορῶν μόλις κατενόησε τὴν προσχωσιν ταύτην. Interdum cum datiuo Plut. in amat. narr. ἀπορῶν δὲ τῷ πράγματι Θεοφάνης, nescius quid agendum esset Theophanes. Et cum accusat. Aristot. hist. an. l. 7. ἀπορῶ τὴν αἰτίαν, dubito quæ sit causa. Sic Herodot. l. 4. ἀπορέειν τὴν ἐξαγωγήν, hæsitare de egressu. Cum eodē casu constructū, significat etiā, nescio, ignoro. Luc. in Alcyone, τὰ πλεῖω δ' ἀποροῦντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, multa eorum quæ nobis accidunt ignorantes. Interdum cum infinitiuo, ac tum sign. aliquando, diffido me posse: vt apud Plut. in Themist. ἀπορῶν τοῖς ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς προσάγεσθαι τὸ πλῆθος, populū in suam sententiam humanis consiliis traducere se posse diffidens. Aliquando sign. non possum, nequeo. Aristophan. ἀπορῶ κεῖναι μέγα πρᾶγμα. ¶ Cum genitiuo sign. egeo, destitutus sum. Isocr. in Helen. encom. οὐδεὶς πώποτε λόγων ἠπόρησεν. Plut. in Solone οὐκ ἀπορῶ τῶν βουλομένων ἐπαρκεῖν, non mihi desunt qui me velint opibus suis iuuare.

Ἀπορέομαι idem quod ἀπορῶ, Polyb. l. 16. ἠπορεῖτο καὶ δυσχερῶς διέκειτο περὶ τοῦ μέλλοντος, animi pendebat, &c. Aristoph. in Nub. κἂν ἀπορῇς τι τῶν νοημάτων ἀφεὶς ἄπελθε, si de conceptū & cogitatione quapiam dubites, dimitte. Item nescio, ambigo. Plat. in ep. ὑπὲρ ὧν πέπομφας ἀπορούμενος. ¶ Item egeo, indigeo. Aristot. in Oec. ἀπορούμενος ἀργυρίου. Sic & apud Plut. ¶ ἀπορεῖσθαι, in pass. sign. dicitur id de quo dubitatur seu quæritur, Aristot. ἀπορεῖται δὲ ἐκ τίνος συντίθησι τὴν νεοττιάν, non inuenitur vnde confingantur nidi. Et τὸ ἀπορούμενον, id quod controuersum est, de quo quæstio est: Alex. Aphr.

Ἀπόρημα, τὸ res de qua quæritur, dubitatio in medium allata de qua disceptatur. Et simpl. dubitatio.

Ἀπορηματικὸς σύνδεσμος, coniunctio dubitatiua, apud Gram.

Ἀπορητικός, ὁ qui dubitare solet, dubitator, hæsitator: vt ἀπορητικοὶ φιλόσοφοι, qui de omnibus rebus dubitabant. Diogen. Laert. in Pyrrh. Eliensi.

Decomp. Διαπορέω ῶ, f. ήσω, idem cum ἀπορῶ (nisi quod additione præpositionis significatio aliquantum intenditur) animi dubius sum, hæsito & nescio quid mihi sit faciendum. Syn. epist. διηπόρουν ἀπορούμενος animi sum dubius. Item dubito, ambigo. Act. Apost. c. 5. διηπόρουν περὶ αὐτῶν. ¶ Item dubitationem affero, dubitans quæro. Plut. symp. 4. περὶ τῆς αἰτίας δι' ἣν ὁ Πλεῖστοι τῶν ἄλλων ἐπὶ τὰ ἰαμβικὰ δ' εἶπον. ποιοῦμεν... ἀμβάνοντο διαπόρησε, dubitationem moui & quæstionē. Idē de def. orac. ὑμῖν προβάλλω διαπορίαν τινὰ ἔχει καὶ τὸ πρὸς ἀπορίας, quæstionem vobis propono. Sic Philo de mundo, διαπορήσειεν δὲ αὐ-

τινα

Συνεισπορεύομαι, vnà ingredior, vnà proficiscor in.

Ἐκπορεύω, educo. Eurip. in Phœn. ἐκπορεύετ' Ἰοκάστην δόμων.

Ἐκπορεύομαι, exeo egredior. Polyb. ἐκπορευόμενος ἐκ τοῦ χάρακος egressus castris. [μενος, apud Naz.

Ἐκπόρευσις, egressus. Item processus, vt ἐκπόρευσις τοῦ πνεύ-

Ἐκπορευτός, procedens vel egrediens.

Ἐκπορευτῶς, more eorum quæ egrediuntur seu proficiscuntur aliunde. Sed Spiritus S. ἐκπορευτῶς προϊέναι dicitur ἐκ τοῦ πατρὸς procedere ex Patre: apud Naz.

Διεκπορεύομαι, (*Decomp.*) egredior seu exeo per: vel trãseo per. Exponitur etiam, progredior.

Ἐμπορεύομαι, proficiscor. Eurip. Ὅστις δ' ὁ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται, Κείνου 'στὶ δοῦλος, κἂν ἐλεύθερος μόλῃ. Alias signif. vnde in comp. ex πόρος.

Ἐπιπορεύομαι, eo ad, proficiscor ad. Plu. in apophth. ἐπιπορεύεσθαι τόπους, conferre se ad loca. Item eo seu proficiscor per. Plut. in Lyc. ἐπιπορευόμενοι τοῖς ἀγροῖς, proficiscentes per agros. Et cum accus. apud eundem ibidem, τὴν οἰκουμένην ἐπιπορεύεται, terrarum orbem peragrat.

Καταπορεύομαι, redeo: *peculiariter dicitur de exulibus*. Polyb. proprie significat proficiscor deorsum, descendo.

Μεταπορεύομαι, proficiscor: seu eo post, vel persequor, & in specie, vindicta persequor, vlciscor. Lysias, ἰδίαν ἔχθραν οὐδεμίαν μεταπορευόμενος. Sic apud Eurip. in Oreste, τὸν φόνον τοῦ πατρὸς μεταπορευόμενος. ¶ Item ambio, seu honorẽ peto. Polyb. οὐκ ἐτόλμησε μεταπορεύεσθαι τὴν ἀρχὴν τῷ ἀδελφῷ, non ausus est petere magistratum fratri.

Μεταπορευτέον, persequendo. Hesych.

Παραπορεύομαι, ad latus incedo, adambulo. Gregor. τῷ στρατηγῷ παραπορευόμενος, ad latus incedens. Polyb. [illegible]. Item prætereo, iter facio, seu transeo. vt Matth. 27. & alia ci 15.

Περιπορεύομαι, circumeo, in orbem eo & lustro. Aristot. Oecon. 2. [illegible] περι[illegible] lustrans fana deorum.

Παρα[illegible] trasicio: vel prætermitto.

Προπορεύομαι, eo antè, præcedo, præeo, vt πρόπολος προπορευομένη, ancilla heræ suæ præiens, apud Athen. l. 6. Et προπορεύεται ἔμπροσθεν, præcedit nos, apud Xen. Pæd. 4.

Προσπορεύομαι, proficiscor ad, accedo ad: venio ad. Marc. 10. προσπορεύονται αὐτῷ. Polyb. ταύτῃ προσπορευόμενοι τῇ [illegible] hoc portum adeuntes. Item aduento. Aristot. Oeconom. 2. [illegible] τε τῆς [illegible].

Προπορεία, dignitas præeundi.

Συμπορεύομαι, proficiscor cum, itineris sum comes: seu vnà cum aliquo eo. Luc. 24. συνεπορεύετο αὐτοῖς. Et Marci 10 συμπορεύονται πάλιν ὄχλοι πρὸς αὐτόν.

Composita ex πορθμός.

Ἀντίπορθμος, ὁ, ἡ, ἐ regione oppositus interiecto freto, ex vlteriore freti parte oppositus. Eurip. in Ioan. & Aristot. de mundo.

Διαπορθμεύω, f. εύσω, transfero, traiicio, trãsporto. Dionys. Areo. [illegible] διαπορθμεύοντας hanc transmittentes. Plut. in symp. διαπορθμεῦον θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων, transportans ad deos ea quæ sunt apud homines. ¶ Item interpretor, i. ab vno sermone in alium transfero. Areth. in Apoc. c. 16. [Areo.

Διαπορθμευτικῶς, transportando, transmittendo. Dionys.

Ἐκπορθμεύομαι, per fretum exporto, abduco. Eurip. in Helene, Μενέλαος αὐτὴν ἐκπεπόρθμευται χθονός.

Στενόπορθμος, arcto freto constrictus. Eurip. in Iphig. Aul.

Πεῖσις, πεῖσμα, πειστήριο, &c. vide in Πείθω. Πεισται, in Πίπτω. Πέκος, πεκτὸς πέκω, in Πείκω.

ΠΕΛΑΓΟΣ, εος, τό, pelagus, mare, æquor: (* τὸ πλάτος τῆς θαλάσσης, quasi πέλαγος, vtpote τῆλε τῆς γῆς ὄν, vt vult Etymol. vel quia πέλας ἄγει.) Od. γ. πέλαγος μέγα μετρήσαντες. Isocr. ad Demon. τηλικαῦτα πελάγη διαπερῶν. Thuc. εἰς τὸ πέλαγος ἀφῆκαν. Metaphoricè apud Athen. lib. 13. Εἰς πέλαγος αὐτὸν ἐμβάλλεις γὰρ πραγμάτων.

Πελάγειος, ὁ marinus. Aristo. hist. an l. 8 c. 19. Scribitur & πελάγιος sine diphthõgo: apud eundem hist. an. l. 1. Fœmin. πελαγία sine adiectione significat τὴν πελαγίαν [illegible], teste Hesych. Πελάγια, τὰ eidem sunt crepitacula.

Πελαγικός idem quod πελάγιος. Plut. symp. 3.

Πελαγίζω altum teneo: apud Suid. πελαγίσασαις ταῖς ναυσὶ συνέβη [illegible] καταδῦναι. (siod.

Ἀμπέλαγος, per syncopen dicitur pro ἀνὰ πέλαγος apud He-

Πελάζω, &c. vide in Πέλας.

ΠΕΛΑΝΟΣ, ὁ, [illegible] placentæ in [illegible] modum è farinæ polline fiebat, & sacrificiis adhibebatur. Aristoph. in Plutarch. Ἐπεὶ δ' ἐβωμῷ πόπανα καὶ προθύματα Καθωσιώθη, πέλανος Ἡφαίστου φλογί. Eurip. in Hippol. θυτῶν πελάνων. ¶ Itẽ succus seu lacryma plantæ concreta & arendo indurata, vt gummi, thus & similia teste Suida. Sanguis etiam concreta πέλανος nominatur, teste eodem Suid. & Hes. Eurip. in Oreste, ἐν δ' ὄ-

μορξεν αἰθέριον στόματος ἀφρώδη πέλανον, ὀμμάτων τ' ἄπο. Sunt qui πέλανον dici scribant quoduis humidum concretum & arendo induratum. * παρὰ τὸ παλύνειν, quod est miscere, ex aquæ enim & farinæ mistura subactionéque massa fit, quæ postea coquendo induratur. ¶ Significat etiam obolum. Nicand. in Alexiph. [illegible] πελάνῳ [illegible] ἔμμορε πίσσης.

Composita.

Ἐμπέλανα, placentæ latæ, tenues & orbiculares, πόπανα, Hesyc.

Ἐπιπελανίαι, liba. Idem.

ΠΕΛΑΡΓΟΣ, οῦ, ὁ, ciconia: de qua aue vide Aristot. hist. an. l. 8. cap. 3. Aelian. Oppian. in Ixeut. & Plin. l. 10. c. 23. * Παρὰ τὸ πελὸν, nigrum & ἀργὸν album, quoniam habet pennas albas & nigras. ¶ Est etiam testaceum seu fictile vas, ciconiæ rostrum habens. Hesych.

Πελαργικὸς, οῦ, ὁ, qui ciconiarum est, seu qualis ciconiarum est, ciconiarum proprius, vt πελαργικὸς νόμος, lex qua liberi parentes alere iubentur: nam ciconias parentes senio confectos nutrire, in volando fessos iuuare & portare, testantur scriptores historiæ naturalis. Aristot. & Plin.

Πελαργιδεῖς, ciconiarum pulli, apud Aristoph. in Auib.

Πελαργῖτις, herba quædã lienosis medens. Galen. τῶν κατὰ τόπους l. 9.

Πελαργᾶν, Pythagoras vocabat τὸ νουθετεῖν, admonere: vt scribit

Composita. (Suidas.

Ἀντιπελαργέω, gratiam in tempore refero, beneficium rependo. Suid. *Metaphora à ciconiis quæ parentes senio iam confectos nutrire & fessos ad terga recipere dicuntur ab Aristot.*

Ἀντιπελάργησις, & ἀντιπελάργωσις, ἡ, beneficij accepti remuneratio. Suid. Ἀντιπελαργία idem.

Ὀρειπελαργὸς, ciconia montana: aquilæ genus apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 32. Vide & Plin. l. 10. c. 3.

ΠΕΛΑΣ (aduerb.) prope, idem quod ἐγγύς. Plu. cõtra Colotem, πέλας γὰρ ἑστὼς ὁ θεὸς, ἐγγύθεν βλέπει. Et cum genit. Od. ο. Ὅς τότε Τηλεμάχου πέλας ἵστατο. Cum articulo, ὁ πέλας, vicinus, proximus, finitimus, item alius à nobis.

Πελάω, & πελάζω f. άσω propinquo, appropinquo, venio ad, accedo. Soph. in Electra, ἡμῖν ἀφιγμένοις πελᾷ τέρας. Eurip. πελάζειν εἰς ὄψιν in conspectum accedere. Hesiod. in Erg. πρὸς τοῖχον πελάζειν. Synes. Epist. 11. πελάζειν τῇ γῇ. Sic Xen. Pæd. 1. θείοις πελάζειν. ¶ Itẽ trãsitiuè appropinquare facio, admoueo, applico, appello. Il. φ. ἐγὼ δ' οὖν σὰς χεῖρας φυγέεσθαι ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ σε δαίμων. Od. η. δ' ἕκατος δέ με νυκτὶ μελαίνῃ Νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί. Il. α. Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν. Sic & apud Hesiod. in Erg.

Πελάζομαι, idem cum neutrali πελάζω, Hom. Eurip. Πελάσασθαι actiuè etiam exp. Iliad. ρ. μηδ' εἴ τ' ἔκηλοι Πάτροκλον νηυσὶν πελάσαιατο τεθνεῶτα, ad naues perducant.

Πελάτης, ου, ὁ, qui appropinquat, qui accedit. Soph. in Philoct.

Πελάτης loci alicuius dicitur, i. vicinus, incola. Πελάται dicuntur etiam inferioris conditionis homines, qui domum nostram ventitant, & nos colunt, Romanis clientes. Plut. in Rom. Fœm. Πελάτις, ιδος, ἡ, cliens vel famula. Plut. in vita Crat.

Πελατικὸς, ή, όν, ad clientes pertinentes. Τὸ πελατικὸν dicuntur ipsi clientes, seu clientum caterua.

Πελατεία ἡ, clientela.

Πελαστὴς, οῦ, ὁ idem cum πελάτης.

Πελάθω, f. άσω, idem cum πελάζω, appropinquo. Eurip. in Rheso, Τί ποτ' οὖ πελάθει σκοπὸς ὃν Ἕκτωρ ὤτρυνεν κατόπτην;

Πλάω, & πλάθω, siue πλάζω per syncopen dicuntur pro Πελάω, πελάζω & πελάθω. Soph. in Electra, τοῖς δυνατοῖς οὐχ ἱστὰ πλάθει. Eur. in Alc. μόρος γὰρ ἄποτμος πλάθει. Fut. est Πλάσω & πλήσω: vnde apud Hom. Οὐρὴν δὲ πρῶτ' ἔπλησ' ἐφ' ὕδασι, caudã aquis admouit. Hinc & imperf. ἔπλητο. Il. δ. αἱ δὲ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι Ἔπλητ' ἀλλήλῃσι tanquam à πλῆμι.

Πλάτης, & πλήτης, ου, ὁ, idem cum πελάτης. Hesyc. Et fœm. πλάτις idem quod πελάτις. Ab Aristoph. Πλάτις dicitur coniunx, παρὰ τὸ πελάζειν τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην, in Acharn.

Πλησίος, ου, ἡ, propinquus. Pro quo Doricè dicitur πλατίος seu πλάτιος: apud Theocr. idyll. 5. Ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον ἐς τὸ πέποιθεν.

Πλησιαίτερος & πλησιέστερος, propinquior, proprior.

Πλησιαίτατος, & πλησιέστατος, propinquissimus, proximus.

Πλησίον, ppè. Od. κ. Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον. Et cum genit. Od. ξ. εὐθέως δ' ὑφαίνεν ποιεῖ Πλησίον ἀλλήλων. Phil. de mundo. Πλησίον αὐτοῦ γενόμενος. Dicitur & ὁ πλησίον, qui in propinquo est, proximus. Plut. in Charm. κακόν τι ἐργάζεται τοὺς μάλιστα πλησίον αὐτῆς. Et τὸ πλησίον, quod in propinquo est. Luc. de calumn. Interdum οἱ πλησίον dicuntur qui genere propinqui sunt. Idem domestici, familiares. Sed generaliter ὁ πλησίον quiuis homo appellatur in sacris literis, vt Matth. 5. Marci 12. &c. Poëticè pro πλησίον dicitur πλησία.

Πλησιάζω, f. άσω, propinquo, appropinquo. Plu. symp. 2 δεῖ τὸ πλησιάζειν μάλιστα καὶ γίνεσθαι πέλας. Luc. [illegible] πλησιάσαντος τῷ οὐρανῷ. Et metaph. apud Plat. ep. 7 Πλησιάζειν ἐγγύτατά τινος. ¶ Item accedo familiariter ad aliquẽ, aliquo familiariter

 vtor.

vtor. Aeschin. contra Ctesiph. τὸ Ἀλέξανδρον ὑποτρέχειν, καὶ πλησιάζειν ἐκείνῳ. Sic & apud Isocr. Itē sector. Lucian. ὦ παμπολλοὶ τῶν νῦν ἐπὶ σοφίᾳ πλησιάζουσι. Isocr. ad Nicocl. Τοῖς λόγοις ... πλησιάζειν in literis versari, studium literarum sectari. ¶ Item consuesco, rem habeo, concumbo Demost. τῇ δὲ τούτων μητρὶ Πλαγγόνι ἐπλησίαζεν ὅντινα δὴ ποτ᾽ οὖν τρόπον. Sic & apud Aristotel & Plutarch.

Πλησιασμός ὁ, accessus, appropinquatio. Aristotel. rhet. lib. 2. Item familiaris consuetudo & sectatio. Item coitus. Arist. histor. anim. lib 4.

Πιλνάω, ῶ idem quod πελάω, (vnde & factum esse testātur grāmatici.) appropinquare facio, admoueo. Sic terræ aliquis aliquid πιλνᾷ quum facit vt in eā se inclinet seu cadat. Hesiod. in Erg. (de Borea) ἐλάτας τε παχείας Οὔρεσιν ἐν βήσσαις πιλνᾷ χθονὶ πουλυβοτείρῃ. Dicitur etiam πίλνημι, vnde pass. πίλναμαι, significans πελάζομαι, appropinquo Il. τ. οὐ γὰρ ἐπ᾽ οὔδει Πίλναται). Hesiod. in Theog. γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν (πίλναται.

Composita.

Ἄπιλαστος, cui appropinquare tutum non est, inaccessus. Pro eodem dicitur & ἄπλαστος apud Hesiod. in Erg. de quo & in compositis ex Πλάσσω.

Ἄπλατος, idem, vt ἄπλατος βότρυς. in Epigr. Exponitur & immensus apud Hesiod. in Theog. (Πλατος.

Ἄπλητος, idē Hesiod. in Asp. Vide & in comp. ex πλήθω in

Βουπελάται) οἱ, bubulci παρὰ τὸ πελᾶν τὰς βοῦς εἶναι Nicād. in Alexiph. Vide & in comp. ex Ἐλαύνω.

Ἐμπελάζω, appropinquo, peruenio ad. Aristot. de mūdo, ἐμπελάσῃ τῇ ἀκοῇ. Et transitiuè, admoueo, committo, congredi facio. Hesiod. in Asp. ὄφρα τάχιστα δίφρους ἐμπελάσαντες Ἄρεός θ᾽ ἡμέτερον τε μαρνώμεσθ᾽.

Ἐμπελαδόν, propè: vel appropinquando. Hesiod. in Erg.

Ἐμπελαδίην. idem Exponitur etiam, cum impetu ὁρμητικῶς. apud Nic. in Alexiph.

Ἐμπελαστικῶς, idem quod ὁρμητικῶς, schol Nic.

Ἐμπελάω, idem quod πελάζω. Hesych. in Merc.

Ἐμπελάτειρα, ἡ, meretrix: sic dicta quòd corpus corpori admoueat: seu quòd omnibus appropinquet. Etym. ex Callim.

Ἔμπλην, propè, ab ἐμπλάω. Il. β.

Ἐρυσίπελας, τό, tumor ex feruenti tenuique sanguine ortus: Lat. ignis sacer, & vulgò, ignis S. Antonij. Vide Cels. l. 5. c. 26. Etymol. sic nominari scribit παρὰ τὸ ἐρύεσθαι ἐπὶ τὸ πέλας, καὶ ἐπιρρεῖν τοῖς πλησίον ἐπινεμόμενον.

Ἐρυσιπελατώδης, ὁ καὶ ἡ, erysipelatis speciem gerens, in erysipelas vergens, Diosc. l. 3. c. 15.

Παραπλήσιος, proximè ad aliquem accedēs, affinis, similis. Dios. lib. 3. c. 9. πόα ὑπέρυθρος παραπλήσιος. Demosth. pro cor. παραπλήσια τούτοις ἐστί. Παραπλήσιοι seu παραπλησίαι, exp. etiam totidem. Thu. παραπλήσιαι νῆες. Et παραπλήσιον, tantumdem. Idem l. 7.

Παραπλησίως, similiter, eodē propè modo. Demost. Olynth. 3

Προσπελάω & προσπελάζω, appropinquo, accedo ad. Herodi l. 5. ἤδη τε τῷ Βυζαντίῳ προσπελάζοντα. Item appropinquare facio admoueo. (Athen. l. 10.

Προσπελάτης, idem cum πελάτης, cliens, assecla, famulus,

Προσπλάζω siue προσπλάθω. idem cum προσπελάζω, Odyss λ. Ἐστασ᾽ ἐν λίμνῃ δὲ προσέπλαζε γενείῳ.

Πρόσπελαστος, cui appropinquare aliquis potest, ad quem accessus & aditus patet. Aeschyl.

Προσπίλναμαι, appellor, admoueor & propinquus fio, προσπελάζομαι. Odyss. ν.

Decomp. Ἀπρόσπελαστος, inaccessus, cui appropinquare nemo potest. Ἀπρόσπλαστος. idem.

Δυσπρόσπελαστος, accessu difficilis, qui difficulter adiri potest. Plutarch. in Pomp.

Ἀπελος, Δασπλῆς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Πέλεθος, vide in Σπέλεθος. Πέλεθρον, in Πλέθρον.

Πέλειος. &c. in Πελός.

ΠΕΛΕΚΥΣ, εος, ὁ, securis bipennis. Od. ε. Δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν. Il. ψ. Οἱ δ᾽ ἴσαν ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες. Plut. in Apophth. Lyc. ἐκέλευε δὲ τὰς οἰκίας ποιεῖν ἀπὸ πελέκεως καὶ πρίονος μόνον, securi. ¶ Hesychio est etiam σταθμίον ... ἑξαμναῖον, ἀρχαῖον: vel δωδεκάμναιον.

Πελεκάω, & apud poetas metri causa πελεκκάω, f. ήσω, securi caedo vel complano. Od. ε. πελέκκησεν δ᾽ ἄρα χαλκῷ.

Πελεκάομαι, securi cædor. Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 10. κατακεαθείσης τῆς μήτρας, ἐν ταύτης πελεκᾶται).

Πελέκημα. τὸ, quod securis inter cædendum aut complanandum abstulit. Aet. l. 8. c. 3 Geopon. l. 9. c. 11.

Πελέκησις, εως, ἡ, sectio, vel dolatio quæ securi fit. Theophr. hist. pl lib. 3 cap. ...

Πελεκητής, ... qui securi cædit aut dolat. Πελεκητός, ό, bipenni ... vel complanatus, qui securi cædi potest aut complanari. Theophr. hist pl. l 5. c 7.

Πελεκίζω, f. ίσω securi ferio, securim illido seu impingo. Diodor. Sic l. 19. ... ἐπελέκισε ... τὸ πάτριον ἔθος

Πελεκίζομαι, securi percutior. Apoc. c. 20. τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων.

Πελέκκον, τὸ, manubrium seu capulus bipennis. Il. ν. Pro eodem scribitur & πελεκκόειαν apud Hesych.

Πελεκῖνος, ὁ, securidaca. nomen herbæ: de qua Diosc. l. 3. c. 146. ¶ Item auis nomen: apud Aristoph in Auib.

Πελεκάν, ᾶνος, & Atticè. πελεκᾶς, ᾶντος, Dorice, πελεκᾶς, ᾶ. picus marcius, παρὰ τὸ πελεκᾶν τὰ ξύλα, teste schol. Aristoph. apud eum in Auib. Vide & Aristot. hist. an l 8. c. 12. & l. 9. c. 10.

Πελικάν, species poculi lignei, sic dicti διὰ τὸ πεπελεκίσθαι, quòd securi dolatum & confectum sit. Hesych. dicit esse catinum ligneum.

Πελίκη, ης, ἡ, in poculorum censu numeratur: apud Athē. l. 11.

Πέλυξ seu πέλυς, idē quod πέλεκυς Ierem. c. 23 ὡς πέλυξ κόπτων πέτραν. ¶ Item peluis. Poll l 10. c 22 scribit τὴν πελεκᾶνα à tragicis vocari πέλιν: Æoles autē πέλυκα vocare maximè ligneam peluim aut ligneum catinum: ἀπὸ τοῦ πεπελεκῆσθαι. ¶ Dicitur & πέλυξ significare galeam. ¶ Ατπέλιξ, ικος, exp. calix, apud Athen. l. 11.

Composita.

Ἀμφιπελέκκη, ης, ἡ, securis anceps bipennis. Hesych.

Ἀμφιπέλεκκος, capulus securis, bipennis manubrium.

Ἀπελέκητος, ὁ καὶ ἡ, securi non dolatus nec complanatus: vel qui securi dolari aut complanari nequit.

Ἀποπελεκάω, securi aufero. Item dolo & complano. Aristoph. in Auib. ὄρνιθες ἦσαν τέκτονες, Σοφώτατοι πελεκᾶντες οἳ τοῖς ῥύγχεσιν ἀπεπελέκησαν τὰς πύλας. Theophr. hist. pl. 5. c. 7. πελεκῶνται δὲ ξύλα, ὅσων ἀποπελεκῶσι τὰ ξύλα.

Διαπελεκίζω, securi percutio seu ferio. [hist. pl. 9.

Ἐκπελεκάω, securi excindo vel eximo, securi excutio. Theoph.

Εὐπελέκητος, bene dolatus complanatúsque securi: vel qui facilè dolari & complanari potest securi Theoph. hist. pl. l. 5. c. 8.

Ἑξαπέλεκυς cui sex secures & fasces præferuntur. Polyb.

Ἡμιπέλεκκον, τὸ, securicula, dimidiata securis, i. quæ bipennis & anceps non est. Il. Ἡμιπέλεκκος, ὁ, καὶ ἡ, ab vna tantùm parte acutus in modum ἡμιπελέκκου. Suid.

Ἡμιπέλεκυς idem quod ἡμιπέλεκκον. Suid.

Περιπελεκάω, circumdolo, vel dedolo Greg. Naz.

ΠΕΛΕΜΙΖΩ, f. ξω, moueo, commoueo, quasso concutio. Il. γ. καὶ ἐλελίχθων πολεμίξειν Ἔγχος. *Eust. deriuat à παλάμη, vt sit propriè manu moueo.

Πελεμίζομαι, moueor, commoueor, concutior. Il π. ὅτι δ᾽ ἐγνώσω ... πελεμιχθῆ Ἔγχος Hesiod. in Theogon. Τῶν καὶ ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται εὐρεῖα χθών.

Πόλεμος, quomodo hic pertineat, vide suo loco.

Καταπελεμίζω (comp.) incutio, Apol. Arg. l. 3. καδ δὲ βαρεῖαν χεῖρ ἐπὶ οἱ πελεμίζω.

Πελιδνός, &c, vide in πελιός.

ΠΕΛΛΑ, siue πέλλη, Ionicè, ης, ἡ, vas in quod lac emulgebatur mulcta seu mulctrale. Athen. lib. 11. In eo etiam reponebatur lac: vt Iliad. π. ὡς ὅτε μυῖαι Σταθμῷ ἔνι βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας. Accipitur etiam pro potorio vase, apud Athen. lib. 11. Item lapis, Hesych.

Πελλίς, ίδος, ἡ, idem quod πέλλα, mulcta. Nicand. in Alexiph. Item catinus, Hesych.

Πελλητήρ, ῆρος, ὁ, is qui εἰς τὴν πέλλαν siue πελλίδα lac mulget. Hesych. & Athen. Pro eodem scribitur & πελλαντήρ. Hesyc.

Πελλός, &c. vide in Πελός.

ΠΕΛΜΑ, τὸ, planta pedis: solum, Alex. Aphr. οἱ γαργαλιζόμενοι τὰ πέλματα γελῶσι. Tribuitur cæteris etiā animalibus: vt apud Herodian. lib. 4. (de camelis) μάλιστα ἔχουσαι ἁπαλὰ τὰ πέλματα. Tribuitur & digitis apud Alex. Aphr. ἐν τοῖς πέλμασι τῶν δακτύλων. ¶ Item solea calceamenti Polyb. τοὺς λοχρὸς εἰς τὰ πέλματα τῶν ὑποδημάτων ἐμβαλλόντας γλῶν.

Composita.

Ἐκπελματῶσαι, plantas pedis attedere. Suid.

Καταπελματόω, exp. pyctaciis consuo, Iosue cap. 10.

ΠΕΛΟΣ, οῦ, ὁ, niger: aut fuscus: vt πελὸν χρῶμα. Suid. exp. μέλαν.

Πέλειος, idem. Hesych. Dicitur etiam de nigrore, qualis est sanguinis subter cutem collecti ex ictu aut alio aliquo casu: qui Latinis est liuidus, eodem teste.

Πελιός, (sine diphthongo) idem. Suid. & Hes. Exponitur etiam pallidus, liuidus: vt πελιὰ σὰρξ, apud Alex. Aphr.

Πελιοῦσθαι liuidum fieri, liuore suffundi.

Πελίωμα, τὸ, liuor: seu id quod liuore suffusum est, pars liuida, Diosc. l. 5. 25. (Corintho.

Πελία ἡ, liuor: seu q. d. liuiditas. *Vocabulum Dorensium* teste

Πελίας ὄνος, asinus subniger seu fuscus. Etymol.

Πελιδνός siue πελιτνός, nigrorem plumbeum habens, sanguine suffusus, liuidus. Thuc. l. 2. Philostr. ep. 2. πελιδνή, substantiuè significat liuiditas, liuor: apud Nic. Alex. schol Nic.

Πελιδνότης, ητος, ἡ, idē quod πελία seu πελίωμα,

Πελιδνόω,ῶ, liuidum reddo, sugillo: vnde pass. πελιδνοῦσθαι, liuidum fieri, liuorem contrahere.

Πελίδνωμα,τὸ, idem quod πελίωμα, schol. Theocr.

Πέλεια, & πελειάς,άδος,ἡ, columbarum quædam species, sic dicta quòd nigricante sit colore, teste Aristot. hist. an. l.5.c.3.

Πελλός, siue πέλλος, idem quod πελλὸς, Theocr. idyll.5. Aristot. hist an l.9.c.1.

Πελλαιός, fuscus Hesych.

Πελλοῦσθαι idem quod πελιοῦσθαι.

Πέλλωμα, idem quod πελίωμα, apud schol. Theoc. in id.5.

Composita.

Ἐμπέλιος,ου,ὁ, intus liuidus: seu in quo liuor est. Nicand.

Περιπελιδνος,ὁ,καὶ ἡ, liuidus.

Ὑποπέλιδνος, subliuidus.

ΠΕ´ΛΤΗ,ης ἡ, pelta, scutum breuius, lorum non habens, quo sagittarij & leuiores armaturæ milites vti solebant. Plut. in Artox. τὴν τε φαρέτραν ἐστημμένος καὶ τὴν πέλτην φέρων. Idem de fort. Alex. Πτολεμαῖος ὑπερίσχε τὴν πέλτην, pelta protexit & tutatus est Alexandrum. Hesych. & Suidas dicunt esse clypeum qui non habeat in circumferentia veluti limbum seu vmbonem. Exponitur & hasta, & iaculum. Sic etiam nonnulli appellant ... acinum fluuiatilem, teste Athen. l.3.

Πελτάριον,ου,τὸ, paruula pelta seu cetra.

Πελταστής,οῦ,ὁ, qui peltam ad pugnam gestat, peltatus, peltasta: seu cetratus. Xen. Hellen. 2.

Πελταστικός, ad peltastam pertinens. Item qui pelta sese tueri in pugna probè nouit. Πελταστικὴ (scil. ἐπιστήμη), scientia peltastica, i. protegendi sese pelta in prælio.

Καταπέλτης,ου ὁ, (*comp.*) catapulta: machina & telum bellicum, de quo Vitruu. l.10.c.15.& 18. Aristot. eth 3.c.2 ὡς ὁ τὸν καταπέλτην βουλόμενος ἀφεῖναι. Sic Polybius catapultas & balistas vocat καταπέλτας καὶ πετροβολικὰ ὄργανα. Item supplicij genus, apud Hesych. & Suid.

Καταπελτικός, catapultarius. Plut. in apophth. in Alexand.

Καταπελτάζω, catapultis infesto seu oppugno. Exponitur etiam, incurso, seu infesto more peltatorum militum. Aristop. in Acharn.

ΠΕ´ΛΩ, sum, (verbum in præsenti, tantum indicat. & partic. itemque in præt. imper. vsitatum) Il. ι. κακῶς δ᾽ ἄρα οἱ πέλει αὐτῷ, ipsi malè est. Il. μ. Καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπορθητος πόλις ἔπλε: *per syncopen*, pro ἔπελε. Sic & apud eundem πέλε & πέλεν, pro ἦν, erat. Exponitur etiam fio.

Πέλομαι, idem quod πέλω, sum. Iliad ζ. - ὡς καὶ ὀπίσσω ἀνθρώποισι πελώμεθ᾽ ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι. Accipitur & pro γίνομαι, fio. Odyss. χ. εἴμην ἐν εἰρεσίῃ ὅτε τ᾽ ἤματα μακρὰ πέλονται. Odyss. θ. ἔπλετο per syncopen dicitur, pro ἐπέλετο.

Composita.

Ἀμφιπέλομαι adsum vel aduenio. Hesych.

Ἐκπέλω, exeo. Hom. ἐκπέλει, pro ἔξεστι, licet. Hesych.

Ἐπιπέλομαι, accido, ingruo. Od. ι. ἐπ᾽ ἀνθρώποισι πέλονται ingruunt hominibus. Ἐπιπλόμενος per syncopen pro ἐπιπελόμενος: vt ἐπιπελόμενος ἐνιαυτός, & ἐπιπλόμενον ἔτος, annus voluens: annus decurrens apud Hesiod. & Hom. Od. ξ. Itē accedens superueniens, subsequens, vt apud Apol. 1. Arg. ἐπιπλομένῃ δ᾽ ἐνὶ νυκτί.

Εὐπελεῖς Hesych. mites, mansueti, morigeri.

Εὐπελία, prosperitas, bona habitudo, eidem.

Κακοπελία, mala habitudo. Etymol ex Callim.

Κακοπελέων, à Nicād. in Ther. & Alex dicitur qui malè habet

Νεπέλει, inualidus est: Gal. in Lex Hippocr.

Ὀλιγοπελέω, & poët. ὀλιγηπελέω q.d. parua res sum, parum valeo, infirmus sum Odyss. ε. Κεῖτ᾽ ὀλιγηπελέων, iacebat viribus defectus.

Ὀλιγοπελία, & apud poët. ὀλιγηπελίη, viriū defectus, imbecilitas. Od. ε.

Περιπέλω, seu περιπέλομαι, supero, superstes sum. Apud Apol. in Arg. περιέπλεο pro περιεπέλου, superasti. Particip. περιπλόμενος, pro περιπελόμενος, qui in orbem fit, qui in orbem redit. Sic Od. λ. & apud Hesiod. in Erg. dicitur περιπλομένου ἐνιαυτοῦ anno circumuoluto, in orbem redeunte.

ΠΕ´ΛΩΡ, ωρος, τὸ monstrum, seu monstrum immane, ingens. Il. β. δεινὰ πέλωρα. Apollon. Arg l.1. θρέψεν αἰνὰ πέλωρα: de gigantibus. Item adiectiuè monstrosus portentosus. Apollon. Arg. lib.2. Γαίης εἶναι εἶπε πέλωρ τέκος, monstrosus partus. Dictum volūt quasi πέλας ὄρους ὢν τῷ μεγέθει, quòd magnitudine proximè ad montem accedat, *hoc est* insolentis & immanis magnitudinis: vnde ab Hesych. exp. μεγάλα & ὑπερφυῆ.

Πέλωρος,ου ὁ idem quod πέλωρ adiect. Il. μ. Interdum exp. ingens immanis, vt Odyss. ¶ Πέλωρον, Pelorum: vnum ex tribus Siciliæ promontoriis. Strabo πελωρίδα ἄκραν & πελωριάδα appellat.

Πελώριος, idem quod πέλωρος. Eurip. & in Epig. Interdum exp. admirandus, suspiciendus, intrusus: vt Iliad. γ. πελώριος ἀνήρ. Et Il. ε. τεύχεα πελώρια.

Πελωριστός, idem: vnde πελωριστὰ πόλει, apud Theocr. in Epig.

Πελωρίς, ostreæ: sic dictæ à magnitudine. Athen. lib 3.

Πέμμα, vide in Πέσσω. Πέμπε, Πεμπαῖος, &c. in Πέντε.

ΠΕ´ΜΠΩ, F. ψω, mitto. Il. μ. πέμπε δέ μιν πολεμόνδε. Plut. in Arist. πέμποντες ἐπὶ τὸ πόλεμον. Apud Thuc. πέμπω σοι περὶ τούτου, nuncium ad te super hac re mitto. Xenoph. Pæd. 5. πέμπω πρός σε, mitto ad te. Thucyd. lib 2. ... τε Φορμίωνα ἔπεμπον κελεύοντες ἀμύνειν. Dem. in epistol. Philippi. πέμψαντος ὑπὲρ αὐτῶν ἐμοῦ πολλάκις. Polyb. πέμπειν τὰς βοηθείας, mittere suppetias. Et cum infinit. apud Xen. Hellen 3. ¶ Item dimitto. Il. ω. Πέμψον δ᾽ ἐμὲ σὺν γε θεοῖσι dimitte me. ¶ Item procul amādo. Od. ι. τὸ κρεῖον ἀπὸ ἑο πέμπε θύραζε. ¶ Item dimitto. Il φ. ὅς μιν ἔμελλε Πέμψειν εἰς Ἀΐδαο. ¶ Item immitto, vt πέμπειν φόβους apud Plat. mitto in, impono. Aristoph. ἔπεμπε τὸ κράνος. ¶ Item deduco, veho, vel transueho, traiicio, Od ε. Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι, Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ᾽ εὐρέα νῶτα θαλάσσης. ¶ Πομπὴν πέμπειν, apud Dem. & Plat. lib 1. de rep. quidam exp. ducere pompam: alij celebrare pompam & ludum.

Πέμπομαι, mittor, &c. item accerso. Eurip.

Πέμψις,εως,ἡ, missio. Thuc. l.7.

Πεμπτέος, mittendus πεμπτός, missus, mandatus. Thuc l.8.

Πομπή,ῆς,ἡ, missio, missus. Plato de rep. lib.2. Thuc. l.4 item impulsus, instinctus Eurip. Plut. in Rom. item deductio: *quā trāsmittendum aut transuehendum curamus eum qui nobiscum aliquandiu est versatus*. Od. ζ. & ε. Plut. in Alcib. ¶ Item pompa, i. solemnis apparatus & spectaculum solemne in modum triumphi, Thuc. l.2. Dem. contra Mid. Metaphoricè apud aut. Axiochi. εἰς πομπὴν καὶ ῥημάτων ἐγλαϊσμὸν αἰτεῖται.

Πομπικός,ὁ, ad pompas pertinens, pompis conueniens. Plut & Athen.

Πόμπιμος,ὁ καὶ ἡ, qui mitti seu transmitti potest. item missus, transmissus Soph. in Trachin. Et actiuè, qui mittere seu transmittere potest Eurip. in Phœn.

Πομπαῖος,ου ὁ, Mercurij cognomen, quòd defunctorum animas ad inferos deducat Soph. in Aiace.

Πομπός,ὁ, qui aliquem deducit seu transmittit. Il. ι. Τὸ πομπεῖον dicitur τὸ κηρύκειον, caduceus, teste Eust.

Πομπίλος, idem quod πομπός. ¶ Est & nomen piscis: de quo vide Eust. & Athen. l.7

Πομπεύω transmitto transueho, deduco. Od. ν. Αὐτὴ νῦν πέμπευον ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο. Athen. l.2 πομπεύσαις πρύμνηθεν ἐμὰν ἀδεῖαν. ¶ Item cum pompa incedo: vel pompā duco. Synes. ep.127. σχήματι δημοσίῳ πεμπεύω διὰ τῆς πόλεως. Exponitur etiam, efferor, exulto, mihi placeo: apud Suid. & in conuitia iacto. Dem. pro cor. ταῦτα τοίνυν εἰδὼς Αἰσχίνης οὐδὲν ἧττον ἐμοῦ πομπεύειν ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖν εἵλετο. Item in pōpa transueho: Athen. ... ἐπόμπευσαν ... ¶ Item transitiuè, ostento in pompa & triumpho: vnde in pass. apud Plut. in Tit. Flamin. τὰ λάφυρα πομπευόμενα. Improprie apud Greg. ἡ βασιλεία τῶν ὡρῶν dicitur τῇ βασιλίδι τῶν ἡμερῶν πομπεύειν καὶ δωροφορεῖν παρ᾽ ὅ τι κάλλιστον.

Πομπευτής,ὁ, qui aliquem deducit: vel qui pompam ducit.

Πομπεύς,εως, ὁ, idem. Thuc. l.7.

Πομπεία,ἡ, pōpa vel trāsuectio, qualis in pōpa esse solet Ath. l.5. item conuitiorū iactatio. *In pōpis enim bacchanalib. quidam conuitia iaciebant in alios, & vicissim ab illis impetebātur*. Men. in Perint. ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν εἰσὶ πομπεῖαί τινες Σφόδρα λοίδοροι.

Πομπεῖον,τὸ, vas quo in pompis vtūtur. Dem. contra Timoc.

Πέμπελοι cī dicuntur senes admodum decrepiti & capulares, vtpote iam orco demittendi. Gal de sanit. tuenda, l.5.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναπέμπω remitto: vt apud Hoc. ἀναπέμπειν χρήματα. ¶ Item emitto. Plut. in Cor. (loquēs de ventre) τὴν τροφὴν ὑπολαμβάνει μὲν εἰς ἑαυτὴν ἅπασαν ἀναπέμπει δ᾽ αὖθις ἐξ αὑτῆς καὶ διανέμει τοῖς ἄλλοις. Item sursum mitto. ¶ Item exhalando mitto sursum. Alex. Aphro βόρβορος κινούμενος ἀναπέμπει δυσωδίας, fœtorem exhalat.

Ἀναπέμπομαι, remittor, emittor, &c. Interdum idem quod ἀναπέμπω, Xenop. ἐν ἀναβάσει Cyri, πάντας οὕτω διαβιβάσας ἀνεπέμπετο.

Ἀναπομπή,ἡ remissio, i. ipsa actio remittendi. ¶ Item sursum missio ἀναπομπαὶ θησαυρῶν, apud Lucianum, effossiones thesaurorum.

Ἀναπέμπτιμος ὁ καὶ ἡ, qui remittitur. Luc. de luctu, ἀναπέμπτιμοι πάλιν εἰς τὸν βίον ἀφικνοῦνται in vitā remittūtur. (ναῦς ἠχεῖ.

Ἀντιπέμπω, remitto. Plu. Et Aphr. Prob. l. 1 ἀντιπέμπουσι τὰς φω-

Ἀποπέμπω, dimitto, potestatem abeundi facio. Xen. Pæd. 5. ταῦτα ἐπιστείλας τοὺς κήρυκας ἀπέπεμπεν. Interdū significat dimitto cū comitatu, vel dimitto instructum iis quæ ad iter conficiendum necessaria sunt: Od. κ. Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν οὐδ᾽ ἀποπέμπειν Ἄνδρα ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται μακάρεσσιν. Interdum cum genit. vt ibidem, Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα. Itē amando, ablego. Æschines. οὐκ ἀποπέμψετε τοῦτον non in exilium mittetis, & ablegabitis quoquò gentium? ¶ Item, mitto, remitto. Xenoph. ἀναβάσ. l.1. ἀποπέμψαι πρὸς ἑαυτὸν ὃ εἶχε στράτευμα, Apud Aristophan. ἀποπέμπειν τὸ

πόῤῥητα, exp. transmittere secreta seu arcana: vel emittere, i. e. uulgare.

Ἀποπέμπομαι, aliquando significat, dimitto à me: vt apud Xen. Pæd. 1. ἀποπέμπεσθαι αὐτὸν νόμῳ Περσικῷ. Item reiicio, à me summoueo. Arist. ethic. 2. οὕτω γὰρ τὴν ἡδονὴν ἀποπεμπόμενοι, ἧττον ἁμαρτησόμεθα. Aliquando significat, repudio: vt ἀποπέμπεσθαι seu ἀποπέμψασθαι τὴν γυναῖκα, apud Plut. Apud Eurip. ἀποπέμπομαι ἔνυχον ὄψιν, nō agnosco, abominor.

Ἀπόπεμψις, ἡ, dimissio. item missio. Item reiectio, repudiatio. Et peculiariter repudium: vt apud Dem. ἀπόπεμψις τῆς ἀνδρώσης.

Ἀπόπεμπτος, ὁ καὶ ἡ, demissus. Ab Hesychio ἀπόπεμπτοι, dicuntur digni qui reiiciantur propter improbitatem.

Ἀποπομπὴ, idem quod ἀπόπεμψις dimissio. Item missio: vt ἀποπομπὴ τοῦ μισθοῦ. Item ablegatio, apud Æschin. Item reiectio repudiatio. item peculiariter repudium, Poll. ¶ Item procuratio & depulsio sceleris aut prodigij. Hinc ἀποπομπὰς ποιεῖσθαι procurare & depellere, vel à se ablegare, & summouere: quod fiebat certis precationibus. Isocr. ad Philipp. Erant præterea ἀποπομπαὶ (teste Hesych.) stati dies quibus sacrificabatur diis qui ἀποπομπαῖοι vocabantur.

Ἀποπομπεῖν, procurare seu depellere prodigia aut quicquid nociturum putatur Hesych.

Ἀποπομπαῖος, ὁ, q. d. depulsorius ad depellendum aptus Peculiariter vocantur ἀποπομπαῖοι δαίμονες, malorū depulsores & auersores, defensoresq; pestiū & calamitatum. ¶ Ἀποπομπαῖος, hircus à Græcis interpretibus dictus, exp. hircus emissarius Leuit. c. 16. quòd in desertum emitteretur.

Decomp. Ἀνταποπέμπω, vicissim dimitto seu amando.

Προαποπέμπω, ante dimitto.

Διαπέμπω & διαπέμπομαι, transmitto Arist. in Plut. εἶτ' οὐ διαπέμπεις καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους; Thuc. l. 4. αὐτοῖς πεντακοσίους ὁπλίτας διέπεμψε. Idem l. 3 καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐκεῖσε αὐτοῖς διεπέμπετο eò illis transmittebat. Sic & Polyb. & apud Plutarc. in symp. sept. sap. & in Demet. Itē dimitto i. in diuersas partes mitto. Thuc. lib. 8. τὰς δὲ ἡμισείας εἰς τὰ ἄλλα τὰ ὑπήκοα χωρία ἄλλον ἄλλῃ διέπεμπον. Et l. 4 κατὰ τὴν χώραν φρουρὰς διέπεμψαν. Sic apud Herod. l. 2. διέπεμπέ τε κατὰ ἔθνη πρὸς τοὺς ἡγεμόνας. ¶ Item διαπέμπομαι dimittor Idem Herod. l. 8. ἔς τε τὰ ἔθνη ἄγγελοι καὶ κήρυκες διαπέμπονται [illegible] διεπέμποντο.

Διαπομπὴ, ἡ, transmissio, vel dimissio, Appian.

Διαπόμπιμος, transmissus. Oppianus de venat. l. 3.

Εἰσπέμπω mitto in vel intrò. Eurip. in Philopœm. ἀνοίξας τὸ δεσμωτήριον, εἰσέπεμψε δημόσιον εἰκὼν, intromisit carnificem. Exponitur etiam, induco, importo vt apud Eurip. in Iphig. Taur. ἀδελφῆς τ' ἔργῳ εἰσπέμψων δέμας.

Εἰσπέμπομαι, accerso.

Εἰσπομπὴ, intromissio.

Decomp. Προεισπέμπω, intromitto antè: vel accerso antè Item magna pompa & comitatu induco Luc.

Ἐκπέμπω, emitto, mitto foras mitto ex. Il. φ. Ἠσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκπέμπει νέεσθαι è prælio domum misit. Isoc. in Arch. τὸ ἔχειν τὸ ἄλλον ἐκ τῆς πόλεως ἐκπέμψαι foras mittere. Demost. Olynth. 1. τοὺς ἀπὸ τῶν πολιτῶν στρατιώτας ἐκπέμπειν, in expeditionem emittere milites. Sic & apud Herod. lib. 3. ¶ Item cum contumelia & ignominia emitto, eiicio, relego. Luc. τοὺς πονηροὺς ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἐκπέμπουσι. Et ἐκπέμπειν τὴν γυναῖκα dimittere & repudiare, apud Demost.

Ἔκπεμψις, emissio legatio. Thuc. l. 4.

Ἐκπομπὴ, ῆς, ἡ, emissio: cui opponitur εἰσπομπή. Plato de leg. ἐκπομπὴ ἀποικιῶν, emissio vel deductio coloniarum. Ab Hesyc. Exponitur ἀποστολή. Apud Thuc. ἐκπομπαὶ λῃστῶν, excursiones latronum Exponitur etiam, relegatio, repudium.

Decomp. Προεκπέμπω, prius emitto. Plut. in Mario, προεξέπεμπε τοὺς ἱππέας εἰς τὸ πεδίον.

Συνεκπέμπω, vnà emitto. Xen. Hellen. 7.

Ὑπεκπέμπω, clàm emitto. Eur. in Hec. Exponitur etiam, furtim mitto, summitto.

Ὑπερεκπέμπω, emitto vltrà, vltra scopum eiaculor.

Ἐπιπέμπω, insuper mitto, Thuc. l. 7. ἢ τούτους μεταπέμπειν δέον, ἢ ἄλλην στρατιὰν μὴ ἐλάττω ἐπιπέμπειν, aut alius exercitus nō minor insuper mittendus. Plato in Apolog. Socr. ἄλλον ὑμῖν ὁ θεὸς ἐπιπέμψει, alium Deus vobis mittet. ¶ Item immito. Herod. l. 3 ἐπιπέμπει ταῖς πόλεσιν ἀμφοτέραις Μαυρουσίους ἀκοντιστάς. ¶ Dicitur etiam, remitto, relaxo.

Ἐπίπεμψις, missio in aliquem locum. Thuc. l. 2.

Καταπέμπω, demitto, deorsum mitto. Exponitur etiam, mitto. Herod. lib. 2. καταπέμπει γράμματα δι' ὧν ἐσπένδετο δὴ πρὸς Σεβίχον. Et Plut. in Tito. Flam. στρατηγὸν μὲν ὕπατον τοῦ πολέμου Μάνιον Ἀκίλιον κατέπεμψαν. Exponitur etiam, subditis edicta mitto.

Μεταπέμπω, mitto post aliquē, mitto qui aliquem accersant: vel simpl. accerso, accio: exemplū vide in Ἐπιπέμπω. Item mitto qui petat. Aristoph. in Vesp. Εὐχαρίδου τρεῖς ἄγλιθας μετέπεμψα, tria capita alliorum ab Eucharide qui peteret misi.

Μεταπέμπομαι, idē Plato in Apolog. μεταπεμψάμενοί με εἰς τὴν θόλον. Plutarc. de deo Socr. μετεπέμψαντο δεσμώτην οἱ πολέμαρχοι; an miserunt qui eum vinctum accerserent? Aliquando exponi potest, mitto qui petat: aut etiam simpliciter, peto. Isoc. in Archid. οὐδ' ἄλλοσε παρ' ὧν οὐδ' εἰ βοήθειαν μεταπέμπεσθαι vnde accersenda essent auxilia Xen. Pæd 6. πέμπε τὰ χρήματα κἂν ἄλλων δέῃ, μεταπέμπου, mitte qui petant, seu qui ad te ferant: aut pete. ¶ Item passiuè accersor, petor. Apollon.

Μετάπεμψις, missio qua aliquem accersimus: seu accersitus, Plato epist. 7.

Μεταπεμπτός, accersitus, accitus. Thuc. l. 6. & Plut. in Alcib. & de def. orac. Exponitur etiam, reuocatus.

Μεταπομπὴ, idem cum μετάπεμψις. Plato epist. 7.

Παραπέμπω, prætermitto, transmitto. Et metaph. transmitto: vt *negligens* dimitto. Dem. pro cor. τοὺς ἐκ ὀρθῶς συμβουλεύοντας ὑμῖν παραπέμψαντες. In lib. Esther, παραπέμποντες τὰ τῶν βασιλέων διατάγματα, spernentes regum edicta. ¶ Παραπέμπειν se alicui rei dicitur aliquis, (*id est*,) dedere se ei aut permittere se. Plut. in Solone, παραπέμπων ἑαυτὸν πότοις καὶ μουσικῇ. compotationibus & musicæ indulgens. ¶ Item mandò. Hermog. de inuent. σὺ δὲ παράπεμπε τῷ [illegible] θεωρίας. Παραπέμπειν ὄμματα, oculos auertere. ¶ Item deduco, comitor, prosequor. Plutar. in Camill. τὸν Κάμιλλον εἰκὸς ἐκ χρόνου καὶ [illegible] παρέπεμπον. Herod. lib. 6. οὐδ' ἐκ τῶν δημοτῶν ἦν τις ὃς ἀδακρυτὶ παρέπεμπεν αὐτόν, nec popularium quisquam erat qui cū lacrymis non prosequeretur. Sic & apud Luc. & Laert. ¶ Παραπέμπειν τὴν θήλειαν in aliquem locum dicitur, qui illam vehit, & eunté deducit, aut illam eò perfert. Synes. epist. 94. ¶ Itē παραπέμπω, aduecho, importo. Dem. τὸν σῖτον παραπέμποντα ἐξ Ἑλλησπόντου εἰς Λῆμνον Herod. l. 8. εἰς ἐχρῶντο πρότερον ἐς τὸ παραπέμπειν τὸν οἶνον ἀσφαλῶς τοῖς δεομένοις, ad vinum importandum.

Παραπέμπομαι, idem cum παραπέμπω, præmitto, παραπέμψασθαι σιωπῇ, apud Greg. prætermittere silentio, παραπέμπεσθαι πόνον, fallere laborem. Item pass. deducor: vt apud Herod. l 6. παραπεμφθεὶς ὑπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς καὶ παντὸς τοῦ δήμου, comitatus senatu ac populo.

Παραπομπὴ, deductio, comitatio, Aristot. œconom. 2. παραπομπὴν διδόναι, comitatum præbere. adiungere qui deducant. Exponitur etiam, traiectio, transuectio, aduectio, importatio apud Arist. polit. lib. 7. & Xenop. Hell. 7. Παραπομπή, (sicut κομιδὴ) dicuntur etiam ea ipsa quæ aduehuntur seu importantur, commeatus: vt ibidem, παραπέμψαι τὴν παραπομπὴν commeatus aduehere.

Παραπομπός, qui alteri alicuius adiunctus eum deducit, comes, seu deductor. Fœm. gen. vsus est Polyb. lib. 1.

Decomp Συμπαραπέμπω, vnà deduco, vnà prosequor: *vt in funere.* Greg. in Iulian. στηλιτευ. 2. ἐπὶ τὸν τάφον συμπαραπέμψαι τοῖς ἄγουσι Item vnà deduco, vel vnà aduecho, vnà importo. Æschin.

Περιπέμπω, dimitto circum: vel ad inquisitionem mitto.

Προπέμπω, prior mitto, mitto ante Thucyd. lib. 1 ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς ἄνδρας ἐς κελήτιον ἐμβιβάσαντας, ἄνευ κηρυκείου προπέμψαι τοῖς Ἀθηναίοις. Plut. in Pyrrho, ἔξελθε μὲν τὰς δυνάμεις, προπέμψας κήρυκα πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, misso prius caduceatore ad Romanos. Item mitto. Iliad. α. πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, Παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν. ¶ Item deduco, prosequor, comitor: vt παραπέμπω. Quidam propriè significare volunt, honoris causa alicui præeo. Eurip. προπέμψατέ με χθονός, concomitamini me extra solum hoc. Xen. Pæd. 1. ἀπιόντα δὲ τὸν Κῦρον προὔπεμπον ἅπαντες, apud Synes. epist. 55. τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑμᾶς, ἐφ' ὅσον ἐξικνοῦντο, προὔπεμψα, oculis vos prosequutus sum quousque eis peruenire concedebatur.

Προπέμπομαι, deducor honoris causa. Plut. in Coriol. ὑπὸ τῆς βουλῆς προπεμπόμενος. Item actiuè, deduco, prosequor. Xenop. Pæd. 5. τὸν μὲν προσιόντα προὔπεμπε [illegible] ἐν τάξει, deducebat.

Προπεμπτήριος, quo prosequimur & deducimus aliquem abeuntem: vt apud Gregor. προπεμπτήριος ὁ ἐπιτάφιος ἔπαινος, laus qua funus alicuius prosequimur.

Προπομπὴ, prætermissio. Plutarch. in Galba. Item deductio & comitatus quo præuia turba in pompis solennibus anteit ferculis pomparum. idem in Numa, & Thuc. l. 6.

Προπέμπιος, vt προπέμπιος τιμή, quum honoris gratia alicui præimus & deducimus. Greg. inuect. 2. in Iulianum. Item pro προπομπός, apud Theophyl. ep. 51.

Προπεμπία & προπομπεία, ipsa deductio, quum honoris causa alicui præimus.

Προπομπός, anteambulo, præuius, deductor, vel præuius deductor. Xenoph. Pæd. 4. τὸν λόχον προπομπὸν ἄγε. Sic & sæpe apud Plut. {maiore.

Decomp. Συμπροπέμπω, vnà deduco & comitor. Plut. in Cat.

Προσπέμπω, insuper mitto, vt apud Aristoph. in Pluto, ἄμυλόν τε προσέπεμψεν ἡμῖν, placentámque insuper misit ad nos. Item mitto ad. Thuc. lib. 3. Προσπέμπει δὲ αὐτοῖς κήρυκα.

Συμπέμπω, simul mitto. Eurip. in Iphig. Taur. Σύν τε μοι συμπέμπω ὀπαδόν.

Ὑπερπέμ-

Υ᾽περπέμπω, mitto super, vel vltra. Vnde exp. etiam, vltra scopum iaculor.

Υ᾽ποπέμπω, submitto, clàm mitto, suborno, suppono. Synes. φιμας δ᾽ ὑπέπεμπε, vtitur & Plut. in Pyrrho.

Composita sine prapositione.

Δυσπέμφελος, ου, ὁ κ ἡ, traiectu difficilis. Sic à poëtis dicitur ὁ πόντος & ἡ θάλασσα, quoniam δι᾽ αὐτῆς δυσχερῶς ἡ ναῦς πέμπεται. Il. ω. Itémque ἡ ναυτιλίη dicitur δυσπέμφελος, quoniam fit in mari δυσπεμφέλῳ. Hesiod. Erg. l. 2. Homo δυσπέμφελος, vocatur apud Hesiod. in Erg. pro χαλεπὸς, δυσάρεστος, μεμψίμοιρος.

Διοπομπέω, ῶ, & ἀποδιοπομπέω, vel potius ἀποδιοπομπέομαι, οῦμαι, ablego, procul amando, inuocando Δία ἀλεξίκακον, & quasi illius inuocationis præsidio à me depello. Synes. Ο᾽μηρος ἀποδιοπομπεῖται τὸ ἐκ τῆς φιλονεικίας κακὰ εἰς ὅρος. Exponitur etiam, exigo, & procul amoueo, vt apud Plut. in Catone. ὁ δὲ Κάτων ἔγνω ἀποδιοπομπήσασθαι τοὺς φιλοσόφους ἀπὸ τῆς πόλεως. ¶ Item reiicio, vel neglectius aut per dissimulationem transmitto, vt apud Athen. l. 9. ¶ Α᾽ποδιοπομποῦμαι, est etiam expio, procuro, vt prodigium, & depellere conor, ἀποπέμπομαι πρὸς τὸ προσρόπαιον Δία, inquit Suid.

Α᾽ποδιοπόμπησις, εως, ἡ, lactum expiabile. Plato de leg. 9.

Εὐπομπὸς exp. bonus dux.

Θεοπομπέω, numine afflatus sum, ἐνθουσιῶ, Hesych.

Θεόπεμπτος, à Deo missus. Aristot. eth. l. 1. c. 9.

Ναυσίπομπος naues vehens & promouens: vt ναυσίπομπος αὔρα apud Eurip. in Phoeniss.

Νεκροπομπὸς ὁ dux manium: vel qui demortuorum animas Plutoni transmittit. Epitheton Mercurij, qui manibus ad inferos ducendis præest. Lucian.

Πετροπομπὸς dicitur esse machina qua saxum emittitur.

Σιτοπομπεία, frumenti transuectio, procuratio annonæ. Dem. pro cor. Scribitur & σιτοπομπία apud Demetr. Phaler.

Ψυχοπομπὸς animarum deductor, qui animas defunctorum ad inferos transmittit, seu deducit. Mercurij cognomen, Od. ω. & apud Plut. in lib. de sera num. vind.

Ψυχοπομπεῖον τὸ locus ex quo animæ defunctorum ad inferos deducuntur, vel in quo ex inferis sedibus euocantur & interrogantur de rebus futuris. Plut. ibidem.

Ωκύπομπος, celeriter vehens seu transuehens: vnde apud Eurip. in Iphig. Taur. ὠκύπομπος ναῦς, nauis citò transmittentis vectores.

Composita ex πομπεύω seu ex πομπὴ significante pompam.

Διαπομπεύω, in pompa transueho, pompaticè transeo. Lucian. in Menippo.

Ε᾽κπομπεύω pompaticè me effero, pompaticè & cum fastu incedo. Lucianus. ἐκπομπεύει τῷ κάλλει. Item effero, euulgo, pando secreta. Dion. Areop. [illegible] ἐκπομπεύσαι [illegible].

Ε᾽μπομπεύω pompaticè facio & ostento me aliqua re: vt apud Basil. Πανηγυρικὸς ἐμπομπεύει τοῖς ἐγκωμίοις τῶν μακαρίων, i. iactat se in laudationibus defunctorum. Apud Demost. ἐμπομπεύει τοῖς κατορθώμασι, pompaticè illorum præclara facinora memorat.

Ε᾽πιπομπεύω idem. Plut. in Cæsare, ταῖς πατρίδος ἐπιπομπεύειν συμφοραῖς οὐ καλῶς εἶχεν, pompam ducere & triumphare in patriæ cladibus & calamitatibus.

Προπομπεύω, in solenni pompa præeo vel præferor: *de animatis pariter & inanimis.* Herodianus l. 5. οἵ τε ἱππεῖς καὶ στρατὸς τὰς [illegible] τοῦ θεοῦ pompam eiusmodi comitabantur. Idem libro 1 καὶ τὸ πῦρ προπομπεύει αὐτῆς, ignis ei de more præferebatur.

Συμπομπεύω, vnà pompam duco. Quidam exp. ludos concelebro.

ΠΕΜΦΙΞ, ιγος ἡ, flatus. Æschyl. in Prometh. vincto [illegible] Βρέμον καταιγίζοντα [illegible] ἀναπαρῃ δυσχιμέρω πέμφιγι [illegible] ἄθρα. Sic & Soph. vt refert Galen. apud Hippocr. eidem 6. comment. 1. artic. 29. ¶ De radiis solaribus (inquit idem Galen.) videtur vsurpasse Soph. in Colchis: itidem Æschylus. [illegible] ἀντιπαῖς ἡτε πέμφιξ ἡλίου Προσδέρχεται. ¶ Item gutta. Æschy. in Prometh. Ε᾽ξάν [illegible] μὴ σε προσβάλλῃ στόμα πέμφιξ idem in Pentheo, μηδ᾽ αἵματος πέμφιγα πρὸς πέδῳ βάλῃς. ¶ Item nubes, apud Sophocl. Vide cætera apud Galen. loco citato. Item pustula, bulla è cute erumpens. Galen. ibidem. Pro bulla verò quæ in aquis & humidis quibusdam flatu quodam excruditur & supernatat, dicitur à Nicand. in Ther. v. 272.

Πεμφιγώδης, εος ὁ κ ἡ, referens πέμφιγα: vt πεμφιγώδεες πυρετοί, apud Hippocr. epidem lib. 6 artic. 29.

Πεμφὶς ίδος, ἡ, idem cum πέμφιξ. Hesych.

Πεμφιδώδης, εος, ὁ κ ἡ idem cum πεμφιγώδης. Hesych.

Πεμφὸς, οῦ, eminentia cutis tumida, humore redundans & rubicunda. Gal. in lex Hippocr.

Πομφόλυξ, υγος, ὁ, bulla: idem cum πέμφιξ. Luc. in Charon. te. Nic. in Ther. & Plut. de sera numinis vind. ¶ Est & metallicum quiddem. Diosc. l. 5. c. 85.

Πομφολυγώδης, εος, ὁ κ ἡ, bullis turgens, vel bullā referēs.

Πομφολυγηρὰς, ὁ, idem. Apud Æginetam l. 7. c. 17. Πομφολυγηρὸν est nomen emplastri.

Πομφολυγόω, ῶ, in bullas conuerto vel cogo. Πομφολυγοῦμαι, in bullas conuertor vel coëo. Diosc. l. 5. c. 75.

Πομφολυγίω, ῶ, bullo. Diosc. l. 5. c. 84.

ΠΕΜΦΡΗΔΩ´Ν, όνος, ἡ, pemphredo: insectum è vesparum genere. Nicand. in Alexiph. v. 183. μέλισσαι, Πεμφρηδών σφῆκες τε καὶ βέμβικες ὀρεαί. Et in Ther. ἐλαιὸς σφὴξ, Πεμφρηδών ὀλίγη τε. Existimatur idem esse quod τενθρηδὼν apud Aristot.

Πενέστης, πένης, &c. vide in Πένομαι.

ΠΕΝΘΕΡΟ´Σ, οῦ, ὁ, socer, vxoris meæ pater. Hom. Il. ζ. Δεῖξαι δ᾽ ἠνώγει ὃ πενθερὸς ἔφρ᾽ ἀπὸ λοῖο. Apud Plut. Romani vetantur [illegible] γαμβροὶ καὶ [illegible] πενθεροὶ δῶρα λαβεῖν.

Πενθερὰ ἃς, ἡ, socrus, vxoris mater. Hesych.

Εὐπένθερος, (*comp.*) bonum habens socerum, felix propter socerum. Theocr. idyl. 18.

ΠΕ´ΝΘΟΣ, εος, τὸ, luctus, i. mœror ex morte propinquorum vel amicorum. Herodot. in Erat. ἀπεκείροντο τὰς κεφαλὰς καὶ πένθος μέγα προσεθήκαντο. Xenop. Pæd. 4. οὐδὲ πένθος τὸ γῆρας διάγων. Plut. in Fab. πένθος καὶ χρόνον καὶ τόπον ὥρισε. ¶ Apud poëtas quemuis mœrorem significat: vt Il. α. Η᾽ μέγα πένθος Α᾽χαιΐδα γαῖαν ἱκάνει. Od. τ. Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων. Sic & alibi apud Hom. & Hesiod. in Theog. * Etym. à πάθος deriuari scribit, vt βένθος à βάθος, mutato α in ε, & pleonasmo τοῦ ν.

Πενθήρης, εος, ὁ κ ἡ, luctuosus. Eurip.

Πενθικὸς, ἡ, lugubris: can. 5. concil. Ancyr.

Πενθικῶς, lugubriter, lugubrè. Xen. pæd. 5. Luc de calumn.

Πένθιμος, ὁ κ ἡ, lugubris, vel luctuosus. Plut. in consol. ad vxor. Athen. lib. 12. Apud Euripid. πένθιμος ἀνὴρ, expon, vir qui lugetur.

Πενθαλέος luctuosus. Bion. Smyr. in epita. [illegible] Adon.

Πενθὰς, άδος luctuosa, lugubris Nonn.

Πενθέω, & poëtica epenthesi πενθείω, ῶ, [illegible], lugeo. Il. τ. [illegible] πενθῆσαι. Il. ψ. Τὸν τὼ γ᾽ ἑξαέτης πενθ [illegible]. Od. τ. ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι αἰεί: tanquam à πένθημι vel πενθαίνω, teste Eust. Isocr. [illegible] Sic & apud Æschin. & Plutarc.

Πένθημα, τὸ, luctus. Theocr. idyl. 27. [illegible] πένθημα καὶ ἡ πένθημα φέρουσι.

Πενθητήριος, ὁ, lugubris, qualis eorum est qui lugent. Plu. in consol. ad Apollon.

Πενθητικῶς lugubriter, more eorum qui lugent.

Πενθήτρια, ἡ exp. præfica. Præficæ autem dicebantur apud veteres (teste Nonio) quæ adhiberi solebant funeri, mercede conductæ vt flerent & fortia facta laudarent. Apud Euripid. in Hippol. πενθήτρια κακῶν, exp. simpliciter, quæ luget.

Composita.

Α᾽ξιοπενθὴς, εος, ὁ κ ἡ, dignus luctu. Eurip. in Hippol.

Α᾽πενθὴς, luctu carens. Synes. ep. 57.

Α᾽πένθητος, ὁ κ ἡ, quem luctu nemo prosequutus est vel prosequitur, indefletus. Iulian. ep. 38.

Α᾽ποπενθέω, lugeo vel elugeo. Plut. in Coriol. [illegible] ἀποπενθῆσαι [illegible] μῆνας.

Βαρυπενθὴς, grauī luctu oppressus, grauiter lugens. Item grauem luctum & mœrorem afferens.

Βαρυπένθεια, ἡ, grauis luctus.

Βαρυπένθος ὁ idem quod βαρυπενθὴς. Epigr.

Διαπενθέω, ῶ, lugeo. Plut. in Public. [illegible] ἐνιαυτὸν ὅλον [illegible] ἀπὸ εἰ πένθος ἐντιμον [illegible].

Δυσπενθὴς grauiter lugens.

Δυσπενθέω, grauiter lugeo, vehementer lugeo. Plut.

Καταπενθέω, ῶ, lugeo, defleo, deploro.

Νεοπενθὴς, qui nuper luctu affectus est, qui recens luget.

Νηπενθὴς, luctu & mœrore vel tristitia carens, serenus, lætus, n Epigr. Item quo luctus tollitur, qui tristitiam animo eximit: vt φάρμακον νηπενθὲς. Od. δ.

Νηπενθέως, sine luctu. Plut.

Πολυπενθὴς, multum lugens, quem crebræ calamitates luctu afficiunt, miser. Od. ξ. Exponitur &, luctuosus, luctu plenus, *quum de re dicitur.*

Συμπενθέω, cum alio lugeo, simul luctu afficior. Euripid. in fine Herc. fur. κεἰρας [illegible] συμπενθῶ.

Ταλαπενθὴς, luctum ferēs, seu luctu affectus: vel fortiter luctu & mœrorem perferens. Od. ε.

Φιλοπενθὴς, luctus amans, ad luctum procliuis. Plut.

ΠΕ´ΝΟΜΑΙ, facio, efficio, ago. Il. [illegible] στρατόν, sic illi quidem hæc agebant in exercitu. Od. ω. τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι, quid opus est te illud efficere [illegible]. Dicitur etiam πένεσθαι ἄριστον, parare prandium. Il. ω. Sic & δαῖτα πένεσθαι

[illegible] Odyss. ξ. conuiuium curare & struere epulas. ¶ Item pauper sum, inops sum. Athen. lib. 4 νέους ὄντας καὶ πενομένους. Plut. in lib. quomodo quis sentiat se in virtutis studio proficere, τῶν πενομένων οἱ προσχρώμενοι πλουτεῖν, ἔτι μᾶλλον πένονται διὰ τὴν ἀλαζονείαν.

Πένης, ητος, ὁ, propriè qui labore victum quærit, pauper, inops. Aristop. in Pluto docet πένητος ζῆν φειδόμενον, καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα, ὥστε περιγίνεσθαι αὐτῷ μηδέν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν. Aristot. polit. 2 ἄνθρωποι σφόδρα πένητες. Plutar. de Deo Socr. ἐν οἰκίᾳ πένητι, in domo paupere. Et cum accus. apud Plat. epistol. 7. ὁ φιλοχρήματος πένης τε ἀνὴρ τὴν ψυχὴν animo pauper. Item egens, vt ibidem cum genitiuo, πένης γὰρ ἦν ἀνδρῶν φίλων καὶ πιστῶν. Fœm. πένησσα, paupercula. Hesyc. Comparat. πενέστερος, pauperior. Plut. in Apoph. Superl. πενέστατος, pauperrimus, Xen. in Athen. rep. [alibi.

Πενητεύω, pauper sum Hesyc.

Πενία, ἡ, paupertas, inopia, Aristop. in Pluto. Plut. περὶ φιλοπλ. &

Πενιχρὸς, οῦ, ὁ idem cum πένης, Aristop. in Pluto, μεμφόμενον πενιχρόν. Et apud Aristid. πενιχρὰ paupercula. Hinc compos. πεντάπενιχρὸς, quinquies pauper, in Epigr. Πενιχρῶς, pauperū more, per inopiam Aristot. in polit. Πενιχρότης, ητος, ἡ, paupertas, inopia. Πενιχραλέος, ου, ὁ pauper, pauperculus, inops.

Πενέστης, ου, ὁ seruus, famulus Eurip. in Phrixo. λάτρις πενέστης ἀμῶν ἀρχαίων δόμων. Apud Thessalos πενέσται dicti fuerunt seruí bello capti, vt εἵλωτες, apud Lacedæmonios, κλαρῶται, apud Cretenses: vide Athen. lib. 6. Sic sæpe vt apud Xen. vt Hellen. 3 & [illegible] & apud Aristop. in Vesp. Generaliter etiam dicuntur πενέσται qui in colendis agris aliisve laboribus obeundis operam suam locant: teste Hesych.

Πενεστεία, famulitium, seruitium Aristot. polit. l. 2. c. 3. & 7.

Πόνος, ὁ labor, studiū & opera rei alicui impensa. Il. [illegible] [illegible] nequam a labore cessas. [illegible] Xen. [illegible] [illegible] vel sufferre laborem, & [illegible] apud eundem in Cyneg. [illegible] sustinere & perferre [illegible] laboribus succumbere, apud eundē [illegible] etiam negotium [illegible] τὸν ἄλλον [illegible] vigebant negotia. Sic Il. 2. [illegible] ¶ Item molestia, vel labor & molestia [illegible] Il. [illegible] ταυτῆς πόνοιο [illegible] vt liberaret laboribus & molestiis. Exponitur etiam ærumna vt apud Thuc. [illegible] Plut. de vita Mos. [illegible] ærumna vel calamitas Hebræos [illegible] [illegible] dolor: aut etiam vitium. Thuc. l. 1. [illegible] [illegible] Hippoc. [illegible] dolores. Sic Diosc. l. 1. c. 78. [illegible] [illegible] pectorisque dolores. ¶ Πόνος [illegible] [illegible]

Πονέω, [illegible] laboro. Plutar. in Alex. [illegible] [illegible] τὸ πονεῖν. Isocr. ad Nicoc. τῇ ψυχῇ [illegible] Xenop. [illegible] πονεῖν [illegible] εἰς τὰ τοιαῦτα [illegible] ἀξίας, in res dignas laborem impendere. Et cum accusat. Aristot. œcon. [illegible] Plut. in [illegible] πολλὰ πεπονηκότες [illegible] eodem significat etiam, facio Soph. [illegible] [illegible] πονεῖ, tacet quæ sibi velsa sunt. Exponitur & ,tolero labores exantlo. Plat. epist. 7. [illegible] πονεῖν. ¶ Item viribus frangor, laboribus succumbo. Plat. in Phædro, [illegible] μὴ πονεῖν [illegible] ἐν ταῖς [illegible] Exponitur [illegible] defatigor. Arist. in probl. [illegible] τὸ μέρος μάλιστα πονεῖ. [illegible] Item laboro, i. laborem non amplius sustineo, premor, inclino. Thuc. lib. 1. ἐπεὶ αὐτῶν οἱ ξύμμαχοι ἐπόνουν. Sic & apud eundem l. 5 & Synes. epist. 104. Nauis quoque & cetera instrumenta dicuntur πονεῖν quum tempestate quassata & propemodum fracta sunt. Thuc. l. 7 [illegible] εἴ τις ἐπεπονήκει. Dem. pro coron. πονήσαντας αὐτὰς [illegible] συντετριμμένας. ¶ Item laboro i. ægroto, doleo Aristot. de part. an. l. 3. πονεῖν τοὺς νεφρούς. Aristoph. πονεῖν τὰ σκέλη.

Πονέομαι idem quod πονέω. Il. [illegible] οἱ μὲν πονέοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί. Aristot. eth. 1 ταῦτα μὲν οἰκειότερον ἐξακριβοῦν τοῖς περὶ τὰ [illegible] πεπονημένοις qui in ea re elaborarunt. Et pass. πόνος dicitur πονεῖσθαι, i. exantlari seu exhauriri. Gorg. [illegible] ἐπ' ἀρετῇ πεπονημένους ἀπορρίψας. Item πονέομαι, facio, Odys. γ. ὄφρα ἂν ἐγὼ κεῖθι ὅσσα πονήσομαι ὅττι ἐμὲ χρή. Sic & Odys. l. 2. & λ. Item lassus fio, defatigor. Chion. in ep. ad Matrid. πεπονημένοι γὰρ οἱ Ἕλληνες πολυχρονίῳ καὶ χαλεπῇ στρατείᾳ. Item laboro ægroto. Thucyd. l. 2. τόν τε θνήσκοντα καὶ τὸν πονούμενον ὠκτίζοντο.

Πόνημα, τὸ, labor, opus Epigr.

Πονητικὸς, ή, ὀν, ad laborandum promptus, ad laborem perferendum aptus.

Πόνηρος, ου, ὁ, (proparoxyt.) laboriosus, miser, infelix. Aristoph. in Plut. Παπαὶ πόνηροι γε εἴτας ἡμῖν ξυμμάχους. Et in Vesp. Ἀναβαίνεσθαι πόνηρα καὶ κνυζώμενα. Πονηρὸς, ου, ὁ, (oxyt.) improbus, scelestus, prauus. Demosth. pro cor. οὕτως ἀχάριστος εἶ καὶ πονηρὸς φύσει. Aristoph. in Vesp. πονηρότατε, improbissime, nequissime. Item malus, i. malè se habens. Phil. de vita M. lib. 1. χρηστὰ προσδοκᾶν ἐκ πονηρῶν, meliora ex malis sperare. Sic dicitur πονηρὸν ἱππάριον, apud Xen. Pæd. 1. Et πονηρελπὶς, apud Herodian. l. 2. Exponitur etiam. vitiosus vitiatus.

Πονήρως, malè, miserè: Isocr. Πονήρως διάκειτο, Synes. ep. 43. πράττων πονήρως παρ' ἡμῖν, miseram vitam degens. Πονηρῶς, improbè, scelestè, nequiter.

Πονηρία, ἡ, vitæ conditio misera & laboriosa. Hesych. Item improbitas, nequitia malitia. Aristot. Xen. Plut. &c. Item vitium prauitas. Plut. symp. 4. probl. vlt. Exponitur & defectus, inopia Plat. de rep. l. 1.

Πονηρεύω, f. εύσω, improbus sum, improbè & nequiter ago.

Πονηρεύομαι, idem. Aristot. rhet. 3.

Πονήρευμα, τὸ, facinus improbum & scelestum, scelus, flagitium. Chrysost.

Κονέω, Πῆνος, Ποινὴ, Πόντος, quomodo huc pertineant, vide suis

Composita: ac primùm ex Πένομαι.

Ἀμφιπένομαι, circa aliquid vel aliquem satago, illaboro alicui rei. Il. π. Τοὺς μὲν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται Ἕλκε' ἀκειόμενοι. Il. ρ ἀμφεπένοντο βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον

Περιπένομαι, idem. Od. δ. περὶ δ' εἶπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο: per *tmesim* pro περιπένοντο.

Composita ex Πόνος, ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιπονῶ, seu ἀμφιπονοῦμαι satago circa, occupor circa. Ilia. ψ. Τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο. Exponitur etiam, abluino, apud Plut.

Ἀποπονέω, finem laborādi facio, laborare desino, apud Suid. ἀλλ' ἔτι Ῥωμαῖοι ἀπεπόνουν ἱερὰ βοῦ σφαῦντες τὰ ὑποχθόνια.

Διάπονος, ὁ καὶ ἡ, laboriosus, laboris patiens, industrius. Plutarc. in (Fab. Mario.

Διαπόνως, laboriosè, magno cum labore & difficultate. Idē in

Διαπονέω & διαπονέομαι, elaboro, expolio, conficio. Isocr. ad Philip. ὑπολαμβάνειν δ' οἶμαι χαριέντως τοῖς ἐξεργάζεσθαι καὶ διαπονεῖν δυναμένοις. Xeno. ἐκπλέω δὲ πάντα διαπονούμενοι. summo labore efficientes. Item operā do, exerceo factito. Plut. in Per. Ἀριστοτέλης περὶ Πυθοκλείδην μουσικὴν ἂν διαπονηθῆναι τὸν ἄνδρα φησὶ musicę operā dedisse. Plato in ep. οἷς εὐθενεῖ αἱ τὸν ἄνδρα φησὶ [illegible] χίας καὶ πόθους καὶ ἀφροδισίων σπουδὰς διαπονεῖσθαι Exponitur & labore pario: Item labore conficio. ¶ Item exerceo, excolo. Plut. in Lyc. τὰ δὲ σώματα τῶν παρθένων δρόμοις καὶ πάλαις διεπόνησεν. Sic & apud eundem in Mario. Exponitur etiam conor, cum labore suspicio. Isocr. τὰ πλεῖστα περὶ τὸν βίον τὸν ἀποθαρρῶν [illegible] διαπονοῦμεν ¶ Item neutraliter, idem quod πονῶ. Et in Plat. ep. 7. Πρὸς τοὺς τρυφῶντας καὶ ἀδυνάτως διαπονεῖν. Et in pass. οἱ διαπονούμενοι, qui labore exercentur. Xen. in Lac. Rep.

¶ Διαπονηθεὶς, ęgrè ferens, tædio affectus. Act. Ap. c. 16.

Ἐκπονῶ, elaboro, excolo. Theocr. id. 7. ἐν ὄρει τὸ μελύδριον [illegible] ἐξεπόνησα. Thuc. τὸ ἐκ παρέπιος [illegible] λόγου ἐκπονήσας. Item satago, operam pono in exerceo. Xen. Pæ. 1. ἃ μὲν καλὰ ἡ πόλις νομίζει προθύμως αὐτὰ ἐκπονοῦντες. Plut. in Per. τὴν ὕλην ἐκπονῆσαι τέχναι. Item cum labore conficio. vel simpliciter, conficio. Aristot. probl. sect. 4. ὅτι ἥκιστα ἐκπονεῖ τὴν τροφήν. Item neut. labores perfero. Xen. Pæd 4. ἱκανώτεροι τοῖς σώμασιν ἐκπονεῖν.

Ἐκπονοῦμαι, elaboror. Theocr. Item exerceor. Xen. vnde ἐκπεπονημένος, exercitatus, laboribus assuefactus. Item labore conficior, defatigor. Plut. in Oth. 2. ἐκπονούμενος ταῖς φροντίσι. ¶ Item actiuè, exerceo, meditor. Xen. [illegible] τ' ἐκπονεῖν.

Συνεκπονέω, (*decomp.*) simul labores perfero, operam meam laboranti alteri adiungo. Eurip. in Ione. Ἐγὼ μὲν οὖν σοι καὶ συνεκπονεῖν θέλω.

Ἔμπονος, laborum patiens.

Ἐμπονῶ, illaboro alicui rei, operam alicui rei impendo.

Ἐμπόνημα, τὸ, labor alicui rei impensus.

Ἐπίπονος, laboriosus, operosus. Isocr. in Hel. enc. Item labores & molestias afferens: vt λύπη ἐπίπονος in Stoic. defin. Item lassescens, lassitudinem sentiens. Aristot. de mundo. Τὸ ἐπίπονον, labor, molestia. Xen. in Cyneg.

Ἐπιπόνως, magno cum labore, difficulter, ægrè. Thuc. Xen. Item sedulò, diligenter, magno cum studio. Athen. l. 7.

Ἐπιπονέω, idem quod ἐμπονέω. Expon & labores tolero.

Συνεπιπονέω, (*Decomp.*) simul laboro, simul illaboro. Xen. Pæd. 5. ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οἱ ἀγαθοὶ συνεπιπονεῖν ἐθέλουσι.

Κατάπονος, labore defessus, labore confectus & eneruatus. Plut. in Sylla & Alcib.

Καταπονέω labore conficio & opprimo, defatigo.

Καταπονοῦμαι, labore conficior, fatisco: vel simpliciter conficior, debilitor. Diog. Laert. in Lycone, νόσῳ ποδαγρικῇ καταπονηθείς.

Καταπονούμενος exp. etiam, exercitatus.

Προπονεῖν, antè labore frangi &, fatigari, prædelassari. Hippocr. in aphor.

Συμπονέω, & Atticè ξυμπονέω, vnà laboro laborantem adiuuo, Eurip. in Oreste, Καὶ ξυμπονῆσαι τοῖς κακοῖσι βούλομαι.

Ὑπέρπονος, qui supra modum laborauit: ideóque viribus est solutus ac defectus. Plut. in Alex.

Ὑπερπονέω, nimium me labore exerceo, labore me cōficio. Xen.

Xen.apomn.lib.1. Ὑπερπονῶ, seu ὑπερπονοῦμαι, labores pro te suscipio. Soph. in Aiace, ὑπερπονοῦμαι τὸ ὅλον.

Composita sine præpositione.

Ἀκεσίπονος, ὁ, ἡ, sanans laborem. Pro quo metri gratia dicitur ἀκεσίπονος. Suid.

Ἄπονος, labore carens, facilis. Item molestia carens, molestiam non exhibens. Item morbi doloríque expers. Poll. Item qui se labore non exercet. Xenoph. in Lac.rep. Item abhorrens à labore, non tolerans laboris. Idem Hellen. 3. Item dolores sedans.

Ἀπόνως, sine labore, nullo negotio, facilè. Xen. Pæd.7.

Ἀπονία, ἡ, vacuum esse à labore & molestiis. item auersatio laboris, laborum detrectatio & fuga, apud Xen. item desidia, inertia, otium.

Ἀπόνητος, illaboratus: vel idem cum ἄπονος. Ἀπονητί, idem cum ἀπόνως. Suid.

Ἀριστόπονος, cuius optimus est labor, optimè laborans: apis epith. apud Phocyl.

Ἀρουροπόνος, q.d. in aruo laborans, agricola: in Epigr.

Ἀτρύπονος, ærumnosus: ἀτρύτους (inexhaustos) πόνους afferens. Hesych. Item qui multos subit labores, nec iis frangitur: quem οἱ πόνοι οὐ τείρουσι.

Αὐτόπονητος, per se elaboratus. Epigr.

Γεωπόνος, agricola.

Γεωπονία, ἡ, agricultura. Phocyl.

Γεωπονικός, ad agriculturam spectans.

Γεωπονέω, terram colo.

Γηπόνος, idem quod γεωπόνος. Hesyc. Γηπονία, idem cum γεωπονία. Γηπονέω, idem cum γεωπονέω. Eurip. in Rheso.

Δαιτροπόνος, Hesychio est σιτοπόνος, σιτοποιός.

Δορυπόνος, hasta laborans, seu laboriosus in bello. Euripid. in Iphig. Aul.

Δυσπονής, ἐος, ὁ, ἡ, laboriosus, ærumnosus: graues & difficiles labores afferens. Odyss. 1.

Δυσπόνητος τροφή, nutritio quæ difficili labore fit. Sophocl. in Oedip. Colon.

Ἐθελόπονος, qui libenter laborat, semper promptus ad subeundos labores: impiger, strenuus. Xen. Pæd.2.

Εἰροπόνος, qui lanis excolendis aut lanificio laborem impendit. Suid.

Ἡφαιστοπόνος, à Vulcano elaboratus: vt ἡφαιστοπόνων ὅπλων, apud Eurip. in Iphig. Aul.

Θεοπόνητος, à Deo elaboratus seu structus. Eurip. in Troad.

Θρασύπονος, audax in laboribus suscipiendis.

Κακοπονητικός, pessimè affectus ad labores tolerandum, ad laborem ineptus, debilis. Aristot.

Λαθίπονος, laborum & molestiarum oblitus. Soph. in Aiace.

Λυσίπονος, laboribus & molestiis liberans, dolores eximens.

Ματαιοπονία, ἡ, inanis labor, opera frustra impensa. Lucian. Plut. Chrysost.

Ματαιοπονέω, frustra laboro, operam perdo. schol Aristoph. & Chrysost. (Plat.

Μισοπονέω, odi labores: non cōtendo, nec enitor, nec studeo.

Μοιροπονέω, fatalibus infortuniis premor. Hesych.

Νυμφοπόνος, ἡ, quę circa sponsam adornandam occupatur. Idem. Est & nomen fabulæ Sophr. apud Athen. l.8.

Ὀψοπόνος, opsoniorum apparator, coquus. Epigr.

Παυσίπονος, labori finem imponens, à labore recreans. Eurip. in Iphig. Taur.

Πολύπονος, laboriosus. Item ærumnosus, calamitosus. Eurip. in Hecub. Exponitur etiam, labores multos strenuè perficiens, apud Sophocl.

Πολυπόνως, multo cum labore. Plut. in Alex. Phal. in ep.

Πουλύπονος, poëticè, idem quod πολύπονος. Eurip. in Hel.

Ῥυσίπονος, à labore liberans, laboris molestiam subleuans. Epigr.

Σιτοπόνος, pistor. Philo de mundo.

Τλησίπονος, patiens laboris. Exponitur &, audax. Hesych.

Τρισπόνητος, ter laboratus, ter textus. Epigr.

Φερέπονος, laborifer, laborum tolerans.

Φερεπονία ἡ laborum tolerantia. Appian. (probl.5.

Φιλόπονος, amans laborum, gnauus. Isocr. ad Demon. Plut. symp.1.

Φιλοπονία, ἡ, laborum amor, studiū, industria. Plato de leg.7.

Φιλοπονέω, laborum amans sum. Item cum labore efficio studiosè & grauiter aliquid facio. Plat. de rep. lib.7. ἐὰν τὶς φιλογυμναστὴς μὲν ᾖ καὶ φιλόθηρος, καὶ πάντα τὰ διὰ τοῦ σώματος φιλοπονῇ Exponitur etiam, elaboro, elucubro: vt in Pand. φιλοπονῶ ταύτην τὴν διάλεξιν.

Φιλοπονέομαι, idem. Aristot. Rhet.3. δεῖ μᾶλλον φιλοπονεῖσθαι περὶ τὰς μεταφοράς.

Φιλοπόνημα, τό, opus elaboratum.

Decomp Ἐπιφιλοπονέω, grauiter alicui rei operam do.

Ἐπιφιλοπονοῦμαι, idem. Xen. in Oecon. θήραις τε ἐπιφιλοπονεῖσθαι συναίρει τῇ γῇ.

Προσφιλοπονέω, idem.

Φυγόπονος, qui laborem seu labores fugit.

Φυγοπονία, laborum fuga. Idem.

Χειροπονία, festum quoddam in quo opifices sacrificabant. Hes.

Χειροπόνητος, manu elaboratus.

Δεῖπνον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex πονηρός.

Ἀπόνηρος, qui improbus & nequam non est, minimè malus.

Ἐκπονηρεύω, prauum & vitiosum reddo, vitio. Synes. ep.114. τὸ αἷμα ἐξεπονήρευσας.

Λιπόνηρος, eximiè improbus, insigniter nequā: λίαν πονηρός. Hes.

Μεγαλοπόνηρος, qui in magnis rebus improbus est: immani improbitate præditus. Aristot. polit.5.c.11.

Μικροπόνηρος, qui in parua re seu in paruis rebus improbus est. Idem ibid.

Μισοπόνηρος, malorum osor, qui improbos auersatur Demosth. in Mid. Phil. de vita M.l.2. Τὸ μισοπόνηρον, improbitatis odium. Idem de vita M.l.1. (ab am.

Μισοπονηρία, idem quod τὸ μισοπόνηρον. Plut. de disc. adult.

Μισοπονηρέω, improbos odi, improbitatem auersor. Lys. contra Nicom. παρακαλῶ μὴ τὸ μὴ παρὰ τῆς κρίσεως μισοπονηρεῖν

Συμμισοπονηρέω, (decomp.) vnà improbitatem odi, vna indignor ob facti iniquitatem 2. Maccab. c.4.

Παμπόνηρος, omnino improbus, improbissimus.

Περιπόνηρος, admodum improbus, improbitate nobilitatus. Aristoph. in Acharn.

Φιλοπόνηρος, improborum amans. Aristot. eth.5.

ΠΕ'ΝΤΕ, quinque. Plut. de def. orac. & in probl. Rom.

Πεντάς, άδος, ἡ, quinarius numerus: i. quinque. Idem de def. orac.

Πενταδικός, ὁ, ὁ, quinarius, vel pentade constans.

Πεντάδιον, idem cum Πεντάς.

Πεντάκις, quinquies.

Πενταχῇ & πενταχῶς, quinquefariam, quinque modis.

Πένταχα, idem. Il. μ.

Πεντακόσιοι, quingenti. Πεντακοσιοστός, quingentesimus.

Πεντήκοντα, quinquaginta.

Πεντηκοντήρ, ῆρος, quinquaginta militum præfectus. Xen. in Laced. rep.

Πεντηκοστός, ὁ, ὁ, quinquagesimus. Galen. ad Glauc. l.2. Πεντηκοστή, sub. ἡμέρα, quinquagesima dies. item quinquagesima pars, sub. μοῖρα.

Πεντηκοστεύομαι, quinquagesimam soluo, quinquagesima à me exigitur. Harpocr.

Πεντηκοσταῖος, qui quinquagesima die aliquid facit.

Πεντηκοστύς, ύος, ἡ, ordo militaris, constans quinquaginta viris. Thuc. lib.5.

Πενταπλόος, πλοῦς, quintuplus, quintuplicatus. Athen. lib.11. Exponitur & quintuplex, 3. Reg. c.6.

Πενταπλάσιος, quintuplo maior seu amplior: vel quintuplus. Exponitur &, quinquies tantus.

Πενταπλασίων, pro eodem.

Πενταπλασιάζω, quintuplo maiorem facio.

Πέμπε, Æolicè dicitur pro πέντε. Hesych. & Eustath.

Πεμπάς, idem cum πεντάς. Aristot. polit 5.c. vlt.

Πεμπάζω seu πεμπάζομαι, per πεμπάδας numero. Od. δ. Αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται ἠδὲ ἴδηται. Exponit & simpliciter, numero: vt apud Apoll. Argon. 2. εἰς τί ἕκαστα πεμπάζει. Sunt qui πεμπάζειν esse dicant per quinos digitos numerare.

Πέμπτος, ὁ, ὁ, quintus. Plutarch. Πέμπτη dicitur etiam quinta pars.

Πεμπταῖος, ὁ, ὁ, quintanus: vt Πεμπταῖος πυρετός, febris quintana, i. quæ quinto quoque die redit. Alexand. Aphr. in probl. Aliquis etiam aliquid πεμπταῖον facere dicitur, quum id facit quinto pòst die. Od. ξ. Plut. in Fab.

Πεμπάς, άδος, ἡ, numerus quinque militum. Xen. Hel. l.7.

Composita.

Ἀναπεμπάζω & ἀναπεμπάζομαι, iterum numero, calculum repeto. Quidam exp. in memoriā reuoco, præterita reputo. Luc. ὥσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν ὑπὸ διατ(ριβὴν) (riar.

Ἀναπεμπτόω, quintam partem persoluo. Genes. c.47.

Ἐπίπεμπτος, sesquiquintus. Leuit. 27.

Πρόπεμπτα, Didymo videntur fuisse ἐπιτίμια τινὰ τὰ πρὸ τῆς καταβολῆς: quoniam moris fuit τὰ πέμπτα τῶν τιμημάτων προκαταβάλλεσθαι. Harpocr. & Suid.

ΠΕ'ΟΣ, εος, τὸ penis: pudendum virile: in epigr. & apud Aristoph. τὸ πέος ὑποτετιλμένον.

Πέπαινω, &c. vide in Πέπων.

ΠΕ'ΠΕΡΙ, εως, τό, piper: arbor Indica fructum ferens sibi cognominem. Diosc. l.2.c.189. Apud Gal. ad Glauc. l.1. ἡ διὰ τριῶν πεπέρεων, medicamentum è triplici pipere confectum. * Παρὰ τὸ πέπτειν deducit Etym. quod vim habeat concoquendi corroborandíque: vt scribit Alex. Aphr. in præf. l.1 probl.

Πεπερίς, ίδος, ἡ, granum piperis, apud Athen.

Πεπέριον, ου, τό, granulum piperis, apud eundem.

Πεπερίτης, ου, ὁ, piper referens gustu.

Πιπερίζω, piper imitor seu resecο, ad piper accedo: vt πιπερίζω τῇ γεύσει, apud Diosc. l. 2. c. 190. (l. 2. c. 191.

Υ'δροπίπερι [comp.] piper aquaticum, nomẽ plantæ: de qua Diosc.

ΠΕ'ΠΛΟΣ, ου, ὁ, peplum vestis seu indumentum muliebre: è subtili stamine, cæteris vestibus superinijci solitum. Il. ε. Πέπλον κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει. Il. ζ. Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν Σιδονίων. Xen. Pæd. 3. κατερρήγνυμέναι τοὺς πέπλους καὶ δρυπτόμεναι. Habebant & viri suos πέπλους: vt Iliad. ω. Priamus è suis φωριαμοῖς δώδεκα περικαλλέας ἔξελε πέπλους. Et Odyss. η. in sedibus Alcinoi parieti affixis Πέπλοι εὔνητοι βεβλήατο. Sic apud Xenop. Pæd. 3. Armenius Tigranes τοὺς πέπλους κατερρήξατο. Generalius etiã pro amictu sumitur: vt apud Soph. in Trach. τὸ σὸν φέρων δῶρον, θανάσιμον πέπλον. ¶ Πέπλοι dicuntur etiam vela quibus currus & defunctorum cadauera integuntur. Il. ε. ἀμφὶ δὲ πέπλοι πέπταται. Sic & Il. ω. ¶ Pro eodem neutro quoque genere dicitur πέπλον: vt apud Nonn. ἐπὶ χροῒ πέπλα βαλόντες. Sic & in Epigr. θέσκελα πέπλα. ¶ Est & πέπλος frutex quidam: de quo Diosc. l. 4. c. 168. & Galen. in lex. Hippocr.

Πεπλὶς, ίδος, ἡ, fruticis nomen easdem cum peplo frutice vires habentis, teste Diosc. l. 4. c. 169.

Πέπλιον, τὸ, frutex qui aliàs daphnoides dicitur: de qua Diosc. lib. 4. cap. 148. Ab Hippocrate sic vocari τὴν πεπλίδα testatur Diosc. l. 4. c. 169.

Πέπλωμα, τὸ, vestis. Eurip. in Supplic.

Composita. (Phœn.

Ἄπεπλος, ὁ καὶ ἡ, peplo carens, peplo non amictus. Eurip. in

Ἑλκεσίπεπλος, ὁ, ἡ, quæ peplum trahit sinit nec sustollit: quæ peplum gestat fluxum & longũ: vt Τρῳάδες ἑλκεσίπεπλοι. Il. ζ.

Εὔπεπλος seu εὐπέπλος, pulchrum habens peplum. Hesiod. in Theog.

Ἰόπεπλος, violæ colore purpurantem peplum gestans.

Καλλίπεπλος, idem quod εὔπεπλος. Eurip. in Troad.

Κροκόπεπλος, croceum peplum seu vestem habens. Hesiod. in Theog. Metaphoricè aurora κροκόπεπλος dicitur. Il. τ.

Κυανόπεπλος, cæruleo peplo vestitus aut vestita: cuius peplum cyanum refert: vt Λητὼ κυανόπεπλος, apud Hesiod. in Theog.

Μελάμπεπλος, cui est nigrum peplum. Eurip. in Oreste.

Μικρόπεπλος, paruum gestans peplum.

Μονόπεπλος, vno seu simplici peplo indutus. Eurip. in Hecuba.

Νεβριδόπεπλος dicitur Bacchus, quòd peplum seu vestem ex hinnuleis pellibus gestaret: in Epigr.

Στιφρόπεπλος, paruus peplus. Suid. Propriè significat firmum seu rigidum gestans peplum.

Στερφόπεπλος, pelliceo peplo indutus, coriaceum peplum gestans. Herculis epith. apud Lycophr.

Τανύπεπλος, extento & promisso peplo amictus: vel cui est vestis laxa & sinuosa. Il. γ. & σ.

Πεπείθησις, &c. vide in Πείθω. Πεπρωμένη in Πέρας.

ΠΕ'ΠΤΩ, F. ψω coquo. Plat. de leg. li. 2. ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευάσαντες, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα· τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες. Sæpe de concoctione cibi dicitur in ventriculo: vt apud Galen. ad Glauc. l. 1. τοὺς δὲ ἐπὶ κόποις, ὅτι καλῶς μὴ πέψαι δύνανται κολλιβίων ἐσθίειν. Metaphoricè verò Πέψαι ὀργὴν, iram concoquere, apud Aristot. eth. 4. cap. 5. Æoles pro hoc Πέπτω πέσσω dicunt, teste Herodian. apud Eust. pro quo πέσσω Atticè dicitur πέττω, quod specialiter de concoctione panis dicitur: Regum 1. cap. 8. Et de coctione ventriculi, apud Alex. Aphr. στρουθοκάμηλος σίδηρον πέττει. ¶ De Sole & aura æstiua dictum significat, maturo: vt Odyss. η. Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει. ¶ Vsurpatur & metaph. sicut πέπτω: vt Il. δ. χόλον θυμαλγέα πέσσων, & Iliad. ω. Ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω. ¶ Exponitur etiam, θεραπεύω, Iliad. β. τοῦτον γε βίλος καὶ οἴκοθι πέσση.

Πέπτομαι, & πέσσομαι, coquor: vt Πεπεμμένος ἄρτος, apud Aristoph. & πεπεμμένη τροφὴ, apud Aristot. Item ad maturitatem perducor.

Πέμμα, τὸ, quicquid coquitur. Specialiter sic dicitur genus quoddam placentæ: vt apud Plut. symp. 1. probl. 10. & Athen. lib. 14. Hesych. πέμματα sunt Ποικίλα ἐδέσματα.

Πέψις, εως, ἡ, coctio, concoctio, coctura. Aristot. Galen. Athen.

Πεπτικὸς, ὁ, coquendi seu concoquendi vim habens. Diosc. l. 3. c. 58. Gal. ad Glauc. l. 2.

Πεπτὸς, ὁ, coctus, vel coctibilis.

Πόπανον, τὸ, placentula lata, tenuis & rotunda: cuius vsus maximè in sacrificiis erat. Aristoph. in Plut. de sacrif.

Πέπων, ονος, ὁ καὶ ἡ, coctus seu excoctus à Sole, ad maturitatem perductus: maturus. Propriè de fructibus dicitur: vt apud Athen. l. 2. & Theophr. hist. pl. 3. c. 13. Impropriè apud Hippocr. Πέπονα φαρμακεύειν καὶ κινεῖν. ¶ Item mollis, mitis: metaphora à fructibus, qui quum Sole percocti maturuerunt, molles etiã & mites euaserunt: vt σίκυος πέπων apud Aristot. in probl. cucumeris genus mollius & dulcius: quod interdum absolutè πέπων dicitur: vt apud Athen. l. 2. Vtitur & in hac signif. Homer. Il. β. & Plut. de discern. adul. ab am. ¶ Ὦ πέπον, exp. suauissimè, iucundissimè: itidem metaphora ducta à fructibus maturis qui iam iucundiores sunt & suauiores. vt Il. ε. & ι.

Πεπαίτερος, ὁ, maturior. Athen. l. 2. Πεπαιτέρα dicitur quæ ætatis maturioris & constantioris est, apud eundem. l. 13.

Πεπαίτατος, maturimus. Idem l. 14.

Πεπαίνω, f. ανῶ, excoquo & ad maturitatem perduco. Diosc. l. 1. c. 184. δοθιῆνας μαλάσσει, φύγεθλα πεπαίνει. Plat. in consolat. ad Apoll. χρόνος ὁ πεπαίνειν εἰωθώς.

Πεπαίνομαι, excoquor, ad maturitatem perducor. Metaphoricè apud Xen. Pæd. 4. ita dicitur πεπαίνεσθαι, i. coqui & premi.

Πεπασμὸς, οῦ, ὁ, maturatio: actio qua quid ad maturitatem perducitur. Gal. comment. 2. l. 1. ἐπιδημιῶν.

Πέπανσις, ἡ, idem. Aristot. Theophr.

Πέπανος, ου, ὁ, maturus, mollis, lenis, schol. Aristoph.

Πέπειρος, ὁ καὶ ἡ, idem cum πέπων. Diosc. l. 1. c. 165. Ad ætatem etiam transfertur: vt παρθένος πέπειρος, apud Plut. in Numa.

Composita.

Ἀναπέπτω, seu ἀναπέττω, iterum coquo, recoquo.

Ἀπεψία, ἡ, coquere seu concoquere non posse. Plut. in præc. sanit.

Ἄπεπτος, non coctus: vel qui concoqui nequit.

Ἀπέπανος, ad maturitatem non perductus, immaturus.

Ἀπέπειρος, idem.

Βραδυπεπτέω, tardè coquo, peculiariter, cibum in ventriculo. Diosc. l. 5. c. 49. χρήσιμος βραδυπεπτοῦσι.

Βραδυπεψία, ἡ, tarda concoctio, imbecilla & imperfecta cibi concoctio. Galen. sympos. l. 3.

Διαπέπτω percoquo, penitus coquo.

Δρυπέπης, ὁ καὶ ἡ, in arbore coctus seu maturatus, apud Suid.

Δυσπεψία, ἡ, difficultas concoctionis, difficulter cibum concoquere. Athen. l. 8.

Δύσπεπτος, coctu seu concoctu difficilis, qui ægrè percoquitur. Diosc. l. 1. c. 182.

Δυσπεπτέω, difficulter concoquo. Δυσπεπτέομαι, ægrè coquor, vnde δυσπεπτούμενος, idem quod δύσπεπτος, apud Dioscor. l. 4. c. 73. Exponitur etiam, ferre non possum. Hes.

Ἐκπέπτω, siue ἐκπέττω, excoquo. Theophr. hist. pl. l. 2. μήτε ἐκπέττειν τὸν καρπόν. Et in pass. ἐκπεττομένη τροφὴ, apud Aristot.

Ἐκπεπαίνω, ad maturitatem perduco, prorsus maturo & percoquo. Theophr.

Συνεκπέττω, (decomp.) ad consummationem concoquo: vel ad concoctionem perduco. Theophr.

Εὐπεψία, ἡ, facilis concoctio: facilè vel bene concoquere cibum.

Εὔπεπτος, concoctu facilis. Gal. & Theophr. hist. pl. l. 4. c. 5.

Ἡμίπεπτος, semicoctus.

Καταπέπτω, percoquo: vel simpliciter coquo. Vsurpatur & metaph. vt καταπέψῃ χόλον. Il. α.

Περιπέττω, intego, cõtego, inuoluo: metaphora à panificibus qui pastã crassiorẽ speciola farina circũquaq; conspergũt, atq; ita coctã reddunt vendibiliorem. Aristoph. in Plut. Ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν. Et in pass. apud Plat. de leg. l. 10. λόγοις δὲ ταῦτα εὖ πως εἰς τὸ πιθανὸν περιπεπεμμένα. Hinc & περιπεφθεὶς, delinitus, circumuentus, deceptus, apud Aristop. in Vesp.

Σικυοπέπων, idem quod σίκυος πέπων, cucumeris genus quod πέπων dicitur. Gal. de alim. fac. l. 2. c. 4.

Συμπέπτω & συμπέττω, concoquo, conficio. Aristot. (de apibus) ἐπικάθηνται δὲ τοῖς κηρίοις καὶ συμπέττουσι. Exponitur etiam, excoquo, apud eundem hist. an. l. 6.

Συμπεπτικὸς, concoquendi facultate præditus. Exponitur etiam, concoquens.

Ὑπερπέττω, supra modum concoquo.

ΠΕΡ, particula est quæ annecti aliis orationis partibus solet: & plerunque significat, quanquam, quamuis tametsi, licet: vt Odyss. γ. Μέντορ μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα κηδόμενοί περ. In hac signif. dicitur etiam καίπερ. quod καὶ per tmesin interdum à περ diuellitur: vt Iliad. α. Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε θεὰ ἔπος εἰρύσσασθαι. Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον. Interdum respondet Latinæ particulæ cunque: vt apud Eurip. ὅπῃ περ ἔστι, vbicunque sit. Sæpius vacat vt ὀλίγον περ, pro ὀλίγον, non parum, & ὅπου περ pro ὅπου, vbi. Sic ὥσπερ pro ὡς, & ἤπερ aduerb. pro ᾗ, quomodo, &c. ἤπερ, pro ἢ quàm, ἐάνπερ pro ἐάν.

ΠΕ'ΡΑ, vltra. Interdum sine casu: vt Plat. in Tim. μηδὲν ἔτι πέρα ζητεῖν, nihil vltra requirere. Et pro, vltra modum, apud Aristot. lib. 7. polit. χαλεποὶ γὰρ πόλεμοι ἀδελφῶν, καὶ οἱ τι πέρα στέρξαντες οἶδε καὶ πέρα μισοῦσι. Aliquando cum genit. vt Aristot. lib. 6. polit. καὶ τούτου μὴ πέρα προβαίνειν, vltra hoc non progredi. Interdum exp. vltra quàm, plus quàm: vt Πέρα τοῦ συστικοῦ καὶ μετρίου, plus quàm natura & modus exigit. ¶ Item supra: vt Philostr. in Her. Πέρα ἀνθρώπου, supra hominem. Et Πέρα πίστεως, supra fidem, πέρα τοῦ λόγου, supra quàm dici potest. Exponitur etiam, præter: vt πέρα τοῦ μέτρου, præter modum, apud Luc. vt πέρα ὧν προσδεχόμεθα, præter expectationem. Πέρα τοῦ δέοντος, præter modum, plus quàm expedit.

Πέραν, idẽ quod πέρα, vltra. De loco tantùm dicitur: vt Aristot. de mũdo, πέραν Ἰνδῶν, vltra Indos. Πέραν θαλάσσης, vltra mare. Thuc.

re. Thuc. Idem sine casu, διαπλεύσαντες πέραν, traiicientes in vlteriorem partem. Cum articulo, ὁ πέραν, vlterior qui in vlteriore parte est, qui è regione: vt ἡ πέραν ὄχθη, vlterior ripa. Et τὰ πέραν, quæ sunt in aduersa parte. Thucyd.

Περάτης, ὁ, ἡ, vlterior. Apoll. Arg. 2. Περάτης εἰς ἔρεα γαίης, in montes terræ vlterioris. Accipitur etiam substant. pro πέρας, finis, extremum. Od. ψ. Νυκτὰ μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν. Exponitur etiam, extremitas horizontis orientem versus, apud Apoll. Arg. l. 1. ἠὼς ἐκ περάτης ἀνιοῦσα.

Περαίτερος, vlterior, vnde περαιτέρω, vlterius, vel vlterius quàm. Æschin. Περαιτέρω τοῦ δέοντος, vltra quàm oportet. Apud Plut. in Galba, Περαιτέρω τόλμης ἀνῆγεν ἑαυτ., multo audacior euasit.

Περαῖος, ὁ, vlterior, in vlteriore parte situs: vnde ἡ περαία, sc. γῆ vel χώρα, terra vel regio vlterior, è regione sita. Strabo, & Apoll. Arg. l. 1.

Περαιόθεν, ex vlteriori parte, Arat. Παρθένος ἧμος ἀπαιὰ περαιόθεν ἄρτι γένηται. (l. 8. c. 2.

Περαίας, ὁ, piscis ex genere capitonū, apud Aristot. hist. an.

Περαιόω, transmitto seu transueho εἰς τὴν περαίαν, traiicio in vlteriorem oram, transporto.

Περαιόομαι, οῦμαι, in vlteriorem partem traiicior, trans flumen, lacum, aut fretum vehor. Luc. de luctu, Περαιωθέντας τὴν λίμνην εἰς τὸ εἴσω λιμὴν ὑποδέχεται. Item neutr. traiicio, transmitto. Herodot. ἐπεραιώθην τὸν ποταμόν, transmisi fluuium.

Πέρην, Ionicè pro πέραν, trans, vltra. Il. β.

Πέρηθεν, ex vlteriori seu de vlteriori parte.

Περάω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀντιπέραν, vel ἀντιπέρας, è regione, ex aduerso. Plut. in Pericle, εἰς τὴν ἀντιπέρας Θρᾴκην, in Thracia quæ est ex aduerso. Dicitur etiam τὸ ἀντιπέρας: vt apud Xenoph. ἀπελθόντας εἰς τὸ ἀντιπέρας. Item ἀντιπέραν & ἀντιπέρας, vltra, apud Polyb. l. 5.

Ἀντιπέρην, Ionicè dicitur pro ἀντιπέραν, apud Apoll. Rhod.

Ἀντιπέρηθεν, idem cum πέρηθεν, ex vlteriori parte, ex opposita regione.

Καταντιπέρας, (decomp.) pro ἀντιπέρας, apud Luc. Quidam diuisim scribere malunt κατ' ἀντιπέρας.

Ἀντιπέραιος, ex aduerso seu è regione situs, vt ἀντιπεραία γῆ, apud Apoll. Rhod. Et τὰ ἀντιπέραια, loca ex aduerso sita, apud Hom. Il. ad. β.

Διαπεραιόω, idem cum περαιόω. Plut. in Sylla, μέλλοντος δὲ τοῦ στρατεύματος διαπεραιοῦν.

Διαπεραιόομαι, idem cum περαιόομαι: vnde διαπεραωθεὶς τὸν ποταμόν, flumen transuectus vel qui flumen transmisit. Apud Soph. in Aiace, ὥστε καὶ διαπεραιωθὲν ξίφη, exp. vt & districti fuerunt enses. (rectus,

Διαπεραίωσις, εως, ἡ, trāsuectio, traiectio: seu trāsitus, tra

---

ΠΕΡΑΣ, ατος, ὁ, finis, terminus. Aristot. metaph. 4. Πέρας λέγεται τὸ ἔσχατον ἑκάστου καὶ οὗ ἔξω μηδὲν ἔστι λαβεῖν πρώτου, καὶ οὗ εἴσω πάντα πρώτου. Philo de vita M. ἀνάξιον τὴν εἰκαμένην ἀπὸ περάτων ἐπὶ πέρατα. Demosth. pro cor. τὸ πέρας ἐστὶ ἅπασι ἀνθρώποις πάντων γίγνεται. Item scopus, meta. Luc in Harm. ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξεσθαι ἔχεις. ¶ Exponitur & aduerbialiter, tandem, ad extremum, denique. Æschin. contra Timocr. Πέρας πείθει ἀναστῆναι ἀπὸ τοῦ βωμοῦ. Demosth. Πέρας οὖν λαβὼν ὁ Παρμενίσκος τὰ τούτου γράμματα.

Περατόω, f. ώσω, finio. Hesych.

Περατόω, f. ώσω, finio, termino. Περατοῦμαι finior, terminor. Aristot. de mundo, ἀρχὴν περαιουμένην Ἑλλησποντον ἐκ τῶν πρὸς Ἑσπέραν μερῶν. Pr. perf. πεπεράτωμαι. Pro quo per syncopen dicitur πέπρωμαι, fato destinatus sum. Ath. l. 2. ἧς γὰρ οὐδὲ ἡμῖν τὸ μὴ ἀντὶ τι παθεῖν πέπρωται ἑκάστῳ τῶν φίλων. Hinc particip. Πεπρωμένος, fatalis, fato destinat. Il. ξ. Ὁππότερῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον. Apol. Arg. l. 2. Πεπρωμένον ἥλασε μοῖρα. Interdum dicit. πεπρωμένη, pro πεπρωμένον ἐστί. Et πεπρωμένον (sub. ἐστί) p. Πεπρωμένη ἐστὶν: vt apud Plu. Et τὸ πεπρωμένον, p. Πεπρωμένον ἦλθε, vt apud Luc. Epigr. l. 2. ἔτι τὸν ἐληλυθέναι τὸ πεπρωμένον αὐτῷ ἑαυτ. Dicit. & ὁ πεπρωμένη, p. πεπρωμένη μοῖρα: vt apud Dēm. Epitap. ἐπειδὴ ἡ πεπρωμένη τούτους ἀνεῖλεν.

Περαίνω, idem cum περατόω. vnde Πεπερασμένος, finitus, terminatus, apud Aristot. metaph. lib. 5. ¶ Item finio, ad exitum perduco, perficio. Aristoph. in Plut. Περαίνε ταχέως ὅτι λέγειν ἀνύσας ποτέ. Sic Isocr. καιρὸς δὲ ἡ περαίνειν τὴν κατηγορίαν. Interdum exp. efficio, promoueo: vt apud Thuc. l. 6. ὅτε οὐδὲν ἔτι περανεῖ παρεσκευασμένον. ¶ Apud Dialecticos significat, expositis vel concessis aliquid efficio, infero, vel concludo. Plut. sympos. ¶ τὸ ῥεῖον νομίζειν περαίνειν τὸ οἰκεῖον ἐξ εἰκότων καὶ πιθανῶν ἐπιχειρημάτων. ¶ Exponitur etiam, prædico apud Laert. in Menedemo: ἐπέραινεν εἰς τὸ αὐτ. Ἀντίγονος περαίνει.

Περαίνομαι, ad exitum perducor, perficior: vel, euenio. Aristoph. in Vesp. ἐὰν ὡς τὸ πρᾶγμα τὰ λεχθ' ὡς περαίνεται.

Περαντικός, ἡ, ὁ, ad finem perducendi & efficiendi vim habens. ¶ Item qui peritus & probè nouit inferre & concludere aliquid. Aristoph. in Vesp.

Πεῖρας siue πεῖραρ, idem cum πέρας. Od. ξ. Ἔρχομαι ἀμφοτέροις πολυφόρβου πείρατα γαίης. Od. η. ἔνθα οἱ αἶψα ἐκ φορῆς ἀμφιμιγὲς πεῖραρ ὁ ζυγὸς. Sic & Il. θ. & Od. χ. & alibi apud Hom.

Πειρασία, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἄπειρος, ου, ὁ, καὶ ἡ, terminum seu finem non habens, interminatus, infinitus. Exponitur etiam, immensus. Plut. de Placit. philos. Et οἱ ἄπειροι, innumeri, innumerabiles. Plat. in Tim. Ἄπειρος δακτύλιος dicitur qui non habet fundam: vel, qui caret gemma. Aristot. Auscult. l. 3. Poll. l. 7. ¶ Item expertus: quam significat, vide in comp. ex Πεῖρα.

Ἀπείρακις, (aduerb.) infinities. Areopag.

Ἀπειραχῶς, infinitis modis. Procl. in Euclid.

Ἀπειρία, ἡ, infinitas, immensitas.

Ἀπειροπλάσιος, q. d. infinitiplex Hes. exp. multiplex.

Ἀπείρων, ονος, ὁ, καὶ ἡ, idem quod ἄπειρος. Odyss. θ & α. & apud Hesiod. Terram autem ἀπείρονα dictam esse ab Hom. & Hesio. i. rotundam, testatur Eust.

Ἀπείριτος, idem: vt Πόντος ἀπείριτος. apud Hesiod.

Ἀπερείσιος, idem. Hes.

Ἀπερείσιος, idem vt δ' ἦεν ἀπερείσια, apud Hom. Pro quo per metathesin dicitur ἀπειρέσιος vt ἀπερείσι' ἄποινα. Il. α.

Ἀπέρατος, itidem infinitus Aristoph. in Nub.

Ἀπεράτωτος, pro eodem. Plut. de defect. orac.

Ἀπέραντος, idem. Hesy. item qui ad finem perduci non potest, apud Aristid.

Ἀπεράντως, more eorum quæ infinita sunt. Aristot.

Ἀπέρατος, idem quod ἀπέρατος.

Ἀποπεραίνω, ad finem perduco, efficio, perago, apud Suid. Παιδὸς δ' ἀεὶ μὲν ἢ καὶ γυναικῶν φιλοῦντες διαπ... καὶ ἀποπεραίνοντες.

Διαπεραίνω, idem. Διαπεραίνομαι, ad finem perducor, absoluor. Plat. in Gorg. εἰ δοκεῖ χρῆναι διαπερανθῆναι τὸν λόγον. Plut. in Numa, οἱ ὡς ἔτι ὑπὸ τῶν Σαλίων ἅμα τῇ πυρρίχῃ διαπεραινόμενα, quæ peraguntur vna cum pyrrhica. Et actiuè, idem quod διαπεραίνω: vt apud Aristot. de mundo, σελήνη ἐν μηνὶ τὸν ἑαυτῆς διαπεραίνεται κύκλον.

Συνδιαπεραίνω, (decomp.) vna absoluo. Plat. in Gorg. ... σὺ δ' ἐθέλῃς συνδιαπεραίνειν τὸν λόγον.

Ἐκπεραίνω, idem quod διαπεραίνω. Plat. ep. 7. ἵνα δὴ ἐκπεραίνωμεν ἐν ὀλίγῳ πρᾶγμα ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ.

Ἐκπεραίνομαι, idem quod διαπεραίνομαι. Eurip. in Cycl. παλαιὸς χρησμὸς ἐκπεραίνεται.

Decomp. Διεκπεραίνω, absoluo & ad finem perduco rem institutam. Xen. in œcon. Exponitur & perficio.

Δυσεκπέραντος, qui difficulter absolui & ad finem perduci potest. Eurip. in Hippol.

Συμπεραίνω, vna perficio, adiuuo ad aliquid peragendum: vnde in passi. apud Dem. pro cor. Συμπεραινομένων δὲ τῶν ἄλλων πραγμάτων ἀπὸ τῶν πρὸς τὰς Θήβας ἐξῆλθεν. Item concludo, colligo: Vox Dialecticorum. Aristot. eth. lib. 3. ¶ Item coitum perago. Arist. hist. an. l. 5. ἢ δὲ ἐν συμπεραίνῃ καὶ ἐκτείνεσθαι εἰς τὴν ... γῆν ὑποδέχεσθαι.

Συμπεραίνομαι, concludo. Item concludor. Alex. Aphr.

Συμπέρασμα, τὸ, conclusio, complexio: id quod expositis vel concessis cōcluditur & efficitur. Plut. de solert. anim. Aristot. &c.

Συμπερασματικῶς, inferendo conclusionem, vtendo conclusione. Aristot. rhet. 2.

Ὑποπεράτωσις, εως, ἡ, perfectio, consummatio. Hesyc.

Ἔμπειρος, Ἄπειρος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΠΕΡΑΩ, ῶ, f. άσω, & άσω, traiicio: idem cum Περαιόω: vnde & deriuatum putant nonnulli: alii à Πέραν vel Πέρας, vt idem sit cum Περαίνειν. Il. μ. οὐτ' ἄρ ὑπερθορέειν σχεδὸν οὔτε περῆσαι ῥηϊδίη. Il. ad. θ. Οὐ γὰρ ἔην ὅ τις ... περάσαι ... Plut. in Camillo ... Et cum infinit. apud Nonn. μηκέτι δ' ἄρ πρὸ ... item supero. Soph. ... Epigr. l. 2. εἰ σὲ περάσω. ¶ Item transfero, transporto, traiicio, peculiariter de iis qui transportant vt vendant: vnde & Eust. exp. in vlteriore regione vendo, seu in vlteriora loca transfero vt vendam. Ilia. φ. Καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσε Νήσους ἄγων. Sic Od. ξ. Ἄνδρες δ' ὑσμῖνες νηυσὶ λαβόντες ἐπέρασαν. Τῶν δ' ἄνδρας πρὸς δῶμα. ¶ Item cum aduerbiis motum in loco significantibus, simpliciter exp. vend. vt Il. φ. Δηλον καὶ περάαν, νήσων ἔπι τηλεδαπάων. Et Od. ξ. Καί σε ... ἐμ' ἂν περάσῃσι, ὅποι τοι ἄξιον ἄλφοι, vt ibi me venderet.

¶ *Deriuata ex Περάω trans. o. traiicio.*

Πέραμα, τὸ, traiectus, transitus, schol. Hom.

Πέρασις, εως, ἡ, transitus, ipsa actio transeundi. Theophr. de cau. pl. l. 2. c. 10. Item finis, exitus: vt Πέρασιν βίου. apud Suid.

Περάσιμος, ὁ & ἡ, qui transiri potest, vadosus Arrian.

Περατὸς, ἡ, ὁν, per quem transitus patet, permeabilis. Plu. in Pyrrho.

Περητός, Ionicè dicitur pro Περατός. Herodot. (Hippocr.

Περετήριον τὸ, quo perforare & trāsfodere aliquid possum.

Περάσκω, poëticè pro Περάω, trāsco, Od. ι. Τοὺς μὲν ἄρ ὅτ' ἄγριος δίασσε

διαειμβρ@ ὑγρὸν ἀέντων, Οὔτ' ὄμβρ@ ... διαμπερές.

Πρήσσω (factum per syncopen ex futuro περήσω) eo per. Od. γ. Ὑφ' ... ῥίμφα πρήσσωσι κέλευθον. Od. ο. ὄφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο, vt viam carpamus.

Διαπρήσσω (comp.) pertransseo. Il. β. μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο. Il. α. διαπρήσσουσα κέλευθον. Item percurro. Od. ξ. Οὔτι διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ.

Πειρατής, quomodo huc pertineat, vide in Πεῖρα.

Composita.

Ἀναπεράω, & per syncopen ἀναπράω, penetro, perforo, perterebro. Hippocr.

Ἀπέρατ@, qui & transiri & permeari nequit, imperuius, &c.

Ἀποπεράω, traiicio alicunde. Plut. in Mario, ἀποπεράσαι εἰς τὴν ἀντικρὺ νῆσον. (διαπεράω.

Διαπεράω, pertransseo, traiicio. Isocr. ad Demon. ... πέλαγη

Διαπέραμα, τὸ, traiectus. Hesych.

Δυσπέρατ@, per quem ægrè transitus patet. Eurip. in Medea.

Εἰσπεράω, transeo, seu traiicio in. Hesiod. in Erg. Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα.

Ἐκπεράω, transeo ex. Eurip. δωμάτων ἐκπερᾷ. Item traiicio. Od. ν. νηυσὶ πεποιθότες ὠκείῃσι λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσι. ¶ Item transitiuè, traduco, traiicio, transporto. Numer. 11. ἐξεπέρασεν ὀρτυγομήτραν ἀπὸ τῆς θαλάσσης τὸ πνεῦμα.

Διεκπεράω (decomp.) q. d. ex loco aliquo per alium transeo. Interdum significat exeo. Frequentius, transeo, traiicio, vt apud Apoll. Arg. l. 2. Ἀχέροντα διεξεπέρησαν ἐρετμοῖς. Item traiicio, transfigo. Aristop. in Pluto. Πολλῶν θυμοὺς ῥίζας διεκπερῶντας.

Ἐμπεράω, traiicio in: vel transueho in.

Ἐμπέραμ@, qui transit seu traiicit in, vector. Callim. hymno in Iouem, ... Ἐμπεράμους, ... ἄνδρα ...

Aliam signif. vide in comp. ex πεῖρα. (ex πεῖρα.

Ταλαπείριο@. Eust. exp. ὁ τὰ πολλὰ περάσας. Odyss. ζ. vide & in comp.

¶ *Deriuata ex περάω Vendo.*

Πιπράσκω (factum per reduplicationẽ ex πράω, quod per syncopen dicitur pro περάω) vendo. Plut. in Apophth. ληφθέντων ... πολλῶν αἰχμαλώτων, ἐπιπράσκεν αὐτούς. Apud schol. Thuc. Πιπράσκει δ' ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον. Præt. πέπρακα: vnde particip. apud Dem. Philipp. 4. τοὺς πεπρακότας ἑαυτούς.

Πιπράσκομαι (præt. πέπραμαι, Aor. 1. ἐπράθην) vendor. Plut. in Solone. Πιπράσκονται ἐπὶ τῇ ξένῃ. Xen. Hell. 6. ... ἐξῆν πιπράσκεσθαι ὅστις αὐτομολεῖν. Thuc. ἐπράθη ταλάντων εἴκοσι. Herod. πρηθεὶς εἰς Αἴγυπτον. Ionicè pro πραθείς.

Πρᾶσις, εως, ἡ, venditio. Plato de rep. l. 2. Exponitur etiam, auctio: apud Luc. Reg. lib. 4. c. 12. ἀπὸ τῆς πράσεως αὐτοῦ, exp. iuxta ordinem suum. Scribitur & πρῆσις.

Πράσιμ@, ὁ & ἡ, venalis, vendibilis. Isæus & Xen.

Πρατέ@, ὁ, vendendus. Plato de leg.

Πρατήρ, ῆρ@, ὁ, venditor. Idem de leg. l. 11. Πρατὴρ λίθ@, lapis vnde mancipia vendebantur. Poll.

Πρατήριον, τὸ, locus in quo res venales venum exponuntur: forum. Significat etiam, idem quod πρατὴρ λίθ@. Poll.

Πρατική, ἡ, idem quod πρατήρ. Poll. ex Isæo & Hyperide.

Πράτρια, ἡ, venditrix.

Πέρνημι (ex περάω per pleonasmum τοῦ ν) vnde πέρνημι, vendo. Il. χ. Κτείνων ἢ περνὰς νήσων ἔπι τηλεδαπάων. (vatas.

Πέρναμαι, vẽdor. Aristop. in Equit. διὰ τοῦ ταῦτα πάντα πιπράσκω...

Περάσκω, idem quod πέρνημι: vel venum exporto, venum abduco. Iliad. ω. Ἄλλους μὲν παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς Πέρνασχ' ὅντιν' ἕλεσκε.

Πόρν@, ου, ὁ, qui corpus suum prostituit & veluti vendit: cynædus exoletus. Xen. apomn. l. 1. τήν τε γὰρ ὥραν ἐὰν μέν τις ἀργυρίου πωλῇ τῷ βουλομένῳ πόρνον αὐτὸν ἀποκαλοῦσι.

Πόρνη, ἡ, fœmina quæ corpus suum prostituit & veluti vendit: meretrix, scortum. Athen. l. 13 & 14. & alibi.

Πορνικὸς, meretricius. Æschin. Chrysost.

Πορνίδιον, τὸ, meretricula, scortillũ. Aristop. in Nub. & in Ran.

Πορνεύω, f. εύσω scortor, corpus meum prostituo. Æschin. cõtra Timarch. εἰ δέ τις πεπόρνευκέ τε καὶ τὰ παιδικὰ ...

Πορνεύομαι, idem Athen. l. 13. ἐπαυσάμην πορνευομένη ἔτι νέα οὖσα. Sic & apud Dem. & Luc. (lib. 13.

Πορνεῖον, τὸ, locus in quo scorta se prostituũt: lupanar. Athe.

Composita: ac primùm ex πιπράσκω.

Ἀναπιπράσκω, reuendo, venditum mihi vicissim vendo.

Ἀνάπρασις, εως, ἡ, quum venditũ nobis reuẽdimus aliis. Poll.

Ἀναπράτης, ου, ὁ, qui sibi vendita reuendit.

Ἀπραξία, ἡ, emptorum penuria, quum nihil vendere possumus. Liban. (tur. Poll.

Ἄπρατ@, ὁ & ἡ, qui nondum vẽditus est: vel qui nõ vendi-

Δημιόπρατ@, qui publicè venitur, qui publicatur. Plut. in Crasso.

Διαπιπράσκω, diuendo. Idem in Sylla, οὐσίαν μεγάλην διαπιπράσκων τιμῆς τῆς τυχούσης.

Διάπρασις, ipsa diuendendi actio, venditio. Idem ibid.

Ἐλευθεροπράσιον, τὸ, liberorum venditio: vnde ἐλευθεροπρασίου δίκη, actio quæ in eum instituebatur qui liberum vel seruum alienum vendidisset. Poll. l. 3.

Ἐμπιπράσκω, vendo in. Poll. l. 7. c. 2.

Καταπιπράσκω, vendo, venundo: vnde καταπραθείς, venditus, venum expositus. Lucian.

Λογοπράτης, verborum venditor. Est & epithetum Iudæ, quod Christum λόγον Dei vendiderit, apud Greg.

Μεταπράσεις ædium dicuntur, quum venditæ aliter extruuntur. Strabo l. 5.

Μεταπράτης qui emit vt postea vendat. Hes. in Κάπηλ@.

Παλίμπρατ@, ὁ qui iterum venditus est, vel qui sæpius vendi se siuit: qui priore hero relicto subinde alii se addixit: veterator. Poll. Et τὰ παλίμπρατα, iterum vel sæpius vendita.

Παμπρασία, ἡ, omniũ rerũ vẽditio: seu rerũ omnis generis. Poll.

Προπιπράσκω, prior vendo.

Προπράτης, qui prior vendit. Poll. ex Lysia.

Προπράτωρ idem: vel ὁ τοῖς πιπράσκουσι προξενῶν. Idem lib. 7. c. 2. ex Dinarch. & Isæo.

Προσπιπράσκω, aliis adiunctum vendo, vendo cum, idem ibid.

Συμπιπράσκω, vnà vendo, venditionis socius sum & particeps.

Συμπράτης ὁ, qui cum alio aliquid vẽdit. Poll. ibid. ex Lysia.

Χαρτοπράτης, chartarum venditor.

Composita ex περάω & πόρν@.

Ἐθελόπορν@, ὁ & ἡ, qui corpus suum sponte prostituit & quæstui habet. Athen. l. 12.

Ἐκπορνεύω, idem cum πορνεύω in ep. Iudæ, καὶ περὶ αὐτὰς πόλεις τὸν ὅμοιον τούτοις τρόπον ἐκπορνεύσασαι.

Ἱππόπορν@, equæ equientis more scortans: immane scortum. Alciphr. epist. 183.

Καταπορνεύω, idem quod πορνεύω. ¶ Item stupro, stuprum infero. Plut. in polit. præc. τοὺς μὲν γὰρ Διονυσίου παῖδας καὶ τὴν γυναῖκα καταπορνεύσαντες οἱ περὶ τὴν Ἰταλίαν ἀνεῖλον. item prostituo. Herodot. καταπορνεύων τὰ θήλεα τέκνα. ¶ Item lenocinor, i. lenociniis adblandio. Naz. μὴ γεύσῃ καταπορνευσόμενον.

Καταπόρνευσις, ἡ, scortatio, vel constupratio.

Νεκροπέρνας, ου, ὁ, qui defunctorum cadauera vendit: epithetum Achillis, apud Lycophr.

ΠΕΡΔΙΞ, ικ@, ὁ & ἡ, perdix: auis de qua vide Arist. hist. an. l. 9. c. 8. Athen. l. 9.

Περδίκιον, ου, τὸ, paruus perdix. Athen. lib. 14. & libr. 8. item herbæ nomen apud Theophr. hist. pl. l. 1. c. 11. & Diosc. l. 4.

Περδικιδεύς, έως, ὁ, pullus perdicis.

Composita.

Διαπερδικίζειν, decipere & effugere. Hes. & Etymol.

Ἐκπερδικίζειν, perdicis modo callidè subterfugere. Aristoph. in Auib. Ὡς παρ' οὐδὲν αἴσχρον ἐστὶν ἐκπερδικίσαι.

Διεκπερδικίζειν (decomp.) idem quod διεκπερδικίζειν. Suid.

Συροπέρδιξ, auis quædam apud Ælianum.

ΠΕΡΔΩ, pedo, crepitũ ventris emitto. F. 2. παρδῶ, à quo aor. 2. ἔπαρδον. Aristoph. πέρδω σοι pro πέρδω καὶ τοῦ σοῦ oppedo tibi. 2. παρδεῖν. Aristoph. πέρδω fut. 2. παρδήσομαι: præt. med. πέπορδα.

Πέρδομαι, idem quod πέρδω. Aristoph. in Nub. Πέρδεσθ' ἐν πέντε σιτίοισιν ἐγὼ ... pepedi. Aristoph. in Nub. Πέρδε ... Ibid. Σκέψαι τοίνυν ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουὶ οἷα πέπορδας. (πέπορδας.

Πορδή, ἡ, crepitus ventris.

Composita.

Ἀποπέρδω, idem quod Πέρδω. Aristop. in Plut. μέγα πάνυ ἀπεπαρδον· ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπεφύσητό μου. Fut. med. ἀποπαρδήσομαι apud eundem initio Ran.

Ἀποπορδή, idem quod πορδή, apud Alex. Aphr.

Decomp. Ἀνταποπέρδω, crepitum ventris emittenti oppedo. Aristoph. in Nub. βούλομαι ἀνταποπαρδεῖν πρὸς τὰς βροντάς.

Καταποπέρδω, crepitum ventris emitto contra, oppedo.

Καταπέρδω idem quod καταποπέρδω. Aristop. in Plut. τῆς χρείας ... τῆς πενίας καταπαρδεῖν.

Ὀνόπερδον, τὸ, crepitus asini: herba est quam si comederint asini, crepitus reddere dicuntur. Plin. l. 27. c. 11.

Προσπέρδω, idem quod καταπέρδω. Aristoph. in Ran. προσεπαρδεν γ' ἐς τὸ στόμα τοῦ θαλάμακι.

ΠΕΡΘΩ (F. πέρσω, f. 2. παρθῶ, & per metathesin πραθῶ: vnde aor. 2. ἔπραθον) diruo, euerto, vasto, depopulor. Od. α. ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν. Il. σ. Καί νύ κεν αὐτὴν πόλιν πέρσαντες ἔβησαν. Il. σ. Καί νύ κεν αὐτῆμαρ ... ἐπέρσεν αὐτόν. ¶ Item perimo, trucido, perdo. Soph. facta metathesi & τρέψας. ✱ Eust. scribit deriuari à πρήθω, facta metathesi & τροπῇ literarum: solent enim incendi vrbes ab hostibus quæ vastantur & euertuntur.

Περθόμαι, euertor, diruor, expugnor. Il. β. πόλις Πριάμοιο ἄνακτος χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσα τε περθομένη τε. Il. π. ὑπὸ δ' αὐτὴν ... Σοφ. ... πέρθαι Τρώων ... per aphæresin pro ἐπέρθαι. Aristot. de poet.

Πέρσις, εως, ἡ, vastatio, euersio, expugnatio. Aristot. de poet.

Πορθέω, f. ήσω, idem quod Πέρθω. Odyss. ρ. Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς Πόρθεον. Thuc. lib. 3. τῆς Λακωνικῆς τὰ ἐπιθαλάσσια χωρία ἐπόρθησαν. Xen. Hell. 6. Πορθοῦντες πολλὰς ἀγαθὰς μέσας οἰκίας.

Πορθοῦμαι, vastor, euertor, diruor. Isocr. in Paneg. & in Pana.

Πόρθησις, εως, ἡ, euersio, vastatio, depopulatio. Hermog.

Πορθητής, οῦ, ὁ, euersor, vastator, depopulator. Euripid. in Troad.

Compo-

Composita.

Ἀντιπορθέω, vicissim vasto. Eurip. in Troad. κλεινῶ γὰρ αὐτὴ κἀντιπορθήσω δόμους.

Ἀπόρθητος, ὁ καὶ ἡ, non vastatus, non euersus & dirutus: vel qui vastari & dirui non potest. Hesych.

Διαπέρθω, idem quod πέρθω, deuasto, depopulor, &c. Il. α. τὴν δὲ διεπράθομεν τε καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα. Il. η. διαπραθέειν τόδε ἄστυ.

Διαπορθέω, idem: Il. βλυρνησὸν διαπορθήσας. Plut. in Pericle, κώμας δὲ καὶ πόλεις μικρὰς διεπόρθησαν.

Διαπορθοῦμαι, euertor, Soph. in Aiace, ὄλωλα, διαπεπόρθημαι.

Ἐκπέρθω, vastando excindo, expugno & euerto. Iliad. α. Ἐκπέρσαι πριάμοιο πόλιν. Ibid. Ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν

Τρίπορθος, ter vastatus in ara Theocriti.

Ἐκπορθέω, idē. Eurip. in Troad. ὅστις θνητῶν ἐκπορθεῖ πόλεις.

Ἐκπορθήτωρ, ορος, ὁ, euersor, vastator, depopulator. Idem in Sup.

Πτολίπορθος, ὁ, vrbium euersor & expugnator. Il. υ. φ. ω. & alibi. Pro eodem dicitur & πτολιπόρθης, teste Eustath.

Συμπορθέω, simul depopulor. Eurip. in Orest.

ΠΕΡΙ, variam habet & cõstructionem & significationem. Cum genit. de: vt περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν, apud Plat. in Protag. Sic ἐρωτᾶν περὶ τινὸς, interrogare de aliqua re. βουλεύεσθαι περὶ τινὸς, deliberare de re aliqua. In hac signif. si casui suo postponitur, scribitur πέρι: vt ταῦτα λέγοντες Ἡρακλέος πέρι, hæc dicentes de Hercule. ¶ Item pro, Il. ψ. ἐπειγόμενοι περὶ νίκης. Plato de leg. περὶ ψυχῆς μάχομαι, pugno pro anima. περὶ οὐδενὸς ἡγοῦμαι, pro nihilo duco, vel nihili facio. ¶ Item pro ἕνεκα, propter, ob, vel gratia: vt apud Eurip. in Phœniss. τυραννίδος περὶ κάλλιστον ἀδικεῖν, propter tyrãnidem, propter regnum: vel regnãdi gratia. Sic apud Thuc. περὶ ὧν ἥκουσι. ¶ Item apud poëtas, circũ, circa. vt περὶ σπεῖος apud Hom. circa specũ. ¶ Item præ, vltra apud poëtas. vt περὶ πάντων σε τίω, præ omnibus te honoro, apud Hom. in hac significatione dicunt etiam poëtæ περὶ πρὸ vel περιπρὸ, pro περισσῶς. vt Il. λ. περὶ πρὸ γὰρ ἔγχει θῦεν. Cum dat. circum, circa: vt Il. κ. ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα, Plato de rep. lib. 2. περὶ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον φέρειν. ¶ Item pro ἐν, in: vt Apoll. Arg. 3. περὶ ῥοδέεσσιν ἔρσαι τήκεται, ros liquescit in rosis, & pro εἰς, in, cum accus. vt apud Apoll. πέπτωτα περὶ σφίσι cadentia in sese. ¶ Itē pro ἐξ, ex, vt Od. ο. περὶ κῆρι φιλεῖν, ex animo amare. ¶ Cum verbo φοβοῦμαι aut δείδω, aliove synonymo, exp. de. vt Il. κ. ἔδδεισε περὶ ξανθῷ Μενελάῳ. Sic & apud Herodot. & Thuc. Cum datiuo simul & accus. apud Thuc. lib. 4. ἀλλὰ περὶ σφίσιν αὐτοῖς φοβουμένων τὸ κατάδηλον, timentium sibi ipsis ne patefierent.

Cum accus. circa, circum. Dem. Olynth. 2. τούτους ἀγαπᾷ καὶ περὶ αὐτὸν ἔχει, hos amat & circa se habet. Xen. Pæd. 1. περὶ τὰ ἀρχεῖα λειμμένοι οἱ ἔφηβοι, circum palatia principum excubant adolescentes. Cum εἰμὶ, aut ἔχω, interdum exp. occupatus sum, intentus sum, do operam rei alicui, apud Dem. Xen. &c.

Cum accusatiuo personæ præcedente articulo interdum sumitur pro eo aut iis qui sunt circa aliquem, i. ipsum circũstant, vt solent amici, aut etiam ministri: vt οἱ περὶ Σεβαστὸν, ministri Augusti: interdum periphrasin facit: vt οἱ περὶ Σωκράτην, Socrates. Dicitur & τὰ περὶ ἐμὰ res meæ, ea quæ ad me pertinent. ¶ Item erga, in: vt περὶ τοὺς θεοὺς δυσσέβεια. Isocr. Item in, aduersus: vt Aristoph. περὶ τοὺς ἑαυτοῦ γονέας κακουργεῖν. ¶ Designat etiam tempus: vt Xen. Hell. 1. περὶ ἀρίστου ὥραν ἧκον εἰς Προκόννησον, circa horam prandii venerunt. ¶ Significat etiam, circiter, Thuc. περὶ ἑβδομήκοντα ναῦς, naues circiter septuaginta. Isocr. in Euag. ἀνθρώπους περὶ πεντήκοντα συμπαραλαβὼν. Pro περὶ interdũ ab Æolib. vsurpari περ tradit Hellanicus, apud Eustath.

Πέριξ, idem quod περὶ circum, circa: vt Πέριξ τὸ τεῖχος. Herodot. Et τὸ πέριξ δ' αὐτὸ πᾶν εἰς φλεγμονὴν ἐξαιρεῖ, apud Galen. ad Glauc. Et Πέριξ δ' αὐτοῦ, circa ipsum, in eius circuitu, apud Herodot. Item circunquaque, circumcirca, vndique. Polyb. Πέριξ δὲ παντὸς τοῦ δήμου στάντος Et ὁ πέριξ ὠκεανὸς, apud Aristot. Apud Plat. in Timæo, Πέριξ αὐτὰς ἔλαβε, exp. vndique est eas circumplexus.

Περισσὸς vel περιττὸς, οῦ ὁ, qui præ cæteris aliquid habet, quo illis præstet (quasi ὢν περὶ τῶν ἄλλων) vnde exp. eximius, egregius. Item præstans, excellens, insignis: vt περισσὸς ἀνήρ. Eurip. & Aristot. Interdum cum accus. vt περισσὸς τὴν σοφίαν, apud Synes. Dicitur & περισσὸς κατά τι, apud Aristot. probl. 1. sect. 3. & περισσὸς ἔν τινι, apud Plut. in Rom. Apud Hesiod περισσὰ δῶρα, munera eximia. Inuenitur & in malam partem, περιττὸς τὴν ἀσέβειαν, apud Greg. de Iuliano. ¶ Item qui est vltra id quod esse debet, modum excedens, nimius. Item superuacaneus, redundans. vt περιττὸς ταῖς ἐργασίαις. Hermog. & περιττὴ δαπάνας, apud Herodian. l. 6. Hinc τὸ περισσὸν, excrementum, apud Aristot. Dicitur & τὰ περισσὰ de reliquiis, apud Lucill. Epigr. lib. 2. Interdum περισσὸς ponitur etiam pro copioso, multo: vnde ἐκ περισσοῦ ὑπερέχειν, multis partibus superare, apud Plat. Περισσὸς ἀριθμὸς, impar numerus: sic dictus quòd in eo redundantia quædam sit. Aristot. Plut. Hinc aduerbium περισσάκις numero impari, impariter, apud Plut. ¶ Item περισσὸν solani species, apud Theophr. & Plin.

Περισσῶς seu περιττῶς, eximiè, egregiè, excellenter. Athen. Item singulari quodam modo & peculiari. item redundanter, superuacaneè: vel abundanter, abundè. Interdum significat amplius, magis, vehementius. Pro quo & gradu comp. περισσοτέρως & περισσότερον: sæpe in noui Test. scriptis.

Περισσότης, ητος, ἡ, excellentia, præstantia. item redundantia. Et peculiariter, ea sermonis redundantia quæ & πλεονασμὸς vocatur. Hermog.

Περισσεύω, seu περιττεύω, redundo: vel abundo, act. 10. Luc. 21. ἐκ περισσεύοντος αὐτοῖς. Et cum genit. apud eundem, c. 15. περισσεύουσιν ἄρτων. Ecclesiast. c. 3. τί περίσσευσεν ὁ ἄνθρωπος παρὰ τὸ κτῆνος, quid amplius [illegible] Item [illegible] facio vt abundet, abundè subministro. 1. Epist. ad Thessal. cap. 3. ὑμᾶς δὲ ὁ κύριος πλεονάσαι καὶ περισσεύσαι τῇ ἀγάπῃ εἰς ἀλλήλους. ¶ Item supersum, reliquus sum. Ioan. c. 6. τὰ περισσεύσαντα κλάσματα.

Περισσεύομαι, idem quod περισσεύω, in posteriori signific. Nonn. ὅσα περισσεύεται. Matth. c. 13 & 25. περισσευθήσεται, exp. reddetur abundè.

Περίσσευμα, seu περίττευμα, τὸ abundantia, apud Math. & Paul. itē reliquiæ Marc. c. 8. item excrementum [illegible]. Pro περισσεία, ἡ abundantia, 2. Cor. c. 8.

Περίττωμα, τὸ excrementum: [illegible] quicquid in corpore superuacaneum est. Al[illegible] & A[illegible]

Περίττωσις, ἡ idem.

Περιττωματικὸς, excrementis abundans. Item simpliciter excrementa inducunt. Theophr. & Alex. A[illegible] probl.

Composita ex περιττός.

Ἀπέριττος, ὁ καὶ ἡ, nihil superuacaneum habens. item luxu carens. Greg.

Ἀπερίττωτος excrementis carens, apud Theophr.

Ἀρτιοπέρισσος, ἀρτιπέρισσος

Ὑπερπερισσῶς, supra modum plus quàm abundanter. Marc. c. 7.

Ὑπερπερισσεύω & ὑπερπερισσεύομαι [illegible] vehementer exundo. Rom. 5 ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις. 2. Cor. ca. 7 ὑπερπερισσεύομαι τῇ χαρᾷ.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ', ᾶς, ἡ columba, tam de mare dicitur quàm de fœmina: vide Aristot. hist. an. l. 5. c. 13. Athen. l. 9. Atticos περιστερὸν dicere scribit, quoque vtitur etiam Aristot. discriminandi sexus causa. *Dici volunt παρὰ τὸ περισσῶς ἐρᾶν.

Περιστερεὼν ῶνος, ὁ locus in quo columbæ aluntur. Varro de re rustica lib. 3 c. 7. ¶ Est & herba quæ sam, tracto nomine ἐκ τοῦ τὰς περιστερὰς ἡδέως διατρίβειν ἐν αὐτῇ. vt tradit Diosc. l. 4 cap 60.

Περιστέριον & περιστερίδιον, ου, τὸ paruula columba Athen. lib. 14.

Quidam περιστερίδιον, exp. pullus columbinus, pipio, qui & περιστεριδεύς dicitur, teste Eustath.

ΠΕ'ΡΚΟΣ & περκνὸς (quod frequentiori est in vsu) οῦ ὁ, niger: Item nigris distinctus maculis, varius. Homerus μορφνὸν & περκνὸν, pro eodem accipit. Il. ω. Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν, Μορφνὸν θηρητῆρ' ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι. Aristot. tamen hist. an. lib. 9. c. 32. discrimen statuit inter hæc duo. Apud eundem l. 9. c. 36 memorantur etiam πέρκοι ἱέρακες.

Πέρκη, siue περκὶς, piscis quidam: quod nigris maculis sit varius. Arist. hist. an. l. 8. c. 15 & Diosc. l. 2. c. 35.

Περκάζω, nigresco, seu nigris distingui maculis incipio. Sic dicuntur vuæ περκάζειν, quum pingi incipiunt & nigrescere. Theophr. de cau. pl. l. 3. c. 22. ὅταν ἄρχωνται περκάζειν οἱ βότρυες. Et Diosc. λαβὼν ὄμφακας μήπω περκαζούσας. Et Plut. sympos. 3. ὄμφακι περκάζοντι προσεικότες Item actiue, vario. Diosc. l. 5. c. 2. (de vite agresti) οὐ περκάζει τὴν σταφυλήν.

Περκαίνω. varior. varius fio. Hesych.

Περκώματα, eidem sunt τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ποικίλματα.

Composita.

Ἐπίπερκος, nigricans, subniger: vel nigris maculis aliquantum distinctus. Xen. in Cyneg.

Ὑποπερκάζω, propemodum nigresco, seu nigris maculis propemodum distingui incipio. Od. η. ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσι.

Πέρνα. vide in Πτέρνα. Πέρναμι, &c. Περάω vendo.

ΠΕΡΟ'ΝΗ, ης, ἡ, fibula. *Dicta à πείρω: quoniam vel infigitur vesti: vel ora vestimenti ei interdum affigitur. Od. τ. αὐτὰρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο Αὐλοῖσιν διδύμοισι. Ibidem περόνην ἐπέθηκα φαεινήν. Athen. l. 12. ἐποικίλλον τὰ σώματα περόναις ¶ Item sura, fibula: alterum os tibiæ, exterius & tenuius interdum etiam sic appellatur ossis huius epiphysis, interdum & eius protuberantia, quæ non est aliud quam malleolus. Gal. in lex. Hippoc. ¶ At ὁ περόνης metrum quoddam est & organum musicum Suida teste, apud quem scribitur & περόνις.

Περονάω, ῶ, f. ήσω. fibula subnecto, fibulo. Item traiicio velut fibula. Il. η. & ν. Δουρὶ μέσον περόνησε. (φοινικόεσσαν

Περονάομαι, idem Iliad. κ. Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο

Περόνημα, τὸ, quod fibula subnectitur seu subnexum est. Theocr. idyll. 15.

Περονατρὶς, ίδος, ἡ, & Doricè περοναστρὶς, vestis quædam quę fibula solebat ad pectus subnecti. Idem ibidem.

Composita.

Διαπερονάω, fibula traiicio: vel, fibula necto. Suid.

Ἐμπερονάω, infibulo, fibula infigo. Hesych.

Ἐμπερόνημα, & Doricè ἐμπερόναμα, vestis fibulas infixas habens: seu perforando & fibulas traiiciendo cõfecta. Theocr. idyll. 15.

Ἐμπερονατρὶς, ίδος, ἡ, vestis dupla. Hesych.

Καταπερονάω, infibulo, veluti fibula defigo. Polyb.

Προπερονάω, ab anteriori parte fibulo.

Προσπερονάω, fibula annecto seu affigo. Plat. in Phædro, προσηλοῖ αὐτὴν πρὸς τὸ σῶμα καὶ προσπερονᾷ.

ΠΕΡΠΕΡΟΣ, leuis, temerarius, præceps, & qui à quouis vento circumagitur: item vanus, inanis. (* Dici putatur quasi πέρφερος à verbo περιφέρεσθαι.) Exponitur etiam, nugator, loquax. Suid. & Etymol.

Περπερεύομαι, temerarius & præceps sum: item leuis & inconstans sum. 1. Cor. 13. Item superfluo & inutili corporis ornatu gaudeo, apud Basil.

Περπερεία, ἡ, temeritas. Exponitur etiam, καλλωπισμὸς, nimius, cultus, apud Clem. Alex. pæd. l. 3. scribit & περπερεία, apud Bas.

Composita.

Καταπερπερεύομαι, exp. adulor χαριεντίζομαι.

Ῥαποπερπερήθρας, iactatum est in quendam futilem & vanum, teste Eustath. in Iliad. ν.

ΠΕΡΣΗΣ, ου, ὁ, nomen iactus tesserarij: Hesych. ¶ Item Persa, oriundus ex Perside regione: Xen. Hell. 7. Interdum ὁ πέρσης dicitur ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς: vt in epist. Philipp. apud Dem. πρὸς τὸν Πέρσην πρέσβεις ἀπεστάλκατε.

Περσικὸς, ή, όν, Persicus, qui vel qualis Persarũ est, Persis proprius: Fœm. Περσικὴ μηλέα, malus Persica: arbor de qua Theophr. de caus. pl. l. 8. & Gal. in 1 simpl. pharm. Τὸ περσικὸν sub μῆλον, malum persicum: fructus persicæ arboris: de quo Diosc. l. 1. c. 165. Περσικὰ κάρυα, nuces persicæ, aliàs iuglandes: sic dictæ quòd è Perside à regibus sint translatæ. Vide Diosc. l. 1. c. 179. & Plin. l. 13. c. 22. Περσικὸς ὄρνις, Aristophani pauo dicitur: vtpote è Persarum regione in hæc citeriora loca aduectus.

Περσέα, ας, ἡ, persea: arbor in Ægypto nascens à Persa seu Perseo inuentore denominata: de qua Theophr. hist. pl. l. 4 & Dioscor. l. 1. c. 188. Eadem dicitur & περσεΐα, interiecto ι propter metrum, apud Nic. in Alexiph. Item περσεὺς, apud eundem in Ther. & Περσεῖος ἐπώνυμος, apud Callimach. ¶ Περσεὺς est, & nomen piscis in mari rubro nascentis, teste Æliano: pro quo apud Hesych. πέρκος. Est & sideris nomen, apud Procl.

Πέρσιον, τὸ, Persium: planta Ægyptiaca: de qua Theophr. hist. pl. lib. 2. c. 3. & Galen. de alim. fac. lib. 2. Sic etiam appellatum fuisse solanum marinum scribit Diosc. lib. 4. c. 74. Scribitur in περσεῖον, apud Athen. l. 14.

Μεσοπερσικά. (*comp.*) s. mipersica: calceamenti muliebris genus, quod ad Persicorum calceorum formam accedere putatur: cuius meminit Hesych. Pro eodem scribitur, & μεσοπερσικαί, apud Poll. l. 7. c. 23.

Πέρσις, vide in Πέρθω.

ΠΕΡΥΣΙ, anno præterito, anno proximè elapso, anno superiore: vt Πέρυσι σῖτος, frumentum anni superioris, & αἱ πέρυσι πρεσβεῖαι, legationes anni superioris, apud Dem. dicitur etiam aliquis aliquid facere πέρυσι. Philostr. in Heroic. εἶδον αὐτὸν πέρυσι, vidi ipsum anno superiore. Significat etiam antehac, ante hoc tempus. Xen. Hell. 3. ἴσμεν οἱ αὐτοὶ νῦν τε καὶ πέρυσι, iidem nunc sumus qui antè hoc tempus.

Περυσινὸς, qui anni superioris est: vt Περυσινοὶ ἄρχοντες, apud Plat. in ep. & Περυσινὸς καρπὸς apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 12. Sic dicitur etiam ὁ ἔφηβος ἄρτι, teste Poll. vt qui proximè pueritiæ annos excesserit.

Προπέρυσι (*comp.*) ante annum superiorem, anno abhinc tertio.

Προπερυσινὸς, qui est anni ante præsentem tertij.

Πέσκος, vide in Πέκω.

ΠΕΣΣΟΣ, seu πεττὸς, οῦ, ὁ, calculus, seu scrupus lusorius. Od. α. Πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον. Eust. ex Soph. Palam. ἐφεῦρε πεσσοὺς κύβους τε, τερπνὸν ἀργίας ἄκος. Accipitur etiã pro ludo ipso calculorũ. apud Plut. in probl. Rom. ὁ πεττεύων καὶ κύβοις τὰ πολλὰ διημερεύειν. Dicitur & πεσσά, in plur. apud Euphor. teste Eust. * Hesych. & Eust. deriuari tradunt παρὰ τὸ πεσεῖν ἀπὸ πίπτω, πίπτει γὰρ ὁ πεσσὸς ἐν τῷ βάλλεσθαι, inquit Etymol. aut quoniam ludus est fortuitus. ¶ Item lapis quadratus cubica forma, apud Strab. ¶ Est etiam nigrum illud quod oculi pupillam ambit. Poll. l. 2. ¶ Item pessus pessarium lana concepta & ad digiti figuram rotunda facta, in qua pharmaca excipiuntur & continentur. Paul. Ægin. l. 7. c. 24. Diosc. l. 1, c. 143. In hac signif. scribitur etiam πεσὸς vnico σ, teste Eust.

Πεσσικὸς, ή, όν, vt πεσσικὸς βόλος, calculus lusorius: idẽ cũ πεσσός. Eust. & Appian.

Πεσσεύω, seu πεττεύω, f. εύσω, calculis ludo. Polyb. l. 1. Metaphoricè apud Phil. de vita M. l. 1. τύχης γὰρ ἀσταθμητότερον οὐδὲν, ἄνω καὶ κάτω τὰ ἀνθρώπεια πεττευούσης, quæ rerum humanarum sursum deorsumque aleam quandam ludit.

Πεσσευτήριον, ὁ, quo vtuntur οἱ πεσσεύοντες. Pro quo Atticè πεττευτήριον, vnde πεττευτήριον, τὸ, dicebatur laterculus super quo motus Solis & lunæ, & quæ pertinerent ad eclipses eorum inquirebant Ægyptij. Plato in Phæd.

Πεσσευτικὸς, seu πεττευτικὸς, ad eos pertinens qui calculis ludunt. item calculis ludendi peritus. Plato de leg. l. 1.

Πεττεία, ἡ, calculorum lusus. idem in Phædro. Athen. l. 1.

Πεττεάω, idem quod πεττεύω. Hes.

Μεταπεττεύω, (*comp.*) mutatis calculis ludo. Metaphoricè apud Plat. in Minoe, ἴσως γὰρ οὐκ ἐννοεῖς ταῦτα μεταπεττευόμενα ὅτι ταὐτά ἐστι, eadem esse etiamsi transmutentur.

Πεσσω. vide in Πέττω. Πετάζω, &c. in Πετάω.

Πέταμαι, in Πέτομαι.

ΠΕΤΑΥΡΟΝ, ου, τὸ, pertica, tignum aut asser super quo gallinæ dormiunt. Dicitur & de gallinario. Nic. in Ther. Ἢ κτίλος, ἥτ' ὄρνισι κατοικιδίῃσιν ἔλυθρον Μαίεται, ἢξ ὕπνοιο καθαρπάζουσα πετεύρων. Scribitur etiam πέτευρον, apud Theocr. idyl. 13. ¶ Item genus laquei. Hesych. Nonnulli etiam πέτευρον dicunt esse asserem cum laqueis altius tentum, vt in eum inuolantes laqueis se intricent. ¶ Hesych. esse dicit instrumentum quoddam. * Quidam putant dictum esse παρὰ τὸ ἐν ταῖς αὔραις, ἤτοι τοῦ ἀέρι πεπετάσθαι.

Πεταυρίζω, alto exilio petauro.

Πεταυρισταὶ, qui alto petauro exiliunt, i. machina alto loco suspensa, ita vt ferè ex ipso aëre deuolare videantur.

ΠΕΤΑ'Ω (vnde πετάζω, & πετάννυω, siue πετάννυμι.) F. άσω, pando, explico. Il. ξ. & φ. ὃ δ' ἔζετο χεῖρε πετάσσας. ¶ Item aperio, Oppian. l. 3. de venat. τρίστοιχα πετάσσας Χείλεα καὶ χάος εὐρὺ, καὶ ἄσπετον αἰόλον ἕρκος, triplicibus apertis labris. Exponitur etiam, tendo.

Πετάζομαι, & πετάννυμαι, pandor, explicor, aperior. Præt. πέπταμαι, pansus sum, explicatus sum, apertus sum. Iliad ε. (de bigis) ἀμφὶ δ' ἄντυγες... Apoll. Arg. l. 2. πεπταμένον κῶας, expansum & explicatum. Il. φ. πεπταμέναι πύλαι, portæ apertæ & passæ. Epigr. l. 1. Ὅστεον ἀζαλέοις χείλεσι πεπταμένον, aperta habens labia, i. hians. Apud Aristoph. πεπταμένοις ὄρνισι, exp. alis volantibus.

Πέτασμα, τὸ, explicatio, extensio.

Πέτασος, ου, ὁ petasus, galerus, tegmen capitis latum & expansum quod fuisse ἐφήβων φόρημα, tradunt Poll. & Hesych. Gestamen est Mercurij, apud Athen. l. 12. Exponitur etiam, vmbraculum, vmbella. ¶ Herbis quoque nonnullis πέτασοι tribuuntur: vt apud Theophr. l. 4. hist. pl. c. 10. ¶ Πέτασος dicitur etiam esse species texturæ. Suid.

Πετασίτης, ου, ὁ, petasi speciem gerens: plantæ nomen, apud Diosc. l. 4. c. 108.

Πετασώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, petasi speciem gerẽs. Et πετασώδεις plantæ quæ folia habent ampla in modum petasi. Athen. l. 9.

Πέταλον (& Ionicè πέτηλον, apud Hesiod. & Nicand.) ου, τὸ folium propriè folium quod est in amplitudinem expansum. (Nam Eust. à πετάζω deriuat.) Od. τ. Δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσι. Diosc. l. 1. c. 44. Πέταλα φύλλα τῶν ῥόδων. ¶ Itẽ, lamina, bractea. Philo de vita M. l. 1. Πέταλα γὰρ εἰς λεπτὰς τρίχας κατατμηθέντα πᾶσι τοῖς νήμασι συνυφαίνετο, bracteæ in tenuissima capillamenta sectæ licij: omnib. contexebantur. Exod. 28. πέταλον χρυσοῦν, lamina aurea. ¶ Capitur etiam pro petalo seu galero, i. pileo latiore in modum folij ampli. Suid. ex Epigr.

Πεταλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, folio vel laminæ similis. Πεταλώδεις οὖρον, foliola vrinæ: in qua foliis similia siue squamis aut laminis subsident. [Idem.

Πεταλοῦσθαι, in foliũ mutari. Hesy. Πεταλωτὸς, οῦ, ὁ, foliatus.

Πεταλίζω, folia decerpo: item folia emitto, germino. Hesy.

Πεταλισμὸς, οῦ, ὁ, ostracismus cum foliis. Idem.

Πεταλίτης, ου, ὁ, folium referens. Πεταλίτης, lapis in laminas solutus. Πεταλῖτις, ίδος, ἡ. Apud Nicand. de herba quadam.

Πέταλοι, dicuntur vituli, à cornibus quæ instar ramorũ habent, inquit Athen. l. 9. πεταλίδες ὗες, per metap. apud Achæum.

Πετάλη, ης, ἡ, tenera: vt folia & germina recẽs ab arbore emissa: in Epigr. πετάλης μικρογάμου, puellæ seu iuuenculæ.

Πέταχνον, siue πεταχνὸν, τὸ, poculũ latum & tenue, apud Ath. l. 11.

Composita: ac primum ex πετάω, πετάζω, seu πετάννυμι.

Ἀναπετάω, seu ἀναπετάζω, & ἀναπετάννυω, siue ἀναπετάννυμι, expando, explico. ¶ Item aperio. Apud Luc. ἀναπετάσαι τὰς θύρας, aperire fores. Il. α. ἀνὰ θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν: pro ἀνεπέτασαν, vela explicarunt, vel expanderunt. Interdum etiam, laxo. Gal. τὸ συνεζευγμένον τῶν πόρων ἀναπεπταμένως.

Ἀναπετάννυμαι, expandor. Item explicor, aperior. Xe. pæd. 8. ἐπεὶ δὲ ἀνεπετάννυντο αἱ τοῦ βασιλείου πύλαι. Præt. ἀναπεπταμένος (per syncopen pro ἀναπεπετασμένος) apertus, patēs, expansus: vt ἀναπεπταμέναι θυρίδες, apertæ fenestræ. Et apud Xen. Hell. 4 ἀναπεπταμένοι τόποι, aperta loca. Apud Plut. in Themist. ἀναπεπταμένος εἰς βορρᾶν ναός, exp. templum in boream exporrectum vel patens.

Ἀναπίτναμαι, idem quod ἀναπετάννυμαι. Nic. in Alexiph. τῷ δ' ἐκ ἀναπίτναται ὄαρε.

Ἀμπετάω, seu ἀμπετάννυμι per syncopen dicitur pro ἀναπετάννυμι Eur. in Phœn. Βεσρυχον ἀμπετάσας λαιτοῦ κὐ πνεύματα μέλπη.

Διαπετάννυμι, pando, aperio: vnde διαπέτεια πόρων dicitur quũ sese meatus aperiunt. Eustat.

Ἐκπετάζω, siue ἐκπετάννυμι explico, expando, vel extendo. Eurip. in Hell. ὑπὲρ σὲ ὃν ἐκπετάσουσι πόδα Ναὸς ὠκυπόμπου, extendent funem nauis celeriter vehentis.

Ἐκπετάζομαι & ἐκπετάννυμαι, vel ἐκπιτάννυμαι, expandor, explicor. Plut. de Deo. Socr. Præt. ἐκπέπταμαι, expansus & explicatus sum.

Ἐκπεπταμένως, q.d. explicatè vel expansè, cum expansione seu explicatione.

Ἐμπετάννυμι, explico, extendo. Xen. Pæd. 1. ἐν τούτοις τὰ δίκτυα ὁ ὑσσοματα ἐνεπετάννυες.

Εὐπέτασος, explicatu panſuque facilis. Hesych.

Καταπετάω, siue καταπετανύω, aut καταπετάννυμι, expando, explico, extendo. Plut. in Thesleo. Item obtego, velo. Aristop. in Plut. κατεπέτασεν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι cooperuit & obtexit caput eius panno rubeo. Plat. in carmen. καταπετάσαι ἐπὶ τῷ πολλῷ ἀνθρώπους.

Καταπέτασμα, τὸ, velum quo aliquid obtenditur, seu obtegitur, apud Phil. de vita M. l. 3.

Παραπετάζω, vel παραπετάννυμι, idem cum καταπετάζω, siue καταπετάννυμι obtendo, obtego, obuelo, item expando, explico. Vnde παραπεπταμένος, expansus, seu explicatus est, vel etiam se explicat. Arat. in Phœnom. ὁ δὲ οἱ παραπέπταται ὄρνις Ἀσστὴρ βορέω.

Παραπέτασμα, idem cum καταπέτασμα, Plut. in Artox. & Aristoph. Apud Synes. ep. 4. παραπέτασμα γὰρ ἡμᾶς ἀπελείχιζε aulæum nos separabat. Exponitur etiam σκιάδ. & vmbraculum.

Περιπετάζω, vel περιπετάννυμι in orbem expando, vel circũ circa obtendo. Æsch. contra Cresiph. ... Eurip. in Hel. Περιπετάσασα χέρα φίλιον Ἐν μακρᾷ φιλῶ σε φάει φόρῳ.

Περιπέπταμαι, circumcirca expansus vel obtentus sum: vnde apud Apol. Rhod. περιπέπταται, obtentus est.

Περιπέτασμα, velum seu aulæum quod rei alicui circumcirca obtenditur. Plut. in Pomp. Est etiam verbum theologicum, significans integumentum mysticum spiritualis sensus, apud Dion. Areop. Exponitur etiam, cortina. Περιπετάσματα, aulæa quæ ad ornandum locum aliquem extenduntur.

Περιπέτασος, circumcirca expansus vel obtentus.

Προπετάζω, seu Προπετάννυμι, aut Προπετάννυμι ab anteriore parte expando vel obtendo, prætendo. Xen. ... 4.

Προσπετάννυμι, extendo, illido.

Composita ex Πέταλον seu Πέτηλον.

Ἀπέταλος, ὁ, ἡ, folijs carens: in Epigr.

Ἐκπέταλος, amplus patulusque in modum folij, vt ἐκπέταλα πελάγια. Athen. l. 11. Et ἐκπέταλα κέρατα, cornua lata in modum folij vel bracteæ. Idem l. 9.

Ἐμπεταλίς, ίδος, ἡ, Hesyc. est ἔδεσμα διὰ τοῦ τυροῦ ... quod sic dictum putatur, quoniam folijs obductum coqui solebat.

Εὐπέταλος, bene foliatus, folijs decorus, pulchra habens folia: in Epig. ¶ Εὐπέταλον, τὸ, fruticis nomen, de quo Diosc. lib. 4. c. 148. Item εὐπέταλος λίθος. Plin. l. 37. c. 10.

Καλλιπέτηλος, pulchra habens folia: in Epigr. (Suid.

Παραπέταλος, folijs obtectus, folijs obtentus & opertus. Apud

Πενταπέταλος, quinque folius, quinque folia habens. Πενταπέταλον, herba quæ & Πεντάφυλλον à quinque folijs nominatur. Nicand. in Ther. v. 839.

Τριπέταλος, trifolius: vt ῥάβδον τριπέταλον. Hom. hymn. in Merc. Τὸ τριπέταλον, herba quædam. Lat. trifolium.

Ὑψιπέταλος, folia in cacumine gerens. Od. δ. Item altus, excelsus. Athen. l. 9. Pro eodem dicitur ὑψιπέτηλος.

ΠΕΤΟΜΑΙ, & Πέταμαι, ac Πετάομαι, volo, idem quod ἵπταμαι. Il. β Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. Il. μ Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῆς ἀνέμοιο. Plut. de sol. an. ... οὐ γὰρ ὁμοίως ἱέρακες βλέπουσι καὶ πτέρυγες. ... τῶν πίπτανται κατὰ πόλεις. Arist. meth. 3. τὰ πετόμενα διώκει. Metaphoricè de iis dicitur quæ rapido cursu feruntur tam inanimis quàm animatis: vt Il. ψ. (de equis) τὼ δὲ ... πετέσθην Il. ν. Αὐτὸς δ' ὡς ἰρηξ ὠκύπτερος ὦρτο πέτεσθαι. Epig. l. 2. ἀλλ' ἐπεὶ ... ἔπτηξεν ὥστε λίθου ... πέτηλαι.

Πετεινός, ὁ, volucris. Arist. polit. Pro quo poeticè resoluta vocali, & verso ι in η dicitur Πετεηνός. Iliad. ο. & apud Hesiod. in Erg. Πετεινά & Πετηνά, τὰ, volucres, aues: Il. θ. ρ. & ω.

Πότη, ἡ, volatus. Od. ε.

Ποτάομαι, ῶμαι, idem quod Πέτομαι seu Πετάομαι. Il. β. Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι. Ibid. αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται αἱ δέ τε ἔνθα. Sed ... & Πωτάομαι: vt apud Theocr. idyl. 7. Πωτῶνται ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι. (Od. μ.

Ποτητός, idē quod Πετεινός. Et Ποτητά, τὰ, idem quod πετεινά.

Ποτανός, idem quod Ποτητός Eurip. Pro quo Doricè dicitur ποτανός, apud eundem.

Πωτέομαι, f. ήσομαι, idem quod ποτάομαι, volo. Apol. Arg. 1. ... ποτέον ...

Composita ac primum cum præpositione.

Ἀμφιποτάομαι, ῶμαι, circumuolo. Il. β. Μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα.

Ἀναπέτομαι, subuolo, in altum volo. Aristoph. in Auib. Ἀναπέτομαι δ' ἤ πρὸς Ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις.

Ἀποπέτομαι, auolo. Dion. l. 43. οἱ δὲ ἀετοὶ πρὸς τὸν Καίσαρα ἀπεπ...

Διαπέτομαι, peruolo, volando pertranseo. [πτανὸν θέ.

Εἰσπέτομαι, & εἰσπέταμαι, inuolo, volando introeo.

Εἰσποτάομαι, idem. Arist. hist. an. l. 9. c. 40.

Ἐκπέτομαι, & ἐκπέταμαι, euolo. Aristoph. in Auib. Ἐκπετόμενος ἄν ... Arist. hist. an. l. 9. c. 40. ... ἐκπέταται.

Ἐκπετάομαι, idem. Arist. ibidem.

Ἐκποτάομαι, seu ἐκπωτάομαι, & ἐκποτέομαι, pro iisdē. Metaphoricè, Il. τ. ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται. Et apud Theocr. id. 11. Ὦ Κύκλωψ Κύκλωψ πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι; Doricè pro ἐκπεποτήσαι.

Ἐπιπέτομαι & ἐπιπετάομαι, aduolo, inuolo. Metaphoricè apud Eurip. in Helene, ... Πεδία καρποφόρα τε γᾶς ἐπιπετόμενος ἱαχεῖ.

Ἐπιποτάομαι, idem. Diosc. l. 5. c. 85. ὡς δ' ... ἐπιποτᾶσθαι τῷ ἀέρι. (labo ...

Καταπέτομαι & καταπετάομαι, deuolo, volādo descēdo seu d...

Παραπέτομαι & παραπετάομαι, aduolo, iuxta seu à latere volo. Item prætereuolo.

Περιπέτομαι, circumuolo. Luc.

Ὑπερπέτομαι, superuolo, supernè volo. Arist. hist. an. l. 5.

Ὑπερποτάομαι, idem. Theocr. id. 15. οἱ δ' ἔτι κῶροι ὑπερποτῶνται Ἔρωτες.

Composita sine præposit.

Ἀεροπέτης, in aere volans. Ἀεροπέτης, vide in comp. Πίπτω.

Ἰθυπετεῖν, recta volare. Hesyc. exp. recto impetu ferri.

Ἰθυπετής, ὁ, ἡ, recta volans, qui recto cursu fertur, eòque valde citato, vt volare videatur. Il. φ μελίαν ἰθυπτίωνα. Ἀ... Eust. exp. τὴν ἰθὺ πετομένην.

Κακοπέτης, malè volans Aristot.

Ὀρσιπέτης, concitatis alis volans. Hesych. idē est quod ὑψιπέτης.

Ταχυπέτης, celeriter volans.

Τηλεπέτης, procul volans seu auolans. Suid. ex Epigr.

Ὑψιπέτης, altiuolans, altiuolus: vt αἰετὸς ὑψιπέτης. Od. υ.

Χαμαιπέτης, humi volans.

Ὠκυπέτης, celeriter volans, vt ὠκυπέτης ἴρηξ. Hesio. in Erg. Item qui rapido cursu fertur ita vt volare videatur, vt ἵππω ὠκυπέτα Il. θ.

ΠΕΤΡΟΣ, ὁ, lapis, saxum. Il. η ... λάζετο πέτρον Μάρμαρον ... Xen. Hell. 3 ... τοῖς ... πέτρους ...

Πέτρα, ας, & Ionicè Πέτρη, ης, idem. Hesiod. in Theog. Πέτρας ἠλιβάτους ... Plu. de orac. Pyth. Πετρῶν καὶ φλεγμονῶν ... Interdum exp. scopulus, cautes: vt quum de saxis dicitur quæ in mari visuntur, Od. μ. Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν δεινήν τε Χάρυβδιν. Sic & Il. ο. & Od. ζ. Interdum rupes: vt Plut. in Amat. narrat. ῥίπτει ἑαυτὸν κατὰ τῶν πετρῶν. Sic & Il. ω.

Πετρώδης, εος, ὁ, ἡ, petrosus, saxosus, lapidosus. Diosc.

Πετραῖος, ὁ, saxatilis, inter petras seu saxa versans: vt Σκύλλα Πετραίη. Od. μ. Et Πετραῖοι ἰχθύς, apud Athen. l. 7. Item in petrosis & saxosis locis nascens: vt συκῆ Πετραία, apud eundem l. 13. Πετραίη σκιή, vmbra quam petra seu rupes de se proijcit. Hesiod. in Erg. Item Πετραῖος, saxeus petrosus: vt Πετραία ... apud Soph. ¶ Est & Neptuni epith. quod olim super saxo consopitus vrinam profuderit genitalem.

Πετρήεις, εντος, ὁ, petrosus, saxosus, lapidosus. Il. & Hesiod. in Erg.

Πέτρινος, ὁ, lapideus, saxeus.

Πετρίδιον, τὸ, saxulum. Exponitur etiam, saxum, petra apud Arist. [hist. an. l. ...

Πετρηδόν, in modum petrarum, Luc.

Πετρόω, in lapidem vel saxum verto. Exponitur etiam, lapido: vt de apud Eurip. in Oreste, Μόλις δ' ἔπεισε μὴ πετρουμένους θανεῖν, vix eis persuasit, ne se lapidarent.

Πέτρωμα, τὸ, lapidatio, lapidum iactus. Idem ibid.

Composita.

Ἐμπετρος, ὁ, ἡ, qui in petris & locis saxosis prouenit. Ἐμπετρον

τρὸν, τὸ, nomen est herbæ quæ Romanis saxifraga dicitur: de qua in append. Diosc. Est & alia eiusdem nominis, quam latini calcifragam appellant: de qua Diosc. l.4. c.181.

Ἐπίπετρον, τὸ, herba de qua Arist. de part. anim. lib.4. & Hippocrat. in lib. περὶ ἑλκῶν. Eam alio nomine ἀείζωον appellare tradit Plin.

Χαμαιπετρέω, lapiduous obr

Λισσπέτρα, ἡ, petra læuis. Hesych. Scribitur & λισπετεία, apud Suid.

Περίπετρον, τὸ, vndique habens euidentes rupes seu petras. Hesy.

Περιπετρίζεσθαι, exp. allidi. Idem.

Ὑπόπετρος, sub quo petræ seu saxa latent: petrosus: Diosc. l.4. c.3.

Πεύθομαι, &c. vide in Πυνθάνομαι.

ΠΕΥ῀ΚΗ, ης, ἡ, quidam exp. picea, alij larix. arbor de qua Theophr. hist. pl. l.3 & Arist. hist. an. l.5. c.19. Accipitur interdum pro face seu tæda ex picea excecta. Aristoph. in Nub. σὺν πεύκαις σελαγεῖ. Et apud Athen. l.15. ἐκφέρετε πεύκας καὶ Ἀγάθωνα φωσφόροις. Apud Eurip. in Phæd. Ponitur pro pugillaribus siue codicillis è picea seu larice factis ante repertum chartæ vsum. ¶ Amaritudinis etiam quandam significationem habet, quòd videre est in deriuatis & compositis nonnullis.

Deriuata ex πεύκη, picea,

Πευκήεντα ὄρεα, montes in quibus πεῦκαι multæ nascuntur. Dionys. de situ orb.

Πεύκινος, ὁ, piceus qui est è picea arbore: vt πευκίνη ῥητίνη, apud Diosc. lib.3. c.92. Et apud Eurip. πεύκινον δάκρυ, lacrima quā picea fundit. Et πεύκινα ξύλα, ligna ex picea vel larice. Reg. l.3. c.5.

Χαμαιπεύκη, ἡ, (*comp.*) larix pumila. Plin. l.24. c.15.

¶ *Deriuata ex πεύκη in significatione amaritudinis.*

Πευκεδανός, ὁ, amarus. Iliad. κ. Ἤ ποτε πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο. Exponitur etiam exitiosus. Πευκέδανον dicitur herba quædam nomen sortita ab amaritudine: de qua Theoph. hist. pl. l.9. c.15. & Diosc. l.3. c.92.

Πευκάλιμος, amarus: vel cautus prudens: vt πευκαλίμῃσι φρεσὶν Il. θ. & υ.

Composita.

Ἐμπευκής, έος, ὁ καὶ ἡ amarus.

Ἐχεπευκής, idem: Il. α. Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιεὶς βάλλε. Exponitur etiam, letifer, mortifer.

Περιπευκής, peramarus, Il. λ. ἐν μηρῷ τάμεν μαχαίρῃ Ὀξὺ βέλος περιπευκές.

Πευστικός, &c. vide in πυνθάνομαι πεφασμένως, in Φαίνω

Πέφνω, in Φάω, occido, πέψις, in πέπτω.

Πῆ, vide in Ὅς.

ΠΗΓΗ, ῆς, ἡ, fons, scatebra, seu aqua saliens. idem quod πιδαξ (* cum quo eandem originem habere creditur, nimirum à πιδύω) Καὶ νυμφάων αἳ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πείσεα ποιήεντα. Plut. symp 4. ἀναβλύζοντα πηγῶν αὐτοῖς ὕδατος. Athen. lib.10 Βρομιάδος ἱδρῶτα πηγῆς, sudorem bacchici fontis, i. vinum. ¶ Metaphoricè etiam vsurpatur, vt & Lat. fontis: vt apud Æschyl. ἡλίου πηγή, dicitur ea mundi pars in qua sol oritur. Sic apud Xen. Pæd.7. αἱ τέχναι ἃς πηγὰς φασὶ τῶν καλῶν εἶναι. ¶ Πηγαί, dicuntur etiam oculorum anguli qui sunt ad nares, teste Hesych.

Πηγίδιον, τὸ, fonticulus. Suid.

Πηγαῖος, ὁ, fontanus, è fonte manās. Arist. & Plat. de leg. Metaph. apud Areopag. πηγαία αἰτία, dicitur causa velut è perenni fonte manans. πηγαῖον, τό, Hesychio est τὸ ἔσχατον.

Πηγάζω, scateo, scaturio: aut in modum fontis effundo, scaturire facio, Greg. in epitaph. Μωσῆς ἐκεῖνος ᾧ θάλασσα τέμνεται, καὶ ἄρτος ὕεται, καὶ πέτρα πηγάζει. Et cum acc. apud eundem, ἐπήγαζες γὰρ τὴν φοινικῆν ἁμαρτίαν. Sic & Damasc. ἐπήγασεν ἡμῖν πηγὴν ἀφέσεως, in modum fontis in eos effudit, seu scaturire fecit.

Πηγάζομαι, velut è fonte mano, velut è fonte effundor. Damascen. φυσικῶς ἀεὶ ἐξ αὐτῆς πηγαζόμενος.

Πήγασος, ου, ὁ, pegasus: alatus Persei equus, ita dictus, quòd circum Oceani fontes natus esset, teste Hesiod. in Theog. Habuit & Bellerophon eiusmodi equum. Plin. lib.8. cap.21. pegasi sunt pennati equi & cornibus armati.

Πηγάσιον πτερόν, alæ Pegasi. Aristoph. in pace.

Πηγασὶς κρήνη, fons caballinus, qui extitit è terra Pegasi pede pulsata Epigr.

Ἀναπηγάζω, (*comp.*) emitto in modū fontis & scaturiginis. Hesy.

ΠΗΓΝΥΩ, seu πήγνυμι, & πήσσω, siue πήττω. Fut. ξω. compingo. Item compingendo struo & fabricor. Il. β. αἶψα δὲ νῆας ἔπηξε. Et πήγνυμι σκηνήν, struo tabernaculum. ¶ Item concrescere facio. congelo. coagmento. Plato in Tim. ψυχόμενα καὶ θερμαινόμενα πηγνύμενά τε καὶ διαχέοντα. In Geopon. ὁ τυρὸς ὃν ἔπηξε τὰ ἁπαλὰ συκῆς κλωνία. Diosc. l.4. πήσσει τὰ διαλελυμένα, dissipata cogit. ¶ Item pango, figo, seu depango, defigo, infigo. Hesiod. in Erg. ἐν γύματι πήξας, in dentali figens. Od. λ. πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμόν. Xen. in Cyne. πηγνύντες δὲ εἰς τὰς σχαλίδας ὑπτίας. Sic & apud Philon. de mundo.

Πήγνυμαι, (med.) idem quod πήγνυμι, struo, &c. Hesio. in Dieb. Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι ἀραιάς. Greg. μὴ στιβάδας ὑψηλὰς πηξώμεθα, ne altos toros struamus. Basil. ἀρθεῖσα συμπήγνυται. Πήγνυμαι (pass.) cogor, coagulor, concresco, coeo. Arist. de part. ani. ψύχεται δὲ θᾶττον τὸ ὕδωρ καὶ πήγνυται τοῦ ἐλαίου. Idem (de lacte) ὑπὸ τοῦ πυρὸς πήγνυται καὶ παχύνεται. Metaph. Il. χ. ῥίγησε δὲ γούνατα πήγνυται: vt Ouid. *Astrictum gelido frigore pectus erat.* ¶ Item pangor, figor, vel depangor, defigor. Ilia. λ. πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν. Ἄλλα μὲν ἐν χροῒ πῆγνυντ' ἀρηϊθόων αἰζηῶν. Dicitur & ὅρκος πήγνυσθαι pangi, apud Eur. Præt. med. πέπηγα, compactus & coagmētatus sum. Chrysost. σῶμα διὰ τῶν νεύρων συνέχεται καὶ πέπηγε. Item concreui, frigore constrictus sum: vnde πεπηγὸς αἷμα, apud Plut. & πεπηγὸς γάλα, apud Diosc. Item defixus & defixus sum. Ilia. γ. πάρος δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν. Metaphoricè res aliqua dicitur πεπηγέναι, quæ fixa est & ita constituta, vt de statu nullo modo dimoueri possit, apud Dem. Philip.1. & alibi.

Πῆγμα, τὸ, id quod concretum est, seu concretum. Polyb. Itē coagmentum, concinnatio, compositio: in Epigr. ¶ Πῆγμα dicitur etiam machina lignea in qua statuę collocantur & figuntur ad eas sustinendas. Ioseph. de bell. Iud. l.7.

Πηγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, concretus: vel πῆγμα referens.

Πῆξις, εως, ἡ, coagmentatio, coagulatio, congelatio. Arist. meteor. 1. Exponitur & glacies, apud Plut. de primo frig.

Πηκτός, ὁ, compactus, coagmentatus. Hesiod. in Erg. ¶ Item concretus, congelatus, coagulatus. Arist. meteor. l.4. Diosc. l.5. c.114 Item fixus, defixus, depactus. Soph. in Aiace. ¶ Πηκτή, interdum absolutè dicitur lac, apud Æt. & Suid. Et πηκταὶ fores bene compactæ & coagmentatæ, teste Hesych. πηκταὶ, sunt etiam instrumentum venatorium seu species retis, apud Aristoph. in Auib. ¶ Τὸ πηκτὸν dicitur etiam symphiti herbæ species quædam: de qua Diosc. l.4. c.10. Et τὰ πηκτὰ, lacrymæ, παρὰ τὸ πεπηγέναι. Hesych.

Πηκτικός, congelandi seu coagulandi vim habens. Diosc. l.1. cap.184. Exponitur & passiuè, qui congelari seu conglaciari potest, apud Theophr. de cau. pl. l.5 c.10.

Πηκτὶς, ίδος, ἡ, gelu fictitium. ¶ Est & instrumentum musicū quòd alias μάγαδις dicitur. Arist. pol. 8. Athen. l.4. & 14. Item fistula, tibia. Hesych. ¶ Item culter ad scindendas carnes. Suid.

Πακτὸς, Doricè, idem cum πηκτός. Et fœmin. πακτή, idem quod πηκτή, lac per coagulum concretum: seu caseus recens coagulatus. Theocr. id.11. τὰ πακτὰ δωμάτων dicuntur fores, apud Eurip.

Πακτόω, ώσω, compingo, coagmento. ¶ Item obsero, claudo: vt πακτεῖσαι θύρας. Poll. ex Archilocho. Item obstruo: vt apud Aristoph. in Vesp. ὃς ἦν τετρημένα, ἐνεβύσαμεν καὶ πακτώσαμεν. ¶ Exponitur etiam, distendo: vt in Epigr. λαῖφεα πακτώσας μεστὰ θεοῦ πελάγη.

Πακτῶν, ωνος, ὁ, genus nauigij fluuiatilis. quod solui poterat, vt expeditius transportaretur, iterumque vbi opus esset compingi. Diod. Sic. l.20 Strab. l.17.

Πακτὶς, ίδος, ἡ, idem cum πηκτίς Theocr. in Epig. & Demet. Phal. ex Sapphone.

Πηγός, οῦ, ὁ, bene compactus & compositus: vt πηγοὶ ἵπποι. Il. ι. ¶ Exponitur etiam, niger: vt κύματι πηγῷ. Od. ψ. item albus, seu niueus, qualis est glaciei color: vt πλόκαμος πηγός, apud Lycophr. ¶ Ponitur & substant. pro sale, apud Athen. l.9.

Πηγὰς, άδος, ἡ, glacies. Hesiod. in Erg. Exponitur etiam, rupes, apud schol. Arg. l.2.

Πηγετός, οῦ, ὁ, glacies, gelu. Dion. de situ orb.

Πηγυλὶς, ίδος, ἡ, gelida, glacialis. Od. ψ. & Apol. Arg. l.2. Exponitur & subst. gelu, glacies, teste Suid. & Eust.

Πάγη, ης, ἡ, laqueus depactus ad irretienda animalia, decipulum. Xen. Pæd.1. Phil. de vita M. lib.1. ¶ Exponitur etiam, locus excelsus Hes.

Παγὶς, ίδος, ἡ, idem quod πάγη in prima signif. Aristoph. in Auib. Metaphoricè apud Athen. l.13. meretrices dicuntur παγίδες τῶν βίων. Exponitur &, retinaculum: in Epigr.

Παγιδεύω, illaqueo, tendiculis irretio. Matth. 22. ὅπως αὐτὸν παγιδεύσωσι.

Πάγος, ὁ, tumulus, collis, terra in tumulū coagmentata Od. ε. Hesiod. in Asp. ¶ Item humor frigore astrictus, glacies. Plut. de primo frig. Arist. de mundo. ¶ Πάγος appellatur etiam sal, apud Lycophr.

Παγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, glacialis, gelidus.

Παγερὸς, idem Procl. in Hesiod.

Παγετός, idem quod πηγετός. Xen. in Cyneg.

Παγετώδης, idem cum παγώδης, seu glacie aut gelu adstrictus. Arist. de mundo.

Παγάς, idem cum πηγάς. Hes.

Πάγιος, ου, ὁ, fixus, firmus, stabilis: vt γῆ παγία, apud Naz.

Παγίως, firmè, firmiter. Plat. in Theæteto, παγίως λέγειν, asseuerare, constanter affirmare. Arist. Rhet. 2. Compar. παγιώτερον, firmius, constantius.

Παγιόω, ῶ, firmum & fixum statuo: firmo, stabilio: vnde παγιωθείς. ab Etym. exp. ἑδρασθείς

Πήγας

Πήγανον, τὸ, ruta: nomen herbæ ita nominatæ, quòd caliditate sua πήγνυσι τὸ σπέρμα, seu τὴν γονὴν: vt tradit schol. Nicand. Vide de ea Diosc. l.3.c.52. & 53. Plin. l.19. c.8. & 20. c.13.

Πηγανώδης, ad rutam proximè accedens rutæ similis.

Πηγάνιον, τὸ, rutula: herbæ genus, apud Theophr. hist. pl. l.1.

Πηγανίζω, rutam imitor, rutam refero. Diosc. l.3.

Ἀγριοπήγανον, (comp.) ruta agrestis seu syluestris. Hesych.

Πητύα, ας, ἡ, coagulū: (à πήγνυω seu πήγω deductum, teste Gaz.) Suidas exp. succum qui lac in caseum contrahit. Scribitur & πυτία, apud Diosc. l.2. c.85. & πυτίνα, apud Arist. hist. an. l.3. c.20.

Ἐμπυτιάζω, (comp.) coagulo iniecto contraho, seu coagulo: vnde ἐμπυτιασθὲν γάλα, apud Diosc. l.6. c.16.

Πάχνη, Παχύς, Πασσαλος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιπαγής, ὁ, ὁ καὶ ἡ, circumquaque firmus, vel firmiter hęrens. Nonn.

Ἀναπήγνυμι, suffigo, suspendo. Plut. in Artox. προσέταξεν ἐκδείραι ζῶντα καὶ τὸ μὲν σῶμα πλάγιον διὰ τριῶν ἀναπῆξαι.

Ἀντιπαγής, ὁ contrario compactus, vel ex aduerso fixus.

Ἀντίπηξ, ηγος, ἡ, arca, cista, Eurip. in Ione, Ὁρῶ παλαιὰν ἀντίπηγ' ἐν στέμμασιν.

Ἀποπήγνυμι, rigore cogo & adstringo concrescere facio.

Ἀποπήγνυμαι, penitus gelu adstringor & coëo Athen. l.2.

Διαπήγνυμι, compingo, concinno, compono Luc.

Διάπηγα, τα, intercolumnia, i. columnulę paruæ quæ inter maiores panguntur Reg. l.3. c.7. (l.5. c.20.

Ἐκπηγνύω, seu ἐκπήγνυμι, congelo, cōglacio. Theop. de cau. pl.

Ἐκπήγνυμαι, gelu adstringor. Idem ibid.

Ἔκπηξις, ἡ, congelatio. concretio quæ frigore fit. Idem ib.

Ἐκπηκτικὸς, congelandi & conglaciandi vim habens, apud eundem ibid.

Ἐμπήγνυμι, compactum & coagmentatum infero: vel infigo, depango: in Epigr. l.2. τίς γὰρ ὀδόντων Ὄρχιλον ἐμπῆξαι φαρμακοῖσι δόλῳ. Item concrescere facio: vnde ἐμπήγνυμαι, congelor, &c.

Ἐμπηκτίλης ὁ, minister qui forenses legalésque tabulas à legislatore accipiens in libellos compingit.

Ἐπιπήγνυμι, & ἐπιπηγνύω, in superficie congelo.

Ἐπιπήγνυμαι, & ἐπιπήγομαι, in summa parte concresco & coëo. Theophr.

Ἐπίπαγος, ὁ, glacies superficiaria: humor in summa parte concretus. Gal. ad Glauc. l.2. Diosc. l.1. c.134. Apud eundem l.1. cap. 182. sic dicitur succus qui inciso arboris cortice emanans concrescit & congelat.

Ἐπιπακτίς, ἡ, parua herba: de qua Dioscor. l.4. c.109. Plin. fruticem esse dicit l.13. c.20.

Ἐπιπακτόω idem cum Πακτόω: vnde ἐπιπακτοῦν θύρας, obserare seu claudere fores. Poll. l.10. c.4.

Καταπήγνυμι, & καταπηγνύω, in constituo. ¶ Item defigo. depango. Arist. [illegible] ἔθνη ἑστῶτες καταπηγνύουσι περὶ τὸν τάφον. & hist. an. l.5. [illegible]

Καταπήγνυμαι, gelu coëo & concresco. Arist. hist. an. l.6. Item defigor, depingor. Basil. [illegible]

Καταπὴξ, ηκος, palus qui in terram depangitur. Suid.

Decomp. Ἐγκαταπήγνυμι, defigo seu depango in. Odyss. λ.

Παρακαταπήγνυμι, à latere figo iuxta depango. Vnde metaph. apud Isocr. αἱ λυπαι ταῖς ἡδοναῖς ἀεὶ παραπηγνύασιν voluptatibus admixti sunt dolores. Apud Alex. Aphr. in præfat. probl. l.1. [illegible] ἀρχὴν παρέπηξατο, exp. constituit.

Παράπηγμα, τὸ, instrumentum astronomicum quo ortus occasusque siderum, tempestatumque significationes cognoscuntur atque inueniuntur: inde dictum quòd è multis variisque coninnatum esset. Suid. & Vitruu. l.9. c.7.

Περιπήγνυμι, circumquaque compingo & coagmento. Item circumquaque figo vel defigo. Item circumquaque congelo & concrescere facio: vnde pass. apud Diosc. l.5. c.137. περιπηγνύμενος καλάμοις καὶ χορδαῖς.

Προπηγνύω, prius congelo. Τὸ προπεπηγός, prius concretum: vel simpliciter concretum Diosc. l.3. c.92.

Προπαγής, ὁ καὶ ἡ, prominens, protuberans. Luc.

Προσπηγνύω & Προσπήγνυμι, appingo, affigo. Item cruci affigo. Act. Apost. c.3.

Πρόσπηγμα, τὸ, id quod affixum est. Προσπήγματα. Hesyc. dicit esse partem quandam nauis.

Συμπηγνύω, vel συμπήγνυμι, & συμπήσσω, compingo, coagmento, Theocr. id. 8. πρώαν ἐγὼ συνέπαξ' ὕτε τὸν δάκτυλον ἄλγω: Doricè pro συνέπηξα. Metaphoricè apud Plut. in Rom. συνέπηξε τὰ γένη. Compegit & commiscuit. Et in Cam. συμπηγνύναι τὰ λείψανα τῆς πόλεως διεφθαρμένης. ¶ Item concrescere & coalescere facio, cogo. Il. ε ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν, Diosc. l.4. c.9. κρέα δὲ συμπίπτει ἐσθιόμενον σὺν αὐτῷ.

Συμπήγνυμαι, compingor, &c. vnde συμπεπηγὼς coagmentatus cohærens. Luc. de salt. Item συμπήγνυμαι, compingendo fabricor. Appian. in Mithrid. Μιθριδάτης ναῦς πλείους ἐπὶ τοὺς Ῥοδίους συνεπήγνυτο.

Σύμπηξις, ἡ, compactio, coagmentatio. Herodian. lib.4. Et metaph. apud Plut. de def. orac.

Σύμπηκτος, ὁ καὶ ἡ, compactus, coagmentatus, compactilis. Aristoph. in Ran.

Ἀσυμπαγής, (dec.) qui compactus & coagmentatus nō est.

Ὑπερπαγής, admodum glacie constrictus. Xen.

Composita sine præpositione: ac primùm ex aorist. 2. ἐπάγην.

Ἀκροπαγής, ὁ, ὁ καὶ ἡ, in summo fixus. Nonn.

Ἀπαγής, qui compactus & concretus non est. Plut. de primo frig.

Ἀρτιπαγής, recens compactus & coagmentatus: vt γαλακτος ἀρτιπαγεῖς, apud Theocr. Epigr. 3.

Βυρσοπαγὴς ναῦς, nauis corio contecta, q. d corio compacta.

Γομφοπαγὴς, cuneis seu clauis compactus. Metaphoricè apud Aristoph. γομφοπαγῆ ῥήματα.

Δουροπαγὴς, ex ligno seu contignatione compactus. Nonn.

Δρυοπαγὴς στόλον vocat Soph. τὸν ναυτικὸν, vt tradit Hesych. vel classem è quercubus compactam.

Εὐπαγὴς bene compactus & coagmentatus, solidus, Eust.

Ἡμιπαγὴς, semiconcretus. Aristot. de mundo.

Ἰχθυπαγὴς, pisci hærens. Epigr.

Κηροπαγὴς, ex cera compactus seu concretus. Epigr.

Μεσοπαγὴς, vsque ad medium terræ defixum. Pro quo metri gratia dicitur μεσσοπαγές. Il. φ. v. 169.

Νεοπαγὴς, idem cum ἀρτιπαγής.

Πρωτοπαγὴς, qui primus compactus & coagmentatus est. Il. ω. Exponitur etiam, qui primus fixus & depactus est.

Composita ex præt. med. πέπηγα.

Ἁγγειοπηγοὶ, carpentarij: fabri plaustrorum artifices & ex omnibus agrestibus lignis opera conficientes. schol. Aristoph.

Ἁλοπηγὸς, οῦ, ὁ, qui in salinis salem efficit concrescere, & cogit in glebam: salarius Nic. in Alexiph.

Ἁλοπήγια, τα, salinæ, loca in quib. sal concrescit. Plu. in Rom.

Ἁμαξοπηγὸς, curruum fabricator, plaustrorum compactor. Plut.

Ἁμαξοπηγέω, plaustra fabricor. Poll. l.7. (in Pericle.

Ἁρματοπηγὸς, idem quod ἁμαξοπηγὸς. Il. δ.

Ἁρματοπηγέω, currus fabricor.

Ἀσπιδοπηγὸς, clypeorum compactor seu fabricator. Poll. l.1.

Ἀσπιδοπήγιον, τὸ, locus vbi clypei compinguntur. Idē l.7. c.30.

Διφροπηγία, ἡ, bigarum seu sellarum fabricatio.

Εὐπηγὴς, ὁ, ὁ καὶ ἡ, bene compactus & coagmentatus. Apol. Arg.

Θυροπηγία, ἡ, ianuarum fabricatio. (l.2.

Ἰκριοπηγοὶ, tabularum coagmentatores, qui tabulata conficiunt.

Καινοπηγὴς, nouo quodam modo compactus. Æschyl.

Κηροπήγιον, τὸ, candelabrum, vbi cerei depanguntur.

Κλινοπηγία, lectorum compactio.

Κλινοπήγιον, τὸ, locus vbi lecti compinguntur. Pol. l.7. c.30.

Ναυπηγὸς, qui naues compingit, nauium fabricator. Thu. lib.1.

Ναυπηγία, ἡ, nauiū compactio & fabricatio. Eur. in Cyclop.

Ναυπήγιον, τὸ, locus vbi naues compinguntur. Aristoph.

Ναυπηγικὸς, ad nauium fabricationem seu fabros pertinens.

Ναυπηγέω, naues fabricor.

Ναυπηγεῖσθαι, dicūtur naues quę compinguntur & struuntur. Plut. de fort. Rom. Xen. Hel. 1. Actiuè idem significat quod ναυπηγεῖν, vt apud Æsch. τάφος ἐξεργάζεσθαι ἢ τριήρεις ναυπηγεῖσθαι. Sic Isoc. in Euag. περὶ τῆς ἐναυπηγήσατο.

Ναυπήγησις, ἡ, idem quod ναυπηγία. Thu. l.4.

Ναυπηγήσιμος, naui. fabricādis aptus. Thu. l.7. Xen. Hel. 5.

Dec. Ἀντιναυπηγῆσαι, contra seu vicissim naues fabricare. Item contra machinari in nauium fabricatione & constructione. Thu. l.7.

Προσναυπηγέω, insuper classem ædifico.

Νεοπηγὴς, recens compactus seu coagmentatus, Epig. l.3.

Παλιμπηγὲς, iterum compactus: vnde παλίμπηγα dicuntur calceamenta sæpius suppacta. Poll. l.7.

Σκηνοπηγία, ἡ tabernaculi seu tabernaculorum compactio: vel quum tentorium figitur. Festum erat apud Hebræos, à figendis tentoriis dictum: quod ab ipsis agebatur in memoriam pristinæ vitæ quam in tabernaculis egerant Zach. 14. Ioan. 7. Vitus & Arist. hist. an. l.6. de solertia hirundinis in congerendo nido. Dicitur & σκηνοπηγία, τα.

Σκηνοπηγέω, tabernaculum pono. Athen. l.10.

Σοροπηγὸς, qui sandapilas compingit, sandapilarum fabricator. Aristoph. in Nub & Epigr. l.3.

Σοροπήγιον, τὸ, locus vbi sandapilæ conficiuntur. Pol. l.7. c.3.

Composita ex πηκτός.

Ἄπηκτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, qui compactus seu coagmentatus non est. ¶ Item non concretus, qui nunquam gelu duratur, Arist. meteor. lib.4.

Εὔπηκτος, bene compactus & coagmentatus: vt κλισίας εὐπήκτους, Il. β. Item qui facilè conglaciatur: Theophr. de cau. pl. l.5. cap.20.

Κρυσταλλόπηκτος, glacie cōcretus. vt κρυσταλλόπηκτα φυσήματα flatus

flatus glacie concreti. Eurip. in Rheso.

Μελίπηκτον, placenta ex melle: opus pistorium melle conditum. Athen. l. 4. & 14. (gulatus. Hom.

Νεόπηκτος, recens compactus & coagmentatus: vel recens coa-

Πηδάλιον, vide in Πηδός.

ΠΗΔΑ'Ω, F. ήσω, salio, salto. Il. φ. ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα. Arist. [de leone] ἐὰν ἀναγκασθῇ φεύγειν ... πηδᾷ. Soph. in Aiace, Πηδῶντα πεδία σὺν νεορράντῳ ξίφει, saltantē per campos. ¶ Interdum metaph. vt & Lat. Salio Basil. ὑπὲρ τὸ ἐσκαμμένα πηδῶντες. Aristoph. in Nub. Οἴμαι γε τῆς καρδίας πηδᾷς, ... trepidè expectare.

Πήδημα, τὸ saltus: ipsum effectū salientis. Plut. περὶ εὐθυμ. Luc.

Πήδησις, εως, ἡ, saltus: ipsa actio saliendi, Plut. de virt. mor.

Πηδητικός, qui salire solet, qui subsultim incedere consueuit. Metaph. Πηδητικὰ μέτρα, apud Eustath. (Nic. in Ther.

Πηδασός, ὁ, vliginosus & fonticulis scatens, vnde aqua prosilit.

Πηδύω, quæ ex me saliunt, aquis scateo. Hesy.

Πηδυλὶς πέτρα, rupes ex qua salit aqua. Idem.

Πιδύω, idem cum πηδύω, ex eóque factum sicut ... ex ... Sin de humore effluente dicatur, exp. prosilio, profluo, scateo, in modum erumpo, vt πιδύει, ἰδ ῥόος in Epigr.

Πιδύομαι, idem Nic. in Ther. Αἷμα δ' ἐκ ῥινῶν τε καὶ αὐχένος ... πιδύεται.

Πιδυσσός, ὁ, aquis salientib. scatens: vnde fœm. Πιδύσσα.

Πίδαξ, πηγή, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex Πηδάω.

Ἀναπηδάω, ὦ, in(s)ilio, sursum salio: vt ἀναπηδήσας ἐπὶ τὸν ἵππον, quum subsiluisset in equum. Xen. pæd. 7. & Hell. 4. Item prosilio exsilio. Xen. pæd. 1. ἀναπηδῆσαι πρὸς τὸν πάππον. Æsch. in Ctesiph. ἀναπηδήσας ἐκ τῆς ἐκκλησίας οὐδενὸς ἀνθρώπων ... interdū significat resilio, retrorsum salio. Aristoph. in Ran. ... ἀναπηδᾶ ...

Ἀνταπηδάω, (dec.) insulto, insurgo. Aristoph. in Nub.

Ἀντιπηδάω, vicissim & ipse salio.

Ἀποπηδάω, desilio, resilio: vt ἀποπηδᾶ τοῦ ἅρματος, curru desilit, vel prosilit è curru. Plut. in Fab. Arist. in prob. ἀποπηδᾷ ... πρὸς ὁμοίας χώρας. ¶ Item aufugio, refugio: celeriter & cupidè abscedo: apud Chrysost. Xen. apomn. l. 1. εὐθὺς ἀποπηδήσαντες Σωκράτους, statim resilierunt vel discesserunt à Socrate.

Διαπηδάω, transilio: saltu supero seu trāseo: Xen. de re eq. ... διαπηδᾷν τάφρον ... Galen. de loc. affect. l. 5. ὁ χιτὼν ... τὸ αἷμα.

Διαπήδησις, ἡ, transitus qui saltu fit. Apud medicos quid sit, vide Galen. Meth. l. 4. & 7.

Εἰσπηδάω, insilio, saltu intruo & inuado. Dem. in Mid. εἰσεπήδησαν εἰς τὴν οἰκίαν. Herod. l. 7. εἰσπηδήσαντες καταλαμβάνουσιν αὐτόν.

Ἐπεισπηδάω, (dec.) insuper insilio. Dion. Areop.

Ἐκπηδάω, exilio, saltu exeo. Xen. de re eq. ἐπεὶ δ' ὅταν καὶ ἐκπηδᾶν ... Herodot. l. 1. κελεύειν τοὺς πορθμέας ἐκπηδᾶν ἐς τὴν θάλασσαν ...

Ἐκπήδησις, ἡ, exitus eius qui exilit.

Προσεκπηδάω, (dec.) insuper insilio, seu prosilio.

Ἐμπηδάω, insilio. Apud Luc. de hist. scrib. dicitur de eo qui velut insiliens manum patinæ infert.

Ἐπεμπηδάω (comp.) insuper insulto calcibus.

Ἐπιπηδάω, idem quod ἐμπηδάω. Aristophan. in Vesp. ... ἐπιπηδᾷς. Herodia. l. 6. ἐπιπηδήσαντες τῇ σκηνῇ ... Et cum accus. apud Suid. ἐπιπηδῶσιν ... Exponitur etiam, cupidè accedo, apud Chrysost. comment. in 1. ep. ad Corinth.

Καταπηδάω, desilio. Xen. Pæd. 7. καταπηδήσας ἀπὸ τοῦ ἵππου.

Μεταπηδάω, transilio, transulto. Metaphoricè apud Chrysost. de precat. ἀπὸ φαυλοτέρου βίου πρὸς εὐσέβειαν μεταπηδήσαντα turpiori vita ad pietatem resilit. (pos. 9. probl. 4.

Μεταπήδησις, ἡ, saltus mutatus: seu saltus mutatio. Plut. sym

Παραπηδάω, saltu prætergredior. Exponitur &, transgredior: vt ... apud Æschin.

Προσπηδάω, saltu appeto, assilio.

Συμπηδάω, & Atticè ξυμπηδάω, vnà cum alio salio. Eur. in Bacch. ...

Ὑπερπηδάω saltu supero transilio. Theocr. id. 5. ... Metaphoricè apud Æschin. ὑπερπηδᾶν τὸν νόμον.

Composita ex Πηδύω & Πιδύω.

Ἀναπιδύω, erumpo è scaturigine, scaturio. Plut. in Æmyl. τὰ ὀρυττόμενα τῶν χωρίων μᾶλλον ἀναπιδύει.

Διαπηδύω, dissilio, vel transilio. Hes. significat & scaturio.

Διαπιδύω, scaturio, perfilio seu perfudo in modum salientium fontium. Arist. de gen. an. lib. 2. ... τῶν φλεβῶν καὶ τῶν πόρων διαπιδύει ἡ τροφή.

ΠΗ'ΔΟΣ, ὁ, vel Πηδός, ligni species. Eust. ¶ Item Πηδός palmula ex eo ligno confecta. Hesyc. pro quo apud Eust. scribi-

tur Πηδός. ¶ Item Πηδόν, remus. Eust. & Suid. apud Homer. Od. η. Εἰδυῖαι ... ἐν φρεσὶν ... Ex isto Πηδόν Eustath. scribit fieri πηδάλιον, pleonasmo syllabæ αλ. Apud Hesych. reperitur etiam πηδὸν expositum πηδάλιον.

Πηδίλος, vt πήδινον ξύλον, lignum conficiendis remis aptum: apud Hesych. & Eustat.

Πηδάλιον, ου, τὸ gubernaculum, remo seu clauus nauis. Od. ι. Πρὸς ... ἄρα πηδάλιον ποιήσατο ὄφρα ἰθύνοι. Item metaph. ... (culo similis.

Πηδαλιοειδής, ὁ, ἡ, gubernaculi speciem gerens, guberna-

Πηδαλιωτός, ὁ, exp. clauatus, apud Arist. in categ.

Ἀπηδάλιον πλοῖον, (comp.) gubernaculo carens nauis.

Πηκτός &c. vide in Πήγνυμι.

ΠΗ'ΛΗΞ, ηκος, ἡ, galea, cassis. Od. α. Στῆσε ... πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε. Idem dicit πήληκα φαεινὴν. Il. γ. Hesyc. deriuat ... τὸ πάλλω, i. à vibrando, concutiendo, ad quod etymon Hom quoq; alludere videtur. Il. θ. ἀμφὶ δὲ πήληξ Σμερδαλέον κροτάλιζε ... μαρναμένοιο Ἕκτορος.

Composita.

Εὐπήληξ, pulchra ornatus galea. In Epigr.

Πηληκοπάληξ, qui galeam quassat. Hesyc.

Χρυσοπήληξ, auream habens galeam Eurip. in Phœniss.

Χρυσεοπήληξ, idem. Hom. hymno in Martem.

Πηλίκος, &c. vide in Ἡλίκος.

ΠΗΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, lutum, cœnum, limus. Thuc. lib. 1. ἄνδρες ὄντες οἱ πλεῖστοι ἐν σκότῳ καὶ πηλῷ τῶν διόδων. Plut. symp. 1. Πηλὸν ἀποστιλβόμενοι τῶν ποδῶν. Interdum de luto dicitur, quo parietes oblinuntur: aut auium nidi construuntur: vt apud eundem in lib. de solert. an. ἡ φυρᾶται πηλὸν, ... προσερείδει τοῖχοις καὶ ὀρόφοις Exponitur etiam, mortarium: apud Thuc. & Aristoph. Dicitur & de terra seu creta figlina: vt apud Paus. in Att. τὸ δὲ ἄγαλματι, τοῦ Διὸς πρόσωπον ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ, τὰ δὲ λοιπὰ πηλοῦ τε ἐστὶ καὶ γύψου. Fœminino quoque genere vsurpari docet Eust. ex Diodoro Gramma.* Idem à παλάσσειν deriuat significante μολύνειν.

Πηλὸν, ab Ionibus dici τὸν οἶνον tradit Hes. Vide κάπηλος.

Πηλώδης, ου, ὁ καὶ ἡ, lutosus, limosus.

Πήλινος, ὁ, luteus, ex luto factus: vt Πήλινα ποτήρια, Luc.

Πηλόω, vnde pass. Πηλούμενος, exp. limum cōtrahens, putrescens.

Πήλωσις, εως, ἡ, volutatio in luto. Plut. περὶ δεισιδαιμ.

Πηλουσιώτας, Hieron. in Ierem. c. 19 vocari scribit, qui luto istius corporis constituti, non possunt sentire cœlestia.

Πηλαμὶς, ίδος, ἡ, pelamis: genus piscis sic dictum, quòd in luto moretur. Athen. l. 7. Plin. l. 9. c. 15.

Πηλακίζω, vnde πηλακισμός, propriè significat luti illitionem & aspersionem quæ petulanter fit & per contumeliam: generaliter verò de quauis iniuria insolente, contumelia & probro dicitur: Etym. & Suid.

Composita.

Ἀκρόπηλος τόπος, locus in summo lutosus, intus durus. Polyb.

Προπηλακίζω, probro & ignominia afficio, per contumeliam derideo. Dem. in Mid. ... ἀλλ' ὑπὲρ ... ἐπεὶ τ' ὑμᾶς, ... τιμιᾷ χειρὶ ... προπηλακίσαι. Idem pro con. ... τις τιμᾶν προπηλακίζει.

Προπηλακίζομαι, contumelia afficior. Dem. in Mid. Προπηλάκισται τὸ σῶμα τιμὸν ποτε.

Προπηλάκισις ἡ. & προπηλακισμός ὁ, læsio quæ fit per contumeliam. Plat. de leg. 1. Æschin. in Ctesiph.

Ὑπόπηλος, aliquantum lutosus. Lucian.

Κάπηλος quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΠΗ'ΜΑ, ατος, τὸ, damnum exitium. Hesiod. in Erg. Πῆμα κακὸς γείτων ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ. Il. ζ. μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα. Od. ε. Τοῖσι γὰρ μέγα πῆμα ... Exponitur etiam, ... Sic & Il. ρ. Od. θ. & alibi apud Homer. Οὐ ... ἄλλο πῆμα clade: apud Pausan. in Achaic. ... Quidam πῆμα verbale esse dicunt à πάθω ... φασί.* Quidam ... significante πάσχω, vt idem sit cum πάθος.

Πημαίνω, laedo, noceo, damnum do, lædo. Il. ω. Πέμπειν ... Οὐ πεῖν πήμασι ... ἐπιτέλλε ... κατα ... Plat. de leg. πημαίνει ἄλλων φαρμάκων.

Πημαίνομαι dāno afficior, lædor: Soph. ... Et in voce media idem quod Πημαίνω, Aristoph. in Acharn. ... ἀλλ' ... ἀνθρώπων ... πημανεῖ.

Πημαντός ὁ, cui damnum datum est, læsus.

Πημονή, ῆς, ἡ, idem cum Πῆμα. Thuc. l. 5. Athen. l. 2.

Composita.

Ἀπήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, nullo damno affectus, illæsus, incolumis. Il. ξ. Od. ι. & δ. Item non nocens, minimè damnosus, non exitiosus. Et interdum prosper. Hesio. in Erg. Τῆμος δ' εὔκριτοί τ' αὖραι καὶ πόντος ἀπήμων Od. δ. Ἀλλ' ὅτε ... ἀπήμων (τούτος ...

Ἀπημοσύνη ης, ἡ, incolumitas.

Ἀπήμιος Ζεύς, Iupiter qui tristes noxas pellit à foribus, seu qui

qui damna & calamitates auertit. Pausan. in Attic.

Ἀπήμαντος, idem quod ἀπήμων. Od. τ. Hesiod. in Theog.

Παναπήμων, (dec.) prorsus innocuus, omnino innoxius. Hesiod. in diebus. Item prorsus illæsus, saluus, & incolumis.

Βαρυπήμων, graui detrimento affectus vel grauia detrimenta afferens. Exponitur & miser Suid.

Δενδροπήμων, arboribus nocens, arbores lędens. Æschyl.

Καταπημαίνω, idem quod πημαίνω, Hesych. & Suid.

Πολυπήμων, multa damna afferens, noxius. Hom. hym. in Merc.

Πηνικίζω &c. vide in Φέναξ.

ΠΗ͂ΝΟΣ ου, ὁ, & πήνη, ης, ἡ, textum seu tela. Eurip. in Hec. ἐν κροκίῳ πέπλῳ ζεύξομαι ἁρματι πώλους ἐν δαιδαλέαισι ποικίλλουσ' αἰθεροπόροισι πήναις. *Quidam deducunt à πένω quod est ἐνεργῶ. Alij παρὰ τὸ Πᾶνα, vtpote qui perhibeatur inuentor artis textricis. ¶ Sunt qui pro fusorum quodam genere accipi putent. Epigr. l. 6.

Πηνίον, ου, τὸ, Suidas esse dicit fusum super quo voluitur trama: innuens de textorio fuso dici. Epigr. l. 6. Apud Hom. ponitur pro stamine seu filo quòd è colu deducitur & fuso deuoluitur, vt Il. ψ. ¶ Est etiam insectum quoddam ex erucarum genere. Arist. hist. an. l. 5. c. 19. Vtitur & Aristoph. in Vesp.

Πηνίζω, stamina è colu deduco & deuoluo fusi circumactu. Poll. l. 7.

Πηνίζομαι, & Doricè πανίσδομαι, idem. Theocr. id. 18. Οὔτις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα.

Πήνισμα, τὸ, stamen seu filum è colu deductum & fuso deuolutum. Aristoph. in Ran. & Epigr. l. 6.

Composita.

Ἀβροπήνους πέπλους, dixit Lycophron, molli & subtilissimo stamine contextos peplos.

Ἀγγοπῆναι, & ἀγγοπήνια, vel ἀγχοπήνια, apum faui seu cellæ, quia in modum telæ structæ sunt. Hesych. & Suid.

Ἀναπηνίζω, fuso circumacto recolligo vel attraho. Arist. hist. an. l. 5. c. 19.

Ἐκπηνίζειν, stamen seu filum educere. Metaph. vsus est Aristoph. in Ran. vt annotat schol.

Εὔπηνος ὑφὴ, textum è pulchro stamine Eurip. Iphig. Taur.

Πολύπηνον φᾶρος, vestimentum ex multo stamine cõtextum, Eurip. in Electra.

Πῆξις, vide in Πήγνυμι. Πηός, &c. in Πάω.

ΠΗ͂ΡΑ ας, & Ionicè πήρη ης, ἡ, pera, saccus, & plerunque qualem mendici gestant. Od. ρ. ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πήρην. Sic apud Plut. in Græc quæst. περιβαλὼν ῥάκια καὶ πήραν καὶ προσαίτης ὤν. *Eust. deriuat παρὰ τὸ τηρεῖν, vt sit quasi τηρά τις, quod in pera recondantur ea quę seruare volumus.

Πηρίδιον, ου, τὸ, perula. Aristoph. in nub.

Composita.

Ἄπηρος, qui peram non habet. Suid. Aliam signif. vide in πηρός.

Ἀσκοπήρα, marsupium. Suid.

Ἱπποπήραι, sacculi quibus equites necessaria itineri secum circumferunt. Festus bulgas appellat.

Κακόπηρος, malam habens peram.

Μονόπηρος vnicam habens peram, apud Etymol.

ΠΗΡΟ'Σ, οῦ, ὁ mutilus, mancus captus parte aliqua corporis. In Epigr. Πηρὸς ὁ μὲν γυίοις, ὁ δ' ἄρ ὄμμασι. Exponitur etiam, mutus: Hesyc. Item cæcus. Il. β. Αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν. Dicitur & πηρὸς qui mente captus est, teste Hesych.

Πηρόω, f. ώσω, mutilo, trunco, partem aliquam corporis debilito.

Πηροῦμαι, mutilor lædor & debilitor aliqua corporis mei parte. Herod. l. 8. παμπλεῖστον πλῆθος τοῦ στρατοῦ τοὺς τι ὄψιες ἐπηρώθη καὶ τὸ πρόσωπον. Aristo. de gen. an. lib. 2. ὅταν πηρωθῶσι τοὺς τόπους τοὺς πρὸς τὴν μίξιν χρησίμους ἄγονοι γίνονται. Πεπηρωμένος dicitur etiam, qui excæcatus est seu oculis captus. Luc.

Πήρωμα, τὸ, oblęsa pars corporis. Aristot. Exponitur, & homo natura imperfectus: apud Themist.

Πήρωσις, ἡ, mutilatio, debilitatio & oblęsio membri alicuius in corpore. Arist. de gen. an. l. 4. Plut. symp. 2.

Composita.

Ἀμφίπηρος, idem cum πηρός. Hesyc.

Ἀνάπηρος, ὁ καὶ ἡ mutilus. Secundum Poll. mutilus toto corpore. Iseus aduersus Aristarch. Plut. in Public. Interdum sic dicitur qui est claudus. Suid. Interdum qui est cæcus. Hesyc. Et metaph. vitiatus, vt ἀνάπηρος ψυχὴ, apud Plat.

Ἀναπηρία, ἡ mutilum esse, Poll. ex Cratini Pluto, mutilatio (Aristot. rhet. l. 2.

Ἀναπηρόω, mutilum reddo, mutilo.

Ἀντιπηρόω, vicissim mutilo, vicissim oblædo partem aliquam corporis. Aristoph. in Ran. κἀντιπηρώσω γέ σε τὸ παιδάριον.

Ἄπηρος, nullo membro mutilus, nullo mẽbro captus. Pol. & Suid.

Ἀπηρής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem, Hesych.

Ἀπήρατος, idem: apud eundem.

Ἀναπήρωμα, τὸ id quod mutilatum est.

Ἔμπηρος, idem quod πηρός & ἀνάπηρος. Suid.

Πιέζω, πιέσω, πιεσμός, vide in Πήγνυμι.

ΠΗ͂ΧΥΣ εως, ὁ, cubitus, i. ea pars tota quæ inter manum & cubiti articulum est: vel cubitum, i. id os quod è duobus ossibus longius est & grandius. Od. ω. Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα. Sic & Il. ε. & Od. ρ. ¶ Est & mensuræ nomẽ qua rerum interualla dimetimur: nimirum spatium à cubito vsque ad summum medium digitum, pedis vnius & dimidij, vt tradunt Poll. Hesych. & Suid. seu est mensura digitorum quatuor & viginti, Latini cubitum appellant tam masculino quã neutro genere. Arist. Poll. 5. c. 1. τὸ μὲν πῶς τεττάρων πηχῶν ἢ τὸ δ' ἄλλο σῶμα δυοῖν σπιθαμαῖν. Theoph. φύεται δὲ [illegible] οὐδαμοῦ ἀλλ' ὅσον ἐν δύο πήχεσιν. Metaph. horice apud Aristoph. πήχεις ἐπῶν, mensuras versuum. ¶ Sumi tradunt & pro norma, i. architectorum instrumento ex duabus regulis coagmentatis ad angulum rectum, ad similitudinem cubiti accedente, quum ad angulos rectos brachium flectitur, in Epig. ¶ Sic etiã dicitur pars citharæ verticillos continens quibus fides intendũtur & laxantur. schol. Hom. & Hesych. ¶ Est [illegible] sic nominatur pars brachiorum media qua arripitur, & quæ sagittam sustinet. Il. λ. ὁ δ' ἐς τόξου πῆχυν ἀνέλκε. Sic & Od. φ.

Πηχυαῖος, ου, ὁ, qui vnius cubiti est. Theophr.

Πήχυιος, idem: vt πήχυιος βένθος Hom. in Od. apud Apoll. πήχυιος dicitur significare paruum lorum quo remus scalmo alligatus continetur: alijs posteriorem remi partem quam nauta manu tenens remigat. Etym.

Πηχίσκος, ὁ, stipes cubitalis. Suid.

Composita.

Δεκάπηχυς, ὁ καὶ ἡ, qui decem cubitorum est. Luc.

Decomp. Δωδεκάπηχυς, seu δυωδεκάπηχυς, qui duodecim cubitorum est.

Ἑνδεκάπηχυς, mensuram vndecim cubitorum habens.

Τρεισκαιδεκάπηχυς, qui tredecim cubitorũ est: Theoc. id. 15.

Δίπηχυς, duo cubita æquans, bicubitalis. Diosc. l. 3. c. 8.

Διπηχυαῖος, idem. Idem l. 4.

Διπηχαΐκὴ, interscalmium. Vitruu. l. 1. c. 2.

Ὑπερδίπηχυς, (decomp) duos cubitos excedens.

Εἰκοσίπηχυς seu εἰκοσάπηχυς, qui viginti cubitorum est.

Ἑξάπηχυς, qui sex cubitorum est. Phryn.

Ἐννεάπηχυς, longitudinem nouem cubitorum æquans: vt ὅρμος ἐννεάπηχυς, Hom. hymno. 1. in Apollinem.

Ἐπίπηχυς, qui supra cubitum est. Et τὸ ἐπίπηχυ, pars cubiti superior. Poll.

Ἑπτάπηχυς, qui est septem cubitorum.

Εὔπηχυς, pulchros cubitos habens: vt εὐπηχυς Ἀθήνη, apud Rhian. Apud Eur. εὐπήχεις χεῖρες manus pulchris annexæ cubitis.

Ἡμιπηχυαῖος, semicubitalis, dimidium cubitum altitudine vel longitudine æquans. Diosc. l. 3.

Ἰσόπηχυς, cubitorum numero par.

Καλλίπηχυς, pulchros cubitos habens: vt καλλίπηχυς βραχίων Eurip. in Troad.

Λευκόπηχυς, albos cubitos habens. Apud Eurip. in Bacc. λευκόπηχυς χειρῶν ἀκμὴ per hypallagen dicitur vigor brachiorum albos cubitos habentium, seu manuum albis cubitis annexarum.

Ὀκτώπηχυς, seu ὀκτάπηχυς, qui octo cubitorum est. Hesych.

Παράπηχυς, cubito adiunctus, cubito appositus. Τὸ παράπηχυ Poll. l. 7. fuisse scribit vestimentum album cubitum purpureum attextum habens. Lib. 4. refert inter vestes quibus mulieres in scena vtuntur.

Παραπήχιον, τὸ, cubiti os minus quod & κερκὶς dicitur. Pol.

Πεντάπηχυς, qui quinque cubitorum est. Theophr.

Περιπηχύνομαι, vlnis circundo. Suid. ex Callim.

Προπήχιον, os cubiti maius: cubitum. Pol. l. 2.

Προσπηχύομαι, vlnis amplector. Exponitur &, cubito metior.

Ῥοδόπηχυς, & Doricè ῥοδόπαχυς, roseos habens cubitos: lacertos habens rubore suffusos. Hesiod. in Theog. Theocr. idyl. 15.

Τεσσαρακοντάπηχυς qui quadraginta cubitorum est: apud Athen.

Τριακοντάπηχυς, triginta cubitorum mensuram æquans.

Τετράπηχυς qui quatuor cubitorum est, Theophr.

Τρίπηχυς, tricubitalis, qui trium cubitorum est. Hesiod. in Erg. Diosc. l. 1. c. 133.

Πιαίνω, πιαλέος, πιαλος, πιαρ, vide in Πίων.

ΠΙ'ΔΑΞ, ακος, ὁ, vel ἡ, fons, scatebra, aqua saliens idem quod πηγή. (*Cum quo eiusdem esse originis traditur, nimirum à πηδάω, facta bœotica mutatione τοῦ η, in ι, teste Etym. Idem tamen πίδακα dicit esse ἀφ' ἧς ἔστι πίνειν.) Theoc. id. 7. Πολλὸ ξυθαὶ δεῖ πίδακες ἀμφὶ μελίσσαι. Epigr. l. 4. Πίδακα τὴν ἐκ πηγᾶς ψυχρὸν πίε. Paul. in Phoc. οὐδ' ὕδωρ ἐκ τῆς ὑπὸ τῇ πέτρᾳ πίδακος λαβεῖν πίδακος.

Πιδακόεις, εντος, ὁ, aquis salientibus scatens, irriguus, vuidus. Apud Eurip. λιβὰς πιδακόεσσα, exp. latex fontis. Pro πιδακόεις per syncopen & mutato α in η dici πιδήεις tradit Eustat. vnde πιδήεσσα, apud Etym. exp. πηγὰς ἔχουσα, πολύπιδαξ.

Πιδακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Hesych.

Composita.

Εὔπιδαξ, fontibus scatebrisque ornatus, pulchros fontes habens. Suid. ex Epigram.

Πολυπίδαξ, multos fontes habens, fontibus scatens. Il. θ.

Πολυπίδακος, ὁ, idem: vnde πολυπιδάκου Ἴδης, apud Homer. hymno 1. in Venerem.

Πιδύω, vide in πηδάω.

ΠΙΕΖΩ F. έσω, premo: stringendo premo. Ilia. ψ. Χερσὶ δ' ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα. Od. γ. Τμῆς δ' ἀσεμφέως ἐχόμην, μᾶλλόν τε πιέζειν. Arist. Rhet. 1. ἀνάγκη δὲ (δυνάμεις ἐστὶ τὸ) κινεῖν ἕτερον ἢ ἕλκοντα, ἢ ὠθοῦντα ἢ αἴροντα, ἢ πιέζοντα. ¶ Itē metaph premo, crucio. Thu. l. 2. ἐπίεζε δ' αὐτοὺς μᾶλλον πρὸς τῷ ὑπάρχοντι πόνῳ, καὶ ἡ ξυγκομιδὴ ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὸ ἄστυ. Xen. Hell. 1. ὀλίγον ἔτι χρόνον τοῦ λιμοῦ πιέσαντος. Item premo, i. onero. Plut. in Pericle, ἡ δὲ δόξα τῶν ἔργων ἐπίεζε φθόνῳ τὴν Φειδίαν, onerabat inuidia. ¶ Item stricta manu teneo, firmiter retineo. Plut. de aud. Poë. ἐκεῖνα μᾶλλον πιέζειν οἷς ἅμα τὸ χρήσιμον καὶ πιθανόν ἐστι.

Πιέζομαι, premor. Thu. l. 1. ἔτι τῇ πιέζοιντο. Xen. Pæd. 7. πιεζόμενοι οἱ φοίνικες, ὑπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται. ¶ Et metaph. crucior, premor: πιέζεσθαι συμφοραῖς, apud eundem ibidem.

Πίεσμα, τό, retrimentū quod ab expresso succo reliquū est. Galen. τῶν κατὰ τόπους l. 1. Pro succo vsus est Diosc. l. 1. c. 107.

Πίεσις, ἡ, pressio, pressura.

Πιεστός, ὁ, pressus. Item qui premi seu comprimi potest.

Πιεστήρ, ῆρος, ὁ, prelū, torcular, πιεστήριον, τό, idē. Suid. Itē tormenti genus apud Synes. πίεστρον idē. Itē instrumentū chirurgicum ad extrahendū fœtum mortuum. Gal. in lex. Hippoc.

Πιεζέω idē quod πιέζω. Od. μ. σφ' εἰσορόων μ' ἐν δεσμοῖς, δ' ἔον, μᾶλλον τε πιέζειν. Plut. in Alcib. ἀνάγαγὼν πρὸς τὸ στόμα τῇ ἅμαξα τὸ πιεζόντος. Exponitur etiam, reprimo, cohibeo: apud eundem πιεζοῦντος τὸ κενὸν καὶ ἄνευτον τυφεν.

Πιάζω. Dorice dicitur pro πιέζω, teste Etym. & Eust. vnde apud Herodot. Πιασθεὶς πολέμῳ exp. bello pressus. Exponitur etiam, intecta manu premo. Item prehendo, comprehendo, corripio. Act. Apost. c. 3. πιάσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἤγειρε. Ioan. 10. ἐζήτουν πάλιν αὐτὸν πιάσαι.

Composita.

Ἀμφιπιέζω, circumcirca premo vel constringo. Theocr. epigr. 6. Οἴχεται ἁ χίμαρος τὸ καλὸν τέκος, εἴχετ' ἐς ᾅδαν Τραχὺς γὰρ χηλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος.

Ἀντιπιέζω, vicissim premo, prementem vicissim premo. Polyb. λοιπὸν ἀντιπιέσουσιν ἡ φάλαγγι τοὺς καθ' αὑτούς.

Ἀποπιέζω exprimo, cōprimo, vt Hipp. aph. l. 5. τὸ στόμα ἀποπιέζει.

Ἀποπίεσμα, τό, retrimentum ab expresso succo reliquum. Vel, id vnde succus seu liquor expressus fuit. schol. Aristoph.

Ἐκπιέζω, exprimo, premendo expello: vnde pass. apud Plut de primo frig. διαμένει, μέχρις ἂν ὑπὸ θερμοῦ ἐξικμασθῇ τὸ ὑγρόν, ἤ τισι στρεβλαῖς καὶ βάρεσιν ἐκπιεσθῇ.

Ἐκπίεσμα, id quod expressum est, succus seu liquor expressus Gal. l. 2. de loc. aff. Item, retrimentū, & reliquiæ succi expressi. Diosc. l. 4. c. 160. Ἐκπίεσμα dicitur etiam fractura caluariæ in multas partes, in quo profundius fracta ossicula descendunt & membranam cerebri comprimunt. Paul. Ægin. li. 6. c. 9.

Ἐκπιεσμός, ὁ, expressio. Arist. de mundo. Sic dicitur etiam totius oculi prolapsus extra cauitatem suam.

Ἐκπίεσις, εως, ἡ, expressio. Item comprehensio & compressio Arist. de part. an. l. 4.

Ἐκπιεστός, ὁ, expressus, vel qui exprimi potest. Aristot.

Ἐκπιεστήριον, τό, id quo aliquid exprimere possumus, prelum, torcular. Poll. l. 10. ex Aristoph.

Καταπιέζω, deprimo, opprimo. Item comprimo.

Καταπίεσις, depressio, compressio. Item oppressio.

Περιπιέσματα, τά, vinacei seu vinacea, vel fraces: i. ea quæ vino oleóque expressio supersunt. schol. Aristoph.

Συμπιέζω, comprimo. Item opprimo.

Ὑποπιέζω, supprimo. Exponitur etiam, exprimo, elido. Suid.

Πίειρα, vide in Πίων. Πιθανός, &c. in Πείθω.

ΠΙΘΗΞ, κος, & πίθηκος, ὁ, simia, imitatrix hominis. *dicta παρὰ τὸ πείθεσθαι ὑφ' ὑμῶν, nam (Plut. teste) ὁ πίθηκος μιμεῖσθαι τὸν ἄνθρωπον ἐπιχειρῶν ἁλίσκεται συγκινούμενος καὶ συνορχούμενος. ¶ Item breuis staturæ homuncio, pumilio. Suid.

Πιθήκειος, ὁ, simiaceus. Greg. Πιθήκειον βλέπειν simiæ vultum exhibere spectantibus.

Πιθηκίζειν, simiam imitari, simiam agere, h. e. adulari, (seu dolosis adulationibus vti. Aristoph. in Vesp. Ταῦτα ἰδών, ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα.

Πιθηκισμός, οῦ, ὁ, imitatio simiæ: seu imitatio adulatoria, adulatio dolosa: Aristoph. in Equ. οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις;

Πίθων, dicitur etiam pro simia. Pind. καλός τοι πίθων παρὰ παισὶν αἰεί, apud pueros simia semper pulchra.

Composita.

Δημοπίθηκος, qui simiam se exhibet erga populum, vel fraudulentia vel adulatione. Aristoph. in Ran.

Διαπιθηκίσαι, Suidæ est colludere, ludere inter se: metaphora à simiis quæ animal sunt φιλοπαιγμονέστατον.

Τριπιθήκινος, ter (seu valde) simiam referens. in Epigr.

Ὑποπιθηκίζειν, idem quod πιθηκίζειν.

Χοιροπίθηκος, simia porcaria. Arist. hist. an. l. 2.

ΠΙΘΟΣ, ου, ὁ, dolium. Hesiod. in Erg. Ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι. Il. ω. Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει. Plut. de orac. Pyth. ἐπιμελῶν πίθους. Prouerbialiter dicitur ἐκ πίθου ἀντλεῖν, qui omnium rerum copia affluit: apud Theocr. id. 10. item ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν, discit is, qui neglectis primis disciplinarum elementis ad maiores statim & perfectas scientias se confert. Hesy. Dicitur ἀμφορέας ἐκχέειν εἰς τοὺς τῶν Δαναΐδων πίθους, qui oleum & operam in re aliqua perdit: Alciphr. in epitom. Galen. ad Cython. *Etym. παρὰ τὸ πιεῖν deriuat. vtpote in quo potabilia continentur. ¶ Πίθοι, dicuntur etiam species quædam rerum in aëre apparentium, ob similitudinem. Arist. de mundo.

Πιθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, dolij figuram gerens.

Πιθίτης, ου, ὁ idem: vt πιθίτης κομήτης, apud Plin. Fœm. πιθῖτις, ιδος, ἡ, quæ dolij figuram repræsentat. Diosc. l. 4. c. 65.

Πιθάριον, τό dolíolum. Hesych.

Πιθάκνη, ης, ἡ, idem. Aristoph. in Equit. πιθάκναι dicebantur & pocula quædam dolij figura. vel ex ligno, vel ex terra figlina. Athen. l. 11. Pro eodem dicitur & φιδάκνη, teste Suid.

Πιθάκνιον, ου τό, doliolum: seu poculum paruum dolioli figuram habens. Athen. l. 1.

Καπίθη, nomen mensuræ. Hesych. & Poll.

ΠΙΚΕΡΙΟΝ, Hippocr. vocat butyrum, teste Gal. in eius lex; Vtitur autem eo γυναικ. l. 1. Πικέριον ἢ χλώριον ἄλειφα.

ΠΙΚΡΟΣ, ὁ, amarus: cui oppon. γλυκύς, dulcis. Propriè de sapore dicitur: vt apud Plut. ad Col. γλυκὺ τὸ μέλι καὶ πικρὸς ὁ θαλλός. Idem sympos. l. 5. γλυκὺς οὕτω καρπὸς ἀπὸ δένδρου φύεται πικροτάτου. Homerus etiam odori tribuit: Od. δ. Πικρὸν ἀποπνείουσαι ἁλὸς πολυβενθέος ὀδμήν. Metaphoricè de aliis etiam rebus dicitur: vt Πικρὸς οἰστός. Il. θ & alibi apud Hom. Item de verbis & factis: vt Πικρὸν εἰπεῖν: Demost. Olynth. 1. Et Πικρὰ ἀπομνημονεύματα Plut. in Lyc. Athe. l. 6. Ταῦτ' ἐχῖ πικρότερ' ἐστὶν αὐτῆς τῆς χολῆς; Et de homine. Arist. eth. 4. c. 5. οἱ δὲ πικροὶ δυσδιάλυτοι, καὶ πολὺν χρόνον ὀργίζονται.

Πικρῶς, amarè. Plut. in Coriol. Demosth. pro cor. & in Mid.

Πικρότης, ητος, ἡ, amaritudo, amarities, amaror. Plut. sympos. l. Alex. Aphr. l. 2. probl. 70.

Πικρία, ἡ, idem. Plerunque metaph. vsurpatur: vt apud Demost. in Mid. Plut. in Coriol. & in Lyc.

Πικρίς, ιδος, ἡ, nomen herbæ: de qua Theophr. hist. pl. l. 7. c. 11. & Plin. l. 19. c. 8. Sic etiam appellatur à quibusdam τὸ ἀνδράχνης vt est in append. Dioscor.

Πικρίδια σῦκα, apud Athen. l. 3. dici videntur ficus subamaræ vel quæ picridem gustantibus referunt.

Πικρόω, ῶ, amarum reddo, amarorem affero. Item exacerbo.

Πικροῦμαι, amarus fio. Alex. Aphr. τὸ μέλι παλαιούμενον πικροῦται.

Πικρίζω, amaresco: vel amarorem refero, amaro similis sum.

Πικραίνω, idem cum Πικρόω. Apoc. c. 10. Πικρανεῖ σου τὴν κοιλίαν. Et metaph. exacerbo.

Πικραίνομαι, exacerbor. Philo de vita M. lib. 3. οἰκέτας δὲ τοῖς ἀπειθέσι πικραίνεται.

Composita.

Ἄπικρος, ὁ καὶ ἡ, non amarus amaritudinis expers.

Βαθύπικρος, qui amaritudine sua in ima penetrat. summopere amarus. Βαθύπικρον, τό, appellatur absinthium, ob intentam amaritudinem. Diosc. l. 3. c. 26.

Γλυκύπικρος, dulciter amarus seu acerbus, dulcedinem amarori permixtam habens. (Arist. in probl.

Ἔκπικρος, amaritudine modum excedens, vehementer amarus.

Ἐκπικρόω, peramarum reddo, extremè amarum efficio.

Ἐκπικροῦμαι, amarus reddor, amaresco. Arist. in problem. τὸ περίττωμα ἐκπικροῦται καὶ ἁλμυρὸν γίνεται.

Ἐκπικραίνω, exacerbo, exaspero.

Ἔμπικρος, in quo amaror est, amarulentus. Diosc. l. 2. c. 168. (pero.

Ἐμπικραίνω, exacerbo in. Ἐμπικραίνομαι, exacerbor & exas-

Προσεμπικραίνομαι, (dec.) q. d. insuper exacerbor in aliquare. Herodot. προσεμπικραίνεσθαι Σαμίοις, exp. hostilem quandam amaritudinem in Samiis implere.

Ἐπίπικρος, ad amaritudinem accedens, aliquid amaroris habens. (Theophr.

Κατάπικρος, peramarus.

Παραπικραίνω, ad amaram iram concito, amara ira accendo, in ep. ad Heb. c. 3. τινὲς γὰρ ἀκούσαντες παρεπίκραναν.

Πολύπικρος, cui multum amaroris inest, valde amarus.

Ὑπόπικρος, subamarus, aliquantum amarus. Diosc. l. 3. c. 136.

Πιλέω, &c. vide in Πῖλος. Πιλνάω, in Πέλας.

ΠΙΛΟΣ, ου, ὁ, pileus seu pileum: indumentū capitis ê lana compactum

pactum. Hesiod. in Erg. κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν Πῖλον ἔχειν ἀσκητόν. Aristot. de gen. an. lib. 5. c. 5. τὰς σκεπαζομένας τρίχας πίλοις ἢ καλύμμασι πολιοῦσθαι θᾶττον, pilos qui pileo aliόve tegumento integuntur, citius canescere. Dicitur & Fœm. gen. Πῖλος. apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 10. Plantis etiam tribuitur: apud eundem ibidem. In quibus sic etiam dicitur pilula quædam ex laneis flocculis coacta: vt tradit idem hist. pl. l. 3. cap. 8. ¶ Πῖλοι dicebantur & indumenta ex lana compacta, quibus pectus ceu thoracibus quibusdam muniri solebat: apud Thuc. lib. 4. οὔτε οἱ πῖλοι ἔστεγον τὰ τοξεύματα. Item tapetes spissi ex lana crassa compacti: vt apud Herodian lib. 5. & Xen. pæd. 5. Itē socculi lanei: vt apud Hesiod. in Erg. Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοὸς ἶφι κταμένοιο Ἄρμενα δήσασθαι (πέδιλα) πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας. ¶ Πῖλος et á pilā significat: vnde apud Suid. ἡ Λάκαινα σφαιρίζουσα πίλῳ, ἀλίσθεν εἰς τὴς Πλευρόν.

Πιλίον, τὸ, pileolus. Sæpe idem significat quod πῖλος, pileus. Plut. in Tit. Flam. & de fort. Alex. l. 2. Exponitur etiam, centunculus: apud Suid.

Πιλίδιον, τὸ, idem quod Πιλίον. Plato polit. 3. Aristoph. in Acharn.

Πιλίσκος, idem. Diosc. l. 3. c. 161.

Πιλόω, ῶ, cogo seu coacto more τῶν πιλοποιῶν: vel constipo. Theophr. de caus. pl. lib. 3. c. 29. ὁ δὲ χειμὼν πιλῶν καὶ καρτερῶν τὰς ῥίζας σύμμετρον εἰς τὸ ἔαρ ποιεῖ τὸ μέγεθος. Peculiariter significat lanas cogo.

Πίλωσις, εως, ἡ, coactio & constipatio, qualis eorum est qui lanas cogunt. Theophr. de caus. pl. l. 5.

Πιλωτὸς, ὁ, coactus & constipatus: peculiariter, ex lanis. Poll. l. 7. c. 30.

Πιλωτάριος, ὁ coactiliarius. Aet.

Πιλέω, idem quod Πιλόω: vnde in Epigr. μάζα ὕδατι πιληθεῖσα, maza subacta aqua, ac coacta in modum lanæ coactilis.

Πίλημα, τὸ, lana coacta: seu cento, centunculus. Galen. τῶν κατὰ τόπους, l. 1. Diosc. lib. 1. Et quæuis res constipata in modum lanæ coactæ, Aristot. de mundo.

Πίλησις, ἡ, idem quod Πίλωσις. Suid. Exponitur & coarctatio, compressio. Galen.

Πιλητὸς, idem quod Πιλωτός. Πιλητὰ κτήματα dicuntur coactilia seu subcoacta. Plat. in Tim. Et Πιλητοὶ appellantur pilæ purpureæ, quæ erant effigies viriles & muliebres ex lana. Diod. Sicul. Item Πιλητὸς, qui cogi potest, & coactus compressúsque pressuræ vim firmiter retinet.

Πιλητὴς, ὁ, qui cogit & constipat: peculiariter, lanas. Poll. l. 7. (c. 30.

Πιλητικὸς cogendi & constipandi vim habens. Aristot. problem. sectio. 14. quæst. 8.

Composita.

Ἐμπιλέω, ῶ, cogo ac constipo in, Plato in Tim.

Συμπιλέω, cogo, constipo, condenso. Idem ibidem. Aristotel. de cœlo lib. 3.

Συμπίλησις, ἡ, coactio & constipatio: propriè, lanæ. Poll. l. 7. (c. 30.

Συμπιλητὴς idem quod Πιλητής. Idem ibidem.

Συμπιλόω, idem quod συμπιλέω. Theophr.

ΠΙΜΕΛΗ', ῆς, ἡ, pinguedo seu pingue. idem quod πῖαρ & λίπος. Aristot. histor anim. l. 3. c. 17. dicit Πιμελὴν esse χυτὸν καὶ ἄπηκτον, fierique inter carnem cutémque, succo liquidam. Idem tamen & pro adipe accipit. * Etymol. deducit παρὰ τὸ πῖον καὶ τὸ μέλος, quasi Πιομέλη τις οὖσα.

Πιμελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ pinguis, obesus Luc.

Πιμελώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem cum Πιμελής. Aristot. loco citato. Item speciem gerens τῆς πιμελῆς, similis pinguedini. Idē ibidē.

Composita.

Ἀπίμελος, pinguedinis expers, macer. Athen. lib. 3.

Ἀπιμελὴς, idem.

Ἐμπίμελος, in quo pinguedo est, pinguis. Diosc.

Ζαπίμελος, præpinguis, admodum pinguis. Hesych.

Καταπίμελος, præpinguis.

Περιπίμελος, pinguedine obductus, pinguis. Poll. l. 2.

Ὑποπίμελος, subpinguis. Diosc. lib. 5. c. 85.

Πιμπλημι &c. vide in Πλέος. Πιμπρημι, in Πρήθω.

ΠΙ'ΝΑΞ, ακος, ὁ, tabula, asser. Odyss. μ. Ἀλλ' ἅμα πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν Κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι. Itē tabula, i. mēsula, abacus. Epigr. lib. 1. Στοῖχον ἔχων κενεὸν τῶν γραφικῶν πινάκων. Et pro arithmeticorū tabula atque abaco. Plut. in Rom. ἐντετριμμένος τῆς περὶ τὸν πίνακα μεθόδου, supputator & abaci peritus mathematic⁹. itē tabula seu tabella scriptoria, codex libellus. Il. ζ. Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. Sic & apud Herodian. l. 3. Πίνακες dicuntur etiam tabellæ quibus capita libri alicuius continentur: Ciceroni Indices & συλλαβοί. Itē tabellæ & indices rerum ex aliis libris exscriptarum. Plut. ad Col. ὥσπερ ἀγορὰν ἢ πίνακα τεράτων συντίθησι τὸ βιβλίον. Athē. l. 13. ἀνέγραψε δ' αὐτὸν Καλλίμαχος ἐν τῷ τρίτῳ πίνακι τῶν νόμων. Itē πίναξ, tabula in publico loco suspēsa memoriæ rei alicui⁹ cōseruādæ ac propagādæ gratia. Athen. l. 13. ἀναθέντων τῶν Κορινθίων πίνακα τῇ θεῷ τὸ ἔτι καὶ νῦν διαμένοντα. Dicitur & de pictorum tabula in qua simulacra & formas depingūt hominum, cæterorúmque animantium. Athen. l. 12. ὅτι τὸν ἐν Λίνδῳ Ἡρακλέα ἔγραψεν, ἐπέγραψε τῷ πίνακι. Itē discus, quadra, cui carnes in mensa imponuntur, vel cui impositæ intrò feruntur. Athē. l. 4. ἔπειτ' εἰσφέρεται πολυτελὴς ἀντὶ δείπνου πίναξ ἀργυροῦς. Et in Epigra. indignè ferens quidam discos argenteos sibi appositos esse, sed pene vacuos, Πίνακας πειναλέους appellant: * ad etymon alludens, quasi Πίνακες παρὰ τὸ πεινᾶν dicantur.

Πινάκιον, ου, τὸ, tabella, codicilli⁹. Aristot. pol. 2. c. 6. Aristop. in Vesp.

Πινακίς, ίδος, ἡ, idem. Athen. lib. 13. Exponitur &, scutella, parua lanx. ¶ Est & genus saltationis: apud Athen. l. 14.

Πινακίδιον, idem. Lucæ 1.

Πινακίσκος, ου, ὁ, Plerunque accipitur pro paruo disco seu scutella: apud Athen. & Poll.

Πινακίσκιον, ου, τὸ, tabella, scutella. Athen. l. 15.

Πινακηδὸν, in modum tabularum seu asserum. Aristoph. in Ran.

Πινάκωσις, εως, ἡ, tabulatio: vel tabulatum. Plut. symp. 3. probl. vlt.

ΠΙ'ΝΝΑ siue πίννη, ης, ἡ, pinna: genus conchæ seu ostrei semper comitem sociúmque in comparando cibo habens cancellum vel squillam. Athen l. 3. & Aristot. hist. an. l. 5. c. 15.

ΠΙ'ΝΟΣ, ου, ὁ, sordes, squalor, illuuies. Antiph. Epigram. l. 2. καὶ τὸ χύδην ῥυπόωντι πίνῳ πεπαλαγμένον ἔδαφος, sordibus squalentib⁹. Plut. de orac. Pyth. ἐθαύμαζε δὲ τοῦ χαλκοῦ τὸ ἀνθηρὸν, ὡς οὐ πίνῳ προσεοικὸς οὐδὲ ἰῷ βαφῇ δὲ κυανοῦ στίλβοντος. Metaphoricè de verbis quoque antiquis dicitur. vnde τῆς ἀρχαιότητος πῖνος, sermonis antiqui squalor quidam, apud Dion. Halicar. Sic dicitur & homo sordibus, teste Eust. Pro Πῖνος vsurpatur etiam Πίνα, itidem sordes, illuuies. Schol. Soph. ¶ Πῖνον, τὸ, vinum hordeaceum: Aristotel. Paulus vinum quod ex sordibus vellerum elutis conficitur, Πῖνον vocari putat. ¶ Πῖνος, ἡ, Theophr. pro pinu accepisse traditur de caus. pl. 6. c. 17.

Πινόεις, εντος, ὁ, sordidus. in Epigr.

Πινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ idem Eurip. in Oreste.

Πινηρὸς, ου, ὁ, idem. Erot. in lex. Hippocr.

Πιναρὸς, idem Luc. in somn. Πινάριον, τὸ, genus quoddam atramenti sutorii. Diosc. l. 5. c. 114.

Πινόω, ῶ, sordibus inquino: vnde pass. Πεπινωμένος, sordibus fœdatus: apud Plut. in Alex.

Composita.

Αἰρόπινον, τὸ, cribrū rarū: sic dictū διὰ τὸ αἴρειν τὸν πῖνον, inquit Etymo.

Ἄπινος, ου, ὁ καὶ ἡ, purus à sordibus. Suid.

Ἀποπινόω, sordibus emaculo: vnde ἀποπινοῦται, apud Hesych.

Δυσπινὴς sordibus ac illuuie deformis, sordid⁹. Aristop. in Achar.

Κακοπινὴς, impurus, sordibus & illuuie fœdus. Athen. l. 13. Soph. in Aiace.

Πινύω &c. vide πνύω in Πνέω.

ΠΙ'ΝΩ, (F. Πίσω, quo vtitur Pind. teste Eust. Aor. 2. ἔπιον, tanquā à Πίω. Plut. Πέπωκα tanquam à Πόω) bibo, poto. Il. β. Πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο. Od. α. Πίνει τὰ τε τερπόμενον τε. Eurip. in Cyclo. Πέπωκα τ' ἐν δόμοισι χρὴ μένειν. Xen. pæd. 5. ἐκ χρυσῶν φιαλῶν ἐπίνομεν, Philostr. ὁ δὲ ἐγὼ λέγω μὴ πίῃς, ὁ δὲ ὀπώρα, μὴ λάβῃς.

Πινεῖσθαι, dicuntur quæ potari possunt. Diosc. l. 4. c. 36. (de decocto Achilleæ herbæ) Πίνεται δὲ καὶ πρὸς δυσεντερίαν. Eodē lib. c. 2. Πινόμενος μετὰ κράματος. Fut. media sunt Πίομαι, & πίομαι. Aristop. Πικρότατον οἶνον τήμερον πίῃ. Epigr. l. 2. Πίομαι ὦ λεναῖε. Reperitur & fut. Πιοῦμαι, apud Antiphan. teste Eust. Aor. 1. pass. est ἐπόθην vnde particip. Ποθεὶς, sæpè apud Diosc.

Πόμα, τὸ, potio, potus. Luc. in Hermot. Athen. l. 1. Pro eodem scribitur & Πῶμα, apud Eurip. in Cyclop. ¶ At Πῶμα, operculum, vide suo loco.

Πόσις, εως, ἡ, idem quod πόμα: sæpe apud Hom. Et pro potatione, apud Thuc. l. 7. Πόσιμος, potabilis.

Πόσις, ιος, ὁ, maritus. παρὰ τὸ πίνειν: quoniam vt aqua terræ mixta causa est seminum & plantarum, ita vir mulieri mixtus, prolis. Il. γ. Od. δ. & θ. &c. Pro eodem metri causa dicitur Πόσσις in Epigr. Hinc & compos. προτέποσις, quæ virgo alicui nupta sit. Poll. Et μελλέποσις, futurus maritus Soph.

Πότος, ου, ὁ, potatio, compotatio. Exponitur &, conuiuium: Athen. l. 4. Plat. de rep. l. 1. ¶ Ποτὸς, ὁ, potulentus: seu poculentus: Eurip. & Thuc.

Ποτὸν, τὸ potio, potus, quod bibitur. Od. ι. Xen. pæd. 8.

Ποτικὸς, ου, ὁ, bibax. Plut.

Πότιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, potui aptus. Aristot. ex Theophr.

Ποτὴς, ου, ὁ, potor, potator, bibax. Impropriè apud Aristoph. in Nub. λύχνος dicitur πότης. Πότις, ιδος, ἡ, potrix, quæ est bibax. Poll. ex Phryn.

Ποτὴς, ῆτος, ἡ, potus, potio. Od. σ. & ο.

Πότημα, τὸ, idem Diosc. significat etiam poculum. Hesych.

Ποτὴρ, ῆρος, ὁ, poculum. Eurip. in Cyclop. ποτήριον, τὸ idem. Athen. Plut. ¶ Item canalis seu piscina. Hieron. in Ezech. ¶ Significat & indumentum laneum, teste Etymol. ¶ Est & fruticis nomen, quem etiam νευράδα vocant: de quo Diosc. libro 3. cap. 17.

Ποτίζω, potum præbeo, seu ministro. Greg. Naz. Ποτίζω τοὺς πιεῖν ἐθέλοντας. Aristot. phys. 2. ἐπότισεν οὐκ ὀρθῶς ὁ ἰατρὸς τὸ φάρμακον. Item ago potum, appello ad bibendum, vel ad aquam. Item irrigo, rigo. 1. ep. ad Cor. cap. 3. ἐγὼ ἐφύτευσα, Ἀπολλὼς ἐπότισεν.

Ποτίζομαι, potus mihi præbetur: Greg. Item irrigor: vnde ποτιζομένη γαῖα, apud Luc.

Πότισμα, τὸ, potio. Diosc.

Ποτισμός, adaquatio, irrigatio. Exponitur & potio.

Ποτίστρα, vbi animalia aquantur, seu aquatum compelluntur.

Πιπίσκω, idem quod Ποτίζω. Hippocr. ὄρφον καὶ γάλα ἐς τὴν ὥρην πιπίσκειν. Luc. Πιπίσκοντές με τουτοὶ τοῦ φαρμάκου. Fut. Πίσω, mutuatur ab inusitato πίω sicut & πίνω. Pind. Isthm. 6 Πίσω σφε Δίρκας ἁγνὸν ὕδωρ. Pro Πιπίσκω, scribitur & Πιπίζω, apud Hesych.

Πίσος & πεῖσος (à fut. πίσω verbi Πιπίσκω) vnde Πίσεα & πείσεα, τὰ, locus humectus & irriguus: quasi qui possit Πίσαι i. potum præbere: pratum, Il. υ.

Πίστρα, ἡ, idem quod Ποτίστρα, canalis in quo adaquantur pecora dictus etiam πιστὴρ & πιστήριον, quoniam ibi Ποτίζονται τὰ θρέμματα. Exponitur etiã, alueus: apud Eurip. in Cyclop.

Πίστρις genus nauigij apud Polyb.

Πιστός, οῦ, ὁ, idem quod Πότιμος. Æschyl. in Prom. Alias signif. vide in Πείθω.

Πιστικός, idem. Exponitur & liquidus: vt νάρδου πιστικῆς Marc. 14. Vide & in πείθω.

Πίφιγξ, dicitur esse auis aquatica apud Aristoph. παρὰ τὸ πίω quòd delectetur aquis. Etymol.

Πίδαξ, πίθος, ποταμός, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναπίνω, (q. d. rebibo) resorbeo.

Ἔμπωσις, per syncopen dici traditur pro Ἀνάπωσις. Frequentius tamen vsurpatur ἄμπωτις, quod exp. reciprocatio æstus, quæ fit quum post exundationem aqua ad mare reuertitur ac reciprocando subsidit. Exponitur & simpliciter, æstus: apud Aristot. de mundo. Herodian. lib. 3 & Philostr. ¶ Ab Hippocrate sic etiam appellatur reuocatio humoris ab externis partibus ad internas.

Ἀμπωτίζω resorbeo: vt Πέλαγος ἀμπωτίζον, apud Phil.

Ἀποπίνω ebibo. Metaph. apud Luc. in somn. ἀποπίνων τὰ κατλύματα.

Διαπίνω, perpoto: aut ebibo, epoto. Exponitur etiam, interpoto: inter bibo.

Ἐκπίνω, ebibo, epoto. Eurip. in Cycl. Οὗτος, τί δρᾷς; τὸν οἶνον ἐκπίνεις λάθρα; Ibidem, Ἰδοὺ λαβὼν ἐκπιέθι.

Ἔκπωμα, τὸ, poculum. Plato in symp. Xen. Pæd. 8.

Ἐκπιτίζω pitissando exhaurio. Athen. l. 3.

Decomp. Ἐπεκπίνω, insuper ebibo. Ἐπεκπιὼν γάλακτος ἀμφορέα. Eurip. in Cyclop.

Προεκπίνω, prius ebibo. Athen. l. 5.

Συνεκπίνω, simul ebibo. Aristoph. in Plut.

Ἐμπίνω, ebibo, haurio deglutio. Luc. Πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιὼν οἴνου λεπτοῦ καὶ δριμέος. Exponitur &, poto: vt Ἐμπίνειν τοῦ αἵματος, Herodot.

Ἐμπίσαι, potu implere, irrigare: Nic. in Alexiph. Ὄξει δ' ἐμπίσαιο, τὸ δ' ἀθρόον ὕδατι μίξας. Exponitur &, potandum præbere, vel infundere: apud eundem ibidem. Πολλάκι δ' ἢ ἅλα πηκτὴν ὁμιλαδὸν ἢ ἁλὸς ἄχνην Ἐμπίσαις.

Ἐπιπίνω, superbibo, potum potui addo: vel vnum potus genus alij potus generi adiicio. Aristoph. in Plut. ταύτην ἐπιπιών. Plat. polit. l. 2. ἐπιπίνοντες τοῦ οἴνου.

Καταπίνω, absorbeo, ebibo, epoto. Frequentius significat, deglutio, deuoro. Aristot. rhet. l. 3. ταῖς τίτθαις αἳ τὸ ψώμισμα καταπίνουσαι τῷ σιάλῳ τὰ παιδία προσαλείφουσι. Eurip. in Cyclope, μή με καταπίνῃς μόνον. Plut. in præc. san. ἀκανθὰν ἐτύγχανεν ἰχθύος καταπεπωκώς. Metaphoricè apud Athen. τόν τε ναύκληρον λαβοῦσα καταπέπωκ' αὐτῷ σκάφει.

Καταπίνομαι, idem: vnde fut. καταποθήσεται, apud Aristoph. Et apud Plut. in Ant. καταπέθη πόλις χασμάτων ὑπορραγέντων.

Κατάποσις, ἡ absorptio: deuoratio: peculiariter, deglutiatio: i. cibi & potionis ab ore in ventriculum descensus. Sumitur & pro ipso deglutiendi meatu: apud Diosc. lib. 3. Apud eundem eodem libro exponitur etiam gula.

Καταπότης οῦ ὁ, gula guttur.

Καταπότιον, τὸ, medicamentum quod deglutiendo sumitur.

Δίδοσθαι καταπότιον, exp. etiam, potui dari apud Theophr. hist. pl. lib 9. cap. 8.

Καταπέδρα, ἡ fauces infimæ quibus cibus deuoratur stomachi orificium. Paul. Ægin.

Decomp. Δυσκατάποτος τροφὴ, cibus, qui ęgrè deglutitur. Aristot.

Προκαταπίνω, antè absorbeo, antè deglutio, aut deuoro.

Προπίνω, propino. Propriè putatur significare trado poculum ebibẽdũ antequam ipse biberim. Athe. l. 5. προέπινον δ' ἀλλήλοις οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς, (τοῦτο γὰρ προεκπιεῖν ἐστὶν) ἀλλὰ μεστὸν τὸν σκύφον. Exponitur etiã, poculo prouoco: vt apud eundẽ, Ἀλέξανδρος τὴν αἰτίαν πολιτεύεσθαι δ' ἔχων, καὶ πιὼν, προὔπιε τῷ Πρωτέᾳ. Sic & apud Xen. Hell. 2. ¶ Item metaph. in gratiam alicuius aliũ prodo ac porrigo perdendũ. Demosth. Προὔπιε τὴν Ἑλλάδα. Exponitur & propinando effero: apud Plut. in Galba, προὔπιεν ὁ Τιγελλῖνος αὐτῇ πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας.

Προπίνομαι, propinatur mihi: vnde προποθεῖσα κύλιξ, apud Athen. Metaph. vsurpatur apud Dem. Olynt. 3. προπέποται τῆς παραυτίκα ἡδονῆς καὶ χάριτος τὰ τῆς πόλεως πράγματα, propinatur respub. præsenti voluptati & delectationi.

Πρόπομα, τὸ, potus qui propinatur. Peculiariter sic dictũ fuit certum quoddam potionis genus, vel quòd eo in propinando vterentur, vel quòd illud cæteris præbiberent. Athen. & Plut. symp. l. 1 quæst. 6.

Πρόποσις, ἡ, propinatio. Athen. l. 1. Plut. symp. lib. 1. Putatur etiam dictum fuisse de potu qui propinatur.

Προποτίζω, antè bibendum præbeo, antè in potione porrigo. Exponitur & potionem porrigo, in Hippiatr.

Προπότισμα, τὸ, potio quæ antè præbetur. ibidem. προποτισμὸς, præbitio eiusmodi potionis, apud Diosc.

Decomp. Ἀντιπροπίνω, vicissim propino. Metaphoricè apud Athen. ἀοιδαῖς ἀντιπρόπιθι. Ἀντιπροπίνομαι, vicissim mihi propinatur. Greg.

Συμπίνω, compoto. Plut. symp. l. 2. τοῦ συμπιεῖν καὶ συμφαγεῖν, ὡς ἐγῷμαι καλοῦμεν ἀλλήλους. Plat. in Minoë, ἐν Κρήτῃ ἐστὶν εἷς οὗτος ὅστις τῶν ἄλλων νόμων οὓς Μίνως ἔθηκε, μὴ συμπίνειν ἀλλήλοις εἰς μέθην. Itẽ cõbibo, imbibo, i. humorem concipio. Theophr.

Συμποσία ἡ compotatio. Maccab. l. 3.

Συμπόσιον ου τὸ, compotatio: vel conuiuium. Plut. symp. l. 7. Plato polit. 2. Interdum ipsum conuiuij locum significat: apud Poll. & Athen. Nonnunquam de ipsis conuiuis dicitur. Sic etiam dicitur liber seu libellus quo conuiuium à quibusdam agitatum describitur.

Συμποσιακός, conuiualis. Plut.

Συμποσιάζω vnà conuiuor, vnà conuiuium celebro. Greg. in encom. Macchab.

Συμποσιαστής, οῦ ὁ conuiuator.

Συμπότης, compotor, combibo. Athen. l. 4. Luc. συμπότις, ιδος, ἡ, & συμπότρια, compotrix.

Συμποτικός (q. d. compotorius) ad compotores pertinens, aut potius ad ipsam compotationem, conuiualis. Plut. Athen. Luc. item compotationi aut conuiuio conueniens. Plut. item compotor seu conuiua suauis & iucundus. Aristoph. in Vesp. Plut. in sympos.

Ὑποπίνω, subbibo, i. plusculum bibo, vel aliquantum bibo. Expon. &, largiùs bibo. Xen. pæd. 8. ἐκ τούτου δ' ἐπεὶ ὑπεπίνον ἤρετο ὁ Ὑστάσπας τὸν Κῦρον. Aristoph. in Nub. ὑπεπίνον ἐν ἄστει.

Composita sine præpositione.

Αἱματοπότης, ου, ὁ, sanguinipota: Draconis epith. apud Aristoph.

Αἱματοποτέω, ῶ, sanguinem poto.

Ἀκρατοποσία, meracior potus: meracioris vini potatio. Athen. l. 10. Plut. in Alex.

Ἀκρατοπότης, qui merum potat.

Ἀκρατοποτέω, merum bibo, meracius poto. Athen. l. 11.

Ἄποτος, non potus. Soph. item potui inutilis. Greg. Naz.

Ἀρρυθμοπότης, ου, ὁ, qui non bibit ad rhythmum & certam mensuram, sed plenis poculis merum in se ingurgitat. Athen. l. 10.

Ἀρχιποσία, ἡ, q. d. principatus bibendi. Exponitur &, primus bibendi locus.

Βραχυπόται, breui tractu bibentes, parum potantes. Hippocr. Prorhet. l. 1. Ibidẽ & βραχύποτοι dicuntur. Gal. comm. 3. in epid. l. 3.

Γαλακτοπότης, qui lac bibit: vt γαλακτοπότης ἀνήρ: apud Eur. in Electra.

Γαλακτοποτέω, lac bibo. Athen. l. 2.

Εἰαροπότης, sanguipota. Hesyc.

Εὔποτος, potatu seu bibitu facilis, potui aptus. Aeschyl. in Prometh. item è quo bibere aut potare facile est aut iucundum. Athen. lib. 11.

Ζαπότης, magnus bibax, strenuus potor. Hesych.

Ζωροπότης meri bibulus, qui meracius potat. Per consequens significat, ebriosus.

Ζωροποτέω ῶ, meracius bibo seu poto. Eustat. ex Epigr. Τοῦ πολυκώθωνος τοῦτ' ἠρίον Ἀρκαδίωνος, Ὃς θάνεν ἐκ χανδὸν ζωροποτῶν κύλικος.

Ἡδύποτος, cuius potus suauis est. Od. 6.

Κλεψιπότης, qui fallaciter potat.

Κλεψιποτῶ, fallacia inter bibendum vtor, parce bibens & compotorem ad largè potandum prouocans. Suid.

Λαβροποτέω, auido & hianti ore bibo. in Epigr.

Μαριλοπότης, fauillæ potor: Vulcani & cæterorum fabrorum epitheton.

Μετριοπότης, qui modicè aut moderatè potat. Xen.

Μετριοποτῶ, modicè poto seu moderatè.

Οἰνοποσία, vini potio seu potatio.

Οἰνοπότης, vini potor. Suid. in epitaph. Anacr. Οἰνοπότις, ιδος, vini potatrix. Poll. ex Anacreonte.

Οἰνοποτέω, vinum bibo, vino me ingurgito. Athen. l. 11.

Οἰνοποτάζω, idem. Il. & Od. υ.

Ὀλιγοποσία, ἡ, q. d. pauca potatio: parcus potus. Aristot.

Ὀλιγόποτος, pauco potus contẽtus, qui parũ potat seu bibit.

Ὀλιγο-

Ὀλιγοποτέω, pauco potu vtor. Idem de part. an. lib. 3. ca. 178. & Plutarch. in Apophth.

Πολυποσία, multa potatio, immodicus potus. Dio l. 5. c. 11.

Πολυπότης, qui multum bibit, magnus potor. Plut. symp. 4.

Πολύποτος, qui potationi indulget bibulus. Aristot.

Σκυθοπιεῖν, Scythicè potare, Scytharum potationes intemperantes imitari.

Ὑδροποσία, aquæ potio seu potus.

Ὑδροπότης, aquæ potor. Xen. Pæd. 6. (crob.

Ὑδροποτέω, aquā bibo aquā poto. Idē Pæd. 6. Luc. in Ma-

Φαρμακοποσία medicamenti potus seu haustus. Plat. de rep.

Φαρμακοποτέω, medicamentum bibo seu sorbeo. Theophr. lib. 9.

Φιλοποσία, amor potationis seu potus: inexhausta & inexplebilis bibendi auiditas, vinositas. Xenoph. apomn. lib. 1.

Χειλοποτέω, summis tantùm labris delibo, pitisso. Epigr.

Ψυχροποσία, frigidæ potus. plut. symp. 6. probl. 7.

Ψυχροπότης, frigidæ potor: seu qui frigidæ potu delectatur. Idem symp. 4. probl. 6.

Ψυχροποτέω frigidā poto, frigidę potu delector: apud eūdē.

Ἀμίνδιον, Εἰλαπίνη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Πίον, πῖος, πιότης, vide in Πίων. Πιπίσκω, vide in Πίνω.

ΠΙΠΟΣ, pipus: auis marina, de qua Aristot. hist. an. l. 9. c. 21.

Πίπποι auium pulli, pipiones. Athen l. 9.

Πιππίζω, auium pullos voce imitor, pipio. Aristop. in Auib.

¶ At Πιπίζω, cum vnico π vide in πίνω.

Πίπρα, ας, ἡ, pipra. auis inimica luteæ, apud Aristot. histor. anim. lib. 9 cap 1.

Πιπράσκω, vide in Περάω, i. vendo.

ΠΙΠΤΩ (Fut. πίσω & Doricè πεσῶ, pro quo frequentius vsurpatur media vox Πεσοῦμαι, tanquam à πέσω. Præt. πέπτωκα, tanquā à πτόω) cado labor, Il. ρ. Ἠμὶν δ᾽ αὐτοῖς πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε. Ibidē, Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περί τ᾽ ἀμφί τε τάφρον φευγόντων Δαναῶν. Eurip. in Bacch. ὥστε ἐκπεπληγμέναι φεῦγειν πρὸς πέδω πεπτωκέναι; Xen. Pæd. 1. Πίπτειν εἰς γόνατα. Athen. lib. 10. ἐπὶ πᾶν τὸ μέρη πίπτει. ¶ Significat etiam, interficior, prosternor. vt Iliad. ρ. Τῷ δ᾽ ἀγχίς ἔπεσε ἔπιπτον Νεκροὶ ὁμῶ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων. Pausan. Πεσόντα ἐν τῇ μάχῃ. Plut. πεσεῖν ὑφ᾽ ἑτέρου Interdum exp. profligor: vt apud Thuc. lib. 2. Πολλὰ δὲ στρατόπεδα ἤδη ἔπεσεν ὑπ᾽ ἐλασσόνων. Interdum exp. incido: vt apud Soph. Πίπτειν βαρείας πρὸς θεῶν δυσπραξίας. Item πεσεῖν aliquando dicitur qui procubuit, seu procumbens: vt Synes. καὶ πεσόντες ἱκετεῦον Apud Polyb. οἱ τῆς Σικελίας ὑπὸ τὴν Καρχηδονίων πεπτωκότες δυναστείαν, exp. subiecta sunt imperio Carthaginensium. Apud Dioscor. γῆ πᾶσα ἡ πίπτουσα εἰς ἰατρικὴν χρῆσιν, exp. omnis terra in vsum medicamenti recepta.

¶ Deriuata ab inusitato Πέτω.

Πέσημα, τὸ, casus, lapsus. Soph in Aiace. Item id quod cecidit vel cadit. Euripid. in Phœn. Et peculiariter, cadauer, corpus defuncti: apud eundem ibidem. Pro eo metri causa πέσημα, dicitur. Hesych.

Πιτνέω, ὦ, idem quod πίπτω. Euripid. in Helene, Ὦ παρθέν᾽, ἱκέτις ἀμφὶ σὸν πιτνῶ γόνυ.

Πιτνάω iacio, proiicio. Hesiod. in Asp. Οἱ δ᾽ ἄρ᾽ ἐν ἀλλήλοισι δ᾽ ἐοικὸς ἔπιτνον ἀλωῆ. Particip πιτνάς, Od. λ. exp accidens. Et imperfectum πίτνα, tanquàm à πιτνάω. exp. ante oculos expandit: Il. φ. ἠέρα δ᾽ Ἥρη πίτνα πρόσθε βαθεῖαν.

Πίτναμαι, concutior, proiicior. Eurip. in Electra, Θυμέλαι δ᾽ ἐπιτναντο χρυσήλατοι.

¶ Deriuata ab inusitato πτόω.

Πτῶμα τὸ, casus, lapsus. Diosc. Item metaph. delictum seu erratum. Luc. Πτώματα dicuntur etiam ea ipsa quæ accidêre. Lys. Peculiariter autem corpora mortua, quæ itidem à cadendo dicta cadauera. Plut. in Alex. Herodian. l. 7.

Πτωματίζω, cadere facio vel præcipito. Cyrill. οἱ ἐπιχαίροντες τοῖς πτώμασιν ἑτέρων ἑαυτοὺς πτωματίζουσι.

Πτωματίς ίδος, ἡ, poculi seu alius vasis genus. Athen. l. 11.

Πτῶσις, εως, ἡ, idem cum πτῶμα. Lucæ 2. Matth. 7. Item casus: *Vocabulum gramm.* Aristot. de poet. & Rhet. 3.

Πτώσιμος, cadiuus caducus.

Πτωτός, ή, ὁ, qui cadere potest vel solet, caducus.

Πτωτικός, casualis: *Vox gramm.*

Composita: ac primum ex πίπτω cum præpositione.

Ἀναπίπτω, recumbo, decūbo. Itē procumbo. Eurip. in Cyclope, Ἀνέπεσε φάρυγα αἰθέρ᾽ ἐξανεὶς βαρύν. Interdum, accumbo in mensa, quod & simpliciter accumbo dicitur. Athen. μὴ ταῦτ᾽ ἀναπεσεῖν ἐκέλευσεν αὐτὸν παρ᾽ ἐμέ. Item supinus sum. Xen. in Oecon. ἐν τάξει δὲ προσβαίνουσιν, ἐν τάξει δ᾽ ἀναπίπτουσιν.

¶ Item metaph. animo cōcido, animum abiicio. Thuc. lib. 1. νενικημένοι ἐπ᾽ ἐλάχιστον ἀναπίπτουσι Demosth. δέδοικα μὴ νῦν ἀναπεπτωκότες ἦτε, ne supini & desides sitis, malis vestris indormiscêtes. Exponitur &, frigeo & remissus sum: vt apud eundem. Dem. ἀναπεπτώκει δὲ τὰ τῆς ἐξόδου, quod agitatum fuerat de equitatu mittendo refrixerat.

Ἀνάπτωσις, ἡ, decubitio, recubitio, accubitio, item resupinatio. item animi remissio, seu animus iacens & remissus.

Decomp. Προαναπίπτω, prius concido, ante collabor seu corruo. Philo de vita M. l. 1.

Προσαναπίπτω, recumbo seu accumbo. apud Athen. l. 10.

Ἀμφιπίπτω, circum cado circum procumbo. Odyss. θ. Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα.

Ἀντιπίπτω, contra irruo. Item obsisto, renitor, aduersor. Plut. in Theseo. μηδ᾽ ἐν ἀντιπίπτει μηδὲ τῇ ἰσχυρῶν τοῖς πραγμασι. item intercedo, apud eūdem. Exponitur &, occurro: *scilicet obiectioni aduersarij* itē occupo, occupatione vtor. Τὰ ἀντιπίπτοντα πράγματα, aduersæ res, quasi contra cadentes. Greg in Iul.

Ἀντίπτωσις, ἡ, casus vnius pro alio positio: figuræ nomen, apud Grammat.

Ἀποπίπτω, decido, delabor. Epigr. l. 2. οὗτ᾽ ἀποπίπτων Πολλάκις ἐξαῖφνης γραμματικὸς γίγνεται.

Ἀπόπτωσις delapsio. exp & lapsus, casus. Gal. ad Glauc. l. 2.

Decōp. Προαποπίπτω ante decido prædeci luus sum. Theophr. hist. pl. l. 3 c. 8. Προαποπτωτικός, ἡ, ὁ, prædeciduus, ante tempus decidens: apud eund. in eiusdem libri c. 6.

Δυσαποπτωτος, qui vix decidit seu delabitur. Theophr.

Διαπίπτω, intercido interlabor, elabor: vt apud Xen. Hellen. 4. ἐπεὶ διῆλθε ἤδη τὸ στράτευμα, αὐτῶν ἐκχωρήσας ἐν τῇ μάχῃ διαπεσόντες ἀπεπορεύοντο BεΒαίως, itē diffluo, vacillo. Plat. in Phædon τῷ μὲν σώματι, ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ᾧ προσήκει διαπίπτειν. Expon. &, intercido i. quasi inter digitos labor: vt εἰ ἀμφίβολος ἦν ὁπότερον διαπεπτώκει ἢ διεκομίσθη τὸ στράτευμα. Significat etiam, excido: vt apud Greg. διαπίπτω τοῦ σκοποῦ. item dimano: vt Plutar. in Galb. λόγος διαπίπτων εἰς τὸ στράτευμα, quum diu anasset rumor inter exercitus.

Διάπτωμα, τὸ, exp. lapsus.

Διάπτωσις, ἡ, ipsa actio interlabendi seu elabendi. Exponitur etiam, ruina infortunium, item erratum. delictum: apud Plut.

Ἀδιάπτωτος, (*Decomp.*) ὁ καὶ ἡ in quo nullus error admittitur. Polyb. l. 5. item qui nec intercidit, nec dilabitur, nec intercipi potest, certus, stabilis, nullis expositus casibus: vt ἀδιάπτωτος ζωή, apud Hippocr. in ep Demag.

Ἀδιαπτωσία, rei alicuius certitudo. Hippoc. ep. ad Demag.

Εἰσπίπτω, incido in vel superirruo. irrumpo, impetum do: vt εἰσπίπτειν εἰς τὴν πόλιν Herodo. Sic & apud Isocr. Apud Thuc. εἰσπίπτειν εἰς τὴν εἱρκτήν, exp. in carcerem conijci.

Decomp Ἐπεισπίπτω, magno cum impetu irruo vel insuper irruo. Eurip. In Rheso, Ἐμοὶ δὲ φῶς ἐν ἥλιε καταρραγέν Πέρσαντι φύρξις αὖθις ἐπεισπεσεῖν.

Παρεισπίπτω irrumpo, ingredior hostiliter. Plut. in Demetr. εἰς τὴν Βαβυλωνίαν παρεισπεσεῖν. Exponitur etiam, irrepo, obrepo, me insinuo: apud Theophr & Luc.

Συνεισπίπτω simul irruo seu irrumpo. Plut.

Ἐκπίπτω, excido, decido. exp. Il ο. τόξον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός. Xen. Pæd. 5. ἐκπεσόντων τῶν τῇ ἡνιόχων. Plut. in Pericle, εὔχετο τοῖς θεοῖς μηδὲ ῥῆμα μηδὲν ἐκπεσεῖν ἄκοντος αὐτῷ. Item eiicior, expellor, explodor. Demost. pro cor. Οἱ δ᾽ ἐκ τούτων ἐκεῖνο ἐκπίπτοντας ὑπεξήλθομεν. Aristot. de poet. τὸ γὰρ ἐμμετρον τῆς πληθει ἐκπίπτειν ποιεῖ τὰς τραγῳδίας. Itē excido seu deficio ab instituto, degenero & muto. Plat. εἰς ἀλλότριον εἶδος τῆς πολιτείας ἐκπίπτει. Æsch. τὸ δὲ προσοδος τελευτὴν δὲ καὶ ἐκπίπτει τῆς λέξεως, excidit ab instituta oratione, memoria nil amplius ei suggerebat quod dicere posset. Itē exeo, foras prodeo. ¶ Et ad vulgus emano. Plat. in ep ad Dion. δέδοικα μή ποτε ἐκπέσῃ ταῦτα εἰς ἀνθρώπους, ὅπου δύστυχες itē elabor, prolabor, aut delabor. Itē erumpo, euado Plut. in Lycurg. ἐκπεσεῖν φαῦλον ἐξ αὐτῆς τῆς ἀγορᾶς δρόμῳ. Idem in Public. ἐκπεσεῖν φαῦλον ἐξ αὐτῆς.

Ἔκπτωμα τὸ, luxatio, i. effluuium è propria sede excessus sine fractione. Gal. comm. εἰς τὸ περὶ ἀρθρῶν.

Ἔκπτωσις, ἡ delapsio, prolapsio. Strab. l. 10 Item casus, calamitas. Ceb. Theb. Item idem quod ἔκπτωμα. Gal. ibid.

Ἔκπτωτος ὁ καὶ ἡ, delapsus qui excidit Gregor.

Decomp. Παρεκπίπτω clām elabor, furtim excido & me subduco.

Διεκπίπτω per medium vel medios elabor & euado. Item per foramen per rimam elabor. Plut. & Philost. Exponitur &, intercido.

Διέκπτωσις, ἡ, per medium seu per medios elapsio Item ipsa actio intercidendi. Gal. ad Glauc. l. 2 Exponitur & effugium.

Συνεκπίπτω simul elabor simul decido. Plut. de primo frig. ὁ γὰρ ἀτμὶς ἐν τῷ ζέσαι τὸ τῇ ὑδατων μεθίησιν, ἀπιόντι τὸ θερμὸν συνεκπίπτει. Metapho apud Plut. in Pericl. τῷ συνεξέπεσεν ὑπὸ ῥώμης καὶ τύχης τοσαύτης ἐπὶ ὁρμῆς, non tā consultè progressi sunt impetu ciuium tanto robore ac fortuna elatorum. Apud Aristot. de mundo. ταῦτα ἐκ τῆς ψυχῆς εἰς ἀδυνάμιαστος πέφυκε συνεκπίπτει, exp. euenire comparatum est.

Ὑπερεκπίπτω, supergredior, exupero, excello Greg & Herm.

Ἐμπίπτω, incido illabor. Xen. ed ἐμπεσὼν εἰς τάφρος. Plut. in Per. χαλκῆν ἀσπίδα αὐτῆς κεφαλῆς αὐτὰ δ᾽ οὐκ εἰσὶν ὑπερεχούσης μου ὁ ἐν ἡμ-

δὶν ἐμπεσεῖν τὴν ἄνωθεν. Item metaph.incido. Demosth. pro cor. εἰς τοιούτους λόγους ἐμπεπτωκὼς ἀναγκάζομαι. Plat.ep.7. ἀλλ' ἴσως δαίμων τις ἐμπεσὼν ἀνομίᾳ. Dicitur & res aliqua ἐμπίπτειν τινὶ, quæ in mentem venit, Od. μ. καί μοι τοῦτ' ἔμπεσε θυμῷ ¶ Item obuius fio,occurro. Herodia.l.3. Πάντα δὲ τὰ ἐμπίπτοντα ἐφόνευον ¶ Item irruo,inuado. Odyss. ω. Ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις Ὀδυσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός. Sic & apud Xenoph.

Ἔμπτωσις, ἡ, ipsa actio incidendi. Exponitur & casus,lapsus, item prolapsio.

Decomp. Ἀνέμπτωτος, qui incidere non potest, Laërt. in Zen. Exponitur & irreprehensus,inculpatus.

Ἐπεμπίπτω, irruo,inuado. Soph.in Aiace, Τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν;

Εὐέμπτωτος, qui facilè incidit seu labitur. Εὐεμπτώτως, procliuiter, facilè incidendo & labendo.

Παρεμπίπτω, intercido,interlabor. Item interrepo. Aristot. de part.an.l.2. παρεμπίπτει γὰρ ἂν τὸ ὕδωρ. Æschin. περὶ παραπρεσβ. παρεμπεσόντων δὲ εἰς τὴν πολιτείαν οὐκ ἐλευθέρων ἀνθρώπων. Παρέμπτωσις, q.d. intercidentia, vel interuenientia, interuentio. Plut. de primo frig. (Idem ibidem.

Προεμπίπτω, ante incido : aut antè occurro seu obuius fio.

Συνεμπίπτω, simul incido,incurro. Eustath.

Ἐπιπίπτω, supercido vel superincido. Marci c.3. ὥστε ἐπιπίπτειν αὐτῷ ἵνα αὐτοῦ ἅψωνται ὅσοι εἶχον μάστιγας. Exponitur & incumbo. Ioan. c.13. ἐπιπεσὼν ἐπὶ τὸ στῆθος τοῦ Ἰησοῦ. ¶ Item irruo. inuado,adorior. Thuc.l.3. ἐπιπίπτει τοῖς Ἀμπρακιώταις ἔτι ἐν ταῖς εὐναῖς. Ibidem ἡ νόσος τὸ δεύτερον ἐπέπεσε τοῖς Ἀθηναίοις.

Προσεπιπίπτω, (*decomp.*) insuper incido,insuper incurro,& incumbo. Phil.

Καταπίπτω, decido, delabor. Aristoph.in Nub. ἀπ' ὄνου καταπεσών. Xen.pæd 4. ἐπὶ τῆς γῆς καταπίπτοντες. Act.Ap.c.26. καταπεσόντων ἡμῶν εἰς τὴν γῆν.

Κατάπτωμα, τὸ, κατάπτωσις, ἡ, lapsus,casus,ruina, Alex. Aphr.

Decomp. Εὐκατάπτωτος, procliuis ad lapsum: caducus.

Περικάππεσε, per syncopen pro περικατέπεσε, tanquam à περικαταπίπτω, apud Apoll. Argon.2. exp. simpliciter, decidit: vt περικάππεσε δ' ὕει.

Μεταπίπτω, recido. Herodia l.2. τὴν ἀρχὴν μεταπεσοῦσαν εἰς ἄνδρα ἐξ ἰδιωτικοῦ καὶ ἀσήμου γένους. ¶ Item spe excido. Æschin. εἰ δὲ μία μόνον ψῆφος μετέπεσεν ὑπερέβαλες ἄν. ¶ Item dilabor, mutor vel in peius,vel in melius. Isocr. ad Philipp. Πάλιν μεταπεσούσης τῆς τύχης. Eurip.in Alcest. Πῶς δ' οἰκήσω μεταπίπτοντος δαίμονος: in peius mutato tuo nomine. Et general. mutor. Plat.in Apoll. εἰ τρεῖς μόναι μετέπεσον τῶν ψήφων, ἀπεφεύγειν ἄν. ¶ Item transeo & degenero ab vna specie ad aliam. Chrys. ait εἰς ὀξίνην μεταπεσεῖν.

Μετάπτωσις, ἡ, dilapsio. ¶ Item mutatio à specie in speciem, degeneratio. Gal τῶν μετὰ τόπ. l.2.

Decomp. Ἀμετάπτωτος, qui transire in aliam speciem & degenerare non potest immutabilis. Plut.symp.4.

Εὐμετάπτωτος, qui facile mutatur, mutationi obnoxius.

Παρεμπίπτω, incido. Xen. ὅπου τε καιρὸς παραπέσοι. Item incido .i. offendo obuiam fio. Plut. in Galb. τῷ δὲ δήμῳ χαριζόμενος οὐκ ἐκώλυε τοὺς παραπίπτοντας τοῦ Νέρωνος ἀποτυμπανίζειν. Item accido euenio,contingo. Plat de leg.l.4. τῷ τοιαύτῃ παραπεσεῖν ἑκάστοτε πόλει δεῖν. Apud Polyb.l.2. παραπεσὼν δ' εἰς Ἄργος, exp. quum vi irrumpere tentasset. Apud Aristot. hist. an.l.5 ἰχθύες πάντες παραπίπτοντες ὕπτια πρὸς τὰ ὕπτια ποιοῦνται τὸν συνδυασμόν, exp. pisces omnes attritu supinarum partium coëunt. ¶ Παραπίπτειν, exp etiam intercalare. interserere, interlabi.

Παράπτωμα, τὸ, lapsus,offensa,erratum,peccatum. in epist. ad Galat. cap 6.

Παράπτωσις, ἡ, idem : vel ipsa actio labendi seu offendendi. Item incursus & attritio partium: *quum de piscium copulatione dicitur.* Aristot. hist. an. lib.5. Dicitur etiam esse figura qua casus pro casu ponitur. schol. Hom.

Περιπίπτω, (q.d. circumcado) cado super,& incumbo. Plut. in Oth ξίφος ὑποστήσας ὀρθὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ, καὶ περιπεσὼν ἄνωθεν. ¶ Itē incido. Isoc. ad Philip. τηλικούτοις κακοῖς περιπεσεῖν. Herodia.l 3. νόσοις περιπίπτοντες διεφθείροντο. Sic & apud Xen.& Plut. Interdum exp. accipio, vt περιπίπτειν πληγῇ accipere vuln⁹. Plut.in Camil Sic & περιπίπτειν τραύματι, apud eundē in Public. Itē incido,i. offendo, obuio. Dem. in Conon. περιπίπτοντι τοῖς ἀσελγαίνουσι. ¶ Exponitur & incurro: vt apud Greg. in Iul. οὕτως εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία καὶ πανταχόθεν ἑαυτῇ περιπίπτουσα, in semet ipsā incurrēs, ipsa sibi cōtraria.

Περίπτωμα, τὸ, & περίπτωσις, ἡ, quod accidit, cas⁹ calamitas.

Περίπτωσις ab Empiricis etiam dicta fuit occasio quædam fortuita, ex qua in aliquos morbos & remedia improuisò incidissent.

Περιπτωτικὴ πεῖρα, species experimenti per fortuitam occasionem. Gal. de sect. l.1.

Ἀπερίπτωτος, (*decomp.*) qui talis est vt non incidat, cui periculum non est ne incidat. Diosc. l.2.c.49.

Προπίπτω, procido. Odyss.ι. & μοὶ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον, remigabant procilnati.

Πρόπτωσις, ἡ, prolapsio, seu procidentia. Diosc.l.1.c.90.

Πρόπτωτος, prociduus.

Δυσπρόπτωτος, (*Decomp*) non facilè procidens. Galen.

Προσπίπτω, accido. Aristot. polit 3. οὐ πρὸς τὰ προσπίπτοντα ἐπιτάττειν. Et Herodian. φέρειν τὰ προσπίπτοντα. item accido, i. cado ad, vt apud Eurip.in Her. fur. Φθάνει δ' ὁ τλήμων γόνασι προσπεσὼν πατρός. Sic & sæpe in nouo Testam. Exponitur &, supplex fio, supplicem me effero. Eurip. in Androm. τί με προσπίτνεις, ἁλίαν πέτραν Ἢ κῦμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων; Gregor. αὐτῆς προσπιπτούσης τοῖς ἡμῶν. Dicitur & προσπίπτειν ἡμῖν, cuius sonus aures nostras pepulit: vt apud Aristot. de mundo, ἀστραπὴ πρότερον τῆς βροντῆς προσέπεσεν ὕστερον γινομένης. ¶ Itē προσπίπτω, irruo, adorior, impetum facio, incurso. Thucy. προσπίπτουσί τε καὶ τρέπουσι. Plat. de leg. προσπίπτει πρὸς τὰς ψυχάς. ¶ Item occurro, obuius fio. Aristop. in Concio. ¶ Προσπεπτωκότα, traduntur etiam dici, quæ cùm intumuerunt, postea subsidunt & contrahuntur, apud Gal.

Decomp. Ἀπροσπτωσία, ἡ, methodus certa & errore carens qua vitamus ne intempestiua assentione impingamus aut peccemus. Laert in Zenon.

Ἀπρόσπτωτος, in quem impetus fieri nequit, quem adoriri, tutum non est. Macc.l 3.

Συμπίπτω, (q.d simul vel vnà cado) coeo, competo, incurro. Aristot. hist. an.l. 1. οἱ μὲν οὖν μέγιστοι πόροι παρ' ἀλλήλους εἰσὶ καὶ οὐ συμπίπτουσιν· οἱ δὲ συμπίπτουσιν. ¶ Itē corruo: Eurip. in Herc. fur Θύελλα σειεῖ δῶμα συμπίπτει στέγη. Xenop. anab. l. 4. ὡς δὲ αὐτοὶ συνέπιπτον. ¶ Itē accido cōcurro. Isocr. θεωρεῖ τὰ γιγνόμενα καὶ τὰ συμπίπτοντα καὶ τοῖς ἰδιώταις καὶ τοῖς τυράννοις. Sic & apud Gal. ad Glauc.l.1. ¶ Itē incido, recido, deuenio, ξυμπίπτειν ἐς τοῦτο ἀνάγκης Thucy. ¶ Expon. & conuenio congruo. Συμπίπτειν dicuntur & qui concurrunt & congrediuntur ac confligunt: vt Συμπίπτειν τοῖς πολεμίοις. Xen. Sic Soph. ξυμπεσὼν μόνος μόνοις. ¶ Συμπίπτειν dicitur etiam res tumida quæ ad habitum suum redit & concidit: vnde τὸ συμπεπτωκὸς, cuius tumor concidit. Et quod contrahitur & astringitur: vt μυκτῆρες συμπεπτωκότες, apud Xen.

Σύμπτωμα, τὸ, quod accidit, casus, Thuc.l.4. Dem. Aristot. ¶ Apud medicos Σύμπτωμα, dicitur affectus præter naturam, qui morbum velut vmbra corpus sequitur. Galen.

Συμπτωματικός, qui est ex accessione morbi.

Σύμπτωσις, ἡ, casus. Aristot. item incursio rerum eodem desinentium. item contractio, compressio. Gell. l.16. c.3. Dicitur & de re considente quæ intumuerat : item concursio conflictus. Suid.

Ὑπερπίπτω superincido, illabor.

Ὑποπίπτω, cado sub, succido, me submitto. Aristot ὑποπίπτοντα τὰ θήλεα δέχεται τὴν γονήν. Plut. ὑποπεσεῖ δέρασι. Et metaph. subiicio me, cedo. Demost. τοῖς δὲ τοιούτοις ἐθελοντὴς ὑποπίπτει. Aristid. ὑποπίπτεις τῇ πόλει. Alia metaph. apud Aristot. ὑποπίπτει ὑπὸ τὴν τέχνην. Et apud Diosc.l.7.c.1. ὑποπίπτειν τι τοῖς τῶν αἰτιῶν διαφοραῖς.

Ὑπόπτωσις, casus, ruina. Hesyc. itē submissio genu & flexio, Dionys. Et metaph. summissio, qualis est eorum qui pœnitentia ducuntur Et pro pœnitentia. can.5. concil. Anticyrani.

Composita ex inusitato Πέτω sine præpositione.

Ἀεροπετής, τοῦ, ὁ, ἡ, ex aere delapsus.

Γηπετής, & Doricè γαπετής, in terram delapsus seu in terram cadens: vt γαπετεῖς ὀδόντες Eurip. in Phœn.

Γονυπετής, qui genu succiduo procumbit vel accidens & procumbens ad genua alicuius. Eurip. in Phœn. Synes. ep.57.

Γονυπετέω, genu succiduo procumbo: vel ad genua alicuius accido Matt.17. προσῆλθεν ἄνθρωπος τις γονυπετῶν αὐτῷ. Et cum accusat. Marc.10.

Διοπετής, & διιπετής, à Ioue delapsus, qui cœlitus decidit. Eurip. Plut. in Num. Herodian. l.1.& 5.

Δορυπετής qui hasta cecidit. Eurip. in Androm. Pro eodem dicitur & δουριπετής, & δοριπετής: apud eūdem in Troad. & Cycl.

Δρυπετής, fructus iam adultus & maturus q.d. iam iam ex arbore casurus Diosc. & Athen.

Δυσπετής, malè cadens, aduersus. ¶ Item difficilis: vnde μαθεῖν δυσπετής, apud Soph. in Aiace.

Δυσπετέω, res mihi malè cadunt aduersis casibus agor. Suid. item difficulter & ægrè fero. Cyrill. δυσπετεῖν ἐν ταῖς συμπιπτούσαις συμφοραῖς.

Δυσπέτημα, τὸ, casus aduersus, infortunium, calamitas.

Ἀποδυσπετέω, (*Decomp*) stomachor, ægrè fero, impatienter agitor. Laert. in Socr. Chrysost. in ep. ad Colos. ¶ Item renitor, restito. Lucian. Πολλοῖς ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐντυγχάνοντες ἀποδυσπετοῦσί τε καὶ ἀναστρέφουσιν ἀθυμοῦντες. ¶ Item lasciuio, ferocio, contumaciter ago. ἀποδυσπέτησις, ἡ, stomachatio in rebus aduersis, impatientia. Chrysost.

Ἐναντιοπετής, in contrariam partem lapsus, qui in aduersum cecidit. Hesych. in παλιμπετής.

Εὐπετής, q.d. bene cadens, facilis. Plat. de rep. l.2.

Εὐπετῶς, facilè. Xen. Pæd.3. Pro quo Ionicè εὐπετέως dicitur, apud Herodot.

Εὐπέτεια,

Εὐπέτεια, ἡ, facilitas. Xenoph. Exponitur &, procliuitas: apud Plat. de leg.

Κλινοπετὴς, qui in lectum procumbit, in lecto decumbens. Plut.

Οὐρανοπετὴς, qui à cœlo decidit, cœlo delapsus. Idem in lib. de non fœner.

Παλιμπετὴς, retro relapsus. Hesych. Τὸ παλιμπετὲς, aduerbialiter exp. retrorsum, retro. Il. π. Od. ε. Apoll. Arg. l. 1.

Περιπετὴς, qui incidit. Cum dat. apud Plut. in Cicer. Exponitur & simpliciter, qui cecidit, vel corruit apud Soph. in Antig. Apud eundem in Aiace, Ἔγχος οἱ περιπετὲς κατηγορεῖ, exp. ᾧ περιπέπτωκε, in quod incidit. ¶ Res verò περιπετεῖς dicuntur, quæ in contrarium statum sunt lapsæ. Eurip. Herodot.

Περιπέτεια, ἡ, conuersio, in contrarium statum mutatio. Aristot. de arte poët. & Rhet. 1. Exponitur &, casuum varietas & rerum euentus: apud Chrysost. Item casus fortuitus, casus repentinus. Aristot. de arte poët. Sumitur & in bonam partem, pro admiranda & rara fortuna: apud Diod. Sicul.

Προπετὴς, prociduus prominens: vt προπετεῖς ὀφθαλμοὶ, apud Galen. & κοιλία προπετεστέρα: Athen. lib. 13. Item prociduus, i. qui pronus corruit. Soph. in Trachin. Item præceps, procliuis, qui pronus fertur, vel ruit Phocyl. Plat. de leg. Item præceps, i. temerarius. Aristot. eth. 3. c. 7. Herod. lib. 2. Apud Isocr. ad Dem. προπετὴς γέλως, exp. risus profusus: ab aliis, effrænatus, immodestus. (ristot. Plut. &c.

Προπετῶς, præcipitanter, temerè atq; inconsideratè. Isocr. A-

Προπέτεια, ἡ, præcipitantia, præcipitatio, temeritas. Demosth. in Mid. Isocr. in ep. ad Philipp. Et peculiariter, linguæ præcipitantia, proteruia, & procacitas linguæ. Suid. Exponitur etiam procliuitas, propensio: *& præsertim ad corporis voluptates*: apud Plut. de deo Socr.

Ὑψιπετὴς, ex alto lapsus. Apud Eurip. in Hec. ὑψιπετὲς μέλαθρον, exp. domum sublimem.

Χαμαιπετὴς, qui humi seu in terram cecidit, in terram prociduus Plat. in symp. Luc. in insomn. Metaphoricè apud eundem de hist. scrib. ὑπόμνημα χαμαιπετὲς, humile, i. humili dicendi genere conscriptum.

Χαμαιπετῶς, humiliter, in terram procidendo. Hesych.

Χαμαιπέτεια, ἡ, humilitas, humi iacere vel abiectũ esse. Suid.

Composita ex inusitato πτόω, itidem sine præpositione.

Ἄπτωτος, ὁ κ ἡ, qui non cadit: *& per consequens*, stabilis, firmus: vel non vacillans. Item qui non cecidit.

Ἀπτώτως, citra lapsum. Exponitur &, sine defectu.

Ἡμίπτωτος, semirutus, qui dimidia ex parte corruit.

Ὁμοιόπτωτος, similiter cadens, vel similes casus habens. Ὁμοιόπτωτον, figura est oratoria: de qua Quintilian. l. 9. c. 3.

Ὁμόπτωτος, eodem casu.

Πολύπτωτος, multos casus habens. Et τὸ πολύπτωτον, schema rhetoricum, de quo Fab. l. 9. c. 3. & Aquil. Rom.

Ψευδόπτωμα, τὸ, falsus seu fictitius lapsus. schol. Aristoph.

Composita ex πιτνέω.

Ἀμφιπιτνέω, idem quod ἀμφιπίπτω. Euripid. in Supplic. ἀμφιπιτνοῦσα τὸ σὸν γόνυ κ χεῖρα ἀειλαίαν.

Ἐκπιτνέω ῶ, idem quod ἐκπίπτω: apud Æschin. in Prometh.

Ἐμπιτνέω, irruo, aggredior, adorior. Soph. in Aiace.

Προσπιτνέω, accidens supplico.

Προπιτνέω, accido ad genua. supplex fio. Euripid. in Electra, Ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον προσπιτνῶ σε μὴ θανεῖν. Item simpliciter accido, cado ad. Idem in Medea. Πατὴρ δ' ὁ τλήμων συμφορᾶς ἀγνωσίᾳ Ἄφνω προσελθὼν δῶμα προσπιτνεῖ νεκρῷ.

Συμπιτνέω, accido, euenio, contingo. Idem in Hec. Δεινὸν γε θνητοῖς ὡς ἅπαντα συμπιτνεῖ.

Πίσεα, vide in Πίνω. Πίσινος, Πίσος, in Πτίσσω.

ΠΙΣΣΑ, siue πίττα, ης, ἡ, pix. Il. δ' μελάντερον ἠΰτε πίσσα Φαίνετ'. Herodian. lib. 8. δᾷδας ἐπέβαλλον ὁμοίας πίσσῃ κ ῥητίνῃ δεδευμένας. Plut. symp. 2. (de picea & pinu) Πίσσα κ πευκεῖαν ἔχει τὴν φύσιν, ὥστε πίσσαν ἀπὸ ἀκρύφης κ ῥητίνην. de picis generibus vide Dioscor. l. 1. c. 95. & Plin. l. 24. c. 7. ¶ Πίσσα dicta fuit etiam à quibusdam ἡ κονύζα, vt est in append. Diosc. propter glutinosum eius lentorem.

Πισσώδης, seu Πιτώδης, εος, ὁ κ ἡ piceus: seu pice abundans, pice plenus. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 13. Item picem referens.

Πισσήεις, εντος, ὁ, idem. Nic. in Ther.

Πισσηρὸς, ῦ, ὁ, piceus, i. vel ex pice confectus, vel picem referens. Gal. comm. 1. in lib. de fract.

Πισσίτης, οἶνος, vinum picatum, vel pice conditum: de qua Diosc. lib. 5. cap. 48.

Πισσίζω, ίσω, picè imitor colore vel odore. Diosc. lib. 7. Πισσίζει τὴν χρόαν. Et πισσίζων οἶνος, vinum quod picem odore refert.

Πισσόω, seu πιττόω, ῶ, pico, pice oblino pice incrusto. Clem. Alexand. Pæd. lib. 3. διὰ τοῦτο γοῦν πλήρεις αἱ πόλεις τῶν πιττούντων, ξυρούντων, &c.

Πισσόομαι seu πιττόομαι, pice oblinor, picem mihi illino. Athen. lib. 12. πάντες δ' οἱ πρὸς ἑσπέραν οἰκοῦντες βάρβαροι πιττοῦνται κ ξυροῦνται τὰ σώματα.

Πίττωσις, εως, ἡ, picatio. picis ad cutem illitio: vel dropax, simplicissimus, pice arida cum exiguo oleo liquata cutique dum calet, illita. Vide Gal. [illegible] l. 1. & Aet. l. 9. c. 36.

Πιττωτὴς ῦ, ὁ, qui pice illinit. Luc.

Πιττωτὸς, ὁ, pice illitus. Πιττωτὰ φάρμακα, medicamenta quibus pix admiscetur. Gal. ad Glauc.

Πιττάκιον, τὸ, dicitur esse tabula è fusili pice ad exarandum conflata. Exponitur & simpliciter, tabula, apud Laert. in Cratete.

Πίτυς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀπίττωτος, ε, ὁ κ ἡ qui picatus, seu pice illitus non est.

Ζώπισσα, pix cum cera derasa nauib. maritimis. Diosc. l. 1. c. 99.

Καταπιττόω, idem cum πιττόω. Clem. Alex. pædag. lib. 3. οἱ σφᾶς καταπιττοῦσι.

Καταπίττωμαι, idem quod πιττῶμαι. Plat. in Gorg.

Ὀῤῥόπισσα, serum picis, serosus humor qui è pice profluit, dum coquitur Hippoc. Galen.

Παλίμπισσα, pix recocta. Diosc. l. 1. c. 95.

Ὑγρόπισσον, τὸ, dicitur pix liquida. schol. Nic.

Ὑποπιττόω, pice sublino, pice subiungo. Expon. & subagito, apud Aristoph. in Plut. [illegible]

ΠΙΣΤΑ'ΚΙΑ, ων, pistacia: nuculæ sunt [illegible] nucibus similes, intus viridi nucleo. de quib. Diosc. l. 1. cap. 178. & Gal. l. 2. de aliment. fac. Nic. in ther. Πιστάκι' ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλόεντα πέφυκε.

Πίστις, &c. vide in Πείθω. Πίστρα, in Πίνω.

ΠΙΣΥΓΓΟΣ, ε, ὁ. à comicis quibusdam dicitur calceamentorum sutor, cerdo. Poll. l. 7. c. 21. & Hephæst.

Πισυγγεῖον, τὸ, officina cerdonis. Hes. & Poll.

Πίσυνος, vide in Πείθω. Πίσυρες in Τέσσαρες.

ΠΙΤΑ'ΝΑ, turma cohors: in Epigr. Hesych. scribit πιτάνην fuisse tribum quandam.

Πιτανάτης στρατὸς, exercitus Græcorum: sic dictus vel per synecdochen, vel propter Menelaum cuius gratia ista expeditio suscepta erat. Hesyc Sic πιτανάτης λόχος, apud eundem.

Πιτνέω, &c. vide in πίπτω.

ΠΙΤΥΛΟΣ ε ὁ, propriè dicitur sonus seu strepitus aquæ remo percussæ. * dictum enim putatur quasi Τύπιλος à τύπτω.) Ipsum etiam remigium sic nominatur & ipsi remi, teste Gal. in lex Hippocr. Eurip. in Troad. Νηὸς γε πίτυλον εἰρεσίας πάρα. Item metaphoricè pro crebra agitatione & motu: vt χερῶν πίτυλος, complosio, vel micatio manuum, apud Aeschyl. in tragœd. cui titulus, ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. ¶ Apud Eurip. in Hippo. δακρύων πίτυλος, exp. lachrymarum vbertim manantiũ destillatio. Sic apud eundem πίτυλος ἀμφίρυτος in Alcest. exp. largior defluxus vini è scypho. ¶ Item auicula quædam syluestris.

Πιτυλεύω, cieo, πίτυλον, Aristoph. in Vesp.

Πιτυλίζω, idem: apud schol. Aristoph. & Suid. Item gesticulor & crebro motu cieo manus: Galen. ὑγιεινῶν lib. 2.

Πιτύλισμα, τὸ, eiusmodi manuum commotio, apud Iuuenal. Satt. 11. Qui Lacedæmonium pytilismate lubricat orbem.

ΠΙΤΥΡΟΝ, ε, τὸ, furfur, pellicula, quæ à frumento inter molendum abscedit. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 4. & Diosc. l. 2. c. 107. Hesychio πίτυρα sunt cortices frumenti vel hordei, quibus grana ipsorum integuntur. Capitis etiam sordes furfuribus similes πίτυρα dicuntur, vt & Latin. furfures. Diosc. l. 2. cap. 144. Item quæ in vrina similia furfuribus visuntur.

Πιτυρώδης, ὁ κ ἡ, furfurosus vel furfuraceus. Diosc. l. 1. cap. 80. & Hippo. in prognost. τυλίων δ' ἔτι, κανίες εἰσιν ἀπιτυρώδεις.

Πιτυρίας siue πιτυρίτης ἄρτος, panis furfuraceus vel furfureus, qui post excussam tenuissimam farinã ex reliquo conficitur. Athen. l. 3. & Gal 14. method. therapeut & Poll l. 6. c. 11.

Πιτυρίασις, εως, ἡ, furfures; porrigo, quum inter pilos quædã quasi squamulæ tenues & furfuraceæ surgunt, & à cute resoluuntur. Actuar. l. 2 [illegible] & Paul. Aegin. l. 3. c 3.

Πιτυρίδες ἐλαῖαι, furfuraceæ oliuæ, oliuæ tritæ. Athen. l. 2. φιλοσίδες καλοῦνται αἱ φαῦλαι, [illegible] μέλαιναι.

Πιτυρίζομαι, furfuribus seu porrigine infestari. quæ πιτυρίασις dicitur. Hippocr. prorrhet. l 2.

Ἐπίτυρον, ε, τὸ. (Comp.) edulium quoddam ex confractis oliuis, quarum genus quoddã πιτυρίδες dicitur ab Athen. l. 2. dipnosop. Hesych. ἐπίτυρα vocat fraces & oliuarum magmata.

ΠΙ'ΤΥΣ, υος, ἡ, pin*. Od. ι. μακρῇσιν τε πίτυσσιν ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισι. Theocr. id. 1. ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς αἰπόλε τήνα, Ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται. Athē. l. 5. ἐστεφανωμένος πίτυος στεφάνῳ. Herodo. l. 6. πίτυος μοῦνον δενδρέων ταμνομένη βλαστὸν οὐδένα μετίει ἀλλὰ πανώλεθρος ἐξαπόλλυται. * Sunt qui à πίτνω deriuatū putent

putent, quod hæc arbor præ cæteris picem stillantibus magnam copiam fundat.

Πιτυόεις, εντος, ὁ, pinis abundans. Πιτυόεσσα, quæ pinis abundat, pinorum ferax. Per contractionem, verò & Attico more pro πιτυόεις dicitur πιτυοῦς, & πιτυοῦσα, pro πιτυόεσσα. ¶ Πιτυοῦσα, est etiam species tithymalli: apud Diosc. l. 4. c. 166.

Πιτυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ idem cum πιτυόεις: vt Πιτυώδεις νῆσοι, insulæ pineo frutice abundantes, quæ & πιτυοῦσαι. Et Πιτυώδης χωρία, Plut. symp. 5. Πιτυώδης καρπὸς, fructus pineus, apud Theophr. de caus. pl. c. 5. qui & conus nominatur.

Πιτύϊνος, ου, ὁ, pineus: vt Πιτυΐνη ῥητίνη: resina pinea seu resina è pinu. & Πιτύϊνοι κῶνοι, apud Athen. l. 2. item Πιτύϊνος στέφανος: apud Plut. sympos. 5. probl. 2. Et Πιτύϊνος οἶνος, apud Diosc. l. 5. c. 45. vinum conditum lignis pini.

Πιτυΐς, ίδος, ἡ, pinea, idē quod πιτυΐνη. Absolutè πιτυΐς dicit̃ etiam resinea pinea, apud Gal. in lex. Hippocr. Πιτυΐδες, dicuntur nuclei pineæ nucis. Vide Gal. l. 8. simpl. medic. & Diosc. l. 1. c. 88.

Χαμαιπίτυς, υος, ἡ, (*comp.*) humilis pinus: herbæ nomen de qua Diosc. l. 3. c. 171.

Πιφαύσκω vel πιφαύσκω vide in Φάω dico.

Π Ι Ω Ν, ονος, ὁ, pinguis, obesus: Aristot. hist. an. l. 3. c. 17. Πάντα τὰ ζῶα τὰ μὲν κατὰ τὰ σαρκώδη πίονα, τὰ δὲ ἀφροδισιασμένα. Aristoph. Πίονες καὶ παχύ [illegible]. Dicitur & de rebus sensu carentibus, vt Πίονες ἀγροί, vberes, opimi, apud Hom. & Il. β. ἐν πίονι νηῷ, opimo, opulento. Dicuntur & [illegible] quædam πίονα. In compar. & superl. dicitur Πιότερος & πιότατος, pinguior, pinguissimus vnde πιοτέρως, aduerb. pinguius, vberius. Hippocr. l. 1. aphor. Τὸ πῖον subst. dicitur pingue, i. id quod pingue est, res pinguis.

Πῖος, ιος, τὸ, pinguedo pinguitudo.

Πιότης, ητος, ἡ, idem. Aristot. hist. an. l. 3. 17. & Theophr. hist. pl. l. 9.

Πιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ idem quod πίων, vt Πιώδης γῆ, pinguis terra & vber.

Πίειρα idem: in Epigr.

Πια[illegible]ος, ὁ idem. Hesych. Pro eo reperitur etiam πίαλος, apud Hippocr. γυναικ. l. 2.

Πίειρα [illegible] pro πιαλέα, apud Hippocr. de natura infantis. Sic Theophr. hist. [illegible] 8. cap. 6. Πίειρα χώρα καὶ ἀγαθὴ, terra pinguis & bona. Et Od. [illegible] πίειρα. Item Il. [illegible] ἀ-[illegible] [illegible] opimo cattulo.

Πῖαρ dicitur [illegible] πῖος, seu πιότης pingue, pinguedo. Il. λ. ¶ Item adiectiuè, pro πίον, pingue. Od. ι. ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας.

Πιαίνω, pinguefacio, pinguem & obesum reddo. Eurip. in Cyclop. Ἡ γῆ δ' ἀνάγκῃ, κἂν θέλῃ, κἂν μὴ θέλῃ, Τίκτουσα ποίαν τἀμὰ πιαίνει βοτά. Aristot. hist. an. lib. 8. c. 6. οἱ πιαίνοντες τὰς ὗς. Et metaph. apud Athen. l. 10. [illegible] πιαίνει ταῦτα μυχὸς πόλεως.

Πιαντήριον, pinguefactorium, id quod pinguem reddit & obesat. Hippocr. de loc. in hom.

Πιάλλω, idem quod Πιαίνω.

Composita.

Ἀπίων, ονος, ὁ καὶ ἡ non pinguis. Athen. l. 5.

Διαπιαίνω, pinguefacio, pinguedine distendo.

Ἐμπιανθεῖν γάλα, apud Dio. c. l. 2. colostrum.

Καλαπίων, pinguis, præpinguis. Suid.

Π Λ Α Γ Ι Ο Σ, ου, ὁ, vel ἡ, obliquus, in latus versus, transuersus. Theophr. de caus. pl. l. 3. cap. 7. Τάφρους ὀρύσσοντας, τὰς μὲν πλαγίας, τὰς δὲ ὀρθίας. Plat. [illegible] ἐπ' ἐσχάτῳ μαθήματι τὸ μὲν [illegible], τὸ δὲ πλάγιον ἐκβαλόμενον. Plut. de aud. poët. μὴ [illegible] πλάγιον ὥσπερ [illegible] ἑαυτόν.

Πλαγίως, obliquè. Item non apertè, obscurè, itē dolosè Hesych.

Πλαγιόω, & πλαγιάζω, obliquo, in obliquum seu latus flecto. Poll. lib. 1. Πλαγιάζειν, exp. & obliquè nunciare. Item in errorem impellere decipere. Hesych.

Πλαγιασμὸς, obliquatio, apud Hermog.

Παραπλάγιος, (*comp.*) aliquatenùs obliquus.

Παραπλαγιάζω, obliquo. vnde παραπλαγιάζοντας. Hesyc. exp. Πλαγιάζοντα μῦθον.

Π Λ Α Δ Ο Ν, ου, τὸ, siue Πλάδος, ου, ὁ, humor superfluus, humiditas, superuacua. Hippocr. epidem. 1. ἱδρῶτες πάντα παντόθεν, πολὺς ὁ πλάδος. Et in lib. de gland. οὕτω πλάδον οὐκ ἐνὶ ἐν τῷ [illegible], Diosc. l. 1. c. 21. (de agallocho) στομάχου πλάδον καὶ ἀτονίαν παρηγορεῖ humiditatem quæ naturæ modum excedit, seu humida stomachi vitia.

Πλαδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, & πλαδόεις, εντος, ὁ, humiditate nimia abundans, vliginosus, vdus. Hippocr. γυναικ. l. 1.

Πλαδαρὸς, οῦ, ὁ, præhumidus, vuidus seu vdus, nimio humore abūdans: vt Πλαδαρὸς στόμαχος apud medicos & Πλαδαρὰ οὖλα. & πλαδαρὰ σὰρξ, apud Diosc. ¶ Item Πλαδαρὰ διαχωρήματα, apud Hippocr. de victu in morb. Item, laxus, mollis, flaccidus. vt Epigr. l. 4. Ἱδρῶτι πλαδαρὴν ἀμφιδίνηνα κόμην.

Πλαδάρωμα, τὸ, flacciditas ex nimio humore: vel vligo, mador, nimia humiditas.

Πλαδάω, ῶ. (& poët. πλαδέω, apud Nic. in Ther. & Apoll. Arg. 2.) nimio & superfluo humore madeo, abundo humore naturæ modum excedente: vt πλαδῶντα οὖλα, humore prægnantes gingiuæ, seu madidæ pituita gingiuæ, apud Diosc. lib. 1. c. 153. Et πλαδῶν στόμαχος, apud Suid.

Π Λ Α Ζ Ω, (F. πλάγξω, addito γ euphoniæ gratia. Aor. 1. ἔπλαγξα) errare facio, disiicio, errabundum seu errabundos huc illuc agito. Od. β. Πλάζε δὲ [illegible], χερῶν δ' ἔκβαλλε κύπελλα. Od. α. οὔ τι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης. Ody. ω. ἀλλά με δαίμων Πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα. ¶ Dicitur & per syncopen pro πελάζω, de quo supra in Πελάς.

Πλάζομαι, vagabundus iactor. Od. α. ὃς μάλα πολλὰ Πλάγχθη, qui multis vagisque erroribus huc illuc iactatus est. Plutar. in Philopœm. ἐν ἀταξίᾳ πολλῇ ἐν ταῖς πόλεσι πλαζομένους. Luc. Πλαζομένην γὰρ [illegible] οὐχ οἷά τε εὑρεῖν.

Πλαγκτὴρ, ῆρος, ὁ, erro vagus, erroneus. In epigr.

Πλαγκτὸς, οῦ, ὁ, idem: vt πλαγκτὸν ὕδωρ, aqua erratica, in Epigr. Et πέτραι πλαγκταὶ, petræ in mari vagātes & errabundæ. Od. μ. ¶ Itē stolidus, stultus, amēs. *huiusmodi enim hominū mēs è statu suo emota huc illuc vagatur nec certa cuiquā rei adhæret.* od. φ. Πῆ δ' ὡς καμπύλα τόξα φέρεις ἀμέγαρτε συβῶτα. Πλαγκτὲ

Πλαγκτοσύνη, ης, ἡ, vagus error, vagatio. Od. ο. Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσι.

Πλακία, ας, ἡ, error, erratum, delictum. Hesyc. Sunt tamen qui nō à Πλάζω, sed à Πλέκω deducant, quod instar laquei hominem implicet.

Composita: ac primùm ex Πλάζω seu Πλάζομαι.

Ἁλίπλαγκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, marinagus, pontiuagus. Soph. in Aiace.

Ἀναπλάζω, sursum ac deorsum errare facio, oberrare facio

Ἀποπλάζω, aberrare facio vel euagari. Apoll. Arg. l. 1. Ἀλλὰ τὸ μὲν τηλοῦ κεν ἀποπλάγξειεν ἀοιδῆς.

Ἀποπλάζομαι, aberro, euagor, seu vagor à. Ody. ο. Πολλὰς ἀποπλαγχθεὶς ἧς πατρίδος. Sic & Il. ν.

Ἐμπλάζω, vagor in, vagor per. Nic. in Alexiph. Ἴχνεσι δὲ σφαλεροῖ τε καὶ ἐμπλάζοντες ἀγυιαῖς. Sic & apud Eurip. in Bacch. νεβρὶς χλοεραῖς ἐμπλάζουσα λειμακος ἡδοναῖς exp. cursitans per prati delitias: quamuis ibi legatur ἐμπαίζουσα.

Ἐμπλάζομαι idem. Nic. ibidem.

Θαλασσόπλαγκτος, per mare errans, mariuagus seu fluctiuagus: Eurip. in Hec.

Νυκτίπλαγκτος, noctu errans. Aeschyl.

Ὀρείπλαγκτος, montiuagus. Oppian. de ven. l. 3.

Οὐρανόπλαγκτος, cœlum pererrans: vel qui sub cœlo vagatur. Epit. nubium apud Orph. hymno in nubes.

Παλιμπλάζομαι, vagis erroribus retrò agitor, seu iterum oberro. Il. α. [illegible] ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω Ἂψ ἀπονοστήσειν.

Παραπλάζω, à vera via seductum in errorem impello: vel vagabundū duco secus viā rectā: aut simpl. seduco. Od. ι. κατηγορεῖ [illegible] ἀνέμοιο [illegible] Τροίηθεν [illegible] πλάγξας ὑπὲρ Μαλειάν.

Παραπλάζομαι, aberro, seducor. Eurip. in Hippol. Ποῖ παρεπλάγχθην γνώμας ἀγαθᾶς;

Πολύπλαγκτος, multum errans qui multis erroribus huc illuc agitatur. Od. ρ. Soph. in Aiace. Πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμὸν de ambagibus errorum.

Τηλέπλαγκτος, longinquus, longinagus. Aesch. in Prometh.

Composita ex Πλακία.

Ἀμπλάκιος, peccator, erroris mitus. Schol. Sophoc.

Ἀμπλάκητος, idem: seu qui non aberrat, & frustratur. Soph. in Trach. ἀλλά τις θεῶν Αἰὲν ἀναμπλάκητος. [illegible] Σφεδόμαι [illegible]

Ἀμπλακία, ἡ peccatum, erratum. Eurip. in Hippol. Steph.

Ἀμπλακέω, ῶ, F. ήσω, pecco, delinquo Ibic[*]. μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν, τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω. Particip. ἀμπλακὼν, qui aberrauit frustratus Eurip.

Ἀμπλάκημα, τὸ, idem quod ἀμπλακία.

Ἀναμπλάκητος (*comp.*) non errans. Soph. in Oedip. tyrann.

Πλάθω, vide in Πέλας. Πλάσσω, in Πλάσσω. Πλακία, in Πλάζω. Πλάκινος, Πλακοῦς, &c. vide Πλὰξ in Πλατύς.

Π Λ Α Ν Η, ης, ἡ error, erratio. Herodot. l. 2. κατὰ γὰρ ἐποίησε ἐν Ἰλιάδι, καὶ οὐδαμῇ ἄλλῃ ἀνεπόδισε ἑωυτὸν, πλάνην Ἀλεξάνδρου. Demo pro cor. ἵν' εἰδῆτε ὅτι ἡ ἐμὴ συνέχεια καὶ ταλαιπωρία ἀπειργάσατο. ¶ Vsurpatur & metaph. sicut Lat. error ep. Petri 2. c. 2. τοὺς ἐν πλάνῃ ἀναστρεφομένους.

Πλάνης, ητος ὁ, erro: vagus, erroneus, vagabundus: Plut. in Alcib. Item Πλάνητες, sub. ἀστέρες, sidera errantia, Plat. in Tim. Plut. de exilio.

Πλάνος, ὁ, idem cum Πλάνης, quum absolutè ponitur pro πλάνης ἄνθρωπος. Athen. l. 1. Matth. 27. Item fallax fraudulentos, in errorem impellens: vt Πλάνα ὄψα, apud Mosch. in Amore fugitiuo. Item idem quod Πλάνη. Soph. in Oedip. Tyr. Exponitur etiam digressio, seu vagus sermo & vaga digressio: apud Plat. ep. 7.

Πλανήτης βίος, vita erratica, vagabunda. in Epig.

Πλανάω, ῶ, F. ήσω, à recto itinere abduco vagari facio. Herodot. in Melpom. Πλανᾶν μηκέτι Πέρσας. Plerisque significat in errorē impello

impello, decipio. Aristot. rhet. 3. τὸ γὰρ ἀόριστον πλανᾷ. Marci 13. βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ.

Πλανάομαι, ῶμαι, erro, vagabundus obeo. Iliad. ψ. ἵπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον. Plat. epist. 4. πλανηθῆναι πολλὼ τόπον. Metaph. apud Isocr. in Panath. οἴομαι δ' ἐν δεῖν καθορᾶν, ὅθεν ἐπλανήθην. Sic & apud Herodot. l. 2. Item erro, vagor, i. locorum ignarus modò huc modò illuc appellor. Xen. Pæd. 4. ἐν δὲ τῷ ὁδῷ πορευόμενοι διαχωριζομένων οὐ τῷ τρίβῳ τινὶ ἐπλανῶντο. Luc. de calum. ἐν σκότῳ πλανώμενοις. Et metaph. erro, i. decipior, in errorem impellor. Isocr. in ep. ad Iasonis lib. ὑμᾶς ταῖς διανοίαις πλανᾶσθαι.

Πεπλανημένως, (aduerb.) vagabundè, more eorum qui errant. Isocr. in Euag.

Πλάνησις, εως, ἡ, erratio, vagatio. Thuc. l. 8. Item error. Dion. Areop.

Πλανήτης, ου, ὁ, erro, homo erraticus seu erroneus. Isoc. in Busir. enc. Plato de leg. l. 2. Et subaud. ἀστὴρ, planeta, stella erratica. Item πλανῆται πυρετοί, apud Hippocr. sect. 13. art. 22.

Πλανητικός, erraticus, vagabundus.

Πλανητός, idem: vt πλανητὰ ἄστρα. apud Plat. de leg. l. 2.

Πλανύττω, idem quod πλανάομαι, oberro, errabundus sum & vagabundus. Aristop. in Aui. τί ὦ πονηρ' ἄνω κάτω πλανύττομεν;

Composita.

Ἀειπλανής, έος, ὁ, ἡ, q. d. semperuagus: qui perpetuis in erroribus huc illuc iactatur.

Ἀείπλανος, ὁ, ἡ, idem in Epigr.

Ἀλιπλανής, maritiuagus, pontiuagus. in Anthol. Epigr.

Ἀλιπλανία, ἡ, erratio seu vagatio in mari. ib. idem.

Ἀναπλανάομαι, idem cum πλανάομαι.

Ἀπλανής, minimè erraticus & vagabundus. Aristot. de mundo. Et cum genit. apud Plat. in Tim.

Ἀπλάνεια, ἡ, non errare nec vagari, stabilitas. Suid.

Ἀπόπλανος, erro, impostor. Hesyc.

Ἀποπλανάω, aberrare facio vel euagor. Æschin. in Ctesiph. ἵνα δὲ μὴ ἀποπλανᾷ ὑμᾶς ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως. Luc. ἀποπλανῆσαι βούλομαι τὸν λόγον. ¶ Item in errorem impello, decipio. Marci c. 13.

Ἀποπλανῶμαι, aberro, vagor, euagor. Cum genit. Chrysost. εἰ τῆς εὐθείας ἄνθρωπος ἀποπλανηθείη πίστεως. Interdum additur præposit. ἀπό.

Ἀποπλάνησις, ἡ, aberratio, euagatio. Aristot. rhet. 3. Figuræ nomen quæ & ἀποδιάζευξις: Iul. Firm.

Βιοπλανής qui victus quærendi causa huc illuc vagatur: mendicus. Apud Nonn. βιοπλανὲς ἦθος, exp. mores lubrici & inconstantes.

Γονυπλανής q. d. luctiuagus. Nonn.

Δυσπλανος, infeliciter errans. [l. 3.

Νυκτιπλανής qui noctu vagatur, noctiuagus. Oppian. de venat.

Ὁδοιπλανέω errabundus iter facio, erro seu pererro. Aristoph.

Οἰνοπλάνητος, vino errans. Eurip. in Rheso.

Ὀρειπλανής montiuagus, in monte errans. Nonn.

Περιπλανάω, errabundum circumago.

Περιπλανῶμαι, errabundus circumeo, oberro, pererro. Xen. [Pæd. 1.

Περιπλάνησις, ἡ, vagus circuitus, oberratio. Greg.

Πολυπλανής multiuagus, vagus, erroneus: vel errorum plenus. Nonn. & Chrysost. de sacerdot.

Πολύπλανος, idem. Eurip. in Phœniss.

Πολυπλάνητος, idem. Idem in Helene.

Σκολιοπλανής obliquè incedens. Nicand.

Ψυχοπλανής, dicitur Bacchus, vel quoniam animo vago est: vel quia vagos ebriorum animos reddit in Epigr.

Πλὰξ, vide in Πλατύς.

ΠΛΑ΄ΣΣΩ, & Attic. πλάττω, fingo. Plut. ἡ Φειδίου δ' ἐρόμενος πλάττοντες, οὐδὲ Πολυκλείτου καὶ Μύρωνος. Aristot. πλάττουσι δὲ κηρία ἐκ τούτων. Et generaliter, formo: vt πλάττειν τὰ μέλη τοῦ σώματος. Plut. de educ. l. 3. Et metaph. apud Plat. de rep. l. 2. πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις. Item illino: Aristop. ἔπλασε πηλῷ τοὺς ὀφθαλμούς. ¶ Item fingo, confingo, comminiscor. Isoc. in Panat. παύσειν αὐτοὺς ψευδεῖς αἰτίας. Plut. in symp. sept. sap. χαίρουσι πολλοὶ λόγους ἀνιπλάττοντες αἰτίας. Plut. φῶν ἀνδρῶν αὐτοῖς πλάττοντες. Item simulo. Xen. in Hipparch. οὐδ' ἂν τις δύναιτο οἷον βούλεται πλάσαι.

Πλάττομαι, idem quod πλάττω. Aristot. πλάττονται κηρία. Dem. ταῦτα πλάττεσθαι τῷ ῥήματι. Idem πλασάμενος σχῆμα τραγικόν. Sic & apud Luc. & Herod. ¶ Item illino. Herod. ἐπλάσατο τὴν κεφαλὴν πηλῷ.

Πεπλασμένως, fictè simulatè, commentitiè. Aristot. rhet. 3.

Πλάσμα, τὸ, figmentum, figlinum opus. Aristop. Luc. ¶ Itē commentum simulatio. Greg. ¶ Est & verbum theatricum & artis tibicinum: apud Theophrast. hist. pl. lib. 4. Quidam exp. varietatem quandam circa musicos sonos & cantus luxuriam, quibus opponatur simplex musica. ¶ Putatur & fuisse potionis genus, quo suauior vox reddebatur.

Πλασματώδης, εος, ὁ, ἡ, fictus, fictitius, commentitius.

Πλασματίας, ου, ὁ, idem. Aristot. Metaph. 12. Exponitur etiam fictor, fabulator: apud Plut.

Πλάσις, εως, ἡ, fictio, ipsa actio fingendi. Item formatio. metaph. formatio morum & institutio apud Greg. Exponitur & forma, apud Polyb.

Πλάστης, ου, ὁ, fictor. in Epigr. & apud Plut sympos. lib. 2. Item creator, conditor.

Πλαστήρ, pro eodē: vnde fœm. πλάστειρα. fictrix, creatrix. in [Epigr.

Πλαστός, ὁ, ἡ, fictus, fictilis. Hesio. in Theog. ¶ Item fictus, simulatus, commentitius, adulterinus. Itē πλαστὸν φάρμακον, medicamentum quod illinendo adhibetur: schol. Aristoph.

Πλαστῶς, fictè, simulatè, falsò. Plato de leg.

Πλαστικός, ad fingendi artem aptus. Plat. in Timæo. Item fingendi arte valens, Polyb. Πλαστική, sub. τέχνη, fingendi seu fictorum ars. Luc.

Πλαστουργέω, idem quod πλάσσω, seu πλάττω, fingo. Hes.

Πλαθανὶς, vel Πλάθανος, orbis seu discus super quo panes finguntur formantúrque. Hesyc. & Poll.

Πλαθάνη, ης, ἡ, sartago. Theoc. id. 15. -ἔνθα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνη πονέοντο.

Πλαγγὼν, όνος, ἡ, icuncula cerea, puppa cerea. Hesych. παρὰ τὸ ἐκ κηροῦ πεπλάσθαι.

Πλαίσιον, ου, τὸ, lateris forma: forma in qua lateres finguntur, ἀπὸ τοῦ πλάττεσθαι. Etym. ¶ Item militare agmen dispositum quadrangulari forma, quam tamen longiorem esse quàm latiorem scribit Ælian. in tract. apud Herodot. & Thuc. ¶ Sic dicitur etiā compages lignorum eandem formam imitans, apud Aristoph. in ran. Plut. in Alex. & Solone.

Composita ac primum cum præpositione.

Ἀναπλάσσω, vel ἀναπλάττω refingo, denuò fingo, reformo Greg. de baptismo, ὥσπερ γὰρ ἐκ γῆς ὑπὸ πνευματος ἀνέπλασεν. Itē (vacante præpositione) fingo, effingo, formo. Luc. Ἀναξίων τὸν κηρὸν, βόας, καὶ ἵππους ... οἱ δ' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον. Dio. l. 1 c. 129. ἀναπλάσσοντες μαγίδας, formantes, fingētes. ¶ Item fingo, i. comminiscor, imaginor apud me quæ nō sunt. Greg. ἐναντίως περὶ τῶν Ἀρχιγονον ὕλην ὑποστάσαν ἐξ ἐν ὄντων, κἂν τινες ἀγνώμονες ἀναπλάττωσιν. ¶ Item illino.

Ἀναπλάττομαι, refingor, reformor. Item fingor, effingor formor. Gal. ad Glauc. Diosc. l. 1. c. 132. Item fingor, i. falsò & vanè animo concipior. Theophyl. item illinor. Luc.

Ἀνάπλασμα, τὸ, figmētum, id quod fictū seu formatum est: item figmentum, commentum mendacium. Suid. & Hesy.

Ἀναπλασμὸς, ὁ, & ἀνάπλασις, ἡ, q. d. refictio, vel reformatio, fictio seu formatio quæ fit de integro. Grego. de bapt. item fictio, formatio, ipsa actio fingendi seu formandi. item fictio rerum quæ non sunt aut esse non possunt. Plutarch. in consol. ad Apollon.

Ἀντίπλαστος, similiter seu è simili materia fictus: vel ad exemplar alterius fictus. Soph.

Ἀποπλάσσω vel ἀποπλάττω, effingo, fingo. in Anthol. Epigr.

Διαπλάσσω vel διαπλάττω, fingo, formo: vnde voce media apud Phil. de mund. τελειότατον ἔργον διαπλάσασθαι. item metaph. vt & Πλάττω, apud Greg. itē illino: vnde pass. apud Theophr. διαπλαττομένη γῆ τηρεῖ τὸν πυρόν.

Διαπλασμὸς, formatio, conformatio.

Διάπλασμα, τὸ vnctio vel fomentum totum corpus oblinens apud Diosc. l. 1. c. 132.

Διάπλασις, formatio, conformatio. Exponitur, & species, apud Alex. Aphr. Dicitur etiam de osse quod reconcinnatur, & formæ suæ restituitur.

Διαπλαστικὸς, effingendi formandique vi præditus.

Ἀδιάπλαστος, (Dec.) qui formatus non est, informis adhuc & rudis.

Ἐμπλάσσω seu ἐμπλάττω, illino, infarcio, inspergo. Aristotel. in probl. sect. 29. οἱ τὰς σύριγγας ἁρμοττόμενοι τῷ ὑπάτῳ ἄκραν τὸν κηρὸν ἐμπλάττουσι. Diosc. ἔμπλασσον τὸ ἡμμέτριον. Exponitur &, obstruo & impleo. Theophr. τὰ δὲ ... ἐν τοῖς ... τὰ πρίσματα, καὶ ἐμπλάττειν τοὺς πόρους. Significat etiā in massam formo, versando mollio.

Ἔμπλαστος & ἐμπλαστικὸς, ad illinendum aptus: vel ad illitum comparatus: vt ἔμπλαστικὴ δύναμις, apud Gal.

Ἔμπλαστρον, ἡ, vel ἔμπλαστρον, compositio ex emplasticis medicamentis, quæ præmollita & subacta vlceribus velneribusque imponi solent. Gal. Diosc.

Ἐμπλαστρώδης, emplastrum referēs, emplastro similis. Diosc.

Dec. Παρεμπλάττω oblino meatus, integro cutem, instauro cutem seu restituo. Diosc. Παρεμπλαστικὸς, obstruendi vim habens. Diosc. l. 1. c. 150.

Ὑγρέμπλαστρον, emplastrum liquidum, non siccum.

Ἐπιπλάσσω seu ἐπιπλάττω, illino Gal. ἐπιπλάττειν ... Exponitur &, inspergo. Item obstruo. Aristot. in probl. ἐπιπλάττει τὰ ...

Ἐπιπλάσσομαι, illinor. Diosc. l. 1. c. 131.

Ἐπίπλασμα, τὸ, medicamentum quod illinitur seu imponitur.

Ἐπίπλαστος, fictus, simulatus, commentitius. Luc.

Ἀνεπίπλαστος, (Dec.) non fictus, non simulatus.

Καταπλάσσω, aut καταπλάττω, illino, oblino. Arist. hist. an. li. 9.

καταπλάτῖζ ἑαυτὸν πηλῷ. Item cataplasma impono, cataplasmate curo & medeor. Gal. ad Glauc. lib. 2. καταπλάτῖζν δεῖ ἀλεύρῳ καὶ πυρείῳ. Sic & apud eundem in therapeut.

Καταπλάττομαι, illinor, oblinor. Diosc. καταπλαττομένη τῷ ὕδατι ... illita testibus. Item cataplasmate curor, cataplasma mihi imponitur. Theophr. hist. pl. l. 9 σὺν ὕδατι ἀρδευομένη καὶ καταπλαττομένη. ¶Καταπλασμένον appellatur, cantus tibiarum quæ præclusis quibus clarescunt foraminibus, recto modo exitu grauiorem spiritum reddunt. Vide Quintil. lib. 1. cap. 19.

Κατάπλασμα, medicamentum quod illinitur, vel quod illinendo adhibetur. Quidam exp. superpositum medicamentum. Diosc.

Καταπλαστός, qui illinendo adhibetur, seu per illitum: cuius illitus medicamenti loco est: vt φάρμακον καταπλαστὸν, apud Aristoph. in Pluto. Καταπλαστή, medicamentum Herod.

Μεταπλάσσω siue μεταπλάττω, transformo, refingo.

Μεταπλάττομαι, transformor. Luc. in Alc.

Μεταπλασμὸς, transformatio. Peculiariter apud gramm. sic vocatur terminalis mutatio alicuius vocabuli. Eust.

Ἀμετάπλαστος (decomp.) non transformatus, seu qui transfigurari nequit.

Παραπλάσσω & παραπλάττω, exp illino.

Παραπλασμὸς, sordes in tibiarum foraminibus. Hesych.

Περιπλάσσω & περιπλάττω illino. Item obduco, obtego. Theophr. hist. plant. l. 9. ὅταν διὸ ὦσι τὸ πάθει, ἐν ἄρτῳ ἢ σιτίοις περιπλάττουσι.

Περιπλάττομαι, obducor, obtegor. Aristot. in probl.

Προσπλάσσω vel προσπλάττω affingo. Item illino.

Προσπλαστικὸς obstruendi vim habens. Diosc. l. 5.

Συμπλάσσω vel συμπλάττω, fingo. Hesiod. in Theog. Γαίης γὰρ σύμπλασσε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον. Itē pro, confingo, commisceo Synes. ἐπ' αὐτῷ ταῦτα συμπλάσαι.

Composita sine præpositione: ac primum ex πλάστης aut πλαστὸς.

Ἀνδριαντοπλάστης, ου, ὁ, statuarum fictor.

Ἀνδριαντοπλαστική, ars fingendi statuas.

Ἄπλαστος, ὁ καὶ ἡ, non fictus, nō simulatus, non fucatus, ingenuus, candidus. Plut. & Ceb. Theb. ¶At ἄπλαστος pro ἄπιλαστος, vide in comp. ex Πέλας.

Ἀπλάστως, non ficte, non simulate, simpliciter. Theop.

Βοοπλάστης, qui boues fingit. Epigr.

Εὔπλαστος, qui facile fingi potest, qui facile formam induit.

Θεοπλάστης, Dei seu deorum (hoc est, imaginum Dei deorumque) fictor. Aristop. Dicitur etiam ipse Deus rerum omnium fictor & creator, apud Phil. de mundo.

Θεοπλαστέω, ῶ, Deum fingo. Idem de vita M. l. 3.

Ἱερόπλαστα, diuinarum rerum imagines seu adumbrationes. Dionys. Areop.

Ἱεροπλασία, ἡ, rerum diuinarum adūbratio per quædam signa.

Κεροπλάστης, comæ ornandæ artifex. Poll.

Κηροπλάστης, qui ex cera imagines fingit cerarius. Plut.

Κηροπλαστέω, ex ceris fingo, in ceris fingo. Athen. l. 3. Item ceras fingo. *de apibus* apud Diod.

Κηρόπλαστος, ex cera formatus, cereus, cera compactus. Æschyl. in Prometh.

Κηροπλάστης, qui imagines puerorum, aut aliorum animantium effingit. Etymol.

Κοσμοπλάστης mundi fictor. Philo de mundo.

Μυθοπλάστης, fabularum fictor.

Μυθοπλαστέω, fabellas fingo, vel fabulosè fingo.

Πρωτόπλαστος, qui primus fictus formatúsque est, vt Adam.

Χαλκοπλάστης, qui ex ære statuas aut alia opera fingit, faber ærarius: in lib. Sapientiæ.

Χθονόπλαστος è terra fictus.

Composita in πλάθος desinentia.

Κοροπλάθος, qui pupas fingit. Luc. in Lexiph.

Πηλοπλάθος, ου, ὁ, qui e luto seu argilla similitudines fingit. Idē.

Πλάστης & πλάσις, vide in Πέλας.

ΠΛΑΤΥΣ, εῖα, ύ, latus, interdū etiā, amplus, spaciosus. Xenoph. Hell. 6. πλατύτατης γ' ἡμῖν οὔσης τῆς Θετταλίας. Idem Pæd. 8. ἢ στενὰς, ἢ πλατείας ὁδούς. Sic Matt. 7. πλατεῖα πύλη. Dicitur & corpus vel pars aliqua corporis πλατεῖα. Xen. de re ep. ἰσχία πλατέα εἶναι μὴ σαρκὰ, ἄσαρκα. Soph. in Aiace, οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς Οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι. Iliad. β. ὡς αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν. Interdum fœ. πλατεῖα ponitur subaudito substantiuo γεῖρ, vel ὁδὸς: vt apud Aristop. πλατείας τυπτόμενος. Lucæ 14. ἔξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας. Sic Apocal. 11. & alibi.

Πλατέως, latè. Compar. πλατύτερον, latiùs. Herod. l. 2.

Πλατύτης, ητος, ἡ, latitudo, amplitudo, spatiositas. Xen.

Πλατύνω, dilato, latè duco seu diduco, amplū & spatiosum reddo Matth. 23. Apud Alexan. Aphrod. πλατύνειν τὸ διάλειμμα, amplam habere intermissionem.

Πλατύνομαι, dilator, i. libero animo sum in ep. ad Corint. 2. cap. 6. Πλατύνθητε καὶ ὑμεῖς. Et ibidem, ἡ καρδία ἡμῶν πεπλάτυνται, cor nostrum dilatatum est. Exponitur etiam, latior fio, latesco.

Πλάτυσμα, τὸ, latum linteum, vel simile aliquid, cui emplastrum inducitur illitum: pittacium. Sic & generaliter dicitur quicquid in latum extenditur. Galen. τῶν κατὰ γένη, lib. 4. & Aet. lib. 9. cap. 48.

Πλατυσμὸς, οῦ, ὁ, dilatatio, diductio & distensio in latum. Diosc. lib. 5 cap. 11. Item ostentatio, iactantia, vel loquacitas: apud Athen. lib. 14.

Πλάτος, εος, τὸ, latitudo. Arist. rhet. 1. Herodia. lib. 7.

Πλατεῖον, τὸ, tabella lata. Polyb.

Πλατειάζω, & Doricè Πλατειάσδω, os dilato, ore in latum diducto loquor. Theocr. id. 15. πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

Πλατειασμὸς, οῦ, ὁ, ore in latum diducto loqui. Quint. l. 1. c. 9.

Πλάτανος, ου, ἡ, platanus: (à latè diffusis ramis nomen sortita.) Pla. in Phædro. Plut. in apophth. Themist. ¶Dicitur etiam fuisse vasis genus, in quo popana fingebantur.

Πλατάνιστος, idem quod πλάτανος, arbor, apud poëtas, vt Il. β. καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ. Item locus spatiosus & latè patens: à platani foliorum similitudine.

Πλατανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, platanis abundans, platanis multis consitus: vel platani speciem gerens, platani formam imitans.

Πλατανὼν, ῶνος, ὁ, platanis consitus locus, platanetum.

Πλατανία, pomorum quoddam genus, apud Athen. l. 3.

Πλάταξ, Alexandrinis vocatur coracinus piscis, quod corpore latiore sit. Idem dicitur & πλατιστακὸς, apud Athen. lib. 7. Sunt etiam πλατανισταὶ, pisces quidam, de quibus Plin. lib. 9. cap. 15.

Πλαταμὼν, ῶνος, ὁ, litus magnum & latum: apud Apoll. Rhod. à Galeno in lex. Hippocr. dicitur esse petra in mari læuis & humilis, circa quam dilatatur fluctus. Sic accipit Aratus in prognost. ὅτε πλατίος περὶ ... χθαμαλὴ ... μηδ' ὁ ... χύρῃ, Ἀλλ' αὐτῷ πλαταμῶνι ... ἀμβλίνηται ὑμείν. Et apud Dioscorid. lib. 4. c. 74. φύεται ἐν ὀρεινοῖς χωρίοις καὶ προσαμμοις καὶ πλαταμῶσι, expon. in litoralibus petris, vel in maritimis foueis.

Πλάτη, & Doricè πλάτα, ἡ, extrema & latior remi pars, palmula: Eust. Sæpe pro integro remo accipitur, vt apud Soph. in Oedip. Colon. & Euripid. in Orest. Suidas verò dicit esse speciem quandam nauigii, generaliter tamen pro nauigio accipi. Apud Diodor. Siculum, πλάται τε δεσμαὶ τῶν καλάμων, sunt fasciculi ex arundinibus ad corticis & suberis vsum in aqua. ¶Itē πλάτη ventilabrum: quoniam palmulæ remi figuram imitatur. Eust. ¶In homine πλάται appellantur costæ latiores. l. 2. Item scapulæ seu scapula aperta. Poll. ibidem. ¶Πλάτη significat etiam, ictus. Hesych. vnde πλατάσσω deriuatum videtur.

Πλάτιον, ου τὸ, parua πλάτη, palmula: vel nauicula: in Epigr.

Πλάτιγξ, summa pars remi qua percutitur aqua.

Πλατυγίζω, palmula aquam percutiendo strepitum excito. Item metaph. verborum ampullis strepito. Aristopha. in equit. Τί θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατυγίζεις;

Πλαταγέω, ictu vel collisione sonum excito. Suid.

Πλαταγὴ, ῆς, ἡ, instrumentum quoddam crepitū edens: crepitaculum. Apoll. lib. 1. Argon. & χαλκείην πλαταγὴν ἐνὶ χερσὶ τινάσσων αὐτή. Epigr. l. 6 ... πλαταγὴ, buxeum crepitaculum. Plut. sympol. l. 7. δ' ἐτέον πλαταγὴν καὶ σφαῖραν. ¶Dicitur & in hominem garrulum aures sermone suo obtundentem instar crepitaculi, vnde Ἀρχύτου πλαταγὴ, apud Aristot. polit. 8. cap. 5

Πλαταγέω, ῶ, crepito seu sonitum edo in modum πλαταγῆς in Epigram. Item crepitaculo sonitum edo. Exponitur & simp: manu plausum edo, apud Theocr. idyl. 8. ἀπήλατο καὶ πλαταγεῦντ.

Πλατάγημα, τὸ, crepitus seu sonitus quem edit ἡ πλαταγή. Theocr. idyl. 3. Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα

Πλαταγίζω idem cum πλαταγέω. Athen. l. 12.

Πλαταγώνιον, ου, ὁ crepitaculum, sistrum. Item flos papaueris. Ioseph. & schol. Thuc.

Πλαταγώνιον, τὸ, crepitacillum. Poll. l. 9. Item papaueris folium aut anemones. Theocr. idyl. 3. Ἡ μάταν ἁπαλὸν ἐρυθρὰ πλαταγώνι ἴχεισα. Sic autem appellatur, quoniam ex eo percussum facere solebant amantes an redamarentur, sonitum inde elicientes pollici & indici sinistræ manus imposito & dextra percusso. ¶Suidas πλαταγώνιον abusiuè vsurpari tradit, pro re quacunque latitudinem habente.

Πλαταγωνέω, idem cum πλαταγίζω, seu πλαταγέω. Hesy.

Πλάστιγξ, γγος, ἡ, lanx è iungo seu librili suspensa, cui pondus imponitur. ... διὰ τὸ πλατεῖαν αὐτὴν εἶναι. Etymol. Aristop. in Ran. & Plut. in Camillo. Item metaphor. apud Phil. in vita M. lib. 3 & Athen. lib. 1 Hesychio est etiam tabula in qua κότταβος ludebatur. ¶At πλάσιγξ, Doricè pro πλάστιγξ, vide in πλάσσω.

Πλὰξ ακὸς, ἡ, tabula: propriè quæ est lata, quasi πλάλαξ. Luc in vita sua. καὶ λαγή μετὰ τὴν πλάκα. In sacris literis πλάκες dicuntur

tabulæ in quibus Deus legem inscripserat. Exodi c.31. 2. Cor.3. Hebr.c.9. Exponitur etiam crusta. Diosc.l.5.c.113. Πλάκας λεπιδωμένας ἔχει, crustas habet squamarum modo. Aristot.hist.an. l.1. πλάκας πολλὰς ἔχων, crustas multas habens. Alia quoque quæ in modum Πλακὸς & crustarum lata sunt, Πλάκες dicuntur: vt Πλὰξ ἱερά. Itemque panes latiores & tenuiores in modum crustarum. ¶Πλὰξ dicitur etiam planities, æquor tam in mari quàm terra. vt Πλὰξ πελαγία, apud Aristoph. in Ran. Et Eurip. in Hecuba, Ὃς τὴν ἀρίστην χερρονησίαν πλάκα Σπείρει. Sic & apud Soph. in Aiace, ἄκραν ὑπὸ πλάκα Σουνίου.

Πλακόω, ῶ, incrusto.

Πλακερός, ᾶ, ὁ, latus in modum Πλακός.

Πλακώδης, εος, ὁ ἡ, ἡ, Idem. Compar. πλακωδέστερος, planior & latior, apud Aristot. Item crustosus, crustæ speciem referens Diosc.l.2.c.23.

Πλακόεις, εντος, ὁ, & per contract. Πλακοῦς, idem cum Πλακώδης latus, crustosus, vel latus in modum crustæ: vt πλακόεις ἄρτος, panis latus & tenuis in modum crustæ. Latini placentam appellant: apud Athen.l.4. & alibi. Item apud Aristoph. in Pluto.

Πλακουντώδης, placentaceus, placentæ formam imitans. Theoph.hist.pl.l.4.c.11. [stulum.

Πλακουντιον, ου, τὸ, placentula. Apud Luciã exp. à quibusdã, cru-

Composita ac primùm ex πλάτος.

Ἀπλατής, έος, ὁ ἡ, ἡ latitudine carens, qui latus non est, latitudinis expers. Eucl. γραμμὴ δὲ μῆκος ἀπλατές.

Ἐπιπλατύνω, dilato, expando Aristot. de Mundo.

Εὐπλατής, valde latus peramplus.

Ἰσοπλατής, æquè latus, qui eiusdẽ latitudinis est, par latitudine.

Τὸ ἰσοπλατές, æqualis seu par latitudo.

Ὑπόπλατυς, aliquantùm latus, Diosc.l.2.c.194.

Ὠμοπλάτη, scapulæ. Gal. comment. 2 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. & Arist.

Composita ex πλάξ.

Δίπλαξ, ex duabus crustis compactus, duplex. Eust.

Τρίπλαξ, triplex, velut ex tribus crustis constans. Il.σ.

Ὑπόπλαξ, & ὑποπλάκιος, planitiei subiacens, i. planus, campestris. Porphyr. apud Hom.

Composita ex πλαταγέω.

Ἐπιπλαταγέω, plaudo super aliqua re, alicui applaudo. Theocr. Idyll.9.

Συμπλαταγέω, manibus complosis strepitum edo Il.ψ.

Πλάω, vide in Πέλας. Πλεγδὴν Πλέγμα, &c. in Πλέκω.

ΠΛΕΘΡΟΝ, ου, τὸ, iugerum. Plut. in Camillo. ἐκέλευσεν ὑπὲρ μηδένα πλέθρων πεντακοσίων πλείονα χώραν κεκτῆσθαι. Suidę est stadij sexta pars, seu mensura centum pedum. Hesychius tradit poni pro mensura decem millium pedum: ab aliis verò pro stadiis centum. ¶Πλέθρα, τὰ, Hesych. & Suid. sunt humida & herbosa loca.

Πλεθριαῖος, α, ὁ, plethrum seu iugerum æquans, qui plethri magnitudine est: vt πλεθριαῖον διάστημα, apud Suid.

Πέλεθρον, apud poëtas dicitur pro πλέθρον. vt Il.φ. Ἐπὶ δ' ἑπτὰ ἐπέσχε πέλεθρα πεσών.

Πελέθισμα, τὸ, cursus. Hesych.

Composita.

Ἀπέλεθρος, ου, ὁ ἡ, ἡ, immensus: vt ἲς ἀπέλεθρος, immensa vis. Od.ι. Et ἀπέλεθρον τρέχειν, longè currere, adeò vt immensum penè videatur interstitium. Il.λ. Exponitur etiam, qui multa πλέθρα habet.

Δεκάπλεθρος, qui decem plethrorum seu iugerum est.

Ἔκπλεθρον, plethri seu iugeri mensuram excedens. Eurip.

Ἐκπλεθρίζειν, plethrum seu iugerum cursu emetiri: exercitij genus, de quo Gal. de san. tuenda.l.2.

Ἑξάπλεθρος, qui sex iugerum est. Herod. αἱ δὲ ἑκατὸν ὄργυιαι δίκαιαι σταδιόν εἰσιν ἑξάπλεθρον.

Ἡμίπλεθρον, τὸ, dimidium iugeri.

Πολύπλεθρος, qui multorum iugerum est. Eurip. in Alcest.

Τρίπλεθρος, qui trium iugerum est.

Πλεῖος, vide in Πλέος. Πλεῖστος, &c. Πλείων in Πολύς. Πλείω, in Πλέω.

ΠΛΕΚΩ, F. ξω, plecto, necto, connecto. Theoc. Idyll.1. Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν. Theop. ἐκ τῆς βύβλου ἱστία τε πλέκουσι καὶ ψιάθους καὶ ἐσθῆτάς τινας, καὶ σχοινία. Interdũ exponitur, texo, contexo: vt στέφανον πλέξαντες, Matt.27. Item metaph. πλέκειν λόγους, apud Plat. in Hippia minore, & πλέκειν μηχανάς, apud eundem in symp. struere machinas, dolos nectere. Sic apud Aristop. in Vesp. παλάμας πλέκειν, & apud Plut. in institut. Lacon. προφάσεις πλέκειν. Exponitur etiam, compono, struo, construo: vt apud Greg. ἐρᾶτε ὅπως πλέκω τὴν ᾠδὴν θείοις καὶ ῥήμασι καὶ διανοήμασι. Idem in inuect. in Iulian. πλέκων ἐκ τῆς ἀστέρων κινήσεως τὰς γενέσεις καὶ τὰ συμβαίνοντα. Apud eundem Greg. ὅταν τινὶ πλέκωσι τιμὴν δημοσίαν, exp. instruunt vel adornant, vt fit principi vrbem ingredienti primùm.

Πλέκομαι, nector, connector, &c. vt apud Chrysost. ἐπλάκησαν οἱ στέφανοι. Et actiuè, idem quod πλέκω: vt Od.κ. Πλείσματ' ὅσον ὄργυιαν ἐϋστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν Πλεξάμενος, &c. ¶Itẽ metaph. contexor, componor, concinnor: vt apud Herm. κωμῳδία, τραγῳδία, συμπόσια Σωκρατικά, διά τινα διπλῆν μέθοδον πλέκεται. Exp. etiam, implicor & coadunor, apud Greg.

Πλέγμα, τὸ, omne id quod nexum seu contextum est. Theocr. Idyl.1. Expon. & opus vitile, apud Theop. Dicitur etiam de crinibus intortis seu implicitis & plexis in ep. ad Timoth.1.c.2. Accipitur & pro reti, apud Xen.

Πλεγμάτιον, τὸ, implicamentum. Aristot. de part. an.l.4.c.9.

Πλεγματόω, implico. Hesyc.

Πλεκτός, ή, ὁ, plexus, nexus, textus, vel contextus, connexus, Plut. symp. & probl.4. Odys.χ. Exponitur etiam textilis, nexilis. Fœm. πλεκτή, interdum absolutè dicitur pro σειρὰ πλεκτή: vt apud Plat. com. teste Poll. Interdum pro πλεκτὴ ταινία, quod erat vas mensæ quo cibi apponebantur, apud Aristoph. in Amphiarao. Exp. etiam rete apud Plat. de leg.

Πλεκτικὴ τέχνη, ars texendi. Plato de leg.

Πλεκτάνη, ης, ἡ, idem cum πλέγμα. Gal. in lex. Hippoc. Peculiariter πλεκτάναι dicuntur polypi cirri seu brachia, quibus τὰ ἁλισκόμενα inexplicabili nexu vincit. Diosc.l.4.c.13. Exponitur etiam πλεκτάνη, cirrus seu cincinnus, apud Aristoph. in Anub. Item rete, laqueus.

Πλεκτάνιον, τὸ, paruus cirrus. Athen.l.7.

Πλεγδὴν, nectendo, texendo: vel, implicitè.

Πλοκή, ῆς, ἡ, nexus. Philo de vita M.l.3. Exp. &, contextus compositio, argumentum, apud Hermog. Item dolus Eurip. Est & figura oratoria, de qua Quintil.l.9.c.9. & Iul. Rufin.

Πλόκιμος, ὁ ἡ, ἡ, textilis, qui necti texique potest. Theof. hist. pl.l.4.c.11.

Πλοκεύς, έως, ὁ, qui plectit seu nectit. Poll.

Πλοκάς, άδος, ἡ, coma plexa, intorti crines, cincinni. Idem ex Pherecr.

Πλόκος, ὁ, cirrus, flexus capillus, coma plexilis. Soph.

Πλόκιον, τὸ, idem: apud Suid. Est etiam genus quoddam monilis collaris, teste Hesyc. Πλόκιος adiectiuè, nexilis, vel textilis: vt πλόκιος μῦθος Od.ι. perplexi & intricati.

Πλόκαμος, ου, ὁ, crines plexi & intorti cincinni, cirri: vel nodi crinium nexorum. Il.ξ. Eur. in Bacc. & in Elect. Herod.l.4. Sic etiam dicitur fumi vortex circumactus, teste Poll.

Πλόκαμον, τὸ, vitile opus. Theoph. hist. pl.l.4.c.11.

Πλοκαμώδης, cirratus, cincinnatus, Hesyc.

Πλοκαμὶς, ίδος, ἡ, idem cum πλόκαμος. Theocr. Idyll.13.

Πλοχμός, (per syncopen factum ex πλόκαμος.) Idem Il.χ. Apoll. Arg.l.2.

Πλακία, quomodo huc pertineat, vide in πλάζω.

Composita ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιπλέκω, circumnecto. Epigr.

Ἀναπλέκω, implico, innecto. Idem redimio, cæsariem colligo reticulo apud Luc. πάντες γὰρ ἐλεύθεροι ἀναπλέκονται, ἀναδούμενοι κρωβύλον ὑπὸ τεττίγων ἀνειλημμένοι. Alibi ἀναπλέκονται, exp. cincinnis collectos crines habent.

Ἀμπλέκω, dicunt poëtæ pro ἀναπλέκω, implico: item ami-

Συναναπλέκω, (dec.) Idem Luc. in somn. [cuio.

Διαπλέκω, intertexo. Item pertexo, contexo: vel simpl. texo. Hom. hymn. in Mercur. Ἀφράστ' ἠδ' ἀνόητα διέπλεκε θαυματὰ ἔργα. Sic & apud Plut. in symp 7. sapient. Apud eundem in Antonio, οἱ δὲ Πάρθοι διαπλέξαι μὲν οὐ δυνάμενοι τὸ στράτ', οὐδὲ διασπάσαι τὴν τάξιν, accipitur διαπλέκειν & διασπᾶν synonimws pro dissipare, perfringere, perrumpere. Apud Plat. de leg. διαπλέκειν βίον, vitam pertexere, i. vitam degere, seu traducere.

Διαπλέκομαι, intertexor, texor. Plut. symp.4.

Διαπλοκὴ simultas, apud Plut. διαπλοκή τις ὕπουλος, occulta quædam simultas.

Διάπλοκος, ου, ὁ ἡ, ἡ, simplicitus, cum datiuo.

Decomp. Ἀντιδιαπλέκω, contrà implico, contra intexto velut implicando, obiexo. Sumitur metaph. quasi obtexo & contra comminiscor quod respondeam. Æschin. in Ctesiph. καὶ ἀλλ' ἀντιδιαπλέκει πρὸς τοῦτο λόγους.

Ἐμπλέκω, implico, irretio, vel innecto, intexo. Eur. in Oreste Κἀδόκει τίς μὲν ὤ. Τοῖσδ' ἀρκυστάταις Μηχανὰν ἐμπλέκειν παῖδα Τυνδαρείδ' ὁμοπτερόφοιτος δράκων. Expon. etiam, confundo, permisceo: tracta metaphora à multiplici filo texturæ. Aristot. eth.l.7.c.13. καὶ ἐμπλέκουσι τὴν ἡδονὴν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν εὐλόγως connectunt & permiscent.

Ἐμπλέκομαι, implicor, irretior. Lucil.l.2. Epigr. ἀράχνη Τοὺς πόδας ἐμπλεχθείς, ὕπτιος ὤχετο τάς, implicatus & irretitus pedibus tela araneæ. Metaph. apud Isocr. ἐν τοσούτοις κακοῖς εἶσιν ἐμπεπλεγμένοι, tot malis impliciti. Item implicor, i. magnopere occupor, & extricare me non possum, vel magnopere incumbo in aliquod inceptum: vt apud Polybium l.1. θεωροῦντες τοὺς Ῥωμαίους ὁλοσχερέστερον ἐμπλεκομένους εἰς τὰ κατὰ τὴν Σικελίαν.

Ἐμπλεκτόν, structuræ genus quoddam apud architectos Vitruu.l.2.c.8. Plin.l.36.c.22.

Ἐμπλέκτρια,ἡ, quæ crines intorquet.Etym.exp.κομμώτρια, quæ capillos fucat.

Decomp. Ἀντεμπλέκω,mutuò implico,seu amplector.

Ἀντεμπλοκή, mutuus amplexus, complexus mutuò hærentium,vel inter se. Basil.

Παρεμπλέκω,interplico,implico. Παρεμπλοκή, interplicatio:seu interiectus,vt aëris inter duo corpora,apud Themist.

Ἐπιπλέκω,implico,permisceo.Gal.Therap.l.10. Apud Hermog. ἐπιπεπλεγμένα προβλήματα, argumenta seu causæ implexæ & reciprocæ.Exponitur etiam,connecto.

Ἐπιπλοκή,implicatio,implexus. Accipitur & pro nexu amicitię,seu pro familiaritate & affinitate.Polyb.

Καταπλέκω,complico,connecto,Diosc.l.4.c.72.(loquens de fructu solani halicacabi) ᾧ καὶ οἱ στεφανοπλόκοι χρῶνται καταπλέκοντες τοὺς στεφάνους. Apud Herodo.οὐκ εὖ ζωὴν κατέπλεξε,non probè vita excessit.

Καταπλοκή,ῆς,ἡ,contextus,complexio.

Ἐγκαταπλέκω (*decomp.*) innecto,insero.

Παραπλέκω,attexo,admisceo,contexo,consero. Basil. παραπλέκειν τῷ λόγῳ,orationi attexere. Apud Pollucem l.2.παραπλέκειν τὰς τρίχας,exponitur ἀναπλέκειν: καὶ παραπλεγμένη Ἀθηνᾶ,ἡ ἀναπεπλεγμένη. Exponitur etiam,per parodiam dico,apud Hermog. οὐ γὰρ ἀπ' ἀλλοτρίων ποιημάτων τινὰ, ἀλλ' αὐτὸς ποιήσας παρέπλεξε.

Παραπλοκή,q.d.attextio,insertio:vt quum orationi versus aliquis aut hemistichium è poëta aliquo attexitur inseriturque: atque Hermogenes τὰς παραπλοκὰς τῶν ποιημάτων ἐν λόγῳ ἡδονὴν ἔχειν,velut apud Platonem,Σὺ δ' οὖν ἐρχομένου βουλευσόμεθ' ὅ,τι ἐρῶμεν.

Παραπλόκαμος, quidam expon.calamistratos capillos habens:qui est crinibus implicitis.

Περιπλέκω, circumplector. Item inuoluo orationem verbis & contego,seu sensum obumbro.Hermog.

Περιπλέκομαι,circumplico. Od.ψ. ἀπὸ πλέκτροιο θοροῦσα Γρηΐ περιπλέχθη,vetulam amplexu circumplicauit, seu vetulā circumplexa est. Item passiuè,circumplicor coëo. Aristot.de gen.an.l.1.περιπλέκονται δ' ἀλλήλοις οἱ ὄφεις.

Περιπλέγδην,circumplexu,circumplicando se.Epig.l.5.

Περιπλέγνυμι,circumplico,idem cum περιπλέκω.

Περιπλέγνυμαι, idem. Apud Suid. περιπλεγνύμενος καὶ φιλῶν,exp.circumplectens & deosculans.

Περίπλεξις, circumplexus,amplexus.

Περιπλοκή, circumplexus,amplexus. Item figura orationis, quum vel rem turpem quam aduersario obiicimus, verborum inuolucris obtegimus, vel quum quod diximus aut dicturi sumus,molestum auditu fuerit audientibus: vel si inuidiosum sit dicenti.Hermog.

Περίπλοκος,circumplicatus,circumdatus amplexu.

Συμπλέκω,complico,connecto,Thucyd.l.4. τὼ χεῖρε ἐς τὸ πίσω ξυμπλέκοντες.

Συμπλέκομαι,complexu iungor.Synes. epistol.140. οὐδὲν γὰρ ἐμποδὼν ψυχαῖς ἐφιεμέναις ἀλλήλων,ἀρρήτοις συνόδοις ὁμοσε χωρεῖν καὶ συμπλέκεσθαι. Anguillæ quoque in coitu dicuntur συμπλέκεσθαι,apud Athen.lib.9.συμπλέκομαί τινι,rem habeo cum aliquo, est mihi negotium cum aliquo: vt Æschin.de malè gesta legatione, συμπλέκομαι δ' ἐν τῇ πολιτείᾳ ἀνθρώπῳ γόητι καὶ πονηρῷ. Item hostes in pugna συμπλέκονται,i.manus conserunt.Plut.in Them.συμπλέκεσθαι τοῖς πολεμίοις ἐρρωμένως.Idem in Fab.αὐτόθι συμπλέκεσθαι πρὸς Ἀννίβαν. Item συμπεπλεγμένα ἀξιώματα,apud logicos.Gell.l.16.c.8.

Συμπλεκτικός,ὁ,coniunctiuus,copulatiuus: vt συμπλεκτικὸς σύνδεσμος,apud Hermog.

Συμπλεκτικῶς,more copulatiuorum,per copulatiua seu copulata. Porphyr. Exponitur etiam, copulatè, consertè & contextè.

Συμπλεκής,έος,ὁ καὶ ἡ,connexus,coniunctus,copulatus.Non.

Συμπλοκή, complicatio: item connexio,contextus. Plat.in polit. Dicitur & de complexu in coitu, & de manum consertione in prælio,apud Luc.de calumn.& Basil. de vita solitaria. Item figuræ oratoriæ nomen.

Σύμπλοκος,ὁ καὶ ἡ,idem cū συμπλεκής.Apud Nonnum σύμπλοκος ἱμάσθλη, flagellum è funiculis lorisque connexum seu contextum,aut plexum:vel, vt alij interpr. flagellum nexile.Apud eundem σταυρῷ σύμπλοκος,cruci affixus.

Ἀσύμπλεκτος, (*Decomp.*) qui copulatus non est, vel non consertus. Item, qui complicari vel copulari & connecti nequit.

Composita sine præpositione: ac primùm ex πλεκτός.

Εὔπλεκτος,ὁ καὶ ἡ,bene plexus, eleganter nexus seu contextus: vt σειραὶ εὔπλεκτοι.Il.ψ.

Νεόπλεκτος,non nexus seu complicatus. Item non redimitus,incomptus.Bion.Smyrn.Idyll.1.

Ὁμόπλεκτος,in vnum nexus,complicatus.Nonn.

Πολύπλεκτος,multum implexus.

Σχοινόπλεκτος,è iunco plexus,iunco nexus. Athen.l.3.

Composita in πλεκής desinentia,itidem sine præpositione.

Εὐπλεκής,έος,ὁ καὶ ἡ,idem cum εὔπλεκτος,vt εὐπλεκέος δίφρου.Il.ψ.& apud Hesiod.

Νεοπλεκής,recens textus seu plexus,nuper nexus seu contextus.

Ὁμοπλεκής, in vnum nexus, connexus: in vnum plicatus,Epigrammat.l.5.

Τριπλεκής,ter plicatus,seu triplicatus,Greg.Naz.

Composita ex præt.med. Πέπλοκα,*itidem sine præpositione.*

Ἄπλοκος,plexibus seu nexibus carens: non implicatus.

Βαθυπλόκαμος παρθενική,virgo valdè capillata,Mosch.Idyll.2.

Δικτυοπλόκος,qui retia nectit seu connectit.Poll.l.7.c.30.

Δολοπλόκος,dolos nectens seu texens,dolosus,fraudulentus. Sapho in ode ad Venerem παῖ Διὸς δολοπλόκε. Apud Nonnum φωνὴ δολοπλόκος,vox dolosa.

Δολοπλοκία,dolosum commentum seu vafrum. Hes. δολοπλοκίας exponit τὰς τῶν λόγων πλοκάς.Hipp.ep.ad Demag.

Εὐθυπλοκία,ας,ἡ,recta textura seu connectio.Plato in Pol.

Εὔπλοκος,idem cum εὔπλεκτος,& εὐπλεκής.

Εὐπλόκαμος, pulchros cincinnos seu cirros habens: vt εὐπλόκαμος κόμη, apud Eurip. in Iphig. Aul. Exponitur & pulchram comam habens.Pro eo poëtica dialysi dicitur ἐϋπλόκαμος.Od.α.& alibi apud Hom.

Ζωνιοπλόκος,qui zonas plicat,qui zonas conficit:zonarius.

Ἰοπλόκαμος, nigricantes violæ in modum cincinnos crinium habens.Hesych.

Καλλιπλόκαμος, idem cum εὐπλόκαμος.Hom.Il.ξ. Δήμητρος καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης.

Κεκρυφαλοπλόκος,qui reticula nectit.Poll.l.7.c.39.ex Critia.

Λινοπλόκος, retia plicans,seu complicans.piscator.

Οἰσυοπλόκος,qui salices contexit. Poll.l 7.

Πολύπλοκος,in quo multæ sunt πλοκαί, multis nexibus implicitus.Apud Eurip.πολυπλόκοις μορφαῖς, exp.variis formis. Item dolosus:vafer,versutus:vt πουλύπους πολύπλοκος,apud Theog. in Gnom.

Πολυπλόκως,multis nexibus implicitè,vel multis modis.

Πιθοπλόκος,qui vitilibus dolia religat,vietor.

Σπαρτοπλόκος,qui spartum plectit,qui restes è sparto texit. Poll. l.7.c.30.

Στεφηπλόκος,ἡ,quæ corollas nectit,quæ serta texit. Plut.de aud.

Στεφανοπλόκος,ὁ καὶ ἡ,idem. Athen.l.13.& Diosc.l.4.c.72.

Στεφανοπλοκέω,coronam necto,coronam texo.Plut.in pol. præcep.

Σχοινοπλόκος,qui è iunco funes torquet seu nectit.Pl. περὶ δυσωπίας.

Τανυπλόκαμος,cincinnos seu capillos promissos habens.Non.

Χρυσοπλόκαμος, aureos habens cincinnos: epitheton Latonæ apud Hom.hymn.in Apoll.

Πλέννα,vide in Βλέννα. Πλεοναζω,&c.in Πολύς.

ΠΛΕΌΣ,& poeticè πλεῖος,ου,ὁ,& Atticè πλέως,ω,ὁ,plenus,refertus Soph. Ταῦτ' ἐστὶ τὰ ἔπη μωρίας πολλῆς πλέα,hæc verba stultitiæ multæ sunt plena. Aristot.de mundo,ταῦτα πάντα θεῶν πλέα.Od.υ.Εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον,πλείη δὲ καὶ αὐλή. Hesiod.in Erg. Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν πλείη δὲ θάλασσα,Aristop.in Nub.dicit Æschylū esse ψόφου πλέων. Compar. πλειότερος,plenior.Odyss.λ.Πλειοτέρη σὺν χειρί. * A πολύς,cuius comparat.πλείων.

Πλήρης,εος,ὁ καὶ ἡ,plenus Thuc.l.1.Πλήρεις αὐτοῖς ἦσαν αἱ νῆες. Et cum genit.vt apud Theoc.Idyl.1. Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα Θύρσι γένοιτο.Sic apud Isocr.in ep.1. ad Philippum dicitur homo esse πλήρης ἀλαθείας ἢ παθῶν τινων. Exponitur etiam,plenus,perfectus,seu integer:vt πλήρεα ἔτεα τέσσαρα,totum quadriennium,plenum quadriennium.

Πληρόω,ῶ,impleo. Thuc.lib.6.ἐπλήρουν τὰς ναῦς, naues implebant.Herod.l.2.τριήρεας ἐπλήρωσε πληρώσας.¶Item impleo,i. vterum semine impleo,seu prægnantem reddo.Aristot.hist.an. l.6.c.24.(περὶ ὀρέων ὀχείας) ἐπειδὰν ὁ ὄνος δὴ ἂν πληροῖ.¶Item suppleo,complementum adiicio. Demosth.καὶ τὰς ναῦς πληρώσομεν αὐτοί,& classi supplementum nos ipsi præbuimus. Sic Thucyd. Πληρῶ τὴν χρείαν,suppleo indigentiam,i.amissa reparo. Et in ep.ad Philip.c.4.Θεὸς πληρώσει πᾶσαν χρείαν ὑμῶν,Deus supplebit omnem indigentiam vestram.¶Item impleo,i.compleo, perficio,promissis vel dictis satisfacio.Aristid. in Panath. καθάπερ τοὺς δρομέας τὸ γιγνόμενον συμπληρῶσαι, numeros omnes impleſſe certaminis. Plat.in Tim.ὡς ὅγε τέλεος ἀριθμὸς χρόνου τὸν τέλεον ἐνιαυτὸν πληροῖ τότε. Act.Apost.c.3. Θεὸς ἐπλήρωσεν οὕτω,Deus sic perfecit.Sic passim in sacris literis, πληρῶσαι τὸν νόμον, legem implere, id est, iuxta legis præscriptum viuere.

Πληρόομαι,οῦμαι,impleor. Thucyd.lib.2.τὰς ἀεὶ πληρουμένας (sub.ναῦς) ἐξέπεμπον πρὸς τοὺς πολεμίους. Hippoc.lib.2.aphor. 11.ῥᾷον πληροῦσθαι ποτοῦ ἢ σιτίου, facilius est impleri potu, quàm cibo. ¶ Item impleor, id est perficior, ad exitum perducor. Lucæ 4.σήμερον πεπλήρωται ἡ γραφή.Sic & Greg.ἀλλά μοι νῦν ἐκεῖνο πληροῦσθαι δοκεῖ καθαρῶς. ¶ Πληροῦσθαι dicuntur etiam animantia fœminea cum semine implentur. Aristot. histor. anim.

anim.l.6.c.24. καὶ ἡ θῆλυς ἐρῳδιὸς ἤδη ἐπληρώθη. ¶Item actiuè, impleo. Xen.Hell.6. μάλα ὀξέως τὰς ναῦς ἐπληροῦτο, & Eph.c.1. τοῦ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου.

Πλήρωμα, τὸ, id quo completur seu perficitur aliquid, complementum. Aristot.polit.3. Sic nauium πληρώματα dicuntur ipsi remiges vel classiarij milites, quib. implentur, apud Thuc. l.6. Interdum per complementa intelliguntur ipsa nauigia instructa & armata, apud Luc. Exponitur &, supplementum, apud Polyb.l.1.& Greg. Apud Græcos bibl.interpr. πλήρωμα γῆς dicitur omne quod terra complectitur, ita vt plena reddatur: vt Psal.24. Et πλήρωμα θεοῦ. Dei plenitudo. ¶ Exponitur & impletio in sacris literis: vt Galat.c.4. ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, quum impletum iam esset tempus. Et Rom.13. πλήρωμα τοῦ νόμου, impletio legis. ¶Item summa seu summa completa. Aristop.in Vesp. Exponitur &, onus, apud Phil.de vita M.l.1.

Πλήρωσις, εως, ἡ, repletio, cuiuslibet rei, & quacunque in parte. Hippocr. Plato, Plut. Exponitur etiam, perfectio atque absolutio.

Πληρωτὴς, οῦ, ὁ, Athenis dicebatur is qui collectos fructus, aut indictione coactos, vendebat iis qui aut sorte aut emtione eos appetebant. Dem.contra Mid.

Πληρωτικὸς, implendi seu replendi vim habens. Diosc.lib.2. cap.95.

Πλήθω, f. ήσω, impleo, repleo. Phocyl. καρπῶν πλήθουσιν ἀλωαὶ, frugibus implent æreas. Item neutraliter, plenus sum. Iliad.ε. Ἥλιον τ' ἀκάμαντα σελήνην τε πλήθουσαν. Et cum genit. apud Hesiodum in Erg. βιότου πλήθουσι καλιαὶ, domus refertæ sunt opibus ad vitam necessariis. Plutarch. in Fab. δρυμοὺς νεκρῶν πλήθοντας, saltus cadaueribus defunctorum refertus. Et πλήθουσα ἀγορὰ apud Synes. ¶Exponitur etiam, inundo: *quum de fluuiis ac mari dicitur*. Il.λ. Ὡς ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι. Hesiod. in Asp. Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν Ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς.

Πλῆσμα, τὸ, explementum, seu id quo aliquid expletum est. Athen.l.3. Apud Aristot.l.6.hist.anim.c.23. πλῆσμα λαμβάνειν siue δέχεσθαι, significat prægnantem fieri, concipere atque impleri.

Πλήσμιος, ου, ὁ, replens, implens. Peculiariter de cibo dicitur qui ventrem replet, & sanitatem affert. Athen.lib 1. Exponitur etiam, delicatus, apud Plu.in Timol. Item fastidiosus, fastidium inducens, apud Themist. in explor. Τὸ πλήσμιον, fastidium, apud Plut.in Anton. & alibi. Exponitur & satietas, apud eundem in Oth.

Πλησμίως Gal. πλησμίως διῃτᾶτο, in victus saturitate degebat, quotidie explebatur cibis.

Πλησμονὴ, ῆς, ἡ, satietas, saturitas, expletio. Isocrat. & Plut. In corpore humano alij interpr. redundantia, alij plenitudo, alij repletio apud Plut.& Galen.

Πληθώρα, ας, ἡ, apud medicos est omnium humorum æquabilis redundantia. Galen.& Alex.Aphr, probl.10.l.2. Pro eo Ionicè dicitur πληθώρη, & apud Herodotum de impletione fori vsurpatur.

Πληθωρικὸς, plenus: vt πληθωρικὸν σῶμα, apud Gal. ad Glauc. corpus humoribus plenum.

Πληθωρέω, ῶ, idem cum πλήθω, impleo. Πληθωρέομαι, idem cum πλήθομαι impleor, vel plenus sum: interdum etiam inundo: vt apud Suid. πληθωρεῖται ὁ Νεῖλος.

Πλῆθος, εος, τὸ, idem cum πληθώρα, teste Galen. plenitudo, humorum imprimisque sanguinis in corpore redundantia. ¶Item multitudo, multus numerus: interdum etiam simpl. numerus. Xenop.Pæd.1. πλήθει γε οὐκ ἂν ὑπερβαλοίμεθα τοὺς πολεμίους. Arist.polit.2. χίλιοι τὸ πλῆθος ἦσαν. Item plebs, vulgus. Thuc.l.1. τῷ πλήθει τὰ ῥητὰ καινίσαντες. Et apud eundem τὸ πλῆθος οἴεται, vulgus existimat. Sic & passim apud eundem, & apud alios. Interdum significat, magnitudo. Dem. Philip.4. ἡ μὲν οὖν ἀσέλγεια καὶ πλεονεξία ἡ πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους χρῆται τοσαύτη τὸ πλῆθος οἵαν ἀκούω, tanta magnitudine est.

Πληθὺς, ύος, ἡ, multitudo, idem cum πλῆθος. Odyss.π. Il.υ. Thuc.& Plat.

Πληθύω, multus sum, frequens sum. Plato l.3.de repub. ἀκολασίας δὲ καὶ νόσων πληθυουσῶν ἐν τῇ πόλει. Item plenus sum: vt apud Aristot. polit. 2. βέλτιον τὸ διὰ τῆς κτήσεως ὁμαλισμένης πληθύειν ἀνδρῶν τὴν πόλιν.

Πληθύνω, multum facio, multiplico, augeo. Hebr.6. πληθύνων πληθυνῶ σε, multiplicabo & augebo te numero. Herod. lib.3. ἐπλήθυνε τὸ φιλοχρήματον ἐξ ἀδικίας φέρων. Item neutraliter, augesco, augeor numero, cresco. Act. Apoc.cap.6. Exponitur etiam, multiplicor, amplificor, apud Theophr. lib.1. de caus.pl.

Πληθύνομαι, augeor numero, multiplicor, cresco. Aristot. hist. anim.lib.7. μετὰ τοὺς τόκους καὶ τὰς καθάρσεις ταῖς γυναιξὶ τὸ γάλα πληθύνεται. Sic & Petr.c.1.

Πληθυντικὸς, ή, ὸν, augendi & multiplicandi vim habens. Thucyd.& Xen.

Πληθυντικῶς, numero plurali. Athen.l.7.

Πληθυσμὸς, multiplicatio, auctio.

Πίμπλημι, f. πλήσω, idem cum πλήθω, impleo. Hesiod. in Erg. βιότου δὲ τεὴν πίμπλησι καλιὴν, rebus ad victũ necessariis impleat. Aristoph. πιμπλᾶσιν ἄρτων σῶμα, corpus panib. implẽt. pro eodem dicitur & πίπλημι, in Epigram. & πιμπλάω: item πιμπλάνω.

Πίμπλαμαι, impleor. Iliad.α. μένεος δὲ φρένες ἀμφιμέλαιναι πίμπλαντο. Sic & Luc. in vita sua, ὕδωρ πίνοντα δὲ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον, obuijs quibusque se implentem.

Πιμπλάνομαι, (Præt. πέπλησμαι, aor.1. ἐπλήσθην,) idem. Il.ι. ἀλλ' ἔτι μᾶλλον Πιμπλάνεται μένεος.

Πλῆμα, τὸ, idem cum πλῆσμα, Hesyc.

Πλήμη, siue πλήμμη, ης, ἡ, æstus maris accedens, quũ mare æstuans vndansque affluit. Diodor.Sicul.

Πλήμνη, modiolus rotæ, fistula quæ axi inseritur & circa eum voluitur, sic dicta ἀπὸ τοῦ πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος, vt docet. Eust. Hesiod. in Asp. ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' ἀΰτευν.

Πλημύρα, siue πλημμύρα, idem cum πλήμη, maris æstuantis accessus. Plut.de placit.philos.lib.3.cap.17. Exponitur &, maris inundatio.

Πλημμυρὶς, ίδος, ἡ, idẽ quod πλημμύρα. Od.ι. Theoph. & (Aristot.

Πλημμύριον, ου, τὸ, æstuarium. Exponitur &, arx munita quæ est in æstuario extincta, apud Thuc.l.8.

Πλημμυρὸς, inundans, plenus. Hesych.

Πλημμύρω, æstu inundo, restagno. Athen.l.2.

Πλημμυρέω, idem Epigr. Hinc comp. ἀναπλημμυρέω, redundo, exundo. Et ἐκπλημμυρέω æstu exundo, restagno.

Composita: ac primùm ex Πλέος.

Ἀνάπλεος, & Atticè ἀνάπλεως, plenus, refertus. Luc. σποδοῦ ἀνάπλεως, fauillis plenus. Et ἀνάπλεων ποιῆσαι, plenum reddere. Item ἀνάπλεοι, apud Dionys. Areop.

Διάπλεος, plenus.

Ἔκπλεος, & Att. ἔκπλεως, expletus, vel cumulatè expletus. Xen. Pæd. 6. & Demosth. ἔκπλεω πάντα ὑπάρχειν, abundè omnia suppetere. Fœm. ἐκπλέα, & neutr. τὰ ἔκπλεα, apud Ælianum.

Ἐκπλέως, cumulatè & plenè.

Ἔμπλεος, & ἐμπλεῖος, item ἔμπλεως, plenus. Alex. Aphr. ὑγρότητος εἰσὶν ἔμπλεοι. Od.σ. Ἐμπλείην κνίσης τε καὶ αἵματος. Poeticè dicitur etiam ἐνίπλειος, vt Od.τ. Οἴνου ἐνίπλειον.

Ἐμπλεόω, ῶ, impleo, farcio, refercio.

Ἐμπλεῖος, idem quod ἔμπλεος.

Ἐπίπλεος, & ἐπίπλεως, plenus, refertus. Herodot. Ἐπίπλεον, copiosius, amplius. Thuc.

Κατάπλεος, & Att. κατάπλεως, expletus, cumulatè expletus. Exponitur &, satiatus.

Παράπλεος, plenus vel plenè plenus.

Περίπλεος, & περίπλεως, plenus, refertus, valdè plenus. Diosc.l.3. cap.6.

Περιπλεὸς, valdè sæpe. Hesych. περίπλεον, abundè. Apoll. Rhod.

Ὑπόπλεος, & ὑπόπλεως, plenus, refertus. Suid.

Composita ex Πλήρης.

Ἀναπληρόω, ῶ, expleo, suppleo. Plat.in symp. ἀλλ' ὅ τι ἐξέλιπον σὸν ἔργον ὦ Ἀριστόφανες ἀναπληρῶσαι, tuæ sunt partes supplere. Item impleo, plenum reddo. Theocr. idyl.7. Ἁ δ' αἱμασιὰ εὐκριθον ἀναπλήρωσεν ἀλωάν. Plat. in Alex. ἀναπληροῦν ἀθλητηρίας δὲ φόβου. Ἀναπληρῶν τὸν τόπον ἰδιώτου, 1. Corinth.ca.14. exp. sedere inter idiotas.

Ἀναπλήρωμα, τὸ, supplementum, explementum.

Ἀναπλήρωσις, εως, ἡ, expletio, suppletio.

Ἀναπληρωματικὸς, οῦ, ὁ, expletiuus, explendi vim habens, ad explendum aptus.

Dec. Ἀνταναπληρῶ, vicissim expleo. Coll.c.1.

Ἐξαναπληρόω, repleo, compleo.

Προσαναπληρόω, suppleo, vel super repleo aut compleo. Aristot. in polit.

Ἀντιπληρόω, è contrario repleo, vel vicissim repleo, vires exhaustas repleo. Theophrast.de cau.pl.lib.2. Item suppleo quod deest. Ioseph. Iud. hist.l.2. & Xen.Hell.5.

Ἀπλήρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui impletus vel completus non est. Ἀπλήρωτα πληρώματα, dicuntur remigia malè instructa & armata. Poll.l.1. Exponitur etiam, inexpletus, inexplebilis.

Ἀποπληρόω, impleo, compleo, i. perficio, præsto, Herodia.l.2. ἀποπληρῶσαι ἃ ὑπέσχετο, implere promissa, Plat.l.2. τὰ λοιπά μοι τῆς ἑστιάσεως ἀποπλήρωσον, compleas, & ad exitum perducas. Item expleo, satio, exatio.

Ἀποπλήρωσις, εως, ἡ, expletio.

Ἀποπληρωτὴς, ὁ, qui aliquid complet & perficit: executor Suet.

Δυσπλήρωτος, completu, seu perfectu difficilis.

Ἐκπληρόω, expleo, compleo. Aristid. Item suppleo. Xen. Pæd.6.

Ἐκπλήρωσις, ἡ, expletio, supplementum.

Συνεκπληρόω, [*decomp.*] vnà impleo vel suppleo, compleo.

Ἐμπληρόω, impleo.

Ἐμπλήρωσις, impletio, expletio.

Ἐπιπληρόω, adimpleo, vel simpliciter, impleo. Thuc l.7.

Ἡμιπλήρωτος, dimidia ex parte impletus, seu cõpletus. Poll.li.1.

Ναρθηκοπλήρωτος, quo ferula impleta est. Æsch. in Prometh.
Παραπληρόω, iusto completóque oneri infarcio.
Παραπλήρωμα, quod oneri completo infarcitur, cento & omne redundans ac superfluum. Dion. Halicarn.
Παραπληρωματικός, expletiuus: vt παραπληρωματικοὶ σύνδεσμοι, apud Demetr. Phaler & alios.
Προσαπληρόω, adimpleo, superimpleo. Xen. Pæd. 5. & Thuc. l. 7.
Συμπληρόω, compleo, expleo.
Συμπλήρωμα, complementum. Συμπλήρωσις, ipsa completio actio.
Συμπληρωτικός, cōplendi vim habēs, ad cōplementū faciēs.

Composita partim ex πίμπλημι partim ex πλήθω.

Ἀναπλήθω, impleo, expleo. Od. ι. Ἦ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι Ἄλγε' ἀναπλήσειν. Luc. πολλὰς τριακάδας καὶ ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας. Et cum genit. apud Arist. in Nub. & Plat. in Apolog.
Ἀναπλήθομαι, impleor, apud Ceb. Theb.
Ἀναπληστικός, expletiuus, impletiuus.
Ἀνδροπλήθεια, hominum multitudo, virorū amplus cœtus. Suid.
Ἀπλήμων, inexpletus, insatiatus. Hesyc.
Ἄπληστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inexpletus, inexplebilis insatiabilis. Xen. Pæd. 8. ἄπληστος εἰμὶ χρημάτων. Sic ἄπληστος αἵματος, inexplebilis cruore, apud Herodot. Et sine genit. apud Plat. in epist. φεύγειν φυγῇ ἀπλήστῳ fugere indefesso quodam studio.
Ἀπλήστως, inexplebiliter, insatiabiliter. Xen. Pæd. 4. πρὸς μηδεμίαν ἡδονὴν ἀπλήστως διακεῖσθαι, nulli voluptati insatiabiliter deditum esse.
Ἀπληστία, insatiabilitas, inexplebilis cupiditas. Plat. epist. 8. Ἀπληστία ἐλευθερίας. Et per se, εἰς τοῦτο ἀπληστίας ἦλθον. Isoc. in Panat.
Ἀπληστεύομαι, inexplebilis seu insatiabilis sum.
Ἄπλητος, idem quod ἄπληστος. Suid. Item numero infinitus vel magnitudine immensus. Hesyc. Pro eo per systolen dicitur ἄπλετος, apud poëtas, & Plut. de procreat. animi. ¶ Item ἄπλητος, qui adiri non potest, inaccessus de qua sign. vide in comp. ex Πελάω.
Ἀποπλήθω, impleo, expleo. Item saturo, satio, seu exaturo, exatio.
Γυναικοπληθής, έος, ὁ, mulieribus plenus. Eurip. in Alcest.
Διαπλήθω expleo, compleo. Nonn. Ἄντυγα πεντήκοντα διαπλήσας ἐνιαυτοῦ.
Ἐκπλήθω expleo, compleo. Herod. ἐκπλῆσαι τὸν νόμον, legem implere. Eurip. in Hec. Θανοῦσα δ' ἢ ζῶσ' ἐνθάδ' ἐκπλήσω βίον; Apud eundem, ἐξέπλησε τὴν ἁμαρτάδα, expleuit crimen. Et κίνδυνον ἐκπλήσας, exp. perfunctus periculo.
Ἐκπληθύνω idem.
Ἐμπλήθω, impleo. Plat. epist. 7. ἐλπίδος ἐμπλῆσαι, spe implere. Plut. in Pericle, ἐμπεπληκὼς τὴν πόλιν χρημάτων, qui pecuniis vrbem impleuit & locupletauit. Sic & apud Theoc. Idyl. 25. ἐμπλήσαντα γάλακτος, quum implesset lacte. Item expleo, exatio, exaturo Dem. ἐνέπλησεν αὐτοῦ γνώμην, expleuit mentem eius. Aristop. ἔμπλησον λόγων, verbis exple & exatia.
Ἐμπλήθομαι, expleor, exatior, exaturor. Aristoph. in Plut. μηδενὸς ἐμπεπλησμένος, nulla re exatiatus. Et Xen. ἐμπλήθομαι θηρῶν, venationib. exatior. Ἐμπλησάμενος, qui impleuit. Plut. in Pomp. ἐμπλησάμενος μυρίους ἀσκοὺς ὕδατος.
Ἐμπληνδὴν, implendo, confertim. Nicand. in Alex.
Ἀντεμπλῆσαι, (dec.) vicissim implere. Xen. τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἀντεμπλήσαντες τῶν ἐπιτηδείων, implentes loco liberorum quos lugebat.
Ἰσοπληθής, æqualem plenitudinem habens æqualiter plenus, Pol. l. 4 c. 20.
Καταπλήθω, impleo, repleo, oppleo. Athen. l. 4. κατέπλησα τὸ χεῖλος καὶ ἐνέπλησα δέ.
Μυριοπληθής, έος, infinitus numero μυριοπληθὴς κόσμος, apud Eurip. exponitur, varius & multiplex ornatus.
Οἰνοπληθής, vino plenus. i. vino abundans, vini ferax. Od. ο.
Παμπληθής, confertus. Plut. in Pomp. & Xen. Hell. 6. Item permultus, quamplurimus. Dem. παμπληθὴς χρόνος, quamplurimum tempus. Et Greg. παμπλήθεσιν ὀνόμασι, permultis nominibus.
Παμπληθεὶς, seu vt Suid. παμπληθεὶς, cum tota multitudine quamplurimum plenissimè.
Παμπληθεί, confertim per totam multitudinem. Luc. 23.
Περιπλήθω, impleo: vnde περιπλήθη, apud Xen. in Hellen.
Περιπληθής, prægrandis, ingens, vel magnus. Od. ο. & apud Luc. Item perplenus, redundans, apud Plut.
Πολυπληθής, multus numero.
Πολυπλήθεια, magna multitudo, frequentia, item copia, apud Suid. Scribitur πολυπληθία, apud Poll. l. 4. c. 20. ex Dem. & Hyper.
Πολυπληθέω, multus numero sum, augeor & cresco numero Exod. c. 5.
Συμπληθύνω, vnà multiplico & augeo: item simul impleo, compleo. Xen. in Œcon.
Συμπληθύω, idem.
Χαλκοπληθής, q. d. ære impletus: armatus, vt χαλκοπληθὴς στρατός. Eurip. in Suppl.
Χειροπληθής, manum implens, tam magnus vt manum impleat vt χειροπληθὴς κορύνη, apud Theoc Idyll. 26. Et τὸ χειροπληθὲς, quantum manu comprehendi potest, apud Diosc. l. 1. c. 7. & alios medicos Græcos.
Χειροπληθιαῖος, idem. Theoph. hist. pl. l. 9. c. 4.

Composita ex Πίμπλημι.

Ἀναπίμπλημι, repleo, impleo. Plutarch. de discern. adul. ἀναπίμπλησι τὴν ἀληθινὴν φιλίαν ἀπιστίας. Et Chrysostom. ὅσης σοφίας ἀναπίμπλησιν αὐτούς.
Ἀναπίμπλαμαι, impleor, repleor. Suid.
Ἀποπίμπλημι, vel ἀποπιμπλάω, impleo, expleo. Item satio, saturo. Plut. ἀποπιμπλάναι θυμὸν, satiare iram.
Ἐκπίμπλημι, seu ἐκπιμπλάω, expleo compleo. Eurip. in Suppl. ἱερά τ' ἐξεπίμπλασαν φόβῳ. Idē in Iphig. Taur. φυγὴ ἣ λέπαδας ἐξεπιμπλάμην πέπλους.
Ἐκπίμπλαμαι, repleor, &c. Idem in Helene, ὄρθιά τ' ἐξεπίμπλατο βοῆς κελεύσματα.
Ἐμπίμπλημι, seu ἐμπίπλημι, impleo. Il. φ. ἐμπίπληθι ῥέεθρα, fluēta tua impleas Aristid. ἐμπιπλάντες φυγῆς τὴν θάλασσαν. Sic apud Plut. in Oth. ἐνεπίμπλασαν φόβου τοὺς ἀντιπάλους ἔτι, impleuerunt metu.
Ἐμπίμπλαμαι, seu ἐμπίπλαμαι, impleor. Xe. Pæd. 4. μήτε ὕπνου μήτε ἀφροδισίων ἐμπίπλασθαι. Item expleor, exatior. Æschl. in Ctes. ἐμπιπλάμενος τῆς διδομένης ὑφ' ὑμῶν ἐξουσίας, exatiatus potestate seu licentia.
Dec. Ἀντεμπλῆσαι, vide in comp. ex Πλήθω.
Διεμπίμπλημι, seu διημπιμπλάω, & διεμπιπλάω, impleo, differcio. Hesych.
Ὑπερεμπίπλημι, supra modum impleo. Xen. Pæd. 1. δύσφορον τὸ ὑπερεμπιπλασθαι, nimio cibo augeri.
Καταπίμπλημι, seu καταπίπλημι, repleo, oppleo, impleo. Athē. lib. 4.
Καταπίμπλαμαι, impleor, oppleor, repleor. Plutar. Καταπιμπλάσομαι. opplebo.
Ὑπερπίμπλημι, supra modum impleor. Hippocr. de nat. hom.
Ὑποπίμπλημι. impleo, repleo.
Ὑποπίμπλημαι, compleor, oppleor, repleor. Diosc. l. 3. c. 26. ὑποπίμπλαται βήχης, halitu completur. Sic & Plut. in Pericle: ὑποπιμπλάμενος τῆς μετεωρολογίας, impletus cognitione meteororum.
Δυσπλῆς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Πλεύμων, &c. vide Πνεύμων in Πνέω.

ΠΛΕΥΡΑ, ᾶς, ἡ, latus, costa. Soph. Πλευρὰν διερρήξαντο τοῦδε φασγάνῳ. Diosc. l. 5. c. 78. Πλευρᾶς πόνος, lateris dolor. Plut. Πλευραί, latera, costæ. Il. ψ. ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους. Sic & Il. υ. & ω. Tribuuntur & rebus inanimatis. Plutarc. de aud. τίς ἡ κατὰ πλευρὰν ἢ κατὰ διάμετρον κίνησις. Sic apud Aristoph. Πλευρὰ πυελίνης. Et Πλευραὶ πεδίων, apud Dion. de situ orb.
Πλευρόν, οῦ, τό, idem. Dioscor. l. 4. cap. 147. διαθέσεις περὶ πλευρὰ καὶ πνεύμονα, vt Πλευρά idem quod Πλευραί. Ilia. δ. Soph. in Trachin. Dicitur & de rebus inanimatis. Soph.
Πλευρόθεν, à latere, vel de lateribus.
Πλευρίτης, ου, ὁ, lateralis. Poll. l. 2. Fœm. πλευρῖτις sæpe absolutè vsurpatur pro πλευρῖτις νόσος: vt apud Athen. l. 10. Aet. lib. 8. ca. 96. Alex. Trall. lib. 6. c. 1.
Πλευριτικός, ὁ pleuriticus qui lateris morbo laborat. Diosc. l. 2. c. 96. Ægin. lib. 3. c. 33.
Εὐρὰξ, ex obliquo. *Ionice pro* Πλευρὰξ, *per aphæresin.* Il. ο. & apud Aristoph. in Auib.

Composita.

Ἄπλευρος, ὁ καὶ ἡ, latus non habens vel latus nullo auxilio stipatum habens. Hesych. Exponitur &, fulcro carens.
Βούπλευρον, τό, bupleuron: herba, de qua Nic. in Ther. & Plin. l. 22. c. 22.
Ἑξάπλευρος, sex latera habens. Phryn.
Ἔμπλευρος, latera plena habens: in Geopon.
Ἐμπλευρόω, in latus alicuius insilio, costas alicuius insulto: vnde ἐμπλεύρου, apud Hes. ex Soph. captiuis.
Ἐπίπλευρος, qui supra latus est seu latera, costis superiacens. Et τὸ ἐπίπλευρα, laterum superior pars, locus ad mammillas sub alis. Hesych.
Ἑπτάπλευρος, qui septem latera habet. Item cui septem costæ, sunt. Ἑπτάπλευρον, à quibusdam etiam dicta fuit plantago maior, vt est in append. Diosc.
Εὔπλευρος, qui bonis firmisque lateribus est.
Ἰσόπλευρος, qui æquabilibus est lateribus, seu æquales costas habens, vt τρίγωνον ἰσόπλευρον, apud Aristot. & Euclid.
Μεσόπλευρος, seu μεσοπλεύριος, qui in medio latere est. Et τὰ μεσόπλευρα, mediæ costæ. Poll. l. 2.
Παράπλευρος, qui ad latus seu costas est.
Παραπλευρίδια, τὰ, arma quę tegūt equorū latera. Xē. Pæd. 6. & 7.
Τανύπλευρος, cuius latera in longum latumve tensa sunt. Epigr.
Τετράπλευρος, quatuor latera seu costas habēs: vt τετράπλευρον σχῆμα, apud Eucl.
Χαλκόπλευρος, ærea habens latera. Soph.

ΠΛΕ´Ω, & Ionicè πλείω, F. πλεύσω, nauigo. Od. ι. Ἔπλεον καὶ δέκα μὲν πλεῖν ἤματα πονροπορεύων. Xē. Pæ. 8 ὥσπερ οἱ πλεῖν αἱρούμενοι μετὰ τῶν εὐσεβῶν μᾶλλον, ἢ μετὰ τῶν ἠσεβηκέναι τι δοκούντων. Et cū præpo.

præpositionibus: vt apud eundem Hellen.l.1 ἔπλεον ἐπὶ Λέσβου καὶ Ἑλλησπόντου. Ibidem, ἀπὸ Λακεδαιμονίας πλέοντες. Euripid. in Troad. Πλεῖ κατὰ πορθμὸν, πλεῖ κατὰ δ' εἵμονα. Exponitur etiam, naucularium exerceo, apud Demosth. ¶ Πλέω est etiam nomen contractum ex πλείονα à πολύς.

Πλέομαι, (med.) πλεύσομαι, & Atticè πλευσοῦμαι, idem quod πλέω. Thuc.l.1. εἰ δὲ ἐπὶ Κέρκυραν πλευσεῖσθαι. Πλέομαι (pass.) vnde πλεομένη θάλαττα mare quod nauigatur. Luc. in Cauc. Et πεπλευσμένον πέλαγος, nauigatum mare. Xen. Pæd.l.6.

Πλεῦσις, εως, ἡ, nauigatio.

Πλεύσιμος & πλευστικὸς, nauigabilis. Item nauigationi accommodus, nauigationem promouens: vt Πλευστικὸς οὖρος, apud Theocr. idyll.13.

Πλόος, & per contractionem πλοῦς, ὁ, nauigatio cursus. Theocr. idyll.19. Τοῖσι δὲ καλὸν πλέειν ὑπαρχειν... ἔφην ἔρχεσθαι. Thuc. lib.1. εἰ μὲν Κορίνθιοι τόν τε πλοῦν ἐς οἶκον παρεσκευάζοντο. Hinc & δεύτερος πλοῦς prouerbialiter dicitur, apud Aristot. ethic.2.cap.8. Interdum exp. expeditio nauali: vt apud Soph. ὅστις τὸν δεῖ πλοῦν ἐστείλαμεν. ¶ Impropriè de terrestri dicitur itinere apud Nic. in Ther.

Πλοΐμη θάλασσα, mare nauigabile. Suid.

Πλώω, & πλώομαι, poëticè idem quod πλέω. Odyss.ε. Τῷ οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς. Hinc & imperat. πλῶε, apud Apollon. Et Aor. ἔπλωσε, apud Herodot. item nato, fluito: vt Il.φ. Πολλὰ δὲ τεύχεα, καλὰ δαϊκταμένων αἰζηῶν πλῶον.

Πλωΐζω & πλωΐζομαι, idem quod πλέω: prius apud Hesiod. in Erg. posterius apud Thuc. Strab. & Luc. Scribitur & πλοΐζομαι, apud Suid.

Πλώϊμος, ὁ καὶ ἡ, nauigabilis, nauigationi idoneus: vt πλώϊμοι νῆες, apud Demosth. & Thucyd. Pro eodem scribitur & πλώϊμος, apud Dem.

Πλώσιμος, idem: vt Πλώσιμος πέλαγος, apud Soph.

Πλωτὸς, idem: vt Πλωτὸν πέλαγος. Phil. de mundo. Apud Homer. Odyss.κ. Πλωτῇ νήσῳ à quibusdam exp. insula sita in locis qui nauigari possunt, obque id celebribus: ab aliis, quæ circumcirca nauigari potest, nec (vt aliæ insulæ) petras marinas occultatas habet. Vide Eust. ¶ Interdum significat, natatilis: vt πλωτὰ ζῶα. apud Phil. Peculiariter πλωταὶ dictæ sunt anguillæ quædam in Sicilia, Lat. flutæ: de quibus Poll. Plin. & Macrob. ¶ Inuenitur & πλωτὴς, mugiles pisces: tanquàm à nominat. πλωὸς: de quibus vide Athen. & Eust.

Πλωτὴρ, ῆρος, ὁ, nauigator. Item natator. Πλωτὴρ, ῆρος, ὁ, idem. Musæus in Leand. Significat etiam nautam, apud Aristot. poët.l.3.& rhet.2.

Πλωτικὸς, nauigationi vel natationi aptus. Item qui nauticæ rei dat operam. Plut. Sumitur & pro mercatore, in dialogo qui inscribitur, Axiochus.

Πλωὰς, άδος, ἡ, q.d. natatilis: auis genus à natando sic dictæ: Suid. (ristoph.

Πλωΐαδες, natantes nubes & quæ crebrò circumferuntur. A-Πλωΐς, ΐδος, ἡ, idem quod πλωάς. Apoll. Rhod.

Πλοῖον, τὸ, nauigium. Thuc. Πλοῖα καὶ ὁλκάδες.

Πλοιάριον, τὸ, nauigiolum. Xen. Hell.4. ¶ Item calceamenti muliebris genus. Poll.

Composita: ac primùm ex πλέω, cum præpositione.

Ἀναπλέω, (q.d. nauigando ascendo) prouehor in altum è portu soluo, soluo. Xen. Hell.4. ἥκει τῶν ἀφεστηκότων Ἰφικράτην ἀναπεπλευκέναι τὴν ἐπὶ Φοινίκης. Thuc. ἀναπλεύσαντες ἀπὸ θαλάσσης ἐς τὸν Νεῖλον. ¶ Exponitur &, fluito, innato: apud Alex. Aphr. οἱ ἐν ὕδασιν ἀπολλύμενοι μεθ' ἡμέρας ἀναπλέουσι.

Ἀνάπλοος, & contractè ἀνάπλους, nauigatio eius qui soluit è portu. Exponitur &, renauigatio, remeatio quæ fit naui.

Ἐπαναπλέω, (decomp.) idem quod ἀναπλέω. Xen. Hell.4. ὅπως δοκοίη, ὥσπερ εἰώθει, ἐπ' ἀργυρολογίαν ἐπαναπλεῖν. [κέναι.

Ἀντιπλέω, contrà nauigo, naui occurro.

Ἀντίπλοια, ἡ, dicitur esse nauigatio quæ fit auerso vtrinque remorū actu & impulsu: metaphoricè autem accipi pro æquabilitate & paritate: vt apud Polyb. ζυγοστατούμενον ἐπὶ πολὺ διαμένειν κατὰ τῆς ἀντιπλοίας λόγον ἀεὶ τὸ πολίτευμα.

Ἀποπλέω, abnauigo, naui seu nauigio discedo: oram soluo. Thucyd. ἀπέπλευσαν ἐπ' οἴκου. Exponitur & renauigo, remeo. Dicitur & καταχρηστικῶς, de terrestri itinere: vt apud Aristoph. ἀπέπλεις τόν τὸν νυμφίον.

Ἀπόπλοος, & contractè ἀπόπλους, discessus alicuius oram soluentis. item renauigatio, remeatio.

Διαπλέω, (q.d. transnauigo) nauigando transeo, traiicio, transmitto. Exponitur &, enauigo, i. traiicio nauigando. Herodia. l.8. ὡς δὲ διέπλευσαν τάς τε λίμνας καὶ τὰ τενάγη. Luc. in Hermot. τὸν Αἰγαῖον ἢ τὸν Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. Metaphoricè apud Herodot. διαπλεύσαντες τὸν βίον εὖ.

Διάπλοος & διάπλους, traiectus vel traiectio, transmissio.

Δυσαναπλεος [dec.] vt δυσανάπλεος ποταμὸς, fluuius qui non potest aduersa aqua nauigari. Strab.

Ἐπιδιαπλέω, (decomp.) insuper traiicio. Exponitur & simpl. traiicio. Xen.

Εἰσπλέω, (q.d. innauigo, nauigando ingredior) adnauigo. Eur. in Iphig. Taur. ... Συμπληγάδας ... εἰσέπλευσαν. Aristot. de mundo, εἰσπλέοντι τὰς Ἡρακλείους στήλας.

Εἴσπλοος & εἴσπλους, adnauigatio, ingressus nauigantis. Exponitur &, locus per quem introeunt naues in portum. Thucydid.

Ἐκπλέω, enauigo, è portu exeo, soluo. Demosth. ... ἐπὶ ... ἐξέπλει ... Thuc. μήτ' ἐκπλεῖν μηδένα, μήτ' ἐσπλεῖν. Eurip. in Hel. ... ὡς ... ἐκπλεύσαι χθονός. ¶ Apud Suid. ἐκπλεύσαντες τῶν φρενῶν metaphoricè dicuntur mente alienati & ab ea egressi, tanquam è portu, seu statione.

Ἔκπλοος & ἔκπλους, enauigatio, eruptio. Plat. in epist. & Thucydid.

Decomp. Ἀντεκπλέω, contrà enauigo, vicissim soluo: vel classe obuiam eo nauigantibus. Thuc. l.4.

Διεκπλέω, erumpo per mediam classem hostium. Διέκπλοος & διέκπλους, eruptio huiusmodi. Thuc. & Xen.

Ἐπέκπλους, enauigatio aduersus aliquem.

Συνεκπλέω, simul enauigo, simul soluo.

Ἐμπλέω, q.d. innauigo: vt apud Herodot. ἐνέπλεον τῇσι νηυσί, in naue nauigabant, nauibus vehebantur. Apud Phil. χερσὸς θαλαττωθεῖσα μυριοφόροις ναυσὶν ἐμπλεῖται. exp. simpliciter, nauigatur. ¶ Item ἐμπλέω, innato, fluito. Alex. Aphr. ἐμπλέει ἐν τῇ ὑγρᾷ τροφῇ.

Ἀνέμπλεος ναῦς, (decomp.) nauis non nauigans, i. stans seu quiescens. Nonn.

Ἐπιπλέω, i. nauigo in, i. aduersus, classe inuado, seu tendo aduersus. Thucyd.l.1. αὖθις ἀθροισθέντες ἐπέπλεον τοῖς Κερκυραίοις. Exponitur &, applico, appello: vt apud eundem ἅμα ἕῳ ἐπέπλεον τῇ Κερκύρᾳ. ¶ Item innato, fluito: vt apud Diosc. ἐπιπλεῖ ἔλαιον. Et Alex. Aphr. ἡ χολὴ ἐπιπλεῖ τῷ κύτει τῆς γαστρός.

Ἐπίπλευσις, ingressus nauis. Thuc.

Ἐπίπλοος & ἐπίπλους, nauigatio aduersus aliquem, aduentus classis hostilis. Exponitur & simpliciter, incursus, conflictus. Thuc.l.3. ¶ Apud medicos ἐπίπλους, & in neutro gen. ἐπίπλοον appellatur omentum: quòd duodeno intestino adhæreat, reliquis autem intestinis prætendatur, & quodammodo innatet. Poll.l.2.

Ἔπιπλα, τὸ, exp. supellex: vt quidam interpr. mobilia bona. Pausan. apud Eust. ἔπιπλα dicit esse κτήματα τὰ μὴ ἔγγαια, ἀλλὰ τὴν κατ' οἶκον κλισιν τὴν δυναμένην πλεῖσθαι. Idem tamen Eust ἔπιπλα appellata esse scribit ἐκ τῆς ἐπιπολῆς, τὰ οἰκεῖα ἐπιπολάζοντα ἐν τῇ προφαίνεσθαι. Reperitur & singul. num. ἔπιπλον, apud Harpocr.

Ἐπιπολῆς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἀντεπιπλέω (dec.) vicissim nauigo aduersus aliquem.

Καταπλέω, q.d. nauigando descendo: naui deuehor in terram, appello in portum. Herodian. lib.3 καταπλέων ὁ στρατὸς ναυσὶ πολλαῖς. Apud Demosth. καταπλεῦσαι, exp. regressus. Apud Theophr. de caus. pl. l.4. καταπλέοντος Ἀθήναζε πυροῦ, exp. frumenti quod Athenas nauigio vehitur.

Κατάπλοος, & κατάπλους, nauigatio qua descendimus seu deuehimur aliquò, appulsus. Item locus ad quem appellimus seu applicamus, portus.

Παραπλέω, prænauigo, prætervehor, oram lego. Plut. παραπλέων τὴν χώραν. Exponitur &, traiicio: vt apud Thucyd. Παραπλεῦσαι ἐς Σικυῶνα.

Παράπλοος & παράπλους, prænauigatio. Item traiectus. Thucyd.l.1.& 2.

Decomp. Ἀντιπαραπλέω, vicissim prænauigo: vel, aduersus hostem tendens prænauigo, schol. Thucyd.

Συμπαραπλέω, simul adnauigo.

Περιπλέω, circumnauigo, nauigando obeo, seu ambio. Apud Demosth περιπλεῦσαι Πελοπόννησον, exp. classe circumdare.

Περίπλοος & περίπλους, circumnauigatio. Thucyd.l.8. Interdum adiectiuè, qui circumnauigari potest: vt περίπλους γῆ, apud eundem l.2.

Ἐκπεριπλέω, (decomp.) circumnauigo. Arrian. lib.6. ἐκπεριπλεῖν τὸν κόλπον τὸν Περσικόν.

Προπλέω, (q.d. prænauigo) prior nauigo: vel in nauigatione priorem locum obtineo. Polyb. ἀπήγγειλαν οἱ προπλέοντες εἰσιόντες λέμβοι.

Πρόπλοος & πρόπλους: vt πρόπλοι νῆες, naues quæ antecedunt, seu quæ præmitti solent ad explorandum: præcursoriæ naues, & exploratoriæ. Thuc.l.6.

Προσπλέω, adnauigo: vnde προσπλέουσαι νῆες, aduentantes naues. Thucyd.l.1.

Συμπλέω, (q.d. connauigo) vnà nauigo, nauigationis socius sum. Eur. in Iphig. Taur. Οὗτος δὲ συμπλεῖ τοὺς ἐμοὺς μόχθους χάριν.

Σύμπλοος & σύμπλους, qui nauigat vnà nauigationis socius. Idem in Helene. Ἀχαιῶν εἷς, ἐμὸς σύμπλους πόσις.

Σύμπλοια, (q.d. connauigatio) nauigationis societas.

Συμπλοϊκὸς, q.d. connauigatorius: vt συμπλοϊκαὶ φιλίαι, amicitiæ quales esse solent inter nauigationis socios. Aristot. (eth. l.8.

Ὑπερπλέω, supernauigo.

Ὑποπλέω, q.d. subnauigo. Exponitur sublego. Act. Apost. c.27.

Composita in πλόος & πλους desinentia, sine præpositione.

Ἀγχίπλους πόρος, nauigatio qua propinqua tantum loca permeantur, i. breuis & non longinqua. Eurip. in Iphig. Taur.

Ἀκρόπλοος, ὁ καὶ ἡ, in superficie natans, in summa parte innatans. Galen. apud Hippocr. de morbis, l. 1.

Ἁλίπλοος, per mare nauigans. Iliad. μ. ἁλίπλοα τείχεα, muri supernatantes mari, vel muri in mare demersi ita vt illis mare supernatet.

Ἀμφοτερόπλους, vt γῆ ἀμφοτερόπλους, terra ad quam ab vtraque parte nauigari potest. Ἀμφοτερόπλουν δάνειον, vel ἀργύριον, quod vltro citróque est traiectitium.

Ἀπειρόπλους, nauigationis inexpertus, seu imperitus. Luc.

Ἄπλοος & ἄπλους, nauigatione carens, vel non aptus nauigationi, innauigabilis: vt ἄπλους θάλαττα. Demosth. pro corona, & ἀπλοώτεραι νῆες, apud Thucyd.

Ἄπλοια, [q. d. nauigationis impossibilitas] tempus quo nauigari non potest: vnde ἀπλοίᾳ χρῆσθαι, nauigare non posse, nauigandi facultatem non habere. Eurip. & plurali num. ἄπλοιαι. Herodot.

Βραδυπλοῶ, tardè aut vix nauigo.

Δύσπλοος, nauigatu difficilis: malè fidus nauibus.

Ἐρωτοπλοεῖν, in amore nauigare. Epigram.

Ἑτερόπλους, ab altera tantùm parte nauigationem præbens.

Ἑτερόπλουν δάνειον vel ἀργύριον, quod in vnum duntaxat commeatum est traiectitium: quum commeatus tantùm periculum fœnerator suscepit.

Εὔπλοος & εὔπλους, nauigatu facilis, nauigationem facilem præbens.

Εὔπλοια & εὐπλοΐη Ionicè apud poëtas, & εὐπλεία, (q. d. nauigationis facilitas) secunda nauigatio. Exponitur &, tranquillitas maris seu tranquillum mare.

Εὐπλοέω, ῶ, nauigatione prospera vtor, seu secunda. Greg.

Κοινόπλοος & κοινόπλους, cui communis cum alio est nauigatio, nauigationis socius. Et κοινόπλους ὁμιλία, cœtus eorum qui nauigationis sunt socij.

Ὁμόπλοος & ὁμόπλους, nauigationis socius: in Epigr.

Ὁμόπλοια, nauigationis societas.

Πρωτόπλοος & πρωτόπλους, primò nauigationem experiens, primò nauigans: vt νῆα πρωτόπλοον. Od. θ. Et ναυσὶ πρωτοπλόοις, apud Eurip. in Helen. Apud Xen. πρωτόπλοι de nauibus dicitur quæ in acie primæ erant.

Ταχυπλοέω, ῶ, celeriter nauigo. Polyb.

Composita ex πλέω.

Ἀναπλέω, idem quod ἀναπλέω. Exponitur etiam, soluo classem, item renauigo, remeo.

Ἄπλωτος, innauigabilis.

Δακρυπλοέω, lacrymis exundo. Od. τ.

Διαπλώω, pro διαπλέω: vt apud Apoll. Rhod. ἀλὲς κρυόεντα κέλευθα Νηὶ διαπλώειν. Et metaph. διαπλώσας βίον qui vitæ cursum confecit, q. d. qui vitæ nauigationem confecit, qui vitam transmisit.

Ἐκπλώω idem quod ἐκπλέω, enauigo, vnde apud Apoll. πέτρας συμπληγάδας ἐξέπλωμεν. Apud Herodot metaphoricè, cum genit. ἐκπλώσαι φρενῶν, de iis qui mente sunt alienati.

Διεκπλώω (dec.) idem quod διεκπλέω.

Ἐμπλώω, q. d. supernauigo: vt ἐπιπλώειν πόντον, nauigare super mare, nauigare mare Iliad. β. Legitur etiam ἐπιπλώς: vt Ilia. ζ. ἐπιπλὼς εὐρέα πόντον, quod quidam factum putant a themate ἐπίπλωμι: alij dictum esse pro ἐπιπλώσας. Interdum nauigo aduersus: vt ἐπιπλώοντες σφι. Herodot.

Καταπλώω, naui deferor seu deuehor. Vnde participium καταπλώσας, apud Herodot. lib. 1.

Παραπλώω, idem quod παραπλέω: vnde παρεπέπλωκε ταῦτα: & particip. aor. 1. παραπλώσας.

Παραπλάζω, iuxta viam sto aut ambulo. Hesych.

Περιπλώω, idem quod περιπλέω.

Προσπλώω, idem cum προσπλέω.

Προσπλωτός, nauigabilis.

Πλέων, vide in Πολύς. Πλέως, in Πλέος.

Πληγή, &c. in Πλήσσω. Πλῆθος, &c. in Πλέος.

Πλήκτης, &c. in Πλήσσω. Πλήμη, &c. in Πλέος.

ΠΛΗ´Ν, (aduerb.) præterquam, nisi. Soph. Οὐκ ἄρ᾽ Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ, πλὴν ὅδε: Isocr. in Panath. Πάντας πλὴν τοὺς μετεσχηκότας. Interdum sequente ὅτι: vt apud Aristot. hist. an. l. 3. Πλὴν ὅτι ταῦτα καλοῦσιν ἄρρενα. At πλὴν ὅτι, exp. nisi quòd, præterquã quòd: vt apud Synes. Πλὴν ὅτι εὐξάμην. Interdũ sequẽte εἰ. vt Plat. de rep. li. 2. Πλὴν εἴ τις ἀπέχεται αὐτῶν. Sic & apud Theophr. & Naz. πλὴν ἀλλ᾽ ἤ, exp. nisi si, apud Aristot. metaph. l. 1. Præcedente ἄλλος, seu ἄλλη, seu ἄλλο, exp. quàm: vt apud Aristoph. in Ran. οὐ γάρ ἐστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ. Isocr. ad Phil. οὐδὲν ἄλλο πλὴν πόλεμον. Sic & sequente infinitiuo, Plat. in Minoe, Πλὴν εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν Quem sæpius præcedit ἄλλο τί, vel τί ἄλλο. Demosth. τί δὴ ἄλλον τί πλὴν ἀσεβεῖν φήσομεν; ¶ Cum genitiuo significat, præter: vt Aristoph. Οἱ δ᾽ ἀντιπρόσωποι πλήν γε Θυφράστου μόνου. Et Gregor. Πλὴν δ᾽ ἐξῆς ὀλίγης ὄνησις. Πλὴν, πλὴν γάρ, πλὴν ἀλλά, veruntamen, attamen: vt in epist. ad Corint. c. 11. Πλὴν οὔτε ἀνὴρ χωρὶς γυναικός. Et Arist. eth. li. 4. Πλὴν καὶ ἐν ἑκάστοις ὡς ἁρμόζει. Luc. Πλὴν ἀλλ᾽ ἄπιθι. ¶ Πλὴν significat etiam, sed, verùm: vt Herodian. l. 3. Πολλὴν στρατιὰν ἀθροίσας. Πλὴν ἄπειρον μάχης καὶ πόνων. ¶ Item cæterùm Epigr. lib. 2. Πλὴν μετὰ τὸ κοφίνου τοῦ πρὸς πόδας αὔξειον ἔργα. ¶ Πλὴν itaque in ep. ad Ephes. c. 5. πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ᾽ ἕνα, ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα οὕτως ἀγαπάτω ὡς ἑαυτόν. ¶ Πλὴν ἐὰν, exp. si modò. Reg. l. 3. c. 8. Πλὴν ἐὰν φυλάξονται τὰς ὁδοὺς αὐτῶν.

Πλὴξ πλῆξις, vide in Πλήσσω. Πλήρης, &c. in Πλέος.

Πλησίος, &c. in Πέλας. Πλῆσμα, &c. in Πλέος.

ΠΛΗ´ΣΣΩ vel πλήττω, F ξω, percutio, ferio. Il. υ. & alibi. Στήθος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ. Iliad. β. σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω πλῆξεν. ¶ Item frango. Hes.

Πλήσσομαι, vel πλήττομαι, percutior, ferior, pulsor. Xenoph. Pæd. 7. ὁ δὲ ἵππος πληγεὶς, σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον. Dicuntur πεπλῆχθαι, & qui calamitatem aliquam acceperunt, aut etiam cladem in bello. Thu. l. 8. ἐν πολλαῖς ταῖς πρὶν μάχαις πεπληγμένοι. Interdum πληγείς. perculsus, perturbatus: Plat. epist. 7. Πληγεὶς ἐγὼ τοῖς λεχθεῖσι. Item frangor, apud Greg. ¶ Item pro actiuo, percutio: vnde πληξάμενος pro πλήξας, qui percussit. Il. β. Et præt. med. πέπληγα percussi. Odyss. κ. Ῥάβδῳ πεπληγυῖα. Vsurpatur tamen πέπληγα etiam in pass. sig. vnde apud Diosc. Πεπληγὼς τόπος, percussus locus.

Πλῆγμα, τὸ, plaga, ictus, vulnus. Aristoph. in Vesp. & Eurip. in Troad.

Πλήξ, (q. d. percussor) stimulus quo boues pungunt.

Πλῆξις, εως, ἡ ipsa percutiendi actio. Gal.

Πλήκτης, ου, ὁ. percussor, qui promptus est ad verbera percutienda. 1. ep. ad Timot. c. 3 & ad Tit. 1. Exponitur etiam, pugnax, apud Plut.

Πληκτός, ὁ, percussus, ictus. Πληκτικός, qui percutiendi seu feriendi vim habet. item pungendi vim habens, mordax. Dioscor. lib. 1.

Πληκτίζομαι, vsque ad plagas venio in altercatione: digladior, pugno. Il. φ. ἀργαλέον δὲ πληκτίζεσθ᾽ ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο. Exponitur &, lasciuio: apud Dionys. item affectus moueo, ad commiserationem induco.

Πλῆκτρον, τὸ, q. d. percutiendi instrumentum. Interdũ de scutica seu flagello dicitur: vt apud Eurip. Πλῆκτρ᾽ ἐπὶ ζυγοῖς ἵππων καθήρμοσται. Apud eũdem fulmini etiam tribuitur. ¶ In cithara sic nominatur id quo fides eius pulsantur: vt apud Hom. hymno in Mercur. & Aristot. in polit. Lingua etiam sic vocata traditur, quod aërem pulset, sicut plectrum fides citharæ. ¶ Apud Herodot. vsurpari traditur pro instrumento, quo vtebantur Assyrij ad fabricanda nauigia. ¶ Sic & appellatur calcar galli gallinacei, apud Aristoph. in Auib. vnde prouerb. εἰ σε πλῆκτρον ἀμυντήριον. A cuius calcaris gallinaceorum similitudine πλῆκτρον dicitur processus vnus ossis λιθοειδοῦς, ab inferiori eius parte exoriens, solidus, oblongus, & subtilis instar styli graphij, vel acus. ¶ Femoris πλῆκτρον dicitur locus vbi caput femoris coxæ acetabulo inseritur. Poll. lib. 2.

Πληγή, ῆς, ἡ, plaga, ictus, vulnus. Il. π. Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθείς. Xen in Lac. pol. ἢν δέ τις παῖς ποτε πληγὰς λαβὼν ὑπ᾽ ἄλλου. Plut. de Alex. fort. lib. 2. ὑπέρω κατὰ τοῦ αὐχένος πληγὴν κατείληχεν. Herodian. lib 1. κατὰ τοῦ μετώπου ἢ κατὰ καρδίας ἔφερε τὴν πληγὴν, vel in fronte vel in corde sauciabat. Vox etiam à philosophis dicitur esse πληγὴ σώματος δι᾽ ἠχῆς. Plut. symp. 8. Apud Alex. Aphr. tonitrui etiam tribuitur. ¶ Apud medicos in pulsu sic dicitur motus arteriæ tactui occurrens. Gal. ¶ Metaphoricè pro clade, seu ingenti clade vsurpatur, schol. Thuc. Et pro alio damno seu iactura rei alicuius. Greg.

Πλήγανον, τὸ, baculus: sic dictus παρὰ τὸ πλήσσειν, est enim aptus ad percutiendum. Hesych.

Πληγάς, άδος, ἡ, falx. Idem. At πληγάδες Apoll. Argon. li. 2. idem est quod συμπληγάδες, concurrentes & mutuo concursu se ferientes petræ.

Πλῆστιγξ & Doricè πλάστιγξ, γος, ἡ, flagellum παρὰ τὸ πλήσσειν. Etymol. Eurip. in Rheso, χρυσῇ δὲ πλάστιγξ αὐχένα ζυγηφόρον Πῶλον ἔκλαε. Πλήστιγγες Hippocrati sunt οἱ νάρθηκες, inquit Gal. in lexico eius.

Πλήσσω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιπλήξ, vtrinque percutiens vel feriens: vt ἀμφιπλὴξ ἀρὰ Sophocl. in Oedip. Colon. Ἀμφιπλὴξ terra, isthmus, q. d. qui vtrinque percutitur, vtrinque percussus. Poll.

Ἀμφίπληκτος, idem quod ἀμφιπλήξ, in post. signif. Hesyc.

Ἀντιπλήττω, repercutio, referio.

Ἀποπλήσσω & ἀποπλήττω, percutio, vel repercutio, retorqueo. ¶ Item

Ἀποπλήσσομαι, percutior, vel repercutior, retorqueor. ¶ Item perterrefio, obstupesco, attonitus reddor. Sophocl. in Antigon. ὕπτια σὸ κλίνομαι δ᾽ εἴσαγε πρὸς δίμαιοι, κἀποπλήσσομαι.

Ἀποπλη-

Ἀποπληξία, ἡ, stupor corporis mentísque. Quidam exp. stupor corporis totius. Alij stupor attonitus. item stupor sine adiectione. Galen. ad Glauc. lib. 1. Aristot. in probl. sect. 11. Exponitur etiam, insania seu amentia. Suid. & Hesych.

Ἀπόπληκτος, ὁ καὶ ἡ, qui laborat apoplexia. Item insanus, amens attonitus. Poll. lib. 5. cap. 36. ¶ Item admirabilis. Hesych. Exponitur & , qui vehementi quidam admiratione velut est perculsus.

Ἀποπλήκτως, insanè, stupidè, stolidè. Luc.

Ἀποπληκτικός, ad apoplexiam pertinens. Item qui apoplexia laborat. Aristot. Rhet. 3.

Διαπλήσσω, ictu perfringo: vel diffringo, diffindo. Iliad. ψ. τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοὶ Ἔκδεον ἡμιόνων. Exponitur etiam, dissipo.

Διαπληκτίζομαι, idem quod πληκτίζομαι. Plut. in Erot. διαπληκτιζόμενον ἀπὸ νευμάτων πρὸς τὸ γυμνάζειν.

Διαπληκτισμὸς, altercatio qua venitur ad manus.

Ἐκπλήσσω & ἐκπλήττω, ictu seu ictib. excutio. Theophrast. Et metaph. apud Eurip. in Orest. Τὸ γῆρας ὑμῶν τὸ σὸν, ὅ μ' ἐκπλήσσει λόγου. senectus tua quæ mihi sermonem excutit. Thucyd. lib. 1. φόβος γὰρ μνήμην ἐκπλήσσει. ¶ Item percello, perterrefacio, obstupefacio. Aristoph. in Ran. μή μ' ἔκπληττε μηδὲ δείματε. Herodian. li. 3. μηδ' σε τοῦ ἔργου μέγεθος ἐκπληττέτω.

Ἐκπλήττομαι, percellor, obstupesco attonitus reddor. Plat. de rep. lib. 1. ἐγὼ ἀκούσας ἐξεπλάγην. Xen. ἐκπλήττεσθαι ἐπὶ τῷ κάλλει. Plut. in Cam. ἐκπληγμένοι πρὸς τοῦτο πλῆθος.

Ἔκπληξις, ἡ, stupor, perterrefactio, consternatio. ¶ Item mentis abalienatio ex repentina quapiam perturbatione extrinsecus proueniens. Autor. defin. medic. Quidam exp. siderationem & tabem. Vide Gal. comm. Aph. 14. l. 7. ¶ Dicitur & de arborum tabe.

Ἐκπληκτος, obstupefactus, stupore perculsus: vesanus. Soph. & Luc. in Hermot.

Ἐκπληκτικὸς, stuporem aut terrorem afferens, terribilis, horribilis. Thuc. & Phil.

Ἐκπληκτικῶς, cum stupore vel terrore: seu stuporem afferendo, terribiliter. Suid.

Ἐκπληγδην idem, apud eundem.

Ἐκπλαγὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, perterritus, attonitus obstupefactus. Polyb. ἐκπλαγεῖς γενόμενοι οἱ Λίβυες διὰ τὸ παράδοξον ἐκκλίναντες ἔφυγον. Itē actiuè, terribilis, horrendus, stupendus.

Ἐκπλαγέως, mirabiliter egregiè. Hesych.

Ἐκπλαγότης, exp. stupor, magnitudo.

Ἐκπλαγοῦμαι, percellor, attonitus fio, furo: vnde ἐκπλαγούμεναι, apud Hesych exp ἐκπληττόμεναι, μαινόμεναι.

Ἔκπαγλος, ὁ καὶ ἡ, poëtica metathesi pro ἔκπλαγος, terribilis, stupendus, admirabilis. Il. α. φ. Od. θ. & κ.

Ἔκπαγλον & ἔκπαγλα aduerbialiter ponuntur, pro, terribilem & stupendū in modū, horrendè, immaniter. Il. γ. & Od. χ.

Ἐκπάγλως, idem. Il. κ. Exponitur etiam, valde, vehementer, supra modum. Od. ε. & Il. β.

Ἐκπαγλέομαι, admiratione percellor, obstupesco: vnde ἐκπαγλεόμενοι, valde & ad stuporem vsque admirātes apud Herodo. l. 9. Et apud Eur. in Oreste, Πατέρα μὲν σὸν ἐκπαγλούμενος.

Decomp. Ἀνέκπληκτος, non obstupefactus, imperterritus, intrepidus. Ἀνεκπλήκτως, imperterritè, intrepidè.

Ὑπερεκπλήσσω, & ὑπερεκπλήττω, supra modū obstupefacio.

Ὑπερεκπλήττομαι, supra modum obstupesio, cum summo stupore admiror: aut valde exhorresco. Dem.

Ἐμπλήσσω & ἐμπλήττω, percutiendo seu feriendo irruo: aut simpl. irruo, ingruo, incido: vt apud Arat. εἰ δέ κε καὶ Ὑψόθεν ἐμπλήξῃ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα. Cic. vertit. *Sin grauis inciderit vehementi flamine ventus.* Apud Apoll. Arg. 2. πολλάκις ἐμπλήξασθαι ἐναντίαι, exp. se mutuo concursu & impetu collidentes. ¶ Item obstupefacio, attonitum reddo: Eurip. in Alc. Ἤ κέρτομός με θεῶν τις ἐμπλήσσει χαρά;

Ἐμπληξία ἡ, stupor, stupiditas, Exponitur &, vecordia: apud Gal. Therap. l. 1. Item pauor. apud Æschin.

Ἔμπληκτος, stupore perculsus: vel stupidus, vecors, stolidus. Plut. in Rom. & in Dione. (idem. Od. ε.

Ἐμπλήκτως, stupidè, vesanè, stolidè: Thuc. Ἐμπληγδην,

Ἀνεμπλήκτως, [*dec.*] idem quod ἀνεκπλήκτως.

Ἐπιπλήσσω & ἐπιπλήττω, obiurgo, increpo, castigo verbis. Plato in Polit. δικαίως καὶ πάνυ μὲν οὖν μνημονικῶς ἐπέπληξάς μοι τὸ περὶ τοὺς λογισμοὺς ἁμάρτημα. Isocrat. Πεπαυμένους τῆς ὀργῆς ἐπιπλήττειν. Herodian. Ποτὲ μὲν λιπαρῶν, ποτὲ δὲ ἐπιπλήττων, preces castigationibus admiscens.

Ἐπίπληξις, obiurgatio, increpatio reprehensio. Phil.

Decomp. Ἀνεπιπληξία, q.d. reprehensionis carentia. Ἀνεπίπληκτος, inculpatus, irreprehensus. Suid. Ἀνεπιπλήκτως, irreprehensè, inculpatè. Hesych.

Προεπιπλήσσω seu προεπιπλήττω, q.d. præcastigo, castigo & reprehendo præueniendo castigationem & reprehensionem alterius. Aristot. rhet 3. δεῖ γὰρ αὐτὸν αὐτῷ προεπιπλήττειν.

Καταπλήσσω, & καταπλήττω, percello, obstupefacio, in stuporem induco. Demost. pro cor. τοὺς μὲν ἑαυτοῦ φίλους θρασεῖς ποιῆσαι καὶ ἐπάραι, τοὺς δ' ἐναντίους καταπλῆξαι. Aristot. rhet. 3 Πολλοὶ καταπλήττουσι τοὺς ἀκροατὰς θορυβοῦντες.

Καταπλήττομαι, percellor, obstupesio, &c. Il. γ. κατεπλήγη φίλον ἦτορ. Thuc. καταπλαγῆναι τῷ πολέμῳ. Et καταπλαγεὶς τὴν δύναμιν, apud eundem.

Καταπληγμὸς, exp. obiurgatio. Ecclesiast. 21.

Κατάπληξις, q.d. obstupefactio: stupor, consternatio mentis: mens attonita. Thuc.

Καταπλὴξ, ῆγος, ὁ, perculsus, obstupefactus, consternatus. item qui pauidus est, vel valde pauidus. Plut. in Per. Aristot. eth. 2.

Καταπληκτικός, stuporem afferens, obstupescere faciens: terribilis: vt καταπληκτικὴ ὄψις. Plut. in Lyc.

Καταπληκτικῶς, cum stupore, cum terrore, stuporem seu terrorem afferendo.

Ἀκατάπληκτος, (*dec.*) non obstupefactus, imperterritus.

Παραπλήσσω, & παραπλήττω, perperam pulso citharam, aut aliud instrumentum musicum.

Παραπλήττομαι, mente percello, sensuum harmonia mihi deprauatur, vecors & amens fio: vnde γέλως παραπεπληγμένος, apud Eurip. in Herc. fur. vecors & amens risus.

Παραπλὴξ, ῆγος, ὁ, cui mentis vel sensuum harmonia deprauata est, vecors, insanus, mente captus. Aristoph. in Plut. Apud Hom. παραπλῆγες ἠϊόνες dicuntur litora quæ ex obliquo fluctibus feriuntur. Eust. & schol. Aristoph.

Παραπληξία, vesania. παραπληξία, & παραπληγία ab Hippo. dicitur de paralysi quæ apoplexiæ vel epilepsiæ succedit humore in aliquam ex non præcipuis partem depulso.

Συμπλήσσω, q.d. compercutio, collido.

Συμπληγάδες, insulæ dictæ fuerunt quòd visæ sint συμπλήττεσθαι, i. collidi. Eurip. in Medea & Iph. Taur. Apud Aristt. Πλάσας κερατῶν μυρίων τε γνάθων συμπληγάδες, exp. conflictationes aciei [illegible].

Συμπληγδην, cum collisione. Theocrit. 25.

Composita sine præpositione.

Αἰνοπλὴξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, grauiter feriens, grauiter percutiens: vt αἰνοπλῆγος ἐχίδνης, apud Nic. Exponitur & passiuè, qui grauiter [illegible] percussus. [illegible]πληκτος, ὁ καὶ ἡ, idem. (est ictus.

Βουπλὴξ, bouis feriens aut pungens: [illegible] ipse stimulus quo boues pungunt. Il. ζ. Βουπλήκτρον, τό, idem. Epigr.

Δορυπληκτος, hasta percussus.

Δυσπληκτος, qui non facilè percellitur seu perturbatur.

Ἡμιπληξία ἡ, idem quod παράλυσις: dimidij corporis resolutio.

Κυματοπλὴξ, fluctibus pulsatus seu vndis. in Anthol. Epigr.

Κυματοπληγής, idem: vnde κυματοπληγεῖς ἰχθύς, vndis agitari pisces: apud Athen.

Κυνόπληκτος, à cane percussus. Diosc. l. 2. c. 30.

Μεθυπλὴξ, ebrius. ebriosus, in Anth. Epigr.

Νωτοπλὴξ, cuius dorsum verberibus concisum est, vel concidi solet: verbero, mastigia: apud Suid. (ficat.

Οἰνοπλὴξ, vino percussus, i. ebrius. Aliquando & ebriosum signi-

Οἰστροπλὴξ, ab œstro ictus, qui œstro vel furore agitatur. Eurip. in Bacch. & apud Sophoc.

Ὀνειρόπληκτος, somnio territus, qui somniis percellitur & terretur. Hesych. & Suid.

Ὀρθοπλὴξ ἵππος, equus qui se erigit, & calcib. ferit, apud Suid.

Παγοπληξία, veterinorū morbus, quū gelu percelluntur. Apsyrt.

Σκορπιόπληκτος, à scorpio percussus. Diosc. l. 1. c. 5. & l. 2. c. 98. ὁ δὲ τοῦ ἐξ ἀγέλης ὄντος πεπραγυ (Νὸ παλός) ξηρὰ χυλισθεῖσα ἐν οἴνῳ καὶ ποθεῖσα σκορπιοπλήκτοις σφόδρα βοηθεῖ.

Σοροπλὴξ & σοροπληκτος q.d. à sandapida seu libitina perculsus: dicitur de eo qui sandapilæ propediem est includendus, senex capularis. Eust. (φρενοπλῆξιν ὁ μοῖρος.

Φρενοπλὴξ, (q.d. mente percussus) mente captus. Greg. in carm.

Χαλκόπληκτος, ære percussus seu ictus. Apud Sophoc. in Electra, χαλκόπληκτος γένυς gladius cusus ex ære, aut ferro.

Χειρόπληκτος vel χερόπληκτος, manu percussus seu manibus, manibus inflictus. Sophoc.

Πλιγὰς. πλίγμα, vide in Πλίσσω.

ΠΛΙΝΘΟΣ, ἡ, ὁ, later. Thuc. l. 3 ἐν τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον. Theocr. id. 16. Ἤ ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰδὲ ἰὼ πλίνθον. Aristoph. πλίνθους χρυσᾶς εἰληφέναι. ¶ Dicitur & significare omnem in ædificio necessariam figlinam, vt imbrices, tegulas & similia. ¶ Architecti in columnis πλίνθον nominant quod in earum basi spiris subiacet. Vitru. l. 3. c. 3. & l. 5. c. 9. Hesychio est pars quædam capitis columnæ.

Πλίνθινος, ὁ, ὁ, latertitius, è latere fabricatus.

Πλινθίον, τό, laterculus. Est & forma mathematica, cuius longitudine & latitudine æqualibus minor est crassities seu profunditas. Plut. in Camillo. ¶ Item agmen militare sic dispositū vt ex omnibus lateribus quadrati formam repræsentet. Iosep. de antiq. Iud. ¶ Eust. & machinamenti genus: de quo Orib. in l. de machin.

Πλινθὶς, ίδος, ἡ, laterculus. Athen. lib. 5. Est & eadem figura mathem. cum πλινθίον.

Πλινθο

Πλινθηδὸν, in modum laterum, tanquam opere lateritio.

Πλινθεύω, ῶ, è lateribus construo seu fabricor quippiam. Epigr.

Πλινθωτὸς, ὁ, lateris formam gerens, quadrangulus ad modum lateris: vt πλινθωτὸν σχῆμα, idem quod πλινθίον, de agmine quadrato dictum. Suid.

Πλινθεύω, f. εύσω, lateres duco, lateres fingo. Luc. in Lib. de sacrif. (de Apolline & Nep.) Πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας. Aristoph. in Nub. Ἦν γ' πλινθεύοντ' ἴδωμεν. ὕδωμεν. Item ex lateribus duco seu ædifico. Thuc. lib. 4. ἐν ὀρύγματι ἐκαθίζοντο ὅθεν ἐπλίνθευον τὸ τεῖχος. Idem in lateres effingo seu formo: vt Πλινθεύειν τὴν γῆν, Herodot.

Πλινθεύομαι, idem. Thuc. l. 2. τάφρος ἐξ ἧς ἐπλινθεύσαντο.

¶ Exponitur etiā, decipior: tracta metaph. ἀπὸ τῆς ἀναισθησίας (τῆς πλίνθου. Suid.

Πλίνθευσις, εως, ἡ, laterum fictio.

Πλινθευτὴς, οῦ, ὁ, qui lateres ducit seu fingit, seu coquit. Poll.

Πλινθεία, ἡ idem cum πλίνθευσις. Exodi c. 1. Sic & nominatur agmen quadratum quod πλινθίον & πλινθωτὸν, Suid. Exponitur &, lateritium opus: apud Naz.

Πλινθεῖον, τὸ, figlina laterum, officina in qua lateres finguntur. Poll. ex Aristoph. Niobe. & Harpocr. ex Lysia.

Composita.

Ἐκπλινθεύω, lateres eximo. Harpocr. ex Isæo.

Ἡμιπλίνθιον, semilateritium.

ΠΛΙΣΣΩ siue πλίσσομαι, gradior διαβαίνων. Hesych. Quidam interpr. gressus glomero. Od. ζ. (de mulabus) Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων εὖ δ' ἐπλίσσοντο πόδεσσι. Eustath. quum scribit τὸ συντεταμένως τρέχειν Αἰολικῶς dici pro πλιασσέσθαι, innuere videtur πλιασσέσθαι Æolicè dici pro πλήσσεσθαι, vt sit pedibus pulsare terram, ita intento gradu progredi, vt pedibus terram pulsando [illegible] excites. Alibi tamen Ionicam dictionem, & (secundum quosdam) Doricam esse tradit.

Πλίγμα, τὸ, gradus, gressus. Eust. Idem Hippocratem sic appellare [illegible] tem quæ est inter femora.

Πλὶξ, [illegible] us, gressus, passus. Eust. & schol. Aristoph. & Suid. Item spatium inter pollicem & medium digitum, dodrans. Suid.

Πλιχὸς, cutis quæ pudendis subest. Schol. Hom.

Πλιχὰς, άδος, ἡ, pars corporis inter inguina & femur. Gal. apud Hippocr. & Poll. l. 2.

Composita quæ sequuntur iisdemque præcedentia deriuata etiam per η scripta inueniuntur.

Ἀμφιπλίσσω, exp. περιβαίνω.

Ἀμφιπλὶξ, exp. περιβάδην: apud Soph. in Triptol.

Ἀποπλίσσομαι, seu ἀποπλίσσομαι, abiiko. [illegible] profugio seu aufugio. Aristoph. in Acharn. ὑπ' ἐμοῦ τότε διακόψομαι ἐξέφυγεν, οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἀπεπλίξατο.

Διαπλίσσω, discedo, dehisco, diffido. Hesyc. Eustathius dicit διαπεπλίχθαι esse διατείνειν τοὺς πόδας.

Ἐκπλίσσομαι, vnde ἐκπεπλίχθαι, apud Hippocr.

Περιπλίσσομαι, idem quod ἀμφιπλίσσομαι, περιβαίνω. Poll.

Πλίσσω, &c. vide in Πλέω. | Πλοκὴ, &c. in Πλέκω.
Πλοῦς in Φλοισμὸς. | Πλοῦς, &c. in Πλέω.

ΠΛΟΥΤΟΣ, ὁ, diuitiæ. Hom. πολλὰ γὰρ ἔσκεν ἀνθρώποις ὄλβος τε πλοῦτος. Xen. in sump. ἐν τῇ ψυχῇ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πενίαν ἔχειν. Cum genit. ὁ πλοῦτος τῆς πενίας, apud Dem. & ὁ τῆς φιλοσοφίας πλοῦτος. Luc. ¶ Item Plutus Deus diuitiarum præses, apud [illegible] Aristoph. Plut. & alios. Eust. πλοῦτον dici quasi πολυετὴς, ἢ πολλοετον, ὅτι ἐκ πολλῶν ἐτῶν συναγόμενος, longo enim tempore & vix tandem colligi videntur diuitiæ: aut quòd in multos annos colligatur.

Πλούταξ valde diues. Athen. l. 6 & 12.

Πλουτηρὸς, οῦ, ὁ, diuitias ministrans & suggerens, quæstuosus, lucrosus. (2. c. 9.

Πλουτίνδην, eligendo ditiores, vel ditissimum quemque. Arist. Pol.

Πλουτέω, ῶ, diues seu opulentus sum, diuitias possideo. Aristoph. in Plut. Ἀπαντῶ τὸ πλουτεῖν γὰρ ἐσθ' ὑπάρχον. Dem. Πλουτεῖ ἐξ ὑμῶν. Et cum genit. Aristot. polit. νομίσματος πλουτῶν, πολλάκις ἀπορήσει τῆς ἀναγκαίας τροφῆς. Phal. in ep. Πλουτεῖ μαρτύρων. Cū accus. significat abundo, præditus sum, possideo. Greg. ἵνα βασιλείαν πλουτήσητε. Idem, Πλουτεῖ τὴν ἐν κόλποις Ἀβραὰμ ἀνάπαυσιν. ¶ Apud Alex. Aphr. probl. l. 2 Πλουτοῦσι πρὸς σῶμα, exp. crescunt in corpus.

Πλουτίζω, f. ίσω, dito opulento. Xen. Pæd 8. Πλουτίζων καὶ εὐεργετῶν ἀνθρώπους εὔνοιαν ἐξ αὐτῶν κτῶμαι. Plut. in apopht. Ptolem. Lagi τοῦ πλουτεῖν ἔλεγε τὸ πλουτίζειν εἶναι βασιλικώτερον.

Πλουτίζομαι, diues & opulentus fio. Xen. pæd. 5.

Πλουτεὺς, έως, ὁ, Dis, Pluto in Epigr.

Πλούτων, ωνος, ὁ, idem. Plat. in Cratylo. Luc. de luctu. Aristoph. in Pluto pro diuitiis existimantur accepisse, quum incipit, τῷ Πλούτωνι παρεκαθίζετο.

Πλούσιος, ὁ, diues, locuples, opulentus. Aristot. Plut. Æsch. &c.

Πλουσίως, opulenter, abundè.

Πλουσιακὸς, idem cum πλούσιος: vel idem cum πλούταξ. Plut. περὶ φιλοπλουτ. Athen. l. 13.

Πλουσιάω, ῶ, idem cum πλουτέω, diues sum, abundo. Al. Aphr. probl. l. 2. ὁ γ' ἀμφημερινὸς πλουσιῶν πρὸς ὕλην, abundans materia.

Πλουσιάζω, idem quod πλουτίζω. Πλουσιάζομαι, idem quod πλουτίζομαι. Exponitur etiam, augeor: vt apud Herodian. l. 7. τότε μᾶλλον ἐπλουσιάσθη ὁ πλοῦτος.

Composita.

Ἁβρόπλουτος χαίτη, coma molli & opulento ornatu decorata: apud Eurip. in Iph. Taur.

Ἄπλουτος, ὁ καὶ ἡ, diuitiis carens, cui diuitiæ non sunt. Plut.

Ἀποπλουτέω, diuitias amitto, diuitias absumo, vel profundo. Greg. epitaph. in soror. ἵνα γ' πλοῦτον ἀσφαλῆ ἐνόμιζε, τὸ ἀποπλουτεῖν θεῷ καὶ τοῖς πένησι.

Ἀρτίπλουτος, qui nuper diues est factus, qui recens est locupletatus. Apud Eurip. in Supplic. ἀρτιπλούτοις χρήμασι exp. bona nouis & subitis aucta diuitiis.

Ἀρχαιόπλουτος, cui priscæ sunt diuitiæ, iam inde à maiorib. suis diues, ex eoque nobilis. Soph. in Electra & Aristot. rhet. l. 2.

Ἀρχίπλουτος, penes quem administrandarum ac dispēsandarum diuitiarum potestas est. Idem ibid.

Βαθύπλουτος, immensas diuitias possidens: apud Suid.

Βαθυπλούσιος, idem. Poll. l. 3. c. 22.

Εὔπλουτος, grandibus diuitiis auctus, valde diues.

Ζάπλουτος, valde diues & opulentus, ditissimus. Eurip. in Andro.

Ζαπλουτέω, valde diues sum, grandibus diuitiis sum locupletatus. Chrysost. ep. 1. c. 15.

Καλλίπλουτος, pulchras diuitias possidens.

Καταπλουτέω, diues sum abundo. Damasc. l. 3. πῶς οὐ τελείως καταπλουτήσει πάσαν σοφίαν καὶ χάριν.

Καταπλουτίζω, idem quod πλουτίζω. Xen. ταῖς τιμαῖς αὔξειν καὶ δώροις μεγάλοις καταπλουτίζειν.

Λακκόπλουτος, è fossa ditatus, è cisterna diues factus. Hes.

Μεγαλόπλουτος, grandes diuitias possidens. Poll. l. 3. c. 22.

Μεγαλοπλούσιος, idem. Poll. ibid.

Νεόπλουτος, cui recentes sunt diuitiæ, qui non ita pridem diues est factus. Plut. sympos. 2. & 7. Aristot. rhet. 2.

Ὀψίπλουτος, qui serò diues est factus. Basil.

Παλαιόπλουτος, idem quod ἀρχαιόπλουτος, Thuc.

Παμπλούσιος, omnibus diuitiis affluens: omnium ditissimus aut opulentissimus. Plat. de leg.

Ὑπερπλουτέω, ῶ, diuitiis abundo, ditissimus euado, sum prædiues. Aristoph. in Pluto.

Ὑπερπλούσιος, supra modum diues.

Φιλόπλουτος, diuitiarum amans, qui ditescere cupit, auarus. Eur. in Iph. Taur. Luc. in Hermot.

Φιλοπλουτία, ἡ, diuitiarum amor, diuitiarum cogendarum cupiditas Plut. de sera num. vind. (περὶ φιλοπλουτ.

Φιλοπλουτέω, ditescere cupio, nimio studio diuitiis inhio. Idē

Ψευδόπλουτος, qui se diuitem mentitur.

ΠΛΥΝΩ, f. υνῶ, lauo. Propriè de vestimentis dicitur, sicut λούω de corpore, νίπτω de manibus ac pedibus. Il. χ. ὅθι εἵματα σιγαλόεντα πλύνεσκον. Od. ζ. Αὐτὰρ ἐπεὶ πλῦνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα. Impropriè de aliis rebus: vt Theocr. id. 28. Τὸ στόμα μευ πλυνῶ καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα. Athen. libr. 4. ὡς πλυνοῦ σκεῦος. ¶ Significat etiam, conuitiis incesso, maledictis proscindo, obiurgo: vt apud Aristoph. in Acharn. Διαβαλεῖ καὶ ψευδῆ κατεγλωττίζε μου, κἀκυκλοβόρει, κἄπλυνεν. Dem. πλυνοῦντας αὐτοὺς τὰ ἀπόρρητα. Et cum dat. apud Chrysost. μυρίαις σε τότε ἔπλυναν λοιδορίαις. ¶ Item contamino. Chrysost. comm. in ep. ad Rom. τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ μέλη πόρνης ποιῶν, καὶ ταῖς ἄλλαις ἑαυτοῦ πλύνων παρανομίαις.

Πλύνομαι, lauor: interdum, eluor vel abluor. Diosc. l. 5. c. 76. ¶ Itē conuitiis proscindor, Hesych. & Suid.

Πλῦμα, τὸ, aqua sordida ex lotura. Poll. lib. 7. c. 11. ex Platon. comm. Metaphoricè sic dicitur ἡ κατατετριμμένη ἑταίρα, vt idem ibidem testatur.

Πλυσμὸς, ὁ, & πλύσις, ἡ, lotio, lotura. Eust. πλυσμὸς est etiā labrum in quo lauantur panni. Hesyc.

Πλυντὴς, qui vestimenta lauat, fullo. Poll. l. 7. c. 11.

Πλυντικὸς, qui eorum est qui vestimēta lauant: vt πλυντικὴ τέχνη. Plat. in polit.

Πλυντὶς, ίδος, ἡ, lotrix Poll. loco citato ex Nicochare.

Πλυντὴρ, ῆρος, ὁ, qui lauat. Item crusta vel fossa lapidea in qua lauantur panni.

Πλυντήριος, ad lauandū aptus: vt πλυντήριον, sub. ὕδωρ, Poll.

¶ Πλυντήρια, τὰ, festum erat quod Athenis in honorē Aglauri, filiæ Cecropis agitabatur, teste Hesych. vel in honorem Palladis, teste Plut. in Alcib.

Πλύντρον, τὰ, merces quę pro lotura soluitur. Poll. l. 7. c. 11.

Πλύντρια, ἡ, lotrix, quę pannos lauare solet. Idem ibidem.

Πλυντρὶς γῆ, terra qua lotrices in abluendis pannis vtebantur. Theophr. de cau. pl. l. 2. c. 5.

Πλύτης, ου, ὁ idem quod πλυντής. Etym. (& Suid.

Πλυτικὸς, idem quod πλυντικός.

Πλυντήριος ἰσθμὸς, genus poculi Laconici de quo schol. Aristop.

Πλυνεὺς

Πλωυδς,έως,ὁ,idem quod πλυντὴς seu πλύτης. Poll.ibid.
Πλυνὸς,ὁ,locus vbi lauatur. Od.ζ. Il.χ. Sumitur & pro vase ipso in quo abluuntur panni,teste schol.Aristoph.& Hesych. Hinc Πλυνὸν ποιεῖν τινα dicitur, i. maledictorum sordibus implere aliquem sicut implentur vasa in quo panni lauantur. Aristoph. in Plut. ¶ Ατπλυνὸς [paroxyt.] significat τὸ πλυνόμενον, schol.Aristoph.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναπλυνω,eluo,vel iterum lauo.
Ἀνάπλυσις,εως,ἡ ablutio,elotio.
Ἀποπλυνω, abluo. Odyss. ζ. ἧχι μάλιςα λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα. Luc. ἀποπλυναι τὴν κόνιν.
Ἀπόπλυμα,τὸ, aqua sordida in qua quid lauimus.
Dec. Δυσαπόπλυτος,qui difficulter ablui potest. Suid.
Ἐναποπλυνω,abluo in.
Διαπλυνω,perluo, Poll.l.2.c.11.
Ἐκπλυνω,eluo. Aristoph. in Plut. Οὐκ ἂν ἐκπλύνειεν ... Dioscor.lib.2.cap.93. (de adipe anserino aut gallinaceo à putredine conseruando) λαβὼν πρόσφατον ὁποῖον ἂν βούλει, ἐκπλυνον ἐπιμελῶς.
Ἐκπλύνομαι, eluor. Arist.hist.an.l.3. ἐκπλυθῇ τὸ ἔλαιον εἰς γάλα. Aristoph.ibid. Εἰ ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμμύθιον.
Ἔκπλυσις,ἡ ipsa eluendi actio.
Ἐκπλυτὸς,seu ἔκπλυτος,elutus,elotus. Plat.de leg.l.9. Item [de veste aut panno dictum] colorem non retinens, cuius color eluitur.
Decomp. Ἀνέκπλυτος,qui elui nequit. Poll.l.1.c.4.
Δυσέκπλυτος,qui difficulter elui potest. Δυσέκπλυτος,idē.
Εὐέκπλυτος,qui facilè eluitur. Poll.l.1.c.4. (Plut.
Ἐμπλυνω,lauo in.
Καταπλυνω,abluo,eluo: vel simpliciter,lauo,aut perluo. Xen. de re equ. ὕδατι καταπλύνειν τὴν κεφαλήν.
Καταπλύνομαι,abluor,&c. vnde καταπλυνθεὶς, apud Theophrast.de caus.pl.li.2.c.1 Apud Æsch.in Ctesiph. καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα,exp.obsorduit,viluit.
Περιπλυνω,perluo: vel circumcirca lauo. Gal.ad Glauc.l.2.
Περίπλυμα τέφρας,lixiuium: q.d perluuium cineris.
Περίπλυσις ἡ ,ipsa perluendi seu circumcirca lauādi actio. Apud Hippocr. περιπλύσεις dicuntur tenuium humiditatum deiectiones per aluum, teste Gal.comm.1. in l.1.prorrhet.
Προπλυνω,prius lauo,antè abluo vel eluo.

Composita sine præpositione.

Ἀπλυσία,ἡ,illotum esse. Apud Aristot.hist.an.lib.5. c.16. ἀπλυσίαι dicuntur spongiæ quædam,quòd elui nequeant. Meminit & Theophr.hist.pl.l.4.c.7.
Ἄπλυτος,ὁ,ἡ,ἡ,illotus,propriè de vestimento apud Athen.
Ἐριοπλύτης,qui lanam seu lanas lauat,fullo. Diosc.l.2.c.193.
Εὔπλυτος,ὁ,ἡ,ἡ, bene lotus,i.purus,mundus. Poëtica dialysi dicitur ἐϋπλυνής. Od.γ. φᾶρος ἔχουσαν ἐϋπλυνές.
Λινοπλύτης,ου,ὁ,q.d.lini lotor.Hesych.
Λινοπλυνὴς,q.d.lino lotus,i.lino loto contextus:vt λινοπλυνεῖς ἐπενδύτας, Poll.l.7.c.12.ex Sophoclis πλυντρίαις.
Νεόπλυτος, recens lotus, nuper ablutus. vt νεόπλυτα εἵματα. Od.ζ. Vtitur & Herodot. Νεόπλυντος, idem.
Χρυσοπλύσιον,ου,τὸ, officina in qua aurum lauatur. Strabo.l.3.

Πλώζω,&c. vide in Πλέω.

ΠΝΕΩ,(& poët.metri gratia πνείω)f.πνεύσω,flo.spiro.Odyss.1. Αὐτὰρ ὁ ἐκ θαλάμου ψυχὴ πνέει ἡδὺ πρό. Od. δ. ... οὖροι Πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαίες. Athen.l.1. ὅταν ... τοῖ πνεύσωσι.Et cum accus. vt Il.λ. & ω. Μένεα πνείοντες Ἀχαιοί. Aristoph.in Ran. Πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας. Xen. Hell.7. εἰ πῦρ πνέοντες. Pro quo accusat. Atticè genitiuus vsurpatur:vt Epigr.l.5. Πνείων ἰοστεφάνου. ¶ Item spiro, i.odorem spiro. Od.δ. Ἀμβροσίην Ἡδὺ μάλα πνείουσαν. Diosc.li.3.c.94. ὥστε γεύματος τὸ στόμα μηδὲ πνεῖν,εἰ μὴ ... Et cū genit.vt πνεῖν τράγου Epigr.l.2. Et πνέον κρόκου, apud Diosc.l.1.c.65. ¶ Item spiro,i.viuo. Aristoph.in Ran.
Πνέομαι, vnde πνεῖται,flatur. Athen.l.9.
Πνεῦμα τὸ,flamen,flatus,spiritus. Plerunque flatus ventorū, vel ventus, vt testatur Aristot.de mundo, scribens ventum nihil aliud esse nisi multum aërem copiosè & confertim fluentem qui simul & πνεῦμα dicatur. Sic apud Thuc. l. 4. ὁ ποτὲ πνεῦμα ἐκ πόντου εἴη. & Plut.& Xen.&c. Alioquin(inquit idem Aristot.ibid.) πνεῦμα dicitur substantia animata & genitalis,in stirpibus & animantibus existens,& per omnia pertingens. Sic apud Plut. symp.3. probl.4. πρόμοι πάλαι τὸ περὶ τὰ γῆα πνεύματος. Peculiariter autem de spiritu dicitur quem animantia viuentia ducunt,i.de anhelitu,halitu,anima. Plut.symp.2. Xen. in Cyneg.&c. Et pro difficultate spirandi,apud Hippocr ¶Item spiritus seu afflatus. Plut.de def.orac. & de exil.& sæpe in nouo Test. ¶ Interdum in sacris literis per τὸ πνεῦμα intelligitur malus Spiritus,Satanas:vt Matth.8. Frequentius tamen pro spiritu sancto ponitur: vt 1.Corinth.c.2. τὸ γὰρ πνεῦμα πάντα ἐρευνᾷ. ¶ Item τὸ πνεῦμα, sententia membris constans, vt periodus Hermog. ¶ Πνεύματα,τὸ, spiritus vitalis,vitalia,præcordia. Diod.Sic. de rebus gestis Philippi, τὰς αἰχμὰς τοῖς πνεύμασιν ἐνέρεισεν.
Πνευματώδης,ὁ,ἡ,καὶ τὸ,spiritu plenus,ventosus. Plut.symp. 3.& 4. Item qui flatus mouet,qui inflat. Idem in Probl.Rom. Athen.l.8. item inflatus, flatu distentus. Item qui ægrè respirat:apud Hippocr.& Galen.Apud Plat.in Cratylo Πνευματώδη γράμματα, exp.literæ quæ cū flatu seu spiritu pronūciātur,
Πνευματικὸς,ὁ, spiritualis, spiritalis,qui à spiritu cietur: vt πνευματικὰ ὄργανα, apud Vitruu.l.10.c.1. Et Πνευματικοὶ πόροι,meatus spirituales,i.spiritui seu respirationi seruientes. Plutarc.in probl.Rom.8. item flatibus (ventorum) obnoxius,ventosus. Theophr.de caus.pl.l.4.c.13. Item inflatus,flatu seu spiritus distentus. Aristot.hist an.l.7. Item flatus ciens,inflans. Plut. in probl.Rom.Athen.l.7. Exponitur & pulmonis inflammatione laborans,pulmonarius. ¶ Item spiritualis,a πνεῦμα significante S.S. sæpe in epist. Pauli & alibi in nouo Testam.¶ Πνευματικοὶ appellati fuerunt medici quidam, qui à flatu seu spiritu in corpora subeunte,omnia vel secundum naturam se habere,vel in morbos incidere censebant.
Πνευματικῶς,spiritualiter,1.epist.ad Cor.c.12.
Πνευματίας,ου,ὁ,cui magna est & frequens respiratio:vel cui venter flatu distenditur. Galen.l.3. περὶ δυσπνοίας.
Πνευμάτιον,τὸ,(diminut.) paruus flatus. Athen.l.3.
Πνευματόω,ῶ,flatu seu spiritu impleo,flatus excito. Athen.l.9. Ἵνα διεγείρας πνευματῷ τὸν ἀέρα. Idem l.3. (de fabis) χλωροὶ μὲν εἰσὶ πνευματικώτατοι ξηρανθέντες δὲ ἧττον πνευματοῦσι. Itē in spiritum verto. Aristot.probl. sect.2. τοῦ χειμῶνος συγκλειόμενον ἐντὸς θερμὸν ἐκπνεῖ τε πνευματοῖ τὸ ἐν ἡμῖν ὑγρά.
Πνευματόομαι,flatibus impleor: inflor. Hippocr. Item vertor in spiritum & euanesco. Arist.de Cœlo.l.3.& de gen.an.l.3.c.3.
Πνευμάτωσις,εως,ἡ,inflatio. Ægin.l.3.c.38.
Πνευματικὸς, inflandi seu flatus excitandi vim habens. Athen.l.9. Diosc.l.2.c.134.
Πνεύμων,ονος,ὁ,pulmo: respirationis instrumentum. Plutar. symp.7. ex Eratost. Καὶ βαθὺν ἀκρήτῳ πνεύμονα τεγγόμενος. Eurip.in Herc.fur. Πνοὰς θερμὰς πνέω, Μετάρσι' ἢ βέβαια πνευμόνων ἄπο. Apud Diosc.l.2.c.39. πνεύμων θαλάττιος,pulmo marinus.
Πνευμονικὸς,ῶ,ὁ,ad pulmonem pertinens, vt πνευμονικὸς τόπος. Item qui pulmonum vitio laborat,pulmonarius.
Πνευμονίας,ου,ὁ,idem: vt πνευμονίας λέβος,apud Poll.l.2.
Πνευμονία,ἡ, morbus quidam pulmonis. Aret. de acut. morb.l.2. Vnde compos. περιπνευμονία,pulmonis inflāmatio. Diosc.l.3.c.52. Et περιπνευμονικὸς, qui peripneumonia laborat,apud eundem.l.3 & alibi. & περιπνευμονικὴ νόσος pro περιπνευμονία.
Πνευμώδης πάθος,alius quidam pulmonis morbus,de quo Aret. περὶ χρονίων παθῶν.l.1.c.12.
Πνευμονοῦστικα,τὰ,instrumenta quæ spiritu inflantur.
Πνεύμων Atticè pro πνεύμων, apud Plut.symp.7.probl.1. Item pulmo marinus: apud Aristot.& Athen. (ced.πνευ-
Πλευμονικὸς,πλευμονία, siue περιπλευμονία, idē quod præ-
Πλευμονώδης,ὁ,ἡ,ἡ,pulmoni similis,spōgiosus,ac fistulis inanib.cauus,laxúsq; & mollis,vt pulmo. Arist.hist.an.li.5.c.16.
Πλεύμων,pulmonis vitium, Gal.in lex.Hippocr. πλευμώδης ὁ,ἡ,ἡ, pulmonarius. Cal. πλευμόω,ῶ,in tabem incido,apud Hippocr.
Πνεῦσις,εως,ἡ,spiratio,flatus. Gregor. (Hippocr.
Πνευστικὸς,idem cum πνευματικός. Athen.l.2.
Πνευστιάω,ῶ,anhelo,crebrò spiro seu respiro, apud Aristot.l.2.c.ὅθεν ἔχει καὶ μὴ συρίττοντα πνευστιᾷν. Poëticè,dicitur πνευστιόω. vt Epigr.l.2 Καὶ θαμὰ δ᾽ ὀκλαδὸν ἄσθμασι πνευστιόων. Exponitur &,spirandi difficultate laboro,ægrè respiro.
Πνοὴ,ἡ,flatus,spiritus: idem cum πνεῦμα. Aristoph.in Nub. Pro quo Dorica epenthesi dicitur πνοιὴ,ἡ, vt Od.β.& δ. Il.μ.& ρ. & alibi apud Hom.
Πνόος,idem. Exponitur etiam sonus. Hesych.
Πνύω,siue πνύω, idem cum πνέω, vnde & deriuatum.
Πνύομαι idem quod πνέω,spiro, vnde πεπνυμένος,spirans, seu viuus,apud Polyb. ¶ Item πνύομαι,& πέπνυμαι,sapio,intelligo. Iliad.ω. εἶδος δ᾽ οὐ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς,πέπνυσαι δὲ νόον,corpore ac specie admiranda,pectore autē sapiente. Sic & Od.κ. Hinc πεπνυμένος,sapiens,prudens. Il.γ & Od.α.γ & alibi, & Plut.de fort.Alex.l.2. Hinc & πινύω, quod sequitur.
Πινύω, vnde πινύσσω & πινύσκω, moneo,sapere vel resipere facio,ad sanam mentem reduco. Il.ξ. Ἡ δὴ γάρ με καὶ ἄλλοτε σὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή. Aristot.hist.an. li.5.c.8.ex Simonide, ὁπότ᾽ ἂν χειμέριον κατὰ μῆνα πινύσκῃ Ζεὺς ἤματα τεσσαρακαίδεκα. Ab Eust.exponitur etiam φρονῶ.
Πίνυσις,εως,ἡ,prudentia,sapientia,intelligentia. Et πινυὸς pro eodem,apud Hesych.
Πινυτὸς,ὁ,ὁ, sapiens,prudens,consultus: vt πινυτὴ γυνή,apud Hom.legitur & apud Demosth.
Πινυτῶς,sapienter,prudenter.
Πινυτότης, ητος ἡ, sapientia, prudentia. Eust. & pro eodem πινυτὴ,ῆτος,ἡ,Epigr. Ponitur & πινυτὴ, substantiuè pro πινυτότης, Il.η.& Od.ψ.

Ἀπεινὺαι

Ἀπινύσσω, (comp.) desipio. Od. ζ. [illegible] ἀπινύσσειν. Item [illegible] ἀπινυτος, amens, qui desipit.

Ἀπινύσσω, amens [illegible].

Νηπινυτος, idem quod ἀπινυτος, particula νη priuandi vim habente. Vide & in Νηπιος.

Ποιπνύω, opus facio & quidē sedulò, valde occupor. Od. γ. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποίπνυον, opus immunctum actuum faciebant. Il. α. [illegible] Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα. Sic & Il. σ. & υ. Exponitur etiam ministro: vt Il. ω. Etymologus propriè esse dicit τὸ μετὰ σπουδῆς καὶ πνεύματος ποιεῖν: quoniam qui properantes & anxie opus faciunt, ἀσθμαίνουσι.

Ποιπνυὸς, ὁ, minister, famulus. Hes.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀναπνέω, & poët. ἀμπνέω, seu ἀμπνείω, respiro. Plat. in Euthyd. καὶ πρὶν ἀναπνεῦσαι καλῶς τε καὶ εὖ τὸ μειράκιον. Il. λ. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ Ὑπνοσινε [illegible] ἀνέπνευσαν [illegible]. Et cum genitiuo: vt Il. τ. ἀναπνεύσειε πόνοιο. & Il. π. ἀναπνεύσωσι πόνοιο. Cum quo exp. & me recreo, relaxationem animi capio: vt Il. λ. ἀναπνεῖν κακότητος. Et Luc. ἀμπνεύσεν [illegible].

Ἀνάπνευσις, & poët. ἄμπνευσις, respiratio. Aristot. in probl. item recreatio & relaxatio. Il. λ. Apoll. Arg. l. 2.

Ἀναπνευστικὸς, respiratiuus, vi respirādi præditus. Alex. Aph.

Ἀνάπνευστος, idem cum ἄπνευστος, Hesiod. in Theog.

Ἀναπνοὴ, & poët. ἀμπνοὴ, respiratio. Plat. in Tim. Arist. Plut. Soph. in Aiace. secundum quosdam propriè dicitur ea respiratio quæ fit pulmonibus & pectore. item spiraculum, vt exponitur apud Aristot. de mundo. Exponitur & vapor: apud Basil. in ep. item relaxatio: apud Plut. & Basil.

Ἀνάπνοια, idem. (στῆθεϊ καὶ ἄμπνυε.

Ἀμπνύω, idem cum ἀναπνέω, respiro. Il. χ. Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄμπνυτο

Ἄμπνυτο idem. Il. ε. αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη. Il. ξ. ἐκ δ' ἀμπνύνθη καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσι. Exponitur, & respiro, ad [illegible] mentem redeo. Hes.

Decomp. Δυσαναπνευστος, ὁ καὶ ἡ, ægre respirans.

Ἐπαναπνέω, [illegible] respiro. Apud Herodot. ἐπαναπνεῖν [illegible].

Εὐανάπνευστος, facilè respirans, facilem habens respirationem. Aristot. rhet. 3.

Προαναπνέω, [illegible] respiro. Plut. de primo frig. ἀέρα μαθεῖν καὶ [illegible].

Ἀντιπνέω (& poët. seu Ionicè ἀντιπνείω,) reflo, contrarium flatum emitto, aspiro contra. Phocil. ἀντιπνείειν ἀνέμοισι. Et metaph. reflo, i. aduersus sum.

Ἀντίπνοος & ἀντίπνους, spirans aduersus, reflans.

Ἀντιπνοια ἡ flatus aduersus, ventus contrarius. Herodian. l. 5.

Ἀποπνέω (& poët. ἀποπνείω) efflo, exhalo, spiro. Il. ζ. Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο. Apoll. Arg. l. 2. [illegible] λείψανα [illegible]. In prosa cum genit. construitur: vt apud Luc. ἀποπνεῖν μύρου. Et Euseb. [illegible] ἀποπνεῖ. Interdum sine casu significat, odorem emitto, ita vt eum amittam. vt apud Theophr. l. 9. τιθέασι δὲ τὰς δεσμίδας ἐν νάρθηκι καὶ καλάμῳ πρὸς τὸ μὴ ἀποπνεῖν. Interdū absolutè significat efflo animam, morior: vt apud Hom. in batrachom. Ταῦτ' εἰπὼν ἀπέπνευσεν ἐν ὕδασι, interdum additur ei accusat. θυμόν: vt Il. ν. Absolutè etiā ponitur, pro flatum vētris emitto, pedo. Suid.

Ἀπόπνευσις, exhalatio, efflatio, expiratio. Ἀπόπνοια, idem.

Ἀπόπνοια, flatus. Theophr.

Ἐναποπνέω, (decomp.) spiro in, immorior.

Διαπνέω & poet. διαπνείω, perflo, perspiro. Item flatum ventris emitto. Suid. item difflo, item interspiro, i. respiro. Philo de vita M. l. 1. διαπνεύσαντες τῆς τιμωρίας ἐπ' ὀλίγον.

Διαπνέομαι, idem quod διαπνέω, perflo. Gal. Therap. 8. τοῖς [illegible] καὶ λιγνυώδη διαπνεομένοις. Item pass. difflor. Aristot. de mundo, τὸ πυρῶδες διαπνεόμενον.

Διαπνοὴ, perflatus, perspiratio. Alex. Aph. probl. l. 1.

Decomp. Δυσδιάπνευστος, qui ægrè difflatur, qui per spiritales meatus ægrè transmittitur. Diosc. l. 5. c. 9.

Εὐδιάπνοος, & εὐδιάπνους perflabilis, qui perflatus facilè capit. item qui per spiritales meatus facilè transmittitur.

Εἰσπνέω, seu εἰσπνείω, inspiro, afflo. Aristoph. in Ran. δ' αὐλῶν γέ με Αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη. Apud Lacones significat etiam amo, teste Etymol.

Εἰσπνέομαι, inspiror, vel aspiror, afflor. Alex. Aphr.

Εἰσπνοὴ ἡ, inspiratio. Gal. comm. 3. sect. 115. in lib. Hippocr. de victus rat. in morb. acut.

Εἰσπνήλης ὁ, amasius, amoris ignibus afflatus. Etym. ex Callim. Pro eodem dicitur &, εἰσπνήλος, apud Theocr. idyll. 12. quod Amycleorum peculiare vocabulum esse ait. Scribitur & εἰσπνηλος, apud schol. Theoc. & Eust.

Ἐπεισπνέω, (dec.) insuper inspiro. Gal. Therap. l. 10.

Ἐκπνέω, efflo, exspiro. Aristot. de mundo, ἐκ τούτου πάντα ἐκπνεῖ τε καὶ ψυχὴν ἴσχει τὰ ζῶα. item expiro, i. morior. Plut. de deo Socr. τοὺς ἄλλους ἀσπαζόμενος ἅμα ἵλεως ἐξέπνευσε.

Ἔκπνευσις, expiratio, quum efflatur spiritus.

Ἐκπνοὴ, idem: vel exhalatio. Aristot. de mundo.

Ἐκπνευματόω, in spiritum verto. item flatibus effero seu extollo: vnde ἐκπνευματούμενον θάλασσα, inflatum & tumidum mare ob vim ventorum.

Decomp. Διεκπνέω, expiro per, perflo. Aristot. de mundo, διεκπνεῖ [illegible]. Διέκπνοη, perflatus: vel expiratio [illegible].

Συνεκπνέω, simul expiro, simul animam efflo. Eurip. in Iphig. Taur. Καὶ [illegible] συνεκπνεῦσαι μέ[illegible]

Ἐμπνέω & poët. ἐμπνείω, inspiro, aspiro, afflo. Hesiod. in Erg. [illegible] ἐνέπνευσε [illegible] ἐμπνείουσα [illegible]. Epigr. lib. 1. [illegible] inflatus, tuban. Et metaph. inspiro, &c. Il. ε. & [illegible] μένος [illegible] μέγα ποιμένι λαῶν. Phil. de vita M. lib. 1. [illegible] ἐμπνεύσαι [illegible]. ¶ Exponitur &, inhio: apud Hesych. Vsurpatur & pro [illegible] Act. Apost. ca. 9. ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόνου. [illegible] Plat. de rep. [illegible] ἔτι [illegible] δυνάμενος [illegible]. Sic & apud Herodian. & Synes.

Ἐμπνέομαι, inspiror, afflor. Plut. de def. orac.

Ἔμπνευσις, inspiratio. Item animus afflatus: apud Greg. in enc. Mac. [illegible] (lib. 4.

Ἔμπνευστος, inspiratus, seu qui inspiratur, qui inflatur. Athē.

Ἐμπνευστικὸς exp. ἀέρος & [illegible]: Hesych.

Ἔμπνοος & ἔμπνους, qui spirat, spirans. Epigr. l. 2. Plat. ep. 8. Thucyd. lib. 1.

Ἐμπνοια, ἡ, ipsa spirandi actio, spirare, viuum esse. Hesych.

Ἐμπνευματόω, spiritus flatúsque ingenero, inflo. Athen. l. 1. [illegible] ἐμπνευματοῦμαι, &c. Item flatu seu vi ventorum [illegible] Luc. in Iexiph.

Ἐμπνευμάτωσις, inflatio, flatuum ingeneratio. Athen. ibid.

Ἐμπνευματωτικὸς, [illegible] flandi vi præditus, inflans. Diosc.

Ἐμπνέομαι respiro, animo redeo, reuiuisco. Hesych.

Ἐπιπνέω, & poët. ἐπιπνείω, aspiro, afflo. Il. ε. [illegible] Ζωγρεῖ ἐπιπνεύσασα κακῶς [illegible] θυμόν. Hesiod. in Theog. αὖραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν. Exponitur & flo super: Odyss. ε. [illegible] ἐπιπνεύσειε [illegible] Item metaph. afflo. Eurip. in Phoen. στρατὸς Ἀργείων ἐπιπνεύσας.

Ἐπίπνοος & ἐπίπνους, afflatus. Plat. in Men. & Crat.

Ἐπίπνοια ἡ, afflatus instinctúsque diuinus. Idem in Crat. & apud Polyb. (Arg. l. 2.

Παρεπιπνείω, (dec.) à latere aspiro, seu leuiter aspiro. Apoll.

Καταπνέω, perflo, afflo. Eur. in Rheso, Ὁ Στρυμόνιος πῶλος Μούσης ἥκων αὖθ' [illegible] καταπνεύσας. Arist. hist. an. l. 5. c. 5. (de perdicibus) Πολλάκις δὲ καὶ τῆς φωνῆς ἐὰν ἐγγὺς ὦσι τύχωσι καὶ ὑπηνεμίων [illegible] καταπνεούσης τὸν ἀέρα, ab his aura flantes prægnantes fiunt.

Καταπνέομαι, perflor, afflor. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 14.

Καταπνευμα, τὸ, perflatus, afflatus. Eurip.

Παραπνέω, à latere flo seu spiro. Item leuiter spiro. Diosc. l. 1. ca. 13. μετρίως [illegible] ἀποβαλλομένη, modicè balsami spirans.

Περιπνέω & περιπνείω, spiro circum.

Προσπνέω afflo, aspiro, cum dat. apud Aristoph.

Προσπνεῖσθαι, aspirari: verbum grammat. Athen. l. 9.

Πρόσπνευμα, τὸ afflatus: apud Suid.

Συμπνέω, conspiro, vsurpatur metaph. pro consensu molior. Herodian. l. 7. Πολλῶν [illegible] συμπνεόντων.

Συμπνευσμὸς conspiratio, consensus. Hesych.

Σύμπνοος & σύμπνους, qui conspirauit. Hippocr. Plut.

Σύμπνοια, ἡ conspiratio. Herodian. l. 7.

Ὑποπνέω, subtus spiro: vel aliquantum spiro. Item aspiro.

Composita sine præposit. ac primùm ex præsenti πνέω.

Ἄπνοος, ὁ καὶ ἡ valde spirans. Epigr. Itē (α existente priuatiuo) non spirans, flatu destitutus.

Λιγυπνείων, οντος, ὁ, dulce spirans: argutum seu stridulum flatu sonum reddens. Od. δ. [Τειρώμενοι ἄλλαι.

Πυριπνέω, ignem spiro. Eurip. in Ione, Τὰν πυριπνέουσαν [illegible]

Πυρίπνοος, &c. vide in classe comp. ex πνοή.

Comp. ex præt. perf. pass.

Ἀπνευμάτωτος, ὁ καὶ ἡ, vento carens, qui à vento non perflatur.

Ἄπνευστος, qui respirare non potest & *per consequens* exanimis. Od. ε. Item flatu venti carens. Theophr.

Ἀπνευστὶ, sine respiratione. Item sine interpellatione. Athen. l. 10. Plat. in sympos.

Ἀπνευστία, non spirare, spiritum reprimere.

Ἀπνευστιάζω, contineo spiritum. Aristot. in problem. [illegible] ἀπνευστιάζη, παύεται ἡ λύγξ.

Εὔπνευστος bene spirans, cuius spiracula bene aperta sunt. Item perflabilis. Item bonum odorem spirans.

Εὐπνευστία ἡ, commoda spiratio, spiritus facilitas.

Θεόπνευστος, à Deo inspiratus 2. epist. ad Timoth. cap. 3.

Composita ex πνοή. (seum.

Ἀλίπνοος ὁ καὶ ἡ, odorem maris habens, mare redolens: apud Mu-

Ἄπνοος, & ἄπνους, flatu carens, flatum non emittens. [illegible] Hesych. [illegible] l. 2. Item respiratione carens ideóque exanimis. Item cuius odor euanuit. Callim.

Ἀπνοια, ἡ, [illegible] carentia flatus seu venti. Item tranquillitas à ventis. item priuatio facultatis respirandi.

Βαρύπνοος, grauiter spirans. (pocr. epidem. 3.

Βραχύπνοος, breues sin. [illegible] tardos spiritus ducens. Gal. apud Hip-

Δύσπνοος

δύσπνοος & δύσπνους, qui ægrè spirat, spirandi seu respirandi difficultate laborans. Hippocr. (Cyn. Athen. l. 11.

Δύσπνοια, ἡ, spiritus difficultas, quũ ægrè respiratur. Xen. in

Δυσπνοϊκός, qui ægrè spirat, spirãdi difficultate laborãs. Gal.

Δυσπνοέω, ῶ, spirãdi difficultate laboro, ægrè respiro. Dio. l. 4.

Εὔθυπνοος, rectà spirans, cuius flatus in rectum procedit. cui oppon. ἀνακαμψίπνοος. apud Aristot. de mundo

Εὔπνοος & εὔπνους, idem quod εὐπνεύστος. Xen. Theophr. Diosc. Pro quo poetæ dicunt ἐΰπνοος, vt apud Mosch. idyll. 2.

Ἡδύπνοος siue ἡδύπνους, iucundũ odorẽ spirans: vel grato odore spirans. Eur. in Med. Pro iisdem dicitur ἡδυπνοος: in Epigr.

Ἡμίπνοος & ἡμίπνους, dimidiatum tantum spiritum edens, semianimis: Hom. in Batrachom.

Καλλίπνοος & καλλίπνους, pulchrũ spirans: idem quod ἡδύπνοος.

Λιγύπνοος & poeticè λιγυπνείος, idem quod λιγυπνείων. Homer hymno 1. in Apoll.

Λιγυρόπνοος siue λιγυρόπνους, idem. Poll. l. 4. c. 19.

Μακρόπνοος, siue μακρόπνους, qui longos ducit spiritus. Hippocr. eo: idem l. 6. Apud Eurip. in Phœn. μακρόπνους ζωή, vita longa, in qua longo tempore spiratur.

Μελίπνοος, ... spirans, i. suauiter spirans. Suid. Theocr. idyll. 1.

Μυρόπνους, ὁ, vnguentum seu vnguenta spirans. Epigr. Pro eodem dicitur etiam μυρέπνους: apud Plut. in Probl. Hellen.

Ὀρθόπνοια, ἡ, orthopnœa: morbus quum erecta ceruice spiritus ducitur. Diosc. l. 2. c. 192. βοηθεῖ ὀρθοπνοικοῖς σὺν μέλιτι.

Ὀρθοπνοϊκός, qui orthopnœa laborat: cui non nisi erecta ceruice spiritum trahere potest, idem l. 3. c. 44. & 89.

Πυρίπνοος siue πυρίπνους, ignem spirans, Epigr. l. 2.

Πυρπνοος, idem. Eurip.

Ῥοδόπνοος, rosarum odorem habens. Athen.

Composita remotiora.

Ἔμπνη, ἡ, quidam interpretantur cereales fructus, vtpote quorum vius sit nobis causa τοῦ ἀμπνεῖν, i. spirandi & viuendi. Sic vocari possunt & alia quibus alimur, quæque nobis τοῦ ἀμπνεῖν causa sunt. Vnde & pro frumento Lycophron vsurpauit. Nicander in Alexiph. Πολυωπέας ἔμπνας fauos appellat. Ab Hesychio exponitur cibus.

Ἐμπνείον & ἐμπνιον, quod nobis respirandi & viuendi causa est, a ... ἐμπνειος λειμων seu ἐμπνιος, ager segete & Cerealibus fructibus plenus, ἐμπνια Δημήτηρ, alma Ceres. Sic ἐμπνιον ὕδωρ, apud Suid. Et Sophocles ἔμπνιον νίφος vocauit quod fundat τὸ ἔμπνιον ὕδωρ.

Ὀμπνηρός, idem quod ἔμπνιον. apud Hesych.

Σείπνη, quomodo huc pertineat, vide suo loco

ΠΝΙΓΩ, F. ξω, suffoco, præfoco, strangulo. Hom. in Batrach. Πνίξειεν ἐν ὕδασι τὺς ἀπολυμένας Στήσομεν ἄνθυμως τὸ μυοκλόνον ὦδε ... Aristoph. in Nub. ἔολε με κάπνιγε. Et metaph. strangulo, torqueo. Luc. ὃ δὲ μάλιστά με πνίγει. τοῦτ᾽ ἐστί.

Πνίγομαι, suffocor, præfocor, &c. Plut. de exil. Πνιγομένους ὥσπερ ... ἐν θαλάσσῃ. Item in voce media idẽ quod πνίγειν. apud Ath. l. 2. εἶον αἱ μύραι ἀρ ἐπεσκληκότες πνίξεσθε: Doricè pro πνίξεσθε.

Πνιγμός, ὁ, ὁ, suffocatio, strangulatio, suppressio. Diosc. lib. 3.

Πνίγμα, τὸ, idem. Aristot. rhet. 3. [c. 157.

Πνιξιγής, ἡ, idem. Hippocr. Dioscor.

Πνικτός, ὁ, suffocatus, præfocatus, strangulando enectus. Athen. lib. 4. & 10.

Πνῖγος, εος, τό, idem cum Πνιγμός & πνίξ. Peculiariter dicitur de calore æstiuo nos velut suffocante. Thuc. Luc. ¶ Est etiam species quædam περιβλαίσεως, Schol. Aristoph.

Πνιγώδης, εος, ὁ & ἡ, æstu suffocans. Plut. in Alex. Herodia. l. 3. item general. suffocans, strangulans: vel strangulandi vim habens. Athen. l. 2.

Πνιγηρός, ὁ, idem. Thuc. l. 1. Plut. in Per. Aristoph.

Πνιγετός, ὁ, laqueus quo se quis strangulat. Hesych.

Πνιγεύς, έως, ὁ, furnus in quo carbones aut carnes quę inassantur, suffocantur. Aristot. in lib. de iuuent. & senect. & de part. an. l. 2. impropriè apud Aristoph. in Nub. sic appellatur cœlum, cuius feruore æstiuo tempore omnia quæ ambit suffocantur, sicut camino inclusi carbones. ¶ Est etiam pars quædam musici instrumenti quod hydraula dicitur. Hesych. & Etymol. ¶ Item camus seu fiscella iumentorum: vnde apud eundem Etymol. περιθέις στομωτοῦ τῇ πνιγεῖ.

Πνιγεία, ἡ, exp. vaporarium: apud Gal. de caus. morb. l. 2.

Πνιγαλίων, ωνος, ὁ, incubus, suppressio nocturna qua dormientes suffocari sibi videntur. Ægin. l. 3. c. 15.

Πνιγῖτις γῆ, terra quædam colore nigra, qualis est ampelitis, Eretriæ similis: de qua Diosc. l. 5. c. 177. & Plin. l. 37. c. 16.

Composita.

Ἀποπνίγω, suffoco, præfoco. Hom. in Batrach. Τοῦτο ἀπέπνιξεν Φυσίγναθος βυθὸν ἄξας. item strangulo. Aristoph. in Vesp. οὗτος με νῦν ἀποπνῖξαι βούλεται. Sic & apud Xen. Hell. 3. ¶ Et metaph. indignationem moueo, vro, eneco.

Ἀποπνίγομαι, suffocor, &c. Xen. Pæd. 8. ¶ Item stomachus mihi mouetur, præ indignatione disrumpor. Demosth. ἐφ᾽ οἷς ἔγωγε ἀποπνίγομαι.

Ἐμπνίγω, suffoco in: vel simpliciter, suffoco. Naz.

Ἐμπνικτος, in olla furno inclusa suffocatus. Athen. l. 14.

Καταπνίγω, idem quod ἀποπνίγω. Gal. καταπνίγειν πῦρ.

Καταπνίγομαι, idem quod ἀποπνίγομαι. Aristot. in lib. de sen. & iuuent. καταπνιγόμενον ἀεὶ θερμόν.

Κατάπνιξις, strangulatio, suffocatio.

Προπνιγεῖον, τὸ, calida lauatio, seu caldarium in quod intrabant è frigidario, minus calidum quàm ipse πνιγεύς, calidius autem ipso frigidario. Vitruu. l. 5. c. 11. Plin. iun. ep. 41. l. 2.

Συμπνίγω, vnà suffoco & strangulo: comprimo in strangulatu.

Συμπνίγομαι, vnà suffocor: apud Suid.

Πνοή, πνευμα, vide in Πνέω. Πνὺξ, in πυκνός.

ΠΟΑ, ας, ἡ, herba. Theophr. hist. l. 7. c. 9.

Ποώδης, εος, ὁ & ἡ, herbosus, herbis abundans. item herbeus, seu herbidus, herbæ similis: vt Ποώδης χροιά, Plut. in libello περὶ Ἀθυμίας. Dicuntur & Ποώδη φυτά. apud Theophr. hist. pl. l. 7.

Ποάριον, ου, τὸ, herbula, parua herba.

Ποάζω, herbas lego. In re rustica est, herbas inutiles è segete euello. Latinè runco, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 25.

Ποασμός, οῦ, ὁ, noxiarum herbarum euulsio: runcatio, Theophrast. ibidem.

Ποάστρια, ἡ, quę noxias herbas vellit & extirpat, runcatrix. Poll. l. 7. c. 30. Ποάστριον, ου, τό, falx qua secatur herba, apud eundem.

Ποίη, Ionicè pro ποά, Il. ξ. & apud Herodot. ¶ Item qualis, à ποῖος.

Ποιήεις, εντος, ὁ, herbosus, herbidus, herbis consitus. Il. β. & ι.

Ποιώδης, idem quod ποώδης.

Ποιηρός: idem: vt Ποιηρὸν νάπος, apud Eurip. in Bacch.

Ποιά, quoque dicitur pro ποα, vt χροιά pro χρόα. ¶ Itẽ annus, παρὰ τὴν πόαν, quoniã semel tantum in anno ἡ πόα φύεται: vt apud Callim. Αἰγυπτος προτεράων ἐπ᾽ ἐννέα καρφέται ποιάς, nouem circiter annos. Huius signif. meminerunt Etymol. & schol. Theocriti.

Λεχεποίης, (comp.) ferens herbas lectis & stibadiis idoneas. Il. δ.

Ποδάριον, ποδίζω, &c. vide in πούς. Ποιέω, in ποιέω.

Πόθεν, ποῦ, in Ὅς.

ΠΟΘΟΣ, ου, ὁ, desiderium. (à præterito med. Πέποιθα verbi πείθω, persuadet enim desiderium homini, vt id desideret, quod desiderat, inquit Etym.) Od. ξ. Ἀλλά μ᾽ Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται. Plut. in Per. Πόθος ἔσχε τοὺς Ἀθηναίους τοῦ Κίμωνος. Xen. Πόθον ἔχειν δεινόν. ¶ Sic dicitur & Cupido. Paul. in Att. Item flos æstiuus: de quo Theophr. hist. pl. l. 6. cap. 7. & Plin. l. 21. c. 11. ¶ Quidam & pro Priapo accipiunt. apud Dion. in Calig. Πόθον ἢ Ἀφροδίτην ἢ ἕτερόν τι τοιοῦτον εἶδεν.

Ποθεινός, ὁ, desiderabilis, desideratus, exoptatus. Eurip. Thucyd. Herodian. l. 1.

Ποθέω, ῶ, f. ήσω, & έσω, desidero. Od. Ὀδυσσῆα ποθεῦσα φίλον. Il. υ. Ποθέουσι δ᾽ αὐτήν τε ποσιν ἐμὲ τε. Il. ε. Ποθέεσκε δ᾽ ἥρωες Ἀχαιοί, Luc. Ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. Dicuntur & res aliquæ Ποθεῖσθαι, apud Plut. in Cor. τὰ δὲ Μαρκίου Ἀλθὼς ἐπεθύ τῶν Οὐολούσκων στρατηγημάτων. Cum infinit. exp. & magno cum desiderio cupio, expeto. Isocr. in Panath. τῷ γὰρ εἰμὶ μάλιστα ποθεῖν ἀκούειν τοὺς πολλούς. Item amo. Theocr. idyl. 12. οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσι. Plut. symp. 6. αἱ μὲν γὰρ τῶν ποθούντων ἡδοναὶ τὴν ἀνάμνησιν ἀνελεύθερον ἔχουσι.

Πόθημα, τό, desiderium: vel res desiderata.

Πόθησις, εως, ἡ, ipsa actio desiderandi.

Πεποθητός, ὁ, desideratus.

Ποθή, ἡ, idem cum πόθησις seu πόθος. Il. α. ζ. ζ. & alibi apud Hom.

Composita.

Ἀντιποθέω, vicissim desidero. (ποθεῖσθαι.

Ἀντιποθοῦμαι, vicissim desideror. Xen. apomn. l. 2. Ποθῶν ἀντι-

Ἀπόθητος, ὁ & ἡ, cuius desiderio non tenemur: & per consequens, abiectus, vilis, neglectus. Hesych. & Eustath.

Ἀπόθεστος, idem. Od. ρ.

Ἐπιποθέω, idem cum ποθέω. Luc. μηδὲν ἐπιποθῇς τῶν κάτω.

Ἐπιπόθησις, ἡ, desiderium. 2. epist. ad Cor. c. 7.

Ἐπιποθία, idem Rom. 15.

Ἐπιπόθητος, desideratus, desiderabilis. in ep. ad Phil. c. 4.

Περιπόθητος, valde desideratus vel desiderabilis.

Πολυπόθητος, multum desideratus.

Τριπόθητος, ter desideratus, exoptatissimus. Luc. in somn. Pro quo Doricè τριπόθατος apud Mosch. in epitaph. Bion. Smyrn.

Ποῖ, vide in Ὅς. Ποία, vide in Πόα.

ΠΟΙΕΩ, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, facio. Aristoph. ... pro Cor. ἐγὼ τοῦθ᾽ ὑπὲρ σοῦ ποιήσω. sæpe apud Aristoph. τί ποιεῖς; quid agis? Frequenter iungitur infinitiuo: vt apud Xen. Pæd. 4. μόνα δ᾽ ἀρχειν ἀθῆν ἡμᾶς ἐποιήσατε. Sic Ποιῶ τοὺς μαθητὰς ἀπέχεσθαι, facio vt discipuli mei abstineãt, do operã vt, &c. Apud eũdẽ Xen. Pæd. Hell. καὶ ἐποίησαν Ἀγησίλαον ἀνακεχωρῆσαι πρὸς τὰ ὅπλα. fecerũt vt cogeretur recedere. Apud Luc. de paras. καὶ γὰρ αὐτοὶ πεποιήκατε τοὺς ῥήτορας μελετᾶν καὶ φιλοσοφεῖν, &c. induxistis illis in animũ philosophari, &c. Iungitur & cum variis particulis: vt in Axiocho, Ποιήσω ὡς λέγεις, faciam vt dicis. Xen.

pæd.1. Ποίει ὅπως βούλει, fac vt libet. Et cum aduerbiis ὀρθῶς, καλῶς, κακῶς & aliis. Dicitur Ποιῶ σε κακῶς, afficio te malis. Cum accusatiuis variis, variè interdum exponitur: vt Ποιεῖν ὀσμὴν, apud Aristot. odorem excitare, Ποιεῖν χαρὰν, afferre voluptatem, Ποιεῖν ἀγαθὰ, Isocr. cōferre beneficia apud Dem. Ποιῶ σοι ἀργύριον, comparo tibi pecuniā. Sic apud Thuc. Ποιῶ βίον, comparo victum Ποιεῖν ἐκκλησίαν, concionem cogere seu aduocare, Ποιεῖν τὸν νόμον, seruare legem seu præstare & implere. Ποιεῖν ἁμαρτίαν, committere peccatum. Παράδειγμα ποιεῖν, proponere exemplum vel exemplar apud Isocr. in Panegyr. ἀσθενεῖς ποιεῖν, infirmos reddere. Xen. pæd.1. Interdum construitur cum duobus accusatiuis. Dicitur enim Ποιῶ κακὸν vel ἀγαθὸν, apud Xen. Apud Matth. c.27. τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν; quid faciam isto Iesu? Iungitur etiā datiuo personæ: vt Matth. 21. τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις; Sic apud Plat. in Apol. ταῦτα μὲν καὶ νεωτέρῳ καὶ πρεσβυτέρῳ ποιήσω. in nouo Testam. sæpe sig. ago, i. commoror, versor. vt Iac. c.1. Act. c.18. ¶ Ποιῶ interdum ponitur pro ἐργάζομαι, facio, factito, conficio, fabricor: vt apud Theophr. τὰ ἀγάλματα ποιεῖν, simulacra factitare. ¶ Item efficax sum, prosum, confero. Cum πρὸς: vt apud Diosc. l.1. Ποιεῖ πρὸς φάρμακα, aduersus venena est efficax. ¶ Item versus seu carmina facio, poeticè scribo. Isocr. in Panegyr. Τίς γὰρ ἢ τὴν ποιεῖν δυναμένων ἢ τῶν λέγειν ἐπισταμένων μὴ πονήσει καὶ φιλοσοφήσει. Sic & apud Aristot. & Xen. ¶ Apud Plut. in Sol. Ποιῶ λέγοντας, induco seu introduco loquentes. ¶ Apud Xen. anab. l.5. Ποιῶ δὲ ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας καὶ καταγοητευθέντας ὑπ' ἐμοῦ ἥκειν εἰς Φᾶσιν, fingo, concedo. ¶ Ποιῶ, interdum significat pono, colloco. Il. ν. Σφῶϊν δ' οὐδέ θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν. Sic & apud Thucyd. Ποιεῖν ἐπὶ τοῦ ξηροῦ τὰς ναῦς, in sicco naues collocare. Sic ἐν μέσῳ ποιεῖν, apud eundem.

Ποιέομαι οῦμαι, idē quod ποιέω, ῶ, facio, &c. vt μνήμην vel μνείαν ποιοῦμαι apud Aristot. mentionem facio, λόγους ποιεῖσθαι verba facere, ἀρχὴν ποιεῖσθαι, Isocr. initium facere ποιεῖσθαι κέρδος, lucrifacere, Ποιεῖσθαι βασιλέα, creare regem. apud Plat. Interdū sig. existimo, vt apud Greg. καὶ πομπὴν ἀλλ' οὐ συμφορὰν τὸ πρᾶγμα ποιούμενος. Interdum adopto. vt Ποιεῖσθαι παῖδα apud Demosth. Cū preposit. variā admittit expositionē: vt Ποιεῖσθαι εἰς ἀσφάλειαν apud Thucyd. collocare in tuto, ἐν γέλωτι ποιεῖσθαι, risui habere, ridiculum existimare, ἀνασχετόν ποιεῖσθαι, rem intolerandam existimare Ποιεῖσθαι ἑαυτῷ ἐπ' ἐξουσίαν, comparare sibi magnam potentiā: apud Herodian. περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, rē magnam existimare, & cōtra περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι, pro re parua habere, vel parui facere Ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν τὸ πρᾶγμα, in potestatē suam redigere. Ponitur & pro προσποιοῦμαι, simulo: apud Themist. ῥητορικὸς ποιούμενος εἶναι. ¶ Accipitur & in passiua signif. vt Il. ζ. & apud Xen. pæd.2. &c.

Ποίημα τὸ, quod aliquis fecit, opus: in epist. ad Eph. c.2. ¶ Plerunque significat poëma, seu opus poëtæ. Æschin. contra Ctesiph. Plut. &c.

Ποιημάτιον τὸ, paruum poema, poemation. Luc.

Ποίησις ἡ. q.d. factio, factura. Herodot. & in epist. Iacob. c.1. ¶ Item poësis, carminum factio. Plat. Aristot. Athen. &c.

Ποιητὴς, οῦ, ὁ, factor, creator, conditor. Naz. Item opifex. Xen. Pæd.1. Item qui factis exprimit ea quæ facienda esse audiuit. in epist. Iac. c.1. ¶ Item qui carmina facit, poëta. Plat. Aristot. Plut. &c.

Ποιήτρια ἡ, poetria, quę carmina facit. Athē. l.13 Plut. in Hel.

Ποιητικὸς, ὁ, faciendi vim habens, per quem aliquid fit. Aristot. polit.1. c.3. & Rhet. l.1. ¶ Item poeticus, i. poetis conueniens. poetarum proprius, poetis familiare. Plut. Luc. Et ἡ ποιητικὴ, s. τέχνη ars faciendi carmina. Plut. Aristot.

Ποιητὸς, ὁ, factus. Item factitius. Il. μ. Plut. in Solone. Et actiuè, efficiens, apud Epicur. Item adoptiuus, ascititius. Plut. in Demosth. Aristot. polit. l.3.

Ποῶ pro ποιῶ, metri causa dictum inuenitur apud poetas: vt Theocr. idyll.10. Ἦ καλὰς ἄμμε ποεῦν ἐλελάθει βῶκος ἀοιδάς. Interdum & prima correpta scribitur ποιῶ: vt apud eundem idyll.3. ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.

Composita: ac primùm cum prapositione.

Ἀντιποιέω, ῶ, econtrariò facio: vicissim facio, par pari reddo. Exponitur & beneficium rependo.

Ἀντιποιέομαι, οῦμαι, vendico, attribuo mihi. Cum genit. ἀντιποιεῖσθαι Σαλαμῖνος, apud Plut. Et ἀντιποιεῖσθαι τῆς τιμῆς, apud Aristot. Polit.3. Exponitur & affecto, occupare contendo, assequi conor: item capesso, vt apud Isocr. in Archid. ἀλλὰ καὶ κατὰ μικρὸν ἀρετῆς ἀντιποιουμένοις. Demosth. Phil.4. τῆς προστασίας ἀντιποιοῦνται μὲν ἅπαντες, ἀφεστᾶσι δ' ἔνιοι.

Ἀποποιέομαι, abduco, reiicio, alienum à me facio. Basil. Homil.8. διὰ τὸ τῆς τροφῆς ἐπίπονον ἀποποιούμενος ὃν ἐγέννησεν. Sic & Iob. c.15. οὐ καὶ σὺ ἀπεποιήσω φόβον, reiecisti timorem Dei à te: & c.14 μὴ ἀποποιοῦ τὰ ἔργα, ne abdices, ne abnuas. ¶ Item improbo, nō admitto, repudio. Philop. in Procl. καὶ κινδυνεύει μηδὲν οὕτως ἀνὴρ ἐκεῖνος ἀποποιεῖσθαι τοῦ Πλάτωνος ὡς τὴν ἰδεῶν ὑπόθεσιν. Item renuntio alicui amicitiam Plut. in cōuiuio sep. sap. οὕτω γὰρ δεῖ πρῶτον ἀποποιεῖσθαι τὸν Λυκοῦργον αὐτοῖς νόμοις, ὅλην μεταχειρισάμενοι τὴν Λακεδαιμονίων πολιτείαν.

Ἀποποίησις, ἡ, abdicatio, reiectio, repudiatio.

Εἰσποιέω, ῶ, vel Ἐσποιέω, (q.d. facio intrà, i. facio vt sit intrà & velut intromitto.) ascisco, adopto. Demosth. καὶ τὴν στρατευομένων εἰσεποίει κοινωνὸν αὐτόν. Plut. in Numa, τὰς δ' ἐφεξῆς μῆνας Δομιτιανὸς εἰσεποίησε ταῖς αὑτοῦ ἐπωνυμίαις, suis cognomentis asciuit. ¶ Item adopto: *in propria signif.* vnde in pass. apud Demosth. μετὰ ταῦτ' ἤδη ἐσπούδαζεν ὅπως ἐκ τῆς θυγατρὸς εἰσποιηθῇ αὐτῷ υἱὸς εἰς τὸν οἶκον τὸν ἑαυτοῦ.

Εἰσποίησις, adoptatio: vel adoptio. Plut. de Alex. fort.

Εἰσποιητὸς, adoptatus.

Συνεισποιέω, (*decomp.*) vnà ascisco, vnà adopto. Plut. in Polit. præc. ταῖς καλαῖς καὶ φιλανθρώποις χρείαις δεῖ τοὺς φίλους συνεισποιεῖν.

Ἐκποιέω, (q.d. facio vt sit extra) amitto, subduco: vt apud Philostr. ἐκποιεῖν με τοῦ δικαστηρίου Item do aptandum. Et general. alieno, emancipo. Item vendo, dono: vnde in pass. apud Lys. ὑπάρχει τὴν αὐτὴν εἶναι μητέρα κἂν ἐν τῷ πατρῴῳ μένῃ, τις οἴκῳ κἂν ἐκποιηθείη. ¶ Item sufficio: vt apud Athen. l.4 τῆς ἰδίας μὲν προσόδου εἰς ταῦτα ἐκποιούσης. Exponitur etiam, efficio, consumo. Et ἐκποιεῖ (impersonaliter) suppetit. Laert. in Theophr.

Ἐκποίησις, ipsa actio dandi aliquem in adoptionem. Item alienatio, emancipatio. ¶ Item emissio seminis. Herodot.

Ἐκποίητος, in adoptionem datus. Isæus.

Ἐμποιέω, facio seu efficio in aut intra. Xen. οὐδὲ ψυχῇ ἐπιστήμην ἀξιόλογον οὐδ' ἡμίαν ἐμποιοῦσι. Itē indo, insero, immitto, &c. Idē, καὶ ὄψιν καὶ ἀκολουθίαν καὶ στόμα ἐνεποίησαν. Plu. in Num. ἐμποιεῖν παιδείαν τοῖς ἀξίοις. Apud Isocr. ἐμποιεῖν λήθην, inducere obliuionē. Apud eundem in Panath. ἐμποιεῖν ὀργὴν, cōcitare iram.

Ἐπιποιεῖν, attingere. Philostr. in epist.

Ἐπιποίητος, fictus, commentitius. Synes.

Μεταποιέω, muto, commuto: propriè. facio aliquid diuersum ab eo quod prius erat. Apud Dem. μεταποιεῖν νόμον, exp. derogare legi, abrogare aliquid legi.

Μεταποιοῦμαι, vendico, mihi assero, capesso. Synes. μεταποιεῖσθαι τῆς πολιτικῆς δυνάμεως. Greg. cum accusat. Χριστὸν μεταπεποίημαι διὰ τοῦ βαπτίσματος.

Μεταποίησις, mutatio, cōmutatio. Greg. Exponitur &, instauratio, refectio.

Μεταποιητὴς, mutator. Item instaurator, refector.

Ἀμεταποίητος, (*Decomp.*) immutabilis.

Παραποιέω, (q.d. facio ad similitudinem alicuius, ementiens tamen id quod ita factum est, pro eo ipso cui assimulatum est) falsò assimulo, adultero: vt in voce media apud Thuc. Παραποιησάμενος σφραγῖδα. Item ad simulandum veritatem, & ne res cognoscatur, corrumpo & peruerto: vt apud Athen. l.12. Πολλὰ τῶν Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στησίχορος. Et general. inuerto, peruerto. Paul. Eliac. l.1. παραποιήσαντες τὸ ὄνομα, ἄλλην ἐκ τοῦ παλαιοῦ καλοῦσι.

Παραποιοῦμαι, falsò assimulor. Basil. μία σφραγὶς παραπεποίηται.

Παραποίημα, τὸ, quod factum est ad similitudinem alicuius, falsò assimulatum, adulteratum. Apud Arist. sic dicitur verbum de industria paulum immutatum ad aliud significandum.

Παραποίησις, ἡ, assimulatio qua ementimur aliquid, adulteratio in Pand. Gr. (Eust.

Ἀπαραποίητος, (*Dec.*) non adulteratus, germanus, genuinus.

Ἀπαραποιήτως, non adulteratè, germanè, genuinè.

Περιποιέω, tueor, seruo, conseruo. Thu. l.1. τήν τε πόλιν περιποιήσει. Plut. in Public. περιεποίησε τοὺς Ῥωμαίους. Herodian. l.8. εἰς τὸ περιποιῆσαι τῷ Μαξίμῳ τὴν μοναρχίαν. Item acquiro, quæro, comparo. Themist. de an. l.2. τούτῳ γὰρ περιποιῆσαι βούλεται εἰκόνα θειότητος, καθ' ὅσον δύναται.

Περιποιοῦμαι, idem Thuc. περιεποιήσαντο τὸ χωρίον, periculo liberarunt. ¶ Item acquiro, &c. Aristot. polit.3. περιποιοῦνται αὐτοῖς δυναστείαν. ¶ Item vendico mihi, assero mihi Syn. τὸ μὴ προσῆκον περιποιεῖσθαι. ¶ Item in contrarium & præposterè facio. Phal. in ep. ad Messen. ¶ Τὸ περιπεποιημένον, arte singulari & industria factum. Theophr. l.9.

Περιποίησις, ἡ, tutatio, ipsa actio tuendi & conseruandi. Item acquisitio. Item vindicatio & assertio. in ep. ad Eph. c.1.

Περιποιητικὸς, q.d. acquisitiuus: vnde περιποιητικὰ ῥήματα, acquisitionis significationem habentia: apud grammat.

Προποιέω, antè seu prius facio. Προποιοῦμαι, prius fio.

Προσποιέω, (q.d. facio vt meū sit) mihi assumo, vēdico, in meā potestatē redigo. Thuc. l.2. φάσκων προσποιήσειν αὐτὴν ὑπὸ τὴν συμμαχίαν. Dem. contra Aphob. ὅσα ἐξ αὐτοῦ ἠλπίζετο προσποιεῖν.

Προσποιοῦμαι, Idē. Cū genit. Isęus, Πόσοι συγγενεῖς ἢ υἱεῖς κατὰ δόσιν προσεποιήσαντο τοῦ Νικοστράτου. Cū accus. Plut. in Publ. προσεποιοῦντο τὴν δόξαν, sibi vēdicabāt & assumebāt. Itē adiūgo, adiicio. Themist. in phys. l.2. τὴν ὕλην οὐ προσποιοῦνται οἱ μαθηματικοὶ παντελῶς. ¶ Itē simulo, fingo. Isæus, οὐδὲ προσποιοῦνται ἐκείνου τοῦ ὀνόματος οὔτε γινώσκειν, οὔτε προσήκειν αὐτοῖς. Plat. de rep. l.1. προσεποιεῖτο φιλονεικεῖν. Isocr. ἐὰν μὴ δυνάμενος ἦ δοκεῖσθαι προσποιῇ. Cū infinitiuo interdum exp. profiteor. vt Plat. in ep. προσποιοῦνται μετὰ τῆς δημοκρατίας ξυμφέροντα εἰδέναι.

Προσποίημα, τὸ, id quod vēdicamus nobis: vel id q̄ simulamus.

Προσποίησις, ἡ, ipsa actio vendicandi sibi aliquid aut assumendi Thuc. Item simulatio. Aristot. ethic.2. c.7.

Προσποίητος, simulatus, fictus. Idem œcon. 1.

Προσποιητικός, simulator, fictor, simulationi deditus. Idem Pol. lib. 3.

Ὑποποιέω. (q.d. sub me esse facio) acquiro, comparo, concilio. Plut. in Per. τῆς προσποιήσεως αὐτῆς τῶν καλῶν ὑποποιήσεις τινὰ λανθάνοντας ζῆλον.

Ὑποποιοῦμαι, idem Aristot. pol. 5. ὑπεποιήσατο τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ. Greg. λόγοις ἡμέροις καὶ ὁμολογίαις ὑποποιεῖσθαι τὴν πόλιν ἐπεχείρει. Exponitur &, mihi autoro, ad autoritatē meam fidémque traho. Greg. in Iulian. orat. 1. ὑποποιεῖται τὸ στρατιωτικόν.

Ὑποποίητος, acquisitus. Exponitur &, simulatus.

Composita sine præpositione

Ἀγαθοποιός, οῦ, ὁ, καὶ ἡ, bonum vel bona efficiens, bonorum effector. Alex. Aphr. Exponitur &, munificus, beneficus.

Ἀγαθοποιέω, benefacio alicui, benemereor de aliquo. Act. 14. οὐκ ἀμάρτυρον ἑαυτὸν ἀφῆκεν ἀγαθοποιῶν. Sic & Luc. 6. & alibi in N. T. Exponitur &, rectè vel recta ago. (Pet. c. 4.

Ἀγαθοποιΐα, boni efficientia: vel beneficiorū collocatio. 1. ep.

Ἀγαλματοποιός statuarum & simulacrorum fabricator. Poll. lib. 1.

Ἀγαλματοποιΐα, ars conficiendi statuas. Idem ibid.

Ἀγαλματοποιέω, statuas conficio.

Ἀγαλματοποιητική. idem quod ἀγαλματοποιΐα. Poll. ib.

Ἀγριοποιός, ferum reddens seu efferatum, feritatem inducens. schol. Nic. & Eust. Apud Aristoph. in Ran. Æschylus dicitur ἀγριοποιός, quòd heroas induceret feros & immanes.

Αἱματοποιητικός, ὁ, sanguinem gignens seu generans. Gal. comment. 1. in l. 1 Prorrhet.

Αἰσχροποιός, fellator, qui ore morigeratur in fœdo ministerio. Aristoph. & general. qui turpe aliquid & fœdum patrat. Eurip. in Medea. (l. 8.

Αἰσχροποιεῖν dicitur qui tale ministeriū exercet: apud Athe.

Αἰσχροποιΐα, hoc ipsum ministerium, obscœnitas oris.

Ἀλευροποιέω, farinam facio, molo, pinso.

Ἀλλαντοποιέω, farcimina vel lucanicas facio.

Ἀλλαντοποιός, qui facit lucanicas, tucetarius, fartor.

Ἀνδριαντοποιός, statuarius, statuarum artifex. Athen. l. 11.

Ἀνδριαντοποιΐα, statuarum confectio actio ipsa faciendi statuas. Item, ars faciendi statuas. Xen. Arist. rhet. 1.

Ἀνδριαντοποιέω, ῶ, statuas facio.

Ἀνδριαντοποιητική, s. τέχνη, ars statuaria.

Ἀνθοποιός, flores producens, florificus.

Ἀνθρωποποιός, hominum factor seu fabricator, i. humanarum formarum. Luc.

Ἀνθρωποποιΐα, hominum fabricatio seu humanarum formarum apud eundem.

Ἀποίητος, non factus, seu nondum factus. Athen. l. 4. Item sine arte factus: apud Dion. Halic.

Ἀργοποιός, inertem & segnem reddens, inertiam afferens.

Ἀριστοποιοῦμαι, prandeo. Xen. anab. l. 4. & Hell. l. 1. Partic. ἀριστοποιούμενα, pass. exp. ea quæ parantur in prandium, apud eundem.

Ἁρματοποιός, qui currus fabricatur. Hesyc.

Ἁρματοποιέω, currus fabricor. Poll. 7. c. 26.

Ἀρρητοποιός, nefanda perpetrans & obscœna. Hesych.

Ἀρρητοποιΐα, nefandū facinus: quod obscœnè perpetratū est.

Ἀρτοποιός, q.d. panifex pistor. Plut. in Alex. Ponitur & adiectiuè: vt ἀρτοποιὸς ζύμη, fermentum ex quo panis conficitur: apud Naz.

Ἀρτοποιέω, panem conficio, pistoriam artem exerceo. Exponitur &, in panem vel in panes formo: vnde in pass. apud Diosc. l. 4. c. 76. (de papauere satiuo) ἧς τὸ σπέρμα ἀρτοποιεῖται εἰς τὴν ἐν ὑγιείᾳ χρῆσιν.

Ἀρτοποιΐα, panificium, pistura. Xen.

Ἀρτοποιϊκός, inscriptus liber, apud Athen.

Ἀσπιδοποιός, qui clypeos fabricatur. Poll. l. 7. c. 30.

Ἀσπιδοποιΐα, clypeorum fabricatio. Item clypei descriptio quæ apud Homerum habetur: vt Eust. vocat.

Ἀταρακτοποιησία, ἡ, actio imperturbata: seu imperturbatè aliquid agere. Hippocr. in lib. περὶ εὐσχημοσύνης.

Αὐλοποιός, qui fistulas conficit. Poll. l. 4. c. 9.

Αὐλοποιΐα, & αὐλοποιητική, ars conficiendi tibias. Idem l. 7. cap. 39.

Αὐτοποίητος, à seipso factus, sua sponte & per se factus. Hesych.

Βελοποιός, telorum fabricator. Poll. l. 7. c. 30.

Βελοποιΐα, telorum fabricatio. Idem ibid.

Βροντοποιός, qui tonitrum facit.

Βυρσοποιός coriarius. Poll.

Βωλοποιέω, ῶ, glebam seu glebas facio. Hippocr. ep. ad Demag.

Γελωτοποιός (q.d. risus artifex) qui facit aut dicit quib. risum eliciat. Xen. in symp. Exponitur &, scurra: item festiuum acroama.

Γελωτοποιῶ, risum cieo, dictis aut factis risum capto, Plato de rep. l. 10. Xen. ibid. Exponitur &, ago scurram, scurriliter ago apud Plut. in polit. præc.

Γελωτοποιΐα, artificium excitandi risus. Xen. in sympos.

Γεφυροποιός, pontifex, i. qui pontem facit, Plut. in Num.

Γεφυροποιῶ, pontem facio, vel ponte iungo. Polyb. l. 3. τοῖς ἐπιτηδείοις γεφυροποιεῖν παρηγγεῖλε.

Γλωττοποιός, qui lingulas tibiarum conficit, fabricator lingularum. Poll. l. 4. cap. 9.

Γλωττοποιΐα, lingularum in tibiis fabricatio. Idem l. 7. c. 30.

Γλωττοποιέω, ῶ, lingua patro: lingua morigeror. Aristoph.

Γλωττοποιητική, s. τέχνη, ars fabricādi lingulas tibiarum. Pol.

Γονοποιΐα, fœtificatio. Alex. Aphr. probl. 68. l. 2.

Γραμματιδοποιός, dictum est drama quoddam Apollodori. Poll. l. 7. c. 30.

Δακρυοποιός, lacrymas ciens. Diosc. l. 1. c. 1.

Δειπνοποιός, qui cœnam parat aut conuiuia.

Δειπνοποιέω, paro cœnam: eius est qui in cœnam condixit apud se. Alciphr. (Thuc. l. 8.

Δειπνοποιοῦμαι, cœnam mihi apparo, epulor in cœna, cœno

Δευσοποιός, infector, tinctor. Hesyc. & Suid. Item bene imbutus seu tinctus, ita vt tinctura deleri & elui nequeat: qua significatione propriè de purpura dicitur, teste Suida, metaph. autem de omnibus colorem habentibus permanentem & diu durantem. Athen. l. 5. Plat. de rep. l. 4. Item metaph. perimbutus, indelebilis, qui elui nequit. Plat. ibid.

Δηλοποιέω, ῶ, manifestum reddo, manifesto.

Διθυραμβοποιός, dithyrābōrum poeta, seu dithyrambicus poeta.

Διθυραμβοποιΐα, dithyramborum scriptio.

Διθυραμβοποιῶ, dithyrambos scribo & compono.

Δικτυοποιός, qui retia conficit: apud Poll.

Δογματοποιέω, decretum facio. Polyb.

Δραματοποιός, dramatum seu dramatis scriptor. Plut. Exponit & actor fabularum. Luc.

Δραματοποιΐα, dramatum scriptio.

Δραματοποιῶ, in modum dramatis conscribo. Aristot.

Δυσβατοποιοῦμαι, difficilem aditum aut transitum aut receptum facio. Xen.

Εἰδοποιός, specificus, speciem efficiens: vt εἰδοποιὸς διαφορά. Porphyr. Isagog. c. 4.

Εἰδοποιέω, ῶ, speciem efficio seu formam. Philop. in Procl.

Εἰδωλοποιέω, ῶ, speciem & imaginem fingo seu repræsento. Syn.

Εἰδωλοποιΐα, imaginis fictio. Item repræsentatio personæ mortuæ tanquam viuæ, quum eius vmbram introducimus.

Ἀντειδωλοποιέω, (Dec.) Idem quod εἰδωλοποιέω.

Εἰρηνοποιός, pacificator, pacis conciliator. Xen. Hell. 6. Item pacificus, qui est ingenio pacis amante. Matth. 5.

Εἰρηνοποιέω, pacifico, paco. in ep. ad Coloss. c. 1. (poet.

Ἐλεγειοποιός, elegorum seu elegiarum scriptor. Aristot. de arte

Ἑλκοποιός, q.d. vulnificus, vulnus inferens. Τὸ ἑλκοποιόν. Hesych. est cantharis: quia caustica vi prædita est & exulcerat, teste Pli.

Ἑλκοποιέω, ῶ, vlcero, Æschin.

Ἐμετοποιός, vomitum efficiens, vomitum ciens. Diosc. l. 2.

Ἐξωμιδοποιός, exomidis seu exomidum confector. Pol. l. 7. c. 30.

Ἐξωμιδοποιΐα, ars conficiendi exomidas. Idem ibid.

Ἐποποιός, heroicorum carminum scriptor. Plat. & Arist. de arte (poet.

Ἐποποιΐα, scriptio versuum heroicorum. Arist. ib.

Ἐποποιϊκός, ad ἐποποιΐαν, pertinens, idem ibid.

Εὐποιέω, ῶ, benefacio, beneficium confero. Xen. εὐποιεῖν τὸν εὐποιοῦντα.

Εὐποιητικός, propensus ad beneficentiam, seu ad conferenda beneficia. Et τὸ εὐποιητικόν, beneficentia. Arist. in Rhet.

Εὐποιός, Idem cum εὐποιητικός, Hesyc. Item iustus.

Εὐποιΐα, beneficentia. Poll.

Εὐποίητος, benefactus, eleganter confectus: vt εὐποίητον μέλαθρον, apud Hom. hymno 1. in Venerem.

Dec. Ἀντευποιέω. vicissim beneficentia vtor erga quempiā, beneficium vel beneficia rependo. Aristoph. in Plu. τὸν εὖ παθόντ' ὑπ' ἐμοῦ πάλιν μ' ἀντευποιεῖν. Sic & apud Dem.

Φιλευποιΐα, amor beneficentiæ, studium beneuolentiæ.

Ἐχθροποιέω, inimicum reddo, inimicitias concito.

Ζευγοποιΐα, copulatio parium. Theophr.

Ζυγοποιεῖν, iuga curruum construere. Aristoph. in Pluto.

Ζωμοποιός, opifex iuris in culina, condiendi iuris peritus. Athen.

Ζωμοποιόν, dicitur etiam quicquid gratiam iuribus conciliat, seu quod gratiam in iuribus habet. Diosc.

Ζωοποιός, viuificus. Item viuum & animale generans.

Ζωοποιΐα, animantis procreatio.

Ζωοποιέω, viuifico. Itē vermes genero. Theop. de caus. pl. l. 3.

Ζωοποιητικός, q.d. viuificatiuus.

Συζωοποιέω, (Dec.) q.d. conuiuifico, simul viuifico, vnà in vitam reuoco: in ep. ad Eph. c. 2.

Ἠθοποιός, mores instituens & faciens: animi formator & institutor. Aristot. Plut. in Themist. Item mores & affectus hominis exprimens: vt λόγος ἠθοποιός.

Ἠθοποιΐα, morum affectuúmque expressio, seu fictio, ficta descriptio. Dion. Halic. in vita Lys.

Ἠθοποιέω, ῶ, mores formo, instituo moribus. Plut. Item affectus & mores exprimo. Dion. Halic.

Ἀνηθοποίητος, (Dec.) morum expressione & affectuum carens. Item qui moribus est incompositis & rusticis.

Ἡνιοποιός, qui habenas conficit.

Ἡνιοποιεῖον, τὸ, officina in qua habenæ conficiuntur. Xen.

Ἡνιοποιέω, habenas conficio. Item habenas rego & duco. Vel ſimpl. rego & moderor. Idem apomn. l. 4.

Θαλιοποιοὶ, Heſychio ſunt qui arculas corio obductas conficiũt & coriaceos riſcos.

Θαυματοποιὸς, præſtigiator, circulator. Demoſt. Olynth. 2. Item miracula edẽs. Apud Luc. θαυματοποιοὶ dicuntur ὄνειροι, quòd mirabiles res nobis repræſentent.

Θαυματοποιΐα, q. d. præſtigiatio, vel præſtigiatoria ars. Item figmentum præſtigiatorum figmentis ſimile. Iſocr.

Θαυματοποιῶ, præſtigiatoris in modum facio, præſtigiis vtor. Luc. ἄλλα πολλὰ νεανικώτερα θαυματοποιῶν.

Θεοποιὸς, qui deos ſiue deorum imagines fabricatur. Pol. l. 1.

Θεοποιΐα, Deorum fabricatio, ſimulachrorum in honorem Deorum effictio. idem ibid.

Θεοποιέω, ῶ, Deum ſeu deos facio. Luc. in Scyth. Item inter Deos refero, Dei loco habeo. Theodor. in eccl. hiſt. τὰς τὰ ςοιχεῖα θεοποιοῦντας.

Θεοποιητικὸς, qui deos ſiue deorum ſimulachra fecere poteſt.

Θεοποιητικὴ, ſ. τέχνη, ars deorum fabricatrix, ars conficiendi deorum ſimulachra. Poll. l. 1.

Θεσμοποιέω, leges condo. Eurip. in Phœn. Τί θεσμοποιεῖς ἐπὶ τα-λαιπώρῳ νεκρῷ.

Θορυβοποιὸς, tumultum excitans, tumultus ſeu turbarum excitator: ſed ſeditioſus.

Θορυβοποιέω, tumultum ſeu turbas excito.

Θρονοποιὸς, qui thronos conficit ſeu fabricatur. Poll. l. 7. c. 30.

Θωρακοποιὸς, qui thoraces conficit thoracum fabricator. Xen. apomn. 3.

Θωρακοποιΐα, thoracum fabricatio. Poll. ibid.

Ἰδιοποιέομαι, proprium facio, mihi vendico. Reg. l. 2. cap. 15. Item concilio mihi, adiungo mihi.

Ἐξιδιοποιοῦμαι (dec.) mihi vendico. Athen.

Ἱδρωτοποιὸς, ſudorem eiiciens.

Ἱδρωτοποιΐα, ſudatio Ariſt. probl. 2. (ibid.

Ἱδρωτοποιῶ, ſudorẽ eiicio Ἱδρωτοποιοῦμαι, ſudo. Idẽ Ariſt.

Ἱεροποιὸς, q. d. ſacrificus, ſacrificulus. Ἱεροποιοὶ peculiariter dicebantur, qui ſacra faciebant Eumenidib. præſidibus Areopagi: apud Demoſt.

Ἱεροποιΐα, functio illa.

Ἱεροποιέω, fungor illo munere. Et general. ſacra facio. Itẽ ſacro, dedico Ariſtid. ἱεροποιήσας λιτὰς φαίνεται οἷς τὰ ἱερὰ δρώμενα

Ἰπνοποιὸς, qui furnos fabricatur. Luc.

Ἰσχυροποιέω, robuſtum ſeu validum reddo, corroboro.

Ἰσχυροποιοῦμαι, corroboror. Hermog.

Καθαροποιέω, purifico. Exponitur &, verro. Heſych.

Καινοποιὸς, innouator, noua faciens. Naz.

Καινοποιέω, res nouas facio: vel innouo aliquid in re quapiam. Item renouo. Diod. l. 16. τοῦ πολέμου καινοποιηθέντος.

Καινοποιητὴς, nouis artificiis in re quapiam vtens. q. d. nouitatis artifex. Xen. pæd. 8.

Κακοποιὸς, maleficus, malis afficiens. Ariſt. eth. 4. c. 3.

Κακοποιΐα, maleficentia, malorum illatio ſeu importatio vel maleficium. Iſocr. in Panath. & ad Dem.

Κακοποιέω, malè facio, noceo. Gen. 31.

Καλυβοποιέω, vel καλυβοποιέομαι, gurguſtia ſeu caſas facio. Strab.

Καννωποιὸς, qui ſtoreas ſeu tegetes conficit. Pol. l. 10. c. 47.

Καρυκοποιὸς, & καρυκκοποιὸς, qui conficit intritum dictum καρύκη. Vocati autem fuerunt καρυκοποιοὶ Delphi quod victimas circumcidentes, coquorum fungi officio viderentur.

Καρυκοποιέω, conficio intritũ illud dictum καρύκη, item generalius, condimentum concinno, condio ſuauiter. Ariſtoph.

Καρποποιὸς, q. d. fructificus: epith. Cereris: apud Eur. in Rheſo.

Κερκιδοποιὸς, qui radios textorios conficit.

Κερκιδοποιϊκὴ, ſ. τέχνη, ars ſeu ſcientia conficiendi radios textorios. Ariſt. pol. l. 1.

Κηροποιὸς, qui fauos conficit, qui fauos confingit.

Κιβωτοποιὸς, qui arcas ſeu ciſtas conficit: arcarum fabricator. Pol. ex Dinarcho.

Κλινοποιὸς, qui lectos fabricatur. Pol. l. 7. c. 26.

Κλινοποιϊκὸς, ad lectorum fabricationem pertinens. Et κλινοποιϊκὴ ſ. τέχνη, ars fabricandi lectos. Pol. l. 7. c. 30.

Κοινοποιέομαι, commune facio, communico. Greg.

Κοσκινοποιὸς, qui cribra conficit, cribrorum texendorum artifex. Poll. loco citato.

Κοσμοποιὸς, mundi opifex, Deus. Phil. de mundo.

Κοσμοποιΐα, ἡ, mundi fabricatio ſeu creatio.

Κοσμοποιεῖν mundum condere: apud eundem.

Κρανοποιὸς, galearum artifex. Pol. l. 1.

Κρηπιδοποιὸς, qui crepidas conficit, crepidarius. Athen. l. 13.

Κωμῳδοποιὸς & κωμῳδοποιητὴς, comœdiæ ſeu comœdiarũ ſcriptor, comicus poeta. Plut. & Poll. l. 9. (Plut.

Κωμῳδοποιΐα, actio ipſa ſcribendi comœdias: apud eundem.

Λαρισοποιὸς, qui lariſſas conficit: aut Lariſſæorum conditor. Ariſtot. pol. 3. c. 1.

Λεπτοποιέω, tenuem ſeu gracilem reddo, extenuo. Dioſc. l. 5.

Ληκυθοποιὸς, qui lecythos conficit, qui ampullas vnguentarias fabricatur. Poll. l. 7. c. 30.

Λιθοποιὸς, calculum gignens. Alex. Aphr.

Λογοποιὸς, fabularum confictor ſeu ſcriptor. Athen. Itẽ qui mendacia confingit, vaniloquus. Dem. in Timocr. Syneſ. ep. 44. Exponitur & orator, apud Iſocr. Item hiſtoricus apud Xen. Et orationis artifex: apud Plat.

Λογοποιΐα, fabularum cõfictio ſeu ſcriptio: mendaciorũ cõfictio.

Λογοποιέω, fabulas confingo ſeu ſcribo, fingo poetarum more. Iſoc. in Hel. enc. Πολλὰς ἄλλας ἀνομίας ἐλογοποίησαν κατὰ τῶν θεῶν. Et generaliter, confingo, mẽtior, rumorẽ falſum ſpargo. Dem. Phil. 1. Λογοποιοῦσι τινὲς περιιόντες, ὡς Ἐλάττειαν τέχνεσι. Item ſimpliciter, rumorem ſpargo, dictito, perhibeo. Luc.

Λογοποίημα, τὸ, (q. d. fabulamentum) fabula, commentum, mendacium. Poll. ex Plat.

Λογοποιητικὴ τέχνη, ars τῶν λογοποιῶν. Plat. in Euthyd.

Λογχοποιὸς, lancearum fabricator. Eur. in Bacch.

Λυροποιὸς, qui lyras conficit, lyrarum conficiendarum artifex. Plut. Et generaliter, qui muſica inſtrumenta quæ digitis aut plectro pulſantur, compingit. Poll.

Λυροποιΐα lyrarum compactio, ſeu compingendarum ſcientia. Poll. l. 7. c. 30.

Λυροποιητικὸς, lyrarum conficiendarum peritus. Et λυροποιητικὴ, idem quod λυροποιΐα. Idem ibid.

Λυχνοποιὸς, lucernarum confector: Ariſtoph. (dem.

Μαχαιροποιὸς, machærarum ſeu cultrorum artifex. Plut. de Soc

Μελοποιὸς, qui mele ſcribit: lyricus poeta. Athen. Eſt & luſciniæ epith. apud Eur. in Rheſo.

Μελοποιΐα, ſcriptio carminum lyricorum, quæ mele vocantur aut ipſa mele: vel modulatio, qualis eſt in carminibus quæ vocantur mele. Ariſtot.

Μελοποιέω, ſcribo mele, vel modulationem adhibeo, qualis eſt in carminibus quæ mele vocantur. Athen.

Μελοποιητὴς, idem cum μελοποιὸς. in Epigr.

Μηχανοποιὸς, machinarum faber. Poll. l. 7. c. 30.

Μηχανοποιΐα, machinarum fabricatio. Ibid.

Μελοποιὸς, qui carmina ſcribit: Eurip. in Troad. Τί καί ποτε τρέψειν ἄν σε μελοποιὸς ἐν τάφῳ. Præcipuè ſic dicitur qui lyrica carmina componit: vt Sapho μελοποιὸς, apud Herodot.

Μελοποιῶ, carmina compono, vel decanto, aut in modulos redigo. Ariſtoph. in Nub.

Μοσχοποιέω, vitulos facio. Act. Apoſt. c. 7.

Μυθοποιὸς, fabularum fictor. Plat.

Μυθοποιΐα, fabularum fictio: vel figmẽtum fabuloſum. Plat.

Προσμυθοποιέω, (Decomp.) fabuloſè adiicio. Strab.

Ναοποιὸς, cui templi vel extruendi vel conficiendi cura commiſſa eſt, ſacrarum ædium procurator. Ariſt. rhet. l. 1.

Ναοποιέω, ῶ, templum ædifico: Greg. Naz.

Νεοσσοποιΐα, pullorum procreatio. Dioſ. l. 2. c. 60. (Thu. l. 1.

Νεωτεροποιὸς, qui res nouas molitur, nouarum rerum ſtudioſ.

Νεωτεροποιΐα, ſtudium rerum nouarum. Idem ibid.

Νεωτεροποιέω, res nouas molior, ſeu innouo: apud Galen Exponitur & commoueo: apud Hippocr. in Aphor. μὴ νεωτεροποιεῖν τὰ κεκριμένα.

Νεωποιὸς, qui naues fabricatur. Poll. l. 1. [cutiens. Alex. Aphr.

Νοσοποιὸς, q. d. morbum faciens: morbum afferens, morbum incutiens.

Νοσοποιέω, morbum ſeu morbos facio, morbos affero ſeu [incutio. Ceb. Theb.

Ξηροποιῶ, ſiccum reddo, ſicco.

Ὁδοποιὸς, qui viam facit, i. qui viam ſeu vias munit & ſternit Æſch. in Cteſiph. Xen. pæd. 6.

Ὁδοποιΐα, viarum munitio, ipſa actio vel munus faciendi ſeu muniendi vias. Xen. ibid.

Ὁδοποιέω, viam facio ſeu munio, tranſitũ perſtruo. Demetri ὕδωρ τὰ τε χωρία ἐλυμήνατο καὶ μᾶλλον ὡδοποίει. Luc. in Dē. Cum dat. perſ. ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα ἢ γεφυρῶν τὰ διάπορα. Greg. σφηκίαις προσδαμῶν ἐδοποιῆσαι τῷ Ἰσραήλ. Et metaph. viam ſeu aditum patefacio, ſterno viam. Ariſt. metaph. 1. αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὡδοποίησεν αὐτοῖς. Damaſc. (de Chriſto orante) [illegible] ἡμῖν ὁδοποιεῖν τὴν πρὸς θεὸν ἀνάβασιν. Item ad methodum redigo. Ariſt. Rhet. l. 1 ἐπεὶ δ' ἀμφοτέρως ἐνδέχεται δῆλον ὅτι εἴη ἂν καὶ αὐτὰ ὁδοποιεῖν.

Ὁδοποιοῦμαι, via mihi patefit, via mihi ſternitur. Exponitur & progredior, promoueo, proficio: apud Gre. ἀρετῆς ὁδοποιουμένης [illegible] τῶν βελτιόνων.

Ὁδοποίησις, viarum munitio ſeu ſtratura: vel munus vias ſternendi Et metaph. aditus patefactio. Ariſt. Rhet. 3.

Ὁδοποιητικὸς, qui viam facere & ad aliquid patefacere aditum poteſt. Ariſt. in ethic.

Προοδοποιέω, [Dec.] viã præſtruo, viã patefacio aut præbeo. Ariſt. προωδοποίηκε γὰρ τῷ φόβῳ. Idẽ pol. 7. δεῖ [illegible] προοδοποιεῖν πρὸς τὰς ὕστερον διατριβάς. Exponitur & præparo & quaſi imbuo. Idẽ probl. ſect. 2. τὸ μὲν ὀλίγον πῖον μᾶλλον ἢ τὸ πολὺ προωδοποίησε τὸ σῶμα πρὸς τὸ ἱδροῦν. Itẽ autor & adiutor ſum exẽplũ præbeo. Plut. Πολλὰ προωδοποίησεν αὐτῷ [illegible] νομοθεσίας. ¶ Itẽ procliuis & propẽſus ſum. Ariſt. Rhet. li. 2. προωδοποίησε τὸ γῆρας τῇ δειλίᾳ. προοδοποιοῦμαι, idẽ quod προοδοποιέω, in poſtrema ſignif. Ariſt. ὁ λίθος [illegible] ἤδη προοδοποιεῖται πρὸς τὴν φθοράν. προωδοποιημένος, præparatus: quo

quo seu ad quem via iam quasi patefacta est: apud eundẽ. Arist.

Ὁλμοποιός, mortariorum artifex. Arist. pol. 3. c. 1.

Ὀνοματοποιός, nominis seu nominum fictor: i. verborum seu vocabulorum. Athen.

Ὀνοματοποιΐα, nominis seu nominum fictio, i. vocabulorũ. peculiariter dicitur de vocabulis ita fictis vt sonum rei quæ significatur exprimant seu repræsentent. Quintil lib. 1. c. 5. & lib. 8. cap. 6.

Ὀνοματοποιέω, nomen seu nomina fingo, i. vocabula, verba nouo, item fingo vocabula à sono ea deducens: sæpe apud Eust. Et simpl. nomen do, nuncupo. Arist. Eth. l. 2. Π[...]ραλιον, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων αὐτοὺς ὀνοματοποιεῖν.

Ὁπλοποιός, armorum faber, qui arma conficit. Poll. 7. c. 30.

Ὁπλοποιΐα, armorum fabricatio. Idem ibid.

Ὁπλοποιῶ, arma fabricor. Sap. c. 5. ὁπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν, arma ex facultatibus suis conficiet.

Ὁπλιτοποιός, armatos efficiens, homines ad capienda arma impellens. Poll. ibid.

Ὀργανοποιός, organarius faber, qui instrumenta fabricatur.

Ὀργανοποιΐα, instrumentorum fabricatio. Item machinatio velut per instrumenta. Philo de vita M. l. 3.

Ὀχλοποιέω, turbas concito, turbas excito. Exponitur &, turbam congrego. (Hell. 7.

Ὀψοποιός, qui opsonia apparat, conditor. Plat. de rep. l. 2. Xenop.

Ὀψοποιΐα, opsoniorum apparatio, popinalium deliciarum apparatio. Plat. in Gorg. Athen. l. 4.

Ὀψοποιϊκός, pertinens ad eum qui opsonia apparat, popinalis, coquinarius: vt ὀψοποιϊκὰ ὄψαρα. Xen. Et ὀψοποιϊκὴ, scil. τέχνη, ars seu scientia apparandi opsonia. Plat. in Gorg.

Ὀψοποιέω, opsonia apparo, popinales delicias apparo: coquo. Plut. in Probl. Rom. τὰς γυναῖκας οὔτε ἀλεῖν ἐῶν οὔτε ὀψοποιεῖν τὸ παλαιόν.

Ὀψοποιοῦμαι, idem Xen. Hell. 7. & apomn. l. 3.

Ὀψοποιητικός, idem cum ὀψοποιϊκός. Item opsoniorum apparandorum peritus, opsoniorum artifex. Arist. metaph. 5. vnde ὀψοποιητικὴ idem quod ὀψοποιϊκὴ, idem Polit. 1. c. 4.

Παθοποιΐα, affectuum commotio: schema Rhetoricorum de quo Iul. Rufinian.

Παιδοποιός, liberos procreans: liberorum procreator seu procreatrix. Eurip. in Androm.

Παιδοποιΐα, liberorum procreatio. Plut. de educ. liber.

Παιδοποιῶ, liberos procreo: Eur. in Heracl. Τίς γὰρ κόρην ἔρημον ἢ δάμαρτ' ἔχειν, Ἢ παιδοποιεῖν ἐξ ἐμοῦ βουλήσεται; itẽ simpliciter, gigno, genero, Luc. ὃς τοιαῦτα γήμας καὶ παιδοποιεῖς.

Παιδοποιοῦμαι, idem Xen. οὐ τῶν γε ἀφροδισίων ἕνεκα παιδοποιεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνεις. Sic & apud Isocr. & Luc. παιδοποιεῖται, exp. & passiuè susceptus est, generatus est. Luc.

Παιδοποιητικός, idem quod παιδοποιός παιδοποιητική, vt παιδοποιητικὴν ἐργάζεσθαι, operã dare liberis procreandis.

Πετροποιΐα, structura ex petris, structura saxea. Athen. l. 5.

Πηλοποιός, figulus, qui vasa fictilia è luto conficit. Gal. & Alex. (Aphr.

Πηλοποιέω, è luto, fingo, figulinam factito.

Πηλοποιητικός, pertinens ad eos qui è luto fingunt, pertinẽs ad figulos. (c. 30.

Πιλοποιός, qui pileos ex coactis lanis pilisve conficit. Poll. lib. 7.

Πιλοποιΐα, ars τῶν πιλοποιῶν ibid.

Πιλοποιϊκός, ad coactiliarium pertinens. ibid.

Πιλοποιϊκή, idem quod πιλοποιΐα. ibid.

Πιλοποιέω, pileos & coactilia conficio.

Πιλοποιητικός, idem cum πιλοποιϊκός. Πιλοποιητικὴ κονία lixiuium quo πιλοποιοὶ vtuntur cogendis parandisque lanis.

Πληκτροποιός, qui plectra conficit, i. instrumenta quibus citharæ pulsari solent. Poll. loco ante citato.

Πληκτροποιΐα, plectrorum fabricatio. ibid.

Πληκτροποιητικός, ad plectrorum fabricatores pertinens.

Πληκτροποιητική, ars plectra conficiendi. ibid.

Πληκτροποιητικῶς, vt plectrorum confectores decet, seu more eorum qui plectra conficiunt: apud eundem ibid.

Πλουτοποιός, qui diuitias facit & congerit: vel lucrosus, quæstuosus. Pol. l. 3. c. 22.

Πολεμοποιός, qui bellum mouet: qui bella mouere aut gerere solet. Arist. polit. 5. c. 11.

Πολεμοποιῶ, bellũ moueo, seditiones excito. Xen. Hell. 5. Item inimicum & hostem reddo. Appian. bell. ciu. l. 5. Λεύκιον δὲ αὐτοὺς πολεμοποιεῖν εἰς ἀλλήλους. (c. 11.

Ποροποιέω, transitum facio, viã facio qua aliquid trãseat. Dios. l. 1.

Μεταποροποιῶ. (Dec.) meatuum statum muto. Idẽ l. 4. c. 15.

Μεταποροποιΐα, ἡ, meatuum in corpore mutatio.

Ποτισματοποιός, potionum confector. Athen.

Προσωποποιός, qui personas seu laruas fabricatur. Poll. l. 2.

Προσωποποιΐα, personarum confictio. figura oratoria, quàm Cic. de orat. l. 3. appellat personarum fictarum inductionem. Vide & Quint. l. 9. c. 2.

Προσωποποιῶ, personas fictas induco, personas fingo seu confingo. Damasc.

Πτωχοποιός, mendicum faciens, ad mendicitatem redigens. Aristoph. in Plut.

Πυοποιός, pus mouens, suppurans seu suppurationem adiuuans Diosc. l. 2. c. 82. (idem l. 2. c. 185.

Πυοποιέω, pus moueo, seu puri mouendo accõmodatus sum

Ῥαθυμοποιός, desidem & inertem reddens. Theophyl. ep. 29.

Ῥυθμοποιός, rhythmorum factor seu fictor. Hesych.

Ῥυθμοποιΐα, rhythmorum fictio.

Σεμνοποιέω, magnificè æstimo, maiestate afficio. Grego. de hom. Exponitur &, reuerentiam concilio apud Strab.

Σεμνοποιοῦμαι, in grauitatem me compono, honestos & speciosos mores præ me fero. Greg.

Σηποποιός, putrefaciẽs, seu putrefaciendi vim habens. Alex. Aphr.

Σιτοποιός, panifex pistor. Thuc. l. 6. Xen. pæd. 8. Plut. in Alex.

Σιτοποιΐα, panificium. Xen.

Σιτοποιϊκός, ad cibaria coquenda & conficienda pertinens.

Σιτοποιῶ, panem conficio. Eur. in Troad. item ad panificium accommodo vel vtor: Diosc. item alo, cibum suppedito. Xen. pæd. 4.

Σιτοποιοῦμαι, idem quod σιτοποιῶ, in panificio occupatus sum. idem Pæd. 4. Item frumentum mihi comparo, frumentari co, apud eundem Pæd. 1. Exponitur &, in cibos assumo, vescor. vt apud Diosc. l. 4. cap. 15. τὸν δὲ καρπὸν γλυκὺν ὄντα καὶ τρόφιμον αὐτοὶ σιτοποιοῦνται.

Dec. Ἀρχισιτοποιός, pistorum princeps, qui pistoribus præest.

Συσσιτοποιέω, compinso, vel in cibum concinno. Diosc. in præfat. l. 6. συσσιτοποιοῦμαι, compinsor: apud eundem l. 4.

Σκευοποιός, qui vasa & instrumenta diuersi vsus fabricat. Peculiariter sic dicitur qui personas & alia indumenta scenica parat. Arist. de art. poet. Plut. in Colot.

Σκευοποιῶ, vasa & instrumenta diuersi vsus fabricor. Cum accus. simpliciter significat, fabricor, conficio: vnde in voce media apud Plut. ὄργανα ἐσκευοποιεῖτο. item metaph. fabricor, machinor. Hyperides, σκευοποιεῖν τὸ πρᾶγμα.

Σκευοποιοῦμαι, conficior, fio: Athen. l. 11. (de calice loquens qui κέρας & ῥυτὸν dicitur) δοκεῖ δὲ σκευοποιηθῆναι ὑπὸ πρώτου τοῦ Φιλαδέλφου Πτολεμαίου. (Act. Ap. c. 18.

Σκηνοποιός, qui tentoria conficit, seu tabernaculorum fabricator

Σκηνοποιΐα, tabernaculorum fabricatio.

Σκηνοποιέω, tabernacula conficio, vmbracula fabricor. Greg. Naz. μὴ στιβάδας ὑψηλὰς πηξώμεθα σκηνοποιοῦντες τῇ γαστρὶ τὰς τῆς θρύψεως. (μόζοντες σκηνοποιοῦνται).

Σκηνοποιοῦμαι, idẽ Herodi. l. 7. συμπηγνύντες ξύλα καὶ ἐρ-

Σπονδοποιέω, libo: vel fœdus & inducias paciscor.

Σπονδοποιοῦμαι idem Athen. l. 11. ἐν τῇ ἱεροποιΐᾳ τοῦ Διδυμαίου Διὸς κισσοῦ σπονδοποιεῖται πετάλοισιν σπονδοποιηθέντα, τὰ pacta seu de quibus in fœdere icto conuenit.

Στλεγγιδοποιός, qui strigiles conficit, strigilum fabricandorum artifex, Poll. l. 7. c. 30.

Στλεγγιδοποιός, idem. Etym. Suid. (Suid.

Στερεοποιῶ, solido, firmo, duro, solidũ, firmum, durúmq; reddo.

Στερροποιέω, idem, Polyb. & Diosc. l. 5. c. 139. (fex.

Στεφανοποιός, qui coronas conficit, coronarũ conficiendarũ artifex.

Στιβαδοποιέω conficio mihi lectisternium seu stramentum ex foliis, gramine, aut frondibus virentibus.

Στιχοποιός, versificator. Στιχοποιΐα, versificatio, actio faciendi versus. Plut. de aud.

Σχηματοποιέομαι, fingo, conformo, informo. Xen. de re eq. ἅπερ αὐτὸς σχηματοποιεῖται. Exponitur & gesticulationi seruio, schemata saltationis cuiusque imitor. Poll. l. 4. c. 13. σχηματοποιούμενος dicitur etiam, qui ingenuè non loquitur & simpliciter, sed effictо vultu & sermone assimilato.

Σχηματοποιΐα, gestuum schematúmque in saltando effictio. Athen. l. 14.

Σωματοποιέω, corpus esse facio. i. quod antè dispersum disiectúmque erat in vnum velut corpus cogo: vnde in voce media in Pand. ὥσπερ πάντας ἡμεῖς τὰς τῶν νόμων πραγματείας σωματοποιησάμενοι ἐν τοῖς λόγοις ἐξ συγκεφαλαιωσάμενοι. item corpulentum reddo, corpus reficio, laboribus, aut fame, aut morbo emaceratum. Polyb. l. 3. ἐσωματοποίησε τοὺς ἵππους. Metaphoricè apud eundem Fab. Maximus dicitur suorum τὰς ψυχὰς σωματοποιεῖν. Generaliter etiam significat, auctiorem ac validiorem reddo, augeo: vt apud eundem, σωματοποιεῖν τὸ τόλμαν αὐτῶν. ¶ Item corpus seu rem corpoream esse fingo. Alex. Aphr. probl. l. 1. οἱ ζωγράφοι σωματοποιοῦσι τὴν ἠχὼ κατηχῆ.

Σωματοποιοῦμαι, augeor, validior fio. Arist. de mundo.

Συσσωματοποιῶ. (Dec.) concorporo. in vnum corpus cogor vnde in pass. apud Arist. de mundo συσσωματοποιεῖται δὲ τὰ εἰσιόντα καὶ ὑπὸ τῶν ἐν τῇ γῇ ὑγρῶν κεκρυμμένων.

Τειχοποιός, qui muros fabricatur & struit. Item qui instaurandis mœnib. seu reficiendis præest. Dem. pro cor. Æsch. in Ctesiph.

Τειχοποιΐα, muri extructio: vel cura extruendorum aut reficiendorum murorum.

Τεκνοποιός, liberos procreãs. vt τεκνοποιὸς πόσις. Eur. in Troad. item multos procreãs liberos fœcundus. Herodot. in Terpsich.

Τεκνοποιΐα, liberorum procreatio. Arist. Pol. 7. & Rhet. 2.

Τεκνοποιέω, liberos procreo: idem quod παιδοποιῶ. Xen. ægonom. 2. ὁ ἀνὴρ τὴν τεκνοποιήσουσαν αὐτῷ τρέφει.

Τεκνοποιοῦμαι, apud eundem ibidem.

Τεκνοποιητικός, liberis procreandis idoneus. Τεκνοποιητική s. τέχνη, ars procreandi liberos. Arist. pol. 1 c. 3.

Τροχοποιέω, rotas facio, currus & vehicula facio. Aristop. in Pluto.

Συντεκνοποιέω, (Decomp.) vnà liberos procreo. Xen.

Ὑμνοποιός, qui hymnos conficit: poeta Eurip. in Supplic.

Ὑπνοποιός, somnificus, somnum afferens. Diosc. l. 4. c. 65. (de opio) ἀνώδυνός ἐστι καὶ ὑπνοποιός, καὶ πεπτικός.

Ὑπνοποιέω, somnum concilio, somnū affero. Idē ib. τὰ φύλλα καὶ αἱ κεφαλαὶ καθεψηθεῖσαι ἐν ὕδατι καὶ προσαντλούμεναι ὑπνοποιοῦσι.

Φαρμακοποιός, qui medicamenta conficit.

Φιλοποιός, amicos efficiens, amicorum effector seu effectrix. Plu. Item qui labores amat, ὁ φιλῶν τὸ ποιεῖν. Hesych.

Φιλοποιέω, vel φιλοποιοῦμαι, amicū reddo seu beneuolum, concilio. Polyb.

Χαλινοποιός, qui fræna conficit.

Χαλινοποιητική sub. τέχνη, ars conficiendorum frænorum. Arist. eth. c. 1.

Χαροποιός, gaudij & lætitiæ efficiens: vt χάριτες χαροποιοί. Eurip. in Phœn.

Χειροποίητος, manu factus, artificio humano factus aut structus. Thuc. l. 2. Dem. Philip. 2.

Ἀχειροποίητος (Dec.) qui non est χειροποίητος.

Χλαμυδοποιός, qui conficit chlamydes.

Χλαμυδοποιΐα, ars conficiendi chlamydes. Poll.

Χλαμυδοποιικός, qui ad artificem chlamydarum pertinet, seu quo opifex ille vtitur. [l. 7. c. 30.

Χλανιδοποιός, lanarum tenuiorum & molliorum confector. Pol.

Χλανιδοποιΐα, lanæ tenuioris & mollioris confectio vel cōtextio: seu lanæ eiusmodi conficiendæ texendæq; ars. Xen. æcon. 2.

Χορδοποιός, qui cordas conficit.

Χορδοποιΐα, chordarum confectio, seu chordarum conficiendarum artificium.

Χορδοποιικός, ad eiusmodi artifices pertinens.

Χορδοποιικῶς, more eorum qui chordas conficiunt. Pol. l. 7.

Χρηματοποιός, qui pecunias conficit, i. comparat. Exponitur & quæstuosus: vt χρηματοποιὸς τέχνη, apud Xen.

Χρυσοποιός, aurifex. Luc.

Χρωματοποιΐα, colorum confectio Philostr. ep. 2.

Ψηφοποιός q. d. suffragiorum confector, qui suffragia conficit: suffragiorum artifex: Soph. in Aiace.

Ψυχροποιός & ψυχροποιητικός, frigidum faciens frigidū faciendi vim habens, prius apud Schol. Thuc. posterius epith. febris: apud medicos.

Ὠδοποιός, qui carmina seu cantiones conficit: poeta Theocr. epigrammate in Anacreontis statuam.

ΠΟΙΚΙΛΟΣ ου ὁ, varius. Propriè qui est varij coloris, versicolor, maculosus. in Geopo. ἀνοίξας αὐτοῦ τὸ στόμα, ἐὰν εὕρῃς τὴν γλῶτταν μέλαιναν, μέλαν ἔσται· ἐὰν δὲ ποικίλην, ποικίλον ἔσται τὸ τικτόμενον. Il. δ. ἀμφὶ δὲ πᾶσι τεύχεα, ποικίλ' ἔλαμπε. Athen. l. 10. ἐσθῆτα ποικίλην ἀνέβαλλεν. Metaphoricè ποικίλος μῦθος dicitur oratio variis quasi coloribus picta & ornata. Epig. l. 2. Item varius qui multorum diuersorumque generum est: vt Ποικίλη τροφή, apud Plut. symp. 4. probl. 1. Et Ποικίλα ἐδέσματα, apud Athen. ad animum translatum de homine dicitur qui varias artes ac machinas callet, vafro, versuto, callido: vt Προμηθεὺς ποικίλος. Hesiod. in Erg. Et de eo cui animus variat & inconstans est. Arist. eth. 1. c. 10.

Ποικίλως, variè multis modis. Item callidè, vafrè, versutè Xenop.

Ποικιλία, ἡ, varietas. Isocr. in ep. ad Philip. & apud Hermog.

Ποικιλίς, ίδος, ἡ, q. d. varia, versicolor picta: nomen est auis apud Arist. hist. an. l. 9. c. 1. quam carduelem esse putant.

Ποικίλλω, variego, variè distinguo. Eur. in Hec. ἐν κροκέῳ πέπλῳ ζεύξομαι ἅρματι πώλους. Ἐν δαιδαλέαισι ποικίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις. Item vafrè vario, vafrè comminiscor aut fingo. Plat. in symp. μηδὲν ποικίλλειν πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἀληθῆ ἐρῶ εἰπεῖν ἅ μοι δοκεῖ. Synes. ep. 121. ἄλλο μέν τι ποικίλλει.

Ποικίλλομαι, variegor, variè distinguor. Herod. l. 5. διὰ χρυσοῦ πολλοῦ καὶ λίθων τιμίων πεποίκιλται. Sic & alibi apud eundē. Plat. in Crat. (de leg.

Ποίκιλμα, τό, varius ornatus, ornatus versicolor. Od. ο. Plat.

Ποίκιλσις, εως, ἡ, variegatio. Idem ibidem.

Ποικιλτής, οῦ ὁ, qui variat, qui versicolore ornatu vestimenta elaborat. Æschin. contra Timarch. Plut. in Per.

Ποικιλτικός, ή, pertinens ad eum qui acu pingit aut polymiton telam texit. Et Ποικιλτική s. τέχνη, ars illa plumariorum & phrygionum. Hesyc. & Suid.

Ποικιλτός, variatus, variè pictus, versicolor. Dion. Longin.

Ποικιλεύς, idem quod Ποικιλτής. Hesych.

Βελονοποικίλτης, ου ὁ qui acu vestes variegat: phrygio. Hes.

Διαποίκιλος, ὁ καὶ ἡ, variis coloribus distinctus.

Διαποικίλλω, idem cum Ποικίλλω. Isoc. in Euagr. Πᾶσι τοῖς εἴδεσι διαποικίλαι τὴν ποίησιν.

Διαποικίλλομαι, variè distinguor.

Ἐμποικίλλω, vario intertexo variè.

Καταποικίλλω, vario, varietate distinguo: vnde apud Plat. τὰ παρὰ ἡμῖν ταῦτα καταπεποίκιλται.

Παμποίκιλος, omnibus modis varius seu variegatus: vt Πέπλοι παμποίκιλοι, Od. ο. exponitur etiā, versipellis, versutus. Hesych.

Πολυποίκιλος, admodum varius, multum variegatus: vt πολυποίκιλα φάρεα, apud Eur. in Iphig. Taur. Item multifarius, multimodus, multiformis: vt Πολυποίκιλος σοφία τοῦ Θεοῦ, in ep. ad Eph. c. 3.

Πτεροποίκιλος, varias & pictas pennas habens. Aristop. in Auib.

Πυροποίκιλος, punctis ignei coloris distinctus & varius. Πυρροποίκιλος, lapidis nomen st. apud Plin.

Σιδηροποίκιλος lapidis nomen. Plin. l. 37. c. 10.

Ὑποποίκιλος aliquantum varius seu variegatus.

Χρυσοποίκιλος, auro distinctus.

ΠΟΙΜΗΝ ένος, ὁ, pastor, propriè ouium pastor, opilio: ad quod indicat Plato in Minoe, vbi quærenti quis sit & quo nomine vocetur: τὴν τῶν προβάτων ἀγέλην κράτιστος νέμειν, respondetur Ποιμήν. (* Ideoq; ab οἶς & μένω deriuatum putauit, dictumq; quasi οἰμήν. Etym. tamen Ποιμένα nominatum censebit παρὰ τὸ ἐν ὕπνῳ τεταμένον.) Theocr. id. 8. Ποιμένες εἴπατέ μοι. Pro bubulco etiā capi docet Eust. Od. κ. ὅθι ποιμένα ποιμὴν ἠπύει εἰσελάων. Metaph dicitur Christus Ποιμήν Ioan. 10. & alibi. necnon eius ministri & vicarij, Eph. 4. Dicitur & dux seu imperator, vel etiam rex Ποιμὴν λαῶν, Il. α. & alibi. Et generaliter pro quouis curatore accipi tradunt: vt apud Soph. in Aiace. [illegible] ἱππικῶν τε. Apud Eur. Ποιμένες ὄχων, rectores curruum.

Ποιμενικός, pastoralis, pastoritius pastorius. Philo de vita M. l. 1.

Ποιμένιος ου ὁ, idem in Epigr.

Ποιμενίδης ου, ὁ, è pastore natus, qui pastorij generis est.

Ποιμαίνω, f. ανῶ, pasco. Od. ι. Μῆλα Οὖνος ποιμαίνεσκε. Hesiod. in Theog. Ἄρνας ποιμαίνουσαν Ἑλικῶνος ὑπὸ ζαθέοιο. Plato de repl. l. 2. ποιμαίνειν τὰ πρόβατα. pro quo Herod. l. 7. absolutè dixit ποιμαίνων ἐν τοῖς Θρακίοις ὄρεσι. Metaph. apud Theoc. id. 11. Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα Μουσίσδων. ¶ Item curo, curam gero Schol. & Suid.

Ποιμαντικός, ὁ, pertinens ad eos qui oues pascunt, pastorius pastoritius. Greg. Et ἡ ποιμαντική, s. ἐπιστήμη, scientia pascendi curandiq; ouium gregem. Chrysost. de sacerdot.

Ποιμαντήρ, ῆρος, ὁ, idem cum ποιμήν. (pud Æschie.

Ποιμάνωρ, idem. Hesyc. Et metaph. dux vel rex populi: a-

Ποιμανόριον, τό, grex non ouium tantum sed & populi. Eust.

Ποιμανδεύω, pasco. Exponitur & custodio.

Ποιμανδεύς, έως, ὁ idem cum Ποιμαντήρ & ποιμήν.

Ποίμνη, ης, ἡ, grex ouium. Od. ι. Soph. in Aiace. Metaphoricè de grege ouium Christi, Matth. 26.

Ποιμνήϊος, ὁ, pertinens ad ouium gregem. Od. β.

Ποίμνιον, τό, idem quod ποίμνη. Plat. de leg. Lucæ 12.

Composita.

Ἀρχιποίμην, ὁ, pastorū princeps. epitheton Christi: 1. ep. Pet. c. 5.

Βουποίμην, boum pastor: in Epigr.

Φιλοποίμην, pastorum amans. (idyll. 5.

Φιλοποίμνιος, gregis amans. vt κύων φιλοποίμνιος. Theoc.

ΠΟΙΝΗ', ῆς, ἡ, Pœna, vltio iniuriæ seu peccati. Quidam definierunt, Ποινή ἐστιν ἁμαρτήματος ἐκδίκησις, pœna est peccati vltio. Paus. in Lacon. τὰς τιμωρίας οἱ παλαιοὶ τὰς ἀνθρώπων ὠνόμαζον ποινάς. Hinc Ποινὰς δοῦναι & τῖσαι seu ἀποτῖσαι, dare pœnas, pendere, soluere, luere. Et ἀπαιτεῖν ποινάς, exigere, repetere, reposcere. Et ἀφεῖσθαι ποινῆς, liberatum esse pœna. Ipsæ etiam furiæ & deæ quæ scelerum pœnas exigere creduntur, ποιναὶ nominantur, apud Paus. in Att. & apud Synes. epist. 44. ¶ Item pretium quo iniuria pensatur, apud Hom. vt Il. ε. ὀνείκεον εἵνεκα ποινῆς Ἀνδρὸς ἀποφθιμένου. * Etym. & πόνος deriuat, quasi πονή: fortasse quoniam omnis pœna cum labore & molestia coniuncta est.

Ποιναῖος, ου, ὁ, pœnarius. Ποιναία σελίς, exp. pagina in qua scribuntur pœnæ pro delictis ferendæ. Accipitur & pro ποίνιμος, pœnalis, pœnas infligens.

Ποίνιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pœnalis, pœnas infligens, pœnis persequens. Item vltor, vindex. Soph. in Aiace & alibi. Sic in Epigr. l. [illegible] μος λιθοκτονία, pœnalis lapidatio, lapidatio qua pœnas aliquis luit scelerum.

Ποινάω ῶ punio, pœnas exigo pœnas sumo de.

Ποίνημα, ατος, τό, pœna quam quis luit: pœna quæ de aliquo sumitur, idem cum ποινή. Hesych.

Ποινήτωρ, ορος, ὁ, qui punit, qui pœnas exigit, seu sumit: vindex, vltor. Nōn. Pro quo Doricè ποινάτωρ, apud Eur. in Electra.

Ποινητήρ, ῆρος, ὁ, idem. Oppian. de piscibus.

Ποινάζω idem quod ποινάω: vnde Ποινάζομαι [illegible] γυναῖκας. Eurip. in Iph. Taur.

Composita.

Composita.

Ἀντίποινον, ου, τὸ, pœna, vltio. Soph. in Electra.

Ἀξιόποινος, ου, ὁ καὶ ἡ, pœna dignus, dignus qui pœnam luat.

Ἄποινον, pretium aut munus quod loco pœnæ debitæ offertur, seu quo pœna debita luitur aut pensatur. Il. φ. item pretium liberationis, Il. α. & ω. vbi Eust. scribit ἄποινα dici munera, quæ dantur ἕνεκα φόνου, quasi ἄφονα.

Ἄποινα τὰ, pœnæ, apud Plat. de leg.

Ἀποινάω, pœnæ debitæ eximo, redimo. Exponitur & pecuniam exigo, à Demosthene in orat. contra Aristocr.

Ἀποινᾶσθαι, præmium reportare & assequi: Eurip.

Ἀνάποινος, (decomp.) non redemptus pretio. Il. α.

Ἐμποίνιμος, in pœnam incurrens, pœnam merens, pœnæ obnoxius. Suid. & Hesych. Pro eodem scribitur & ἐμποίνιος.

Λαθίποινος, punire oblit⁹. Et τὸ λαθίποινον, quod nõ punitur. Hes.

Μετάποινος, pœnalis, idem cum ποίνιμος, vt δίκη μετάποινος, apud Suid.

Νηλεόποινος crudeli supplicio puniens. Hesiod. in Theog.

Νήποινος, impunis, impunitus, qui pœnas non soluit. Od. ξ. Et νήποινον (aduerb.) impunè, impunitò. Od. σ. & α.

Νήποινα & νηποινεὶ vel νηποινί. idem Xen. & Demosth. Legitur & νηποινὰ, pro iisdem, apud Poll. l. 8.

Ποῖος, &c. vide in Οἶος.	Ποιπνύω, vide Πνύω in Πνέω.
Ποιφὺν, in Σπείρω.	Ποιφύσσω, in Φυσάω.
Ποιόδης, in Πόα.	Ποκος &c in Πέκω.

ΠΟΛΕΜΟΣ, ου, ὁ, bellũ pugna. Il. ε. Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε. Il. ζ. Πέπαυται πόλεμος. Plat. li. 12. de leg. Πολέμου κοσμήματα belli insignia. Τὰ τοῦ πολέμου. Dem. res bellicæ. Xen. Pæd. 1. Πόλεμον ἄρχεσθαι πρὸς τούτους. Polybius, ἀνειληφὼς τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλεμον, quum suscepisset bellum Romanũ. Sic ἐγεῖραι πόλεμον. Herodia. l. 3. & κινεῖν πόλεμον apud Athen. l. 12. Et Thuc. Πόλεμον ποιοῦμαι μετὰ τῶν ξυμμάχων, bellum gero cũ sociis. Apud Eurip. χαλεποὶ γὰρ πόλεμοι ἀδελφῶν, bella & dissidia inter fratres. * Multiplex est huius vocabuli etymon apud grãmaticos. Alij enim compositum dicũt ex πολὺ & αἷμα, vt sit quasi Πολύαιμος. Alij ex Πολὺς ὄλλυμι, quasi Πολλόλεμος. Quidam à πελεμίζω deducũt. Nõnulli παρὰ τὸ τὰς πόλεις αἱμᾶν ἢ μενοῦν, ἢ ἀμᾶν dici tradũt. Sũt & qui simpliciter ex ἐλάω seu ὄλλυμι deriuent quasi ὄλεμος. Addo posse & à πολέω, deduci quòd bellum omnia vertat, inuertat, euertat.

Πολεμικός, ου, ὁ, bellicus, militaris. Xen. Hellen. 5. Πολεμικὴ ἀρετή. Thuc. lib. 2. Πολεμικοὶ κίνδυνοι, belli discrimina. Apud Aristot. polit. 1. c. 3. Πολεμικὴ sub. τέχνη, disciplina militaris, ars bellica. Τὰ πολεμικά, res bellicæ. Xen. Hell. 1. Pæd. 7. & alibi. ¶ Item bellax, bellicosus Isocr. Thuc. Aristot. Xen. ¶ Accipitur & pro πολέμιος, apud Plut. de prim. frig.

Πολεμικῶς, bellicosè, vt Πολεμικῶς ἔχειν, bellicoso animo esse belli cupidum esse. At Πολεμικῶς ἔχειν πρός τινα, hostili animo esse erga aliquem, apud Xen. Pæd. 5.

Πολεμήϊος & Ionica dialysi πολεμήϊος, bellicus. Il. β. Πολεμήϊα ἔργα & Hesiod. in Asp. Πολεμήϊα τεύχε' ἔχοντες, arma bellica, seu ad belli vsus comparata.

Πολέμιος, ου, ὁ, qui animo hostili & bellũ inferẽdi cupido affectus est erga aliquẽ, infestus, interdũ etiã inimicus. Xẽ. pæd. 3. ὡς πολεμίοις αὐτοῖς χρῶνται. Idẽ li. 4. Pæd. cũ dat. ἐμοὶ πολέμιοι. Et cum genit. apud Aristid. Πολέμιος τοῦ δήμου. Item Πολέμιος simpliciter, pro ὁ πολέμιος ἀνὴρ, hostis, & οἱ πολέμιοι, hostes, sæpe apud Thuc. Xen. Plut. & alios. Et ἡ πολεμία, & ἡ πολεμία χώρα, solum hostile, hosticum. apud Xen. Pæd. 3.

Πολεμίως, hostiliter, hostili atq; infesto animo. Thu. l. 3. & 4.

Πολεμόω, ῶ, ad bellum excito, ad bellum alicui inferendũ incito. Πολεμόομαι, οῦμαι, ad mouendum contra aliquem bellum instigo. Thuc. lib. 1.

Πολεμίζω, f. ίσω, bello, belligero, seu bellum gero: aliquando pugno, depugno, decerto. Il. υ. Ἀντὶ Ἀχιλλῆος πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. Et cum datiuo. Il. ο. Ἕως ὅ τῳ πολέμιζε μάχοιτο. Aristop. in Nub. πράττων καὶ βουλεύων καὶ τῇ γλώττῃ πολεμίζων.

Πολεμιστής, οῦ, ὁ, bellator, habilis ad bellum. sæpe apud Hom. & Plut. in Fab. (Aristid. & Xen.

Πολεμιστήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem, vt ἵππος πολεμιστήριος, apud

Πολεμέω, ῶ, f. ήσω, idẽ cum πολεμίζω, bellum gero. Interdũ absolutè, apud Thuc. & Isocr. Interdũ cũ acc. πόλεμον. Dem. Πολλοὺς ὑμεῖς πεπολεμήκατε πολέμους, multa bella gessistis. Sæpè cum præpos. μετὰ & πρὸς apud Thuc. & Plut. Sæpè cũ dat. apud Thuc. Demost. & Plut. Itẽ metaph. verò. Xen. Pæd. 1. ἀλλὰ τί ποτε σιωπᾷ; τῷ Σάκᾳ πολεμεῖς; Apud Plut. in Thes. Πολεμεῖν τῷ πολλῷ χρόνῳ, repugnare veteri opinioni & dudũ receptæ.

Πολεμέομαι, οῦμαι bello appetor, seu lacessor, oppugnor. Demost. Plut. & Synes. Dicitur etiam πολεμεῖται, imperson. bellatur, belligeratur.

Πολεμησείω, bellare gestio, bellare cupio. Thuc. l. 1.

Πολεμώνιον, ου, τὸ, herbæ nomen apud Diosc. l. 4. c. 8. quę sic nominata esse traditur, à bello & certamine, quod antiquissimi rẽges inter se certárunt, dum inuẽtionis eius laudẽ vterq; sibi tribueret. Sunt & qui sic dicta putent, quod aduersus venena pugnet.

Composita.

Ἀγναμπτοπόλεμοι, vel potius ἀγναμπτοπόλεμοι, inuicti bello, insuperabiles, in bello nec minis nec vulneribus flexibiles. Hes.

Ἀντιπόλεμος, bellum contra aliquem gerens, hostis. Hesych.

Ἀντιπολέμιος, idem. Thuc. l. 3.

Ἀντιπολεμέω, belligero aduersus, bello lacessitus vicissim bello infesto. Thuc. l. 1.

Ἀπειροπόλεμος, belli inexpertus, rudis in re militari: tyro.

Ἀπόλεμος, ὁ καὶ ἡ, imbellis, vt ἀπόλεμος μοῦσα, apud Plat. lib. 7. de legibus. Item inhabilis ad bellum: vt senes qui iam emeriti sunt aut membris in prælio læsi & truncati fuere. Arrian.

Ἀπολέμως, non bellicosè, nec pugnaciter, more imbellium.

Ἀπολέμητος, bello non vexatus, bellicis turbis carens. Luc.

Διαπολεμέω, bello decerto, belligero: vel depugno, decerto. Thu. l. 6. ἱκανωτέραν ἡγοῦμαι Σικελίαν Πελοποννήσου διαπολεμῆσαι. Plat. ep. 6. ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας διαπολεμήσαντα πρὸς τὴν τυραννίδα. Dicitur & διαπολεμεῖν πόλεμον. Et in pass. διαπολεμεῖται πόλεμος, conficitur, finis ei imponitur. Thuc. l. 7.

Διαπολέμησις, εως, ἡ, depugnatio, decertatio quæ bello fit.

Δυσπόλεμος, vix habilis ad bellum ægrè bellicosus.

Δυσπολέμητος, qui bello ægrè capi potest. Isocr. in Paneg.

Ἐκπολεμόω, idem cum Πολεμόω. Dem. Olynth. 1. ἅπαντες ἐθρυλεῖτε ὡς Ὀλυνθίους ἐκπολεμῶσαι δεῖ Φιλίππῳ.

Ἐκπολεμόομαι, idem cum Πολεμόομαι. Plut. in Cæs. τὸ τῶν Ἐδούων ἔθνος ἐξεπολεμώθη πρὸς αὐτόν.

Ἐκπολέμωσις, excitatio ad bellum alicui inferendum.

Ἐκπολεμέω, debello, bello deuinco vel expungo. Ammon. apud Thuc. l. 6. καὶ τὰ ἐνθάδε χρὴ ἅμα φανερώτερον ἐκπολεμεῖν.

Συνεκπολεμόω, (Decomp.) vnà hostem reddo: vnà ad bellum contra aliquem suscipiendum incito, apud Suid.

Ἐμπόλεμος, cuius in bello vsus est, aptus ad bellum. Hesyc.

Ἐμπολεμέω, bellum gero in: apud Suid.

Ἐπιπολεμέω, belligero aduersus, bello appeto.

Ἐπιπολεμέω, belligero aduersus, bello appeto.

Εὐπόλεμος, habilis ad bellum, bellicosus, strenuus & fortis in bello. Hom. hymno in Martem.

Εὐπολέμητος, qui facilè debellari potest.

Καλλιπόλεμος, egregius & strenuus in bello, bellicosus. Epig. l. 1.

Καταπολεμέω, bellum gero, contrà, bello oppugno: vel debello: Plut. in Cæs. τοῖς ἄλλοις καταπολεμῶν ἐκράτησε. Thuc. l. 4. τοὺς Ἀθηναίους ἐγκλήμασι καταπολεμοῦμεν.

Καταπολεμέομαι, bello appetor, &c. Idem l. 6. νομίζοντες αὐτὴν καταπεπολεμῆσθαι.

Καταπολέμησις, oppugnatio, vel debellatio. Thuc.

Μακροπτόλεμος, ex longinquo pugnans. Theocr. in Syringe.

Μενεπτόλεμος, bellũ & belli onera fortib. humeris sustinẽs. Il. β.

Προπολεμέω, belligero pro, propugno. Aristot. polit. 2. τὸ δὲ (τὸ πλῆθος τῶν οἰκούντων διαιρεῖται) εἰς τὸ προπολεμοῦν μέρος. Æschin. de malè gesta leg. οἱ τῆς πόλεως προπολεμοῦντες.

Προσαπολεμόω, insuper hostem facio, præter alios perduelliones ad perduellionem excito: vnde Thuc. l. 3. μέγα μὲν ἔργον εἶναι Λέσβον προσαπολεμῶσασθαι.

Προσπολεμέω, bello cũ, belligero contra. Thuc. lib. 8. ἐν τούτῳ Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίοις πάντων δὴ ξυμφορώτατοι προσπολεμῆσαι ἐγένοντο. Itẽ belli socius sũ, bello adiuuo. Idẽ ibidẽ, μάλιστα γὰρ ὁμοιότροποι γενόμενοι ἄριστα καὶ προσεπολέμησαν.

Συμπολεμίζω, idem cum προσπολεμέω, in post. signif.

Συμπολεμέω, idem. Plat. ep. 7. οὔτ' ἂν ἡλικίαν ἔχω συμπολεμεῖν ἔτι σχεδὸν οὐδενί.

Φιλοπόλεμος, & poeticè φιλοπτόλεμος, belli amãs, bellicax, bellicosus. Il. π. & ρ. Plut. in Fab.

Φυγοπτόλεμος, qui bellũ fugitat, bellicos strepitus ac labores refugiens. Od. ξ.

ΠΟΛΕΩ, ῶ, verto, verso. Hesiod. in Erg. Εἴαρι πολεῖν· θέρεος δὲ νεωμένη οὔ σ' ἀπατήσει. Exponitur etiã aro, apud Poll. l. 1. Neutraliter etiam accipi, pro ἀναστρέφεσθαι, versari tradit Eust. Exponitur & pasco. Hesych.

Πολέομαι, οῦμαι, vertor: Aristoph. in Auib. ὅτι δὲ πολεῖται τοῦτο καὶ διέρχεται ἁπανταχῇ. διὰ τοῦτο γε καλεῖται νῦν πόλος.

Πολέσκω, idem quod Πολέω. Πολέσκομαι, idem quod Πολοῦμαι, vnde Πωλέσκετο pro ἐπολέσκετο.

Πολεύω, f. εύσω, versor. Od. χ. οὐδ' ἄλοχον κατὰ ἄστυ Ἰθάκης κατὰ ἄστυ πολεύειν. Exponitur &, nutrio, ministro, contineo.

Πόλος, ου, ὁ, terra aratro versa seu scissa. ¶ Πόλοι dicuntur etiam duo puncta, axem, circa quem mundi moles circumagitur, terminantia: vertices & cardines mundi. Aristot. de mundo. ¶ Ipsa etiam mundi quæ circum axem polosque rotatur moles, vel ipsum cœlum, Πόλος nominatur. Athen. l. 2. τὸ τοῦ πόλου σύμπαντος ἡμισφαίριον. Sic & apud Aristoph. in Auib. ¶ Item capitis vertex. Et totum caput, teste Poll. libro 2. Et in ore seu palatio sic appellatur τὸ μετὰ τὴν σταφυλὴν, apud eundem ibidem. ¶ Πόλος, dicitur etiam solarium seu horologium: quod in eo vmbra vnà cum Sole circumacta horas indicet, Athen. lib. 5. Poll. lib. 6.

Πωλέω, idem cum Πολέω. ¶ At Πωλέω, vendo, vide suo loco.

Πολιόω, canum facio. Πολιοῦμαι, canus fio, canesco. Aristot. hist. an. l. 3. Πολιοῦνται οἱ κρόταφοι.

Πολίωσις, ἡ, ipsa actio reddendi canũ. Exponitur & canities.

Πόλιον, τό, frutex est capitulum habens cano hominis capillo simile. Vide Diosc. l. 3. c. 124.

Composita.

Ἐπιπολιόομαι, canesco, vel supernè canesco.

Μεσαιπόλιος, ὁ καὶ ἡ, semicanus, qui medium canæ ætatis attigit. Iliad. ν. (σαιπόλιος.

Μιξοπόλιος, cuius pilis cani misceri incipiunt, idem quod μεσαιπόλιος.

Προπόλιος, ante tempus canescens. Æl. Dionys.

Σπαρνοπόλιος. Hesych. exp. ὀλιγοπόλιος, cuius per tempora pauci cani sparsi sunt. *Compositum ex* σπαρνός, rarus, & πολιά.

Σπαρτοπόλιος, cui sparsi sunt per tempora cani. Poll. l. 4.

Τριπόλιον, q. d. ter canum seu canescens: herbæ nomen, quæ in die floris colorem ter mutat. Diosc. lib. 4. c. 135. Eadem dicitur & τριπόλιον, Hesych.

Ὑποπόλιος, subcanus, aliquantum canus.

ΠΟ'ΛΙΣ, ιος, ἡ, vrbs, ciuitas. Sæpe pro ipsa vrbe muris cincta, vicisque & ædificiorum serie distincta. Il. ο. Πόλις πύργοις ἀραρυῖα. Et Il. ρ. Πόλις Πριάμοιο ἄνακτος. Sic Il. σ. Ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων Καλάς. Luc. ἀνώνυμος ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη. Interdum pro ciuitate seu ciuibus. vt Aristot. in polit. Πόλις τῷ πλήθει μυρίανδρος. Et Eth. 8. Τὰς πόλεις συνέχειν ἡ φιλία. Sic & apud Thuc. & Dem. ¶ Suidæ est ludi genus. * Dictam esse Πόλιν ἀπὸ τοῦ πολεῖν ἐν αὐτῇ, quod in ea versentur homines: vt παρὰ τὸ ἐκ πολλῶν συνίστασθαι, quod ex multis constet, tradit Etymol.

Πολιὰς, άδος, ἡ, vrbana: Palladis epitheton apud Athen. quòd vrbis præses tutatrixque crederetur. Herodot. l. 5. Luc. in Lapith.

Πολιεὺς, έως, ὁ, cognominatur Iupiter vrbium tutor, præses ac custos. Aristot. de mundo. Pausan. in Att.

Πολίχνη, ἡ, oppidulum. Thuc. Πολίχνιον, τό, idem. Isocr. in Panath. Plat. de rep. 2.

Πολίζω, f. ίσω, vrbem condo, vrbem statuo. Il. η. ὅτ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων Ἥρῳ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε. Dicitur & Πολίζειν τὸν τόπον, qui in eo vrbem ædificat. Plut.

Πολίζεσθαι, dicitur vrbs quæ extruitur. Herodot.

Πόλισμα, τό, idem quod πόλις. Thuc. Dem. Herodot. Πολισμάτιον, τό idem cum Πολίχνη. Polyb. l. 1. Plut. in Themisth.

Πολιστὴς, οῦ, ὁ, conditor & autor ciuitatis. Item ciuitatis princeps Nazianz.

Πολίτης, & poet. Πολιήτης, ου, ὁ, ciuis, municeps. Iliad. χ. Xen. Pæd. 8. Dem. &c. Item ciuis, i. conciuis. Isocr. Plutarch. in Public. Fœm. Πολῖτις, ιδος, ciuis: *de muliere.* Aristot. polit. 3. Et quæ eiusdem ciuitatis est. Plutarch. de Herod. Pro quo poeticè Πολιῆτις, apud Apollon.

Πολιτικὸς, ὁ, ciuilis: ad ciues seu ciuitatẽ pertinẽs: vt Πολιτικὰ πράγματα, Isocr. Et Plat. Et κοινωνία πολιτική. Aristot. Et τὸ πολιτικὸν ciuile ac populare. Item administrandæ reipub. peritus, aut qui in administratione reip. versatur. Aristot. Item ad reip. administrationem pertinens. vt Πολιτικοὶ λόγοι. Isocr.

Πολιτικῶς ciuiliter. Synes. vel vt decet rempublicam administrantem, aut reip. administrationem.

Πολιτίζω, administro, ciuilia negotia tracto.

Πολιτισμὸς, administratio reip. Laert. in Arces.

Πολιτεύω, rempub. administro, fungor magistratu in rep. Xenoph. Hell. 1. πρὸς τὸ ἴδιον κέρδος τῶν πολιτευόντων. Et simpliciter administro. Thuc. ἐλευθέρως τὰ πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύομεν. Propriè significat, in repub. versor & eius legibus atque institutis viuo. vt apud Thucyd. lib. 3. κατὰ τὰ τῶν πάντων Βοιωτῶν πάτρια πολιτεύειν.

Πολιτεύομαι, idem. Isocr. ad Phil. καὶ πολιτεύεσθαι καὶ στρατηγεῖν. Thuc. lib. 2. αὐτοὶ ἕκαστοι ἐπολιτεύοντο καὶ ἐβουλεύοντο. Et simpliciter administro. Aristot. pol. 1. Πολιτεύονται ταῦτα μόνον. Exponitur &, molior: vt Chion. Plat. Πολιτευόμενος ἐκ πολλοῦ ἀνύποπτος αὐτοῦ γενέσθαι. Itẽ, munere fungor. Greg. in Basil. ὧ ζῶ καὶ πολιτεύομαι. Sic & Act. Apost. c. 23. De priuatis dictum significat idem quod Πολιτεύω in post. signif. vt apud Dem. Πολιτεύεσθαι ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ νόμοις ἐξ ἴσου. Item vitam meam instituo: vt apud Aristot. polit. 3. ὅταν δὲ τὸ πλῆθος πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύηται συμφέρον, quum ita vitam instituit populus vt publicæ intersit vtilitatis. Et simpliciter, viuo, versor. Greg. φυλαττέ μοι τὴν καλὴν παρακαταθήκην ἣ ζῶ καὶ πολιτεύομαι. Luc. de luctu, ἄπιστος οὐδὲ νεκρὸς ἐν αὐτοῖς πολιτεύηται. ¶ Πολιτεύομαι, (pass.) gubernor, administror. Plat. εὖ πεπολιτευμένη πόλις. Sic & apud Xen. & Dem.

Πολιτεία, ἡ, administratio reip. seu ciuitatis regimen. Isocr. Πᾶσα πολιτεία ψυχὴ πόλεώς ἐστιν. Item reip. status, vel respub. Aristot. polit. 8. c. 10. Item vitæ institutum & ratio, Basil. & Greg.

Πολίτευμα, τό, idem cum Πολιτεία, Aristot. pol. 3. c. 4. Interdum sic dicitur genus administrandæ reip. vel ciuitatis. Polyb. Item actio aliqua pertinens ad reip. administrationem: Et generaliter, actio vel solertia qua quis in re aliqua administranda vtitur. Luc.

Πολιτευτὴς, οῦ, ὁ, reip. seu ciuitatis administrator, magistratus. Greg. Olympiodoro.

Πτόλις, poeticè dicitur pro Πόλις. Il. σ.

Πτολίεθρον, τό, vrbs, oppidum. Od. α. & alibi apud Hom.

Πτόλισμα, pro Πόλισμα. Suid.

Composita ac primùm ex Πόλις, Πολίζω, & Πολίτης.

Ἀγχίπτολις, vrbi propinquus. Nonn.

Ἀκρόπολις, ἡ, q. d. summa vrbs, i. summitas vrbis: summa pars vrbis & altissima arx vrbis. Isocr. in Paneg. & de pace. Peculiariter & quasi κατ' ἐξοχὴν sic dicebatur arx Athenarum, in qua & ærarium erat. Isocr. Thuc. Dem.

Ἀμφίπολις, ciuitas aquis cincta: nomen vrbis cuiusdam Thraciæ: de qua Steph.

Ἄπολις, ὁ καὶ ἡ, cui vrbs non est qui sine vrbe est. Isocrat. de Pace. Xen. Hell. 6. Item qui vrbe sua priuatus est, extorris. Et ἄπολις πόλις, vrbs euersa, quæ non amplius est. Plat. de rep. l. 6. Item inurbanus, inciuilis, rusticus. Syn. ep. 103.

Ἀπολίτικος, qui non est Πολιτικός: vnde superlat. ἀπολιτικώτατος, ignauissimus administrationis reip. apud Cic. in ep. ad Att. l. 8. ep. 20.

Ἀπολίτης, qui ciuis esse desiit. Poll. ex Theopompo.

Ἀπόπτολις, exul. Suid.

Ἀπραγόπολις, vrbs negotiis vacua, vrbs otij altrix.

Αὐτόπολις, ciuitas quæ suis ipsius legibus regitur: vrbs quæ per se sola ciuitatis nomine censetur. Thuc.

Δεκάπολις, decem habens ciuitates, decem vrbibus insignis: regio quædam Iudææ conterminа. Matth. 4. & alibi in nouo Test.

Δεκαπολίτης, qui ex ea regione est.

Διαδραπολῖται, qui rempub. subterfugiunt, seu reipub. munia. Aristoph. in Ran.

Ἑκατόμπολις, centum vrbibus insignis. Cretæ epitheton. Il. β.

Ἐκπολίζω, vrbem extruo, vel vrbẽ efficio. Aristid. in encom. Rom.

Ἑλέπολις, i. μηχανή, machina obsidionalis capiendis vrbibus apta. Vitruu. l. 10. c. 22. Et quæuis vrbium expugnatrix machina. Ioseph.

Ἑλέπτολις, idem *apud Poetas.* Apud Eurip. in Iphig. Aul. Iphigenia se vocat Ilij & Phrygũ ἑλέπτολιν, i. victimã diripiendis Ilij mœnibus & excindendæ Phrygum genti destinatam.

Ἔμπολις, cui patria & certa ciuitas est in qua habitat. Hesych. Cum dat. significat, eandem ciuitatem incolens. Sopho. in Oedip. Colon.

Ἐρυσίπτολις, vrbium tutatrix & patrona. Palladis epith. Il. ζ.

Ἡδόπολις, gratus iucundusque ciuitati. Soph.

Ἱερόπολις, sacra vrbs, sancta ciuitas. Philo de vita M. l. 3.

Καταφλεξίπολις, incensor seu exustor vrbis. Epigr.

Κοσμοπολίτης, mundi ciuis. Laert. pro quo diuisim κόσμου πολίτης, apud Luc.

Κωμόπολις, pagus ad oppidi seu ciuitatis magnitudinem accedens: pagus instar oppidi. apud Strab. Marci 1 κωμοπόλεις dici putantur quæ nec sunt pagi duntaxat, nec etiam vrbes, & a quibusdam exp. oppidula rusticana, ab aliis municipia.

Μεγαλόπολις, magna ciuitas. Eurip. in Troad.

Μεγαλοπολίτης, magnæ vrbis ciuis. Poll. l. 9.

Μεγιστόπολις, maximas vrbes efficiens. Pind.

Μητρόπολις, metropolis, i. vrbs matrix, seu vrbium aliquarum mater: vrbs ex qua coloniæ aliquæ deductæ sunt. Thuc. l. 3. Metaphoricè quoque vsurpatur, vt & μήτηρ apud Plut. sym. 8. Athen. l. 3. Hominis autem alicuius μητρόπολις, dicitur ciuitas ex qua mater ipsius oriunda est. Athen. l. 12. (fectus.

Μητροπολίτης, qui ex matrice vrbe est. Et matrici vrbi præ-

Μικροπολίτης, paruæ vrbis ciuis. Aristoph.

Μικροπολιτικὸν, τό, multitudo parui oppidi, apud eundem.

Μισόπολις, ciuitatis osor. Poll.

Νεοπολῖται, qui publico suffragio ius ciuitatis adepti sunt: noui ciues. Poll. ex Plat. At νεοπολίτης nouæ ciuitatis ciuis. Idem.

Ὁμόπολις & poet. ὁμόπτολις, qui eiusdem vrbis est, cõterraneus.

Ὀρθόπολις, erigens vrbes vel erectas incolumẽque conseruans.

Περιπόλιος, vrbem circumiacens, circa vrbem situs. Poll. l. 9.

Περσέπτολις, vrbium vastator vel vastatrix: epith. Palladis, apud Aristoph.

Πολύπολις χώρα, regio multas habens vrbes. Poll.

Προάπολις, pars ea vrbis quæ in ipso statim aditu occurrit. Poll. lib. 9 Est & in aluεis apiariorum propolis. Plin. l. 11. c. 7. Varro libro 3. cap. 16.

Προπόλιος, ante vrbem situs, qui in introitu vrbis est.

Συμπολίζω, in ciuitatem conflo. Strabo l. 8.

Συμπολίτης, ciuis, i. conciuis. Eurip. in Heracl.

Σωσίπολις, vrbes conseruans. Aristoph.

Τετράπολις, quatuor vrbes habens.

Τιμόπτολις qui ciuitati honori est & ornamento: qui ciuitatem honestat. Eurip. in Suppl.

Φερέπολις, vrbem ferens seu sustinens ac sustentans. Plut.

Φιλόπολις, ciuitatis amans: peculiariter, suæ ciuitatis & patriæ commodis studẽs. Isoc. Plat. Pro quo poet. dicitur & Φιλόπτολις, apud Eurip. in Rheso. (consulens.

Φιλοπολίτης, amans & studiosus ciuium, ac saluti eorum

Χώραν.

Χαυνοπολίτης, ciuis elatus & stulta superbia inflatus. Aristoph. in Acharn.

Composita ex πολιτεύω & πολιτεία.

Ἀντιπολιτεύομαι, aduersor alicui in administranda repub. Item contrariam factionem sequor in rep. Plut. in Per. Πλεῖστον ἀντιπολιτευόμενος τῷ Περικλεῖ χρόνον. Exponitur &, contrario modo remp. seu ciuitatem administro. Et simpliciter, reclamo, refragor, intercedo. Synes. ἀλλά μοι δοκεῖ καλῶς αὐτῷ τὸ δαιμόνιον ἀντιπολιτεύεσθαι.

Ἀντιπολιτεία, contraria factio: propriè, in reip. administratione. Plut. in Cæs.

Ἀπολίτευτος, ὁ καὶ ἡ, alienus à reip. administratione vel negotiis ciuilibus: vel non ciuilis. Plut. de educ. lib.

Διαπολιτεύομαι, concerto de rebus ad reip. administrationẽ pertinentibus. Ammon. Itẽ versor in reip. administratione. Æsch.

Διαπολιτεία, ἡ, concertatio de rebus ad remp. pertinentibus.

Ἐμπολιτεύω, & ἐμπολιτεύομαι, versor in rep. apud Thuc. Item particeps sum politiæ. Exponitur & administro rẽp. seu munia reip. Et simpliciter, versor, in, seu inter. Basil. Homil. 11. Πᾶσαν τὴν ἐμπολιτευομένην ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς ἐμπαθῆ διάνοιαν.

Ἰσοπολιτεία, par ius ciuitatis, ex æquo reip. participem esse. Plut. in Cam.

Κακοπολιτεία, praua reip. administratio, corruptus reip. status, apud eundem, in Cæsare, & in Lyc.

Καταπολιτεύομαι, politica ratione vinco, institutis meis vinco vel antiquo. Plut. in Pomp. ἐλάνθανεν ὑπὸ δεινότητος ἐν μέσῳ τῷ δήμῳ καταπολιτευόμενος τὸν πομπήϊον. Idem in Lyc. καταπολιτεύεσθαι τὴν ἐν τοῖς πλεονεξίαν.

Συμπολιτεύω, & συμπολιτεύομαι, vna remp. administro, apud Plat. Apud Xen. Hel. 5. συμπολιτεύειν exp. communia reip. habere iura & instituta. Exponitur & simpliciter, in eadem rep. cum aliis versor.

Ὑποπολιτεύομαι, subdolè remp. administro & occultè aliquid moliens. Poll.

ΠΟΛΤΟΣ, ὁ, puls, pulmentum. Plut. sympos. 4. κέγχρον ἀντὶ πόλτου μάττειν. Diosc. l. 2. c. 112 ἐκ τῆς κέγχρου ὁ πόλτος γίνεται.

Πολτάριον, τό, pulticula. Idem l. 2. c. 114.

Πόλφοι, ramenta ex farre quæ leguminibus iniiciebantur, inquit Poll. l. 6. c. 9. Erotian. Πολφὸς exp. βολβὸς, alii esse dicens βρῶμά τι πολτῶδες.

ΠΟΛΥΣ (*cuius obliqui partim regulares sunt, partim irregulares. Regulares sunt genitiui Πολέος & πολέων, apud poetas: itémque nominat. plur. πολέες & contractè πολεῖς, & accus. πολέας, quæ etiã contrahitur apud eosdẽ, & accusat. πολὺν qui vtrisque scriptoribus est cõmunis. Irregulares autẽ sunt Πολλοῦ, πολλῷ, πολλόν, &c. tanquam à nominat. πολλὸς, qui & apud Hom. inuenitur & Herod. l. 6. Fœm. πολλὴ regulare est per omnes casus. Neut. πολὺ cæteros casus itidem è πολλὸς format*) multus: numerosus. vt Πολὺς λαός. πολλὴ δύναμις. Plut. Πολὺ στράτευμα. Et Πολλοὶ ὀφθαλμοὶ, πολλὰ ὦτα, apud Xẽ. Pæd. 8. Interdũ addit̃ articul.ͣ vt οἱ πολλοὶ θεράποντες, apud Aristot. pol. 2. Et τὰ πολλὰ λέγειν, apud Dem. ¶ Itẽ multus, i. frequens Dem. in Mid. οἶδα τοίνυν ὅτι καὶ τούτῳ πολλῷ χρήσεται τῷ λόγῳ, frequẽter hac oratione vtitur. ¶ Itẽ magnus, amplus, spatiosus: vt Πολλὴ δ' ἡ Σικελία apud Thuc. Interdũ exp. excellens, præstans. Itẽ vehemens, potẽs. ¶ Οἱ πολλοὶ, sæpe dicitur pro, plerique, bona pars, vt apud Thuc. l. 1. ἀπῆλθον οἱ πολλοί. Sæpius significat, multitudo, vulgus, plebs, pullata turba. vt Aristot. βέλτιον οἱ πολλοὶ λέγουσιν αὐτὸ ζητοῦντες. In neutro quoque genere τὸ πολὺ & τὰ πολλὰ, exp. bona pars. Thuc. τῆς Σαλαμῖνος τὰ πολλά. Et in fœm apud eundẽ, ἔτεμον τῆς γῆς τὴν πολλήν.

Πολὺ, aduerb. multùm, valde. Il. α. ἐγὼ πολὺ βούλομαι αὐτὴν Οἴκοι ἔχειν. Cum comparatiuo aut superlat. positum exp. multò, longè. vt Πολὺ πλεῖον. Demosth. & Πολὺ φέρτατος, Il. α. Aliquando & sine iis, vt Πολὺ ἐκράτουν, multo superiores erant, apud Thuc. Item longè, i. procul. vt Πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς. Item pro πολλάκις, sæpe, frequenter. apud Epict. ¶ Πολλὰ quoque aduerbialiter vsurpatur pro πολὺ, vt apud Xen. Πολλὰ μὲν ἐπαινέσαντες, πολλὰ δὲ δεξιωσάμενοι Κῦρον. Et pro πολλάκις. Iliad. β. & Aristoph. ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ τὸν θυμὸν φάγοντες. Poeticè πολλὸν etiam dicitur pro πολύ. vt Il. ψ. Πάτροκλος δ' αἰσχίστοι πολλὸν ἐπίστατο. Et cum comparat. Odyss. ξ. Cum superlat. Iliad. α. & Odyss. ε. ¶ Dicitur & πουλὺς, pro πολὺς, apud poëtas, vt Πουλὺς ὅμιλος, apud Hom.

Πολλάκις, & poet. πολλάκι, sæpè, frequenter, multoties. Xen. initio apomn. Πολλάκις ἐθαύμασα τίσι ποτὲ λόγοις. Hesiod. in Erg. Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ. Et cum genit. vt Πολλάκις τῆς ἡμέρας, apud Xen.

Πολλαχῆ, & πολλαχοῦ, multis in locis. Cum genit. vt Πολλαχοῦ γῆς. Aristot. de mũdo. Et Πολλαχῆ τῆς μάχης, apud eũdẽ.

Πολλαχῶς, multifariam.

Πολλαχόσε, ad multa loca, multas in partes.

Πολλαχόθεν multis è locis, è multis partibus. Plat. ep. 7.

Πολλαπλάσιος, ὁ, & Πολλαπλασίων, ονος, ὁ & ἡ, multiplex: vt Πολλαπλασία διάθεσις. Synes. Sæpe cũ genit. cũ quo significat, multo copiosior, multo maior: vt Πολλαπλάσιος τῆς ἡμετέρας. Herodot. Sic & apud Xen. Pæd. 1.

Πολλαπλασίως, multipliciter, vel multo amplius, multo plus pro eodem dicitur & Πολλαπλάσια, apud Xen.

Πολλαπλασιάζω, multiplico. Plut.

Πολλαπλασιασμὸς multiplicatio. (Hesych.

Πολλαπλόος, & cõtractè Πολλαπλοῦς, idẽ quod Πολλαπλάσιος.

Πολλοστὸς, οῦ, ὁ multesimus, vnus è multis. Isocr. ad Phil. Διατετριφότων πολλοστὸν ἐν τῷ γήρει καὶ τῇ δόξῃ. Exponitur &, à capite remotissimus, apud Plat. in Philebo. Apud eundem Πολλοσταὶ ἡδοναὶ, exp. exigui sensus voluptates, & à suauissimis acerrimisque longissimè distantes.

Πολλοστῶς, apud Aristot. eth. 10. exp. perparum: ab aliis, multifariam: ab aliis, longo pòst interuallo.

Πλείων, & Πλέων, ονος, ὁ καὶ ἡ, amplior, copiosior. Item maior. Hesiod. in Erg. Xen. Thucyd. Arist. Plut. Πλείονες vel Πλέονες, & pro eodem Πλεῖς, accusat. Πλέονας & Πλέας, apud Poet. plures. Apud Thuc. οἱ πλείονες exp. qui statum popularem fouent. ¶ Exponitur &, mortui, vt quodam oraculo Tarentinis dato, & apud Pausan. Dicitur & Πλέους, pro Πλείονες ac Πλείονας vt apud Plut. in Publ. & alibi. Neut. Πλεῖον & Πλέον, plus, amplᵃ. Plat. Xen. Et sub. μέρος, maior pars. Thucyd. Dicitur & Πλέον ποιεῖν, proficere, promouere. Plut. in Thes. Interdum Πλεῖον aduerb. ponitur sequente genit. vel particula ἤ. vt Πλεῖν εἴκοσιν ἐτῶν ἀρχήν. Plat. de leg. Et cum dat. ὀλίγῳ πλεῖον. Xen. Pro eo Attici dicunt Πλεῖν: vt apud Aristoph. Iones verò πλεῦν & genit. Πλεῦνος, &c. apud Herodot. Plur. Πλέονα & Πλέονα & contractè Πλείω: quod aduerbialiter quoque vsurpatur. ¶ At Πλεῖον (oxyt.) dicitur annus, à Pleiadibus, quòd sua reuolutione ipsum compleant, teste Theone, apud Aratum: vel ἀπὸ τοῦ πάντας πληροῦν, vel ἀπὸ τοῦ ἐκ πολλῶν συνεστηκέναι καὶ εἰς πολλὰ διηρῆσθαι, (in menses videlicet, dies, noctes & horas) autore Tzetze, apud Hesiodum, canentem in Erg. Πλεῖον δὲ κατὰ χθονὸς ἁρμόζεται οἴν.

Πλεονάκις, sæpius. Dinarch.

Πλεοναχῶς, q. d. plurifariam: multifariam.

Πλεονάζω, copiosior aut maior sum quã opus sit, aut quàm sit necesse. Aristot. eth. 2. c. 6. ὁ μήτε πλεονάζων μήτε ἐλλείπων. Apud Galen. Πλεονάζειν πτισάνῃ, expon. largiore ptisana vti. Apud Thucy. Πλεονάζειν εὐτυχίᾳ, frequentiori bellorum vti successu. Item plus habeo: vt Chrysost. τὶ πλεονάζει τῆς ἀκροάσεως ὁ θαυμαστὸς. insolesco, supra modum efferor. plus æquo audeo. Demost. Philipp. 33. ἵνα μὴ πλεονάζων ἐπιχειρῶν. Actiuè etiam ponitur, vt apud gramm. οἱ Ἀττικοὶ πλεονάζουσι τὰ ἄρθρα, superfluos ponunt articulos. Exponitur &, augeo, apud Chrysost.

Πλεονάζομαι, nimium augeor seu amplificor. Thuc. Item redundo. Gal. φρέσις τούτῳ κακία πλεονάζοντι.

Πλεονασμὸς, superfluitas & redundantia cuiusuis rei. Plut. sym. 3 Πλεόνασμα idem.

Πλεοναστικὸς, redundans, superfluus.

Πλειάς, άδος, ἡ, pleias: sidus in cauda vel dorso Tauri: dictum à Πλείονες, quod plures stellas, (secundum Proclum sex, secundum Plinium, septem) contineat. Latinè vergiliæ dicuntur. Plura vide apud Gell. l. 13. c. 9. A poetis eædem Πλειάδες Ionicè appellantur Πληϊάδες: vt Iliad. σ. & apud Hesiod. in Erg.

Πλεῖστος, plurimus. Plut. Xen. &c. Interdum frequentissimus: vt apud Aristot. meteorol. l. 2. Πλεῖστοι βορέαι πνέουσι.

Πλεῖστον & Πλεῖστα, plurimum. Item maximè, longissimè, vt πλεῖστον ἀπέχειν. Xen. τὸ πλεῖστον, maxima ex parte. Herodia. Item, ad summum. Gal. Interdum, vt plurimum. Pro quo &, τὰ πλεῖστα, apud Aristot.

Πλειστάκις & Πλειστάκι sæpissimè.

Πλειστάχοθεν, ex plurimis locis.

Πλειστηριάζω, plurimo licitor, pluris liceor quàm cæteri. Lys. & Themist.

Πλειστηριασμὸς, licitatio eius qui plurimi licitatur, seu pluris quam cæteri. Hesych.

Πλειστηρίζομαι, glorior, iacto me. Aeschyl. in Choëphoris.

Πλέος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἐπιπλεονάζω, redundo, idem quod Πλεονάζω.

Ἐπιπολὺ, aduerb. multum, valde, admodum. Item diu, apud Thucyd. & Luc. dicitur & ὡς ἐπιπολὺ, & ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, plerunque, ferè, penè semper, vt plurimum. Exponitur &, magna ex parte. Apud Thucyd. ἐπιπολὺ τῆς θαλάσσης ἐπέχει, expo. latè mare occupat.

Ἐπιπλεῖον (& ἐπιπλέον, apud Herodot.) vlterius. Item amplius, copiosius, fusius: vt ἐπιπλεῖον διηγούμενος. Thucy. Interdum & pro diutius. Sic & ἐπιπλείων, amplior, apud Aristot. lib. 9. de cœlo.

Ἐπιπλεῖστον, interdum simpliciter pro πλεῖστον: vt καθ' ὅσον ἄνθρωποι ἐπιπλεῖστον οἷοί τε. apud Thuc. ἐπιπλεῖστον ἐξέρχονται, longissimè progrediuntur. Dicitur & de tempore pro diutissimè, in longissimum temporis spatium, apud Thuc. ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον, ab æuo longissimo.

Κατα-

Καὶ πολὺ, multum valde. item multo, cum comparat. vt καὶ πολὺ ἥττων, apud Diosc. multò inferior.

Πάμπολυς, (q.d. omnino multus) permultus: vt Πάμπολοι ἄνθρωποι, & Πάμπολλαι πόλεις, & πάμπολλα ἔθνη. Xe. Pæd. 1. Et πάμπολυ πλῆθος. Luc. Et βοσκήματα πάμπολλα, Plat. Et aduerb. πάμπολυ διαφέρεις αὐτῶ, apud eundem, permultum præstas ipsi. item Πάμπολυ κυριώτεροι κριταὶ, multò maioris autoritatis.

Παραπολὺ, multò seu longè, cum comparat. aut superl.

Παραπλάσιοι, multò plures.

Περιπολλὸν, permultum maximè. Apoll. Arg. 2.

Συμπλείονες vel συμπλεῖες, simul plures, complures simul collecti non sigillatim, apud Aristot.

Ὑπερπλεονάζω, superabundo.

Ὡς τὰ πολλὰ, apud Plat. idē quod ὡς τὸ πολὺ: plurimū, vt plurimū.

Πῶμα, vide in Πίνω. Πομπεὺς, &c. in Πέμπω.

Πομφόλυξ, πομφὸς, &c. in Πεμφίξ. Πόνος, &c. in Πένομαι.

ΠΟ'ΝΤΟΣ, ου, ὁ pontus, mare. (*à πόνος, quia nauigātibus laborem & molestiam affert, Etym.) Odyss. α. Πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον. Od. θ. πόντον ἐπιπλαγχθείς. Dicitur & Πόντος ἁλὸς, pro ἁλὸς, mare. Il. ψ. ¶ Interdum dicitur πόντος ἀγαθῶν, pro tāta copia, quanta aquarum maris aut ponti: vt apud Athen. li. 12: ὥς τις εἴη χρυσίου πόντον. ¶ Item πόντος, Pontus, pars Asiæ minoris.

Ποντόθεν, è mari. Il. ξ.

Ποντικὸς, ὴ, ὸν, marinus, pelagicus. ¶ Item Ponticus, qui est è Ponto: vt Ποντικὰ κάρυα. Athen. l. 2.

Πόντιος, ὁ, marinus: vt Πόντιος δαίμων. Aristop. Et Ποντίας νᾶας. Eurip. item marinus. Soph. in Philoct.

Ποντιὰς, άδος, ἡ, marina. vt Ποντιὰς αὔρα. Eurip. in Hec.

Ποντίζω, in pontum mergo.

Composita.

Διαπόντιος ὁ καὶ ἡ, vt διαπόντιος πέταται, per mare volitat. Plut. in Erot. Et διαπόντιος πόλεμος, expeditio per mare. Thuc. lib. 1.

Ἐκποντίζω, emetior seu traiicio mare.

Ἑλλήσποντος, Hellespontus, i. ponti seu maris ille traiectus, in quo Helle cum fratre Phryxo tranans vehente ariete submersa est. Etymol.

Ἑλλησπόντιος, Hellespontius, i. Hellesponti accola: vel qui ad Hellespontum prouenit.

Ἑλλησποντίας ου, ὁ, nomen venti ab Hellesponto spirantis: de quo Aristot. probl. sect. 26. quæst. 58. & Herodot. l. 7.

Ἐπιποντία, q.d. supermarina. Veneris cognomentum, teste Hesych.

Καταποντίζω, in pontum seu mare demergo, submergo. Plut. de orac. Pyth. τὸ σῶμα κατεπόντισεν ἐμβαλὼν εἰς φορμόν.

Καταποντίζομαι, in mare demergor. Matth. 18.

Καταποντισμὸς, demersio in pelagus, submersio.

Καταποντιστὴς, οῦ, ὁ, qui in ponti aquas demergit. Isocrat. in Panegyr.

Καταποντόω, idem cum καταποντίζω. Athen. lib. 14. Philo de vita M. lib. 1.

Μυχοπόντιον, specus vbi recessus cauus & vorago ponti est. Ammian. Marcell. lib. 22.

Προποντὶς, ίδος, ἡ, Propontis: mare quod ante Pontum Euxinum est. Suid. & Plin. lib. 4. cap. 12.

---

* Πόπανον, vide in Πέσσω.

ΠΟ'ΠΟΙ, Dryopum lingua dicuntur οἱ δαίμονες, teste Plut. de aud. poem. *quasi τὰ πάντα ἐποπτεύοντες, i. omnia despicientes. Apud Homer. ὦ πόποι Il. α. Od. α. & alibi, ô dij immortales: vel papæ. interdum admirantis, interdum indignantis est aduerbium.

ΠΟΠΠΥ'ΖΩ sibilo, h.e. labris compressis acutiorem quendā oris sonum edo. Theocr. idyl. 5. τί δ' οὐκ ἔτι σὺν Κορύδωνι Ἀρκεῖ τᾶς καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι; Sic & Aristoph. in Pluto, ὁ θεὸς ἐπόππυζεν. ¶ Item demulceo, blandè attrecto, applaudo: de equis dicitur, quos equisones sibilis demulcent.

Πόππυσμα & Ποππυσμὸς, sibilus. Plutar. symp. 7. probl. 8. & Xenoph. de re equ. Item Ποππύσματα, adulationes, blanditiones. Hesych.

Ποππυλιάζω, idem quod Ποππύζω. Theocr. idyl. 5. ἀδύ τι ποππυλιάσδει.

Πορδαλις, vide in Πάρδος. Πορδὴ, in Πέρδω.

Πορεύομαι, &c. Πορθμὸς, &c. Πορίζω, &c. in Πείρω.

ΠΟ'ΡΚΗΣ, ου, ὁ annulus cuius circumplexu ferrum hastæ cum ligno coercetur. Il. θ. ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς Αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης. (*Eust. dictum putat παρὰ τὸ περιείργεσθαι.)

ΠΟ'ΡΚΟΣ, ου, ὁ, rete piscatorium, ex vimili contextum. Dicitur esse retis genus quod circulariter spargitur & in orbem funditur. Plut. symp. 8. οὐδ' ἀμφίβληστρον οὐδὲ πόρκον, οὐδὲ δίκτυον. ¶ Generaliter etiam ita nominari vult Etym. omnia rotundæ & orbicularis formæ. *ἀπὸ τοῦ περιειργεσθαι.

Πορκεὺς, έως, ὁ qui πόρκῳ piscatur, apud Athen. l. 7.

Πόρνη, &c. vide πορνεύω, in Περάω.

Πόρος, in Πείρω.

ΠΟ'ΡΠΗ, ης, ἡ, fibula. (*dicta à Πείρω, vt & Περόνη synonym ū.) Il. σ. Τῇσι παρ' εἰνάετες χάλκευον δαίδαλα πολλὰ, πόρπας τε γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε καὶ ὅρμους. ¶ Item annulus clypei. Hesyc.

Πορπηδὸν, in modum fibulæ.

Πόρπαξ, ακος, ὁ, idem quod πόρπη, apud Aristoph. in Equit.

Πορπακίζω, fibulo, fibula subnecto. Et Πορπακίζεσθαι dicitur qui fibula seu loro quod fibulæ clypeo annectitur, clypeum arreptum sibi applicat. Aristoph. in Lysistr.

Πορπάζω, siue πορπάω, ῶ, idem quod Πορπακίζω. Æschylus in Prometh.

Πόρπημα, τὸ, indumentum fibulatum. Eurip. in Herc. fur.

Πορπόω, ῶ, idem cum πορπάω, vnde πορποῦσθαι, apud Suidam fibulari.

Composita.

Ἐκπορπάω siue ἐκπορπόω, fibulo, fibula subnecto: vnde ἐκπεπορπημένος, vel sine augmento ἐκπορπημένος, fibulatus.

Ἐμπορπάω siue ἐμπορπόω, infibulo, fibula alligo, seu subnecto. Herod. lib. 7. ἐνεπεπορπέατο εἵματα, vestes fibulis subnexæ erant. Antipho. διπλᾶ τὰ ἱμάτια ἐμπεπορπημένος.

Ἐμπόρπημα, vel ἐμπόρπωμα, apud Suid. species ὑφάσματος.

Ἐπιπόρπημα siue ἐπιπόρπωμα, id quod supra fibulam est. Hes. & pro fibula vel ornamento quod fibulæ imponitur in veste, apud Plut. in Alex.

Ἐπιπορπὶς, idem, apud Callym. hymno in Apoll.

Μισοπορπακιστής, οῦ, ὁ qui pessimè odit habenam seu amentū clypei, adeóque qui pessimè odit bellum. Aristoph. in Pace.

Προσπορπάω seu προσπορπάζω, fibula annecto, fibula affigo.

Προσπορπατὸς, οῦ, ὁ, fibula annexus, fibula affixus. Item quasi fibula affixus. Æschyl. in Prometh.

Πόῤῥω, &c. vide in πρό. Πορσαίνω, in πόρος.

Πορσω, &c. in πρό.

ΠΟ'ΡΤΙΣ, ιος, ἡ, vitulus, vitula, aut iuuencus iuuenca. Iliad. ε. ἐξ αὐχένα ἄξῃ πόρτιος ἠὲ βοός. Pro eodem dicitur & πόρτις Hom. in Od. ἄγραυλοι πόρτιες περὶ βοῦς ἀγελαίας. *διὰ τὸ πεπορθεῖσθαι καὶ βαίνειν.

Πόρταξ, ακος, ὁ, idem quod πόρτις. Il. ρ.

Πορτάκιον, ου, τὸ, paruus vitulus iuuenculus, seu parua vitula iuuencula. Hesych.

Πορτάζω, vnde πορτάζει, apud Hesych. vitulatur.

Ὑπόπορτις, (*comp.*) vitulum habens vacca. Ab Hesiodo in Erg. dicitur & de muliere ὑπόπορτις ἔριθος, quæ liberos habet.

ΠΟΡΦΥ'ΡΑ, ας, ἡ purpura, genus conchæ marinæ, de qua Arist. hist. anim. lib. 5. c. 15. & Plin. lib. 9. c. 36. ¶ Item pannus liquore purpuræ tinctus, vestis purpurea. Plut. in Apoph. προσφερομένης τῆς πορφύρας αὐτῷ καὶ τοῦ διαδήματος. Herodian. l. 2. πὶν ὑπέρ... ἐνιαύσιον πορφύραν περιτίθεσθαι. Luc. in Demon. ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέγα φρονοῦντα.

Πορφυρόεις, εσσα, εν, ὁ purpureus, purpuram referens. Fœm. πορφυρόεσσα & contract. πορφυροῦσσα, quod insulæ quoque nomen est, quæ & πορφυρὶς. Eust.

Πορφύρεος, & contractè πορφυροῦς, ὁ, purpureus: vt τάπητες πορφύρεοι. Od. υ. χλαῖναν πορφυρέην. Od. τ. Sic & χιτῶνα πορφυροῦν, apud Xenop. Pæd. 8. Compar. πορφυρώτερος, magis purpureus.

Πορφυρὶς, ίδος, ἡ, idem. Suid.

Πορφυρεὺς, έως, ὁ, purpurarius, i. qui purpuras venatur. Luc. Item qui purpura tingit. Alex. Aphr.

Πορφυρεύω, purpuras venor.

Πορφυρευτὴς, οῦ, ὁ, idem cum πορφυρεύς. Poll. lib. 7. c. 30. πορφυρευτικὸς, pertinens ad purpurarum venatorem seu venationem. Et πορφυρευτικὴ, s. τέχνη, seu ἐπιστήμη, scientia venandi purpuras. Poll. ibidem.

Πορφύριον, τὸ, parua purpura, Aristot. hist. an. l. 5. c. 15.

Πορφυρὶς ίδος, ἡ, s. ἐσθὴς, purpurea vestis. Xen. Pæd. 8. Athen. lib. 12. ¶ Est auis nomen, apud Callimach. in lib. de auibus. ¶ Item insulæ, apud Plin.

Πορφυρίτης, ου, ὁ, purpurans: vt Πορφυρίτης λίθος, rubicans in modum purpuræ. Plin. lib. 36. c. 7. Fœm. Πορφυρῖτις, ιδος, ἡ, nigricans in modum purpuræ, apud eundem lib. 15. c. 18.

Πορφυρίων, ονος, ὁ, auis nomen à purpureo rostri rubore sic dictæ, teste Eust. Vide de ea Aristot. hist. an. l. 8. c. 6. & Athen. l. 9. ¶ Est & piscis quidam. Hesych.

Πορφύρω purpureo colore perfundo. Nonn. Πορφύρων γέρονα τέρεων Ὄμβρος. Sæpius neutraliter significat, purpureo colore nigrico vel rubeo: vt Oppian. de venat. lib 3. Πορφύροντα καὶ ἄνθεσι μαρμαίροντα. Lucian. ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἄνθεσι ... πορφύροντες. Dicitur & mare fluctuans πορφύρειν, Il. ξ. & Epigr.

Epigr.l.2. Et metaph. animus concitatus & perturbatus. Od.δ. πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.

Πορφυρέω, idem cum πορφύρω neutrali. Nonn. πορφύρεεν ἠώς, rubebat purpureo fulgore.

Πορφυρίζω, purpureum colorem repræsento, purpuro. Diosc.l.3.c. 44. ἔχον ἐπ' ἄκρῳ κεφάλια ἄνθους πορφυρίζοντα.

Composita.

Ἀκροπόρφυρος, ὁ καὶ ἡ, in extremitate vel summitate purpuram habens.

Ἁλιπόρφυρος, marinæ purpuræ colorem imitans: vt ἁλιπόρφυρα φάρεα. Od.ν. & Od.ξ. ἁλιπόρφυρα ἠλάκατα. Eustath. exp. ὅμοια τῇ θαλάσσῃ πορφύρυσῃ.

Ἀπόρφυρος, nulla purpura insignis, purpura non amictus. Plut.

Διαπόρφυρος, ex quo aliquid purpurei coloris pellucet. Diosc. lib. 2.c.195.

Ἐμπόρφυρος, indutus purpura, vel imbutus purpureo colore. Xenoph. & in purpuram vergens, apud Diosc.l.3.c.51.

Ἐπιπόρφυρος, accedens ad purpuram. Theoph. hist.pl.l.4.

Ἡδυπορφύρα, ex ostreorum genere est. Athen. lib.3. ex Aristot.

Ὁλοπόρφυρος, totus purpureus, totus ex purpura. Xenophon. Pæd.8.

Παραπόρφυρος, vt παραπόρφυρος χλαμύς, chlamys purpuram limbo attextam habens. Poll.l.7.c.13.

Περιπόρφυρος, purpura amictus, prætextatus. Plut. in Public. Item subaud. ἐσθής vel τήβεννος, prætexta. Idem in probl. Rom. Athen.l.14.

Πλατυπόρφυρα ἱμάτια, vestes latum è purpura limbum habentes. Poll.l.7.c.13. ex Archippi Pluto.

Ὑποπόρφυρος, aliquatenus purpureum colorem referens, aliquantum purpureum. Diosc.l.2.c.197. & 203.

Ὑποπορφυρίζω, aliquatenus purpuro, paululum refero purpuram apud eundem.

ΠΟΣΕΙΔΩ̃Ν ῶνος, ὁ, Neptunus: Deus maris: in terram quoq; aliquantum imperij habens, quam suo tridente mouere dicitur & concutere: vnde Aristoph. in Nub. appellat eum μεγαλοσθενῆ τριαίνης ταμίαν, γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς θαλάσσης ἄγριον μοχλευτήν. Apud eundē dicitur θαλάσσιος Ποσειδῶν, & ἵππιος. Ποσειδῶν Ionicè, pro Ποσειδάων. Attica apocope dicitur etiā Ποσειδῶ apud Aristoph. & Xen. In vocat. & Ποσειδῶ & Πόσειδον. Doricè dicitur Ποτειδάν: in nominat. dicitur & Ionicè Ποσειδάων. Item Ποσειδέων & Ποσειδεών. vt est apud Etym. Dicitur & Ποσειδεὼν & mensis quidam Atticus, vtpote Neptuno dicatus: cui Ποσειδεὼν mensis quidam Atticus, vtpote Neptuno sacer: quem Plut. in Cæsare Romanorum Ianuario ineunti respondere scribit. Suidas Decembri.

Ποσειδώνιον, τὸ, templum Neptuni, apud Eust. Pro quo Ποσείδιον apud Herodot. Ποσειδώνια, τὰ, sacra in honorem Neptuni. Neptunalia. Athen. lib.13.

Ποσειδώνιος, Neptunius, i. ex Neptuno natus.

Ποσειδωνιεγχος, Neptuni hasta in Epigr.

Composita.

Ποντοποσειδῶν, ponticus Neptunus, ponti, (i. maris) rex Neptunus. Aristoph. in Pluto.

Ἱπποποσειδῶν, equestris Neptunus.

ΠΟ'ΣΘΗ ης, ἡ, pellis qua glans pudendi virilis integitur. Diosc. l.4.c.157. τὰ ἐλλιπεῖς τὰς πόσθης ἐκπληροῖ. ¶ Accipitur & pro ipso pene, apud Aristoph. in Nub. & Xen. Pæd.5.

Πόσθιον, τὸ, pudendum virile. Aristoph.

Ποσθαλίσκος, ὁ, qui crasso pene est, aut crasso præputio. Aristoph. in Pace. Luc. in Lexiph.

Ποσθία, ἡ, dicitur tuberculum paruum in palpebris super pilorum locum nascens, quod à similitudine hordei κριθὴ etiam nominatur. Galen. π. τῶν κατὰ τόπους l.4.

Ἀκροπόσθιον, τὸ, & ἀκροποσθία, ἡ (comp.) summa seu præeminentior præputij pars: τὸ πόσθης τρῆχον, inquit Poll lib.1. Exponitur & simpliciter, præputium: apud Aristot. de part. an. libro 2. cap.13.

Πόσις, &c. vide in Πίνω. Πόσος &c. in Ὅσος.

ΠΟΤΑΜΟ'Σ οῦ, ὁ, fluuius, flumen. (Παρὰ τὸ ποτὸς εἶναι, hoc est πόσιμος εἶναι, quòd potabilem aquam habeat) vt Ποταμὸς χειμάρρους. Iliad.γ. & Ποταμὸς ἀέναος, apud Herodot. in Thalia. Apud Homerum sæpe dicitur de Oceano: vt Odyss. λ. τὴν δὲ κατ' Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο. Iliad. Ποταμοῖο ῥέεθρα Ὠκεανοῦ.

Ποτάμιος, fluuialis: vt Ποτάμιον ὕδωρ, & Ποτάμιοι ἰχθῦς, & ποτάμια πλοῖα, pro eodem dicitur & Ποταμήιος: vt χιόνι ποταμηΐα. Eurip. in Troad.

Ποταμηδόν, more fluuij, fluminis in morem. Hesych. & Suid.

Composita.

Διπόταμος, ὁ καὶ ἡ, duos habens fluuios, Eurip. in Supplic.

Ἱπποπόταμος, hippopotamus: equus fluuialis. Sic dicitur a dorso cornuo & iuba & hinnitu. Vide Aristotel. hist. anim. libro 2. capit.7.

Καλλιπόταμος, pulchros habens fluuios, Eurip. in Phœn.

Μεσοποταμία, spatium inter duo flumina, apud Strab.

Παραποτάμιος, ad fluuiū situs: vt παραποταμία πόλις, apud Hesiod. Homines παραποτάμιοι flumina accolentes amnicolæ.

Πολυπόταμος, fluuijs abundans: vt πολυπόταμος Μαιῶτις, apud Eurip. in Hec. furente.

Ποτάομαι, vide in Πέτομαι. Ποταπός, vide in cōp. ex Δαπεδον. Πότε, ποτὲ, in Ὅτε. Ποτέομαι, in Πέτομαι.

ΠΟΤΕΡΟΣ α, ο, vter. Fœm. Ποτέρα. Neut. Πότερον. Xen. Pæd. Πότερος δ' οὖν κάλλιον αὐτῷ ὁ πατὴρ ἢ οὗτος. Ponitur etiam interrogatiuè, vt πόσος. Item Πότερος ἄρα, apud Dem. & Πότερος ποτὶ apud Xen. vter tandem.

Πότερον & πότερα, aduerb. vtrum, an. Dem. Olynth.1. ἀρ' ὑμῶν ὑμῖν πότερον ὑμᾶς ἐκεῖ χρὴ πολεμεῖν ἢ παρ' ὑμῖν ἐκεῖνον. Idem in Mid. Πότερα μὴ ... Interdum πότερον viui parti ... tradit Demetr. Phal.

Ποτέρωθι, vtra in parte, vtro in loco. Xen. & Plat.

Ποτέρως, vtro modo. Aristot.l.3. de cœlo. Plat. & Xen.

Ποτέρωσε, vtram in partem, vel vtra in parte. Xen. apomn.4.

Ὁπότερος, & poët. ὁππότερος, vter: idque citra interrog. interdum etiam in interrogatione obliqua. Hesiod. in Theog. Τῶν δ' ἐν ἑλὲ ὁπποτέρην σὺ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει. Sic & Pla. de leg. Item vterque, vel alteruter. Diosc. Item vteruis, apud Aristot. ¶ Ὁποτέρως & ὁποτέρα, vtrum an, vel vtro modo. Isocr. in Panath. Et Aristoph. in Nub. ¶ Dicitur & ὁπότερος ἄν, ὁπότερος δήποτε, & ὁπότερος οὖν vel ὁποτεροσοῦν, apud Xenoph. & Thucyd.

Ὁποτέρωθεν, vtra ex parte, vel vtralibet ex parte.

Ὁποτέρως, vtro modo. Plat. & Thuc. Item vtrolibet modo, vtrocunque modo. Isocr.

Ὁποτέρωσε, vtram in partem. Thuc.l.1.

Ποτὴ, ποτηνὸς, vide in Πέτομαι. Πότημα, ποτήρ, &c. ex Πίνω. Ποτὶ, in Πρός. Ποτίζω, &c. in Πίνω.

ΠΟ'ΤΜΟΣ ου, ὁ, fors, fatū, casus seu fortuna fatali sorte obueniens. Eurip. in Orest. ἐπλάθη Θεμανεῖ πότμῳ. Item interitus, mors. Iliad.ς. Αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος. Od.ξ. ὡς ὤφελε θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν. * Παρὰ τὸ πίτω, τὸ πίπτω. Etym.

Composita.

Ἄποτμος, infelix, infortunatus: vt ἄποτμος παῖς. Il.ω. Item miser, calamitosus: vt Od.α. & υ.

Decomp. Παναπότμος, infelicissimus, infortunatissimus. Il.ω.

Τρισάποτμος, ter infelix, infortunatissimus. Epigr.

Αὐτόποτμος, eodem fato seu eadem sorte vtens. Hom.

Βαρύποτμος, cuius sors difficilis est, i. misera, infelix. Eurip. in Hippoll. Βαρυποτμότατος, infelicissimus, infortunatissimus. idem in Phœn.

Δευτερόποτμος, qui quum mortuus esse putaretur, ideoque iustis & exequijs honoratus esset, è bello aut peregrinatione contra omnium expectationem redit, velut è mortuis rediens. Helych.

Δύσποτμος, idem cum βαρύποτμος. Eur. in Orest.

Δυσπότμως, infeliciter, misere. Plut. in Fab.

Δυσποτμία, fors seu fortuna aduersa, infelicitas.

Δυσποτμέω, aduersa fortuna vtor, infelici fato affligor. Polyb. lib. Τοῖς ἐν ταῖς πολυζυγίαις ἀρμῶς ... δυσποτμοῦσι.

Εὔποτμος, felix, fortunatus. Suid.

Εὐπότμως, fortunatè, feliciter: apud eundem.

Εὐποτμία, bona fortuna, felicitas. Luc.

Κακόποτμος, idem quod δύσποτμος. Eurip. in Helen.

Ταχύποτμος, qui subito moritur, aut qui citò moriturus est. Apud Nonn. δίκη ταχύποτμος, subitò mortem allatura.

Ὑστερόποτμος, cui etiamnum viuo bustum erectum est, inquit Hesych. qui & addit alijs significare secundas nuptias.

ΠΟ'ΤΝΙΟΣ α, ὁ, venerādus, honorandus, augustus. Eius fœm. frequentissime est apud poetas: vt Πότνια μήτηρ. Od.ο. Est & vocandi casu, Πότνια θεά, μή μοι τόδε χώεο. Odyss.ε. Sic & apud tragicos, ὦ πότνια χθών. Idem poëtæ dicunt Πότνα pro πότνια, metri causa facta syncope. Od.υ. κλῦθί μοι πότνα θεὰ θύγατερ Διός. Sic in Epigr. Πότνα ... Ab Hesychio exponitur etiam, δέσποινα, domina. * Apud Etymol. deducitur à τὸ πίτω, τὸ πίπτω τοῖς ποσίν.

Ποτνιάω, & ποτνιάζω, oro & obsecro πότνιαν siue πότνιαν appellans. Item generaliter, oro, obsecro, obtestor: seu supplicitèr & cum lacrymis oro. Eurip.

Ποτνιάομαι, ῶμαι, imploro. Plut. de garrul. ... & obtestantis Cū accus. Philo de vita M.l.1. ... Interdum significat, suppliciter deprecor. Plut. in Cæs. ... & apud

& apud Lucian. in Macrob. Nonnunquam, ægrè fero, indignor, & quiritor. Hesych. (chrymis.

Ποτνίασις ἡ, supplex obtestatio, imploratio, precatio, cũ la-

Ποτνιὰς, άδος ἡ, furore percellens, ad insaniã redigẽs: vnde Ποτνιάδες θεαὶ, apud Eurip. in Oreste. Etym. sunt αἱ μανιοποιοί.

Ἀναποτνιασμὸς, ῦ, ὁ, (comp.) suspirium cum imploratione diuini auxilij, vel diuini numinis imploratio. Greg.

Ποτὸς, &c. vide in Πίνω. Πῦ, vide Οὗ in Ο.

Πυλὺς, in Πολύς.

ΠΟΥ´Σ, gen. ποδὸς, ὁ, pes. Il. β. χωλὸς δ᾽ ἕτερον πόδα. Odyss. δ. Κείνυ γὰρ τοιοίδε πόδες, τοιαίδε τε χεῖρες. Xen. Pæd. 2. ὅτε ποσὶ ταχὺς, ὅτε χερσὶν ἰσχυρός. Dicitur aliquis χειρὶ καὶ ποδὶ aliquid contendere, i. totis viribus omníque conatu. Æschin. contra Ctesiph. ὅρκον ὤμοσαν βοηθήσειν τῷ θεῷ καὶ τῇ γῇ ἱερᾷ, καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ καὶ πάσῃ δυνάμει. Dicitur & fugax ac timidus τολμᾷν ποσί: vt apud eundem ibidem, ἐτόλμησε τοῖς δραπέταις ποσὶ καὶ λελοιπέναι τὴν τάξιν. Item τὸν ἕτερον πόδα προελθεῖν, metaph. ab iis qui vnum tantùm pedem è limine efferunt. Luc. in Hermot. Et ἐκτὸς ἔχειν πόδα, i. extorrem & expertem esse alicuius rei. Soph. in Philoctet. Γίσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα, Ἀνὰ πόδα, retro. Hesych. Ἐκ ποδὸς, è vestigio. Polyb. l. 5. ὡς ἐκ ποδὸς ἀκολουθοῦντων τοῖς πολεμίοις. Item presso pede, collato pede. Aristid. ἐκ ποδὸς ἱππομαχήσαντες. Ἐν ποσὶ, inter vel ante pedes. Herodot. in Eut. Et τὰ ἐν ποσὶ, quæ occurrunt, obuia quæque. Thuc. lib. 3. τὴν ἐν ποσὶν ἀεὶ αἱρεῖν ἠξίου. Item instantia, præsentia. Eurip. in Androm. -τὰ ἐν ποσὶν Οὐκ ἐξετάζω καὶ λογίζομαι κακά. Item vulgaria, triuialia. Plat. in Theæt. Aristot. pol. 2. Ἐπὶ πόδα, cessim, pedem referendo. Xen. Hel. 2. ἀνεχώρησαν ἐπὶ πόδα. Sic & apud Polyb. lib. 2. Ἐπὶ ποδῶν, pedibus insistendo atque innitendo. Aristot. hist. an. l. 5. ἐπὶ ποδῶν ὀχεύει. Κατὰ ποδὸς βάσιν, pedetentim. Suid. Κατὰ πόδας, è vestigio insequendo. Herodot. in Terpsich. κατὰ πόδας ἐληλύθεε Περσέων ὁ στρατὸς. Sic & apud Xen. & Thuc. παρὰ ποδὸς, idem cũ ἐν ποσί. Et τὸ παρὰ ποδὸς, idem quod τὰ ἐν ποσί. Pind. Pyth. 3. παρὰ ποσὶ iuxta pedes. Item Olymp. Od. 1. At παρὰ πόδας, idẽ cum Παρὰ ποδός. Plat. in Theæt. Luc. de calumn. Interdum παρὰ πόδα & παρὰ πόδας, idem signif. cum κατὰ πόδα, è vestigio: vt apud Soph. in Philoct. & Polyb. lib. 5. Interdum exp. in promptu, ad manum: vt Luc. ὧν παρὰ πόδας οἱ ἔλεγχοι. Περὶ πόδα, conuenienter, congruenter: *metaph. à calceis qui pedibus bene quadrant.* Luc. περὶ πόδα δὲ ἄλλως καὶ Εὐάγγελος ἐστὶ, in te aptè quadrat. Πρὸ ποδὸς, & πρὸ ποδῶν, idem cum ἐν ποσίν. Aristoph. Et τὰ πρὸ ποδὸς, præsentia, quæ in promptu & ad manum sunt. Pind. Isthm. vltim. τὸ πρὸ ποδὸς ἄρειον ἀεὶ χρῆμα πᾶν. Ὑπὸ πόδας τιθέναι, proterere & conculcare aliquem. Plut. contr. Epicur. Ὑπὸ πόδας χωρεῖν, referre pedem, retro remeare. Phil. de vita M. lib. 1. Πὺς ἐπαλλαχθεὶς ποδὶ, pes pedi collatus, apud Euripidem in Heracl. ¶ Ἀσκοῦ προύχων πὺς ab Apolline oraculum dante Ægeo tectè dicitur penis, apud Herodotum in Eut. Eurip. in Medea, & Plut. in Thes. ¶ Πὺς, pes, mensura sedecim digitorum, teste Suida. ¶ Habet & mensa suos pedes. Aristoph. τράπεζαν ἡμῖν φέρε τρεῖς πόδας ἔχουσαν. ¶ Tribuuntur & literæ pedes, apud Athen. lib. 10. ¶ Πόδες ὄρους dicitur ima pars seu radix. Iliad. υ. Phil. de vita M. lib. 1. ¶ Sunt & pedes metrici in versibus, apud Athen. lib. 10. & gram. ¶ In naui funes quibus conuertitur & laxatur velum πόδες dicuntur. Od. ε. Apoll. Argon. 2. Πὺς etiam in eadem dicitur temo seu clauus, apud Pind. Ode 6. & Odyss. κ. ¶ Πὺς putatur etiam fuisse edictum quoddam longis periodis constans, quod contenta continuatáque voce & vno quasi spiritu à præcone recitaretur. Galen. Epidem. l. 6.

Ποδώτης, ῦ, ὁ, pedatus, pedibus præditus.

Ποδέω, pedibus intendo: *de pedibus nauis.*

Ποδωτὸς, ὁ, pedibus intentus. Lycophr.

Ποδιαῖος, pedalis, pedaneus. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 2.

Πόδιον, & ποδάριον, τὸ, pediculus seu pediolus. Aristot. Athen. l. 3.

Ποδεῖον, τὸ, locculus qui pedi inducitur. Poll. lib. 2. Scribitur & πόδειον. Athen. lib. 2.

Ποδεών, ῶνος, ὁ, pes, i. pes nauis. Luc. de ver. narrat. item petiolus in vtre pendulus, quia liquor effunditur & infunditur, soluto vinculo quod pro obturamento est. Herodot. in Eut. Apud eundem in Vran pro figura accipi traditur in angustum desinente, quum inquit, τῆς δὲ ἐούσης χώρας ποδεῶνος στενοῦ. ¶ Item Ποδεῶνες, calceamenti rustici genus, apud Theocr. idyll. 23.

Ποδίζω, metior pede. Hesych. Item pedes ligo, seu pedicis obligo. vnde apud Xen. Pæd. 3. Πεποδισμένους ἔχουσι τοὺς ἵππους ἐπὶ ταῖς φάτναις. Item gradior, incedo: vnde Suid. ἐμποδίζειν dictum scribit παρὰ τὸ ἐνὶ ποδίζειν.

Ποδισμὸς, ῦ, ὁ, dimensio pedibus facta. Item ratio mensurandi pedibus, apud Veget. li. 3. Est & saltationis genus, apud Poll. lib. 4. c. 14.

Ποδιστῆρες, apud Ioseph. de antiqu. Iud. & Reg. lib. 3. cap. 7. exp. lebetes, item cacabi.

Ποδαείζω, Etymol. poni tradit ἐπὶ τοῦ ἅλλεσθαι, saltare. Æolicè pro Ποδαείζω, sicut ὄνυμα pro ὄνομα. Idem exp etiam λακτίζειν, calcitrare, calce ferire: vnde apud Aristoph. in Equit. ἀποποδαείζομαι μόθωνα.

Πέδη, πέδον, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm partim ex ipso recto πῦς, partim ex eius obliquis.

Ἀγκυλόπους δίφρος, sella curulis, appellata ab operis & figuræ expressione. Plut. in Mario.

Ἀγχίπους, propè nos pedem habens, adstans, propinquus. Hesyc. ex Eurip. Iphig. Taur. vbi tamen legitur ἀγχίπλους, non ἀγχίπους.

Ἀελλόπους, ὁ καὶ ἡ, q. d. procellipes: velox tanquam procella: vt ἵπποι ἀελλόποδες, apud Hom. hymn. 1. in Venerem. Pro eodem metri gratia dicitur ἀελλόπος, apud eundem. Iliad. ω. Dicitur & ἀελλόπος, ῦ, ὁ, apud Nonn.

Ἀερσίπους, pedes inter currendum agiliter tollẽs, agilis, celer. Il. γ.

Αἰγίπους, capripes, caprinos pedes habens: epithetum Panis, interdum & Faunorum & Satyrorum. Dicitur & αἰγιπόδης, pro eodem, & αἰγοπόδης, apud Hom. hym. in Pana.

Ἀκαμαντόπους, indefessis pedibus currens. Pind. Olymp. 10.

Ἀκροποδητὶ, summis pedibus insistendo, aut leuiter insistendo pedibus. Lucian. in dial. Triton. & Ner. Scribitur & ἀκροποδητί.

Ἀμαξίποδες, q. d. plaustripedes. Vitruu. l. 10. sic vocati ait arbusculas in quibus versantur rotarum axes conclusi laminis ferreis. Scribitur & ἁμαξίποδες, apud Poll.

Ἀνδράποδον, q. d. hominis pes, mancipium. Sunt enim mancipia quasi pedes dominorum suorum, & eos pro capitibus agnoscunt, teste Eust. in Il. η. Demosth. Philipp. 3. ὅθεν οὐδ᾽ ἀνδράποδον σπουδαῖον οὐδὲν ἦν πρότερον πρίασθαι. Generaliter sic dicitur homo in bello captus & seruituti mancipatus, siue seruus sit natura, siue liber & ingenuus. Xen. Hell. 1. ἀνδράποδα τὰ δὲ ἄλλα πάντα ἀπέδοτο. Reperitur & Dat. plur. ἀνδραπόδεσσι, apud Hom. Il. η. per metaplasmum.

Ἀνδραποδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mancipialis, ad mancipium pertinens. Item mancipio conueniens, seruilis. Item minimè ingenuus, seruili ingenio præditus. Xen. & Aristot. rhet. 2.

Ἀνδραποδωδῶς, mancipiorum more, seruiliter, illiberaliter. Plut. in symp.

Ἀνδραποδωδία, ἡ, q. d. mancipialitas, seruilitas, contraria ingenuitati. Aristot. Polit. 7.

Ἀνδραποδίζω, vel ἀνδραποδίζομαι, mancipo, mancipium esse facio: vel in captiuitatem abduco, in seruitutem redigo. Thuc. Παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσαι. Xen. τὸ ἀνδραποδίζεσθαι τοὺς φίλους, ἄδικον εἶναι δοκεῖ. Dicitur & de vrbibus, quas subigimus & in seruitutem nostram redigimus. Thuc. ἀνδραποδίσαντες τὴν πόλιν. Demosth. Olynth. 3. Πόλεις Ἑλληνίδας ἀνδραποδίζεσθαι. Significat & generaliter, vim alicui infero. Hesych. ¶ Item ἀνδραποδίζομαι, (pass.) in seruitutem redigor, in captiuitatem abducor: vt ἀνδραποδισμένη πόλις, apud Demosth.

Ἀνδραποδισμὸς, ὁ, mancipatio, in seruitutem redactio, siue hominis, siue vrbium. Dem. Olynth. 1. Item plagium, plagiarium crimen. Plat. de leg. l. 9.

Ἀνδραποδιστὴς, ῦ, ὁ, mancipator, quisquis alium in seruitutem redigit. Xenoph. item plagiarius, qui liberum hominem in seruitutem redigit. Eust.

Ἀνδραπόδιον, τὸ, mancipiolum. Athen.

Dec. Ἐξανδραποδίζομαι, idẽ quod ἀνδραποδίζομαι. Polyb. Πολλάκις δὲ καὶ ὅλας πόλεις ἐξανδραποδίζονται χρημάτων ἕνεκα. Vsurpat & metaph. vt apud Plut. in Anton. καίπερ ἐξηνδραποδισμένον κομιδῇ τοῖς μεγίστοις ταλάντοις, magnopere captum pollicitatione Ptolemæi regis, & velut ipsi mancipatum.

Ἀνειλίπους dicitur ὁ τοῖς ποσὶ μὴ ἀλλόμενος, ἤτοι χωλὸς, qui pedibus non saltat, i. claudus. Hesych. Scribitur & ἀνείλιπος, apud schol. Theocr. vt sit ὁ μὴ εἰλίσσων τὸν πόδα, non torquens seu trahens pedem. Dicitur autem ἀνείλιπος pro ἀνειλίπους, sicut ἀελλόπος, pro ἀελλόπους.

Ἀνιπτόπους, qui illotis pedibus est. Iliad. π. Athen. lib. 3.

Ἀντίπους, oppositos pedes habens, aduersa vestigia figens. Cic. in Academ. (νύσιν. Hesych.

Ἀνόπους, qui pedibus celeriter conficit iter: ἀπὸ τοῦ τοῖς ποσὶν ἀ-

Ἄπους, pedibus carens. Aristot. Plut. Luc.

Ἀποδία, carere pedibus. Aristot. de part. an. l. 4.

Ἀργίπους, qui vel albis vel velocibus est pedib. Homer. hym. 1. in Vener. & Phocyl.

Ἀργυρόπους, argenteos pedes habens. Athen. l. 5.

Ἀρσιπόδους, vomer. Iudic. c. 3.

Ἀρτίπους, qui integris pedibus est. Plat. de leg. lib. 7. Pro eo poeticè dicitur ἀρτίπος. Od. θ.

Αὐτόπους, qui suis ipsius pedibus iter facit. Item suis pedibus absque duce incedens. Luc.

Αὐτοποδία, ἡ, suis ipsius pedibus iter facere, non equo vehi aut curru vel naui. Dion. ¶ At αὐτοπόδια, τὰ, genus calceamentorum. Poll. l. 7. c. 22. (Luc. in Lexiph.

Αὐτοποδητὶ, suis ipsius pedibus, non vtendo equo, aut curru

Βλαισόπους, qui distortis tibiis & pedibus est.
Βλαισόπους, idem. Suid.
Βραδύπους, tardipes, tardigradus, lento pede ingrediens: in Epigr. Apud Eurip. in Hec. πόδα βραδύπουν ἤλυσιν ἄρθρων προσθεὶς, exp. accelerabo tardum pedem.
Γεισίπους, suggrundiorum fulcrum, quum illa quasi pedi innituntur. Poll. lib. 7. cap. 27.
Γεισιποδίζω, suggrundia fulcio. Idem ibidem.
Γεισιπόδισμα, idem cum γεισίπους: ibidem.
Γεισιπόδισις, ἡ, suggrundatio.
Γυμνόπους, qui nudis pedibus est. Γυμνόπους, idem. Item qui nudis pedibus incedit.
Γυμνοποδία, nudis pedib. incedere. Item saltationis genus, apud Laced. in qua nudis pedibus incedebant, apud Luc. in qua signif. dicitur & γυμνοπόδιον. Fuit γυμνοπόδιον & calceamenti muliebris genus, teste Poll. l. 7. c. 22.
Γυμνοποδέω, nudis pedibus incedo. Suid. Exponitur &, nudipedalia exerceo.
Δασύπους, cuniculus: ab hirtis pedib. Aristot. hist. an. l. 4. Sumi dicitur & pro lepore: vnde prouerb. ὁ δασύπους κρεῶν ἐπιθυμεῖ, lepus pulpamentum quærit. Vide Suid.
Δεκάπους, decem pedes habens. Item decem pedes longus. Aristoph. in Concion.
Δωδεκάπους, (decomp.) qui duodecim pedum est. Hesych.
Δίπους, bipes, binis pedibus incedens. Aristot. de gen. an. lib. 2. & de part. an. lib 4.
Διποδία, ἡ, bipedem esse. Item Laconica saltatio, à duplicatis gressibus pedum quæ & διποδισμός. Poll. & Hesych.
¶ Διπόδιον, τό, socci lanei qui pedibus induebantur. Poll. li. 7. ca. 22. ex Critia.
Διπόδης qui duorum pedum est, bipedalis. Xen. in Oecon.
Διπόδιος, idem: apud eundem.
Δολόπους, doloso pede gradiens.
Δολιχόπους, seu δολιχόπους, longos pedes habens.
Εἰλίπους, flexipes, versans & curuans pedes inter eundum: boum epitheton. Od. α. εἰλίποδης, idem. Suid.
Ἑκατόμπους, qui habet centum pedes: vel centum pedes patens. Pro eodem dicitur & ἑκατόμποδος. Il. ψ.
Ἐκποδὼν aduerb. pro ἐκ ποδῶν, è pedibus, procul se summouendo è pedibus. Aristoph. in Ran. Ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδὼν, εἰ σωφρονεῖς. Sic & apud Xen. & Plut. Et cum genitiuo. Xen. Pæd 5. τούτων ἐκποδὼν ἦμεν, ab his longè aberramus. Exponitur &, e medio, interdum è medio, i. è vita: vt apud Plut. in Lyc. ἐκποδὼν ἐγένετο, è medio tollitur.
Ἐλεφαντόπους, eburneum pedem seu eburneos pedes habens. Aristot. polit. 5. then Lucian. in som.
Ἐμπόδιος, qui impedimento est & obstaculo. Plat. de leg. Ari-
Ἐμποδὼν, ante pedes, in via. Aristot. eth. 5. Item impedimento. Aristot. rhet. 2. ἐμποδὼν γὰρ οὐδὲν, nihil obstat. Sic & apud Thuc. & Plut. in Themist. Ὁ ἐμποδὼν, obuius. Herodot. Et τὸ ἐμποδὼν, præsentia Plut. in Rom.
Ἐμποδίζω. Vide in comp. ex Ποδίζω.
Ἐννεάπους, nouem pedes habens, qui est nouem pedum.
Ἑξάπους, qui ingreditur sex pedibus: vel senos pedes longus. Pro quo Atticè dici ἕξπους tradit Etymol.
Ἑξαπόδης, ὁ, & ἑξάποδος, ὁ, ἡ, idem. Herodot. l. 1.
Ἑπτάπους qui est septem pedum. Hesych.
Ἑπταπόδης, idem: apud eundem.
Ἐρυθρόπους, cui pedes rubent. Est & nomen auis rubeos pedes habentis, apud Aristoph. in Auib.
Εὔπους bonis pedibus præditus, seu validis & solidis. Xen.
Εὐποδία, ἡ, boni pedes, pedum integritas.
Ἐχινόποδες, putantur esse tribuli vel spinæ genus echini aculeis horrens, ex eo nominatum, quòd echini marini pedibus simile sit. Etymol.
Ἡλιόπους, dictum fuit à quibusdam heliotropium magnum, vt est in append. Diosc.
Ἡμιπόδιον, τό, semipes, pes dimidius. Theophr. hist. pl. l. 2.
Decomp. Πενθημιπόδιον, quinque semipedes, i. duo pedes cum dimidio.
Τριημιπόδιον, tres dimidiati pedes, sesquipes.
Θηλύπους βάσις, pes fœmineus. Eurip. in Iph. Aul.
Ἱστόπους, pes textorij mali seu ligni, è quo stamina ducta sunt. Poll. lib. 7. c. 10. (re equ.
Κακόπους, qui malos pedes habet, qui prauis est pedibus. Xen. de
Καλόπους, pulchros pedes habens: & ex parte totum intelligendo, pulcher. Suid. At καλόπους, sub forma pedis lignea, pes ligneus. Plat. in symp. Galen. therap. lib. 9. Pro quo dicitur & καλοπόδιον. Suid.
Κλειτοπόδιον, nauis secunda carina. Poll. l. 2. c. 9.
Κλινόπους, lecti pes. Themist. Κλινοπόδιον, τό, lecti pediculus: nomen est fruticis, sic dicti, quòd folia habeat lecti pedibus similia. Diosc. l. 3. c. 109.
Κοινόπους communi sociòque pede iter faciens. Soph. in Electra.
Κολοβόπους, truncus pedum, seu truncatus pedes.
Κονισίπους, cui pedes in puluere versantur. Hesych.
κονίπους & κονίοπους, idem: vel cuius pedes puluere respersi sunt. Plut. in Probl. Græc. κονίποδες dicebantur etiam calceamenta quædam soleæ exilioris. Poll. & Suid.
Κορωνόπους, cornicis pes: herba quam & κορακόποδα dici scribit Hesych. de qua Theophr. hist. pl. l. 7. c. 9. & Diosc. lib. 2. c. 168.
Κορωνοπόδιον, τό, pediculus cornicis. Accipitur & pro coronopo herba, apud Aet. l. 1.
Κραταίπους, qui validis pedibus est, firmos solidósque pedes habens: vt κραταίποδες ἵπποι, apud Hom. (Nic.
Κυλλόπους, qui distortis est pedibus: loripes. Vulcani epith. apud
Κυλλοποδίων, idem. Κυλλοποδίων, idem. Il. σ. & φ.
Κυνόποδες, ossa in cruribus equorum inter vngulam & suram. Xenoph. de re equ.
Λαγώπους, pedes leporis habens: nomen auis apud Plin. l. 10. c. 48. Item herbæ, apud Diosc. l. 4. c. 17.
Λειόπους, qui læuibus pedibus est vel planis.
Λεπτόπους, tenues seu graciles pedes habens.
Λευκόπους, albos pedes habens. Eurip. in Cyclop.
Λυκόποδες, dicti fuerunt tyrannorum satellites, vel quòd pedes semper pelle lupina contectos haberent: vel quod in clypeo lupi insigne gestarent, inquit Suid. Sic dicti fuerunt & Alcæmonidæ, apud Aristoph. in Lysistr. teste eodem & Hesych.
Μαλακόπους, molles & teneros pedes habens: vt μαλακόποδες Ὧραι, apud Theophr. idyll. 15.
Μαραίπους, cui pedes marcuerunt. Hesych.
Μεγαλόπους, magnos habens pedes.
Μελαμπόδιον, dicitur helleborum nigrum, à Melampode inuentore: vide Theophr. hist. pl. l. 9. c. 11.
Μονοπόδιον, mensa quæ vno tantùm pede sustinetur.
Μυριόπους, decem millia pedum habens: vel permultos & infinitos pedes habens. schol. Nic.
Ναυσίποδες, dicuntur homines insulares, quia in mari nauibus ceu pedibus vtuntur. Eust.
Ναυσίποδες, Hesychio sunt μακρόποδα.
Νήπους, pedibus carens. Exponitur &, natando gradiens, vt sit comp. ex νέω, nato: vt φῶκαι νέποδες. Od. δ.
Νηλίπους, Hesych. exp. discalceatus.
Ξυλόπους, qui ligneum pedem habet.
Οἰδίπους, cui pedes tument: nomen illius Thebani regis cuius passim meminere scriptores. Dicitur & Οἰδιπόδης & Οἰδίπος. Οἰδιπόδειος, ad Oedipum pertinens. Schol. Soph. ex Lysimacho.
Ὀκτάπους octo pedes habens: vt ὀκτάποδες ἔρχεται Hom. in Batrachom. Item ὀκτάπους, piscis quoddam genus quod & polypus. Eust. in Scythia ὀκτάποδες dicebantur qui duos boues possiderent & currum duobus, n. bobus octo pedes sunt. Luc.
Ὀκτώπους, idem. Sic dicitur & scorpius ab octo pedib. Suid. in Cratino.
Ὀξύπους, celeres pedes habens, velox celer. Eurip. in Orest.
Ὀπισθόπους ponè gradiens seu sequens, apud eundem. Exponitur & retrocedens. Hesych.
Οὐλόπους, integros pedes habens. Hom. hym. 1. in Merc.
Ὀρθόπους, rectos pedes habens, vel quem pedes recta ferunt.
Ὀρθοποδέω, pedes mihi recta ferunt, recto cursu progredior. Exponitur & rectè ingredior, apud Paul. ep. ad Galat. c. 2.
Παλίμπους, pedem reflectens, retrogradus. Ioseph. de capt. Iud.
Περίπους, pedem circumdans. Item qui aptè pedem circumdat, pedi conueniens. Hesych.
Περιπόδιον, & Ionicè περιπόδιν, dicitur esse orbiculus, quem gentes quædam alligare pedibus solent vice calceorum, ne pedes lædantur. Gal. in lex. Hippocr.
Πλατύπους, latos habens pedes. Laërt. in Pittaco.
Πνοιόπους, ventos pedibus æquans, pernicitate pedum ventis comparandus. Hesych.
Πολύπους, multos pedes habens, multipes. Plut. symp. 2. probl. ¶ Item piscis quoddam genus quod & ὀκτάπους: vt Πολύπους. Vtitur & Plut. & Athen. in hac significatione πολύπους, apud Phocyl. Vtitur & Plut. & Athen. in hac significatione pro Πολύπους dicitur & Πώλυπος, Attica dialecto: vt Eust. ex Rhet. lex. tradit. Ionicè verò & Doricè, Πώλυπος, ac Πώλυψ eodem teste: quo Πώλυψ Athen. etiam vtitur lib. 8. ¶ Item tuberculum in naribus, polypi carni simile, multásque habens radices, &c. Vide Cels. l. 6. c. 8. Idem narium morbus Ionica seu Dorica dialecto Πώλυψ etiam dicitur, apud Poll.
¶ Πολύποδες dicuntur & bestiolæ quædam, quas nonnulli curtiones, alij processiones vocant: & alias ὄνοι appellantur. Gal. de loc. aff. l. 3.
Πολυποδία, ἡ, pedum multitudo, seu multi pedes.
Πολυπόδιον, τό, paruus polypus. Athen. lib. 7. ¶ Est & herbæ nomen sic dictæ, quòd cirros instar polypi habeat: de qua Theophr. hist. pl. l. 9. c. 14. & Diosc. l. 4. c. 188.
Πολυποδίτης οἶνος, vinum ex polypodio factum. Aet. lib. 3. c. 60. & 61.
Πολυποδίνη, ἡ, genus quoddam polypi. Aristot.
Πολυποδώδης, ὁ, ἡ, polypis abundans: vel polypo similis. Et τὰ πολυποδώδη, quæ è polyporum genere sunt.
Πρόπους, cui sunt grandes pedes. Suid. ¶ Πρόπους etiam dicitur al- ter Ge-

ter Geminorum. Germanic. comment. in Arat. Phœnom. Et in iis stella ante pedes eorum sita, teste Proclo. ¶Πρόποδες, dicuntur etiam anteriores pedes. Et prominentia in montibus. Strab. l. 9. Item insulæ ante Ægyptum sitæ. Hesych.

Προποδίζω, vide in comp. ex ποδίζω.

Σαράπους, qui magnis pedibus est, & eos veluti trahit: ὁ σύρων τοὺς πόδας. Laert. in Pitt. Gal. in lex. Hipp. Σαράπους est ὁ διεστραμμένος καὶ διεστῶτας ἔχων τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν: vt sit comp. ex σαίρω.

Σκιάπους, vmbram sibi pede faciens, vmbra pedum se protegens.

Σκιάποδες, populi sunt Lybiæ, sic dicti, quo maiore æstu humi iacentes resupini vmbra se pedum protegant. Harpocr. & Suid.

Σκίμπους, inter lectorum genera refertur à Poll. l. 10. c. 7. A Suid. & Hesyc. exp. κράββατος, i. humilis lectus quo accumbere solebant, & cui tanquam pedi innitebantur. Idem Suid. exp. etiam scamnum & scabellũ. Etym. sic nominari scribit partem quandam crabbati, vt σκίμπους sit ὁ σκιμπάζει τὸ σῶμα. σκιμπάζουσι τοὺς ἐν: metaph. autem sic totum crabbatum appellari. Idem annotat dici etiam σκιμπόδιον, vt αἰλλόπος. Vide & in deriuat. à σκήπω.

Σκιμπόδιον, τό, lectulus discubitorius seu in quo reclinare ceruicem possumus, Athen. l. 12.

Σκιρτόποδες, pedibus & saltu lasciuiens, qui subsultans incedit. Epigram.

Στεγανόπους, palmipes. Arist. hist. an. l. 2. c. 12.

Στρουθόπους, strutochameli pedes habens, pedum figura struthocamelum imitans. schol. Aristoph.

Σχιζόπους & σχιδανόπους, cuius pedes in digitos fissi sunt, digitatus, prius apud Arist. hist. an. l. 8. c. 3. posterius apud Athen. l. 9.

Ταναύπους & μακρόπους, pedib. in rectũ tendens. Item idem quod ταχύπους, vt ταναύποδες ἵπποι, apud Soph. in Aiace, αἱ ἐν τῷ χεῖ ... inquit Hesych.

Ταυρόπους, tauri pedes habens: vt σῦμα ταυρόπουν, apud Eurip. in Iphig. Aul.

Ταχύπους, pedibus celer. Idem in Bacch. & apud Xen.

Τετράπους, quadrupes: vt τετράποδα ζῶα, quæ & absolute, τετράποδα. Arist. Pro eodem dicitur & τέτραπος: vt in ænigmate sphyngis, Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τετράπον.

Τετραποδηδόν, in morem quadrupedum, ritu & more quadrupedum. Aristoph.

Τετραποδίζω, incedo vt quadrupes, quaternis pedibus ingredior Arist. hist. an. l. 2.

Τετραποδιστής quadrupedum more gradiens aut viuens.

Τετραποδιστί, idem quod τετραποδηδόν.

Τραγόπους, hircinos pedes habens: Panis epith. in Epigr.

Τραχύπους, qui asperos & scabros habet pedes.

Τρίπους, tripes pro quo poeticè τρίπος, in ænigmate sphyngis. Item tripus. Od. ε. Aristop. in equit.

Τριπόδιον, τό, & τριποδίσκος seu τριποδίσκιον, paruus tripes. Xen. in anab. Suid. ex Antiph. (Oecon.

Τριπόδης, tripedalis seu tripedaneus. Hesiod. in Erg. Xẽ. in

Τυφλόπους ..., impropriè dicitur apud Eurip. in Phœn. i. pes hominis cæci.

Ὑπόπους, pedes habens, pedibus subnixus. Aristot.

Ὑποπόδιον, τό, scabellum, quod pedibus subiicitur. Athe. & Eust. & apud Græc. bibl. interpr.

Ὑποποδίζω, retrocedo.

Ὑποποδισμός, regressus.

Ὑψίπους, altis insistens pedibus, ideoque excelsus.

Φαλόπους, qui est albis pedibus.

Φυλλόποδες, q. d. subæripedes: tantæ leuitatis homines vt per mare currentes non submergerentur. Luc. in ver. narr.

Χαλαίπους, pedes habens suis compagibus laxatos, claudus, epitheton Vulcani apud Nic.

Χαλκόπους, æreos habens pedes: vt τρίπους χαλκόπους, apud Eur. in Supplic. Item cuius pedes æreis soleis ferrati sunt: vt χαλκόποδ' ἵππω, Il. ν.

Χαμαίπους, qui iter faciens pedibus terram calcat, qui nec equo nec curru vehitur, sed propriis ingreditur pedibus. Peculiariter sic dicebatur sponsa quæ non deducebatur domum sponsi: moris enim erat curru eas vehi. Poll. l. 2. & 3.

Χειρόπους, seu χειρόπους (ex χειρὸς aut χεῖρας) cui sunt χιράδες seu χεράδες in pedibus, qui rimas habet in pedibus. Poll.

Χειροπόδης, idem. Laert. in Pitt.

Χλιδανόπους, qui circum pedes habet ornamenta luxuriosa: vt sunt torques, aut alia similia. Hesych.

Χρυσόπους, aureos habens pedes: seu aureis fulcris & quasi pedibus insistens. Athen. l. 5.

Χυτρόπους, olla pedes habens. Hesiod. in Erg. Plut. simp. 7. probl. 4.

Χυτροπόδιον, τό, parua olla pedata. Poll. l. 10. ex Hipponacte.

Χωλόπους, claudus pede, seu claudicans pedib. Vulcani epith. apud Nic.

Ψαυκρόπους, & Ψαυκροπόδης, qui tam celer est in ponendis & tollendis inter currendum pedibus, vt terram vix contingere videatur: prius epitheton est satyrorum, apud Nonn. in Dionysiacis: posterius Arionis equi epitheton esse dicitur: apud Etym.

Ὠκύπους, pedibus celer: vt ἵπποις ὠκυπόδεσσι, sæpe apud Hom.

Ὠκυπόδης, idem, in Epigr. (Hesiod. &

Ἐμπους, ὁ, Ἄπους, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex Ποδίζω.

Ἀναποδίζω, retrocedo, refero pedem, retroagor. Herodia. l. 5. ἰθὺς πρὸ τοῦ ἅρματος ἀναποδίζων εἰς τοὐπίσω. Luc. πρᾶγμα εἰς τοὐπίσω ἀναποδίζειν. item actiuè reuoco, & quasi retroago. Æschin. in Ctesiph. Πολλάκις ἀναποδίζων τὸν γραμματέα. Sic & apud Herodot. item diligenter expendo, exactè perpendo. Hesych. & Suid.

Ἀναποδίζομαι, reuocor. item diligenter expendor. Suid.

Ἀναποδισμός, repedatio, retrocessio, Alex. Aphr. item reuocatio.

Ἐπαναποδίζω, (Dec.) diligenter perpendo: vnde ἐπαναποδιστέον, in medium reuocandum & exactè expendendum est: apud Arist. de gen. & corrupt. l. 1.

Ἀνδραποδίζω, &c. vide in ἀνδράποδον.

Γειτνιοποδίζω, vide in γειτνίασις.

Διαποδίζω, pedibus demetior, vel examino. Hesych.

Διαποδισμός, genus saltationis. idem.

Ἐμποδίζω, pedes implico, impedimento & obstaculo sum. Herodia. l. 4. ἐμποδίζοντος αὐτοῖς δεῖ τοῖς ποσὶ χαυνῶς ἐσθῆτος. Luc. τὸ ντριχὸν τὸ ὑποσχὼν, ἢ ἐμποδίζων. Et cum dat. Aristot. de gen. an. l. 3. οὐδεὶς ἐμποδίζει τὸ ὑγρόν.

Ἐμπόδισμα, τό, impedimentum, obstaculum. Dem. Olynt. 3.

Ἐμποδισμός, ὁ, impeditio, præpeditio. Arist. rhet. li. 2.

Ἐμποδιστικός, ὁ, impediendi vim habens, vel impediens.

Dec. Ἀνεμπόδιστος, ὁ καὶ ἡ, cui nihil impedimento est, liber ab obstaculo. Arist. eth. 7. c. 13. Ἀνεμποδίστως, sine impedimento & obstaculo. schol. Aristoph.

Παρεμποδίζω, idem cum ἐμποδίζω. Luc. & Basil. Ἀπαρεμπόδιστος, idem cum ἀνεμπόδιστος.

Παραποδίζω, idem cum ἐμποδίζω. Polyb. παραποδίζειν τὴν τοῦ ἀπλοῦ χρείαν.

Παραποδίζομαι, impedior. Plat. in ep. μὴ συμπαραποδίζειν.

Ἀπαραπόδιστος, (Dec.) non præpeditus, liber ab impedimẽtis apud Heliodorum. Ἀπαραποδίστως, sine impedimentis.

Προποδίζω, procedo, progredior. Il. ν. κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς, ὑπασπίδια προποδίζων.

Προποδισμός, progressio.

Τετραποδίζω, &c. vide in τετράπους.

Ὑποποδίζω, vide in ὑπόπους.

Πούδης, vide in Ποῦς. Πρᾶγμα, πρακτὴρ, πρᾶξις, &c. in πράσσω, πρᾶσις, &c. in πιπράσκω.

ΠΡΑ´ΟΣ, (& aliquando πρᾶος cum ι subscriptio) ὁ, ὁ, lenis, mitis, mansuetus. Xeno. pæ. 6. πρᾶός τε καὶ συγγνώμων τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρτημάτων. Plato pol. 1. ἐπειδὴ μοι πρᾶος ἔγένε, καὶ χαλεπαίνων ἐπαύσω. Fœm. πραεῖα: mutuatur à πραΰς, & neutr. plur. πραέα ab eodem Compar. πραότερος, lenior, mitior. Superl. πραότατος, mitissimus, &c. apud Synes.

Πράως, leniter, mansuetè. Dem. pro cor. Pro eodem dicitur & πραΰνως, apud Aristoph. in Ran. πραότατα, lenissimè, mansuetissimè. (ἀόργης.

Πραότης, ητος, ἡ, lenitas, mansuetudo. Aristot. eth. 4. ca. 5. Plut. καὶ

Πραΰς, έος, ὁ, cuius fœm. πραεῖα. idem cum πρᾶος: vt πραεῖα φύσις, apud Plat. de rep. lib. 2. Τὰ πραεῖα, mitia, leuia, non aspera: vt πραεῖα κλύσματα. Galen.

Πραείως, idem cum πράως.

Πραΰτης, idem cum πραότης, Hesyc.

Πραΰνω, lenio, mitigo, mansuefacio, sedo. Plat. pol. 9. τὸ θυμοειδὲς πραΰνας. Plut. in Coriol. ... λόγοις καὶ δόγμασι χρηστοῖς πραΰνουσι καὶ καθιστᾶσι τοὺς πολλούς.

Πραΰνομαι, mansuefior, lenior, & sedatior reddor. Xeno. de re equ. Aristot. Rhet. 2.

Πραΰνσις, εως, ἡ, sedatio irati animi, iræ mitigatio. Arist. ibid.

Πραϋντικός, ὁ, mitigandi & sedandi vim habens. item ibid.

Πρηΰς, Ionicè dicitur pro πραΰς. Epigr.

Πράμνειος, seu πράμνιος οἶνος, vini genus sic dictum (vt quidã volunt) ... τὸ πραΰνειν, καὶ πραεῖς ποιεῖν τοὺς πίνοντας. vel secundum alios) à Pramnia rupe in Icaro insula, vel à Pramnia vite: vel ... τὸ ... ἀμβλύς, vtpote πρὸς ... ἐπιτήδειον. Cum diphthongo scribitur apud Hom. Il. λ. & Od. κ. Sine ea, apud Diosc. l. 5. c. 9.

Πραμνίνη μα, plantes pramniæ vitis. Poll.

Composita.

Ἐκπραΰνω, idem cum πραΰνω: vel demulceo, permulceo.

Καταπραΰνω, idem. Isocr. in Paneg. τοὺς μὲν γὰρ ἄλλους ἐν τοῖς προοιμίοις ὁρῶ καταπραΰνοντας τοὺς ἀκροατάς. Plut. in Themist. καταπραΰνε τῆς ὀργῆς αὐτόν.

Καταπραΰνσις, ἡ, sedatio. (placabilis.

Ἀκαταπράϋντος, (dec.) qui sedari & deliniri nequit, im-

Ὑποπραΰνω, paulum latenterque mitigo & sedo.

ΠΡΑΠΙ´ΔΕΣ, αἱ, præcordia Il. λ. & ε. βάλε δ' ὑπὸ ἧπαρ ὑπὸ πρα-

φραπίδων. item pro mente seu solertia, aut solerti industria, quoniam mentis sedes sunt præcordia seu pectus. Il.α. Ἡ φαιςος ποίνσ', εἰδυίῃσι πραπίδεσσι. Sic Hesiod. in Theog. πίειρα μὲν πραπίδες, πίειρα δ' ἐςὶ νόημα.

ΠΡΑΣΙΑ', ᾶς, ἡ, area seu areola in horto, h. e. quadrata in horto loci consiti figura. Odyss. η. Ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον Παντοῖαι πεφύασιν ἐπηετανὸν γανόωσαι. Diosc. l. 4. c. 17. φύεται δ' ἐν πρασιαῖς, nascitur in hortorum areis. * Dictæ sunt πρασιαὶ, inquit Hesych. οἷον περασιαὶ, διὰ τὸ ἐπὶ πέρασι τῶν κήπων. Sunt & qui existiment ita dictas esse à nomine πράσον, i. porrum: vt πρασιαὶ in hortis propriè sint areolæ quadratæ, in quibus porros & alia huiusmodi olera serunt.

Πράσιμος, πρᾶσις, vide in Περάω, vendo.

ΠΡΑ'ΣΟΝ, ου, τὸ, porrum apud Diosc. l. 4. c. 179. πράσον κεφαλωτὸν, porrum capitatum, cui oppon. τὸ κάρτον πράσον, porrum sectiuum. ¶ Item algæ quædam species, apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 7.

Πράσινος, porraceus, porrum referens, porro similis: vt πράσινον (χρῶμα.

Πράσιος, ου, ὁ, idem: vt πράσιον χρῶμα Plat. in Tim. Et πράσιος λίθος, qui à Theophr. in libello περὶ λίθων dicitur & πρασίτης, quod porrum colore referat. Itē πράσιον vocatur origani genus, Plin. l. 20. c. 17. Sic dicitur & marrubiū, apud Diosc. l. 3. c. 119.

Πρασοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod πράσινος seu πράσιος: vt πρασοειδὴς χολὴ, porracea bilis, bilis quæ porri colorem viriditate refert. (c. 94.

Πρασίζω, porrum imitor, porraceus seu prasinus sum. Diosc. l. 3.

Ἀμπελόπρασον (comp.) ου, τὸ, porrum in vite nascens, agreste porrum quod in vineis nascitur. Diosc. l. 2. c. 180.

ΠΡΑ'ΣΣΩ, & πράττω, ξω, facio, ago. Xen. pæd. 4. οἱ μὲν ταῦτα ἔπραξάν τε καὶ ἔλεξαν. Thuc. l. 6. περὶ τῶν πάντων πλὴν τοὺς στρατηγοὺς πράσσειν ᾗ αὐτοῖς δοκεῖ ἄριστα εἶναι Ἀθηναίοις. Dicitur & πράττειν τι ὑπέρ τινος, apud Isocr. ¶ Item administro, ago, tracto. Thuc. l. 1. πράσσετε θαρσοῦν καὶ τὰ ὑμέτερα καὶ τὰ ἔπη κάλλιστα καὶ ἄριστα ἕξει ἀμφοτέροις. Sic & πράσσειν τὰ πράγματα, rebus ad temp. pertinentib. operā dare, apud Herodot. quod apud Lysiam exp. etiā litem intendere: apud Aristoph. autem, negotia facessere. Item transigo, tracto: vt apud Thuc. πράξαντες πρὸς αὐτὸν τὴν λῆψιν τῆς πόλεως, quum transegissent cum eo de accipienda vrbe. Et cum sola præpos. habente suum accusat. apud eundem l. 2. Εὐρύμαχος ἐς αὐτὸν ὃν πρὸς ὃν ἔπραξαν οἱ προδιδόντες. Dicitur & πράσσειν ἐς τοὺς βαρβάρους, apud eūdem lib. 1. & πράττειν τὴν εἰρήνην, de pace agere. Xen. Hell. 6 pro quo apud Demosth. πράττειν εἰρήνην. ¶ Πράττω absolutè positum significat, viuo, ætatem ago, sorte aliqua vtor. Dem. in Æschin. ὁ τὰ βέλτιστα πράττειν νομίζων, qui se felicissimè viuere existimat. Interdum ei adduntur aduerbia, vt καλῶς, κακῶς, ταπεινῶς, &c. vt apud Isocr. ὑπ' ἀνδρὸς οὕτω ταπεινῶς πράξαντος, ab homine qui tam humiliter ætatem egerat. i. qui ita afflictus fuerat & opibus fortunisq; lapsus. Interdū cum adiect. plur. neutris ponitur: vt ταπεινὰ πράττειν, apud Plut. in Agide. ¶ Interdum pro πάσχω vsurpatur: vt apud Eurip. in Hec. Ὡς πάντα πράξας ὡς σε δεῖ, omnia passus quæ patienda sunt. ¶ Itē exigo, cogo: Luc. φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ, quid exiges à me pro eo. In hac signif. frequentius est passiuū. ¶ Pro varijs etiam loquendi generibus variè exponitur. πράττειν ὅπως τὰ τῶν Ἑλλήνων σωθήσεται, dare operam vt, &c. Dem. Phil. 3. Sic πράττειν κάθοδόν τινι efficere vt quis redeat ab exilio. Plu. in Cic. πράττειν παρὰ τῶν θεῶν ἀγαθὸν, à dijs impetrare. Isocr. ad Nic. πράττειν γάμον, moliri nuptias. Plut. πράττειν μετὰ τῶν Ἀθηναίων, cum Atheniensibus consultare. Thuc. πράττειν Φιλίππῳ, à Philippi partibus stare Demost.

Πράττομαι (in actiua signif.) ago, &c. Dem. οὐδ' ἐν ἀκήκοα πρᾶγμα μιαρώτερον, ἢ οὗτοι πεπραγμένοι εἰσὶ περὶ ἡμᾶς. Item exigo. Idem ad Leptin. ἐκεῖνος πράττεται τοὺς παρ' αὐτοῦ σῖτον ἐξάγοντας τεσσαρακοστήν, exigit tricesimam ab iis. Philostr. in Heroic. ἐπραξάμην τούτων αὐτὸν δίκας, horū pœnas exegi de eo. Sic & apud Thuc. & Xen. Πράττομαι (pass.) fio, conficior. Æschyl. in Prom. πέπρακται τοὔργον οὐ μακρῷ πόνῳ quod πέπρακται apud Eur. in Hippol. absolutè positum exp. actum est, peracta res est. Thucy. l. 2. αὐτοῖς οὐδὲν ἐπέπρακτο ὧν ἕνεκα ἐσέβαλε. Item trāsigor. Æschin. πράττεται πρός σε τὰ πολλά. Pręt. med. πέπραγα, cum aduerbio aut adiect. plur. neutro sæpe exp. agitur, vel actum est: vt apud Aristop. in Plut. Ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα. præclarissimè agitur, aut actum est cum hero. Thuc. l. 2. οἱ μὲν δὴ ἐν τῇ Πλαταιᾷ οὕτως ἐπεπράγεσαν, ita cum ipsis agebatur, i. in hoc statu erant. Interdū exp. feci, vt apud Aristot. Interdum impetraui: vnde apud Xen. Hell. 1. ὅτι πάντων δέονται πεπραγότες εἶεν παρὰ τοῦ βασιλέως.

Πρᾶγμα, τος, propriè, res facta à quopiam: plerunque tamen exp. res. Plut. in Fab. πρᾶγμα μὴ πρότερον ἐν Ῥώμῃ γεγονός. Sic & apud Dem. Thuc. &c. Interdum exp. rerū status: vt apud Xenoph. ἀδύνατον τοσούτους τρέφειν ἐν τούτοις πράγμασι. & rerū sūma: Plut. ἀνέξαλο τὰ πράγματα. Aliquādo significat administrationē reip. vt apud Thuc. l. 8. & Isocr. Item res, i. negotiū. Dem. pro cor. διωμολογημένος μηδὲν εἶναι τοῖς καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα πρός σε. Item negotium, i. molestia. Plat. in symp. οὐδὲν ἦν πρᾶγμα. Τὰ πράγματα præter superiores significationes, interdū ponitur pro litibus: vt apud Aristoph. in Nub. & Lysias.

Πραγμάτιον, τὸ, res parua, negotiolum. Aristoph. in Nub. Athen. lib. 10.

Πραγματικὸς, solers in negotiis agendis & rebus tractandis Polyb. Item realis: vt πραγματικὴ ἀλήθεια, Areop. Exponitur & negotialis: vt πραγματικὴ ἀμφισβήτησις, Hermog.

Πραγματικοὶ, dicuntur homines quidam forensis professionis, qui causarum actores interdum iuris ignaros monebant, iuris responsa formulásque actionum subministrantes. Vide Cic. de orat. lib. 1.

Πραγματικῶς, vt decet hominem solertem in negotiis agendis strenuè, gnauiter. item peritè, certa ratione. Polyb.

Πραγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, negotiosus, operosus, molestus. Isoc.

Πραγματεύω, negotiis implico, vexo, distineo. Grego. ad Eudox. rhet. ἄλλως πραγματεύει φθόνος καὶ χρόνος καὶ τύχη.

Πραγματεύομαι, (pass.) negotiis implicor, vexor, fatigor. Idē, μηδὲν ποικίλλειν, μηδὲ πραγματεύεσθαι. Item efficior, elaboror: Plat. in Apoll. ἃ μοι οὐδὲν μάλιστα πεπραγμάτευται αὐτοῖς. Xen. δόρυ οὕτω πεπραγματευμένον, hasta consultò ita fabricata.

Πραγματεύομαι, (in act. sign.) efficere conor, molior, laboro. Dem. ὁ δὲ τοῦτο ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου ἐπραγματεύετο. Itē commentor, compono. Aristoph. ἐγὼ ταῦτ' ἐπραγματευόμην. Pla. πραγματεύεσθαι περὶ σωφροσύνης. Item satago circa aliquid. Gregor. ad Basil. τοσοῦτον ἐπραγματεύσατο μόνον, de hoc modò anxius fuit. Exponitur etiam lucrum & compendium in aliqua negotiatione seu exercitatione sequor, comparo, lucror. Basil. τὴν κτῆσιν τῶν οὐρανίων πραγματευόμενοι.

Πραγματεία, ἡ, studium quod adhibetur ad efficiendam rem quampiam. Et peculiariter, commentatio & intentio animi: atq; opus commentatione compositum. Isocr. ad Dem. Itē negotium, difficultas: apud Suid. Item molestia: Dem. & Luc.

Πραγματεῖαι, αἱ, exp. etiam litigia & calumnię litium: apud Isoc. ad Nicocl.

Πραγματειώδης, operosus, longi tractatus. Plat.

Πραγματευτὴς, οῦ, ὁ, & Πραγματευτικὸς, ὁ, negotiator, mercator. Suid. & Schol. Aristoph.

Πραγματευτὴς ἐος, ὁ, idem.

Πρᾶξις, εως, ἡ, actio. Arist. eth. 10. c. 8. Interdum exp. res agenda vel gerenda: apud Plut. in Rom. Interdum, res gesta, actant πράξεις τῶν ἀποστόλων. Item facinus, factum, opus. Demost. ¶ Itē negotium: vt κοιναὶ πράξεις, apud Aristot. ¶ Item sors alicuius conditio, status rerum alicuius. Soph. in Aiace. ¶ Item proditio Suid. ¶ Item exactio Aristot.

Πρακτὸς, ὁ, qui agi potest. sub actionem cadens, in actione versans. Arist. eth. 1. c. 2. & alibi.

Πρακτικὸς, aptus ad agendum qui agere potest: vel in agendo positus: πρακτικὴ διάνοια. Arist. eth. 6. cap. 2. item opere pollens. Xen. item efficax, strenuus Polyb. l. 1.

Πρακτικῶς, cum agēdi facultate. item efficaciter. Plu. in Per.

Πράκτωρ, ορος, ὁ, exactor, coactor tributorum. Pro quo Ionicè πρήκτωρ, apud Greg.

Πράκτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ. perpetrator. vt πράκτωρ φόνου. Aristop. in Apol. Item exactor, quæstor. Demosth. Naz. Item vltor seu vltrix: πράκτορες χέρες, Aristop. & πράκτορες αἵματος. Æsch.

Πρᾶγος, εος, τὸ, res negotium. Soph. in Aiace.

Πρήσσω, Ionicè dicitur pro πράσσω. Il. α. Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔ τι δυνήσεαι. Hesio. in Erg. χρήματα μὲν οὐ πρήξεις. At πρήσσω significans περάω, vide in περάω, transeo.

Πρήσσεσθαι, exigere, pro πράσσεσθαι. Herodot.

Πρῆγμα, pro πρᾶγμα. Herodot. Theogn.

Πρῆξις, pro πρᾶξις, negotium. Od. γ. Interdum exp. profectus, vtilitas: vt Il. ω. Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο. Et pro sorte seu conditione alicuius, apud Herodot.

Πρηκτὴρ, ῆρος, ὁ, actor, qui agit. Il. ι. Itē negotiator, mercator. (Od. θ.

Composita: ac primùm cum præposit.

Ἀναπράττω, vel ἀναπράττομαι, exigo, posco: vt ἀναπράττειν χρήματα, pecunias exigere. Thuc. idem lib. 2. διὰ δύο ὑποσχέσεις τὴν μὲν βουλόμενος ἀναπράξαι τὴν δὲ αὐτὸς ἀποδοῦναι.

Ἀντιπράσσω, vel ἀντιπράττω, (q. d. contra facio, seu contraria) in contrarium laboro & contendo, repugno, obsisto, renitor. Diod. l. 18. Εὐρυδίκης ταῖς τῶν ἐπιμελητῶν ἐπιβολαῖς ἀντιπραττούσης.

Ἀντιπράττομαι, idem. Isocr.

Ἀντίπραξις, ἡ, refragatio, resistentia, obsistentia.

Διαπράσσω, vel διαπράττω & διαπράττομαι, conficio, efficio, effectum reddo. Xen. διαπράττειν μοι ἐφ' ἃ ἥκειμι. Dem. πρᾶγμα πολλὴν συγγνώμην ἔχον διαπραττόμενος. Lysias διεπραξάμην ὥστε μάχεσθαι. peruici vt. Et cū infin. apud Pla. de rep. l. 2. εὐθὺς διαπράξασθαι τὴν ἀγγελίαν γενέσθαι. Interdū exponit. obtineo, impetro, vt apud Luc. διαπράττεσθαι τὴν κατάβασιν παρά τινος. Διαπράττομαι, passiuè etiam sumitur: vt apud Plut. in Cęs. Διαπέπρακτ' ἂν ὁ πόλεμος, iam confectum esset bellum

bellum. Sic apud Eurip. in Hellen. διαπεπράγμεθα, exp. actum est de nobis, perimus. (symp.

Διαπραξις, confectio: vel negotij confectio, negotij. Plat. in

Διαπρήσσω, Ionicè dicitur pro διαπράσσω: apud Herodot.

At διαπρήσσω, compositum ex πρήθω, vide in περάω, transeo.

Decomp. Προσδιαπράσσω, insuper efficio & obtineo: vnde apud Xenoph. Pæd. 8. ἀλλά γέ σοι ὦ Σάκα προσδιαπράξομαι παρὰ Κύρου.

Συνδιαπράσσω, vnà conficio seu efficio. Item vnà administro. Luc. συνδιαπράττειν τὴν ἀρχήν.

Εἰσπράσσω seu εἰσπράττω, & εἰσπράττομαι, exigo. Isocr. ad Phil. τοσοῦτον πλῆθος τῶν χρημάτων εἰσπράξαντα τοὺς συμμάχους. Et εἰσπράττομαι τὴν ἐγγύην. Dem. Εἰσπράττομαι, passiuè etiam exp. vt εἰσπράττομαι δίκην, pœnæ à me exiguntur. Greg.

Εἴσπραξις, ἡ, exactio. Suid.

Εἰσπράκτωρ, exactor. Hesych.

Ἐκπράσσω seu ἐκπράττω, perficio, conficio, perago. Soph. in Aiace. Καὶ ἐξεπράξατ᾽ εἰ κατημέλησ᾽ ἐγώ. Eurip. in Oreste. Φοῖβος κελεύσας μητρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον. Item exigo: vt ἐκπράττειν χρήματα, Thucyd. Sic ἐκπράττειν μητρῷον φόνον, pœnas exigere de cæde matris: apud Eurip. in Medea.

Ἐκπρήσσομαι, & Ionicè ἐκπρήσσομαι, *itidem* exigo: vt apud Herodot. ἐκπρήξασθαι τὸ Δαρείου πρὸς ἐκεῖνον φόνον.

Ἐμπρακτος, efficax, vnde ἐμπρακτότερον ἔμπλαστρον. Diosc. exponitur & actuosus: apud Gregor. & Basil.

Ἐμπράκτως, efficaciter, actuosè.

Ἐμπρακτικὸς, idem quo ἔμπρακτος.

Ἐπιπράττομαι, insuper facio, addo.

Καταπράσσω, seu καταπράττω, & καταπράττομαι, efficio, perago, transigo. Xen. ἐὰν μὴ ποιῇ ... καταπράττη. Item perfracto. Greg. οἶδε τί μέγα ἢ νεανικὸν ἢ ἐννοήσας ἢ καταπράξας ... apud Dion. Halic. καταπραττόμενος ἀσφάλειαν, exp. comparans securitatem.

Καταπραγματεύομαι, negotior: vt apud Greg. καταπραγματεύομαι τῆς εὐνοίας, negotior ad pecuniam inducendam.

Παραπράσσω, vel παραπράττω, secus facio quàm decet, aut præter iusta facio. Soph. τὸ γὰρ ἐξελθεῖν εἰκεῖα πάθη μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος, si nullus alius perperam quid egit.

Συμπράσσω, vel συμπράττω, socius sum & adiutor in re aliqua facienda, vnà facio & ago: adiuuo, opitulor. Soph. τὰ δ᾽ ἄλλα συμπράττειν. Dē. συμπράττειν τούτοις. Thu. συνέπρασσον δ᾽ αὐτοῖς τῶν Λοκρῶν μάλιστα οἱ Ἀμφισσεῖς. Sic & apud Plut. in Thes.

Σύμπραξις, ἡ, actio adiuuandi quempiam: opera quæ præstatur. Item opitulatio. Plut.

Συμπράκτωρ & Ionicè συμπρήκτωρ, adiutor, administer. Herodot. & Sophocl.

Συμπραγματεύομαι, vnà cum alio seu aliis negotium quoddam procuro, vnà operam nauo. Plut. in Lyc. συμπραγματεύσαμενος τὰ περὶ τοὺς νόμους.

Composita sine præpositione: ac primùm ex πρᾶγμα.

Ἀλλοτριοπραγμοσύνη, ἡ, alienarum rerum curatio seu tractatio: Plat. de rep. lib. 4.

Ἀπράγμων, ονος, ὁ & ἡ, negotiis vacuus, quietus: aut, à negotiis abhorrens, iners. Thuc. l. 2. Apud Xen. ἀπράγμων ἀπόλαυσις, quæ nullo negotio & facilè comparari potest. Item qui placidis est moribus & negotium aliis non exhibet. Exponitur etiam, qui lites non amat, apud Dem. Item fugitans litium: apud Aristoph. in Vesp.

Ἀπραγμόνως, facilè aliquid agendo nullóque negotio. Luc. in somn.

Ἀπραγμοσύνη, vacatio negotiorum, vel vacatio à negotiis: quies seu tranquillitas eius qui vacuus est negotiis. Dicitur & de iis qui alieni sunt & abhorrent à negotiis. Thuc. lib. 1.

Ἀπραγμάτευτος, ὁ & ἡ, circa quem studium adhibitum non fuit, cui labor impensus non fuit.

Δικαιοπραγμοσύνη, iustitia.

Δυσπραγμάτευτος, difficulter tractabilis: seu cum quo rē habere difficile est: difficilis, morosus: vt δυσπραγμάτευτος λαός. Plut.

Ἰδιοπράγμων, propria negotia curans, non aliena. Laert. in Timone.

Κακοπράγμων, qui malas res agit, qui se improbè gerit in aliquo negotio.

Κακοπραγμοσύνη, nequitia, improbitas. Polyb.

Κακοπραγμονέω, ῶ, improbè ago, improba molior seu res malas: aut malè cogito: Polyb. l. 3 ἤρξαντο κακοπραγμονεῖν. Plut. in lib. an seni capess. rep. διασχίζειν τοὺς κακοπραγμονοῦντας.

Μεγαλοπράγμων, magnarum rerū inceptator & susceptor: Plut.

Μεγαλοπραγμοσύνη, rerum magnarum inceptatio: vel animus ad inceptandas res magnas promptus. (plicat.

Μισοπράγμων, qui negotia odit, qui non libenter negotiis se im-

Μονοπραγματέω, ῶ, vni duntaxat rei seu vni negotio vaco, vnicam rem tracto. Aristot. pol. 4.

Πολυπράγμων, (q. d. qui est multorum negotiorum) multa negotia curans: multis negotiis se implicans: curiosus. Aristot.

Πολυπραγμοσύνη, solicitudo de multis negotiis & quidem nihil ad nos pertinentibus: curiositas. Plat. & Plut.

Πολυπραγμονῶ, multis negotiis me implico, iisque nihil ad me pertinentib. Plato de rep. l. 4. τὰ αὑτοῦ πράττειν καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν δικαιοσύνη ἐστί. Ponitur & pro συκοφαντεῖν apud Aristoph. in Pluto. Εὐεργετεῖν ὡν ἐστι τὸ πολυπραγμονεῖν. Itē in bonā partem diligenter inquiro, curiosè perscrutor: Plato in Apol. ἰδίᾳ μὲν ταῦτα συμβουλεύω περιιὼν καὶ πολυπραγμονῶν. Idem in leg. Πολυπραγμονεῖν τὰς αἰτίας ἐρευνῶντας. Dicitur & Πολυπραγμονεῖν περί τινος, à Plut. & Πολυπραγμονεῖν εἴς τι, à Paus.

Πολυπραγμονεῖσθαι, curiosè inquiri, Plut. in polit. præc. Dicitur & πολυπραγμονεῖσθαι, is cui negotium exhibetur, qui molestia afficitur, apud Iul. Aug. (stot. pol. 4.

Πολυπραγματέω, ῶ, multis rebus vaco, multas res tracto. Ari-

Φιλοπράγμων, qui libentèr variis negotiis se implicat, qui sibi & aliis libenter exhibet negotia.

Φιλοπραγμοσύνη, amor facessendi negotium aliis: vel amor & voluptas litigandi: apud Demosth.

Φιλοπραγμόνως, more eorum qui se libenter implicant negotiis: vel cum desiderio facessendi negotium. Φιλοπραγμονέστερον, cum maiore desiderio facessendi negotium. Exponitur etiam diligentius.

Composita ex πρᾶξις: itidem sine præpositione.

Ἀπραξία, ἡ, cessatio à rebus agendis: otium. Exponitur etiam inertia. Ponitur & pro iustitio: apud Plut. in Sylla.

Δυσπραξία, infelicitas in rebus agendis seu gerendis. Et generaliter infelicitas: sors dura seu aspera, res aduersæ. Soph. in Aiace.

Εὐπραξία, felicitas in rebus gerendis, sors prospera, res secundę. Aristot. in eth. & Herodot.

Πρωτοπραξία, prima exactio: seu quod primum exigitur.

Composita ex πρακτός: itidem sine præpositione.

Ἄπρακτος, ὁ, infectus, non factus: Xen. ὅπως μὴ τὰ τῆς πόλεως ἄπρακτα γίγνηται. ¶ Itē inultus, impunitus: vt apud Suid. ταῦτα μὲν οὐχ εἰά τε ἄπρακτα μένειν. ¶ Item actiuè, qui nihil efficit. Sic dicuntur legati Romanorum dimitti ἄπρακτοι, i. re infecta, apud Herodian. l. 6 & apud Thuc. & Plut. Item qui nihil efficere potest inefficax: vt ruta dicitur τὰ θανάσιμα καθιστάναι ἄπρακτα. apud Diosc. l. 3. c. 51. Ἄπρακτοι ἡμέραι, dies festi, in quibus a labore abstinent homines. Plut. (fectu.

Ἀπράκτως, re infecta, negotio infecto. Item irritè, sine pro-

Ἀπρακτέω, ῶ, nihil proficio. Item non impetro quod peto: vt παρὰ ἀνθρώπων ἀπρακτεῖν: apud Xen. Pæd 1. Item nihil ago, otiosus sum. Aristot. eth. l. c. 5.

Ἀργυροπρακτικός, ὁ, ad argentum elaborandum faciens.

Ἀργυροπρακτική, (τέχνη) argentaria. Ἀργυροπρακτικὸν ἐργαστήριον, argentariæ officinæ: argentariæ Plauto.

Δύσπρακτος, factu difficilis.

Εὔπρακτος, factu facilis.

Composita ex πρᾶγος, seu ex præt med. πέπραγα: itidem sine præpositione.

Ἀλλοτριοπραγία, alienarum rerum tractatio, seu curatio. Areop.

Ἀλλοτριοπραγέω, f. ήσω, alienas res ago, aliena negotia curo. Dionys. Areop. Item res nouas molior, deficio, fide decedo. Polyb. lib. 5.

Αὐτοπραγία, ἡ, per se & pro suo arbitrio facere: vt apud Diog. Laërt. in Stoicis dogmat. ἐλευθερία ἐστὶν ἐξουσία αὐτοπραγίας, δουλεία, στέρησις αὐτοπραγίας. Cic. exp. quid est enim libertas? potestas viuendi vt velis: seruitus? obedientia fracti animi & abiecti, & arbitrio carentis suo.

Δικαιοπραγία, ἡ actio ex æquo & bono, actio iusta.

Δικαιοπραγέω, ῶ, iustè ago ex bono & æquo ago. Arist. eth. 10.

Δικαιοπράγημα, iustè factum. Aristot. ethic. lib. 5. cap. 7.

Ἀδικοπραγέω, (decomp.) iniquè vel iniustè ago. Plut. in præc. de sanit. Ἀδικοπραγία iniusta actio. Poll. l. 8. c. 1.

Δυσπραγία, idem quod δυσπραξία.

Δυσπραγέω, infeliciter res gero: & generaliter, infelix sum, aduersa fortuna vtor. Plut.

Δυσπραγής, έος, ὁ & ἡ, infelix. Δυσπραγέστερος, infelicior.

Εὐπραγία, idem quod εὐπραξία, apud Thuc. Plat. Herodian.

Εὐπραγέω, feliciter res gero, felix sum in rebus gerendis. Thucyd. Πόλιν εὐπραγοῦσαν oppos. τῇ σφαλλομένῃ.

Εὐπραγής, felix. & comparat. εὐπραγέστερος, felicior.

Ἰδιοπραγία, q. d. ipsa actio curandi propria negotia, non aliena: apud Plat. de leg. exponitur priuata commoditas.

Ἰδιοπραγέω, mea negotia curo, non aliena.

Καινοπραγία, rerum nouarum designatio. Plut. in Pericle.

Κακοπραγία, idem quod δυσπραγία. Aristot. rhet. lib. 2.

Κακοπραγέω, idem quod δυσπραγέω. ibidem. Apud Galen. ad Glauc. ἐπὶ τῶν ἁπλῶν κακοπραγούντων, exp. malè affecto.

Κοινοπραγία, conspiratio. Polyb. l. 2.

Κοινοπραγέω, communiter aliquid ago: auxiliatorē & cōsortē me præbeo. Polyb. l. 5. ὡς ὁ λαθὼν κοινοπραγῶν Πτολεμαίῳ.

Οἰκειοπραγία, administratio suorum negotiorum, nō alienorum.

Οἰκειοπραγέω, priuata negotia ago non publica.

Πρατήρ, πράτης, &c. vide in Περάω. Πραΰνω, πραΰς, &c. in Πρᾶος.

ΠΡΕ'ΜΝΟΝ, ου, τὸ, stipes, stirps στέλεχος. Hesych. Exponitur etiam truncus, caudex: Apoll. Argo. l.2. Ταμέειν πρέμνον δρυός. Apud Diosc. l.2. c.143. τὸ μεταξὺ τοῦ φλοιοῦ τοῦ πρέμνου ὑμενῶδες, liber qui cortici & ligno intercedit. Item pro fundamento: vt Πρέμνον τῆς ἑστίας, apud Hesych. exp. τῆς οἰκίας θεμέλιος. Metaphoricè apud Aristoph. in Auib. Ἔχοντα πρέμνον πραγματος πελώριον. ¶ Item extremitas albi oculorum. Poll.

Πρέμνιον, τὸ, paruus stipes. Hesych.

Πρεμνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, stipiti similis. Theophr. de caus. pl. l.1. c.3. Et τὸ πρεμνῶδες in plantis dicitur, quod stipitis vice est: vt apud eundem hist. pl. l.4. c.11.

Πρεμνίζω, vnà cum suo stipite & radice euello: aut vnà cum stipite suo amputo. Poll. l.7. c.3.

Πρεμνίζομαι, vnà cum stipite succidor seu extirpor: Demosth. τὰς ἐλαίας πρεμνιζομένας.

Composita.

Ἀπόπρεμνα φυτευτήρια, plantæ particula stipitis suffultæ. Theophrast. hist. pl. lib.2. c.7.

Αὐτόπρεμνος, per se radicatus, natiuus, sua sponte proueniens. Hesych. Metaph. Apud Aristoph. in Ran. αὐτοπρέμνοις τοῖς λόγοισιν ἐμπεσόντα, quod Suid. exp. δυσκόλοις, προρρίζοις, ἢ μεγάλοις.

Ἐκπρεμνίζω, stipitem excido, extirpo. Demosth. Πρὸς Μακάρτ. ἐξεπρέμνισαν οὗτοι τὰς ἐλαίας.

Εὔπρεμνος, pulchrum habens stipitem. Hesych. Pro quo poëtæ dicunt ἠύπρεμνος.

Κατάπρεμνος, idem exp. κατάκλαδος.

Πολύπρεμνος, multos habens stipites seu truncos.

Ὑπόπρεμνος, habens aliquid stipitis. Theophr. hist. pl. l.2.

ΠΡΕ'ΠΩ, decorus sum, conspicuus sum. Item excello. Il. μ. ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων. Eurip. Πρέπω ἐσθῆτι καὶ κόσμῳ, veste & cultu corporis decorus sum. Πρέπει, decorum est, decet, conuenit, dignum est. Plat. in Carm. Πρέπει τοιοῦτον αὐτὸν εἶναι. Et ὁ πρέπων, decorus, decens conueniens, dignus. Chrysost. βίος τῇ τοῦ θεοῦ λατρείᾳ πρέπων. Plut. de aud. poëm. οἰκεῖα δὲ καὶ πρέποντα τοῖς αἰσχροῖς τὰ αἰσχρά. Item τὸ πρέπον, quod decet & conuenit, decorum. Plat. de leg. μετὰ τὸ πρέπον αὐτῷ ἑκάστῳ. Exponitur etiam, ὅμοιον, ab Hesych. Interdum & πρέπον pro πρέποντως dici Attica dialecto, annotatur.

Πρεπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ decens, decorus. Aristoph. in Pluto, Πρεπώδες ἐστι τῷ διδασκάλῳ.

Πρεπόν. Hesych. exp. ὁμοίωσις.

Πρεπτά, idem sunt φαντάσματα εἰκόνες.

Πρέπιον, vaticinium, oraculum. Suid.

Composita.

Ἀγαθοπρεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, q.d. bonos decens: beneficus, benignus.

Ἀγαθοπρεπῶς, benignè: vel vt bonum decet. Areop.

Ἀνθρωποπρεπής, homini conueniens: hominem decens.

Ἀνθρωποπρεπῶς, humanæ naturæ conuenienter. Damasc.

Ἀξιοπρεπής, dignus, decorus. Xen. in symp. Τὸ ἀξιοπρεπὲς, & ἡ ἀξιοπρέπεια, dignitas oris.

Ἀπρεπής, indecens, indecorus. Thuc. l.2. Herodian. l.3. & 5.

Ἀπρεπέως, ῶς, indecorè, indecēter cōtra decorū. Herodian. (l.3.

Ἀπρέπεια, q.d indecentia, indecorum. Plat. ep.7.

Ἀριπρεπής, valde decorus, decore insignis. Il. ζ. ψ. θ. &c. Exponitur &, præclarus, magnificus.

Ἀριπρεπέως, magno cum decore, admodum decenter.

Ἀριπρέπεια, ἡ, eximium decus: alij exp. decor quo quis clarus efficitur, claritas.

Αὐλοπρεπής, aulæ conueniens.

Αὐτοπρεπής, seipsum decens, sibiipsi conueniens. Hom. hymn. in Mercur.

Βαρυπρεπής, idem cum ἀριπρεπής. Expon. & sumptuosus. Suid.

Γυναικοπρεπής, mulieres decens. Xen. & Plut.

Γυναικοπρεπῶς, muliebriter, ita vt mulieres decet.

Διαπρέπω, decorus sum & excello inter alios. Eurip. in Alcest. Ἦ τ' ἄρα πάντων διαπρέπεις ἀψυχίᾳ, animi timiditate inter omnes excellis. Plut. in Erot. κέρητας κάλλει διαπρέπουσα. Theodoret. hist. eccles. l.2. ἀνὴρ ἐν τοῖς εὐσεβείας διαπρέψας ἀγῶσι. Exponitur & actiuè, καλλωπίζω: vt apud Plat. in Georg. φύσιν ψυχῆς οὐδὲ γυναίων μειρακιώδει τινὶ διαπρέπεις μορφώματι.

Διαπρεπής, decorus & insignis inter alios, eximius, excellēs: vt διαπρεπὴς εὐψυχία, apud Eurip. in Supplic. διαπρεπὴς ἀρετή, Thuc. l.2.

Διαπρεπῶς, decorè, eximiè.

Δουλοπρεπής, seruos decens, seruilis. Plat. Athen. Luc.

Δουλοπρέπεια, seruilitas, ita vt seruos decet. Poll. ex Theopōp.

Δυσπρεπής, indecorus, turpis. Hesych.

Ἐκπρέπω, idem cum διαπρέπω. Eurip. in Heraclid. Ἀλλ' ὦ μέγιστον ἐκπρέπουσ' εὐψυχίας Πασῶν γυναικῶν ἴσθι τιμιωτάτη.

Ἐκπρεπής, idem cum διαπρεπής: Il. β. Plut. in Sol. Item excedens τὸ πρέπον, indignus: Thuc. l.3.

Ἐκπρεπῶς, idem cum διαπρεπῶς. Hesych.

Ἐλευθεροπρεπής, liberum hominem decens, liberalis.

Ἐλευθεροπρεπῶς, vt liberum hominem decet, liberaliter.

Ἐμπρέπω, decorus & præstans sum inter: Aristoph. Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων. Item decori sum, cum decore conuenio. Plut. in Alcib. τῇ φωνῇ καὶ τὴν τραυλότητα ἐμπρέψαι λέγουσι, voci balbutiem quoque decus & gratiam attulisse.

Ἔμπρεπος, decorus, conueniens. Hesych.

Ἐπιπρέπω, decorus sum in, vel super. Lucian. ὁ ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπεις τοῦ μετώπου.

Ἐπιπρεπής, decorus, eximius. Et τὸ ἐπιπρεπὲς, decus. Luc.

Ἐπιπρέπεια, idem quod τὸ ἐπιπρεπές. Aristot. Ἐπιπρέπειαι, decoræ vestes: apud Suid.

Εὐπρεπής, decore eximius, perdecorus. Xē. εὐπρεπὴς γυνὴ ἰδεῖν. Herodian. l.1. κάλλει τῶν καθ' αὐτὸν ἀνθρώπων εὐπρεπέστατος. Εὐπρεπὴς τράπεζα, mensa magnificis & opiparis epulis instructa. Interdum exp. speciosus: vt εὐπρεπὴς δουλεία, apud Thuc. l.3. Et τὸ εὐπρεπὲς, speciositas: vt τὸ εὐπρεπὲς τῆς δίκης, apud eundem lib.1. Εὐπρεπῶς, perdecorè, decorè, eleganter. Item speciosè, specioso prætextu. Thuc. l.4 & 6.

Εὐπρέπεια, ἡ decor eximius, decora species, decora forma. Plut. in Erot. Item species seu speciositas. Plat. Thuc. l.3.

Θεοπρεπής, deū decens seu deos. Plut. ad præfect. ind. Et τὸ θεοπρεπὲς, diuinum decus, diuina maiestas. Philo de vita M. l.2.

Θεοπρεπῶς, ita vt Deum vel deos decet, diuinè. Luc. Naz.

Θεοπρόπος, ὁ καὶ ἡ, idem cum θεοπρεπής, in Epig. Item vates, diuinus, ὁ τοῖς θεοῖς vel τοῦ θεοῦ πρέποντα λέγων, inquit Eust. Il. μ. & ν. Item qui vadit ad oraculum petendum, qui oraculum consulit. Herodot. l.1. Plut. in Fab.

Θεοπροπία ἡ, & θεοπρόπιον, τὸ, oraculū, vaticiniū. Il. π. & α.

Θεοπροπέω, oracula expono, vaticinor. Il. α. Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις.

Ἱεροπρεπής, talis qualem decet esse eum qui sacer est, sanctitatem seu sanctimoniam decens. Polyb. Luc.

Ἱεροπρεπῶς, vt decet sanctum seu sanctimoniam: vel vt conuenit rei sacræ: aut, sacro quodam modo. Hesych.

Καινοπρεπής, nouitatem decentem habens. Hermog.

Κομψοπρεπής, qui decet τοὺς κομψούς: festiuus, lepidus, elegans: vt κομψοπρεπὴς μῦθος. Aristoph. in Nub.

Κτηνοπρεπής, cui conueniunt eadem quæ & iumentis, iumentis seu brutis similis. Areth.

Μεγαλοπρεπής, magnum virum decens, magnificus. Aristot. Rhetor. 2. Plut. symp. 2. Isocr. ad Demon.

Μεγαλοπρεπῶς, magnificè. Xen. Pæd. 6.

Μεγαλοπρέπεια, ἡ, magnificētia. Aristot. Rhet. 1. & eth. 4. c.2.

Μεταπρέπω, idem quod διαπρέπω, decorus sum inter. Il. β. ἥρωες μεταπρέπει. Hesiod. in Theog. μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισι. Sic & Apoll. Arg. 2 μετέπρεπεν ἠιθέοισιν Εἶδός τ' ἠδὲ βίην.

Μικροπρεπής, viles abiectósque homines decens, vilis, illiberalis. Synes. ep.143. τὸ δὲ γράφειν περὶ τούτων μικροπρεπὲς δοκεῖ. Item illiberalis *alio significatu* Plut de educ. lib. ὁ μὲν ἐλευθέριος καὶ δοῦλος τῶν ἡδονῶν, ζωός τις καὶ μικροπρεπής ἐστι.

Μικροπρεπῶς, illiberaliter, sordidè, more decente abiectos homines. Poll.

Μικροπρέπεια, illiberalitas, sordes, indecora parsimonia. Aristot. Rhet. 1.

Μικροπρεπεύομαι, sum μικροπρεπής, sum vilis abiectique animi vel indecorè parcus. Synes. ep.138. Dicitur & σμικροπρεπὴς & σμικροπρέπεια. (Basil.

Μιλτοπρεπος, miniaceo seu rubeo colore decorus, i. rubens. Eustath.

Νεοπρεπής, iuuenes decens, iuuenilis. Item iuuenilis, non maturus. Plut. in Gracch. Apud Plat. de leg. exp. etiam iuuenili decore insignis.

Σεμνοπρεπής, grauem virum decens. Item graui eximiáque grauitate præditus. Τὸ σεμνοπρεπὲς, & ἡ σεμνοπρέπεια, grauitas decora, vel dignitas oris. Exponitur & simpliciter, dignitas, apud Synes.

Σεμνοπρεπῶς, cum dignitate: item grauiter, decorè. Herodia.

ΠΡΕ'ΣΒΥΣ, υος, & Atticè, εως, ὁ, senex. Eurip. in Iphig. Aul. Ὦ πρέσβυ, δόμων τῶν δε πάροιθεν στεῖχε. Apud Etym. Πρέσβυς, ὁ πρέσβυς, δόμων τῶν δε πάροιθεν στεῖχε. Apud Etym. Πρέσβυς, ἀπὸ τοῦ περαιοῦν. Fœm. πρέσβειρα, vetula, senex: pro quo per syncopē dicitur πρέσβα, teste Etym. vt Iliad. ε. & θ. Ἥρη πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο. Pro eodē πρέσβειρα dicitur & πρέσβειρα: vt Πρέσβειρα θέμις, apud eundem Hom. Πρέσβεις etiam dicuntur principes, reges, & quibus is honor exhibetur qui senib. exhiberi solet, teste Hesych. Pro senatore etiam sumitur, in Epigr. ¶ Item πρέσβυς, auis nomen quæ & τρόχιλος. Aristot. hist. an. lib 9. c.11 ¶ Item πρέσβυς, legatus. Aristoph. in Acharn. ἐκκέκοφε γε Κεφαλὰς παίξας τόν γε σὸν τῶν πρέσβεων. Frequentius vsurpatur numerus plur. πρέσβεις. Isocr. ad Philip. πρέσβεις πέμπειν πρὸς οὓς ἂν βουληθείης, καὶ δέχεσθαι παρ' ὧν ἂν σοι δοκῇ. Sic & apud Xen. Plut. Dem. &c. Orta autem hæc significatio ex prima videtur, quod olim senib. legationes mādarentur. Πρέσβεις exp. etiam, mediatores, intercessores: Hesyc. Scribitur & πρέσβις apud Suid. & Etymol. * quæ scriptura ad etymon accedit, quo πρέσβυν ἀπὸ τοῦ περαιοῦν βεβιωκότα dictū esse tradit Etymol. vel παρὰ τὸ περαιοῦν ἐς τέλος βίου, vt alij quidam grammat. docent. Sunt & qui παρὰ τὸ πρεσβεύεσθαι τῶν ἄλλων τοῖς χρόνοις, πρέσβυν appellatum esse velint.

¶ *Deriuata à πρέσβυς, senex.*

Πρεσβύτερος, ὁ, senior, ætate prouectior. Xen. Hellen. 4. Aristoph. in Ran.

in Ran. Aristot. rhet. 2. Vnde πρεσβύτεροι specialiter dicuntur seniores qui ecclesiæ præsunt: quorum alij politiam ecclesiasticam administrabant, alijs interdum doctrinæ verbi cura incumbebat: in ep. ad Tim. 1. c. 5. item πρεσβύτερος, vetustior, antiquior, magis priscus. Plut. in Publ. item antiquior. i. potior, pretiosior: vt apud Plat. ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐδέν ἐστι πρεσβύτερον τοῦ ὡς ὅτι βέλτιστον ἐμὲ γενέσθαι.

Πρεσβύτερος: vt πρεσβυτέρως τετιμηκέναι, antiquiorem habuisse, seu antiquiore cura et honorē habuisse: Plat. de rep. l. 8.

Πρεσβυτέριον, τὸ, cœtus presbyterorum, presbyteriū, 1. Tim. 4. Act. 20. Exponitur &, honor senectutis: Daniel. c. 1.

Συμπρεσβύτερος, (comp.) qui & ipse presbyter est. 1. ep. Pet. cap. 5.

Πρεσβύτατος, maximus natu. Hesiod. in Asp. Athen. l. 10. item antiquissimus, vetustissimus, Plut. in sympos. Phil. de vita M. l. 4. item antiquissimus, i. potissimus. Plut. de educ. lib.

Πρεσβύτης, ου, ὁ, idem cum πρέσβυς, Aristoph. in Nub. Xen. in symp.

Πρεσβῦτις, ιδος, ἡ, idem cum πρέσβειρα Æschin. in Ctesiph.

Πρεσβυτικὸς, senilis. vt πρεσβυτικὰ κακὰ, apud Aristoph. in Plut. Diosc. l. 1. c. 36. item antiquus, priscus: vt πρεσβυτικοὶ θεοὶ Aristoph. in Plut.

Πρεσβυτικῶς, seniliter, senum more. Greg. Naz.

Πρεσβεύω, senior sum, natu maior vel maximus sum. Herodot. in Polymn. τῶν μὲν δὴ προτέρων ἐπρέσβευε Ἀρτοβαζάνης. Plut. in Dion. ἱκανῶς τῷ πρεσβεύοντα τοῖς Διονυσίου γυναικῶν υἱόν. itē in honore & pretio sum. Xen. Hell. 7. βουλόμενον, ὥσπερ παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἦν μέγιστος τῶν πολιτῶν, οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ἐναντίοις αὐτὸν πρεσβεύειν. Apud Soph. in Aiace, Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ, exp. moderator olympi. ¶ Item honore afficio vt grandæuum. Eurip. in Hippol. Τοὺς μὲν σέβοντας σὰ πρεσβεύω κράτη. Synes. ep. 123 μάρτυρα ποιοῦμαι τὸν θεὸν ὃν ἡ φιλοσοφία πρεσβεύει. Rem verò aliquam Πρεσβεύειν dicimur, qua nihil antiquius & potius ducimus. Plut. τὰ πρὸς Σύλλαν δίκαια πρεσβεύων πρὸ παντὸς ἰδίου τε καὶ κοινοῦ συμφέροντος. ¶ Item assero aliquid & constituo. Greg. de homine, ἡ (ὑπόληψις) ἐκ τοῦ νοητοῦ τε καὶ αὐλου ταύτην ὑποστῆναι πρεσβεύουσα.

Πρεσβεύομαι, antiquior habeor & honoror. Plat. de leg. l. 9.

Πρέσβευμα, τὸ, honorarium.

Πρεσβεία, ἡ, honos augustior. Hesych.

Πρεσβεῖον, τὸ, honorariū quod meretur is qui natu maximus est: vel quo aliquis honoratur veluti maior natu, aut tempore prior aliqua in re. Plut. in lib. an seni capessenda resp. Demost. pro Phorm. Pro eodem Ionicè dicitur Πρεσβήιον. Il. β.

Πρεσβεὺς, έως, ὁ, idem cum Πρέσβυς. & à Πρεσβεύω deriuatum sicut ἱππεὺς ab ἱππεύω, inquit Etym. Hinc plur. nominat. Πρέσβηες, Ionicè pro Πρεσβεῖς: Hesiod. in Asp.

¶ *Deriuata ex* πρέσβυς, legatus.

Πρεσβεύω, legatione fungor, legatus mittor, legatus venio. Xen. pæd. 5 Πρὸς τὸν Βακτριανῶν βασιλέα πρεσβεύων ᾤχετο. Dem. Πρεσβεύω ὡς Φίλιππον, idem Πρεσβεύω εἰς Πελοπόννησον. Dicitur & Πρεσβεύειν τι, legatum missum esse de re aliqua: vt Isocr. in Paneg. τῶν πρεσβευσάντων ταύτην τὴν εἰρήνην. Apud Philostr. in Heroic. Πρεσβεύω τὰς λιτὰς, exp. preces Deo offero velut legatione fungens & interpretem agens. Exponitur & deprecor pro alio. apud Greg. in 2. de filio. ¶ Item sum legatus in exercitu. i. vicarius imperator. Luc. Πρεσβεύων τῷ πατρί.

Πρεσβεύομαι, legationē mitto. Thu. οὐκ ἔτι ὕστερον ἐπρεσβεύοντο. Dem. Olynth 1. Πρεσβευομένους ἐφ' ἃ δεῖ. item legatus venio. Thuc. l. 8 τούς τε ἐς τὴν Λακεδαίμονα πρεσβευομένους ἔπεμπον. Res verò Πρεσβεύεσθαι dicuntur quæ in legatione peraguntur: vnde Πεπρεσβευμένα, negotia in legatione transacta. Demosth.

Πρεσβεία, ἡ, legatio. Plat. ep 7. interdum sic dicuntur ipsi legati: vt apud Dem. Philip. 4. Isocr. de pace item deprecatio, postulatio, preces, Greg.

Πρέσβευσις, ἡ, idem cum Πρεσβεία. legatio. Thuc.

Πρεσβευτὴς, οῦ, ὁ, idem cum Πρέσβυς. Thuc. l. 7. Dem. pro cor. Item legatus, i. vicarius imperator. Plut. in Pomp.

Composita.

Ἀντιπρεσβεύω, è contrario legatus eo vel mittor. Poll. l. 8.

Ἀντιπρεσβεύομαι, è contrario legatos mitto, vel vicissim.

Ἀποπρεσβεύω, renuntio legationem, i. acta in legatione expono. Plut. in Polit. præcept.

Διαπρεσβεύω, legatus dimittor: vnde apud Suid. οἱ φιλόσοφοι εἰς Περσίδα διαπρεσβευσάμενοι σὺν Ἀρεοβίνδῳ.

Διαπρεσβεύομαι, legatos dimitto. i. in diuersas partes mitto. Aristid. διεπρεσβεύετο πρὸς τοὺς θεοὺς ἡ πόλις.

Ἐπιπρεσβεύω, legatus mittor seu eo ad. Poll. l. 8.

Ἐπιπρεσβεύομαι, legatum mitto ad. idem ibid.

Παραπρεσβεύω, legationem perperam gero, aliter in legatione ago quàm mandatum est. Æschin. παραπρεσβεύσας ταῦτα κατὰ τῆς πόλεως. [Αἴγυπτον.

Παραπρεσβεύομαι, idē. Dem. in Tim. Παρεπρεσβεύσατε εἰς

Παραπρεσβεία, ἡ, malè gesta legatio: vnde oratio. Dem. περὶ παραπρεσβείας.

Συμπρέσβυς, εως, ὁ, legationis collega, qui communi cum alio legatione fungitur. Æschin.

Συμπρεσβεύω, collega & socius sum legationis, communiter legationem obeo. Idem.

Συμπρεσβευτὴς idem cum σύμπρεσβυς. Aristot in polit.

Πρηγορεών, vide in Προηγορεών.

ΠΡΗ'ΘΩ, incendo, inflammo. Il. β. Πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα. Sic Il. 1. Item flo seu inflo. Hesyc.

Πρήθομαι, incendor, &c. ¶ Item inflor: item disrumpor, crepo: inflationem enim sequitur tumor, tumorem ruptura. Num. c. 5. Πρησθήσεται τὴν κοιλίαν, venter ei inflatus rumpetur.

Πρῆσμα, τὸ, vstio, ambustio. ¶ Item inflatio, tumor. Gal. in lex. Hippocr.

Πρῆσις, εως, ἡ, vstio, adustio, inflammatio. ¶ Item inflatio. Hippocr.

Πρηστὴρ, ῆρος, ὁ, qui incendit & inflammat: vt Πρηστὴρ ἄνεμος igneus turbo contacta comburens. Hesiod. Theog. Aristot. de mundo. Sic dicitur & serpens quidam, ob inextinctæ sitis ardorem quem infert morsu. Diosc. lib. 7. c. 14. ¶ Item exterior gutturis pars faucibus subiecta, quæ in ira inflatur & intumescit. Pol. l. 2.

Πρηστήρειος, ὁ, amburens in modum presteris. Exponitur & fulmineus.

Πρηστικὸς, ὁ, adurendi & inflammandi vim habens. Gal. apud Hippocr.

Πρῆστις, species marini ceti quæ dicitur maltha, inquit Suid. Scribitur & πρίστης, apud Aristot.

Πίμπρημι, seu πίπρημι, incendo, comburo: Eurip. in Troad. τί πεύκας ἔνδον αἴθεται σέλας; Πιμπρᾶσιν, ἤ τι δρῶσι; Plut. in Alex. Πιμπράναι τὰ βασίλεια καὶ διαφθείρειν. Item metaph. vro. ¶ Item inflo. Dicitur & πιμπράω, seu πιπράω, pro eodem apud Eurip. in Ione κἀπίμπρασας δ' Ἐρεχθέως δόμους.

Πίμπραμαι, incēdor, inflammor: ardeo: Nic. in Ter. Τῆς μὲν ὀδαξαμένης τὰ μὲν ἀθρόα πίμπραται ὕλα. Et metaph. vror. Luc. οὐ μετρίως ἐπί τε τοῖς ἀγανακτῶ καὶ πίμπραμαι. Item actiuè, inflammo & inflo. Nic. in Alexiph. (de bupresti) Ἡ καί που δαμάλεις ἐργάστορας, ἄλλοτε μόσχους, Πίμπραται.

Πρημαίνω, spiro, flo, seu vehementer & furenti impetu spiro: παρὰ τὸ πρῆσαι: teste schol. Aristoph. apud eum in Nubib. vbi inquit, πλοκάμους θ' ἑκατογκεφάλα τυφῶ πρημαινούσας τε θυέλλας.

Πέρθω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀναπρήθω, incendo, inflammo, vro. Item efflo, exufflo: vnde Δάκρυ ἀναπρήσας, Il. 1. & alibi apud Hom. exp. ἐκφυσήσας, exponitur &, magna copia effundens.

Ἀντιπίμπρημι, vicissim incendo, vicissim vro.

Ἄπρηστος, non incensus aut inflammatus. Hesych.

Βούπρηστις, εως, ἡ, animal ex cantharidum genere, simillimū scarabeo longipedi: sic dictum quòd in herba à bobus deuoratum, eos tacto felle ita inflammet, vt rumpat, teste Nic. in Alexip. & Plin. l. 30. c. 4. ¶ Est & oleris syluestris species: de qua Theophr. hist. pl. l. 3. c. 8. & Galen. in lex. Hippocr.

Διαπρήθω & διαπίμπρημι, penitus inflammo, peruro: vnde διαπεπρῆσθαι, apud Diosc. lib. 6. Exponitur & simpliciter, vro seu [aduro.

Ἐκπρήθω, idem quod ἀναπρήθω.

Ἔκπρησις, incensio, inflammatio. Hesych.

Ἐμπρήθω, idem quod ἐκπρήθω. Aristoph. in Nub. Πῶς δὴ τὸ νῷ Σίμων ἐνέπρησε; Xen. Hell. lib. 1. τὸ στρατόπεδον ἐμπρήσαντες, castris incensis. ¶ Item inflo, flatu impleo: Il. α. Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον.

Ἐμπρησμὸς, ὁ, incensio, inflammatio. Phil. de mundo. Item incendium. Plut. in Philostr.

Ἔμπρησις, ἡ, idem. Æsch. contra Ctesiph.

Ἐμπρηστὴς, οῦ, ὁ, qui incendit & inflammat: incendiarius.

Ἐμπιμπρημι seu ἐμπίπρημι, idem cum ἐμπρήθω. Aristoph. ἐμπιμπράναι τὴν οἰκίαν. Plut. ἐστρέβλουν καὶ ἐνεπίμπρασαν.

Ἐμπίμπραμαι, incendor, inflammor.

Decomp. Καθεμπρήθω, idem quod ἐμπρήθω. Eur. in Her. fur. Ἢ σάρκα τὴν ἐμὴν κατεμπρήσας πυρὶ, Δύσκλειαν, ἥ μ' ἐν βίῳ μένει, ἀπώσομαι βίου;

Συνεμπρήθω, vnà cum alio incendo & inflammo: Eurip. in Rheso, Εἰ δ' αἰσχρὸν ἡγῇ μὴ συνεμπρῆσαι νεῶν Πρύμνας, &c.

Εὔπρηστος, facilis accensu vstuque. Item inflatu facilis. Hesych. & Suid.

Καταπρήθω, cōburo, vel deuro: vnde καταπρήσας, in Epigr. & apud Suid. κελεύοντος Κύρου ἵνα καταπρησθῇ ζῶν. Exponitur, & incendo. Herodian. τὰ μὲν ἐκφορήσαντες, τὰ δὲ καταπρήσαντες.

Καταπίμπρημι & καταπιμπράω, incendo, inflammo: vel incēdio absumo, cōburo. Plut. in Cam. κατεπίμπρασαν τὰς οἰκίας.

Καταπίμπρομαι, comburor. Pind.

Κυνοπρηστις, animal quoddam. Hesych.

Ὑποπρήθω & ὑποπίμπρημι, succendo, faces subiicio. Exponitur & concremo. Apud Hippocr. epist. ad Demag. καὶ οὓς μὲν αὐτίαν ἑωυτοὺς ἀτάσθαλοι ὑποπεπρήκασιν ἀλλοτρίης δίνης.

ΠΡΗΝΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, pronus, in caput propendens, præceps. Il. φ. Πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ Κεῖτο. Iliad. δ. πρηνέες ἐν κονίῃσι τέταντο.

Athen.l.10. (de vino inebriatis) ἐπὶ πάντα τὰ μέρη πίπτουσι καὶ γὰρ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ καὶ πρηνεῖς καὶ ὕπτιοι. Et τὰ πρηνῆ τοῦ σώματος, pronæ corporis partes. Arist. de part. an. l. 4. Exponitur etiam decliuis.

Πρηνηδὸν, præcipitando in caput, pronè. Nonn.

Πρηνίζω, f. ίξω, pronum in caput deiicio, præcipito: vnde πρηνιχθεὶς, præcipitatus in Epigr.

Πρηνισμὸς, ὁ, præcipitatio, deiectio in caput: vel subuersio, euersio: ex orac. Sibyll.

Πρανὴς, ἑος, ὁ καὶ ἡ, idem cum πρηνής. Galen. de vsu part. l. 3. οὐδὲν οὐθ' ὕπτιος οὐδ' εἷς οὔτε πρανὴς ἐργάζεται. Xen. de re equ. κατὰ τὰ πρανῆ ἐλαυνόμενοι, per loca decliuia. Τὰ πρανῆ in animantibus exp. pronæ corporis partes, dorsum, tergum. Aristot. de gen. an. lib. 1. de part. an. l. 4.

Πρανὲς, οῦ, ὁ, idem cum πρανής. Hesych.

Πρανίζω, idem cum πρηνίζω: vnde πρανιχθέντα, apud eundem exp. τὰ ἐπὶ στόμα πεσόντα.

Composita.

Ἐπιπρηνὴς, cernuus, in faciem inclinatus. Hesych.

Καταπρηνὴς & καταπρανὴς, pronus, dependens: vel simpliciter, dependens, pronus. Od. ν. χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας.

Προπρηνὴς, pronus, præceps, propendens. Il. γ. χ. & ω.

Πρῆξις vide in πράσσω. πρῆσις, πρῆσμα, πρηστὴρ &c. in πρήθω.

Πρήσσω, vide & in περάω & in πράσσω. πρηΰνω &c. in πρᾷος.

ΠΡΗΩΝ, ῶνος, ὁ, eminentia montis, cacumen, vertex: seu prominens in monte locus. Hesiodus in Asp. αἰπαὶ μεγάλου πέτρη πρηῶνος ἔρυτο. Et in Epigr. ἴσον πρηῶνι Μαλείης. Pro eodem dicitur, & πρών: vt Il. ρ. ἰσχάνει ὥσπερ πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ. Ὑλήεις πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς. Dicitur & πρήων vnde plur. πρώονες. Il. θ. & π.

ΠΡΙΑΜΑΙ, emo. Demosth. cor. ὁ ὠνούμενος νενίκηκε τὸν λαβόντα ἐὰν πρίηται. Od. ξ. τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν. Xen. Hell. 3. Πρίασθαι γὰρ ἔφασαν τὴν χώραν ἅπασαν ἀντὶ τοῦ τότε ἐχόντων τὴν πόλιν, τριάκοντα ταλάντων. Soph. Οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν. ¶ Itē redimo, i. conduco. Dem. εἰ ἐπαίρει πριάμενος.

Composita.

Ἀποπρίαμαι, idem cum Πρίαμαι. Aristoph. in Ran. ἀποπρίω τὴν λήκυθον.

Ἀπριάτην, sine emptionis seu redemptionis pretio, gratis Od. ξ. ἐκομίσαντο Φοίνικες ἥρωες ἀπριάτην. Pro nomine etiam poni traditur. Il. α. δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην ἀπριάτην, ἀνάποινον, nullo nec pretio redemptam nec lytro.

Ἐκπρίαμαι, eximo, Lysias, τοὺς κινδύνους ἐξεπρίαντο, data pecunia sese discriminibus eximebant. Exponitur &, pecunia corrumpo, apud eundem, ἐκπριάμενοι τοὺς κατηγόρους μηδὲν ἔδοξαν ἀδικεῖν.

Ἐκπριόω, ῶ, redimo: vt in prouerb. Solom. ἐκπριοῦν τὸν κτεινόμενον μὴ φείσῃ, redimere mortuum ne cesses.

Συμπρίαμαι, coëmo. Aristot. in Polit.

ΠΡΙΑΠΟΣ, & Ionicè πρίηπος, Priapus, Veneris & Liberi patris filius, hortorum custos. Item membrum virile.

Πριαπίσκος, priapiscus, lignum quoddam in Hippocratis βάθρῳ in modum penis teres & erectum.

Πριαπισμωτὸς μοτὸς, lineamentum in veretri arrecti figuram formatum, apud Gal. in Isag.

Πριαπισμὸς, pudendi extensio citra libidinem. Gal.

ΠΡΙΝ, priùs, antè, antea. Od ξ. Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε. Il. β. ὡς πρὶν ἔχον ἀστεμφέα βουλὴν, habens consilium immotum, vt antea. ¶ Item priusquam, antequam. Cum Indicat. vt Il. α. τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, non dimittam antequā eam senectus inuadat. Thuc. πρὶν ᾔρετο δύναμις τῶν Ἀθηναίων, priusquam Atheniensium potentia augesceret. Cum coniunctiuo, Soph. in Aiace, Πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ, antequam ipse corā adesset. Et Πρὶν ἀκούσῃς, antequam audieris, apud Hesiod. Sæpe cum infinit. Od. ι. Πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι. Sic Luc. πρὶν ἥκειν, antequam adueniat. ¶ Πρὶν interdum geminatur, ita vt posteriori loco significet quàm, idque vel cum coniunct. vel cum infinit. vt Il. ω. Μὴ πρὶν πημανέειν πρὶν δ' ὡς ἑκάτη μόλῃ νύξ. Il. α. Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει Πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην. Sic & alibi. Interdū in prosa ponitur πρὶν præcedente πρότερον, itidem cum coniunctiuo, vel infinit. nec non cum Indicat. ¶ Exponitur etiam, donec, quoad, vt apud Isocr. Πρίν τινες εἶπον, donec quidam dixerūt. ¶ Iūgitur & cum particulis ἂν, δὴ, γε, μὴ, & ἤ. Nam dicitur Πρὶν ἂν, πρὶν ὅτ' ἂν, siue πρὶν ὅταν, pro, priusquam, antequam. Πρὶν δὴ, donec, vsq; dum, quoad. πρὶν μὴ præcedente οὐ non antè quàm. vsitatissimum est πρὶν ἢ siue πρινή, modò cum opt. modò cum subiunct. modò cum infinit.

ΠΡΙΝΟΣ, οῦ, ἡ, ilex: arbor de qua Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 16. & Diosc. l. 4. c. 48.

Πρινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ilici similis: vt πρινώδες φύλλον.

Πρίνινος, η, ον, iliceus, ilignus, ex ilice confectus: vt πρίνινος γόμφος, apud Hesiod. in Erg. Et πρίνινοι ἄνθρακες, apud Aristoph. in Acharn.

Πρινίδιον, ου, τὸ, parua ilex, apud eundem.

ΠΡΙΩ, siue Πρίζω, (vt est apud Poll. lib. 7.) serro, serra seco vel findo, serra diuido. Thuc. l. 4. δίχα πρίσαντες, quum serra fidissent. Apud Aristoph. μὴ πρῖε τοὺς ὀδόντας, noli serrare dentes: seu stridere vel frendere dentibus. ¶ Item stringo, constringo, allido.

Πρίομαι siue Πρίζομαι, serra secor seu diuidor: in epist. ad Hebr. c. 11. ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν. Item stringor, constringor. Sophocles, Ζωστῆρι πρισθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων.

Πρίσμα, τὸ, scobs eorum quæ serra secantur: Theophr. de caus. pl. lib. 5. Dicitur & de scobe à vermibus erosa, seu lignorum carie: apud Diosc. l. 1. c. 80.

Πρίσις, ἡ, fissio seu diuisio quæ serra fit. Item πρίσις ὀδόντων actio frendendi dentibus. Plut. περὶ ἀοργησίας.

Πριστὴς, οῦ, ὁ, qui serra aliquid secat & findit. Poll. l. 7. Item pristis, piscis cetacei generis. Arist. hist. an. l. 6. c. 12. ¶ At πρίστις, serra. Poll. l. 7. Est & poculi genus, apud Athen. l. 11. & nauigij, apud Polyb. l. 15.

Πριστὴρ, ῆρος, ὁ, idem cum Πριστής.

Πριστὸς, ή, όν, serra dissectus, serra sectus seu fissus: Od. σ. Τὸ πριστὸν, sectile marmoris genus, quod serra dissecari solebat. Ioseph. de antiq. Iud.

Πριονωτὸς, ὁ, serra. Plut. symp. 3. ¶ Est & captiosi perplexique argumenti genus, quod alio nomine κροκόδειλον vocant.

Πριονοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, serræ figurā habēs, serratus. Athen. l. 13.

Πριονωτὸς, ὁ, idem Arist. hist. an. l. 3.

Πρίω, idem cum πρίω.

Πρίσμα, τὸ, idem cum πρίσμα Hesych.

Composita.

Ἀποπρίω, serra deseco serra abscindo seu amputo.

Ἀπρὶξ adu. tenaciter & firmiter vt serra desecari nequeat. Theocr. idyl. 15. & apud Soph.

Διαπρίω, serra disseco, serra diffindo.

Διαπρίομαι, serra diffindor seu dissecor. Synes. ep. 104. ὡς κατεαγὼς εἴη καὶ διαπρίεται τὸ σκέλος. Διαπρίεσθαι ταῖς καρδίαις, frendere cordibus. Act. Apost. c. 7.

Δυσπριστος, ὁ καὶ ἡ, serra ægrè secabilis: vel sectu difficilis.

Ἐκπρίω, serra execo, seu excido. Thuc.

Ἐμπρίω, serra incido. Item serratis incisuris sum: vt ἐμπρίοντα σίνηπι. Nic. in Alexiph. Dicitur & ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας aliquis, comprimere, infrendere dentibus: apud Suid.

Ἐπιπρίω, in superficie serro. Item dentibus super aliqua re frendo. Hesych.

Εὔπριστος, serra eleganter sectus aut dissectus: vel qui serra facilè dissecari aut secari potest.

Καταπρίω, serra deseco, vel præcido, serra discindo vel concidos & simpliciter, discindo, disseco. Theocr. idyll. 10. Μὴ πιθόμενος τὴν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.

Κενταπρισις, equorum morbus circa ilia: de quo vide Apsyrt. in Hippiatr.

Κυμινοπρίστης, dicitur qui vel cuminum (granum valde minutum) secare in plures partes non veretur, præ nimia tenacitate ne integrum quidem granulum dare audens: præparcus & sordidus. Arist. ethic 4. c. 8.

Νεόπριστος, recens serra dissectus: Od. θ.

Παραπρίω, serra seco, vel iuxta seco.

Παράπρισμα, scobs quam serræ dentes egerunt è ligno quod dissecatur. Sic vocantur & concreti humores in suis equorum: apud Hierocl.

Συκοπρίστης, ficuum sector, sordidus, auarus.

ΠΡΟ, ante, qua in signif. dicitur & Lat. pro. πρὸ δόμων, ante ædes: Eurip. Sic πρὸ τῶν θυρῶν, ante fores, pro foribus. Itē corā, ἔμπροσθεν: vt Il. ε. πρὸ ἔθεν κλονέει τὰς φάλαγγας. Sic apud Plut. πρὸ ἑαυτοῦ λάρνακα ποιησάμενος. Cum nōnullis genitiuis potest exponi, præ: vt πρὸ ὀφθαλμῶν vel ὀμμάτων, præ oculis, ante oculos. Interdum sequente verbo exp. præfero, antefero: vbi videlicet aliquid cum alio comparatur: vt apud Isocr. πρὸ πολλῶν ἂν χρημάτων ἐτιμησάμην, multis pecuniis præstulissem. Interdum exp. magis: Plato de rep. lib. 2. ἐπαινεῖν πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν, laudare iniustitiam magis quàm iustitiam. Sic apud Synes. ὥστε νοῦν τεθαυμακέναι πρὸ τοῦ σώματος, vt mentem admiretur magis quàm corpus. Interdum & aliis verbis exponitur: vt πρὸ δούλου δεσπότης sub. ἐστὶ, dominus seruo præstat. ¶ Sæpe & de tempore dicitur: Herodianus lib. 1. πρὸ ὥρας ἀνῃρημένος τε τὴν αὐτοῦ ἡγουμένην βασιλείαν. Sic pro ὥρας ante tempus. ¶ Item pro ὑπὲρ, pro: vt πρὸ παίδων & γυναικῶν μάχεσθαι, dimicare pro liberis & vxoribus: apud Homerum. Sic πρὸς παιδὸς θανεῖν. Eurip. ¶ Interdum huic præpositioni apud poëtas præponitur ἀπὸ, ἐπὶ, διὰ, εἰς, vel diuisim vel coniunctim: vt ἀπὸ πρὸ οἴκων, procul ab ædibus, apud Homerum. Sic τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, Iliad. π. hinc ἀπό-

πρόθι

πρόσθε & ἀπὸ πρόσθεν, procul, eminus. Exponitur & seorsum à, vel absque, apud Nonn. Ἐμπρό, apud Apoll. Arg. 1. schol. ait esse εἰς τοὔμπροσθεν, siue διόλου. Exponitur & longo tractu. διαπρὸ seu ὑπὲρ πρὸ penitus, Il. ε. διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε, ita vt traiecerit. Περιπρὸ vel περὶ πρὸ accipitur pro περισσῶς, summè, eximiè, supra modum. vt Il. λ. περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν. Exponitur etiam, valde, vehementer.

Πρόσθεν, & poeticè πρόσθε, antè, coràm, in conspectu: vt Iliad. υ. Πρόσθ᾽ ὁρόων θάνατον. Et Il. φ. Οὐ κεν πρόσθε φίλον τοκέων ἀλοχόν τε καὶ υἱῶν Ἴλιον εἰρύσσαιντο, coram parentibus & vxoribus ac liberis. Alij tamen hic exp. ὑπέρ. Apud Plat. Πρόσθεν ποιεῖσθαι exp. obtendere, prætendere, opponere. Interdum cõparationi adhibetur: vt apud Eurip. in Hec. λιχμάσπροσθεν θήσειν τῆς λόγχης. Et apud Plut. Πρόσθεν γεγονότα τῶν πολιτῶν, qui præliatur cæteris ciuibus. Itẽ πρόσθεν, anterius, ab anteriore parte, vel in anteriore parte: cui oppon. ὄπισθεν, vt Il. ζ. Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Et Il. ψ. Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν. Item vltra, vlterius, vt apud Aristoph. Πάριτ᾽ εἰς τὰ πρόσθεν, procedite vlterius. Apud eundem, εἰς τὰ πρόσθεν χωρεῖ, vltra pergit. Plat. de leg. εἰς τὸ πρόσθεν προϊέναι τῶν νόμων, vlterius inferẽdis legibus progredi. Sic & ἡ πρόσθεν ὁδὸς vlterior via. ¶ Dicitur & de tempore, antea, seu antehac, pri᾽. Il. ψ. Πρόσθεν πεπνυμένος, ποῖον ἔρεξας; Xen. Pæd. 4. μείζους φαίνεσθαι καὶ καλλίους καὶ ἐρρωμενεστέρους ἢ πρόσθεν ἰδεῖν. Frequenter cũ articulo, vt ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ, tempore antea acto, præterito tempore. Sic οἱ πρόσθεν, qui tempore præterito fuerunt, prisci, antiqui. Et ὁ πρόσθεν, pristinus. Apud Plat. τῇ πρόσθεν, sub. ἡμέρᾳ, præcedente die, i. pridie. Interdum πρόσθεν ἤ, prius quam, antequam: Soph. & Xenoph.

Πρόσθιος, anterior vt πρόσθιοι πόδες. Xẽ. & Aristot. Et Πρόσθια τραύματα, anteriore parte accepta vulnera, i. e. aduersa. Epig.

Composita. Ἔμπροσθεν idẽ quod πρόσθεν, ante, coram, in cõspectu. Aristoteles εἰς τὸ ἔμπροσθεν ῥιπτεῖ, ante se proiicit. Itẽ ante, cui opp. post seu ponè: vt ἔμπροσθεν ἐκείνων ἵστασαν. Plat. & Προσωποποιεῖσθαι ἔμπροσθεν apud Xen. pæd. l. 4. Sic ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι, obtendere, apud eundem. Item anterius, ab anteriore vel in anteriore parte. Cum genit. vt ἔμπροσθεν τοῦ πλοίου, in anteriore parte nauigij. Sic εἰς τὸ ἔμπροσθεν, vel (per synæresin seu crasin) εἰς τοὔμπροσθεν, in anteriorem partem, in anteriora. Interdum sign. vlterius, vnde εἰς τοὔμπροσθεν προϊέναι, apud Plat. ¶ Dicitur & de tempore. vt ὀλίγον ἔμπροσθεν, paulò antè. Plat. Plut. de Pythiæ orac. Πλεῖν ἔμπροσθεν ὀλίγῳ χρόνῳ. Et cum gen. apud eundem in Pericle, ὀνομάζεται πολλάς ἔμπροσθεν ἡλικίας τοῦ περὶ Σάμον πολέμου. Ἐμπρόσθιος, anterior. vt τὰ ἐμπρόσθια τῆς κεφαλῆς, anterior pars capitis, Alex. Aphrod. Τὸ ἐμπρόσθιον, est quædam pars currus, Poll.

Ἐπίπροσθεν, idem quod ἔμπροσθεν, ante: vt ἐπίπροσθεν ποιοῦμαι, apud Xen. Et cum genit. τὰ ἐπίπροσθεν αὐτῶν, quæ sunt ante ipsa, Plat. Apud eundem de leg. ἐπίπροσθεν ποιοῦμαι, exp. antefero, antepono, pluris facio. Sic & apud Paus. in Messen. κέρδη ἀδικα ἐπίπροσθεν ἢ πιστὸς εἶναι ποιούμενος, lucra iniqua potiora habẽs quam fidelitatem. Ἐπιπροσθέω, officio luminibus, obtenebro, obumbro: vt ἐπιπροσθεῖ ὄρος, mons vrbẽ occultans. apud Greg. Item metaph. apud eundem. ὡς ὁ ζόφος ἐπιπροσθεῖ πρὸς πᾶν τὸ ἀληθὲς καταυγασμ, lumen adimit, obumbrat. Item interiectus sum, vt apud Themist. ἡ τὰ μέσα ἐπιπροσθεῖ τοῖς ἄκροις. Ἐπιπρόσθησις, ἡ, obumbratio, obtentus. Themist.

Πρόσω, & poet. πρόσσω, ante se, in anteriorem partem: cui oppon. ὀπίσω, retrorsum. Il. γ. ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει. Xen. Πρόσω ὁρῶν καὶ κατόπιν. Aristot. de mundo, Πρόσω τε καὶ ὀπίσω διεξέρπων, & ante se & retro: seu vltro citroque. Apud eundem ibidem, διεστηκυῖαι πρόσω καθ᾽ εὐθεῖαν, rectà ante se stant. Interdum cum genit. vt Plut. in lib. an seni capess. resp. ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω τῶν πραγμάτων ὁρῶντα, cernentem rerum omnium frontem & occiput. Sic apud Thuc. ὡς πρόσω ἦν τῆς νυκτός. Significat etiam, longè antè, procul, vt apud Herodot. Αἰγύπτου δὲ πρόσω, non procul ab Ægypto. Et Xen. Πειράσομαι μὴ πρόσω ὑμῶν εἶναι. Sic Πρόσω γίνομαι, procul abscedo, apud eundem. Apud Philostr. in heroic. Πρόσω σοφίας, supra sapientiam. Item τὸ πρόσω, quod ante pedes est, quod ante nos. Luc. de cal.

Προσωτέρω, longius ante, vlterius, vt Προσωτέρω διώκειν, apud Plut. Et Προσωτέρω αὐτῶν longius ante ipsos, seu vltra ipsos. Superl. Προσωτάτω. longissimè ante, seu longissimè. Plut. in Themist. Προσωτάτω τῆς Ἑλλάδος, longissimè à Græcia.

Προσώτερος, qui longius ante est, longius prouectus seu progressus. Προσώτατος, qui longissimè ante est, longissimè prouectus, seu progressus. Soph. in Aiace. Προσωτάτω, idem cum Προσωτάτω & πορρωτάτω, longissimè.

Πρόσωθεν, è longinquo. Soph. in Aiace.

Πόρρω, idem cũ πρόσω, (ex quo & factum est metathesi literarum & versione, teste Eustathio) ante se, in anteriorem partẽ: vel longè ante se, Aristoph. ἀδικεῖται μακρὰ πόρρω πάνυ. Plato Πόρρω προβεβηκότα τῆς ἁμαρτίας longè in errore progressum. Interdum exp. lõgè, procul. Demosth. pro cor. οὕτω μέχρι πόρρω προήγαγον τὸ πρᾶγμα, vsq; adeò longè rem prouexere. Et cum genit. apud eundem, Πόρρω τῆς πόλεως, procul ab vrbe. Idem, ἵνα μὴ πόρρω τοῦ παρόντος γένωμαι, ne longius à proposito digrediar. Item ὁ πόρρω, longè seu procul à nobis dissitus. Et εἰς τὸ πόρρω, ad id quod longè abest. ¶ Πόρρω, aliquando cum genit. exp. supra, vltra: vt πόρρω τοῦ ἀποχρῶντος, supra modum, vltra quàm sit satis. Comparat. πορρωτέρω, longius, magis procul. Plutar. Superl. πορρωτάτω, longissimè, maximè procul. Lucian.

Πορρώτερος, longiùs dissitus, magis procul remotus. πορρώτατος, longissimè distans, maximè procul dissitus.

Πορρώτερω, longius, idem cum πορρωτέρω. Πορρωτάτω, longissimè, idem cum πορρωτάτω. Aristot.

Πόρρωθεν, è longinquo, eminus: interdum exp. procul. Luc. de calumn. Plut. sympos. 1. Οὐ πόρρωθεν, non multò ante, sed non multis annis.

Πόρσω, idem cum πόρρω, & eiusdem originis, longè ante se seu longè, procul. Arat. εἰ δέ τι πόρσω Κλύζονται. Πορσωτέρω, longius distans. πορσώτατος, longissimè dissitus. πόρσιον, vlterius. Pind. in Olymp. μὴ πάμπαν τὸ πόρσιον.

Πρόσθ, ante, antea, antehac. Aristoph. in Nub. Οἱ δ᾽ ἰσχὺν ῥέγχουσιν, ἀλλ᾽ ὡς ἂν πρόσθ. Thuc. l. 2 καὶ τεταμένους τὰ αὐτὰ ἅπερ καὶ πρόσθ. Saepe cum articulo: vt ὁ πρόσθ χρόνος, tempus superius. Et Dem. ὁ πρόσθ πόλεμος superius bellum. Et οἱ πρόσθ φίλοι, superioris temporis amici apud eundem.

Προτέρω, idem cum προσωτέρω seu πορρωτέρω, aut πορσωτέρω, lõgius ante se, vlterius. Odyss. ξ. Μαιμᾶται προτέρω. Et προτέρω διώκει. Il. ε. Item cum genit. προτέρω καιροῦ, vltra tempus, seu vltra modum. Apoll. Arg. 1. τῶν μὲν ἔτ᾽ οὐ προτέρω μυθήσομαι, vltra hæc minimè verba faciam.

Προτέρωσε, idem cum προτέρω, seu εἰς τοὔμπροσθεν. Apol. Arg. 1. προτέρωσε δ᾽ ὁμῶν ἐξάρξω νέεσθαι.

Ἐπιπροτέρωσε, (comp.) vlterius. Idem Arg. 2.

Πρότερος, ὁ, prior. Il. χ. τῷ πρότερος προσέειπεν Ἕκτωρ. Apud eundem Hom. Il. φ. ψ. & alibi πρότεροι ἄνδρες, siue ἄνθρωποι dicuntur superioris ætatis homines. Sic apud Thucy. l. 6 ἐν τῷ προτέρῳ χρόνῳ, superiori tempore. Aristot. polit. 5. c. 12. τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ ἐγένετο τῆς μεταβολῆς, pridie mutationis: pro quo & absolutè dicitur προτέρα, apud eundem.

Πρότερον, [aduerb.] priùs, antea: interdum & superiore tempore. Dem. Phil. 1. νῦν ἢ πρότερον. Thuc. l. 2. ὡς οὔπω πρότερον, vt nunquam antea. Item præcedente datiuo ἐνιαυτῷ aut ἡμέραις. Dem. Phil. 3. ἐνιαυτῷ πρότερον τῆς ἁλώσεως, vno anno antequam caperetur. Plat. epist. 3. σχεδὸν ἡμέραις πρότερον εἴκοσι τῆς ἐμῆς ἐκ Συρακουσῶν οἴκαδ᾽ ἀποδημίας, viginti fermè diebus antè quàm Syracusis domum redirem. πρότερον ἤ, prius quàm, antequam. Et οἱ πρότεροι, qui superioribus temporibus fuerunt.

Προτέρως, priore modo. Exponitur etiam anterius. προτεραίτερος, prior. Aristoph.

Προτεραῖος, ὁ (adiect. ex προτέρα.) pridie, vt προτεραῖος ἦλθε, pridie venit. Et Τῇ προτεραίᾳ, pro τῇ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ. Dem. & Lys.

Προτερικὸς, ὁ, prior: vt προτερικὴ συκῆ ficus quæ prius fructũ suum quàm aliæ maturat, præcox seu festina ficus. Athen. l. 3.

Προτερεύω, prior sum. Item prior sum dignitate, priores partes obtineo. Greg.

Προτερίζω, idem. Exponitur etiam, priores partes ambio, seu cupio esse prior.

Προτερέω, ῶ, itidem prior sum: vt προτερεῖ Λυσίας ἢ Ἰσοκράτης. Plantæ etiam προτερεῖν dicuntur, quæ priores fructum suũ reddunt. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. vlt. τὰ πρωιβλαστῆ καὶ ἀφανῆ τὰ πρώϊα, προτερεῖ καιρόν. Et cum datiuo apud eundem προτεροῦσι τῇ βλαστήσει, præueniunt terminatione. ¶ Item primas partes obtineo, vict. euasi, superior sum seu vinco. Polyb. lib. 3. ὑποτεροῦν κατὰ τὴν πρώτην συμπλοκήν.

Προτέρημα, τὸ, priores partes, i. maior seu potior rei alicuius gerendæ commoditas. Item res bene gestæ, victoria, Poly. libro 3.

Καταπροτερέω, (comp.) primas partes eripio deuinco. Καταπροτεροῦμαι, priores partes deuictus amitto. Polyb. l. 1.

Πρῶτος (& Doricè πρᾶτος, apud Theocr.) ὁ, ἡ, primus. Od. λ. Αἰεὶ πρῶτος ἴθαζε. Il. ε. Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ᾽ ὕστερον ἐξενάριξεν. Demost. pro cor. οὐδ᾽ ἅμα σὺ ζητεῖν γεγονὼς ἢ πρῶτος ἢ δεύτερος, &c. Et cũ genit. vt τὰ πρῶτα τῶν ὀνομάτων, apud Plat. in Cratylo. Apud Ioan. c. 1 πρῶτός μου, exp. prior, i. præstantior. τὴν πρώτην, interdum sine substant. exp. à principio. Gal. ad Glauc. & Aristot. polit. 7. Dicitur & ἀπὸ πρώτης, à principio: apud Thuc. ¶ Item πρῶτος, primus, i. primarius, primum locum obtinens. Plut. simp. l. 2. οὐ τοὺς ἐσχάτους ἀλλὰ τοὺς πρώτους ἄνδρας. Sic & πρῶται πόλεις, primariæ ciuitates: apud Thuc. l. 2. Τὸ πρῶτον, quod præcipuum & primarium est. Et τὰ πρῶτα, primæ partes. Item τὰ πρῶτα esse dicitur qui princeps est, & in honore habitus. Luc. in Tim. & Greg.

Πρῶτον (aduerb.) primũ, primò, primo loco ante omnia, Od. ι. Τί πρῶτον, τί δ᾽ ἔπειτα, τί δ᾽ ὑστάτιον καταλέξω; Aristot. πρῶτον δεῖ θέσθαι τί ἐστιν, &c. Dicitur & τὸ πρῶτον, pro eodem apud

apud Dem. Olynth. 1. Τὸ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβὼν, quod etiam coniunctim scribitur τοπρῶτον. ¶ Item prius, pro πρότερον. Alex. Aphr. in probl. ἡ πληγὴ πρῶτον τῆς ἀστραπῆς τὴν βροντὴν ἀποτελεῖ.

Πρῶτα, primùm. Il. β. Αὐέρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν, Aristoph. καὶ πρῶτα μὲν δὴ καὶ κεφαλῆς ἐφήψατο. Et cum genitiuo, Odyss. ρ. & υ. Ἴσθι νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, primùm inter deos. Aduerbialiter etiam dicitur τὰ πρῶτα, apud Luc. de conscrib. hist & Il. ζ.

Πρώτως, primò, primariè, i. per se & sua natura, non per accidens. Plut. de primo frig. ἔοικε τὸ ὕδωρ ἐξ αὐτοῦ ψυχρὸν εἶναι καὶ πρώτως. Aristot. ethic. l. 8. ἔστι γὰρ μὲν δικαίοις τὸ κατ' ἀξίαν πρώτως, primo loco. Sic & alibi apud eundem.

Πρωτεύω, primas partes teneo, principatum obtineo, in primo, i. summo honore habeor. Interdum absolutè. Herodia. li. 8. ἀπὸ τῶν πρωτευόντων παρ' αὐτοῖς ἀνδρῶν. Et Isocr. ad Philipp. ἐφάμιλλον τὴν σαυτοῦ δόξαν καταστήσεις τοῖς πρωτεύουσι. Interdum cum genit. vt Πρωτεύει τῆς Ἑλλάδος, Græciæ tenet principatum. Plut. in apopht. Et cum genit. pers. & dat. rei. Πρωτεύει ἀρετῇ τῶν πολιτῶν, virtutis inter ciues primas obtinet, apud eundem in Solon. Cum dat. tantùm. vt Πρωτεύει σοφίᾳ, principem locum in sapientia obtinet. Interdum cum præpos. ἐν κατὰ vel περὶ. Plut. de lib. educ. Πρωτεύει ἐν πᾶσι. Apud eundem in Lyc. Πρωτεύει κατὰ δόξαν, gloriæ palmam obtinet. Æsch. Π. πρωτεύειν περὶ κακίαν in malitia principem esse.

Πρωτεῖον, τό, primatus, primæ partes, principatus, vnde τὸ πρωτεῖον ἔχειν, primas tenere apud Demosth. Philipp. 4. Et τὰ πρωτεῖα φέρεσθαι, & τῶν πρωτείων τυγχάνειν eadem significant. Τὸ πρωτεῖον φέρεσθαι, exp. præstantissimum esse, aut præstantiorem, & Τὸ πρωτεῖον ἐνεχθῆναι τῶν κατὰ πόλεμον ἀγώνων maximè insignem esse victoriis.

Πρώτιστος, primus Il. ζ. πρώτιστα idem quod πρῶτα. Hesiod. in Erg. & in Theog. Et πρώτιστον, idem quod πρῶτον. Od. χ.

Composita ex πρῶτος.

Δευτερόπρωτον σάββατον, sabbathum secundo primum seu altero primum. Luc. c. 6.

Δεκάπρωτοι, decemprimi. Δεκαπρωτεία, decem primatus.

Εἰκοσάπρωτοι, viginti primi. Εἰκοσαπρωτεία, viginti primatus.

Πανύπρωτος, omnium primus. Il. ι. Πάμπρωτον & πάμπρωτα, in primis, potissimùm.

Πεντάπρωτοι, quinqueprimi. Πενταπρωτεία, quinque primatus.

Φιλόπρωτος, amans primarum partium, cupiens esse primus, in Geopon.

Φιλοπρωτεύω, primatum obtinere cupio, primatum ambio. Ioan. ep. 3.

ΠΡΟΒΑΤΟΝ, ου, τό, pecus. * sic dictum παρὰ τὸ προβαίνειν διὰ παντὸς ὧν quod priores gradus alij sequantur, teste Eust. & Etym. De equis vsurpatur apud Pind. quum præsepe equorum Diomedis vocat Προβάτων τράπεζαν, teste Aristoph. Gram. apud Eustath. De omni verò pecudum genere πρόβατα intellexisse Hippocr. in lib. de artic. testatur Galen. ¶ Peculiariter & κατ' ἐξοχὴν ouem significat. Theophyl. ep. 2. ὁ ταξίαρχος τῶν προβάτων ὁ θαυμαστός μοι κειὸς ἀπώλετο. Sic & apud Luc. & passim apud alios.

Προβάτιον, ου, τό, ouicula. Aristoph. in Plut. Et generaliter pecus. Hippocr. in l. de sacro morbo.

Προβατικός, ή, όν, ad oues seu pecudes pertinens: vt προβατικὴ κολυμβήθρα, pecuaria piscina, ex qua potare & in qua mersari pecudes solebant. Ioan. 5.

Προβάτειος, ου, ὁ, ouillus. Aristot. hist. an. l. 3.

Προβατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, oues imitans. Expon. & εὐήθης, item μωρός.

Προβατεύς, ouium pastor, opilio. Aristoph. gram. προβατευτής, idem Poll.

Προβατεία, ἡ, pecuaria, vel res pecuaria. Plut. in Sol.

Προβατευτικός, ή, pecuarius: προβατευτικὴ τέχνη, pecuaria ars. Xen. in Oecon.

Προβατεύσιμος, ouibus aptus: vt προβατεύσιμος vel προβατεύσιμη πόα, ouibus aptum gramen seu vtile: apud Phil.

Προβάτημα, τό, idem quod πρόβατον. Hesych.

Πολυπρόβατος, (comp.) multas habens oues, diues ouium & pecoris. Poll. 6.

ΠΡΟΗΓΟΡΕΩΝ, gula, guttur. Suidas propriè ita vocari scribit locū in auib.* in quem cibus sumptus primū colligitur: dici tamen & de hominib.* (ἀπὸ τοῦ ἀγείρεσθαι καὶ ἀθροίζεσθαι ἐκεῖ τὴν τροφήν.) Pro eodē dicitur & προγορεών. Aristoph. in Auib. ἣν δ' ἔπη δεῖπνον τι προηγορεῶνας ὑμῖν πέμψομεν.

ΠΡΟΙΞ & per synæresim προΐξ, κός, ἡ, donum (* à προΐσσω seu προΐσσομαι, cōposito ex ἴσσω, & significante, protēsa manu nudo: vel ἀπὸ τοῦ προϊκνεῖσθαι εἰς ἑτέρου χεῖρα: secundū alios.) Od. ρ. ἀργαλέον γὰρ ἔνα προϊκὸς χαρίσασθαι. Itē peculiariter, dos: id quod pater filiæ dat quum eam elocat. Demost. in Neær. ὁ νόμος κελεύει, ἐάν τις ἀποπέμπη γυναῖκα, ἀποδιδόναι τὴν προῖκα. Plural. in Erot. ποίας προῖκας τῶν ἐραστῶν ἐκράτησεν; Accusat. προῖκα, aduerbialiter etiam vsurpatur, pro, gratis, sine mercede: vt προῖκα διδόναι. Aristoph. & προῖκα ἐργάζεσθαι. Plato polit. 1. Sic & apud Xen. & Athen.

Προικῷος, ου, ὁ, dotalis.

Προικεῖος, ου, idem: vt προικεῖα δῶρα dotalia munera, seu dona iugalia quæ & προικεῖα absolutè, apud Theophyl. ep. 75.

Προικίδιον, ου, τό, doticula, exigua dos. Plut. in Erot.

Προίκιος, ου, ὁ, gratuitus: vt προίκιος χάρις. in Epigr.

Composita.

Ἄπροικος, ὁ καὶ ἡ, dotis expers, indotata: Athen. l. 13.

Ἐκπροικίζω, doto, seu dote data eloco.

Ἐξάπροικα, parapherna bona: in Pand.

Ἐπίπροιξ, quod doti accedit, quod adiicitur doti. Hesych.

Ἐπίπροικος, dotata: quæ cū dote locata fuit seu locatur. Idē.

Καταπροίξομαι, quomodo huc pertineat, vide in comp. ex Ἵκω.

Πρεὶ Πρείμος, Πρεῖος vide in Πραι.

ΠΡΟΚΑ, statim, continuò, repentè, subitò. Herodot. πρόκατε φρένας αὐτοῦ ἐπελθούσης. Exponitur, εὐθύς, παραχρῆμα, à Suida & Gal. apud Hippoc.

ΠΡΟΞ, οκός, hinnulus, vel species cerui aut damæ. Ody. ρ. ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες Αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας ἠδὲ πρόκας ἠδὲ λαγωούς. Nic. in Ther. σκίνακος νεαροῖο λαγωοῦ, ἢ νεβροῖο.

ΠΡΟΣ, (poeticè προτὶ & ποτὶ pro variis casibus, quibus iungitur) varia significat.

Cum genit. à, ab Il. α. Τιμὴν ἀρνύμενοι πρὸς Τρώων pœnam exposcentes à Troianis. Interdum originem indicat: vt ἐλεύθερον εἶναι καὶ πρὸς πατρὸς καὶ πρὸς μητρὸς, liberū esse & ingenuū à patre & matre, i. à genere paterno & materno: apud Æschin. in Ctesiph. Apud Soph. οἱ πρὸς αἵματος, consanguinei. Apud Hom. πρὸς βορέω & πρὸς νότου à borea, ab austro, seu (vt quidā exp.) versus boreā, versus notū. Sic πρὸς ζεφύρου Dion. de situ orb. & πρὸς νυκτὸς Hesiod. ¶ Item pro ἐγγὺς, propè, iuxta, vt πρὸς ἁλὸς & πρὸς Θύμβρης apud Hom. Sic Thuc. l. 2 πρὸς Μεγάρων, prope Megara. ¶ Interdū potest exponi, à vel pro: vt πρὸς ἡμῶν ἔσεσθαι, à nobis futurū, vel pro nobis. Sic πρὸς ἐμοῦ λέγεις. Luc. Interdū tamen πρὸς ἡμῶν ἐστι significat, nos decet, officij nostri est. Aristop. in Vesp. ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστ' ἀνέντος εἰς σωτηρίαν illud decet virū qui &c. Sic & apud Isoc. in Plataico & apud alios. ¶ Ponitur etiam pro ἐκ, ex: vt Od. θ. ἐπεὶ τὸ πρὸς ποίων ἔπαθεν ἀνθρώπων. Interdum exp. apud, item erga, item corā: vt Il. α. τὼ δ' αὐτοὶ μάρτυροι ἔστων πρός τε θεῶν μακάρων πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων, &c. Xen. anab. l. 2 μέγα μὲν πρὸς θεῶν ἀσεβὲς, μέγα δὲ πρὸς ἀνθρώπων αἰσχρόν. Interdū exp. per. Dem. Phil. 3. λογίζεσθε δὴ πρὸς Διὸς καὶ θεῶν, Xen. in Oecon. πρὸς θεῶν, τί πρῶτον διδάσκειν ἦρχου αὐτήν; ¶ Apud Gal. τοῦτό μοι πρὸς κακοῦ γίνεται, hoc mihi nocet. Et πρὸς κακοῦ ἐν, incommodū, apud eundem. Sic dicitur & πρὸς καλοῦ εἶναι. ¶ Exp. etiam, μετὰ, cum vt πρὸς δίκης στένεις, apud Soph. Cū dat. prope, iuxta ad: vt Thu. πρὸς τοῖς πολεμίοις. Luc. in Philopseude. πολλοὶ ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖς ποσὶν αὐτοῦ, multi iacebāt oboli ad pedes eius. Od. σ. ποτὶ γαίῃ κόπτεν, ad terrā allisit. Interdū exp. in: vt πρὸς ἱεροῖς τισιν ὀρχεῖσθαι. Plut. in Lyc. Et πρὸς ταῖς ἀγκάλαις τὰ παιδία κομίζειν, in vlnis gestare, apud eundē. Apud eundū. Πολὺν χρόνον ἦν πρὸς αὐτῷ σιωπῇ καθήμενος, secū ipse meditabatur. Sic dicitur πρὸς ἑαυτῷ σκοπεῖν vel λογίζεσθαι aut σκέπτεσθαι. Dicitur & εἰμὶ πρὸς τούτῳ, sum deditus huic rei: vel occupatus in hac re, apud Arist. polit. 8. Apud Soph. in Aiace, ὃς ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ, intinxisti ensem in exercitū Græcorum. Itē præter vltra: vt Theophr. Πρὸς τῇ φύσει καὶ ἔθος. Sic Πρὸς τούτοις, insuper, præterea. Luc. in Macrob. ἑπτὰ πρὸς τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσι ἐβίωσε, septē supra nonaginta annos vixit. Cum accusat. ad, in Ody. ε. ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον. Plat. πρὸς τὰ κοινὰ ἱερά, in delubris cōmunibus. Diosc. πρὸς ἀφροδίσια ἄριστον. Expon. etiam, per: vt πρὸς ὀργὴν, per iram, πρὸς φθόνον, per inuidiam. ¶ Itē apud: vt πρὸς ἑαυτὸν βασκεψάμενος, quum apud se cogitasset: Itē cum: vt πρὸς βασιλέα γενόμεναι συνθῆκαι, cū rege percussa fœdera. Sic πρὸς με παίζειν, mecum ludere. ¶ Nonnunquā signif. aduersus: vt μάχεσθαι πρός τινα, seu πολεμεῖν. Plut. Sic oratio aliqua dicitur scripta πρός τινα, aduersus aliquē. Sic apud Diosc. πρὸς τὰ ἰοβόλα ἁρμόζειν, auxiliatur cōtra serpentē percussus. Et πρὸς φάρμακα θανάσιμα ποιεῖ, efficax est contra venena. ¶ Item inter, vt ἡ πρὸς ἡμᾶς φιλία, amicitia quæ inter nos intercedit. ¶ Nonnunquē circa: vt γίνεσθαι πρός τι, occupatū esse circa aliquid, seu in aliqua re. ¶ Item propter: vt apud Aristot. πρὸς ἀκροατὴν, propter auditorē, auditoris causa. Sic Thuc. πρὸς ὀλίγους ὑποπτευομένους αὐτόν. Sic Πρὸς ταῦτα, propter hæc, propterea, apud Aristoph. ¶ Item pro, prout, vt πρὸς τὸ προσῆκον ἑκάστοις. Plutarc. in Isocr. prout cuique consentaneum est, conueniens. Plutarc. in Fab. πρὸς ἀρετὴν τὰς τιμὰς νέμει, prout virtus cuiusque meretur. Et Πρὸς ἀξίωμα, pro dignitate. Dem. ¶ Adhibetur etiam significandis permutationibus & compensationibus: vt apud Theophr. πωλεῖσθαι δὶς πρὸς ἀργύριον, vendi cum bis tanto argenti,

argenti. ¶ Inseruit etiam comparationi. Plat. ep. 7. τὰ δ' ἄλλα σμικρὰ ἂν εἴη πρὸς ταῦτα μοι βλάβη. Et Πρός τι, apud Aristot. sign. relationem ad aliquid, item Πρὸς τί, ad quid? quamobrem? quorsum. ¶ Aliquando etiam tempori exprimendo adhibetur, & interdum exp. sub. vt πρὸς τὴν γένεσιν sub generationis principium, apud Theophr. interdum expon. in, vt Πρὸς τὸ γῆρας, in senectute. ¶ Exponitur interdum per ablatiuum: vt apud Plat. ἀφίσταται πρὸς καθ' ἀρετὴν τὰ, distat claritate. Et Πρὸς ἀλήθειαν, re vera. Sic Πρὸς ὀρθὴν seu πρὸς ὀρθὰς, s. γραμμὴν, vel γραμμὰς, recta linea, aut rectis lineis. ¶ Aliquando per aduerbium, exp. vt Πρὸς καιρὸν, tempestiuè, apud Sophocl. Πρὸς ἀφθονίαν, abundè, Πρὸς ἀφοσίωσιν, perfunctoriè. ¶ Per se denique positum, aduerbialiter pro Πρὸς τούτοις vsurpatur apud Plat.

Πρόσθεν, Πρόσθιος, vide in Πρό.

ΠΡΟΣΠΑΙΟΣ recens, idem quod πρόσφατος, Nic. in Ther. Εἰ δέ σύ γε σκύλακας γαλέης ἢ μητέρα λαιδρὴν Α'γρώσσῃς προσπαιον. Dicitur & προσπαίῳ, pro προσπαίως, recens, subitò, repentè: apud Aristot. ethic. l. 9. c. 5.

Προσπαίως, subitò, repentino quodam animi motu. Aristot. ibid.

Πρόσω, Πρότερος, &c. Προτί, vide in Πρό.

ΠΡΟΥΝΗ, ης, ἡ, prunus: arbor gummosam lachrymam fundens vt cerasus, teste Theophr. hist. pl. l. 9. c. 1.

Πρέσβυς, vide in comp. ex γένω.

ΠΡΥΛΕΕΣ quidam exp. propugnatores. Alij populi multitudo in vnum congregata. Alij pedites conserti. (*Eust. ἀπὸ τῶν περὶ dictos tradit quasi Περυλέας. Et Hesyc. ἀπὸ τῆς πορείας. Iliad. λ. Αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες Ρ'ώοντο.) Pro eodem dicitur & Πρύλεις teste Hesyc. & Eust. item πρύλις eidem Hesych est saltatio armata, hoc est, quam pedites armati saltant: vt apud Callim. hymno in Iouem. Οὖλα δὲ Κούρητές σε πέριξ πρύλιν ὠρχήσαντο.

ΠΡΥΜΝΟΣ ου ὁ, extremus, vltimus. Il. π. Ε'φθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, extremam tibiæ partem, Ody. ρ. πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον. Dicitur & Πρυμνὴ χείρ, extrema manus pars. Et γλῶσσα πρυμνὴ, extrema pars linguæ. Il. ε. Et ναῦς πρυμνὴ extrema nauis pars, i. puppis.

Πρύμνα, ας, ἡ, idem cum Πρυμνὴ ναῦς, extrema nauis pars, puppis. Od. ο. Ε'ν πρύμνῃ ἐπὶ τῷ καθίζετο, in puppi sedebat. Thuc. κατὰ πρύμναν ἱστάμενον τὸ πνεῦμα. item synecdochicè pro ipsa naui. Il. α. Τὰς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἅλα ἔλσαι Α'χαιοὺς.

Πρυμναῖος, α, ο, qui est puppis, ad puppim pertinens: vt Πρυμναίοις κορύμβοις, corymbis puppis: in Epigr.

Πρυμνήσιος, idē: vt Πρυμνήσια σχοινία siue πείσματα, funes quibus naues ad terrā à puppi religantur. Sæpè verò sine adiectione in ea sign. ponitur, vt Il. α. & Od. ο. κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν. Sic apud Athen. l. 15. λυσάμενος δ' αὐτὸς τὰ πρυμνήσια.

Πρυμνήτης, ου, ὁ, gubernator in puppi sedens. Et metaph. princeps, apud Æschy. Accipitur & adiect. pro Πρυμνήσιος, vt πρυμνήτης κάλως, Eurip. in Medea.

Πρυμνητικὸς, idem cum Πρυμνήσιος, Athen. l. 15.

Πρυμνόθεν, & Πρυμνόθεν, à puppi. Luc. in Lexiph. & Arat.

Composita.

Α'μφίπρυμνον πλοῖον, nauigium vtrinque puppim habens. Hesych. ex Soph. Andromeda.

Δίπρυμνος, duplicem puppim habens. Athen. l. 5.

Εὔπρυμνος, bonam seu pulchram puppim habens. Il. δ.

Πρόπρυμνα funditus, prorsus: apud Æschyl.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ, ιος, ὁ, præfectus, rector, administrator, dispensator. Interdum exp. etiam, custos, tutor. Nazian. θεὸς ὁ τῆς ἀληθείας πρύτανις. In lib. sap. c. 13 Πρυτάνεις κόσμου, mundi rectores. In repub. Atheniensi Πρυτάνεις dicebantur quinquaginta viri, testibus Liban. & Harpocr. Thuc. l. 6. καὶ σὺ ὦ πρύτανι ταῦτα ἐπιψήφιζε. Vide & Aristot. polit. l. 6. *Sic dictus quasi Πυρόταμις, (vt quidam tradunt) vt sit propriè frumentorum præfectus & dispensator.

Πρυτανικὸς, ή, όν, vt Πρυτανικὴ ἐσθὴς, vestis qua vti solet ὁ πρύτανις, Athen. l. 4.

Πρυτανεύω, sum Πρύτανις, ago Πρύτανιν. Sic tribus à Demosth. pro cor. Πρυτανεύειν dicitur, ex qua quinquaginta viri erant Πρυτάνεις. Cū accusat. dicitur aliquis εἰρήνην πρυτανεύειν, i. pacē agitare vt Πρύτανις, Isocr. & Demost. pro Rhod. ὁ πρυτανεύσας ταῦτα, qui harū rerum transactor & summus administer fuit. Exponitur etiam, rego, moderor, administro. Phil. de mūdo, καὶ βασιλεὺς ὢν πρυτανεύειν καὶ διοικεῖ μόνῳ θέμις τὰ σύμπαντα. ¶ Item suppedito, subministro, procuro. Syn. ἐρρωμένως διαθεὶς φιλεχθρίας ἀδυναμίαν πρυτανεύσης ἀλύμενα.

Πρυτανεύομαι, regor, administror, prospicior. Greg. in prima orat. epitaph. ¶ Item subministror, Philipp. 3.

Πρυτανεὺς, έως ὁ, idem quod Πρύτανις. Lysias & Harpocr.

Πρυτανεία, & (Ionicè) Πρυτανηίη, ἡ, dignitas seu potestas prytanica, munus vel imperium Prytanicum. Plut. in pol. præcept.

Πρυτανεῖον, (& Ionicè πρυτανήιον) loc⁹ Athenis in quo ἐπρυτάνευον, ij qui de repub. bene meriti essent, aut quos ciuitas honore afficere vellet. Plat. Aristot. Thuc. Et pro quauis ampla ac magnifica domo, apud Athen. ¶ Πρυτανεῖα, τὰ, pecunia quā deponebant actor & reus iudicio disceptaturi: vnde apud Aristoph. θεῖναι πρυτανεῖα.

Συμπρυτάνεις, (*Decomp.*) dicitur collega eius qui est πρύτανις.

ΠΡΩΙ', manè: cui oppon. ὀψὲ, vesperi. Il. σ. Πρωὶ δ' ὑπ' ἠοῖ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντε. manè sub auroram. Xen. Hell. l. ἑκάστης ἡμέρας τὸ πρωὶ καὶ πρὸς ἑσπέραν, matutino & vespertino cuiuslibet diei tempore. ¶ Item tempestiuè, aut præmaturè, ante tēpus constitutum: cui oppon. ὀψὲ, serò, tardè. Thuc. l. 3. πρωὶ ἐσβάλλοντες καὶ τοῦ σίτου ἔτι χλωροῦ ὄντος. Et πρωὶ πάνυ, præmaturè seu ante tempus constitutum.

Πρώϊος, α, ο, matutinus: vt πρώϊος ὕπνος, in Epigram. πρωΐα, sub. ὥρα, vel καθ' ἥτις, aut δείλη, tempus matutinum: Math. 27. Et Ioan. 18. Et πρωϊνὸν, hora matutina. Iliad. ο. ¶ Item maturus. Theophr. de caus. pl. πρώιον σπείρουσιν ὄροβον, maturè serunt. Locus etiam aliquis πρώϊος dicitur citò maturās semen commissum, seu præcox. Et πρώϊα δένδρα, arbores præcoces, Theophr. hist. pl. l. 8. c. 5. & alibi.

Compar. πρωϊαίτερος, maturior, tempestiuior. Poll. Et πρωϊαίτερον. (aduerb.) profundiore diluculo. ¶ Itē maturius, tempestiuius: πρωϊαίτερον γηρᾶν γίνεσθαι, maturius fieri senem.

Superl. πρωϊαίτατος, maximè maturus seu tempestiuus. Et πρωϊαίτατα, [aduerb.] admodum tempestiuè, præmaturè. Plut. symp. 3 πρωϊαίτατα γημάσι. Et πρωϊαίτατα τῆς ἡλικίας, ab ineunte ætatula, admodum maturè. ¶ Item summo manè, primo diluculo. Xen. pæd. 8.

Πρωϊότης, ητος, ἡ, præcox maturitas. Theoph. de caus. pl.

Πρώϊμος, idem quod πρώϊος, maturus, tempestiuus: vt πρώϊμος σπόρος, in Geopon. 2. Et πρώϊμος ὑετὸς, in ep. Iacobi c. 5.

Πρωϊνὸς, idem cum πρώϊος, matutinus: cui oppon. ὀψινὸς, vespertinus. Apoc. c. 2.

Πρωΐθεν, de mane.

Πρωΐ, pro πρωὶ, Atticè. Aristoph. in Auib. ὅτι τὴν θύραν μου πρωΐ τις ἐλθὼν τῶν φίλων. Apud eundem in Vesp. legitur & πρῷ Et in Concion. Πρῷ. (πρῷ φυσιᾷ

Πρῷος, pro πρώϊος, præmaturus. Aristop. in pace τὸ γὰρ σῖτον

Πρώϊζα, non ita dudum, hodie manè, apud Hom. Il. β. Significat & maturè, vel præmaturè, ante tempus consuetum, apud Theocr. idyl. 18.

Πρωΐζον, idē quod πρώϊζα. Suid. Pro eodē dicitur & πρωιζέν.

Πρῴην, nuper, non ita pridem. Theocr. idyll. 5. Exponitur & nudiustertius, apud schol. Hom. Item primùm, apud Aphth.

Πρεί, pro πρωὶ, tempore maturè.

Πρείμος & πρεῖος, maturus, tempestiuus: vel præmaturus, statum tempus præueniens. Helych. Vnde superl. πρωϊαίτατος, omnium primus, maximè maturus. Suid.

Πρεῖζα, pro πρώϊζα, nuper, nō ita multo ante tempore. Hesy.

Πρωξ, ωκὸς, gutta, stillicidium: Helych. Propriè de roris gutta dicitur, ὅτι τῷ πρωὶ πίπτεσθαι. Theocr. idy. 4. μὴ πρῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

ΠΡΩΚΤΟΣ, οῦ, ὁ, anus, podex, nates. Aristoph. in Nub. καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσι.

Composita.

Εὐρύπρωκτος, qui lato seu amplo est podice. Aristoph. in Nub.

Λακκόπρωκτος podicem habens latum & profundum instar λάκκου. Idem ibid.

Λευκόπρωκτος, cui albus est podex, cui candidæ sunt nates. Schol. Aristoph. Sic etiam à Platone comico dicuntur molles & effœminati.

Σαυλοπρωκτιᾶν, ceuēre, turpiter mouere podicem. Suid.

Συκόπρωκτος, qui nates habet ficosas. Hesych.

Τηροπρωκτεῖν, nates inspicere, & quidem propriè adulterorum dum διατρύπτεσθαι ῥαφάνῳ καὶ τίλλεσθαι.) Aristoph. in Equit.

Χυδαχανόπρωκτος, ci. ab Aristophane dicuntur mollicul, quasi natibus fusis & hiantibus.

Πρῶν, vide in Πρηών. Πρωΐζα, in Πρεί. Πρῷος, in Πρωΐ.

ΠΡΩΡΑ, ας, ἡ, prora: anterior nauis pars. Plut. in Alcib. ἀπὸ τὰς πρώρας τῶν πολεμίων νεῶν. Metaph. pro πρόσωπον accipitur. Viti etiam tribuitur apud Theophr. hist. pl. lib. 2. c. 1. * Alij à Προΐεναι deriuant quasi πρόειρα, quamobrem & ι subscribi volunt: alij à προορᾶν quasi Πρόορα ἀπὸ τὸ προέχειν καὶ προορᾶν τοῦ σκάφους: alij ἀπὸ τὸ πρῶτον ῥεῖν.

Πρωράτης, ου, ὁ, proreta, qui in prora nauem regit. Poll.

Πρωρατεύω, proreta sum. Aristoph.

Πρωρεὺς, έως, ὁ, idem cum Πρωράτης. Xen. anab. 5. Aristot. polit. 5.

Πρωρεύω, idem cum Πρωρατεύω.

Πρώραθεν, è prora. Plut. & Theocr. idyll. 23.

Πρωρα-

Πρωράζω, in prora deprimo: sic πρωράζεσθαι nauis dicitur quum prora ponderum vi deprimitur: metaphoricè autem series cùm caput in anteriorem partem incuruatur. Hesych.

Composita.

Ἀνδρόπρωρον, pro ἀνδροπρόσωπον, hominis facies. Soph.

Ἀντίπρωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, obuersam seu oppositam proram habens: vt ἀντίπρωροι νῆες, apud Plut. & ἀντίπρωροι ἐμβολαί: irruptiones quæ fiunt aduersis proris, apud Philostr. in heroic. Item metaphoricè pro ἀντιπρόσωπος, aduersam faciem habens, oppositus. Soph. in Trachin. Τάδ' ἀντίπρωρα δή σοι βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ. At τὸ ἀντίπρωρον substant. pars nauis aduersæ proræ, puppis: apud Thuc.

Βούπρωρος, qui bouem in prora habet. Βούπρωρος θυσία, sacrificium constans ex apro, ariete & tauro, in quo taurus præibat, vt in naui prora Eust.

Δίπρωρος, duplicem proram habens. Athen. l. 5.

Ἔμπρωρος in proram inclinatus. Polyb l. 16.

Καλλίπρωρος, pulchram habens proram: καλλίπρωρον σκάφος. Ἀργοῦς. Eurip. in Med. Item qui pulchra facie est. Hesyc.

Κυανόπρωρος, cæruleam proram habens aut etiam nigricantem, Hom. Od. ι. & κ. Pro quo κυανοπρώρειος, apud eundem Od. γ.

Ὀξύπρωρος, acutam seu acuminatam proram habens. Hesych.

Τανύπρωρος, proram extensam & promissam habens. Hesych. etiam καλύπτραι dicuntur τανύπρωροι quòd faciei obtendantur.

Ὑπόπρωρος, proram habens depressiorem: vt ὑπόπρωρος ναῦς, apud Plut in Pericle.

Χαλκόπρωρος æream vel æratam habens proram. Poll. l. 2.

Χρυσόπρωρος, auream vel auratam habens proram.

Πρώ..., &c. vide in Πρό.

ΠΤΑΙ'ΡΩ, ω, F. αρῶ, sternuo, sternuto. Ody. ρ. Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπταρεν.

Πταρμός, οῦ, ὁ sternutatio, sternutamentum. Gal. l. 1. ad Glauc.

Πταρμικός, οῦ, ὁ qui sternutare potest vel solet. Item sternutamenta mouens seu cui vis inest mouendi sternutamenta: vt πταρμικὸν φάρμακον. * Πταρμικὴ fruticis genus sic dicti, quòd in cacumine capitulum habeat acri odore suo sternutamentum excitans, teste Diosc. l. 2. c. 192.

Πταρνύμαι, idem cum πταίρω. Aristot. in probl.

Composita.

Ἐπιπταίρω, insuper sternuto: vel sternuto aliquam ob rem: vel sternuo aduersus. Hom. Od. ρ. οὐχ ὁράας ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσι. Sic & apud Theocr. idy. 18. Ὄλβιε γαμβρ' ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι Ἐς Σπάρταν.

Ἐπιπταρνυμαι, idem. Hesych.

Μελλεπταρμος vel μελλοπταρμος, iamiam sternutaturus: apud Aristot. in probl.

ΠΤΑΙ'Ω, F. αίσω, impingo, offendo: apud Suid. μὴ πολλάκις πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον πταίειν. Herodian. l. 5. ἐμελλεν ἐπταισε καὶ χρώμενος τύχη. Exponitur etiam, titubo, vacillo: vt apud eundem libr. 7. εἰ τι πταίσειαν τὰ Μαξιμίνου πράγματα. Interdum &, labor: item collabor: corruo: sequente autem ὑπὸ labefactor: vt Gaz. τὰς μεγάλας τῶν πολιτειῶν ὑπὸ νέων πταιούσας. Item fallor, frustror. Herodian. l. 8. πταίων τῆς ἐλπίδος.

Πταῖσμα, τὸ, offensio, lapsus: propriè quum pedes lapidi aut alij offendiculo impinguntur. Plut. de sera num. vind. interdum & pedum ex offensione oblæsio. Poll. l. 2. Metaphoricè pro lapsu & delicto seu errato. Greg. Dion. Longin. Et pro aduersa fortuna: infortunio. Dem. Phil. 4. Herodian. l. 7. Item pro casu: vt τύχης πταῖσμα, apud eundem l. 5.

Composita.

Ἀμετάπταιστος, ὁ καὶ ἡ, qui recidere nequit, immutabilis, constans, certus. (in Fab.

Ἄπταιστος, nō impingēs, *seu in processu seu in re gerēda.* Xen. Plu.

Ἀπταίστως sine offensione, ita vt non impingat. Hes.

Ἀπταιστία ἡ, non labi nec impingere. Plato de leg.

Διαπταίω, offendo, vel titubo. Apud Luc. in somn. ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα διαπταίουσα καὶ βαρβαρίζουσα, exp. cùm hæc effutiuisset.

Ἐπιπταίω idem cum πταίω.

Ἐπίπταισμα τὸ, offensio, quum impingitur: item quum pes ex offensione læditur. Poll. ex Aristoph.

Παραπταίω offendo, impingo. Item labor, erro. Item vacillo.

Προπταίω, prior impingo seu labor, prior cladem accipio.

Προσπταίω, offendo, impingo. Aphthō ταῖς ἀκάνθαις προσέπταισε. Plut. εἰς λίθον προσπταίσαντες οἱ ὁδοιπόροι. Itē impingo, i. sermone titubo. Syn. Item offendo, i. indignationem aut odium alicuius incurro. Plut. in Per. διὰ Φειδίαν προσέπταισε τῷ δήμῳ. Item aduersa Fortuna vtor. Herodot. προσέπταισε τῇ ναυμαχίῃ.

Ἀπρόσπταιστος, (*Decomp.*) inoffensus, à lapsu immunis. Hippoc. epist. ad Demag.

Πταρμὸς &c. vide in Πταίρω. Πτε, vide in Ποτι.

ΠΤΕΛΕ'Α, ας, ἡ, vlmus: species arboris aptissima ædificiorum fundamentis, vnde Hesiod. in Erg. Δάφνης δ' ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες. Vide Diosc. l. 1. c. 112. & c. 183.

Πτελεώδης, vlmeus, vlmo similis. Hesych.

Πτέλεινος, vlmeus, ex vlmo confectus.

Πτέλεθρον, vide Πέλεθρον in Πλέθρον.

ΠΤΕ'ΡΝΑ, ης, ἡ, calx, calcaneum: os pedis omnium maximum, parte qua ingredimur, leniter rotundum & latiusculum, posteriore, tibiæ rectitudinem longè excedens. Iliad. χ. Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε, Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης. ¶ In malo nauis πτέρνα dicitur ima eius pars. Athen. l. 11. ¶ Et generaliter sic dicitur cuiusuis rei extremitas, vt & Latin. calx. Sic montium extremæ partes πτέρναι vocantur. Hesyc. Metaphoricè pro dolo & fraude capitur, teste Suid. & pro vestigio: in cant. Solom. c. 1. * Deriuat: ἀπὸ τοῦ πατεῖν τὴν ἔραν, inter alia tradit Etym.

Πτερνίς, ίδος, ἡ, idem quod πτέρνα, calx, calcaneum. Item fundum & basis peluis. Poll. l. 2. & Eust. ex Ael. Dionys. ¶ At πτερνὶξ dicitur caulis cacti, apud Theophr. & Plin.

Πτερνίζω, calce peto, contingo, ferio. Item supplanto, decipio: apud Suid. ἐπτέρνικε γάρ με ἤδη δὶς τοῦτο.

Πτερνισμός, οῦ, ὁ supplantatio, deceptio. Hesyc.

Πτερνιστής, οῦ, ὁ, qui calce impedit & verberat: vel qui calcibus contingere & ferire solet.

Πτερνιστήρ, ῆρος, idem: vel calcar.

Πέρνα, ἡ perna, petaso. Athen. l. 14. & Strab. l. 3.

Composita.

Ἀποπτερνίζω idem cum πτερνίζω.

Προπτερνίδες dicuntur esse venæ in calcaneo.

ΠΤΕΡΟ'Ν, οῦ, τὸ, ala: (*per syncopen dictū quasi πετερὸν ἀπὸ τοῦ πέτομαι, Etym. quòd eius beneficio aues volent.) Il. α. Τοὺς ὥρα τοῦ ἑκάτερθεν ἔσαν πτερά. Aristot. hist. an. l. 5. Τὸ καλούμενον ζῶον ἐφήμερον τέτρασι καὶ ποσὶ καὶ πτεροῖς κινεῖται. ¶ Metaphoricè & nauium remi πτερὰ dicuntur. Od. λ. οὐδ' ἄρα ἐρετμά, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται. Specialiter verò remi palmulæ, teste Poll. Sic & velum nauis appellatur. Hesiod. in Erg. Et proræ nauis vtræque partes. Poll. Item apud Architectos muri duo in altitudinem consurgentes alarum instar, πτερὰ nominari traduntur ¶ Πτερὸν penna & pinna: Luc. de salt. τοῖς τῶν πτερῶν κινουμένοις. Philostr. ep. 31. τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ πτεροῦ τὴν τοῦ ἀέρος διακεκομμένοις ἀναπλάττεται. Interdum per synecdochen pro animali pennato seu alato ponitur: vt Od. η. τῶν νέες ὠκεῖαι ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα. ¶ Apud comicos vmbellam seu vmbraculum significat teste Poll. Hesych. idem est quod σκιάδιον.

Πτερέως, celeriter.

Πτερόεις, εντος, ὁ, alatus, pennatus, volucris: vt μύρμηκος πτερόεντος, Epigr. l. 2. Sagittis etiam tribuitur: seu quod pennatæ sint, seu quòd instar auium volantium celeriter ferantur. Il. α & δ. Item verbis, quod emissa ex ore reuocari nequeant: passim apud Hom.

Πτερόω, ῶ, alas addo, alitem facio. Luc. ἡ φύσις τὴν μέλιτταν πτεροῖ. Item alis subuehō. Aristophan. in Ran. Εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ &c. ¶ Metaphoricè nauem πτεροῦν dicimus, quum vela ei quasi alas accommodamus, seu quum remos eius in modum expansarum alarum vtrinque erigimus. Polyb. l. 1. πτερώσας τὴν ναῦν. Sic & apud Plut. in Ant.

Πτερόομαι, οῦμαι, alæ mihi accommodantur, alatus fio. Aristophan. in Auib. οὐ παύσομαι, τοῦτ' ἴσθ' ὅτι, Πρὶν ἂν πτερωθεὶς διαδράμω τὸν αἰθέρα. Item alis in altum vehor, apud eundem ibid. ¶ Metaphoricè naues velo πτεροῦσθαι dicuntur, apud Greg. Et πτεροῦσθαι ἐλπίσι, qui spe & gaudio exultant, & quasi alites fiunt, apud eundem. Dicuntur & πτεροῦσθαι in rebus aduersis, qui collecto animo quasi alis rursus eleuantur, & vires resumunt. Plut. in Artox.

Πτέρωμα, τὸ, pennosum in auibus tegmen. Aristot. ¶ Πτερώματα dicuntur & pinnæ muri in ædificiis. Strab. l. 17.

Πτέρωσις, ἡ, pennarum productio. Item idem quod πτέρωμα. Aristoph. Luc.

Πτερωτής, οῦ, ὁ, qui alas addit, qui alis subleuat. Metaph. apud Greg. τῆς ἐρημίας πτερωτὴν i. exhilaratorē & confirmatorem.

Πτερωτός, ὁ, alatus, pennatus. Aristot. hist. an. l. 1. c. 5.

Πτέρινος, idem. Aristoph. Polyb.

Πτερύσσομαι, f. ξομαι, alis latera ferio. Luc. ὁ δὲ γὰρ ἐν πρώτῳ χηνίσκος ἄφνω ἐπτερύξατο. Exponitur &, gestio, seu pandis alis gestio: vnde metaph. apud Athen. l. 6. Γέγηθα καὶ χαίρω τε καὶ πτερύσσομαι. Item alis strepo & pugnam meditor. Laert. in Socr. δείξας αὐτῷ τοὺς κυρίως Μειδίου ἀλεκτρυόνας ἀντίον τῶν Καλλίου πτερυξαμένους.

Πτέρυξις, εως, ἡ, alarum plausus.

Πτέρυξ, υγος, ἡ, ala, Il. β. πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν. metaph. apud Sop. in El. ἰσχύουσα πτέρυγας ὀξυτόνων γόων. ¶ Item pinna. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 10. Nic. Basil. ¶ Πτέρυγες dicuntur gubernaculi pinnulæ. Poll. & Hesych. ¶ Item partes vestium circa fimbrias laciniosæ, lacinioso procursu & angulis alarum formam

formam referentes. Plut in Num. in thorace etiam pinnulæ sic appellantur. Xen. de r e equ. ¶Πτέρυξ à quibusdam etiam dictũ sunt τὸ ἄσαλευον, vt est apud Diosc. l. 3 c. 152.

Πτερυγώδης, ε@, ὁ ϗ ἡ, alæ speciem gerens, alam referẽs. Gal. comm. 1. sect. 18 in Hippocr. de morb. l. 1.

Πτερύγωμα, τό, ala, pinna. πτερυγώματα dicuntur pudendi mulieris labra & veluti alæ. Poll. l. 2. Et in auribus ea quæ pan duntur, quasi pinnæ Ruf. Ephes.

Πτερυγωτὸς ὁ, alatus, pennatus, pinnatus. Aristoph. in Equit.

Πτερυγίζω, pennas rostro purgo. Theophr. αἴθυιαι ϗ νῆτ? πτερυγίζεσαι χειμῶνα προσημαίνυσι. item alas pando, alas explico. Aristoph. in Auib. ὥςπερ ἂν πάλιν παρ' ὑμῶν πτερυγιῶσ' ἀνίπτατο. Et metaph. frustra & inaniter conor *instar pullorum alis explicatis volatum tentantium, nondum tamen volare valentium*. idem in Plut ἐλέγξαι μ' ὅπω δύνασαι περὶ τούτου, ἀλλὰ φλυαρεῖς ϗ πτερυγίζεις.

Πτερύγιον τὸ, aìula. ¶In auribus hominis sic dicitur pars illa quæ ad tempora vergens inflectitur. Poll. l. 2. item partes scapularum vtrinque πτερύγια nominantur. In naso verò exteriores & infimæ partes motu præditæ, idem ibid. Sic & in mulieribus eminentiæ duæ vteri sinum ambientes appellantur. autor Isag. in med. ¶Est & πτερύγιον mali cuiusdam nomen, quum vel in oculis vel digitis ab angulo clausura ve aliqua tautilis membrana & caruncula progreditur, iis nocens. Vide Cels. & Aret. ¶In piscibus πτερύγια pinnæ sunt. Arist. ¶In vestib πτερύγιον idem significat cum πτέρυξ 1. Reg. 15. & 24. Et in thorace *etiam* idem quod πτέρυξ Xen. anab 4. ¶ In templo pinnaculum vel pinna πτερύγιον dicitur. Lucæ 4.

Πτερίς, seu πτερὶς ίδ@, seu ίδ@, ἡ, filix masherba de qua Diosc. l. 4. cap. 186. vbi & sic appellatam scribit, quod folia expassa habeat, velut ala. Hinc comp Θηλυπτερὶς, filix fœmina, de qua idem eiusdem l. 4. c. 187. Et δρυοπτερὶς, herba, de qua idem l. 4. c. 189.

Composita ac primum cum præpositione.

Ἀναπτερόω, alatum facio, pennis instruo. Metaphoricè significat, excito quempiam ad aliquid agendum, animum addo, in spem erigo Eurip. in Orest. μῶν τι πολεμίων παρὰ Ἀργείων ἀναπτερῶσε Δαναΐδων πόλις; sic & apud Aristoph. in Au. Αἶσιν ἀναπτερωκέν ὡς θ' ἱππηλατεῖν.

Ἀναπτερόομαι, alis instruor. Et metaph. excitor ad rem aliquam agendam, ad rei alicuius desiderium accendor: in spem erigor. Plat. in Phæd.

Ἀποπτερύσσομαι, alas pando & quatio. Hesych.

Διαπτερόω alas explico aut dispando.

Ἐκπτερύσσομαι, alas expassas concutio. Luc. in enc. muscæ, ἐπειδὰν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκπτερύσσηται.

Κατάπτερος, ὁ ϗ ἡ, plumatus, aliger. Æschyl. in Prometh. Eurip. in Orest.

Περίπτερ@, circumcirca pinnas habens: *de ædificiis* Athen. l. 5. Ψευδοπερίπτερ@ (*decomp*) qui peripteri formam mentitur & quasi simulat. Vitru. l. 4. c. 7.

Ὑπόπτερ@, alatus, alas habens quibus subuehitur. Aristoph. in Au b. Luc. in somn.

Composita sine præpositione.

Ἀγαπτερίως, q. d. valde volucriter: celerrimè, pernicissimè. Item promptè libenter. Hesyc.

Ἄπτερ@ ὁ ϗ ἡ, alas non habens, pennis seu pinnis carens. Metaphoricè μῦθ@ ἄπτερ@ dicitur verba quę permanent in mente eius qui audiit nec quasi auolant. Od. ρ. & τ.

Ἀπτέρως, celerrimè Lycophr. Ἀπτερέως, idem Apol. Arg vlt.

Ἀπτερωτ@, idem quòd ἄπτερ@.

Ἀπτέρυγ@, idem Athen. l. 7

Δερμόπτερ@, membranis volans, cui membranaceę pinnę sunt. Arist. an. l. 1. c. 5.

Δίπτερ@, bipennis, duas habens pennas. Idem ibidem. ¶Δίπτερ@ ναός, ædes duo habẽs ptera. Vitru. l. 3. c. 1. Ψευδοδίπτερ@ ναός ędes quę sic collocatur vt in fronte & postico sint columnę o-ctonę in lateribus cum angularibus quindenę Idem ibid.

Διπτέρυξ, υγ@, ὁ ϗ ἡ, ϗ τὸ idem cum δίπτερ@, Epigr.

Ἑξάπτερος sex alas habens, senis alis volans. Naz.

Εὔπτερ@, bene alatus seu pennatus, pennis plurimum potens, Eurip. in Ione. Vsurpatur & metaph. apud Aristoph. in Nub.

Κακόπτερ@, malè pennatus, malè volans, Aristot.

Κολεόπτερ@, cuius pennæ inuolucro crustaceo velut vagina includuntur, idem.

Κυανόπτερ@, alas cæruleas seu nigricantes habens. Hesiod. in (Ἀσπ.

Κυκνόπτερ@, cygneas pinnas habens Apud Eurip. in Oreste, ὄμμα κυκνόπτερον, oculus candidus & formosus instar pennarum cygni.

Λευκόπτερ@, albas alas habens, Nauis epith. Apud Æschyl. in prometh. (ibid.

Λινόπτερος, lineas habens alas, itidem nauis epith. apud eundem

Μακρόπτερος, cui sunt longę alæ seu pennę.

Μελανόπτερος, nigras alas aut pinnas habens. Aristoph.

Μελανοπτέρυγος, idem. Eurip. in Hec.

Μονόπτερος, vnicam pinnam habens. Vitruu. l. 4. c. 7.

Ξανθόπτερος, cui flauæ sunt alę. Arat.

Ὀλιγόπτερ@, paucas pennas habens.

Ὁλόπτερ@, cuius vniuersum corpus pennis tectum est, item cuius alæ non sunt scissæ. Aristot.

Ὁμοιόπτερος, quibus similes pennę sunt.

Ὁμόπτερ@, simul volans Et metaph. similis, vt βόστρυχοι ὁμόπτεροι, apud Eurip. in Elect.

Ὀρθόπτερ@, cui rectæ pinnæ sunt, surrectas pinnas habens.

Ποικιλόπτερ@, variegatas pennas habens. Eurip. in Hippol.

Πολύπτερ@, multas pennas seu pinnas habens.

Σχιζόπτερ@, alas fissas habens. Arist. hist an. l. 4

Τανύπτερ@, & Τανυσίπτερ@, cui alæ extentæ sunt, extentis & patulis alis volans. Hesiod.

Τανυπτέρυξ, idem. Il. τ.

Ταχύπτερ@, celeriter volans Et metaph. velox, Æschyl. in Prometh.

Τετράπτερ@, quaternas gerens pinnas. Arist hist an. l. 1. c. 5.

Τετραπτερυλλίς, ίδ@, ἡ, locusta: παρὰ τὸ τέσσαρα ἔχειν πτερά. Suid.

Ὑμενόπτερ@ alas membranaceas habens. Luc.

Φοινικόπτερ@, rubeas alas seu pinnas habens. Nomen auis apud Aristoph. in Auib.

Χρυσόπτερ@, aureas alas vel gemmas habens. Hom. Il. θ. Est & gemmæ nomen apud Plin l 37 c. 8.

Ὠκύπτερ@, celeres habens alas. Homer. Ὠκύπτερα, dicuntur & ipsę pinnę alarum prominentiores, quibus volandi celeritas iuuatur: aut ipsę alæ: apud Aristoph. in Au. Apol. Arg 2. Plut. in apophth.

Πτῆμα, πτῆσις, πτήσσω, vide in Πέτομαι. Πτ... vide ...

ΠΤΙΛΟΣ, ὁ, cui ex ciliis pili perierunt, Galen... l. 14. in th. med. & Æet. l. 7. c. 80 Scribitur & πτιλὸς apud Hesych. & πτιλλος, apud Suid. ¶Πτίλον, τό, penna seu pinna: propriè interiorem, Arist. τὰ ἢ πτίλα τοῖς ὁλοπτέροις ἐν τῷ πλαγίῳ προσπέφυκεν. Dicitur & de serpentum alis: apud Herodot. l. 2. Et de pinnis auium. apud Plut in li. de solert. anim. Dicuntur & Πτίλα molliores auium pennę, i. plumę: item lanugines ex quibus pullos vestientes, quibus deinde cum incremento eorum pereuntibus, legitimæ plumę oriuntur. Apud Aristoph. in Acharn. πτίλον de galea etiam dici tradit eius schol. *Ab hoc neutro πτίλον sunt sequentia deriuata & composita.*

Πτίλωσις, εως, ἡ, pennarum plumarum que annua mutatio. ¶Itẽ defluuium pilorum è palpebris callosis & rubentibus. Ætatem maium dicitur & πτίλα βλέφαρα, apud Diosc. l. 1. c. 87.

Πτιλωτὸς ὁ, pennatus seu pinnatus. Arist. hist. an. l. 1. c. 5.

Composita.

Ἄπτιλος, ὁ ϗ ἡ, implumis, inuolucris. Suid.

Τετράπτιλος, quaternis pinnis volans, quaternas pennas gerens, Aristoph. in Acharn.

ΠΤΙΣΣΩ siue πτίττω, F. ίσω, pinso, tundo, decortico Athen l. 14. ϗ τῶν πτισσουσῶν ἄλλη τις, sub. ᾠδὴ, cantio mulierum quæ hordeum pinsunt, Pherecrates apud Eustat. νυῦ δ' ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίσαι, φρύγειν, &c.

Πτίσσομαι, pinsor, tundor: vt ἐπτισμέναι κριθαί. hordeum pistum, apud Arist. hist. an. l. 8. Et πτιστὸς, pistus, apud Theophr. hist. pl. l. 2.

Πτισάνη, siue πτισσάνη, ptisana, i. hordeum pistum & à cortice purgatum. Epigr. l. 2. Τὰς κριθὰς ποιεῖ τοῖς τεκνίοις πτισάνην. Et apud Athe. l. 14. τῆς τῶν δ᾽ οἱ πτισάνης ἰώθεν. Quidã tamen compositum esse volunt ex πτίσσω & ἄνιω vt est apud Eust. Πίσσο τὸ pisum: legumen quod & πίσος dicitur. & Eustat. hinc deriuatum videtur. Apud Gal. de alim. facult. l. 1. scribitur gemino σ, & oxytonως πισσοί in censu leguminum.

Πίσινον ἔτνος, pulmentum è pisis confectum: apud Athen. l. 9. & Aristoph.

Composita.

Ἄπτιστος, qui pistus & tusus non est. Hesych.

Διαπτίσσω, tundo, pinso. Theoph. hist. pl. l. 9. c. 17. ϗ διαπτίσαντες λεπτὰ, ὥσπερ τὰ λευκὰ ἐφ᾽ ὕδατι πίνουσι.

Περιπτίσσω, perpurgo corticem auferendo: seu exactè decortico excutio. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 17 ἀ λλὰ περιπτίσαντες ϗ ἀφελόντες τὸ κέλυφος μετὰ ταῦτα κόπτουσιν ἐν τῷ ὄλμῳ. Metaphoricè περιπτισμένος, purus ac omni veluti gluma carens: Aristoph. in Acharn. Ἀλλ' ἰσμὲν αὐτὴν εὖ γε περιπτισμένοι. Sic apud Philostr. περιπτισμένος τὸ εἶδος, specie purus.

Φακοπτισάνη, edulium ex lente & ptisana concinnatum.

ΠΤΟΕΩ ῶ F. ήσω, consterno metu, terrefacio, exterreo. Basil. οὐ γὰρ τὸ ῥιγοῦν με πτοεῖ ¶Item obstupefacio attonitum reddo.

Πτοέομαι ῦμαι, terrefio, seu exterresio perterreor. Plut. in Alcib πτοηθέντες ϗ διαφυγόντες τῆς ὄρτυγος expauefacta & exterrita coturnice. ¶Item obstupesio, attonitus reddor. Arist. hist. an. l. 1. πτοεῖται περὶ τὰ ξύλα attonitus est ad ligna. Eur. ἐπτοηθης ἔρωτι amoris œstro ad stuporem vsque perculsus es.

Πτόησις, εως, ἡ, pauor & consternatio: timor, metus 1. epist. Pet. c. 3.

¶ Interdum significat nimiam & velut attonitam rei venereæ libidinem: vt apud Arist. de gen. anim. l. 4.

Πτόα, ας, ἡ, pauor & consternatio: seu timor, metus.

Πτοιέω, ῶ, idem cum πτοέω. Mosch. in Megar. Πρὸς δ' ἔτι μ' ἐπτοίησε διὰ γλυκεροῖο φανὸν ὄνειρος ὕπνου.

Πτοιέομαι, idem quod πτοέομαι. Od. χ. τῶν δ' αἱ φρένες ἐπτοίηθεν, eorum mentes expauescebant. Item attonitus sum re aliqua, admiror rem aliquam ad stuporem vsque, & impotenti eius desiderio flagro. Apud Hesiod. in Erg. Κυδιόων γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηται, exp. gaudens æquales spectat & animo intento.

Πτοίησις, idem cum πτόησις. Plat.

Πτοία, idem quod πτόα. Plut. in Fab. & in Crasso. Item impotens & veluti stupida libido rei alicuius, nimia affectio. Plut. in lib. περὶ δυσωπίας. ¶ Item sternutatio. Hesych.

Πτοιαλέος, α, ον, pauidus, timidus, meticulosus.

Πτοιάω, ῶ, idem cum πτοιέω, seu πτοέω.

Πτήσσω, f. ξω. q. d. metu contrahor. Propriè dici volunt de animantibus quæ conspecto hoste præ metu se contrahunt in loco aliquo ad latendum commodo. Aristoph. in Vesp. πτήξαντες φρυνίχου ὥς τις ἀλέκτωρ. Isocr. ad Philip. τοὺς ἄλλους ὁρῶν τοὺς περὶ αὐτὸν ταύτῃ τῇ συμφορᾷ κεχρημένους ἐπτηχότας διὰ τὸ μέγεθος τῆς ... Exponitur etiam, expauesco, exhorresco, perhorresco. Athe. ὡς πάντας πτῆξαι, ita vt omnes perterrerentur. Itē fugio: vt Lucia. πόλις ... πτῆξε ... ciuitas calamitate accepta trepida se recepit ad aliā ciuitatem, seu confugit. Item abscondo & occulto me. Dicuntur & πτήσσειν qui in insidiis latent se non mouentes donec occasio se offerat inimicum inuadendi: vt apud Aristop. πτήξαντες ἠρεμεῖ. ¶ Item actiuè, perterrefacio vt quis metu velut contrahatur. Il. ξ. πτῆξε ... θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.

Πτηξικαρδιος, pauidus, timidus. Hesych.

Πτήξιος, ὁ, idem, apud eundem. (eundem.

Πτῆξις, ... trepidatio quum aliquis metu contrahitur: apud

Πτώσσω ... Πτήσσω, metu contrahor, perterreor. Item trepido, expauesco. Il. δ. Τί πτώσσεις, τί δ' ἀπαπταίνεις πολέμοιο ... Sic Il. ... Achiui πτώσσουσιν ὑφ' Ἕκτορι. Item metu consternor, metu perculsus concido, vt Il. φ. ... πτώσσουσι ... Item abscondo me præ metu. Il. Πτῶσσον ὑπὸ κρημνούς. ¶ Significat etiam, mendico. Od. ρ. ἀλλὰ πτώσσων κατὰ δῆμον Βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον. Item timidè mendicans oberro. Hesiod. in Erg. μήπως τὰ μεταξὺ χατίζων Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους.

Πτώξ, idē quod πτὰξ, pauidus, timidus. Il. χ. ἢ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωόν. Item substantiuè pro lepore. vt Il. ρ. ὥς ἔλαθε πτώξ. Et Theoc. id. 1. καὶ πτῶκας βάλλει καὶ θηρία πάντα διώκει.

Πτωκὰς, άδος, ἡ, pauida, timida, vel fugax. Apud Soph. in Philoct. nonnulli per πτωκάδας, intelligunt harpyas.

Πτωκάζω, idem cū πτώσσω. metu consternor, expauesco. Il. δ.

Πτωχὸς, οῦ, ὁ, mendicus. Od. ξ. πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες Ξεῖνοί τε πτωχοί τε. Hesiod. in Erg. Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει. Discrimen inter πτωχὸν & πένητα, docet Aristophan. in Plut. Compar. Πτωχότερος, mendicior, apud Athen. l. 6. & irreg. πτωχίστερος, apud Aristoph.

Πτωχικὸς, mendicus, paupertinus. Item qui mendici est, qui mendicis conuenit: vt πτωχικὴ στολή, apud Eur. in Rheso. Et ὀνόματα πτωχικὰ, apud Luc. de scrib. hist.

Πτωχίζω, ad mendicitatem redigo, pauperem facio: 1. Reg. c. 2. Κύριος πτωχίζει καὶ πλουτίζει.

Πτωχεύω, f. εύσω, mendicus sum, mendicando viuo. Arist. Rhet. 3. τὸν μὲν πτωχεύοντα εὔχεσθαι, τὸν δὲ εὐχόμενον πτωχεύειν. 2. Cor. c. 8. (de Iesu Christo) δι' ὑμᾶς ἐπτώχευσε πλούσιος ὤν. Item mendicus oberro, mendicans peto. Od. τ. πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον. Et cum accus. Od. ρ. & apud Theog. Cum genitiuo sign. egeo, indigeo. Greg. ὥστε τοῦ πλήθους τῶν νοημάτων ψυχὴν διὰ τὰ φθαρέντα πτωχεύειν ποτέ.

Πτωχεία, ας, ἡ, mendicitas. Aristoph. in Plut. πτωχείας φαμὲν πενίαν εἶναι ἀδελφήν.

Πτωχεῖον, ου, τὸ, locus in quo mendici degunt & aluntur. in Pand. & cap. 8. concil. Chalced.

Πτύρω, idem cum πτοέω, consterno, expauefacio, perterrefacio. Vnde passiu. πτύρεσθαι, peculiariter de equis, vt & πτοεῖσθαι. Plu. in Fab. Παραλόγως ἐντρόμου τοῦ ἵππου γενομένου καὶ πτυρέντος ἐξέπεσεν, consternato & attonito equo. Sic & apud Diodor. Sicul. in Hist. Alex.

Πτυρμὸς, οῦ, ὁ, pauor & consternatio. Hesych.

Composita ac primùm ex Πτοέω.

Ἀναπτοέω, cōsterno, perterreo. Mosch. id. 2. Ἡδὺ μάλα κνώσσουσαν ἀνεπτοίησαν ὄνειροι, suauiter dormientem perterruerūt sōnia.

Ἀναπτοέομαι, οῦμαι, consternor, expauesco, perterreor: vt ἀναπτοηθεὶς πρὸς τὴν φιλοφροσύνην τῆς γυναικὸς, obstupefactus comitate mulieris. ¶ Item erigor spe & animo. Herodian. li. 2. de [Nigro ad imperium euocato] ἀνεπτόηντο δὲ πάντες, καὶ μηδὲν μελλήσαντες προσεκέχυντο. animo erecti erant. Plut. in Sertor. ἀναπτοηθῆναι πρὸς τὴν ἐλπίδα. (cussus.

Ἀπτόητος, siue ἀπτοίητος, interritus, intrepidus: metu non perculsus.

Ἀποπτοέω, ῶ, exterrefacio, vel obstupefacio. vnde ἀποπτοημένους apud Polyb.

Διαπτοέω, perterrefacio. Basil. ἡ σκιὰ σου πάντα διεπτόησε.

Διαπτοοῦμαι, perterreor, seu perterresio, metu percellor. Plat. de rep. l. 1.

Διαπτόησις, ἡ, pauor attonitus. Item διαπτοήσεις ἀφροδισίων vehemens & impotens libido. Plat. de leg.

Δουριπτοίητος, hasta perculsus. in Epigr.

Ἐκπτοέω, exterreo, exterrefacio, metu consterno, apud Pol. Item obstupefacio. ἐξεπτοῆσθαι, exp. etiam impotem animi esse.

Καταπτοέω, metu consterno, perterrefacio.

Πολυπτόητος, & πολυπτοίητος, pauidus, meticulosus. Item tumultuosus. Plut. & Πολυπτοίητος θάλασσα, valde stupendum mare in Epigr.

Composita ex Πτήσσω.

Ἐκπτήσσω, expauefacio, seu exterrefacio. Eurip. in Hecuba.

Καταπτήσσω, idem cum πτήσσω, perterresio, & timore contrahor: deiecto sum animo ex pauore, & metu consternor. Antiphon. & Plut. & Il. χ. Item perterresio admiratione, obstupesco. Odyss. θ.

Ὑποπτήσσω, præ timore me submitto, pauore & metu perculsus submitto me. Xen. pæd. 1.

Composita ex Πτώσσω & Πτωχός.

Καταπτώσσω, idem quod Πτώσσω, metu concito. Hesych.

Καταπτωχεύομαι, ad mendicitatem redigor, pauper fio. Vnde part. καταπεπτωχευμένος, apud Plut. in Cicer.

Φιλόπτωχος, mendicorum seu pauperum amans, promptus ad iuuandos mendicos & pauperes.

Πτολεμος, vide in Πόλεμος. Πτόλις vt Πόλις.
Πτόρθος in Ὄρθος. Πτυάς, in Πτύω, Πτύγμα, in Πτύσσω.

ΠΤΥΓΞ, γγός, ὁ, ptynx: auis genus, de qua Arist. hist. an. l. 9. c. 12.

Πτύελον, &c. vide in Πτύω. Πτυκτὸς, &c. Πτύξ, Πτύξις, in Πτύσσω. Πτύρω, &c. in Πτοέω.

ΠΤΥΣΣΩ, F. ξω, plico, complico. Item in rugas & sinus contraho. Luc. c. 4. 2. πτύξας τὸ βιβλίον ἐκάθισε, plicato libro. Plut. in Rom. τὴν ἁλουργίδα πτύξαι, purpuram in sinus contrahere. Sic apud Hom. Πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα, duplicans vel complicans.

Πτύσσομαι, complicor: Herodian. l. 1. ἀμφοτέρωθεν ἐπτυγμένων, ex vtraque parte replicatilium. Apud Hom. Il. ν. hastæ πτύσσεσθαι dicuntur, quæ adeò flexibiles sunt vt ferè complicari, h. e. duplicari videantur vibrando concussæ. Eust.

Πτύγμα, τὸ, plica, sinus: vel sinus rei cōplicatæ. Il. ε. πέπλοιο πτύγμα. Apud medicos Πτύγμα ῥάκους, idem quod Πτυκτὸν ῥάκος. Πτυγμάτιον, (forma diminut.) idem quod πτύγμα, Paul. Ægin.

Πτύξις, εως, ἡ, plicatio, plicatura. Hesych. πτύξις θώρακος, squamæ aliæ aliis incumbentes Iob 41.

Πτυκτὸς, ὁ, plicatus, complicatus: vt Πτυκτὸς ῥάκος & Πτυκτὸν λινοῦν, apud medicos, pro quo & Πτύγμα ῥάκους, linteamen duplicatum aut triplicatum, quod oleo aliquo imbutum imponitur vulneri.

Πτυκτίον, Hesyc. est, libellus plicatilis, pugilares plicatiles.

Πτυκτὸς, idem quod Πτυκτός. Herodia. l. 7. εἰς ὃ ἦν κατασεσημασμένα γράμματα ἐν πτυκτοῖς πίναξι, literas obsignatas duplicibus tabellis.

Πυκτίον, libellus seu tabella plicatilis: seu pugillares. Eust. & Suid. (lares. Suid.

Πυκτεῖον, tablinum, locus in quo reponuntur tabulæ pugil-

Πυκτὶς, ίδος, ἡ, idem quod Πυκτίον. in Epigr. Πυκτίδες exp. etiam fidiculæ. ¶ Item Πυκτὶς dicitur esse animal quoddam, apud Aristoph.

Πτὺξ, υχὸς, ἡ, plica, plicatura. Hesy. Item ruga, & sinus vestis. Athen. l. 13. & Theoc. id. 19. In scutis Πτύχες sunt coria coriis multipliciter imposita. Il. σ. & υ. Et in mont. Πτύχες sunt striæ, ad similitudinem vestium striatarum & complicatarum. Hom. Ætheri quoque Πτύχες tribuuntur. apud Eurip. in Helene. Sic & dicuntur ianuæ & valuæ. Poll. lib. 1. Apud Basilium testaceæ valuæ ostrearum, quas modò pandunt, modò claudunt, sic etiam nominantur. Eidem Πτύχες sunt quoque laminæ pugillarium.

Πτυχὴ, ῆς, ἡ idem quod πτύξ. Eurip. ἐν δέλτου πτυχαῖς, in plicis libelli. ¶ Itē πτυχαὶ in clypeis dicuntur diuersæ laminæ quibus sunt obducti. Suid. ¶ Item montium sinus, seu caui recessus & conualles. Soph. in Oedyp. tyranno. ¶ Sic nominatur etiam locus in naui, vbi nauis nomen inscribitur. Scho. Apoll. Apol. in lib. Arg. Pro quo apud Pol. l. 1. scribitur πτυχή.

Πτυχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, multas habens plicas, rugosus seu plicatilis. Arist. hist. an. l. 5.

Πτυχίον, τὸ, idem quod πτυκτίον. Schol. Arati.

Πὺξ, πύκα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναπτύσσω, expādo, explico. Item aperio: vt ἀναπτύξαι τὸ ἐπίλιον, explicare tectia, apud Philostr. in epi. & ἀναπτύξαι χεῖρας. expan-

expandere palmas,apud Bust. ¶ Item patefacio,reuelo,detego,item explano,declaro.Dionyſ.Theol.ἀναπτύξαμεν τῆς οὐρανίων νοῶν ἱερᾶ προθλήματα.

Α'ναπτύσσομαι,expandor,aperior.Ariſt.l.3.de part.anim. Et ἀναπτυγμένον, apertum expanſum.Xen.in tyran.

Α'νάπτυξις,expoſitio,explicatio,declaratio.Philopon.

Α'νάπτυχος,ὁ,ἡ,apertilis,ſeu adapertilis.item apertus,ſiue explicatus. Ariſt.hiſt.an. l.4.

Α'ναπτυχή,ῆς,ἡ,idem quod ἀνάπτυξις. Pro quo per ſyncopen dicitur ἀμπτυχὴ,apud Eurip.in El.

Προσαναπτύσσω,(Qus.)replico,vel inſuper replico.

Διαπτύσσω diſplico,i.complicatum & connexũ diſſoluo.Greg.ad Athan.τὸ ἀρχικὸν ὅτι ἐστὶ νεῦρ@ χρὴ λέγειν,εἴτε προκάλυμμα διαπτυξάνη. Exponitur &,expando,aperio,apud Theoph.hiſt pl.l.4.item explico:in metaph ſign.apud Eur.in Hippol. ἰὸ μὲν τοι πρᾶγμ' ἔχον πολλὰς λύσεις,εἴ τις διαπτύξειεν,ὁ καλὸν τόδε.

Διάπτυξις,explicatio,ſolutio.

Διάπτυχος,duplex,duplicatus.Od.μ δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχων ... λαπλω...διάπτυχοι duo.Eur.in Iphig.Taur.

Δίπτυξ idem Apol.Arg.2.δίπτυχα λαπῖων κάββαλε.

Διπτυχὴς duplex,geminus,duplicatus.

Διπτυχίζω,duplico.Heſych.

Επιπτύσσω,complico,complicando claudo. Gal.ἐπιπτύσσειν τὴν σινδόνα,καὶ διπλῆν ἰργάζεσθαι conduplicare replicando.

Ε'πιπτύσσομαι,complicor, complicando claudor. Ariſt.hiſt.anim.l.b.1.

Ε'πίπτυγμα τὸ,operculum,applicamen.Ariſt.hiſt.an.l.4.

Ε'πίπτυξις applicatio operculi.Baſil.in Hexaem.

Ε'πιπτυχὴ,idem quod ἐπίπτυγμα ſeu plicatura Plut.& Luc.

Περιπτύσσω,circumplico,circumcirca obuoluto Dioſc.l 8. Item circundo,circumfundo. item complector, amplector. Bion. Smyrn.in epitaph. Adon. μεῖνον Α'δωνι,πανύστατον ὥς σε κιχείω,ὥς σε περιπτύξω,καὶ χείλεα χείλεσι μίξω.

Περίπτυγμα,τὸ,erimentum Euripin Ione.

Περιπτυχὴ circumplexus complexus.Athen.l 3.

Περιπτυχὴς,circumuolutus.circundatus.Soph.in Aiace.

Πολύπτυχ@,multiplex,multas plicas habens.ſinuoſus. Item, in quo multi ſunt caui & ſinuoſi receſſus: vt Ι'δης πολυπτύχου. Iliad.χ.

Προσπτύσσω applico.item complector,amplector.Eurip.in Elect. Ε'λθὼν δ' Α'θήνας Παλλάδ@ σεμνὸν βρέτας προσπτύξον, venerandum idolum amplectere.

Προσπτύσσομαι,applicor.item circumplicor,circumplector,amplector.Lucian.Α'φροδίτης μὲν τὸ πρῶτον ἐκλελοιπὸν προσπτυξάμενος αὐτὴν.Et cum dat.προσπτύξομαί γε αὐτῷ ... item amicè ſaluto,blandè compello.Od.δ.ἐπεὶ προσπτύξατο μύθῳ.Sic & Od.θ.& ρ.item amice excipio & amplector,apud Apoll. Arg.lib.1.χεῖρα ἧ χειρὶ ... προσπτύξασα,item interrogo.apud Nonn. Apud eundem ſignif. etiam adoro.

Πρόσπτυγμα τὸ.amplexus:vel id quod amplectimur.Eurip.

Συμπτύσσω,complico.ſeu claudendo complico:vnde συμπτυγμένος,complicatus.Exponitur etiam,cumulatus,confertus,apud D.Areop. (hierarch.

Συμπεπτυγμένως,confertim cumulatè,aſtrictè:in eccleſiaſt.

Σύμπτυξις,clauſura,concluſio.Baſil.homil 10.

Συμπτυκτικὸς,complicandi & contrahendi vim habens:ſeu aſtrictiuus,conſtrictiuus. Dion.Areop.de Pace.

Τρίπτυχ@,triplicatus:vt τρίπτυχοι σπλῆνες,apud Gal.

Π Τ Υ' Ω. f.ύσω ſpuo,exſpuo,excreo Xen.pæd.8.μηδὲ πτύοντες μηδὲ ἀπομυττόμενοι.Et cum accuſ.Il.ψ.Αἷμα παχὺ πτύοντ@. Et cum dat.apud Soph.Πτύσας προσώπῳ, inſpuens in faciem patris. ¶Item metaph.contemno: vt apud eundem Α'λλὰ πτύσας ὡσεί τε δυσμενῆ,μέθες τὴν παῖδα. ¶ Mare etiam πτύειν dicitur,quum eſpuit & eructat:in Epigr.

Πτύσμα τὸ,ſputum,id quod excreatu eiicitur. Hippocr,epidem.l.6.& Poll.l.2. (2.c.2.

Πτύσις,εως,ἡ excreatio exſpuitio. Aret. de notis acut. morb. lib.

Πτύελον ſiue Πτύαλον,ſputum.Alex.Aphr.l.2.probl.¶Heſych.eſt etiam vas idoneum ad lauandum.

Πτυελίζω,frequenter ſpuo, os plenum habeo ſputo. Hippocr. in prorrhet.

Πτυελισμὸς ſiue πτυαλισμὸς,ſcreatus,excreatio:vel ſputatio,crebra ſputi eiectio.idem de vict.rat.in morb.acut.

Πτυὰς,άδ@,ἡ,ſputatrix.Species quædam eſt aſpidis.apud Paul.Ægin.l.5.c.19.ab inſpuendo veneno corporibus ſic dicta.

Πτύον,τὸ,ventilabrum:inſtrumentum ruſticorum, quo ſemina poſt trituram à puluere & aceribus repurgant, iactatione contra ventum facta. Il.ν.& apud Xen.

Πτυτίζω,ſputo,crebrò ſpuo.Etym.

Πύτισμα,τὸ,idem quod πτύσμα.

Compoſita.

Αἱμοπτυϊκὸς,ῆ,ὁ,ſanguinem ſpuens,ſanguinem excreans. Paul. Aegin.

Α'ναπτύω,exſpuo,exſpuendo eiicio:propriè,ſurſum ſpuo.Apoll. Arg.2.καχλάζον@ ἀνέπτυε κύματ@ ἀχλύω. ¶Item deſpuo conſpuo,i.contemno,derideo Gal.

Α'ποπτύω,ſpuo,exſpuo:idem quod πτύω.Xen.Pæd.1.ἀισχρὸν μὲν γὰρ ἔτι καὶ νῦν ἐστι Πέρσαις καὶ τὸ ἀποπτύειν καὶ τὸ ἀπομύττεσθαι. Sic in anthol. Epigr.lib.4. ἐς δ' βαθὺν τοῖς κόλπον ἀπέπτυσε. Et cum accu.Il.δ.& ψ. ¶Item reſpuo,aucrſor,aſpernor,Heſio. in Erg.Οὐ γὰρ τοίγε κλύουσιν ἀποπτύουσι δ' ἴτ' ἀρὰς auerſantur preces.Eurip.in Hippol. Α'πέπτυσ' οὐδεὶς ἄδικ@ ὄντ' ... (λ@.

Α'ποπτύομαι,exſpuor.ſpuor. Gal.

Α'πόπτυστ@,ὁ καὶ ἡ,aſpernandus, aduerſandus, deteſtandus; vt ἀπόπτυστ@ φιλία.Eur.in Med.

Α'ποπτυστὴρ,ῆρ@,ὁ aſpernator,contemptor.Oppia ἁλιευτ.2.

Α'ποπτυτίζω,reſpuo,ſpuendo eiicio vel eructo. Ariſt.hiſtor. an.l.4.ἀποπτυτίζει τὴν θάλατταν,reſpuat marinam.

Διαπτύω,deſpuo.Et metaph.contemno,faſtidio. Dem. pro cor. ... σεμνὸς ἀνὴρ καὶ διαπτύων τοὺς ἄλλους.

Διάπτυστ@,deſpuendus,deſpui dignus.

Εἰσπτύω,inſpuo:vt εἰσέπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

Ε'κπτύω,exſpuo.Od.ε.item reſpuo.abhorreo.

Ε'μπτύω,& poet.ἐνιπτύω,inſpuo.Paul.Ægin.lib.5.c.19 διὸ καὶ ἐμπτύει τοῖς σώμασι τὸν ἰὸν,corporibus venena inſpuat.Athen.l.8.ἐνέπτυσε εἰς αὐτὴν.

Ε'μπτύομαι,vnde ἐμπτυσθήσομαι. inſputabor,conſpuar.

Ε'πιπτύω inſpuo,inſputo.

Ε'πίπτυστ@,dignus qui inſputetur.

Ε'πιφθύζω.& Doricè ἐπιφθύσδω,inſpuo veneficarum more. Theocr.id.7.Α' τις ἐπιφθύσδοισα τὸν μὴ καλά νόσφιν ἐρύκοι.Exponitur etiam ἐπιψιθυρίζω,ſuſurrum edo.

Καταπτύω deſpuo.i.auerſor vel abominor.Dem.pro cor.τίς οὐχὶ κατέπτυσεν ἂν σου;quis non in te deſpueret?Luc.καταπτύω τῆς φιλοσοφίας.

Κατάπτυστ@,deſpuendus,deteſtandus,abominandus.Dem. pro cor.& contra Midiam.

Προσπτύω,aſpuo,inſpuo in aliquem,conſpuo:vt in Hippiat ἄλλως νῆστις ὢν διαμασσώμεν@ προσέπτυσεν τὸν ὀφθαλμόν. Item deſpuo,i.contemptim reiicio.Athen. προσπτύω τὰ καλὰ,καὶ τοῖς κενῶς αὐτὸ θαυμάζουσιν,ὅταν,μηδ' ἡμῖν ἡδονὴν ποιεῖ.

Πτυκάζω πτυκὰς.vide Πτύσσω.in Πτοέω.
Πτύω,&c.in Πίπτω.Πτὼξ πτώσσω,&c.in Πτοέω.
Πτωλὸς,in Πίπλω. Πτωχὸς,&c.vide Πτώσσω in Πτοέω.
Πύαλ@,in Πύο@. Πύαμ@,&c.in Κυαμ@.

Π Υ Γ Η', ῆς,ἡ nates clunes.Ariſtoph.γυμνάζομαι γε καὶ τὴν πυγὴν ἀλλοῦμαι. Athen.l.12.εἰσ ὑπερβολὴν πυγὴν πάνυ καλὴν. Et ἐς πυγὰς ἐρῶ,prouerb.in ſapientes iactatum apud Suid. ¶Pro Πυγὴ dicitur etiam Πυγ,apud Ariſt.in phyſiogn.

Πυγαῖ@, poſtricus,qui eſt natium:τὸ πυγαῖον ἄκρον,extrema natium pars.Πυγαῖα τὰ,dicuntur clunes, teſte Polluce. ¶Item πυγαῖα.Heſych.& Suidæ ſunt ipſæ columnarum:& pars corporis noſtri oſſi ſacro coniuncta.¶Item πυγαῖ@ dicitur cinædus:apud eundem.Suid.

Πυγηδὸν,ſecundum clunes,vel nates,auersè. Ariſtot.hiſt.an.l.5.

Πυγίδιον,τὸ,exiles nates. clunes arida & depreſſæ. Ariſtoph.in Equit. (πυγίζοντι.

Πυγίζω,Πυγίζω, pædico,cum auerſo coëo.Theocr.idyll.5.Α'νίκ' ἐ-

Πυγισμα,τὸ,pædicatio:apud eundem ibidem.

Πυγιστὴς,ὁ,pædico.

Compoſita.

Α'ντίπυγ@,oppoſitas ſeu obuerſas nates habens: vt ἀντίπυγ@ σχῆμα. coit obuerſis clunibus.

Α'πυγ@,nates non habens:vel perexiles nates habens. Simonides in iambis de mulieribus.

Εὔπυγ@,cui bonæ ſeu pulchræ nates ſunt. Poll.

Εὐπυγία,ας,ἡ,pulchras habens clunes:ſeu pingues clunes. Athẽ.l.13.

Καλλίπυγ@,pulchras habens nates:vt καλλίπυγ@ Α'φροδίτη, & καλλιπυγ@ ἱερὸν,apud Athen.l.12.

Κατάπυγ@,cinædus. Athen.l.7. & Ariſtoph.in Veſp.

Καταπυγὴς,idem. Heſyc.

Καταπύγων,idem.Ariſtoph.in Nub.& in Equit.¶ Attici medium manus digitum καταπύγωνα vocarunt,Poll.l.2.

Καταπυγωνίς,ίδ@,obſcœnæ libidini addictior.Suid.

Καταπυγοσύνη,ης,ἡ, flagitium illud obſcœnum quod cinædi patrant. Ariſtoph.in Neb.in Pericle.

Καταπυγίζω,obſcœnum iſtud opus patro:vnde καταπυγίζειν, apud Suid. (exiles,

Λεπτόπυγ@, tenues & exiles habens nates, aut macras & graciles,

Λευκόπυγ@, qui eſt candidis natibus, ac proinde plerunq; molles & effœminatus.Suid.

Λισσόπυγ@ attritas nates habens & exiles. Poll.l.2.

Μελάμπυγ@,cui ſunt nigræ nates:ſic plerunque fortes dicebantur. Heſych. (dolis;

Ο'ρθόπυγ@,qui habet nates erectas. qui non eſt clunibus pen-

Ο'ρθοπυγιῶν,clunibus erectis eſſe: erigere ſe vt altior & procerior videatur.Heſyc.

Ὀρθοπύγιον, erecti clunes: pars supra clunes elata, & ὄρῥος dicitur. Hesyc.

Ὀῤῥοπύγιον, & ὀῤῥοπύδιον, & ὑροπύδιον, τό, via illa ac velut linea, quæ scrotũ mediũ intersecans per τὸν ἄνον vsq; ad anum tendit. Gal. in lex. Hippocr. seu est vltima pars spinæ qua vertebræ desinunt, in auibus manifestior quàm in homine. Arist. hist. an. l. 2. οὐρὰν μὲν οὐκ ἔχουσιν ὀῤῥοπύγιον δέ. Et Aristoph. in Nub. τὰς ἐμπίδας οὖν κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν ἢ κατὰ τοὐῤῥοπύγιον.

Dec. Ἀνοῤῥοπύγιος, qui orthopygium non habet. Et ἀνοῤῥοπύγιος πτῆσις, volatus qui nullo caudæ gubernaculo regitur. Aristot. (l. 2. c. 12.

Μικροῤῥοπύγιος, cui est paruum orrhopygion. Idem hist. an.

Σεισοπυγίς, nomen auiculæ, à frequenti lumborum seu natium commotione sic dictæ: quæ alias σισοῦρα etiam, & ἴυγξ, nec non κίγκλος appellatur. Suid.

Ῥαθαπυγίζω, planta pedis nates alicuius seu clunes ferio. Aristoph. in Equit.

Πυγμὴ, πυγών, &c. vide in Πύξ. Πυδαρίζω. in Πῦς

ΠΎΕΛΟΣ, ὁ, ἡ, solium, alueus: locus in quo quippiam lauatur A Polluce inter balneatoria vasa numeratur, qui & ex Eupolidis taxiarchis citat ὅστις πύελον ἥκεις ἔχων. ¶ Anatomicis πύελος dicitur cauitas in cerebro membranosa, per quam ceu canalem pituita defluens in palatum & nares transcolatur. ¶ Item theca, loculus, arca, apud Suid.

Πυελίς, cauitas annuli, in quam gemma inseritur, teste Polluce. Sic Suid. à Lysis & Aristophane vocatum tradit id quod suo tempore σφραγιδοφυλάκιον nominabatur. Latini palam annuli dicunt.

Πυέλιον, rolabrum seu solium æreum in quo se lauant. Hesych.

Πυελώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, similis πυέλῳ, concauus in modum πυέλου. Arist. hist. an. l. 5. c. 15.

Πυθία, πύθιον, πυθώ, vide in πύθω.

ΠΎΘΩ, F. ύσω, putrefacio. Il. δ'. σεῦ δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα. Hesiod. in Erg. ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος.

Πύθομαι, putresco, putrefio. Od. α. ὧν δὴ που λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ. Hesiod. in Asp. σειρίου ἀζαλέοιο μελαινῇ πύθεται αἴη.

Πυθεδών, όνος, ἡ, putredo. Nic. in Ther. αἶψα δὲ σαρκὶ πυθεδόνας κατέχευε δυσαλθέας.

Πύθων, draco vel serpẽs, quem Apollo interemit: sic dictus, quòd ex putredine terræ ortus esset. Plut. in Hell. & alibi.

Πύθων dicebatur etiam dæmonium cuius afflatu futura prædicebant. Suid. & Hesyc. Et οἱ πύθωνες, è ventre hariolantes. Plut. de def. orac.

Πυθωνικός, Pythonicus: vt πυθωνικὸν πνεῦμα.

Πύθιος, ὁ, cognomen Apollinis, à serpente pythone ei impositum quem iaculis suis interemisse fertur, apud Thucy. Plut. Luc. πυθιάς, ἡ, ἱέρεια, Pythij Apollinis sacerdos, pythia. Plut. in Alex. & alibi πύθιον, τό, Apollinis templum. Et in plur. πύθια, festum Græcorum in honorem Apollinis Pythij, ob interemptum serpentem pythonem.

Πυθικός, pythicus. Aristoph. Thuc. Plut.

Πυθιάς, άδος, ἡ, idem quod ἡ πυθία Plut. in Hell. & alibi.

Πυθμὴν, ένος, ὁ, fundum, ima pars. Hesiod. in Erg. δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ, sera in fundo parsimonia. Hom. Il. λ. δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν. & Athe. l. 11. ποτήριον πυθμένα μὴ ἔχον, fundũ non habens. Tribuitur etiam plantis, apud Diosc. l. 5. c. 133. & Theoph. de cau. pl. l. 3. c. 18. Sic & apud Arist. de gen. an. l. 1. c. 20. & alibi. Item fructibus. Diosc. l. 1. c. 171. (de mespilo) πυθμένα πλάτυν ἔχει. Sic etiam ab Atticis dicitur vmbilicus. Sunt & in numeris πυθμένες. Arist. pol. 5. Deriuatur ἀπὸ τοῦ πύθεσθαι, quòd primò putrescere soleat iste locus, docet Eust.

Πυθμενόθεν, funditus, è fundo.

Πύματος, (poet.) extremus. Il. δ'. πυμάτας ὤτρυνε φάλαγγας. Arat. πυμάτης ἐπὶ νυκτός. Item vltimus, postremus. Il. φ. πύματον τέλεσαν δρόμον ὠκέες ἵπποι. Vnde τὸ πύματον, vltimò postremò, apud Theo. id. 24. τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον. Dicitur quasi πύθματος, inquit Etym.

Πύϊον, sanguis putrefactus. Lycus apud Suid.

Πύον, ου, τό, pus: seu sanguis putrefactus. Arist. histo. an. l. 5. Πύον οὐκ ἔχοντες, purè carentes.

Πυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, purulentus.

Πυόω, ῶ, suppuro, seu ad suppurationem perduco.

Πύωσις, εως, ἡ, suppuratio. Æt. l. 7. c. 30.

Πυέω, idem quod πυόω. [περὶ χειρ. παθ. c. 8.

Πύη, morbus pulmonis qui & φθίσις nominatur. Aret. l. 1.

Πύος, colostrum, seu colastra: primum lac à partu in omnibus animantibus. Aristoph. in Vesp. καὶ πύον καὶ πυελάτη. Apud eundem in Pace, scribitur & πυός. ¶ Alicubi πύος exponitur etiam sanguis putrefactus.

Composita: ac primùm ex πύθω.

Διαπύθω, putrefacio, seu penitus putrefacio.

Καταπύθω, putrefacio, putredine consumo vel absumo.

Καταπύθομαι, putresco: putredine consumor.

Composita ex Πυθμὴν.

Ἀπυθμὴν, fundo carens. Etym.

Βαθυπύθμην, profundum fundum habens, apud eundem.

Διπύθμην, cui sunt duo funda: duo funda habens: vnde διπύθμην κύλιξ, apud Eust.

Composita ex πύον.

Ἄπυος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine pure est, non purulentus. Suid.

Διάπυος, suppuratus. Hippocr. aphor. 45. l. 7.

Διαπυΐσκω, pus moueo, suppuro, ad suppurationem perduco, Gal. de tumore contra naturam c. 3.

Διαπύημα, collectio puris vniuersi, concocto tumore aliquo qui præter naturam est. Hippocr.

Διαπύησις, εως, ἡ, suppuratio. Idem ibid.

Διαπυητικός, ad pus mouendum accommodatum: vt διαπυητικὸν φάρμακον, medicamentum suppuratorium: & διαπυητικὴ ἀγωγή, Gal. ad Glauc.

Δυσπύητος, suppuratu difficilis. Gal. ad Glauc.

Ἐκπυόω, suppuro, ad suppurationem perduco. Diosc. l. 2.

Ἐκπυέω, idem.

Ἐκπύημα, vniuersi puris collectio, tumore aliquo qui præter naturam est concocto. Hippocr.

Ἐκπύησις, ἡ, suppuratio. [& Hippocr.

Ἐκπυητικός, vim habens suppurandi: seu pus mouendi. Gal.

Ἐκπυΐσκω, ad suppurationem perduco, Gal. de tum. contra nat. c. 3.

Ἀνεκπύητος, ου, ὁ καὶ ἡ, insuppurabilis, Hippoc. aphor. l. 5.

Δυσεκπύητος, (Decomp.) suppuratu difficilis, qui ad suppurationem difficulter perducitur. Gal. ad Glauc.

Ἔμπυος, in quo pus est suppuratus, purulentus: Plut. ἔμπυον τὸ ἧπαρ ἀνθρώπου. Vtitur & Galenus in prognost.

Ἐμπυικὰ μοτὰ, Hippoc. appellat linamenta concepta & conuoluta quæ vulneribus induntur ad purgandam saniem.

Ἐμπυϊκός, idem. Item peculiariter qui pus & purulenta spuit. Gal. de caus. puls. l. 4. c. 9.

Ἐμπυη, morbus cum pus ex thorace aut latere proueniens per pulmonem excreatur. Aret. l. 1. de diut. morb. c. 8.

Ἐμπυέω, purulentus sum seu pus excreo. Idem ibid.

Ἐμπύημα, collectio puris facta in quacunq; corporis parte suppuratio. Hippocr. aphor. l. 5. Aut effusio puris inter thoracem & pulmonem. Ægin. l. 3. c. 32. & Gal. de tum. cont. nat. c. 3.

Ἐμπύησις suppuratio. Hippocr. aphor. l. 5.

Ἐμπυΐσκω, idem cum ἐμπυέω. Gal. loco citato.

Ἐμπυόω, pus ingenero, purulentum reddo.

Ὑπόπυος, suppuratus. Ὑπόπυον, collectio puris copiosi sub cornea oculi tunica. Aet. & Ægin. l. 3.

ΠΥΚΑ, densè, spissè. (ex πυκάζω deriuatum teste Eust. quæ enim complicata sunt, eadem & densa seu spissa sunt.) Il. μ. λαϊνέων πύκα θωρηκτάων. Exponitur etiam, prudenter, accuratè, lepidè, affabrè. Od. α. τελήεσσαν πύκα ποιητοῖο.

Πυκάζω, denso, stipo. Hesiod. in Erg. ἀμφὶ δὲ πεσοὶ πίλια Ἀρμενα δήσασθαι, πίλεις ἐντοσθε πυκάσσας. ¶ Item tego, intego, contego. Il. ρ. πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἑαυτήν. Metaphoricè dolor cor alicuius πυκάζειν dicitur. i. coarctare, constringere: in eodem libro, Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας. Exponitur etiam munio, fulcio, firmum reddo. Hesiod. in Erg. Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθοισι.

Πυκάζομαι, densor, &c. Athen. l. 7. Item tegor, integor: apud eundem lib. 11. βωμὸς ἄνθεσι πάντη πεπύκασται. Exponitur &, accuratè elaboro. vt Il. ψ. ἅρματα χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε. Πεπυκασμένος νόος, prudens, callidus. Hesiod. in Erg.

Πυκασμός, densatio vel densitas. Suid.

Συμπυκάζω, (comp.) contego, operio.

Πυκνός, ή, όν, (deriuatum ex πύκα, assumpto ν, vt sit quasi πυκινός) densus, spissus: cui oppon. ἀραιός & μανὸς rarus: & λεπτὸς, tenuis, exilis. Theophr. (de folio abietis) Πυκνὸν ὥστε δοκεῖν μὴ διιέναι. Odyss. ξ. Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα Πυκνοὺς καὶ θαμέας. Exponitur &, creber. vt apud Athen. lib. 15. Πυκνοῖς δ' ἔβαλλον Βακχίου τεθρίμμασι κάρα γέροντος. Hinc πυκνὸς & πυκνὰ aduerbialiter quoque vsurpantur, pro crebrò. Aristot. Rhet. 1. Πυκνὸν ἀναστρέφει. Il. σ. Πυκνὰ μάλα στενάχων. ¶ Νοῦς πυκνὸς, mens prudens & varia rerum cognitione & scientia veluti densa. Sic dicitur ἀνὴρ πυκνὸς τὰς φρένας. histor. eccles. lib. 5. Hinc & πυκνὰ exp. prudenter.

Πυκνῶς densè, spissè. Athen. l. 9. Item crebrò, frequenter. Arist. pe. Plat. polit. 1. Pro eodem dicitur & πυκνάκις, apud Aristot. probl. sect. 3.

Πυκνότης, ητος, ἡ, densitas, spissitudo. Plut. sympos. 6. Aristot. eth. 5. c. 1. Item crebritas. Herodian. l. 7. ¶ Item prudentia. Aristoph. in Equit.

Πυκνόω, ῶ, denso, spisso. Plut. symp. 6. Πυκνῶσαι τὸ σῶμα τοῦ χειμῶνος καὶ ... ἀλλ' ... Dicitur & aliquis rem quampiam facere πυκνῶσαι, quum sæpius eam facit, & iteratis vicibus.

Πυκνοῦμαι, densor, spissor, spissesco. Plut. in Alcib. ὥσπερ ὁ σίδηρος ἐν τῷ πυρὶ μαλασσόμενος, αὖθις ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ πυκνοῦται.

Πύκνωμα, τό, spissamentum. Item frequentamentum. Plat. polit. libr. 7.

Πύκνωσις,ἡ,densatio,spissatio.Plut.de def.orac.item densitas, spissitudo.idem sympos.6.

Πυκνωτικός,ὁ,densandi vim habens.Et πυκνωτικὴ δύναμις, ipsa vis densandi.Diosc.l.3.c.25.

Πυκινός,idem cum πυκνός.Iliad.π.Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι. Et Iliad ξ.πυκιναὶ θύραι.¶Item prudens, callidus:vt πυκινὴ βουλή.Iliad.β.& πυκινὰ μήδεα Odyss.α.

Πυκινῶς,idem cum πυκνῶς,densè, item crebrò. Od.υ & ψ item prudenter,sapienter.Odyss.α.Exponitur &, accuratè,firmè.Pro eodem vsurpatur & πυκινά.

Συχνός,ἡ,ὁ,idem quod πυκνός:ex quo & factum videtur:frequens,creber.Apud Plat.συχνὸν πολίχνιον, oppidulum in quo est frequentia.item multus,copiosus: vt οὐσία συχνή,apud Aristoph.in Pluto.Et συχνὸς χρόνος,multum tempus vel multum temporis.Plat.Demosth.& alij.Dicitur & συχνῷ βελτίων,apud Plat.multò melior.*Itidem in plural. συχνοί,multi, apud Plat. Plut. Aristot.Aliquando exponitur,densus,confertus.συχνὸν aliquando ponitur aduerbialiter pro,πολύ, multum:vt apud Xenoph.ἅρματα διεληλακότα συχνὸν ἀπ' ἀλλήλων.Sic vsurpatur & συχνῷ,vt apud Plat.συχνῷ βελτίων. Et συχνά, frequenter, sæpe,assiduè.

Συχνῶς frequenter,sæpe. Συχνάκις,idem.

Συχνάζω,denso,spisso,frequento.πυκνάζω,Suid.

Πνύξ,υκός,ἡ,Athenis erat locus prope arcem,vbi côcio habebatur,teste Poll.& schol.Aristoph.Sic dictus ἀπὸ τοῦ συνωθεῖσθαι ἐκεῖ τὰς ἐκκλησιάζοντας,vel ἀπὸ τοῦ πεπυκνῶσθαι ταῖς καθέδραις vt scribit idem schol.

Πνυκίτης, ου,ὁ, frequentator pnycis. Aristoph.in Equit. item tumultus & strepitus quem populus in pnyce coiens excitat. Poll. Scribitur etiam πυκνίτης.

Πύξος,ου,ἡ,buxus: παρὰ τὸ πεπυκνῶσθαι ἤγουν πεπυκνῶσθαι dicta διὰ τὸ πυκνὸν τοῦ ξύλου, teste Eustat. Theophr. πυκνότατα μὲν οὖν δοκεῖ πύξος εἶναι καὶ ἔβενος.

Πυξώδης, buxo abundans,vel buxeus.

Πύξινος,buxeus,è buxo factus.Il.ω.ζυγὸν ἡμιόνειον πύξινον.

Πύξινοι ἄνθρωποι.dicuntur qui buxeo colore sunt.Eustat.

Πυξιών ῶνος,ὁ,buxetum,locus buxo consitus.

Πυξίς ίδος,ἡ,pyxis,vasculum è buxo,teres,excauatum & in summa parte operculo clausum. Et generaliter pro simili vase ex quauis materia confecto.Athen l.11.ἰατρικὴ πυξίς.

Πυξίδιον,parua pyxis.Et parua tabella.

Πυξίον,tabella scriptoria:sic dicta quòd antiquitus è buxo fieri soleret Poll l.4.c.1.& schol. Demosth. Exodi 24.πυξία λίθινα,tabulæ lapideæ seu crustæ marmoreæ. ¶ Item πυξίον,tabula pictoris.

Composita:ac prim à mex πυκάζω.

Ἐμπυκάζω,intego,tego.Mosch.idyl.1 τόξον δ' ἐστὶ ἐμπεπύκασται.

Συμπυκάζω,contego,operio.

Composita ex πυκνός.

Ἄπυκνος,qui densus seu creber non est.Ἄπυκνοι soni,apud musicos dicuntur qui impositionem sonorum trium tenent. Mart. Cap.l.9. [dem ibid.

Βαρύπυκνοι, soni, qui velut regiones primas spissi retentant.

Κατάπυκνος,densus. Theocr. in Epigr.

Καταπυκνόω,ῶ,cōdenso,item repleo,refercio. Plut.in Lyc.καταπύκνων πλήθει ἐργμάτων πλήθει τὴν πόλιν.

Μεσόπυκνοι,soni,qui media spissi possident.Mart.Cap.ibid.

Ὀξύπυκνοι,soni,qui vltima spissi tenent.idem ibid.

Composita ex πύξος.

Ὀνόπυξος,ου,ὁ,buxus asinina,Theophr. [Cratino.

Παράπυξος κλίνη,lectica buxea,vel buxeæ assimilis. Poll. 10. ex

---

Πύκτης &c.vide in πύξ. πυκτίς,&c.in πτύσσω.

Πυκνός &c.in πύκα.

ΠΥ'ΛΗ,ης,ἡ, porta ; propriè aditus per mœnia in vrbem ferens. Iliad.σ.ἄστυ δὲ πύργοι. Ὑψηλαί τε πύλαι. Iliad φ ἀνεσάν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας. Herodian.l.5.ἀνοίξαντες τὰς πύλας. Plutarch. παρὰ πολυπράγμοσι πόλεις ἔχουσι τινας πύλας ἀποφράδας. Metaphoricè alijs etiā rebus tribuitur:vt cœlo.Iliad. ε.Et Soli.Odyss.ω.Regioni.apud Plut. in Alex. vnde & locus quidam Græciæ πύλαι appellatus fuit, quòd ibi aditus & fauces essent Græciæ Demosth.pro coron. Plut.de Horodot.Auribus,apud Athen.l.4.Ierori,apud.Poll.& Ruf.Ephes.

Πυλαῖος, ὁ, qui extra portas est. item qui Pylis oriundus est. Et πυλαία σύνοδος, concilium quod Pylis habebatur.Harpocr.

Πυλῶν,ῶνος,ὁ.atrium.Aristot.de mundo.Luc.Pro eodem poeticè dicitur πυλεών.apud Oppian.de venat.l.3.

Πυλίς.ίδος,ἡ,portula.Thucyd.l.4.Xen.Hell.4.ἐσῆλθον τῇ πυλίδι.

Πύλωμα τὸ,porta,seu ianua Eurip.in Phœn.

Πύλος,idem quod πύλη.Ilian.ε.Ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλών

Composita.

Ἀμφίπυλος,ὁ καὶ ἡ, vtrinque portas habens, seu habens duas portas.Eurip.in Med.

Ἀντίπυλος,oppositam portam seu oppositas portas habens,Herodot.

Διαπύλιος,qui per portam effertur.Aristot.œcon.2.

Ἑκατόμπυλος , centum portas habens. Thebarum Ægyptiarum epith.apud Hom.

Ἑκατοντάπυλος,idem:in Epigr.

Ἑπτάπυλος , septem portas habens. Thebarum Bœoticarum epith.apud Hesiod.in Erg.

Εὐρυπυλής,ἐος,ὁ καὶ ἡ , latas seu amplas & patulas portas habens Iliad.ψ.

Εὐρύπυλος,idem.Hesych.

Θερμόπυλαι , q.d. calidæ portæ. Sic nominatur locus quidam Græciæ,quasi & πύλαι, quòd prope eas Græciæ fauces calidæ sint aquæ. Strab.l.6.

Μακρόπυλος,longas habens portas.Eustath.

Πρόπυλος, seu προπύλαιος , qui ante portam est. Πρόπυλον & προπύλαιον, vestibulum domus,locus inter portam & viam interiectus. Herodot.Plut.in Per.

Ῥινόπυλη,portula,ostium.

Τηλέπυλος , cuius portæ in longinquo solo sunt: vel cuius portæ longo interuallo inter se distant:vel amplas & spatiosas habens portas.Odyss.κ.

Ὑψίπυλος,altas portas habens:vt Θήβην ὑψίπυλον.Il.ζ.

Χαλκόπυλος,æreas portas habens æreis munitus claustris:vt χαλκόπυλος πόλις.Eurip.in Troad.

Πύματος,vide in πυθμήν.

ΠΥ'ΝΔΑΞ,ακος,ὁ,fundum,idem quod πυθμήν Apud Aristot.in probl.ἀμφορεὺς τὸν πύνδακα ἀφῃρημένον.exp amphoræ detracto operculo.¶ item manubrium gladij Hesych.ex Soph.in Iphig.

Ἀπύνδακτος,fundo carens. idem quod ἀπύθμενος : vt ἀπύνδακτος κύλιξ,apud Soph.in Triptolemo.

ΠΥΝΘΑ'ΝΟΜΑΙ,& πεύθομαι,(F.πεύσομαι,Aorist.2.ἐπυθόμην præt.pass.πέπυσμαι,audio,intelligo: interdū,& cognosco,rescisco,certior fio Odyss.ρ.σοφῶς πύθοιο Ἀχαιῶν κεφαλήν. ἵνα μὴ πεύθοιαθ' οἱ ἄλλοι.Odyss.ψ.Οὐκ ἴδον,οὐ πυθόμην.Xenoph. πυνθάνομαι παρ' αὐτοῦ. Et cum accusat Odyss. π.πεύθετο γὰρ οὗ παιδὸς ἐν ἰ μεν ἀρούσιν ὄλεθρον.Isocr.in Paneg.πυθόμενοι τὸν περὶ τὴν Ἀσίαν πόλεμον , interdum cum genit. pers.& acc. rei:vt Aristoph.πυνθάνομαι σου τὰ πράγματα.ex te res cognosco. Sic & Plut. in Num. θαυμάσιον τινα λόγοι πυθέσθαι τῶν μυστῶν. Ponitur & cum solo genit. vt Aeschi. ὡς ἐγὼ τοῦ πατρὸς ἐπυνθανόμην. Sæpius πυνθάνομαι τινος dicitur pro πυνθάνομαι περί τινος,vt Odyss.ν.πυνθανόμην Ἰθάκης καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ,de Creta audiebam,Odyss.λ.Ἠ' τοι μὲν Πηλῆος οὔτε πέπυσμαι,de Peleo nihil intellexi.¶Item interrogo, quæro,sciscitor,Odyss.ο. Ἠ' λθον πευσόμενος πατρὸς ὃν ἦν οἰχόμενοιο percōtaturus de patre,Xenophon. Pæd.1. τῶν ἑπομένων προθύμως ἐπυνθάνετο Plut.in Demetr.αὐτοῦ πυθέσθαι ποτὲ μέλλοιεν ἀναζεύγνυειν:in quibus locutionibus subauditur aute genit.præpositio.περί.

Πύσμα,τὸ,quæsitum,quæstio,interrogatio.Plutarc.de orac.Pyth.

Πυσματικός,ὁ,percontatorius,sciscitatiuus. Ammon.

Πύστις,εως,ἡ,interrogatio,percontatio.Syn.ep.67.Phil.de vita M. l.3. Πεῦσεις,nuntij sermones.Phal.in ep.

Πευστικός ὁ,interrogatiuus.

Πευστήριον,ἡ.inquisitio atque interrogatio quæ fit in extispicina.Eurip.in Electra.

Πειθός.exp.obediens.Hesych.

Πευθὼ ὤνος,ὁ.exp.orator,sciscitator,emissarius:auscultator.Herodor.& Luc.

Πεῦσις,ἡ,interrogatio percontatio.Hesych.

Composita.

Ἀναπυνθάνομαι ,idem quod πυνθάνομαι,interrogo, &c. Herodot.ἀναπυνθάνομαι τὸν ποιήσαντα.

Ἀνάπυστος,ὁ καὶ ἡ, peruulgatus, peruagatus, hominum sermonibus celebris. Odys.λ.Hesych.ἀνάπυστα sunt etiam ineffabilia,inaudita:in qua significatione dicitur etiam ἀνήπυστος.

Ἄπυστος,fando inauditus. Idem de quo nihil fama aut auditione cognoscitur. Od.α.item actiuè, qui fando auditur & cognouit, qui fama accepit.Od.ε & δ.

Ἀπευθής, ἐος,ὁ καὶ ἡ, de quo fama & auditione nihil accepimus.Odys.γ.Exponitur & imperitus,indoctus,qui nihil audiuit,seu audiendo didicit.Suid.Pro eodem dicitur & ἄπευθος, quod Hesych.exp.qui non audiuit, aut qui omnis mali est expers.

Ἄπευστος,idem Hesych.

Πανάπυστος , (decomp.) de quo prorsus nihil cognosci potest fama aut auditione;vel qui prorsus nihil audiuit & cognouit.Suid.

Ἀποπυνθάνομαι,sciscitor ex aliquo interrogo.Epictet.

Διαπυνθάνομαι, intelligo cognosco. Plat.de leg.Item sciscitor percontor.Hesych.& Suid.

Πυρετὸς, ῦ ὁ, igneus calor, seu igneus æstus. Iliad. χ. φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι. Item febris, sic dicta à calore igneo, vt Latinis à feruendo: de qua vide Galen. de different. febr. interdum κατ' ἀντίφρασιν sic appellatur rigor & horror, seu horridus rigor.

Πυρετώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, febrilis: vel cum febrili calore iunctus, item febres excitans seu inuehens. Hippocrati idem etiam significat, quod θερμὸς, calidus.

Πυρέτιον, τὸ, febricula. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Πυρεταίνω, febrio, febricito. Athen. l. 1. ἀναιδὴς ὅτος καὶ ταχέως πεπτικὸς ὡς τοῖς πυρεταίνουσι διδόμενος μὴ βλάπτειν. Scribitur & πυρεττάινω: in Hippiatr.

Πυριάσσω, seu πυρέττω, f. ξω, idem Plut. in præc. san. διὰ κόπους πυρέττουσιν ἄνθρωποι, καὶ δι' ἐγκαύσεις καὶ διὰ περιψύξεις. Alex. Aphr. Πυρέττω πυρετόν. Significat & generaliter corporis aliquo dolore affligor, apud Eurip. in Cyclope, quum Silenus inquit, Ὤ μοι, πυριάσσω συγκεκομμένος τὰ λας.

Πυρεξις, ἡ, idem cum πυρετός.

Πυρεκτικός, febrilis. Gal. ad Glauc. 1.

Πύργος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primum ex Πῦρ.

Ἀμφίπυρος, ὁ καὶ ἡ, igni cinctus, quem ignis ambit. Sophocl. in Aiace.

Ἀναπυρέω, accendo, inflammo. Aristot. de mundo.

Ἄπυρος, ignis expers, igne carẽs: vt ἄπυρος οἶκος. Hesiod. in Erg. item qui igni non admouetur: vt λέβης ἄπυρος. Iliad. χ. item ignem non expertus, non coctus, crudus: vt ἄπυρον μέλι, apud Luc. Exponitur &, mortuus. Hesych.

Ἀπύρωτος, igni nunquam admotus, ideóque nouus: vt φιάλη ἀπύρωτος. Athen. l. 11. Ἀπύρωτοι à quibusdam etiam dicuntur carbunculi, ignem non sentientes. Plin. l. 37. c. 7.

Ἀποπυρίας, ου, ὁ, qui super carbonibus coquitur: vt ἀποπυρίας ἄρτος. Athen. lib 3.

Ἀποπυρίδες, pisces quidam: apud eundem l. 8.

Ἀποπυρίζω, ex igne edo, seu edo ex igne captum. Hesych.

Ἀποπυρόω, idem cum πυρόω.

Ἀποπυροῦμαι, ignesco, ignitus fio, inflãmor. Arist. de mũdo.

Δεξίπυρος, ignem suscipiens vel excipiens. Eurip. in Supplic.

Διάπυρος, igne excandefactus: vel simpliciter, candefactus. Aristot. de mundo. Et metaph. feruidus, ardens, vehemens, acer. Plut in Alcib. & aduersus Colot. Vnde τὸ διάπυρον, feruor seu ardor, vehementia. Dion. Long.

Διαπυρίζω, excandefacio.

Διαπυρίζομαι, excandefio: seu accendor, inflammor. Et metaphoric. ita exardesco.

Διαπυρόω, idem quod διαπυρίζω, incendo, inflammo: vnde apud Euripidem in Cyclope, Καλῶς γὰρ ἂν Τροίαν γε διαπυρωσάμην.

Δίπυρος, qui recoquitur & secundos experitur ignes: vt δίπυροι ἄρτοι, apud Athen. l. 3. qui & διπυρῖται dicuntur, apud Hippocr. Quidam interpr. panem nauticum. item duplici igne lucens: vt δίπυροι λαμπάδες, apud Aristoph. in Ran.

Δορύπυρος, igneam hastam habens. Demetr. Phal.

Ἔκπυρος, qui igni supra modum efferbuit.

Ἐκπυρόω, idem quod διαπυρόω. Eurip. in Troad. αὐτῶν τ' ἐκπυρῶσι σώματα, Θανεῖν θέλουσαι;

Ἐκπυρόομαι, inflammor, exardesco. Gal.

Ἐκπύρωσις, ἡ, incensio, inflammatio. Athen. l. 14. Expon. & ardor quo aliqua inflammantur & exardescunt, apud Procl.

Decomp. Παρεκπυρωθῆναι, interim ignescere.

Προσεκπυρόω, insuper accendo & inflammo.

Ἔμπυρος, igne vrens, ignem habens: vt ἔμπυροι τῶν τεχνῶν, apud Philostr. item qui igni admouetur: vt ἔμπυρα σκεύη, apud Plat. de leg. Τὸ ἔμπυρον, s. ἱερεῖον, aut θῦμα, victima quæ crematur, Plutarch. de deo Socrat.

Ἐμπυρίζω, incendo, inflammo.

Ἐμπυρίζομαι, incendor, inflammor.

Ἐμπυρισμός, incensio, inflammatio.

Ἐμπυρόω, idem cum ἐμπυρίζω. Ἐμπυροῦμαι, idem cum ἐμπυρίζομαι, apud Diosc. l. 5. c. 132.

Ἐμπυρεύω, idem quod ἐμπυρόω.

Ἐμπυρεύματα, carbones cineribus obruti ad accendendum ignem, quum opus est, relicti. Hesych.

Εὐπύρωτος, ignitu & excandefactu facilis.

Ζάπυρος, valde igneus. Æschyl. in Prom.

Ζώπυρον, τὸ, suscitabulum ignis, seu reliquiæ ignis sopiti & cineribus obruti. Suid. & Hesych. Metaphorice apud Plat. de leg. lib 3. ζώπυρα humani generis appellantur ij qui ex diluuio seruati sunt, & quasi igniculi ad suscitandum genus humanum relicti. Ζώπυρα, τὰ, dicuntur etiam ea quæ suscitant ignem sopitum, vt folles. Suid. in qua significat. dicitur & ζωπύρειον, Suid. & ζωπύρα, ἡ, Hesych. Ζωπύρα, est etiam herbæ nomen, quæ alias κλινοπόδιον. Plin. l. 24. c. 15.

Ζωπυρέω, ignem sopitum & carbones cineribus obrutos suscito & accendo. Suid. Metaphoricè plerunque significat, bella, aut alia mala sopita suscito: teste eodem. Item refocillo, refficio, restauro vires propemodum morbo extinctas: apud eundem.

Decomp. Ἀναζωπυρέω, exuscito, redardescere facio. Et metaph. excito, ardorem animi reddo, recreo. Plut. in Pericl.

Ἀναζωπυροῦμαι, exuscitor, redardesco. Et metaph. excitor, ardorem seu vigorem animi recupero. Xen. Hell. 5.

Ἐκζωπυρέω, excito, exuscito: propriè de igne sopito, metaph. de aliis rebus. vt ἐκζωπυρεῖν πόλεμον, apud Plut. Ἐκζωπύρησις, ἡ, exuscitatio, seu accensio: vt ἀνθράκων ἐκζωπύρησις, apud eundem in symp. sept. sap.

Ἡμίπυρος, semiustus, semiardens. Aristot. de mundo.

Θεόπυρος, à Deo ardens, cœlitùs accensus: vt φλογὶ θεοπύρῳ, apud Eurip. in Electra.

Κάπυρος, (comp. ex καίειν καὶ πυρὸς, teste Eustath.) torridus, aridus, adustus. vt Κάπυραι χεῖται, apud Theocr. idyll. 5.

Καπυρία, & καπυρίδια, placentarum genus, apud Athen. l. 3.

Κατάπυρος, ignitus, igni excandefactus. Et metaph. ardẽtissimus, feruentissimus. Suid.

Λαμπυρὶς, ίδος, ἡ, lampyris, noctiluca: insecti genus. Plin. lib. 11. c. 28. & lib. 18. c. 26.

Λαμπυρίζω, lampyridem refero, cicindelæ instar luceo. Diosc. lib. 5. c. 99. & 119.

Λειπυρίας πυρετὸς, febris continua in qua simul externa frigent interna vruntur: sic dicta ἀπὸ τοῦ λείπεσθαι πυρὸς, ἤτοι θέρμης. Actuar. l. 2. περὶ διαγνώσ. πυρετῶν.

Ξηροπυρία, ἡ, balneum siccum, in quo quis tantùm desudat, non etiam aqua abluitur. schol. Nic.

Συμπυρόω, simul incendo, seu simul comburo, aut igne torreo. Eurip. in Cyclope: εἰ δὲ τοὺς λελειμμένους, Σὺ συμπυρώσας δ' αὖτ' ἀναλώσεις πικρὰν, Ποῖ τρέψεταί τις; Idem in Rheso συμπυρῶσαι μυρίων πέπλων χλιδήν.

Ὑπέρπυρος, supra modum igni excalfactus, valde calidus.

Ψευδόπυρα, τὰ, fictitij & ementiti ignes. Suid. Sic & prouerbialiter dicuntur inania terriculamenta & minæ: aut quum arte ostenditur aliquod periculum, quod re ipsa non est. Erasm. in Chiliad.

Composita ex πυρσός, fax, &c.

Διαπυρσεύω, idem cum πυρσεύω. Plut. in Demetr.

Ἐκπυρσεύω, igni luceo ex aliquo loco.

Composita ex πυῤῥός.

Ἔμπυῤῥος, rufus, ruber. Diosc. l. 3. c. 19.

Ἐπίπυῤῥος, ad rufum colorem inclinans. Aristot.

Ἡμίπυῤῥος, semirufus.

Κατάπυῤῥος, valde rufus, Diosc. l. 2. c. 184.

Ὑπόπυῤῥος, subrufus. Gal. ad Glauc. l. 1. Diosc. l. 2. c. 203.

Ὑποπυῤῥίζω, subrufus sum. Diosc. l. 2. c. 176.

Composita ex πυρετός.

Ἀπύρετος, qui sine febri est, febri carens. Athen. l. 2. & Hippocr. aphor. l. 4.

Ἀλεξιπύρετος, faciens cessare febrem. Nic. Myreps.

Ῥιγοπύρετος, febris dicitur in qua ægrotus simul febricitat & riget, eodem tempore in toto corpore vtrunque sentiens affectum. Gal. de diff. feb. l. 2. c. 6.

Πυραμὶς, vide in Πῦρ & πυρός. Πυραμοῦς, in πυρός.

ΠΥ'ΡΓΟΣ, ου, ὁ, turris. (* dicta à πῦρ: aut quòd plerúque acuminata sit figura instar flammæ, aut quod fulgentis ignibus ferire soleat.) Od. ζ. ἦν περὶ πύργος ὑψηλός. Il. ο. Πόλις πύργοις ἀραρυῖα. Xen. Hell 6. καλέσαντες ἀπὸ τῶν πύργων. Pro muro accipi tradit Etym. Il. γ Οἱ δ' ὡς οὖν εἴδοντο Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν. Et pro parte quadã muri. Il. μ. Τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν ¶ Apud Latinos accipitur pro alueolo, in quo tesseræ ante iactum agitantur: vt apud Horat. Mitteret in Pyrgum talos. ¶ Est & bellicum instrumentum Hesych. ¶ Sic & dicitur acies militaris quadrangulari forma disposita in modum turris, constans ex viris sexcentis & sexaginta, teste Eust. qui & sic vsurpari tradit. Il. μ. Πάπτηνεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν. Et Iliad δ. ὁππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν, Τρώων ὁρμήσειε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο. ¶ Metaphoricè Πύργος ἡ dicitur, qui aliorum est præsidium & refugium: vnde apud Hom. Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο. Et apud Eurip. in Med. ἢν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ. ¶ Pro parte etiam nauis accipi, testatur Etym.

Πυργίτης στρουθὸς, passer in turribus degens. Galen. Πυργίσκος, exp. etiam, area turrita, apud Suid.

Πυργηδὸν, in modum turris. Il. μ.

Πυργόω, turri instruo & munio. Od. λ. Οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο, πύργωσάν τ'. Item metaph. in altum tollo, eueho in turris altitudinem amplifico. Aristoph. in Ran. ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνά. Eurip. in Heracl. πᾶσι γὰρ οὗτος κήρυξι νόμος Δὶς τόσα πυργοῦν τῶν γιγνομένων. Et velut turri munio. Nonn.

Πυργόομαι, turri instruor: vnde Πυργωθεὶς ἐλέφας. Epig. l. 1.

Πύργωμα, τὸ, turris. Eurip. in Phœn.

Πυργωτὸς, turritus. Athen. l. 5.

Πωλὴ, ἡ, venditio, idem Harpocr. ex Hyperide.
Πωλης, ὁ, ὁ, venditor. Suid. ex Aristoph.

Composita: ac primum cum praepositione.

Ἀναπωλέω, ῶ, rursus vendo, reuendo. Poll. l. 7. c. 2.
Διαπωλέω, ῶ, diuendo.
Ἐκπωλέω, ῶ, vendo.
Ἐμπωλέω, ῶ, vendo in aliquo loco.
Ἐμπώλημα, idem quod πώλημα. Xen.
Ἐμπώλησις, & ἐμπωλὴ, venditio. Poll. l. 3. c. 25. & l. 7. c. 2.
Ἐμπολάω, idem cū ἐμπωλέω. Item comparo mihi, alicunde emo. Aristoph. in Pace. ἀλλ' οὐδὲν ἐμπεπόληκα πω. Itē comparo, acquiro, i. lucror. Luc. οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν. Ἐμπολῆσαι, exp. etiam, mortem sibi accersere apud Soph. in Aiace.
Ἐμπολέομαι, idem: acquiro, &c. Od. ο. βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο.
Ἐμπόλημα, τὸ, id quod sibi aliquis emit & comparauit.
Ἐμπολὴ, ἡ, idem. Aristoph. in Acharn. & Eurip. in Cycl. Exponitur &, lucrum ex negotiatione partum.
Ἐμπολαῖος, dicitur Mercurius praeses negotiationis. Aristoph. in Plut. & in Acharn.
Ἐμπολεὺς, negotiator. Epigr.
Ἐμπολάω, negotiator. vt apud Eust. κερδαίνετ' ἐμπολῶντι.
Decomp. Ἀπεμπολάω, seu ἀπεμπολέω, vendo, venūdo. vnde Hesyc. ἀπεμπολεῖ, exp. πιπράσκει. Et Eurip. in Cycl. Τοὺς δ' ἄρνας ἡμῖν δότε ἀντ' οἴνου σκύφου, Ἀπημπόλα τε, &c. Luc. ἀπημπολήκεισαν τοὺς μὲν μνᾶς Ἀττικὰς, ἐμὲ δ' οὐδ' ὀβολόν. Exponitur etiā, vt emptū abduco seu rapio, apud Eurip. in Iph. Taur. Τίνος, τίς ὢν; πῶς δ' ἀπεμπολᾷς χθονός. Ἀπεμπόλησις, venditio, nundinatio. Hippocr. Ἀπεμπολητὴς, venditor, seu qui lucrum ex venditionibus facit, institor. Ἀπεμπολὴ, idem cum ἀπεμπόλησις. Suid. Exponitur etiam, negotiatio. Hesych. & Suid.
Διεμπολάω, coemo, mercor. Aristoph. in Acharn. ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν. expon. &, diuendo, seu vendo. apud Eurip. in Bacch. Τὸ σὸν δ' ὡς ἄγων πάρεστι, Κοινὸν συνεργὸς διεμπολώ.
Ἐξεμπολάω, vendo. (λυθέμεν, &c.
Ἐξανέμπολος, qui circa ἀραιὰς mercaturā exercet. Hesych.
Παρεμπολάω, insuper & praeter alia emo seu cōparo. Metaph. apud Eur. in Med. Γάμους φορεμπολῶν τί γ' ἄλλοις πόσι.
Προπωλέω, institoris munere fungor. Plat. de leg. lib. 12. προπωλῶν ὠνητῶν.
Προπώλης, ὁ, ὁ, institor venditoris, venditator, qui res minoris emptas pluris postea vendit: propola. Aristoph.

Composita sine praepositione.

Ἀγκιστροπώλης, ὁ, ὁ, hamorum venditor. Poll. l. 7. c. 30.
Ἀλατοπωλία, ἡ, salis venditio: vs & potestas salis vendendi. Aristot. Oecon. 2. (Poll. l. 7.
Ἀλεκτρυονοπώλης, seu ἀλεκτρυοπώλης, gallinarum venditor.
Ἀλεκτρυονοπωλητήριον, seu ἀλεκτρυοπωλητήριον, locus vbi gallinae venduntur. Phryn.
Ἀλλαντοπώλης, lucanicarum venditor vel farciminum. Sumitur & pro vili atque abiectae sortis homine.
Ἀλλαντοπωλέω, farcimina vel lucanicas vendo, lucanicarum sum venditor.
Ἀλουργοπώλης, venditor purpurae. Aristot. in Mech. (ficina.
Ἀλουργοπώλιον, locus vbi purpura venditur. Itē purpuraria officina.
Ἀλουργοπωλικὴ, f. τέχνη, purpurae venditoria ars, quae & πορφυροπωλικὴ. Suid. ex Isaeo.
Ἀλφιτοπώλης, farinae seu farinarum venditor. Ἀλφιτόπωλις, farinae venditrix.
Ἀνθοπωλέω, flores vendo. Hesych.
Ἀνθρακοπώλης, qui carbones vendit, carbonarius. Poll. l. 7.
Ἀργυροπωλέω, pecunia numerata vendo, Polyb. l. 3.
Ἀρτοπώλης, qui panem vendit. Poll. l. 7. c. 5. Ἀρτόπωλις, ιδος, ἡ, quae panem vendit. Aristoph. in Ran.
Ἀρτοπώλιον, locus in quo venduntur panes. Poll. ibidem. At ἀρτοπωλεῖον dicitur esse pistrinum. Suid.
Ἀρτοπωλεῖν, panem vendere. Poll. ibidem.
Αὐτοπώλης, qui ipse per se vendit. i. qui non vendit ab alio empta. schol. Aristoph.
Βελονοπώλης, qui acus vendit. Poll. l. 7. c. 30. Βελονόπωλις, ἡ, quae acus vendit. Idem ibidem ex Hermippo.
Βιβλιοπώλης, librorum venditor, bibliopola: apud Aristomenem ἐν γόησι teste Poll. l. 7. c. 30.
Βυρσοπώλης, coriarius, qui coria vendit. schol. Aristoph.
Γελγοπώλης, scrutorum venditor, scrutarius. Eust. ex Ael. Dionys.
Γελγόπωλις, ἡ, scrutorum venditrix. Poll. l. 7. c. 30. ex Cratino.
Γελγοπωλέω, scruta vendo. Idem ibidem ex Hermippo.
Γρυτοπώλης, idem quod γελγοπώλης.
Ἐγχελεοπώλης, qui venditat ἐγχέλεας. Athen. l. 14. ex Aristoph.
Ἐλαιοπώλης, olei venditor. Poll. l. 7. c. 30.
Ἐλαιοπωλεῖον, locus vbi oleum venditur.
Ἐνταφιοπώλης, qui vendit quae ad sepulturam seu sepulturae ornatum pertinent: libitinarius. Vlpian.
Ἐριοπώλης, lanae venditor seu lanarum. Poll. l. 7. c. 9.
Ἐριοπώλιον, locus in quo lana venditur, emptorium lanae.
Ἐριοπωλέω, lanam vendo, sum lanae venditor. Poll. ibidem.
Ἐριοπωλικῶς, more eorum qui lanam vendunt, i. dolosè: quoniam illi eam humectant, vt pondus augeant. Suid.
Ἑφθοπώλης, qui cocta siue elixa vendit.
Ἑφθοπώλιον, vel ἑφθοπωλεῖον, locus vbi cocta siue elixa veneunt. Athen. l. 3.
Ζωοπώλης, qui sacra animalia vēdit. & locus vbi id fit, ζωόπωλις. (Hesych.
Θεατροπώλης, qui ex theatris locandis quaestum facit. Aristoph.
Θερμοπώλης, qui calida cibaria vendit.
Θερμοπώλιον, locus vbi calida cibaria veneunt.
Ἱματιοπώλης, vestium venditor, vestiarius. Poll. l. 7. c. 18.
Ἱματιόπωλις ἀγορὰ, forum in quo vestes venduntur. ibidē.
Ἱπποπώλης, equorum venditor, qui equos venditat.
Ἰσχαδοπώλης, caricarum vēditor, qui caricas venditat. Poll. l. 8. ex Pherecr. Comico. Ἰσχαδόπωλις, caricarum venditrix, quae caricas venditat. (7. c. 30.
Ἰτριοπώλης, placentarum venditor, quae ἴτρια dicuntur. Poll. lib.
Ἰχθυοπώλης, piscium venditor, piscarius. Athen. l. 6.
Ἰχθυοπώλαινα, ἡ, piscium venditrix. Idem l. 14.
Ἰχθυοπωλεῖον, piscaria, i. forum piscarium. Plut. Symp. 4. Scribitur & ἰχθυοπώλιον, apud eundem.
Καυλοπώλης, qui caules venditat. Poll. 7. c. 30.
Κεραμοπώλης, fictilium venditor. Idem ibidem.
Κεραμοπωλέω, fictilia vendo, aut tegulas vendo. Poll. ex Alexide. (Dinarch.
Κεραμοπωλεῖον, locus vbi fictilia venduntur. Idem ibidem ex
Κοιλιοπώλης, qui ventres seu omasa vendit. Aristoph.
Κρεωπώλης, qui carnes vendit, carnium venditor: lanius. Poll. l. 6.
Κρεωπώλιον, macellum, laniena, seu laniarium. Plut. in probl. Rom.
Κρεωπωλικὸς, ad lanium seu carnium venditorem pertinens: vt κρεωπωλικὴ τράπεζα. Plut. Symp. 2. probl. 10.
Κρεωπωλέω, carnes vendo. Poll. l. 6. c. 7.
Κρηπιδοπώλης, crepidarū seu crepidularū venditor. Syn. epist. 52.
Κρομμυοπώλης, caeparum venditor. Poll. l. 7. c. 30.
Κωδωνοφαλαροπῶλος, qui nolas seu tintinnabula equorum phaleris adiicit. Aristoph. in Ran.
Κτενοπώλης, qui pectines vendit. Poll. l. 7. c. 30.
Λαφυροπώλης, spoliorum venditor, qui exuuias diuendit. Xen. in Lac. Pol. A Plut. sic dicitur etiam qui captiuos vendit.
Λαφυροπωλέω, spolia vendo. Cum accus. exp. etiam, exuuias alicui detractas vendo: vel sub hasta diuendo, auctionor. Poly. l. 5. λαφυροπωλεῖν πᾶσαν τὴν λείαν. Athen. λαφυροπωλοῦντες τὰ ὑπάρχοντα.
Λαφυροπωλεῖον, officina diuendendis spoliis. Polyb. l. 4.
Λαχανοπώλης, olerum venditor. Poll. l. 7. c. 10.
Λαχανόπωλις, ἡ, olerum venditrix, ibidem. Pro eodem dicitur &, λαχανοπωλήτρια, apud eundem.
Λεκιθοπώλης, qui vitellos vel pisa vendit. Et synecdochicè, qui oua aut legumina vendit. Λεκιθόπωλις, ἡ, quae eiusmodi vendit. Aristoph. in Plut.
Ληκυθοπώλης, lecythorum venditor, qui ampullas olearias, seu vnguentarias vendit. Poll. l. 7. c. 30.
Λιβανοπώλης, qui thus vendit. Idem ibidem.
Λιβανόπωλις, idem. Athen. l. 14.
Λιβανοτοπωλέω, thus vendo. Poll. ex Aristoph.
Λοφοπωλέω, galearum cristas vendo. Idem l. 7. c. 30. ex eodem Aristoph. Exponitur etiam ἐπινεύω: solebat enim qui galeas cristatum vendebant, eas capiti suo impositas crebro nutu concutere vt non corrosas esse ostenderent. Hesy. & Suid.
Μαχαιροπώλης, cultrorum venditor seu gladiorum. Poll. l. 7. c. 30.
Μαχαιροπωλεῖον, locus in quo gladij venduntur. Idem ibidē.
Μελιτοπώλης, venditor mellis. Aristoph. Μελιτόπωλις, venditrix mellis. Poll.
Μελιτοπωλέω, mel vendo. Idem l. 7. c. 30.
Μιγματοπώλης, qui medicamentorū misturas vendit. Gal. τῶν κατὰ τόπ. l. 7.
Μονοπώλης, qui solus vendit.
Μονοπωλία & μονοπώλιον, priuilegium & ius τοῦ μονοπώλης, quum aliquis solus merces aliquas diuendit: monopolium. Aristot. Polit. 1. Poll. ex Hyper. (Strab.
Μονοπωλέω, solus vendo quippiam monopolij ius obtinens.
Μυροπώλης, vnguentorum venditor: vnguentarius. Athen. l. 13. Et αἱ μυροπώλιδες, vnguentorum venditrices, vnguentariae. Aristophan.
Μυροπωλέω, vnguenta vendo: apud eundem.
Μυροπωλεῖον, siue μυροπώλιον, locus vbi vnguenta venduntur: officina vnguentaria, apud Aristoph. & Suid.
Νομισματοπώλης, q. d. numismatum aut monetae venditor. Poll. l. 7. c. 30. (Platone.
Νομισματοπωλικὴ, q. d. ars vendendi numisma. Idem ibidem ex
Οἰνοπώλης, vini venditor, vinarius.
Οἰνοπωλέω, vinum vendo. Aristot. de mirab. audit.
Οἰνοπώλιον, taberna vinaria. locus vbi vinum venditur.
Ὀξοπώλης, aceti venditor. Poll. l. 7. c. 30.
Ὀρεωπώλης, mulorum venditor. Suid.
Ὀρνιθοπώλης, qui aues vendit. Poll. l. 9.
Ὀρτυγοπώλης, qui coturnices vendit. Idem l. 7. c. 30.

Ὀψο-

Ὀσπριοπώλης, leguminum venditor. Fœm. ὀσπριόπωλις.
Ὀψοπώλης, opsoniorum venditor, cupedinarius. Ὀψόπωλις, ἡ, opsoniorum venditrix.
Ὀψοπώλιον & ὀψοπωλία, locus in quo veniunt opsonia, popina, apud Suid. & Athen. l. 1.
Παλίμπωλος, qui reuendit aliquid, qui emit vt reuendat. Poll.
Παντοπώλης, qui omnis generis res venales vendit. Idem l. 7. c. 3.
Παντοπωλία, omnis generis rerum venditio. idem cum παμπρασία. Idem ibidem ex Archipp.
Παντοπωλεῖον, locus vbi omnis generis res veneunt: forum publicum. Idem ibidem.
Πινακοπώλης, qui tabulas seu asseres vendit. Poll. l. 7. c. 30.
Πορφυρόπωλις, quæ purpuras vendit, (intelligendo de conchis) vel quæ purpuram vendit, i. lanam aut vestem purpuream Act. Apost. 16.
Πορφυροπωλική, f. τέχνη, scientia vendendi purpuras. Suid.
Προβατοπώλης, ouium vel pecudum venditor. Chrysost.
Ῥιζοπώλης, radicum venditor. Poll.
Πυροπώλης, tritici venditor. Aristoph.
Πυροπωλέω, triticum vendo. Dem.
Ῥωποπώλης, qui merces illas vendit, quæ propriè vocantur ῥῶπες aut qui varias merces easque minutas & parui pretij vendit, scrutarius. Hesych.
Ῥωποπωλέω, vendo merces quæ ῥῶπες dicuntur: vel vẽdo varias merces.
Σιδηροπώλης, ferri venditor. Poll.
Σιλφιοπώλης, qui laserpitium vendit. Poll. loco citato.
Σιτοπώλης, venditor frumenti: frumentarius. Arist.
Σκανδικοπώλης, dictus fuit Euripides, quòd eius mater oleris syluestris, quod σκάνδιξ dicitur, venditrix esset.
Σκευοπώλης qui vasa vtensilia vendit. Poll. ibidem.
Σκοροδοπώλης, alliorum venditor. apud eundem.
Σπαρτοπώλης, qui spartum vendit, vel spartea texta, Poll. l. 7. c. 30.
Σπειροπώλης, venditor τῶν σπείρων, veteres & tritas vestes vendẽs: vel simpliciter vestium venditor. Idem li. 7. c. 18. Et σπειροπώλις ἀγορά, idem quod ἱματιοπώλις ἀγορά, teste eodem.
Σπερματοπώλης, seminum venditor. Poll. loco citato.
Στεφανοπώλης, coronarum venditor. Suid. Στεφανόπωλις, coronarum venditrix, mulier quæ corollas & serta venditat. Plut. Symp. 3. Probl. 4. Eadem dicitur & Στεφανοπωλήτρια, apud Poll. lib. 7.
Στυππειοπώλης, stupæ venditor, venditor vestium stupearum Aristoph. in Equit.
Συρμαιοπώλης, qui raphani id genus vendit, quod συρμαία dicitur. Poll. l. 7. c. 30 ex Aristoph. Danaid.
Σχοινοπώλης, iuncearum restium venditor: vel simpl. qui funes aut restes vendit.
Ταριχοπώλης, qui salsamenta venditat, salsamentarius. Plutarch. Symp. 2.
Ταριχοπωλέω, sum salsamentarius, salsamenta vendito. Luc. ταριχοπωλοῦντες ὑπ' ἀπορίας.
Τιμιοπώλης, quidam interpr. qui pretio vendit. Alij exp. pollinctor. propriè significat, rerum pretiosarum venditor. Poll. l. 7. c. 30. ex Phrynicho.
Τυροπώλης, caseorum venditor, idem ibidem.
Τυροπωλέω, ῶ, caseos vendo. Item pondero & examino, more eorum qui caseos venditant. nam ad pondus diuendebatur caseus. Aristoph. in Ran.
Φαρμακοπώλης, medicamentorum & pigmentorum venditor: pharmacopola. Poll. l. 7. c. 30.
Φαρμακοπωλέω, medicamenta vendo, sum pharmacopola, Athen. & Diog. Laërt.
Χαλκοπώλης, qui æs vendit, Poll. l. 7. c. vlt.
Χοιροπώλης, porcorum venditor: qui porculos venditat. Aristoph. in Acharn.
Χοιροπωλέω, porcum seu porcos vendo. Dicitur & fœmina χοιροπωλεῖν, quum porcum suum quæstui habet, cuius eum prostituens: nam χοῖρος pro pudendo muliebri apud Corinthios vsurpari docet. Suid
Χορδοπώλης, chordarum venditor. Poll. l. 7. ex Critia.
Χυτροπώλης, ollarum seu cacaborum venditor. Fœm. χυτρόπωλις, ollarum venditrix, Poll. l. 7. c. vlt.
Χυτροπώλιον, locus in quo ollæ venduntur. apud Hesych. pro quo χυτροπωλεῖον apud eundem Poll.
Ὠόπωλις, venditrix ouorum. schol. Aristoph.

ΠΩΛΟΣ, ου, ὁ, pullus, plerunq; pullus equinus, equuleus, siue teneræ siue adultæ ætatis. Iliad. υ. ἵπποι θήλειαι πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῆσι. Xẽ. de re eq. τὸν ἔτι ἀδάμαστον πῶλον. Dicitur etiã de pullo asini, Matth. 21. & de pullo elephãtis. Aristot. l. 9. an. c. 1. ¶ Πῶλοι Metaph. dicũtur etiã pueri & puellæ. Eur. in Hecuba. Πῶλον ἀφέλξειν σὸν ἀπὸ μαζῶν. Nicand. in Alexiph. ἐν ἀταλοῖσι γάλακτος θηλυτέρης πώλοιο χέας ὀπόν. Apud Athen. lib. 13. Ἀφροδίτης πῶλοι dicuntur meretrices iuuenes.
Πωλικὸς, ῦ, ὁ, pullinus. Luc. in Zeux. ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον, more pullorum. Apud Soph. Πωλικὴ ἀπήνη, theda seu vehiculum quod pulli trahunt.
Πωλίον, ου, τὸ, paruus pullus, tenellus pullus seu equuleus. Aristoph. ¶ Πώλιον, pullium, id quod equa emittit antequam pullum partu edat. Aristot. hist. an. l. 8.
Πωλάριον, idem quod Πωλίον. Plat. apud Diog. Laert.
Πωλεύω, f. εύσω, pullos equinos domo & erudio. Xen. de re equ. ὅπως γε μὴν δεῖ πωλεύειν δοκεῖ ἡμῖν γραπτέον εἶναι.
Πώλευσις, εως, ἡ, cura domãdi & erudiẽdi pullos equinos. Xẽ.
Πωλευτικὸς, ad equuleos domandos & erudiendos idoneus.
Πωλεία, ας, ἡ, idem quod Πώλευσις. Xenop. in Hipparch. Ab Vlp. vsurpatur pro armento pullorum seu equuleorum. ¶ Item fimum pulli asinini quod primùm edidit.

Composita.

Αἰολόπωλος, varios pullos seu equuleos habens. Il. γ.
Ἀπώλευτος, non domitus eruditusque vt pulli domari & erudiri solent. Suid.
Ἐνδοξόπωλος, equorum pullis inclytus, celebris equorum pullitie. Hesyc.
Ἑξάπωλος, sex pullos seu equuleos habens. ἑξάπωλον ἅρμα, currus quem sex equulei coniugati trahunt. Herodian. l. 4.
Εὔπωλος, & Ionica dialysi ἐΰπωλος, pulchros equuleos habens aut producens. Odyss. ξ. Vide & aliam sign. in comp. ex Πωλέω, verto.
Ἐχέπωλος, equuleos seu pullos equinos habens. Hesych.
Κλυτόπωλος, idem cum ἐνδοξόπωλος. Il. ε.
Λευκόπωλος, candidos pullos habens, niueis equuleis inuectus. Solis epitheton, diei & lucis. Soph. in Aiace. Est & deorum epith. apud Eur. in Phœn.
Μονόπωλος ἠώς, aurora quæ vnico equuleo inuehitur. Eurip. in Orest.
Ταχύπωλος, celeres equuleos habens, velocibus equorum pullis vtens. Il. ε. & ψ. Exponitur &, rei equestris peritus.
Τρίπωλον ἅρμα, currus qui à tribus equuleis trahitur. Eurip. in Androm.

Πώλυπος, Πωλύψ, vide Πολύπους, in comp. ex Πούς.

ΠΩΜΑ, τὸ, operculum: vt πῶμα φαρέτρης. Il. δ. Et Od. β. καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας. Athen. l. 11 Φοῖτα καὶ κοίλων πώματ' ἀφέλκε κάδων. ¶ Item potus: idem quod πόμα: de qua significat. vide in πίνω. ¶ Πῶμα dicitur etiam palma Ægyptia, in medio maturitatis vigore decerpta, Arabici myrobalani similis. Diosc. lib. 1. cap. 149.
Πωμάζω, f. άσω, operculo claudo & obturo. Aristotel. in probl. & hist. an. l. 8.
Πωματίας, ου, ὁ, operculatus: sic cognominatur cochleæ quædam species: apud Diosc. l. 2. c. 11.

Composita.

Ἐπιπωματίζω, idem cum Πωμάζω. Syn. ep. 15. ἐπιπωματίζειν γὰρ αὐτὸν ἐκ θατέρου κῶνος κατὰ βάσιν ἰσίαν ἐγκείμενος.
Παραπωμάζω, idem: vnde apud Aristot. de iuuent. & senect. ὧν ὥσπερ παραπεπωμασμένοι τοῦ καλυμμένου ὄντος.
Περιπωμάζω, operculo circumcirca obturo, bene operculo. Diosc. l. 2. 84. λινοῖς ῥάκεσι περιπωμάσαντες.
Περιπωματίζω, idem. Aristot.

ΠΩΡΟΣ, ου, ὁ, luctus, Antimach. apud schol. Soph. & Aristoph. πώρους τοῖς ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαστος. Pro eodem scribitur & πώρη. apud schol. Eur. Hesych. verò πῶρος est ταλαίπωρος. ¶ Item callus: corpus album, durum & sicũ, ossa fracta coniungens. Sic etiã dicitur pus quod in aliqua parte corporis humani præter naturã in modũ calli concreuit: vt fit in articulis, & in pulmone: tophus. Arist. hist. anim. l. 3 cap. 19. Paul. Aegin. l. 3. c. 78. ¶ Est & lapidis nomen de quo Plin l. 36. c. 17.
¶ Πωρὸς, ὁ, cæcus. Suid. vnde Πωρόω, excæco, cæcum reddo & πώρωσις, excæcatio, vel cæcitas: apud eundem.

¶ Pertinentia ad Πῶρος, luctus.

Πωρέω, lugeo, mœrore afficior. Schol. Soph. & Suid. Exponitur & luctu afficio. Hesych.
Πωρητὸς, luctus, miseria, calamitas: apud eundem.
Ταλαίπωρος, (comp. quasi ὁ τλάων τὸν πῶρον) qui calamitatum luctuosarum oneribus assiduè premitur: ærumnosus, miser. Eur. in Iph. Taur. Πόθεν ποθ' ἥκετ' ὦ ταλαίπωροι ξένοι; Aristoph. in Pluto: τὸν ἐμὸν αὐτοῦ ταλαιπώρου φόνον. Aliquando cum indignatione profertur: vt apud Dem. pro cor. τί οὖν ταλαίπωρε συκοφάντης; Τὸ ταλαίπωρον, exp. etiam constans laboris tolerantia: apud Aristoph.
Ταλαιπώρως, ærumnosè, miserè, laboriosè. Thuc. l. 3.
Ταλαιπωρία, ἡ, miseria, ærumna, Item labor, molestia & fatigatio. Idem l. 2. & 7.
Ταλαιπωρέω, f. ήσω, miser sum, malè mecum agitur, res meæ afflictæ sunt. Thuc. l. 2. ἡ στρατιὰ σιτόν τε οὐκ εἶχεν καὶ ὑπὸ χειμῶνος ἐταλαιπώρει. Item laboro, labores & ærumnas perfero. Idem l. 1. οὐκ εἰωθότες ... ταλαιπωρεῖν, laboribus vilis perfungi. Et transitiuè, in miserias conijcio, calamitatibus & ærumnis afficio. Isocr. de Pace, ὁ πόλεμος πάντα τρόπον τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς.
Ταλαιπωρέομαι, idẽ. Thu. l. 7. τεταλαιπωρημένους τοῖς τε ἄλλοις καὶ τῇ ἄλλῃ κακώσει, malè se habentes. Aristoph. in Vesp.

Τὸν

Τὸν γόνον κάτισθι κοπῶν, ὐ ταλαιπωρέμθμοι, non laborantes.

Ταλαιπώρημα, τὸ idem cum ταλαιπωρία. i hal.

Decomp. Ἀταλαίπωρος laborum & ærumnarum expers, molestiis carens: Ælian. Thuc. l.1. Exponitur etiam segnis, iners. apud Etym. Ἀταλαιπώρως, segniter, negligenter, incuriosè. Aristoph. in Danaid.

Διαταλαιπωρέω, ærumnis & laboribus vsque premor, labores & ærumnas perfero. Συνδιαταλαιπωρέω, simul labores & ærumnas perfero.

Ἐπιταλαιπωρέω, insuper laboro & molestias perfero. Thuc. l.1. item labores & molestias subeo ob aliquam rem.

Συνταλαιπωρέω, vnà miser sum vnà in ærumnis versor. Phalar.

¶ *Deriuata ex* Πῶρος, *callus.*

Πώρινος, porinus, è poro factus. Item Πώρινος λίθος pro πῶρος.

Πωρίαιος, callosus, asper. (Herodot l.5.

Πωρόω, f. ώσω, in porum conuerto, vel in lapidosam duritiem & tophum commuto, durum reddo in modum pori seu tophi. In sacris literis exp. induro, item excæco. ¶ Item apud medicos, solido & ferrumino obductu callo. Dioscor. lib. 1. ca. 12. κατάγματα πωροῖ.

Πώρωμα, τὸ, callosa durities, seu collectio quæ in callum concreuit. Poll. & in Hippiatr.

Πώρωσις, concretio quæ in callum fit: consolidatio & ferruminatio ossium fractorum. Gal. in sacris literis Πώρωσις καρδίας, quum cor occaluit. Quidam exp. obduratio, itẽ excæcatio.

Composita.

Ἀπώρωτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, vt apud Diosc. ἀπώρωτα ὀστέα, ossa quæ non coierunt & callum obduxerunt: seu ossa quę non conferbuerũt.

Ἐπιπωρόω, ῶ, insuper induro, præterea induro.

Ἐπιπώρωσις, exp. obstinatio, obduratio, item cæcitas.

Συμπωρόω, ῶ, in tophum seu callum cogo.

Συμπωροῦμαι, concresco seu coalesco in tophum aut callosam duritiem. Ossa autem dicuntur συμπωρωθῆναι, i. conferuescere, consolidari.

Ἀσυμπώρωτος, (*decomp.*) qui non conferbuit & consolidatus est, vt ἀσυμπώρωτα κατάγματα apud Paul. Æginet.

ΠΩ͂Σ, (aduerb. interrog.) quomodo? quo pacto? qui? qua ratione? Luc. Πῶς ἔτι το λέγεις; Sæpe iungitur alicui particulæ. vt apud Plutar. Πῶς ποτε; quónam tandem modo? cúrnam? Item Πῶς δὴ τοῦτο; apud Plat. de rep. lib. 2. qui fieri illud potest? Et Πῶς γάρ; apud Demosth. πῶς οὐ [inquit Bud.] in responsionibus assensionem significat, vt τί μήν. Demosth. pro cor. Πῶς οὐκ ἀδικεῖς καὶ δεινὰ ποιεῖς; nónne tu improbus es? idem, Πῶς οὐκ αἰσχρὸν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; At quum dicitur, πῶς γὰρ οὐ siue οὐκ, exp. quidni? Ponitur & in interrogatione non directa. vt Xen. ἐρωτῶσι πῶς δεῖ ποιεῖν. Aristot. eth. cap. 4. ἀπορήσειε δ' ἄν τις πῶς λέγομεν ὅτι δεῖ, &c. ¶ Item in admiratione pro quàm: vt Πῶς δυσχερῶς, quàm grauiter. Dem. Sic Πῶς δυσκόλως, Marc. 10. quàm difficile? ¶ Ponitur πῶς etiam extra interrog. pro, certo modo, certo quodam modo. Aristot. eth. 2. cap 5. οὐ γὰρ ἐπαινεῖται ὁ φοβούμενος οὐδὲ ὁ ὀργιζόμενος, οὐδὲ ψέγεται ὁ ἁπλῶς ὀργιζόμενος, ἀλλ' ὁ πῶς. Sic & alibi in eodem opere. ¶ Dicitur etiam Πῶς μὲν & πῶς δὲ, pro πῆ μὲν & πῆ δὲ, partim quidem, partim verò. apud Themist. de animal. 3.

Πῶς [extra interrog. encliticum] quodammodo, aliquo modo aliquantum. Xen. Pæd. 4. ἀλλὰ μὴν ἐμφανεῖς γέ πως ἐσόμεθα ἀξίως οὕτω ποιοῦντες &c. Cum quibusdam particulis exp. fortè. vt εἴ πως, si fortè, μή πως, ne fortè. Sæpe vacat, vt ἀκριβῶς πως, οὕτω πως.

Ὅπως, quomodo, in interrogatione, vt apud Luc. ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα ὁποῖός τις ἐστὶ τὴν ὄψιν; Apud Aristoph. in Nub subiungitur voci πῶς interrogatiuæ. Interdum extra interrog. ponitur pro οὕτως ὡς. vt Iliad. δ. Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, fac quomodo vis, fac ita vt vis, vel, vt libet. Sæpe pro πῶς in interrogatione non directa. vt φράζε ὅπως κρύψεις, apud Sophoc. Sic apud Plutarch. in Cam ὅπως ἀμυνεῖται τοὺς πολεμίους σκοπεῖ. Sic apud Plat. de rep. lib. 2. οὔτε γὰρ ὅπως βοηθῶ ἔχω, non habeo quomodo succurram. Dicitur etiam ὁπωσδή, & ὁπωσδήποτε, & ὁπωσδηποτοῦν & ὁπωσοῦν & ὁπωστιοῦν, i. quomodocunque, quocunq; modo, quouis modo, vtcũque. ¶ Ὅπως, pro ἵνα, vt. Plut. in Luc. αὐτῷ μελλήσειν ἔφη ὅπως εὐθὺς ἐκποδὼν ἔσαι τὸ ἐνθένδε. Xẽ. ὅπως ἀκούσῃς ἥκεις, venis vt audias. Dicitur οὐκ ἔσθ' ὅπως cũ subiunct. pro, fieri non poterit vt: passim apud Aristoph. Plat. Demosth. interdum subauditur verbum aliquod imperatiui modi ante ὅπως positum cum subiunctiuo, plerunque & cum futuro indicatiui. vt quum dicitur ὅπως τοῦτο ποιήσεις, pro ὅρα vel σκόπει ὅπως. interdum ὅπως cum subiunct. significat ὅπως μὴ, vt apud Aristoph. in Pluto. δέδοικα ὅπως γένωμαι, vereor ne fiam. ¶ Ὅπως apud poetas, vt, velut, sicut, tanquam. Eurip. λέων ὅπως, vt leo. Apoll. Rhod. δμωὶ ὅπως, scribitur & ὥσπερ pro eodem. ¶ Item quàm. Lucian. εἶθ' ὅπως ἐσῶ θρασὺς ἦν ὁ ἄλλος scin' tu quàm audax essem. Dicitur etiam ὅπως τάχιστα, quàm celerrimè. ¶ Itẽ pro ὅτι. Thuc. ἴσμεν ὅπως. Xen. pæd. 3. ἀλλ' ὅπως μὲν ὦ Κῦρε καὶ οἱ ἄλλοι. Πέρσαι ἐγὼ ἄχθομαι ἰδὼν ὑμᾶς, μηδὲν ἀποκρίνεσθε. ¶ Οὐχ ὅπως [sequente ἀλλὰ] non solùm non: apud

Isocr. Dem. Xen. & alios. Interdum exponitur, tantùm abest, nendum, *mutata orationis structura.* Interdum οὐχ ὅπως, in posteriore membro ponitur: & tunc exp. non, nedum, vel tantum abest: *constructione non mutata.* Luc. in Prometheo οὐδὲ μνημονεύσειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ᾤμην τὸν Δία, οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, neque Iouem postridie memorem futurum existimabam, nedum tam grauiter hæc laturum: vel tantum abest vt eum tam grauiter hæc laturum putarem. Vsurpatur etiam οὐχ ὅπως, pro non vt.

Πωτάομαι, vide in Πέτομαι. Πῶυ, Ποίμνη.

ΠΩ͂ΥΓΞ, υγγος, ὁ, mergi genus. Etymolo. Apud Hesych. scribitur Πῶϋξ dicunturque esse [illegible] Aristot. in hist. an.

Ρ.

Ῥ Nota literę, quam vocant Ῥῶ. ¶ Est etiam nota numeralis, de qua vide in Append. ¶ In vocibus nonnullis hæc litera ascititia esse putatur: vt in σκῆπτρον & ἀλάβαστρον. ¶ Attici dictiones habentes communiter ρσ efferũt per duplex ρ: vt ἄρσην ἄῤῥην θαρσεῖν θαῤῥεῖν, τάρσος ταῤῥὸς κάρση καῤῥη. Interdum vsurpant ρ pro λ. vt κρίβανος pro κλίβανος.

Ῥωτακίζω, litera ρ identidem vtor.

Ῥωτακισμὸς, frequentius literæ ρ repetitio.

ῬΑ, enclitica particula, apud poëtas ex ἄρα, sicut ἄρ, quæ etiam facta traditur per metathesin, certè, vtique, vel omnino vacat. Od. ζ. αἰδέετο γὰρ ῥα Ναυσικάα ἀγγελίην. Cum accentu etiam inuenitur, vt Il. δ. ἦ ῥα dixit quidem.

Ῥᾶ vel potius ῥᾷ pro ῥᾴδιον facile, apud Soph. teste Eustat. ¶ Ῥᾶ, apud medicos, genus est radicis, Diosc. l. 3. c. 2 Latini rha Ponticum seu Ponticam appellant.

ῬΑ'ΒΔΟΣ, ου, ἡ, virga, bacillus, scipio. Od. κ. Κίρκη δὲ ἐκ μεγάροιο βεβήκει ῥάβδον ἔχουσ' ἐν χειρί. Ibid. Od. Ω ἔχεν Κίρκη ἐλάσασα περιπλήκει ῥάβδῳ. Xen. de arte Equ. ἔχων ἢ μάστιγα ἢ ῥάβδον ἐμβαλέτω ὡς ἰσχυρότατα. Αἱ ῥάβδοι Græcis Romanorum scriptoribus idem sunt quod Lat. fasces: vt apud Plut. in Publ. Herodian. l.7. &c. ¶ Item ῥάβδος, virga viscata, qua aues falluntur. Aristoph. in Auib. ¶ Item ramus: vt apud Diosc. l. 4. c. 49 [de tragio] ἔχει δὲ τὰ φύλλα σχίνῳ ὅμοια καὶ τὰς ῥάβδους καὶ τὸν καρπόν. Peculiariter palmæ rami ῥάβδοι appellari traduntur. Exponitur &, sarmentum apud Theophr. ¶ Item hastile. Xenoph. de Venat. τὰ δὲ ἀκόντια ἔχοντα τὰς λόγχας [illegible] ῥάβδους δὲ στιφράς. ¶ Per ῥάβδους in clypeis, futurę intelliguntur in ambitum scuti, virgis similes: aut virgæ quibus scutum tenebatur: Eust. Il. μ. ¶ Ῥάβδος in aëre dicitur arcus cœlestis exhibitio in directum conformata. Arist. de mund. ¶ Venæ etiam terræ in metallis ῥάβδοι appellantur: apud Theoph. de caus. pl. l.4. c.13. ¶ Et in vestimentis lineæ: apud Poll. l.5. ¶ Denique sic vocari traduntur virgulæ & obeli qui Homericis versibus adscribebantur, teste Hesych. * Eust. ex quorundam antiquorum autoritate ῥάβδον dici tradit [illegible] τὸ ποιεῖν ῥαδινὸν [illegible] vel deduci a verbo ῥαπίζειν: ac priore quidem ratione [illegible] posteriore autem [illegible] Scribitur & cum α habente ι subscriptum.

Ῥάβδωσις, εως, ἡ, [tanquam à verbo] ῥαβδόω] q. d. virgatio: vt ῥάβδωσις κιονος, virgatio columnæ: aut, collocatio columnę ad pares angulos, apud Arist. eth. 10. c.4 qui tamen ῥάβδωσιν it. columnis striationem aut striaturam esse putant. Dicitur & de toreumate poculo, apud Ioseph. de Antiq.

Ῥαβδωτὸς, q. d. virgatus: vt ῥαβδωτὸς κίων columna collocata in longitudinem ad rectos angulos. Apud Arist. exp. etiam pectinatim diuisus, item striatus: de conchis quibusdam dictum.

Ῥαβδεύω, virgulas quatio: apud Arist. hist. an. l.9.

Ῥαβδίζω, virgis cędo Act. Ap. c.16. itẽ perticis cędo seu percutio.

Ῥαβδίζομαι, virgis cædo. 2 ep. ad Cor. c.11. Item perticis cædor seu decutior. Theophr.

Ῥαβδίον, τὸ, virgula, parua virga. Τὰ ῥαβδία, in ore quorundam piscium, exp. raduli. Arist. hist. an. l.9.

Composita.

Ἄραβδος seu ἄῤῥαβδος, ὁ καὶ ἡ, carens virga seu baculo.

Ἀῤῥαβδοι, conchæ dicuntur non pectinatim diuisæ, non striatæ aut virgatæ: apud Arist.

Παχύῤῥαβδος, crassas habens virgas.

Ῥαγὰς, ῥαγίζω, ῥαγικός, ῥάξ &c. vide in Ῥήσσω.

ῬΑ'ΔΑΜΝΟΣ, ου, ὁ, germen, ramus tener: at Hesych. & Iobi cap 8.

Ῥαδινὸς, vide in comp. Δινη.

Ῥαδανὸς, ου, ὁ, mollis, tener: [illegible] Hesych. [illegible]

ῬΑ'ΔΙΟΣ, ὁ, facilis. Theocr. idyll. 11. εὗρεν δ' οὐ ῥᾴδιον ἦν. Sic Xen. οὐ πάνυ γε ῥᾴδιον εὑρεῖν. Sic & apud Dem. & alios. ¶ Item procliuis ad aliquid. Syn. ep. 57. οὐ γὰρ ῥᾴδιός εἰμι χαυνωθῆναι, καὶ λαμπρόν τι λογίζεσθαι περὶ ἐμαυτοῦ. * Etymon. vide paulò pòst in ῥηΐδιος.

Ῥᾳδίως facilè, minimo negotio. Apud Plat. Poll. 1. ῥᾳδίως τὸ γῆρας φέρειν, moderatè, leniter, patienter ferre. Exponitur etiam, temerè, apud eundem Plat. & apud Dem. Item facilè, i. admodum apud Isæum.

Ῥᾴων (comparat.) facilior. Item expeditior. Exponitur &, qui melius valet, aut hilarior factus est. vt apud Dem. in orat. πρὸς Τιμόθ. ἐγὼ δὲ γεγυμνασμένων ἀποδυράμενος τὰ πλεῖστα πρὸς ὑμᾶς ὥσπερ ῥάων ἔσομαι. Neut. ῥᾷον, facilius, expeditius. Et aduerbialiter, faciliùs. Suid.

Ῥᾳόνως & ῥᾴως, facilè: apud eundem.

Ῥαΐζω, idem quod ῥάων εἰμί, conualesco, ex morbo recreor. Xen. & Dem. Olynth. 1.

Ἀναρραΐζω (comp.) idem. Hesych.

Ῥᾷστος, ου, ὁ, (superlat.) facillimus. Pro quo dicitur & ῥήϊστος.

Ῥᾷστα, facillimè: in Axioch. Et ῥήϊστα pro eodem: apud Theocr. idyll. 11.

Ῥᾳστώνη, ἡ facilitas. Plat. in Gorg. Exponitur &, laboris leuamentum, seu facilis ratio rei conficiendæ, apud Lys. Item facultas. Plut. in Cam. Item facilitas & indulgentia fortunæ, nullis casibus aut cladibus interrupta: res secundæ. Exponitur &, doloris remissio, apud Dem. in orat. pro liberis. Lyc. Interdum est relaxatio animi: vt apud Luc. Item otium & inertia. Isocrat. in Euag.

Ῥᾳστωνεύω langueo otio, inertiæ indulgeo. Xen. οὔτε ῥᾳστωνεύει τῇ ψυχῇ περὶ κρίσεις καὶ ὑπὸ σκληρὰς ἀναπαυόμενος.

Ῥᾳστωνευτικός, ἡ, idem cum ῥᾳστώνη apud Suid.

Ἐρρᾳστωνευμένως (aduerb.) per inertiam, segniter.

Ῥηΐδιος, apud poetas, idem quod ῥᾴδιος. Quidam tamen hoc ex illo manasse existimârunt, mutato η in α & ι subscripto. Illud autem ex aduerbio ῥέα deduxerunt, originem habente à ῥέω: (quoniam quæ factu facilia sunt, quasi fluere videntur) vt ex ῥέα primo formatum sit ῥεΐδιος, deinde ῥηΐδιος, verso ε in η.

Ῥηϊδίως, facilè. Hesiod. in Erg.

Ῥηΐτερος, idem quod ῥάων, facilior. Il. σ & ω.

Ῥήϊστος, facillimus. Hom. Ῥήϊστα, facillimè.

Ῥέα, idem quod ῥηϊδίως. Hesiod. in Erg. & metri gratia ῥεῖα, pro eodem, apud eundem. Vide & de eo in ῥηΐδιος.

ῬΑ'ΔΙΞ, ικος, ὁ, ramus. Nic. in Ther. ὀρεσιτύποις θατέρα κόψαντες ῥάδικα πολυστεφέος κοτίνοιο.

Ῥάζω, vide in Ῥαίνω.

ῬΑΘΑΓΟ'Σ, οῦ, ὁ, strepitus: propriè qualis est remi aquam percutientis: sonitus quem fluctus scopulis allisi edunt. Exponitur etiam neutraliter, sonitus, strepitus, tumultus. Hesych.

Ῥαθαγέω, ῶ, sonitum edo seu strepitum, strepito. Item fragorem edo. Item frango, confringo.

Συρραθαγέω, ῶ, (comp.) confringo, contero. Nic. ἐλεοῖς δὲ συνερραθάγησεν ὀδοῦσι.

ῬΑΘΑ'ΜΙΓΞ, ιγγος, ἡ, (poet.) gutta (* ἀπὸ τοῦ ῥαίνειν θαμά, vt inquit Eust.) Hesiod. in Theog. ῥαθάμιγγες ἀπέσσυθεν αἱματόεσσαι guttæ cruentæ. Sic & Il. λ. At Il. κονίης ῥαθάμιγγες, de puluere in via excitato quo quis quasi guttatim conspergitur.

Εὐραθάμιγξ, (comp.) pulchris irrorans guttis. Nonn.

Ῥαΐζω, vide in Ῥᾴδιος.

ῬΑΙΒΟ'Σ, οῦ, ὁ, incuruus, intortus. Item qui pedibus est incuruis & in se contractis, cui crura sunt introrsum obtorta. Poll. Huic opponitur βλαισός. * Etymol. deduci scribit παρὰ τὸ ῥᾷον βαίνειν, κατ' ἀντίφρασιν. ἢ παρὰ τὸ ῥαίω τὸ φθείρω καὶ τὸ βαίνω.

ῬΑΙ'ΝΩ, F. ανῶ, perfundo, aspergo, inspergo, irroro: apud Aristop. ῥαίνω εἰς τὰ βλέφαρα, aspergo palpebras, vel inspergo palpebris. Bion Smyrn. in epitaph. Adon. Ῥαῖνε δὲ μιν μυρτίοισιν ἀλείφασι ῥαῖνε μύροισι, perfunde ipsum.

Ῥαίνομαι, perfundor, aspergor. Plut. de primo frig. τῆς τε γῆς ὕδατι ῥαινομένης, terræ conspersæ aqua. Dicitur & de puluere. Il. λ. (de equis) ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃ.

Ῥαντός, οῦ, ὁ, aspersus, perfusus, irroratus.

Ῥαντήρ, ῆρος, ὁ, (q.d. perfusor, irrorator) locus in oculis ex quo lacrymæ manant. Poll. l. 2.

Ῥαντίζω, idem quod ῥαίνω, aspergo, irroro. Hebr. c. 9.

Ῥάντισμα & ῥαντισμός, aspersio. 1. Pet. c. 1.

Ῥανίς, ίδος, ἡ, aspergo, stilla, gutta. vt, Πέτραν κοιλαίνει ῥανὶς ὕδατος ἐνδελεχείη.

Ῥάζω, idem quod ῥαίνω, & ab eo factum sicut βιβάζω ex βαίνω, vnde ῥάσσατε apud Hom. exp. ῥάνατε. & pass. ἐρράδατο apud eundem, aspersi erant vel perfusi. ¶ Item ῥάζω, latro, allatro, Eust. Pro qua signif. est ῥάζω & ῥύζω apud Suid. item ῥοίζω, apud Eust.

Ῥάσμα, τὸ, aspersio, perfusio. Athen.

Ῥάστηρ, poculi genus quoddam. Hesyc.

Composita: ac primùm ex Ῥαίνω.

Αἱμόρραντος, sanguine conspersus seu aspersus: vt αἱμορράντους ξείνων. Eurip. in Iph. Taur.

Ἀπορραίνω, spargo, aspergo, irroro: vt apud Herodot. ἀπορραίνειν τοῦ θορῦ. Aristot. an. l. 6. ἀπορραίνουσι λευκὴν ὑγρότητα. ¶ Item semen genitale spargo. Idem de generat. an. l. 3. & 5. & de part. an. l. 6. & 4.

Ἀπορραντήριον, ου, τὸ, q.d. aspersorium: locus vbi aquam lustralem spargere solebant. Eur. in Ione.

Διαρραίνω, aspergo, conspergo. Prouerb. c. 7.

Διαρραντίζω, dispergo.

Ἐκραίνω, q.d. spargo ex: dispergendo effundo. Euripid. in Cyclop. παίων πρὸς ὀξὺν γ' ὄνυχα πετραίου λίθου ἐγκέφαλον ἐξέρρανε.

Ἐπιρραίνω, inspergo, instillo, irroro. Theoph. Alex. Aphr. Aristot.

Καταρραίνω, perfundo, stillatim apud Gal. ad Glauc. l. 2. Exponitur &, aspergo seu respergo, apud Diosc. l. 2. c. 84. εἶτα καταρραίνε θαλάσσῃ.

Νεόρραντος, recens aspersus. Soph. in Aiace, σὺν νεορράντῳ ξίφει.

Περιρραίνω, circum aspergo. Diosc. Phil. de vita M.

Περίρραντις, aspersio, q.d. circumspersio.

Περιρραντήριον, ου, τὸ, aspergillum: instrumentum ad aspergendum. Peculiariter dicitur de ramo vel alia re qua fiebat lustralis quædam aspersio superstitiosa, seu superstitione recepta. Theodor. in hist. eccl. Vtitur & Luc. Aeschin. in Ctesiph. & Philo de vita M.

Περιρραντίζω, idem quod περιρραίνω. Hesych.

Προρραίνω, ante aspergo, seu conspergo: vnde part. προρρανθείς.

Προσραίνω, aspergo, spargendo adiicio. Alex. Aphrod. ὄξος προσραίνειν τῇ μήτρᾳ, acetum aspergere matrici. Vtitur & Aristoph.

Composita ex Ῥάζω.

Ἀμφιρρηδής, circunquaque aspersus, circumcirca irrigatus.

Καταρράζω, idem quod καταρραίνω. Diosc. l. 5. c. 114. ὕδατι δεύσας αὐτὸ ἐψυσμένα εἰς τὰς ἐξαμήνους καταρράζοντες, ἕως. Idem vtitur & eiusdem libri c. 102.

Περιρρηδής, idem cum ἀμφιρρηδής. Od. χ. apud Hippoc. περιρρηδής, exp. vtrunque seu in vtramque partem perfractum, in qua signif. videtur pertinere ad περιρρήγνυμι.

ῬΑΙ'Ω, F. αίσω. P. ῥᾶκα. profligo, corrumpo, disperdo, destruo. Odyss. ψ. Ὥς τι Ποσειδάων ῥαίσῃ ἐνὶ πόντῳ. Ῥαίσῃ. Od. ζ. ὅτι μ' ἔρραισε κλυτὸς ἐννοσίγαιος.

Ῥαίομαι, porrigor, destruor, frangor. Il. π. ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάσγανον ἐρραίσθη. Sic & ναῦς ῥαισθεῖσα, apud Apoll.

Ῥαιστός, q.d. corruptibilis, qui corrumpi potest. Exponitur &, corruptus.

Ῥαιστής, οῦ, ὁ, corruptor, profligator, destructor.

Ῥαιστήρ, ῆρος, ὁ, malleus. παρὰ τὸ ῥαίειν καὶ διαφθείρειν τὰ τυπτόμενα. Il. σ & Plut. symp. l. 3.

Ῥαιστήριος, q.d. corruptorius seu corruptiuus.

Ἄρα, Ἀραιός, Γραῖα, γραῦς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀπορραίω, perdo, disperdo. Od. α. Μὴ γὰρ ὅγ' ἔλθοι ἀνὴρ ὅστις σ' ἀέκοντα βίηφι κτήματ' ἀπορραίσει. ¶ Item careo, priuor. Hesiod. in Theog. Νῶιν ἀπορραίσειν γεραίων.

Ἄρραιστος, non corruptus, incorruptus. Ponitur & ἄρρατος pro eodem. Method. apud Etymol.

Διαρραίω, idē ferè cū ῥαίω. Il. ι. Νῦξ δ' ἥδ' ἠὲ διαρραίσει στρατὸν ἠὲ σαώσει.

Θυμοραϊστής, οῦ, ὁ, animum destruens, vt θάνατος θυμοραϊστής. Il. π.

Ἰλιοραϊστής, Ilij seu Troiæ populator: epithetoη Vlyssis, apud Theocr. in Ara.

Κυνοραϊστής erudo. Aristot. ther. l. 2.

Λυκορραιστής, luporum interfector: vt λυκορραισταὶ κύνες, epigra. in Eurip.

Μητρορραιστής, qui matri manus infert. Suid.

Πατρορραιστής, parricida.

Ῥάκος, &c. vide in Ῥήγνυμι. Ῥάμμα, in Ῥάπτω.

ῬΑ'ΜΝΟΣ, ου, ἡ, spina alba, spinosus frutex. Theophr. hist. pl. c. 1. & 17. Diosc. l. 1. c. 120. Theocr. idy. 4. Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι. Apud eundem. Theoc. idy. 22. καθεύδων ἐν ῥάμνοις exp. dormiens in frondibus.

Ὄραμνος, frons, ramulus. Nic. in Ther. Ἐσθλὰ ἁβροτόνοιο ὀράμνους. Et apud Suid. ex Epig. Ἔνθάδε μὲ χλωρὰ πετηλώσας ὀράμνους θηλότι βωλὸς ὀράμνοις Φυλλίδος ...

ῬΑ'ΜΦΟΣ, εος, τὸ, rostrum auium propriè. Eustathius dici scribit de aquilis, dicitur tamen & de aliis. Lascaris, ἀγκύλον κόρακος ῥάμφος ἰδὼν ἐστέρξ υ. Vtitur & Alex. Aphr.

Ῥανίς, ῥαντός, &c. vide in ῥαίνω. Ῥάξ, in Ῥήγνυμι.

Ῥᾷον &c. vide in Ῥᾴδιος.

ῬΑΠΙΣ, ίδος, ἡ, virga: idem quod ῥάβδος, Hesych. Exponitur etiam κερκίς. Item fibula, ab eodem. Hesych.

Ῥαπίζω, virga cædo seu percutio, baculo cædo, aut etiam suste.

Plut.

Plut. in Themist. ὦ Θεμιστόκλεις, ἐν τοῖς ἀγῶσι τοὺς προεξανισταμένους ῥαπίζουσι.

Ῥάπισμα, τό, ictus qui virga vel baculo seu fuste incutitur.

Ῥάβδος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἐπιρραπίζω, expon. taxo, refello, reprehendo. item pro κωλύω, apud Suid.

Ἐπιρραπισμός, ὁ, pro murmure, apud Polyb.

Χρυσόρραπις, auream habens virgam, vel aureos calceos. Epith. Mercurij apud Hom. Od. ε.

ῬΑ'ΠΤΩ, F. ψω, P. φα, suo, consuo: vel farcino, consarcino: vt apud Poll. ῥάψαι ὑποδήματα καὶ καττύειν. Frequentissimè in metaph. signif. vsurpatur, pro struo, machinor, vt apud Eurip. in Androm. φόνον ῥάψασα συγγάμῳ σέθεν, machinata cædem. Sic Chrysost. διὰ τοῦ τὸν δόλον ἐρράψαμεν ἐκεῖνον.

Ῥάπτομαι, suor, consuor, &c. Et voce media, suo, consuo: Aristop. in Nub. ὑδ' ἐνῆλθε ῥαψάμενον σκύτινον.

Ῥάμμα, τό, sutura. Exponitur etiam, licium, filum: & fibula siue tænia quæ per annulos excurrit, vestísque scissuras inter se committit: apud Ioseph. de antiq. Iud.

Ῥάπτης, ὁ, sutor, consarcinator. Ῥαπτός, ὁ, ὁ, sutus, cōsutus, vel sutilis: vt ῥαπτὸς χιτὼν Od. ω. vbi exp. etiam, lacerus. Ῥαπτὰ dicuntur etiam puluini seu centones, apud Xen. Hell. li. 4.

Ῥαφή, ἡ, sutura: vt ῥαφὴ τῆς κεφαλῆς: apud Plat. de Socr. dæmon. & ῥαφαὶ τῶν ὀστέων, apud Eurip. in Phœn.

Ῥαφίς, ίδος, ἡ, suendi seu suturæ instrumentum: acus: Epigr. lib. 1. ita etiam dictum fuit quoddam calceamenti genus: item olus quoddam syluestre lapsanæ simile: apud Hesych. est & nomen piscis, qui & βελόνη.

Ῥαφιδεύς, qui vtitur instrumento quod ῥαφὶς dicitur: sutor. Epigr. lib. 2. Κερδὼ ῥαφιδεὺς καλέσαντι ἦλθεν ἀγῶνος, καὶ τὰς χαριτωθὲν τὸ ξυρὸν αἱ ῥαφίδες.

Ῥαφιδεύω, suo, consuo: Ῥαφιδευτός, sutus, consutus. Item acu textus. Exod. cap. 36.

Ῥαφιδευτής, idem quod ῥαφιδεύς: eiusdem libri cap. 27.

Ῥαφίον, τό, parua acus. item subula: apud Galen.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀναρράπτω, consuo, cōsarcino. Exponitur &, resarcio, recōcinno.

Ἀπορράπτω, contuo, consuendo obstruo. Plut. περὶ φιλοπλουτ. συστέλλειν καὶ ἀπορράπτειν τὸ βαλάντιον. Dicitur & ἀπορράπτειν στόμα apud Æschin. περὶ παραπρεσβ.

Ἐνράπτω, insuo. Plut. de virtut. mul. τὸν δὲ Λέανδρον ἐνράψαντες εἰς βύρσαν κατεπόντισαν. Et voce media, apud Herodot. ἐνραψάμενος εἰς τὸν μηρόν.

Ἐπιρράπτω, assuo.

Καταρράπτω, insuo, consuo, persuo. Diosc. li. 2. cap. 32. καθιὸν πρόσφατον ἐαν εἰς ὑείαν κοιλίαν καταρράψας.

Καταρράφος, consutus, pannosus. Item ex commissuris constans, non integer. Luc.

Ἐγκαταρράπτω, [*dec.*] insuo, vel desuo in: vnde ἐγκαταρραμμένοι ἐγκεντρίδες, insuti aculei, apud Xen.

Παραρράπτω, q. d. iuxtà suo: assuo. Exponitur &, consuo.

Προσράπτω, assuo. Plut. in apophth. ὅπου μὴ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσραπτέον εἶναι ἐκεῖ καὶ τὴν ἀλωπεκῆν. [συρράπτειν.

Συρράπτω, consuo simul suo, consarcino: Hesiod. in Erg. δέρματα Ῥακιοσυρραπτάδης, ὁ, (*dec.*) q. d. qui vestes viles, detritas & pertusas consuit. Sic cognominatus fuit Eurip. ab Aristoph. quòd aliorum poetarum dictis, ceu plumis alienis se ornauerit: vel quòd ferè pannosos reges in scenam produxerit.

Ὑπορράπτω, q. d. subsuo: Eurip. in Alc. Ὡς δ' ἔτι δ' ῥάπτων τί δ' ὑπορράπτεις λόγους;

Composita sine præpositione partim ab ἔρραφα, partim ab ἐρράφην.

Ἄρραφος, ὁ, καὶ ἡ, non sutus: seu non sutilis, sutura carens: vt ἄρραφος χιτών, Ioann. cap. 10.

Γαστρορραφία, ventris vulnerati connexio.

Δικορράφος, ὁ, causarum concinnator, seu consarcinator.

Δικορραφέω, causas concinno seu cōsarcino. Aristoph. in Neb.

Δολορραφής, έος, ὁ καὶ ἡ, ex dolis consutus & quasi consarcinatus, dolosus.

Δολορραφία, dolosum commentum, vafrities. Epigr. lib. 7.

Εἰραφιώτης, ὁ, Bacchi epitheton apud Dionys. de situ orb. ideo ei tributum, quòd insutus fuerit in femur Iouis, teste Eust. qui tamen addit, sic etiam dictum esse eum παρὰ τὸ ἔριν ῥαφίειν, vinum enim immodicè haustum, litis & rixæ originem esse.

Εὐρραφής, pulchrè seu bene consutus, vel pulchram seu elegantem suturam habens: vt εὐρραφὴς μηρός, apud eundem Dionys. ibidem. [phan. teste Suid.

Ἱστιορράφος, qui vela consuit. Et metaph. dolosus: apud Aristo-

Κακορράφος, malorum sutor: dolorum machinator.

Κακορραφής, malis, seu ex malis consutus. Hesychio idem est quod κακορράφος.

Κακορραφία, malorum consutura: malorum machinatio. Od. α. & μ. Il. ο.

Μηρορραφής, femori insutus, Bacchi epith.

Μηχανορράφος, machinarum structor, technarum seu fraudum excogitator. Eurip. in Androm.

Μηχανορραφία, machinarum consutura, fraudū excogitatio.

Μιτόρραφος, filo sutus: in Epigram.

Νευρορράφος, qui neruis consuit. Plat. de rep. lib. 4.

Νευρορραφέω, neruis consuo. idem in Euthyd. & Xen. pæd. 8.

Νευρορραφικός, ad eiusmodi suturam pertinens. Poll.

Πολύρραφος, multum sutus: vel multipliciter sutus seu consutus. Soph. in Aiace. Πολυρραφής, idem. Nonn. Dicitur & πολύρραφος pro iisdē: vnde πολυρράπτῳ φαρέτρῃ, apud Theoc. idyl. 26.

Σκηνορράφος, qui tentoria consuit, è panno lineo aut laneo aut pellibus. Suid.

Σκηνορραφεῖον, τό, locus vbi tentoria consuuntur.

Ὑποδηματορράφος, sutor. Chrysost.

Φορμορραφέω, in tegete insuo: vel tegetes acu traiecta consuo. Metaphoricè vtitur Æschin. in Ctesiph.

ῬΑ'ΡΟΣ, ὁ, venter. Suid. & Etym. Exp. etiam, robustus. Hesych.

Ῥάριον, τό, dicitur infans Suid. ex Etym.

ῬΑ'ΣΣΩ, F. ξω, allido, deiicio: idem quod ἀράσσω (ex quo & factum per aphæresin literæ α.) Demosth. in orat. contra Conon. ἐσθ' ὑποσκελίσαντες καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον, &c. Esa. c. 9. ῥάξει ὁ θεὸς τοὺς ἐπανισταμένους ἐπὶ ὄρος Σιὼν ἐπὶ αὐτόν. Exponitur etiam, vi & impetu valido decido: Eust.

Ῥάχος, ὁ, collis, tumulus, petra, præcipitium, Hesych.

Ῥακτήριος, ὁ, strepitum multum edens. Hesych. ex Philoctete.

Ῥακτήρειον, τό, eidem est saltatio quædam. Pro eodem per syncopen dicitur ῥάκτριον: vnde ῥάκτρια, τά, dicuntur bacilli quibus fructus deiiciunt & deturbant: apud eundem.

Composita.

Ἀπορράσσω, amputo, auello.

Ἀπόρραξ, id quod amputatum seu auulsum est. Hesych.

Ἀπόρραξις, ἡ, dicebat modus pila ludendi, quo pila fortiter ad solum allisa, ei qui miserat, remittebatur: monstrato prius saltu eius: saltus enim numerari solebant. Poll. l. 9.

Ἐπιρράσσω, irruo, incumbo Diodor. μετὰ βίας πολλῆς ἐπιρράξαντες τοῖς πολεμίοις, ἀθύμους ἐποίησαν.

Ἐπιρράκτης, ὁ, incumbens hiatu: vt ἐπιρράκτη θύρα, apud Plut. in lib. ad præfect. indoct.

Καταρράσσω, & καταράττω, frango, rumpo: vnde καταρραγῆναι τὰ ἰσθμοὺς, apud Herodian. l. 3. Item impetuosè deturbo. Demosth. κατὰ Ἀριστοκρ. κατέρραξε δὲ εἰς τὴν θάλατταν ἅπαντας. Et neutraliter, erumpo: vt apud Aristot. de mun. ὄμβροι καταράττουσι, χιόνες τε καὶ χάλαζαι. Interdum, defluo & casito more salientium aquarum. Gal. meth. 8. οἱ κρουνοὶ ὕδατος καταράττες τὸ ἀγγεῖου ψυχὴ τὸ ὑγρόν. Transitiuè apud eundem meth. 13. πρότερον μὲν ἐπαιρόντας τὸ ἄνω βλέφαρον, δεύτερον δὲ καταράττοντας καθάπερ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Καταρράκτης, vel καταράκτης, ὁ, cataracta: locus abruptus & præceps in fluuiis, vnde aqua ruit potiùs quàm fluit. Eusth. & Suid. Significat etiam vectē quo porta obfirmatur. Dion. Halic. li. 8. & ipsam portam cataractam. Plut. in Ant. Est & nomen auis rapacis: de qua Aristot. hist. an. l. 2. & l. 9. cap. 12. & Plin. l. 10. c. 44.

Ἐπικαταράττω, (*decomp.*) percutio, impetuosè impello.

Προσράσσω, idem quod προσρήγνυμι. Suid.

Πρόσραξις, conflictus. Polyb.

Συρράσσω, confligo, Xen. Hell. 7. ὡς εἶδον τάχιστα τοὺς πολεμίους, συνέρραξαν. Dicuntur & flumina συρράττειν, cum impetu confluentia: apud Diodor.

Σύρραξις, conflictus. Plut. de fort. Alex.

Ῥάσος, &c. vide in Ῥάδιος.

ῬΑ'ΦΑΝΟΣ, ὁ, ἡ, siue ῥαφανίς, ίδος, ἡ, (Atticè) raphanus, radix seu radicula. Gal. Diosc. Theophrast. Aristot. * Nomen habere traditur παρὰ τὸ ῥᾳδίως φαίνεσθαι, quia statim à satu oritur. Suid.

Ῥαφανηδόν, in modum raphani: vt ῥαφανηδὸν κάταγμα, fractura raphani modo facta. Paul. Ægin. lib. 6. cap. 89. & Gal. lib. 6. method. med.

Ῥαφανώδης ῥίζα, ad raphani similitudinē habēs radix. Theophr.

Ῥαφανιδοῦσθαι, raphano in anum immisso cruciari: quæ pœna mœchis ignominiæ causa solebat irrogari. schol. Aristoph. in Nub.

Ἀποραφανίδωσις, (*comp.*) raphani in podice intrusio, seu raphani per podicem traiectio. Schol. Aristoph. in Pluto.

Ῥαφή, &c. vide in ῥάπτω. Ῥάχις, &c. in Ῥήσσω.
Ῥᾷων, &c. ῥᾷα in ῥᾴδιος.

ῬΕ'ΓΧΩ, vel ῥέγκω, F. ξω, rhoncisso, sterto. * factum per onomatopœiam, teste Galeno. Aristoph. in Nub. Οἱ δ' οἰκέται ῥέγκουσιν. Idem in Eq. ῥέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὕπτιος, stertit supinus. Inuenitur & pass. ῥέγχομαι, in anth. Epigr.

Ῥέγκος & ῥέγξις, sonus nasi qui stertendo editur. rhonchus. Gal. ex Hippocr.

Ῥεγκεῖν pro ῥέγκειν, apud Epicharm. teste Hesych.

Ῥέγκος,ου,ὁ, rhonchus. Ῥογχάζω,exp.resono.
Ἀπορέγχω [comp.] desterto.

Ῥεῖθρον,vide in Ῥέω,fluo.

ῬΕ´ΖΩ,(F.ῥέξω, & per metathesin ἔρξω,tanquam ab ἔργω præt. ἔοργα) facio. Od.ζ. Καὶ δ᾽ ἄλλῃ νεμεσῶ ἥτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. Il.ι. αἴσυλα ῥέζων. Et cum gemino accusat. Odyss.σ. οὔ τί σε ῥέζω κακὸν οὔτ᾽ ἀγορεύω. Sic & alibi. ¶ Item facio,i.sacrifico. Il.β. ἄλλος δ᾽ ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν. Et cum accus. Il.α. Φοίβῳ θ᾽ ἱερὴν ἑκατόμβην ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν. Et apud Theocr. idyll.28. Ῥέξω πόρτιν Ἔρωτι καὶ αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτᾳ.
Ῥέζομαι,fio: vnde particip. ῥεχθείς,factus: vt Il.ρ. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. Præt.med. ἔρεγα,& per metathesin ἔοργα,feci: Il.ζ. ἐσθλὰ ἔοργε,& alibi apud Hom. ὃ με πρότερος κακ᾽ ἔοργε. Scribit tamen Eust. fieri etiam posse vel ab ἔργω,vel ab ἔεργω.
  Ῥεκτὴρ,ῆρος,ὁ,actor. Hesiod. Ῥεκτήριος,ὁ,acer & promptus ad agendum: apud Athen. Pro quo dicitur & ῥέκτης: vt ῥέκτης ἀνὴρ,apud Synes.
Ἔρδω,idem quod ῥέζω: ex quo facta metathesi literarum & mutatione ζ in δ ortum traditur. Od.ο. φίλος εἴη καὶ φίλα ἔρδοις. Futurum est ἔρξω: Hesiod. in Erg. Ἶσον δ᾽ ὅς θ᾽ ἱκέτην,ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει. Item facio,sacrifico. Il.β. Ἕρδομεν ἀθανάτοισι τελήεσσας ἑκατόμβας.
Ῥίδω Bœoticum est pro ῥέζω seu ἔρδω. Eust.
Ἔργον,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Composita.

Ἄρρεκτος,seu ἄρεκτος,infectus,imperfectus,vt ἔρδον ἄρεκτον. Il.τ.
Αὐτορέγμων,quem ipse sibi struit siue conciliat aliquis. Hesych.
Ἐπιρρέζω,idem quod ῥέζω,sacrifico. Theocr. idyll.25. Ζηνὶ δ᾽ ἐπιρρέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον. [Erg.
  Ἀνεπίρρεκτος (decomp.) nō sacrificatus,nō libatus. Hesio. in
Καταρρέζω,demulceo: manu. Il.α. Χειρί τέ μιν κατέρεξε. Pro quo per syncopen dicitur καρρέζω,vt Il.ε. Τῶν τινα καρρέζουσα Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων.
Περιρρέζειν,Hesychio est τὸ ἐπὶ τοῖς καθαρσίοις θύειν.
Συνέρδω,simul facio,simul operando. Item simul adiuuo. Soph.

ῬΕ´ΘΟΣ,εος,τὸ membrum,quæuis pars corporis: vnde plur. ῥέθεα,ῥέθη,vt Il.π. Ψυχὴ δ᾽ ἐκ ῥεθέων πταμένη ἄϊδόσδε βεβήκει. & Il.χ. ῥεθέων δ᾽ ἐκ θυμὸς ἔλητο. Interdum peculiariter de facie dicitur: vt apud Apoll. Arg.2. Αὐτίκ᾽ ἀνασχόμενοι ῥέθεος προπάροιθε βαρείας Χεῖρας. In Moschi Megara, τὸ πρὶν δέ τοι αἰὲν ἔρευθος Σώζετ᾽ ἐπὶ ῥεθέεσσι, quidam ῥεθέεσσι esse volunt dictum pro genis aut labris. Itidémque ῥέθος pro genis apud Soph. in Antigona, νεφέλη δ᾽ ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει, nebula superciliis insidens (tristitia & mœror) genas purpureas decolorat. Totum etiam corpus ῥέθος appellari,annotat Suid.

Ῥεῖα,vide in Ῥάδιος. Ῥεῖθρον,ῥείω, in Ῥέω.
Ῥεκτὴρ,&c. in Ῥέζω.

ῬΕ´ΜΒΩ, in gyrum circumago, vel simpl. circumago, circumuoluo, γυρεύω. Hesych.
Ῥέμβομαι,temerè inābulo,spatior,erro. Plutarc. in vita Dem. ῥεμβόμενον ἐν Πειραιεῖ. Athen. μόνος ἐρρέμβετο λίθους ὑπὸ μάλης ἔχων. Et metaph. negligens sum,animo sum vagabūdo. Plut. in Pomp. ῥεμβόμενον ἐν τοῖς πράγμασι τὸν Περπένναν καταμαθών. Sic & apud Chrysost. com. in ep. ad Coloss. & ad Timoth.
Ῥέμβη,ης,ἡ,vagatio,erratio,vel aberratio. Gal. in lex. Hippocr.
Ῥέμβος,ὁ,vagus,erro. Scribitur & ῥεμβός, apud Erot. quod exp. στρεβλός.
Ῥεμβώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, animo vagabundo factus, qualis est eius cuius animus vagatur. Plut. in Dion. Apud eundem de audiendo. βλέμμα ῥεμβῶδες, exp. oculi huc illuc vagantes non defixi in eum qui verba facit.
Ῥεμβεύω,exp. vagor,fluctuo.
Ῥεμβάζω,vagor mente,seu animo sum vagabundo:
  Ῥεμβασμός,occupatio mentis. Sapient. c.4.
Ῥόμβος,ου,ὁ, rhombus: rota,seu quiddam rotæ formam habens: Theocr. idyll.2. Exponitur & rotatio: apud Pind. Apud mathematicos dicitur esse figura quadrangula,lateribus quidem constans inter se æqualibus, sed non etiam angulis: ac à quibusdam βάκχυλον appellari à simili forma panis, apud Elæos vsitata: de quo pane Athen. l.3. ¶ Ῥόμβος,etiam à Romanis piscis dicitur quem Græci nomine ψῆτταν appellant,teste eodem l.7. in fine. [Epigr.
  Ῥομβωτός,οῦ,ὁ,rhombi figurā habens. Athen. li.5. & in Anth.
  Ῥομβέω,voluo & circumago in modum rhombi. Suid.
  Ῥομβωτός,versatilis in modum rhombi.
  Μετάρομβος,(comp.) apud medicos vinculum quoddam est, teste Hesych.
Ῥύμβος idem rotula fuisse putatur: vel turbinatum quidpiam, quod frutica impulsum circumactum sonum quendam reddebat. Etymol. & Eust.

Ῥύμβιον,τὸ,rotula quā veneficæ agitant. Schol. Apoll. Rhod.
Ῥυμβὼν,όνος,ὁ,implicatio & circumuolutio spiræ serpentis. Apollon. lib.4.

ῬΕ´ΠΩ,ψω,F. vergeo,propēdeo. Propriè de statera seu lance dicitur: vt apud Plat. de rep. lib.8. ἢ οὐχ οὕτω πλούτου ἀρετὴ διέστηκεν, ὥσπερ ἐν πλάστιγγι ζυγοῦ κειμένου, ἑκατέρου ἀεὶ τοὐναντίον ῥέποντος. Et de eo quod lanci impositum est: vt Il.χ. fatum Hectoris impositum stateræ aureæ, vnà cum fato Achillis, dicitur ῥέψαι. Metaphoricè plerunque significat propensus sum & inclino ad aliquid. Alciphr. ὅπου γὰρ ἂν ῥέψῃς ἅπαξ ἐκεῖσε ἀπολυθήσῃ. Item propensus sum,i. beneuolentia prosequor: Ioseph. πλῆθος ἔρρεπε πρὸς τοὺς θρασυτέρους. Exponitur interdum,tendo,feror,vt apud Gal. ad Glauc. ῥέψαν εἰς τὴν γαστέρα. Et pertineo: vt Aristoph. in Plut. ὁ χρησμὸς εἰς τουτὶ ῥέπει.
Ῥοπὴ,ῆς,ἡ,q.d. deuergentia: propensio,seu inclinatio: vt de inclinatione lancis, apud Plut. in Cam. Apud eundem pro libramento etiam ponitur. Exponitur etiam, propensio ad imum vergens, decliuitas, apud Alex. Aphr. Metaphoricè pro momento ponitur: apud Aristot. de Cœlo l.2. μεγάλην ἂν ἔχοι ῥοπὴν εἰς πίστιν. Sic & apud Xen. Pæd.4. Et ῥοπὴ χρόνου seu καιροῦ temporis momentum & articulus: quo posteriore vtitur Basil. Ῥοπὴ dicitur etiam quod momentum affert & pondus ad rem aliquam, vis impultrix: vt θεία ῥοπὴ apud Chrysost. Exponitur etiam, periculum: apud Soph. in Trachin.
  Ῥόπαλον,ου,τὸ, claua,gestamen Herculis. Od.ι. Cyclopi tribuitur. Xen. Hell.7. ἐπεγράψαντο δὲ καὶ τῶν Ἀρκάδων ὁπλῖται ῥόπαλα ἔχοντες,ὡς Θηβαῖοι ὄντες. Ab Hesychio exponitur etiam, virga, baculus. * Etymolog. deducit παρὰ τὸ εἰς ἕτερον μέρος ῥέπειν, itidémque Eustath. dictum scribit παρὰ τὸ ῥέπειν ὡς μονομερὲς ὄν, ἀλλὰ ῥέπον. ¶ In anthol. Epigram. de virili membro dicitur.
  Ῥοπαλίζω,claua percutio: vel verso tanquam clauam.
  Ῥοπαλισμός,percutio quæ fit claua. Dicitur & de tentigine seu satyriasi, apud Suid.
  Ῥόπτρον,ου,τὸ,idem quod ῥόπαλον,claua, incuruum lignum. Exponitur & fustis. Sunt & qui pro ense poni tradant. Metaph. apud Euripid. ἔπαισεν αὐτοῦ δίκης ῥόπτρον. Dicitur & de membro virili. ¶ Item marculus seu annullus ostij, apud Plut. in lib. περὶ πολυπρ. ¶ Est etiam paxillus in maioribus laqueis Hesych. & Eust.
  Ῥομφαία, ἡ, telum quoddam Thracium. Vide Gell. lib.10. cap.25. Exponitur etiam framea, iaculum longum. Dicitur & de ense. * Etymolog. à ῥέπω dicit fieri ῥοπὴ, ῥοπαία καὶ ῥομφαία.
Ῥὼψ,ωπὸς,ὁ,virgultum. Vsitatius est in plur. ῥῶπες, virgulta, sentes. Odyss.ξ. ῥῶπας δ᾽ ὑπέχευε δασείας. & Iliad.ν. αὖλαξ ἐγὼ ἀνασπάσας ῥῶπας τε λύγους τε. * Eust. ita dici à ῥέπω, annuit, vt βλὼψ à βλέπω.
  Ῥωπήϊον,ου,τὸ,senticetum, virgultis plenus locus. Il.ν. Exponitur etiam virgultum vimineum.
  Ῥωπάς,species plantæ flexilis. Hesych.
  Ῥῶπος,ου,ὁ,merces parui momenti. Apud Strab. exponitur etiam merces,vel mercimonium. Suidas scribit quosdam ῥῶπον appellasse omnifariam sarcinam. Item cinnum colorum qui tinctoribus, pictoribus, vnguentariis vsui sunt. Apud Diosc. quidam exp. crates, fiscella arundinacea.
  Ῥωπικός, qui talis est quales sunt merces quæ ῥῶπος appellantur, vilis & parui pretij.
  Ῥωπεύειν,vendere merces quæ ῥῶπος dicuntur. Hesych.
  Ῥωπίζω, Eust. exp. συμμίγνυμι καὶ συμπεφυρμένα ποιῶ.
  Ῥὶψ,ιπὸς,ὁ,vimen flexile,virgultum. vide & in ῥιπίς.

Compofita: ac primùm cum prapositione.

Ἀμφιρρεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, in vtramque partem inclinans seu vergens. Interdum & ambiguus, anceps.
Ἀντιρρέπω,in contrariā partē vergo. Philo de vita M. lib.3. ἐπαμφοτερίζων δὲ τὴν γνώμην,καὶ ὥσπερ ἐπὶ πλάστιγγος ἀντιρρέπων.
  Ἀντίρροπος, ὁ καὶ ἡ, in contrarium seu in contrariam partem vergens. Sæpius idem valet quod ἰσόρροπος, æquè pollens, æquale pondus seu momentum habens: & propriè de rebus dicitur quæ in trutina penduntur seu pendi possunt: metaphoricè & de aliis: vt ἀντίρροπος συμμαχία apud Dem. Olynth. l.1. Et τὸ ἀντίρροπον, æquilibrium, æquilibritas.
  Ἀντιρρόπως, æquali seu pari pondere, æquipollenter. Xenophon. Hellen.5.
Ἐπιρρέπω, propendeo, vergo. Et actiuè, vergere facio, inclino. Theogn. Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλως.
  Ἐπιρρεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, qui propendet & in alteram partem vergit & metaph. propensus, procliuis, pronus: vt ἐπιρρεπὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια, apud Athen. Item felix, succedens, apud Polyb.
  Ἐπιρρέπεια, pronitas, propensio. Chrysost.
Καταρρέπω, deorsum vergo & inclino. Polyb. ἵνα μὴ τὸ λῆγον μηδ᾽ ἐπὶ πολὺ καταρρέπῃ μηδ᾽ ἐν αὐτοῖς.
  Καταρρεπής, deorsum vergens, decliuis.
Κατάρροπος, idem. Gal. ad Glauc. l.2.
  Καταρροπία, deorsum vergere. Hippocr.

Composita

Composita sine præpositione: ac primùm retinentia ῥέπω.

Ἀρρεπὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, non vrgens quoquam, in neutram partem inclinans. Dionys.

Ἀρρεπῶς, non vergendo in alterutram partem.

Ἀρρεψία, animus in neutram partem aut sententiam magis inclinans. Laërt. in Pyrrhone.

Ἑτερορρεπὴς, in alteram partem vergens seu inclinans.

Ἑτερορρεπεῖν, in alterã partem vergere seu propensum esse.

Ὀξυρρεπὴς, q. d. celeriter repens: agilis. Hesych.

Χαμαιρεπὴς seu χαμαιρρεπὴς, in terrã vergens seu inclinãs. Suid.

Χαμαιρεπῶς, in terram vergendo. Hesych.

Composita ex Ῥοπὴ: itidem sine præpositione.

Ἀνάρροπος, & ἀνάρροπος, ὁ ϗ ἡ, sursum vergens, ὁ ἄνω ῥέπων. Gal. & Alex. Aphr.

Ἀναρροπία, ἡ, sursum vergere. Hippocr.

Ἄρροπος, idem cum ἀρρεπής.

Ἑτερόρροπος, idẽ quod ἑτερορρεπής: apud Galen. & Rhian. de imprudentia.

Ἑτερορροπεῖν, idem quod ἑτερορρεπεῖν.

Ἰσόρροπος æqualiter vergens, æqualiter propensus: seu in neutrã partem inclinãs: vt ἰσόρροπον πρᾶγμα, Plat. in Phæd. interdum æquè pollens, eadem existimatione: vt τιμῇ ἰσόρροπος, Aristot. eth. 9. Et generaliter, æqualis, par, apud Thuc. & Herodian.

Ἰσορροπία, ἡ in neutram partem propensio, equilibrium. Plat. in Phæd.

Ἰσορροπεῖν, in neutram partem vergo, æquilibrium facio. Polyb. Item æqualibus sum viribus, ita vt nec superer ab alio, nec alium superem. Aristot. Et generaliter æqualis sum, adæquo, nec excedo, nec minus sum: apud Plat. de leg. l. 5.

Καλαύροψ, οπος, ἡ, pedum: propriè quod in summo est repandum (dicitur enim quasi κάλον αὖ ῥέπον. Eust.) Il. ψ. Ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ.

Ὀξύρροπος qui fit momento temporis, celer, celerrimus: vt ὀξύρροπος τῆς σελήνης κίνησις, apud Alex. Aphr. Exponitur & fluxus, item agilis, apud Basil.

Παλίρροπος, qui retro vergit aut propendet, reflexus: vt Παλίρροπον γένυ, Eurip. in Elect.

ῬΕ'Ω, (F. ῥεύσω, P. ῥεῦκα) fluo. Propriè dicitur & de rebus liquidis. Xen. Pæd. 7. Ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως ῥεῖ. Sic dicitur ὕδωρ, κρήνη, θάλασσα ῥεῖν, apud Hom. Metaph. vsurpatur etiam de aliis: vt de igne, apud Aristot. in lib. de vita & morte, τὸ δὲ πῦρ ἀεὶ διατελεῖ γινόμενον ϗ ῥέον ὥσπερ ποταμός. item de telis, lapidibus, verbis & aliis rebus quæ cum quadam celeritate & quodam impetu feruntur, apud Hom. Ponitur & pro, fluo i. diffluo, euanesco, intereo, soluor, labor. vt apud Phil. θνητοὶ ὄντες ϗ ῥέοντες, fragiles & fluxi. Sic & apud Dem. & Plut. ¶ Item actiuè pro χέω, fundo, Eurip. in Hecuba, ῥεῖ χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως Χοὰς θανόντι πατρί. Inuenitur & ῥεύω pro ῥέω, apud poëtas. ¶ Item ῥέω, dico, loquor. In qua signif. quamuis non sit vsitatum ῥέω, in vsu tamen est aor. 1. ἐρρήθην (pro quo & ἐρρέθην) regulariter formatus ab ἔρρημαι, cui' act. ἔρρηκα. fut. ῥήσω. Hinc & ῥῆμα, ῥῆσις, &c. quæ vide post omnia comp. ex ῥέω, fluo.

Deriuata ex ῥέω, fluo.

Ῥέομαι, idem quod ῥέω fluo. Item perfundor: vt ἱδρῶτι ῥεόμενος, sudore perfusus, apud Gal.

Ῥεῦμα, τὸ, fluentum, item fluctus. Interdum exp. fluuius, vel fluminis impetus, apud Herodian. ¶ Apud medicos, fluxio, fluxus.

Ῥευματικὸς, fluxionibus obnoxius. Apud Dioscor. ἕλκη ῥευματικὰ, distillantia vlcera.

Ῥευματίζω, fluxionibus infestor. item grauedine infestor: vt ῥευματιζόντες ὀφθαλμοί Diosc. Et ῥευματιζόμενα μέρη, partes quæ in fluxione tentantur. Apud Alex. Aphr. ῥευματισθείσης τὴν ἀρτηρίαν, quibus distillatio in arteriam defluxit.

Ῥευματισμὸς, fluxio: vt ῥευματισμὸς κοιλίας.

Ῥευμάτιον, paruum fluentum. Apud Plut. in Thes. exp. riuus.

Ῥεῦσις, fluxio i. ipsa fluendi actio.

Ῥευστὸς, ὁ, fluxus. item fluidus, euanidus, mortalis, caducus. Greg. Areop.

Ῥευστῶς, fluxè, instar eorum quæ fluxa sunt. Ῥευστικῶς, abundè, affluenter. Hesych. & Suid.

Ῥευσταλέος, fluuius, fluens. Hesych.

Ῥέος, εος, τὸ, [poet.] fluxus, fluxio. Æschyl.

Ῥέεθρον, [itidem poet.] fluentum: sæpe apud Hom. Dicitur & τὰ ῥέεθρα τοῦ ποταμοῦ, apud Herodot. Item flumen. Pro eodem dicitur ῥεῖθρον per syncopen, apud Herodot. Theophr. & Plut.

Ῥοὴ, ἡ, idem quod ῥεῖθρον, fluentum. Il. β.

Ῥόος, ου, ὁ, itidem pro fluento. Exponitur & fluxio aquarum, item cursus aquarum. Et pro ipsis aquis quæ fluunt. Od. ε.

Ῥοῦς, per contractionem pro ῥόος, dicitur: vnde κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι τὰ πράγματα, dicuntur res quæ prosperè cedunt & ex voto. Apud medicos frequenter dicitur de mulierum fluxionibus. ¶ Item ῥοῦς, ῥοὸς, arbuscula quædam: qua coriorum infecto res vtuntur ad inspissandas pelles. Diosc. l. 1. c. 145.

Ῥοώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, fluidus, fluxus. Item vndosus. Theophrast. & Aristot.

Ῥοὰς, άδος, ἡ, defluuium acinorum: vitis vitium quo acini defluunt. Theophr.

Ῥοϊκὸς, qui fluxione laborat seu profluuio. ¶ At ῥοικὸς, incuruus, inflexus, apud Theophr. idyll. 7. Item qui naturaliter est cruribus incuruis, apud Hippocr.

Ῥητίνη, ἡ, resina, humor est liquidus & oleaginosus, ex plantà sponte diffluens. Gal. & Diosc.

Ῥητινίζω, resinam refero. Exponitur etiam, sum resinaceus.

Ῥητινίτης, οἶνος, resinatum vinum. Diosc. l. 5. c. 43.

Ῥητινώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, resinosus: apud eundem l. 1. c. 80.

Ῥύω, thema inusit. à grammaticis statuitur, ex conformantibus aor. 2. pass. ἐρρύην, (vnde etiam infinit. ῥυῆναι & particip. ῥυείς) quod est in vsu pro fluxit, vt ἐρρύη μετὰ δυνάμεως ὁ Ἀντίοχος, & ῥυῆναι λόγον ἐν τῷ δήμῳ, apud Plut. emanasse rumorem in populum. Inuenietur ἐρρύην & in præteriti imperf signif. pro, fluebam, apud Thuc. & Xenoph. Est & præt. ἐρρύηκα, fluxi, tanquam à ῥυέω. ¶ Aliã signif. verbi ῥύω, vide in Ῥύω, suo loco.

Ῥύσις, fluxio, fluxus. Philopon. χειμμάρου ῥύσις σιγμῆς. Item profluuium: Aristot. de mundo, οἷον αἵματος ῥύσις. Item fluentum & brachium fluminis, Polyb. ¶ Hesychio est etiam phiala aurea, pro quo ῥυσὶς, apud Athen. l. 11. Item lignea quædam libra. ¶ At ῥύσις liberatio, vide in Ῥύομαι.

Ῥυτὸς, fluidus, fluxus, fluens. Theophr. Τὸ ῥυτὸν, [sub.] poculi quoddam genus, cornibus simile, ex quo tenuiter profluente vino, infernè bibitur. Athen. & Eust. ¶ At ῥυτὸς, tractus, vide in Ῥύομαι.

Ῥυδὸν, & ῥύδην, affluenter, abundanter, affatim, abundè. Odyss. ο. ¶ Ῥύδην, exp. etiam vehementer, impetuosè, item cum vehementi strepitu, apud Suid. & Hesych. & pro eodem inuenitur & ῥυδόην.

Ῥύμη, ης, ἡ, impetus Chrysost. τοῦ τύπτοντος ῥύμη ϗ ὁρμή. Demosth. τῇ ῥύμῃ τῆς ὀργῆς ϗ τῆς ὕβρεως τοῦ Μειδίου. ¶ Item vicus, platea, locus in quem omnes certatim confluunt. Vide & in ῥύω, traho.

Ῥύαξ, ακος, ὁ, Profluuium, riuus. Item proluuium, proluuies, eluuies. Thuc. ὁ ῥύαξ τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς Αἴτνης. Plato, οἱ ἀπὸ τοῦ ῥύακος πηλοῦ ῥέοντες ποταμοί. Dicitur & αἵματος ῥύακες, sanguinis riui, apud Aristidem.

Ῥυὰς, άδος, ἡ, vitium oculi, quum canthus lachrymas continere nequit: Trall. lib. 2. ¶ Item ῥυάδες dicuntur vites non continentes fructum: quòd acini defluant, & qui remanent, graciliores existant. Geopon. l. 5. ¶ Ῥυάδες, pisces, flutæ, apud Aristot. ¶ Ῥυὰς, [adiect.] fluxus, perfluens, deciduus. Aristot. l. 3. de part. anim.

Ῥύμμα, τὸ, itrium: bellarij genus præstantius. Gal.

Ῥάδιος, Ῥὶν, Ῥινὸς, Βροτὸς, Ῥίζα, Ὀρὸς, quomodo huc pertineant vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναρρέω, refluo. vel sursum fluo. Item scateo, scaturio, quasi sursum fouendo. Luc. παρὰ τὴν ῥίζαν ἑκάστης ἀναρρεῖ πηγὴ οἴνου.

Ἀνάρροια, ἡ, refluxus, vt ἀνάρροια. Athen.

Ἀπορρέω, affluo, defluo. Dem. in Timocr. φύλλα δὲ ἀπορρεῖν φύλλα τῶν στεφάνων. Sic & apud Theophr. de caus. pl. lib. 1. Et alia metaphora, vt effluo & defluo, apud Lat. vt apud Suid. ὅτου δ' ἀπορρεῖ ἡ μνήμη, cuius effluit memoria. Item emano, promano, profluo: Diosc. l. 2. c. 203. φασὶ δὲ τινα ϗ ὑγρασίαν ἀπορρεῖν τῆς ῥίζης. Et transitiuè, apud Alex. Aphr. ἀπορρέουσι τὰ κοσμικὰ ἀπόρροιαν.

Ἀπορρεὴς, ὁ ϗ ἡ profluens, manans, emanans. Athen.

Ἀπορροὴ, ἡ, defluxus, defluuium. Item effluxus, profluentia, emanatio. Aristot. Probl. sect. 12. Exponitur etiam, succus, vel humor effluens alicundè aut vapor: apud Plut. in Solone.

Ἀπόρροια ἡ, idem. Xen. Hell. 5. Item effluentia: *in metaph. significat.* apud Aristot. Probl. sect. 12. & Nazianz.

Ἀπερρύην, vnde particip. ἀπορρυείς, qui defluxit, Diosc. l. 5. c. 89. ἐξιπωθεὶς ἀνελοῦ ἀπορρυεὶς εἰς πυξίδα ἰὸς τοῦ χαλκοῦ. Improprie apud Plut. ἀπορρυεὶς τοῦ ἵππου, delapsus equo.

Ἀπόρρυτος, ὁ ϗ ἡ, effluens, defluens: vt ἀπόρρυτον σῶμα, corpus effluens, i. quod decrescit, apud Plat. in Tim.

Decomp. Εὐαπόρρυτος, facilè defluens. Hippocr. de fract.

Προαπορρέω, prius effluo vel defluo.

Διαρρέω, per medium fluo. Isocr. in enc. Busir. κύκλῳ τὴν χώραν περιέχων, ϗ πᾶσαν διαρρέων. Itẽ perfluo. Luc. μικρὸν μὲν ἡμῖν σκαφίδιον ὑπέδεξατο ϗ διαρρεῖ τὰ πολλά. ¶ Item diffluo, Philo de vita M. l. 3. τὸ σῶμα διαρρέουσι ὑπὸ τῆς καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀδιαστάτου τρυφῆς, corpore diffluũt ex perpetuis & quotidianis delitiis. Et Aristoph. in Nub. φθέγξεσθαι τοῖς χείλεσι διερρυηκόσι, loqui labris diffluentibus & diductis. item diffluo, i. dilabor, pereo. Soph. τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς Χάρις διαρρεῖ. Item tabesco. Diog. Laërt. διερρυηκότα ϗ λεπτὰ ὑπὸ νόσου.

Διάρρυτος, irriguus. Strab.

Διαρροὴ, ἡ, meatus, canalis, id per quod aliquid fluit: vnde πνεύματος διαρροαὶ apud Eur. in Hec.

Διάρροια, ἡ, fluxus, fluentum, meatus. Item copiosus alui fine inflammatione exulceratioñeque fluor, profluuium ventris, apud medicos.

Διαῤῥοίζομαι, alui profluuio laboro. Alex. Aphr.

Λογοῤῥοια, ἡ, [dec.] q.d. verborum profluuium: profluentia loquendi. De garrulis dicitur, quasi eorum lingua profluuio laboret, seu morbo qui διάῤῥοια dicitur. Athen. l. 4.

Εἰσρέω, influo, illabor. vt εἰσρέοντα πόντον, apud Eur. in Iph. Taur. & Luc. πρὶν εἰσρυῆναι. Metaphoricè etiam vsurpatur: vt εἰσρυέντες εἰς τὴν πόλιν ingressi vrbem.

Εἴσρυσις, & εἰσροή, influxio. Aristot. de mundo.

Decomp. Ἐπεισρέω, q.d. superinfluo. Metaph. apud Plutarch. ἐπεισρεῖν εἰς ἅπαντα.

Παρεισρέω, sensim vel clàm influo & clàm ingredior: apud eundem in Lyc. παρεισρέων πρὸς τὰ συσσίτια.

Ἐκρέω, effluo. Item excido. Plut. in Them. ἐξεῤῥύησαν οἱ Θεμιστοκλέους λόγοι τῶν Ἑλλήνων. Et τὸ ἐξεῤῥυηκὸς, abolitum & fluxum, euanidum apud eundem.

Ἔκρυσις, effluxio. Ἐκρύσεις dicuntur etiam ex conceptus corruptiones, quæ intra septimum diem fiunt. Aristot. histor. anim. lib. 7.

Ἐκροὴ, *itidem* effluxio. Aristot. de mundo. Exponitur & meatus, canalis: vt ἐκροαὶ τῶν περιττωμάτων. Alex. Aphr.

Ἔκροος, idem quod ἐκροὴ, apud Herod. Pro quo contractè dicitur ἔκρους fluentum, seu alueus: apud Arrian.

Decomp. Διεκρέω, perfluo, effluo per. Διέκροος, meatus per quem aliquid effluit.

Ὑπεκρέω (q.d. subeffluo) sensim & clàm effluo: aut euanesco. Plutarch. in Symp.

Ἐπιῤῥέω, influo, fluo super. Il. β. Ἀλλά τε μιν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει ἠΰτ' ἔλαιον. Gal. ἐπιῤῥεῖν τῷ μέρει, influere in partem. Dicitur & ἐπιῤῥεῖν, quod humorem emittit, à quo humor manat. Aristot. τὸ δὲ ἀπὸ τῆς συκῆς ἀεὶ ἐπιῤῥεῖ. Metaphoricè apud Xen. Pæd. 7. ὄχλος dicitur ἐπιῤῥεῖν & apud Hom. στρατὸς δ' ἐπέῤῥεεν ἔθνεα πεζῶν. ¶ Item actiuè, pro inundo: vt apud Greg. θάλασσα τὰς μὲν ἀναπίμπλησι, τὰς δὲ κατὰ φύσιν ἐπιῤῥεῖ. ¶ Exponitur & largior copiosè, apud Areop.

Ἐπιῤῥοὴ, ἡ, influxio, influxus. Theophr. Metaphoricè apud Eurip. in Androm. ἐπιῤῥοὴ κακῶν. [pud Areop.

Ἐπίῤῥοια, idem. Hesych. Et pro affluentia seu abundantia, a-

Ἐπιῤῥυέω, affluxi, vnde particip. ἐπιῤῥυείς, apud Euripid. in Med. Ὄλβου δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος Ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος quum affluxerunt opes.

Ἐπίῤῥυσις, ἡ, influxio. Itē accessio qua aliquid sensim augetur.

Ἐπίῤῥυτος, qui influit, i. aduentitius: vt δύναμις ἐπίῤῥυτος, apud Plat. de Rep. l. 7. Item is in quem influit humor & infunditur: vt ἐπίῤῥυτον σῶμα, apud eundem in Tim. Exponitur etiam, affluens.

Καταῤῥέω, defluo: vnde apud Aphthon. καταῤῥυὲν τοῦ τραύματος, quod è vulnere defluxit. Et metaph. delabor: vt καταῤῥεῖν εἰς τὴν γῆν apud Xen. Pæd. 1. Item collabor, concido: vnde καταῤῥυηκὸς ἱερὸν, exp. fanum iam concidens & ruinæ proximum apud Pausan. Alia metaph. apud Aristoph. in Acharn. ἀθρόοι καταῤῥυέντες, i. confertim aduenientes.

Καταῤῥέομαι, perfundor: vt apud Plut. in Galb. λόγχην καταῤῥεομένην αἵματι. Sic & ἱδρῶτι καταῤῥεομένην apud Luc.

Κατάῤῥυτος, qui d. fluente humore irrogatur: vt κῆποι κατάῤῥυτοι. Eurip. in Electra.

Κατάῤῥοος, & contractè κατάῤῥους, defluxio: Apud medicos peculiariter sic dicitur descensus humoris è capite in os.

Καταῤῥοϊκὰ νοσήματα, morbi ex illo descēsu: apud Plu. in Tim.

Καταῤῥοΐζομαι, catharro laboro, seu distillationibus vexor. Diosc. l. 5. c. 43.

Καταῤῥοϊκὸς, qui distillationibus infestatur.

Decomp. Ἐπικαταῤῥέω, influo seu delabor ex superiore loco.

Συγκαταῤῥέω, simul defluo. Item simul decido. Pro eodem dicitur & συγκαταῤῥυέω, vnde aor. 2 συγκατεῤῥύην: & particip. συγκαταῤῥυείς, apud Diosc. l. 5. c. 103.

Μεταῤῥέω q.d. fluendi modum muto: refluo, reciproco: vnde apud Arist. eth. 9. c. 6. τῶν τοιούτων γὰρ μένει τὰ βουλήματα, καὶ οὐ μεταῤῥεῖ ὥσπερ εὔριπος.

Μετάῤῥοια, ἡ, reflexus, reciprocatio. Arist. meteor. lib. 2. Plut. de def. orac.

Παραῤῥέω, præterfluo Xen. pæd. 4. πιεῖν δ' ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ. Sic & apud Herodian. l. 8. Metaphoricè apud Greg. ἵνα μὴ ἐξιτήλα τῷ χρόνῳ γένηται τὰ καλὰ, καὶ μὴ παραῤῥυῇ. Item interfluo: Theophr. de caus. pl. l. 1. ἐνίοτε γὰρ καὶ ἀπόλλυσι παραῤῥέον (ὕδωρ) διὰ τὴν ἀσθένειαν.

Περιῤῥέω, circūquaq; fluo, vndiq; fluo: Basil. in Hexaen. hom. 11. ὁ ἱδρὼς τοῖς κακοῖς περιῤῥέων μηδεμίαν ἀσχολίαν παρέχη τῇ γεωργίᾳ. Et circūfluo, circūluo alluo. Herodian. l. 8. ποταμός τε περιῤῥεῖ τὸ τεῖχος. Thuc. περιῤῥέων ἐπ' ἀμφότερα. Et circūfluo, i. abundo: vnde apud Soph. περιῤῥεῖται βίος, exp. affluant facultates. Apud Greg. περιῤῥεῖται ἐσθῆτι, exp. fluidæ vesti.

Περιῤῥεῖσθαι dicitur vrbs aut locus aliquis, quem fluuius circumfluit. Xen. anab. lib. 1. περιῤῥεῖτο δὲ [πόλις] ὑπὸ τοῦ Μάσκα κύκλῳ. Sic & apud Aristot. & Plut.

Περίῤῥυτος circumfluus. Hesiod. in Theog.

Περίῤῥοος, idem. Herodot. l. 1.

Προῤῥέω, aut προρέω, profluo: vt apud Hesiod. in Erg. ποταμῶν ἅλαδε προρεόντων.

Ὑπεκπρορέω, [dec.] idem. Od. ζ. Ἔνθ' ἤτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοὶ πολὺ δ' ὕδωρ καλὸν ὑπεκπρορέει.

Συῤῥέω, confluo. Plerūq; in metaph. signif. vt & Lat. cōfluo. Isocr. de Pace, ἐφ' οὓς λόγους καὶ νῦν τὸ πλῆθος αὐτῶν συνεῤῥύηκεν.

Σύῤῥευσις, & συῤῥοή, item σύῤῥους, & σύῤῥοια, confluxus, confluens, colluuio: apud Plat. & Theophr.

Ὑποῤῥέω, subterfluo, subterlabor: item sensim fluo, seu influo: vnde metaph. apud Plutar. de def. orac. τὴν ψυχὴν ὑποῤῥέουσι δυσχέρειαι καὶ κινήσεις, clàm subeunt animum molestiæ & impulsiones. Exponitur etiam surrepo, apud Dem. Item sublabor, succumbo: vt ὑποῤῥέοντα ἐρείσματα, apud Plat. Item dilabor: vnde apud Luc. ἤδη ἡ μὲν ὑποῤῥέουσιν οἱ πολλοί. ¶ Actiuè etiam vsurpatur ad Dem. in orat. contra Lep. τοὺς δὲ ἐν στάσει καθεστάναι δοκοῦντας ὑδ' ἁμαρτίας πάντα ταῦτα ἁμαρτήματα ὑπῤῥεῖ κατὰ μικρόν.

Composita sine præpositione: ac primùm retinentia Verbi ῥέω, *seu* ῥείω.

Ἀκαλαῤῥείτης, ὁ, placidè vel leniter fluens, aut leni agmine: ὁ καλαῤῥείτης Il. η.

Βαθυῤῥείων, & βαθυῤῥείτης, profunda habens fluenta, profundè fluens, prius apud Apoll. posterius apud Hom. Il. φ.

Ἐυῤῥείτης (q.d. pulchrifluus) pulchrè fluens, bellè fluens. Il. ζ. Pro eodem dicitur & ἐϋῤῥεῖος, vnde ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο, ibidem; de quo vide & in Εὔρους.

Εὐρυρέω, compositè dicitur pro εὐρὺ ῥέω, latè fluo: vnde εὐρυρέοντα Φᾶσιν apud Apoll. Arg. 2.

Εὐρυρέεθρος, lata habens fluenta, latè fluens. Il. φ.

Καλλίῤῥεθρος, pulchra fluenta habens, pulchrifluus. Hom. hym. 1. in Apoll. Hesiod. in Theog.

Λαβρέων, (q. λαβρέων, ex λα & ῥέων) impetuosè & rapidè fluens vel latè fluens. Etymol.

Ὁμόῤῥεθρος, vnà cum alio fluenta habens, qui ex eodem riuo ducit aquam: riualis. in Pand Græc.

Composita ex ῥόος *aut* ῥόος *itidem sine præpositione.*

Ἀγάῤῥοος, ὁ, ὁ, (ὁ ἀγαν ῥέων) impetuosum fluentum vel impetuosa fluenta habens: vel impetuosè fluens. Hom. in Bœotia.

Ἀγχίῤῥοος, cuius fluenta prope sunt: vicina fluenta habens. Apoll. Rhod.

Ἀείῤῥοος, semper fluens. Suid.

Ἀνεμόῤῥους, ventis fluens, seu ex quo fluente venti exoriuntur: vox ficta apud Plat. in Cratylo differentem de etymo nominis ἀήρ.

Αἱμοῤῥοέω, sive ῥοῶ, sanguinem effundo, sanguinis profluuio laboro: vt γυνὴ αἱμοῤῥοοῦσα Matth. 9.

Αἱμοῤῥοία sanguinis profluuium. Diosc. l. 2. & alibi.

Αἱμοῤῥοΐς, ίδος, ἡ, idem. Aristot. de part. an. l. 3. Gal. ad Glauc. lib. 1. ¶ Est & serpentis genus inde appellatum, quod morsu sanguinem & quasi profluuium sanguinis exciter, ac dissolutus venarum commerciis, quicquid animæ est, euocet per cruorem, teste Solino.

Αἱμόῤῥοος & contractè αἱμόῤῥους, dicitur mulier quæ menstrua patitur. ¶ Est & idem serpens cum hæmorrhoide. Nicand. in Ther.

Ἁλίῤῥοος, circa mare, vel ad mare, vel in mare fluens. Eurip. & Theocr.

Ἀῤῥοία, ἡ, retentio menstruorum: vel retardati & commorantes menses. Hippocr.

Ἀψόῤῥοος, q.d. retrograda fluenta habens seu reciproca, refluus: vt ἀψοῤῥόου Ὠκεανοῖο Od. υ. Exponitur etiam cuius cita sunt fluenta, celeriter fluens, vt dicatur quasi αἰψόῤῥοος. Eust.

Ἀψόῤῥος, retrogradus, retro vestigia referens. Hom. Ἀψόῤῥον, retrogradè, retro vestigia referendo: aut retrorsum. Od. ι.

Βαθύῤῥοος, idem quod βαθυῤῥείτης supra. Il. φ.

Γονόῤῥοος, & γονόῤῥους, ὁ, ὁ, qui genituræ effluentia seu profluuio laborat. Ezech. 7.

Γονοῤῥοία & γονόῤῥυα, ἡ, genituræ profluuium.

Γονοῤῥυέω, genituræ profluuio laboro, seminis fluxum patior. Leuit. 15.

Δακρυῤῥόος, lacrymis fluens, lacrymas fundens. Eur. in Supplic.

Δακρυῤῥοέω, lacrymis fluo, lacrymor. Eurip. in Ione, γυναῖκα λαβόντες θεῷ Χαίρουσιν ἐν ταὐτῷ δ' ὄμμα σὸν δακρυῤῥοεῖ. Vtitur & Herodian. l. 6. Item deploro. Philo de vita M. lib. 3. σύμπαν τὸ ἔθνος αὐτὸν ἐτῶν μῆνα δακρυῤῥοεῖν.

Ἑπτάῤῥοος, septem fluus. Exponitur & septem ostia habens.

Εὔροος, & εὔρους, & dialysi ἐΰῤῥοος, bene fluens, facilem cursum habens, vt ἐϋῤῥόου ποταμοῖο, Il. ο. Apud Theophr. εὔρους φορά, exp. meatus.

Εὔροια, ἡ, facilis fluxus seu cursus. Et metaph. pro reb. prosperis & ad voluntatem nostram fluentibus. Plut. in Per.

Εὐροέω, bene fluo, facilem cursum habeo. Et metaph. feliciter ago, prospera vtor fortuna. Gregor. & Phalar.

Εὖρος, ὁ, Eurus: ventus orientalis, inter Aquilonem & Vulturnum medius, teste Aristot. de mund. & Plin. lib. 2. cap. 47. dictus quasi ὁ ἀπὸ τῆς ἕω ῥέων, inquit Etymol. Vide & in Εὔρους.

Καλλίῤῥοος, idē qd̄ καλλιρέεθρος, Il. φ. Scribit & καλλίροος Od. ε.

Ὁμόῤῥοος,

Ὁμόῤῥοος, simul iuncta fluenta habens, vel simul fluens.
Ὁμόῤῥοια, ἡ, q.d. confluentia aut confluxio.
Παλίῤῥοος, & Παλίῤῥους, retrograda fluenta habens, refluus, reciprocus: vt κλύδων παλίῤῥους, Eurip. in Iph. Taur. Παλίῤῥους etiam substantiue exp. refluens.
Παλιῤῥοια, ἡ, refluxus, reciprocatio aquæ.
Πλατυῤῥόος, idem quod εὐρυρεέθρος. Æschyl. in Prometh.
Πυόῤῥοος & πυόῤῥους, pure fluens, ex quo pus manat.
Πυόῤῥοια, ἡ, fluxus puris, suppuratio. Diosc. l.5. c.131.
Πυοῤῥοέω, purè mano, pus effundo: vt πυοῤῥοοῦντα ὦτα, aures è quibus pus fertur, apud Diosc. l.2. c.181 & alibi.
Τριχοῤῥοέω, pilorum seu capillorum defluuio laboro: vt βλέφαρα τριχοῤῥοοῦντα, apud Diosc. l.2. c.84.
Τριχοῤῥυέω idem. Aristoph. in Pace.
Ὑδρόῤῥοα, seu ὑδρόῤῥοια, ἡ, cloaca, emissarium, canalis per quem aqua pluuialis effluit. Aristoph. in Acharn. & apud eius schol. Metaphoricè vtitur Athen. l.13. (Symp. 8.
Φυλλοῤῥοέω, foliis fluo vel defluo, folia vel frondes amitto. Plut.
Χείμαῤῥοος, & χειμάῤῥοος, ex quo per contractionem χείμαῤῥους, hyeme fluens: χειμάῤῥοι ποταμοί. Il. δ. ε. & λ. Sic & χειμάῤῥους ποταμὸς, apud Phil. de vita M. lib.3. Vtitur & Herodia. lib.3. & Demost. ¶ Χείμαῤῥος autem dicitur paxillus seu clauus ligneus sub carina, in foramine quodam fixus, quo exempto defluit aqua in sentina collecta ex pluuiis. Hesiod. Erg. lib.2.
Χρυσοῤῥόας, ου, ὁ, auro fluens, auri ramenta suis fluentis vehens. Athen. l.5. Pro eodem dicitur & χρυσοῤῥόης, apud eundem l.8.
Ὠκύῤῥοος, & ὠκύῤῥους, celeriter fluens. Il. ι.
Ὠκυρόης, idem: Apoll. Arg. 2.

Composita in ρυτος vel ρυτης desinentia: itidem sine præpositione.

Ἀείῤῥυτος, semper fluens. Soph.
Αἱματόῤῥυτος, sanguine fluens. Eurip.
Ἀμφίῤῥυτος, circumfluus, pro quo & ἀμφίρυτος, Odyss. α. Sophocl. in Aiace.
Ἀνθεμόῤῥυτος, à flore fluens: vt ἀνθεμόῤῥυτον γάνος ξουθῆς μελίσσης, apud Eurip. in Iph. Taur.
Ἀργυροῤῥύτης, ου, ὁ, q.d. argentifluus, fluenta habens argentum vehentia: vt ἀργυροῤῥύτης Ἕβρος, Eurip. in Herc. fur.
Θεόῤῥυτος, à Deo profluens: vel à Ioue fusus aut profluens.
Λεπτόῤῥυτος, tenuiter fluens, tenuis vt λεπτόῤῥυτον ὕδωρ, Hippocr. epist. ad Demag.
Μελίῤῥυτος, mellifluus. Nonn.
Νεόῤῥυτος, qui recens effluxit. Suid.
Πολύῤῥυτος, multifluus. Soph.
Πρωτόῤῥυτος ῥητίνη, resina quæ prima defluit seu defluxit: quæ & αὐτόῤῥυτος, à spontanea fluxione dicitur. Gal. τῶν κατὰ τόπ. l.3.
Χρυσόῤῥυτος, idem cum χρυσοῤῥόας. Æschyl.

Composita à superioribus compositorum generibus & significatione & terminatione longius recedentia.

Ἄγκυρα, Ἀήρ, Βορέας, Γέφυρα, Κολλύριον, Λαῦρος, Ὄμβρος, Πρῴρα, Στρηνὸς, quomodo huc pertineant singula, vide suis locis.

¶ Deriuata ex ῥέω, i. dico, loquor.

Ῥῆμα, ατος τὸ, vocabulum, verbum. Demosth. pro cor. τὰς αὐτὰς συλλαβὰς καὶ τὰ αὐτὰ ῥήματα. Item dictum, sententia, Plato Polit. l. Item cantus, vel oratio, vt poema, vel canticum, vel hymnus qui recitatur. apud eundem.
Ῥηματικὸς ad vocabulum seu vocabula pertinens. Item verbalis: apud Gramm.
Ῥημάτιον, voculа, paruum vocabulum. Aristoph.
Ῥηματίσκιον, idem. Plato in Theæteto, & Themist.
Ῥῆσις, εως, ἡ, dictum, sententia, oratio. Aristoph. in Nub. τῶν Εὐριπίδου ῥῆσίν τινα. Demosth. pro cor. ἀναγνώσεται δ' ὑμῖν καὶ τὰς ῥήσεις ἃς ἐλυμαίνου.
Ῥησείδιον, pro quo apud Hesych. ῥησίδιον, sententiola.
Ῥητὸς, dicendus, fandus. Demosth. ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα κακὰ ἐξεῖπον, dicenda & tacenda effutierunt. Isocr. περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀποῤῥήτων ἀνακοίνου. Item memorandus, celebris. Hesiod. in Erg. ¶ Item de quo certis verbis conuenit, præfixus, præfinitus, constitutus. Il. φ. μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, mercede præstituta, seu pacta. & ἐν ῥηταῖς ἡμέραις, apud Thuc. lib.6. Sic dicitur ἐπὶ ῥητοῖς sine subst. certis conditionibus, certa lege, vel certis legibus, apud eundem, Thuc. l.1. Et ῥητὴ εὐθεῖα, definita linea, & ῥητὸν τετράγωνον, definitum quadratum. Τὸ ῥητὸν, dictum, sententia, Basil. & Greg. Et τὰ ῥητὰ, oracula, apud Iustinum Mart.
Ῥητῶς, certis verbis, expressè. Them. in 3. de an. Exponitur etiam ad verbum. Item planè, certò, nominatim: apud Lucian.
Ῥητὴρ, ῆρος, ὁ, orator. Il. ι. Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμμεναι.
Ῥήτωρ, idem. Demosth. Εἰ μὲν ὁ συμβουλεύων ὑμῖν, ὅ, τι ἂν συμφέρειν ἡγῆται ῥήτωρ ἐστὶν, αὐτὸς ἀρνήσομαι ὥστε φυγεῖν ἂν [illegible] τοῦτο. Item generaliter causidicus, rabula: vnde ῥήτορες φαῦλοι, apud Xen. & Æschin. Item iudex, qui propriam suam sententiam exponit. Suid. ex Soph.
Ῥητορικὸς, oratorius, ad oratorem aut artem oratoriam pertinens: vt λόγοι ῥητορικοὶ, & συλλογισμὸς ῥητορικὸς, & ῥητορικὴ ἐπαγωγὴ, apud Aristot. Item qui artem oratoriam tenet, eloquens. Isocr. in Nicocle.
Ῥητορικὴ (subst.) τέχνη, ars oratoria, Aristot. rhet. l. Et ῥητορικὴ δύναμις, apud eundem. Item ῥητορικὴ γραφὴ causa seu accusatio quam agebant rhetores, vel quæ contra rhetores habebatur. Suid. (Æschin. in Tim.
Ῥητορικῶς, oratorio more, artificio seu eloquentia oratoria.
Ῥητορεύω, oratoriam artem exerceo. Appian. ἀνὴρ ἱκανὸς εἰπεῖν τε καὶ ῥητορεῦσαι. Laërt. (de Socr. πρῶτος ῥητορεύειν ἐδίδαξε. Exponitur etiam, orationem habeo, pronuntio apud Luc. Et οἱ λόγοι ῥητορεύεσθαι dicuntur qui ore pronuntiantur more rhetorico. Isocr. apud Philipp.
Ῥητορεία, oratio rhetorices artificio elaborata. Item oratoria eloquentia. Isocr. in Panath. ἐν ταῖς ῥητορείαις διαλαμπόντων. Sic & apud Synes.
Ῥήτρα, ἡ, dicendi locus, dicendi vices. Lucian. ¶ Item dictio, i. oraculum: vt Plutarchus Lycurgum dicit leges suas ῥήτρας appellasse, tanquam χρησμούς τινας. ¶ Item pactum, pactio, conuentio. Od. ξ. ¶ Item decretum, vt in psephismate Byzantiorum, ἐκ τᾶς βωλᾶς λαβὼν ῥήτρας. ¶ Item generaliter commentarius, scriptura, σύγγραμμα. Suid.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀνεῤῥήθην ὕπατος, renuntiatus sum consul. Plut. Et ἀναῤῥηθεὶς, renuntiatus: vnde ἀναῤῥηθεὶς στέφανος, proclamata corona, apud Demosth. Ἀνάῤῥημα, τὸ, edictum voce præconis enuntiatum. Suid.
Ἀνάῤῥησις, renuntiatio, creatio. Item proclamatio. Aristides.
Ἀντίῤῥησις, contradictio, responsio contradicens alicui & repugnans. Item refutatio. Philo de mundo.
Ἀντιῤῥητικὸς λόγος, oratio qua obiectionibus respondetur oratio refutatoria. Dionys. Areop. Et τὰ ἀντιῤῥητικὰ, dicti libris Iosephi contra Appionem.
Decomp. Ἀναντίῤῥητος, cui contradici nequit, irrefutabilis, minimè controuersus. Act. Apost. c.19. ἀναντιῤῥήτων οὖν ὄντων τούτων. & apud Plut. in Themist. Ἀναντιῤῥήτως, citra contradictionem, extra omnem controuersiam.
Δυσαντίῤῥητος, cui ægrè contradici potest. Δυσαντιῤῥήτως, ita vt vix contradici queat. Polyb. δόξας δυσαντιῤῥήτως εἰρηκέναι.
Ἀποῤῥήθη, vetitum est, interdictum est. vnde ἀποῤῥηθεὶς, vetitus. Aristid. ἀποῤῥηθὲν μὴ καταφεύγειν, quum vetitum esset. Apud Plat. de leg. 11. ὑπὸ δὲ γένους παντὸς ἀποῤῥηθῶσιν, exp. quasi à genere abdicari.
Ἀπόῤῥημα, interdictum. Plato in polit. Ἀπόῤῥησις, interdictio. Item renuntiatio. Synes. ad Anast. εἰ προῦλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόῤῥησιν, si anteuertisset calamitas renuntiationi. Exponitur etiam defatigatio, & defectio virium & animi.
Ἀπόῤῥητος, vetitus. Lysias contra Theomnestum. Item arcanus, vt apud Eurip. in Iph. Taur. ἀπόῤῥητος φλὸξ, arcana flamma seu mystica. Et ἐν ἀποῤῥήτῳ, vel ἐν ἀποῤῥήτοις, item δι' ἀποῤῥήτων, secretò, vel clàm. Sic apud Plut. in Them. πράξεις ἀποῤῥήτους πρὸς τοὺς πολλοὺς, res arcana & vulgo non communicanda. Item inenarrabilis, ineffabilis. Item indignus dictu seu narratu. Isocr. contra Lochit.
Ἀποῤῥήτως, secretò, clàm. Item ita vt dici nequeat. Hesych.
Διεῤῥήθη, discussum est, distinctè explicatum est. Plato de leg. l.11.
Διαῤῥήσις, explicatio distincta, & q.d. expressa. Idem ibidem.
Διαῤῥήδην, explicatè. Plat. ibidem. Et clarè, apertè, manifestè: Demosth. & Æschin.
Ἐπίῤῥημα, aduerbium: pars orationis apud Grammat. Item certa quædam pars comœdiæ, apud Aristoph. Suid. & Hesych. Sic etiam dicebatur gestamen quoddam comicum. Poll. Ἐπιῤῥηματικὸς, aduerbialis, aduerbij formam habens.
Ἐπιῤῥηματικῶς, aduerbialiter.
Ἐπίῤῥησις, vituperatio. Item accusatio. Suid.
Ἐπίῤῥητος, vituperabilis, reprehensione dignus. Suid. λίαν δὲ ἐπίῤῥητος ἐπὶ παιδεραστίᾳ. Exponitur etiã, infamis, apud Xẽ.
Ἐπιῤῥήδην, palàm, apertè. Apoll. Arg. 2. Eustath. ex Arato expon. ῥητῶς καὶ ὀνομαστικῶς, nominatim.
Ἐπιῤῥητορεύω, vel ἐπιῤῥητορεύω, oratoriè dico & eloquenter. Athen. & Luc. τοιαῦτα ἐπιῤῥητορεύσαντι αὐτῷ.
Κατάῤῥησις, accusatio. Item condemnatio. Suid. & Hesych.
Καταῤῥητορεύω, vi eloquentiæ demulceo: vnde apud Lucian. σιωπᾶν κελεύει καταῤῥητορευόμενος.
Παραῤῥητὸς, qui verbis flecti potest. Il. ι. παραῤῥητοὶ δ' ἐπέεσσι, muneribus verbisque flecti poterant. Item adhortatorius, monitorius. Il. ν. παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι, orationibus adhortatoriis obtemperare.
Προεῤῥήθη, & προεῤῥήθη, prædictum est. & προῤῥηθεὶς, prædictus.
Προῤῥητέον, prædicendum est. Plat.
Πρόῤῥησις, prædictio, vaticiniũ. Philo de mundo, & Epigr. l.2.
Πρόῤῥητος, prædictus. Soph. in Trachin.
Προῤῥητικὸς, q.d. prædictorius: vnde βιβλία προῤῥητικὰ, Hippocr. libri continentes prædictiones de morbis.
Προσεῤῥήθη, appellatus est, nuncupatus est, item salutatus est: apud Eurip. in Med.
Πρόσρημα, appellatio. Aristid. in Panath. πρόσρησις, idẽ. Plut. in epist. item compellatio. vt πρόσρησεις εἰπεῖν, verba quibus compellatur seruus, apud eũdem de Leg. Item salutatio. Synes.

Διαῤῥοίζομαι, alui profluuio laboro. Alex. Aphr.

Λογοδιαῤῥοία, ἡ, [*dec.*] q.d. verborum profluuium: profluentia loquendi. De garrulis dicitur, quasi eorum lingua profluuio laboret, seu morbo qui διάῤῥοια dicitur. Athen. l. 4.

Εἰσρέω, influo, illabor. vt εἰσρέοντα πόντον, apud Eur. in Iph. Taur. & Luc. πρὶν εἰσρυῆναι. Metaphoricè etiam vsurpatur: vt εἰσρυέντες εἰς τὴν πόλιν ingressi vrbem.

Εἴσρυσις, & εἰσροὴ, influxio. Aristot. de mundo.

Decomp. Ἐπεισρέω, q.d. superinfluo. Metaph. apud Plutarch. ἐπεισρέων εἰς ἅπαντα.

Παρεισρέω, sensim vel clàm influo & clàm ingredior: apud eundem in Lyc. παρεισρέων πρὸς τὰ συσσίτια.

Ἐκρέω, effluo. Item excido. Plut. in Them. ἐξεῤῥύηκεσαν οἱ Θεμιστοκλέους λόγοι τῶν Ἑλλήνων. Et τὸ ἐξεῤῥυηκὸς, abolitum & fluxum, euanidum apud eundem.

Ἔκρυσις, effluxio. Ἐκρύσεις dicuntur etiam eæ conceptus corruptiones, quæ intra septimum diem fiunt. Aristot. histor. anim. lib. 7.

Ἐκροὴ, eadem effluxio. Aristot. de mundo. Exponitur &, meatus, canalis: vt ἐκροαὶ τῶν περιττωμάτων. Alex. Aphr.

Ἔκροος, idem quod ἐκροὴ, apud Herod. Pro quo contractè dicitur ἔκρους fluentum, seu alueus: apud Arrian.

Decomp. Διεκρέω, perfluo, effluo per. Διέκροος, meatus per quem aliquid effluit.

Ὑπεκρέω (q.d. subeffluo) sensim & clàm effluo: aut euanesco. Plutarch. in Symp.

Ἐπιῤῥέω, influo, fluo super. Il. β. Ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει ἠΰτ' ἔλαιον. Gal. ἐπιῤῥεῖν τῷ μέρει, influere in partem. Dicitur & ἐπιῤῥεῖν, quod humorem emittit, à quo humor manat. Aristot. τὸ δ' ἀπὸ τῆς συνεχῆς ἀεὶ ἐπιῤῥεῖ. Metaphoricè apud Xen. Pæd. 7. ὄχλος dicitur ἐπιῤῥεῖν & apud Hom. τὰ δ' ἐπιῤῥέοι ἔθνεα πεζῶν ¶ Item actiuè, pro inundo: vt apud Greg. θάλασσα τὰς μὲν περιτέμπουσα, τὰς δὲ κατὰ φύσιν ἐπιῤῥέουσα. ¶ Exponitur &, largior copiosè, apud Areop.

Ἐπιῤῥοὴ, ἡ, influxio, influxus. Theophr. Metaphoricè apud Eurip. in Androm. ἐπιῤῥοὴ κακῶν. [pud Areop.

Ἐπιῤῥοια, idem. Hesych. Et pro affluentia seu abundantia, a-

Ἐπεῤῥύην, affluxi, vnde particip. ἐπιῤῥυεὶς, apud Euripid. in Med. Ὄλβου δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος Ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος quum affluxerunt opes.

Ἐπίῤῥυσις, ἡ, influxio. Itē accessio qua aliquid sensim augetur.

Ἐπίῤῥυτος, qui influit, i. aduentitius: vt δύναμις ἐπίῤῥυτος, apud Plat. de Rep. l. 7. Item is in quem influit humor & infunditur: vt ἐπίῤῥυτον σῶμα, apud eundem in Tim. Exponitur etiam, affluens.

Καταῤῥέω, defluo: vnde apud Arrhian. καταῤῥυέν τοῦ τραύματος, quod è vulnere defluxit. Et metaph. delabor: vt καταῤῥεῖν εἰς τὴν γῆν apud Xen. Pæd. 1. Item collabor, concido: vnde καταῤῥυηκὸς ἱερὸν, exp. fanum iam concidens & ruinæ proximum apud Pausan. Alia metaph. apud Aristoph. in Acharn. ἀθρόοι καταῤῥέοντες, i. confertim aduenientes.

Καταῤῥέομαι, perfundor: vt apud Plut. in Galb. λόγχην καταῤῥεομένην αἵματι. Sic & ἱδρῶτι καταῤῥεομένην, apud Luc.

Κατάῤῥυτος, qui defluente humore irrogatur: vt κῆποι κατάῤῥυτοι. Eurip. in Electra.

Κατάῤῥοος, & contractè κατάῤῥους, defluxio: Apud medicos peculiariter sic dicitur descensus humoris è capite in os.

Καταῤῥοικὰ νοσήματα, morbi ex illo descēsu: apud Plu. in Tim.

Καταῤῥοΐζομαι, catharro laboro, seu distillationibus vexor. Diosc. l. 5. c. 43.

Καταῤῥοϊκὸς, qui distillationibus infestatur.

Decop. Ἐπικαταῤῥέω, influo seu delabor ex superiore loco.

Συγκαταῤῥέω, simul defluo. Item simul decido. Pro eodem dicitur & συγκαταῤῥύω, vnde aor. 1 συγκατεῤῥύην: & particip. συγκαταῤῥυεὶς, apud Diosc. l. 5, c. 103.

Μεταῤῥέω q.d. fluendi modum muto: refluo, reciproco: vnde apud Arist. eth. 9. c. 6. τῶν τοιούτων γὰρ μένει τὰ βουλήματα, καὶ οὐ μεταῤῥεῖ ὥσπερ εὔριπος.

Μετάῤῥοια, ἡ, reflexus, reciprocatio. Arist. meteor. lib. 2. Plut. de def. orac.

Παραῤῥέω, præterfluo. Xen. pæd. 4. πιεῖν δ' ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ. Sic & apud Herodian. l. 8. Metaphoricè apud Greg. ἵνα μὴ ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται τὰ καλὰ, καὶ μὴ παραῤῥυῇ. Item interfluo: Theophr. de caus. pl. l. 1. ἐκκόπτει γὰρ καὶ ἀπόλλυσι παραῤῥέον (ὕδωρ) διὰ τὴν ἀσθένειαν.

Περιῤῥέω, circūquaq; fluo, vndiq; fluo: Basil. in Hexaem. hom. 11. ὁ ἱδρὼς τοῦδε κακεῖσε περιῤῥέων μηδεμίαν ἀσχολίαν παρέχῃ τῷ γεωργῷ. Et, circūfluo, circūluo alluo. Herodian. l. 8. ποταμὸς τε περιῤῥεῖ τὸ τεῖχος. Thuc. περιῤῥέων ἐπ' ἀμφότερα. Et circūfluo, i. abundo: vnde apud Soph. περιῤῥείτω βίος, exp. affluant facultates. Apud Greg. περιῤῥεούσῃ ἐσθῆτι, exp. fluidæ vesti.

Περιῤῥεῖσθαι dicitur vrbs aut locus aliquis, quem fluuius circumfluit. Xen. anab. lib. 1. περιεῤῥεῖτο δ' [πόλις] ὑπὸ τοῦ Μασκᾶ κύκλῳ. Sic & apud Aristot. & Plut.

Περίῤῥυτος circumfluus. Hesiod. in Theog.

Περίῤῥοος, idem. Herodot. l. 1.

Προῤῥέω, aut προρέω, profluo: vt apud Hesiod. in Erg. ποταμῶν ἅλαδε προρεόντων.

Ὑπεκπρορέω, (*dec.*) idem. Od. ζ. Ἔνθ' ἤτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοὶ· πολὺ δ' ὕδωρ Καλὸν ὑπεκπρορέει.

Συῤῥέω, confluo. Plerūq; in metaph. signif. vt & Lat. cōfluo. Isocr. de Pace, ἐφ' οὓς λόγους καὶ νῦν τὸ πλῆθος αὐτῶν συνεῤῥύηκεν.

Σύῤῥευσις, & συῤῥοὴ, item σύῤῥους, & σύῤῥοια, confluxus, confluens, colluuio: apud Plat. & Theophr.

Ὑποῤῥέω, subterfluo, subterlabor: item sensim fluo, seu influo: vnde metaph. apud Plutar. de def. orac. τὴν ψυχὴν ὑποῤῥέουσι δυσχέρειαι καὶ κινήσεις, clam subeunt animum molestiæ & impulsiones. Exponitur etiam surrepo, apud Dem. Item sublabor, succumbo: vt ὑποῤῥέοντα ἐρείσματα, apud Plat. Item dilabor: vnde apud Luc. ἤδη μὲν ὑποῤῥέουσιν οἱ πολλοί. ¶ Actiuè etiam vsurpatur ad Dem. in orat. contra Lep. τὰς δ' ἐν πάσῃ καθεστάναι δοκοῦντας εὐδαιμονίᾳ πάντα ταῦτα ἀμελούμενα ὑπεῤῥεῖ κατὰ μικρόν.

Composita sine præpositione: ac primùm retinentia verbi ῥέω, seu ῥεῖ.

Ἀκαλαῤῥείτης, ου, placidè vel leniter fluens, aut leni agmine: ὁ καλῶς ῥέων Il. η.

Βαθυῤῥείων, & βαθυῤῥείτης, profunda habens fluenta, profundè fluens, prius apud Apoll. posterius apud Hom. Il. φ.

Ἐϋῤῥείτης (q.d. pulchrifluus) pulchrè fluens, bellè fluens. Il. ζ. Pro eodem dicitur & ἐϋῤῥής, vnde ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο, ibidem: de quo vide & in Εὔρυς.

Εὐρυρέω, compositè dicitur pro εὐρὺ ῥέω, latè fluo: vnde εὐρυρέων Φᾶσις apud Apoll. Arg. 2.

Εὐρυρέεθρος, lata habens fluenta, latè fluens. Il. φ.

Καλλιρέεθρος, pulchra fluenta habens, pulchrifluus. Hom. hym. 1. in Apoll. Hesiod. in Theog.

Λαύριον (q. λαρίων, ex λα & ῥέων) impetuosè & rapidè fluens: vel latè fluens. Etymol.

Ὁμοῤῥέεθρος, vnà cum alio fluenta habens, qui ex eodem riuo ducit aquam: riualis. in Pand. Græc.

Composita ex ῥοὴ aut ῥόος itidem sine præpositione.

Ἀγάῤῥοος, ου, ὁ, (ὁ ἄγαν ῥέων) impetuosum fluentum vel impetuosa fluenta habens: vel impetuosè fluens. Hom. in Bœotia.

Ἀγχίῤῥοος, cuius fluenta propè sunt: vicina fluenta habens. Apoll. Rhod.

Ἀείῤῥοος, semper fluens. Suid.

Ἀητόῤῥους, ventis fluens, seu ex quo fluente venti exoriuntur; vox ficta apud Plat. in Cratylo differentem de etymo nominis ἀήρ.

Αἱμοῤῥοέω, seu ῥοῶ, sanguinem effundo, sanguinis profluuio laboro: vt γυνὴ αἱμοῤῥοοῦσα Matth. 9.

Αἱμόῤῥοια, sanguinis profluuium. Diosc. l. 2. & alibi.

Αἱμοῤῥοΐς, ίδος, ἡ, idem. Aristot. de part. an. l. 3. Gal. ad Glauc. lib. 1. ¶ Est & serpentis genus inde appellatum, quod morsu sanguinem & quasi profluuium sanguinis exciret, ac dissolutis venarum commerciis, quicquid animæ est, euocet per cruorem, teste Solino.

Αἱμόῤῥοος & contractè αἱμόῤῥους, dicitur mulier quæ menstrua patitur. ¶ Est & idem serpens cum hæmorrhoide. Nicand. in Ther.

Ἁλίῤῥοος, circa mare, vel ad mare, vel in mare fluens. Eurip. & Theocr.

Ἀῤῥοία, ἡ, retentio menstruorum: vel retardati & commorantes menses. Hippocr.

Ἀψόῤῥοος, q.d. retrograda fluenta habens seu reciproca, refluus: vt ἀψοῤῥόου Ὠκεανοῖο. Od. υ. Exponitur etiam, cuius cita sunt fluenta, celeriter fluens, vt dicatur quasi αἰψόῤῥοος. Eust.

Ἀψόῤῥος, retrogradus, retro vestigia referens. Hom. Ἀψόῤῥον, retrogradè, retro vestigia referendo: aut retrorsum. Od. ι.

Βαθύῤῥοος, idem quod βαθυῤῥείτης suprà. Il. φ.

Γονόῤῥοιος, & γονοῤῥυής, οῦς, ὁ, qui genituræ effluentia seu profluuio laborat. Ezech. 7.

Γονόῤῥοια & γονοῤῥυΐα, ἡ, genituræ profluuium.

Γονοῤῥυέω, genituræ profluuio laboro, seminis fluxum patior. Leuit. 15.

Δακρυῤῥόος, lacrymis fluens, lacrymas fundens. Eur. in Supplic.

Δακρυῤῥοέω, lacrymis fluo, lacrymor. Eurip. in Ione, γύαλα λιπόντες θεοῦ Χαίρουσιν ἐν ταὐτῷ ὄμμα σὸν δακρυῤῥοεῖ. Vtitur & Herodian. l. 6. Item deploro. Philo de vita M. lib. 3. σύμπαν τὸ ἔθνος αὐτῷ ὅλον μῆνα δακρυῤῥοεῖν.

Ἑπτάῤῥοος, septem fluus. Exponitur & septem ostia habens.

Εὔῤῥοος, & εὔῤῥους, & dialysi ἐΰῤῥοος, bene fluens, facilem cursum habens; vt ἐΰῤῥοος ποταμός, Il. ο. Apud Theophr. εὔῤῥους φορὰ, exp. meatus.

Εὔῤῥοια, ἡ facilis fluxus seu cursus. Et metaph. pro reb. prosperis & ad voluntatem nostram fluentibus. Plut. in Per.

Εὐῤῥοέω, bene fluo, facilem cursum habeo. Et metaph. feliciter ago, prospera vtor fortuna: Gregor. & Phalar.

Εὖρος, ου, ὁ, Eurus: ventus orientalis, inter Aquilonem & Vulturnum medius, teste Aristot. de mund. & Plin. lib. 2. cap. 47. dictus quasi ὁ ἀπὸ τῆς ἕω ῥέων, inquit Etymol. Vide & in Εὐρύς.

Καλλίῤῥοος, idē qđ καλλιρέεθρος, Il. φ. Scribit & καλλίῤῥος, Od. ι.

Ὁμόῤῥοος,

Ὁμόρροος, simul iuncta fluenta habens, vel simul fluens.

Ὁμόρροια, ἡ, q.d. confluentia aut confluxio.

Παλίρροος, & Παλίρρους, retrograda fluenta habens, refluus, reciprocus: vt κλύδων παλίρρους, Eurip. in Iph. Taur. Παλίρρους etiam substantiuè exp. refluens.

Παλιρροία, ἡ, refluxus, reciprocatio aquæ.

Πλατυρρόος, idem quod εὐρυρέεθρος. Æschyl. in Prometh.

Πυόρροος & πυόρρους, pure fluens, ex quo pus manat.

Πυορροία, ἡ, fluxus puris, suppuratio. Diosc. l.5. c.131.

Πυορροέω, purè mano, pus effundo: vt πυορροοῦντα ὦτα, aures è quibus pus fertur, apud Diosc. l.2. c.181 & alibi.

Τριχορροέω, pilorum seu capillorum defluuio laboro: vt βλέφαρα τριχορροοῦντα, apud Diosc. l.2. c.84.

Τριχορρυέω, idem. Aristoph. in Pace.

Ὑδρορρόα, seu ὑδρορροία, ἡ, cloaca, emissarium, canalis per quem aqua pluuialis effluit. Aristoph. in Acharn. & apud eius schol. Metaphoricè vtitur Athen. l.13. (Symp.8.

Φυλλορροέω, foliis fluo vel defluo, folia vel frondes amitto. Plut.

Χειμάρροος, & χειμάρρους ex quo per contractionem χείμαρρος, hyeme fluens: χειμάρροος ποταμός. Il. δ, ε. & λ. Sic & χειμάρρους ποταμός, apud Phil. de vita M. lib.3. Vtitur & Herodia. lib.3. & Demost. ¶ Χείμαρρος autem dicitur paxillus seu clauus ligneus sub carina, in foramine quodam fixus, quo exempto defluit aqua in sentina collecta ex pluuiis. Hesiod. Erg. lib.2.

Χρυσορρόας, ου, ὁ, auro fluens, auri ramenta suis fluentis vehens. Athen. l.5. Pro eodem dicitur & χρυσορρόης, apud eundem l.8.

Ὠκύρροος, & ὠκύρρους, celeriter fluens. Il.ε.

Ὠκυρόης, idem: Apoll. Arg. 2.

Composita in ρυτος, vel ρυτης desinentia: itidem sine præpositione.

Ἀέρρυτος, semper fluens. Soph.

Αἱματόρρυτος, sanguine fluens. Eurip.

Ἀμφίρρυτος, circumfluus. pro quo & ἀμφίρυτος, Odyss. α. Sophocl. in Aiace.

Ἀνθεμόρρυτος, à flore fluens: vt ἀνθεμόρρυτον γάνος ξουθῆς μελίσσης, apud Eurip. in Iph. Taur.

Ἀργυρορρύτης ου, ὁ, q.d. argentifluus, fluenta habens argentum vehentia: vt ἀργυρορρύτης Ἕβρος, Eurip. in Herc. fur.

Θεόρρυτος, à Deo profluens: vel à Ioue fusus aut profluens.

Λεπτόρρυτος, tenuiter fluens, tenuis vt λεπτόρρυτον ὕδωρ, Hippocr. epist. ad Demag.

Μελίρρυτος, mellifluus. Nonn.

Νεόρρυτος, qui recens effluxit. Suid.

Πολύρρυτος, multifluus. Soph.

Πρωτόρρυτος ῥητίνη, resina quæ prima defluit seu defluxit: quæ & αὐτόρρυτος, à spontanea fluxione dicitur. Gal. τῶν κατὰ τόπ. l.3.

Χρυσόρρυτος, idem cum χρυσορρόας. Æschyl.

Composita à superioribus compositorum generibus & significatione & terminatione longius recedentia.

Ἄγκυρα, Ἀήρ, Βορέας, Ἱμείρω, Κολλύριον, Λαῦρος, Ὄμβρος, Πρώρα, Στερεός, quomodo huc pertineant singula, vide suis locis.

¶ Deriuata ex ῥέω, i. dico, loquor.

Ῥῆμα, ατος, τό, vocabulum, verbum. Demosth. pro cor. ταῖς αὐταῖς συλλαβαῖς καὶ τοῖς αὐτοῖς ῥήμασι. Item dictum, sententia, Plato Polit.1. Item cantus, vel oratio, vt poema, vel canticum, vel hymnus qui recitatur. apud eundem.

Ῥηματικός ad vocabulum seu vocabula pertinens. Item verbalis: apud Gramm.

Ῥημάτιον, vocula, paruum vocabulum. Aristoph.

Ῥηματίσκιον, idem. Plato in Theæteto, & Themist.

Ῥῆσις, εως, ἡ, dictum, sententia, oratio. Aristoph. in Nub. ἦσ᾽ Εὐριπίδου ῥῆσίν τινα. Demosth. pro cor. ἀνάγνωθι δή μοι καὶ σὺ τὰς ῥήσεις ἃς ἐλυμαίνου.

Ῥησείδιον, pro quo apud Hesych. ῥησίδιον, sententiola.

Ῥητός, dicendus, fandus. Demosth. ῥητὰ καὶ ἄρρητα κακὰ ἐξεῖπε, dicenda & tacenda effutierunt. Isocr. ἀεὶ τὸ ῥηθὲν ὡς ἀπόρρητον ἀνακοινοῦ. Item memorandus, celebris. Hesiod. in Erg. ¶ Item de quo certis verbis conuenit, præfixus, præfinitus, constitutus. Il. φ. μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, mercede præstituta, seu pacta. & ἐν ῥηταῖς ἡμέραις, apud Thuc. lib.6. Sic dicitur ἐπὶ ῥητοῖς sine subst. certis conditionibus, certa lege, vel certis legibus, apud eundem. Thuc. l.1. Et ῥητὴ εὐθεῖα, definita linea, & ῥητὸν τετράγωνον, definitum quadratum. Τὸ ῥητόν, dictum, sententia, Basil. & Greg. Et τὰ ῥητά, oracula, apud Iustinum Mart.

Ῥητῶς, certis verbis, expressè. Them. in 3. de an. Exponitur etiam ad verbum. Item planè, certò, nominatim: apud Lucian.

Ῥητήρ, ῆρος, ὁ, orator. Il. ι. Μύθων τε ῥητῆρ᾽ ἔμεναι.

Ῥήτωρ, idem. Demosth. Εἰ μὲν ὁ συμβουλεύων ὑμῖν, ὅ, τι ἂν συμφέρειν ἡγῆται, ῥήτωρ ἐστίν, οὐκ ἀρνοῦμαι· οὔτι φύγοιμι ἂν τοῦνομα τοῦτο. Item generaliter causidicus, rabula: vnde ῥήτορες φαῦλοι, apud Xen. & Æschin. Item iudex, qui propriam suam sententiam exponit. Suid. ex Soph.

Ῥητορικός, oratorius, ad oratorem aut artem oratoriam pertinens: vt λόγοι ῥητορικοί, & συλλογισμὸς ῥητορικός, & ῥητορικὴ ἐπαγωγή. apud Aristot. Item qui artem oratoriam tenet, eloquens. Isocr. in Nicocle.

Ῥητορική (sub.) τέχνη, ars oratoria. Aristot. rhet.1. Et ῥητορικὴ δύναμις, apud eundem. Item ῥητορικὴ γραφή causa seu accusatio quam agebant rhetores, vel quæ contra rhetores habebatur. Suid. (Æschin. in Tim.

Ῥητορικῶς, oratorio more, artificio seu eloquentia oratoria.

Ῥητορεύω, oratoriam artem exerceo. Appian. ἀνὴρ ἱκανὸς εἰπεῖν τε καὶ ῥητορεῦσαι. Laërt. de Socr. πρῶτος ῥητορεύειν ἐδίδασκε. Exponitur etiam, orationem habeo, i. pronuntio apud Luc. Et οἱ λόγοι ῥητορεύεσθαι dicuntur qui ore pronuntiantur more rhetorico. Isocr. apud Philipp.

Ῥητορεία, oratio rhetorices artificio elaborata. Item oratoria eloquentia. Isocr. in Panath. ἐν ταῖς ῥητορείαις διαλαμπόντων. Sic & apud Synes.

Ῥήτρα, ἡ, dicendi locus, dicendi vices. Lucian. ¶ Item dictio, i. oraculum: vt Plutarchus Lycurgum dicit leges suas ῥήτρας appellasse, tanquam χρησμούς τινας. ¶ Item pactum, pactio, conuentio. Od. ξ. ¶ Item decretum, vt in psephismate Byzantiorum, ἐκ τᾶς βωλᾶς λαβὼν ῥήτραν. ¶ Item general. commentarius, scriptura, σύγγραμμα. Suid.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀνερρήθην ὕπατος, renuntiatus sum consul. Plut. Et ἀναρρηθείς, renuntiatus: vnde ἀναρρηθεὶς στέφανος, proclamata corona, apud Demosth. Ἀνάρρημα, τό, edictum voce præconis enuntiatum. Suid.

Ἀνάρρησις, renuntiatio, creatio. Item proclamatio. Aristides.

Ἀντίρρησις, contradictio, responsio contradicens alicui & repugnans. Item refutatio. Philo de mundo.

Ἀντιρρητικὸς λόγος, oratio qua obiectionibus respondetur, oratio refutatoria. Dionys. Areop. Et τὰ ἀντιρρητικά, dicti libris Iosephi contra Appionem.

Decomp. Ἀναντίρρητος, cui contradici nequit, irrefutabilis, minimè controuersus. Act. Apost. c.19. ἀναντιρρήτων οὖν ὄντων τούτων. & apud Plut. in Themist. Ἀναντιρρήτως, citra contradictionem, extra omnem controuersiam.

Δυσαντίρρητος, cui ægrè contradici potest, δυσαντιρρήτως, ita vt vix contradici queat. Polyb. δόξας δυσαντιρρήτως εἰρηκέναι.

Ἀπορρηθῆναι, vetitum est, interdictum est. vnde ἀπορρηθείς, vetitus. Aristid. ἀπορρηθὲν μὴ καταφυγεῖν, quum vetitum esset. Apud Plat. de leg. 11. ὑπὸ τοῦ γένους παντὸς ἀπορρηθεῖσαι, exp. quasi à genere abdicari.

Ἀπόρρημα, interdictum. Plato in polit. Ἀπόρρησις, interdictio. Item renuntiatio. Synes. ad Anast. εἰ προὔλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόρρησιν, si anteuertisset calamitas renuntiationi. Exponitur etiam defatigatio, & defectio virium & animi.

Ἀπόρρητος, vetitus Lysias contra Theomnestum. Item arcanus, vt apud Eurip. in Iph. Taur. ἀπόρρητος φλόξ, arcana flamma seu mystica. Et ἐν ἀπορρήτῳ, vel ἐν ἀπορρήτοις, item δι᾽ ἀπορρήτων, secretò, vel clàm. Sic apud Plut in Them. πράξεις ἀπόρρητοι πρὸς τοὺς πολλούς, res arcana & vulgo non communicanda. Item inenarrabilis, ineffabilis. Item indignus dictu seu narratu. Isocr. contra Lochit.

Ἀπορρήτως, secretò clàm. Item ita vt dici nequeat. Hesych.

Διερρήθη, discussum est, distinctè explicatum est. Plato de leg. l.11.

Διάρρησις, explicatio distincta, & q.d. expressa. Idem ibidem.

Διαρρήδην, explicatè. Plat. ibidem. Et clarè, apertè, manifestè: Demosth. & Æschin.

Ἐπίρρημα, aduerbium: pars orationis apud Grammat. Item certa quædam pars comœdiæ, apud Aristoph. Suid. & Hesych. Sic etiam dicebatur gestamen quoddam comicum. Poll. Ἐπιρρηματικός, aduerbialis, aduerbij formam habens.

Ἐπιρρηματικῶς, aduerbialiter.

Ἐπίρρησις, vituperatio. Item accusatio. Suid.

Ἐπίρρητος vituperabilis, reprehensione dignus. Suid. ἦν δὲ ἐπίρρητος ἐπὶ παιδεραστίᾳ. Exponitur etiā, infamis. apud Xē.

Ἐπιρρήδην, palam, apertè. Apoll. Arg.2. Eustath. ex Arato expon. ῥητῶς καὶ ὀνομαστικῶς, nominatim.

Ἐπιρρητορεύω, vel ἐπιρρητορεύω, oratoriè dico & eloquenter. Athen. & Luc. τοσαῦτα ἐπιρρητορεύσαντος αὐτοῦ.

Κατάρρησις, accusatio. Item condemnatio. Suid. & Hesych.

Καταρρητορεύω, vi eloquentiæ demulceo: vnde apud Lucian. σιωπᾶν κέλευε καταρρητορευόμενος.

Παραρρητός, qui verbis flecti potest. Il. ι. παραρρητοὶ τ᾽ ἐπέεσσι, muneribus verbisque flecti poterant. Item adhortatorius, monitorius. Il. ν. παραρρητοῖσι πιθέσθαι, orationibus adhortatoriis obtemperare.

Προερρέθη, & προερρήθη, prædictum est. & προρρηθείς, prædictus.

Προρρητέον, prædicendum est. Plat.

Πρόρρησις, prædictio, vaticiniū. Philo de mundo. & Epigr. l.2.

Πρόρρητος, prædictus. Soph. in Trachin.

Προρρητικός, q. d. prædictorius: vnde βιβλία προρρητικά, Hippocr. libri continentes prædictiones de morbis.

Προσερρήθη, appellatus est, nuncupatus est, item salutatus est: apud Eurip. in Med.

Πρόσρημα, appellatio. Aristid. in Panath. πρόσρησις, idē. Plat. in epist. item compellatio. vt πρόσρησις οἰκέτου, verba quibus compellatur seruus, apud eūdem de Leg. Item salutatio. Synes.

Προσρη-

Προσρητέος, inſuper dicendus. Item appellandus, compellandus, apud Plut. de leg.

Προσρητός, compellatus, ſalutatus. Apud Poll. l. 5. c. 31. Προσρητὴ ἡμέρα, eſt in qua ſalutationes fiunt, in qua clientes ſalutant patronos.

Ἀπρόσρητος, ὁ καὶ ἡ, (*decomp.*) qui vel quæ non eſt affabilis vlli. Apud Poll. l. 5. c. 41. ἀπρόσρητος ἡμέρα eſt in qua ſalutationibus ſuperſedetur.

Ἀήρος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ex ῥῆμα, ῥῆσις, ῥητός, *ſine præpoſitione.*

Αἰσχρορρήμων, turpiloquus, obſcœna loquens. Poll.

Αἰσχρορρημοσύνη, turpiloquentia. Idem.

Ἀρρήμων, tacitus, mutus.

Ἀρρημοσύνη taciturnitas, ſilentium.

Ἀρρησαι, nolle, vetare, interdicere. Heſych.

Ἀρρησία ſilentium, apud Antiphontem.

Ἄρρητος, indictus, non dictus. Odyſſ. ξ. & Plato in ſympoſ. καί μοι ἔστω ἄρρητα τὰ εἰρημένα. Item infandus, ineffabilis. 2 Cor. 12. ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα. Herodot. ἄρρητα ἱρὰ εἰς ἀρσένας ποιεῖν. Et ἄρρητος Θεὰ cuius nomen effari non licet. Plut. in Cæſ. Apud medicos ἄρρητοι ἰδιότητες ſunt proprietates quarum ratio reddi non poteſt. Alex. Aphr. in præf. probl.

Ἀρρήτως, infandè, vel ineffabiliter, inenarrabiliter.

Ἀρρηθέω, ita vt non collocetur in oratione. Heſych.

Ἀστειορρημονέω facetè loquor ſeu feſtiuè feſtiuo ſermone vtor.

Ἀστειορρημοσύνη, vrbanitas feſtiuitas feſtiuus ſermo.

Δυσρήτος, qui ægrè dici ſeu pronuntiari poteſt. vt δυσρήτοις φωναῖς, apud Gal. Item non facilè dicendus, apud Demetr. Phal.

Εἰκαιορρημονέω, vana loquor. Suid.

Εἰκαιορρημοσύνη, vaniloquentia. Idem.

Εὐθυρρήμων, vtens rectà oratione & non aberrante à vero.

Εὐθυρρημονέω, rectè loquor. Ariſtoph.

Εὐθυρρημοσύνη, oratio recta.

Εὐρήμων facundus. Εὐρημοσύνη, facundia.

Θεορρήμων qui diuina loquitur, ſeu diuina loquutus. Damaſc.

Θεορρημοσύνη, inſtitutio diuina. Suid.

Θεόρρητος, à Deo dictus, diuinus. Nonn.

Κακορρήμων, maledicus. Κακορρημοσύνη, maledicentia.

Καλλιρρήμων, pulchris & elegantibus verbis ornatus. Dionyſ. Halicarn.

Καλλιρρημοσύνη pulchra & venuſta dictio, verba elegantia.

Κομποῤῥήμων, qui grandibus ſe verbis iactat, qui verborum ampullas proiicit.

Κομποφακελορρήμων, ampulloſa & graui verborum compoſitione vtens. Sic dicitur Æſchylus apud Ariſtoph. in Ran.

Μεγαλορρήμων, magniloquus.

Μεγαλορρημονέω, grādib. verbis vtor, magna loquor & iactito.

Μεγαλορρημοσύνη, magniloquentia.

Ὁμόρρητος, vno eodēmque ore dictus, concors. Nonn.

Παρρησία, (quaſi πανρησία) libertas & licentia loquendi qua omnia dicuntur: oratio libera nihil reticens. Demoſth. Philipp. 2. τἀληθῆ μετὰ παρρησίας ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς. Sic παρρησίαν διδόναι, apud Iſocr. & Plat. libertatem loquendi dare. Item general. fiducia, confidentia. Marci 8. Iohan. 16. & alibi παρρησίᾳ exp. etiam palàm, apertè.

Παρρησιάζομαι, liberè & ingenuè planéque dico. Iſocr. in Buſir. ἤδιστα μὲν ἂν περὶ ὅλης ἐπαρρησιασάμην τῆς παιδεύσεως. Et cum accuſ. apud Luc. Παρρησιάζομαι ταῦτα πρὸς σέ. Sic & Greg. Παρρησιαζόμενοι τὴν ἀλήθειαν, liberè & ingenuè veritatem profitentes. Aliquando & paſſiuè ſumitur, vt apud Iſocr. περὶ ἀντιδόσεως, τὰ περὶ τῆς φιλοσοφίας πεπαρρησιασμένα liberè dicta.

Παρρησιαστής, & Παρρησιαστικός, qui liberè loquitur, aut qui libertatem in dicendo amat. Ariſtot.

Παρρησιαστικῶς cum libertate loquendi, liberè loquendo.

Decomp. Ἀντιπαρρησιάζομαι viciſſim, & ipſe liber ſum in loquendo, libertatem libertati oppono.

Ἀπαρρησίαστος, qui liberè loqui non audet. Ἀπαρρησιάστως, ſine libertate loquendi ſine libera oratione.

Πολυρρήμων multiloquus.

Πολύρρητος, multum dictus. Heſych.

Ταπεινορρημοσύνη, humilitas verborum. Chryſoſt. in comm. in ep. ad Timoth.

Τραπεζορήτωρ, qui in mēſa diſſerit, mēſarius diſputator. Athē. l. 1.

Φιλορήτωρ, rhetorices amans, rhetoricæ ſtudioſus. [maſc.

Χρυσορρήμων, aurea fundens verba, cuius verba aurea ſunt. Da-

Ῥήγνυμι, &c. vide in Ῥήσσω. Ῥηΐδιος, in Ῥᾴδιος.

Ῥηξαρήνης, in Ῥέω.

ῬΗΠΑΙ, tigella ſubſtructionibus fulturiſque accommodata: vt ſublicæ Cæſari, vel ſublicia Liuio, tibicines Virgilio & Iuuenali. Diodor. Siculus, διὰ τῶν μεταλλευόντων ὑπορύξας τὰ τείχη, καὶ τὰς τε ῥηπὰς ἐμπρήσας κατέλαβε τρεῖς πύργους.

ῬΗΣΣΩ, F. ξω, frango, rumpo. In qua ſignif. vſurpatur potius ῥήγνυμι vel ῥηγνύω, ex eo factum. ¶ Item vehementer ferio.

Iliad. σ. τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. ¶ Item pro βάπτω, tingo: apud antiquos, inquit Euſtath. vnde ῥῆγος, εος, τό, ſtragula tincta. Od. π. & ῥηγεύς, tinctor. Heſych.

Ῥηγνύω vel ῥήγνυμι, f. ξω, idem quod ῥήσσω, frango, rumpo. Il. μ. Τεῖχός τε ῥῆξαι. Heſiod. in Aſp. Οὔτ' ἔρρηξε χαλκόν, οὔτ' ἔθραυσε. Eurip. in Hec. Λαβοῦσα πέπλον ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος Ἔρρηξε λαγόνος εἰς μέσον παρ' ὀμφαλόν. Ariſtoph. & Dem. ῥῆξαι φωνήν, rumpere vocem. In Epigr. Ῥῆξαι δάκρυα, in lachrymas erumpere. ¶ Item edo, erumpere facio: vt Plut. Ῥήγνυσι πηγὰς ναμάτων θερμῶν ὁ χῶρος, emittit fontes.

Ῥήγνυμαι, frāgor, rūpor. Xen. Hell. 5. ἐρράγη ἡ φάλαγξ. Itē rumpor diuidor, diuellor, abſtrahor: Plat. pol. 2. Itē cum vehementia & fragore elidor & supernè decido, vt procella pluuia & grādo ſolet. Ariſtot. ῥηγνυμένων δὲ χειμώνων ἐξαισίων. Itē in media voce, erumpo: vt Ariſtot. τοῖς δὲ θήλεσι ῥήγνυται τὰ καταμήνια. Nonn. ῥήξατο φωνήν, erupit in vocem. Iliad. υ. ἐριδα ῥήγνυντο, excitauerunt, ediderunt. Præt. med ἔρρωγα.

Ῥῆγμα, τό, quod ruptum eſt. Item ruptio. Ariſtot. Dem. Gal.

Ῥηγματίας, qui ruptis laborat, τοῖς ῥήγμασι. Gal. Dioſc. Pro eodem dicitur & ῥωγματίας, apud Hippocr. teſte Gal.

Ῥηγμίν, ῖνος, ἡ, propriè dicit aqua τῇ γῇ προσρησσομένη, inquit Etymol. vt apud Ariſtot. meteor. l. 2. Καταχρηστικῶς autem littus ſignificat παρὰ τὸ ἐκεῖ ῥήσσεσθαι τὰ κύματα. Il. α. Interdum ſic dicitur ſuperficies ſeu planities maris, παρὰ τὸ ῥήγνυσθαι κύμασιν, vt Od. μ. teſte Euſt. (quod ῥῆξις.

Ῥῆξις, εως, ἡ, q. d. ruptura, fractura. Ariſtot. de mundo, idē eſt

Ῥήκτης, ου, ὁ, ruptor, effractor. Ariſtot. de mundo. Ῥηκτικός, ὁ, ruptorius, rumpendi vi præditus.

Ῥηχός, ſepes, ſeptum, maceria, apud Heſych. & Suid.

Ῥηχώδης, aſper, ſalebroſus. Nonn.

Ῥηγή, ἡ, ruptio: apud Hippocr.

Ῥαγάς, άδος, ἡ, ruptura, fiſſura, rima. Dioſcor. lib. 1. cap. 95. Peculiariter autem ῥαγάδας medici vocant ani fiſſuras. Scribon. Larg. cap. 223.

Ῥαγόεις, εντος, ὁ, rimoſus, lacer. Nicand.

Ῥαγδην, (*aduerb.*) abruptè: Plut. de def. orac.

Ῥαγδαῖος, ὁ impetuoſus, vi perrumpens. Theophyl. ep. 24.

Ῥαγδαίως, validè, validiuſculè. Dioſc. l. 2. c. 84.

Ῥαγδαιότης, ητος, impetuoſitas.

Ῥωγή, ἡ, fiſſura. Heſych.

Ῥωγαλέος, rimoſus, fractus. Od. ν.

Ῥωγάς, άδος, ἡ, (adiect.) lacera, fracta, rimoſa: apud Suid. Item (ſubſt.) ſaxum hians, rupes. Nic. in Ther. in plurali ſignificat etiam rimas terræ. Heſych.

Ῥωγμή, ἡ, rima. Ariſtot. Apud medicos eſt diuiſio caluariæ ſuperficiaria, vel profunda quidem, ſed eatenus vt fractum e ſuo loco non moueatur. Vide Paul. l. 6. c. 9.

Ῥωγμός, ὁ, rima. Heſych. & Suid.

Ῥωχμός, ὁ, ſciſſura, rima. Il. ψ. Ῥωχμή, ἡ, rima.

Ῥωξ, ωγός, ἡ, fiſſura. Odyſſ. χ. ¶ Idem quoque ſignificat quod ῥάξ & κόκκος, acinus. Eſaiæ 36. Euſtathius tamen ῥὼξ pro acino barbarum eſſe ſcribit. ¶ Sic quoque dicta eſt tunica vuea quæ tantam habet cum vua ſimilitudinem vt vueæ etiam nomine donata ſit. ¶ Item phalangium quoddam ab acini ſimilitudine, quod & ῥάγιον appellatur ab Aet. Nic. in Ther.

Ῥάκος, εος, τό, lacera veſtis. Ariſtoph. Apud medicos interdum panniculum, interdum linteolum ſignificat. Apud Ariſtoph. in Pluto, exp. cicatrix ſeu ruga & lacinia faciei. Dicitur etiam de homine nihili, apud Luc. in Tim. à veſte detrita rei ſeruiſque ſumpto conuicio.

Ῥακόεις, εντος, ὁ, pannis laceris plenus, pannoſus. Epigr.

Ῥακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lacer: vt ῥακῶδες σῶμα, in Epigr.

Ῥακόομαι, ῦμαι, laceror & in modum detriti panniculi rumpor. Plut. in Symp. Apud Dioſc. l. 5. c. 102. ἐρρακωμένα πρόσωπα, exp. rugoſas facies rugoſos vultus.

Ῥάκωμα, τό, ex attritis panniculis conſuta veſtis, idem quod ῥάκιον. Ariſtoph. in Acharn.

Ῥάκωσις ὀσχέων laxata ſcroti cutis: apud Ægin. l. 6. c. 67.

Ῥάκιον, ου, τό, veſtis vilis, detrita & pertuſa. Ariſtoph. Sumitur etiam pro vili & detrito panniculo. Luc. in dial. Diog. Ariſtoph. in Veſp.

Ῥακίδες, ſurculi, rami. Heſych.

Ῥάχις, εως, ἡ, ſpina dorſi, quæ & abſolutè ſpina. * ſic dicta à ῥήσσω, ἀπὸ τοῦ ῥῆξις εἶναι καὶ διακρίνειν τὰ δεξιὰ μέρη ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν, inquit Apollodorus apud Etym. quòd quaſi ruptura ſit diſcernens dextras partes à ſiniſtris, aut quòd propter ſpondylorum diſtinctionem ac flexionem rupta eſſe videatur. Alij tamen à τραχύς deriuant, quòd ſpondyli parte poſteriore ſint τετραχυμένοι, i. ſpinoſi & aſperi. Habet & naſus ſuam ῥάχιν, in quo ſic dicitur oſſeum id quod vtrinque quaſi recedit ad genas, teſte Poll. lib. 2. Sic etiam appellatur dorſum terræ, in Epigram. Et dorſum montis, in iiſdem, & apud Herodot. in Melpom. Item pars leuis à qua in polypode ordo acetabulorum inchoatur. Ariſtot. hiſt. an. l. 4.

Ῥαχίτης, ου, ὁ, dorſualis: vt ῥαχίτης μυελός, medulla dorſi, ſeu ſpinæ

spinæ dorsi. Gal. Et οἱ ῥαχῖται, musculi toti spinæ superiecti, qui & ῥαχιαῖοι, apud eundem.

Ῥαχίζω, per spinam disseco, vel disseco incipiens à dorsi spina. Et generaliter, disseco. Soph. in Aiace, ἔκειρε πολύκερων φόνον κύκλῳ ῥαχίζων. Hesychio est etiam, victimam ferio: item leuiter & temerariè mentior.

Ῥαχιστὴρ & ῥαχιστὴς, dissector. Item qui ingentia maleficia perpetrat, apud schol. Soph. Exponitur etiam, mendax, ostentator. Hesyc. & Suid. ex Theopompo comico.

Ῥαχιάδην, exp. ἐπὶ τῆς ῥάχεως: apud eundem.

Ῥαχίστρον, τὸ, media spina, meditullium spinæ. Poll. 2.

Ῥαχιστρίζω, disseco, διακόπτω. Idem ibid.

Ὑπορραχίς, (comp.) cauitas sub spina ad lūbos vsque. Poll. l. 2

Ῥάχετρον, τὸ, auulsa quædam pars ex dorso. Hesych. ¶ At ῥάχος, ου, ὁ, exp. spinosus palus, apud Etym. Et in plur. ῥάχοι dicuntur esse stipites, apud Xen. Idem Etym. hinc dicit esse verbum ῥαχόω, significans τέμνω, scindo.

Ῥάχες, & ῥαχαὶ αἱ, apud Theophrastum poni traduntur pro cauliculis, i. ramulis, vel vitium, vel hederæ: aut etiam pro radicum fibris. Quidam autem annotant apud eundem de caus. pl. l. 3. c. 9. ῥαχὰς vocari in vite flagella vel potius brachia quæ duramenta & duramina vocant. Plin. & Colum.

Ῥαχία, ἡ, propriè dicitur crepido littoris petrosa, seu omne littus petrosum, teste Hesych. & Etym. aut locus cui alliduntur fluctus. * παρὰ τὸ ῥάχει ἐοικέναι, vt inquit Etymol. aut παρὰ τὸ προσαράττειν ἐκεῖ τὸ κῦμα, vt Eustat. ex Rhetorum lexico tradit, (vt apud Thuc. l. 4. Hinc ῥαχιώδης αἰγιαλὸς, littus petrosam habens crepidinem, quæ ab vndis verberatur, apud Thuc. Exponitur etiam, strepitus, apud Plut. in lib. an seni capessenda respub. Item restagnatio maris in Oceani littore apud Pausan. Etymologo & terra quædam in metallis ῥαχία appellatur. Eodem teste, de monte etiam dicitur apud Soph. Quin & locum arboribus consitum à quibusdam sic dictum fuisse, idem docet. Pro ῥαχία, Ionicè dicitur ῥηχίη, quod apud Herodot. in Eut. exp. vadorum æstuarium.

Ῥὰξ, αγὸς, ἡ, acinus, Plat. de leg. 8 κατὰ ῥᾶγα βοτρύων. Diosc. l. 3. c. 94. ἐν ῥαγὶ σταφυλῆς, in acino vuæ passæ. Dicitur etiam de aliarum plantarum acinis. Plinius nucleos interp. l. 19. c. 6. Vocatur ῥᾶγες etiam extremitas digitorum intrò vergens, quæ rotundior est vbi pulpulæ teretes digitos terminant. Poll. lib. 2. Ruff. Ephes.

Ῥαγικὸς, ου, ὁ, q. d. acinalis. ῥαγικοὶ μίσχοι, apud Theoph. hist. pl. l. 3. c. vlt. acinorum pediculi.

Ῥαγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, acinosus.

Ῥάγιον, ου, τὸ, acinus paruus. Est etiam phalangij species, acini vuæ nigræ similitudine.

Ῥαγίζω, acinos carpo. Theocr. id. 5. Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας αἳ τὰ Μίκωνος Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι.

Composita: ac primum ex ῥήσσω seu ῥήγνυμι, cum præpositione.

Ἀμφιρρὼξ, ῶγος, ὁ καὶ ἡ, vndiquaque ruptus. Apoll. & in Epigr.

Ἀναρρήσσω, seu ἀναρρήγνυμι, & ἀναρρηγνύω, diffringo, disrūpo. Eurip. in Hec. Βάλλων γὰρ οἴκων τῶνδ' ἀναρρήξω μυχούς. Item disseco, diffindo. Aristot. de mundo. σεισμοὶ βίαιοι πολλὰ μέρη τῆς γῆς ἀνέρρηξαν. Item erumpere facio emitto cum eruptione. Greg. in Athan [de Iulian.] ὃν ὤδινε πάλαι ἐν ἑαυτῷ βασιλίσκον τῆς ἀσεβείας ἀναρρήξας ἀθρόως.

Ἀναρρήγνυμαι, diffringor, disrumpor. Paul. Ægin. Item dissecor. Item erumpo, vt ἀναρρήγνυνται πηγαί. Greg. & Plut. in Cicer. εἰς ἅπαν ἀναρραγησόμενοι τόλμης, in omnem erupturos audaciam. Præt. med. ἀνέρρωγα, disruptus seu discussus sum: hic: vt ἀνερρωγὸς στόμα. Aristot. de an. l. 2.

Ἀνάρρηξις, εως, ἡ, disruptio, discissio. Plut.

Ἀπορρήσσω, & ἀπορρήγνυμι, seu ἀπορρηγνύω, abrumpo, disrūpo, frango: Il. ζ. ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ δεσμὸν ἀπορρήξας θείει. Metaphoricè apud Eurip. in Iph. Taur. ἀπορρῆξαι βίον, vitam abrumpere. Et in Epigr. Ἐνθάδ' ἀπορρήξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κεῖμαι. Exponitur etiam, abrūpenda diuello: vt apud Æschin. ἀπορρῆξαι τῆς εἰρήνης τὴν συμμαχίαν. Neutraliter etiam vsurpatur pro erumpo: vt in anth. Epigr. ἀπορρήξας ἀπὸ δεσμῶν. Sic & apud Luc.

Ἀπορρήγνυμαι, abrūpor, disrumpor, auellor. Xen. φοβούμενοι μὴ ἀπορρηγνύωνται τοὺς ὤμους. præt. med. ἀπέρρωγα, auuls* vel abruptus sum. Paus. in Att. ἀπερρώγασι δὲ ἀπ' αὐτῆς νησῖδες.

Ἀπορρὼξ, abruptus, præruptus: vt τόποι ἀπορρῶγες. Plut. in Alex. Et ἀκταὶ ἀπορρῶγες. Od. ν. Et substant. fragmentū, auulsum seu pars auulsa. Hesych. Et simpliciter, pars, portio. Nican. in Ther. Exponitur &, emanatio, stillamentum seu distillamentum. Od. ι. & κ.

Διαρρήσσω, & διαρρήγνυμι & διαρρηγνύω, diffringo, dirumpo, perrumpo: vt διαρρήσσων τὰ δεσμά. Luc. c. 8. Et apud Theogn. Πολλάκις δὴ μέλλοντα διαρρῆξαι τὰ χαλινὸν φθέγγεσθαι.

Διαρρήγνυμαι diffringor. Item dehisco. Aristot. Itē rumpor. Luc. de hist. scrib. ὑπερεμπιμπλάμενος ἐπί τινος τινὸς, ἢ ὡς ἐκείνου, ἐς τ' ἂν διαρραγῇ ἐσθίων. Idē in Tim. ὥστε οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαρραγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου, vt rūpantur inuidia. Plat. διέρρωγα

diruptus sum: vnde διερρωγότα ἱμάτια vestes scissæ. Reg. l. 1. c. 4:
Et διερρωγότα χείλη, fissa labia: apud Diosc. l. 1.

Διαρρὼξ, disruptus, fissus: vt διαρρὼξ αἰγμὸς κυμάτων ἅλῳ, locus montosus fissus fluctuum iactatione. Eurip. in Iph. T.

Ἐκρήγνυμι vel ἐκρηγνύω, effringo, scindo. Et neutr. erumpo: vt apud Soph. in Aiace. ἐκρήξει μάχη.

Ἐκρήγνυμι itidem, erumpo. Arist. ἐκρήγνυνται γὰρ αἱ φλέκταιναι, apud Themist. in Exploratore, ἐξερράγη ὁ πόλεμος, expon: bellum exarsit. vel excitatum fuit.

Ἔκρηγμα, τὸ, quod ex alio abruptum est aut abscissum. Gal. apud Hippocr. Item, abruptus locus, salebra. Item eruptio aquarum in magnis imbribus. Theophr. Ἐκρήγματα dicuntur etiam concauitates in campis factæ ex torrentibus. Suid.

Ἔκρηξις, ἡ, diruptio. Exponitur & vociferatio.

Ἐκραγὴ, idem. Suid.

Καταρρήγνυμι, seu καταρρηγνύω, confringo. diffringo, dirumpo. Item cum impetu decidere facio, deiicio. Plut. in Fab. κατέρρηξεν εἰς χάρακα τοὺς πολεμίους.

Καταρρήγνυμαι, cōfringor. dirūpor. Luc. ἰαθεὶς καταρρήγνυται. Et act. dirūpo. Xen. pæd. 3 καταρρηγνύμενοι τοὺς πέπλους præt. med. κατέρρωγα. exp. erumpo: Eurip. in Alcest. ἐκ δ' ὀμμάτων Πηγαὶ κατερρώγασιν, ex oculis fontes lacrymarum eruperunt.

Καταρρήσσω & καταρρήττω, idem quod καταρρήγνυμι. Apud Diosc. καταρρήττει τὴν κοιλίαν, exp. turbat ventrem. Exponitur etiam, constrepo, insono. Hesych.

Καταρρῶγες, scil. πέτραι, dicuntur petræ diuulsæ & scissæ ex eo, quòd fluctibus reniti non potuerunt. Eust. ex Soph.

Decomp. Ἐπικαταρρήγνυμαι, super aliqua re frangor.

Περικαταρρήγνυμαι, diffringor. disrumpor. Xen.

Παραρρήγνυμι & παραρρηγνύω, disrumpo, diffringo.

Περιρρήσσω & περιρρήγνυμι, seu περιρρηγνύω, circumfringo, circūrumpo. Diosc. l. 2. c. 185 αἱ δρακαὶ περιρρήττει πυοποιοῦν. apud Isocrat. in Busir. enc. τόν τε Νεῖλον περὶ τὴν χώραν περιέρρηξε exp. circumfudit & circundedit.

Περιρρήγνυμαι, circumfringor. circumrumpor: vnde περιρρωγέναι circumruptum esse, Aristot. hist. an. l. 8.

Περιρρὼξ, præruptus, circumcirca abruptus.

Περιρρακίδες, propriè dicuntur palmarum termites, Nic. & aliis plantis tribuit: in Ther.

Προσρήγνυμι & προσρηγνύω, allido. προσρήγνυμαι, allidor, illidor. offenso. Basil. Athanas. ἀλλήλοις προσρηγνύμεναι.

Συρρήγνυμι, vel συρρηγνύω, cōfringo. Itē cōmitto, irrito. Plut. τὸν μὲν (πόλεμον) φιλονεικία τε καὶ φιλοδοξία τις ἢ φιλαρχία συρρήγνυσιν.

Συρρήγνυσθαι πόλεμος, dicitur quum cōmittitur. Thu. Dicūtur & οἱ συρρήγνυσθαι qui confligunt & pugnant. Chrysost. ἐν τοῖς ἄλλοις συρρηγνυμένοις.

Σύρρηξις νεφῶν conflictus nubium. Exponitur &, nubium fragor. Greg. Naz.

Ὑπορρήγνυμι, q. d. subtus rumpo.

Ὑπορρήγνυμαι, q. d. subtus rumpor: vnde Il. π. οὐρανόθεν δ' ἄρ ὑπερράγη ἄσπετος αἰθὴρ. exp. sub æthere facta est nubium ruptio, seu nubibus sub æthere ruptis & dissipatis serenitas in tota terra illuxit: Eust.

Composita sine præpositione.

Αἱμορραγέω, sanguinē effundo, vel emitto: propriè cū eruptione & impetu. Diosc. l. 5. στέλλει δὲ ἕλκη καὶ αἱμορραγοῦντα. (Hipp.

Αἱμορραγία, ἡ, sanguinis eruptio: sæpe apud Gal. Dioscor. &

Αἱμορραγικὸς, sanguinis eruptionem faciens. Hippocr. in aphor.

Ἄρρηκτος, ὁ καὶ ἡ, infractus. infragilis. Il. ψ. Phil. de mundo.

Ἀρραγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idē. Theoph. hist. pl. l. 5. c. 5. Ἄρραξ, idem.

Ἄρραχος, sepibus valde idoneus. Nic. in Ther.

Διχορραγὴς, dupliciter ruptus seu fissus. Eur. in Herc. fur.

Δυσραγὴς, difficilis ruptu. Luc.

Ἡμιρραγὴς, semifractus, semilacerus.

Πυρορραγὴς, igne fractus: vt πυρορραγῆ κεράμια, apud Suid. Et metaph. putridus, inutilis. Aristoph. in Acharn.

Φλεβορραγία, ἡ, ruptio venarum: pro quo Ionicè φλεβορραγίη, apud Hippocr. de victus ratione in morb. acut. sect. 4.

Φλοιορραγὴς, corticem habens disruptum, seu rimosum. Theophr. de caus. plant. l. 3.

Φλοιορραγέω, sum cortice disrupto seu rimoso. Diosc. l. 4. cap. 183. Scribitur hæc & vnico ρ.

Ψυχορραγὴς, cui anima abrumpitur, animam agens, singultans: vt γυναῖκες ἐν τόκοις ψυχορραγεῖς, apud Eurip. in Iph. Taur.

Ψυχορραγέω, ῶ, abrumpitur mihi anima. animam ago singulto. Apoll. Arg. 2. Τὸν δ' ἕταροι ἐπὶ νῆα φέρον ψυχορραγέοντα. Vtitur & Plut. in Crasso.

Ψυχορραγία, eiusmodi singultatio animæ. Basil.

Composita partim ex Ῥὰξ, partim ex Ῥὼξ, i. acinus.

Εὐρραγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, q. d. bene acinatus, acinosus.

Μικρορρὰξ, αγος, ὁ καὶ ἡ, paruos acinos habens. Plat. l. 8. de leg.

Ὀμφακορρὰξ, αγος, acerbos & immaturos acinos habens. Epigram. lib. 1.

Πυκνορρὼξ, ῶγος, densus acinis vitis epith.

Φιλορρὼξ, amans acinorum. Itidem vitis epith. in epigr. de Soph.

Ῥῖβας, vide in Ἀρέω. Ῥήτινη, &c. vide in Ῥέω, fluo.
Ῥητός, &c. vide in Ῥέω, dico. Ῥηχός, &c. in Ῥήσσω.

ῬΙ͂ΓΟΣ, εος, τό, rigor, frigus vehemens. Xen. in pæd. λιμοῦ καὶ ῥίγει μαχόμενος. Ab eodē ῥῖγος & θάλπος inter se opponuntur. Apud medicos, ἐπιβολὴ ῥίγους, frigoris accessio & aggressio.
Ῥιγεδανός, ῦ, ὁ, horribilis, horrorem incutiens: Epigr. Σπέρματι ῥιγεδανῇ πηγυλὶς ἀντιάσει. Apud Hom. ῥιγεδανῆς Ἑλένης, quam omnes exhorrent.
Ῥιγέω, ῶ, horreo, exhorreo. Il. γ. ῥίγησεν δ' ὁ γέρων. Exponitur etiam, obstupesco.
Ῥιγηλός, ῦ, ὁ, horrendus, horrificus. Hesiodus in Asp. -οἱ στεῖ ῥιγηλοὶ θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δ' ἐστῆρες. Item, qui statim rigore seu frigore corripitur, alsiosus.
Ῥίγιον, (comparatiui significatione à ῥῖγος) magis horrendum. Interdum verò, magis formidandum, item acerbius, tristius. Il. α. τὸ δέ τοι καὶ ῥίγιον ἔσται. Apud Hesiod. significat deterius. nam ei opponitur ἄμεινον. Superl. ῥίγιστος, maximè horrendus, &c.
Ῥίγιος, ὁ καὶ ἡ, (adiect.) vnde ῥίγια πάθη, rigores febrium, horrores apud Diosc.
Ῥιγόω, ῶ, rigeo, frigeo, algeo. Ody. ξ. ἐπεὶ ἐσθῆτα ῥιγώσειν ἐπ' ἐμῆς. Xen. ῥιγῶν χειμῶνος. Luc. de luctu, τὸ μὴ ῥιγοῦν πολὺ κάλλιον τῶν ἀμπεχόνης δυσπορεῖν.
Ἐρρίγω. (factum ex præt. med. ἔρριγα verbi ῥιγέω) horreo, cum rigore trepido. Il. γ. ἵνα τις ἐρρίγῃσι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων πεντοδείκον κακὰ ῥέζαι. Hesio. in asp. αὐτὸς δ' ἀσπίδ' ἀνέχοντι καὶ ἐρρίγοντι
Ὀρείγανον, quomodo huc pertineat, vide suo loco. (ποιικῶς.

Composita.

Ἀπορριγέω, exhorreo, extimesco, metuo: vnde præt. med. ἀπέρριγα pro præsent. vsurpatum. Od. ϛ. Οἳ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι.
Ἄρριγος, ὁ καὶ ἡ, non frigens, frigori non obnoxius. Arist. de sensu.
Ἀρρίγητος, exhorrescere nescius, non exhorrescens, impauidus in Epigr.
Δυσρίγος, qui frigus ægrè tolerat, qui frigus statim & vehementius sentit, ac fere semper: alsiosus. Arist. hist. an. l. 8. c. 25. Theop. hist. pl. l. 6. c 5.
Δυσριγής, alsiosus: vel à graui frigore illatus. schol. Aristop.
Ἐρριγόω, pro ἐνριγόω, inalgeo vnde ἐνερρίγωσα, apud Aristoph. in (Plut.
Καταριγηλός, horrendus, horribilis. Od. ξ.
Παραριγόω, rigeo seu aliquantum rigeo, in Epigr.

ῬΙΖΑ, ης, ἡ, radix. Odyss. κ. Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε. Il. λ. ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρήν. Κατ' ἐξοχὴν apud medicos sic dicitur γλυκεῖα, ἰδαία, ῥαδία. & λευκή, vt apud Hippocr. Apud eundem & pro genere quodā satiponitur. ¶ Metaphoricè quoque vsurpatur, sicut & radix apud Lat. vt βασιλικοῦ γένους ῥίζα πονηρὰ καὶ τραχεῖα. apud Plut. de sera num. vid. Athen. ἀρχὴ καὶ ῥίζα παντὸς ἀγαθοῦ. * Quidā à ῥέω deduxerunt, vt dicatur quasi ῥεῖζα. Etym. inter alia sic dictum scribit παρὰ τὸ ῥέειν δι' αὐτῆς τὸ ζῆν.
Ῥιζώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, radicis speciem præ se ferens, radici similis.
Ῥιζίας, ου, ὁ, (adiect.) radicarius: qui ex radice exprimitur: vt ῥιζίας ὀπός, apud Theophr.
Ῥιζόθεν, τό, radicitus, stirpitus. Herod. l. 8.
Ῥίζιον, radicula, parua radix. Diosc. l. 2. c. 190.
Ῥιζόω, ῶ, radico, radicibus firmo seu fulcio, vel tanquam fixis radicibus stabilio. Ody. ν. Ὅς μιν λᾶαν ἔθηκε, καὶ ἐρρίζωσεν ἔνερθε, Phil. de mundo, γῆν μὲν ὕδωρ ὁ κοσμοπλάστης ἐπὶ τὸ μέσον ἐρρίζου. Exponitur & simpliciter, stabilio, confirmo, corroboro. Plut. de educ. lib. 1. ὅταν τὴν ῥιζώσῃ τὴν δύναμιν. ¶ Item neutr. radices ago. Theophr. de caus. pl. l. 1.
Ῥιζόομαι, οῦμαι, vnde præt. ἐρρίζωμαι, infixus radicibus nitor, radicitus adhæreo. Apoll. Arg. l. 2. τῇ δ' ὑπὸ πέτραι λισσάδες ἐρρίζωνται ἁλιβροχοι. Metaph. apud Plat. epistol. 7. ἐξ ἀμαθίας πάντα κακὰ πᾶσιν ἐρρίζωνται καὶ βλαστάνει.
Ῥίζωμα, τό, (q. d. radicamentum) quod radices egit: Theop. de caus. pl. l. 3. cap. 4. vel quod stabilitum est velut fixis radicibus. Exponitur etiam, radix Metaphoricè pro ortu seu principio sumitur: in aur. carmin Pythag. Et pro genere seu progenie, apud Aeschyl.
Ῥίζωσις, εως, ἡ, q. d. radicatio. Theophr. de caus. pl. l. 2.

Composita.

Ἀκρόρριζος, ὁ καὶ ἡ, in summitate vel in superficie radicem habens: vt ἀκρόρριζα δένδρα, apud Basil.
Ἀπορριζόω, ῶ radicitus euello, extirpo.
Ἄρριζος, radice carens, radices nullas agens.
Ἀρρίζωτος, idem. Theophr. de caus. pl. 55. c. 1.
Ἀσθενόρριζος, imbecillas radices habens: vel imbecilla radice hærens.
Αὐτόρριζος, vnà cum ipsa radice: schol. Soph.
Βαθύρριζος, altas seu profundas radices habens. Theophr. & Bas.
Βαθυρριζία, radicis altitudo seu profunditas.
Βραχύρριζος, breues habens radices.
Βραχυρριζία, breuitas radicum.
Γλυκύρριζα, ἡ dulcis radix: frutex de quo Diosc. l. 3. c. 7. Dicitur & γλυκύρριζον, apud Actuar. Et γλυκύρριζος, i. βοτάνη.
Γλυκυρρίτης οἶνος, vinum è glycyrrhiza, seu glycyrrhita conditum: de quo Colum. l. 1. c. 35.
Ἐκριζόω, ῶ, eradico, radicitus euello, extirpo.
Ἐκριζοῦμαι, radicor.
Ἐκριζωτής, ῦ, ὁ, eradicator, extirpator. Ioseph. in Maccab.
Ἐπιπολαιόρριζος, cuius radices per superficiem tantùm terræ sparsæ sunt, & non in imam terram penetrant. Theophr. histo. plan. l. 16. c. 32.
Ἐπιρρίζιον, ου, τό. [q. d. adradicium] additamentum ad radicem. Exponitur &, radicamentum: item capillamentum radicum, apud Diosc.
Εὐθύρριζος, cuius recta est radix, seu cuius rectæ sunt radices, aut in rectum tendentes. Theophr.
Εὔριζος, bene radicatus: vel radice exuberans. Suidas ex Psalm. Dauid. [eundem.
Εὐριζόω, bene radicatus sum, vel radicibus exubero: apud
Ἰσχυρόρριζος, validam radicem habens seu agens. Hocr.
Καθαίρριζος radices terræ infixas habēs, vel altè infixas. Theophr.
Καταρριζόω, ῶ, idem quod ῥιζόω.
Καταρριζοῦμαι, figor radicibus, radicor: item ago radices.
Κεφαλόρριζος, radicem habens capitatam.
Μακρόρριζος, longas radices habens.
Μακρορριζία, longitudo radicum.
Μονόρριζος, vnicam vel simplicem radicem habens.
Ὁλόρριζος, cum tota radice. Exponitur &, radicitus. Prouerb. c. 15.
Ὁλορριζεί, vnà cum tota radice, radicitus.
Παχύρριζος, cui crassa est radix, vel cui crassæ sunt radices. Theoph.
Πολύρριζος, cui multæ sunt radices: vel cui multiplex est radix.
Πολύρριζον dictum etiam fuit helleborum nigrum à quibusdam teste Dios. l. 4. cap. 151. Item πτέρις, apud eundem lib. 4. cap. 186.
Πολυρριζία, ἡ, multitudo radicum.
Πρόρριζος, vna cum radice, vel radicibus: radicitus. Soph. & Eur.
Πρόρριζον, [aduerbialiter] radicitus, stirpitus.
Πρόσριζον & πρόσριζα, aduerbialiter posita inueniuntur pro πρόρριζον & πρόρριζα, apud Plut. & Aristot.
Προσριζόω, [q. d. adradico.] actis radicibus affigo, apud Phil.
Πυκνόρριζος, densas seu crebras radices habens: aut qui est densa radice. Diosc. l. 1.
Τανύρριζος, radices extendens: radices extensas habens, & longè lateque expansas. Hesiod. in Asp.
Ὑπόρριζος, qui est sub radice, radici subiectus Item aliquid radicis habens.

ῬΙΚΝΟ͂Σ, ου, ὁ, rugosus, curuus. Apoll. Arg. l. 2. ῥικνοῖς ποσὶν ἐξ θύραζε. Hom. hym. in Apoll. Παῖς ἐμὸς Ἥφαιστος ῥικνὸς πόδας, ὃν τέκον αὐτή, Vtitur & Hipp.
Ῥικνότης, ητος, ἡ, curuitas.
Ῥικνόομαι, οῦμαι, distrahor & omnibus modis distorqueor in quandam speciem. Hesych. & Suid. Exponitur etiam, indecenter me flecto, in saltando lumbis incuruatis agitor: item crisso, apud eundem. Suid. ex Soph ἰχνεύταις. Hesyc. ῥικνοῦται expon. λεπτύνεται attenuatur, addens dici de ossibus senum.
Ῥίκνωμα, τό, saltationis impudicæ genus.
Ῥικνώδης βάκχος, rugosus, propter vuas passas: in Epigr.
Ῥικνήεις, εντος, ὁ καὶ ἡ, rugosus, vetus, obsoletus. Nicand.

Composita.

Διαρρικνοῦσθαι Etymolog. esse dicit τὸ τὴν ὀσφὺν φορτικῶς περιάγειν, afferens hunc iambum ex Cratetis Trophonio, Ξιφίζε καὶ πόδιζε καὶ διαρρίκνου. Eandem expositionem Pollux simplici ῥικνοῦσθαι tribuit, coniungens tres istas saltationis species ξιφισμὸν, ποδισμὸν καὶ τὸ ῥικνοῦσθαι l. 4. c 14.
Ἐπίρρικνος, aliquantum incuruus seu rugosus: vel supernè aut superiori parte rugosus aut incuruus.

ῬΙ͂Ν, & ῥίς, ινός, ἡ, nasus. Il ε. βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη Ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν. Theocr. id. 11. Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει. Theophyl. ep. 15. ὁ δὲ ῥῖν λίαν σιμῶς ἐτετέρνευτο. Et ἡ ἐπιλήψει ῥίς apud Xen. in symp. Ῥῖνες αἱ nares. Hesiod. in Asp. Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον. Sic & Od. χ. & Il. τ. Interdum pro naso. Xenop. in symp. τῶν δὲ ῥινῶν ποτέρα καλλίων ἡ σὴ ἢ ἡ ἐμή; *Etym. itemque Eustat. à ῥέω deducunt, addentes debuisse per ει scribi: quod per nares sordes & superfluitates capitis effluant. Hoc etymon comprobare videtur Hesiod. versu paulò antè citato.
Ῥινάω, ῶ, decipio: metaphora dicta à canibus quos suus olfactus decipit. Ael. Dion. ex Menand. Ἔγωγ' ἐπίσταμαι ῥινᾶν. Vtitur & Pausan. teste Eust.
Ῥίνιον, τό, naris. Et ῥίνια, τῶν, nares. Aristot.

Composita.

Ἀκρορρίνιον, τό, tota nasi summitas, totus ambitus nasi. Poll. l. 2.
Ἀνάρρινον, per nares rediens. Gal. apud Hipp. ¶ Sic etiam dicitur ea herba quæ aliàs ἀντίρρινον, nomen inde sortita, quòd semine sit vituli narium simili. Diosc. l. 4. c. 133.
Ἀντίρρινον, vide in præsenti ἀνάρρινον.
Ἄρριν, vel ἄρρις, ινος, ὁ καὶ ἡ, naso aut naribus carens: vel q. d. malū habens

habens nasum non sagax. Pro eodem dicitur & ἄῤῥις, seu, ἄῤῥιν. item ἄῤῥινος, apud Xen. in Cyn. & Poll. l. 2.

Ἐκρινίζω, naso suspendo. subsanno. Luc.

Ἔῤῥινον, medicamentũ quod naribus, purgando capiti, infunditur.

Εὐθύῤῥιν, seu εὐθύῤῥις, qui recto est naso, habens nasum iustæ proportionis. Poll. l. 2.

Εὔῤῥιν, q. d. cui bonus est nasus: sagax. vel sagacitate præstans: vt εὔῤῥινες κύνες, apud Xen. Dicitur & εὔῤῥινος: vnde superl. εὐῤῥινώτατη apud Hesych. item εὔῤῥιν, apud Apoll. Arg. l. 2.

Καμπυλόῤῥιν, incuruum seu aduncum habens nasum.

Κολοβόῤῥιν, vel κολοβόῤῥις, qui mutilo naso est præcisoque. Suid.

Μικρόῤῥιν, vel μικρόῤῥις cui paruus est nasus: apud eundem.

Ὀξύῤῥιν, seu ὀξύῤῥις qui acuto est naso.

Ὑπόῤῥινος, qui sic loquitur vt vox in naribus stridat.

Ὑποῤῥίνιον, τό, barba quæ sub naribus enascitur. Poll. l. 2. tit. περὶ τῶν τῆς ῥινὸς μερῶν.

Εὐρίσκω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ῬΙΝΗ, ης, ἡ lima. Xẽ. pæd. 6. ἀγαθὸν δὲ καὶ ῥίνην φέρειν. Putatur esse & ὄργανον χρυσοχόων. in Epigram. ¶ Est & piscis nomen apud Aristot. quem Gaza squatinam appellat. Meminerunt eius Athen. etiam ad Ælian. itemque Etym.

Ῥινάω limo. Diosc. l. 5. cap. 95. οἱ δὲ καθαρὸν μόλυβδον ῥινήσαντες τρίβουσιν ἐν λίθινῃ θυίᾳ.

Ῥίνημα, τό, quod lima abradit seu exterit: ramentum, scobs. Herodian. l. 2. Sic dicitur etiam collyrium quoddam ab exterendis callis & cicatricibus. apud Gal. τῶν κατὰ τόπους, l. 4.

Ῥινίζω, idem quod ῥινάω: vnde ῥίνισμα, idem quod ῥίνημα, apud Diosc. l. 5. c. 88. & 91.

Ῥίνιον, τό, limula. Est & collyrium quoddam apud Gal. τῶν κατὰ τόπ. l. 4. Ῥινάριον, (itidem dimin.) q. d. limulula.

Καταῤῥινάω, (comp.) limo lima polio: vnde κατεῤῥινημένος, limatus, lima politus, apud Aristoph. in Ran.

Καταῤῥινίζω, item.

ῬΙΝΟ'Σ, ὁ, pellis, cutis corium. Od. ξ. (de Vlysse) Ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἔρυσεν. Il. υ. ὑπὸ δ' ἔσχατο ῥινὸν βοὸς αἰγχυλοιο, in fœ. gen. dixit Euripides πωλικὴν ῥινόν, equinã pellem. & Hesiod. in Asp. περὶ ῥινοῖο [illegible]. * Item per synecdochen [ponendo partem pro toto] clypeus, scutum: fieri enim solebant scuta ex pellibus bubulis. Iliad. δ. Σὺν δ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν. * Orus apud Etym. ἀπὸ τοῦ ῥεῖν, deducit: quia per ipsum fluunt & manant sudores.

Composita.

Λιθόῤῥινος, ὁ καὶ ἡ, lapidea pelle tectus, corio munitus, cuius durities est ferè lapidea. Emped. apud Plut. symp. 1. κηρύκων τε λιθοῤῥίνων χελύων τε. (in Alexiph.

Λιπόῤῥινος, pelle destitutus, & quidem ea quæ dura sit. Nicand.

ῬΙ'ΟΝ, ου, τό, mõtis cacumen: vt ῥίον Οὐλύμποιο. Il. θ. & τ. ¶ Itẽ promontoriũ. Thuc. ἦν δὲ τὸ μὲν τὸ ῥίον Ῥίον τοῖς Ἀθηναίοις. Alibi οἱ μὲν μὴ ἐκπλεῖν ἔξω τοῦ ῥίου ἐς τὴν εὐρυχωρίαν φοβούμενοι.

ῬΙΠΤΩ, F. ψω, & ῥιπτέω, ῶ proiicio, do præcipitem, præcipito. Il. α. Ἤδη γὰρ μετ' ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα Ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο. Herodo. ῥῖψαι μὲν εἰς τὴν θάλασσαν ἑαυτόν. Plut. ῥίπτει ἑαυτὸν κατὰ τῶν πετρῶν. Theogn. Ἦν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ εἰς μεγακήτεα πόντον Ῥιπτεῖν. sub. ἑαυτόν. Interdũ exp. prosterno interdũ deiicio: vt apud Xenop. Pæd. 4. ἐῤῥίπτουν τὰ ὅπλα ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων. Aliquando, iacio, seu emitto: vt ῥίπτω βέλη Plat. de leg. Sic & Il. ψ. item iactor: vt ἄνω καὶ κάτω ῥιπτούμενα. Aristot. de mundo. Aliquando, coniicio, & quidem in metaph. signif. vt Plut. in Themist. ἔῤῥιψαν ἑαυτὸν εἰς ἐλπίδας ἀπόρους. * Etym. & Eustath. à ῥίπω deductum esse scribunt: vt πίπτω à πέτω.

Ῥίπτομαι, proiicior, præcipitor. interdum & prosternor: vnde ἐῤῥίφθην apud Luc. & particip. ῥιφείς, iactus, proiectus: apud Alexan. Aphr. Ἐῤῥιμμένος, metaph. abiectus, proiectus, i. humilis, contemptus.

Ῥίψις, εως, ἡ, proiectio. Plat. de rep. l. 2. Ἔῤῥιψις, exp. prostratio & deiectio corporis. apud Hippocr.

Ῥιπτάζω, iacto. proiicio, præcipitem do: vel prosterno, proturbo. Il. ξ. Ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεούς.

Ῥιπτάζομαι, iactor. &c Exponitur &, conflictor: de ægroto dictum qui in lecto conflictatur: vnde metaph. apud Plut. δῆλος ἐστὶ τῇ γνώμῃ πολλὰ ῥιπτασθεὶς ἐπ' ἀμφότερα.

Ῥιπτασμός, ὁ, iactatio, conflictatio, item περὶ ὀργῆς.

Ῥιπτάσκω, poeticè idem quod ῥιπτάζω. Od. θ. τὴν ἕτερος ῥιπτάσκε ποτὶ νεφέα σκιόεντα Sic & Il. ψ.

Ῥίμφα leuiter, statim, celeriter παρὰ τὸ ῥιπτεῖν ἑαυτὸν διὰ τάχους, inquit Etym. Il. ζ. Ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει. Sic & alibi apud Hom. & Hesiod. in asp.

Ῥιπή, impetus eius quod proiicitur: vt Od. θ. λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς. Exponitur etiam ictus seu iactus teli missi velut fulminis: item incitamentũ, impetus: vt Il. θ. [illegible] ἀνδρὸς ὑπὸ ῥιπῆς. Dicitur & ῥιπὴ πυρός, apud Apollon. & Ῥιπαὶ ἄστρων παμφεγγέες, apud Soph. Item flatus, Πνοή, vt Apoll. Arg. l. 1. [illegible] Νυκτός, ἔτι ῥιπὴ μίμνεν ἔμπεδον. Sic & apud Plut. ex quodam poeta, ὠκείας τε ἀνέμων ῥιπάς.

Ῥιπίς, ίδος, ἡ, flabellum, i. ventilationis instrumentum, muscarium, apud Poll. Suid. ex epigr. Et pro flabello quo excitantur carbones, apud Aristoph. in Acharn. τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα. Apud eundem [illegible] ῥιπίδι, pro τῇ τῶν ἀνέμων φορᾷ. Dicitur etiam esse vas ex vimine contextum, apud Herodotum.

Ῥιπίδιον, ου, τό, itidem pro flabello. schol. Aristoph.

Ῥιπίζω, ventilo. Plutar. ἑκατέρωθεν ἑστῶτες ἐῤῥίπιζον, flabello ventulũ factitabant. Itẽ excito ignẽ sufflando, [illegible] accendo.

Ῥιπίζομαι, ventilor. Gal. Phil. Et metaph. apud Greg. τοῦ καιροῦ ῥιπισθέντος ἤδη ταῖς αὔραις τοῦ πονηροῦ.

Ῥιπισμός, οῦ, ὁ, & ῥίπισις, εως, ἡ, ventilatio. Item refrigeratio. Alex. Aphrod.

Ῥιπιστός, qui ventilari potest, aut qui ventilatur, vel refrigeratur ventilatione. Exponitur etiam, perflatilis & ventis expositus.

Ῥίψ, ιπός, ὁ, ramus saliginus, vimen flexile. Aristoph. in Pace. Κέρδ' ὥς ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι. Exponitur etiam, virgultũ, crates viminea. Pro eodem dicitur & Ῥῖπος, apud Diosc.

Composita: ac primùm ex Ῥίπτω.

Ἀναῤῥίπτω, vel ἀναῤῥιπτέω, ῶ, sursum seu in altum iacio, in sublime, iaculor. Od. η. ἀναῤῥιπτεῖν ἅλα πηδῷ, mare, i. marinam aquam sursum proiicere remi impulsi. Philo de mundo, κἂν ἀναῤῥίψῃς τι τῶν γεωδῶν κάτω φέρεται, si quid sursum iaculeris; ¶ Metaphoricè dicitur ἀναῤῥιπτεῖν τὸν κίνδυνον, apud Thucy. l. 4. & Herodian. l. 5. pro ἀναῤῥιπτεῖν τὸν κύβον τοῦ κινδύνου, aleã periculi iacere, i. periculum temerè & præcipitanter adire. Et ἀναῤῥίψαι μάχην, aleam pugnæ subire, seu fortunæ prælij se committere. apud Plut. in Cæsare. Apud eundem Plutar. in Apophth. ἀναῤῥιπτεῖν πάντα κύβον, omnem aleam iaceam, i. fortunæ se tradere, seu omnem fortunam experiri ¶ Suidas ἀναῤῥιπτεῖν, exp. etiam pœnitere & mutare consilium.

Ἀνάῤῥιψις, εως, ἡ, ipsa actio sursum iaciendi seu in sublime. Plut. de primo frig.

Ἐπαναῤῥιπτέω, (Decomp.) vnum super aliũ reiicio & in sublime iaculor. Apud Xen. exp. etiam eiaculor, iacio in longum.

Ἀποῤῥίπτω, vel ἀποῤῥιπτέω, ῶ, abiicio, proiicio. Herodian. lib. 3. ἀποῤῥίψαντα δὲ τὴν χλαμύδα τὴν βασιλικήν. Exponitur & simpl. iacio. Hesio. in asp. εἶχε δὲ χερσὶν Ἰχθύσιν ἀμφιβλῆστρον ἀποῤῥίψοντι ἐοικώς. Metaphoricè, Il. ι. μῆνιν ἀποῤῥίψαι. Et apud Chryst. Πᾶσαν αἰδῶ τῶν ὀφθαλμῶν ἀποῤῥιπτεῖν, omnem oculorum pudorem abiicere. Exponitur etiam, nõ admitto: item contemno, aspernor, reiicio. Plutar. de primo frig. ἄτοπον τὸν ἀποῤῥίψας λόγον, absurdam istam rationem reiiciens.

Ἀποῤῥίπτομαι, abiicior, proiicior: vt ἀποῤῥιμμένη γυνή, abiecta mulier apud Alciphr. Et ἀποῤῥίμματα τῶν ἐδεσμάτων, apud Herod. escæ viles & abiectæ. (somn.

Ἀπόῤῥιπτος, abiiciendus, vt ἀπόῤῥιπτος τροφή, apud Luc. in

Ἀπόῤῥιψις, εως, ἡ, abiectio, proiectio.

Διαῤῥίπτω, vel διαῤῥιπτέω, ῶ, disiicio, in diuersas partes iacio. Item iactio. Aristoph. in Vesp.

Διάῤῥιμμα, disiectio. disiectus. Xen.

Ἐκῤῥίπτω, seu ἐκῤῥιπτέω, proiicio. Item decutio.

Ἔκῤῥιψις, proiectio, decussio: ipsa actio proiiciendi & decutiendi. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 3.

Ἐπιῤῥίπτω, vel ἐπιῤῥιπτέω, superiicio, iniicio. Diosc. l. 5. c. 103. ἄνωθεν τε αὐτῆς ἐπιῤῥίψον σκεπάσματα.

Ἐπιῤῥίπτομαι & ἐπιῤῥιπτοῦμαι, iniicior. idem l. 8. c. 5 τὸ σπέρμα τῆς τριφύλλου πίσσῃ λεαινόμενον καὶ ἐπιῤῥιπτόμενον.

Καταῤῥίπτω, vel καταῤῥιπτέω, deiicio, prosterno.

Καταῤῥίπτομαι, deiicior, prosternor: vnde κατεῤῥιμμένος, deiectus, prosternatus.

Ποντόῤῥιπτος, à mare abiectus: in ara Theocriti.

Μεταῤῥίπτω, seu μεταῤῥιπτέω, in diuersam partem iacio. Gal. μεταῤῥιπτῶν ἑαυτὸν ἄλλοτ' εἰς ἄλλο σχῆμα.

Μεταῤῥιπτοῦμαι, in diuersam partem proiicior. Gregor.

Παραῤῥίπτω vel παραῤῥιπτέω, abiicio, reiicio.

Πετρόῤῥιφής, è petra præcipitatus. Eurip. in Ione.

Προῤῥίπτω, supra me iacio, Greg.

Ὑποῤῥίπτω & ὑποῤῥιπτέω, iacio subter: item subiicio. Greg.

Χαμαιῤῥιφής, in terram deiectus, humi deiectus aut prostratus. Apud Theophr. hist. pl. lib. 2. φοίνικες χαμαιῤῥιφεῖς, exp. palmæ humiles.

Composita ex ῥιπίζω.

Ἀναῤῥιπίζω, propriè ignem propè extinctum flatu exsuscito & re accendo. Et general. ac metaph. accendo, siue suscito, seu exsuscito. Luc. τὴν ψυχὴν μουσικῇ τε πραΰνειν καὶ ἀριθμητικῇ ἀναῤῥιπίζομεν, excitamus. Exponitur etiam concito, cieo, solicito, apud Plut. & Suid.

Ἀναῤῥιπίζομαι suscitor, exsuscitor, accẽdor. Ioseph. Iudaic. li. 2. Πόλεμος καθ' ἡμέραν ἀνεῤῥιπίζετο, bellum magis ac magis in dies accendebatur. Sic Lucian. in Anachars. ἀναῤῥιπιζομένη ἡ ἰσχὺς πλείων γίνεται. Apud Laërt. ἀναῤῥιπισθεῖσα αὐτοῦ

μιᾶς τῆς κρηπῖδων, exp. ab igne sursum iecta & eructata.

Ἀναρριπισμὸς, suscitatio, exsuscitatio.

Προσαναρριπίζω. (*Decomp.*) insuper vel denuo exsuscito.

Ἀπορριπίζω, natu discutio. Item abigo, discutio, depello: apud Areopag.

Διαρριπίζω, diuentilo, difflo. Item ventilando seu flando dispergo, aut disiicio.

Ἐκριπίζω, flando excito, seu suscito: seu etiam follibus accendo. Item simpl. accendo apud Aristot. meteor. l.1. Item flando immitto seu impello. Plut. in Othone, πνεῦμα τὴν ὕλην ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἐξερρίπισε. Item metaph. excito, accendo. Plut. τὸ τῆς Μετέλλου θαρσαλέον ἐξερρίπιζε, excitabat, suscitabat.

Εὔριπος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ῥὶς, vide in Ῥίν. Ῥίψις, in Ῥίπτω.

ῬΟΑ', vel ῥοιὰ, ᾶς ἡ, malus Punica, arbor, item malum Punicum, fructus: granatum. Plin. Diosc. l.1. c.152.

Ῥοΐσκοι corymbi aurei, ornatus gratia sacrorum stolis annexi, ob mali Punici similitudinem ita dicti. Exod. c.28.

Ῥοΐτης οἶνος, vinum ex malis Punicis confectum. Diosc. l.5. c.26.

Ῥοὼν, ῶνος ὁ, malis Punicis consitus locus apud Zach.

Ῥούσιος color qualis est mali Punici. Sic Paulus Aegineta ῥούσιον ἄνθος ἔχουσαν, dixit anagallidem, cui flos puniceus.

Ῥουσίζω, rufium colorem imitor, apud Constant. Geop. lib.11. exp. de violis.

Ῥοὰς &c. vide in Ῥέω, fluo. Ῥογχὸς, vide in Ῥέγχω.

ῬΟΔΟΝ ου τὸ, rosa. Luc. in Nigr. τῇ πνοῇ τῶν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν. *Etym. vult, ῥόδον dictum quasi ὄδον pro ὄζον ab ὄζω. Plut. autem symp. l.3. vult ita esse appellatum, quia ῥεῦμα πολὺ τῆς ὀδωδῆς ἀφίησι.

Ῥοδόεις, εσσα, εν, rosaceus item roseus: vt ῥοδόεντα ἄνθεα, rosei flores, i. rosæ. Eur. Et metaph. ῥοδόεντα χείλεα, rosea labella.

Ῥόδεος, ου, ὁ, roseus: vt ῥόδεα ἄνθη i. rosæ apud Athen. Et λιποῖ ῥοδέῳ pro ῥοδίνῳ ἐλαίῳ. Nic. in Alexip. Item roseus i. qui est rosei coloris, purpureus, pulcher aspectu, vt Ῥόδεη Παφίη in Epig. Itē odoratus Hes. Inuenitur, & ῥοδόεις στέφανος apud Suid.

Ῥόδινος, rosaceus: vt Ῥόδινον μύρον, apud Athen. & Ῥόδινος στέφανος, corona è rosis facta apud eundem.

Ῥόδιος, idem quod ῥόδινος: vt Ῥόδιον μύρον apud Arist. Et τὸ ῥόδιον, nomen medicamenti, de quo Paul. Aeg. l.7. c.13 & Aet. l.14. cap.36. Item Ῥοδία ῥίζα, rhodia radix, planta quædam de qua Diosc. l.4. c.45. ¶ Ῥοδία, Hesych. est calceamenti genus: item genus vitis.

Ῥοδίτης οἶνος, vinum rosatum, siue rosis conditum, rosaceum. Vide Plin.

Ῥοδοντία λοπὰς, olla odoratissima quæ in mensam ferebatur, apud Athen. Ab aliis dicitur esse edulij genus cui intritæ fuerint rosæ, & quod in olla ad mensam ferebatur. Apud eundem Athen. legitur & Ῥοδωνία, de eadem.

Ῥοδῆ, vel Ῥοδέα, frutex rosas producens. Hesyc. & Ammon.

Ῥοδωνιὰ, locus vbi rosæ nascuntur, rosarium vel rosetum. Amm. Hesych. & Suid. Pro eodem dicitur & Ῥοδών. Poni dicitur & pro toto cespite & planta rosæ: apud Theoph. hist. pl. l.2. c.2. Sic etiam à quibusdam vocari rhododaphnen tradit Etymolog. & ex eo Suidas. Ab iisdem dicitur esse nomen vitis ferentis vuam roseis coloris. ¶ Hesychio sic etiam appellatur pudendum virile.

Ῥοδὶς, ίδος, ἡ, pastillus ex rosis confectus. Diosc.

Ῥοδίζω, rosæ similis sum colore vel odore Diosc. Item roseo vel purpureo colore tingo: vt apud Alex. Aphr. τὸ δὲ τὸ αἷμα τὸ ῥοδίζον τὸ δέρμα καὶ ἐρυθραῖνον.

Ῥόδαξ (dimin.) parua rosa, seu q.d. rosula: apud Demetr.

Ῥοδαρὸν τοῦ σώματος, apud Ioseph. de antiquit. Iud. dicitur coloris bonitas in corpore habitiore aliquid roseum præ se ferens.

Composita.

Ἀγριόρροδον ου, τὸ, saliunca: herba de qua Plin. l.21. c.7.

Διάρροδος, ου ὁ καὶ ἡ, vnde διάρροδα κολλύρια, certæ collytiū species ex rosis compositæ, de quibus Gal. Aet. & Paul. Aegin.

Κυνόροδον, seu κυνόρροδον, rosa canina: species rosæ de qua Theoph. hist. pl. l.4. & Plin. l.21. c.5.

Λευκόροδον, alba seu candida rosa.

Ὀξυρρόδινον, vel ὀξυρόδινον, oleum rosaceum aceto temperatum. Gal. in lib. περὶ εὐποριστῶν.

Πολύρροδος, multas rosas habens, rosis abundans. Aristophan. Et πολυρρόδης, pro eodem, quod exp. etiam conspersus rosis.

Φοινικορόδιαι, puniceа rosea.

Ῥοῆ, vide in Ῥέω, fluo.

ῬΟΘΟΣ, ου, ὁ, vndarum strepitus, seu remorum strepitus, vt tradit Harpocr. Item strepitus: item fremitus: tumultus: vt apud Hesiod. in Erg. Τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἑλκομένης ᾗ κ' ἄνδρες ἄγωσι Δωροφάγοι. Exponitur etiam, impetus, ὁρμή. *Quidam deriuant à ῥέω, vnde fit ῥόος, & ῥόθος, inserto θ. Alij per onomatopœiam fictum esse volunt.

Ῥοθέω, ῶ, impetu feror, ὁρμῶ.

Ῥόθιον, ου, τὸ, impetus vndarum: aut etiam vnda, fluctus, Aristoph. Thuc. Luc. Plut. Apud Euripid. in Iphig. Taur. Ῥοθίοις εἰλατίνοις, exp. abiegna rate.

Ῥόθιος, (adiect.) impetuosus, cum impetu ciens. Aristot. de mundo, μετὰ ῥοθίου βίας. Od. ε. ἀμφὶ δὲ κῦμα Βέβρυχε ῥόθιον & ῥοθίοισι κροκάλησι, littoribus impetuosus, vel quæ impetuntur aquæ impetu in Epigr.

Ῥοθιάζω, impetuosè seu contentè remigo: apud Suid. Ναῦς ὅσον ἐκ πιτύλων ῥοθιάζει σώφρονι κόσμῳ. Dicebantur & nautæ ῥοθιάζειν, qui quum decem aut pluribus remis remigassent, subitò simul omnes cessabāt & clamorē edebant. Eust. Significat etiam cū impetu & strepitu voro, porcorū instar. Aristoph. Οἷον ῥοθιάζουσιν αἱ πολύλιμνοι Ἡράκλεις ὡς τραγαλῶσι τὰ χοιρία.

Ῥοχθέω, ῶ, strepitum seu stridorem edo. De maris fluctu propriè dici existimatur, & eius imitatione per ὀνοματοποιίαν esse factum. Od. ε. Ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο.

Composita.

Ἀλίρροθος, ὁ καὶ ἡ, marifluus, vt Πόροι ἁλίρροθοι fluuij in mare fluentes, sed cum sonitu, apud Soph. in Aiace. In Epigr. ἁλίρροθος ἀκτὴ, exp. littus quod fluctibus marinis agitatur. Inuenitur & fœm. ἁλιρροθία, in anth. in Epigr. vt ἁλιρροθία χόνις.

Ἀλίρροθος, substantiuè etiam exp. ἁλὸς ῥόθος, fluctus maris. Hesych. Sic ἁλίρροθιον, quasi ἁλὸς ῥόθιον, apud Suid.

Ἀναρροθία, ἡ, vnda quæ ad summam marginem nauis tollitur. Poll.

Ἐπίρροθος, adiutor, auxiliator: vel auxiliatrix: propriè auxilium ferens magna cum animi alacritate & contentione. Ilia. δ. Et Hesiod. in Erg. Exponitur &, vtilis, apud Apoll. Arg. 2.

Ἐπιτάρροθος, pro eodem. Il. λ. & υ.

Ἐπιρροθέω, strepitum seu fremitum edo. Interdum &, tumultuor. De strepitu admurmurantium, apud Euripid. in Hec. Λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν.

Κακορροθέω, q.d. malo strepitu linguæ & clamore insector: conuitiis & maledictis prosequor. Eurip. in Alcest. Παῦσαι δὲ πρέσβυν παῖδα τὸν κακορροθῶν. Sic & apud Aristophan. in Thesmoph.

Ὁμόρροθος, simul strepitum aut sonitum edens. Theocr. in Epig. Ἀντρέων ἴτω στείχοντες ὁμόρροθοι.

Ὁμορροθέω, ῶ, q.d. constrepo, i. vnà strepitum aut sonitum edo. Exponitur &, consentio. Soph. in Antig. δεδρακότ' ἔργον, εἴπερ ἠδ' ὁμορροθεῖ. Dicuntur etiam remiges ὁμορροθεῖν quum eorum remi consurgunt & vno velut consensu remigant. Interdum significat adiuuo auxilior: sic Aristoph.

Παλίρροθος, refluentes seu reciprocantes habens fluctus: At κῦμα παλίρροθον, effluens, seu reflua vnda, apud Hom. Od. ε.

Πολύρροθος multistrepus Aeschyl.

Πολύρροθος multis agitatus fluctibus. Metaph. apud Arat. ἐποικτείρουσα πολυρρόθους ἀνθρώπους. Cic. vertit, *Commiserans hominum miserandos vndique casus.*

ῬΟΙΖΟΣ ου ὁ stridor. Il. π. Σχέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων. Sic Philo. καὶ γὰρ πέρρωθεν μετὰ ῥοίζου καθάπερ βέλος, εἰσακοντίζεται. Et πνευμάτων ῥοῖζος, apud Plutar. in lib. de aud. poem. Ponitur etiam fœm. genere, Ionico more: vt Od. ι. Πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα Κύκλωψ. Ab Hesych. exp. etiam ψόφος: item ἦχος, addente significare etiam ῥεῦμα σφοδρόν. Exponitur quoque impetus cum stridore: item impetus ex Iosepho, Ῥοίζῳ καὶ βίᾳ. *Factum est per onomatopœiam ad imitationem soni literæ ρ. vt σίζειν ex sono literæ σ. & ζεῖν ex sono τοῦ ζ. & βόμβος, ex sono τοῦ β. Eust.

Ῥοιζώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, stridorem aut magnum strepitum, edens, streperus. Gal.

Ῥοιζέω, ῶ, strido, stridorem edo. Aristotel. Item ῥοιζῶ, aut ῥοίζω. exp. etiam, latro. Eust. Vide Ῥάζω. Hinc comp. ἐπιρροιζῶ, vel ἐπιρροίζω, apud Theophrast. Apud Hom. Il. κ. Ῥοίζησεν δ' ἄρα, &c. exp. sibilo innuit.

Ῥοιζέομαι, οῦμαι, cum stridore voluor, seu volutor, aut circūagor. Greg. orat. in Iul. In Epigr. autem ῥοιζεῖσθαι δι' αἰθέρος, exp. ferri per aërem celeriter cum stridore, more sagittæ.

Ῥοίζημα, ατος, τὸ, stridor, aut impetus, qual est sagittæ volantis cum stridore. Luc.

Ῥοιζηδὸν, cum stridore: seu cum magno impetu & stridore. 2. Pet. 3. Ῥοιζηδὰ pro eodem, Nicand.

Ῥοῖβδος, idē quod ῥοῖζος, stridor: vt apud Eust. Πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος καὶ ἄσημος ἦν. Idem dicit esse Αἰολικώτερον. De vento dicitur apud Aristoph. ὑπὸ τοῦ ῥοίβδου καὶ τῆς ῥύμης.

Ῥοιβδέω, ῶ strido. Interdum sorbeo.

Ῥοίβδησις, εως ἡ stridor, Eurip. in Iph. Aul. Οὐ σύριγγος τραφεῖσαν, οὐδ' ἐν ῥοιβδήσεσι βουκόλων.

Ῥοιγμὸς, apud Hesych. dicitur esse strepitus quoddam genus.

Composita.

Ἀναρροιβδέω, ῶ, vel ἀναροιβδέω, resorbeo: aut absorbeo. Odyss. μ. ἀναρροιβδεῖ μέλαν ὕδωρ, & τρὶς δ' ἀναροιβδεῖ.

Ἀναροιβ-

Ἀναρροίζησις, absorptio aquarum, vel eiaculatio.
Ἀπορροιζέω, cum sonitu eructo seu emitto. Sophoc. in Antig. & Nonn.
Ἐπιρροιζέω, rapido cum impetu & stridore. Eurip. in Herc. furent.
Εὐρροίζητος, bene stridens, vt εὐρροίζητος ἰός, bene stridens sagitta, i. celeriter volans cum stridore. in Epigr.
Πολυρροίζος, ὁ, ἡ, multum stridorem vel strepitum edens, multistrepus. Nicand.

Ῥοιά, &c. in ῥοά. ῥοικός, &c. in ῥέω. ῥομβος, &c. in ῥέμβω.
Ῥόος, in ῥέω, fluo. ῥοπή, &c. in ῥέπω. ῥοῦς, in ῥέω.
Ῥοῦσος in ῥοά.

ῬΟΦΕ'Ω, vel ῥοφάω, ῶ, i. πίνω, sorbeo: vt ὠὰ ῥοφεῖν. Gal. ad Glauc. interdum exhaurio, haurio. Soph. in Trach. πνεύμονος τ' ἀρτηρίας ῥοφεῖ, pulmonum haurit spiritus.
Ῥοφέομαι, idem quod ῥοφέω. Aristoph. in Vesp. τὴν φακῆν ῥοφήσομαι. [ad Glauc. l. 1.
Ῥόφημα, ατος, τό, sorbitio: id quod sorbetur. Diosc. & Galen.
Ῥόφησις, sorbitio, ipsa actio sorbendi. Gal. apud Hippocr.
Ῥοφητός, ὁ, sorbilis: vt ὠὸν ῥοφητόν, apud Diosc. & Gal.
Ῥόφω, Atticè dicitur pro ῥοφῶ, teste Etymol. vnde ῥόμμα, idem quod ῥόφημα & ῥοπτός, idem cum ῥοφητός, apud Hippocr.

Composita.

Ἀναρροφέω, vel ἀναρροφάω, resorbeo: aut absorbeo. Philost. in ep.
Ἀπορροφέω, vel ἀπορροφάω, absorbeo, exhaurio. Syn.
Ἐκροφέω, vel ἐκροφάω, exsorbeo. ἐκροφέομαι, idem apud eũdem.
Ἐπιρροφέω, seu ἐπιρροφάω, sorbeo, sumo sorbitionem. Aristot. in probl. & Plut. in Phocion. Hinc passiuum ἐπιρροφηθείς, sorbitione sumptus: apud Diosc. l. 3. c. 94.
Καταρροφέω, sorbeo, sorbillo: seu sorbendo deglutio: vnde pass. apud eundem Diosc. l. 2. c. 107.
Ψυχορροφέω, animam sorbeo vel exsorbeo. Suid.
Ψυχοροφος, animam exsorbens. Hesych.

Ῥοχθέω, vide in ῥόθος. ῥοώδης. ῥοῶν, in ῥέω.
Ῥύαξ, ῥυδόν, &c. in ῥέω.

ῬΥΓΧΟΣ, εος, τό, rostrum, rictus. Propriè de porco dici tradit Athen. l. 3. Dicitur & de auibus, apud eundem l. 14. item de hominibus apud Aristoph. & in Epig. De cane etiam apud Theocrit. idyl. 6.
Ῥυγχίον, q. d. rostellum, apud Athen.

Composita.

Ἐπιρρυγχίς, curuitas rostri in auibus rapacibus. Suid.
Ὀξύρρυγχος, vel ὀξύρυγχος, acutum rostrum habens: piscis Aegypto sacer, nomen à rostri acumine sortitus. Athen. l. 7.
Παχύρρυγχος, qui crassum rostrum habet: vt παχύρρυγχοι ὕες, apud Alex. Aphrod.
Πλατύρρυγχος, seu πλατύρυγχος, qui lato rostro est.
Φοινικόρυγχος, qui est rostro puniceo seu rutilo.

ῬΥΘΜΟ'Σ, ὁ, rhythmus, concinnitas: numerus seu modulus certa dimensione & proportione constans. Aristot. in probl. ῥυθμῷ δὲ χαίρομεν διὰ τὸ γνώριμον καὶ τεταγμένον ἀριθμὸν ἔχειν καὶ κινεῖν ἡμᾶς τεταγμένως. Propriè in musica & poesi locũ habet. Vide Fabium l. 9. c. 4. & Gell. l. 16. c. 18. ¶ Apud medicos pulsui etiam tribuitur. Gal. [de pulsu loquens] ῥυθμὸς ἐστὶ κινήσεις ἐν χρόνοις τάξιν ἔχουσα ὡρισμένην. ¶ Item quicquid certo modo, ordine & ratione fit, κατὰ ῥυθμὸν fieri dicitur: & quod contrà, παρὰ ῥυθμόν. Plato de leg. l. 1. & apud Graecos bibl. interpretes.
Ῥυθμικός, ὁ, rhythmicus: numerorum peritus seu faciendorum numerorũ: vel qui numeros aut modos facit. Plut. in Psychog.
Ῥυθμίζω, ad numeros aptos redigo, numerorum concinnitatem seu modulationem alicui rei tribuo. item tempero, compono & effingo. Luc. ῥυθμίσω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὸ ἥδιστον item rectè colloco. Theoph. de caus. pl. l. 3 itẽ moderor, mores cõpono, informo, doceo. Chrysost. τὴν οἰκίαν ῥυθμιζέτω ἕκαστος τὴν ἑαυτ.
Ἐρρυθμισμένος, emodulatus. Herodian. l. 4.

Composita.

Ἄρρυθμος, ὁ, ἡ, numeris carens, nullam concinnitatem seu modulationem habens, qualis est numerorum: interdum &, inconcinnus, incompositus. Fab. l. 9. c. 4. Aristot rhet. 3.
Ἀρρύθμως, absque numeris, absque concinnitate ea quam afferunt rhythmi inconcinnè.
Ἀρρυθμία, ἡ, inconcinnitas qualis est eorum quae numerosa non sunt. Exponitur &, dissonantia. Gal.
Ἀρρυθμέω, dissono discordo.
Ἐπιρρυθμίζω, & καταρρυθμίζω, idem cum ῥυθμίζω.
Εὔρυθμος, numerosus, numerorum modulationem habens, vt εὔρυθμος λέξις. Aristot. rhet. 3. item concinnus, compositus. Plut. in Psychog. Athen. Aristot.
Εὐρύθμως, numerosè, item concinnè.
Εὐρυθμία, concinnitas quam afferunt numeri. Aristot. de mundo. Et generaliter, concinnitas.

Μεταρρυθμίζω, reformo: item emendo, corrigo. Xenop. πῶς ἂν μεταρρυθμίσαι ἄνδρα ἀπειργασμένον καλόν τε κἀγαθόν. Sic & apud ethic. 10. Exponitur etiam, commuto, transmuto: vnde pass. apud Theophrast. ἀνάγκη γὰρ τὰ σχήματα μεταρρυθμίζεσθαι.

Ῥύμα, vide in Ῥύω. Ῥύμβος, &c. in Ῥέμβω.
Ῥύμη, in ῥύω. Ῥύμμα in ῥύπτω. Ῥυμός, in ῥύω.

ῬΥΠΟΣ, ὁ, sordes: propriè quae in summis manuum ac digitorum vnguibus colliguntur: aut (secundum alios) illuuies quae distringitur à corporibus oleo illitis post sudorem. * Dicitur enim quasi χεῦπος, ὁ παρὰ χειρῶν ὑπολειπόμενος, inquit sch. Aristoph. & etiam testatur Etym. Plut. in lib. πῶς ἄν τις ἀπ᾽ ἐχθρ. &c. ὥσπερ ἀκυλμένος ῥύπον ἢ κηλῖδα χιτῶνος ἢ διερρωγὸς ὑπόδημα. Metaphoricè de sordibus dicitur, i. auaritia, illiberalitas, apud Suid. ἄχθομαι αὐτῷ τοῦ ῥύπου. ¶ Vsurpatur & pro cera sigillari, apud Aristopha. in Lysistrat. Pro ῥύπος dici & ῥύπον per metaplasmum, annotat Eust. Ody. ζ. πλυνεάν τε καθῆράν τε ῥύπα πάντα, quod tamen ipse exponit τὰ ῥύπου μετέχοντα: ac si per apocopen dictum foret pro ῥυπαρά, sicut λίπ᾽ ἐλαίῳ pro λιπαρῷ ἐλαίῳ dictum putatur.
Ῥυπόεις, εντος, ὁ, sordidus.
Ῥυπώδης, idem Τὸ ῥυπῶδες est etiam emplastri nomen: de quo Cels. l. 5. c. 19.
Ῥυπαρός, ὁ, sordidus, sordibus obsitus: vt ῥυπαρὸν ἔριον, succida lana & ῥυπαρὸς ἄρτος, panis secundarius qui & ille qui συγκομιστὸς dicitur, sordidus est. Athen. l. 6. Item sordidus i. auarus. Plat. in Parmen.
Ῥυπαρία, sordes. Item spurcitia, situs, illuuies: Item genus quoddam vlceris sordidi, apud Diosc. l. 5. c. 99. ¶ Item sordes, i. turpis parsimonia, auaritia.
Ῥυπάω, & ῥυπόω, ῶ, sordeo, sordidus sum. Od. ζ. Καλὸν ὑπεκπρορέει μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι. Athen. τί ποτε οἰόμεθα τοὺς πάλαι ποτὲ Πυθαγορικοὺς ῥυπᾶν. Sic & ῥυπῶσα ἐσθής, vestis sordida, apud Basil.
Ῥυπόομαι, sordidor. Greg. de baptismo: δέομαι γὰρ εἰ ἐν καιρῷ καθάρσεως ῥυπωθήσομαι, si sordidatus fuero. Et εἵματα ῥερυπωμένα vestes sordidatae, apud Hom. Od. ζ.
Ῥυπαίνω, sordido, sordidum reddo, maculo, contamino. Item metaph. infamem reddo, famae alicuius notâ iniuro. Diony. Hal. in Isocr. οὐ πείθομαι Ἀριστοτέλη ῥυπαίνειν τὸν ἄνδρα βουλόμενον.
Ῥυπαίνομαι, sordidus reddor, foedor, commaculor. Plut. de defect. orac.
Ῥύπασμα, ατος, τό, id quo aliquid sordidatum est, sordes.
Ῥύπτω, sordes eluo purgo, abstergo, apud Diosc.
Ῥύπτομαι, abstergor, sordibus purgor. Aristoph in Acharn.
Ῥύμμα, purgamentum, strigmentum, Nic. in Alexiph. & Homer. ῥύμματα πάντα κάθηρεν.
Ῥύψις, εως, ἡ, ablutio, purgatio.
Ῥυπτικός, ὁ, aptus ad abluendas sordes, abstergendi vim habens. Plut. symp. 6 ῥυπτικωτάτην παρέχει κόνιν. Et ῥυπτικὸν φάρμακον, extergens medicamentum, sordes in corporis tam externa quàm interna qualibet parte eluens & auferens.

Composita ac primum ex ῥύπος & ῥυπαίνω.

Ἀρρύπαντος, non sordidatus, non contaminatus.
Ἀρρύπαρος, non sordidus. Greg. Naz.
Καταρρυπαίνω, idem quod ῥυπαίνω. Et metaph. nomen alicuius seu famam contamino. Isocr. & Dion. Halic.
Οἴσυπος, ὁ, siue οἰσύπη, sordes ouium, vel fimum ouillum. Erot. in lex. Hippocr. Item lana sordida, seu sordes ouillae lanae ex fimo adhaerentes. Diosc. l. 2. c. 84. οἴσυπος δὲ λέγεται τὸ ἐκ τῶν οἰσυπηρῶν ἐρίων λίπος. ¶ Pro οἴσυπη dicit etiã οἴσπη, apud Herod.
Οἰσυπηρός, ὁ, sordes ouinas redolens: seu sordidus ex fimo ouillo. Diosc. l. 1. c. 84. & Erot. in lex. Hippocr.
Οἰσυπώδης, εος, ὁ, ἡ, idem.
Οἰσυπίς, ίδος, ἡ, idem cum οἴσυπος siue οἰσύπη. Gal. in lex. Hippocr.

Composita ex ῥύπτω.

Ἀπορρύπτω, abluo, sordibus expurgo: vnde ἀπορρυφθείς, ablutus, apud Suid.
Διαρρύπτω, idem quod ῥύπτω: vt διαρρύψαι τὸν χυμόν, detergere Galen. ad Glauc.

ῬΥ'Ω, vel potius ῥύομαι, traho. Ἐ ἔρυμαι: vt Il. ἐρρύοντο δ᾽ ἄρα νεκρούς, i. trahebant mortuos. ¶ Itẽ custodio, seruo, tueor. Od. ζ. σὺ δέ μοι φυλάσσω τε ῥύομαί τε. Hesiod. in Asp. Ὅς Θήβης κρήδεμνον ἔχει ῥύεταί τε πόληα. Herod. l. 6. ῥύεσθαι τοὺς Ῥωμαίων ὄχθους & ibidẽ ῥύεσθαι τὰ σώματα, conseruate corpora. Itẽ libero, eximo, redimo. Od. μ. οὐ γάρ κεν ῥύσαιτ᾽ ὅ γ᾽ ὑπ᾽ ἐκ κακοῦ οὐδ᾽ εἰ μάλα σπεύδοι. Laert. in Archyta. οὗτος ἐστὶν ὁ Πλάτωνα ῥυσάμενος Διονυσίου ὅλως qui Platonẽ à morte liberauit. Et passiuẽ, 2. Thess. c. 3. ἵνα ῥυσθῶμεν ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων. Sic & Rom. 15. & apud Basil. ¶ Ῥύω, fluo, vide in Ῥέω. * Ῥύω, ab ἐρύω factum esse easdem sign. habente, abiectione τοῦ ε. docet Eustat, alibi tamen ἐρύω ex ῥύω deduci pleonasmo τοῦ ε, affirmat.

§ Deriuat.

Deriuata ex ῥύομαι traho.

Ῥῦμα, τὸ, tractus, Suid. ex Eunapio. Item funis ad remulco trahendum. Polyb. l. 1.

Ῥύσιον, τὸ, quod loco eius, quod ereptum erat trahitur, & veluti pignus retinetur: seu quod ab hoste spoliante nos vicissim rapimus. Il. λ.

Ῥυτὴρ, ῆρος, ὁ, tractor: qui trahit: vt ῥυτῆρες ὀϊστῶν, tractores sagittarum, i. sagittarij, apud Hom. Od. σ. ¶ Item habena, seu lorum freni quo equus huc & illuc trahitur. Ilia. π. ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν. Laert. ἀπὸ ῥυτῆρος καὶ μὴ μάστιγος ἐλαθείσι τοῖς ἵπποις, laxatis habenis. Item metaph. apud Plut. de Socrat. Pro eodem Aeoles dicunt βρυτήρ. (Aratum.

Ῥύτωρ, idem quod ῥυτὴρ in prima sign. vt ῥύτωρ τόξου, apud

Ῥυτὸς, ὴ, ὸ, tractus. Odys. ζ. Ῥυτοῖσι λάεσσι, &c. lapidibus tam magnis, vt trahendi essent: vel extractis eruttisque ex terra. Τὰ ῥυτὰ, habena, seu frenum quo equi retrahuntur. Hesiod. in Asp.

Ῥυτὰ χαλαίνοντες, habenas laxantes.

Παλίρρυτος, (comp.) retrorsum tractus: vel qui retrahitur. Hesych.

Ῥυμὸς, ὁ, tractus Dionys. de situ orb. Οὗτος μὲν Λιβύης ῥυσμὸς πέλει, idem Libyæ tractus est. Vtitur & Aristot. l. 1. de an.

Ῥυστάζω, f. ξω, traho, vel trahendo rapto. Il. ω. Πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἑταίρου σῆμα φίλοιο, circum dilecti socij monumenta trahebat. Sic & Od. ξ. (Lycophr.

Ῥύσταγμα, τὸ, violenta tractio & vis mulieri illata. Etymo. ex

Ῥυστακτὺς, ύος, ἡ, tractio violenta Od. σ.

Ῥυτὶς, ίδος, ἡ, ruga: cutis in senili corpore in plicas contracta. Epigr. l. 2. Οὐδ' ὁ παρειάων ῥυτίδας ἐκλαύσας. Plat. ὡς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων μικρὸς ἐνεστιν ἔρως. Itē metaph. apud Plut. & Plat. in symp.

Ῥυτιδώδης, εος, ὁ, ἡ, rugosus.

Ῥυτιδόω, f. ώσω, corrugo, in rugas contraho. Aristot. διά τι τὸ θερμὸν ὕδωρ ῥυτιδοῖ, τὸ δὲ πῦρ θερμὸν ὂν, οὔ.

Ῥυτιδόομαι, in rugas contrahor. Idem lib. 5 de gener. an. τὸ ἄλλο δέρμα καὶ τὸ τοῦ ὄμματος ῥυτιδοῦται τε καὶ παχύτερον γίνεται. Et ἐρρυτιδωμένα φύλλα, rugata folia, apud Theophr. hist. plant. l. 3 c. 4. (pillæ.

Ῥυτίδωσις, ἡ, corrugatio: medicis sic vocatur corrugatio pu-

Ἀρρυτίδωτος, (comp.) qui rugas non habet.

Ῥυσὸς, & ῥυσσὸς, ὁ, rugosus. Il. ι. Χωλαί τε ῥυσαί τε. Aristoph. in Pluto ἄθλιον ῥυσόν &c. Lucian. ῥυσὸς τὸ δέρμα, obrugata cute. Et metaph. ῥυσὰ φιλοτήσια, apud Athen. l. 6. & Plutarc. sympos. 8.

Ῥυσὴ, vel ῥυσσὴ, ἡ, marcor, senectus. Suid.

Ῥυσότης, ητος, ἡ, rugositas. Plut. in Galba.

Ῥυσόω, vel ῥυσόω, ῶ, f. ώσω, rugo, corrugo, vnde ῥυσῶσαι, corrugare in Hippiatr.

Ῥυσόομαι, rugor. Diosc. Et ἐρρυσωμένος, in rugas contractus.

Ῥύσωσις, ἡ, rugatio, in rugas contractio.

Ῥυσταλέος, α, ον, idē quod ῥυσὸς, rugosus. Nic. in Alexiph.

Ῥυσταίνω, rugo, & ῥυσταίνομαι, corrugor: vnde ῥυσταίνεται ὕλα apud eundem ibidem.

Ῥύσμα, τὸ, ruga. Suid. ῥυσμάτια τὰ ἐπὶ τοῦ ὄψεων τῶν γεγηρακότων ἀπιλώματα, sordes & rugæ quæ in senili facie videntur.

Ῥύμη, ης, ἡ, vicus: tractus viæ in vrbe vtrinque ædificiis septæ. Act. c. 9 πορεύθητι ἐπὶ τὴν ῥύμην τὴν καλουμένην εὐθεῖαν, in vicū qui vocatur rectus. ¶ Item impetus: de qua sign. vide in Ῥέω.

Ῥυμὸς, ὁ, temo currus: lignum illud longum medium inter equos quo currus trahitur. Il. ω. ζεῦξε δ' ἐπὶ ῥυμῷ. Plu. in Coriol. ξύλον ἁμάξης ὃ τὸν ῥυμὸν ὑπερείδουσιν.

Composita ex ῥυμός.

Ἀκρορρύμιον, τὸ, summus temo, extrema temonis pars. Poll.

Δίρρυμος, duos temones habens.

Ὀκτάρρυμος, seu ὀκτάρρυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, octoiugis, octo temones habens. Xen. Pæd. 4.

Πρωτόρυμος, extremum temonis. Hesych.

Τετράρρυμος, quadriiugis, quatuor temones habens. Xenop.

Τρίρρυμος, tres temones habens. (pæd. 6.

¶ *Deriuata ex Ῥύομαι tueor, custodio.*

Ῥῦμα, τὸ, tutamen, munimentum, propugnaculum. Eurip. in Heracl. Ἅπασι κοινὸν ῥῦμα δαιμόνων ἕδρα. Et ῥύματα, apud Hippocr. remedia è mortis periculo nos conseruantia.

Ῥῦσις, ἡ, liberatio, redemptio.

Ῥύσιον, τὸ, quod pro liberatione alicuius datur. Greg. Ῥύσιον ἀρχεγόνων ἡμετέρων παθέων. Item pignus. Soph. in Trach. Item donum, quod datur diis pro restituta valetudine aut conseruata salute. Diony. de situ orb.

Ῥυσιάζω, pignoris loco capio. Eurip. in Ione.

Ῥυσιάζομαι, pignoris loco capior. Apud eundem ibidem, ῥυσιάζομαι λόγῳ, exp. opprimor sermone, i. verbis tanquam pignore me tibi deuincire studes.

Ἐρυσιάζω, idem quod ῥυσιάζω. Eust.

Ῥύσιμον, ου, τὸ, erura (conseruat enim nos & tuetur contra venena & alios pestiferos morbos.) Nic. in Alex. Dicitur & ῥύτη pro eodem.

Ῥυτὴρ, ὁ, custos, Odyss. ρ. Αὐτὰρ βουλοίμην σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι. Sic Oppian. l. 3. de ven. Διὸς ῥυτῆρας ἀγαυούς.

Ῥύτωρ, idem in Epigr. Πανὶ ὀρείων ῥύτορι Εὐκολίων.

Ῥύτρον, τὸ, quod pro liberatione alicuius offertur. Hesych.

Ῥύστης, ὁ, liberator, seruator.

Ῥύσκω, seu ῥύσκομαι, idem quod ῥύομαι, tueor, è periculo conseruo. Il. ω.

Composita.

Ἀναρρύω, vel ἀναρρύομαι, redimo, libero captiuum in Pand. Et ἀνερρύσθη, redemptus est. ¶ Item reparo, sarcio. Dion. Halyc. l. 5. ¶ Item iugulo, macto, sacrifico: vnde ἀνέρυσαν.

Ἀνάρρυσις, ἡ, redemptio. ¶ Item sacrificium. ¶ Hesych. est etiam nomen diei secundi ἀπατουρίων.

Ἀρρυσίαστος, qui pignori opponi non potest. Dion. Halycar. l. 6.

Ἐρύομαι, eximo, libero. Eurip. in Bacch.

Κόρυς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ῥωγαλέος, ῥωγμὴ, &c. vide in Ῥήγνυμι.

ῬΩΘΩΝ, ωνος, ὁ, naris pro quo frequentius vsurpatur plur. ῥώθωνες. Diosc. ὡς ἐν τοῖς ῥώθωσι δ' ὀσμὰς καὶ σηπεδόνας ἐκκαθαίρει. Exponitur & nasus.

ῬΩΝΝΥΩ, seu potius ῥώννυμι, [F. ῥώσω, præt. ἔρρωκα. Aor. 1. ἔρρωσα, ab inus. ῥόω.] confirmo, corroboro. Greg. ῥώσαντες τὰς ψυχὰς εἰς ἀνδρείαν, quum confirmassent. Plut. in Pericl. ἔρρωσεν ἀνδρεία τὰς πόλεις, corroborauit. Idem in Camillo, ῥώσας τὸ σῶμα διαγωνίζεσθαι confirmato corpore.

Ῥώννυμαι, confirmor, corroboror. Plut. in Corio. εὐθὺς ἤθετο ῥωννύμενον αὐτοῦ τὸ σῶμα. Thuc ἐρρώσθησαν μᾶλλον, magis confirmati sunt. ¶ Item recreor, reficior. Syn. ἐπὶ ταῖς λεπτοῖς ῥωννύμεθα, hoc piscium genere reficimur. Præt. ἔρρωμαι, confirmatus sum, confortatus sum, animo sum alacri & animato. Thuc. ἔρρωντο ἐς τὸν πόλεμον, animosè incumbebant in bellum. Sic Herodot. ἀλλὰ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἔρρωτο ὑπὲρ πάντας νεανίας, animi alacritate omnes iuuenes vincebat. Item ἔρρωμαι, valeo, prospera vtor valetudine. Et ἐρρώμην valebā. Thuc. l. 7. ὅτ' ἐρρώμην quum valerem Hinc ἔρρωσο, & ἔρρωσθε, vale & valete. & ἐρρῶσθαι valere. Demost. in orat. [illegible] πολλὰ ἐρρῶσθαι φράσας τῷ καλῷ Σοφοκλεῖ. Particip. ἐρρωμένος, corroboratus, confirmatus. Item metaph. confirmatus animo, qui animo est forti. Item robustus, valēs, validus. Plut. in polit. præc. ἐρρωμέναις μάλιστα καὶ νεανικαῖς φροντίσεσι. Item bona vtens valetudine. Syn. epist. 98. ἐρρωμένος καὶ διὰ δαιμονίων διατελεῖ. ¶ Compar. ἐρρωμενέστερος, & superlat. ἐρρωμενέστατος, apud Xen. & Plut tanquam ab ἐρρωμενής.

Ἐρρωμένως, robustè, firmiter, vehementer, fortiter. Luc. in Cauc. τὴν σφῦραν ἐρρωμένως κατάφερε. Item metaph. forti animo, præsenti animo, apud Xenop. Item cum firma valetudine, forti & valente corpore, apud Synes. Compar. ἐρρωμενεστέρως, seu ἐρρωμενεστέρως, robustius, validius, fortius. Synes. & Isocrat.

Ῥώμη, ης, robur, vires, vis. De corporis robore interdum absolutè dicitur: vt apud Isocr. ad Demost. ῥώμη δὲ μετὰ μὲν φρονήσεως, ὠφέλησεν, &c. Interdum additur ei genit. σώματος vel σωμάτων, vt apud Xen. pæd. 3. αἱ μάχαι κρίνονται μᾶλλον ταῖς ψυχαῖς ἢ ταῖς τῶν σωμάτων ῥώμαις. Dicitur & ῥώμη τῆς ψυχῆς, animi robur, apud eundem. Et ῥώμη τοῦ λέγειν, vis dicendi, apud Plat. de leg.

Ῥωμαλέος, ὁ, robore præditus, robustus. In Axiocho. τῷ σώματι ῥωμαλέον αὔξει τὴν ψυχήν. Plu. de dæm. Socr. κατὰ χεῖρα ῥωμαλέος.

Ῥωμαλεότης, ἡ, robur, virilitas.

Ῥωμαλεόω, ῶ, robustum reddo seu firmo. Ῥωμαλεοῦμαι, robustus reddor, robur acquiro seu vires, vnde ῥωμαλεούμενα, apud Aristot.

Ῥώμη, Roma, nomen vrbis.

Ῥωμαϊστὶ, Romanè. Plat. de Roman. fort.

Ῥωμαϊκὸς, ή, όν, Romanus: qui est Romanorum, seu ad Romanos pertinens. Plut.

Ῥωμαϊκῶς, Romano more, vel Romana lingua.

Ῥωμαΐζω, Romanis faueo, à parte Romanorum sto. Appia. in Mithrid.

Ῥῶσις, q. d. corroboratio, confirmatio, valentia, apud Dionys. Areop. item robur, firmitas, sanitas. Hesy.

Ῥώομαι, [inus.] vnde ἐρρώοντο, apud Hom. Il. ψ. quatiebantur. Et Aor. 1. ἐρρώσαντο. Od. ψ Γοῦνατα ἐρρώσαντο, vehementi motu agitabantur. Et ῥώεσθαι, apud Hesych. festinanter & cum impetu agitari. Hinc & comp. ἐπερρώοντο & ἐπερρώσαντο, apud Hom. Od. υ. & Il. α.

Ῥωστικὸς, qui propensus est ad rem aliquam cum robore & impetu capessandam. Hesych. Exponitur etiam, corroboratiuus, corroborandi vim habens. Suid.

Ῥωστήριον, incitamentum mentis & suscitabulum. Hesych. &c

Composita.

Ἀναρρωννύω, & ἀναρρώννυμι, q. d. recorroboro, i. robur pristinum reddo. Suid. ὁ θεὸς ἀνέρρωσεν αὐτὸν, Deus ipsi pristinas vires reddidit, seu conualescere fecit.

Ἀναρρών-

Α᾽ναῤῥώννυμαι, refocillor vel conualesco: vnde ἀναῤῥωσθεὶς, apud Synes. ep. 67. vbi conualuerit.

Α᾽ῤῥωςος, ὁ, ἡ, & ἡ, minimè robustus, inualidus, infirmus, imbecillis. Item languidus, instrenuus. Isocr. in Panath. πρὸς τὰς πράξεις ἀῤῥωςοτέραν εἰδὼς, quum sciret eam languidiorem esse ad negotia. Sic apud Xen. ἄῤῥωςος τὴν ψυχὴν, remissus animo. Item æger, ægrotus.

Α᾽ῤῥώςως, inualide, infirmè. Et ἀῤῥώςως διακεῖσθαι, infirma valetudine conflictari, ægrotare.

Α᾽ῤῥωςία infirmitas, imbecillitas. Apud Thucyd. ἀῤῥωςία τῆς ςρατιᾶς, tædium militandi. Item, aduersa valetudo, morbus. Isocr. ad Dem. τῆς ὑγιείας πλεῖςον ἐπιμέλειαν ἔχομεν, ὅταν τὰς λύπας τὰς ἐκ τῆς ἀῤῥωςίας ἀναμιμνησκώμεθα. Vtitur & Plu. in l. an seni administr. reip. & Arist. de hist. anim. l. 8.

Α᾽ῤῥωςέω, infirmus sum & imbecillis. Item infirma sum valetudine, ægroto. Dem. ἐξωμόσατο ἀῤῥωςεῖν τοῦτον, excusauit hunc quòd diceret ægrotare. Athen. l. 5. τούτου φανέντες οἱ ἀῤῥωςοῦντες τὰ μέγιςα ὠφελοῦντο.

Α᾽ῤῥώςημα, τὸ, ægrotatio: seu ægritudo, morbus, Chrysosto. Παύων ἀῤῥωςήματα, sedans morbos. Vtitur & Cicer. Tuscul. quæst. 4.

Ε᾽πιῤῥώννυμι seu ἐπιῤῥώννυμαι, idem quod ῥώννυμι. Thuc. l. 4. Πολλοὶ μᾶλλον ἐπέῤῥωσε, multo magis confirmauit. Luc. ἐπιῤῥώσεν σεαυτὸν, corrobora teipsam. Item animo, incito, impello. Plut. ἐπέῤῥωσε πρὸς πόλεμον.

Ε᾽πιῤῥώννυμαι, confirmor, corroboror: vnde ἐπιῤῥώσθησαν apud Thuc. confirmati sunt, quod apud eundem etiam exp. in suo proposito firmi esse cœperunt. Herodian. ἐπιῤῥωσθεὶς τὴν ψυχὴν, corroboratus anima. Et ἐπιῤῥώσθη ἐκ τῆς νόσου, a morbo confirmatus est, i. melius habere cœpit, apud eundem.

Ε᾽πίῤῥωσις, εως, ἡ, roboris seu virium confirmatio, corroboratio. Arist. hist. 3.

Εὔρωςος, robustus valide. Plut. ὁ μὲν γὰρ εὔρωςος ἦν καὶ μάχιμος. Idem εὔρωςος ἦν τῇ ψυχῇ.

Εὐρώςως, robustè, valide, fortiter. Et metap. de animi fortitudine. vt εὐρώςως ἤνεγκε, fortiter tulit. Plut. in Apophth.

Εὐρωςία, robustitas, fortitudo. Item sanitas, bona valetudo. Hesych.

Εὐεξία bona habitudo, sanitas apud eundem.

Ταχύῤῥωςος πελειάς, velociter robusta, seu robustè velox. Sophocl.

Ρωγμός vide in Ρήγνυμι. Ρῶπος, &c. vide in Ρώψ in Ρέπω. Ρώσις & ῥωςικός, in Ρώννυμι.

Σ

Nota literæ quam vocant σῖγμα. ¶ Est etiã nota arithmetica, de qua vide in Appendice. ¶ Attici eam mutant in ξ, in præpositione, tam in compositione quam extra compositionem. Interdum in τ: vt in τεῦτλον pro σεῦτλον, θάλαττα pro θάλασσα. Aliquan do mutatur in ζ, vt apud poetas ζμικρὸς pro σμικρός. ¶ In quibusdam dictionibus abundat aut deficit, vt docet Eustat.

Σίζω, verbum factum ex imitatione soni literæ σ: dicitur de stridore seu sibilo, quem emittit ferrum candens quum in aqua extinguitur. Od. ι. (de oculo Polyphemi) ὡς σίζ᾽ ἐλαΐνεῳ περὶ μοχλῷ. Dicitur & de eo quod frigitur, apud Athen. l. 7. & apud Aristophan. in Acharn. Dicitur & αὐλὸς σίζειν apud Quintilian. Pollux proprium esse putat aurium, quæ κόψιχοι appellantur.

Σιγμὸς, ὁ, stridor qualis est ferri candentis dum in aqua extinguitur. Reperitur & σισμὸς pro eodem.

Σίξις, idem. Arist. meteorol. l. 2. Eust. ait esse, τὸ τῆς σίγχν.

Composita.

Α᾽σιγμος, ὁ, ἡ, & ἡ, carens litera sigma: ἄσιγμος ᾠδὴ, apud Athen. lib. 10.

Ε᾽πισίζω, canes instigo seu incito sibilo quodam. Aristophan. in (Vesp.

Ε᾽πίσιγμα, canum instigatio.

Ε᾽πισιςεῖ, canum in venatione incitamentum.

Πολύσιγμος, abundans litera σ, frequenter habens repetitam literam σ: vt ille ex Euripidis Medea versus, Ε᾽σωσά σ᾽ ὡς ἴσασιν Ε᾽λλήνων ὅσοι.

ΣΑΒΟΙ vox quædam bacchantium quæ subiungitur voci εὐοῖ vt apud Dem pro cor. καὶ βοῶν εὐοῖ σαβοῖ. ¶ Item σαβοὶ, qui Baccho sunt initiati. Item Baccho consecrata loca. Exponitur etiam Bacchi sacerdotes. Thracum vel Phrygum vox esse traditur.

Σαβάζιος, dictus est Bacchus, vel (secundum alios) Bacchi filius, à Thracibus.

Σαβάζειν bacchari, bacchantes imitari clamare euoe. Hesych. Traditur esse nonnunquam persultare, sed indecoro & motu & gestu.

Σαβασμὸς, idem quod εὐασμὸς, vociferatio bacchantium. Vide Harpocr. & schol. Aristoph. in Vesp. & in Aues.

Σαβακαὶ, Dionysiacæ, quæ thyadum instar debacchari consueuerunt. ¶ Σαβακὸς autem Hesychius significare ait putridũ. Pro purulento vsurpasse traditur Hippocrates de morb. lib. 1. ¶ Σαβακῶς, austerè, asperè, acerbè.

ΣΑΓΑΡΙΣ, εως, ἡ, securis quoddam genus quod Amazonum gestamen erat. Xenop. anab. l. 4. ἔχοντες τόξον Περσικὸν καὶ φαρέτραν καὶ σάγαριν οἵαν περ αἱ Α᾽μαζόνες ἔχουσιν.

Σάγη, Σαγήνη, &c. Σάγμα, σάγος, vide in Σάττω.

ΣΑΘΕΡΙΟΝ, ου, τὸ, satherium animal quadrupes ex mari victum quærens. Arist. hist. anim. l. 8. c. 5.

ΣΑ´ΘΗ, ης, ἡ, pudendum virile. Aristoph. in Lysistr. ὤμοι διὰ τὴν χεῖρα τῆς σάθης ἄγε.

Σάτυρος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Α᾽νδρωσάθων & αἰδοιοσάθης, (comp.) virilia grandiora habens, membrosus. Suid. & Hesych.

Σαθρὸς, &c. vide in Σήθω. Σαίνω, in Σείω.

ΣΑΙ´ΡΩ, F. σαρῶ, scopis purgo, verro. Eurip. in Ione, Καλλίςας προπόλευμα δάφνας, Α᾽ τὰν Φοίβου θυμέλαν σαίρεις. Ibidem, Α᾽ σαίρω δάπεδον θεοῦ. Plut. in Dione, σαίροντα καλλωπίζειν τὴν οἰκίαν. ¶ Præteritum σέσηρα præsentis significationem habet: exponitur enim, sum ore aperto seu hianti: & propriè de canibus dici putatur, qui deducto rictu, ita vt conspiciantur dentes, minitantur, seu qui ringuntur. Interdum de iis dicitur qui ore hianti sunt & dentibus renudatis, ita vt ridere videantur, siue simulent risum, siue re vera rideant. Plut. in Apophth. γέρων καὶ σεσηρώς. Pro quo particip. Doricè dicitur σεσαρώς apud Theocr. id. 7. καί μ᾽ ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς Ο᾽μματι μειδιόωντι. At particip. σεσαρυῖα, apud Hesiod in Asp. regulariter & citra dialectum, formatum est à masc. σεσαρώς.

Deriuata à σαίρω verro.

Σάρμα, τὸ, quod purgando collectum est, sordes. Hesych. ex Rhinthone. Aliam signif. vide in sequenti classe deriuatorum.

Σαρόω idem quod σαίρω. Luc. 15. σαροῖ τὴν οἰκίαν. Et metaphoric. mundo. Greg. τῇ ἑαυτῶν τῇ ἐπιγνώσει σαρώσαντες καὶ κοσμήσαντες.

Σαρόομαι, οῦμαι, scopis purgor: vt σεσαρωμένος εὗρε. Matt. capite 12. (collectæ. Suid.

Σάρωμα, τὸ, & Σάρωσις, sordes & quisquiliæ verrendo

Σάρωθρον, τὸ, ipsæ scopæ. Apud antiquos etiam augmentũ significabat, per antiphrasin, teste Eust. non enim augentur aut crescunt ea quæ scopis purgantur.

Σάρος, vel Σηρὸς idem quod σάρωθρον. schol. Aristop. & Hesyc. ¶ Est etiam numerus & mensura quædam apud Chaldæos, teste Suid. & Hesych.

Composita.

Α᾽σαρον, τὸ, scopis non mundatum: seu quod scopis mundari nequit Hesyc. ¶ At ἄσαρον herbæ nomen, vide suo loco.

Α᾽σάρωτον, τὸ, dictum fuit pauimenti genus, quod scopis non purgaretur, sed manibus purgamenta inde colligerentur, & spongiis mundaretur: seu quoniam simile erat scopis non mundato. Plin. li. 36. c. 25.

Παρασαρόω, idem quod σαρόω. Hesych.

¶ *Deriuata ex præterito σέσηρα, sum ore hianti.*

Σάρμα, τὸ, hiatus. Etym. σαρμοί, cum n. les terræ. Hesych.

Σήραγξ, αγγος, ἡ, & ὁ, frequentius in plur. αἱ σήραγγες, rimæ & fissuræ terræ, cauernæ, fauces, apud Aristot. de an. l. 5. Exponitur etiam fistulæ, apud Diosc. l. 4. c. 167.

Σηραγγώδης, ὁ, ἡ, ἡ, rimosus, cauernosus.

Σάραν, ωνος, ὁ, pudendum muliebre: Item libidinosus. Hes. ¶ Est & Deus nauticus: vnde prouerb. σάρων ναυτικώτερος, de quo vide Erasm. Σαρῶνες, Hesychio sunt venatorum retia.

Σαρωνίδες, αἱ, arbores cauatæ: vel specialiter, excauatæ quercus. Etym. aut quercus hiantes ob vetustatem, vt exp. Hesy. Sic vtitur Callim. hymno in Iouem.

Σείριος, ὁ, Syrius, Latin. canicula: quam (secundum Homer.) κύν᾽ Ω᾽ρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι. Stella esse dicitur omnium fixarum maxima. Λαμπρότατος μὲν ὅδ᾽ ἐςὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται, Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι; teste Hom. Hanc Hesiod. in Erg. σείριον absolutè & σείριον ἀςέρα vocauit. Accipitur & pro Sole, apud Archilo. h. teste Hesyc. vt & apud Hesiod. à quibusdam exponitur. In qua significat. dicitur & σεὶρ apud Suid. Idem Hesyc. & Suid. annotant, Ibycum omnia astra σείρια appellasse. ¶ Dicitur autem παρὰ τὸ σεσηρέναι, vel quòd lucem quasi hiando emittat: vel quòd canes σεσηρέναι, cogat, i. ore hianti esse, præ vehementissima siti.

Σειριάω, ῶ, exp. ἀςράπτω fulguro, in rhet. lex. teste Eust. vbi & annotatur hinc dici σείρια & σειριασμὸν: quum potius σειριάω à σείριος, deriuetur. Item capitis inflammatione illa laboro, quæ siriasis dicitur. Alex. Aphr. probl 98 l. 1. σειριᾷν dicit infantes

Σαπφρὸς, &c. vide in Σήπω.

ΣΑΠΦΕΙΡΟΣ, ὁ, sapphirus: gemmæ nomen, apud Diosc. & Dionys. de situ orb.

Σαργάνη, vide in Σάττω.

ΣΑΡΓΟΣ, sargus, piscis è mugilium genere apud Aristot. an. l.5. cap. 11.

Σαργῖνοι autem dicuntur esse pisces gregales, apud eundem [Aristot. l. 9.

ΣΑΡΔΩ', & Σαρδὼν ονος, ἡ, Sardinia, insula in mari Ligustico. Dion. de situ orb. Σαρδὼ τ' εὐρυβάτη καὶ ἀπείριτος εἰν ἁλὶ Κύρνος. ¶ At Σαρδόνες, retis partes quędā. Hesyc. ex Xē. Cynegetico.

Σαρδώνιος vel Σαρδόνιος, vt apud Dioscor. Σαρδονία πόα, quæ & Σαρδῷα, Sardonia herba, quæ in Sardinia multa nascitur gustus acerrimi, cuius esu mentem adimi autores quamplurimi sunt, atque ita contorqueri ora, vt risus imaginem referant qui ob id Σαρδώνιος γέλως dictus est. Homero Σαρδάνιος, Odys. ι. pro quo scribitur & Σαρδιανὸς γέλως apud Plut. & Σάρδιος γέλως apud schol. Lycophr. Quidam tamen (inter quos est Eust. Σαρδώνιον γέλωτα dictum autumant ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τοὺς ὀδόντας, à renudandis dentibus. vide Erasm. in Chiliad.

Σαρδωνικὸς & Σαρδῷος, idem quod Σαρδώνιος.

Σαρδάζω Sardonium rideo. (δῶ Luciano.

Σάρδιος λίθος qui & Σάρδινος, Sardius lapis, Sarda Plinio, Σαρ-

ΣΑΡΙΣΣΑ, ης, ἡ, sarissa: Macedonica hasta, vel Macedonicum venabulum, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 11.

ΣΑ'ΡΞ, κὸς, ἡ, caro: siue hominis, siue brutorum animantiū. Eurip. in Med. τῶν ἰκτῶν ὁ μαρμαίρει ἀθλίαν ἀπὸ τῶν σάρκα τῆς δυσδαίμονος. Et σαρκὸς ὕειας, apud Athen. ¶ Item corpus: vnde apud Metrodor. σαρκὸς εὐσταθὲς κατάστημα, Cic. exp. firma affectio corporis. ¶ In nouo testamento pro corpore & toto homine vsurpatur. & specialiter pro homine non renato: apud Paulum. Interdum & de hominis non renati ea animi parte dicitur quam τὸ ἄλογον nuncupant philosophi, cui opponitur ἡ διάνοια, seu τὸ λογικόν: apud eundem. ¶ Σὰρξ κοχλίου, apud Diosc. exp. callus limacis. ¶ Apud Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 11. pro pulpa sumi dicitur.

Σάρκιον & Σαρκίδιον, τὸ, caruncula. Gregor. & Plut.

Σάρκινος, ὁ καὶ ἡ, carne constans, carneus. vt Σάρκινος ἰχθὺς, apud Theocr. idyll. 22. cui ibidem opponit χρύσεον.

Σαρκικὸς, ὁ, carneus, vel carnalis. Apud Theologos significat carni deditum eum, in quo corrupta natura dominatur: vt passim in epist. Pauli. Τὸ σαρκικὸν τοῦ Χριστοῦ, exp. incarnatio Christi apud Gregor.

Σαρκικῶς, carnaliter, more eorum qui carnales sunt.

Σαρκώδης, idem quod Σάρκινος.

Σαρκόω, carneum reddo, carne oppleo, incarno. Item corpulentum reddo. Galen.

Σαρκοῦσθαι, corporari & carne indui: de Christo dictum.

Σάρκωσις, εως, ἡ, carnis generatio. item excrescentia carnis. Diosc. l. 5.

Σαρκωτικὸς, carnem restituendi vim habens, seu restituens. vt σαρκωτικὸν φάρμακον.

Σαρκάζω, carnes detraho: propriè de canibus famelicis dicitur qui ossa carne denudant diducto rictu, teste Suid. Aristoph. in Pace, σαρκάζοντες ὥσπερ κυνίδια. Dicuntur & animantia σαρκάζειν, quum prata tondent: vel quum labra inter se tam vehementer committunt, vt auellere & abscindere partem aliquam graminis valeant: aut quum dentibus inter se ex vtraque parte commissis scindunt. Gal. apud Hippocr. comm. 1. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. ¶ Item diducto rictu ostensísque labris irrideo: vel morsis labris subsanno, vt idem exp. in Lex. Hippocr.

Σαρκασμὸς, ὁ, irrisio quædam amarulenta, seu iocus amarulentus. schema rhet. de quo Iul. Ruffin.

Composita.

Ἁπαλόσαρκος, ὁ καὶ ἡ, qui molli est carne. Gal. ad Glauc.

Ἀποσαρκόω, in carnem concrescere facio. vnde apud Aristot. in probl. ἀποσαρκοῦται σὰρξ, caro coalescit & conspissatur.

Ἀραιόσαρκος, raram seu laxam carnem habens. Athen. l. 7.

Ἄσαρκος, carne carens, non constans carne. Anacreon. item non carnosus, macilentus, strigosus Aristot.

Ἀσαρκία carere carne. Item gracilitas, macies.

Ἐκσαρκέω, carnem excrescere facio.

Ἐκσάρκωμα, τὸ, carnis excrescentia. Diosc. & Gal.

Ἐκσαρκίζω, excarnifico. item carnem auello. vnde Ezech. cap. 29. ἐκσεσαρκισμένος ἀπὸ τῶν ὀστῶν

Εὔσαρκος, bonam habens carnem. item bene habitus, corpulentus, carnosus. Xen. in Lac. pol. & de re equ. & Hipp. in aphor.

Εὐσαρκία, ἡ, corpulentia, plenitudo corporis.

Εὐσαρκέω, reddo corpulentum & carnosum. Gal. therap. l. 14. εἰ δ' εὐσαρκῶσαι βουλόμεθα μέσεια καὶ τρίβειν χρὴ καὶ καταπλάττειν.

Ἐπίσαρκος, carni seu cuti adhærens.

Κατάσαρκος, carnosus, item corpulentus, obesus. Athen.

Καθσαρκόω, obesum reddo.

Λεπτόσαρκος, seu λιπόσαρκος, & λιποσαρκὴς, q. d. qui deficitur carne, macilentus. vt λιποσαρκὴς σαρκία, in Epigr.

Λινόσαρκος, q. d. lineam carnem habens, i. ex lino. vt λινόσαρκοι προβαλίδες, apud Antiphanem, i. tenues & molles, vt exp. Eust.

Μαλακόσαρκος, idem quod ἁπαλόσαρκος. Gal. de alim. l. 3.

Μυλόσαρξ, idem cum μύλη, i. caro informis & inutilis in muliebri vtero concepta. Hesych.

Ξηρόσαρκος, siccam carnem habens. Athen. l. 7.

Περισαρκίζω, carnem scalpello circino. (& 8. c. 1.

Περισαρκισμὸς, circinatio carnis quæ scalpello fit. Diosc. l. 7.

Πολύσαρκος, carnosus, aut valde carnosus, carne abundans.

Πολυσαρκία, ἡ corpulentia.

Πυκνόσαρκος, qui densa est carne: qui solidum habet corpus & succi plenum.

Σκληρόσαρκος, qui duram habet carnem seu duriusculam.

Συσσαρκία, exp. carnis bonitas, apud Theophr.

Συσσαρκέω, carnem cum carne coalescere facio.

Συσσάρκωσις, q. d. concarnatio: quidam exp. incarnationem, alij carnis concretionem. apud Gal. & Ægin.

Ὑγρόσαρκος, humidam carnem habens.

Ὑπερσαρκέω, q. d. supra modum carnosus fio: supra modum corpulentus euado. Athen. ὑπὸ τρυφῆς καὶ καθ' ἡμέραν ἀδδηφαγίας ἔλαθεν ὑπερσαρκήσας.

Ὑπερσαρκοῦσθαι dicuntur quæ corpulentiora iusto euadunt.

Ὑπερσάρκωσις, & ὑπερσάρκωμα, carnis excrescentia, carnis inutile incrementum in quacunque corporis parte.

Ὑποσάρκιος & ὑποσαρκίδιος, qui sub carne latet. vt ὑποσαρκίδιος (ὕδρωψ.

Ὑποσαρκέω, carne subter repleo. Gal. ad Glauc.

Φιλοσαρκία, ἡ, amor carnium, libido edendi carnes. Vtitur Suid. in Σαρδανάπαλος.

Σαρόω, &c. vide in Σαίρω. Σατίνον, &c. in Σάττω.

ΣΑΤΡΑ'ΠΗΣ, ου, ὁ, satrapa, prouincia præfectus, seu præses: Persica est vox, teste Hesychio. Isocr. in epist. ad Phil. εἰ κατὰ τὴν Ἀσίαν σατράπαι καθεστῶτες. Aristot. de mundo, τὴν σύμπασαν ἀρχὴν τῆς Ἀσίας διειλήφεσαν κατὰ ἔθνη στρατηγοὶ καὶ σατράπαι καὶ βασιλεῖς, δοῦλοι τοῦ μεγάλου βασιλέως. Plut. in Alex. ἀφῆκεν αὐτὸν ἄρχειν ὧν ἐβασίλευεν, σατράπην καλούμενον.

Σατραπεύω, sum satrapa, sum præfectus vel præses. Plut. in Themist. Σατραπεύων τῆς ἄνω Φρυγίας.

Σατραπεία, & Ionicè σατραπηίη, præfectura: aut prouincia cui præest satrapa. Herodot. l. 3.

Σατραπικὸς, οῦ ὁ, satrapicus, ad satrapam aut satrapas pertinens, aut satrapis conueniens. Plut. sympos. l. 1.

ΣΑ'ΤΤΩ F. ξω, P. χα, onero. onus impono: φορτίζω, Eust. Propriè de iumentis clitellariis dici putatur quibus onera imponuntur. Exponitur etiam, farcio & impleo pressim. vnde metaph. apud Aristot. probl. sect. 21. τὸ δὲ συνεχῶς προσφερόμενον σάττει μὲν καὶ πληροῖ τὴν ἐπιθυμίαν. Item conculco, constipo. vt Σάττειν τὴν γῆν apud Xen. in Oecon.

Σάττομαι, oneror. item farcior, impleor. Aristot. ibidem. τὰ δ' ἀγγεῖα σαττόμενα, οὐδὲν μείζω γίγνεται. Et apud Luc. κεράμιον ψάμμῳ σεσαγμένον.

Σάγμα, τὸ, onus iumenti farciuarij. Plut. in Arat. item congeries stipata, aceruus. idem in Cat. ¶ Item theca scuti, & aliorum armorum. Aristoph. in Acharn. Eurip. in Androm.

Σαγμάρια, (s. ὑποζύγια) iumenta quibus σάγματα imponi solebant. Suid.

Σάκτας ου ὁ, sacco. Aristoph. in Pluto. Σακτήρ, idem. Hesych.

Σάγη, ἡ, exp. ὅπλον, apud Suid. & schol. Aristoph. vnde comp. πανσαγία, ἡ, exp. πανοπλία. apud eosdem.

Σάγος, sagum. Polyb. & Plut.

Σάκος, εος, τὸ, scutum, clypeus: dictum quasi σάγος, inquit Etym. Il. ρ. φέρων σάκος ἠΰτε πύργον. Hesiod. in Asp. Χερσί γε μὴν σάκος εἷλε. ibid. οὐδὲ μέγα σάκος ἀρκέσειν. Hinc comp. Εὐρυσάκης, εος, ὁ καὶ ἡ, latum seu amplum habens scutum. apud Soph. in Aiace. Et φερεσσακὴς, scutifer, scutatus: bellicosus. Hesiod. & in Anth. Epigr.

Σάκκος, ου ὁ, saccus, cilicium, Esaiæ 20. Quidam à σάττω deriuant, alij ab Hebræo שק.

Σακκίζω, per saccum excolo, liquorem per saccum excolando transmitto. Quidam exp. sacello. Theophr. de caus. pl. lib. 6. οἶνος σακκιζόμενος. Dicuntur etiam σακκίζειν sacculari j fures.

Σακκελίζω, idem quod σακκίζω.

Σακκίον ου, τὸ, sacculus. Poll.

Σακκίας οἶνος, vinum per saccum transmissum. Poll.

Ὑποσακκίζω, (comp.) q. d. subsaccello vel subcolo. item furor, vt χρήματα ἀποσακκίζειν, apud Herodot.

Σάτινον, τὸ & σατίνη, ἡ, plaustrum, vehiculum. Dictum à σάττω; quoniam onera plaustris imponuntur & iis vehuntur. Prius apud Hom. hymno primo in Venerem v. 13. Ποίησε σάτινα καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ. Posteriore vtitur Eurip. in Helene.

Ζεύξασα θεὰ σατίναις τὰν ἁρπασθεῖσαν κυκλίων χορῶν ἔξω παρθενίων, &c. itidémque Hesych. σατίναι exp. αἱ ἅμαξαι.

Σαγήνη, ἡ, sagena: retis genus, Latinè verriculum, seu euerriculum. Exponitur & nassa. Plut. sympos. l. 8. καί τοι βόλον ἰχθύων πρίασθαι πολλοί φασι Πυθαγόραν, εἶτα ἀφεῖναι κελεῦσαι τὴν σαγήνην. Sunt qui velint esse propriè sinum retis in quem capti pisces deueniunt.

Σαγηνεύω, sagena includo, sagena irretio. Quidam interpr. euerriculo. Philo de vita Mosis lib. 1. καθάπερ βόλον ἰχθύων σαγηνεύσας. ... Dicitur etiam de eo qui alio etiam modo irretit, vt apud Lucianum in somn. dicitur de Vulcano Martem & Venerem irretiente. Dicitur etiam σαγηνεύειν aliquam vrbem, aut regionem, apud Herodotum & Platonem, de leg. lib. 3. apud Herodianum exp. indagine cingere. Oecum in acta de Apostolis metaphoricè vsurpauit homines ad fidem Christianam conuertentibus.

Σαγήνευσις, actio illa includendi sagena, seu irretiendi: verriculatio, euerriculatio. Exponitur etiam piscatus.

Σαγηνευτής, έως, ὁ, & σαγηνευτήρ, ῆρος, ὁ, & σαγηνευτικός, ὁ, qui sagena vtitur: verriculator, vel euerriculator. Item piscator in Epigramm.

Ἐκσαγηνεύω (comp.) è sagena seu reti explico. vt apud Plutar. in lib. de discern. amico ab adul. ἀλλ' αὐτὸ ἐκσαγηνεύει.

Σαργάνη, ἡ, sporta 2. Cor. c. 11. Exponitur etiam cista & crates. Item vinculum, nexus: apud Hesych. * Etymol. deriuat à σάττω, vt sit quasi σαγάνη & pleonasmo τοῦ ρ σαργάνη, quòd videlicet vas sit cui onera imponuntur.

Προσαργανέω, ῶ, (comp.) annecto, alligo, affigo. Lycophr.

Composita ex σάττω.

Ἀποσάττω, depono clitellas aut stragula, seu quicquid est instratum iumento. Genes. c. 24. ἀπέσαξε τὰς καμήλους. Item obturo, obstruo. apud Herodot.

Ἄσακτος γῆ, ἡ, terra non conculcata & constipata. Xenoph.

Ἐπισάττω, impono clitellas seu stragula, aut quicquid equo imponi solet. Et simpliciter, impono, insterno. Xen. ἐπισάξαι τοὺς ἵππους, insternere equos. Idem, ἐπισάττει ἀσκοὺς ἐπὶ τὰς καμήλους. Exponitur etiam constipo & conculco: vt apud Aristot. in probl. ἐάν τις ἐπισάξῃ καὶ καταπατήσῃ τὴν γῆν.

Ἐπισεσαγμένος, vnde ἐπισεσαγμένος ἵππος, cui imposita sunt ephippia, stratus equus. (clitellae.

Ἐπίσαγμα, τό, centones qui supponuntur clitellis, & ipsae

Ἐπίσαξις τῆς γῆς, accumulatio terrae. Theophr.

Κατασάττω, constipo, aggero, condenso. Idem.

Παρασάττω, refercio.

Περισάττω, circumstipo circum accumulo. Theophr. [ces.

Περίσαξις τῆς γῆς, accumulatio & aggeratio terrę circa radi-

ΣΑΤΥΡΟΣ, ου, ὁ, satyrus. * Etymol. à nomine σάθη deducit virile membrum significante: quoniam ad libidinem proni sunt satyri.

Σατυρικός, ὁ, satyricus, satyro seu satyris conueniens. vt σατυρικὴ ὄρχησις, & ποίησις σατυρική. Exponitur etiam, dicax, mordax, more nimirum satyrorum. Plut. in Pericle.

Σατυρώδης, εος, ὁ, ἡ, satyros seu satyrorum mores imitans, ad satyrorum mores accedens. Item hispidus. Lucian.

Σατυρίζω, & σατυριάω, ῶ, prurio ad venerem instar satyri.

Σατυρίασις, & σατυρισμός, de pruritu illo dicuntur: & peculiariter ita vocatur pudendi palpitatio, de qua vide Paul. Aegin. Item σατυρισμός est etiam tumor aliquantum prominens sine augmentum adeoque post aures: apud Gal.

Σατυρίας, nomen morbi faciem hominis ita mutantis vt satyro similior quam homini videatur. Aristot. de gener. an. l. 4.

Κατυρικός χορός, satyricus chorus.

Σατύριον, ας, ἡ, esculenti genus ex herba.

Σατύριον, herba ad venerem incitans de qua Dioscor. lib 3. c. 143. & 144. ¶ Item nomen animalis amphibij apud Aristot.

Σατυριακή, nomen cuiusdam antidoti, quae describitur à Paulo l. 7 c. 11.

Σατυρίσκος, idem quod σάτυρος. Legitur apud Theocr. idyll. 4.

Τίτυρος, ὁ Satyrus. calamus: vel auis. Hesych. Aelian. ἔτι οἱ συγχορεύοντες ... σάτυροι ἦσαν οἱ ὑπ' ἐνίων τίτυροι ὀνομαζόμενοι.

Τιτυρῖνος, fistula pastoralis ex stipula. Hesych.

Τιτυρισταί, saltatores quidam, quorum saltatio turpes motus & gesticulationes habebat: Appia. in Libyca hist. καὶ χορὸς κιθαριστῶν τε καὶ τιτυριστῶν ἐς μίμημα τῆς Τυρρηνικῆς πομπῆς.

ΣΑΥΛΟΣ, ου, ὁ, delicatus mollis, item fluxus, leuis, quietus. Homerus hymno in Mercurium (de testudine) Σαῦλα ποσὶν βαίνουσα, tardè pedibus incedens. Sic apud Simonidem in Iambis, Καὶ σαῦλα βαίνων ἵππος ὡς κορωνίτης. ¶ Etym. on vide in sequenti σαυλόομαι.

Σαυλόομαι, οῦμαι, delitior, luxu diffluo. Apud Eurip. in Cyclope, quidam interpr. tripudio. Suidae σαυλοῦσθαι est ἁβρῶς βαίνειν, καὶ σείεσθαι ... τὸ σάλον.

Διασαυλούμενος, (comp.) delitians, luxui deditus, apud Aristoph.

Σαυνίον, vide Σαυνίον in Σαίνω.

ΣΑΥΡΑ vel σαύρα, ας, ἡ, & σαῦρος, ου, ὁ, lacerta, lacertus. Theocr. idyll. 2. σαῦραν τοι περὶ ... Idem idyl. 7. Ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει. ¶ Est & nomen piscis, apud Aristot. Aelian. & Athen. l. 7.

Χλωροσαύρα, viridis lacerta, schol. Theocr.

Σαυρίδιον, vide in Κάρδαμον. Σαυρωτήρ, vide in Σαυρός.

ΣΑΥΣΑΡΙΣΜΟΣ, οῦ, ὁ, aridae linguae & haerentis affectio linguae haesitatio: apud Aristot. probl. sect. 27. ἐπεί τό γε ξηρὸν πλεῖον καὶ ὁ σαυσαρισμὸς καὶ τὰ τοιαῦτα γίνεται διὰ τὴν ἀναφορὰν τοῦ πνεύματος ἅμα καὶ θερμοῦ.

ΣΑΦΗΣ, έος, ὁ, ἡ, manifestus, apertus, perspicuus. Demosth. pro cor. πρὸς γὰρ τὸν τῆς κατάπλυστον βραχὺς καὶ σαφὴς ἐξήρκει λόγος. Item certus, interdum & verus. vt σαφὴς μῦθος, apud Eurip. & σαφὴς πίστις Phil. Et apud Thuc. τὸ ... γεγενημένων τὸ σαφές, rerum gestarum veritas.

Σάφα, (nomen aduerbiale factum ex plurali σαφέα) certò: vt Il. β. Οὐ γάρ πω σάφα οἶδ' εἰ ὅς νέος Ἀτρείδαο. Sic Odyss. α. οὐ ... σάφα οἶδ' ὅς.

Σαφῶς, manifestè, apertè, perspicuè, dilucidè. Demost. Isocr. Item certò. Aristoph. Xen. paed. 8. Compar. σαφέστερον, manifestiùs, apertiùs, item certius. Superl. σαφέστατα, manifestissimè, apertissimè, certissimè.

Σαφέω, f. ήσω, manifesto, clarè notum facio, declaro.

Σαφηνής, idem cum σαφής. Herodot.

Σαφηνέως, & contractè σαφηνῶς, idem quod σαφῶς. Aeschyl. in Prometh.

Σαφήνεια, ἡ, perspicuitas, dilucida oratio. Plat. de rep. l. 6. Exponitur etiam explanatio apud Luc. & Phil.

Σαφηνίζω, idem cum σαφέω. Aristot. σαφηνίζει τῇ φωνῇ. Vititur & Xen.

Σαφηνιστικός, declarandi facultate praeditus: aut declarator, explanator. Greg.

Composita.

Ἀποσαφῶ, manifestum reddo, do intelligendum, significo. Plat. in Protag. οὐδ' ἀπεσάφησεν ὁ Πρωταγόρας ὁπότερα ποιοίη.

Ἀσαφής, non manifestus, obscurus: item incertus. Thucyd. l. 4.

Ἀσαφῶς, non apertè, obscurè. Item non certò.

Ἀσάφεια, ἡ, obscuritas. Plut. Sumitur & pro sortis nomine proprio, apud eundem ex Emped.

Διασαφῶ, idem cum ἀποσαφῶ. Theophr. & Matth. c. 18.

Διασάφησις, ἡ, declaratio, expositio.

Διασαφητικὸς σύνδεσμος, coniunctio expositiua vel declaratiua: apud Gramm.

Διασαφηνίζω, idem cum διασαφέω. Suid. & Polyb.

Σαωσαίζω, &c. vide in Σόος.

ΣΒΕΝΝΥΜΙ, seu σβεννύω. F. σβέσω, P. ἔσβεκα (pro quo vsitatius est aor. 2. ἔσβην tanquam à σβέω) extinguo, restinguo. Et metaph. comprimo, compesco. Plat. de leg. l. 8. Πεινῶν ἡ σφοδρῶν οἱ μάλιστα οὐδεὶς σβεννύασιν ἄρ' οἱ εἰσιν. Aelian. λοιμὸν ἐπὶ ... ἔσβεσεν ὁ ἀήρ. Sic & σβέσαι χόλον, apud Hom. Il. π.

Praeteritum ἔσβηκα per η, passiua etiam signif. ponitur pro extinctus sum, sicut & ἀπέσβηκα: apud Plat.

Σβέννυμαι, extinguor: Plut. in praecept. connub. τὸ πῦρ σβέννυται. Et metaph. supprimor, opprimor, compescor: Hesiod. in Erg. γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων. Xen. in symp. αὕτη μὲν δὴ ἡ παροινία ἄτως ἐσβέσθη. Item extinguor, i. morior: vt in anthol. Epigramm. ἐσβέσθη γηραιὴ Σωσικλέης. (primo frig.

Σβέσις, εως, ἡ, extinctio. Aristot. de iuuent. & senect. Plut. de

Σβεστήρ, ῆρος, ὁ extinctor σβεστήριος & σβεστικός q. d. extinctiuus, seu restinctiuus: i. extinguendi vim habens: seu aptus ad extinguendum. Galen. therap. l. 10. & Aristot.

Composita.

Ἀποσβέννυμι, & ἀποσβεννύω, f. ἀποσβέσω & ἀποσβήσομαι, Aor. 2. ἀπέσβην, tanquam ab ἀποσβέω, extinguo. Plut. symp. 2 τὸ πῦρ ἀποσβεννύουσι Et metaph. aboleo, perdo. Xen. paed. 8. Πᾶν ἀποσβέσαι τὸ ἡμέτερον γένος καὶ ὄνομα. Item supprimo, cessare facio. Plut. τὴν μὲν ἑωθινὴν αὔραν, πολὺς πελάγους ... Pass. ἀποσβέννυμαι. & aor. 2 ἀπέσβην passiuè etiam vsurpantur. Xen. paed. 8. τὸ μὲν τοι τὸ ἱππικὰ μανθάνειν καὶ μελετᾶν ἀπέσβη. exercitatio rei militaris extincta est. Theodori. hist. eccles. l. 3. ἀπέσβη δὲ τοῦτο τὸ δόγμα, καὶ παρεδόθη τῇ λήθῃ. Ἀπέσβηκε, exp. etiam, concidit animo, relanguit, apud Plut. in Demosth.

Ἀποσβέννυμαι & ἀποσβεννύομαι, extinguor. Item intereo, vt Περσῶν καρτερεία ἀποσβεννυμένη, apud Xen. paed. 8. Item supprimor. vt γάλα ἀποσβέννυται, Aristot. de gen. an. l. 4.

Ἄσβεστος, ὁ, ἡ, inextinctus, qui extingui nequit: ἄσβεστη φλόξ, Homer. Il. π. Item qui non est restinctus aqua. Gal. & Diosc. Metaphoricè κλέος ἄσβεστον & γέλως ἄσβεστος, apud Hom. Dicitur & esse nomen lapidis coloris ferrei: apud Plin. l. 37. cap. 10.

Ἐνσβέννυμι, extinguo in: vnde ἐνεσβεσθείς, extinctus in.

Καθασβεννύω, seu κατασβέννυμι, idem quod ἀποσβέννυμι, Il. φ. κατασβέσατε αὐτοῖς πῦρ. Et Metaph. κατασβεννύναι ταραχήν, apud Xen. paed. 5.

Ἐγ-

Ἐγκαταϲβέννυϲθαι, (decomp.) extingui in.

ΣΕΒΕΝΙΟΝ, τό, id corticosum quod in summa palmula enascitur, Hesych. Vsus est hac voce Archigenes apud Gal. τῶν κατὰ τόπους, l.2. Sic dicitur etiam ἐλάτη καὶ σπάθη in palma, i. fructus palmæ recentis adhuc & florentis inuolucrum: apud eundem Gal. de simpl. l.8. & Diosc.

ΣΕΒΩ, veneror, adoro, colo. Eurip. in Hippol. Ὦ θεοί, τί δῆτα τοὐμὸν οὐ λύσω στόμα, Ὅστις γ' ὑφ' ὑμῶν, οὓς σέβω, διόλλυμαι; ibid. Ἐπίσταμαι γὰρ πρῶτα μὲν θεοὺς σέβειν. Thucyd. lib. 2. τὸ μὲν κρίνοντες ἐν ὁμοίῳ καὶ σέβειν καὶ μή. Luc. de sacrif. κατὰ ἔθνη σέβουσιν, ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω.

Σέβομαι, idem. Interdum colo, obseruo, veneror: de omnibus dictum: vt σέβου ἥρωας ἀγαυούς, apud Pythag. Et Xen. pæd. 8. οἱ τι ἀρχόμενοι Κῦρον ὡς πατέρα ἐσέβοντο. De rebus: Xen. apomn. l.1. λίθους καὶ ξύλα τὰ τυχόντα καὶ θηρία σέβεσθαι. ¶ Item passiuè, adoror, color, veneratio mihi exhibetur. Greg. ὁ τοῖς νόμοις κελάζεται ταῦτα ὡς θεῖα σέβεται. Item pro αἰδέομαι & ἐκπλήττομαι, inquit Eust. apud Hom. Il. δ. Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες οὔ νυ σέβεσθε;

Σεπτός, ἡ, ὁ, venerabilis, venerandus, augustus.

Σεπτικός, q.d. adoratiuus, cultiuus. Σεπτήριον, idem. Sic peculiariter dicebatur vna ex nouem solennitatibus quæ Delphis in honorem Apollinis celebratur. Plut. in Hellen.

Σεπτήλαι, id in quod σέβω. Hesych.

Σέβας, τό, (nomen indeclinabile, vt putatur) veneratio, adoratio, cultus diuinus. Gregor. item res quam veneramur & adoramus: res augusta, apud Eurip. & Soph. ¶ Item stupor ex admiratione: Od. ζ. σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα. Exponitur etiam, pudor, indignatio, apud Hom. Il. σ. σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω.

Σεβάζομαι, idem quod σέβομαι, Greg. in Macc. enc. θάτερον σύστεβαζομένη ἡμέτερα, ἢ τοῖς ἡμεῖς εἴξομεν. Apud Hom. Il. ζ. σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ, quidam exp. irreligiosum esse putauit. alij, religiosum id ei fuit.

Σέβασμα, τό, quod veneramur seu adoramus: id in quo Deus colitur. Act. cap. 17. Σεβασμός, veneratio, adoratio, cultus. Plut. & Strab. Exponitur etiam, religio & obseruantia: apud Phil.

Σεβάσμιος, venerabilis, venerandus. Item augustus: vt σεβάσμιος γάμος apud Herodi. l. 5.

Σεβασμιότης, ητος, ἡ, q.d. venerabilitas.

Σεβασμιάζω, veneror.

Σέβασις, εως, ἡ, veneratio, adoratio. Plut. in Col.

Σεβαστός, veneratione & adoratione dignus, venerandus, adorandus. Exponitur etiam, augustus: & plerunque cognomen erat Rom. imperatorum: apud Herodian. l.2. & 7. Plut. Dion. Strab. Fœm. σεβαστή augusta, i. quæ erat vxor Cæsaris: apud Herodian. Et σεβαστὴ σπεῖρα. Act. Apost. 27.

Σεβίζω idem quod σεβάζομαι. Eurip. in Elect. σεβίζω σ' ἴσα καὶ μάκαρας Πλούτῳ καὶ μεγάλης εὐδαιμονίας. Aristoph. Εὐπίστως δὲ τιμὴν δαίμονας ἰσχε σεβίζει.

Σεβιστός, idem quod σεβαστός. Hesych.

Σεμνός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀσεβής, ἐς, ὁ καὶ ἡ, qui non colit nec veneratur cœleste numen, ideóque impius, irreligiosus. Interdum absolutè, interdum cum præp. εἰς vel πρός: vt apud Xen. pæd. 8. &c. Τὸ ἀσεβές, impium irreligiosum, nefarium. Plat. Xen.

Ἀσέβεια, impietas contemptus venerationis & cultus diuini. Plut. Athen. Greg. &c.

Ἀσεβέω, irreligiosus & impius sum. Item impiè ago. Dem in Mid. τὸν ἄλλο τι ἢ ἀσεβεῖν φάσκοντα. Athen. l.13. ὡς ἀσεβοῦντα καὶ θύοντα κατὰ τὰ πάτρια κολάζεσθαι. Et cum præpos. Xen. Hell. 1. ἀσεβεῖν εἰς τὰ μυστήρια. Sic & apud Herodot. & Herodian. Et cum accus. Xen. pæd. 8 κατὰ τὸ ἠσεβηκέναι τι ἐκεῖνον.

Ἀσεβεῖσθαι, impiè & nefariè committi. Æschin. in Ctesiph.

Ἀσέβημα, τό, facinus irreligiosum & impium, facinus nefarium. Thucyd. l.7. Æschin. ibid.

Ἀσέβησις, ἡ, actio impia & nefaria. Plut.

Ἄσεπτος, idem quod ἀσεβής: apud Soph. & Eurip. in Iphig. Aulidensi.

Δυσσεβής, idem cum ἀσεβής. Eurip. in Elect.

Δυσσέβεια & poeticè δυσσεβίη, idem cum ἀσέβεια, Eurip. in Cycl. & apud Nonn.

Δυσσέβημα, idem quod ἀσέβημα.

Εὐσεβής, pius, religiosus, qui probè colit & veneratur Deum. Eurip. in Hippol. τοὺς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ θνήσκοντας οὐ χαίρουσι. Luc. de calumn. πρὸς τὸν εὐσεβῆ καὶ φιλόθεον ἄθεος, καὶ ἀνόσιος ὁ φίλος ἐκβάλλεται. [erat. &c.

Εὐσεβέως, & contractè εὐσεβῶς, piè, religiosè. Dem. Plat. Isocr.

Εὐσέβεια, ἡ, pietas, religiositas. Æschin. Isocr. Plut. &c.

Εὐσεβέω, probè & religiosè Deum colo, pius sum, piè ago. Cũ accusat. rei: Eurip. in Phœn. τἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών. Isocr. in Nicocl. τὰ περὶ τοὺς θεοὺς εὐσεβοῦμεν. Cum præposit. Eurip. εὐσεβεῖν εἰς ξένους. Et in Epigr. εὐσεβῶ πρὸς τοὺς θεούς. Apud Eurip. in Bacch. Διόνυσος ἡμᾶς εὐσεβεῖν, exp. Bacchus nobis hæc sacra tradidit vel religiosè tractare ea nos docuit.

Εὐσεβεῖσθαι, dicitur quod religiosè & piè fit: vt in Axiocho ἵνα καὶ τὸ εὐσεβηθῇ.

Εὐσέβημα, τό, pium factum, officium pietatis. Demetr. Phal.

Εὐσεπτος, venerabilis.

Θεοσεβής, qui Deum piè colit, religiosus. Plat.

Θεοσεβῶς, religiosè, piè, more eorum qui Deum colunt.

Θεοσέβεια, ἡ, Dei cultus, cultus diuinus. Iobi c.2.

Θεοσεβῶ, Deum colo. Chrysost.

Θεόσεπτος, ὁ καὶ ἡ, Dei instar colendus, venerabilis, venerandus: Aristoph. in Nub.

Θεοσέπτωρ, ορος, ὁ, Dei cultor. Eurip. in Hippol.

ΣΕΙΡΑ, ᾶς, ἡ, catena: apud Suid. ὁ δὲ βασιλεὺς δῶρα ἔστελλε τοῖς Ἀβάροις, σειρὰς χρυσᾶς διαπεποικιλμένας. ¶ Item funis, restis: vt σειρὰς ἐυπλέκτους. Il. ψ. Exponitur &, habena. Poll. Apud eundem σειρὰ τριχῶν, exp. crines plexi & intorti. ¶ Item linea: vt πατρῴα σειρὰ paterna linea, in Pand. ¶ Item sera & obex foriũ, eo quòd antiquitus fune communire ianuas solerent. ¶ Σείρα, morbus in iumentorum suffraginibus præcipuè proueniẽs, ob id & suffrago dictus: Apsyrt. in Hippiatr. ῥεύματος ἐμπίπτοντος εἰς τὰς πτέρνας ἢ ἵππων ἅ τινες εἶπον σειράς. Hinc & σειριάω, de quo in σείριος. * Deducitur autem σειρὰ ab εἴρω, necto, vt dicatur quasi εἰρά inquit Etymol. ¶ Inuenitur & σεῖρα apud Hesych. quod significare dicit apem, aut apis cellulam. Item vestimenti genus subtile, ἀσπαθητόν, i. non inculcando tramam stamini per spatham, confectum. Pro quo apud Suid. σείρεον.

Σειραῖος ἵππος, dicitur equus extra iugum ferens catenam seu habenam: quibusdam helciarius: Soph. in Electra.

Σειράς, άδος, ἡ, idem quod σειρά, funiculus. Σειρὶς ίδος, ἡ, idem. Xen. Σειράδιον, pro eodem. Eustath.

Σειρόω, catena constringo. Et simpliciter, constringo, connecto. Eurip. in Herc. fur. Σὺ ὦ πάτερ γέροντι δεσμὰ σειρώσω βρόχοις.

Σειρήν, ῆνος, ἡ, siren, monstri marini genus: sic dictum ἀπὸ τῆς σειρᾶς (vt quidam volunt) quòd suauitate cantus velut catena in naufragium pelliciat. ¶ Est etiam insectum api non dissimile, de quo Aristot. hist. an. l 9. cap. 40. & Plin. lib. 11. cap. 16. ¶ Σειρῆνες dicuntur etiam sidera, vt Eustath. ex rhetorum lexico tradit παρὰ τὸ σειριᾶν ὅ ἐστιν ἀστράπτειν.

Σειρηναῖος, vt Σειρηναῖον μέλος, Sirenum cantus.

Σειρά, quidam pro σπεῖρα dictum putant, teste Suida qui apud Herodot. & pro μίτρα accipi tradit. Est & genus vestis apud Xen. anab. lib 6. Apud Hesych. legitur & ζειρατής, quod dicit esse vestimenti genus apud Syros.

Composita.

Ἀνασειράζω, retraho catena: Hesych. & Suid. Et generaliter, retraho. Apoll. Argon. 1. Ἀψ ἀνασειράζοντες ἔχον προτέρωσε κιόντας.

Ἄσειρος, ὁ, ἡ, habena carens seu habenis. Et generaliter non vinctus. Hesych.

Ἀσείρωτος, idem vt ἀσείρωτον ὄχημα ζυγέν, curruus qui non trahitur ab equis ei alligatis: Eurip. in Ione.

Δεξιόσειρος, exp. κατὰ τὸ δεξιὸν φερόμενος κέρας, metaph. ab equis qui in curru παρὰ σειρὰν εἰσι. Schol. Soph. apud eum in Antig.

Παράσειρος, equus ad iugum deuinctus, seu qui latera stipat: qui & παρήορος, Eustath.

Σειριος, &c. vide in Σαίρω.

ΣΕΙΩ, F. σείσω, P. σεισα, concutio, quatio, agito. Euripid. in Elect. -ἀνδ' ἐλας δ' ὑπὸ Γῆς ἄντισ... σείοντες βέλη Πυλάδης Ὀρέστης τ'. Peculiariter de terræ concussione dicitur: idque vel cum accusat. τὴν γῆν, vel sine eo: sæpe apud Pausan. Aor. 1. ἔσεισε, terræmotus fuit. apud Thuc. ¶ Item σείω pro συκοφαντῶ, Hesych. qui & addit sumptam & metaph. ἀπὸ τῶν τὰ ἀκρόδρυα σειόντων.

Pro σείω eodem interdum metri gratia dicitur σίω, apud poetas: vt apud Anacreontem Θρηικίην σίουσι χαίτην. Orus apud Etymol. hinc deriuant σῖτος.

Σείομαι, concutior, quatior, agitor: vt Σείετο πήληξ apud Homer. Aliquando exp. tremo tremisco.

Σεισμός, ὁ, concussio, quassatio, motus: Plerunque de terræ motu, Aristot. de mundo, Thuc. Xen.

Σεῖσμα, idem. Σεισματίας, ὁ, vt τάφος σεισματίας, sepulchrum eorum quos ruina ex terræ motu oppressit: apud Plut. in Cimone.

Σεῖσις, εως, ἡ, concussio, quassatio. Gal.

Σειστός, ὁ, qui concuti seu quassari potest: seu concussus.

Σεῖστρον, ου, τό, sistrum, crepitaculum quoddam sacris Isidis adhiberi solitum. Suid. [tur & Σείστον.

Σειστίς, patella in qua aliquid commouetur & frigitur. Poll. Dici-

Σοβέω, cieo, agito, concitio: Il. λ. Ὅλμον δ' ὣς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου. Item persequor, incessanter fugo. Iliad. ζ. Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον, id est, ἐκίνει, ἐδίωκε, vt exponit Eust. Od. ξ. Τὰς μὲν ἐπικλίνας εὔνας κλαῦσαι ἄλλυδις ἄλλη Πυκινὴν ὁδὸν ἄστυν, fugauit.

Σεύομαι, idem quod σεύω: vt Il. γ. ἀτὰρ αὐτὴ σεύονται τ' ἀγρότην, τε κύνες θαλέροι τ' αἰζηοὶ, si cum insequantur vel agitent. Item Pass. incitatè feror, prorumpo, ruo: vt Il. β ἐπὶ τὸν χειᾶ δ' ἐσσεύοντο. Ab hoc verbo quædam tempora deducuntur per elisionem literæ ε: vt σεῦτο pro ἐσσεύετο, concitabatur: ἔσυθην pro ἐσσύθην, pro quo & ἐσσύθην geminato σ metri causa, prorupi, prorui. Præt. ἔσσυμαι, per hyperthesin dici pro Σέσυμαι traditur: Σέσυμαι autem pro σέσευμαι: vnde part. ἐσσυμένος apud Hom. incitatus, & tendens aliquò cum ardore quodam & impetu. Exponitur & properans. Alij malunt hæc tempora formare à σύω seu σύομαι, inusit.

Ἐσσυμένως, incitatè, cum impetu, cum studio & ardore, properanter, celeriter. Il. ο. ἐσσυμένως ἐμάχοντο.

Σύδην, celeriter & inferendo se cum impetu: aut erumpendo cũ impetu: vel impetuosè, cum impetu, ὁρμητικῶς, Hesych.

Σῦς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Σήθω, f. σω, p. κα, excutio cribro, cribro. Exponitur etiam, incerno & succerno, vnde σῆσαι in Hippiatr. Eustath. à σείω deducit.

Σήθομαι, cribro excutior, cribror. vnde Σεσησμένη τίφρα, Dioscor.

Σῆσις, ἡ cribratio, succretio quæ fit cribro. Exponitur etiam cribri agitatio, quassatio: apud Suid.

Σῆστρον, ου, τὸ, cribrum. Hesych.

Σησαμον, quomodo huc pertineat, vide in Σῆτες.

Σαίνω, idem quod σείω, quatio, concutio. Hesych. Item moueo, commoueo, turbo, vnde pass. σαίνεσθαι, turbari, 1. Thessal. 3. ¶ Item caudam quatio seu moueo: canum propriè & brutorum quæ caudæ agitatione adulantur. Odyss. κ. Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα σαίνωσ', αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ, &c. Od. π. Οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' ἔσηνε, cauda blanditus est. Item metaph. adulor, blandior, assentor. Hominibus etiam tribuitur. Demetr. Phaler. πᾶν τὸ εἶδος τοῦ κυνικοῦ λόγου σαίνοντι ἅμα ἔοικέτω καὶ δάκνοντι. Plut. in Colot. καταβαλόμενον καὶ σαίνοντα παρῆλθεν. Sic apud Luc. σαίνουσί με.

Σαίνομαι, cõcutior, quassor, turbor, cõmoueor, vt 1. Thess. c. 3.

Σάννος, & σάννας, ου, ὁ, stultus, fatuus. Eust. ex Cratino: qui & sic dictum esse scribit παρὰ τὸ σαίνειν: aut à fatuo quodam eius nominis: aut à Tzannis, barbaris populis.

Σαννίον, ου, τὸ, penis, cauda, παρὰ τὸ σαίνειν, Hesych. Item hasta, Poll. ex Menandro: vel potius Persicum telum. Diodorus, φθάνει βαλὼν τὸ σαυνίον ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον. In hac signif. scribitur & σαύνιον, legitúrque apud Dionys. Halicarn. & apud Plut. in Pyrrho.

Σόος, ου, ὁ impetus, ab Hesychio exp. ὁρμὴ πρὸς αὔξησιν. At σῶος, saluus, vide suo loco.

Σοῶ, in fugam coniicio.

Σόομαι, in fugam coniicior. fugio seu incitato cursu feror. vnde imperat. σοῦ pro σόου, curre, apud Hesych. Et σούσθω, currat, apud Soph. in Aiace. Item σοῦσθε, currite, apud Callim. hymno in lauacra Palladis. Itidem σοῦται, apud Hesych. exp. διώκεται, φεύγει à σοέω, fugo, in fugam coniicio.

Σῶσις, itio, cursus: apud eundem. Hesych.

Σώω, idem quod σόω, citato gressu currere cogo: vnde pass. imperf. σώοντο, Hesych. exp. ὡρμῶντο.

Σώτρον, siue σῶστρον, τὸ, signum orbiculare rotæ quod radios in se cõtinet. Poll. l. 1. c. 14. Pro eodẽ dicit. & σώστρωμα. Hesyc.

Composita: ac primùm ex σείω.

Ἀνασείω, quatio, concutio. Hesiod. in Asp. Αἰγίδ' ἀνασείουσα. ¶ Item persuadeo, concito: vnde apud Lucam & Marcum, ἀνασείει τὸν λαὸν, concitat populum, i. ad seditionem incitat. Apud Demosth. contra Aristogit. ἀνασείσας, exp. minitatus.

Decomp. Ἐπανασείω, concutio vibrando aduersus aliquem.

Ἐπανασείομαι, aduersus aliquem concutior. vnde ἐπανασεισθεὶς, contra aliquem vibratus. Ἐπανάσεισις, concussio: vt ἐπανάσεισις ὅπλων, apud Thucyd. concussio armorum, qua crepitus excitatur.

Προεπανασείω, q. d. antè concutio vibrando: à cuius pass. est προεπανεσείσθη, apud Thuc. l. 5. quod exp. προηπειλήθη.

Ἀποσείω, seu potius ἀποσείομαι, concutiendo à me repello, excutio. Item simpliciter à me repello: vt apud Xen. pæd. 7. ἵππος σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον, excutit Cyrum. Greg. orat. 1. cõtra Iulian. ἡ γῆ τὸ πονηθὲν ἀπεσείετο, concutiendo à se repellebat. Luc. ἀποσεισάμενος τοὺς ἑταίρους, quum à me repulissem socios. Item amolior, ablego, apud Herodian. Et de medio tollo, apud eundem. ἐξ ἐπιβουλῆς αὐτὸν ἀπεσείσατο. Apud Herodot. pro ἀποσεισάμενος inuenitur ἀποσεισάμενος.

Ἀπόσεισις, excussio. ¶ Sic etiam appellatur impudica quædam saltatio, de qua Poll. l. 4. c. 14.

Ἄσειστος, inconcussus, non quassatus: qui non potest concuti seu quassari. Chrysost.

Διασείω, concutio aut vehementer concutio. Item metaph. apud Luc. ὅλον σε διασείων ταῖς ἐλπίσι, labefactans. In prand. exp. etiam, terreo autoritate. Item vexo & per magistratus licentiam exhaurio obnoxios redimendis criminibus & litibus. Exponitur etiam, muneribus corrumpo & quasi concutio.

Διασεισμὸς, concussio magistratus quæ fit muneribus, corruptio magistratus donatione munerum.

Ἐκσείω, excutio: seu quassando emoueo aut expello.

Ἐνσείω, incutio, infligo. Hesych.

Ἐπισείω, incutio, quatiendo vibro. Item simpl. vibro Herodian. ἐπισείειν τὰ δόρατα, & ἐπισείειν τὴν αἰγίδα. Item metaph. apud Ioseph. ἐπισεῖσαι αὐτοῖς τὸν κίνδυνον, importare ipsis periculum. Apud Plut. οὐ Πέρσας ἐπισείων, exp. non incutiens illis terrorem à Persis. Et ἐπισείειν, Hesych. exp. ἐκφοβεῖν: item ἐπισείσεις, ab eodem exp. ἐπικελευομένης, adhortantis.

Ἐπισείομαι, cõcutior, cõcutiendo vibror. Luc. ἐπισείετο ἡ αἰγίς.

Ἐπίσειστος, coma ventilans, Lucian. in somn.

Εὔσειστος, qui facilè potest concuti. Item peculiariter, terræ motibus obnoxius.

Κατασείω, decutio, vt κατασείειν τὸν καρπὸν, decutere fructum ex arbore. Item deturbo, euerto. Et metaphoricè, deturbo seu multis poculis prosterno, ita vt præ ebrietate aliquis in terram prolabatur. Athen. l. 10. ¶ Item concutio, quasso. Philo de vita M. l. 1. Item concutio, terreo, Greg. Item concutio, tremefacio, apud Synes. ¶ Item manu deorsum commota seu quassata silentium indico, seu aliud signum do. Xen. pæd. 5. & Synes. in epist. ad Euopt.

Κατασείομαι, decutior, deturbor, euertor. Greg.

Decomp. Ἀκατάσειστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inconcussus, firmus: qui decuti seu deturbari non potest.

Ἐπικατασείω, q. d. superdecutio, vel superdeturbo, aut superprosterno, Ioseph. ἐπικατέσεισεν ἑαυτῷ τὸν ἐλέφαντα, super se prostrauit.

Παρασείω, vtrinque quatio, vel obquatio. Aristot. probl. οἱ θέοντες θᾶττον θέουσι παρασείοντες τὰς χεῖρας, demissas vtrinque manus agitantes. Sic apud Aristot. l. 4. ethic. ad Nicom. aliquis dicitur φεύγειν παρασείσας, qui in fuga concitata vtrinque sese agitat & concutit.

Περισείω, circumcirca quatio seu concutio.

Προσείω, antè concutio. Eurip. in Bacch. Ἔνδον προσείων αὐτὸν (πλόκαμον) ἀνασείων τ' ἐγὼ. Καὶ βακχιάζων, ἐξ ἕδρας μεθώρμισα.

Συνασείω, simul quatio aut concutio. Greg. Naz.

Συνασεισμὸς, concussio. Exp. etiam turbo, l. 4. Reg. c. 2.

Ὑποσείω, succutio, latenter excutio.

Ὑποσεισμὸς, succussio seu succussus.

Ὑπόσεισμα, micæ concussu elisæ, manna thuris. Plin.

Composita partim ex σεύω, partim ex σύομαι, inusit. cum præpositione.

Ἀποσεύω, seu ἀποσύω, idem quod ἀφορμάω.

Ἀποσύομαι, erumpo, prosilio, exilio. Hesiod. in Theog. ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος, exiliit seu emicuit. Apud eundem in eodem libro, ῥαθάμιγγες ἀπεσσύμεναι guttæ eruperunt.

Ἀπέσσυτος excitus, excitatus. Nonn.

Διασεύομαι, cum impetu pertranseo seu peruado.

Διασύομαι, idem. Item simpliciter, transeo, seu pertranseo; Il. β διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν, transibat per populum Achiuorum. Sic apud eundem, διέσσυτο τάφρον, fossam traiecit.

Ἐσσύομαι erumpo. vnde apud Hom. Il. β. ἐκ δ' ἔσσυτο λαὸς, extra ruebat populus. Od. μ. ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος, exiliens abiuit à me somnus.

Ἐπισεύω, concito seu impello aduersus aliquem. Od. ι. καί κεν ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων, incitet in me. Et Odyss. ξ. δμῳὰς ἐπισσεύας, famulas instigans & adhortans.

Ἐπισεύομαι, concitatè & cum festinatione eo: feror cum impetu, ruo, prorumpo. Od. γ. Νῆας ἐπεσσεύοντο, ad naues properabant. Item actiuè apud Apol. Arg. 1. ἐπεσσεύοντο γυναῖκας, festinanter ire cogebant. Apud Nonn. ἐπεσσεύοντο πορείην, iter accelerabant, seu citato gradu iter faciebant.

Ἐπισύομαι, incitor, impellor. Hom. Il. α. εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται, si tibi animus huius rei desiderio est incitatus. Hinc & partic. ἐπεσσυμένος, incitatus. Item cum impetu superuenio, irruo. Il. φ. τρώεσσιν ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος.

Ἐπίσσυτος, impetuosus, ingruẽs, incumbens. Eur. in Hippol.

Συνασεύω, simul concutio seu agito. Hom. hymn. in Merc. Τοὺς τότε φὰς σύνασευε βοῶν ἴφθιμα κάρηνα.

Composita in συτος desinentia sine præpositione.

Αὐτόσσυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex se excitatus. Nonn.

Θεόσσυτος, à Deo impulsus, à Deo profectus, diuinus: apud eundem.

Κραιπνόσσυτος, velociter concitatus: seu celeritate inclinatus: celer. Æschyl.

Λαβρόσσυτος, impetu ruens, cursu concitus.

Παλίσσυτος, q. d. ad retrogradum gressum incitatus: vel simpl. retrogradus, cessim iens. Eurip. in Supplic. Exponitur etiam, resiliens: vt παλίσσυτον βέλος. Theocr. idyll. 26.

Παλισσυτέω, ῶ, retrogradus feror, retrogredior.

Composita remotiora ab eodem σύομαι.

Αἰσυητὴρ, quomodo huc pertineat, vide in Αἰσυμνήτης.

Ἁλοσύδνη, vna Nereidum, apud Homer. ἀπὸ τῆς ἐν ἁλὶ σύεσθαι. Apud eundem dicitur etiam de mari, seu aqua maris quasi ἁλὸς ὕδωρ. Vide Eustath.

Πανσυδὶ seu πασσυδὶ, omni impetu. Il. β. Apud Thuc. l. 8. inuenitur & πανσυδεὶ, seu πασσυδεὶ, quod exp. funditus, omnino.

Composita

Composita ex Σήθω.

Ἀλφιτοτήσις, εως, ἡ, crib. ũ quo farina cribratur. Pro ἀλφιτότησις enim à σήθω dici, scribit Etym. ex Philone. item farinæ tenuissimum. Suid.

Ἀποσήθω, cribro, cribro excutio.

Διασήθω, cribro, incerno. Diosc. l. 5. c. 26.

Composita ex Σαίνω.

Ἄσαιτος, non abblandiens, propriè canum, blandas mouentium caudas. Helych.

Περισαίνω, seu περισσαίνω, caudam mouendo circum aliquem adblandior. Od. π. & κ. (Hesych.

Προσαίνω, ante adblandior, vel adblandiendo antè demulceo.

Προσσαίνω, adblandior, seu adblandiendo delecto. Æschyl. in Prometh. εἰ τῶν δέ σε προσσαίνει τι, si quid horum tibi adblanditur.

Ὑποσαίνω, subblandior.

Composita ex Σέω & Σῶτρον.

Δορυσσόος, ὁ, ἡ, ἡ, hasta impetuosus. Hesiod. in Asp.

Δυσσόος, quem difficulter persequi possumus. qui vix abigi potest. Theocr. idy. 4. Vide & in comp. ex adiect. σόος.

Ἐπίσωτρα, τὰ, dicuntur ferramenta curua quæ extrinsecus ligno illi, quod σῶτρον dicitur, imponuntur, ne ipsum lignum deteratur continua agitatione. Poll. l. 1. c. 14. Pro eo poeticè dicitur ἐπίσσωτρα vt Il. ε. & ψ.

Εὔσωτρος, seu ἐΰσσωτρος, bene instructus σώτροις: ἐΰσσωτρος ἐπ' ἀπήνης, currus pulchra ligna in suo ambitu extremo habentis. Hesiod. in Asp. Exponitur & facilè currens.

Λαοσσόος, qui populum concitat. Martis epith. homines ad arma concitantis. Il. ρ. vide & in comp. ex σόος, saluus.

Λιθοσσόος, & λιθοσσόος, lapidum iactu fugans, lapidator. Nonn.

Νεκυοσσόος, mortuos suscitans. Christi epith. Apud Nonn. νεκυοσσόος ὥρη, tempus, in quo mortui suscitabuntur. Vide & in comp. ex σόος, saluus.

Νεοσσός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΣΕΛΕΥΚΙΣ, ίδος, ἡ, poculi genus. * A Seleuco rege nomen habens. ¶ Dictæ sunt & quædam triremes σελευκίδες: vide Bays. ¶ Σελευκὶς est etiam auis locustis vescens: cuius meminit Oppian. in Ixeut. Plin. l. 10. c. 27. Basil. in eth. ¶ Item σελευκὶς, quoddam calceamentum muliebre. Hesyc.

Σελήνη, vide in Σέλας. Σελίδιον, in Σελίς.

ΣΕΛΙΝΟΝ, ου, τὸ, apium: herba de qua Diosc. l. 3. c. 74. * Quidã ita dictũ volunt παρὰ τὸ ἐν ἕλει φύεσθαι seu φύειν: vnde Hom. Il. β. ἑλεόθρεπτον σέλινον vocauit, in palustri loco proueniens. ¶ Est & pudendum muliebre. Hesych.

Σελινίτης οἶνος, selinites vinum, i. ex apio compositum, apud Diosc. l. 5. c. 74.

Composita.

Ἀγριοσέλινον, apium syluestre. Diosc. l. 3. c. 78.

Ἐλειοσέλινον, seu ἐλεοσέλινον, apium palustre. Diosc. l. 3. c. 75. Plin. lib. 19. c. 8.

Ἱπποσέλινον, apium satiuo multo maius quod Romanis olus atrum dicitur, sic appellatum vel ob magnitudinem, vel propter equorum strangurıam. Theophr. hist. pla. l. 7. c. 6. Dioscor. libro 3. cap. 78.

Ὀρεοσέλινον, apium montanum, in locis montosis nascens. Diosc. lib. 3. c. 76.

Πετροσέλινον, apium petræum, apium in locis petrosis & saxosis nascens. Diosc. l. 3. c. 77.

ΣΕΛΙΣ, ίδος, ἡ, spatium inter lineas. Suidæ. Ponitur & pro pagina. Dicitur esse & spatium inter tabulata nauis, alio nomine σέλμα, vide Eust. Il. π.

Σελίδιον pagella apud Polyb.

Σελίδωμα, τὸ, tabula lata.

Σέλμα, τὸ, idem quod σελὶς, spacium inter tabulata nauis, transtrum. Soph. in Antig.

Εὔσελμος, (comp.) bona seu pulchra habens σέλματα. bonis instructus transtris & tabulis. poeticè pro hoc dicitur ἐΰσσελμος, vt Il. π.

ΣΕΛΛΟΣ ου, ὁ, Sellus nomen fuit cuiusdam, qui quum pauper esset, diues haberi studebat. Sic dici putatur generaliter ὁ ἀλαζὼν, qui & Σέλλος vide Suid. & schol. Aristoph. in Auib.

Σελλίζειν, diuitias simulare in paupertate, idem cum Σελλακωνίζειν. Exponitur etiam ἀλαζονεύεσθαι. Suid & schol. Aristop. & Hes.

Σέλμα, vide in Σελίς.

ΣΕΛΑΣ, αος, τὸ, fulgor, lumẽ. Il. ι. Καιομένων πυρὰ πολλά, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκει. Et σελας ὡς σέλας Od. σ. Sic σέλας ἡλίου, σέλας πυρὸς, &c. interdũ & ipse ignis σέλας appellatur à poetis. Apud Aristot. de mund. σέλας δ' ἐστὶ πυρὸς ἀθρόου ἔξαψις ἐν ἀέρι. τῶν δὲ σελάων ἃ μὲν ἀκοντίζεται, ἃ δὲ στηρίζεται, i. σέλας est ignis collectio qui in aëre exarsit. * Eust. Etymon. exprimens scribit σέλας δὲ στομένην ἕλη. ἐστὶ σειομένη, ἐξορμῶσα, πυρὸς δ' ἀλλὰ ἡ πυρώδης τινός.

Σελάω splendeo. Nic.

Σελαγίω, ῶ, fulgeo, luceo. Oppian. de venat. l. 3. Χροιὴ δὲ ἀργυφίη σελαγεῖ πλευρὰς δὲ καὶ ὤμω. Aristop. in nub. σὺν πλάκαις σελαγεῖ. Σελαγεῖται Suid. exp. λάμπεται & ἐκπυροῦται.

Σελαγίζω idem quod σελαγίω. Suid. & Hesych.

Σελήνη, ἡ, luna, (dicta παρὰ τὸ σέλας, teste Hesych. vt & Lat. luna à lucendo.) Il. σ. Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν, itẽ σελῆναι, placentæ rotundæ, & latæ: Suid. ex Eur. Brechtheo.

Σεληναία seu σεληναίη, idem quod σελήνη. Aristophan. Pro quo Doricè σελαναία, apud Theocr. id. 2.

Σεληνιακὸς, ὁ, lunaris. item substantiuè lunaticus: alij exp. qui epilepsia seu comitiali morbo laborat. Alex. Trall.

Σεληνιάζεσθαι dicitur qui & σεληνιακὸς, Matth. 14 & 17.

Σεληνίτης λίθος, lapis lunaris, qui & ἀφροσέληνος: sic dictus quòd noctu crescente luna reperiatur plenus, vt tradit Diosc. l. 5. cap. 159.

Σεληνὶς, lunula, item quiddã in paruæ lunæ formã factum. Plut. in probl. item amuletum quod pueri collo gestant. Hes.

Σεληνιον, ου, τὸ, luna: vel lunæ sidus. Athen. l. 7.

Σέλαχος, ους, τὸ, pisciũ genus cartilaginosum. Aristot. hist. an. l. 3. c. 1. Galenus in expositione gloss. Hippocr. σελάχη vocari scribit pisces omnes qui squamas non habent atq; animal pariũt. ita autem appellata existimãtur, quòd eorum cutis aspera noctu luceat: à nomine σέλας, cuius etymi meminit & Gal. de alim. l. 3.

Σελάχιον, ου, τὸ, diminut. idem quod σέλαχος, Athen. l. 8. Gal. de alim. l. 3.

Σελαχώδη, τὰ, quæ sunt cartilaginei generis, cartilaginea. Athen. lib. 7.

Composita ex Σελήνη.

Ἀσέληνος, ὁ, ἡ, ἡ, illunis, luna carens, i. lunæ fulgore. Diosc.

Ἀφροσέληνος, ου, ὁ, q. d. spuma lunæ: nomen lapidis, qui & σεληνίτης, quod vide.

Βεκκεσέληνος, decrepitus simul & delirus. Aristop. in nub. Compositum ex βέκκος, quod Phrygum lingua panem significat.

Ἐπισέληνα, placentæ lunatæ, i. in lunæ formam factæ. Hesych.

Εὐσέληνος, lunæ fulgore illustris, non illunis. Hesych.

Πανσέληνος σελήνη, q. d. plenilunis luna: luna quum est in plenilunio: non tamen addi solet σελήνη. Æschin. Aristoph.

Προσέληνος, q. d. antelunis i. antiquior luna.

Προσεληναῖος, pro eodem.

Τρισέληνος, q. d. trilunis, i. tres lunas habens: in Epigr.

Ψευδοσέληνον, ου, τὸ, luna obscura. Hesyc. & Suid. Sic dicitur quoniam videtur fictitia & ementita esse, si cum fulgẽre cõferatur.

ΣΕΜΙΔΑΛΙΣ simila, similago. Est farina ex tritico communi. * παρὰ τὸ σμῶ τὸ καθαίρω, καὶ τὸ ἅλις τὸ λεπτομερέστατον Ety.

Σεμιδαλίτης ἄρτος, panis ex simila confectus. Gal. de alim. l. 2.

ΣΕΜΝΟΣ ἡ, ὁ, venerabilis, reuerendus, augustus, sanctus. Eur. in Hippo. Πῶς οὖν σὺ σεμνὴν δαίμον' οὐ προσεννέπεις; Ibidẽ, Ὁ δ' ὃ σεμνὸς, ἐγὼ καὶ θεοσεβὴς, sanctus ego ille & diuini numinis cultor. Sic & apud Ælian. σεμνὰ ἱερεῖα. Suid. expo. σεβάσμια. Exponitur etiam, honestus: vt apud Phocyl. σεμνὸς ἔρως ἀρετῆς. ὁ δὲ Κύπριδος αἶσχος ὀφέλλει. Interdũ exp. maiestate præditus, cui maiestas inest. vnde τὸ σεμνὸν, ipsa maiestas: apud Demost. in Mid. ¶ Itẽ grauis, i. tumidus, non affabilis, cui oppon. εὐπροσήγορος, apud Eurip. in Hippol. Μισεῖν τὸ σεμνὸν, καὶ τὸ μὴ πᾶσιν φίλον, & paulo pòst. Τίς δ' οὐ σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν. Expon. & ostentabundus: vt σεμνοὶ λόγοι, apud eundem Eur. & Aristop. * Formatum est ex prima persona præt. pass. inusitata σέσεμμαι, à σέβομαι, cuius etiam significationem retinet.

Σεμνῶς, cum quadam veneratione seu reuerentia, venerabundè. Item cum maiestate, grauitatem præ se ferendo. Demosth. pro cor. Item grauiter, i. tumidè. Xen. in symp. & Luc.

Σεμνότης, ητος, ἡ, grauitas, maiestas. Aristot. Herodian. Exponitur etiam, reuerentia, apud Eurip. Item sanctimonia & seueritas morum.

Σεμνεῖον, τὸ, sanctuarium: locus sacer & sanctus: Phil. & Suid.

Σεμνόω, ῶ, speciosum reddo, speciosè fingo, adorno Herodot.

Σέμνωμα, τὸ, ornamentum, decus.

Σεμνύνω, venerandum & augustum reddo. Plat. item orno, honore & dignitate afficio. Dem. ὑμᾶς σεμνυνομένη.

Σεμνύνομαι, grauitatem præ me fero, cum grauitate ago & compositè: vel ad grauitatem me compono. Isocr. σεμνύνεσθαι δὲ ἐμελέτων ἀλλ' οὐ βωμολοχεύεσθαι. Exp. & efferor, glorior, iactito me: apud eundem in Euag. τοὺς καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν οὐχ οὕτως ἐπὶ τῷ κάλλει τοῦ σώματος σεμνυνομένους.

Composita.

Ἀντισεμνύνομαι, grauitatem grauitati oppono: vicissim glorior, & me iactito. Aristot. in polit.

Ἀποσεμνύνω, verbis effero, magnificè celebro. Basil. in Hexaëm. hom. 12. ἐκλογίζομαι ἀποσεμνύνων τὸν ἄνθρωπον. Itẽ orno, cohonesto. Idem ibidem. Item iacto, vendito, ostento. N. 2.

Ἀποσεμνύνομαι, verbis efferor, magnifio. Item ornor, cohonestor. Basil. Sumitur & actiué, apud Aristoph. in Ran. ἀποσεμνυνεῖται τὰ ὅπλα ἅπερ ἑκάστοτε ἐν ταῖς τραγῳδίαις ἐτερατεύετο.

Ἀσέμνευτος, ὁ, ἡ, minimè venerandus, nihil maiestatis habens aut grauitati non conueniens. Aristot. de mun. Exponitur etiam, inhonestus, fœdus apud Herodian.

Ἐκπατέσσεμνον, augustum, multum, magnum. Hesych.

Περίσεμνος, admodum grauis & magnificus. Aristoph.

Ὑπερσεμνύνομαι, vehementer glorior & efferor, vehementer me iacto. Xen. in symp.

Σεπτός. &c. vide in Σέβω.

ΣΕΡΑΠΙΑΣ άδος, ἡ, herba quam & ὄρχιν & τριόρχιν appellari scribit Paulus l. 4. c. 25.

ΣΕΡΙΣ, εως ἡ, intybi genus, siue cichorij Diosc. l. 2. c. 163. & 164.

ΣΕΡΙΦΙΟΝ vel σέριφον, absinthium marinum. Dioscor. lib. 3. cap. 27.

ΣΕΡΙΦΟΣ χαῦς, anus quæ in virginitate consenuit. Metaphora sumpta est à syluestri locusta, quam vocant χαῦν σερίφου & μάντιν. Suid.

ΣΕΡΦΟΣ, ὁ, est genus formicæ simile, culex secundum quosdam. Ab hoc animalculo est prouerbium, ἔστι κἀν μύρμηκι κἀν σέρφῳ χολή. de quo leve Erasmum.

ΣΕΣΕΛΙ, εως, τὸ, & σέσελις, ἡ, herba est, de qua Diosc. l. 3. c. 63. Aristot. hist. an. l. 9. c. 5. καὶ ἐπὶ τὴν σέσελιν ἡ τρέχουσι καὶ φαγοῦσαι ὅταν ἔρχονται πρὸς τὰ τέκνα πάλιν.

Σέω Σήθω, vide in Σείω.

ΣΗΚΟΣ, ὁ, stabulum proprié ouium & caprarum, teste Poll. Odyss. ι. σεῖσεν δ' ἐν σηκοῖς ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων. Hesiodus in Erg. σηκὸν τ' ἀμφιβάλλειν ποιμνήιον. ¶Pro templo quoq; vsurpatur: vt apud Plut. de def. orac. ἐντυχὼν ταῖς τῷ σηκῷ. & Herodian. l. 6 τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν ἔπεμψαν εἰς τοὺς ἀρχαίους καὶ ἰδίους ναοὺς τε καὶ σηκούς. Sic & apud Paulan. & Theodorit. ¶Item pro aluum loculis seu loculamentis. Aristot. hist. an. l. 6. οἱ δὲ τέττιγες δ' ὑποποιοῦνται τῶν σηκούς. Exponitur etiam domus Hesych & Suid. ¶Sumi dicitur & pro sacra olea, quæ & μορία, apud Lys. teste Harpocr. ¶Eustathio etiam σταθμὸν aut αὐλὴν significat. vnde comp. ἀντισηκοῦν. Qui & σηκὸς pro stabulo dici vult quasi στηκὸς παρὰ τὸ ἱστᾶσθαι, quod etymon affert & Suidas. Sic & deorum fana σηκοὶ dicuntur, quòd ibi eorum simulacra statuantur.

Σηκίτης, & Dor. σηκίτας, ὁ, ἡ, vt ἀρνα σηκίταν agnum lactentem ob teneriorem ætatem stabulo inclusum apud Theocr. idyl. 1.

Σηκαλὶς, ίδος, ἡ, ancilla, famula rerum domesticarum curam gerens. Aristophan. Vel.

Σηκωνὸς, idem. Ael. Dionys.

Σηκάζω, f. άσω, stabulo includo. vnde pass. Il. θ. καί νύ κε σηκάσθεν κατὰ Ἴλιον ἠύτε ἄρνες. Xen. Hell. 3. ὥσπερ ἐν αὐλίῳ σηκασθέντες, κατηκοντίσθησαν.

Σηκίζω sagino Epigr.

Σηκόω vnde σήκωμα τὸ, quod in libra apponitur ad æquilibriú faciendum æquipondium. Poll. & Hyper. Exponitur etiam. delubrum, fanum, sicut & σηκὸς, apud Eurip. in Elect. Οἰκεῖν Λοξίου τ' ἐκεῖνον σηκώματος.

Σηκωτήρ, idem iugi. Hesyc.

Composita.

Ἀνασηκόω, ῶ, addo quod deest Etym. & Suid. Exponitur etiam. ad æqualitatem libro. Apud Gregor ὤμοις παλλόμενοι καὶ ἀνασηκούμενοι, vt humeri vibrati ad modum libræ.

Ἀντισηκόω, quasi ad æquilibrium rependo. ex æquo rependo. Eurip. in Hec. ἀντισηκώσας δ' ἔσω φθείρει θεῶν τις τῆς πάροιθ' εὐπραξίας. Greg. ad ... ἐγὼ δ' ἐχόμαι τοὺς μὴ ἀντισηκοῦντας τῇ κακίᾳ τὴν δ' ἐκλ[...] ωσιν æqua virtute vitium non compensantes.

Ἀντισήκωσις, ἡ, adæquatio in pondere. Et metaph. repensio, recompensatio. Themist.

Ἀποσηκόω in stabulo includo: vel includo tanquam stabulo aut ouili. Hesych.

Διασηκόω, pondus manu æstimo: seu manu sublatum pondero Suid.

Σήθω, vide in Σείω. Σηλία, in Τηλία.

ΣΗΜΑ, ατος, τὸ, signum, nota. Il. ψ. Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές. Ibidem ὑπέρβαλε σήματα πάντα. Dicuntur & literæ σήματα. Il. ζ. ὄφρ' ἤτοι σῆμα ἰδέσθαι. Item signum, portentum, seu augurium. Il. ν. Δεικνὺς σήματα βροτοῖσι. Il. ι. ἐνδέξια σήματα φαίνων Ἀστράπτει. ¶Item signum, i. vexillum. Suid. Sumi dicitur pro insigni nobilitatis, apud Aesch. in trag. ἐπὶ τῶν ὅπλων. ¶Item sepulchrum, bustum, monumentum. Il. κ. Ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος. Sic & Il. ω. & φ. ¶Sic etiam nominatur podex, quemadmodum & τύφος, apud Theocr. idyll. 5. Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σήματος αὐτίκα τιλλοις. Sic & apud Aristoph. in concion. ¶Exponitur etiam, forma, apud Diosc. l. 5. c. 106. Et forma designata. Il. ψ.

Σημαλέος, ὁ, q. d. significatiuus: vt βωμὸς σημαλέου Διὸς, ara Iouis qui signa demonstrat. Pauſ. in Att.

Σημάτιον, & σημάδιον, τὸ, (dimin.) q. d. paruum signum. Eust.

Σηματίζομαι signis quibusdam colligo schol. Soph.

Σημαία, ας, ἡ, signum, i. vexillum. Plut. in Fab. Item ipsi milites qui sub signo aliquo comprehenduntur. Polyb. Item signum, i. simulacrum, apud Suid. Item insigne familiæ, seu nobilitatis testimonium, apud Aristoph.

Σημεῖον, τὸ, signum, nota, indicium, argumẽtum, apud Dem. Thuc. Arist. &c. vnde σημεῖον δὲ, huius rei argumentum hoc est: sæpe apud Isocr. Dem. Xen. Peculiariter σημεῖον dicitur nota horæ atque semihoræ: vt apud Menand. teste Poll. & Luc. in Gall. Et σημεῖα, notæ milliariorum: quæ erant lapides mille passuum spatio à se inuicem distantes. ¶Item σημεῖον, vexillum, signum. Thuc. l. 1. Plut. in Cam. ¶Item simulacrum, imago. Herodian. l. 4. ¶Item portentum, ostentum. Aeschin. in Ctesiph. Plutar. in Pericl. ¶Exponitur &, punctum, apud Arist. de mund. & phys. 8. ¶Significat & sigillum seu signum quod aliquis suo κτήματι imprimit. apud Luc. in Tim. & Dem.

Σημειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, significans. Aristot. meteor. lib. 3. Item insignitus. Strabo l. 8. Exponitur &, notabilis, apud Phil. de vita Mos. lib. 3.

Σημειόω, insignio: noto: vnde pass. apud Gregor. τοῦ ἀληθινοῦ φωτὶ σημειωμένα πρόσωπα, item signum & notam imprimo, obsigno. Item annoto, obseruo: vnde apud Athen. lib. 2. καὶ σημειοῦσθαι φησὶ τοὺς θερμοκυάμους, ἐπεὶ καὶ νῦν οὕτω λέγεται. ¶Item commentarium rerum scribo, ex quo postea fiat historia: vt in pass. in vita Thuc. ἀφ' οὗ γὰρ ὁ πόλεμος ἤρξατο, ἐσημειοῦντο τὰ λεγόμενα πάντα. ¶Σημειοῦμαι, actiué etiã significat, insignio; item prætendo imitor. Greg. τὸ σημειοῦται καὶ τὴν φιλίαν.

Σημείωσις, ἡ, notatio, annotatio, designatio. Item commentarius in quo memoriæ causa notantur memoratu digniora: in vita Thucy. Apud medicos animaduersionem seu obseruationem significat, qua cognitis nonnullis, alia etiam quæ ignorabantur, cognoscuntur.

Σημειωτικὸς notarius. Et ἡ σημειωτικὴ, pars medicinæ signorum omnium differentias & vires expendens: præcipuè autem eorum quibus per morbos & præterita inuestigantur, & præsentia cognoscuntur, ac futura præuidentur. Hippocr. in Prognost.

Σημαίνω, f. ανῶ signum do, significo. Xen. pæd. 1. τοῖς ἄλλοις δ' ἐσήμαινε πᾶσι ἐκβοηθεῖν. Aristot. de mun. ἐπειδὰν ὁ σάλπιγξ σημαίνῃ τῷ στρατοπέδῳ. Sic & ἐσήμηνε τὸ ἀνακλητικὸν signũ receptui datum est. Plut. in Apoph. Luc. Interdũ exp. signo dato iubeo seu impero. Arist. de mun. ὅθεν ὁ πάντων ἡγεμὼν σημαίνῃ πάσῃ φύσει. Vnde & simpliciter pro iubeo seu impero ... ponitur: vt Od. χ. σήμαινε δ' Ὀδυσσεὺς Αὐτὸς ἐπισπέρχων. Et cũ gen. Il. ξ. στρατὸν ἄλλον σημαίνειν. Cũ dat Il. α. οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι σημαίνειν. Sic etiam & Plat. in Phæd. ¶Item significo, indico, ostendo, defero aliquid ad aliquem. Od. μ. δείξω ὁδὸν ἠδὲ ἕκαστα σημανέω. Xen. pæd. 6. εἰ δέ τις τι καὶ ἄλλο δέοι ἐνεγκεῖν πρὸς ἐμὲ σημαινέτω. Interdũ significo, i. portendo. Thuc. l. 2. ἔδοξε δὲ ἐπὶ τοῖς μέλλουσι γενήσεσθαι σημῆναι. Item significo: vocab. grammat. vt apud Aristot. περὶ ἑρμην. c. 2. & alibi. ¶Item obsigno.

Σημαίνομαι, significat orem, accipio. Synes. de insomn. θέλγεται παρ' ἀλλήλων ὥσπερ σημαίνεται. ¶Item obsignor: vt σεσημασμένα διπλώματα, apud Plut. in Galb. Et actiuè, obsigno. Pauſ. in Lacon. εἰ τὰς ἀρχὰς ἔχοντες ἐπεῖτα δεῖ σημαίνεσθαι, τῇ Πολυδώρου σημαίνονται εἰκόνι. Item ex signis quibusdam colligo. Soph. in Aiace, τὰ μὲν σημαίνομαι, τὰ δ' ἐκπέπληγμαι. Sic & apud Syn. ep. 7.

Σημασία, ἡ, signi datio, classicum. Num. 29. Item significatio, seu significatus Diosc. l. 7. c. 1.

Σημαντὴρ, ῆρος, ὁ, qui signum dat classicum canendo, aut receptui canendo. Item pastor, apud Apoll. Rhod.

Σημάντωρ idem. Item dux, præses, præfectus. Il. δ. Hesiod. in Asp. & Arist. de mun.

Σημαντρὶς γῆ, terra sigillaris, cuius vsus est in obsignandis literis. Herodot. in Eut.

Σήμαντρον, τὸ sigillum, signum. Xen. in Lac. rep.

Σημαντικὸς significatiuus: vt φωνὴ σημαντικὴ. Arist. περὶ ἑρμην.

Σῆμα, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀντισημαίνω, contra significo, significationem do in contrarium. Item prodigium emitto, contrarium & aduersum futuri præsagium edo Pauſ. in Phoc.

Ἀποσημειοῦμαι annotationes & collectanea facio: commẽtarios scribo, Ammon. in prædic. Arist. ὑπομνήματα καλοῦσιν τὰ πρὸς οἰκείαν ἀποσημειοῦται ὑπόμνησιν.

Ἀποσημαίνω, signũ do Plat. in Euthyd. Itẽ defero, denũcio. Ioseph, ἀποσημαίνοντα τοῖς ἄρχουσι τῶν Παλαιστινῶν, &c. Itẽ cõspicuũ reddo

reddo, insignio. Basil. ἀποσημαίνω εἰς ἴνα, (commate seu dictatio aliquem noto. Thuc. l. 3. ἐς Νικίαν τ̃ Νικοςράτε ςρατηγὸν ἴν' ἀποσημαίνειν ἐχθρὸς ὤν. Sic & apud Plut. in Apoph.

Ἀποσημαίνομαι, obsigno: vt ἀποσημήναϲθαι τὴν ἐπιςολὴν Herodian. itẽ annoto: vt apud Xen. ὡς φιλ ῆτως τ̃ ἡμετέρων ἀποσημαινον, annotabant vt publicandos & pœna afficiendos.

Διάσημ⊗, insignis, illustris. Phil. de vita M. l. 3.

Διασημαίνω, signum do, manu significo. Plut. διεσήμηνεν αἰτοῦσιν ἡσυχίας κ̀ σιωπῆς. item nota insignio, signo aliquo noto. Xen. πάντως σοὶ μοι τέτως διασήμηνον.

Ἐνσημαίνω, declaro, aperio.

Ἐνσημαίνομαι, significo & intelligendum præbeo. Xenop. pæd 8. ἐνσημαινόμεν⊗ ὅτι ὐχὶ λανθάνειν χαίζεϲθαι βυλόμενοι. item exprimo seu imprimo, in metaph. signif. Plat. dep. l. 2. (de doctrina puerorum) μάλιςα δ' ἤ τι πλάττεται κ̀ ἐνδύεται τύπος, ὃν ἄν τις βύλη ἐνσημήναϲθαι ἑκάςῳ. Et pro, exprimo legendo, apud Isocr. ad Philipp. Significat & passiuè, imprimor. Basil. in orat. ad iuuenes, ἀμετάςατα πέφυκεν εἶναι τὰ τῶν νέων μαθήματα, δι' ἀπαλότητα τῶν ψυχῶν εἰς βάθ⊗ ἐνσημαινόμενα, quæ altè imprimuntur.

Ἐπίσημ⊗ cui signum seu nota impressa est, signatus. Thuc. l. 2. Item insignis, nobilis, illustris. Lucian. in Nigr. τὸ ἐπίσημον. in clypeo insigne, seu insignis aliqua nota. Plut. in Apoph. Lac. & de orac. Pyth.

Ἐπισήμως, insigniter. Polyb. Item perspicuè vel significanter. Luc. de hist. scrib.

Ἐπισημειόω, annoto, scribo annotationes. Apud Plut. in Agorh. ἐπισημαίνεται μόνοι τὸ ἦθ⊗, exp. plausu motẽ approbantes.

Ἐπισημείωσις, annotatio.

Ἐπισημαίνω, indico, indicium facio. Aristot de gen. an. l. 1. τὸ ὑςέρημα τ̃ ... δηλοῖ τὰ καταμήνια ἐπισημαίνει. Galen. in defin. ἀμφημερινὸς πυρετὸς ὅςιν ὁ καθ' ἑκάςην ἡμέραν κ̀ νύκτα κ̀ τῆς αὐτῆς ὥρας ἐπισημαίνων, indicationẽ accessionis edens. Hinc ἐπισημαίνει, impersonaliter positum significat indiciũ editur, in dicatio fit: vt apud Arist. hist. an. l. 5. τοῖς ἀνθρώποις ἐπισημαίνει κατὰ τὴν τῆς φωνῆς μεταβολὴν. &c. ¶ Itẽ ἐπισημαίνει, portendo Aristot. in probl. sect. 26. ὁ νότος ἐπισημαίνει μ' ἐπιτέλλει ῃ τοῖς ἄςροις. Sic & apud Plut. & Greg.

Ἐπισημαίνομαι, quacunque significationẽ do. Aristot. pol. 5. ἐπισημαινομένοις ἐν ταῖς ἀρχαῖς. Et signo vel acclamatione testor. Polyb. l. 2. τὰς ... πράξεων ἐπισημαίνεϲθαι. Item acclamo populariter & applaudo. Æschin. de malè gesta leg. ... ἐπισημαινόμενον τ̃ δήμου. Et cũ accus. apud Polyb. προθύμως αὐτὸν ἐπισημηνάμενοι τ̃ πλήθυς. Vnde & pro subscribo, approbo, obsigno ponitur. Dem. pro cor. ... δικαίως ταῦτα πεπρᾶχϑαί μοι προσομολογεῖτε. Item insignio, docore aliquo honesto. Polyb. τὰς ὑπεραπαντας κ̀ τολμῶντας τινὰς τῶν πολιτῶν ἐπισημαίνειν δώροις.

Ἐπισημασία, significatio cuiuscumq; rei. Procl. Peculiariter apud medicos sic dicitur significatio accessionis febrilis: principium seu insultus accedentis febris: vt apud Diosc. l. 1. cap. 15. συγχρισμά τι ... μετ' ἐλαίῳ πρὸ τῆς ἐπισημασίας.

Ἀνεπισήμαντος ὁ κ̀ ἡ, (Decomp.) non notatus seu nota aliqua insignitus. Polyb.

Καταση μαίνω annoto observo: vnde apud Syn. de insomn. οἱ μὴ κατεσημήναντο τὴν ἀπὸ προφήτης ἔχοντο πάθης ἢ τυχης, &c. Itẽ obsigno sigillo: vt in voce med. Xeno. pæd. 8. κατασημηναμένος ὁ ἄναξ τὴν ἐπιςολὴν τῷ Κροίσε θεράποντι. Et in, pass. κατασεσημασμένα γράμματα. Herodia. l. 7. Significat & noto, insignio: vnde ... κατασημανθεῖσαι, apud Greg.

Decomp. Ἀκατασήμαντ⊗, non obsignatus. Herodian.

Εὐκατασήμαντ⊗, obsignatu facilis.

Παράσημ⊗, perperam signatus, adulterinus: vt παράσημα νομίσματα. Hesych. Et metaph. παράσημ⊗ ῥήτωρ, apud Dem. pro Ctesiph. Item obscurus, ignobilis: vt δόξα παράσημ⊗. Eurip. Et contraria signif. insignis & inter alios conspicuus. Plut. in Polit. præcep. & in Coriol. Τὸ παράσημον, insigne. Plut. Athen. Item signum, tessera: apud eundem. Plutarch. de deo Socr. τὰ παράσημα, exp. monstrosa, prodigiosa.

Παρασήμως, insignitè, & cum additamento Theophr.

Παρασημειόω annoto παρασημείωσις annotatio.

Παρασημαίνω perperam signo, falsum signum notámve imprimo. Hesych. Item insignio: vnde παρασεσημασμέν⊗ τὸ μέρ⊗ membro aliquo mutilato insignitus. Item obsigno, vnde in voce med. apud Dem. αὐτὶ τ̃ τὰ σημεῖα ἐᾶν τῶν εἰκημάτων παρασημηνάμενοι ἐλθεῖν εἰς ἀγρὸν ἀνεῳχϑ. Item pariter & eadem opera significo. Basil. in Hexaëm. ὁ τῶν ἄνω κ̀ τῶν κάτω ἐπιμνησθεὶς, κ̀ τὰ τὴν μέσην ... ἐν ... χώραν σιωπῇ ... παρεσήμανε, vna comprehensione significauit. Exponitur etiam, annoto & adscribo. apud Aristot. top. 1. παρασημαίνεϲθαι ῃ ἑκάςων δόξας.

Decomp. Ἀπαράσημ⊗, nullo insigni notus vel conspicuus. Isæus. Ἀπαρασημείωτ⊗, non annotatus. Diosc. in præf. lib. 1. Item non insignitus.

Ἀπαρασήμαντ⊗ non illustratus, non designatus.

Περίσημ⊗, insignis, clarus. Itẽ insignitus, notatus: vt ἔρως dicitur esse Παῖς ἀρίσημ⊗: apud Mosch idyll. 1.

Προσημαίνω, præsignifico, portendo. Xen. θεοὶ ῃ πάντα ἴσασι κ̀ προσημαίνουσιν ᾧ ἂν ἐθέλωσι. Sic & apud Plut. & Aeschin.

Προσημασία, ἡ, præsignificatio: portentũ aliquid præsignificãs.

Προσυσημαίνω, præterea significo: vt ῥῆμα dicitur προσσημαῖνον χρόνον, apud Aristot. in lib περὶ ἑρμηνείας. c. 2.

Προσσημαντικός, præterea seu etiam significans.

Σύσσημ⊗, consignificans. Et τὸ σύσσημον, cõmune signũ. Mat. 14.

Συσσημαίνω consigno: vnde Suid. ex Lycurg. τὴν ἱερείαν συσσημαίνεϲθαι τὰ γράμματα.

Ὑποσημειόω, notis excipio. Laert. in vita Xen.

Ὑποσημαίνω, indico, significo. Aristot. eth 4. καθάπερ κ̀ τοὔνομα αὐτὸ ὑποσημαίνει. Item signum do, antesignanum & autorem me præbeo. Plat. polit. l. 8. ὑποσημαίνῃ χρεῶν τε ἀποκοπὰς κ̀ γῆς ἀναδασμὸν, autorem se præbeat nouarum tabularum legisque agrariæ.

Composita sine præpositione.

Ἀρίσημ⊗, ὁ κ̀ ἡ, illustris, celebris in bellis. Apud Hom. hymn. 1. in Merc. ἀρίσημα ἔργα, illustria & insignia opera.

Ἄσημ⊗, cui signum seu nota non impressa est, non signatus: vt χρυσίον ἄσημον, apud Thuc. l. 2. Exponitur &, rudis, informis: vt τὰ ῥῆμα ἄσημον. Oppian. de venat. lib. 3. Item obscurus, quem nullis signis notisque agnoscere licet. Herodot. Et obscurus, i. ignotus, ignobilis: vt γέν⊗ ἄσημον. Plutarch. Fab. Τὸ ἄσημον, quod nihil significat. Suid.

Ἀσήμως, obscurè. Hesyc. Item ignobiliter. Herodian. l. 1.

Ἀσημείωτ⊗, non notatus aut insignitus. Philo de vit. M. l. 2.

Ἀσήμαντ⊗, rectore carens, cui nemo præest. Il. κ. Et τὰ ἀσήμαντα, nõ obsignata, quibus signum impressum non est. Suid.

Διοσημεία, seu διοσημία signum à Ioue, prodigiosa tempestas: vel simpliciter, tempestas. Plut. de def. orac. ... prodigium ostentum. apud Herodian. & ... διοσημία ἐςὶ, vitium obuenit. Aristoph. in Acharn.

Διπλοσήμαντ⊗, duplicem habens significationem. Aristot.

Εὔσημ⊗, qui facilè ex suis notis agnosci potest, clarus, perspicuus. Theophr. Item significans. Item prospera signa dans, faustus, lætus. Plut Eur.

Θεοσημεία, ἡ signum diuinitus datum. Damasc. & Areop. Exponitur &, oraculum diuinum. Suid.

Ὁμοιόσημ⊗ idem significans, qui eiusdem est significationis.

Πλατύσημ⊗ ἐσθής, vestis lato clauo insignis, tunica lati claui. Herodian l. 36.

Πολύσημ⊗ multa significans.

Πολυσήμαντ⊗, idem.

Σήμερον, vide in Ἡμέρα.

ΣΗΠΩ F. ψω, putrefacio, putredine vitio. Plat. symp. 3. τ̃ ἥλιον τὰ κρέα σήπειν.

Σήπομαι, putrefio, putresco: Il. ω. ᾧ δ' ἔτι τι χρὼς σήπεται. Il. τ κατὰ ῃ χρόα πάντα σαπείη. Xẽ. in Cyo. ἵνα μὴ σήπωνται αἱ ... Præt. med. σέσηπα, putrefactus sũ. Il. 6. κ̀ δὴ δ' ἤρα σέσηπε ...

Σῆψις, εως, ἡ, putrefactio, putredo. Plut. symp. 3 probl. 10.

Σὴψ, ηπὸς, ἡ, serpentis nomen, à putrefaciendo partes cõmorsas sic dicti, teste schol Nic. Diosc. l. 2. c. 70. & l 5. c 12. Masculino etiã genere appellatur, apud Theoph hist. pl. l. 9. & Nic. in Ther.

Σηπτὸς ὁ putridus. Item putrefaciendi vim habens. vt φάρμακα σηπτὰ, Gal simpl. medic. l. 5 In qua significatione dicitur & Σηπτικὸς, apud eundẽm ibidem & Diosc.

Σηπεδὼν όνος ἡ, putredo. Plut id Aristot Diosc Et Σηπεδόνες, vlcera putrida seu putrescentia. Hippocr. ¶ Est & lacertæ genus, à qua commorsa caro putrescit Nic. in Ther & Ælian.

Σηπεδονώδης, ⊗, ὁ κ̀ ἡ, putredine vitiatus Alex. Aph. prob. l. 1.

Σηπία, ας, ἡ, sepia: nomen piscis atrum cruorem (seu putredinem quandam) in timore emittentis: de quo. Athen. l. 7. Aristop. Κάϑηϲ τοίνυν σηπίας μασσώμεν⊗. Idem dicitur & Σηπιὰς, apud Nic. in Alexiph. Est Σηπιὰς, nomen promontorij in Magnesia, ex eo appellati, quod ibi Thetis Peleum fugiens in sepiam sit conuersa. Etym. & Eust.

Σήπιον, τὸ, pars quædã dura & solida sepiæ, Aristot. hist. an. l. 4.

Σηπίδιον, τὸ sepiola. Aristop. in Thesmoph. ἰχθὺς ἑάλωκεν τι νὴ σηπίδιον.

Σὴς, τὸς, ὁ, tinea, vermiculus vestibus præsertim noxius. Theophr. hist. pl. l 1. c. 16.

Σαπρὸς, ὁ, putris, putridus. Athen. l. 5 σαπρὸς τεῖχ⊗ τὴν ἔπαινον φιλεῖ. Exponitur etiam, carie vitiatus, rancidus, marcidus. Itẽ vetustate putrid⁹: vt σαπρὰς σπονδὰς, apud Aristop. in Pace.

Σαπρότης, ητ⊗, & σαπρία, ας, ἡ, putredo, marcor, marcedo. Diosc l. 1. c. 113.

Σαπρίας ε, ὁ, vini genus quoddam conditi herbis in eo putrescentibus seu marcescentibus, odorémque illarum ex marcore isto concipientis. Athen. l. 1.

Σαπρίζω putreo, marceo: vel putridum marcidumque oleo.

Σαθρὸς ὁ, (formatum ex aor. 2. ἐσάπην, mutato π in θ, inquit Etym.) putris flaccidus marcidus: vt σαθρὸν τεῖχ⊗. Luc. Apud eundẽ, ὑπὸ χρόνε σαθρὸς, exp. etiam marcidus annis, vietus. Et apud

apud Plut. in Galb. Σαθροὶ de iis dicitur, quibus animus iam est exulceratus. Exponitur interdum, debilis, fragilis. Item futilis, friuolus: vt Σαθροὶ λόγοι. Eurip. (dic. c. 10.

Σαθρόω, marcidum seu flaccidum reddo, item debilito. Iu-

Σαθρῦσθαι, marcescere, flaccescere. Chrys. in epist. ad Rom. cap. 6. Exponitur etiam, conquassari, labascere, apud eundem comm. in ep. ad Eph. c. 5.

Composita: ac primùm ex Σήπω.

Ἀκροσαπὴς, quod in superficie tantum & summa parte putredinem contraxit, quod leuiter putrescere & mutari cœpit. Hippocr. in lib. de alim.

Ἀποσήπω, putrefacio, idem quod σήπω.

Ἀποσήπομαι, putrefio, putresco. Hippocr. aphor. l. 6.

Ἄσηπτος, ὁ, ἡ, non putrefactus, putredine non læsus: vel qui putrefieri nequit. Plut. symp. 4. Xen. in Cyn.

Ἀσαπὴς, έος, ὁ ἡ, idem. Theophr.

Διασήπω, putrefacio: vel putredine ac tabe consumo: vnde διασαπεὶς. Luc.

Ἐκσήπω, putrefacio: vel penitus putrefacio.

Εὔσηπτος qui facilè putrefit, qui putredine facilè vitiatur.

Εὐσηψία, putrescendi facultas. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 9.

Ἡμισαπὴς, qui dimidia ex parte computruit, semiputris.

Κατασήπω, idem quod σήπω. Κατασήπομαι, idem quod σήπομαι, vel marcesco: vt κατασαπὲν ὄρθμμα ... Greg.

Κρεοσήπομαι, carnium modo putresco. Plut.

Περισήπω, circumquaque putrefacio, seu omni ex parte.

Συσσήπω, computrefacio. Exponitur & macero. Aristo.

Composita ex σαπρὸς & σαθρός.

Ἐπίσαπρος, in superficie putridus.

Πολύσαθρος, multùm putris seu putridus.

Ὑπόσαθρος, ex parte putris. Luc.

Σήραγξ vide in Σαίρω.

ΣΗΡΕΣ, Seres, populus: vel vermiculi qui nent sericum.

Σηρικὸς, vt σηρικὴ ἐσθὴς, serica vestis, apud Luc & σηρικὸν ὕφασμα, apud Dion. & σηρικὸν νῆμα apud Arrian. Dicitur & absolute σηρικὰ & σηρικὰ apud Strab. l. 15.

Ὁλοσηρικὸς, (comp.) vt ὁλοσηρικὴ ἐσθὴς, vestis tota ex serico. Pro eodem dicitur & ὁλοσηρικαῖα.

Σής, vide in Σήπω.

ΣΗΣΑΜΗ, ης, ἡ, siue σήσαμον, ου, τὸ, sesama vel sesamum: frumenti Indici genus: de quo Diosc. l. 2. c. 121.

Σησαμοειδὴς, έος, ὁ ἡ, sesamo similis. (theoxæum.

Σησαμίτης, vel σησαμίτης ἄρτος, panis ex sesamo factus, apud A

Σησαμὶς μᾶζα, placenta quæ fiebat ex melle & sesamo. Etym. Item σησαμὶς, vel σησαμίτης, s. πόα, vel βοτάνη, sesamites herba, alias sesamoides magnum, apud Diosc. lib. 4. cap. 151. & in eius append.

Σησάμινος, vnde σησάμινον ἔλαιον, ex sesamo factum oleum.

Σησαμοῦς, οῦντος, ὁ, placenta ex sesamo & melle atque oleo. Hippocr. & Athen. Dicitur & σησαμὶς ... pro eodem.

Σῆτ. &c. de Σήθω in Σείω.

ΣΗΤΕΣ hoc anno. Aduerbium Ionicè dialecto peculiare, pro quo Doricè σᾶτες dicitur Atticè τῆτες. * quasi τῷ ἔτει τούτῳ, teste Gal. comm. 2. in lib. Hipp. περὶ ἀρθρων, s. ct. 41. & Etym.

Σητινὸς. Doricè σατινὸς dicitur Atticè τητινὸς hornus, seu hornotinus qui huius est anni. Etym.

Σητάνειος πυρὸς (seu σητάνιος, vt scribit Orus apud Etym.) triticum quod hoc anno, vere ineunte est satum. Gal. ibidem. Putatur idem esse cum trimestri tritico. Hesychius tamen σησαμίας πυρὸς, exp. καθαρός, itidémque Suid. σητάνειον ἄρτον denominari dicit παρὰ τὸ σήθω τὸ κοσκινίζω, vt sit panis ex farina succreta. Sunt & σητάνια κρόμμυα, cepæ setaniæ, apud Theophr. hist. pl. l. 7. c. 14. Scribitur & σιτάνιος, de quo in σῖτος.

Σήψ, σῆψις, vide in Σήπω.

ΣΘΕΝΩ, valeo, possum. Soph. in Aiace, εἴμι κἀγὼ κεῖσ' ὅποιπερ ἂν σθένω. Eurip. in Hec. εἰ θεοὶ σθένουσι, χ' ὁ κείνων κρατῶν Νόμος. Plut. οὐδ' ἐν ᾧ σθένει.

Σθένος, εος, τὸ, vis, robur, potentia. Il. ε. τῷ τε σθένος ἐκ ἀλαπαδνόν. Il. ρ. Ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας. Dem. Olynth. 3. εἰ μὴ βοηθήσετε παντὶ σθένει καὶ τὸ δυνατόν. Periphrasticè σθένος Ἰδομενῆος dicitur pro ipso Idomeneo. Il. ν. & σθένος Ὠρίωνος pro Orione. Il. σ.

Σθεναρὸς, validus, robustus. Il. ι.

Σθενόω, ῶ, roboro, confirmo.

Composita.

Ἀγασθενὴς, έος, ὁ ἡ, viribus supra modum pollens: præpotens.

Ἀεισθενὴς, semper viribus potens. (Epigr.

Ἀσθενὴς, inualidus, imbecillis, defectus & fractus viribus. Eurip. in Hec. ἡμεῖς δὲ σοῦ δοῦλοί τε κἀσθενεῖς ἴσως. Xen. pæd. 1. εἰ τοὺς μηδ' ὡς ἀσθενεῖς ποιήσῃ. Interdū cum accusat. sub. præpos. κατὰ interdum cum dat. vt ἀσθενὴς χρήμασι. Plat. de rep. l. 2. Interdum cum præpos. πρὸς vel εἰς, vt apud Thuc. &c. Dicitur & de rebus: vt ἀσθενὲς τεῖχος, apud eundem. & ἀσθενὴς συλλογισμὸς. Aristot.

Ἀσθενῶς, imbecilliter, inualidè. Dem. Thucyd.

Ἀσθένεια, ἡ, imbecillitas, debilitas: morb. Plat. & Xen. Thuc. Exponitur &, opum tenuitas, apud eundem. Pro eodem Ionicè dicitur ἀσθενίη.

Ἀσθενικὸς, imbecillis, lāguidus, valetudinarius. Item pauper.

Ἀσθενέω, imbecillis seu infirmis viribus sum, langueo. Xenoph. Pæd. 8. ὁπότε δέ τις ἀσθενήσειε τῶν θεραπεύειν ἐπικαιρίων ἐπισκοπεῖ. Plat. in Charm. περὶ τῆς ἀσθενείας ἣν ἔφησθα ἀσθενεῖν

Ἀσθένομαι, τὸ, idem cum ἀσθένεια. (ἐλέγχει ὅτι ἀσθενεῖ.

Ἀσθενόω, robur viresque alicuius debilito & frango. Xenop. Pæd. 1. εἰ μή τις αὐτὰς φθάσας ἀσθενώσει.

Decomp. Ἐναθενέω, debilis & infirmus sum in.

Ἐξασθενέω, prorsus sum viribus defectus, vires meæ prorsus elanguêre. Plut. de def. orac. Herodian. l. 6.

Παρασθενὴς, omnino imbecillis, prorsus viribus fractus.

Ὑπερασθενὴς, supra modum infirmus.

Δορυσθενὴς hasta valens seu potens. Hom. hymn. in Mart.

Εὐρυσθενὴς, viribus latè potens: epith. Neptuni. Od. γ.

Εὐσθενὴς, viribus potens, robustus, validus. Theophyl. epist. 15. Alex. Aphr.

Εὐσθενῶς, validè, firmiter: infractis viribus, Philo de mundo.

Εὐσθένεια, ἡ, virium integritas, robur infractum & validum. Suid & Hesych.

Εὐσθενέω, viribus polleo, validus & robustus sum.

Ἰσοσθενὴς, paribus viribus pollēs, æquali robore præditus, Demos.

Ἰσοσθένεια, æqualitas virium. Laert.

Ἰσοσθενέω, æquali robore polleo, apud eundem.

Καλλισθενὴς, viribus decorus, egregio robore præditus.

Μεγαλοσθενὴς magnis viribus præditus. Hesych.

Μεγασθενὴς, idem. Apol. Rhod.

Ὁμοσθενὴς, idem præditus viribus, æquè validus.

Πανσθενὴς, omnino robustus, viribus omnes superans. Hesyc.

Περισθενὴς, viribus & robore suo modum excedens, nimium viribus pollens Plut.

ΣΙΑΓΩΝ, όνος, ἡ, mala maxilla. (* quidam ita dictam putatūt, quia σείεται περὶ τὰ γομφία) Athen. l. 10. ὁπότε κοπιάσῃ τὰς σιαγόνας ἐσθίων. Dicitur & de boue apud eundem, περὶ σιαγόνος βοείας. Item de equo, apud Xenoph.

Σιαγόνια, τὰ, maxillæ. Deuter c 18.

ΣΙΑΛΟΝ, ου, τὸ, saliua. Xen. καὶ τὸ σίαλον ἐκ τοῦ στόματος ἀποπτύουσι. Legitur etiam σίαλος ma culino genere, apud Athen. Dicitur etiam σίελον vel σίελος à Poll. ¶ Item σίαλος, ου, ὁ, porcus saginat*. (* παρὰ τὸ ἅλις σιτεῖσθαι, inquit Etym. & Eust.) Od. ξ. ζατρεφέων σιάλων. Et alibi: σῦς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ. Item σίαλος pro axungia. Hippocr. l. 4. de victus ratione in

Σιαλώδης, έος, ὁ, ἡ, saliua. (morb. acut.

Σιαλίζω, vel σιελίζω, saliuam emitto. Trallian.

Σιελισμὸς, οῦ, ὁ, symptoma quum saliua plus æquo in os influit, apud Gal. l. 8. τῶν κατὰ τόπους c. 4. item apud Aegin. l. 3. c. 37.

Σιαλίς ηνεια, τὰ dicta sunt equorum fræna, quia saliuam & spumam equis excitant dum ipsa mandunt. in Geop.

Σιαλώδης, έος, ὁ καὶ ἡ, saliuam referens Dionys. de situ orbis. Item pro pingui & opimo.

Σιαλοῦται, apud Hesych. expon. τρέφεται. Idem σιαλῶσαι, exp. ποικίλαι, variegare.

Σιάλωμα, τὸ, Idem. Hesych. esse ait partem ὅπλου quod θυρεὸν vocant. Apud Polyb. exponitur munimen.

Composita.

Ἐνσιαλόω, inspuo. Hesyc.

Περισιαλόω, circumcirca variego. Hesych. Vtuntur 70. interpr. Exodi cap. 13. καὶ περισεσιαλωμένους χρυσίῳ λίθους, inclusos auro lapides.

ΣΙΒΥΛΛΑ, ης, ἡ, Sibylla, vates, vaticinatrix. * Existimatur factū esse ex σιὸς significāte Aeolum lingua vel Dorum, idem quod θεὸς, & ex nomine βουλὴ, consilium, vt sit quasi σιόβυλλη, ab enunciandis dei seu deorum consiliis. Vide Suid. & Lact.

Σιβύλλειος, σιβύλλειοι βίβλοι, Sybillini libri. Plut. in Fab.

Σιβυλλισταὶ, exp. fatidici apud Plut.

Σιβυλλαίνω, vaticinor, reddo oracula. Item more senum deliro.

Σιβυλλιάω, ῶ, idem quod σιβυλλαίνω. Aristoph. in equi. ὁ δὲ γέρων σιβυλλιᾷ.

Σιβύνη, vide in Σῦς.

ΣΙΓΑΩ, ῶ, F. ήσω, taceo, sileo. Ody. τ. Σίγα καὶ σῷ νόον ἴσχανε, μηδ' ἐρέεινε. Xen. pæd. 5. πρὸς ταῦτα ἐσίγα. Apud Eurip. σιγᾷ λόγους, supprime verba. * Eustat. deriuat à præterito medio σέσιγα verbi σίζω.

Σιγώμα,

Σιγάομαι, ῶμαι, taceor, silentio prætereor. Heracl. in epist. in Hermod. ἰσοχρονίσω πόλεσι καὶ χώραις δόξα παιδεύειν οὐδέποτε σιγώμενος, nulla ætas siiebit nomen. Et Σιγηθὲν, silentio retentum. Item in media voce, pro Σιγάω, sileo. Aristoph. in Pluto, ἰδὲ ἰδοὺ ὅπως σιγήσομαι.

Σιγὴ, ῆς, ἡ silentium. Xen. Pæd. 7. Exponitur etiam, taciturnitas: vt apud Soph. in Aiace, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει. Sic & apud Eur. in Orest. Datiuus σιγῇ aduerbialiter vsurpatur pro tacitè: aut, submissa voce: vt Il. δ. & γ. & apud Xen. Hell. 6. Cum genitiuo exp. etiam clam: vt σιγῇ φίλων, clam amicis. Eurip.

Σιγηλὸς, seu σιγηρὸς, tacitus vel taciturnus. Eurip. in Bacch. Exponitur etiam, voce carens. Hesych.

Σιγηλῶς & σιγηρῶς tacitè. Idem.

Σιγημονάω, taceo: vnde apud eundem σιγημονεῖς; exp. σιγᾷς.

Σιγαλὸς, οῦ, ὁ, tacitus. Epigr. lib. 3.

Σιγαλόεις, εντος, ὁ, qui ob pulchritudinem suam admirationem & silentium inducit: vt σιγαλόεις θρόνος. Od. ε. Item qui ob teneritudinem nullum crepitum seu sonum edit. vt εἵματα σιγαλόεντα. Odyss. ζ. Sic & σιγαλόεντα ἀμύγδαλα amygdalæ quæ facilè frangi possunt, & non crepant dum franguntur: apud Hermipp. teste Eust.

Σῖγα, tacitè, idem cum σιγῇ. Eur. in Hec. Apoll. Arg. l. 2.

Σιγάζω, tacere facio, conticescere seu obticescere iubeo. Oppian. de venat. l. 3. τὰ δ' ἄθροα μῦνον ἰόντα Τύμπανα σιγάζω, κοῦφά τε πάλιν ἰωὴν.

Composita.

Ἀσιγησία, ἡ, tacere nō posse, tacēdi impotētia. Plut. περὶ ἀδολεσχ.

Ἀσίγητος ὁ καὶ ἡ, tacere non valens, tacendi impotens: vel non tacens, garrulus. Nonn.

Καλασιγάω, ῶ, conticesco. Plat.

Καλασιγάζω, conticescere facio, silentium impero. Herodia. lib. 1 τῷ τε χειρὸς νεύματι τὸν δῆμον καλασιγάσας. Synes. ep. 44 τοὺς λογοποιοὺς καταισχῦναί τε καὶ καλασιγάσαι.

Καλασιγάζομαι, silentium mihi imperatur, iubeor tacere. Athen. lib. 1.

ΣΙΓΛΑΙ, αἱ, inaures, ἐνώτια. Hesych. ¶ Σιγλαὶ verò traditur significare quas vulgò vocamus cifras, notas compendiarias. Iustinianum enim scribere ita vocari, in Pand. Græcis. Plut. in Cat. appellauisse σημεῖα ἐν μικροῖς καὶ βραχέσι τύποις πολλῶν γραμμάτων δύναμιν ἔχοντα artémque ipsam ab Augustino & Apuleio notoriam vel notariam dici. ¶ Est & σίγλος inaurium species, teste Hesych. item numisma Persicum valens octo obolos Atticos: aut duas drachmas Atticas, vt scribit Xenoph. an. lib. 6.

Σίγμα, σιγμὸς, vide literam Σ.

ΣΙΔΗ, ης, ἡ, Punica malus: vt σίδης καρπὸς, apud Nicand. in Alexiph. Item malum Punicum: vt apud Hippoc. lib. 1. de morb. mul. ῥοφέειν δὲ σίδης οἰνώδεος τὸν χυλόν. Et de nat mul. σίδας οἰνώδεας ἐγχυλίσας. ¶ Item herba, sic dicta à similitudine mali Punici. Theophr. hist. l. 4. c. 11.

Σιδόεις: vt σιδόεν καρπεῖον. pro σίδης καρπὸς: apud Nic in Alexip.

Σίδιον, ου, τὸ, cortex seu putamen mali Punici. Latinè malicorium. Aristoph. & Diosc. l. 1. c. 184.

Σιδιοῦς, puniceus.

ΣΙΔΗΡΟΣ, ου, ὁ, ferrum: Iliad ζ. & κ. Χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος. Plut. κολλᾶν σίδηρον. Aristot. σίδηρον ἐργάζεσθαι. Per metonymiam pro re inde confecta sumitur, vt pro ense aut alio telo ferreo. Il. σ. Δείδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ. Plut. θνητοὶ σιδήρῳ σῶμα διαλαχόντες. Et pro thorace ferreo. Hesiod. in asp. Θώρακα δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον. Fœminino etiam genere dicitur σίδηρος, apud Nic. in Ther. σίδηρον Καυστηρῆς θαλφθεῖσαν ἀπὸ στέρνοισι καμίνου. Et neutro genere apud Schol. Hom.

Σιδήρεος, & cōtractè Σιδηροῦς, ferreus: vt Σιδήρεα δέσματα. Od α. & Σιδήρεα δρέπανα. Xen. pæd. 6. Metaphoricè κραδίη Σιδηρέη, dicitur. Od. δ. & Σιδηροῦν σπλάγχνον. apud Plut. Pro eodem Σιδήρεος poetæ dicunt Σιδήρειος: vt Il. θ. & ρ.

Σιδηρικὸς, ferrarius.

Σιδηρίτης, ου, ὁ. idem. Et fœm. Σιδηρῖτις τέχνη ars ferraria seu fabrilis. Poll. l. 7. c. 24. ex Eupol. ¶ Item Σιδηρῖτις γῆ, terra vbi foditur ferrum. ¶ Σιδηρίτης seu Σιδηρῖτις λίθος interdum appellatur magnes, à trahendo ferro: interdū adamantis quoddam genus, quòd ferreo sit splendore præditum. Vide Plin. l. 36. c. 17. ¶ Appellantur & herbæ quædam sideritides, ob vim earum vulnera glutinantem: de quibus Diosc. l. 4. c. 35. & sequentibus tribus.

Σιδήριον, τὸ, ferrum, ferramentum. Thuc. l. 4. Syn. ep. 108.

Σιδηρεύω, f. εύσω, ferrum tracto.

Σιδηρεὺς, έως, ὁ, faber ferrarius. Poll. l. 7. c. 24.

Σιδηρεῖον, τὸ, fabri ferrarij officina ferraria. Aristot. pol. 1.

Σιδηρόω, ῶ, ferro munio, vel obduco, aut præfigo: vnde ἐσεσιδήρωτο. Thuc. l. 4. Et Στεσιδηρωμένος. Athen l. 9.

Σίδαρος, Doricè seu Æolicè pro Σίδηρος. Pind. apud Athen. l. 13.

Composita.

Ἀσίδηρος, ὁ, καὶ ἡ, qui sine ferro est, ferrum non habens. Epigr.

Βαρυσίδηρος ῥομφαία, grauis ferro ensis.

Σιελος, &c. vide in Σιαλος. Σίζω, vide literam Σ.

ΣΙΚΥΟΣ, ου, ὁ, vel Σικυὸς, cucumis. Plut. [illegible] σικυὸν. ὡς ἐφάνη μελιτώδης ὁ χυμός. De cucumerum generibus lege Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4. Athen. l. 3. Plin. l. 19. c. 5. Dicitur & Σικυς υος, apud Athen. & Diosc. l. 2. c. 163.

Σικυήλατον, cucumerarium.

Σικυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cucumerarius.

Σικυον, τὸ, semen cucumeris. Theoph. hist. pl. l. 7.

Σικυηδὸν, in modum cucumeris. Paul. Aeg. l. 5.

Σικύδιον, τὸ, paruus cucumis. Athen. l. 3.

Σικύα, ἡ, cucurbita. Idem l. 2. & apud Hippocr. ¶ Sic appellatur etiam medicorum cucurbita seu cucurbitula: vt Σικύας προσβολὴ, apud Arist. & Athen. Et Σικύαι ἀργυραῖ, apud Luc. Pro eodem scribitur & Σικύη, apud Hippocr. de antiqua medic. & Gal. in lib. de cucurb.

Σικυώνη, idem. Gal. in Lex. Hippocr.

Σικυωνία, idem. Athen. l. 2.

ΣΙΚΧΟΣ, οῦ, iniucundus, molestus, ἀηδής. Hesych. apud Athen. l. 6. καὶ ὁ δύσκολος, ὁ δυσάρεστος καὶ σικχός. A Suid. exp. ἀνορεκτοῦντες καὶ ἀσθενεῖς, vnde apud Plut. coniunguntur σικχοὶ καὶ νοσώδεις. Ab eodem Suida exp. etiam, σκώπτης. Item ὁ μικρόσιτος, sicut & ab Hesych. vbi tamen quidam reponunt μικρόσιτος.

Σικχαντὸν, molestum, iniucundum, ἀηδές. Suid.

Σικχάζομαι, irrideor. Hesych.

Σικχὰς, ἡ, calceamenti genus. Polluci.

ΣΙΛΙΓΝΙΣ, siligo: optimum triticum purissimumque, vel farina purissima optimaque tritici. Scribitur & Σελιγνις.

Σιλιγνίτης, ἄρτος, panis siligineus, ex siligine confectus, Paul. Æginet. l. 1.

Σιλλος, &c. vide in comp. ex Ἴλλος.

ΣΙΛΦΗ, ης, ἡ blatta. Diosc. Pro eodem apud Luc. legitur τίλφη. ¶ Item insecti genus, quod senectutem exuit. Aristot. histor. anim. lib. 8.

ΣΙΛΦΙΟΝ, ου, τὸ, laserpitium: frutex est ferulacei generis: de quo Diosc. lib. 3. c. 94. Radix silphij sola ab Hippocrate σιλφίον nominatur, teste Galeno in glossis.

Σιλφιῶδες φύλλον, laserpitij folium.

ΣΙΜΒΛΟΝ, vel σίμβλος, vel σίμβλη, alueare, capsa vbi mellificant apes: alueus apum. Apoll. Arg. 2. οἳ ἐνὶ σίμβλῳ Βεμβεῦσι κλονέονται. Hesiod. in Theog. μίμνοντες ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους, in aluearibus manentes. Etym. σίμβλον dici tradit quasi Σιμόβολον, nempe vbi αἱ σιμαὶ τὸν κάματον συμβάλλουσι: esse enim epith. apum σιμαί.

Σίμβλιον μέλι, apud Diosc. l. 2. c. 104. simblium mel. Quidam tamen legendum censent ὑβλαῖον.

Συμβλεῖς σπέος, specus vbi sunt aluearia.

Σιμβλώδες, pro apibus.

Σιμβλεύω, apes aluearibus condo.

ΣΙΜΟΣ, οῦ, ὁ, simus, i. qui pressis est naribus. Plutar. τὴν μὲν σιμὴν καλεῖν ἐπίχαριν, τὴν δὲ γρυπὴν βασιλικόν. Impropriè σιμὴ γαστὴρ, apud Xen. pæd. 8. Et τὰ σιμὰ τοῦ ἥπατος, apud Gal. ad Glau. l. 2. Dicuntur & μέλισσαι σιμαὶ, apud Theocr. id 7. eo quòd respectu vesparum obtusiores habeant aculeos, teste Etymol. ¶ Τὰ σιμὰ, loca ardua & accliuia. apud Aristot. in problem. & Xen. ¶ Σιμὸς numeratur & inter pisces, apud Athen. l. 7. in qua signif. quidam σίμος scribunt.

Σιμότης, ητος, ἡ, simitas, naris sima. Plut. Publ. Xen. pæd. 8.

Σιμόω, ῶ. simum reddo, aut repando. Hesych. (in Pericl.

Σίμωμα, τος, idem cum σιμότης. Tribuitur & naui apud Plut.

Composita.

Ἀνάσιμος, ὁ καὶ ἡ, resimus, repandus. Aristot. Exponitur & informis, deformis, apud Aristoph. in Concion.

Ἀνασιμόω, resimo, resimum facio. Exponitur etiam, animantia ad coitum ruentia olfacio. Hesyc. Item impendo, insumo, apud eundem.

Ἀποσιμόω, simum reddo vel pandum. Item à loco pando & cauo eleuo sursum: vnde ἀποσιμῶσαι τὰς ναῦς, apud Thucy. l. 4. quod Eust. exp. μετεωρίσαι. Et metaph. extollo, effero, teste eodem.

Ἀποσιμόομαι, simus reddor vel pādus. Luc. ἀποσεσιμωμένη τὴν ῥῖνα. Item à loco pando & cauo eleuor sursum. Eust.

Ἔσιμος simus. Hipp.

Ῥινόσιμος, qui naso est simo. Luc. in Dionys.

Ὑπόσιμος, aliquantulum simus Philostr. in Heroic.

Ὑποσιμόω, aliquantum pando. Alciph.

Σιναπι, vide in Σινηπι. Σιναρὸς, in Σινω.

Ἀποσιτέω, abstineo à cibo, inediam tolero. Luc.
Ἀρτοσιτέω, pane vescor. Xen. Pæd. ὥσπερ ἀρτοσιτεῖ. οὐκ ἔστι δ' οὐδ' ἄλλ' ἄρτον ... Et simpl. vescor. Luc. in Lexiph. λυκάμινας ἀρτοσιτεῖν.
Ἄσιτος, qui cibum non sumpsit, ieiunus, impastus. Odyss. δ. Xenoph. Pæd. 4. 7. & 8.
Ἀσιτία, ἡ, inedia, esuries: item ieiunium, abstinentia à cibo, Aristot. eth. 10. c. 9. τοῖς πυρέττουσι συμφέρει ἀσιτία καὶ ἡσυχία.
Ἀσιτέω, cibum non capio, abstineo à cibo. Eurip. in Hippol. Gal. ad Glauc.
Αὐτόσιτος, qui ipse cibum sibi comparat, qui domi suæ cibum capit, non alienæ. Suid. & Hesych. item qui cum altero cœnaturus ipse suas secum dapes affert. Hesych.
Ἐπίσιτος, qui victus causa alicui operam suam locauit. Suid.
Ἐπισιτος, idem Athen. l. 6. Ἐπισίτια, τὰ, cibaria, commeatus, item viatica. Suid.
Ἐπισιτίζω, viaticum sumo, seu viaticor.
Ἐπισιτίζω, cibaria præbeo. Ἐπισιτίζομαι, cibaria sumo. Thuc. lib. 6. ἐκεῖθεν δὲ ἐπισιτισάμενοι πάσῃ στρατιᾷ. item rem frumentariam & alimoniam deporto: vt Aristot. rhet. 3. παρακαλοῦντι τοὺς Ἀθηναίους εἰς Εὔβοιαν ἐπισιτισαμένους. Pro παράσιτον etiam accipi putatur, apud Athen. lib. 6. ex Pherecrate, σὺ δ' οὐ ... ἐπισιτεῖ.
Προσεπισιτίζομαι. (dec.) item frumentariam adaugeo. Polyb.
Εὔσιτος, qui est bono stomacho.
Εὐσιτέω bone habitus sum è cibo. Theophr. hist. pl. lib. 4. item cibum appeto, alacriter cibum sumo. Hippocr. aphor. l. 2.
Κακόσιτος, qui stomachi vitio cibi fastidit. Eubul. apud Athen. l. 6.
Κακοσιτία, cibi fastidium. Poll. l. 6. c. 7.
Κατασιτίομαι, comedo, vescor.
Μονόσιτος, qui quotidie semel tantum cibum capit. item qui solus & sine conuiua cibum capit.
Μονοσιτία ἡ, quotidie semel tantum cibum capere. Gal. item sine conuiua & solum vesci.
Μονοσιτέω, semel in die vescor. Xen. Pæd. 8. ὥσπερ αὐτοῖς μονοσιτεῖν νόμιμον. item solus & sine conuiua cibum sumo. Athen. l. 2. Ἐπὰν ἰδιώτην ἄνδρα μονοσιτοῦντ' ἴδῃς, &c.
Οἰκόσιτος, qui domi suæ cibum capit, qui ex suis facultatibus viuit. Athen. lib. 6. item qui domi patris adhuc alitur. Luc. in vita sua & in lib. de sacrif. Nuptiæ οἰκόσιτοι, dicuntur, quæ domi celebrantur & quibus priuatim familiares excipiuntur, non tota multitudo. Athen. l. 6.
Οἰκοσιτία, domi suæ victitare, domicœnium.
Ὀλιγόσιτος, qui parum cibi sumit, modico cibo vtens. Athen. l. 6.
Ὀλιγοσιτία, modicum cibum sumere, frugalitas, parsimonia. Aristot. polit. 2. Synes. ep. 114.
Ὀλιγοσιτέω, pauco cibo vtor, exiguo pastu sum contentus.
Ὁμόσιτος, qui cibum cum aliquo capit, conuictor. Herodot.
Ὁμοσιτέω, vnà cibum capio, simul vescor. Idem.
Παράσιτος, qui cibum apud aliquem sumit. Peculiariter apud antiquos παράσιτοι dicebantur, qui vnà cum sacerdotibus partem victimæ in cibum capiebant: vt docet Athen. lib. 6. Frequentius autem παράσιτοι appellantur adulatores seu assentatores, qui vt apud ditiores victum habeant, iis assentantur: de quo hominum genere vide Athen. ibidem. ¶ Item παράσιτος, adiect. qui præter panem comeditur, qui opsonij loco ad panem adhibetur. Lexiph. ἰχθὺς ὥσπερ παράσιτος.
Παρασιτικός, ὁ, ad parasitum pertinens: vt παρασιτικὴ τέχνη, Athen. l. 6.
Παρασίτιον, τὸ, dicebatur archiuum seu locus in quo primitias sacri cibi reponebant ij, qui olim παράσιτοι erant sacerdotum. Athen. ibidem.
Παρασιτέω, cibum apud aliquem sumo. Idem ibidem. Item sum parasitus seu assentator, lector & adulor ventris causa: parasitor. idem l. 9. & 13.
Σεμνοπαράσιτος, (decomp.) grauis parasitus, adulator qui grauitate quadam superciliosa parasiticam assentationem tegit. Alex. apud Athen.
Πολύσιτος, frumento abundans. Item cibo repletus, multum pastus. Theocr. idyll. 22. v. 40.
Πολυσιτία, frumenti abundantia. Xen. H. ll. 5.
Σπανόσιτος, penuria annonæ laborans.
Σπανοσιτία ἡ annonæ penuria. Idem Hell. 4.
Σύσσιτος, & Att. ξύσσιτος, simul cibum capiens, conuictor, sodalis. Aristoph. in Vesp. & in Pluto.
Συσσιτία, conuictus, sodalitas. Poll. l. 6. c. 7.
Συσσίτιον, τὸ, contubernium, sodalitium. Aristot. pol. l. 7. c. 12.
Συσσιτέω, vnà cibum capio conuictor sum. Dem. Exponitur etiam, contubernalis sum, in contubernio alicuius sum. Plat. in symp. & apud Lys.
Ἀποσυσσιτέω, (decomp.) absum à sodalitio Plat. de leg.
Ὠμόσιτος, qui crudis vescitur cibis: vt ὠμόσιτοι σκύλακες. Eurip. in Bacch.
Νῆστις, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΣΙΤΤΑ, vox est qua pastores gregem ad festinandum incitare solent Theocr. idyll. 4. σίττ' ὁ Λέπαργος, σίττ' ἁ Κυμαίθα ... ἀλόφον ... Sic idyll. 5. & 8. ¶ Σίττη, auis quædam, apud Aristot. an. l. 9.
Ἐπισιττίζειν, apud Hesych. exp. incitare venatorum more.
Φίττα, idem esse quod Σίττα tradit Eust. Et φίτταροι ... rum lusum fuisse, in quo sese mutuo ad celerandum incitarent simul διαφημίσαντες τὰς νύμφας.
Ψίττα idem quoque est quod σίττα vt tradit schol. Theocr. ... ψιττίζειν pastoritium illud ψίττα sonare teste Eust.

Σιφλὸς, &c. vide in Σιφαλός.

ΣΙΦΝΟΣ, ὁ, vacuus. Hesych. ¶ At Σίφνος, ἡ, insula quædam vna ex Cycladibus: de qua Plin. l. 4. c. 12.
Σίφνιος, ὁ, ὁ, qui est ex Sipho. Item impurus, obscœnus: significatione ducta à moribus Siphniorum impuris: vide sequens Σιφνιάζω.
Σιφνιάζω, manum admoueo postico, nates digito tango: quod facere solebant Siphnij libidinis causa. Hesych. & Suid.
Σιφνόω, euacuo, exinanio: vide Σιφνοῖ. Hesych. exp. κενοῖ.

ΣΙΦΩΝ, ωνος, ὁ, siphon, tubus & canalis, vt in salientibus. ¶ Item instrumentum ex quo emittitur aqua in incendiis. Hesych. Ad cuius similitudinem quoniam fiebat medicorum instrumentum, quod καθετὴρ dicitur, σίφων etiam appellatur ὁ καθετὴρ, apud Paul. lib. 6. c. 59. & Gal. meth. l. 5. ¶ Item instrumentum quo vtuntur in deplendis doliis, quum vinum diffunditur: Alex. Aphr. probl. l. 2. τῷ σίφωνι ἐκμυζῶντες ἕλκομεν τὸν οἶνον, vinum per fistulam exugendo attrahimus. ¶ Est etiam vas quo continetur triticum, Hesych. ¶ Item vermis similis formicæ & culex Meleagro. Epigr. l. 7. ¶ Sic & dictus est homo impurus ac libidinosus. Hesych. ¶ Item herba quædam quæ aliàs ægilops, vt est in append. Diosc.
Σιφωνίζειν, elicere, extrahere propriè de liquidis, teste Suid. qui impropriè Aristoph. dixisse scribit, σιφωνίζομεν τὸν σῖτον.
Σιφώνιον, τὸ, Hesychio eadem significat quæ σίφων. ¶ Sic & à quibusdam dicta fuit βρόμος, i. auena, vt est in append. Diosc.
Ἐκσιφωνίζω, (decomp.) siphone elicio seu extraho, siphone euacuo. Iobi c. 5.

Σιῶ, vide in Θεός. At σίω pro σείω, vide in σείω.

ΣΙΩΠΑΩ, F. ήσω, sileo, taceo. Plut. Ὦ παῖ σιώπα πόλλ' ἔχει σιγὴ καλά. Dem. pro cor. σιωπῶ μὲ λαβὼν βοῶ δ' ἀναλώσας. Rursus apud Plut. de garrul. τῷ μὲν λέγειν, ἀνθρώπους, τῷ δὲ σιωπᾶν, θεοὺς διδασκάλους ἔχομεν. Cum accus. exp. reticeo silentio prætereo: vt Od. ρ. Εἰ γάρ τοι βασίλεια σιωπήσειαν Ἀχαιοί Οἷ' ὅγε μυθεῖται. Dem. Olynth. 3. τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πόλλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν.
Σιωπή, ῆς, ἡ, silentium. Plut. Xen. Luc. Datiuus σιωπῇ aduerbialiter vsurpatur, sicut & σιγῇ, tacitè: Od. α. οἱ δὲ τῇ κατέατο σιωπῇ. Sic & Od. α. & ν. & alibi apud Hom.
Σιωπηλὸς, seu σιωπηρὸς, ὁ, taciturnus. Eurip. in Med. Plut. de garrul. Et τὸ σιωπηλὸν, taciturnitas: idem in Fab.

Composita.

Ἀποσιωπάω, taceo. Isoc. in Panath. οὐδ' αὖ παντάπασιν ἀποσιωπῆσαι. item reticesco, conticesco: videlicet in medio sermone. Plut. in Alcib. καὶ μεταξὺ λέγει, ἀποσιωπᾷ καὶ διέλειπε. Et cum accus. Athen. l. 13. τὰς τῆς κωμῳδίας ποιητὰς ἀποσιωπῆσαι τί.
Ἀποσιώπησις, εως, ἡ, reticentia. Plut. in Alex. Est & figura Rhet. de qua Fab. & Macrob.
Διασιωπάω, silentium teneo, conticesco, obticesco. Eurip. in Hell. διασιωπώμεν δ' ὅμως, Τοὺς σοὺς λόγους σῴζοντες.
Καθσιωπάω, côticesco, Luc. ἐπικρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία, καὶ κατασιωπᾷ τὸ ἧττον. Et trãsitiuè, silentiũ indico impero vt faueatur linguis. Nehemiæ c. 8. οἱ Λευῖται καθεσιώπων πάντα τὸν λαὸν, λέγοντες, σιωπᾶτε. Sic & in med. voce apud Xẽ. Hell. 2. Κλεόκριτος δὲ ὁ τῶν μυστῶν κῆρυξ μάλα εὔφωνος ὢν, κατασιωπησάμενος ἔλεξε.
Παρασιωπάω, reticeo, silentio prætereo. Phil. de vita M. l. 3. ὧν δ' ἔχει λόγον οὐ παρασιωπητέον.
Παρασιώπησις, ἡ, reticẽtia: schema orationis de quo Rut. Lup.
Ὑποσιωπάω subticeo celo, supprimo. Æschin. contra Ctesiph. τὰ δ' ἰδὲ ὁμήκοντα τάλαντα ὑποσιωπᾷς.
Ὑποσιώπησις, reticentia, suppressio sermonis: nomen figuræ oratoriæ, apud Vlp. interp. Dem.

ΣΚΑΖΩ, F. σω, claudico, χωλεύω. Il. τ. Τὼ δὲ δύω σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποντε, incedebant claudicantes. Et σκάζων μηρὸς, apud Plut. Apud metricos etiam iambi σκάζοντες dicuntur quorum vltimus pes est spondæus.
Σκαιὸς, ὁ, ὁ, lævus, sinister: vt σκαιὰ χεὶρ, ἡ σκάζουσα περὶ τὸ ἐνεργεῖν, inquit Eust. est enim dextra agilior & validior ad actiones, quàm sinistra. Il. π σκαιῇ ἔγχος ἔχων. ¶ Item ineptus, stolidus. Aristoph. in Vesp. Demosth. pro cor. ¶ Item sinister, i. infaustus, inominatus. Eust. ¶ Item occidentem versus situs: vt σκαιαὶ πύλαι. Il. ζ. ¶ Item vmbrosus opacus: vt κνημοὶ σκιόεντες Nic. in Ther. Hinc & σκαιὰν χεῖρα appellatã volt Hesyc. quo-

ΣΚΑ'ΠΤΩ, F. ψω, fodio. Hom. hym. in Merc. Ὦ γέρον, ὅς τε φυτὰ σκάπτεις ἐπικαμπύλος ὤμους. Herodian. lib. 4. εἴ τι ὄρυγμά τι ὀρύττειν ἔδει, σκάπτειν πρῶτος, primus fodiens. Exponitur &, defodio, vt apud Theophr. de caus. plant. lib. 3. cap. 15. Σκάπτοντες βαθεῖαν τὴν κόπρον, altè defodientes fimum. ¶ Significat &, excauo Etymol.

¶ Deriuata à Σκάπτω, fodio.

Σκάπτομαι, fodior: vnde ἐσκαμμένος, fossus & prouerb. ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν, fines rei alicuius transilire. apud Lucian. in Gal. de Basil. in Hexaëm. hom. 6.

Σκάμμα, τὸ, fossa. Peculiariter sic dicebatur sulcus stadij seu spatij in quo saltu certabant: vel locus certaminis in quo athlethæ congregabantur, fossa cingi solitus: vide Cæl. Aur. chron. l. 2. c. 1. Sæpe & pro illo ipso certamine athletico vsurpatur: vt apud Chrysost. comm. in ep. ad Rom. c. 11.

Σκαμμωνία, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Σκαπτὸς, ῦ, ὁ, fossus, fossilis, fossitius. Plut.

Σκαπτὴρ, ῆρος, ὁ, fossor. Aristot. eth. 6. c. 7.

Σκαπάνη, ης, ἡ, fossio. Theophr. hist. pl. l. 2. cap. 8. Item instrumentum fossoris quo terram eruit: quod à quibusdam esse dicitur species ligonis latior breuiórque. Theocr. idyll. 4. & Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 25.

Σκαπανεὺς, έως, ὁ, qui ligonem tractat. fossor. Luc. in Tim.

Σκαπανίτης, ὀ, ὁ, idem.

Σκάπετος, ὁ, fossa seu fouea. Hesych.

Σκαφὴ, ῆς, ἡ, fossio. Procl. in Hesiod.

Σκαφεύω, idem cum Σκάπτω.

Σκάφευσις, & Σκαφεία, ἡ, fossio. Suid.

Σκαφεὺς, έως, ὁ, fossor. Eurip. in Elect.

Σκαφεῖον, τὸ idem cum Σκαπάνη. Plut. Luc.

Σκαφείδιον, seu Σκαφίδιον, paruus ligo. Suid.

Σκαφίον, τὸ, idem cum Σκαφεῖον. Plut. in Arat.

Σκαφητὸς, ὁ, fossio, pastinatio. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 21.

Σκάφος, εος, τὸ, fossa, cisterna, piscina. Anth. epigr. item fossio, seu pastinatio. Hesiod. in Erg.

Deriuata à Σκάπτω, habente significationem excauandi.

Σκαπέρδα, ludi genus, quod describit Poll. lib. 9. cui nomen hoc tributum esse videtur ab excauanda & perforanda trabe quæ in medio depangi solebat, vt ex fune per eam traiecto suspensum alterum, alter ponè stans ad summum trabis eueheret: quod Σκαπέρδαν ἕλκειν dicebatur. Hinc pro quauis re difficili Σκαπέρδαν vsurpari tradit, Hesych.

Σκαπερδεῦσαι, conuitiari λοιδορῆσαι. Hesych.

Σκάφη, ης, ἡ, scapha: nauigij genus à cauitate sic dictum. Poll. l. 1. Item vas cauum & oblongum instar cunarum aut cunabulorum. Athen. l. 13. Dicitur & de aliis vasis cauis, oblongis aut rotundis. Poll. Æschyl. Aristoph. Alex. Trall. ¶ Est & vinculi capitalis nomen. apud Gal. in lib. de fasciis.

Σκαφίον, τὸ, parua scapha. ¶ Σκαφία etiam dicuntur alia vasa concaua, seu oblonga ea sint, seu ad hemisphærij figuram accedant: apud Plut. Athen. &c. Peculiariter autem Σκαφίον appellabatur matularum quoddam genus, mulierum proprium. Poll. l. 10. c. 9. ex Aristoph. ¶ Sic & nominatur ea pars capitis quæ pilis tecta est, à cauitate & rotunditate. poll. l. 2. item os cauum coxendicis: apud eundem ibidem. ¶ Est & tonsuræ quoddam genus, quo capilli nouacula raduntur. Lucian. in Lexiph. ¶ Item medicinalis fascia qua vulnus obligatur. Hesych.

Σκαφὶς, ίδος, ἡ, scaphula, alueus. Sumitur & pro mactra, i. alueo in qua farina subigitur. Poll. l. 10. c. 24. Item vas ligneum, concauum & rotundum, cuius in reponendo lacte vsus est. Od. ι. Theocr. idyll. 5. Sic & appellatur concha marina oblongior, quæ vulgò μύαξ dicitur. Gal. in lex. Hippocr.

Σκαφίδιον, τὸ, scaphula, nauigiolum, aut linter. Luc. in dial. Char. & Merc.

Σκαφίτης, ὀ, ὁ, qui scapham remo impellit. Demetr. Phal.

Σκαφεύω, inter scaphas neco. Plut. in Artox.

Σκάφος, εος, τὸ, idem cum Σκάφη, scapha: vel generaliter, nauigium, nauis. Eurip. in Iphig. Taur. κἀν τῷ ἐσβήσω σκάφος. Diod. Sic l. 20. τρία σκάφη τῶν πεντηκοντόρων. Apud Eurip. in Med. Σκάφος Ἀργοῦς periphrasticè dicitur ipsa Argo nauis. Sic & in naui dicitur alueus, i. imus venter nauis: vt apud Thuc. l. 1. In aure quoque cauitas Σκάφος appellatur. Poll. l. 2.

Composita ex Σκάπτω, fodio.

Ἀνασκάπτω, refodio, refodiendo eruo & egero: effodio.

Ἀποσκάπτω defodio seu fodiendo detraho. Plat. de leg.

Ἀρτίσκαπτος, ὁ καὶ ἡ, recens fossus seu effossus: nuper defossus. Epigr.

Βαθυσκαφὴς, profundè fossus.

Διασκάπτω, perfodio, vel fodiendo euerto.

Ἐπισκάπτω, infodio. Anth. Epigr.

Κατασκάπτω, suffodiendo euerto, diruo. Thucyd. l. 1. τά τε μακρὰ τείχη κατέσκαψαν ἑλόντες εἰς ἔδαφος. Dem pro cor. τὰ μὲν ὑπάρχοντα κατ' κράτος λαβόντες καὶ ἐξανδραποδισάμενοι κατεσκάψαμεν.

Κατασκάπτομαι, suffodiendo euertor, diruor, Idē Dem. ibidē.

Κατασκαφὴ, ῆς, ἡ, euersio quæ fit diruendo seu effodiendo, Æschin. in Ctesiph. Eurip. in Phœn.

Κατασκαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dirutus, suffodiendo euersus. Hesych.

Decomp. Ἐπικατασκάπτω, superfodio, vel superinfodio.

Συγκατασκάπτω, simul diruo & euerto suffodiendo. Eurip. in Rheso, συγκατασκάψων δ' ἐγὼ τείχη πάρειμι.

Πεδοσκαφὴς, in solo vel in terra defossus.

Περισκάπτω, circumfodio. Theophr.

Ὑποσκάπτω, suffodio, seu subtus fodio: in ima parte circumfodio. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

Ὑποσκαφὴ, suffodio. Item specus seu fossa sub aliquo loco cauata. Diosc. l. 5. c. 106.

Φυτόσκαφος, terra circa plantas aut stirpes effossa. Φυτοσκάφος, qui terram circa plantas fodit seu effodit. Theocr. idyl. 16.

Σκαρδαμύττω, &c. vide in comp. ex Μύω.

Σκαρθμὸς, σκαίρω, &c. in Σκαίρω.

ΣΚΑ'ΡΙΦΟΣ, ου, ὁ, stylus, vel penicillus. Item stipula, festuca sarmentum, κάρφος & φρύγανον schol. Aristoph. in Ran.

Σκαριφεύω, leuiter delineo, primis lineamentis rudius aliquid deformo atque designo. Suid.

Σκαριφάομαι, ῶμαι. Hesychius exp ξύω, σκάπτω, γράφω. Exponitur atiam, perfunctoriè quidpiam ago: Suid. item scarifico, per superficiem scindo.

Σκαριφήματα, τὰ, lineamenta prima.

Σκαριφισμὸς, ῦ, ὁ, delineatio prima picturæ, & Σκιαγραφία quædam: vnde pro re aliqua perfunctoriè & parum accuratè facta ponitur. Aristoph. in Ran.

Composita.

Διασκαριφῆσαι, propriè de auibus dicitur quæ vnguibus terram fodicant seu scalpunt. Pro dissoluere vsurpat. Isocr. in Areop. διασκαριφηθῆναι καὶ διαλυθῆναι τὰς δυστυχίας.

Κατασκαριφάω, ῶ vellico, pungo, fodico.

Σκάφος σκαρτης, σκαῦρος, vide in σκαίρω.

Σκαφεύω, &c. vide in Σκάπτω.

ΣΚΕΔΑ'Ω, siue Σκεδάζω & σκεδάννυμι, F. άσω, dissipo, dispergo, Odys. υ. Ὡς εἰποῦσα θεὰ σκέδασ' ἠέρα. Il. τ. λαὸν μὲν σκέδασον καὶ δεῖπνον ἀνωχθι ὅπλεσθαι.

Σκεδάζομαι & σκεδαίνυμαι, dissipor, dispergor, Herodian. lib. 7. Σκεδασθέντες εἰς πᾶσαν τὴν πόλιν. Philo de mū. Πολλαχῆ σκεδάννυται.

Σκεδασμὸς, ὁ, dissipatio, dispersio.

Σκέδασις, εως, ἡ idem. Od. α.

Σκεδαστικὸς, dissipandi vim habens, dissipans, discutiens.

Σκεδαστὸς, ὁ, dissipatus, dispersus. Item qui dissipari & dispergi potest Exponitur etiam mutabilis. apud Plat.

Σκιδνάω & σκίδνημι, idem quod σκεδάω, seu σκεδάννυμι.

Σκίδναμαι, idem quod Σκεδάννυμαι. Od. β. Οἱ μὲν ἄρ ἐσκίδναντο ἑὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος. Sic & Il. α. & ω.

Κεδάω, seu κεδάζω, idem cum Σκεδάω seu σκεδάζω. Od. ξ. θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιούς. Sic & Il. ρ.

Κεδάζομαι, dispergor. disiicior. Il. ο. οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατόν.

Κεδαίω, idem quod κεδάω, vnde pass. apud Nic. in Alexip. Σμώδιγγες στάζουσι κεδαιομένης κακότητος.

Κίδνημι, idem quod præcedentia: vnde pass. κίδναμαι, dissipor, dispergor, diffundor. Iliad. ψ. Οὗ τε μέγ' κροκόπεπλος ὑπεὶρ ἅλα κίδναται ἠώς. Sic Iliad. θ. Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν.

Composita.

Ἀνασκίδναμαι, sursum deorsúmque dissipor, huc illuc dispergor.

Ἀποσκεδάω, seu ἀποσκεδάζω, dissipo, dispello: vnde in Axioche, Πάντα τὰ γαμῶν τὸ τοῖσδε φλύαρον ἀποσκεδάσαι.

Ἀποσκεδάννυμαι & ἀποσκεδαννύω. idem apud Xen.

Ἀποσκίδνημι, seu ἀποσκίδνημι, pro eodem.

Ἀποσκίδναμαι & ἀποσκίδναμαι, dissipor seu dispergor alicunde. Il. ψ. Dionys. de situ orb.

Διασκεδάω, seu διασκεδάζω, dissipo, disiicio, dispergo. Odyss. ε. τὰ μὲν ἄρ τε διασκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη, Thucyd. lib. 1. ἐξενεχθέντα ὑπό τε τοῦ ῥοῦ καὶ ἀνέμων ὡς γενόμενος, νυκτὸς διεσκέδασεν αὐτὰ πανταχῆ. Apud Herodian. lib. 5. διεσκέδασε τὴν φήμην, diuulgauit famam. Dicitur & διασκεδῶ pro διασκεδάζω, in futuro: apud Aristoph. in Vesp.

Διασκεδαστὴς ῦ ὁ, dissipator.

Διασκεδαστικὸς, dissipandi & dispergendi vim habens. Exponitur etiam dirigens.

Διασκεδάννυμι & διασκεδαννύω, idem quod διασκεδάω: vnde pass. apud Herodian. l. 7 διασκεδάννυται ὑπ' αὐτῆς φήμη.

Διασκίδνημι idem. Hesiod. in Theog. Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄησι διασκιδνᾶσι τε νῆας.

Διασκίδναμαι, dissipor, dispergor, disiicior. Luc. de sacrif.

Διακεδάω, poëticè dicitur pro διασκεδάω. Apoll. Arg. l. 2.

Ἐκσκεδάζω, eiectos dissipo & dispergo: seu eiicio simul & dissipo.

Ἐπισκεδάζω, insuper dissipo & dispergo. Exponitur etiam, inspergo, spargo super.

Ἐπισκίδναμαι, dissipo super, disperge & diffundo super.
Ἐπισκίδναμαι, dissipor seu diffundor super. Il. ζ. Ἀξίω ὃ καλλίστον ὕδωρ ἐπισκίδναται αἶα. Il. θ. Τοῦ δ' ἤτοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς, quàm latè aurora per orbem diffunditur.
Καταἔκεδάζω, & καταἔκεδάννυμι, dissipo, dispergo. Alex. Aphr.
Περισκίδναμαι, circumspargor. in Epigr.
Συσκεδάζω, dissipo, dispergo: seu vnà dissipo & dispergo Aristoph.

ΣΚΕΘΡΟΣ, ἡ, ὁ, exactus, exquisitus: vt Σκεθρὰ δίαιτα, exquisita & optima victus ratio: cui opponitur φαύλη: vt annotat Galen. comm. in librum περὶ ἀγμῶν.
Σκεθρῶς, exactè apud Æschyl. in Prometh.

ΣΚΕΙΡΩΝ, ωνος, ὁ, ventus à Scironiis saxis spirans; quæ Sciron latro inhabitabat. Scribitur & Σκίρων, pro vento, qui & Caurus appellatur, apud Æschin. & pro latrone illo.
Σκειρωνίδες πέτραι, Scitonia saxa. Eurip.

ΣΚΕΛΛΩ, exiccο, aresacio, ξηραίνω, vt exp. Etymol. qui & hoc exemplum, ex Il. ψ. subiicit, μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο σκήλῃ ἀμφὶ περὶ χρόα, &c. quod tamen Eustath. ad Σκάλλω refert, vt & in eo hoc exemplum suprà est citatum. Sed & apud Hesych. Σκέλλειν, exp. ξηραίνειν καυσοῦν, & Σκῆλαι ξηρᾶναι. Exponitur etiam, attenuo, tenuem reddo.
Σκέλλομαι, exiccor, arefio: vnde Σκελλόμενα. Hesychio sunt Σκελετευόμενα. Item actiuè, idem quod Σκέλλω, apud eundem.
Σκελλός, ἡ, ὁ, aridus. Item distortus. Hesych.
Σκελλίδες, αἱ, nuclei allij & segmina. Ægin.
Σκελεφρός, ὁ, tenuis ex ariditate. Erotian. apud Hippocr.
Σκελέω, idem cum Σκέλλω, Gal. de alim. fac. l. 2. Σκελετεύοντες αὐτὰ τινες ἀποτιθενται, &c.
Σκελῶμαι, idem cum Σκέλλομαι. Hesych.
Σκελετὸς, ὁ, exiccatus, arefactus. Nic. in Ther. Sic & dicitur cadauer hominis exiccatum, cadauer aridum. Plut. in Anton.
Οἱ σκελετοὶ, exp. etiam, manes: apud Lucill. Epigr. l. 2.
Σκελετώδης, εος, ὁ, ἡ, corporis arefacti speciē gerens. Luc.
Σκελετεύω, idem cum Σκέλλω & σκελέω vnde σκελετευθεὶς, apud Diosc. lib. 2. cap. 50. exp. siccatus, arefactus ab alijs, sale inueteratus. (λημα.
Σκελετεία, ἡ, exiccatio, arefacio. Gal. in lex. Hippocr. in Σκέ-
Σκλέω, vnde Σκλῆμι (per syncopen factum ex Σκελέω) inusitatum quidem est, format tamen cum Σκλῆμι præter. ἔσκληκα, quod exp. arefactus indurui, durus sum factus ex nimia siccitate. Apoll. Arg. l. 2. αὐσταλέος χρὼς ἐσκλήκει. Hinc particip. ἐσκληκὼς, & apud poet. ἐσκληώς, qui exaruit simul & induruit: vt apud eundem ibidem, ῥινοὶ δ' οἶοι ἐσκλήκασι. Exponitur etiam, qui ita addictus & assiduus est in aliqua re, vt in ea propemodum exarescat. Suid.
Σκλῆμα, τὸ, exp. ossis exiccatio. At Σκέλημα, Gal. expon. Σκελετεία, in lex. Hippocr.
Σκληρός, ὁ, cuius corpus exaruit & attenuatum est, seu emarcuit. Hesych. & Suid.
Σκληρὸς, ὁ, durus: ex ariditate, cui oppon. μαλακὸς, mollis. Athen. lib. 14. ἡ ψῆφος τὰ σκληρὰ μαλάττει. Item durus cui oppon. ὑγρὸς, laxus: vt apud Hippocr. τοῖσι τὰς κοιλίας σκληρὰς ἔχουσι. Item durus, i. asper, sæuus, cui oppon. moderatus & mitis: vt Σκληρὰ ἤθη. Plutarch. symp. 7. Sic & Σκληρὸς δαίμων, aspera sors, apud Aristoph. & ἄνεμοι σκληροί, apud Ælianum.
¶ Σκληρὸς dicitur etiam vitium in aluearibus, qui innatis araneis faui corrumpuntur. Hesych. Pro quo scribitur & Σκλῆρος apud Aristot. hist. an. lib. 9. c. 40.
Σκληρῶς, durè, duriter. Xen. Aristot. rhet. 3.
Σκληρότης, ητος, ἡ, duritia, durities. Plat. Theophr. Aristot.
Σκληρία, ἡ, idem.
Σκληρόω, duro, induro.
Σκλήρωμα, τὸ, duritia, schirthi species, de quo Paul. Ægin. l. 3.
Σκληρύνω itidem duro, induro, obduro: in ep. ad Rom. c. 9. ὃν δὲ θέλει σκληρύνει, ὃν δὲ θέλει σκληρύνει.
Σκληρυντικὸς, durandi vim habens seu indurandi: vt Σκληρυντικὰ φάρμακα apud medicos.

Composita: ac primum ex Σκέλλω & σκλέω.

Ἀποσκλέω, exaresco, item morior: vnde ἀποσκλέοι apud Hesych. & Suid. exp. ἀποθάνοι, moriatur: apud quos tamen scribitur ἀποσκαίοι.
Ἀποσκλῆμι itidem exaresco: item emacior & tabefacio seu contabesco. Alciphron. ἀποσκλῆναι κινδυνεύω λιμῷ, periculum est mihi ne fame tabefiam. Hinc particip. ἀποσκληκὼς, apud Luc. tabidus, aridus. Apud Chrysost. de sacerdotio ἀποσκληκυῖα ψυχὴ τῇ σωφροσύνῃ αὐτῆς πρότερον, exp. anima quæ obduruit, vel quæ callum obduxit.
Ἄσκελής, ἐος, ὁ, ἡ, qui non obduruit nec exaruit. Item supra modum exaruit. Od. κ. ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι.
Ἀσκελέως, duriter. Exponitur etiam, granitet, sine intermissione, assiduè. Il. τ. Pro eodem vsurpatur etiam ἀσκελὲς, Od. α. Vide & in compos. ex Σκέλος.
Ἐνσκέλλω, intus arefacio. Nicand. in Ther.

Κατασκέλλω, exicco, exarefacio, extenuo. Propriè, carnes & medulla corporis absumo, vt nihil præter ossa remaneat. Hesych.
Κατασκελετεύω, idem. Diog. Laërt ἐπανελθεῖν ἰσχνὸν καὶ κατεσκελετευμένον, aridum, exuccum.
Κατασκλῆμι, exaresco, vel cōtabesco: vnde præt. κατέσκληκα, exarui, contabui. Luc. Κατέσκληκεν ὅλος ὑπὸ φροντίδων κατεσκληκώς, totus emaciatus est, præ curis tabefactus, Κατεσκληκέναι, exponitur etiā, induruisse vel induratum esse: apud Theoph.
Περισκελὴς, prædurus: vt Soph. in Antig. Σίδηρον περισκελῆ, ferrum nimis induratum. Idem in Aiace, περισκελεῖς φρένες, prædurum ac pertinax pectus, præfracta mens. Ab Hippocr. περισκελὲς φάρμακον dicitur quod mordicat & vehementer incitat, vt annotat Gal. l. 2. ad Glauc.
Προσκλῆμι, exaresco, sed extabesco studio, quo alicui rei addictus sum. Suid.

Composita ex Σκληρύνω.

Ἀποσκληρύνω, idem quod Σκληρύνω. Alex. Aphr. Ἀποσκληρόω, idem. Exponitur etiam, induresco: apud Chrysost.
Περισκληρύνω, ex omni parte obduro. Hippocr. aphor. l. 5. δέρμα περισκληρύνει, cutem indurat.

ΣΚΕΛΟΣ, εος, τὸ, crus. (* à Σκέλλω deriuatē, διὰ τὸ ἄσαρκον.) Aristot. hist. an. l. 2. βραχίονας κάμπτει καὶ σκέλη, brachia & crura flectit. Dicitur τὰ σκέλη ῥίπτειν, agiliter atque velociter concitare crura: apud Aristot. rhet. lib. 1. Plato in symp. βαδίζουσι ὀρθοὶ ἐπὶ δυοῖν σκελοῖν, super crura. Eurip. in Phœniss. ἐπὶ σκέλος πάλιν χωρεῖ, retrocedit. Aristot. hist. l. 2. κατὰ σκέλος δὲ βαδίζουσιν, pedatim gradiuntur. In plur. τὰ σκέλη exponitur etiam, genua: vt apud Hippocr. τὰ σκέλεα κειμένων ξυγκεκαμμένα εἶναι. Celsus vertit, vbi ægro genua contracta sunt. Interdum exponitur, suffrago, interdum, pedes, apud Aristot. Apud Aristoph. in Vesp. Σκέλος οὐράνιον ἐκλακτίζειν seu ῥίπτειν, saltationis genus est quo pedes velut in cœlum iactantur.
Σκέλεαι, femoralia, seu feminalia: vel etiam tibialia: item calceamentorum genus, apud Poll. l. 7. cap. 13. Apud Hesych. Σκελέαι (oxyt.) dicuntur esse crurum seu tibiarum integumenta.
Σκελύδριον, τὸ, tellula tripes. Poll. l. 10. c. 11.
Σκελὶς, ίδος, ἡ, perna, femur porci aut alius pecoris vnà cum carne illa pulposa quæ à spina ad imum ventrem pertinet. Athen. lib. 6. Pro eodem dicitur & σχελὶς vt apud Aristoph. in Equit. Σχελίδας ἰδὼν ὀπτὰς, ὀνήσομαι μεγάλας.

Composita.

Ἀποσκελίσαι, Hesyc. exp. παιδικὴν ὄρχησιν ὀρχήσασθαι, puerilem seu ludicram saltationem saltare.
Ἀσκελὴς, εος, ὁ, καὶ ἡ, crura non habens. Plat. in Tim.
Ἀσκελέως & ἀσκελὲς, sine cruribus. ἀμετάβατως. Ἀσκελὲς exp. etiā pari mensura: apud Nic. in Ther. vt ea ponatur pro ἴσως.
Βραδυσκελὴς, tardis cruribus incedens, tardigradus. in Epigr.
Ἐγκαλοσκελὴς, qui crura habet inclusa lignis seu numellis. Hesych.
Ἐπισκέλλοιτος, ἡ, de quo dicitur qui pedes mouere incipit, apud Xenoph. teste Poll.
Εὐσκελὴς, qui bonis est cruribus. Poll. l. 2. ex Plat.
Ἰσοσκελὴς, qui paribus seu æqualibus cruribus est. Et τρίγωνον ἰσοσκελὲς, quod ex tribus lineis duas æquales habet, quibus quasi cruribus insistit. Apud Eucl. & Aristot. &c.
Κακοσκελὴς, qui malis est cruribus. Poll. l. 2. ex Xen.
Λεπτοσκελὴς, tenuia crura habens.
Μακροσκελὴς, cui longa crura sunt.
Μονοσκελὴς, vnicum crus habens. Plin. l. 7. c. 2.
Ὀνοσκελὴς, crura asinina habens: vnde ὀνοσκελεῖς, dæmonum genus, ab asininis cruribus sic dictum: vide Cælium Rhodig. lib. 2. cap. 6.
Ὀνοσκελὶς, ίδος, ἡ, empusa dicitur itidem ab asininis cruribus quæ ei affinguntur, schol. Aristoph. & Eustat.
Περισκελὴς, crura ambiens seu circumdans; vnde τὰ περισκελῆ, femoralia. Phil. de vita M. l. 3. Exod. 28.
Περισκέλιον, & περισκελὶς, feminale, caligæ, braca. Leuit. 6. Plutarch. in præcept. san.
Ῥαιβοσκελὴς, cui crura obtorta sunt introrsum: loripes. Epigr.
Τετρασκελὴς, quadrupes. Eurip. in Phœniss.
Τρισκελὴς, tria habens crura, qui tribus nititur cruribus. Theocrit. in Epigram.
Τραγοσκελὴς, qui hircinis est cruribus. Panis epith.
Ὑπερσκελὴς, qui cruribus est grandioribus. Plat. in Tim. Dicitur & versus aliquis ὑπερσκελὴς, qui cæterorum mensuram vna syllaba aut dimidio pede superat.
Ὑποσκελίζω, subiecto crure euerto & deiicio, supplanto. Eubulus apud Athen. l. 2. πολὺς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς ὑποσκελίζει ῥᾷστα τοὺς πεπωκότας. Luc. μὴ αὐτὸν ὑποσκελίζῃ. Metaph. pro labefacto sumitur: vt apud Phil. de vita M. l. 1. τὰς προθυμίας ὑποσκελίζεται τῶν ἀνδραγαθίζεσθαι προῃρημένων. (labefactamus
Ὑποσκελισμὸς, supplantatio, quum aliquem crure subiectο
Ὑποσκέλισμα, τὸ, lapsus seu ruina ex supplantatione.
Φοινικοσκελὴς, qui puniceis est cruribus. Apud Eurip. in Ione Φοιν.

φοινικοσκελεῖς χηλαὶ, vngulæ puniceis cruribus annexæ: ſeu vngulæ purpureæ.

Σκέμμα, vide in Σκέπτομαι. Σκεπτέζω, &c. in Σκέπτω.

ΣΚΕΠΑΡΝΟΝ, ου, τὸ, aſcia ſine dolabra: facilè inſtrumentum quo materies dolatur. Exponitur &, bipennis. Od. ε. δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον ἐΰξοον. Plut. l. 2. de carnium eſu. ὁ πολέμων δ' ἐπὶ τερετρίοις καὶ σκεπάρνοις καὶ τὰ λεπτουργεῖν πέφυκε. ¶ Sic dicitur & vinculi genus, ad Σκεπάρνου ſimilitudinem accedens: apud Hippocr. in qua tamen ſignif. dicitur σκέπαρνος, apud Gal. ¶ Dithyrambici vellus pecoris Σκέπαρνον appellârunt, quaſi Σκέπον τοῦ ἀρνὸς. Euſth.

Σκεπαρνηδὸν, (aduerb.) aſciæ modo & forma. Hippocr.

Σκεπαρνίζω, aſcia percutio, ancipiti ſecuri ferio.

Σκεπαρνισμὸς, ὁ, fractura caluæ in duas partes, quum grauiore ictu oſſa percuſſa deſiliunt.

Compoſita.

Ἀποσκεπαρνισμὸς, οῦ, ὁ, ſpecies eſt vna fracturæ cranij: de qua Gal.

Ἀσκεπάρνευτος, à ſecuri intactus, ſecuri non politus: non exaſciatus. Soph. in Oedip. Colon.

Σκέπασμα, σκεπαστὴς, vide in Σκέπω.

ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ. F. ψομαι, circumſpicio, diſpicio. Il. ρ. σκέπτεο νῦν Μενέλαε διοτρεφὲς, αἴκεν ἴδηαι Ζωὸν ἔτ' Ἀντίλοχον. Plat. in Symp. παῖδες οὐ σκέψεσθε, καὶ ἐάν μὲν τις τῶν ἐπιτηδείων ᾖ, καλεῖτε. item inuiſo, viſo, viſito: Xen. Pæd. 4. ἔστις δ' εἰς ὃν τομβρία που καὶ ἐσκέψασθε, λέγετε ὑμεῖς σκεψάμενοι τὸ ἐλλεῖπον ἐκ πληρώσεώς τι. Frequentius metaphoricè ſignificat, video, ſpeculor, conſidero, perpendo. Thuc. l. 6. ὁ πολλάκις ἐσκεψάμην. Iſoc. in Buſir. enc. Σκέψαι δὲ κἀκεῖνο καὶ δίελθε πρὸς σεαυτὸν, conſidera & tecum perpende. Aliquando exp. delibero, conſulto. Cum περὶ: Herodian l. 7. ἔδοξεν ἂν συνελθεῖν καὶ περὶ τῶν πρακτέων σκέψασθαι, conuenire ac de toto negotio deliberare.

Præt. ἔσκεμμαι, & quæ ab eo formantur, actiuam habent ſignif. quum de perſona dicuntur. Dem. Olynth. 1. εἴ τι χρήσιμον ἐσκεμμένος ἥκει τις. Paſſiuam autem, quum de re, vt idem Demoſth. πάλαι γὰρ ἐσκέφθαι ταῦτα καὶ ἐγνῶσθαι προσῆκε: illa conſiderata & animo perpenſa fuiſſe. Xen. Hell. 3. ἐσκεμμένα λέξειν ἡγήσατο αὐτόν. Hinc aduerb. ἐσκεμμένως, conſideratè, circumſpectè. Poll. l. 6.

Σκέμμα, τὸ, quod animo perpendimus, commentatio, ſpeculatio. res ad diſquirendum propoſita. Ariſtot. polit. 3. cap. 11. Lucian. in Hermot.

Σκεμμὸς, οῦ, ὁ, idem Σκέψις. βουλή. Suid.

Σκέψις, εως, ἡ, contemplatio, inſpectio. Herodian. lib. 8. Item conſideratio & cogitatio. apud Plat. de leg. item commentatio, tractatio apud Ariſtot. Item deliberatio, conſultatio: ſeu conſilium. Herodian lib. 4.

Σκεπτικὸς, οῦ, ὁ, q. d. quæſitor & conſiderator: qui diſquirere ac conſiderare ſolet: vt Σκεπτικοὶ philoſophi, apud Gell. l. 11. c. 5.

Σκοπὸς, οῦ, & ἡ, ſpeculator, explorator. Od. δ. Τὸν δ' ἄρ ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπός. Thuc. lib. 8. Σκοποὺς κατεστήσαντο ἐν τῇ Λέσβῳ. Plutarch. in Alcib. Σκοποὺς ἐπὶ τῶν ἄκρων ἐκάθισε. Item obſeruator, inſpector, ſpectator: vt apud Xen. Σκοπὸς τῶν γιγνομένων. item præfectus, præſes. Soph. οἷσι ναῦς ἐφεστᾶσι σκοποί. Sic & fœm. gen. Odyſſ. χ. χρῆ παλαιγενὲς, ἥτε γυναικῶν δμωάων σκοπός ἐσσι. Apud Theocr. Idyll. 6. (de cane) ἅ οἱ τᾶν οἴων ἕπεται σκοπὸς, inſpectrix & cuſtos ouium. ¶ Σκοπὸς, οῦ, ὁ, (ſubſt.) ſcopus, meta ad quam collimant & tela dirigunt ſagittarij. Plat. de reb. στοχάζεσθαι τοῦ σκοποῦ, collimare ad ſcopū. Pind. Olymp. 2. ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, iaculum ad ſcopum dirigere. Xen. Pæd. 1. βάλλειν ἐπὶ τὸν σκοπὸν, ſcopum attingere. Dicitur & Σκοποῦ τυχεῖν, cui opponitur Σκοποῦ ἁμαρτάνειν, ſeu Σκοποῦ πόρρω τοξεύειν. Metaphoricè ſignif. propoſitum & finem quem ſpectamus, ſeu ad quem mentem noſtram dirigimus. Herodian. l. 2. ἐμὸς δὲ σκοπὸς ὑπάρχει ἐτῶν ἑβδομήκοντα πράξεις γράψαι. Ariſtot. eth. lib. 6. πρὸς τὸν ὑποτεθέντα σκοπὸν συντείνοντα. Sæpe dicitur οὐκ ἀπὸ σκοποῦ, non abs re, non abſurdè, non procul à ſcopo. Aliquando exp. conſilium, mens, cogitatio.

Σκοπὴ, ἡ, ſpecula. Lucian. in Hermot. & Phil. de vita M. lib. 1. item ſpeculatio, ſeu actio ipſa ſpeculandi, ſpeculatus. Luc. de conſc. hiſt.

Σκοπιὰ, ἡ, idem quod Σκοπὴ, ſpecula. Il. δ. ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν ἀνήρ. Plut. de Rom. fort. ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς καθορᾶν. item pro ipſo ſpeculatu Od. θ. ἥλιος γὰρ οἱ σκοπιὴν εἶχεν.

Σκοπιήτης, ὁ, ſpeculator, explorator. Suid. ex Epigr.

Σκοπιάζω, ſpeculor, ex ſpecula obſeruo. Cum accuſ. Iliad. κ. Od. κ. σκοπιάζομαι, idem. Apoll. Arg. 2. Pro iiſdem dicitur & Σκοπιάω & σκοπιάομαι.

Σκοπέω, ῶ, ſpeculor, contemplor, intueor. item video, obſeruo, conſidero, apud Soph. in Oed. tyr. item video, diſpicio, mecum conſidero, animo agito & voluto: (ſequente particula τι aut ὅπως) apud Iſoc. in Panath. & Dem. in Philipp. 3. idémque ſequēte περὶ cū ſuo genit. apud Xen. Pæd. 1. Cōſtruitur & cū accuſ. apud Thuc. l. 5. item reſpicio (ſequente πρὸς cum accuſ. apud Xen. Pæd. 1. item video, proſpicio, caueo, (ſequente μὴ.) vt apud Dem. Σκόπει μὴ τούτοις αὐτοῦ ἐξαιτήσηται. Exponitur etiam, exploro, indago, quæro: item delibero.

Σκοπέομαι, idem quod σκοπέω, ſpeculor, intueor: apud Soph. in Oed. Tyr.

Σκόπευσις, idem cum Σκέψις. Hesych.

Σκοπεύω, ſpeculor, intueor. Baſil. πάντα σκοπεύει ὁ ἀκοίμητος ὀφθαλμός.

Σκόπιμος, qui veluti ſcopus ſpectatur, quem veluti ſcopum nobis propoſuimus. Suid.

Σκόπελος, ου, ὁ, ſcopulus, locus editus ex quo circumiacentia oculis luſtrari queunt. Hom. Il. β. Od. μ. Ariſtoph. in Nub. item rupes in mare prominens. Heſych.

Τανυσκόπελος, (comp.) ſcopulos habens in longū protēſos.

Σκώψ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm ex Σκέπτομαι & σκοπέω, cum præpoſitione.

Ἀνασκέπτομαι, conſidero diligenter, accuratè perpendo, *ſurſum deorſumque rem animo voluitans*. Ἀνασκοπέω, idem.

Ἀποσκέπτομαι, ex alio ſpeculor.

Ἀπόσκοπος, eminus intuens. ἄποθεν σκοπῶν. Heſych. Vide & vltimam claſſem compoſ.

Ἀποσκοπέω, idem quod ἀποσκέπτομαι. Eurip. Luc. Vide & in comp. ex σκοπὸς, ſcopus. Ἀποσκέπτομαι, ſpeculor. Greg.

Διασκέπτομαι, diſpicio, conſidero mecum, perpendo. Luc. in vit. auct. ἐπίσχω περὶ τούτου καὶ διασκέπτομαι. Exponitur etiam contemplor, inſpecto. item perſpicio: item conſulto, delibero.

Διάσκεψις, conſideratio, contemplatio, perſpectio. item deliberatio, conſultatio.

Διασκοπέω, ῶ, diſpicio, contemplor, ſpeculor. Plat. item diſpicio, mecum animo verſo, conſidero. Apud Thuc. l. 3. (κατα-

Διασκοπιάομαι, idem quod Σκοπιάομαι. Il. κ. Διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα.

Συνδιασκέπτομαι, (decomp.) ſimul conſidero, & diſquiro. Gregor. Nazianz.

Ἐπισκέπτομαι, inuiſo, viſito. Herodian. lib. 4. ἐπισκεψάμενοι τὸν νοσοῦντα. Sic & Matth. 25. item peculiariter in ſacris literis, viſito ad pœnas ſumendas: vt Ier. 5. μὴ ἐπὶ τούτοις ἐπισκέψομαι. item viſito vt opem feram aut miſerear. Luc. 7. ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς λαὸν αὐτοῦ. item aſpicio, inſpicio, contemplor. Soph. & Herodian. item inſpicio, luſtro, recenſeo. Num. 1. Sic ἐπεσκεμμένοι ἄνδρες. Exod. 36. viri recenſiti. Dicitur etiam paſſ. ἐπεσκέπτων requiri ſeu deſiderari in recenſione. item conſidero, animo expendo & diſpicio: vnde ſæpe apud Xen. ἐπισκεψώμεθα, videamus. Item diſquiro & diſcepto mecum, commentor. apud Themiſt.

Ἐπίσκεψις, inſpectio. item recenſio quæ fit luſtrando & inſpiciendo. Numer. 1. item conſideratio, perpenſio, cogitatio. Exponitur etiam, diſputatio, diſquiſitio.

Ἐπίσκοπος, inſpector: apud Plut. Θεοὶ χρηστῶν ἐπίσκοποι καὶ πονηρῶν ἔργων. Sic Il. χ. (itidem de Diis.) Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων. item qui alicui rei curandæ præfectus eſt, qui & σκοπὸς. Plut. in Pericle, Πάντα διεῖπε καὶ πάντων ἐπίσκοπος ἦν αὐτῷ Φειδίας, omnia ipſi adminiſtrabat & curabat Phidias. Exponitur etiam, cuſtos. Peculiariter autem olim dicebantur ἐπίσκοποι, ſacri gregis inſpectores, qui verbo & gubernationi præerant, quique quaſi ſpeculatores in doctrinam & mores commiſſi gregis inquirebant. vt Act. c. 20. & Philip. c. 1. ¶ Vide & aliam ſignif. in compoſ. ex Σκοπὸς, i. ſcopus.

Ἐπισκοπὴ, ἡ, inſpectio, ſeu munus inſpiciendi: Act. c. 1. & 1. Tim. 3. item viſitatio, i. animaduerſio, punitio: vt apud Syneſ. ἐπισκοπὴ Θεοῦ, animaduerſio diuina in improbos. item viſitatio ad opem ferendam 1. Pet. 2.

Ἐπισκοπέω, ῶ, idem quod Ἐπισκέπτομαι, viſo, viſito, inuiſo. Iſocr. in Panath. Xen. Pæd. 8. item inſpicio. Xen. in Pæd. Πιστοὺς πέμπειν ἐπισκοπεῖν. Et Gal. lib. 2. ad Glauc. ἐπισκοπεῖν τὴν φύσιν, naturam inſpicere. item curator & inſpector ſum, curam ago velut ἐπίσκοπος: vt 1. Pet. cap. 5. item diſpicio mecum & animo verſo, conſidero, perpendo. Iſocr. ad Demon. item video, obſeruo, animaduerto, (ſequente εἰ) apud Xenoph. item video, caueo, (ſequente μὴ) vt Hebr. 12. item reſpicio (ſequente πρὸς), vt & Σκοπέω.

Ἐπισκοπεύω, epiſcopus ſum. epiſcopi munere fungor. apud comment. Dionyſ. Areop. Ἐπισκοπεῖον τὸ, habitatio epiſcopi.

Dec. Ἀλλοτριοεπίσκοπος, alienarū rerū inſpector. 1. Pet. 4.

Ἀνεπίσκεπτος, incōſideratus. Xē. Ἀνεπισκέπτως, incōſideratè.

Πανεπίσκοπος, omnium rerum inſpector, omnia oculis ſuis luſtrans. Epith. Dei apud Dionyſ. Areop. & in Epigr.

Παρεπισκοπῶ, leuiter penſito ſeu conſidero, vel obiter conſidero. Plut.

Συνεπισκέπτομαι, vnà inſpicio, ſeu vnà luſtro & recenſeo: in qua ſignif. ſumitur paſſiuè συνεπισκέπτεσθαι. Numer. c. 1. item vnà conſidero & diſpicio. Plat. in apol.

Χωρεπίσκοπος, regionis inſpector. Baſil. in Canonibus Græcis. exp. vicarius epiſcopi, vicarius, epiſcopus. [illegible] iur. in Sol.

Κατασκέπτομαι, ſpeculor: idem quod σκοπιάζω. Xenoph. Pæd 7. &

Κατάσκοπος, ſpeculator, viſor. Thuc. l. 8. Xen. Pæd. 6.

Κατασκοπικὸς speculatorius, exploratorius: vt κατασκοπικὸν πλοῖον, nauis quæ explorandi causa præmittitur: à Cic. lib. 5. ep. ad Att. vocatur κατασκόπιον.

Κατασκοπὴ, speculatio, idem cum Σκοπὴ, Xen. Pæd. 6. Exponitur &, specula.

Κατασκοπεύω, exploro, speculor. Maccab. lib. 1.

Κατασκόπευσις, exploratio, speculatio. Eust.

Κατασκοπῶ & κατασκοποῦμαι, speculor, inspicio, oculis perlustro. Euripid. in Helen. & Xenoph apomn. lib. 2.

Προκατασκέπτομαι (decomp.) præmissus speculor seu exploro. Herodot. lib. 8.

Περισκέπτομαι, circumspicio, considero.

Περιεσκεμμένος, consideratus, circumspectus, cautus: tam de re quam de homine. Luc. de conscrib. hist.

Περιεσκεμμένως, circumspectè, consideratè, cautè & prudenter in Axiocho.

Περίσκεπτος, qui circumcirca lustrari oculis potest: excelsus, editus, altus Od. α. (πτεύω, idem.

Περισκοπέω, ῶ, circumspicio oculis circumlustro. Περισκοπεύσις, circumspectio: qua aliquid oculis circumcirca lustratur.

Ἀπερίσκεπτος, (decomp.) non circumspectus, inconsideratus. Thucyd. lib. 4. Ἀπερισκέπτως, inconsideratè, imprudenter, Synes. ep. 143.

Προσκέπτομαι, prospicio, vel prius considero. Herodot. προσκέπτομαι πάντα, omnia timeo & considero. Apud Thucyd. lib. 8 καὶ τὰ ῥηθησόμενα πρότερον αὐτοῖς προύσκεπτο, præmeditari ad dicendum venerant.

Πρόσκοπος, speculator seu explorator qui præmitti solet: emissarius, apud Suid.

Προσκοπέω, ῶ prouideo, prospicio. Thuc. Προσκοπῶ τὰ κοινὰ in commune prospicio. Apud Eurip. in Med. Προσκοποῦμαι τὸ σὸν consilio tuo commodo, tibíque prospicio. Προσκόπησις, prouisio, prospectio.

Ἀπροσκέπτος (decomp.) improuisus, inconsideratus.

Ἀπροσκέπτως, inconsideratè, apud Athen. l. 6.

Composita sine præpositione: ac primum retinentia τὸ.

Ἀξιόσκεπτος dignus consideratione seu animaduersione: considerandus Xen.

Ἄσκεπτος καὶ ἡ, inconsideratus, non circumspectus.

Ἀσκέπτως, non circumspectè, inconsideratè, inconsultò & temerè. Aristot. in polit.

Composita ex Σκοπὸς: *ac primùm pro speculatore seu inspectore: deinde sine præpositione.*

Ἀεροσκοπία ἡ divinatio ex inspectione aëris, seu aëriæ constitutionis.

Ἀλαοσκοπιὰ ἡ cæca speculatio. Il. κ. & ν.

Ἀλφιτόσκοπος ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ ex inspectione farinæ vaticinatur, inspector aut inspectrix. Hesych. in Ἀλφιτομαντις.

Ἄσκοπος, inconsideratus, non circumspectus: vt ω. Plut. in consol. ad Apollon. Item passiuè, qui consideratione & mente attingi non potest, cogitatione imperceptus. Interdum exp. inopinatus, inexpectatus: ἄσκοπον πρᾶγμα, apud Soph. in Aiace. Vide & in sequenti ordine compos.

Ἀσκόπως, inconsideratè, non circumspectè, re non bene perpensa. Poll. l. 6.

Ἀστεροσκόπος, stellarum contemplator.

Βατιδοσκόποι qui auidius inhiantes ταῖς βατίσι, eas in foro piscario intentiore oculo persequuntur, modò huc, modò illuc respectantes. Aristoph. in Pace.

Εὔσκοπος, consideratus, circumspectus, prouidus. Exponitur & passiuè, aptus videri. Apud Aristot. hist. an. l. 9. εὔσκοπος τόπος, exp. opportunus locus.

Ἡλιοσκόπιος, Solem spectans. Sic nominatam esse tithymali speciem quandam, quoniam comas cum Sole circumagat. autor est Diosc. l. 4. c. 165.

Ἡμεροσκόπος, diurnus speculator, qui diurnas excubias agit. Xen. in Hellen. Aristoph in Aub.

Ἡμεροσκοπεῖον q. d. diurnæ speculationis locus: nomen oppidi apud Strab.

Ἡπατοσκόπος ὁ καὶ ἡ q. d. qui inspecto victimæ iecinore futura prædicit: haruspex, extispex.

Ἡπατοσκοπία, iecinoris inspectio, haruspicina, siue haruspicium: extispicina siue extispicium. Herodian. l. 8.

Ἡπατοσκοπέω, iecur inspicio apud Ezech.

Θεατροσκοπία theatralis spectatio. Synes. ep. 54.

Θηροσκόπος feras obseruans, feris insidians: epitheton Dianæ apud Hom hymno in eam.

Θυννοσκόπος qui thynnos obseruat & captat. Plut. de solert. an.

Θυννοσκοπία, thynnorum speculatio & captatio. Et metaph. accurata & conueniens obseruatio: quoniam piscatores thynnos intenta oculorum acie speculantur, quo pacto tridente figant.

Θυννοσκοπεῖον, locus thynnorũ speculationi apt. Syn. ep. 57.

Θυννοσκοπέω, thynnos speculor & capto: Et metaph. speculor intentis oculis, accuratè obseruo: *more eorum qui thynnos captant.* Aristoph. in Equit.

Θυοσκόπος, aruspex, qui inspectione hostiæ viscerum futura prædicit. Euripid. in Rheso.

Ἱεροσκόπος, q. d. sacrorum inspector, idem quod θυοσκόπος.

Ἱεροσκοπία, aruspicina.

Ἱεροσκοπῶ, aruspicinam factito seu exerceo, aruspicis sacerdotio fungor. Hesych.

Ἰχνοσκοπῶ, alicuius vestigia lustro Plut. de orac. Pyth.

Ἐξιχνοσκοπέω, (Decomp.) idem: Soph. in Aiace.

Κεραυνοσκοπεῖον, alta machina in scena, versatilis, instar speculæ, ex qua fulminum tactus exhibebant. Poll. l. 4. c. 19.

Λιμενοσκόπος, portuum inspector. Callim.

Μετεωροσκόπος, sublimium rerum (i. cœlestium) speculator. Accipitur & pro curioso ac inutili rebus gerendis, apud Plat.

Μετεωροσκοπική, astrologiæ pars quæ eleuationum differentias astrorúmque distantias exquirit.

Μετεωροσκοπῶ, sublimia speculor. Item cœlum intueor. Aristoph. in Pace.

Μετωποσκόπος, q. d. frontispex, frontis inspector, qui hominis ingenium diiudicat ex fronte, indéque futura auguratur. Plin. lib. 35 c. 11.

Μηλόσκοπος, vnde pecora seu oues conspici possunt; vt Κορυφὴ μηλόσκοπος. Hom. hymn. in Panem.

Μορφοσκοπῶ formas specto.

Διαμορφοσκοπέω, (Decomp) formas specto inter aliquos, de forma aliquorũ ex diligenti inspectione iudex sedeo. Athen. l. 5.

Μωμοσκόπος, qui reprehensoris animo obseruat seu considerat.

Μωμοσκοπῶ reprehensoris animo considero. Greg. Nys. in l. de homine. Passiua voce vtitur Chrysost comm. in ep. ad Rom.

Οἰωνοσκόπος auspex, qui auium volatus & pastus inspicit, ex iisque auguria accipit.

Οἰωνοσκοπικὸς, ad auspicem pertinens, auguralis.

Οἰωνοσκοπία, auspicium, augurium, i. auium inspectio diuinatióque ex eorum volatu garritu aut pastu.

Οἰωνοσκοπεῖον, locus vbi auspices consident & augurium agunt: auguraculum. (μαι, idem.

Οἰωνοσκοπέω, auguriũ ago. Euripid in Bacch. Οἰωνοσκοποῦ-

Ὁπλοσκοπία, armorum inspectio, Philo de vita M.

Ὀρνιθοσκόπος idem cum οἰωνοσκόπος, Ammon.

Ὀρνεοσκόπος idem.

Ὀρνεοσκοπέω. augurium ago, auium volatus & garritus obseruo, futura ex iis augurans.

Οὐρανοσκόπος qui cælum contemplatur. Sic & vocatur piscis ab oculo quem in capite habet, apud Athen. l. 7. & Plin. l. 32. c. 7.

Παλμοσκόπος, qui contemplatur παλμὸν & ex eo diuinat.

Πανόσκοπος, omnia speculans, omnia cernens: in Epigr.

Σπλαγχνοσκόπος, extispex: qui exta seu viscera victimæ cæsæ inspiciens, ex eorum colore aut qualitate futura coniicit & prædicit.

Τερατοσκόπος, qui portenta inspicit & interpretatur, qui ex ostentorum inspectione futura prædicit. Suid. pro eodem per syncopen dicitur τερασκόπος, apud Eurip. in Bacch.

Τερατοσκοπία, diuinatio ex portentorum inspectione, seu scientia quæ è mõstrorum inspectione futura auguratur. Poll.

Τηλέσκοπος, qui è longinquo videtur, procul apparens. Hesiod. in Theogn. τηλεσκόπος, qui è longè oculorum suorum aciem porrigit, cernens maximo etiam interuallo à se distantia. Aristoph. in Neb.

Ὑδροσκόπος, aquarũ speculator, qui speculatur rimatúrque vbi aquæ lateant.

Ὑδροσκοπικὸν γράμμα liber docens quomodo quis speculari rimarique possit vbi aqua lateat, & quo in loco fodiendum sit, vt aquam reperias. Geopon l. 2.

Ὑδροσκοπέω seu ὑδροσκοπέομαι, speculor rimórque vbi aqua lateat, aquas indago. Ibidem.

Ὑδροσκοπεῖον dicitur esse clepsydræ genus, qua horæ discernuntur apud Synes. ep. 15.

Χειροσκόπος, manus seu manuum inspector: qui ex inspectione manuum diuinat. Suid.

Χειροσκοπικὸς, ad artem χειροσκόπου pertinens, apud eundem.

Ὡροσκόπος, qui horas vel horarum rationem obseruat: & peculiariter, qui natalem seu natalitiam alicuius horam considerat, & inde futura prædicit. Hesych. & Suid. Sic & astrologis dicitur ea pars cœli quæ genituræ tempore ob orientali parte cœli emergit in hemisphærium nostrum, & ortus appellatur: ex cuius obseruatione natalitia prædicta fiunt.

Ὡρόσκοπος, verò, in quo horæ considerantur seu videntur: vt ὡρόσκοπα ἀγγεῖα. Plin. l. 2. c. 72.

Ὡροσκοπέω, horas considero & noto: & peculiariter, horas natalitias. Dicitur & ὡροσκοπῶν ἀστὴρ, natalitia stella. Basil. in Hexaem. hom.

Ὡροσκοπία, ἡ, consideratio & notatio horarum, præsertim natalitiarum: scientia diuinandi ex inspectione & consideratione horæ siderisque natalis.

Ὡροσκοπεῖον, τὸ, instrumentum seu machina quæ horarum rationem aspicientibus commonstrat. Item, instrumentum in quo natalitias horas notant & considerant astrologi. Basil. ibidem.

Composita,

Composita ex Σκοπὸς, scopus.

Ἀπόσκοπος, ὁ καὶ ἡ, scopo aberrans, scopum non attingens: seu procul è scopo remotus. Et metaph. absurdus & à proposito alienus.

Ἀποσκοπέω, intueor scopum vel aliquid tanquam scopum. Aristot. & Dionys. Theol. cum εἰς.

Ἄσκοπος, scopum ad quem tendat, non habens: seu ad nullum certum scopum tendens. Luc. in Tox. Exponitur etiam, cuius nulla est effigies. Apud Suid.

Ἀσκόπως, ita vt aberres à scopo. Poll.

Ἐπίσκοπος, ad scopum tendens. Hesych. Aliam signif. vide in prima classe composit.

Ἐπίσκοπα & Ἐπισκόπως, (aduerbialiter) tēdendo ad scopū, seu tanta arte vt à scopo non aberres. Alcidam. & Themist.

ΣΚΕΠΩ tego, operio. Herodian. l. 5. τὴν κεφαλὴν ἀεὶ σκέπων. ibidem τὰ σκέλη σκέπων πάντα ἀπ' ὀνύχων εἰς μηρὺς ἐσθῆσιν, cruráque tota conuelans. Significat &, prætexo.

Σκέπομαι, tegor, operior. Alex. Aphr. ὑπὸ σκεπομένων λεβήτων. Herodian. l. 8. Σκέπεται δὲ ὕλαις καὶ πυκναῖς.

Σκέπη ης, ἡ, tegumentum, tegmen. Philo de vita M. l. 3. item corporis integumentum, i. vestis. Greg. Naz. μετὰ δὲ τὴν διομένην στέγης, σκέπης, τροφῆς. Exponitur etiam, prætextus, apud Herodot. Apud eundem pro θήκη & δέρμα vsurpari tradit Suid. Exponitur etiam, tutamen, præsidium.

Σκεπανός munitus, tectus.

Σκεπάω, & Σκεπάζω, idem quod σκέπω. Theocr. id. 16. ὑπ' εἶναι, ἣ κόρυν σκεπάωσιν ἔθειραι. Xen. de re equ τὸν κενεῶνα δεῖ σκεπάζειν. Diosc. l. 5. c. 89. τὸ λοιπὸν σκεπάσας ἐθονίῳ. Pro Σκεπάω, poeticè Σκεπόω dicitur. Od. ν. Αἵ τ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαήων μέγα κῦμα Ἔκτοθεν.

Σκεπάομαι, & Σκεπάζομαι, tegor, &c. Xen. pæd. 8. ὐ μόνον κεφαλὴν καὶ σῶμα καὶ πόδας ἀρκεῖ αὐτοῖς σκεπάσθαι.

Σκέπασμα, τὸ, tegumentum, tegmen, opertimentum. Aristot. polit. 7. ca. 17. Pro eo poeticè dicitur Σκέπας, indeclinabiliter. Od. ζ. & η. Et pro Σκεπάσματα, σκέπα, apud Hesiod. in Erg.

Σκεπαστής, ὁ, qui tegit & operit, item protector, defensor.

Σκεπαστικός, ὁ, tegendi & operiendi vim habens: aut qui libenter tegit & protegit.

Σκεπαστήριον τὸ, opertorium. Pro quo per syncopen dicitur Σκέπαστρον. At Σκεπάστρα ἡ, dicitur fasciæ quoddam genus ad operiendum & deligandum caput, apud Galen.

Σκεπαστός, ὁ, tectus, opertus. Σκεπαστά dicuntur lecticæ opertæ pellibus. Hieron. comm. in Esaiæ c. 66.

Σκέπανον, τὸ, idem cum Σκέπη & Σκέπασμα, apud Suid.

Composita.

Ἀνεμοσκεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, à vento tegens & defendens: aduersus ventorum iniuriam factus. Il. π

Ἀποσκέπω detego: Hesych. in ἀποσκόλυπτεν. Ἀποσκεπάζω, idē.

Ἀσκεπής, qui tectus opertusque non est opertimento carens.

Ἄσκεπος, idem. Ἀσκέπαστος, pro iisdem.

Ἐπισκέπω, supernè intego & operio, intego. Epigr.

Ἐπισκεπής, supernè tectus. Aristot. hist. an. l. 9.

Εὐσκεπής, bene tectus seu protectus, bonum tegumentum habens. Theophr. de caus. pl. l. 1. & alibi.

Καταskεπάζω, protego.

Περισκέπω circumtego, circumquaque obtego.

Περισκεπής, circumtectus, seu circumquaque obtectus. Dionys. de situ orb.

Περισκεπάζω, circumoperio. item adoperio, adumbro.

Συσκεπάζω, cooperio, contego.

Φιλόσκεπος, tegmine gaudens. Theoph. de caus. pl. l. 2.

ΣΚΕΥΟΣ, εος, τὸ, vas: * παρὰ τὸ κεύθω, τὸ κρύπτω. Etym. interdū & instrumentū. Plu. τὰ ἀμφὶ θυσίαν σκεύη. Xen. pæd. 4. τὰ τῶν ἵππων σκεύη. Sic τριηρικὰ σκεύη, apud Dem. & Πολεμικὰ σκεύη, apud Thuc. Et apud Herodian. l. 4. ξυλίνοις εἰς πόδα καὶ ἐδίσματα χρώμενος σκεύεσι.

Σκευάριον, τὸ, vasculum. Aristoph. in Plut. & apud Plut. τὰ σκευάρια, quæuis vtensilia & supellectilis minutiæ.

Σκευόω, ῶ, suis σκεύεσι instruo: vnde Σκευοῦσθαι. Hes. exp. ἑτοιμάζεσθαι.

Σκευάζω, idem. Peculiariter significat, gestaminibus corporis instruor: vt *vestimentis & armis*. Plu. οὗτοι γὰρ ἀπὸ Ῥώμης σκευάσαντες ἑαυτοὺς διὰ ταῦτα ὑπεξῆλθον. Aristoph. ἐσκεύασά σε Ἡρακλέα, Herculis te habitu indui. item paro, conficio Athen. l. 7.

Ἐπίστασαι τὸν σαῦρον ὡς δεῖ σκευάσαι, Et l. 9. Σκευάσαι ἡδύσματα, condimenta ciborum parare.

Σκευάζομαι (pass.) Σκεύεσι instruor: peculiariter iis quibus corpus ornari solet. Thucyd. l. 4 ὡς ἕκαστοι ἐσκευασμένοι ἦσαν. Syn. ad Euopt. αἱ γυναῖκες αὐταί τε ἐσκευασμένα. &c. cum dat. Plutarc. ἐσθῆτι Κελτικῇ σκευασάμενος Celtico cultu ornatus.

Σκευάζομαι (actiua signif.) colligo necessaria ad iter Σκεύεσιν ad iter necessariis me instruo. item paro, conficio. Plat. de rep. l. 2. ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι. Exp. & molior, struo, construo. [compositum est.

Σκεύασμα, τὸ, cōfectio, compositio: seu id quod confectū &

Σκευασία, ἡ, apparatus qui in vestibus & armis cultuque corporis adhibetur. Athen. l. 5. Item apparitio & confectio ciborum. Idem l. 9. & Plut. in Flamin.

Σκευαστός, ὁ, paratus, factus seu confectus, vel factitius, compositiuus: vt Σκευαστὸν σῶμα, cui oppon. τὸ κατὰ φύσιν γεγονός apud Plat. Epist. 7.

Σκευή, ῆς, ἡ, apparatus quo aliquis instructus est: habitus cuiusque corporis complectens omnia gestamina quæ corpus nostrum quouis tempore tegunt & ornant. Herodian. l. 4. ὥστε διαίτῃ καὶ σκευῇ διαφέρουσιν ἀλλήλων. Sic & apud Thuc. Nauium etiam armamenta τῆς σκευῆς nomine efferuntur: vt Act. Apost. c. 27 τὴν σκευὴν τοῦ πλοίου ἐρρίψαμεν.

Composita ac primum ex Σκεῦος & Σκευή, sine præpositione.

Ἄσκευος, ὁ καὶ ἡ, vasis vtensilibusque carens: inops. Gregor.

Ἀσκευής, έος, ὁ καὶ ἡ, imparatus. [Synes.

Αὐτόσκευος, rudis, simplex & inconditus, nullo artificio cōstans.

Εὔσκευος, vasis vtensilibusque bene instructus.

Εὐσκευέω, vasis vtensilibusque bene instructus sum. Item [de viatore dictum] sarcinis ad iter necessariis bene sum paratus. Soph. in Aiace.

Κουφόσκευος, leuibus σκεύεσιν instructus & onustus. Hesych. expo. ὁ βαστάζων τὴν πανοπλίαν. [Athen. l. 12.

Κρεοσκευασία, carnium apparatio, ratio apparandarum carnium.

Ὁμοιόσκευος, simili cultu seu habitu vtens.

Ὁμόσκευος, qui iisdem Σκεύεσι seu armis vtitur. Thuc. l. 2. & 3.

Composita ex Σκευάζω cum præpositione.

Ἀνασκευάζω, rursus struo, restauro, reædifico. Strab. l. 16. ἣν Ἀλέξανδρος ἐβούλετο ἀνασκευάσαι. ¶ Itē destruo, demolior, diruo. Itē aboleo, tollo: vt apud Dios. l. 3. c. 142. ἀνασκευάζει δὲ καὶ σύριγγας. Itē labefacto dicta alicui⁹, refello refuto. Alex. in Top. 1.

Ἀνασκευάζομαι destruor, euertor: vnde apud Dem. contra Apatur. τῆς τραπέζης ἀνασκευασθείσης. Absolutè positum exp. collectis vasis migro patria facesso: vt apud Plut. in Cæs. τοὺς Συήβους εἰς βαθεῖς καὶ ὑλώδεις αὐλῶνας ἀνασκευασαμένων. Sic & apud Pausan in Bœot. Dicitur & exercitus ἀνασκευάζεσθαι, qui collectis vasis castra mouet apud Xen.

Ἀνασκευαστικός, ad instaurandum aptus, instaurandi vim habens. ¶ Item destructiuus, destruendi facultate præditus. Dios. Alex. Aphr.

Ἀνασκευή, reædificatio, instauratio. ¶ Itē destructio, euersio. Item refutatio, confutatio. Quint. l. 2. c. 5. ¶ Sic dicitur etiam quum castra mouentur & vasa colliguntur ab exercitu.

Προανασκευάζομαι, [*Decomp.*] præparo, præstruo, multò antè composito.

Ἀποσκευάζω & Ἀποσκευάζομαι, vasa aufero: vt ἀποσκευάσασθαι τὴν τράπεζαν, vasa auferre è mensa. Suid. Item abiicio, depono, excutio, vt φορτίον ἀποσκευάζειν, apud Greg. & apud Basil. hom. 10. ἀποσκευάζων τῆς καρδίας φαντάσματα ἀπρεπῆ. Peculiariter significat, onus ventris depono, aluum exonero: vnde τὸ ἀποσκευαζόμενον dicitur stercus humanum, apud Poll. Interdum ei accus. additur: vt apud Herodian. ὑπαχθεὶς ὑπὸ τῆς γαστρὸς, ἀπεχώρει ἀποσκευασόμενος τὰ ἐνοχλοῦντα. Itē reiicio, repudio, non admitto. Themist. in 2. de anim. Item amolior, de medio summoueo. Syn. τὸν κατήγορον αὐτοῦ ἀποσκευάσας. Et ablego, amando, Herodian. l. 7. τοὺς φίλους πάντας ἀπεσκεύασε. Interdum signif. de medio tollo. i. neco: vt apud Luc. μεῖνος τῶν πώποτε τυραννοκτόνων μιᾷ πληγῇ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος. ¶ Est etiam demolior, euerto: apud Plut. in Publ. Et destruo, refuto, conuinco: apud Greg. ἐπειδὴ ἀπεσκευάσαμεθα τοῦ λόγου τὸ ἀλλότριον, &c. Ἀποσκευάζομαι, pass. etiam expo. summoueor, excutio: apud Diosc. l. 7.

Ἀποσκευή, vasa viatoria & sarcinæ. Lucia. Item exercitus impedimenta. Plut. Sic & dicitur alui exoneratio Poll.

Προσαποσκευάζομαι, [*dec.*] insuper amolior seu demolior.

Διασκευάζω, instruo, adorno. Luc. τὸν μὲν λαβοῦσα τύχη βασιλικῶς διεσκεύασε τιάραν ἐπιθεῖσα.

Διασκευάζομαι, instruor, me paro, adornor. Synes. ὡς εἰς μάχην διεσκευάζοντο. Peculiariter, armis struor, armor: vnde διεσκευασμένοι ἄνδρες, armati, accincti, apud Plut. in Pelop. apud Poly. διεσκευασμένη ἐπιστολή, exp. epistola dolosè & fraudulenter conscripta. διασκευάζομαι, actiuè etiam expo. cōpono, colligo: vnde apud Dem. in Aphob. διασκευασάμενος τὴν οὐσίαν, collectis vasis, sarcinis suis compositis.

Διασκευή adornatio, ipsa adornandi actio. Item ornamentum, apparatus. Item instrumentum: vel lectisternia, apud Athen. Apud rhetores in narratione διασκευή dicitur ornamentum dictionis, seu artificium illustrandi problematis cuius instituitur narratio: vide Hermog. de inuent. l. 2.

Decomp. Ἀδιάσκευος qui exornat⁹ & politus non est. Suid.

Ἐνδιάσκευος τρόπος διηγήσεως, modus narrationis quo διασκευή adhibita facit vt oratio inualescat Hermog.

Ἐπιδιασκευάζω, recognosco retracto. Hippocr. in libro de victu in morb. acut. Ἐπιδιασκευάζεσθαι dicitur liber aliquis, in quo quæ prius scripta erant ita emendantur, vt quædam detrahantur, quædam addantur, quædam immutentur. Galen.

Ἐπιδιασκευασις, ἡ, recognitio, retractatio,

Ἐκσκευάζομαι, vasa summota alicunde exporto: vel simpliciter, exporto. Stra. l. 15. Πάντα δὲ τὰ ἐν Περσίδι χρήματα ἐξεσκευάσατο, τὰ Σοῦσα.

Ἐνσκευάζω, instruo, orno, induo. Luc.

Ἐπισκευάζω, sarcio, instauro, recócinno. Isocr. in Paneg. ὅτι ἐμπρησθέντων ἱερῶν ἐπηρεάζοντο οἵ τινες οἰκοδομήσαιεν. ὡς ἀποπρησθέντων ἱερῶν ἐπισκευάσουσι. Luc. ἐπεὶ ἂν τὸ κεραυνὸν ἐπισκευάζοντες ὅθεν ἐπισκευάσουσι. ¶ Item insterno, clitellas & onerarium iumentis impono: vt Aristot. œc. 2. ἐπισκευάσας τὰς ἡμιόνους. Et in passiua voce, ἵππους ἐπισκευασμένους. Xen. Hell. 5.

Ἐπισκευαστής, ὁ, instaurator. Ἐπισκευαστός, ὁ, instauratitius, rediuiuus. Plat. in Polit.

Ἐπισκευή, ἡ, instauratio, refectio. Dem. Thu. l. 1. Polyb.

Ἀνεπισκεύαστος, (*Decomp.*) qui talis est vt instaurari non possit, irreparabilis.

Κατασκευάζω, instruo, adorno: Demost. Πᾶσι κατασκευάσας τὸ πλεῖον, ἀφ᾽ ὧν ὑπολάμβανεν συνθήσεσθαι. Et specialiter, armis instruo, armo: vnde apud Xeno. pæd. 6. τοὺς δ᾽ ἵππους τῶν ἁρματων χαλκοῖς πᾶσι προβλήμασι κατεσκευάσατο. ¶ Item exstruo, construo, ædifico. Herodian. l. 1. Πύργους τε μεγίστους καὶ ὑψηλοτάτους κατασκευάσας. ¶ Item adstruo, probo, argumentis confirmo. Phil. de mund. κατασκευάζει δὲ τὸ μὲν πρῶτον οὕτως. ¶ Item struo, i. molior, machinor, Demost. in Stephan. μηχανᾶται καὶ κατασκευάζει ταῦτα. ¶ Item efficio, reddo: vt κατασκευάζειν ὑγιᾶ, reddere sanum. Aristot & Diosc. Item conficio, compono, fabricor: vnde in med. apud Aristot Φειδίαν κατασκευαζόμενον τὴν ἐν ἀκροπόλει Ἀθηνᾶν.

Κατασκευάζομαι, (pass.) instruor: vt Πόλις ἅπασι κατεσκευασμένη. Plut. in Cam. ¶ Item extruor: ædificor. Paus. Item dolosè struor: vnde κατεσκευασμένοι, ficti, commêtitium: apud Dem. Κατεσκευάζομαι (med.) idem quod κατασκευάζω, ædificia extruo. Thuc. Exponitur etiam comparo, acquiro, vt συμμάχους κατασκευάζονται. Xen. Item molior: vt κατασκευάζεσθαι ἐν τῇ ψυχῇ κρηπῖδα, in animo moliri fundamentum. Alias signif. vide in κατασκευάζω.

Κατασκεύασμα, τὸ, id quod structum est, structura, molimen, machinamentum. Aristotel. Item ædificium. Herodian. Item commentum, molimentum subdolum. Dem. in Aristocr. Aristot. polit. 6.

Κατασκευαστής, ὁ καὶ ἡ, exstructor, molitor, opifex. Κατασκευαστός, extructus, conditus, compactus, fabrilis. Plut. in Apophth. Item subornatus, appositus, summissus. Aristot. œcon. 2.

Κατασκευαστικός, q. d. adstructiuus, adstruendi vim habês, seu aptus ad adstruendum.

Κατασκευή, ἡ, exstructio, structura, opificum: vt κατασκευὴ νεώς. apud Athen. Item structura, artificium orationis & compositio. Dion. Halyc. in vita Lys. Et specialiter, talis orationis compositio qua fiat vt dictio quæ adhibetur, vulgarem loquendi consuetudinem excedat. Laert. in vita Zen. Exponitur etiam, constitutio: vt κατασκευὴ τῆς ψυχῆς & τοῦ βίου. apud Plat. Item apparatus, cultus, copiæ ad administrandum aliquid necessaria. Isocr. Et peculiariter, vasa & instrumenta domus, suppelles, vnde apud Thu. l. 6. & Xen. ¶ Sic dicitur & castrorum metatio: apud eundem Xeno. cui oppon. ἀνασκευή. ¶ Item κατασκευὴ adstructio, probatio demonstratio: vnde πρόβλημα, aliquod seu ὑπόθεσις aliqua dicitur δεῖσθαι κατασκευῆς, apud Philopon. & Procl.

Decomp. Ἀκατάσκευος λόγος oratio elocutionis ornatu carens & artificio, dictio figuris carens & distinctione troporũ, Basil. in Hexaëm. homil. 3. & in martyr. Gord. Itē ἀκατάσκευος, non confectus argumentis, non probatus. Hermog. Ἀκατασκεύαστος, inconditus, infabricatus. Item inelaboratus. Synes.

Ἀκατασκευάστως, imparatè, incõditè infabricatè.

Δυσκατασκεύαστος, conditu seu fabricatu difficilis.

Ἐγκατάσκευος λόγος, oratio concinna & composita & opificij rhetorici plena. Et specialiter dictio figurata & tropis distincta. Plut. in vita Hom. Ἐγκατάσκευος τρόπος διηγήσεως, modus narrationis quum narratio argumentis & causarum prolatione confirmatur. Hermog. de inuent l. 2. Ἐγκατασκευάζω & ἐγκατασκευάζομαι, intus conficio, condo & perficio. Themist. in 2 post analyt.

Εὐκατασκεύαστος, conditu seu fabricatu facilis.

Προκατασκευάζω, ante struo aut molior, præstruo quidpiam ad id quod efficere volo. Apud Herodian. l. 6. αἵ τε λάθρα τὸ τε προκατασκευασθέντα. exp. te prius composita. Προκατασκευή, præstructio, præparatio. Apud rhetores pars orationis præstruens ea quæ adstruenda sunt argumentationibus. Polyb. & Dionys. Hallicar. Item schema orationis præmolliens dictum hyperbolicon quod dicturi sumus. Hermog.

Προσκατασκευάζω, insuper extruo vel construo.

Συγκατασκευάζω, vna instruo & adorno. Plat. de leg. l. 11.

Μετασκευάζω, in aliam formam habitumque verto. Item mutare genus vitæ facio, seu mutato vitæ genere traduco. Syn. τοὺς φύσει στρατιωτικοὺς ἔχοντας τὴν ἀρχὴν τῶν μεταδιδάσκουσι καὶ μετασκευάζουσιν εἰς ἐμπόρους.

Μετασκευάζομαι, in alias sedes migro, & quasi vasa transfero: vitæ genus muto. Greg. ἐκ τῆς παροικίας εἰς τὴν κατοικίαν μετασκευαζόμενοι, ex incolis ciues fiunt.

Παρασκευάζω, comparo, apparo, præparo. Thuc. l. 3. παρασκευάσαντων δὲ τῶν Μιτυληναίων πρίασθαι τῇ νηὶ σῖτον καὶ ἄλφιτα. Isocr. τελευτῶσι δόξαν παρασκευάζει, gloriam cõparat & acquirit. ¶ Item efficio, facio. Syn. τὸν Τρώϊλον ἑταῖρον παρασκεύαζεν ἐπιστεῖλαι μοι ὅτε κομιζόμενος τυγχάνει τὰ βιβλία, fac vt ad me scribat. Et cum accusat. person. Xen. εὐσεβεστέρους τε καὶ σωφρονεστέρους τοὺς συνόντας παρεσκεύαζεν. magis pios & temperatiores reddidit. Interdum exp. aptum efficio: vt apud eundem in œcon. παρεσκεύασεν ὁ θεὸς τὴν μὲν γυναικὸς φύσιν ἐπὶ τὰ ἔνδον ἔργα καὶ ἐπιμελήματα. ¶ Παρασκεύαζε σεαυτόν, te ipsum compara & paratum redde. Plut. in Cor.

Παρασκευάζομαι. (actiua signif.) idē quod παρασκευάζω, præparo, paro, comparo. Herodian. l. 3 τὰ πρὸς τὸν πόλεμον παρεσκευάζετο. Interdum sequente accusat. exp. me accingo: vt παρασκευάζομαι τὸν πλοῦν ad nauigationem me accingo: Thucyd. Interdum cum infinit. exp. do operam, conor, meditor, studeo: vt παρασκευάζομαι ποιεῖν Xen. & Aristoph. in Plut. ὅπερ πάλαι παρεσκευαζόμην quod meditabar, studebam. Apud eundem, Παρεσκευασμένος ἦν κρύπτειν, decreueram occultare. Item suborno, suppono coitione & conspiratione fingo, Dem. in Aphob. μάρτυρας ψευδεῖς παρεσκευάσατο οὗτος, fallos testes subornauit. Sic & apud Isæum παρασκευάζομαι (pass. signif.) accingor, me ad bellum comparo. Thuc. Παρεσκευάζοντο ὡς μαχούμενοι τοῖς ἐναντίοις. Item instruor: vnde Πόλις παρεσκευασμένη πᾶσιν εἰς πόλεμον. Plutarc. in Camill. ¶ Apud Plut. τούτῳ ἄριστα παρεσκεύασται ζῆν. exp huic optimè viuendi ratio comparata est. ¶ Item παρασκευάζομαι, ex composito perficior & meditata fraude. Lys. contra Agorat. παρεσκευάσθη ἅπαντα ἃ ἐγὼ λέγω.

Παρασκεύασμα, τό, apparatus, præparatio, instructio. Greg. χρῆσθαι τοῖς πρὸς τὴν ῥώμην παρασκευάσμασι.

Παρασκευαστικός, q. d. præparatiuus. Apud Diosc. παρασκευαστικὸς εὐχροίας, boni coloris efficiens.

Παρασκευή, ἡ, apparatus, præparatio: Thuc. lib. 2. Herodian. Item instructio. Isocr. Exponitur & Institutio. apud Plat. ¶ Item factio & coitio hominum appositorum vel ad reos opprimendos, vel ad pœnæ eximendos contra æquitatem iuris legúmque interdicta Demosthen. in Leochat. ὑμεῖς τοῖς ἀληθείαις πιστεύσαντες εἰσεληλύθαμεν· οὗτοι δὲ τῇ παρασκευῇ &c. ¶ Itē ἐκ παρασκευῆς fieri dicitur, quod fit consultò & ex composito seu industria, & interdum ei opponitur quod est extemporaneum: vt apud Plutar. in Polit. Præcept. ¶ Παρασκευὴ πυρετοῦ, exp. febrium aduentantium indicia. apud Dioscor. lib. 5. cap. 27. ¶ Παρασκευή, dicitur etiam dies quæ sabbathum antegreditur, ad eius aduentum quasi se accingens: seu in qua præparabantur necessaria victui in sabbatho: Marci 15. & alibi.

Decomp. Ἀντιπαρασκευάζομαι, vicissim instruor, vicissim & ipse me paro. Thucyd l. 1. Ἀντιπαρασκευή, apparatus qui fit ex parte contraria Idem ibid.

Ἀπαράσκευος & ἀπαρασκεύαστος, imparatus. Thucyd. l. 1. Herodian. l. 3. ἀπαρασκεύως, imparatè. Item sine præmeditatione.

Ἐμπαράσκευος, præparatus, instructus. Basil. hom. 6.

Ἐπιπαρασκευάζω, insuper paro vel præparo.

Προπαρασκευάζω, antè paro, longè antè paro Xen. τοῖς μέλλουσιν ἔσεσθαι ποσὶ προπαρασκευάζει πάντα. Exponit. & præmunio: apud Gal. ad Glauc. l. 2. προπαρασκευή, præparatio.

Συμπαρασκευάζω, simul apparo seu comparo, adiuuo in apparando seu comparando. Xen. pæd. 7. Exponitur &, simul efficio apud Dem.

Συσκευάζω, in fasciculum colligo, in vnam sarcinam connecto. Dem. περὶ παραπρεσβ. ὥσπερ ταῦτα πάντα εἰς ἓν ψήφισμα ἤδη συνεσκεύαζεν. Item compilo. Exod. cap. 3 Συσκευάσετε τοὺς Αἰγυπτίους. Item struo subdolè, fraudulenter comminiscor, &c. vide Συσκευάζομαι.

Συσκευάζομαι. (act. sign.) colligo vasa cibaria mecum porto. Xen. Pæd. 4 Σὺ μὲν ἤδη συσκευάζου, &c. Lys. in Phil. Συσκευασάμενος τὰ αὑτοῦ ἐνθάδε, sarcinis suis collectis & huc cõportatis. Et generaliter comparo, apparo, instituo. Plut. in Cat. ἤδη τὸ λοιπὸν εἰς ἡδονὴν καὶ σχολὴν συσκευαζόμενοι τὸν βίον, ad voluptatem consectandam se comparantes. ¶ Item struo, molior, insidiis aggredior: significatione ducta ab iis qui vasis alienis furtim collectis in pedes protinus se coniiciunt: Demosth. in Zenothem, ἀδίκημα τοιουτονὶ μετ᾽ ἐκείνου συνεσκευάσατο. Plut. in Cæs. Συσκευαζόμενος τὴν πόλιν, vrbem captans eique insidias struens. Συσκευάζομαι (pass.) colligor: vt δυνάμεις συνεσκευάσθη, apud Herodia. l. 2. Item struor subdolè, fingor: vt Συσκευασθεῖσα φήμη, apud eundem. Item adornor, struor: vt apud eundem, ἐτύγχανε τις ἐπιβουλὴ συνεσκευάσθη, adornata fuit coniuratio.

Συνεσκευασμένως, collectim, confertim simul. Gregor.

Συσκευτασία, ἡ, apparatus. Xen. pæd. 4.

Συσκευαστής, ὁ, molitor, structor, machinator.

Συσκευὴ, ἡ, fraudulenta molitio, insidiarum subornatio, captatio. Herodian. l. 3.

Ἀσυσκεύαστον. (*decomp.*) non complicatum vt sarcina, inconditum, non digestum.

Σκῆψις, vide in Σκήπτομαι. Σκήμπτω, in Σκήπτω.

ΣΚΗΝΗ', ῆς, ἡ, tabernaculum, tentorium. Xenop. pæd. 8. πρὸς ἕω βλέποντας ἱστάναι τὴν σκηνὴν. Plat. de leg. σκηνὰς πηγνύναι, tentoria figere. De theatri tabernaculo. apud Luc. de calumn. τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων κακῶν. ¶ Interdum de conuiuio & compotatione dicitur, quoniam conuiuari & cōpotare milites in suis tabernaculis solent. Xen. pæd. 3 διαλύσαντες τὴν σκηνὴν ἀνεπαύοντο, dimisso conuiuio. ¶ Interdum pro ipsa actione scenica ponitur, aliquando & pro ostētatione & pompa scenica, vt apud Chrysost. comm. in epist. ad Hebr. & Diony. in eccles. hier. Inde & de re fabulosa vsurpatur, quoniam fabulosa in scenam produci solent. Herodian. l. 2. συσκευήν τινα καὶ σκηνὴν τὸ πρᾶγμα ὑποπτεύουσιν. ° Dicitur deriuari ἀπὸ τῆς σκιᾶς, ab vmbra.

Σκῆνος, εος, τὸ, idem, Suid. & Hesyc. Metaphoricè in 2. epistol. ad Corinth. cap. 5. ἐὰν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους καταλυθῇ. Corpus etiam nostrum σκῆνος dicitur, in Axioch. quoniam animæ tabernaculum est. ¶ Etymolog. scribit σκῆνος dici etiam vas quoddam, aut mundum quendam muliebrem, aut vmbellam, in qua significatione apud Harpocr. scribitur σκηνή, ex Demosth.

Σκηνήτης, seu σκηνίτης, ου, ὁ, in tentoriis seu vmbraculis habitans: vt σκηνῖται Λίβυες, apud Poll. l. 4. c. 10. item tabernaculum integens: vt σκηνίτης κισσὸς, hedera topiaria. Athen. epigr. l. 3.

Σκηνικὸς, ὁ, scenicus, scenaticus, scenalis: vt σκηνικοὶ ἀγῶνες, & σκηνικὴ ποίησις, apud Athen. Et οἱ σκηνικοὶ, scenici, actores scenici.

Σκηνίδιον, seu σκηνύδριον, τὸ, tentoriolum, paruum tabernaculum. Theophyl.

Σκηνάω seu σκηνέω, f. ήσω, tentorium figo, tabernaculum pono: vel habito tabernaculum. Thuc. l. 1. οἰκίαι ἐν αἷς αὐτοὶ ἐσκήνησαν. Xen Hell. 5. ᾔδει ὅτι κατὰ τὰς ναῦς οἱ ναῦται ἔμελλον σκηνήσειν, sua tentoria fixuros esse. Accipitur & pro συσκηνῶ, contubernalis sum: vnde σκηνῶντες, Hesychio sunt σύσκηνοι.

Σκηνάομαι seu σκηνέομαι, idem Plat. Aristoph.

Σκήνημα, τὸ, tentorium, tabernaculum: seu domicilium quod quis tentorij loco sibi erexit. Xen.

Σκηνήτης qui in tentoriis habitat, &c. vide & paulò antè.

Σκηνωτὴς, idem. Etym.

Σκηνόω, idē cū σκηνάω & σκηνέω. Xen. pæd. 8. πότον δὲ εἰ ἀπολιπόντας σκηνοῦν τοὺς δορυφόρους τῆς βασιλικῆς σκηνῆς. Plu. in Cam. σκηνοῦν ἐρειπίοις, in ruderibus domicilium suum & sedē habere.

Σκηνόομαι, idem. Metaph. apud Plat. de rep. l. 10. οὕτω πόῤῥω σου ἐσκήνωται τοῦ θανάσιμος εἶναι, tantum abest vt (anima) sit mortalitati obnoxia.

Σκήνωμα, τὸ, idem quod σκήνημα: Metaphoricè apud Eurip. in Heracl. σμικρὸν τὸ σὸν σκήνωμα προσθήσεις φίλοις.

Σκηνωτὴς, idem cum Σκηνήτης. Exponitur & contubernalis. Hesych.

Composita.

Ἀπόσκηνος, ὁ καὶ ἡ, semotum ab aliis tentorium seu tabernaculum habens. Et general. qui procul ab alio habitat. Xen. pæd. 8.

Ἀποσκηνόω, seorsum vel longè remotum tentorium habeo. Plut. in Eumen. Et general. seorsum habito. Themist. ad Nicomed. οὐκ ἀποσκηνοῦσι πόῤῥωθέν που αἱ θεαὶ τῶν ἡμετέρων μουσείων. ¶ Item tentorium moueo. Genes. c. 13.

Ἄσκηνος, tentorio seu tabernaculo carens. ¶ Item non fictus.

Ἀσκήνως, non fictè. Syn. ep. 138.

Γογγυλόσκηνος, tabernaculum seu domicilium habens rotundum. Hesych.

Διασκηνάω, & διασκηνέω diuersandi causa tabernacula seu tentoria pono. Exponitur etiam, dispertior tentoria: item castra metor. apud Xen.

Διασκηνόω, ῶ, apud Xeno. pæd. 3. putatur significare, tentoria dissoluo, seu vasa colligo.

Ἐπίσκηνος qui super scena est aut fit. Soph. in Aiace. item subst. idem quod sequens ἐπισκήνιον, apud Vitruu. l. 5. c. 7.

Ἐπισκήνιον, τὸ, domicilium super scena. Hesyc. Quidam exponunt superior scenæ pars: apud Vitruu. l. 7. c. 5.

Κατασκηνάω, & κατασκηνάομαι, tētoriū defigo. Plat. de rep. l. 10.

Κατασκηνόω, idem. Xen. pæd. 6. & 4. Et metaph. Marci 13. Exponitur & actiuè, tentorium seu tabernaculum præbeo: apud Greg. Naz. εἰς τόπον χλόης κατεσκήνωσεν. item quiesco. Psal. 15. ἡ σάρξ μου κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι.

Κατασκήνωσις ἡ tentorium seu tabernaculorū collocatio, & pro ipso tentorio seu habitaculo. Matth. 8.

Συγκατασκηνόω. (*Decomp.*) vnà tentorium figo: vel in vno eodémque tabernaculo habito. Et act. in vno eodē atque tabernaculo colloco. Xen.

Ὁμόσκηνος, in eodem tentorio seu tabernaculo habitans, contubernalis.

Ὁμοσκηνία, ἡ, contubernium. eiusdē tentorij participē esse.

Ὁμοσκηνέω contubernalis sum, in eodem tabernaculo habito. Xen. pæd. 2.

Παρασκήνια, τὰ, aditus ad scenam ferentes: aliis est locus iuxta scœnam capacior, in quem instrumenta ad ludos necessaria imponebantur. Dem. pro Ctesiph.

Παρασκηνάω, seu παρασκηνέω, iuxta habeo tentorium seu tabernaculum meum: vel iuxta figo tentorium Xen. in anab.

Παρασκηνόω, idem. Xen. pæd. 4. Et general. sedem meam figo apud. vel habito apud: vnde metaph. apud Plut. in li. de discern. adul. ab am. ταύτῃ πρῶτον ἐπιχειρεῖ πλησιάζειν ἑκάστῳ καὶ παρασκηνοῦν. Apud eundem symp. 8. cap. etiam vicinus & proximus sum. οἱ φυλλοχόοι μὲν οὐ[illegible] παρασκηνοῦντες.

Προσκήνιον, τὸ, vestibulum scenæ. Plut. in Lys. Suidæ est velum quod scenæ protenditur. Aliis locus ante scenam porrectus, vbi pulpitum excitatum erat, quo actores fabularum prodirent. Vtitur & Vitruu. l. 5. c. 6.

Σύσκηνος, idem cum ὁμόσκηνος, Xen. pæd. 2. Plut. in Alcib.

Συσκηνία, idem cum ὁμοσκηνία. Suid.

Συσκήνιον, τὸ, idem. Xen. in Laced. Polit.

Συσκηνέω, idem cum ὁμοσκηνέω. Idem. pæd. 7.

ΣΚΗΠΤΩ, f. ψω, nitor, innitor, incumbo. ¶ Item cado seu decido in: seu vehementi impetu decido & irruo. Soph. in Oed. tyr. ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς σκήψας ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν, pestis, ignifera illa dea, ingruens vrbem exagitat. Exponitur & transitiuè, immitto, seu cum impetu immitto: apud Euripid. in Med. τὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί.

Deriuata ex Σκήπτω nitor.

Σκήπτομαι, idem quod Σκήπτω nitor, innitor, incumbo. Il. ξ. καί μιν ὀΐω. Αὐτῷ σκηπτόμενον κατ' ἴμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω. Sic Apoll. Arg. 2. Βάκτρῳ σκηπτόμενος, nitens baculo. Et metaph. nitor, fulcio me. Dem. Phil. 2. πῶς τὰ δίκαια νομίζειν ταῦτ' εἶναι πεπεικέναι σκήψαιτο eo nitatur ac tueatur se quod initiū putaret esse hæc fieri ¶ Item prætexo, *nitens aliqua ratione*: Æschin. in Ctesiph. οὐ γὰρ δήπου τοῦτό γε σκήψῃ ὡς οὐ δυνατὸς εἶ λέγειν: non enim hoc prætexes & excusabis. ° Significat etiam fingo, simulo: vt apud Aristoph. in Plut. καὶ σκήπτομαι γ' εἶναι λύχνω. ita pro re nata fingo me talem esse. Et cum accus. Plutar. in Solone. ἐσκήψατο ἔκστασιν τῶν λογισμῶν, furere se simulauit. Et cum infin. apud eundem in Cam. σκηψάμενος ἄῤῥωστεῖν ἐξωμόσατο τὴν ἀρχὴν, simulata corporis aduersa valetudine magistratu se abdicauit. Exponitur etiam, defendo: vt apud Plat. de leg. σκήπτομαι ὑπὲρ σοῦ defendo te, sum tibi patronus.

Σκῆψις, εως, ἡ, prætextus. Demosth. Olynt. 1. & in Mid.

Σκῆπτρον τὸ, baculus, scipio, cui innitimur inter eundum. Od. ξ. Ioui etiam tribuitur tanquam regiæ maiestatis signum: apud Pausan. in Att. & alibi. Erat & regum & imperatorum gestamen, vtpote qui deorum vicem in terris gerant. Il. β. & alibi apud Hom. Per metonymiam interdum pro regno accipitur, signum videlicet pro re signata: Eurip. in Orest. ἐπὶ σκῆπτρα σοῖς ἔχων τὴν ἐλπίδ', sperans se regno potiturum.

Μονόσκηπτρος, ὁ, (*comp.*) solus sceptra gerens, monarcha.

Σκήπων, ωνος, idem cum Σκῆπτρον, scipio, baculus: Aristoph. in Vesp.

Σκηπάνιον, τὸ, idem. Il. ω. & ν. Pro eodem Ionicè dicitur σκηπήνιον, apud Hes. & Doricè σκαπάνιον, apud eundem & Suid.

Σκήμπτω, idem cum Σκήπτω. Pro quo dicitur &, Σκίμπτω. Hesych. Aliam signif. vide in sequenti classe.

Σκίμπτομαι, idem cum σκήπτομαι. Pind. Pro Σκίμπτω dicitur etiam Σκίμπτω, & σκιμπτύω Hesych.

Σκίμπων, idem cum Σκῆπτρον & σκήπων. Euripid. in Hec. Herodot. l. 4. Pro eodem scribitur & Σκίπων, apud Etymol. & Hesych. vnde σκιπαῖος, qui baculo innitens incedit & *ex consequenti* tardus: Idy. 16. Ἔρχόμεναι σκιπαίον ἐπ' ἀπάτῃ δέ τινος ἰδίᾳ. Et compos. Ἄσκιπων, scipione non nitens, qui sine baculo incedit & *per consequens*, qui adhuc viridi est senecta.

Σκίμπους, οδος, ὁ, lectus humilis quo accumbebant. Aristop. in Nub.

Σκιμπόδιον, τὸ, lectulus discubitorius, seu in quo reclinare ceruicem possumus. Athen. l. 12. Vnde & in comp. ex πούς.

Σκηρίπτω, idem cum Σκήπτω: ex quo & formatum videtur epēthesi syllabæ ει, quamuis. Eust. Σκήπτω ex σκηρίπτω per syncopen dici tradat. Apol. in Arg. εἰ δ' ἔτι γαίῃ χηλαῖς σκηριπτόμενοι πεπνημένοι πόνον.

Σκηρίπτομαι, idem cum Σκήπτομαι, fulcior, fulcio me. Od. λ. σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε.

Composita.

Ἀποσκήπτω, decumbo in, incumbo, innitor. vide & sequentem ord. comp.

Ἀποσκήμπτω, idem. Ἀπόσκημμα, τὸ, firmamentum seu fulcimentum in quod aliquid inclinatum recumbit. Item decubitus, i. humor qui relicta ea parte quam infestabat, in aliam transit. Gal. ad Glauc. l. 2.

Ἀπόσκηψις, εως, ἡ, idem. Exponitur etiam, scarificatio: apud Hippocr. de morb. l. 1.

Ἐνσκήπτω,

Περίσκιοι ; dicuntur qui arcticum circulum eundem habent cum tropico,aut maiorem.Strab.l.2.

Περισκιάζω,circumcirca obumbro.

Σύσκι☉,vmbrosus,opacus:seu vmbra opacatus & obtectus. Xen. in Cyneg.Athen.l.12.

Συσκιάζω,obumbro,opaco,inumbro. Athen.lib.5. αὗται αἱ σκηναὶ συνεσκίαζον τοὺς περιπάτους. Et συσκιάζον ἄγκ☉,opaca vallis.Eurip.in Bacch. Metaphorice pro oculo accipitur, vt apud Dem.Olynth.2. αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰ τοιαῦτα ὀνείδη.

Συσκιασμός & Συσκίασις,obumbratio.

Υ'πόσκι☉,vmbrosus , opacus, seu vmbra opacatus & obtectus. Plut.in Alex.

Υ'ποσκιάω aliquantū inumbro, aliquatenus obumbro:Apol. (Rhod.

Υ'ποσκιάζω,obumbro. Athen.l.4. Exponitur etiam,progreditur.Etym. nam qui progrediuntur, solum quod à tergo relinquunt,velut occulunt aut obumbrant.

Φιλόσκι☉,amans vmbræ.vmbras captans.

ΣΚΙΓΓΟΣ, vel Σκίγκ☉,scingus,vel scincus,crocodilus terrestris:de quo vide Diosc.l.2.c.71.& l.3.c.144.

Σκίδναμαι,&c.vide in Σκεδάω. Σκίερος,in Σκιά.

ΣΚΙΛΛΑ,ης,ἡ, scilla, siue squilla: herba bulbum insignem habens,de qua Diosc.l.2.c.202. Apud Theog. Οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται.

Σκιλλικός, vt Σκιλλιτικὸν ὄξ☉, scilliticum acetum vel scillinū, apud Diosc.l.5.c.25.Et Σκιλλιτικὸς οἶν☉, scillinum vinum, cui scilla herba contusa commiscetur,apud eundem l.5.c.26. Est etiam Σκιλλιτικὸν ἔλαιον.

Σκιλλώδης,scillaceus,ad scillæ figuram accedens.Theophrast.de caus.pl l.1.c.8.

ΣΚΙΜΑΛΙΖΩ,medio digito tento an gallinæ oua conceperint immisso eo in podicem. Exponitur etiam, digito medio podicem fodico.Suid. Metaphoricè,infamem digitum porrigo atque ostendo cæteris compressis,quod in summo contemptu fiebat. Sic apud Laert. narratur Diogenes Demosthenem non indice porrecto,sed medio digito commonstrasse: quo effœminatam eius mollitiem notauit.Aristoph.in Acharn. ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σκιμαλίζω, ridicam atque infamem.

Σκίμπτω,&c.vide in Σκήπτω. Σκίναξ,Σκίναρ,in Σκιρῶ. Σκινδαλμός,in σχίζω.& in comp.ex Καλαμ☉.

ΣΚΙΝΔΑΨΟΣ,ὁ, genus plantæ similis hederæ apud Nysā,in India: vt ex Apolloni schol.annotatur.¶Fuit etiam instrumētum musicum tetrachordon , quo mulieres præcipuè vsæ traduntur: eiusque chordæ ex aurichalco pluma ferri solitæ. Vide Athen.l.4.& Eust.Meminit & Gal. l.4. de differentiis pulsuum.Apud Laert.pro vilissimo instrumento ponitur.

ΣΚΙΝΘΟΙ, καὶ κολυμβηταί, homines nantes seséque submergentes,vt Gaza vertit apud Theophr.hist. pl.l.4. cap.7. Plinius vertit,naufragi & vrinantes.l 13.c.25.

Σκιοειδής,Σκιόεις,Σκιόω,vide in Σκιά. Σκίπτων,in Σκήπτω. Σκίρον in Σκιά.

ΣΚΙΡΟΣ,ὁ. marmoris fragmentum siue frustulum,quod excidit dum illud scalpitur: ea fragmenta assulas vocat Vitru.l.7. c.6.inde pro scrupo ponitur. Pro eodem scribitur etiam Σκῦρ☉ apud Hesych. ¶Apud medicos Σκίρ☉ siue Σκίῤῥ☉ dicitur tumor præter naturam durus & doloris expers. Vide Gal. variis in locis. ¶Item λατύπα,cæmentum. ¶Item gypsus , apud Suid.

¶*Deriuata ex Σκίρ☉ seu Σκῦρ☉,scrupus.*

Σκιράφειον siue Σκιραφεῖον,aleatorium,forum aleatorum.locus in quo tesseris luditur. Priore vtitur Isocr.in Areopag. Posterius à Suida exp.Κυβευτήριον.

Σκιραφεύω,tesseris ludo. Σκιραφευτής,ὁ, qui tessera ludit, apud Poll.

Σκιραφεία,ἡ, lusus scruporum,qui in lateruncularia tabella exercetur,siue in abaco latrunculorum.

Σκυρώδης,ε☉,ὁ,καὶ ἡ,exp. petricosus. Hesych.

Σκυρόω,vndas Σκυρωθῶσι,apud Hesych.exp.λιθωθῶσι. σκυρωτὴ ὁδὸς,idem exp.ἡ λιθόστρωτ☉.

Σκύθρον,herba quæ erythrodanum. Pro qua apud Nic. in Ther. Σκυραί.

Ε'πίσκυρ☉,(Comp.)ludi genus,de quo Eust.& Poll.l.9.

¶*Deriuata ex Σκίρ☉ tumor,&c.*

Σκιῤῥώδης,ε☉,ὁ,καὶ ἡ, similis Σκίῤῥῳ, vel callosa duritie rigidus & induratus.vt σκιῤῥώδεις ὄγκοι,Gal.method.med.l.14.ca.6. item metaph.durus,contumax:vt σκιῤῥώδη ἤθη; apud eundem Galenum.

Σκιῤῥόω,induro in σκίῤῥον seu tumefactum induro. Alex.Aphr. ὁ σκιῤῥωμέν☉ σπλὴν, lien qui duro tumore vitiatur.

Σκίῤῥωμα,siue σκίρωμα,τὸ,idem cum σκίρ☉. Suid.

Α'ποσκιῤῥόω,(comp.)in scirrhum induro. Item generaliter, induro.vnde pass.ἀποσκιῤῥωμέν☉ & ἀποσκιῤῥωθεὶς,induratus.

Α'ποσκίῤῥωμα,durities quæ in scirrhum abiit: vt ἀποσκίῤῥωμα τῶν γονάτων.

Σκιρῶ,&c.vide in Σκαίρω.

ΣΚΙΤΑΛΟΙ,οἱ,viles homines & improbi. Suid.ex Aristoph. *Sic dicti à Scitone quodam ob improbitatem celebrato.

Σκιώδης, vide in Σκιά. Σκλέω,Σκληρὸς,&c.in Σκέλλω. Σκνίψ,in Κνίψ.

ΣΚΟΛΙΟΣ,ὁ,ὁ,tortuosus,intortus,obliquus. Et metaph. prauus:vt σκολιαὶ δίκαι. apud Hesiod. in Erg. Apud eundem ibidem Ρεῖα δ' ἰθύνει σκολιόν.

Σκολιῶς,tortuosè,intortè,obliquè.Item prauè.

Σκολιότης,ητ☉,ἡ,q.d.tortuositas,curuitas. Item prauitas.

Σκολιόω,intorqueo,tortuosum reddo.

Σκολίωμα,τό,exp.anfractus:apud Strab.

Σκολίωσις, ipsa actio intorquendi seu reddendi tortuosum. Item q. d. tortuositas. Est etiam morbi nomen apud medicos: quum spinæ vertebræ loco mouentur & in latus inclinant. Apud Hipp.omnis spinæ deprauatio sic dicitur,teste Galen.

Σκολιαίνω,tortuosum reddo: vnde σκολιαίνεσθαι,apud Hippocrat. ἐν τοῖς περὶ ἄρθρων.

Σκολιάζω,obliquo:in prouerb. Solom.

Σκόλιον , (accentu in primam retracto) carmen seu canticum quoddam conuiuale,quod dictum putant nonnulli ex eo quod à primo cœptum , non à proximo , sed flexuoso circuitu vltro citroque exciperetur. Aristoph. in Vesp. τούτω τί λέξεις σκόλιον; Vide & Suid.Athen & Eust.

Σκόλλυς,villus,lanugo:vt ἀποκείρειν τὸ σκόλλυν. Athen. dictum videtur παρὰ τὸ σκολιόν. ¶At σκολλὶς dicitur mundus quidam muliebris,qui & κορυφαία,& κορυφὴ Eust.ex rhet.lex.

ΣΚΟΛΟΠΑΞ,gallinago,rusticula,quæ in arbore nunquam sedet: Aristot.anim.l.6.c.8. Legitur & ἀσκαλώπαξ. Dicitur esse etiam nomen piscis parui.

ΣΚΟΛΟΠΕΝΔΡΑ,ας,ἡ,scolopendra,animalculum ex genere multipedum,de quo Theoph.hist.pl.l.7.c. 11. * Sic dicta existimatur quasi ἔχυσα σκόλοπα ἐν τῇ οὐρᾷ, quia in extremo (quod caudæ loco est) supereminet corneolum quasi radius atque impactus aculeus , atque inde & σκολόπια nominatur. ¶Est & scolopendra maior seu multipeda maior,ita a corporis forma notisque dorsi rubris quibus præcedentem simulat, appellata,de qua apud Aratum,& Aristoph.hist.an lib.6.cap.7. ¶ Sunt & θαλάσσιαι σκολόπενδραι, à terrestrium similitudine dictæ,Plut.de solert.an.Diosc.l.2.Gal.l.11.simp. ¶Item σκολοπένδρα siue σκολοπένδριον,herbæ nomen. Diosc.l.5.c.151. Gal. l.9.de comp.medic.& Theophr.l.9 hist.pl.c.19.

ΣΚΟΛΟΨ,οπ☉,ὁ,præacutus palus:vallus, idem cum σταυρὸς & χάραξ. Il.μ. σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῷ Ο'ξέες ἑστᾶσι Od.η.τεῖχεα μακρὰ, Υ'ψηλὰ σκολόπεσσιν ἀρηρότα.Sic etiam dicuntur aculei & surculi acuti corporibus aculeorum instar infixi , quia formam superiorem σκολόπων referunt. Diosc.l.2.c.29. Metaph. autem D.Paulus 2.Cor. 12. σκόλοπα vocare videtur τὴν ἐπιθυμίαν,quæ videlicet teli instar, carni penitus infixa est. * A σκάζω deriuatū dicit' (vt & σκωλὸς & σκάνδαλον) quia potest in via incurrentibus pedibus esse impedimēto & offendiculo.

Σκολοπόεις,εντ☉,ὁ,palis seu vallis abundans.

Σκολοπίζω,palo infigo,σταυρόω.

Σκολοπίζομαι , palo infigor seu palus mihi adigitur,palo traiicio. Luc.in vita peregr.

Α'νασκολοπίζω, (comp.) palo infixum vel affixum tollo: in crucem tollo,idem cum ἀνασταυρόω. Luc.

Σκολοπία,ἡ, scolopendra: animalculum ex genere τῶν πολυπόδων,idem cum σκολοπένδρα.Theophr.hist.pl.l.7.c.11.

ΣΚΟΛΥΜΟΣ,ὁ,ὁ,cardui species:de qua Diosc.l.3.c.16.Hesiod. in Erg.Η'μος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ. Ita vocatur etiam herba quæ alio nomine λευκάκανθα:vt est in append.Diosc.

Σκολυμώδες φύλλον,folium carduo simile. Theoph.

ΣΚΟΛΥΠΤΩ,euello,lacero,ἐκτίλλω,κολούω Hesych.

Α'ποσκολύπτω,(comp.) decortico,excorio. Item detrunco,mutilo. Hesyc.vnde ἀποσκολυμμέν☉,qui penis circumcisus est, idem ex Sophoc. Monio. Sic & apud Athen.li.3. πάντ' ἄνδρ' ἀποσκολύπτειν.

ΣΚΟΜΒΡΟΣ, ὁ, ὁ, scombrus , marinus piscis, Aristophan. schol·

ΣΚΥ'ΘΗΣ, ου, ὁ, Scytha qui est è Scythia. Accipitur & pro ferro (teste Stephano) vt apud Theogn. Ἀλλ' ἄγε δὴ σκύθα κεῖρε κόμην, ἀπόπαυε δὲ κῶμον.

Σκυθικὸς, ου, ὁ, Scythicus: vt σκυθικὴ ῥίζα, Scythica radix: quæ & γλυκεῖα ῥίζα dicitur à Theophr. hist. pl. l. 7. c. 13. & γλυκύῤῥιζα, apud Diosc. lib. 3. c. 7. item σκυθικαὶ, calceamenti quoddam genus, Stephano & Suidæ.

Σκυθὶς, mulier quæ est è Scythia, apud Luc.

Σκύθος, genus poculi, scyphus. Athen. l. 11.

Σκυθίζω, Scythas imitor. item idem quod μεθύω, ebrius sum, Hieronymus Rhodius de ebrietate: apud Athen. l. 11.

Σκυθίζομαι, tondeor: (à σκύθης, significante ferrum) vel Scythico more rador. Eurip. in Elect. κρᾶτα, πλόκαμόν τ' ἐσκυθισμένον ξυρῷ.

Composita.

Ἀποσκυθίζειν, Scythico more tondere, i. turpi & contumeliosa tonsura alicui illudere, aut alicui crines euellere. Athen. l. 11. Suidas propriè esse dicit cutem capitis vnà cū pilis detrahere.

Ἐπισκυθίζω, Scythas imitor *in potando nimirum*, Scythicas potationes imitor. Herodotus in Eratone scribit Lacones quum vellent ζωρότερον πίνειν, dixisse solitos, ἐπισκύθισον.

Περισκυθίζω, propriè est cutem cum crinibus amputo: Scythico more rado. Exponitur & generaliter, excorio. Suid.

Σκυθράζω, &c. vide in σκυδμαίνω. σκύλαξ &c. vide in comp. ex Υ γάω. σκυλάω &c. in σύλη.

ΣΚΥ'ΛΛΩ, F. υλῶ, vexo, molestus sum molestiam exhibeo, negotium facesso, item fatigo Herodian. σκύλας δὲ καὶ ὑβρίσας. Sic & apud Marc. c. 5. & Luc. c. 8.

Σκύλλομαι, vexor, fatigor. Luc. c. 7. κύριε μὴ σκύλλου.

Σκυλμὸς, ου, ὁ, vexatio, σκύλμα, τό, vnde in Epigr. σκύλματα κόμης, exp. laniatus comæ.

Σκύμνος &c. vide in σκύζω.

ΣΚΥ'ΝΙΟΝ, ου, τό, summa palpebra, cilium. Nicand.

Ἐπισκύνιον (cōp.) pellis supercilij quæ flectitur, supercilij prominentia, seu supercilium ipsum. Il. ρ. (de leone.) Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὄσσε καλύπτων. Aristoph. δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων. Legitur & apud Theocr. idyll. 25.

Σκῦρος, vide in σκίρος.

ΣΚΥ'ΤΟΣ, εος, τό, corium, pellis. Plat. in symp. ἔχων τὸ τοῦτο ὄργανον οἷον οἱ σκυτοτόμοι περὶ τὰ καλόποδα, λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας, item loreus funis seu flagrum loreum, scutica: quod & σκυτάλη. Aristoph. in Vesp. ἦ μὴν ἐγώ σε τήμερον βλίττειν σκύτη ποιήσω. Dem. in Mid. σκῦτος ἔχων ἐπέμπετο, καὶ τούτῳ μεθύων ἐπάταξέ τινα. Etym. secundum Petronium sic nominari scribit cutē omnem quę est inter colli neruos: secūdum alios sic dici medullam dorsi: secūdum alios verò, locum qui est inter supercilium & frontem: aliis autem esse capitis cutem: ideóq; pro ipso capite vsurpari. ¶ Item σκῦτος, quasi ξῦτος appellari tradit, παρὰ τὸ ξύω, resolutione literæ ξ & hyperthesi facta: nihil enim frequentius ξύεσθαι quàm pellem.

Σκύτινος, ου, ὁ, coriaceus: vt σκυτίνῃ μάστιγι, apud Athen. l. 12. Et σκυτίνη, ἡ, subaud. ζώνη seu περιζώστρα, corium seu pellis quę præcingitur. Etym. At σκυτίνη ἐπικουρία, prouerbium Atticum de infirmis auxiliis. Hesych.

Σκυτικὸς, ὁ, coriaceus. Et σκυτική, s. τέχνη, ars coriaria. Plat. pol. 2.

Σκυτεύω, f. εύσω, artem coriariam seu sutoriā factito, sum cerdo.

Σκυτεὺς, εως, ὁ, qui artem sutoriam seu coriariam exercet, sutor, cerdo. Herodot. in vita Hom.

Σκυτεῖον, τό, officia sutoris, sutrina.

Σκυτάλη, ἡ, flagrum loreum seu coriaceum: scutica, vel saccus coriaceus. Hesyc. item claua in summa obducta corio: vel simpliciter, claua, fustis. Pind. in Olymp. σκυτάλαι dicuntur etiam vestes seu palangæ siue phalangæ. Exodi 30. ¶ Item σκυτάλη, genus secretæ epistolæ loro inscriptæ: de qua vide Gell. lib. 17. c. 9. & Plut. in Lysand. Sic apud Xen. Hel. 4. εἰς τὰς συμμαχίδας πόλεις σκυτάλας ἔπεμψαν. ¶ Est & serpentis nomē apud Aelian. Nicand. & Diosc. l. 7. c. 11.

Σκυταλίας, ου, ὁ, σκυτάλῃ æquans seu instar σκυτάλης teres & oblongus. Athen. l. 4. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4.

Σκυταλὶς, ίδος, ἡ, idem cum σκυτάλη. Herodot. l. 4. & Ioseph.

Σκυταλίδες, sunt etiam instrumenta ad ignem iaculandum: apud Suid. Sic etiam dicuntur digitorum ossa, quòd eo ordine disposita sint, vt velut in acie stare videantur, σκυτάλη enim etiam equitum turmam significat. Poll. l. 2. & Galen. de ossib. Etymologo σκυταλίδες sunt εἶδος χαμαιπετῶν, animalculum quoddam. item εἶδος καρίδων, apud Alexandrinos, item vas quoddam in naui.

Σκυτάλιον, τό, idem cum σκυτάλις. Exponitur etiam, regula: apud Theophrast. hist. pl. l. 4. cap. 5. Sic etiam à quibusdam dictus fuit vmbilicus Veneris, teste Dioscor. l. 4. c. 92. Hesychio σκυτάλια sunt αὐλίσκοι περιεστραμμένοι.

Σκύταλον, τό, claua, fustis, Aristoph. & Herodot.

Σκυταλόω, ῶ, fuste cædo: vnde σκυταλωμένη apud Hesych. & Etymol. exp. ξύλῳ τυπτομένη.

Σκυταλωτοὶ τροχοὶ, οἱ ῥαβδωτοί. Etymol.

Composita.

Δωδεκάσκυτος σφαῖρα, sphæra è duodecim coriis confecta.

Ἐγκυτὶ, ad cutim vsque. Etym. dicit esse aduerbium apud Archiloch. significans τὸ ἐν χρῷ, παρὰ τὸ κύτος, quod & σκύτος dicitur.

Λυκοσκυτάλιον, dictum fuit à quibusdam sesamoides magnum, vt est in append. Diosc.

ΣΚΥ'ΦΟΣ, ου, ὁ & ος, τό, scyphus. Arist. pol. 7. πίνειν σκύφον περιφερόμενον. Plut. in Alex. ἔβαλε σκύφον ἐπ' αὐτόν. Neutro genere vtitur Hom. Od. ξ. Καί οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφος. Et phædimus apud Athen. l. 11. Δυρατέον σκύφος ἀρύ μελιζώροιο ποτοῖο. itidemque Theocr. idyll. 1. Καὶ τὸ δίδω τὰν αἶγα, τό, τε σκύφος.* Dictum videri posse σκύφος quasi σκύθος, quòd Scythæ supra modum vino inebriare se soleant, & quòd affines sint literæ φ & θ, docet Athen. l. 11 Apud eundem ἀπὸ τῆς σκαφίδος denominatum esse annotatur. Eustat. verò ἐκ τοῦ κύφος, deriuat, assumpto σ. Pro eodem dicitur & σκύπφος, apud Hesiod. in 2. Melampodias lib. ἀγήσας δ' ἀργύρεον σκύπφον φέρε δῶκε δ' ἄνακτι. Sic & apud Anaximandrum, teste Athen. ibid.

Σκύφιον δέπας, poculum scypho simile. Stesichorus de Hercule apud eundem. Athen. ibid.

Σκύφωμα, τό, idem cum σκύφος. Aeschyl. in Perrhæbois. ποῦ χρυσότευκτα κἀργυρᾶ σκυφώματα.

Ὠοσκυφια, τά, (comp.) genus poculi, ouali figuræ, apud Asclep. Mirleanum teste Athen. l. 11.

ΣΚΩ'ΛΗΞ, ηκος, ὁ, vermis Il. ν. ὥστε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ Κεῖτο ταθείς. Arist. σκώληκες οἱ ἐκ τῶν δένδρων. Diosc. l. 1. c. 106. σκώληκας καὶ ἀσκαρίδας φθείρει. lumbricos ventris. Metaphorice apud Athen. l. 6. Ἔνιοι κόλακές εἰσι τῶν ἐχόντων οὐσίας σκώληκες. Dici etiam fœminino genere ἡ σκώληξ, tradit. Eust. in Odyss.

Σκωληκώδης, εος, ὁ & ἡ, vermem imitans. Arist. exponitur & vermiculus.

Σκωλήκιον, τό, vermiculus. Athen. l. 7.

Σκωληκιάω, ῶ, vermibus scateo, seu vermes genero, vermino. Apud Diosc. l. 3. σκωληκιῶντα ὦτα, exp. verniculantes aures.

Σκωληκίζω, vermē refero: vt σκωληκίζων σφυγμὸς, apud medicos.

Σκωληκίζομαι, instar vermium moueor. Hesych.

Σκωληκόω, ῶ, vermibus infesto. Σκωληκόομαι, vermibus infestor, vermiculor, seu vermiculationem sentio. Theophr. ἥκιστα σκωληκοῦται τὰ δριμέα καὶ ὀσμώδη.

Σκωλήκωσις, ἡ, vitium in rebus quę corruptione vermiculantur, verminatio. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 6.

ΣΚΩ'ΛΟΣ, ὁ, Etymologo est spinæ genus, quod in igne versatum & candefactum validius euadit: aliis est pali species, quē rustici, vbi exacuerunt & igne versarunt, teli loco vsurpant non aliter quàm hastæ penetrantis, teste Eust. Iliad. ν. Καί τε μὲν αὐτοῦ μεῖν' ὥς τις σκῶλος πυρίκαυστος. Pro eo per metaplasmum generis dicitur σκῶλον τό, vt tradit Eustat. quod exp. offendiculum, impedimentum in via occurrens. Exod. 10. ἕως τίνος τοῦτο ἔσται ἡμῖν σκῶλον; Et Greg. λύει τὰ ἐν μέσῳ σκῶλα καὶ προσκόμματα. Pro spina aut alio ligno præacuto accipitur apud Suid. Ἔκ μοι σκῶλον ἔρυσον ἐμοὶ κακὸν ἔμπεσεν ὀπῇ. (*Etym. σκῶλος à σκέλλω deriuat. quoniam lignum duriusculum est & exiccatum. Alij & σκῶλος & σκῶλον à σκάζω dici putant, sicut & σκάνδαλον, teste etiam Hieronymo.

ΣΚΩ'ΠΤΩ, F. ψω, cauillor, salibus & dicteriis vtor, irrideo dicteriis. Dem. pro cor. ὡς δεινὸς σκώπτεις. Arist. rhet. 2 δυνάμενοι σκώπτεσθαι καὶ ἐμμελῶς σκώπτειν. Et cum accus. tam personæ quā rei. Athen. l. 10. Ἀγησίλαον σκώψας. Arist. in Nub. σκώπτουσι τὴν μανίαν αὐτοῦ. Sæpe accusatiuo rei præfigitur præpositio εἰς: vt Plut. in Lyc. σκώπτει τὰς Λακωνικὰς μαχαίρας εἰς τὴν μικρότητα, irridet enses Laconicos veluti paruos, idē in Galb. σκώπτειν αὐτὸν εἰς μικρολογίαν. Athen. l. 9. tradit ab ea aue, quæ σκὼψ nominatur, σκώπτειν dici τὸ εἰκάζειν: καὶ καταστοχάζεσθαι τοὺς σκωπτομένους διὰ τὸ τὴν ἐκείνου ἐπιτηδεύειν προαίρεσιν.

Σκώπτομαι, irrideor cauillis. Aristot. rhet. 2. Herodian. l. 4.

Σκῶμμα, τό, cauillum, dicterium, sales Xen. Plut. Luc.

Σκωμμάτιον, τό. dicteriolum mordax seu salsum, cauillum. Aristoph. in Vesp. Plut. de fort. Alex. lib. 2.

Σκῶψις, εως, ἡ, derisio quæ fit dicteriis mordacibus & cauillis: cauillatio. Alex. apud Athen. l. 10.

Σκώπτης, ου, ὁ, cauillator, derisor, qui scommata & dicteria mordacia in aliquem iactat, seu iactare solet. Suid.

Σκωπτικὸς, ὁ, qui scommatis dicteriisque salsis incessere solet. Exponitur etiam, cauillis valens, mordax, dicax. Athen. l. 14.

Σκωπτόλης, ου, ὁ, cauillis & scommatis gaudēs, Arist. in Vesp.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀντισκώπτω, vicissim dicteriis mordacibus incesso.

Ἀποσκώπτω, scommata iacio, scommate incesso seu infector. Synes. μὴ ἀπισκώψαι σὺ τὴν εἰς τὴν εἰσενεγκοῦσαν θυσίαν. Lucian. ἀποσκώπτω ἐς τοὺς φιλοσοφοῦντας.

Α'πόσκωμμα, τό, dicterium mordax quo aliquis notatur: seu irrisio per scomma.

Διασκώπτω, scommata & dicteria iacio: vnde pass. apud Xenoph. pæd. 8. ταῦτα μὲν δὴ οὕτω διεσκώπτοντο.

Ε'πισκώπτω, idem. Plut. in Themist. Et cum εἰς, in Lycurgo.

Καλασκώπτω, pro eodem.

Παρασκώπτω, pro iisdem.

Composita sine præpositione ex σκῶμμα & σκώπτης.

Εὐσκώμμων, ονος, ὁ & ἡ, dexter in dicendis dicteriis & scômatis.

Εὐσκωμμόνως, cũ dexteritate quadã in scommatis iaciẽdis.

Εὐσκωμμοσύνη, ἡ, dexteritas in scommatis & dicteriis. Pol. lib. 5. cap. 45.

Φιλοσκώμμων, dicteriis mordacibus & scommatis gaudens.

Φιλοσκωμμόνως, more eorum qui scommata dicere amãt.

Φιλοσκωμμοσύνη, ἡ, amor scommatum, quum quis scommata in aliquem iacere amat. Poll. ibi.

Φιλοσκώπτης, ου, ὁ, idem cum φιλοσκώμμων.

Φιλοσκωπτέω, ῶ, scommatis & dicteriis mordacib. gaudeo: seu scommata iacere in aliquem amo. Athen. l. 14.

ΣΚΩ'Ρ, ατός, τό, stercus, oletum, merda. Aristoph. μεμαγμένον σκώρ ἰδεῖν.

Σκωρία, ἡ, scoria, fex metalli, sordes metalli. Exponitur etiam, retrimentum, item recrementum, item stercus, excrementum: vt σκωρία σιδήρου, μολύβδου, χαλκοῦ, apud Diosc. l. 5.

Σκώψ, vide in comp. Ο'ψ. Σκῶψις, in Σκώπτω.
Σμαράγδος, &c. in Μάραγδος.

ΣΜΑΡΑΓΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, resono, strepitum edo seu fragorẽ aut stridorẽ, strido. Il. β. Σμαραγεῖ δέ τε πόντος. Hesio. in Theog.

Σμαραγίζω, f. ίσω, idem Hesiod. ibid. γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζεν.

Composita

Ε'πισμαραγέω, ῶ, insono, instrepo, infremo.

Ε'ρισμάραγος, ου, ὁ, magnos strepitus edens. Iouis epitheton apud Hesiod. in Theogn.

Περισμαραγέω, circumstrepo. Dionys. de situ orb.

Πολυσμάραγος, multum sonans, streperus. Hesych.

Πυρισμάραγος, igni resonans seu crepitans. idem.

ΣΜΑΡΙ'Σ, ιδος, ἡ, genus pusilli piscis, apud Aristot.

ΣΜΑ'Ω, siue σμέω, ῶ, abstergo, extergo, detergo: vnde Hesych. σμᾶν, exp. σμήχειν. Exponitur etiam, purgo.

Σμάομαι, ῶμαι, abstergor, extergor. Item purgor, ornor. Herodo. l. vlt. τότε δὲ τὴν κεφαλὴν σμᾶται μοῦνον βασιλεὺς, ὡς Πέρσαι φασί, tunc rex solum caput ornatur. Apud Diosc. l. 1. c. 81. ἀχῶρας σὺν νίτρῳ σμώμενον ἰᾶται, exp. capitis vlcera manantia cum nitro intricatum sanat.

Σμῆγμα, τό, smegma, id quo ad abstergendum & purgandum vtimur. Athen.

Σμήχω, idem quod σμάω. Odyss. ζ. Ε'κ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον ἀτρυγέτοιο. Luc. σμήχειν Αἰθίοπα. Diosc. de oleo raphanino, τὰς περὶ τὸ πρόσωπον σμήχει τραχύτητας.

Σμῆγμα, τό, quo in abstergendo vtimur. Apud medicos, sic dicitur puluis siccus, qui cuti nonvnctæ inspergitur ad eam detergendam. Ath. l. 6. c. 54.

Σμῆξις, εως, ἡ, detersio, abstersio. Diosc. l. 2. c. 5.

Σμηκτικός, ὁ, detersorius, abstergendi seu detergendi vim habens. Idem. l. 2. c. 4.

Σμηκτρὶς, ίδος, ἡ, idem cum σμηκτική, vt σμηκτὶς γῆ, terra cui detersoria vis inest, quæ, Κιμωλία dicitur apud Galen. & Erot. Eadem dicitur & σμηκρὶς, apud Cephisodorum, teste Pol.

Composita.

Α'ποσμάω, detergo, abstergo. Luc. ἀποσμᾷ τὸν ῥύπον. Sic & Diosc. l. 5. c. 84.

Α'ποσμήχω, idem. Luc. in Tim. ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τοῦ χιλιανοῦ ἀποσμήχων.

Προαποσμήχω, (Decomp.) antè detergo.

Διασμάω, seu διασμέω, extergo, detergo. Herodo. διασμέοντες ποτήρια.

Διασμήχω, extergendo perpurgo & emundo. Aristoph.

Ε'κσμάω, extergo. Herodot.

Ε'πισμήχω, abstergo, vel detergo in summa parte.

Περισμάω, circumcirca abstergo: vel circumcirca affricatum detergo: vnde pass. apud Diosc. l. 3. c. 52.

Περισμήχω, idem ibidem.

Σμερδαλέος, σμερδνός, vide in Μέρδω. Σμῆγμα, in Σμάω.

ΣΜΗ'ΝΟΣ, εος, τό, examen apum, idem Aristoteli quod ἑσμὸς & ἀφεσμός. Plut. de vit. irac. οἷον σμῆνος ἐσφηκιῶν ἡμῖν ἐν τίκτουσι. Metaphoricè apud Aristid. τὰ ἀποικιῶν σμήνη διαπέμψαι. Dicitur & de quauis multitudine, vt σμῆνος ἡδονῶν, & σμῆνος ἀρετῆς apud Plat. & σμῆνος γερόντων, apud Aristoph. ¶ Item alueare, seu aluesus, apiarium. Hesiod. in Theogn. ὡς δ' ὁπότ' ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι Κηφῆνας βόσκωσι. Aristot. ὅταν δὴ κρέμωνται ἐξ ἀλλήλων ἐν τῷ σμήνει συμβαίνει γίνεσθαι ὅτι ἀπόλλυται τὸ σμῆνος. ¶ Item pro sermonis suauitate seu loquendi dulcedine, apud Aristopha. in Nub. μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος ἀοιδαῖς. (2. c. 109.

Σμηνίον, ου, τό, (diminut.) idem quod σμῆνος, alueare, Diosc. lib.

Σμήριθος, vide in Μήρινθος. Σμήχω, σμῆξις, &c. in Σμάω. Σμικρὸς, &c. in Μικρός.

ΣΜΙ'ΛΑΞ, ακος, ὁ, taxus: arbor feralis & venenata. Plutar. symp. l. 3. Σκιὰ σμίλακος ἀποκτείνει τοὺς ἐγκαθεύδοντας. Vide & Diosc. l. 4. c. 81 & l. 6. c. 12. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10. Item arbor à taxo diuersa, folium habens ilicis, de qua Theophr. hist. pl. l. 3. c. 16. & Gal. περὶ τῶν κατὰ τόπους, l. 6. c. 3. ¶ Item frutex hortensis, de quo Diosc. l. 2. c. 176. ¶ Item herba quædam, de qua Dioscor. l. 4. c. 143. & Theophr. hist. pl. l. 3. c. vlt.

Σμῖλος, ου, ὁ, idem quod σμῖλαξ, in prima significatione. Nicand. in Alex. Μήποτε δ' ἢ σμῖλον συνάκλῶ ἰλαλίδα μαρψαι. Pro eodem apud Theophr. & Poll. legitur etiam μίλος.

Μίλαξ, pro σμῖλαξ, hederæ species è qua tori fiebant, qua etiam coronari solitos poëtas aiunt. Aristoph. in Nub. μίλακος ὄζων. Vide & Gal. & Paul. Ægin.

Μίλινον χρῶμα, color à milace denominatus, vt tradit Eustathius ex technico quodam.

ΣΜΙ'ΛΗ, ης, ἡ, scalper seu scalprum: scalper incisorius. Plato polit. l. 1. μαχαίρα ἀμπέλου κλῆμα ἀποτέμοις ἢ σμίλη.

Σμιλίον, ου, τό, scalpellus. Luc. in Gall. Plutarch. de discern. adult. ab am.

Σμιλεύω, scalpello reseco, scalpro amputo & præcido.

Σμίλευμα, τό, segmen scalpro amputatum. schol. Aristoph. Metaphoricè vtitur. Aristoph. in Ran.

Composita.

Α'ποσμιλεύω, scalpello amputo seu reseco, scalpro repurgo. Et general. polio seu expolio, quasi resecans scalpello. Synes. epist. 101. ἵνα μὴ ἀλύωμεν ὑπὸ τοῖς σμυ... ἀποσμιλεύουσι τὰ ὀνόματα, qui nomina ad viuum resecant.

Α'ποσμίλευμα, τό, segmen scalpello factum, quod scalpello vndique reciditur. Suid.

Διασμιλεύω, scalpello perpurgo seu perpolio. Et general. expolio, perpolio: vnde διεσμιλευμέναι φροντίδες, ad vnguem, exquisitæ meditationes, apud Athen. l. 4.

Εὐσμίλευτα, scalpro bene polita seu parata. Hesych.

Σμυγερὸς, vide Σμύχω. Σμύραινα, vide in Μύραινα.
Σμύρνα, in Μύῤῥα.

ΣΜΥ'ΡΙΣ smyris, lapis quo gemmas annullarij exterunt. Diosc. l. 5. c. 166.

Σμυρίτης λίθος, smyrites lapis, Iob 41.

ΣΜΥ'ΧΩ, f. ξω, attero, absumo, corrumpo. Hesych. Item exuro, incendio seu igne vasto, inflammo. Greg. in poem. Κῆρ ἄχει σμύχων, cor dolore vrens & macerans. Basil. πυρετῷ σμυχόμενος... vrente febre, Apol. Arg 3. ἔνδοθι δ' αἰεὶ Τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα διὰ χροός, dolor vrẽs & macerãs.

Σμύχομαι, absumor, vror. Item inflammor. Iliad. χ. ὡς εἰ ἅπασα Ι'λιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.

Σμυγερὸς, ὁ, ærumnosus, qui perpetuis laboribus ærumnisque maceratur & conficitur. Apoll. Arg. 2.

Σμυγερῶς, ærumnosè. Hesych.

Composita.

Α'ποσμύχω, deuro, igni absumo. Metaphor. apud Luc. in dial. Terpl. & Plut. ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμυχόμενοι, cum stridore dentium infrendent & pre dolore ardescunt, vel macerati & confecti dolore.

Διασμύχω, peruro. Hesych. & Suid.

Ε'πισμυγερὸς, ærumnosus, vel miserabilis: aut etiam tristificus, cor dolore vrens. Hesiod. ἀχλὺς ἐπισμυγερή τε καὶ αἰνή.

Ε'πισμυγερῶς, ærumnosè Od. γ.

Καλασμύχω, comburo, exuro Il. ι. metaph. apud Theocr. idyll. 3.

Ο'ς με καλασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.

Καλασμύχεσθαι, cruciari & torqueri dolore, apud Phalar.

Περισμύχω, circumcirca vro: vel vndique macero, prorsus conficio & exhaurio: in Epigr.

Υ'ποσμύχω, suburo, vstulo, i. paulatim vro. Item succendo, inflãmo. Basil. ἐν τῷ βάθει κατέχει τὴν ῥύσιν ὑποσμύχουσαν αὐτὰ τὰ σπλάγχνα. Et ὑποσμυχόμενοι μῦθοι, apud Greg.

ΣΜΩ'ΔΙΞ, ικος, & σμώδιγξ, ιγγος, ἡ, vibex: liuor ex percussione. Il. β. σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα ... ὑπανέστη. Nicand. Alexipharm. σμώδιγγες ... ¶ Eustat. à σμῶξαι, deriuari scribit ex antiquorum sententia, quod Etymol. Ionum dialecto significare ait θλάσαι.

Σμωδικὸν, pharmacum ad vibices Gal. apud Hippoc.

ΣΜΩ'ΧΩ, mãdo, μασάομαι, Aristophan. in pa. c. Α'ν δέ ῥινῶς ἐκβάλλωσι καὶ σμώχετ' ἀμφοῖν τοῖν γνάθοιν, vbi tamen etiam legi-

tui συνεχετε. ¶ Apud Suidam σμώχειν exponitur etiam λοιδορεῖν, conuitiari: ἀπὸ τῦ καθάπτεσθαι τ̃ σμωμένων. ¶ Apud Hesych. σμωχεῖν exp. ἐπεργεῖν μετὰ σπουδῆς. Ex scholiaste Nicandri citatur σώχω, quod exp. τρίβω, λειῶ: cóque etiam Herodotus vti dicitur.

Κατασμώχω. (comp.) contero, tundendo comminuo, vnde apud Nic. in Alex. ph. καταςμώξαιο, pro quo tamen quidam legunt καταρμόξαιο.

ΣΟΒΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, abigo, expello. Plerunque de auibus dicitur vtendo voce σοῦ σοῦ, vt Aristoph. οὐδ᾽ ἑνὸς σοβοῦντος ἀνεπτόμεθ᾽ ἐκ τῆς πατρίδος, nemine abigente. Sic Menander apud Athen. l. 9. σόβει τ᾽ ἔξω τὰς ὄρνιθας ἀφ᾽ ἡμῶν. item propello: vt quum à pastore grex pecorum propellitur. Luc. μᾶλλον δ᾽ ὥσπερ αἰπόλιον ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν, propellens seu progredi cogens, aut vrgens. Ab Hesychio exp. διώκω. Apud Xen. de re equ. σοβεῖν κόνιν, excutere puluerem. ¶ Item σοβῶ, pro σοβῶ τοὺς ἀπαντῶντας, obuios summoueo: quod fastuosorum est. Sic Dem. in Mid. καὶ τρεῖς ἀκολούθους ἢ τέτταρας αὐτὸς ἔχων, διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ, per forum proficiscitur, obuios quosque submouens. Plut. in Sol. σοβοῦντες ἐν ὄχλῳ δορυφόρων, magna satellitum caterua stipati sese inferunt fastuosè & insolenter. ¶ Item moueo, cócito. Aristoph. in Vesp. [illegible] ἐν κύκλῳ σοβεῖτε, mouete in orbem pedem agilem.

Σοβέομαι, abigor, expellor propel[lor]. Item moueor, concitor. Basil. in epist. βάδισμα σφοδρὸν καὶ σεσοβημένον, gressus cócitatus. Et Eurip. [illegible] ἐμπλήκτως σεσοβημένη πρὸς δ᾽ ἔξαν, qui [illegible] percitus gloriæ consequendæ, gradu concitato fertur.

Σοβὴ, ἡ, muscarium, flabellum pro muscæ abiguntur. in cauda equina: sic dicuntur pili longiores quibus equi muscas abigunt: vel [illegible] caud[æ] pilis vestita cuius motu muscas à se pellunt, in Hippiatr. exponitur etiam galea ex pilis equinis Suid.

Σόβαι [illegible] dicuntur satyri, [illegible] σοβεῖν, citato gradu currere: sunt enim animal pernicissimum, teste comment Dem. & Plin.

Σοβάς, άδος, ἡ, quæ insolenter se infert, vel quæ citato gradu incedit: epitheton meretricis Suid. & schol Aristot. ex Aspol. Numeratur & inter ridiculas saltationes: apud Athen. l. 14.

Σοβαρός, ὁ, qui concitato gradu seu impetu fertur, concitatus, mobilis: vt σοβαρὰ αὔρα: Aristoph. in Pace. item insolenter se se inferens & obuios quosque submouens: ex quo intelligitur fastuosus, superbus. Plut. de educ. puer. & in Demetr.

Σοβαρῶς, superbè, fastuosè, insolenter & fastuosè se inferendo. Plut. in Coriol. & in Alcib.

Σοβαρεύομαι, insolenter & fastuosè me infero, superbè incedo. Agat. Epigr. l. 2.

Composita.

Ἀνασοβέω, excutio, expello, propriè sursum reijciendo seu retrorsum. Plut. c. 7. [illegible] τινὲς πρότερον ἀνασοβήσει με. & in pass. apud Luc. ἀνασοβηθῆναι [illegible] τὴν ὄψιν τι μετώπου [illegible] item conturbo, perturbo aliquem. Suid. & Hesych.

Ἀνασόβησις, ἡ, excussio, excitatio sursum aut retrorsum, item conturbatio.

Ἀποσοβέω, arceo, abigo, repello: apud Suid. ὁ δὲ αἰετὸς ἦν ὡς ἀποσοβῶν τὴν κεφαλὴν τ̃ [illegible]. Exponitur etiá excutio: vt apud Arist. in Ran. [illegible] εἰς τ᾽ εἰμ᾽ ἀποσοβῆσαι τ̃ γέλων, item neutraliter, abeo citato gradu: vnde apud Menand. exp. ἀποτρέχω

Ἀποσοβητὴς, qui insolenter aliquem summouet & repellit.

Γραοσόβαι, οἱ, qui vel cum vetulis rem habens: vel vetulas ab emendis piscibus abigunt, ideóque piscium auidissimi voratores: Aristoph. in Pace.

Διασοβέω, dispello, discutio, disturbo.

Ἐκσοβέω, expello, abigo foras. Menád. apud Athen. lib. 9. αὐτὶ πάλ᾽ ἐξεσόβησε τὰς ὄρνις μόλις.

Κατασοβέω, depello. Exponitur & persequor, arceo. Hesych.

Μυιοσόβη, q. d. muscarum abactorium: id quo muscæ abiguntur, muscarium. Epigr. l. 2.

Μυιοσόβης, ου, ὁ, muscarú abactor. Ath. l. 11. Μυιοσοβεῖν, muscas abigere.

Παρασοβέω, insolenter & fastuosè prætereo: vel feroci & superbo aspectu transmitto. Plut. in Cat.

Περισοβέω, circumeo, vel circumfero: vt in conuiuio περισοβεῖν dicebatur in orbem τὴν φιλοτησίαν, circumferre. Menander in Theophorumenæ. Καὶ ταχὺ πάλιν τὸ πρῶτον περισοβεῖ Ποτήριον αὐτοῖς ἄκρατον. Erat etiam περισοβεῖν τὸ ἐν κύκλῳ πίνειν, teste Athen. l. 11.

Σεσαλοβη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΣΟΓΧΟΣ, ου, ὁ, sonchus, cucurbita, quam Apuleius lactucam leporinam vocat. Diosc. l. 2. c. 159. Est etiam olus agreste in cibis expetitum, apud Theophr.

ΣΟΜΦΟ'Σ, ὁ, ὁ, inanis & fungosus velut spongia: vnde exponitur etiam, spongiosus. Vtitur Aristot. de mammis mulierum loquens. Apud Hippocr. φθέγγεται σομφὸν exp. loquitur obscurè: quoniam in coloribus quidam τὸ φαιὸν appellant σομφὸν, quod videlicet est inter album & nigrum. ¶ At σομφὸς siue σομφὸς (substans.) cucurbina syluestris. Plin. l. 20. c. 3.

Σομφώδης, idem quod σομφὸς, adiect. in qua signif. inuenitur σομφώδης, apud Theophr.

Σομφότης, ητος, ἡ, inanitas, fungositas.

ΣΟ'Ο Σ, ὁ, ὁ, saluus, incolumis, sospes. Il. π. Σόον δ᾽ ἀπίνυσε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι. Odyss. δ. ὤφελεν οἱ ἄνδρες σόοι ἔμμεναι οἱ τότ᾽ ὄλοντο. Il. ο. ἀλλ᾽ ἄλοχός τέ σοι ἐστὶ καὶ παῖδες ὀπίσσω. Et neutro genere. Il. ω. ἵνα περ [illegible] σόα μίμνοι. Exponitur etiam, integer, perfectus. Hesych. Et σόοι eidem sunt σωτῆρες, salutares, salutis autores. ¶ At σόος impetus, vide in σεύω.

Σόω, f. σώσω, seruo, saluum & incolumem præsto: vnde σόος. Hesy. exp. σώζε. Aliam significat. vide in σεῦω, impetus, &c.

Σῶς, ῶ, ὁ, ἡ, ὁ, idem quod σόος: ex quo & contractum dicitur: aut (secundum alios) ex σάος. Od. π. Εἰφ᾽ ὅτι οἱ σῶς εἰμὶ καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλουθα. Thuc. l. 3. πάλιν αὐτ̃ καταστήσειν ἐς τὸ τεῖχος σῶν καὶ ὑγιᾶ. item integer perfectus: vt Od. ε. νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος, nunc in totum sum perditus.

Σῶος, seu σάος, ὁ, idem quod σῶς, ex quo quidam deriuatum existimant. Xen. in Oecon. ὑπεδεξάμην σῶα παρέξειν. Dem. pro cor. ὑμεῖς ἐστὲ σῶοι ἐμμένετε.

Σώω, idem quod σόω, seruo, sospito: vnde σώεσκον. Il. θ. ὅ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν Τειρόμενον σώεσκον ὑπ᾽ Εὐρυσθῆος ἀέθλων

Σώομαι, seruor incolumis, sospitor. Apol. Arg. l. 2. ὁ γὰρ φάτις ἐξ ἀίδαο σώεσθαι.

Σώζω, idem quod σώω: ex cóque deriuatum sicut ἕζω ex ἕω, inquit Etymol. Demetr. Phaler. ἐγὼ μὲν σε ἔσωζα καὶ εὖ μὲν δι᾽ ἐμὲ ἐσώθης ἐγὼ δὲ σε ἀπολόμην. Xen. pæd. 3. οἱ μὲν νικῶντες [illegible] τι ἑαυτὸν σώζουσι [illegible] ἡττημένων προσλαμβάνουσιν. ité in iudicio aliquid σώζειν aliquem dicitur, quod causam eius tuetur & eum absoluit vnde ἡ σώζουσα ψῆφος, sententia absolutoria, quæ & sine adiect. σώζουσα dicitur. Luc. in Herm. τὴν λευκὴν ἀεὶ [illegible] σώζειν φέρε. ¶ Item σώζω, seruo, conseruo: vt σώζειν τὴν πίστιν καὶ τὴν [illegible] τῷ βασιλεῖ. Herodian. l. 7. [illegible] σώζει τὸ μέτρον. Demetr. Phal. item seruo, i. custodio: vt apud Eurip. in Bacch. σώζουσι παῖδ᾽ ὁμοῖοι πρόσπολοι στέγαις, asseruant in publicis custodiis.

Σώζομαι, seruor, incolumis euado Plut. de fratam. [illegible] Xen. pæd. 3. αἱρετώτερον ἐστι μαχομένους ἀποθνήσκειν μᾶλλον ἢ φεύγοντας σώζεσθαι. Interdum cum præposit. ἐκ, sequente genit. vt Plat. Πῶς ἐσώθη ἐκ τῆς μάχης interdum cú εἰς, sequente accusat. Isoc. in Euag. σωθεὶς εἰς Σαλαμῖνα τῆς Κιλικίας, quum saluus peruenisset. Construitur & cum πρὸς apud Xen. pæd. 5. Et cum ἐπὶ, apud eundem Hel. 1. Dicuntur & res σώζεσθαι: apud Demosth. Philip. 3. & Plut. περὶ εὐθυμίας. ¶ In sacris libris σώζεσθαι est æternam salutem consequi. vt Matth. 10. & Marc. 13 &c. ¶ Exponitur etiam ad frugem bonam peruenire, apud Plut. de discr. adulat. ab am. τῷ μέλλοντι σώζεσθαι δεῖ φίλους ἀγαθοὺς ἢ διαπύρους ἐχθροὺς ὑπάρχειν. Exponitur etiam maneo permanere apud Gal. ad Glauc. l. 1. Præt. perf. est σέσωσμαι, cuius tertia persona interdum retinet σ, interdum abiicit. Aor. 1. ἐσώθην tanquam à σώω.

Σωστικὸς, seruandi seu conseruandi vim habens, conseruator, tutator. Arist. de mun.

Σῶστρον, τὸ, præmium quod conseruatus conseruatori reddit. Xenoph.

Σωτὴρ, ῆρος, ὁ, seruator, salutis autor, qui salutem dat & dedit, Athen. lib. 7 Isocr. Dem. Luc. &c. Fœm. Σώτειρα, ἡ, seruatrix. Pausan. in Att.

Σωτήρια, τὰ, idem quod σωτήρια. Plat. Thuc. Plut. σωτήρια, τὰ. i. ἱερὰ, sacra seu festa quæ agitantur in honorem σωτήρων θεῶν. Herodian. l. 1. Luc. in Tim

Σωτηρία, ἡ, (subst.) salus, Thuc. Æsch. Isoc. Plutar. &c. Item conseruatio, qua aliquid conseruatur incolume & in statu suo. Aristot. polit. 6. Plut. symp. 3. probl. 1.

Σωτήριος, ὁ, ἡ, salutaris, qui salutem dat sospitalis.

Σωτηρικὸν, pretium quod pro funeris elatione datur. Hes.

Σῶμα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Σάος, idem quod σῶος, quidam per dialysin ex σῶς factum tradunt: alij σῶς ex σάος contractum esse censent. Comparat. σαώτερος, magis saluus & incolumis. Xen. Pæd. 6. ἅμα τε παρόντα ἅπαντα σαώτερα ἦν. Ponitur & simpliciter pro σῶος. Il. α. σαώτερος ὥς κε νέηαι, vt saluus hinc redeas.

Σαόω, f. ώσω, idem quod σώζω. Poëticum est. Callim. hymn. in Delum. σαώσει [illegible] Odyss. ε. ἀλλ᾽ ἄγε δὴ σε κακῶν ἐκλύσομαι ἠδὲ σαώσω. Sic & Il. 1. & Od. [illegible].

Σαόομαι, seruor, incolumis euado. Il. ρ. [illegible] τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος ἢ ἀπόληται, ἠὲ σαωθήτω.

Σαώζω, idem quod σαόω. Hinc Eustath. deducit futurum σαώσω, & aor. 1. ἐσάωσα. Præter. imperf. ἐσάωζε & abiecto augmento σάωζε, pro quo per apocopen Æolicam dicitur σάω. Il. φ. ζωὸς δὲ σάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα. At Odyss. ν. σάω μὲν ταῦτα, σάω δ᾽ ἐμὲ, per apoc. dictum pro imperat. σάωζε.

Σαωτὴρ, idem quod σωτὴρ: in auth. Epigr. l. 1.

Σῶκος, ου, ὁ, Mercurij epitheton. Il. υ. quod Etymol. ex σώζω fieri dicit, sicut θῶκος ex θάκω. Idé exp. ἰσχυρὸς, παρὰ τὸ σωκεῖν, τὸ ἰσχύειν: quo vtitur Sophocl. Elect. μόνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ

λύπης ἀντίῤῥοπον ἀχθ@,non valeo,non possum.Vide & ευσίοσ@,in comp.ex Οἶκ@.

Composita ac primùm desinentia in σῶ@.

Α'εισό@,ὁ ϗ ἡ,semper seruans.Nonn.
Βιοσσό@,vitæ seruator. Idem.
Δυσσό@,dicitur qui difficulter seruatur. ideóque ὁ κακοδαίμων, Theocr.Idyll.3.& 4.Vide & in comp.ex σό@ in στω.
Εὔσο@,qui tutò seruatur & incolumis euadit.Hesych.
Εὐσθία,robur,virium potentia.Suid.
Λαοσσό@,populum seruans,populi tutor seu seruator.Apollinis & Mineruæ epith.apud Hom. Vide & σο@,in Σείω.
Μηλισσό@ Πὰν,apiarius,apum seruator aut custos.in Epigr.
Μηλοσσό@,ouium seruator aut seruatrix.
Νεκυοσσό@,mortuorum seruator. Christi epith.apud Nonn. Vide & alterum σό@ in στω.
Νηοσσό@ seu νηοσό@,nauium seruator,Epith. Apoll.& Dianæ,apud Apoll.Rhod.
Οἰνοσσό@,vinum seruans.Nonn.

Composita ex σώζω.

Α'νασώζω,restituo pristinæ incolumitati, facio vt quis saluus euadat.Soph.ἀνασώζειν φέρω.Item sarcio, recupero : vnde in media voce apud Xen.Hell.7.ἀνασώζεσθαι τὴν πατρῴαν δόξαν.
Α'νασώζομαι,seruor,incolumitati restituor. Diod.Sic. ἀνασωθεὶς εἰς τὴν πατρίδα.
Α'ντισώζω,vicissim seruo.Item instauro.
Α'ποσώζω,saluum & incolumem reduco , vel reuerti facio. Cum præposit.εἰς,apud Xen.anab.l.2.
Α'ποσώζομαι,saluus & incolumis peruenio seu euado.Xen. Hellen.ἀποσωθεὶς εἰς Δεκέλειαν. Exponitur & simpliciter, euado. item confugio.
Α'σωσ@,seu ἄσωτ@,ὁ ϗ ἡ,qui seruari seu sospitari nequit,de cuius salute spes nulla est,Arist.probl.l.2. Item perditus,deploratus,profligatus,calamitosus.Plut.in Alcib.ἄσωςον αὐτῷ τὸν λοιπὸν βίον ἔσεσθαι.Item perire dignus, indignus salute. vt ἄσωτε Σισυφιδῶν γένους,apud Soph.in Aiace. ¶ Α'σωτος exp. etiam qui per se suaque opera perit,apud Arist.eth.4.cap.1. Item luxuriosus nequam, luxu & ganeæ studio perditus: asotus : apud eundem ibid.
Α'σώτως,luxuriosè,luxuriosorum more. Ath.l.4.& Isoc.Exponitur etiam,prodigè,nequiter.
Α'σωτία,ἡ,luxuria,prodigalitas,profusio,nequitia. Arist.eth.4. c.1.& alibi.Scribitur etiam ἀσωτεία.
Α'σωτεῖον,τὸ,locus in quo luxuriosi epulantur & comessãtur, aut suas libidines exercent:ganeum, popina. Poll.l.9. & Athen.
Α'σωτεύομαι,luxuriosè viuo,omnia per luxum seu in luxum profundo.Athen.l.8.ἀσωτευόμενος νεανίσκ@.
Διασώζω,idem quod σώζω. Isocr. in Archid. ἐκλιπεῖν τὴν χώραν ϗ τὸ σῶμα διασῶσαι. Item seruo,tueor. Idem ibid. πειρᾶσθαι τὴν ἡμετέραν αὐτῶν διασώζειν.Item seruo,i.retineo , etiam vtor:vt διασώζω τὴν παροιμίαν. Plat. de rep.l.1. Sequente εἰς. exp.incolumem perduco in vel ad , incolumem remitto aut reduco: vt διέσωσεν εἰς Α'θήνας. Laert.in Plat.
Διασώζομαι,idem quod διασώζω.Xenop.pæd.4.πολὺ δὴ ἔτι μεῖζόν τὸ λαβεῖν ἢ διασώζεσθαι.Item passiuè,conseruor.Dem.in Epitaph. ἡ πάσης τῆς Ἑλλάδ@ ἅμα ἐλευθερία ἐν ταῖς τῶνδε τῶν ἀνδρῶν ψυχαῖς διεσώζετο.Sequente εἰς exp.incolumis peruenio: vt ἐν Κορκύρᾳ διεσώζετο.Thucid.l.1. Exponitur etiam, conualesco:vt Xen.ὅπως ἂν ἐλπίδα ἔχωσιν ὅπως διασωθῶσι.
Ε'κσώζω,è periculo ereptũ incolumẽ seruo,libero seu tueor è periculis.Eurip.in Orest.Ε'γώ νιν ἐξέσωσα.Soph in Aiace,Θεὸς γδ ἐκσώζει με.Et apud Plat.ἐκσῶσαι ἐκ τῶν μεγίςων κινδύνων.
Περισώζω, facio vt incolumis supersit,incolumem seruo:vel tandem seruo.Synes.ad Euopt.αὐτὸ δὴ ἐκ τῶν ὀλέθρων.
Περισώζεσθαι,incolumem esse & seruari à morte.
Συσσώζω,simul seruo,seruando contineo & stringo ne dilabatur. Eurip.in Iphig Aul. τὸ γάρ σοι τέκνα συσσώζειν καλόν,Α'γάμεμνον.Vtitur & Plat.de leg.

ΣΟΡΟ'Σ ὁ,ἡ,loculus,conditoriũ,sepulchrum,seu capulum,sandapila. Il.ψ.Ω'ς δ' ἐκ ϗ ὀςέα νῶιν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι. Plu. in Numa,λιθίνας σορὰς,loculos lapideos.Et σοροὶ σαρκοφάγοι, loculi qui corpora arrodunt seu adedunt,apud Diosc.l.5.c.142. Apud Aristoph.in Vesp.Ποθεῖν ἰδὼν τοιαύτας ὡραίας σορὸν,desiderare & amare videris pulchram sandapilam, i. formosam vetulam
Σοροειδὴς,in modum loculi seu busti.
Σορεύω. f.εύσω,cadauera in loculo condo.

Composita.

Ε'νσορεύω,in loculo condo,sepelio.
Εὐρύσορ@,latum habens loculum seu capulum. In Epigr.Εὐρύσορον σῆμα,amplum & capax sepulchrum.

Σὸς,vide in σύ. Σῦσις,in σεύω à σείω.

ΣΟΥ˜,vox abigentis aues. Arist.in Vesp.Σοῦ,σοῦ,πάλιν σοῦ. ¶Est & genit.pronominis σύ. ¶Item imperat.contr. σο-

ΣΟΥ'ΣΟΝ,τὸ,lilium lingua Phœnicum seu Phrygum,teste Etymol,
Σούσιν@,vnde σούσινον μύρον,vnguentum ex liliis confectũ,quod & σούσινον χρῖσμα vocatur à Diosc.l.1.c.73.& Athen.l.12.Ponitur σούσινον & pro oleo ex liliis confecto.

ΣΟΦΟ'Σ,ὁ,ὁ,sapiens.Eurip.in Bacch. Σοφός,σοφὸς εἶ,πλὴν ἃ δεῖ σ' εἶναι σοφόν.Plut.αἱ τύχαι με σοφὸν ἔθηκαν. Dicitur & σοφὸς qui peritus est alicuius rei aut artis, & plurimum in ea versatus,ideóq; probè eam callẽs:vt σοφὸς τέκτων.Il.ο. Interdum dicitur aliquis σοφὸς εἶναι τινὶ & σοφὸς τί: Sophoc.λέγεις γνώμην σοφὴν φῦσαι,ἢ εὔφιλον ὄντα. Plat. in Apol.ἐγὼ γὰρ οὔτε μέγα,οὔτε σμικρὸν ξύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν.Dicitur & σοφὸς εἶναι τινός:vt σοφοὶ τῆς κακοποιΐας. Greg.Naz. Itẽ σοφὸς περί τινός:apud Plat.in Apol.Socr.Et σοφὸς πρὸς ἐπιβουλὴν,apud Herodian.lib.3. Τὸ σοφὸν,quod sapiens est seu sapientis viri,scitũ, & vt ditum,interdum,callidum,argutum:apud Plutar.& Synes.
¶ Σοφὸς,exp.etiam,prudens,vt ideam significet quod φρόνιμ@.
Σοφῶς,sapienter,doctè:Aristoph.in Ran. Ο' μὲν σοφῶς γδ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερ@ σαφῶς.
Σοφία,ἡ,sapientia.Hom.Plat.Aristot.&c.
Σοφόω,ῶ sapientem reddo.
Σοφίζω,idem:vel doceo sapientiam.
Σοφίζομαι,(passiu.) doceor, sapientiam percipio & disco sapientiam ab alio traditam.Xen.τοιαῦτα γδ ἐμελετῶμεν καὶ ἐσοφιζόμεθα.Item doceor:i.cognosco,intelligo:vt Reg.l.1.c. 3.ἐσοφίσατο ὅτι κύριος κέκληκε τὸ παιδάριον,intellexit. Σοφίζομαι (actiua sign.) argutè & ingeniosè comminiscor aliquid aut conficio. Aristot.in Nub. ἀεὶ καινὰς ἰδέας εἰσφέρων σοφίζομαι.Philostr.in Heroic.σοφίζονται τὴν πορφύραν,scitè & ingeniosè conficiunt. Et in malã partẽ, vafrè & callidè comminiscor,fraudulenter excogito,seu perago,Eurip.in Bacch.Οὐδὲν σοφιζόμεσθα τοῖσι δαίμοσιν. Greg. δεῖ μὴ σοφίζεσθαι τὴν καθαρμόν. Cum accusat.personæ significat.decipio Herod.l. 7.αὐτοὶ τὸν δῆμον ἐσοφίσαντο. [Hesiod.in Erg.
Σεσοφισμέν@,edoctus,peritus:vt ναυτιλίης σεσοφισμέν@.
Σεσοφισμένως, more eorum qui captiosis & dolosis verbis vtuntur,more Sophistarum.Xen.in Cyneg.
Σόφισμα, τὸ, inuentum callidum, consilium aut facinus astutum.Thuc.Herodian.Phil.&c.
Σοφισματικὸς,captiosus,dolosus : aut cauillationum peritus seu ad cauillationem pertinens,& accommodatus.
Σοφισμὸς,ὁ,callida & coacta interpretatio.
Σοφιςὴς,ὁ,ὁ,doctus & peritus artifex:seu artifex callidus & ingeniosus:vt σοφιςὴς τῆς ἀληθείας. Luc. Et σοφιςὴς λόγων. Plut.in Lyc.Item sapiens & doctus:vt σοφιςαὶ τῶν Ἰνδῶν, apud Arrian.l.6.Sic & apud Synes.ep.44.Plerunque in malam partẽ σοφιςαὶ dicti fuerunt, qui ostẽtationis aut quæstus causa philosophabantur,vt test.Cic.in Academ.quæst. Et in primis rhetores: vnde Gorgias rhetor sophista dicitur apud Luc.in Macrob.Item σοφιςὴς,deceptor,impostor: peculiariter,qui vafris & dolosis verbis aliquem circumuenit:cauillator. Demost.pro cor.δεινὸν ϗ γόητα ϗ σοφιςὴν ὀνομάζων. Sic & apud Plat.& Xenoph.
Σοφιςικὸς,captiosus,cauillatorius. Aristot. Luc. Item sophistarum proprius,sophistis conueniens.
Σοφιςικῶς,sophisticè,more sophistarum,captiosè. Arist. Plu.
Σοφιςεύω,sophisticam artem doceo seu profiteor. Athen.l. Item rhetoricen profiteor.Hermog. Exponitur etiam,philosophor. Item argutor.
Σοφιςεία,ἡ,ars sophistica.Phil.de vita M.l.1. Exponitur & inanis sapientia.
Σοφιςιάω, argutor, sophistarum in modum magnificis me verbis ostento.Plut.in lib.de laude propria.
Σοφιςρία,ἡ,magistra sophistices:vel deceptrix.

Composita:ac primùm ex σοφός.

Α'σοφ@,ὁ ϗ ἡ,qui sapiens non est,insipiens: vel imperitus. Poll. lib 4.cap.1.
Α'σόφως,insipienter,stultè,imperitè. Idem ibid.
Α'σύφηλ@,quomodo huc pertineat,vide in cõp.ex Φιλ@.
Συνασοφέω,(decomp.)simul decipio.Eurip.in Phœn.Καὶ τὸ λυτρὸν συνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς.
Δοκησίσοφ@,qui sibi videtur sapiens esse, quum non fit. Poll.& Hesych. [pit.Plat.
Δοκησισοφία,opinio quam quis de sua sapientia falsò cõcipit.Plat.
Δοξόσοφ@,idem cum δοκησίσοφ@.Plat.Aristot.
Δοξοσοφία,idem cum δοκησισοφία,apud eosdem.
Ἡμίσοφ@,semisapiens.Luc.in Hermot.
Θεόσοφ@,rerum diuinarum consultus,in diuinis peritus. Areop.
Θεοσοφία,rerum diuinarum scientia apud eundem.
Θυμόσοφ@,qui ipse sibi animi sui acumine peritiam alicuius rei comparauit, ingenio præstans,ingeniosus.Aristophan.in Nub. Plut.in Artox.
Θυμοσοφικὸς,idem Aristoph in Vesp. (præditus.
Κενόσοφ@, in vanis & inanibus sapiens : seu inani sapientia
Κενοσοφία,inanis & vana sapientia.

Μισόσοφος, sapientiam & sapientiæ studium exosus: seu osor philosophiæ. Plat.

Μωρόσοφος, stulte sapiens: vel insulse sapiens: aut ex stulto & sapiente concretus. Luc.

Μωροσοφεῖν, stulte sapere. Μωροσοφία, stulta sapientia.

Πάνσοφος, sapientissimus, omnifaria sapientia præditus: Dei epithetum, apud Phil. de mundo.

Ὑπέρσοφος, sapiens supra quam dici possit.

Φιλόσοφος, amans seu expetens sapientiam: sapientiæ studio deditus. Plat. Aristot. Plut. &c. item philosophicus, philosopho dignus: vt φιλόσοφος προθυμία apud Plut. de deo Socr. Exponitur &, sapiens: vt apud Synes. ἡ φιλοσοφία laudatur ὡς φιλοσοφωτάτη αἱρέσεων, vt sectarum sapientissima. (Alex.

Φιλοσόφως, philosophice, seu vt philosophum decet. Plut. in

Φιλοσοφία, ἡ, amor seu studium sapientiæ: Isocr. Plat. Aristot. Apud Isocr. idem significat quod φιλολογία. Exponitur &, studium, vt περὶ τοὺς λόγους φιλοσοφία apud eundem. item commentatio: vt φιλοσοφία πολιτική, apud Aristot. polit. 3.

Φιλοσοφικός, ad philosophum pertinens, vel philosopho dignus: philosophicus.

Φιλοσοφέω, sapientiam amo, sapientiæ deditus sum, studium meum in doctrina & sapientia colloco. Plat. ep. 7. & de rep. l. 5. interdum exp. philosophiam capesso, seu ad philosophiæ studium accedo, dedo me philosophiæ: vt apud Plut. de fort. Alex. Διογένην τὸν Βαβυλώνιον ἔπεισε φιλοσοφεῖν. Item philosophor, i. philosophorum more disputo seu dissero. Item de exil. Σωκράτης τὸ φάρμακον πίνων ἐφιλοσόφει. Item philosophotu more disquiro & commentor mecum. Isocr. in Paneg. Σκοπεῖν καὶ φιλοσοφεῖν τὸν λόγον. Apud eundem, περὶ τοὺς τοιούτους ἐφιλοσόφησαν occupati fuerunt & studuerunt. Exponitur & simpliciter, disputo & tracto aliquid: vt apud Greg. εἰ καὶ ἑαυτοῖς καὶ ἡμῖν ταῦτα πεφιλοσόφηκασι. ¶ Item philosophiam doceo, seu profiteor. Phil. de mundo, οἱ παρ' Ἕλλησι φιλοσοφήσαντες.

Φιλοσόφημα, τό, philosophica quæstio: seu res quam quis philosophica commentatione secum disquirit. Arist. de cœlo l. 2.

Decomp. Ἀντιφιλόσοφος, philosophis seu philosophiæ contrarius. Ἀντιφιλοσοφία, studium philosophiæ contrarium.

Ἀφιλόσοφος, qui philosophus non est, à philosophia alienus seu abhorrens. Athen. l. 13. Exponitur etiam, non conueniens philosophiæ. Ἀφιλοσόφητος, philosophiæ & literarum expers, qui nihil studij in doctrina & sapientia collocauit: imperitus, indoctus. Chion. in epist. ad Clearch.

Ἐμφιλοσοφέω, philosophor in, philosophice commentor, & disputo in. Greg. Exponitur etiam studium & operam meam colloco in. Ἐμφιλοσόφημα, τό, id quo philosophamur, vel philosophica disputatio: philosophicum studium. Greg.

Καταφιλοσοφέω, philosophice disputo contra: vel philosophica disputatione vinco. Basil.

Προσφιλοσοφέω, philosophor ad, seu apud. Luc. in Timone.

Συμφιλοσοφέω, vna operam do philosophiæ: seu vna philosophor, vna philosophice disputo. Diog. Laërt.

Ὑπερφιλοσοφέω, in philosophando excello. Hipp. ep. ad Demag.

Χειρόσοφος vel χειρίσοφος, q. d. manu sapiens. Luc. de saltat.

Composita ex σοφίζω.

Ἀντισοφίζομαι, sophismatis certo contra, sophismatis contra sophistam & argutatorem ago.

Ἀντισοφιστής, qui contra sophismatis certet. item qui ingeniosis commentis vtitur ad aliquid euertendum: vel qui sapienter oppugnat. Luc. de calumn.

Γυμνοσοφισταί, sapientes Indorum, ita vocati, quod nudi in syluis agerent. Plut. in Lyc. & Alex.

Δειπνοσοφιστής, qui inter cœnandum philosophatur. Athen.

Διασοφίζομαι, astu vtor, sophistice ago. Aristoph.

Κατασοφίζω, sophistice decipio, sophismate circumuenio: vel sophismate redarguo aut percello. apud Plat.

Κατασοφιστεύω, eludo captiose verborum argutiis apud Greg.

Μετεωροσοφιστής, qui circa sublimia (i. cœlestia) philosophiam ostentat. Aristoph. in Nub.

Παρασοφίζομαι, non dextre seu perperam σοφίζομαι, scite & ingeniose patare aliquid tentans, perperam id facio. Athen. l. 4 apud Aristot. Rhet. 1. παρασοφίζεσθαι παρὰ τὸν ἰατρόν, quidam exp. videri velle sapere supra medicum.

Περισοφίζομαι, sophistice circumuenio. Aristoph.

Ψευδοσοφιστής, qui falso sophistæ nomen sibi vsurpat. Sic inscribitur Luciani quidam dialogus.

Σοω, vide in Σειω. Σπάδιξ, σπάδων, σπάζω, in Σπάω.

ΣΠΑΘΗ, ης, ἡ, rudes seu rudicula: spatha, spathula: instrumentum quo pharmacopolæ & chirurgi pharmacum mouent in mortario aut olla. Diosc. l. 1. c. 66. κινεῖν σπάθῃ, ἕως ἂν ψυχθῇ, μὴ διαλείπων. ¶ Item gladius, ensis. Poll. lib. 10. cap. 31. ex Menand. ἀφανεῖς γεγόνασιν αἱ σπάθαι. ¶ Sic etiam dicitur instrumentum quoddam equisonum, quo pilos equorum purgant. Poll. ¶ Apud eundem est etiam textorium instrumentum: quod quidam id esse putant quo telam arctat textor densatque. ¶ In homine σπάθαι dicuntur costarum ossa: apud eundem Poll. l. 2. vel ipsæ costæ. Ruf. Ephes. Hippocrates vero σπάθας fertur appellasse scapulas. Hinc comp. Ἀκροσπάθια dicuntur ὑποχόνδρια, quod costis subiiciantur, & velut in extremitate earum posita sint. ¶ In palma σπάθη dicitur id vnde fructus dependet, teste Poll. l. 1. quomodo vsus est Herodot. l. 7. & Xen. in eadem sic & appellatur ipsum inuolucrum palmulæ, quod alias φοῖνιξ dicitur, teste Diosc. l. 1. c. 52. Quin & ipsa palma arbor sic nominatur: apud Plin. l. 12. c. vlt.

¶ *Deriuata à σπάθη, in prima significatione.*

Σπαθίον, τό, spathula: apud Æginet. pro cultro chirurgico vsurpatur. Et in Hippiatr. pro specillo seu scalpello.

Σπαθίς, ἡ, ίδος, ἡ, rudicula qui athletæ in gymnasio ex lecytho oleum corpori solebant illinire, quum inungebantur. Euphemus apud Pol. l. 10. c. 26. τῇ σπαθίδι τὸν πώγωνά μου καὶ τὴν ὑπήνην μυεῖς ¶ Item vestis σπάθῃ contexta. idem l. 7. cap. 10. & Hesych.

Σπαθίζω, spathula agito Nic. Mirep. sect. 9. c. 71. itē spathula oleum seu vnguentum lecytho exemptum illino. Hesy.

¶ *Deriuata à σπάθη instrumentorum textorio.*

Σπαθάω, licium inculco τῇ σπάθῃ, vel simpliciter, texo. Exponitur & prodige licia telæ addo, & inculco τῇ σπάθῃ. vt apud Aristoph. in Nub. Ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς. Vnde metaph. pro profuse insumo seu consumo ponitur, prodigo, dilapido, dissipo. Luc. de luct. οὐδ' ἐσπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ δὶς ἢ τρὶς τὰς ἡμέρας, neque profuse epulaberis. Et cum accusat. apud eundem in Cauc. σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα, profuse absumentem. Exponitur etiam τρυφᾷ. Hesyc. *A qua significatione orta deriuata vide post deriuata & comp. primæ signif.*

Σπάθημα, τό, densitas in tela, quam textor licium telæ addidit large, & citra parsimoniam inculcauit. Hesych.

Σπάθησις, ἡ, telæ densatio, qua citra parsimoniam licium ei additur. Exponitur etiam, prodiga erogatio, profusa insumptio. Suid.

Σπαθητός, ό, densatus: vt ἐξύφασμα σπαθητόν, cui licium largissime additum est. Athen. l. 12.

Σπαθίς, vide in præcedenti ordine deriuatorum.

Composita.

Ἀσπάθητος, ὁ καὶ ἡ, qui non ἐσπάθηται: vt ἀσπάθητα ἱμάτια, quib. licium τῇ σπάθῃ inculcatum non est. apud Hesych. Apud eundem ἀσπάθητος χλαῖνα, vocatur pellis seu exuuium.

Διασπαθάω, idem cum σπαθάω: vnde metaph. διασπαθᾶν τὴν οὐσίαν, dilapidare patrimonium. Plut.

Κατασπαθάω, luxu consumo, prodigo.

Πολυσπαθής, multum densatus τῇ σπάθῃ. in Epigr.

Deriuata à σπαθάω in delitiis & luxu viue.

Σπατάλη, ἡ, lautitiæ, deliciæ, τρυφή, apud Suid. Chrysost. in 1. ep. ad Tim. c. 5. ἡ δὲ ἐν τῇ σπατάλῃ ζῶσα, in deliciis.

Σπαταλάω, ῶ, delicior, lautis epulis victito, voluptariam vitam dego. Iacob. c. 5.

Σπατάλημα, τό, luxus sumptuum. in Epigr.

Κατασπαταλάω, ῶ, (comp.) idē quod σπαταλάω, delicior, in delitiis viuo. Epigr. l. 2. in gulosos, Μηδεὶς μοι ταύτην Ἐράσιστρατε τὴν σπατάλην εὐ... θεῶν ἣ σὺ κατασπαταλᾷς. nemo deorum mihi concilitarit delitias lautitiasq; illas tuas in quibus vitam transigis. Sic Greg. κατασπαταλῶν ἐπὶ κλινῶν ἐλεφαντίνων, laute & delicate viuens in eburneis accumbendo lectulis. Significat &, in delitias & lautas epulas insumo.

¶ *Deriuata ex σπάθη, palmæ.*

Σπατίτης, ου, ὁ, palmeus: vt σπατίτης οἶνος, apud Alex. Trall. & Paul. Ægin.

Σπαθάλιον, τό, spathula, ramus palmæ, palmes. Theophr. Item muliebre ornamentum quod brachio inserebant armillæ loco. Tertull. de cult. fœm. Quidam hæc spathalia sic dicta existimant ob colorem puniceum.

Σπαθῖναι ἔλαφοι, dictæ videntur vel ob colorem puniceum: vel quod cornua spathis similia, i. mucronata & acuminata habeant. Eustath.

ΣΠΑΊΡΩ & ἀσπαίρω, (vt σκαίρω & ἀσκαίρω) palpito, vibro, tremo: proprie de iis qui morti obluctando animam efflant. Epigr. l. 6. Θρῖξ... ἔτι σπαίρει τὸ γερόντιον. Od. Θ. Θνήσκοντα γὰρ ἀσπαίροντα... Ilia. μ. δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, Ζωὸν ἔτ' ἀσπαίροντα. Od. τ. (de hinnulo qui suffocatur) Αὐτὰρ ὁ ἐκφυγέειν μεμαὼς ἤσπαιρε πόδεσσι. Dicitur & cor ἀσπαίρειν, quum vibrat seu pulsat. vt Il. ν. ὅ ῥά οἱ ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει, Ἥ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν Ἔγχεος. Tribuitur & piscibus aut carnibus, quum in sartagine à feruēte oleo succutiuntur, vt palpitare & tremere videantur. Athen. l. 3. οἱ ταρίχοι ἐπὶ τῷ πυρὶ κείμενοι ἐπάλλοντο καὶ ἤσπαιρον.

Σπαρίζω & ἀσπαρίζω, palpito, tremo. Aristot. in lib. de respir.

Composita.

Ἀπασπαίρω, idem quod ἀσπαίρω. Euripid. in Ion. Θνήσκει δ' ἀπασπαίρουσα, φοινικοσκελὴς χηλὰς παρεῖσα.

Ἀποσπαρθάζω, seu ἀποσπαρίζω, palpito, vibro, pulso. Hippocr. de morb. l. 2.

Ἐπισπαίρω, subsulto, velut ab animi deliquio palpitabundus.
Περισπαίρω, palpito, & terram calcibus pulso.
Προσπαίρω, palpito, apud Plut. in Oth.
Ὑποσπαίρω, subpalpito. Suid

Σπάλαξ, vide in Σπάω.

ΣΠΑΝΟ'Σ, & σπάνιος, ὁ, rarus, qui non vbiq; nec semper reperitur, ideóque pretiosus. Exponitur etiam, paucus, parcus. In Epigr. Ὥρης χειμερίης σπάνιον γέρας. Plut. πράγματος σπανίου. Arist. Rhet. l. 1. ἅμα δὲ καὶ πολυτελῶς μὴ ἀπολαῦσαι παρόντος. ¶ Itē rarus, i. minimè densus. Hesy. σπάνιον τὸ διὰ χρόνου, ἡδὺ ἐστί. Exponitur etiam, parcè.
Σπανίως, raro, insolenter. Exponitur etiam, parcè.
Σπανιότης, ητος, ἡ, raritas vel penuria. Hesyc. Isocr. in Paneg.
Σπανία, ἡ, idem: apud Hesych.
Σπάνις, ιος, ἡ, pro iisdem. Eurip. in Orest. Plat. Dem. Isocr.
Σπανίζω, penuria labora. Eur. in Cycl. σῖτον οὐ σπανιζόμεθα. Thucy. l. 1. νεῶν μακρῶν σπανίζοντες. Sic & apud Plut. & Xen. Dicitur & res aliqua σπανίζειν, cuius copia non est. Aristoph. in Vesp. πύλαις σπανίζοντος.
Σπανίζομαι, idem cum σπανίζω. Xen. Hell. 7. ἐσπανίζοντο τῶν ἐπιτηδείων. Et pass. signif. apud Eur. in Oreste. ὁρᾷς δ᾽ ἢ φίλων ὡς ἐσπανίσμεθα, vt priuati amicis simus: vel quanta amicorum penuria laboremus. (Colon.
Σπανιστός, ὁ, cuius copia & penuria est, rarus. Soph. in Odip.
Ὑποσπανίζω & ὑποσπανίζομαι, (comp.) aliquantum laboro penuria, aliquantum egeo: vel simpliciter, egeo. Sophoc. in Aiace, Τί δ᾽ ἐστὶ χρείας τῆς δ᾽ ὑποσπανισμένον;
Σπαρνός, idem cum σπανὸς, seu σπάνιος, ratus, infrequens, paucus. Callim. hymn. in Dian. σπαρνὸν γὰρ ὅτ᾽ Ἄρτεμις ἄστυ κάτεισι.

ΣΠΑΡΑ'ΣΣΩ, seu σπαράττω, lacero, lanio: seu dilacero, dilanio, vel vellico. Aristoph. in Ran. σπαράττειν τὰς γνάθους. Luc. in Vocal. σπαράττειν αὐτοῦ τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. Gal. ad Glauc. lib. 1. σπαράττειν τὸν στόμαχον ἤτοι δακτύλων ἢ πτερῶν [illegible], prorritare stomachum digitis pennisve immissis: videtur composita dictio ex σπάω, & ἀράσσω, vt sit propriè, trahendo rumpo seu lacero.
Σπάραγμα, τό, frustum rei dilaceratæ seu discerptæ. Euripid in Bacch. Plut. aduers. Colot. Apud eundem ibidem, σπαραγμάτων λόγων, exp. lacera verba.
Σπαραγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vt κραυγὴ σπαραγματώδης, vociferatio quæ ipsum guttur ruptura videtur. Plut. in præcept. sani.
Σπαραγμός, ὁ, laceratio, laniatus, conuulsio. Eurip. in Bacch. Herodian. l. 8.
Σπάραξις, εως, ἡ, idem.
Σπάργανον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνασπαράσσω, lacerando euello, vel reuello. Eur. in Bacch. Ῥίζας ἀνεσπάραξαν ἀσιδήροις μοχλοῖς.
Ἀποσπαράσσω, auello lacerando. Idem ibidem, ἀποσπαράξειν ὤμων ἐκ [illegible] σθένους. (l. 14.
Διασπαράττω, dilacero, dilanio, discerpo. Eubulus apud Athen.
Διασπάρακτος, ὁ καὶ ἡ, dilaniatus, discerptus: vt σῶμα διασπαρακτόν. Eurip. in Bacch.
Καταπαράττω, idem quod διασπαράττω. schol. Aristoph.
Νεοσπάρακτος, recens dilaniatus seu discerptus. (stoph. in Eq.
Συσπαράττω concerpo.
Ὠμοσπάρακτος, qui crudus adhuc discerpitur & laniatur. Ari-

ΣΠΑ'ΡΓΑΝΟΝ, ου, τό, fascia, pannus oblōgus in quo infans inuoluitur. Hom. hymn. 1. in Mercur. Ὕπνος ἐμοὶ [illegible], Σπάργανά τ᾽ ἀμφ᾽ ὤμοισιν ἔχειν, καὶ [illegible] γάλα μητρός. Plu. de Alex. fort. l. 2. ὃν Λυκοῦργος ἅμα τῷ σπαργάνῳ λοιπῷ [illegible] εἰς τὸ φιλίτιον, vna cum fasciis quibus inuolutus erat. Herodia. l. 1. μὴ παραδοθέντα με ἰδιωτικῶν σπαργάνων, intractum me plebeis fasciis. Apud Phil. de vita M. l. 1. ἐξ ἔτι σπαργάνων, ab incunabulis. *Etym. à σπαράσσω deducit, vt per syncopen dicatur quasi σπαράγανον.
Σπαργάνιον, τό, fasciola. Est & herbæ nomen apud Diosc. l. 4. c. 21. quam quidam ita dictam existimant quòd folij eius pro fasciis vterentur.
Σπαργανίζω, f. ίσω, fasciis inuoluo, fascio. Hesiod. in Theog. Τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιξεν.
Σπαργανόω, idem Plutar. in probl. Rom. Lucæ 2 Cum datiuo instrumenti exp. simpliciter inuoluo, seu inuoluo vt fascia, aut fascio. Arist. hist. an. l. 7 Σπαργανοῦσιν ἐρίοις αὐτά, fasciis ex lana inuoluunt. Plut. de fort. Alex. Ἀεὶ δ᾽ αἰὸν σπαργανώσας τῇ πορφύρᾳ μελίαγρος, purpura fasciens. Legitur & Σπάρξαν, apud Hom. hymn. 1. in Apol. Σπάρξαν δ᾽ ἐν φάρει λευκῷ: quod per syncopen dictum videtur pro ἐσπαργάνωσαν, aut ἐσπαργάνισαν, elisa syllaba ανω aut ανι & γσ in ξ mutato, in quas literas ipsum ξ resoluitur. Hesychius autem σπάρξαι, exponit etiam σπαράξαι, innuens ex σπαράξαι συγκεκόφθαι.
Σπαργανόομαι fasciis inuoluor, fascior.
Σπαργάνωμα, τό, idem quod σπάργανον: id quodlibet quo velut fascia inuoluitur, fasciæ vsum præbens, inuolucrum. Vtitur Etym. in σπάργανον.
Σπαργάνωσις, ἡ, vide in σπαργάω.

Composita.

Ἀποσπαργανόω, ῶ, fasciis exoluo, fascia qua quis obuolutus erat exoluo.
Ἀποσπαργανοῦμαι, fasciis quibus obuolutus eram euoluor: vel fasciis me exoluo. Greg. Naz.
Εἰσπαργανόω, ῶ, fasciis inuoluo: idem quod σπαργανόω, apud Dion. Longin.

ΣΠΑΡΓΑ'Ω, ῶ, tumeo & distentus sum. Propriè de vberibus dicitur vsque adeò lacte distentis, vt rupturam minentur, & præ nimio tumore lac stillent. Eurip. in Cycl. σπαργῶντας μοι τοὺς μαστοὺς χαλάσων. Idem in Bacch. μαζὸς ἦν σπαργῶν ἔτι. Plat. de rep. l. 5. τὰς δὲ μητέρας ἐπὶ τὸν σηκὸν ἄγοντες ὅταν σπαργῶσι. Dicūtur & arbores σπαργᾶν, quarū cortices succo turgescunt: apud Theoph. Item homines, quorū cor accensum alicuius rei cupiditate & libidine intumescit: & præsertim ij qui pruriunt libidine venerea: vt apud Plut. σπαργῶν καὶ μεθύων ὁ Ἀδώνιος. De alius rei cupiditate, apud eundem in Fab. δι᾽ εὐτυχίαν ἐπηρμένῳ καὶ σπαργῶντι τῷ δήμῳ χαλινὸν ἐμβαλλεῖν. Et cum præposit. ἐπὶ, apud eundem in Artox. & Lucullo.
Σπάργη, vel σπαργὴ, ἡ, libido: propriè qua matres distenta lacte vbera exinanire cupiunt. Gal. in lex. Hippocr.
Σπαργάνωσις, εως, ἡ in matribus dicuntur quum earum mamillę à partu præsertim recente sic lacte intumescunt, vt exuberantiam eam ferre vix queant. Diosc. l. 2. c. 129 *Habet autem formam verbalis tanquam à σπαργανόω, de quo supra in σπάργανον.*

Σπαρίζω, vide in σπαίρω. &c. vide in σπείρω.
Σπάσις, σπάσμα, &c. in σπάω.

ΣΠΑΤΑ'ΓΓΟΣ, ου, ὁ, spatangus: echinorum species, apud Arist. hist. an. l. 4. & Athen. l. 3. ex Aristot. Soph. & Aristoph.

Σπατάλη, &c. vide in σπαθη. Σπατίλη, in Τίλος.

ΣΠΑ'ΤΟΣ, corium, pellis, δέρμα σκυτός. Hesych.
Σπάτινος, ου, ὁ καὶ ἡ coriaceus, pelliceus, ex pellibus factus. Idem.

ΣΠΑ'Ω, ῶ, f. άσω, traho. Item attraho. Gregor. μὴ σπάσῃς θάνατον, ne mortem attrahens, animam effles. Propriè bibentes dicuntur σπᾶν, quum hauriunt & spiritu suo attrahunt potum. Arist. hist. an. l. 8. Τὰ δὲ σιμὰ οὐ τὰ σπᾷ, οἷον ἵπποι καὶ βόες. Athen. λαβὼν ποτήριον ἔσπασε γυναικὸς. Phil. de vita M. l. 1 ὥσπερ οὐχ ὕδατος ἀλλ᾽ ἀκράτου σπάσαντες quasi non aquam, sed vinum hausissent, seu spiritu suo attraxissent. ¶ Item contraho. ¶ Item extraho, educo: Eurip. in Iphig. Aul. & Taur. χειρὶ φάσγανον σπάσας, educto ense. Item extraho, i. euello. Accipitur & pro simpl. velle. Item pro conuello.
Σπάομαι, ῶμαι, idem quod σπάω, extraho, educo: vt Il. τ. Ἐκ δ᾽ ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ᾽ ἔγχος. Od. χ. Φάσγανά τε σπάσασθε. Item euello. Odyss. κ. ἐγὼ σπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε. Item conuellor, contrahor: vt apud Eurip. in Cycl. τοὺς δὲ πόδας Ἐς ὦτας ἐσπᾶ [illegible]. Diosc. [illegible] σπωμένους, rupis & conuulsis medetur.
Σπάσμα, τό in gladio dicitur mucro seu acies nuda & è vagina educta. Plut. in Othon. In corpore humano sic appellatur quod conuulsum est. Arist. in Probl. σπάσματα λαμβάνει. Exponitur etiam, distensio: apud Theophr.
Σπασμάτιον, τό, leuis conuulsio.
Σπασματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, conuulsionis speciem gerens, seu conuellens. Exponitur etiam euellens.
Σπασμός, ὁ, idem quod σπάσμα. Plutar. in præcept. san. ἰσχυρὸς σπασμὸς καὶ χαλεπὸν. Thuc. l. 2. σπασμὸν ἐνδιδοῦσα ἰσχυρόν, conuulsionem ciens validam.
Σπασμώδης, conuulsiuus: vt σπασμῶδες πάθος, conuulsiuus affectus: apud Galen. comm. 3. in l. 1. prorrhet.
Σπάσις, εως, ἡ, tractus seu attractus. Exponitur etiam, suctus apud Aristot.
Σπαστικός, trahendi seu attrahendi aut extrahēdi vim habēs. Item qui τῷ σπασμώδει πάθει, obnoxius est. Plin. l. 2. c. 20.
Σπάδιξ, ικος, ἡ, termes seu palmes: ramus palmæ: seu auulsus è palma termes Plu. symp. 8. probl. 4. πρῶτος ἐν Δήλῳ Θησεὺς ἀγῶνα ποιῶν, ἀπέσπασε κλάδον ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ φοίνικος ὁ καὶ σπάδιξ ὀνομάσθη. ¶ Sic etiam dicitur cortex radicis ilignę: vt est in les. Herod. ¶ Numeratur & inter musica instrumenta quæ manu pulsantur: apud Poll. l. 4. c. 9. (ἀποσπαδίζω.
Σπαδίξας τὸ δέρμα, apud Herodot. exp. pellem detrahens:
Σπάδων, ωνος, ὁ, cui testiculi euulsi sunt: seu cui neruus membrum genitale erigens est conuulsus, spado. Cyrill. apud Suid. Legitur & genit. σπάδοντος, apud Plut. in Demetr. ¶ Exponitur etiam, spasmus, contractio: apud Nic. in Alexiph. & Hippoc. de morb l. 7.
Σπαδονίζω, castro, spadonem efficio, testiculos seu neruos vnde testiculi dependent, euello.

Σπαδωνιστ

Σπαδωνισμὸς, castratio.
Σπάλαξ, & ἀσπάλαξ, ακ☉, ὁ, talpa: dicta παρὰ τὸ σπᾷν, teste Etym. quoniam semper terram vnguibus suis vellicat & perforat. ¶ Σπάλακες dicitur etiam equorum quoddam genus. Hesych. ¶ Item ἀσπάλαξ herbæ nomen, apud Theophr.hist.plant. lib.1.cap.11.

Σπαλακία, ἡ, cæcitas: *propter cæcitatem talpæ*. Hesych.

Σπιθαμὴ, σπόγγ☉, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ac primùm cum præpositione.

Ἀνασπάω, sursum traho, seu retraho: vt ἀνασπᾷν τὴν ὀσφρὺν, Aristot. item simpliciter, retraho: vt Aristoph. in Plut. τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασεν. Item erigo, in altum tollo, sustollo: vt ἀνασπᾷν ὀφρῦς. Demosth. Sic λόγους ἀνέσπα, apud Soph. in Aiace, verba attollebat. item cōtraho: vt λαγὼς ἀνασπᾷν, Apol. Arg. 1. Exponitur etiam, reuello, euello: vt ὕλας ἀνασπᾶν, Eurip. in Med. item expello aliquem à suis sedibus & quasi extraho. Isocr. in Panath.

Ἀνασπάομαι, sursum trahor, vel retrahor. item in altum tollor, erigor: vt ἄκραι ἀνεσπασμέναι, apud Aristot. item contrahor: vt μέτωπον ἀνασπᾶται, Diosc. item sedibus expellor.

Ἀνάσπαστ☉, ὁ, ἡ, aliunde extractus seu auulsus. item pulsus ex aliquo loco, ablegatus aut amandatus, & quasi ex eo sursum tractus: vt ἀνάσπαστ☉ ἐκ χώρας. Luc. item cui successor mittitur, qui reuocatur è prouincia. Demosth.

Ἐξανασπάω, (*decomp.*) euello. Eurip. in Bacch. κάξανισπάσαι χθονός.

Ἀντισπάω, in contrariam partem traho seu vello: vel in diuersum abstrahor, in diuersum auerto. Aristop. in Pace. Galen. & Arist. Et metaph. contrarius sum, repugno, reluctor. Suid. Exponitur etiam, prehendo: apud Apoll. Arg. 2. ἀντισπάσαι πτερύγεσσιν.

Ἀντίσπασμα, τὸ, tractio in contrariā partē, abstractio in diuersum. Significat etiā idē quod ἀντισπασμὸς: quod vide.

Ἀντίσπασις, ἡ, idem cum ἀντίσπασμα. Galen.

Ἀντίσπαστ☉, ὁ & ἡ, in contrarium abstractus, item contra nitens. ¶ Est & pedis nomen apud Gram. qui ex quatuor syllabis constat, prima & vltima breui, secunda & tertia longis. Vide schol. in Hephæst. apud eundem.

Ἀντισπαστικὸν μέτρον, constans ex pedibus antispastis: vide apud eundem.

Ἀποσπάω, auello, abstraho. Cum genit. & accus. Soph. πῶς σ' ἀποσπάσω πικρῦ Τῦδ' αἰόλῃ κνώδοντ☉. Plut. in Themist. τὰς πόλεις ἀποσπάσαι τῆς θαλάττης. Et addita præposit. ἀπὸ, apud Xen. Hellen 2.

Ἀποσπάομαι, auellor, abstrahor. Eurip. in Hec. Οἶδ' ἂν ὃ δράσῃς, μὴτ' ἀποσπασθῆν βίᾳ. Leuit. c. 22. ἀπεσπασμέν☉ dici putatur, cui auulsi sunt testiculi.

Ἀπόσπασμα, pars rei auulsa. Ἀποσπασμάτιον, particula auulsa. Cicer. ad Attic.

Ἀποσπάς, άδ☉, & ἀποσπάδων, οντος, ἡ, cui testiculi auulsi sunt vel execti. Suid.

Decomp. Δυσαπόσπαστ☉, qui ægrè auellitur, δυσαποσπάστως, ita vt difficulter auellatur, more eorum qui difficulter auelluntur.

Εὐαπόσπαστ☉, qui facilè auelli aut abstrahi potest.

Διασπάω, distraho, diuello, dirimo. Xen. Hell 4. διασπάσαντες τὸ σταύρωμα. Idem. Pæd. 6. ἐπεχείρησε ποτε ἐμὲ καὶ τὸν ἄνδρα διασπάσαι ἀπ' ἀλλήλων. Item perrumpo, perfringo: vt διασπάσαι τὸ ἱερὸν, Plut. in Cam. Et metaph. labefacto, auerto: vt διασπᾷν νόμους, Xen. Pæd. 8.

Διασπάομαι, distrahor. Et metaph. distineor, distringor. Luc. πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμεν☉, tot officiis distractus seu implicatus. Item discerpor. Isocrat. διασπασθεὶς ὑπὸ βίας ἐπιτελεστος. Et actiuè, discerpo, dilanio. Luc. μικρῦ γοῦν με διασπάσαι.

Διάσπασμα, τὸ, quod distractum est seu auulsum. Item distractio, diuulsio, diremptio. Plutar. in Lyc. διασπασμὸς, idem, Idem in Alexand. & Artox. (hi potest.

Διάσπασις, ἡ. pro eodem διασπασμ☉, qui diuelli & distra-

Ἀδιάσπαστ☉, (*dec.*) indistractus, non diuulsus, aut diruptus. in Pand. Gr. Ἀδιασπάστως, sine distractione aut diuulsione. Hesych.

Ἐκσπάω, extraho, euello: Il. 1. Ἐκ δ' ὅδ' ὄρυ σπάσσατ' αὐτίς: *per tmesin* pro ἐξέσπασεν.

Ἐκσπάομαι, idem. Il. η. Τὼ δ' ἐκσπασσαμένω δολιχ' ἔγχεα

Ἐπισπάω, attraho, Eurip. in Troad. Κομίζετ' αὐτὴν τῆς μιαιφονωτάτης Κόμης ἐπισπάσαντες. Xen. Hell. l. 6. ἐπισπάσαι τὴν θύραν, εἶχε τὸ ῥόπαλον, attracta ianua. Item consequor, acquiro. Soph. in Aiace, πέποιθα τὸν ἐπισπάσειν κλέος.

Ἐπισπάομαι, (*med.*) Idem Aristotel. de mund. μίαν μὲν ἐν θεὸν ἐπισπασάμενοι. Alia attrahendi significatio apud Xen. pæd. 5. Κῦρον ἐπισπάσατο ἐμπλησθῆναι δακρύων τὰ ὄμματα, attraxit, i. coegit. item attraho, i. accerso seu concilio mihi: vt in Epigr. ἐχθρὰν ἐπεσπασάμην. Item consequor, acquiro. Chrysost. de sacerdot. ἐκεῖ τὴν ἐκ τοῦ παρρησίαν ἐπισπάσασθαι. ¶ Item assequor, insequor. Thuc. lib. 5. ξὺν ὅπλοις ἐπισπώμενοι. Sic & alibi apud eundem.

Ἐπισπάομαι, (*pass.*) attrahor ad insequendum seu persequendum. Plut. in Alex. ἐπισπασθεὶς ὁ βασιλεὺς, &c. Item attrahor in sententiam alicuius, seu vt monita eius & consilia sequar. Thuc. l. 3. ὅ, τι πείσας καὶ ὁ ἐπισπώμεν☉ ὁμοίως ἐβλάπτοντο.

Ἐπίσπασις, ἡ, attractio, adductio. Alex. Aphr.

Ἐπισπαστὴρ, ῆρ☉, ὁ, attractor, seu instrumentum quo aliquid attrahimus & adducimus. in Epigr. & Herodot.

Ἐπισπαστικὸς, attrahendi vim habens: vt ἐπισπαστικὰ μαλάγματα, apud Cels. lib. 5. c. 18. (σπαστὸν κακὸν. Od. α.

Ἐπίσπαστος, ὁ, quē quis ipse sibi accersiuit & attraxit: vt ἐπί-

Ἐπίσπαστρον, τὸ, laqueus quem quis sibi attraxit & induit. Hesych. Item marculus ferreus quo ianua pulsari & attrahi solet. Poll. l. 10. c. 4. Pro funibus quibus aliquid attrahitur accipitur apud Diod. Sic. Dicitur & significare velum quod obducitur aditui alicui. Num. c. 4.

Decomp. Αὐτεπίσπαστ☉, idem cum ἐπίσπαστ☉.

Συνεπισπάω, vnà attraho. Συνεπισπάομαι, idem: vel simpliciter, attraho, allicio. Arist. in probl. Xen. Pæd. 2.

Κατασπάω, detraho, extraho, educo, elicio. Herodian. l. 8. τὰς εἰκόνας ἐκ τῶν σημείων κατέσπασαν, imaginem illius detraxere. Diosc. l. 1. & 5. ἔμβρυα κατασπᾷ foetus mortuos extrahit. Idem l. 3. cap. 134. ὁ δὲ καρπὸς γάλα κατασπᾷ, lac elicit. Exponitur etiam, audè deglutio seu haurio faucib. apud Aristoph. in Equit. Αὐτὸς δ' ἐκείνη τριπλάσιον κατέσπακας.

Κατάσπασμα, detractio. Theophr. hist. pl. lib. 4. c. 12. Accipitur & pro σπάσμα.

Κατασπαστικὸς, detrahendi vim habens. Diosc. l. 1.

Συγκατασπάω, (*decomp.*) pariter auello seu conuello.

Παρασπάω a latere alicuius abstraho seu auello. Et propriè fruticem arbori adnascentem ex eius imo trunco auello: vnde τὰ παρασπώμενα, quod sic euellitur, apud Theophr. hist. pl. lib. 2. Item generaliter, abstraho, auello: vnde apud Xen. Hell. 4. τὰς Αἰολίδας πόλεις παρεσπᾶτό τινας τοῦ Φαρναβάζου, à fide abstraxit. Sic & apud Dem. Olynth. 1. & Phil. de vita M. l. 3. Exponitur etiam, in latus traho seu deflecto.

Παρασπὰς, άδ☉, ἡ, frutex arbori adnascens, qui inde auulsus, plantatur: stolo. Theophr. hist. pl. l. 2.

Περισπάω. circumcirca detraho. Et metaph. nudo, spolio. Philostr. in Heroic. περισπάσαι τὴν ἀσπίδα ζῶντ☉. Plut. in Cic. περισπᾶν αὐτὸ τὴν δύναμιν, ab eo auellere. ¶ Item distraho, i. in diuersum traho. vnde pass. apud Ceb. Theb. εἰς ἑτέρα περισπᾶσθαι, in alia studia distrahi. Item distraho, i. negotiis onero. Plut. in Cam. Πολλὰς τριβὰς καὶ περισπῶν διδόμεν☉. Et passiuè, apud Basil. in ep. ad Greg. ὑπὸ ἀσχολιῶν περισπώμενος. ¶ Exponitur etiam, auoco alio, abstraho: Plut. in Fab. περισπάσαι τὸν Ἀννίβαν τεχνάζων. ¶ Apud Eurip. in Iph. Taur. ὁ δὲ περισπάσας ξίφ☉: exp. quum distrinxisset seu eduxisset ensem. ¶ Est & vox grammatica περισπάω, significans circumflecto: apud Athen. & Eust.

Περισπασμὸς, ὁ, distractio, occupatio, orta ex curis & negotiis diuersis. Plut. de exil. & de non fœner. Est & vocabulum castrense, de quo vide in ἐκπερισπασμὸς.

Decomp. Ἀντιπερισπάω, retraho, reuoco. *Vocabulum castrense.* Polyb. ὡς ἂν ἐμβαλόντες εἰς τὴν Βοιων χώραν ἀντιπερισπάσωσι τοὺς ἐξεληλυθότας, vt progressos retraherent. Ἀντιπερισπᾷν τὸν λόγον, exp. sua verba retractare. Ἀντιπερίσπασμα, dicitur stratagema auxilia hostium alibi distinentis, vel quum hostes domum reuocantur ad tuendam patriam. Polyb.

Ἀπερίσπαστ☉, qui distrahi nequit, immobilis, inconcussus, quietus. Ἀπερισπάστως, sine villa distractione.

Ἀποπερισπάω auerto: vel circumductum abstraho.

Ἐκπερισπασμὸς, itidem vocabulum est castrense, & plus est quàm περισπασμὸς. Dicitur enim περισπασμὸς, quum milites ita mouentur duplici flexu, vt eorum ora in partem posteriorem spectent. At ἐκπερισπασμὸς, plenior est conuersio: triplici flexione constans: quod fit quum post περισπασμὸν rursus in hastam conuertuntur, (siquidem in hastam moueri primùm cœperint) aut in læuam, si læuorsum & in scutum fuit prima inflexio. Ælian. περὶ στρατηγικῶν τάξεων.

Προπερισπώμενα, vocabula dicuntur apud Gramm. quæ in penultima circumflexum habent.

Συσπάω, contraho, contorqueo, conuello: vnde συσπώμενοι mendici & pauperes incedere dicuntur, i. adductis seu contractis scapulis: apud Athen. l. 13.

Σύσπασις contractio, conuulsio.

Σύσπαστ☉, contractilis, qui contrahi potest. Plat. in Symp.

Ὑποσπάω, subtraho, subduco. Eurip. in El. Ἥκω φέρων σοι τῶν ἐμῶν βοσκημάτων Ποίμνης νεογνὸν θρέμμ' ὑποσπάσας τόδε. Plut. de def. orac. Ἡρακλῆς ὑποσπάσας τὸν τρίποδα.

Composita sine præpositione.

Ἡμίσπαστ☉, semiuulsus, seu semiauulsus in Epigr.

Εἰλυσπάομαι, voluendo trahor. Compositum enim est ex εἰλύω & σπάομαι. Propriè εἰλυσπᾶσθαι vermes & serpentes dicuntur, qui se in arctum colligentes & posteriora attrahentes, progrediuntur. Scribitur & ἰλυσπάομαι, quod exp. ἐν τῇ ἰλύϊ σπάσμαι, ἤτοι ἐν τῇ γῇ κυλίομαι, in limo trahor, i. humi voluor: seu

seu per humum repo serpentium more. Ioseph. de capt. Iud. ἰλυσπώμενος ὑπὸ τῶν τραυμάτων, κατέπεσεν, præ vulneribus, reptans instar serpentis, corruit. Plat. in Tim. ἰλυσπώμενα ἐπὶ γῆς, humi serpentia. Transfertur & ad animum, apud Gregor. περὶ τὰ κάτω καὶ τὴν αἴσθησιν ἰλυσπώμενος, terrena tantùm & humilia sapiens.

Εἰλύσπωμα, τὸ, eiusmodi motus. Eustath.

Κατειλυσπάσθαι (decomp.) idem cum εἰλυσπᾶσθαι.

Νεοσπὰς, άδος, ἡ, nuper auulsa: vt Φάλαγγα νεοσπάδα, Pisides apud Suid.

Νευροσπαδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, neruo tractus. Soph. in Philoct.

Νευρόσπαστος, ὁ, neruis tractus, qui neruorum tractu mouetur: sed alienorum: vt νευρόσπαστα ἀγάλματα, Herodot. in Eurip. ¶ Est & fruticis nomen, apud Plin. l. 24. c. 14.

Νευροσπάσται dicebantur qui νευρόσπαστα ἀγάλματα ostentabant, i. parua quædam animalium simulacra, quæ certis neruis aut fidiculis in hanc vel illam partem cum quadam venustate tracta, sua sponte mouebantur. Aristot. de mundo.

Νευροσπαστικὸν, pars animæ ὑπηρετική. Alex.

Νευροσπαστέομαι, neruis fidiculisque trahor seu attrahor. Athen. l. 9.

Ἀσπάζομαι, ἀσπάλαθος, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

ΣΠΕΙΡΑ, ας, ἡ, spira: linea flexuosa orbes faciens in sese non redeuntes: vt serpentium volumina sinuosa & funium conuolutorum. Aratus (de hydra cœlesti) -καρεὶ κεφαλὴ ὑπὸ μέσσον Καρκίνον ἱκνεῖται, σπείρη δ' ὑπὸ σῶμα λέοντος. Theocr. idyl. 25. Τὼ δ' αὖτε σπείρῃσιν εἰλιαστέσθην περὶ παῖδα Ὀψίγονον. Sic & apud Ælian. ὁ δὲ δράκων ταῖς σπείραις τοὺς νεκροὺς συναγαγὼν, ἐφύλαττεν ἀπαθεῖς. ¶ Pro fune nautico sumitur apud Plut. de garrul. quia in orbem conuolui solent eiusmodi funes & in naui porti modò ad alligandas, modò ad trahendas ipsas naues. ¶ Ab eorundem funium similitudine muliebres quoque spiræ dicuntur ornatus causa factæ & genus operis pistorij eodem modo formatum. ¶ In arboribus σπεῖραι dicuntur, vbi conuoluunt se venæ atque nodi. Theophr. hist pl. l. 5. c. 3. ¶ Exponitur etiam, multitudo, cohors, legio, apud Appian. & Act. 21.

Σπειροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, spiræ similis, orbem spiris suis faciens. Nic. Alexiph.

Σπειρηδὸν, in medium spiræ: vel in orbem, conuolutim. Suid.

Σπειράω, ῶ, in spiram contraho seu colligo. vnde passiu. præter. ἐσπείρημαι, in spiram contractus sum seu collectus. Apud Eratosthenem de Zonis, Πέντε δὲ αἱ ζῶναι περιηγέες ἐσπείρηνται, quinque Zonæ rotundæ circumuoluuntur. Apud Suid. Σπειραμένος ἐν ῥακίοις, exp. obuolutus aut inuolutus.

Σπείραμα & σπείρημα, τὸ, idem cum σπεῖρα. Propriè de serpentium spira dicitur. Dionys. de situ orb. Plut. in lib. de solert. anim. Exponitur &, multitudo. Hesych. ¶ Σπείρημα pro σπέρμα accipitur, apud Nic. in Alexiph.

Σπειραία, ἡ, spiræa: frutex quem ideo hoc nomen habere tradunt, quòd in spiram torqueri possit: de quo Theophr. hist. plant. lib. 1. c. 23.

Σπεῖρον, τὸ, funis nauticus in orbem conuolutus. Od. [illegible] tamen legitur & Σπεῖρας à σπεῖρα. Item fascia: schol. Dionys. Plerunque σπεῖρα dicuntur panni lacerі, quibus mendici inuoluere se solent: vt Od. δ. & ζ. Generaliter autem quæuis vestes sic appellantur: vt Od. β. & apud Poll. l. 7. c. 18.

Σπειρόω, circundo τῷ σπείρῳ. Eust.

Composita.

Εὔσπειρος, ὁ καὶ ἡ, pulchras spiras faciens, pulchrè se in spiras colligens. Epigr.

Περισπειράω, in orbem circundo, vel inuoluo. Propriè serpenti tribuitur qui suis spiris aliquem circundat. Plut. in Cam. περισπειράσας τὴν ἐσθῆτα τῇ κεφαλῇ, capiti vestem inuoluens.

Περισπειράσθαι τῷ ποδὶ, pedi circumcirca implicari in modum serpentis suo volumine aliquid complectentis.

Πολύσπειρος, in multas spiras se colligens: seu multis spiris & flexibus inuolutus.

Συσπειράω, in spiram colligo. Item conglomero, condenso. Ioseph. de antiq. Iud. lib. 9.

ΣΠΕΙΡΩ, F. σπερῶ, sero, semino. Hesiod. in Erg. γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν. Paul. in Act. Σπείροντες μὲν οὐδὲν ἀπὸ δὲ ἀμαρτ... [illegible]. Et cum accusat. Eur. in Cyclo. Σπείρουσιν [illegible] ἄχυρον. Plut. de non fœner. σπείροντες δ' [illegible] Δημήτηρ καὶ στάχυς. Metaphoricè etiam vsurpatur, sicut & Lat. [illegible]. sero. Arist. rhet. 3. ταῦτα αἰσχρῶς μὲν ἔσπειρας, κακῶς δὲ ἐθέρισας. Eurip. in Phœn. Ἔσπειρεν ἡμῖν παῖδα. Et Soph. apud Athen. l. 13. Ἀλλοτρίων σπείρων, i. μοιχεύων. ¶ Item dissemino, spargo: vnde σπείρειν φλόγα. Arist. de arte poët.

Σπείρομαι, feror, seminor. Item disseminor, dispergor. Thuc. οἱ δὲ ἐσπαρμένοι κατὰ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα.

Σπέρμα, τὸ, semen. Hesiod. in Erg. σπέρματα δ' ἐσσαθεῖν. Sic & Plut. & Dem. Item semẽ animantiũ. Plut. in Lyc. & in Symp. &c. Metaphor. pro principio & autore rei alicuius ponitur: vt σπέρμα πάθους. Plut. Sic Dem. pro cor. ὁ τὸ σπέρμα παρασχὼν, ἐκεῖ τῶν φύντων κακῶν αἴτιος. ¶ Item semen, i. fructus quem reddit semen: seu ipsa arbor. Athen. lib. 3. & 4. Sic dicitur fructus quem veterus partu edit. Eurip. Εἶθ' ἦν ἄφωνον σπέρμα δυστήνων βροτῶν.

Σπερματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, seminalis. Arist. in Probl.

Σπερματικὸς, idem. Athen. l. 2. Phil. de mun.

Σπερματίας σικυὸς, idem cum σικυὸς πέπων, seu simplici πέπων. Athen. lib. 2.

Σπερματὶς, ίδος, ἡ, idem cum σπερματική: vt σπερματίδες φλέβες, seminariæ venæ. Arist. hist. an. l. 3.

Σπερμάτιον, τὸ, paruum seu exile semen, minutum seminis granum. Athen. lib. 2.

Σπερματόω, ῶ, semino, consero: vnde σπερματωμένη γῆ, ager qui conseritur. Theophr. de caus. plant. lib. 3. cap. 2.

Σπερματίζω, semento, semen sero. Exodi 9. Item semen emitto. Basil.

Σπερματισμὸς, ὁ, seminis emissio. Τοὺς σπερματισμοὺς μεταφέρειν, plãtas semine natas trãsplantare. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4.

Σπερμεῖον, τὸ, idem cum σπέρμα. Nic. in Alex.

Σπερμαίνω, idem cum σπείρω. Et metap. apud Hesio. in Erg. Σπέρμα νεῖν γῆραν.

Σπαρτὸς, ὁ, seminatus seu satu editus: vt σπαρτοὶ ἀσπάραγοι, Athen. lib. 2. Et σπαρτοὶ ἄνδρες, viri qui ex dentibus interfecti à Cadmo draconis prouenerunt. Euripid. in Herc. fur. & in Phœn.

Σπάρτον, τὸ, spartum, genus virilium. Plin. l. 19. c. 2. dicit herbam hanc sponte nasci, nec seri posse: esséque propriè iuncum aridi soli. Accipitur & pro fune sparteo. vt Il. β. καὶ σπάρτα λέλυνται. Cuius loci mentionem faciens Plin. loco citato scribit Homerum quum sparsa dixit, sata significasse. Gell. l. 16. cap. 4. refert Græcos magis cannabe & stuppa cæterisque rebus satiuis naues fecisse, & inde σπάρτα appellasse: accentu in penultimam retracto: quoniam voces eiusmodi, quum ex communi significatione in rei certæ proprietatem concedunt, diuersitate accentuum separentur. Pro eodem dicitur & σπάρτος, ου, ἡ, apud Paul. Ægin. lib. 5.

Σπάρτη, ἡ, idem, i. funis sparteus, seu restis spartea. Poll. lib. 10. c. 49. ex Cratino. Item στάθμη τεκτονική, Hesych. i. funiculus ille quem fabri rubrica aut atramento iunctum ex vtraque ligni aut lapidis parte tendunt, postea tollunt vt rectam lineam designet quàm in poliendo sequantur.

Σπαρτίον, τὸ, itidem funiculus sparteus. Et generaliter, quiuis funiculus. Athen. lib. 5. Sic dicitur & frutex ex cuius ramulis spartei funes contexuntur. Diosc. lib. 4. c. 158.

Σπάρτινος, ὁ, sparteus, è sparto confectus aut plexus. Poll. lib. 10. c. 49.

Σπαρτίνα, funiculus sparteus. Idem ibidem.

Σπέραδος, εος, τὸ, idem cum σπέρμα & σπερμεῖον. Nic. in Ther. & Alexiph.

Σπόρος, ου, ὁ, satio, satus: ipsa serendi seu seminandi actio. Plat. in Tim. Item pro ipso semine. Epigr. l. 1. & Xen. in Oecon. Dicitur accipi etiam pro ipso loco in quo aliquid seritur.

Σπόριμος, ὁ καὶ ἡ, qui seminari seu cõseri solet. Diosc. l. 3. c. 128.

Σπορεὺς, έως, ὁ, sator, seminator. Xen. in Oecon.

Σπορεύω, sero, semino. σπορεύτης, idem cum σπορεὺς Hesyc.

Σπορητὸς, satio, satus. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 3. Exponitur etiã tempus serendi.

Σπορὰ, ἡ, idem cum σπορητός. Item seges. Eurip. Itẽ genus. Soph. Vsurpatur & pro prole seu fœtu, apud Eur. in Cyclop.

Σποράς, άδος, ὁ, vel ἡ, sparsus, dispersus, qui dispalatus vagatur huc illuc. Eur. in Rheso. Plut. in Fab. Et αἱ σποράδες νόσοι, morbi sparsim grassantes. Hipp.

Σποράδην, sparsim, palatim. Arat. Isocr. in Helen. encom.

Σποραδικὸς, palans, vagus, qui vitam degit vagabundam. Arist. polit. 1.

Σπερχεῖς, εος, testiculus quasi σπερχεῖν, [illegible] τὸ σπείρεσθαι δι' αὐτῶν τὰ τέκνα, vt tradit Etym. Pro eodem dicitur & Πεῖριν, quod & pro ipso pene ponitur apud Nic. in Ther. Ἠὲ καὶ ἐξ ἐλάφοιο χιμαίρης πείρινα θοραίαν.

Ὄσπριον, Πατὴρ, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀποσπείρω, semen iacio, seu spargo & dissero. Luc.

Ἀπόσπορος, satus ab aliquo, i. genus & originẽ ab aliquo ducens.

Ἀποσπερματίζω, semen emitto, semine genitali polluor. Aristoph. & Aristot. de gen. an. li. 1.

Ἀποσπερμαίνω, idẽ cum σπερμαίνω. Euseb. in præpar. Euãg.

Διασπείρω, dissero, dissemino. Et metaph. apud Xen. Hell. 3. διασπείρας λόγον ὡς μάτην σπερματομένων Χαλκηδονίων. Sic & apud Isocr. in ep. ad Philip.

Διασπείρομαι, dispergor, disseminor. Plut. in Coriol. αἱ πρὸ ... κατεσπαρμέναι κρύφα διεσπείροντο, clàm spargebantur. Item dissipor, dispalor. Xen. Hel. 5. διεσπαρμένοι ἐλάνθανον.

Διασπαρμένως, sparsim, palatim. Suid.

Διασπορὰ, ἡ, disseminatio, dispersio. Plut. aduers. Color.

Διασπορεὺς, qui disserit & disseminat.

Ἐνδιασπείρω, (decomp.) dissero & dissemino: in vel intero in, interspergo.

Ἐνδια-

Ἐνδιασπείρομαι, interseror, interspergor. Plut. in Num. & aduers. Colot. (hist. pl. l. 7. c. 1.

Ἐκσπερματόομαι, ad semen peruenio, vel semen reddo. Theoph.

Ἐκσπερματίζω, semen emitto. Numer. c. 5.

Ἐνσπείρω, insero, insemino. Ἐνσπείρομαι, dissemino, spargor in vel per. Xen. Pæd. 3. (c. 18.

Ἔνσπερμος, in quo semen est seu semen producens. Diosc. l. 3.

Ἐπισπείρω, insuper sero, seu denuò semino. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 1. Gregor. μὴ καθεύδοντι ὡς καὶ ἀμελοῦντι καλῶς ἐπισπείρῃ ὁ ἐχθρὸς ζιζάνια. Item insero, insemino, seu in aliquo sero: vnde apud eundem Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 33. Τὸ περὶ Βαβυλῶνα τῇ ἀκάνθῃ περὶ τὸ ἄστρον ἐπισπειρόμενον σπέρμα.

Ἐπισπορά, ἡ, satio iterata, seu qua satis nouum semen superseritur. Damascen. item insitio, satio alicuius in alio. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 24.

Ἐπισπορία, ἡ, idem, Hesiod. in Erg. (l. 7. c. 1.

Ἐπίσπορος, qui inseritur vel iteratur. Theophr. de hist. pl.

Ἐπανασπείρω, idem quod ἐπισπείρω. Tzetzes apud Hesiod.

Ἐπανασπορά, idem cum ἐπισπορά, apud eundem.

Καταπείρω, sero, semino, Soph. in Aiace, Ὅς ὧδε μοι καταπείρας φθίνει: Eur. in Herc. fur. Ὅς ἔσπειρε τὴν καταπείρας.

Ἐγκατασπείρω (dec.) spargo seu semino in. Plut. Herodia. (σπ.

Παρασπείρω, semino iuxta seu apud. Παρασπειρόμενον, consitum & intersitum. Alex. Aphr.

Περισπείρω, q. d. circumquaque sero, vndique semino, impropriè apud Eurip. Hermione Andromachen hac conditione mortem euasuram esse dicit, si domum ipsi verrat, famulæ instar, ἐκ χρυσηλάτων τευχέων περισπείρουσα Ἀχελῴου δρόσον, i. humum aqua perspergens ex aureis vasis.

Ὑποσπείρω, occultè sero seu semino. Plut. in Pericle.

Composita sine præpositione: ac primùm partim ex σπέρμα partim ex ipso σπείρω.

Ἀγγειόσπερμος vel ἀγγειοσπέρματος, ὁ, καὶ ἡ, vasculo siue vasculis semen inclusum habens. Theophr.

Ἐναγγειοσπέρματος, (dec.) pro eodem.

Ἄσπερμος, semine carens, semen nullum producens. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4. Item prole carens & nepotibus. Il. υ.

Γυμνόσπερμος, seu γυμνοσπέρματος, cuius semen nudum est. idem Theophr. eiusdem libri c. 3.

Ἐλλοβοσπέρματος, cui semina in folliculo sunt surculacea. Idem ibidem.

Ἐμφλοιοσπέρματος, cuius semina cortice obducta sunt. Idem ibidem. (dem

Ἐμφλοιοσπέρματα, τά, semina quæ in cortice sunt: apud eundem.

Ἐνυμενόσπερμος, semē habens membranis intectū seu inclusum.

Κακόσπερμος, malè sementans, malum semen ferens. Theophr. hist. pl. lib. 7. cap 4.

Λιθόσπερμον, τό, lithospermum, herba sic dicta ob seminis lapideam duritiam: de qua Diosc. l. 3. c. 58.

Μικροσπέρματος, paruum semen ferens.

Ὀλιγόσπερμος, paruum seminis ferens. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4. item parum seminis emittens: de animante dictum.

Πανσπερμία, ἡ, omnifaria seminum mixtio. Aristot. de gener. an. l. 4. c. 3. Item semina omnis generis permixta, seu miscella omnis generis seminum. Plut. de Pind.

Πολυσπερής, ἐος, ὁ, καὶ ἡ, q. d. multum sparsus seu disseminatus, hominum est epitheton apud poëtas, quoniam per diuersos terrarum tractus sunt sparsi: vt apud Hom. Iliad. β. Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. Exponitur etiam actiuè, fœcundus, latè genus suum propagans, apud Plut. ex Emped.

Πολύσπερμος, multum seminis ferens, abundans semine. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 3. Item (de animante dictum) copiosè fundens semen.

Πολυσπερμία, ἡ, affluentia seminis genitalis.

Χρυσόσπερμον, dicitur à nonnullis sedum maius, ab aureo seminis colore: in Append. Diosc.

Composita ex σπαρτός, itidem sine præpositione.

Ἄσπαρτος, ὁ, καὶ ἡ, non satus seu seminatus. Odyss. 1. item qui non seminatur, seu cui semen non committitur: vt ἄσπαρτος γῆ, ibidem.

Ἀσπαρτί, semente non facta, citra sationem.

Πυρίσπαρτος, in quo ignes seminati & sparsi sunt. in Epigr.

composita ex σπόρος aut σπορά, itidem sine præpositione.

Ἀγχίσπορος, ου, ὁ, καὶ ἡ, è propinquis seu è propinquo sanguine satus, propinquus, consanguineus. Damascius apud Suid.

Ἄσπορος, idem quod ἄσπαρτος. Plut. in Coriol. Exponitur etiam, seminis expers, segete carens. Hesych. item semen præparè reddens, ideóque non conserendus ob sterilitatem. Luc.

Βαθύσπορος, qui profundè seritur. item in quo profundæ sationes fieri possunt: vt βαθυσπόρους γύας. Eur. in Phœn.

Δεκάσπορος, in quo decem sementes factæ sunt, i. decennalis. Euripid. in Troad.

Εὔσπορος, siue ἰύσπορος, fœcundus seminis.

Θηλύσπορος, Æschyl. in Prometh.

Μανόσπορος, rarè seminatus, non spissè, nec densè.

Μανοσπορέω, rarè semino, semen rarè spargo.

Μηλόσπορος, malis consitus, vt μηλόσπορος Ἑσπερίδων ἀκτή, Eurip. in Hippol. Steph.

Ὁμόσπορος, simul seminatus seu satus. Item eadem stirpe seu eodem sanguine natus: frater, vel soror, apud Eurip. in Iphig. Taur. & Herc. fur. Item actiuè, qui cum eadem muliere rem habet cum qua alius. Soph. in Oedip. tyr.

Ὀψίσπορος, qui serò seu tardè seritur: vel serò ferendus. Theophrast. histor. plant. lib. 8.

Ὀψισπορέω, serò sementem facio, tardè sero. Idem ibidem.

Παιδοσπορέω, liberos procreo, liberos gigno. Et generaliter, gigno, genero.

Πολύσπορος, satu vel semine abundans, segete abundans. Oppian. de venat. lib. 3. (hist. pl. l. 8.

Πρωϊσπορος, qui maturè seritur: vel præmaturè serēdus. Theophr.

Πρωϊσπορέω, præmaturè sero, maturè semino. Idem de caus. pl. lib. 4. c. 8. & alibi.

Πρωτόσπορος, qui primus seminatus est, primò satus. Apud Nonn. γάμος dicitur βίου πρωτόσπορος ἀρχή, i. principium & seminarium vitæ. Πρωτοσπόρος, qui primus serit aut seuit.

Πυκνόσπορος, densè satus, densè seminatus.

Πυκνοσπορέω, densè sero, densè semen spargo.

Πυκνοσποροῦμαι, densè seror. Theophr.

Τεκνοσπορία, liberorum procreatio. Epigr.

Φυτοσπόρος, plantam seu stirpem ferens. Et metaph. prolem procreans. Epigr. l. 7.

Χειμόσπορος, hyeme satus, Theophr. de caus. pl. l. 4.

Χειμοσπορέω, hyeme semino.

Χειμοσπορούμενος, qui hyeme seritur.

Σπηλαῖον, &c. vide in Πλέκω.

ΣΠΕ'ΛΕΘΟΣ, ὁ, stercus, excrementum, fimus, idem quod σκῶρ. Aristoph. in Concion. κατὰ δ' εἰ σπέλεθον πρότερος μοι & μῶν σπελέθων κοινωνήσω; Pro eodem scribitur & σπέλεθος apud eundem Aristoph. in Acharn. Reperitur & σπίλεθος apud Athen. lib. 15. quæ scriptura putatur esse mendosa.

Ὑσπέλεθος, (comp.) succerda, stercus suillum, Poll lib. 5. c. 14. Vtitur Dion. lib. 46.

ΣΠΕ'ΝΔΩ. (F. σπείσω, tanquam à σπείδω) libo: i. vino, lacte aut simili liquore diis sacrifico. Il. ψ. Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ λίσσεθ' Ἐλθεῖν. Il. ω. Τῷ σπεῖσον Διὶ πατρί. Plut. in Num μὴ σπένδειν τοῖς θεοῖς ἐξ ἀμπέλων ἀτμήτων. Cum genit. Herodian. l. 5. οἴνου σπένδουσι. Apud Aristoph. autem, Σπεῖσον ἀγαθοῦ δαίμονος, subaud. κρατῆρα. ¶ Item paciscor, fœdus ineo seu percutio: quod sacrificiis & libationibus intercedentibus fiebat. Herodian. l. 5. ἐν οἷς σπείσαντες, &c.

Σπένδομαι, sacrificor, mactor & immolor: in ep ad Philipp. cap. 2. Item spondeor. Et actiuè, idem quod σπένδω, libo. Il. ι. Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἔπιον θ' ὅσον ἤθελε θυμός. Item paciscor, &c. Cum dat. person. Thucyd. ἐσπείσαντο τοῖς Ἀθηναίοις. Cum dat. rei τῇ πρεσβείᾳ σπένδεσθαι, cum legatione seu legatis paciscitur. Æschin. Cū accusat. Dem. Σπονδὰς μόνοι εἰρήνην ἐσπείσατο. Et cum πρός. Plut. in Thes. Σπεισάμενος πρὸς αὐτήν, fœdere cum ipsa percusso. Præt. ἔσπεισμαι, passiuè vsurpatur: vt apud Thuc. lib. 5. Μαντινεῖς καὶ οἷς ἔσπειστο. Sic & Aor. 1. ἐσπείσθην, apud Plut. Et τὰ ἐσπεισμένα, pacta, conuenta.

Σπονδή, ῆς, ἡ, libatio. Xen. Pæd. 4. Σπονδὰς τοῖς θεοῖς θύειν ποιεῖσθαι. Item lib. a nen, libamentum, i. vinum quod libatur. Eurip. in Ione. ἐν χερσὶν ἔχοντι δὲ σπονδάς. Herod. l. 4. τὴν εἰρήνην ὅρκοις καὶ σπονδαῖς βεβαιοῦσι. Peculiariter σπονδαὶ dicuntur libationes quæ fœderibus & induciis sanciendis adhibentur. Et frequentiùs sic ipsæ induciæ & fœdera appellantur intercedente libatione: sancita: vt Xen. Hell. 3. Πότερα βούλοιτο σπονδὰς ἔχειν ἢ πόλεμον, velit ne inducias an bellum. Sic & apud Thuc. Plut. Herodian. &c.

Σπονδεῖον, τό, vas quo vinum libant in sacrificiis, aut conuiuiis: teste Poll. & Athen. lib. 11.

Σπονδεῖος, ὁ, qui libationibus adhiberi solet: vt Σπονδεῖον μέλος, apud Poll. l. 4. c. 10. quod etiam erat quarta pars τοῦ πυθικοῦ νόμου τοῦ αὐλητικοῦ, significans ipsam victoriam Apollinis. Item Σπονδεῖος πούς, pes apud metricos, sic dictus quòd in libationibus metro ex tali pede constanti vti solerent. Schol. Heph. vnde comp. διςπόνδειος, geminus spondeus & Ὁλοσπόνδειος στίχος, versus ex solis spondeis constans.

Σπονδειακός: vt Σπονδειακὸν μέτρον, quod spondeis constat.

Σπονδίτης, ου, ὁ, idem ferè cum σπονδεῖος. Fœm. Σπονδῖτις, vt Σπονδῖτις σταγών, stilla quæ inter libandum è patera effunditur. Suid. ex Epigr.

Σπονδῖται, οἱ qui vinum pateris libant. Hesych.

Σπονδίζομαι, propitium reddo.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀποσπένδω, libo, libamina seu libamenta perago. Odyss. ξ. Αὐτὰ σπείσας ἐπὶ οἴνῳ. Antiphon. ἀποσπένδειν τὰ σπονδεῖα. Significare etiā videtur, libamina diis offerenda tanquā inutilia in terrā effundere

fundo: apud Eurip. in Ione, ὡς δ' ἀπέσπεισαν μέθυ, vbi vinum diis libandum terræ dederant.

Ἀπόσπονδος, excludendus ἀπὸ τῶν σπονδῶν, qui ad τὰς σπονδὰς non debet admitti: seu alienus ἀπὸ τῶν σπονδῶν. Pisides apud Suid.

Ἐκσπένδω, idem cum ἀποσπένδω, in posteriori signif. libamina effundo. Eur. ibidem [illegible].

Ἔκσπονδος, ὁ καὶ ἡ, exclusus à fœdere vel à societate. Dem. Item fœd. fragus: apud Suid. Item qui est contra τὰς σπονδάς. Dionys. Halic. lib. 2 c. 98. Exponitur etiam, immunis a fœdere, qui nullo fœdere tenetur.

Ἔνσπονδος, fœdere iunctus, confœderatus. Propriè ἔνσπονδοι dicuntur qui a bello sunt amici, teste Schol. Thucyd. & Suid. Construitur cum genit. apud Thuc. l. 1. Cum dat. apud Appian.

Ἐνσπόνδως, more confœderatorum, more eorum qui fœderis participes sunt.

Ἐπισπένδω, libo, infundo ex patera. Plutarch. in Rom. ἐπισπένδουσι γάλα τοῖς ἱεροῖς. (ἐπισπενδόμενα)

Ἐπισπένδομαι, idē quod σπένδομαι. Thuc. l. 5. [illegible]

Ἐπισπεισμα, libatio libamen.

Ἐπισπονδή, fœdus induciæ. Thuc. l. 5.

Καταπένδω, effundo libamine seu libamēto. Plut. de def. orac. Apud Eur. in Orest. δακρύοις κατασπένδω σε, lacrymis te perfido, lacrymas tibi libo. Et pro simplici σπένδω, apud Appian.

Κατάσπεισις, perfusio etiam ... qua hostia solet perfundi. [illegible]

[illegible]

Τρέσπονδος [illegible] vel pariter [illegible]

[illegible]

Ἄσπονδος [illegible] sine sacrificiis: seu non ad inducias libationes & fœdera. Suid.

Ἄσπονδος, fœdus [illegible] vel non admitto. Helych.

Μεταπένδομαι [illegible]

Ὁμόσπονδος, in quo [illegible] εἰσὶ σπονδὰ ἱερὰ [illegible]

Ὁμόσπονδος [illegible] consors. Item fœdere [illegible]

Ὑδρόσπονδα [illegible] in quibus aqua fiebant libationes.

ΣΠΕ͂ΟΣ [illegible] specus, spelunca, antrum. Il. [illegible]. Od. [illegible] ὡς ἄρα φωνήσασα [illegible]. [illegible] apud Hesiod. in Theogn. [illegible] in specu suo.

Σπέος [illegible] idem quod [illegible] spelæum specus, spelunca. [illegible] etiam σπῆος, ξ, item gen. apud poetas vt apud Apoll. Argon. 2. & Theocr. eidyll. 16.

Σπηλαιώδης, speluncæ formam habens, in modum speluncæ [illegible] σπηλαιώδης ἢ ὑπόσκαφη. Pro eodem scribitur & σπηλώδης apud Suid.

Σπηλαίδιον, parua spelunca. Poll. ex Theopompo.

Φιλοσπήλυγξ, speluncarum amator. Lucill. epigr. l. 2.

Σπέρμα, σπείρω &c. vide in σπείρω.

ΣΠΕΡΧΩ, vrgeo, premo, propello & festinare cogo. Od. γ. Νῆα κυβερνήτης ἐπὶ τῶν σπέρχειν ἀέλλαι. Exponitur & neutraliter, festino. Item irascor Helych.

Σπέρχομαι, vrgeor, propellor, progredi festinanter cogor. Od. γ. Ἠ μὲν [illegible] σπερχόμενοι. Et neutr. festino, propero. Il. ψ. σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξεῖρεν χερὸς τόξον. Et cum infinit. Odyss. [illegible] σπερχόμενος [illegible]. Exponitur etiam fugor, apud Nicand. in Ther. Σπέρχηται [illegible] ἄνθεα [illegible]. Item ira concitor: apud Callimach. Hymn. in Delum, Σπερχομένη [illegible]

μέγα [illegible] : de Iunone. [illegible]

Σπερχνῶς [illegible] modū eorum qui σπέρχουσι, aut σπέρχονται [illegible]

Σπερχνός [illegible] quod σπέρχει, vnde σπερχνός [illegible] qui vrgetur & propellitur. Erotian. in lex. Hipp.

Σπερχνός [illegible] festinus præpostere celer: vel cum impetu & velociter [illegible] Hesiod. in [illegible] χαλκεοτεύχας, σπερχνόν. Exponitur etiam studiose incumbens alicui rei. Helych.

Composita.

Ἀσπερχές, incessanter sine intermissione. Od. α. & Il. τ. Exponitur etiam, sedulo, studiose.

Ἐπισπέρχω, idem cum σπέρχω. Il. ψ. Κέντρῳ ἐπισπέρχων. Thuc. l. 4. [illegible]

[illegible] incitatus, festinus, studiose aliquid properans. [illegible]

[illegible] studiose, properanter Helych.

Κατασπέρχω, idem cum ἐπισπέρχω, impello, vrgeo, citato gradu [illegible] cogo. Thuc. l. 5.

Περισπέρχω [illegible] in orbem occurrere cogo, circumcursare cogo: aut sursum deorsum que currere. Helych. & Schol. Soph.

Περισπερχής, supra modum vrgens seu premens: vt [illegible] σπερχὲς [illegible], Soph. in Aiace.

ΣΠΕΥ͂ΔΩ, [illegible] festino, propero. Il. [illegible] σπεύδειν. Hesiod. [illegible] σπεύδειν, [illegible]. Interdum cum præpositione significante motum ad [illegible]. Hesiod. in Erg. [illegible]. Thuc. l. 5. [illegible]. Cū præposit. significante motū de loco [illegible] Σπεῦδε ἐκ Φρυγῶν [illegible]. Interdum cum [illegible] Plut. [illegible] Sæpe cum accusat. vt [illegible] suprau propterant seu vrgent. [illegible] ad principatum propero. ¶ Exponitur [illegible], incito, [illegible] progredi iubeo. [illegible] adhortor, accelero [illegible]. Helych. exp. [illegible] vnde σπουδή eadem [illegible].

Σπευστικός [illegible] natur. qui properare solet Arist. eth. [illegible]

Σπουδή [illegible] accelaratio Thuc. [illegible] festinanter, properantes, apud Xen. [illegible] Item studium, diligentia Xen. Pæd. 4. [illegible] Dicitur Σπουδῇ [illegible] diligentem [illegible] operam suam & studium ponere, apud Eurip. [illegible] apud Plut. in Solon. [illegible] apud [illegible] Dicitur & [illegible] studiose apud Aristo. [illegible] Ἰταλίαν [illegible] Item voluntas Herodian. lib. 2 & 5. [illegible] Vnde [illegible]

Σπουδ[illegible] stirpa in incolendo significat [illegible] apud Herodian. [illegible] Interdum [illegible] [illegible] vt hic diligentius percarinarit [illegible] in posteriora signif. (pro serio) vsus est Xen. Pæd. 4. [illegible]

Σπουδαῖος [illegible] studiosus, diligens: vt [illegible] Demosthen. Item, bonus [illegible], cui oppon. [illegible] apud [illegible] Demon. & Xen. in Pæd. 2. Item bonus, i. probatus [illegible] Arist. [illegible] c. 7. [illegible] σπουδαῖα dicuntur, bonæ, probatæ [illegible] apud Aristot. [illegible] & Σπουδαῖα [illegible] Synes. [illegible] Interdum significat ὁ σπουδ[illegible] [illegible] sic dicitur [illegible] apud Plat. de rep. lib. [illegible] ¶ Item serius, cui oppon. [illegible] apud Xen. Pæd. 2. Sic & homo σπουδαῖος dicitur, qui grauis est, nec in rebus [illegible] aut ludicris operam suam ponit. apud Xen. Pæd. 2.

Σπουδαίως, diligenter, studiosè, vnde Σπουδαίως ἔχειν πρός τι [illegible], studere alicui. Arist. rhet. 2. & Dion. Halicarn. de arte rhet.

Σπουδάζω, f. σω, sedulò ago, diligenter & strenue operā nauo, cōtendo enitor. Aristoph. in Vesp. [illegible]. Interdū cū participio cōstruitur: vt [illegible] diligenter doceo. Xen. in Oecon. Interdū cum infinit. Herodian. [illegible] μᾶλλον [illegible] διεξελθεῖν magis cōtendebat tegere. Xē. in Apol. Socr. [illegible] omnia dicere institui. Interdū sequente [illegible] Demosth. [illegible] Cū præposit. Cū [illegible] sequente genit. Dem. [illegible]

σπουδάζετε περὶ χρημάτων. Sequente accusat. rei. Isocr. τῶν περὶ τὸν πλοῦτον σπουδαζόντων. Sequente verò accusat. personæ exp. etiam faueo, addictus sum alicui: vt Herodian. l.2. φασὶ περὶ τὸν Νίγρον ἐσπουδακέναι. Sic & cum πρὸς habente accusat. pers. exp. colo aliquem, exhibeo me obsequiosum. Demosth. in Aristocr. ἐσπουδακότες πρὸς ὑμᾶς. Et cum εἰς, apud eundem σπουδάζεις εἰς τὰ σά, fauere rebus tuis. Cùm ἐπί, Isocr. ad Nicocl. ἐφ' αἷς γνώμαις μάλιστα ἐκεῖνοι ἐσπούδαζον. Datiuo etiam iungitur, vt Luc. Σπουδάζοντες τῇ κολακείᾳ, studentes parasiticis adulationibus. Cum accus. Galen. Therap. l.9. δοξοσοφίαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν σπουδάζει, quàm in veritate operam suam & studium collocare. ¶ Item σπουδάζω, seriò ago, loquor, aut dico. Isocr. περὶ τὰ γέλοια σπουδάζων, in rebus ludicris seriò agens. Sic & apud Plat. & Xen.

Σπουδάζομαι, opera mihi nauatur, studiosè expetor, in pretio habeor. Plutarch. in Themist. Σπουδαζόμενον πρὸς [illegible] Xen. Pæd. 4. τοῖς μάλα ἐσπουδασμένοις σιτίοις χρῆσθαι, quæ studiosè expetuntur. Sic apud Lucian. Vulcanus dicitur σπουδάζεσθαι ὑπ' Ἀφροδίτης, i. studiosè coli ab ea & amari. Apud Synes. de insomn. ὅτου χάριν ἐσπουδάσθη ὁ λόγος, cuius gratia instituta est oratio.

Ἐσπουδασμένως, bona fide.

Σπουδάσμα, res studiosè elaborata. Sophron. Item res quæ studiosè fit & affectatur, seu cui studetur. Greg. Pro eodem dicitur & σποῦσμα apud Hesych.

Σπουδαστής, οῦ, ὁ, studiosus, qui rei alicui aut homini studet. Gr.

Σπουδαστικός, diligens, strenuam operam nauare solés. Aristot. rhet. 2. Item qui serio sermone delectatur. Plut.

Σπουδάζω, incito, instigo: ὀτρύνω. schol. Hom.

Σφοδανός (quasi σπουδανός, à σπεύδω vt tradit Eust.) vehemēs, festinus, intensus. Hesych. Vnde σφοδανὸν aduerbialiter sumitur pro, vehementer, acriter apud Hom. Iliad λ. π. & φ. Apud Suid. ὄμμα δ' ἕλιξας Βρυχᾶται σφοδανῶν ὀμβριμος ἐκ γενύων, expon. στερρῶν, ἰσχυρῶν. Apud Nic. in Ther. Σφοδανὸν κάρηνον, exp. asperum, durum.

Σφενδόνη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex σπεύδω.

Ἀντισπεύδω, contrà contendo, contrarium efficere enitor, repugno, obsisto. Antiphon.

Ἀποσπεύδω, dehortor, dissuadeo, deterreo, Thuc. l.6. τῶν Μαντινέων τινὲς ἀπέτρεπον καὶ ἀπέσπευδον.

Ἐπισπεύδω, accelero, propero, festino. Herodot. ἐπισπεύδων τοῖς ἱροῖσι, sacra festinans. Et transitiuè festinare iubeo, vel cogo, Soph. in Elect. ἐπισπεύδει τὸ δρᾶν. Item vrgeo, incitor, adhortor. Herodot. in Polymn. τότε ἐπισπεύδων φανερὸς ἦν.

Συνεπισπεύδω (decomp.) vnà accelero: apud Suid.

Διασπεύδω, excito, & properare iubeo, incito ad festinandum.

Κατασπεύδω, idē quod σπεύδω. Æschin. in Ctesiph. τὸ πρᾶγμα κατασπεύδω. Itē trāsitiuè, premo, perterreo, cōturbo. Dan. c.4.

Κατεσπευσμένος, acceleratus, deproperatus.

Κατεσπευσμένως, festinatò.

Composita ex σπουδή, σπουδάζω, &c.

Ἀξιοσπούδαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, dignus cui studeatur, dignus qui studiosè expetatur aut colatur.

Ἀποσπουδάζω, studium & contentionem circa rem aliquam omitto, studiosus rei alicuius esse desino. Exponitur etiam, negligo, contemno. Cum genit. vt apud Plut. ὅμως δ' οὐκ ἀπεσπούδαζε τῶν κοινῶν, non tamen negligebat rempub.

Ἀσπουδεί, sine studio, negligenter. Item sine labore & negotio. Iliad. θ. ο. χ.

Ἀσπούδαστος, qui non studiosè expetitur aut colitur, neglectus, contemptus.

Διασπουδάζω, expeto, do operam. Demosth.

Ἐπισπουδάζω, festino, incito: item instigo.

Ἐπισπουδαστής, οῦ, ὁ, accelerator.

Κατασπουδάζω, idem quod σπουδάζω, studeo, operam nauo, studiosè affecto. Apud Naz. κατεσπουδάσαμεν τοῦ υἱοῦ, filij sategimus, de filio anxiè laborauimus.

Κατεσπουδασμένως, idem quod ἐσπουδασμένως.

Κενόσπουδος, inanibus rebus studens, in rebus inanibus studium & operam suam ponens. Cic. ad Attic.

Κενοσπούδως, studio inani, frustra. Plut. in apophth.

Κενοσπουδία, ἡ, inane studium.

Ἀκενόσπουδος, (dec.) qui rebus vanis & inanibus non studet: vel vanæ gloriæ non studens. Apud Suid.

Ματαιόσπουδος, idem quod κενόσπουδος. Ματαιοσπουδία, idem quod κενοσπουδία.

Περισπούδος, exp. qui rebus seriis gaudet.

Περισπούδαστος studiosè expetitus: vel qui studiosè affectari solet. Herodian. lib.6.

Συσπουδάζω σοι, studeo tibi, à te sto: Aristoph.

Ὑπερσπουδάζω, supra modum studeo, supra fidem nauo operam alicui rei. Lucian. in Anarch. ὑπερεσπουδακέναι περὶ τὸν ἀνιαρὸν τῶν τηλικούτων.

Σπήλαιον, &c. vide in σπέος.

ΣΠΙΖΩ, extendo, expando. Eust. & schol. Aristoph. in Equit. ¶ Auis etiam quæ σπίνος nominatur, dicitur σπίζειν, idque per onomatopœian, teste Eust. ex Arato, Καὶ σπίνος ἠῶα σπίζων.

Σπιδής, έος, ὁ καὶ ἡ, passus, amplus: vt Σπιδέος πεδίοιο. Il. λ. vbi tamen legitur σπιδέος. Σπίδιος, idē. vnde Σπίδιον πεδίον, & σπίδιον μῆκος ὁδοῦ, apud Æschyl. Legitur & σπιδέες pro ijsdē, & σπιδνός: vnde σπιδνόν. Hesych. exp. Πλατύ, μέγα: item Πυκνὸν, μέλαν, σκοτεινόν. Et σπιδνὸν, itidem Πυκνὸν, στεγανός, συνεχές.

Σπιδόθεν, eminus, procul. Item longè, antè: vt Σπιδόθεν προνοῆσαι, Antimach.

Σπίζα, seu σπίζη, ης, ἡ, fringilla, seu fringuilla, apud Aristot. dicta per onomatop. à σπίζω. Hesych. auem esse dicit similē passeri.

Σπιζίας ἱέραξ, accipiter fringillarius: species accipitris. Hesyc. Pro σπίζιας, dicitur etiā σπίζαι, apud Arist. hist. an. l.9. c.36.

Σπιζίτης αἰγιθαλός, exp. fringillago, apud Aristot. hist. anim. l.8. c.3. Apud eundem ibidem legitur & ὀρεοσπίζης, quam dicit auem esse σπίζῃ magnitudine æqualem, nisi quòd habeat ceruicem cæruleam, & quòd in montibus versetur.

Σπίζιον, τὸ, parua fringilla: vel quælibet auis, teste Hesych.

Σπίνος, ου, ὁ, fringilla: itidem per onomatop. à σπίζω dicta. Arat. & Aristoph. in Pace. Pro eodem dicitur & σπίνα, Hesych.

Ἀσπίς, σπιθαμή, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΣΠΙΘΑΜΗ, ης, ἡ, spithama: spatium quod est inter pollicem & minimum digitum expassos, teste Poll. l.2. & Hesych. seu est mensura duodenûm digitorum, quam Latini palmum maiorem & dodrantem appellatur. Diosc. l.3. c.153. φύλλα ἔχει κατακλωνία σπιθαμῆς ὕψος. * Chrysippus apud Etym. Σπιθαμὴν dictā volt διὰ τὸ ἀποσπᾶσθαι τὴν ὅλην χεῖρα. ipse verò παρὰ τὸν ἀποσπασμὸν τοῦ μεγάλου τοῦ ἀντιχειρος πρὸς τὸ τοῦ μικροῦ ἄκρον. Eust. deducit παρὰ τὸ θαμὰ σπίζεσθαι τοὺς δακτύλους, τουτέστιν ἐκτείνεσθαι.

Σπιθαμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, spithamæ seu dodrantis longitudinem æquans, dodrantis. Diosc. l.4. c.59.

Σπιθαμαῖος, idem. Pro quo legitur & σπιθαμιαῖος, apud Diosc. l.2. c.197. & alibi passim.

Composita.

Δισπίθαμος, ὁ καὶ ἡ, duas spithamas longus, duos dodrantes altitudine æquans. Diosc. l.9. c.84.

Δισπιθαμιαῖος, idem: apud eundem.

Τρισπίθαμος, tres spithamas longus. Hes. in Erg. Diosc. li.3. c.179.

ΣΠΙΛΟΣ, ου, ὁ, macula, labes. Propriè volunt esse maculam in veste è vino aut vnguine. Athen. l.7. Δωρίων ἐν τῷ περὶ ἰχθύων, τὸ ἐκ τῆς ἑψήσεως τοῦ γναφίας, (piscis id genus est) ὑγρὸν φησὶ πάντα σπῖλον καθαίρειν, omnes maculas expurgare. Item maculæ, & næui in facie apparentes σπῖλοι dicuntur: Diosc. l.1. αἴρει δὲ καὶ σπίλους ἐκ προσώπου. Apud eundem l.2. c.196. foliorum in herba etiam maculæ sic nominātur. Metaphorice Ephes. c.5. τὴν ἐκκλησίαν μὴ ἔχουσαν σπῖλον ἢ ῥυτίδα. ¶ Item saxū porum duritia referens, terra figlina: Hesych. ¶ Legitur & apud Aristot. σπῖλος pro σπιλάς, in lib. de mūdo, ὁ δὲ συμπαθὴς τοῦ ὑγροῦ φύσις: ἐπιπολάζουσα κατά τινας τῆς γῆς σπίλους, τὰς καλουμένας ἀναπεφυκυῖα οἰκουμένας, ἑξῆς ἂν εἴη τῆς ἀερίου μάλιστα φύσεως.

Σπιλόω, ῶ, maculo, labem aspergo, in ep. Iacobi c.3.

Σπιλόομαι, οῦμαι, maculor seu sordidor, sordesco, in ep. Iudę.

Σπίλωμα, τὸ, macula & labes aspersa vesti: idem quod σπῖλος, seu næuus. Exponitur etiā, locus salebrosus, saxum asperū.

Σπιλωτός, οῦ, ὁ, maculatus, maculosus.

Σπιλάς, άδος, ἡ, idem quod σπῖλος, rupes seu saxū: plerunque de saxo quod in mari prominet, vt sunt scopuli Od. γ. νῆας γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν Κύματα. Et Od. ε. δὴ τότε ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης. Itē σπιλάς glarea, vel terra glareosa. Theophrast. de caus. pl. l.2. c.5. ἡ σπιλάς, καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ λευκόγειος, ἐλαιοφόρος. Hesych. σπιλάδες adiectiuè etiā exp. μεμιασμένοι.

Composita.

Ἄσπιλος, maculæ & labis expers, in quo nulla macula aut næuus conspicitur. Epigr. l.1. & apud Herodian. li.2. apud Diosc. lib.2. c.197. arum dicitur habere folia ἀσπιλότερα, i. paucioribus distincta maculis. Idem metaph. purus, irreprehensus. Hesych. Idem ἄσπιλον à Macedonibus vocari scribit τὸν χείμαρρον.

Ἀσπίλωτος, idem. Suid.

Κατασπιλάζω, f. άσω, cōmaculo, labem aspergo, inquino. Hesych. Apud Etym. κατασπιλάζοντες, exp. καταχρώζοντες, metaphora sumpta à petris quę in mari teguntur, & σπιλάδες appellantur.

ΣΠΙΝΔΑΣΙΣ, auis inter raras & peregrinas. apud Aristot. de hist. an. Dicitur incendiaria auis Plin. lib.10. cap.11. Apud Aristot. quidam legendam suspicantur Σπίνδασις ἀπὸ τοῦ σπένδω, sacrifico, libo.

ΣΠΙΝΘΗΡ, ῆρος, ὁ, scintilla. Il. δ. (de stella.) τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται). Aristoph. in Plut. Ἐὰν γὰρ αὐτὴν εἷς μόνος σπινθὴρ λάβῃ. Theophr. in epist. ὥσπερ οἱ ἐν αἰθάλῃ σπινθῆρας πυρὸς διαμείβοντες.

Σπινθηρίζω, scintillo.

Σπίνος vide in Σπίζω.

ΣΠΛΑΓΧΝΟΝ, ου, τὸ, viscus. Et σπλάγχνα, τὰ, viscera, exta: vt sunt cor, iecur, & similia interanea præcipua & vitaliora, quæ in cæsis victimis aruspices considerabant si quid portenderent. Greg. ὅσα κατὰ τῶν σπλάγχνων. Plut. Sympos.2. τῶν περὶ τὸ σπλάγχνον ἐλαττ. De visceribus aut extis animalium quæ mactantur. Od. γ. ἐπεὶ οὖν σπλάγχν' ἐπάσαντο. Æschin. τὰ σπλάγχνα φυλάττειν. ¶ Frequenter de corde dicitur: vnde apud Aristoph. Σπλάγχνα θερμαίνειν πρὸς ὀργήν. Et Eurip. in Med. ἀνδρὸς σπλάγχνον ὀμμαθεῖν ταφῶς. ¶ In sacris literis Hebræorum imitatione σπλάγχνα dicuntur omnes teneri & materni affectus: vt in epist. ad Phil. c.1. & alibi. * Eust. ex veterum autoritate refert σπλάγχνα denominari à Dorico σπλὰν quod pro σπλὴν dicitur: ita vt pars toti appellationem tribuerit. ¶ Apud Diosc. lib. 1. c. 10. & Gal. τῶν κατὰ τόπ. lib. 1. cap. 1. muscus etiam σπλάγχνον appellatur.

Σπλαγχνικὸς, ἡ, ὁ, ad viscera pertinens, vt Σπλαγχνικὰ φάρμακα, Diosc. l. 1. c. 82.

Σπλαγχνεύω, exta in manus sumo & attrecto: quod fiebat à coniuratis iureiurando & religione arctissima se astringentibus. Dion. (de Catilina) ἔπειτα ἐσπλαγχνεύσεν αὐτὰ μετὰ τῶν ἄλλων. Item extorum & viscerationis particeps sum. Aristoph. in Auib. ἐπεὶ ἂν ἄνθρωπος ἐὰν ἄκλητος ἀλαζὼν, Λυπῇ θύοντας, καὶ σπλαγχνεύειν ἐπιθυμῇ. Item σπλαγχνεύω seu σπλαγχνεύομαι, auguror per exta. Strab. l.7. & l.3.

Σπλαγχνίζομαι, misericordia commoueor summa & vehementi, atque ex intimis visceribus profecta: verbum in S. literis vsitatum, vt Matth. 9. Marci 6. &c.

Σπλαγχνισμὸς, ὁ, commiseratio qua viscera alicuius misericordia tanguntur.

Σπλαγχνὶς, ίδος, ἡ, cor. schol. Soph.

Composita.

Ἄσπλαγχνος, ὁ & ἡ, non habens cor. Item non animosus, timidus, ignauus: *quoniam cor animositatis est sedes*. Soph. in Aiace. Exponitur &, crudelis, immitis, inhumanus.

Ἀφοβόσπλαγχνος, q.d. intrepida habens viscera: fortis, audax, cordatus.

Δυσσπλαγχνος, acerbus, immisericors.

Ἐπισπλαγχνίζομαι, misericordia commoueor super.

Εὔσπλαγχνος, animosus, schol. Soph. Item misericors, pronus ad miserandum: in ep. ad Eph. c.4.

Εὐσπλαγχνία, ἡ, animi præstantia, animositas. Eur. in Rhes. Item animus ad miserandum pronus.

Θρασύσπλαγχνος, qui est audacibus visceribus, seu pectore intrepido. Æschyl. in Prometh. & Eur. in Hippol.

Θρασυσπλάγχνως, audacter, intrepidè. Æschyl. ibidem.

Μεγαλόσπλαγχνος, qui magno corde seu animo est. Eur. in Med.

Περίσπλαγχνος, idē, vt ἀερίσπλαγχνος Λαέρτης. Theocr. idyl. 16.

Πολύσπλαγχνος, multum in visceribus habens misericordiæ.

Σπλεκόω, &c. vide in Πλέκω. Σπληδὸς, in Σποδός.

ΣΠΛΗΝ, ηνὸς, ὁ, splen, lien: vt Σπληνὸς οἴδημα, tumor lienis: Plut. & Σκίρρος τοῦ σπληνός: Aut. definit. medic. Σπληνῖτις, ιδος, dolor lienis, Hippocr. aphor. sect. 13. artic. 22. ¶ Item σπληνὶ, idem quod σπλήνιον, splenium: i. linteolum splenis formam referens, quo medicamentum illitum parti affectæ applicatur. Gal. meth. med. l. 6.

Σπληνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lienosus, splenicus: qui liene laborat: vel qui magnum & tumidum lienem habet. Hippocr. aphorism. sect. 6. artic. 47.

Σπληνικὸς, idem. Propriè sic dicitur cui lien obduruit. Aut. def. med. Vtitur & Athen. l.8.

Σπληνῖτις φλὲψ, splenica vena: ramus superior & minor venæ portæ, qui totus per lienem spargitur. Aristot. hist. an. l.3.

Σπληνίον, seu σπλήνιον, τὸ, idem quod σπλὴν, lien. Poll. l.2. Item linteolum splenis figura: aut quacunque forma, ad partium corporis habilitatem aptatum, quo exceptum vel illitum medicamentum adhibetur: apud Diosc. Paul. Æginet. &c. ¶ Σπλήνιον dicta etiam fuit à quibusdam ἄσπληνον herba, item hemionitis, vt testatur. Diosc. l 3. c. 152.

Σπληνιάω, ῶ, splenis dolorem patior, liene laboro. Poll. l.2.

Ἄσπληνος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) lienis expers, liene carens. Ἄσπληνον, τὸ, exp. medicamentum ad curanda lienis vitia. ¶ Est & herbæ nomen inde dictæ, quòd eius foliorum iure decocto & per 40. dies poto lien absumatur, vt testatur Dioscor. lib 3. cap. 51. & Plin. l. 27. c 5. seu quod folia lieni illita singultus sedent.

ΣΠΟΓΓΟΣ, ου, ὁ, spōgia. Od α. σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας Νίζον. Vtitur & Aristoph. Plut. Ath. & alij. De generibus autem & natura τῶν σπόγγων, vide Diosc. l.5. c. 138. Aristot. hist. an. lib. 5. c. 16. & Ælian. Item Plin l. 9. c. 45. Σπόγγοι dicuntur etiam glandulæ quędam ad fauces vt scribit Hippocr. initio l. 4. epidem. sic fortè dictæ quòd spongiarum modo humorem combibunt & continent. Pro σπόγγος legitur etiam σφόγγος in Timæo Plat. * Etymol. dici scribit παρὰ τὸ σπᾶν τὸ ὑγρὰ, quòd humorem attrahat & combibat.

Σπογγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, spongiosus. Pro eo dicitur & σφογγώδης, apud Diosc. l. 4. c. 167.

Σπογγεὺς, έως, ὁ, spongiator. Athen. l.7. ex Aristot.

Σπογγίον, τὸ, spongiola. Aristoph.

Σπογγιὰ, ᾶς, ἡ, spongia. Aristoph. & Plut.

Σπογγίτης λίθος, spongites lapis. Plin. l. 37. c. 10. & 19.

Σπογγίζω, f. ίσω, spongia tergo seu detergo. Dem. pro cor.

Σπογγίζομαι, spongia detergeor, seu tergor. Athen. l.8.

Σπόγγισμα, τὸ, purgamentum, sordes spongia detersæ. Eust.

Composita.

Ἀποσπογγίζω, spongia abstergo seu detergo.

Ἀποσπόγγισμα, τὸ, idem quod σπόγγισμα.

Ἐκσπογγίζω, spongia extergo, idem quod ἀποσπογγίζω. Eubulus in Amphibolo, Πρῶτον μὲν αὐτοὺς ἐξέβαλλον, τῶν χαλκῶν. Τὸν ἰὸν ἐκ τῆς χειρὸς ἐξεσπόγγισεν. Poll. l.9.

ΣΠΟΔΟΣ, οῦ, ἡ, cinis: idem quod κόνις & τέφρα. Luc. de Luct. πῶς σποδὸν ἡμᾶς στεῖλαι πεπιστεύκατε; Interdum non simpliciter cinerem significat, sed sordidum, & cui carbones seu extincti, seu adhuc candentes permixti sunt, & aliarum rerum reliquiæ: vt Od. ι. Καὶ τότ' ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς Εἵως θερμαίνοιτο. Plu. symp. & probl. 7. χύτρας τύπον ἀρθείσης ἐν σποδῷ μὴ ἀπολιπεῖν, ἀλλὰ συγχεῖν. ¶ Sic etiam dicitur res nihili aut in nihilum redacta: vt in epigrammate Sardanapali apud Ath. lib. 8. Καὶ γὰρ ἐγὼ σποδός εἰμι. Exponitur &, pernicies, exitium. Epigr. lib. 2. Ἡ γραῦς ἡ Βάκχου κυλίκων σποδός. Pro σποδὸς etiam σπληδὸς dicitur apud Nicand.

Σποδιὸς, ὁ, cinereus, vt σπόδιον χρῶμα, Athen. l.9.

Σπόδιον, τὸ, cinerula: recrementum metallorum vstorum, quod cineris in modum partim fornacum parietibus inhærescit, partim in terram decidit, indéque colligitur, pro quo dicitur & σποδὸς. vide Diosc. l.5. c. 85. & Plin. l. 34. c. 13.

Σποδιὰς, άς, ἡ, idem quod σποδὸς, Hesych. Sic & dicitur σπόδιον, apud Diosc. loco citato. ¶ Σποδιὰς, άδος, ἡ, nomen arboris apud Theophr. hist. pl. l.3. c.7. qui eius fructum σποδιάς appellat apud Athen. l.2.

Σποδιακὸν κολλύριον, collyrium quoddam à cinereo colore: apud Paul. Ægin. & Scrib. Larg.

Σποδίτης ἄρτος, panis subcineritius, qui & ἐγκρυφίας: eo quod feruentibus cineribus obrutus inassetur. Athen. lib. 5. ex Nicand. & Diphil.

Σποδίζω, f. ίσω, subcinere coquo. cinere obrutū inasso aut torreo. Poll. de rep. l.2. φηγοὺς σποδίζων πρὸς τὸ πῦρ. Exponitur etiā, comburo velut in cinere, apud Aristoph. in Vesp. Et neutraliter cineraceus sum, in cinereum colorem vergo.

Σποδέω, sequenti cinere obruo aut vro. Propriè est, altaria purgo seu ab altaribus cinerem detergo, teste schol. Aristoph. Significat &, ferio, cædo seu percutio. Aristoph. in Ran. ἀλλὰ τὰς λαγῴας σποδεῖ. ¶ Exponitur etiam, coëo. Hesych.

Σποδέομαι, feruēti cinere obruor. Item velut cinere obruor. Eur. in Androm Πολλῇ γὰρ νιφάδι πάντοθεν σποδούμενος, multa lapidum niue velut cinere obrutus. ¶ Item cædor. Idem in Hippol. Steph. Σποδούμενος μὲν πρὸς πέτρας φίλον κάρα, allidens caput ad saxa. ¶ Item prædicor. Aristoph. in Concion.

Composita.

Ἀντίσποδος, cineris seu spodij vicem præstans, qui est pro cinerula, quæ spodium dicitur: vt ἀντίσποδα φάρμακα, apud Diosc. lib. 5. c. 86. Legitur & ἀντισπόδιον pro eodem apud Gal. simpl. lib. 9. & Oribas.

Ἀποσποδέω, ῶ, cinerem detergo. Aristoph. in Auib. ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων. Exponitur etiam, ictu decutio, apud eius schol.

Ἔνσποδος, cineraceus. Diosc. l. 1. c 95.

Θερμοσποδιὰ, calidus aut calefactus cinis: vel, cinis feruēs, in quo ardentium adhuc carbonum reliquiæ sunt. Diosc. lib. 2. cap. 134.

Καταποδέω, depello. Hesyc.

Ὑποσποδίζω, aliqua ex parte cineraceus sum: seu aliquatenus cinerem refero. Diosc. lib. 5. c. 92.

ΣΠΟΛΑΣ, άδος, ἡ, vestis coriacea seu pellicea. Soph. in Aiace Locro apud Suid. κατάστικτον κυνὸς σπολάς. Xen. & σπολὰς ἀντὶ θώρακος. Aristoph. in Auib. σὺ μὲν τοι σπολάδα ἔχεις.

Σπονδὴ, &c. vide in σπένδω.

ΣΠΟΝΔΥΛΟΣ, ου, ὁ, spondylus, vertebra spinæ dorsi: seu vnum ex 24. ossibus, quibus tota spina constructa est. Poll. lib. 2. & Ruf. Ephes. ¶ In architectura sic dicitur sculptura vertebrata seu verticillata, à vertebræ siue verticilli figura, quæ columnis ornamenti loco apposita est. Athen. l.5. ¶ Item σπόνδυλοι dicebantur ænei calculi quibus iudices vtebantur in suffragiis ferendis. Poll. l.8. ¶ Idem nomen sortita sunt etiam verticula seu ponduscula quę mulieres nentes imę fusi parti appendunt, vt faciliùs eum contorqueant. ¶ Σπόνδυλος etiam nominatur cardui satiui caput, teste Gal. de alimentorum facul. l.2. c. 51. ¶ Est & piscis nomen, apud Plin. l. 32. c. vlt.

Σπονδύλιος, idem cum σπόνδυλος. Eust.

Σπονδύλιον, τὸ, pro iisdem dicitur. Sic & appellatur verticillus, fœminarum nentium.

Σφόνδυλος, Atticè dicitur pro σπόνδυλος. Pro verticillo fœminarum

narum neutium. Plutarchus vtitur Symp.9.probl.14. Σφόνδυλον dicuntur etiam membrorum compages. Item iudicum calculi, teste Hesych.& Eust. item ambitus aculei in scorpio, Hesych. Qua significat. fœminino genere vsurpauit Nic.in Ther.
¶ Σφόνδυλος dicitur & herba quæ aliâs σφονδύλιον: apud Diosc.lib.3.cap.97.

Σφονδύλιος, idem quod σφόνδυλος: Il.υ. μυελὸς αὖτε σφονδυλίων ἔκπαλτο: quod tamen Poll. l.2. nominatiuum facit & adiectiuè accipit μυελὸς σφονδύλιον.

Σφονδύλιον, idem quod σπονδύλιον, seu σπόνδυλος. ¶ Est & herbæ nomen apud Diosc.l.3.c.90.

Σφονδύλη seu σπονδύλη, dicitur esse radix similis silphio, vt Eust. ex veteribus tradit. Numeratur & inter insecta odore tetro, de blattarum genere, apud Aristoph. in Pace, & Aristot. hist. an.l.5.c.8. Theophr. hist. pl.l.9.c.15.

Στορά, &c. vide in σπείρω. Στουδὴ, &c. in Σπούδω.

ΣΠΥΡΑΘΙΑ, ας, ἡ, & σπύραθος, ὁ & ἡ, & σπυράς, άδος, ἡ, caprarum stercus, caprinus fimus. Apud Diosc. σπύραθος μία, stercoris caprini vna pilula: seu vna bacca, vnus globulus. Apud eundem interdum dicitur αἰγὸς σπύραθοι, vel αἰγῶν σπύραθοι. De ouillo quoque stercore vsurpari docet Hesych. Pro σπυράς, dicitur etiam σφυράς, apud Aristoph. teste Suid.

Στυρὸς σπυροειδὴς vide in Πυρός.
Στογμη σταχύς, &c. in στάχω.
Στάδιον σταδιεῖν, &c. in Ἵστημι.

ΣΤΑΖΩ. Ἐκ ζω stillo, interdum neutrum est, interdum transitiuum. Quum neutrum est, datiuo instrumentali plerunque iungitur: vt apud Soph. in Aiace, κάρα Στάζων ἱδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους, caput ei stillabat sudore. Interdum & absolutè vsurpatur: vt apud Eurip. in Bacch. ἐκ δὲ κισσίνων Θύρσων γλυκεῖαι μέλιτος ἔσταζον ῥοαί. At transitiuum cum accusatiuo construitur. vt Il. τ. Πατρόκλῳ δ᾽ αὖ ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν Στάξε κατὰ ῥινῶν, instillauit Patroclo. Sic Oppian. de venat.l.3. ἀφλογέοιο γλυθάλης Φίλτρον ἐνὶ στάζει κραδίῃ θεός. Sic dicunt στάζειν δάκρυ, apud Eur. in Iph. Aul. fundere lacrymas, & στάζειν φόνον, sanguinem stillare, apud Apoll. Arg.2.

Στάγμα, τὸ, gutta, stilla: seu liquor qui stillatur. Epigr.

Στακτὸς, ὁ, ὁ, stillatus, seu stillatitius: vt σταχτοῖς μύροις, Aristoph. in Pluto. Fœminin. στακτὴ κονία, dicitur lixiuium liquidum è quouis cinere colatum: seu calx. Item στακτὴ, liquor oleaceus è myrrha cinnamomóque inciso stillans. Theophr. περὶ ὀσμῶν Diosc.lib.1.cap.74.

Στακτίς, atramenti sutorij genus esse dicitur.

Σταγὼν, όνος, ἡ, stilla, gutta. Eurip. in Phœn. & Athen.l.2.

Σταγονίας, ου, ὁ, stillatitius, stillatim emanans. Diosc.l.1.c.82.

Σταλάζω, f. ξω. idem quod στάζω. Eurip. in Phœn. Πλεῖον δὲ τοῖς ὁρῶσιν ἐστάλαξ᾽ ἱδρώς, Ἢ τοῖσι δρῶσι. Pro codē dicitur & σταλάω, apud Suid. & σταλάσσω: apud Eur. in Hel. δάκρυ σταλάσσω.

Σταλαγμὸς, ὁ, ὁ, distillatio. Gal. in lex. Hippocr. Item gutta, stilla: vt φόνου σταλαγμοί. Eur. in Hec. Sic & dici traditur chalcanthi genus purissimum, striæ seu guttæ simile. Per iocum homo paruæ staturæ seu homuncio sic apud Athenienses nominabatur, vt docet Eust.

Σταλαγμίας, ου, ὁ, Plin. l.34.c.13. est chalcanthi genus id de quo paulò antè. (l.5.c.114.

Σταλακτικὸς, ὁ, stillatitius. vt σταλακτικὸν χάλκανθον, Diosc.

Σταλακτὸς, ὁ, vt σταλακτὸν χάλκανθον. Idem ibidem.

Σταλακτὶς, ἡ, stillatitia: genus chalcanthi, sic dictum quoniam humoribus stillatum in cuniculos quosdam colatis concrescit. Diosc. ibidem.

Στράγξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀβροσταγὴς, έος, ὁ, ἡ, mollitie diffluens. apud Suid.

Αἱμασταγὴς, sanguine diffluens, sanguine stillans aut manans. Eurip. in Supplic. Σταγὼν αἱμασταγής.

Ἀποστάζω, destillo seu distillo: vel stillo, Luc. ἀποστάζει λόγων αὐτῶν χρυσός, aurum stillat ab eorum verbis. Interdum transitiuè, stillatim fundo. Theocr. idyll.15. Ἀμβροσίαν εἰς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός. Phil. εἰς τοὺς ἀφθ. ἀφαρ δ᾽ ἂν ἀποστάξωσιν.

Ἀπόσταγμα, τὸ, liquor destillans. Ἀπόσταξις, ἡ, stillatio seu destillatio. Et pro ἀπόσταγμα, apud Theophr. hist. pl.l.9.c.8.

Ἀποσταλάζω, idem cum ἀποστάζω. Pro iisdem dicitur & ἀποσταλάω. in Epigr.

Ἄσταχτος, non stillatus seu stillatitius, non destillans. Eurip.

Ἀσταχτὶ, non stillatim, affatim Philostr. in Heroic. & Soph.

Ἀσταγὴς, idem cum ἄσταχτος.

Ἀστάλακτος, pro iisdem. Plut. in Crasso.

Βοτρυοσταγὴς, ab vuis distillans. Athen.l.1.

Δυσταχτον. Hesych. exp. κακοδάκρυτον, malè lacrymas fundens. Vide & in comp. ex δάκρυω.

Ἐνστάζω, instillo: vnde præter. pass. ἐνέσταχται, instillatum est. Od. β.

Ἐνσταλάζω, idem.

Ἐπιστάζω, instillo seu super instillo: vnde partic. ἐπιστάζεις, apud Dioscor.l.1.

Ἐπισταγμὸς, instillatio.

Ἐπισταλάζω, seu ἐπισταλάω, idem. Epigr.

Εὐστακτον κολλύριον, collyrium quoddam, quod & στακτὸν & στακτικόν. apud Galen.

Καταστάζω, distillo, seu destillo. Eurip. in Helen. ἐν αἵματος ῥοαῖς Τάφῳ καταστάζωσι, vt super sepulcrum destillent. Idem in Hec. ὀμμάτων τ᾽ ἄπο Φόνῳ σταλαγμοὶ σῇ κατέσταζον κόμῃ.

Κατασταγμὸς, ὁ, distillatio. (Vtitur & Luc.

Μελισταγὴς, mel stillans in Epigr.

Νεκταροσταγὴς, qui è nectare destillauit: i. dulcis, suauis, odoratus. Athen.l.1.

Περιστάζω, circumquaque stillo, item irroro. Epigr.

Περισταλάδην guttatim, stillatim, sensim. Nic. in Alexiph.

Πολυσταγὴς multum seu abundè stillans. Suid.

Πολυσταχτὶ, multis stillando guttis, vbertim. schol. Soph.

Πρωτόσταχτος, qui primus distillauit. Πρωτόσταχτος κονία, lixiuium quòd è cineribus calce commixtis paratur. Ægin.l.7.

Πυρίσταχτος, in quem ignis stillat: seu ex quo ignis stillat: vt πυρίσταχτος πέτρα, Eurip. in Cyclop.

Ῥοδόσταγμα, τὸ, rosatum liquor. in Hippiatr.

Ῥοδόσταχτον, idem cum ῥοδόμελι: de quo Ægin.l.7.c.15.

Σταθερὸς, &c. Σταθμὸς, &c. vide in Ἵστημι.

ΣΤΑΙΞ, vel σταὶς αἰτός, τὸ, farina triticea aqua subacta. Herodot.l.2. φυρῶσι τὸ μὲν σταῖς τοῖς ποσὶ, τὸν δὲ πηλὸν τῇσι χερσί. Apud Diosc.l.5. σταιτὶ περιπλάσαντες, exp. circumlinentes crusta pistorio opere in modum panifici j confecta. Dicitur & πυρῶ τὸ σταῖς, apud Aristot. in probl. Interdum σταὶς ponitur pro adipe seu pinguitudine sicut στέαρ, vt quidam annotant.

Σταιτώδης, εος, ὁ, ἡ, plurimum σταιτὸς admixtum habens.

Σταίτινος, ὁ, ὁ, ἡ, confectus ex farina illa ita subacta. Σταιτίνη, ἡ, (subst.) pro placenta confecta ex ea farina.

Σταιτίτης, placentæ species, apud Athen.l.14.

Σακτος, &c. σταλάζω, &c. vide in Στάζω. Στάλιξ, in Ἵστημι.

Σταλτικὸς, in στέλλω, contraho. Σταμὶν, in Ἵστημι.

ΣΤΑΜΝΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ vrna, hydria, amphora. Aristoph. in Pluto, Ἀνθ᾽ ἧς δὲ θράνος, στάμνος κεφαλῇ κάλλιστ᾽ ὀτός. Exodi cap.16. λαβὲ στάμνον χρυσοῦν ἕνα. In genere fœm. vsurpat apud Athē.

Σταμνίον, ου, τὸ, idem quod στάμνος. Plut. epist. vlt. Demosth. σταμνίον & κεράμιον pro eodem ponit.

Σταμνάριον, ου, τὸ, idem Poll. σταμνίσκος, idem: apud eundem.

Κατασταμνίζω, (comp.) in vas seu doliolum defundo & condo. Poll. apud Theophr. l.1. de caus. pl. κατεσταμνισμένος οἶνος, exp. vinum amphoris contentum.

Στάσις, &c. στατὴρ, στατὸς, vide in Ἵστημι.

ΣΤΑΥΡΟΣ, ου, ὁ, vallus, palus ligneus, acutus & erectus. (*ab ἵσταθαι dictus quoniam ἵσταται εἰς ἀέρα ὠρθωμένος. vt Eust. tradit.) Il. ω. Ἀμφὶ δὲ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι Σταυροῖσι πυκινοῖσι. Thuc.l.4. καὶ σταυροὺς παρακαταπηγνύντες. Item crux seu palus erectus, plerunque in superiori parte cum ligno transuerso è quo malefici suspendebantur: lignum figuræ literæ T, ἐφ᾽ οὗ ἄνθρωποι ἀνασκολοπίζουσι, vt scribit Luc. ἐν δίκῃ φωνηέντων. Plut. in Artox.

Σταυρηδὸν, in modum σταυροῦ.

Σταυρόω, ῶ, vallum seu palum depango. Thuc.l.7. Item palo seu cruci affigo: Ioan.19. (Test.

Σταυρόομαι, cruci seu palo affigor. Apoc.11. & alibi in nouo

Σταύρωμα, τὸ, (q.d. vallamentum) plures valli seu pali in terram depacti: vel munimentum ex vallis seu palis in terram depactis. Thuc.l.6. Xen. Hell.4.

Σταύρωσις, εως, ἡ, vallorum seu palorum depactio. Thuc.l.7. Item crucifixio. [affigit.

Σταυρωτὴς, οῦ, ὁ, qui vallos seu palos depangit. Item qui cruci

Σταυρωτὴρ, ῆρος, ὁ, cuspis in imo ferro hastæ transuersa, qua hasta appenditur: seu ferramentum concauum, mucronatum, cui extrema hastæ pars inserta efficit, vt erigatur hasta & solo depangatur. Dicitur enim quasi Σταυρωτὴρ παρὰ τὸ σταυροῦσθαι καὶ ὀρθοῦσθαι ἐπ᾽ αὐτῷ (τὸ σιδήρειον) τὸ δόρυ, testibus Etymol. & Eust. Vtitur Hom. Il. Herodot. & Polyb.

Composita.

Ἀνασταυρόω, iterum crucifigo. in ep. ad Hebr. c.6. Item in palum seu crucem attollo. Plut. in Fab. ἀνεσταύρωσε τοὺς ὁδηγούς. Et passiuè apud Thuc.l.1. προδοσίᾳ ληφθεὶς ἀνεσταυρώθη.

Ἀποσταυρόω, vallis in terram depactis munio seu cingo. Thuc. lib.4 Xenoph. Hellen.7. Item affigo cruci, crucifigo.

Παρασταυρόω, palos seu vallos depango: vel iuxta aut à latere palos figo.

Περισταυρόω, vallis seu palis in terram depactis circumcirca munio. Thucyd. lib.2.

Περισταύρωμα τὸ, munimētū ex vallis circūcirca depactis.

Προσταυρόω, vallis seu palis in terram depactis præmunio, aut antè munio. Thucyd. lib.4.

Συσταυρόω, ῶ, vnà crucifigo, vnà in crucem tollo. vnde pass. Marci 15 & apud Naz.

ΣΤΑΦΙΣ, ίδος, ἡ, vua passa. Theocr. idyll. 28. Ἀσταφυλὶς σταφὶς ἔστι καὶ ὕρρόδον αὖον ὀλεῖται. Diosc. l. 5. c. 4. Τῆς δὲ σταφίδος στυπτικωτέρα ἐστὶν ἡ λευκή. ¶ Σταφὶς ἀγρία, herba peduncularia seu pedicularis: de qua Diosc. l. 4. c. 156.

Pro σταφὶς Atticè dicitur ἀσταφίς: vt apud Athen. l. 1. ἐκ Ῥόδου ἀσταφίδας τε καὶ ἰσχάδας εἰς ὑπνονείρους. Apud Luc. senes sic dicuntur, per similitudinem: vnde & prouerb. Ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανίον. ¶ Est & ἀσταφὶς ἀγρία, idem quod σταφὶς ἀγρία, apud Plin. lib. 23. cap. 1.

Σταφυλή, ῆς, ἡ, vua. Il. σ. Σταφυλῆσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν: Plat. de leg. Σταφυλὴ ἡ ἀγροῖκα λεγομένη. Sic etiam dicitur affectio columellæ seu curculionis, quum laxior ex fluxione reddita superna sui parte tenuis est, inferna autem, crassior, & liuida: ita vt granum σταφυλῆς referat è pedunculo suo dependentis. Galen. τῶν κατὰ τόπ. l. 6. ¶ At σταφυλή, ἡ, dicitur esse perpendiculum, seu fabrilis libella, teste Ptolemæo apud Etym. & Schol. Aristoph. Quidam pro σταθμὴ accipiunt. Il. β.

Σταφυλίς, ίδος, ἡ, vua, racemus. Theoc. idyll. citato in σταφίς.

Σταφύλωμα, τὸ, dicitur vitium in oculo, quum erosa ruptáve cornea tunica, altera ei subdita (quæ ῥαγοειδὴς dicitur) ad eum modum excidit, vt acinum vuæ repræsentet. Vide Paul. l. 3. c. 22. & Aet. l. 7. c. 34.

Σταφυλίζειν. Hesych. exp. σταυλίζειν τὰς ὤας τῆς ἱματίων.

Σταφυλῖνος, ου, ὁ, herbæ nomen quam Latini pastinacam appellant: vide de ea Diosc. l. 3. c. 59. & Plin. l. 19. c. 5. Est etiam insecti quoddam genus: pro quo σταφυλῖνος scribitur in Hippiatr. Pro σταφυλῖνος Attico pleonasmo dicitur & ἀσταφυλῖνος apud Athen. l. 9. ex Diocle.

Στέμφυλα, τὰ, vinacei seu vinacea: solida vuarum in torculari expressarum retrimenta: Columell. brisa appellat. Gal. de alim. lib. 2. Hippocr. Diosc. ¶ Item fraces, i. oliuarum expressarum reliquiæ. Aristoph. in Nub. Aristot. rhet. 3.

¶ Στεμφυλίδες, sunt oliuæ nigræ. Athen. lib. 2. Et στεμφυλίτης, lora quæ & δευτερία.

Composita.

Ἀγριοσταφίδες, & ἀγριοσταφυλίς, vuæ syluestres seu agrestes. Hesych.

Ἀποσταφιδόω, in vuam passam conuerto seu muto: vnde pass. ἀποσταφιδωθῶσι, apud Theophr. de caus. pl. l. 2.

Ἐρισταφυλος, magnas ferens vuas, vel egregias & generosas in Epigr.

Ὀφιοσταφυλή, uua anguina: sic à quibusdam appellari capparin tradit Plin. l. 13. c. 23. Pro quo in append. Diosc. legitur φυλλοστάφυλος, seu φιλοστάφυλος. Ὀφιοστάφυλον, autem vocant nonnulli vitem albam, teste Diosc. lib. 4. cap. 184. vbi tamen itidem sunt qui legendum putent φιλοστάφυλον.

Πολυστάφυλος, multas habens vuas, vuis abundans. Il. β.

Φερεστάφυλος, racemiger, vuiger, racemos seu vuas producens. Bacchi epith. apud Oppian & in Epigr.

Σταχάνα, vide in Ἵστημι append.

ΣΤΑΧΥΣ, υος, ὁ, spica. Hesiod. in Erg. Ὧδέ κεν ἁδροσύνῃ στάχυες νεύοιεν ἔραζε. Theocr. idyll. 10. Πιαίνεται ὁ στάχυς οὕτως. Plutar. τῶν σταχύων τοὺς κεκλιμένους καὶ νεύοντας ἐπὶ γῆν. ¶ Sic & dicitur stella fulgida in virginis sinistra manu, teste Proclo, quam Latini quoque spicam appellant. ¶ Item ligamen quoddam medicinale, teste Hesych. ¶ Est & herbæ nomen marrubio similis de qua Diosc. l. 3. c. 120.

Σταχυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, spicatus, seu spicam ferens.

Σταχυηρὸς, οῦ, ὁ, idem.

Σταχυόομαι, οῦμαι, spicor, i. spicam protrudo: vel in spicam euado. Hinc ἐσταχυωμένος, spicatus, apud Diosc. l. 4. c. 11.

Ἄσταχυς, etiam dicitur pro στάχυς, vt ἀσταφὶς pro σταφὶς, & similia, Iliad. β. ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν.

Composita.

Ἀγάσταχυς, υος, ὁ καὶ ἡ prægrãdes spicas habẽs: vel abundãs spicis.

Εὔσταχυς, bonas spicas ferens: seu spicis abundans: Eurip. in Hec. & in Epigr.

Κολοβόσταχυς, spica truncatus: item breuem ferens spicam. Dioscor. l. 1. c. 6.

Μεγαλόσταχυς magnam emittens spicam. Diosc. ibidem.

Μικρόσταχυς paruas spicas ferens seu protrudens.

Ναρδόσταχυς, spica nardi. Galen. ad Glauc.

Περισταχυώδεις μόσχοι, spicatim circundantes stolones.

Ὑποσταχύομαι, augeor in modum spiciferarum plantarum. Od. υ. οὐδέ κεν ἄλλως Ἀνδρί γ' ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων.

ΣΤΕΑΡ, ατος, τὸ, sebum seu seuum: oleosa & pinguis substantia, adipe siccior, (quæ πιμελὴ dicitur) magísque concrescens. vide Aristot. de part. an. l. 2. c. 5. Diosc. l. 2. c. 86. Στέαρ νεαρὸν χήνειον ἢ ὀρνίθειον Od. Φ. Ἐκ δὲ στέατος ἔνεικε μέγαν τροχὸν, ἔνδον ἐόντος. Eustathius στέαρ dici scribit τῶν κερασφόρων, πιμελὴν autem τῶν μὴ ἐχόντων κέρατα. Etym. ab ἵστημι deducit, παρὰ τὸ στάσιν καὶ πῆξιν ἔχειν. ¶ Significat & fermentum & farinã aqua subactam in panis aut offæ formam: apud Diosc. l. 2. c. 102. & l. 5. c. 99. Sic apud Strab. l. 17. ¶ Exponitur etiam, adeps, apud Plin. l. 20. cap. 9. (Diosc. l. 1. c. 91.

Στεατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, seuum referens odore aut colore: seuosus.

Στεάτιον, τὸ, aliquantulum seui seu adipis. Item aliquantulum fermenti seu pastæ. Paul. Ægin. lib. 3. cap. 28.

Στεατόω, in seuum aut adipem conuerto: vnde pass. στεατοῦσθαι: in Hippiatr.

Στεάτωμα, τὸ, dicitur tumor præter naturam, mali coloris, tactu lenis, primùm pusillus, temporis progressu amplior, adipem intra se mẽbrana conclusam habẽs. Aut. defin. med. & Poll.

Στῆρ, contractè dicitur pro στέαρ: apud Gal. τῶν κατὰ τόπ. l. 5. & Aet. l. 8. c. 33.

Στητώδης, pro στεατώδης. Gal. in lex. Hippocr.

ΣΤΕΓΩ, F. ξω, tego, operio, occulto. Aristoph. in Vesp. Ὡς εὖ κατηρέψασθε καὶ κυβιστικῶς Κεράμῳ τὸ νῶτον, ὥστε τὰς πλευρὰς στέγειν. ita vt latera tegerentur. Eurip. in Ione. Κοὐ τέλος ἄγγος, οὐ στέγει πληρώματι. ¶ Itẽ tego, i. tueor, protego. apud Suid. Πύργοι μὲν οἱ Πέλοπ στέγουσιν. ¶ Item cõtineo: propriè de iis quæ aquã ita continẽt, vt per rimas aut foramina non transmittant. Plat. de rep. l. 10. οὐ τὸ ὕδωρ ἀγγεῖον οὐδ' ἐν στέγει. Item cõtineo, i. retineo, nõ elabi sino, Plut. ἀεὶ ἐλθόντες οἱ τῇ μνήμῃ τὰ πρότερα μὴ στέγοντες, μηδ' ἀναλαμβάνοντες. Plat. in Gorg. οὐ δυναμένην οὐδὲν στέγειν διὰ λήθην. ¶ Dicũtur & ligna στέγειν, quum vermib. corrosa & terebrata foramina illa comprimũt in aquã demersa. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 3. ¶ Itẽ στέγω, sustineo, tolero, suffero, patior. Plut. in Cã. τὸ ξύλον καθ' ἑαυτὸ τὰς πληγὰς μὴ στέγοντος. Greg. in epitaph. frat. πάντα στέγοντες.

Στέγομαι, tegor, occulor. Soph. in Trach. Μόνον παρ' ἡμῖν εὖ στεγοίμεθ'. Item contineor, retineor. Galen.

Στέγη, ης, ἡ, tectum: propriè, tectum domus. Plut. in Lyc. & in apophth. Item ædificium, tectum & contignatum. Xen. Pæd. 6. & in Symp. Plutarch. in Probl. Rom. ¶ Exponitur etiam γαστήρ. Hesych.

Στέγος, εος, τὸ, idem: tectum, domus. Soph. in Aiace.

Στεγανὸς, ὁ, tectus, opertus: vt πύργοι στεγανοί. Thuc. lib. 3. Et τὰ στεγανὰ, quæ vel id quod effluere nititur, inclusum retinent: vel quæ arcent id quod intrare conatur: vt τεῖχος στεγανὸν, per quam aqua penetrare non potest. Xen. in Cyneg. ¶ Item στεγανὸς, qui secreta in pectore clausa retinet. Ælian. apud Suid. ¶ Τὰ στεγανὰ, dicuntur etiam tecta, στέγαι Diod. Sicul.

Στεγανῶς, arctè, strictè, ita vt nihil effluat vel penetret. Dioscorid. l. 2. c. 91.

Στεγανώματα, τὰ ἐν τοῖς τοίχοις dicuntur nexus & vincula quæ parietes continent ne dilabantur. Hesych.

Στεγνὸς, idem quod στεγανὸς, ex quo per syncopen est factũ. Propriè de vasis dicitur densioribus & solidioribus, ita vt nec rimis nec raritate liquorem infusum transmittant. Sic apud Eur. in Cycl. στεγνὰ σκηνώματα, densa & solida tabernacula, seu tecta & operta. Exponitur etiam, astrictus: vt στεγνὰ πάθη, & στεγνὰ σώματα apud Diosc. ¶ Dicuntur & volatilia habere πτερὰ στεγνὰ, quorum alæ fissæ non sunt, sed vna membrana constant. Nic. in Ther. ¶ Στεγνὸν, τὸ, tectum. Xen. in Oecon.

Στεγνόω, idem quod στέγω, tego, operio. Galen. de alim. fac. l. 2. σώμασι στεγνοῦντες ἀκριβῶς. Itẽ astringo. Diosc. τὰ πυρρὰ στεγνοῖ.

Στεγνοῦμαι, astringor. Gal. & Alex. Aphr.

Στέγνωσις, ἡ, astrictio seu constrictio. Diosc. l. 21. c. 161.

Στεγνωτικὸς, astringendi seu constringendi vim habens. Idem ibidem.

Στεγάζω, idem quod στέγω. Strab. lib. 4. Vnde partic. ἐστεγασμένος, tectus, apud Xenoph. & Theophr. Exponitur etiam, sustineo, fulcio.

Στέγασμα, τὸ, tegmẽ, tegumẽtũ. Plat. in Tim. Xen. de re Eq.

Στεγαστὸς, ὁ, tectus, opertus.

Στεγαστρον, τὸ, id quo tegere & operire aliquid possumus. Plut. in Crass. Στεγαστρὶς διφθέρα, coriacea tunica qua corpus tegimus ad arcendas pluuias.

Στεγίτις, Hesychio, est ἡ πόρνη, meretrix.

Τέγος, εος, τὸ, idem quod στέγος: ex quo & factum est dempto σ, teste Eust. Idem tamen etiam à στέγειν deriuari posse scribit, quoniam tectum præ cæteris partibus domus τέγγεται, i. pluuiis madesit. Pro tecto domus vtitur Aristoph. in Nub. ἀπὸ τέγους τὸν κέραμον χαλάζαις συντρίψομεν. & Xen. Pæd. 7. μὴ ἐπὶ τὰ τέγη ἀναβάντες βάλωσιν ἔνθεν καὶ ἔνθεν. Pro ipsa domo accipit Hom. Odyss. α. στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο.

Τέγη, idem quod στέγη. Hesych.

Τέγεος, (pro τέγειος) vt Τέγεοι θάλαμοι. Il. ζ. vel qui in superiore domus parte sunt super tecto: vel qui multa tecta & multas contignationes habent. Eust.

Composita.

Ἀναστεγνόω, idem quod στεγνόω, astringo.

Ἀποστέγω intus coërceo & cohibeo. Theophr. de caus. pl. l. 1. ἀποστέγει γὰρ καὶ τηρεῖ τὴν ζωήν. Item arceo, inhibeo, propulso. Polyb. κόγχος, ἢ τὰς ὁλοσχερεῖς ἀποστέγειν πληγὰς λίθων καὶ βελῶν.

Ἀποστεγνόω, idem quod στεγνόω. Athen.

Ἀποστεγάζω, detego. Strab. l. 4. τὸ ἱερὸν ἀποστεγάζειν. Item idem quod στεγάζω, tego, operio.

Ἀποστέγασμα, τὸ, tegmen, operculum: tegumentum, protectio. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 18.

Ἄστεγος, ὁ καὶ ἡ, tecto ædibúsque destitutus. Hesych. & Suid. item qui non retinet arcana in pectore clausa, loquax. Suid. & Proverb. 10. item qui sustineri non potest, intolerabilis. Hesych. & Suid. in qua signif. dicitur & ἄστεγνος, apud Diosc. l. 7. c. 14.

Ἀστεγής, έος, ὁ καὶ ἡ, non tectus: vel multis tectis clausus.

Ἀστέκτως, idem quod ἄστεγνος. Hesych. Ἀστίκτως, intolerabiliter seu intoleranter. idem.

Ἀστέγαστος, non tectus seu opertus.

Αὐτόστεγος, qui ipse sibi tecti loco est: vel tecto natura sua instructus. Exponitur etiam, perfectus, absolutus. Hesych.

Δεκάστεγος, decem tecta habens, seu decem tabulata & contignationes. Strab.

Δίστεγος, duplex tectũ habẽs, seu duo tabulata & cõtignationes.

Διστεγία, ἡ, duplex tectum. vel domicilium duobus tectis seu duabus contignationibus instructum. Poll. l. 4. c. 19.

Κατάστεγος, tectus, tecto opertus. Athen. l. 10.

Καταστεγάζω, intego, operio. Καταστέγασμα, τὸ, operimentum, tegmen. item tectum. Herodot.

Ὁμόστεγοι, sub eodem tecto habitantes, contubernales.

Περιστέγω, circumtego. item munio. Περιστέγομαι, circumquaque operior.

Προστέγιον, tecti prominentia. Plut. in Cæs.

Προστέγισμα, τὸ, id quod in tecto ꝓminet ad arcẽdos imbres [Poll. l. 1. c. 8.

Συστεγάζω, contego, aperio.

Τρίστεγος, tria habens tecta: seu triplici tecto opertus. Τρίστεγον, τὸ, tertiũ tectum, seu tertia cõtignatio domus. Act. Ap. c. 20.

Ὑπερόστεγος, qui supra tectum est. Hesych.

Ὑποστέγω, subtus tego seu occulo. item supertego. Soph.

Ὑπόστεγος, qui sub tecto est, qui in ędib. est. Soph. in Philoct.

ΣΤΕΙ'ΒΩ, calco: Il. υ. Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι Στεῖβον ὁμοῦ νεκυάς τε καὶ ἀσπίδας. calcabant defunctos & clypeos in via stratos. Sic apud Nic. in Ther. duo dracones dicũtur νόμον στείβειν, i. calcare & perambulare pascua loca. Interdũ significat, fullonũ more calco: vt Od. ζ. Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι. ¶ Habet etiam quandam densandi & constipandi significationem: quum quæ calcantur, eadem & condensentur.

¶ Deriuata à στείβω, calco.

Στείβομαι, calcor, teror. vt στειβομένη ὁδὸς apud Xen. anab. l. 1.

Στειπτὸς, ὁ, calcatus. Soph. in Philoct.

Στιβεύς, έως, ὁ, qui viam pedibus calcat seu terit: viator. Hesych.

Στίβω, idem quod στείβω, calco, tero. Eurip. in Hippol. ἵνα θηροφόνοι στίβουσι κύνες.

Στιπτὸς, idem quod στειπτός: vt στιπτὴς ἕδρας, Hesych. Exponitur etiam, densus, solidus: apud eundem.

Στίβος, ου ὁ, via, seu callis, semita: seu vestigium aut signum eius qui terram pedibus calcauit & triuit. Pro via, apud Herodot. & Polyb. Pro vestigiis, apud Soph. in Philoct. & Xen.

Στιβέω, calco: seu peragro, peruado: *terram calcando*: vnde apud Soph. in Aiace, Πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἕσπερον νεῶν.

Στιβεύω, idem. item inuestigo, indago: *quoniam id fit sequendo vestigia*: Plut. de solert. anim. (de leonibus) μή τι καταλίπωσιν ἀπορίαν τοῖς στιβεύουσιν. Metaphoricè apud eundem in orac. Pyth. στιβεύοντι τὸ μέλλον, indaganti res futuras. Exponitur etiam, vestigiis imprimo: vnde στιβευόμενος τόπος, locus cui vestigia imprimuntur, apud eundem de caus. nat.

Στιβεὺς idem quod στιβεύς. Exponitur &, fullo. pro quo apud schol. Nic. legitur στιβεύς. Item inuestigator.

Στιβευτὴς, idem quod στιβεύς. (inuestigatio.

Στιβεία, ἡ, ingressus, quo terra calcatur & teritur pedibus. itẽ

Στιβάζω, & στιβίζω, calco, tero. Apud Etymol. ῥυθμοὶ δὲ τὸ ψεῦδος στιβάζουσι, exp. fugiunt, declinant.

Στιβία, idem quod στίβος, via. Suid.

Composita.

Ἀποστιβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui abscessit, seu discessit: vel qui non eandem viam calcat. Hesych. ex Soph. Κυείαις.

Ἄστειπτος, ὁ καὶ ἡ, nullis calcatus pedibus: ideóque vel non frequentatus, vel inuius, inaccessus. Soph. in Philoct.

Ἀστιβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non calcatus seu tritus: vel qui non calcatur seu teritur pedibus. Soph. in Aiace. & Oed. Colon.

Ἄστιβος, idem. Hesych. Ἀστίβητος, pro iisdem. vt ἀστίβητοι οἶκοι, Suid. ex Epigram.

Δυσστίβευτος, qui vestigiis difficulter indagatur, inuestigatu difficilis. Plutarch. in caus. nat. (γαῖαν πᾶσιν ἐπιστείβει.

Ἐπιστείβω, calco. Rhianus de imprudentia, ἐπιλήθεται ὕνεκα

Εὔστειπτος, bene calcatus. vt εὔστειπτον φᾶρος, bene calcatum à textore, ideóque densum & bene textum: vel bene calcatum à fullone, ideóque politum & mundum. Apoll. Argon. 1.

Εὐστιβὴς, bene tritus & calcatus viatorũ pedib. Suid. ex Epig.

Θεοστιβὴς, à deo calcatus vel calcandus. Naz. orat. in pascha.

Νιφοστιβὴς, à niue calcatus: vel in quo niues calcantur, niuosus. Soph. in Aiace.

Πεδοστιβὴς, solum seu terram calcans, per terram gradiens: pedestris. vt πεδοστιβὴς σφαγεύς. Eur. in Rheso. Expon. etiam, humi stratus: apud eũdem ibidem. εὕδουσι πεδοστιβεῖς. Apud eundẽ in Medea. πεδοστιβὲς ὄχος, vehiculũ per terrã tractum.

Περιστιβὴς, tritus, seu crebrò tritus. schol. Nic.

Πολυστίβητος, multũ calcatus. Hesyc. Πολύστιβος, idẽ schol. Nic.

Προστιβάζεται, præit, vel præcedit. Hesych. Προστιβὰς, άδος, ἡ, vestigium impressum ab eo qui præit, vel κολαπτῆρι incisum: *vt fit in imperuiis rupibus*, apud Suid.

Χθονοστιβὴς, in terra calcatus, vel depressus. Et simpliciter, terrestris. Soph. in Oedip. tyrann.

Deriuata à Στείβω, condenso stipo.

Στίβη, ἡ, ros matutinus frigore cõcretus & cõdensatus. Od. ε. & ρ.

Στιβήεις, εντος, ἡ, pruinosus. Exponitur & substantiuè, frigus aeris quod est sub auroram.

Στιβιάω, rigeo frigeo. Hesych.

Στιβαρὸς, densus, spissus, crassus. item grauis firmus, robustus.

Στιβαρῶς, densè, spissè: vel firmiter, robustè. Il. μ.

Στιφρὸς, densus, firmus. Item torosus, rigidus. Aristot. Exponitur etiam, aridus, durus, contractus. apud Hippocr.

Στιβὰς, άδος, ἡ, stratum stipatum & quasi calcatum: idem ferè quod Lat. culcitra. Plerunq; στιβάδες erant stramenta è frondib. teneris, calamis, culmis, aut aliis herbis, quale quid erat & torus apud Latinos. Aristoph. in Plut. ἀντὶ δὲ κλίνης ἔχειν στιβάδα σχοίνων. Vtitur & Aristot. Plut. Xen. &c. ipsæ etiam frõdes ex quibus στιβάδες fiebant, στιβάδες vocãtur. vt Marci 11.

Στιβάδιον, τὸ, torulus ex herbis seu gramine & frondibus: stibadium.

Στοιβὰς etiam dicitur pro στιβάς: vnde στοιβάδι θεῖναι exp. in toro reponere, vel torum sternere.

Στοιβὴ, herba qua in extruendis stibadiis & toris vtebantur, quáque tomenti loco culcitras farciebant in Hippiatr. & apud Theophr. hist. pl. l. 6. c. 1. Scribitur & στοίβη apud Hesych. quod exp. etiam, constructio, compositio.

Στοιβάζω, construo, compono, digero. Luc. σὺ δὲ στοίβαζε καὶ σιώπα. Et Ecclesiast. c. 8. Στοιβάζειν ξύλα ἐπὶ τὸ πῦρ, struere ligna in pyram. στοιβασία, structio. Etym.

Διαστοιβάζω, (*comp.*) instipo, constipo.

Στίφος, εος, τὸ, turma, caterua, globus militum. Xen. Pæd. 2.

Στελεὰ, & Στελεὸν, vide in Στέλλω, mitto. Στενὸς, &c. in Στενός.
Στεπτὸς, in Στείβω. Στεῖρα in Στερέω.

ΣΤΕΙ'ΧΩ, F. ξω, Aor. 2. ἔστιχον, eo, vado. Il. α. Κοῦροι ἅμ' ἔστειχον. Il. 6. Στείχειν εἰς πόλεμον φθισήνορα. Eur. in Iph. Aul. δόμων τῶνδε πάροιθεν στεῖχε. A quibusdam propriè dicitur esse, ordine eo, seu incedo: Etym. exp. ἐν τάξει πορεύομαι.

Στίξ, ιχὸς, ἡ, ordo, versus. Il. φ. Οὐ γὰρ ἔλευ ἔστις σφιν ἐπὶ στίχας ἠγήσαιτο. Sic & Il. γ. ε. &c. in Epigr. στίχες φυτῶν, exp. versus.

Στίχος, ου, ὁ, idẽ quod στίξ. sed in prosa vsitatius. De ordine militari, apud Xen. Pæd. 8. Στίχοι δὲ εἱστήκεσαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ὁδοῦ. De ordinibus seu versibus plantarum & arborum, apud eundem in Oec. ὀρθοὶ δὲ οἱ στίχοι τῶν δένδρων. De versibus librorum etiam dicitur, i. lineis: & peculiariter de versibus metricis. apud Plutarch. de fort. Alex. lib. 1. & 2. Στίχος dicitur etiam esse ἡ ἐπὶ βάθος στάσις τῆς χορείας. Eust. in Il. ψ.

Στιχήρης, versu scriptus: Damascen.

Στιχίδιον, τὸ, versiculus. Plut. Symp. l. 4. probl. 4. Athen. l. 1.

Στίχινος, ὁ, q. d. verseus. Lucill. Epigr. l. 2.

Στιχηδὸν, in modum versuum. Herodian. l. 4.

Στιχίζω, ordine dispono. Æschyl. in Prometh. item carmina scribo. (χίωνος.

Στιχάω, eo, vado: vnde Il. α. Ἠΐονος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο.

Στιχὰς, άδος, ἡ, herbæ nomen quæ alias στοιχάς. Diosc. l. 3. c. 31. & lib. 5. c. 52. & 53.

Στιχαδίτης οἶνος, vinum quod ex stœchade conficitur.

Στιχαδικὸν ὄξος, acetũ stœchadicũ. apud Diosc. l. 5. c. 52. & 53.

Στοῖχος, idem quod στίχος, ordo, versus. in acie propriè στοῖχος dicitur ordo à fronte incipiens, & per succenturiatos à tergo siue subsitites sigillatim ad extremum agmen porrectus. Thuc. l. 4. Herodian. l. 8. in cynegeticis στοῖχοι dicitur ipsa indago & series plagarum, quibus saltus stabuláque ferarum cinguntur à venatoribus. Xen. & Poll.

Στοιχὰς, άδος, ἡ, ordine posita. vt Στοιχάδες ὁλκάδες. Nonn. ¶ Est & herbæ nomen quæ & στιχάς, quod vide.

Στοιχάριον, τὸ, paruus ordo, seu parua series.

Στοιχηδὸν, ordine, serie, more eorum quæ in versus disposita sunt. Gregor.

Στοιχέω, in versus rectos porrigor. Theoprast. item ordine procedo. Xen. Et simpl. incedo, ambulo. Rom. 4. Act. Ap. c. 21. & alibi in nouo Test.

Στοιχίζω, indagine cingo. Xen. Στοιχιζέτω δὲ ὑψηλά.

Στοιχισμὸς, quum indagine cinguntur syluæ & stabula ferarum: expansio plagarum varis surrectarum.

Στοιχεῖον, τὸ, elementum, principium. Propriè στοιχεῖα dicuntur quatuor mundi elementa, à quibus omnia oriuntur & pro-

deunt. Plut. aduersus Colot. ἄγε φησὶ μὴ γιγνομένων τῶν στοιχείων ἀποτελεῖσθαι. Apud Gram. Στοιχεῖα sunt elementa ex quibus syllabæ componuntur. Aristot.&c. Habent & aliæ res ac artes sua στοιχεῖα, Aristot. Philopon. Isocr. ¶ Στοιχεῖον dicitur etiam solarij vmbra, quia ex vmbris veluti elementis horarum ratio temporisque momenta obseruatione deprehenduntur. Poll. lib. 6. cap. 8.

Στοιχειώδης, ὁ, ἡ, elementalis, seu elementarius: elementaris, simplex. Aristot. metaph. 1. Plut. Apud Theophr. hist. pl. l. 8. c. 4. Στοιχειώδης κριθὴ, exp. hordeum in versus spicatum.

Στοιχειωδῶς, elementaliter. Laert. in Zen.

Στοιχειακὸς, idem cum στοιχειώδης. Et στοιχειακῶς, idem quod στοιχειωδῶς. Tzetz.

Στοιχειόω, elementa doceo, erudio principiis seu rudimentis artis alicuius. Apud Greg. Στοιχειούμενοι φόβῳ, timoris prima elementa suscipientes.

Στοιχείωμα, τὸ, idem quod στοιχεῖον. Στοιχειωματικὸς, elementarius. στοιχειωματικοὶ vocari dicuntur ij qui cœlesti ratione imagunculas concinnant, edentu sæpè mirabili ad fallaciæ dæmonum erroris que efficaciam.

Στοιχείωσις, ἡ, elementorum & primorum rudimentorum traditio. Dionys. Areop.

Στοιχειωτὴς, qui elementa & prima rudimenta tradit.

Στοιχίζομαι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex στείχω, στιχάω seu στιχέω.

Ἀποστείχω, abeo, discedo Od. μ. Ἡ μὲν ἔπειτ᾽ ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχε δῖα θεάων. Item reuertor. Soph.

Ἀπόστιχε, idem: vnde imperat. ἀπόστιχε, abi, discede. Il. α.

Διαστείχω, peruado, permeo: seu eò per, vado per. Eurip. in Androm. Ἀγαμέμνονος παῖς διαστείχων πόλιν.

Ἐπιστείχω, adeo, accedo, aduento. Od. χ. Exponitur etiam, ingredior, inambulo.

Ἐπιστιχάομαι, accedo, eo. Nonn.

Καταστείχω, descendo. Item redeo, reuertor. Nonn. Τηλεπόρῳ καταστείχοντι κελεύθῳ.

Μεταστείχω, adeo. Eur. in Hec. Ἥκω μεταστείχουσά σε.

Ὁμοστιχάω, seu ὁμοστιχέω, simul procedo, vna eo, comitor. Il. ο. ἀρνῶνται ἠδ᾽ ὑψαλέοι βόες ἄγριοι αἶεν ὁμοστιχάει. Nonn. ὁμάρτησεν ὁμοστιχάων.

Παραστείχω, transeo, prætereo: Hom. hym. 1. in Apoll. Αὐτὰρ τ᾽ ἤμαθόεντα παρέστιχες, ἠδὲ Μάγνητας. Apud Nonn. παρέστιχε δὲ ζυγὸς ἠὼς δίδυμος, duo dies præterierant. Item prope accedo. Soph. in Oedip. tyr. ὡς μ᾽ ἐρᾷ Ὀχήματος παραστείχοντα, accedentem ad currum. (ξας κοῖλον λόχον ἀμφαφόωσα.

Περιστείχω, circumeo, seu in orbem eo. Odyss. δ. Τρὶς δὲ περίστειξας

Composita ex στίχος & στοῖχος.

Ἀκρόστιχον, τὸ, initiũ versus schol. Thuc. Ἀκροστιχὶς, ἡ, idẽ. Euseb.

Ἀντίστοιχος, ὁ, ἡ, oppositam seriem habens, è regione oppositus in serie ducenda. Ἀντίστοιχα dicuntur etiam, quorum alterum alteri velut ex aduersa parte respondet. Item ἀντίστοιχος, serie æqualis: vel simpliciter, æqualis: Eur. in Androm.

Ἀντιστοίχως, opposita serie, obuersariò.

Ἀντιστοιχία, ἡ, duarum rerum opposita inter se collocatio, vel collocatio duarum rerum ex aduerso sibi respondentium. De literarum inter se oppositione dicitur apud Athen. l. 11. quum ait, φιάλην κατ᾽ ἀντιστοιχίαν esse πιάλην, &c.

Ἀντιστοιχέω, oppositus sum è regione in serie ducenda, obuersor alij. Dicuntur & ἀντιστοιχεῖν, quæcunque sibi mutuo respectu velut opposita sunt. Est & verbum saltatorium: apud Xenoph. in Symp.

Ἄστοιχος, in quo versus seu ordines nulli sunt.

Αὐτόστοιχος, qui solus secum meditatur. Suid.

Δίστιχος & δίστοιχος duobus versibus constans: duos ordines seu vers⁹ habẽs. vt δίστιχον μέτρον & δίστοιχοι ὀδόντες. Aristot.

Διστιχία seu διστιχίασις, ἡ, dicitur affectus palpebrarum, quum sub ordine pilorum palpebræ naturali alius ordo pilorum præter naturam succrescit: Aut. definit. med.

Διστοιχία, ἡ, duplex ordo, bini ordines.

Ἑξάστιχος, senis constans ordinibus seu versibus.

Ἑτερόστοιχος, qui alterius est ordinis & diuersæ seriei.

Ἡμιστίχιον, τὸ, dimidium versus seu dimidiatus versus.

Μεταστοιχεὶ, ordine, serie. Il. ψ. (sus. Epigr.

Μονόστιχος, vno versu seu ordine cõstans. Μονόστιχον, vnicus versus.

Νομαδόστοιχοι, qui à pascuis veniunt ordine incedentes. Hesyc.

Ὀλιγόστιχος, paucos versus seu ordines continens. (Plutarc.

Ὁμόστιχος seu ὁμόστοιχος, in eodem versu seu ordine locatus.

Παραστιχὶς, continuus ordo, continuata series, capita & primæ versuum literæ. Diog. Laert.

Παραστιχίδιον, τὸ, (dimin.) idem apud eundem in Epicharm.

Πεντάστιχος, quinque ordinibus seu versibus constans.

Περίστιχος, circumcinctà in quincuncem ordinem positus. Demosth. contra Nicostr.

Περιστοιχίζω & περιστοιχίζομαι, vndique cingo indagine. Xen. Metaph. apud Dem. Philipp. 1. κύκλῳ πανταχῇ μέλλοντας ὑμᾶς ἢ καθημένους περιστοιχίζεται.

Πολύστιχος & πολύστοιχος, multis versib. seu ordinib. constans.

Πολυστιχία, ἡ, versuum multitudo. in Epigr.

Σύστοιχος, qui eiusdem est ordinis seu seriei, in eadem serie seu eodem ordine locatus. Propriè σύστοιχοι milites in acie dicuntur qui in eadem serie collocantur, ita vt primus secundo à tergo immineat, secundo tertius, & sic deinceps, &c. ¶ Hinc σύστοιχα ea etiam dicuntur quæ cognata inter se sunt & consociabilia: seu quæ naturæ cognatione aut eiusdem qualitatis communione inter se conueniunt: vt homo brutis animantibus σύστοιχος est, quoniam τῇ ἀλόγῳ ψυχῇ cum iis vtitur. Et aër igni σύστοιχος est, quoniam caliditate ei respondet. Aristot. de ortu & interitu. ¶ Item quæ ab eodem capite & genere descendunt, σύστοιχα sunt: vt ea quæ sub substantia ponuntur genera speciésque subalternæ cum indiuiduis. ¶ Sunt & ea σύστοιχα quæ per annominationem dicuntur: seu eiusdem generis verba, quæ ab vno orta variè commutantur, vt apud Aristot. top. lib. 2. Τὸ δίκαιον καὶ ὁ δίκαιος τῇ δικαιοσύνῃ σύστοιχα sunt à qua denominantur. ¶ Interdum & ea sibi σύστοιχα esse dicuntur, quæ sub diuerso quidem genere posita sunt, eandem tamen ad sua subiecta rationem habent: quæ ab Alexandro Σύστοιχα κατ᾽ ἀναλογίαν appellari posse traduntur: vt est ἡ ὄσφρησις καὶ αἴσθησις, cuius vtriusque eadem est ratio ad τὸ ὀσφραντὸν καὶ αἰσθητόν. vide Alex. Aphr. in top. l. 1. & Aristot. de sensu.

Συστοίχως, eodem ordine & eadem serie. Aristot. de sensu.

Συστοιχία, ἡ, propriè militum series in profunditatem porrecta, pendentem catenam repræsentans. Accipitur & pro quauis serie seu ordinis rerum communione, seu cognatione, natura atque conuenientia.

Συστοιχέω, ῶ, eiusdem ordinis sum: in eadem serie seu eodem versu sum collocatus. Polyb. Συζυγοῦνται καὶ συστοιχοῦντας λαμβάνειν. Vtitur & Paul. ep. ad Galat. c. 4.

Τελεόστιχος, ὁ, ἡ, versus seu versuum genus quorum primæ vltimæque syllabæ cõnexæ esculentũ aliquid aut poculentũ, aut vas seu vtensile denotant: vt in hoc Homercio, Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ, ἁλίοιο γέροντος, prima & vltima syllaba coniunctæ ἄρτος constituunt, quod panem significat. Athen.

Τετράστιχος, seu τετράστοιχος, quatuor constans ordinibus aut versibus. Dionys. Areop.

Τετραστοιχία, quadripartitus ordo, seu ordo & series constans quaternis versibus. (vita M. L.

Τετραστοιχεὶ, quadruplici serie, per quatuor ordines. Phil. de

Τρίστοιχος, qui tribus constat ordinibus, in ternos versus explicatus. Athen. lib. 13.

Τριστοιχία, ἡ, tres ordines, triplex series. Τριστοιχεὶ, tribus ordinibus, triplici serie. Hesiod. in Theogon.

Composita ex στοιχέω.

Ἀναστοιχειόω, informo: *quasi ab elementis incipiendo.* Suid. Item in elementa resoluo. Gregor. de hom.

Ἀναστοιχείωσις, ἡ, informatio quæ fit quasi ab elementis incipiendo. Item resolutio in elementa. Alex. Aphr. in Probl.

Ἐγκαταστοιχειόω, vnà cum primis elementis & rudimentis indo: vel imprimo & infigo quasi prima elementa & rudimenta. Plutarch. in Lyc.

Μεταστοιχειόω, in aliud elementum muto, transformo. Suid.

Στελγὶς, Στελεγγὶς, &c. vide in Στλεγγίς.

ΣΤΕ´ΛΕΧΟΣ, τὸ, τὸ truncus, caudex: arboris ea pars quæ ex radice surgit, & postea in ramos finditur. Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 2. καυλὸν δὲ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆς πεφυκὸς ὑφ᾽ ἓν, ὃ ἐπὶ τῶν δένδρων καλεῖται στέλεχος.

Στελεχώδης, ὁ & ἡ, q. d. caudicosus: seu caudicis truncique speciem gerens. Diosc. l. 4. c. 73.

Στελεχιαῖος, idẽ. vt Στελεχιαία φλὲψ, vena illa magna quæ ab ima iecinoris parte exoriens aliarum veluti truncus est. Gal. de (loc. aff. l. 6. c. 4.

Στελεχόω, caudicem emitto. Epigr.

Composita.

Ἀστέλεχος, seu ἀστελέχης, caudicẽ nõ habẽs, trunco carẽs. Hesy.

Βραχυστελέχης, qui paruo seu breui caudice est.

Μακροστελέχης, cuius truncus est procerus.

Μονοστελέχης, seu μονοστέλεχος, qui vnum à radice caudicem habet. Theophr.

Πολυστέλεχος, multos habens truncos. in Epigr.

ΣΤΕΑΙΣ, ιδος, ἡ, arbori innascens quiddam: vt viscum & hiphear, Theophr. de caus. pl. l. 2.

ΣΤΕ´ΛΛΩ, F. στελῶ, mitto. Il. μ. Οὔ τε κέ σε στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν. Plut. in Per. χιλίους ἔστειλεν εἰς Χερρόνησον, mille in Chersonesum misit. Apud Luc. ὁδὸς εἰς Κόρινθον στέλλουσα, via quæ ducit seu fert Corinthum. Apud Eur. in Orest. ἐστέλλομεν ναῦν nauem traiecimus. & Στέλλειν στρατ, classem traducere: eidem. ¶ Item instruo, apparo, apto, adorno. Odyss. ξ. Ἐννέα νῆας στεῖλα. Soph. in Aiace, ὧν δ᾽ οὕνεκα τόνδ᾽ ἔστειλα πλοῦν, cuius gratia hanc nauigationem apparauimus. Et cum genit. Plat. in epist. τῆς ἐμπορείας ταύτης ἕνεκα στείλας οὔτε Ἀρχίδημος ἐμπορεύσεται καλλίω. ¶ Item orno, exorno, id est, vestimentis instruo & exorno, amicio, induo. Soph. in Trachin. Στέλλειν χιτῶνι τῷδε. Xenoph. Hell 3. κελεύοντας ἄγειν

ἀγγεῖν τὰς ἑταίρας, ἐξελθὼν ἦγαγε τὰς περὶ Μέλανθα, τρεῖς μὲν στείλας ὡς δεσποίνας, τὰς δ' ἄλλας ὡς θεραπαίνας. ¶ Item contraho: vt ἱστία στέλλειν, Od. π. & apud Apoll. Arg. 2. Item reprimo, inhibeo, sisto, compescu: vt apud Phil. de vita M. l. 3. τὴν πρὸς ὕψος ἄλογον αἴρουσαν φυσῶσαν οἴησιν, ἀτυφίας ὅρμῳ συνεπιστήμη στέλλεσι, coërcere & reprimere. Apud Alex. Aphr. τὰ στέλλοντα τὴν κοιλίαν, quæ aluum adstringunt & sistunt. Et apud Diosc. Στέλλουσιν ὑπερσαρκώματα, carnem nimis excrescentem reprimunt & compescunt.

Deriuata à στέλλω, mitto.

Στέλλομαι, mittor. Herodian. l. 2. πρεσβεῖαί τε ἀπ' ἐκείνων τῶν ἐθνῶν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἐστέλλοντο. Accipitur & pro πορεύομαι: & de vtroque itinere dicitur, magis tamen propriè de nauali. Soph. in Aiace, Τούτων γὰρ οὕνεκ' ἐστάλην, propterea enim huc veni. Synes. ep. 110. Στέλλεται ἐπὶ πονηροὺς ἄνδρας, proficiscitur in improbos homines. Idem ep. 61. Τρίτον τουτονὶ στόλον ἡ ναῦς εἰς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης χωρία στέλλεται, in Thraciæ loca proficiscitur. Sic & apud Pausan. Metaphor. apud Aristoph. in Vesp. ἐπὶ τυραννίδ' ἐστάλης, viam affectas ad tyrannidem.

Στόλος, ου, ὁ, commeatus, profectio, iter, i. ipsa actio eius qui mittitur seu proficiscitur. Synes. epist. 61. Dicitur & de expeditione tam terrestri quàm nauali: propriè verò de nauali, teste Hesych. De terrestri, apud Arr. l. 4. De nauali, apud Suid. Sic dicũtur etiam copiæ quæ στέλλονται: quæ si sint nauales, exp. classis: vt apud Thuc. lib. 8. si sint pedestres, exp. exercitus: apud Xen. anab. 2. Exponitur & familia: apud Soph. in Trachin. Item appendix: apud Aristot. de part. an. l. 4. Στόλον ἔχει τινά, aliquid habet prominens. Apud eundem de part. an. l. 2. Στόλος κέρκου, exp. tenor caudæ. ¶ Est στόλος & nauis pars: apud Poll. l. 1. & Hesych. ¶ Aliam signif. vide in secundo ordine deriuat.

Στειλειά, ᾶς, ἡ, foramen securis in quod immittitur lignum: (ὅπη δι' ἧς στέλλεται τὸ ἐμβαλλόμενον ξύλον, inquit Eust. etymon exprimens) Od. φ. Πελέκεων δ' οὐχ ἥμβροτε πάντων πρώτης στειλειῆς.

Στειλειὸν, τὸ, securis manubrium: (quod nimirum τῇ στειλειᾷ immittitur.) Odyss. ε. αὐτὰρ ἐν αὐτῷ (πελέκυι) στειλειὸν περικαλλὲς ἐλαΐνεον εὖ ἐναρηρός.

Composita: ac primùm ex στέλλω, cum præpositione.

Ἀποστέλλω, mitto. Demosth. ἀποστέλλειν χρήματα. Thuc. ἀποστέλλειν στρατιάν, mittere exercitum. Interdum est, mitto aliquem cum mandatis, mitto legatum: vt apud Thuc. Μελήσιππον ἀποστέλλει εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀποστέλλειν ναῦν; cursum nauis aliquò dirigere & contendere: quod etiam is facit qui magistratum præposuit & exercitorem nauis, Demosth. Item ἀποστέλλω, amando, ablego; Eur. in Phœn. Τί τόνδ' ὑβρίζεις πατὴρ ἀποστέλλων χθονός.

Ἀποστέλλομαι, mittor. Item mittor cum mandatis, mittor legatus. Item è litore soluo. Demosth. in Phorm. ὅταν ἀποστέλλωνται ἐκ τοῦ ἐμπορίου.

Ἀποστολὴ, ῆς, ἡ, missio. Item dimissio, vel remissio. Plut. in Dio. item profectio eius qui naue proficiscitur: vt apud Thuc. l. 8. & Plat. ¶ Sic peculiariter dicitur in sacris literis munus apostolicum, seu apostolatus, vt in ep. ad Rom. c. 1. & Act. 1.

Ἀποστολεὺς, έως, ὁ, magistratus rei nauticæ iurisdictionem habens, qui trierarchis iura reddebat. Suid. & Poll.

Ἀπόστολος, ὁ, interdum est adiectiuum: vt ἀπόστολα πλοῖα, apud Plat. ep. 7. quæ modò huc modò illuc dimitti solent à rei naualis præfectis: vel (secundum alios) quæ iam dimittuntur & è litore soluunt. Sæpius est substantiuum: interdúmque sic dicitur apparatus classium, & expeditio maritima: vt apud Dem. Olynth. 3. ἀφίκετε ὦ Ἄνδρες Ἀθηναῖοι τὸν ἀπόστολον. Interdum sic appellatur imperator exercitus qui expeditioni nauali præficitur: teste Hesych. ¶ Apud Iurisconsultos dimissorias literas significat, seu appellatorias. l. 106. D. de verb. sign. ¶ Quiuis etiam qui cum mandatis aliquò mittitur, ἀπόστολος dicitur. Peculiariter tamen legati Christi quos in totum terrarum orbem misit ad annunciandum euangelium sic dicuntur ab Euangelistis & ecclesiasticis script. Lat. etiam apostoli.

Ἀποστολικὸς, ad apostolos pertinens, aut apostolos decens, vel ab apostolis profectus. vt ἀποστολικὴ πολιτεία, apud Suid.

Ἀποστολιμαῖος, emissitius, seu missitius.

Decomp. Ἀνταποστέλλω, vicissim emitto, remitto.

Διαποστέλλω, amando in diuersas partes, dimitto: seu emitto nuntium. Διαποστολὴ, missio internuntij.

Ἐξαποστέλλω, emitto. Polyb. l. 5. ἅμα δὲ τοῖς φυλάττουσιν αὐτὴν ἐξαπέστελλεν. Itẽ lego cũ mandatis, seu legatũ mitto. Diod. Sic.

Ἐξαποστέλλομαι, emittor. Greg. Naz. Ἐξαποστολὴ, emissio, ablegatio. Polyb.

Ἐπαποστέλλω, insuper amando, seu insuper mitto.

Προαποστέλλω, antè emitto seu prætermitto. Dem.

Ψευδαπόστολος, qui falsò sibi nomen apostoli vsurpat. in ep. ad Corinth. 2. c. 1.

Διαστέλλω, mando dimissis huc illuc nuntiis. aut simpliciter, mando, edico. Leuit. 4. διαστέλλων τοῖς χείλεσι κακοποιῆσαι. Item decerno, destino. apud Iosuam c. 20.

Διαστέλλομαι, (mediũ) idẽ Marci 5. διεστείλατο αὐτοῖς πολλά. Sic & Matth. 16. & Act. Ap. 15. διαστέλλομαι, (pass.) mãdor, edicor. Hebr. c. 12. οὐκ ἔφερον τὸ διαστελλόμενον. *Alias significationes vnà cũ deriuatis & decõp. vide in cõp. ex στέλλω, cõtraho.*

Ἐκστέλλω, emitto, mitto extrà.

Ἐπιστέλλω, mitto ad: vt ἐπιστέλλειν ἐπιστολάς. Dem. Sæpe dicitur pro ἐπιστέλλω γράμματα. vt apud Herodia. l. 4. ἐπιστέλλει βασιλεῖ Παρθυαίων, dat literas ad regem Parthorum. Idem l. 4. ἰδίᾳ αὐτῷ ἑκάτερος ἐπέστελλε λανθάνων, vterque seorsum clãculum literas missitabat. Interdum significat, per literas certiorem facio, missis literis significo. Plat. in epist. καὶ ἡμῖν εἴ τι δέοι, ἐπιστέλλετε. Thuc. li. 8. κρύφα ἐπιστείλας ὅτι Ἀλκιβιάδης αὐτῷ τὰ πράγματα φθείρει. Item mando, iubeo, præcipio. Xen. Pæd. 2. τὸν ἄγγελον ἐπιστείλας ταῦτα ἔπεμψε, cum mandatis misit. Eurip. in Heracl. Ἐμοὶ δὲ πρὸς σὲ τοῦδ' ἐπιστέλλουσ' ἄγειν. ¶ Item attraho, adduco. Epigr. Φᾶρος ἐπιστείλασα κατωμαδὸν, velum capitis adducens & ad humeros trahens.

Ἐπισταλμένα, τὰ, literæ quæ mittuntur. Herodian. l. 7. Item mandata, præcepta & iussa, Thuc. l. 3.

Ἐπίσταλμα, τὸ, mandatum quod fit per epistolam.

Ἐπισταλτικὸς, mandatiuus. Exponitur etiam qui scribendis epistolis operam dat.

Ἐπιστολὴ, epistola, literæ quæ ad aliquem mittuntur. Thuc. Xen. Isocr. &c. Item mandatum iussum præceptum. Æschyl. in Prometh. Eurip. in Helen.

Ἐπιστολικὸς, epistolaris: vt ἐπιστολικὸς χαρακτὴρ & τύπος, apud Apollon. Thyan. & Demetr. Phal.

Ἐπιστόλιον, τὸ, parua seu breuis epistola, epistolium. Plutarc. in Polit. præcept.

Ἐπιστολεὺς, έως, ὁ, epistolarum scriptor, epistolarum magister, Xen. Hell. l. 1. Exponitur etiam, tabellarius, seu tabellio: apud Suid. Sic dicitur etiam vicarius nauarchi, qui vicem gerit eius qui toti classi præfectus est. Xen. Hellen. 2.

Ἐπιστολιμαῖος, idem quod ἐπιστολικός: vt κατηγορίαι ἐπιστολιμαῖοι, quæ fiunt per epistolas. Dionys.

Ἐπιστολάδην, ornatè, succinctè. Hesiod. in Asp.

Decomp. Ἀντεπιστέλλω, per epistolam respondeo, rescribo.

Προσεπιστέλλω, insuper mando seu scribo. Thuc.

Μεταστέλλω, accerso, mitto qui adducat. Eurip. in Phœn. ἥκω μεταστείλαντος ἀδελφοῦ.

Μεταστέλλομαι, idem Lucian. de luct. ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μεταστελλώμεθα. Exponitur etiam, transmitto, deporto.

Composita ex στόλος, sine præpositione.

Ἀκροστόλιον, τὸ, sũmitas seu ora nauis. Athen. l. 5. Arria. Diod. Sic.

Αὐτόστολος, ὁ καὶ ἡ, qui ipse sibi nauis est seu classis, i. qui sine naui traiicit. Musæus in Leand.

Μονόστολος, solus & desertus: seu qui solus it, solus missus. Soph. apud Eurip. in Phœn. Λόχων ἀνάσσειν, ἢ μονοστόλου δορός, exp. an vt cohortibus imperent, an verò vt soli hasta sua pugnent. Pro eodem dicitur etiam μονοστολής, Hesych.

Ναυστόλος, naui vehens. Æschyl.

Ναυστολέω, naui veho seu duco, naui deduco. Eur. in Orest. Καὶ δάμαρτα τὴν κακίστην ναυστολῶν ἐλήλυθεν; Alciphr. in ep. ἵνα σὺ ταῖς ἐμαῖς χερσὶν ἀκύμονα ναυστολήσω πλεύσαντα. Item classe peragro, naui permeo. Soph. Ἵπποισιν ἢ κύμβαισιν ναυστολεῖς χθόνα; Item naui peto, classe contendo. Interdum & simpliciter, proficiscor. vt Luc. in Lexiph. ναυστολεῖν εἰς τὸ βαλανεῖον. Exponitur etiam, rego & guberno veluti nauem: apud Eurip. in Supplic. κυμάτων ἄτερ πόλιν σὴν ναυστολήσεις.

Ναυστόλημα, τὸ, nauigatio: seu pfectio quę fit naui. vt πόντια ναυστολήματα. Eur. in Supplic. Ναυστολία, ἡ idẽ. Suid. & Hesy.

Νεκροστόλος, ου, ὁ, elator funerũ, pollinctor, libitinarius. Oecumen.

Νεκροστολέω, mortuos Plutoni mando. (Luc.

Νεκυοστόλος, qui mortuos transmittit: Charontis epith. apud

Νυμφοστόλος, ὁ καὶ ἡ, qui sponso sponsam adducit seu conciliat. Hesyc. & Suid. Item auspex nuptiarum, instructor & exornator. Gregor.

Νυμφοστολέω, nuptam deduco, vel sponsam deduco ad sponsum. ¶ Item orno sponsam. vnde νυμφοστολουμένη noua nupta dicitur quæ ornata est & ad sponsum ducenda. Strab. l. 6.

Ὁμόστολος, qui simul στέλλεται, i. simul mittitur seu proficiscitur. Apoll. Argon. 2.

Πολύστολος, multam seu magnam habens classem.

Πομποστολέω, classem deduco. Lucian. in Amor.

Ψυχοστόλος ἠχὼ, apud Nonnum dicitur vox Christi in extremo iudicio animarum quasdam Orco demissuri, quasdam in æternam requiem introducturi.

¶ *Deriuata à στέλλω, apparo orno. exorno. &c.*

Στέλλομαι, instruor, accingor, paror. Il. δ. ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατ. Eurip. Στέλλονται κινεῖν, accingũtur ad mouendum. Addito accusat. exp. accingor ad, vel suscipio. Galen. ἀπὸ μίαν μακρὰν ἀναγκασθεὶς στείλασθαι. Item ornor, exornor. Luc. ἐσταλμένος ταῖς ἐσθῆσι.

Στόλος, ου ὁ, apparatus, ornatus, amictus. Eur. in Supplic. Θέλει τὸ κλεινὸν σοῦ ἔστολος πάτερ.

Στολὴ, ῆς, ἡ amictus, vestimentum, indumentum. Eurip. in Helen. καὶ μὴν στολήν γ' ἄμορφον ἀμφὶ σῶμ' ἔχει. Interdum exp.

habitus, ornatus, & στολή. Athen. l. 13. κλίνη κεκοσμημένη στολῇ γαμικῇ ornata apparatu nuptiali. Item stola: quod erat genus vestis promissæ Medisque propriæ. Xen. Pæd. 8. & Hellen. 4. Latini verò stola specialius vtuntur pro veste muliebri.

Στολίον, τὸ, parua stola, seu amiculum. Et pro veste philosophica, in Epigram.

Στολὶς, ίδος, ἡ, ruga vestis, in extrema plerunque ora. Poll. lib. 7. Dicitur & de lineis seu strijs in fronte, ex quibus contracta fronte, fiunt rugæ. Poll. l. 2. Item de rugis & plicis in sede, quę plus æquo intumescẽtes in cõdylomata abeũt. Aet. l. 14. c. 3.

Στολιδώδης, rugosus: idem cum στολιδωτός: Galen. apud Hippoc. & Aet. loco citato.

Στολιδόω, induo, amicio: vnde particip. στολιδωμένος, indutus, amictus. Eurip. in Phœn. Καδμείαν ὧν νεβρίδα στολιδωσαμένα ποτ' ἐγώ.

Στολιδωτὸς, rugatus, rugas & plicas habens. Xen. Pæd. 6.

Στολάς, άδος, ἡ, dicit esse genus armaturæ, lorica. apud Suid.

Στολίζω, amicio, vestio, induo: vel orno, Greg. νυμφικῶς ἐστολισμένος nuptiali veste indutus. Item instruo, appa[r]o. Hesiod. in E[rg]. Εὐκόσμως στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο.

Στο[λ]ισμα, τὸ, vestimentũ, indumentũ, amiculum. Eur. in Hec.

Στολισμὸς, ὁ, amictus, i. ipsa actio exornandi & amiciendi veste. Hesych. Pro eo per syncopen dicitur στολμός: apud Eurip. in Androm. & Hercul. furente.

Στολιστὴς, οῦ, ὁ, vestiarius qui stolas & alias vestes conficit. Regum lib. 4. cap. 10.

Στελμονίαι, fasciæ quibus canum latera præmuniuntur. Xenoph. [in Cyneg.

Composita: primùm cum præpositione.

Ἀμφιστέλλω, circumcirca amicio vel orno: vnde particip. ἀμφιστειλάμενος ornatus & amictus. Theocrit. idyll. 2. Κἠμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας.

Ἐκστέλλω, orno.

Καταστέλλω, apto, adorno, compono. Eurip. in Bacch. Ἀλλ' αὖ τ' (πλόκαμον) ἡμεῖς, οἷς σε θεραπεύειν μέλει, Πάλιν καταστελοῦμεν, cincinnum tibi rursus aptabimus & componemus.

Καταστολὴ, vestitus, amictus. Hesych. & Suid. Alias signif. vide in comp.

Περιστέλλω, cooperio, contego: seu obuoluo, circumcirca inuoluo. Od. [...] ἡ μήτηρ Κλαῦσε περιστείλασα, cooperiens vestimentis [...] Plut. in Lyc. Τριβωνίῳ περιστελλεῖ σκίμπον. Interdum exp. compono seu decenter compono. Eurip. in Iphig. Taur. Πῶς ἄν μ' ἀδελφῆς χεὶρ περιστείλειεν ἄν; Plut. aduers. Colot. ὥς ἐν δημίοις περιστέλλων τὸ σωμάτιον. Aliam signif. vide in comp. ex στέλλω, contraho.

Περιστολὴ, ipsa actio cooperiendi seu obuoluendi. Vide & in comp. ex στέλλω, contraho.

Περισταλτικὸς, vide ibidem.

Περιστολάδην, circumcirca obtegendo.

Προστέλλω, protego. Thuc. l. 5.

Συστέλλομαι, decẽter componor & ornor, seu operior, innoluo r. Eurip. in Troad. οὐδ' ἁμαρτὼν ἐν χεροῖν Πέπλοις συνεστάλην. Alias signif. vide in comp. ex στέλλω, contraho.

Συστολίζω, simul orno. Epigr. Expon. & simpliciter, apparo, adorno, apud Eurip. in Orest. Σκύλων Φρυγίων ἐπὶ τύμβον Ἀγάλματα συστολίσαι χεροῖν, &c.

Composita sine præpositione.

Ἀσταλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui instructus non est, vestimentis non amictus. Hesych.

Ἄστολος, ὁ καὶ ἡ, veste carens: vel non stolatus. Plut. in Num.

Γαμοστόλος, qui nuptias apparat & instruit. Musæus in Leand.

Γαμοστολέω, nuptias apparo.

Ἑπτάστολος, septem modis instructus seu exornatus. Apud Eurip. in Supplic. ἑπτάστολον πύργωμα Καδμείων ἔπι, ad septem turres Cadmeorum, i. ad vrbem Cadmeorum septem turribus instructam.

Ἐϋστείλας, apud Hom. coniunctim dicitur metri causa pro εὖ στείλας. Od. ξ. Νῆας ἐϋστείλαντα σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι, nauibus bene instructis & apparatis.

Εὐσταλὴς, qui bene instructus est, decenter ornatus. Luc. in Tim. τὸ σχῆμα εὐσταλής. Item succinctus & paratus. Herodia. l. 3. Item qui leuiter armatus est, ideóq; expeditus Thu. l. 3.

Εὐσταλῶς, decenti cultu seu ornatu, compositè. Luc. in Hermot. Item expeditè. Herodian. l. 4.

Εὔστολος, seu ἐΰστολος, bene indutus, pulchrè ornatus. Item bene instructus, vt εὔστολος ὁλκάς, apud Apoll. Rhod. Arg. 2.

Ἰδιόστολος, quem quis sibi proprijs sumptibus instruxit: vt ἰδιοστόλῳ τριήρει, triremi suis sumptibus apparata. Plut. in Alcib.

Κυανόστολος, cærulea veste amict⁹. Biõ Smyrn. in epitaph. Adon.

Λινοστολία, amictus lineus. Plut.

Νυμφοστόλος, vide in comp. ex στέλλω, mitto.

Πυγοστόλος, qui vel quæ clunes exornat. Hesiod. in Erg.

Ὑψίστολος altè stolatus: vel altè succinctus, in altum succinctam vestem habens.

Χρυσεόστολος, auro exornatus: vt χρυσεόστολον φᾶρος, Euripid. in (Herc. fur.

¶ Deriuata à στέλλω contraho.

Στέλλομαι, (medium) idem cum στέλλω, contraho. Il. α. ἱστία μὲν στείλαντο. Item vito, declino: sumpta à nautis translatione, qui deflectunt vt scopulum declinent: vt in ep. ad Corinth. 2 ca. 8. Στελλόμενοι τοῦτο, μή τις ἡμᾶς μωμήσηται. Item fallo: sumpta signif. ab iis qui clam impetus animi reprimunt: vt apud Suid. ἐβούλετο μὲν στέλλεσθαι, ἡ μὴν οὐδ' οἷός τε κρύπτειν τὸ γεγονός.

Στέλλομαι, (pass.) reprimor, cohibeor. Phil. de vita M. l. 1.

Σταλτικὸς, qui vim habet contrahendi, cui vis inest reprimendi & astringendi seu sistendi. Diosc. l. 5.

Composita.

Ἀμφιστέλλω, circumcirca astringo vel cohibeo.

Ἀναστέλλω, reprimo, inhibeo, restringo, contraho. Eurip. in Iphig. Taur. ὥστ' ἀναστεῖλαι πρόσω. Et apud Galen. χρῆσθαι τοῖς ἀναστέλλουσι τοὺς ἐπιρρέοντας χυμούς. Exponitur &, propulso impetum irruentis, apud Plut. (τὰς μὲν ἄλλας διωκούσας (ναῦς) ἀνέστελλεν. ¶ Item succingo, subligo: vel etiam sursum traho: vnde voce media. apud Eurip. in Bacch. Νεβρίδας τ' ἀνεστείλανθ' ὅσαισιν ἁμμάτων συνδέσμ' ἐλέλυτο, nebridibus se succingebant quibus vinculorum nodi soluti erant, vel nebridas subligabant aut sursum trahebant.

Ἀναστέλλομαι, reprimor, &c. Interdum terga verto, retrocedo. Thuc. Apud Plut. in apophth. ἀνεσταλμένῳ τῷ χιτωνίσκῳ, sursum retracta tunica.

Ἀνασταλτικὸς, reprimendi & cohibendi vim habens.

Decõp. Ἐπαναστέλλω, idẽ quod ἀναστέλλω. Arist. de mũdo.

Προαναστέλλω, antè cohibeo & reprimo, prior compesco. Plut. in Pericle, ἐλπίσι καὶ φόβοις ὥσπερ οἴαξι προαναστέλλων τὸ θρασυνόμενον αὐτῶν.

Διαστέλλω, (contraria simplici significatione) diduco: aperio, patefacio laxo, in Hippiatr. οἷον διαστέλλοντα τὸν ὀφθαλμὸν, diductis oculi genis. Plut. in apophth. Τῇ βακτηρίᾳ τὴν σκηνὴν διαστείλας, quum baculo tentorium aperuisset. Item diuido, separo, distermino. Reg. l. 4. c. 8. σὺ διέστειλας αὐτοὺς σεαυτῷ εἰς κληρονομίαν ἐκ πάντων τῶν λαῶν τῆς γῆς. in hereditatem tibi eos separasti. Interdum &, distinguo. Phil. de vita M. l. 3. ἀπλανέσι τοῖς κριτηρίοις τὰς κατὰ μικρὸν διαφορὰς διαστέλλοντα, non errantibus indiciis exigua rerum discrimina distinguentem. Item determino, definio: vt διαστέλλειν μισθὸν πρός τινα, definire alicui mercedem. Gen. c. 30.

Διαστέλλομαι, distendor, diducor. Philopon. Διαστέλλεται τὰ σώματα καὶ συστέλλεται. Itẽ separor, diuidor. Suid. & Hesych.

Διαστέλλομαι, (medium) præcisè caueo, seu verbis conceptis & præcisè denuntio & testor. Polyb. ὑπέρ τε Σικελίας τἀναντία διαστέλλεται ῥητῶς. Item explico, disputo, discepto. Aristot. polit. 2. ἔτι μικρὰ περὶ αὐτῶν διαστείλασθαι βέλτιον.

Διάσταλσις, εως, ἡ, fœdus, pactum. Macchab. l. 2.

Διαστολὴ, distinctio, item diuisio, discretio, distractio. Polyb. Item dilatatio, diductio, extensio, cui oppon. συστολή. Interdum significat, pacificatio & reconciliatio amorum: vt apud eundem Polyb. Exponitur etiam, explicatio.

Διαστολεὺς, έως, ὁ, instrumenti chirurgici nomen quo vtuntur in diducendo ore ægrotantis, aut matrice, aut aliis quæ pressa distendere volunt.

Decomp. Ἀντιδιαστέλλω, aliquid ab alio distinguo, quasi contrarium ei ponens. Exponitur & simpliciter, distinguo Iustin. Mart. ἀντιδιαστέλλων ἑαυτὸν τοῖς μὴ οὖσι. Ἀντιδιαστολὴ, distinctio, differentia: apud Moschop. & Gram.

Ἀποδιαστέλλω, dispesco arceo, intersepio: apud Areop. Item diuido. Iosue c. 1. ἀποδιαστελεῖς τῷ λαῷ τούτῳ τὴν γῆν.

Ἑδροδιαστολεὺς, instrumẽtum medicorum quo anum compressum, sede aliquando ita inflammata & angustata, vt per ipsam non transmittantur alui recrementa, diducunt.

Παραδιαστέλλω, disiungo, separo. Παραδιαστολὴ, disiunctio, separatio, distinctio: nomen figuræ oratoriæ, qua similia discernuntur: de qua Quintil. l. 9. c. 3. Rutil. Lup. & Iul. Rufin.

Προσδιαστέλλω, seu προσδιαστέλλομαι, nominatim excipio & stipulatione caueo. Basil. ἀναγκαῖον δὲ καὶ τὸ προσδιαστείλασθαι, ὅ, τι φυλάττειν δεῖ. Προσδιαστολὴ, cautio huiusmodi & definitio, quum in oratione addimus, duntaxat, vel particulam æquè pollentem.

Ὑποδιαστολὴ, q. d. subdistinctio. Pro interpunctione vsurpatur apud Eust. & cæteros gram.

Καταστέλλω, idẽ quod ἀναστέλλω, reprimo, cohibeo: vel supprimo. Diosc. τὸ δὲ ἐχίνου ὄστρακον καταστέλλει τὰ ὑπερσαρκοῦντα. Et Plut. θορυβοῦντας τοὺς ἐν ἀξιώματι νέους καταστεῖλαι βουλόμενος, cõpescere, seu ad modestiã reuocare & in officio cõtinere.

Κατασταλτικὸς, cohibẽdi aut reprimẽdi seu sistẽdi vim habẽs.

Καταστολὴ, repressio, inhibitio, cohibitio. Apud Plut. in Per. καταστολὴ περιβολῆς, exp. modestia in vestitu.

Παραστέλλω, idem quod ἀναστέλλω. Hesych.

Περιστέλλω, cõprimo, arcto, contraho. item comprehendo, complector: vnde περιστέλλονται, compendiosiores fiunt: apud Dionys. in myst. theol.

Περισταλτικὸς, coarctãdi & cõprimendi vim habens. Galen.

Περιστολὴ, compressio, coarctatio: apud eundem.

Προστέλλω, cõtraho, adduco. vnde προσεσταλμένος, astrictus, adductus, ideóq; breuis. vt θρὶξ προσεσταλμένη, Arist. hist. an. l. 9.

Apud Gal.ad Glauc.l.2. προσέσταλτο ὁ σκιῤῥώδης ὄγκος, astrictus & cohibitus erat schirrhi tumor.

Συστέλλω,contraho.coarcto,coerceo:cui oppon.διαστέλλω.Plut. in Pericl. συνέστελλεν αὐτοὺς εἰς τὰ τείχη, compulit eos intra muros.Isocrat.de Pace, τοὺς μὲν ἄλλους αἱ συμφοραὶ συστέλλουσι, cohibent & compescunt.Dicuntur & tristitia,dolor,aliáque eiusmodi πάθη aliquem συστέλλειν,i.deprimere & deiicere: apud Plut. itẽ συστέλλω ἐμαυτὸν,in periculo me recipio & subduco.Gregor.de Christo. ¶Apud Gramm.significat,corripio.

Συστέλλομαι,contrahor:vt fit in metu & pauore.Eur.in Iph. Taur. Ἡμεῖς δὲ συσταλέντες,ὡς θαυμάζοντες, Σιγῇ καθήμεθ'. Dicuntur & ij συστέλλεσθαι, qui profusiores sumptus vitantes sese veluti contrahunt.

Συνεσταλμένως,correptè,correpta syllaba. Athen.l.9.

Συσταλτικός,contrahendi seu coarctandi vim habens.Exponitur &,corripiens.

Συστολή,ἡ,contractio,coarctatio,in definit.Stoic.& Damasc.item correptio,figura grammat.

Ἐπισυστέλλω,(decomp.)idẽ quod συστέλλω,cõtraho. Arist.rhet.2.

Ὑποστέλλω,idem quod συστέλλω,item subtraho, subduco in ep. ad Galat.c.1.

Ὑποστέλλομαι,idem cũ συστέλλομαι,animo demittor ac cõtrahor. Peculiariter significat,metuo,reformido, vereor. Isocr. in Euag.μηδὲν ὑποστειλάμενος.Sic & apud Dem.Philip.1. itẽ vires remitto,non acriter nec omni conatu ago.Dem.in Mid. τῷ μηδὲν ὑποστειλαμένῳ πρὸς ὕβριν, qui nihil remisit conatus quo minus contumeliosus esset.Exp.etiam,consultò vincor & cedo pari.Item mihi subtrahitur.Aristot.magn.moral. lib.2. ὑποστέλλομαι τῶν ἀγαθῶν,de bonis mihi detrahitur.

Ὑποστολὴ,contractio animi,timiditas.Greg.in 1.de filio.

Ἀνυπόστολος ῥήτωρ,(dec.) non præuaricans,qui in dicendo nihil timet aut veretur,qui liberè loquitur. Ἀνυποστόλως, sine præuaricatione,nihil remittendo.Hesych.exp.ἀνυποπτως.

Σφύσταλλος.quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Στελμονίαι,vide in Στέλλω,orno.

ΣΤΕΜΒΩ.contumelia seu iniuria afficio,item assiduè moueo. Etym.& Eustath.

Στεμβάζω,conuitior,irrideo.Hesych.

Ἀστέμβακτος,ὁ καὶ ἡ.(comp.)contumeliis probrisque carens.Etym. item immotus,firmus, stabilis: vt κλάδος ἀστέμβακτον, Euphor. apud Eustath.

Ἀστεμβάκτως exp.lamentabiliter,flebiliter,apud Lycophr.

Ἀστεμβὴς,ὁ καὶ ἡ,itidem immotus,firmus.item non perturbatus,stupore non attonitus,nec metu perculsus Hesych.

Ἀστεμφὴς,idem quod ἀστεμβὴς,immotus. Il.β. ὡς φρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλήν.Apud Hesych.exp.etiam,asper,difficilis.

Ἀστεμφέως seu ἀστεμφῶς.immotè,rigidè,firmiter.Od.δ.

Στέμμα,vide in Στέφω. Στέμφυλον.in Στέφις.

ΣΤΕΝΟΣ,ὁ.angustus,arctus:vt στενὰς ὁδοὺς. Xeno.Pæd.1. Et εἰς στενὸν συνελαύνειν,ad angustias redigere. Luc. in Hermot. Τὰ στενὰ dicuntur angustiæ seu angusti transitus in montibus aut fretis,quos Latini fauces appellãt. Thuc.l.2. μὴ ἐσπλεῖν ἐς τὰ στενά. Sic & apud Herodian.l.2.

Στενότης,ητος ἡ.angustia.

Στενόω.angusto.in angustum spatium redigo. στενόομαι, οῦμαι,in arctum cogor,coangustor. Herodian. l.7. τὰς δὲ διεξόδους ἐστενῶσθαι.

Ἐστενωμένως.angustè.

Στεινὸς,Ionicè idẽ quod στενὸς:vt στεινὸς πόρος, Herodot.in Polymn.Et τὸ στεινὸν,angustiæ:apud eundem ibid.

Στεῖνος,εος,τὸ,via angusta,seu angust⁹ locus.Il.ψ.& Od.χ.

Στεινόω.idem quod στενόω. Στείνωμα, τὸ, q.d.arctamen seu angustamen:idem cum στεῖνος.

Στένω,f.νῶ, gemo,ingemisco,suspiro:(à στενὸς deductum,quoniã corde angustato,gemitus edi solent) Demost. ἀκούω καὶ στένων καὶ κύπτων εἰς τὴν γῆν.Cũ accusat.person.exp. deploro, lugeo cum gemitu:vt apud Eurip.in Hippol.coron. στένω σὲ μᾶλλον ἢ με τῆς ἁμαρτίας. De mari dictum exp.sono,resono,strideo. Soph ἀκοίμητον στένων τὸν πόντον.Sic & apud Eur.in Herc.fur.

Στένομαι,idem.

Στενόεις,εντος,ὁ,gemebundus.Hesych.

Στόνος,ὁ,gemitus,suspirium:vel gemitus fletu mixtus.Il.τ. & χ.Thuc.l.7.

Στονόεις,idem quod στενόεις.Il.θ.Od.λ.& φ.

Στοναχέω,ήσω,& στοναχίζω,f.ίσω,idem quod στένω.Mosch. in Epitaph.Bio. Αἴλινά μοι στοναχεῖτε νάπαι,καὶ Δώριον ὕδωρ. Epigr.l.1.διαστείχοντες ἐμὰν στοναχήσατε μοῖραν.Od.ι. ἐφ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στοναχίζω.

Στοναχίζομαι,idem quod στοναχίζω. Il.η.μέγα δὲ στοναχίζετο θυμός.

Στοναχὴ,ἡ,gemitus,idẽ quod στόνος.Il.ω.Od.ι.Στόναχος,idẽ (Suid.

Στενάζω,f.ξω,idẽ quod στένω,gemo,ingemisco.Plut.in Fab. μηρόν τι πληξάμενος καὶ στενάξας μέγα. Cum accusat.significat,cum gemitu deploro.Eurip.in Herc.fur. στενάζω τέκνων ὄλεθρον στέναγμα.τὸ,& στεναγμὸς ὁ,gemitus,suspiriũ. Prius apud Athen.l.10.posteriore vtitur.Eur.in Orest.& Plut.in Co ri.

Στενακτὸς,gemebundus,lamentabilis,gemitu dignus:vt στενακτὰ ἄτη.Eur.in Herc.fur. Στεναχτικὸς,idem.

Στενάχω, idem quod Στενάζω.Il.ω. Ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω. Il.σ.Πυκνὰ μάλα στενάχων.Sic & Od.θ. & alibi apud Hom. In eadem significatione vsurpatur & pass. στενάχομαι.Il.ψ.versu 1.

Στεναχίζω,pro eodem.Il.ψ.ἀδινὰ στεναχίζων.Et cum accusat.Od.α.ὁ δ' ἔτι κεῖνον ὀδυρόμενος στεναχίζω Οἶον. Pro eodem dicitur & Στεναχέω.Il.σ.ἀδινὸν στεναχῆσαι ἐφείλω.

Στείνω,etiã Ionicè pro στένω dicitur: vnde στείνομαι, quod itidem significat,gemo,gemitus & suspiria duco. Hesiodor.in Theogon.γαῖα πελώρη στεινομένη. Exponitur etiã, arctor seu coarctor:vt deriuetur à στεινός.vt Il.ξ. στείνοντο δὲ λαοὶ, in angustum cogebantur.Sic & Il.φ.& Od.ι.

Composita:ac primum ex Στενός.

Ἀποστενόω,idem quod στενόω.Alex.Aphr.

Σύστενος,angustus,in arctum coactus.Hesych.

Ὑπόστενος,subangustus vel ima sui parte angustus.

Composita ex Στένω.

Ἀγάστονος, ὁ καὶ ἡ, multis mixtus gemitibus. Exponitur etiam multùm resonans.Od.μ. Item multorum causa gemituum. Item multis gemitibus prosequendus.

Ἀναστένω,idem quod στένω:vel gemitus & suspiria duco. Eurip. in Orest.πρὸς τύμβον γὰρ σ' ἐμὸν ἀναστένω.

Ἀναστενάζω, vehementer suspiro, grauiter ingemisco. Idem in Iph.Aul ὡς δ' ἐσεῖδεν Ἀγαμέμνων ἄναξ ἐπὶ σφαγὰς στείχουσαν εἰς ἄλσος κόρην, Ἀνεστέναξε. Item vehementer deploro. Idem in Iph.Taur.σὲ πάρος ἢ σ' ἀναστενάζω γόοις.

Ἀναστενάχω,idem.Il.ψ.τ πάντες ἀναστενάχουσι Ἀχαιοί.

Ἀναστεναχίζω,pro eodem.Il.κ.v.9.ἐν στήθεσσιν ἀνεστενάχιζ' Ἀγαμέμνων.

Ἀστένακτος,non gemebundus. Et actiuè,qui non gemit,qui sine gemitu aliquid agit.Soph & Eur.in Hec. (idem.Aristop.

Ἀστενάκτως, sine gemitu,ita vt non ingemiscas. Ἀστενακτεὶ,

Ἄστηνος & ἄστηνος,miser,calamitosus,qui multum ingemiscit: vt sit comp.ex α.epitatico & Στένω. Vide & in comp.ex ἵστημι.

Βαρύστονος,grauiter ingemiscens, graues gemitus & suspiria ducens: sic cognominati fuerunt histriones quidam apud Dem. pro cor. Exponitur & graues gemitus afferens, grauium suspiriorum causa,vt βαρύστονος λίθος,in Epigr.

Δύστηνος,infelix, miser. παρὰ τὸ στένειν,vt sit grauiter gemens. Hom.Dem.Plut.vide & in comp.ex ἵστημι.

Ἐπιστένω,ingemo, seu ingemisco ob.Hesiod.in Theog. ἐπέστενε δ' οὐρανὸς εὐρὺς Σειόμενος.Eurip.in Med. Τί δ' ὦ τάλαιν τοῖς σοῖς ἐπιστένεις τέκνοις.

Ἐπιστοναχίζω,seu ἐπιστεναχίζω,idem:apud eundẽ.Hesiod, ibidem,ἐπεστονάχιζε δὲ γαῖα,vbi legitur & ἐπεστενάχιζε.

Ἐπιστενάχομαι,idẽ.Il.υ.ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες, per tmesin,pro ἐπεστενάχοντο.

Συνεπιστένω,(Comp.)congemisco,condoleo.

Καταστένω,ingemo,suspiro. Eur.in Phœn. τί τάδε καταστένεις; quid hæc ducis suspiria? Apud eundem in Androm. καταστένω σε,cum gemitu te defleo.

Καταστοναχέω & καταστοναχίζω,ingemisco.Epigr.

Καταστενάζω,ingemisco,seu cũ gemitu deploro.Basil.καταστενάζω τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς.Et pass.voce apud Alc.κατεστεναγμένα τῶν ἀνοήτων ἐραστῶν πάρεστι,munuscula cũ suspiriis data.

Μεταστένω,ingemisco & suspiro ob:vt Od.δ. ἄτην δὲ μετέστενον, ob damnum ingemiscebam,seu deflebam cum gemitu.

Μεταστένομαι,idem Eur.in Med.Μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος, Ὦ τάλαινα παίδων μᾶτερ.

Μεταστοναχίζω,idem:vnde pass. apud Hesiod.in Asp. ἡ που πολλὰ μετεστοναχίζετ' ὀπίσσω Ἣν ἄτην ἀχέων.

Περιστένω,circumcirca gemo. περιστένομαι, lamentis & gemitibus circumsono.

Περιστοναχίζω,& περιστοναχέω.idẽ quod περιστένω.Hesiod. in Asp.περιστονάχιζε δὲ γαῖα,vbi legitur & περιστονάχησε.

Περιστοναχίζομαι,vndique repleor & reboo gemitibus. Odyss.ι.περὶ δὲ στοναχίζετο δῶμα.

Περιστενάζω,idem cum περιστένω. περιστενάζομαι,idem cũ περιστένομαι seu περιστοναχίζομαι.Plut.in Ant.

Πολύστονος,multum gemens, multis gemitibus mixtus: vt πολύστονος νόσος,in Epigram.Exponitur &,multis gemitibus prosequendus, lamentabilis, luctuosus:vt πολύστονα κήδεα,Il.α & ὁ αἱμένος πολυστόνοις Eurip.in Herc.fur.

Συστενάζω,simul gemo,congemisco.Rom.8.

Ὑποστένω, subtus ingemisco, subtus suspiria & gemitus duco. Lucian.in somn.

Ὑποστοναχίζω, idem.Il.β. ὑποστενάζω, pro eodem:vel aliquantum ingemisco.

Στεπτὸς,&c.vide in Στέφω.

ΣΤΕΡΓΩ, F. ξω, naturali quadam charitate complector: qualis est amor parentum erga liberos, liberorumque vicissim erga parentes & sanguine iunctos. Isocr. in Panath. στέργοντας αὐτὴν ὁμοίως ὥσπερ οἱ βέλτιστοι τοὺς πατέρας καὶ τὰς μητέρας τὰς αὐτῶν. Plut. τὴν ἀδελφὴν ὑπερφυῶς ἔστεργε. Item generaliter, amo, diligo. Moschin id. 5. στέργειν τοὺς φιλέοντας ἵν' ἢν φιλέῃ τε φιλῆσθαι. Plut. in Pericle. αὐτὸς δὲ τὴν Ἀσπασίαν λαβὼν, ἔστερξε διαφερόντως. Interdum amo, i. delector. Isocr. ad Demon. μὴ γέλωτα προπετῆ στέργε. ¶ Item acquiesco, sum contentus: vnde στερκτέον ἀνάγκη, acquiescendum est. Euripid. in Herc. fur. Com dat. Isoc. in Panath. στέργειν τοῖς ἤδη συμβεβηκόσι. Idē cum accusat. ad Dem. στέργε τὰ παρόντα. ¶ Significat etiam oro, obsecro, seu opto, desidero. Soph. in Oedip. Colon. στέργω διπλαῖς ἀραῖσι μολεῖν γᾷ τᾷδε καὶ πολίταις.

Στέργομαι, amor, diligor, charus sum: in Epig. ἐστεργόμεθα μηδαμῶς.

Στέρξις, εως, ἡ, amor peculiariter, qualis parentum est erga liberos, & vicissim: vel habitus animi præsentibus contentus.

Στερκτικὸς ὁ amandi vi præditus. Τὸ στερκτικὸν, vis illa amoris à natura insita parentibus erga liberos, & vicissim: vel generaliter, amanti in amatum aut amatam. Plut. in Alex.

Στέργημα, τὸ, amoris incentiuum & illecebræ: seu poculum amatorium: desiderij poculum Horatio. Soph. in Trachin.

Στέργηθρον, τὸ, Hesychio idem est quod φίλτρον. amoris illecebra, apud Eurip. in Hippoll. Εὖ λυτὰ δ' εἶναι στέργηθρα φρενῶν. exp. simpliciter, amores mentis. ¶ Sic etiam dicitur herba quæ aliàs κοτυληδὼν, & Latinis vmbilicus Veneris appellatur, vt est in append. Diosc. eo quòd ea ad philtra vtantur, teste Dios. l. 4. cap. 92.

Στοργὴ, ῆς ἡ, peculiariter dicitur affectus ille amoris quo parentes liberos prosequuntur, & liberi vicissim parentes. Generaliter de quouis amore: vt apud Herodian. l. 1.

Στοργέω, idem quod στέργω Hesych.

Composita.

Ἀποστέργω, odio prosequor. Exponitur etiam contemno, vilipēdo, apud Theocr. id. 24. Κεἰ μὲ ἀποστέρξαιμι τὰ παίδα καν εἰς δέον ἕρπει. (στοργεῖ.

Ἄποστοργος ὁ καὶ ἡ inuisus. Hesyc. Putatur etiam sumi pro ἀ-

Ἀστεργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, inamabilis: vel inexorabilis. Soph. in Aiace.

Ἄστοργος, in quo non inest affectus amoris illius mutui inter parentes & liberos. Athen.

Θεόστοργος, Dei amans. Nonn.

Ὁμόστοργος, eodem amore prosequens, concors in amore. Idem.

Φιλόστοργος, propensus ad amorem. Propriè de parentibus dicitur, & liberis amore illo naturali mutuò se complectentibus. Xen. de Cyro. Παῖς φιλόστοργος φύσει. Vtitur & Aristot. hist. anim. l. 9. & Plut. in Pericl.

Φιλοστόργως, amoris affectu illo inter parentes & liberos mutui & generaliter, amore magno. Plut. in Fab. & in sympos. sept. sap.

Φιλοστοργία, reciprocus ille amor inter parentes & liberos. Athen. l. 13.

Φιλοστοργέω, naturali illo amore prosequor. Polyb. & Athen. l. 13.

Ἀφιλόστοργος, (*Decomp.*) destitutus φιλοστοργίᾳ. Et generaliter non amans.

ΣΤΕΡΕΟΣ, ῦ ὁ, solidus: vt σχῆμα στερεὸν, figura solida, apud geometras. Gell. l. 1. c. 20. ¶ Itē solidus, i. integer, perfectus: vt ἀριθμὸς στερεός. Arist. polit. 5. ¶ Item solidus, i. rigidus, firmus, durus: vt στερεὸς λίθος. Od. τ. Et κέρατα στερεά. Arist. Sic & κάλαμον στερεὸς, apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 12. vbi exp. etiam spissus. * Deriuari traditur παρὰ τὸ ἱστάναι τὸ ῥεῦμα, solidæ nāque rei interest fluxis ac liquidis rectos terminos constituere: aut simpliciter, παρὰ τὸ ἱστάναι seu στῆναι.

Στερεῶς, solidè, item firmiter, constanter. Il. ψ. Item duriter, firmiter, arctè, tenaciter, apud eundem Hom.

Στερεότης, ητος, ἡ, soliditas.

Στερεόω, f. ώσω, solido, firmo, firmum solidumque reddo: vnde pass. apud Xen. pæd. 8. βουλόμενοι διὰ πόνων καὶ ἱδρῶτος τὰ σώματα στερεοῦσθαι.

Στερέωμα, τὸ, firmamentū. Genes. c. 1. Basil. in Hexaëm. hom. 3

Στερέωσις, ἡ, solidatio, firmatio. Basil. ibidem.

Στερέμνιος, idem quod στερεὸς, solidus, durus, firmus: vt στερέμνιος φύσις, apud eundem. ibidem.

Στεριφὸς pro eodem. Thuc. l. 6. & 7. Exponitur etiam, imbecillis, infirmus. Hesych. Item infœcundus, sterilis, apud eundem.

Στεῤῥὸς ὁ, idem quod στερεός. Eurip. in Hec. στεῤῥὰ γὰρ ἀνάγκη. Herodian. l. 6. ἀντίτυπος δὲ οὕτω καὶ στεῤῥὸν τὸ ῥεῖθρον.

Στεῤῥότης, idem quod στερεότης, soliditas, firmitas, duritas. Chrysost. Exponitur etiam, constantia, stabilitas, grauitas.

Στεῤῥόω. idem quod Στερεόω. (Στερέω.

Στέρνον, quomodo huc pertineat, vide suo loco. Στεῖρα, vide in

---

ΣΤΕΡΕΩ, F. ήσω & έσω, priuo, orbo. Od. ν. Οὔτι καί με στερέσαις τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης. Eurip. in Androm. διπλῶν τέκνων μ' ἐστέρησε δαίμων.

Στερέομαι, ῦμαι, priuor, orbor, amitto. Xen. στερεῖσθαι τῆς πατρί-

δος. Eurip. in Alcest. Ἐσθλῆς γυναικὸς οἷς στερηθῆναι τυχεῖν. Sic Στερηθῆναι τῆς ψυχῆς. Isocr. ad Philipp.

Στέρησις, εως, ἡ, priuatio: cui oppon. ἕξις, apud Aristot. in categor. & in phys.

Στερητικὸς, priuatus, vt στερητικὴ πρότασις, apud eundem.

Στερίζω, & στερίσκω. idem cum Στερέω. Epigr. l. 2. Νῦν δ' ἐστὶ γραμματικὸς καὶ πόδος ἐστέρισεν. Xen. pæd. l. 7. τὸ δ' ἰσχύειν καὶ ἐργάζεσθαι οὐ στερίσκονται.

Στέρομαι, idem quod στεροῦμαι. Atticorum proprium, vt putatur, Hesiod. in Erg. Νίκης τε στέρεται. Plat. de rep. l. 2. ὅταν στερόμενα τῆς αὐτῶν ἀρετῆς τὸ αὐτῶν ἔργον ἀπεργάσεται.

Στεῖρα, ας ἡ, sterilis, quæ non parit. quasi ἡ τοῦ τίκτειν ἐστερημένη, teste Etym. In epist. ad Galat c. 4. ex Esa. Εὐφράνθητι στεῖρα ἡ οὐ τίκτουσα. Legitur & στεῖρος in hac signif. apud Euripid. in Androm. Ἡ στεῖρος οὖσα μόσχος οὐκ ἀνέξεται Τίκτοντας ἄλλους. Apud Hom. Od. υ. βοῦς etiam στεῖρα dicitur. ¶ Item στεῖρα, carina nauis. Iliad. β. ἀμφὶ δὲ κῦμα Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε νηὸς ἰούσης. hac signif. Etym. & Eust. στεῖραν dictum volūt quasi στεῤῥάν. Pro eodem dicitur & Στείρωμα, apud Hesych. ¶ Dicitur & de coma certo quodam modo intorta quod consueuerunt mulieres comam carinare. Poll.

Στειρωθῆναι, sterilitati obnoxium esse. Item liberis priuari Chrysost. de sacerd.

Στείρωσις, sterilitas. Basil.

Composita.

Ἀποστερέω fraudo, priuo, spolio. Xen. οὐδ' ἵνα ἀγαθῶν ἀποστερήσῃ. Isocr. in Trapez. ἀποστερεῖ με Πασίων χρήματα.

Ἀποστερέομαι, defraudor, priuor, spolior. Isoc. μικρῶν προσδεῖν ἀποστερήσεσθαι. Cum accusat. Dem. δίκαιος ἀποστερηθῆναι τὴν ἀτέλειαν. Particip. ἀπεστερημένος, priuatus in epi. Iacob. c. 5 ἀπεστερημένος μισθὸς, exp. merces intercepta.

Ἀποστέρησις, defraudatio, priuatio. Isocr. Thuc.

Ἀποστερητὴς ῦ ὁ, fraudator. Plat. de rep. l. 1. Et fœm. ἀποστερητὶς. fraudatrix, Aristoph. in Nub.

Ἀποστερητικὸς, q. d. fraudatiuus, i. fraudandi vim habens, ad fraudandum valens. Aristoph. ibid.

Προσαποστερέω, seu προσαποστερίσκω, (*Decomp.*) insuper priuo, fraudo præter alia. Chrysost.

Βιοστερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cui victus & vitæ necessaria non suppetunt. Soph. in Oed. Colon.

Ἡλιοστερὴς, Sole priuans. Idem ibid.

Ὀμματοστερὴς, oculis priuatus, cæcus. Eurip in Phœniss.

Ὑποστερέω, & ὑποστερίσκω, clanculum priuo, clàm defraudo. Exp. & simpl. priuo.

Στέριφος, vide in Στερεός. Στερκτικὸς, in Στέργω.

ΣΤΕΡΝΟΝ, ῦ, τὸ pectus: pars thoracis anterior, clauib. subiecta in quam costæ copulantur. Il. β. Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι. Xen. εἰς τὰ στέρνα παίειν, pectus ferire. Herodian. l. 4. ἐκείνου μνήμη ἐν τοῖς ὑμετέροις στέρνοις ἐγκείσεται, in vestro pectore insidebit illius memoria. Pro cogitatione etiā & corde accipitur: quoniam cogitationum & cordis est sedes: vnde διὰ στέρνων ἔχειν, in animo habere, cogitare, meminisse. Soph. in Antigon. Metaphoricè apud Nicand. in Ther. carmini medię partes στέρνα dicuntur: quoniam στέρνον in toto corporis trunco medium locum obtinuit. * Etym. deducit ἀπὸ τῆς στερεότητος, ἢ παρὰ τὸ στερεὸν aut στεῤῥὸν εἶναι.

Στερνίτης, ῦ, ὁ, pectoralis. Fœm. Στερνῖτις, vnde στερνίτιδες πλευραί. Poll. l. 2.

Στερνὶξ, medulla, ἐντεριώνη. Hesych.

Composita.

Ἀντίστερνον, τὸ, pars aduersa seu opposita pectori: quidam expon. spina dorsi.

Βαθύστερνος, cui profundum est pectus. Et metaph. profundos recessus habens. epitheton terræ, in Alis Sim. Rhod.

Δασύστερνος, ὁ καὶ ἡ, qui denso spissóque & bene compacto pectore est vel, hirsutum seu hispidum pectus habens. Hesiod. in Erg.

Ἐνστερνίζομαι, in pectoris sinum recipio, amplector, complector. Hesych.

Εὐρύστερνος, qui lato seu amplo est pectore. Poll. lib. 2. Dicitur & γαῖ' εὐρύστερνος, apud Hesiod. in Theog. ob amplos sinus, seu amplas planities in quas panditur & diffunditur.

Εὔστερνος, cui bonum pectus est, firmum & validum in Geopon.

Περίστερνος, pectus cingens seu circundans. Περιστέρνιος, idem. vnde περιστέρνιον, pars corporis quæ pectus cingit, præcordia. Theophyl. ep. 9. & 15.

Ποικιλόστερνος, varium pectus habens. Item varia sub pectore versans, seu, qui est versuto & callido pectore.

Προστερνίδιος, pectori anteriùs applicatus. vt Προστερνίδια ὅπλα, Xen. Pæd. 7. (Hesych.

Προστερνίζομαι, pectori meo applico, amplector, complector.

Ὑπόστερνος, qui sub pectore est. Et τὸ ὑποστέρνιον, pars thoraci, pectori subiecta. Hesych.

Ὑποστερνίζω, mitto sub pectore, pectori subdo seu subijcio: vnde voce media, ὑποστερνιζόμενος φίλλυς πλείονας. Plut. de fort. Rom.

Στέρξις

Στέρξις, vide in Στέργω. Στέρομαι in Στερέω.
Στερωπή, Στέροψ, in Ἀστράπτω. Στεῤῥὸς, &c. in Στερεός.

ΣΤΕ΄ΦΩ, F. ψω, corono, redimio, cingo. Eurip. in Alcest. στέφει δὲ κρᾶτα μυρσίνης κλάδοις, Ἄμουσ' ὑλακτῶν. Idem in Bacch. δεῦρό σοι στέψω κάρα. Item circundo, circumfundo. Orph. de Deo, φρικτὸς, ἄπλατος, μέγας, ἄφθιτος, ὃν στέφει αἰθήρ. Il. σ. Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων. Itē orno, κοσμῶ. Soph. in Antig. χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει. Exponitur etiam, impleo, repleo. Hesych & schol. Theocr.

Στέφομαι, coronor, redimior, cingor. Eurip apud Athen. l. 10. ἄνδρας οὓς ἐχρῆν δρυός τε κἀγαθοὺς φύλλοις στέφεσθαι.

Στέμμα, ατος, τὸ, sertum, corona. Il. α. Thuc. l. 4. Exponitur &, vitta, infula. Schol. Soph. sic appellari scribit lanam quæ obuoluitur ramæ oliuæ, quem supplices gestare solebant. Itidémque Æschines στέμματα, vocat lanas, eò quòd colus cingant seu coronent. Apud Antiquos τὸ πρὸ ἐκείνου (?) στέμμα, dicebatur, teste Pol. 2. Sunt & gentium ac familiarum nobilium στέμματα, apud Eurip. in Androm. Plut. in Num.

Στεμματόω, sertis redimio: vel vittis corono. Eurip. in Herac. Ἡγεῖσθ' ὅπου δεῖ σῶμα κατθανεῖν τόδε, καὶ στεμματοῦτε, καὶ κατάρχεσθ', εἰ δοκεῖ.

Στεπτὸς, ὁ, coronatus, serto redimitus. ἐπιτήδειος, idoneus ad coronas nectēdas, quo coronare & redimere aliquem possumus.

Στεπτήρια dicuntur fuisse serta quędam quæ ex arborum ramis suspendebant serui. Hesych.

Στέφος, εος, τὸ, corona seu corolla. Eurip. in Med. & Heracl. Callim. hymn. in Dian.

Στεφίτης, qui corolla oleaginum ramum cinctum gerens supplex alicui ad genua accidit. Hesyc.

Στέφανος, ου, ὁ idem quod στέμμα & στέφος: vt στέφανον ὑφαίνειν nectere coronā. Plut. symp. 3. Athen. l. 3. δάφνης χρυσῆς ἐστεμμένος. Vtitur & Plat. Hesiod. &c. Interdum pro ipso præmio accipitur virtutis & fortitudinis: quoniam victoribus corona præmij loco dabatur. Thuc. lib. 2. ¶ Sic dicitur & sidus quoddam cœleste, ob similitudinem. Latin. etiam corona, apud Procl. & cæteros astronomos, interdum idem valet, quod κύκλος, circulus: quoniam vt plurimum corollæ orbiculari rotunditate fiunt. Iliad. ν. Pro ambitu mœnium in orbem ducto: apud Orph. ἐπὶ τὰ περιστεφάνοισι κυκλώσασιν. ¶ Podex quoque στέφανος dicitur à rotunditate orbiculari.

Στεφάνη, ἡ, idem quod στέφανος, corona, sertum. Il. σ. Herodian. l. 5. &c. ¶ Sic & nominatur orbiculus quem mulieres onera gestantes capiti imponere solent. ¶ Item ille quasi orbis quem imi capilli circum caput describunt. Poll. l. 2. ¶ Item circulus inter album oculi & pupillam medius, apud Gal. ¶ Item ciliorum extrema per somnum se contingentia. Rufin. Ephes. ¶ Sic & podex appellatur, teste Poll. libro 2. ¶ Itē cribri seu incerniculi ambitus: vel certa quædam cribri species. Aristoph. in Concion. ¶ Circulo quoque venatoriæ suppellectilis στεφάνην tribui, testantur. Poll. & Xenop. in Cyneg. ¶ Apud architectos muruli qui in circuitu tectorum fiunt, στεφάναι vocantur: vt Deuteron. cap. 22. ¶ Et generaliter, quicquid coronæ modo quippiam cingit, στεφάνη dicitur: vnde & Τύμβῳ στεφάνην, tribuit. Apollon. Argon. 2. ¶ Sic & dicitur galeæ species quædam eminentias habentis, teste Hesych. vt Il. λ. & κ. ¶ Montium etiam cacumina seu culmina sic nominantur: vt Il. ν. ¶ Aegyptiis στεφάνην dictam esse thymum herbam, traditur in append. Diosc. ¶ A quibusdam laurum Alexandrinam hoc nomen habuisse, scribit Diosc. l. 4. c. 147.

Στεφανικὸς, coronarius. στεφανιαῖος, idem.

Στεφανίτης, ου, ὁ, pro iisdem: vt στεφανίτης ἀγὼν, certamē coronarium, i. in quo de corona certatur. Aristot. Rhet. 1. Item coronatus, victor certaminis. Gregor. Fœm. στεφανῖτις, ἡ, coronaria. vt στεφανίτιδες ῥαφαί. Poll. l. 2.

Στεφανίσκος, corolla. Anacreon. Pro quo dicitur & στεφάνιον. At στεφανίων est species graculi. Hesych.

Στεφανηδὸν, in modum coronæ: seu in orbem circumcirca.

Στεφανίζω, f. ζω, corono, corona cingo, seu redimio. Aristop. in Equit.

Στεφανόω, idem. Plut in probl. Rom. Τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ὄνους στεφανοῦσι. Idē in Coriol. ἐκεῖνον ἐστεφάνωσεν ὁ ἡγεμὼν στεφάνῳ. Demosth. pro cor. ἐὰν ἡ βουλὴ στεφανοῖ. si senatus aliquem coronet. ¶ Item honoro, orno, decoro, quoniam honoris causa offerri corona solebat. Aristoph. in Equit. ἐστεφάνωσάν μ' εὐαγγέλια. Dem. στεφανοῦν τοὺς νενικηκότας. Exponitur etiam, victorem declaro, palmam tribuo, apud Galen. ¶ Item cingo, circundo, vel circunfusus sum. vnde pass. Od. κ. Νῆσον τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται, quæ mari cincta est. Sic & apud Hesiod. in Theogon.

Στεφανόομαι, coronor, corona cingor. Plat. in symp. ἐστεφανωμένον κιττοῦ τινι στεφάνῳ Interdum, cingo mihi tempora coronæ, me redimio. Plut. in Lyc. Στεφανοῦσθαι παρήγγελλε πᾶσι. ¶ Item honoror, ornor. Philostr. in Heroic. στεφανοῦμαι τὰ ἀριστεῖα. ¶ Item cingor, circundor. cuius exempla vide in Στεφανόω.

Στεφάνωμα, τὸ, coronamentum. Athen. l. 15.

Στεφανωματικὸς, coronarius, coronis texendis nectendisque aptus. Diosc. Theoph.

Στεφάνωσις, ἡ, coronatio. Athen. l. 5.

Στεφανωτικὸς, idem cum στεφανωματικὸς. Athen. l. 3.

Στεφανώτιδες μυῤῥίναι, myrti prouenientes modo coronarij operis. apud Theophr. hist. pl. l. 5.

Στέρφος, τὸ, corium, pellis. (dictum à στέφω pleonasmo τοῦ ρ, quoniam στέφει, i. σκέπει τὸ σῶμα, teste Etym.) in Epigr. αἰγὸς στέρφος. Pro eodem dicitur etiam ἔρφος, apud Nic. in Alexiph.

Στέρφινος, coriaceus. Hesych.

Στρίφος, Doricè, idem quod στέρφος. Hesyc. Vide & in deriuat. à στρίφω.

Στρεφόω, pelle intego. στρίφωσις, quum vas aliquod pelle seu corio operitur. Hesych.

Composita ac primum cum præpositione.

Ἀμφιστρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, vtrinque coronatus. Il. λ. Item vndique plenus. Hesych. & Suid.

Ἀναστέφω, idem quod στέφω. Ἀναστέφομαι, idem cum στέφομαι. Eur. in Hippol. Steph. Plut. in Theseo.

Ἐξαναστέφω, (*Decomp.*) denuò redimio. Eurip. in Bacch. θύρσον ἐκλελοιπότα Κισσῷ κομήτην αὖθις ἐξανέστεφον, thyrsum hederæ foliis nudatum iterum redimiebant seu de integro.

Ἀποστέφω, coronam aufero, coronam depono.

Ἀποστεπτικὸν ᾆσμα, cantilena quæ canebatur quum corona capiti adimeretur. Etym.

Ἀποστεφανοῦμαι, corona priuor. Luc.

Ἐκστέφω, idem quod ἀποστέφω, Pausan. apud Eust. Exponitur etiam, inanio, enacuo, apud eundem. Item corona exorno, seu general. exorno. Eurip. in Alcest. βωμοὺς, οἳ κατ' Ἀδμήτου δόμους, προσῆλθε κἀξέστεψε.

Ἐκστέφομαι, exornor. Soph. in Oed. tyr. ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι. Sic & apud Eur. in Herc. fur.

Ἐπιστέφω, corona imposita redimio. Eur. in Iphig. Aul. σέ τ' ἐπὶ κάρα στέψουσι καλλικόμαν Πλόκαμον Ἀργεῖοι γ', cincinno caput tuum redimient: *per tmesin pro* ἐπιστέψουσι.

Ἐπιστέφομαι, idem. vnde Od. α Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, i. crateres ad summum vsque labrum implebant, vt corona imposita velut cincti viderentur.

Ἐπιστεφὴς, corona imposita cinct' seu redimitus. Il. θ. & Od. β.

Καταστέφω, corono, corona cingo, serto redimio Eurip. in Herac. Ἱκέται καθῆμεθ' παῖδές τε οἱ δ' Ἡρακλέους, Βωμὸν καταστέψαντες. Soph. in Oedip. Colon. Κατάστεπτον πέδον.

Καταστέφομαι, corona cingor, &c. Æsch. in Ctesiph.

Περιστέφω, corona cingo seu circumcirca redimio. Item circundo, circumtego. Hom. in Od.

Περιστέφομαι, idem cum καταστέφομαι. vnde metap. apud Aphthon. ἀρετῇ περιστέφεται.

Περιστεφὴς, corona circumcirca redimitus. Et simpliciter, circumseptus, seu cinctus velut serto. Plut. in Fab.

Περιστεφανόω, idem cum περιστέφω. Aristoph. in Plut. ἐμοῦ ποιοῦσιν ὄχλος περιστεφανώσει;

Περιστεφανόομαι, pro eodē. Arist. de mū κύκλῳ περιστεφάνωνται τὴν οἰκουμένην, quasi corona cingunt orbem terrarum.

Ἀμφιπεριστέφω, (*Decōp.*) idem quod περιστέφω. vnde Od. θ Ἀλλ' οὔ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσι, verba eius nulla comitatur gratia & venustas, vbi tamen legitur & ἀμφιπεριστέφεται.

Προστεφανόω, prius corono, antè corona redimio. vel simpliciter, redimio. Athen. l. 4. προστεφανώσει δὲ καὶ ἕκαστον, πρὶν εἰσελθεῖν στεγγίδι χρυσῇ.

Composita sine præpositione.

Ἀκανθοστεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, spinis coronatus, spinis cinctus. apud (Aristot.

Ἁλιστέφανος, ὁ καὶ ἡ, mari tanquam corona cinctus, mari circumdatus. vt ἁλιστέφανον πτολίεθρον. Hom. hymn. 1 in Apoll.

Ἀστέφανος, coronam non habens, corona non redimitus. Eurip. in Hippoll.

Ἀστεφάνωτος, idem. Aeschin. in Ctes. Xen. in Lac. rep. Dem. pro cor. &c.

Βοτρυοστέφανος, sertis ex botryonibus confectis redimitus.

Εὐστεφὴς seu ἐϋστεφὴς, bene coronatus, pulchra corona cinctus.

Εὐστέφιος, idem Epigr.

Εὐστέφανος, pro eodē. vt ἐϋστέφανος Δημήτηρ. Hesio. in Erg.

Ἐϋστέφανος Θήβη. Thebæ muris bene cinctæ.

Ἰοστέφανος, coronam è violis gestans, violaceo serto redimitus. Plut. in Solone.

Καλαμοστεφὴς, calamis coronatus. Hom. in batrachom.

Καλλιστέφανος, pulchra redimitus corona. Eurip. in Bacch. Καλλιστέφανος ἐλαία, oliua in coronario opere præstans: de qua vide schol. Aristoph. in Plutum ex Aristot.

Κισσοστέφανος Βάκχος. Bacchus hedera coronatus. in Epigr.

Λειποστέφανα φύλλα, q. d. folia quæ corollas aut serta destituerunt, i. quæ à corollis seu sertis deciderunt: in Epigr.

Πιτυόστεπτος, pina redimit'. Pro quo dicit' & πιτυόστεπτος, in ep.

Πολυστεφὴς, multis redimitus sertis. Soph. & Nic. in Ther.

Στυγ-

Σταχυοςέφαν☉,spicea corona redimitus, spiceam coronam gestans. Cereris epith. in Epigr.

Φιλοςέφαν☉, coronarum amans seu cupidus, qui coronari amat: vt φιλοςέφαν☉ Ἀπόλλων, in Epigr.

Φιλοςεφανέω, coronarum amans sum: seu coronam assequi contendo, coronam ambio. Polyb.l.1.& Plut.

Χρυσόςεφαν☉, aurea redimitus corona, cui aureum sertum tempora cingit. Hesiod. in Theog.

Χρυσοςέφαν☉, idem Eurip. in Ione.

Στήδιω, vide in Ἵςημι.

ΣΤΗΘΟΣ, ε☉, τὸ, pectus, ε Hippocrati idem quod ςέρνον, teste Galen. Od. ς. βάλε ςῆθ☉ ἀνὰ μαζὸν. Il. σ. χερσὶ δὲ πᾶσαι ςήθεα πεπλήγοντο, plangebant pectora palmis. Luc. in Nigr. τὸ ςῆθ☉ ἤτοι δεξιὰν καταφιλεῖν. ¶ Sic etiam ab Hippoc. vocatur ima pedis planta teste Galen. ¶ Item carnosulum illud sub pollice, ςῆθ☉ ἀντίχειρ☉ dicitur, Latin. mons pollicis. Alterū verò paulò depressius appellatur ςῆθ☉ χειρὸς. Poll.l.2. ¶ Nautæ ςήθη vocant scrupulosas cautes sub aqua latentes, ad quas sæpe noctu naues allidunt: aliàs ταινίαι. Polyb. *Etym. ab ἵςημι deducit, seu ab eius futuro ςήσω, quoniam ςῆθ☉ stet ἀκλινὲς, nec inflectatur, vt aliæ corporis partes: aut quoniam in ipso τὸ ἡγεμονικὸν ἕςηκεν.

Στηθίδιον, τὸ, pectusculum. Suid.

Στηθιαῖος τόπ☉, pectoris locus.

Στηθιαῖον, medium pectoris. Poll. lib. 2.

Composita.

Ἀποςηθίζω, f. σω, expectoro. i. ex pectore depromo, aut eloquor. Suid. οὐ γὰρ ὅσα ᾔδει ἐς πλῆθ☉ ἀποςηθίζειν, καὶ γράφειν ἐς κάλλος.

Ἀκροςήθιον, τὸ, summa pectoris pars. Aristot.

Ἐντοςηθίδι☉, ὁ, qui intra pectus est. Et τὰ ἐντοςηθίδια, penetralia pectoris, interranea. Poll.l.2.

Εὐρυςήθης, qui lato seu amplo pectore est: pectorosus.

Ἐκςηθίζω, Eust. exp. ἀπὸ ςήθους λέγω, ex pectore loquor, non ex membrana aut libro recito.

Μεταςήθι☉ interiectus inter τὰ ςήθη. Μεταςήθιον, τὸ, interstitiū inter τὰ ςήθη, seu monticulorum in manu interstitium.

Περιςήθι☉, qui pectus ambit seu circundat, pectori circumfusus.

Περιςηθιον, τὸ, fascia pectoralis pectorale. Exodi 28.

Προςτηθίδι☉, ἡ, anterior pars τοῦ ςήθους. Poll.l.1.

Προςτηθίδι☉, appositus seu applicatus pectori: vt ἵππων προςτηθίδια ὅπλα, arma quibus pectora equorum belli tempore muniuntur. Poll.l.1.

ΣΤΗΛΗ, ης, ἡ, lapis è terra extans, vel munitionis gratia, vel signi, erectus. *ab ἵςημι statuo. Il. μ. ςήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον ἃς ἄρ Ἀχαιοὶ πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν. &c. Plerunq; accipitur pro cippo seu columna quę in sepulchris statuebatur, aut in qua fœdera inscribebantur, aut alia quæ posteritati mandare cuperent. Il. ρ. ὥστε ςήλη μένει ἔμπεδ☉ ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος ἑςήκει τεθνηότ☉. Dem. pro cor. ςήλας διαλαβὼν τὰς ςήλας. Sic ςήλην ἀναγράφειν, in cippo proscribere. Isocr. ἀεὶ ζῶ γῆς.

Στηλόω, stelen seu cippum erigo. Item erigo & stabilio vt cippū: vel statuo, pono. 2.Reg.18. ἐςήλωσεν ἐπ' αὐτὸν σωρὸν λίθων. Itē metaph. ita me alicui rei dedo, vt ab ea non discedam: *instar columnæ quæ alicubi cõstituta firma suo loco & immota manet.* Greg. in epita. patr. τίς μᾶλλον ψαλμῳδίαις ἑαυτὸν ἐςήλωσε;

Στηλόομαι, affigor alicui rei, ita vt ab ea non discedam: vnde ἐςηλωμέν☉, affixus, deditus. Idem ἐςηλωμέν☉ τῷ θεῷ. Itē neutraliter, immotus sto instar cippi. interdum & simpliciter, sto. 1.Reg.17.

Στηλίτης, ε, ὁ, in stelen seu cippum inscriptus. Plerunque de iis dicitur qui ob crimina sua aliqua in cippo infamiæ causa proscribebantur, vt apud Dem. Philipp. 3.

Στηλιτεύω, f. εύσω, in cippo inscribo. Poll. Et metaph. memoriæ prodo & omnibus innotescere facio velut in cippo aut columna inscriptum. Greg. (αἱ εἰκόνες) ςηλιτεύουσι τὴν λώβην τοῦ σώματ☉. Idem ἐςηλίτευσας τὴν ἀσέβειαν, peruulgasti & omnibus notam fecisti.

Στηλιτεύομαι, velut in cippo inscriptus omnibus innotesco. Syn. ep. 58. Phil. de vita M.l.3.

Στηλίτευσις, inscriptio in cippum seu stelam. Item, inuectiua qua aliquem velut in cippo notamus, scelera eius omnibus proponentes.

Στηλιτευτικὸς λόγ☉, oratio infamatrix seu inuectiua, cui velut cippo, flagicia alicuius inscripta omnibus opponuntur.

Στηλὶς, ίδ☉, ἡ, & ςηλίδιον, τὸ, parua stela seu cippus, columella.

Στηλίδες, exp. etiam, limites, termini. Hesych.

Composita.

Ἀναςηλόω, erigo seu statuo super cippum. Plut. εἰκόνα χαλκῆν ἀναςηλώσας. (est erectus.

Ἄςηλ☉, ὁ καὶ ἡ, stelen seu cippum nō habens: aut cui cippus non

Καταςηλιτεύω, in stela noto, in stela seu in cippo proscribo. Luc. in dial. meretr.

Στῆμα, Στήμων, &c. vide in Ἵςημι. Στὴρ, in Στέαρ.

ΣΤΗΡΙΖΩ, f. ξω, statuo firmiter, figo. (*itidem ab ἵςημι, sicut præcedens Στήλη, deductum: cuius significationem retinet, licet vehementiorē. Hesiod. in Theog. τὸ δὲ Ζεὺς ςήριξε χθονὸς εὐρυοδείης. Item stabilio, firmo, fulcio: vnde metaph. Lucæ 22. Στήριξον τοὺς ἀδελφούς. Sic & in 2. ep. ad Thess. c. 2. ¶ Item neutraliter sto, consisto, firmo pedem. Od. υ. οὐδέ τι πη εἶχεν ἔτι ςηρίξασθαι ποσὶν ἔμπεδον, οὔτ' ἐπαλύξαι. Sic Plut. mathematicis, τοὺς πλανήτας ςηρίζειν, testatur quum cessant vlterius progredi. ¶ Dicitur & morbus ςηρίζειν in aliquam corporis partē in quam incumbit, & qua tanquam fulcimento nititur: apud Thuc.l.2. & Diosc.l.6.c.1.

Στηρίζομαι, statuor firmiter, figor. Item stabilior, firmor, aliqua re ceu fulcro, nitor. Il. π. οὐδέ πη εἶχεν Ἀμφιβίας, πάντη γὰρ κακὸν κακῷ ἐςήρικτο. Et metaph. in 2. epist. Petri c.1. ἐςηριγμένους ἐν τῇ παρούσῃ ἀληθείᾳ.

Στήριγμα, τὸ, fulcimentum, stabilimentumid cui res aliqua innititur. Plut. symp. 3. probl. 2. Sic & dicitur parti ægræ adhibitum firmamentum, quod quidem iniecta fascia fit, sed fine vinculo: apud Hippocr. ἐν τῷ κατ' ἰητρεῖον. Item temo currus, apud Lys. teste Poll. vel furca quæ curribus subiecta, eos sustinet. Plut. in Coriol.

Στηριγμὸς, ὁ, ipsa actio stabiliendi & firmandi. Suid. Item stabilitas. 2. Pet. 4.

Στήριξ, fulcrum, idem quod Στήριγμα. Metaphoricè apud Xenop. de re equ. tibiæ equi ςήριγγες dicuntur. Significat etiam, furca, teste Plut. in probl. Rom.

Composita.

Ἀντιςηρίζω, contrà fulcio, protego quasi fulciendo. Psal. 37.

Ἀντιςήριγμα, τὸ, fulcimentum seu firmamentum aduersus quippiam. Exponitur &, protectio. Psalm. 17.

Ἀποςηρίζω, inniti facio, fulcio, sustento.

Ἀποςηρίζομαι, idem Themist. de an.l.1. εἰς δὲ (σῶμα) καὶ τὰς ἐνεργείας ἑαυτῆς ἐμφανῶς ἀποςηρίζει, scil. ἡ ψυχή. Itē passiuè fulcior: vel innitor. Aristot. in probl. τοῖς σκέλεσι τοῖς μακροῖς ἀποςηριζόμενοι.

Ἀποςήριγμα, τὸ, sustentaculum, fultura, idem cū ςήριγμα.

Ἀποςήριξις, ἡ, sustentatio innixus.

Ἀςήρικτ☉, ὁ καὶ ἡ, qui stabilitus & firmatus non est. 2. Pet. c. 3.

Βαθυςήριγξ, fulcimentum profundum habens, profundè defixus. Epigr.

Διαςηρίζω, stabilio, fulcio, firmo. Hippocr. ep. ad Demag.

Ἐπιςηρίζω, denuò stabilio, insuper confirmo: vel stabilio & firmo super.

Ἐπιςηρίζομαι, fulcio me super, innitor, incumbo. Aristot. in probl. ὁ νέων ἀεὶ ἐπιςηριζόμεν☉ ἐν τῷ ὕδατι νεῖ.

Καταςηρίζω, incumbo. Hippocr. περὶ παθῶν ἔξω εἰς τὰς φλέβας καὶ τὰ ἄρθρα καταςηρίξη.

Ὑποςηρίζω, suffulcio, & substituo & suppono aliquid alicui stabiliendo.

Στήσ☉, vide in Ἵςημι.

ΣΤΗΤΗ, vel ςήτα, ης, ἡ, fœmina, mulier. Theocr. in Syringe.

Στητας, οἴςρε δ' ἐτᾶς, mulieris furor Lydæ.

Στητώδης, vide in Στέαρ.

ΣΤΙΑ, ας, ἡ, lapillus, calculus, apud Sicyonios, teste schol. Apol. Arg.l.2. ἐκὼς αἰγιρεὸς ὥς τε πὶλ ἐνμ Στίαιν. Pro eodē dicitur etiam ςῖον, apud Hippocr. Scribitur etiam ςοιά, ἡ.

Στιώδης, ε☉, ὁ καὶ ἡ, durus. Gal.

Στιάζω, apud Hesych. exp. λίθοις βάλλω.

Πολύςι☉ & πολύςει☉, (comp.) multos habens calculos, lapillis abundans. Nic. in Alexiph. & Callim. hymno in Iouem.

Στίβω, &c. vide in Στείβω.

ΣΤΙΖΩ, F. ξω, pungo. Itē notis compungo, stigmata inuro, seu inustis notis signo. Plut. in Per. τοὺς αἰχμαλώτους τῶν Ἀθηναίων συνέζοντες, ἔςιζον εἰς τὸ μέτωπον γλαῦκας. Herodo.l.7. ἔςιζον ςίγματα βασιλήια τοὺς πλεῦνας τῶν Θηβαίων, compungebant notis regiis. Metaphoricè significat, mordeo, incesso. Item taxo, infamo: aped Basil. & Chrysost. comm. in 1. epistol. ad Cor. Exponitur etiam, cædo, verbero, μαςιγόω, Hesy. ¶ Significat etiam, interpungo, punctis distinguo. Epigram.l.1. Εὐανθὴς Ἀθηναίης ςίξαντ☉ τὴν καθόλου, qui punctis distinxerat & emendarat.

Στίζομαι, notis compungor. Artemidor. oniroc.l.1. ςίζεσθαι παρὰ Θρᾳξὶν οἱ εὐγενεῖς παῖδες, καὶ παρὰ Γέταις δοῦλοι.

Στίγμα, τὸ, stigma: nota qua aliquis compunctus est, signū alicui inustum. Herodot. Plut. Diosc. ςίγματα dicuntur etiā maculæ: seu notæ quibus aliquid distinctum variatumque est veluti punctis: apud Hesiod. in Asp.

Στιγματίας, ε, ὁ, stigmate notatus, notis compunctus: vt ςιγματίας δοῦλ☉, Poll. lib. 3. cap. 8. Sic etiam dictus fuit Nicanor gramm. quod multa de punctis dissereurit: teste Eust.

Στιγμὴ, ἡ, punctum: apud Mathematicos minima lineæ pars, quæque in

quæque in partes diuidi nequit. Euclid. Sic στιγμὴ χρόνου, temporis momentum, minimum temporis spatium. Plut. in consol. ad Apollon.

Στίξις, ἡ, ipsa actio compungendi aliquem & notis inustis eumsignandi. Eustat.

Στικτὸς, ὁ, punctus. item variis notis compunctus seu distinctus: vt στικτὸς ἔλαφος, apud Sophocl. & στικτῇσιν ὑαίναις, Oppian. de venat. l. 3. (Suid.

Στιγεὺς, έως, ὁ, subula, vel omne id quo pungimus: κεντητήριον,

Στιγων, ῶνος, ὁ, (seu στίζων) est apud Eustat. idem quod στιγματίας. Hesych. & Poll.

Composita.

Ἀναστίζω, rursum compungo notis, interdum idem quod στίζω.

Προσαναστίζω, [*Decomp.*] iterum compungo addita & alia nota: vt τὰ λοιπὰ προσανέστιξαν.

Ἄστικτος, ὁ καὶ ἡ, qui punctus nō est. item nullis compunctus notis, nullo stigmate signatus. Ἄστικτον χωρίον, dicebatur ager creditoribus non obnoxius: eò quod qui obnoxij erant, lapidibus vel columna signabantur. Poll. l. 3.

Διαστίζω, distinguo punctis & notis. Aristot. Rhet. l. 3. Exponitur etiam in punctum desino: apud eundem ibidem.

Διάστιξις, ἡ, distinctio quæ fit punctis & notis.

Ἐπιστίζω, notis compungo: vel in superficie punctis, notisque distinguo.

Ἐρυθρόστικτος, rubeis distinctus maculis.

Καταστίζω, punctis distinguo. Basil. Κατεστιγμένος, punctis distinctus. Aristot.

Κατάστικτος, notis seu punctis variatus, notis compunctus, varius: vt κατάστικτος δορά. Eurip. in Bacch.

Λευκόστικτος, albis punctis seu maculis distinctus albis notis cōpunctus: vt λευκόστικτος θρὶξ, apud eundem in Iph. Aul.

Ὀρρόπυγόστικτος pūcta seu notas in orthopygio habēs. Athē. l. 7.

Παραστίζω, puncto noto, nota signo. Hesych.

Περιστίζω, notis vndique cōpungo, circūcirca pūctis distinguo.

Περιεστιγμένον & περιεστιγμένον, signa sunt seu notæ quę libris apponuntur. Laert. in Plat.

Περιστιγὴς, notis vndique compunctus, circumcirca maculosus: vt περιστιγὴς ἑρπετὸς. apud Nic. in Ther.

Τρηματιστικτὴς, aleator: sic dictus à foraminibus quæ sunt in tesseris, sunt enim punctis insignitæ quibus numeri denotantur.

Ὑποστίζω, subtus pungo. seu subdistinguo.

Ὑποστιγμὴ, ἡ, subdistinctio.

ΣΤΙΛΒΩ, splendeo, luceo, niteo, corusco. Il. γ. Κάλλεΐ τε στίλβων καὶ εἵμασι, nitens oris specie & vestibus. Il. σ. χιτῶνας Εἵατ᾽ ἐϋννήτους ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ. Aristot. φαίνεται γὰρ τὸ ὕδωρ στίλβον τυπτόμενον. idē in 2. de cœlo, διὸ οἱ πλανῆται μὴ στίλβειν, non micare seu coruscare. item, niteo. i. sum nitida & bene curata cute. ¶ Item transitiuè, illustro, fulgorem addo, nitidum reddo. Diosc. l. 1. c. 112. Στίλβει πρόσωπον ἐπιχριόμενον.

Particip. Στίλβων. nitens, splendens. Sic etiam dicitur stella Mercurij, apud Aristot. de mundo.

Στίλβη, ης, ἡ, nitor, splendor. Hesych. Sic & apud Atticos dicitur speculum, teste eodem. item ellychnium, laterna. Poll. l. 6. cap. 18 ex Plat. Com. & l. 10. c. 26. ex Aristoph. Phœn.

Στιλβηδὸν, nitidè, splendidè. Suid. στιλβηδὼν, όνος, ἡ, nitor, splendor: apud eundem.

Στιλβόω, nitidum & splendidum reddo. Psal. 7. τὴν ῥομφαίαν αὐτοῦ στιλβώσει. Diosc. l. 5. c. 173. ᾧ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ στιλβοῦν, poliendo auro vt resplendeat.

Στιλβόομαι, nitidus & splendidus reddor. Greg. ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ μάχαιρα ἐστιλβωμένη ἐστι.

Στίλβωμα, τὸ, id quo aliquid nitidum redditur, quod nitorem concikat. Diosc. l. 1. c. 36.

Στίλβωσις, ἡ, politio qua aliquid nitidum redditur & splendidum. Exponitur &, nitor, splendor.

Στιλβωτρον, τὸ, idem quod στίλβωμα. Diosc. l. 1. c. 33.

Στιλβὸς, ὁ, turgidus, lucidus. Suid.

Στιλπνὸς, ὁ, nitidus, splendidus Il. ζ. Diosc. l. 5.

Composita.

Ἀποστίλβω, idem quod στίλβω, nitorem vel splendorem emitto. Aristoph. meteor. 2. Cum accus. exp. etiam, emitto cum fulgore. Areth. χρυσοειδεῖς ἀποστίλβουν λαμπρότητας.

Ἀποστιλβόω, idem quod στιλβόω. Epigr.

Διαστίλβω, transluceo, splendeo per. Poll. l. 10. c. 26. ex Aristoph. Æolosikone, τὰ διαστίλβονθ᾽ ὁρῶμεν, ὥσπερ ἐν καινῷ λυχνούχῳ, πάντα τῆς ἐξωμίδος.

Ἐπιστίλβω, idem quod στίλβω, Lucian.

Καταστίλβω, pro eodem. Hom. hymn. in Mart. πρηῢ καταστίλβων σέλας ὑψόθεν εἰς βιότητα Ἡμετέρην.

Περιστίλβω, circumfulgeo, circumcirca niteo & splendeo. Epig.

Ὑποστίλβω, aliquantum splendeo: vel subtus niteo.

ΣΤΙΛΗ, ης, ἡ, nummulus, minutum quoddam numisma, apud Callistratum, teste Poll. Vnde sumitur pro τὸ ἐλάχιστον. minimum. Aristoph. in Vesp. Τί οὐκ ἀποκεκρίνηται ἐξ τὸν στίλην

ΣΤΙΜΜΙ, τὸ, stibium, Lapis est metallicus colore nonnihil similis lapidi plumbario. Apud Plin. l. 6. cap 33. spumæ candidæ & nitentis lapis dicitur. Vulgò vocāt antimonium. Pro eodem dicitur & ἡ στίμμις, apud Iouem tragicum, teste Poll. & Eust. quam vocem Ægyptiorum propriam esse tradit Aristophan. gramm. apud eundem. Eust.

Στιμμίζομαι, exp. stibio supercilia fuco, stibio vtor ad pigmentum oculorum.

Στιμμίσματα τῶν ὀφθαλμῶν. oculorum pigmenta & fucus Hesyc.

Στὶξ, vide in Στείχω. Στίον, in Στία. Στιπτὸς, &c. in Στείβω.
Στίχος, &c. in Στείχω. Στιώδης, in Στία.

ΣΤΛΕΓΓΙΣ, ίδος, ἡ, strigil: instrumentum quo vtimur in corpore destringendo. Aristoph. οὐ γὰρ αὐτὸ στλεγγὶς οὐδὲ λήκυθος. Sic apud Plut. Spartani dicuntur vsi fuisse. στλεγγίσιν οὐ σιδηραῖς ἀλλὰ καλαμίναις, strigilibus non ferreis, sed arundineis. ¶ Sic etiam dicitur laminula seu bractea aurea, quam capiti circumdare solebant vt patet ex Athen. l. 5 Schol. Aristop. mulierum gestamen fuisse scribit. Pollux. στλεγγίδα quoque vocari tradit τὴν σπαθίδα.

Στλεγγίζω, ίσω, destringo, strigili rado seu abrado: vnde στλεγγιζόμενος, apud Aristoph. Suid. exp. ἀποξυόμενος.

Στλέγγισμα, τὸ, sordes quæ stringendo seu destringendo auferuntur, strigmentum. Hesych.

Στελγὶς, idem quod στλεγγὶς, ex quo factum transposito λ, & γ priore ablato. Hesych. & Suid.

Στελγίζω, idem quod στλεγγίζω. στέλγισμα, τὸ, idem quod στλέγγισμα Etym. στελγισμοὶ, idem quod Στελγίς.

Στελεγγὶς, quoq; dicitur pro Στλεγγὶς. Et στελεγγίζω, pro στλεγγίζω.

Composita.

Ἀποστλεγγίζω & ἀποστελεγγίζω, destringo, abrado. Lucian. & Poll. l. 7. c. vlt.

Ἀποστλέγγισμα, τὸ, ramentum.

Περιστλεγγίζω, distringo circumcirca. Hesych.

ΣΤΟΑ΄, ᾶς, ἡ, porticus. Xen. Hell. 5. [illegible] ἐν τῇ ἀγορᾶς στοᾷ. διὰ τὸ τὰς γυναῖκας καὶ τὴν [illegible] προσχωρεῖν. Erant autem variæ porticus: vt μακρὰ στοὰ, apud Xen. & ἡ στοὰ τῶν Ἑρμῶν. Aesch. in Ctesiph. & ποικίλη στοὰ, apud eundē, & Athen. l. 3. & Στοὰ βασίλειος, Athenis porticus regia: vide Paul. in Harpocr. & Poll. ¶ Στοαὶ dicebātur etiam loca in quib. frumentum recondebant, vide schol. Aristoph. in Concion.

Στωικοὶ, Stoici philosophi, qui dicebantur etiam οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς. Dicti sunt & Στόακες per contemptum, apud Athen.

Composita.

Περίστῳον, Atticis dicitur locus septus columnis, qui & περικίων. Poll. l. 1. A Suida exponitur etiam, Στοὰς ἔχον, circa quod porticus & ambulacra sunt & ea columnis in orbem cincta. Scribitur etiam περίστυλον.

Πρόστῳον, locus qui ante porticum est: porticus vestibulum. Plato ἐν τῷ προστῴῳ περιπατοῦντα.

Στοιβάζω, &c. vide in Στείβω. Στοῖχος, &c. in Στείχω.
Στολὴ, &c. in Στέλλω.

ΣΤΟ΄ΜΑ, ατος, τὸ, os: interdum est totum id spatium quod diductis labris ad imas vsque fauces interiacet, in quo sunt dentes, palatum, lingua, gurgulio & tonsillæ duæ: interdum verò id tantùm spatium quod diductis labris continetur. Iungitur diuersis epithetis: vt λάβρον στόμα, apud Soph. os procax. Et apud Aristoph. in Ranis, ἀχάλινον ἀκρατὲς ἀπύλωτον στόμα, os effræne, incontinens, nullis valuis seu portis clausum. pro ἀπύλωτον στόμα dicitur etiam ἀθύρωτον, apud Plut. de lib. educ. Iungitur & diuersis verbis: vt verba facturus dicitur ἀνοίγειν καὶ λύειν στόμα. apud Isocr. & Sophoc aperire & soluere os: pro quibus dicitur & διαίρειν τὸ στόμα diducere os, apud Demost. & Luc. Cōtra ἴσχειν στόμα, apud Eurip. Suppl. os cohibere: sic pro eodē δάκνειν στόμα, apud Aristoph. in Nub. & ὑπίλλειν στόμα, apud Soph. in Antig. Dicitur & ἐμφράττειν στόμα, apud Dem. & Plut. os obturare seu obstruere. Iungitur & variis præpositionibus: vt ἀνὰ στόμα ἔχειν in ore habere. Il. β. & Xen. in Hierone ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, memoriter dicere. Xenoph. in symp. & Plut. symp 6. itidemque in Solone & Them. διὰ στόματος εἶναι: vt apud Theoc. idyll. 14. φάσι διὰ στόματος. sub. ὄντι, in omnium ore est, in omnium sermone versatur: sic vtitur & Herodot. & Plut. Ἐξ ἑνὸς στόματος. vno ore, apud Aristoph. in Equit. Plat. lib. 1. de leg. & lib. 2. de rep. Ἐπὶ στόμα ἐλθεῖν, apud Aeschyl. & Plut. in Erotico. & Plat. de rep 8. in buccam venire. κατὰ στόμα & πρὸς στόμα, in os coram. In sacris literis στόμα sæpe dicitur ipsa oratio seu verba ore prolata. vt Luc. 19. Matth. 18. 1. Pet 2. & alibi ¶ Metaphoricè aliis etiam rebus tribuitur: vt στόμα τῆς γαστρὸς, os seu orificium ventriculi, Gal. ad Glauc. Στόμα τῆς ἀγυιᾶς, vici introitus & fauces. Nē. στόματα Νείλου ostia Nili apud Arist. de mun. στόμα λιμένος, fauces portus, Thuc. & Plutarc. στόμα μαχαίρας, acies gladij.

Luca

Luc.21. Itidem in exercitu στόμα dicitur acie, seu frons, primi ordines, apud Xen. & Plut.

Στοματικὸς, ad os pertinens: vt στοματικὰ φάρμακα, apud Galen. Exponitur etiam, ori gratus. Item qui oris vitio laborat.

Στομώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui amplo ore est seu magno. Poll. l. 2.

Στομίας, ου, ὁ, magnum os habens. στομίας ἵππος dicitur equus oris duri & contumacis. Suid. & Hesych.

Στόμιον, ου, τὸ, osculum, paruum os, apud Athen. l. 9. Dicitur de vasis venarum & aliarum rerum introitu, apud Gal. Alex. Aristot. &c. ¶ Item ea fræni pars quæ inditur ori equi. Xen. de re equ. & Eurip. in Hippol. Coron.

Στόμις, idem quod στομίας, duri & contumacis oris equus. Æschi.

Στομόω, ῶ, f. ώσω, os facio: vt στομῶν ὄγκον, tumori suppurato os facere quo pus exeat, i. ostiolo facto aperire, apud Gal. Apud Hippocr. l. 6 τῶν ἐπιδημ. accipitur pro ἀναστομῶ, recludo atque adaperio quācunque partem adhibito medicamento. Dicitur στομῶσαι σίδηρον, qui acie ferrum instruit seu acuit, apud Greg. Inde factum vt στομῶσαι accipiatur pro roborare: vt apud eundem Greg. inuect. in Iulian. τοῖς κινδύνοις στομώσαντες, qui obdurârunt & confirmârunt animum periculis. In exercitu στομῶσαι significat, infestam aciem obuertere, infesto agmine exercitum firmare, apud Plut. in Ant. Dicitur etiam λιμῷ στομῶσαι qui eum stomate instruit.

Στόμωμα, τὸ, id quod exacutum est, id quod stomate instructum est: vt χαλύβδιον στόμωμα, ferrum acie chalybea instructum & roboratum, apud Poll. στόμωμα σιδήρου, apud eundem pro σίδηρος ἐστομωμένος, ferrum quod candens acie chalybea præfixum est & aquæ immersum ac induratum. Metaphoricè etiam dicitur στόμωμα, robur, vis, vigor: vt στόμωμα τοῦ οἴνου, apud Plut. symp. 6. c. 7. Dicitur etiam στόμωμα, robur aciei, apud eundem in Flamin.

Στόμωσις, ipsa actio τοῦ στομῶσαι, quum faber candefactum & exacutum ferrum in aqua extinguit vt durius fiat ac firmius. Plut. in symp. sep. sap. Exponitur etiam, acies, acumen, robur, vt στόμωμα Soph. in Oed. Colon.

Στόμαχος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Deriuata paulo remotiora.

Στόμος, garrulitas: item conuitium λοιδορία, Hesych.

Στωμύλος, (pro quo tamen scribendum videretur στομύλος cùm à στόμα deriuetur, teste Poll. l. 2.) ου, ὁ, garrulus, loquax λάλος φλύαρος Hesych. vt apud Theocr. idyll. 5. ὦ παιδίον, ἡ στωμύλος ἦσθα. Κομάτα, pro quo paulò antè, ὡς λάλος ἐσσί. Exponitur etiam, qui sua loquacitate aliquem circumuenit. Accipitur etiam in bonam partem pro, lepidus, facetus. Hesych.

Στωμυλία, ἡ, loquacitas, seu versuta & fallax loquacitas. Apud Aristoph. in Ran. στωμυλίαν ἐδίδαξας, schol. exp. στωμυλίαν κολακείαν, πανουργίαν.

Στωμυλιάζω, loquax sum. Hesyc. vnde στωμυλήθραι δαιταλεῖς, garruli, loquacesque conuiuæ, apud Athen. l. 9.

Στωμύλλω, idem quod στωμυλέω, Aristoph. in Nub. Οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελ' οἷάπερ οἱ νῦν, non deblaterans & ore loquaci garriens. στωμύλλομαι idem: apud eundem in Ran. & in Acharn. Hinc στώμυλμα, τὸ, nugamentū, nugæ. Idem in Ran. Et comp. κατεστωμύλλω, deblatero: vnde κατεστωμυλμένος, deblateratus, & pro deblateratore, apud eundem ibid.

Στόμβος, ου, ὁ, qui ore dilato grauem vocem clamorémque edit. Gal. apud Hippocr. exp. βαρύηχος, βαρύφθογγος.

Στομβάζω, ore dilatato grauem vocem edo, seu ore latè diducto loquor.

Στόμφος, ου, ὁ, (vt apud Dion. Lōg. εἰς ἀλληγορικὸν στόμφον ἐκφέρεσθαι) videtur esse granditas quædam verborum.

Στομφάζω, vtor grandibus verbis, magnificè loquor, grandius loquor. Aristoph. in Vesp. Στομφαστικὸς, grandiloquus.

Στόμφαξ, ακος, ὁ, idem: sic dicitur Aeschylus poeta, apud Aristoph. in Nub.

Στέβος, idem quod στόμβος, conuitium. Hesych.

Στεβάζω, conuitior. idem.

Composita ac primum cum præpositione.

Ἀμφίστομος, ὁ καὶ ἡ, geminum habens: *accipiendo στόμα in metap. signif.* vt ἀμφίστομος φάλαγξ, apud Aelian. & ἀμφίστομος τάξις, Arrian. l. 6. Ἀμφίστομοι gemini seu geminæ. Aristot. histor. an. l. 9.

Ἀνάστομος, apertus, laxus, dehiscens.

Ἀναστομόω, q. d. facio os laxius & apertius: relaxo, aperio. Euri. in Cycl. λαβρὰς φάρυγγος, ὦ Κύκλωψ, ἀναστόμου τὸ χεῖλος, aperi labrum ampli gutturis. Apud Xenop. pæd. 7. ἀναστομοῦν τὰς τάφρους exp. fossas repurgare. ¶ Item ἀναστομόω, arcto angustio, in fauces comprimo: vnde ὠκεανὸς ἀναστομούμενος, in fauces compressus, apud Aristot. de mundo. ¶ Item q. d. os facio, exacuo: vt apud Athen. l. 4. ταῦτα τῶν ἡδυσμάτων ἀναστομοῖ τάχιστα ταῖς αἰσθητηρίαις.

Ἀναστόμωσις, ἡ, laxatio, relaxatio. Item arctatio, compressio in fauces. Item exacutio palati: *de cibis dictum*. Athen. l. 4.

Ἀναστομωτικὸς, aperiendi vim habens & oris patefaciendi: vt ἀναστομωτικὸν φάρμακον. Item exacuendi palati vi pollēs.

Ἀναστομωτήριος, idem Hippocr.

Ἀντίστομος, aduersam frontem habens seu aduersas frontes. Aelian.

Ἀποστομόω, os obturo, os occludo: apud Suid. Item (de ferro dictum) aciem eius hebeto & retundo: vnde metaph. apud Luc. δύο ἀκτῖνες (s. κεραυνοῦ Διὸς) dicuntur ἀπεστομωμέναι. Item ore facto aperio: apud Diosc. & Gal.

Ἀποστόμωσις, apertio facto ostio. Aristot. in probl.

Ἀποστοματίζω, memoriter recitare iubeo. Plat. in Euthyd. ὁπόταν ἀποστοματίζῃ ὑμῖν ὁ γραμματιστής. Et simpliciter allicio ad loquendū. Lucæ c. 11 ἀποστοματίζειν αὐτὸν περὶ πλειόνων. Item memoriter recito seu refero. Athen. l. 8. ἣν (ἱστορίαν) ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀποστοματίζειν οὐ δύναμαι. Sic apud Plut. in Thes.

Ἀποστομίζω, idem quod ἀποστοματίζω. Hesych. Exponitur etiam obstruo: apud eundem. Item aciem retundo & hebeto, apud Plut.

Διαστομόω, diduco ore patefacto. Διαστόμωσις, ἡ, diductio & apertio oris. Alex. Aphr. διαστομωτὶς μήλη, specillum quo os clausum aperitur & diducitur.

Ἔνστομος seu ἐνστόμιος, qui in ore est. Diosc. l. 1. c. 116.

Ἐνστομίζω, frænum inicio: vnde ἐνστομισθέντων, apud Suid. quibus frænum iniectum erat & ἐνστόμισμα, τὸ, frænum: quod nimirum ori inicitur ad coercendum & regendum iumentum. Ioseph.

Ἐπιστομίζω, os obturo & loquentem reprimo. Athen. l. 8. Luc. in Ioue Trag.

Ἐπιστόμισμα, τὸ, obturamentum, præpedimentum quo os alicui homini reive obstruitur. Et metaph. obstaculum. Ioseph. in Antiq. Iud.

Ἐπιστόμιον, τὸ, idem.

Ἐπιστέβιω, (dictum quasi ἐπιστομέω, μ. mutato in β. teste Etym.) irrideo, contumelia afficio, conuicior. Apollon. Arg. l. 3. Μὴ μιν κερτομέουσαι ἐπιστοβέωσι γυναῖκες.

Καταστομίζω, tacere facio. Exponitur etiam, ad infantiam redigo, apud Plut. in Aristid.

Καταστομὶς, pars quædam tibiæ. Hesych.

Περίστομος, qui circum os est, os ambiens. περίστομος φάλαγξ dicitur cuius frons vtrinque aduersus hostes vergit, apud Aelian.

Περιστόμιον, τὸ Hesychio est, ὁ τῆς ἐπενδύτου τόπος ἐν τῷ βρόχῳ. Exod. c. 28 exp. capitium.

Πρόστομος, acuta cuspide præfixus, mucronatus.

Προστομία, ἡ, seu προστόμιον, τὸ, labiorū commissura. Poll. l. 2.

Ἀπρόστομος, (*Decomp.*) qui acuta cuspide præfixus non est, non acutus in summa sui parte.

Σύστομος, qui est ore sensim compresso & contracto. Aristot. de part. animal. l. 3. Item mutus, elinguis: vnde prouerb. συστομώτερος σκάφης, apud Hesyc. & Suid.

Συστομέω, os contraho, ostiū constringo & coangusto. Exponitur &, simul in fauces contraho: apud Aristot. de mundo.

Ὑποστόμια, fræni ferramenta quæ mandit equus. Poll. l. 1.

Composita citra præpositionem.

Ἀθυρόστομος, cuius os nullis foribus cohibetur, aut cohiberi potest: hoc epitheto echo cognominatur apud Soph. in Philoct.

Ἀθυροστομία, ἡ, oris incontinentia, oris petulantia, loquacitas, garrulitas: in Epigr.

Ἀθυροστομέω, linguam non contineo, linguæ petulantia vtor.

Αἰολόστομος, habens os varium. Sic ab Æschylo oracula vocantur, quoniam vt plurimum ambigua sunt & intricata, variōque sensu exponi possunt.

Ἀρτίστομος, cui est στόμα ἄρτιον, i. integrum: qui integra verba, ita vt intelligi possint, pronuntiat, seu qui verba alicuius linguæ pronunciat integra & perfecta. Suid. ex Dionys. Exponitur etiam, vndique planus. Gal. apud Hippocr.

Ἀρτιστομέω, integra & perfecta verba pronuntio. Strab. l. 4.

Ἄστομος, qui os non habet: ideoque loquendi facultate destitutus. Luc. in Lexiph. Exponitur etiam, cui paruum os est, in Cyneg. Ἄστομος ἵππος, equus durioris oris, qui frænis cohiberi nequit ob contumaciam, Æschyl. Cibarius. Ἄστομον tributum significat ori ingratum & insuaue, seu id quod sapore est ingrato. Athen. l. 7. ¶ Ἄστομοι dicuntur & populi quidam, quòd ore careant. Plin. l. 7 c. 2.

Ἀστόμωτος, qui exacutus non est, acie non temperatus aut roboratus: seu qui non tinctus est aut immersus postquam candefactus fuit & exacutus.

Αὐθαδόστομος, qui est ore contumaci & temerario. Aristoph. in Ran.

Βαρβαρόστομος, qui barbarè effert verba alienæ linguæ.

Βαρβαροστομία, vitium quo quis barbarè verba linguæ alicuius pronuntiat. Strabo. l. 4.

Βαρβαροστομέω, barbarè pronuntio vel loquor.

Βραχύστομος, qui breui ore est, vel paruo orificio. Plut. de aud.

Δίστομος, geminum os habens: vel duo habens ostia. Item anceps, vtrinque acutus seu scindens: vt δίστομα φάσγανα, apud Eurip. in Orest.

Δύστομος, qui difficili seu malo ore est: vt δύστομος γλῶσσα, in Epigram. Vide & in comp. ex Τέμνω.

Ἐκατι-

Ἑκατόστομος, centum ostia habens: ἑκατόστομοι ῥοαί. Euripid. in Bacch.

Ἐλευθερόστομος, qui est ore libero, qui liberè loquitur quæ in buccam veniunt.

Ἐλευθεροστομία, ἡ, libertas loquendi, quæ & παῤῥησία.

Ἐλευθεροστομέω, liberè loquor, παῤῥησιάζομαι, Aeschyl. in Prometh. & Eurip. in Androm.

Ἑπτάστομος, septem ora seu ostia habens, septenis ostiis sua flucta in mare fundens. Apud Eurip. in Bacch. πόλισμ' ἑπτάστομον, vrbs septem habens portas.

Ἑτερόστομος altera tantum parte aciem habens, ex altera tantùm parte acutus: vt ἑτερόστομοι κοπίδες, apud Synes.

Εὐρύστομος, qui lato ore est aut ostio.

Εὔστομος, qui pulchro ore est Item qui est ore magno. Xenop. in Cyneg. Luc. in Lexiph. Εὔστομος ἵππος, qui fræno facilè paret, qui est ore tractabili. Plut. Synecdochicè εὔστομος dicitur qui eleganti est forma seu oris specie. Hesyc. Exponitur etiam, bene pronuncians. Item bene loquens, facundus, disertus. Epig. l. 1. Item ore seu lingua fauens: vnde apud Soph. in Philoc. εὔστομ' ἔχε παῖ, faue lingua, sile, tace. Sic εὔστομά μοι κείσθω, ore fauebo, apud Herodot. in Eut. & Plut. de exil. Cibaria verò εὔστομα dicuntur, quæ ori grata sunt & iucunda, apud Theop. de caus. plant. l. 6 & Diosc. l. 1 c. 161.

Εὐστομία, ἡ, bona pronuntiatio. Item oris festiuitas. Sic etiam dicitur sapor ori gratus, apud Theoph.

Εὐστομέω, suauem & concinnum ore cantum modulor. Sop. in Oedip. Colon. Exponitur etiam, ore rotundo loquor. Item ore faueo, bona verba dico. Aristop. in Nub.

Ἐνευστομέω, (dec.) concinna suauique melodia cantillo seu perstrepo in Philostr.

Θρασύστομος, qui audaci ore est, qui nihil non audet proloqui. Eur. in Aegeo, δειλὰν γυναῖκας δεσποτῶν θρασυστόμους.

Θρασυστομέω, audacter & insolenter loquor. Idem in Hecub. εἴπερ οὕτω καὶ λίαν θρασυστομεῖ.

Κακόστομος, qui mali oris est, maledicus. Eurip. in Iphig. Aul. λέσχας πονηρὰς καὶ κακοστόμους φιλεῖ. Item qui perperam effert verba alienæ linguæ.

Κακοστομία, vitium quo quis male pronunciat verba alienæ linguæ. Strab. l. 14.

Κακοστομέω, maledico, conuitior. Item male pronuncio.

Κοιλόστομος qui cauo ore est, qui cauo ore loquitur, seu in cuius ore vox obscuratur, velut in cauo recessu. Κοιλόστομος διφαλαγγία dicitur quæ duces vtriusque phalangis in iisdem partibus collocatos habet, aut dextris, aut sinistris. Aelian.

Κοιλοστομία, vitium illud quo vox in ore quasi in specu obscuratur & velut in recessu auditur. Quint. l. 1. c. 9.

Λαβρόστομος, qui est ore procaci seu garrulo, garrulus, loquax.

Λαβροστομία, procax os, seu procacitas oris. Hesyc.

Λαβροστομέω, procaci ore sum, procax sum in loquendo. Aesch.

Λαυροστομέω, procaciter & præcipitanter loquor: vel pleno ore blatero, Idem.

Μονόστομος ἀξίνη, securis vnicum tantùm habens stoma, vnica tantum parte scindens.

Μικρόστομος, qui paruo seu angusto ore est.

Ὀζόστομος, cui os fœtet, in Epig.

Ὁμοιόστομος, ore similis, os simile habens. Ὁμοιόστομος διφαλαγγία, quum cohors præcedentem sequens simili forma sequitur. Aelian.

Ὀξύστομος, qui acuto ore seu rostro est: vt ὀξύστομοι ἐμπίδες, apud Aristop. in Auibus. Dicitur & ὀξύστομος μάχαιρα, gladius acute scindens seu acutam cuspidem habens: apud Euripid. in Supplic.

Παχύστομος, qui crasso ore est. Item qui crassè loquitur, crassilinguis. Strab. l. 14.

Παχυστομία, os crassum, seu crasse pronuncians. Idem ibid.

Παχυστομέω, crasso ore loquor, crasse pronuntio.

Πλατύστομος, qui lato seu patulo ore est: vt πλατύστομος κρατήρ, apud Diosc. l. 5. c. 102.

Ποικιλόστομος, cuius os varium est: seu rostrum variegatum habens, i. vario colore pictum.

Πολύστομος, multa habens ora. Πολύστομος ἠχώ, sonus seu vox ex multiplici ore proficiscens: apud Nonn.

Σεμνόστομος, grauis ore, qui grauiter loquitur. Aeschyl. in Prometh.

Σπινόστομα, inter Danubij quædam ostia numeratur. [Strab. l. 14.]

Τραχύστομος, qui aspero ore est, seu qui asperè loquitur. Strab. l. 14.

Τρίστομος, tria habens ora seu ostia. Item cui triplex est acies, trigemino mucrone præfixus in Epigr.

Τυφλόστομα, cæcum os seu ostium. Eustath.

Χαλκόστομος, æreum habens os, seu æratum rostrum: vt χαλκόστομος κώδων. Soph. in Aiace.

Χρυσόστομος, aureum os habens, aureo ore loquens, seu aurea verba ore fundens: sic cognominatus fuit Ioannes Antiochenus, teste Suid.

Ψαλιδόστομος, forficem aut forcipem in ore habens: epitheton cancri, apud Hom. in Batrachom.

Ψευδόστομα, falsa & mentita ostia. Herodot. Ψευδόστομος, qui mendaci ore est.

Ψευδοστομέω, mẽdaci ore sum, mentior. Soph. in Oedip. Col.

ΣΤΟΜΑΧΟ'Σ, ου, ὁ, stomachus: i. illa canalicula seu fistula quæ faucibus ad linguæ radices subiacens esculenta poculentáque in ventrem transmittit, quo cum coniungitur. Interdum huius fistulæ superior pars hoc nomine intelligitur, i. gula: vt Iliad. ν. Ἠ καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλέι χαλκῷ. Sic & Il. γ. & ρ. interdum verò sic dicitur stomachi pars inferior, i. orificium ventriculi superius: vt apud Gal. meth. lib. 13. Interdum ipse ventriculus cum suo orificio sic appellatur: vt apud Athen. l. 2. ἐκ οἰκείως διατίθεσθαι τὸν στόμαχον, esse languenti stomacho. Hippocrates sic etiam nominauit os seu orificium vuluæ, vt quum inquit, παιδίου τῆς κεφαλῆς προφαινομένης ἐκ τοῦ στομάχου. Quidam deducunt παρὰ τὸ στόμα καὶ χέω, quod cibum stomachus inferiore orificio ad intestina transfundat. Quidam à στόμα & ἄγχω. Alij simpliciter per paragogen à στόμα factum putant, sicut μόναχος ex μόνος & στόναχος ex στένος.

Στομαχικὸς stomachicus: vt στομαχικὴ διάθεσις quum stomachus malè affectus est: apud medicos. Item qui stomachi vitio laborat. Diosc. l. 4. c. 37. Interdum sic specialiter dicitur ad vomitum procliuis, qui cibum non continet, teste Gal. τῶν κατὰ τόπ. lib. 8.

Composita.

Εὐστόμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, bonum habens stomachum, cuius stomachus bene habet. Item de cibariis dictum, stomacho conueniens, vtilis, aut grauatus stomachum corroborans, sæpe apud Theoph. & Diosc.

Εὐστομαχία, ἡ, bonus ventriculus, ventriculi bona affectio. Item sapor stomacho gratus, seu gratia saporis stomacho iucundi Diosc. l. 2. c. 18. Athen. l. 7.

Κακοστόμαχος, cuius stomachus malè affectus est seu male habere solet. Et κακοστόμαχα, quæ ingrata sunt stomacho eúmque lædunt & infirmum reddunt. Diosc. l. 1. c. 181. Athen. l. 3.

Στόμβος, στομόω, στωμύλος, στόμφος, &c. vide in Στομα.
Στόνος &c. in Στένω. Στοργή, &c. in Στέργω.

ΣΤΟΡΕ'Ω, ῶ, F. έσω, sterno, i. deiectum expando humi aut alio in loco plano: vt in Epig. ἐστόρεσαν δαπέδῳ, humi strauerunt. Sic dicitur στορέσαι λέχος, i. suis linteaminibus & operculis superstratis tegere. Il. ω. Od. η. Dicitur & aër serenus ac tranquillus πόντον στορέσαι, i. tranquillum reddere, sedare, apud eundem Hom. in Od. ¶ Item prosterno, humi deiicio, ita vt se expandat: vnde metaph. apud Thuc. l. 6. ἵνα Πελοποννησίων στορέσωμεν τὸ φρόνημα.

Στορεύς, έως, ὁ, strator, qui sternit aut sternere solet. De Deo dicitur aut aëre silente, qui æquora sternit & tranquilla reddit. Hesych. Sic appellatur etiam fomes qui substerni solet ad concipiendam flammam aut scintillam quæ è silice excuditur, teste eodem & schol. Apollon.

Στορεννύω, seu στορέννυμι, idem quod στορέω. Per syncopen etiam στόρνυμι dicitur pro στορέννυμι.

Στρωννύω & στρώννυμι (deriuata ex στορέω syncopen passo futurum habentia στρώσω) idem quod στορέω. Xenoph. pæd. 7. ὁ αὐτὸς κλίνην στρώννυσι. Athẽ. l. 13. στρῶσον ἡμῖν ἔνδον. Exponitur etiã, substerno: vt in geopon. στρωννύουσι δὲ αὐτοῖς ἄχυρα.

Στρῶμα, τὸ, stratum, stramentum, stragulum: seu vestis stragula. Peculiariter sic dicitur quo lectus aut torus solet insterni: seu quod dormituro substernitur. Xen. Pæd. 5. & 6. Plut. in Alex. Athen. &c.

Στρωματίτης, ου, ὁ, Hesych. est conuiuium quoddam collatitium in quo sibi ipsis præbebant stragula & stramenta.

Στρωματίζω, sterno, insterno: apud eundem.

Στρωματεύς, έως, ὁ, vestis aliqua sutilis, aut saccus ex pannis lineis laneisve consutus, in quo stragula deponi solebant & colligari. Poll. l. 7. c. 19. & Theophr. hist. pl. l. 4. c. 2. ¶ Sic etiam nominatur piscis quidam, quoniam tergum eius virgis aurei coloris variegatum est, instar στρωματέως διαποικίλου. Athen. l. 7. ¶ Inscribuntur & libri quidam στρωματεῖς, apud Clem. Alex. ob varietatem argumenti, vt ipse testatur l. 4.

Στρωμνὴ, ἡ, idem quod στρῶμα. Xen. Pæd. 4. Plut. in Them. Athen. Herodian. &c.

Στρῶσις, εως, ἡ, stratio, stratura. Et peculiariter, lecti structura & compositio: apud Athen. l. 2.

Στρωτὴρ, ῆρος, ὁ, strator. Στρωτῆρες dicuntur trabiculę seu tigellę quę tignis maioribus insternuntur. Suid. & Harpocr. item textiles crates quibus tuguriorum culmina solent insterni. Poll. l. 10. c. 43. ex Aristoph. Babylon.

Στρώτης, ου, ὁ, strator. Et peculiariter, lecti strator. Athen. l. 2.

Στρωτὸς, stratus, instratus, stragulis intectus. Hesiod. in Theog.

Composita ac primùm ex στορέω & στορεννύω, seu στορέννυμι.

Καταστορέω, sterno humi, prosterno seu deiicio. Herodot. item consterno, complano. Philo de vita M. l. 3. ἃ τὴν ἐπιφάνειαν τῶν

 πεδίων

πελάγους κατεστόρεσαν. Dicitur & placidus ventus aut aër sedatus, æquor καταστορέσαι: apud Basil. vnde metaphor. pro sedare, componere & demulcere vsurpatur: vt apud Plut. καταστορέσαι τὴν φιλοτιμίαν.

Καταστορεννύω seu καταστορέννυμι, idem. Pro eo per syncopen dicitur καταστόρνυμι, ex quo rursus syncopato fit καστόρνυμι: vt Od. ρ. Κὰδ δὲ καστόρνυσα θρόνοις ἔνι δαιδαλέοισι.

Παραστορέω, iuxta sterno. Exponitur &, sterno, extendo, apud Aristoph.

Ὑποστορέω, substerno, subiicio: vnde tertia persona præteriti passiui ὑπεστόρεσται, substratum subiectúmque est, apud Basil. in epist. ad Greg.

Ὑποστορεννύω, seu ὑποστορέννυμι, idem. Pro quo per syncopen dicitur ὑποστόρνυμι, apud Eustath.

Composita ex στρωννύω seu στρώννυμι ac primùm cum præpositione

Διαστρωννύω siue διαστρώννυμι, sterno, insterno. Athen. lib. 4 προβάτων παραγινομένων πρὸς αὐτὸν, πεντάκλινον διεστρώννυτο.

Ἐπιστρωννύω, seu ἐπιστρώννυμι, insterno, supersterno, vel instrato tego. Luc.

Ἐπίστρωμα, τὸ, instragulum.

Καταστρωννύω, aut καταστρώννυμι, consterno. Gal. ἀμπέλων ἕλιξι καὶ ῥόδοις καταστρωννύμεναι τοὔδαφος. Item sterno, prosterno. Eur. in Herc. fur. ὃ ἁμαρτὰ καὶ παῖδ' ἔτι κατέστρωσεν βέλει.

Κατάστρωμα, τὸ, superius tabulatum nauis: seu tabulatum quo nauis superiore ex parte strata est, quódque nautas discurrentes aut milites propugnantes sustinet. Thuc. l. 1. & 7. Pol. l. 1.

Κατάστρωσις, ἡ, constratio. Item prostratio.

Περιστρωννύω, siue περιστρώννυμι, circumcirca sterno, circumquaque consterno.

Περιστρώματα, τὰ, aulæa & tapetia quibus triclinia nec non lecti torique circumquaque sterni solent. Athen. l. 5.

Ὑπερστρωννύω, siue ὑπερστρώννυμι, supersterno, seu super insterno.

Ὑποστρωννύω, & ὑποστρώννυμι, substerno, stratum subiicio. Eur. in Hel. ἵνα μὴ λέχος ὑποστρώσω τινί. Herod. l. 4. χρυσοϋφέας στρωμνὰς ὑποστρωννύντες.

Ὑποστρώννυμαι, mihi substernitur. Athen. l. 4. ἀμφίταποι ἁλουργεῖς ὑπέστρωντο ταῖς κλίναις.

Προϋποστρωννύω, seu προϋποστρώννυμι, (dec.) prius substerno.

Composita ex στρῶσις & στρωτός: sine præpositione.

Ἀστρωσία, ἡ, sine stragulis cubare, stragula sibi non substernere Plat. de leg. l. 1.

Ἄστρωτος, ὁ καὶ ἡ, qui stratus seu instratus non est, stragula non intectus: vt ἄστρωτον πέδον. Eurip. in Herc. fur. [pud Suid.

Βαθύστρωτος, profundè seu altè stratus: vt βαθύστρωτος κοίτη, a-

Κερόστρωτος, cornibus seu corneis laminis stratus. Plin. l. 11. c. 37.

Λιθόστρωτος, lapidibus stratus. Idem l. 36. c. 28.

Ὁδοστρωσία, viarum stratura, seu munus sternendæ viæ. Iustin.

Φυλλόστρωτος, foliis stratus. Eurip.

Χαμαιστρωσία, humile stratum, lectus humi stratus. schol. Soph. Sic etiam dici potest, quum quis in solo herbido decumbit, & herba ipsa straguli vicem præstat.

ΣΤΟΡΘΥΓΞ, cuspis hastæ, spiculum hastæ. Suid. in qua figr. scribitur στόρθη, apud Hesych. ¶ Sumitur pro priapo, in Epigr. ¶ Ibidem στόρθυγγα δικέραιον de cornibus cerui, q. d. bicornem ramum. ¶ Item στόρθυγγες, capilli cum sordibus impliciti, apud Poll.

Εὐστόρθυγξ κορύνη, in Epigr. claua è valido pulchróve stipite.

Στόρνυμι, vide in Στορέω.

ΣΤΟΧΑΖΟΜΑΙ, F. άσομαι, P. ασμαι, collimo & rectà ad scopum tendo, vt qui ὀρθῷ κανόνι στοχᾶσθαι. (*nam à στοίχω deriuari dicitur) Polyb. στοχάζεσθαι σκοποῦ τοῦ ἐναντίου. Xenop. ἵνα δ' ὠφελῇ τὸν ἄνθρωπον στοχάζεσθαι ὁπότε καὶ πόλεμος γίγνηται, collimando oculos figere & directo ictu ferire aduersarios. Metaphoricè etiam accipitur. Philo de vita Mos. lib. 3. στοχαζομένους ὥσπερ ἐν ταῖς τέχναις σκοποῦ τοῦ ἀρίστου βίου, velut in scopum vitæ destinantes. Plato in Euthyd. πάλιν ἐστοχάζετο τοῦ μειρακίου, iterum petiit & aggressus est iuuenem argumentatione. Significat etiam: propositum est mihi, specto seu respicio: vt Aristot. polit. 1. πᾶσαι ἀγαθοῦ τινος στοχάζονται. Idē eth. 5. στοχάζομαι τοῦ ἡδὺς εἶναι, scopus mihi propositus est vt placeam, seu studeo vt placeam. Idem rhetor. 3. δεῖ στοχάζεσθαι τοῦ μετρίου, habenda est ratio mediocritatis. Plato de leg. στοχάζομαι πρὸς τοῦτο. ¶ Item coniicio, coniecturam facio: vt in epigr. τί στοχασόμεθα σοῦ; quid de te coniicere possumus? Plutar. in Fab. οὐκ ὀρθῶς στοχαζόμενοι τοῦ ἀνδρὸς, non rectè coniectantes & iudicantes de viro. Apud Phalar. στοχάζομαι ἀπὸ τρόπων, è moribus coniecturam facio. Apud Plut. in Pericle, ἐστοχάσθαι τὰ εἰρημένα ὡς ἐπὶ πολὺ γενομένων, hæc ita exposita sunt, vt magna ex parte res euenit.

Στόχασμα, τὸ, id quod in scopū intenditur, seu quo ad scopū collimamus. Eur. in Bacch. Οὐκ ἀγκυλωτοῖς Θεσσαλῶν στοχάσμασιν, nō incursus arcubus Thessalicis, qui in scopū intendi solēt,

Στοχασμὸς, οῦ, ὁ, collimatio & petitio scopi, in scopum intentum esse & eum assequi cupere. Plut. de solert. an. Item coniectatio seu coniectura. Suid. Sic dicitur etiam tensio, teste Poll. l. 5. c. 4.

Στοχαστὴς, οῦ, ὁ, coniector, qui coniecturis colligit: vel qui bene limat & rectà ad scopum tendit.

Στοχαστικὸς, rectà collimans & ad scopum tendens, qui scopum attingere probè nouit. Metaphoricè apud Aristot. eth. 6. c. 7. ὁ τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπῳ τῶν πρακτῶν στοχαστικὸς κατὰ λογισμὸν, qui aciem mentis & cogitationē intendit in id quod homini facere maximè conducit. Itē qui solertis est coniecturæ, consultus. Itē cōiecturalis: vt στοχαστικὴ στάσις. Quint. l. 3. c. 7.

Στοχαστικῶς, coniecturaliter, more eorum qui coniiciunt. Aristot. rhet. 1.

Στοχὰς, άδος, ἡ, retium tensio. Item strues ex materia aut lapidibus ad æquanda loca concaua & inæqualia in quibus tenduntur ipsæ plagæ Poll. l. 5. c. 4.

Composita.

Ἄστοχος, ὁ καὶ ἡ, qui non bene collimat nec scopū tangere potest. Item qui non bene coniicit & rationem ad veritatem dirigit.

Ἀστόχως, more eorum qui non bene coniiciunt. Polyb.

Ἀστοχία, ἡ, quum quis non bene collimat: Item quum quis non bene coniicit, sed aberrat à scopo. Exponitur &, opinionis & spei frustratio.

Ἀστοχέω, non rectà ad scopum tendo: aberro à scopo: vnde metaph. Plut. de def. orac. ἀστοχοῦσι τοῦ μετρίου καὶ πρέποντος.

Ἀστόχημα, τὸ, erratum, propriè eius qui non rectà ad scopum tendit, ideóque eum non attingit.

Διαστοχάζομαι, coniector, coniectationibus auguror.

Δυστόχαστος, coniectu difficilis qui non facilè coniectura colligitur: vt δυστόχαστ' αἰνίγματα. Eur. in Supplic.

Εὔστοχος, bene collimans, felix in tangendo scopo: ideoque & iaculandi peritus: vt εὔστοχοι ἀκοντισταί, apud Eur. Idem (de re dictum) rectà ad scopū tendens, directus: vt εὔστοχοι βολίδες τῶν ἀστραπῶν, Sapient. 5. Τὸ εὔστοχον, dexteritas illa attingendi scopum. Herodian. l. 1. Item εὔστοχος, solers, acutus, ingeniosus. Laert. de Diog. Cyn. εὐστοχώτατος ἐγένετο ἐν ταῖς ἀπαντήσεσι τῶν λόγων.

Εὐστόχως, dextrè, aptè, modo eorū qui à scopo non aberrāt.

Εὐστοχία, ἡ, dexteritas in iaculando, certa manus in mittendis sagittis. Herodian. l. 1. Et metaph. dexteritas in coniiciendo, seu coniiciendi rectitudo. Aristot. eth. 6. c. 9.

Εὐστοχέω, dexter sum in attingendo scopo, à scopo non aberro. Item solerter coniecto, acutus sum in perspiciendo quid facto opus sit. Polyb. l. 2.

Κατευστοχέω, (Dec.) bene cōiecto, seu bene coniecto cōtra.

Καταστοχάζομαι, collimo seu collineo, ad scopum tendo. Et metaph. velut scopum propositum habeo, specto. Basil. ὁ κριτὴς τοῦ δικαίου καταστοχάζεται, οὐ πρόσωπα λαμβάνων.

Στραβὸς, &c. vide in Στρέφω.

ΣΤΡΑΓΓΟΣ, ὁ, tortus, tortuosus, peruersus, distortus, obliquus. Suid. & Hes. Scribitur etiam Στραγὸς, apud eūdem Suid. vnde Στραγότερος, quod expon. impudentior, apud Basil. in ebriosos, μήπως ὁ μὲν εὐυποτακτος, στραγότερος γένηται, ὁ δὲ καταπινόμενος, τῇ ὠλεστέρᾳ λύπῃ καταποθῇ.

Στραγγεύω, torqueo. Hesyc. Suid.

Στραγγεύομαι, torqueor, seu torqueo me. Aristop. in Nub.

Στραγγίζω, F. ίσω, torqueo, vel premio. Hesych.

Στραγγάλη, ἡ, laqueus, quo alicui collum obtorquetur. Exponitur etiam, strangulatio, apud Ioseph.

Στραγγαλία, ἡ, tortuosus laqueus, nexus intricatus: tendicula. Exponitur etiam, via tortuosa & obliqua: item versutia, dolosum consilium. Psal. 124.

Στραγγαλιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tortuosus, peruersus, dolosus: item distortus, peruersus, Suid.

Στραγγάλια, τὰ, apud Apsyrtum in Hippiat. dicuntur esse tophi & durities ex humore concreto, maximè in articulis.

Στραγγαλὶς, ίδος, ἡ, idem quod στραγγαλιά, Suid. ex Pherecrate, & Poll. l. vlt. cap. 47. Item στραγγαλίδες, dicuntur quidam globuli nodosi, quum humor non coquitur nec excernitur, sed in nodosos concrescit globulos: quales ferè sunt etiam αἱ στράγγες. Aristot.

Στραγγαλίζω, obtorqueo, seu stringo.

Στραγγαλόω, ῶ, torqueo, contorqueo. Hesych. Item strangulo, suffoco. Item stringo, apud Alex. Aphr. probl. 76. lib. 1. Apud Suid. στραγγαλωτὴ μάστιξ, exp. lorum nodosum quo cædebantur serui.

ΣΤΡΑΓΞ, γγὸς, ἡ, gutta, stilla: humor per paruа foramina paulatim defluens, teste schol. Aristop. Menander apud Etym. ὕδατος στράγγα ἔχων. * Deducitur à στάξω futuro verbi στάζω, pleonasmo τοῦ ρ, inquit idem Etym.

Στραγγίζω, F. ίσω, guttatim exprimo, stillatim excludo. Diosl. l. 1. c. 32. χυθεὶς τοῦ στραγγίζεσθαι τὸ ὕδωρ, ita vt ne extillet aqua. Sic & apud eundem l. 2. c. 84.

Στραγγίζω,

Στραγγεύω. Idem. Et metaph. premo & quasi perangustum foramen exire cogo: vnde pass. apud Aristop. in Nub. τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι;

Στραγγεῖον, τὸ, instrumentum quo humor exprimitur vt stillatim defluat. Alex. Aphr.

Στρεύγω, (quasi στραγγεύω) dolore afficio: item expugno: item tardo, cesso. Hesyc.

Στρεύγομαι, (quasi στραγγεύομαι) paulatim & veluti guttatim deficio, seu tabesco, aut consumor. Il. o. Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι, Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι. Exponitur etiam moram traho. Hesyc.

Στρευγεδὼν, όνος, ἡ, stranguria. Nicand. in Alexip.

Composita.

Ἐκστραγγίζω, idem quod στραγγίζω.

Καταστραγγίζω, facio distillare.

ΣΤΡΑΤΟ'Σ, ῦ, ὁ, exercitus, copiæ militares, seu terrestres seu nauales. Il. σ. τὴν δ' ἑτέραν πόλιν ἀμφὶ δύω στρατοὶ εἵατο λαῶν Τεύχεσι λαμπόμενοι. Thuc. l. 4. ἐξάγειν στρατόν, educere exercitū. De naualib. copiis dictū exp. classis: vt apud eundem l. 2. ἵνα μὴ οἱ πολέμιοι αὐτῇ στρατῷ ἐπιπλέωσι τῇ πόλει. Metaphoricè apud Plu. aduersus Colot. ὑπὲρ πάντας στρατὸν τῶν ἄλλων φιλοσόφων.

Στρατάομαι ῶμαι, exercitum collocatum habeo: seu castra pono aut metor. Il. γ. Οἵ ῥα πότ' ἐστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο, exercitum locarunt.

Στρατεύω, f. εύσω, exercitum in expeditionē educo, cum exercitu venio. Et ex consequenti bello inuado. Thuc. l. 2. εἰς τὴν γῆν αὐτῶν στρατεύσαι μετὰ πάντων. Idē l. 3. στρατεύει ἐπ' Οἰνιάδας. Item milito, stipendiū facio. Eur. in Erecthio. Οὐδ' εἰς στρατείας ἄξια σῶν ἀνδρῶν πάλιν. Aristot. rhet. l. 2. νεώτατος γὰρ ὢν ἐστράτευσε. Item imperatoris munus obeo, dux sum. Thuc. l. 1 ἐπολιόρκουν Λεωκράτους στρατεύοντος.

Στρατεύομαι idem quod στρατεύω. Xen. Pæd. 4. οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν στρατευόμενοι. Et cū ἐπὶ, apud eundē. Significat & militia, stipēdia facio. Interdū absolutè: vt apud Xen. in Hell. Thuc. l. 8. Interdū cum gen. vt μισθοῦ στρατεύεσθαι, apud eundē. Xen. Interdū cū dat. pers. vt στρατεύεσθαι Καίσαρι. Greg. Cæsari merent. Aliquādo cum præpos. ὑπὸ vt apud Plut in Cam στρατευόμενος ὑπὸ Δικτάτωρι Ποστουμίῳ. Dicitur & στρατεύεσθαι στρατείαν, militare in expeditione aliqua: apud Dem. in Mid. Plu. & Poly.

Στράτευμα, τὸ, exercitus qui in expeditionem ducitur, agmen: idem cum στρατός. Thuc. Dem. Xen. &c.

Στρατευματικός, militaris, bello habilis seu idoneus.

Στράτευσις, ἡ, expeditio. Στρατεύσιμος, ὁ καὶ ἡ, qui in expeditionem educi potest: militiæ maturus. Xen. Hell. 6.

Στρατευτικός, idem: item bellicosus, pugnax, muneris militaribus assuetus. Athen. l. 13.

Στρατεία, ἡ, expeditio, militia. Dicitur ὁρμᾶν στρατείαν, suscipere expeditionē: apud Xen. pæd. 8. & pro eodē, στρατείαν ποιεῖσθαι. apud Thuc. & Isoc. Apud eundē dicitur & στρατεία γίνεσθαι, i. expeditio fieri. Propriè de pedestri expeditione dici traditur vnde & apud Thuc. l. 2 ναυμαχία & στρατεία sibi opposita inueniuntur. Significat etiā idem quod στράτευμα & στρατιά, ipsum agmen & copias militum quæ in expeditionem ducuntur, apud Xen. pæd. 7. Pro eodem Ionicè dicitur στρατηίη.

Στράτιος, ὁ, cognomen est Iouis & Martis, apud Herodot. l. 5. & Strab. lib. 14. Quidam exp. militaris, alij castrensis: alij exercituum seu expeditionum præses. Minerua etiam στρατία dicta fuit quòd bello & militiæ præesset, apud Luc. in Dial. meretr. Τὸ στράτιον, expon. magnum, hostile, formidabile, ab Hesych. & schol. Aristop. apud eum in Vesp.

Στρατιά ᾶς ἡ, idem quod στρατός. Plat. Thuc. Xen. &c.

Στρατιώτης, ου ὁ, miles. Plut. Herodian. Athen. &c. Sic etiam dicitur ipsa militum multitudo, apud Thuc. l. 6. ¶ Est & herbæ nomen cuius duo genera describit Diosc. l. 4. c. 102. & 103.

Στρατιῶτις, ιδος, ἡ, fœmina quæ militat. Est & eadem herba quæ apud Diosc. στρατιώτης dicitur, apud Hesyc. Interdum est adiectiuum: vt στρατιώτιδες νῆες, naues quibus vehuntur seu traiiciuntur milites pedestre certamen inituri, apud Thuc. l. 6. Plut. in Per.

Στρατιωτικός, militaris, ad milites pertinens: vt σκηνὴ στρατιωτική, Xen. pæd. 4. Et στρατιωτικοὶ κίνδυνοι. Isoc. ad Philipp. Item qui militiæ studet. Herodian. l. 4. ὡς στρατιωτικὸς ὑπ' αὐτῶν ἐφιλεῖτο. Item militaris rei peritus. Idem l. 1. & 4. Τὸ στρατιωτικὸν, s. τάγμα, dicuntur ipsi milites, apud Plut. & Herodian. Et τὰ στρατιωτικά, res militares.

Στρατιωτικῶς, militariter. Thuc. l. 2. Isoc. in Areop.

Composita.

Ἀγέστρατος, ὁ καὶ ἡ, dux exercitus. Mineruæ epith. apud Hesiod in Theog.

Ἀντιστρατεύω, seu ἀντιστρατεύομαι, expeditionem suscipio aduersus aliquem, bellum infero alicui. Et generaliter, aduersor, repugno. Rom. c. 7.

Ἀστράτευτος, immunis à militia, militia solutus. Æsch. in Ctesiph.

Ἀστρατεία, ἡ, militiæ vacatio. Aristop. in Pace. Sic dicitur etiam desertio militiæ: seu quum quis non militat, qui tamen legibus militare tenetur: vnde τῆς ἀστρατείας ὑπόδικον γίνεσθαι, reum esse desertæ militię, apud Plat. de leg. l. 6. Est & Dianæ cognomentum, cui sacellum extructum fuit in agro vrbis Pyrrhichi, quòd inde Amazones præliantes vlterius non processerint: apud Pausan.

Ἀποστρατεύω, vel ἀποστρατεύομαι, militia mittor, exauctoror. Appian. de bell ciuil. l. 5.

Ἐκστρατεύω, exercitum in expeditionem educo, infesto exeo agmine. Aristot. œcon. 2. Polyb. lib. 5.

Ἐκστρατεύομαι, idem, Thuc. l. 5. Xen. Hell. 7.

Ἐκστράτευσις, ἡ, eductio exercitus in expeditionē, expeditio.

Ἐκστρατεία, idem. Greg.

Ἐπιστρατεύω, expeditionem suscipio aduersus, infesto agmine tendo in. Cum dat. Thuc. l. 3 τοὺς ἡμῖν ἐπιστρατεύσαντας. Cū accus. Eurip. in Troad. Οἳ τὴν δ' ἐπεστράτευσαν Ἕλληνες πόλιν. Cum ἐπὶ apud Aristot. Oecon. 2. Cum πρός, Thuc. l. 1.

Ἐπιστρατεύομαι, idem Aristoph. in Vesp. Κἀμοὶ γὰρ ἀρτίως τῆς ἐπιστρατείας Μῆδος.

Ἐπιστρατεία, ἡ, expeditio quæ aduersus aliquem suscipitur. Dem. & Thuc. Pro quo Ionicè dicitur ἐπιστρατηίη, quod apud Herodot. exp. etiam, superuenientes copiæ, exercitus.

Λειποστράτης, ὁ, qui militiam deserit seu recusat.

Λειποστρατία, ἡ, & λιποστράτιον, τὸ, desertio expeditionis seu militiæ: illud apud Herodot. hoc apud Thuc. scribitur etiam sine diphthongo. per λιπ.

Πανστρατιᾷ, cum vniuerso exercitu: cum omnibus copiis. Thuc. l. 2. Dicitur & πανστρατὶ pro eodem, apud Suid.

Συστρατεύω, seu συστρατεύομαι vna expeditionem suscipio, vnà in militiam proficiscor seu simul milito. Thuc. l. 2. Xen. pæd. 3.

Συστρατιώτης, commilito. Herodia. l. 4.

Ταραξιππόστρατος, equestris seu equestrium copiarum perturbator. Sic vocatur Cleon apud Aristoph.

Φιλοστρατιώτης, militum amans. [Etym.

Φοβεσίστρατος, Mineruæ epith. quæ hostes in fugam cōiicit: apud

Φοβεσιστράτη, idem. Suid.

Στρεβλός, &c. vide in Στρέφω. Στρευγόμαι vide in στραγγ.

ΣΤΡΕ'ΦΩ, f. ψω, verto, verso, flecto, torqueo. Eurip. in Hercul. fur. Θησεῦ, πάλιν με στρέψον ὡς ἴδω τέκνα. Dem. in Mid. ἔστι τὸ πρᾶγμα οὐδὲ καθ' ἓν παντάπασι στρέφων οἷόν τ' ἦν ἀδικεῖν ἐμὲ, in omnem partem vertens. Apud Xen. in Hipp. ἐκ τῆς ἐλάσεως ἢ στρέψαντος δεῖ πάλιν ὁρμᾶν, flexo seu reflexo equo. Apud Athen. l. 3 ἐὰν δ' ἄρα Στρέφῃ με περὶ τὴν γαστέρα ἢ τὸ ὀμφαλόν, si me circa ventrem ad vmbilicum torqueat. Item torqueo i. ango. Plat. de rep. l. 1. στρέφειν αὐτῶν τὴν ψυχὴν μὴ ἀληθῆ ᾖ, eius animum angunt sint ne veri nécne. Exponitur etiam luxo. Item verso voluto, cogito. Basil. in ep. ad Eust. κατ' ἐμαυτὸν ἔστρεφον, mecum ipse animo versabam. ¶ Neutraliter quoque vsurpatur, significans reuerto, remeo, reflecto pedem. item versutè ago, idem quod κλέπτω, apud Aristoph.

Στρέφομαι, vertor, i. à cœpto progressu pedem retrorsum ago reflecto. Il. ζ. ὁ δ' ἄρ' ἔμελλε στρέψεσθ' ἐκ χώρης ὅθι ἵπποι ἠδ' ἡνίοχοι. Xen. pæd. 3. στραφέντες ἔφυγον εἰς τὸ ἔρυμα. Interdum conuertor: vt foetus in vtero στρέφεσθαι dicitur, apud Aristot. Item torqueor, contorqueor: vt ligna ἐν τῆς ἐργασίας στρεφόμενα, apud Theophr. Interdum contorquendo luxor: vt apud Herodot. ἐστράφη τὸν πόδα. Item versor, circumagor. vel in propria vel in metaph. signif. Propriè Il. ω. ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα. Et apud Plat. ep. 7. ἐπὶ γῆς στρέφεσθαι, in terra versari. Metaph. apud Plut. in Coriol. στρεφθεὶς τε παντοδαπὰς ὑπ' ὀδύνης στρεφόμενος: de homine ad angustias redacto aut doloribus exagitato. Sic apud Plat polit. 12. homo litigiosus fallacias technitus iudicium euadere cogitans, ἱκανὸς dicitur πάσας στροφὰς στρέφεσθαι. Quod & generaliter omnibus dolo ac tergiuersatione vtentibus tribuitur: vt apud Aristoph. in Acharn. & eundem Pla. in Phædro.

Στρέμμα, τὸ, id quod tortum seu intortum est. Hesychio opus quoddam pistorium à torquendo sic dictum. Sic appellatur etiam quum membrum aliquod luxatum est. teste Vlpiano in Dem. Olynth. 2.

Στρέψις, εως, ἡ, versio, conuersio. Item fraus. Hesyc.

Στρεπτὸς, ὁ, versatilis seu versabilis, qui circumagitur: vt στρεπτὴ γλῶσσα. Il. υ. Item flexilis, qui flecti potest: vt στρεπταὶ φρένες. Il. ο. Item tortus, tortilis: vt στρεπτοὶ λύγοι, apud Euripid. in Cyclop. Et στρεπτὸς χιτών Il. ε. Interdum absolutè στρεπτός seu στρεπτόν, aut στρεπτοί seu στρεπτὰ dicitur pro, torques: vt apud Dem. pro cor. Xen. pæd. 1. Plut. in Themist.

Στρεπτίνδα, lusus genus, in quo testulam aliquam aut numisma in tabula iacens desuper iniecta alia testula aut numismate conuertebant. Poll. l. 9.

Στρίφος, εος, τὸ, idem cum στρέμμα. Hesyc. At στρῖφος pro στέρφος, vide cum στέρφος. in στιφω.

Στροφάσκω, idem quod στρέφω.

Στροφή, ῆς, ἡ, versio, versura, flexus: vt στροφὴ τραχήλου, apud Poll. lib. 2. Interdum sic dicitur flexus quo sessor equum pro-

gredientem habenis reflectit, vel in obliquum flectit: vt apud Xen. de re equ. In fabulis Poetarum comicorum & tragicorum στροφὴ erat, quum chorus ad spectatores conuersus decantabat seu pronunciabat versus quosdam: vel quum in dextram partem mouebatur: apud schol. Aristop. & Eurip. Exponitur etiam, conuersio & reuolutio: vt στροφαὶ ὡρῶν, apud Plat. de leg. Sic & nominatur tergiuersatio fraudulenta, qua quis fallere aliquem studens modo huc, modò illuc se conuertit, vt elabendi aliquam viam inueniat: stropha, strophæ: apud Aristop. & Plat. polit. 3.

Στροφαῖος, ου, ὁ, versutus, qui multas nouit strophas. Mercurij epitheton: sic dicti vel ἀπὸ τὰς στροφὰς, i. à versutiis dolosis, vt testatur Carion apud Aristop. vel quòd iuxta ianuam statui solebat ad arcendos alios fures: vt vult Aristoph. schol. vel à cardine ianuæ, qui στροφεὺς dicitur, vt tradit Hesyc.

Στροφὰς, άδος, ἡ, quæ circumagitur seu circumuertitur. Sop. in Trach. Στροφάδες dictę fuerunt insulæ, quędam ἐκ τῆς στροφῆς, i. conuersione, quòd ibi Zethus & Calais vlterius persequi Harpyas desistentes ad nautem reuerterunt, teste Apollon. Argon. 2.

Στροφεῖον, τὸ, theatri pars in qua erant heroës indigetati, vel in bello mortui, vel in aquis. Poll. l. 4.

Στροφεὺς, έως, ὁ, vertebra: vt στροφεὺς τραχήλου, Poll. l. 2. Item cardo in foribus qui circumuertitur. Theophr. hist plant. l. 4.

Στρόφιγξ, ιγγος, ὁ, idem. Eurip. in Phœn. & Dion. Longin. Sic dicitur etiam vertibulum quod salientium fistulis aut epistomiis additur, vt verso eo effluere possit aqua, & rursus conuerso reprimi. schol Aristoph. in Nub. Metaphoricè & linguæ tribuitur στρόφιγξ, apud Aristoph. in Ran.

Στροφὶς, ίδος, ἡ, conuersio. item volumen & spira: vt πλεκταῖς ἑλίκτων στροφίδεσσιν, apud Eurip. in Androm. ¶ At στρόφις, ὁ versutus ingenij homo, versutus, versipellis. Aristoph. in Nub.

Στρόφος, ὁ, funiculus è loro aut cannabe aliáve materia tortus [illegible]. Od. ι. & ρ. Item tormen intestinorum. Aristop. in Thesmoph. Στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρ' ὦ ἄνερ κυδ[illegible]. Sic apud Athen. lib. 3. & Diosc. l. 3. c. 166. ¶ Item στρόφος idem dicitur quod στρόφιον apud Suid. Apud Galen. method. lib. 10. στρόφος ἐρίου, exp. haplus lanę contortæ.

Στροφοῦμαι, οῦμαι intestina mihi torquentur, torminibus vero seu laboro. apud Diosc. & in Hippiatr.

Στρόφιον, τὸ teres zona qua mulieres cingi solebant. Poll. ex Aristoph Scribitur & στρόφιον, apud Hesich. Erat & στρόφιον redimiculum quoddam quo tam viri quàm fœminæ circa caput vtebantur: apud Herodot. & Athen. l. 12.

Στροφαλίζω, idem quod στρέφω, verto, verso, circumago. Odyss. σ. Τῇ δὲ παρ' ἠλακάτα στροφαλίζετε, torquete fusos.

Στροφάλιγξ, ιγγος, ἡ, conuersio, vortex, flexus gyrus: vt στροφάλιγγι κονίης. Od. ω. Sic & dicitur lactis siccati caseus, apud Nic. in Ther. à forma orbiculari, quam induit dum lac coagulatur. Item axis circum quem rota vertitur. Hesych.

Στροφαλὶς, idem cum στροφάλιγξ, in secunda signif. scholiast. Nicand.

Στροφάω, verso, circumago. στροφέω, versutiis & strophis vtor Epigramm.

Στρωφάω, idem quod στροφάω. Od. ζ Ἠλάκατα στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα. Στρωφῶμαι, vertor, circumagor, versor. Opp. de venat. l. 3. Στρωφώμενος ἀμφ' ὀδύνῃσιν. Hesiod. in Erg. ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε στρωφᾶται, versatur per populum.

Deriuata remotiora.

Στρεβλὸς, οῦ, ὁ, tortus, tortuosus, flexuosus. Hom. in batrachom de cancris, Λοξοβάται στρεβλοί. Aristot. Rhet. 1 εἴ τις ὃ μέλλει χρῆσθαι κανόνι τοῦτον ποιήσει στρεβλόν. Et metaph. peruersus, callidus, versutus: vt στρεβλοῖσι παλαίσμασι, apud Suid. Apud Hippocr. στρεβλὸς idem significat quod στραβὸς, ὁ διεστραμμένος τὰ ὄμματα teste Gal. in eius lex. (anim.

Στρεβλότης, ητος, ἡ, tortuositas, flexuositas. Plutar. de solert.

Στρέβλη, ης, instrumentum ligneum nauticum, cuius labris constringuntur plantæ in compingenda naui, adactis cuneis ligneis. Hesych. Accipitur etiam pro tormento, apud Atticos, teste eodem: vt apud Gregor. in Maccab. encom. Et pro prelo: apud Plut de primo frig.

Στρεβλόω, torqueo, torto distraho. Demosth. pro cor. ὑμεῖς στρεβλώσαντες αὐτὸν ἀπεκτείνατε. Sic & Plut. in Artox. Exponitur etiam, distorqueo, peruerto, deprauo.

Στρεβλοῦμαι, torqueor, torto distrahor. Plato polit. 1. Aristop. in Plut.

Στρεβλωτήριον, τὸ, tormentum.

Στραβὸς, οῦ, ὁ, qui est oculis distortis seu peruersis. Gal. in lex. Hippoc. στρεβλοὶ δὲ καὶ στραβοὺς ὀνομάζουσι. Etym. deriuanti à στρέφω est ὁ διεστραμμένος τοὺς ὀφθαλμούς.

Στραβίζω, idem strabo, sum oculis distortis.

Στραβισμὸς, οῦ, ὁ, distortio oculorum: in definit. med. vide & Actuar. & Paul. Ægin.

Στράβων, ωνος, ὁ, idem quod στραβὸς, apud Poll.

Στραβάλαι, compedes, quæ potius ποδοστράβαι.

Στράβαλος, Achiuorū lingua dicitur qui est tereti aut quadrato corpore. Videtur accipi & pro, tortuosus, tortus.

Στραβῆλοι, Hesychio sunt κοχλίαι. Legitur apud Athen. l. 3.

Στροβέω, f. ήσω, circumago, torqueo. Aristoph. in Equit. ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ στροβεῖ. Idem in Nub. πάντα τρόπον τε σαυτὸν στρόβει συνειλῶν. Item exagito, vexo, perturbo. Plut. in Num. λοιμὸς ὡς νόσος [illegible] Ἰταλίαν ἐστρόβησε.

Στρόβος, ου, ὁ, vortex, vertigo, gyrus Nic. & Hesych.

Στροβεὺς, έως, ὁ, instrumentum fullonum, cuius ἔργον est περιάγειν καὶ στρέφειν, inquit schol. Aristop. Quidam putant esse verticillum.

Στροβελὸς, ὁ, tortuosus, flexuosus, incuruus. Hesyc.

Στρόβιλος, ὁ, vortex: ventus seu procella vorticosa, turbo. Aristot. de mund. Item turbo, trochus, quem pueri per plana exagitant versántque verbere scutice. Plat. de leg. l. 4. Plu. in Lys. ¶ A quorum trochorum forma sic etiam dicitur nux pinea: itē ipse nucis pineæ nucleus. Diosc. Athen. l. 2. Ipsa etiam pinus στρόβιλος dicitur. Plut. symp. 3 Diosc. l. 1. c. 87. ¶ Apud Etymol. στρόβιλοι nominantur etiam οἱ κοχλίαι καὶ θαλάσσιοι κήρυκες. ¶ Numeratur & στρόβιλος inter saltationis genera: apud Athen. l. 14. & Pol. l. 4. c. 14.

Στροβιλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, turbinatus. Exponitur etiam, frequētis anfractibus.

Στροβίλινος, ὁ, pineus. Diosc. l. 1. c. 92.

Στροβιλίτης οἶνος, pineus nucib. conditum vinū. Idē l. 5. c. 36.

Στροβιλέω, idem quod στροβέω, turbineo vortice circumago. Legitur & στροβιλοῖ apud Plut. in Apophth. Lacon. à στροβιλόω, vt εὖ στροβιλεῖ τὴν γλῶσσαν, egregiè linguam versat seu circumagit.

Στρόμβος, idem quod στρόβιλος, turbo, rhombus, trochus. Il. ξ Στρόμβον δ' ὡς ἔσσευε βαλὼν, περὶ δ' ἔδραμε πάντη. Est & conchæ genus, seu cochlea. Nic. in Alexiph. & in Ther. & apud Aristot.

Στρομβώδης, turbinis seu coni figuram gerens, in turbinatum mucronem desinens. Arist. hist. an. l. 4.

Στρομβεῖον, τὸ turbo, conus. Nic. in Ther.

Στρομβηδὸν, turbinis in modum, turbinatim. Epigr.

Στρομβόω, turbineo vortice verso seu circumago: vel simpliciter verso, voluto. Hesyc.

Composita: ac primùm ex στρέφω, cum præposit.

Ἀναστρέφω, inuerto inuerso seu prępostero ordine colloco: vt ἀναστρέφειν τὰ πράγματα. Hermog. Item in contrariam partem verto. vt Eurip. in Supplic. ὁ θεὸς πάντ' ἀναστρέφει πάλιν, omnia in contrariam partem vertit, vel vice versa disponit. Item conuerto retrorsum: vt ἀναστρέφω πόδα apud eundem. Interdum retrorsum euerti cogo. Æschin. τοὺς στρατιώτας τοὺς ὑμετέρους ἀνέστρεψαν οἱ Θηβαῖοι. Item verso, perpendo. Plat. de leg. l. 1 τὸν λόγον ἀναστρεψόμενοι. Item subuerto. Ioan. c. 2. ¶ Neutraliter etiam sumitur pro, inuerso ordine collocor. Item reciprocor, conuertor. Hermog. Item retro vertor, redeo. Luc. ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας. Item terga verto. interdum &, in hostem insequentem conuertor. Xen. Hell. 4. οἱ μὲν ἔφυγον οἱ δὲ ἀνέστρεψαν.

Ἀναστρέφομαι, retro vertor, redeo. Xen. Hell. 6. Item subuertor, euertor. Isocr. Archid. Item versor: vt ἀναστρέφεται ἐν ὀφθαλμοῖς, ante oculos versatur. Plut. in Rom. Et cum accusat. ἔργον ἀναστρέφομαι. Cum pręposi περὶ sequente accusat versor circa quidpiam i. in eo sum occupatus. Diol. Aliàs etiam significationes actiuæ vocis sequitur.

Ἀνεστραμμένως, inuersè, pręposterè ordine præpostero.

Ἀναστροφὴ, inuersio, præpostera rerum collocatio: nomen figuræ, apud Gram. Item conuersio retrorsum seu in contrariam partem, reciprocatio. Xen. in Hipp. Item reuersio, reditus: apud eundem. Item conuersatio aut commoratio, apud aliquos 1. Pet. c. 2.

Ἀναστροφάδην, idem cum ἀνεστραμμένως. Hesych.

Ἀνστρέφω, per syncopen apud poetas dicitur pro ἀναστρέφω. Et ἀνστρέφομαι pro ἀναστρέφομαι seu στρέφομαι ἀνὰ, versor per, percurro, peruado. Hesych.

Ἀναστρωφάω, verto, verso, idem quod στρωφάω. Odyss. φ. τόξον ἐνώμα Πάντη ἀναστρωφῶν. Ἀναστροφάω, verò exp. conuerto. Epigramm.

Decomp. Ἐπαναστρέφω, retrorsus ago reuerti seu retrocedere cogo. Exponitur etiam, subuerto. Ἐπαναστρέφομαι, reuertor, refero pedem. Xen. Ἐπαναστροφὴ, reuersio seu reflexus. Est & schema orationis, quum membri vnius finis principium fit alterius. Hermogen. Exponitur &, conuersatio: in concil. Sardic.

Συναναστρέφω, vnà reuertor, vnà refero pedem, seu retrocedo. Plut. in Galb. συναναστρέφομαι conuersor cum aliquo, versor & congredior cum aliquo. Idem in Lyc. Συναναστροφὴ reuersio: item conuersatio, consuetudo quotidiana quæ alicui cum aliquo intercedit.

Ἀντιστρέφω, in contrarium seu in contrariam partem verto, obuerto, inuerto. Item retrorsus ago seu repello: item vice versa facio. Athen. li. 3. & 15 ἀντιστρέφουσιν τὸν βίον τὰ βιβλία. ¶ item pass. signif. reciprocor & quasi retrorsum conuertor: vt αἱ τε-

στρέφοντες

στρέφοντες συλλογισμοὶ, apud Aristot. & ἀντιστρέφοντα ἐπιγράμματα.

Ἀντιστρέφομαι, in contrarium vertor, obuertor, reciproco, item redhibeor. in Pand.

Ἀντεστραμμένως, vice versa, seu contrario modo, opposito modo: sæpe apud Aristot.

Ἀντίστροφος, ὁ καὶ ἡ, oppositus, è regione situs, obuersus, vel obuersim respondens. Dion. Halic. Exp. etiã, cõtrarius, Isoc ἀντίστροφα τούτων ἔπραξεν, itẽ ex aduerso respõdens & in cõiugatis æquè pollens: vt tyrãnis dicitur ἀντίστροφος esse regno apud Arist. Est & ἀντίστροφος comœdiæ pars: de qua in ἀντιστροφή.

Ἀντιστρόφως, è conuerso, vice versa, reciprocè. Plat. polit. 7. item contrario modo. Luc.

Ἀντιστροφή, inuersio, conuersio quæ fit retrorsum seu in cõtrarium, reciprocatio. Est & schema rhetorũ: de quo Eust item comœdiæ pars, quæ & ἀντίστροφος, i. obuersim respondens τῇ στροφῇ. Mouebatur enim chorus quum recitabat ἀντιστροφὴν seu ἀντίστροφον, in latus sinistrũ. schol. Arist. & Hephæstionis.

Ἀποστρέφω, auerto. Il. χ. Τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραστάς. Luc. ηὐχόμεθα τοῖς θεοῖς ἀποστρέψαι τὸ ἀλλόκοτον τοῦ φαντάσματος, auertere vel depellere: item obuerto. Arat. ὅταν δὴ ναῦται ἀποστρέψωσι κορώνην, Cic. vertit, *Obuertunt nauem magno cum pondere nautæ.* Exp. etiam, retroago, retroflecto. Od. χ. ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν. Item conuerto: vt ἀποστρέφων πρόσωπον, apud Plut ¶ Item neutraliter abscedo, vel aliò iter deflecto. Cum genit. Plut. in Demetr. Τούτων πάλιν ἀποστρέψας: quum ab eis abscessisset.

Ἀποστρέφομαι, auertor. Gal. ἀποστρέφεται πρὸς ἕτερα μέρεα. Item auerto me, i. vultum vel oculos. Xen. pæd. 5. Item auersor, exosum habeo, fastidio. Luc. Galen. Et neutr. abscedo, recedo. Plat. epist. 7. Significat etiam, conuertor. Aristot. probl. πότερον ὅτι ἀποστραφέντες πρὸς τὸ φῶς οὐ βλέπομεν. Item contorqueor, retorqueor. Aristoph.

Ἀποστροφή, auersio. Et, nomen figuræ apud rhetores, quam Quint. sermonem auersum vocat, l. 4. c. 1. & l. 9. c. 2. Item auersio, i. depulsio, purgatio. Eurip. in Hippol. Ἀρκοῦσαν εἶχες τῆς αἰτίας ἀποστροφήν, sufficientibus argumentis culpam à te depulisti. Item auersatio, cui oppon. ἐπιθυμία, apud Themist. Item defectio, proditio. Plut. in Alcib. Item effugium. Soph. in Oedip. Colon. Dem. contra Timocr. Item perfugium, receptus. Eurip. in Med. Ὕβρεις, ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔστ' ἀποστροφή. Sic & apud Thuc. & Xen.

Ἀπόστροφος, auersus: vt ὀμμάτων ἀπόστροφοι αὐγαί, oculi auersi vel peruersi. Soph. in Aiace. Et cum gen auersus, i. abhorrens: vt ἀπόστροφοι τοῦ θεοῦ, apud Synes. Item substant. pars παραβάσεως in comœdiis, quum chorus ad populum conuertebatur post recessum histrionum. Habent & grammatici ἀπόστροφον, scilicet προσῳδίαν, i. signum elisæ vocalis vel elisarum vocalium. Moschop.

Ἀποστροφία, Venus vna dicta cognomento, ex eo quòd humanũ genus à libidine inconcessa & factis nefandis auerteret.

Προσαποστρέφω, (*decomp*) insuper auerto.

Διαστρέφω, distorqueo. Metaphoricè Psalm. 17. μετὰ στρεβλοῦ διαστρέψεις, cum peruerso peruersus eris. Et apud Demo. pro cor. διαστρέψων τἀληθές, veritatem obscuraturus & mendacio contaminaturus.

Διαστρέφομαι, distorqueor. Aristop. in equit. Εὐδαιμονήσω γ' εἰ διαστραφήσομαι si oculos distorsero. Arist. in probl διὰ τί τῶν ζώων ἄνθρωπος ἢ μόνος ἢ μάλιστα διαστρέφεται;

Διαστροφή, distortio. Theop. Diosc. Et metaph. peruersitas: vt διαστροφὴ πραγμάτων, apud Chrys. de sacerdot.

Διάστροφος, distortus, peruersus. Eurip. in Herc. fu. διαστρόφους ἑλίσσει γοργώπους κόρας. Athen. διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς, qui est distortis oculis.

Decomp. Ἀδιάστροφος, qui distortus seu peruersus non est: vt ἀδιάστροφος κανών, apud Plut. Metaph. Maccab. l. 3. ἀδιάστροφος εὔνοια, inconcussa beneuolentia. [prauo.

Προσδιαστρέφω, insuper distorqueo, insuper peruerto & de-

Ἐκστρέφω, inuerto, id quod interius erat extrà verto: seu resupino. Aristop. in Plut. Κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ' ἐκστρέψας. Et metaph. immuto, commuto. Item in Nub. Ἐκστρέψον ὡς τάχιστα τοὺς σαυτοῦ τρόπους.

Ἐξεστραμμένως, more eorum quæ inuersa sunt. Exponitur &, ex transuerso.

Ἐπιστρέφω, conuerto, conuertere gressum cogo, retroago: vel in diuersum conuerto. Thuc. ἄφνω ἐπιστρέψαντες τὰς ναῦς. Item conuerto, i. errantem in veram viam reduco. Plut. in Alcib. ἐκεῖνος δὲ πάνυ τὸ λεχθὲν ἐπέστρεψεν. Et neutraliter, pedem refero, redeo. Aristoph. in Vesp. Ἀλλ' ἅπας ἐπίστρεφε δεῦρο. Sic & sæpe in nouo Test. vt Matth. 12. & Marc. 13. Item intorqueo, contorqueo: vnde metaph. apud Aristoph. in Plut. Ὁ δ' εἶπεν σοὶ πρὸς τὰ σπλάγχν' ἐοικ' ἐπιστρέφειν, torquere, vexare. Exponitur etiam, adduco, attraho, corrugo. Epigr. l. 2. Item inflecto, incuruo, inuerto.

Ἐπιστρέφομαι, gressum conuerto, pedem refero. Herod. lib. 7. Item conuertor, i. faciem respiciendi causa conuerto. Luc. ἐπιστρέφονται γὰρ οἱς τοῖσιν ὥσπερ εἰ δυνάμεις. Item ab errore in viam veram reducor. Synes. epist. 57. πρὸς θεὸν ἐπιστρέφεται: seu, resipisco, ad mentem atque intellectum redeo. Plut. Item reuertor. Arist. in probl. ¶ Item versor. Hesio. in Theog. Γαῖαν ἐπιστρέφεται. ¶ Apud Eurip. in Hellen. πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπεστράφης πέδον; exp. vnde ad terram hanc appulisti? ¶ Significat etiam ἐπιστρέφομαι, curam facio, curam ago.

Ἐπιστρεπτικός, vim habens τοῦ ἐπιστρέφειν.

Ἐπιστρεφής, έος, ὁ καὶ ἡ solers, industrius: vt ἐπιστρεφὴς ῥήτωρ, apud Xen. Hell. 5 Ἐπιστρεφέστερος, peruersior, item versutior.

Ἐπιστρεφέως, solerter, accuratè: item fraudulenter, impostoriè: apud Herod. [Suid.

Ἐπιστρέφεια, ἡ, solertia, industria, vel accurata diligentia.

Ἐπιστροφή, ἡ conuersio. Thuc. Item reuersio, reciprocatio, vortex Strab. l. vlt. Item turbatio: apud eundem. Et pro turba ac multitudine quæ congregatur aut conuersatur alicubi: vt μυρίαι ἐπιστροφαὶ κακῶν apud Aristot. Item animaduersio, curas sic πρᾶγμα πλείονος dicitur ἐπιστροφῆς εἶναι, apud Polyb. Item castigatio punitio: vt ἐπιστροφὴν ποιεῖσθαι, animaduertere, punire, apud Dem.

Ἐπιστροφεύς, primus spondylus, qui vnà cum collo conuertitur & circumagitur Pol. l. 2.

Ἐπιστροφίδες, crines contorti, cincinni. Eust. & Hesyc.

Ἐπίστροφος, qui cõuertitur, reciprocus, flexuosus: vt ἐπίστροφος ὅρμος, apud Dion. de situ orb Ἐπίστροφος ἀνθρώπων, qui versatur inter homines, seu cum hominibus Od. α.

Ἐπιστροφάδην, huc illuc se conuertendo, studiosè. Item strenuè, fortiter, validè. Od χ. & ω.

Ἐπιστροφία, cognomen Veneris, apud Pausan. in Att. quæ suprà ἀποστροφία.

Ἐπιστρωφάω, versor in, oberro, obeo Od ρ. ἐπιστρωφῶσι πόληας. Legitur & pass. ἐπιστρωφάομαι, apud Eurip. in Med. πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον; quod exp. vnde veniens in terra hac versaris, seu in hanc terram diuertisti?

Decomp. Ἀντεπιστρέφω, vicissim vel contrà conuerto. Ἀντεπιστροφή, conuersio mutua vel contraria, vel in contrariam partem.

Ἀνεπιστρεφής, nõ curans, securus. Exp. &, inexorabilis, ad veniam flecti nescius: apud Iustin. Mart. Ἀνεπίστροφος, idem.

Ἀνεπιστρόφως, more eorum qui non curant. Ἀνεπίστρεπτος, qui non conuertitur. Item ita negligens & securus, vt ne respicere quidem conuersa facie digneris. Synes. de insomn.

Ἀνεπιστρεπτὶ & ἀνεπιστρέπτως, ita vt non conuertaris, nec faciem controuertendo nec pedem reflectendo. Hesyc. Scribitur & ἀνεπιστρεπτεί, apud Plut. de def. orac.

Παρεπιστρέφω, paulum conuertor, leniter flector. Strab. l. vlt.

Παρεπιστρέφομαι, identidem conuertor & respecto. Diogen. Laërt. Παρεπιστροφή, conuersio in latus: vt qui crebrò limis respicit oculis. Plut Et Παρεπιστροφαί, versiones quæ vicissim fiunt ab vno ad alterum.

Συνεπιστρέφω, vnà conuerto: seu vnà conuertor & reuertor. Apud Plutar. in Num. κεραίας συνεπιστρέφουσαι τῇ πυκνότητι πρὸς ἀλλήλας, exp. apices densitate inter se conuersi, seu frequenter inter se conuoluti.

Καταστρέφω subuerto. Aristoph. in Equit. πόλιν καταστρέφεις. item reuoco. Liban. κατέστρεψε λόγον εἰς πολιτείαν. Item exigo, finio, claudo: vt apud Ceb. Theb. τὸν λοιπὸν βίον καταστρέφει ἐν πάσῃ κακοδαιμονίᾳ, reliquum vitæ exigit in omnis generis ærumnis. interdum sine adiectione significat, finio vitam, morior. Plut. in Themist. κατέστρεψεν αἷμα ταύρειον πιών. Sic & apud Herodian. libr. 5. item neutr. desino, finior. Pausan. τοῦ ἐνιαυτοῦ καταστρέφοντος, anni exitu. idem, κατέστρεψαν εἰς τοῦτο, hunc exitum habuit.

Καταστρέφομαι, subuertor, euertor, destruor. Herodian. lib. 7. τὰ πραχθέντα ὑπὸ τοῦ Μαξιμίνου στρατοῦ κατέστραπτο. Frequentius pro actiuo vsurpatur, euerto, destruo, &c. Thucyd. βουλόμενοι Ἀκαρνανίαν πᾶσαν καταστρέψασθαι. interdum significat subiugo, in potestatem redigo. Demosthen. τὰς ἐπὶ Θρᾴκης Ἑλληνίδας κατεστρέφετο πόλεις. Herodot. κατεστραμμένος πολλὴν γῆν. ¶ Apud Aristot. in Rhet. κατεστραμμένη λέξις, exp. conuersa dictio.

Κατεστραμμένως aduersè.

Καταστροφή subuersio, euersio, expugnatio. Sic dicitur etiam exitus rei, vel quum res ad exitum inclinat. Luc. item exitus, mors. Thucyd. l. 2.

Καταστροφικῶς, more catastropharum, seu vt in catastrophis fabularum fieri solet. Athen. l. 10. (do.

Decomp. Ἐπικαταστρέφω, superinuerto, inuerto superiacien-

Περικαταστρέφω, inuerto, deorsum verto.

Μεταστρέφω, conuerto: propriè ex vno latere in aliud, aut ex vno statu locóve in alium: verto, verso. in Geopon. μεταστρεφέσθω τὰ ᾠά, ἵνα πάντοθεν ὁμαλῶς θάλπωνται. item inuerto, peruerto. Aristot. rhetor. 1. τὸ δίκαιον οὐκ ἔστι μεταστρέψαι οὔτ' ἀπάτῃ οὔτ' ἀνάγκῃ. item muto, flecto, conuerto. Iliad. ο. Ἦ τι μεταστρέψεις; an aliquid mutabis? ibid. Αἶψα μεταστρέψειεν νόον μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ, conuerteret seu flecteret. Sic & Iliad. κ. ¶ Apud

Eurip. in Hipp. Step. Οὐδ' ὑποδίσμων, οὔτε κολλητῶν ὄχων.
Μεταστρέψασαι, exp. nihil lora, nihil bene compacta vehicula curantes.

Μεταστρέφομαι, conuertor, i. conuersa facie retro aliquid respicio. Xen. Pæd. 2. μεταστραφεὶς πρὸς τοὺς λοχαγοὺς, ἔφη.

Μεταστροφὴ, ἡ, conuersio: in Epigr.

Decomp. Ἀμεταστρεπτὶ, sine conuersione, ita vt non respicias conuersus. Plat. de leg. l. 10. & Luc. Ἀμετάστροφος, conuersionis & mutationis expers, immutabilis.

Παραστρέφω, peruerto, deprauo. Theop. & Arist. polit. 8.

Παραστρωφάω, idem: seu, in latus vel obliquè detorqueo: vnde apud Apoll. Argon. 2. ἐμμαπέως δέ σφι λοξὰ παραστρωφῶνται.

Περιστρέφω, circumago, in orbem verto, circũuerto. Hom. hym. 1. in Merc. καὶ χερσὶ περιστρέφε καρτερὰ δεσμά, in pass. apud Arat. μειοτέρῃ περιστρέφεται φάλαγγι, breuiori conuertitur orbe.

Περιστροφὴ, conuersio, conuolutio, rotatus. Procl. Est & nomen figuræ, apud Rhet. de qua Fortunatian.

Περιστρωφάω, idem cum περιστρέφω. Περιστρωφῶμαι, circumeo, obeo. Apud Herodot. περιστρωφώμενος χρηστήρια, exp. peruestigans oracula.

Decomp. Ἀμφιπεριστρέφω, idem cum περιστρέφω. Apud Hom. Od. θ. Ἀλλ' οὔ οἱ χάρις ἀμφιπεριστρέφεται ἐπέεσσι, exp. verba eius nulla gratia comitatur, vbi legitur & ἀμφιπεριστέφεται.

Ἀμφιπεριστρωφάω, idem, Hom.

Ἀντιπεριστρέφω, è contrario circumuerto, vel circumagendo verto in contrariam partem. Ἀντιπεριστροφὴ, circumactio è cõtrario, vel in contrariam partem, circumactio relisu facta.

Ἀπεριστρεπτος, qui nõ circũuertitur, vel qui circũagi nequit.

Συμπεριστρέφω, vnà circumuerto, vnà circumago. Aristot. de mundo.

Συστρέφω, contorqueo, cõuoluo in fascem, seu collectum contorqueo. Pla. de rep. l. 1. συστρέψας ἑαυτὸν ὥσπερ θηρίον ἧκεν ἐφ' ἡμᾶς, quum sese in feræ modum collegisset. Metaphoricè apud Dion. Hal. de Isocr. ἐν τῷ συστρέφειν τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρειν, sententiis contortis vtendo. Item in compendiũ contraho. Idem, κελεύουσιν οἱ τεχνογράφοι συστρέψαντας εἰπεῖν τὸ σῶμα. Itẽ cogo, coagulo, condenso Athen. l. 2. Et specialiter, aginẽ cogo, factionẽ creo. Arist. pol. l. 2. Neutraliter etiam pro coëo sumitur, seu pass. cogor condensor: apud Diosc. l. 1. c. 94.

Συστρέφομαι, contorqueor, colligor. Item cogor, contrahor, condensor: plerumque de humidis quæ coalescunt: vt Aristot. de mun. χάλαζα δὲ γίνεται ὑπὸ συστραφέντος. Interdũ & de aliis rebus. Dicitur enim agmen militum συστρέφεσθαι, quum se cogit & conglobat ad fortius faciendam impressionẽ: vt apud Polyb. l. 1. Dicuntur & ipsi milites συστρέφεσθαι in acie condensati & confertim euntes: vt apud Xen. Hell. 5. Item quum diffusi & dispersi, ab hoste eos circumueniente se rursus conglomerant & globum faciunt. Idem Hell. l. 6. ἐπειδὰν ὑπὸ τῶν πολεμίων σκεδασθέντες αὖθις πειραθῶσι συστρέφεσθαι. Quæuis etiam multitudo συστρέφεται, quæ factiosè coit, sese conglobat & conspirat. Dem. Phil. 3. συστραφέντες δὲ ἄνθρωποι πολλοὶ, καὶ χορηγοὶ ἔχοντες Φίλιππον. ¶ Εἰς ἑαυτὸν συστρέφεσθαι, exp. in seipsum vergere: apud Greg. de Theolog.

Συνεστραμμένως, contortè. Aristot. rhet. l. 2.

Σύστρεμμα τὸ, coagmentum compactile: seu globus, conuolutio. Ἐρίων σύστρεμμα, lanæ contortæ hapsus. Paul. Ægin. l. 3. c. 27. Significare etiam dicitur agmen militum composito ordine progredientium, impressionẽmque hostiliter facientium: apud Polyb. l. 1. Est & verbum castrense, significans certum numerum militum, vt mille in lib. περὶ τάξεως παλαιᾶς.

Συστρεμμάτιον, τὸ, globulus: Itẽ vortex. Arist. de mirab. aud.

Συστρεπτικὸς, cogendi & condensandi vim habens. Hippoc.

Συστροφὴ, conuersio & conuolutio in orbem, vortex, vertigo. Hesyc. Sic etiam dicitur quum animal (præsertim ad pugnam se parans) sese contorquet & conglobat ad impetum vehemẽtiùs faciendum: vnde metaphor. Συστροφὴ λόγου, apud Demetr. Phal. Est & vitium quoddam in arboribus, quum se conuoluẽre venæ, velútque nodum efficit collecta & contorta materia. Theop. hist. pl. lib. 5. c. 6. Quales etiam nodi & lectiones in corpore humano συστροφαὶ dicuntur: apud Diosc. l. 1. c. 35. Dicitur & συστροφὴ multitudinis alicuius ad seditionem concitatæ coitio. Act. Ap. c. 16. ¶ Item συστροφαὶ, viarum compita apud Dion. Hal. Rom. antiq. l. 6.

Ἐπισυστρέφω, (*dec.*) vnà conuerto ad aliquid suscipiendum contra aliquem, vel vnà cogo & colligo. Macab. l. 1. cap. 14. ἐπισυστρέψαι συστροφὴν, exp. conuocare conuentum.

Ὑποστρέφω, conuerto, auerto: seu conuertere gressum & referre pedem cogo: reduco & reuerti facio. Ilia. ε. ὑποστρέψει μώνυχας ἵππους. Phil. de vita M. l. 1. τὸν πλωτὸν ὑποστρέψων. Et neutr. pedem refero, reuerto. Ilia. γ. ὑποστρέψειας Ὄλυμπον. Gregor. Naz. πάλιν ὑποστρέφει εἰς οἶκον.

Ὑποστρέφομαι, idem. Exponitur etiam, auertor & flexu fallo: fugitando ludificor. Xen. in Cyneg.

Ὑποστροφὴ, reuersio, reflexio: seu reuerti, retrocedere. Dem. Polyb. apud rhetores sic dicitur quum ad expositionem interruptam ἐπεμβολῇ seu παρενθέσει aliqua, reuertitur oratio,

Hermog. Accipitur & pro callida reflexione.

Ὑπόστροφος, qui reuersus est, redux. Hesych.

Composita sine præpositione: ac primùm in στρεφὴς aut στροφὴς desinentia.

Ἀεισστροφάλιγγος, ὁ καὶ ἡ, qui semper vertitur & circumagitur, qui semper torquetur.

Ἁλιστρεφὴς, qui in mari versatur, mariuagus. Musæus.

Ἀμφιστρεφὴς, in orbem flexus: vel sibi mutuò implicatus & innexus. Il. λ. κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν Τρεῖς ἀμφιστρεφέες: legitur tamen & ἀμφιστρεφέες.

Ἀστραφὴς, qui flecti nequit: & *ex consequenti*, durus, immobilis. Soph. in Mysis.

Εὐστρεφὴς, & poët. ἐϋστρεφὴς, pulchrè tortus, seu tortilis, flexilis. Odyss. ι & ξ.

Εὐστραφὴς, versatilis, versabilis, qui dextrè & agiliter circumagitur.

Composita in στρεπτος desinentia.

Ἀλίστρεπτος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἁλιστρεφής.

Ἄστρεπτος, qui flecti aut torqueri nequit: ex quo intelligitur, rigidus. Exponitur etiam, quem vertere seu circumagere non licet.

Εὔστρεπτος seu ἐΰστρεπτος, qui facilè versari, flecti aut torqueri potest: flexilis, tortilis. Od. ο.

Composita ex στροφή.

Ἀγχίστροφος, ὁ καὶ ἡ, conuersioni mutationique propinquus, i. subinde mutabilis: vnde ἀγχίστροφος μεταβολή, subita mutatio, apud Thuc. l. 1. Et ἀγχίστροφα βουλεύεσθαι, sententiam mutare. Herod. in Polymn. Dicitur & ἀγχίστροφος, homo qui versatili est ingenio, quique velum vento obuertit pro vt è re sua esse videt: apud Suid. Ἀγχίστροφος δίωξις, persecutio quæ fugiens persequentem retro flectere pedem cogit & in fugam vertit. Procop.

Ἀγχιστρόφως, subita ac repentina conuersione seu mutatione. Dion. Longin.

Ἀμειστροφὴ, deflexio, reflexio. Hesych.

Ἀνομοιόστροφα συστήματα, quæ dissimiles strophas habent. Hæc in ἑτερόστροφα diuiduntur, & ἀλλοιόστροφα: de quibus vide schol. Aristoph.

Βωλοστροφία, ἡ, glebarum inuersio & repastinatio. Gaz. de senect.

Γλωσσοστροφέω, linguam agiliter verso, blatero. Aristop. in Nub.

Δημοστρόφος, ὁ, in populo versor.

Ἰσχιοστρόφος ὁ, ex po. podicem inuertens, apud Theocr. Idyll. 15. [illegible] Ἀργόθεν ἄνδρες Ἀλλήλους σφάλλοντες πλαισμασιν.

Ἑτερόστροφα dicuntur metra quædam apud schol. Aristoph. quorum Hephæstio quoque meminit & Triclin. apud Soph.

Εὔστροφος, qui facili motu versatur & circũagitur, agilis: vt καὶ εὔστροφος, apud Plut. in Ant. Item tortilis, flexilis: seu benè aut pulchrè tortus: vt εὔστροφοι ἱμάντες, apud eundem de deo Socr.

Εὐστροφία, ἡ, versatilitas. Idem de solert. anim.

Ἡνιοστρόφος, ὁ, qui habenas vertit, i. qui habenis huc illuc flectit equos, auriga.

Ἡνιοστροφέω, habenas verto, sum auriga. Et general. rego, guberno. Eur. in Phœn. Ὅς ἅρματα λευκοῦ ἡνιοστροφεῖ βάσει.

Ἱμονιοστρόφος, qui funem loreum quo aqua è puteo hauritur, versat. Aristop. in Ran.

Καλωστρόφος, qui funes intorquet seu torquet. Plut. in Per.

Μονόστροφος, vnicam habens στροφήν. Theop. hist. pl. l. 5.

Νεόστροφος, nuper tortus, ideoque nouus. Il. ο.

Οἰακοστρόφος, qui gubernaculum manu versat, gubernator: vt νηὸς κεδνὸς οἰακοστρόφος, apud Eur. in Med.

Οἰακοστροφέω, gubernaculum manu verso: rego. Suid.

Πολύστροφος, qui multis gyris circumagitur: item versatilis, mobilis.

Σχοινοστρόφος, qui funem è iunco torquet. Plut. περὶ λίθων.

Χρυσόστροφος, qui auro torquetur. Soph. in Oed. tyrann.

Φιλόστροφος, qui verti & mutari amat, mutabilis, inconstans. Pol. lib. 6.

Composita ex στρεβλόω.

Ἀποστρεβλόω, idem quod στρεβλόω, torqueo, &c. Ἀποστρεβλοῦσθαι exp. &c., collidi.

Διαστρεβλόω, torto seu tormentis distraho. Æschin. in Ctesiph.

Καταστρεβλόω, Idem. Καταστρεβλωμένος deprauatus.

Composita habentia στραβ.

Ἀστραβὴς, qui tortus seu tortuosus non est, qui non torquetur & deprauatur. Theop. hist. pl. l. 5. c. 3. Plat. polit. l. 7.

Ἀστραβαλίζειν, corrigere, dirigere, complanare, ἀστραβῆ ποιεῖν. Hesyc.

Ἀστράβη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Εὐστραβὴς, qui facilè torquetur seu flectitur. Theop.

Composita ex στρεβέω.

Διαστρεβέω, rapido vortice & impetuosè peruado. Plut. Θαλάσσης κόλπος & πέλαγος ὡς διαστρεβεῖ.

Ἐνστροβιλέω, exp. contero. Suid.

Πολύστρεβος, & poët. πολυστρεβος, multùm strepens: vel turbulentus multis agitatus fluctibus. Nic. in Ther.

ΣΤΡ

ΣΤΡΗΝΗΣ, ἐος, ὁ καὶ ἡ, aspes, τραχύς, Hesych. à quo exponitur etiam ὀξύς, acutus (σαφής manifestus: στυγνός, tristis. idē στρηνὲς βοᾶν exp. σκληρόν. Interdum στρηνὲς aduerbialiter significat, asperè, horrendè seu horribiliter, vt Epigr. lib. 3. στρηνὲς ἀεὶ φωνεῦσα παρ' οὔατι. Sic Apoll. Arg. 2. στρηνὲς δὲ περὶ στυφελὴ βρέμε ἀκτή. Legitur etiam Στρηνὸς pro στρηνής, asper, acutus.

Ἀστρηνὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) idem quod στρηνής, acutus, ὀξύς, Hesych. Ab eodem exponitur etiam, σκαιὸς δύσδετος.

ΣΤΡΗ͂ΝΟΣ, εος, τό, luxus, deliciæ, Apocal. 18. καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ στρήνους αὐτῆς ἐπλούτησαν.

Στρηνιάω ῶ, in deliciis sum seu viuo, luxurior: item lasciuio. Apocal. 18. καὶ ἐστρηνίασαν. Sunt qui hoc verbum deducant ἀπὸ τοῦ στερεῖν καὶ ἀποσπᾶν τὰς ἡνίας, vt sit metaphora sumpta ab equis qui frænis excussis ferociunt & suopte ingenio feruntur.

Καταστρηνιάω, (comp.) insolentiùs & lasciuiùs me gero aduersus, lasciuio & insolesco contra, 1. Tim. 5.

ΣΤΡΙ͂ΒΟΣ, exilis & tenuis vox auis. schol. Aristoph.

Στριβιλικίγξ vide in λικίγξ.

Στρεβλόω, &c. vide in στρέφω.

ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ, η, ον, rotundus, i. in formam rotundam aut turbinatam contractus aut conglobatus: cui oppon. μακρός, longus, oblongus: vt στρογγύλαις χαλάζαις, apud Aristoph. Et στρογγύλη στυπτηρία, alumen rotundum, apud Diosc. Sic dicuntur naues στρογγύλαι quæ rotundiores sunt, apud Thuc. lib. 2. Et corpora στρογγύλα breuiora & magis compacta, non procera, nec gracilia, apud Aristot. in hist. an. de leonum generibus & Athen. li. 13. Metaphoricè etiam στρογγύλη λέξις dicitur apud Dionys. Halic. ¶ Item teres *instar cylindri*: vt ξύλα στρογγύλα dicuntur rudia adhuc necdum architecti manu polita: apud Theophr. hist. pl. l. 5. c. 6. Fœmin. στρογγύλη substantiuè dicitur pro ἡ στρογγύλη ζώνη, teres zona: apud Poll. lib. 17. c. 14. Quidam exp. etiam rapum. (tereti figura.

Στρογγύλως, rotundè. Plut. in symp. sept. sap. & Demetr. Phal. item

Στρογγυλότης, ητος, ἡ, rotunditas, figura rotunda aut teres.

Στρογγυλόω, ῶ, rotundo rotundum efficio: vnde pass. apud Alex. Aphr. καταφερόμενον ὕδωρ ἐξ ὕψους στρογγυλοῦται, rotundatur.

Στρογγύλωμα, τό, coagmentum rotundum aut teres orbis. Reg. lib. 1. c. 19 (lib. 1. c. 17.

Στρογγύλωσις, ἡ, rotūdatio. Pro exercitu accipi traditur. Reg.

Στρογγυλαίνω, idem quod στρογγυλόω: vnde στρογγυλαίνεσθαι, exp. rotundari, conuolui.

Στρογγυλίζω, pro eodem: seu ore rotundo loquor atque enuncio. Dion. Halic. in vita Lys. στρογγυλίζειν τὰ νοήματα.

Γογγύλος, ου, ὁ, idem quod στρογγύλος. Athen. li. 4. ἄριστος εἰς κεῖσθαι παρὰ πλεῖστον γογγυλώτερος ἢ πλατὺς ἰδεῖν. Γογγύλη substantiuè vocatur maza rotunda, seu quæ inter subigendum rotundata est: apud Aristoph. in Pace. Quidam exp etiam rapum.

Γογγυλίς, idem quod γογγύλος. Gal. apud Hippoc. & Suid.

Γογγυλίς, ίδος, ἡ, rotunda. Gal. in lex. Hippocr. Et subst. rapum vel rapa Athen. l. 2. & 10. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4.

Γογγυλίδιον, τό, rapulum. Apud Galen. in lex. Hippocr. γογγυλίδια, exp. μικρὰ σφαιρία, pilulæ minutæ.

Γογγυλίζω, idem quod στρογγυλίζω. Scholiast. Aristophan. & Suid. ex. pon μεταστρέφω.

Γογγυλέω, idem: vel μεταστρέφω. Hesych. Γογγυλεύω, pro isdem: vnde γογγύλευμα, idem quod στρογγύλευμα. Hesych.

Composita ex στρογγύλος.

Ἐπιστρόγγυλος, in rotundum inclinatus, subrotundus, seu turbinatus. Aristotel.

Συστρογγυλίζω, in rotunditatem conglobo. Metaphoricè Nicomachus apud Athen. l. 2. ἐσθίοντα γὰρ καταλελοιπότος μοι τοῦ πατρὸς, οὕτω συνεστρογγύλικα κατέπινα ἐν μησὶν ὀλίγοις, ὥσπερ ᾠόν τι ῥοφῶν, i. bona patris velut in rotundam massam conglobata intra paucos menses deuoraui & instar oui sorpsi.

Συστρογγυλόω, idē. Metaphoricè de eadem re, apud Athē. l. 4.

Ὑποστρόγγυλος, idem quod ἐπιστρόγγυλος.

Στρόμβος, &c. vide στροβέω, in Στρέφω.

ΣΤΡΟΥΘΟΣ, οῦ, ὁ, passer, passerculus (* dictus παρὰ τὸ μὴ εἶναι στρουθὸν πρὸς Ἀφροδίτην θεῖν: vnde & in vltima accentum habet, secundum canonem grammat. quo in θος dissyllaba, quæ τὸ θεῖν inclusum habent acuuntur. Etym. & Eust. Iliad β. Ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ νήπια τέκνα. Athen. lib. 9. καὶ οἱ στρουθοὶ δ' εἰσὶν ὀχευτικοί. Hinc & metaphoricè στρουθὸς dicitur salax & ad venerem nimium pronus, vt passer στρουθὸς μεγάλη, dicitur ὁ στρουθοκάμηλος, struthio. apud Aristoph. in Auib. Pro eodem dicitur & στρουθὸς Ἀραβικὸς seu Λιβυκὸς, à regionibus in quibus præcipuè inuenitur, apud Aristot. lib. 4. de part. anim. c. 12. & hist. anim. lib. 6. c. 5. A volatu humili vocatur & στρουθὸς κατάγαιος & χαμαιπετής. Herodot. l. 4. ¶ Item herba quæ & στρούθιον. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 13.

Στρούθεος siue στρούθιος, struthe⁹: vt στρούθιος μηλέα & στρούθια μῆλα, struthea malus & struthea mala. Theophr. hist. pl. lib. 2. cap 3. Diosc. l. 1. c. 191. Athen. l. 3.

Στρούθιον, ου, τό, passerculus. Athen. lib 13. & 14. ¶ Item herbæ nomen, quæ Lat. radicula & herba lanaris. Diosc. lib. 2. c. 193.

Στρουθάριον, ου, τό, idem quod στρούθιον, passerculus, apud Athen. l. 2.

Στρουθίζω, passeris in modum strido. Aristoph. Esaiæ 10. dicitur de auium pullis qui ore hiante & stridente seu vociferante escam à matre petunt. ¶ Item radicula purgo, lanariæ herbæ succo mundum ac candidum reddo. Diosc. l. 2. c. 84.

Composita.

Ἀστρούθιστος, qui radiculæ succo elotus purgatusque non est.

Καλλιστρούθια σῦκα, callistruthiæ ficus. Athen. l. 3.

Στροφή, &c. vide in στρέφω. Στρυφνός, in στύφω.

ΣΤΡΥΧΝΟΣ, ου, ὁ, solanum: herba de qua Diosc. l. 4. c. 71. & tribus sequentibus. Eadem dicitur & neutro genere στρύχνον, apud eundem l. 4. c. 72. Dici verò & fœm. gen. ἡ στρύχνος, tradit Æl. Dion. apud Eust. in Odyss. Pro eodem τρύχνος idem fœ. gen. dici testatur Etym. Apud Theocr. idyl. 10. ἁ φωνὰ δὲ τρύχνος exp. mollis, i. ἐοικυῖα τρύχνῳ, inquit schol.

Στρῶμα, στρωννύω, στρωτός, &c. vide in στορέω.

Στρωφάω, in στρέφω.

ΣΤΥΓΕ'Ω, ῶ, F. στυξῶ, ab inusitat. στύγω, odio prosequor, odi. Il. θ. Νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλάς. Soph. τοὺς δὲ σώφρονας θεοὶ φιλοῦσι, καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς. Item exhorresco, extimesco, reformido. Il. η. τότε στύγησεν καὶ ἄλλοι. Sic & Il. υ. Cum infinitiuo exp metuo, non audeo. Il. α. στυγέῃ δὲ καὶ ἄλλος ἶσον ἐμοὶ φάσθαι καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην. Od. λ. Τάς κε τεῷ στυξαίμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους, exp. terribiles seu terrificas reddiderint. Significat etiam, tristor, teste Hesych. vt apud Apol. Arg. l. 2 οἱ δ' ἔστυγον εἰσαΐοντες, tristati sunt.

Στυγέομαι, οῦμαι, odio & horrori sum, inuisus sum. Sophocl. in Trach.

Στύγημα, τό, odium, aut quod aliquis odio prosequitur. Eurip. in Orest.

Στυγητός, odiosus, qui odio & horrori est: vel odio dignus. Item horribilis.

Στύγος, εος, τό, odium. Epigr.

Στυγερός, ὁ, odio dignus, horribilis & terribilis. Il. ξ στυγερὸς δ' ἐπὶ ἔπλετο θυμῷ, & στυγερὸς πόλεμος horribile bellum, Il. υ. Sic & Il. σ & τ. & alibi apud Hom. &c. Exponitur & tristis, tristificus: vt στυγερὸν πένθος. Od. κ. Item grauis: vt στυγερὴ τίσις. apud Apoll. Rhod. Pro eodem dicitur & στυγνηρός, apud Hesych.

Στυγερῶς, horribiliter, horrendum modum. Il. π.

Στυγερότης, ητος, ἡ, tristitia, mœstitia.

Στυγνός, idem cum στυγερός odiosus, inuisus. Soph. in Trachin. στυγνὸς Εὐρυσθεύς. Item grauis tristis, tristificus: vt στυγναῖσι λώβαις, apud eundem. Soph. & στυγνῷ προσώπῳ, tristi & terrifico vultu, apud Eurip. in Alcest.

Στυγνότης, ητος, ἡ, mœstitia, mœror: vel horrifica tristitia, ærumna. Athen. l. 4.

Στυγνάζω, tristor tristitia molestiáque afficior. Marci 10. Impropriè cœlum στυγνάζειν dicitur Matth. 16. i. obductum esse nubibus, non esse serenum.

Στύξ, γός, ἡ, Styx: fons ad Nonacrin Arcadiæ, ab horribili frigiditate nomen adeptus: quæ tanta est vt etiam enecet eos qui aquam illam gustarint. Vide Plin. l. 2. c. 193. & l. 31. c. 2. & Vitru. l. 8. c. 3. Sic etiam nominatur palus quædam apud inferos, itidem ab horribili gelíditate per cuius aquam iurare superi finguntur à poetis. Od. ε. Il. θ. ξ. &c. Hesiod. in Theog. ¶ Item horror tremorque ex perfrictione. Theophrast. de caus. pl. lib. 5. cap. 20.

Στύγιος, ὁ καὶ ἡ, stygius, infernalis: vt στύγιος δόμος, apud Soph. & στύγιος ἡμέρα. Plut. de non fœner.

Composita.

Ἀποστυγέω, odio habeo, auersor, abhorreo: in ep. ad Rom. ca. 12. ἀποστυγοῦντες τὸ πονηρόν. Ioseph. ὁ Φαρισαῖος ἀποστυγήσας τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀποπέμπεται τὸν Πόρρω ὁ ἔρημον.

Βροτοστυγής, έος, ὁ καὶ ἡ hominibus inuisus. Æschyl. in Prometh.

Ἐπιστυγνάζω, tristor ob aliquid, contristor. Basil.

Θεοστυγής, Deo exosus, Deo odiosus: vt Ἑλένη θεοστυγής, apud Euri. in Troad. Item qui Deum odit, Deum exosus. Rom. c. 1.

Θεοστυγία, odium Dei.

Καταστυγέω, idem quod ἀποστυγέω. Apud Hom. κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν, per tmesin pro κατέστυγον, quod est vel aor. 2. à futuro στυγῶ, vel præt. imperf. ab inusit. καταστύγω.

Ψευσίστυξ, ὁ καὶ ἡ, osor mendacii. in Epigr.

ΣΤΥ͂ΛΟΣ, ου, ὁ, columna, idem quod κίων teste P[illegible] c. 52. ἐξεῖχε τὸ περίστυλον ἔξωθεν τοῖς στύλοις τοῖς κατωτέροις. Metaph. apud Eurip. initio Iphig. Taur. στῦλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες. Et 1. Cor. c. 3. στῦλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας. *Eiusdem originis esse cum στήλη (de quo suprà) docent

gramm,& inter hos Etym. nimirum ab ἵστημι. Pro graphio etiam accipitur,quo in tabulis cereis exarabant.§ Apud Vitruu. in cochlea aquaria sunt etiam styli ferrei qui tignis vtrinque positis infiguntur, siue à columnæ siue à graphij similitudine ita dicti.

Στυλίτης,ου,ὁ,supra columnam locatus. Suid.

Στυλὶς,ίδος,ἡ,columella. Est & pars naui ἡμιολίας teste Hesych. Sic & dicitur illud quod nares instar muri dispescit, quod & κίων & διάφραγμα.Poll.l.2.

Στυλίσκος,ου,ὁ,columella.

Composita.

Ἀραιόστυλος,ὁ καὶ ἡ,raras columnas habens.Vitruu.l.3.c.2.

Ἄστυλος,columnis carens.

Αὐτόστυλος,per se & suapte natura columnis fultus.Hesych.

Δεκάστυλος,decem columnas habens. Vitruu.l.3.c.1.

Διάστυλος,qui amplius patentibus columnis est.Idem l.3.c.2.

Διαστυλόω,columnis fulcio.Polyb.lib.5.

Ἑξάστυλος,sex columnas habens.Vitruu.eiusdem lib.c.1.

Ἐπιστύλιον,τὸ,trabs aut lapis qui supra columnas ponitur.Plut.in Pericle.

Εὔστυλος, cuius columnæ iustis interuallis distributæ sunt, ideóque columnarum specie decorus. Vitruu.l.3.c.2.

Ὀκτάστυλος,octo columnas habens.Idem l.3.c.1.

Περίστυλος, circumcirca columnatus, columnis in ambitu cinctus.vt περίστυλοι δόμοι,apud Eurip.in Androm.περίστυλον,τὸ, locus columnis cinctus,Athen. l.5.

Περιστύλιον,τὸ,idem Vitruu.l.6.c.9.

Πολύστυλος,multas columnas habens.Plut.in Pericle.

Πρόστυλος,ab anteriore parte columnas habens. Vitruu.l.3.cap.1.

Ἀμφιπρόστυλος,(*decomp.*)omnia habet quę prostylos,pręterea&que habet in postico ad eundem modum columnas & fastigium. Idem ibidem.

Πυκνόστυλος,qui est crebris columnis. Idem l.3.c.2.

Σύστυλος,qui columnis est paulo remissioribus.Idem ibidem.

Τετράστυλος,quatuor columnas habens: apud eundem.

Στύξ,vide in Στυγέω.

ΣΤΥΠΗ,siue στύππη,ης,ἡ,stupa.Ioseph.apud Suid. Πληρώσαντες τὴν στοὰν στύππης,πρὸς δὲ ἀσφάλτου καὶ πίσσης. * A στύφω (inspisso,stringo)deductum videtur quibusdam, quoniam stupa rimæ & foramina solent stipari & obstrui, aut etiam à τύπτω,quasi τύπη. ¶ Στύπη. Exponitur etiam ab Hesych.stipes, stirps,truncus,caudex.

Στυππεῖον siue στυπεῖον,ου,τὸ,idem quod στύπη stupa,Xen.Pęd.7.

Στύπαξ,vel στύππαξ,venditor vestium stupearum, apud Poll. l.7.c.16. Pro eodem dicitur & στυππακὸς,apud Hesych.

Στύπος,εος,τὸ, idem quod στύπη, stipes,caudex,truncus. Apoll. Arg.1. Apud Nic.in Alex. Ὅλμῳ ἐνὶ στύπει adiectiuè vsurpatur,i.in lignea pila,seu in ligneo mortario.

Στυπάζω,stipite pello. Hesych. Ἀποστυπάζω,(*comp.*)stipite depello aut persequor: apud Archilochum.

Στυπτηρία,vide in Στύφω.

ΣΤΥΡΑΞ,ακος,ὁ,cuspis teli seu hastæ: apud Athen.ἦσαν δὲ μηλοφόροι τῶν δορυφόρων, ἐπὶ τῶν στυράκων μῆλα χρυσᾶ ἔχοντες. Vide Poll.Hesych.& Suid.§ Itē arbor Syriæ quæ malo Cydonio fertur esse similis,cuius etiam lacryma στύραξ vocatur. vide Diosc.l.1.c.80.Arist.an.4. Theoph.l.8.pl.c.7.& Plin.l.12.c.17. [& 25.

Στυράκιον,ου,τὸ,idē quod στύραξ in prima signif. Thu.l.2.

Στυράκινος, vt στυράκινον μύρον, ex styrace confectum vnguentum.Diosc.

Στυρακίζω,Hesych.exp.κεντρίζω.Item styracem refero.Diosc.l.2. c.109.

ΣΤΥΦΩ, F.ψω, adstringo: de iis quæ dum gustantur, linguam adstringunt.Diosc.lib.1.c.169.(de achrade) στύφει δὲ καὶ τὰ φύλλα αὐτῆς. Sic & cap. sequenti de mespilis. Exponitur etiam, spisso,quoniam quæ adstringunt, densare & spissare solent.

Στύμμα, τὸ, spissamentum astringendi vim habens. Diosc.lib.1. cap.69.Galen.τῶν κατὰ τόπ.lib.3.

Στύψις,εως,ἡ,astrictio.Gal.ad Glauc.Item spissatio. Dioscor.lib.1. cap.76.

Στυπτικὸς,ὁ,astrictorius,stringendi vim habens. Diosc.l.1. c.169. & alibi.

Στυφὸς, idem Basil. in Hexaëm. homil. 5. Στυφόεις, pro eodem. schol.Nicand.

Στυπτηρία,ἡ,alumen dictum παρὰ τὸ στύφειν,quoniam potentissimè astringit. Vide Diosc.l.5.c.123.& Paul.Ægin.

Στυπτηριώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, aluminosus, alumen resipiens: vt ὕδωρ τὸ στυπτηριῶδες,Gal.

Στρυφνὸς,οῦ,ὁ,idem quod στυφὸς [ex quo & factum creditur pleonasmo τοῦ ρ]astringens,acerbus, austerus. Theophr. de caus.pl. l.6.& Aetius in præfat.l.1. Sic & apud Gal.στρυφνὸς καρπὸς,& apud Athen.στρυφνὰ μῆλα,& apud Diosc.οἶνος στρυφνός. Metaphoricè dicitur homo στρυφνὸς,apud Aristoph.& Xen.vt Lat.acerbus,austerus.

Στρυφνότης,ητος,ἡ,acerbitas.Alex.Aphr. Probl.70.l.2.

Στυφελὸς,οῦ,ὁ,durus,asper.(ex στύφω quoque deriuatum creditur, eò quòd quæ astringuntur & inspissantur,soleant exasperari & indurari)Apol. Arg.l.2.στυφελῇ βρέμει ἀκτῇ. Epigram. lib.1.στυφελὴ σταγών.

Στυφελίζω,duriter asperéque tracto, duris verberibus aut verbis asperis incesso,duriter & asperè excipio. Il.π.Od.σ.& alibi sæpe. Sic & Apoll.Arg.l.2. Καί ἑ ἴον πολέεσσιν ὀνείδεσιν ἐστυφέλιξε,multis conuitiis probrisque insectatus est. Item dispello,discutio,disiicio,Il.λ.ὡς ὁπότε ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ. Item deturbo,depello,deiicio.Il.α.Ἕξεδ' ἕως στυφελίξαι.

Στυφελισμὸς,οῦ,ὁ,iniuria,contumelia: quam quis verberibus verbisue asperis excipit.Aristophan.in Equit. Dicitur & quum quis iniuriosè loco suo deturbatur.

Στυφλὸς,οῦ,ὁ,idem quod στυφελὸς, ex eoque factum per syncopen.Lycophr.Μισλεῶν στυφλὰ ναίουσι κλίτη. Æschyl.Ἔρριψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ στυφλοῦ πέτρας.

Στυφρὸς,οῦ,ὁ,idem,durus, rigidus. Hesych. Exponitur etiam retorridus,duratus,callosus.Arist.an.l.2.

Στύπη,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Composita:ac primùm ex Στύφω.

Ἀναστύφω,tristitiam præ me fero,tristor.Hesych.ex Soph.

Ἀποστύφω,idem quod στύφω,astringo.Idem.

Ἀστυφὶη & Ἀστυφία,ἡ,astrictionis vacuitas,astrictionis expertem esse,apud eundem.

Ἐνστύφω,idem quod στύφω.Nicand.in Alexiph.

Ἐπιστύφω,astringo:apud eundem.& Athen.3.

Παραστύφω,pro eodem.

Προστύφω,antè astringo.Item antè inspisso.

Πρόστυπτος,adstrictus:item substrictus.

Ὑποστύφω,leuiter astringo,aliquantulum astringo.Gal.ad Gl.& Diosc.lib.1.c.171.Item astringo simul & inspisso.Theophrast.in lib.περὶ ὀσμῶν.

Composita ex στρυφνός.

Γλυκύστρυφνος,sapore acerbo simul & dulci præditus,simul dulcis & acerbus.

Ὑπόστρυφνος,subacerbus,qui est sapore leniter acerbo.Diosco. lib.3.c.7.

Composita ex Στυφελός.

Ἀποστυφελίζω,depello,deturbo. Il.σ.Τρὶς δὲ δύ' Αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκὴν, Νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν. Hectora deturbârũt.

Ἀστυφελος,minimè durus aut asper,non salebrosus. Epigr.

Ἀστυφέλικτος,non disturbatus,inconcussus,immotus.Nōn. In Epig.ἀστυφέλικτος ἄγω χάριν,exp.non dilectus.

Κατάστυφελος,valdè durus aut asper.Hesiod in Theog.καταστυφέλῳ ἐπὶ χώρῳ.Pro eodem per syncopen dicitur κατάστυφλος, vt καταστύφλου πέτρας.Eurip.in Iphig.Taur.

ΣΤΥΩ.F.ύσω,tentigine laboro:priapū extēdo.Aristop.in Lysi. στύοιντ' ἂν ἄνδρες κἀπιθυμοῖεν πλεκῶν. Ib. ἀλλ' ἑστύκασ' ὦ μιαρώτατε.

Στύομαι,idem quod Στύω,apud comicos. Exponitur etiam,tristitia afficior.Aristoph.in Acharn. κἀγὼ καθεύδειν βούλομαι καὶ στύομαι καὶ σκορδινῶμαι.

Στῦμα,τὸ tentigo:ἡ τάσις τοῦ αἰδοίου,Eust.

Ἄστυτος,ου,ὁ [cop]qui Στύειν nequit:vt ἄστυτος γέρων,apud Eust. Ἄστυτος οἶκος, exp. ἄγονος,ἄκαρπος, apud eundē ex Xenarcho. Apud eūdē dicitur etiā ἄστυτις θρίδαξ,& ἄστυτις τρίγλη.

Στωμύλος,&c. vide in Στόμα.

ΣΥ (pro quo Æoles & Dores dicunt τυ: vnde addita syllaba νη fit τύνη)tu.Genit.σοῦ,tui.& Ionica dialysi σέο,& metri gratia ι inserto,σεῖο. Atticè σέθεν,& per Syncopen σέθεν.Doricè seu Æolicè σεῦ & τεῦ.apud Theocr.&c. Datiuus,σοὶ,tibi & Doricè τοὶ & τὶν,pro quo pleonasmo literæ ι,τεΐν,Il.λ. & Odyss.ο. Accusat.σὲ te,& Dor.τὲ & τύ. Theocr.id.8. ἦ τυ βαθὺς ὕπνος ἔχει τύ;vsque adeóne profundus somnus detinet te?Dual.num. nomin. vocat.& accusat.σφῶϊ, vos duo,ô vos duo,vos duos.Il. δ. Pro quo abiecto ι & mutato accentu dicitur σφώ: vt apud Homer. Εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε si vos duæ. Æolicè & Doricè pro eodem dicitur ὔμμε,quod tamen etiam est accusat.plural.pro ὑμᾶς.Genit.& dat.σφῶϊν, vestrûm duorum,vobis ambobus.Il.δ. Signif.etiam, ipsorum duorum & ipsis duobus:vt Il α.σφῶϊν δ' ὃς ἄγ' ἦν, tunc autem descendit ab οὗ, sui. Pro eo per contractionem & subscripto ι dicitur σφῷν. Od.δ.quod itidem pro αὐτῶν vsurpatur, ipsorum duorum, & ipsis duobus,originem videlicet ab οὗ habens. Plur.num.ὑμεῖς vos.Ion.ὑμέες.Dor.ὑμες. Æol. ὔμμες.Gen.ὑμῶν,vestrûm seu vestri.Ion.ὑμέων,& inserto ι ὑμείων. Æol.ὐμμέων. Dat.ὑμῖν, vobis.Pro quo Dores dicunt ὑμὶν, vltima correpta.Æoles ὔμμιν seu ὔμμι. Accusat. ὑμᾶς, vos. Ion.ὑμέας. Æol.ὔμμας,& Dor.ὔμμε,vt apud Theocr. id.5.αὔριον ὔμμε Πάσας ἐγὼ λουσῶ. vos omnes lauabo.

Σὸς,οῦ,ὁ,Hesiod.in Erg.Ὦ πάτερ ἠμὲς τε πατὴρ καὶ σός. Plutarh.sympos.8.

pos. & τοῖς σοῖς ἑταίροις, ἐμοῖς δὲ ἐμοῖς. Τὸ σὸν, tuum commodum Soph. in Elect. Τὰ σὰ, tua bona seu tuæ opes. Od. β. Pro σὸς Doricè dicitur τεός: vt ἄναξ τεός. Od. ξ.

Σφωΐτερος, vester: proprie de duobus aut duabus. Il. α. Σφέτερος, idem. Hesiod. in Erg. σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι, vestrum patrem. Vide alias significat. in Ε.

Ὑμέτερος, ρα, ρον, vester, vestra, vestrum. Ὑμός, apud poetas, idem: vt πόλιν ὑμήν, Iliad. ι. & κράτος ὑμόν, vestrum imperium. Hesiod. Theog.

Σύαγρα, συάς, σύβαξ, vide in Σῦς.

ΣΥΒΑΡΙΣ, ιδος, & ιος, ἡ, Sybaris: vrbs quædam Italiæ deliciis & luxui mirum in modum dedita: vnde pro summo & exquisitissimo luxu prouerbialiter vsurpatum inuenitur à Philostrato, vt Συβαρικὸς μισθοὶ ἦσαν. item ἀνθρώπῳ Σύβαριν ἥκομεν τὰ πάντα.

Συβαρίτης, ου, ὁ, Sybarita, qui est è Sybari, Συβαριτικαὶ τράπεζαι, Sybaritarū mensæ, *de mensis luxu refertis*. Fœm. & συβαρῖτις, quæ est è Sybari. Dictę etiā fuerunt à quibusdam συβαρίτιδες breues fabulæ & compendiariæ, vt testatur schol. Aristoph.

Συβαριτικός: Sybariticus: vt Συβαριτικὸς μῦθος, & συβαριτικὴ τράπεζα. Interdum mollis, luxui deditus. Potest etiam aliquid συβαριτικὸν dici, in quo summus sit luxus.

Συβαρίζω, (q.d. Sybarisso) deliciis & luxui indulgeo, mollitie luxuque diffluo, *imitando Sybaritarum mollitiem atque luxum*.

Σύβαξ, συβώτης, συβόσιον, &c. vide in Σῦς.

ΣΥΚΗ, (per contract. factum ex Ionico συκέη pro συκέα) ficus arbor. Od. ω. Οὐ φυτὸν οὐ συκῆ οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη. Theophr. hist. pl. l. 1. Συκῆ Ἰνδική, ficus Indica. Diosc. lib. 8. cap. 181. Συκῆ μέλαινα Eiusdem libri c. 184. Συκῆ ἀγρία, ficus agrestis, caprificus. ¶ Dicitur esse etiam pini species quædam, apud Theophr. hist. pl. lib. 3. Sic vocatur ab aliquibus & frutex ille qui & πέπλος dicitur, teste Diosc. l. 4. c. 246. ¶ Item ficus, marisca, excrescentia carnis, seu vlcus ficui simile. Diosc. lib. 1. c. 200. (de bulbis edulib.) ἀφαιροῦσι δὲ καὶ συκᾶς ὀπτηθέντες ἐν θερμοσποδιᾷ.

Συκάς, άδος, ἡ, ficus nouella: ficus quæ non ita pridem pullulauit. Poll.

Συκίς, ίδος, ἡ, plantarium ficus, semen seu surculus qui è ficu auulsus aut excisus plantatur interitúrve. Aristoph. in Lemniis. Item marisca. Hesych.

Σύκινος, ου, ὁ καὶ ἡ, ficulnus, siue ficulneus: vt σύκινον ξύλον apud Aristoph. in Vesp. & Plut. sympos. lib. 6. & 5. probl. 8. ¶ Et quoniam lignum ficulnum est inualidum, inde fit vt σύκινος capiatur pro ἀσθενής, imbecillus, debilis, fragilis, inutilis: vt σύκινη ἐπικουρία: apud Aristoph. in Lysistr. Itidem Theocr. idyll. 10. Συκίνους ἄνδρας vocat homines qui labores non adeunt nec tolerant strenuè, sed iis veluti succumbunt, vt lignum ficulnum ponderi alicui grauiori. Sic apud Luc. in libro ad indoctum, χωλὴν ἔχων καὶ συκίνην γνώμην, clauda ac ficulna mente præditus, i. nullius pretij, inutilique ad aliquid excogitandum. Dicitur σύκινος, etiam de calumniatore. Apud Aristoph. in Pluto.

Συκών, ῶνος, ὁ, ficetum, i. locus in quo ficus plantantur, seu ficubus consitus.

Συκάμινος, ου, ἡ, arbor quæ & συκομορέα: licet à quibusdam diuersæ esse arbores statuantur. Theophr. lib. 4. hist. plant. cap. 2. & Diosc. lib. 1. c. 182. ¶ Fructus huius arboris eodem nomine appellatur, apud Athen. l. 2. Idem fructus neutro etiam genere dicitur συκάμινον, sycaminum: quod sæpius pro moro accipitur. Athen. l. 2. & Arist. lib. 9. hist. an. ¶ Accipitur συκάμινος & pro moro arbore, apud Gal. l. 5. τῶν κατὰ τόπ. c. 19. ¶ Item pro morbo & tumore qui σύκωσις dicitur, schol. Aristoph. in Ran.

Συκαμινοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, mori seu sycamini speciem gerens: apud Athen. lib. 1.

Σῦκον, ου, τὸ, ficus, fructus τῆς συκῆς. Dem. pro cor. Σῦκα καὶ βότρυς καὶ ἐλαίας συλλέγων. De ficuum generibus vide Athen. l. 3. necnon Theophr. & Diosc. l. 1. c. 184. ¶ Item marisca, ficus siue ficatio: tumor est à fici similitudine sic dictus. Gal.

Συκοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, ficosus, similis ficui. vt βλέφαρα συκοειδῆ, palpebræ ficosæ. Accipitur etiam pro συκοφάντης, vt docet schol. Aristoph.

Σύκινος, è ficis confectus. Plut. in Erotico. item ficulnus vide supra.

Συκίτης οἶνος, (qui & καταρχίτης dicitur) vinum quod è ficubus fit. Diosc. lib. 5. c. 41.

Συκίον, decoctum ficuum arefactarum. Gal. in lex. Hippocr.

Συκάζω, f. σω, ficus lego, seu ficus deligo, ficus colligo, ficus carpo. Poll. l. 7. Ab Hesych. exp. σῦκα τρώγω, ficus comedo. item συκοφαντῶ. A schol. Aristoph. exponitur etiam, τὰ σῦκα ἀποθλίβω, ficus premo.

Συκαστής, οῦ, ὁ, qui ficus legit. item sycophanta, calumniosus delator, quadruplator. συκάστρια, calumniosa delatrix. Hesych.

Συκόομαι, οῦμαι, in ficum vertor, ficus fio, seu ficosus fio.

Σύκωμα, τὸ, ficosum germen. In palpebris dicitur quum ficosi tumores in eis excrescunt. schol. Aristoph.

Σύκωσις, idem quod σύκωμα, vlcus seu carnis excrescentia à fici similitudine ita nominata. Gal. de simpl. med. facult. lib. 11. Paul. Ægin. l. 7. c. 22.

Συκωτός, ή, όν, ficatus: vt συκωτὸν ἧπαρ, ficatum iecur, i. ficuum esu præparatum. Oribas. & Aet. l. 2. c. 127.

Συκαλίς, ίδος, ἡ, ficedula: auis sic dicta quòd ficu pinguis fiat. Vide Athen. l. 2. Aristot. hist. an. l. 9. & l. 8. c. 3.

Composita.

Ἀμάσυκον μῆλον, malum vnà cum ficu florens. Eust. ex Paus.

Ἀμασυκίδες, αἱ, mala quæ cum ficis florent aut nascuntur, vel pira quæ cum ficis proueniunt. Hesych.

Ἀποσυκάζω, ficus decerpo. Accipitur etiam pro δοκιμάζω, exploro more eorum qui ficus carpunt. Aristoph. in Equit. Ab Hesychio exp. ficus comedo vel ficus decerptos comedo.

Φιλόσυκος, amans ficuum qui ficuum esu delectatur. Plut. lib. 4. sympos. (& συκῆν vocari tradit.

Χαμαισύκη, humilis ficus: nomen herbæ apud Diosc. l. 4. c. 170. quā

ΣΥΛΗ, ης, ἡ, præda, spolium: vel q. d. prædatio, spoliatio, compilatio. Dem. in orat. πρὸς Λακρίτου παραγραφήν, ὅπου ἂν μὴ σύλαι ὦσιν Ἀθηναίοις, vbi impunè expilare Athenienses non possint. Aristot. œcon. lib. 2. εἴ τις σύλην ἔχει κατὰ πόλεως, sicut impunè liceret compilare vrbem aliquam. Ibidem ὑπὲρ τῶν συλῶν δεδικάσαντο, de direptionibus iudicio disceptárunt.

Σύλον, τὸ, spolium præda. Eust. exp. etiam pignus. Hesych.

Συλάω, ῶ, spolio, deprædor, compilo. Il. ζ. Νεκροὺς ἀμπεδίον συλήσετε τεθνειῶτας. Arist. Rhet. li. 1 οἱ συλῶντες τοὺς Καρχηδονίους. Plato de leg. Συλᾶν τὴν πατρίδα, depeculari & compilare patriā. Interdū cū gemino accusatiuo (personæ & rei qua aliquis spoliatur,) vt Il. π. εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ τεύχεα συλήσωσι. Itē exuo, adimo, detraho, eripio. Il. ν. Τεύχεα συλήσας φερέτω κοίλας ἐπὶ νῆας. Et in Epigr. ζώνην συλήσας. Il. δ. αὐτίκα ἐσύλα τόξον, exp. eduxit. (αὐτῶν ὑπὸ τούτων.

Συλάομαι, ῶμαι, spolior, exuor. Dem. σεσυλήμεθα τὰ ἡμέτερα

Συλέω, ῶ, idem quod συλάω. Hinc particip. pass. apud Isocr. ad Nic. διὰ πόλεμον τῶν γεγενημένων πάντα χρήματα συλημένων ὑμῶν.

Σύλημα, τὸ, spolia, exuuiæ.

Σύλησις, εως, ἡ, spoliatio, depeculatio, compilatio. Idem quod σύλη: vt σύλησις τῶν ἱερῶν.

Συλητής, οῦ, ὁ spoliator, depeculator, compilator.

Συλεύω, f. εύσω, idem quod συλάω & συλέω. Il. ι. Τὸν μὲν ἄρ Ἰδομενῆος ἐσύλευον θεράποντες.

Σκῦλον, seu σκύλον, τὸ idem quod σῦλον, spolia, exuuiæ: propriè quæ mortuis detrahuntur: vt σκῦλα Φρύγια, apud Eurip. in Orest. & Plut. symp. 8. σκῦλα Πυθοῖ & ἀκροθίνια καὶ τροπαίων ἀναθέσεις. Peculiariter sic dicitur pellis feræ alicui detracta: vt apud Callimach. (de pelle leonis) τὸ δὲ σκῦλον αὐδεὶ καλύπτει Γιγνόμενον νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα. In eadem signif. legitur & σκύλος, in Epigr. quod & de corio quo vestitur castaneæ nucis caro, dicitur apud Nic. in Alexiph.

Σκυλαία, ας, ἡ, idem cum σκῦλον. Hesych.

Σκυλάω, idem quod συλάω. Σκυλήτρια, ἡ, spoliatrix, deprædatrix, compilatrix. Eust.

Σκυλεύω, idem cum συλεύω. Thucyd. τοὺς νεκροὺς ἐσκύλευον. Arist. rhet. 3. οἱ τοὺς τεθνεῶτας σκυλεύοντες. Item spoliando detraho, exuo. Xen. Hell. 2. τοὺς δὲ χιτῶνας οὐδενὸς τῶν πολιτῶν ἐσκύλευσαν, nulli ciuium tunicam detraxêre.

Σκυλεύομαι, vestimētis & armis spolior, nudor. Dē. pro cor.

Σκύλευμα, idem quod σκῦλον. Eurip. in Phœn.

Composita.

Ἀποσυλάω, dispolio, deprædor, depeculor. Item spoliando aufero seu eripio. Chrysost.

Ἀποσκυλεύω, idem quod ἀποσυλάω. Theocr. idyll. 26.

Ἄσυλος, ὁ καὶ ἡ, præda immunis, i. prædæ periculo: cui periculum non est ne eius res præda fiant: vel inspoliatus. Eurip. in Med. Μενεῖς ἄσυλος, manebis inspoliata & tuta. Et cum gen. apud eundem in Helen. ἄσυλος ἦν γάμων, secura eram à nuptiis, seu non metuebam ne quis nuptiis meis ceu prædæ inhiaret. ¶ Item qui non spoliatur, quem spoliare nefas est, & *ex consequenti*, à violentia tutus, sacrosanctus, vt ἄσυλον ἱερόν, apud Phil. de vita M. l. 1.

Ἀσύλαιος θεός, Deus asyli. Plut. in Rom.

Ἀσυλεί, tuto, sine spoliationis periculo: vel ita vt adduci nequeas, nec nisi per summum scelus & nefas violari.

Ἀσυλία, ἡ, ius illud quo aliquis tutus est, nec nisi per summum scelus violari potest, quum ad asylum confugerit. Plut. in Rom. Phil. de v. M. l. 3.

Ἀσύλητος, idem quod ἄσυλος, inspoliatus. Item qui non nisi per summum scelus violari potest, inuiolabilis. Euri. in Hel. Ναυαγὸς ἥκω ξένος ἀσύλητον γένος.

Αἴσυλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Θεοσύλης, sacrilegus, qui res Deo dicatas furatur: apud Suid.

Ἱερόσυλος, idem. Plat. polit. 1. Ἱεροσύλως, sacrilegè. Ἱεροσυλία, sacrilegium.

Ἱεροσυλέω, sacrilegiū cōmitto: vel spolio aliquem per sacrilegiū aut sacrilegè. Aristoph. in Vesp. Phal. in epist. Arist. rhet. l. 1.

Ἱεροσυ-

Ἱεροσύλημα, quod sacrilegio raptum est, sacrilegium.

Νεκρόσυλος, mortuorum spoliator, Νεκροσυλία, mortuorum spoliatio.

Περισυλάω, circumcirca dispolio: vel spoliando & depeculando detraho. Plat. in Gorg.

ΣΥΝ & Atticè ξὺν, cum, vnà cum, simul cum. Præpositio est quæ soli datiuo iungitur: vt Il. δ. σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν σὺν σφῇσι κεφαλῇσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσι. Sic Matth. 27. τότε σταυροῦνται σὺν αὐτῷ δύο λῃσταί. ¶ Σὺν θεῷ, Deo iuuante, Dei auxilio, Dei ope: vel etiam Dei beneficio. Exponitur etiam Deo propitio, Deo fauente. Interdum παρενθετικῶς dicitur σὺν θεῷ δ' εἰρήσθω, cum bona Dei venia dictum sit, absit verbo inuidia. sic σὺν δ' Ἀδραστείᾳ λέγω. ¶ Σὺν νόμῳ, secundum leges apud Plat. de leg. & Xen. ¶ Interdum veluti supervacanea nō exp. vt Xen. σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ τὰς τιμωρίας ποιεῖσθαι, tuo commodo pœnas sumere. Thuc. σὺν ἐπαίνῳ ἐποτρύνειν, laude incitare. Aliquando contrà omissa subauditur: vt Thuc. lib. 4. προσλαβόμενος ἑπτακοσίοις καὶ χιλίοις ὁπλίταις ἐς τῶν ἀπὸ Θρᾴκης, cum mille & septingētis militibus armatis. Xen. Pæd. 3. ἥκειν εἰς τὰς τάξεις αὐτοῖς στεφάνοις. ¶ Interdum sine casu aduerbialiter ponitur, adiuncto δὲ aut καὶ pro pariter, vna simul: seu simul & pariter & Nicand. in Ther. κακοεργὰ φαλάγγια σὺν καὶ ἀπηνέας Ἑρπηστὰς ἴσχειας τε. ¶ In compositione interdum vacat: vt in συναγελάζω. ¶ Συῶν, suem, vide Σῦς.

ΣΥΡΑ [illegible] vtrique lacernæ. schol. Aristoph. in Nub. apud Dionem hist. l. 37. θέατρον πρὸς πανήγυριν τινα ἐκ συρῶν οἰκοδομημένον ἀνετράπη. apud Hesych. συρας exp. μαχαίρας.

Συρία, eidem Hesychio est pinguis & crassa læna: vel ἀπὸ τῆς σισύρνης, vel quoniam in Cappadocia fit. in ea autem sunt Syri. Vide & Poll. ¶ Est etiam herba apibus grata. Aristot. hist. an. lib. 9. c. 40.

ΣΥΡΒΗ, ης, ἡ, tumultus, τάραχος. Aristoph. gramm. & Suid. ¶ Sic etiam dicitur ἡ αὐλοθήκη, Suid. & Hesych. ¶ Idem Suid. & Etymol. innuunt esse quoquе vocem qua subulci ad sues vtuntur.

Συρβήνης χορὸς, prouerbialiter dicitur ἐπὶ τῶν ἀτάκτων χορῶν, testibus iisdem Etym. & Suid.

Συρβηνεύς, tumultuosus: metaphora sumpta ab iis qui cum strepitu & tumultu fistula canunt. Etym. & Suid. Item pauper: διὰ τὸ τὰς αὐλοθήκας καὶ φαρέτρας κενάς, inquit Etym. Hesychio est etiam αὐλητὰς, vsum huius vocis ex Cratino ἐν Θρᾴτταις afferenti.

Τύρβη, Atticè dicitur pro σύρβη, tumultus, turbæ: vt Eust. ex Rhetorico lexico tradit. Polyb. ἀμιξίας καὶ θορύβου καὶ τῆς λεγομένης τύρβης πλῆρες τὸ στρατόπεδον. Item turba, i. inconditā hominū multitudo. Luc. φοβηθεὶς μὴ συντριβείην ἐν τοσαύτῃ τύρβῃ.

Τυρβάζω, turbas seu tumultum excito, tumultuor. Plutarc. de aud. poëm. ex Soph. πάντα τυρβάζει κακά, tumultuando quæuis excitat mala. Aristoph. in Vesp. ἢ πάλιν ὥσπερ ἀττᾶγᾶς τυρβάσεις βαδίζων, lutum turbabis.

Τυρβάζομαι, turbor. Luc. c. 10. καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά, quidam exp. tumultuaris circa multa, turbaris circa multa: alij, satagis de multis.

Τυρβασία, ἡ, dicebatur saltatio dithyrambica. Poll. l. 4. c. 14.

Composita.

Ἀνατυρβάζω, conturbo, perturbo. Aristophan. in Equit. τὴν πόλιν ἀνατετυρβακώς.

Σκιποτύρβη, nomen modi cuiusdam tibia canendi: à τύρβη seu σύρβη significante fistulam: apud Eust.

Συρία, vide in Σύραι.

ΣΥΡΙ'ΣΣΩ, seu συρίττω, sibilo, sibilum edo. Item sibilo eiicio, exibilo. Dem. in Mid. εἰσιόντα εἰς τὸ θέατρον τὸν ἐσυρίττετε. ¶ Item fistula cano, fistulo. Aristot. (de ceruis) καταπηλοῦνται ὑπὸ τῆς ἡδονῆς συριττόντων καὶ ᾀδόντων.

Συρίττομαι, exibilor, explodor. Æschin. in Ctesiph. ἦγεν τοῖς ἀφίκεσθαι εἰς τὸ θέατρον, ὥστε καὶ συρίττεσθαι διὰ τὴν ἀσχημοσύνην.

Συριγμός, ὁ, sibilus, sonitus seu stridor ille qui sibilando editur, seu quo aliquis exibilatur. Propriè homini tribuitur & serpenti. Plut. in polit. præcept. Aristot. De elephantibus etiam dicitur, quod exp. barritus: apud Arrian. in exped. Alex.

Συρικτής, ὁ, sibilator. Item fistulator: vnde apud Theophr. idyll. 8. Συρικτὰ Μενάλκα.

Συρίζω, idem quod συρίσσω, sibilo. Eurip. in Iph. Taur. Συρίζοντος κατὰ πρύμναν Εὐναίων πεδαλίων, Αὔραις ὠκυπόταις, ἢ Πνοαῖσι ζέφυρος. ¶ Item fistula cano, fistulo. Idem in Iphig. Aul. βάρβαρα συρίζων Φρυγίων αὐλῶν, barbaras cantilenas canens Phrygiis fistulis. Pro eodem Doricè dicitur συρίσδω: vt apud Theocr. idyll. 1. ἀδὺ δὲ καὶ τὸ συρίσδες, dulce canis fistula. ¶ Significat etiam, Syrè loquor aut ago: & Syrorum modo sum mollisculus, deductum videlicet à σύρος.

Συρισμός, idem cum συριγμός, sibilus, stridor. Luc.

Σύριγξ, ιγγος, ἡ, fistula: propriè pastoria. Il. κ. Hesiod. in Asp. Theocr. idyll. 21. Arist. de arte poët. Plut. &c. Sic etiam vocatur à Theophrasto arundo fistularis, hist. pl. l. 4. cap. 11. Item exterior cassiæ fistularis cortex: apud Galen. de antidot. l. 1. cap. 14. Pro fistula aluearis apum sumi dicitur apud Greg. Naz. ¶ A fistulæ similitudine sic etiam appellatur vagina seu receptaculū hastæ. Il. τ. ¶ Item fistula illa seu canalis quo dorsi medulla continetur. Poll. lib. 2. ¶ In rota currus σύριγγες sunt foramina fistulam sua cauitate imitantia, in quæ axis inseritur: apud Eurip. in Hipp. Steph. ¶ Eandem appellationem habent & siphones. ¶ Sophocli in Aiace sic dicuntur venæ colli grandiores, quæ collo truncato sanguinem effundunt. ¶ Apud medicos σύριγξ est sinus angustus, oblongus, callosus, interdum etiam obliquus, os habens cui cicatrix obduci nequit, per quod humor certis temporibus excernitur, sæpe apud Diosc. ¶ Σύριγγες γῆς vocantur concaui sub terra meatus, seu cauernæ in ea longæ in modum fistulæ: Aristot. de mundo. ¶ Σύριγξ exp. etiam, fibula. apud Apoll. Arg. 4.

Συριγγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fistulosus seu fistularis: fistulæ figuram gerens. (lib. 1. cap.

Συριγγίας, ου, ὁ, idem: vt Συριγγίας κάλαμος: apud Diosc.

Συριγγιώδης, ὁ, ἡ, pro eodem: συριγγὶς κασσία, apud Gal. de antid. l. 1. c. 14.

Συρίγγιον, τὸ, parua fistula. Plut. περὶ ἀοργησίας. Item modiolus rotæ. Hesych.

Συριγγόω, in fistulam excauo: vnde συριγγοῦσθαι, in fistulam excauari. in Hippiatr.

Composita: ac primùm ex συρίσσω.

Ἀποσυρίττω, idem quod συρίττω, exibilo, sibilis eiicio.

Ἀσύρικτος, ὁ καὶ ἡ, qui exibilatus non est, intactus à sibilo.

Ἐκσυρίττω, exibilo. Demosth.

Ἐπισυρίττω, sibilo ad sibilis excipio. Exponitur etiam, exibilo: apud Dem. Item more gruum vociferor.

Κατασυρίττω, sibilum edo, sibilo. Aristoph. in Plut. Item exibilo.

Composita ex συρίζω.

Ἀποσυρίζω, sibilo: vel cum sibilo emitto. Hom. hymn. in Merc. Ὀφρύσι ῥιπτάζεσκεν ὁρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα Μάκρ' ἀποσυρίζων. Luc. τερετίσματα καὶ συνεχῆ μέλη ἀποσυριζέτω. Item exibilo.

Διασυρίζω, idem. Daniel. c. 4. διασυρίζων exp. flans spiritus.

Προσυρίζω, subsibilo, insufflo. Polyb.

Ὑποσυρίζω, resono. Æschyl. in Prometh.

Composita ex σύριγξ & συριγγόω.

Ἀποσυριγγόω, in fistulam conuerto. Hippocr.

Ἐκσυριγγόω, aperio & peruiū reddo, velut fistulam. apud eūdem.

Πεντεσύριγγος, quinque fistulas seu quinque foramina habens. vt πεντεσύριγγον ξύλον. Aristoph. in Equit.

ΣΥΡΩ, F. ρῶ, traho. Herodian. l. 5. παρέσυρον σύρει καὶ ἐνυβρίζειν τοῖς βουλομένοις. Idem lib. 1. Σύροντες τὰ σώματα trahentes corpora. Dicitur & σύρειν qui progreditur & contendit aliquò. Pisides apud Suid. Σύρει πρὸς ἡμᾶς ὁ στρατὸς μετὰ δρόμου. Sic & serpentes corpus suum σύρουσι, quoniam tractu progrediuntur. Dicitur & de iis qui rastris stipulas aut simile quid in vnum aceruum contrahunt, & qui scopis sordes è parietibus detrahunt, aut in pauimento conuerrunt. ¶ Significat etiam extraho: vt gladium aliquis σύρειν dicitur. ¶ Exponitur etiam, sibilo: item fistula cano: apud Hesych.

Σύρομαι, trahor. Herodian. lib. 7. συρέντες ἀπὸ τοῦ ὄχλου εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἐρρίπτοντο.

Σύρμα, τὸ, quod trahitur seu attrahitur. Peculiariter nomen est vestis cuiusdam longæ, quam veluti trahunt inter incedendum qui ea sunt induti. Latinis quoque syrma: apud Poll.

Σύρματα, τὰ, stramina aut paleæ quæ rastro corraduntur & coaceruantur. Arist. eth. 10. Apud Diosc. l. 5. c. 8. 5. Σύρματα καμίνων, sordes seu purgamenta scopis vel radulis è fornacibus detracta.

Συρματὶς, quæ rastro purgamenta aut stipulas aut simile quid in vnum aceruum contrahit & colligit: vt συρματὶς στρατιά. Hesych.

Συρματίτης, ιδος, ὁ, ἡ, vt συρματίτης κόπρος, fimus ex purgamentis, stipulis aut stramentis, paleisve quæ scopis aut rostro coaceruata fuêre. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 7.

Συρμός, ὁ, tractus. De tractu serpentis, apud Plut. in Ant. De tractu aquæ qui turbineo vortice circumagitur: apud Phil. de mundo. Dicitur & συρμός, quum aquæ feruentes vorticoso quodam tractu gyrantur: apud Nic. in Alex.

Συρμὸς χαλαζήεις, quum grando quasi tractu quodam decidit in Epigr.

Συρμαία, ἡ, dicta est à quibusdam raphanus, quòd concitando vomitui esset idonea. Apud Poll. & Diod. est genus quoddam raphani. Est & cibi quoddam genus, quod veteres ex adipe & melle conficiebant, teste Hesych. Idem docet sic appellari potionem è sale & aqua mistis, purgando ventri idoneam. Eidem sic nominatur certamen quoddam apud Lacedæmones vsitatum, in quo qui vicisset, præmij loco habebat συρμαίαν

μάζαν. ¶ Apud Herodot. συρμαΐζω, exp. apium, pro quo apud Hesychium συρμαίαν dicitur esse herba quædam apio similis. ¶ Schol. Aristoph. in Pace dicit esse succum herbæ, qua Ægyptij vtantur πρὸς διάῤῥοιαν.

Συρμαΐζω, exp. κενοῦμαι, euacuor, Etym. Συρμαϊσμὸς à veteribus appellata fuit mod.ca vacuatio, quæ vel per vomitum vel per alui deiectionem fiebat. Gal. comm. 2. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

Συρμισ̃ὴρ, Hesychio est lignorum venditor: propriè sic dici videtur qui ligna in syluis hinc inde corrasa & collecta vẽdit.

Συρσις, εως, ἡ, tractio.

Σύρτης, ου, ὁ, tractor. Hesych. frænum, habena. Σύρτις, εως, ἡ, in mari dicitur vbi limum arenámque & saxa ingentia fluctus trahunt. Strab. Sunt & terrestres syrtes in locis arenosis, quum nempe arenarum cumuli vento agitati faciem terræ mutant, ita vt sublimia sint aggere quæ prius valle residebant, sint autem profunda vallibus quæ prius excelsa erant.

Συρτὸς, ὁ, tractus, qui trahitur. Strab. l. 3.

Σύρδην, tractim. Exponitur etiam, funditus, impetuosè: apud Eurip. initio Rhesi.

Συρφετὸς, οῦ, ὁ, sordes & purgamenta quæ rastro aut scopis corrasa sunt: idem quod σύρμα: Hesiod. in Erg. 2. Χόρτον τ' ἐσκομίζαι καὶ συρφετόν. Exponitur etiam, quisquiliæ. Metaph. dicitur de vilium & contemptorum hominum turba, seu de hominum colluuie. Luc. de hist. scrib. τὸ συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον, Suidæ est etiam incondita verborum colluuies. Exponitur etiam, χείμων.

Συρφετώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vt Συρφετώδης ὄχλος apud Plut. de educ. puerorum, idem quod συρφετὸς, vilium & abiectorum hominum colluuies. item inconditus, incompositus, in modum τοῦ συρφετοῦ. Plut. περὶ ἀοργησίας.

Σύρφαξ, ακος, ὁ, idem quod συρφετώδης, Luc. & Phryn. item substantiuè pro συρφετὸς, seu Συρφετώδης ὄχλος, apud Luc. in Lexiph. & Aristoph. in Vesp.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνασύρω, sursum traho seu retraho: vt mulier ἀνασύρειν vestem dicitur quum ea sursum retracta pudenda retegit. sic apud Diog. Laert. in Stilp. item metaph. detego, quod intus est aut quod latere & tectum esse decet, vt apud Athen. l. 12.

Ἀνασύρομαι, pass. sursum retrahor: vnde ἀνασεσυρμένη mulier dicitur quæ pudenda retegit veste sursum retracta, apud Plut. item in media voce pro ἀνασύρω, apud Diog. Laërt. & Plut. in lib. de virt. mul.

Ἀνάσυρμα, τὸ, quod sursum retractum est: aut sursum retrahendo retectum. Eubulus comicus per iocum sic vocauit furtiuum conceptum: vt scribit Poll.

Ἀναξυρὶς, ίδος, ἡ, braca seu bracca, femorale seu feminale: pro ἀνασυρὶς (teste Etym. & Eust.) quoniam induendo ἀνασύρεται. Xen. Pæd. 8. ἔχειν περὶ ταῖς σκέλεσιν ἀναξυρίδας ὑσγινοβαφεῖς. Est etiam indumentum pedum. Hesych.

Ἀποσύρω, detraho. Diosc. item retraho. Apud Paul. Ægin.

Ἀπόσυρμα, τὸ, id quod detractum seu abrasum est: frustum alicunde abrasum seu excussum vel euulsum, apud Aristot. περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. Exponitur etiam, locus desquamatus: apud Gal. & Diosc.

Διασύρω, distraho ægrè traho. in Hippiatr. item lacero, i. obtrecto, probris & conuitiis incesso, calumnior: vel eleuo. Dem. pro corona, ὃν ἄρτι λοιδορούμενος καὶ διασύρων καλῶς κατέλιπον. idem in eadem orat. Συκοφαντεῖν & διασύρειν synonymως ponit.

Διασυρμὸς, distractio. Peculiariter sic dicitur figura orationis qua dictio aliqua ad duo diuersa significata trahitur. Vide & Aquil. Rom. & Iul. Rufin. item obtrectatio.

Διασυρτικὸς, aptus ad obtrectandum: seu factus ad lacerandam alicuius famam probris: vt διασυρτικὸν ἐπίγραμμα.

Decomp. Προδιασύρω, prior traduco & carpo. Arist. Rhet. 3.

Προσδιασύρω, insuper traduco & carpo. Aristoph.

Ἐπισύρω, attraho, post me traho. Exponitur etiam, tractim duco, strictim traho: in Hippiatr. (de equo ægrotante) καὶ περιπατῶν ἐπισύρει τὸν ὄνυχα, ingreditur vngula non sublata. ibidem, καὶ ἐπισύρει τὰ ὀπίσθια erigere posteriores pedes non potest. Apud Lys. & Demosth. Budæus ἐπισύρειν significare putat, ambage verborum qua de re agitur implicare, quasique in rem in longum tractim ducere, cardinem causæ non attingere.

Ἐπισύρεσθαι in media voce, idem quod ἐπισύρειν: Poll. Metaph. apud Basil. aliquis dicitur ἐπισύρεσθαι quos in comitatu post se trahit. in incessu aut cursu ἐπισύρεσθαι dicit qui pedes velut ægrè trahit post se. Xen. in Cyneg. (de lepusculis) ὑγρόμελη ὄντα ἐπισύρεται ὅλα ἐπὶ τῆς γῆς, ingrediendo toto corpore terrã stringunt & luculentiora vestigia imprimunt: quasi tractim sese agunt. Apud Luc. γράμματα ἐπισεσυρμένα vocantur literæ hiulcæ, tractim ductæ ab homine celeriter scribente.

Ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν, quasi tractim & languidè. Significat etiam dissolutè, inconditè, incompositè, remissè, sensim.

Ἐπίσυρμα, τὸ, idipsum quod aliquis post se trahit: seu vestigium corporis tractim sese agentis. Hippocr. in ep. ad Philopœm. Xen. in Cyneg.

Καθασύρω, detraho, deorsum traho. Alciphron in epist. τὸ ἀκάτιον πάλαι ἡ ἀλιευτικὴν σκαφίδιον ἀπὸ τῆς ἠπείρου κατεσύραμεν statim in mare detraximus, seu confestim deduximus in mare scaphulam quã paulò antè subduxeramus. Philo de mundo, ἅπασαν τὴν ὕδατος καθασύρει φύσιν, vniuersæ aquæ naturam secum detractam inuehit. Exponitur etiam populor, diripio, vexo, apud Polyb. l. 2. & alibi.

Καθασύρομαι, detrahor, deorsum trahor. Apud Greg. lapis à suo pondere dicitur καθασύρεσθαι à loco arduo in decliuem.

Προσκαθασύρω, (*Decomp.*) insuper. trabo. in Epigr.

Παρασύρω, præposterè traho, traho in latus in quod trahere non decet, peruerto, distorqueo. Greg. εἰς ἀλήθειαν παρασύρειν τοῦ χρυσοῦ τὴν ἀλήθειαν. Basil. in orat. ad diuites ὥσπερ οἱ ποταμοὶ ἀνυπόστατον λαβόντες τὴν αὔξησιν τῇ βιαίῳ τῆς φορᾶς τὸ ἐμποδὼν παρασύρουσι, omnia obstantia transuersa auferunt. Exponitur etiam abstraho, auello. Diodor.

Παρασύρομαι, peruertor & deprauor, transuersus trahor ac rapior. Greg. & Luc.

Περισύρω, circumcirca traho: seu circumeundo & obeundo traho. Greg. inuect. 2. in Iul. (de Philosophis) οἱ τὰς βαθείας ὑπήνας ἕλκοντες, καὶ τὸ κάλλιον περισύροντες ἡμῖν τριβώνιον. Exponitur etiam, in diuersum traho, distraho diuello, lacero, vexo, diripio. Polyb. l. 4. τὰ θρέμματα τῆς χώρας περισύραντες, ἀπήγαγον.

Περισύρομαι, circumcirca trahor. Luc. ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, huc illuc circumagor & inuitus rapior. Alij interpr. huc illuc abripior & distrahor.

Συνασύρω, diuexo, contumeliosè tracto.

Ὑποσύρω, ex imo sursum traho, funditus euello, stirpitus extraho. Exponitur etiam, imminuo. subduco. Chryso. Videtur etiam significare, allicio & subdolè attraho, apud Greg. in lib. περὶ φιλοπτωχίας.

Composita sine præpositione.

Ἀείσυρος, semper trahens: vel qui sese semper trahit, videlicet in incessu. Æschyl. in Prometh.

Ἄσυρος, leuis, agilis, tenuis, sublimis, παρὰ τὸ αἰεὶ σύρεσθαι, apud Suid. & Eust.

Ἀσυρὴς, pro scelerato aut temerario ponitur, apud Polyb. l. 4.

Βλοσυρὸς, ὁ, ἡ, terribilis aspectu, truculentus, ὁ τὸ βλέμμα ὑποσύρων. Eust. Accipitur tam in bonam quàm malam partem. Il. η. Μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι. Hesio. in Asp. ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου Δεινὴ ἔρις πεπότητο. Dicitur & βλοσυρὸν ὄμμα, aspectus seu vultus truculentus & βλοσυρὸν εἶδος. apud Nicand. Metaphoricè transfertur etiam ad alia: vt πίτυς βλοσυρωπὴ ἐκ βορβορώδους, apud Theophr. & τροφὴ βλοσυρωτέρα apud eũdem de caus. pl. lib. 6. c. 21. & βλοσυρωτέρα ὕλη, cap. 8. & βλοσυρὰ κύματα, in Epigram.

Κολοσυρτὸς, οῦ, ὁ, confusanea multitudo, puluis excitatus & in altum se tollens, tumultus, Il. μ. Ὅσ᾽ ἔτι μὲν ἐν κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολλῶν ἀνδρῶν sic & Aristoph. in Pluto. παρ' ἀλλήλων ἐπισπεύδοντες καὶ χαλάζιον κολοσυρτὸν, turbam, promiscuam multitudinem. Apud Hesiod. in Theog. ἀργαλέου κολοσυρτοῦ, sunt qui velint propriè esse strepitum ac puluerem qui excitatur quum virgultorum stipularumve fasces per terram trahuntur.

Κολοσυρτεῖ, tumultuatur, tumultum strepitumque excitat, turbas dat. Hesych.

Πάνσυρτος, omnia trahens. πάντα σύρων. Soph. in Electra.

ΣΥ Σῦς, υὸς, ὁ, vel ἡ, sus, porcus, (παρὰ τὸ σεύεσθαι seu σύεσθαι, i. ὁρμητικῶς ἔχειν, vt Etym. & Eust. tradunt.) Il. ι. συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ. Plut. in præc. sanit. Συσὶν ἐπὶ φορυτῷ μαργαριτίδας. Dicitur & de agresti sue seu apro. Il. ν. Od. σ. & alibi qui & Σῦς κάπριος. Il. ρ. & σῦς ἄγριος, Il. ι. Xen. in Cyn. Paus. in Att. Plut. symp. 3.

Συώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, porcinus, suillus. Dicitur in hominem immundum & spurcum in modum suis amantis lutum. apud Suid. Exponitur etiam ἀμαθὴς, item truculentus.

Σύειος, suillus, porcinus, qui ex sue seu porco est, vt σύεια κρέατα, Suillæ carnes. Athen. l. 3.

Συικὸς, ὁ, & σύϊνος, suillus, porcinus Epigr.

Συὰς, άδος, ἡ, sus. Hesyc.

Σύαινα, ης, ἡ, piscis nomen est apud Oppin.

Συῆλαι, volutabra suum, loca cœnosa seu lutosa in quibus sues volutari amant. Hesych.

Συηνὸς, qui porcinis est moribus, aut qui porci modo stupidus est & insulsus.

Συηνέω, ῶ, porco similis sum immunditia & spurcitia. Suid.

Συηνία, apud eundem exp. ἀμαθία, σχαιότης, sinistra imperitia, ineptia: porcina immunditia.

Σύβαξ, ακος, ὁ, qui porcinis moribus est. Hesyc.

Σύβαξ, & συβάλλας, proclinis ad Venerem more suis, salax & libidinosus in modum suis, apud eundem Hesych.

Συβήνη, theca ex suillo corio δερματοθήκη. Suid. ex Aristophan. Thesmoph. apud Poll. l. 7 cap. vlt. legitur Συβίνη Hesych. autem Συβίνη est hasta qua apri figuntur: venabulum quod iaculantur venatores in apros. Idem exp. etiam ἐμβόλιον.

Σιβύνη, idem quod συβήνη, apud Poll. lib. 10.

Σιβύνη

Σιβυνὴ, etiam legitur pro eodem. Hesychius esse dicit telum hastæ assimile, spiculum: Suidas, iaculum Romanis vsitatum. Apud Diod. Sicul. exp. hastile. Sic & apud Athen. l. 5. & 12. Legitur & ζιβύνη pro eodem, Esa. c. 2.

Σιβύνιον, ου, τὸ, parua σιβύνη, hasta, spiculum, hastile. Polyb.

Σίγυνος siue σιγύνης, idem cum σιβύνη. Suid. σιγύνας ait à Macedonibus vocari δόρατα. Ab Hesych. exponitur ξυστὰ δόρατα, item ὁλοσίδηρος ἄκοντας. Epigr. Legitur & σίγυνον vel σιγύμνον, ου, τὸ, pro iaculo quod totum est è ferro. vide Eustath.

Συφαιὸς, ου, ὁ, subulcus, porculator. Hesych.

Συφεὸς, οῦ, ὁ, stabulum suum, hara porcorum, suile. Od. ξ.

Συφεόνδε, aduerbialiter ponitur pro εἰς συφεὸν, Od. κ.

Συφεὼν, ῶνος, ὁ, idem quod συφεὸς, apud Suid.

Συφὸς, idem Poll.

Ὗς, idem quod σῦς, ex quo & factum esse tradunt quidam: alij tamen παρὰ τὸ ὕειν dici volunt, quòd sit amica luto sus, & ὕδασι ἐπιτέρπηται, alij (vt est apud Athen lib. 9.) quasi θῦς à θύω, immolo: quòd à suillo pecoris genere immolandi initium primum sumptum videatur. Od. ν. Τὰ ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν. Xenoph. ὗς πολλὰς καὶ σῦς τρέφει Et ὕες ἄγριοι, sues feri, apri, apud eundem. Xen. & Æschin. Et θαλάσσιοι ὕες, porci marini, apud Athen. l. 7.

Ὑώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, suillus, porcinus, sui similis: spurcus & immundus, vel etiam stupidus & crassus vt pecus suillum.

Ὑωδία, ἡ, porcina insulsitas, porcina stupiditas ac crassa imperitia, aut porcini mores. Aristoph. in Nub.

Ὕειος, ου, ὁ, suillus, porcinus, idem quod σύειος. Athen. l. 7. Σα ὕεια καὶ ἄρνεια κρέα. (Xen. apomn. l. 1.

Ὑεικὸς, οῦ, ὁ, idē. vt ὑϊκὸν κρέας Poll. Scribitur & ὑϊκὸς apud

Ὑὰς, άδος, ὁ, sucula, vt συάς supra. Ὑάδες Bacchæ, nutrices Bacchi: à quibus etiam Bacchus ipse denominatur ὕης secundum quosdam. item ὑάδες stellæ quædam, de quibus vide apud Gell. 13. c. 9. & in deriuatis ex ὕω.

Ὕαινα, ἡ, sucula aut porcella, piscis nomen est qui σύαινα supra. Athen. lib. 7. Est etiam feræ nomen, de qua Oppian. Cyneg. lib. 3. Aristot. hist. an. lib. 6. c. 31. & l. 8. c. 5.

Ὑαινὶς, ίδος, ἡ, hyænula, piscis per diminutionem dictus, qui & ὕαινα, apud Athen. lib. 7.

Ὑληνὸς; idem quod συληνός: vt ὑληνὰ θρέμματα, suillū pecus. Xen.

Ὑληνὸς, idem, apud Suid.

Ὑληνία, ἡ, idem quod συληνία, mores suilli, porcina insulsitas, porcina stupiditas, suillum ingenium. Aristoph. in pace.

Ὑληνιάω, ῶ sum insulsus in modum porci. Suid. ex Plat.

Ὑστρεία, ἡ, suum immolatio, festum in quo sus immolabatur. Athen. l. 3.

Ὑΐδιον, ου τὸ, porcellus. Xen. apomn. lib. 1.

Ὑΐζω grunnio. Ὑϊσμὸς, grunnitus.

Ὑόραξ, ακος nius: Schol. Nicand. in Alexiph. dicit esse Æolicum vocabulum dictum à suillo rostro.

Ὗνις, siue ὕννις, εος ἡ. vomer: ἀπὸ τῆς ὑὸς nomen accepisse docet Plut. symp. l. 4. probl. 5. Vtitur & Hesiod. Erg. l. 2.

Ὕμναδε in, apud Hesych. idem capra, apud eundem.

ΣΥΦΑΡ, exuuium anguis & cicadæ: quod & λεβηρὶς & γῆρας. Luc. in Herm. οἱ τῶν ὄφεως τὸ σύφαρ. ¶ Item pellicula rugosa quę lacti superstat alio nomine γραῦς dicta. Hesych. & schol. Nic. ¶ Item rugosa & exucca senum pellis: Callim. Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σύφαρ ἐμὸν. Ab Hesychio exponitur etiam, summa senectus seu extrema. Sophron in Mimis, Τί μὰν ξύσιλος, ἢ γὰρ σύφαρ ἀντ' ἀνδρός; Exponitur etiam, corrugata ficus. Hesych.

Συφεὸς, vide in Σῦς. Συχνὸς, &c. in Πυκνός. Σύω, in Σείω. Συώδης, in Σῦς. Σφαγαῖον, σφαγὴ, &c. in Σφάζω.

ΣΦΑΔΑ'ΖΩ, F. σω, pedes agito, pedes iacio seu iacto. Propriè de eo dici putatur, qui stare nesciens pedibus terram quatit seu pulsat. Quod aliquando lætantis exultantisque est, vt apud Plut. in probl. Rom. Σὺ δὴ σφαδάζεις, πῶλος ὡς δυσφορβία, & in Cæs. μάλιστα δ' ἐσφάδαζον οἱ ἱππεῖς ἐπὶ τὴν μάχην, pugnam inire gestiebant. Interdum est dolentis, ægrè ferentis aut succensetis: Soph. Ὁ δ' ἐσφάδαζεν, οὐκ ἔχων ἀπαλλαγὰς, pedibus terram quatiebat, in angore constitutus. Vnde etiam exponitur, doleo, ægrè fero, succenseo. atque adeò Etymol. Atticos in hac significatione, & inter hos Xenophon, vsurpare tradit. Plut. de educ. lib. Τοὺς ἀμφ' αὐτὸν ὁρῶν ἀγανακτοῦντας καὶ σφαδάζοντας. ¶ Peculiariter de morientibus dictum seu ægrè animam exhalantibus exp. palpito, iacto pedes, vt Etym. ex rhet. lex. testatur.

Σφαδάω, quoque pro eodem dici videtur: vnde apud Etym. ex Euripid. & Plat. διὰ παντὸς βίου σφαδᾷ, i. χαλεπαίνει, μετ' ὀργῆς στενάζει.

Σφαδασμὸς, ὁ, quum quis pedes iactat, aut conuellitur modò in hoc modò in illud latus. Hesych.

Σφαδανὸς, vehemens, terribilis: apud eundem.

Composita.

Ἀνασφαδάζω, idem quod σφαδάζω, palpitans subsilio. Hesych.

Ἀσφάδαστος, ὁ καὶ ἡ, expers ἀσφαδασμοῦ: vt σφάδαστος θάνατος mors in qua non palpitatur, seu in qua moriens pedes non iactat, Sophocl. in Aiace.

Ἀσφαδάστως, sine palpitatione, ita vt non conuellaris nec pedibus terram pulses.

ΣΦΑ'ΖΩ, seu σφάττω, F. ξω, iugulo, macto: seu gener. interficio sicut & φάω. (* à quo deriuatum esse Etymol. cum Eust. tradit.) Il. α. Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν. Arist. Eth. 5. δι' ὀργὴν ἑαυτὸν σφάττων.

Σφάζομαι, iugulor, mactor, interficior. Il. ψ. βόες ἀργοὶ ὀρεχθεῦν ἀμφὶ σιδήρῳ Σφαζόμενοι. Plut. de vitt. mor. τὸ μὴ σφαγῆναι δεινὸν ἀνάγκην δ' ἔχει.

Σφακτὸς, οῦ, ὁ, mactatus. Eurip. in Hec. Τὸ σφακτὸν apud Poll. dicitur esse nomen tributi quod pendebatur pro mactata hostia.

Σφάκτρια ἡ, iugulatrix, mactatrix, sacrifica. Suid.

Σφαγὴ ῆς ἡ, iugulatio, mactatio, cædes. Isocr. de Pace, σφαγὰς ἐν ταῖς πόλεσιν ἐποιήσαντο. Item iugulus seu iugulum, pars colli qua aliquis iugulatur. Thuc. l. 4 Plut. περὶ σαρκοφαγίας, l. 2. Polluci est etiam concauitas illa quæ sub pectore est, præcordia.

Σφαγὶς, ίδος, ἡ, pro eodem. Hesyc. σφαγίδες dicuntur etiam cultri quibus resoluunt seu feriunt iugulos pecorum mactandorum. Eurip. in Elect.

Σφαγίδιον, τὸ, cultellus quo iugulum alicuius petitur. Suid.

Σφαγίτης ου, ὁ, iugularis, ad iugulum pertinens. Et fœm. σφαγῖτις: vt σφαγίτιδες venæ, apud Cels. l. 4. c. 1.

Σφάγιον, τὸ, victima, hostia: bestia quæ iugulatur seu mactatur. Thuc. l. 6. μάντεις σφάγια προύφερον τὰ νομιζόμενα. Item locus quo excipitur sanguis pecudum quæ mactantur. Hesych. Pollux lib. 10. vas esse dicit. Σφαγία, ἡ, dies qua sacra fiunt mactatis iugulatisque victimis. Hesych.

Σφαγιάζομαι, f. ασομαι, victimas iugulo, hostias macto, seu victimis mactatis sacrifico. Plut. de Deo Socr. ἤδη τὸ Θεοκρίτε καθ' ἑαυτὸν ἐν οἰκίσκῳ τινὶ σφαγιαζομένου Et cum dat. pers. cui sacra fiunt. Idem in Thes. σφαγιαζόμενος τῷ φοίβῳ, quum Phœbo sacrifi. asset. Interdum cum accusat. rei quæ mactatur. Idem in Lyc ἐσφαγιάζετο τὴν χίμαιραν. Particip. σφαγιασθεὶς, exp. mactatus.

Σφαγιασμὸς mactatio, trucidatio. Eurip. in Elect.

Σφαγεὺς, έως ὁ, iugulator, mactator. Xen. Hell. 5. Impropriè Soph. Aiax gladium seu mucronem vocat σφαγέα, quoniam eo iugulum resoluitur.

Σφαγεῖον τὸ, vas quo iugulatæ pecudis sanguis excipitur. Etym. & Suid.

Φάσγανον, τὸ, ensis, gladius: Il. β. Ἠ' ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. Etym. & Eust. per hyperthesin literarum dictū volunt quasi σφάγανον, à σφάζω. Idem tamen Eust. addit alios deducere παρὰ τὸ ταῖς σφαγαῖς ἐνεῖσθαι. ¶ Est & nomen herbæ, quę alias ξιφίον apud Diosc. l. 4. c. 20.

Σφάκελος, Σφὴξ, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Comp. ac primum ex σφάζω seu σφάττω cum præposit.

Ἀποσφάζω, seu ἀποσφάττω idem quod σφάττω. Demost. Phil. 3. ἀποσφάξειν ἑαυτ. Ἀποσφάττομαι, idem quod σφάττομαι. Xen. pæd. 1.

Ἀπόσφαγμα, τὸ, Gal. apud Hippocr. exp. τρυγῶδες παρήθημα, fæculentum quod per colum transmissum est.

Ἀποσφὰξ, ᾶγος ἡ, exp. excelsum præcipitium: seu præcipitium in rupibus a se diuulsis. Hesyc.

Διασφάζω, siue διασφάττω, iugulum alicui disseco, iugulum alicui aperio

Διασφακτὴρ, ῆρος, iugulum alicui resoluens, seu aptus ad aperiendum iugulum: vt διασφακτῆρες σιδήρου in Epigr.

Διασφαγὴ, ἡ, hiatus ille qui cernitur in iugulo seu gutture dissecto Et generaliter, quiuis hiatus, quodlibet interstitium: vt de hiatibus in muro dirupto. Esdræ l. 2.

Διασφὰξ, interstitium quo duræ rupes distant à sese auulsæ. Herodot. in Thal.

Ἐπισφάζω, vel ἐπισφάττω, iugulo seu macto super. Eurip. in Hec. ἆρα καί μ' ἐπισφάξαι τάφῳ Δοκοῦσ' Ἀχαιοὶ ἤλθετε; Et simpliciter, iugulo, macto, trucido. Plut. in Fab.

Ἐπισφαγεὺς iugulator, mactator. Hipp. & Poll. l. 2. sic dicitur cauum illud ceruicis prope spondylum στροφέα, quoniam ibi nonnullis pecudibus culter immittitur.

Ἐπισφαγιάζομαι, immolo seu macto super, immolo post.

Κατασφάζω, aut κατασφάττω, idem quod σφάττω. Eur. in Rhel. Luc. &c.

Κατασφακτικὸς, iugulatorius: seu auidus iugulationis & cędis, sanguinolentus.

Ἐπικατασφάττω, [dec.] idem quod ἐπισφάττω. Luc. de luct. Paus. in Messen.

Προσφάττω, macto seu iugulo ante.

Πρόσφαγμα, hostia, victima. Eurip. in Hec.

Ὑποσφάττω, subtus iugulo, iugulum succido.

Ὑπόσφαγμα, τὸ, videtur dici sanguis qui colligitur vasculo supposito pecudi iugulatæ. Item eiusmodi sanguis in cibum formatus, varia condituria: vt apud Athen. lib. 7. sic dicitur cibarium

barium ex sanguine pecudis recens iugulatæ confectum ex sale, caseo, melle, cumino, laserpitio, &c. Sic & dicitur suffusio sanguinis in oculo ex ictu. apud Gal. de symptom. Paul. Ægin. l.3.c.22.

Ὑποσφαξ, itidem appellatur cauitas iuguli cui subditur culter iugulatorius: seu hiatus inter partes iuguli dissectas. Eust.

Composita ex σφαγή, aut aor.2. ἐσφάγην, & σφαγίς.

Αἱματοσφαγής, έ@, ὁ & ἡ, sanguinolentè, iugulatus, sanguinolentam cædem habens. Æschyl. [Phœn.

Αὐτοσφαγής, ipse à seipso iugulatus, qui se ipse occidit. Eurip. in

Βουσφαγέω, boues macto. Eurip. in Elect.

Βουσφαγία, boum mactatio. Epig.

Μηλοσφαγέω, oues iugulo, oues macto seu immolo.

Μηλοσφαγία, ouium iugulatio aut immolatio. Hesyc.

Νεοσφαγής, nuper iugulatus, recèns occisus. Eurip. in Hec. Apud Soph. νεοσφαγῆ φόνον, recèns editam cædem.

Νεοσφακτος, Idem.

Παρασφαγίς, ίδ@, ἡ, pars iugulo vicina. Poll.2.

Χοιροσφαγ@, ου, ὁ, qui porcos mactat, porcorum iugulator. Hesych.

ΣΦΑΙ´ΡΑ, ας, ἡ, sphæra, globus: *quum de astronomica seu cœlesti sphæra dicitur.* Plut. symp. 9. ταῖς τ᾽ ὀκτὼ σφαιρῶν περιφοραῖς. ¶ Item pila qua in sphæristerio luditur. Od. ζ. Σφαῖραν ἔπειτ᾽ ἔρριψε μετ᾽ ἀμφίπολον βασίλεια. Sic & Odyss. θ. Sunt & pugilum plumbeæ σφαῖραι, pilæ seu massæ ex plũbo: vnde σφαιρομαχία. Alia etiam in modum sphæræ rotunda & globosa σφαῖραι dicuntur. Athen. l.11 σφαίρας ποιοῦντες, formantes in massas rotundas seu pilas. Metaphoricè Alexis apud eundem lib.4. ἐν ἔτεσι δύο Σφαῖραν ἀπέδειξε τὴν πατρῴαν οὐσίαν, bona sua velut in pilam conglobata deuorauit. ¶ Σφαῖρα θαλαττία dicitur recrementum quoddam maris globosum, è spuma maris in littoribus & scopulis concrescens. Aristot. hist. an. l.9 c.14. Gal. τῶν κατὰ τόπ. l.1.c.2.

Σφαιρικός, ου, ὁ, ad sphæram pertinens, sphæræ seu globi proprius: vt σφαιρικὸς λόγ@. Et τὰ σφαιρικά, sphærica, res sphæricæ, Epigr. l.2. Exponitur etiam, globosus. Fœm. σφαιρική, idem quod σφαιριστική apud Athen. l.1.

Σφαιρικῶς, in modum sphæræ seu globi, quemadmodum pila. Plut. de orac. Pyth.

Σφαιρίτης, ου, ὁ, rotundus & globosus in modum sphæræ, seu pilæ. Fœm. σφαιρῖτις, ίδ@, ἡ. vt σφαιρῖτις κυπάρισσ@, cupressus quæ pilulas in modum rotunda semina fert. Gal. τῶν κατὰ τόπ. l.1. Aet. l.12.c.44.

Σφαιρίον, τό, globulus, pilula. Theoph. hist. pl. l.3 c.8. Diosc. l.2. cap. 213. ¶ Sic etiam dicitur totus ambitus narium: Poll. l.2. σφαιρίον itidem pilula seu globulus.

Σφαιρηδόν, in modum piluli seu pilulæ, faciendo pilam seu orbem. Il. ν. Oppian. de venat. l.3.

Σφαιρόω ῶ, conglobo, in pilam seu rotundam & globosam massam conformo. Gal. Alex. Aphr. probl. l.1.

Σφαιρόομαι οῦμαι, in pilam conglobor, &c. Dioscor. lib.2. cap. 37. Dicitur & hasta aut iaculum σφαιροῦσθαι quum ei rotunda aliqua ex ligno pila infigitur ne pungere possit, aut quum à fabro cuspis seu mucro rotundatur, ita vt ex mucronata cuspide fiat rotunda pilula. Xenoph. de re equ. ἐσφαιρωμένα τε ἔχων ἀκόντια.

Σφαίρωμα, τό, massa rotunda seu globosa in modum pilæ, idem quod σφαῖρα. Arist. in mechan. σφαιρώματα dicuntur rotundæ ac globosæ narium partes. Schol. Aristop. in pace.

Σφαιρωτήρ, ῆρ@, ὁ, corrigia siue lorum calcei. Greg. in oratio. εἰς ἧπαρ.

Σφαιρωτός, rotundatus, in globosam rotundámque massam coactus in modum pilæ. Xen. de re equ.

Σφαιρίζω, f. ίσω, pila ludo: Plut. de aud. τοῖς σφαιρίζουσιν ἅμα τῷ βαλεῖν καὶ τῷ λαβεῖν τὴν σφαῖραν ἡ μάθησις.

Σφαίρισις, εως, ἡ, lusio pilaris, ludus pilæ. Aristot. rhet. l.

Σφαιριστήριον, τό, locus in quo pila luditur. Vtitur Sueton. in Vespasian. & Plin. iun. ep. 17 l.2.

Σφαιριστής οῦ, ὁ, qui pila ludit, qui callet artem ludendi pila. Athen. lib.22. σφαιριστικός, pertinens ad σφαιριστήν. Item peritus ludere pila. Et fœm. σφαιριστική, f. τέχνη, ars seu scientia ludendi pila Athen. l.1.

Composita.

Ἀποσφαιρίζω, eiaculor & relido pilam, pilam repello seu resilire facio. Item retorqueo & relido in modum pilæ. Aristot. probl. 9. sect. 24.

Διασφαιρίζω, in modum pilæ disiicio. Euripid. in Bach. πᾶσα δ᾽ ᾑματωμένη Χεῖρας διεσφαίριζε σάρκα Πενθέως, carnem Penthei, instar pilæ, quæ à ludentibus huc illuc impellitur, dissipabat.

Ἡμισφαίριον, τό, dimidiata sphæra, dimidiatus globus, seu dimidia sphæræ aut globi pars. in Axiocho.

Συσφαιρίζω, vnà cum alio seu aliis pila ludo.

Συσφαιριστὴς οῦ ὁ collusor in ludo pilæ: apud Suid.

ΣΦΑ´ΚΕΛΟΣ, ου, ὁ, apud medicos dicitur partis alicuius inflammationem perpessæ mortificatio. (παρὰ τὸ σφάζειν, propter caloris natiui insiti extinctionem.) vide Galen. com. in Aph. 79. l.7. & Aet. l.3 serm.2.c.6. ¶ In arboribus sic appellatur quum radices nigrescunt atque emoriuntur: apud Theoph. ¶ Accipitur & pro gangræna, i. incipiente sphacelo: apud Athen. l.2. ¶ Equis etiam σφάκελ@ tribuitur apud Apsyrt. in Hippiatr. apud Æschyl. ἐγκεφαλαλγία & mentis emotio sic nominatur, in Prometh. ὑπό μ᾽ αὖ σφάκελ@ καὶ φρενοπληγεῖς μανίαι θάλπουσι, furore atque insania accendor. ¶ Suidæ etiam est medius digitus qui & infamis nominatur. ¶ Est & species quædam σφάκου, de qua in σφάκ@. ¶ At σφάκελλ@, vide in φάκελλ@.

Σφακελίζω, f. ίσω, infestor eo morbo qui σφάκελ@ dicitur. Plat. in Tim. σφακελίζον ὀστοῦν, os tabefactum & carie exesum. item gangræna vitior: Apud Hippo cr. l.7 Aphorism.50. Apud Diosc. l.2.c.153. σφακελίζοντα τραύματα, vulnera tandem insanantia.

Σφακελίζομαι, idem quod σφακελίζω, in priori signif. ¶ Arbores etiam seu plantæ σφακελίζεσθαι dicuntur, quum earum radices nigrescunt atque emoriuntur: apud Theophr. de caus. pl. lib.3.c.30.

Σφακελισμός, idem quod σφάκελ@. Theoph. hist. pl. l.4.c.16.

Σφακελιστής, ὁ, qui infestatur σφακέλῳ. Idem de caus. plant. lib.5. cap.11.

Φάκελ@, idem quod σφάκελ@. Pro quo apud Ammon. legitur Φάκελον, τό.

Composita.

Ἀποσφακελίζω, idem quod σφακελίζω. Exponitur etiam σφάκελον, induco, debilito, putrefacio.

Ἀσφακέλιστ@, ὁ & ἡ, ὁ ἀν ἐσφακελισμέν@, non infestatus σφακέλῳ.

ΣΦΑ´ΚΟΣ, ου, ὁ, saluia: herba nota, de qua Diosc. l.3. c.40. & Apul. de virtut. herb. Aristoph. καθ᾽ ὃ μὴ ἔτερθε κεῖ εἶδ᾽ ἀς, ἄνθον, σφάκον.

Σφακώδης, εως, ὁ & ἡ, abundans σφάκῳ. Hesych.

Σφάκελ@, ου ὁ, species est quædam saluiæ, quam quidam esse volunt saluiam marem. Theophr. hist. pl. l.6.c.2. ¶ Alias signif. vide in σφάκελ@, quod præcessit.

Ἐλελίσφακ@, ὁ, ‘ u ἐλελίσφακον, τό, (comp) idem quod σφάκ@. Quidam entelligunt saluiam syluestrem & saluiam fœminam per ἐλελίσφακον. Vide Dioscor. & Apul. locis citatis & Theoph. ibidem. item Plin. l.22.c.25.

Ἐλελισφακίτης οἶν@, vinum saluia conditum: apud Diosc. lib.5.c.71.

Σφακτός, vide in Σφάζω.

ΣΦΑ´ΛΛΩ, F. αλῶ, supplanto, euerto, prosterno. Odyss. ρ. οὐδ᾽ ἄρα μιν σφῆλεν βέλ@. Ἀντινόου. Xẽ. de rep. Laced. αἱ τε ἀναγκαῖαι ἂν τὴν φύσιν σφάλλουσι τὰ σώματα, σφάλλουσι γνώμας. Plerunque metaphor. vsurpatur, vt euerto, labefacio, apud Lat. Eurip. initio Hippol. coron. Τοὺς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη Σφάλλω δ᾽ ὅσοι φρονοῦσιν εἰς ἡμᾶς μέγα. Thuc. l.5. ὡς οὐδὲν ἔσφηλε τὴν πόλιν ἐπεξῄει, nihil fecit quo respub. labefactari posset & euerti. item fallo, circumuenio. Plat. ep.7. ταὐτὸν δὴ καὶ Δίωνα ἔσφηλε, idem Dionem quoque fefellit. Plut de def. orac. πολλαῖς γὰρ οἱ θεοὶ ν᾽ σοφισμάτων, ἀλλὰ πραγμάτων σφάλλουσιν ἡμᾶς, multis modis Dii nos non captionum, sed rerum fallunt. interdum expon. frustror spem alicuius, facio vt quis sua spe excidat: vt apud Herodian. l.2. ἔσφηλε δ᾽ αὐτοῦ τὴν γνώμην ἡ τύχη. Exponitur etiam, in errorē induco, apud Hermog. item euerto: apud Plut. in Themist.

Σφάλλομαι, supplantor, euertor, labefactor. Plu. de laude propria ἀνὴρ ὑπὸ τύχης σφαλλόμεν@, interdum, titubo, vacillo. Aristoph. in Vesp. Ὁ δ᾽ ἤδη καὶ σφαλλόμεν@ ἀρχὴν ... De titubatione in sermone, apud Plut. in Alcib. πολλάκις ἐσφάλλετο. Significat &, labor, decipior, erro, fallor. Isocrat. ἡ ψυχὴ πολλὰ σφάλλεται διὰ τὰς ἁμαρτίας τῆς διανοίας, in multis errat. Exponitur & offendo, rem infeliciter gero, frustror, excido. Plat. polit. l. ἐὰν ἄρα σφαλῇ τι. Thu. σφαλεὶς τῆς δόξης, spe deceptus. Et eum dat apud Heredia. l.6. Σφάλλομαί τι ὑπὸ σοῦ, aliquid detrimenti abs te accipio. Xen. Dicitur & res aliqua σφάλλεσθαι, i. malè geri, infelici successu administrari: apud Thuc. l.2.

Σφάλμα, τό, lapsus, casus, error: vt σφάλμα τῆς φωνῆς, lapsus vocis, vt apud Plut. in Alex. Et ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν πορείαν σφάλματι, itineris errore. Phil. de vita M. l.1. item peccatum, delictum, offensa. Xen. Pæd.8. Exponitur &, infortunium, infelix successus, clades: vt apud Thuc. l.8.

Σφαλμίω, labor, collabor, concido. Polyb. de equo Scipionis ὁ μὲν ἵππος ... ἐσφάλλετο.

Σφαλερός, ὁ, qui inter eundum lapsat, qui titubat & vacillat fallente vestigio. Nic. in Alexiph. Diosc. l.6.c.19. De re dictum exp. lubricus, instabilis, fallax, quo tutò niti non possis: vt σφαλερὸν πύργου ῥῦμα. apud Soph. in Aiac. Sic σφαλεροῦ γονατ@ genu titubantis & succidui, Epigr. l.2. Exponitur &, periculosus, noxius.

Σφαλερῶς,lubricè,parum tutò,dubiè.Isocr.in Areop.
Σφαλερὸς, qui facilè labefactari aut commoueri potest. Hesych.
Exponitur etiam,densus,obliquus,apud eundem.
Σφέλας,αος,τὸ, scabellum: (dictum παρὰ τὸ ῥᾷον σφάλλεσθαι,ὃ
δεῖ ἀναπαύεσθαι teste Eust.) Od.σ.Ὣς ἄρα φωνήσας σφέλας
ἔλλαβεν.Sic & Od ρ.apud Nic.Alexiph.Ἠ σφέλας ἢ ὅλμον κοί-
λας, schol. dicit esse lignum cauum vt pila. Dicitur & de sede
remigum in naui.Hesych.& Eust.
Ἐπισφελίτης,(comp) remex.Hesych.& Eust.ex Pausan.

Composita:ac primùm ex σφάλλω,cum præpositione.

Ἀνασφάλλω,erigo lapsum,suscito,attollo. Item à morbo recreor
apud Luc.Et neutr.erigor à lapsu, attollor. Item à morbo re-
creor,conualesco.Synes.ἐὰν ἀνασφήλω,ὅτι τὴν Ἀλεξάνδρειαν
ὄψεσθαι εὔχομαι. Sic μόρια ἀνασφήλαντα, membra sanitati resti-
tuta:apud Alex.Aphr.probl.l.2.
*Decomp.*Δυσανάσφαλτος,ὁ καὶ ἡ, difficulter ex morbo resur-
gens,qui conualescit.Hippocr.περὶ τροφῆς.
Εὐανάσφαλτος,facilè reualescens,ibidem.
Ἀποσφάλλω subuerto,pessundo.Itẽ à via aberrare facio, seduco.
Od.γ.ὅντινα πρῶτον ἀποσφήλωσιν ἄελλαι Ἐς πέλαγος μέγα
ποίον.Et cum genit. facio excidere ab incœpto, impedio. Il.ι.
μέγα δέ σφας ἀποσφήλειε πόνοιο.
Ἀποσφάλλομαι,subuertor,pessundor,delabor, Plut.in Per.
Itẽ aberro,frustror,excido.Cũ genit.apud Plut.& Xen.pæd.l.5.
Ἀποσφήλωσις,aberratio.Suid.
Διασφάλλω,aberrare facio,fallo.διασφάλλομαι,fallor,aberro:vt
Διασφαλῆναι τῆς πρὸς ὑμᾶς συμμαχίας,Aeschin.in Ctesiph.
Ἐπισφάλλω,idem quod σφάλλω.
Ἐπισφαλὴς,έος,ὁ καὶ ἡ.qui labefactari potest, lubricus:instabi-
lis,incertus,periculosus.Plut.in Fab.ἐπισφαλές ἐστι πιστεῦσαι ἀν-
δρὸς ἑνὸς τύχῃ τηλικαῦτα πράγματα.
Ἐπισφαλῶς,ita vt labefactari & euerti queat,lubricè,non si-
ne periculo.Idem in Sol.
Παρασφάλλω,aberrare facio:propriè,à latere alicui adstãs.Il.θ.
παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων,eius ictum aliò auertit.
Παραφαλὴς,idem quod σφαλερὸς,lubrico pede incedens,va-
cillans,titubans.Nic in Alexiph.

Composita desinentia in σφαλὴς,citra præpositione.

Ἀκροσφαλὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, proclinis ad lapsum: vt ἴχνος ἀκροσφαλὲς,
apud Nic.in Alexiph.Et metaph.lubricus,periculosus. Sic et-
iam dicitur homo qui statim in hanc vel in illam partem labi-
tur,cui imminet periculum à re aliqua. Plut. ἀκροσφαλὴς πρὸς
ὀργὴν,ad iram proclinis. iracundus.Exponitur etiam, qui citò
labitur & peccat,apud eundem.& qui citò periclitatur morbo
apud Plat.
Ἀεισφαλὴς,valde lubricus,in quo facilis est lapsus.Hom.
Ἀσφαλὴς, minimè lubricus, & *ex consequ.*tutus,non periculosus:
vt ἀσφαλὴς τόπος,apud Dem.in ep.Philipp. Sæpe absolutè di-
citur ἐν ἀσφαλεῖ,pro ἐν ἀσφαλεῖ τόπῳ: vt apud Xen.Pæd. 3.ἐν
ἀσφαλεῖ εἰσὶ τοῦ μὴ παθεῖν tuti sunt ab omni periculo.Sic & a-
libi apud eundem. Interdum ἀσφαλὴς dicitur qui non potest
euerti & deiici , tam firmus vt subuerti nequeat. vt ἀσφαλὲς
ἕδος,apud Plut. in Per. Et qui tutus est aduersus fortunæ in-
cursus seu insidias,cui tutum esse solet consilium:vt apud eun-
dem ibidem Pericles dicitur ἀσφαλὴς καὶ δραστήριος τοῖς πολί-
ταις,ciuibus fidi loco præsidij.Τὸ ἀσφαλὲς,securitas. Luc.
Ἀσφαλέως,tutò,securè,sine periculo.Iliad ρ.& Odyss.ρ,& a-
pud Hesiod. Pro eo contractè dicitur ἀσφαλῶς , in prosa apud
Xenoph. & Herodian. Exponitur etiam,certò , haud dubiè:a-
pud Thucyd.lib.1.
Ἀσφάλεια,ἡ,securitas.Et μετὰ ἀσφαλείας,tutò securè,Isoc.de
Pac.Et ἐν ἀσφαλείᾳ εἶναι,in tuto esse,apud Thu.In cõtractib.
& fide data ἀσφάλεια dicitur cautio , aut pignora & sponso-
res:vnde ἀσφάλειαν ποιοῦμαι,satisdo , apud Theophyl.instit.l.
2.& ἀσφάλειαν διδόναι , dare cautionem seu idoneos sponso-
res.Exponitur etiam,libera, & secura potestas huc illuc com-
meandi , fides publica , saluus conductus : vnde πομπὴν μετ'
ἀσφαλείας παρασχεῖν,apud Plut.in Alcib.Interdum significat
firmum præsidium:apud Greg.in Maccab.encom.
Ἀσφαλίζω,f.ίσω,firmo , stabilio : propriè eum qui lapsat,in
lubrico loco pedem figere non valens.
Ἀσφαλίζομαι , idem confirmo , affirmo , pro certo assero.
Chrysost.in ep. ad Corinth.Item tutum reddo,munio, Polyb.
ἀσφαλισάμενος τὰ ἐν τῇ πόλει,quum oppidum munitionibus
firmasset. Dicitur & is ἀσφαλίζεσθαι , qui aliquem securum
reddit datis sponsoribus , seu qui fideiussoribus cauet: vt in
Biantis sententia, περὶ τῶν μελλόντων ἀσφαλίζεσθαι. Item qui
seipsum quasi munit ne aliquid faciat,*hoc est* qui sibi ab aliquo
facto cauet.Greg.ἀσφάλισαι μὴ πάλιν κακῶς ἐξανθήσῃς,caue
ne rursus malè pullules.Significat etiam ἀσφαλίζομαι,propul-
so,arceo:cum accus.apud Polyb. ¶ Passiuè etiam sumitur *pro*
munior,tutus reddor.Item securus reddor accepta cautione.I-
tem affirmor,confirmor.
Ἀσφάλισμα,τὸ, id quo aliquem securum reddimus & certũ:
pignus.Item munimen,munimentum,locus quo nos munimus.

Ἀσφάλιος & ἀσφάλειος,q.d.tutelaris aut stabilitor cogno-
men Neptuni,apud Plut.in Thes.& Oppian. in Halieut sic dicti
quoniam fundamina terræ inconcussa custodit,teste Opp.
Ἄσφαλος,qui labefactari nequit,immobilis.Hesyc.
*Dec.*Διασφαλίζω & διασφαλίζομαι,idem quod ἀσφαλί-
ζω & ἀσφαλίζομαι,munio,tutum reddo.Polyb.l.5.
Ἐξασφαλίζω,pro iisdem.
Καθασφαλίζω,idem : vel demissum munio , aut securitatis
causa demissum obfirmo.Macab.l.3.
Παρασφαλίζω,iuxta munio:aut obiter & leuiter munio.
Προσφαλίζω,præmunio.
Νεοσφαλὴς,vt νεοσφαλὲς ὄμμα , mente captus oculos,oculis in-
saniam præ se ferens.
Ἄσφαλτος,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

ΣΦΑ´ΡΑΓΟΣ & σφάραγγος,ου,ὁ,sonus qui gutture emittitur.
Item ipsum guttur,fauces.Eust.& Etym.
Σφαραγέω,ῶ,gutture sonum edo.Interdum de alio quoque sono
dicitur.Od.ι.Γλῆναι ἀγλαομενέος,σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι,
strepebant. Ibidem de (ouibus quibus erant vbera lacte disten-
ta) Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο.
Σφαραγίζω,cum strepitu excito.Hesio.in Theog.Σμὺ δ' ἄνεμος
ἔνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον.
Ἀσφάραγος,idem quod Σφάραγος,Il.χ.Item asparagus: vide in
Ἀσπάραγος.

Composita.

Ἀνεμοσφάραγος,vento perstrepens.Pind.
Βαρυσφάραγος,grauistrepus.Idem.
Ἐρισφάραγος,idem:Hom.hymn.1.in Merc.Exponitur etiam,qui
magno & elato collo est.Hesych.
Περισφαραγέω,ῶ,circumstrepo.apud Nicand.
Πυρισφάραγος,igni perstrepens. Theocr.in Syringe.

Σφάττω,vide in σφάζω. σφεδανὸς,in σφοδρὸς.
Σφέλλα,in φέλλη. σφέλας,in σφάλλω.

ΣΦΕ´ΝΔΑΜΝΟΣ,ου,ἡ,acer arbor.Theophr.hist.pl.lib.2.Pro
eodem legitur & τὸ σφένδαμνον,apud eundem lib.3.¶Est & spe-
cies cannabis.Suid.
Σφενδάμνινος,acernus.Idem durus,firmus,solidus:quoniam tale
est huius arboris lignum,apud Aristoph.in Acharn.

ΣΦΕΝΔΟ´ΝΗ,ης,ἡ,funda.*dicta παρὰ τὸ σφοδρῶς ἀποσφεν-
δονᾶν· οἷον αὐτὴ καταπείθει τὴν τῶν λίθων ἄφεσιν,inquit Eust.)
Eurip. in Phœn. πρῶτα μὲν τόξοισι καὶ μεσαγκύλοις Μαρνά-
μεσθα,σφενδόναις θ' ἑκαβόλοις.Xẽ.pæd.7.σφενδόνας δὲ καὶ τούτους
ἠνάγκασεν ἔχοντας ἕπεσθαι. ¶Σφενδόνη τοῦ δακτυλίου, pala an-
nuli. Plat.polit.2.¶In oculo sic nominatur quod pupillam in se
continet,vt funda lapidem.Poll.l.2. ¶A similitudine τῆς πε-
ριβολῆς σφενδόνης dictum fuit etiam σφενδόνη ornamentum
quoddam muliebre,apud Poll.l.5.c.16.& Eust.
Σφενδονίτης,seu σφενδονήτης,ου ὁ, funditor, qui fundæ rotatu la-
pides aut plumbum iaculatur.Phil.de vita M.l.1. Per η scriptũ
inuenitur apud Xen.pæd.7.& Plut. ac tum potius est verbale à
σφενδονάω,seu σφενδονέω.
Σφενδονηδὸν,in modum fundæ.Etym.
Σφενδονάω,seu σφενδονέω,funda vtor:fundam torqueo.Xenoph.
Hell.2.ἠκόντιζον,ἔβαλλον,ἐτόξευον,ἐσφενδόνων. Plut.in probl.
Hel.εἶρξαν,καὶ ἀποβαίνειν ἐκώλυον σφενδονῶντες.item funda in-
sequor,funda peto.Greg σφενδονᾷ τὰ θηρία.Item more fun-
dæ roto seu torqueo.Ar stot. (de struthio camelo) τοὺς διώκον-
τας ἐμπίπτοντας λίθους εἰς τοὔπισω σφενδονᾷ τοῖς ποσίν , lapides in
fuga contra insequentes pedibus ingerit more fundæ.
Σφενδονάομαι,ῶμαι,funda torqueor. Item velut funda tactus
disiicior.Eur.in Phœn.ἐκ δὲ κλιμάκων Ἐσφενδονᾶτο χωρὶς ἀλ-
λήλων μέλη.
Σφενδονίζω,idem quod σφενδονάω.Reg.l.1.c.25. τὴν ψυχὴν τῶν
ἐχθρῶν σου σφενδονίσεις,instar fundæ rotabis.

Composita.

Ἀποσφενδονάω, seu ἀποσφενδονέω, funda torqueo,funda rota-
tum emitto.Luc.
Ἀποσφενδόνητος,ὁ καὶ ἡ,funda emissus.Item funda repulsus
Plut.in Problem.Hell.
Διασφενδονάω,aut διασφενδονέω, fundæ rotatu dissipo , funda
disiicio. Impropriè apud Plutarch. Alexander dicitur Bessum
διασφενδονῆσαι, i.duab. arboribus in terram flexis corpus eius
alligasse, quæ deinde in altum redeuntes secum id rapiebant &
discerpebant.
Διασφενδονίζω,idem Plut.in Marcello.
Ἐκσφενδονάω,seu ἐκσφενδονέω,funda eiaculor.Item funditoris
more eiaculor,seu veluti funda tortum emitto.Basil.
Ὀπισθοσφενδόνη dictum fuit muliebre quoddam ornamentum,
apud comicos,quod ita capiti circumponebant,vt latiores eius
partes pone, extremitates autem acuminatiores & ligamen à
fronte apparerent. Quidam exp.reticulum.Eust.

Σφίϛ, σφίτιϛ, &c. vide in E^a fe. Σφηνίον. &c. in Σφίξ.
Σφηλός, in σφάλλω.

ΦΗ'Ν, ἠνὸς, ὁ, cuneus quo ligna aut lapides, in scissuras indito & adacto vi mallei finduntur. Suid. ¶ Item instrumentum tortorum quo veritatem extorquent, apud Aristoph.
Σφηνάριον, τὸ, cuneolus. Suid.
Σφηνίσκος, ὁ, idem. ¶ Item figura geometrica, à cuneoli similitudine, constans ex latis & quadratis lateribus in angusta & tenuia desinentibus, apud Nicom. ¶ Item lineamentum in cunei formam inuolutum & intortum, apud medicos: vt Paul. Ægin. l. 6. c. 4. (lib. 7.
Σφηνεύς, έως, ὁ, cuneus: ita dicitur species quædam κεστρέως Athen.
Σφηνόω, ῶ, cuneo, i. cuneo findo, cuneo adacto diuello. Item obstruo & obturo cuneo, vel obturo velut adacto cuneo. Exponitur etiam, condenso, stipo.

Σφηνόομαι, οῦμαι, cuneo adacto scindor: vt apud Suid. σφηνωθεὶς vt ἀπωσθείς. Item obstruor velut cuneo: vt ἐσφηνωμένην κοιλίαν πιθάκνην, apud Diosc. l. 5. c. 40. Item condensor, stipor: vt αἵματος ἐσφηνωμένου, condensati & infarti sanguinis, apud Gal.

Σφήνωσις, εως, ἡ, ad actio cunei. Itē obstructio quæ fit cuneo & quæuis obturatio: vt apud medicos σφήνωσις dicitur, cū humor alicubi hæret artus veluti discuneās. Plut. in præcept. sanit.

Composita ex σφηνόω.

(findo.
Διασφηνόω, discuneo, adacto impactóque cuneo dirimo & dif-
Ἐνσφηνόω, cuneum inculco vel intrudo. Item impingo veluti cuneum: vnde χυμὸς ἐνσφηνωμένος, apud Ægin. Item obstruo & inspisso velut adacto cuneo. Diosc. l. 5. c. 29.
Καταφηνόω, cuneo. Hippocr. de nat. inf.
Περισφηνόω, vndique obstruo adactis cuneis. Et simpliciter vndique obstruo.

ΣΦΗ'Ξ, ηκός, ὁ, vespa. Hom. Il. μ. ὡς σφῆκες μέσον αἰόλοι ἠὲ μέλισσαι. Il. π. Σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο Εἰνοδίοις. Aristot. Σφῆκες ἐργάται. Exponitur etiam, crabro, apud eundem hist. an. lib. 9. c. 41. * Eust scribit denominari τοὺς Σφῆκας ἀπὸ τῆς ἐσφηκῶσθαι, i. ἐκ τοῦ κατὰ τὸ μέσον ἐντομῆς, quoniam nimirum insectæ in medio sunt vespæ, & hiatus quidam in iis conspicitur.
Σφηκίσκος, ὁ, lignum oblongum & in acutum desinens, ita vt latitudo paulatim contrahatur, à similitudine vesparum quæ admodum adductam habent & strictam aluum. Quidam exp. cuneolus. Vtitur Aristoph. in Plut.
Σφηκώδης, εος, ὁ & ἡ, vespæ modo in acutum & angustum desinens. Item homo cuius venter præ gracilitate & macie adductus est & angustus. Aristoph. in Plut.
Σφηκός, ὁ, idem. Hesych. Exponitur etiam, robustus. Item versicolor, apud eundem. Substantiuè significat cristæ in galea extremitatem angustam & constrictam, teste eodem.
Σφηκόω, ῶ, ex lato & crasso in angustum contraho, cuneo: vnde pass. Il. ρ. Πλοχμοί θ' οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. ex lato crassóque ambitu in angustum & tenue acumen constricti erant. ¶ Item obstruo & obturo velut cuneo iniecto. Diosc. l. 5. cap. 64. Σφηκώσας ἀγγεῖον. ¶ Apud Etym. Σφηκῶσαι exp. δῆσαι, ligare additúrque sic vsurpasse Phrynichum.

Σφήκωμα, τὸ, id quod ex lato in angustum contractum est: in galea seu crista ea pars cui pinnæ inseruntur. Aristoph. in Pace. Item id quo aliquid velut cuneo iniecto, obturatur & obstruitur, apud Diosc. in præfat. l. 8.
Σφηκών, ῶνος, ὁ, sedes & domicilium vesparum, cella vesparum. Aristot. hist. an. l. 9. c. 41.

Σφηκίον, τὸ, idem. idem ibidem. Pro quo apud Hesych. scribitur Σφηκεῖον. Est Σφηκεῖον & phalangij genus quoddam apud Nican. in Ther.
Σφηκιά, ἡ, examen vesparum. Plut. περὶ ἀοργησ.
Σφηκίασις, ἡ, faui vesparum: vel nidi vesparum aut crabronum.
Σφηκισμὸς, genus harmoniæ quod vesparum susurro non erat absimile. Hesych.

Composita.

Ἀποσφηκόω, in vespam conuerto, vespæ figura & habitu induo: vnde pass. apud Aristoph. in vesp. θαυμάζειν μ' ὁρῶν μέσον διεσφη- (κωμένον.
Καταφηκόω, idem quod σφηκόω.
Περισφηκόω, circumcirca obstruo: velut iniecto cuneo: vel simpliciter obstruo, obturo. Diosc. l. 5. c. 26.
Ψευδόσφηξ, vespa ementita & fictitia. vide Plin. 70. c. 10.

ΣΦΗΤΤΙΟΣ, qui est è tribu quæ vocatur σφηττός. ¶ Interdum, acer: vt ὄξος σφήττιον. Aristoph. in Pluto, acetum acre vel acerrimum: metaphora ἀπὸ τῶν Σφηττίων qui πικροὶ erant & συκοφάνται. vide Schol.

ΣΦΙ'ΓΓΩ, F. ξω, stringo, constringo. Theocr. idyll. 10. σφίγγετ' ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα, manipulos demessos cōstringite, vos qui eos colligatis. Philo de mundo, συνάγων πάντα τὰ μέρη καὶ σφίγγων, coagmentans omnes mundi partes & constringens. Exponitur &, complector, arceo, cogo.
Σφίγγομαι, stringor, cōstringor. Plut. de primo frig. συνάγεται τῷ ἀέρι σφιγγόμενος ἀπὸ ψυχρότητος, cogitur aeris frigore constrictus.

Σφιγκτήρ, ῆρος, ὁ, qui stringit, constringit, aut stringit. Apud medicos sic dicitur musculus ani rotundus vltimam intestini recti oram ambiens, & adstringens intestinum rectum, ne ante tempus excrementa effluant. Poll. ipsum podicem sic appellari testatur lib. 2. ¶ Apud Tarentinos σφιγκτὴρ vocatur ὁ χιτών teste Hesych.
Σφιγγία, ἡ, exp. parsimonia & sordes victus: quum quis strictiore manu quàm deceat, sumptus facit. Ecclesiast. 11.
Σφίγξ, ιγγός, ἡ, nomen vatis cuiusdam alatæ, faciem virgineam habentis, reliquo corpore leoni similis, quæ responsa conuolentibus intellectu difficilia reddebat: vt tradit schol. Eurip. vel quæ loquebatur ἐσφιγμένοις ῥήμασι, vt inquit Etym. quibus homines ita stringebat vt expedire se non possent. Eadē à Bœotis dicitur φίξ, apud Hesiod. in Theog. teste eius schol. vnde φίκιον, rupes quam incolebat. plura vide apud Tzetz. & Suid. ¶ Apud Athen. l. 9. & 10. sic vocatur qui ænigmaticè loquitur, seu qui ænigmaticis suis quæstionibus aliquem implicat. ¶ Refertur & inter animalium monstrosorum genera apud Diod. Sicul. & Plin. ¶ Per iocum apud Athen. lib. 13. & 6. meretrices traduntur dici posse σφίγγες.

Composita.

Ἀποσφίγγω, stringo, adstringo, comprimo, coarcto: propriè, aliūde abstractū stringo. Luc. τὰς μὲν τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγξατο.
Ἄσφιγκτος, ὁ καὶ ἡ, qui constringi nequit vel non constrictus.
Διασφίγγω, perstringo, valde stringo. E. astis. Item cohibeo, colligo.
Ἐπισφίγγω, adstringo, adductum ad me stringo & arctè cōplector. Alex. Aphr. ἡ φύσις ἐπέσφιγξεν εἰς ἑαυτὴν τὸ ὑγρὸν.
Περισφίγγω, circumcirca stringo: vel constringo, coerceo, complecto. Diosc. in præf. l. 8.
Συσφίγγω, constringo, stringendo cogo & contraho. Athen. l. 2.
Ὑποσφίγγω, substringo, subtus stringo. in Epigr.

Σφένδυλος, &c. vide in σπόνδυλος.

ΣΦΟΔΡΟ'Σ, ά, όν, vehemens, qui impetu fertur, validus, vegetus. Dem. pro cor. ἐν τίσιν οὖν σφοδρὸν εἶναι τὸν πολιτευόμενον καὶ τὸν ῥήτορα δεῖ;
Σφόδρα, (aduerb.) vehementer, impetuosè: Aristoph. in Plut. εἰπέ μοι, Σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὑτωσὶ σφόδρα; Plat. de rep. lib. 1. θαυμαστῶς ὡς σφόδρα. interdum ὁ σφόδρα, vehemēs seu vehementissimus: vnde apud Aristot. hist. an. l. 8. ἐν τοῖς σφόδρα ψύχεσι. Aliquando σφόδρα seu σφόδρα γε, responsioni affirmatiuæ adhibetur pro admodum, maximè: vt apud Xen.
Σφοδρῶς, itidem vehementer.
Σφοδρότης, ητος, ἡ, vehementia.
Σφοδρύνω, vehementem seu vehementiorem reddo. Et neutr. vehementior reddor, incrementum accipio. Alexand. Aphr. probl. lib. 1.
Σφοδρύνομαι, idem: apud eundem probl. lib. 2.

ΣΦΡΑΓΙ'Σ, ῖδος, ἡ, (accus. ῖδα & σφραγῖν Æolicè teste Eust.) signum, sigillum: nota quę rei imprimitur, vt dignosci queat. Plerunque de signo quod annulo imprimitur epistolę: vt apud Thuc. l. 1. ὅπως τὰς ἐπιστολὰς ἀνέῳξε καὶ τὴν σφραγῖδα λαθεῖν ἐξῆν. Sic Herod. l. 7. διαπεπονημένοις περὶ τὴν τῆς σφραγῖδος ἐπιγνώσιν, circa signa agnoscenda occupato. Metaph. apud Gregor. in enc. Maccab. σφραγὶς ἀθλήσεως, obsignatio certaminis. Pro nota crucis, apud eundē. ¶ Itē id ipsum quo nota imprimitur, velut annulus signatorius. Plut. in polit. pręc. εἰκόνα τῆς ἀρχῆς ἐν σφραγῖδι γλυφόμενος, &c. Sic & apud eūdē de solert. anim. ¶ Σφραγὶς Λημνία terra Lemnia ex eo dicta, quòd nō nisi signata venderetur. Plin. l. 35. c. 6. Eadē dicitur & σφραγὶς αἰγός, apud Diosc. l. 5. c. 113. ¶ Itē σφραγὶς, nomē trochisci seu pastilli, apud Aet. l. 9. c. 49. Gal. περὶ τῶν κατὰ τόπ. l. 4. * Σφραγῖδες dicuntur gēmæ quibus signa & notæ insculpi possunt. Plin. l. 37. c. 7. * Dicta videtur σφραγὶς παρὰ τὸ φράσσω, munio, pleonasmo τοῦ σ, vt propriè sit signum quo aliquid munimus & confirmamus seu stabilimus.
(ἀοργησ.
Σφραγίδιον, τὸ, sigillum. item annulus signatorius: apud Plut. περὶ
Σφραγίζω, f. ίσω, signo sigillo, nota impressa insignio. Diosc. l. 5. c. 113. σφραγίζονται εἰκόνι αἰγός. Item cruce insignio: apud Chrysost. comm. in ep. ad Tim. item obsigno i. approbo mea autoritate, veluti sigillo impresso. Ioan. cap. 6 & 3. Item consigno, seu obsignatum trado aut depono: vnde media voce, ep. ad Rom. c. 15. σφραγισάμενος αὐτοῖς τὸν καρπὸν τοῦτον.

Σφραγίζομαι, signor, signo notor, obsignor. Eurip. in Iphig. Taur. Δεσμοῖς δὲ συμμαχεῖσιν ἐσφραγισμένους. Item actiuè, idem quod σφραγίζω.

Σφράγισμα, τὸ, idem cum σφραγὶς, signum seu nota alicui impressum. Xen. Hell. l. 1. & 3.

Composita.

Ἀνασφραγίζω, resigno, signum tollo. in Pand.
Ἀποσφραγίζω, idem. Diog. Laert. μαθόντα δὲ ὅτι τὰ θεράποντα ἀπεσφράγιζε. Interdum idem quod σφραγίζω: vnde in passi-

na voce apud Eur. in Orest. (de Helena) καὶ δὴ πάνθ' ἀποσφραγίζεται omnia mea signis notat: schol. exp. σφραγῖδας ἐπιτίθησιν. ὡς δὴ πάντα κληρονομήσουσα τὰ ἐμά.

Ἀποσφράγισμα, idem cum σφράγισμα, signaculum seu sigillum: seu in quo aliquid obsignatur. Athen. l. 13.

Ἀσφράγιστος, ὁ καὶ ἡ non signatus cui nulla nota impressa est. Exponitur etiam, pastore carens. Etym.

Ἐκσφραγίζω, ex signo, alicunde exemplari sumpto signo, ad exemplar. signo.

Ἐκσφράγισμα, effigies expressa Greg.

Ἐνσφραγίζω, signum imprimo, nota insignio: pro quo Ionicè ἐνσφρηγίζω in Epigr.

Ἐπισφραγίζω, idem. Item probo, approbo, subscribo. Item consigno: vnde apud Plat. in polit. δεῖ γὰρ χωρὶς ἀφελόντας ἀπὸ τῶν ἄλλων ἰδέαν αὐτῇ μίαν ἐπισφραγίσασθαι. Apud Aristid. ἐπισφραγίζεσθαι τὴν νίκην exp. concludere velut sigillo.

Ἐπισφραγιστὴς, qui sigillum imprimit, obsignator.

Προσεπισφραγίζομαι, (dec.) insuper sigillo meo comprobo. Metaph. apud Dem. in ep. ad Theram. calum. προσεπισφραγιζομένους τὴν ἀγαθὴν τύχην.

Κατασφραγίζω, obsigno, signaculo claudo.

Μοσχοσφραγιστὴς, vitulorum seu vitularum signator. [primo.

Παρασφραγίζω, adulterato signo noto, adulteratum signum imprimo.

Πολυσφράγιστος, multis signis notatus. Itē bene sigillatus. Nonn.

Ὑποσφραγίζομαι, subsigno, subtus signum imprimo: seu finio & claudo supposito sigillo. Phal. in Epist.

ΣΦΡΙΓΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, turgeo: propriè de mãmis lactis copia distentis: vt εὐθαλὰ σφριγῶντα, apud Poll. Metaph. animus dicitur σφριγᾶν, apud Æschyl. in Prometh. Itē sum corpore bene habito, sum vegetus, vt qui adhuc sunt in flore ætatis. Aristoph. in Nub. εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ. Plat. de leg. τὰ σώματα πολὺ μᾶλλον σφριγῶντες. Dicitur & ipsum σῶμα σφριγᾶν apud Eurip. Significat etiam lasciuio, vt pecudes stabulis emissę. Item κορυφιάω, vt exp. Hesych. Sic apud Greg. in Carmin. σφριγῶντα ὄμματα, oculi libidinosi & elati.

Σφριγανὸς, vehemens. item florens, vegetus. Hesyc. & Etym.

ΣΦΥ'ΖΩ, salio, pulso: seu mico, palpito. Gal. ad Glauc. l. 1. αἱ ἀρτηρίαι σφύζουσι, arteriæ saliunt seu pulsant. Plerunque ea σφύζειν dicuntur quæ ex inflammatione aliqua palpitant & pulsant igneo quodam motu: vt in Hippiatr. τάς τε λαγόνας καὶ τοὺς διδύμους σφύζειν. Vnde ad cor etiam transfertur quum desiderio rei alicuius incensum salit & micat. Greg. de baptism. σφύζει μοι τὸ πνεῦμα. Et ad hominem qui cupiditate gliscente inflammatus continere se nequit, sed desiderio æstuat. Pisides apud Suid. σφύζεις Ἀχιλλεῦ καὶ μεθύσκῃ τὰς φρένας.

Σφυγμὸς ὁ, pulsus: motus cordis & arteriarum dilatatione & contractione factus. Vide Gal. & Theoph. de puls. Apud Aristot. in meteor. terræ etiam tribuitur.

Σφυγμὴ, à veteribus nominatus fuit pulsus inordinatus & incompositus, teste Gal. in lib. de puls.

Σφυγμικὸς, ὁ, vim habens ciendi pulsus, in quo pulsus consistunt. Damasc.

Σφυγμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pulsitans, pulsui similis, qualis est in pulsu. Paul. Ægin.

Σφυγμωδῶς, vt fit in pulsu, pulsum repræsentando. Gal.

Σφυγματώδης, idem cum σφυγμώδης.

Σφύξις, εος, ἡ, idem cum σφυγμὸς, pulsus seu percussus venarum & arteriarum. Dicitur & de cordis palpitatione, apud Aristot. in lib. de respirat.

Σφύσδω, Doricè idē quod σφύζω apud Theoc. Idyll. 11. φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μοι σφύσδειν, igneo motu [pulsare.

Composita.

Ἀσφυξία, ἡ, priuatio seu defectio pulsus in toto animali. Gal. l. 1. de præsag. ex puls.

Ἄσφυκτος, ὁ καὶ ἡ, non pulsans, pulsu omnino destitutus: vel in quo pulsus tam exilis est vt omnino nequeat deprehendi.

Ἀσφυκτέω, pulsu destitutus sum, venæ mihi conciderunt. Diosc. in præfat. l. 6.

Μικροσφυκτος, cui paruus est pulsus & exilis: seu cui pulsus elanguit. Exponitur &, debilis.

ΣΦΥ'ΡΑ, ας, ἡ, malleus: instrumentū fabrile. Od. γ. (de fabro arma sua secum portante.) Ἄκμονά τε σφῦράν τ', εὐποίητόν τε πυράγρην. Arist. de gen. an. l. 5. c. 8. ὥσπερ ἐν χαλκευτικῇ ἡ σφῦρα καὶ ὁ ἄκμων. Plut. de fort. Rom. σφύραις καὶ ἥλοις ἀρραγοῦμένα. ¶Est & nomen piscis cuiusdam marini, qui alias κέστρα, teste Hes. Scribitur & σφυρὰ, apud eundem.

Σφύριον, τὸ, malleolus. Theoph. hist. pl. l. 5.

Σφύραινα, ἡ, piscis apud Arist. hist. an. l. 9. quem Plin. l. 32. sudem à Latinis appellari scribit. Attici cum κέστραν nominant, vt testatur Stratus apud Athen. l. 7.

Ὁλόσφυρος, seu ὁλοσφύρατος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) qui totus malleo ductus est seu fabricatus: solidus, apud Hesyc. & Plin. l. 33 c. 4.

Σφυρὸν, τὸ, malleolus pedis: vt quidā exp. à σφύρα, deductum esse innuentes, ob mallei similitudinem. Il. ρ. Διστάμενος τελαμῶνι περὶ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντε. Aristoph. in Acarn. Ἀνήρ τις ἐξ ἑτέρων χάρακι διαπηδῶν τάφρον, Καὶ τὸ σφυρὸν παλινορρον ἐξεκόκκισεν, transiliens fossam malleum pedis vulnerauit. Diosc. l. 4 στρέμματα σφυρῶν, luxationes malleolorum. ¶Metaphoricè σφυρὰ dicuntur imæ montium partes, vnde planities incipit, teste Hesych. vt in Epigr. ¶Per synecdochen totus pes σφυρὸς dicitur, apud Oppian. de venat. l. 3.

Σφυρῖτις φλὲψ, malleoli vena.

Σφύριον, τὸ, idem cum σφυρόν. Act. Ap. c. 3.

Σφυρόω, ῶ, significare putatur, malleolos pedum calceis aut ocreis munio, vel corrigia substringo: vnde apud Athen. l. 14. δι' εὐχωρίαν ποιεῖτε ἐθέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυρωμένος διὰ μέσου βαδίζειν.

Σφυρωτὴρ ὑποδήματος, corrigia calceamenti. Genes. cap. 4.

Composita ex Σφυρόν.

Ἀκρόσφυρον, τὸ, extrema malleoli pars. Est & genus calceamentorum muliebrium Hesych.

Ἐπισφύριον, τὸ, fibula ocreæ: sic dicta quoniam supra malleolum pedis poni & stringi solet. Il. γ. Eust. ἐπισφύρια nominari etiam scribit τὰ μετὰ τὸ σφυρόν.

Εὔσφυρος, & poet. dialysi ἐΰσφυρος, ὁ καὶ ἡ, pulchros habens pedum malleolos, & *synecdochicè*, cui est decora & elegans pedum forma. Hom. Hesiod. in Theog.

Καλλίσφυρος, idem. Exponitur etiam, pulchra habens calcanea. Hesiod. ibid.

Λευκόσφυρος, candidos habens pedum malleolos: & ex parte intelligendo totum, albos habens pedes: vt λευκόσφυρος Ἥβα. Theocr. idyl. 17.

Ὁμόσφυρος, qui suis σφυροῖς gradiens vnà cum aliquo iter facit comes. Exponitur etiam, frater.

Περίσφυρον, τὸ, fascia qua malleoli pedis solent cingi: seu est ligamen quod cruribus circundatur, accipiendo σφυρὸν synecdoch. pro crure.

Περισφύριον, τὸ, idem. Herodot. in Melp.

Τανύσφυρος, malleolus pedum extendens inter eundum, seu amplis latisque passibus progrediens. Hesiod. in Theog.

Χλιδανόσφυρος, habens pedum malleolos delicatos & molles: vel (synecdochicè) cui molles & teneri sunt pedes: vt κούρα χλιδανόσφυρος, apud Anacreont.

Σφυρὰς, vide in σπυράς.

ΣΧΑΔΩ'Ν, animal quoddam pennis & pedibus carens. Etym. ¶Item iactus quidam talorum. Hesyc. ¶Σχαδόνες, faui sucorū: apud eundem Etym. seu faui apum, vt est apud Hesych. quomodo Theocr. vtitur idyl. 1. Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα Θύρσι γένοιτο. Πλῆρες δὲ σχαδόνων. Exponitur etiam, apum soboles, apud Arist. hist. an. l. 5. Apud eundem lib. 9. σχαδόνων θυρίδες, exp. cellæ sobolariæ.

Σχαδίσαι, Etymologo est θηλάσαι, lactare. [gene.

Ἀνίσχαδον, (comp.) quod nō peperit, nec fugi potest. Idē ex Dio-

---

ΣΧΑΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, varus, paxillus seu furcula qua attolluntur sustentanturque retia. Xen. in Cyneg. Πηγνύειν δεῖ τὰς σχαλίδας ὑπτίας, ὅπως ἂν ἐπαγόμεναι ποιῶσι τὸ συντονον. Dicuntur & στάλικες.

Σχαλιδόω, erigere σχαλίδας, plagas erigere & furcis fulcire: apud eundem.

Σχαλίδωμα, idem cum σχαλίς.

Ἀποσχαλιδόω, ῶ, (Comp.) idem quod σχαλιδόω. Ἀποσχαλίδωμα, τὸ, idem cum σχαλὶς, & σχαλίδωμα. Xen. in Cyneg. Legitur & ἀποσκαλίδωμα, apud Hesyc. qui è Xen. sic vocari dicit extremitates varorum humanam speciem repræsentantes.

ΣΧΑ'Ω, ῶ, F. άσω, scarifico, scalpro aperio, incido aut pertundo. Aristoph. in Nub. ὥπτων γαστέρα τοῖς συγγενέσι, κᾆτ' οὐκ ἔσχων ἀμελήσας, non aperiebam cultro, vt spiritus exiret. Item laxo, remitto: vnde pass. σχᾶται, apud Hippocr. exp. laxatur, remittitur. ¶Exponitur etiam, demitto. item deduco. ¶Item traduco, transfero: vnde σχάσθαι, apud Hippocr. περὶ ἄρθρων l. 2. repentè ex naturali situ in alium transferri.

Σχάζω, easdem habet significationes. Pro sacrifico, apud Arist. hist. an. l. 8. ἐάν τις σχάσῃ ὑπὸ τὴν γλῶτταν, si quis venę sub lingua scitè adacto cultello sanguinem detrahat. Sic & apud Gal. therap. l. 2. ¶Item demitto, deduco. Xen. in Cyneg. σχάσαι τὴν οὐρὰν καὶ φράξασαι διακατέχουσιν, cauda demissa. Sic in pass. apud Athen. l. 4. σχασθέντων τῶν φραγμάτων, deductis & demissis tabulatis. ¶Item dimitto, intermitto, instituti mei tenorem abrumpo: vnde in voce media apud Aristopha. in Nub. σχασάμενος τὴν ἱππικὴν, dimisso seu intermisso & abrupto equorum studio. ¶Significat etiam, traduco, transpono: vnde σχάσαι. Hesych. expon. μεταβάλλω. ¶Item inhibeo, sisto, cohibeo: vt apud Pindar. κώπαν σχάσον, inhibeas remū. Sic apud Euripid. in Phœniss. σχάζε δ' ἐξ ὄμμα καὶ θυμοῦ πνοάς.

Σχάσις, εως, ἡ, scarificatio, apertura seu incisura quæ fit cultro, Theophr. hist. pl. lib. 4. c. 3.

Σχαςηρία,ἡ,funis,trochlea,aut aliquid aliud quo organum intantum laxatur, vel erectum demittitur. Aristot. de mundo. item funis ille qui in circo curforibus prætendi solebat, & quo laxato in cursum effundebantur. Galen. comm. 2. in l. περὶ ἄρθρων.

Σχαςήριον,τὸ, pugio seu scalpellus quo vtuntur in scarificando, seu in aperienda & incidenda cute aut vena.in Hippiatr. ¶ Est & pars quædam in naui. Hesych.Eidem σχαςήρια sunt ὁρμητήρια,portus.

Composita ex σχάζω.

Ἀποσχάζω,idem quod σχάζω, scarifico. Gal. Therap.l.13. ἀποσχάζοντες τὰ μὴ πεπονθότα κῶλα.

Ἐπισχάζω,in superiore parte scarifico, seu cultro aperio.

Καζασχάζω,idem quod ἀποσχάζω.Diosc.l.7.

Καζάσχασμος, scarificatio, incisio aut apertura scalpello facta.

Ἐγκαζασχάζω,(dec.) idem quod καζασχάζω. Diosc.l.8.c.15.

Παρασχάζω,inhibeo,sisto,regredi facio.Hesych.

ΣΧΕΔΟΝ,propè:vel q.d.contiguè:ἐχομένως:vt Eustath.exp. (*à σχέω vel ἔχω deriuans seu ab ἔχομαι) Il. ν.Δαιμόνιε σχεδὸν ἐλθέ. Interdum cum genit. vt Odyss. δ μάλα σχεδὸν ἠλυθομὴν αὐτῆς. Interdum cum dat. vt apud Hesiod. οἱ δή σφι σχεδὸν εἶσι.Exponitur etiam,comminus,i.è propinquo. Iliad.ε. σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ.¶ Item propè,i propemodum, fermè ferè:vt σχεδὸν ἅπαντες, Demosthen. Item propè vel circiter. Plat.epistol.7.σχεδὸν ἔτη τετταράκοντα γεγονώς. Exponitur etiam,fortasse apud Sophocl. in Elect. σχεδόν τι τὴν σὴν ἐ καταισχυνῶ φύσιν. Interdum vacare dicitur, vt apud Plat.epist.7.σχεδὸν ἐκ εἰκάζων.

Σχεδόθεν,idem propè:vt Od π.Στῆ δ' αὐτῷ σχεδόθεν, stetit, prope ipsos. Item cum dat. Od β.Σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη.

Σχεδίην,Eust.similiter exp ἐχομένως πλησίον propè,contiguè. exponitur etiam,pedetentim,lensim, vel retento gressu. Plut.in Cam ἐν τάξει καὶ σχεδίην ἐπακοῖ ἐλθεῖν.

Σχέδιος ὁ,ὁ,qui propè est ὁ ἐγγὺς καὶ αὐθωρόν. inquit Eustath.in Iliad. π. ¶ Exponitur etiam, extemporalis,subitò factus, inelaboratus,simplex:vt Σχέδιος τροφή, apud Gregor. Et τὸ σχέδιον,extemporaneum,apud Hermog. Fœm. Σχεδία ἡ,ἡ, ναῦς, nauis quæ subitò & tumultuariè fit,ἡ δι' ὀλίγου συμπαγεῖσα & q. d. ex propinquo sumpta. teste Eust. Odyss. ε. Ἀλλ' ἄγ' ἐπὶ σχεδίης πολὺς ἰσμὸν πήματα πάσχειν.Accusat σχεδίην aduerbialiter sumitur pro σχεδὸν,comminus,è propinquo. Il.ε.Τύψον δὲ σχεδίην:vbi tamen Eustat.annotat subaudiri posse substant. πληγὴν vel τυπὴν.

Σχεδιάζω, ex tempore facio & tumultuario opere,Greg.in Athanas.ὅσα σχεδιάζει ἡμῖν ἡ μνήμη νεῦ ὡς γνωριμώτερα quæ ex tempore memoria fundit & depromit. Item improuidè & inconsideratè ago,apud eundem πρὸς τὰς τὸ βάπτισμα σχεδιάζοντας qui inconsideratè baptismum accipiunt. Exponitur etiam exalcio,apud eundem.

Σχεδίασμα,τὸ opus ex tempore factũ. Vtitur Cic.ad Att.

Σχεδη,ἡ, tabella vel papyrus,aut philyra, aliudve, in quo scribimus:propriè,id quod ex tempore in mentẽ nobis venit, seu in quo tumultuariè aliquid scribimus. Quidam exp.pugillares.

Σχεδάριον τὸ,tabellula eiusmodi Eustat.exp.τὸ τῶν σχεδίων λόγων ἐδάφιον.

Composita.

Ἀποσχεδιάζω ex tempore facio vel dico seu pronuntio. Athen. l.14.item temerè ago:vnde ἀποσχεδιασμένος νόμος,lex temerè lata apud Aristot.eth.5.

Αὐτοσχεδὸν,propè. Item comminus.Il.η.Hesiod.in Asp.Pro eodem dicitur & αὐτοσχεδά.Il.ξ.sicut ἀμφαδὸν & ἀμφαδά.

Αὐτοσχέδιος. idem quod σχέδιος, ex tempore factus,inelaboratus,tumultuarius: vt αὐτοσχέδιος ἄρτος,apud Herodian. Αὐτοσχεδίη,ἡ,μάχη, pugna quæ cominus fit & ex propinquo: seu qua pede cum hoste collato,decernitur Il.ο. Accusat.αὐτοσχεδίην aduerbialiter idem significat quod αὐτοσχεδὸν, cominus.Il.μ.Ἠὲ αὐτοσχεδίην μῖξαι χεῖράς τε μένος τε.

Αὐτοσχεδίως,ex tempore tumultuariè. Suid.

Αὐτοσχεδιάζω,ex tẽpore facio & tumultuariè.Item properè & illotis manibus quidpiam aggredior. Xen.apomn.l.3. Item inconsultè ago & in re præsenti consilium capio. Isocr. in Euag. ὥσπερ δ' ἐν ὀλίγῳ γνῶναι καὶ αὐτοσχεδιάζειν τὰ πράγματα. Significat etiam,fingo & comminiscor,apud Athen.l. 13.Item temerè & confidenti animo quidpiam designo seu loquor.Plat.in Euthyphr.& in apolog. ¶ Item mea sponte ago, non iussu aut mandato alterius. Xen.Hellen.5.

Αὐτοσχεδιασμὸς, dictio extemporalis. Αὐτοσχεδίασμα,opus ex tempore & tumultuariè factum.Poll.ex Plat.com.

Αὐτοσχεδιαςὴς,qui extemporalem habet orationem. Item qui ex tempore & tumultuariè agit aliquid: vt αὐτοσχεδιαςαὶ τῶν στρατιωτῶν:apud Xen.in.Lac.rep.Αὐτοσχεδιαςὸς λόγος, oratio extemporalis. Alcid.

Αὐτοσχεδιαςὶ,ex tempore,non præmeditatè.

Αὐτοσχεδιαςικὸς, ex tempore factus seu dictus. Αὐτοσχεδιαςικὴ δύναμις,facultas dicendi ex tempore. Alcida mas.

Αὐτοσχεδὶς ὑπόδημα, calceamentum crassiori Minerua factum.Poll.

Ἐπισχεδὸν,idem quod σχεδὸν, Apol.Arg.2.

Παρασχεδὸν,pro eodem. Item illico,mox.

Παρασχεδιάζω,perperam & inconsultè interpretor.Greg. in 1.orat.contra Iulian.

Σχέθω,vide in Ἔχω. Σχελὶς,vide σκελὶς in Σκέλος.

Σχέσις,in Ἔχω.

ΣΧΕΤΑΙΟΣ,ὁ,ὁ,miser, miserabilis,infelix. Theocr.idyl.13. σχέτλιοι οἱ φιλέοντες.Dem.δεινὰ καὶ σχέτλια πάσχειν, pati miserabilia.¶ Itẽ asper, sæuus,intractabilis. Il.ι.αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν, σχέτλιος. Interdũ acer,audax,laborum patiens:vt Od.μ.σχέτλιος εἰς ὀδυσσεῦ περὶ τοι μένος, οὐδέ τι γυῖα καὶ δὴ αὐτοὺς πολεμήϊα ἔργα μέμηλεν.¶ Item sceleitus,nefarius,iniustus.Od.ξ. οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσι,facta iniusta & scelesta.*Eust.deduci scribit παρὰ τὸ σχεῖν καὶ τλῆναι.

Σχετλίως,miserè miserabiliter. Item scelerate. Isocr.

Σχετλιάζω, conqueror tanquam miserabilia aut scelesta passus, quiritor,lamentor. Aristoph.ὁ δ' ἐν σχετλιάζειν καὶ βοᾶν. Æschi in Ctesiph.σχετλιάζοντας ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ὑμᾶς.Et cum accu. apud Plut.in Cam.ταῦτα σχετλιάζοντες.

Σχετλιασμὸς,quiritatio,lamentatio:apud Thuc.

Σχετλιαςικὸς,conueniens τῷ σχετλιάζοντι, seu σχετλιασμὸν indicãs.

Καζασχετλιάζω,(Comp.) indignor aduersum.

Σχῆμα,&c.vide in Ἔχω.

ΣΧΙΖΩ F.ίσω findo,scindo:seu diffindo,discindo,disseco: vt σχίζειν ξύλα,apud Xen. Plat.in Tim.ταύτην τὴν ξύστασιν πᾶσαν δίχα κατὰ μῆκος σχίζας, hanc omnem coniunctionẽ duplicem in longitudinem diuidit. Metaphoricè aliquis ἐκκλησίαν σχίζειν dicitur, qui eam in contraria studia scindit,excitatis dissensionibus & discordiis,apud Synes.ep.58.

Σχίζομαι, findor,scindor:seu diffindor,dissecor:vt φύλλα ἐσχισμένα, apud Diosc. Arbor σχίζεσθαι dicitur,quum in plures ramos spargitur seu finditur,apud Theophr. Dicitur & multitudo aliqua σχίζεσθαι,quæ in contraria studia scinditur, apud Xen.in symp.ἐσχίσθη μὲν τὰ ἐσχίσθησαν.

Σχίσμα,τὸ,fissura scissura. Luc.5. Peculiariter sic dicitur fissura seu rima naturalium in muliere,teste Poll.lib.2. Item in ecclesia σχίσμα appellatur,quum grex in cõtraria studia scinditur,& vnione rupta dissident qui prius consenserant.1.ep.ad Cor.c.11.& alibi in n.Test.

Σχισμὴ,ἡ,idem Hesych.

Σχίσις,εως,ἡ,scissio,fissio,vel fissura. Suid.

Σχιςὸς,ὁ,fissus, scissus,vel fissilis,qui findi & scindi potest:vt σχιςὰ ξύλα,apud Theophr. hist.pl.l.5.& σχιςὴ στυπτηρία, apud Diosc.l.5.c.123 Dicitur & lapis quidam σχιςὸς,natura sua fissilis,apud eundem eiusdem l.c.145. Appellatur & lac quoddam σχιςὸν,cuius serosa portio certo quodam modo exempta segregatáque est à caseo.vide eundem l.1.c.77.& Ægin.l.1.c.88.¶Σχιςαὶ,calceamentorum quoddam genus, apud Poll.

Σχίδαξ,ακος,ἡ,assula fragmentum aut segmentum è ligno scisso.Diosc.l.1.c.130.

Σχιδακηδὸν in modum assularum,assulatim. Idem lib.5.c. 128 & Ægin.lib.6.c. 89.

Σχιδακώδης,assulosus apud eundem Diosc.

Σχίδος εος,τὸ idem quod σχίδαξ Hesyc.

Σχίδιον,τὸ,assula. Vitruu.l.2.c 1.σχίδη,idem quod σχίδος.

Σχίζα seu σχίζη,ἡ,idem quod σχίδαξ & σχίδος.Il.α.Od.γ.& ξ.Hesych.

Σχινδαλμὸς,idem quod præcedẽtia.Exponitur & festuca:Hesyc. Pro eodem scribitur & σκινδαλμὸς apud Galen. Metaphoricè apud Aristophan.in Nub σκινδαλμοὶ dicuntur λεπτολογίαι, vt exp schol. Scribitur & σχινδάλαμος, de quo in comp.ex Κάλαμος.

Σχινδύλησις,fissio,quæ assulosè fit.Hippocr.

Σχῖνος ὁ,ἡ lentiscus:arbor de qua Dioscorides libro 1.capit.90. παρὰ τὸ σχίζεσθαι deriuari putatur, vel quod eius Σχίδακες solerent vti ad repurgandos dentes, vt testatur Dioscorides, vel quod oculos quasi proscindat,& inde vi sua lachrymas eliciat. ¶ Interdum exponitur scilla seu squilla.vt apud Aristophan.in Plut.

Σχινώδης,εος,ὁ & ἡ,lẽtiscum referens odore,colore,aut alia aliqua similitudine:seu qui est è lentisci genere.

Σχίνινος,lentiscinus:vt σχινίνη ῥητίνη apud Diosc.l.1.c.91.& σχίνινον ἔλαιον.apud eundem eiusdem l.c.51.

Σχινὶς ίδος,ἡ, bacca lentisci, fructus quem fert lentiscus, Hippocr.de nat.mulieb.

Σχινίζομαι,ad dentes repurgandos & caudefaciendos lentiscum mando vel scillam. Etym.

Composita ex Σχίζω.

Ἀκροσχιδὴς,ἐος,ὁ & ἡ, summa vel extrema sui parte scissus aut fissus vel in cacumine diuisus.

Ἀνασχίζω,idem quod Σχίζω.Theocr.id. 26. Αὐτὸς δ' ἴφριμα λέοντος ἀνασχίζοισα ἐνυχεσι.

Ἀνασχινδυλευθῆναι, in palum seu in crucem tolli. Plat. de rep.l.7.Scribitur & ἀνασκινδυλευθῆναι,Hesych.

Ἀποσχίζω,abscindo,fissu auello,abrumpo.Eur.in Alcest. Πτόρθων ἀποσχίζουσα μυρσινῶν φόβην,auellens comam à ramis myrteis. Metaph.apud Aristoph.in Nub.ὅθεν ἀπέσχισάς με τῶν λόγων,vnde me quasi auulsisti.

Ἀπόσχισις,ἡ,abscissio,auulsio quæ scissu aut fissu fit. Hesyc.

Ἄσχιστος,ὁ καὶ ἡ,qui fissus non est, non scissus,indiuiduus.Plat.in Tim.

Ἀσχιδὴς & ἀσχιζὴς,idem:vel qui findi scindive nequit.

Διασχίζω,diffindo,discindo,disseco.

Διασχίζομαι,diffindor.&c.vt διασχιζόμεναι ὁδοί,apud Xen. Pæd.4.Et metaph.apud Plat.in symp.ὅπως μὴ καὶ αὖθις διασχισθησόμεθα,ne rursus in contraria scindamur studia.

Διάσχισμα,τὸ,frustum ex dissectione seu discissione. Apud musicos sic dicitur dimidium semitonij minoris. Boëthius l.2. cap.27.

Ἀδιάσχιστος.(dec.)qui diffusus aut diuisus non est.

Δισχιδὴς,bifidus.

Δύσχιστος,qui difficulter finditur seu scinditur.

Ἐκσχίζω,scindo ex,excindo. Aristot.de mundo.

Ἐπισχίζω,in superficie scindo:vel infindo,incido Apoll.Rhud.

Ἐπισχίδες, dicuntur cunei,quibus immissis aliquid finditur aut distinetur,ne fissura coeat. Vitruu.l.10.c.18.

Ἐπισχίδιον,idem.

Εὔσχιστος,qui facilè scinditur seu finditur. Diosc.l.5.c.145.

Εὐσχιδὴς,bene fissus seu scissus:Epig.vel idē quod εὔσχιστος.

Καταοχίζω,diffindo,discindo diffidendo conuello.Dem.in Mid. κατέσχιζεν τὰς θύρας τῶν οἰκημάτων. Et voce media apud Aristop.in Ran.Exponitur etiam,præcido.

Κατάσχισμα,frustum diffindendo auulsum.

Κατάσχισις,diffissio,discissio.

Λεπτοσχιδὴς,tenuibus incisuris seu rimis diffissus.Λεπτοσχιδεῖς, dicuntur calceamentorum genus quoddam.Poll.

Μεσοσχιδὴς,in medio fissus seu per medium.

Παρασχίζω,iuxta seu à latere findo:vel incido,diffindo.

Περισχίζω,circumcirca scindo,in orbem findo.

Πολυσχιδὴς multifidus,in multas partes fissus Luc.

Προσχίζω & Ὑποσχίζω,antè scindo,& subtus scindo.Πρόσχισμα & Ὑπόσχισμα, quod anterius aut subtus scissum est, genera calceamentorum,apud Poll.l.7.c.22.

Χαμαισχιδὴς,humi fissus,qui humi finditur seu scinditur.Theophr.de caus.pl.l.4.

ΣΧΟΙ͂ΝΟΣ,ου,ἡ iuncus:cuius descriptionem vide apud Diosc. l.4.c.52.& Theop.hist.pl.l.4.c.13.Theoc.Idy.5.Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἰγίλον αἶγες ἔδοντι,καὶ σχοῖνον πατέοντι.¶Item funis iunco plexus.Et generaliter,pro quouis fune. ¶Item mensura Ægiptiaca,sexaginta stadia capiens.vt testatur Herodot.l.2. In qua signif.etiam fœm.gen.legitur apud Callim.Μηδὲ μετρεῖν σχοίνῳ Περσίδι τὴν σοφίην.

Σχοινώδης,εος,ὁ & ἡ,iuncosus,vel iunceus : iuncum referens,aut qui est è iunci genere.

Σχοίνινος,iunceus,è iunco factus.Hesych.

Σχοινιὰ ἡ, iunci planta seu stirps vna cum suo cæspite. Theophr. hist.pl.l.4.c.13.Exponitur etiam, funale seu funis: apud Ioseph. in antiq.Iud.

Σχοινίον,τὸ, funiculus è iunco plexus,resticula iuncea. Aristoph. Metaph.apud Plut.in lib.de discern. adul. ab.am. ¶ Apud Aristophan.in Vesp.sic per iocum nominatur penis seu veretrum. ¶ Et σχοινίων dicitur esse nomen auis apud Aristot.hist.in l.9.

Σχοινίζω fune metior fune circumscribo & finio.

Σχοινίζομαι,obscœnè penem agito.Athen.l.14.

Σχοίνισμα τὸ,pars agri fune demensa & descripta.

Σχοινισμὸς,ὁ, dimensio & descriptio quæ fit fune.Est & torturæ genus,quod funibus fit & fidiculis tractoriis. Plutar.in Lucullo.

Composita.

Ἀποσχοινίζω,fune circumscriptum seiungo & separo. Et simpliciter,seiungo,separo.

Ἀποσχοινίζομαι,separor & disiūgor veluti fune.Chrysost.ὕβρεις ἤ καὶ δίχη ἀλλήλων ἀποσχοινίσαι. Et ἀπεσχοινισμένος, separatus,seiunctus,seclusus,apud Dem.orat 1.in Aristogit.

Βαθύσχοινος,ὁ καὶ ἡ, altos & sublimes iuncos ferens. epitheton fluuij Il δ.

Δεκάσχοινος,decem schœnos patens,decem schœnos longus.

Ὁλόσχοινος,iunci quoddam genus crassum & carnosum.Diosc.l. 4.c.52.Theoph.hist.pl.l.4.c.13

Ὀξύσχοινος,iuncus acutus.Diosc.l.4.c.52.

Πεντάσχοινος,quinq; schœnos patens,quinq; schœnos longus.

Περισχοινίζω,fune circumscribo,fune circumsepio. Poll.

ΣΧΟΛΗ',ῆς,ἡ,otiū,vacatio & feriatio à negotiis.Aristot.pol.7. τέλος γὰρ εἰρήνη μὲν,πολέμου σχολὴ δὲ,ἀσχολίας.Xen.Pæd.4. μὴ δῶμεν αὐτοῖς σχολὴν μήτε βουλεύσασθαι,&c. Dicitur aliquis σχολὴν ἄγειν,qui otiosus est & otium terit,idq; absolutè

interdum. vt Xen.Pæd.5.σχολὴν πρὸ δείπνου ἦγε.Interdum cū infinit.vt Luc.σχολὴν οὐκ ἄγουσι τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι,non est eis otium.Interdum cum præposit.dat.sequente, Plat.in apol. & sequente accus.apud Luc.sequente genit. apud Plut & Aristo.Aliquando cum solo genit.vt Plat.de rep.lib 2.τῶν ἄλλων σχολὴν ἄγων,ab aliis cessans.Cum dat.solo.apud Luc.in lib.de calumn.Dicitur & aliquis ἔχειν σχολὴν ἀμφί τινα , habere otium quod impendet alicui,vt apud Xenop.pæd 7.Item σχολὴ infinitiuo additum exp.otium aliquid agēdi.Cum genit.significat vacationem ab aliqua re.Plat.de rep.lib 2.σχολῆς τῶν ἄλλων πλείστης ἂν εἴη δεόμενον , egeat otio ab aliis rebus. Ἐν σχολῇ,κατὰ σχολὴν ἐπὶ σχολῆς,in otio,per otium.Plat.Æschin. ¶Item σχολὴ mora eius qui lentè agit.Thuc.l.1. ¶Item lucubratio quam quis per otium seu in otio composuit: vt apud Plut.in exordio lib.de aud. ¶ Ipse etiam locus in quo otium impenditur alicui rei, σχολὴ nominatur,schola. Idem in Pericle,ἐν ταῖς σχολαῖς τῶν φιλοσόφων.

Dat.σχολῇ aduerbialiter significat,otiosè,per otium.Andoc. οἵγε σχολῇ πάρει τῶν εἰσαγγελλομένων σκοποῦντες.Item lentè,tardè,more hominum otiosorum.Thuc.l.3.Item vix,ęgrè,magno cum labore.Xen.pæd.4. Item haudquaquam,nullo modo,nullatenus.Soph.in Oedip.tyr.σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην. Sic & apud Aristot.metaphy.2.

Σχολαῖος,ου,ὁ.lentus,tardus, segnis. Thuc.l.3.Syn.ep. 104. Comper.σχολαιότερος,& per syncop.σχολαίτερος.Herodia.l.7. Superl.σχολαιότατος & per sync.σχολαίτατος.

Σχολαίως,per otium:seu lentè,tardè,cunctanter.Aristot.eth. 9.c.11.Compar.Σχολαιότερον & per sync.σχολαίτερον, tardiùs, segniùs:Aristot.de mundo.& Herodian.l 8. Superl.Σχολαιότατα & σχολαίτατα,tardissimè,cunctantissimè,apud Xen.in Lac. rep.& Hell.5.

Σχολαιότης,ητος,ἡ,tarditas,cunctatio.Thuc.l.2.

Σχολικὸς,ad scholas pertinens,scholis conueniens:vt σχολικὰ ὑπομνήματα.Athen.l.3.

Σχόλιον,τὸ,glossema:quod vel scribitur in id quod per otium legitur : vel quod per otium scriptum explicationem continet vocabulorum intellectu difficilium,teste Etymol.Lucian. Vit. aut.

Σχολιαστὴς,qui scholia scribit in aliquem autorem,& iis eum illustrat : vt σχολιασταὶ Ἡσιόδου,apud Eust.

Σχολεῖον,τὸ,ludus literarius.Suid.

Σχολάζω,otior,otium ago,sum otiosus.Plu.in Alcib. πυθόμενος μὴ σχολάζειν,quum intellexisset ei otium non esse.Interdum cum dat.ac tum exp.etiam,vaco,operam do,studeo. Cum dat. person.Xen.in Symp.Σωκράτει σχολάζων διημερεύω,totos dies Socrati do operam.Plut.in Alex.τοῖς φίλοις ἐσχόλαζεν,amicis studuit. Cum eodem significat etiam, discipulus seu auditor sum:vt apud Athen. οὐ μόνον Πλάτωνι ἐσχόλακεν ἀλλὰ καὶ Ξενοκράτει.Cum dat.rei Herodian. lib.7. τοῖς τυραννίδος ἔργοις σχολάζειν. Sic & lib.1.& 4. Interdum cum præposit.iungitur: vt apud Xen.Pæd. 7. ἐπεὶ ἀπὸ τούτου σχολάσαις, si otium habebis ab hoc.Cum ἐν verò πρὸς in post.signif.sumitur. Chrysost. πάντα τὸν βίον ἐν προσευχαῖς καὶ τῇ τοῦ θεοῦ λατρείᾳ σχολάζειν, per totum vitæ tempus precibus vacare, Aristotel. polit.5. οὐκ ἐῶν σχολάζειν πρὸς τοῖς ἰδίοις.Et seq accus.apud Xen.Cum infinit exp.non est mihi otium,mihi non vacat. Xenoph. pæd.8. οὐκ ἐσχόλαζε τοῖς τοιούτοις ὑπακούειν, non otium erat ei eos audiendi.Sic & apud Plut.in Pericl.¶Σχολάζουσα ἐκκλησία, vacans ecclesia,i.rectore & pastore carens, can. 16. concil. Antioch.

Σχολαστήριον.τὸ, locus in quo commodum est otium agere & quiescere post labores.Exponitur exhedra, apud Athen.l.5. ab aliis etiam,schola.

Σχολαστὴς,οῦ ὁ,otium agens.otio indulgens, qui deditus est otio. Plut.de discern.adul ab am. Interdum adiectiuè sumitur, pro otiosus:vt σχολαστὴς βίος , apud eundem in præcept. san. Exponitur &,discipulus.

Σχολαστικὸς,qui otiari solet.otio deditus.Aristot.polit.8.Οἱ σχολαστικοὶ,cœtus festi,apud eundem polit 5.Et τὸ σχολαστικὸν,otiandi facultas,vel otium apud eundem eth.10.c.7.

Composita.

Ἀποσχολάζω,vaco,remitto animum & quieti indulgeo.Aristot. eth.10.cap.6.

Ἄσχολος ὁ καὶ ἡ,cui otium non est , occupationibus & negotiis districtus.Dem. Philip 4.Θηβαίων ἀσχόλων διὰ τὸν Φωκικὸν πόλεμον γενομένων. Arist.polit.l.5.c.5.ἄσχολον ὄντα πρὸς τοῖς ἔργοις,occupatum in opere faciendo.

Ἀσχολία,ἡ,negotia,occupationes:vnde ἀσχολίαν παρέχειν, negotia exhibere,apud Xen.in œcon.& ἀσχολίαν ἔχειν,negotiis distrahi,apud eundem ibidem.

Ἀσχολέω,negotia facesso seu exhibeo,occupo : vel in opere detineo.Lucian.in Zeux. συνεὶς ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ οὖσα &c.neutraliter, occupatus sum, negotiis distringor. Aristot.polit.7.cap.15 ἀσχολοῦντας μὲν καὶ πολεμοῦντας φαίνεσθαι ἀγαθοὺς,εἰρήνην δὲ ἄγοντας καὶ σχολάζοντας ἀνδραποδώδεις.

Ἀσχολοῦ-

Ἀσχολοῦμαι, idem. Herodian. lib. 3 ἀπόντος καὶ ἀσχολουμένου τοῦ Σεβήρου occupato Seuero. Et cum περὶ apud Athen. περὶ ταῦτα ἠσχολοῦντο σφοδρῶς, vehementer in hæc incubuerant.

Ἀσχόλημα, τὸ, negotium, occupatio. item pro ἐπιτήδευμα, διατριβή, schol. Aristoph.

Decomp. Ἀνασχολέω, negotium facessens auoco, occupans & impediens abstraho. Herodian. Et simpliciter, occupo, impedio: vnde apud Luc. ἀπασχολούμενοι περὶ αὐτήν.

Διασχολέω, negotiis distineo: vnde pass. apud Herodot. lib. 7. διασχολουμένου καὶ ἐκείνου πρὸς τὴν τῶν σφραγίδων διάγνωσιν, eo (occupato.

Ἐνασχολοῦμαι, occupatus sum in.

Πολυασχολος, multis negotiis occupatus & districtus. Luc.

Εὔσχολος, qui abundat otio.

Εὐσχολέω, otio abundo, otio affluo: seu vacuus sum negotio & opere. Apud Luc. εὐσχολῶ τὰς καθ' ἡμέραν πείρας, exp. omnia iam deprehensa habeo.

Decomp. Ἐνευσχολέω, otium & operam pono. in Luc. ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς.

Προσευσχολέω, idem. Exponitur &, accuratè contemplor.

Κακόσχολος, otio malè vtens: vel otium malis rebus impendens.

Κακοσχολία, ἡ, otium quod in malis reb. teritur, otium inutile. Plut. in Probl. Rom.

Συσχολάζω, simul otior, vnà ferior: vel colludo in otio & feriis. Item in Alcib. Item συσχολάζων, condiscipulus. Pro quo & συσχολαστής, Plut. in lib. de aud.

Σώζω, σῶκος, &c. vide in Σόος.

ΣΩΛΗ'Ν, ῆνος, ὁ, canalis, tubus, fistula, velut in aquæductu. Plutarc. περὶ φιλοπλουτ. ὥσπερ οἱ κεραμεοῖ σωλῆνες οὐδ' εἰς ἀναλαμβάνοντες εἰς ἑαυτούς, ἀλλ' ἕκαστος εἰς ἕτερον ἐξ ἑαυτοῦ μεθιείς. ¶ Apud chirurgos est instrumentum rotundum, oblongum, cauum, in quod crus aut femur fractum conicitur & continetur. Gal. comm. 1. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. ¶ Sic etiam ab anatomicis dicitur medium foramen quo omnes ceruicis vertebræ peruiæ sunt, & spinæ medulla à cerebro descendit: quoniā ad canalis similitudinem accedit. vide Poll. ¶ Σωλῆνες apud Aristot. & Athen. l. 3. pisces sunt testacei generis, quorum conchæ tubuli modo oblongæ: Plinio vngues seu dactyli.

Σωληνιστὴς οῦ, ὁ, qui piscatur σωλῆνας pisces. Athen. l. 3.

Σωληνάριον siue σωληνίσκος, canaliculus, tubulus, siphunculus. Eustath.

ΣΩ'ΜΑ, ατος, τὸ, corpus. * dictum quasi σῆμα, vel quoniam anima in eo quasi sepulta est: vel quoniam eius ministerio vtitur ad res, quas sibi obsignârit, significandas explicandásque, aut παρὰ τὸ σώζω vel σώζω, quòd in corpore anima tanquam in carcere seruetur, vt Socrates docet apud Plat. in Cratylo. Tam animatis quàm inanimis tribuitur. De corpore hominis, vt quum Xen. dicit περὶ τὸ σῶμα ποιεῖσθαι τὰ ὅπλα, & Gal. ἀναλαμβάνειν τὸ σῶμα, recreare corpus. De aliis animantis corpore. Il. γ. λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας. Apud Plut. καύσαντες τὰ σώματα, de corporibus hominum mortuis. Sic & apud Xen. Pæd. 8. Rei verò inanimæ tribuitur, quū quæritur apud Luc. ὁ λίθος, σῶμα ἐστί; Sic passim apud Aristot. & cæteros philosophos. interdum pars aliqua corporis animati σῶμα dicitur: vt apud Gal. ad Glauc. & Alex. Aphr. interdum σῶμα ponitur pro ἐρώμενον σῶμα: vt Xen. in symp. ὁ τὸ σῶμα τος ἐριγέμενος. ¶ Item σώματα, serui, mancipia, domesticum famulitium. Aristot. rhet. 1. & Dem. Philipp. 3. Metaphoricè etiam σῶμα vsurpatur, sicut & corpus. Aristot. ibidem, οἱ δὲ περὶ μὲν ἐνθυμημάτων οὐδὲν λέγουσιν· ὅπερ ἐστὶ σῶμα τῆς πίστεως.

Σωματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, corporeus, corporea natura præditus. Aristot. Plut. Athen. &c. Exponitur etiam, corpulentus.

Σωματικός, οῦ, ὁ, corporalis, qui est corporis: vt Σωματικαὶ ἡδοναὶ apud Aristot. eth. 7. & Σωματικοὶ ἀτυχία, apud Plut. in Coriol. item corporeus, corpore constās: vt βάσις σωματική, apud Phil. de mun. Exponitur etiā, corpulētus, crassus, itē corpori deditus.

Σωματικῶς, corporaliter, more eorum quæ corporea sunt. Plut. in lib. de def. orac.

Σωμάτιον, τὸ, corpusculum. Isocr. in ep. ad Philipp. Athen. l. 4. & 13 ¶ Item codex ac liber: in ecclesiast. hist. ¶ Σωμάτια, τὰ, numerantur inter ornamenta scenica apud Luc. in Ione Tragœdo.

Σωματεῖον, corpus, i. multitudo aliqua sedes coniunctas habens, & iisdem viuens legibus: vnde & pro collegio accipitur in Pand. Σωματεῖα, τὰ, dicuntur stolæ histrionicæ ad talos vsque demissæ & totum corpus integentes. Poll. l. 4. c. 18.

Σωματόω, ῶ, corpus esse facio, corporea natura induo.

Σωματοῦσθαι, corporeum fieri, corpoream naturam induere seu sumere. Aristot. de gen. an. l. 2. c. 4.

Σωμάτωσις, ἡ, ipsa actio corporeum aliquid efficiendi. Theophrast. de caus. plant. l. 6. c. 17.

Composita.

Ἄσωμος, ὁ καὶ ἡ, incorporeus, incorporalis, qui corpus non est. Etymol.

Ἀσώματος, idem. ἀσωμάτως, sine corporis interuentu.

Δίσωμος & δισώματος, bicorpor.

Δουλοσώματα, mancipia, famuli seu serui. Poll.

Ἐνσώματος, corporeus, corporatus. Greg. Naz.

Ἐνσωματόω, idem quod σωματόω.

Μετενσωμάτωσις, [dec.] corporis vnius in aliud corpus transmutatio. Plat. de leg. l. 10. Greg. de hom.

Ἐπίσωμος, corpulentus. Exponitur etiam torosus in Hippiatr.

Ἐπισωματόω idem quod ἐνσωματόω: vnde ἐπισωματοῦσθαι corpus coalescere, corporari: apud Diosc. l. 5.

Εὔσωμος, qui bene habito corpore est, corpulentus: vel qui robustum habet corpus. Polyb.

Εὐσώματος, idem. Εὐσωματέω, sum corpore pulchro & bene habito, vel robusto. Eur. in Andr. τί γὰρ δ' εἰ δ' ἄλλον ὄντ' εὐσωματεῖς;

Εὐσωματία, ἡ, bona corporis habitudo. Poll. l. 2.

Λεπτόσωμος qui tenui & gracili corpore est. Eust.

Μεγαλόσωμος, qui magno est corpore, procero & crasso.

Πολυσώματος, multa habens corpora. Poll. l. 2.

Σκληροσώματος qui durum corpus habet. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Σύσσωμος, qui eiusdem est corporis, concorpor. in ep. ad Eph. c. 3.

Τρισώμος & τρισώματος, tricorpor. Eur. in Ione & Herc. fur.

Φιλοσώματος, corporis sui amans: nimium corporis sui studiosus. Plat. in Phæd. Chrysost.

Φιλοσωματία, amor corporis: nimium studium in curanda cute.

Φιλοσωματέω, nimium amans sum corporis mei.

ΣΩΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, cumulus, aceruus. Hesiod. in Erg. 2. ὅτε τ' ἰδ' ἐς σωρὸν ἀμᾶται. Plut. symp. 6. πυρῶν ἐντιθεὶς σωρῷ, tritici impositus aceruo. Et Σωρὸς χρημάτων, apud Aristop. in Pluto. Apud Suid. οἱ κναφεῖς ἀκανθῶν σωρὸν συστρέψαντες exp. fasciculū spinarū.

Σωρηδὸν, aceruatim, cumulatim Herodian. l. 4. Phil. de vita M. l. 1.

Σωρεύω, f. εύσω, cumulo, aceruo: vel cumulatim onero. Herodian. l. 4. ἰδιώτου τὰς κώμας ἐσώρευεν.

Σωρεύομαι, cumulor, aceruor, cumulatim aggregor. Idem ibidem.

Σώρευμα, idem cum σωρός. Xen. Pæd. 7.

Σώρευσις, εως, ἡ, aceruatio, cumulatio.

Σωρευτός, aceruatus, cumulatus. Athen. l. 7.

Σωρεία, ἡ, idem ferè cum σωρός & σώρευμα. Ab Hesych. & Suid. exp. πλῆθος multitudo.

Σωρεὺς, idem cum σωρός factum ex σωρεύω, sicut φωλεὸς ex φωλεύω, inquiunt Etymol. & Eustath. qui etiam addunt σωρὸς contractum esse ex isto σωρεός.

Σωρείτης, ου, ὁ, dicitur argumentationis quoddam genus apud dialecticos. Vide Cic. de diuin. l. 2. & Diog. Laërt.

Σώρακος, Poll. vas esse dicit in quo histriones vestimenta sua reponunt. Hesych. vas in quod ficus coniiciuntur. Exponitur etiam, aceruus, apud Aristoph. quum inquit, Κακῶν τοσούτων σωρὸν λέ μοι σώρακον. ¶ Σωρακὶς dicitur esse instrumentum equisonis cauum quo equi crines cohibentur. Poll. l. 1.

Composita.

Ἐκσωρεύω, accumulo, aceruatim aggero: vnde apud Eurip. in Phœn. Νεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐξεσωρεύοντ' ὁμοῦ.

Ἐπισωρεύω, idem Athen. l. 3 μέλλοντος δὲ τοῦ Κυνούλκου τούτοις ἐπισωρεύειν τινὰ ὁ Ποντιανὸς ἔφη, &c.

Κατασωρεύω, accumulo, coaceruo. (obruo.

Περισωρεύω, circumcirca cumulo & aceruo, cumulo circumcirca

Συσσωρεύω, coaceruo, aceruatim congero.

Σῶς, σῶσις, σωτὴρ, &c. vide in Σόος, i. saluus.

Σῶτρον, in Σείω. Σώφρων, &c. in comp. ex φρὴν.

Σώχω, in Σμώχω. Σώω, in Σόος.

T

T, Nota decimænonæ apud Græcos literæ, cuius nomē ταῦ Hebræis sumptum est. De hac multa scitu digna apud Cæl. Rhod. lib. 10. c. 8. ¶ Attica pro σ vtuntur, dicētes τήμερον pro σήμερον, & θάλαττα pro θάλασσα. ¶ Quarundam vocum à π cœptarum syllabæ primæ inferitur τ in πτόλις & πτόλεμος apud poëtas pro πόλις & πόλεμος. ¶ Est etiam numeralis nota, de qua vide in Appendice.

ΤΑΓΓΗ, ης, ἡ rancor, Alex. Aphrod. Probl. lib. [illegible] λαιόμενα τάγγην ὑπομένει.

Ταγγὸς, rancidus qui rancorem contraxit: vt oleum ταγγόν: de quo Constant. Geopon. l. 9. c. 22.

Ταγγίζω, rancesco, rancidus fio: vt κάρυον ταγγίζον. Aetio.

Ταγὴ, &c. vide in Τάσσω. Τάγηνον, in Τήγανον.

Τάγμα, ταγὸς, in Τάσσω. Τάζω, in Τείνω. Ταὶ in Ο'. Ταινία, vide Τιταίνω, in Τείνω. Τάκερος, &c. in Τήκω. Ταχὺς, &c. in Τάσσω. Ταλαντίζω, vide Τάλας in Τάλαω.

ΤΑ'ΛΑΝΤΟΝ, ου, τὸ, statera, libra: vel trutina lāx. Il. θ. & χ. Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. Aristoph. Καὶ γὰρ τάλαντω

λάντῳ μυστικὴ σταθμήσεται). Interdum sic dicitur id quod lanci imponitur ponderandum, & nominatim pondus 125. librarum, ut Hesych. ex Epiphan. tradit. sic Il. ι. δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα. Diuersa autem talentorum genera fuere, de quibus vide Bud. in lib. de asse. * Deriuatum dicitur παρὰ τὸ τλῆναι τὸ βάρος, ἢ παρὰ τὸ τάλαν καὶ καρτερικὸν τοῦ ἐργαλείου, καὶ τὸ ἴσον φέρειν τοῖον, teste Eustath.

Ταλανταῖος seu ταλαντιαῖος, ὁ, talentum æquans. Athen. l. 4. τῇ δὲ τετάρτῃ τῶν ἡμερῶν ταλανταίας εἰς ῥόδα μισθοὺς ἔδωκε. Et Ταλαντιαῖοι λίθοι τὸ μέγεθος, apud Ioseph. Apud Aristot. œcon. lib. 2. Ταλαντιαῖοι ἐγγυηταὶ τῶν εἴκοσι ταλάντων dicuntur sponsores qui viginti talenta persoluere possunt. Quæuis etiam quæ ingentis & grauis ponderis sunt, ταλαντιαῖα dicuntur: vt Ταλαντιαῖα νοήματα, apud Alcæum com. teste Poll. l. 9.

Ταλαντάω, libro, pondero, appendo. Etymol.

Ταλαντεύω, idem. Macedon. Epigr. l. 2. Οἷσι ταλαντεύεις πάντα νόμοι βιότου. Et metaph. huc illuc exagito, suspensum teneo, ancipitem & alternantem. Greg. Naz. in Carm. καί με ταλαντεύει σκολιοῦ μῦθος ἐχθροῦ πρῶτος, dæmonis solicita versutia nunc me tollit vicissim ac deprimit. Item neutral. ter, præpondero. Philo de vita M. l. 3. τῇ μὲν γὰρ ἐταλάντευε τὸ ἔλεος καὶ τὰ δίκαια.

Ταλαντεύομαι, ponderor, appendor. Et metaph. vergo & inclino. Diodor. Sic. in hist. Alex. ἐταλαντεύετο τῇ δὲ κρίσει. Luc. ἰσορρόπως ταλαντεύομαι, in neutram partem propensus sum. Itē actiuè, in æquilibrio teneo. Alciph. Τούτων σὺ τὴν αἵρεσιν ταλάντευε. Apud Theophil. epist. 17. χρυσὸς τοῖς ἀνθρώποις τὸ νικᾶν ταλαντεύει, exp. velut præponderans dat victoriam.

Ταλαντόω, idem quod ταλαντεύω: vnde metaph. terra dicitur ἀνωμάλως ταλαντοῦσθαι, inæqualiter librari, apud Plat. in Timæo.

Ταλάντωσις, εως, ἡ, ponderatio, examinatio quæ fit pondere appenso & libratione. Suid. Apud Antiphontem τὸ βάρος significat teste Poll. l. 9.

Ταλαντίζω, idem quod Ταλαντεύω & ταλαντόω: vnde apud Suid. Ταῦτα τὰ τάλαντα ταλαντίζεται.

Composita.

Ἀμφιτάλαντος, ὁ καὶ ἡ, vtramque in partem libramentum habens seu quod in vtramque parte vergere vel inclinare potest. Exponitur &, vtrinque libratus. Greg. Naz.

Ἀντιτάλαντος, qui par est ponderis, æquilibrium faciens. Et metaph. qui par est momenti aut ponderis. Item general. æqualis.

Ἀντιταλαντεύω, rependo, æquali pondere retribuo: vnde pass. apud Greg. inuect. in Iul. 2. οἷς ἀντιταλαντεύεται πονηρία.

Ἀτάλαντος, idem quod ἀντιτάλαντος. Il. ρ. Μηριόνης ἀτάλαντος ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. Et cum dat. apud Phocyl. Accusat. vero Od. β. Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.

Δεκατάλαντος, qui decem talentorum est, aut decem talenta ponderat, vt [illegible] λίθος, apud Aristoph. in Centauro, teste Poll. l. 9.

Δεκαταλαντία, ἡ, decem talenta. Poll. ibid.

Διτάλαντος, qui duorum talentorum est, duo talenta ponderans. Demosth. [pon]dere æquans.

Ἑκατοντάλαντος, qui centum talentorum est, centum talēta pon-

Ἑκατονταλαντία, centum talenta. Poll. l. 9.

Ἡμιτάλαντον, semitalentum. Il. ψ. Ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.

Ἰσοτάλαντος, idem cum ἀτάλαντος & ἀντιτάλαντος.

Πεντατάλαντος, seu πεντετάλαντος, quinque talenta æquans: vt πεντατάλαντος [illegible] apud Phal. in epist. πεντεταλαντος δίκη, lis qua de quinque talentis certatur. Aristoph. in Nub.

Πεντηκοντατάλαντος, qui quinquaginta talentorum est.

Πεντηκονταταλαντία, quinquaginta talenta. Poll. l. 9.

Πολυτάλαντος, multa habens talenta, diues. Poll. ibid. Et πολυτάλαντον πρᾶγμα, res quæ multis talentis æstimatur. Ibid.

Τριτάλαντος, qui trium talentorum est, aut tribus talentis constans. Et τριταλαντία, tria talenta.

Ὑπερταλαντεῖν, præponderare, ponderis grauitate superare. Etym.

Χιλιοτάλαντος, mille valens aut constans talentis. Plut. in Per.

ΤΑΛΑΩ, ῶ, F. άσω, suffero, perpetior. ¶ Item sustineo, i. audeo. Il. ν. εἰ δὲ σύ πέρ τοι τέτληκας, αἴ κε ταλάσσῃς Μεῖναι ἐμὸν δόρυ, si ausus fueris expectare.

Τάλασις, εως, ἡ, patientia, tolerantia.

Ταλαύρινος, ου, ὁ, patiens ærumnarum & laborum, qui forti & inuicto animo ærumnas subit & sustinet: vt ταλαύρινος πολεμιστής, Il. ε. & υ. Exponitur etiam, audax.

Ταλαός, miser, ὁ, ærumnosus, cui multæ ærumnæ sunt tolerandæ: Aristoph. in auib. & Herodot.

Τάλας, ανος, ὁ, idem. Eurip. in Hec. Ὤμοι τυφλοῦμαι φέγγος ὀμμάτων τάλας. Fœm. τάλαινα, misera, ærumnosa. Aristoph. Τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεως. Compar. ταλάντερος, miserior, ærumnosior. Superlat. ταλάντατος, miserrimus. Idem Aristoph. Ταλάντατ' ἀνδρῶν οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.

Ταλανίζω, miserum & ærumnosum voco. Suid. Exponitur etiam, defleo & lamentor velut miserum. Hesych.

Ἄτλας, idem quod τάλας, ex eoque factum transpositis literis, vt docet Eust. vide & in comp. ex Τλάω.

Ταλάσιον, τό, lana: Hesych. & Eust. dicta à ταλάω, quoniam magnos labores sustinent qui eam tractant.

Ταλασία, ἡ, ipsum lanificium. Plut. in Probl. Rom.

Ταλάσιος, lanifex: apud Suid. Pro quo poët. dicitur Ταλασήϊος, vt ταλασήϊα ἔργα, apud Apoll. Rhod.

Τάλαρος, vas seu instrumentum quo ad lanificia vtuntur: lanas & fusos in eo reponentes: quibus sustinendis seu retinendis quasi ταλάειν videtur: qualus, quasillus. Theocr. idyll. 18. (de Helena.) Οὔ τί τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα. Adhibetur etiam cibariis aut aliis rebus gerendis. Il. σ. & apud Aristot. rhet. 3. item sic nominantur vasa in quibus lac reponunt bubulci, apud Theocr. idyll. 5. Et quibus vtuntur in premendo lacte & in caseum formando, teste Poll. l. 7.

Ταλάριον, & ταλαρίσκος, quasillus seu fiscella: prius apud Poll. l. 10. c. 28. posterius apud Suid ex Epigr.

Τᾶλις, ιδος, ἡ, dicitur virgo nobilis, seu quæ sponsa futura est, teste Eust. itidem à ταλάω, vt sit ἡ ταλάσια ἀσκοῦσα, quoniam puellæ ad nubilem ætatem lanificio exerceri solebant. Soph. in Antig. ἄχνυμένου τάλιδος ἐπὶ μόρον Ἀντιγόνης. Vtitur & Callim. teste schol. Soph. qui & Æolicam esse dictionem tradit.

Τελαμὼν, ῶνος, ὁ, lorum ensis, & id ex quo scutum pendet. (* dictum à ταλάω, quasi ταλαμὼν, τάλας γὰρ καὶ τλήμων διὰ τὸ βαστάζειν, inquit Eust. Il. β. Ἱδρώσει μέν τευ τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσφιν Ἀσπίδος ἀμφιβρότης. Item vinculum, ligamen, fascia: vt Il. ρ. Διαβάλλων τελαμῶνι παρὰ σφυρόν. Interdum, fascia aut linteum conceptum quo vulnera aut olesa membra obligantur: vt apud Eurip. in Phœn. ἀμφὶ τραύματ' ἄγρια τελαμῶνας βαλεῖν. Sic & apud Herodot.

Τελαμώνιος, qui ad cingulum & lorum pertinet. Hesych. ὁ προσδεόμενος τῶν τελαμώνων. Τελαμωνίαι, Poll. dicuntur quæ στελμονίαι. Xen. baltea coriacea, quibus armantur canes aduersus feras.

Τελαμωνίζω, fascia inuoluo: vnde apud Eust. ex quodam historico, Συμπαρῆλθεν αὐτῷ (s. Philippo cui oculos sagitta excussus erat in prælio) καὶ Κλεῖτος ὁ ἐκείνου παρασπιστὴς τελαμωνισθεὶς τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν, alterum oculum fascia contectum & obligatum habens.

Τλάω, ῶ, (factum per syncopen ex ταλάω) vnde τλῆμι, f. τλήσω, præt. perf. τέτληκα, aor. 2. ἔτλην, idem quod ταλάω, perfero, patior. Eurip. in Herc. fur. μόχθους οὓς ἔτλην τί δεῖ λέγειν; labores quos exantlaui. Il. α. Τέτλαθι μῆτερ ἐμὴ καὶ ἀνάσχεο, perfer & tolera: *per duplicationem* pro τλᾶθι. Item sustineo, i. audeo. Il. ω. Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος, quomodo ausus fuisti? Sic Il. α. Τέτληκας θυμῷ, sustinuisti, vel in animum induxisti. Hinc & optatiuus τλαίην, Il. δ. pro quo reduplicatione facta dicitur τετλαίην. Et infinit. Τλᾶναι & τετλάναι pro quo Æolicè τετλάμεναι, Ionicè τετλάμεν. Particip. τετληκώς & ellipsi κ τετληώς interdum nominis vicem præstat, patiens, tolerāns: vt Τετληότι θυμῷ, Od. δ. & alibi. Partic. Τλάς, itidem patiēs, passus. Itē qui sustinuit, qui ausus fuit. Eurip. in Med. Ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον, ausa perpetrare facinus maximè impiū.

Τλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ patiens. Interdum, audax, fortis: vt Τλήμων Ὀδυσσεύς. Il. κ. Plerunque miser, ærumnosus, calamitosus: vt Τλήμων Ὀρέστης, apud Eurip. In qua signif. Doricè τλάμων dicitur, frequentissimè apud tragicos.

Τλημόνως miserè, lamentabiliter: Eurip. in Troad.

Τλημοσύνη, ἡ, ærumna, miseria, infortuniū: Hom. hym. 1. in Apoll. Ὑμνεῦσίν ῥα θεῶν δῶρ' ἄμβροτα, ἠδ' ἀνθρώπων Τλημοσύνας.

Τλῆσις, εως, ἡ, patiētia, tolerantia, itē audacia Hesyc.

Τλητὸς tolerabilis, qui tolerari potest. Eurip. in Med. & Hipp. Et actiuè, tolerans, patiens: vt Il. ω. Τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.

Τλητικὸς, patiens, qui est eiusmodi vt facilè tolerari queat.

Τλητικῶς, toleranter, patienter. Phil. de vita M. l. 1.

Ὄτλος, ὁ, ærumna, labor, miseria. Hesych. & Suid. Deriuatum à τλάω, per pleonasmum τοῦ ο. teste Etym.

Ὀτλέω, ærumnas & labores sustineo. Hesych. & simpliciter perfero, sustineo. in Epigr. Εἵνεκεν ὀτλεῦντες ἀεὶ πόνον.

Ὄτλημα, τό, ærumna, miseria. Ὀτλήμων, ærumnosus, miser.

Ὀτλεύω, idem cum ὀτλέω, Apoll. Arg. l. 2. & in Epigr.

Τάλαντον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primum ex Τλάω.

Ἀνατλάω & ἀνατλῆναι perfero, perpetior. Od. ξ. καὶ ὅππόσα κήδε' ἀνέτλης. Xen. Pæd. 1. πόνον ἀνατλῆναι. Pro eodem per syncopen dicitur ἀντλάω.

Ἄντλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἄτλας, Eustath. dictum esse scribit vel παρὰ τὸ μὴ τάλας εἶναι, vel ἐπιτατικῶς, quasi πολύτλας fingitur enim Atlas cœlum humeris suis sustinere. Ἄτλαντες dicuntur etiam statuæ Atlantis, seu quæ Atlantis modo cœlum sustinent, aut aliud quiddam apud architectos. Athen. lib. 5. ἄτλαντες περιέχοντες τὴν ἐκτὸς ἐξαπηχεῖς. ¶ Nominatur à ἄτλας extrema colli vertebra, ipsum pondus colli sustinens. Poll. lib. 2. Exponitur etiam, qui humeris aliquid baiulat in modum Atlantis cœliferi. Item qui non est audax, qui nihil patitur. Hesych.

Ἀτλητος

Ἄτλητος & Doricè ἄτλατος, ὁ καὶ ἡ, intolerabilis, intolerandus: vt πένθος ἄτλητον. Il. ι.

Ἀτλητέω & Dor. ἀτλατέω, tolerare non possum vel perpeti, Soph. Item sum intolerabilis. Item metuo, animo sum abiecto. Hesych.

Ἀτλησία, intolerantia, impatientia. Idem.

Διατλάω & διάτλημι, idem quod ἀνατλάω.

Δύστλητος, toleratu difficilis. Eurip. in Phœniss. (λῆτοι κραδίη.

Ἐπιτλάω & ἐπίτλημι, perpetior, perfero. Il. ψ. & τ. Τοῦ τοι ἐπι-

Παντλήμων, & Dor. παντλάμων, omnino miser & infelix, miserrimus. Eurip. in Hec. Soph. in El.

Πολυτλήμων, multum patiens, qui magna patientia fortunæ varios insultus sustinet. Idem multùm miser. Hom.

Πολύτλας, multa passus seu perpessus, multis miseriis conflictatus: epitheton Vlyssis apud Hom. in Odyss. Πολύτλητος, idem: vel multa patiens.

Ὑποτλάω, seu ὑπότλημι, suffero, sustineo, subeo. Epigr.

Ἀταλὲς, Σχέτλιος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex Τάλας.

Δυστάλας, miser, ærumnosus, grauibus miseriis afflictus. Soph.

Παντάλας, omnino miser, miserrimus: vt παντάλαινα νύμφα. Eurip. in Androm.

ΤΑΜΙΑΣ (Ionicè ταμίης,) ου, ὁ, promus condus, dispensator eorum quæ condenda & promenda sunt: vt qui præest penui, cellæ vinariæ aut frumentariæ. Item qui ærario præest, quæstor. Xen. in Laced. rep. ἢν χρημάτων δεόμενός τις ἔλθῃ, ἐπὶ τὸν ὁ βασιλεὺς ἀποπέμπει πρὸς ταμίας. Interdum adduntur genitiui rerum earum quarum dispensandarum curam ταμίας gerit. Idem Pæd 4. ἦλθεν δὲ πρός με καὶ χρημάτων ταμίαι. Et ταμίαι προσόδων, apud Aristot. polit. lib. 6. Sic ταμίαν πλούτου, apud Theophyl. epist. 19. Interdum generalius dispensatorem significat, arbitrium, administratorem aut præfectum. Sic Iupiter dicitur hominibus Ταμίης πολέμοιο τετύχθαι, Iliad. δ. & τ. Idem apud Eur appellatur Πολλῶν ταμίας ἐν Ὀλύμπῳ, in fine Med. Apud Thuc. Ταμίας τῆς τύχης, qui fortunam arbitrio suo temperat. ¶ Exponitur etiam defensor: apud Dion. Halic. lib. 8. * Dicitur autem παρὰ τὸ τέμνειν, à rerum sibi commissarum sectione & distributione. Etymol.

Ταμία, seu ταμίη, ἡ, dispensatrix, œconoma. Od. γ. Ἐν δὲ γυνὴ σῖτον ταμίη καὶ οἶνον ἔχεσκεν. Sic & Odyss. α. & apud Xen. in œcon. ¶ Exponitur etiam, mulcta, ab Hesych. vt quæ à quæstoribus exigi soleret.

Ταμιεύω, f. εύσω, sum promus cellarius. Aristoph. in Vesp. σὺ γὰρ ταμιεύσασ' ἔτυχες. Item quæstor sum, quæstoris munus obeo. Aristot. polit. 3. Ταμιεύουσι δὲ καὶ στρατηγοῦσι. Cum genit. Dem. in Mid. τῆς παράλου ταμιεύσας, quum quæstor administraret maritimam prouinciam. Idem cum dat. Ταμιεύων Φιλίππῳ τῷ ναυκλήρῳ, qui quæstor erat Philippi Naucleri. ¶ Item condo recondo, in penuaria cella asseruo: vnde metaph. apud Synes. ep. 49. ποιητικῇ γὰρ ὁ θεὸς ἔδωκε ταμιεύειν τὴν εὔκλειαν, in perpetuis monumentis condere.

Ταμιεύομαι, in conditorio repono. Lys. contra Nicom. ἐκ τῆς τούτου χειρὸς ἐταμιευόμεθα τοὺς νόμους, huius manu leges scriptas in scriniis condidimus. Et general. recondo quod in futurum promam, seu in tempus futurum reijcio. Lucian. εἰς αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος καὶ μνησικακεῖν, in crastinum recondere. Et passiuè aliquid ταμιεύεσθαι dicitur, i. ad vsum aliquem asseruari. Greg. in epit. Gorgon. ἀδελφῶν ἐπιταφίοις ἐταμιεύθημεν. ¶ Item ταμιεύομαι, promo. Xen. in sympos. Itē dispēdo, tēpero, cōstituo, determino. Plu. de educ. lib. Ταμιεύεσθαι τὸν τοῦ σώματος πόνον. Thuc. li. 6. οὐκ ἔστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι ἐς ὅσον βουλόμεθα ἄρχειν, nobis cōstituere & determinare nō licet.

Ταμιευτικὸς, quæstorius: vt Ταμιευτικὴ ἐξουσία, apud Plut. Item parcus, qui recondere nouit in futurum.

Ταμιεία, ἡ, quæstura. Appian.

Ταμιεῖον, τὸ, cella penuaria. Isocr. ad Dem. Plut. symp. l. 5. Itē ærarium, locus in quo quæstor recondit accepta, seu in quo pecuniarum thesauri reponuntur. Plut. in Publ. Herodian. l. 1.

Ταμιείδιον, repositoriolum. Suid.

Ταμείας scriptum inuenitur pro ταμίας, apud Hesych. Ταμεία pro ταμία: apud Poll. l. 3. c. 8. Item ταμεῖον pro ταμιεῖον, apud Herodian. l. 7. Plut. de deo Socr.

Composita.

Ἀποταμιεύω, recondo, in penum aut ærarium repono. Ælian. seu reconditum occludo & obsero: vnde ἀποταμιεύεται. Suid. exp. ἀποκλείει.

Ἀταμίευτος, ὁ καὶ ἡ, qui reconditus non est, aut non reconditur. Phil. de vita M. l. 1. & 2. Item qui nihil recondit, non prouidens res in futurum necessarias.

Ἀταμιεύτως, more eorum quæ non reconduntur: seu non recondendo. Plat. de leg.

Διαταμιεύω, in penu custodio. Idem ibid.

Ἑλληνοταμίαι, quæstores Græciæ, ærarij Græcanici præfecti. Thuc. l. 1. Poll. l. 8.

Ἐνταμιεύω, intrò latum recondo, in thesaurum refero.

Εὐταμίευτος, bene reconditus. Item qui parcè promitur parcus. Aristot. de gen. an.

Τάμνω, vide in Τέμνω. Τανaὸς, Τανύω, in Τείνω. Τάξις in Τάσσω.

ΤΑΠΕΙΝΟΣ, οῦ, ὁ, humilis, non multùm à terra assurgens: cui oppon. ὑψηλὸς, procerus, altus. Luc. de saltat. μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινὸς καὶ νανώδης τὴν φύσιν. Plerunque metaph. vsurpatur vt & humilis apud Lat. ac interdum in laude homini tribuitur, vt quū D. Petrus ep. 1. c. 5. dicit θεὸν τοῖς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεσθαι ταπεινοῖς δὲ διδόναι χάριν. Sic & alibi in nouo Test. Hinc & τὸ ταπεινὸν, humilitas & abiectio animi: apud Greg. Naz. Interdum in vitio de ipso dicitur, quum nimirum τὸ ταπεινὸν ipsius modū excedit. Aristot. polit 4. c. 11. οἱ δὲ καθ' ὑπερβολὴν ἐν ἐνδείᾳ τούτων ταπεινοὶ λίαν. Est verò & μέσον vocabulum, quando de iis dicitur quos vel vilis & abiecta conditio vel fortuna reddidit humiles Isocr. in Nicocl τοὺς μὲν ἐκ ταπεινοτέρας ποιεῖσθαι τῶν παίδων, τοὺς δ' ἐκ σεμνοτέρας. Dicitur & de aliis rebus: vt ταπεινὸν σχῆμα, habitus abiectus & vilis. Xen. Pæd. 5. Et ταπεινὴ δίαιτα, apud Plat. de leg. Sic ταπεινὴ λέξις, apud Aristot. de arte poët. & ταπεινοὶ λόγοι apud Dem. in Mid. ¶ Apud Athen. l. 4. ταπεινοτέρα μερίς, exp. minor particula. * Dictum quidam grammatici volunt quasi ἐδαφεινὸς, ab ἔδαφος, vt humilis ab humo. Aliis quasi πατεινὸς, à πατέομαι. Alij quasi θαφεινὸς, à θάπτω sepelio. Sunt & qui ex πέδον factum esse putent, vt dicatur quasi πεδεινὸς, per hyperthesin & mutationem literarum, vt fusiùs docet Etym.

Ταπεινῶς, humiliter, more hominum abiectorum & qui demissi sunt animo. Isocr. ad Dem. Arist. polit. 5.

Ταπεινότης, ητος, ἡ, humilitas, animi demissio & abiectio, animus demissus. Aristot. Thuc. Isocr. Xen. &c.

Ταπεινόω, ῶ, humilem reddo, demitto seu submitto, deprimo. Æschin. in Ctesiph. οὐ ταπεινώσαντες ἀποπέμψετε τὰς τοιαύτας ἐπηρμένους. Apud Plut. in Per. ταπεινοῖ τὸν φθόνον inuidiam deprimit & imminuit.

Ταπεινόομαι, humilis reddor, deprimor. Aristot. rhet. 2. μικρόψυχοι διὰ τὸ τεταπεινῶσθαι ὑπὸ τοῦ βίου.

Ταπείνωμα, τὸ, depressio, humilitas. Plut.

Ταπείνωσις, ἡ, animi demissio & abiectio. Lucæ 1. Apud rhetores quid sit ταπείνωσις, vide Quintil. l. 8. c. 3.

Composita.

Ἀταπείνωτος, ὁ καὶ ἡ, qui animum non abiecit cui animus non est deiectus. Plut. in Coriol.

Ἐκταπεινόω, idem quod ταπεινόω, nisi quòd plus aliquid significat.

ΤΑΠΗΣ, ητος, ὁ, tapes. Od δ. τάπητα φέρεν μαλακοῦ ἐρίοιο. Il κ. Αὐτὰρ ὑπὸ κρατεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός. * à verbo πατεῖσθαι quasi πάτης, Etym. & Eust. Addit tamen Eust. veteres quosdam à θάλπω deduxisse, vt diceretur quasi θάλπης, abiecto λ & θ in τ mutato.

Τάπις, ιδος, ἡ, idē. Hesych. Exponitur etiā ceruical, apud eūdem.

Δάπις, idem quod præcedentia. Aristoph. in Plut καὶ δ' ἐν δάπισιν ἔσται καταδαρθεῖν. Vtitur & Pherecrat. apud Eust. & Xen. Pæd. 7. Idem Eustath. hoc δάπις etiam παρὰ τὸ δάπεδον deriuari posse scribit, διὰ τὸ ἐν δαπέδῳ στρώννυσθαι.

Composita.

Ἀμφιτάπης, ητος, ὁ καὶ ἡ, vel ἀμφίταπος, ὁ, tapes vtrinque villosus, prius apud Æl. Dionys. posteriore vtitur Athen. l. 1. & 6. Interdū ἀμφίταπος adiectiuum est. vt ἀμφίταποι κοῖται. Reg. l. 2. c. 17.

Ἀμφίταπις, ἡ, idē quod ἀμφιτάπης. Diog. Laërt. in vita Lyc.

Ψιλότατις, tapes non villosus & veluti nudus præ illo qui dicitur ἀμφίταπις. Laërt. ibidem. Pro eodem dicitur & ψιλοδάπις, apud Pausan. teste Eustath. & ψιλοτάπης.

ΤΑΡΑΣΣΩ, seu ταράττω. F. ξω, commoueo, turbo. Propriè aquam aliquis ταράττει, quum limum in ea commouet & excitat, & medicus pharmacum, quum id spatha agitat: vt apud Luc. in Lexiph. Apud Hom. Od. ε. (de Neptuno) συνάγεν νεφέλας ἐτάραξε δὲ πόντον, mare concitauit & commouit. Itē metaph. turbo, perturbo, perterreo. Plut de def. orac. πάντα φύρειν ἅμα καὶ ταράττειν. Dem Olynth 1. τοῦτο δὴ μάλιστα αὐτὸ ταράττει παρὰ γνώμην γεγονός, hoc ipsum turbat & perterret.

Ταράσσομαι seu ταράττομαι, commoueor, perturbor, metu consternor & perterreor. Xen. Pæd. 7. οὕτω γὰρ μάλιστα τοῖς πολεμίοις τεταραγμένοις ἐπεισοίμεθα, metu consternatis. Herodian. l. 3. ἐταράχθη δὲ τὴν γνώμην. Sic τεταραγμένα πράγματα, res perturbatæ: apud Dem. Philipp. 1. Exponitur & simpliciter metuo, timeo: apud Aristot. in categor. ταράττομαι μή τις φήσῃ metuo nequis dicat.

Τεταραγμένως, perturbatè, confusè, inordinatè.

Ταραγμὸς, οῦ, ὁ, turbatio, tumultus, consternatio. Eur. in Hec.

Τάραξις, ἡ, *vt idem* perturbatio. Apud medicos τάραξις dicitur perturbatio oculi, morbus oculi: de quo Paul. Ægin. l. 3. c. 22.

Ταραξίας, ου, ὁ, turbulentus, turbis studens, turbas excitare amans; apud Suid.

Ταρακτικὸς

Ταρακτὴς, ὁ, turbator, perturbator. Ταρακτικὸς, perturbatorius, perturbandi seu turbandi vim habens: aut qui turbare solet: vt Ταρακτικὰ πάθη τῆς πολιτείας, apud Plut. in Camil.

Ταρακτὸς, perturbatus: seu qui perturbari potest.

Ταραχὴ, idem quod τάραξις & ταραγμός. Isocr. de Pace, ταραχῆς ἀπαλλαγέντες εἰς τὴν νῦν πρὸς ἀλλήλους καθίσταμεν. Herod. l. 4. Ταραχὴ κατεῖχε τὸν δῆμον, erat ingens tumultus populi. Sic & Dem. Thuc. Plut. &c.

Τάραχος, ὁ, idem. Act. Apoll. c. 12.

Ταραχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, turbulentus, turbarum plenus. Xen. pæd. 3. ἄπλικον στράτευμα ἐν νυκτὶ ταραχῶδές ἐστι.

Ταραχωδῶς, turbulentè, tumultuosè. Isocr. in ep. ad Philipp. Plut. in Coriol.

Θράσσω seu θράττω, perturbo, molestiam affero. * per syncopen factum ex ταράσσω, & τ in θ mutato, teste Etym. Exponitur etiam fodico, vellico, pungo: vnde metaph. apud Plat. in Parmen. ἤδη μέν τοι ποτὲ με καὶ ἔθραξε μή τι ᾖ περὶ πάντων ταυτόν. ¶ apud Aristot. rhet. 3. quidam Theodorus barbariem & seruilem originem exprobrans Niconi citharœdo, scōmaticè inq. Θράττει σε, p Θρᾷττά σε, i. Thressa mulier te genuit, i. serua.

Θράσσομαι seu θράττομαι, cōturbor, fodicor, pungor: vnde apud Suid. ὥστε μὴ θράττεσθαι τὴν ἀκοὴν ἐκ τῶν ἀπεμφαινόντων φθόγγων, ne turbaretur auditus.

Τάρβος, τάρχεα, τάρταρος, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Composita.

Ἀνατάράττω, conturbo, perturbo, commisceo: vel commoueo, agito vnde pass. apud Plut. in Fab. Max. ὥστε τὴν πόλιν αὖθις ὑπὸ τῶν λόγων τούτων ἀναταράττεσθαι.

Ἀταραξία, ἡ status animi imperturbati, imperturbatus animus.

Ἀτάρακτος, ὁ καὶ ἡ, imperturbatus, qui perturbari nequit, quietus, tranquillus.

Ἀτάραχος, vacuus è perturbationib. aut turbis. Item intrepidus.

Ἀταράχως citra perturbationem, tranquillè.

Ἀταραχία ἡ tranquillitas. Hipp. epist. ad Demag.

Διαταράττω, idem quod ἀναταράττω. Plut. in Alcib. εἰς Θρᾴκας ἐκ γῆς ἐπαγαγὼν πολλοὺς ἀκοντιστὰς καὶ ἱππεῖς, προσμαχοῖτο καὶ διαταράττοι τὸ στράτευμα αὐτῶν.

Διαταράττομαι perturbor, percellor. Luc. [illegible] διαταραχθῇς

Ἐκταράττω, ἐκ, ē coturbo, perturbo: vel exterreo percello. Plut. in Coriol. [illegible] ἐκταράττειν τοὺς δημαγωγούς.

Ἐκτάραξις perturbatio commotio.

Ἐπιταράττω, idem quod ἐκταράττω. Plut. de orac. Pyth. & Luc.

Εὐτάρακτος, qui facilè perturbatur.

Περιταράττω, idem quod ἐπιταράττω.

Συνταράττω conturbo, perturbo. Il. α. σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ. Plut. in Fab. Max. συνταράξαι [illegible] ἅπαν τὸ στράτευμα.

Συντάραξις conturbatio, conturbo.

Ὑποταράττω leuiter turbo, nonnihil terrefacio. Diosc. l. 4. c. 184.

Ὑποθράττω, idem. Plut. in Alcib. ὑποθράττειν ἐνίας ὅμως ὁ [illegible]. Et simpliciter conturbo, perturbo. Idem in Fab. Max. ἧττον [illegible] θράττειν [illegible] τὴν ἀλογίαν, minus perturbabant Fabium prodigia.

ΤΑΡΒΟΣ, εος, τὸ, terror, timor, metus. Eur. in Bacch. Il. [illegible] terrori eras ciuitati. Apoll. Arg. l. 1. [illegible] ταρβαλέος [illegible]. Pro eodem dicitur & τάρβη, apud Suid. * Herodian. ap. Etym. à ταράσσω deriuat: ex quo fiat τάραβος & per syncopen τάρβος. Idem etiam habet & Eust.

Ταρβοσύνη, idem quod τάρβος. Odyss. σ. λῦσε δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου ταρβοσύνη.

Ταρβαλέος, ὁ, terribilis, timorem & metum afferens. Homer. in Merc. Exponitur etiam metuens apud Nonn.

Ταρβέω, f. ήσω, paueo, timeo, trepido. Od. σ. [illegible] τι θυμῷ ταρβεῖς. Il. ω. Τάρβησεν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός. Et cū accus. Il. ζ. Suid. apud Soph. ταρβεῖν pro τιμᾶν accipi testatur.

Composita.

Ἀτάρβητος, ὁ καὶ ἡ, intrepidus, minimè pauidus & meticulosus. Æschyl. in Prometh.

Ἀταρβής, ὁ καὶ ἡ, idem: vt ἀταρβὴς νόος, Il. γ. Exponitur etiam inculpatus, irreprehensus. Hesych.

Ἀταρβήτως & ἀταρβήτως, intrepidè, citra terrorem, sine metu. Soph. in Aiace.

Ἐκταρβέω, extimesco, expauesco: vel exterreo expauefacio: vnde ἐκταρβημένον. Hesych. exp. ἐπτοημένον, attonitum.

Περιταρβὴς, admodum pauidus & meticulosus. Hesych.

Προταρβέω, prius metuo, timore antè corripior. Eurip. in Herc. fur. οὐ γὰρ νῦν Εὐρυσθέως δ' οἴκων Πατέρα προταρβοῦνθ' ἱκέσιον ψαύειν χερί. Ὦ θεός.

Ὑποταρβέω, idem quod ταρβέω. Il. ρ. Τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὐτοῖς.

ΤΑΡΙΧΟΣ, ου, ὁ, vel εος, τὸ, salsamentum: piscium caro sale condita & exiccata, ac præsertim ceruices eorum & ventres, cæteræque partes pinguiores, teste Orib. lib. 2. Clearchus apud Athen. l. 1. Σαπρὸς τάριχος τὴν [illegible]. Apud eundem l. 1. Εἰ δ' Ἑλλησποντιακὸς σκόμβρους καὶ πάντα ταρίχη. Interdū de ijs dicitur quæ alia quauis conditura afferuantur: vt apud Gal. de loc. l. 5. Interdum sic nominatur cuiuscunque animantis caro inueterata, etiam non condita sale: vt apud Diosc. l. 2. de adipe. Suidæ est caro sale aspersa: * qui sic nominari scribit παρὰ τὸ εἰς γῆρας ἐξικνεῖσθαι.

Ταριχηρὸς, ὁ, qui est ex genere salsamentorum: vel qui saliri solet. Athen. l. 8. Item sale conditus & seruatus: vt Ταριχηρὰ ἰχθύες, apud Diosc. l. 2. c. 14. Ταριχηρὰ κρέα, apud Arrian.

Ταρίχιον, idem quod τάριχος. Poll. ex Aristoph. & Laërt. l. 2. in vita Menedemi.

Ταριχεύω, sale condio & macero: seu sale conditū & inueteratū seruo. Pla. in symp. ἔτεμνε τοὺς ἀνθρώπους δίχα, ὥσπερ οἱ τὰ ὄα τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν. Et in passiuo, apud Diosc. l. 1. c. vlt. λίπει ὑείῳ τεταριχευμένῳ cum salsa axungia. Significat & generaliter, macero, condio, arefacio, exsicco *citra salem*: vnde apud eundem l. 2. c. 88. στέαρ δίχα ἁλῶν τεταριχευμένον, sine sale conditus adeps. Et apud Theophr. l. 5. Ταριχεύουσι δὲ τὰ ξύλα, ligna in aqua macerant. Metaphoricè apud Chrysost.

Τεταριχευμένος, καὶ κατειργασμένος, maceratus & confectus.

Ταρίχευσις, εως, ἡ, conditura quæ sale fit, salitura.

Ταριχευτὴς, οῦ, ὁ salsamentarius, qui carnes sale macerat & inueteratas vendit. Herod.

Ταριχευτὸς, ὁ, salsus, sale conditus & aliquandiu afferuatus, vt Ταριχευτὰ κρέατα, apud Plut. symp. 5.

Ταριχεία, ἡ, idē quod ταρίχευσις. Arist. hist. an. l. 9. Strab. l. 3.

Composita.

Ἀταρίχευτος, ὁ καὶ ἡ, qui non est sale conditus & maceratus, vel sine sale inueteratus: *&* *ex consequenti* recens.

Ζωμοτάριχος, cognominatus est quidā ab Alexide apud Athen. l. 5. quod nimis piscium sale conditorum nimium delectaretur.

Ἡμιτάριχος, qui ex media parte est salsamentum: salsamentum imperfectum: vt apud Athen. l. 3. Archestratus iubet τρίταιον ἔχειν σκέμμαρον πρὶν ἐς ἁλμυρὸν ὕδωρ ἐλθεῖν, ἀμφορίως ἐντὸς [illegible] ἡμιτάριχον.

Προταριχεύω, prius sale condio, sale præmacero. Et simpliciter, præmacero, antè exsicco & arefacio. Gal. meth. med. l. 9.

Φιλοτάριχος, amans salsamentorum, qui salsamentis delectatur. Athen. l. 3.

Ὠμοτάριχος, ου, ὁ, salsamentum crudum. Idem ibidem. Dicitur & ὠμοτάριχον, τὸ, apud eundem ibid.

Ὡραιοτάριχος, vel ὡραιοτάριχος, idem quod τὸ ὡραῖον τάριχος, salsamentum ex piscibus æstiuo tempore captis Poll. l. 7. c. 6.

Ταρρὸς & ταρσός, &c. vide in Τέρσω.

ΤΑΡΤΑΡΟΣ, ου, ὁ tartarus, profundissimus inferorū locus. Il. θ. Ἤ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς τάρταρον ἠερόεντα. Τῆλε μάλ', ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον. Sic & Hesiod. in Theog. * sic dictus putat vel παρὰ τὸ τεταράχθαι ἐκεῖ τὸν ἀέρα vel quoniā opacis suis tenebris ταράσσει καὶ ταρβεῖν ποιεῖ, conturbet, & tremefaciat.

Ταρταρόω, ῶ, f. ώσω, in tartarū detrudo, in tartara detrudo. 2. Pet. 2.

Ταρταρίζω, tartareo frigore tremo. Plut. de primo frig.

Ὑποταρτάριος, ου, ὁ, (*comp.*) qui sub tartaro est seu tartarum incolens, vel subtartarum detrusus. Il. ξ. & Hesiod. in Theog.

ΤΑΡΦΟΣ, εος, τὸ densitas, peculiariter, syluæ: vel locus syluæ densus. Il. ε. Οἷα τε [illegible] ὄρεος κορυφῇσιν [illegible] ὑπὸ [illegible] τράφεσιν ὕλης. Sic & Il. [illegible]. * Eust. scribit dici quasi τράφος, παρὰ τὸ τρέφειν, vt sit densitas quæ possit τρέφειν τὰ [illegible], idque etymon. Hom. versu illo expressisse. Possit etiam deduci à τρέφειν significante πηγνύναι, quicquid enim densum est, id quodammodo compactum est & concretum.

Ταρφὺς seu ταρφύς, εῖα, ὁ καὶ ἡ, item ταρφέες, οἱ, densus, creber, frequens. Il. λ. [illegible] ταρφέες ἰοί. Il. [illegible] ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται, crebra & densa nix. Nominat. plur. neut. ταρφέα aduerbialiter vsurpatur pro crebrò, frequenter Il. χ. ὁ δ' ἐγγύθεν ἆσσον ἐλαύνει Ταρφέ' ἐπισσείων.

ΤΑΡΧΕΑ, τὰ & ταρχάνια, iusta ferialia, parentalia. * [illegible] ταραχῆς, vt scribit Schol. Apud Hesych. τάρχη exp. τάφος.

Ταρχύω exequias facio, funus curo, sepelio: vt Il. π. Τὸν [illegible] ἐπὶ νῆας ἐϋσσέλμους [illegible] ταρχύσωσι.

Ταρχέω & ταρχύω idem quod ταρχύω.

Ἀταρχυτος, vel potius ἀτάρχυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) insepultus. Phocyl. Γαῖαν ἐπιμοῖραν θέσθαι ἀταρχύτοις νεκύεσσι.

Τάσις, vide in Τείνω.

ΤΑΣΣΩ vel ταττω, F. ξω, P. χα, ordino, colloco. Plat. in Polit. [illegible] ἐπὶ ταῖς [illegible] ψυχῶν γενέσεσιν αὐτὰ τάξαντες, τὸ δ' ἐπὶ ταῖς τῶν ἀψύχων, partem eius in generationibus inanimatorum collocemus. Interdum dicitur de acie & collocatione militū: vt Thuc. l. 4. Ταξάμενοι παρεσκευάζοντο ὡς ἐς μάχην, in qua significat. vox passiua frequēs est. Dicitur & ταττειν τὸν κόσμον, apud Plut. in Epinomide, ordinare mundum. Apud Xen. ἐμαυτὸν τάττω εἰς τοὺς βουλομένους. &c. exp. in eā classem me adscribo. Apud eundē, οὐδ' ἄλλως φίλος ἐμαυτὸν τάττω πρὸς τὴν ἐλ-

λιπῶν φίλῳ, exp. substituit se vicarium. Apud Plut. in Solone, αὑτὸν ἐν τῇ τῶν πενήτων μερίδι τάττει, in pauperum ordinem se redegit, inter pauperes se numerat. item constituo, præficio. Cum præpositione ἐπὶ: vt Aristot. polit. l.3 τάττει ἐπὶ τὰς ἀρχὰς τῶν ἀρχόντων. Plat. de rep. l.2. αὐλητὰς ἐπὶ τὴν διακονίαν τάττουσι. Sic Isocr. ἐπὶ τὰς πράξεις σὲ τάττουσι, præficiunt te negotiis. item statuo, constituo. vt Aristot. œcon. 2. τάξαντες τιμὴν quum pretium constituissent. Thuc. l.3. φόρον τάττειν, tributum statuere, indicere, imperare. Apud eundem l.4. τάξαντες ἀργυρίου πολλοῦ, exp. quum taxassent ingenti pretio.

Τάσσομαι seu τάττομαι, ordinor, collocor: vt τάσσεσθαι ἐς μάχην apud Thuc. l.4. dicuntur milites: vnde & τεταγμένοι appellantur. Dicitur & de nauibus: vt idem l.2. πλεῖον ἐπὶ τεσσάρων τεταγμένοι τὰς ναῦς. Latius etiam extenditur. Dicitur enim τάττεσθαι εἰς ἄνδρας, in numerum virorum adscribi. item præficior cum præpositione ἐπὶ, apud Plat. Isocr. &c. item constituor, &c. vt Τεταγμένη ἡμέρα, & τεταγμένος χρόνος, dies constitutus, tempus constitutum, apud Xen. & Plut. Apud Luc. Τάττεσθαι ὑπὸ θεοῦ, subiicitur Deo.

Τεταγμένως, ordinatè, seruato certo ordine. item stato tempore, seu statis temporibus, statis vicibus. Aristot. rhet. 1.

Τάγμα, τὸ, militum centuriatorum certus numerus, cohors, legio. Pro legione apud Plut. in Fab. Max. τὸ μὲν πρῶτον τῶν ταγμάτων καὶ τέταρτον αὐτὸς ἔλαβε, τὸ δὲ δεύτερον καὶ τρίτον ἐκείνῳ παρέδωκεν, primam legionem & quartam sibi seruauit, secundam & tertiam ipsi (s. Minutio) tradidit. Pro cohorte, apud eundē in Cam. Apud Herodi. τὸ ἱππικὸν τάγμα exp. equestris ordo.

Ταγματικός, ad cohortem seu legionem pertinens.

Τάξις, εως ἡ, ordinatio, vel ordo: modus ratione temperatus. Plat. in Tim. εἰς τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν ἐκ τῆς ἀταξίας. Sæpe de ordine militari: vnde ἐν τάξει χωρῶν, apud Thuc. lib.7 interdum exp. acies. vt ἡ ἐσχάτη τάξις, apud Plut. Exponitur etiam, statio & locus pugnandi: vt τάξιν λιπεῖν, apud Æschin. stationem suam & locum deserere. item turma, apud Xen. Sic dicitur etiam comitatus & multitudo hominum magistratui cuipiam apparentium & operam dantium, quæ multitudo cohors consulis aut Prætoris olim appellabatur: apud Synes. ¶ Significat etiam locum & vicem: vt apud Athen. θεραπαίνης τάξιν ἐπέχουσαν, famulæ locum & vicem obtinentem. Apud Demost. pro cor. ἐν ἐπηρείας τάξει καὶ φθόνου, calumniæ & inuidiæ specie. item locum & sedem alicui conuentui vel collegio constitutam: apud Aristot. ¶ Item officium, munus: partes. Demosth. Æschin. ¶ Exponitur etiam, taxatio.

Ταξεώτης, ου, ὁ, apparitor præsidis. in Pand.

Ταξείδιον, parua cohors, aut parua turma Suid.

Τακτός, ὁ, ὁ, ordinatus, in quo seruatur ordo. item certus, definitus: vt τακτὸς χρόνος, apud Plat. de leg. l.11.

Τακτικός, ὁ, ordinandi peritus, peculiariter, peritus ordinandi milites & aciei instruendæ. Xen. pæd. 8. τὸ τακτικὸν, quod pertinet ad hominem τακτικὸν seu ad eius munus & officium.

Τακτικῶς, militariter. Suid. item vt conuenit ei qui instruendæ aciei est peritus.

Ταγός οὗ, ὁ, dux, imperator: vel præfectus, præses. Il. ψ. & Xen. in Hell. in Thessalia sic dictus fuit summus magistratus.

Ταγεύω, sum summus magistratus. Xen. ibid. Ταγεία, ἡ, principatus ille & ducatus item præfectura. Aristot. in Oec.

Ταγή, ἡ, principatus, præfectura. Hesych.

Ταγαῖος, qui facit quidpiam ab alio iussus: apud eundem.

Composita: ac primùm ex τάσσω cum præpositione.

Ἀνατάσσω seu ἀνατάττω, & ἀνατάττομαι, instruo, præparo. Suid. & Hesych. ¶ Item compono & literis mando. Lucæ 1. ¶ Apud Plut. de soler. anim. (de elephante) ὤφθη νυκτὸς αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὴν σελήνην ἀνατάττόμενος τὰ μαθήματα καὶ μελετῶν, visus est recolere secum & velut in ordinem digerere ea quæ edoctus erat.

Ἀντιτάσσω seu ἀντιτάττω, ex aduerso instruo ad prælium, oppono in prælium. Eur. in Heracl. ὁ πλεῖον στρατὸν κατὰ στόμ' ἐκείνοντες ἀντιταξάμενος. Metaph. Apud Æschin. ἀντιτάττειν τὸν νόμον πρὸς τὴν τούτων ἀναίδειαν, legem opponere horum impudētiæ.

Ἀντιτάσσομαι & ἀντιτάττομαι, exp. aduerso sto instructa acie, prælio obsisto. Plut. in Cæs. ἀντιταχθεὶς δ' Ἀφράνιος καὶ Φιλίππου. Et general. aduersor, repugno, obsisto. Isocr. in Panath. τοῖς μὲν ἐν τοῖς λεγομένοις ἡμῖν ἀντιταγομένοις. Dem. Olynth.3. τῶν δ' ἄλλων οὐδενὸς ὄντος ἀξιόχρεω δεῖ τῶν πρωτείων ἡμῖν ἀντιτάξασθαι. Dicitur & ἀντιτάττομένην πρὸς πόλιν ἑτέραν, apud Xen. pæd. 3.

Ἀντίταξις, aciei instructio aduersus hostem. item repugnantia. Plut. de primo frig.

Ἀποτάσσω seu ἀποτάττω, colloco certo in loco, sepono, secerno, seorsim destino. Plut. τὰς τελωνικὰς προσόδους ἀπέταξεν ὑπὸ χρόνον ἰσχύειν. Item centurio, in stationibus pono: Polyb. Τὰς δὲ λοιπὰς σημαίας ὁ στρατηγὸς ἀποτάττει.

Ἀποτάττομαι, collocor. Demosth. item destinor, despondeor, deuoueor: vnde ἀποτεταγμένος οἶκος, apud Chrysost. ¶ Significat etiam, renuntio, iubeo valere, a me summoueo. Basil. ad Neocæsar. ἀποταξάμενος τῷ κόσμῳ καὶ ταῖς βιωτικαῖς μερίμναις. Et simpliciter, vale dico: dimitto vale dicens. Act. Apost. cap.18. ὁ Παῦλος τοῖς ἀδελφοῖς ἀποταξάμενος ἐξέπλει εἰς τὴν Συρίαν. ⌊tremum fit. Cyrill. Dionys.

Ἀπόταξις & ἀποταγή, renuntiatio. ¶ Item salutatio quæ ad exἈπότακτος, ὁ καὶ ἡ, sepositus & selectus ad certū vsum. Hero.

Διατάσσω, seu διατάττω, ordino, in ordines compono, digero, dispono. Hesiod. in Theog. ἓν δὲ ἕκαστα Ἀθανάτοις διέταξεν ὁμῶς, &c. Xen. ταῦτα δὲ Λύσανδρε, ἐγὼ πάντα καὶ διεμέτρησα καὶ διέταξα. Item describo, decurio. Idem in Hellen. διέταξεν ἱππικὸν ὅσον ἑκάστη πόλις δέοι παρέχειν. Item constituo, statuo, edico. Act. Ap.18. διὰ τὸ διατεταχέναι τὸν Κλαύδιον, &c.

Διατάττομαι, idem Synes. in ep. ad Theoph. διατάττω μηδὲ ἕνα μηδὲ ἐν ἐξεῖναι τοιοῦτο ποιεῖν, impera, constitue. Item digero, in ordines compono. Xen. Hellen. 7. οἱ Θηβαῖοι διατεταγμένοι, agmine composito incedentes. Διατάσσεσθαι passiuè dicitur quod edicitur & sancitur. Philo de vita M. l.1. Apud Herodot. διατέταγμαι ἐφορᾶν. mandatum seu iniunctum est mihi.

Διάταγμα, τὸ, edictum, sanctio, constitutio. Plut. Gregor. Item descriptio, decuriatio.

Διάταξις & διαταγή, idem. Greg. & in ep. ad Rom. c.13.

Διατακτής, οῦ, & διατάκτωρ, ορος, ὁ, ordinator, dux.

Decomp. Ἀδιάτακτος, ὁ καὶ ἡ, nō ordinatus, nō digest⁹. Hesyc.

Ἀντιδιατάττομαι, contra statuo seu decerno. Synes.

Ἐνδιατάττω, ordino & digero in, seu intus.

Ἐπιδιατάττομαι, insuper edico vel mando.

Ἐκτάσσω, seu ἐκτάττω, instruo aciem, compono ordines & agmē. Diodor. τὰς δυνάμεις ἐν ταῦθα καθ' ἡμέραν ἐξέταττε. Et in pass. apud Arrian. εἰς ἴλας καὶ τάξεις ἐκτεταγμένους.

Ἔκταξις, ἡ, instructio aciei. Polyb.

Ἔκτακτοι, extraordinarij. Ælian.

Ἐντάσσω, seu ἐντάττω, inter ordinandum interiicio. Et general. interiicio, interpono: vnde ἐντεταγμένους, in ordinem numerúmque redacti.

Ἔνταξις, interpositio, insertio. Peculiariter sic dicitur quum leuis armaturæ milites in phalangis intercapedines interseruntur: nudi singuli iuxta singulos armatos. Suid.

Παρεντάττω, [dec.] idem quod ἐντάττω. Exponi etiam potest, clam aut obiter interiicio. παρένταξις, idē quod ἔνταξις. Suid.

Ἐπιτάσσω, seu ἐπιτάττω, colloco seu dispono post. ¶ Item mando, impero, iubeo. Xen. ἐπιτάττω μὴ κλέπτειν. Isocr. τῶν γὰρ αὐτῷ τὰ βέλτιστα πράττειν ἐπιτάττοντα, qui sibi ipse optima quæque agere imperat.

Ἐπιτάττομαι, collocor post. Xen. Hell.1. ἐπετέτακτο δὲ Ἀριστοκράτει μετὰ Περικλῆς. Hinc ἐπιτεταγμένοι, qui in secunda acie dispositi sunt. Item ἐπιτάττομαι, imperor, subditus sum alicuius potestati. Aristot. οὐ γὰρ δεῖ ἐπιτάττεσθαι τὸν σοφὸν, ἀλλ' ἐπιτάττειν, subditi.

Ἐπίταγμα, τὸ, subsidiaria cohors. Plut. in Pomp. Item mandatum, iussum. Plat. de rep. l.2.

Ἐπιταγματικός, subsidiarius.

Ἐπίταξις & ἐπιταγή, idem quod ἐπίταγμα, mandatum, imperium. Plat. in polit.

Ἐπιτάξ, aduerbium quod apud Callimach. legitur. In Rhet. lex. exp. breuiter, compendiariè, teste Etym.

Ἐπίτακτοι, dicuntur triarij & subsidiarij milites, qui collocati sunt vt laboranti parti in acie succurrant. Suid. ex Thuc.

Ἐπιτάκτης, ου, ὁ, qui imperat, cuius est statuere ꝑ imperio.

Ἐπιτακτικός, imperiosus. Item ad imperium pertinens. Plat. in polit. Ἐπιτακτική, s. ἐπιστήμη, scientia imperandi. Idem ibid.

Ἐπιτακτικῶς, imperiose seu pro imperio: apud Suid.

Decomp. Ἀνεπίτακτος, cui non imperatur, qui nullius imperio subditus est. Thuc.

Ἀντεπιτάττω, contra iniungo seu impono, vicissim impero. Idem lib.3.

Αὐτεπιτάκτης, qui ipse per se aliquid iniungit, qui iure suo iussa imponit. Plat. in polit. Αὐτεπιτακτικός, vnde αὐτεπιτακτική, s. τέχνη, ars pertinens ad αὐτεπιτάκτας seu ars mero imperio aliquid regendi. Idem ibid. Αὐτεπιτακτικῶς, more eorum qui per sese iubendi potestatem habent.

Προσεπιτάττω, insuper impero seu mando. Isocr. in Archid.

Κατατάσσω, aut κατατάττω, in numeros militares refero, cēturio, decurio. Lysias, καὶ εἴ τις αὐτὸν ταξίαρχος εἰς τάξιν τινὰ κατέταξεν. Plu. τὸν Ἀντίπατρον φίλον τινὰ καταξας εἰς τοὺς δικαστάς.

Κατατάττομαι, in numeros militares referor, &c. Herodian. εἰς τοὺς ἱππεῦσιν τὰς στρατιώτας καταταχθείς. Item actiuè, pecuniam constituo. Dem. contra Theocr. κατετάξατο τοῖς φυλέταις ὁ πὴρ αὐτῷ καὶ ἀδελφῷ.

Κατάταξις, centuriatio, decuriatio.

Decomp. Ἐγκατατάττω, q.d. colloco inter alios & velut interiicio iis quos collocauit adscribo, adiudico.

Συγκατατάττω, vnà cum aliis colloco. Phal. in ep.

Μετατάσσω, vel μετατάττω, ordines muto in acie instruenda: vnde pass. apud Xen. pæd.6 ἄλλῃ πη ἄλλη μετατάττων ἐξ ὁμογνώμου ταραχῆς. Item transcribo in aliam decuriam vel ordinem: passiuè. apud Areop. Item μετατάττομαι, transeo ab vno exercitu ad alium. Thucyd. l.2.

Παρα-

Παρατάσσω, siue παρατάττω, in acie colloco, aciem instruo. Paus. in Messen. Xen. Hell. 1.

Παρατάσσομαι, in procinctu sto, instructa acie sto. Demosth. πρὸς οὓς ἐν Μαντινείᾳ παρετεττάγμεθα, contra quos in acie stabamus. Item metaph. oppono me vt repugnaturum, oppugno. Gregor. in Maccab. encom. πρὸς νόμον θεοῦ παρατάσσῃ, legem Dei oppugnas.

Παρατεταγμένως, acie instructa. Aristid.

Παράταξις, εως, ἡ, instructio aciei, aut acies instructa: vel acies, prælium, conflictus. Thuc. Plut. Herod.

Ἀντιπαρατάττω, (decomp.) contra colloco in acie, aciē contra instruo: vnde in voce media apud Thuc. l. 3. καὶ οἱ Μακεδόνες ἱππεῖς ἀντιπαρετάξαντο ὡς κωλύσοντες. Ἀντιπαράταξις, instructio aciei aduersus aliam, acies contra instructa. Eust.

Προστάσσω seu προστάττω, præficio aliquem, imperium ei aliquod & munus mandans. Thuc. l. 3. ναύαρχον προσέταξαν. Item mādo curam vel onus. Dem. ἡ βουλὴ προσέταξεν ἑτέρῳ. Et simpliciter, impero, iubeo, iniūgo, Xen. τὴν πόλιν, αἰσθάνομαι γὰρ μή σε ἤδη [illegible] προστάττουσαν μεγάλα τελεῖν, tibi iniungentem. Sic & apud Plat. in polit. Significat etiam, destino, attribuo, assigno.

Προστάσσομαι, imperium accipio, iubeor. Xen. προστάττεσθαι γὰρ ἐπὶ αὐτοὺς μείζω ἢ κατὰ δύναμιν, mandari eis maiora quam pro viribus. Item assignor, destinor. Eur. in Hec. ἵν' ἐκληρώθην [illegible] προσετάχθην δούλη, vbi seruitio sum destinata. Sic & apud Thucyd. (stot. de mundo.

Πρόσταγμα, iussus, mandatum, imperium πρόσταξις, idē. Ari[illegible] Προστακτικός, talis vt imperare possit, vel ita comparatus vt libenter imperet seu iubeat. Chrysipp. Apud Gram. προστακτικὴ [illegible] imperatiuus modus.

Π[illegible] & προτάττω, ante colloco, propono. Plut. in Pomp. [illegible] τοῦ Βρούτου στρατεύματος, τοὺς ἱππεῖς ἐν οἷς [illegible] [illegible] (fronte sunt collocati.

[illegible] ante ordinor: vnde προτεταγμένοι in bello, qui in [illegible]

[illegible] collocatio aciei in priori parte. vide lib. de vocab. [illegible] (milit.

[illegible] in fronte collocatus, antesignanus. Plut. in Ca[illegible] [illegible] apud Gram. [illegible] cum aliis colloco & ordino: in[illegible] [illegible] Plut. in Anton. τὴν [illegible] ἑτέραν δὲ συν[illegible] aliam instruere. Item constituo, comparatum & constitutū [illegible] contra leg. [illegible] ἡμᾶς αὐτοὺς [illegible] nos constitutum habebamus ¶ Item iubeo, [illegible] Pol. [illegible] ἔχει δυνάμεις. Et apud Plut. [illegible] συνέταξε [illegible] ἰατρός. ¶ Apud Æschin. σύνταγμα συντάξας, exp. descripta annua pensitatione. ¶ Apud Gram. συντάττω, construo significat.

Συντάττομαι, vnà cū aliis collocor & ordinor. Itē eiusdem ordinis sum & notæ seu classis, eadem sum dignitate præditus: vt Spiritus sanctus apud Greg. dicitur ἀεὶ τῷ πατρὶ καὶ υἱῷ συντεταγμένος καὶ συναριθμούμενος. Item acie instructa & agmine iter facio: vnde συντεταγμένη φάλαγξ, apud Plut. in Lyc. Significat etiam ad stipendiū conferendū ordine describor & in classes distribuor. Dem. τὰ μὲν σώματα οὕτω φημὶ δεῖν συντετάχθαι, ita descripta esse & in classes distributa. ¶ Item cōpono & scribo. Plut. Συνετάττετο λόγους παντοδαποὺς καὶ ἱστορίας.

Συντεταγμένως, ordinatè, acie ordinata, acie velut instructa. Aristoph. in Pluto.

Σύνταγμα, τὸ, constitutio, ordinatio: vt σύνταγμα τῆς πολιτείας, Isocr. in Areop. Sic & dicitur certus militum numerus: item quum instructa est acies & in procinctu stat. Suid. Item descriptio quę fit ad stipendium conferendum, pensitatio annua ad bellum gerendum. Demosth. & Æsch. contra Ctesiph. ¶ Item volumen compositum cōmentaria, libri, Plut. in Num.

Συνταγματικός, vnde τὰ συνταγματικά, i. συγγράμματα, quæ & phrasin habent conuenientem syntagmati, & ordinatam capitum diuisionem. Ammon.

Σύνταξις, ἡ, idem quod σύνταγμα, i. descriptio ad bellum conferendum & illa annua pensitatio: item ipsum stipendium, tributum, vnde σύνταξιν διδόναι, apud Hyperid. Item ordo, classis: vnde εἰς οὐδεμίαν σύνταξιν συντεταγμένος, in nullum ordinem descriptus, apud Synes. ¶ Significat etiam volumen compositum, historiam, apud Polyb. & Cic. ad Att. ¶ Item sic nominatur ossium compositio, apud Galen. ¶ Apud Gram. Σύνταξις, constructio, ordinatio partium orationis.

Συντακτικός & συντακτήριος dictus est Origenes quasi compositor, vel quasi quadam libros componendi facultate præditus: quòd multos libros composuerit, teste Suid.

Decomp. Ἀνασυντάσσω, recognosco census, iterum constituo census. Harpocr. ex Hyper. Ἀνασύνταξις, census recognitio: quum decuriatum munera obeuntium censui aliquid vel addendum vel demendum esse decernit populus, eligitque qui hoc ipsum curent. Suid.

Ἀσυνταξία, ordinis perturbatio. Ἀσύντακτος, ὁ καὶ ἡ, inordinatus, incompositus, inconditus. Xen. Pæd. 4. Item immunis à muneribus. Synes.

Ἐπισυντάττω, [q. d. superconstruo vel supercompono] impono aliis iam constructis & compositis.

Ὁμοιοσύντακτος, similis & eiusdem constructionis.

Ὑποτάσσω, & ὑποτάττω, (q. d. subcolloco) colloco sub: subiicio: in ep. ad Ephes. c. 1. καὶ πάντα ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. Interdum exp. subiugo, subigo, in potestatem redigo. Herodia. l. 1. πᾶσαν ἀνατολὴν ὑπετάξατε.

Ὑποτάσσομαι, subiicior, pareo, vt subiectus: in ep. ad Tit. c. 2. δούλους ἰδίοις δεσπόταις ὑποτάσσεσθαι. Item subigor, subiugor. Herodian. l. 2.

Ὑποταγή, ipsa actio subiiciendi se seu parendi alicui vt subiectum: subiectio: in ep. ad Galat. c. 2. & 2. ad Cor. 9.

Ὑποτακτικός, subiunctiuus, qui subiungi potest vel solet: vt ὑποτακτικὴ ἔγκλισις & ὑποτακτικὸν ἄρθρον, apud Gramm.

Decomp. Ἀνυπότακτος, non subiectus, qui sui iuris est. Item qui subiici seu parere, tanquam subiectus, recusat: immoriger, refractarius. 1. epist. ad Timoth. 1.

Αὐθυπότακτος, vnde αὐθυπότακτον ῥῆμα, verbum quod est subiunctiui modi. Eust. Αὐθυποτάκτως, tanquā αὐθυπότακτον.

Composita ex τάξις, τακτός & aor. 2 ἐτάγην sine præpositione.

Ἀταξία, ἡ, vbi nullus ordo seruatur, seu vbi aliquid geritur nullo seruato ordine: ordo conturbatus & permixtus. Thuc. l. 1. Plat. Phil. de mundo. Et specialiter, ordo non seruatus in acie: apud Xen. Hellen. 3 item metaph. incompositi mores, petulantia, insolentia. Synes. ep. 62.

Ἄτακτος, ὁ καὶ ἡ, inordinatus, in quo nullus seruatur ordo: perturbatus, confusus, inconditus: vt ἄτακτος ὄχλος, apud Isocr. Peculiariter ἄτακτοι, milites dicuntur qui in numerum non sunt redacti. ¶ Item ἄτακτος, qui incompositis est moribus: qui nulla moderatione vtitur. Plut. de def. orac.

Ἀτάκτως, inordinatè, incompositè, indigestè. Thuc. lib. 3. ἀτάκτως καὶ οὐδενὶ κόσμῳ προσπίπτοντας. Item more eius qui incompositis est moribus, absque vlla moderatione seu modestia, petulanter. Isocr. ad Nicocl.

Ἀτακτέω, inordinatus sum, ordinem non seruo nec tenorem. Plut. de def. orac. ἀτακτεῖν ταῖς κινήσεσι τὸν ἥλιον. De militib. dictum exp. in manipulo aut turma me non contineo, vel militiam detrecto. Dem. Olynth. 3. item inhonestè & petulanter me gero, flagitiosè viuo. Plut. in apophth.

Ἀτάκτημα, quod ab aliquo petulanter factū est & flagitiosè.

Δύστακτος, ordinatu difficilis. Plat. de leg.

Εὐταξία, [illegible] ordo ratus & constitutus. Plut. in Artox. & Herodian. ¶ Item moderatio, modestia: apud eundem Herodian.

Εὔτακτος, ordinatus ordinem seruans, certo quodam tenore procedens: vt εὔτακτος τῶν κεφαλαίων διαίρεσις, apud Ammon. Apud Thucyd. lib. 2 εὔτακτοι παρὰ ταῖς ναυσὶ μένοντες, compositis ordinibus. Apud Dem. εὔτακτος is est qui ordinem & stationem suam prouinciámque non relinquit. Τὸ εὔτακτον, modestia, disciplina.

Εὐτάκτως, ordinatè, ordinibus ratis & constitutis. Exponitur etiam, æqualiter. item compositè, modestè. Aristoph. in Nub. βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως.

Εὐτακτέω, ordinem seruo & tenorem, ordinatè me gero. Miles εὐτακτεῖν dicitur qui ordinem non deserit, aut qui disciplinam militarem seruat: apud Xen.

Κακότακτος, malè ordinatus, vtitur Hesych. in Δύστακτον.

Λιποταξία, ἡ, desertio ordinis aut loci in acie. Dem. in Mid.

Λειποτάξιον, τὸ, idem vnde λειποταξίου δίκη seu γραφή, accusatio deserti loci in acie: vel desertæ militiæ. Poll. Scribitur & λιποτάξιον: apud Phil. de vita M. l. 1.

Λειποτάξιος, seu λειποτάξιας, qui locum in acie deserit, desertor aciei Et simpliciter, desertor.

Λειποτάκτης, ου, ὁ, idem Dem. Λειποτακτέω, desero ordinem seu stationem. Phil. de mundo.

Ὁμοταγής, έος, ὁ καὶ ἡ, qui eiusdem est ordinis. Chrysost. de sacerdot. & Dionys. Areopag.

Ὁμοταγῶς, eodem ordine, eadem serie.

ΤΑΥ͂ΡΟΣ, ου, ὁ, taurus, de cuius natura vide Aristot. Ælian. & Oppian. de venat. l. 2. ¶ Est & signum cœleste. ¶ Item pars ea quæ interiecta est inter scrotum & podicem, Eust. Apud Suid. est pudendum viri.

Ταυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, taurinus, qui taurina specie est. Nic. in Alex.

Ταύρειος, ου, ὁ, taurinus, qui è tauro est: vt ταύρειον αἷμα, apud Diosc. l. 6. c. 26. Ταύρειος, ου, ὁ, idem: apud poëtas Neptuni est epith. apud Hesiod. in asp. Ταυρείη seu ταυρέη, (s. δορά) taurina pellis, exuuium tauri.

Ταύρειος, ου, ὁ, idem. Apud Soph. ταύρειον ὕδωρ, aqua Tauri fluui.

Ταύρεια, festum in honorem Neptuni celebrari solitum.

Ταυρικός, tauricus: pertinens ad Taurum vel Tauros.

Ταυρίδιον, ου, τὸ, paruus taurus, taurus pusillus. Suid.

Ταυρωπός, ἡ, dicitur Diana Taurica, seu quæ à Tauris celebratur.

Ταυρηδόν, in modum tauri: vt ταυρηδὸν ὑποβλέπω, torue intueor in modum tauri: apud Luc. & Aristoph. in Ran.

Ταυριάω, ῶ, taurio, taurum appeto. Pro eodem dicitur & ταυρᾶν apud Aristot. hist. anim. l. 6.

Ταυρόω, ῶ taurum facio, in taurum muto. Hesyc.

Ταυρῦμαι, taurus fio, taurinā naturam induo. Eur. in Medea.

Composita.

Ἀπόταυρος, ὁ, ἡ, tauro carens: vt ἀπόταυροι βόες, apud Arist.

Ἀποταυρόω, idem quod ταυρόω. Ἀποταυροῦμαι, taurinas iras concipio, tauri in modum efferor & exasperor. Eur. in Medea.

Ἄταυροι, boues quædam in Epiro à mare intactæ, vt incrementum & amplitudinem corporis ingentem acciperent.

Ἀταύρωτος, quæ taurū nondū admisit: de vacca iuuenca adhuc à tauro intacta. Dicitur & de puella virilē ταῦρον nondum experta. Aristop. in Lysist. Οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον.

Θεόταυρος, taurus diuinus. Theocr. in Europa.

Κένταυρος, ὁ, centaurus: vnde οἱ κένταυροι, centauri. Sic dicti fuerunt satellites regis cuiusdam Thessali, quòd equis conscēsis armentum boum œstro agitatum ad stabula reduxerint, pūgentes id & stimulantes, παρὰ τὸ κεντεῖν τὰς ταύρους, teste Seruio. A poëtis semiferi & bimembres finguntur quoniam vel currendo velociter, vel dum equi eorum in transitu Penei fluminis potantes, capita inclinata tenerent, vnum animal esse videbantur, vt idem docet. Ab iisdem finguntur etiam esse monstra fera & sæua, quoniam equestris illa gens ferox erat & agrestior. ¶ Item κένταυρος, signum cœleste, apud Proclum in sphæra. ¶ Item κένταυροι dictæ naues quædam, à signo centauri quod in rostris præferebant.

Κενταυρίδης, ου, ὁ, Centauri filius, vel è Centauro natus, à Centauro genus & originem ducens. Luc.

Κενταυρίσκος, ου, ὁ, paruus Centaurus, rusticus, agrestis. Idem

Κενταυρικός, centauricus κενταυρικῶς, Cētaurico ritu, Centaurorum more, i. ferum & agrestē in modū. Aristop. in Ran.

Κενταύρειον, Centaureus. Itē κενταύρειος seu κενταυρεία βοτάνη, herba centaurea: quę & κενταύριον apud Diosc. l. 3, c 8. & 9. Est & alia herba dicta κενταυρίς, à Theop. hist. pl. l. & c. 9.

Λάσιαυρος, cuius ὁ ταῦρος est λάσιος hirsutus seu hispidus ea parte quæ ταῦρος dicitur. Exp. & salax, insigniter mutoniatus: vt λα sit epitaticum & ταῦρος pro pene accipiatur.

Ὑποταύρειον, τὸ, exp. vulua iumentorum, apud Apsyr. in Hipp.

Ταύτῃ vide in Οὗτος. Ταυτίζω, in Αὐτός.
Ταφή, τάφρος, &c. in Θάπτω.

ΤΑΧΥΣ, έος, ὁ, pernix, celer, velox. Il. ε. ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα. Il. γ. αἶψά περ ἂν αὐτὸν Ζεὺς θῆκε ταχύτερον ἠὲ καὶ ἰσχυρὸς ἐστιν. Interdum exp. præceps, præproperus, nimiū festinans. Idem eth. 6. c 7 καθάπερ οἱ ταχεῖς τῇ διανοίᾳ, οἱ πεὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον, εὐθύς ἴασιν. Metaphoricè sic dicitur qui ingenio est celer, seu qui acri est ingenio: apud eundē de memoria. Cōparat. ταχύτερος, pernicior, celerior, apud eundē de mundo. Superl. ταχύτερος, celerrimus, velocissimus. Pro ταχύτερος vsitatius dicit' τάχιον, item θάσσων & θάττων: vt Il. ο & ν, & apud Plat. & Xen. Pro ταχύτατος autem, τάχιστος. Vnde τὴν ταχίστην aduerbialiter vsurpatur pro τάχιστα, quàm celerrimè, primo quoque tempore. Demosth. Herodian. l. 3.

Ταχὺ & ταχέως, velociter, properanter. Aristoph. in Nub. ταχὺ γ' ἂν δ' ἐμῶμαι μαθεῖν σὺ δὲ ῥυθμῶν. Xen. Hellen. 7. τὰ μὲν πρῶτα ταχέως ἤνυτο. Compar. ταχύτερον, celerius, velocius, pro quo dicitur & τάχιον item θᾶσσον seu θᾶττον: illud apud Plut. in Fab. hæc Il. β. & apud Xen. Pęd. 5. Superl. ταχύτατα, celerrimè, velocissimè. Pro quo vsitatius est τάχιστα. Il. δ. Xen. Hell 6.

Τάχα, idem quod ταχὺ & ταχέως. Odyss. ο. τάχα δ' ἔσσεται ὧδε. Item forsan, fortassis, fortè: Plat. in Min. τάχα δ' ὧδε ἀμείνον εἰσόμεθα. Interdum addi solet particula ἂν & πε.

Ταχυτής, ῆτος, seu ταχύτης, ητος, ἡ, celeritas, pernicitas, velocitas: vt ταχυτῆτος ἀέθλα. Il. ψ. Et ταχύτητι ποδῶν. apud Ath. l. 10.

Ταχύνω, accelero, propero, festino. Xen. Pæd. 8 ταχύνειν ἐπιφθάσαι δ' ἐστί. Et cū accusat. Soph. κοίλην κάπετον χερσὶν ταχύνατε, cauā scrobem manibus accelerate, i. celeriter facite seu fodite.

Τάχος, εος, τὸ, idem cū ταχυτής. Xen. Hell. 7. πολλῷ γὰρ τὸ τάχος μᾶλλον τῆς βίας διαπράττεται τὰ δέοντα. Ἐν τάχει, κατὰ τάχος, διὰ τάχους, citò, properè, celeriter, interdum &, primo quoque tempore. Soph. & Plut.

Ταχινός, idē quod ταχύς: vt ταχινὰ ἅρματα, apud Aristop. celeres currus & ταχιναὶ φρένες. Theoc. Idyl 2. ¶ Ταχίνης. Hesy. est ceruus aut lepus: quoniā ea animalia ex genere sūt τῶν ταχυδρόμων.

Composita.

Ἐπιταχύνω accelero, vrgeo. Plut. in Per. Πολιὰ μὲν ἀποδαλὼν καὶ πολυορκιῶν μᾶλλον ἐπετάχυνε τὸν πόλεμον, magis accelerabat bellū. Sic, τὴν ὁδὸν ἐπετάχυνε, iter vrgebat: apud Herod. l. 2. Apud Thuc. ἐπιταχύνω τῆς ὁδοῦ, i. ταχύνω εἰς τὸ ἔμπροσθεν τῆς ὁδοῦ.

Ἰσοταχής, pari celeritate preditus, æquē velox. Theon. apud Arat.

Ἰσοταχῶς, eadem celeritate: apud Strab.

Καταταχύνω, celeritate vinco & anteuerto. Poly. l. 3. κατετάχυνε γὰρ αὐτοὺς Ἀννίβας. [eundem Theon.

Ὁμοιοταχής, simili celeritate præditus, idem quod ἰσοταχής: apud

Ὁμοιοταχῶς, simili celeritate: apud eundem Ὁμοταχῶς, idem.

Συνταχύνω, vnà accelero, vel accelero, properare cogo.

Ταώς, vide in Τείνω.

ΤΕ, quę: particula copulatiua enclitica, vt apud Hom. πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, hominumque deorumque. Plerumque ponitur sequente καὶ vt Il. α. Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Ἀχιλλεύς Xen. ὑπηρέτην ἐπόντα τε καὶ δύναι. ¶ Frequenter otiosa est vt passim videre licet.

ΤΕΓΓΩ F. ξω. tingo, madefacio, humecto. Eur. in Iphig. Taur. φόβος δ' ἦν ναυτίλας τέγξαι πόδα . metuebant nautæ ne pedē humectarent, i. ne paterentur naufragiū. Idem in Med. Αὐτὴ τί χλωρεῖς δακρύοις τέγγεις κόρας; quid lacrymis pupillas madefacis? i. quid lacrymaris? Hesych. τέγγεις absolutè exp. etiam κλαίεις, fles. Item mollio, emollio: vnde pass. apud Plat. pol. l. 2. μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς γινομένων, infamia non emolliri. ¶ Apud Aristot. probl l. 2. art 32. τέγγει τοὺς ἱδρῶτας, exp. sudores arcet obtrudítque.

Τεγκτὸς ὁ ὁ, tinctus, madefactus: vel qui tingi & humectari potest. Aristot. meteor. l. 4.

Τέναγος, εος, τὸ, locus humidus seu humectus: vel limus aquæ exiguę restagnātis & herbæ in eius superficie apparentis: locus cœnosus & palustris teste Etym. qui & à τέγγω deriuari scribit, ex quo fiat τέγγος & deinde τέναγος. Apoll. Arg. 4. Πάντῃ γὰρ τέναγος, πάντῃ μνιόεντα βυθοῖο Τάρφεα. Pol. τὰ δὲ ἡ πλείω τῶν πλοίων μετεώρα διὰ τὰ τενάγη ἀπεσάλευε. Vtitur & Plut. de prudent. animal.

Τεναγώδης, εος ὁ καὶ ἡ, cœnosus, limosus: apud eosdem. Apoll.

Τέγος, quomodo huc pertineat, vide in Στέγω. [& Polyb.

Composita.

Ἄτεγκτος, ὁ καὶ ἡ, qui tinctus & madefactus non est. Item qui tingi & humectari nequit. Aristot. metheorolog. l. 4. Homo verò ἄτεγκτος dicitur cuius cor emolliri nequit, nec verbis nec lacrymis: apud Soph in OEdip tyr. Ælian. & Synes.

Ἀτέγκτως, ita vt humectari & aqua emolliri nequeat: & metaph. duriter, rigidè apud Suid.

Διατέγγω, idē quod τέγγω, humecto, irrigo. Eur. in Iph. Taur.

Ὀφθαλμότεγκτος, oculis tinctus seu madefactus: vel ex oculis manans. Eurip. in Alc. πὰρ δ' ὀμμάτων Ὀφθαλμοτέγκτῳ δ' ἔτεγκτο πλημμυρίδι.

ΤΕΙΝΩ. F. τενῶ, P. τέτακα. (ab inusitat. τάω, vnde & ταύω & ταίνω: seu ex τάζω, vnde & part. τεταγών, Il. α.) tendo: interdū &, extendo, distendo, intendo, contendo. Il. π. ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνει. Plat. in Tim. ψυχὴν δὲ εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ θεὶς, διὰ παντὸς ἔτεινε, per totum tetendit. ¶ Item neutraliter, tendo, cōtendo. Luc. ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος, recta Babylonem cōtendebam. Soph. in Aiace. Μὴ τεῖνε μακράν, ne sermonem extendas in longum. Interdū tendo i. porrigor seu porrigo me, pertineo aut specto. Herod. παρ' ἣν τὸ ὄρος τείνει, ad quam mons pertingit. Arist. eth. 10. τὰ τείνοντα πρὸς ἀρετὴν quæ ad virtutem pertinent. ¶ Exponitur etiam, stringo.

Τείνομαι, tendor, extendor, intendor, &c. Phil. de mundo, ὄμματα πρὸς τὴν ἐσχάτην αἰθέρα τείνεται, visus ad summum vsq; æthera extenditur. Il. ρ. ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη, pugna intendebatur, i. omnibus neruis intentis pugnabatur. Itē stringor. Il. γ. ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείας. Neutraliter etiam exp. conor, omnes neruos ac vires contendo.

Τάσις, εως ἡ, tensio, intensio, extensio, contensio. Hermo. de inuent. l 4. Gal. de san. l. 4.

Τόνος, ου, ὁ, idem, tensio, intensio: vt τόνος τῆς φωνῆς, vocis intentio, seu vocem intendere, apud Dem. pro cor. ¶ Apud Gramm. sunt vocum τόνοι, i. tenores, qui & προσῳδίαι, accentus: vide Quint. l. 1. c. 5. ¶ Apud musicos τόνος dicitur spatij magnitudo, per quod vox quæ ante omnes prima fuerit, extenditur: seu interuallum ex duobus sonis inter se diuersis, cum legitima quātitate minimum. Vnde etiam in cœlo minimum à terra spatiū ad lunam τόνος dicitur: seu spatium id quod interiacet inter terræ superficiem & cœli citimum circulum, i. lunarem, quod videlicet sunt centum viginti sex millia stadiorum. Martian. Cap. l. 9. c. de tonis. ¶ Τόνος etiam exp. sonus: apud Aristot. de gen. anim. l 5. ¶ Item Τόνος, versus: vt τριμέτρῳ τόνῳ χρῆσθαι apud Herod. ¶ Significat & intentionē studij seu mentis: apud Greg. item vim & animi inflexibilem constantiam: apud Plut. Item vires ac robur: apud Gal. ¶ In pictura sic nominatur vigor & splendor. Plin lib 35. c. 5. ¶ Item τόνοι dicuntur funes aut nerui extenti vel qui extendi solent. Poll. ex Philippide & Aristoph. Lysist. Hippoc. & Xen.

Τοναῖος ὁ, qui tenore fit, cōtentus, intentus: vt τοναῖος δρόμος, apud Suid. τοναία, ἡ, dicitur vocis intentio, seu vox intenta, apud Hesych. & Etymolo. qui & addit Alexin sic appellasse τὴν παλλακὴν, pellicem.

Τονιαῖος, toni magnitudinem æquans: vt τονιαῖον διάστημα, apud Aristot. in probl.

Τονικός, qui tenore seu extentione fit. Exponitur & firmus.

Τονάριον, τὸ, fistula qua musici seu harmonici tonos ministrant & indunt. Quint. l. 1. c. 10.

Τονίζω, tonum do. Τονίζομαι, tono exprimor.

Τονόω, intendo: seu roboro, firmo: Greg. εἶτα ἐγρήγορσις τὸ ἀνειμένον ἐτόνωσε. Idem de hom. ὅταν ἡ ὁρμὴ τ φθεγγομένης πρὸς φωνὴν τονώσῃ τὸ μέρος.

Τονωτικὸς, vim habens intendendi seu roborandi & firmandi: vt τονωτικὴ δύναμις, apud Gal. τῶν κατὰ τόπ. l. 8.

Τεινεσμὸς, tenesmus, continua & implacabilis desidendi cupiditas, qua tamen nihil præter cruenta pauca & mucosa egeritur: sic dicta παρὰ τὸ μάλιστα, ὁ πάσχων ἐντείνεσθαί τι καὶ πρὸς ἔκκρισιν βιάζεσθαι, vt tradit Actuar. apud quem plura vide, nec non apud Gal. Æginet. & schol Nic.

Τεινεσμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tenesmo similis. Item (de homine dictum) tenesmo laborans schol. Nic.

Τένων ενος ὁ, tendo: finis musculi, quo in partem mouendam inserto motus omnis fit voluntarius: constans fibris neruorum & ligamentorum in vnum coeuntibus, quas interdum adhuc caro ambit: dictus παρὰ τὸ τείνειν, quoniam præcipua eius actio in tensione consistit seu contractione. Il. χ. ρ. & alibi sæpe apud Hom. vide & Ruf. Ephes. & Gal. de art. lib. 2. Metaph. o. icè monti τένοντες tribuuntur: apud Basil.

Τιτανός, ὁ, tentus, extentus, exporrectus, promissus: vt τιτανὸν φύλλον, apud Theop. hist. pl. lib. 3. c. 15. & τιτανὸς ῥινὸς, apud Nic. in Alexip. Scribitur & τέτανος: vnde τέτανος σπασμὸς, conuulsionis quædam species: de qua Aret. de morb. acut. l. 1. c. 6. & Cæl. Aurel. acut. morb. l. 3. c. 6. Dicitur & τέτανος de penis tentione seu tentigine: apud Aristop.

Τετανικὸς, qui laborat morbo τετάνῳ. cuius musculi ita rigent vt is flectere se nequeat. Diosc. l. 3. c. 94.

Τετανόω, tendo τιτανῶ, Propriè medicamentum aliquod dicitur cutem τετανοῦν, quum rugas in ea delet & ita extendit vt nulli in ea rugarum appareant sulci. Diosc. l. 4. c. 184.

Τετάνωμα & τετανώθρον, τὸ, vim habens extendendi & erugandi cutem imprimis faciei. Idem l. 3. c. 101.

Τιταίνω, idem quod τείνω, tendo: vel extendo. intendo, cōtendo. Il. χ. χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. Sic sæpe apud Hom. παλίντονα τόξα τιταίνειν, arcus intendere. Aliam signif. vide in Τίω.

Τιταίνομαι, tendo, intendor, contendor. Od. β. Πλησίω ἀλλήλοισι τιταινομένω πτερύγεσσι, extensis alis. Il. χ. τιταινόμενος πεδίοιο, cursum contendens per campum. Dicitur & is τιταίνεσθαι, qui omnes neruos intendens aliquid facit & toto corporis nisu. Il. λ. Item τιταίνομαι, idem quod τιταίνω. Od. φ. τίς δ' ἂν κε τόξα τιταίνοιτ';

Τιτῆνες, à quibusdam nominati existimantur παρὰ τὸ τιταίνειν: vt videlicet intelligantur venti qui cœlitus in terram detrusi, ex eius visceribus postea manus suas veluti protendentes terræmotus cient. Vide & τιταίνω, in Τίω.

Ταινία, ας, ἡ, tænia, fascia, vitta, corona, seu vittarum extremitas aut redimiculum è corona pendens: dicta παρὰ τὸ τείνεσθαι, teste Etym. quoniam circum caput extenditur, aut quoniam in longum extendi potest. Plat. in symp. (de Alcibiade) ταινίας ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πάνυ πολλάς. Paus. in Att. ἀναδούμενος ταινίᾳ τὴν κόμην. ¶ Ab huius similitudine sic etiam nominatur agger ex arenæ colluuie, seu cautes scrupulosa sub aquis latens, in longum porrecta. Lat. puluinus, dorsum: apud Polyb. ¶ Item cingulum quod dependet è ligno nauis erecto columellæ formam habente. Poll. l. 1. ¶ Item fascia pectoralis, qua mulieres vtuntur ad mammas coercendas, teste Poll. l. 7. ¶ Et generaliter omne ex lana aut lino tenue & oblongum textum ταινία dicitur, teste Etym. ¶ Sunt & ταινίαι vermes quidam longi, instar tæniarum: Geopon. l. 12. c. 17. ¶ Item pisces quidam, apud Athen. l. 7. Aristot. hist. an. l. 2.

Ταινίον & ταινίδιον, τὸ, fasciola pectoralis: aut ornamentum collare. Etym. & Poll. l. 7.

Ταινιόω, tænia redimio & corono. Syn. & Aristop. in Conc.

Ὑποταινιόω, (Decomp.) subligatus.

Τανύω idem cum τιταίνω. Od. φ. Ὦ φίλοι, ἀλλ' ἐγὼ τανύω. Od. ε. ἱστίον ἐτάνυσσε πρώτιστα, extendit seu expandit.

Τανύομαι, tendor, extendor, distendor. Il. ω. ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθείς, exporrectus, expassus.

Τάνυμι, idem cum τανύω. Τάνυμαι, idem cum τανύομαι. Il. ρ. τανύεται δ' ἐπὶ δίφρος, distenditur seu extenditur in longum.

Τανυστὺς, ύος, ἡ extensio: contentio. Od. φ.

Τανὸς ὁ idem cum τετανὸς, protentus, extentus, promissus: Eurip. in Bacch. Κόμην μὲν ἐπὶ σῷ κρατὶ τανὸν ἐκτενῶ.

Τανεῖαι, αἱ, porrecta tigna: vel simpliciter, tigna: quoniam in directum solent porrigi. Theoph. hist. pl. 4. c. 1.

Ταὼς & ταῶς, ῶ, & ταὼν, ῶνος ὁ pauo: auis nomē habēs ἀπὸ τῆς τάσεως τῶν πτερῶν teste Athen. l. 9. quē vide, nec non Arist. hist. an. l. 6. Aristop. in Auib. Τηρεὺς γὰρ εἰς ὑπόπτερον ὄρνις ἢ ταῶς.

Composita: ac primùm ex τείνω, cum præpositione.

Ἀμφιτείνω circumquaque extendo, circum extendo: vnde ἀμφιτέταται, circumquaque extensus.

Ἀνατείνω, sursum extendo, erigo sursum extendens, attollo, tollo: Arist. de mundo, πάντες οἱ ἄνθρωποι ἀνατείνομεν τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν εὐχὰς ποιούμενοι manus in cœlum tollimus. Apud Xen. Pæd. 4 τὰς δεξιὰς ἀνατείναντες, dextras porrigentes: quod erat amicitiæ signum. Apud Plut. in Othon. ἀνατείνειν τὸ ξίφος, gladium intentare.

Ἀνατείνομαι, sursum extendor, erigor, attollor: vt ἀνατείνεται πρὸς τὴν ἄνω χώραν, apud Galen. Interdum, erigor, vt homines elati & magnificè de se sentientes. Chrys. in 2. ad Thess. c. 2. εἰσῆλθεν ἔχων ζώνην χρυσῆν καὶ ἀνατεταμένος. Apud theologos idē significat quod ἀνάγομαι, i. quasi subuehor vltra hæc terrena ad reconditiorem sensum inuestigandū. vt apud Dionys. de cœl. Hierar. c. 2. ¶ Actiuè etiam vsurpatur pro ἀνατείνω, intento: vt apud Xenop. pæd. 7 ἀνατεταμένοι τὰς μαχαίρας, gladios intentantes: vnde exp. etiam minor, comminor: vt apud Demost. οὐκ ἦν μὲν οὐδὲν εἶχεν ὑμῖν ἀνατείνασθαι φοβερὸν, nihil metuendum comminari vobis poterat.

Ἀνάτασις, εως, ἡ, extensio in altum, erectio, porrectio. Item comminatio: peculiariter, quæ fit cum acerbitate animi & audacia. Plut. in Cat. & Polyb.

Ἀνατατικὸς, extensus, aptus ad extendendum sursum. Apud theologos idem quod ἀναγωγικός.

Ἀνατατικῶς, cum extensione quadam, elato quodam modo, elatè. Item imperiosè, rigidè: apud Suid.

Ἀνάτονος, sursum tendens: vel nimis in altum tendens. Vitruu. l. 10. c. 15.

Ἀνατιταίνω, idem cum ἀνατείνω, vel idem cum τείνω, tendo, extendo, protendo.

Decomp. Ἐπανατείνω, sublatum intento alicui: vnde apud Luc. τολμήσει ἐπανατείνασθαί μοι τὸ βακτήριον. Itē intendo: vnde apud Xen. pæ. ἐπανετείνετο δὲ καὶ μείζονας ἐλπίδας τοῖς ἀξίοις ἐπαίρων, intendebat spes, i. maiores edicebat, accendebat.

Ἐπανάτασις, intensio, seu intentatio. Item sublatio, erectio: vt τῆς σκήπτρου ἐπανάτασις, apud Aristot. polit. 3.

Προανατείνω, ante attollo. Exponitur & prætendo. Hesyc.

Προσανατείνομαι, insuper minitor, minas addo: apud Suid.

Ἀντιτείνω, in contrariam partem tendo seu trado. Interdum, vicissim, tendo obtendo, oppono: vt apud Euripid. in Med. ὡς ἂν χρὴ σ' ἱμείρεσθαι κακοῖς Οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων, stulta stultis obtendere. Item neutraliter, renitor, repugno, refragor, non assentior: Eurip. in Herc. fur. τοῦ δ' ἀναγκαίου τρόπου, Ὃς ἀντιτείνει σκαιὸν ἡγοῦμαι βροτόν, qui renititur moribus necessariò vsurpandis. Plut. in Numa, ἀντιτείνων πρὸς οὐδέν. Sine præposit. apud Aristot. ethic. 4. Exponitur etiam, oppositus sum: apud Plut. in Themist.

Ἀντίτασις, ἡ, reluctatio, resistentia. Plat. de leg.

Ἀντίτονος ὁ, in contrarium tendens, renitens: in Epigr.

Ἀποτείνω in longum extendo, produco: vt ἀποτείναντα τὼ πόδε καθεύδειν, apud Luc. Plat. in Gorg. αὐτὸς μακρὸν λόγον ἀποτέτακα, sermonem produxi: quod & absolutè ἀποτείνω dicitur: apud eundem ibid.

Ἀποτείνομαι, in longum extendor: vnde ἀποτεταμένος τράχηλος: in Hippiatr. Itē producor, in longū tempus extendor, vt ἀποτεινόμενος πότος: apud Luc. Item longam & verbosam orationē habeo: apud eundem in Amoribus, ἐν μέρει ὑπὲρ τῆς αὐτὸς ἑαυτοῦ δόξης ἑκάτερος ἀποτείνασθε. Item euehor: & contendo: Basil. ἐγὼ καιρὸς οὐκ οἶδ' ὅσοι πέρα τοῦ μέτρου πρὸς ἐκείνους ἀποτείνασθαι. Et cum εἰς apud Gal. ἀποτείνεται εἰς Θεσσαλόν.

Ἀπότασις, εως, ἡ, extensio, exporrectio, productio. Et pro intentione ac scopo scriptoris: apud schol. Aristop. in Auib.

Ἀποταδὴν, productè, exporrectè, extensè. Item prolixè.

Διατείνω, protendo, extendo, porrigo: vt apud Xen. pæd. 1. ἀνάγκη ἐστιν ἐπὶ πάντα τὰ λεκάνια ταῦτα διατείνειν τὰς χεῖρας. Itē distendo vnde διατεινόμεναι φλέβες, quæ distendūtur: apud medicos. Interdū neutraliter, porrigor & me extēdo, pertēdo pertineo: vt διατείνει ἐπὶ πολὺ, Aristot. eth. 4. c. Idē eth. 10. διατείνει ταῦτα διὰ παντὸς τοῦ βίου, extendunt se, seu pertinent.

Διατείνομαι, protēdor, extendor, porrigor: vnde apud Athen. l. 5. πᾶν διατεταμένον εἰς εὐθύτητα σχῆμα. Et actiuè, idē cum διατείνω, protendo: vnde διατεινόμενοι οἱ μὲν τὰ πέλτα οἱ δὲ τὰ τόξα, apud Xen. pæd. 1. Idē contendo, efficere laboro, annitor: Aristo. eth. 9 διατεινόμενον τὰ κάλλιστα πράττειν. Apud eundē pol. 7. παιδία διατεινόμενα pueri qui vires ac voces contendunt. Interdum pro, verbis & oratione contendo. Theoph. hist. pl. l. 5. ὡς διατείνονταί τινες. Vnde & exp. affirmo, assevero: apud Aristot. Luc. & Plut.

Διατεταμένως, magna contentionē, magnopere, enixē: Aristot. eth. 9. c. 4.

Διάτασις, ἡ, extētio, distentio, cōtentio, vt διατάσεις τοῦ πνεύματος, spiritus cōtentiones. Plu. in præcept. san. Apud Arist pol. 7. διατάσεις τῶν παίδων, virium & vocis cōtentiones in pueris.

Διατατικὸς, εος, ὁ καὶ ἡ, pertendens, contendens, aut tendens Theoph. de caus. pl. l. 2. c. 20.

Διάτονος, distentus, extentus. Item contentus, vehemens. τὸ διάτονον apud musicos est modulationis genus quoddam: de quo Plut. in lib. de musica. Vitr. l. 5. c. 4. & Mart. Cap. lib. 9. c. de sonis. Dicuntur & lapides quidam διάτονοι, in structuris: apud eundem Vitr. l. 2. c. 8.

Διατόνια, dicuntur circuli, annulli. Exod. c. 35.

Ὑπερδιατείνομαι, (decomp.) supra modum contendo, mira pervicacia contendo. Demosth. in Leptin.

Ἐκτείνω, extendo, protendo: vt ἐκτείνας τὴν χεῖρα. Plat. polit. 5. idē extraho, educo. Sap. c. 10. ἐξέτεινεν αὐτὸν ἐκ παραπτώματος.

Ἐκτείνομαι, extendor, porrigor. Xen. in symp. τὸ ἕως καθεύδω ἐκτεταμένος.

Ἐκτεταμένως, extensè, more eorum quæ extensa & porrecta sunt. Suid. (productum.

Ἔκτασμα, τὸ, extensio, productio: vel id quod extentum est &

Ἔκτασις, ἡ, extensio & porrectio: vt ἔκτασις χειρῶν, apud Greg. in Maccab. encom. Item figuræ nomen apud Gram. qua syllaba brevis extenditur & producitur. Exponitur etiam, explicatio. item discessus, transitus: Apud Aristot. de gen. an. l. 4.

Ἐκτατὸς, exporrectus, extensus. Plat. (& Luc.

Ἐκτάδην, & ἐκταδὸν, idem cū ἐκτεταμένως: Eurip. in Phœn.

Ἐκτάδιος, extensus, exporrectus; vel qui in longum se extendit: Oppian. de venat. l. 3. Item amplus, qui longe latéque distendi & explicari potest: vt ἐκταδίην χλαῖναν. Il. κ.

Ἐκτενὴς, idem. Exponitur etiam, sedulus, diligens: apud Suid. item iugis, assiduus: vt ἐκτενὴς προσευχὴ. Act. Ap. c. 12.

Ἐκτενῶς, idem cū ἐκτάδην: seu prolixè. Item promptè: apud Polyb. Item impensè, vehementer, totis viribus. Poll.

Ἐκτένεια, seu ἐκτενία ἡ, extēsio, explicatio, Hesyc. Itē iugis & assidua opera, Suid. Item copia, abundantia. Herod. l. 6. & 8.

Decomp. Ἀντεκτείνω, contendo, confero, comparo. Aristop. in Ran. ἀντεκτείνειν αὐτὸν τοῖς. Ἀντέκτασις, contentio, collatio, comparatio, apud Greg.

Ἀπεκτείνομαι, extendor, prolator, vel prolongor.

Ἐπεκτείνω, extēdo, exporrigo, protēdo. Alex. Aph. Ἐπεκτείνομαι, cōtendo, enitor, annitor. Ἐπέκτασις, exporrectio, extensio, vel dilatatio. Δυσεπέκτατος, qui difficulter extendi potest.

Παρεκτείνω *itidem*, extendo & produco: vel ad comparationē alicuius extendo & produco: vnde παρεκτεινόμενον τοῖς ἀϊδίοις διάστημα, spatium quod cōparatione sua æternis respondeat: Gregor. Naz. Παρεκτείνομαι, exp. etiam simul extendor & cresco, vel alterius magnitudinem assequor. Παρέκτασμα, τὸ, immodica extensio, immodica longitudo. Παρέκτασις, nomen figuræ Gramm. qua vox aliqua vna syllaba inserta extenditur & longior fit: vt quum ἀδελφειὸς dicitur pro ἀδελφὸς, & ἐτήτυμος pro ἔτυμος. Ἀντιπαρέκτασις, idē quod ἀντέκτασις. Greg. Συμπαρεκτείνω, simul extendo. Item comparo, contendo. Συμπαρέκτασις, idem cum ἀντιπαρέκτασις. Greg.

Ὑπερεκτείνω, vltra extendo, vel vltra modum extendo. Ὑπερεκτείνομαι, vltrà extendor, i. efferor, & euehor supra, excello, supero. Greg. ὁρῶν καὶ κέδρων ὑπερεκτείνεσθαι, & cum accus. apud Dionys. Areop. Ὑπερέκτασις, extensio qua aliquid supra aliud euehitur & attollitur.

Ἐντείνω, intendo: vnde in voce media τόξα ἐντείνασθαι, apud Xen. Pæd. 4. Idem cædo, pulso, ferio. Synes. πὺξ ἐντείνειν. ¶ Apud Xen. νόμους ἐπεχείρησεν ἐντείνας εἰς ἔπος εἰπεῖν, exp. leges edere versibus tentauit. ¶ Apud Plut. in Sol. γνώμαις ἐνέτεινε φιλοσόφους, sententias adiecit philosophicas.

Ἐντεταμένως, intensè, omnium virium intensione. Exponitur & constanter, impensè.

Ἔντασις, ἡ, intentio, contentio. Item distinctio, productio, vehementia, rigor, item obiectio. Vitruu. l. 3. c. 2.

Ἐντατὸς, ὁ, intētus cōtentus: vel qui intendi solet aut potest: vt ἐντατὰ ὄργανα. apud Plut. Ἐντατικὸς, intendendi seu contendendi vim habens: vt ἐντατικὰ φάρμακα, apud Paul. Ægin.

Ἐντενὴς, contentus, intentus. Vnde ἐντενῶς, intentis viribus, vehementer: Apoll. Arg. 2.

Ἔντονος, idem intentus, vehemens, acer, ridigus. Plat. in Theætet. Plut. in Publ.

Ἐντονία, cōtentio, intentio: vel valida & firma contentio. Itē

Ἐντόνως intentè, intentis viribus, acriter. (firmitas.

Decomp. Προσεντείνω, insuper intendo. Et προσεντείνω πληγὰς, insuper verbera infligo. Luc. & Demost.

Συνέντασις, intentio quæ simul fit: aut idem quod ἔντασις.

Ἐπιτείνω, intendo, contendo, Plut. de educ. lib. τά τε τόξα καὶ τὰς λύρας ἀνίεμεν ἵνα ἐπιτεῖναι δυνηθῶμεν. Metaphoricè apud Aristot. pol. 3. τὰ ἐπιτιμήματα ἐπιτείνειν ἢ ἀνιέναι, intendere, i. augere. Itē neutraliter, inualesco, incresco validior fio. Plutarc. in Cam. ἐπιτείνεν ὁ λοιμός. Item contendo, enitor, annitor. Aristot. pol. 4. ἐὰν δὲ ἐπιτείνωσι τῷ ἐλάττονες ὄντες μείζονας οὐσίας ἔχειν.

Ἐπιτείνομαι, *itidem* accresco, inualesco, augmentum capio. Phal. in epist. ἐπετάθημεν ταῖς φροντίσι, curæ nobis accreuerunt. Exp. etiam, diutius duro: apud Xen. in Laced. polit.

Ἐπιτεταμένως, intensè, vehementer.

Ἐπίτασις, intensio seu intentio: vt ἐπίτασις χορδῶν, apud Plat. de rep. l. 1. Et metaph. exaggeratio, amplificatio, vehementia. Est & pars quædam fabularum.

Ἐπιτατικὸς, intendendi & augendi vim habens: vt α dicitur esse ἐπιτατικὸν, apud Gramm.

Ἐπίτονος, i. ἱμὰς, lorum quo aliquid intenditur. Et specialiter, funis seu rudens qui à summa mali parte in puppim tentus malum firmat. Od. μ.

Ἐπιτόνιον, τὸ, verticillum seu vertibulum, quo intenduntur nerui ἐντατῶν ὀργάνων. Et metaph. amplificatio. vt ἐπιτόνιον τῆς διανοίας, apud Plut. de educ. li. Dicitur & esse instrumentum quibus chordæ funésque intenduntur.

Decomp. Ἀνεπίτατος, intensionis expers: vel qui intendi non potest. Porphyr.

Συνεπιτείνω, vnà intendo: vel intendo, adaugeo: vt συνεπιτείνειν τὰ ἀλγεινά, apud Basil. Et neutr. simul intendor, vt à augeor. Aristot. de insomn.

Κατατείνω, idem quod τείνω, tendo: Il. γ. κατ' δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω, retro tetendit lora seu habenas. Item retineo retractis aut detractis habenis: vt apud Plut. in Publ. οὐδὲν ἦν ἔργον τοῦ ἡνιόχου κατατείνοντος, vnde metaph. apud eundem Pericles dicitur τὸν δυσχεραίνοντα δῆμον κατατείνειν, inhibere & coërcere. Significat etiam prosterno, deiicio: seu toto virium nixu detraho. Idem in Publ. κατατείνοντες αὐτοὺς εἰς τὸν ἀφ. Item cōtendo: vt apud Synes. κατατείνω δρόμον ἐπὶ τὸν λιμένα, cursum contendo: quod interdum absolutè κατατείνω dicitur: vt apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 44. Item distendo, extendo, vel distendendo torqueo. Chrysost. com. in epist. ad Tit. ἱμᾶσι κατατείνειν τὸν οἰκέτην. ¶ Neutraliter quoque pro tendo accipitur, i. porrigor, pertineo: vt κατατείνειν τῆς θαλάσσης, apud Phil. de vita M. l. 1. item in instituto orationis cursu pergo, latius differo. Syn. epist. 111. κατατείνει συνεχῶς. Sic & apud Plat. de rep. l. 2.

Κατατείνομαι, distendor, extendor, seu extendendo crucior. Demosth. κατατεινόμενος ὑπὸ τῆς βασάνου, ὡμολόγησε. Et neutr. contendo connitor. Plut. in Anton. (l. 1.

Ἀντικατατείνω, (dec.) cōtrà contendo, cōtrà differo. Plat. pol.

Παρατείνω, protendo, extendo, produco. Luc. παρεκτείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, producens. Apud Plut. in Cam. παρατείνασαν ὀπίσω τὸ ἱμάτιον, porrigentem vestem post terga. Item procrastinando in longum tempus protraho, prorogo: vt παρατείνειν τὸ βάπτισμα apud Greg. Interdū detineo, suspensum teneo, remoror. Xen. Pæd. ὥσπερ οὗτος ἐμὲ παρατείνει. Phil. de vita M. l. 1. λιμῷ παρέτεινον αὐτούς, fame seipsos remorabantur. Item extendo & torqueo aliquem donec viribus concidat, conficio, eneco: Phi. de vita M. l. 2. παρέτεινε λιμῷ τὰς γαστέρας. ¶ Neutraliter significat, prætentus sum. vt apud Thuc. παρατείνουσα τὸν λιμένα, portui prætenta. Item producor, prorogor, in longum ducor. Gal. ἐπὶ πλεῖστον παρατεινάσης τῆς χειμῶνος. Sic παρέτεινε ζῶν, diutius vita ipsius producebatur: Synes. ep. 67. Interdum & pro porrigor: vt apud Strab. l. 8. τὸ τῶν Ἀχαιῶν ἔθνος τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ παρατείνει.

Παρατείνεσθαι dicitur quod producitur & extēditur seu protenditur: apud Aristop. in Nub. Item quod cunctando prolatatur: vt δύναμις παρατεινομένη, apud Plut. in Fab. Item quod conficitur & enecatur: vt λιμῷ παρατείνεσθαι. Plat. in symp.

Παράτασις, extensio, porrectio, productio, Eust. παρατατικὸς, extendendi seu protendendi vim habens. Apud Gram. παρατατικὸς χρόνος, imperfectum tempus; quoniam longius aliquod temporis spatium significat, quàm ὁ ἀόριστος χρόνος: seu quoniam rei extensionem longiorem habet, teste Suid.

Παρατατικῶς, cum quodam spatio temporis, per præteritum imperfectum tempus: apud eundem.

Παράτονος, protensus: vt παράτονοι χεῖρες: Eurip. in Alcest.

Ἀντιπαρατείνω, (dec.) contendo, cōparo, compono: *sicut è regione rei alicuius extensa aliquid aliud extenditur vt cū ea cōferatur*. Plat. in Phædro. Ἀντιπαράτασις, idē cū ἀντιπαρέκτασις.

Περιτείνω, circumtendo, circum extendo, aut obtendo. Interdum valde extendo.

Περίτασις, circumtensio, obtensio, aut obtentus. Theoph. de caus. pl. l. 4. c. 14. Itē vehemens seu valida distentio. Dios. l. 3.

Περιτενὴς, valde tentus, rigidissimus, contentissimus.

Περιτόναιος, seu περιτόνειος, aut περιτεναῖος, circumtentus, obtentus: vnde περιτόναιον aut περιτόνειον, i. σκέπασμα, dicitur membrana seu tunica totum internum ventrem continens, cui circumtenditur. Poll. lib. 2. In naui περιτόναιον dicitur quod ex superiori parte latera & veluti parietes nauis vtrinque continet, teste eodem l. 1.

Προστείνομαι, insto, instanter posco.

Προτείνω, prætendo, obtendo, obiecto. Plat. de rep. l. 2. ψευδὲς θεὸς ἂν ἐθέλοι ἢ ἔργῳ φάντασμα προτείνων, falsam speciem prætendens. Item propono in medium affero. Isocr. de Pace, οἱ δ' οὐδὲν προτείνουσι. Sic aliquis πρόβλημα προτείνειν dicitur cuius in medium propositi explicationem postulat. apud Laert. Athen. l. 9. & Alex. Aphr. Item protendo, porrigo. Aristophan. in Plut. Ὁπότε προτείνοιέν γε δραχμὰς εἴκοσι. Sic δεξιὰς προτείνειν. apud Xen. Pæd. 4.

Προτείνομαι, *itidem* prætendo, obtexo. Plat. in Epist. τὴν ἡλικίαν προτεινόμενος. Item effero, in medium profero. Dem. ... Et passiuè offeror: Phil. de vita M. δελεασθεὶς ἡδοναῖς καὶ τοῖς οὐδὲν προτεινομένοις, oblatis inescatus. Sic χαλινὸς προτεινόμενος, frænum quod equo offertur: apud Xen. de re equ.

Πρότασις, εως ἡ, propositio: id quod ad disputandum proponitur: sæpe apud Aristot. Est & pars quædam fabulæ: initium videlicet dramatis, & primus actus.

Προτατικὸν πρόσωπον, in fabulis dicitur persona quæ in προτάσει tantum loquitur.

Προτενής, prætensus seu protensus: vt προτενὴς δόρυ, apud Apoll. Arg.1.

Πρότονος, ὁ, s. ἱμὰς aut κάλως, lorum seu funis à malo summo proram intendens, seu quo à summa mali parte protento in proram ipse malus firmatur. Odyss. μ. Iidem προτόνοι etiam πρότονα dicuntur teste Eust.

Προτονίζω, rudentes laxos intendo. Syn. ep.4.

Προτένιον, τό, dictum fuit vestimentum quoddam quo sacerdos primùm induebatur, deinde à sacerdote ei qui sacrificium mactaret, imponebatur Suid.

Ἀντιπροτείνω. (*Decomp.*) vicissim seu ex altera parte protendo. Xen. in Hellen. Item è cōtrario seu contra propono. Ἀντιπρότασις, propositio contraria, seu in contrariam partem.

Συντείνω cōtendo, propriè, de arcu. Item cōtendo, i. laboro & nitor efficere. Plat. in ep. αὐτὸ τοῦτο ξυντείνων οὐκ ἀνῆκα πώποτε. Interdum cōtendo, s. cursu, vel cursum. Plut. de deo Socr. συντείνοντας εὐθύς. Itē incito, vrgeo, instigo. Plat. ep.7. ξυντείνας αὐτόν τε καὶ τὸν ἡγούμενον, τὴν ὁδὸν οὐκ ἀνίησι. Itē adduco, cōtraho. Plut. de def. ora. τὰ τοιαῦτα συντείνει καὶ συνίστησι τὸ πρόσωπον. ¶ Neutraliter idē significat cū τείνω, tēdo, specto seu pertineo: vt apud Aristot. eth.6. τὰ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν σκοπὸν συντείνοντα.

Συντείνομαι, annitor & omnes neruos intendo vt ad exitum perducam. Plat. de rep. l.6. Πάν ποιεῖν, συντεινομένους ὅπως ἀκριβέστατα ἕξει.

Συντεταμένως, contentè, enixè, maximoperè. Idem ep.7.

Σύντασις, ἡ, contentio, vel distentio: vt σύντασις νεύρων, apud Diosc. lib.3.

Συντατικός, contendendi seu contrahendi vim habens. Galen. method. l.4.

Σύντονος, ὁ καὶ ἡ, contentus, qui cum animi & virium cōtentione fit. Itē acer, vehemēs, cōcitatus: vt σύντονος πορεία ἐπ' ἀστέα, apud Plut. in Erot. Et σύντονος σπουδή, apud Herodian. l.2. Τὸ σύντονον, idem quod συντονία, cōtentio. Xen. in Cyneg. Interdum aduerbialiter vsurpatur: vt σύντονον βλέπει, acriter tuetur, apud Philostr. pro quo & σύντονα, apud Eur.

Συντόνως, idem cum σύντονον & σύντονα, summa cum contentione, acriter, vehementer. Luc. Syn.

Συντονία, contentio, continuus ac non interruptus tenor. Aristot. polit.8. apud eundem hist. an. l.5. συντονία τοῦ αἰδοίου, genitalis membri rigor, seu tentigo.

Ἀσύντονος, [*Decomp.*] non contentus, laxus, remissus, languidus. Ἀσυντόνως sine vlla contentione, remissè. Xen. pæd.4.

Ὑπερτείνω, supra modum tendo, intendo, seu contendo vltra iustam mensuram. Et neutraliter, extollor & euehor supra vel vltra, supero. Theophr. hist. pl. l.4. τὰ ἄγρια ὑπερτείνει πολὺ τῶν ἄλλων ζώων. Apud Aristot. eth.3. c.8. εἰ δὲ στρατιῶται δειλοὶ γίνονται ὅταν ὑπερτείνῃ ὁ κίνδυνος, exp. quum periculum maius fuerit quam putauerint. Item ὑπερτείνω, tensus sum supra vel super: vt ὑπερτείνοντες ὑφασίσκοι, apud Athen. l.12.

Ὑπερτείνομαι, idem cum ὑπερτείνω, in secunda signif. Aristot. in probl. ὑπερτείνομαι δυνάμει, virib. supero. Apud Xen. ὑπερτείναντος τὸ κέρας, superatū: cornu vlterius se extendēdo.

Ὑπερτενής, tensus vel tendens supra. Item eminens, altus, sublimis. Suid.

Ὑπέρτονος, nimium tentus, vltra modum contentus: vt ὑπέρτονος βοή, admodum intenta vox. Aristoph. in Nub.

Ὑποτείνω, subtendo, subtus tendo. Et passiuè seu neutr. tēdor seu tentus sum sub: vt apud Eucl. l.1. ὑποτεινούσας πλευρὰς ἴσας ἀλλήλαις ἕξει. Itē subiicio, suggero, exhibeo. Syn. ep.105. ἐλπίδα πικρὰν ὑποτείνει τοῦ μέλλοντος, spem amaram subiicit futuri.

Ὑποτείνομαι, idem quod προτείνομαι, interrogo & disputando propono. Plat. in Gorg. ὥσπερ σοι τὰ ἔμπροσθεν ὑπετείνατο ὁ Χαιρεφῶν.

Composita sine præpositione: ac primùm partim in τενής τενῶς desinentia, &c. partim ex τείνω.

Ἁλιτενής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, vt ἁλιτενὴς τόπος, maritimus vel mari adiacens locus: quasi ad mare extensus. Τὸ ἁλιτενές, exp. demissum & humile. Hesych. & Etymol. Apud Appian. ἁλιτενὴς θάλασσα, exp. mare vadosum.

Ἀτενής, intentus, vel admodum intentus: vt ἀτενὴς νόος, apud Hesiod. in Theogn. Item qui intentis & inconniuentibus oculis intuetur, seu fixis & firmis. Athen. l.8. Metaphoricè de homine dicitur qui eundem semper tenorem seruat, rigido, inflexili, constanti: vt apud Plut. in Aristid. interdum in malam partem, de peruicaci: vt Aristoph. in Vesp.

Ἀτενὲς & ἀτενῶς, intentis seu defixis oculis. Plut. Luc.

Ἀτενίζω, intentis oculis aspicio, oculos defigo. Act. Ap. c.7. ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανόν. Et cum dat. Luc.4.

Ἀτενισμός, intuitus continuus & inconniuens.

Ἐνατενίζω, (*decomp.*) oculos defigo in, intentis oculis inspicio Basil. in ep.

Εὐθυτενής, in rectum tendens, directus.

Εὐρυτενής, qui latè distenditur: latus, amplus. Nonn.

Ἰθυτενής, in rectum extensus, rectus: Ptolem.

Ἰθυτένεια ἡ, q.d. in rectum extensio, via in rectum extensa: via recta, apud eundem.

Νευροτενής, neruis intentus seu contentus: in Epigr.

Ὀξυτενής, in acutum tendens, acuminatus: in iisdem.

Πολυτενής, (pro quo poeticè dicitur πουλυτενής) multum porrectus: seu in multum longúmque spatium porrectus & extentus: Dionys. de situ orb.

Πραϋτένων, qui miti & mansueta ceruice est, mansuetè iugum subiens. Epigr.

Σχοινοτενής, extensus seu protensus vt funis: Herod. Exponitur & prolixus, longus: apud Philostr. in Heroic. & Hermog.

Σχοινοτενῶς, in modum funis extensi in longum: porrectè, prolixè, intensè. Hermog.

Ταλχιτένων, qui dura ceruice est: Hesych.

Ὑψιτενής, in altum tendens: item in alto extensus. Nonn.

Ὑψιτένων, qui alta ceruice est. Item qui erecta ceruice incedere solet: vt ταῦροι ὑψιτένοντες. Phocyl.

Κερροτένων, qui manibus est neruosis. epith. cancri, in Batrachom.

Composita in τονος, &c. desinentia, itidem sine præpositione.

Ἀκρότονος, ου, ὁ καὶ ἡ, in summo tentus. Item qui extremas partes, i. manus & brachia summis viribus intendit. Athen. l.12.

Ἄτονος, non contentus. Et metaph. laxus, remissus, infirmus, languidus. Plut. de def. orac.

Ἀτόνως sine contentione virium, remissè, languidè. [Plut.

Ἀτονία, ἡ nerui remissi: languor, infirmitas, remissio virium.

Ἀτονέω, ῶ, languidus & inualidus sum, infirmus & imbecillus sum, torpeo. Idem de fort. Alex. ἠτόνει δὲ ἡ χείρ, καὶ βάρος εἶχε ναρκῶδες: Cum infinit. exp. non potis sum: vt apud Chrysost. de sacerdot.

Βαρύτονος, qui graui tono effertur seu pronunciatur.

Βαρυτόνως, graui tono.

Βαρυτονέω, graui tono claudo seu finio, graui tono effero.

Βυρσότονον κύκλωμα, apud Eur. in Bacch. dicitur tympanum: quoniam rhombus est orbicularis pelle intenta obductus.

Ἐμπροσθότονος, in anteriora tendens: morbi cuiusdam nomen, & species τοῦ σπασμοῦ: apud Cæl. Aurel. l.3. c.6.

Ἐμπροσθοτονία, pronus raptus: inclinatio colli in anteriores partes inuoluntaria, ob vehementem tumorem sine strictură.

Ἐμπροσθοτονικός, qui laborat ἐμπροσθοτονίᾳ: apud eūdē ibid.

Ἑπτάτονος, septem τόνους habens: seu septem neruis aut fidibus intentus: vt ἑπτάτονος λύρα, apud Eurip. in Iphig. Taur.

Εὐθύτονος, idem quod εὐθυτενής.

Εὔτονος, bonis & firmis neruis intentus: & metaph. validus, robustus, firmus. Luc. Theophr. Plut.

Εὐτόνως, intentis viribus, validè, vehementer. Hesych. Aristoph. in Plut.

Εὐτονία, firmus tenor & contentio valida, vehementia apud eundem.

Εὐτονέω, validus sum, valeo viribus. Et cum infinit. possum, potis sum: Plut. περὶ δυσωπίας.

Διευτονέω, (*Decomp.*) idem.

Ἡμιτόνιον, τό, dimidia pars toni, item pro fune seu neruo: apud Heron.

Ἰσότονος, qui æqualis toni est.

Ἰσοτόνως æquali tono: vel æquali tenore, æquali motu.

Μονότονος, qui vno tantùm tenore progreditur seu profertur. Exponitur & peruicax.

Μονοτόνως, eodem tenore.

Μονοτονία, vnus idémque tenor, vna eadémque spiritus ac soni intentio. Quintil. l.11.3.

Ὁμότονος, eundem semper tenorem seruans. Item æqualiter tentus, seu contentus. Galen. Cæl. Aurel. de morb. acut. l.3 c.1.

Ὁμοτόνως, æquali seu eodem tenore: aut more eorum quæ æqualiter tensa sunt.

Ὀξύτονος, qui acuto tono finitur, apud Gramm. Apud Sophoc. ὀξύτονοι γόοι, qui acuto vocis tenore eduntur.

Ὀξυτονέω, in acutū tēdo vel angustus sum. Greg. de homine.

Decomp Παροξύτονος & προπαροξύτονος, qui in penultima acutum tonum habet, & qui in antepenultima: vocab. grammatic.

Ὀπισθότονος, in auersum tendens aut tentus: nomen morbi, de quo vide Aret. de morb. acut. l.1. c.6. Sic etiam dicitur persona quæ in posteriora seu in scapulas conuellitur: aliás ὀπισθοτονικός.

Ὀπισθοτονία idem cum ὀπισθότονος, quum de morbo dicitur, apud Cæl. Aurel. de acut. morb. l.3 c.6.

Ὀρθότονος, qui rectum tonum seu accentum habet.

Ὀρθοτονέω, rectum tonum seu accentum do: Gaz.

Παλίντονος, idem quod ἀντίτονος, in auersum tendes, remittens: παλίντονα τόξα Il. θ.

Χειροτονέω, manum protendo & attollo: Aristoph. in Conc. Item scisco, decerno, creo: quoniam in suffragiis ferendis manus porrigi solebant. Demosth. in Timocr. ὁπότερον δ' ἂν τῶν νόμων χειροτονήσωσιν οἱ νομοθέται, τοῦτον κύριον εἶναι, quamcunque legem scito suo probauerint legumlatores. Idem Philipp.1. χειροτονεῖτε τοὺς ταξιάρχους, creare. Significat etiam, suffragiis defero, apud Herodian.

Χειροτονοῦμαι, magistratus creor. Et cum accusat. ἀρχὴν, apud Aristoph.

Χειροτονητός, suffragiis creatus. Χειροτονητά, cognominatur liber quidam Democriti, apud Vitruu.

Χειροτονία, ἡ, suffragiorum latio. Thuc. l. 3. Exponitur &, plebiscitum, suffragium. Item sic dicitur creatio magistratus.

Decomp. Ἀντιχειροτονέω, suffragio ferendo contraria scisco seu decerno, refragor. Aristoph. in Conc. & Thuc. l. 6. Ἀντιχειροτονία, refragatio, suffragatio contraria.

Ἀποχειροτονέω, suffragio meo improbo aut antiquo: vel, veto, abrogo. Dinarch. contr. Philoc. ὁ μὲν δῆμος ἀπεχειροτόνησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς τῶν ἐφήβων ἐπιμελείας. Et in pass. apud Dem. in Timoth. ἐπειδὴ δὲ ἀπεχειροτονήθη μὲν ὑφ' ὑμῶν στρατηγὸς, vbi imperium ei vos abrogastis. Idem plebiscito absoluto. Idem Dem. τὰ πεπραγμένα ἀκούσας ὁ δῆμος ἀπεχειροτόνησε Μειδίου.

Ἀποχειροτονία, antiquatio quæ fit suffragio. Dem. in Timocr. Item abrogatio: apud eundem in Theocr.

Αὐτοχειροτόνητος, suo ipsius suffragio electus, per se creatus.

Ἀχειροτόνητος, qui nullis electus est & creatus suffragiis.

Διαχειροτονέω, suffragio meo declaro vtra ex duab. rebus quæ propositæ sunt, mihi placeat. Dem. in Euerg. Διαχειροτονοῦμαι, idem. Xen. Hellen. l. 1 διαχειροτονία, diiudicatio illa qua ex duabus rebus propositis vna alteri, suffragio præfertur. Demost. in Timocr.

Ἐγχειροτονέω, inter alios creo. Poll.

Ἐπιχειροτονέω, scisco, decerno Dem. in Timoc. ἐπεχειροτονήσατε ὑμεῖς μὴ φίλια εἶναι. Item suffragia fero. Item Philipp. 1. ἐπειδὰν ἐπιχειροτονῆτε τὰς γνώμας, quum suffragia de sententiis feretis. Ἐπιχειροτονεῖσθαι, dicitur quod decernitur & plebiscito probatur: vnde εἰρήνη ἐπιχειροτονηθεῖσα, apud eundem. Ἐπιχειροτονία, plebiscitum sæpe apud eundem.

Καταχειροτονέω, aduersus aliquem suffragium fero, suffragio condemno. Dem. in Mid. ὁ δῆμος μιᾷ γνώμῃ κατεχειροτόνησεν αὐτοῦ. Et addito accusat. θάνατον: apud eundem, οὗ θάνατον κατεχειροτόνησεν ὁ δῆμος. Καταχειροτονία, condemnatio per suffragia & à plebe facta: apud eundem.

Προχειροτονέω, antè seu prius creo: vel præ aliis seu ante tempus aliquid designo: Dem. in Timocr. μετὰ ταῦτα γιγνομένης ἐκκλησίας προὐχειροτόνησεν ὁ δῆμος. prima de illo suffragia tulit. Et in pass. μάρτυρες προκεχειροτονημένοι, testes iam antè designati. Act. Ap. 10. Προχειροτονία, quum sententia cõsilij (quod προβούλευμα dicebatur) ad populum allata, prius decernebatur an illud ratum esse, an quæri amplius deberet.

Χορδοτονία, cordarum intentio in lyra. Athen.

Composita ex τανύω.

Ἐκτανύω idem quod ἐκτείνω extendo, &c. Theocr. Idyl. 26. Μίχεις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας.

Παρεκτανύω. (*dec.*) idem cum παρεκτείνω: Epigr.

Ἐντανύω intendo, extendo: Od. υ. Ὅς δέ κε ῥηΐτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι.

Ἐπιτανύω. (*dec.*) insuper intendo: vel idem quod τανύω: Odyss. γ. παρέβαλλε θόλοιο Ὑψόσ' ἐπιτανύσας.

Ἐπιτανύω idem cum ἐπιτείνω.

Κατατανύω & per syncopen κατανύω extendo. Itẽ explico, expedio. Hom Hymno in Bacch. Ἐμπνεύσεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον, ἀμφὶ δ' ἄρ' ὅπλα κατετάνυσαν.

Προστανύω. extendo. (Epigr.

Τετάνυστος, ter extensus, vel multùm extensus, longus. Suid. ex

Ὑποτανύω, subtendo, subter protendo seu extendo. Il. α.

ΤΕΙΡΩ. F. ερῶ. vexo, affligo, infesto, molesto Od δ. ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός. Il. ζ. Ἦ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν summopere nos vexãt & affligunt. Exponitur etiã, domo, subigo, absumo, tero, attero: vnde, Il. ρ. τείροντο δὲ νηλέϊ χαλκῷ Ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. Il. δ. γήραϊ λυγρῷ Τείρετο conficiebatur senecta.

Ἀτειρής, έος, ὁ καὶ ἡ, (*comp*) qui non τείρεται indomitus: vt κραδίη ἀτειρής. Il. γ & ἀτειρὴς φωνή. Il. ν. & ἀτειρὴς χαλκός. Il. σ. & alibi.

Τείρεα, τὰ dicũtur astra. apud Hom Iliad. σ παρὰ τὸ τείρεσθαι Eustat. πολλοὶ γὰρ ἐκ τῶν ἀστέρων κακοποιοῦνται γινόμενοι ἀστρόβλητοι.

Τρύσκω, idem quod τείρω. Hesyc.

Τέρυες ἵπποι. quidam exp. imbecilles: vt qui laboribus aut morbis exhausti sunt. Item voraces. apud Hesyc. Idem Hesych. τερυ exponit etiam λεπτὸν, tenue, subtile.

Τέρην, ενος, ὁ, tener mollis qui facile atteritur. Il. δ. Τῶν ὕπει αὐτῶν τέρενα χρόα γῦπες ἔδονται. Et Metaphoricè. Il. γ. & Odyss. π. τέρεν δάκρυ. Fœm. gen. dicitur τέρεινα tenera: vt Appol. τερείνης ποίης herbæ teneræ: & τερείνην ὄψιν, teneros oculos. Euripid. Comparat. τερενώτερος, tenerior: vt ἀμνοῦ τερενωτέρη, agno tenerior. in epigr.

Τεράμων, ὁ καὶ ἡ idem quod τέρην. tener. mollis: propriè de leguminibus & seminibus quæ coctura fiunt teneriora ac molliora seu quæ sunt coctibilia: vt docet Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 13. Sic Dioſc. γλῶ τεράμονα dixit solum coctibilia semina ferens.

Τεραμότης, ητος, ἡ. teneritas illa leguminum coctibilium: apud Theop. eod. l. c. 14.

Τέραμνος, ὁ. idẽ quod τεράμων, Plat. At τέραμνον, (substãt.) Hesych. est ξυλίνη arca. Itidémq; τέραμνοι eidem sunt στέγη, σκεπάσματα, tecta, tentoria. Similiter apud Eust τὰ τέραμνα dicuntur esse, οἴκου στέγη, domuum tecta: παρὰ τὸ τειρομένῳ σιδήρῳ ἐγκολάπτεσθαι in quorũ constructione ferrea instrumẽta teruntur & absumũtur. Hinc & apud Eur. in T oad τέραμνα Περγάμων, tecta Pergamorum. Apud eundem in Hipp. Steph. ἐν τεράμνοις Πυθίοις. exp. in fanis seu delubris Pythiis.

Τεραμνότης, idem quod τεραμότης: apud eundem Theophr. hist. pl. l. 2. c. 9.

Ἀτεράμων, (*comp.*) qui non est τεράμων. Metaphoricè dicitur ἀτεράμων ἀνήρ, apud Plut. Symp. 7 probl. 2. Sic Plat. de leg. ἀτεράμονι φύσει κεχρημένοι, qui natura sunt indomita, qui ingenio sunt refractario & quod emolliri nequit. Quidam interpr. durus, præfractus, indomitus, immitis, inexorabilis.

Ἀτέραμνος, idem quod ἀτεράμων, apud Theoph. loco citato. Et ἀτέραμνα ὕδατα. Aristot l. 4 de gen animal. quæ coctioni resistunt. Sumitur & Metaph. apud Polyb. 4. Ἀτεραμνότης, qualitas illa qua aliquid est ἀτέραμνον: duritas quædam & peruicacia in coquendo. Theoph. de caus. pl. l. 4. c. 6. Ἀτεραμνία, ἡ, incoctilis natura. Hippoc de vulneribus in capite.

Ἀτεραμνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, natura incoctilis. Gal. comm. in epidem. l. 6.

Τορύνη ἡ. peculiariter dicitur id quo in olla aliquid teritur & agitatur inter coquendum. Plat. in Hippia maiore. & Aristoph. in Auib. & alibi.

Τορυνάω ῶ. agito toruna. Poll. l. 6. c. 13.

Τορέω. Τερσω. Τρυω quomodo huc pertineant vide suis locis.

ΤΕΙ͂ΧΟΣ, εος τὸ murus, mœnia. (παρὰ τὸ τεύχω, teste Eust.) Od. ζ. ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει. vrbem muro cinxit. Thuc. l. 2. ξύλινον τεῖχος ξυνθέντες καὶ ἐπιστήσαντες τῷ αὐτῶν τείχει, constructo muro ligneo. Sic & alibi apud Hom. Dem. Aristot. &c. Metaphoricè apud Luc. de calumn. ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς περιβεβλημένος, cuius animus adamantino muro est circumdatus.

Τειχίον, τὸ paruus murus. Odyss. π. Ἐκ δ' ἦλθεν μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς. Exp. etiam, paries: apud Thuc. Apud eundẽ legitur & τειχία, quod exp. munitio seu muralis munitio.

Τειχιόεις, muratus, muris bene cinctus, vel simpliciter muris circundatus. Il β.

Τείχωμα, (tanquam à τειχόω) murale tormentum, seu muralis machina, qua vtuntur ad oppugnandos & subruendos muros. Polyb.

Τειχέω, ῶ, muris cingo, muris circundo. Herodot.

Τειχίζω, ίσω, murũ ædifico seu struo. Thuc. l. 6. ἐτείχιζον οἱ ἐξελθόντες, &c. Cum accusat. loci idẽ cum τειχέω significat. muro cingo seu munio: vt apud eundem eod. l. ἐτείχιζον τὸν κρημνὸν τὸν ἐπὶ τοῦ ἕλους. Sic Xen. Pæd. 3. ἐτείχιζες τὰ ἐρύματα. Significat & munio veluti muro, aut munio: vt apud Æschin. in Ctesiph. χαλκοῖς τείχεσι καὶ ἀδαμαντίνοις τὴν χώραν ἡμῶν ἐτείχισε. Et simpliciter, ædifico, struo: addito accusat. τεῖχος. Thuc. l. 6.

Τείχισμα, τὸ, idem cum τεῖχος: vel munimentum, munitio, propugnaculum. Thuc. l. 3.

Τειχισμός, muri extructio. Dem. pro cor. Thuc. l. 6.

Τειχιστής οῦ ὁ. murarius, qui muros struit.

Τοῖχος, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita.

Ἀνατειχίζω muros instauro, reficio mœnia.

Ἀνατειχισμός, ὁ. instauratio & refectio murorum. Xen. Hel. 4.

Ἀντιτειχίζω, contra mœnibus munio. Et generaliter, contrà munio, munitionem oppono.

Ἀντιτείχισμα, τὸ munitio alteri opposita. Athen. l. 13.

Ἀποτειχίζω, muro obstruo, muro intersepio & concludo. Xenop. Hellen 2. βουλομένων τῶν τριάκοντα ἀποτειχίζειν. Item muro extructo prohibeo exitu. Suid. Item murum condo aduersus, & velut muro excludo. Plut. in Per. ἀπετείχισε τὰς καταδρομὰς τῶν Θρᾳκῶν aduersus incursiones Thracum murum condidit. Apud Thuc. l. 1 ἀποτειχίζειν τείχει exp. mœnia circumuallare, vel muro vallóque cingere. ¶ Exponitur ἀποτειχίζω, etiam, murum capio: apud Suid.

Ἀποτειχίζομαι, muro obstruor, vel intersepior & concludor. Xen. Hellen. 3. Plut. in Alcib.

Ἀποτείχισμα, τὸ, murus circumductus ad obstruendum seu intersepiendum munimentum loci, quod fit fossa vallóque eum cingendo. Xen. Hellen. 1.

Ἀποτειχισμός, obstructio quæ fit muro circunducto. Item circumuallatio, munitio.

Ἀποτείχισις, ἡ, idem. Exponitur & murorum ablatio: Suid.

Εὐαποτείχιστος. (*dec.*) qui facilè muniri & circũuallari potest.

Ἀτείχιστος, ὁ καὶ ἡ, muro non cinctus, nec munitus.

Διατειχίζω, discrimino & separo muro interiecto. Et generaliter velut muro interiecto separo, dirimo, discludo. Xen. in Symp. ἡ δὲ ὑψηλὴ ὡς διατετείχικε τὰ ὄμματα. in passiua voce apud Synes. ep. 142. παιδείαν καὶ στρατείαν διατετειχισμένας θριγκοῖς μεγάλοις, magnis maceriis à se inuicem disiunctas.

Διατείχισμα, τὸ, murus in id structus vt interſepiat aliqua; muris interſepiens. Plut. de Herod.

Ἐκτειχίζω, muris cingo & communio: vel muris quos ducere inceperam, ad finem perductis, munio. Thucyd.l.7. περιμείνας ἕως τὸ χωρίον ἐξετείχισε.

Ἐντείχιος τόπος, locus mœnibus concluſus & cinctus. Poll. l.9.

Ἐντειχίζω, munimentum & murum ædifico in aliquo loco: vel muro includo & circumuallo. Thuc.l.6.

Ἐντείχισις, muri ſeu munimenti in aliquo loco erectio.

Ἐπιτειχίζω munio muris eductis aduerſus: vel munio veluti muro. Philo de vita M.l.3. μόνοι γὰρ σχεδὸν ἁπάντων τῶν ἐθνῶν Αἰγύπτιοι γῆν ἐπετείχισαν οὐρανῷ terram tanquam munitione in cœlū obuallarunt. item excitato muro oppugno. Xenop. Hell.5 ἐπετείχισαν Αἰγινήτας. Significat etiā idē quod διατειχίζω apud Thuc. Exponitur &, murum addo, muro cingo.

Ἐπιτείχισμα, propugnaculum contra aliquem munitum. Dem.Phil.1. Metaphoricè apud Phil. de vita M.l.1.

Ἐπιτειχισμὸς, excitatio muri ſeu munitio aduerſus aliquem. Thucyd.l.1.& 5.

Ἐπιτείχισις, idem: apud eundem.l.1.

Ἀντεπιτειχίζω, (decomp) viciſſim munitionem excito aduerſus eum qui me extructo munimento infeſtat.

Εὐτείχης & εὐτείχεος, bonis muris cinctus: bene munitus: prius. Il.π. poſterius. Il.α.& β.

Ἐϋτείχητος, idem: Hom.h.in Ven.

Κατατειχίζω, muros demolior & ſubruo. Xen.in Ageſil.

Παρατειχίζω, murum excito iuxta. Παρατείχισμα, munimentum ſeu murus iuxta aliquem locum excitatus, adiacens munitio. Luc. de ſcrib hiſt.

Περιτειχίζω, muro circundo ſeu cingo. Thuc.l.2.& 3. cum accuſa.& dat. [idem l.3.& 6.

Περιτείχισμα, murus ſeu munitio aliquē locum ambiens.

Περιτειχισμὸς & περιτείχισις, ipſa actio cingendi locum aliquem muro, idem l.8.& 2.

Προστειχίζω, murū addo, præterea muro cingo: apud eundē l.6.

Προτειχίζω, muro præmunio. Προτείχισμα murus quo quis præmunitur: vel ſimpliciter, propugnaculum: apud eundem ibidem & Plut.in amat narr.

Συντειχίζω, extruendi muri ſocius ſum: vel. ſimul munio. Xen.

Ὑποτειχίζω murum ſubſtruo, murum ſubtus munio.

Ὑποτείχισμα, murus alicui loco ſubſtructus, aut ſubiecta munitio, ſubſtructio. Thuc.l.6.

Ὑποτείχισις, idem apud eundem ibidem.

ΤΕΚΜΑΡ, τὸ, finis, exitus rei Ariſt. rhet.1. τὸ γὰρ τέκμαρ καὶ πέρας ταυτόν ἐστι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶτταν. ¶ Item ſignum: Euſt. Exponitur &, prodigioſum ſignum, prodigium, oſtentum.

Τέκμωρ, pro eodē dicitur. Od.δ. οὐδέ τι τέκμωρ Εὑρέμεναι δύναμαι. Sumitur & pro fine ſeu ſcopo quem quis in actionibus ſuis proponit. Il.ι. teſte Euſt. Μαχησόμεθ' εἰσόκε τέκμωρ Ἰλίου εὕρωμεν. Exponitur &, teſtimonium ſignum Heſych.

Τεκμαίρω, certis ſignis oſtendo & probo. Arat. Τεκμήρατε πᾶσαν ἀοιδήν certis ſignis oſtendite.

Τεκμαίρομαι, ad finē & exitum perduco, perficio. Od.κ. Πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι αὔριον. Itē ſtruo, molior, inferre paro. Heſiod in Erg. οὐδέ ποτ' αὐτοῖς Ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς. Exponitur etiam, prædico, denuncio. Iliad. τοῖσι δὲ τεκμαίρομ' ὄλεθρον Νηΐ τε καὶ ἑτάροις. Item noto, obſeruo: apud Dion. de ſitu orb. Item ſpeculor, diſpicio, conſidero. item conijcio. Thuc. l.1. τεκμαιρόμενος ὅτι ἀκμάζοντες ἦσαν conijciens eos vigere. Et cum dat. Herod. τεκμαίρομαι τῇ ἐσθῆτι, è veſte coniecturam facio. Cum accuſat. Iſoc. in Paneg. τὰ μέλλοντα τοῖς γεγενημένοις τεκμαίρεσθαι. Cum præpoſit. ἐκ ſequente genit. Plut.in Sol. Et cum ἀπὸ, apud eundem in Lyc.

Τέκμαρσις, εως, ἡ, coniectura. Thuc.l.2. item cognitio quæ fit per τεκμήριον. Exp.&, interpretatio.

Τεκμήριον, τὸ, peculiariter dicitur certum & indubitatū ſignum, ſeu neceſſarium: vel quod perpetuò vnum ſignificat. Ariſtot. Rhet.1. Generaliter quoduis ſignum, indicium, notam, ſeu argumentum ſignificat. Plat. in apol. Socr μεγάλα δ' ἔγωγ' ὑμῖν τεκμήρια παρέξομαι τούτων. Sic & apud Iſocr.& Ariſtot.

Τεκμηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, conſtans ex iis ſignis quæ vocātur τεκμήρια: vt τεκμηριώδη ἐνθυμήματα, apud Ariſt. Rhet.2.

Τεκμηριόω, f. ώσω nitens coniecturis, & τεκμηρίοις pronuntio. Thuc.l.3. τοσαῦτα μὲν Ὅμηρος ἐτεκμηρίωσεν. Sic & apud Arrian.l.6.& Theodorit. hiſt. eccleſ.l.2.

Compoſita.

Ἀξιοτέκμαρτος, ὁ καὶ ἡ, ſufficientibus argumentis probatus.

Ἀτέκμαρτος, qui ad finem & exitum perduci nequit. Heſych. & Suid. item de quo nulla certa coniectura fieri poteſt. Thuc.l.4. Plut. de orac. Pyth. Exp. & actiuè, inconſideratus, nullas coniecturas aut ſigna ſequens in re aliqua. Ariſtoph.in Auib.

Ἀτέκμαρτα & ἀτεκμάρτως, nullam ſequendo coniecturam, abſque coniectura, Syneſ. de inſomn. Xen. Pæd.2.

Διατεκμαίρομαι, per ſigna demonſtro ita, vt coniectare ſit facile, certis ſignis oſtendo. Heſiod. in Erg.

Δυστέκμαρτος, coniectu difficilis. Soph. in Oedip. tyran.

Εὐτέκμαρτος, coniectu facilis. Heſych.

Συντεκμαίρομαι, conijcio, coniecturam facio. Suid. ex Eunapio. Apud Hipp. Aphor.l.1. χρὴ καὶ τὸ νοσέοντα, conſiderare oportet.

Τέκνον, &c. τέκος, &c. vide in τίκτω. τέκτων, &c. in τεύχω.
Τελαμὼν, in τλάω. Τελέθω, in τέλλω. Τέλεος, &c. in Τέλος.

ΤΕΛΛΙΝΗ, ης ἡ, tellina: piſcis de quo Dioſ.l.2. Gal. de ſimpl. & Hippocr l.2. de diæta.

ΤΕΛΜΑ, ατος, τὸ, lama, lacuna: vel locus cœnoſus, ſeu paluſtris. Ariſtop. in Auib. ἔμβαλον ὕδωρ ἂν εἴχετ' ἐν τοῖς τέλμασι.

Τελματιαῖος, cœnoſus, item paluſtris: vt τελματιαῖον ὕδωρ, aqua quæ eſt ἐν τοῖς τέλμασι: apud Ariſtot. meteorol.l.2. Apud eundem τελματιαῖοι βάτραχοι exp. lutariæ ranæ.

Τελματικὸς, paluſtris, lacuſtris.

Τελματώδης, idem quod τελματιαῖος. Exponitur etiam, lutoſus & fœculentus. [Euſt.

Τελματόομαι οῦμαι, exp. in lamam luteſco & exiccor, apud Strab.

Τελμὶς, ῖνος, ὁ, lutum quod eſt ἐν τοῖς τέλμασι, inquinamentum ex telmaſi collectum: Iſæus apud Etym.

ΤΕΛΛΩ, thema eſt cuius exempla aut nulla aut rara ſunt. Heſych. τέλλον exp. ἐποίουν & ἔμελλον. Etymologo autem τέλλω eſt προστάσσω, vnde ἐπιτέλλω. Dicitur etiam poni τέλλω per aphæreſin pro στέλλω. paſſ. στέλλεται, idem Heſyc. exp. γίνεται, ἀνύεται, fit, perficitur.

Τελέθω (poët.) ſum. Hom. Od.ρ. καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι παντοῖοι τελέθοντες ἐπιστρωφῶσι πόληας. [fiūt dij.

Τελέθομαι, idē, itē fio, orior: Phocyl. ὀπίσω δὲ θεοὶ τελέθονται.

Compoſita.

Ἀνατέλλω, oriri facio: Matt.5. ἀνατέλλει ὁ θεὸς τὸν ἥλιον. Et generaliter, exiſtere facio, produco, emitto: vt Il.ε. τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε. item neutraliter, orior, exorior: propriè de Sole & Luna dictum, (vt volunt quidam grammatici) Xen. Pæd.8. πρὶν ἥλιον ἀνατέλλειν. Et ſimpliciter, enaſcor, exiſto, apparere incipio. Apoll. Arg.2. ὀρέων ἀνέτελλον ἐρίπναι.

Ἀνατολὴ, ἡ, ortus, exortus: propriè Solis & Lunæ: vnde & abſolutè ἀνατολὴ pro ἀνατολὴ ἡλίου dicitur: apud Plutar. in probl. Rom. πράξεως μὲν ἀρχὴν ἐποιοῦντο τὴν ἀνατολήν, προσεχέστερον δὲ τὴν νύκτα. Item oriens, pars orientalis: in qua ſignificat. frequentior eſt numerus pluralis, apud eundem & Herod. ¶ Item album illud quod eſt iuxta vnguium radices. Poll.l.2.

Ἀνατολικὸς, orientalis, eous.

Ἀντέλλω, idem quod ἀνατέλλω: apud poëtas. Apoll. Arg.l.2. χρυσείοντας ἰούλους ἀντέλλων, producens. Ariſtoph. in nub. εἰ μὲν ἀντέλλοι σελήνη.

Ἀντολὴ, idem cum ἀνατολή: ortus, oriens: apud eundem Apoll. ibidem. Pro eodem epentheſi ſyllabæ τι dicitur ἀντιτολή: apud Plut. in Rom.

Ἀντέλιος, idem cum ἀνατολικός: vnde ἀντολίη interdum ſubſtantiuè vſurpatur pro ἀντολή. vt Epigr.l.5.

Decomp. Ἐξαντέλλω, exoriri & exiſtere facio, vel excito, Plut. in Per. Item exorior, exiſto.

Ἐπανατέλλω & ἐπαντέλλω itidem orior, exiſto. apud Eur. in Phœn. ἀπὸ κλιμάκων Ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων, exp. pedum veſtigia ſubleuans, & quaſi oriri faciens.

Παρανατέλλω, ſeu παρανατέλλομαι, iuxta orior ſeu exorior.

Προανατέλλω, prius orior.

Προσαντέλλω, orior ſeu exorior ad, ſurſum aſcendo. Eurip. in Supplic. τὴν εἰς οὐρανὸν κόνιν προσαντέλλουσαν.

Συνανατέλλω, vnà orior.

Ἐντέλλω, & ἐντέλλομαι, faciendum iniungo, mandatum impono quod quis exequatur, Herod.l.3. ἐντέλλεται τινὶ τῶν πιστοτάτων ἑωυτοῦ ἀγγεῖλαι Πλωυτιανῷ &c. Sic & alibi apud eundē. Paſſ. ſiue ἐντέλλεσθαι, dicitur quod faciendum mādatur: vnde τὰ ἐντεταλμένα, mandata iuſſa: apud Eur in Phœn. & Xen. Pæd.5.

Ἔνταλμα τὸ, præceptū, mandatū iuſſum: in ep. ad Coloſſ.c.2.

Ἐντολὴ, idemq; aſſiduè in nouo Teſt. vt Matt.17. Ioan.14. &c.

Προσεντέλλω, ſeu προσεντέλλομαι, (decomp.) inſuper mando & iniungo. Xen.

Ἐπιτέλλω, idem cum ἐντέλλω. Il.ρ. Ὣς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος. Od.μ. ἦ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε Νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότου ἠελίοιο. Sic & alibi apud Hom.

Ἐπιτέλλομαι, idem. Il.τ. Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω. Et paſſiua ſignif. Il.β. τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐπιτέταλτο νεωτέρῳ Αἰτωλοῖσι, mandatum ei fuerat. ¶ Significat etiam, orior, exiſto. Heſiod. in Erg. πρώτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται.

Ἐπιτολὴ, ortus, exortus: vt κυνὸς ἐπιτολή, apud Theophr. de cauſ. pl.l.1. Et ἄστρων ἐπιτολαί, apud Eur. in Phœn.

Συνεπιτέλλω, (Decomp.) vnà orior.

Περιτέλλω, circumuoluendo ſeu circumuertendo perficio: vnde apud Hom. annus περιτέλλεσθαι dicitur, quum circumuolutus perficitur & exigitur. Il.β.& θ.

Ὑπερτέλλω, exorior & exiſto ſupra alios, ſupereminco: propriè de ſtella dicitur, quæ quum orta eſt, alias omnes antecellit.

gene-

generaliter & de aliis quæ suprà aliquid existunt & eminent: vt apud Eurip. in Hec. Μέλαινα πέτρα γῆς ὑπερτέλλουσ' ἄνω, supra terram eminens. Sic apud Greg. inuect. 2. in Iulian. κορυφῆς ὑπερτέλλοντα πέτρον, lapidem supra verticem existentem. Apud Herodot. ὑπερτείλας ἥλιος, exp. Sol efferuescens, vel quum ad vmbilicum cœli est euectus.

ΤΈΛΟΣ εος, τὸ, finis, exitus, extremum: vt τέλος ἔχειν, finē habere, ad finem perduci, apud Dem. Dicitur etiam τέλος ἔχειν qui moritur, apud Xen. Pæd. 7. Τέλος βίου, finis vitæ: in Axioch. Εἰς τέλος, postremò, denique, tandem: pro quo dicitur & πρὸς τὸ τέλος, apud Plat. & ἐπὶ τέλει, apud Luc. Interdum & sine præpos. τέλος δὲ, vel τὸ δὲ τέλος. Διὰ τέλους, apud Soph. exp. assiduè, iugiter: alibi significat, ad finem vsque, à principio ad finem: vt in principio orationis Ægineticæ, apud Isocr. apud Hom. Il. τ. οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις, exp. non præstabis re, seu non efficies quod dicis. ¶ Item τέλος, vectigal. Herod. l. 3. προσόδοις ταῖς ἀπὸ θαλάττης τελῶν τε καὶ ἁλιείας μεγάλως ὠφελεῖτο. ¶ Item impensa, sumptus: apud Thuc. & Plut. ¶ Item dignitas, qualis est eorum qui magistratu funguntur: vnde οἱ ἐν τέλει, magistratus, aut qui principem locum apud aliquos obtinent. Soph. & Thuc. hinc & comp. ἐντελεῖς, exp. ἄρχοντες, apud Suid. Et ἐντέλεια, τάξις ἀρχοντική, apud Hesych. ¶ Significat etiam legionem, turmam. Item cohortem, agmen: seu numerū equitum 2048. vt est in lib. de vocab. milit. Il. κ. κατὰ στρατὸν τελέεσσι. ¶ Τὰ τέλη, exp. mysteria: apud Plat. de rep. l. 7.

¶ Deriuata à τέλος, finis vel effectus.

Τελικὸς, οῦ ὁ, finalis, ad finem pertinens. Item extremus: vt τελικὰ κεφάλαια. Aphthon.

Τέλειος, seu τέλεος, perfectus: vt ἀρετὴ τελεία apud Arist. eth. l. 1. c. 13. Interdum in malam partem, summus, extremus: vt τελεωτάτη ἀδικία, apud Plat. de rep. lib. 1. Item vltimus, postremus, vt τέλειος ἡμέρα. Absolutè positum τέλειος, de eo dicitur qui adultus est, seu qui ad virilem ætatem peruenit, interdum qui vxorem duxit: vt apud Laërt. Heraclitus dicitur τέλειος μὲν γενόμενος πάντα ἐγνωκέναι, qui in iuuentute seu adolescentia se nihil sciuisse affirmabat. De eo qui vxorem duxit, apud Plut. vnde τέλειος Iupiter & Iuno τελεία tanquam nuptiarū præsides. Dicitur & de brutorum ætate adulta seu integra: vt λέων τέλειος, apud Diodor. ¶ Τέλεια ἱερὰ, eximia vel sanctiora: vel largiora & luculenta. Dem. aduersus Neær. & apud Luc.

Τελείως, seu τελέως, perfectè, absolutè. Item integrè, plenè. Exponitur &, prorsus, omnino Isocr.

Τελειότης, ητος, ἡ, perfectio: item integritas.

Τελειόω ώσω, ad finem perduco, finio: apud Thuc. Item perfectum reddo & absolutum.

Τελειοῦσθαι, absolui, ad finem perduci, confirmari. Item ad virilem ætatem peruenire, virum fieri, vnde τελειωθέντες, qui ad virilem ætatem peruenerunt apud Plat. de rep. l. 5. ¶ Significat τελειοῦσθαι etiam maturescere: vt apud Theophr. hist. pl. l. 8. ὁ δ' ἐρέβινθος ἀπὸ τῆς σπορᾶς ἐν τεσσαράκοντα τελειοῦται ταῖς ἁπάσαις. ¶ Est etiam γῆμαι vxorem ducere teste Eust.

Τελείωσις, seu τελέωσις, εως ἡ, perfectio, consummatio. Arist. eth. 7. c. 2. Exponitur &, maturitas, apud Theophr.

Τελειωτής, οῦ ὁ, q. d. perfector, consummator, finitor.

Τελήεις, εντος, ἡ, idem quod τέλειος perfectus. Exponitur, & eximius, solennis: vnde τεληέσσας ἑκατόμβας, eximiis hostiis facta sacrificia: Il. α.

Τελέω, f. έσω, p. εκα, ad finē perduco, perficio, effectū reddo. Il. α. ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται ὄφρα τελέσσω, vt efficiā. Od. β. Οἶκος ἐκεῖνος τὴν τελευταίαν ἔργον τε ἔπος τε. Apud Hesiod. ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ, exp. vbi morbo perfunctus fuerit. Apud Apoll. Rhod. τελεῖν ὄλεθρον, exp. exitium afferre. Matth. c. 20. τελέσητε τὰς πόλεις dictum putatur, pro τελέσητε τὴν ὁδὸν εἰς τὰς πόλεις, iter per ciuitates cōficite. Sic apud Thuc. l. 4. ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, s. ὁδὸν, viam Pharsalum ducētem absoluit, i. Pharsalum peruenit. Matth. cap. 11. ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς διατάσσων, exp. quum finē mandandi fecisset. ¶ Item τελέω, ago, perago, celebro: *de rebus sacris*. Herodian. πομπὴν μητρὶ θεῶν τελοῦσι Ῥωμαῖοι. Sic Dion. Areop. τελεῖ τὰ κατὰ θεσμὸν ἱερὸν, peragit ea quę sacer ritus præstituit. *Alias significat. Vide in sequentib. ordin. deriuat.*

Τελέομαι, οῦμαι, perficior, ad finem perducor. Il. θ. τὰ δ' ἢ νῦν πάντα τελεῖται. Particip. τετελεσμένος, vnde τετελεσμένον ἔσται, sæpe apud Hom. erit perfectum, seu perficietur. Dicuntur & festa τελεῖσθαι, i. peragi celebrari, apud Greg. (Hesych.

Τελέσιος, finem imponens. Τελέσιος ἡμέρα, vltimus dies.

Τελετὴ, finis, exitus. Hom. in Batrach. πολέμου τελετὴ μονοήμερος ἐξετελέσθη.

Τελείω, idem quod τελέω: ex quo factum est, metri gratia, inserto ι: vnde τελείομαι, idem cum τελέομαι. Il. α. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, Iouis consulta perficiebantur.

Τελευτὴ, ῆς, ἡ, idem cum τελετὴ, & τέλος: vt βιότοιο τελευτή, Il. η. pro quo sine adiectione dicitur τελευτή: vt apud Herodian. lib. 7. εἰς τὴν Ῥώμην ἐδηλώθη ἡ τοῦ πρεσβύτου τελευτή, mors senis. Ἐς τελευτὴν, tandem, postremò: Hesiod. in Erg. τελευταὶ, exp. etiam, extremitates, apud Aristot.

Τελευταῖος, q. d. finalis: vltimus, postremus: vt τελευταία ἡμέρα, apud Luc. Τὸ τελευταῖον & τελευταῖον, exp. postremò, demum tandem: apud Æschin. Item, vt minimum, apud Ioseph. Sic τελευταῖα seu τὰ τελευταῖα, tandē, denique, apud Luc. de luctu.

Τελευτατος, (tanquam expositiuo τέλατος) vltimus, vel summus. Hesych.

Τελευτάω, ῶ, finio, ad finem perduco: vel efficio, effectum reddo. Od. γ. τελευτήσει τάδε ἔργα. Eur. in Hel. Κἀγὼ στερηθεὶς σοῦ, τελευτήσω βίον vitam finiam, te orbatus. Sic & apud Luc. in Macrob. Interdum & absolutè τελευτᾶν dicitur pro, mori: vt apud Xen. ὅταν τελευτήσω. Apud eundem Pæd. l. 8. cum genit. ἐπειδὰν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τελευτήσω. Item τελευτῶ, finem habeo, desino: vt apud Thuc. lib. 1. τὰ μὲν κατὰ Παυσανίαν οὕτως ἐτελεύτησε: hunc exitum habuerunt. Plut. in Solon. εἰς συμφορὰς τελευτᾷ, in calamitates desinit. Et cum πρὸς apud Aphth. ἐτελεύτα πρὸς ἔνδειαν in inopiam desinebat. Particip. τελευτῶν, interdum exp. tandem, ad postremum: vt, τελευτῶν δὲ συνεχώρησε, tandem concessit. Plat. de rep. l. 1. Sic & apud Isocr.

Τέλσον, finis, extremitas: (ex τέλος per metathesin factum & addita litera ν, teste Eust.) vt τέλσον ἀρούρης, Il. σ & ν. Vtitur & Hippocr.

Composita.

Ἀγχιτέλεστος χρόνος, tempus appropinquans, & cuius completio prope est: apud Nonn.

Ἀκροτελεύτιον, τὸ, finis seu extremitas carminis. Thuc. l. 2.

Ἀποτελέω, efficio, perficio, præsto. Polyb. τὸ δὲ πολίτευμα τοιούτους ἀποτελεῖ ἄνδρας, ὥστε πᾶν ὑπομένειν χάριν τοῦ τυχεῖν ἐπ' ἀρετῇ φήμης.

Ἀποτελέομαι, efficior, perficior: vnde ἀποτετελεσμένος ἀνὴρ vir consummatus & absolutus, vir præstantissimus. apud Xen.

Ἀποτέλεσμα, τὸ, effectio: vel effectus. Gal. & Procl. Peculiariter ἀποτελέσματα dicuntur effectus stellarum: vt apud Plut. in Rom. ἐκ τῶν λεγομένων ἀποτελεσμάτων περὶ τὸν Ῥωμύλον ποιησάμενος τὸν συλλογισμόν. Item ἀποτέλεσμα, euentus: apud Artemid. in Oniroc.

Ἀποτελεσματικὸς, effectum præstans: Diosc. ἀποτελεσματικὴ, s. ἐπιστήμη, scientia docens apotelesmata, i. tum genituram tum effectus stellarum. Eust.

Ἀποτέλεσις, effectio. (Basil.

Ἀποτελεστικὸς, q. d. effectiuus. De astrologis vsurpatur apud

Ἀποτελευτάω finem habeo, desino. Arist. polit. lib. 5. c. 6. Et actiuè, finem do, termino. Alex. Aphr. in probl.

Ἐναποτελέω, (*Decomp.*) perficio seu afficio in: vel, efficio, reddo, apud eundem probl. lib. 1.

Ἀτελὴς έος, ὁ καὶ ἡ, imperfectus, mutilus. Aristot. in polit. ἀτελὲς μηθὲν ἡ φύσις ποιεῖ. Apud Plat. de leg. ἀτελὴς ὁμολογία, pactum non seruatum.

Ἀτέλεια, ἡ, q. d. imperfectio: vt ἀτέλεια τῶν σπερμάτων, apud Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 14.

Ἀτέλεστος, infectus, non effectus: vel qui effici nequit. Od. β & apud Plat.

Ἀτελεύτητος, ad finem non perductus, non finitus, vel non effectus, irritus. Il. α. Item qui finiri non potest, fine carens: vt ἀτελεύτητος ὑγιείας, apud Phil.

Αὐτοτελὴς, in se finem suum habens: vt αὐτοτελὴς θεωρία, apud Aristot. Item per se finem faciens seu imponens: vt αὐτοτελὴς δίκη, apud Suid. & αὐτοτελὴς αἰτία, apud Galen. item per se absolutus & consumatus: vt αὐτοτελὴς πρᾶξις, apud Arist. Item ipse sibi sufficiens: apud Polyb.

Αὐτοτελῶς, absolutè, perfectè. Polyb. αὐτοτέλεια, perfectio, absolutio: item integritas. Hermog.

Αὐτοτέλεστος, per se perfectus. Nonn. (& Hesych.

Βραχυτελὴς, breuē finem habens. Eppon. &, compendiarius, Suid.

Γαμοτελέω, nuptias celebro, nuptiarum solennia celebro. Hesyc.

Γανυτελεῖν, idem exp. γανοποιεῖν, ἡδύσματα ποιεῖν, lætitiam efficere iucunditatem afferre.

Δημοτελὴς, publicis expensis vel publico nomine factus: publicus: vt δημοτελὴς θυσία, apud Plut. in Num. & δημοτελεῖς ἑορταὶ, apud Chrysost. de sacerdot. (pud Dem.

Δημοτελέω, publicis expensis aut publico nomine facio, a-

Διατελέω, perago, traduco, conficio. Isocr. in Busir. encom. ἕκαστοι τὴν αὐτὴν ἔχοντες ἐνδαιμόνως τὸν βίον διατελοῦμεν. Xenop. Pæd. 1. διατελέσας τὰ ἐν τοῖς ἐφήβοις δέκα ἔτη, quum peregisset decem annos. Item neutraliter, permaneo, perseuero. Arist. ἄγονοι διατετελοῦσι, steriles permanent. Plut. in Thes. διετέλει χρώμενος τῇ κορύνῃ, claua perpetuò est vsus.

Ἐντελὴς, perfectus: item perfectam & cumulatam mensuram habens. Interdum &: adultus: vt apud Hesio. in Erg. Ἐντελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν.

Ἐκτελεόω, seu ἐκτελειόω, exp. perfectum reddo, consumo.

Ἐκτελέω, perficio, absoluo, ad exitum perduco. Il. ζ. Οὐδέ τι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν ἥνπερ ὑπέσταν, apud Luc. ἐκτελέσαι τὴν κατὰ δίκην, exp. supplicium perpessum esse. Apud Phocy. φόνον ἐξετέλεσας, cædem patrasti. (Hesych.

Dec. Διεκτελὴς: vnde διεκτελέστερον absolutius, perfectius

Συνεκτελέω, ad consummationem confero, apud Theophr.

Ἐντελὴς, perfectus, absolutus: vel, integer, cui nihil deest, vt apud Luc. de sacrif. πρότερον ἐξετάσαντες εἰ ἐντελὴς εἴη. Ετ ἐξ ὅπτε λῆ τάγματα, sex integræ legiones apud Plut in Pomp. Dicuntur & viri ἐντελεῖς, sen ij qui iam adulti sunt: apud Synes.

Ἐντελῶς perfectè absolutè integrè. Hesych. & Suid.

Ἐντελεχὴς, perfectus idem cum ἐντελής. Ἐντελέχεια apud Aristot exp. actus & perfectio. Vide & in comp. ex Ἔχω.

Ἐντελευτάω finio vitam, morior, immorior.

Ἐπιτελὴς ad finem seu ad exitũ perductus absolutus non irritus: vt ἐπιτελεῖς εὐχαὶ preces ratæ vel non irritæ, apud Plut. Apud Hesych. ἐπιτελής exp. ὡραία γαμεῖσθαι, virgo matura viro.

Ἐπιτελειόω seu ἐπιτελέω vnde ἐπιτελείωσις, perfectio, absolutio, peractio: vt ἐπιτελείωσις τῆς εὐχῆς Plut. in Num. Exponitur &, augmentum Hesych. Apud Plat de leg. ἐπιτελείωσις παίδων procreatio liberorum. (bant. Suid.

Ἐπιτελείωμα, victima postrema qua priores omnes ratæ fi-

Ἐπιτελέω, perficio, perago, exequor. Thuc. l. 2. ἃ ὑπέσχετο οὐκ ἐπετέλεσε, non præstabat quæ pollicitus erat. Herodian. lib. 1. νομίσαι τε ἔχειν καὶ τὸ νεωθὲν ἐπιτελέσαι ταχύς. Exponitur & obeo, perfungor: vt ἆθλον ἐπιτελεῖν, apud Luc. Significat & celebro, perago, ἐπιτελεῖν θυσίαν. Plut.

Συνεπιτελέω, (dec.) ad consummationem confero.

Εὐτελία ἡ, felicitas: prospera fortuna in exequendis rebus & ad finem perducendis. Aristoph. ἐπὶ μὲν διὰ σαμὸν ἐπ' εὐτελίᾳ τ' ἐνδαλίσκον. (ἡμιτελὴς Il. β.

Ἡμιτελὴς, non omnino perfectus: vel imperfectus: vt δόμος

Ἡμιτέλεσα, dimidium seu semissis. Luc.

Ἡμιτέλεσ(τ)ος, dimidia ex parte absolutus.

Ἡρατέλεια ἡ, dictum fuit olim coniugium, teste Poll. l. 3. c. 3. ea de causa (vt quidam putant) quoniam in nuptiis Iunoni tanquam connubij præsidi sacra faciebant.

Καλλιτέλεια vnde apud Arrian. in exped. Alex. ἱερεῖα τῇ στρατιῇ πάσῃ καλλιτέλεια ἐδίδοτο, exp. sacrificiorum reliquias numinibus distribuit.

Νεοτελὴς, recens absolutus. Hesych.

Νυκτελέω, noctu sacra perago, idem.

Νυκτέλιος, dicitur Bacchus cui noctu sacra fiebãt apud Plut. & Pausan. Et νυκτέλεια, τά, ipsa sacra nocturna, apud eundem Plut. in probl. Rom.

Ὁλοτελὴς, perfectus, integer. Greg. de hom.

Ὁμοιοτελεύτον, q. d. similem finem habens Fab. l. 9. c. 3.

Ὀψιτέλεστος, serò perfectus vel factus. Il. β.

Παντελὴς, idem cum ὁλοτελής.

Παντελὴς, idem. item plenus, vniuersus, vel vniuersalis. Plut. συνιέναι δὲ Λακεδαιμονίων ἅπαντας παντελῆ ἐγένετο, fuisse aliqui ad vnum Lacedæmonij omnes. Interdum εἰς τὸ παντελὲς dicitur pro παντελῶς: vt Lucæ c. 13.

Παντελῶς, omnino, prorsus, plenè, absolutè Xen. Plat. & c. Pro quo poëtæ dicunt παντελέως.

Παντέλειος, itidem integer & perfectus. Suid. παντέλεια perfectio, seu perfectionis summa. apud Phil.

Παρατελεύτιος, qui est iuxta finẽ itẽ penultimus. schol. Aristoph.

Προτέλειος, qui fit ante nuptias: (à τέλος quod interdum de eo dicitur qui vxorem duxit) vt προτέλειοι εὐχαί, preces quæ cum sacrificiis peragebantur ante nuptias, apud Atticos. Interdum προτέλειοι εὐχαὶ generaliter dicuntur precationes, quæ fiunt ad initiandum se & expiandum ante sacrificiorum & cerimoniarum tractationem: vt apud Dionys. ad Demoph. προτέλεια, τά, dicuntur dona ante nuptias. Poll. *Vide & προτέλειον, in vltima classe compos.*

Προτελευτάω, ante finio vitam seu prius.

Συντέλεια, ἡ, finis & consummatio: vt συντέλεια τοῦ αἰῶνος, Matthæi 13. & alibi.

Συντελέω, q. d. simul ad finem tendo, vnà ad eundem finem tendo. Herodian. lib 2. διαφέρει δὲ οὐδὲν (αἱ θανάτου αἰτίαι) εἰς ἓν τέρμα τοῦ βίου συντελοῦσι. Item consummo, perficio, perago: vnde apud Polyb. συντελουμένης τῆς ἐκφορᾶς, dum funus peragitur. Sic Act. 21 ὡς δὲ ἔμελλον αἱ ἑπτὰ ἡμέραι συντελεῖσθαι, in epist. ad Hebr. c 8. συντελέσω καινὴν διαθήκην exp. fœdus nouũ pangã, seu consummabo: *consummantur enim fœdera dum panguntur.* Significat etiam, simul celebro festum apud Laërt.

Συντελεστὴς, οῦ, ὁ, exp. qui simul idem cum alio festum celebrat. Exponitur & consummator: apud Greg.

Συντελικὸς, valens ad reddendum aliquid perfectũ. Hermog.

Ἀσυντελὴς, (dec.) imperfectus.

Ὑπερτελὴς, plus quam perfectus. Damasc. Apud Eurip. in Ione τὸ οἶκον θεοῦ ὅταν ὑπερτελὴς, exp. supra sacras ædes eminens.

Ὑπερτέλειος, seu ὑπερτέλεος, idem.

¶ *Deriuata à τέλος Vectigal.*

Τελῶ, pendo, pensito. Plat. in Protag. ἀργύριον τελῶν ἐκείνοις μισθὸν ὑπὲρ σεαυτοῦ. Sic Aristoph. Τελεῖν δ' ὑπὸ δραχμὰς μισθόν. Itẽ sum sub ditione, sum sub imperio pareo: quę significatio ex priori descẽdet: solẽt enim tributa aut alia pendi-an alicui ab iis qui eius imperio parent. Theodorit. ἀλλὰ καὶ τὸ ὑφ' ἕτερα σκῆπτρα τελοῦντων προσμυθησάμενος. Significat &, contribuor, attribuor, censeor, & quasi inter eos qui vnum vectigal pensitant, numeror: vt πόλις εἰς τὸ Καππαδοκῶν ἔθνος τελοῦσα, apud eundem hist. eccl. l. 2. Sic apud Luc. ἐπεὶ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξατο, postquam inter viros sum censitus. (Pind.

Τέλεσμα, τό, vectigal tributum: aut ipsa tributi persolutio.

Composita

Ἀποτελέω, pendo tributi nomine & soluo. Xen. εἰ γὰρ μέλλουσι τὰ δίκαια ... τὰ ἀποτελεῖν. Et generaliter persoluo: apud eundem Pæd. 4. χρήματα εἰσφέρειν ὧν ἂν ἔχωμεν τοῖς θεοῖς ἀποτελεῖν.

Ἀτελὴς, a pendendo vectigali immunis Aristot & Dem.

Ἀτέλεια ἡ, immunitas. Isocr. in Panath. Herodian. l. 2. Pro quo Ionice dicitur ἀτελίη apud Herodot.

Αὐτοτελὴς, qui suis viuit vectigalibus.

Ἐπιτελέω pendo, soluo. Herodot. (Isocr. Suid. & Hes.

Ἰσοτελὴς, qui idem cum alio vectigal seu tributum pendit. Harp.

Ἰσοτέλεια, æqualitas in pendendo vectigali seu tributo.

Λυσιτελὴς, vtilis, frugifer (quasi λύων τὰ τέλη, quod qui facit, iis quibus soluit & abolet tributum, vtilitatem affert, vt notauit schol. Sophocl.) Dem. Sic ὑπελάμβανε γὰρ τοὺς Πέρσας ἅμα μὲν διὰ τὸ λυσιτελὲς, ἅμα δὲ διὰ τὸ ... εἶναι ... τὴν ...

Λυσιτελέω, vtilis sum, expedio, cõfero. Xen. μηδ' ...

Λυσιτελοῦντως, vtiliter, apud eundem. (λυσιτελεῖν.

Ἀλυσιτελὴς, (Dec.) inutilis Dẽ. Ἀλυσιτελῶς, inutiliter, Xẽ.

Ὁμοτελεῖς, qui idem tributum pendunt. (Xen anab. l. 6.

Προτελέω, expono pecuniam repræsento & ante diem soluo: apud

Συντελὴς, simul tributum pendens: vel, cõdem tributum aut collectam conferens. Demost.

Συντέλεια, munus in decuria sua conferendi. apud eundem. Item consortium & communitas eorum qui communi concilio eiusdem gentis sunt attributi.

Συντελέω, in eandem gentem contribuor, eiusdem gentis cõcilio & communi attribuor. Paus. in Achai. οὐ βουλομένους εἰς τὸ Ἀχαϊκὸν συντελεῖν. Et, censeor, annumeror. Idem in Attic. εἰς τοὺς ... ἐκεῖ οὔπω συντελεῖ. Interdum, contribuo, cõfero. Idem, συντελοῦσιν εἰς τὸν πόλεμον. Item, confero, prosum, vt quũ dicitur, τὸ δὲ εἰς ἰσχὺν καὶ τέχνην οὐκ ὀλίγα συντελεῖ.

Ὑποτελὴς, (q. d. qui sub tributo est) qui tributo pendendo est obnoxius vectigalis. Interdum addito genit. φόρου, apud Thucy. & μισθοῦ, apud Xen.

Ὑποτελέω, pendo. Isocr. μηδένα φόρον ὑποτελοῦντες.

¶ *Pertinentia ad τέλος impensa sumptus.*

Τελῶ, insumo, impendo, sumptum facio. vnde Gal. apud Hippocr. τελεῖν, exp. ἀναλίσκειν. & Athen. l. 2. δαπανᾶν.

Ἀτελὴς sumptu seu impensa carens. Hesych.

Ἀτέλεια, vita vel opus sine sumptu. Dem. in Neær.

Αὐτοτελὴς qui suis sumptibus viuit, vel qui suis sumptibus aliquid facit. Luc.

Εὐτελὴς, facilem impensam requirens, tenuis, frugalis: vt εὐτελὴς δίαιτα & εὐτελὴς τράπεζα, apud Herodian. Item qui paruos sumptus facit. parcus. Menand. Ἐγὼ δ' ἀνόητος εὐτελὴς ὑπερβολῇ. Sæpe & exp. vilis: vt apud Herodia. ἐκ τούτου τινὸς καὶ εὐτελοῦς γαμβρὸν γενέσθαι. Et εὐτελεστάτης διαβολῆς, leuissima calumnia & vilissima, apud eundem l. 7.

Εὐτελῶς, q. d. paruo sumptu frugaliter, tenuiter.

Εὐτέλεια, ἡ, parua impensa paruus sumptus, frugalitas: aut parsimonia. Thuc. l. 2 Interdum &, vilitas Greg.

Εὐτελίζω & ἐξευτελίζω, contemno aliquid tanquam εὐτελὲς, vilipendo, floccifacio. (etiam Suida.

Καταλέλεια impensæ & consessus esse dicuntur in lex. Herod. teste

Πολυτελὴς, magnos sumptus postulãs, sumptuosus: vt πολυτελεῖς τράπεζαι, apud Plut. Interdum exp. exquisitus, vt πολυτελὲς δίαιτα, apud Epicur. Interdum &, magnificus.

Πολυτελῶς, sumptuosè, magnificè, πολυτέλεια, sumptuositas, magnificentia. Plut.

¶ *Deriuata à τέλη, mysteria.*

Τελειόω, seu τελεόω, consecro, sacro, initio. Greg. τὸ πνεῦμα τελειοῦν μετὰ τοῦ βαπτίσματος. Exod. c. 19. τελειώσεις τὰς χεῖρας τοῦ Ἀαρών. Τελειοῦμαι, οῦμαι, consecror, initior. Idem Greg. καλὸν καὶ τὰς χεῖρας τελειοῦσθαι καὶ τοὺς πόδας. Apud eundem ἐπεὶ δὲ ἐπὶ τοὺς παῖδας τελειωθέντας εἶδεν.

Τελείωσις εως ἡ, consecratio, initiatio. Dion. Areop. Sic & dicitur baptismus: apud Greg.

Τελειωτὴς, consecrator, initiator: apud eundem.

Τελέω, initio & res diuinas facio: vnde apud Luc. ἐτελέσθη τὰ Ἐλευσίνια. Et Greg. τελεσθεὶς τῷ βαπτίσματι. Item inauguro, vnde τελούμενοι ἱερεῖς, sacerdotes qui inaugurantur.

Τελεστικὸς, mysticus. Et τελεστικῶς, mysticè, arcanè, Hermog.

Τελεστήριον τό, locus in quo fit initiatio. Hesyc.

Τελετὴ initiationis ritus. Greg. Item ipsa initiatio, Plutar. in Dem. Exponitur & expiatio: item sacerdotium, apud Dem. Itẽ cerimonia, apud Synes. Apud Plat. Sic & nominantur ludi ac sacrificia.

Composita.

Ἀποτελειόω, seu ἀποτελεόω, idem cum τελειόω Dion. Areop.

Ἀρτιτελὴς recẽns initiatus. Plat. in Phæd.

Ἀτέλεστος, nõ initiatus: profanus. Plat. ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς ᾅδου

εἰς ᾅδου ἀφίκηται ἐν βορβόρῳ κείσεται. Cum genit. apud Eurip. in Bacch. ἀτέλεστος βακχευμάτων.

Ἐπιτελεύω, consecro, Hesych.

Ἱεροτελεστής, qui sacris initiat, sacerdos, episcopus.

Ὀρφεοτελεστής, qui Orphicis mysteriis initiat.

Προτέλειον, τὸ, q.d. tyrocinium & initiatiuum: vt apud Greg. Nys. τὰ προτέλεια τῆς καθολικῆς ἀναστάσεως ἐν Βηθανίᾳ μυηθησόμενοι. Et general. omne primordiũ rei diuinæ faciẽdæ. Gr. Naz.

Προτελέω, ad initiationem præparo, vel expio ante rẽ sacram. Alciph. προτελεῖσθαι dicebantur quæ expiandi gratia ante rem sacram fiebant. Significat & simpliciter, præparare se, idoneum purúmque se reddere: vt apud Greg. item ante erudiri seu doceri. Luc. εἰ μὴ προτελέσθης τὰ περὶ τῆς ῥητορικῆς.

Προτελίζω, idem cum προτελέω, Eurip. in Iph. Aul. Ἀρτέμιδι προτελίζουσι τὴν νεάνιδα. Αὐλίδος αἰσία.

Συντελεστής, qui simul cum alio initiat.

Χριστοτελεστής, qui Christi mysteriis initiat.

ΤΕ´ΜΝΩ, (F. 1. τεμῶ, & 2. ταμῶ: vnde aor. 2 ἔταμον & infinit. ταμεῖν. Præt. perf. τέτμηκα, tanquam ex τμάω) seco, cindo, reseco, amputo. Luc. in Zeux. τέμνοντες καὶ διαιροῦντες δρεπάνοις. Apud Eurip. (cum duplici accus. τέμνετε ἵππους φόβην, resecate equorum iubas. Τέμνειν τὰς δίκας, dirimere lites. Aliquando exp. cædo, succido: vt apud Thuc. τέμνειν τὴν ὕλην & δένδρα τέμνειν. Apud Plat. de rep. l. 5. ἀγροὺς τέμνειν est succisis segetib. vastare agros: sic τὴν γῆν τέμνειν apud Thuc. l. 7. sic apud Xen. Hell. 4. τέμνοντες καὶ κάοντες τὴν χώραν. Dicitur prouerbialiter μέσον τέμνειν, medio ire, mediũ tenere: vt apud Pla. ep. 8 Dicitur & τέμνειν ὁδὸν, apud Greg. viam secare, i. tenere: sic τέμνειν κέλευθον, apud Eur. sic & σπονδὰς τέμνειν, fœdus percutere, apud eundem in Hel. Τέμνειν φάρμακον, concidere, in minutissimas partes secare, cõminuere, conterere, cõtundere.

Τέμνομαι, secor, incidor, succidor, dissecor, resecor: vnde metaph. τετμημένην ὁδὸν τῆς νομοθεσίας πορεύεσθαι, institutam viam & methodum sequi. Et actiuè idem cum τέμνω: vt apud Luc. οὐδ᾽ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδόν. Et apud Basil. τὸ μέλλοντα φιλονεικίας ἀδελφοῦ τεμνέσθαι, ab initio & dirimere.

Τομός, οῦ, ὁ, scindens, incidens, acutus: vt λόγος dicitur esse ὅπλον τομώτερον σιδήρου: vt apud Phocyl. item vi incisoria præditus: vt apud Plut. symp. 8. probl. 4. λεπτὰ καὶ τομὰ καὶ ὀξέα προσφέροντες ὑπέκκαυμα τῆς ὀρέξεως.

Τομῶς, more eorum quæ scindunt, seu incidunt, penetranter. Exponitur & clarè, apertè, apud Callim. hymn. in Delum.

Τόμος, ὁ, frustum sectione seu scissione ablatum, vt γαστρὸς καὶ φύσκης τόμον, apud Athen. l. 4. Suidæ & Hesych. est ὁ χάρτης, ex eo quòd exciditur è pellib. animantium. item maioris voluminis sectio & pars, in quas est diuisum & veluti dissectum. Laer. in Anthist.

Τομή, ἡ, sectio, sectura: vel, incisio, amputatio. Il. α. (de sceptro) ἐπεὶ δὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν, quum semel in montibus cæsum ipsos montes reliquit. Isocr. de Pace, τὰς τομὰς τῶν ἰατρῶν ὑπομένειν. Exponitur & portio sectione demensa.

Τομικός, incisorius, vel incidẽs: vt τομικοὶ ὀδόντες, apud med.

Τομαῖος, sectus, cæsus, succisus, recisus. vt τομαῖος χαίτα, apud Eurip. (pud Soph. in Aiace.

Τομάω, sectione egeo, sectionẽ desidero: vt τομῶντι πήματι, a-

Τομεύω, seco incido, idem quod τέμνω. Hesyc.

Τομεύς, έως, ὁ, sector, incisor: vel exector, castrator, putator. idem. Interdum instrumẽtum putatorium vel incisorium significat: vnde & inter scalpra sutoris refertur apud Plat. in Alcib. Τομεῖς dicuntur etiam octo primi dentes, in vtraque gena quatuor, qui cibum abscindunt & diuidunt. Lat. incisores dentes. Poll. lib. 2. Apud geometras τομεὺς dici traditur resecta circuli pars, duabus ad ambitum à centro productis lineis.

Τομεῖον, τὸ, instrumentum quo aliquid scindi & dissecari potest. Galen. apud Hippocr. sic nominari ait forcipem.

Τομίς, ίδος, ἡ, exp. forfex.

Τομίας, ου, ὁ, sectionem seu scalprum expertus, incisionem passus: castratus, vt κριὸς τομίας, apud Athen. lib. 9. & Herodia. lib. 1. Traditur & sumi pro separato selectóque, apud Plat. de leg.

Τόμιον, τὸ, frustum, seu quod sectione est ablatum. Peculiariter τόμια nominantur quæ ex victima reciduntur, vt apud Dion. Halic. l. 7. vel potius exta quę sectione è victima eximuntur, & super quæ extracta manus imponebant & iurabant. Dem. in Aristocr. Æschin. de malè gesta legat.

Τέμαχος, εος, τὸ, idem cum τόμος, frustum sectione ablatum: plerunque de grandiorum piscium frustis & segmentis: vt apud Aristoph. in Plut. πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὠπτημένων. impropriè apud Athen. lib. 8. Æschylus suas tragœdias dicit esse τεμάχη τῶν Ὁμήρου μεγάλων δείπνων.

Τεμάχιον (seu τεμμάχιον) frustulum sectione alicunde ablatum, tomaculum, seu tomaclum. Synes. ep. 4. & 73.

Τεμαχίτης, ἰχθύς, piscis qui in frusta secari solet & muria condiri. schol. Aristoph. in Equit. Pro quo & absolutè dicitur τεμαχίτης, apud Athen. l. 8. ex Eubulo.

Τεμαχίσκος, paruulus τεμαχίτης, Athen. l. 5.

Τεμαχίζω, in frusta & τεμάχη seco.

Τέμενος, εος, τὸ, agri portio à cæteris relecti seorsum ab aliis sita: Il. μ. Τέμενος νεμόμεσθα μέγα Ξάνθοιο παρ᾽ ὄχθας. Plerunque eiusmodi agri deo alicui aut heroi consecrati erant: vt Od. θ. (de Venere) ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις: vnde exp. & agri sacri. Significat & fanum seu delubrum. vnde apud Strab. lib. 14. τοὺς τῶν τεμενῶν προεστῶτας, exp. æditaus.

Τεμενίζω, honoro τεμένει. Item consecro: vt apud Plat. de leg. l. 5. τεμένη τε τούτων ἑκάστοις ἐτεμένισαν.

Τεμένισμα, idem cum τέμενος. Dion. lib. 42. προτεμένισμα, τὸ, (comp.) vestibulum templi quod est ante fanum. Thuc. l. 1.

Τεμενίτης, ου, ὁ, s. λόφος, collis quidam in Thracia propè Triballum, teste Soph. Item absolutè, incola loci illius in Sicilia prope Syracusas, qui τέμενος dicitur, teste eodem Fœm. τεμενῖτις, vt τεμενῖτις ἄκρα, vertex temenites, apud Thuc. l. 9.

Τμάω, inusitatum format ex se particip. τμώμενος, quod Suid. exp. ἀποτεμνόμενος. Et præt. τέτμηκα & τέτμημαι: vnde apud Gal. ὡς κυζάτη δὴ ἐπ᾽ αὐτὴν ὁδὸς τέτμηται, via secta est.

Τμῆμα, τὸ, segmentum, frustum sectione alicunde ablatum: vel, particula, portio. Plat.

Τμῆσις, ἡ, sectio. Apud gramm. nomen figuræ qua composita aliqua vox discinditur ac dirimitur seu diuiditur. Exponitur &, diuisio, item clades belli.

Τμητήρ, ῆρος, ὁ, sector, incisor. Τμητής, idem. Hesy. Τμητικός incidendi vim habens: vt τμητικὸς χυμὸς, apud Alex. Aphr. & τμητικὸς λόγος, qui velut scindens ferrum in re instituta pergit. Item aptus ad secandum & incidendum, putatorius. Et passiuè, incisus, sectilis, apud Diosc. l. 4. c. 174. (do. Suid.

Τμητικῶς, in modũ eorum quæ incidunt, incidẽdo seu secã-

Τμητός, sectus, incisus: vt τμητοὶ ὁλκοὶ, apud Eurip. in Orest.

Τμήδην, idem cum τμητικῶς. Suid. Exponitur etiam, leuiter, Il. η. Τμήδην δ᾽ αὐχέν᾽ ἐπῆλθεν.

Τμήγω, idem cum τμάω, seco, scindo, succido. Apol. Arg. 2. αὐτὰρ ὁ τήν γ᾽ ἀφραδέως ἔτμηξε, imprudenter succidit. Hinc & ao. 2. pass. ἐτμάγην, vnde tertia persona plur. τμάγεν pro ἐτμάγησαν. Il. π. παῖδες πλῆσαν ὁδοὺς ἐπεὶ ἄρ τμάγεν, quoniã diuisi & dissipati erãt. Sunt tamen qui hæc tempora à τμήγω formare malint.

Τμήγυς, υος, ὁ, idem cum τμητήρ. Hesy.

Τμῆγος, εος, τὸ, sectura, scissura, sulcus: apud eundem.

Τάμνω, Ionicè & Doricè, idem cum τέμνω, apud Aristot. de arte poët. Τάμνειν ἀτειρεῖ χαλκῷ. Item execo, excindo. Od. ε. τάμνετε μὲ γλώσσας, κεράασθε δὲ οἶνον. Interdum execo, i. testiculos excido, castro: vt apud Hesiod. in Erg. ἐρίφους τάμνειν. ¶ Apud Hom. Il. γ. ὅρκια τάμνειν est fœdus percutere cæsis victimis: qui mos in paciscendis fœderibus obseruari solebat.

Τάμνομαι, idem: scindo, seco. Od. ω. Ταμνόμενος κρέα καλά.

Τέτμω, inuenio, offendo, nanciscor propriè ἐν ἐπιτομῇ καὶ συντόμως λαμβάνω, vt inquit Eust. cui & per diplasiasmum ex τμάω factum videtur. Il. δ. ἔνθ᾽ ὅγε Νέστορ᾽ ἔτετμε. Od. α. ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἐπὶ γῆρας ἔτετμεν. Cum genit. apud Hesio. in Theog. ὅς δὲ κε τέτμῃ ἀθανάτων ἐπίορκον.

Τέμπεα, τὰ, dictæ fuerunt angustiæ inter Olympum & Ossam, Thessaliæ montes, Peneo amne irriguæ, vt Etym. ex Dionysio tradit. Generaliter verò sic nominantur fauces, cauitates, & angusti exitus quorumuis montium, eodem teste & Suida παρὰ τὸ τέμνειν, (vt videtur) sunt enim quasi disiecta & rupta loca quibus montes à se inuicem diuiduntur. Item loci arboribus consiti, & pratis ac herbis virentibus amœni: quib. videlicet nec herbæ nec arbores τμηθεῖσαι amœnitatem conciliant. Theocidyll. 1. Ἢ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω.

Ταμίας, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex τέμνω, τμήγω, τάμνω, cum præpositione.

Ἀμφιτέμνω, circumcido, vndiquaque puto vel amputo.

Ἀμφίτομος, circumcisus, vndiquaque amputatus. Eurip.

Ἀνατέμνω, disseco, incido: à partib. inferiorib. ad superiores progrediẽdo. Athen. l. 12. ταῖς αὐτοῦ χερσὶν ἀνέτεμε τὴν ἄνθρωπον.

Ἀνατέμνομαι, dissecor, incidor. Luc. ὡς παισί σε ἀνατεμνόμενον ὑπὸ τῶν ὀρνέων.

Ἀνατομή, dissectio, incisio: & specialiter, membrorum incisio: vt apud Aristot. ἐκ τῆς ἀνατομῆς δεῖ θεωρεῖν.

Ἀνατομικός, ad anatomen pertinens. Et ἡ ἀνατομική, s. τέχνη, ars anatomica, ars mẽbra incidẽdi. item ἀνατομικός, qui anatomen factitat, vel dissectionis corporum peritus, apud Gal.

Ἀποτέμνω, abscindo. Od. σ. Ὅς κ᾽ ἀπὸ ῥῖνα τάμῃσι καὶ οὔατα νηλέϊ χαλκῷ, qui nares tibi & aures abscindat. Interdum pro simplici τέμνω, vt apud Plat. de rep. l. 1. σὺ δ᾽ οἴει με ἴσως τὰ βέλτιστα ἀποτέμνοντας λέγειν.

Ἀποτέμνομαι, abscindor, vel scindor. ¶ Item fines circumcido, agris mulcto. Isocrat. in Archidam. τῆς χώρας ἀποτέμνεσθαι, idem cum accusat. in ep. ad Philipp. χώραν ἀποτεμνόμενος τοσαύτην. ¶ Itẽ præcido, separo, præfinio. Arria. l. 5. τὴν δὲ ὡς ἑσπέραν καὶ ἄνεμον ἰάπυγα ὁ Ἰνδὸς ποταμὸς ἀποτέμνεται, dirimit seu separat. ¶ Significat etiam, consecro: quod enim Deo consecramus, id velut ab aliis separamus. Luc. de sacrif. πρῶτον μὲν ὅλας

ὅλας ἀποτέμνοντα. ¶ Item intercipio, transitu arceo. Xen. Hell. 7. Polyb. lib. 1. cum accus. (vocabulum.

Ἀποτομή, ἡ, abscissio, scissura. Est & peculiare musicorum

Ἀποτομὰς αἴδ@, ὁ, idem. Hesych. Item iaculi genus, quo penthatli vtebantur, apud eundem. Interdum adiectiuum est, vt quum dicit Eust. τύμβ@ esse γλῶ ἀποτομάδα, i. abscissam.

Ἀποτομεὺς, abscissor, item iaculum penthatli. Poll.

Ἀπότομ@, ὁ ἡ, ὁ, abscissus, abruptus, præruptus: vt ἀπότομ@ ἀκρώρεια, apud Soph. i. abrupta, conscensu difficilis. Sic ἀπότομαι πέτραι, apud Luc. Et metaph. durus, seuerus, inexorabilis: apud Plut. & Sapient. 6.

Ἀποτόμως, abscisse, abrupte. Et metaph. seuere, rigide, vt in epist. ad Tit. c. 1. ἔλεγχε αὐτοὺς ἀποτόμως. Exponitur &, plane, præcise, apud Isocr. in Archid. οὐδὲν γὰρ τῶν ὄντων ἐστὶν ἀποτόμως οὔτε καλὸν οὔτ' ἀγαθόν.

Ἀποτομία, ἡ, incisio: apud Chrysost. de sacerdot. Item seueritas nimia qua res nimis ad viuum resecatur.

Ἀπότμημα, τὸ, quod alicunde abscissum est. Hesych.

Ἀποτμήγω, seu ἀποτμήγω, idem cum ἀποτέμνω. Hesiod. in Theog. ἀποτμήξας ἀδάμαντι Μήδεα. Iliad. π. πολλὰς δὲ κλιτῦς τετ' ἀποτμήγουσι χαράδραι.

Ἀποτμήξ, γ@, ὁ ἡ, ἡ, abscissus, abruptus: vt ἀποτμῆγι σκοπιῇ. Apoll. Rhod. Arg. 3.

Ἀποτάμνω, idem cum ἀποτμήγω. Herodot. l. 8. ἠναγκάζετο τῷ ἑωυτοῦ παίδων τὰ αἰδοῖα ἀποτάμνειν.

Προαποτέμνω, (decomp.) præcido.

Διατέμνω, d sseco, discindo, vt apud Eur. in Hec. Θαλασσόπλαγκτον γ' ὥς διατεμὼν χρόα. Et, distinguo, separo. Plat. de leg. διατέμνω χωρίς. Item metaph. studia in contraria scindo, dirimo, diuello: vt Æschin. in Ctesip. διατετμηκότα τὴν πολιτείαν.

Διάτομ@, dissectus, discissus. Item æqua portione diuisus seu dissectus: vt διάτομ@ συλλαβή.

Διατμήσσω, seu διατμήγω, idem cum διατέμνω, disseco vel dissecando vulnero. Theocr. idyll. 7. χαλκοῖς με διασχίσθεις διέτμαξεν. Item disijcio, dispergo. Iliad. φ. Ἔνθα διατμήξας τοὺς μὲν πεδίονδ' ἐδίωκε.

Διατμήγομαι, idem. vnde διατμήξασθαι ἀρούρας, arua scindere aratro: apud Apol. Rhod. Aor. 2. διατμάγω discissus seu dissectus sum disiunctus sum: vnde Il. α. Τὼ γ' ὡς βουλεύσαντε (διέτμαγεν.

Διατάμνω, disseco, discindo.

Ἐκτέμνω, execo, excido. Il. α. Μηρούς τ' ἐξέταμον. Et peculiariter, testiculos alicui sectione eximo, castro. Luc. ὁ μὲν Κρόν@ ἐξέταμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανόν. Apud Aristot. meteor. l. 2. ἐκτέμνειν τὴν γῆν, exp. per zonas distinguere.

Ἐκτέμνομαι, execor, excidor. Luc. ἐκτετμημέν@ τὴν γλῶτταν. Item castror: vnde ἵπποι ἐκτεμνόμενοι, apud Xen. pæd. 7.

Ἐκτομή, excisio, exectio. Plut. in Alcib. Gregor. Naz. Apud Dioscor. pro senectia sumi dicitur. Apud Plut. ἐκτομαὶ γῆς βαθεῖαι dicuntur ipsæ soli herbidi partes è terra profundius exectæ ad constituendum tribunal.

Ἐκτομεὺς, scalper excisorius, vel secator. Hesych.

Ἐκτομὶς, exp. sectrix. Ἐκτομὰς μήτρα, dicitur vulua porcarum execttia: apud Athen. l. 3.

Ἐκτομίας & ἔκτομ@, exectus, castratus. Hesych & Suid. ἔκτομον dicitur etiam veratrum seu helleborum nigrum. Gal. apud Hippocr.

Ἔκτμημα, frustum exectione extractum. Apud Aristot. in meteor. ἐκτμήματα τῆς γῆς, segmenta terræ, zonæ.

Ἔκτμησις, excisio, castratio.

Ἐκτάμνω, idem cum ἐκτέμνω. Iliad. γ. Herodot. l. 8.

Διεκτέμνω, (dec.) disseco, execo: vel penetrans execo.

Ἐντέμνω, incido. Item cæsas seu mactatas hostias immolo & sacrifico. Thuc. l. 3 ὡς ἥρωί τε ἐντέμνουσι καὶ τιμὰς δεδώκασι. Et addito accus. apud Plut. in Sol. ἐντέμνειν σφάγια ἀδελφῷ.

Ἐντομή, incisura incisio, aut incisus. Aristoph. Item immolatio seu sacrificium quod cæsa seu incisa victima fit: vnde ἐντομὰς ποιεῖται idem quod ἐντέμνειν, apud Plut. de Herodot.

Ἔντομ@, incisus seu insectus. Et ἔντομον ποιεῖν, idem quod ἐντέμνειν, incidere, seu cædere: apud Herodot. l. 2. Τὰ ἔντομα, Hesych. sunt fœdera & expiationes. item apud Physicos ἔντομα ζῷα, animalia insecti, ab incisuris sic appellata: vide Aristot. hist. an. l. 4. c. 1. & Plin. l. 11. c. 1.

Ἐντομίας idem quod ἔντομ@. Exponitur &, spado. Hesych.

Ἐντομὶς, idem cum ἐντομή. Hesych. & Suid. ἐντομίδ' ἠειδῶ, itidem insectus, incisus: cuius facies aut cutis incisa est ἀμυχαῖς aut ξυσμαῖς. Suid.

Ἐντόμια, idem quod ἔντομα, insecta: schol. Aristoph.

Ἔντμημα, τὸ, incisura. Xen. in Cyneg.

Ἐντάμνω, idem cum ἐντέμνω.

Ἐπιτέμνω, incido, concido: peculiariter id, quod in nimiam excreuerat longitudinem: breuius reddo, abbreuio. Synes. ep. 44. ἐπιτέμνειν τὰς τιμωρίας.

Ἐπιτομή, præcisio seu incisio, qua aliquid breuius fit. item id quod tali præcisione est abbreuiatum: compendium, breuiarium, epitome. Aristot. &c.

Ἐπίτομ@, incisione seu præcisione breuior factus, præcisus. vt ἐπίτομα ξύλα, apud Theoph. hist. pl. l. 5. c. 2. Et general. breuior factus, in compendium redactus: vel breuis, compendiarius: vt ἐπίτομ@ ὁδός, apud Phil. de vita M. l. 1.

Ἐπιτμήγω, seu ἐπιτμήγω, idem cum ἐπιτέμνω Hesy.

Κατατέμνω, concido. vt Xen. ἑαυτὸν κατατέμνειν. Item vulneribus multis concisum interficio: vel simpl. occido. in Epigr. φονίας ὅσιας ξυγίαν κατέτμαγεν. Item disseco, sectione dirimo Plut. in Num κατατεμεῖν πλείονας τομὰς τὸ σύμπαν πλῆθ@. Et general. diuido, dirimo: apud Greg.

Κατατομή, concisio: incisura, sectio.

Κατατάμνω idem cum κατατέμνω.

Ἐπικατατέμνω, (Decomp.) concido, lacero.

Παρατέμνω, seco iuxta me situm: vel perperam seco, aut limites transgressus. Basil. in Hexaem. homil. 7. Exponitur & simpliciter, diuido, scindo.

Περιτέμνω circumcido, circumseco. Apud Græcos bibl. interpr. & N. T. script. significat, præputium amputo: vt Act. Ap. c. 11. &c. item accido: interdum, imminuo, attero.

Περιτομή, circumcisio seu circumcisura in ep. ad Col. c. 2. & alibi in N. T. est.

Περιτομεὺς, ἑως, ὁ, is qui circumcidit. Item scalper excisorius seu quo sutores coria circumcidunt. Poll. l. 7.

Περιτομὶς, pars quædam nauis. Hesych.

Περιτάμνω, idem cum περιτέμνω. Hesio. in Erg. Τὴν φθίμην@ οἶνας περιταμνόμενον. περιτάμνομαι, idem. Herodot. lib. 2. περιτάμνονται τὰ αἰδοῖα.

Ἀπερίτμητ@, ὁ ἡ, ἡ. (dec.) cui præputium non est amputatũ, non circũcisus. Met. Act Ap. c. 7. ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ.

Προτέμνω, proscindo, vel præscindo, prius scindo.

Προτομή, effigies seu imago hominis alicuius vmbilico tenus ducta: vt προτομαὶ βασιλικαί, apud Suid. προτομαὶ dicuntur etiam facies animantium ratione carentium, teste Poll. l. 2. Sic & apud Athen. l. 7.

Πρότμησις, ipsa præscindendi actio. Interdum id quod præsciditur: vnde apud Hom. Il. λ. vmbilicus aspidis πρότμησις dicitur: quoniam ab ipso statim partu vmbilicus infantibus præscindi solet: aut quoniam iuxta vmbilicum in duo diuiditur medius homo. In hac signif. legitur & προτμητὸς, apud Hesych.

Προτάμνω, idem cum προτέμνω: vnde Od. τ. Τοὺς κέ μ' ἴδῃς εἰ ὦλκα διηνεκέα προτάμοιμι, an sulcum rectum proscindere aratro possem.

Συντέμνω, conscindo, concido. Item præcido, in angustum contraho, decurto, vt apud Thuc. l. 8. τὴν μισθοφορίαν ξυνέτεμον. Et apud Eur. in Hec. Ἅπαντα ταῦτα συντεμὼν ἐρῶ φρεσί, omnibus in augustum contractis, seu paucis dicam.

Σύντομ@, concisus, breuis, cõpendiarius: vt σύντομ@ ἀπόκρισις, apud Plut. de orac. Pyth. σύντομ@ λόγ@, & σύντομ@ ὁδὸς, pro quo & absolute σύντομ@ dicitur: vt apud Aristo. de gen. an. lib. 4. τὴν σύντομον παρεὶς, omissa breui & compendiaria via.

Συντόμως, concise, breuiter, compendiose: vnde συντόμως εἰπεῖν, sæpe apud Isocr. Demost. Item, actutum, continuo, e vestigio: vt συντόμως ἀπεκρίνατο apud Athen. l. 8.

Συντομία, ἡ, concisa seu succincta breuitas, compendium: Aristot. rhet. 3.

Συντομέως, velociter, celeriter. Hippocr. aphor. l. 3.

Συντάμνω idem quod Συντέμνω.

Ὑποτέμνω, succido, subtus seco. Interdum, ita seco, vt τομὴ aut τομεὺς deorsum vergat: velut quum coria oblique secantur: vt crassiora videantur: vt apud Aristop. in Equ. ὑποτέμνων δ' μοχθηρῶ βοός. Item præcido: vt ὑποτέμνειν ἐλπίδας, apud Xenoph. Hell 3.

Ὑποτέμνομαι, idem. Æschin. Ctesiph. τὰς χρείας ὑμῶν ὑποτεμνόμεν@, præcidens vobis & subtrahens occasiones rerum gerendarum. Exponitur &, transitu aliquem arceo: apud Xen. Pæd. 1.

Ὑποτομή, succisio. ὑποτομεὺς, qui succidit aut præcidit: vel instrumentum quo succidimus & præcidimus. ὑπότομας, præcisa, succisa.

Ὑποτάμνω, idem cum ὑποτέμνω.

Composita sine præpositione: ac primum ex habentia τομ.

Ἀγκυλοτόμον, τὸ, instrumẽtum chirurgicum quo τὸ ἀγκύλον τῆς γλώσσης, vinculum neruorum (quod filum vulgo vocant) in pueris hæsitantibus eximitur.

Ἀερότομ@, i. aerem secans & findens. epith. auium.

Ἀκρότομ@, ὁ ἡ, ἡ, cuius summæ partes sectæ sunt: vt πέτρα ἀκρότομ@, rupes adeo prærupta latera habens, vt ferro resecta esse videantur apud Ioseph. Sic ἀκρότομοι λίθοι, lapides extremis partibus resectis complanati & politi: apud eundem.

Ἀκροτομέω, extremas seu summas partes amputo, trunco, Xen. in Oecon. (tertia secta adhibetur.

Ἀρτηριοτομία, ἡ, arteriæ dissectio. Est remedij genus quod ar-

Ἀρτίτομ@, insuper cæsus, nuper sectus. Ἀρτίτομ@, nuper secans: qui nuper secuit seu incidit. Cyrill.

Ἄτομ@, qui sectus non est: vt ἄτομ@ λιβανωτὸς, apud Dios. l. 1. cap. 8.

cap. 82. item insecabilis, qui dissecari nequit: vt ἄτομοι ἰδέαι, apud Plut. aduersus Colot.

Βαλαντιοτόμος, crumenarum incisor, saccularius: pro quo dicitur & βαλαντιητόμος, apud Aristoph.

Βαλαντιοτομεῖν, crumenas incidere.

Βούτομος siue βούτομον, nomen fruticis palustris, ex eo sic dicti, [vt quidam putant] quòd commodissimè secetur boum pabulo: id quod & Suid. innuere videtur, quum ait esse plantam calamo similem, qua boues vescantur. Alij sic appellatum volunt, παρὰ τὸ βοῦ ἤγουν σφόδρα τέμνειν, quòd valde secet digitos eorum qui ipsum carpunt vnde & à Theocr. idyll. 13. vocatur ὀξὺ τομον ὀξύ. Vide & Theophr. hist. pl. l. 5. c. 8.

Βραχύτομος, ita putatus vt reliquiæ breues remanserint, breuiter recisus.

Βραχυτομέω, ita puto vt breues remaneant reliquiæ, breuiter recido. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 19.

Βωλοτόμος, glebas secans: vt βωλοτόμοι μύρμηκες, in Epigr.

Γεωτόμος, qui terram scindit, item agricola: in iisdem.

Γεοτόμος, idem: apud Apoll. Arg. lib. vii. Γειότομος, pro eodē.

Γειοτομέω, terram scindo seu findo. Apoll. Arg. 3.

Γλωσσοτομέω, linguam alicui amputo. 2. Maccab. c. 7. vnde γλωσσοτομηθῆναι, elinguatum esse, apud Plut.

Γυρότομος αὖλαξ, sulcus procissus orbiculatim: quoniam aratrum ad extremum agrum perueniens, in orbem vertitur.

Δειροτομέω, ceruicem abscindo, decollo. Il. ψ.

Ἀποδειροτομέω (dec.) idem. Od. λ. Et generaliter, abscindo, amputo: vt κεφαλὴν ἀποδειροτόμησε Hesiod. in Theog.

Δενδροτομέω, arbores excindo. Thuc. l. 1.

Διχοτόμος, in duas æquales partes dissectus, vt διχότομος σελήνη, apud Mart. Capel. lib. 8. cap. de Lunæ meatu. διχοτόμος, in duas partes secans.

Διχοτομέω, in duas partes seco. Polyb. item æqua portione diuido. Procl. in Sphær.

Διχοτόμημα, τό, vna ex duabus partibus æqua portione resectis. Hesych. [tione facta.

Διχοτομία, ἡ, diuisio in duas partes: seu diuisio æquali por-

Δρυοτόμος, quercuum amputator. Et generaliter, arborum amputator. Exponitur & materiarius, item lignarius faber. Pro eodem dicitur & δρυτόμος, Il. λ. & ψ.

Δρυοτομία ἡ, arborum amputatio, seu materiæ.

Δρυοτομική, ars amputandi arbores, ars materiaria. Plat.

Δύστομος, difficilis cæsu. Vide & in comp. ex στόμα.

Ἐμβρυοτομία, ἡ, vmbilici sectio in fœtu recens in lucē edito. Pol.

Εὔτομος, sectu facilis. item bene seu pulchrè sectus. Εὔτομος οἰκία, dom⁹ quę multis meatib. secta est seu puta. Arist. pol. 7. c. 11.

Ἡμίτομος, semisectus Ἡμίτομον, dimidiata pars. Luc. & Atheo. l. 2. Ἡμιτόμιον, idem. Diosc. l. 2.

Ἡμίτομος & ἡμιτόμιας, seu icastratus, cui alter ex testiculis excectus est. (nyl. Areopag.

Ἰθύτομος, [q. d. in rectum sectus] rectus: vt ἰθύτομος οἶμος. Dio-

Καινοτόμος, qui nouas vias secat: qui nouas res molitur, nouarum rerum studiosus. Καινότομος, in quo nouæ viæ sectæ & apertæ sunt, innouatus. Hermog.

Καινοτόμως, nouè, nouo quodam more.

Καινοτομία, ἡ, innouatio, rerum nouarum molitio. Plat. Exponitur & nouitas apud Synes.

Καινοτομέω, innouo. Luc. ἐκαινοτόμησε τὸ γένος: item rem nouam aut res nouas facio. Greg. item res nouas molior. noua designo: Herodian. l. 6. Significat etiam, metallum aut lapides excido, teste Poll.

Καινοτομεῖσθαι, innouari, præter solitum fieri. Et τὰ καινοτομούμενα, res nouæ quas aliquis molitur. Herodian l. 7.

Καινοτόμημα, τό, innouatio, rerum nouatio. Item nouum institutum.

Καλαμητομία, stipulatū sectio: apud Suid. Accipitur & pro messe.

Καρατόμος, cui caput amputatum est, vt Γοργόνος καρατόμου, apud Eurip. in Alcest. item è capite abscissus vel resectus. Soph in Elect. καρατόμος caput abscindens: vnde καρατόμοι σφαγαί, apud Eurip. in Rheso.

Καρατομέω, caput amputo. Phrynich.

Κενοτομία, inanium & vanarum rerum studium, quum via ad res vanas inanē quę secatur.

Κέρτομος, ὁ, ὁ, cor alicui scindens maledicentia: vt κέρτομα βάζειν, apud Hesiod. in Erg. item cauillatorius, iocularis. Suid. ex Epigram.

Κερτόμιος, idem: vt κερτομίοις ἐπέεσσιν. Il. 1. pro quo & absolutè κερτομίας: vt Il. α. & Od. υ.

Κερτομία, ἡ, maledictum. Il. υ. & Od. υ. [for. Hesyc.

Κερτομίας, ὁ, ὁ, maledicus, conuitiator: vel cauillator, deri-

Κερτομέω, maledictis incesso, cor alicui conuitiis & probris scindo. Od. σ. Κερτομέοντες Ὀδυσῆα. Sic & Il. ζ. & π. item cauillor, ludifico, derideo. Od. υ.

Κερτόμησις, irrisio, ludibrium. Soph. in Phil.

Decomp. Ἐγκερτομέω, conuitia ingero, probris incesso. item illudo. Euripid.

Ἐπικερτομέω, maledictis seu probris incesso super aliqua re.

Interdum, falsum timorem incutere alicui cupio: vt Il. ω. Τὸν δ᾽ ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. Item deludo. derideo. Agathias, apud Suid. Ἐπικερτόμημα & ἐπικερτόμησις, dictū mordax vnà cum illusione seu cauillo: vel obiurgatio. De-

Διακερτομέω, conuitiis proscindo. (metr. Phal.

Καθεκερτομέω, idem.

Φιλοκέρτομος, ὁ καὶ ἡ, qui maledictis incessere amat: vel qui ea vitiari & deludere amat. Od. χ.

Κυματότομος, q. d. fluctus secans: machina triangulari forma, anteriore trianguli parte acuta, rostro nauis longæ assimilis, teste Suida. Sic autem dicta putatur, quod columnis & sustentaculis pontium præstrui soleret, ad fluctus findendos, ne maiori impetu impingerent.

Κωλοτομέω, membra incido, membris trunco.

Λαιμοτόμος, cui iugulus sectus est, iugulatus. Euripid. in Hec. Pro eodem dicitur & λαιμότομος, apud eundem. Λαιμητόμος verò iugulum incidens: in Epigr.

Λαιμοτομέω, iugulum incido, iugulo. Apol. Arg. 2. λαιμοτομῆσαι μῆλα. Plut. in Oth. ἐλαιμοτόμησεν ἑαυτόν.

Λαιοτομέω, segetem demeto, τὸ λαῖον τέμνω, apud Theoc. idyl. 10. Dicitur autem λαῖον, Doricè pro λήιον.

Λατόμος, ὁ, ὁ lapicida. Poll. & Eust.

Λατομεῖον, τό, lapicidina. Strab.

Λατομία ἡ, idem. Latinè latomia, aut lautumia. Plut. de fort. Alex. Lucil. Epigr. l. 2.

Λατομέω, lapides incido, vel lapidibus extruo.

Ἐκλατομέω, (decomp.) lapidibus construo. Num. c. 21.

Λιθοτόμος, idē cum λατόμος. Itē chirurgus calculum excindens.

Λιθότομος, incisus à lapide. Cyril.

Λιθοτομία, idem cum λατομία. Thuc. l. 7. Pausan. in Att.

Λιθοτομίας, ὁ, ὁ, idem cum λιθοτόμος. Poll.

Μακρότομος, ita putatus vt amputati longæ reliquiæ supersint.

Μακροτομέω, ita puto vt longæ reddantur amputatę partis reliquię. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 9

Μηροτομέω, femur incido, femur abscindo.

Μεσότομος, per mediū sectus: pro quo poet. Μεσσότομος. in Epig.

Μεσοτομέω, mediū seco, seu per medium seco. Xē. in Occo.

Νεότομος, recens sectus. Eurip.

Ὀμφαλοτόμος siue ὀμφαλητόμος, ὁ, ἡ, quę vmbilicos infantibus recens natis præcidit: obstetrix. Poll. l. 2.

Ὀμφαλοτομία, siue ὀμφαλητομία, vmbilici præcisio, apud eundem, & Suid.

Ὀρθότομος, in rectum sectus, ὀρθοτόμος, in rectum secans.

Ὀρθοτομέω, in rectum seco: in ep. ad Tim. c. 2.

Ὀρχοτομέω, testes excido, castro, exiro. Apsyrt. in Hippiatr.

Ὀρχοτομία, testium amputatio, castratio, castratura.

Οὐροτομέω, caudam amputo: apud Suid.

Ὀψίτομος, serò putatus, vel qui serò putari solet. Theophr. hist. pl. lib. 4. c. 16.

Πρωτότομος, qui primus cæsus & putatus est. Idem ibid.

Πρωτοτομέω, primum seco vel cædo, imprimis puto.

Πυροτομία, sectio seu messis tritici.

Ῥιζοτόμος, radicum excisor seu sector, qui radices colligit, earum peritiam habens. Apud Nic. ῥιζοτόμος ὥρη, tempus secandarum radicum. (ctio. Theoph.

Ῥιζοτομία, radicum sectio seu excisio. Exp. etiā herbarum le-

Ῥιζοτομικός, pertinens ad radicum excisionem, seu herbarum lectionem vt ῥιζοτομικὸς liber Dioclis, apud schol. Nic.

Ῥιζοτομέω, radices excindo seu seco: ablaqueo, apud Hippocr. & Theophr.

Ῥινοτόμος, scuta seu clypeos dissecans. Itē qui nasū vel nares secat.

Ῥινοτομέω, scuta seco vel natem seco, nares amputo. Eust.

Ῥυμοτομία, viarum vicorumque sectio & metatio: partitio in strigas. Polyb. & Diod. Sic.

Ῥυμοτομέω, per vicos partior & seco: seu strio, vel strigo, in strigas seco. Diod. Sic. & Iules. h.

Σιδηροτομέω, ferro seco, ferro incido: in Epigr.

Σκυτοτόμος, qui coria incidit in suos vsus aptata & concinnata, ad calceos, lorave aut similia conficienda: cerdo. Plat. in symp. Xen. Hellen. 3. Plut. in Num. &c.

Σκυτοτομικός ad σκυτοτόμον pertinens: vnde σκυτοτομικὴ scil. τέχνη, ars sutoria, ars sutorum, calceariorum seu lorariorum. apud Plat. de rep. l. 1.

Σκυτοτομέω, artem sutoriam exerceo, factito artem incidendi coria. Aristoph. in Pluto. & Aristot. polit. 2.

Σπλαγχνοτόμος, viscerum sector, qui viscera hostiæ mactatæ cultro resoluit & eximit.

Ὑλοτόμος, qui arbores in syluis succidit, seu cæsor materiæ. Hesiod. in Erg. Item lignator, qui in syluis ligna cædit cremanda. Il. ψ. Pro eodem dicitur & ὑλατόμος, apud Theocr. in encom. Ptolem.

Ὑλοτομικός, ad materiam pertinēs, vel aptus ad ὕλης τομήν.

Ὑλοτομία, materiæ succisio. Poll. l. 7. c. 24. item ars seu scientia cædendi ligna & materiem. Aristot. pol. l. 1. c. 7.

Ὑλοτομέω, materiam cædo seu succido, ligna in syluis cędo. Hesiod. in Erg.

Ὑμεν

Ὑελατόμος, qui apum fauos eximit. Hesych.

Φλεβοτόμος, venæ incisor, qui venam incidit seu secat. Φλεβοτόμον, τὸ, scalpellum seu aliud instrumentum quo vena inciditur.

Φλεβοτομία ἡ, venæ sectio, venæ incisio seu venarum. Exponitur etiam, sanguinis missio, apud Diosc. lib. 6. Et generaliter, vacuatio venarum. Gal. (eundem.

Φλεβοτομέω, venam seu venas seco. Itē sanguinē mitto, apud

Φλεβοτομέομαι, incidor venam, vena mihi inciditur.

Ὠμότομος, qui sectus vel cæsus fuit quum adhuc crudus aut immaturus esset.

Ὠμοτομέω, seco vel incido adhuc crudum. Ægin. l. 6. c. 34.

Ἄρτεμος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex τμήω aut τμήγω itidem sine præpositione.

Ἄτμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sectus non est, sectionem non expertus seu passus: vt κόμη ἄτμητος, coma non desecta, non tonsa. Et ἄτμητος ἄμπελος, vitis non putata, apud Plut. in Num. Exponitur etiam, non exectus, non castratus, item indiuiduus: item insecabilis, apud Thuc. lib. 1. γῆ ἄτμητος dicitur non vastata.

Γλωσσότμητος, cui lingua amputata est.

Εὔτμητος, bene incisus, bene apparatus. Pro quo poëticè ἐΰτμητος: vt ἐϋτμήτοισι τοίχοις, apud Hom. Od. χ.

Λαιμότμητος, idem cum λαιμότομος: vt apud Eurip. in Phœn. λαιμότμητον Γοργόνος κάρα.

Λαῖτμα, traiectus, latitudo: seu æquor. Od. ε. σχεδίῃ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης. Od. η. Νηυσὶ θοῇσι τοίγε πεποιθότες ὠκείῃσι Λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσι. Silenus in glossis λαῖτμα mare esse tradidit, itidémque Irenæus. Dictum est autem quasi λαίτμημα. Nam quum vniuersum distributum esset in partes duas, terram & mare, λαιὸν τμῆμα vocabatur ἡ θάλασσα.

Νεότμητος, nuper sectus, recens incisus vel cæsus. Exponitur etiam, recens tritus. Luc. νεότμητοι κρηπῖδες.

Φιλότμητος, amans sectionis, incisione gaudens: vt φιλότμητος ἠώς, sectionis amica aurora apud Nonn.

Ὠτότμητος, qui auriculam scissam habet, cui aures amputatæ sunt: aure seu auribus truncus. Leuit. 22.

Τεναγος, &c. vide in Τέγγω.

ΤΕ´ΝΔΩ siue τενθω, comedo, rodo, arrodo. Hesiod. in Erg. Ἤματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει, quum exos polypus suos pedes rodit. * Factum ex ἔδω, pleonasmo τοῦ τ & ν, inquit Eust.

Τένθης, ου, ὁ, vorator, liguritor: item catillo, gulosus. Aristoph. in Pace.

Τενθεύω, sum catillo & gulosus, ad carpendos delicatiores cibos auidus ingero manum patinæ.

Τενθεία, ἡ, catillatio, gulositas. Suid. ex Aristoph.

Τενθρήνη ἡ, insectum aculeatum, vespæ simile, mellificans, apud Nicand. in Alexiph. Apud Hesych. & Aristot. hist. anim. lib. 9. c. 43. est Τενθρηδών. Quidam dictum putant ἀπὸ τῆς τενθείας, quod liguritione delectetur.

Τενθρήνιον, ου, τὸ, fauus illius insecti, vel locus vbi fœtum edit, apud Aristot. an. l. 9.

Προτένθης, ου, ὁ, (*comp.*) qui prior comedit. Aliquando in bonam partem, *pro*, prægustator, apud Athen. l. 4. Aliquando in malam partem pro catillone & guloso, apud Suidam ex Æliano, & apud Aristoph. in Nub.

Προτενθεύω, prægusto, seu ante alios manus infero patinæ: atque ideo gulosus sum & catillo, cupediis inhio, helluor. Aristoph. ibidem.

Τένων, vide in Τείνω. Τέξις in Τίκτω. Τεός, in Σύ.
Τέραμνος, &c. in Τείρω.

ΤΕ´ΡΑΣ, ατος, τὸ, signum: peculiariter tale, quo Deus aliquid nobis portendere seu prædicere vult: * vnde & παρὰ τὸ εἴρω deducitur, τὸ λέγω, vt sit quasi εἶρας, pleonasmo τοῦ τ & ι abiecto. Latin. portentum, ostentum. Interdum de vsitatis signis, & quæ non sunt præter naturam, vt Iliad. ρ. ἶριν θνητοῖσι τανύσει Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο Ἢ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος. Sic Il. μ. anguis ab aquila raptus, & postea in Troianorum cœtum dimissus appellatur Διὸς τέρας αἰγιόχοιο. Sæpe de inusitatis & insolitis, seu monstris, prodigiis: vt Il. δ. cometa (qui Hom. est ἀστὴρ λαμπρός, ἀφ' οὗ πολλοὶ σπινθῆρες ἵενται) mitti dicitur Ἢ ναύτῃσι τέρας ἠὲ στρατῷ εὐρέϊ λαῶν. Et apud Plut. in Fab. ὅσα πρὸς ἱλασμοὺς θεῶν ἢ τεράτων ἀποτροπὰς συνηγόρευον οἱ μάντεις, quæ ad monstra auertenda renunciabant vates. Dicitur & metaph. τέρατα λόγων.

Τερατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, portentosus monstrosus, pro prodigio habendus: vt σημεῖον τερατωδέστατον, apud Phil. de vita M. l. 1.

Τερατωδῶς, portentosè, monstrosè, prodigiosè.

Τερατώδημα, τὸ, opus monstrosum, monstrum.

Τερατικός, idem cum τερατώδης. Τερατικῶς, idem cum τερατωδῶς. Plut. aduersus Colot.

Τερατεῖος, idem cum τερατικός.

Τεράστιος, pro iisdē. Ælia. τὰ γινόμενα βρέφη κράσει θηρείων τε καὶ ἀνθρωπίνων σωμάτων, τεράστια ἰδεῖν. Τεράστιος Ζεὺς, Iupiter qui

signis è cœlo hominibus portendit. Lucian. Τὸ τεράστιον, idem cum τέρας: vnde τὰ τεράστια, monstra, miracula, apud Suid. & Hesych.

Τερατεύω, f. εύσω, & frequentius τερατεύομαι, portenta & monstra loquor, monstrifica fingo & vana. Item monstrificè mentior & calumnior. Æschin. περὶ παραπρεσβ. κατηγορεῖν οὐδὲν ἀληθὲς ἔχων, τερατεύεται.

Τερατεία, ἡ, prodigiosa narratio, mendacia prodigiosa. Aristoph. in Nub. Isoc. in Panath.

Τερθρεύς, έος, ὁ, præstigiator, incantator, impostor. dictum quasi τερατεύς. Etym.

Τερθρεύω & τερθρεύομαι, illudo præstigiis, incanto, imposturis vtor. Exponitur etiam, inaniter me iacto, apud Plut. de aud.

Τερθρεία, ἡ, præstigiæ, incantatio, incantamentum. Etym. Exponitur etiam, argutari in verbis, & nimis curiosa subtilitate vti, λεπτολογία, apud Laert. In qua signif. Etym. ex τέρθρον fieri dicit ex Rhet. lex. de quo τέρθρον in Τερέω.

Τέρθρευμα, τὸ, idem. Hesych.

Composita.

Ἐπιτερατεύομαι, prodigiosè affingo & affabulor. Paus. in Atca.

Θεοτέρατος, à Deo prodigiosè proficiscens. Demetr. Phal.

Προστερατεύομαι idem, apud Themist.

ΤΕΡΕ´ΒΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, terebinthus: arbor de qua Theophrast. hist. pl. lib. 3.

Τερεβίνθινος, ου, ὁ, terebinthinus, vt τερεβίνθινος οἶνος, vinum ex baccis terebinthi confectum. Diosc. l. 9. c. 39. Τερεβίνθινον ἔλαιον oleum quod ex terebinthi fructu fit. Τερεβινθίνη, s. ῥητίνη, terebinthina resina, apud eundem.

Τερεβινθίζω, similis sum terebinthinæ resinæ: vt τερεβινθίζων λίθος, terebinthicæ resinæ colorem referens, apud eundem.

Τέρμινθος, eadem arbor quæ τερέβινθος, apud Diosc. l. 1. c. 92. Est & alia planta lino similis, ex qua Athenienses fiscellas seu nassas nectere solebant, ad quarumuis rerum in iis repositionem vtiles & accommodatas, teste Etym. ¶ Sic dicitur & tumoris species seu tuberculi, supra quod pustula nigra eminet: apud Oribas. & Gal. comm. 4. in l. 6. τῶν ἐπιδημιῶν.

Τερμίνθινος, idem cum τερεβίνθινος: vnde τερμινθίνη ῥητίνη, quæ τερμινθίς. Nicandro in Alexiph.

Τρέμιθος, idem quod τερέβινθος, vt vult schol. Nicand.

ΤΕΡΕ´Ω, ῶ, F. έσω, terebro, torno, item vulnero: vt τέρεσσεν apud Hom. Hesy. expon. ἐτόρνωσε, Item ἔτρωσε. * Ex τείρω vero traditur propter affinem significationem. Hinc comp. Κυκλοτερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tornando rotundus factus. Et gener. ita rotundus ac si torno ad orbicularem rotunditatem exactus esset: vt ὄμμα κυκλοτερὲς, apud Hesiod. in Theog. de Cyclopibus. Exponitur & orbicularis rotundus, teres: vt κυκλοτερὴς κύθων, apud Athen. lib. 11. Apud Hom. Il. δ. κυκλοτερὲς τόξον dicitur, quoniam vehementer intensus arcus aliquo modo circuli figuram repræsentat.

Τέρετρον, τὸ, terebrum. Od. ψ. τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρῳ, omnia terebro perforaui. Sic & Od. ε.

Τερέτριον, terebellum seu terebella. Theoph. hist. pl. l. 5. c. 9.

Τέρθρον, funiculus quidam in naui tenuis, per extremitates linteorum seu velorum traiectus. Etym. ex rhet. lex. qui & addit hinc τερθρείαν dici τὴν λεπτολογίαν. Idem ex eodem lex. annotat τέρθρα appellari foramina suprema instrumenti eius quod supra malum nauis est, & ex quo antenna dependet. Hesychio τέρθρον est qui communiter dicitur artemon. Alij dicunt esse funem quo velum nauis vtrinque trahitur, alij antennæ summum extremumve iugum. Metap. Hippocr. γυναικ. l. 2. τὸ τέρθρον τοῦ πάθεος dixit summum morbi vbi in præcipiti stat, præsénsque remedium postulat. ¶ Polluci est pars pertendens vsque ad iugula.

Τέρθρον οἱ, rudentes qui vtrinque ad extremum veli alligati sunt, quibusque ipsum velum intenditur & laxatur. Hesych.

Τερθρωτὴρ, eidem est locus vbi considens proreta in mare prospicit.

Τερηδὼν, όνος, ὁ, teredo vermis ligna terebrans: propriè vermis qui in mari ligna terit seu terebrat, teste Theophr. hist. pl. lib. 5. cap. 5. vnde & apud Aristoph. in Equit. triremis inquit, ὑπὸ τερηδόνων σαπεῖσ' ἐνταυθοῖ καταγηράσομαι. De quorumuis lignorum teredinibus apud Plut. symp. 2. probl. 2. Τερηδόνες dicuntur etiam lumbrici equorum: Apsyrt. in Hippiatr. Est & in ossibus τερηδὼν, i. caries: resolutio continuitatis in osse ab erosione facta, quæ oritur ex humore acuto & acri in osse putrescente ipsumque exulcerante.

Τερηδονίζομαι, à teredine infestor, teredinis iniuriam sentio. Diosc. in præfat. lib. 1.

Ἀτερηδόνιστος, ὁ καὶ ἡ, (*Dec.*) à teredinibus non erosus, vel teredinum iniuriæ non obnoxius, apud eundem l. 2.

Τορέω, idē cum τερέω, perforo, ferro traiicio: item penetro: vnde. ao. 2. ἔτορον. Il. λ. Οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα παναίολον, non penetrauit. Hinc & præt. med. τέτορα, perforaui, traieci, apud Hesych. quod tamen etiam à τείρω, formari potest, sicut ἔσπορα à σπείρω.

φανείρω. Apud Aristoph. in Pace. εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα, exp. nisi hæc perspicuè declarem & speciam.

Τορὸς, ᾶ, ὁ, penetrans, acutus: vt τορὸν φθέγμα, aures acumine suo penetrans, apud Luc. Sic τορὸς λόγος, oratio clara & perspicua facilè ad intellectum & mentem penetrans. Exp. etiam, validus, magnus: apud Xen. de rep Laced. ἔθηκε τῆς ἴλης ἑκάστης τορώτατον τῶν εἰρήνων ἄρχειν, validissimum quenque.

Τορῶς, ita vt penetret, clarè, firmiter. Suid. item perspicuè, apertè: apud Eur. & Athen. l.6. item agiliter: perniciter, exacta diligentia. Plat. in Theæt.

Τόρος, (subst.) instrumentum quoddam ligneum, manubrium insertum habens, cuius vsus est in puteis fodiendis, apud Phylilium, teste Eust.

Τορεύω, idem cum τορέω, ex quo est deductum item facio clarum & perspicuum, clarè & perspicuè explico. Aristoph. τόρευε πᾶσαν ᾠδήν.

Τόρευμα, τὸ, opus torno factum, toreuma. Pro sagitta torno facta, apud Eur. in Herc. Τόρευμα ποδὸς ἐναντίον σταθεὶς βάλλει πρὸς ἧπαρ. De sculpturis in opere aliquo torno factis dicitur apud Plut. de aud.

Τόρευσις, ipsa actio tornandi seu tornando aliquid faciendi.

Τορευτὴς, ᾶ, ὁ, tornator, qui torno aliquid facit. Athen. lib.5. Plutarch. in Per.

Τορευτικὸς, ad tornaturā pertinens, seu cuius vsus est in tornando. Et ἡ τορευτικὴ, s. τέχνη, ars tornādi, toreutica. Pli. l.34. c.8.

Τορευτὸς, tornatus seu tornatilis, torno elaboratus: vt ἀργυρώματα τορευτὰ. Athen. l.11.

Τορεὺς, έως, ὁ, idem cum τορευτής. Poll. lib.10. τορεία, ἡ, idem cum τόρευσις. Plut in Apophth.

Τρνὸς, idem quod τόρνος, tornus instrumentum quo aliquid tornatur & excauatur. Theogn. Τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρόν.

Τορνόω idem cum τορνεύω, torno, aut torno cœlo. Item rotundum aliquid facio: item circulo circumscribo: vnde Iliad. ψ. Τορνώσαντο δὲ σῆμα, &c. Sic & Od. ε.

Τορνεύω, idem cum τορνόω, vnde pass. apud Theophr. (de terebintho arbore) ἐξ αὐτῆς κύλικας Θηρικλείους τορνεύεσθαι. item circino, circino describo Plut. ep.7.

Τόρνευμα, idem cum τόρευμα. item scobs quæ torno egeritur, ramentum quod tornator deiicit. Diosc. l.1 c.109.

Τορνευτὴς, idem cum τορευτής, τορνευτήριον, τὸ, idem cum τόρνος seu τορεύς. Theophr. hist. pl. l.5. c.8.

Τορνεία, ἡ, idem cum τορεία: apud eundem ibidem.

Composita: ac primum ex τορέω seu τορός.

Ἀντιτορέω, ῶ, idem quod τορέω, perforo, perfodio, transfodio, trāsfigo. Il. ε. εἶθαρ δὲ δόρυ χειρὸς ἀντετόρησεν. Et Il. κ, πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας.

Βουτόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, boues penetrans & transfigens, seu bobus penetrandis & transfigendis aptus: apud Suid.

Διατορέω, ῶ, perterebro, perforo: apud eundem.

Διατόρος, penetrans: aut traiectus: vt apud Soph. Oed. tyran. Δύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς. Dicitur etiam διάτορος vox, quæ aures penetrat tono suo acuto firma & vehemens, apud Suid. idem Suid. διατορώτατον, exp. clarissimum, maximè perspicuum.

Ἐκτορέω, tornando eiicio: apud Hom. hym in Merc. γλυφάνῳ πολιοῖο σιδήρου Αἰῶν' ἐξετόρησεν ὀρεσκῴοιο χελώνης, scalpro ferreo testudinem tornans vita eam priuauit.

Ῥινότορος, scuta seu clypeos perforans aut secans. Exponitur etiam, pellem dissecans seu clypeorum seu corporum. Martis epith. Il. φ & apud Hesiod. in Theog.

Composita ex τορεύω.

Διατορεύω, idem quod τορεύω διατόρευμα, idem quod τόρευμα, opus tornatile: item tornatura, vt lib 3. Reg. c.7.

Ἐντορεύω, idem quod τορεύω, vel potius torno insculpo, torno imprimo, apud Athen. & Plut.

Χρυσοτόρευτος, ex auro tornatus, vel scalptus aut cælatus. Sud. Hesych.

Composita ex τόρνος & τορνεύω.

Ἀμφίτορνος, vtrinque tornatus: item vtrinque tornando excauatus: vt ἀμφίτορνος ἀσπίς, apud Eurip. in Troad.

Ἀποτορνεύω, detorno. Exponitur etiam, expolio, elaboro, exorno: item in orbem redigo. Poll.

Ἔντορνος, ου, ὁ καὶ ἡ, tornatus. Plat de leg.

Εὔτορνος, torno facilis seu tornatu facilis. item pulchrè tornatus: vt εὔτορνοι περίδρομοι ἴτυος: apud Eurip. ibidem.

Περιτορνεύω, detorno, torno facio: vel torno rotundum efficio. Exponitur etiam circumscribo circulo: vt τορνόω.

Τόρεω, vide in τείρω. τερθρεὺς, &c. in τέρας.
τερθρον, vide τέρετρον in τερέω.

ΤΕΡΜΑ, ατος, τὸ, terminus, meta, finis. Il. ψ. οὐδ' ἐδύνασθη εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἑλίξας. ibidem, σήμαινε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεὺς τηλόθεν ἐν πεδίῳ. Metaph. τέρματα νίκης, & τέρματα τέχνης apud Athen. lib.7. Sic τέρμα βίου, apud Soph. in Aiace. Hesych. simpliciter significare dicit τέλος βίου, finem vitæ. in monte τέρμα dicitur eius ima pars. Suid. Dicitur & accepi pro planta pedis. interdum aduerbialiter significat ad extremum, tandem: vt apud Phocyl. Ἀρχόμενος φείδου πάντων μὴ τέρμ' ἐπὶ δίνης.

Τερματίζω, termino, finio ad exitum perduco. Hesych. & Suid.

Τέρμις, idem cum τέρμα. Hesychio sic dicitur pes, pars corporis extrema.

Τερμιόεις, εντος, ὁ, ad imam vsque corporis partem dependens ad pedes vsque demissus: vnde τερμιόεντα χιτῶνα, Od. τ. & ἀσπὶς τερμιόεσσα. Il. π.

Τέρμιος, extremus vltimus: vt τερμία ἡμέρα. apud Sophocl. in [Antig.

Τέρμιος, terminalis: sic dicitur Iupiter, παρὰ τὸ πάντων ἀρχὴν καὶ τέρμα εἶναι. Etym.

Τέρμων, ονος, ὁ, idem cum τέρμις & τέρμα. Eurip. in Hippol. item terminus, i. custos finium deus.

Τερμόνιος, idem cum τέρμιος. Aeschil. in Prometh.

Composita.

Ἀγχιτέρμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, metæ proximus, item conterminus, finitimus: vt ἀγχιτέρμων λεώς. Eurip in Rheso.

Ἁλιτέρμων mari finitimus seu conterminus. in anth. Epigr.

Ἀποτερματίζω, determino, definio, item extermino, excludo. Naz.

Ἀποτερματισμὸς, definitio, determinatio, descriptio. Procl. de [sphæra.

Ἀποτερμίζω itidem definio seu finio.

Ἀτερμάτιστος, ὁ καὶ ἡ, interminatus, infinitus: vt ἐπιθυμίαι ἀτερμάτιστοι, apud Diod. Sic. item, instabilis, inconstans, fundamento carens Hesych.

Ἀτέρμων, idem: vt ἀτέρμων αἰών, sempiternum æuum Aristoph.

Ἐπιτέρμιος, qui terminis seu limitibus præest. Hesych.

Ὁμοτέρμων, conterminus, finitimus vicinus. Nonn.

Συντέρμων, idem: vt συντέρμονες στῆλαι, in Epigr.

Τέρμινθος, vide in τερέβινθος.

ΤΕΡΠΩ. F. ψω, delecto, oblecto, exhilaro: vel mulceo, demulceo. Il. τ. τέρποντες πυκινῶς ἀκαχημένον. Od α. πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον Plut. de fort. Alex. ὃ μιᾷ ἐν ἡμέρᾳ τῶν ἔτερπες ἀπολαμβάνεις. * Deriuari dicitur παρὰ τὸ τρέπω, vt sit τρέπω τὴν ψυχὴν εἰς ἡδονήν.

Τέρπομαι, delector, oblector, delectationē capio. Od. δ. Αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν ἀκούων τέρπομαι. interdum, delecto me, oblecto me: vt Il. ι. Τὸν δ' εὗρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ: cithara canora animum suum oblectantem. Sic Il. 6. Διονύσιον τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες, &c. Cū genit. exp. satior aut satio me: vel ad hilaritatem vsque me satio. Il. λ. Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος. Od. ψ. ὕπνῳ ὕπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντε.

Τέρψις, εως, ἡ delectatio, oblectatio: vel oblectamentum, voluptas. Hesiod. Thuc. Athen.

Τερπωλὴ, idem. Od. σ. Οἵην τερπωλὴν θεὸς ἤγαγεν εἰς τόδε δῶμα.

Τερπνὸς, delectationē & voluptatē afferēs, iucūdus. Eurip. in Bacch. Οἴνου δὲ μηκέτ' ὄντος οὐκ ἔστιν Κύπρις, οὐδ' ἄλλο τερπνὸν οὐδὲν ἀνθρώποις ἔτι. Vtitur & Isocr. & Plut Superl. τερπνίστατος, (pro τερπνότατος, iucundissimus, summā delectationē afferēs. [Etym.

Τερπνότης, ητος, ἡ, iucunditas.

Composita.

Ἀντιτέρπω, vicissim delecto, vicissim delectationem affero. Plut. de fort. Alex.

Ἀτερπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, minimè delectans, iniucundus, molestus, acerbus: vt λιμὸς ἀτερπής Il. τ. Thuc. ἀτερπὴς εἰς ἀκρόασιν, auditu insuauis. Ἄτερπος idem.

Ἀτερψία, ἡ, molestia. Luc in vit. aut.

Δημοτερπὴς, populum delectans, populo iucundus.

Ἐπιτέρπω, idem quod τέρπω. Ἐπιτέρπομαι, idem cum τέρπομαι. Hesiod. in Theog. κακῷ δ' ἐπετέρπετο ἔργῳ.

Ἐπιτερπὴς, delectationē & voluptatem afferens, iucundus; vt ἐπιτερπὴς δίαιτα, apud Plut. in Rom. Homō verò ἐπιτερπὴς dicitur qui deditus est rebus voluptatem & delectationem afferentibus, apud eundem in Alcib.

Ἐπιτερπῶς, iucūdè, suauiter, ita vt delectationi sit. idem in Per.

Προσεπιτέρπομαι, (dec) insuper oblector.

Εὐτερπὴς aptus ad delectandum, vi delectandi præditus. Εὐτέρπη, ἡ, nomen vnius è nouem Musis. Plut. symp.9. prob.14.

Θεοτερπὴς, Deum delectans, Deo gratus. Nonn.

Ὀχλοτερπὴς turbam delectans.

ΤΕΡΣΩ arefacio, sicco, ξηραίνω. Hesych. apud eundem τέρσεται, exp. καίεται, item πήγνυται. Thema factum ex Æolico futuro τέρσω verbi τείρω. τείρεται γὰρ ὥσπερ τὸ ξηραινόμενον, inquit Eust.

Τέρσομαι, siccor; vnde particip. τερσόμενος, siccans. in Epigr.

Τέρσια, ἡ, siccatio, arefactio. Iulian. ep.24. ad Serap.

Τερσαίνω, idem quod τέρσω. Il. π. ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο Αἷμα μέλαν τέρσηνε, siccauit. τερσαίνομαι idē cū τέρσομαι Iulian. ibid.

Διατερσαίνω, (comp.) exicco, inarefacio. Hesych.

Ταρσὸς & Atticè ταρρὸς, οῦ, ὁ, crates super qua casei aliáque solent siccari, Od. ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον, &c. Sic Theocr. idyll 11 ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί. Accipitur & pro omni plexu ex viminib. ¶ Ab harū cratiū textarū figura ταρσὸς dicitur ala auium-

 test.

teste Suid. Item ordo remorum, apud Herodot. & Diodor.l. 20. Exponitur etiã, palmula remi seu palmulæ remorum ordine positæ. Æl. Dionys. Itẽ palma manus: cui digiti ita infixi sunt alis pinnæ & nauibus remi. Suidas & Eust. esse dicunt extremam manus partẽ, i. digitorum ordinem: alij, totum μετακάρπιον, eo nomine accipiunt. Tribuitur etiã pedi ταρσὸς, quæ est post calcem anterior vestigij pars, vbi incipit prima articulatio ossium quæ plantã constituunt. Suidæ τὸ πλάτος τοῦ ποδός. Eustathio τὸ κάτω πλατύ. Herodot. in Vran. ἀπέταμε τὸν ταρσὸν ἑωυτοῦ, plantã pedis sibi rescidit. Poetæ ταρσὺς & ταρσὰ (metaplasmo generis facto) vocant integrũ etiam pedem synecdochicè: vt in Epig. Ὄμματά τε καὶ ταρσὰ ποδήνεμα, pedes vẽtis pernicitate equandi. Iidem sic vocant & ipsa calceamina quæ ταρσοὺς circundantur: vt in iisdẽ, τί δὲ ταρσοὺς Πόντιν ἔχεις, cur calceos circũ pedes habes? Nonnus, προσπτύξατο ταρσὰ πεδίλων. Galenus ταρσὸν vocari scribit quidquid latum est in modum palmæ aut plantæ pedis. Ταρσὸς siue κοιλὶς Theophilo medico dicitur esse palpebræ extrema ora limbúsque, vnde cilia nascuntur: ipsáque pilorum in ciliis series palmularũ remigij instar. Vide Pol. l. 2. & Ruf. Dicitur & de nexu ac contextu radicũ implicitarum in modum cratis. Theophr. de caus. pl 3. c. 8.

Ταρσώδης siue ταῤῥώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, figuram ταρσοῦ gerens in modum cratis implicitus seu implexus. Theophr. hi. pl l. 6. c. 7.

Τέῤῥιον ου, τὸ, craticula. Poll l. 1.

Ταρσόω, siue ταῤῥόω, ῶ instruo & munio ταρσῷ. Arbores etiam ταῤῥοῦσθαι dicuntur quarum radices mutuò implexæ veluti cratem efficiunt apud Theophr. & caus. pl. l. 3.

Ταρσωμα, siue ταῤῥωμα, idem cum ταρσὸς seu ταῤῥός. Poll. 1. Ab Eust. exp. καταπλασία.

Τρασιά, ἡ, locus vbi siccantur casei & ficus. Dicitur & de vase cui ficus & alij fructus imponuntur: vide Pol. & Hesych.

Composita ex ταρσὸς seu ταῤῥὸς, &c.

Εὔταρσος exp. καλῶς πτερωτός. Epigr. l 3.

Συνταῤῥος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui cum aliquo coniunctus ταῤῥόν, efficit vt συνταῤῥα δένδρα, arbores quarum radices mutuò implexæ veluti cratem & sepem cõficiunt. Theophr. de caus. pl l. 3. c. 8

Τερύσκω, &c. vide in Τείρω. Τέρψις, in Τέρπω.

ΤΕΣΣΑΡΕΣ (& Atticè τέτταρες) quatuor. Od. ι. Οἱ δ' ἔλαχον τοὺς ἄν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἑλέσθαι Τέσσαρες. Xenophon ἐπὶ τεττάρων τεταγμένοι, quaterni. Pro eodem dicitur & neutro genere τέσσαρα seu τέτταρα: vt apud Luc. παραβάλλειν τέτταρα.

Τεσσαράκοντα seu τετταράκοντα, quadraginta. Hom. in Bœot. Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.

Τεσσαρακοντάκις, siue τετταρακοντάκις, quadragies. Plat. de leg.

Τεσσαρακοστὸς, quadragesimus. Thuc. 8. Τεσσαρακοσταῖος, idem Aristot. & Theophr.

Τέσσερες, Ionicè pro τέσσαρες. Τεσσεράκοντα, pro τεσσαράκοντα. Herodot.

Τέτορες, & πίσυρες, poeticè, idem quod τέσσαρες: prius apud Hesiod. in Erg. posterius Od. π.

Τετρὰς, άδος, ἡ, quaternio, quaternarius numerus. Plut. symp. l. 9. Sic dicitur etiam ἡ τετάρτη ἡμέρα, apud Dem. & eundem Plut.

Τετράδιον & τετραδεῖον, idem cum τετράς. Act. Ap. c. 12.

Τετραδιστὴς, οῦ, ὁ, dicitur qui ærũnosam vitam degit, teste Suida: sumpta appellatione ab Hercule qui quarto mensis die natus multos labores exantlauit. Apud Athẽ. l. 14. τετραδισταὶ dici videntur qui quarto die festum agitant.

Τετρακόσιοι, quadringẽti. Sic dicebatur apud Athenienses magistratus quidam, apud Isocr. Dem. Plut. & Xen.

Τετρακοσιοστὸς, quadringentesimus.

Τετρακτὺς ύος, ἡ, idem quod τετράς. Pythag. in carmin. aur. v. 47. Luc. & Plut.

Τετράκις, quater. Od. ε. Isoc. ad Philipp.

Τετραχῆ & τετραχοῦ: item τέτραχα & τετραχθὰ, quadrifariam: quatuor modis: vel in quatuor partes: priora duo apud Suid. posterius Iliad. γ & Odyss. ι.

Τετραχίζω, Hesych. est ἐπὶ τετάρτῳ μέρει ποιῶ.

Τέτρατος, ου, ὁ, quartus. Od β & Il. ν. Pro quo in prosa dicitur τέταρτος, vnde aduerb. τετάρτως, quarto gradu seu loco.

Τεταρταῖος, qui quarta die aliquid agit aut patitur, quatriduanus, quartanus: vt τεταρταῖος πυρετὸς, apud Alex. Trall. & Alex. Aphr. pro quo interdum simpliciter dicitur τεταρταῖος.

Τεταρτίζω, laboro febre quartana.

Τέτραξ & τετράων, auium nomina quarum prioris Aristoph. in Auib. meminit, & Athen. l. 9. vbi scribit magnitudine eam maximum gallum excedere, ab aurib. vtrinque κάλλαια dependentia habere, ob quæ etiam nomen accepisse putatur. Eiusdem mentionem facit & Alexander Myndius l. 2 de volatilib. anim. vbi inter paruas aues eam referens spermologio similem esse dicit, τῇ φωνῇ τετράζειν, ὅταν ᾠδήκῃ. Posterior Phasianus dicitur, vt idem Athẽ. testatur l. 14. vide & Plin. l. 10. c. 31. Est & τέτριξ auis quædam de qua Aristot. hist an. l. 6 c. 2.

Τετραπλόος, οῦς, quadruplus Luc. 19. Τετραπλῆ quadrupliciter Iliad. α.

Τετραπλάσιος, quadruplo maior seu amplior. Plat. de rep. l. 4.

Τετραπλασίων, idem Aristot. in probl. & Diosc.

Τετραπλασιάζω, quadruplico. Τετραπλασιασμὸς, quadruplicatio.

Composita.

Δεκατέσσαρες, quatuordecim. Plut. in Lyc.

Εἰκοσιτέσσαρες, vigintiquatuor. Pro quo & εἰκοσιτέσσαρα: vt εἰκοσιτέσσαρα ὑπομνήματα, apud Athen. l. 14.

Ἑξηκοντατέσσαρες, sexaginta quatuor.

Τριτέτταρα, tres quartæ partes minæ, dodrans minæ. Gal. τῶν μεγ. τόπ. l. 4.

Τετανὸς, &c. vide in Τείνω. Τέταρτος, &c. in Τέσσαρες.

Τέτμω, in Τέμνω. Τετρὰς, τέτρατος, &c. in Τέσσαρες.

ΤΕΤΤΑ, vox beneuolentiæ aut honoris qua iunior seniorem compellat, vt scribit Eust. Iliad. δ. Τέττα, σιωπῇ ἧσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. Fuerunt & qui crediderint vocem esse indignationis per apocopen factam ex τέτλαθι, vt annotat idem Eust. Vide & Ἄττα.

ΤΕΤΤΙΞ, γος, ὁ, cicada. Il. γ. τεττίγεσσιν ἐοικότες. Theocr. Idyl. 9. Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος. idem Idyll. 1. τέττιγος ἐπεὶ τύγε φέρτερον ᾄδεις. Vtuntur hac voce etiam prosæ scriptores. Thuc. lib. 1. Plat. in symp. Plut. symp. 2. & alij ¶ Τέττιγες dicebantur etiam ex qui quidam. Athen. l. 14. Eust. & Hesych.

Τεττιγόνια siue Τεττιγόνιαι, cicadastræ: seu cicadæ minores, cicadulæ. Aristot. hist. an l. 5. c. 30.

Τεττίζω, strido vt cicada, fritinio.

ΤΕΥΘΟΣ, ου, ὁ piscis ex sepiarum genere, de quo Athen. lib. 7. ex Aristot qui existimatur esse loligo maior.

Τευθὶς, ίδος, ἡ, loligo minor: idem piscis genus quod τεῦθος, nisi quod eo minus est, plurima habens sepiæ similia, numerum videlicet pedum & proboscides. Aristot. αἱ δὲ σηπίαι νέουσιν ἅμα συμπεπλεγμέναι. Suidas vilem pisciculum fuisse scribit. ¶ Apud Plut. in Apophth τευθίδες exp. gladioli pisces: loquentem de Eretriensibus habentibus μαχαίρας, vt αἱ τευθίδες, at καρδίαν non habentibus: vide Eras. in prouerb. Teuthidum more. ¶ Nominatur & τευθὶς placentæ quoddam genus, apud Iatroclem ἐν ἀρτοποιϊκῷ teste Pamphil. apud Athen. l. 7.

Τευκρὶς, τευκτὸς, &c. vide in Τεύχω.

ΤΕΥΤΑΖΩ, satago, sedulò rem gero, operam & studium in aliquam rem confero. Etym. exp. πραγματεύομαι καὶ πολὺ διατρίβω ἐν τῷ αὐτῷ. Innuẽs deriuari παρὰ τὸ αὐτὸς, vt sit τὸ αὐτὸ ποιῶ. Idem quod Plato dicit λεῖ διθύραμβος τευτάζοντων, exp. τῶν πραγματευομένων ἢ διατριβόντων. Ab eodem Etym. τευτάζειν exp. etiam στρατεύεσθαι: item τὸ αὐτὸ λέγειν. φλυαρεῖν. Dicitur & τευτάζω pro eodem, apud Teleclidem, πάντες δὲ τευτάζουσιν, i. σπουδάζουσιν. Hinc & particip. τευταζων, apud Plat. in Tim. quod Etym. exp. διατρίβων.

Τευτασμὸς militia, στρατηγία. Hesych.

ΤΕΥΤΛΟΝ, ου, τὸ, beta oleris genus apud Diosc. l. 2. c. 149. Hõ in Batrach. Οὐ τεύτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκομαι. Dicitur etiam τεύτλιον & τευτλίς. Eadem planta communiter σεῦτλον dicitur, apud Athen. l. 9. ex Theophr.

ΤΕΥΧΩ, F. ξω, fabricor, struo, paro. Il. ζ. δώματα καλὰ παρ' αὐτὸς ἔτευξε. Sic Theocr. idyl. 2. 8. Τεύχεις μοι θαλάμους, τεύχεις δ' ὅμα καὶ αὐλάς; Metaphoricè Hesiod. in Erg. Οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων. Et Iliad. α. σφιν ἐπὶ βέλος ἄλγεα τεύχει, dolores ipsos infert.

Τεύχομαι, struor: vnde particip. τετυγμένος pro τετευγμένος: vt βωμὸς τετυγμένος, ara structa, seu bene parata, affabrè facta. Interdum exp. sum, fio: vnde Il. ζ. θαυμάζομεν οἷα ἐτύχθη, mirabatur quid factum esset, & præt. τέτυγμαι (pro τέτευγμαι) sum: Il. δ. ταμίης πολέμοιο τέτυκται, belli est arbiter. Interdum significat armis instruor, armor: vnde Od. χ. τετεύχησθαι γὰρ ἄμεινον, melius est vt armati simus. Actiuè etiam vsurpatur pro τεύχω, vt τετύξεσθαι δόρπον, cœnam paraturum esse. Il. 7.

Quidam præteriti τέτυγμαι & aoristi primi ἐτύχθην thema statuũt τύκω seu τύχω, à quo τύκω est aor. 2. infinit. τετυκεῖν Od. ο. per reduplicationem pro τέτευγμαι & ἐτύχθην pro ἐτεύχθην (eliso ε) dici tradit.

Τεῦξις, εως, ἡ, ipsa actio parandi aliquid & extruendi, extructio, structio. Pro quo & τύξις dicitur. Hesych.

Τευκτήρ, ῆρος, ὁ, fabricator, instructor, apparator. Suid.

Τεῦκρος idem, apud Hesych. & nomen proprium, à quo Troiani dicti sunt Teucri: hinc & Τεύκριον, ου, τὸ, & Τευκρὶς, ίδος, ἡ, teucrion, teucris, herba ab inuentore Teucro denominata: de qua Diosc. l. 3 c. 111.

Τευκτὸς, ὴ, ὸν, fabricatus, factus, Hesych. Suid.

Τυκτὸς, ὴ, ὸν, idem: vt τυκτὸν δάπεδον. Od. δ. solum manu arteque factum: vel etiam eleganter & affabrè factum.

Τύκος, siue τύχος, ου, ὁ, instrumentum ferreum quo architecti & lapicidæ vtuntur in poliendis lapidibus. Eust. Paul. Helych.

Τυκίον siue Τυχίον, ου, τὸ, idem quod Τύκος seu τύχος.

Τυκίζω siue τυχίζω, paro seu polio τῷ τύκῳ. Aristo. in auib.

Τύκισμα, τὸ, quod τῷ τύκῳ constructum & paratum est. Lycophr. ἐν παρθενῶνος λαΐνοις τυκίσμασι. Apud Eurip. in Troad. Ilium vocatur κανόνων τύκισμα Φοίβου, cuius mœnia regula & τύκῳ Apollinis extructa erant.

Τυκάνη, ἡ instrumentum quo fruges triturantur: vt est tribulum seu tribula apud rei rusticæ scriptores.

Τεῦχος, εος, τὸ, vas, alueus, ἀγγεῖον. Xen. Hell. 1. φάσκων ἐπὶ τεύχους ἀλφίτων συμβῆναι. De vasis & instrumentis nauticis, Odyss. ε. Interdum peculiariter in plurali Τεύχεα dicuntur instrumenta quib. ad bellum nos paramus, i. arma: vt passim apud Hom. ¶ Τεῦχος, exp. etiam, volumen, liber.

Τευχεσταί, armati, seu armati milites Hesych.

Τευχῖτις σχοῖνος, dicitur iuncus Arabicus seu Babylonicus, vt tradit Diosc. l. 1. c. 16.

Τέκτων, ονος, ὁ, faber lignarius seu materiarius, vt patet ex Plut. in Pericle. Sic Xen. pæd. 5. χαλκέας τε καὶ τέκτονας καὶ σκυτοτόμους. Sic sæpe apud Hom. Soph. & alios. Item generaliter, quiuis artifex, quilibet opifex, quicunque aliquid τεύχει. Apud Euripid. Τέκτονες κακῶν, malorum fabricatores.

Τεκτονικὸς, ad fabrum pertinens, fabrilis: vt Τεκτονικὴ χρεία, fabrilis vsus. Et Τεκτονικὴ μίλτος, apud Diosc. lib. 5. c. 112. rubrica fabrilis. Item Τεκτονικὸς qui fabrilis artis seu lignariæ peritus est: quæ ars Τεκτονικὴ dicitur ab Aristot. in probl. & Æschin. in Ctesiph.

Τεκτονία, ἡ, structura, opus fabrile. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 8.

Τεκτοσύνη, ης, ἡ, eadem structura, seu ars fabrilis. Odyss. ε. ἀνὴρ εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων. Et in Epigram. Τεκτοσύνη ἐπέων, fabricatio verborum.

Τεκτονεῖον, ου, τὸ officina fabri, fabrica.

Τεκταίνω, fabricor, struo, machinor. Apoll. Arg. 2. πύργοισιν ἐν οἰκία τεκτήναντες. Item metaph. apud Chrysost. (de diabolo) ἕτερον αὐτῷ περιτιθεὶς προσωπεῖον τοιαῦτα τεκταίνει.

Τεκταίνομαι, struor, apparor, conficior. Aristoph. in Equit. ταυτὶ μὰ τὴν Δήμητρ' οὐκ ἐλάνθανε τεκταινόμενα τὰ πράγματα. Materia verò aliqua Τεκταίνεσθαι dicitur, quæ operi fabrili aptatur, aut apta est. Luc. in vit. auct. ὡς ὄνος ὑπὸ γελαστικὸν καὶ τεκταινόμενον καὶ πλωιζόμενον. ¶ Item Τεκταίνομαι, actiuè, fabricor, struo: aut artē fabrilem exerceo. Aristoph. ὁ δὲ τεκταίνεται. Et cum acc. apud Phil. de mundo, τὸν κόσμον ἄνευ γε ἐτεκτήνατο.

Τεῦχος, τέχνη, τυγχάνω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primum ex Τευκτὸς & τυκτός.

Ἄτυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non factus, infectus. Phocyl. Οὐκέτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον.

Εὔτυκτος, & (poet. dialysi) ἐΰτυκτος, bene seu affabrè factus: vt ἐΰτυκτος κυνέη. Odyss. ξ. Apud Herodotum εὔτυκτα exponitur etiam, facilia, parata.

Ἡλιότευκτος, à Sole factus: vt ἡλιότευκτος κύκλος, apud Dionys. de cœl. hierarch.

Θεότευκτος, à Deo fabricatus.

Νεότευκτος, nuper fabricatus, recens factus seu paratus.

Φηγότευκτος, è fago fabricatus. Lycophr.

Χαλκότευκτος, ex ære factus. Eurip.

Χρυσότευκτος, ex auro fabricatus: vt ἀγάλμασι χρυσοτεύκτοις, apud eundem in Phœn.

Composita ex Τυχίζω.

Ἀποτυχίζω, vnde ἀποτυχίσαι λίθον, Eustathio est à lapide assulas & cæmēto malleo rostrato decutere ad eum complanandū.

Περιτυχίζω, vnde περιτυχίσαι circumcirca decutere malleo illo assulas è lapide adhuc rudi & impolito. Eust. & Hesych.

Composita ex τεῦχος.

Ἀτευχής, έος, ὁ καὶ ἡ, armis carens, inermis. Eurip. in Androm.

Μυριοτευχεῖς, multi armati, apud eundem, in Iphig. taur.

Νεοτευχής, idem cum νεότευκτος. Il. ε.

Πανοπλία, idem quod πανοπλία. Eurip. in Supplic.

Πεντάτευχος, ου, ἡ, liber quinque voluminum. Sic vocantur Mosis scripta, quoniam in quinque volumina sunt distributa. Sic octateuchon vocant octo priores veteris Test. libros.

Χαλκοτευχής, ære armatus: vel simpliciter armatus. Eur. in Sup.

Χρυσοτευχής, aureis armis indutus, aurea arma habens. Idem in Rheso.

Compositæ ex Τέκτων.

Ἀρχιτέκτων, ονος, ὁ, fabrorum materiariorum præses, ędificij structor, architectus. Plut. in Per. Athen. l. 5. Et metaph. fabricator, structor: vt ἀρχιτέκτων ἐπιβουλῆς, apud Dem. in Dionysod.

Ἀρχιτεκτονικὸς, ad architectum pertinens, architectonicus. Itē qui est peritus architectonices. Arist. polit. 3. c. 7. Ἀρχιτεκτονικὴ, s. τέχνη vel ἐπιστήμη, ars architectonica, seu architectura.

Ἀρχιτεκτονία, pro eodem.

Ἀρχιτεκτονέω, ῶ, architector, fabricor, architectonicam facto, Athen. lib. 9. Exponitur & transitiuè, fabrefacio, architector, fabricator.

Ἀρχιτεκτόνημα, τὸ, opus ab architecto fabricatum, structura.

Παρατεκταίνω, q. d. adfabricor, admachinor Od. ξ. Αἴ κέ τις καὶ σὺ ἔπος παρατεκτήναιο ἱεροῖς, veritati affinxeris, & cōmētus fueris.

Συντεκταίνομαι, confabricor, vnà molior, vel struo: vel idem quod Τεκταίνομαι. Apoll. Rhod.

Φρενοτέκτων, qui in mente sua fabricatur seu architectatur: cui mens est fabricatrix & architecta. Sic vocatur Æschylus tanquam mirificus verborum grande sonantium architectus seu artifex, apud Aristoph. in Ran.

Χρυσοτέκτων, qui aurū seu vasa ex auro fabricatur, artifex. Epigr.

ΤΕΦΡΑ, ας, ἡ, (& Ionicè Τέφρη) cinis. Il. σ. Νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη. Comicus quidam apud Athen. l. 7. Ἀνεκρούσατ' ὥσπερ δ' ἁλῶν εἰς πολλὴν τέφραν. Plut. symp. 6. (de ligno ficulno) κατακαυθέντος ἡ τέφρα ῥυπτικωτάτην παρέχει κόνιν. Sic & appellatur aliarum rerum vstarum cinis. * vnde & à τέφω deducitur, teste Etym. sunt enim τέφρα nihil aliud nisi lignorum aliarúmve rerum vstarum reliquiæ.

Τεφρὸς, οῦ, ὁ, cinereus, cineraceus. Aristot. hist. an. l. 9.

Τεφρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem.

Τεφρικὰ κολλύρια, dicūtur certi generis collyria, quæ & σποδιακά.

Τέφριον, τὸ, collyrium quoddam cinerei coloris, apud Æt. l. 7. & Cels. lib. 6. c. 6.

Τεφρίζω, imitor cinerem, vergo in colorem cinereum.

Τεφρόω, ῶ, in cinerem redigo, apud Suid. & 2. Pet. 2.

Τέφρωσις, ἡ, ipsa actio redigendi aliquid in cinerem.

Composita.

Ἀποτεφρόω, & ἐκτεφρόω, idem cum Τεφρόω: vnde ἀποτεφρῶσθαι & ἐκτεφρῶσθαι, in cinerem redigi. Alex. Aphr.

Ἔντεφρος, in quo cinis est. Item cinereus, referens id in quo cinis est. Athen. l. 9.

Κυκησίτεφρος, miscens cinerem seu confundens. Aristoph.

Ὑπότεφρος, aliquatenus cineraceum colorem referens. Apoll. Arg. l. 2. Diosc. l. 5. c. 166.

ΤΕΧΝΗ, ης, ἡ, ars: ἡ τὸ τεύχειν ἐπιστήμη, * vnde & deducitur. Plat. polit. 2. ἀδύνατον ἕνα πολλὰς καλῶς ἐργάζεσθαι τέχνας. Aristoph. in Vesp. Ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην, quam quisque nouit artem in ea se exerceat. Dicitur διὰ τέχνης, κατὰ τέχνην, & σὺν τέχνῃ aliquid fieri, quod fit arte, artificiosè, scitè. Aristot. μᾶλλον διὰ τέχνης καὶ ἐπιμελείας δυνατόν. Lucian. κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασι. Paul. in Act. τὰ σὺν τέχνῃ πεποιημένα. Eodē significatu dicitur & τέχνῃ aliquis aliquid facere: vt Il. γ. ὅς ῥά τε τέχνῃ νήϊον ἐκτάμνῃσι. ¶ Item metaph. dolus, fallacia, fraus, techna: vt Od. θ. Τέχνας εἰσορόωσι πολύφρονος Ἡφαίστοιο. Isocr. in Euag. μετὰ δόλου καὶ τέχνης περιγενόμενοι τῶν ἐχθρῶν. Sic & alibi sæpe apud Dem. Æschin. Herodian. &c.

Τεχνήεις, εντος, ὁ, arte excultus, artificiosus: tā de persona quàm de re: vt δεσμοὶ τεχνήεντες πολύφρονος Ἡφαίστοιο Od. θ.

Τεχνηέντως, artificiosè, solerter, scitè. Odyss. ε & apud Apol. Rhod.

Τεχνικὸς, qui artis est aut artium, ad artem vel artes pertinens: vt τεχνικὰ ὀνόματα, apud Hermog. & Τεχνικὰ ὄργανα, apud Aristot. polit. 8. Item artificiosus, arte valens, ingeniosa solertia præditus: vt apud eundem polit. 7. τὰ περὶ τὴν Ἀσίαν ἔθνη dicuntur διανοητικὰ καὶ τεχνικὰ τὴν ψυχήν.

Τεχνικῶς artificiosè, solerter. Isocr. in Nic. in Plut. περὶ (κεφαλ.

Τεχνίτης, ου, ὁ artifex, qui artem aliquam factitat. Aristot. polit. 2. ἐποίει ἐν μὲν μέρος τεχνίτας, ἓν δὲ γεωργούς. Xen. in Lac. rep. Λακεδαιμονίους δὲ μόνους τῷ ὄντι τεχνίτας τῶν πολεμικῶν.

Τεχνιτεύω, artificiosè fabricor: vnde Τετεχνιτευμέναι παραινέσεις, commonefactiones magno artificio instructæ apud Phil. de vita M. l. 1. Item arte molior: vel simpliciter molior, machinor. Ioseph. ἐτεχνίτευε ταῖς τρόπῳ περιέχειν.

Τεχνιτεία, ἡ artificium. Athen. l. 4.

Τεχνοσύνη, ars, artificium. Epigr.

Τεχνύδριον, articula. Athen. l. 10. Exponitur &, arguta ars, inuentiuncula, versutia.

Τεχνάω, idem cum Τεχνιτεύω, arte paro & conficio artificiosè fabricor, vt Od. η. mulieres Phæacum texere dicuntur præ omnibus aliis. Ἱστὸν τεχνῆσαι. Sic Ephippus comicus, apud Athen. l. 14. πάντα ταῦτα ἐτεχνασμένα.

Τεχνάομαι, artificiosè fabricor, arte paror & conficior. Xen. Pæd. 8. Et actiuè, idē cū τεχνάω. Interdū & simpliciter, fabricor, conficio: vt Thuc. l. 1. αὐτὸς δ' ἀφ' αὑτοῦ πολλὰ τεχνᾶται πρὸς τὸ παράλογχάνειν. Itē, dolosè machinor & molior, solerter inuenio & comminiscor. Il. ψ. ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ipse machinabor & comminiscar. Sic Thuc. l. 4. παντὶ τε τρόπῳ ἑκάτεροι ἐτεχνῶντο, moliebantur machinabantur.

Τέχνημα, τὸ, opus arte confectū: vel id quod arte conficimus. Xen. Item artificiosum commētum seu inuentum. Plut. in Cæs.

Τεχνήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, artificiosus, artificiosè factus: vt Τεχνήμονες αὐλοί, in Epigr.

Τεχνηλὸς, idem. Theophyl. ep. 43.

Τεχνάζω, idem cum Τεχνάω, arte conficio, seu simpl. conficio. Gal. ad Glauc. l. 2. Item machinor, molior: artificiosè machinor aut dolosè, solerter comminiscor. Phil. de mur. φθορὰν αὐτοῖς στρατείας παντελοῦς ἐπιχειρεῖ τεχνάζειν machinari internecionem conatur. Xen. in Cyneg. (de leporc) εἴθισται τεχνάζειν τῇ βαδίσει, consueuit dolosa arte vti inter progrediendum. Exponitur & transitiuè, dolosis artibus instruo: apud Plut. in Alcib.

Τέχνασμα, τὸ, ars dolosa, machinamentum, commentū dolus. Xen. Hell. 6. Herod. l. 4. (τεχνητός.

Τεχνασὴς, οῦ, ὁ, machinator: doli fabricator. Τεχνασὴς, idē cū

Τεχνόω, arte instruo. Τεχνόομαι, arte instruor. Gal. de crisib. l. 2.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀντίτεχνος, ὁ καὶ ἡ, aduersarius alicui in arte quapiam, & velut ei se opponens, æmulus alterius qui eandem artem profitetur. Aristoph. in Ran. Luc. in Alex. Et general. æmulus, contrarius commodis alterius. polit. 5.

Ἀντιτεχνέω, sum ἀντίτεχνος.

Ἀντιτεχνάω, & ἀντιτεχνάομαι, è contrario artificiis aliquibus vtor, è contrario machinor.

Ἀντιτέχνησις, æmulatio alterius eandem artem profitentis. Item contraria machinatio, contraria molitio.

Ἐκτεχνάομαι, contechnor, comminiscor, machinor.

Ἔντεχνος, peritus, artibus instructus, doctus, callidus. Plat. de leg. Item de re dictum, artificialis, arte constans, aut ab arte profectus: vt ἔντεχνοι πίστεις, apud Arist. in Rhet.

Ἐντέχνως, artificiosè, scitè, peritè.

Ἐπιτεχνάομαι, insuper machinor & molior: vel molior, machinor, comminiscor.

Ἐπιτέχνησις ἡ machinatio, adinuentio: vel commentum, inuentum, solertia. Thuc. l. 1.

Ἐπιτεχνητός, arte factus, artificialis. Luc. in Cauc.

Ἀνεπιτεχνήτως, (dec.) citra artem, non consultò & ex industria.

Κατάτεχνος, artificiosus, industrius: *de homine*. Vitru. lib. 4. c. 1. Item artificiosè elaboratus & perpolitus: *de re*. Plut. in l. de disc. adul. ab am.

Περιτεχνάομαι, machinor, molior, comminiscor, vel circumquaque me versans machinor, apud Suid.

Περιτέχνησις, machinatio, dolus: vel solertia.

Σύντεχνος, qui eandem artem profitetur, eiusdem artis opifex. Aristoph.

Ὑπέρτεχνος, supra modum artificiosus. Hesych.

Composita sine præpositione.

Ἀριστοτέχνης, ου, ὁ, optimus & præstantiss. artifex. Greg. Naz.

Ἄτεχνος, ὁ καὶ ἡ, artificio carens, ab arte non profectus, inartificialis: vt ἄτεχνοι πίστεις, apud Arist. in rhet. Interdum exp. artificio nullo exculctus, rudis. Item carens dolosis artibus. Naz.

Ἀτέχνως, sine arte, nullo adhibito artificio. Ammon.

Ἀτεχνία, nulla ars, nullū artificium, ruditas. Arist. eth. 6. c. 4.

Ἀτεχνής, sine dolo, & fraude factus, ἀπανούργευτος. Etym.

Ἀτεχνῶς, sine dolo, verè, prorsus, planè. Aristoph. in Ran. ἀτεχνῶς γε παμπόνηρα φαίνεται. Sic & apud Plat. in Protag. Item valdè, vehementer: apud eundem Aristoph. in Nub.

Αὐτότεχνος, per se peritus, per se tenens artem.

Εὔτεχνος, artificiosus, peritus artibus instructus.

Εὐτεχνία, ἡ, peritia doctrina, eruditio. Hesych.

Ἰατροτέχνης, qui medicorum artem profitetur. Aristoph. in Nub.

Κακότεχνος, malis artibus deditus: vel in rebus malis artificiosus, malignus. Il. ο

Κακοτεχνία, ἡ, mala ars, ars quæ ad hominum perniciem conuertitur, maleficium. Item ars mala, i. non exacta artis peritia. Athen. lib. 14.

Κακοτέχνιον, idem cum κακοτεχνία, in prim. sign. vnde κακοτεχνίου δίκη, maleficij crimen, apud Lys. teste Poll.

Κακοτεχνέω, malis artibus vtor & maleficio: vt apud Dem. καταζητοῦντας κακοτεχνοῦντας. Idem pro cor. κακοτεχνῶν φαίνη περὶ τὰς διαθήκας. Et actiuè, malis artib. adultero & deprauo: vnde κεκακοτεχνημένος, adulteratus, maleficium passus: de Hæmatite lapide; apud Diosc. l. 5.

Καλλίτεχνος, pulchram artem factitans, vel pulchra artis suæ specimina edens.

Καλλιτεχνία, artis pulchritudo, artificij elegantia. Plu. in Per.

Καλλιτεχνέω eleganti artificio elaboro.

Κλυτοτέχνης, celebris artifex, clarus arte: epithelon Vulcani, apud Hom. Iliad. α. & alibi.

Ματαιότεχνος, vanis artibus deditus, inanium artium studiosus.

Ματαιοτεχνία, ἡ, vanæ artis studium, vel vana artis imitatio Quintil. l. 2. c. 20.

Μεγαλότεχνος, arte seu artificio magnus: vnde τὸ μεγαλότεχνον magnum artificium, artificij magnitudo. Dion. Halic.

Ὁμότεχνος, idē cum σύντεχνος supra. Athen. l. 14. Synes. ep. 61.

Ὁμοτεχνέω, eandem artem profiteor seu factito. Hippocr.

Πολύτεχνος, multa arte accuratus, multum artificij habens: vel, valde artificiosus.

Ὑαλοτέχνης, & ὑελοτέχνης, artifex vitri coquendi & conficiendi.

Φιλότεχνος, artis aut artium studiosus: industrius, solers. Athen. & Plut. (ingeniosè, solerter.

Φιλοτέχνως, more eorū qui artiū studiosi sunt: vel artificiosè.

Φιλοτεχνία, artium studium: vel studium elegantiæ & varij artificij, ratio artificiosa. Laert. in Gorg.

Φιλοτεχνέω, artium studiosus sum, artificiosæ elegantiæ studio teneor. Item incumbo in aliquam rem, more eius qui artib. est deditus. Epictet. Item dissero de arte aliqua, velut eius studiosus. Athen. διείσεται φιλοτεχνῶν πρὸς τὰς τροφὰς. Item artificiosè & ingeniosè ago. Basil. in Hexaem. οὕτω σοφῶς φιλοτεχνοῦσι τὰς ἀποθήκας ἡ μέλιττα.

Φιλοτέχνημα, opus artificiosum & solers. opus industrium.

Φιλοτέχνησις, ipsa actio solerter aliquid efficiendi & more eorum qui artium sunt studiosi. Item artificium, opificiū. Basil.

Προσφιλοτεχνέω, (dec.) studium & industriam rei alicui adhibeo. Philo de mundo.

Χειροτέχνης, (q. d. manuarius artifex) manu artem aliquam conficiens, opifex. Aristoph. in Plut. Xen. Pæd. 6.

Χειροτεχνία, opificium, artificium manu factum. Plat.

Χειροτεχνικός, vnde χειροτεχνικαὶ τέχναι quæ & βαναυσικαὶ artes mechanicæ. Poll.

Χειροτέχνως & χειροτεχνικῶς, manus artificio, vel more eorum qui mechanicas artes tractant, apud eundem.

Χειροτεχνέω, manu artem aliquam conficio, opifex sum. Hippocr. in ep. ad Demag.

Χειροτέχνημα, opus manu factum. Poll.

Τεως vide in Ἕως. Τῇ, in Ὁ.

THBENNA, & τήβεννος, ου, ἡ, toga vestis Romana: (sic dicta à quodam Tebenno Arcade inuentore: ac primum τεβεννος appellata fuit, deinde corrupta voce τήβεννος, vt tradit Suidas qui & chlamydem vocat.) Plut. in Rom. τήβεννον ἐφόρει περιπόρφυρον, togam gestabat purpura circumtextam. Apud Polyb. τήβεννα λαμπρὰ, toga candidatoria. Et pro trabea, apud Dionys. halic. Fuisse in vsu etiam apud alios colligi potest ex Polybio apud Athen. Scribitur & τήβεννος.

Τηβεννικός vt τηβεννικὴ ἐσθής, apud Strab. togatus cultus, i. cultus qualis est togatorum.

Τήγανον, &c. vide in Τήκω: Τιθη, &c. in Τιτθός.

THKΩ (& Doricè τάκω,) F. ξω. liquefacio, liquo. Theocr. id. 2. Ὡς τοῦτον τὸν κηρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω, Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις. vt hanc ceram liquo, sic Delphis amore liquescat. Plut. symp. 6. probl. 8. καὶ τήκει τὸ σῶμα. Item metaph. macero, consumo, tabefacio. Od. τ. μηδέ τι θυμὸν τῆκε, πόσιν γοόωσα nec animum tuum macera deflendo maritum. Exponitur etiam mollio, atem attenuo. Hesyc.

Τήκομαι, liquor, liquefio, liquesco, &c. Od. τ. (de niue) Τηκομένης δ' ἄρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες. Præt. med. τέτηκα. vnde τετηκὼς κηρὸς liquata cera, apud Gal. l. 3. ad Glauc. Il. γ. καὶ τὸ κλαίουσα τέτηκα quamobrem & lacrymis liquesco.

Τῆξις, εως, ἡ, liquefactio. Item tabefactio, maceratio. Greg. Naz. (resoluens.

Τηκτικὸς, liquefaciendi seu liquandi vim habens: liquans,

Τηκτὸς, ὁ liquefactus, liquatus: vt τηκτὸς μόλιβδος, apud Eurip. in Androm. plumbum liquatum. Item qui liquefieri potest liquabilis Arist. meteor. l. 4.

Τακερὸς, ὁ, (formatū ex aor. 2. pass. ἐτάκην) liquefactus, liquatus: vel mollis & humidus ex liquatione. Et general. mollis, tener, delicatus *more eorum quæ liquefacta sunt*: vt apud Athen. lib. 3. Ὡς τακερὸν ὦ Ζεῦ καὶ μαλακὸν τὸ βλέμμ' ἔχει. Sæpe de carnibus & aliis cibis dicitur, maceratione vel coctione ita emollitis, vt in ore quasi liquescere & diffluere videantur: vt apud Gal. ad Glauc. l. ἐὰν καὶ τῆς σαρκὸς δ' οἷς τακεραῖς, ἐν ἐλαίῳ ἑψεῖς. Sic τακερὰ μαγειρεύματα, apud Athen. l. 9. & τακεροὶ ἐρέβινθοι, apud Pherecr. Item maceratus, tabefactus. Luc. in Toxar. Interdum actiuè, tabefaciens, emacians: vt ἔρως τακερός: apud Anacr.

Τακερῶς, instar eorum quæ τακερὰ dicuntur. Athen. l. 5.

Τακερόω, idem cum τήκω, seu τακερὸν reddo: vnde pass. τακερωθῇ, apud Diosc. l. 4. c. 184.

Τηκεδανὸς, liquens: vel liquans, liquefaciens. Hesyc.

Τηκεδὼν, idem cum τῆξις. Item, tabes. Od. λ.

Τήγανον, τὸ, sartago, vel patella, in qua butyrum oleúmve liquefieri solet ad pisces frigendos aut carnes, aut similia: vnde & τάγηνον dicitur Athen. l. 6. ex Eubulo, Ἰχθὺς ὠπτημένος ἐν μέσῳ τηγάνῳ.

Τηγανίτης ἄρτος, panis in sartagine coctus, admixto caseo. Hesyc. & Athen. l. 4.

Τηγανίζω, in sartagine coquo, torreo in sartagine: vnde ἀλλᾶς ἐν ἐλαίῳ τετηγανισμένος, apud eundem ibidem.

Τηγανισμὸς, coctio seu frixio quæ fit in sartagine. Poll. ex

Τηγανιστὸς, in sartagine frixus seu coctus. Athen. l. 3. (Menād.

Τάγηνον, τὸ, idem quod τήγανον, ex eoque ortum transpositis literis, teste Eust. Quidam tamen τάγηνον propriè volunt esse id quod ἐν τηγάνῳ frigitur. Plutar. de discern. adul. ab am. Athen. l. 1.

Ταγηνίτης, idē cū, τηγανίτης: Idē l. 14. Ταγηνίας, ου, ὁ, idē apud eundē ibid. Etym. ταγηνίας dicit esse placentas in sartagine coctas ex adipe humido, caseo, melle & visis paluulis.

Ταγηνίζω, idem cum τηγανίζω. Ταγηνιστὸς, idem cum τηγανιστὸς, apud Athen. l. 3.

Composita: ac primùm ex τήκω.

Ἀνατήκω, idem quod τήκω: vnde pass. apud Plutar. de primo frigid.

gido, εἰ δὲ χαλκεῖς τοῦ πυρουμένου καὶ ἀνατηκομένου σιδήρου μάρμαρον καὶ λατύπην παρασπαύουσι, liquescenti ferro marmor aut lapidem cæmenta inspergunt. Item tabefacio, tabidum reddo: item mollem ac languidum reddo, quasi liquefaciens. vt apud eundem in præcept. san. Ταῖς ἡδοναῖς ἐξυγραίνειν καὶ ἀνατήκειν τὰ σώματα παραδιδόντες.

Συνανατήκω, (dec.) simul liquo, simul liquefacio. Itē in Pomp. ὅ ῥεῖ καὶ πεπυρωμένος χαλκὸς τοῦ πεπηγότι καὶ ψυχροῦ προσχυθεὶς, λέγεται τὸν πυρὸς μᾶλλον ἀνυγραίνειν καὶ συνανατήκειν.

Ἀποτήκω, idem quod ἀνατήκω, liquo. Item macero, tabefacio, consumo. Herodot.

Ἀπότηξις, destillatio, quæ fit humore liquefacto. Hippocr.

Ἄτηκτος, non liquatus, non liquefactus. Item qui liquefieri nequit. Aristot. meteor. l. 4.

Γυιοτακής, membra tabefaciens: epitheton paupertatis, in Epigr.

Διατήκω, idem quod τήκω. Aristoph. in Nub. κηρὸν διατήξας.

Διατήκομαι, idem quod τήκομαι. Plut. symp. 6. probl. 8.

Ἐκτήκω, eliquo, exprimo liquefactum. Item emacero, extabefacio. Eurip. in Hec. ἐκτέτηκα καρδίαν θρηνοῖσι ματρὸς, τὴν δ' ἔτ' ἐκτήκω γόοις.

Προεκτήκομαι, (decomp.) prius contabesco.

Ἐντήκω, illiquefacio. Itē liquefactum infundo seu instillo. Plut. ἐντήξας μόλυβδον τῇ κεφαλῇ. Metaphor. odium aut desiderium alicui ἐντετηκέναι dicitur, i. ita innatū & impressum esse, vt liquefactū & infusum plumbū firmiter inhæret: Soph. in El. Μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι. Et Iulian. in ep. ad Ecdicium, ἐμοὶ δὲ βιβλίων κτήσεως ἐκ παιδαρίου δεινὸς ἐντέτηκε πόθος.

Ἐπιτήκω, idem quod ἐντήκω: vel liquefacto obduco. Herodot. ἐπέτηξε τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα.

Κατατήκω, colliquo, colliquefacio: vel, ita liquefacio vt diffluat. Odyss. τ. Ἥν τ' εὖρος κατέτηξεν ἐπὴν ζέφυρος καταχεύῃ. Item emacero, extabefacio: vnde ibidem, Ἀλλ' Ὀδυσῆα ποθοῦσα φίλον κατατήκομαι ἦτορ.

Περιτήκω, idem. Exponitur & absumo, accido.

Προστήκω liquefactum affundo. Et metaph. adhæreo, insideo: *more eorum quæ liquefacta alicui affusa firmiter inhærent*. Synes. ep. 44. οὐ πάνυ προστετηκὸς ἔχει καὶ προσεζηκὸς τὸ πάθος, nondum penitus inhæsit pectori eius vitium illud. Plut. περὶ φιλοπλουτ. ἀνδράποδου πορισμοῦ προστετηκότα.

Συντήκω, liquatum iungo & vnio, vel commisceo. Et metaph. conflo & coalescere facio in vnum: Plat. in symp. ἐθέλω ὑμᾶς συντῆξαι καὶ συμφυσῆσαι εἰς τὸ αὐτό. Item colliquefacio, i. liquefaciendo consumo: vt nix dicitur συντήκεσθαι apud Xen. in Cyneg. Et metaph. contabefacio, tabe & macie consumo, & quasi colliquo: vnde apud Eurip. in Elect. Λύπαις τε συντέτακας ὥστε με στένειν, doloribus es quasi colliquefacta. Sic πυρετοὶ συντήκοντες apud Gal. therap. l. 10.

Σύντηγμα, τὸ, q. d. colliquamentum: id quod ex incremento excernitur resolutione præter naturam, vel id quod corpore deteritur liquescendo. Aristot. de gen. an. l. 1.

Σύντηξις, ἡ, colliquatio: item contabefactio. Oribas. ad Eunap lib. 3. cap. 6.

Συντηκτικὸς, cui colliquandi seu contabefaciendi vis inest: vnde Συντηκτικοὶ πυρετοὶ, apud medicos. Item qui συντηκτικῷ πυρετῷ seu τῇ συντήξει obnoxius est. Plin. l. 28. c. 9.

Ψυχοτακής, έος, ὁ καὶ ἡ, animum macerans. Epigr.

Composita ex τήγανον.

Ἀποτηγανίζω, è sartagine comedo. Athen. l. 6.

Ξηροτήγανον à Syracusanis dicitur τὸ τήγανον: τήγανον autem ipsis est λοπὰς, teste Athen. ibidem.

ΤΗ͂ΛΕ, procul. Il. β. Τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης, lōgè ab Ascania. Il. χ. Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ, longe à scuto aberrauit hasta. Superl. Τηλιστα, maximè procul, lōgissimè, apud Orph. in Arg.

Τηλικώτατος, longissimè remotus: item longissimè progressus ætate. Hesych.

Τηλοῦ, idem cum τῆλε. Interdum cum genit. vt Od. γ. Τηλοῦ φυσὶν Ἀχαιΐδος, procul ab Achaia. Interdum cum ἀπό: vt Hesiod. in Theog. Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων, longè à dijs. Superl. Τηλοτάτω, idem cum τήλιστα, valde procul, longissimè Od. η.

Τηλόθι, idem quod Τηλοῦ & τῆλε. Il. α. τηλόθι πάτρης, procul à patria. Τηλόθεν, procul, è longinquo, eminus. Od. ι. Τηλόθεν εἰληλουθας. Item pro Τηλοῦ & τηλόθι. Apoll. Rhod. Arg. 3. Τηλόθεν Αἱμονίης, procul ab Hæmonia.

Ἀποτῆλε, (comp.) procul, Τῆλε ἀπό. vt in Epigr. ἀποτῆλε θεοῦ, procul à Deo. Ἀποτηλοῦ idem: Od. ι. v. 116.

Τηλεθάω, τηλέθω, vide in Θάλλω.

ΤΗΛΈΦΙΟΝ, ου, τὸ, portulaca agrestis: herba de qua Diosc lib. 2. cap. 217. Romanis illecebra dicitur, teste Gal. in lex. Hippocr. Eadem nomina Dioscor. semperuiuo tertio tribui dicit, lib. 4. cap. 91.

ΤΗ΄ΛΕΦΟΣ, ου, ὁ, Telephus, de quo multa apud poetas. * sic dictus διὰ τὸ θηλάσαι αὐτὸν ἔλαφον, quòd cerua eum lactauerit.

Τηλέφειον ἕλκος, Telephium vlcus, malignum, inueteratum & quod vix cicatricem recipit: sic dictum à Telepho qui in tali vlcere consenuisse fertur.

ΤΗΛΙΆ, (Atticè) & σηλία (communiter) ας, ἡ, vas situlæ figura. Hesychio est vas in quo subigitur farina. ¶ Item pegma quadranguli forma, vndiquaque latas affixum habens tabulas, in quo farina vendebatur, & coturnices vel galli gallinacei committebantur, Etym. ex rhet. ¶ Suidæ est tabula lata cui pistores panes superponebant vt siccarentur, à quo nominatur etiam καρδόπος. ¶ Sic dicitur etiam arca qualis est frumentaria: vnde Pitholaus Sestum dicebat esse τηλίαν τοῦ Πειραιῶς, apud Aristot. rhet. lib. 3. ¶ Orus apud Etym. sic nominari scribit ambitum cribri: in qua signif. Aristoph. vsurpauit in Pluto. ¶ Item fumarij operculum, teste Suid. apud eundem Aristoph. in Vesp. ¶ Apud Etym sic etiam nominari traditur tabula in qua tesseris luditur. ¶ Ab alijs dici annotatur & de coturnicum lusu, apud Synes. ep. ad fratrem: quoniam qui coturnices πρὸς ὀρτυγομαχίαν alebant, eas ἐν τηλίᾳ committebant.

Τηλίκος, &c. vide in Ἡλίκος.

ΤΗ͂ΛΙΣ, εως, & ιδος, ἡ, fœnogræcum, herba de qua Dio. lib. 2. cap. 124.

Τήλινος, vt Τήλινον ἄλευρον, fœnigræci farina, Τήλινον μύρον, ex fœnogræco confectum vnguentum, apud Diosc. lib. 1. cap. 58. ¶ Τηλίνη, à quibusdam dicitur ὁ κύτισος, vt est in append. Diosc. producit enim folia fœnogræco similia, vt testatur idem Dioscorid. lib. 4. cap 113.

Τηλόθι, &c. vide in Τῆλε. Τήμερον, in Ἡμέρα.
Τῆμος, in Ἦμος. Τήνει in Ἐκεῖνος.

ΤΗΝΕΛΛΑ, & τήνελλος, ου, ὁ, erat lyræ harmonia & pulsatiuncula quæ in victoria edebatur. Aristoph. in equit. ἀλλ' ἐὰν μέντοι γε νικᾷς τῇ βοῇ τήνελλος εἶ, si exuperas voce, tenellus es, i. maximus musicus, aut victoriæ compos. Idem in Acharn. τήνελλα καλλίνικος. Archilochus, Τήνελλα καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεις, &c.

Τηνίκα, vide in Ἡνίκα. Τήνος, in Ἐκεῖνος. Τῆξις, in Τήκω.

ΤΗΡΕΩ, ῶ, F. ήσω, seruo, conseruo, tueor. Demosth. pro cor. ἣν (εἰρήνην) οὗτοι κατὰ τῆς πατρίδος τηρῆσαι οἱ χρηστοί. Plut. de def. orac. αὐτὸς (ὁ κόσμος) ἑαυτὸν ἐφ' ἑνὸς στοιχείου ἐτήρησε, sese in vno tenuit elemento. Sic τηρεῖν ἐντολὰς, Matth. 9 præcepta seruare. Item seruo, i. asseruo, reseruo. vt Ioann. 2. Σὺ τετήρηκας τὸν καλὸν οἶνον ἕως ἄρτι. Item seruo in custodia, custodio. vt Matth 27. οἱ μετ' αὐτοῦ τηροῦντες τὸν Ἰησοῦν. Interdum obseruo, capto. Thuc. l. 3. Τηρήσαντες νύκτα χειμέριον ὕδατι καὶ ἀνέμῳ, obseruata & captata nocte quadam procellosa. Apud eundem l. 4. cum infinit. μάλιστα δὲ ἐτήρουν ἀνέμῳ καταφέρεσθαι. Et sequente ὅπως, apud Isocr. in Areop.

Τηρέομαι οῦμαι, idem obseruo, caueo. Aristoph. in Vesp. Πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάβῃς ὑπώπια, caue ne accipias sugillationes & vibices.

Τήρησις, εως, ἡ, seruatio, obseruatio. vt Τήρησις ἐντολῶν θεοῦ 1. ep. ad Corinth. c. 7. Item custodia, Act. Ap. 4. & 5. Item attenta obseruatio occasionis, hostis, aut alterius rei. Thuc. l. 7. Empirici τήρησιν vocabant quicquid aliquando fieri in morbis obseruassent.

Τηρητικὸς, seruandi vim habens.

Τυρὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀλιτηρὸς, peccator, sceleratus: propriè, ὁ ἐπιτηρῶν ἐν τῷ λιμῷ τὸν ἀλοῦντα καὶ διαρπάζων, qui tempore famis eum qui molit obseruat, & farinam diripit. Plutarchus tamen hoc etymon reprehendit, vide & in Ἀλέω & Ἀλιτέω.

Διατηρέω, seruo, conseruo, tueor. Item seruo, obseruo. vt διατηρεῖν τοὺς νόμους, Æschin. Item attentè obseruo, caueo. Dem. Philipp. 3. διατηρεῖσθαι μή τι πάθωσι.

Διατήρησις, obseruatio.

Δυστήρητος, ὁ καὶ ἡ, obseruatu difficilis: vel qui difficulter custodiri potest. vt κάλλος δυστήρητον, apud Phocyl.

Ἐπιτηρέω, obseruo, seu diligenti animaduersione obseruo. Dem. πρότερον μὲν γὰρ ἦν παρ' ὑμῖν ἐψήφιστο δὲ τὸ ἐπετήρουν οἱ ἄλλοι πάντες Ἕλληνες.

Ἐπιτήρησις, ἡ, obseruatio, animaduersio. Greg.

Ἐπιτηρητικὸς, q. obseruare solet, obseruator: in definit. Stoic.

Παρατηρέω, præter ius & fas obseruo, superstitiosè obseruo: in ep. ad Gal. c. 4. item simpliciter obseruo, diligenti animaduersione noto. Luc. in lib. de luct. ἄξιόν γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα.

Παρατετηρημένως, expressè, notanter. Eust.

Παρατήρημα, & παρατήρησις, obseruatio, notatio, animaduersio. Suid

Παρατηρητικὸς, obseruator, obseruatorius, qui obseruationibus solet vti.

Decomp. Ἀπαρατήρητος, non obseruatus, vel qui obseruari nequit. Ἀπαρατηρήτως, ita vt obseruari nequeat.

Συμπαρατηρέω, vnà obseruo.

Πρωκτοτηρεῖν, adulterorum nates obseruare, & quidem propriè, dum διορύττον) ῥαφανίδι καὶ τίλλον). Aristoph. in equit.

Πιννοτηρης, ου, ὁ, obseruator pinnæ: cancellus vel squilla quæ semper pinnam assectans eámque hiantem obseruans, si pisciculi in ipsam ingressi sint, leui morsu comprimendã esse concham docet, capiendámque prædam in retia iam illapsam. Athen. l. 3.

Συντηρέω, conseruo, obseruo.

Συντήρησις, ἡ, conseruatio, obseruatio. Greg. Naz.

Συντηρητικός, conseruandi vim habens. idem.

Τοποτηρητής, q.d. loci seruator: vicarius, locum tenens. in concil. Chalced. can. 8.

Ἀρτηρία. Πατήρ, quomodo huc pertineant, vide suis locis. Αἰσυμνήτης, vide in Αἰσυμνήτης. Σηρός, vide in Σαίρω.

ΤΗΤΑ'Ω ῶ, F. ήσω, priuo, στερίσκω. Eust. ¶ Itẽ quæro, ζητέω. Ety.

Τητάομαι, priuor, careo. Eurip. in Helen. φίλων τητώμενον δ' ὅλη κα-θέστηκ' οὐκ ἐλευθέρων ἄπο. Apud Hesiod. l. 2. Erg. Μὴ σύ γε αἰ-τῆς ἄλλους, ὁ δὲ ἀρνῆται, σὺ δὲ τητᾷ, tu priueris, seu careas.

Τητη, ἡ, priuatio, inopia. Hesych.

Τῆτες, τητινός, vide in comp. ex Ἔτος.

ΤΗΥ'ΣΙΟΣ, ου, ὁ, inanis. Hom. Od. γ. σὺ μὲν τηΰσιον ὁδὸν ἐλ-θοις, inane iter confeceris, frustra iueris.

Τί vel τι, vide in Τίς vel Τις.

ΤΙΑ'ΡΑ, ας, ἡ, capitis gestamen apud Persas Herodot. in Thalia σκηνηφορέουσι ἐξ ἀνάγκης τιάρας τε φορέοντες, idẽ in Polymnia, Πέρσαι μὲν ὧδε ἐσκευασμένοι περὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι εἶχον τιάρας καλεομένους πίλους ἀπαγέας. Xen. Pæd. 8. ὀρθὴν ἔχων (τὴν τιάραν.

Τιάραι, crista galeæ Hesych.

ΤΙΒΗ'Ν, tripus: Lycophr.* Dictus quasi τριβὴν, quoniam ἐπάνω τριῶν βάσεων κεῖται, vt tradit Etym.

ΤΙ'ΓΡΙΣ, ιος & ιδος, vel ιος, ὁ, tigris fera. vide Ælian. & Oppian. de venat. lib. 3.

ΤΙΘΑΙΒΑ'ΣΣΩ & τιθαιβώσσω, mel conficio, mellifico. Odyss. ν. ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι. * παρὰ τὸ τιθέναι τὴν βόσιν. Etymol. Hesych. & Eust.

ΤΙΘΑΣΣΟ'Σ, οῦ, ὁ, ἡ, pro quo scribitur & τιθασός, cicur, mitis, mansuetus. Plat. in polit. διῄρητο εἶναι ἤδη ξύμπαν τὸ ζῶον τῷ τιθασῷ καὶ ἀγρίῳ. Lucian. in vita aut. μὴ δέδιθι. τιθασὸς γάρ ἐστι. Dicitur & de plantis, ac tum exp. latius: vt apud Plutarch. in Coriol. ἐστι δὲ ἡ δρῦς τῶν μὲν ἀγρίων, καλλικαρπότατον, τῶν δὲ τιθασῶν ἰσχυρότατον.

Τιθασσον natura cicur & mansueta. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 3.

Τιθασσεύω, seu τιθασεύω, f. εύσω, cicuro, mansuefacio. Plut. περὶ ἀοργησ. ἀλλ' ἡμεῖς ἀγριαίνοντα τιθασσευόμενα, &c. De plantis dicitur apud eundem in Fab. Metaphorice etiam apud Demosth. vsurpatur Olynth. 3. οἱ δ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει καθείρξαντες ἡμᾶς ὑπάγουσιν ἐπὶ ταῦτα καὶ τιθασσεύουσι.

Τιθασσεύομαι, cicuror, mansuesco, mitesco. Plat. in polit. τὰ μὲν ἔχοντα τιθασσεύεσθαι φύσιν ἥμερα προσείρηται, quæ naturam habent vt cicurari possint.

Τιθασσευτής, seu τιθασευτής, οῦ, ὁ, cicurator, qui cicurat & mansuefacit: palpator. Metaphor. apud Aristoph. in Vesp. Ἵνα γιγνώσκῃς τὸν τιθασευτήν. (suefacere.

Τιθασσευτικός, siue τιθασευτικός, ὁ, qui cicurare potest & man-

Τίθος, idem cum τιθασός. Hesych.

Ἀτιθάσσευτος, (comp.) qui mansuetus & cicur non est, immitis, intractabilis, indomitus. Hesych. Ἀτιθάσσευτος, seu ἀτιθάσευτος, qui mansuefieri aut cicurari nequit. Exponitur etiam, intractabilis, implacabilis. Plut. in Attox.

Τιτθὴ τιθὴ, &c. vide in Τιτθός.

ΤΙ'ΘΗΜΙ, (F. θήσω, pr. τέθεικα pro τέθηκα, pro quo frequẽtius vsurpatur aorist. 1. ἔθηκα, tanquã a θέω,) pono, colloco. Plat. in Timæo, οὕτω δὴ πυρός τε καὶ γῆς ὕδωρ ἀέρα τε ὁ θεὸς ἐν μέσῳ θεὶς, ita contigit vt inter ignem & terram aquam Deus aërémque poneret. Hesiod. in Asp. Ἐς δίφρον θῆκαν, currui imposuerunt. Dicitur & ἐν ἐπαίνῳ τιθέναι, apud Aristot. rhet. l. 1. in laude ponere, laudi ducere. ¶ Item propono, vt Τιθέναι ἆθλον, præmium proponere: Isocrat. ¶ Item pono, repono: vt Τιθέναι εἰς τὸν τῶν ἀριθμόν, apud Plut. Dicitur & Τιθέναι εἰς ἀνθρώπους. ¶ Item pono, suppono, thesin facio & hypothesin, apud Aristot. Metaph. l. 10. ¶ Item pono, i. facio ita esse, esto vt ita sit. Isocr. καὶ τίθημι στασιάζειν αὐτούς. Dem. θήσω τοίνυν ἐγὼ μὴ τοιοῦτον εἶναι τοῦτο ¶ Item facio: vt Il. α. ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. ¶ Item tribuo, attribuo, assigno. Xen. apomn. lib. 4. Πολύφρονι τὴν ἀπάτην ταύτην θησόμεθα; ¶ Item oppono pignori, pigneror. Demost. ad Nicostr. Τίθημι οὖν τὴν συνοικίαν ἑκκαίδεκα μνῶν ἀρκέσαντι Παμφίλῳ, oppono igitur cœnacularias ædes in sedecim minas.

Τιθέω, etiam inuenitur, aut certè quædam tempora ab eo deducta. vt Il. α. ἐν χερσὶ τίθει, in manibus ponebat, pro ἐτίθει.

Dicitur etiam τίθει in imperatiuo, i. pone.

Τίθεμαι, idem quod τίθημι, pono: adhibetúrque in iisdem loquẽdi generibus. vt Il. γ. ἐς δίφρον ἄρνας θέτο, in curru posuit. Apud Eurip. & Plut. ἐν αἰσχρῷ τίθεσθαι, turpe existimare: cui oppon. ἐν καλῷ τίθεσθαι, honestum ducere, apud Polyb. Apud Thuc. lib. 1. θήσονται ἐν ἀδικήματι ponent in crimine, vel criminis loco. Dicitur & ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεμαι, apud Plut. & Demosth. pro nihilo duci, floccifacio, contemno. Apud Plut. in Galba, Τιθέμενος τὸ κοινὸν πρὸ τοῦ ἰδίου, publicum bonum suo anteponens: cui opponitur ὕστερον τίθεσθαι, apud Paus. postponere. Εἰς ταύτην τίθεμαι τὴν τάξιν, apud Plut. in hoc ordine pono seu repono. Τίθεσθαι τέλος καμάτοισι πᾶσι, finem labori omnibus imponere, apud Apoll. Rhod. Apud Luc. ὅπως τὸ παρὸν εὖ θέμενος, quum composueris quod instat. Pro existimare, ducere, arbitrari, Aristot. Dem. Synes. cum variis accusatiuis interdum varie exp. vt Τίθεσθαι νόμον, legem ferre. Demosth. Τίθεσθαι δῶμα, apud Hom. domum struere. Τίθεσθαι γνώμην, apud Demosth. dicere sententiam seu proponere. Τίθεσθαι ἀγῶνα, apud Greg. edere certamen. Τίθεσθαι μάχην, apud Hom. & Hesiod. pugnam committere seu conserere. Τίθεσθαι ἀράς, apud Plutar. in Theseo, imprecari. Apud eundem θέμενος φιλίαν πρὸς ἅπαντας, amicitiam iniens, seu conciliãns. contrahens. Item τίθεμαι, sumo, vendico. tribuo. Plato de leg. Τίθεμαι τιμὴν ταύτην εἰς γῆρας, hunc honorem senectuti tribuo. Item pigneror, apud Dem. Item assentior, astipulor. Synes. ἐθέμην τῷ δόγματι. ¶ Item pass. signif. ponor, collocor, supponor, &c.

Θέμα, τό, id quod positum, appositum, depositum aut propositum est. Plut. in consul. ad Apollon. Ceb. Theb. Quint. lib. 4. c. 2. Dicitur etiam significare sidus natalitium & horoscopum, i. id quod mathematici notant, quomodo cœlum sit affectum, compositáque sidera, quum homo aliquis oritur, apud Sueton. in Aug.

Θεματικός, οῦ, ὁ, posititius. vt θεματικοὶ ἀγῶνες, certamina in quibus deposito præmio certatur. Poll. l. 3. Apud Gramm. θεματικὸν ῥῆμα, verbum primitiuum, quod veluti fundamentum est cæterorum inde deriuatorum.

Θεματίζω, depono. Item pono casum: in Pand. Græc. Θεματισμός, ὁ positio casus. Item positus, statio. Vitruu. lib. 1. c. 2.

Θέσις, εως, ἡ, positio. vt νόμων θέσις, apud Aristot. polit. 4. Item, depositio: cui oppon. ἆρσις & ἀναίρεσις, apud Plat. de leg. & Luc. in Harm. Interdum impositio: vt Demetr. Phal. multa esse nomina dicit venusta & iucunda, quæ de re aliqua dicantur etiam παρὰ τὴν θέσιν, i. etsi ei ab initio imposita non sint. Philosophis θέσις dicitur positio seu sumptio, qua aliquid velut principium ponunt seu statuunt: vel, principium quod demonstrari non potest, quódq; non necesse est habere scientiam aliquam percepturum. Aristot. post analyt. l. 1. c. 2. Eodem teste top. 1. Rhetoribus thesis est opinio absurda concepta de re aliqua in philosophia nota: item quæstio infinita, quæ remotis personis & personarum circumstantiis, in vtramque partem tractatur. Quintil. l. 3. c. 5. Significat etiam positus, situs. Aristot. de part. an. l. 3.

Θέτης, ου, ὁ, qui aliquid deposuit apud quempiam aut oppignerauit. Isæus.

Θετικός, posititius seu positiuus: vt θετικοὶ νόμοι, apud Aristot. pol. 2. 10 & θετικὰ ἐπιρρήματα, apud Gramm.

Θετικῶς, positiuè, affirmatiuè. Greg. Naz. Item, infinitè: Hermog. (in Solon.

Θετὸς, ὁ, positus. Item adoptatus, vt θετὸς παῖς. Appian. & Plut.

Θήκη, ης, ἡ, theca, repositorium: locus in quo aliquid reponitur. Plat. Thuc. Xen. &c.

Θηκίον, τό, repositoriolum, loculus, conditorium. Hesych.

Θῆμα τὸ, eidem est θήκη τάφος. ex Sophoc. Salmoneo.

Θημών, ῶνος, ὁ, aceruus & cumulus rerum simul positarum seu congestarum. Odyss. ε.

Θημωνία, ἡ, idem. Suid. Pro quo scribitur & θημωνιὰ apud Hesych.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιτίθημι, circumpono. Eurip. in Med. Κἂν περ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροΐ κακῶς ὀλεῖται.

Ἀμφίθετος, ὁ & ἡ, circumpositus. Item qui vtrinque poni potest. vt ἀμφίθετος φιάλη, Il. ψ.

Ἀνατίθημι, sursum pono, in altum pono, sustollo. Aristop. in Plut. ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτ', vbi eum in præcipitiũ aliquod sustulero. Item impono alicui, portandum quidpiam impono. Xen. anab. 3. σκεύη ἀναθέντας. Et metaph. iniungo, impono, curam rei alicuius demando. Aristoph. in Nub. Ὑμῖν ἀναθεὶς ἅπαντα τὰ 'μὰ πράγματα. ¶ Item expono, narro. Act. Apost. 25. Φῆστος τῷ βασιλεῖ ἀνέθετο τὰ κατὰ τὸν Παῦλον. ¶ Item attribuo, acceptum fero, ascribo, imputo. Plut. in Fab. ταῦτα μὲν ἄν τις εὐνοίᾳ θεῶν ἀναθείη. Deorum beneuolentiæ ascripserit. Isocrat. ad Dem. ὧν γὰρ ἂν ἕκαστος ἁμάρτῃ, τὰς αἰτίας ἀνατιθέασιν Simili construct. apud Dem. pro cor. nisi quòd pro datiuo præposit. accusat. additam verbo iunxit. Interdum, tribuo, i. faueo, propensus sum. Plat. in sympos. διὰ ταῦτα δὴ πάντα

τὸν

τὸν λόγον κινοῦντες, ἀνατίθετε τῷ ἔρωτι. ¶ Item suspendo: vel, suspensum dico, & simpliciter, dico, consecro. Aristoph. ταῦτ' ἀναθήσων ἔρχομαι πρὸς τὴν θεόν. Æschin. χρυσᾶς ἀσπίδας ἀνεθήκαμεν πρὸς τὸν καινὸν νεών. Cum præposit. εἰς. Herodot. ἀναθεῖναί μιν εἰς τὸ Ἡραῖον, templo Iunonis consecrasse. ¶ Item transfero, traduco: vt, τὰς καθ' ἡμῶν ἀντιθέσεις εἰς τοὐναντίον ἀνατιθέναι τῇ τέχνῃ. ¶ Item differo, prorogo: cum genit. Sopho. in Aiace.

Ἀνατίθεμαι, rem quampiam sublatam alicui impono. Xen. pæd 8. ἀνατίθενται δ' αὖ ἄλλοι ἐπὶ τὰ ὑποζύγια. Interdum mihi ipse impono portandum quidpiam, vel impositum suscipio. Syn. ἀλλ' ἡ κάμηλος ψωριῶσα πολλῶν ὄνων ἀνατίθεται φορτία, camelus scabiosa complurium asinorum tollit onera. ¶ Itē dico, consecro. Plato pol. 2. ¶ Item committo, communico. Plut. in amat. narr. τὴν πρᾶξιν ἀνέθετο τῶν ἑταίρων τισί, rem cōmisit. Sic in ep. ad Galat c. 2. ἀνεθέμην αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον. exp. communicaui cum ipsis Euangelium. ¶ Item differo, in futurum reiicio: q. d. retropono: vt ἀναθέσθαι τὸ σκέμμα, apud Synes. ¶ Item retracto, reuoco: q. d. iterum pono: ab iis ducta metaph. qui calculos malè promotos, errore intellecto, tutiùs collocant teste Suid. Luc. ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορημένα. Antiph. ἀναθέσθαι ὥσπερ πεττὸν, τὸν βίον οὐκ ἔξεστι. Ἀνατίθεμαι, (passiua significat.) sursum ponor, imponor in altum. Item, consecror, dicor: Aristop. in Plut. Dicitur & ἀνατίτεσθαι, quod alicui demandatur: seu faciendum imponitur. Polyb.

Ἀνάθημα, τό, donum quod dicatur seu consecratur, parietibus & columnis templi appensum. Plato polit. 2. ἀναθήματα τοῖς θεοῖς ἀνατίθεσθαι. ¶ Item ἀναθήματα, ornamenta vrbis: vt sunt templa, basilicæ, porticus. Strabo libro 5. Et quælibet ornamenta: vt ἀναθήματα δαιτός, ornamenta conuiuii Od. α.

Ἀναθηματικός, ad dicandum seu consecrandum comparatus, aptus ad dicandum: in anth. Epigr. Item ad ornamentum pertinens, vt ἀναθηματικὰ σκεύη.

Ἀνάθεμα, τό, sacer homo, cuius caput diis inferis diuatum est & deuotus: execrabilis, communione cum aliis hominibus nō dignus, in epist. ad Galat. c. 1. Item idem quod ἀνάθημα. Iustin. mart. quæst 121 in respons. ad orthod.

Ἀναθεματίζω, anathema esse declaro, execror, vel execrando extremis diris & execrationibus deuoueo. Reg. libro 4. cap. 19.

Ἀναθεματισμός, execratio alicuius, cum pronunciando esse anathema. Iustin. in Authent.

Ἀνάθεσις, dilatio. apud Suid. τριῶν ἡμερῶν αἰτήσαντες ἀνάθεσιν. Item dicatio, consecratio. Athen. l. 15.

Ἄντιθεμαι, poeticè dicitur pro ἀνατίθεμαι. Apoll. Arg. 2. Sic ἄνθεμα pro ἀνάθεμα.

Dec. Ἐπανατίθημι & ἐπανατίθεμαι, insuper pono. item attribuo acceptum fero. Aphthon. in progymn.

Κατανάθεμα, exp. maledictum. Apocal. c. 22. Καταναθεματίζω, exp. meipsum deuoueo & iuro. Matth. 26.

Προσανατίθημι, & προσανατίθεμαι, idem cum ἐπανατίθημι & ἐπανατίθεμαι, insuper impono mihi. vel insuper suscipio. Xeno. apomn. 2. προσανατίθεσθαι τὸ καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις, ὧν δέοιτο, ποιεῖν. insuper hoc oneris suscipere. Sic in ep. ad Galat c. 2. ἐμοὶ γὰρ οἱ δοκοῦντες οὐδὲν προσανέθεντο, nihil præterea oneris imposuerunt. Exponitur etiam, communico & confero cum aliquo, item me alicui adiungo vel addico. Diod. Sic τοῖς μάντεσι προσαναθέμενος περὶ τοῦ σημείου, quum super portento illo vates consuluisset. Luc. in Ioue tragœdo, ἐμοὶ προσανάθου, mihi te adiunge, mecum de rebus tuis confer. ¶ Προσανατίθημι, exp. etiam, differo, cunctor: vt apud Suid. ὁ δὲ βραχέα προσανατιθεὶς, κατέλυσε ποιήσειν.

Ἀντιτίθημι, contra seu ex diuerso pono, oppono. item, comparo, confero quæ enim conferuntur inter se, veluti ex aduerso ponuntur. Plut. in Fab. Σάμιον μὲν ὑπὸ Περικλέους ἁλοῦσαν τὴν Τάραντα οὐκ ἔστιν ἀντιθεῖναι. Cum præposit. πρός & accusat. Dem. in Mid. ἵν' αὐτὰ πρὸς τὰ ἐκείνῳ πεπραγμένα ἀντιθῆτε. Cum accusat. & genit. apud Thuc. l. 2. & 3. ¶ Item ἀντιτίθημι, idem quod ἀντιθέτως λέγω, per antitheta loquor. ¶ Significat etiam simpliciter, pono: vt Leuit. 14. ἀντιθήσουσι λίθους ἀντὶ τῶν λίθων, lapides ponent loco lapidum.

Ἀντίθεσις, ἡ, antithesis, oppositio, contrapositio, αἱ ἀντιθέσεις, oppositiones & obiectiones aduersariorum contrà disputantium. Gregor. Nazian. ¶ Apud rhetor. ἀντίθεσις appellatur assumptiua causa: vnde κατ' ἀντίθεσιν defendi id dicitur, quod per se improbabile assumptis extrinsecus auxiliis defenditur. Quintil. 7. cap. 5. ¶ Dicitur & ἀντίθεσις, vsus antithetorum, vel, oratio constans antithetis: apud Marcell. de Thuc. loquentem.

Ἀντίθετος, ὁ, καὶ ἡ, contrapositus, oppositus. Greg. item obuersarius. vt ἀντίθετοι σύζυγοι, apud eundem. Τὸ ἀντίθετον, sententia sententiæ & membrum orationis membro oppositum, Fab. lib. 9.

Ἀντιθέτως, vt ἀντιθέτως λέγειν, vti oratione habente antitheta.

Ἀντιθετικός, habens ἀντιθέσεις. vt στάσεις ἀντιθετικαί, status assumptiui. Hermog.

Ἀποτίθημι seu ἀποτίθεμαι, depono. vt τὰς φαρέτρας ἀποτίθεσθαι. Herodian. Et ἀποτίθεσθαι τὴν ὀργήν. Plut. in Cor. Exponitur etiam, abiicio. Item amitto vt apud Naz τὸ καλῶς κτηθὲν ἀποτίθεσθαι. ¶ Item expono: vt ἀποτίθεσθαι τὰ γιγνόμενα, infantes exponere. Aristot. Polit. 7. ¶ Item repono, recōdo, refero. Diosc. ἀποτίθεται εἰς ἀγγεῖον. ¶ Item differo reiicio. Xenop. apomn. l. 2. τὰ δὲ χαλεπὰ εἰς τὸ γῆρας ἀποτιθέμενοι. ¶ Exponitur interdum, confero. ¶ Ἀποτίθεσθαι passiuè etiam exp. referri: apud Plu. in Per. ὅπως εἰ λόγοι τῶν χρημάτων ὑπὸ Περικλέους εἰς τοὺς Πρυτάνεις ἀποτεθεῖεν.

Ἀπόθεσις, ἡ, depositio. Demetr. Phal. Exponitur & abiectio: vt ἀπόθεσις σαρκός. Nazian. Item expositio: vt ἀπόθεσις γιγνομένων, infantium expositio, Aristot. polit. 7. c. 16. Significat &, repositio, asseruatio.

Ἀποθετικός, deponendi vim habens, deponens. vt ἀποθετικὰ ῥήματα, apud gramm.

Ἀπόθετος, repositicius, qui reponi & recōdi solet in apothecis: vt καρπὸς ἀπόθετος. Poll. l. 1. Item repostus, reconditus. Plut. symp. 8. probl. 8.

Ἀποθέται, in Laconico agro erat locus quidam præruptus & profundus, in quo exponebant partus informes & degeneres. Plut. in Lyc.

Ἀποθήκη, ἡ, apotheca: repositorium, reconditorium. Thucyd. Plut. Herodian.

Decomp. Ἐναποτίθημι, depono in, Galen. in meth med. lib. 11. Προσαπόθεσις, exp. assignatio.

Διατίθημι, dispono, cōpono. Luc. σὺ μὲν διατίθει τὰ ἔργα. Item, administro, constituo Herodian. l. 3. τὰ τε κατὰ τὰς Γαλλίας ὡς ἐδόκει ἄριστα διαθείς. Item instituo, vt ἀγῶνα διέθετο, apud Luc. ¶ Item, efficio, reddo. Dem. [illegible] ¶ Item afficio, tracto. Item, ἴστε ὃν τρόπον Ὀρχομενίους διέθηκε quomodo Orchomenios vexarit.

Διατίθεμαι (act.) itidem cōpono & administro, statuo, constituo: vt ἑορτὴν διατίθεσθαι, apud Xen. apomn. l. 2. & apud Basil. in Hexaem. hymn 3. [illegible] antequā inter se discrepantia cōponant & concorditer constituant. ¶ Significat etiam, placo, satisfacio alicui. Appian. de bell ciu. lib. 2. διαθέμενος τοὺς ἐνοχλοῦντας ὡς ἐδύνατο, manū iniectantibus creditoribus satisfaciens, vt poterat. ¶ διατίθεσθαι νόμους, leges condere. Plat. de leg. ¶ διατίθεσθαι [illegible] facere. Polyb. & Appian. ¶ Item διατίθεμαι venundo vendo, Dem. [illegible] τὰ φορτία postquam vendiderit. ¶ Item relinquo testamento aliquid manco hæredibus. Idē [illegible] Item pacifcor. Aristoph. [illegible] (pass.) afficior. Plut. [illegible]

Διάθεσις, ἡ, dispositio vt διάθεσις [illegible] ¶ Phrynic. ¶ Item testamentū: extrema voluntas, qua moriens disponit & dispēsat res suas, ac quid de illis fieri velit exponit. Lys. in Timonid. Interdum exp. & testatio. ¶ Item venditio. Plut. in Lyc. & in Solone. ¶ De pictura etiam dicitur apud Athen. l. 5. est enim in pictura dispositio & ordo rerum quæ depingūtur. ¶ Interdum exp. conditio, & ratio: vt apud Luc. in Alc. δείκνυσι τῆς πρὸς ἡμᾶς διαθέσεως. Interdum idem valet quod σχῆμα. vt apud Athen. l. 5. ἀνὴρ μείζων τετράπηχυς ὀντραγικῇ διαθέσει καὶ προσώπῳ ¶ Διάθεσις τῶν νόμων, legū cōstitutio. Plat. de leg. 3. ¶ Item affectio tam corporis quàm animi: apud Aristot. &c.

Διαθετήρ, ῆρος, ὁ ordinator, moderator, rector. Plat. de leg.

Διαθέτης, itidem, dispensator, ordinator, apud Suid.

Διαθετικός, adiiciendi vim habens. Item affectum denotans, vt διαθετικὰ ῥήματα, apud gramm.

Διαθήκη, ἡ, testamentum. Isæus, ἑτέραν ἐκόμισαν διαθήκην, ἣν φασὶν Ἀρχίπολιν ἐν Λήμνῳ διαθέσθαι. Sic & apud Dem. & Isocr. ¶ Item fœdus, pactum passim in scriptis vet. & noui Test.

Decōp. Ἀδιάθετος, qui dispositus non est, inordinatus. Exponitur etiam, intestatus. Apud Plut. in Caton. maiore, ὅτι μίαν ἡμέραν ἀδιάθετος ἔμεινεν, exponitur quòd nihil scriræ rei egisset.

Ἀντιδιατίθημι, oppono. 2. Tim. 2. cap. 9.

Δυσδιάθετος, qui ægrè componitur, compositu difficilis. Plut. in Cæs.

Ἐνδιάθετος, qui est in mente aliquo modo affecta, mente conceptus, vt ἐνδιάθετος λόγος, sermo in mente conceptus, sermo quem in corde loquimur, apud Plut. Phil. & Damascen. item sermo qui ex sententia animi profertur, non fallax nec simulatus, apud Hermog. tom. 2 de Ideis.

Ἐνδιαθέτως λέγειν, è sententia animi loqui, ita in animo affectum esse vt verba pronuntiata significant, apud eundem.

Ἐνδιαθηκός λόγος, oratio scripto constans. Hesyc.

Ἐπιδιατίθημι, insuperpaciscor. Demost. in Apatur. Ἐπιδιαθήκη posterius testamentum.

Εὐδιάθετος, benè seu pulchrè dispositus. Εὐδιαθέτως, etiā interpositis spatiis.

Προδιάθεσις, antecedens dispositio, pristina affectio.

Προσδιάθεσις, exp. affectus, dispositio.

Εἰστίθημι, seu ἐστίθημι, impono, pono in seu intra, indo. vnde

aoriſt.

aorist.2.med.apud Pausan in Arcad. ἐνθέμθυ@ αὐτὴν ὁμοῦ τῷ παιδὶ ἐς λάρνακα, ἀφῆκεν εἰς θάλασσαν, conditam vnà cum filio in arcula.

Ἐκτίθημι, expono. Plut.in Alcib. τὴν λείαν πᾶσαν ἐκ τῆς χώρας συναγαγόντες, ὡς Βιθυνοὺς ἐκτίθεν). Aristop. καὶ τὰ ἐξέθηκα παιδία. Item expono, i. explico, declaro, edo, prodo: vnde apud Iustin. Mart. (de Aristot.) συντομόν τινα τῆς ἑαυτοῦ φιλοσοφίας ἐκτιθέμενος ὅρον.

Ἔκθεμα, τὸ, tabula quæ exponitur oculis prætereuntium, seu qua prætereuntium oculis exposita aliquid significatur & declaratur.

Ἔκθεσις, expositio. explicatatio. Alex. Aphr. Item editio alicuius dogmatis, vel editum & promulgatum dogma. Theodorit. hist. eccles. l. 2.

Ἐκθετικὸς, expositiuus: aliis expressiuus.

Ἔκθετος, expositus: vt ἔκθετος ξένος. Eurip.

Decomp. Ἀντεκτίθημι, contrà expono.

Προεκτίθημι, priori loco expono, propono. Hermog. προέκθεσις, expositio quæ præmittitur, propositio. Idem.

Ὑπεκτίθημι, vel ὑπεκτίθεμαι, clàm subductum & subtractũ expono. Soph. in El. ἥτις ἐκ χερῶν λαβοῦσ᾽ Ὀρέστην τῆς ἐμῆς ὑπεξέθου. Sic & apud Plut. in Themist.

Ἐντίθημι & ἐντίθεμαι, impono. pono in. item indo, insero. Dem. ἔτι τὰ χρήματα ἐνθέντες τὴν ναῦν. Lucian. δῆλον ὅτι αὐτοῦ μηρὸν ἐνέθηκεν. Metaph. Od. φ. Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ, animo concepit & recondidit. Il. δ. ἐντίθεσθαι ἐν ὁμοίῃ τιμῇ, exp. in pari honore habere. Exponitur &, in animũ induco: apud Plut. in Demetr. Dicitur & ἐντιθέω, pro iisdem: apud Aristoph. in equit. τοῦ μὲν ὀλίγον ἐντιθείς.

Ἔνθεμα, τὸ, surculus qui inseritur & inditur arbori vel cortici. Theophr. de caus. pl. l. 1.

Ἐνθέμιον, τὸ, interior pars puppis. Poll. l. 1.

Ἔνθεσις, impositio. Peculiariter ita dicitur frustum quod ori inditur, buccea seu bucella. Athen. l. 3. & Lucian. in Crobyle.

Ἔνθετος, insitus, seu insitiuus, qui inseri potest. Theogn.

Παρεντίθημι & παρεντίθεμαι, [*Decomp.*] obiter impono vel insero. intersero. Demost. Παρένθεσις interpositio, interiectio, insertio: nomen figuræ grammat. quum in medio vocalis aliqua inseritur, syllabam tamen non efficiens. vt quum νῦσος dicitur pro νόσος Tryphon. Item figura orator. de qua Iulian. Rufin. & Rutil. Lup. παρένθετος, interpositus: seu obiter insertus obiter introductus. παρενθήκη interpositio, interiectio, intercalatio. Et metaph. additamentum, appendix. Paus. in Attic. Syn. ad Auxent.

Ἐπιτίθημι & ἐπιτιθέω, impono, superimpono. Herodian. l. 2. ἐπιθέντες δυσὶν οἰκέταις τῶν πιστῶν ἑαυτοῖς. Dioscor. ἐπιτίθει εἰς λοπάδιον. Dicitur ζημίαν, τιμωρίαν & τίμημα ἐπιθεῖναι, mulctam imponere, mulctare: apud Xen. Demost. & Æschin. Item αἰτίαν & δίκην ἐπιθεῖναι, intendere, obiicere. Isocrat. in Panath. τῶν ῥηθέντων ἅπαντες ἂν ἐμοὶ τὴν αἰτίαν ἐπιθεῖεν. Dicitur & ἄλγεα seu στοναχὰς ἐπιθεῖναι, i. afferre. inferre. Ilia. β. ¶ Item ἐπιτίθημι, addo, adiicio. Il. η. Πάντ᾽ ἐθέλω δόμεναι καὶ οἴκοθεν ἄλλ᾽ ἐπιθεῖναι. Sic & apud Demost. in Mid. ¶ Interdum exponitur obdo, occludo: vt Od. ι. ἐπέθηκε θυρεὸν λίθον, obdidit ostio lapidem.

Ἐπιτίθεμαι, itidem impono, irrogo, infligo. Thuc. ἐπέθεντο θάνατον ζημίαν. ¶ Item impono aliquid exequendum, iniungo. mando. Athen. libr. 11. ¶ Item manum impono, inchoo, aggredior. Æschin. ἐπιτίθεμαι τῇ τοῦ δήμου καταλύσει, aggredior popularem statum euertere. Item adorior, inuado, per vim occupo. Herodian. lib. 6. πρῶτος γὰρ ἐτόλμησε τῇ Παρθυαίων ἀρχῇ ἐπιθέσθαι. Thuc. libro 3. ἐπιθέμενοι δὲ τῇ ξυμβάσει, aggressi, adorti. ¶ Significat etiam, toto pectore incumbo, magnopere deditus sum. Synes. ep. 57. οὐ δὲ θεατροκοπίαις ἐπιθέμην. ¶ Exponitur &, cunctor, diem duco: apud Hippocr. de arte. ¶ Ἐπιτίθεμαι, [pass.] imponor, superimponor. Plato de rep. l. 6.

Ἐπίθημα, τὸ, id quod superimponitur rei alicui: operculum, opertorium. Paus. in Ach. Il. α & Aristoph. in Pace.

Ἐπιθηματῷ, operculo. Athen.

Ἐπίθεμα, idem. Disc. lib. 7. cap. 1. Pausan. in Att. Philo de v. M. lib. 3.

Ἐπίθεσις, ἡ, impositio. Alex. Aphr. Item inuasio, aggressio. Aristot. eth. 5. & Polit. 5. Plut. & Diod. Sicul.

Ἐπιθετικὸς, aptus ad inuadendum: seu cui non deest animus ad inuadendum & aggrediendum, vt κύνες ἐπιθετικαί, apud Xen.

Ἐπίθετος, adiectus, seu adiectitius, qui adiici solet: vt ἐπίθετον κάλλος, apud Hermog. & ἐπίθετα ὀνόματα, apud gram. Exponitur etiam, ascititius, aliunde inuectus: vt ἐπίθετοι ἑορταί, apud Isocr. in Areop. Item impostititius seu impositus, qui imponi solet: vt ἐπίθετοι ἐπιστολαί, apud Lys.

Ἐπιθέτως, adiectitiè, seu adiectiuè. Item fictè.

Ἐπιθήκη, additio, adiectio, additamentum, excessus. Hesiod. in Erg. Aristoph. in Vesp.

Decomp. Ἀντεπιτίθημι, vicissim vel contrà impono. Thuc.

Εὐεπίθετος, aggressu vel inuasu facilis.

Συνεπιτίθημι, simul impono. συνεπιτίθεμαι, vnà adorior & inuado. Apud Polyb. lib. 5. μὴ συνεπιθῆται τοῖς καιροῖς, exp. ne arriperet occasionem, seu ne vteretur occasione oblata.

Κατατίθημι, depono. Xen. pæd. 2. καταθεὶς τὰ ὅπλα εἰς τὸ μέσον. Item depono, i. pendo, persoluo, numero. Aristoph. in Ran. εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμάς, μὴ κατάλεγε. Interdum cum genit. & accusat. vt apud Xen. pæd 3. ἀπάγου τήν τε γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας μηδὲν αὐτῶν καταθείς, nihil pro ipsis persoluens. ¶ Item repono, colloco. Xen. in Oecon. δίχα δὲ καὶ τὰ εἰς ἐνιαυτὸν λελογισμένα κατεθέμεθα, quæ in annuum vsum deputata sunt, seorsum etiam condidimus. ¶ Apud Platon. in Cratyl. εἰς τὸ κοινὸν καταθέντας χρὴ σκοπεῖν, &c. exp. re in medium collata considerandum est. ¶ Apud Eurip. καταθεῖναι σπονδάς, fœdus facere.

Κατατίθεμαι, idem quod κατατίθημι, depono: vt Il. γ. τὰ μὲν κατέθεντ᾽ ἐπὶ γαίῃ. Plutar. in Fab. τὸν Φάβιον οὐκ ἐτόλμησαν ἀναγκάσαι καταθέσθαι τὴν μοναρχίαν, cogere ad deponendum dictaturam. Item dependo, persoluo. Phaler. in epist. ¶ Item colloco, constituo. Isocrat in encom. Euag. βουλόμενος ἀσφαλῶς καταθέσθαι τὰ περὶ αὐτόν, res suas in tuto collocare cupiens. ¶ Exponitur etiam, comparo, acquiro: vt αἴδιον δόξαν καταθέσθαι, apud Thuc. l. 4. ¶ Κατατίθεσθαι χάριν, collocare & conferre beneficiũ gratiam inire. Idem l. 1. & Dem. περὶ παραπρεσβ. ¶ Ἐν γράμμασι seu εἰς γράμματα κατατίθεσθαι, literis mandare, scriptis prodere & testificari. Syn. ¶ Κατατίθεσθαι δωρεά, passiuè dicitur, i. conferri: apud Herod. lib. 6. Item αὐτοῦ κατατιθεῖσθαι, dicitur, i. collata esse: apud eundem

Κατάθεσις, depositio. Item positio, i. affirmatio. τῶν ἀμπέλων κατάθεσις, propagatio vitium, quum in terram sarmenta deprimuntur. Gaz. de sen.

Καταθήκη itidem, depositio. Item pro παρακαταθήκη. Isocr.

Decōp. Ἐγκατατίθημι, (& poet. ἐνικατατίθημι) depono in, repono seu cōdo in: vnde apud Hesiod. in Theogo. ἣν ἐγκάτθετο νηδύν, per syncopen, pro ἐγκατέθετο.

Παρακατατίθημι, seu παρακατατίθεμαι, depono apud, fidei alicuius cõmitto, custodiendũ trado. Æsch. τοῖς διδασκάλοις παρακατατιθέμεθα τοὺς ἡμετέρους αὐτῶν παῖδας. Plut. in Them. τὴν πόλιν παρακαταθέσθαι τῇ Ἀθηνᾷ. Interdũ exp. depono tanquã apud sequestrẽ, vt apud Xen. Hell. 6. item, fortunæ cõmitto. Æschin. in Ctesiph. παρακαταθήκη, depositum fideicommissum. Thuc. l. 2. μέχρι τοῦδε ἔχομεν παρακαταθήκην. Sic & apud Dem. in Mid. &c.

Προσκατατίθημι, insuper dependo seu persoluo. Aristoph. in Nub.

Συγκατατίθημι, vnà depono. Συγκατατίθεμαι, Idem vnde metaph. συγκατατίθεσθαι τὴν δόξαν dicitur, i. in eandem sententiam descendere, idem sentire: sumpta metaph. ab iis qui eiusdẽ sententiæ existentes calculum vnà in vrnam ponunt. Sæpe tamen sine accusat. συγκατατίθεμαι, in hac signif. vsurpatur, vt apud Plut. de prim. Frig. τὸ ἐπέχειν ἐν τοῖς ἀδήλοις τοῦ συγκατατίθεσθαι σοφώτερον ἡγούμενος. Συγκατάθεσις, assentio, approbatio, Sext. Philosoph. in Pyrrho. Item consensus seu consensio. in ep. ad Corinth. 2. c. 6.

Μετατίθημι transpono. Item huc illuc transfero, commuto, permuto. Plut. in Coriol. οὐ τὰς χεῖρας μετατιθέντες αὐτοὺς καὶ τοὺς πόδας.

Μετατίθεμαι, transponor, Phil. de mun. Frequentiùs idem significat quod actiuum: Thuc. l. 8. ἔξεσται δὲ ὑμῖν καὶ μεταθέσθαι ἢν μή τι ἀρέσκῃ. Xen. μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα. muto & retracto. Interdum absolute μετατίθεσθαι dicitur pro retractare dicta & mutare sententiam: vt apud Plut. polit. 1. φανερῶς μετατίθεσο, καὶ ἡμᾶς μὴ ἐξαπάτα.

Μετάθεσις, transpositio, permutatio, mutatio. Dem. Plutarch. in symp. 7. sap. Synes. ep. 67. Est & figuræ gramm. nomen de qua Tryphon. & oratoriæ, de qua Iul. Rufin.

Decomp. Ἀμετάθετος, non transpositus vel mutatus: seu qui transponi & permutari nequit, immutabilis, constans.

Δυσμετάθετος, transpositu vel mutatu difficilis.

Εὐμετάθετος, qui facilè transponitur & mutatur.

Παρατίθημι, appono, seu iuxta pono. Il. σ. Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθες ξεινήια καλά. Plat. de rep. l. 2. ἀλλὰ καὶ τραγήματά που παραθήσομεν, apponemus eis bellaria. Item addo, indo. Od. γ. Αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν. Item commẽdo, fidei alicuius depositum seruandum trado, committo. Act. Ap. 20. τὰ νῦν παρατίθημι ὑμᾶς ἀδελφοὶ τῷ θεῷ. Sic & alibi in n. Test. significat etiam, pono iuxta aliquid vt cum eo comparem, compono, confero. Isoc. in Panath. παραθέντες τὰς κατὰ βεστάτα τοῖς ἐνθάδε. Item propono. vt Matth. 13. παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς. Exponit. &, impono: apud Hesiod. in Theog. στεφάνους παρέθηκε καρήατι.

Παρατίθεμαι, apponor. vnde τὰ παρατιθέμενα, fercula quæ apponuntur. Aristot. polit. 1. Frequentiùs idem significat cum παρατίθημι, appono: vt παραθέσθαι δ᾽ αὐτῷ ἀγαθὴν κρεῶν τε καὶ οἴνου. Od. ο. Interdũ iuxta pono, vt δαΐδας παραθέσθαι Odys. σ. Interdum appono, i. cito, allego, in medium affero. Plato de leg.

de leg.lib.5.τὰ μὲν δὴ τῶν ἄλλων ζώων, παραδείγματος ἕνεκα μόνον παραβεβλῆσθαι τῷ λόγῳ. Exponitur etiam, confero, comparo, compono. Item depono apud, fidei alicuius custodiendum trado, commendo. Plutarch. in Num. παρατιθεμένους τὴν τοῦ πυρὸς ὥσπερ ἀμιάντοις σώμασιν. ¶ Est etiam, expono, explico, enarro. Areth. in apoc. cap.4. item periculo expono seu obiicio. Odyss.γ. αἰεὶ τ' αἰνὸν ψυχὰς παρθέμενοι ¶ Apud Polyb. l.3. τὰ μὲν χρήματα εἰς τὰς ἰδίας ἐπιβολὰς παρέθετο, exp. reposuit & recondidit.

Παράθεμα, id quod apponitur vel adiicitur. Hesych.

Παράθεσις, appositio, & idem cum παράθεμα: vnde apud Athen. l.5 & 10. epulæ quæ conuiuis apponuntur, παραθέσεις dicuntur. Item compositio, comparatio, collatio. Polyb. li.3. item depositio seu repositio: apud eundem ibidem. ¶ Est & species ἀγωνισμάτος: apud Plut. symp.2. probl.4.

Παραθήκη, res reposita & recondita. Maccab.l.2.cap.3. Item res deposita. Phocyl. pro additamento & appendice vsus est. Plut. in lib. de Herodoti malitia.

Ἀντιπαρατίθημι, (dec.) ex aduerso pono, oppono, vt comparem & contendam cum alio. Plat. in Apolog.

Περιτίθημι, circumpono: vel circundo. Herodian.l.3. τὴν χλαμύδα περιθεῖναι. Metaphoricè plerunque περιθεῖναι aliquid alicui dicimur quo eum velut vestimus & amicimus. Æschin. περὶ παραφρονήσας περὶ τὰς ἔπεμψεν ἡ πόλις, περιθεῖσα πίστιν αὐτοῖς, autoritate quasi amictos. Plut. in Sol. Ταῖς τέχναις ἀξίωμα περιέθηκε, effecit vt in autoritate & pretio haberentur. Interdum exp. tribuo, attribuo: vt apud Aristot. polit.8. cap.6. περιτιθέμενοι τῇ Ἀθηνᾷ τὴν ἐπιστήμην.

Περιτίθεμαι, circumponitur mihi, mihi circũpono, induo. Idem de mun. ὁ δὲ κνημῖδας ἢ κράνος ἢ ζωστῆρα περιτίθεται.

Περίθεσις, q. d. circumpositio; actio circumponendi seu circundandi sibi aliquid, in ep. Pet.1.c.3.

Περίθετος circumpositus: seu circumpositius, qui circumponi solet: vt περίθετος κεφαλὴ, apud Aristoph.

Συμπεριτίθημι, (dec.) vnà circumpono vel circundo.

Προτίθημι, propono, antè pono. Herodia.l.7. προτιθέασι τὰ πρὸς τὸν δῆμον τοῦ Γορδιανοῦ γράμματα, proponunt in publico Itẽ propono, i. oratione in medium affero. Thuc.l.3. θαυμάζω τῶν προθέντων αὖθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν. Apud Plut. in Cam. βουλὴν προθεῖναι, senatum habere. Apud Demosth. προτιθέναι ψῆφον, permittere vt sententiam dicant iudices. ¶ Item προτίθημι, appono, obiicio. Soph. προθεῖτ' ἀδελφὰ δ' ὅπνον οἰκείων τέκνων. Il. ω. νῦν μιν ἤδη ἐν κλισίῃσιν μελεϊστὶ ταμὼν προύθηκεν Ἀχιλλεύς, deuorandum obiicit canibus. Item præpono, antepono, præfero. Thuc. προυτίθεσαν τοῦ ὁσίου τὸ τιμωρεῖσθαι.

Προτίθεμαι, idem cum προτίθημι. Thuc.l.2. τὰ ὀστᾶ προτίθενται τῶν ἀπογενομένων, in publico proponunt. Interdum, in animo mihi propono, statuo seu constituo faciendum esse. idem l.3. οἵτινες ἐπὶ τῷ ἐκείνων κακῷ τὴν ἀνδραγαθίαν προύθεσθε. Exponitur etiã, proposito edicto cõstituo: apud eũdem l.5.

Προτίθεσθαι, passiuè dicitur quod quis sibi propositum habet. Dem. Phil.1.

Πρόθεσις ἡ, propositio: vt ἄρτοι προθέσεως, apud Græc. bibl. interpr. item propositio, i. ea argumentationis pars per quam summatim ostendimus quid sit quod probaturi sumus. Aristot. rhet.2. Quintil. l.4. cap.4. item propositum, intentio, scopus quem sibi proposuit: vnde τῆς προθέσεως διαμαρτάνειν, apud Phil. de vita M.l.3. Apud gramm. exp. præpositio: pars orationis.

Προθετικὸς, proponendi seu præponendi vim habens, præpositiuus seu propositiuus.

Προθέσμιος, prçstitutus, ante constitutus seu statutus: vt προθεσμία ἑορτὴ, apud Lucian. in Nigr. Et προθεσμία ἡμέρα: quæ sæpe omisso sub. προθεσμία dicitur, tum apud eundem ibidem tum apud Diosc.lib.7. cap.4. Interdum etiam additum genit. alterius subst. habet: vt προθεσμία ἐπαγγελίας & δίκης, apud Naz.

Decomp. Ἀπροθέτως, sine animi proposito & cõsilio. Soph.

Ἐκπρόθεσμος, qui præstitutum diem excessit. Luc. in Hermot. Phil. de vita M.l.3. ἐκπροθέσμως, post diem præstitutum condicto die iam elapso. ἐκπροθεσμέω, diem præstitutum excedo in mora sum: in Pand. Gr.

Ἐμπρόθεσμος, qui intra præstitutum tempus præstat quod promisit Luc. ἐμπροθέσμως, intra præstitutum tempus.

Ὑπερπρόθεσμος, idem cum ἐκπρόθεσμος Lucian.

Προστίθημι, appono, applico, admoueo. Thucyd.lib.3. κλίμακας προστιθέντες ἀπὸ τοῦ τείχους τοῖς πύργοις, scalis admotis. Item addo, iniicio. Isocr. in Panath. προσθεῖναι μὲν οὐδὲν ἔχων τοῖς εἰρημένοις, οὐδ' ἀφελεῖν. Aristoph. ἵππον προστίθει πρὸς τοὔνομα. Apud Dem. προστίθημι εἰς τὰ πράγματα φιλανθρωπίαν, adhibeo seu affero ad. Interdum exponitur, adiungo: vt apud Thucyd. lib 13. μελλήσαντες Ἀθηναίοις προσθεῖναι σφᾶς αὐτούς. Item, tribuo, attribuo. Plut. in Lyc.

Προστίθεμαι, adiũgor, adiũgo seu coniungo me. Herodia.l.7. προσέθεντο τοῖς Ῥωμαίοις. Plut. in Fab. προσετίθεντο καὶ κατεκοσμοῦντο πάντες εἰς τὴν ἐκείνου γνώμην, sententiæ eius se adiungebant, i. assentiebantur seu adstipulabantur ipsi. Item tribuor, attribuor. Thuc.l.3. μὴ τοῖς ὀλίγοις ἡ αἰτία προστεθῇ. Actiuè idem significat cum προστίθημι, apud eundem lib.1. neutraliter exp. insisto, insto, pergo: vt Act.Ap.c.12. προσέθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον.

Πρόσθεμα, quod apponitur, admouetur, aut adhibetur. Exponitur & appositus: apud Diosc.l.3. ἐν προσθέμασι ποιεῖ, appositu prodest.

Πρόσθεσις, appositio, admonitio, applicatio: vt πρόσθεσις τῆς σικύας, apud Aristot. Rhetoric.3. & προσθέσεις κερῶν, apud Philostr. ep.39. Item addictio, adiectio: vt apud Phil. de vit. M.lib.3. δυὰς dicitur προσθέσει μονάδος εἰς τρία φύσιν ἔρχεσθαι. Est & figuræ gramm. nomen, vocabulo alicui ab initio syllabam adiicientis, Thryph.

Πρόσθετος, appositus: seu appositius, qui apponi solet: vt πρόσθετοι κόμαι, apud Xen. pæd.1. & πρόσθετα φάρμακα, apud med. Item addictus creditori. Plutar. in Luc. Scribitur & προσθετὸς, apud Luc. de saltat.

Προσθήκη, additio, additamentum, accessio. Plat. de rep. lib.1. Plut. de aud. poem. &c.

Συντίθημι, compono, coniungo, concinno. Aristot. rhetoric.2. τὸ διῃρημένον συντιθέντα λέγειν ἢ τὸ συγκείμενον διαιροῦντα. Thuc. l.1. οὗ τὰ πρὸ τῶν Μηδικῶν Ἑλληνικὰ ξυνετίθεσαν ἢ αὐτὰ τὰ Μηδικὰ compofuerunt, i. conscripserunt. Interdum significat, dolosè compono: vt apud Antiph. οὗτοι ἐξ ἐπιβουλῆς συνθέντες ταῦτα. Apud Plut. συνετίθει τὴν περὶ τοῦ Σίκιννον πραγματείαν, exp. confecit negotium.

Συντίθεμαι, (pass.) componor. Theophr. hist. pl.l.9. cap. 16. Item compono & accommodo me: vt κολακεία πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος συντιθεμένη, apud Luc. de cal. συντίθεμαι, (act. signif. idem cum συντίθημι. Thuc. ξυνετίθετο σφὶ συμμαχίαν, societatem cum iis init, quod sæpius sine illo accusat. dicitur: vt apud eundem l.8. τὰς πόλεων ὁπόσαι ξυνέθεντο τῷ βασιλεῖ. Dicuntur & συντίθεσθαι, qui inter se paciscuntur, seu inter quos de aliqua re conuenit: idque sequẽte interdum accusat, vt apud Plut. in Alcibia. interdũ infinit. vt Herodia.l.1. συντίθενται φθάσαι τι δράσαντες ἢ παθεῖν. Interdum etiam cum ὡς vt Xen. Hellen.1. ξυνετίθεντο ὡς τῇ Χίῳ ἐπιθησόμενοι. Apud eundem dicitur & συντίθεσθαί τι πρός τινα. ¶ Item συντίθεμαι, adstipulor, assentior: cum dat. apud Pausan. Item attendo, animum aduerto: vt Odyss.ο. & α. Σὺ δὲ σύνθεο καί μευ ἄκουσον.

Σύνθημα compositum, constitutum, compactum: vnde ἐκ συνθήματος fieri dicitur, quod ex composito fit & compacto. Item signum partibus commune Herodian.l.2. πάντες ἐφ' ἑνὶ συνθήματι συλλαμβάνονται, repẽtè dato. Hinc. ἐκδιδόναι seu δίδοσθαι, δέξασθαι, ἐξαιτεῖν σύνθημα, dare, accipere, tollere signum, apud Polyb. Plut. & Luc. Item signum quod imperator militibus dat, tessera: vt apud Eur. in Rhes. Troiani exercitus σύνθημα erat Φοῖβος. Dicitur & de tessera quam excubitoribus dat tesserarius: apud Polyb. Item sic nominatur vexillum. Greg. Et generaliter ad quæuis signa & notas extenditur: apud Plat. & Syn. &c. ¶ Apud Athen. l.5. idem ferè significat quod συνθήκη, i. consensus, quum de Socrate inquit, Τί γὰρ ἀσπίδι ξύνθημα καὶ βακτηρίᾳ;

Συνθηματικὸς, vt συνθηματικαὶ ἐπιστολαὶ, literæ quæ per signa & notas arcanas scribuntur.

Συνθηματικῶς, vtendo signis & notis parti vtrique communibus: vnde συνθηματικῶς γεγραμμέναι ἐπιστολαὶ, apud Polybium.

Συνθηματιαῖος, vt συνθηματιαῖοι στέφανοι, apud Aristoph. qui à recentioribus dicuntur ἐκδοτικοὶ, i. qui conficiendi ἐκδίδονται ab eo qui confici curat.

Σύνθεμα, itidem signum quod ex composito datur: tessera: pactum. Hesych. & Suid.

Σύνθεσις, compositio, coagmentatio, commissura cuiuslibet rei Demetr. Phal. Aristot &c. Est & figuræ nomen apud gram. Item sic dicuntur res plures inter se compositæ. Dicitur & de certo quodam vestis genere: apud Suid & Matt.

Συνθεσία, pactum, fœdus. Il.β.

Συνθέτης ὁ, compositor, autor. Plat. de leg. συνθετικὸς, qui componere & construere nouit. Luc. de scrib. hist.

Σύνθετος, compositus: coagmentatus, concretus. Demetr. Phal. Herod.l.3. Scribitur & συνθετὸς, vnde συνθετὰ, apud Aristot. de arte poet.

Συνθήκη, idem quod σύνθεσις compositio, &c. vt συνθήκη τῶν ὀνομάτων, apud Luc. de scrib. hist. Sæpius significat, pactum, commentum. fœdus: apud Aristot. Isocr. &c. Interdum & ipsæ tabulæ quibus αἱ συνθῆκαι continentur, συνθῆκαι nominantur: vt apud Demost. ἀνεῳχθῆναι τὰς συνθήκας ἐνταυθοῖ ἐπὶ τῷ δικαστηρίῳ. Item consensus, assensus, adstipulatio. Idem in Aristogit.

Decomp. Ἀσυνθεσία, transgressio & violatio pactorum seu fœderis. Suid. Ἀσύνθετος, non compositus aut concretus: simplex. Arist. polit.1. Item qui fœdera non seruat quæ cum aliis pepigit. Suid. Item qui pactus non est, qui fœdus non iniit.

Hesych.

Heſych. apud Dem. περὶ συνθηκῶν, ἀσυνθετώτατος ὄχλος, inter alia exp. etiam plebs quæ quid ſentiat, minimè aliquis intelligere & animaduertere poſſit. Harpocr. Ἀσυνθετέω, non ſto pactis & inito fœdere. Eſdra. 2.

Ἐπισυντίθημι, inſuper compono & coniungo cum: vel, cumulatim adnecto & adiungo. Themiſt. ἐπισύνθεσις, cumulata coniunctio. Idem.

Εὐσυνθεσία, bona & elegans compoſitio. Euſt.

Εὐσύνθετος, bene compoſitus: vel aptus ad compoſitionem quis componi facilè poteſt. Εὐσυνθετέω, bene compoſitus ſum. Item fœderibus & pactis ineundis facilem me præbeo: vel fœdus & pacta ſeruo. Suid. ἀνδρικῶς ἔχω.

Κακοσυνθεσία, exp. malum fœdus, item mala compoſitio. Heſyc. idem eſt cum κακοῤῥαφία.

Παρασύνθετος, ex compoſito deriuatus, decompoſitus.

Προσυντίθεμαι ante paciſcor, priùs conuenio.

Ὑπερτίθημι, ſuperpono, vel ſuperimpono, ſuperattollo. Plut. in Rom. τὸ ἀροτρον ὑπερθέντες. Exponitur & præpono.

Ὑπερτίθεμαι, differo, procraſtino, in aliud tempus reiicio. Polyb l. 5. ὑπερτιθέμενοι τὴν ἐπὶ τὸ Ῥίον κατάθεσιν ἡμέραν.

Ὑπέρθεμα, vnde ὑπερθεματίζω, pretium augeo, ſupra omnes liceor.

Ὑπερθεματισμὸς, melior allata conditio in pacto addictionis in diem. in Pan.

Ὑπέρθεσις, tranſpoſitio. Hermogen. Gram. idem ſchema eſt quod μετάθεσις. Item, dilatio, procraſtinatio. Phil. de v. M. l. 1.

Ὑπερθετικὸς, ſuperlatiuus, vox gramm.

Ἀνυπέρθετος, (dec.) qui differri & procraſtinari nequit, interdum, citus, ſubitus. Dioſc. in præfat. l. 7. Ἀνυπερθέτως, ſine mora, ſine dilatione. Phal. ep. 8.

Ὑποτίθημι, ſuppono, ſubiicio Plut. de ſol. an. τέξα μασχάλῃ ὑποθείς. Item ſubiicio, i. propono: vt ὑποτιθέναι ἐλπίδα, apud Thuc. l. 1. & 4. item ſuppono, i. velut principium pono. Ariſtot. metaph. 1. ¶ Item pignori oppono, oppignero. Aeſch. in Cteſip. ὑποθεῖσαν αὐτοὺς τὰ κάλλιστα τῆς δημοσίας προσόδους. ¶ Exponitur &, ſtatuo, fundo. Hermog.

Ὑποτίθεμαι, ſupponor, &c. Item edoceor: vnde ὑποτιθέμενος, edoctus. Philoſtr. in Heroic. Item proponor. Ariſtot. eth. 6. Item oppigneror. pignori oppono Demoſt. aduerſus Aphob. Actiuè frequentiùs vſurpatur pro pono ſtatuo. Iſocrat. ταχίστ' ἂν γένοιτο τοῦτο εἰ ... ὑποθέμεθα δεῖν εἶναι. Interdum, cenſeo, decerno. Ariſt. ὅτι δὲ καλῶς ὑπεθέμεθα. Item propono, propoſitum mihi habeo: vt Iſocr. in Helen. en. περὶ ἧς τὴν ἀρχὴν ὑπεθέμην, de qua ab initio dicere propoſitum mihi fuit. Exponitur &, ſcribendi argumentum ſeu materiam mihi ſumo: apud Philoſtr. in Heroic. Apud Atticos ſignificat, præcipio doctrinæ moralis & philoſophicæ præcepta do: vt apud Iſocrat. ἐγώ σοι πειράσομαι ὑποθέσθαι, &c. Sic Plat. in Charm ἄλλῳ ὑποτιθέμενος, alij præcipiens. Sic & apud Plut. & Ariſt. Interdum moneo, cõſulo: vel edoceo, ſuggero. Od. ε. Αὐτὰρ ἐγὼ πρόφρων ὑποθήσομαι. Od. α. Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι. Cum accuſat. rei. Il. θ. Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ' ἥτις ὀνήσει. Sic & alibi apud Hom.

Ὑπόθεμα, τὸ id quod ſupponitur ſeu ſubiicitur: pedamentũ baſis. Plut. in quæſt. Plat. Apud medicos ὑποθέματα dicuntur trochiſci ſeu glandes quæ ano ſubiiciuntur.

Ὑπόθεσις, itidem fundamentum, baſis alicui rei ſuppoſita: apud Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 94. Item ſuppoſitio, ſubiectio. Interdum ὑπόθεσις dicitur poſitio rei alicuius tanquam demonſtratæ & ab alio conceſſæ vnde καθ' ὑπόθεσιν εἰπεῖν, eſt non planè ſtatuentem aliquid dicere, ſed id ponentem & pro confeſſo ſumentem. Idem de cauſ. pl. l. 6. Item ἐξ ὑποθέσεως ἀπόδειξις, dicitur quum quid demonſtratur ex eo quod pro demõſtrato aſſumitur non tamen eſt demonſtratum. Philo in poſt. anal. ¶ Apud rhetores & iuris conſultos ὑπόθεσις dicitur quæſtionis genus definitum: cauſa ſpecies, vel legis caſus: ſic & apud Baſil ¶ Item ſic nominatur quæſtio ſeu res propoſita, res de qua agitur: vnde apud Plut. in Erot. λέγειν τι πρὸς ὑπόθεσιν. ¶ Item materia & argumentum operis alicuius: apud ſcholiaſt. Dem. Eurip. &c. ¶ Significat etiam prætextum, velamen: apud Plutarc.

Ὑποθέτης, ου, ὁ, qui ſubiicit aut ſuggerit, autor, cõſultor. Suid.

Ὑποθετικὸς, hortatorius Item cõditionalis: vnde ὑποθετικοὶ συλλογισμοὶ qui Ariſtot. συλλογισμοὶ ἐξ ὑποθέσεως. pr. an. l. 1. cap. 26. in quibus præmiſſæ concedente aduerſario & ex pacto poſitæ ſunt & aſſumptæ.

Ὑπόθετος, ſuppoſitus: ſeu ſuppoſititius, qui ſupponi ſolet. vnde ὑπόθετον φάρμακον, apud Aegin. l. 7. c. 12.

Ὑποθήκη, ſuppoſitio. Item argumentum, materia ſubiecta. Item pignus. Dem. Ariſt. Item ὑποθῆκαι, præcepta & admonitiones ad vitam inſtituendam. Iſocr. ad Nicocl. Baſil. Dionyſ. Areopag.

Ὑπόθημα, τὸ, idem cum ὑπόθεμα. Athen. ὑποθημοσύνη, præceptum, monitum, conſilium. Il. ο. Apoll. Arg. 2.

Decomp. Ἀνυπόθετος, non ſuppoſititius, qui ſine ſuppoſitione eſt. Plat. de rep. l. 6.

Προϋποτίθημι, & προϋποτίθεμαι, præſuppono. Plut. de procreat. animi.

Compoſita ſine præpoſitione: ac primum ex θέσις.

Ἀγωνοθεσία, conſtitutio eorum quæ ad certamen pertinent, munus agonothetarum.

Ἀθεσία, actio qua ea quæ rata facta fuerant, irrita fiunt: inconſtantia, infidelitas. Polyb. l. 3. & 2.

Ἀθλοθεσία, præmij conſtitutio: ipſum munus athlothetarum, apud Ariſtoph. Dicitur etiam ſignificare mutuam depoſitionem vtriuſque concertantium.

Ἀστροθεσία, plures ſtellæ ſimul poſitæ: quidam conſtellationem vocant.

Εὐθεσία, benè conſtituta corporis habitudo. Gal. apud Hippocr.

Θεσμοθεσία, lex, inſtitutum: idem cum θεσμός, apud Dionyſ. Areopag.

Νομοθεσία, legi latio, ſanctio vel, ius ferendarũ legũ. Ariſt. rhet. 1.

Νουθεσία, admonitio, actio ipſa monendi. Plut. de virtute mor.

Ὀνοματοθεσία, nominum impoſitio.

Ὁροθεσία, deſignatio terminorum, Ὁροθέσια, τὰ, ꝗ ſi termini & limites conſtituti Heſych.

Τοποθεσία, loci ſitus vel poſitus. Exponitur etiam ficta loci deſcriptio Cic. ad Att.

Υἱοθεσία adoptio ſeu adoptatio. Rom. c. 8. & alibi in ep. Paul.

Χειροθεσία, manuum impoſitio. *cuius à Luca ſit mentio.* Dicitur & de lyram pulſante, apud Athen.

Compoſita ex θέτης & θετός, itidem ſine præpoſitione.

Ἀγωνοθέτης, q. de certaminis diſpoſitor: iudex & præſes certaminum, certaminum moderator, Luc. in Nigrin.

Ἀγωνοθετέω, præſum certaminibus, omnia moderor & rego in certaminibus. Thuc.

Ἀγωνοθετις, idem cum ἀγωνοθεσία, ex Soph.

Ἄθετος, ὁ καὶ ἡ, irritus, abdicatus, abrogatus. Item, ineptus, inutilis: apud Dioſc. l. 1. & 3.

Ἀθετέω, loco moueo, abrogo, irritum facio. Plut. in Cor. μηδὲν ἀθετεῖν μηδ' ἀναιρεῖσθαι τῶν τοιούτων δυναμένοις Sic in ep. ad Gal. c. 2. οὐκ ἀθετῶ τὴν χάριν τοῦ θεοῦ. Interdum exp. reiicio, improbo, aſpernor: vt Lucæ 10. ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ. Exp. etiam præuaricor: in prouerb. Solom. c. 11.

Ἀθετοῦμαι reiicior, contemnor. Chryſoſt. de ſacerd.

Ἀθέτημα, ipſum factum quo aliquid irritum fit, violatur & reiicitur, præuaricatio, tranſgreſſio, Reg. l. 3. c. 8.

Ἀθέτησις, abrogatio, abdicatio: in ep. ad Hebr. c. 7.

Ἀθετοῦς, apud Heſ. exp. ἀθέσμους, item συγκαταθεμένους.

Ἀθλοθέτης, & ἀθλοθέτης, qui præmium certaminis ſtatuit, qui certamina exhibet muneribus propoſitis. Luc. ſignificat &, qui quoduis præmium proponit: apud Dionyſ.

Ἀθλοθετέω, præmium certatoribus propono, ſum athlotheta. Et generaliter, cuilibet præmia propono. Athen. l. 12.

Ἀθλοθετὴρ, idem cum ἀθλοθέτης.

Ἀκμόθετον, τὸ, incudis repoſitorium, id cui incus imponitur, dictum per ſync. pro ἀκμονόθετον. Il. σ.

Αἰσδοθέτης, poeta. in Anth. Epigr.

Ἀστρόθετος, ad ſtellarum poſitum pertinens. in Epigr.

Αὐλοθετέω, fiſtulas compingo.

Δυσθετέω, malè affectus ſum, ſum animo malè affecto & alieno: apud Suid.

Δυσθετέομαι, idem apud eundem, apud Polyb. δυσθετούμενος, exp. animi anxius, perplexus.

Εὔθετος, appoſitus, accommodatus, idoneus. Dioſc. l. 2. c. 65.

Εὐθετέω, ſum aptus & idoneus. Idẽ l. 1. c. 106. εὐθετεῖ πρὸς τὰ ὀφθαλμικά. Item bene habitus ſum. Theoph. hiſt. pl. l. 1. c. 1. ¶ Item tranſitiuè, concinnè diſpono, eleganter & ſcitè digero. Luc. & Syn. ep. 121.

Εὐθετίζω, idem. Heſiod. in Theogon.

Decomp. Ἀνεύθετος, non appoſitus, ineptus, inutilis. Heſych.

Διευθετέω, ſuum quodque loco digero & diſpono. Exponitur &, boni conſulo.

Θεσμοθέτης, legumlator, legum & inſtitutorum autor. Æſchin. in Cteſiph. Ariſt. de mun.

Θεσμοθετέω, ſum θεσμοθέτης. Διαθεσμοθετέω, (dec.) exp. inſtituo, item deſigno. (Areop.

Ἱεροθέτης, ſacrorum inſtitutor, qui ſacra aut ſacros, ritus inſtituit.

Ἱεροθετέω, ſacros ritus inſtituo. Et ſimpliciter, ritus inſtituo: apud eundem.

Νομοθέτης, q. d. legum poſitor: legumlator, legis ſanctor. Ariſtot. polit. 2.

Νομοθετικὸς, pertinens ad legumlatorem. Item legum ferendarum peritus: apud eundem eth. 10.

Νομοθετέω, legem vel leges fero, leges ſancio. Iſocr. νομοθετεῖν ταῖς μοναρχίαις. Item general. iubeo, ſancio: *more legumlatoris.* Theophr. καὶ πράττουσι καὶ φθέγγονται ... νομοθετοῦσιν i. E'ρῶντες. Sic & apud Alex. Aphr.

Νομοθετεῖσθαι, lege ſancitũ ſeu cautum eſſe. Ariſtot. polit. 6. Athen. l. 9. Item legi ſubiici & legem accipere. Plat. de leg.

Νομοθέτημα, ſanctio legis, edictum. Plut. in Lyc.

Νομοθέτησις, idem quod νομοθεσία ſupra.

Decomp.

Decomp. Ἀνομοθέτητος, nullis legibus constitutus, Plat. de leg. Item, legibus malè ordinatus. Aristot. Polit. 2. Exponitur &, legibus positis non obtemperans, sine lege viuens: apud Athen. l. 12.

Ἀντινομοθετέω, aduersus legem fero. Plut.

Διανομοθετεῖν νόμους, constituere leges, Plat. de leg.

Ἐπινομοθετέω, insuper sancio, ad leges latas aliquam addo.

Παρανομοθετέω, legem oppono, legem obrogo. Plat.

Συννομοθετέω, vnà leges fero, socius sum in ferendis legibus Demosth. in Timocr.

Νουθετέω, (q.d. menti impono aut indo) moneo, commoneo, commonefacio. Menander, Ἅπαντές ἐσμεν εἰς τὸ νουθετεῖν σοφοί, Αὐτοὶ δ' ἁμαρτάνοντες οὐ γινώσκομεν. Luc. τοιγαροῦν ἥκω ταῦτά σε νουθετήσων. Item, reprehendo, castigo, increpo, vnde apud Plat. in Phæd. νουθετεῖται μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν ὡς παρακινῶν, ἐνθουσιάζων δὲ λέληθε τοὺς πολλούς.

Νουθετοῦμαι, moneor, commonefio. Isocr. in enc. Busir. Item, reprehendor, &c.

Νουθέτημα, τό, monitum, monitio, admonitio Plut.

Νουθέτησις, ipsa actio monendi: idem cum νουθεσία. Aristotel. in Eth.

Νουθετικός, monitorius, pertinens ad admonitionem: vt νουθετικοὶ λόγοι. apud Plat. & Xen.

Νουθετίζω, idem cum νουθετέω. Νουθετισμός, idem cum νουθεσία, apud Menand. Pollux tamen improbat.

Decomp. Ἀνουθέτητος, qui moneri non potest: vel qui monitionibus non emendatur. Isocr. & Plat.

Ἀντινουθετέω, vicissim admoneo. [Synes.

Κατανουθετέω, commoneo. Item, monitis instituo, & moderor.

Οἰωνοθέτης, qui prout alites videt vel volare vel pasci vel garrire, οἰωνοὺς τίθεται, i. auguria captat. Soph. in Oed. tyr.

Ὀνοματοθέτης & ὀνομαθέτης, nominis vel nominum impositor, Plat. in Cratylo.

Ὀνομαθετέω, nomina impono.

Ὁροθέτης, finitor, qui terminos & limites alicuius agri vel regionis statuit.

Παλαίθετος, à longo tempore asseruatus & reconditus.

Παλαιοθέτης, Hesych. est παλαιοπράγμων & ὀρασιήλιος.

Υἱόθετος adoptatus. Idem. Υἱοθετέω adopto: apud eundem.

Ὑμνοθέτης, q. d. hymnos aut carmina ponens: poeta. Theocr. in Epigr.

Χειροθετέω manus impono. Dionys. Areop.

Χειροθετεῖσθαι exp. accipere manuum impositione: in can. 8. Concil. Niceni.

Ὠμοθετέω crudum impono aræ. Il. α.

Ὠμοθετέομαι idem Od. ξ.

Ὡροθετέω, in hora natali noto & digero. Lucill. Epigr. l. 2.

Composita ex θήκη itidem sine præp. sit.

Ἀγγοθήκη, vasorum apotheca Athen. l. 5.

Ἀλαβαστροθήκη, vas in quo alabastra reponuntur. Aristoph. Scribitur & ἀλαβαστοθήκη apud Suid.

Ἀρτοθήκη, locus in quo panis reponitur, panarium.

Βελοθήκη, theca ad reponenda iacula, pharetra. Hesych.

Βιβλιοθήκη, bibliotheca, libraria.

Δακτυλιοθήκη, annulorum theca. Plin. l. 37. c. 1.

Δορυθήκη, locus in quo hastæ reponuntur. Pro eodem dicitur, & δορατοθήκη.

Ἐγγυοθήκη propriè dicitur esse scrinium in quo velut in fideiussione nummi deponuntur & pretiosa supellex. Luc. in Lexiph. Scribitur &, ἐγγυηθήκη & ἐγγυθήκη, apud Athen. lib. 5.

Ἐδεσματοθήκη, penaria cella, seu penaria: locus vbi edulia reponuntur: qui & κυμινοθήκη dicitur, teste Poll.

Μυροθήκη, vnguentorum repositorium, vas vnguentarium. Suid.

Μυροθήκιον, idem. Cic. l. 2. ad Att. ep. 1.

Ξιφοθήκη, vagina ensis. Hesych.

Ὁπλοθήκη, armorum repositorium. Plut. in Symp. 7. sap.

Πινακοθήκη, tabularum repositorium: tablinum, tabularium: Et specialiter, locus vbi tabulæ pictæ reponebantur. Plin. lib. 35. cap. 2.

Σανδαλοθήκη, locus vbi sandala seu sandalia (calceamenti id genus est) reponuntur. Poll. l. 7. c. 22. ex Menand. Misogyne.

Σκευοθήκη, vasorum instrumentorúmque supellectilis repositorium. Athen. lib. 11. Item armarium, vel armamentarium. Æschin. in Ctesiph.

Ὑδροθήκη, locus aquæ reponendæ destinatus. Et in naui, locus ad asseruandam aquam dulcem. Athen. l. 5.

Χαλκοθήκη locus vbi æs & ærea supellex reconditur: peculiariter, poculorum æreorum repositorium. Athen. l. 6.

Χρυσωματοθήκη, aureæ supellectilis conditorium. Idem l. 5.

Composita ex θῆμα seu θήμων.

Εὐθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui est corpore bene constituto & habito. Aristot. hist. an. l. 9. Exponitur etiam aptè seu pulchrè compositus, concinnus.

Εὐθημοσύνη, ἡ, ordo cõcinnus & elegans, apta rerum digestio. Hesiod. Erg. 2. Xenoph. Pæd. 8.

Εὐθημονέω, & εὐθημονίομαι, aptè & cõcinnè digero & dispono. Plat. de leg. lib. 6.

Κακοθήμων, qui est corpore malè constituto. Item malè digestus, &c. oppositum τῷ εὐθήμων.

Κακοθημοσύνη, quum res malè geruntur & disponuntur. Hesiod. ibidem.

Composita remotiora.

Κάλαθος, Λίθος, quomodo huc pertineat, vide suo loco

ΤΙΚΤΩ. (F. τέξω, aorist. 2 ἔτεκον. præt. med. τέτοκα ab inusitato τέκω) pario, procreo, item genero, gigno. Hesiod. in Erg. Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσι. Hom. hym. 1. in Merc. Ἔνθεν ἄλις τέξουσι βόες ταύροισι μιγεῖσαι Μίγδην θηλείας τε καὶ ἄρσενας. Od. ξ. ὃν τέκ' Ὀδυσσεύς, quem genuit Vlysses. Plut. de aud ὥσπερ τοῦ τεκεῖν τὸ συλλαβεῖν τι καὶ κατασχεῖν τὸ γόνιμον, s. πρότερόν ἐστι. Interdū ἡ τεκοῦσα dicitur mater, genitrix: vt apud Aristot. ἀποκτείνει δὲ τὴν τεκοῦσαν ἐκβληθέν. Sic passim apud Eurip. & cæteros trag.

Τίκτομαι, parior, generor: vnde τὸ τικτόμενον, id quod paritur, partus. Item actiuè, idem quod τίκτω. Od. Μάντιος αὖ τίκτετο Πολυφείδεα. Paul. in Att. λῦσαι δ' αὐτὸν ἕως ἦρα ὡς τεξομένην.

Τέξις, εως, ἡ, partus seu partio.

Τεξείδιος, ὁ, parturiens, partui vicinus. Poll. l. c. 1.

Τοκάς, άδος, ἡ, quæ peperit & enixa est. Euripid. in Hercub. & in Med. Item quæ breui paritura est, grauida. vt θήλειαι τοκάδες, Odyss. ξ.

Τοκεύς, έως, ὁ parēs, genitor. Il. φ, πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλέγυντε, καὶ υἱῶν In plurali τοκέες & Ion. τοκῆες. Od. α. & ξ ποῦ τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες. Sic & τοκεῦσι pro τοκεῦσι. Il. υ. & Hesiod. in Erg.

Τοκετός, ὁ, partus, puerperium. Exponitur &, natiuitas. Poll. lib. 2.

Τόκος, ὁ, *itidem*, partus. Il. ρ πρωτοτόκος μήτηρ οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο. Arist. polit. 7. ἐν τοῖς τόκοις αἱ νέαι πονοῦσί τε πολλάκις καὶ διαφθείρονται πλείους. Interdum sic dicitur & id quod partu edidit mater, seu edit: vt apud Synes. ep. 141. Metaphoricè sic appellatur fœnus quod ex vsura ad nos redit. Isocrat. & Demosth. &c.

Τοκάω parturio, partui sum vicina. Poll. l. 2. ex Crat.

Τοκίζω, fœnori do, fœneror Idem l. 3. c. 9.

Τοκισμός, fœneratio, Arist. polit. 1. c. 7.

Τοκιστής, οῦ, ὁ, fœnerator. Poll. l. 3. c. 9.

Τέκος, τό, fœtus, proles, tam paruula quàm adulta, tam animantium brutorum quàm hominum: Il. β Διὸς τέκος Ἀτρυτώνη. Il. θ. τέκος γλαυκῶπι φέρειν.

Τέκνον, τὸ idē. Il. β. ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα. Sic & alibi apud Hom &c. De prole brutorum animantium, Plut. in Per. κυνῶν τέκνα καὶ πιθήκων ἐν τοῖς κόλποις περιφέροντας.

Τεκνίον, τό, filiolus, filiola. Ioan. 13 & ep. eius 3 c. 4.

Τεκνόω liberos procreo, genero gigno. apud Athen. lib. 13. ὧν τεκνώσειν Ἔρως, ... Plut. in Per. δοκεῖ ... Item neutraliter, liberos habeo, peperi Soph. in Trachin. ἀσπὶς ... ἡ τεκοῦσα

Τεκνόομαι gignor, nascor. Plut. in Ant. ... Apud Eur. in Pœn. ... ex quo tempore factus est pater, Laius.

Τέκνωσις, ἡ, liberorum procreatio. Thuc. l. 2. Plut. in Lyc.

Composita ac primùm ex τίκτω & τοκίζω, cum præpositione:

Ἀνατοκίζω, vsuram renouo.

Ἀνατοκισμός, vsuræ renouatio, anniuersaria. Cic. ad Att. lib. 5. ep. vlt.

Ἀποτίκτω, partu edo & enitor, partu emitto: vel partum depono. Plut. de solert. anim. & Alex. Aphr. probl. l. 1.

Ἀπότεξις, partus seu partio Diosc. l. 5. c. 153.

Συναποτίκτω, (dec.) vnà cum partu edo.

Ἐκτίκτω, idem. Item edo in lucem. Plat. in Theæt. ἢ οὐδ' ἐκεῖνο μέν τι ἐννοοῦμεν, ὅπως ἡμᾶς, ἢ πάντα ἐκτετόκαμεν;

Ἐκτοκίζω, fœnori do, fœnero. Deut. c. 33.

Συνεκτίκτω, (decomp.) vnà cũ partu edo: vel, ad partum confero & conduco.

Ἐντίκτω, pario in seu intus. Et metaph. ingenero. Plat. ep. 7. μόγις ἐπιστήμην ἐνέτεκε. Plut. in Cæs. μειζόνων ἐνέτικτον ἐπιθυμίας πραγμάτων, in animo eius pariebant & excitabant. Particip. med. ἐντετοκώς, ingenitus, insitus, Aristoph. in Vesp. νόσον ἀρχαίαν ἐν τῇ πόλει ἐντετοκυῖαν.

Προσεντίκτω, (dec.) insuper ingenero seu ingigno.

Ἐπιτίκτω, insuper pario. Exponitur & simpliciter, partum edo, in Pand. ἐπιτεχθεὶς αὐτεξούσιος, exp. agnatus suus hæres.

Καταστοκίζομαι fœnore obruor & exhaurior. Arist. polit. 2.

Composita sine præpositione, ac primùm ex præt. med. τέτοκα.

Ἀγχίτοκος, ου, ὁ καὶ ἡ, exp. in propinquo natus.

Αὐξίτοκος fœtum augens. Apud Nonn. αὐξίτοκος dicitur pater, i. prolificus, fœtificus.

Αἰνότοκος, infeliciter natus seu genitus. Hesych. Αἰνοτόκος, quæ infeliciter peperit, & qui infeliciter genuit. Nonn. Legitur & fœm. αἰνοτόκεια, in hac signif. apud Moschum in Megara.

Ἀλαοτόκος, cæcos aut cæcum pariens vel gignens, seu qui cæcos peperit.

Ἀλλόκοτος, (per hyperthesin dictum pro ἀλλότοκος) cuius partus alie-

tus alienus & longè diuersus est à cæterorum animalium partubus: prodigiosus, monstrosus. Et generaliter, absurdus, insusitatus, rationi non consentaneus: vt ἀλλόκοτος συνθήκη apud Luc. apud Plut. in Sol. ἀλλόκοτος καὶ ἄγροικος, homo peregrinis moribus præditus, & rusticus.

Ἀριστοτόκος, qui optimos parit. Ἀριστότοκος, optimo partu editus: vel simpliciter, optimus, præstantissimus: vt apud Eurip. in Rheso, ὅς μ' ἄπαιδα γῆμας Ἔθηκεν ἀριστοτόκοιο.

Δυσαριστοτόκεια ἡ, (decomp.) quæ optimam quidem prolem edidit partu, sed infelici fato. Il. σ.

Ἀῤῥενοτόκος mares pariens. Diosc. l. 3. c. 131.

Ἀῤῥενοτοκέω, virilis sexus partum edo. Idem l. 3. c. 140.

Ἀρτιτόκος, recenti partu editus, apud Cyrill. Metaph. ἀρτιτόκος σελήνη dicitur noua luna. Ἀρτιτόκος, quæ nuper peperit, quæ recentem edidit partum: apud eundem Cyrill.

Ἄτοκος, quæ nondum peperit: vel, quæ non parit, sterilis. Athen. lib. 9. στείβελον ἄπεκτον ἢ ἄτοκον. Χρήματα ἄτοκα dicuntur quę mutuo data sunt absque vsura. Plato de leg. lib. 11. & Aristot. Oecon. 2.

Ἀτόκιος, qui partum impedit, & sterilitatem inducit Diosc. lib. 3. c. 146. & alibi.

Ἀωρότοκος, intempestiuo seu immaturo partu editus.

Βελότοκος, à quibusdam dicitur ὁ δίκταμνος seu pulegium syluestre: vt est in append. Diosc. quòd & sagittarum & partuum remedium sit.

Βραδυτόκος, tardè seu serò pariens.

Δευτεροτόκος, quæ secundò peperit: vel quæ secundò parit.

Δευτερότοκος, secundo partu editus.

Διδυμοτόκος, geminos pariens, geminam prolem partu edens: pro quo apud Theocr. idyll. 1. dicitur διδυματόκος.

Διδυμοτοκέω, geminos pario: vnde διδυμοτοκούμενοι, qui gemini vno partu eduntur.

Διδυμοτοκία, geminorum partus.

Δίτοκος, quæ bis peperit vel parit. Δίτοκος, idem apud Anacr.

Διτοκέω, bis pario: seu gemellos pario. Arist. hist. an. l. 6.

Δυοτοκέω, itidem bina pario.

Δυστόκος, difficulter pariens: vel, partu infelix.

Δυστοκέω, difficulter pario, ægrè partum edo. Plut. de solert. anim. Item infelices partus edo. Alcmena apud Mosch. in Meg. de Hercule, Ὡς δ' ἐ δυστοκήσασα κακὰς ὠδῖνας, ἀνέτλαν.

Δυστοκία, difficultas pariendi, difficilis partus.

Ἐρωτοτόκος σαρξ, amorem pariens & alliciens. Apollon.

Εὔτοκος, facilè pariens, fœcundus.

Εὐτοκέω ῶ, facilè pario, facili partu vtor.

Εὐτοκία, ἡ, facilis partus. Item fœcunditas.

Ζωοτόκος qui vel quæ animal parit, animal gignens. Arist.

Ζωοτοκία, animalis generatio.

Ζωοτοκέω, animal genero, animal procreo seu pario, quod dicitur ad differentiam τῶν ὠοτόκων, apud eũdem. Item, animale & viuum procreo seu gigno: vnde ζωοτοκεῖσθαι, ad animalem formam peruenire.

Θεοτόκος, ὁ, ἡ, Dei genitrix. Mariæ virginis epithetum, Θεότοκος à Deo natus.

Θεσμοτόκος, legislator: Nonnus.

Θηλυτόκος, fœminei sexus partum edens. Exponitur etiam, habilis fœminæ procreandæ.

Θηλυτοκέω, fœminei sexus partum edo. Diosc. l. 3. c. 140.

Θηλυτοκία, partus fœmineus.

Ἰοτόκος, venenum pariens, venenatus. Oppian. de venat. lib. 3.

Καλλίτοκος, pulchros edens partus, pulchram pariens prolem.

Καρποτόκος fructum pariens, fructiferus. (Hesych.

Καρποτοκία, fructus editio. Theoph. de caus. plant. l. 2.

Καρποτοκέω, fructum pario, fructum fero. Idem de caus. plant. l. 5. c. 2.

Κλεψιτόκος, partum furans. Oppian. de venat. lib. 3.

Κοινότοκος, communi partu editus. Soph. in Electra.

Κυροτόκος, puerpera, mater. Eurip. in Supplic.

Κυοτοκία. fœtus editio Alex. Aphrod.

Μεριμνοτόκος, curas & solicitudines pariens. Agath. l. 2 Epigr.

Μογοστόκος, partus laborem suscipiens, circa partus laborans. Lucinæ epitheton. Il. λ. π. & τ. quæ parturientibus adesse fingebatur & circa τόκους μογεῖν. De ipsa parturiente dictum exp. in partu laborans.

Μογοστοκέω, in partu vel circa partum laboro.

Μονοτόκος, quæ vnum singulis partubus edit. Aristot.

Νεβροτόκος, hinnulos pariens. Nicand.

Νεοτόκος, quæ recèns peperit. Eurip. in Bacch.

Ὀλιγοτόκος, raro & paucos pariens.

Ὀλιγοτοκέω paucos edo partus.

Ὀλιγοτοκία, ἡ, paucus partus seu parcus.

Ὀξυτόκος, citò pariens, partum accelerans. At ὀξυτόκιον φάρμακον medicamentum efficiens vt mulier citò pariat. Diosc. lib. 2. c. 94.

Παιδοτόκος, puerpera, quæ peperit: Nonn. παιδοτόκος βίος, vita coniugalis liberorum procreatrix. (in Hellen.

Παλιντοκία, mutua fœneratio: seu fœnoris dati repetitio, Plutar.

Παντοτόκος, omnia pariens, epitheton terræ.

Πολυτόκος, multos pariens, partu fœcundus.

Πολυτοκέω, multa pario: partu sum fœcundus.

Πολυτοκία partus numerositas.

Πρωτοτόκος, quæ primùm peperit. primipara. Il. ρ. Πρωτότοκος, qui primo partu editus fuit, primogenitus. Luc. 2.

Πρωτοτοκέω, primùm pario, primùm enitor.

Πρωτοτοκεύω, primogenituræ priuilegia tribuo. Deut. c. 21.

Πρωτοτοκεῖα, τά, priuilegia seu ius primogenituræ: ibidem. Pro eadem dicitur & πρωτοτοκία, Gen. c. 25. & Hebr. 12.

Πυρωτόκος λίθος, q. d. lapis qui ignem parit: lapis è quo ignis elicitur. Epigr.

Σιδηροτόκος, ferrum partu edens, ferri fetax. in iisdem.

Σκυμνοτοκεῖν catulos parere. Dicitur & de piscibus, apud Arist. in hist. anim.

Σκωληκοτόκος, vermes pariens, vermes procreans seu generans. Arist. & Theophr.

Σκωληκοτοκέω, vermes genero seu procreo: apud eundem Aristot. de gen. an. l. 3.

Σκωληκοτοκία, vermium procreatio. Idem.

Ταχυτόκος, breui tempore pariens.

Τελεστόκος, perfectum edens partum.

Τελεσιοτοκέω, perfectum edo partum. Item, perfectum fructũ (pario.

Τελεσιοτοκία, partus perfectus, perfecta generatio.

Τερατοτόκος, ἡ, quæ monstra parit, monstrosum portentum edẽs.

Τερατοτοκέω, monstrum pario, portentosum fœtum edo.

Τερατοτοκία, monstrifica partio, seu partus monstrosus.

Ὠκυτόκος, idem quod ὀξυτόκος. At ὠκυτόκον partus celer, facile puerperium. Herod.

Ὠκυτόκιος, ad partus celeritatem conferens, idem quod ὀξυτόκιος. Diosc. l. 5. c. 175. Sic ὠκυτόκιον φάρμακον, apud Plut. de sol an. & apud Diosc. l. 4. c. 14.

Ὠμοτόκος, crudum adhuc partum edens, partum ante maturitatem emittens. Epigr. l. 1.

Ὠμοτοκέω, fœtum immaturum pario, abortum facio. Geopon. l. 5. c. 46. Aet. l. 16. c. 46.

Ὠοτόκος, ouum partu suo edens, ouiparus. Arist.

Ὠοτοκέω, ouum pario. Plut. symp. 2. Athen. l. 2. & alibi.

Ὠοτοκία, oui generatio. Plut. ibidem.

Composita ex τέκνον, itidem sine præpositione.

Ἄτεκνος, ὁ καὶ ἡ, liberis seu prole carens, orbus. Hesiod. in Erg. a Eurip. in Hec & sæpe alibi.

Ἀτεκνία ἡ, prole seu liberis carere, orbitas. Aristot. polit. 2.

Ἀτεκνέω, liberis seu prole careo: vel, sterilis sum.

Ἀτεκνόω, liberis & prole orbo, vel, sterilem efficio: vnde ἀτεκνοῦσθαι, sterilescere. Interdum etiam, sterilem esse. Reg. l. 4. c. 1.

Δύστεκνος, liberis infelix. δυστεκνία, liberis infelicem esse.

Ἐπίτεκνος, fœcundus Hipp. aphor. lib. 5.

Εὔτεκνος, prole seu liberis felix, fœcundus vel fœcunda: vt εὔτεκνος γυνὴ apud Plut in Lycurg. & apud Eurip. in Hecuba.

Εὐτεκνωτάτη, prole felicissima.

Εὐτεκνία, ἡ, fœcunditas, quum quis multam vel egregiam prolem habet. Arist. Rhet. 1.

Εὐτεκνέω, multa vel egregia proles mihi est.

Μισότεκνος, liberorum osor. Aeschin. in Ctesiph.

Μισοτεκνία, odium liberorum. Plut. de lib. educ.

Μονότεκνος, vnicam habens prolem, cui vnicus filius est, aut vnica filia. Eurip. in Herc. fur.

Παιδοτέκνωσις, liberorum procreatio. (Cratino.

Πολύτεκνος, multos habens liberos, multa beatus prole. Poll. ex

Πολυτεκνία, multa proles, multi libert. Arist. Rhet. l.

Πολυτεκνέω, multos habeo liberos, multam sobolem procreo. Item polit. 2. c. 8.

Φιλότεκνος, amans liberorum: seu magno amore complectens sobolem suam, Eurip. in Phœn. Φιλότεκνόν πως πᾶν γυναικεῖον γένος, Arist. rhet. lib. 1.

Ἀφιλοτεκνία, (decomp.) liberos suos non amare.

Τιθασσεύω, &c. vide in Τιτθός. Τιλάω, in Τίλος.

ΤΙΛΛΩ, vello, vellico. Odyss. ο. (de circo accipitre.) ἐν δὲ πόδεσσι τίλλε πέλειαν ἔχων κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε. Il. χ. ἡ δ' αὖ μήτηρ τίλλε κόμην. Dion. in Vitellio. οἱ μὲν ἐῤῥάπιζον αὐτὸν, οἱ δὲ γένειον ἔτιλλον. Item metaph. vellico, vexo, mordeo. Significat &, diuello seu conuello, discerpo: apud Theophr.

Τίλλομαι, idem. Il. κ. τίλλοντό τε χαίτας, comam vellebant. Et metoph. vexor. Aristoph. in Auib. ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλεται, à sycophantis vexatur & mordetur. Apud eundem in Nub. τιφρᾷ τε τιλθῇ, exp. vellatur & feruenti cinere conspergatur.

Τίλμα, τὸ, lineamentum conceptum, penicillus, turunda. Absyrt. in Hippiatr. Item vulsio, vellicatio. Diosc. l. 2.

Τιλμάτιον, idem cum τίλμα, in priori signif. apud Galen. τῶν κατὰ τόπους l. 5.

Τιλμός, vulsio, vellicatio. Eust. Est & ludus quidam. Hesych.

Τίλσις, εως, ἡ, idem in priori signif.

Τιλτός, ὁ, vulsus: item, concerptus: vt τιλτὸς μοτὸς, apud Cal. ad Galen.

Glauc.l.1.Exponitur &, vulsilis, euulsilis. Τὸ τιλτὸν, idem cum τιλτὸς μοτὸς, apud Ægin.l.6. ¶ At τίλ6ν est laliamenti species, apud Poll.l.6.c.9.ex Plat. Com.& Athen.l.3.

Τίλαι, αἱ, paruæ quisquiliæ seu corpuscula, quæ infusis per fenestram radiis Solis, aëri videntur innatare: præsertim verò quisquiliæ è panno vulso euolantes: vnde & παρὰ τὸ τίλλειν dictæ videntur. Plut. symp.8 probl.3.

Τίλλων, piscis nomen est apud Aristot. Apud Herodot.lib.5.scribitur τίλων.

Composita.

Ἀποτίλλω, auello, reuello: vnde ἀποτίλλεσθαι τὴν κεφαλὴν dicitur cui capitis pili euelluntur: apud Plut. in apophth.

Ἀπότιλμα, τὸ, id quod auulsum est, seu vellendo abstractum. Theocr.idyll.15.γραιᾶν ἀποτίλματα πιρᾶν.

Συναποτίλλω, simul auello. Diosc.

Διατίλλω, peruello. Διάτιλμα, euulsio. Epigr.

Ἐκτίλλω, euello: vnde pass. apud Athen.lib.12. κόμην πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος. (in Auib.

Προσεκτίλλω [dec.] insuper euello: vel, simul euello. Aristoph.

Καταρτίλλω, depilo, compilo, cõuello. Item euello: apud eundem.

Νακοτίλτης, qui villosas pelles vellit, qui vellera vellit. Poll. ex Philemone.

Νακοτιλτεῖν, vellera vellere seu tõllere. Idem ex Archippo.

Νακότιλτος, velleris in modum vulsus: apud eundem ex Cratini Dionysalexandro.

Παρατίλλω, compilo, depilo, vulsella pilos traho. Clemens Alex. Pædag.l.3.

Παρατιλμός, vulsura, pilorũ euulsio, depilatio. schol. Aristop.

Παρατίλτρια, depilatrix: fœmina quæ molles homines vulsellis depilat & glabrat. Philostr. in vit. Sophist. [somo.

Περιτίλλω, circũcirca vello: vel simpliciter, vello, reuello. Luc.in

Ὑποτίλλω, q.d. subuello. Apud Theophr.hist.pl.l.1.c.8. ὑποτίλαι τὴν βοτάνην, exp. subruncare herbam.

ΤΙΛΟΣ, ὁ, stercus, merda. Poll.l.5.

Τιλάω, ῶ, caco, stercus edo: in Hippiatr. Item pro, liquidum stercus edo: ibidem.

Composita.

Διατιλάω, ῶ, idem quod τιλάω, caco, excerno: in Hippiatr.

Ἐντιλάω incaco, stercore seu merda inquino. Aristoph. in Achar.

Ἱππότιλος, ὁ, morbus quidam equi ex argumento dictus: de quo Tiberius in Hippiatr.

Κατατιλάω, stercore contamino: vel stercus emitto aduersum. Aristoph. in Auib.& Ran.

Προστιλάω, idem: apud eundem in Nub.

Σπατίλη, ἡ, idem quod τίλος. Poll.lib.5. Schol.Aristoph.in Pace dicit esse humanum stercus, accipi tamen etiam posse pro segmento corij quod scalpro recidunt sutores. Gal. apud Hippocr. exp. liquidum excrementum.

Τίλφη. vid. in Σιλφη. Τιμάω. τιμή. &c. in Τιω. Τιν in Συ.

ΤΙΝΑΣΣΩ, F.ξω, quatio, concutio, vibro. Il.χ. τινάσσων φάσγανον ὀξὺ, quatiens & vibrans acutum ensem. Exponitur etiam, perrumpo & perfringo: in Epigr. δέσμα τινάξας.

Τινάσσομαι, quatior. &c. Iliad.σ. Item pro Τινάσσω: vt Od.β. Ἔνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην πτερὰ πολλά.

Τιναγμὸς, ὁ, quassatio: vibratio. Item excussio, apud Greg. Pro eodem dicitur & τίναγμα.

Τινάκτωρ, ορος, ὁ, quassator, concussor, vibrator: vt τινάκτωρ γαίας, apud Sophocl.

Composita.

Ἀμφιτινάσσω, vtrinque quatio, vel vndique quasso & concutio: vnde φρένας ἀμφετίναξε, mentem vndiq; cõcussit aut perculit.

Ἀνατινάσσω, concutio: vel vehementer concutio.

Ἀνατιναγμὸς concussio, emotio è loco suo in alium. Hesych.

Ἀποτινάσσω, decutio, vel excutio. Eurip. in Bacch. Οὐκ ἀποτινάξεις κισσόν; Et in med. voce apud Chrysost. de sacerdo. ἀποτινάξασθαι τὸν ζυγὸν. [Esai.1.

Ἀποτίναγμα, τὸ, id quod decutitur seu excutitur. Symmac.

Ἀτίνακτος, inconcussus, immotus, non agitatus. Nonn.

Διατινάσσω discutio quassu discutio. Et simpliciter, quatio, vibro. Eurip. in Iph. Taur. κάρα τε διετίναξ' ἄνω κάτω.

Ἐκτινάσσω, excutio: vnde Iliad.π. ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες. Item amolior, expello.

Ἐκτιναγμὸς, excussio quæ fit concutiendo seu quassando.

Ἐντινάσσω, incutio. Ἐντιναγμὸς, incussio.

Συντινάσσω, concutio, conquasso. Aristot. de mundo.

ΤΙΝΘΑΛΕΟΣ, ὁ, calidus, feruidus: vnde Τινθαλέοις ὕδασιν apud Nicand. in Alex. schol. exp. θερμοῖς. Sic Τινθαλέα λοιτρὰ Suidæ sunt χλιαρὰ nec non θερμά.

Διατινθαλέος, [comp.] feruidus, ignitus, candens. Aristoph. in Vesp. ἥμα κεραυνοῦ Διατινθαλέων φοδίων ταχέως.

Τίνυμι, Τίνω, vide in Τιω. Τιπτε, pro Τίπετε.

ΤΙΣ aliquando est oxytonum, aliquando barytonum.

Τίς, (oxytonum, cuius genit. Τίνος.) quis? interrogatiue. Fœm. itidem τίς, quæ? Neutrum, τί, quod vel quid. Odyss.π. Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; Plat. in Charm. ἔστι δὲ τίς καὶ τίς; interdum dicitur ὁ τίς, quum videlicet præcedit sententia aliqua quam hoc interrogatiuum claudit: vt apud Greg. in Iulian. ¶ Interdum idem valet quod particula οὐδεὶς absque interrogatione posita. vt apud Aristoph. in Plut. τούτου τίς ἂν ἐξεύροι ποτ' ἀμείνον; quis hac re melius quippiam inueniat? i. nullus inueniet. ¶ In indirecta etiam interrogatione adhibetur. vt quum apud Luc. in Demon. dicitur, ἠρώτα τίς ὢν χλευάζει τὸ αὐτό. ¶ Exponitur etiam, vter. vt Epigr. lib. 2. γνώσῃ τίς τίνος ἐστὶ Κρόνος. vter vtrius sit Saturnus. ¶ Ponitur & pro qualis, qualisnam: in vtraque interrogatione: In directa, apud Demosth. Τίς ἐγὼ πρὸς τοὺς συμβάλλοντας ἀνθρώπους καὶ πρὸς τοὺς δεομένους εἰμί. In indirecta, apud Æschin. in Ctesiph. σκοπεῖτε μὴ τίς φησιν εἶναι, ἀλλὰ τίς ἐστι, non qualem se esse dicat, sed qualis sit.

Τί, quid? Plat. in Charm. Τί σοι φαίνεται ὦ Σώκρατες. Exponitur &, quod. Luc.17. τί θαυμάζετε τί ἐβράδυνεν. Sæpe post ipsum, verbum subaudiendum relinquitur, vt quum dicitur apud Luc. in Tim. τί τοῦτο. Sic Xen. in Symp. Τί οὖν εἰ καὶ μύρον τις ἡμῖν ἐνέγκαι. quid igitur dices? Dicitur & τί τί; quidnam? apud Aristoph. quod exp. etiam, quare? cur? apud eundem in Plut. Interdum τί exp. ad quid? ad quam rem? vt apud eundem in Nub. ἔστ' οὖν τι ἐστὶ χρήσιμον: Interdum ponitur pro διὰ τί, quamobrem? vt Xen. Pæd. 5. τοὺς μὲν ἀδικοῦντας οἷα ποιεῖ, τί δεῖ λέγειν; ¶ Vsurpatur & in interrogatione indirecta. vt Aristoph. λέγε τί κελεύεις. ¶ Eodem τί de substantia rei quæritur, vnde exp. etiam, substantia, apud Aristot. ab aliis verò quidditas. ¶ Item aliis atque aliis particulis adiunctum, significationem mutat, & interdum affirmationi, interdum negationi æquipollet, vt passim apud Xenoph. Plat. Luc. &c. videre licet.

Pro eodem τί dicitur etiam τίη seu τίῃ, apud poëtas. vt Odyss.ρ. τίη δὲ σὺ τόνδε πόληνδ' ἤγαγες; Sic & alibi apud Homer. & Aristoph.

Τὶς barytonon, interdum & encliticum, indefinitum est, significans, aliquis, quispiam, idque per omnes casus. Iliad.β. Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν. Thucydid. lib.4. εἶπέ τις τινὰ ἴδοι ἐχθρὸν ἑαυτοῦ. ¶ Iunctum numeralibus nominibus, exp. circiter, fermè: vt apud eundem libr.8. διακοσίους μέν τινας τοὺς πάντας τῶν δυνατῶν ἀπέκτειναν. ¶ Annexum his vocibus, πᾶς, ἕκαστος, αὐτὸς, superuacaneum est, idémque facit præcedente aliquo adiectiuo, & in ὁποῖός τις, οἷός τις, τοῖός τις, τοιός δέ τις, & aliis quibusdam, apud Thuc. & Basil. &c. ¶ Aliquando τὶς dicitur pro μέγας τις. vt apud Dem. in Leptin. Μεγάλους τινὰς εἶναι φάσκοντας. Interdum idem valet quod πᾶς τις, vt apud Aristoph. Τὶς ἀνὴρ ψηφιστὸς ἀγαθὸς. Thuc. lib.7. ὅτι ἄλλοι πάντες ἔφερον, ὅ,τι τὶς ἐδύνατο. ¶ Exponitur etiam quidam, certus quidam Aristot. rhet.1. Τισὶ μὲν δίκαιον τισὶ δὲ οὐ δίκαιον. In qua signif. dicitur & ὁ τὶς. vt Basil. οὐ τόν τινα ἄνθρωπον, ἀλλὰ πᾶσι καθόλου φύσιν δηλοῖ.

Τὶ similiter significat aliquid, quippiam. ¶ Ponitur & pro μέγα τι. vt apud Plat. in apol. Socr. δοκοῦσί τι εἶναι, ὄντες οὐδενὸς ἄξιοι. ¶ Frequentissimè redundat, tum apud Hom. tum apud Thuc. &c. ¶ Significat etiam, quiddam, seu quoddam, quiddam certum, nonnihil, interdum &, pars. vt quum dicitur τὸ τί, τὸ μέν τι, τὸ δέ τι, apud Plat.

Composita.

Ὅστις, quis, quisnam. Fœm. ἥτις, quæ, quænam. Neutr. ὅ,τι, quod, quodnam. Plut. in Lyc. ἐρώτημα προσέβαλεν ὅστις ἄριστος ἐν τοῖς ἀνδράσι. Thuc. lib.8 ἠρώτα ἕνα ἕκαστον, ἣν τινα ἐλπίδα ἔχει σωτηρίας. Apud Isocr. ad Mityl. καὶ οὐδὲ ὅτι δεῖ πλείω λέγειν, exp. quánam de causa. Pro ὅ,τι poeticè dicitur ὅττι. vt Odyss.ξ. Ὅττι μάλιστ' ἔθελες δοίη Ζεύς. ¶ Interdum ὅστις significat, quisquis, quicunque, quilibet. vt Aristoph. in Vesp. παρακαλοῦμαι σ' ὅστις εἶ, παρὰ τοὺς ἀγορανόμους. Callim. hym. in Dian. πόλιν δέ μοι ἥν τινα νεῖμον, ἥν τινα λῇς. In qua signif. dicitur & ὅστις ἂν, ὅστις δή, & ὅστις οὖν apud Thucyd. &c. Sic ὅστις ποτὲ, quicunque, vel quicunque tandem. Luc. in Herm. ἥτις ποτ' ἐκαλεῖτο. exponitur tamen & quisnam. vt apud Isocr. θαυμάζειν ὑμᾶς ἥν τινα ποτὲ γνώμην ἔχω. ¶ Ὅστις exp. etiam, siquis, vt apud Nic. in Ther. Ἢ καὶ δὴ ἀπληστίῃ φατίζεται, ὅστις ἐπαυρῃ, si quis attrectet. Sic ἐὰν ὅστις οὖν apud Plat. de leg.

Ὅτις, poeticè, idem quod ὅστις, quis vel qui. vt Odyss.ω. Οἷον γὰρ καὶ χρυσὸν ὅτις ἐπ' ἐμὰς χεῖρας ἔλθῃ, aurum quod in manus meas venerit. In accusat. ὅτινα pro ὅντινα. vt Od.θ. ὅτινά τ' ἄλλον περ ἐνὶ θυμὸς κελεύει, quem vel quemcunque animus iusserit.

Οὔτις, ὁ & ἡ nullus, nemo Iliad.α. οὔτις χεῖρας ἐποίσει. ¶ At Οὖτις ficto nomine vocatur Vlysses Od.ι.

Οὔτιδες appellatæ fuerunt Chrysippi συλλογισμοὶ i. captiosæ quædam argumentationes.

Οὐτιδανός, (per pleonasmum syllabæ δα) q.d. qui nihil est, homo nullius pretij. Il.α. & Od.ι.

Τίσις, vide in Τίω. Τιταίνω, &c. in Τείνω, & in Τίω.

ΤΙΤΑΝΟΣ, ου, ἡ, calx. Luc. in opusculo περὶ τῆς οἰκίας inscripto, τιτάνῳ καταγεγραμμένα. Idem de hist. scrib. ἐπιχρίσας δὲ τιτάνῳ καὶ ἐπικαλύψας ἐπέγραψε τοὔνομα τοῦ τότε βασιλεύοντος. Apud Gal. Τίτανος ἀκατάσβεστος, calx viua. Apud Hesiod. in Asp. Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνῳ, λευκῷ τ' ἐλέφαντι Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην. poni existimatur pro gypso. Masculino etiam genere, sed rarò vsurpari tradit Suid.

Τιτανόομαι, οῦμαι vnde τιτανωμένος, calce oblitus vel gypso, gypsatus. Hesych. Τιτανωτὸς pro eodem, apud eundem.

ΤΙΤΘΟΣ, οῦ, ὁ, mamma, mamilla, μαστός. Gal. ad Glauc. Propriè de mulieribus dici scribit Poll. l. 2.

Τιτθίον, ου, τὸ, mamilla. Aristoph. in Ran. & in Pluto.

Τιτθὴ, siue τίτθη, ἡ, idem quod Τιτθός, μαστός. Hesych. Item nutrix, τροφός: nimirum quæ mamillas præbet infantibus lactentibus. Aristot. rhet. 3. vbi Democrates εἴκαζε τοὺς ῥήτορας ταῖς τίτθαις, αἳ τὸ ψώμισμα καταπίνουσαι τῷ σιάλῳ τὰ παιδία παραλείφουσι. Plutarch. in lib. περὶ ἀοργ. ὥσπερ αἱ τίτθαι πρὸς τὰ παιδία λέγουσι Μὴ κλαῖε, καὶ λήψῃ. ¶ Item auia, matris mater.

Τιτθίς, ίδος, ἡ, nutrix: vt quum exp. apud Synes. epist. 3. Item soror matris, matertera, amita: apud Plut. in problem. Rom. & Poll. lib. 3.

Τιτθεύω f. εύσω nutrio. Τιτθευόμενος, exp. lactens.

Τιτθεία, ἡ, nutritio. Demosth. ἀπὸ ταύτης τῆς τιτθείας, quia mater mea nutrix fuit.

Τιθὴ ἡ, idem quod τιτθὴ, nutrix. Plat. polit. 1. εἰπέ μοι τιτθή σοι ἔστι; habésne nutricem?

Τιθηνέω, idem quod τιθηνέω. Plut. in Lyc. τὴν τ' Ἀλκιβιάδου τιτθηνήσασαν. Τιθηνητὴρ ῆρος ὁ, nutritor, nutricator: in Sibyll.

Τιθηνός, οῦ, ὁ, nutritor, nutritius, educator: Hesych. Item in fœm. gen. nutrix: apud Dionys. Long. & lib. 2. Reg. cap. 4. Dicitur etiam de terra altrice.

Τιθήνη ἡ, nutrix. Iliad. ζ. Plut. symp. 3. & apud Athen. lib. 4. & 10. ¶ At τιτήνη, apud Hesych. exp. regina.

Τιθηνίδια, q. d. nutricalia: festi nomen apud Athen. l. 4.

Τιθηνέω, ῶ, nutrio, nutricor. Phalar. in ep. ad filium. Apud Xen. Pæd. 8. τιθηνεῖν τινὰ, nutricis in modum tractare, aut demulcere. Metaph. apud Ioseph. de antiq. Iud. γῆν τιθηνεῖν, terram excolere. Dicitur etiam τιθηνεῖσθαι actiuè pro τιθηνεῖν: apud Greg. de homine, & Basil. Τιθήνημα, τὸ, id ipsum quod nutritur: apud Athen. lib. 13. Τιθήνησις, ἡ, nutritio, educatio: apud Theophr. de caus. pl. l. 1. Τιθηνητὴρ, ῆρος, ὁ, nutritor, nutritius: in Epigr. cuius fœm. Τιθηνήτειρα nutrix: in iisdem.

Τηθὴ ἡ, nutrix, idem quod τιθὴ: apud Suid. & Eust. ¶ Item auia: apud Aristoph. in Acharn. Athen. lib. 13. & Plut. symp. 8. probl. 9. Exponitur etiam amita seu matertera, i. patris aut matris soror: Suid. Hesych. Eust. Poll. Hinc comp. ἐπιτήθη, abauia, Eust. & προτήθη, auia, seu auiæ mater.

Τηθύς, dicitur terra, teste Eust. quoniam est communis omnium nutrix. Iliad. ξ. Tethys tamen à Latinis poetis pro mari potius accipitur quàm pro terra.

Τῆθος, εος, τὸ, ostreorum quoddam genus, vt scribit Eustath. Iliad. π, cuius loci meminit & Athen. lib. 1. Vide & Aristot. histor. anim. lib. 4. cap. 6.

Τηθίς, ίδος, ἡ, idem quod τιτθίς, auia: amita, matertera. Suid. Eust. & Ammon.

Τηθαλλος, ου ὁ, qui à sua auia nutritus & educatus fuit.

Τηθαλλαδοῦς, idem: apud Hesych. Poll. & Etym. Ab Hesych. exponitur etiam, ἁπαλός, deliciosus, luxuriosus: quales esse solent qui ab auis seu auiis aluntur delicatiùs. Dicitur etiam de stolido & fatuo. apud Eust.

Τηθία & τηθίδιον, apud eundem Eust. pro vetula quam matris aut auiæ nomine reuerentiæ causa dignamur.

Τιθύμαλος, ου, ὁ, & τιθυμαλίς, ίδος, ἡ, tithymalus: herba lactaria, de qua Diosc. l. 4. c. 255.

Τυτθός, οῦ, ὁ, paruus, pusillus. (ἀπὸ τοῦ τιτθοῦ, mutatione literæ ι in υ, Etym.) Iliad. ζ. ἔτι τυτθὸν ἐόντα, adhuc paruulum, aut infantem. Dicitur & τυτθὸν βρέφος, quasi quòd sit adhuc ὑποτίτθιον. Iliad. α. νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν, ne minimum quidem me honorauit.

Composita.

Ἀπότιτθος, à matris vberibus amotus. Phil. de v. M. l. 1. θᾶττον ἢ ἀπότιτθος γίνεται, ocyus mamma depellitur.

Ἐκτιθηνέω, enutrio, educo.

Ἐκτιθηνέω ῶ, idem.

Ἐπιτίτθιος, infans lactens. Epigr. lib. 2. & apud Theocr. idyll. 25.

Ὁμοτίτθιος, eadem vsus nutrice. Poll. ex Dinarcho.

Ὀρθοτίτθιος, dicitur puella habens rectas seu arrectas mamillas: quibus opponuntur pensiles.

Ὑποτίτθιος, q. d. qui est sub mamilla: qui adhuc è mamilla pendet & lactet vt ὑποτίτθια παιδία seu βρέφη. Suid. & Eust.

ΤΙΤΙΖΕΙΝ, dicitur de voce quam edunt aues vel potius pulli auium. ἁπαλοὶ μὲν τιτίζουσιν οἱ νεοσσοὶ κατεσθιόμενοι δὲ τρίζουσιν, inquit Eustath. ex veterum sententia. Existimatur autem ab hoc verbo deriuatum esse vocabulum τίτις, quod de quadam auicula dicitur, aut generaliter quamuis auiculam significat.

Τιτυβίζειν, dicitur de hirundinibus, vel de perdicibus, secundum alios: Hesych. & Eust. Apud Athen. l. 9. scribitur τιττυβίζειν, de perdicibus. Pro eodem scribitur & τιτύζειν.

ΤΙΤΡΑΩ, seu τίτρημι, & τετραίνω (fut. τρήσω, tanquam à τράω) perforo, terebro, idem quod τερέω, suprà Theophr. hist. pl. lib. 2. περιορύξας τὸ στέλεχος καὶ τετράνας ὄβον παλαιστιαῖον. Dicitur & Τετραίνω pro τετραίνω: apud eundem hist. pl. lib. 5. Vnde aor. 1. τέτρηνα, Iliad. χ. Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης.

Τιτράομαι, & τιτραίνομαι, perforor. Diosc. lib. 5. cap. 77. Τιτράσθω λεπτῷ τρήματι. Præt. p. 1 f. Τέτρημαι, perforatus seu pertusus sum. Alex. Aphr. probl. lib. 2. Τὸ γὰρ ὀπτικὸν νεῦρον τέτρηται. Hinc particip. Τετρημένος, perforatus, pertusus: vt εἰς τετρημένον πίθον ἀντλεῖν, apud Xen.

Τρῆμα τὸ, foramen. Diosc. l. 5. c. 77.

Τρηματόεις, εντος, & τρηματώδης, εος, ὁ multis foraminibus pertusus, multa habens foramina: in Epigr. & apud Aristot. histor. an. lib. 1.

Τρῆσις, εως, ἡ, perforatio, pfossio & traiectio quę fit terebra.

Τρητός, ὁ, perforatus, foramina habens. vt Τρητοῖο λίθοιο apud Homer. Od. ν. & τρητοῖο Νεμείης. Hesiod. in Theog.

Τρανός, perspicuus, manifestus, apertus: metaphora ab iis ducta quæ ita perspicua sunt & aperta ac si perforata & pertusa essent. Plut. symp. lib. 8. οὐδ' ἐν σῶμα τρανὸν οὐδ' ἐν ὕπαρ, ὄναρ, οὐδ' ἐν ἄσημον ἐν ταῖς φαντασίαις ἀποδίδωσι. Esaiæ 36. γλῶσσαι τρανὰς.

Τρανής, idem cum Τρανός. Soph. in Aiace, & Aristot.

Τρανῶς manifestè, apertè disertè. Eurip. in Rheso, πολλὰ γὰρ εἰπὼν, Οὐδέν γε τρανῶς εἶπας ἐξ ἴσας.

Τρανόω, reddo clarum & perspicuum, declaro, manifesto. Philo de vita Mos. lib. 2. ὥσπερ δὴ μένα μάλιστα τρανώσειν ἔμελλεν ἐμφαντικῶς τὰ δηλούμενα. Item, illumino, illustro: apud Greg. de theol.

Τρανωτικός, explanatorius, declaratorius: vel, illustratorius. apud eundem.

Τρανίζω, idem cum Τρανόω, explano, declaro. vt in carmine quodam de laudibus Dauidis, Τρανεῖ τὰ κρυπτὰ τῶν θεῶν μυστηρίων.

Τράμη, vel τράμις, podex, Τρῆμα τῆς ἕδρας: Aristoph. dicta est τράμις secundum quosdam & ea linea quæ medium scrotum diuidit in duas partes. Etym. Poll. Hesych.

Διάτραμις, (comp.) Hesychio est ὁ διερρωγὼς τὴν τράμιν. Polluci est depygis, depressas nates habens.

Composita: ac primùm ex Τιτράω.

Ἀμφίτρητος, ὁ καὶ ἡ, vtrinque perforatus, vtraque parte pertusus.

Ἀμφιτρής, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, pro eodem, apud Nonn.

Ἀνατιτράω, seu ἀνατιτραίνω idem quod Τιτράω: vnde apud Diosc. l. 1. c. 80. ὥσπερ (πρίσματα) ὑπὸ τῶν σκωλήκων ἀνατιτρᾶται.

Ἀνάτρητος, ὁ καὶ ἡ, perforatus, pertusus. Synes.

Ἄτρητος, qui pertusus non est, non perforatus seu perterebratus. Aristot. hist. an. l. 1. Peculiariter ἄτρητος dicitur cui meatus ani coaluit.

Ἀτρήτως, more eorum quæ foramine carent, sine foramine.

Διατιτράω, & διατετραίνω, seu διατιτραίνω, perforo, perterebro, pertundo. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 11. & Herodot.

Διάτρησις, perforatio, pertusio. Item pro foramine. Herodot.

Διάτρητος, perforatus, foraminibus pertusus. Damasc. Exponitur etiam, tornatilis, torno factus.

Εὐθύτρητος, in rectum perforatus, recta habens foramina. Gal. ad Glauc. lib. 2.

Εὐρύτρητος, lata & ampla habens foramina.

Εὔτρητος, & poet. ἐΰτρητος, bene seu eleganter perforatus. vt ἐΰτρητοι λοβοί, Iliad. ξ. Item multis pertusus foraminibus: vt ἐΰτρητον πέδον, in Epigr. Accipitur & pro εὐρύτρητος, lato ore hians. vt εὐτρήτοιο χοάνοιο, apud Hesiod. in Theog.

Κατατιτράω, seu κατατετραίνω, idem quod διατιτράω: vnde κατατετρημένη ῥίζα, apud Diosc.

Κατάτρησις, perforatio. Item exesio. Exponitur &, foramen.

Περιτιτράω, seu περιτιτραίνω, circumforo, circumquaque perterebro & pertundo.

Περίτρητος, circumquaque pertusus seu terebratus. Vitruu. l. 1. cap. 2. & lib. 10. cap. 17.

Πολύτρητος, multa habens foramina, multiforis seu multiforus, Od. χ. Diosc. lib. 2. cap. 213.

Συντιτράω, seu συντραίνω, itidem perforo.

Σύντρησις, perforatio. Idem foramen. Aristot.

Ὑποτιτράω seu ὑποτετραίνω, subtus perforo & pertundo.

Ὑπότρητος, subtus perforatus & pertusus. Athen. l. 4.

Composita ex τρανὸς & τρανόω.

Ἀτράνωτος, qui declaratus & manifestatus non est, obscurus.

Διατρανόω, idem quod τρανόω.

Πειρίτρανθ, idē cũ τετρανός: vt ἀφίτρανα λαλεῖν. Plut. de lib. educ.

ΤΙΤΡΩΣΚΩ (à τρώσω, tanquam à τρώω seu τρῶ, quod Eust. per syncopen ex τείρω factum dicit) vulnero, cutem telo pertundo seu perfodio. Plut. in Artox. ἐπ᾽ αὐτ᾽ ἐξακοντίζας δὴ ϑ ϑωρακθ ἔτρωσε σῆτθ. Metaph. apud eundem de anima αὐτὸς ὁ τρώσας λόγθ ἰᾶ). ¶ Item lædo, damnum infero: in qua significat. τρώω dicitur. Od. φ. Οἶνός σε τρώει μελιηδὴς. Il. ψ. Μήπως ἵππους τε τρώσῃς, κὴ ϑ᾽ ἅρματα ἄξῃς.

Τιτρώσκομαι, & τρώσκομαι, vulneror. Herodiā. l. 7. οἱ ϑ βαλλόμϑμοι κὴ τιτρωσκόμϑμοι κακῶς ἀπηλλάγησαν. Xen. Pæd. 3. τοὺς ϑ τιτρωσκομϑμους ἰατροὺς καλέσας, ϑεραπεύειν ἐκέλευσεν. Metaphor. apud Herod. l. 5. ὑπὸ φήμης τὰς ψυχὰς ἐτρώθησαν, animi eorum illo rumore exulcerati erāt. item lædor, damnum accipio. Il. μ. ἔτι ϑ γὰρ ὅδε τρώσεσθαι οἴω. τρώσκομαι autem apud Hippocr. legitur apud quem de morb. mul. lib. 2. Gal. etiam exp. ἐκτιτρώσκω aborto.

Τρῶμα, τὸ, vulnus. Hesyc. item clades, damnum, detrimentũ schol Hom. & Gal. Pro eodem dicitur & τρωμὴ, teste Eustat. qui & Ionicum esse ait, significans τὴν τρῶσιν.

Τρωματίζω, vulnero.

Τρῶσις, εως, ἡ, vulneratio. Exponitur etiam vulnus, ictus.

Τρωτὸς, vulneratus, item læsus, vel qui vulnerari, lædive potest. Eurip. in Hel. Οὔτε σιδήρῳ τρωτὸν καὶ τὰ δὴ λίμας.

Τραῦμα, τὸ, (tanquam à τρώω) idem quod τρῶμα, in communi lingua. Plut. de deo Socrat. λαβὼν μϑ εἰς τὴν κεφαλὴν ἐν μέσῃ τραῦμα δ᾽ ἐς δὲ πολλά. Xen. pæd. 5. τραύματα ὑπὸ ἐσθμῆς, quibus vulnera obligata erant. item clades strages, detrimentũ bello acceptum. Luc. de hist. scrib. ὁ πόλεμθ ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους κὴ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ τραῦμα.

Τραυματικὸς, ad vulnus vel vulnera pertinens, vulnerarius. i. vulneribus sanandis aptus: vt τραυματικαὶ ἀντίδοτοι, apud Dioscor. l. 1. c. 131. Et τραυματικὴ ῥίζα, apud eundem lib. 2. c. 4.

Τραυματίας, ὁ, vulneratus, saucius. Thuc. libr. 8. Theophil. epist. 54.

Τραυματίζω, vulnero, saucio. Dem. pro cor. τινὰς δ᾽ ἐτραυμάτισαν. Epigr. lib. 5. ὕδατα γὰρ πυρὸς ἐτραυματίσεν.

Τραυματίζομαι, vulneror, &c. Thu. l. 5. τραυματιζόμϑμθ ὑπ᾽ αὐτῶν.

Composita.

Ἄτρωτθ, ὁ κὴ ἡ, inuulneratus, illæsus: vel qui vulnerari & lædi nequit. Plut. in sympos. χρήμασι γε πολὺ μᾶλλον ἄτρωτθ ἦν πανταχῆ ἢ σιδήρῳ ὁ Αἴας.

Ἀτρώτως, sine vulnere, vel inuictè. Hesych.

Ἀτρώς, idem quod ἄτρωτθ. Suid.

Ἐκτιτρώσκω, abortum facio, abortum infero. Diosc. l. 5. ϑ κὴ βρέφη ἐκτιτρώσκει, fœtus immaturos expellit. Sic & alibi apud eundem.

Ἔκτρωμα, abortus. Hippocr. aphor. lib. 4. Ἐκτρωματίας, aborti-nus.

Ἐκτρωματισμὸς, & ἔκτρωσις, ipsa actio abortandi. Arist. hist. an. lib. 7.

Κατατιτρώσκω, vulnero, saucio. vel vulneribus conficio.

Νεότρωτθ, recens seu nuper vulneratus. Etym.

Νευρότρωτθ, qui vulneratos seu saucios neruos habet.

Συντιτρώσκω, simul vulnero: vel idem quod τιτρώσκω. Plut. in Alcibiad. ἔκοπτε τὰς νεὺς, συντιτρώσκων ϑ ἀπὸ ... φαρέτρα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Τίτυρθ, &c vide in Σάτυρθ.

ΤΙΤΥΣΚΟΜΑΙ, intentissimè dirigo, vt certum ictum inferam: collimo, dirigo ad scopum. Il. β. τοὶ δ᾽ ἐπεὶ χέοντο καρπαλίμως τε Ἀχαιοί, ... τιτυσκόμενοι λάεσσι τ᾽ ἔβαλλον. itē passiua significatione dicitur aliquid τιτύσκεσθαι: vt Ἐγχείη δ᾽ αὐτόθι τιτύσκετο, in eum dirigebatur, vel directa deferebatur. Exponitur etiam, paro, ἑτοιμάζω, vt τιτύσκομαι φρεσίν, apud Hom. sequente infinitiuo.

ΤΙΦΗ, frumenti genus de quo Theophr. hist. lib. 8. c. 1. & lib. 4. de caus. & Arist. hist. lib. 8.

ΤΙΦΟΣ, εθ, τὸ, palus, vliginosus locus. Apollod. Arg. lib. 2. κὴ ... τίφθ. Ab Hesych. exp. ἕλθ, palus.

Τίφια, aues palustres: apud eundem.

ΤΙΩ, F. τίσω, honoro, in honore habeo, magni æstimo. interdũ &, carum habeo. Odyss. ν. ἔτι με βροτοὶ οὔτι τίουσι φαίηκες. Il. ν. ὅ δ᾽ ἐμὲ τίεν ἶσα τέκεσσι, tanto habuit in pretio & tam dilexit quam natos suos. Legit & imperf. Ion. ἐτίεσκον pro ἔτιον. Od. χ. Οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων. ¶ Item punio, vindico, vlciscor: in qua signif. vsitatior est vox media: vt Od. μ. τίσαι δ᾽ ἡ ἑταίρους Λαερτιάδεω Ὀδυσῆθ, Οἵ μοι βοῦς ἔκτειναν. Od. γ. εἰ κὴ κεῖνθ ἐτίσατο ... Ibid. τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς. Et cum accus. rei, apud Hesio. in Asp. Πείσῃ φόνον τίσαιτο κασιγνήτων μεγαθύμων, idem persoluo, soluo luo: interdum etiam luo. Il. α. τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν. Od. ξ. Ἀλλ᾽ ἄλλοι δίκην τίουσι, dant seu luunt pœnas. Sic & alibi apud Homerum, &c.

¶ *Deriuata à τίω honoro.*

Τίομαι, in honore & pretio habeor, magni æstimor, color. Il. ε. & ϑ. ϑεὸς δ᾽ ὡς τίετο δήμῳ. Od. ε. χαίρων ἔτισ᾽ ὡς ἔτι ... χθονὶ τίετ) ἄλλη. Hinc particip. τιόμϑμθ, honoratus, in pretio habitus. Iliad. ω. Significat etiam τίομαι, idem quod τίω, apud Hesiod. in Theog. Ζεὺς τίετ) αὐτήν.

Τιμὴ, ῆς, ἡ, honor, cultus, qui aliis exhibetur: vt τιμὴ τῶν νέων πρὸς τοὺς γέροντας. Plut. in apophtheg. Lacon. item honor i. dignitas, siue parentum siue magistratus & virorum præstantium. Il. ρ. ἐκ ϑ Διὸς τιμὴ κὴ κῦδθ ὀπηδεῖ. Thuc. l. 2. κὴ μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ἢ μηδὲ τὰς τιμὰς διώκειν. Dicitur ἄγειν & ἔχειν τινὰ ἐν τιμῇ, in honore habere aliquem, apud Synes. Et pro eodem ἄγειν ἐν τιμῇ, apud Plut. Peculiariter τιμῆς nomine intelligitur imperium, magistratus, teste Arist. pol. l. 3. c. 7. Apud quem lib. 5. cap. 6. οἱ μϑ τιμαῖς ὄντες, idem sunt qui alias οἱ ἐν ἀρχαῖς ὄντες. ¶ Item τιμὴ, pretium quo res aliqua æstimatur. Demosth. in Tim. τιμὴν ἀπέδωκε φαύλων. Sic & alibi apud eundem & Aristot.

Τιμήεις, εσσα, εν, honoratus, honorabilis, qui in honore & pretio habetur. Od. ν. & δ. in accus. pro τιμήεντα dicitur τιμῆντα. Iliad. σ.

Τίμιθ, idem. Herodia. l. 6. Thuc. l. 7. De rebus inanimis quoque dicitur, & itidem exp. honore dignus, item pretiosus. Plut. de educ. lib. πλοῦτθ δ᾽ ἐστι τίμιον μϑ, ἀλλὰ τύχης κτῆμα.

Τιμίως, magno pretio, carè.

Τιμιότης, ητθ, ἡ, q. d. honorabilitas, pretiositas. Exponitur & nobilitas, excellentia, pretium. Apoc. 18.

Τιμαδία Hesych. est μικρὰ τιμή.

Τιμάω, f. ήσω, honoro, honore afficio, in honore & pretio habeo, magni æstimo. Il. ψ. ὡς ἔτι κὴ νῦν Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους. Sic Odyss. ε. ϑεὸν ὡς τιμήσουσι. Æsch. in Ctesiph. πότερον ϑ τὸν τιμήσετε ἢ ὑμᾶς αὐτοὺς ἀτιμωθῆτε; Et cum dat. rei qua honoramur aliquem. Plutarch. symp. lib. 1. τιμῶμϑμ ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσιν. ¶ Item æstimo. Cum genit. Attici. τιμήσαι τῆς ἀξίας, digno pretio æstimare. Cum præposit. πρὸ. Gregor. τιμῶ πρὸ πολλῶν χρημάτων, multis pecuniis præfero & antepono. Cum genit. & accusat. exp. etiam, dignum iudico, frequentius tamen in voce media. Construitur & cum dat. pers. & accusat. rei, sub audito accusat. δίκην. Demost. ὑπολαμβάνω τιμήσειν ἐλάττονθ ...

Τιμάομαι, honore afficior, in honore & pretio habeo. Plutar. in polit. præcept. ϑ τιμᾶσθαι τὸ τιμᾶν πολλάκις ἐστὶν οὐδὲ ... τερον. ¶ Item æstimor. Xen. in sympos. in voce media idem significat, quod τιμάω honoro. Od. τ. Οἳ ἤ μιν αἰεὶ κακοὶ θεοὺς ὣς τιμὴν ἔχω). Et pro τιμάω, æstimo, Xen. pæd. 2. μείζονθ αὐτὰ τιμῶν) οἱ λαμβάνοντες, pluris æstimant. Cum genit. & accusat. Chrysost. de offic. epist. πολλῶ τὴν ἡ μητέραν τιμώμενθ φιλεῖν, in eadem constructione exp. etiam, dignum iudico, dignum censeo. Luc. in Cauc. τιμησαίμην ἂν ἐμαυτῷ τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως. Cum dat. pers. & accus. rei subaud. accusat. δίκην, apud eundem. ἔστι τῷ μαγείρῳ σταυρὸν τιμήσαιτο qui coquum cruce mulctandum esse censeat. Sic & apud Plat. & Dem.

Τίμημα, τὸ, pretium, æstimatio. Euripid. interdum, litis æstimatio, mulcta: vnde τίμημα ποιεῖσθαι, mulctam irrogare, apud Dem. Et pro eodem, τίμημα ἐπάγειν, apud eundem, item τίμημα ἀντιδίδναι, apud Æschin. de male gest. leg. pro quo & τίμημα ἐπιγράφειν dicitur, apud Aristoph. in Pluto.

Τίμησις, εως, ἡ, honoratio, honoris delatio. item litis æstimatio: vnde τίμησιν ποιεῖσθαι, idem cum τίμημα ποιεῖσθαι, apud Æsch. in Ctesip.

Τιμητὴς, οῦ, ὁ, æstimator litium.

Τιμητικὸς, propensus ad honorandum, qui libenter honorat. Plut. in consolat. ad Apoll. τιμητικὸν πινάκιον, tabella in qua τιμηταὶ suum scribebant suffragium. Aristoph. in Vesp.

Τιμητὸς, ὁ, honorabilis, qui talis est vt honorari & æstimari debeat. τὸ τιμητὸν, idem quod τίμημα æstimatio litis. Dem. in Apho.

Composita: ac primum ex Τίω.

Ἀτίζω, nullo dignor honore, aspernor: vel ignominia afficio, honorem derogo. Apol. Arg. l. 2. Ἀλλὰ Διὸς ... δίκην ... ϑέμιν ἀτίζει. Exponitur etiam negligo, non curo. Il. φ. δ᾽ ... μϑ ἀτίζων ἔρχεται.

Ἄτιτθ, exp. inhonoratus. Il. ν. vide & comp. ex τίω punio.

Ἀτίτης, idem Hesyc. Ἀτιτεῖν, eidem est ἀδικεῖν, cui enim iniuriam inferunt, ij iustitiam ignominia suis sceleribus afficiunt. Ἀτίτθ quoque pro ἄτιτθ dicitur: vnde apud Eurip. in Ione, ἀτίτθ φίλων exp. exp. fœtus ab amicis. Est autem formatum ex τίω, de quo in τίω, punio.

Πλεῖστα, vehementer honoro & colo. Il. θ. περί μέν σε τίον Δαναοὶ ταχύπωλοι Ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσι.

Composita ex Τιμὴ & Τιμάω.

Ἀγλαότιμος, ὁ & ἡ, splendidè vel magnificè honoratus. Orph. Pro quo per metathesin dicitur ἀγαλότιμος. Hesych.

Ἀναλιμάω, pretium nimis magnum statuo: aut supero cæteros in statuendo pretio. Hesych. Apud Athen. ἀναλιμᾶν τὰ ὤνια, exp. annonam intendere.

Ἀντιτιμάω, vicissim honoro. Xen. Pæd. 5 Πειράσομαί σε ἀντιτιμῆσαι πᾶσι τοῖς καλοῖς. Item ἀντιτιμάω, & ἀντιτιμάομαι, contra æstimo. Plat. in apol. Socr. ἐγὼ δὲ δὴ τίνος ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι.

Ἀντιτίμημα, & ἀντιτίμησις, æstimatio litis quàm reus actoris æstimationi opponit, mulcta quã reus sibi cõtra actorẽ statuit.

Ἀπότιμος, honore carens, inhonoratus seu inhonorus. Soph.

Ἀπότιμα χρήματα, quę aliquis æstimata accipit: seu quæ suo æstimata pretio, oppignerata ei sunt donec pecunia restituatur. Demosth. in Onet.

Ἀποτιμάω, æstimatum do. Demost. Apud Hom. hymno in Merc. Οὐδ' ἀποτιμάσω, exp. non ignominia afficiam: vt propter metrum dicatur pro ἀτιμάσω.

Ἀποτιμάομαι, æstimatum accipio. Hesyc. ἀποτιμήσασθαι est pignori accipere, indicato simul pretio quo ipsum pignus æstimatur.

Ἀποτίμημα, pignus quod dotis loco datur. Hes. & Poll. l. 3.

Ἀποτίμησις, descriptio, census.

Ἀποτιμηταί, dicuntur ij qui pignus certo pretio ęstimatum accipiunt. Harpocr.

Ἄτιμος, idem cum ἀπότιμος. Il. α. Hesiod. in Theog. Synes. ep. 78. Item cui nullo honore fungi licet, infamis, ignominiosus. Dē. in Mid. ἐὰν μὲν ἐς τὸ στρατιώτην τάξῃ τις, ὁ κακῶς εἴπῃ ἄτιμος. Vnde ἄτιμα χρήματα, bona τῶν ἀτίμων, quæ inuadere licebat & rapere: apud eundem.

Ἀτίμως, sine honore. Plat. in ep. Item ignominiosè, cum infamia seu contumelia apud eundem.

Ἀτιμία, ἡ, infamia, ignominia. Od. γ. Isocr. in Paneg. & alibi.

Ἀτιμόω, ignominia afficio, infamia noto. Dem. ἐκβάλλει καὶ ἀτιμοῖ τὸν δυνάμενον.

Ἀτίμωσις, ignominiosa damnatio Idem in Mid.

Ἀτιμωτικός, ignominiosum reddens. Ἀτιμωτικῶς, ignominia & infamia afficiendo.

Ἀτιμάω, nullum honorem habeo, nullo honore afficio. Itē, negligo, aspernor. Soph. μὴ νῦν ἄτιμα θεούς. Exponitur &, indignitate seu contumelia afficio. Xen. τοὺς μὲν χρηστοὺς ἀτιμῶσι. Pro eodem Ionicè & poet. dicitur ἀτιμάω. Od. φ. ὁ ξεῖνος τὸν πάντες ἀτίμων ἐν μεγάροισιν.

Ἀτίμητος, inhonoratus, contemptus, neglectus. Il. ι. Item non æstimatus: vel, qui æstimari non solet: vt ἀτίμητος δίκη, apud Dem. in Pantæn.

Ἀτιμάζω, idem cum ἀτιμάω. Odyss. ξ. Νῦν δ' ἐμ' ἀτιμάζουσι κακὰ χρεῖ εἵματ' ἔχοντα. Plat. de rep. lib. 2. ἀτιμάζειν καὶ ὑπερορᾶν. Exponitur &, ignominia afficio, infamia noto. Xen. Pęd. 1. Plat. in apol. Socr.

Ἀτιμασμός idem quod ἀτίμωσις.

Ἄτιμον, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Decomp. Ἐξατιμόω, prorsus & penitus infamia noto.

Προσατιμόω, præterea ignominia afficio.

Βαρύτιμος, q. d. qui grauis est pretij, pretiosus. Matth. 26.

Βαρυτιμέω, pretium augeo & grauius reddo, solito grauiore pretio vendo. Suid. in τιμωλκέω.

Βούτιμος, bouis pretium æquans. Hesych.

Διατιμάω, ęstimo: vnde διατετιμημένον πρᾶγμα, in Pand.

Διατίμησις, æstimatio. Διατιμητικός indicatorius, indicandi vim habens, i. rei venali pretium constituendi.

Ἀδιατίμητος (Dec.) inęstimabilis.

Ἔκτιμος, expers honoris. Soph. in Elect.

Ἐκτιμάω, valde honoro, supra modum colo. Item æstimo. Plat. ep. 7. ἂν ἐκτιμᾷ τις ὀρθῶς. Interdum, nimio pretio æstimo, nimis carum indico. Arist. œcon. 2.

Ἔντιμος, qui in honore & pretio habetur. Dem. Olynth. 3. Et οἱ ἔντιμοι, viri spectabiliores, optimates. Xen. Pæd. 3. & 8. Res verò ἔντιμος dicitur, i. honesta, honorabilis, honorifica: vt ἔντιμος βίος, apud eundem Pęd. 3. Et ἔντιμον ποιεῖν τι, magno in honore habere, magni facere, Isocr. in Pan.

Ἐντίμως, honestè, honorificè, in maximo honore. Plat. de leg.

Ἐντιμότης, ητος, ἡ, dignitas. Arist. rhet. lib. 2.

Ἐντιμάομαι, suo pretio æstimo. Poll. lib. 8. & Harpocr.

Ἐπίτιμος, cui ad honores accedere licet: seu cui honos suus saluus est & integer. Thuc. lib. 5. Xen. Hell. 2.

Ἐπιτιμία, status ciuis iustus atque integer, quum fama & existimatio alicuius illæsa est, nec vlla infamia notata. Demost. pro cor. Æsch. in Ctesiph. Significat etiam idem quod ἐπιτίμησις: apud Chrysost. de sacerdot.

Ἐπίτιμος, qui in honorem alicuius fit, ad honorandum aliquem institutus. Soph.

Ἐπιτιμάω, carius indico: pretium augeo, seu intendo: vnde apud Demost. pro cor. ὅτι δ' ὁ σῖτος ἐπετιμήθη πρότερον, quum frumenti pretium esset auctum. Item, præterea æstimo. Idem in Aphob. οὐ μόνον ἀπὸ κατέγνωσαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ... ἐπετίμησαν. Cum datiuo expon. reprehendo, obiurgo, increpo, interdum &, inculpo. Item, interdico additis minis. Isoc. in Panath πολλοὶ τούτοις ἐπιτιμῶσι. Apud eundem ἐπιτιμᾶν τοῖς γεγενημένοις. Et cum accus. apud eundem in Paneg. ὡς δ' ἐπιτιμᾷ δ' ἐστὶν ἃ λέγεις αὐτούς. Dicitur & ἐπιτιμᾶν τι τινι, aliquid in aliquo reprehendere vel taxare. Phal. ἐπιτιμῶ σοι ἀβουλίαν. Ἐπιτιμάω, exp. etiam, glorifico, celebro. apud Thuc. li. 3 Itidemque apud Herodot. τὸν ἀδελφεὸν Στησαγόρεω ἐπιτιμέων, exp. in honorem Stesigoræ fratris. vbi ἐπιτιμέων Ionicè dicitur pro ἐπιτιμῶν.

Ἐπιτιμάομαι, reprehendor, taxor. Arist. eth. 3. cap. 5. & Xenop. apomn. lib. 1.

Ἐπιτίμημα, id quod alicui vertitur vitio, quod in aliquo reprehenditur & taxatur. Aristot.

Ἐπιτίμησις, reprehensio, increpatio, obiurgatio. Macrob. Saturn. lib. 4.

Ἐπιτιμητής, reprehensor, increpator, castigator. Pol. lib. 9.

Ἐπιτιμητικός, ad reprehensionem pertinens, reprehensorius, increpatorius.

Decomp. Ἀνεπιτίμητος, irreprehensus, inculpatus, qui reprehendi & culpari nequit.

Φιλεπιτιμητής, qui libenter obiurgat & increpat, ad reprehendendum pronus. Isocr. ad Demon.

Ἐρίτιμος, qui in maximo habetur honore, admodum honorificus. Il. β. ¶ Est & piscis nomen apud Aristot. hist. anim. lib. 5. & Athen lib. 7.

Θεοτίμητος, à deo honoratus, vel, diuino honore afficiendus, venerandus.

Ἰσότιμος, qui in pari & æquali est honore. Plut. in Fab. Phil. de v. M. lib. 1. Item τὸ ἰσότιμον, quod pretio par est, tantidem æstimandum. Herodia. l. 2.

Ἰσοτιμία, par honor & dignitas: seu, par conditio & ius. Phil. de v. M. l. 1.

Dec. Ἀνισότιμος qui inęqualis est dignitatis. Greg. Naz.

Ἐξισοτιμία, æqualitas seu exęquatio honorum.

Μεγαλότιμος, qui in magno honore habetur. Hesych.

Ὁμότιμος idem cum ἰσότιμος, qui in pari & eodem habetur honore. Interdum &, eiusdem conditionis. Il. ο. Xen. Pęd. 2. Plutar. in Fab.

Ὁμοτίμως, æquali honore, pari dignitate.

Ὁμοτιμία, honoris æqualitas. Greg.

Παντίμον γέρας, munus honoratissimum. Soph.

Περίτιμος, ου, ὁ, admodum honoratus: vnde fœm. περιτιμήεσσα. apud Hom. hymn. 1. in Apoll.

Πολύτιμος, multo honore dignus: vel, magno pretio dignus, pretiosus. Athen. lib. 2.

Πολυτίμητος, idem. Aristoph. in Nub. & Luc. in somn.

Πολυτιμίζω, multo honore afficio, in magno honore & pretio habeo. Hesych.

Πρότιμος, maiore honore & pretio dignus, prętantior, antiquior. Luc.

Προτιμάω, pluris facio, maioris æstimo: præfero, antepono. Plut. in Num. προτιμῆσαι τὴν ἡσυχίαν τῆς βασιλείας. Herodot. προτιμῶ πολλῶν ἐμοὶ ξεῖνον γενέσθαι, multis pecuniis anteponens meum hospitium. ¶ Item rationem habeo, curo. Aristoph. Ἐπεὶ προτιμῶ γ' οὐδέν. Dem. ὧν οὐδὲν προτιμᾷ.

Προτιμάομαι, pluris fio, anteferor, anteponor. Plut. in Num. τῆς πολεμικῆς δυνάμεως προτιμᾶσθαι τὴν πολιτικήν.

Προτίμησις, ipsa actio pluris ęstimãdi & præferẽdi. Thuc. l. 1.

Συντιμάω, pretium augeo, carius indico. Demost. in Dionysod.

Συντίμησις, indicatura, pretium. Reg. lib. 4. c. 12.

Ὑπέρτιμος, pretij magnitudine modum excedens. Aristotel. œconom. 2.

Ὑπερτιμάω, supra modum honoro: vel, supra alios honore afficio. Luc. Item nimis magno pretio æstimo.

Ὑποτιμάω, idem cum τιμάω æstimo, indico. Athen. l. 6.

Ὑποτιμάομαι idem Aristot. in œconom. Est etiam idem quod ἀντιτιμάομαι, litem mihi æstimo contra actorem. Xenop. in apol. Socr.

Φιλότιμος, honoris seu honorum cupidus & studiosus. Xen. Interdum & ambitiosus, qui nimia honorum cupiditate ducitur: apud Plat. polit. 1. Aristot. eth. 2. cap. 7. Dicitur & generaliter φιλότιμος, qui ad rem aliquam contendit. ex eâque honorem sibi parere nititur: vnde φιλότιμος ἐπ' ἀρετῇ, virtuti obnixè studens, apud Plat. de leg. Τὸ φιλότιμον, studium honorum. Thuc. lib. 2. Item studium contentionis: cuius scopus est honor & gloria. Synes. ep. 60. Apud Eurip. φιλότιμον ἦθος, exp. liberales mores.

Φιλοτίμως, studio honoris: vel nimio honoris studio, ambitiosè. Dem. in Epitaph. φιλοτίμως ἔχειν πρός τι, ad aliquid honoris & gloriæ studio contendere: vt apud Xenophontem. Φιλοτίμως ἔχω πρὸς ἀγαθὸς φαίνεσθαι. Interdum φιλοτίμως exponitur statim: vt apud Herodian. li. 5. φιλοτίμως πέμπων στρατιὰν ... καὶ πολυτελῆ ἀναθήματα. Significat etiam, magnificè, apud Polyb.

Φιλοτι-

Φιλοτιμία, honoris seu honorum studium. Interdum, ambitio. Herodian. lib. 6. & 3. Significat etiam, æmulatio, æmula virtus & contentio animi ad certamen excitati, contentiosa simultas, apud Plut. de fort. Alexand. lib. 2. Xenoph. Pæd. 8. & Philostr. ep. 13. Exponitur & simpliciter, studium, contentio: vt ἡ ἐπὶ τοῖς καλοῖς φιλοτιμία, apud Plat. in ep. item, cupiditas, libido. vt φιλοτιμία πρὸς τὴν καθήρωσιν, libido consecrandi, Plut. in Public. ¶ Apud Demosth. φιλοτιμία dicitur erogatio publicè facta. Apud eundem & Plut. in Ant. exp. munificentia, liberalitas.

Φιλοτιμέομαι, honoris consequendi gratia facio aut annitor: ambitiosus & magno studio conor & annitor: *more eorum qui honoris causa toti sunt in aliqua re.* Xenoph. εἰσὶν ἐνθάδε οἳ πάνυ ἂν φιλοτιμηθεῖεν φίλῳ σοι χρῆσθαι, qui magnoperè amico te vti vellent. Et sequente particip. Plat. polit. 1. μὴ φιλοτιμοῦ ἐλέγχων ἐπειδάν τίς τι ἀποκρίνηται. Sequente verò μὴ exponitur honoris mei studio ardens vereor ne: vt apud eundem ep. 7. Item æmulor, æmulatione ductus contendo cum aliquo. Isocr. in Panegyr. πρὸς ἀλλήλους φιλοτιμούμενοι. Item efferor, glorior, mihi placeo. idem in Euagor. ἐπὶ τοῖς ἔργοις καὶ τῇ μνήμῃ φιλοτιμουμένους. Et cum solo dat. apud Greg. in Epitaph. patr. Cum ὅτι, apud Lys. ¶ Significat etiam, munificentia & liberalitate inclaresco, largior populariter. Demosth. Et simpliciter, dono, muneror. vt apud Theophyl. δυστυχεστάτῳ φιλοτιμούμενος δῶρα τῷ Πριάμῳ.

Φιλοτίμημα, τὸ, conatus, contentio, studium aliquid efficiendi: propriè, in quo aliquis sibi placet, & è quo honorem aucupatur. Greg. in Epitaph. patr. Significat & liberalitatem, item factum liberale. apud Plut. in Alcib.

Decomp. Ἀντιφιλοτιμέομαι, inuicem certo seu contendo. Plut. in Per. item ex aduerso largior, seu munificentia cum alio certo. Greg.

Ἀφιλότιμος, qui nullo prorsus honorum studio & cupiditate ducitur, liber ab ambitione. Aristot. eth. 4. cap. 7. Exponitur &, illiberalis, qui laudem non meretur: apud Plutarch. in Erot. Synes. ep. 118. Ἀφιλοτιμία, animus ab honorum cupiditate alienus.

Διαφιλοτιμέομαι, idem cum φιλοτιμέομαι, contendo, & magno studio conor quippiam efficere. Theophr.

Ὑπερφιλότιμος, qui supra modum honoribus studet, nimium ambitiosus. Ὑπερφιλοτίμως, nimio honoris studio. Item summa cum æmulatione & contentione Athen.

¶ *Deriuata à τίω punio, vlciscor. item soluo, persoluo.*

Τίομαι, idem quod τίω, punio, &c. vide Τίω. item exigo seu accipio id quod persoluitur & datur. Odyss. ν. ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον τισόμεθα.

Τίσις, εως, ἡ, punitio, pœna, vltio. Od. α. Hesiod. in Theogn. Exponitur &, persolutio, remuneratio, apud Hom. in Odyss.

Τιμὴ pœna, mulcta, vltio. Il. α. Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε κυνῶπα, πρὸς Τρώων, pœnas à Troianis repetentes. Item census, id quod principi per capita soluitur siue per focos.

Τιμάω, mulcto. Item mulctandum censeo seu pronuntio, condemno. vnde apud Suid. οἱ γὰρ Ἱμεραῖοι τὸν φιλόδημον τιμῶνται πρὸς τῇ δημοσίᾳ καὶ φυγῆς ζημίᾳ. Significat & censeo. vnde apud Aristot. pol. 6. Τιμῶνται τὰς κτήσεις. & passiua signif. apud Polyb. οἱ ὑπὲρ τὰς μυρίας τιμώμενοι δραχμάς, qui supra centum millia æris censi sunt.

Τίμημα, mulcta, supplicium, pœna. Demosth. item, census. Plat. Aristot. polit. 5. Demosth. &c.

Τίμησις, ἡ, idem. priori signif. apud Dinarch. posteriori apud Aristot. polit. 5 c. 8.

Τιμητὸν, τὸ, *itidem* census. Dem. in Aphob.

Τίνω, & τιννύω, seu τίννυμι, idem cum τίω, luo, soluo, pendo, rependo. Il. γ. Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν Ἀλεξάνδροιο πεσόντος, Plat. de leg. Τίνειν τὴν βλάβην, damnum rependere. Sic μισθὸν τίνειν, mercedem soluere. apud Xen. Et in apostol. can. 84. Τιννύτω τιμωρίαν, pœnam luat.

Τίνυμαι, punio, pœnas exposco, vlciscor. Hesiod. in Dieb. Ἐριννύας ἀμφιπολεύειν Ὅρκον τινυμένας, punientes eos qui falsum iusiurandum iurarunt. Item luo, pendo, idem cum Τίνυμαι Epigr. lib. 2. Λαοῖς ἦν λαοῖς ἔνδικα τινυμένη, quæ meritò pœnas luis populo.

Τιταίνω idem cum τίομαι, punio, &c. Hesiod. in Theog. Φάσκε δὲ τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι Ἔργον. Exponitur & neutraliter, pœnas luo, punior apud schol. Hesiod. ¶ At Τιταίνω, pro τείνω, vide in τείνω.

Τιτᾶνες, seu Τιτῆνες: dæmones quidam à Ioue è cœlo sub terram detrusi: sic dicti à Τιταίνω significante vlciscor, vel pœnas luo. vide schol. Hesiod. & Plut. περὶ σαρκοφαγίας.

Τιτανώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, Titanicus. vt Τιτανῶδες ἐνιδεῖν, torvum intuens, more Titanum. Luc.

Τιτανικὸς idē. vt Τιτανικὸς τόνος, apud Plut. de solert. anim.

Τιτανὶς, ίδος, ἡ, Titania, seu Titanica: vt Τιτανὶς γῆ apud Etym. & Hesych. terra cognominata à Titano, vno ex Titanibus, qui solus contra deos non militauit.

Τίω, punio: vel potius crucio, dolore afficio. vnde particip. Τετιηώς, & τετιημένος. Il. λ. Ἵζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες, sedebant tristes. & Od. α. Τετιημένος ἦτορ, cor de cruciato & tristi.

Composita.

Ἀντιτίω, vicissim punio seu vlciscor, vicissim pœnas sumo. Item vicissim pœnas luo. Soph.

Ἀντιτίομαι, *itidem* vicissim punio. Eurip. in Medea.

Ἀντίτισις, mutua pœnæ luitio.

Ἀντίτιτος, vicissim punitus, vicissim pœnam passus. Hesych. Pro eo per syncopen dicitur ἄντιτος, Il. ω.

Ἀντίτιμος, ὁ καὶ ἡ. quem aliquis ἀντιτίει. Et ἀντίτιμα, quæ aliquis loco mulctæ persoluit. Hesych.

Ἀντιτίνω, vicissim luo, vicissim pendo. Theogn. Μή τιν' ὑπερβασίην ἀντιτίειν πατέρων.

Ἀποτίω, idem cum τίω punio, &c. vnde Od. ν. Ἀλλ' ἄγε μήτιν ὕφαινον ὅπως ἀποτίσομαι αὐτούς. Xen. anab. lib. 3. ἀλλὰ τούτους μὲν οἱ θεοὶ ἀποτίσαιντο. Item persoluo, luo. Il. φ. πῶς τ' αὐτὴν σὴν ἀποτίσειας μ' ἔοργας. Phil. de mun. τὴν καθ' ἀπελευθέρων ἀρχαίων δίκην ἀποτίσει. Significat &, rependo seu reddo quod accepi. Il. α. τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν.

Ἀποτίνω, itidem luo, soluo, pendo. Il. γ. Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν ἥντιν' ἔοικε. Plut. in Sol. περὶ δραχμὰς τῷ ἰδιώτῃ, δύο δ' ἄλλας ἀποτίνειν εἰς τὸ δημοτικόν.

Ἀποτίννυμι, idem cum Τίννυμι. Ἀποτίνυμαι, idem cum Τίννυμαι, pœnas sumo. Il. π. Πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινήν.

Decomp. Ἀνταποτίω, retribuo, rependo. in ant. Epigr.

Ἐναποτίω, persoluo in.

Ἄτιτος, ὁ καὶ ἡ, impunitus, inultus. Phocyl.

Ἐκτίω & ἐκτίομαι, idem quod ἀποτίω, punio. Soph. in Aiace. Item luo, soluo: interdum &, rependo: vt ἐκτίσειν τὸ τίμημα τὸ γιγνόμενον, persoluturum litis æstimationem iustam. Demosth. in Tim. Plut. in Sol. ἐξετίσατο τίσιν αὐτῷ, pœnas ei persoluit.

Ἔκτισμα, τὸ, id quod luendum exactum est vel exigitur, pœna, mulcta. Dion. Halic. l. 10.

Ἔκτισις ἡ, persolutio, exolutio, solutio. Aristot. œcon. 2. Plut. in Cim.

Ἐκτιστὴς ὁ, qui soluit: item, exactor, vindex. Basil. in orat. contra irascentes.

Ἐκτίνω, exoluo, pēdo, luo. Plut. in Sol. ἐκτίνειν ἑκατὸν δραχμὰς εἰς τὸ δημόσιον. Ἐκτιννύω idem.

Decomp. Ἀντεκτίω, vicissim luo seu pendo. Item, rependo.

Ἀντέκτισις, repensio, apud Phil. item mulcta. Ἀντεκτίνω, idem cum ἀντεκτίω.

Συνεκτίω, simul soluo, vnà pendo. Συνεκτίνω, idem. Συνεκτιννύω, pro iisdem. Plut. in Rom.

Ὑπερεκτίνω, soluo vel pendo pro. Cum genit. pers. Luc.

Ἐπιτίμιον τὸ, mulcta, pœna, Dem. pro cor. Plut. in Coriol. Æsch. in Ctesiph.

Ἐπιτιμάω, vlciscor, punio. Hesych.

Ἐπιτίμημα, idem cum ἐπιτίμιον. Poll. l. 8.

Ἐπιτιμήτωρ, punitor, vltor, vindex. Od. ι.

Παλίντιτος qui rependitur, vicissim punitus. Od. α.

Πολυτίμητος, multū punitus, multis pœnis exercitus, apud Suid.

Προστιμάω, mulcto. Dem. ὁ νόμος προστιμᾶν ἐπέταξε τῷ δημοσίῳ, mulctare eum iussit pecunia reip. dependenda.

Προστίμημα, idem cum ἐπιτίμημα. apud Poll.

Ὑποτιμάω, seu ὑποτιμάομαι, irrogo pœnam, condemno. Plut. item censeo. Aristot. œcon. 2.

Ὑποτίμησις, exp. pœna, mulcta. Exponitur &, prætextus. apud Plut. in Cam.

Ἀνυποτίμητος, (*decomp.*) non censu, non æstimatus. Et peculiariter, cui lis æstimata non est. Ἀνυποτιμήτως, sine cēsura, sine litis æstimatione, ideóq; sine mulcta. Ioseph. de antiq. Iud.

Τλάω Τλητὸς, &c. vide in Ταλάω. Τμήγω, τμητὸς, &c. in Τέμνω. Τίθημι, τέθη, in Ὄς.

ΤΟΙ, particula est enclitica, quæ aduerbiis vel coniunctionibus adnectitur interdum ornatus tantum gratia. vt πάνυ τοι, ἔστι τοι, γάρ τοι, δέ τοι: cum quibus particulis inuenitur etiam cohærere. Aliis vocabulis subiuncta, aliquando exp. quidem. vt apud Xen. ἐγώ τοι σὲ μὲν δίκαιον νομίζω, equidē te iustum esse iudico. Sic οἶδά τοι apud Aristoph. noui equidem. Τοὶ γὰρ aliquando exponitur equidem, vel ego verò: aliquando exp. itaque, igitur in qua signif. dicitur sæpe τοιγαροῦν vel τοιγάρτοι, in soluta oratione. Καίτοι, quamuis, quanquam. Demosth. καίτοι τό γε αἰσχρὸν ὁμοίως. sic & apud Isocr. & alios. item pro equidem. vt apud Plut. in Cæsare, καί τοι καὶ λέγων τινὰ κατ' αὐτοῦ φαίνεται τὸν δῆμον: item pro atqui, at, verùm, sed, itaque, proinde. Τοίνυν interdum pro καίτοι, atqui: at, equidem, proinde: interdum est ἀναπληρωματικὸν, sicut Verò Latinis. item pro vtique & profectò. Plura apud Bud. in comment. Ἤτοι aut, siue. item pro, μὲν, quidem. apud poëtas. item pro certè, sanè, profectò. item pro videlicet. vide plura in Ἤ suprà.

Τοῖος, &c. vide in Οἷος.

aorist.2.med.apud Pausan in Arcad. ἐκτιθέμενον αὐτὴν ὁμοῦ τῷ παιδὶ ἐς λάρνακα, ἀφιᾶσιν εἰς θάλασσαν, conditam vnà cum filio in arcula.

Ἐκτίθημι, expono. Plut.in Alcib. τὴν λείαν πᾶσαν ἐκ τῆς χώρας συναγαγόντες, ὡς Βιθυνοῖς ἐκτίθενται. Aristop.κἀγὼ ἐξέθηκα παῖδα. Item expono,i.explico,declaro,edo,prodo:vnde apud Iustin.Mart.(de Aristot.)σύντομον ἵνα τῆς ἑαυτῆ φιλοσοφίας ἐκτιθέμενος ὅρον.

Ἔκθεμα,τὸ, tabula quæ exponitur oculis prætereuntium, seu qua prætereuntium oculis exposita aliquid significatur & declaratur.

Ἔκθεσις,expositio.explicatatio.Alex.Aphr.Item editio alicuius dogmatis,vel editum & promulgatum dogma. Theodorit.hist.eccles.l.2.

Ἐκθετικός,expositiuus:aliis expressiuus.

Ἔκθετος,expositus:vt ἔκθετος ξένος.Eurip.

Decomp. Ἀντεκτίθημι,contrà expono.

Προεκτίθημι,priori loco expono,propono. Hermog. προέκθεσις,expositio quæ præmittitur,propositio.Idem.

Ὑπεκτίθημι,vel ὑπεκτίθεμαι,clàm subductum & subtractũ expono.Soph.in El. ἐκ χερῶν λαβὼν Ὀρέστην τῆς ἐμῆς, ὑπεξέθου.Sic & apud Plut.in Themist.

Ἐντίθημι & ἐντίθεμαι,impono,pono in.item indo,insero,Dem. ὅτι τὰ χρήματα ἐντιθέασι τὴν ναῦν. Lucian. διελὼν τ̃ αὐτ̃ μικρὸν ἐντίθησιν. Metaph. Od.φ. Παῖς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ,animo concepit & recondidit. Il.δ. ἐνθέσθαι ἐν ὁμοίῃ τιμῇ.exp.in pari honore habere. Exponitur &,in animũ induco:apud Plut.in Demetr. Dicitur & ἐνθέω, pro iisdem: apud Aristoph.in equit.τοῦ μὲ ὀλίγον ἐντιθεῖς.

Ἔνθεμα,τὸ, surculus qui inseritur & inditur arbori vel cortici.Theophr.de caus.pl.l.1.

Ἐνθέμιον,τὸ,interior pars puppis.Poll.l.1.

Ἔνθεσις impositio Peculiariter ita dicitur frustum quod ori inditur, buccea seu bucella.Athen.l.3.& Lucian.in Cronyle.

Ἔνθετος insitus,seu insitiuus,qui interi potest.Theogn.

Παρεντίθημι & παρεντίθεμαι,[*Decomp.*] obiter impono vel insero,intersero.Demost.Παρένθεσις interpositio, interiectio, insertio: nomen figuræ grammat. quum in medio vocalis aliqua inseritur, syllabam tamen non efficiens. vt quum νέος dicitur pro νέος Tryphon. Item figura orator. de qua Iulian. Rufin.& Rutil.Lup.παρένθετος,interpositus:seu obiter insertus obiter introductus.παρενθήκη interpositio, interiectio,intercalatio Et metaph.additamentum,appendix. Paus. in Attic. Syn.ad Auxent.

Ἐπιτίθημι & ἐπιτιθέω,impono,superimpono.Herodian.l.2.ἐπιθέντες δυσὶν οἰκέταις τ̃ πιστῶν ἑαυτοῖς. Dioscor.ἐπιθεῖς εἰς λοπάδιον.Dicitur ζημίαν,τιμωρίαν & τίμημα ἐπιθεῖναι, mulctam imponere,mulctare:apud Xen.Demost.& Æschin. Item αἰτίαν & δίκην ἐπιτιθέναι,intendere,obiicere.Isocrat.in Panath. τ̃ ῥηθέντων ἅπαντες ἂν ἐμοὶ τὴν αἰτίαν ἐπιθεῖεν. Dicit & ἄλγεα seu στοναχὰς ἐπιθεῖναι,i.afferre,inferre.Il.α.β. ¶Item ἐπιτίθημι,addo,adiicio.Il.ν. Πάντ' ἐθέλω δόμεναι καὶ οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι.Sic & apud Demost in Mid.¶Interdum exponitur obdo,occludo.vt Od.ι.ἐπέθηκε θυρεὸν λίθον, obdidit ostio lapidem.

Ἐπιτίθεμαι,itidem impono. irrogo, infligo.Thuc.ἐπέθεντο θάνατον ζημίαν. ¶Item impono aliquid exequendum, iniungo.mando. Athen.libr. 11. ¶ Item manum impono,inchoo,aggredior.Æschin.ἐπιτίθεμαι τῷ τ̃ δήμε καταλυσῆ, aggredior popularem statum euertere. Item adorior,inuado,per vim occupo,Herodian.lib.6.πρῶτος γὰρ ἐτόλμησε τῇ Παρθυαίων ἀρχῇ ἐπιθέσθαι. Thuc.libro 3.ἐπιθέμενοι δὲ τὴν ξύμβασιν,aggressi,adorti. ¶ Significat etiam, toto pectore incumbo,magnopere deditus sum.Synes.ep. 57. εἰ δὲ θεαγροσκοπίαις ἐπιθέμενον.¶Exponitur &,cunctor,diem duco:apud Hippocr. de arte. ¶Ἐπιτίθεμαι, [pass.] imponor , superimponor. Plato de rep.l.6.

Ἐπίθημα,τὸ,id quod superimponitur rei alicui:operculum, opertorium Paus.in Ach.Il.α & Aristoph.in Pace.

Ἐπιθημάτιον,operculo. Athen.

Ἐπίθεμα,idem.Disc.lib.7.cap.1. Pausan.in Att. Philo de v. M.lib.3.

Ἐπίθεσις,ἡ,impositio.Alex Aphr. Item inuasio,aggressio. Aristot.eth.5.& Polit.5.Plut.& Diod.Sicul.

Ἐπιθετικός , aptus ad inuadendum: seu cui non deest animus ad inuadendum & aggrediendum , vt κύνες ἐπιθετικαί, apud Xen.

Ἐπίθετος,adiectus, seu adiectitius, qui adiici solet:vt ἐπίθετον κάλλος,apud Hermog.& ἐπίθετα ὀνόματα,apud gram. Exponitur etiam,ascititius,aliunde inuectus:vt ἐπιθέτοις ἑορταῖς, apud Isocr.in Areop. Item impostitius seu impositus, qui imponi solet:vt ἐπίθετοι ἐπιστολαί,apud Lys.

Ἐπιθέτως,adiectitiè,seu adiectiuè. Item fictè.

Ἐπιθήκη,additio,adiectio, additamentum, excessus. Hesiod. in Erg. Aristoph.in Vesp.

Decomp. Ἀντεπιτίθημι,vicissim vel contrà impono. Thuc.

Εὐεπίθετος,aggressu vel inuasu facilis.

Συνεπιτίθημι,simul impono.συνεπιτίθεμαι,vnà adorior & inuado. Apud Polyb.lib.5.μὴ συνεπιθῆται τοῖς καιροῖς,exp. ne arriperet occasionem,seu ne vteretur occasione oblata.

Κατατίθημι,depono. Xen.pæd.2. καταθεὶς τὰ ὅπλα εἰς τὸ μέσον. Item depono,i.pendo,persoluo,numero. Aristoph. in Ran. εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμὰς,μὴ καταλέγει. Interdum cum genit.& accusat.vt apud Xen.pæd 3. ἀπάγε τὴν τε γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας μηδὲν αὐτῶν καταθεὶς,nihil pro ipsis persoluens. ¶Item repono,colloco. Xen.in Oecon.δίχα δὲ καὶ τὰ εἰς ἐνιαυτὸν λελογισμένα κατέθεμεν , quæ in annuum vsum deputata sunt,seorsum etiam condidimus.¶Apud Platon. in Cratyl. εἰς τὸ κοινὸν καταθέντας χρὴ σκοπεῖν,&c.exp.re in medium collata considerandum est. ¶Apud Eurip.καταθέσθαι σπονδάς,fœdus facere.

Κατατίθεμαι ,idem quod κατατίθημι,depono:vt Il.γ.τὰ μὲ κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ. Plutar.in Fab.τ̃ Φαβίου καὶ ἐτόλμησεν ἀναγκάσαι καταθέσθαι τὴν μοναρχίαν, cogere ad deponendum dictaturam. Item dependo, persoluo. Phaler.in epist.¶Item colloco,constituo. Isocrat in encom.Euag. βουλόμενος ἀσφαλῶς καταθέσθαι τὰ περὶ αὐτόν , res suas in tuto collocare cupiens. ¶Exponitur etiam,comparo,acquiro: vt αἴδιον δόξαν καταθέσθαι,apud Thuc.l.4 ¶Καταθέσθαι χάριν,collocare & conferre beneficiũ gratiam inire.Idem l.1.& Dem.δεῖ παραρίσθ. ¶Ἐν γράμμασι seu εἰς γράμματα κατατίθεσθαι,literis mandare,scriptis prodere & testificari.Syn.¶Κατατίθεσθαι ἀτιμίαν,passiuè dicitur,i.conferri: apud Herod.lib.6. Item αὐτὸ ἐ κατατιθέσθαι, dicitur,i. collata esse:apud eundem

Κατάθεσις,depositio. Item positio,i.affirmatio. τῆς ἀμπέλου κατάθεσις,propagatio vitium,quum in terram sarmenta deprimuntur.Gaz.de sen.

Καταθήκη,itidem,depositio.Item pro παρακαταθήκη.Isocr.

Decõp. Ἐγκατατίθημι,(& poet.ἐνικατατίθημι) depono in, repono seu cõdo in:vnde apud Hesiod.in Theogo.τὴν ἐγκάτθετο νηδὺν,per syncopen,pro ἐγκατέθετο.

Παρακατατίθημι,seu παρακατατίθεμαι,depono apud, fidei alicuius cõmitto,custodiendũ trado. Æsch. τοῖς διδασκάλοις παρακατατιθέμεθα τοὺς ἡμετέρους αὐτῶν παῖδας. Plut. in Them.τὴν πόλιν παρακαταθέσθαι τῇ Ἀθηνᾷ.Interdũ exp. depono tanquã apud sequestrẽ,vt apud Xen.Hell.6. item, fortunæ cõmitto. Æschin.in Ctesiph.παρακαταθήκη,depositum,fideicommissum. Thuc.l.2. μέχει τ̃ δεῦρο ἔχομεν παρακαταθήκην. Sic & apud Dem.in Mid.&c.

Προσκατατίθημι,insuper dependo seu persoluo. Aristoph.in Nub.

Συγκατατίθημι,vnà depono. Συγκατατίθεμαι,Idem vnde metaph.συγκατατίθεσθαι τὴν δόξαν dicitur,i.in eandem sententiam descendere,idem sentire:sumpta metaph.ab iis qui eiusdẽ sententiæ existentes calculum vnà in vrnam ponunt. Sæpe tamen sine accusat. συγκατατίθεμαι,in hac signif.vsurpatur , vt apud Plut.de prim.Frig. τὸ ἐπέχειν ἐν τοῖς ἀδήλοις τ̃ συγκατατίθεσθαι σοφώτερον ἡγέμενος.Συγκατάθεσις, assensio, approbatio,Sext.Philosoph.in Pyrrho. Item consensus seu consensio.in ep.ad Corinth.2.c.6.

Μετατίθημι transpono. Item huc illuc transfero,commuto,permuto. Plut. in Coriol. εἰ τὰς χεῖρας μετατιθέντες αὐτοὶ καὶ τὰς πόδας.

Μετατίθεμαι,transponor. Phil. de mun. Frequentiùs idem significat quod actiuum:Thuc.l.8. ἐξεῖναι ὑμῖν καὶ μεταθέσθαι ἢν μή τι ἀρέσκῃ. Xen.μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα, muto & retracto. Interdum absolutè μετατίθεσθαι dicitur pro retractare dicta & mutare sententiam:vt apud Plut.polit.1.φανερῶς μετατιθέ. καὶ ἡμᾶς μὴ ἐξαπάτα.

Μετάθεσις,transpositio,permutatio,mutatio.Dem.Plutarch.in symp.7.sap.Synes.ep.67. Est & figuræ gramm.nomen de qua Tryphon.& oratoriæ,de qua Iul.Rufin.

Decomp. Ἀμετάθετος,non transpositus vel mutatus: seu qui transponi & permutari nequit, immutabilis,constans.

Δυσμετάθετος , transpositu vel mutatu difficilis.

Εὐμετάθετος,qui facilè transponitur & mutatur.

Παρατίθημι,appono,seu iuxta pono.Il.σ. Ἀλλὰ σὺ μὲ νῦν οἱ παράθες ξεινήια καλά. Plat.de rep.l.2. ἀλλὰ καὶ τραγήματά που παραθήσομεν, apponemus eis bellaria.Item addo,indo. Od.γ. Αἱ γὰρ ἐμοὶ τοσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν. Item commẽdo,fidei alicuius depositum seruandum trado, commito. Act. Ap.20.καὶ νῦν παρατίθημι ὑμᾶς ἀδελφοὶ τῷ θεῷ. Sic & alibi in n.Test.significat etiam, pono iuxta aliquid vt cum eo comparem,compono,confero.Isoc.in Panath.παραθέντες ταύτη ταῦτα τοῖς ἐνθάδε.Item propono, vt Matth.13. παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς Expon. &,impono:apud Hesiod.in Theog. στεφάνας παρέθηκε καρήατι.

Παρατίθεμαι,apponor.vnde τὰ παρατιθέμενα,fercula quę apponuntur. Aristot.polit.1. Frequentiùs idem significat cum παρατίθημι,appono:vt παραθέσθαι δαῖτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνε.Od.ο.Interdũ iuxta pono,vt δαῖδας παραθέσθαι. Odys. σ.Interdum appono,i.cito,allego,in medium affero. Plato de leg.

de leg.lib.5. τὰ μὲν δὴ τῶν ἄλλων ζώων, παράδειγματος ἕνεκα μένον παραθεῖσθαι τῷ λόγῳ. Exponitur etiam, confero, comparo, compono. Item depono apud, fidei alicuius custodiendum trado, commendo. Plutarch. in Num. παρατιθεμένους τὴν τοῦ πυρὸς ὥσπερ ἀμιάντοις σώμασιν. ¶ Est etiam, expono, explico, enarro. Areth. in apoc. cap.4. item periculo expono seu obiicio. Odyss.γ. οἵ τ' ἀλάονται ψυχὰς παρθέμενοι ¶ Apud Polyb. l.3. τὰ μὲν χρήματα εἰς τὰς ἰδίας ἐπιβολὰς παρέθετο, exp. reposuit & recondidit.

Παράθεμα, id quod apponitur vel adiicitur. Hesych.

Παράθεσις, appositio, & idem cum παράθεμα: vnde apud Athen. l.5. & 10. epulæ quæ conuiuis apponuntur, παραθέσεις dicuntur. Item compositio, comparatio, collatio. Polyb. li.3. item depositio seu repositio: apud eundem ibidem. ¶ Est & species ἀγωνίσματος: apud Plut. symp.2. probl.4.

Παραθήκη, res reposita & recondita. Maccab. l.2. cap.3. Item res deposita. Phocyl. pro additamento & appendice vsus est. Plut. in lib. de Herodoti malitia.

Ἀντιπαρατίθημι, (dec.) ex aduerso pono, oppono, vt comparem & contendam cum alio. Plat. in Apolog.

Περιτίθημι, circumpono: vel circundo. Herodian. l.3. τὴν χλαμύδα περιθεῖσαν. Metaphoricè plerunque περιθεῖναι aliquid alicui dicimur quo eum velut vestimus & amicimus. Æschin. περὶ παραπρ. ὑπὲρ ἧς ἔπεμψεν ἡ πόλις, περιθεῖσα πίστιν αὐτοῖς, autoritate quasi amictos. Plut. in Sol. Ταῖς τέχναις ἀξίωμα περιέθηκε, effecit vt in autoritate & pretio haberentur. Interdum exp. tribuo, attribuo: vt apud Aristot. polit.8. cap.6. περιτιθέμενοι τῇ Ἀθηνᾷ τὴν ἐπιστήμην.

Περιτίθεμαι, circumponitur mihi, mihi circũpono, induo. Idem de mun. ὁ δὲ κοσμίδας ἢ κρατὴρ ἢ ζωστῆρα περιτίθεται.

Περίθεσις, q. d. circumpositio; actio circumponendi seu circundandi sibi aliquid, in ep. Pet.1.c.3.

Περίθετος circumpositus: seu circumpositius, qui circumponi solet: vt περίθετος κεφαλή, apud Aristoph.

Συμπεριτίθημι, (dec.) vnà circumpono vel circundo.

Προτίθημι, propono, antè pono. Herodia. l.7. προτιθέασι τὰ πρὸς τὸν δῆμον τοῦ Γορδιανοῦ γράμματα, proponunt in publico Itẽ propono, i. oratione in medium affero. Thuc. l.3. θαυμάζω τῶν προθέντων αὖθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν. Apud Plut. in Cam. βουλὴν προθεῖναι, senatum habere. Apud Demosth. προτιθέναι ψῆφον, permittere vt sententiam dicant iudices. ¶ Item προτίθημι, appono, obiicio. Soph. προθέντ' ἀδελφὰς δεῖπνον οἰκείων τέκνων. Il. ω. ἀλλά μιν ἤδη κυσὶν μελέεσσι τεμὼν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς, deuorandum obiicit canibus. Item præpono, antepono, præfero. Thuc. προυτίθεσαν τοῦ ὁσίου τὸ τιμωρεῖσθαι.

Προτίθεμαι, idem cum προτίθημι. Thuc. l.2. τὰ ὀστᾶ προτίθενται τῶν ἀπογενομένων, in publico proponunt. Interdum, in animo mihi propono, statuo seu constituo faciendum esse. idem l.3. οἵ τινες ἐπὶ τῷ ἐκείνων κακῷ τὴν ἀνδραγαθίαν προὔθεντο. Exponitur etiã, proposito edicto cõstituo: apud eũdem l.5.

Προτίθεσθαι, passiuè dicitur quod quis sibi propositum habet. Dem. Phil.1.

Πρόθεσις ἡ, propositio: vt ἄρτοι προθέσεως, apud Græc. bibl. interpr. item propositio, i. ea argumentationis pars per quam summatim ostendimus quid sit quod probaturi sumus. Aristot. rhet.2. Quintil. l.4. cap.4. item propositum, intentio, scopus quem sibi proposuit: vnde τῆς προθέσεως διαμαρτάνειν, apud Phil. de vita M. l.3. Apud gramm. exp. præpositio: pars orationis.

Προθετικός, proponendi seu præponendi vim habens, præpositiuus seu propositiuus.

Προθέσμιος, præstitutus, ante constitutus seu statutus: vt προθεσμία ἑορτή, apud Lucian. in Nigr. Et προθεσμία ἡμέρα: quæ sæpe omisso sub. προθεσμία dicitur, tum apud eundem ibidem, tum apud Diosc. lib.7. cap.4. Interdum etiam additum genit. alterius subst. habet: vt προθεσμία ἐπαγγελίας & εὐχῆς, apud Naz.

Decomp. Ἀπροθέτως, sine animi proposito & cõsilio. Soph.

Ἐκπρόθεσμος, qui præstitutum diem excessit. Luc. in Hermot. Phil. de vita M. l.3. ἐκπροθέσμως, post diem præstitutum condicto die iam elapso. ἐκπροθεσμέω, diem præstitutum excedo in mora sum: in Pand. Gr.

Ἐμπρόθεσμος, qui intra præstitutum tempus præstat quod promisit Luc. ἐμπροθέσμως, intra præstitutum tempus.

Ὑπερπρόθεσμος, idem cum ἐκπρόθεσμος Lucian.

Προστίθημι, appono applico, admoueo. Thucyd. lib.3. κλίμακας προστιθέντες ἀπὸ τοῦ τείχους τοῖς πύργοις, scalis admotis. Item addo, iniicio. Isocr. in Panath. προσθεῖναι μὲν οὐδὲν εἶχον τοῖς εἰρημένοις οὐδ' ἀφελεῖν. Aristoph. ἴππον προστίθει πρὸς τοὔνομα. Apud Dem. προστίθημι εἰς τὰ πράγματα φιλανθρωπίαν, adhibeo seu affero ad. Interdum exponitur, adiungo: vt apud Thucyd. lib 13. μελλήσαντες Ἀθηναίοις προσθεῖναι σφᾶς αὐτούς. Item, tribuo, attribuo. Plut. in Lyc.

Προστίθεμαι, adiũgor, adiũgo seu coniungo me. Herodia. l.7. προσέθεντο τοῖς Ῥωμαίοις. Plut. in Fab. προσετίθεντο καὶ κατεκοσμοῦντο πάντες εἰς τὴν ἐκείνου γνώμην, sentẽtiæ eius se adiungebant, i. assentiebantur seu adstipulabantur ipsi. Item tribuor, attribuor. Thuc. l.3. μὴ τοῖς ὀλίγοις ἡ αἰτία προστεθῇ. Actiuè idem significat cum προστίθημι: apud eundem lib.1. neutraliter exp. insilio, insto, pergo: vt Act. Ap. c.12. προσέθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον.

Πρόσθεμα, quod apponitur, admouetur, aut adhibetur. Exponitur & appositus: apud Diosc. l.3. ἐν προσθέμασι ποιεῖ, appositu prodest.

Πρόσθεσις, appositio, admonitio, applicatio: vt πρόσθεσις τῆς σικύας, apud Aristot. Rhetoric.3. & πρόσθεσις χειρῶν apud Philostr. ep.39. Item additio, adiectio: vt apud Phil. de vit. M. lib.3. δυὰς dicitur προσθέσει μονάδος εἰς τρία φθείρεσθαι. Est & figuræ gramm. nomen, vocabulo alicui ab initio syllabam adiicientis, Tryph.

Πρόσθετος, appositus: seu appositius, qui apponi solet: vt πρόσθετοι κόμαι, apud Xen. pæd.1. & πρόσθετα φάρμακα, apud med. Item addictus creditori, Plutar. in Luc. Scribitur & προσθετός, apud Luc. de saltat.

Προσθήκη, additio, additamentum, accessio. Plat. de rep. lib.2. Plut. de aud. poem. &c.

Συντίθημι, compono, coniungo, concinno. Aristot. rhetoric.2. τὸ διῃρημένον συντιθέντα λέγειν ἢ τὸ συγκείμενον διαιροῦντα. Thuc. l.1. ἢ τὰ πρὸ τῶν Μηδικῶν Ἑλληνικὰ ξυνετίθεσαν ἢ αὐτὰ τὰ Μηδικά, composuerunt, i. conscripserunt. Interdum significat, dolosè compono: vt apud Antiph. οὗτοι ἐξ ἐπιβουλῆς συνέθεσαν ταῦτα. Apud Plut. συνετίθει τὴν περὶ τὸν Σικινον πραγματείαν, exp. confecit negotium.

Συντίθεμαι, (pass.) componor. Theophr. hist. pl. l.9. cap.16. Item compono & accommodo me: vt κολακεία πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος συντιθεμένη. apud Luc. de cal. συντίθεμαι, (act. signif.) idem cum συντίθημι. Thuc. ξυνετίθετο σφι συμμαχίαν, societatem cum iis init, quod sæpius sine illo accusat. dicitur: vt apud eundem l.8. τὴν πόλεων ὁπόσαι ξυνέθεντο τῷ βασιλεῖ. Dicuntur & συντίθεσθαι, qui inter se paciscuntur, seu inter quos de aliqua re conuenit: idque sequẽte interdum accusat. vt apud Plut in Alcibia. interdũ infinit. vt Herodia. l.1. συντίθενται φθάσαι τι δράσαντες ἢ παθεῖν. Interdum etiam cum ὡς vt Xen. Hellen.1. ξυνετίθεντο ὡς τῇ Χίῳ ἐπιθησόμενοι. Apud eundem dicitur & συντίθεσθαί τι πρός τινα. ¶ Item συντίθεμαι, adstipulor, assentior: cum dat. apud Paulan. Item attendo, animum aduerto: vt Odyss.ο. & ω. Σὺ δὲ σύνθεο καί μευ ἄκουσον.

Σύνθημα compositum, constitutum, compactum: vnde ἐκ συνθήματος fieri dicitur, quod ex composito fit & compacto. Item signum partibus commune. Herodian. l.2. πάντες δὲ ἐπὶ συνθήματι συλλαμβάνονται, repẽtè dato. Hinc, ἀποδιδόναι seu διδόναι, δέξασθαι, ἐξαιτεῖν σύνθημα, dare, accipere, tollere signum, apud Polyb. Plut. & Luc. Item signum quod imperator militibus dat, tessera: vt apud Eur. in Rhes. Troiani exercitus σύνθημα erat Φοῖβος. Dicitur & de tessera quam excubitoribus dat tesserarius: apud Polyb. Item sic nominatur vexillum. Greg. Et generaliter ad quæuis signa & notas extenditur: apud Plat. & Syn. &c. ¶ Apud Athen. l.5. idem ferè significat quod συνθήκη, i. consensus, quum de Socrate inquit, Τί γὰρ ἀσπὶς ξύνθημα καὶ βακτηρία;

Συνθηματικός, vt συνθηματικαὶ ἐπιστολαί, literæ quæ per signa & notas arcanas scribuntur.

Συνθηματικῶς, vtendo signis & notis parti vtrique communibus: vnde συνθηματικῶς γεγραμμέναι ἐπιστολαί, apud Polybium.

Συνθηματιαῖος, vt συνθηματιαῖοι στέφανοι, apud Aristoph. qui à recentioribus dicuntur ἐκδοτικοί, i. qui conficiendi ἐκδίδονται ab eo qui confici curat.

Σύνθεμα, itidem signum quod ex composito datum tessera: pactum. Hesych. & Suid.

Σύνθεσις, compositio coagmentatio, commissura cuiuslibet rei Demetr. Phal. Aristot &c. Est & figuræ nomen apud gram. Item sic dicuntur res plures inter se compositæ. Dicitur & de certo quodam vestis genere: apud Suid. & Mart.

Συνθεσία, pactum, fœdus. Il.β.

Συνθέτης ὁ, compositor, autor. Plat. de leg. συνθετικός, qui componere & construere nouit. Luc. de scrib. hist.

Σύνθετος, compositus: coagmentatus, concretus. Demetr. Phal. Herod. l.3. Scribitur & συνθετός, vnde συνθετή, apud Aristot. de arte poet.

Συνθήκη, idem quod σύνθεσις compositio, &c. vt συνθήκη τῶν ὀνομάτων apud Luc. de scrib. hist. Sæpius significat, pactum, commentum, fœdus: apud Aristot. Isocr. &c. Interdum & ipsæ tabulæ quibus αἱ συνθῆκαι continentur, συνθῆκαι nominantur: vt apud Demost. ἀνεγνώσθησαν τὰς συνθήκας ἐνταυθοῖ ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου. Item consensus, assensus, adstipulatio. Idem in Aristogit.

Decomp. Ἀσυνθεσία, transgressio & violatio pactorum seu fœderis. Suid. Ἀσύνθετος, non compositus aut concretus: simplex. Arist. polit.1. Item qui fœdera non seruat quæ cum aliis pepigit, Suid. Item qui pactus non est, qui fœdus non iniit,

Hesych.

Hesych. apud Dem. περὶ συνθέσεως, ἀσυνθετώτατος ὄχλος, inter alia exp. etiam plebs quæ quid sentiat, minimè aliquis intelligere & animaduertere possit. Harpocr. Ἀσυνθεσία, non sto pactis & inito fœdere. Esdra. 2.

Ἐπισυντίθημι, insuper compono & coniungo cum: vel, cumulatim adnecto & adiungo. Themist. ἐπισύνθεσις, cumulata coniunctio. Idem.

Εὐσυνθεσία, bona & elegans compositio. Eust.

Εὐσύνθετος, bene compositus: vel aptus ad compositionem quis componi facilè potest. Εὐσυνθετέω, bene compositus sum. Item fœderibus & pactis iucundis facilem me præbeo: vel fœdus & pacta seruo. Suid. ἀνδρικῶς ἔχω.

Κακοσυνθεσία, exp. malum fœdus, item mala compositio. Hesyc. idem est cum κακοῤῥαφία.

Παρασύνθετος, ex composito deriuatus, decompositus.

Προσσυντίθεμαι ante paciscor, priùs conuenio.

Ὑπερτίθημι, superpono, vel superimpono, superattollo. Plut. in Rom. τὸ ἀρισερὸν ὑπερθεὶς. Exponitur & præpono.

Ὑπερτίθεμαι, differo, procrastino, in aliud tempus reiicio. Polyb l. 5. ὑπερτιθέμενοι τὴν ἐπὶ τὸ Ῥίον ἀναχώρησιν ἡμέραν.

Ὑπέρθεμα, vnde ὑπερθεματίζω, pretium augeo, supra omnes liceor.

Ὑπερθεματισμὸς, melior allata conditio in pacto addictionis in diem. in Pan.

Ὑπέρθεσις, transpositio. Hermogen. Gram. idem schema est quod μετάθεσις. Item, dilatio, procrastinatio. Phil. de v. M. l. 1.

Ὑπερθετικὸς, superlatiuus, vox gramm.

Ἀνυπέρθετος, (dec.) qui differri & procrastinari nequit, interdum, citus, subitus. Diosc. in præfat. l. 7. Ἀνυπερθέτως, sine mora. sine dilatione. Phal. ep. 8.

Ὑποτίθημι, suppono, subiicio Plut. de sol an. τέξα μασχάλῃ ὑποθεὶς. Item subiicio, i. propono: vt ὑποτιθέναι ἐλπίδα, apud Thuc. l. 1. & 4. item suppono, i. velut principium pono. Aristot. metaph. 1. ¶ Item pignori oppono oppignero. Aesch. in Ctesip. ὑποθεὶς αὐτῷ τὸ ἔλαττον τῆς δ' ημεσίας προσῶδος. ¶ Exponitur & statuo, fundo. Hermog.

Ὑποτίθεμαι, supponor, &c. Item edoceor: vnde ὑποτιθέμενος, edoctus. Philostr. in Heroic. Item proponor. Aristot. eth. 6. Item oppigneror, pignori oppono Demost. aduersus Aphob. Actiuè frequentiùs vsurpatur pro pono statuo. Isocrat. τῆς χρῆς ἀνθρώποις τιθεῖτο ᾗ ὑπεθέμεθα δεῖν εἶναι. Interdum, censeo, decerno. Arist. ἔτι ᾗ καλῶς ὑπεθέμεθα. Item propono, propositum mihi habeo: vt Isocr. in Helen. ἐπεὶ ἧς τὴν ἀρχὴν ὑπεθέμην, de qua abinitio dicere propositum mihi fuit. Exponitur & scribendi argumentum seu materiam mihi sumo: apud Philostr. in Heroic. Apud Atticos significat, præcipio doctrinæ moralis & philosophicæ præcepta do: vt apud Isocrat. ἐγὼ σοι πειράσομαι ὑποθέσθαι, &c. Sic Plat. in Charm ἄλλῳ ὑποτιθέμενος, alij præcipiens. Sic & apud Plut. & Arist. Interdum moneo, cōsulo: vel edoceo, suggero. Od. 1. Αὐτὰρ σοὶ πρόφρων ὑποθήσομαι. Od. 2. Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι. Cum accusat. rei. Il. Θ. Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ' ἥτις ὀνήσει. Sic & alibi apud Hom.

Ὑπόθεμα, τὸ, id quod supponitur seu subiicitur: pedamentū basis. Plut. in quæst. Plat. Apud medicos ὑποθέματα dicuntur trochisci seu glandes quæ ano subiiciuntur.

Ὑπόθεσις, itidem fundamentum, basis alicui rei supposita: apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 94. Item suppositio, subiectio. Interdum ὑπόθεσις dicitur positio rei alicuius tanquam demonstratæ & ab alio concessæ vnde καθ' ὑπόθεσιν εἰπεῖν est non planè statuentem aliquid dicere, sed id ponentem & pro confesso sumentem. Idem de caus. pl. l. 6. Item ἐξ ὑποθέσεως ἀπόδειξις, dicitur quum quid demonstratur ex eo quod pro demōstrato assumitur non tamen est demonstratum. Philo in post. anal. ¶ Apud rhetores & iuris consultos ὑπόθεσις dicitur quæstionis genus definitum: causa, species, vel legis casus: sic & apud Basil. ¶ Item sic nominatur quæstio seu res proposita, res de qua agitur: vnde apud Plut. in Erot. λέγειν τὰ πρὸς ὑπόθεσιν. ¶ Item materia & argumentum operis alicuius: apud scholiast. Dem. Eurip. &c. ¶ Significat etiam prætextum, velamen: apud Plutarc.

Ὑποθέτης, ου, ὁ, qui subiicit aut suggerit, autor, cōsultor. Suid.

Ὑποθετικὸς, hortatorius Item cōditionalis: vnde ὑποθετικοὶ συλλογισμοὶ, qui Aristot. συλλογισμοὶ ἐξ ὑποθέσεως, pr. an. l. 1. cap. 26. in quibus præmissæ concedente aduersario & ex pacto positæ sunt & assumptæ.

Ὑπόθετος, suppositus: seu suppositiitius, qui supponi solet. vnde ὑπόθετον φάρμακον, apud Aegin. l. 7. c. 12.

Ὑποθήκη, suppositio. Item argumentum, materia subiecta. Item pignus. Dem. Arist. Item ὑποθῆκαι, præcepta & admonitiones ad vitam instituendam. Isocr. ad Nicocl. Basil. Dionys. Areopag.

Ὑπόθημα, τὸ, idem cum ὑπόθεμα. Athen. ὑποθημοσύνη, præceptum, monitum, consilium. Il. c. Apoll. Arg. 2.

Decomp. Ἀνυπόθετος, non suppositiitius, qui sine suppositione est. Plat. de rep. l. 6.

Προϋποτίθημι, & προϋποτίθεμαι, præsuppono. Plut. de procreat. animi.

Composita sine præpositione: ac primum ex θέσις.

Ἀγωνοθεσία, constitutio eorum quæ ad certamen pertinent, munus agonothetarum.

Ἀθεσία, actio qua ea quæ rata facta fuerant, irrita fiunt: inconstantia, infidelitas. Polyb. l. 3. & 2.

Ἀθλοθεσία, præmij constitutio: ipsum munus athlothetarum, apud Aristoph. Dicitur etiam significare mutuam depositionem vtriusque concertantium.

Ἀστροθεσία, plures stellæ simul positæ: quidam constellationem vocant.

Εὐθεσία, benè constituta corporis habitudo. Gal. apud Hippocr.

Θεσμοθεσία, lex, institutum: idem cum θεσμὸς, apud Dionys. Areopag.

Νομοθεσία, legis latio, sanctio. vel, ius ferendarū legū. Arist. rhet.

Νουθεσία, admonitio, actio ipsa monendi. Plut. de virtute mor.

Ὀνοματοθεσία, nominum impositio.

Ὁροθεσία, designatio terminorum. Ὁροθεσία, τὰ, ... fines termini & limites constituti. Hesych.

Τοποθεσία, loci situs vel positus. Exponitur etiam ficta loci descriptio Cic. ad Att.

Υἱοθεσία adoptio seu adoptatio. Rom. c. 8. & alibi in ep. Paul.

Χειροθεσία, manuum impositio. *etiam à Luca sit mentio.* Dicitur & de lyram pulsante, apud Athen.

Composita ex θέτης & θετὸς, itidem sine præpositione.

Ἀγωνοθέτης, q. de certaminis dispositor: iudex & præses certaminum, certaminum moderator. Luc. in Nigrin.

Ἀγωνοθετέω, præsum certaminibus, omnia moderor & rego in certaminibus. Thuc.

Ἀγωνοθετικὴ, idem cum ἀγωνοθεσία, ex Soph.

Ἄθετος, ὁ, ἡ, ὁ, irritus, abdicatus, abrogatus. Item, ineptus, inutilis: apud Diosc. l. 1. & 3.

Ἀθετέω, loco moueo, abrogo, irritum facio. Plut. in Cor. μηδὲν ἀθετεῖν μηδ' ἀναιρεῖν τῶν τοιούτων δ' ... Sic in ep. ad Gal. c. 2. οὐκ ἀθετῶ τὴν χάριν τοῦ θεοῦ. Interdum exp. reiicio, improbo, aspernor: vt Lucæ 10. ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ. Exp. etiam præuaricor: in prouerb. Solom. c. 11.

Ἀθετοῦμαι reiicior, contemnor. Chrysost. de sacerd.

Ἀθέτημα, ipsum factum quo aliquid irritum fit, violatur & reiicitur, præuaricatio, transgressio, Reg. l. 3. c. 8.

Ἀθέτησις, abrogatio, abdicatio: in ep. ad Hebr. c. 7.

Ἀθετῶς, apud Hes. exp. ἀθέσμως, item συγκαταθέσει ψυχῆς.

Ἀθλοθέτης, & ἀθλοθέτης, qui præmium certaminis statuit, qui certamina exhibet muneribus propositis. Luc. significat & qui quoduis præmium proponit: apud Dionys.

Ἀθλοθετέω, præmium certatoribus propono, sum athlotheta. Et generaliter, cuilibet præmia propono. Athen. l. 12.

Ἀθλοθετὴρ, idem cum ἀθλοθέτης.

Ἀκμόθετον, τὸ, incudis repositorium, id cui incus imponitur, dictum per sync. pro ἀκμονόθετον. Il. σ.

Αἰνοθέτης, poeta. in Anth. Epigr.

Ἀστρόθετος, ad stellarum positum pertinens. in Epigr.

Αὐλοθετέω, fistulas compingo.

Δυσθετέω, malè affectus sum, sum animo malè affecto & aliter a[...] to: apud Suid.

Δυσθετέομαι idem apud eundem, apud Polyb. δυσθετούμενος, exp. animi anxius, perplexus.

Εὔθετος appositus, accommodatus, idoneus. Diosc. l. 2. c. 65.

Εὐθετέω sum aptus & idoneus. Idē l. 1. c. 106. ἀθετεῖ πρὸς τὰ ὀφθαλμικά. Item bene habitus sum. Theoph. hist. pl. l. 1. c. 1. ¶ Item transitiuè, concinne dispono, eleganter & scitè digero. Luc. & Syn. ep. 121.

Εὐθετίζω, idem. Hesiod. in Theogon.

Decomp. Ἀνεύθετος, non appositus, ineptus, inutilis. Hesych.

Διευθετέω, suum quodque loco digero & dispono. Exponitur & boni consulo.

Θεσμοθέτης, legumlator, legum & institutorum autor. Æschin. in Ctesiph. Arist. de mun.

Θεσμοθετέω, sum θεσμοθέτης. Διαθεσμοθετέω, (dec.) exp. instituo, item designo. (Areop.

Ἱεροθέτης, sacrorum institutor, qui sacra aut sacros ritus instituit.

Ἱεροθετέω, sacros ritus instituo. Et simpliciter, ritus instituo: apud eundem.

Νομοθέτης, q. d. legum positor: legumlator, legis sanctor. Aristot. polit. 2.

Νομοθετικὸς, pertinens ad legumlatorem. Item legum ferendarum peritus: apud eundem eth. 10.

Νομοθετέω, legem vel leges fero, leges sancio. Isocr. νομοθετεῖν ταῖς μοναρχίαις. Item generaliter iubeo, sancio. *more legislatoris.* Theophr. καὶ πράττουσι καὶ φθέγξονται νομοθετοῦσι Ἐφόρτης. Sic & apud Alex. Aphr.

Νομοθετεῖσθαι, lege sancitū seu cautum esse. Aristot. polit. 6. Athen. l. 9. Item legi subiici & legem accipere. Plat. de leg.

Νομοθέτημα, sanctio legis, edictum. Plut. in Lyc.

Νομοθέτησις, idem quod νομοθεσία supra.

Decomp.

Decomp. Ἀνομοθέτητος, nullis legibus constitutus, Plat. de leg. Item, legibus malè ordinatus. Aristot. Polit. 2. Exponitur &, legibus positis non obtemperans, sine lege viuens: apud Athen. l. 12.

Ἀντινομοθετέω, aduersus legem fero. Plut.

Διανομοθετεῖν νόμους, constituere leges, Plat. de leg.

Ἐπινομοθετέω, insuper sancio, ad leges latas aliquam addo.

Καταντινομοθετέω, legem oppono, legem obrogo. Plat.

Συννομοθετέω, vnà leges fero, socius sum in ferendis legibus Demosth. in Timocr.

Νουθετέω, (q.d. menti impono aut indo) moneo, commoneo, commonefacio. Menander, Ἅπαντές ἐσμεν εἰς τὸ νουθετεῖν σοφοί, Αὐτοὶ δ' ἁμαρτάνοντες οὐ γινώσκομεν. Luc. τοιγαροῦν ἥκω σε νουθετήσων. Item, reprehendo, castigo, increpo, vnde apud Plat. in Phæd. νουθετεῖται μὲν ἀπὸ τῶν πολλῶν ὡς παρακινῶν, ἐνθουσιάζων δὲ λέληθε τοὺς πολλούς.

Νουθετοῦμαι, moneor, commonefio. Isocr. in enc. Busir. Item, reprehendor, &c.

Νουθέτημα, τό, monitum, monitio, admonitio Plut.

Νουθέτησις, ipsa actio monendi: idem cum νουθεσία. Aristotel. in Eth.

Νουθετικός, monitorius, pertinens ad admonitionem: vt νουθετικοὶ λόγοι, apud Plat. & Xen.

Νουθεσία, idem cum νουθέτησις. Νουθετισμός, idem cum νουθεσία, apud Menard. Pollux tamen improbat.

Decomp. Ἀνουθέτητος, qui moneri non potest: vel qui monitionibus non emendatur. Isocr. & Plat.

Ἀντινουθετέω, vicissim admoneo. [Synes.

Καταντινουθετέω, commoneo. Item, monitis instituo, & moderor.

Οἰωνοθέτης, qui prout alites videt vel volare vel pasci vel garrire, οἰωνὸς τίθεται, i. auguria captat. Soph. in Oed. tyr.

Ὀνοματοθέτης & ὀνοματοθέτης, nominis vel nominum impositor, Plat. in Cratylo.

Ὀνοματοθετέω, nomina impono. [gionis statuit.

Ὁροθέτης, finitor, qui terminos & limites alicuius agri vel re-

Παλαιόθετος, à longo tempore asseruatus & reconditus.

Παλαιοθέτης, Hesych. est παλαιὸν πρᾶγμα & ὀψὲ πραχθέν.

Υἱόθετος adoptatus. Idem. Υἱοθετέω, adopto: apud eundem.

Ὑμνοθέτης, q. d. hymnos aut carmina ponens: pœta. Theocr. in Epigr.

Χειροθετέω, manus impono. Dionys. Areop.

Χειροθετεῖσθαι exp. accipere manuum impositione: in can. 8. Concil. Niceni.

Ὠμοθετέω crudum impono aræ. Il. α.

Ὠμοθέτημα idem Od. ξ.

Ὡροθετέω, in hora natali noto & digero. Lucill. Epigr. l. 1.

Composita ex θήκη itidem sine prep. sit.

Ἀγγειοθήκη, vasorum apotheca Athen. l. 5.

Ἀλαβαστροθήκη, vas in quo alabastra reponuntur. Aristoph. Scribitur & ἀλαβαστοθήκη apud Suid.

Ἀρτοθήκη, locus in quo panis reponitur, panarium.

Βελοθήκη, theca ad reponenda iacula, pharetra. Hesych.

Βιβλιοθήκη, bibliotheca, libraria.

Δακτυλιοθήκη, annulorum theca. Plin. l. 37. c. 1.

Δορατοθήκη, locus in quo hastæ reponuntur. Pro eodem dicitur, & δορατοθήκη.

Ἐγγυοθήκη propriè dicitur esse scrinium in quo velut in fideiussione nummi deponuntur & pretiosa supellex. Luc. in Lexiph. Scribitur &, ἐγγυθήκη & ἐγγυθήκη, apud Athen. lib. 5.

Ἐδεσματοθήκη, penaria cella, seu penaria: locus vbi edulia reponuntur: qui & χυμινοθήκη dicitur, teste Poll.

Μυροθήκη, vnguentorum repositorium, vas vnguentarium. Suid.

Μυροθήκιον, idem. Cic. l. 2. ad Att. ep. 1.

Ξιφοθήκη, vagina ensis. Hesych.

Ὁπλοθήκη, armorum repositorium. Plut. in Symp. 7. sap.

Πινακοθήκη, tabularum repositorium: tablinum, tabularium: Et specialiter, locus vbi tabulæ pictæ reponebantur. Plin. lib. 35. cap. 2.

Σανδαλοθήκη, locus vbi sandala seu sandalia (calceamenti id genus est) reponuntur. Poll. l. 7. c. 22. ex Menand. Misogyne.

Σκευοθήκη, vasorum instrumentorúmque supellectilis repositorium. Athen. lib. 11. Item armarium, vel armamentarium. Æschin. in Ctesiph.

Ὑδροθήκη, locus aquæ reponendæ destinatus. Et in naui, locus ad asseruandam aquam dulcem. Athen. l. 5.

Χαλκοθήκη, locus vbi æs & ærea supellex reconditur: peculiariter, poculorum æreorum repositorium. Athen. l. 6.

Χρυσωματοθήκη, aureæ supellectilis conditorium. Idem l. 5.

Composita ex θῆμα seu θήμων.

Εὐθήμων, ονος, ὁ, ἡ, qui est corpore bene constituto & habito. Aristot. hist. an. l. 9. Exponitur etiam aptè seu pulchrè compositus, concinnus.

Εὐθημοσύνη, ordo cócinnus & elegans, apta rerum digestio. Hesiod. Erg. 2. Xenoph. Pæd. 8.

Εὐθημονία, & εὐθημονίζομαι, aptè & cócinnè digero & dispono. Plat. de leg. lib. 6.

Κακοθήμων, qui est corpore malè constituto. Item malè digestus, &c. oppositum τῷ εὐθήμων. [siod. ibidem.

Κακοθημοσύνη, quum res malè geruntur & disponuntur. He-

Composita remotiora.

Κάλαθος, Αἴθος, quomodo huc pertineat, vide suo loco

ΤΙ´ΚΤΩ. (F. τέξω, aorist. 2. ἔτεκον. præt. med. τέτοκα ab inusitato τέκω) pario, procreo, item genero, gigno. Hesiod in Erg. Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσι. Hom. hym. 1. in Merc. Ἔνθεν ἄλις τέξουσι βόας ταύροισι μιγεῖσαι Μίγδην θηλείας τε καὶ ἄρσενας. Od. ξ. ὃν τέκ' Ὀδυσσεύς, quem genuit Vlysses. Plut. de aud ὥσπερ τῷ τεκεῖν τὸ συλλαβεῖν τι καὶ ἀσχεῖν γονίμων, ἐστὶ πρότερον ἐστί. Interdū ἡ τεκοῦσα dicitur mater, genitrix: vt apud Aristot. ἀποκτείνει δ' ἐπὶ τὴν τεκοῦσαν ἀποσελθεῖν. Sic passim apud Eurip. & cæteros trag.

Τίκτομαι, parior, generor: vnde τὸ τικτόμενον, id quod paritur, partus. Item actiuè, idem quod τίκτω. Od. Μάντιος αὖ τέκετο Πολυφείδεα. Paul. in Att. λύσας τὰς ὠδῖνας ἐξ ὧν ἦρα ὡς τεξομένην.

Τέξις, εως, ἡ, partus seu partio.

Τεξείω, ὁ, parturiens, partui vicinus. Poll l. c. 1.

Τοκάς, άδος, ἡ, quæ peperit & enixa est. Euripid. in Hercub. & in Med. Item quæ breui paritura est, grauida. vt θήλειαι τοκάδες, Odyss. ξ.

Τοκεύς, έως, ὁ parēs, genitor. Il. φ. ὀρέσθε φίλων τοκήων ἀλέγοντε, καὶ ἰῶν In plurali τοκέες & Ion. τοκῆες. Od. α. & ξ που ἐστι πόλις ἠδὲ τοκῆες. Sic & τοκεῦσι pro τοκεῦσι. Il. υ. & Hesiod. in Erg.

Τοκετός, ὁ, partus, puerperium. Exponitur &, natiuitas. Poll. lib. 2.

Τόκος, ὁ, itidem, partus Il. ρ πρωτοτόκος μήτηρ οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο. Arist. polit. 7. ἐν τοῖς τόκοις αἱ νέαι πονοῦσι τε πολλάκις καὶ διαφθείρονται πλείους. Interdum sic dicitur & id quod partu edidit mater, seu edit: vt apud Synes. ep. 141. Metaphoricè sic appellatur fœnus quod ex vsura ad nos redit. Isocrat. & Demosth. &c.

Τοκάω parturio, partui sum vicina. Poll. l. 2. ex Crat.

Τοκίζω, fœnori do, fœneror Idem l. 3. c. 9.

Τοκισμός fœneratio, Arist. polit. 1. c. 7.

Τοκιστής, ὁ, fœnerator. Poll. l. 3. c. 9.

Τέκος, τό, fœtus, proles, tam paruula quàm adulta, tam animantium brutorum quàm hominum: Il. β Διὸς τέκος Ἀτρυτώνη. Il. θ. τέκος ἐλάφοιο ταχείης.

Τέκνον, τό, idē. Il. β μήτηρ ἀμφὶ τ' ἀλόχοι καὶ νήπια τέκνα. Sic & alibi apud Hom. &c. De prole brutorum animantium, Plut. in Per. κυνῶν τέκνα καὶ πιθήκων ἐν τοῖς κόλποις περιφέροντας.

Τεκνίον, τό, filiolus, filiola. Ioan. 13 & ep. eius 3 c. 4.

Τεκνόω liberos procreo, genero gigno apud Athen. lib. 13. ὡς τέκνα σοι Ἔρως θρέψει δ ε ἐκεῖνος Plut. in Per. δοκεῖ δὲ καὶ τεκνῶσαι ... Item neutraliter, liberos habeo, peperi Soph. in Trachin. παῖδ' ἐμοὶ ... ἐτεκνώσατο.

Τεκνόομαι gignor, nascor Plut. in Ant. οὐδ' Ἡρακλέους τεκνωθῆναι ... αὐτῷ Apud Eur. in Per. Ἐξ οὗ τεκνωθεὶς Λάιος ... exp. ex quo tempore factus est pater, Laius.

Τέκνωσις, ἡ, liberorum procreatio. Thuc. l. 2. Plut. in Lyc.

Composita ac primùm ex τίκτω & τοκίζω, cum præpositione:

Ἀνατοκίζω, vsuram renouo. [5. ep. vlt.

Ἀνατοκισμός, vsuræ renouatio, anniuersaria. Cic. ad Att. l. b.

Ἀποτίκτω, partu edo & enitor, partu emitto: vel partum depono. Plut. de solert. anim. & Alex. Aphr. probl. l. 1.

Ἀπότεξις, partus seu partio Diosc. l. 5. c. 153.

Συναποτίκτω, (*dec.*) vnà cum partu edo.

Ἐκτίκτω, idem. Item edo in lucem. Plat. in Theæt. ἥπου ὡς κυῶν μέν τι καὶ ὠδίνων περὶ ἐπιστήμης, ἢ πάντα ἐκτέτοκα μέν;

Ἐκτοκίζω, fœnori do, fœnero. Deut. c. 33.

Συνεκτίκτω, (*decomp.*) vnà cū partu edo: vel, ad partum confero & conduco.

Ἐντίκτω, pario in seu intus. Et metaph. ingenero. Plat. ep. 7. μόγις ἐπιστήμην ἐνέτεκε. Plut. in Cæs. μεγάλων ἐνέτικτεν ἐπινοίας πραγμάτων, in animo eius pariebant & excitabant. Particip. med. ἐντετοκώς, ingenitus, insitus, Aristoph. in Vesp. νόσον ἀρχαίαν ἐν τῇ πόλει ἐντετοκυῖαν.

Προσεντίκτω, (*dec.*) insuper ingenero seu ingigno.

Ἐπιτίκτω, insuper pario. Exponitur & simpliciter, partum edo, in Pand. ἐπιτεχθεὶς αὐτεξούσιος, exp. agnatus suus hæres.

Κατατοκίζομαι fœnore obruor & exhaurior. Arist. polit. 2.

Composita sine præpositione, ac primùm ex præt. med. τέτοκα.

Ἀγχίτοκος, ὁ, ἡ, exp. in propinquo natus.

Ἀεξίτοκος fœtum augens. Apud Nonn. ἀεξίτοκος dicitur pater, i. prolificus, fœtificus.

Αἰνότοκος, infeliciter natus seu genitus. Hesych. Αἰνοτόκος, quæ infeliciter peperit, & qui infeliciter genuit. Nonn. Legitur & fœm. αἰνοτόκεια, in hac signif. apud Moschum in Megara.

Ἀλαοτόκος, cæcos aut cæcum pariens vel gignens, seu qui cæcos peperit.

Ἀλλόκοτος, (per hyperthesin dictum pro ἀλλότοκος) cuius partus alie-

tus alienus & longè diuersus est à cæterorum animalium partubus: prodigiosus, monstrosus. Et generaliter, absurdus, insitatus, rationi non consentaneus: vt ἀλλόκοτος συνθήκη apud Luc. apud Plut. in Sol. ἀλλόκοτος καὶ ἄγροικος, homo peregrinis moribus præditus, & rusticus.

Ἀριστότοκος, qui optimos parit. Ἀριστότοκος, optimo partu editus: vel simpliciter, optimus, præstantissimus: vt apud Eurip. in Rheso, ὅς μ' ἄπαιδα φύσας Ἑθηκεν ἀριστότοκον.

Δυσαριστοτόκεια ἡ, (decomp.) quæ optimam quidem prolem edidit partu, sed infelici fato. Il. σ.

Ἀρρενοτόκος mares pariens. Diosc. l. 3. c. 131.

Ἀρρενοτοκέω, virilis sexus partum edo. Idem l. 3. c. 140.

Ἀρτίτοκος, recenti partu editus, apud Cyrill. Metaph. ἀρτίτοκος σελήνη dicitur noua luna. Ἀρτίτοκος, quæ nuper peperit, quæ recentem edidit partum: apud eundem Cyrill.

Ἄτοκος, quæ nondum peperit: vel, quæ non parit, sterilis. Athen. lib. 9. πρόβατον ἄπεχθεν ἢ ἄτοκον. Χρήματα ἄτοκα dicuntur quę mutuo data sunt absque vsura. Plato de leg. lib. 11. & Aristot. Oecon. 2.

Ἀτόκιος, qui partum impedit, & sterilitatem inducit. Diosc. lib. 3. c. 146. & alibi.

Ἀωρότοκος, intempestiuo seu immaturo partu editus.

Βελότοκος, à quibusdam dicitur ὁ δίκταμνος seu pulegium sylrestre: vt est in append. Diosc. quòd & sagittarum & partuum remedium sit.

Βραδυτόκος, tardè seu serò pariens.

Δευτεροτόκος, quæ secundò peperit: vel quæ secundò parit.

Δευτερότοκος, secundo partu editus.

Διδυμοτόκος, geminos pariens, geminam prolem partu edens: pro quo apud Theocr. idyll. 1. dicitur διδυματόκος.

Διδυμοτοκέω, geminos pario: vnde διδυμοτοκούμενοι, qui gemini vno partu eduntur.

Διδυμοτοκία, geminorum partus.

Δίτοκος, quæ bis peperit vel parit. Δίτοκος, idem apud Anacr.

Διτοκέω, bis pario: seu gemellos pario. Arist. hist. an. l. 6.

Δυστοκέω: *itidem* bina pario.

Δυστόκος, difficulter pariens: vel, partu infelix.

Δυστοκέω, difficulter pario, ægrè partum edo. Plut. de solert. anim. Item infelices partus edo. Alcmena apud Mosch. in Meg. de Hercule, ὅν δὴ δυστοκήσασα κακὰς ὠδῖνας ἀνέτλαν.

Δυστοκία, difficultas pariendi, difficilis partus.

Ἐρωτοτόκος σεῖξ, amorem pariens & alliciens. Apollon.

Εὔτοκος, facilè pariens, fœcundus.

Εὐτοκέω ῶ, facilè pario, facili partu vtor.

Εὐτοκία, ἡ, facilis partus. Item fœcunditas.

Ζωοτόκος qui vel quæ animal parit, animal gignens. Arist.

Ζωοτοκία, animalis generatio.

Ζωοτοκέω, animal genero, animal procreo seu pario, quod dicitur ad differentiam τῶν ᾠοτόκων, apud eūdem. Item, animale & viuum procreo seu gigno: vnde ζωοτοκεῖσθαι, ad animalem formam peruenire.

Θεοτόκος, ὁ, ἡ, Dei genitrix. Mariæ virginis epithetum, Θεότοκος, à Deo natus.

Θεσμοτόκος, legislator. Nonnus.

Θηλυτόκος, fœminei sexus partum edens. Exponitur etiam, habilis fœminæ procreandæ.

Θηλυτοκέω, fœminei sexus partum edo. Diosc. l. 3. c. 140.

Θηλυτοκία, partus fœmineus.

Ἰοτόκος, venenum pariens, venenatus. Oppian. de venat. lib. 3.

Καλλιτόκος, pulchros edens partus, pulchram pariens prolem.

Καρποτόκος fructum pariens, fructiferus. (Hesych.

Καρποτοκία, fructus editio. Theoph. de caus. plant. l. 2.

Καρποτοκέω, fructum pario, fructum fero. Idem de caus. plant. l. 5. c. 2.

Κλεψιτόκος, partum furans. Oppian. de venat. lib. 3.

Κοινοτόκος, communi partu editus. Soph. in Electra.

Κυροτόκος, puerpera, mater. Eurip. in Supplic.

Κυοτοκία fœtus editio. Alex. Aphrod.

Μεριμνοτόκος, curas & solicitudines pariens. Agath. l. 2 Epigr.

Μογοστόκος, partus laborem suscipiens, circa partus laborans. Lucinæ epitheton. Il. λ. π. & τ. quæ parturientibus adesse fingebatur & circa τόκους μογεῖν. De ipsa parturiente dictum exp. in partu laborans.

Μογοστοκέω, in partu vel circa partum laboro.

Μονοτόκος, quæ vnum singulis partubus edit. Aristot.

Νεβροτόκος, hinnulos pariens. Nicand.

Νεοτόκος, quæ recens peperit. Eurip. in Bacch.

Ὀλιγοτόκος, raro & paucos pariens.

Ὀλιγοτοκέω paucos edo partus.

Ὀλιγοτοκία, ἡ, paucus partus seu parcus.

Ὀξυτόκος, citò pariens, partum accelerans. At ὀξυτόκιον φάρμακον medicamentum efficiens vt mulier citò pariat. Diosc. lib. 2. c. 94.

Παιδοτόκος, puerpera, quæ peperit: Nonn. παιδοτόκος βίος, vita coniugalis liberorum procreatrix. (in Hellen.

Παλιντοκία, mutua generatio: seu fœnoris dati repetitio. Plutar.

Παντοτόκος, omnia pariens, epitheton terræ.

Πολυτόκος, multos pariens, partu fœcundus.

Πολυτοκέω, multa pario: partu sum fœcundus.

Πολυτοκία, partus numerositas.

Πρωτοτόκος, quæ primùm peperit. primipara. Il. ρ. Πρωτότοκος, qui primo partu editus fuit, primogenitus. Luc. 2.

Πρωτοτοκέω, primùm pario, primùm enitor.

Πρωτοτοκεύω, primogenituræ priuilegia tribuo. Deut. c. 21.

Πρωτοτοκεῖα τά, priuilegia seu ius primogenituræ: ibidem. Pro eadem dicitur & πρωτοτόκια, Gen. c. 25. & Hebr. 12.

Πυρροτόκος λίθος, q. d. lapis qui ignem parit: lapis è quo ignis elicitur. Epigr.

Σιδηροτόκος, ferrum partu edens, ferri ferax. in iisdem.

Σκυμνοτοκεῖν catulos parere. Dicitur & de piscibus, apud Arist. in hist. anim.

Σκωληκοτόκος, vermes pariens, vermes procreans seu generans. Arist. & Theophr.

Σκωληκοτοκέω, vermes genero seu procreo: apud eundem Aristot. de gen. an. l. 3.

Σκωληκοτοκία, vermium procreatio. Idem.

Ταχυτόκος, breui tempore pariens.

Τελεσοτόκος, perfectum edens partum. (pario.

Τελεσοτοκέω, perfectum edo partum. Item, perfectum fructū

Τελεσοτοκία, partus perfectus, perfecta generatio.

Τερατοτόκος, ἡ, quæ monstra parit, monstrosum portentum edēs.

Τερατοτοκέω monstrum pario, portentosum fœtum edo.

Τερατοτοκία, monstrifica partio, seu partus monstrosus.

Ὠκυτόκος, idem quod ὀξυτόκος. At ὠκύτοκον partus celer, facile puerperium. Herod.

Ὠκυτόκιος, ad partus celeritatem conferens, idem quod ὀξυτόκιος. Diosc. l. 5. c. 173. Sic ὠκυτόκιον φάρμακον, apud Plut. de sol. an. & apud Diosc. l. 4. c. 14.

Ὠμοτόκος, crudum adhuc partum edens, partum ante maturitatem emittens. Epigr. l. 1.

Ὠμοτοκέω, fœtum immaturum pario, abortum facio. Geopon. l. 5. c. 46. Aet. l. 16. c. 46.

Ὠοτόκος, ouum partu suo edens, ouiparus. Arist.

Ὠοτοκέω, ouum pario. Plut. Symp. 2. Athen. l. 2. & alibi.

Ὠοτοκία, oui generatio. Plut. ibidem.

Composita ex τίκνον, itidem: sine præpositione.

Ἄτεκνος, ὁ καὶ ἡ, liberis seu prole carens, orbus. Hesiod. in Erg. & Eurip. in Hec & sæpe alibi.

Ἀτεκνία ἡ, prole seu liberis carere, orbitas. Aristot. polit. 2.

Ἀτεκνέω, liberis seu prole careo: vel, sterilis sum.

Ἀτεκνόω, liberis & prole orbo, vel, sterilem efficio: vnde ἀτεκνοῦσθαι, sterilescere. Interdum etiam, sterilem esse. Reg. l. 4. c. 2.

Δύστεκνος, liberis infelix δυστεκνία, liberis infelicem esse.

Ἐπίτεκνος, fœcundus Hipp. aphor. lib. 5.

Εὔτεκνος, prole seu liberis felix, fœcundus vel fœcunda: vt εὔτεκνος γυνὴ apud Plut. in Lycurg. & apud Eurip. in Hecuba.

Εὐτεκνώτατη, prole felicissima.

Εὐτεκνία, ἡ, fœcunditas, quum quis multam vel egregiam prolem habet. Arist. Rhet. 1.

Εὐτεκνέω, multa vel egregia proles mihi est.

Μισότεκνος, liberorum osor. Aeschin. in Ctesiph.

Μισοτεκνία, odium liberorum. Plut. de lib. educ.

Μονότεκνος, vnicam habens prolem, cui vnicus filius est, aut vnica filia. Eurip. in Herc. fur.

Παιδοτεκνία, liberorum procreatio. (Cratino.

Πολύτεκνος, multos habens liberos, multa beatus prole. Poll. ex

Πολυτεκνία, multa proles, multi libert. Arist. Rhet. l.

Πολυτεκνέω, multos habeo liberos, multam sobolem procreo. Item polit. 2. c. 8.

Φιλότεκνος, amans liberorum: seu magno amore complectens sobolem suam. Eurip. in Phœn. Φιλότεκνόν πως πᾶν γυναικεῖον φῦλον. Arist. rhet. lib. 1.

Ἀφιλοτεκνία, (decomp.) liberos suos non amare.

Τιθαιβώσσω, &c. vide in Τιτθός. Τιλάω, in Τίλος.

ΤΙΛΛΩ, vello, vellico. Odyss. ο. (de circo accipitre.) ἐν δέ πόδεσσι Τίλλε πέλειαν ἔχων κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε. Il. χ ἡ δὲ νυ μήτηρ Τίλλε κόμην. Dion. in Vitellio. οἱ μὲν ἐρράπιζον αὐτὸν, οἱ δὲ γένεια ἔτιλλον. Item metaph. vellico, vexo, mordeo. Significat &, diuello seu conuello, discerpo: apud Theophr.

Τίλλομαι, idem. Il. κ. τίλλοντό τε χαίτας, comam vellebant. Et metaph. vexor. Aristoph. in Auio. ἀπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλεται, à sycophantis vexatur & mordetur. Apud eundem in Nub. τίφρα τε τιλθῇ, exp. vellatur & feruenti cinere conspergatur.

Τίλμα, τό, linamentum conceptum, penicillus, turunda. Absyrt. in Hippiatr. Item vulsio, vellicatio. Diosc. l. 2.

Τιλμάτιον, idem cum τίλμα, in priori signif. apud Galen. τῶν κατὰ τόπους l. 5.

Τιλμός, vulsio, vellicatio. Eust. Est & Indus quidam. Hesych.

Τίλσις, εως, ἡ, idem in priori signif.

Τιλτός, ὁ, vulsus: item, conceptus: vt τιλτὸς μοτὸς, apud Cal. ad Glauc.

Glauc.l.1. Exponitur &, vulsilis, euulsilis. Τὸ τιλτὸν, idem cum τιλτὸς μοτὸς, apud Ægin.l.6. ¶ At τίλος est sallamenti species, apud Poll.l.6.c.9. ex Plat. Com. & Athen.l.3.

Τίλαι, αἱ, paruæ quisquiliæ seu corpuscula, quæ infusis per fenestram radiis Solis, aëri videntur innatare: præsertim verò quisquiliæ è panno vulso euolantes: vnde & τὸ τίλλεσθαι dictæ videntur. Plut. symp. 8. probl. 3.

Τίλλων, piscis nomen est apud Aristot. Apud Herodot. lib. 5. scribitur τίλων.

Composita.

Ἀποτίλλω, auello, reuello: vnde ἀποτίλλεσθαι τὴν κεφαλὴν dicitur cui capitis pili euelluntur: apud Plut. in apophth.

Ἀπότιλμα, τὸ, id quod auulsum est, seu vellendo abstractum. Theocr. idyll. 15. γραιᾶν ἀποτίλματα πτερῶν.

Συναποτίλλω, simul auello. Diosc.

Διατίλλω, peruello. Διάτιλμα, euulsio. Epigr.

Ἐκτίλλω, euello: vnde pass. apud Athen. lib. 12. κόμην πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος. (in Auib.

Προσεκτίλλω [*dec.*] insuper euello: vel, simul euello. Aristoph.

Καταστίλλω, depilo, compilo, cõuello. Item euello: apud eundem.

Νακοτίλτης, qui villosas pelles vellit, qui vellera vellit. Poll. ex Philemone.

Νακοτιλτεῖν, vellera vellere seu tõdere. Idem ex Archippo.

Νακότιλτος, velleris in modum vulsus: apud eundem ex Cratini Dionysalexandro.

Παρατίλλω, compilo, depilo, vulsella pilos traho. Clemens Alex. Pædag.l.3.

Παρατιλμὸς, vulsura, pilorũ euulsio, depilatio. schol. Aristop.

Παρατίλτρια, depilatrix: fœmina quæ molles homines vulsellis depilat & glabrat. Philostr. in vit. Sophist. [somo.

Περιτίλλω, circũcirca vello: vel simpliciter, vello, reuello. Luc. in

Ὑποτίλλω, q.d. subuello. Apud Theophr. hist. pl.l.1.c.8. ὑποτίλαι τὴν βοτάνην, exp. subtus carpere herbam.

ΤΙΛΟΣ, ὁ, stercus, merda. Poll.l.5.

Τιλάω, ῶ, caco. stercus edo: in Hippiatr. Item pro, liquidum stercus edo: ibidem.

Composita.

Διατιλάω, ῶ, idem quod τιλάω caco, excerno: in Hippiatr.

Ἐντιλάω, incaco, stercore seu merda inquino. Aristoph. in Achar.

Ἱππότιλος, ὁ, ὁ, morbus quidam equi ex argumento dictus: de quo Tiberius in Hippiatr.

Καταστιλάω, stercore contamino: vel stercus emitto aduersum. Aristoph. in Auib. & Ran.

Προστιλάω, idem: apud eundem in Nub.

Σπατίλη, ἡ, idem quod τίλος. Poll. lib. 5. Schol. Aristoph. in Pace dicit esse humanum stercus, accipi tamen etiam posse pro segmento corij quod scalpro recidunt sutores. Gal. apud Hippocr. exp. liquidum excrementum.

Τίλφη vid. in Σιλφη. Τιμάω, τιμὴ &c. in Τιω. Τὶν in Συ.

ΤΙΝΑΣΣΩ, F. ξω, quatio, concutio, vibro. Il. χ. τινάσσων φάσγανον ὀξὺ, quatiens & vibrans acutum ensem. Exponitur etiam, perrumpo & perfringo: in Epigr. δέσμα τινάξας.

Τινάσσομαι, quatior, &c. Iliad. σ. Item pro Τινάσσω: vt Od. β. Ἔνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην πτερὰ πολλά.

Τιναγμὸς, ὁ, ὁ, quassatio: vibratio. Item excussio, apud Greg. Pro eodem dicitur & τίναγμα.

Τινάκτωρ, ορος, ὁ, quassator, concussor, vibrator: vt τινάκτωρ γαίας, apud Sophocl.

Composita.

Ἀμφιτινάσσω, vtrinque quatio, vel vndique quasso & concutio: vnde φρένας ἀμφιτίναξε, mentem vndiq; cõcussit aut perculit.

Ἀνατινάσσω, concutio: vel vehementer concutio.

Ἀνατιναγμὸς concussio, emotio è loco suo in alium. Hesych.

Ἀποτινάσσω, decutio, vel excutio. Eurip. in Bacch. Οὐκ ἀποτινάξεις κισσόν; Et in med. voce apud Chrysost. de sacerdo. ἀποτινάξασθαι τὸν κονιορτόν. [Esai.1.

Ἀποτίναγμα, τὸ, id quod decutitur seu excutitur. Symmac.

Ἀτίνακτος, inconcussus, immotus, non agitatus. Nonn.

Διατινάσσω discutio quassu discutio. Et simpliciter, quatio, vibro. Eurip. in Iph. Taur. κάρα τε διετίναξ' ἄνω κάτω.

Ἐκτινάσσω, excutio: vnde Iliad. π. ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες. Item amolior, expello.

Ἐκτιναγμὸς, excussio quæ fit concutiendo seu quassando.

Ἐντινάσσω, incutio. Ἐντιναγμὸς, incussio.

Συντινάσσω, concutio, conquasso. Auctor de mundo.

ΤΙΝΘΑΛΕΟΣ, α, ὁ, calidus, feruidus: vnde Τινθαλέοις ὕδασιν apud Nicand. in Alex. schol. exp. θερμοῖς. Sic Τινθαλέα λοετρὰ Suidæ sunt χλιαρὰ nec non θερμά.

Διατινθαλέος, [*comp.*] feruidus, ignitus, candens. Aristoph. in Vesp. ἤ με κεραυνῷ διατινθαλέῳ σποδὸν ἐξαίφνης ποιήσειας.

Τίννυμι, Τίνω, vide in Τιω. Τίπτε, pro Τίποτε.

ΤΙΣ, aliquando est oxytonum, aliquando barytonum.

Τίς, (oxytonum, cuius genit. Τίνος.) quis? interrogatiuè. Fœm. itidem τίς, quæ? Neutrum, τί, quod vel quid. Odyss. α. Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; Plat. in Charm. ἔστι δὲ τίς καὶ τίς; interdum dicitur ὁ τίς, quum videlicet præcedit sententia aliqua quam hoc interrogatiuum claudit: vt apud Greg. in Iulian. ¶ Interdum idem valet quod particula *nullus* absque interrogatione posita. vt apud Aristoph. in Plut. τούτου τίς ἂν ἐξεύροι ποτ' ἀμείνον; quis hac re melius quippiam inueniat? i. nullus inueniet. ¶ In indirecta etiam interrogatione adhibetur, vt quum apud Luc. in Demon. dicitur, ἠρώτα τίς ὢν χλευάζει τὸν αὐτόν. ¶ Exponitur etiam, vter. vt Epigr. lib. 2. γνώσῃ τίς τίνος ἐστι Κρόνος, vter vtrius sit Saturnus. ¶ Ponitur & pro qualis, qualisnam: in vtraque interrogatione: In directa, apud Demosth. τίς ἐγὼ πρὸς τοὺς συμβάλλοντας ἀνθρώπους καὶ πρὸς τοὺς δεομένους εἰμί. In indirecta, apud Æschin. in Ctesiph. σκοπεῖτε μὴ τίς φησιν εἶναι, ἀλλὰ τίς ἐστι, non qualem se esse dicat, sed qualis sit.

Τί, quid? Plat. in Charm. Τί σοι φαίνεται ὦ Σώκρατες. Exponitur &, quod. Luc.17. ἐσίμαζον τί ἐδίσπευσε. Sæpe post ipsum, verbum subaudiendum relinquitur. vt quum dicitur apud Luc. in Tim. τί τοῦτο. Sic Xen. in Symp. Τί οὖν εἰ καὶ μύρον τις ἡμῖν ἐνέγκαι, quid igitur dices? Dicitur & τὸ τί; quidnam? apud Aristoph. quod exp. etiam, quare? cur? apud eundem in Plut. Interdum τί exp. ad quid? ad quam rem? vt apud eundem in Nub. Τί σοι τι ἐστὶ χρήσιμον; Interdum ponitur pro διὰ τί, quamobrem? vt Xen. Pæd. 5. τίς μὲν αὐτοὺς ... οἴει ... δεῖ λέγειν; ¶ Vsurpatur & in interrogatione indirecta. vt Aristoph. λέγε τί κελεύεις. ¶ Eodem τί de substantia rei quæritur, vnde exp. etiam, substantia, apud Aristot. ab aliis verò quiditas. ¶ Item aliis atque aliis particulis adiunctum significationem mutat, & interdum affirmationi, interdum negationi æquipollet, vt passim apud Xenoph. Plat. Luc. &c. videre licet.

Pro eodem τί dicitur etiam τίη seu τιή, apud poëtas. vt Odyss. ρ. τίη δὲ σὺ τοῦτον ... Ἠγαγες; Sic & alibi apud Homer. & Aristoph.

Τὶς barytonon, interdum & encliticum, indefinitum est, significans, aliquis, quispiam. idque per omnes casus. Iliad. β. Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν. Thucydid. lib. 4. εἴπε τίς τινὰ ἴδοι ἐχθρὸν ἑαυτοῦ. ¶ Iunctum numeralibus nominibus, exp. circiter, fermè: vt apud eundem lib. 8. διακοσίους μὲν τινὰς τοὺς πάντας ... ἀπέκτειναν. Annexum his vocibus, πᾶς, ἕκαστος, αὐτὸς, supervacaneum est, itidémque facit præcedente aliquo adiectiuo, & in ὁποῖός τις, οἷός τις, τοῖός τις, τοῖός δέ τις, & aliis quibusdam, apud Thuc. & Basil. &c. ¶ Aliquando τὶς dicitur pro μέγας τις. vt apud Dem. in Leptin. Μεγαλῶν τινὰς εἶναι φάσκοντες. Interdum idem valet quod πᾶς τις, vt apud Aristoph. Τίς ἀφιγμένος ἀνιστάσθω. Thuc. lib. 7. ὅτι ἄλλοι πάντες ἔφερον, ὅτι τις ἐδύνατο. ¶ Exponitur etiam quidam, certus quidam Aristot. rhet. 1. Τινὶ μὲν δίκαιον τινὶ δὲ ἄδικον. In qua signif. dicitur & ὁ τὶς. vt Basil. οὐ τόν τινα ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὴν καθόλου φύσιν δηλοῖ.

Τὶ similiter significat aliquid, quippiam. ¶ Ponitur & pro μέγα τι. vt apud Plat. in apol. Socr. δοκοῦσί τι εἶναι, ὄντες οὐδενὸς ἄξιοι. ¶ Frequentissimè redundat, tum apud Hom. tum apud Thuc. &c. ¶ Significat etiam, quiddam, seu quoddam, quiddam certum, nonnihil, interdum &, pars, vt quum dicitur τὸ τί, τὸ μὲν τι, τὸ δὲ τι, apud Plat.

Composita.

Ὅστις, quis, quisnam. Fœm. ἥτις, quæ, quænam. Neutr. ὅτι, quod, quódnam. Plut. in Lyc. ἐρωτήματα προὔβαλεν ὅστις ἄριστος ἐν τοῖς ἀνδράσι. Thuc. lib. 8 ἠρώτα ἕνα ἕκαστον, ἣν τινα ἐλπίδα ἔχει σωτηρίας. Apud Isocr. ad Mityl. οὐκ οἶδα ὅ,τι δεῖ πλείω λέγειν. exp. quánam de causa. Pro ὅ,τι poeticè dicitur ὅττι, vt Odyss. ξ. Ὅττι μάλιστ' ἐθέλοις ... Ζεύς. ¶ Interdum ὅστις significat, quisquis, quicunque, quilibet. vt Aristoph. in Vesp. προσκαλοῦμαι σ' ὅστις εἶ πρὸς τοὺς ἀγορανόμους. Callim. hym. in Dian. πόλιν δέ μοι ἣν τινα νεῖμον, Ἥντινα λῇς. In qua significat, dicitur &, ὅστις ἂν, ὅστις δὴ, & ὅστισοῦν apud Thucyd. &c. Sic ὅστις ποτὲ, quicunque, vel quicunque tandem. Luc. in Herm. ἥτις ποτ' ἐκαλεῖτο. exponitur tamen & quisnam. vt apud Isocr. θαυμάζειν ὑμᾶς οἶμαι ἣν τινα ποτὲ γνώμην ἔχω. ¶ Ὅστις exp. etiam, siquis, vt apud Nic. in Ther. Ἢ καὶ ... ὅστις ἐπαύρῃ, si quis attrectet. Sic ἐὰν ὅστις ... apud Plat. de leg.

Ὅτις, poeticè, idem quod ὅστις, quis vel qui. vt Odyss. α. Οἴσω γὰρ καὶ χρυσὸν ὅτις κ' ἐπὶ χεῖρας ἵκηται, aurum quod in manus meas venerit. In accusat. ὅτινα pro ὅντινα. vt Od. θ. ... δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη θυμὸς τε κελεύει, quem vel quemcunque animus iusserit.

Οὔτις, ὁ, ἡ nullus, nemo Iliad. α. ὅτις χεῖρας ἐποίσει. ¶ At Οὔτις ficto nomine vocatur Vlysses Od. ι.

Οὔτιδες appellatæ fuerunt Chrysippi συλλογισμοὶ, i. captiosæ quædam argumentationes.

Οὐτιδανὸς, (per pleonasmum syllabæ δα) q. d. qui nihil est, homo nullius pretij. Il. α. & Od.

Τίσις, vide in Τίω. Τιτ@ίνω, &c. in Τείνω, & in Τίω.

ΤΙΤΑΝΟΣ, ου, ἡ, calx. Luc. in opuſculo περὶ τῆς ἐνυπνίου inferi-pro, τίτανος καταχεόμενα. Idem de hiſt. ſcrib. ἐπιχρίσας ἢ τιτάνῳ καὶ ἐπικαλύψας ἐπέγραψε τὄνομα τοῦ τότε βασιλεύοντος. Apud Gal. Τίτανος ἀκατάσβεστος, calx viua. Apud Heſiod. in Aſp. Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνῳ λευκῷ τ' ἐλέφαντι Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην, poni exiſtimatur pro gypſo. Maſculino etiam genere, ſed rarò vſurpari tradit Suid.

Τιτανόομαι, οῦμαι, vnde τιτανωμένος, calce oblitus vel gypſo, gypſatus. Heſych. Τιτανωτὸς pro eodem, apud eundem.

ΤΙΤΘΟΣ, οῦ, ὁ, mamma, mamilla, μαστός. Gal. ad Glauc. Propriè de mulieribus dici ſcribit Poll. l. 2.

Τιτθίον, ου, τὸ, mamilla. Ariſtoph. in Ran. & in Pluto.

Τιτθὴ, ſiue τιτθήνη, idem quod Τιτθός, μαστός. Heſych. Item nutrix, τροφός: nimirum quæ mamillas præbet infantibus lactentibus. Ariſtot. rhet. 3. vbi Democrates εἴκαζε τοὺς ῥήτορας ταῖς τίτθαις, αἳ τὸ ψώμισμα καταπίνουσαι τῷ σιάλῳ τὰ παιδία παραλείφουσι. Plutarch. in lib. περὶ φιλοπλουτ. ὥσπερ αἱ τίτθαι πρὸς τὰ παιδία λέγουσι Μὴ κλαῖε, καὶ λήψῃ. ¶ Item auia, matris mater.

Τιτθὶς, ίδος, ἡ, nutrix: vt quum exp. apud Syneſ. epiſt. 3. Item ſoror matris, matertera, amita: apud Plut. in problem. Rom. & Poll. lib. 3.

Τιτθεύω, f. ευσω, nutrio. Τιτθευόμενος, exp. lactens.

Τιτθεία, ἡ, nutritio. Demoſth. ἀπὸ ταύτης τῆς τιτθείας, quia mater mea nutrix fuit.

Τίθη, ἡ, idem quod τιτθὴ, nutrix. Plat. polit. 1. εἰπέ μοι τίτθη σοι ἔστι; habéſne nutricem?

Τιθηνέω, idem quod τιθηνέω. Plut. in Lyc. τὴν τῆς Ἀλκιβιάδου τιθηνήσασαν. Τιθηνητήρ, ῆρος, ὁ, nutritor, nutricator: in Sibyll.

Τιθηνὸς, οῦ, ὁ, nutritor, nutritius, educator: Heſych. Item in fœm. gen. nutrix: apud Dionyſ. Long. & lib. 2. Reg. cap. 4. Dicitur etiam de terra altrice.

Τιθήνη, ἡ, nutrix. Iliad. ζ. Plut. ſymp. 3. & apud Athen. lib. 4. & 10. ¶ Ατιτήνη, apud Heſych exp. regina.

Τιθηνίδια, q. d. nutricalia: feſti nomen apud Athen. l. 4.

Τιθηνέω, ῶ, nutrio, nutricor. Phalar. in ep. ad filium. Apud Xen. Pæd. 8. τιθηνεῖν τινὰ, nutricis in modum tractare, aut demulcere. Metaph. apud Ioſeph. de antiq. Iud. γῆν τιθηνεῖν, terram excolere. Dicitur etiam τιθηνεῖσθαι actiuè pro τιθηνεῖν: apud Greg. de homine, & Baſil. Τιθήνημα, τὸ, id ipſum quod nutritur: apud Athen. lib. 13. Τιθήνησις, ἡ, nutritio, educatio: apud Theophr. de cauſ. pl. l. 1. Τιθηνητήρ, ῆρος, ὁ, nutritor, nutritius: in Epigr. cuius fœm. Τιθηνήτειρα nutrix: in iiſdem.

Τηθὴ, ἡ, nutrix, idem quod τίτθη: apud Suid. & Euſt. ¶ Item auia: apud Ariſtoph. in Acharn. Athen. lib. 13. & Plut. ſymp. 8. probl. 9. Exponitur etiam amita ſeu matertera, i. patris aut matris ſoror: Suid. Heſych. Euſt. Poll. Hinc comp. ἐπιτήθη, abauia, Euſt. & προτήθη auia, ſeu auiæ mater.

Τηθὺς, dicitur terra, teſte Euſt. quoniam eſt communis omnium nutrix. Iliad. ξ. Tethys tamen à Latinis poetis pro mari potius accipitur quàm pro terra.

Τῆθος, εος, τὸ, oſtreorum quoddam genus. vt ſcribit Euſtath. Iliad. π. cuius loci meminit & Athen. lib 1. Vide & Ariſtot. hiſtor. anim. lib. 4. cap. 6.

Τηθὶς, ίδος, ἡ, idem quod τιτθὶς, auia: amita, matertera. Suid. Euſt. & Ammon.

Τηθίλης, ου, ὁ, qui à ſua auia nutritus & educatus fuit.

Τηθαλλαδοῦς, idem: apud Heſych. Poll. & Etym. Ab Heſych. exponitur etiam, ἀπαλὸς, delicioſus, luxurioſus: quales eſſe ſolent qui ab auis ſeu auiis aluntur delicatiùs. Dicitur etiam de ſtolido & fatuo. apud Euſt.

Τηθία & τηθίδιον, apud eundem Euſt. pro vetula quam matris aut auiæ nomine reuerentiæ cauſa dignamur.

Τιθύμαλος, ου, ὁ, & τιθυμαλὶς, ίδος, ἡ, tithymalus: herba lactaria, de qua Dioſc. l. 4. c. 155.

Τυτθὸς, ὁ, ὁ, paruus, puſillus. (ἀπὸ τοῦ τιτθοῦ, mutatione literæ ι in υ. Etym.) Iliad. ζ. ἔτι τυτθὸν ἐόντα, adhuc paruulum, aut infantem. Quaſi quòd ſit adhuc ὑποτίτθιον. Dicitur & τυτθὸν βρέφος. Iliad. α. οὐδέ τί μοι τυτθόν περ ἐτίσεν, ne minimum quidem me honorauit.

Compoſita.

Ἀπότιτθος, à matris vberibus amotus. Phil. de v. M. l. 1. θᾶττον ἢ ἀπότιτθον γίνεται, ocyus mamma depellitur.

Ἐκτιθηνέω, enutrio, educo.

Ἐκτιθηνεύω, idem.

Ἐπίτιτθος, infans lactens. Epigr. lib. 2. & apud Theocr. idyll. 25.

Ὁμότιτθος, eadem vſus nutrice. Poll. ex Dinarcho.

Ὀρθοτίτθιος, dicitur puella habens rectas ſeu arrectas mamillas: quibus opponuntur penſiles.

Ὑποτίτθιος, q. d. qui eſt ſub mamilla: qui adhuc è mamilla pendet & lactet vt ὑποτίτθια παιδία ſeu βρέφη. Suid. & Euſt.

ΤΙΤΙΖΕΙΝ, dicitur de voce quam edunt aues vel potius pulli auium. ἄλλοις μὲν τιτίζουσι οἱ νεοσσοὶ κατεσθιόμενοι ἢ τρίζουσιν, inquit Euſtath. ex veterum ſententia. Exiſtimatur autem ab hoc verbo deriuatum eſſe vocabulum τίτις, quod de quadam auicula dicitur, aut generaliter quamuis auiculam ſignificat.

Τιτυβίζειν, dicitur de hirundinibus, vel de perdicibus, ſecundum alios: Heſych. & Euſt. Apud Athen. l. 9. ſcribitur τιττυβίζειν, de perdicibus. Pro eodem ſcribitur & τιτύζειν.

ΤΙΤΡΑΩ, ſeu τίτρημι, & τιτραίνω (fut. τρήσω, tanquam à τράω) perforo, terebro, idem quod τερέω, ſuprà Theophr. hiſt. pl. lib. 2. περιορύξας τὸ στέλεχος καὶ τιτράνας ὀδοῦσι παλαιοῖς ἵππων. Dicitur & Τετραίνω pro τιτραίνω: apud eundem hiſt. pl. lib. 5. Vnde aor. 1. τέτρηνα, Iliad. χ. Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης.

Τιτράομαι, & τιτραίνομαι, perforor. Dioſc. lib. 5. cap. 77. Τετρᾶσθαι λεπτῷ τρήματι. Præt. perf. Τέτρημαι, perforatus ſeu pertuſus ſum. Alex. Aphr. probl. lib. 2. Τὸ γὰρ ὀπτικὸν νεῦρον τέτρηται. Hinc particip. Τετρημένος, perforatus, pertuſus: vt εἰς τετρημένον πίθον ἀντλεῖν, apud Xen.

Τρῆμα, τὸ, foramen. Dioſc. l. 5. c. 77.

Τρηματώδης, εος, & τρηματώδης, εος, ὁ, ἡ, multis foraminibus pertuſus, multa habens foramina: in Epigr. & apud Ariſtot. hiſtor. an. lib. 1.

Τρῆσις, εως, ἡ, perforatio, pfoſſio & traiectio quę fit terebra.

Τρητὸς, ὁ, perforatus, foramina habens. vt Τρητοῖο λίθοιο apud Homer. Od. ν. & τρητοῖο Νεμείης, Heſiod. in Theog.

Τρανὸς, perſpicuus, manifeſtus, apertus: metaphora ab iis ducta quæ ita perſpicua ſunt & aperta ac ſi perforata & pertuſa eſſent. Plut. ſymp. lib. 8. οὐδ' ἐν οὕτω τρανὸν οὐδ' ἐν ἐναργὲς οὐδ' ἐν ἄδηλον ἐν ταῖς φαντασίαις ἀποδίδωσι. Eſaiæ 36. γλῶσσαι τραυλίζουσαι ταχὺ μαθήσονται λαλεῖν εἰρήνην... τρανάς.

Τρανὴς, idem cum Τρανός. Soph. in Aiace, & Ariſtot.

Τρανῶς manifeſtè, apertè diſertè. Eurip. in Rheſo, πολλὰ γὰρ εἰπεῖν, Οὐδ' ἐν γε τρανῶς αὐτὸ ἔξεις.

Τρανόω, reddo clarum & perſpicuum, declaro, manifeſto. Philo de vita Moſ. lib. 2. ὥσπερ δ' ἤμενα μάλιστα τρανοῦν ἔμελλεν ἐμφαντικῶς τὰ δηλούμενα. Item, illumino, illuſtro: apud Greg. de theol.

Τρανωτικὸς, explanatorius, declaratorius: vel, illuſtratorius. apud eundem.

Τρανίζω, idem cum Τρανόω, explano, declaro. vt in carmine quodam de laudibus Dauidis, Τρανοῖ τὰ κρυπτὰ τῆς θεοῦ μυστηρίων.

Τράμις, vel τράμις, podex, Τρῆμα τῆς ἕδρας: Ariſtoph. dicta eſt τράμις ſecundum quoſdam & ea linea quæ medium ſcrotum diuidit in duas partes. Etym. Poll. Heſych.

Διατράμις, (comp.) Heſychio eſt ὁ διερρωγὼς τὴν τράμιν. Polluci eſt depygis, depreſſas nates habens.

Compoſita: ac primùm ex Τιτράω.

Ἀμφίτρητος, ὁ καὶ ἡ, vtrinque perforatus, vtraque parte pertuſus.

Ἀμφίτρης, ῆτος, ὁ, καὶ ἡ, pro eodem, apud Nonn.

Ἀνατιτράω, ſeu ἀνατιτραίνω idem quod Τιτράω: vnde apud Dioſc. l. 1. c. 80. ὥσπερ (πρίσματα) ὑπὸ τῶν σκωλήκων ἀνατέτρηται.

Ἀνάτρητος, ὁ καὶ ἡ, perforatus, pertuſus, Syneſ.

Ἄτρητος, qui pertuſus non eſt, non perforatus ſeu perterebratus. Ariſtot. hiſt. an. l. 1. Peculiariter ἄτρητος dicitur cui meatus aut coaluit.

Ἀτρήτως, more eorum quæ foramine carent, ſine foramine.

Διατιτράω, & διατιτραίνω, ſeu διατετραίνω, perforo, perterebro, pertundo. Theophr. de cauſ. pl. l. 1. c. 11. & Herodot.

Διάτρησις, perforatio, pertuſio. Item pro foramine. Herodot.

Διάτρητος, perforatus, foraminibus pertuſus. Damaſc. Exponitur etiam, tornatilis, torno factus.

Εὐθύτρητος, in rectum perforatus, recta habens foramina. Gal. ad Glauc. lib. 2.

Εὐρύτρητος, lata & ampla habens foramina.

Εὔτρητος, & poet. ἐΰτρητος, bene ſeu eleganter perforatus. vt ἐΰτρητος λίθος, Iliad. ξ. Item multis pertuſus foraminibus: vt εὔτρητον πίθον, in Epigr. Accipitur & pro εὐρύτρητος, lato ore hians. vt εὔτρητοι χοάνοι, apud Heſiod. in Theog.

Κατατιτράω, ſeu κατατιτραίνω, idem quod διατιτράω: vnde κατατετρημένη ῥίζα, apud Dioſc.

Κατάτρησις, perforatio. Item exeſio. Exponitur & foramen.

Περιτιτράω, ſeu περιτιτραίνω, circumforo, circumquaque perterebro & pertundo.

Περίτρητος, circumquaque pertuſus ſeu terebratus. Vitruu. l. 1. cap. 2. & lib. 10. cap. 17.

Πολύτρητος, multa habens foramina, multiforis ſeu multiforus. Od. χ. Dioſc. lib. 2. cap. 213.

Συντιτράω, ſeu συντράω, itidem perforo.

Σύντρησις, perforatio. Idem foramen. Ariſtot.

Ὑποτιτράω ſeu ὑποτιτραίνω, ſubtus perforo & pertundo.

Ὑπότρητος, ſubtus perforatus & pertuſus. Athen. l. 4.

Compoſita ex τρανὸς & τρανόω.

Ἀτράνωτος, qui declaratus & manifeſtatus non eſt, obſcurus.

Διατρανόω, idem quod τρανόω.

Περ-

Περίτρανος, idē cū τρανός: vt περίτρανα λαλεῖν. Plut. de lib. educ.

ΤΙΤΡΩΣΚΩ (f. τρώσω tanquam à τρόω seu τρῶ, quod Eust. per syncopen ex τείρω factum dicit) vulnero, cum telo pertundo seu perfodio. Plut. in Artox. ἐπ' αὐτὸν ἐξακοντίζας, διὰ τοῦ θώρακος ἔτρωσε στῆθος. Metaph. apud eundem de aud. αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἰᾶται. ¶ Item lædo, damnum infero: in qua significat. τρόω dicitur. Od. φ Οὐδέ σε τρώει μελιηδής. Il. ψ. Μήπως ἵππους τε τρώσῃς, κατὰ θ' ἅρματα ἄξῃς.

Τιτρώσκομαι, & τρώσκομαι, vulneror. Herodiā. l. 7. οἱ δὲ σφαλλόμενοι καὶ τιτρωσκόμενοι κακῶς ἀπηλλάγησαν. Xen. Pæd. 3. τοὺς δὲ τετρωμένους, ἰατροὺς καλέσας, θεραπεύειν ἐκέλευσεν. Metaphor. apud Herod. l. 5. ὑπὸ φήμης τὰς ψυχὰς ἐτρώθησαν, animi eorum illo rumore exulcerati erāt. item lædor, damnum accipio. Il. μ. στεῖνος γὰρ ὅθι τρώσεσθαι ὀΐω. τρώσκομαι autem apud Hippocr. legitur apud quem de morb. mul. lib. 2. Gal. etiam exp. ἐκτιτρώσκω aborto.

Τρῶμα, τὸ, vulnus. Hesyc. item clades, damnum, detrimentū schol Hom. & Gal. Pro eodem dicitur & τρώμη, teste Eustat. qui & Ionicum esse ait, significans τὴν τρῶσιν.

Τρωματίζω, vulnero.

Τρῶσις, εως ἡ, vulneratio. Exponitur etiam vulnus, ictus.

Τρωτὸς, vulneratus, item læsus, vel qui vulnerari, lædive potest. Eurip. in Hel Οὔτω σιδήρῳ τρωτὸν ἐκ ἔχει δέμας.

Τραῦμα, τὸ, (tanquam à τραύω) idem quod τρῶμα, in communi lingua. Plut. de deo Socrat. λαβὼν μὲν εἰς τὴν κεφαλὴν οὐ μέγα τραῦμα, δύο δὲ πολλά. Xen. pæd. 5. τραύματα ὑποδεδεμένους, quibus vulnera obligata erant. item, clades strages, detrimentū bello acceptum. Luc. de hist. scrib. ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ τραῦμα.

Τραυματικὸς, ad vulnus seu vulnera pertinens, vulnerarius. i. vulneribus sanandis aptus: vt τραυματικαὶ ἀντίδοτοι, apud Dioscor. l. 1. c. 131. Et τραυματικὴ ῥίζα, apud eundem lib. 2. c. 4.

Τραυματίας, ου ὁ, vulneratus, saucius. Thuc. libr. 8. Theophil. epist. 54.

Τραυματίζω, vulnero, saucio. Dem. pro cor. τινὰς δὲ καὶ τετραυματίκασι. Epigr. lib. 5. οὐδένα γὰρ πώποτ' ἐτραυμάτισεν.

Τραυματίζομαι, vulneror, &c. Thu. l. 5. τραυματιζόμενος ὑπ' αὐτῶν.

Composita.

Ἄτρωτος, ὁ καὶ ἡ, inuulneratus, illæsus: vel qui vulnerari & lædi nequit. Plat. in sympos. χρήμασί γε πολὺ μᾶλλον ἄτρωτος ἦν πανταχῇ ἢ σιδήρῳ ὁ Αἴας.

Ἀτρώτως sine vulnere, vel inuictè. Hesych.

Ἀτρωὴς, idem quod ἄτρωτος. Suid.

Ἐκτιτρώσκω, abortum facio, abortum infero. Diosc. l. 5. τὰ τε καὶ βρέφη ἐκτιτρώσκει, fœtus immaturos expellit. Sic & alibi apud eundem.

Ἔκτρωμα, abortus. Hippocr. aphor. lib. 4. Ἐκτρωματιαῖος, abortiuus.

Ἐκτρωματισμὸς, & ἔκτρωσις, ipsa actio abortandi. Arist. hist. an. lib. 7.

Κατατιτρώσκω, vulnero, saucio. vel vulneribus conficio.

Νεότρωτος, recens seu nuper vulneratus. Etym.

Νευρότρωτος, qui vulneratos seu saucios neruos habet.

Συντιτρώσκω, simul vulnero: vel idem quod τιτρώσκω. Plut. in Alcibiad. ἔκοπτε τὰς ναῦς καὶ συνετίτρωσκε τῶν ἀνδρῶν ἐκνεῦσαν φαρέτρα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Τίτυρος, &c. vide in Σάτυρος.

ΤΙΤΥΣΚΟΜΑΙ, intentissimè dirigo, vt certum ictum inferam: collimo, dirigo ad scopum. Il. β. τοὶ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ, ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον. itē passiua significatione dicitur aliquid τιτύσκεσθαι: vt Ἔγχεϊ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, in eum dirigebatur, vel directa deferebatur. Exponitur etiam, paro, ἑτοιμάζω, vt τιτύσκομαι φρεσὶν, apud Hom. sequente infinitiuo.

ΤΙΦΗ, frumenti genus de quo Theophr. hist. lib. 8. c. 1. & lib. 4. de caus. & Arist. hist. lib. 8.

ΤΙΦΟΣ, εος, τὸ, palus, vliginosus locus. Apollod. Arg. lib. 2. κατὰ πλατὺ βόσκετο τῖφος. Ab Hesych. exp. ἕλος, palus.

Τῖφαι, aues palustres: apud eundem.

ΤΙΩ, F. τίσω, honoro, in honore habeo, magni æstimo. interdū & carum habeo. Odyss. ν. ὅτι με βροτοὶ οὔτι τίουσι Φαίηκες. Il. ν. ὁ δέ μιν τίεσκεν ἴσα τέκεσσι, tanto habuit in pretio & tam dilexit quam natos suos. Legit. & imperf. Ion. ἐτίεσκον pro ἔτιον. Od. χ. Οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων. ¶ Item punio, vindico, vlciscor: in qua signif. vsitatior est vox media: vt Od. ω. τίσαι δ' ἠῢ ἑταίρους Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος, Οἵ μοι βοῦς ἔκτειναν. Od. γ. αἴ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν περιθεῖεν, τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς. Et cum accus. rei, apud Hesio. in Asp. Περὶ γε φόνον τίσαιτο κασιγνήτων μεγαθύμων. idem persolue, soluo luo: interdum etiam luo. Il. α. τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσι. Od. ξ. Ἀλλ' ἄ δίκην τίουσι, dant seu luunt pœnas. Sic & alibi apud Homerum, &c.

¶ *Deriuata à τίω honoro.*

Τίομαι, in honore & pretio habeor, magni æstimor, color. Il. ε. ν. & ψ. θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ. Od. η. χαίρειν ἔτι ὥς οὔτις ὅτι χθονὶ τίεται ἄλλη. Hinc particip. τετιμένος, honoratus, in pretio habitus. Iliad. ω. Significat etiam τίομαι, idem quod τίω, apud Hesiod. in Theog. Ζεὺς τίεται αὐτήν.

Τιμὴ ῆς, ἡ, honor, cultus, qui aliis exhibetur: vt τιμὴ τῶν νέων πρὸς τοὺς γέροντας. Plut. in apophtheg. Lacon. item honor i. dignitas, siue parentum siue magistratus & virorum præstantium. Il. ρ. ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. Thuc. l. 2. καὶ μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ἢ μηδὲ τὰς τιμὰς διώκειν. Dicitur ἄγειν & ἔχειν τινὰ διὰ τιμῆς, in honore habere aliquem, apud Synes. Et pro eodem ἄγειν ἐν τιμῇ, apud Plut. Peculiariter τιμῆς nomine intelligitur imperium, magistratus, teste Arist. pol l. 3. c. 7. Apud quem lib. 5. cap. 6. οἱ μὲν τιμαῖς ὄντες, iidem sunt qui alias οἱ ἐν ἀρχαῖς ὄντες. ¶ Item τιμὴ, pretium quo res aliqua æstimatur. Demosth. in Tim. τιμὴν ἀποδώσει φαύλων. Sic & alibi apud eundem & Aristot.

Τιμήεις, εντος, ὁ, honoratus, honorabilis, qui in honore & pretio habetur. Od. ν. & δ. in accus. pro τιμήεντα dicitur τιμῆντα. Iliad. σ.

Τίμιος, idem. Herodia. l. 6. Thuc. l. 7. De rebus inanimis quoque dicitur, & itidem exp. honore dignus, item pretiosus. Plut. de educ. lib. πλοῦτος δὲ τίμιον μὲν, ἀλλὰ τύχης κτῆμα.

Τιμίως, magno pretio, carè.

Τιμιότης, ητος, ἡ, q. d. honorabilitas, pretiositas. Exponitur & nobilitas, excellentia, pretium. Apoc. 18.

Τιμαδία Hesych. est μικρὰ τιμή.

Τιμάω, f. ήσω, honoro, honore afficio, in honore & pretio habeo, magni æstimo. Il. ψ. ὥς ἔτι καὶ νῦν Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους. Sic Odyss. ε. θεὸν ὣς τιμήσουσι. Æsch. in Ctesiph. πότερον τὸν τιμήσετε ἢ ὑμᾶς αὐτοὺς ἀτιμώσετε; Et cum dat. rei qua honoramur aliquem. Plutarch. symp. lib. 1. τιμῶμεν ἕδρᾳ τε κρεάσιν τε οὐδὲ πλείοσι δεπάεσσιν. ¶ Item æstimo. Cum genit. Arrian. τιμῆσαι τῆς ἀξίας, digno pretio æstimare. Cum præposit. πρὸ. Gregor. τιμῶ πρὸ πολλῶν χρημάτων, multis pecuniis præfero & antepono. Cum genit. & accusat. exp. etiam, dignum iudico, frequentius tamen in voce media. Construitur & cum dat. pers. & accusat. rei, subaudito accusat. δίκην. Demost. ὑπολαμβάνω τιμήσειν ἐλάττονος τούτῳ, &c.

Τιμάομαι, honore afficior, in honore & pretio habeo. Plutar. in polit. præcept. τὸ τιμᾶσθαι τὸ τιμᾶν πολλάκις ἐστὶν ὀρθότερον. ¶ Item æstimor. Xen. in sympos. in voce media idem significat, quod τιμάω honoro. Od. τ. Οἳ δ' ἤ μοι περὶ κῆρι θεὸν ὣς τιμήσονται. Et pro τιμάω, æstimo: Xen. pæd. 1. μείζονος αὐτὰ τιμῶνται οἱ λαμβάνοντες, pluris æstimant. Cum genit. & accusat. Chrysost. de offic. episc. πολλοῦ τὴν ἡμετέραν τιμώμενος φιλίαν. in eadem constructione exp. etiam, dignum iudico, dignum censeo. Luc. in Cauc. τιμησαίμην ἂν ἐμαυτοῦ τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως. Cum dat. pers. & accus. rei subaud. accusat. δίκην, apud eundem. ὅστις τῷ μαγείρῳ σταυροῦ ἂν τιμήσαιτο, qui coquum cruce mulctandum esse censeat. Sic & apud Plat. & Dem.

Τίμημα, τὸ, pretium, æstimatio. Euripid. interdum, litis æstimatio, mulcta: vnde τίμημα ποιεῖσθαι, mulctam irrogare, apud Dem. Et pro eodem, τίμημα ἐπάγειν, apud eundem. item τίμημα ἐπιτιθέναι, apud Æschin. de male gest. leg. pro quo & τίμημα ἐπιγράφειν dicitur, apud Aristoph. in Pluto.

Τίμησις, εως, ἡ, honoratio, honoris delatio. item litis æstimatio: vnde τίμησιν ποιεῖσθαι, idem cum τίμημα ποιεῖσθαι, apud Æsch. in Ctesip.

Τιμητὴς, οῦ, ὁ, æstimator litium.

Τιμητικὸς, propensus ad honorandum, qui libenter honorat. Plut. in consolat. ad Apoll. τιμητικὸν πινάκιον, tabella in qua τιμηταὶ suum scribebant suffragium. Aristoph. in Vesp.

Τιμητὸς, ὁ, honorabilis, qui talis est vt honorari & æstimari debeat. τὸ τιμητὸν, idem quod τίμημα æstimatio litis. Dem. in Apho.

Composita: ac primum ex Τίω.

Ἀτίζω, nullo dignor honore, aspernor: vel, ignominia afficio, honorem derogo. Apol. Arg. l. 2. Ἀλλὰ Διὸς δείδοικα δίκην ἱκεσίου ἀτίσαι. Exponitur etiam negligo, non curo. Il. φ. ὁ δὲ φρουρὸν μὲν ἀτίζων ἔργα.

Ἄτιτος, exp. inhonoratus. Il. ν. vide & comp. ex τίω punio.

Ἀτίτης, idem Hesyc. Ἀτιτεῖν, eidem est ἀδικεῖν, qui enim iniuriam inferunt, ij iustitiam ignominia suis sceleribus afficiunt. Ἀτίετος quoque pro ἄτιτος dicitur, vnde apud Eurip. in Ione ἀτίετος φίλων exp. exp. spretus ab amicis. Est autem formatum ex τίω, de quo in τίω, punio.

Φιλοτιμία, honoris seu honorum studium. Interdum, ambitio. Herodian. lib. 6. & 3. Significat etiam, æmulatio, æmula virtus & contentio animi ad certamen excitati, contentiosa simultas, apud Plut. de fort. Alexand. lib 2. Xenoph. Pæd. 8. & Philostr. ep. 13. Exponitur & simpliciter, studium, contentio: vt ἡ ἐπὶ τοῖς καλοῖς φιλοτιμία, apud Plat. in ep. item, cupiditas, libido. vt φιλοτιμία πρὸς τὴν καθιέρωσιν, libido consecrandi, Plut. in Public. ¶ Apud Demosth. φιλοτιμία dicitur erogatio publicè facta. Apud eundem & Plut. in Ant. exp. munificentia, liberalitas.

Φιλοτιμέομαι, honoris consequendi gratia facio aut annitor: ambitiosus & magno studio conor & annitor: *more eorum qui honoris causa toti sunt in aliqua re.* Xenoph. εἰσὶν ἐνθάδε οἳ πάνυ ἂν φιλοτιμηθεῖεν φίλῳ σοι χρῆσθαι, qui magnoperè amico te vti vellent. Et sequente particip. Plat. polit. 1. μὴ ἢ φιλοτιμοῦ ἐλέγχων ἐπειδὰν τίς τι ἀποκρίνηται. Sequente verò μὴ exponitur honoris mei studio ardens vereor ne: vt apud eundem ep. 7. Item æmulor, æmulatione ductus contendo cum aliquo. Isocr. in Panegyr. πρὸς ἀλλήλους φιλοτιμούμενοι. Item efferor, glorior, mihi placeo. idem in Euagor. ἐπὶ τοῖς ἔργοις καὶ τῇ μνήμῃ φιλοτιμουμένους. Et cum solo dat. apud Greg. in Epitaph. patr. Cum ὅτι, apud Lys. ¶ Significat etiam, munificentia & liberalitate inclaresco, largior populariter. Demosth. Et simpliciter, dono, muneror. vt apud Theophyl. δυστυχεστάτῳ φιλοτιμούμενος δῶρον τῷ Πριάμῳ.

Φιλοτίμημα, τό, conatus, contentio, studium aliquid efficiendi: propriè, in quo aliquis sibi placet, & è quo honorem aucupatur. Greg. in Epitaph. patr. Significat & liberalitatem, item facinus liberale. apud Plut. in Alcib.

Decomp. Ἀντιφιλοτιμέομαι, inuicem certo seu contendo. Plut. in Per. item ex aduerso largior, seu munificentia cum alio certo. Greg.

Ἀφιλότιμος, qui nullo prorsus honorum studio & cupiditate ducitur, liber ab ambitione. Aristot. eth. 4. cap. 7. Exponitur &, illiberalis, qui laudem non meretur: apud Plutarch. in Erot. Synes. ep. 118. Ἀφιλοτιμία, animus ab honorum cupiditate alienus.

Διαφιλοτιμέομαι, idem cum φιλοτιμέομαι, contendo, & magno studio conor quippiam efficere. Theophr.

Ὑπερφιλότιμος, qui supra modum honoribus studet, nimium ambitiosus. Ὑπερφιλοτίμως, nimio honoris studio. Item summa cum æmulatione & contentione Athen.

¶ *Deriuata à τίω punio, vlciscor. item soluo, persoluo.*

Τίομαι, idem quod τίω, punio, &c. vide Τίω. item exigo seu accipio id quod persoluitur & datur. Odyss. ν. ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον τισόμεθα.

Τίσις, εως, ἡ, punitio, pœna, vltio. Od. α. Hesiod. in Theogn. Exponitur &, persolutio, remuneratio, apud Hom. in Odyss.

Τιμὴ pœna, mulcta, vltio. Il. α. Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε κυνῶπα, πρὸς Τρώων, pœnas à Troianis repetentes. Item census, id quod principi per capita soluitur siue per focos.

Τιμάω, mulcto. Item mulctandum censeo seu pronuntio, condemno. vnde apud Suid. οἵ γε μὲν Ἱμεραῖοι τὸν Φιλόδημον τιμῶνται πρὸς τῇ δημεύσει καὶ φυγῆς ζημίᾳ. Significat & censeo. vnde apud Aristot. pol. 6. Τιμῶνται τὰς κτήσεις. & passiua signif. apud Polyb. οἱ ὑπὲρ τὰς μυρίας τιμώμενοι δραχμάς, qui supra centum millia æris censi sunt.

Τίμημα, mulcta, supplicium, pœna. Demosth. item, census. Plat. Aristot. polit. 5. Demosth. &c.

Τίμησις, ἡ, idem. priori signif. apud Dinarch. posteriori apud Aristot. polit. 5 c. 8.

Τιμητόν, τό, *itidem* census. Dem. in Aphob.

Τίνω, & τιννύω, seu τίννυμι, idem cum τίω, luo, soluo, pendo, rependo. Il. γ. Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν Ἀλεξάνδροιο πεσόντος, Plat. de leg. Τίνειν τὴν βλάβην, damnum rependere. Sic μισθὸν τίνειν, mercedem soluere. apud Xen. Et in apostol. can. 84. Τιννύτω τιμωρίαν, pœnam luat.

Τίννυμαι, punio, pœnas exposco, vlciscor. Hesiod. in Dieb. Ἐριννύας ἀμφιπολεύειν. Ὅρκον τιννυμένας, punientes eos qui falsum iusiurandum iurârunt. Item luo, pendo. idem cum Τίννυμι. Epigr. lib. 2. Λαοῖσιν λαοῖς ἔνδικα τιννυμένη, quæ meritò pœnas luis populo.

Τιταίνω idem cum τίομαι, punio, &c. Hesiod. in Theog. Φάσκε δὲ τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι Ἔργον. Exponitur & neutraliter, pœnas luo, punior apud schol. Hesiod. ¶ At Τιταίνω, pro τείνω, vide in τείνω.

Τιτᾶνες, seu Τιτῆνες: dæmones quidam à Ioue è cœlo sub terram detrusi: sic dicti à Τιταίνω significante vlciscor, vel pœnas luo, vide schol. Hesiod. & Plut. περὶ σαρκοφαγίας.

Τιτανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ. Titanicus. vt Τιτανῶδες ἐνιδών, toruum intuens, more Titanum. Luc.

Τιτανικός idē. vt Τιτανικὸς τόπος, apud Plut. de solert. anim.

Τιτανίς, ίδος, ἡ, Titania, seu Titanica: vt Τιτανὶς γῆ apud Etym. & Hesych. terra cognominata à Titano, vno ex Titanibus, qui solus contra deos non militauit.

Τιέω, punio: vel potius crucio, dolore afficio. vnde particip. Τετιηώς & τετιημένος. Il. ι. Ἵζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες, sedebant tristes. & Od. α. Τετιημένος ἦτορ, corde cruciato & tristi.

Composita.

Ἀντιτίω, vicissim punio seu vlciscor, vicissim pœnas sumo. Item vicissim pœnas luo. Soph.

Ἀντιτίομαι, *itidem* vicissim punio, Eurip. in Medea.

Ἀντίτισις, mutua pœnæ luitio.

Ἀντίτιτος, vicissim punitus, vicissim pœnam passus. Hesych. Pro eo per syncopen dicitur ἄντιτος, Il. ω.

Ἀντίτιμος, ὁ καὶ ἡ. quem aliquis ἀντιτίει. Et ἀντίτιμα, quæ aliquis loco mulctæ persoluit. Hesych.

Ἀντιτίνω, vicissim luo, vicissim pendo. Theogn. Μή τιν' ὑπερβασίην ἀντιτίνειν πατέρων.

Ἀποτίω, idem cum τίω punio, &c. vnde Od. ν. Ἀλλ' ἄγε μῆτιν ὕφηνον ὅπως ἀποτίσομαι αὐτούς. Xen. anab. lib. 3. ἀλλὰ τούτους μὲν οἱ θεοὶ ἀποτίσαιντο. Item persoluo, luo. Il. φ. πῶς σ' αὖ νῦν οἴω ἀποτισέμεν ὅσσα μ' ἔοργας. Phil. de mun. τὴν καθ' ἀπειλούντων ἀχαριστίαν δίκην ἀποτίσει. Significat &, rependo seu reddo quod accepi. Il. α. τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν.

Ἀποτίνω, itidem luo, soluo, pendo. Il. γ. Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν ἥντιν' ἔοικε. Plut. in Sol. περὶ ... δραχμὰς τῷ ἰδιώτῃ, δύο δ' ἄλλας ἀποτίνειν εἰς τὸ δημοτικόν.

Ἀποτίνυμι, idem cum Τίνυμι. Ἀποτίνυμαι, idem cum Τίνυμαι, pœnas sumo. Il. π. Πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινήν.

Decomp. Ἀνταποτίω, retribuo, rependo: in ant. Epigr.

Ἐναποτίω, persoluo in.

Ἄτιτος, ὁ καὶ ἡ, impunitus, inultus. Phocyl.

Ἐκτίω & ἐκτίομαι, idem quod ἀποτίω, punio. Soph. in Aiace. Item luo, soluo: interdum &, rependo: vt ἐκτίσειν τὸ τίμημα τὸ γιγνόμενον, persoluturum litis æstimationem iustam. Demosth. in Tim. Plut. in Sol. ἐξετίσατο τίσιν αὐτῷ, pœnas ei perpendit.

Ἔκτισμα, τὸ, id quod luendum exactum est vel exigitur, pœna, mulcta. Dion. Halic. l. 10.

Ἔκτισις ἡ, persolutio, exolutio, solutio. Aristot. œcon. 2 Plut. in Cim.

Ἐκτιστὴς ὁ, qui soluit: item, exactor, vindex. Basil. in orat. cõtra irascentes.

Ἐκτίνω, exoluo, pẽdo, luo. Plut. in Sol. ἐκτίνειν ἑκατὸν δραχμὰς εἰς τὸ δημόσιον. Ἐκτινύω idem.

Decomp. Ἀντεκτίω, vicissim luo seu pendo. Item, rependo.

Ἀντέκτισις, repensio. apud Phil. item mulcta. Ἀντεκτίνω. idem cum ἀντεκτίω.

Συνεκτίω, simul soluo, vnà pendo. Συνεκτίνω, idem. Συνεκτινύω, pro iisdem. Plut. in Rom.

Ὑπερεκτίνω, soluo vel pendo pro. Cum genit. pers. Luc.

Ἐπιτίμιον, τὸ, mulcta, pœna, Dem. pro cor. Plut. in Coriol. Æsch. in Ctesiph.

Ἐπιτιμάω, vlciscor, punio. Hesych.

Ἐπιτίμημα, idem cum ἐπιτίμιον. Poll. l. 8.

Ἐπιτιμήτωρ, punitor, vltor, vindex. Od. ι.

Παλίντιτος qui rependitur, vicissim punitus. Od. α.

Πολυτίμητος, multũ punitus, multis pœnis exercitus, apud Suid.

Προστιμάω. mulcto. Dem. ὁ νόμος προστιμᾶν ἐπέταξε τῷ δημοσίῳ. mulctare cum iussit pecunia reip. dependenda.

Προστίμημα. idem cum ἐπιτίμημα. apud Poll.

Ὑποτιμάω, seu ὑποτιμάομαι, irrogo pœnam, condemno. Plut. item censeo. Aristot. œcon. 2.

Ὑποτίμησις, exp. pœna, mulcta. Exponitur &, prætextus. apud Plut. in Cam.

Ἀνυποτίμητος, (*decomp.*) non census, non æstimatus. Et peculiariter. cui lis æstimata non est. Ἀνυποτιμήτως, sine cẽsura, sine litis æstimatione, ideóq; sine mulcta. Ioseph. de antiq. Iud.

Τλάω Τλητός, &c. vide in Ταλάω. Τμήγω, τμητός, &c. in Τέμνω. Τόθεν, τέθι, in Ὅς.

T O I, particula est enclitica, quæ aduerbiis vel coniunctionibus adnectitur interdum ornatus tantum gratia. vt πάνυ τοι, οὔτοι, γάρ τοι, ἤ τοι: cum quibus particulis inuenitur etiam cohærere. Aliis vocabulis subiuncta, aliquando exp. quidem. vt apud Xen. ἐγώ τοι σὲ μὲν δίκαιον νομίζω. equidẽ te iustum esse iudico. Sic οἶδά τοι apud Aristoph. noui equidem. Τοι γὰρ aliquando exponitur equidem, vel ego verò: aliquando exp. itaque, igitur in qua signif. dicitur sæpe τοιγαροῦν vel τοιγάρτοι, in soluta oratione. Καίτοι, quamuis, quanquam. Demosth. καίτοι τό γε αἴσχιον ὁμοίως. sic & apud Isocr. & alios. item pro equidem. vt apud Plut. in Cæsare, καί τοι καὶ λέγειν τινὰ κατασπεύδοντα εἰς τὸν δῆμον: item pro atqui, at, verùm, sed, itaque, proinde. Τοίνυν, interdum pro καίτοι, atqui: at, equidem, proinde: interdum est παραπληρωματικόν, sicut verò Latinis. item pro vtique & profectò. Plura apud Bud. in comment. Ἤτοι aut, siue. item pro, μὲν, quidem apud poëtas. item pro certè, sanè, profectò. item pro videlicet. vide plura in Ἠ suprà.

Τοῖος &c. vide in Οἷος.

velut arcu emitto: vt τοξεύει μελιγήρυας ὕμνους, apud Plut. de orac. Pyth. Sic apud Eurip. in Hec. καὶ ταῦτα μὲν δὴ πῶς τοξεύσειν μάτην. Item, arcu peto, sagittis impeto, vel ferio: vt τοξεύειν τὰ θηρία, apud eundem. Xen. Pæd. 1.

Τοξεύομαι, arcu petor, sagittis ferior, Plut. symp. 9. τοξευθεὶς ὑπὸ Παιδός.

Τόξευμα, τὸ, quod arcu emissum est: sagitta, iaculum, apud Diosc. loco suprà in τοξικὸς indicato. Item ipse ictus seu iactus sagittæ aut teli, in Plut. Alex. Pæd. 1.

Τοξευτὴρ, ῆρος, ὁ, arcitenens, sagittarius, apud Arat. & Oppian.

Τοξεύτειρα, sagittaria: apud eundem Oppian. de venat. l. 3.

Τοξευτὴς, idem quod τοξευτήρ. Il. ψ.

Composita.

Ἀγκυλότοξος, qui curuo seu adunco arcu vtitur, sinatum seu lunatum arcum gerens. Il. β.

Ἀποτοξεύω, arcu propulso: *sagittis emissis*. item sagitta arceo seu propello. Luc. τὸν ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύοντα τὸν λοιμὸν ἔχοντες. Significat &, sagitta appeto.

Ἀποτοξεύεσθαι, sagittis appeti: sagittis arceri seu propelli. Metaph. apud eundem. πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται. aptè & scitè probatum est. & velut arcu emissum.

Ἀργυρότοξος, argenteum arcum habens: epitheton Apoll. Il. φ. & alib. apud Hom.

Ἄτοξος, arcu & iaculis carens.

Ἀτόξευτος, qui sagitta ictus seu percussus non est. item qui sagitta peti seu tangi nequit.

Διατοξεύω, sagitta penetro vel traiicio. Et simpliciter, iaculor, telum vibro. Xen.

Ἐκτοξεύω, iaculando seu mittendo exhaurio: vnde apud Herodot. τὰ βέλη ἐξετοξεύετο, sagittæ absumebantur. Metaphoricè, apud Aristoph. in Plut. βίος dicitur ἐκτετοξεῦσθαι; i. exhausta & confecta esse. (l. 10. c. 15.

Ἐπιτοξὶς, crena & concauum illud cui imponitur sagitta. Vitru.

Ἐπιτοξάζομαι, idem cum τοξάζομαι, sagittis peto, arcum dirigo in. Il. γ. Τοῦ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί.

Εὔτοξος & εὔτοξον, bonum arcum habens & bonas sagittas: vt εὔτοξος φαρέτρη.

Εὐτοξία, dexteritas & iaculandi peritia.

Ἱπποτοξότης, sagittarius equester, qui ex equo sagittas emittit. Phil. de vita M. l. 1.

Decomp. Ἀμφιπποτοξόται desultores, sagittarij.

Ἀμφιπποτοξόται, idem cum ἱπποτοξόται.

Καλλίτοξος pulchrum arcum habens: vel idem quod εὔτοξος, Eurip. in Phœn.

Κατατοξεύω, sagitta impeto, sagittam dirigo in. item sagitta traiicio, sagitta conficio. Luc. in Hermot. ὃς δ' ἐὰν τὴν πελειάδα κατατοξεύσῃ, ὁ δὲ τὴν μήρινθον ἔτεμεν. Sic & apud Thuc. l. 3. Significat & simpliciter, traiicio, transfigo, confodio: vnde metaph. apud Aristophan. in Nub. ῥηματίοισι καινοῖς αὐτὸν καὶ διανοίαις κατατοξεύω.

Κλυτότοξος, arcu & iaculis inclytus, arte sagittandi celebris: epitheton. Apoll. passim, apud Hom.

Περιτοξεύω, sagittis vndique configo Aristoph.

Σκυθοτοξότης, Scythicus sagittarius: vel qui in arte sagittaria Scythas imitatur.

ΤΟΠΟΣ, ου, ὁ, locus, qui secundum Aristot. phys. l. 4. est τὸ πρῶτον περιέχον ἕκαστον τῶν σωμάτων πέρας. Æschi. in Ctesiph. οὐ γὰρ τὸν τρόπον ἀλλὰ τὸν τόπον μόνον μετήλλαξε, non mores, sed locum solum mutauit. Peculiariter dicitur de naturalibus mulierum seu locis fœminarum, idque frequentius in plurali: vt apud Aristot. hist. an. l. 7. c. 3. ὅταν εὐθὺς γένηται μετὰ τὴν ὁμιλίαν ὁ τόπος ξηρός. Diosc. l. 1. c. 59. (de oleo sampsuchino) τῇ ἀφροδισίᾳ στύφει σκληρυνομένους τοὺς τόπους. item apud Dialect. & Rhet. τόποι dicuntur sedes & domicilia argumentorum: de quib. Aristot. in top. Suid. & Quintil. lib. 4. c. 10 in oratione vel disputatione τόπος dicitur argumentum vel thema aliquod quod tractatur. Isocr. in Helen. enc. ἵνα μὴ δοκῶ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον δι' ἀπορίαν ἀποτρίβειν.

Τοπικὸς, q. d. localis: vt τοπικὰ φάρμακα medicamenta quæ partibus seu locis affectis adhibentur. Gal. τῶν κατὰ τόπ. l. 1. c. 1. Et ἡ τοπικὴ τέχνη ars inueniendi, seu ars explicans τόπους Dialecticos & monstrans quomodo ex iis argumenta inueniantur ad quæstionem probabilem confirmandam; vnde τὰ τοπικὰ inscribuntur libri Aristot. τοπικῶν tractantes.

Τοπικῶς ratione loci. Plut. de def. orac. Exponitur &, per locos communes, per capita.

Τοπάζω, statuo, colloco, q. d. in loco pono: vnde τοπάζει Hesych. exp. ἱδρύει. ¶ Exponitur &, coniicio, suspicor. Soph. in Erigone ἃ δὲ δόξῃ τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω. Plat. de leg. l. 2. εἰ δ' οὖν τοπάζειν δεῖ, quòd si coniectura vti oportet. Significat etiam quæro. Troglodytarum lingua, teste Plin. l. 37. c. 8.

Τοπάζιος, λίθος, topazius lapis: sic dictus παρὰ τὸ τοπάζειν, quòd olim magno studio quæreretur. Plin. tamen l. 6 c. 39. insulam Topazon gemmæ huic nomen dedisse scribit, ipsam verò insulam, quòd sæpe quæsita sit à nauigantibus, à τοπάζειν,

fuisse denominatam. Eadem gemma neutr. gen. τοπάζιον dicitur in Apoc. c. 21. & Exodi 28. trisyllaba verò voce, τόπαζος seu τοπάζιον, apud Dionys. de situ orbis.

Τοπέω, idem quod τοπάζω, coniicio, coniector, suspicor Suid.

Τοπεῖον, τὸ, funis, rudens. Suid. ex Stratide, τὸ πεῖσμα δὲ τοῦτον ἀλλ' ἐκεῖ δ' ἐπιδόντες τοπείοις ἄνδρες. Pro eodem scribitur & τόπιον, apud Poll. Hinc apud Lat. topia & topiaria: de quibus Plinius l. 16. c. 33.

Composita.

Ἄτοπος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. locum non habens, nulli loco conueniens) absurdus, inconueniens, rationi minimè consentaneus. Isocr. in ep. ad Phil. ἀτόποις καὶ λίαν ἀνοήτοις ἐπιχειρεῖν πράγμασιν. Plat. ep. 7. ἀτόπῳ καὶ αἰσχρᾷ νίκῃ νικᾶν. Sic λόγοι ἄτοποι, apud Athe. l. 2. Exponitur &, insolens, inusitatus, nouus: apud Thuc. l. 3. Interdum &, ineptus, stolidus: vt apud Athen. l. 7. ex comico quodam. Εἰ τὸν ἴσον πάντες ὂν ἐγὼ βίον, οὐκ ἄτοπος ἦν ἂν οὐδὲ μοιχὸς οὐδ' εἷς.

Ἀτόπως, absurdè, inconuenienter, ineptè Demosth. Exponitur &, incompositè, insolenter.

Ἀτοπία, absurditas, inconuenientia. Isocr. Phil. de mund. item insolentia, inusitata nouitas. Thuc. l. 3. Plut. in Coriol.

Ἀτόπημα, factum aut dictum absurdum & inconueniens. Damascen.

Ἀτόπαστος, quem coniectura assequi non licet. Hesych.

Ὑπάτοπος. (*Decomp.*) aliquo modo subsurdus.

Δύστοπος, vnde δυστόπως, ex quo superl. δυστοπώτατα, exponi difficillimè: item absurdissimè. Suid.

Δυστοπάζω, difficulter coniicio. Hesyc. Δυστόπαστος, quē coniectura assequi difficulter possis: vt δυστόπαστ' αἰνίγματα, apud Eurip. in Suppl. vbi tamen legitur & δυσλόγιστα.

Ἔκτοπος, q. d. qui est extra locum, loco suo emotus: vnde ἐκτοπώτατον, apud Suid. & Hesych. exp. ἐξεστραμμένον Frequentiùs idem significat cum ἄτοπος, insolens, inusitatus, mirabilis. Plu. de solert. an. apud Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 8. ἔκτοπος χειμών, expon. vehemens hyems, seu mirum in modum frigida. Exponitur &, peregrinus: vt ἄρουρα ἔκτοπος, apud Sophocl. in Trachin.

Ἐκτόπως, mirum in modum, modo insolito & inusitato, apud [Suid.

Ἐκτόπιος, idē cū ἔκτοπος, peregrinus, longè remotus. Soph. in Oedip. Colen. πῶς ναίει; πῶς κυρεῖ; ἐκτόπιος συθείς: ex hoc peregrino profectus solo. Vnde ἐκτόπιον ἀνύτειν, amouere & amoliri, *è loco in quo erat*, apud eundem in Oedip. tyr. ἐμὲ ἐκτόπιον φλέγει πήματος.

Ἐκτοπίζω, è loco moueo, summoueo: in l. Maccab. ἐξετόπιζον ἑαυτούς. Item, neutraliter, discedo è loco in quo etiam peregrè abeo, peregrinor, habitationem muto. Laert. de Plat. ἐξετόπισε δὲ καὶ αὐτὸς πλεονάκις. Plut. in Demetr. τοῖς στρατιώταις δὲ ὑπόψιας οὔσης ἐπ' Ἀρμυλίαν καὶ Μύδειαν ἐκτοπίζων. item à re proposita discedo, apud Apud Aristot. rhet. 2.

Ἐκτοπισμὸς, locorum & hominum alienatio à finitimis populis. Strab. l. 3.

Ἐκτοπιστικὸς, qui locum mutare solet & relicto domicilio suo aliò se conferre: ἐκτοπιστικὰ ζῶα, apud Aristot.

Ἐντόπιος, qui hunc locum colit, indigena: vt ἐντόπιοι θεοί, apud Plat. in Phædro. Pro eodē dicitur & ἔντοπος, teste Poll. l. 3. c. 4.

Ἐντοπίζω, in loco & sede mea me contineo, sedē non muto, a-

Ἐπιτοπίζω, idem: apud eundem. (pud Suid.

Παράτοπος, idem ferè quod ἄτοπος, absurdus, inconueniens: apud eundem.

Ὑποτοπάζω, idem cum τοπάζω. Etym.

Ὑποτοπέω, idem cum τοπέω. Thuc. l. 1.

Κακυπότοπος, [*dec.*] mala suspicans, apud Suid. κακυποπτεῖσθαι, mala suspicari. Aristoph. in Ran.

ΤΟΡΔΥΛΙΟΝ, seu τόρδυλον, nomen herbæ quæ & seseli Creticum dicitur, de qua Diosc. l. 3. c. 63.

Τορέω, &c. vide in Τείρω.

ΤΟΡΜΗ, vel τόρμος, modiolus rotæ in quem axis inseritur, qui alias πλήμνη & χνόη. Hesych. ¶ Suidæ & Eust. est meta, item carceres & repagula. Item cursus in hippodromo. Vnde ἐκ τόρμης, apud Hesych. exp. ἐκ τοῦ καθήκοντος extra metam, extra id, quod decet seu conuenit. ¶ Apud Lycophr. τόρμη nominatur etiam orbita seu vestigium rotæ, teste Eust.

Ἐκτορμέω, [*comp.*] constitutum cursum egredior, extra metas excurro. ἐκ τοῦ καθήκοντος δρόμου βαίνω. Eust. ex Pausan.

Τορνος, &c. vide in Τείρω.

Τορεύω in Τείρω. Τόσος, in Ὅσος.

Τότε in Ὅτε. Τοὔνεκα in Ἕνεκα.

Τοὔνομα in Ὄνομα. *Et sic de similibus.*

Τοῦτο in Οὗτος. Τόφρα, in Ὄφρα.

Τραγῳδίζω, Τραγῳδία in Τράγος.

ΤΡΑΓΟΣ, ου, ὁ, hircus, (caper.) dictus παρὰ τὸ τρώγειν, ob voracitatem animalis: aut παρὰ τὸ τραχὺ δέρμα ἔχειν, teste Etym.)

Etym.) Od. ι. Τὰ δ' ἄρσενα λεῖπε θύρηφι, Α'ρνειούς τε τράγους τε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς. ¶ Sic & dicitur fœtor qui alias γράσος. ¶ Ponitur & pro libidine & salacitate: sunt enim hirci animal lasciuum & libidinosum: apud Luc. ¶ Hippo. epidem. l. 6. iuuenes pubescêtes & τραγίζοντας appellauit τράγους. Lat. hirquitallos. ¶ Item τράγοι nominatur naues hirci capite insignitæ: teste Poll. l. 1. ¶ Messeniorum dialecto caprificus, τράγος dicitur, teste Suid. ¶ Est & piscis nomen, apud Athen. l. 8. ¶ Item spongiarum genus quoddam: apud Arist. hist. an. lib. 5. cap. 16. & Diosc. l. 5. c. 138. ¶ Numeratur & inter Cerealia: apud Diosc. l. 2. c. 115. Item inter herbas, apud eundem l. 4. c. 51. Est & pultis genus quod ex tritici semine fit, vt vult Plin. l. 18. c. 7. & 10. ex olyra autem, vt tradit Galen. de alim. ¶ Item in auris cauitate τράγος dicitur ea pars quæ sub extremitate temporum superassurgit in interiorem neruum. Poll. l. 2.

Τράγειος ὁ hircinus.

Τράγεος, idem: vnde τραγέη s. δορά, pellis hircina, Plut. in Hell. quæ contractè dicitur τραγῆ, apud Suid.

Τραγίσκος, hirculus, hircus paruulus: aut hœdus: apud Theocrit. idyll. 5.

Τράγαιναι, αἱ, capræ vtriusque sexus genitalia habentes. Aristot. de gen. an. lib. 4.

Τράγιον, seu τραγεῖον, (vt est apud Hesy.) herba inde dicta, quod folia eius autumno hirci virus olent, teste Diosc. l. 4. c. 50.

Τράγανος, eadem herba quæ & τράγος, de qua idem eiusdem lib. c. 5.

Τραγίζω, hircum refero: vel odore vel lasciuia: apud Hippo. de iuuenibus. Interdum τραγίζειν de iisdem dicitur, quum pubertatem attingentes vocem ex acuta in grauem & asperiorem mutant. Arist. hist. an. l. 1.

Τραγισμός, qui victimas furatur, sacrilegus. Hesych.

Τραγάω, idem cum τραγίζω, vnde Παιδία ἡβάσκοντα τραγᾶν, dicitur, apud Alex. Aphr. probl. l. 1. quæst. 125. quæ pubertatis annos ingressa mutare vocem incipiunt, hircorum virus olere, & eorum libidinem imitari. Dicuntur & vites τραγᾶν quæ fructu carentes fronde luxuriant: ducta signif. ab hircorum natura, qui obesiores minus semine abundant: macriores autem magis ad gignendum sunt idonei, teste Aristot. de gen. anim. lib. 5. cap. 18.

Τραγικός, idem quod τραγῳδικός, pertinens ad tragœdum, seu tragœdorum proprius: vt τραγικοὶ αὐλοί, apud Athen. lib. 4. & αὐλητὴς τραγικός. Luc. in Nigr. Item, conueniens tragicis, dignus tragicis: seu qualis in tragœdiis fieri solet: vnde τὰ τραγικά, grauia & tragœdis conuenientia, apud Aristot. de arte poet. Interdum: οἱ τραγικοὶ dicitur pro τραγικοὶ ποιηταί: vt apud eundem ibidem, & in Rhet. Fœm. τραγική, s. ποίησις, tragica camœna, apud eundem Rhet. 3.

Τραγικῶς, tragicè, more tragicorum: seu, ita vt tragicos decet Greg.

Τραγικεύομαι, tragicè loquor. schol. Aristoph.

Composita.

Α'ντίτραγος, pars opposita τῷ τράγῳ, in aure Poll. l. 2.

Αὐτοτραγικός πίθηκος tragica simia. Demosth.

Ε'πίτραγος, vitium viris quum carbunculatur Poll. l. 7.

Ε'πιτραγία ἡ, Veneris cognomen, ex eo impositum ipsi quòd capra quam Theseus ad mare immolabat, Venerem itineris ducem & comitem sibi adiungere oraculo Delphico iussus, fortuitò in caprum transierit Plut. in Thes.

Ε'πιτραγίαι, pisces esse dicuntur apud Arist. hist. anim. lib. 4.

Υ'περτραγίζω, supra modum oleo hircum. Diosc. l. 1. c. 6.

Τράμη, Τρανός, &c. vide in Τιτράω.

ΤΡΑΠΕΖΑ ης, ἡ, mēsa. *(dicta quasi τετράπεζα, παρὰ τὸ τὴν πέζαν: quòd initio mensæ quatuor haberent pedes. Etym.) Ody. ε. παρέθηκε τράπεζαν Α'μβροσίης πλήσασα. Xen. pæd. 8. τράπεζαν κοσμεῖ παντοδαποῖς ὄψοις. ¶ Interdū accipitur pro mensa instructa epulis: vt Il. ω. νῦν δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς Ε'σθων καὶ πίνων. ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα, & apud Thuc. l. 1. τράπεζαν Μηδικὴν παρετίθετο, mensam Persico more instructam. Sic & sæpe apud Plut. Xen. Athen. ¶ Interdum sic quasi κατ' ἐξοχὴν nominatur mensa argentariorum seu nummulariorum: vt apud Demost. ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἔθηκεν ἑπτὰ μνᾶς. ¶ Apud architectos sic dicitur pegma constans ex regulis & diapegmatis & tabula inter regulas & diapegmata collocata. Ctesiph. de catapulta, & Thurneb aduers. l. 2. c. 5. ¶ Apud Aristoph. sic vocatur pulpitum aut locus editior in quo vernæ & mancipia omnium oculis venum exponebantur. teste Poll. l. 7. ¶ Scapularum etiam circa dorsum partes latiores τράπεζαι appellantur. ¶ Item pars hepatis latior instar mensulæ, τράπεζα, dicitur. Nic. in Alex. ¶ Est etiam τράπεζα, τὸ λεγόμενον τὰ σιτία. Poll. l. 2.

Τραπεζών, ῶνος, festum quoddam Athenis. Hesych.

Τραπεζεύς, έως, ὁ, mensæ assecla qui inuocatus ad mēsam venit: epitheton canis, apud Hom. Il. ψ. & χ.

Τραπεζείτης, ου, ὁ, idem Suid. & Eust. (Athen. l. 6.

Τραπεζίτης, mensarius, nummularius. Plutar. in consolat. ad Apoll.

Τραπεζιτικός, ἡ, ὁ, ad mensarium pertinens. Hesych.

Τραπεζιτεύω, mensarius sum. Poll.

Τραπεζιτεία, ἡ, mensariorum confectio: apud Theoph. hist. pl. l. 3. c. 10.

Τραπέζιον, τὸ, mensula, abaculus Hesyc.

Τραπεζόω, s. ώσω, mensæ impono: vnde apud Soph in Triptol. Α'πυνδ' ἀκωτος ὁ τραπεζοῦται κύλιξ, fundo carens calix haud mensæ imponitur.

Τραπέζωμα, τὸ, quod supra mensam ponitur: vt vasa. Eust.

Composita.

Δυστράπεζος, qui mensa vtitur malè instructa: seu infelix propter mensam. Eurip.

Ε'κτραπεζίτης, ου, ὁ καὶ ἡ, extra mensam constitutus, qui mensæ non infertur. Luc.

Ε'ντραπεζίτης, ου, ὁ, mensæ assecla. Ε'ντραπεζίτις, ιδος, quæ in mensa nostra alitur. Suid.

Ε'πιτραπέζιος, ου, ὁ, qui super mensam est aut super mensa fit: vt ἐπιτραπέζιον ὕδωρ. Luc. in Hermot. Exponitur & mensarum assecla. Hesych.

Ε'πιτραπεζίδιος, idem apud eundem.

Ε'πιτραπεζώματα, τὰ, quæ in mensa seu super mensa apponuntur. Athen. l. 14. Et peculiariter, secundæ mensæ: apud eundem, ibidem.

Εὐτράπεζος, vt εὐτράπεζος βίος, vita quæ degitur ad mensam bene instructam. Athen. l. 4. Homines verò εὐτράπεζοι dicuntur qui bene instructa mensa vtuntur: apud eundem l. 4.

Μικροτράπεζος, qui exiguam seu tenuem mensam apponit. Idem ibidem.

Μονοτράπεζος, vnicam mensam habens: vel solus in mēsa cibum capiens, apud Eurip. in Iph. Taur. ξένια μονοτράπεζα dicuntur munera hospitalia quæ seorsum ab aliis in mensa Orestu apponebantur. i. hospitalis mensa seorsum apposita.

Ο'μοτράπεζος, qui eadem mensa vtitur. Lucian. in Somn.

Συντράπεζος, idem.

Τραπελίζω, Τραπεία, vide in Τρέπω.

Τρασιά, vide Ταρσὸς in Τέρσω.

ΤΡΑΥΛΟ'Σ, ἡ, ὁ, balbus, blæsus, quasi Alcibiades fuisse dicitur à Plut. vtpote λ pro ρ pronuncians: vnde irridetur ab Aristop. in Vesp. Idem Plut. de prud. anima, ψελλόν τε τὸ ἄγλωσσον ἢ τὸ ἀναυδὸν φωνῇ τραυλὸν οὐδ' ἂν προσείποις. Et τραυλὴ ἡ. fœmina Callię apud Pollucem. Τραυλὴ μὲν ἔστιν, ἀλλ' ἀνεστομωμένη.

Τραυλότης ητος, ἡ, balbuties. Plut. in Alcib.

Τραυλίζω, balbutio, balbus sum, aut blæsus. Aristoph. in Vesp. εἶτ' Α'λκιβιάδης εἶπε πρός με τραυλίσας, Ο'λᾷς, Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει. Et cum accus. apud eundem in Nub. αἰσχυνόμενος σε καὶ πάντα τραυλίζοντα.

Τραυλισμός, balbuties: idem quod τραυλότης.

Composita.

Η'μίτραυλος, ὁ καὶ ἡ, semibalbus, dimidia ex parte balbus.

Ποικιλότραυλος, variè balbutiens. Theocr. in epigr.

Υ'ποτραυλίζω, q. d. subbalbutio, aliquantum balbutio. Lucian. in Tim.

Τραῦμα, &c. vide in Τιτρώσκω. Τραυξεια in Τράχω.

Τραφερός, in Τρέφω. Τραχεῖα, Τραχέως, &c. in Τραχύς.

ΤΡΑΧΗΛΟΣ, ου, ὁ, collum, ceruix. (*nomen habens παρὰ τὴν τραχύτητα, ὅτι οὐδὲ εἷς γὰρ τὸ μέρος, aut quasi τραχὺς ἔλης ἔχων inquit Orus apud Etym.) Plut. in Alex. δραξάμενος τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ τῆς κόμης αὐτοῦ ἀπέτεμε τῷ ξυρῷ τὸν τράχηλον. Purpurarum etiam & reliquorū ostreorum superiores partes τράχηλοι dicuntur apud Athen. l. 3. ¶ Item κύστεως. i. vesicæ paruū os, τράχηλος nominatur. apud Hippoc. ¶ Itē apud Athen. l. 11 quidam dicit se ἐκ κώθωνος bibisse τὸν τράχηλον ἀνακεκλασμένης: erat autem κώθων poculi genus. ¶ Eodem Athen. teste ibidem, nautici mali media pars τράχηλος quoque dicitur. ¶ Exponitur &, vertebra, verticillum, apud Diosc. l. 4. c. 17.

Per metaplasmum generis pro τράχηλοι dicitur & τράχηλα, teste Eust.

Τραχήλια, τὰ, propriè sunt edulia quæ ex trunculis extremisque partibus truncatis ac recisis, præcipuè ceruicibus auium, parantur, viliora cæteris: vnde & quisquilias nonnulli exp. Aristoph. in Vesp.

Τραχηλιάω, collum seu ceruicē attollo, superbio, ferocio. Greg. de theol. κατέναντι Κυρίου παντοκράτορος ἐτραχηλίασε, καὶ πίπτει ἐκ τῆς ὑπάρξεως.

Τραχηλίζω, in colum seu ceruicem resupino. Item, obtorqueo collū, obtorto collo traho, ango, luctator luctatorem: vt apud Suid. κλεόστρατος Ρ'όδιος πάλην νικᾷ ὃς τραχηλίζων ἀπελάμβανε. Et pass. apud Plat. τραχηλιζόμενος τὸν βίον διατετέλεκε, tota vita nihil aliud egit, quàm vt collo obtorto traheretur a luctatoribus. Exponitur etiam, ceruicem cædo & ferio: vt & in præcedenti loco quidam accipiunt. Significare etiam dicitur, luctatores ceruicibus manuum complexu mutuo ha-

rentes atque implicitos separo: vnde apud Plut. in Ant. Τὸ νεανίσκω τραχηλίζων. exp. iuuenes luctantes dirimens prostrauit. ¶ Est etiam patefacio, aperio: *ducta metaph. ab iis quorum facies resupinata omnium oculis exponitur:* vt in ep. ad Hebr. c.4. Πάντα δὲ γυμνὰ καὶ τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ.

Τραχηλισμός, ceruicis resupinatio vel flexus. Athen. l.1. Plut. περὶ φιλοπλ.

Composita.

Ἀποτραχηλίζω, collum frango, strangulo. Suid. ex Eunap.

Γλυκυτράχηλος, dulcem ceruicem seu dulce collum habens.

Διατραχηλίζω, præcipitando collum frango: vel præcipito.

Ἐκτραχηλίζω, excutio & collum frango. Plut. de discern. adul. ab am. ἐκτραχηλίζει τοὺς μὴ δυναμένους ὁ χειμών. Metaph. apud eundem de educ. lib. ἐκτραχηλίζειν τὴν νεότητα, perdere iuuentutem. ¶ Exponitur &, in superbiam ago, effero, extollo: apud Hermog. cap. περὶ σεμνότητος, loquentem de sophistarum tumida oratione & insolenter figurata.

Ἐκτραχηλίζομαι, excutior & in collum deuoluor. Aristoph. in Plut. ἐκεῖθεν ἐκτραχηλισθῇ πεσών.

Ἐπιτραχήλιος, qui supra collum est: vt ἐπιτραχήλιος κόσμος, apud Suid. [ἵππος, Iliad. ψ.

Μακροτράχηλος, longum collum habens: vt μακροτράχηλοι

Περιτραχήλιος, qui collo circundatur, collum cingens.

Σκληροτράχηλος, duram & rigidam ceruicem habens: & metaph. pertinax.

Ὑγροτράχηλος, mollem & flexilem ceruicem habens. Aristoph.

Ὑποτραχήλιον, colli pars infra ceruicem & intra scoptula aperta. Est & in contracturis scaporum columnæ ὑποτραχήλιον, apud Vitruu. l.3. c.2. & l.4. c.1.

¶ ΤΡΑΧΥ'Σ, εῖα, ύ, asper, scaber: interdum &, confragosus, salebrosus: cui opponitur λεῖος, læuis. Aristot. (de polypo.) ποριβῶν δὲ ὅπῃ τὸ τραχὺ, τὸ δὲ λεῖον φεύγει. Herodian. lib.6. ὄρη τραχύτατα καὶ ἐρημαιόν ἐστι. Item metaph. asper, agrestis. Demosth. Philipp.2. ὀργίλως ὑμᾶς καὶ τραχεῖς εἶναι δεῖν νομίζω.

Τραχέως, asperè. Plerunque in metaph. signif. Isocr. in Nic. Dem. de male gesta leg. Compar. Τραχύτερον, asperius. Luc. in Dem. Superlat. Τραχύτατα, asperrimè. Herodian. l.7.

Τραχύτης, ητος, ἡ, asperitas: vt Τραχύτης τῆς χώρας. Xen. Pæd.7. Et Τραχύτης λόγων, oratio grauis auribus audientiū. Isoc. de Pace.

Τραχύνω, aspero, exaspero, asperum facio. Athen. l.7.

Τράχυσμα & Τραχυσμός, exasperatio, seu asperitas. Idē, lib. 11.

Τραχυντικός, exasperandi vim habens, exasperans.

Τραχώδης, idem quod Τραχύς.

Τράχωμα, idem quod Τραχύτης, seu τραχυσμός. Peculiariter medicis sic dicitur asperitudo palpebræ interna parte. vide Æt. & Gal. τῶν κατὰ τόπ. l.4.

Τραχωματικὸν κολλύριον, collyriorum certa species, tollendis oculorum asperitatibus efficax. Æt. l.7.

Τραχὼν, ῶνος, ὁ, locus asper & salebrosus. (Suid.

Τραχινός, idē quod Τραχὺς & Τραχώδης: vt Τραχινὸς ὁδός, apud

Τρηχὺς, poeticè idem, cum Τραχύς. Iliad. π. λίθον μάρμαρα τρηχύν τε μέγαν τε.

Τρηχέως, idem quod Τραχέως.

Τρηχύνω, pro Τραχύνω. Oppian. de venat. l.3.

Τρυγαλέος, itidem asper. Epigr. l.4.

Τρηχὼν, ῶνος, ἡ, locus asper & salebrosus. Nic. in Ther. ¶ At Τρηχύω, asper & salebrosus sum. Idem ibidem. Ἤ εἰν ἐν τρήχοντι πάγῳ ἢ ἀποσφάγιον οἴμην. Præt. τέτρηχα, asper & scabrosus factus sum: interdum &, asper sum. Dionys. de situ orb. Il. β. τετρήχει δ' ἀγορή. exp. concio turbis & tumultibus plena erat.

Τραχὸς, Τράχηλος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ῥάχις, vide in Ῥάσσω.

Composita.

Ἀποτραχύνω, & ἐκτραχύνω, idem quod Τραχύνω, exaspero: apud Suid. & Plut.

Ἔντραχυς, in quo asperitas est, idem quod τραχύς.

Ὑπότραχυς, aliquantum asper. Pro quo Ionicè ὑπότρηχυς, apud Athen. l.5.

Βάτραχος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΤΡΕΙ'Σ, οἱ & αἱ, tres. Neutr. Τρία, tria. Theocr. id.27. Τοὶ κ' αὐτὸν ἀ' ἀμαλλοτράφος ἁ γυνὰ τρεῖς διάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἀγαγον αὐταὶ τρίτας. Aristoph. ἔχω πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο.

Τρίαινα, ἡ, tridens. Interdum est piscatorium instrumentum quo maiores pisces figuntur: vnde & Neptuno tribuitur velut insigne, tanquam piscatorum & maris deo præsidi: vt Ody. ι. Χερσὶ τρίαιναν ἔχων.

Τριαινατὴρ, ῆρος, ὁ, qui tridente vtitur. Hesych.

Τριαινόω, tridente moueo. Apud Aristoph. in Pace, τριαινοῦν τῷ δικέλλῳ δεῖ χερὸν τὸ γήδιον. Hinc comp. ἐκτριαινόω, tridente concutio: vel tanquam tridente moueo. Luc. Συντριαινόω, tridente concutio. vel tanquam tridente quasso. Eurip. in Herc. fur. σεισμὸς ὡς ἦρος συντριαινώσει πόλιν.

Τριάκοντα, triginta. Plat. Pro quo poet. Τριήκοντα.

Τριακοντάκις, tricies. Plut. in Coriol.

Τριακοστὸς, & poet. τριηκοστός, trigesimus: vnde τριακοστὸν, s. μέρος, trigesima pars. Demosth.

Τριακὰς, άδος, ἡ, trigesima dies mensis. Luc. de luctu. Item, numerus tricenarius. Greg. Hesych. Est etiam cuiusuis tertia pars. Pro eodem poet. dicitur τριηκάς: vt apud Hesiod. in Dieb.

Τριακόσιοι, trecenti. Pro quo Ionicè τριηκόσιοι. Herodot.

Τριὰς, ἡ, numerus ternarius, ternio.

Τριασμὸς, ternarij numeri ratio.

Τριττὸς, & Attice τεττὸς, triplex. Exponitur τριττὸς etiam, ternus, trinus. Apud Plat. de leg. τριττοῖς πόλεσι expo. ciuitatibus tribus. Sic τριττοὶ δῆμοι, tres populi apud Dem. τριττός, exp. etiam, tertius. Etym.

Τριττῶς, tripliciter, trifariam. Exponitur &, tertiò, i. tertia vice. Reg. l.1. c.20.

Τριττάκις, ter. Epigr. Τριτταχῆ, tribus in locis. Aristot. μετεωρ. lib.1.

Τριττάτιος, itidem, triplex, ternus, in Epigr.

Τριττόω, triplico. Greg. in Pentecost. τριττεύω, tertiò facio. Regum 3. c.18. Exponitur &, tres dies maneo. Reg. l.1. c.20. Ibidem τριττεύω ἀκοντίζων, ter sagittis iaculor.

Τριττὺς, triplicitas, ternio: apud Gregor. item, triens, tertia pars: apud Dem. & Æsch. Peculiariter, tertia pars tribus. Poll. & Suid. Scribitur & τριττὺς apud Etym, item τριττὺς, seu τριττύα, (vt est apud Eust.) sacrificium perfectum & omnibus suis numeris absolutum, quod tribus constabat, sue, ariete & hirco. Vide Etym. & Eust.

Τριξὸς, Ionicè dicitur pro τριττὸς, apud Herodot.

Τρίτος, seu τέτρατος, tertius. Plat. in sympos. Τίς ἡμῖν τρίτος ὁ συμπότης; Il. ε. μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσε. Fœm. Τρίτη sæpe absolutè dicitur pro ἡ τρίτη χορδὴ, apud Aristot. in probl. & Plu. de mus. Interdum pro ἡ τρίτη μοῖρα, tertia pars, triens. Interdum etiam pro ἡ τρίτη ἡμέρα. Plut. περὶ ἀοργησίας.

Τρίτως, tertio loco.

Τριταῖος, interdum idem quod τρίτος: vt τριταῖον φέγγος, tertia lux, seu tertius dies, apud Eurip. in Hec. Interdum signif. triduanus, qui tertio die aliquid facit, seu cui tertio die quidpiam accidit: vt Τριταῖος ἀφίκετο, apud Herodot. & Τριταῖος πυρετός, apud medicos, apud quos etiam sine adiectione per τοὺς τριταίους, intelliguntur febres tertianæ: vt apud Diosc. l.2. cap.72.

Τριταϊκὸς, vt Τριταϊκαὶ περίοδοι, apud eundem lib.2. c.7. febris tertianæ circuitus.

Τριταϊκῶς, more febrium tertianarum: seu alternis & tertio quoque die. Aet. l.1. c.37.

Τριταΐζω, tertia febre laboro. Diosc. l.4. c.61.

Τριτόω, tertiò facio. Cyrill. Dicitur etiam significare, in tres partes diuido.

Τριτεύω, tertius sum, tertius obtineo. Τριτεῖα, ων, tertiæ partes, tertia palma. Plat. in Phileb.

Τριτεὺς, tertia medimni pars. Poll. l.4. c.23.

Τρὶς, ter. Hesiod. Τρὶς ὕδατος προχέειν. In cōpositione plerunquè significat multoties, sæpe, teste Eust. Interdū, admodum, valde.

Τρισάκις, itidem ter. Hesyc.

Τρίχα, tripliciter, trifariam, in tres partes. Herodot. Od. ξ. ὅτε δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, quum esset tertia & vltima noctis pars. Pro eo poeticè dicitur τριχθὰ, vt Il. β. & γ.

Τριχθάδιος, triplex, trinus. Epigr.

Τριχῆ, tripliciter. Exponitur &, in tres partes.

Τριχοῦ, tribus in locis. Exponitur &, tripliciter. Τριχόθεν, tribus ex locis.

Τριχῶς, idem cum Τριχῆ.

Τριπλόος, ὡς, triplus, triplicatus: vt Τριπλᾶ κηρία, triplices faui. Aristot. hist. anim. l.5. Τριπλῇ, aduerb. tripliciter, triplicatò. Iliad. α.

Τριπλάσιος, triplo maior, seu amplior. Pro eodem dicitur & τριπλασίων. Τριπλασιάζω, triplico, vel triplo maiorem facio.

Τρίπλαξ, triplex. Il. σ. Vide & in comp. ex πλὰξ, in πλατύς.

Τριάζω, f. ξω, vinco, supero: verbum ab athletis sumptum, apud quos victoria in triplici certamine sita erat: hinc Τριαχθῆναι, ter vinci, apud Suid.

Τρίακτος, deuictus, superabilis.

Τρίγλα, seu Τρίγλη, mullus: piscis sic dictus à trino partu, quoniā teste Aristot. l.5. an. c.9. ter anno parit. Vide & Athen. l.7.

Τριγλίς, ίδος, ἡ, mullulus. Suid.

Τριγλίζειν, Hesych. κατὰ μίμησιν dici scribit de ridentibus.

Τρίναξ, seu Θρῖναξ, instrumentum rusticum tridenti simile. Suid. ex Epigr. καὶ τρίνακας ξυλίνας χεῖρας ἀμησαμένας.

Θρινακὶς & Θρινακία, dicta est Sicilia quòd Τρίνακι similis, teste Steph. & Strab. l.6. Apud Nican. in Ther. radix thapsi Θρινακίη dicitur, quòd in Sicilia nascatur, teste eius schol.

Composita: ac primùm ex Τρεῖς, Τρὶς, Τρίχα & Τρίτος.

Ἀποτριτόω, ad tertias redigo, ad tertias decoquo. in Hippiatr. & apud Diosc. l.1. c.140.

Διάτριτος, accessio morbi seu febris tertia die. Gal.

Διατριχῆ, tripliciter, trifariam. Il. διατριχὰ κοσμηθέντες.

Ἔντριτος, triplex. Legitur apud interpr. ecclesiasticæ Solom. c.4.

Ἐκτρ

Ἐπίτριτος, sesquitertius. Plat. in Tim. Ἐπιτρεῖς, ter. Diosc. lib. 5. c. 4.
Εἰκοσιτρεῖς viginti tres. Εἰκοσιτρία, viginti tria. Sic τεσσαρακοντατρία, &c.
Ἡμιτριταῖος, semitertianus, vt ἡμιτριταῖοι πυρετοὶ Gal.
Πρότριτα, triduo antè: seu tertio antè die. Thuc. l. 2. Synes. ep. 4.
Σύντρεις simul tres, terni. Od. ι.
Ὑπότριτος, subtertius: in musica Capell.

Composita ex Τριάζω.

Ἀποτριάζω, idem cum τριάζω. Poll. & Hesych. Scribitur & ἀποτριάζω.
Ἀτρίακτος, inuictus. Æschyl. in Choeph.
Πεντετριαζόμενος, quinquies victus. Epigr. l. 2. εἰς ἀγωνιστάς.

Τρίμμα, &c. vide in Τρίβω.

ΤΡΕΠΩ, F. ψω, verto, conuerto. Hesiod. in Erg. Ἀντίον ἀνέμοιο τρέψαντα πρόσωπον, venta obuersa facie. Il. ν. Ἐς Τρώων δ' ἢ παμπαν ἔτι τρέπον ὄσσε φαεινώ. Synes. ep. 60. ἔτρεψας εἰς ἐμὲ τὴν ὀργὴν, conuertisti in me iram. Apud Plut. in Rom. εἰς ἑτέρας τὰς αἰτίας τρέπουσιν, in alios causas transferunt. Interdum Τρέπω dicitur pro Τρέπω εἰς φυγὴν in fugam conuerto. Il. ε. Τρέψαι δ' ἥρωας Ἀχαιούς. Thuc. lib. 5. κατὰ μέσον τὸ στράτευμα τρέπει. Interdum exp. muto: vt Od. τ Τῷ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπε, mentem ei mutauit. Item verso, considero, perpendo. Xen. pæd. 5. ἐν σοὶ τρέψας πάντα καθ' ἑαυτὸν οἶα σοι φαίνεται, tecum animo versans & considerans.
Τρέπομαι, (pass.) vertor, conuertor: vel conuerto me, conuerto gradum, pedem refero Iliad. ρ. Τῷ τις ἰὼν ἰθὺς τετραμμένος ἢ ἀπολέσθω Ἠὲ σαωθήτω, cōuerso gressu. Τρέπεσθαί τινα ὁδὸν, viam aliquam ingredi. Synes. μετ' ἐκείνους ἡμεῖς τὴν ἐπὶ θάτερα ἐτραπόμεθα. Item Τρέπομαι, conuerto, i. confero me, relictis aliis potius aggredior. Il. γ. Ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο. Plut. in symp. ept. sap. ἐτράποντο πρὸς τοιαύτας ἐρωτήσεις huiusmodi percontationibus vti cœperunt. Interdum conuerto, i. accedo, confugio. Thuc. lib. 3 πρὸς Ἀθηναίους ἐκελεύετε τρέπεσθαι, vt ad Athenienses confugeremus. Significat &, conuertor, i. oculos seu faciem meam conuerto. Phil. de v. M. l. 1. Τετραμμένος κατὰ τὴν ἐρημίαν, in solitudinem facie versa. Item in fugam vertor, fugor. Xen. Hell. 3. ἐτρέποντο οἱ Θηβαῖοι ὑπὸ τῶν κεντούντων. Item mutor. Il. κ. ἔτι οἱ Διὸς ἐτράπετο φρήν Sic Il. ρ. τῶν δ' ἐτράπετο χρώς, horum color mutabatur. ¶ Item, vergo, specto. Thuc. lib. 2. ἤεσαν τὴν πρὸς Εὐβοίαν τε καὶ Ἄνδρον τετραμμένην, viam conficiebant ad Andrum spectantem. Τρέπομαι (medium) idem quod Τρέπω, in fugam hostes verto. Xen. Hell. 1. Plut. in Anton.
Τράπομαι, Ionicè idem quod Τρέπομαι. Herod.
Τρεπτὸς, qui verti potest. Item qui mutari potest, mutabilis. Nazianz.
Τρεπτότης, ητος ἡ, conuersio seu versio. Hesych.
Τροπὴ, ἡ, idem, vt Τροπαὶ ἠελίοιο. Hesiod. in Erg. & Od. ο. Item conuersio in fugam. Plat. in Cam. τὴν τροπὴν τῶν Ῥωμαίων αἰσθανόμενος. Idem ibidem, Τροπὴν ἐποίησε τοῖς πολεμίοις, in fugam conuertit. Item mutatio: vt Τροπὴ περὶ τὸν ἀέρα, apud eundem in Numa. ¶ Apud Herm. Τροπὴ λέξεως, translatio, seu figura. ¶ Τροπαὶ dicuntur etiam venti qui aliàs Τροπαῖαι πνοαί. Aristot. probl. 4. l. 26.
Τροπαῖος, ὁ, is cuius fit conuersio, seu qui conuertitur: vt Πνοὴ τροπαία, quæ & sine adiectione dicitur τροπαία, ventus qui flatu conuerso è mari in terram reuertitur. Aristot. l. 26 probl. 5. Τροπαῖος Ζεὺς & Τροπαία Ἥρα, quorum beneficio ἡ τροπὴ τῶν πολεμίων γίνεσθαι credebatur, & in quorum honorem trophæa erigebantur. Sic Τροπαῖος Ποσειδῶν, apud Pausan. in Att. Τρόπαιον vel Τροπαῖον, τὸ, monumentum τῆς τῶν πολεμίων τροπῆς. Xen. Hell. 7. Thuc. l. 1. Interdum cum genit. vt Τρόπαιον τῆς ἱππομαχίας, apud eundem l. 6. Plerunque dicitur στῆσαι seu ἀναστῆσαι τρόπαιον ἀπό τινος: vt Aristid. Τρόπαιον ἐστήσατε ἀπὸ τῶν Θηβαίων.
Τροπικὸς vt Τροπικοὶ κύκλοι, circuli tropici, i. quos quum attigerit Sol, τρέπεται, conuertit & reflectit cursum suum. Procl. in sphær. Τροπικὰ σημεῖα, puncta reuersionis. Plut. de def. orac. Apud Rhet. Τροπικαὶ λέξεις, in quibus est Τροπὴ, seu quæ figuratæ sunt & translatæ.
Τροπικῶς, tropicè, metaphoricè, per tropum. schol. Aristoph.
Τροπίας οἶνος, q. d. vinum versum: vinum vappa factum. Aristoph.
Τροπιάζω, solstitium facio. Gaz de mensib.
Τροπαλίζω idem quod Τρέπω, verto, conuerto.
Τροπαλισμὸς, conuersio, mutatio. Hesych.
Τροπάω, idem quod Τροπαλίζω. Τροπάομαι, idem cum τρέπομαι vertor, conuertor seu conuerto me. Il. ο. ὑπὸ τροπάασθαι φίλον ἦτορ.
Τρωπάω, idem cum Τροπάω. Odyss. τ. Ἥ τε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνὴν, subinde conuertens & mutans. Τρωπάομαι, idem cum Τροπάομαι. Od. ω.
Τρωπάσκω & τρωπάσκομαι, idem cum Τρωπάω & Τρωπάομαι. Iliad. λ.

Τροπόω, in fugā verto & vinco: vnde τροπαιόομαι. Suid. exp. νικήσω. ὑποτάξω. Et τροποῦσθαι, τρέπεσθαι μεταβάλλεσθαι. Hes.
Τρόπος, ου ὁ. Plut. in vita Hom. est, ἡ τῆς λέξεως ἐκτροπή. deflexio in verbis à communi vsu & propria significatione: verborum immutatio. Cic. vide & Quint. l. 8. c. 6. ¶ Item modus, ratio. Aristop. ἁπλῷ τρόπῳ. Æsch. μηδ' ἐνὶ τρόπῳ στέφανοῦν, nullo modo, haud quaquam. Sic & apud Plat. Thuc. &c. Interdum dicitur τρόπον sub κατά: vt apud Dem. τὸν τρόπον καὶ τοιαύταις τέχναις. ¶ Item mos, ritus, consuetudo. Xen. κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον. Sic Λακωνικὸς τρόπος. Plat. de leg. l. 4. Et addito genit. ἐν τρόπῳ βοσκήματος, more seu instar pecudis. Luc. κατὰ τρόπον, eo quo docet modo, rectè, conuenienter. pro quo dicitur & πρὸς τρόπου, apud Plat. de leg. l. 9. ἀπὸ τρόπου, perperam, ineptè, inconuenienter: apud eundem in Crat. & Plut de educ. l. 1. ¶ Item τρόπος, mores, ingenium, indoles, animus. Thuc. l. 8. διάφοροι πλεῖστον ὄντες τὸν τρόπον, ingenio & moribus dissimiles. Hinc & πρὸς τρόπου, ex moribus. Plut. in Phæd. Sic & passim, apud Isocr. Dem. &c. ¶ Exponitur &, autoritas: apud Plut. ¶ Item studium, institutum, voluntas.
Τροπὸς, lorum contortū quo remus scalmo alligatur. Ody. δ.
Τροπόω, loro illo ad scalmum alligo. Luc. τῆς κώπης ἱμάντι τετροπωμένης.
Τροπωτὴρ ἱμὰς, idem cum τροπὸς Thuc. l. 2.
Τρόπηξ, manubrium remi, à τρέπεσθαι, dictum quoniam inter remigandum versatur.
Τρόπηλις, seu τρόπαλλις, fasciculus alliorum, seu alliorum manipulus, apud Aristoph. in Acharn. Dicitur autem à τρέπεσθαι significante εἰλεῖσθαι, teste Suid.
Τρόπις, ιδος, vel ιος ἡ, carina, ima nauis pars. Od. μ. Metaph. pro principio sumitur, vt τρόπις τοῦ πράγματος. Aristoph. in Vesp. quoniam τῶν ὀχυρῶν ἡ τρόπις ἵσταται πρῶτον, inquit schol.
Τροπίδιος, vt τροπίδια ξύλα, ligna apta ad fabricandas nauium carinas. Etymol. Item ad carinam pertinens. Plat. de leg. lib. 7.
Τροπίζω carina instruo: vnde ναῦς ἱκανῶς τετροπισμένη. Hipp(ocr.)
Τραπελίζω idem quod τροπαλίζω.
Τραπελίζομαι idem quod τροπαλίζομαι, Hesych.
Τράπελος, ὁ, ὁ, mutabilis.
Τραπέω, vuas calco in lacu. Hesiod. in Asp. Οἱ γε μὲν ἐτράπεον. Od. η. Ἄλλαι δὲ τραπέουσι.
Τραπηταὶ, vuarum calcatores. Hesych.
Τραπητὸς mustum, vinum. Idem.
Τρέπω, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀνατρέπω subuerto, euerto, prosterno. Plat. τὸ μὲν σώζει τὰς πόλεις τὸ δ' ἀπόλλυσι καὶ ἀνατρέπει. Dem. pro cor. ἐς ἅπαντα ἀνατρέψαι τὰ τῶν Ἑλλήνων, apud Aristoph. in Nub. ἀνατρέψω ταῦτ' ἀντιλέγων euertam ista, i. refutabo.
Ἀνατρέπομαι, euertor, exturbor, prosternor. Plut. in Fab. Mare ἀνατρέπεσθαι dicitur quum id quod in imo est, emergit & sursum fertur. Arist. anim. l. 8. Item ἀνατρέπομαι, pro ἀνατρέπω. Xen. pæd. 7.
Ἀνατρεπτικὸς, subuersorius, euertendi vim habens.
Ἀνατροπὴ, subuersio, euersio, exturbatio. Greg. Item euersio i. refutatio. Apud Diosc. ἀνατροπὴ στομάχου, stomachi dissolutio quum in vomitiones effunditur.
Ἀνατροπεύς, έως ὁ, subuersor, euersor, Plut.
Decomp. Δυσανάτρεπτος, subuersu vel euersu difficilis: apud eundem.
Εὐανάτρεπτος, subuersu seu euersu facilis.
Ἀποτρέπω, auerto, item auoco, reuoco, deterreo, dehortor. Ilia. λ. ὅθεν αὖτις ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη. Il. υ. Ἀλκῆς δ' οὐ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα. Isocr. in Paneg. οὐκ ἀποτρέπειν ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὴν στρατιάν. Idem cum genit. ibidem. ἀποτρέπειν τῶν ἁμαρτημάτων auocare à peccatis.
Ἀποτρέπομαι, auertor, seu auerto me, pedem auerto & retro conuerto. Xen. pæd. 5. δόξας ἀρχὴ οὐκ ἀσφαλὲς εἶναι ἀπετράπετο, gradum reuocauit. Et cum genit. Luc. ἀποτραπέσθαι τῆς ὁδοῦ, quum à via deflexissent. Et cum πρός. Plutarc. in Fab. ἀποτετράφθαι πρὸς Ἰταλίαν, conuertisse gressum in Italiam. ¶ Item auerior, reiicio, repudio, repello. Idem ibidem, τὴν μὲν ἀπετρέψατο τὴν δίκην.
Ἀποτρεπτικὸς, auertendi seu depellendi vim habens. Luc. Exponitur &, dissuasorius, dehortatorius.
Ἀποτροπὴ, auersio: item amolitio, depulsio. Plat. de leg. l. 2. Isocr. in Areop. Plut. de def. orac. Item dehortatio, dissuasio. Arist. rhet. 1. Thuc. l. 3.
Ἀποτρόπαιος, malorum auersor & depulsor: vt Ζεὺς ἀποτρόπαιος, apud Luc. & Ἀπόλλων ἀποτρόπαιος. Aristoph. in Plut. itē οἱ ἀποτρόπαιοι, i. δαίμονες, auerrunci & depellentes. Xen. Hell. 2. Interdum ἀποτρόπαιος, qui fit malorum auertendorum causa: vt ἱερουργίαι ἀποτρόπαιοι. Plut. in probl. Hell. Item, auerruncandus auertendus, ideoque horrendus, abominandus. Plato ἀποτρόπαιά μοι καὶ οὐδ' ἀκοῦσαι ταῦτα.
Ἀποτροπιάζομαι, auersor, abominor, peto vt dij auerruncent, Synes. Exponitur etiam, placo, expio, in Bibl.

Ἀποτροπίασμα, sacrificium quod fit malorum auertendorum gratia: piaculum, piamen, piamentum. Ἀποτροπιασμὸς, auerruncatio deûm iræ. Exponitur &, auersatio. schol. Soph.

Ἀπότροπος, quem alij auersantur, abominãtur & refugiũt: vt ἀπότροπον αἶαν, apud Soph. in Aiace. Od ξ. Παρ' ὕεσσιν ἀπότροπος, exp. separatus & quasi exterminatus: seu auersans vrbem & fugiens. item depulsor mali, auerruncus siue auerruncator. Plat. de leg. l. 9.

Ἀποτρωπάω, idem quod ἀποτρέπω. Ody. π. & φ. Il. σ. & υ.

Ἀποτρωπάομαι, auersor, declino. Phocy. Χρὴ κακοεργὸν ἀποτρωπᾶσθαι.

Δυσαπότρεπτος, (dec.) qui difficulter auerti potest & depelli. item qui difficulter potest auocari, refractarius.

Διατρέπω distorqueo, peruerto. Hom. hym. 1. in Merc. Ῥεῖα μάλ' ἴχνια πάντα διέτρεπεν ἐν κονίῃσι. item auerto, dissuadendo auoco & abstraho, pudore iniecto deterreo. Herodian. lib. 1. διέτρεψε πρὸς ὀλίγον τὸ μειράκιον. Exponitur &, confundo, perterreo, ad inopiam consilij redigo.

Διατρέπομαι, pudefio, erubesco. Plut. de def. orac. ὥστε καὶ τοὺς Ἐπικουρείους διατραπῆναι. item perturbor, perterreor, ad inopiam consilij redigor. Polyb. τὴν σύλληψιν αὐτὴν συνέβη διατραπῆναι. (tio. Polyb. l. 5.

Διατροπὴ, pudor, confusa facies. item confusio & perturba-

Διάτροπος, ὁ διατετραμμένος: seu qui solet διατρέπεσθαι. Apud Eurip. in Iphig. Aul. διάτροποι φύσεις βροτῶν, expo. naturæ hominum mutabiles.

Decomp. Ἀδιάτρεπτος, qui nõ potest διατρέπεσθαι, immot°.

Ἀδιατρέπτως, ita vt nequeas διατρέπεσθαι. Ecclesiast. c. 16.

Συνδιατρέπομαι, vnà erubesco & confundor Plut.

Εἰστρέπομαι, vertor in seu intra: recipio me intra seu intus. Aristot. hist. an. l. 9.

Ἐκτρέπω, auerto, deflecto seu declino: itẽ detorqueo. Plut. in vita Hom. τὰ πράγματα μιμεῖσθαι καὶ ἐκτρέπειν τῆς συνηθείας, deflectit à communi consuetudine & vsu proprio. Antiph. τὴν αὐτῶν μιαρίαν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐκτρέψαι, detorquere. interdum, cogo vt declinet. Soph. in Oed. tyr. κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα τὸν τροχηλάτην Παίω δι' ὀργῆς, cogentem me via cedere.

Ἐκτρέπομαι, deflecto & declino à via. Aristopha. in Plut. Οἱ δ' ἐξετρέποντο κοὐκ ἔτ' ἐκεῖνον ὁρᾶν μ' ἔτι. Plut. in symp. sep. sap. ἐβαδίζομεν ἐκτραπόμενοι διὰ τὴν χρείαν καθ' ἡσυχίαν. Et cum accus. person. Demosthen. οὗτος ἐκτρέπεταί με νῦν ἀπαντῶν, obuiam mihi factus, continuò se auertit aliò. Significat & auersor, vito, fugio, Plat. in Phileb. item mutor. Et in malam partem, degenero Chrysost. εἰς ὀλιγωρίαν ἐκτρέπονται.

Ἐκτροπὴ deflectio, declinatio: vt ἐκτροπὴ τῆς λέξεως. Plut. in Hom. interdum digressio, diuerticulum: apud eundem sympo. 4. problem. 1. item locus ad quem deflectimus, diuerticulum, diuortium. Aristop. in Ran. ἐκτροπαὶ ὑδάτων, aluei per quos aquæ à solito meatu diuersæ emittuntur. item ἐκτροπὴ, deprauatio: vt ἐκτροπὴ τῆς κράσεως.

Ἐκτροπίας qui passus est ἐκτροπὴν: vt ἐκτροπίας οἶνος, vinum in vappam conuersum, seu simpliciter, vappa: quæ & absolutè ἐκτροπίας dicitur apud Aristoph.

Ἐκτρόπιον, τὸ, ἡ τῶν βλεφάρων ἐκτροπὴ, morbus quando palpebræ deorsum conuersæ sunt. Aut defin. med. & Actuar.

Ἔκτροπος, deflexus, digressus: seu qui declinat & recedit. Exponitur &, dissentaneus.

Ἐκτράπελος, inuenustus, illepidus, inscitus. item quem auersari & declinare solemus, seu horrendus, auersandus: vt apud Suid. τῷ εἴδει ἐκτράπελος, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος. interdũ exp. monstrosus, vt apud Hermog. περὶ πολιτικοῦ λόγου. item actiuè, horrens, auersans: apud eundem. Suid.

Decomp. Παρεκτρέπω, diuerto, deflecto, seducto: Euripid. in Supplic. Μισῶ δ' ὅστις χρῄζουσιν ἐκτείνειν βίον, Ναυτίοισι καὶ στρωμνα[...]σι, καὶ μαντεύμασι Παρεκτρέποντες ὀχετὸν ὥστε μὴ θανεῖν.

Παρεκτρέπομαι, deflecto: vel detorqueor. Aristot. de gener. an. libro quarto.

Τριβολεκτράπελα. (compositum ἐκ τῶν τριβόλων καὶ ἐκτραπέλων.) apud Aristoph. in Nub. dicuntur σκληρὰ καὶ ἀπαίδευτα. i. dura, incondita & absurda. teste Suid.

Ὑπεκτρέπω, paululum deflecto: seu clam auerto. Ὑπεκτρέπομαι, paululum declino, paulatim auersor & vito. Plat. in Phædro.

Ἐντρέπω, pudore afficio, pudorem ac ruborem inijcio: propriè, facio vt præ pudore faciem deflectat aliquis. Plut. in Homer. τὴν αἰτίαν τῆς ὀλιγωρίας εἰς ὀλίγους τοὺς μηδενὸς ἀξίους ἀναφέρων τοὺς πολλοὺς ἐντρέπει. Sic & apud Chrysost. comm. in ep. ad Rom. & in ep. Paul. ad Cor. 1. c. 4.

Ἐντρέπομαι pudore suffundor, verecundor. reuereor. Plut. ἐντρεπομένων πολλῶν τὸ ἀξίωμα τῆς γυναικὸς παρρησιαζομένης. Sic & Luc. 20. & alibi in N. Test. ¶ Significat &, curo, curã habeo: ducta signif. ab iis qui cura & desiderio rei alicuius inter eundũ subinde se conuertunt & respectãt. Sophoc. Τί σαυτὸν οὕτως ἐντρέπῃ τῆς συμμάχου; Plat. in Phædro οὔτε κέντρων ἡνιοχικῶν οὔτε μάστιγος ἔτι ἐντρέπεται. ¶ Exp. &, mutor, flector Ody. o. οὐδέ νυ σοί περ Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ ἀνυψίοντα[...].

Ἐντρεπτικὸς, pudefaciendi vim habens, idoneus ad pudorem suffundendum.

Ἐντρεπτικῶς, pudore reprehensum afficiendo. Chrysostom. com. in ep. ad Cor. 1. c. 11.

Ἐντροπὴ, pudefactio. in 1. ad Cor. c. 15.

Ἐντροπίας οἶνος, idem quod ἐκτροπίας. Hesych. & Suid.

Ἐντροπεῦσαι, inducere. Hesy. ἐντροπίδες, calceamenta quædam apud eundem.

Ἐντροπάδην, alterna manuum commutatione. Idem.

Ἐντροπαλίζω, conuerto, verto: vnde ἐντροπαλιζόμενος, subinde se conuertens, reflectens inter eundum Il. λ. & ρ.

Ἐπιτρέπω, committo, curæ alicuius trado, demando Od. τ. Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπιτρέψον δὲ θεοῖσι. Sic & Il. κ. Itẽ committo, i. permitto. Herod. l. 1 ἐπιτρέψαι τῇ Πεσσινουντίᾳ θεῷ τὴν κρίσιν, vt iudicium de se Pessinuntiæ deæ permitterẽ Pro quo interdũ sine accusat. dicitur ἐπιτρέψαι: vt Demost ἐπιτρέπειν τοῖς οἰκείοις, rem permittere arbitrio amicorũ. Interdũ cum infinit. Plat. in Apollo. ἐπιτρέπω τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ. qui infinitiuus sæpe subaudiẽdus relinquit: vt apud Xẽ. pæd. 3. Thu. l. 1. &c.

Ἐπιτρέπομαι, meæ curæ traditur, mihi committitur. Il β. Ὧ λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλε. Thuc. l. 1. οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι τὴν φυλακὴν, quibus Atheniensium custodiæ cura commissa erat. Item mihi permittitur. Luc. οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης, ὅτος ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν.

Ἐπιτροπὴ, ipsa actio τοῦ ἐπιτρέπειν, quum arbitrium alieni permittimus. Thuc. l. 5. Dem. in Apatur. Exponitur &, procuratio, tutela.

Ἐπιτροπαῖος, vt ἐπιτροπαίαν ἔχω τὴν βασιλείαν, regnum in mea tutela est. (de leg.

Ἐπιτροπικὸς, ad tutelã pertinens, vt ἐπιτροπικὸς νόμος. Plat.

Ἐπίτροπος, cui cura alicuius rei commissa est seu committitur, curator, procurator, vicarius. Herod. l. 7. κατὰ τὴν Λιβύην ἐπίτροπος. Peculiariter ἐπίτροποι dicuntur quibus parentes morituri liberorum suorum curam commendant, aut qui eiusmodi curam suscipiunt, vel sponte, vel rogati: tutores. Plutar. in Lyc. & in Cam. Plat. in Charm.

Ἐπιτροπεύω sum administrator & præfectus, procuro, administro. Herod. ἐπιτροπεύων τῆς Αἰγύπτου. Item tutor sum, in tutela mea habeo. Plut. n Alcib. τῶν δὲ Ἀλκιβιάδου Περικλῆς καὶ Ἀρίφρων οἱ Ξανθίππου προσήκοντες κατὰ γένος, ἐπετρόπευον.

Ἐπιτροπεύομαι, sum sub tutoribus.

Ἐπιτροπευτικὸς, peritus τοῦ ἐπιτροπεύειν, cui aliquid ἐπιτρέπειν possumus tanquam homini perito. Xen. in Oecon.

Ἐπιτροπεία, ἡ, præfectura, procuratio.

Ἐπιτροπάδην, ex commisso, non sponte. Hesych.

Ἐπιτροπάω, idem quod ἐπιτρέπω. Apoll. Rhod.

Ἐπιτράπω. Ionicè dicitur pro ἐπιτρέπω, apud Herodot.

Ἀνεπίτροπος, (decomp.) tutoribus carens, apud Suid.

Καταστρέπω, & καταστρέπομαι, in fugam conuerto, fundo, fugo Gregor. (Hesych.

Κατάτροπος, deorsum versus seu conuersus, deorsũ vergens.

Μετατρέπω, conuerto. Μετατρέπομαι, conuertor. Il. α. Θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω, faciem retrò conuertit. Item curo, curam habeo. Il. μ. τῶν μετατρέπομ' οὐδ' ἀλεγίζω.

Μετατροπὴ, conuersio, mutatio. Item cura, animaduersio.

Μετάτροπος, qui potest conuarti: versatilis, mutabilis: vt μετάτροπον ἦθος, apud Nonn. Item reuersus, redux. Epigra. l. 3. apud Hesiod. in Theog. μετάτροπα ἔργα τελεῦσι, exp. res in integrum restituunt.

Ἀμετάτροπος. (Decomp.) qui verti mutarique nequit.

Παρατρέπω, diuerto, deflecto à solita & instituta via auerto vel auoco. Thuc. l. 1. παρατρέψας ἄλλῃ τὸ ὕδωρ. Plat. ep. 7. ἐπ' ἄλλον βίον αὐτὸν τοῦ βελτίστου παρατρέψαι, ab honestissima vitã ad diuersam auocare.

Παρατρέπομαι, auertor, auocor. Plat. de leg. l. 10 Et neutraliter digredior. Xen. in œcon. παρατρεπόμενος τοῦ λόγου.

Παρατροπὴ, deflectio, i. ipsa actio deflectendi alium. Plutar. de orac. Pyth. Et neutr. deflexio, digressio. Theodor. hist. eccl. l. 3. τὴν εἰς ἀσέβειαν αὐτοῦ παρατροπὴν προθεμένοι.

Παράτροπος, deflexus, auersus. Nonn. & actiuè auertẽs, auertendi vim habẽs: vt παράτροπον μέλος μόρου. Eur. in Andro.

Παρατρωπάω, idem cũ παρατρέπω. Il. λ. καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχωλῇς ἀγανῇσι, Λοιβῇ τε κνίσῃ τε παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι, flectunt & ab ira auertunt.

Παρατροπάω, idem. Od. δ. τί με ταῦτα παρατροπέων ἀγορεύεις à recta via adducens: Ionicè pro παρατροπῶν.

Ἀπαράτρεπτος, (Dec.) non peruersus, detortus, aut deprauatus: vt κρίσεις ἀπαράτρεπτοι, apud Basil. Ἀπαρατρέπτως, rectà, nullo diuerticulo.

Περιτρέπω, circumago. item circumactu euerto & percello. Luc. χιὼν δὲ ἔτεος ἐμπεσεῖν. ὀλίγου δεῖν περιτρέψαι ἡμᾶς τὴν σκηνήν. Exp. & in errorẽ induco: in Axioch. νῦν δὲ περιτρέπεις σεαυτόν. Et simpliciter, induco impello, redigo. vt Actor. Ap. c. 26. Πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει: ad insaniã redigũt. Item verto, s. in meliust. Aristid. Πειρώμεθα πάσι περιτρέπειν τὰς συμ-

Τῆς συμφορᾶς ἐπὶ θάτερα. Sumitur & neutraliter pro conuertor. Hesiod. in Theog. ἀεὶ δ' ἔτραπεν ὥρας.

Περιτροπὴ, circumactus, circuitus seu circuitio, vertigo. Vnde ἐκ περιτροπῆς, per vices, seu in orbe. Basi. in Hexaëm. hom. 8.

Περίτροπος, idem. Hesych.

Περιτροπάδην, circumagendo. Apoll. Arg. 2.

Περιτροπέω, circumeo, obeo. Hom. hym. 1. in Merc. πολλὰ περιτροπέων ἀπεγάρδην φῦλ' ἀνθρώπων. Et περιτροπέων ἐνιαυτὸς apud eundem. Il. β. annus circumiens: seu qui circumagitur. Dicitur autem περιτροπέων, Ionicè pro περιτροπῶν.

Decomp. Ἀπερίτρεπτος, qui non circumertitur, vel qui circumuerti nequit. Hesych. Ἀπερίτροπος, idem. vel, non reuertens, irredux. Soph. in El.

Εὐπερίτρεπτος, circumactu facilis, versatilis. Exponitur &, subuerti facilis. Luc.

Προτρέπω, q.d. ante me verto, propello: vnde passiuè. Il. ε. οὔτε ποτε προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν. Itē cieo, prouoco: vt προτρέπειν τὰ οὖρα, apud Gal. ad Glauc. l. 1. ¶ Item προτρέπω, seu προτρέπομαι, hortor, adhortor, monitis incito & impello: metaphora ab iis qui instigant & cogunt subsistentem vt progrediatur. Herodian. l. 3. προύτρεπεν εἰς τοὺς ἐλέγχους, adhortabatur ad redarguendum. Cum ἐπὶ, Isocrat. in Areop. προτρέποντες ἐπὶ τὰς ἀδικίας. Cum πρὸς apud eundem in Nic. & Plut. in symp. sept. sap. ¶ Item προτρέπομαι, cedo: προτρέπεσθαι ἄχει. Hom. cedere dolori.

Προτρεπτικὸς, exhortatorius, incitatorius: προτρεπτικὸς λόγος, Isocr.

Προτροπὴ, exhortatio, incitatio, impulsus monitis mixtus. Aristot. rhet. 2 Plut. de laude propr.

Προτροπάδην φοβεῖσθαι seu φεύγειν dicuntur qui hostibus terga vertentes quanta maxima possunt cum celeritate fugiunt. Il. π. Polyb. l. 2. Plat. in symp.

Προτροπιάω, idē quod προτρέπω. Exponitur & verto, flecto.

Πρότροπος οἶνος, vinum quod sua citatum sponte defluit antequam vuæ calcentur. Athen. l. 1. & 2. Quidam sic nominari volunt, quoniam defluit πρὸ τοῦ τραπεῖσθαι τυτις ἐκθλίβεσθαι τὴς βότρυας: alij simpliciter à προτρέπομαι, cieor, prouocor, vt sit οἶνος ὁ προτρεπόμενος.

Προτροπὶς, Hesych. est πρωΐας.

Προστρέπω, oro, obsecro, precor: ad genua prouolutus, & adorans. Soph. in Aiace, Τοσαῦτά σ' ὦ Ζεῦ προστρέπω. Passiua voce vtitur Plat. de leg. l. 9.

Προστροπὴ, supplicatio, preces supplices. Soph. in Oedip. Colon. Item, deuotio detestatio. Æschin. in Ctesiph. Item reatus ob homicidium, & piaculum, labes sceleratę contagionis. Synes. ep. 44 & 58.

Προστρόπαιος cui supplicamus, seu ad cuius genua supplices prouoluimur: προστρόπαιος Ζεύς. Interdum dicitur is qui supplex alicui ad genua accidit. Sopho. in Aiace. Item obnoxius deuotionibus τῶν προστρεπομένων: seu qui ad aliquem cōfugit expiari patratum à se scelus cupiens, qui cæde manus polluit & adhuc pœnas debet ei quem occidit. Æschin. περὶ παραπρεσβ. Exponitur &, qui piaculum importat, ob quem religio oboritur. Antiph. in apolog.

Ὑποτροπὴ, reuersio, reciprocatio. Galen. in lex. Hipp. ὑποτροπίη, idem. Apoll. Rhod. Argon. 1.

Ὑποτροπιάζω, reuertor, reciproco, recurro. Hippoc. aphor. l. 4.

Ὑποτροπιασμὸς, idem quod ὑποτροπὴ, idem ibidem.

Ὑπότροπος, reuersus, redux. Il. ζ. Od. υ.

Composita sine præpositione, ac primum ex
τρέπω & τρεπτός.

Ἄτρεπτος, qui verti & immutari nequit, immutabilis, immotus, ideoque rigidus, firmus, constans: tam de re animata quàm inanima. Plut. in Alcib. & Luc.

Ἀτρέπτως, immutabiliter, constanter, rigidè. Phil. de v. M. l. 1. Exponitur etiam, rectè: apud Aelian.

Ἐθελότρεπτος, cuius voluntas mutabilis est, Damascen.

Εὔτρεπτος, verti facilis: mutabilis. Aristot.

Εὐτρεπὴς, ὁ, ἡ, paratus: q.d. bene versus ad opus aliquod. Eurip. in Hec. πάρεστι λιμὸς εὐτρεπὴς ὅδε. Exponitur etiam, absolutus: item æquus, δίκαιος. Hesyc.

Εὐτρεπίζω, paro, apparo, instruo. Demost. Philip. 1. ἱππαγωγὰς τριήρεις καὶ πλοῖα ἱκανὰ εὐτρεπίζειν κελεύω.

Εὐτρεπίζομαι idem. Pausan. ἐς πολιορκίαν εὐτρεπίζοντο. Itē passiuè, paro me, sum paratus. Dem. pro cor. Herodian. l. 6.

Εὐτρεπισμὸς, apparitio. Exponitur etiam, bonus ordo.

Decomp. Ἐξευτρεπίζω idem quod simplex, Eurip. in El. τὰ δ' ὅμοια δ' ἡμᾶς χρεὼν ἐξευτρεπίζειν.

Κατευτρεπίζω, idem: Aristoph.

Παρευτρεπίζω, pro iisdē. Eurip. in Iph. Taur. παρευτρεπίζετε τἄνδον μέλοντες τῶν ἱερῶν σφαγῇ.

Προευτρεπίζω, præparo.

Composita ex τροπὴ & τρόπος.

Αἰολότροπος, ὁ καὶ ἡ, varijs præditus moribus, mores subinde mutans. Hesych. (& iactatur, Phocyl.

Ἁλίτροπος, qui vestitur in mari, qui in mari huc illuc versatur

Ἀλλοτροπέω, muto, immuto: q.d. aliò conuerto. Hesych.

Ἀλλοιότροπος, idem cum ἀλλότροπος, apud eundem.

Ἀλλοιοτροπέω, exp. variè muto, apud Hippocr.

Ἀρχαιότροπος, antiquis moribus præditus, antiquos mores respiens, vt ἀρχαιότροπα ἐπιτηδεύματα, apud Thuc. l. 1.

Ἀρχαιοτρόπως, antiquis morib. antiqua morū simplicitate.

Ἀρχαιοτροπία, antiqui mores. Plut. in Phoc. Exponitur etiam, prisca viuendi forma.

Ἄτροπος, idem quod ἄτρεπτος. Est & nomen vnius Pacarum: sic dictæ quoniam eius mens non flectitur aut mutatur, sed inexorabilis permanet. Aristot. de mund.

Ἀτροπία, ἡ, exp. malè morata natura, improbitas, temeritas. Possit etiam exponi, verti flectique non posse, immutabilitas, rigiditas. Pro eo Ionicè dicitur ἀτροπίη, quod exp. nox intempesta, media nox: apud Hesych.

Δύστροπος, qui ingenio & moribus est difficilibus, difficilis. Demosth. Phil. 2. Item qui transferri vel mutari difficulter potest, Suid.

Δυστροπία, difficultas morū, seu mores difficiles: apud eundem.

Δυστρόπως, malignè, morum quadam peruersitate & prauitate.

Ἑτερότροπος, aliusmodi, diuersus, alius. Epigr. (Poll.

Εὔτροπος, qui probatis est moribus, bene moratus. Aristotel. ethic. 4 cap. 8.

Εὐτροπία, morum probitas, morum elegantia.

Ἡλιοτρόπιον, τὸ, herba solaris: herba verrucaria, heliotropium. Nomen accepit ἀπὸ τοῦ συμπεριτρέπεσθαι τὰ φύλλα τῷ τοῦ ἡλίου κλίσει, quòd folia vnà cum Sole circumagat, teste Diosc. l. 4. c. 193. ¶ Est & gemmæ nomen, quæ deiecta in vas aquæ fulgorē Solis accedentem percussu sanguineo mutat. ¶ Item solariū, vas horoscopon, seu locus in quo horæ ad Solem denotantur, verum vmbram faciente, vel pinnula: quæ vmbra ad Solis cursum circumagitur. Athen. l. 5.

Ἰδιότροπος, qui proprij cuiusdam & peculiaris modi est.

Ἰδιοτρόπως, modo quodam proprio & peculiari. Greg.

Κακότροπος, qui malis est moribus, vel moratus: vel prauus, peruersus, malignus.

Κακοτροπία, mali mores, mores peruersi & praui: malignitas, nequitia. Ammon. (ago. Polyb. l. 5.

Κακοτροπεύομαι, malis artibus ago, malitiosè improbéque

Μονότροπος, vniusmodi, simplex. Plut. symp. 4. Μονότροποι dicuntur etiam qui solitariam amant vitam: apud eundem περὶ φιλαδελφ. (Iud.

Μονοτρόπως, vno tantùm modo & singulari. Ioseph. de capt.

Ὁμοιότροπος qui similis & eiusdem modi est. Arist. polit. 6. ca. 8. item qui similibus præditus est moribus, qui eiusdem est ingenij. Thuc. l. 2. & 3. [mundo.

Ὁμοιοτρόπως, iisdem moribus, seu eodem modo. Philo de

Ὁμοιοτροπία similis & idē propè mod. Itē morū similitudo.

Ὁμότροπος, idem quod ὁμοιότροπος, vt ὁμότροπα ἤθη: apud Plat. Exponitur etiam, consentaneus.

Παλίντροπος, retrò conuertens gressum, retrò reflectens gradum. Exponitur etiam, reuersus, redux.

Παλιντροπάασθαι, idem quod Πάλιν τρέπεσθαι, retrò se conuertere. Eust.

Πολύτροπος, cuius multi sunt modi multiplex, varius: vt πολύτροποι συμφοραί, apud Thucy. l. 2. Πολύτροπος homo cuius ingenium velut in varias partes vertitur, versutus, versatilis ingen. j. Odyss. α. & alibi apud Hom. Est autem compositum ex τροπὴ non ex τρόπος, teste Eust.

Πολυτρόπως, multis modis, seu multimodè, multifariam, variè: in ep. ad Hebr. c. 1.

Πολυτροπία, multiplex & versatile ingenium, versutia.

Τοιουτότροπος huiusmodi, talis. Plat. de leg. l. 5.

Composita formata ex aor. 2. ἔτραπον, vel ex Ionico
themate τράπω pro τρέπω iisdem
sine præpositione.

Ἀτράπελος, idem quod δυστράπελος, schol. Soph.

Ἀτραπὸς siue ἀτραπιτὸς, ὁ, ἡ, & poetica metathesi ἀταρπὸς siue ἀταρπιτὸς, via trita, non habens diuerticula, sed recta: ex qua non licet τραπέσθαι seu ἐκτραπέσθαι, teste Hesych. Lat. callis, semita, trames, prius apud Aristop. in Ran. Herod. l. 8. Posteriora tria, apud Hom. leguntur, Ody. ν. Il. π. & σ. ¶ Ἀτραπὸς dicitur etiā vinū quod sponte fluit vua nōdū calcata, teste Etym.

Ἀτραπίζειν, viam carpere, iter facere. Helych.

Δυστράπελος, morosus, qui difficulter moueri & flecti potest, cuius animus placari & mutari nequit. Soph. in Aiace.

Δυστραπελία, peruersitas & malignitas morū, improbi & maligni mores. Item molestia aliquid ægrè efficiendi, quum quis facilè explicare se non potest: apud Diod. Sic.

Δυστραπέλως, implacidè, contumaciter. Item concinnè, inconditè. Xen.

Εὐτράπελος, lepidus, scitus: elegans, venustus, vrbanus quasi εὔτρεπτος seu εὐκίνητος. Isocr. in Areop. Aristot. eth. 27. c. 7.

Εὐτραπελία, facetiæ, festiuitas, vrbanitas, lepor. Accipitur & in malam partem, pro scurrilitate, dicacitate & dicterijs quæ non referuntur ad finem honestum: in ep. ad Ephel. c. 5.

Εὐτρα-

Εὐτραπελεύομαι, sum εὐτράπελος. Chrys. comm. in epist. ad Ephes. c. 6.

ΤΡΕΦΩ, F. θρέψω. (tenui in aspiratam mutata, ad differentiam futuri τρέψω, præcedentis τρέπω, quod & in aliis temporibus obseruatur quæ sine φ efferuntur) alo, nutrio, educo. Il. ν. Γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε δ' ὁμῶς ἐνὶ τυτθὸν ἐόντα. Il. π. Τὸν δ' ὁ γέρων Φύλας εὖ ἔτρεφεν ἠδ' ἀτίταλλεν. Xen. Pæd. 1. τρέφειν τοὺς παῖδας ἀργοῦντας. Apud Hom. Il. ψ. de nutritione comæ, ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην Τὴν ῥα Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν. ¶ Apud Soph. pro αὔξω & ἔχω ponitur, teste eius schol. vt in Oedip. Colon. ὅ τι πόλις τίκτειν ἄφιλον, quod & ciuitas inuisum habet. Sic in Aiace & alibi. ¶ Significat etiá πήγνυμι.

¶ Deriuata à τρέφω, alo, nutrio.

Τρέφομαι, alor, nutrior, educor. Iliad. ψ. ὡς ἐτράφημέν περ ἐν ἡμετέροισι δόμοισι Xenoph. Pæd. 8. ἀρκεῖ καὶ μία ἑκάστῳ τέχνη εἰς τὸ τρέφεσθαι, & vnica ars cuique sufficit ad alendum se & victum sibi parandum. Isocr. in ep. ad Philip. ἀνθρώπῳ βαρβάρῳ καὶ κακῶς τεθραμμένῳ male educati.

Θρέμμα, τὸ, alumnus: omne illud quod nutritur, alitur & educatur. Plato de leg. δύσκολον τὸ θρέμμα ἄνθρωπος. Soph. in Electra, Ὦ θρέμμ' ἀναιδές. Athen. l. 9. de animantibus aliis & bestiis dixit.

Θρέψις, ἡ, nutritio, alitura. Alex. Aphr. probl. l. 2.

Θρεπτὴρ, ῆρος, ὁ, nutritor seu altor. Nonn. Θρέπτειρα, ἡ, nutrix, altrix. Eurip. in Troad. pro quo per syncopen dicitur θρέπτειρα.

Θρεπτήριος, ὁ, ἡ, ὁ, qui ali & nutriri solet: vt θρεπτήριος πλόκαμος, apud Æsch. Item ad alendum idoneus. Θρεπτήρια, τὰ, alimenta. Item nutritionis & alituræ præmia. Hesiod. in Erg. Pro eodem per syncopen dicitur & θρέπτρα apud Hom. Ilia. ρ. θρέπτα, apud Eust.

Θρεπτικὸς aptus ad nutriendũ & alendũ, alendi & nutriendi vi præditus: vt θρεπτικὴ δύναμις apud Aristot. eth. l. 1. c. 7.

Θρεπτὸς, altus, nutritus: seu qui alitur & nutritur. Poll. lib. 7. cap. 3.

Τρέφος, εος, τὸ, idem quod θρέμμα. Athen. l. 9. Soph.

Τροφὸς, οῦ, ὁ, altor, nutrior. Plato in pol. αὐτὸν νομέα καὶ τροφὸν ἀγέλης ἀνθρωπίνης φαμέν. Et in fœm. gen. ἡ τροφὸς altrix & nutrix infantis, apud Hom. Soph. Plat. Plut. Metaphoricè Isoc. in Paneg. Athenas τὴν τῶν ἑλλήνων τροφὸν dixit: & Plato in Polit. γῆν τροφὸν ἡμετέραν. ¶ Τροφοὶ sunt etiã θρέμματα Hesych.

Τροφὴ, ῆς, ἡ, alitura, nutritio, educatio. Sophoc. & Eurip. Item nutrimentum, alimonia, victus. Aristot. pol. lib. 1. τροφὴν τοῖς γεννηθεῖσι παρέχειν. Sic & apud Isocrat. Demosthen. Plutarch. &c. Item ipse pastus. Athen. lib. 1. ¶ Τροφαὶ, adolescentes. Sophoc.

Τρόφις, apud Gal. in lex. Hippocr. exp. nutritus, crassus, pinguis. Item alumnus. Eust. ex Herodoto & Oppian.

Τροφίας, ου, ὁ, altilis, alumnus: vt τροφίαι ἵπποι, qui domi nutriuntur. Aristot. hist. an. l. 8.

Τρόφιμος, alimentũ præbens, alens, vt τρόφιμον γάλα Diosc. lib. 2. c. 75. Sic Theophr. de caus. plant. lib. 6. τὸ ἡμῖν ἄτροφον ἄλλοις ζώοις τρόφιμον. Item herus qui famulitium alit. Poll. l. 3 c. 9 Item alumnus, is quem domi nostræ alimus. Oppia & Aristid. τροφίμη, ἡ, mater, domina: ex Epigr. & Poll. lib. 3. c. 9.

Τρόφιος, ου, ὁ, idem quod τρόφις, bene altus & nutritus. Hesych.

Τροφώδης, ὁ, καὶ ἡ, alimento abundans, copiosum nutrimentum suggerens. Aristot. in probl.

Τροφέω idem cũ τρέφω, significante αὔξω. Od. γ. Κύματα τε τροφόεντα fluctus augebantur: vbi tamen legitur & τροφόεντα.

Τροφεύω, itidem nutrio, &c.

Τροφεὺς, έως, ὁ, altor, nutrior. Plato de leg. Plut. in Alex.

Τροφεῖον, τὸ, merces seu præmium nutritionis & educationis. Isocr. in Archid.

Τραφερὸς, ὁ, aridus, siccus. Tam de mari dicitur quàm de terra, quòd vtraque pars animalia nutriat: teste Eust.

Βρέφος, τέφος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ac primùm cum præpositione.

Ἀνατρέφω, idem quod τρέφω: vel alendo & nutriendo facio vt augescat & in maiorem molem assurgat. Interdum medici ἀνατρέφειν, ægrotos dicuntur, quum iis certam victus rationem præscribunt.

Ἀνατρέφομαι, nutrior, seu nutriendo in molem assurgo. Apud Plut. de flammia, quum inquit, ἀνατραφείσης ἐν ὕλῃ πυκνῇ τῆς φλογὸς καὶ κύκλῳ ἐπινεμομένης.

Ἀνάθρεμμα, idem quod θρέμμα. Theoc. Idyl. 24.

Ἀνάθρεψις, εως, ἡ, q. d. renutritio: restauratio, reparatio, refectio. Hippoc. in aphor.

Ἀνάθρεπτος, ὁ, καὶ ἡ, alumnus. Appian.

Ἀνατροφὴ, nutritio, educatio. Ἀνατροφεὺς, nutritor, educator.

Ἐπαναθρέφω, (dec.) cibo & alimento reparo, reficio. Hipp. l. 2. aphor.

Προσανατρέφω, insuper alo, seu insuper nutrio, vt ex morbo assurgat: apud Cic. ep. ad Att. l. 6.

Ἀντιτρέφω, vicissim alo, alimenta reddo. Xen. pæd. 8. ἀντιτρέφειν ἐκεῖνον ἕως ἔζη.

Ἀπότροφος, ὁ, καὶ ἡ, qui procul à parentibus suis altus & educatus fuit. Plut. de sol. an. Synes. ep. 67.

Διατρέφω alo, nutrio, vel enutrio, apud eundem Synes. ἀπὸ ἀρτοποιίας τὴν οἰκίαν διατρέφει.

Ἐκτρέφω, idem quod ἀνατρέφω, seu à primis vsque annis enutrio. Aristop. Διόνυσον ἐκθρέψαντά με. Et in media voce apud Hesiod. in Erg. φυτὰ δ' ἐκτρέψασθαι ἀρείω plantis alendis & enutriendis vt excrescant est optima.

Ἐκτροφὴ, enutritio, educatio. ¶ Exponitur &, enutriendæ prolis ratio.

Dec. Ἀντεκτρέφω, vicissim enutritio, educo: vnde apud Arist. hist. an. lib. 9. φασὶ δὲ καὶ τοὺς μέροπας ἀντεκτρέφεσθαι ὑπὸ τῶν γονέων.

Συνεκτρέφω, simul enutrio & educo: vnde apud Euripid. in Iphig. Taur. συνεκτραφεὶς ἐμοὶ, vna mecum nutritus & educatus.

Ἐντρέφω, & poet. ἐνιτρέφω, alo seu nutrio in: vnde in Epigr. ἐνιτέτροφε βόσκειν & apud Herodian. lib. 5. μακρῷ χρόνῳ βασιλικῇ ἐξουσίᾳ ἐντεθραμμένον, longo tempore inter principalem potentiam enutrita.

Ἔντροφος, innutritus: vt ἔντροφος ὕλη, apud Apol. Rhod. Et ἔντροφος αἰγιαλῶν, in Epigr.

Ἐπιτρέφω, alo super: seu alendo & nutriendo superinduco: vt σὰρξ apud medicos dicitur ἐπιτρέφεσθαι.

Μεταξτρέφω, alo & educo inter: vnde pass. apud Apollon. Arg. 2. Κουρῆτες μετετρέφετ' Ἰδαίοισι, inter Idæos Curetes educabatur.

Παρατρέφω, alo & educo iuxta, nutrio præter. Plut. de non fœner. οἱ ἄνθρωποι ἢ δι' ἐξουσίαν συνόντες δι' ἀμήχανον ἐπιπολὺ παρατρέφουσι, &c. Exponitur & in transcursu educo.

Παρατρέφεσθαι apud Plut. de pauperibus dicitur qui miserè aluntur. Dicitur & de iis qui apud aliquem aluntur: apud Synes. epist. 140.

Συντρέφω, idem quod συνεκτρέφω, simul nutrio & educo. Plu. de soler. an. (loquens de luscinijs) διὸ ἄσκον γὰρ αἱ συντρεφόμεναι μανθάνουσιν.

Σύντροφος, qui simul nutritus & educatus est & (*ex consequenti*) contubernalis, sodalis. Xen. Plut. symp. 9. Metaphoricè apud eundem in Lyc. συντρόφους ποιῶν ταῖς τοιαύταις ὄψεσι τοὺς νέους, innutriens & insuefaciens. Sic σύντροφος τῇ ἁπλότητι simplicitati assuefactus. Greg.

Συντροφία, communis educatio, nutritionis communitas, conuictus, sodalitium in Epigr.

Συντρέφομαι simul alor & educor.

Ὑποτρέφω, clam alo, latenter nutrio Gal.

Composita, sine præposit. ac primùm in τρεφὴς aut τραφὴς desinentia.

Ἁλιτρεφὴς, έος, ὁ & ἡ qui ex mari alitur. i. vel esu piscium marinorum vel eorum piscatu Nonn.

Ἀνεμοτρεφὴς & ἀνεμοτραφὴς, à vento nutritus à vento auctus & corroboratus: vt ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος, hasta corroborata à ventis antequam ex arbore absciinderetur. Iliad. λ. Sic Iliad. ο. ἀνεμοτρεφὲς κῦμα, fluctus alimentum à vento sumens & incrementum.

Ἀπαλοτρεφὴς, molliter nutritus, cibis delicatis nutritus. Ilia. φ. ἀπαλοτρεφὴς σίαλος à quibusdam exp. porcus saginatus.

Βυθοτρεφὴς, in profundo nutritus. In lib. Maccab. Βυθοτρεφὴς κῆτος, exp. in profundo vtero nutriens.

Διοτρεφὴς, à Ioue nutritus, Iouis alumnus: epitheton regum, apud Hom. vel quòd à Ioue ducant originem, vel quòd ab eo regnũ sint adepti.

Ἐαροτρεφὴς, verè nutritus. Apud Mosch. idyl. 2. λειμῶνες dicuntur ἐαροτρεφέες, quia verno tempore herbis & florib. quasi alũtur.

Εὐτρεφὴς, bene nutritus, bene saginatus: vt αἰγὸς Εὐτρεφέος. Odyss. ξ.

Ζατρεφὴς, admodum bene nutritus & saginatus, pinguis, præpinguis: vt Ταύρων ζατρεφέων. Il. η. & Od. δ. φῶκας ζατρεφέας.

Κηριτρεφὴς, qui vna cum lethifero fato alitur, vel qui educatur inter multas durę sortis miserias, & illis est obnoxius. Hesiod. in Erg. (in Heracl.

Νεοτρεφὴς, nuper seu recens nutritus: vt χόρος νεοτρεφὴς: apud Eur.

Οἰκοτραφὴς, domi nutritus, verna.

Ὀρεστρεφὴς, in monte nutritus. Apol. Arg. 2.

Πεδοτρεφὴς, in solo nutritus, seu in terra. Apud Nonn. πεδοτρεφὲς ὕδωρ aqua quæ nutrita est in terra, i. è terra scaturiens, tanquam ex nutrice sua.

Σκιατραφὴς, qui in vmbra seu vita vmbratili educatus est.

Σκιατραφία idem quod σκιατροφία, apud Plut.

Σκιατραφέομαι, in vmbra nutrior seu educor, vmbratilem vitam dego. Dicitur tam de plantis quàm de hominibus, apud Xenoph. & Plut. de lib. educ. Dicitur & ἐσκιατραφηκὼς pro ἐσκιατραφημένος, in vita vmbratili educatus, apud Pla. de republ. l. 8.

Ὑδατοτρεφὴς, in aqua nutritus. Od. ρ.

Composita ex θρέμμα, itidem sine præpositione.

Βιοθρέμμων, ονος, ὁ, ἡ, vitam alens & ſuſtentans: almus. Ariſtop. in Nub. αἰθέρα σεμνότατον βιοθρέμμονα πάντων.

Πολυθρέμμων, pecoroſus, multa alens pecora. Πολυθρέμματος, idem. Ioſeph. in antiq. Iud.

Ὑδατοθρέμμων, in aqua nutritus & altus, aquatilis ſeu aquaticus: vt ὑδατοθρέμμονες ἰχθύες, apud Plut. ex Empedocle.

Χιονοθρέμμων, qui niue nutritur, & alitur: vt χιονοθρέμμονες σκοπαί, apud Eurip. in Helen.

Composita ex θρεπτὸς itidem sine præpoſ.

Ἑλεόθρεπτος, ὁ, ἡ, altus & enutritus in paludibus, ſeu creſcens in paludibus: vt ἑλεόθρεπτον σέλινον, apud Hom. in Bœot.

Μαμμόθρεπτος, à nutrice vel potius auia educatus: & ideo educatus mollius.

Μελίθρεπτος, melle nutritus. Epigr.

Νεόθρεπτος, nuper altus, recens nutritus.

Ὀρεσίθρεπτος, in monte nutritus. Eurip. in Hecub.

Composita ex præt. τέτροφα, itidem sine præpoſ.

Ἀγελαιοτροφία, q. d. gregaria nutritio: actio nutriendi gregem vel greges. Plato in polit.

Ἀγελαιοτροφικὴ, ſ. ἐπιστήμη, ſciētia nutriēdi greges. Idē ibidē.

Ἀναγκοτροφέω, ῶ, neceſſitate coactus me bene nutrio & alo, neceſſariò corpus bene curo. Exponitur etiam, neceſſariis veſcor. Epictet.

Ἀρματοτροφέω, curules equos alo. Laërt. in Polemone.

Ἀρματοτροφία, curulium equorum nutritio. Xen.

Ἀρτοτροφέω, pane alo. Poll.

Ἀσπιδοτρόφος, ὁ, ἡ, qui aſpidibus veſcitur. Gal.

Ἄτροφος, qui non alitur & nutritur: vel qui ex alimento quod aſſumit, non augeſcit nec habilior fit. Plin. l. 28. c. 9. De re dictum quæ in cibo potúque ſumitur, exp. non alens, nullum alimentum ſuppeditans, cui opponitur πολύτροφος & τρόφιμος, Ath. l. 7. Theoph. de cauſ. pl. l. 6. c. 4. & 14.

Ἀτροφία, ἡ, non ali ſeu nutriri, ex alimento ſeu nutrimento nullum ſentire incrementum corporis & virium. Gal. de cauſ. ſymptom.

Ἀτροφέω, non nutrior: è nutrimētis alimentisq; nullum corporis viriúmq; incrementum ſumo. Ariſtot. de mun. & Theop. vel deſunt mihi quibus alar & nutriar: vt apud Phil. de mun. ἀτροφῆσαν γὰρ τὸ πῦρ αὐτίκα σβέννυται.

Βουτρόφος, ὁ, qui boues alit & paſcit, bubulcus. Βοοτρόφος, idem.

Γαλακτοτροφέω, lacte alo.

Γηροτρόφος, ſenectutis altor. Eur. in Alceſt.

Γηροτροφία, actio illa alendi: apud Plut.

Γηροτροφεῖον, locus in quo illud fit.

Γηροτροφέω, in ſenectute alo. Iſocr.

Ἀντιγηροτροφῶ, (*dec.*) viciſſim alo in ſenectute: ex Lesbonacte. Inueniuntur hæc ſcripta etiam per ω.

Δονακοτρόφος, arundines alens: vt Εὐρώτα δονακοτρόφου, apud Eurip. in Iph. Aul.

Δύστροφος, qui difficulter alitur, qui ægrè nutricatur. Theophr. de cauſ. pl. l. 1. c. 9.

Ἐγχελυοτρόφος vel ἐγχελεοτρόφος, anguillarum nutritor, qui habet viuarium vbi aluntur anguillæ. Athen. l. 7. Ariſtot.

Ἑλεοτρόφος, idem quod ἑλεόθρεπτος, apud Athen. l. 7.

Ἐρωτοτρόφος, nutrix, i. mater amoris: Veneris epith.

Εὔτροφος, qui bene altus ſeu nutritus eſt: ideóque pinguis, plenus. Dioſc. l. 4. Item actiue probè nutriens, copioſum ſubminiſtrans alimentum, apud eundem l. 2. c. 79.

Εὐτροφέω, bene nutrior, copioſum alimentum accipio.

Εὐτροφοῦμαι, idem. Theoph. de cauſ. pl. l. 4.

Εὐτροφία, bona nutritio ſeu altura: alimenti copia: vel habitus vegetior.

Ζευγοτρόφος, qui iugum ſeu par iumentorum alit. Peculiariter, qui alit par equorum ad certamen. Legitur apud Plut. in Per.

Ζευγοτροφεῖν, dicebatur qui equos illos alebant.

Καταζευγοτροφεῖν, (*dec.*) in alendis equis conſumere: Iſæus.

Ζωοτρόφος, animal nutriens. Heſych.

Ζωοτροφέω, animal nutrio.

Ζωοτροφία, ἡ, animalium nutritio. Plato in polit.

Ζωοτροφικὸς, ad nutritionē animalium pertinens. Idē ibidē.

Θηροτρόφος, feras nutriens. At θηρότροφος, qui feris veſcitur, qui belluis ſe alit: vt θηροτρόφου δράκοντος, apud Eur. in Phœn.

Θηριότροφος idem cum θηρότροφος peculiariter, qui ſerpētibus veſcitur. Gal. ad Glauc. l. 2. At θηριοτρόφος, idem cum θηροτρόφος.

Θηριοτροφεῖον, locus vbi belluæ aluntur: leporarium, i. (vt Varro apud Gellium exp.) omne ſeptum ædificium villæ habentis incluſa animalia quæ paſcuntur.

Ἰδιότροφος, qui ſeorſim alitur & paſcitur: vel qui peculiaribus ſibi nutrimentis vtitur.

Ἱπποτρόφος, equorum nutritor ſeu nutrix: vt ἱπποτρόφος Θήβη, apud Moſch. in Megara. Peculiariter ſic dicebatur, qui curules equos alebat: vt apud Dem. pro cor.

Ἱπποτροφία, equorum nutritio. Thuc. l. 6. Athen. l. 14.

Ἱπποτροφέω, equos nutrio, equos alo. Dioſc. l. 4. c. 15. Athen. l. 12. Dicebantur ſpecialiter ἱπποτροφεῖν qui curules equos alebant, ſeu qui in ſacris certaminibus vincere cupiebant.

Decomp. Καθιπποτροφέω, alendis equis conſumo. Iſæus.

Τεθριπποτρόφος, qui quadriiuges alit equos, quadrigarius.

Τεθριπποτροφέω, quadrigas, i. quadriiuges equos alo. Herodot. in Eratone.

Ἰχθυοτρόφος, qui piſces alit: piſcinarius. Item (de loco aliquo dictum) piſcoſus. Heſ.

Ἰχθυοτροφικὸς, qui piſcibus alendis delectatur. in Geopon.

Ἰχθυοτροφεῖον, piſciū viuariū, locus vbi piſces aluntur. Athen. l. 12.

Κακοτρόφος, malè nutriens.

Κακοτροφία, mala nutritio, mala altura, ſeu malè nutriri, malè nutritum eſſe.

Κακοτροφέω, malè nutrior, parum alimenti accipio. Theoph. de cauſ. plant. l. 5.

Καρποτρόφος, frugibus nutritus & altus: vt καρποτρόφοι νεανίδες, apud Eur. in Ione.

Κηροτρόφος, (q. d. mortem nutriens & velut in ſinu fouens) lethifer, mortifer. Nicand. in Ther. Item ceram alens in Epigr. à nomine κηρός.

Κοινοτροφικὴ ſc. ἐπιστήμη, ſcientia verſans circa communem nutritionis rationem. Plato in polit.

Κομοτροφέω, comam nutrio. Strab.

Κουροτρόφος, iuuenum ſeu iuuenculorum nutritor. Hom. Od. Heſiod. in Erg. Plut. in probl. Rom.

Κτηνοτρόφος, iumentorum paſtor: ſeu pecudum aut porcorum.

Κτηνοτροφία, ipſa actio paſcendi iumenta ſeu pecora. Plut.

Κτηνοτροφέω, iumenta paſco, ſum paſtor iumentorū. Phil. de vita M. l. 1.

Λαγωτροφέω, lepores alo. Enit.

Λαγωτροφεῖον, viuarium in quo lepores aluntur. Colum. l. 1.

Λαοτρόφος, populum alens ſeu nutriens. Λαότροφος, qui à populo alitur ſeu nutritur.

Λωτοτρόφος, lotum alens & nutriens, lotum producens: epithetou prati, apud Eur. in Phœn.

Μεθυτρόφος, alens vinum.

Μελισσοτρόφος, apes nutriens: epitheton inſulæ Salaminis, apud Eur. in Troad.

Μηλοτρόφος, ouium nutritor, qui oues alit. Nonn.

Μονοτροφῶ, vno paſtu vtor. Strabo.

Μονοτροφία, nutritio vnius animalis. Plato in polit.

Νεοσσοτροφεῖον, locus vbi pulli aluntur: auiarium. Col. l. 8. c. 15.

Νεοττοτροφέω, pullos alo: vnde metaph. νεοττοτροφεῖσθαι aliqui dicitur, i. à pueritia educari veluti pullus, vel veluti pullus ali & nutriri. Ariſtoph. in Nub.

Νοσοτροφία, morbi nutritio: quum quis morbum curando corpore producit: aut longus morbus. Plat. de rep. l. 3. & 6.

Ξενοτρόφος, externos milites alens.

Ξενοτροφία, ipſa actio alendi milites externos, & ſtipendia illis præbendi. Hyper.

Ξενοτροφέω, externos milites alo: vel externos milites mercede conduro. Iſoc.

Ξηροτροφικὸς, qui in ſicco ali ſolet. Plat. in polit.

Ὀλιγότροφος, qui pauco cibo ſeu nutrimento contentus eſt. Item parum nutrimenti in cibo præbens. Athen.

Ὁμότροφος, ſimul nutritus & educatus: conuictor, ſodalis: vt apud Hom. hymno in Dian. Diana dicitur ὁμότροφος Ἀπόλλωνος. Apud Ariſtoph. in Auib. ὁμότροφα πεδία, campi qui aliquos ſimul alunt.

Ὀρεσίτροφος, idem quod ſuprà ὀρεσιτρεφής. Il. μ. Pro eodem dicitur & ὀρείτροφος & ὠρεσίτροφος.

Ὀρνιθοτροφία, auium nutritio. Plut. in Per.

Ὀρνιθοτροφεῖον, locus ad nutriendas ſeu alendas aues: auiarium. Colum. l. 8. c. 3.

Ὀρτυγοτροφεῖον, locus vbi coturnices aluntur. Ariſtot. in probl.

Ὀρφανοτρόφος, qui orphanum ſeu orphanos alit: pupillorum nutritor.

Ὀρφανοτροφεῖον, locus in quo orphani aluntur. Iuſtin. L. illud. 16. & L. Sancimus 18. Cod. de ſacroſ. Eccleſ.

Ὀρφανοτροφέω, orphanos alo, ſeu educo: vel educationis orphanorum ſeu pupillorum curam gero. Schol. Eur.

Παιδοτρόφος, puerorum educator.

Παιδοτροφία, puerorum educatio. Plat.

Παιδοτροφέω, pueros educo. Hippoc. Item ſeruos alo.

Παντότροφος, ſeu πάντροφος, omnium nutritor & altor, omnibus alimentum præbens: epithetum Dei vel terræ.

Πισσοτρόφος, picem alens, ſeu picem fundens. Plutarch. ſympt. 5. probl. 2.

Ποιοτρόφος, herbarū altrix ſeu nutrix, apud Oppian. de venat. l. 3.

Πολεμοτροφέω, bellum nutrio, bellum foueo. Maccab. l. 2. c. 10.

Πολύτροφος, multum accipiens alimentum: ideóq; bene habitus & pinguis. Item multum alimenti ſuppeditans: vt πολύτροφος τυρὸς, apud Dioſc. l. 2. c. 83.

Πολυτροφία, alimenti multa copia & abundantia.

Πορτιτρόφος, vitulos nutriens. Hom. hym. 1. in Apol.

Πτωχοτρόφος, qui mendicos alit.

Πτωχοτροφία, mendicorum nutritio. Greg.

Πτωχοτροφεῖον, locus alendis mendicis dicatus.
Παγωνοτροφεῖα, barbam nutrio seu alo. Plut. in Apophth.
Σαρκοτροφέω, q. d. carnem alo, cutem bellè curo. Greg.
Σκιατροφία, vita vmbratilis, seu vmbratica, apud Pol. l. 6. c. 39.
Σκιατροφίας, ὁ, in vmbratili vita educatus, sub vmbraculis nutritus, apud eundem.
Σκιατροφοῦμαι, idem quod suprà σκιατραφοῦμαι. Theophrast. de caus. plant. lib. 2.
Τεκνοτροφέω, liberos educo, Τεκνοτροφία, liberorum seu sobolis educatio. Aristot.
Ὑγροτροφεῖς, qui in humido ali solet & nutriri. Plato in Polit.
Φιλοτροφεῖν, lubenter alere, studiosum esse alendi. Plut. in symp.
Χηνοτροφεῖον, cors in qua aluntur educantúrque anseres. Columel. lib. 1.
Χιονότροφος, qui niuibus alitur, niuibus victitans. Eur. in Phoen.
Χλοοτρόφος, alens herbida seu virentia: in quo herbacea & virida proueniunt. Idem ibidem.
Χοιροτροφεῖον, locus in quo porculi nutriûntur saginántúrq; Poll. l. 7.
Ψυχότροφος, qui frigore alitur vel gaudet. Ψυχότροφον, τό, nomen herbæ sic dictæ, quòd frigore seu frigidis locis gaudeat. Dioscorid. lib. 4. c. 1.

Deriuata aὐ τρέφω, i. πήγνυμι.

Τρέφομαι, cogor, coagulor, concresco.
Τροφώδης, εος, ὁ & ἡ, densus, coagulatus Gal. in lex. Hippocr.
Τρόφι κῦμα, apud Hom. Il. λ. dicitur fluctus quem ventus erectum quasi coagulauit & condensauit, teste Eust. Est autem neutrum à masculino τρόφις, quamuis Hesyc. per apocopen ex τρόφιμον, factum esse velit.
Τροφαλίς, dicitur caseus, quòd ex lacte coagulato fiat. Eust. ex Antiphane. τροφαλίδας τε λινοσάρκους, μανθάλης τυρὸν λέγω. Athen. l. 14. ex Aristop. Σικελίας αὔχημα τροφαλίς. Pro eodem scribitur & τρυφαλίς: vnde τρυφαλίδες. Hesyc. exp. frusta è tenero & recenti caseo desecta. Et τρυφαλίδες γάλακτος, formellæ casei, Reg. l. 1. c. 17. Scribitur & τροφαλλίς, apud Athen. & Hesyc. Item τραφαλλος & τραφαλλίς apud eundem. Hesyc.
Τραφερή, ἡ, specialiter dicitur terra, quòd compacta sit & firma, vt inquit Eust. Il. ξ. οἵ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν. Sic & Epigr. l. 3. & apud Apoll. Arg. 2.
Τράφηξ, ηκος, labium nauis in quo scalmi ponuntur. Item simpliciter & pro ligno apud Lycoph. Expon. &, lignum in quo panes ponuntur. Etym. & Hesyc.
Θρόμβος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀμφίθρεπτος, circum concretus: vt ἀμφίθρεπτον αἷμα. Soph. in Trachin.
Ἄτροφος. Laconibus dicitur τυρὸς ὁ μὴ πεπηγμένος, qui non coagulatur. Hesyc.
Νεόθρεπτος, recens compactus recèns coagulatus: vt νεόθρεπτος τυρός, in Epigr.
Περιτρέφω, circum conglacio & concrescere facio. Od. ξ. αὐτὰρ ἔπειτα χιὼν γένετ' ἠΰτε πάχνη ψυχρή, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος. Sic & Il. ν.

ΤΡΕΧΩ, curro. Plut. de discern. adul. ab am. αὐτός φησι τάχιον τρέχειν, ἵπ' ἐκεῖνον. Prouerbialiter τρέχειν τὸν ἔσχατον dicuntur qui extremum incurrere periculum, & tamen ex eo euadere conantur: apud Suid. Item τρέχειν περὶ ψυχῆς, scilicet κίνδυνον, vel δρόμον incurrisse periculum vitæ, seu de vita periclitari: apud Herodo. in Calliop. Dicitur & τρέχων ποιεῖν τι, aliquis, i. properare, festinare: more eorum qui inter faciendum aliquid currunt. Plato apud Athen. l. 15. Τί οὐ τρέχων σὺ τὰς τραπέζας ἐκφέρεις;
Format hoc verbum duplex futurum θρέξομαι & δραμοῦμαι seu δραμῶ: alterum ex se, alterum ex inusitato δρέμω seu δρέμομαι: vnde & aor. 2. ἔδραμον, & præt. δεδράμηκα. Athen. li. 8. δραμὼν εἰς τὴν ἀγοράν. Ex vtroque autem themate oriuntur deriuata, seu ex vtriusque thematis temporibus.

¶ Deriuata à τρέχω.

Θρεκτικός, ἡ, όν, velox, celer, vel cursu velox. Hesyc.
Θρεκτός, cursus, i. cursu peractus: vt θρεκτὸς δρόμος, apud eundem.
Θρεξάσκω, cursito. Il. ε. Ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισι.
Τρόχος, cursus. Hesyc. Item locus in quo curritur. Eurip. in Med. Ἀλλ' εἶδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι Στείχουσι. Exp. etiam cursor, nuntius: apud Eust.
Τροχαῖος, cursorius, cursui aptus: vel qui cursu fit: vt τροχαῖα ᾠδός, apud Hesyc. ex Rhinth. Τροχαῖος πούς, pes metricus constans priore longa & posteriore breui: quem sic nominatum scribit schol. Hephæst. ἐκ μεταφορᾶς τῶν τρεχόντων, quoniam ij ἐν τῇ προτέρᾳ μακροτέρας ἀρχόμενοι ὁδοῦ καὶ μικρὸν βραχυνοῦσιν αὐτήν. Hinc τροχαϊκός, constans trochæis: τροχαϊκὸν μέτρον & τροχαϊκὴ διποδία, apud scho. Hephæst. Et comp. Διτρόχαιος, duplex trochæus.
Τροχαλός, velox, citus, currens: vt τροχαλοῖσιν ὄχοις, apud Eur. in Iphig. Aul. Sic apud Hesyc. in Erg. τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι velocem efficit senem in cursu, seu facit vt cito cursu petat calidum locum. ¶ Moschopulus τὰς τροχάλους propriè dici scribit lapillos, qui in mari & fluuiis reperiuntur, vel in fluminum ripis & maris littoribus. Apud Etym. verò Lycophron τρόχμαλα dicitur appellasse lapillos & scrupos. Itémque Hesych. τρόχμαλοι exp. aceruum lapidum: in qua signif. vsus est Nic. in Ther. Sed & τρόχμαλος significare dicitur scrupum, glaream: apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 7. quamuis Etym. ol. τροχμαλόν (masculino genere) appellari velit septum seu maceriam ex rotundis lapidibus quibus agri cingi solent.
Τροχερός, idem quod τροχαλός, currens, citus, volubilis. Aristotel. rhet. lib. 3.
Τροχίας, cursor, nuntius. Hesych.
Τρόχις idem. Æschyl. in Prometh.
Τροχάω, idem quod τρέχω seu citato gradu feror, propero, festino. Odyss. ο. Παῖδα γὰρ αὐτὸς ἐπὶ μεγάροις ἀτιτάλλω Κερδαλέον δὴ τοῖον ἅμα τροχόωντα θύραζε. Pro eodē dicitur & τροχάζω: vt apud Xen. Hell. 7 τὸ μὲν πρῶτον τάχα ἡγοῦντο ἔπειτα δὲ ἐτρόχαζον. apud Eur. in Hel. λαμπάδων μιμνώμενος ἐς τέθριππος ἵπποις τροχάζων. παρ' ἰδρόν, exp. equis quadriiugis iouectus properas. Dicitur & τρωχάω pro τροχάω. Il. χ. & Od. ζ.
Τροχός, ὁ, rota. Il. ψ ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη. Sic & apud Xen. Pæd. 6. & Plut. Interdum de pœnali rota dicitur, qua in quæstionibus vtebantur & torquendis sontibus: vt Aristoph. in Plut. Ἐπὶ τοῦ τροχοῦ δεῖ γάρ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον εἰπεῖν ἃ πεπανούργηκας. Sic & apud Plut. de aud. poëm. & Athen. lib. 12. Dicitur & de rotula qua pueri ludunt, quæ Lat. itidem trochus. Item τροχοὶ nominari dicuntur pisces quidam qui Lat. rotæ. Τροχοὶ denique appellantur quæcunque sunt orbiculari rotunditate in modum rotarum, orbes: vt Odyss. μ. Poll. 1. & schol. Apoll.
Τροχόεις, εντος, ὁ, rotundus in modum rotæ vel orbis: vt τροχόεσσα κύλιξ. Epigram. l. 2.
Τρόχος, idem. Nic. in Ther.
Τροχαλός, pro iisdem: vnde apud Hesiod. in Erg. τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι, quidam exp. efficit vt incuruet se senex, & contrahat in modum rotæ, teste Etymol.
Τροχάλειον, τό, orbis rotundus in modum rotæ, orbis circularis. Arat.
Τροχαλία, ἡ, rota qua aqua è puteo trahitur. Poll. l. 10. c. 5.
Τροχαλιώδης, qui τροχαλίας formam refert. Τροχαλίᾳ similis. Hippocr. περὶ ἀγμῶν.
Τροχιλαία, scriptum reperitur pro τροχαλία, apud Aristotel. Mechan. Et pro iisdem, τροχιλία, apud Theophr. hist. plant. 4. & cap. 4. Item τροχιλία, apud Polyb. & Suid. Et τροχαλία apud Diogen. Laërt. vnde Latinis trochlea dicitur. Rursus pro iisdem τροχίλιον legitur apud Athen. libro 5. & τροχίλιον itidem esse dicitur rotula. ¶ At τρόχιλος seu τροχίλος, auiculæ nomen est, apud Aristot. Herodot. & Oppian. quæ Lat. regulus & rex auium, vide de ea & Plutarch. de solert. anim. Plin. lib. 6. cap. 15. Τροχίλος etiam Scotia dicitur apud Vitruu. lib. & capit. 3.
Τροχιά, rotæ vestigium, orbita. Exponitur &, via, semita, item cursus. Hesych. & Suid.
Τροχίσκος, rotula, seu orbiculus, pastillus: medicamentum quod in orbiculos fingitur: Vide Cels. l. 5. c. 17.
Τροχίζω, rota torqueo, radiis rotæ districtum torqueo. Aristot. eth. 7. cap. 13.
Τροχαντήρ, genus tormenti, vt τροχός. Greg. in Maccab enc. Apud medicos τροχαντῆρες dicuntur duæ apophyses in ceruice superiore à femoris: vna interna, altera externa: illa maior, hæc minor. Poll. lib. 2. Quidam à τροχάζω, sic dictas putant, quoniam cruris motus cursúsque per musculos his apophysibus insertos perficiantur.

¶ Deriuata à temporibus formatis ex inusitato δρέμω, seu δρέμομαι.

Δράμημα, τό, cursus. Athen. lib. 11. ex Ione. Pro eodem dicitur & δρόμημα, apud Eurip. in Med.
Δρόμος, ὁ, idem. Odyss. θ. Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος. Thuc. l. 5. χωρήσαντες πρὸς αὐτὸν δρόμῳ.
Δρομαῖος, cursilis: vt δρομαῖον πόδα, apud Aristoph. in Ran. Item qui adhuc in cursu est & viget Plut. Apud Luc. δρομαῖος ἀφίξαι, curriculo accessisse.
Δρομαίως, curriculo, cursim.
Δρομάς, άδος, ὁ, cursitans, cursitorius: vt ἀμπυκα δρομάδα. Sophoc. in Philoct. Item scortum, *vagum & erroneum*. Hesyc.
Δρομάδειν, idem cum τρέχειν, apud eundem.
Δρομαδικός, idem quod δρομαῖος: eidem.
Δρομεύς, έως, ὁ, cursor. Luc. de cal.
Δρομικός, qui cursu valet, aptus & habilis ad cursum. Aristot. eth. 1. cap. 2.
Δρομικὸς λαγωός, lepus inter currendum captus Hesych.
Δρόμων, ωνος, ὁ, paruus cancer: quem ideo sic nominatum scribunt, quoniam in maris æstuariis capiatur, sagittæque in modum per aquæ summum decurrat. Meminit Hesych. & Plin.

Composita ac primùm cum præpositione.

Ἀμφίδρομος, ὁ καὶ ἡ, circumcurrens vel circumcursans: seu vndique incursans: vt κῦμα ἀμφίδρομον, apud Soph. Aiace. Τὸ ἀμφίδρομον frequentius passiuè dicitur quod circumcursari potest, seu quod cursu potest circuiri. Ἀμφίδρομος, exp. etiam, ancipitis cursus. Strab. l. 10.

Ἀμφιδρομία, ἡ, dicebatur quintus à partu infantis dies, quo mulieres quæ in partu adfuissent & obstetricando iuuissent, manus abluere solebant, ac infantes gestantes focum circumcursare. Dicitur & neutro genere ἀμφιδρόμια, τὰ, apud Plat. in Theæt. & Athen. l. 9. ex Ephippo comico.

Ἀνατρέχω, recurro, i. retrorsum curro, vel redeo currens. Il. π. αὖτις ἀνέδραμε μικρὸν δ' ὅμιλον. Et simpliciter, redeo: Polyb. l. 3. ἀναδραμόντες ἐπὶ τὴν παρέκβασιν τῆς διηγήσεως. ¶ Significat etiam, erigor in altum, attollor, vt propriè sit, sursum curro, vel sursum versus. Od. κ. λίασι δ' ἀναδέδρομε πέτρη, in altum erigitur. Sic ἀνατρέχειν πρὸς τὸν οὐρανὸν, apud Phil de mundo. ¶ Ἀνατρέχειν τοῖς χρόνοις, apud Polyb. exp. rem altiùs repetere: *ad superiora tempora veluti ascendendo recurrere*. ¶ Item ἀνατρέχειν, exilire scatere apud Theodor. hist. eccl. l. 3.

Ἀναδρομή, recursus. Item sublatio in altum: *de eo qua assurgit & in altum erigitur*. Exp. & germinatio: apud Eur. item ascensus seu ascensio: vt ἀναδρομὴ τῆς ὑστέρας, apud Gal.

Ἀνατροχάω idem quod ἀνατρέχω.

Ἐπανατρέχω. (dec.) recurro. Apud Basil. τὰ φυτὰ ἐπανατρέχειν dicuntur, i. in sublime excrescere.

Ἀντιτρέχω, curro contrà seu in contrariam partem.

Ἀποτρέχω, currendo abeo. Item expatior: apud Aristoph. in Nub. εἰς Ἀκαδημίαν κατιὼν ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποτρέξεις. Exp. etiam reuertor currens: ἀναχωρῶ Hesyc.

Ἀπόδρομος qui recurrit, cursu reuertens: apud eundem. Item, cursu inferior: apud Sophocl. in Acril. teste eodem. Item qui desiit attem cursoriam, in cursorio certamine emeritus. Eustathius.

Ὑπαποτρέχειν. (dec.) exp. ὀπίσω τρέχειν. schol. Aristop.

Διατρέχω, discurro, percurro curriculo perficio. Hom. hymn. in Pana. Πολλάκι δ' αἰγινέας διέδραμεν οὔρεα μακρά. Thuc. l. 3. διαδραμὼν τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον, percurso Atheniensium exercitu. Apud Herodian lib. 2. μιᾶς δ' ἤτοι καὶ δευτέρας ἡμέρας διαδραμούσης quum vnus & alter dies præteriisset.

Διαδρομή, discursus vel discursio. Διαδρομαὶ, dicuntur & excursiones ad lacessendum pugnam Plut. in Luc.

Διάδρομος, idem quod διαδρομή significans quandam δίοδον apud Luc. in Hipp.

Διαδρομέω apud eundem in lib. de Astrologia.

Εἰσδρομή, vel ἐσδρομή, incursus, inuasio, irruptio.

Ἐκτρέχω, excurro. Herodian l. 4 τὴν κίνησιν καὶ δισταγμὸν ἐκτρέχειν. Apud eundem l. 7. ἐκδραμὼν τῆς συγκλήτου εἰς τὸ δημόσιον.

Ἐκδρομή, excursio seu excursus. Ἔκδρομος, idem. Poll. lib. 1. Exponitur & excursor: item peruius.

Ἐκτροχάζω, excurro: vel procurro.

Dec. Ἀνέκδρομος, excursum & effugium non habens. Epig.

Διεκδρομή, excursus vel percursus.

Ἐπεκτρέχω, excurro aduersum: vel excursionibus & latrociniis infesto. Ἐπεκδρομή, eiusmodi excursio. Ἐπεκδραμεῖν, idem quod ἐπεκτρέχω Plut. in Amat. narr.

Παρεκδραμεῖν, in latus excurrere: apud eundem.

Ὑπεκτρέχω, longe excurro. Et metaph. excello, supero. Eur. in Troad. εἰς θεὰς ὑπεκδραμοῦσα κάλλει, si deas pulchritudine excelleret. Significat etiam, effugio, Soph. in Trachin. Ἢ τοῦδ' ὑπεκδραμοῦσα τὸν χείνου τέλος.

Ἐντρέχω, q. d. incurro, conuenio, quadro, aptus sum: *more lignorum qua ita sunt aptata à fabris: vt dum alterum alteri inseritur quasi in id incurrat*. Sic Il. τ. Achilles dicitur seipsum sub armis probare, Εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα. ¶ Item insideo, inhæreo. Luc. τὴν ἀρετὴν ὡς εἰς ἥρως ἐντρέχει.

Ἐντρεχής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, acutus, solers, celer ingenio: propriè, qui omnibus rebus nouit se accommodare. Exponitur, & diligens, acer: apud Herodian. l. 4. & Plat. de rep. l. 7.

Ἐντρέχεια, ἡ, solertia, industria. Basil. in Ep. ad Athen.

Ἐνδρομή, certaminis quoddam genus, apud Plut. de musica.

Ἐνδρομίδες, sunt calceamentorum quoddam genus quo cursores vtebantur. Poll. l. 3.

Κακεντρεχής (*Decomp.*) industrius & solers in re mala: versutus, astutus. Basil. Κακεντρέχεια, solertia subdola & malefica: apud eundem.

Ἐπιτρέχω, percurro. Od. ζ. λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη, percurrit cœlum, & in eius superficie velut innatat. Apud Xen. ἐπιτρέχειν τῷ λόγῳ, oratione percurrere. Itẽ per summas partes curro. Plut symp. l. 4. probl. vlt αἳ δ' ἢ (scil. λέπρα καὶ ψώρα) κατ' ἐπιπολῆς ἐγγινομένας τῷ σώματι καὶ φθορᾶς, ἐπιτρέχειν δοκεῖ ταῖς σαρξί. Itẽ incurro, incido: vt apud eundem in Cim. ἁμαρτίαι ἐπιτρέχουσαι ταῖς πολιτικαῖς πράξεσιν. Et cũ accus. Apol. Arg. 1. ψυχὴν ἐπιδέδρομε λήθη, in animã incurrit obliuio. Interdũ incurso, incursionem facio: vt Herod. l. 7 ἀνοίξαντες αἰφνιδίως τὰς πύλας, ἐπέδραμον τῷ δήμῳ. Interdum exp. accurro: vt Il. σ. Οἱ μὲν τὰ προϊδόντες ἐπέδραμον.

Ἐπίτροχος, velox, volubilis. Luc. Ἐπιτρόχως, citò, velociter, modo eorum qui currunt: apud Suid.

Ἐπιτρόχαλος, idem cum ἐπίτροχος. Et ἐπιτρόχαλον, idem cum ἐπιτρόχως. Hesyc.

Ἐπιτροχάδην *eodem* citò, velociter. Ilia. γ.

Ἐπιδρομή, incursus, incursio, irruptio. Thuc. l. 4 Herodian. l. 1. Plut. &c. Metaphoricè apud Dem. in Mid. τὸ γὰρ ἐπ' ἐξουσίας καὶ πλούτου πονηρὸν εἶναι καὶ ὑβριστὴν τεῖχός ἐστι πρὸς τὸ μηδ' ἐν ἂν αὐτὸν ἐξ ἐπιδρομῆς παθεῖν. Sic & apud Plut. in Ant. ἐξ ἐπιδρομῆς λέγειν ex tempore dicere, Apud Aristot. de mun. κυμάτων ἐπιδρομαὶ, vndarum excursiones.

Ἐπίδρομος, expositus incursionibus: vt ἐπίδρομον τεῖχος. Il. ζ. Item super quo curri potest: vt mare dicitur esse ναυσὶν ἐπίδρομον, apud Theoc. Idyl. 19. ¶ Item ἐπίδρομος, s. σχοῖνος, quidam in reti, qui per inferioris & superioris oræ laqueos traiicitur vt ipsæ plagæ eo contrahi possint & dissolui Poll l. 5. ¶ Ἐπίδρομος, dicitur etiam posterior nauis malus seu arbor, teste eodem l. 1.

Ἐπιδρομάδην, festinanter. Hesyc.

Ἐπιτροχάζω percurro. Ἐπιτροχασμὸς, percussio.

Κατατρέχω, incurro incursionem facio, incursionibus vasto. Herod. an. l. 6. τὰ παιδία κατατρέχουσι. Thuc. l. 8. τῆς Χερρονήσου τὰ μέρη κατέδραμον. Item insector, inuehor, reprehendo. Athen. l. 5. πικρῶς Ἀλκιβιάδου κατατρέχει ὡς οἰνόφλυγος.

Καταδρομή, incursio. Thucyd. l. 1 & 8. Item insectatio, reprehensio Athen. l. 5.

Κατάδρομος q. d. decursoriũ. locus in quo decurrunt equites.

Καταδρομέω, idem quod κατατρέχω, Exp. etiam roto.

Κατατροχάζω, decurro, incurro. Exp. etiam, roto.

Μετατρέχω, transcurro: item curro post. persequor.

Μεταδρομή, transcursus. Item incursio, item discursio.

Μετάδρομος, cursor. Exp. &, animaduersor, vltor: q. d. qui currit post aliquem ad pœnas de eo sumendas.

Μεταδρομάδην, cursim, currendo: seu currendo post. Apoll. Rhod.

Μετατροχάζοντες, idem Hesyc.

Παρατρέχω, à latere curro: vnde παρατρέχοντες, stipatores, satellites, Reg. 3. c. 14. Item prætercurro, interdum & prætereo, & præterlabor, elabor. Gregor. Naz. παρατρέχων τὸ σήμερον ἐπιτηρεῖς τὸ εἰς αὔριον. Herodian. l. 3. δύο δέ που ἢ τελῶν ἡμερῶν παραδραμουσῶν, duobus aut tribus diebus præterlapsis.

Παρατροχάζω, *eidem* prætercurro, cursu prætereo. Lucil. Epigr. l. 2.

Παραδρομή cursus quo alicui à latere currimus. Athen. l. 11. Item transcursus, seu cursus qui fit prætereundo. Aristot. polit. l. 7. ἐν παραδρομῇ πεποιήμεθα τὸν λόγον. In Pand. μετὰ τὴν τῆς δεκαετίας παραδρομὴν post elapsum decennium.

Παράδρομος, qui potest παρατρέχεσθαι. Poll. l. 5. c. 4.

Περιτρέχω, circumcurro, currendo circumeo. Aristoph. in Ran. Οὐκοῦν περιθρέξει δῆτα τὴν λίμνην τρέχων. Athen. l. 5. Ἄτλαντος τε περίτροχον τὴν ναῦν ἐκτὸς ἐξαπήχεις. Apud Plat. de ep. 7. περιτρέχουσα ἑταιρεία, exp. vulgaris amicitia.

Περίτροχος, circumcurrens: vel orbiculatus, rotundus. Hes.

Περιτρόχαλος, idem. Apud Plut de virtut. mul. τὰς δὲ θηλείας ἠνάγκαζε περιτρόχαλα κείρεσθαι, exp. cogebat comam tondendo rotundare.

Περιτροχάω, idem cum περιτρέχω. Epigr.

Περιδρομή, circumcursus, cursus quo circumcurrimus & obimus. Plut. de deo Socr. Expon. &, circuitus, circinatio, fans ambiens.

Περίδρομος, idem quod περίτροχος: vt ἐπίδρομοι κύκλοι apud Aristoph. in Ran. Item rotundus, teres: vt πλῆμναι περίδρομαι. Il. ε. ¶ Substantiuè vsurpatum interdum significat locum circularis figuræ in quo circumiri potest: vt apud Xen. Pæd. 6. & Herodian. l. 1. Interdum dicitur de circulo illo qui caluariam circumcurrit, seu de orbe quem imi capilli describunt, teste Pol. l. 2. Sunt & ἴτυος δεύτεροι περίδρομοι, apud Eurip. in Troa. ambitus in vmbone Clypei. Item περίδρομοι dicuntur funes qui retis laqueis ab imo & summo inditi, ipsum modò contractum explicant: apud Xenoph. in Cyneg. hunt expansum, modò contractum explicant: apud Xenoph. in Cyneg.

Περιδρομίδες, apud Vitru. l. 5. c. 11. sunt hypæthræ ambulationes, in quibus per hyemem ex porticu tecta prodeuntes athletæ, cœlo sereno iussu xystarchæ exercentur.

Προστρέχω, accurro. Chrysost. Dem. in Mid.

Πρόστροχος, exp. στρογγύλος. Hesy. Propriè significat accurrens, vel ad quem accurri potest.

Προτρέχω, præcurro, curro antè: vt προτρέχοντες τῶν ἁρμάτων. li. 1. c. 8. Metaph. apud Isoc. ad Demon. πολλοῖς γὰρ προτρέχειν ἡ γλῶττα τῆς διανοίας.

Πρόδρομος, præcursor, præuius: vel excursor, emissarius. Plu. in Alcib. προδρόμους ἅμ' ἡμέρᾳ προεξέπεμψε. Sic & apud Herod. & Thucyd. Nominantur & aquilones quidam πρόδρομοι, quoniam exortum caniculæ diebus fermè octo antecedunt. Plin. l. 2. c. 47.

Πρόδρο-

Πρόδρομος οἶνος, vinum quod ex vuis nondum calcatis sua sponte defluit. Dicuntur & σῦκα quædam πρόδρομα quæ citius ad maturitatem perueniunt cæteris: apud Theoph. de caus. plant. l.5.c.1.

Συντρέχω, concurro in vnum concurro. Plu. in Alc. πρὸς δ' ἐκεῖνον συντρέχοντες ἰδόντες ἠσπάζοντο, &c. Et metaph. conuenio, consentaneus sum consentio. Eur. in Ione, τῷ χρόνῳ γε συντρέχει. Et συντρέχοντα τοῖς πράγμασιν ὀνόματα, apud Phil. de v. Mos.

Συντροχάω & συντροχάζω, idem. Expon. etiam, occurro, obuius fio. Apud Etym. συντροχάσαι, exp. πληρωθῆναι, sumpta metaphora à rotis quæ axem implent.

Συνδρομή, concursus, cursus plurium in vnum eundémque locum Aristot. rhet.3.

Σύνδρομος, concurrens in vnum idémq; currẽs: vnde apud Apoll. Arg. l.2. σύνδρομοι πέτραι, petræ quæ inter se concurrisse dicuntur. Item qui cum aliquo currit. Epigr. l.3.

Συνδρομάς, vnde κυανέαι συνδρομάδες, insulæ quæ inter se concurrisse finguntur, apud Theocr. Idyl.13. Sic & συνδρομάδες πέτραι, apud Eur. in Iph. Taur.

Ὑπερτρέχω, supercurro. Exp. &, transcurro, item depopulor.

Ὑποτρέχω, currens subeo. Il. φ. ὁ δ' ὑπέδραμε, καὶ λάβε γούνων. Plu. in Apoph. l. (πλαταγίοις) ὑποτρέχοντι χηλὰς κώμους Itẽ cursu comprehendo, fugientem prehendo: vt Xen. Pæd.1. λαγὼς ὑποδραμεῖν. Item cursu suffugio, vel suffugio. Gal. ad Glauc. Itẽ subeo: sic dicitur ἡ σελήνη τὸν ἥλιον ὑποτρέχειν ἐν τῇ ἐκλείψει, apud Themist. in post. l.1. Item subeo, i. in mentem venio, succurro Basil. τούτων ἕκαστον ὑποτρέχει σου τὴν διάνοιαν. Interdum latenter subeo, subrepo, insinuo me, apud eundem & Æschin. in Ctesiph. Plat. de leg. l.11. ¶ Apud Diosc. l.7.c.4. ὑποδραμὼν ὑποδείξω, exp. cursim ostendam.

Ὑποτροχάω, idem quod ὑποτρέχω, currens subeo seu curro subter. Moschus de Alpheo amne, τὴν δὲ θάλασσαν νέρθεν ὑποτροχάει, sicut Virgilius eundem amnem dixit occultas egisse vias subter mare.

Ὑποτρόχαλος, subtus currens. Apud Herodot. in Tha. καὶ ῥεῦ ὑποτρόχαλα καὶ περιξυρεῦνται τοὺς κροτάφους, circumtundent vndique & tempora radunt.

Ὑποδρομή, ipse subeundi actus. Themistoc. post. an. l.1. Apud Diosc. ὑποδρομὴ αἵματος, exp. suffusio sanguinis.

Composita sine præpos. ac primum ex præt. med.
τέτροχα. & τροχαλός.

Εὔτροχος, seu εὔτροχος, bene currens, velox, celer, agilis: vt εὔτροχος ἅμαξα. Od. ζ. Exp. &, volubilis: vt εὔτροχος γλῶσσα, apud Eurip. in Bacch. & Plut. in Per.

Εὐτρόχαλος & εὐτρόχαλος, idem quod εὔτροχος: vt εὐτρόχαλον ἅμαξαι, apud Apoll. & εὐτρόχαλος μάλιστα, in Epigr. Exp. &, pulchros habens orbes, rotundus. Helych. Item æquabilis, planus: vt εὐτρόχαλος ἐν ἀλωῇ, apud Hesiod. in Erg.

Θαμὰ τροχεῖ, apud Hesych. exp. non quiescit, propriè frequenter currit. [voluens. Epig.

Λοξοτροχιάς, ιάδος, ἡ, obliquè currens: per ambages obscurè verba

Ὀλοοίτροχος, sub λίθος, lapis, ὁ ἐν τρέχειν ὀλοός, perniciosus in cursu, teste Eust. Il. ν.

Πολυτρόχαλος, multum currens, multum agilis in currendo. Apud Eur. πολυτροχάλοις ἀγοραῖσι, exp. concionibus volubilibus.

Composita ex τροχός, rota.

Ἁματροχία, ἡ, rotarum concursus & commissio inter sese.

Ἁματοτροχιά, curriculi orbita. Ælian. pro eodem metri gratia & mutato accentu dicitur ἁρματροχιή. Il. ψ.

Ἁμαξοτροχία, idem. Poll. l.7. ex Calliæ Cyclopibus.

Κλινότροχος, ὁ, exp. lectiratoria, apud Theoph. hist. pl.3.c.11.

Ὀλοίτροχος, omni ex parte rotundus in modum rotæ vel orbis: vt ὀλοίτροχος πέτρος, apud Herodot Pro eodem scribitur & ὀλοοίτροχος. Il. ν.

Παρατρόχια, τά, quæ iuxta rotam seu à latere rotæ sunt. Pol. l.1.

Ὑποτροχίζεσθαι, sub rotam decidere, ab eáque sauciari. Suid.

Composita ex inusitato Verbo δρέμω, siue ex nomine δρόμος siue præpos. Nam quæ præfixam habent præpositionem, collocata sunt cum composita ex Τρέχω.

Αἰθεροδρόμος, ὁ & ἡ, per ætheream currens. Aristophan. & in Epigram.

Ἁλίδρομος, per mare currens, mariuagus: nauis epith. apud poët.

Ἀνεμόδρομος, cursor cum vento currens: vel cursor qui à vento impellitur. Lucian. de vera hist. l.1.

Ἁρματοδρομία, ἡ, curule certamen: quum cursu currus certant.

Αὐτόδρομος, per se & suapte natura currens. Et generaliter, quòd per se & sua natura mouetur. Gal. apud Hippoc.

Βοηδρόμος, & Doricè βοαδρόμος, q.d. ad clamorem alicuius accurrens: auxiliator, opitulator. Eur. in Phœn.

Βοηδρομέω, auxilior. Eur. in Orest. βοηδρομῆσαι πρὸς δόμους τυραννικούς. Et cum ἐπὶ sequente accusat. pers. apud Plut.

Βοηδρομιών, ὁ, auxiliaris. Βοηδρόμια, τά, Plut. in Theseo festum esse dicit Athenis celebrari solitum ob prælium aduersus Amazones feliciter gestum Boëdromione mense. Apud Etym. scribitur βοηδρομία dicentem festum esse Athenis, inde sic nominatum, quòd Xuthus pugnantibus Atheniensibus aduersus Eumolpum Neptuni filium suppetias tulerit. Idem & Apollinem βοηδρόμιον & mensem βοηδρομιῶνα & festum βοηδρόμια nomen habere scribit à voce exercitus Atheniensis victoris in vrbem currentis. Est autem βοηδρομιὼν mensis Augusto respondens.

Βυδρομία, cursus citus seu incitatus: à βυ particula intensiua. Exponitur &, acceleratio. apud schol. Dem.

Βυδρομεῖν, accelerare, cursu incitato ferri.

Βραχύδρομος, qui breue curriculum facit Xen. in Cyn.

Γυρόδρομος πέτρος, lapis in orbem motus, vt mola. Epigr.

Διαυλοδρόμος, qui diaulum currit, qui cursum circulem peragit.

Διαυλοδρομεῖν, quum ad calcem perueneris, rursus ad carceres cursu redire. Aristot. de gen. an. l.1.

Δολιχοδρόμος, qui sexies (vt quidam putant) stadium curriculo obibat. Plat. de leg. Xen. in symp.

Δολιχοδρομέω, dolichum curro, i. longissimum cursum. Æschin. contra Ctes.

Εὔδρομος, qui bene currit, celer. Metaphoricè apud Greg. εὔδρομος λόγος, inoffensus, bene procedens.

Εὐδρομίας, ὁ, idem. Plut. ex Erathosth.

Εὐδρομέω, bene curro, agilis & pernix sum cursu: in Epigr. Exponitur &, inoffenso cursu progredior, apud Greg. ... φιλο-

Εὐθύδρομος, qui recto cursu pergit. (πτωχ.

Εὐθυδρομέω, recto cursu contendo seu eo. Act. Ap. c.16.

Ἡμεροδρόμος, ὁ, (q.d. diurnus cursor) cursor vel stator, aut qui est à pedibus. Exponitur &, qui cursum die conficit apud Herodot. in Erat. Item qui per diem totum currit. Est & Solis epith. vt pote cuius cursus sit diurnus. Helyc.

Ἡμεροδρομέω, sum cursor seu stator, sum à pedibus. Luc.

Ἰθύδρομος, qui rectam viam in currendo tenet, rectè currens, in anth. Epigr.

Ἱππόδρομος, equorum curriculum, spatium decursionis equestris. Il. ψ. Plut. in Probl. Rom.

Ἱπποδρόμιος μήν, mensis in quo equorum cursu certatur. Pl. in Cam. Ἱπποδρόμια, τά, equiria, ludi curules. At ἱπποδρόμιον dicitur animalculum marinum, quod aliàs ἱππόκαμπος. Maccab. l.3.

Ἱπποδρομία, ἡ, certamen equestre, quo equi cursu certant ludi circenses, seu certamen curule. Thuc. l.3. Xen. Hell.3.

Ἰσόδρομος, cursu æquans. Aristot. de mundo.

Ἰσοδρομέω, cursu æquo.

Ἱστιοδρομεῖν, nauis dicitur, quæ passis velis currit & vento secundo fertur, non remis impellitur: apud Polyb. & in ep. Hippoc. ad Demag.

Κοινοδρομεῖν, pari incitatione communiter decurrere, vt currens socium adæquet cursus velocitate. Xen. in symp.

Κυνοδρομέω, incitato cursu tanquam canis feror: ita quidam legunt apud Xen. loco citato.

Κυνοδρομία, canum cursus. Callim.

Λαιψηροδρόμος, velociter currens, celer. Eurip. in Iph. Aul.

Λαμπαδηδρομία, cursus in quo faces seu lampades accensæ manu gestabantur, certabaturque quis primus ad scopũ perueniret non extincta lampade. schol. Aristoph.

Μακροδρόμος, qui longa curricula facit. Xen. in Cyneg.

Νυκτιδρόμος, noctu currens, viator nocturnus. Orpheus hymno in lunam.

Ὁμοδρομέω, simul curro, vel concurro. Plut. de mus.

Ὁπλιτοδρόμος, qui armatus cursu cum aliquo contendit, qui in armis stadium decurrit. Poll. l.3.

Ὁπλιτοδρομέω, stadium in armis decurro, vel armatus cursu cum aliquo contendo. Pausan.

Ὀρεσιδρόμος, qui montes percurrit, montiuagus, Eurip. Scribitur & ὀρειδρόμος, apud Suid.

Ὀρεσιδρομία, cursus per montes. Epigr.

Ὀρθόδρομος, qui recto cursu pergit.

Ὀρθοδρομέω, recto cursu contendo seu eo. Xen.

Οὐρανοδρόμος, cursu in cœlum tendens. Greg.

Οὐριοδρόμος, vento secundo currens.

Οὐριοδρομέω, secundo vento curro. Laert. in Pherec.

Παλίνδρομος, recurrens, reciprocus.

Παλινδρομία, recursus, cursus reciprocus.

Παλινδρομέω, recurro, cursu reciproco redeo. Plut.

Ἀναπαλινδρομέω, (Dor.) idem. Hippoc. de fract.

Παταγοδρόμος, fragorem edens in cursu seu inter currendum: vt παταγοδρόμος αὐδή, tonitrui periphrasis, apud Orpheum hymno in Iouem fulguratorem.

Σταδιοδρόμος, qui stadium seu spatium sexcentenum pedum decurrit, stadiodromus. Plat. de leg. Lucil. Epigr. l.2.

Σταδιοδρομέω, stadium curro. Demosth.

Σταφυλοδρόμοι, dicebantur quidam τῶν Καρνείων, qui incitabant vindemiatores. Helyc.

Ταχυδρόμος, qui velociter currit.

Ταχυδρομέω, velociter curro: vnde ταχυδρομοῦντα ζῶα, apud Greg. de homine.

Composita & primùm cum præpositione.

Ἀμφίδρομος, ὁ ἡ, circumcurrens vel circumcursans. seu vndique incursans: vt κῦμα ἀμφίδρομον, apud Soph. Aiace. Τὸ ἀμφίδρομον frequentius passiuè dicitur quod circumcursari potest, seu quod cursu potest circuiri. Ἀμφίδρομος, exp. etiam, ancipitis cursus. Strab. l. 10.

Ἀμφιδρομία, ἡ, dicebatur quintus à partu infantis dies, quo mulieres quæ in partu adfuissent & obstetricando iuuissent, manus abluere solebant, ac infantes gestantes focum circumcursare. Dicitur & neutro genere ἀμφιδρόμια, τὰ, apud Plat. in Theæt. & Athen. l. 9. ex Ephippo comico.

Ἀνατρέχω, recurro, i. retrorsum curro, vel redeo currens. Il. π. αὐτις ἀνέδραμε μίξ᾽ δ᾽ ὁμίλῳ. Et simpliciter, redeo. Polyb. l. 3. ἀναδραμόντες ἐπὶ τὴν παρέκβασιν τῆς διηγήσεως. ¶ Significat etiam, erigor in altum, attollor, vt propriè sit, sursum curro, vel sursum versus. Od. x. λίαν δ᾽ ἀνέδραμε πέτρη, in altum erigitur. Sic ἀνατρέχειν πρὸς τὸν οὐρανόν, apud Phil. de mundo. ¶ Ἀνατρέχειν τοῖς χρόνοις, apud Polyb. exp. rem altiùs repetere: *ad superiora tempora velut ascendendo recurrere*. ¶ Item ἀνατρέχειν, exilire scatere: apud Theodor. hist. eccl. l. 3.

Ἀναδρομή, recursus. Item sublatio in altum: *de re quæ assurgit & in altum erigitur*. Exp. & germinatio: apud Eur. item ascensus seu ascensio: vt ἀναδρομὴ τῆς ὑστέρας, apud Gal.

Ἀνατροχάω idem quod ἀνατρέχω.

Ἐπανατρέχω, (*dec.*) recurro. Apud Basil. τὰ φυτὰ ἐπανατρέχειν dicuntur, i. in sublime excrescere.

Ἀντιτρέχω, curro contrà seu in contrariam partem.

Ἀποτρέχω, currendo abeo. Item expatior: apud Aristoph. in Nub. εἰς Ἀκαδημίαν κατιὼν ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποτρέξεις. Exp. etiam reuertor currens: ἀναχωρῶ Hesyc.

Ἀπόδρομος qui recurrit, cursu reuertens: apud eundem. Item, cursu inferior: apud Sophocl. in Acris. teste eodem. Item qui desiit artem cursoriam, in cursorio certamine emeritus. Eustathius.

Ὑπαποτρέχειν, (*dec.*) exp. ὀπίσω τρέχειν. schol. Aristop.

Διατρέχω, discurro, percurro curriculo pertranseo. Hom. hymn. in Pana. Πολλάκι δ᾽ αἰγινόμῳ διέδραμεν οὔρεα μακρά. Thuc. l. 3. διαδραμὼν τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον, percurso Atheniensium exercitu. Apud Herodian. lib. 2. μιᾶς δ᾽ ἤτοι καὶ δευτέρας ἡμέρας διαδραμούσης quum vnus & alter dies præteriisset.

Διαδρομή, discursus vel discursio. Διαδρομαί, dicuntur & excursiones ad lacessendum pugnam. Plut. in Luc.

Διάδρομος, idem quod διαδρομή significans quandam δίοδον apud Luc. in Hipp.

Διαδρομέω apud eundem in lib. de Astrologia.

Εἰσδρομή, vel ἐσδρομή, incursus, inuasio, irruptio.

Ἐκτρέχω, excurro. Herodian. l. 4. τῶν κύφως καὶ δύστανῶς ἐκτρέχειν ἀπαιδευμένων. Apud eundem l. 7. ἐκδραμὼν τῆς συγκλήτου εἰς τὸν δῆμον.

Ἐκδρομή, excursio seu excursus. Ἔκδρομος, idem. Poll. lib. 1. Exponitur & excursor: item peruius.

Ἐκτροχάζω, excurro, vel procurro.

Dec. Ἀνέκδρομος, excursum & effugium non habens. Epig.

Διεκδρομή excursus vel percursus.

Ἐπεκτρέχω, excurro aduersum: vel excursionibus & latrociniis infesto. Ἐπεκδρομή eiusmodi excursio. Ἐπεκδραμεῖν, idem quod ἐπεκτρέχω Plut. in Amat. narr.

Παρεκδραμεῖν, in latus excurrere: apud eundem.

Ὑπεκτρέχω, longe excurro. Et metaph. excello, supero. Eur. in Troad. εἰς θεὰς ὑπεκδραμοῖ Κάλλει, si deas pulchritudine excelleret. Significat etiam, effugio, Soph. in Trachin. Ἢ τοῦθ᾽ ὑπεκδραμόντα τὸ χρόνου τέλος.

Ἐντρέχω, q. d. incurro, conuenio, quadro, aptus sum: *more lignorum quæ ita sunt aptata à fabris, vt dum alterum alteri inseritur quasi in id incurrat*. Sic Il. τ. Achilles dicitur seipsum sub armis probare, Εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα. ¶ Item insideo, inhæreo. Luc. τῆς ἀρετῆς οὐδ᾽ εἰς ἴχνος ἐντρέχει.

Ἐντρεχής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, acutus, solers, celer ingenio: propriè, qui omnibus rebus nouit se accommodare. Exponitur, & diligens, acer: apud Herodian. l. 4. & Plat. de rep. l. 7.

Ἐντρέχεια, ἡ, solertia, industria. Basil. in Ep. ad Athen.

Ἐνδρομή, certaminis quoddam genus, apud Plut. de musica.

Ἐνδρομίδες, sunt calceamentorum quoddam genus quo cursores vtebantur. Poll. l. 3.

Κακεντρεχής (*Decomp.*) industrius & solers in re mala: versutus, astutus. Basil. Κακεντρέχεια, solertia subdola & malefica: apud eundem.

Ἐπιτρέχω, percurro. Od. ζ. λευκὴ δ᾽ ἐπιδέδρομεν αἴγλη, percurrit cœlum, & in eius superficie velut innatat. Apud Xen. ἐπιτρέχειν τῷ λόγῳ oratione percurrere. Itē per summas partes curro. Plut. symp. l. 4. probl. vlt. ἃ δ᾽ ἡ (scil. λέπρα καὶ ψωρικά) καχεξίας ἐγγινόμενα τῷ σώματι καὶ φθορᾶς, ἐπιτρέχειν δοκεῖ τοῖς σώμασι. Itē incurro, incido: vt apud eundem in Cim. ἁμαρτίαι ἐπιτρέχουσαι ταῖς πολιτικαῖς πράξεσιν. Et cū accus. Apol. Arg. l. ψυχὴν ἐπιδέδρομε λήθη, in animā incurrit obliuio. Interdū incurso, incursionem facio: vt Herod. l. 7 ἀνοίξαντες ἀφνιδίως τὰς πύλας, ἐπιδραμόντων τῷ δήμῳ. Interdum exp. accurro: vt Il. σ. Οἱ μὲν τὰ προϊδόντες ἐπέδραμον.

Ἐπίτροχος, velox, volubilis. Luc. Ἐπιτρόχως, citò, velociter, modo eorum qui currunt: apud Suid.

Ἐπιτρόχαλος, idem cum ἐπίτροχος. Et ἐπιτρόχαλον, idem cum ἐπιτρόχως. Hesyc.

Ἐπιτροχάδην *itidem* citò, velociter. Ilia. γ.

Ἐπιδρομή, incursus, incursio, irruptio. Thuc. l. 4. Herodian. l. 1. Plut. &c. Metaphoricè apud Dem. in Mid. τὸ γὰρ ἐπ᾽ ἐξουσίας καὶ πλούτου πονηρὸν εἶναι καὶ ὑβριστὴν τεῖχός ἐστι πρὸς τὸ μηδ᾽ ἂν αὐτὸν ἐξ ἐπιδρομῆς παθεῖν. Sic & apud Plut. in Ant. ἐξ ἐπιδρομῆς λέγειν, ex tempore dicere. Apud Aristot. de mun. κυμάτων ἐπιδρομαί, vndarum excursiones.

Ἐπίδρομος, expositus incursionibus: vt ἐπίδρομον τεῖχος. Il. ζ. Item super quo curri potest: vt mare dicitur esse νηυσὶν ἐπίδρομον, apud Theoc. Idyl. 19. ¶ Item ἐπίδρομος, s. σχοῖνος, quidam in reti, qui per inferioris & superioris oræ laqueos traiicitur vt ipsæ plagæ eo contrahi possint & dissolui Poll. l. 5. ¶ Ἐπίδρομος, dicitur etiam posterior nauis malus seu arbor, teste eodem l. 1.

Ἐπιδρομάδην, festinanter. Hesyc.

Ἐπιτροχάζω percurro. Ἐπιτροχασμός, percussio.

Κατατρέχω, incurro incursionem facio, incursionibus vasto. Herod. an. l. 6. τὰ παιδία κατατρέχουσι. Thuc. l. 8. τῆς Χερρονήσου τὰ μέρη κατέδραμον. Item insector, inuehor, reprehendo. Athen. l. 5. πικρῶς Ἀλκιβιάδου κατατρέχει ὡς οἰνόφλυγος.

Καταδρομή, incursio. Thucyd. l. 1. & 8. Item insectatio, reprehensio Athen. l. 5.

Κατάδρομος q. d. decursoriū: locus in quo decurrunt equites.

Καταδρομέω, idem quod κατατρέχω. Exp. etiam roto.

Κατατροχάζω, decurro, incurro. Exp. etiam, roto.

Μετατρέχω, transcurro: item curro post, persequor.

Μεταδρομή, transcursus. Item incursio: item discursio.

Μετάδρομος, cursor. Exp. &, animaduersor, vltor: q. d. qui currit post aliquem ad pœnas de eo sumendas.

Μεταδρομάδην, cursim, currendo: seu currendo post. Apoll. [Rhod.

Μετατροχαζόντως, idem Hesyc.

Παρατρέχω, à latere curro: vnde παρατρέχοντες, stipatores, satellites. Reg. 3. c. 14. Item prætercurro, interdum & prætereo, & prætei labor, elabor. Gregor. Naz. παρατρέχων τὸ σήμερον ἐπιτηρῶν τὸ εἰς αὔριον. Herodian. l. 3. δύο δέ που ἢ τριῶν ἡμερῶν παραδραμουσῶν, duobus aut tribus diebus præterlapsis.

Παρατροχάζω, *itidem* prætercurro, cursu prætereo. Lucil. Epigr. l. 2.

Παραδρομή cursus quo alicui à latere currimus. Athen. l. 11. Item transcursus, seu cursus qui fit præsereundo. Aristot. polit. l. 7. ἐν παραδρομῇ πεποιήμεθα τὸν λόγον. In Pand. μετὰ τὴν τῆς δεκαετίας παραδρομήν post elapsum decennium.

Παράδρομος qui potest παρατρέχεσθαι. Poll. l. 5. c. 4.

Περιτρέχω circumcurro, currendo circumeo. Aristoph. in Ran. Οὐκοῦν περιθρέξει δῆτα τὴν λίμνην τρέχων. Athen. l. 5. Ἀτλαντὶς τε περιέτρεχον περὶ ναῦν ἐντὸς ἑξαπήχεις. Apud Plat. de ep. 7. περιτρεχὴς ἑταιρεία exp. vulgaris amicitia.

Περίτροχος, circumcurrens: vel orbiculatus, rotundus. Hes.

Περιτρόχαλος, idem. Apud Plut. de virtut. mul. τὰς δὲ θηλείας ἠνάγκαζε περιτρόχαλα κείρεσθαι, exp. cogebat comam tondendo rotundare.

Περιτροχάω, idem cum περιτρέχω. Epigr.

Περιδρομή, circumcursus, cursus quo circumcurrimus & obimus. Plut. de deo Socr. Expon. &, circuitus, circinatio, seu ambiens.

Περίδρομος, idem quod περίτροχος: vt ἐπίδρομοι κύκλοι apud Aristoph. in Ran. Item rotundus, teres: vt πλήμναι περίδρομοι. Il. ε. ¶ Substantiuè vsurpatum interdum significat locum circularis figuræ in quo circumiri potest: vt apud Xen. Pæd. 6. & Herodian. l. 1. Interdum dicitur de circulo illo qui caluariam circumcurrit, seu de orbe quem imi capilli describunt, teste Pol. l. 2. Sunt & ἴτυος ἐπίτοροι περίδρομοι, apud Eurip. in Troa. ambitus in vmbone Clypei. Item περίδρομοι dicuntur funes qui retis laqueis ab imo & summo inditi, ipsum modò contractum explicant: apud Xenoph. in Cyneg.

Περιδρομίδες, apud Vitru. l. 5. c. 11. sunt hypæthræ ambulationes, in quibus per hyemem ex porticu tecta prodeuntes athletæ, cœlo sereno iussu xystarchæ exercentur.

Προστρέχω, accurro. Chrysost. Dem. in Mid.

Πρόστροχος, exp. στρογγύλος. Hesy. Propriè significat accurrens, vel ad quem accurri potest.

Προτρέχω, præcurro, curro antè: vt προτρέχοντες τῶν ἁρμάτων. li. 1. c. 8. Metaph. apud Isoc. ad Demon. πολλοῖς γὰρ προτρέχειν ἡ γλῶττα τῆς διανοίας.

Πρόδρομος, præcursor, præuius: vel excursor, emissarius. Plu. in Alcib. προδρόμους ἅμα ἡμέρᾳ προεξέπεμψε. Sic & apud Herod. & Thucyd. Nominantur & aquilones quidam πρόδρομοι, quoniam exortum caniculæ diebus fermè octo antecedunt. Plin. l. 2. c. 47.

Πρόδρομος οἶνος, vinum quod ex vuis nondum calcatis sua sponte defluit. Dicuntur & σῦκα quædam πρόδρομα quæ citiùs ad maturitatem perueniunt cæteris: apud Theoph. de caus. plant. l.5.c.1.

Συντρέχω, concurro in vnum concurro. Plu. in Alc. πρὸς δ' ἐκεῖνον συντρέχοντες ἐβόων, ἐπαπαίζοντο, &c. Et metaph. conuenio, consentaneus sum consentio. Eur. in Ione, τῷ χρόνῳ γε συντρέχει. Et συντρέχοντα τοῖς πράγμασιν ὀνόματα, apud Phil. de v. M. l.1.

Συντροχάω & συντροχάζω, idem. Expon. etiam, occurro, obuius fio. Apud Etym. συντροχάσαι, exp. πληρωθῆναι, sumpta metaphora à rotis quæ axem implent.

Συνδρομὴ, concursus, cursus plurium in vnum eundémque locum Aristot. rhet. 3.

Σύνδρομος, concurrens in vnum idémq; currẽs: vnde apud Apoll. Arg. l.2. σύνδρομα πέτραι, petræ quæ inter se concurrisse dicuntur. Item qui cum aliquo currit. Epigr. l.3.

Συνδρομὰς, vnde κυανέαι συνδρομάδες, insulæ quæ inter se concurrisse finguntur, apud Theocr. Idyl. 13. Sic & συνδρομάδες πέτραι, apud Eur. in Iph. Taur.

Ὑπερτρέχω, supercurro. Exp. &, transcurro, item depopulor.

Ὑποτρέχω, currens subeo. Il. φ. ὁ δ' ὑπέδραμε, καὶ λάβε γούνων. Plu. in Apoph. l. (πλατζόνεις) ὑποτρέχουσι χειμαζόμενοι Itẽ cursu comprehendo, fugientem prehendo: vt Xen. Pæd. 1. λῃστὰς ὑποδραμεῖν. Item cursu subfugio, vel suffugio. Gal. ad Glauc. Itẽ subeo: sic dicitur ἡ σελήνη τὸν ἥλιον ὑποτρέχειν ἐν τῇ ἐκλείψει. apud Themist. in post. l.1. Item subeo, i. in mentem venio, succurro Basil. τούτων ἕκαστον ὑποτρεχέτω σου τὴν διάνοιαν. Interdum latenter subeo, subrepo, insinuo me, apud eundem & Æschin. in Ctesiph. Plat. de leg. l.11. ¶ Apud Diosc. l.7.c.4. ὑποδραμὼν ὑποδείξω, exp. cursim ostendam.

Ὑποτροχάω, idem quod ὑποτρέχω, currens subeo seu curro subter. Moschus de Alpheo amne, τὰν δὲ θάλασσαν νέρθεν ὑποτροχάει. sicut Virgilius eundem amnem dixit occultas egisse vias subter mare.

Ὑποτρόχαλος, subtus currens. Apud Herodot. in Tha. κείρονται ὑποτρόχαλα καὶ ἀποξυρεῦνται τοὺς κροτάφους, circumtundent vndique & tempora radunt.

Ὑποδρομὴ, ipse subeundi actus. Themistoc. post. an. l.1. Apud Diosc. ὑποδρομὴ αἵματος, exp. suffusio sanguinis.

Composita sine præpos. ac primùm ex præt. med.

τέτροχα, & τροχαλός.

Εὔτροχος, seu ἐύτροχος, bene currens, velox, celer, agilis: vt ἐύτροχος ἅμαξα. Od. ζ. Exp. &, volubilis: vt εὔτροχος γλῶσσα, apud Eurip. in Bacch. & Plut. in Per.

Εὐτρόχαλος & ἐυτρόχαλος, idem quod εὔτροφος: vt εὐτρόχαλον ἅμαξαι, apud Apoll. & εὐτρόχαλος μάλιστα, in Epigr. Exp. &, pulchros habens orbes, rotundus. Hesych. Item æquabilis, planus: vt ἐυτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ, apud Hesiod. in Erg.

Θαματροχεῖ, apud Hesych. exp. non quiescit, propriè frequenter currit. [voluens. Epig.

Λοξοτροχὶς, ίδος, ἡ, obliquè currens: per ambages obscurè verba

Ὀλοοίτροχος, sub λίθος, lapis, ὁ ἐν τρέχειν ὀλοὸς, perniciosus in cursu, teste Eust. Il. ν.

Πολυτρόχαλος, multum currens, multum agilis in currendo. Apud Eur. πολυτροχάλοις ἀγοραῖσι, exp. concionibus volubilibus.

Composita ex τροχὸς, rota.

Ἁματροχία, ἡ, rotarum concursus & commissio inter sese.

Ἁματοτροχία, curriculi orbita. Ælian. pro eodem metri gratia & mutato accentu dicitur ἁρματροχιὴ Il. ψ.

Ἁμαξοτροχία, idem. Poll. l.7. ex Calliæ Cyclopibus.

Κλινότροχος, ου, ὁ, exp. lectiratoria, apud Theoph. hist. pl. 3.c.11.

Ὁλοίτροχος, omni ex parte rotundus in modum rotæ vel orbis: vt ὁλοίτροχος πέτρος, apud Herodot Pro eodem scribitur & ὀλοοίτροχος. Il. ν.

Παρατρόχια, τὰ, quæ iuxta rotam seu à latere rotæ sunt. Pol. l.1.

Ὑποτροχίζεσθαι, sub rotam decidere, ab eáque sauciari. Suid.

Composita ex inusitato verbo δρέμω, siue ex nomine δρόμος siue præpos. Nam quæ præfixam habent præpositionem, collocata sunt cum composita ex Τρέχω.

Αἰθεροδρόμος, ου, ὁ & ἡ, per ætherem currens. Aristophan. & in Epigram.

Ἁλίδρομος, per mare currens, marinagus: nauis epith. apud poët.

Ἀνεμόδρομος, cursor cum vento currens: vel cursor qui à vento impellitur, Lucian. de vera hist. l.1.

Ἁρματοδρομία, ἡ, curule certamen: quum cursu currus certant.

Αὐτόδρομον, per se & suapte natura currens. Et generaliter, quòd per se & sua natura mouetur. Gal. apud Hippoc.

Βοηδρόμος, & Doricè βοαδρόμος, q.d. ad clamorem alicuius accurrens: auxiliator, opitulator. Eur. in Phœn.

Βοηδρομέω, auxilitor. Eur. in Orest. βοηδρομῆσαι πρὸς δόμους τυραννικούς. Et cum ἐπὶ sequente accusat. pers. apud Plut.

Βοηδρόμιος, ου, ὁ, auxiliaris. Βοηδρόμια, τὰ, Plut. in Theseo festum esse dicit Athenis celebrari solitum ob prælium aduersus Amazones feliciter gestum Boëdromione mense. Apud Etym. scribitur βοηδρομία dicentem festum esse Athenis, inde sic nominatum, quòd Xuthus pugnantibus Atheniensibus aduersus Eumolpum Neptuni filium suppetias tulerit. Idem & Apollinem βοηδρόμιον & mensem βοηδρομιῶνα & festum βοηδρόμια nomen habere scribit à voce exercitus Atheniensis victoris in vrbem currentis. Est autem βοηδρομιὼν mensis Augusto respondens.

Βυδρομία, cursus citus seu incitatus: à βυ particula intensiua. Exponitur &, acceleratio. apud schol. Dem.

Βυδρομεῖν, accelerare, cursu incitato ferri.

Βραχύδρομος, qui breue curriculum facit. Xen. in Cyn.

Γυρόδρομος πέτρος, lapis in orbem motus, vt mola. Epigr.

Διαυλοδρόμος, qui diaulum currit, qui cursum circẽlem peragit:

Διαυλοδρομεῖν, quum ad calcem perueneris, rursus ad carceres cursu redire. Aristot. de gen. an. l.2.

Δολιχοδρόμος, qui sexies (vt quidam putant] stadium curriculo obibat. Plat. de leg. Xen. in symp.

Δολιχοδρομέω, dolichum curro, i. longissimum cursum. Æschin. contra Ctes.

Εὔδρομος. qui bene currit, celer. Metaphoricè apud Greg. εὔδρομος λόγος, inoffensus, bene procedens.

Εὐδρομίας, ου, ὁ, idem. Plut. ex Erathosth.

Εὐδρομέω, bene curro, agilis & pernix sum cursu: in Epigr. Exponitur &, inoffenso cursu progredior, apud Greg. περὶ φιλοπτωχ.

Εὐθύδρομος, qui recto cursu pergit. (

Εὐθυδρομέω, recto cursu contendo seu eo. Act. Ap. c.16.

Ἡμεροδρόμος, ου, ὁ, (q.d. diurnus cursor) cursor: vel stator, aut qui est à pedibus. Exponitur &, qui cursum die conficit apud Herodot. in Erat. Item qui per diem totum currit. Est & Solis epith. vtpote cuius cursus sit diurnus. Hesyc.

Ἡμεροδρομέω, sum cursor seu stator, sum à pedibus. Luc.

Ἰθύδρομος, qui rectam viam in currendo tenet, rectè currens, in anth. Epigr.

Ἱππόδρομος, equorum curriculum, spatium decursionis equestris. Il. ψ. Plut. in Probl. Rom.

Ἱπποδρόμιος μὴν, mensis in quo equorum cursu certatur. Pl. in Cam. Ἱπποδρόμια, τὰ, equiria, ludi curules. At ἱπποδρόμιον dicitur animalculum marinum, quod aliàs ἱππόκαμπος, Maccab. l.3.

Ἱπποδρομία, ἡ, certamen equestre, quo equi cursu certant ludi circenses, seu certamen curule. Thuc. l.3. Xen. Hell. 3.

Ἰσόδρομος, cursu æquans. Aristot. de mundo.

Ἰσοδρομέω, cursu æquo.

Ἱστιοδρομεῖν, nauis dicitur, quæ passis velis currit & vento secundo fertur, non remis impellitur: apud Polyb. & in ep. Hippoc. ad Demag.

Κοινοδρομεῖν, pari incitatione communiter decurrere, vt currens socium adæquet cursus velocitate. Xen. in symp.

Κυνοδρομέω, incitato cursu tanquam canis feror: ita quidam legunt apud Xen. loco citato.

Κυνοδρομία, canum cursus. Callim.

Λαιψηροδρόμος, velociter currens, celer. Eurip. in Iph. Aul.

Λαμπαδηδρομία, cursus in quo faces seu lampades accensæ manu gestabantur, certabanturque quis primus ad scopũ perueniret non extincta lampade. schol. Aristoph.

Μακρόδρομος, qui longa curricula facit. Xen. in Cyneg.

Νυκτιδρόμος, noctu currens, viator nocturnus. Orpheus hymno in lunam.

Ὁμοδρομέω, simul curro, vel concurro. Plut. de mus.

Ὁπλιτοδρόμος, qui armatus cursu cum aliquo contendit, qui in armis stadium decurrit. Poll. l.3.

Ὁπλιτοδρομέω, stadium in armis decurro, vel armatus cursu cum aliquo contendo. Pausan.

Ὀρεοδρόμος, qui montes percurrit, montiuagus, Eurip. Scribitur & ὀρειδρόμος, apud Suid.

Ὀρειδρομία, cursus per montes. Epigr.

Ὀρθόδρομος, qui recto cursu pergit.

Ὀρθοδρομέω, recto cursu contendo seu eo. Xen.

Οὐρανοδρόμος, cursu in cœlum tendens. Greg.

Οὐριοδρόμος, vento secundo currens.

Οὐριοδρομέω, secundo vento curro. Laert. in Pherec.

Παλίνδρομος, recurrens, reciprocus.

Παλινδρομία, recursus, cursus reciprocus:

Παλινδρομέω, recurro, cursu reciproco redeo. Plut.

Ἀναπαλινδρομέω, (Dec.) idem. Hippoc. de fract.

Παταγοδρόμος, fragorem edens in cursu seu inter currendum: vt παταγοδρόμος αὐδὴ, tonitrui periphrasis, apud Orpheum hymno in Iouem fulguratorem.

Σταδιοδρόμος, qui stadium seu spatium sexcentenum pedum decurrit, stadiodromus. Plat. de leg. Lucil. Epigr. l.2.

Σταδιοδρομέω, stadium curro. Demosth.

Σταφυλοδρόμοι, dicebantur quidam τῶν Καρνεατῶν, qui incitabant vindemiatores. Hesyc.

Ταχυδρόμος, qui velociter currit.

Ταχυδρομέω, velociter curro: vnde ταχυδρομοῦντα ζῶα, apud Greg. de homine.

Ὠκύδρομος, idem quod ταχύδρομος: vt ὠκυδρόμοις ἀέλλαις. Euripid. in Bacch.

Ἀτρεκής, quomodo ad τρέχω pertineat, vide suo loco.

ΤΡΕΩ, F. σω, tremo, intremisco, trepido: peculiariter, ex pauore trepido. Il. φ. Πηλείδη νῦν αὖτε λίην τρέε· μηδέ τι τάρβει. Il. ο. ἔτρεσε δ' ἠΰτε θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς. Sic & Iliad. ρ. & alibi apud Hom. Item territus seu pauefactus fugio: vt in Epig. Ἀνίκ' ἀπὸ πτολέμου τρέσαντα σε δέξατο μάτηρ. Sic & apud Plut. in Apophegm. & in Agesilao.

Τρέστης, ου, ὁ, trepidus seu trepidator, qui facilè expauescit, meticulosus.

Τρέμω, idem quod τρέω, ex eoque deriuatum. Odyss. λ. τρέμον δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου. Demost. pro cor. λαγὼ βίον ἔζης δεδιὼς καὶ τρέμων. Chrys. τρέμει περὶ τῆς ἀρχῆς, anxius est de principatu.

Τρόμος, ου, ὁ, tremor: motus deprauatus facultatis animalis partim à voluntate, partim ab onere partis editus, Plut. symp. 3. probl. 3. Item plerunque tremor qui ex pauore oritur. Odyss. σ. ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα. Sic & alibi apud Hom.

Τρομώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tremulus, trepidus. Plutarc symp. 8. & de def. orac.

Τρομερός, ὁ, idem. Aristoph. in Auibus.

Τρομέω, idem quod τρέμω, seu τρέω. Il. κ. Τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα. Sic & Il. ε. & alibi. Item horreo, timeo aliquem. Odyss. σ. Εἰ δὴ τόν γε τρομέεις καὶ δείδιας αἰνῶς. Sic Od. υ. Οὐδ' ὄπιδα τρομέουσι θεῶν.

Τρομητός, tremulus, trepidus.

Τετρεμαίνω, idem quod τρέμω, ex eoque deriuatum. Athen. li. 13 Et cum accus. apud Aristoph. in Nub. οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω πεφόβημαι.

Τρήρων, ωνος, ἡ, columba (ἀπὸ τοῦ τρεῖν: est enim maximè timida auis) Il. ψ. ὃς μὲν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν. Sic & Od. μ. & apud Athen. l. 11.

Πολυτρήρων, [comp.] columbis abundans. Hom. in Bœot.

Composita ac primum ex τρέω.

Ἄτρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, intrepidus, imperterritus. Soph. vnde ἄτρεστα, idem quod sequens ἀτρέστως apud Eurip. in Ione. Λοξίου γὰρ ἐν δόμοις Ἄτρεστα ναίουσι.

Ἀτρέστως, intrepidè, animo imperterrito, apud Suid.

Διατρέω, intremisco, perhorresco. Item tremefactus diffugio. Il. λ. Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλοι.

Ζατρεύω, in pistrino torqueo, Suid. & Etym. παρὰ τὸ ζα ἐπιτατικὸν καὶ τρέω.

Ζητρεῖον, ου, τὸ, seruorum carcer, locus in quo serui vinciebantur. Etym.

Παρατρέω, idem quod διατρέω Il. ε.

Ὑποτρέω intermisco perterrefio: vel tremefactu & timore perculsus suffugio, Il. κ. & ρ. Et Synes. epist. 4. Pro eodem metri causa dicitur ὑποτρέω: vt apud Plut. de vir. mor. ex Timone.

Ἀτρεκής, & Λαθρίδιον, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex τρέμω.

Ἀμφιτρομέω, ῶ circumtremo, vel ab omni parte tremo.

Ἄτρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, non tremens, intrepidus. Il. ε. π. & ρ.

Ἀτρόμως intrepidè. Suid. ex Piside.

Ἀτρόματος, idem quod ἄτρομος. Idem ex quodam Epigr.

Ἀτρεμαῖος, quietus: vt ἀτρεμαῖαι βάσεις. Eur. in Orest.

Ἀτρέμας, sine tremore, i. sine motu eo qui in tremore fit. Et gener. sine vllo motu, quietè. Il. ν. & ε. Pro eodem dicitur & ἀτρέμα. Exponitur etiam sensim, leniter, pauiatim, remissè, apud Aristoph. in Nub. Gal ad Glauc. in Alcib.

Ἀτρεμία, ἡ, quies, seu non moueri, immotum manere. Xen. Pæd. 6.

Ἀτρεμέω immotus maneo, quietus sto, seu quiesco. Hesiod. in Erg. ἵνα σοι τρίχες ἀτρεμέωσιν. Plut. in Rom. τῶν στρατευμάτων ἐν ὅπλοις ἀτρεμούντων. Sic & apud eundẽ in Alcib. & Ant.

Ἀτρεμοῦν, τὸ, quod immotum manet. Hesyc.

Ἀτρεμίζω idem quod ἀτρεμέω. Herodot. ἀτρεμίζω τὴν ψυχὴν tranquillo animo consisto. Item transitiuè, firmo, stabilio, facio vt quis immotus persistat. Theog. Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν.

Ἔντρομος, in tremore constitutus, tremens, seu tremefactus.

Περιτρέμω, circumtremo. Greg. Naz.

Περίτρομος, circumtremens, vndique tremefactus.

Περιτρόμως, vndique trepidando: vt περιτρόμως ἔχω πρὸς τὴν δίκην: reformido, seu omni ex parte reformido iudicium. Phal. in epist.

Περιτρομέω, vel περιτρομέομαι, tremo circa: Od. σ. σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσι.

Ὑποτρέμω, aliquantū tremo & trepido, subtimeo, Plato de rep. l. 1.

Ὑπότρομος subtremulus, qui timore & pauore velut succutitur. Plut. def. orac. & Æsch. in Ctesiph.

Ὑποτρομέω tremore succutior. Il. υ. Καὶ δὲ τέμιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὁρῶντες.

Τρῆμα, τρῆσις, τρητὸς, vide in Τιτράω. Τρήρων in τρέω.

Τρηχὺς, in τραχύς. Τρία, in τρεῖς.

ΤΡΙΒΩ, F. ψω, tero, contero, tundo, comminuo, Diosc. l. 5. c. 89. (de squama æris) πλαδαρά τε τῇ χειρὶ τρίβε οὕτως ἐν τῇ θυίᾳ.

Demosth. pro cor. τρίβων τὸ μέλαν, atramentum recens. Sic dicitur ἄλφιτον τρίβειν, qui farinam subigit & manibus domat ac pugno tundit. apud Aristot. in probl. lect. 21. q. 22. At bones τρίβειν fruges dicuntur, i. triturare: apud Hom. Ilia. υ. τρίβειν ὁδὸν, viam terere: vnde ἀτραπὸς τετριμμένη, apud Aristop. in Ran. Hinc ducta metaph. βίον τρίβειν, dicimur, i. degere seu transigere, interdum &, sectari, colere, ætatem terere in Aristop. in Pace, ὃν πάλαι γεωργικὸν βίον ἐτριβόμεθα. ¶ Item τρίβω, tero, i. crebrò exerceo quotidianis laboribus. Plut. in Cam. τρίβειν τοὺς πολίτας ταῖς στρατείαις. ¶ Item attero, detero: *vt vestis diuturno vsu atteritur*. Interdum attero, vexo, exhaurio: vt apud Hesio. in Erg. οἳ μὲ σκολιῇσι δίκῃσιν Ἀλλήλους τρίβουσι. Et Thuc. l. 8. ἔτι βουλόμενος τρίβειν ἀμφοτέρους, vt vtrique se attererẽt & magis exhaurirent. ¶ Τρίβειν τι πρός τι, aliquid alicui affricare, duo aliqua inter se collidere: apud Plat. epist. 7. ¶ Τρίψαι τὴν κεφαλὴν, caput perfricare, caput scalpere, & vellere: vt fit ab iis qui perplexi sunt, & animo hæsitant. Æschin. * Deriuatum dicitur ex τρῶ, quod per syncopen factum est ex τερέω. Hoc autem ex τείρω originem habere existimatur, eadem significante tero.

Τρίβομαι, teror, contundor, comminuor, &c. Item vexor, exhaurior. Thucyd. l. 6. τὴν πόλιν, ἂν μὲν ἡσυχάζῃ, τρίψεσθαί τε αὐτὴν περὶ αὑτήν.

Τρῖμμα, τὸ, quod tritum seu intritum est. Athen. l. 7. [illegible] θερμὸν ταχέως & τρῖμμα μετ' αὐτοῦ. Apud eundem ibidẽ, τρῖμμα συκαμίνινον, mora intrita. Item potio ex aromatis seu cui aromata sunt intrita: vt testatur. Poll. l. 6. c. 2. & Athen. l. 1. Sic dicitur & homo qui aliqua in re diu se exercuit: vt apud Arist. in Nub. Λέγειν γενήσει τρῖμμα, κρόταλον, παιπάλη. Sumitur & pro vsu & exercitatione, apud eundem in Auib.

Τριμμάτιον, ου, τὸ, (dimin.) pro τρῖμμα, accipitur apud Athen. l. 6. & 7.

Τριμμὸς, οῦ, ὁ, idem quod τρίψις, tritus. Apud Pluta. Symp. l. 3. probl. l. 6. dicuntur τριμμοὶ πριόνων, strepitus quem edunt serræ terentes & scindentes lignum aut lapidem, vel etiam quem edunt ea quæ lima teruntur. Apud Xen. in Cyneg. τριμμοὶ sunt tramites triti, qui per aliquem locum ducunt.

Τρίψις, εως, ἡ, tritus, tritura. Aristot. hist. an. l. 4. c. 9. τρίψιν vocat subactionem farinæ. Accipitur & pro frictu seu frictione, apud Gal.

Τριπτὴρ, ῆρος, ὁ, tritor. Sic etiam dicitur instrumentum quo aliquid teritur: Hesyc. Item vas in quo aliquid teritur & contundendo comminuitur. Nic. in Alexiph.

Τριπτήριον, τὸ, idem quod τριπτὴρ: omne id quo terimus seu fricamus & scalpimus aliquid.

Τρίπτης, ου, ὁ, idem cum τριπτὴρ, tritor. Τριπταὶ vocantur famuli qui destringunt & fricant suos heros. Plut. in Alex.

Τριπτὸς, οῦ, ὁ, tritus, contusus vel concisus.

Τριβὴ, ἡ tritus: idem quod τρίψις: vnde metaph. apud Aristophan. Οὗτος μὲν οὐκ ἀχάριστος εἰς τριβήν. Exponitur &, vsus, exercitatio: vnde τριβὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχειν, vsum rei bellicæ habere apud Polyb. lib. 1. Interdum idem est quod διατριβὴ & exp mora, procrastinatio: vt apud Plut. in Alcib. τὸν πόλεμον τριβὴν ἔχειν, procrastinatum iri bellum. Sic Thuc. l. 8. τριβῆς ἕνεκα καὶ ἀνακωχῆς.

Τριβακὸς, οῦ, ὁ tritus: homo in rebus agendis exercitatus & diuturno vsu velut tritus. Eustat. τριβακὸν, τὸ, lacerna seu vestis trita. Suid. Sic & τριβακὴ dicitur de veste seu pallio, aut linteo trito: apud Cæl. Rhod. l. 3. c. 19. Scribitur & τρίβακος προπαροξυτόνως: apud Hes. & Etymol. quod etiam est genitiuus à nominat. τρίβαξ idem significante.

Τρίβανον, τὸ, idem ferè quod τριπτήριον. Quibusdam est id quod terit fomitem, seu id quo teritur fomes, apud Theop. hist. pl. l. 5. c. vlt. Ab Hes. exp. λήκυθος, i. ampulla olearia.

Τριβὰς, άδος, ἡ, fritrix, τριβάδες dicuntur fœminæ perditæ libidinis ac nefariæ lasciuiæ: quæ ὀλισβῶν sese τρίβουσιν mutuò. Cæl. Aurel. Chron. l. 4. c. vlt.

Τριβαδικὴ ἀσέλγεια, tribadum illa insania & nefaria libido. Lu. in amorib.

Τρίβος, ου, ἡ semita à viatoribus trita: Xen. Pæd. 4. Item pro itinere seu cursu quo quis viam terit pedibus: apud Nic. in Alexiph. Significat etiam idem quod τριβὴ, i. trita consuetudo. vnde τρίβον λαβεῖν, assuescere & inueterascere: apud Hippocr. in lib. περὶ ἄρθρων.

Τρίβων, ωνος, ὁ, idem quod τριβακὸς, homo rerum vsu veluti tritus: Aristop. in Nub. τῶν κρεμαθρῶν οὐ τρίβων ἐνθάδε, insuetus huius nostræ pensilis cratis. Item pallium tritum & lacerna. Athen. l. 10.

Τριβώνιον, τὸ, palliolum tritum, lacernula detrita: Aristoph. in Plut. Luc. de scrib. hist.

Τριβωνάριον idem. Athen. l. 10.

Τριβωνικῶς, in modū pallij detriti seu lacernæ: Arist. in Vesp.

Τριβωνεύομαι, Suid. accipere videtur pro τρίβων εἰμὶ πραγμάτων.

Θρὶψ, πός, ὁ, vermis: peculiariter is qui ligna terebrādo & corrodendo terit. Theop. hist. pl. l. 5. c. 5. [illegible] ὑπὸ σκωλήκων καὶ θριπῶν.

θρυπτῶν. Et paulò pòst, οἱ δὲ θρῖπες, ὅμοιοι τοῖς σκώληξιν ὑφ' ὧν τετραίνεται κατὰ μικρὸν τὰ ξύλα.

Τερηδονικὸς, ὁ καὶ ἡ, putrescens, vermibus obnoxius. Theophrast.hist.plant.lib.3. cap.3.

Composita, ac primùm cum præpositione.

Ἀνατρίβω, contero. Xenoph. Exponitur &, affrico. Item, refrico, confrico, infrico, misceo.

Ἀνάτριψις, attritus: item frictio.

Ἀνάτριπτος, attritus: vt ἀνάτριπτα ἱμάτια.

Συναντρίβω, (dec.) simul contero: vel contritum permisceo. Συναντρίβομαι, exp. versor cum.

Ἀποτρίβω, detero: vel attero, contero: vnde metaph. apud Theocrit. idyll. 25. πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα, antequàm senium iuuentam contereret, i. aboleret & expelleret. Item frictu detergo, seu tritu abstergo. Idem idyll. 16. ὡς καὶ ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη ærugine m frictu detersam.

Ἀποτρίβομαι, idem: vnde metaph. apud Diod. Sic. λόγοις φιλανθρώποις ἐπειρᾶτο τὰς καθ' αὐτοῦ διαβολὰς ἀποτρίβεσθαι, detergere & diluere calumnias. Sic apud Æschin. in Timarch. ἀλλοτρίας αἰτίας ἀποτριψάμενος τὰ ὑπάρχοντα αὐτῷ ἐγκλήματα ἐκπεφευγέναι ἐκ τῆς δικαστηρίου. Interdum exp. summoueo, amolior. Item arceo, à me repello, repudio. Plut. in Bruto, Ἀποτριβόμενος τὰς δεήσεις τὸ πρῶτον, reiiciens seu repudians. Polyb. l.5. τὸ ὑπὸ τῆς τύχης διδόμενον ἀποτρίβεσθαι σέφανον. Exponitur etiam impedio & alterius conatus attero. apud Suid. τοὺς πολεμίους ἀποτριβόμενος. (detractum.

Ἀπότριμμα, quod deterendo decidit, ramentum deterendo

Ἀποτριβὴς detritus, attritus. Demosth. & Plut. in Cam.

Διατρίβω, attero absumo, consumo. Odyss. β. τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί. Herodian. lib.3. τὸ πλεῖστον τοῦ βίου διέτριβεν ἐν ταῖς βασιλικοῖς προαστείοις, bonam vitæ partem terebat in suburbanis. Xen. ἐν ταῖς ὁδοῖς πολὺν χρόνον διατρίβων, multum tẽporis terẽs. Itẽ neutraliter, immoror, agito, dego tẽpus impẽdio in, exerceo me in. Plat. in Apol. διατρίβοντες μετ' ἐμοῦ Herodian. lib.3. διέτριβεν εἰρήνην ἄγων, in pace agitabat. Apud eũdẽ ibid. ἔτη οὐκ ὀλίγων ἐν τῇ Ῥώμῃ διέτριψε, haud paucos annos Romæ est moratus. Demosth. ἐν οἷς ἑκάτεροι διατρίβετε, quib. tẽpus impẽditis. Cũ ἐπὶ Plut. in Sol. διατρίβοντες ἐπὶ νομαῖς καὶ προβατείαις, rei pecuariæ operã dãtes. Sic & cũ πρὸς sequẽte dat. apud Athen. l.2 Cũ περὶ sequẽte accus. Isocr. τοὺς περὶ ταῦτα διατρίβοντας. Sic & apud Phil. &c. Item procrastino, differo, extraho in longũ: *tempus terendo*. Od. υ. Οὔ τι διατρίβω μητρὸς γάμον. Sic & Od. β Interdum, nimium moror, nimiũ procrastino. Aristop. in Vesp. Οἴμοι διατρίψεις, κἀπολεῖς τριψημερῶν. Luc. in vit. auct. μὴ διάτριβε, ἄλλον κάλει. ¶ Vsurpatur & pro simplici τρίβω, tero: apud Homerum hymn. 1. in Merc. Ἀλλ' ἄλλην τινὰ οἶτον ἔχων διέτριβε κέλευθα, vias terebat.

Διατρίβομαι, idem tempus tero. Apoll. Arg.2. Διατρίβεσθαι passiuè dicitur χρόνος, i. teri, consumi, res autem, atteri. Interdũ & corrumpi: vt ναῦς διατριβῆναι dicitur apud Thuc. l.8.

Διάτριμμα, τὸ, intertrigo.

Διατριβὴ mora, temporis in lõgum extractio, procrastinatio. Interdum addito genit. χρόνου, vt apud Thuc. l.8. Frequẽtius absolutè: vt apud Herodian. l.6. διατριβῆς ματαίως γινομένης, quum frustra tempus tererent. Vnde res aliqua διατριβὴν ἔχειν dicitur, & διατριβῆς δεῖσθαι, in qua immorari est necesse: apud Luc. Et διατριβὴν ποιεῖσθαι, cunctari, morari: apud Isocr. in Panath. Et διατριβὴν ποιεῖν τινὶ moram afferre, in longũ producere. Athen. l.10. ex Alex. item διατριβὴ, cõmoratio, conuersatio, vita quæ alicubi degitur. Plut. in Num. Herodian. l.1. Item studium & opera quæ alicui rei impẽditur: seu studium quod alicui rei impendentes tempus terimus: in qua signif. plerunq; cum περὶ construitur: vt περὶ λόγους διατριβαὶ, apud Plutarc. in symp. Interdum & cum ἐν interdum absolutè: apud eundem & Luc. &c. Διατριβαὶ dicuntur Philosophorum congressus & disputationes, quæ Plut. διατριβαὶ περὶ λόγους: apud Plat. in Charm. & in Apol. Socr. item locus in quo διατρίβουσι περί τι, διατριβὴ dicitur: apud Isocr. Luc. Plat. in Alcib.

Decomp. Ἀποδιατρίβω, immoror, tempus consumo.

Ἐνδιατρίβω, tempus tero in, versor in, operam & studium pono in. Plut. in Per. ἐνδιατρίψαι τῇ περὶ τοὺς βίους ἀναγραφῇ. Thuc. lib.2. πλεύσαντες περὶ αὐτὴν τὴν Πελοπόννησον ἐνδιέτριψαν. Construitur & cum περὶ, & ἐν. apud Xen. Pæd.5.

Ἐπιδιατρίβω idem. Herodot.

Παραδιατρίβω, vnde παραδιατριβαὶ, præpostera studia & exercitationes, quum tempus præposterè teritur in aliqua re. in ep. ad Tim.1. c.6.

Προσδιατρίβω, idem cum ἐνδιατρίβω & ἐπιδιατρίβω. Cum dat. pers. Plat. in Theæt. Cum dat. rei Aristid. προσδιατριβὴ, commoratio in aliqua re vel apud aliquem.

Συνδιατρίβω idem cum προσδιατρίβω. Isocrat. μεθ' ὧν ἥδιστα συνδιατρίψεις. Et cum dat. apud eundem. itidémque apud Xenoph. apomn. l.1.

Ἐκτρίβω, extero, terendo excutio. Xenoph. Pæd.2. ἐκ γε σοῦ πῦρ οἶμαι ῥᾷον ἄν τις ἐκτρίψειεν ἢ γέλωτα ἐξαγάγοι. Itẽ extero, i. terendo & fricando extergeo. Plut. περὶ δυσωπίας τίθεσθαι τὸν φῶν ἐκτρίβεσθαι πολλάκις τὸ ῥύπον ἔλυσεν, ἐκόλετο τὴν σάρκα.

Ἔκτριμμα, τὸ, id quo aliquid exterimus: mantile quo manus ablutæ extergunt ur. Athen. l.10.

Ἔκτριψις, extritus, extritio, vel deletio, Gal. apud Hippocr. est ἡ εἰς τὸ παλάγχρου ἐκ τῆς παραλλάξεις.

Ἐκτριβὴ, idem. Item idem quod τριβή. Hes.

Dec. Παρεκτρίβω, attritu elido. Aristot. de cælo.

Συνεκτρίβω, simul elido.

Ἐντρίβω, intereo, intrico. Xen. pæd.8. τοὺς κοσμητὰς, οἱ ὑποχρίουσι τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτούς. Et metaph. infligo, incutio, impingo. Plut. in Alcib. ἐντρίψε κόνδυλον τῷ Ἱππονίκῳ ἐπὶ γέλωτι. Sic κακὸν ἐντρίβειν, apud Luc. (l.5.

Ἔντριμμα, τὸ, id quod infricatur faciei: vt fucus, cerussa. Pol.

Ἔντριψις, ἡ, infricatio. Xen. pæd.1.

Ἐντριβὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, qui diu in aliqua re versatus est, alicui rei assuetus seu insuetus. Plut. de leg. l.6.

Ἐπιτρίβω, attero, affligo: vnde apud Aristoph. in Ran. περὶ δ' ἐμοῦ οὐδεὶς λόγος, ἐπιτριβομένου τὸν ὦμον οὑτωσὶ σφόδρα, cui humerus tantopere atteritur & affligitur. item attero, exhaurio. Idem in eadem comedia. Νόσος μ' ἐπιτρίψειν ἱππική. Et pro perdo, euerto: metaph. ab iis qui aliquid atterunt seu conterunt: vnde pass. apud eundem ibidem, Καί μιν ἐπιτρίψαι γε, pro quo paulò ante dixerat ἀπολωλέκας. item infrico, affrico. Exponitur &, infligo, inueho, infero: vt νόσον ἐπιτρίβουσι, morbum inuehunt: apud Chrysost.

Ἐπίτριμμα, τὸ, id quod ἐπιτρίβεται. Hes.

Ἐπίτριψις, ipsa actio τοῦ ἐπιτρίβειν. Expon. &, fluctus. Ps. 92.

Ἐπίτριπτος ὁ & ἡ, contritus: seu dignus qui conteratur: perditus, sceleratus. Aristoph. in Plut. Athen. l.4.

Κατατρίβω, contero, attero. Thuc. l.8. τοὺς Ἕλληνας κατατρῖψαι. Xen. pæd.8. ἐγὼ ταῦτα ἀθροίζω οὐθ' ὅπως αὐτὸς καταδαπανήσω: οὐθ' ὅπως αὐτὸς κατατρίψω. Accipitur & pro simplici τρίβω. Æschin. περὶ τούτων κατέτριψε τὴν ἡμέραν ἀπολογούμενος. Sic Xen. dicitur geometriæ studia ἱκανὰ εἶναι ἀνθρώπου βίον κατατρίβειν in quibus homo totum vitæ tempus terat.

Παρατρίβω, attero, affrico.

Παρατρίβομαι, affricor, atteror. Synes. πρὸς ποῖον ἄλλο πυρεῖον παρατριβεὶς ἀπολέσαιμι φωτεινοὺς ἐγγόνους; Sic apud Aristot. in hist. an. quædam animalia dicuntur παρατριβόμενα ὀχεύεσθαι τὰ ὕπτια πρὸς ὕπτια, i. coire attritu mutuo supinarũ partium. item infensus sum & animo infesto affricor alicui, vt ipsum vel conteram vel atteram. Polyb. ᾔδει τὸν Προυσίαν παρατριβόμενον ἐκ τινῶν πρὸς τοὺς Βυζαντίους, Byzantiis infensũ esse certis de causis. Παρατρίψασθαι τὸ μέτωπον, frontem perfricare: quod fit ab iis qui verecundiæ fines transeunt & pudorem deponunt. Strab. lib.13.

Παράτριμμα, τὸ, id quod affrictu seu attritu detritum est. Exponitur & intertrimentum, intertritura. Gal. & Diosc.

Παράτριψις, attritus, affrictus. Diosc. l.5. cap.95. Exponitur & collisio.

Παρατριβὴ, contentio quæ iurgiis fit: apud Suid.

Περιτρίβω, circumcirca tero aut frico. item contundo. itẽ detero.

Περίτριμμα, τὸ, dicitur de homine qui rei alicuius tractatione velut attritus est: apud Aristoph. in Nub. & Dem. pro cor.

Περιτριβὴς, obtritus, pertritus, attritus.

Προστρίβω, idem quod παρατρίβω, attero, affrico: Basil. τὴν χρυσοῦ τὴν διαφορὰν προστρίβοντες τῇ λίθῳ γινώσκομεν. Metaphoricè. plerunque aliquis προστρίβειν aliquid dicitur, quod alicui veluti infricat aut inurit: more eorum quæ ita affricantur vt eo in loco remaneant qui confricatus fuit: vt apud Chrysost. comment. in Euang. Ioan. μηδὲ ἐκ τῆς σῆς κακοτεχνίας προστρίψῃς τινὰ βλασφημίαν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ πνεύματος.

Προστρίβομαι, mihi affricatur seu infricatur, mihi inuritur. Item idem quod προστρίβω, affrico. Plut. τῇ μητρὶ προστριβόμενος αἰσχρὰν διαβολὴν Apud eundem τὰς αἰτίας τῇ Φουλβίᾳ προσετρίβετο. Fuluiam iis criminibus aspergebat. Significat etiã, incutio, infligo, impingo: vt apud Aristoph. πληγὰς αἰεὶ προστρίβεται, τοῖς οἰκέταις.

Πρόστριψις, attritus, affrictus.

Συντρίβω, simul tero. Luc. αὐτοὶ δὲ πυρεῖα συντρίψαντες καὶ ἀνακαύσαντες δεῖπνον ἐποιούμεθα. Item contero, contundo, comminuo. Xen. Hel.3. πάντες ξυνέτριψαν τὰ δόρατα.

Συντρίβομαι, conteror, contundor. Plut. de primo frig. Item dolore & tristitia veluti conteror & contundor: apud eundem de aud. & Lucæ c.4.

Σύντριμμα τὸ, & συντριμμὸς, ὁ, contritio, contusio, confractio. Rom. c.3. Reg. l.2. c.22. (uerb.26.

Σύντριψις, idem: apud Gregor. συντριβὴ, ἡ pro iisdem. Pro-

Συντριβὴς, qui conuersatur cum aliquo. Hesyc.

Ὑποτρίβω, subtero. Ὑπότριμμα, genus quoddã edulij: apud Plu. in præcep. sanit. & symp.2. probl.10. & Aristophan. in Concion.

Ὑποτριμμάτιον, (diminut.) idem Pol. l.6. c.10.

Composita sine præpositione.

Ἁλετρίβανος, pistillus quo sal teritur: παρὰ τὸ τὰς ἅλας τρίβειν Scribitur & ἀλετρίβανος cum tenui παρὰ τὸ ἀλεῖν καὶ τρίβειν. Vtitur hac voce Aristoph. in Pace. Ἀλέτριψ, idem in Epigr.

Ἀτριβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui tritus non est: vt ἀτριβὴς ὁδός. Sic insula ἀτριβὴς, Thuc. l. 4. & ἀτριβὴς ἐρημία. Phil. de vita Mos. l. 1. & 3. Item non attritus, integer: inuiolatus. Item inexercitatus, imperitus, qui vsu rerum tritus non est: in qua signif. dicitur & ἄτριψ apud Suid. & ἀτρίβαστος apud Xen. in Hipparch.

Ἀτριβὶ, exp. sine detrimento, sine mora.

Ἄτριπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀτριβὴς, qui tritus non est. Item qui teri nequit: vt ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις, apud Theocr. spinis indomitis & calcatu difficillimis. Item non subactus: vt ἄτριπτος ἄρτος, apud Aristot. probl. sect. 21. quæst. 16. Exponitur etiam, laboris insuetus, seu laboris inexpertus, delicatus: vt χεῖρας ἀτρίπτους. Odyss. φ.

Ἀχυρότριψ, ιβος, ὁ καὶ ἡ, paleam terens. in Epigr.

Ἐλαιοτριβεῖον, ου, τὸ, locus vbi oliuæ teruntur & oleũ exprimitur.

Εὔτριπτος, tritu facilis, qui facilè teri potest seu contundi & comminui: friabilis.

Κυμινότριβον ἅλας, sal cum cumino tritus. Athen. l. 7.

Λειοτριβὴς, qui ita tritus & tusus est, vt fit λεῖος, tritu læuigatus, minutim tusus seu contusus ac contritus.

Λειοτριβέω, contero seu contundo & comminuo ita vt leuigetur. Gal. & in Geopon. Ἐκλειοτριβέω tero minutissimè, contero & contundo ita vt leuissimum euadat.

Λιθοτριβικὴ, ars lapides elaborantium ad operum ornamenta: apud Suid.

Νεότριβὴς, nuper tritus, recens tritus. Phocyl.

Ξηροτριβία, ας, ἡ, frictio sicca. Aristot. probl. sect. 37.

Ὀδοντότριμμα, τὸ, dentifricium: id quo dentes fricantur & gingiuæ.

Οἰκοτρίβης, ου, ὁ, verna, seruus vernaculus & non nunc primum emptus, sed diu domi nostræ versatus, aut ex parentibus seruis natus. Hesych. & Suid. Οἰκότριψ, idem. Phil. de vita M. l. 1.

Οἰκοτρίβαιον, (sub παιδίον) puer ex verna natus. Poll. l. 3.

Παιδοτρίβης, qui pueros exercet, præfectus pueris exercendis. Quidam exp. gymnasij magister, palestræ magister. apud Plut. in amat. narr. Item præceptor, doctor, ludimagister. Luc.

Παιδοτρίψ, pro eodem in Axiocho, & apud Luc.

Παιδοτριβικὸς, ῆ, ὸν, ad pædotribam pertinens. Et παιδοτριβικὴ (s. τέχνη) apud Aristot. ars pædotribarum.

Παιδοτριβικῶς, more pædotribarum: vel vt docet pædotribas. Aristoph. in Equit.

Παιδοτριβία, pro παιδοτριβικὴ, apud Poll.

Παιδοτριβεῖον, τὸ, locus in quo pueri exercentur.

Παιδοτριβέω, pueros exerceo, sum pædotriba. Et metaph. instituto. formo: exerceo. Exponitur etiam, educo & promoueo, apud Plut. Vtitur & Basil. ac Greg.

Ἀπαιδοτρίβητος, (dec.) qui sub magistro exercitatus non fuit. Item inexercitatus, ἀγύμναστος. Hesych.

Παλιντριβὴς, qui denuò tritus est. Apud Simonidem in Iamb. de mulieribus, παλιντριβὴς ὄνος exp. dossuarius asinus.

Φαρμακοτρίβης seu φαρμακοτρίψ, qui pharmaca terit & apparat. Poll. ex Demosth.

Χειροτριβέω, manu frico seu perfrico. in Hippiatr. Χειροτριβεῖν, apud Hippocr. pro τρίβειν.

Χρονοτριβέω, tempus tero, inutiliter tempus tero & nihil efficio. Aristot. rhet. lib. 3.

Ἀχρονοτριβὴς, (dec.) in quo tempus tritum non est, ideóque celeriter vel subito factus: aut qui tempus non terit. Hesych.

Ὠμοτριβὴς, qui tritus & contusus fuit quum adhuc crudus esset. Et ὠμοτριβὲς ἔλαιον, oleum expressum ex oliuis quæ crudæ adhuc tritæ & tusæ fuerunt. Diosc. l. 1. c. 29.

Τρίγλη, &c. vide in Τρεῖς.

ΤΡΙΖΩ, strido. * (verbum ex sono factum) Odyss. ω. ψυχαὶ τρίζουσαι. Marci cap. 9. Τρίζειν τοὺς ὀδόντας, stridere dentibus. Præt. τέτριγα pro præsenti ponitur: vt Il. ψ. ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς ἠΰτε καπνὸς ᾤχετο τετριγυῖα. Sic & apud Plut. de sera num. vind. Et Il. β. ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας, stridentes. Sic apud Synes. ep. 4. τὸ κέρας ἐτέτριγει, antenna stridebat. Et apud Luc. in Zeuxide, ἐπεὶ μόνον τετριγότων ἤκουσαν τῶν ἐλεφάντων, quum elephantorum stridorem duntaxat inaudissent. Dicitur etiam de ferro apud Alex. Aphrod.

Τρισμὸς siue τριγμὸς, οῦ, ὁ, stridor. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 16. (de vermiculis qui in ficu nascuntur) φθέγγονται δὲ οἷον τρισμόν. Dicitur & μυὸς τρισμὸς, apud Plut. in Marcello. Dicitur & τριγμὸς ὀδόντων.

Τρύζω, idem ferè quod τρίζω: murmuro, susurro. Propriè est turturis quæ hinc τρυγὼν nominatur. Aratus: Ἢ τρύζει ὄρθρινον ἐρημαίη ὀλολυγών, Cic. interpr. *Et matutinis acredula vocibus instat.* Sic Theoc. idyl. 7. ἡ δ' ὀλολυγὼν τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις. Apud Hom. Il. ι. τρύζητε exp. γογγύζητε.

Τρυσμὸς, οῦ, ὁ, murmur, susurrus, mussitatio. Greg. in poëmat.

Τρυγὼν, όνος, ἡ, turtur: dicta παρὰ τὸ τρύζειν. vnde prouerb. τρυγόνος λαλίστερος, teste Eust. Vide Aristot. hist. an. l. 5. cap. 13. & Athen. l. 9. Est etiam piscis marinus: apud Aristot. hist. anim. l. 5. cap. 3. Ælian. Nicand. & Dioscorid. lib. 7. cap. 8. & lib. 8. cap. 6. Latini pastinacam marinam nuncupant.

Τρυγονάω, ῶ, vnde apud Suid. ex Aristoph. τρυγονῶσα τὴν θύραν, exp. ἡσύχως κνῶσα.

Composita ex τρίζω & τρύζω.

Ἀμφιπεριτρύζω, circumstrideo: vel circummurmuro & susurro.

Ἐπιτρύζω, admurmuro, accino, ἐπιγογγύζω. Hesych.

Κατατρίζω, idem quod τρίζω. Hom. in Batrachom.

Παρατρύζω, iuxta murmuro. Hesych.

Ὑποτρύζω, paululum murmuro, leniter murmuro. Exponitur etiam, submissè loquor, musso.

Τρίμιθος, vide in Τερέβινθος. Τρίμμα, &c. in Τρίβω. Τρίναξ, τριξὸς, τρίπλαξ, &c. in Τρεῖς. Τριπτὸς, &c. in Τρίβω. Τρὶς in Τρεῖς. Τρισμὸς, in Τρίζω. Τριστάτης, τρισσὸς, τρίτος, τρίχα, &c. in Τρεῖς. Τριχία, &c. in Θρίξ. Τριχῆ, τριχοῦ, in Τρεῖς. Τριχόω, &c. in Θρίξ. Τρίψις, in Τρίβω. Τρόμος, &c. in Τρέω. Τροπὴ, &c. in Τρέπω. Τροφὴ, &c. in Τρέφω. Τροχάζω, &c. in Τρέχω.

ΤΡΥΒΛΙΟΝ, aut τρυβλίον, ου, τὸ, catinus, paropsis: de vase in quod cibi imponuntur, apud Luc. in Tim. ἀκριβῶς τὰ τρυβλία τῶν λιχανῶν ἀποσμήχων. Athen. lib. 12. fuisse dicit ἄγγος κεραμεοῦν, ὑποδεχόμενον ὡς εἴκοσιν ἀρτάβας. Exponitur etiam, patella, ollula, acetabulum. item culeus. Aristoph. in Pluto, ὁ Ζεὺς βούλεται εἰς ταὐτὸ ὑμᾶς ξυγκυκήσας τρυβλίον εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλλεῖν. Exponitur etiam, trulla, apud Plut. & Ioseph.

ΤΡΥΓΗ, ης, ἡ, triticum, hordeum, cereales, fruges, & quilibet fructus. Hom. hymno in Apollinem, (de Latona alloquente Delũ) Οὔτ' εὔβων σε ἔσεσθαι ὀΐομαι, οὐδ' εὔμηλον, Οὐδὲ τρύγην οἴσεις, οὔτ' ἂρ φυτὰ μυρία φύσεις. neque triticum feres, neque alias plantas produces. ¶ Pro vindemia etiam vsurpatur. Epigr. l. 2. τῇ δὲ τρύγῃ δρέπανον, vindemiæ falcem. Sic & apud Poll. l. 1. c. 12. τρύγη & τρυγητὸς pro eodem ponuntur. ¶ Item ariditas, siccitas: vt apud Nicand. in Ther. ὅταν ὕδωρ Σείριος αὐαίνῃσι, τρύγη δ' ἐν πυθμέσι λίμνης.

Τρυγάω, ῶ, f. ήσω, cereales fructus colligo: peculiariter autem, vuas carpo, vindemio. Plut. sympos. 6. probl. 7. Τρυγᾶν λέγομεν τοὺς δρεπομένους τὴν ἀμπελίνην ὀπώραν. Interdum cum accus. vt apud Hesiod. in Asp. Οἱ δ' ἐτρύγων οἴνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες, vindemiebant vites. Sic apud Aristop. in Vesp. τρυγᾶν ἐρήμας, sub ἀμπέλους, vacuas vindemiare vites. Sic & Od. η. Item metaph. fruor, percipio: Luc. (de meretricibus) καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν. Idem, καὶ σὺ Γλυκέριον ἄλλο τρυγήσεις.

Τρυγάομαι, ῶμαι, vindemior, decerpor, colligor. Diosc. l. 1. c. 149. Τρυγᾶται φοῖνιξ: & apud Athen. l. 1. τρυγηθεὶς οἶνος.

Τρυγητὴρ, ῆρος, ὁ, vindemiator qui decerpit & colligit cereales fruges & vuas. Hesiod. in Asp. ¶ Est etiam sidus cœleste. Colum. l. 11. c. 2. & Procl. Τρυγητὴς, οῦ, ὁ, idem quod τρυγητήρ.

Τρυγητὸς, οῦ, ὁ, vindemia. Plut. l. 4. symp. sub finem ἀκμάζοντι τρυγητῷ, media vindemia. Dicitur etiam τρυγητὸς δενδρῶν, ponitur apud Poll. pro fructuum autumnalium collectione. Ponitur etiam pro vindemiæ tempore, vt apud Theophylact. ep. 83. & Athen. l. 2. ex Gal. in qua tamen signif. quidam προπαροξυτόνως scribunt τρύγητος. Scribitur & τρύγητος, pro vindemia: vnde προτρύγητος apud Vitruu.

Τρὺξ, υγὸς, ἡ, Hesych. vinum recens, mustum nondum percolatũ: vt apud Athen. l. 15. στρατεύεται τῇ λύρῃ, καὶ τρύγα πίνει μαλινδίαν. Per catachresin dicitur τρὺξ & vetus vinum, vt Theocriti schol. annotauit. ¶ Item fæx vini: vt Theocr. idyll. 7. καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων. Aristoph. in Pluto, Ὅμως δ' ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἐξέπιες, Πίνειν, συνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα, quoniam vinum bibisti, fæx tibi pariter exhaurienda est. Sic & apud Plut. symp. 6. probl. 7. Dicitur etiam de fæce olei, teste Poll. l. 1. Item de scoria ferri: apud Nicand. in Alexiph.

Τρυγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fæcis plenus: vel fæcem referens, fæculentus. Alexand. Aphr. in problem. Sunt & quædam τρυγώδη κολλύρια apud medicos: de quib. Galen. τῶν κατὰ τόπους, libro 4. cap. 2. & Paul. Ægin. lib. 7. cap. 15.

Τρυγηρὸς, idem. Hesych.

Τρύγινος, ου, ὁ, fæcatus, vel è fæcibus expressus.

Τρυγίας, ου, ὁ, s. οἶνος, vinum fæculentum, vini reliquiæ cum sua fæce. Exponitur etiam, fæx. Psal. 74.

Composita: ac primùm ex τρύγη & τρυγάω.

Ἀτρυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui vindemiari nequit: vt in Epigr. ἀτρυγὴς (μέλι.

Ἀτρύγετος, sterilis: vt Iliad. ο. ἀτρύγετος ἅλς vocatur, quòd sit ἄκαρπος, inquit Eust. vel quòd τρυγεῖσθαι, i. exsiccari nequeat. Vide & in compos. ex τρὺξ. Dicitur etiam de aëre: vt Il. ρ.

Διατρύγιος, vt διατρύγιος ὄρχος, Od. ω. locus inter vitium ordines consitus frumento aliòve cerealium frugum genere. Exponitur etiam διατρύγιος, frugifer.

Ἐπανατρυγάω, denuò vindemio, vindemio iterum: veluti quum post primam vindemiam colliguntur racemuli præcedente τρυγητῷ prætermissi. Leuit. c. 19. Deut. 24.

Εὐτρύγητος, vindemiatu seu decerptu facilis.

Προτρυγητὴρ siue προτρυγητὴς, q. d. anteuindemiator: sideris cœlestis no-

stis nomen sic dicti quòd aliquanto ante vindemiæ tempus exoriatur. Arat. in Phæn. & Procl. in sphæra. Scribitur & προτρυγητὴς, apud Vitruu. lib. 9. c. 6.

Composita ex τρύξ.

Α'τρυγ@, ὁ, ἡ, ἡ, fæce carens, non fæculentus, purus: apud Athen. l. 1. & Plut. in Hellen. probl.

Α'τρύγιτ@ ἅλ@, quidam exponunt βαθύτατ@ ἀβύθιστ@, cuius τρύγα inuenire nemo queat. vide & in præcedente classe compos. à τρύγη.

Ε'λαιότρυγ@, ἡ, τὸ, olei fæx, amurca. Hesyc.

Τρυγὼν, τρύχω, vide in Τρίζω.
Τρύμα, &c. in Τρύω. Τρύξ, in Τρύγη.

-ΤΡΥΠΑ, ας, ἡ, foramen. Eust. Pro terebro accipi putatur apud Suid. vt sit idem quod τρύπανον. * Deducitur à τρύω, terebro, perforo.

Τρυπάω, terebro, perforo, pertundo. Luc. in Herc. τρυπήσας τ̃ ἄκραν τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἐλαφρὰς αὐτοὺς ἐποίησε, pertusa dei lingua. ¶ Obscœna signif. apud Theocr. idyll. 3. καὶ ὁ τράγ@ αὐτὰς (s. χιμαίρας) ἐτρύπη, i. conscendebat.

Τρυπάομαι, terebror, perforor, pertundor: vnde αὐτὸς τρυπώμενος, apud Plut. symp. 1. probl. & ex Sophoc.

Τρύπημα, τὸ, foramen, idem quod τρύπα. Epigr. l. 1.
Τρύπησις, εως, ἡ, terebratio.

Τρύπανον, τό, seu τρυπάνη, ἡ, terebrum seu terebra: prius apud Eurip. in Cycl. & Athen. l. 5. posterius apud Hesych.

Τρύπανον metaphoricè dicitur veterator. schol. Aristoph.
Τρυπανίζω, idem quod τρυπῶ. Hesych.

Composita.

Α'τρύπητος, ὁ, ἡ, non perforatus, nullo foramine peruius.

Αὐλοτρύπης, ου, ὁ, qui tibias perforat. Poll.

Διατρυπάω, perterebro, perforo, pertundo. Exponitur &, penetro, transfigo. item excauo: apud Etymol. διατετρύπηνται γὰρ κατὰ τῶν ἄκρων αὐτὰ οὖσιν.

Δυστρύπητ@, terebratu difficilis. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 8.

Εἰστρυπάω, terebro intro, terebrando penetro. Item insinuo me, clam me ingero. Suid.

Ε'κτρυπάω, terebrando egero. item veluti terebrando erumpo. Ælius Dion. apud Eust.

Ε'κτρύπημα, τὸ, id quod terebrando egeritur, ramentum seu scobs quam terebra educit: apud Theophr. loco citato.

Τρύσις, τρύσκω, vide in Τρύω. Τρυσμὸς, in Τρίζω.
Τρυσὸς, τρυπάνη, in Τρύω. Τρυφάω, τρυφὴ, &c. in Θρύπτω.
Τρυχηρὸς, &c. in Τρύω. Τρύχν@, in Στρύχν@.

-ΤΡΥ'Ω, tero, attero: idem quod τείρω, * ex quo deriuatum dicitur. item vexo, defatigo, exhaurio, conficio, eneco & macero: vnde τρύειν, Hes. exp. καταπεινεῖν, καταπονεῖν.

Τρύομαι, teror, atteror, vexor, &c. Plat. de leg. τετρυμένοι ἀλύει in Epigr. Γηραϊ καὶ πενίῃ τετρυμένος.

Τρύμα seu τρύμη, veterator & homo qui longo rerum vsu velut est tritus: apud Aristoph. in Nub. Significat & foramen, teste schol. Aristoph. vnde τρυμάτιον pro paruo foramine apud Etym. & Suid. legitur.

Τρυμαλιὰ, ἡ, iisdem foramen. Matth. 19. & Luc. 18.
Τρύσις, εως, ἡ, afflictio, ærumna. Hes.

Τρύσκω, idem quod τρύω: vnde τρύσκει, Hesych. est τρύχει. Apud eundem exp. etiam, ξηραίνει.

Τρυσὸς, ὁ, afflictus, inualidus, æger. Exponitur & λεπτός: quæ enim vel atteruntur vel emaciantur, eadem & λεπτύνονται. Hesych.

Τρύχω & τρυχόω, idem quod τρύω, attero, absumo. Od. α. Τρύχουσι δὲ οἶκον, atterunt domi nostræ collectas opes. Herodia. l. 3. ἐτρύχωσαν τὴν Ἑλλάδα. Et cum dat. Xen. Hel. 5 πολλῷ χρόνῳ τρύξειν στρατιαῖς τὴν πόλιν, exhaurire vrbem. Sic in passiuo. Od. κ. μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ, nec fame conficiamur. Pro iisdem dicitur & τρυχίζω. Gal. in lex. Hippocr.

Τρύχ@, ε@, τὸ, pannus attritus seu lacerus. Aristoph. in Acharn. Theophr. hist. plant. l. 3. c. 9.

Τρυχηρὸς & τρύχιν@, ὁ, attritus, lacer: pri* apud Eur. in Troad. posterius apud Ioseph. in Antiq. Iud. Propriè autem τρυχηρὸς est, attritus & lacer in modum τρύχους.

Τρύχιν@, consutus ἐκ τῶν τρυχῶν.
Τρυχίον, ου, τὸ, idem cum τρύχ@. Hippocr. περὶ γυναικ. l. 1.

Τρυτάνη, ἡ, trutina dicta παρὰ τὸ τρύω, quoniam τρύει seu τείρεται τῷ βάρει τῶν ὄγκων, teste Eust. Cornutus apud Persium scribit trutinam esse foramen intra quod est lingua bilancis ad quod est examinatio. Pro statera aut bilance accepit. Dem. pro cor. ὥσπερ ἂν εἰ ἐν τρυτάνῃ ῥέπων ἐπὶ τὸ λῆμμα συμβεβήκει: vbi metaphora est à grauioribus ponderibus.

Τρυτανεύω, trutino, trutina examino, trutina pensito, in trutina suspendo.

Τρύπα, τύραννο@, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex τρύω.

Α'λίτρυτος, ὁ, ἡ, ἡ, in mari vexatus: vt ἁλίτρυτος κύμβη, in Anthol. Epigr. Et ἁλίτρυτ@ γρίπων, apud Theocr. idyll. 1.

Α'ποτρύω, detero, attero. item edomo, defatigo, conficio laboribus: vnde apud Plut. in Gracch. πρὸς δὲ ἐν ἀποτρυόμεν@ τῶν βίων. apud Soph. in Trachin. ἀποτρύειν ἐλπίδα, deponere spem, lassescere & despondere animum.

Α'τρυτ@, indomitus, infatigabilis, indefessus, vt ἄτρυτος δύναμις, apud Aristot. de mundo. Et ἄτρυτος ὀφθαλμὸς, apud Plutar. Symp. 4. probl. vlt. Τὸ ἄτρυτον, nullis laboribus frangi, vita defatigationis expers. Aristot. eth. 10. c. 7. item ἄτρυτ@, qui sine intermissione vexat, vehemens, immensus: vt ἄτρυτ@ πόν@, apud Herodot. & ἄτρυτα κακὰ, apud Soph. in Aiace.

Α'τρυτώνη, Mineruæ epitheton est apud Hom. Il. β. & alibi, sic dictæ quòd bellicis laboribus inexhausta sit, seu quòd militaribus laboribus defatigari ac frangi nequeat, teste Etym.

Κατατρύω, emacero, conficio. Nic. in Alexiph. Καὶ πόσιν ἔχραισε, κατατρύσαιο δὲ γυῖα, artus ei macera.

Composita ex τρύχω.

Α'μφιτρυχάλε@, ὁ, ἡ, ἡ, attritus. Hes. & Suid.

Α'ποτρύχω, idem quod ἀποτρύω, attero, consumo, exhaurio. Plut. in Cam.

Ε'κτρύχω, seu ἐκτρυχόω, idem: apud Suid.

Κατατρύχω iisdem exhaurio, affligo, vexo. Od. ο. ἵνα μὴ δὲ κατατρύχω καὶ ἑταίρους. Theocr. idyll. 1. Τίς τυ κατατρύχει; Vsitur & Chrysost. de sacerdot.

ΤΡΩ'ΓΩ, (Fut. τρώξομαι, Aor. 2. ἔτραγον) arrodo, rodo, comedo. Od. ζ. Καὶ τὰς μὲν ποταμὸν σιύαν παρὰ δινήεντα Τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα. Theocr. idyll. 9. Αδιᾶν ἐκ δ᾽ ἁπαλὰν καλὰ δ᾽ ἐρμάξας, τὰς ἀπαλὰς Αἱ δ᾽ κόμαρον τρωγοίσας ὑπὸ σκοπιᾶς ἐπίταξε, arbutum arrodentes. Propriè de animantibus ratione carentibus dici traditur. Dicitur tamen & de hominibus: vt apud Athen. l. 14. Μελίπηκτα δ᾽ εἰ ...τρώγοιμι ἄν.

Τρῶξις, εως, ἡ, esus, vel rosio.

Τρώξιμ@, ὁ, ἡ, ἡ, qui comedi potest aut solet, edulis, vescus, Hippocr. in lib. de intern. Affect. Peculiariter τρώξιμον dicitur intybum, seu seris herba, vulgò endiuia: apud Ægin. l. 3. c. 46. & Alex. Trall.

Τρώξανα τὰ, rami tenelli & qui à pecore arrodi possunt: apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 2. ¶ At τρώξανα dicuntur quæ iumentis ex pabulo reliqua fiunt. item spinosa quædam & arida ligna. Suid. ex Pherecr.

Τρώξ, vermiculus ille qui legumina rodit. schol. Hesiod. Sunt & τρωξαλλίδες, vermium genus apud Athen. lib. 3.

Τρώκτης, ου, ὁ, comestor, vorator. Exponitur &, πανοῦργ@, ἀπατεών, Od. ξ. & ο.

Τρωκτὸς, ὁ, idem quod τρώξιμ@: vt τρωκτὴ σταφὶς, Geopon. l. 14. c. 17. Plerunque τρωκτὰ dicuntur quæ cruda comedi solēt, & secūdis mēsis apponi: vt apud Hippoc. & Artemid. l. 1. c. 60.

Τρωγάλι@, idem cum τρωκτὸς & τρώξιμ@. Et τὰ τρωγάλια, eadem quæ τρωκτὰ, bellaria. Athen. lib. 14. Aristoph. in Plut.

Τράγημα, τὸ, idem quod τρωγάλιον, quod in mensa secunda apponi solet comedendum seu arrodendū. Plat. polit. 1. Athen. l. 14.

Τραγηματίζομαι, comedo bellaria. Athen. l. 4. & 11.
Τραγηματισμὸς, comestio bellariorum. Idem l. 14.
Τρωγαλίζω, exp. ἀποτρώγω, apud Aristoph. in Vesp.

Τρώγλη, propriè esse dicitur cauerna seu foramen rosione factum, vt murium & teredinum, teste Etym. Epigr. l. 2. & in Batrach.

Τρωγλῖται, hirundinum species in foraminibus & cauernis nidulantium, quæ & ἄποδες & κυψέλλαι, Aristotel. histor. an. lib. 9 cap. 3.

Τράγ@, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'ποτρώγω, abedo, auello seu abscindo morsu, dentibus excindo. Laërt. in Zen. El. Δημήτρι@ δέ φησι τ̃ μυκτῆρα αὐτ᾽ ἀποτραγεῖν.

Α'ποτράγημα, reliquiæ bellariorum. Athen. l. 14. ex Eupol.

Διατρώγω, peredo, perrodo, vel erodo.

Ε'ντρώγω, comedens ingero in ventriculum: vel simpliciter, comedo. Athen. l. 7. ἐντραγε τὴν σηπίαν. Exponitur etiam, secundariam cœnam perago, apud eundem l. 14.

Παρεντρώγω, (dec.) in os ingero, deuoro, deglutio: apud eundem ibid.

Θερμοτραγέω, calida comedo. Luc. in Lexiph.

Κατατρώγω, comedendo seu rodendo consumo: vel simpliciter, comedo. Theocr. idyll. 5. Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὰς κανθάρος, οἳ τὰ Φιλώνδα Σῦκα κατατρώγοντες, ὑπὲρ ἀνέμοιο φέρονται.

Κυαμοτρώξ, ῶγ@, ὁ, fabarum vorator: ita dicitur iudex qui fabis quibus suffragia dabantur, victitat, aut omnis qui in suffragio ferendo fabam quæstui habet. Suid.

Παρατρώγω, abrodo, comedo.

Περιτρώγω, circumrodo, obrodo. Luc. in Nigr. Τὰ ὄστα γυμνώσαντες καὶ περιτραγόντες. Metaphor. Aristoph. in Vesp. Σὺ δὲ τὰς ἀρχὰς ἀγαπᾷς τὰς ἐκ τῶν ἀρχαίων περιτρώγειν, circumrodere & accidere.

Πτερνοτρώκτης, qui vorat πτέρνας, perninodes nomé muris in Batrachom.

Σχινοτρώξ, qui lentiscum mandit: sic dicebantur homines molles & effeminati, qui ad nitorem candorémque dentium frequenter commanducabant lentiscum. Suid.

Σχινοτρώκτης, idem Luc. in Lexiph.

Τριχοτρώκτης, pilorum erosor: nomen vermiculi pilos rodentis. Hesych.

Φθειροτραγεῖν, pediculos edere: apud Herodot.

Φθειροτρωκτεῖν, idem, apud eundem.

Φιλοτραγήμων bellariorum appetens. Athen.

Τρῶμα, vide in Τιτρώσκω. Τρῶξις, &c. in Τρώγω.

Τρωπάω, in Τρέπω. Τρώσις, τρωτὸς, in τιτρώσκω.

Τρωχάω, in Τρέχω. Τύ in Σύ.

ΤΥΓΧΑΝΩ, (F. τεύξομαι, à τεύχω, vnde & deriuatur: idem τυχέω tanquam à τυχέω, vnde & aor. 2. ἔτυχον) sum. Soph. in Aiace, Ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, intus est. Plat. in Apoll. τυγχάνει μέγιστον ἀνθρώπῳ ἀγαθὸν τοῦτο. in hac signif. sæpe participio iungitur verbi εἰμί: vt apud Thuc. l. 2. ἔτυχον γὰρ καὶ ἐν Αἰγίνῃ ὄντες, iam tum in Ægina erant. Et Luc. ἔτυχε γυμνὴ οὖσα, nuda erat. Sæpe & aliis participiis: vt Plat. in Mid. ὃ τυγχάνω ἐρωτῶν σε, quod ex te quæro. Aristop. in Vesp. τυγχάνει καθεύδων, dormit. Plut. in Cam. ἐτύγχανε νοσῶν, ægrotabat. Interdum significat, accidit vt sim, forte sum: vt apud Herodot. l. 5. ἔφη τυχεῖν τότε ἐὼν ἅμα Δημαρήτῳ, se forte tunc fuisse cum Demarato. Arist. eth. 3. c. 8. εἰ οὕτως ἔτυχεν, si forte ita esse contingat, vel, si forte ita contigerit. Accipitur enim etiam simpliciter pro contingo, euenio, accido: vt Ody. ξ. Καί μοι μάλ' ἐτύγχανε πολλά, multa mihi eueniebant. Particip. ὁ τυχὼν plerunque dicitur pro ὃς ἂν τύχῃ, quem primum sors obtulerit, quiuis quilibet: vt παρὰ τοῦ τυχόντος χρήματα λαμβάνειν, apud Xenop. Et τὸ τυχὸν πταῖσμα, offensio quæcunque, Dem. ad Phil. ep. Interdum exp. vulgaris, vilis, plebeius: vt apud Isocr. in Hel. enc. εἷς τῶν τυχόντων, ἀλλὰ μὴ τῶν πολὺ διαφερόντων, vnus è multis, vnus è plebe. At τυχὸν aduerbialiter vsurpatur pro fortuito, casu, forte fortuna: interdum &, fortasse: vt apud Synes. in ep. ad fratrem, τυχὸν δ' ἂν καὶ τὰ πρωτεῖα συγχωρηθείημεν, fortasse & primæ partes nobis indulgerentur. Interdum & τυχὸν ἴσως ἐκ παραλλήλου dicitur Attico more, teste schol. Aristop. ¶ Item τυγχάνω, assequor, attingo: in qua signif. propriè quidem de iaculantibus dicitur, qui propositam metam telis ad eam directis attingunt: vt apud Luc. in Hermot. ὀρνίθων, ἔνιοι τυγχάνουσι, aues attingunt & feriunt. Generaliter tamen & metaph. significat assequor, nanciscor, voti compos fio, obtineo impetro, idq; cũ genit. vt Od. οὐ τυχὼν παρὰ σοῦ φιλότητος. Et apud Dem. pro cor. τυγχάνειν ἀρεῖς; Sic τυγχάνειν λόγου, impetrare à iudicib. vt audiatur, & facti sui rationes afferat. Et τυγχάνειν ἐπιεικείας, obtinere vt iudices æquiores sint, nec summo iure agant, apud eundem in Mid. In rem malam apud Æschin. τυγχάνειν ζημίας, mulctari. Et κατηγορίας τυγχάνειν, in accusationem incurrere, apud Demosth. Aliquando in his signif. genit. subaudiẽdus relinquitur: vt Iliad. ε. Ἤμβροτες οὐδ' ἔτυχες, non attigisti scopum, quem petebas. Et Hesiod. in Theog. τῷ δ' ἂν τύχῃσι, qui eam nactus fuerit.

¶ Deriuata à τυγχάνω sum, vel contingo.

Τυχόντως prout contingit seu contigerit, quolibet modo, vtcunque. Aristot.

Τύχη, ης, ἡ, fortuna, euentus seu casus fortuitus, siue prosper sit, siue aduersus. Dem. pro cor. τὴν τῆς πόλεως τύχην ἀγαθὴν ἡγοῦμαι. Herodia. l. 7. ἐξ εὐτελείας τῆς ἐσχάτης εἰς τοσαύτην τύχην ἤλασε ad tantam dignitatem à fortuna est euectus. Τυχη, ἀπὸ τύχης, διὰ τύχην, κατὰ τύχην, forte fortuna, fortuitò, casu: Philostr. ep. 21. Τύχη τὸ ἄδηλον αἴτιον ἀληθῶς. Plut. ἀπὸ τύχης καὶ αὐτομάτως. Isocr. in Paneg. διὰ τύχην μισεῖ φρονοῦντας. Τῆς τύχης dicitur pro ὦ seu φεῦ τῆς τύχης, ab eo qui infortunia sua deplorat, seu fortunæ iniquitatem accusat. Xen. pæd. 2.

Τυχαῖος, fortuitus. Et τὰ τυχαῖα, fortuita, quæ forte accidunt. Synes. ep. 4.

Τυχηρὸς, idẽ vt τυχηρὰ ἀγαθὰ, apud Plut. de lib. educ. & τυχηρὰ πράγματα. Phil. de mundo. item fortunatus, felix. Suid.

Τυχηρῶς fortuitò. item fortunatè, feliciter. Etym.

Τυχικῶς, itidem fortuitò.

Composita ex eodem Τυγχάνω.

Ἐντυγχάνω, incido, occurro: Thu. l. 2. τῇ δ' ἡμετέρᾳ δυνάμει οὐδείς πω πολέμιος ἐνέτυχε, nostris viribus nullus dum hostis occurrit. Hinc οἱ ἐντυγχάνοντες dicuntur, in quos forte fortuna incidimus, qui nobis obuiam fiunt: vt apud Herodian. l. 3. φονεύειν τοὺς ἐντυγχάνοντας κελεύσας, occidere obuium quenque. ¶ Item adeo, conuenio, colloquor. Cum dat. person. Plat. in Apoll. ἐντυχόντι Παλαμήδει καὶ Αἴαντι τῷ Τελαμῶνος, quum conuenirẽ Palamedem & Aiacem. Cum πρὸς apud Plut. in Fab. ἐντυγχάνων πρὸς αὐτόν. Rom. cap. 11. ἐντυγχάνει τῷ Θεῷ κατὰ τοῦ Ἰσραήλ, colloquitur cum Deo. ¶ Item negotium & commercium habeo cũ, versor cum. Plat. de rep. εἰ ἐνέτυχες καὶ οὕτως ἔχουσι καὶ ἄλλοις, versatus sum cum. Ἐντυχεῖν τινὶ καὶ ὄψει, videre aliquem: vt apud Plat. in Lyc. Lycurgus dicitur Ὁμήρῳ καὶ ὄψιν ἐντυχεῖν, Homerum vidisse. ¶ At ἐντυγχάνειν τινὶ, in sermone, est incidentem in aliquem verba de eo facere. Greg. Naz. θεῷ δὲ ἐντυχεῖν μετὰ τοῦ μὲν ὀλίγα. ¶ Dicitur & is ἐντυγχάνειν rei alicui, qui dum ea fit, adstat & interest: vt βλαστῇ ἐντυγχάνειν, herbæ dum pullulat, adstare, apud Dioscor. in præf. l. 1. ¶ Ἐντυγχάνειν τοῖς γράμμασι, legere literas: apud Herodian. l. 4. Sic apud Plut. in Lyc. ἐντυχὼν ποιήμασι, qui legit poemata.

Ἔντευξις, ἡ, congressus, colloquium, compellatio. Plutarc. de deo. Socr.

Ἔντευξις, ἡ, idem Isocr. ad Demon. τὰς ἐντεύξεις μὴ πυκνὰς ποιοῦ τοῖς αὐτοῖς. Plut. in Solone, ἡ πρὸς Κροῖσον ἔντευξις, congressus & colloquium cum Crœso.

Ἐντευκτικὸς, ὁ, qui conueniri & compellari facilè potest: affabilis, comis, humanus. Plut. de educ. lib.

Dec. Ἀνέντευκτος, hominum congressus fugiens, inaffabilis.

Δυσέντευκτος, ad quem non facilè patet aditus, adeuntibus se difficilem præbens, inaffabilis. Polyb.

Κατεντυγχάνω, conuenio & compello aliquem contra aliũ. Basil. Κατεντευκτὴς, qui aliquem conueniens & compellans, accusat, vel alium vel illum ipsum quem conuenit ac compellat. Iobi c. 7.

Προεντυγχάνω, prius incido. Syn. ep. 108. τοῖς σκοποῖς ἡμῶν προεντυχόντες. Apud eundem ep. 88. ὡς οὐκ ἄξιον ἑτέρῳ βιβλίῳ προεντυχεῖν, quod non oportet alium librum antè legere.

Ὑπερεντυγχάνω, conuenio & compello pro, interpello & intercedo pro, Rom. c. 8. Ὑπερέντευξις, compellatio eiusmodi, seu intercessio aut deprecatio: apud Greg.

Ἐπιτυγχάνω, idem quod ἐντυγχάνω, incido. Aristop. εἶπε δ', ἵνα μὴ κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ. Syn. ep. 34. εἰ μὲν ἂν ἐπιτύχῃ σε ζητῶν, si in te incidit. Hinc particip. ἐπιτυχὼν, quilibet in quem incidimus. vt Plat. de leg. τοῦ ἐπιτυχόντος νομοθέτου γιγνόμενα, quæ cuiuslibet sunt legislatoris. Et τὰ ἐπιτυχόντα φάρμακα, quælibet medicamenta, item vilia, vulgaria, triuialia: quoniam quæ passim obuia sunt, vilia sunt. Plat. de rep. l. 2. οὐ γὰρ περὶ τοῦ ἐπιτυχόντος ὁ λόγος, non agitur de re leui. At homo ἐπιτυχὼν, vilis conditionis, vnus ex plebe. ¶ Ἐπιτυγχάνω, adeo, conuenio, colloquor: apud Plat. de leg. l. 6.

Παρατυγχάνω, adsum, intersum, Poly. μὴ δύνασθαι παρατυχεῖν τῇ μάχῃ pugnæ interesse non posse. Interdum significat, casu fortuito occurro vel adsum: vt apud Xen. ἐκβοηθεῖ σὺν τοῖς μεθ' ἑαυτοῦ παρατυχοῦσιν ἱππεῦσι, cum equitibus qui tũ fortè aderant. Sic alibi apud eundem, & sæpe apud Thuc. Plat. & Plut. Dicitur ἐκ τοῦ παρατυχόντος, ex tempore, è re nata, subitò: apud Thuc. & Plut. Dicitur & παρατυχὸν aduerbialiter. i. quum se offerat occasio, seu quum liceat: apud Thuc. l. 1.

Περιτυγχάνω, incido, fortè reperio. Xen. ἀγνώμονι κριτῇ περιτυχεῖν, in iudicem iniquum incidere. Thuc. l. 1. τῷ Ἱππάρχῳ περιτυχόντες, quum fortè in Hipparchum incidissent.

Προστυγχάνω, occurro, obuius fio, offero me: vel fortè occurro, casu obuius fio. Plut. aduersus Colot. ἢ ὁ προστυχὼν τοῦ ἐντυγχάνοντος μανικὰ κατεῖπεν. Itidem τὸ προστυχὸν dicitur quod fortè fortuna nobis occurrit, fortuitum: Plat. in Tim. Dicitur & τοῦ προστυχόντος, subitò, ex tempore, ita vt sors tulit. Plutarc. in symp. sep. sap.

Προστυχὴς, ἐος, ὁ & ἡ, idẽ quod προστυχὼν, qui fortè occurrit obuius.

Προτυγχάνω, prior sum, antè sum.

Συντυγχάνω, concurro, occurro, obuiam fio. Aristopha. ἡ σελήνη συντυχοῦσ' ἡμῖν, nobis obuiam facta. Item conuenio, adeo. vt Luc. c. 8. καὶ οὐκ ἠδύναντο συντυχεῖν αὐτῷ. item colloquor, cõgredior, conuersor, commercium & consuetudinem habeo. Dicuntur etiam nobis συντυγχάνειν quæ nobis contingunt seu accidunt: vnde συντυχόντα, casus, fortuiti euentus. Xen. Apud Plut. in Oth. πρὸς τὸ συντυχὸν, exp. in euentum fortunæ; item in præcipitem casum.

Συντυχία, ἡ, colloquium congressus. Syn. ep. 106. item euentus, casus: Sæpe apud Thuc. συντευξις idem. Suid.

Ὑποτυγχάνω, protinus apposite que respondeo, idem quod ὑπολαμβάνω. Hippocr. in ep. ad Damag. & Plut. in apophth. ac consol. ad Apol. & de orac. Pyth.

Deriuata à Τυγχάνω, assequor, nanciscor.

Τεῦξις, εως, ἡ, adeptio, consequutio. Syn. ep. 140.

Τευκτικὸς, ὁ, consequendi seu adipiscendi vim habens, qui assequi & adipisci potest. Aristot.

Τυγχάζω, idem quod τυγχάνω, assequor, attingo, vnde τυγχάζεσθαι. Hesych. exp. στοχάζεσθαι.

Composita.

Ἀντιτυγχάνω, vicissim adipiscor, vicissim assequor seu cõsequor, vicissim nanciscor: vt τοίων ἀντιτύχοιμι θεῶν πάρα, talia vicissim consequar à diis.

Ἀποτυγχάνω, aberro, non assequor: vt ἀποτυγχάνειν τοῦ σκοποῦ, aberro a scopo, scopum non attingo, apud Arist. eth. 2. Sic apud Plut. Σικελίας ἀποτυχὼν, quum Sicilia potiri non posset, seu frustratus spe potiundæ Siciliæ. Sic apud Dem. ἀποτυγχάνειν τῆς ἐλπίδος, frustrari spe. item perdo, amitto. Xen. pæd. 1. διὰ τὸ τὰ μὲν ἔχειν τὰ δ' ἐπιτυχεῖν.

Ἀποτυγχάνομαι, frustror, voti compos non fio. vnde ἀποτετευγμένος.

-τυχίῳ, frustratus cui malè quid successit. Dicitur res aliqua ἀποτυγχάνεσθαι quæ præter animi sententiam euenit, quę non ex voto succedit: sæpe apud Luc.

Ἀποτυχόντως, præter votum.

Ἀπότευγμα, τό, res quæ malè & præter animi sententiam successit. Plut. περὶ εὐθυμ. & Cic. ad Att. l.9. ep.21.

Ἀπότευξις, repulsa, siniſter & infelix successus, cùm quis voti sui compos non fit. Plut. in Galb.

Ἀποτευκτικός, qui solet aberrare & frustrari. Dicitur ἀποτευκτικὸν φάρμακον, quod infelix esse & successu carere compertum est: cui oppon. ἐπιτευκτικόν, apud Gal. l.4. τῶν κατὰ τόπους.

Ἀποτυχίμα & ἀποτυχία, spei frustratio, infelix successus, infortunium: vel etiam repulsa.

Ἀτεύκτος, qui consequutus non est. Ἀτευκτέω, non attingo, non assequor, aberro, idem quod ἀποτυγχάνω, apud Suid. cū genit.

Ἀτυχής, &c. vide in compositis ex τύχη quæ sequuntur.

Ἐκτυγχάνω, assequor. vnde partic. ἐκτυχών, assequutus. Greg. Naz.

Ἐντυγχάνω, adipiscor, inuenio, nanciscor: vt apud Xen. ὁ τοῖς παρεσι συντυγχάνειν ἀρκοῦντως χρώμενος, qui rebus inuentu & adeptu facillimis moderatè vtitur. Sic ἐντυγχάνειν ἐπιστολαῖς, accipere & adipisci literas: apud Synes.

Ἐπιτυγχάνω assequor, nanciscor: propriè de sagittariis, vt & ἐπιτυγχάνειν. Plut. de def. orac. καθάπερ οἱ πολλὰ βάλλοντες ἐπιτυγχάνουσι πολλάκις, qui multum iaculantur, sæpe attingunt & assequuntur scopum. Et metaph. apud Demosth. δόξης ἐπιτυγχάνειν, gloriam assequens gloriam sibi comparans. Passiuè res aliqua ἐπιτυγχάνεσθαι dicitur quum succedit & ex animi sententia euenit. Et ἐπιτευγμένη πρᾶξις apud Polyb. res quæ felici successu & ex voto agitatæ sunt.

Ἐπιτυχής, έος, ὁ & ἡ, qui voti sui compos fit. Apud Isocr. in Panathen. δόξα ἐπιτυχής; καιρῶν quæ occasiones nanciscitur.

Ἐπιτυχόντα vt assequaris, prospero successu, feliciter. Isoc.

Ἐπιτυχία, adeptio, prosper successus. Alcidam. & in epitome Polyb.

Ἐπίτευγμα & ἐπίτευξις, idem cum ἐπιτυχία, adeptio, successus. Item obtentio, reditus, prouentus, apud Suid.

Ἐπιτευκτικός, qui solet assequi ad id quod contendebat, successu non carens, idem qui ἐπιτυχής. vt ἐπιτευκτικὸν φάρμακον. Paul. Ægin. l.3. c.78. cui oppon. ἀποτευκτικόν.

Κατατυγχάνω, euenio, successum habeo. Demosth. pro cor. Exponitur etiam assequor, sortior. itidémque κατατυχών, voti compos, successu vtus.

Περιτυγχάνω, nanciscor. cum dat. Xen. Dem. Thuc.

Composita ex nomine τύχη.

Ἀτυχής, έος, ὁ, ἡ, infortunatus, infelix. Demosth. Exponitur etiam, non compos voti, cui opponitur ἐπιτυχής: ex τυγχάνω potius deriuatum.

Ἀτυχῶς, infeliciter, item præter votum. Isocr.

Ἀτυχία, ἡ, fortuna aduersa, casus aduersus, infortunium: item calamitas, clades. Plut. Isocr.

Ἀτυχέω, ῶ, aduersa fortuna vtor, infortunatus sum, infeliciter rem gero: Isocr. in ep. ad Philipp. ὥστ᾽ ἐν τοῖς περὶ τὸ πολεμεῖν ἀτυχοῦσι, tanto infortunio bellum gerunt. Synes. ep.10. ἀτυχῶ δὲ πολλὰ καὶ οἷα ἄνθρωπος ἀτυχήσαι δύναιτ᾽, in multis miser sum & calamitosus. Significat etiam idem quod ἀποτυγχάνω, non assequor, voti compos non fio, frustror, repulsam patior: Xenoph. Pæd.1. Interdum etiam cum genit. vt in Axiocho, οὐκ ἀποτυχήσῃς μου οὐδ᾽ ἑνός τῶν μετρίων, non feres repulsam.

Ἀτυχεῖσθαι, dicitur quod aduersa fortuna geritur: vnde τὰ ἀτυχηθέντα, apud Dem. quæ aduersa fortuna gesta sunt.

Ἀτύχημα, τό, idem quod ἀτυχία. Thuc. Aristot.

Ἀτύχητος, idem. Hesych.

Δυστυχής, idem cum ἀτυχής, miser, calamitosus, infelix: Isocr. in Nic. Eurip. &c.

Δυστυχῶς, infeliciter, reflante fortuna, aduersa fortuna. Luc. scribitur.

Δυστυχία, infortuniū, aduersa fortuna, calamitas. Isocr. Plut.

Δυστυχέω, difficili & aduersa fortuna vtor, res mihi sunt aduersæ, infelix sum: Isocr. Interdum cum dat. vt apud eundem, δυστυχῶ τοῖς πολέμοις, aduersa fortuna vtor in bello. Interdum cum ἐν vel περὶ, vt Luc. δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. Plut. in Camillo, δυστυχήσας περὶ τὴν μάχην. Interdum cum accus. Hermog. δυστυχῶ τὴν ἀπαιδίαν. Passiua voce δυστυχεῖσθαι dicuntur ea quæ non succedunt feliciter, sed aduersa fortuna fiunt. Xen. Hellen.4.

Δυστύχημα, infortunium, calamitas. Xen. Hellen.4.

Ἐνδυστυχέω, (dec.) infelix & miser sum in. Plut. in Fab. Eurip. in Bacch.

Ἐπιτυχής, vide cū ἐπιτυγχάνω in præcedenti ordine cōpositorū.

Εὐτυχής, fortunatus, felix. Plut.

Εὐτυχῶς siue εὐτυχῶς, feliciter, fortunatè, fauente fortuna: Herodian. lib.3.

Εὐτυχία, felicitas prospera & secunda fortuna. Isocr.

Εὐτυχέω, felix sum, feliciter rem gero, fortuna mihi fauet. Thuc. lib.7. Xenoph. Pæd.3. Apud Dem. pro cor. εὐτυχεῖτε in fine epistolæ, pro ἔρρωσθε, valete. Aliquando cum ἐν: vt apud Synes. epist.44. Ipsæ etiam res dicuntur εὐτυχεῖν quum feliciter succedunt & ex animi sententia. Thuc. libr.4. itidémque εὐτυχεῖσθαι, quum feliciter geruntur. Plut. Interdum εὐτυχέω significat assequor, consequor, nanciscor, adipiscor, obtineo impetro: cum accus. & aliquando cum genit. Synes.

Εὐτύχημα, idem quod εὐτυχία. Xen. Plut. Aristot. &c.

Dec. Διευτυχέω, vsquequaque prospera vtor fortuna.

Ἐνευτυχέω, felix sum in, feliciter ago in. Aristid.

Κατευτυχέω, vt κατευτυχῶ τῶδε τῷ πράγματι, apud Areth. in Apoc. mihi hęc res successit.

Κακοτυχής, idem cum δυστυχής, infelix. Eur. in Hippol. Steph.

Κακοτυχέω, ῶ, infelix sum, infeliciter ago. Thuc. l.2.

Τυκάνη, τυκτός, &c. vide in Τεύχω.

ΤΥΛΟΣ, ου, ὁ, callus seu callum cutis in aliqua corporis parte obdurata ex labore vel opere. Lucian. τὰς χεῖρας τύλων ἀνάπλεως. Diosc. de laserpitio, ἥλους τε καὶ τύλους αἴρει προκαταχαραχθέντας, callos prius circumscarificatos. ¶ Item clauus ligneus. Aristop. in Acharn. item τὸ αἰδοῖον vnde ἀποτυλόω Hes. & Poll.2. ¶ Τύλους à medicis superciliorum etiam pilos dici testatur. Poll. l.2.

Τυλώδης, εος, ὁ & ἡ, callosus. Plu. de aud. ἐν σκληρᾷ σαρκὶ καὶ τυλώδει.

Τυλόω, callosum reddo, callum obduco. Xen. de arte equ. ὁ μὲν γὰρ (χαλινὸς) ἂν πρὸς αὐταῖς, (s. γνάθοις) τυλοῖ τὸ στόμα.

Τυλοῦμαι, callosus & durus fio, occallesco: vnde τετυλωμέναι ῥαχίδες, apud Diosc. Apud Suid. κορῶναι σιδήρῳ τετυλωμέναι dicuntur clauę ferro obductę seu inductæ.

Τύλωμα, τό, idem quod τύλος. Hes. & schol. Aristoph. ¶ Item pars pedis inferior: calcaneus seu vola, vel planta pedis. Poll. l.2.

Τύλωσις, εως, ἡ, ipsa actio callum obducēdi, vel occallescendi. Medicis sic dicitur magna & inueterata internę palpebrarū faciei asperitas: quę iam callum contraxit. Æg in. l.3 c.22. Act. 7. Τυλωτός, vnde τυλωτὰ ῥόπαλα: clauę præferratę.

Τύλη, seu τυλα, ἡ, idem quod τύλος. Aristoph. in Acharn. ¶ Item cameli à spina dorsi incipiens summa pellis. Hesych. ¶ Item culcitra seu culcita, lodix. Epigr.2. Exponitur etiam, stragulum. Suid.

Τυλεῖα, & τυλεῖον, idem Poll. l. 10. c.8. ex Sophoclis Iocle. λινόρραφος τυλεία, culcitra consuta ex panno lineo, vel consuta filis lineis.

Τυλίττω, in modum culcitrę conuoluo: vnde τυλιχθείς exp. συστραφείς. Exponitur etiam perscrutor, indago: more eorum qui cum ueris stragulis aliquid perquirunt.

Composita.

Ἀνατυλίττω, reuoluo seu euoluo quod est inuolutum. Luc. Exponitur & simpliciter, voluo, voluto.

Ἀποτυλόω, glandem renudo. Pherecr.

Ἐντυλόω, callum obduco, idem quod τυλόω.

Ἐντυλίττω, inuoluo. Matt.27. Ἐντυλίττομαι, inuoluor. Aristoph. in Nub.

ΤΥΜΒΟΣ ου, ὁ, bustum, sepulcrum. Od. μ. Τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες, Πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐῆρες ἐρετμόν. Apud Etym. & Suid. deriuatur ex τύφω, vro, cremo, quoniam ibi defunctorum cadauera cremabantur. Eurip. in Med. γέροντα τύμβον, dixit capularem senem & propediem busto inferendum.

Τυμβεὰς αὐδή, vox seu sermo sepulchralis Nonn.

Τυμβὰς, άδος, ἡ, dicitur venefica, quòd identidem in sepulchris seu circum sepulchra versetur. Hesyc.

Τυμβείτης ου ὁ sepulchralis. vt λᾶας τυμβείτης apud Suid ex Epig.

Τυμβεύω, busto infero tumulo, sepelio Sop. in Aiace. αὐτ᾽ ὅτις ἐστ᾽ ἀνὴρ ἐφέρων τουτονὶ ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ Apud eundem in El. τυμβεῦσαι χοάς, exp. libamina super bustum effundere. Apud Lycophr. Ἄσαρκα μισύλλας ἐτύμβευσε τάφῳ, exp. deuorauit: quasi in ventre sepeliit.

Τύμβευμα, id quod busto infertur. cadauer. Euripid. in Ione, θηρσὶ φίλον τύμβευμα, feris acceptum cadauer.

Τυμβεία, ἡ, tumultuatio, inhumatio: apud Suid.

Composita.

Ἄτυμβος, ὁ, & ἡ, busto carens, inhumatus, insepultus.

Ἐπιτύμβιος, seu ἐπιτυμβίδιος, super sepulchro positus: vt ἐπιτύμβιος κρωσσός in Epigr. item ad sepulchrum pertinens siue ad sepulchri honorem: vt ἐπιτύμβια θέσμια, apud Nonn. Et ἐπιτύμβιος, vel ἐπιτυμβίδιος λόγος, oratio quæ ad ornandum sepulcrum habetur. Ἐπιτυμβίδιαι cognominatæ fuerunt etiam alaudæ apud Theocr. id.7. vel quod vt plurimum circa busta versentur: vel quòd celuti τύμβον in capite ferant: habent enim aliquid erectum in eo & galerum quendam, vnde & galeritæ dicuntur: teste eius schol.

Ἡμιτύμβιον, dimidiatum vel paruum bustum. Suid. ¶ Poll. l.7. c.17. ex Aristoph. Pluto, ἦν ἐστι ἡ καλοῦμεν ἡμιτύμβιον ἢ ἐξ ἀχυρ... [illegible] ... dicit quod in media comœdia vocabatur ... [illegible] Sed quidam in hoc significatu ibi legunt ἡμιτύμβιον: quemodo & Gal. apud

apud Hippocr. ἡμιτύβιον testatur esse ὀθονίου παχέος μέρος partem crassi lintei.

Περιτύμβιος, qui sepulcro seu busto circumfusus est: vt περιτύμβια δάκρυα, in Epigr.

Τύμμα, τύμπανον, &c. vide in Τύπτω. Τυνη in Σύ.

ΤΥΝΟΣ, vel potius τυννός. [& apud Hesych. τυννός] paruus, μικρὸς schol. Aristoph.

Τυννοῦτος, vel (Attica terminatione) τυννουτοσί, paruus, paruulus, tantillus: vocabulum est Atticum frequens apud Aristoph. vt in Acharn. Ὁ δ᾽ ἀνὴρ ὁ λέξων οὑτοσὶ τυννουτοσί, vbi schol. annotat τυννουτοσί, dici ostendendo minimum digitum. Et in Nub. παράδειον ἂν τυννουτονί. Ibidem. ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουί, à ventriculo tantillo. Et in Ran. ἐν ἀλοιφείῳ τυννουτῳί.

Τύξις, vide in Τεύχω.

ΤΥΠΤΩ. F. ψω, verbero, percutio, pulso, tundo. Il. φ. ἰσυσάμενος ξίφος ὀξὺ τύψε κατὰ κληῖδα κατ᾽ αὐχένα. Od. μ. κάθεσαν ἁλὸς ἐρχόμενα βαθεῖαν τύπτετο. Xen. Pæd. 5. τυπτέ αὐτ᾽ εἰς τ᾽ ὦμον.

Τύπτομαι, verberor, percutior, &c. Il. ο. βλήμενος ἠὲ τυπείς, telo ictus aut gladio percussus. Plat. de leg. l. 11. κατὰ δραχμὴν ἑκάστην τυπτέσθω πληγάς, in singulas drachmas singulos accipiat ictus.

Τύμμα, τό, ictus, percussus, plaga. Theocr. idyll 4. Ὁ ἀνίκητον δέ τύμμα καὶ ἄλικες ἄνδρα δαμασθέντι. Vtitur & Philetas apud Athen. lib 2. & Agath. Epigr. lib. 2.

Τυμμὴ, ἡ idem: apud Suid.

Τυπτήρ, ὁ iidem apud eundem. Scribitur & τύπτη, apud Hesych.

Τύπτης, ου, ὁ eidem est πλήκτης, percussor.

Τυπάζω, idem quod τύπτω, apud eundem.

Τυπεῖ, pro eodem. Hesych.

Τυπετὸς, ὁ, percussio, verberatio: peculiariter ea qua in luctu & mœrore quidam pectora tundunt & pulsant, quidam caput & femur percutiunt: planctus, plangor. Dion. Halic. inst. lib. 5.

Τυπικὸς, οῦ, ὁ, qui ictibus aut malleo ductus est, ductilis: vt τυπικὸς χαλκὸς: apud Poll. l. 7.

Τυπὶς, ίδος, ἡ malleus. Plut. in polit. præcept. Τυπὶς, pro eodem apud Apoll. Rhod. Arg. 4.

Τύπος, ου, ὁ, vestigium & nota percutiendo seu pulsando impressa. Athen. l. 13. τοὺς τύπους τῆς πληγῆς ἰδεῖν. Interdum & vestigium quocunque modo impressum: vnde χύτρας τύπος, vestigium quod in cinere impressum reliquit apud Plut. Sympos. 8. Item figura simulacrum imago, effigies: vt τύπος τοῦ θεοῦ, apud Herodian. l. 5. & τύπος τῆς μορφῆς, apud Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 19. [illegible] & apud Isocr. & Naz. Interdum τύπος dicitur exemplum seu exemplar quod imitamur. Lat. forma & formula: vt in ep. P. ad Tit. c. 2. σεαυτὸν παρεχόμενον τύπον καλῶν ἔργων. Sic & alibi in epist. eiusdem, & apud Damasc. item descriptio minus exacta, & qua sit rudiore Minerua: vnde τύπῳ exp. pingui Minerua crasso modo: interdum & summatim, paucis. Aristot. eth. 1. c. 3. τύπῳ [illegible] εἰκονῶσαι. Theophr. hist. pl. l. 3. ὡς ἐν τύπῳ εἰπεῖν, vt summatim dicam.* In medicina τύπος nominari dicitur forma atque ordo qui per accessiones remissionésque in morbi temporib. notatur, quo morbi genus discernitur: vnde Galeni liber περὶ τύπων. ¶ Erat & τύπος, iudicium quoddam quo iis interdicebatur foro qui creditoribus patria non facerent: teste Philostr. in vitis Sophist. & Cæl. Rhod. l. 8. c. 10.

Τυπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, non exactus, rudi descriptione comprehensus: vt τυπώδης μάθησις, apud Aristot. de mun.

Τυπωδῶς, idem quod datiuus τύπῳ. Cic. ad Att. lib. 4. Exponitur &, expressè, graphicè: apud Strab.

Τυπικὸς, figuratus, symbolicè innuens & figurans. Greg. de bapt.

Τυπικῶς typicè per figuram & formam, apud eundem.

Τυπόω, ῶ, informo, figuro, signum imprimo vel insculpo. Appian. ἐτύπωσεν ἐπιστολὴν τῇ σφραγῖδι τοῦ Μαρκέλλου, signum impressit: apud Greg. τῇ γραφῇ τυπωθέντες, exp. factæ scripturæ penicillo effigiati.

Τύπωμα, τό, idem quod τύπος, figura: vt τύπωμα μορφῆς, apud Eurip. in Phœn. Apud Soph. τύπωμα χαλκόπλευρον, vrna ærea seu ex ære sculpta.

Τύπωσις, figuratio, formatio, expressio.

Τυπωτὸς, informatus, expressus, effictus. Lycophr.

Τύπανον, τό, baculus, baculum. Item instrumentum quoddam, bellicum quo cietur sonus. Hom. hymno in matrem Deorum, Ἠδὲ κροτάλων τυπάνων ἰαχὴ, σύν τε βρόμος αὐλῶν εὔαδεν. Legitur & apud Apoll. Rhod. & in Epigr.

Τύμπανον, itidem fustis seu baculus teste Suid. Est τύμπανον seu τύμπανος etiam instrumentum, quo pulsato sonus scietur, apud Eurip. in Cycl. Τί βακχιάζετ᾽; οὐ Διόνυσος τάδε, οὐ κρόταλα χαλκοῦ τυμπάνων τ᾽ ἀράγματα. Vtitur & Athen. l. 8. & l. 13. ¶ Dicitur & auis quædam τύμπανος, apud Arist. hist. an. l. 9. c. 1.

Τυμπανίας, ιτος, & τυμπανίτης, & τυμπανίας, ου, ὁ. dicitur hydrops quidam, quòd eo venter ita tendatur vt tympanum, & ita tentus pulsatúsque tympano similem sonum reddat. Nic. in Alexiph. Hippocr.

Τυμπανίζω, fustibus cædo: vnde in ep. ad Hebr. c. 11. ἐτυμπανίσθησαν, quidam exp. fustibus cæsi sunt. item tympanum pulso seu tundo. Reg. l. 1. c. 21. ἐτυμπάνιζεν ἐπὶ ταῖς θύραις τῆς πόλεως.

Τυμπανισμὸς, tympani pulsatio, Plut. de fort. Alex. l. 2.

Τυμπανίστρια, quæ tympanum pulsat, tympanistria. Demost. pro cor.

Κτυπέω. (factum ex τυπέω pleonasmo τοῦ κ) pulsu sonitum cieo, qualis est tympani, strepo, resono. Il. ψ. (de arborib. cæsis) ταὶ δὲ μέγα κτυπέουσαι πίπτον, magno cum sonitu terram pulsantes. Eurip. in Med. ἄφαρ δὲ στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν, cursu crebro domus strepebat seu sonitum edebat. Luc. de salt. τῷ σιδηρῷ ὑποδήματι κτυπούντων. Significat etiam, quatio, percutio, tundo: vt apud Hesiod. in Asp. χθόνα δ᾽ ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι. Apud Eurip. in Rheso, Πολλοῖσι σὺν κωδώνων ἐκτύπει φόβον, exp. metum sonitu incutiebat.

Κτυπέομαι, idem. Aristoph. in Pluto.

Κτύπημα, τό, sonitus, strepitus: propriè, qui pulsu cietur: interdum & fragor. Eur. in Androm.

Κτύπος, ου, ὁ, idem. Il. τ. Od. π. Xen. Pæd. 7.

Πίτυλος, Στύπος quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primum ex τύπτω, cum præpositione.

Ἀντιτύπτω, vicissim verbero, repercutio. Aristoph.

Ἀντίτυπος, ου & ἀντιτυπής, έος, ὁ καὶ ἡ, ictum repellens, repercutiens, vel qui pedum illisui non cedit, nec rumpitur: durus, asper vt βεὸς ἀντιτύποιο. Epigr. lib 4. & ξύλον ἀντίτυπον, Luc. in Hermot. Sic ἀντιτυπὲς ῥεῖθρον, apud Herodian. l. 6. Metaphoricè homo ἀντίτυπος dicitur, qui monentis verba non admittit, sed instar duræ incudis repercutit: renitens, refractarius. Plat. in Theæt. σκληροὺς λέγεις καὶ ἀντιτύπους ἀνθρώπους. Interdum significat contrarius, repugnans: vt ἀντίτυπος μῦθος, apud Nonn.

Ἀντιτυπία, ἡ, renixus τοῦ ἀντιτύπου: durities, asperitas. Athen. l. 3. Plut. de exil. & περὶ φιλαδελφ. Exponitur etiam, dissidentia & contrarietas apud eundem.

Ἀντιτύπως, repercutiendo, cum repercussione & renixu. item durè, asperè.

Ἀντιτυπέω, sum ἀντίτυπος repercutio, relido Luc. μὴ ἀντιτυπήσῃς τῷ ὅπλῳ item renitor, resisto, refragor. Arist. eth. 4. c. 6.

Ἀποτύπτω, verberare desino. Ἀποτύπτομαι, desino vapulare. Herodot. l. 2.

Ὑποτύπτω, verbero. Exponitur &, suffringo, decutio. Greg.

Composita sine præpositione: ac primum retinentia π.

Πατροτύπτης, ου ὁ, patris percussor aut verberator, qui patrem verberibus afficit. Poll. ex Isæo.

Στερνοτύπης, qui pectus tondit seu ferit: vt fit in dolore: Hesyc. & Suid.

Στερνοτύπτομαι, pectus ferio, pectus verbero seu plango. Suid.

Composita formata ex temporibus verbi τύπτω quæ τ abiecerunt & ex τυπέω.

Ἀλληλοτυπεῖν, sese inuicem ferire. Ἀλληλοτυπία, mutua conflictio Philo de mundo.

Βουτύπος, bouem cædens, qui boues mactat. Athen. l. 14. ¶ Est etiam species animalculi quod ἐμπὶς dicitur, teste Hesych.

Δουριτυπής, hasta verberatus. Δουριτυπὴς σφῦρα, malleus ad tundenda ligna: in Epigr.

Ἐγγλωσσοτυπέω, seu Ἐγγλωττοτυπέω, q.d. lingua crepo: in ore semper habeo & iacto seu prædico. Aristoph. in Equit.

Ζηλότυπος, inuidia percussus: ὁ ζήλῳ τυπείς: qui præ feruore amoris riualem pati nequit, sed aliis eiusdem amoris inuidet societatem. Aristoph. Luc.

Ζηλοτυπία, ἡ. zelotypia: propriè illa euidentia qua riualem in amore mulieris pati non possumus, generaliter, ægritudo ex eo quòd alter quoque potiatur ea re quam nos ipsi concupiuimus. Plut. in Per. Luc. Æsch. &c.

Ζηλοτυπέω, zelotypus sum, præ feruore amoris riualem pati nequeo. Athen. l. 12. ζηλοτυπήσας τὴν αὐτοῦ γυναῖκα Et generaliter, zelo ducor. Greg. τίς δὲ μᾶλλον ὡς κατὰ θεὸν ὑβρίσθεὶς ἐζηλοτύπησεν; Item. æmulor, zelo bono prosequor Idē, ζηλοτυπεῖ τὴν ἀλήθειαν κινδυνεύουσαν. Item inuideo, animo maligno prosequor, Æsch. contra Ctesiph. καὶ θηρία ζηλοτυπεῖν ἀρετήν.

Decomp Ἀζηλότυπος, zelotypia & inuidia carens. Cic. ad Att. Ἀζηλοτύπητος quem æmulari aut cui inuidere nemo solet. Plut. in lib. an seni capess. resp.

Διαζηλοτυπέομαι, æmulor inuideo. Athen. l. 13.

Ἐπιζηλοτυπέω, zelotypia laboro.

Ἡλοτύπος, clauo percussus aut fixus. Nonn.

Ἰοτυπής, iaculo seu sagitta percussus. Epigr.

Καλοτύπος ligna tundens: ita dicitur picus Martius à tundendis arboribus. Aristoph.

Κεντροτύπως stimulo seu aculeo feriens, aculeum infigens. schol. Aristoph.

Λαοτύπος, q.d. qui tundit seu percutit lapides: lapicida. Poll. ex Soph. Item

Λατύπη, ἡ, quod e lapide abraditur. Plut. de primo frig. Item terra figlina, terra Cimolia, vel gypsum, schol. Aristoph. Numeratur & inter χαλκέως instrumenta, apud Plut.

Λατυπέω lapides incido. Itē muros è lapidib. extruo. Lycoph.

Μηροτυπής femora feriens seu percutiens: vt μηροτυπὴς χειρῶν in Anth. Epigr.

Ὀρθοτυ-

Ὀρειτόπ☉,qui ligna in montib.cędit,lignator. Pro quo dicitur & ὀρειοτύπ☉,apud Theoph.& ὀρειτύπ☉,apud Nic.in Ther.

Ὀρειτυπία,labor ille quem in montibus subeunt.Hippocr.

Ὀρειότυπος,idem quod,ὀρειότυπ☉,infrà Nic.in Ther.

Στερνότυπος,pectora tundens & feriens.Apud Eur.in Suppl.

Στερνοτυπεῖς κτύποι,strepitus pectora plangentium.

Στερνοτυπέομαι,idem quod suprà στερνοτυπέομαι. Athen. l.6. & Synes.ep.137. [&u-

Χαλκότυπος,ære percussus,ære inflictus: vt χαλκοτύπους ὠτειλάς. Il.τ.Χαλκοτύπος,qui æs percutit,faber ærarius. Plut. in Peric. Accipitur & pro χαλκοπλάστης,apud eundem περὶ δυσωπίας, & Xen.Hellen.3.

Χαλκοτυπεῖσθαι,dicitur quod fingitur à fabro ærario seu æris fusore. Plut.in polit.pręcept.

Χαμαιτύπ☉,humi feriens & tundens:vt χαμαιτύπ☉ accipitres qui humi seu super terram rostro suo & vnguibus in prædam irruunt,eamque tundunt.Aristot.hist.an l.9.c.36.

Χαμαιτύπη,ἡ,scortū triuiale,quod humi se cuiuis prostituit.Plut.de educ.lib. [tuunt:lupanar.Suid.

Χαμαιτυπεῖον,locus in quo eiusmodi meretriculę se prosti-

Χαμαιτυπία,scortatio cum triuiali & abiecto scorto.Hes.

Χοροιτύπος,qui in choro seu chorea terrā pedib.pulsat:vel ὁ χορὸν τύπτων,i.ipsum saltationis locū.Apud Hom.Mercurius chelyn suā inuentā χοροιτύπον appellat,vel quod instrumentum musicum inde confectum efficiat vt choreæ agitentur & terra à saltantibus pulsetur:vel quòd ipsum instrumentum digitis pulsetur in choreis:qua signif.scribendum foret χοροίτυπον.

Χοροιτυπία,ipsa actio plaudendi pedibus solum inter saltandum:chorus vel chorea.Il.ω.

Χρυσότυπ☉,ex auro percussus,ex auro confectus:deauratus vel aureus:vt χρυσοτύποις φιάλαις,apud Eur.in Electra.

Composita cum nomine τύπ☉ & eius deriuatis.

Ἀνατυπόω & ἀνατυπόομαι, reformo,iterum formo. Et metaph. informo aliquid in animo,informationem rei alicuius concipio,imaginor.Greg. [rio:διανόησις.Suid.

Ἀνατύπωσις,reformatio vel formatio.Hesyc. Item imagina-

Ἀντίτυπ☉,seu ἀντίτυπον,typus,figura,exemplum.Greg.Ἀβραὰμ θυσίας ξένην ἐξ τῆς μεγάλης ἀντίτυπον. Apud eundē orat.in pascha anguis æneus à Mose erectus dicitur κρεμασθεὶς ὡς τύπος τ' ὑπὲρ ἡμῶν παθόντος, ἀλλ' ὡς ἀντίτυπ☉. Significat etiam exemplar. ἀντίγραφον,apud Syn.ep.ad Theophr. Adiectiuè etiam accipitur ἀντίτυπος pro eandem formam habens,similis:vt ἀντίτυπα ἤθη apud Nonn.

Ἀποτυπόω & ἀποτυπόομαι,exprimo,effingo. Plat.in Tim.

Ἐναποτυπόω,(dec.)imprimo.

Ἀρτίτυπ☉ ὀπωπή,aspectus recens formatus:apud eundē.Nonn.

Ἀρχέτυπον,τὸ,exemplar primigenium,forma primigenia : typus initio factus & omnium primus.Luc.in Zeux.Dicitur & ἀρχέτυπ☉ γραφή,apud Phi.de v.M.l.3. Vtriusque autem vocis proprius vsus est in imaginibus,metaphoricus in aliis rebus.

Ἀρχετυπία,exemplar,idea.Dion.Areop.de cœl.hier.

Ἄτυποι,dici putantur,qui non satis expedito plectro linguæ vtuntur quasi non satis verba exprimentes conformantésque. Item qui decenti & iusta membrorum forma destituti quasi monstrosi sunt.

Ἀτύπωτος,nō formatus,nō effictus seu expressus:apud Suid.

Γνωμοτύπ☉,q.d.sententiarum excussor:sententiarum fabricator Aristoph.in Ran.& Aristot.rhet.l.2.

Γνωμοτυπικός,qualis est τῶν γνωμοτύπων.

Γνωμοτυπικῶς,exp.γνωμολογικῶς.Suid.

Γνωμοτυπία,exp.γνωμολογία ἀκριβής.Hesyc.

Διατυπόω,informo,instituo. Item conformo,meliùs dispono:apud Suid.διατυπῶν τὸ ἀτύπωτον, ἢ μετάγων πρὸς εὐσχημοσύνην τὸ ἄτακτον.Item sancio,condo:vt διατυπῶν νόμους. Item constituo,statuo,animo concipio.Herodian.l.4.ταῦτα δ' αὐτῶν διατυπούντων, hęc dū illi apud se cōstituerent & agitarent.

Διατύπωσις, informatio.Basil.de vita solit. ὑπὸ ἕξεως τῆ καρδίᾳ τὰς ἐκ τῆς θείας διδασκαλίας ἐγγινομένας διατυπώσεις.Item informatio,i.descriptio,lineamentum. Exp.&,constitutio,statutum,item testamentum:apud Chrysost.

*Decomp.*Ἀδιατύπωτος, qui informatus & effictus non est, informis:vt ἀνὴρ ἀδιατύπωτος,apud Ocell.de vniuerso.

Δυσδιατύπωτος δοῦλ☉, seruus qui ægrè ad bonos mores formatur.Chrysost.

Ἔκτυπ☉,expressus ex archetypo.Plin.l.35.c.21.& l.37.c.10.

Ἐκτύπ☉,expressè:vnde ἐκτυπώτερον,expressiùs,perfectiùs apud Greg.

Ἐκτυπόω,exprimo,effingo,item formo,informo.Plut.de placit.philos.ἐκτυπῶ εἰς κηρὸν,in ceram exprimo. Greg. ἐκτυπώσαιεν κηρὸν,ceram informent.

Ἐκτυπόομαι,idem.Plat.de leg.l.6.

Ἐκτύπωμα, expressio,effigies.

Ἔντυπ☉,impressus.Ἐντυπάς,(aduerb.) impresso corporis vestigio.Il.ω.

Ἐντυπόω & ἐντυπόομαι, imprimo. Item formam & effigiem exprimo.Aristot.de mundo.

Ἐντυπωμένως,impresso vestigio. Vtuntur Hesych.Suid. & Eust.in expos.ἐντυπάς.

Ἐντύπωσις, dicitur humeri acetabulum, vbi humerus cum brachio coalescit & committitur. Poll.l.2.

Ἐντυπωτής,impressor.

Ἱερότυπ☉,cui sacra figura impressa est.Dionys.

Μετατυπόω,transformo.Eust. Μετατύπωσις,transformatio seu transfiguratio:schema apud Gram. quo aliquid transformatur ex composita dictione in simplicem, teste Eust.vt quum λευκὰ πέτρα dicitur pro λευκόπετρα,& κενὰ δόξα,pro κενόδοξα.

Παράτυπ☉,perperam cusus & signatus: vt παράτυπον νόμισμα, apud schol.Aristoph.

Παρατυπόω,perperam formo seu figuro:vel obiter & in transitu formo.

Παρατυπωτικῶς,rudiùs,minúsque expressè,crassiore Minerua.Gal.de caus.symp.l.3.

Πρόστυπος,appressus seu impressus.Athen.l.5.& Diosc.l.4.c.11.

Προστυπόω,apprimo:vnde προστυποῦσθαι,apprimi.Gal.ad Glau.

Πρότυπος, seu πρότυπον, futuri operis præcedens typus & forma speciminis gratia. Plin.l.35.c.12.

Προτυπόω,præformo,seu præinformo.

Πρωτότυπος,idem quod ἀρχέτυπος: exemplar ex quo simile facimus. Apud Gramm. πρωτότυπον nomen dicitur primitiuum seu primigenium.

Σταυρότυπος, crucis typum & formam gerens.

Σταυροτυπῶς,typo & forma crucis.

Ὑποτυπόω seu ὑποτυπόομαι, informo, delineo, & oculis subiicio,repręsento,& speciem rei informo. Aristot.eth.l.1.c.7. δεῖ γὰρ ὑποτυπῶσαι πρῶτον,εἶθ' ὕστερον ἀναγράψαι,oportet informare primùm & summaria descriptione designare. Herodian.l.1. τοιαῦτα δή τινα τῷ μειρακίῳ ὑποτυπούμενοι,talem deliciarum speciem animo eius informantes. Ὑποτυπόομαι,exp.etiam,animo verso & imaginor,apud eundem eodem libro.

Χονδρότυπος, ex cartilagine formatus, cartilaginis figuram habens.Aristot.hist.an.l.9.

Composita ex τυμπανίζω.

Ἀποτυμπανίζω,fustibus concido. Plutar. ἀποτυμπανιεῖ τὸ παιδίον.Sic & apud Dem.& Ioseph. Exponitur etiam,tympanis & fidiculis extendo,apud Athen.l.4.

Περιτυμπανίζω,tympanorum pulsatione & boatu circundo : vnde apud Plut. περὶ δεισιδαιμον· αἱ τίγρεις περιτυμπανιζόμεναι dicuntur ἐκμαίνεσθαι ἢ σπαράττειν.

Composita ex κτύπος & κτύπ☉.

Ἁλίκτυπ☉,mari seu vndis marinis resonans: marisonus. Epigr. Apud Eurip. in Or. ἁλίκτυποι dicuntur piscatores, quòd mare remis pulsantes strepitum excitent.

Ἀντίκτυπ☉, contra seu ex aduerso sonans: contrarium sonum edens.Apud Nonn.ἀντίκτυπ☉ ὀμφὴ,vox respondentis.

Ἀποκτυπέω, sonum edo vel cieo : apud Suid. οἱ Ἰνδοὶ ἀντὶ σάλπιγγος ταῖς μάστιξιν ἀποκτυποῦσιν εἰς τ' ἀέρα.

Βαρύκτυπ☉, grauiter resonans, grauem edens sonum : grauisonus: epitheton Iouis, à tonitruorum graui horrendóque sonitu : apud Hom.Hesiod.in Theog.& cæteros poëtas.

Βολοκτυπία, sonitus ex iactu tesserarum dum mouentur, sonitus (in ludo fritilli.

Δυσέκτυπ☉,hasta strepens.

Ἐπικτυπέω,insono,strepo,perstrepo: vel strepitum excito. Aristoph.τὶν ποδοῖν ἐπικτυπῶν βάδιζε.

Ἑπτάκτυπ☉ φόρμιγξ,q.d.septisona cithara.Pind.

Ἐρίκτυπ☉,magnos & vehementes edens sonitus: epitheton Neptuni apud Hesiod.in Theog.

Λυροκτύπ☉,qui lyram pulsans sonitum ciet.

Λυροκτυπία,lyræ pulsus,vel lyræ pulsatæ sonus.Epigr.l.4.

Μενέκτυπ☉, qui bellicos strepitus & tumultus sustinet, nec expauescit.

Περικτυπέω,circumstrepo,circumsono.Basil.in ep.ad Eust.

Ἀπερίκτυπ☉, (dec.) qui nullis strepitibus circumsonat, seu circumsonatur.Suid.

Χαλκόκτυπ☉,ære pulsato sonitum edens:apud Athen.l.14.

Χιονόκτυπ☉,q.d.qui niue est percussus:niue obrutus & conspersus. Soph.in Aiace.

ΤΥΡΑΝΝΟΣ ὁ,ὁ,tyrannus,rex,princeps. Eurip. in Supplic. Τίς γῆς τύραννος,quis huic ditioni imperat? Aristoph.in Nub. ὑψιμέδοντα μὲν θεῶν Ζῆνα τύραννον, Iouem deorum regē. Sic & apud Athen. l.14. Ἔρως dicitur esse τύραννος θεῶν τε κἀνθρώπων,deorum & hominum imperator. Quum autem initio honestum esset vocabulum, postea principum malitia & crudelitate crescente vituperari cœpit, & in malam partē acceptū fuit pro rege seu principe iniquo:vt apud Isocr.de Pace, τοὺς δὲ τυράννοις ἦθ☉ καθέστηκε, τοὺς τῶν ἄλλων πόνοις ἢ κακοῖς αὐτοὺς ἡδονὰς παρασκευάζειν.Aristot.rhet.2. τυράννοις τυράννους κατέλυσε. Interdum cū genit vt Plut de sera num.vind.ἐν μεγάλῃ πόλει Λυδιάδ☉ ὢν τύραννος. Sic & apud Athen.l.8. Interdū adiectiuè:vt τύραννα σκῆπτρα, apud Æschyl.in Prom. & τύραννον πόλιν,apud Thucydid.lib.1. ¶ In hac significatione Etymol. deducit ἀπὸ τ' τρύω, τὸ κακοποιῶ , vexo , fatigo: vt dica-

vt dicatur quasi τρύανος. ¶Est & auis nomen apud Aristot.hist. an.l.8.

Τυραννικός,ὁ, tyrannicus, ad tyrannum pertinens: vt τυραννικαὶ στέγαι,apud Eur. Et τυραννικὴ οἰκία,Dem.Olynth.2.Item à tyranno profectus: seu tyrannum decens, quo tyrannus vtitur:vt τυραννικοὶ νόμοι, Plat.polit.2.& τυραννικαὶ ἀρχαί,Aristot.polit. 4.c.10.Item tyrannidem exercens. Plut. de deo Socrat. ἄδικος μὲν ἀνὴρ,καὶ τυραννικός.Item dominandi peritus : apud Isocr.in Euag.

Τυραννικῶς,tyrannicè, tyrannorum more.Isoc.orat.ad Phil.

Τυραννία,ἡ,tyrannis.tyrannicus dominatus.Xen.

Τυραννιάω,tyrannidē affecto.Suid.Apud Laërt. in Plat.plato τοὺς λόγους Διονυσίου τυραννιᾷν dicit,i.tyrannidem declarare.

Τυραννὶς,ίδος,ἡ,idem cum τυραννία.Interdum generaliter accipitur *pro* regnum,imperium:vt apud Eurip.in Phœniss.& Isocrat.in Euag. Sæpiùs in malam partem, pro dominatu iniusto & crudeli:vt apud Aristot.polit.3.Plut.& Herodian. ¶Τυραννὶς dicitur etiam vxor tyranni seu principis,in lib.Ester,c.2.

Τυραννεῖον,τὸ,domus seu domicilium tyranni.Plut.in Timol.

Τυραννεύω,sum τύραννος,regno,impero.Eur.in Elect.Νῶϊ οἱ πατρὸς ἀμέτεροι Γαίας τυραννεύουσι φίλοι βασιλῆες. Et in malam partem tyrannidem exerceo.tyrannum ago. Appia.in Mithrid. ἐτυράννευσεν ὠμότερον τῶν ἰδιωτικῶν τυράννων.

Τυραννεύομαι, sum sub tyranno,tyranno subiectus sum,tyranno pareo.Plat.ep.8.Thuc.l.1.

Τυραννέω,idem quod τυραννεύω.Athen.l.1. τυραννεῖν ἐπεχείρησε τῆς πατρίδος.Dem.Phil.3.τυραννοῦσι τοὺς τότε σώζοντας αὐτούς, tyrannidem exercent in eos à quibus tunc seruati fuerant. Sic apud Greg.de Iuliano,ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας τυραννήσας πρὸς τῶν ἄλλων τοὺς λόγους,tyrannidem exercens in studia liberalia. Item generaliter,dominor,obtineo: vel exupero: vt apud Alex. Aphr.probl.l.1. τυραννεῖ ξηρότης ὑγρότητος ἀπολείᾳ.

Τυραννέομαι,idem quod τυραννεύομαι. Plat.polit.1. τῶν πόλεων αἱ μὲν τυραννοῦνται. Significat etiam,cogor, vim patior, violor:apud Greg.oratione de Filio.

Τυραννησείω, cupio τυραννεῖν, tyrannidem & imperium affecto. Laërt.l.1.

Τυραννίζω,cū tyrannis facio, tyrāno faueo,sto à partibus tyranni.

Composita.

Ἀτυράννευτος,ὁ καὶ ἡ,liber à tyrannico dominatu.Thuc.l.1.

Ἐντυραννεῖσθαι, tyranno subiectum esse.

Ἰσοτύραννος, tyrannis par & æqualis: vt ἰσοτύραννος ἀρχή, apud Aristot.Polit.2.c.7.

Μισοτύραννος,tyrannorum seu tyranni osor.

Συντύραννος,tyrannici dominatus particeps,socius in tyrannide.

Φιλοτύραννος, amans & studiosus tyrannorum:vel tyrannidis amans.

Ὠμοτύραννος,crudelis tyrannus Maccab.l.2 c.7.

Τύρβη,&c.vide in Σύρβη.

ΤΥΡΟΣ,ου,ὁ,caseus:Od.ι. Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον. Aristoph. in Ran.τυρὸν χλωρὸν appellat caseum recentem:cui opponitur ὁ ξηρὸς & ὁ παλαιός. Apud Athen.l.1.& 14. τυρὸς αἴγειος caseus caprinus. * Etym.itémque Eust. παρὰ τὸ τηρεῖν deducunt dicentes τυρὸν esse τὸ τηρούμενον γάλα, lac quod seruatur & reponitur, mutato η in υ,quod in similibus quibusdam dictionibus accidit.

Τυρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,caseosus,seu qui à caseorum genere est. Plut. in polit.præcept.

Τυρόεις,εντος,ὁ, idem. τυρόεις,s.ἄρτος, panis qui intritum caseum permixtum habet. Theocr.Idyll.1. Pro eodem per contractionem dicitur τυροῦς, vnde τυροῦντος ἄρτοι, qui & τυροῦντες, apud Eust.& Athen.l.3.

Τυρίον,ου,τὸ,caseolus.

Τυρόω,ῶ,coagulo & cogo in caseum. Item agito,turbo, commisceo : *sicut lac rudicula agitatur,dum condensatur.* Athen.lib.7. Ἀλλὰ διαφθείρουσιν κακῶς τυροῦντες ἅπαντα.

Τυροῦσθαι, dicitur lac quum in caseum condensatur. Apud Greg.ὑπὲρ γάλα ἐτυρώθητε,à quibusdam exp.lacte candidiores facti estis: ab aliis conglutinati estis.

Τυρεύω,f.σω,idem quod τυρόω in caseum cogo & denso:vnde τυρεύεται γάλα,apud Aristot.hist. an.l.3. Item agito, turbo,commisceo.Hesyc.& Eust.Expon.&,machinor,struo,fabricor:apud Dem.ὁ δ᾽ ἔνδον ἐτύρευε ταῦτα.

Τύρευμα,τὸ,lac coagulatum & condensatum:vel lacticinium:Eurip.in Cyclop.Ἐκφέρετε νεῦ τυρεύματ᾽, ἢ μύλων τόκον.

Τύρευσις, εως, ἡ, & τυρεία, ἡ, lactis coagulatio & in caseum densatio:Exp.&,confectio casei. Aristot.

Composita.

Ἅλίτυρος,caseus sale aspersus,in Anth.Epigr.

Ἀτύρωτος,ὁ καὶ ἡ,qui in caseum densatus & coagulatus non est: vel qui in caseum densari & coagulari nequit. Dioscorid. lib. 3.cap.41.

Βούτυρον,ου,τὸ,butyrum: spuma lactis, concretiúsque quàm serum. inde dictum quod è bubulo lacte vt plurimum fiat : teste Gal. & Plin.vide & de eo Diosc.l.2.c.81. Βούτυρος,ου,ὁ,herbæ species. Hes.& Dionys.

Βουτύρινος,ου,ὁ, è butyro factus, vt βουτύρινον μύρον, apud Diosc.l.1.c.65.

Συντυρόω,ῶ,in caseum cogo & condenso,coagulo.Metaphoricè huius passiuo vtitur Aristoph.in Equit.

Ὑποτυρὶς,ίδος,ἡ,edulij genus apud Athen.l.14.quod fieri scribit melle iniectio lacti,dum coagulatur: coagulato autem iam,cribello aut flabello vimineo imponi,vt serum perfluat.

ΤΥΡΣΙΣ, εως, ἡ, turris ea præsertim quæ est in mœnibus,vt vult Gal. apud Hippoc. * dicta à Tyrrhenis ipsorum inuentoribus.¶Est etiam ambitus muri,apud Suid.ex Xen.Pæd. ¶Item propugnaculum.Hes.Pro munitionibus aut ambitu vrbis à Philostrato poni tradit Bud.Dicitur etiam τύρσος,Suid.

Τύτθος,vide in Τιτθός.

ΤΥΦΛΟΣ,ου,ὁ,cæcus, oculis captus, orbus luminibus.Il.ζ. Καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς,luminibus eum priuauit. Plut. de fortuna, ἐὰν τυφλὴν λοιδορῶμεν,ὡς τυφλοὶ περιπίπτοντες αὐτῇ Idem symp.l.2.ταυτὶ καὶ τυφλῷ δῆλα. Metaphoricè dicuntur τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος, partes corporis quæ non habent oculos:apud Xenop.pæd.3.Apud architectos τυφλοὶ τοῖχοι,cæci parietes,in quibus non sunt fenestræ quæ lumen inferant. Apud medicos τυφλὸν ἔντερον dicitur intestinum à ventriculo ordine quartum:quoniam vno foramine, tanquam oculo,sit præditum. Dicitur etiam homo τυφλὸς esse rei alicuius, quam non perspicit & videt:vt apud Plut.in Solone,τυφλός ἐστι τοῦ μέλλοντος ἄνθρωπος. ¶Item qui non videtur, vix apparens, obscurus vt τυφλὸν κῦμα.in Epigram.τυφλὴ πίδαξ,fons non apparens, Xen.Item surdus,κωφός.Hes.

Τυφλότης,ητος,ἡ,cæcitas.Plut.Aristot.

Τυφλόω,ῶ,f,ώσω,excæco seu obcæco,oculis priuo.Eurip.in Cycl. Οὔτις με τυφλοῖ,ἔβλεψαρεν.

Τυφλόομαι, excæcor, oculis priuor. Metaphoricè apud Pind.in Olymp.τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φραδαί, futura non cernunt mentes. apud Plat.in Tim. τούτων τυφλωθείς,exp.his orbatus. Dicitur & nox τυφλοῦσθαι,obscurari.Plut.symp.8.

Τύφλωσις,εως,ἡ,excæcatio seu obcæcatio. Exp. &, cæcitas apud Hippoc.aphor.l.6. [exp.

Τυφλώδης,qui mutus sedet & velut attonitus:vt Gal.apud Hipp.

Τυφλώττω,cæcus sum,cæcutio.Metaphoricè plerunque de animo dicitur:Herodian.l.3.πλουτικοὺς τυφλώττων τῇ ἐπιθυμίᾳ, cæcutiens nimia cupiditate.Greg.de bapt.τοῖς τυφλώττουσι τὸ ἡγεμονικόν.quibus ratio est obcæcata.Vide & composita ex Ὄψ,ὀπός, in Ὄπτομαι.

Τυφλῖνοι,dicuntur serpentes cæci:quibusdam cæciliæ.Aristot.hist. [an.l.8.

Τυφλὴ,nomen piscis,apud Athen.l.7.

Composita.

Ἀποτυφλόω,ῶ, excæco, seu obcæco,Alex.Aphr. Plut.περὶ δυσωπίας.

Ἐκτυφλόω,ῶ,idem.Arist.Plut.& Eurip. Ἐκτύφλωσις excæcatio.

Ἐπιτυφλόω,obcæco.

Ὑπότυφλος,aliquantum cæcus,lusciosus.

ΤΥΦΩ,F.θύψω,fumum excito:in qua significatione dicitur etiam τύφω καπνόν,vt Herodot.ἐσβάντες τὰ πλοῖα, τύφειν καπνόν.fumum excitate ad dandum signum sui aduentus. Dicitur etiam τύφω καπνῷ, fumo excitato infesto : apud Aristoph. in vesp.¶ Item accendo,incendo,inflammo,vro : Eur. in Cyclop. τυφέτω χαλέπτω τ᾽ Αἴτνας μυλενόμον.

Τύφομαι fumo infestor.Apollon. Arg. 2. λιγνύοεντι καπνῷ τυφόμενοι.Item neutraliter. fumo, fumigo:vt Esaiæ 42.λίνον τυφόμενον οὐ σβέσει,linum fumigans non extinguet. ¶ Item incendor,inflammor,vror, Plu.in Solone,τυφομένην ἀδρῷ πυρὸς ἔτι ζώσαν φλόγα τὴν ἐρωτικὴν μνήμην καὶ χάριν,flammam incensam adulto & corroborato igne. Item neutraliter,ardeo,Exponitur etiam,marcesco,seu flaccesco.Hes.

Θύψις,εως,ἡ, vstio, crematio. Suid.& schol.Aristoph.

Θυμάλωψ titio,semiustus carbo : seu titio ex igni sublatus & ambustus.Aristoph.in Acharn.

Τυφεδὼν,όνος,ἡ,accensio,inflammatio,vstio.Suid.

Τυφεδανός,οῦ,ὁ,epitheton decrepiti, & cuius cadauer propediem sit cremandum. Aristoph.in Vesp.

Τῦφος seu τύφος,ου,ὁ,fumus;apud Marc.Aurel. ¶Item insania, ostentatio,arrogantia,fastus,insolentia. Luc.οὐ τὸν τῦφον ἀποματθήσῃ καὶ γνώσῃ σεαυτόν; Plut.de deo Socr.τὸν δὲ τῦφον ὥσπερ τινὰ καπνὸν φιλοσοφίας,εἰς τοὺς σοφιστὰς ἀποσκεδάσας. Exp. etiam, stupor,attonitus apud Hippoc.

Τυφώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,decrepitus & capularis. Apud medicos τυφώδης πυρετὸς, febris quædam continua & ardens,de qua Gal.comment.in Aphor.42.l.7.& Aet.l.5 c 89.

Τυφόω,idem quod τύφω,fumo infesto vel eneco:Hes. ¶Itē effero & insolentē reddo. Plut. ἄνθρωπον δὲ τυφοῦσι καὶ ἀπολλύουσιν οἱ ψευδῶς καὶ παρ᾽ ἀξίαν ἐπαινοῦντες,faciunt vt insolescat. Herodian.

rodian.l.6. ἡ περιέσει εἰς ἐλπίδα μειζόνων πραγμάτων ἐ-τύφωσε τηλικοῦτον ἔργων ἀπορία.

Τυφόομαι, οῦμαι, efferor, insolesco. Laërt. in Antisth. ἐσκωπτε Πλάτωνα ὡς τετυφωμένον. Sic & apud Luc. Itē ὁ τετυφωμένος, qui est è mente sua collocatus & attonitus. Arist. in probl. διὰ τί ὁ οἶνος τετυφωμένους ποιεῖ καὶ μανικούς. Sic & apud Dem. & Plu.

Τυφὼν, ventus quidā repentinus, seu procella: vortex igne farctus seu vortex procellosus & euerberās. Aristot. de mundo, τυφῶν δὲ ὅτι τὸ ἀστραπὰν ἄχει τῆς γῆς διεκθίων, ἀν ἄπυρον ᾖ παντελῶς. Pro eodem dicitur & τυφώς: apud Eur. in Phœn. & Aristoph. in Ran.

Τυφωνικὸς, ἡ, ὁ, typhonicus: vt ἄνεμος τυφωνικὸς, ὁ καλούμενος εὐροκλύδων, ventus tempestuosus, ac typhonis quodammodo æmulus. Act. Ap. 27.

Τυφῶν, seu τυφώς, & poëticè τυφάων, & τυφωεύς, nomen proprium gigantis. Typhon seu Typhoeus. Hom. in Bœot. Hesiod. in Theog.

Τυφαόνιος, Typhaonius, seu Typhonius: τυφαονία πέτρα.

Τύμβος, Τίφρη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ac primum ex τύφω & τυφόω.

Ἐκτυφόω, & ἐκτύφω, in fumum redigo.

Ἐκτυφόομαι, & ἐκτύφομαι, in fumum euanesco. Diosc. l. 1.

Ἐντύφω, idē quod τύφω. Arist. in Vesp. καὶ σὺ προσθεὶς Αἰσχίνην ἔντυφε τῆς Σελλαρίας, fumo infesta & abige. Itē incendo Chrys. in ep. ad Ephe. Exp. etiam, intus foueo, apud Phi. de mundo.

Ἐπιτύφω, accendo in, inflammo aduersus. Suid. ex Aristoph.

Ὑποτύφω, suffumigo, fumum subtus excito. Plut. in Pericl. Item succendo ignem subiicio. Et metap. irrito, prouoco: apud Dion. Areop. Item paulatim vro, seu vstulo Luc.

Composita ex τῦφος, iactantia.

Ἄτυφος, ὁ, καὶ ἡ minime fastuosus. Plut in Alex.

Ἀτύφως, siue fastu, modestè. Idem de aud. poëm.

Ἀτυφία, animus fastus expers, simplicitas animi, humilitas. Idem in Numa. & de deo Socr.

Ἱπποτυφία, ἡ, equina superbia aut fastus qualis est eorum qui se equis iactitant. Laërt. in Plat. Luc. de hist. scrib.

Ὑπότυφος, aliquantum fastuosus & elatus, seu sub quo latet iactantia & superbia. Plut. in Pericle.

Τύχη, &c. vide in Τυγχάνω, sum. Τυχίζω in Τεύχω.

ΤΩΘΑΖΩ, dicteriis incesso, irrideo, mordeo opprobriis. Exp. etiam, conuitiis incesso. Aristoph. in Vespis. ἵν' αὐτὸν τωθάζω νεανικῶς. Aristot. rhet. 2 οἱ ἐπιδέξιοι τῷ τωθάσαι. Apud Theoc. Idyl. 16. Πολλά με τωθάσδοισαι ὅτ' ἀλαθέως ὁδὸν ἦνθον, exp. multum me incusantes.

Τωθασμὸς, irrisio.

Τωθαστὴς, irrisor. Τωθαστικὸς, irrisorius.

Τωθαστικῶς, irrisoriè cum irrisione, apud Laërt. in Speusippo.

Ἐπιτωθάζω (*comp.*) irrideo, derideo, conuitior. Theodorit. hist. Eccles. l. 3. item effusè rideo & cachinnor. Hippoc. epist. ad Demagetum, καὶ μάλα ἀθρόον τι ἀνεμάγχασε καὶ ἐπιτωθάσε. Expon. etiam, assentor adulor.

Τώς, vide in Ὡς.

Φιλοτωθάζω, libenter derideo Hippoc. ep. ad Demag.

Υ.

Υ, Nota literæ ὖ ψιλὸν, communiter vocant, Æoles autem ὖμ, tradit Eustat. ¶ Ab huius literæ figura os quoddam ad radicem linguæ situm dicitur ὑοειδὲς, à quibusdam & ὑψιλοειδὲς. ¶ Ab Æolibus ponitur pro ι: vt ὄνυμα pro ὄνομα.

Ὗ, Ὗ, vox facta ad exprimendum sonum quem quis olfaciendo edit spiritum naribus attrahendo: vt ille apud Aristoph. in Pluto carnes suillas olfaciens. αἱ, ἰοὺ ὅσον ἐστὶ νῷ μακροτάτῳ Πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ἐπιλημμένον. Ὗ. ὖ ὖ ὖ. ὖ. ὖ. ὖ. ὖ. ὖ. ὖ. ὖ. ὖ. Sholiastres dicit esse aduerbium admirantis.

Ὑάδες, ὕαινα ὕαινίς, vide Ὗς, in Σῦς.

ὙΑΚΙΝΘΟΣ, ὁ, ἡ, vel ὁ, hyacinthus: nomen herbæ & floris apud Theocr. idyll. 10. Nicand. in Ther. Diosc. lib. 4. c. 63 ¶ Delphinij etiam speciem quandam ὑάκινθον nominari scribit idem Diosc. lib. 3. cap. 85. ¶ Est etiam gemma apud Luc. in apigr. & Apocal. 21. à colore hyacinthi flori simili sic dicta. ¶ Item lana aut fila hyacinthino colore imbuta: Exodi 28.

Ὑακινθώδης, ὁ, ἡ, hyacinthus, i. hyacintho similis.

Ὑακίνθινος, ὁ, hyacinthinus, purpureus vel subniger in modum hyacinthi. Od. ψ. Οὔλας ἧκε κόμας ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.

Ὑακινθὶς, ίδος, ἡ, hyacinthis. Athen. l. 4.

Ὑακινθίζω, hyacinthum refero, hyacinthum imitor, hyacinthino sum colore: apud Areth.

ὙΑΛΟΣ, siue ὕελος, ὁ, ἡ, vitrum. Lucian. de hist. scrib. παμμεγέθει ἐκπώματι τῷ ὑάλῳ τῷ καλλίστῃ ὑάλῳ. Alex. Aphr. ὥσπερ δι' ὑάλου ἐμφαίνει τὸ διαυγὲς τῆς χροιᾶς, tanquam per vitrum repræsentat ¶ Item crystallus apud antiquos, vt testatur schol. Aristoph. apud eum in Nub.

Ὕαλος, dicitur etiam pro ὕελος, teste Hesych. & Suida: vt ὑάλη pro ὑελος. [illegible] ὑαλώδης.

Ὑαλώδης, ὁ, ὁ, καὶ ἡ, vitro similis, vitreus. Pro eodem dicitur & Ὑαλόεις, εντος, ὁ, idem. vnde ὑαλόειν. Hesych. est λαμπρὸν, διαφανὲς, splendidum, pellucidum.

Ὑάλινος, & contractè ὑαλοῦς, è vitro confectus, vitreus: vt ὑαλᾶ ἐκπώματα, apud Luc. de scrib. hist. Ὑέλινος, idem: vnde ὑέλινον ἀγγεῖον. Diosc.

Ὑαλινος, ὁ, idem: vnde ὑαλίνη θάλασσα. Apoc. 4. Dicitur & ὑέλινος: vt ὑέλινα καλύπτρα, apud Alex. Aphr.

Ὑαλὸς, pro iisdem. Hesych.

Ὑαλίζω, vitrum imitor colore & pelluciditate, in modum vitri sum pellucidus: apud eundem. Ὑελίζω, idem.

Ὑαλόω, in vitrum conuerto, vnde Ὑάλωμα, τὸ, vitium in oculis equorum: apud Apsyrt. in Hippiatr.

Ὑάς, vide Ὗς in Σῦς. Ὑβὸς in Κυφός.

ὙΒΡΙΣ, εως, ἡ, iniuria, contumelia, seu iniuria contumeliosa, aut iniuria simul & contumelia, iniuria petulanter illata: interdum exponitur etiam insolentia, petulantia, superbia. Aristot. in Plut. ἀλλ' οὐχ ὕβρις πολλὴ ταῦτ' ἐστί. Dem. in Mid. διότι οὐδὲν ἐστὶ τῶν πάντων οὐδ' ἐν ὕβρεως ἀφορητότερον. Dicitur ὕβριν ὑβρίζειν: vt apud Plut. symp. sept. sap. οἷον ὕβριν πρὸς ἡμᾶς ὑβρίσε, ingnem nobis fecit iniuriam. Et ὕβριν ἀντὶ ποδὸς εἶναι, vicissim iniuria & contumelia afficere, apud eundem in polit. præc. Apud Hesiod. in Ε. g. καὶ ὕβριν ἀνέρα τιμήσουσι, adiectiuè accipitur ὕβρις pro ὑβριστής.

Ὑβρίζω, ίσω, & Att. ιῶ, iniurius sum, proteruus & insolens sum, insolesco. Od. σ. ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις καί τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής. Demosth. Olynth. 3. ὅτε Φίλιππος τοσοῦτον ὑβρίζει χρόνον. Æschyl. apud Athen. l. 15. οὐδ' ἐν ἰάσονας Ὑβρίζ' ὑβρίσμων, non minus erat iniurius & contumeliosus. Item iniuria & contumelia afficio, petulanter iniuriam infero. Il. λ. Ἡμέας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωντο. Demosth. ἐάν ἰδιώτην τινὰ ὑβρίσῃ τις. Et cum gemino accusat. Xen. Pæd. 5. τις με ἀθέσει οὐχ οἷος ὑβρίζει τί δὲ λέγει; Sæpe cum præponit. εἰς, sequente vel accus. pers. vt εἰς τοὺς θεοὺς ὑβρίζειν apud Aristoph. in Nub. vel accus. rei: vt apud Herodia. l. 4. ἐς ἑαυτὸν ἀδελφὸν ὑβρίσαντα μὲν ἐς τὸ ἐκείνου σῶμα. Significat etiam, stupro, constupro pudicitiæ vim infero. vt apud Luc. in Solœc. καὶ γὰρ ἐστι γυναῖκα ὑβρίζειν τὴν σωφροσύνης ὑβρίζει Bruta etiam animantia ὑβρίζειν dicuntur, quum petulantia sunt & lasciua: vt quum taurus petulcus cornu ferit: vnde ὑβρίζοντες οἱ ὄνοι. apud Herodot. Dicuntur & plantæ ὑβρίζειν, quum frondibus luxuriant & foliorum copia. vnde ὑβρίζειν εἰς ὑλομανεῖν, apud Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

Ὑβρίζομαι, contumelia afficior. Demosth. in Mid. ἐλέγξω ᾗ πρῶτον εἶδε αὐτὸς ὑβρίσθην.

Ὕβρισμα, τὸ, idem quod ὕβρις. Plat. ep. Dem. in Mid. Sic dicitur etiam quod quis pro ludibrio habet: apud Eurip. in Orest. Ὕβρισμα θρέμμα τοῦ Ἀγαμέμνονος γένος.

Ὑβρισμὸς, idem. Athen. l. 15. ex Æschyl.

Ὑβριστής, οῦ, ὁ, iniuriosus, contumeliosus, insolens & proteruus. Exponitur etiam, conuitiator. Item stuprator. Ὑβρίστρια, conuitiatrix, inuectiua.

Ὑβριστὴς, ὁ, ἡ, idem cum ὑβριστής. Od. ω. ὑβρισταὶ δ' αὐτὸν καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσιν. Plat. in Apol. ὑβριστὴς καὶ ἀκόλαστος. Sic & apud Arist. Æsch. Plut. &c. Apud Eurip. in Bacch. ταῦροι ὑβρισταὶ, tauri cornu ferientes seu petulci. Fœm. ὑβρίστρια, iniuriosa, contumeliosa. Etym. Et substantiuè idem cum ὕβρις. Suid. Comparat. ὑβριστότερος, proteruior, petulantior, insolentior. Xen. Superlat. ὑβριστότατος, petulantissimus, insolentissimus: apud eundem, apomn. 1.

Ὑβριστικὸς, pronus ad afficiendum iniuria & cōtumelia, qui iniuriosus esse solet: interdum idem cum ὑβριστής: vt ὑβριστικὴ ἐπιβολὴ, apud Æschin. in Ctesiph. & ὑβριστικαὶ ἀποφάσεις, Plut. in symp. sapt. sap. sententiæ contumeliosæ. Dicuntur & vites ὑβριστικαὶ, quæ luxuriare frondibus solent, nec fructum ferunt. Theophr. de caus. pl. l. 3. ¶ At ὑβριστικὰ τὰ, dicebatur quoddam Argiuorum festum, quo mulieres insolentiùs in maritos agebant virilibus indutæ vestibus in memoriam patriæ ab hostibus sua virtute defensæ. Plut. in lib. de virt. mul.

Ὑβριστικῶς, more ὑβριστικῶν, iniuriosè, contumeliosè, insolenter, petulanter. Xen. Pæd. 6. Plut. in Erot.

Composita.

Ἀνθυβρίζω, vicissim iniuria vel contumelia afficio, illatam iniuriam vlciscor. Plut. in Per.

Ἀνύβριστος, ὁ, καὶ ἡ, nulla iniuria seu contumelia affectus, nulli iniuriæ obnoxius. Phocyl. Item, à quo iniuriæ & contumeliæ alienæ sunt, non insolens nec petulans: vt Ἀνύβριστος παιδεία, apud Plut.

Ἀφυβρίζω, iniuria vel contumelia afficere desino, à petulantia & proteruia desisto. Synes. in ep. ad Euopt.

Ἐνυβρίζω, iniurius & contumeliosus sum in, insolentia & petulantia vtor. in Herodian. l. 5. τὰ σώματα παρέδοσαν εὑρεῖν τι καὶ ἐνυβρίζειν τοῖς βουλομένοις. Idem cum dat. person. l. 8. θηλείαις ζώσιν ἐνυβρίσαι.

Ἐνύβρισμα, τό, id in quod iniuriosè & contumeliosè debacchamur: ludibrium. Plut. Ioseph. Exponitur & contumelia

Ἐξυβρίζω, insolentiùs efferor, insolentia & petulantia modum excedo. Xen. Pæd. 3. δοκεῖ μέν τοι μοι τὸ αὐτὸ ἀνδρὸς εἶναι, καὶ εὐτυχοῦντα ἐξυβρίσαι, καὶ πταίσαντα ταχὺ πτῆξαι. Apud Dionys. Areop. εἰς θείας ἀθέσμως ἐξυβρίζει δυνάμεις, exp. procul ab eo absit vt petulanter de diuinis copiis dissereret. Dicuntur & flumina ἐξυβρίζειν, quum extra alueos erumpentia petulanter euagantur. Itē plantæ qui nimia soli vbertate lasciuiunt & luxuriant. apud Theophr. de caus. plant. lib. 3. & alibi.

Ἐξύβρισις, ἡ, in segetib. dicitur eiusmodi lascivia & luxuria.

Ἐφυβρίζω, contumelia afficio, iniurius & petulans sum aduersus aliquem Il. ι. Greg. Naz. Exponitur etiam, sugillo, Plut.

Ἐφυβριστήρ, & ἐφυβριστής, qui in aliquem iniurius seu contumeliosus est: vel iniurius, contumeliosus, insolens petulans. in Epigram.

Ἐφύβριστος, contumeliosus, probrosus: vt τυραννίδος ἐφυβρίστου apud Herodian. l. 2.

Ἐφυβρίστως, contumeliosè, ignominiosè: Idem l. 2.

Καθυβρίζω, idem cum ἐφυβρίζω: vel, insolenter & petulanter afficio iniuriis. Exponitur &, iniuria lacesso: Plut. in Cam. πολλὴν χώραν καθυβρίσαντες. Item insulto: Soph. in Aiace, τοῖς σοῖς ἄχεσι καθυβρίζων. Item ignominia & dedecore afficio, dedecus inuro. contumeliosum & probrosum reddo, Herodia. l. 1. καθυβρίζοντα τὸ ἀξίωμα αἰσχίστῳ καὶ μεμιασμένῳ σχήματι.

Περιυβρίζω, singulari iniuria & contumelia afficio, iniuriosissimus & contumeliosissimus sum in. Herodot. τὴν βασιλέα ἡμέων περιυβρίσας ἐξέβαλε. Et simpliciter, iniuria & contumelia afficio Aristoph. in Vesp.

Περιυβρίζομαι singulari iniuria afficior. Plut. Λούκολλος ὑπὸ τοῦ Πομπηίου περιυβρισμένος.

Προσυβρίζω, præterea iniuria afficio, insuper sum contumeliosus. Demosth.

Ὕσωμα ὑκάσις. vide Ὕβος. in Κύπτω.

ὙΓΙΗΣ, έος ὁ καὶ ἡ, sanus, integræ & incolumis valetudinis: vt ὑγιέστερος κρότωνος, prouerb. apud Suid. quod dici scribit de iis qui sunt optimæ valetudinis. Thuc. l. 3. πάλιν αὐτὸν καταστῆσαι εἰς τὸ τεῖχος σῶν καὶ ὑγιᾶ Attica contractione pro ὑγιέα. ¶ Item metaph. sanus, non vitiosus seu non vitiatus: vt apud Dionys. Long. ὑγιὴς κριτής. Plat. ep. 9. φίλοι βέβαιοί τε καὶ ἦθος ἔχοντες ὑγιές, bonis moribus præditi. Sic passim οὐδὲν ὑγιές, apud Aristoc. Thuc. Plat. Dem. &c. Exponitur etiam, verus, syncerus: vt Il. ϑ μῦθος ὑγιής. Sic apud Dem. ταύτης τῆς ἐπιστολῆς οὐδὲν ἐστὶ ὑγιές, nihil verum & simplex, sed omnia subdola.

Ὑγιῶς, sanè. vt ὑγιῶς διάγειν apud Athen. l. 2. Item metap. rectè, sine vitio. Dem. pro cor. Philo de mun.

Ὑγίεια ἡ, sanitas, bona valetudo Isocr. ad Demon. τῆς ὑγιείας πλείστην ἐπιμέλειαν ἔχομεν. Athen. l. 1. παλαιὸς οἶνος πρὸς ὑγίειαν προσφορώτερος. Pro eodem per syncopē dicitur ὑγίεια: apud Luc. quod & Mineruæ est epitheton, apud Pausan. in Att. & Plut. in Per. ¶ Itē ὑγεία: seu ὑγίεια, dicebatur maza quæ in sacrificiis degustanda præbetur, teste Ath. l. 3. Etym. & Hesych.

Ὑγιεινός, idē quod ὑγιής, sanus, prospera valetudine vtens. vt ὑγιεινὰ σώματα. Arist. eth. 5. c. 4. Item conferens ad sanitatem corporis vel tuendam vel recuperandam. saluber: vnde τῶν σιτίων τοῖς ὑγιεινοτάτοις χαίρειν. Isocr. &c. ὕδασιν ὑγιεινοῖς χρῆσθαι, apud Arist. polit. 7. Ὑγιεινὴ ἡ dicitur pars medicinæ cui sanitatis cura incumbit. Τὸ ὑγιεινὸν dicitur etiam signum sanitatis, item sanitatis capax teste Aristot. metaph. 3.

Ὑγιεινῶς, sanè, salubriter. Plat. polit. 9.

Ὑγιαίνω, sanus sum, rectè valeo, bona vtor valetudine. Luc. ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον, τὸ δεύτερον καλὸν γενέσθαι, τρίτον δὲ πλουτεῖν. Imperatiuus ὑγίαινε in salutationibus vsurpatur, quum prosperam valetudinem alicui precamur, seu quum alicui salutem dicimus, tam in colloquio, quàm in epistolis. Alexis, Ὦ δέσποθ', ὑγίαιν', ὡς χρόνιος ἐλήλυθας. Item ὑγιαίνω, sanæ mentis sum, mentis compos sum. Arist. Γέρων ἀνὴρ ὢν οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς. Dem. Philip. 3. μήτε νῦν μήτ' αὖθις ὡς ὑγιαίνοντι μοι προσέχητε τὸν νοῦν. Vnde ὑγιαίνειν exordiis epistolarum præfigi solebat, quoties saniorem mentem precabantur: & etiam interdum in colloquio per ὑγίαινε mens sana optabatur ei, qui per χαῖρε aliquem salutarat: vt apud Plut. de loquac. de Cæsare & Fuluio narratur. Significat ὑγιαίνω etiam salubris sum: vt γῆς ὑγιαινούσης χυμοί terræ salubris succi: apud Synes. ep. 79. Item rectè habeo. Dem. τὰ παρ' ὑμῶν ὑγιαίνειν.

Ὑγίανσις, q. d. conualescentia: via ad sanitatem. Themist. in Phys. l. 2.

Ἐξυγιαίνω (comp.) sano, sanitati restituo. Hippoc.

Ὑγιάζω, idem. Aristot. polit. 3. ἄρνυνται τὸν μισθὸν τοὺς κάμνοντας ὑγιάσαντες, ægris sanitati restitutis. Et neutraliter, idem quod ὑγιαίνω. Xen. in Oecon. ἀμφότεροι καὶ νέοι ὄντες καὶ ὑγιάζοντες.

Ὑγιάζομαι, sanitati restituor, vel sanesco, conualesco: vt ὅλως ὑγιαζόμενα, apud Alex. Aphr. probl. l. 1.

Ὑγιόω, idem quod ὑγιάζω & ὑγιάζομαι. Hesyc.

Ὑγιηρός, sanus, vt ὑγιηρὸς γυῖος, apud Hippoc.

ὙΓΡΟΣ, ά, όν, humidus, humectus, madidus: vt apud Xen. de re equ. τὰ ὑγρὰ καὶ λεῖα τῶν σταθμῶν, stabula quę sunt humidiora. Sic apud Hippoc. ἀνδράσι τοῖσιν ὑγροῖσι τὰς φύσιας, viris natura humidis. Interdum dicitur de rebus liquidis & fluidis: vt ὑγρὸν ἔλαιον, ὑγρὸν δάκρυ, ὑγρὸν ὕδωρ, ὑγρὸν γάλα. Sic ὑγρὰ πίσσα apud Diosco. Apud Plat. de legib. ὑγρὰ μέτρα, mensuræ rerum liquidarum. Fœm. gen. ὑγρά, seu Ionice ὑγρή interdum substantiuè accipitur pro ὑγρὸς κέλευθος (quod est apud Hom. Il. α.) mare, pelagus: ut Il. ξ. οἵ μ' οἴσουσιν ἐπί τε τραφερήν τε καὶ ὑγρήν, qui me per mare & per terras ferent. ¶ Item metaph. tener, mollis: vt ὑγραὶ ἀγκάλαι, apud Eur. in Theseo molles & teneri lacerti. Apud Xen. de re eq. χαλινὸν ὑγρός, molle frænum cui oppon. σκληρὸς ibidem. Item flexibilis & agilis: Idem ibidem. τὰ σκέλη ὑγρὰ μετεωρίζει. Exp. etiam, laxus, remissus, apud eundem Item fluxus, lubricus, apud Plutar. de fortit. Rom. *Fieri ab ὕω tradit Etym.

Ὑγρῶς, humidè: liquidè, fluidè. Item molliter. Athen. l. 11. Item flexibiliter, agiliter: vnde ὑγροτέρως, molliùs, flexibiliùs, apud Xenop. de re equ.

Ὑγρότης, ητος, ἡ, humiditas, humor. Plut. de fort. Alex. Luc. de saltat. Item flexibilitas, vt ὑγρότης τῶν μελῶν, apud eundem Luc. de luctu.

Ὑγραίνω, humecto, madefacio. Plat. pol. 1 οὐδ' ὁ ξηρότατος τὸ ὑγραίνειν ἀλλὰ τὸ ἐναντίον. Eur. in Helen. βλέφαρον ὑγραίνω δάκρυσι.

Ὕγρανσις ἡ, humectatio. Alex. Aphr.

Ὑγρασία, ἡ, humiditas, humor, vligo. Galen. & Hippoc.

Composita.

Ἀνυγραίνω, humecto, madefacio. Item mollio, mollifico. Plutar. in Pomp.

Δίυγρος, humidus, vliginosus. Item mollis, infirmus.

Διυγραίνω, madefacio, madore perfundo, humecto. Hippo. aphor. l. 7.

Ἔνυγρος iisdem humidus, madens: vt ἔνυγροι τόποι, apud Diosc. Item in humido degens, aquatilis.

Ἔξυγρος, prorsus humidus seu aqueus. Hippocrates de victu in morbis acut.

Ἐξυγραίνω, idem quod διυγραίνω: apud eundem. Exp. & languidum reddo.

Ἔφυγρος, idem quod δίυγρος & ἔνυγρος.

Κάθυγρος, pro iisdem. Diosc. & Hippoc.

Καθυγραίνω, idem cum ἐξυγραίνω: Hippoc. aph. l. 4 & Theoph.

Πάρυγρος leuiter humidus: vel simpl. humidus, madens. Τὸ πάρυγρον emplastri quoddam genus, inde nominatum, quoniam initio liquidum est, sed posteà consistit & durescit. vide Galen. τῶν κατὰ γένη l. 7.

Παρυγραίνω, aliquantum humecto.

Προϋγραίνω, ante humecto. Hipp. aphor. l. 4.

Στενυγρος arctus angustus: propriè de angustia in mari aut fluuiis aut aliis locis humidis. Simonid. Μοῦνος στενυγρῇ ξυντυχὼν ἐν ἀτραπῷ. in semita seu calle angusta.

Στενυγρόω, humorum meatus constringo & sicco: vel coarcto locum in quo humiditas est, testibus Gal. in lex. Hippocr. & Erotian. Exp. & generaliter: coangusto, in arctum spatium cogo: apud eundem Gal. ibidem.

Ὕφυγρος aliquantum humidus: vel simpl. humidus.

Γέφυρα & Σπόγγος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ὑδάλεος &c. vide in ὕδωρ. Ὑδέω &c. in ὕδω.
Ὑδνον in Οἰδέω. Ὕδος. ὕδρα, &c. in ὕδωρ.

ὙΔΩ, celebro, cano, dico. ὑμνῶ ᾄδω, λέγω, Hesyc. & Etym. Apud Nic. in Alexip. poni dicitur pro, voco.

Ὑδέω, ῶ, idem: Hesyc. & Etym. Pro eodem dicitur etiam ὑδείω metri causa: Callim. hymno in Iouem, Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο.

Ὑδέομαι, celebror, cantor, laudor: Apoll. Arg. 2. Καὶ τὰ μὲν ὡς ὑδέονται, i. ᾄδονται καὶ λέγονται.

Ὕδης, ου, ὁ, qui carmina pangit, vel qui in carminib. laudes alicuius dicit: poëta Hes. Item sapiens, intelligens, prudens: in qua significatione legitur & ὕδνης apud eundem.

Ὕμνος, ου, ὁ hymnus, carmen, vt γαμήλιος ὕμνος. apud Athen. l. 4. carmen nuptiale. Hesiod. in Erg. ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν, carmina dicere. Dicitur & ἀοιδῆς ὕμνος. Odyss. ϑ. pro ᾠδὴ seu ὕμνος. Interdum peculiariter dicitur carm. ē in honorem Dei, vt ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, εἰς Δία. &c. Dicitur & ὕμνος Ἀπόλλωνος, pro εἰς Ἀπ. apud Athen. Dauidis etiam Psalmi vocantur ὕμνοι à Philone. ¶ Item oraculum, χρησμός. Hes. ¶ Anacreontem ὕμνος pro θρῆνος vsurpasse testatur. Eust. iidemque scholiastes Sophoclis annotat apud poëtas, præsertim tragicos accipi pro cantione lugubri.

Ὑμνέω ῶ, (& poëticè ὑμνείω) idē quod ᾄδω seu ὑδέω, carmine celebro, hymnis decanto: propriè de poetis dicitur & iis

iis qui carmina recitant. Hom. hymno in Apol. Item simpl. prædico, dico: vt apud Plat. de rep. lib. 2. Πάντες ἐξ ἑνὸς στόματος ὑμνοῦσιν ὡς καλὸν μὲν ἡ σωφροσύνη, vno ore prædicant seu dicũt. Item prædico, celebro, decanto, laudib. celebro, laudo. Herodian. l. 1. τῶν κολάκων εἰς ἀνδρείας δόξαν αὐτὸν ὑμνούντων. Et cum duplici accus. Thuc. l. 2. ἃ γὰρ τὴν πόλιν ὕμνησα, αἱ τῶνδε καὶ τῶν τοιῶνδε ἀρεταὶ ἐκόσμησαν, quæ in vrbis laudem & gloriam dixi. ¶ Itẽ conuitior, incuso, seu accuso, carmine perstringo & diffamo, vel maledictis celebro: Eur. in Medea, τὴν ἐμὴν ὑμνοῦσ' ἀπιστοσύνην. Sic & Soph. Æsch Plat. de rep. l. 1. ¶ Item deploro & lamentor, apud eundem Plat. & Soph. in Electra, vt exponit schol. & Suid.

Ὕμνησις, ἡ, celebratio quę fit hymnis aut carmine. Et pro laudum decantatione, apud Greg. Naz.

Ὑμνητὴρ, ῆρος, siue ὑμνητὴς, οῦ, ὁ, celebrator, laudator: propriè, qui carmine laudes alicuius celebrat.

Composita: ex ὕμνος & ὑμνέω.

Ἀνυμνέω, idem quod ὑμνέω. Luc.

Βαρυύμνων ἁγίων, in Epig. exp. hymnorum sanctorum.

Ἐξυμνέω hymnis prosequor, celebro, idem quod ὑμνέω.

Εὔυμνος seu εὔυμνος laude dignus, celebrandus. Hom. hymn. in Apoll. Πῶς γάρ σ' ὑμνήσω πάντως εὔυμνον ἐόντα: Substantiuè pro bono hymno vsurpauit Lasc.

Ἐφύμνιον, ου, τὸ, quod hymno succinitur, canticum quod post hymnum decantatur. Apol. Rhod. Arg. 2.

Ἐφυμνέω, ῶ decanto, celebro, apud Plat. de leg. Apud Soph. in Oedip. tyr. Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, in malam partem accipitur pro δυσφημῶν, teste Eust. vel pro ἀνοιμώζων, vt vult schol. Apud eundem in Antig. λοίσθιον δὲ σοι κακὰς Πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ idem schol. exp. diras imprecata tibi vt liberorum tuorum occisori.

Καθυμνέω, ῶ idem cum ἐφυμνέω. [chum.

Πολύυμνος, multos habens hymnos, celebris: Hõ hymno in Bac-

Ὑπερύμνητος ὁ καὶ ἡ, laudibus super omnia euectus vel euchendus: summis laudibus celebratus vel celebrandus.

Αἰσυμνήτης quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ὝΔΩΡ, τὸ genit. ὕδατος, (ab inusit. ὕδας) aqua. Interdum producitur: vt Od. θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ, interdũ corripitur: vt Il. φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, afferte aquam lauandis manibus. Dicitur ὕδωρ κατὰ χειρὸς apud Aristoph. in Vesp. aqua quæ lauandis manibus ante cibum adhibebatur. ¶ Peculiariter interdum ὕδωρ dicitur mare: vt Od. γ. τὰς πέντε νέας κυανοπρῳρείους Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ. ¶ Ita vocatur etiam aqua pluuia: Xen. Hell. 1. ὕδωρ δὲ ἐπιγενόμενον πολὺ καὶ βρονταὶ διεκώλυσαν τὴν ἀναγωγήν. Aristot. (de apibus) φεύγουσι δὲ καὶ χειμῶνα καὶ ὕδωρ αἱ μέλιτται. ¶ Apud medicos dicitur etiam de aqua intercute: vt apud Diosc. l. 4. c. 173. καθαίρει κάτω χολὴν καὶ φλέγμα ὕδωρ, per inferna bilem, pituitam, aquasque detrahit. Sic & Aristot. in probl. ¶ Apud Proclum in Sphæra. ὕδωρ τὸ ὑπὸ ὑδροχόου sidus est: aqua quam aquarius è suo vase effundit.

Ὕδος, etiã dicitur poëticè pro ὕδωρ: vt Hesiod. in Erg. Γαῖαν ὕδει φύρειν, pro ὕδατι. Et Orph. in Argo. (de Acherõte fluuio) Ἀργυροειδὲς ὕδος προρέων. *Grammatici ab ὕω deriuatum dicunt pleonasmo literæ δ.

Ὑδατώδης, aquosus, multum in se aquę continens, aqueus. Theophr. Aet. &c.

Ὑδατόεις, εντος, ὁ, idem: vnde in fœm. Ὑδατόεσσα ἰκμάς, apud Dion de situ orb. [scida.

Ὑδάτινος aqueus. In Epig. ὑδατίνους βραχίονας, exp. brachia ro-

Ὑδατικὸς, aquarius, ad aquã pertinens: vt ὑδατικὸν σημεῖον, signũ & indicium pluuiæ futuræ. Theoph in Prognost.

Ὑδάτιον, τὸ aquula: seu simpliciter aqua: & specialiter, aqua pluuia. Theoph. de caus. pl. l. 2. c. 3 Arist. hist. an l. 8.

Ὑδατὶς, ίδος ἡ, aquula: medicis est pinguitudinis superiori palpebræ subditaæ externa parte incrementum. Expon. etiam stilla. gutta. Hesyc. & Suid.

Ὑδατόω, aquosum reddo: vnde ὑδατοῦσθαι in humorem resolui,

Ὑδαταίνω, aquosus fio: aquesco: vel idem quod ὑδατόω. Galen. apud Hippoc.

Ὑδαλέος aquosus, aqueus: apud eundem.

Ὑδαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idẽ. vt Ὑδαρὴς ὀξύκρατον, apud eundẽ ad Glauc. & ὑδαρὴς οἶνος, vinum aqueum, vel immodicè dilutum. Xen. & Athen. l. 10 Metaphoricè vsurpatur pro fluxus, infirmus: vt ὑδαρὴς φιλία. Aristot. polit. 2. Ὑδαρὸς pro eodem Hesyc.

Ὑδαρόω reddo aquosum seu aqueum & dilutum: vnde ὑδαρωθεὶς οἶνος, in Pand.

Ὕδερος idem cum ὕδρωψ, aqua intercus, hydrops. Aristot. eth. 7. c. 8. Luc. in Lexiph.

Ὑδεριώδης, hydropicus. Gal. Ὑδερικὸς, idem: apud eundem ad Glauc.

Ὑδεριάω, hydropicus sum, intercutis vitiis laboro. Diosc. l. 5.

Ὑδερίασις, πάθος, aquæ intercutis & hydropis.

Ὑδρώδης εος, ὁ καὶ ἡ, aquosus, humidus.

Ὑδρήεις, εντος, ὁ, idem: vnde fœm. Ὑδρήεσσα & contractè ὑδρῆσσα

dicta fuit Cos insula seu Tenos propter aquarum abundantiam, teste Aristot. & Plin.

Ὑδρηλὸς, idem cum præcedentibus: vt γῆ ὑδρηλή. apud Athen. l. 2. Apud Nicand. in Ther. ὑδρηλὴ καλαμίνθη vocatur calamintha viridis vel aquatica, ad differentiam montanæ, teste eius schol. ¶ At ὑδραλῆς, Hesych. est coluber seu serpens aquaticus: item mutabilis.

Ὑδρεῖον, τὸ, aquula. Item paruũ vas aquariũ, parua hydria. Hippocr.

Ὑδρεία, ἡ, vas aquarium, aqualis hydria: vt ὑδρεία λιθίνη, apud Athen. l. 13. Idem vtitur & l. 5. & 11. & alibi. Ὑδρεῖαι Athenis dicebantur situlæ & vrnæ in quas conijciebantur calculi & sortes. Aristoph. Xen. Isocr.

Ὑδρίσκη, ἡ, parua hydria, vrnula. Athen. l. 10.

Ὑδριάδες νύμφαι, nymphæ aquaticæ. Epigr. l. 4.

Ὑδραίνω, lauo, irrigo: seu aqua perfundo. Exponitur & simpliciter effundo, vel perfundo. apud Eurip. in Iph. Taur. ᾧ τάσδε χοὰς μέλλω, κρατῆρά τε τὸν φθιμένων Ὑδραίνειν γαίας ἐν νώτοις, cui libamina ista & poculum mortuum effusura sum in superficie terræ, vel quem libaminibus istis & cratere inferorum perfusura sum & irrigatura & in terræ superficie.

Ὑδραίνομαι, lauor, vel lauo me. Od. ρ. Ἀλλ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα, &c. quum te laueris.

Ὑδρεύω, fut. εύσω, aquor, aquam peto seu haurio. Odyss. κ. Κούρῃ δὲ ξύμβληντο πρὸ ἄστεος ὑδρευούσῃ. Item rigo, irrigo: apud Theophrast. hist. pl. l. 2. c. 8.

Ὑδρεύομαι, idem Odyss. ρ. ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται vnde oppidani aquam hauriebant. Plutarch. Symp. 8. ἐπὶ τῷ Νείλῳ οἱ πλέοντες ὑδρεύονται Item rigor, irrigor. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4.

Ὑδρευμα, aquationũ ratione disposita mansio. Plin. l. 6. c. 13.

Ὑδρεία, & ὕδρευσις, ἡ, aquatio, aquę haustio. Apol. Arg. l. 4. Plut. Symp. 8. Item rigatio, irrigatio. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8. & de caus. pl. l. 3. c. 24.

Ὑδρεῖον, τὸ, vas quo vtimur in aquando, hydria, situla, vrna: Plut. in Philopœm. Athen. lib. 8. Pro eodem Ionicè dicitur ὑδρήιον, apud Herodot.

Ὕδρος, serpens aquaticus, coluber in aquis viuens. Exponitur &, natrix. apud Aristot. vtuntur & Hom. in Bœot. & Arat. in progn. Est & sideris nomen, apud Procl. in Sphæra.

Ὕδρα, hydra, idem cum ὕδρος serpente. Plerunque sic dicitur Lernæus ille anguis ab Hercule occisus, quem κύνα etiam vocat Eurip. in Herc. fur.

Ἴδος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἄνυδρος, ὁ καὶ ἡ aqua carens, aquarum penuria laborans: vt ἄνυδρα πεδία. Geopon. l. 2. Et ἄνυδρος γῆ vel χώρα, quæ & simpliciter ἄνυδρος dicitur, apud Athen. l. 2.

Ἀνυδρία ἡ, aquę penuria, aquarũ inopia. Thu. l. 3. Xẽ. Pęd. 8.

Ἀνυδρεύω seu ἀνυδρεύομαι, ex fonte haurio, exhaurio.

Ἀνύδρευτος, non rigatus. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4.

Ἄυδρος, idem cum ἄνυδρος. Hesiod. Ἄργος ἄυδρον ἐὸν Δαναὸς (ποίησεν ἔνυδρον.

Ἀυδρία, idem cum ἀνυδρία.

Ἔνυδρος, aquas in se habens, aquis abundans, aquis irriguus: vt ἔνυδρα πεδία. Geopon. l. 2. Item in aquis degens aquaticus: vt ἔνυδρα ζῶα, apud Aristot. Dicitur & gemma quędam ἔνυδρος, apud Plin. l. 37. c. 11.

Ἐνυδρὶς, seu ἔνυδρις, lutra: animal simile fibro, nunc in terra nunc in aquis agitans. Aristot. hist. an. l. 8. c. 5. Plin. lib. 30. c. 3. & (l. 32. c. 7.

Ἐνυδρία, aquæ copia.

Ἐνυδρέω, reddo ἔνυδρον Hesych.

Ἐξυδαλόω, in aqueam naturam conuerto, in aquam resoluo: vnde pass. apud Diosc. l. 1. c. 88 & Ægin. l. 3. c. 48.

Ἐξυδάτωσις τοῦ αἵματος, corruptio sanguinis in substantiam aqueam.

Ἐξυδρίας ἄνεμος, ventus cum aquis pluuiis erumpens. Aristot. de mundo. [Alex. Aphr.

Ἐξυδαρόω idem cum ἐξυδαλόω. Ἐξυδαλοῦσθαι in aquã verti.

Εὔυδρος, bonam habens aquam, bonis aquis riguus: vel aquis abundans, aquosus: vt εὔυδρος γῆ, apud Herodot. & εὔυδρος τόπος. apud Phil. de vita M. l. 1.

Ἐφυδάτιος, aquaticus, vdus.

Ἔφυδρος, & Ionicè ἐπίυδρος, aquosus, aquis scatens: vt ἔφυδροι τόποι, apud Diosc. l. 1. c. 14. Item aquaticus, vdus, i. aquas seu pluuias afferens: vt ἔφυδρος ζέφυρος, Od. ξ.

Ἐφυδρία ἡ, idem cum ἐνυδρία.

Ἐφύδωρ, Athenis dicebatur apparitor qui clepsydras moderabatur. Poll. l. 8. quidam tamen diuisim scribere malũt, ὁ ἐφ' (ὕδωρ.

Κάθυδρος, aquosus, abundans aquis.

Κλεψύδρα, ἡ, clepsydra: instrumentum horologicum, in fundo habens exile foramen per quod aqua sensim & quasi furtim distillat, vnde & nomen habet. Aristoph. in Auib. Hinc οἱ ἀπὸ τῆς κλεψύδρας, qui ad clepsydram exercentur, apud Philostr. in vita Ant. Soph. Est & fontis nomen apud Paus.

Κλεψύδριον, τὸ, parua clepsydra Philostr. ibidem.

Λειψυδρία, aquæ defectus seu penuria. Theophr. de caus. pl. l. 5. cap. 16. (penuria.

Λειψύδριον, τὸ, dictus fuit quidam locus Athenis ab aquarũ

Ἀτρίβὴς,έ@,ὁ ϗ ἡ,qui tritus non eſt: vt ἀτριβὴς ὁδὸς. Sic inſula ἀτριβὴς, Thuc.l.4.& ἀτειβὴς ἱμάτια. Phil.de vita Moſ. l.1.& 3. Item non attritus,integer: inuiolatus. Item inexercitatus,imperitus, qui vſu rerum tritus non eſt: in qua ſignif. dicitur & ἄτειψ apud Suid.& ἀτείβασ@ apud Xen.in Hipparch.

Ἀτειβί,exp.ſine detrimento,ſine mora.

Ἄτειπτ@,ϗ,ὁ ϗ ἡ,idem quod ἀτριβὴς, qui tritus non eſt.Item qui teri nequit: vt ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις,apud Theocr. ſpinis indomitis & calcatu difficillimis. Item non ſubactus: vt ἄτριπτος ἄρτος,apud Ariſtot.probl.ſect.21.quæſt.16. Exponitur etiam,laboris inſuetus,ſeu laboris inexpertus,delicatus: vt χεῖρας ἀτρίπτους Odyſſ.φ.

Ἀχυρότριψ,ίϐ@,ὁ ϗ ἡ,paleam terens.in Epigr.

Ἐλαιοτριβεῖον,ν,τὸ,locus vbi oliuæ teruntur & oleū exprimitur.

Εὔτριπτ@,tritu facilis,qui facilè teri poteſt ſeu contundi & comminui: friabilis.

Κυμινότριβον ἅλς,ſal cum cumino tritus.Athen.l.7.

Λειοτριβὴς,qui ita tritus & tuſus eſt, vt fit λεῖ@,tritu læuigatus, minutim tuſus ſeu contuſus ac contritus.

Λειοτριβέω, contero ſeu contundo & comminuo ita vt leuigetur.Gal.& in Geopon. Ἐκλειοτριβέω tero minutiſſimè, contero & contundo ita vt leuiſſimum euadat.

Λιθοτριβικὴ, ars lapides elaborantium ad operum ornamenta: apud Suid.

Νεότριβὴς,nuper tritus,recens tritus. Phocyl.

Ξηροτριβία,ἡ,frictio ſicca. Ariſtot.probl.ſect.37.

Ὀδοντότριμμα, τὸ, dentifricium: id quo dentes fricantur & gingiuæ.

Οἰκοτρίβης, ϗ, ὁ, verna, ſeruus vernaculus & non nunc primùm emptus, ſed diu domi noſtræ verſatus, aut ex parentibus ſeruis natus.Heſych.& Suid. Οἰκότριψ,idem.Phil.de vita M.l.1.

Οἰκοτρίβαιον,(ſub παιδίον) puer ex verna natus.Poll.l.3.

Παιδοτρίβης, qui pueros exercet, præfectus pueris exercendis. Quidam exp.gymnaſij magiſter, paleſtræ magiſter.apud Plut. in amat.narr. Item præceptor,doctor,ludimagiſter. Luc.

Παιδοτρίψ,pro eodem in Axiocho, & apud Luc.

Παιδοτριβικὸς,ἡ,ὁ,ad pædotribam pertinens. Et παιδοτριβικὴ (ſ.τέχνη) apud Ariſtot.ars pædotribarum.

Παιδοτριβικῶς, more pædotribarum: vel vt docet pædotribas. Ariſtoph.in Equit.

Παιδοτριβία,pro παιδοτριβικὴ,apud Poll.

Παιδοτριβεῖον,τὸ,locus in quo pueri exercentur.

Παιδοτριβέω,pueros exerceo,ſum pædotriba. Et metaph. inſtituto formo:exerceo. Exponitur etiam,educo & promoueo, apud Plut. Vtitur & Baſil.ac Greg.

Ἀπαιδοτρίβητ@, (dec.) qui ſub magiſtro exercitatus non fuit.Item inexercitatus,ἀγύμνασ@.Heſych.

Παλιντριβὴς,qui denuò tritus eſt. Apud Simonidem in Iamb.de mulieribus,παλιντριβὴς ὄν@ exp.doſſuarius aſinus.

Φαρμακοτρίβης ſeu φαρμακοτρίψ, qui pharmaca terit & apparat.Poll.ex Demoſth.

Χειροτριβέω,manu frico ſeu perfrico.in Hippiatr. Χειροτριβία,apud Hippocr.pro τρίψει.

Χρονοτριβέω, tempus tero, inutiliter tempus tero & nihil efficio. Ariſtot.rhet.lib.3.

Ἀχρονοτριβὴς,(dec.) in quo tempus tritum non eſt, ideóque celeriter vel ſubito factus: aut qui tempus non terit.Heſych.

Ὠμοτριβὴς, qui tritus & contuſus fuit quum adhuc crudus eſſet. Et ὠμοτριβὲς ἔλαιον, oleum expreſſum ex oliuis quæ crudæ adhuc tritæ & tuſæ fuerunt.Dioſc.l.1.c.29.

Τρίγλη,&c. vide in Τρεῖς.

ΤΡΙΖΩ,ſtrido. * (verbum ex ſono factum) Odyſſ.ω.ψυχαὶ τρίζουσαι.Marci cap.9. Τρίζειν τοὺς ὀδόντας,ſtridere dentibus. Præt.τέτριγα pro præſenti ponitur: vt Il.ψ.ψυχὴ ϗ κτ̃ χθονὸς ἠΰτε καπνὸς Ὤχετο τετριγυῖα. Sic & apud Plut. de fera num. vind. Et Il β.ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας, ſtridentes. Sic apud Syneſ.ep.4.τὸ κέρας ἐτέτριγει, antenna ſtridebat. Et apud Luc.in Zeuxide, ἐπεὶ μόνον τετριγότων ἠκηκόεσαν τῶν ἐλεφάντων, quum elephantorum ſtridorem duntaxat inaudiiſſent. Dicitur etiam de ferro apud Alex.Aphrod.

Τρισμὸς ſiue τριγμὸς,ϗ,ὁ,ſtridor. Theophr.hiſt.pl.l.4.c.16.(de vermiculis qui in ficu naſcuntur) φθέγγονται ἢ οἷον τρισμόν. Dicitur & μυὸς τρισμὸς,apud Plut.in Marcello. Dicitur & τριγμὸς ὀδόντων.

Τρύζω,idem ferè quod τρίζω: murmuro,ſuſurro. Propriè eſt turturis quæ hinc τρυγὼν nominatur. Aratus: Ἢ τρύζει ὄρθρινον ἐρημαίη ὀλολυγών, Cic.interpr. *Et matutinis acredula vocibus inſtat.* Sic Theoc.idyl.7.ἡ δ' ὀλολυγὼν Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις. Apud Hom.Il.ι.τρύζειν exp.γογγύζειν.

Τρυσμὸς,ϗ,ὁ,murmur,ſuſurrus,muſſitatio. Greg.in poëmat.

Τρυγὼν,όν@,ἡ,turtur: dicta παρὰ τὸ τρύζειν,vnde prouerb. Τρυγόν@ λαλίστερ@,teſte Euſt. Vide Ariſtot.hiſt.an.l.5.cap.13. & Athen.l.9. Eſt etiam piſcis marinus: apud Ariſtot. hiſt.anim. l.5.cap.5.Ælian.Nicand.& Dioſcorid.lib.7.cap.8.& lib.8.cap.6. Latini paſtinacam marinam nuncupant.

Τρυγονάω,ῶ, vnde apud Suid.ex Ariſtoph.τρυγονῶσα τὴν θύραν, exp.ἡσύχως κρούουσα.

Compoſita ex τρίζω & τρύζω.

Ἀμφιτετρίζω, circumſtrideo: vel circummurmuro & ſuſurro.

Ἐπιτρύζω,admurmuro,accino,ἐπιγογγύζω,Heſych.

Καταστρίζω,idem quod τρίζω.Hom.in Batrachom.

Παρατρύζω,iuxta murmuro.Heſych.

Ὑποτρύζω, paululum murmuro, leniter murmuro. Exponitur etiam,ſubmiſsè loquor,muſſo.

Τρίμιθ@,vide in Τρίβω. Τρίμμα,&c.in Τρίβω. Τρίπλαξ,τριξὸς,τρίπλαξ,&c.in Τρεῖς. Τρίπλεξ,&c.in Τρίβω. Τρὶς in Τρεῖς. Τρισμὸς,in Τρίζω. Τρισάκις,τρισσὸς,τρίτ@,τρίχα, &c.in Τρεῖς. Τριχία,&c. in Θρίξ. Τριχθὰ, τριχῇ, in Τρεῖς. Τριχόω,&c.in Θρίξ. Τρίψις,in Τρίβω. Τρόμ@,&c.in Τρέω. Τροπὴ, &c. in Τρέπω. Τροφὴ,&c. in Τρέφω. Τροχάζω,&c. in Τρέχω.

ΤΡΥΒΛΙΟΝ,aut τρυβλίον,ϗ,τὸ, catinus, paropſis: de vaſe in quod cibi imponuntur, apud Luc.in Tim. ἀκριβὴς τὸ τρυβλίον τῶν λιχανῶν ἀποσμήχων. Athen.lib.12.fuiſſe dicit ἀγγ@ κεραμεοῦν,ἐπὶ χωροῦν ὡς εἴκοσιν ἀρτάβας. Exponitur etiam,patella,ollula,acetabulum,item culeus. Ariſtoph.in Pluto, ὁ Ζεὺς θέλει ϗ εἰς ταυτὸ ὑμᾶς ξυγκυκήσας τρυβλίον εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν. Exponitur etiam,trulla,apud Plut.& Ioſeph.

ΤΡΥΓΗ,ης,ἡ, triticum, hordeum,cereales, fruges,& quilibet fructus. Hom.hymno in Apollinem,(de Latona alloquente Delū) Οὔτ' ἄρ βοῦν σε ἔσεσθαι εὔβοον, οὔτε εὔμηλον, Οὐ τρύγην οἴσεις, οὔτ' ἂρ φυτὰ μυρία φύσεις, neque triticum feres, neque alias plantas produces. ¶ Pro vindemia etiam vſurpatur.Epigr. l.2.τῇ ἢ τρύγης δρέπανον, vindemiæ falcem. Sic & apud Poll. l.1.c.12.τρύγη & τρυγητὸς pro eodem ponuntur. ¶ Item ariditas, ſiccitas: vt apud Nicand.in Ther. ὁππότε ὕδωρ Σείρι@ αὔηνεν, τρύγη δ' ἐν πυθμέσι λίμνης.

Τρυγάω,ῶ,f.ήσω,cereales fructus colligo: peculiariter autem,vuas carpo,vindemio. Plut.ſympoſ.6.probl.7. Τρυγᾶν λέγομεν τοὺς δρεπομένους τὴν ἀμπελίνην ὀπώραν. Interdum cum accuſ.vt apud Heſiod.in Aſp. Οἱ δ' ἐτρύγων οἴνας,δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες,vindemiebant vites. Sic apud Ariſtop.in Veſp. τρυγᾶν ἐρήμας, ſub ἀμπέλους, vacuas vindemiare vites. Sic & Od.η. Item metaph.fruor,percipio: Luc.(de meretricibus)ϗ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν. Idem,ϗ σὺ Γλυκέριον ἄλλο τρυγήσεις.

Τρυγάομαι,ῶμαι, vindemior,decerpor,colligor. Dioſc.l.1.c. 149.Τρυγᾶται ϗ φοῖνιξ: & apud Athen.l.1.τρυγηθεὶς οἶν@.

Τρυγητὴρ,ῆρ@,ὁ, vindemiator qui decerpit & colligit cereales fruges & vuas. Heſiod.in Aſp. ¶ Eſt etiam ſidus cœleſte. Colum.l.11.c.2.& Procl.Τρυγητὴς,ϗ,ὁ,idem quod τρυγητήρ.

Τρυγητὸς,ϗ,ὁ,vindemia. Plut.l.4 ſymp. ſub finem ἀκμάζοντι τρυγητῷ, media vindemia. Dicitur etiam τρυγητὸς ὀπωρῶν, apud Poll. pro fructuum autumnalium collectione. Ponitur etiam pro vindemiæ tempore, vt apud Theophylact. ep.83. & Athen.l.2. ex Gal.in qua tamen ſignif. quidam προπαροξυτόνως ſcribunt τρύγητος. Scribitur & τρύγητος,pro vindemia:vnde προτρύγητος apud Vitruu.

Τρὺξ,υγὸς,ἡ, Heſych. vinum recens,muſtum nondum percolatū: vt apud Athen.l.15. σταφὶς ἢ τῇ λύγῳ, ϗ τρύγα πίνει μελαινὰ. Per catachreſin dicitur τρὺξ & vetus vinum,vt Theocriti ſchol.annotauit. ¶ Item fæx vini: vt Theocr.idyll.ϗ ἐς τρύγα χείλ@ ἐρείδων. Ariſtoph.in Pluto, Ὁμοῦ δ' ἐπειδὴ ϗ τὸν οἶνον ἥδιστ' ἔπινες,συνεκποτέ' ἐστί σοι ϗ τὴν τρύγα,quoniam vinum bibiſti,fæx tibi pariter exhaurienda eſt. Sic & apud Plut.ſymp. 6.probl.7. Dicitur etiam de fæce olei,teſte Poll.l.1. Item de ſcoria ferri: apud Nicand.in Alexiph.

Τρυγώδης,ε@,ὁ ϗ ἡ,fæcis plenus: vel fæcem referens,fæculentus. Alexand.Aphr.in problem. Sunt & quædam τρυγώδη κολλύρια apud medicos: de quib.Galen.τῶν κτ̃ τόπους,libro 4. cap.2.& Paul.Ægin.lib.7.cap.15.

Τρυγηρὸς,idem.in Heſych.

Τρύγιν@,ϗ,ὁ, fæcatus,vel è fæcibus expreſſus.

Τρυγίας,ϗ,ὁ,ſ.οἶν@, vinum fæculentum,vini reliquiæ cum ſua fæce. Exponitur etiam,fæx. Pſal.74.

Compoſita: ac primùm ex τρύγη & τρυγάω.

Ἀτρύγητ@,ϗ,ὁ ϗ ἡ, qui vindemiari nequit: vt in Epigr. ἀτρυγὴς (μέθυ.)

Ἀτρύγετ@,ſterilis: vt Iliad. ο. ἀτρύγετος ἅλς vocatur,quòd ſit ἄκαρπ@, inquit Euſt. vel quòd τρυγῆναι,i.exſiccari nequeat. Vide & in compoſ.ex Τρύξ.Dicitur etiam de aëre:vt Il.ρ.

Διατρύγι@,vt διατρύγι@ ὄρχ@,Od.ω. locus inter vitium ordines conſitus frumento aliòve cerealium frugum genere. Exponitur etiam διατρύγι@,frugifer.

Ἐπανατρυγάω,denuò vindemio, vindemio iterum: veluti quum poſt primam vindemiam colliguntur racemuli præcedente τρυγητῷ prætermiſſi. Leuit.c.19.Deut.24.

Εὐτρύγητος,vindemiatu ſeu decerptu facilis.

Προτρυγητὴρ ſiue προτρυγητὴς,q.d.anteuindemiator: ſideris cœleſtis no-

stis nomen sic dicti quòd aliquanto ante vindemiæ tempus exoriatur. Arat. in Phœn. & Procl. in sphæra. Scribitur & προτρυγητὴς, apud Vitruu. lib. 9. c. 6.

Composita ex τρύξ.

Α'τρυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, fæce carens, non fæculentus, purus: apud Athen. l. 1. & Plut. in Hellen. probl.

Α'τρύγετος ἅλς, quidam exponunt βαθύτατος ἄβυσσος, cuius τρύγα inuenire nemo queat. vide & in præcedente classe compos. à τρύγη.

Ε'λαιότρυγος, ου, τὸ, olei fæx, amurca. Hesyc.

Τρυγὼν, τρύζω, vide in Τρίζω.
Τρύμα, &c. in Τρύω. Τρύξ, in Τρύγη.

-ΤΡΥ'ΠΑ, ας, ἡ, foramen. Eust. Pro terebro accipi putatur apud Suid. vbi sit idem quod τρύπανον. * Deducitur à τρύω, terebro, perforo.

Τρυπάω, terebro, perforo, pertundo. Luc. in Herc. τρυπήσας τοῦ θεοῦ τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἑλκομένους αὐτοὺς ἐποίησε, pertusa dei lingua. ¶ Obscœna signif. apud Theocr. idyll. 3. καὶ ὁ τράγος αὐτὰς (s. χιμαίρας) ἐτρύπη, i. conscendebat.

Τρυπῶμαι, terebror, perforor, pertundor: vnde ὠτὸς τετρυπημένος, apud Plut. symp. 1. probl. & ex Sophoc.

Τρύπημα, τὸ, foramen, idem quod τρύπα. Epigr. l. 2.

Τρύπησις, εως, ἡ, terebratio.

Τρύπανον, ου, τὸ, seu τρυπάνη, ἡ, terebrum seu terebra: prius apud Eurip. in Cycl. & Athen. l. 5. posterius apud Hesych.

Τρύπανον, metaphoricè dicitur veterator. schol. Aristoph.

Τρυπανίζω, idem quod τρυπῶ. Hesych.

Composita.

Α'τρύπητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non perforatus, nullo foramine peruius.

Αὐλοτρύπης, ου, ὁ, qui tibias perforat. Poll.

Διατρυπάω, perterebro perforo, pertundo. Exponitur &, penetro, transfigo. item excauo: apud Etymol. διατετρύπηται γὰρ κατὰ τῶν ἄκρων σινδόνων.

Δυστρύπητος, terebratu difficilis, Theophr. hist. pl. l. 5. c. 8.

Εἰστρυπάω, terebro intro, terebrando penetro. Item insinuo me, etiam me ingero. Suid.

Ε'κτρυπάω, terebrando egero. item veluti terebrando erumpo. Ælius Dion. apud Eust.

Ε'κτρύπημα, τὸ, id quod terebrando egeritur, ramentum seu scobs quam terebra educit: apud Theophr. loco citato.

Τρύσις, τρύσκω, vide in Τρύω. Τρυσμὸς, in Τρίζω.
Τρυσὸς, τρυπάνη, in Τρύω. Τρυφάω, τρυφὴ, &c. in Θρύπτω.
Τρυχηρὸς, &c. in Τρύω. Τρύχνος, in Στρύχνος.

-ΤΡΥ'Ω, tero, attero: idem quod τείρω. * ex quo deriuatum dicitur. item vexo, defatigo, exhaurio, conficio, eneco & macero: vnde τρύειν. Hes. exp. καταπονεῖν, καταπονεῖν.

Τρύομαι, teror, atteror, vexor, &c. Plat. de leg. τετρυμένος ἡλίῳ in Epigr. Γήραϊ καὶ πενίῃ τετρυμένος.

Τρύμα seu τρύμη, veterator & homo qui longo rerum vsu velut est tritus: apud Aristoph. in Nub. Significat & foramen, teste schol. Aristoph. vnde τρυμάτιον pro paruo foramine apud Etym. & Suid. legitur.

Τρυμαλιὰ, ἡ, iisdem foramen. Matth. 10. & Luc. 18.

Τρύσις, εως, ἡ, afflictio, ærumna. Hes.

Τρύσκω, idem quod τρύω: vnde τρύσκει. Hesych. est τρύχει. Apud eundem exp. etiam, ξηραίνει.

Τρυσὸς, οῦ, ὁ, afflictus, inualidus, æger. Exponitur & λεπτὸς: quæ enim vel atteruntur vel emaciantur, eadem & λεπτύνονται. Hesych.

Τρύχω & τρυχόω, idem quod τρύω, attero, absumo. Od. α. Τρύχουσι δὲ οἶκον, atterunt domi nostræ collectas opes. Herodia. l. 3. ἐτρύχωσαν τὴν Ε'λλάδα. Et cum dat. Xen. Hel. 5. πολὺν χρόνον τρύχειν στρατιαῖς τὴν πόλιν, exhaurire vrbem. Sic in passiuo. Od. κ. μὴ τρυχώμεθα λιμῷ, nec fame conficiamur. Pro iisdem dicitur & τρυχόω, Gal. in lex. Hippocr.

Τρύχος, ους, τὸ, pannus attritus seu lacerus. Aristoph. in Acharn. Theophr. hist. plant. l. 3. c. 9.

Τρυχηρὸς & τρύχινος, ὁ, attritus, lacer: pri⁹ apud Eur. in Troad. posterius apud Ioseph. in Antiq. Iud. Propriè autem τρυχηρὸς est, attritus & lacer in modum τρύχους.

Τρύχινος, consutus ἐκ τῶν τρυχῶν.

Τρύχιον, ου, τὸ, idem cum τρύχος. Hippocr. περὶ γυναικ. l. 1.

Τρυτάνη, ἡ, trutina: dicta παρὰ τὸ τρύω, quoniam τρύεται seu τείρεται τῷ βάρει τῶν ὄγκων, teste Eust. Cornutus apud Persium scribit trutinam esse foramen intra quod est lingua bilancis ad quod est examinatio. Pro statera aut bilance accepit. Dem. pro cor. ὥσπερ ἂν εἰ ἐν τρυτάνῃ ῥέπων ἐπὶ τὸ λῆμμα συμβεβήκοι: vbi metaphora est a grauioribus ponderibus.

Τρυτανεύω, trutino, trutina examino, trutina pensito, in trutina suspendo.

Τρύπα, τύραννος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex τρύω.

Α'λίτρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, in mari vexatus: vt ἁλίτρυτος κόλυμβος, in Anthol. Epigr. Et ἁλίτρυτος γέρων, apud Theocr. idyll. 1.

Α'ποτρύω, detero, attero. item edomo, defatigo, conficio laboribus: vnde apud Plut. in Gracch. πρὸς δὲ ἐν ἀποτρυόμενος τῶν πιστῶν apud Soph. in Trachin. ἀποτρύειν ἐλπίδα, deponere spem, lassescere & despondere animum.

Α'τρυτος, indomitus, infatigabilis, indefessus, vt ἄτρυτος δύναμις, apud Aristot. de mundo. Et ἄτρυτος ὀφθαλμὸς, apud Plutar. Symp. 4. probl. vlt. Τὸ ἄτρυτον, nullis laboribus frangi, vita defatigationis expers. Aristot. eth. 10. c. 7. item ἄτρυτος, qui sine intermissione vexat, vehemens, immensus: vt ἄτρυτος πόνος, apud Herodot. & ἄτρυτα κακὰ, apud Soph. in Aiace.

Α'τρυτώνη, Mineruæ epitheton est apud Hom. Il. β. & alibi, sic dictæ quòd bellicis laboribus inexhausta sit, seu quòd militaribus laboribus defatigare ac frangi nequeat, teste Etym.

Κατατρύω, emacero, conficio. Nic. in Alexiph. Καὶ πόσιος ξήραινε, κατατρύσαιο δὲ γυῖα, artus ei macera.

Composita ex τρύχω.

Α'μφιτρυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, attritus. Hes. & Suid.

Α'ποτρύχω, idem quod ἀποτρύω, attero, consumo, exhaurio. Plut. in Cam.

Ε'κτρύχω, seu ἐκτρυχόω, idem: apud Suid.

Κατατρύχω, iisdem exhaurio, affligo, vexo. Od. ο. ἵνα μὴ κατατρύχω καὶ ἑταίρους. Theocr. idyll. 1. Τίς τυ κατατρύχει; Vtitur & Chrysost. de sacerdot.

ΤΡΩ'ΓΩ, (Fut. τρώξομαι, Aor. 2. ἔτραγον) arrodo, rodo, comedo. Od. ζ. Καὶ τὰς μὲν ποταμὸν σεῦαι παρὰ δινήεντα Τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα. Theocr. idyll. 9. Αἶ κᾆν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τὰς ἀπάσας Λὶψ κόμαρον τρωγοίσας ὑπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε, arbutum arrodentes. Propriè de animantibus ratione carentibus dici traditur. Dicitur tamen & de hominibus: vt apud Athen. l. 14. Μελίπηκτα δὲ εἰ παρείη, μὴ τρώγοιμι ἄν.

Τρῶξις, εως, ἡ, esus, vel rosio.

Τρώξιμος, ὁ καὶ ἡ, qui comedi potest aut solet, edulis, vescus, Hippocr. in lib. de intern. Affect. Peculiariter τρώξιμον dicitur intybum, seu seris herba, vulgò endiuia: apud Ægin. l. 3. c. 46. & Alex. Trall.

Τρώξανα τὰ, rami tenelli & qui à pecore arrodi possunt: apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 2. ¶ At τρώξανα dicuntur quæ iumentis ex pabulo reliqua fiunt. item spinosa quædam & arida ligna. Suid. ex Pherecr.

Τρὼξ, vermiculus ille qui legumina rodit. schol. Hesiod. Sunt & τρωξαλλίδες, vermium genus apud Athen. lib. 3.

Τρώκτης, ου, ὁ, comestor, vorator. Exponitur &, πανοῦργος, ἀπατεὼν. Od. ξ. & ο.

Τρωκτὸς, ὁ, idem quod τρώξιμος: vt τρωκτὰ ῥαφανὶς, Geopon. l. 14. c. 17. Plerunque τρωκτὰ dicuntur, quæ cruda comedi solēt. & secūdis mēsis apponi: vt apud Hippoc. & Artemid. l. 1. c. 60.

Τρώγαλιον, idem cum τρωκτὸς & τρώξιμος. Et τὰ τρωγάλια, eadem quæ τρωκτὰ bellaria. Athen. lib. 14. Aristoph. in Plut.

Τρώγημα, τὸ, idem quod τρωγάλιον, quod in mensa secunda apponi solet comedendum seu arrodendū. Plat. polit. 1. Athen. l. 14.

Τραγηματίζομαι, comedo bellaria. Athen. l. 4. & 11.

Τραγηματισμὸς comestio bellariorum. Idem l. 14.

Τραγαλίζω, exp. ἀποτρώγω, apud Aristoph. in Vesp.

Τρώγλη, propriè esse dicitur cauerna seu foramen rosione factum, vt murium & teredinum, teste Etym. Epigr. l. 2. & in Batrach.

Τρωγλῖται, hirundinum species in foraminibus & cauernis nidulantium, quæ & ἄποδες & κυψέλλαι, Aristotel. histor. an. lib. 9. cap. 3.

Τράγος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'ποτρώγω, abrodo, auello seu abscindo morsu, dentibus excindo. Laërt. in Zen. Εἰ Δημήτριος δέ φησι τὴν μυκλῆρα αὐτὸν ἀποτραγεῖν.

Α'ποτράγημα, reliquiæ bellariorum. Athen. l. 14. ex Eupol.

Διατρώγω, peredo perrodo, vel erodo.

Ε'ντρώγω, comedens ingero in ventriculum: vel simpliciter, comedo. Athen. l. 7. ἐντραγεῖν τὴν σηπίαν. Exponitur etiam, secundariam cœnam perago, apud eundem l. 14.

Παρεντρώγω, (dec.) in os ingero, deuoro, deglutio: apud eundem ibid.

Θερμοτραγέω, calida comedo. Luc. in Lexiph.

Κατατρώγω, comedendo seu rodendo consumo: vel simpliciter, comedo. Theocr. idyll. 5. Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἳ τὰ φιλώνδα Σῦκα κατατρώγοντες ὑπηνέμιοι φορέονται.

Κυαμοτρὼξ, ῶγος, ὁ, fabarum vorator: ita dicitur iudex qui fabis quibus suffragia dabantur, victitat, aut omnis qui in suffragio ferendo fabam suam quæstui habet. Suid.

Παρατρώγω, abrodo, comedo.

Περιτρώγω, circumrodo, obrodo. Luc. in Nigr. Τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες καὶ περιτρώγοντες. Metaphor. Aristoph. in Vesp. Σὺ δὲ τὰς ἀρχὰς ἀγαπᾷς τὰς σὰς ἀργολόφους περιτρώγων, circumrodere & accidere.

Πτερνοτρώκτης, qui vorat πτέρνας, perpinores: nomē muris in Batrachom.

Σχινοτρὼξ, qui lentiscum mandit: sic dicebantur homines molles & effeminati, qui ad nitorem candorémque dentium frequenter commanducabant lentiscum. Suid.

Σχινοτρώκτης, idem Luc. in Lexiph.

Τριχοτρώκτης, pilorum erosor: nomen vermiculi pilos rodentis. Hesych.

Φθειροτραγεῖν, pediculos edere: apud Herodot.

Φθειροτρωκτεῖν, idem, apud eundem.

Φιλοτραγημάτων, bellariorum appetens. Athen.

Τρῶμα, vide in Τιτρώσκω. Τρῶξις, &c. in Τρώγω.

Τρωπάω, in Τρέπω. Τρῶσις, τρωτὸς, in τιτρώσκω.

Τροχάω, in Τρέχω. Τυ in Συ.

ΤΥΓΧΑΝΩ, (F. τεύξομαι, à τεύχω, vnde & deriuatur: idem τυχήσω tanquam à τυχέω, vnde & aor. 2. ἔτυχον) sum. Soph. in Aiace, Ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, intus est. Plat. in Apoll. τυγχάνει μέγιστον ἀνθρώπῳ ἀγαθὸν τοῦτο. in hac signif. sæpe participio iungitur verbi εἰμί: vt apud Thuc. l. 2. ἔτυχον γὰρ ἤδη ὄντες ἐν Αἰγίνῃ ὄντες, iam tum in Ægina erant. Et Luc. ἔτυχε γυμνὴ οὖσα, nuda erat. Sæpe & aliis participiis: vt Plat. in Mid. ὃ τυγχάνω ἐρωτῶν σε, quod ex te quæro. Aristop. in Vesp. τυγχάνει καθεύδων, dormit. Plut. in Cam. ἐτύγχανε νοσῶν, ægrotabat. Interdum significat, accidit vt sim, forte sum: vt apud Herodot. l. 8. ἔφη τυχεῖν τότε ἐὼν ἅμα Δημαρήτῳ, se forte tunc fuisse cum Demareto. Arist. eth. 3. c. 8. εἰ οὕτως ἔτυχεν, si forte ita esse contingat, vel, si forte ita contigerit. Accipitur enim etiam simpliciter pro contingo, euenio, accido: vt Ody. ξ Καί μοι μάλ' ἐτύγχανε πολλά, multa mihi eueniebant. Particip. ὁ τυχὼν plerunque dicitur pro ὅστις ἔτυχε, quem primum sors obtulerit, quiuis quilibet: vt παρὰ τοῦ τυχόντος χρήματα λαμβάνειν, apud Xenop. Et τὸ τυχὸν πταῖσμα, offensio quæcunque, Dem. ad Phil. ep. Interdum exp. vulgaris, vilis, plebeius: vt apud Isocr. in Hel. enc. εἷς τῶν τυχόντων, ἀλλὰ μὴ τῶν πολὺ διενεγκόντων, vnus è multis, vnus è plebe. At τυχὸν aduerbialiter vsurpatur pro fortuitò, casu, forte fortuna: interdum &, fortasse: vt apud Synes. in ep. ad fratrem, τυχὸν δ' ἂν καὶ τὰ πρωτεῖα συγχωρηθείη μοι, fortasse & primæ partes nobis indulgerentur. Interdum & τυχὸν ἴσως ἐκ παραλλήλου dicitur Attico more, teste schol. Aristop. ¶Item τυγχάνω, assequor, attingo: in qua signif. propriè quidem de iaculantibus dicitur, qui propositam metam telis ad eam directis attingunt: vt apud Luc. in Hermot. ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσι aues attingunt & feriunt. Generaliter tamen & metaph. significat assequor, nanciscor, voti compos fio, obtineo, impetro, idq; cũ genit. vt Od. ὁ τυχὼν παρὰ σεῖο φιλότητος. ¶Et apud Dem. pro cor. τυγχάνειν ἀρετῆς. Sic τυγχάνειν λόγου, impetrare à iudicib. vt audiatur, & facti sui rationes afferat. Et τυγχάνειν ἐπιεικείας, obtinere vt iudices æquiores sint, nec summo iure agant, apud eundem in Mid. In rem malam. apud Æschin. τυγχάνειν ζημίας mulctari. Et κατηγορίας τυγχάνειν, in accusationem incurrere, apud Demosth. Aliquando in his signif. genit. subaudiẽdus relinquitur: vt Iliad. ε. Ἤμβροτες οὐδ' ἔτυχες, non attigisti scopum, quem petebas. Et Hesiod. in Theog. τῷ δὲ τυχόντι, qui eam nactus fuerit.

¶ Deriuata à τυγχάνω sum, vel contingo.

Τυχόντως, prout contingit seu contigerit, quolibet modo, vtcunque. Aristot.

Τύχη, ης, ἡ, fortuna, euentus seu casus fortuitus, siue prosper sit, siue aduersus. Dem. pro cor. τὴν τῆς πόλεως τύχην ἀγαθὴν ἡγοῦμαι. Herodia. l. 7. ἐξ εὐτελείας τῆς ἐσχάτης εἰς τοσαύτην τύχην ἤλασε, ad tantam dignitatem à fortuna est euectus. Τύχῃ, ἀπὸ τύχης, διὰ τύχην, κατὰ τύχην, forte fortuna, fortuitò, casu: Philostr. ep. 21. Τύχῃ τὸ δέον διδαχθείς. Plut. ἀπὸ τύχης καὶ αὐτομάτως. Isocr. in Paneg. διὰ τύχην μέγα φρονοῦντας. Τῆς τύχης dicitur pro ὦ seu φεῦ τῆς τύχης, ab eo qui infortunia sua deplorat, seu fortunæ iniquitatem accusat. Xen. pæd. 2.

Τυχαῖος, fortuitus. Et τὰ τυχαῖα, fortuita, quæ forte accidunt. Synes. ep. 4.

Τυχηρὸς, idẽ vt τυχηρὰ ἀγαθὰ, apud Plut. de lib. educ. & τυχηρὰ πράγματα. Phil. de mundo. item fortunatus, felix. Suid.

Τυχηρῶς, fortuitò, item fortunatè, feliciter. Etym.

Τυχικῶς, itidem fortuitò.

Composita ex eodem Τυγχάνω.

Ἐντυγχάνω, incido, occurro: Thu. l. 2. τῇ δυνάμει ἡμῶν οὐδεὶς πω πολέμιος ἐνέτυχε, nostris viribus nullus dum hostis occurrit. Hinc οἱ ἐντυγχάνοντες dicuntur, in quos forte fortuna incidimus, qui nobis obuiam fiunt: vt apud Herodian. l. 3. φονεύειν τὸν ἐντυγχάνοντα κελεύσας, occidere obuium quenque. ¶Item adeo, conuenio, colloquor. Cum dat. person. Plat. in Apoll. ἐντυχὼν Παλαμήδει καὶ Αἴαντι τῷ Τελαμῶνος, quum conueniré Palamedem & Aiacem. Cum πρὸς apud Plut. in Fab. ἐντυγχάνων πρὸς αὐτόν. Rom. cap. 11. ἐντυγχάνει τῷ Θεῷ κατὰ τοῦ Ἰσραήλ, colloquitur cum Deo. ¶ Item negotium & commercium habeo cũ, versor cum. Plat. de rep. ἐντετύχηκα οὐχ οὕτως ἔχουσι καὶ ἄλλοις, versatus sum cum. Ἐντυγχάνειν τινὶ κατ' ὄψιν, videre aliquem: vt apud Plut. in Lyc. Lycurgus dicitur Ὁμήρῳ κατ' ὄψιν ἐντυχεῖν, Homerum vidisse. ¶At ἐντυγχάνειν τινὶ, in sermone, est incidentem in aliquem verba de eo facere. Greg. Naz. θεῷ δὲ ἐντευξόμεθα νῦν μὲν ὀλίγα. ¶Dicitur & is ἐντυγχάνειν rei alicui, qui dum ea fit, adstat & interest: vt βλάστῃ ἐντυγχάνειν, herbæ dum pullulat, adstare, apud Dioscor. in præf. l. 1. ¶Ἐντυγχάνειν γράμμασι, legere literas: apud Herodian. l. 4. Sic apud Plut. in Lyc. ἐντυχὼν ποιήμασι, qui legit poemata.

Ἐντυχία, ἡ, congressus, colloquium, compellatio. Plutarc. de deo Socr.

Ἔντευξις, ἡ, idem Isocr. ad Demon. τὰς ἐντεύξεις μὴ πυκνὰς ποιοῦ τοῖς αὐτοῖς. Plut. in Solone, ἡ πρὸς Κροῖσον ἔντευξις, congressus & colloquium cum Crœso.

Ἐντευκτικὸς, ὁ, qui conueniri & compellari facilè potest: affabilis, comis, humanus. Plut. de educ. lib.

Dec. Ἀνέντευκτος, hominum congressus fugiens, inaffabilis.

Δυσέντευκτος, ad quem non facilè patet aditus, adeuntibus se difficilem præbens, inaffabilis. Polyb.

Κατεντυγχάνω, conuenio & compello aliquem contra aliũ. Basil. Κατεντευκτὴς, qui aliquem conueniens & compellans, accusat. vel alium vel illum ipsum quem conuenit ac compellat. Iobi c. 7.

Προεντυγχάνω, prius incido. Syn. ep. 108. τοῖς σκοποῖς ἡμῶν προεντυχόντες. Apud eundem ep. 88. ὡς οὐκ ἄξιον ἑτέρῳ βιβλίῳ προεντυχεῖν, quod non oportet alium librum antè legere.

Ὑπερεντυγχάνω, conuenio & compello pro, interpello & intercedo pro, Rom. c. 8. Ὑπερέντευξις, compellatio eiusmodi, seu intercessio aut deprecatio: apud Greg.

Ἐπιτυγχάνω, idem quod ἐντυγχάνω, incido. Aristop. εἶεν, ἵνα μὴ κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ. Syn. ep. 34 εἰ μὲν οὖν ἐπέτυχέ σοι ζῶντι, si in te incidit. Hinc particip. ἐπιτυχὼν, quilibet in quem incidimus. vt Plat. de leg. τοῦ ἐπιτυχόντος νομοθέτου γιγνόμενα, quæ cuiuslibet sunt legislatoris. Et τὰ ἐπιτυχόντα φάρμακα, quælibet medicamenta. item vilis, vulgaris, triuialis: quoniam quæ passim obuia sunt, vilia sunt. Plat. de rep. l. 1. οὐ γὰρ περὶ τοῦ ἐπιτυχόντος ὁ λόγος, non agitur de re leui. At homo ἐπιτυχὼν, vilis conditionis, vnus ex plebe. ¶Ἐπιτυγχάνω, adeo, conuenio, colloquor: apud Plat. de leg. l. 6.

Παρατυγχάνω, adsum, intersum. Poly. μὴ δύνασθαι παρατυχεῖν τῇ μάχῃ, pugnæ interesse non posse. Interdum significat, casu fortuito occurro vel adsum: vt apud Xen. ἐκβοηθεῖ εἰς τὰ μεθόρια σὺν τοῖς παρατυχοῦσιν ἱππόταις, cum equitibus qui tũ fortè aderant. Sic alibi apud eundem, & sæpe apud Thuc. Plat. & Plut. Dicitur ἐκ τοῦ παρατυχόντος, ex tempore, è re nata, subitò: apud Thuc. & Plut. Dicitur & παρατυχὸν aduerbialiter. i. quum se offerat occasio, seu quum liceat: apud Thuc. l. 1.

Περιτυγχάνω, incido, fortè reperio. Xen. ἀγνώμονι κριτῇ περιτυχεῖν, in iudicem iniquum incidere. Thuc. l. 1. τῷ Ἱππάρχῳ περιτυχόντες, quum fortè in Hipparchum incidissent.

Προστυγχάνω, occurro, obuius fio, offero me: vel fortè occurro, casu obuius fio. Plut. aduersus Colot. καὶ ὁ προστυχὼν τῷ ἐντυγχάνοντι μόνον οὐ κατεῖδεν. Itidem τὸ προστυχὸν dicitur quod fortè fortuna nobis occurrit, fortuitum: Plat. in Tim. Dicitur & τοῦ προστυχόντος, subitò, ex tempore, ita vt sors tulit. Plutarc. in symp. sep. sap.

Προστυχὴς, έος, ὁ & ἡ, idẽ quod προστυχὼν, qui fortè occurrit obuius.

Προτυγχάνω, prior sum, antè sum.

Συντυγχάνω, concurro, occurro, obuiam fio. Aristopha. ἡ στολὴ συντυχοῦσ' ἡμῖν, nobis obuiam facta. Item conuenio, adeo, vt Luc. c. 8. οὐκ ἠδύναντο συντυχεῖν αὐτῷ. item colloquor, cõgredior, conuersor, commercium & consuetudinem habeo. Dicuntur etiam nobis συντυγχάνειν quæ nobis contingunt seu accidunt: vnde συντυγχάνοντα, casus, fortuiti euentus. Xen. Apud Plut. in Oth. πρὸς τὸ συντυχὸν, exp. in euentum fortunæ: item in præcipitem casum.

Συντυχία, ἡ, colloquium congressus. Syn. ep. 100. item euentus, casus: Sæpe apud Thuc. σύντευξις idem. Suid.

Ὑποτυγχάνω, protinus appositéque respondeo. idem quod ὑπολαμβάνω: Hippocr. in ep. ad Damag. & Plut. in apopht. ac consol. ad Apol. & de orac. Pyth.

Deriuata à Τυγχάνω, *assequor, nanciscor.*

Τεῦξις, εως, ἡ, adeptio, consequutio. Syn. ep. 140.

Τευκτικὸς, ὁ, consequendi seu adipiscendi vim habens, qui assequi & adipisci potest. Aristot.

Τυγχάζω, idem quod τυγχάνω, assequor, attingo, vnde τυγχάζεσθαι. Hesyc. exp. στοχάζεσθαι.

Composita.

Ἀντιτυγχάνω, vicissim adipiscor, vicissim assequor seu cõsequor, vicissim nanciscor: vt τοίων ἀντιτύχοιμι θεῶν πάρα, talia vicissim consequar à diis.

Ἀποτυγχάνω, aberro, non assequor: vt ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, aberro a scopo, scopum non attingo. apud Arist. eth. 2. Sic, apud Plut. Σικελίας ἀποτυχὼν, quum Sicilia potiri non posset, seu frustratus spe potiundæ Siciliæ. Sic apud Dem. ἀποτυγχάνειν τῆς ἐλπίδος, frustrari spe. item perdo, amitto. Xen. pæd. 1. διὰ ταῦτα ὧν εἶχον καὶ ἐπέτυχον.

Ἀποτυγχάνομαι, frustror, voti compos non fio, vnde ἀποτετευγμένος.

γμβύος, frustratus est malè quid successit. Dicitur res aliqua ἀποτυγχάνεσθαι quæ præter animi sententiam euenit, quę non ex voto succedit, sæpe apud Luc.

Ἀποτυχόντως, præter votum.

Ἀποτεύγμα, τό, res quæ malè & præter animi sententiam successit. Plut. περὶ εὐθυμ. & Cic. ad Att. l. 9. ep. 21.

Ἀπότευξις, repulsa, scilicet & infelix successus, cùm quis voti sui compos non fit. Plut. in Galb.

Ἀποτευκτικός, qui solet aberrare & frustrari. Dicitur ἀποτευκτικὸν φάρμακον, quod infelix esse & successu carere compertum est, cui oppon. ἐπιτευκτικόν, apud Gal. l. 4. τ̃ κτ̃ τόπους.

Ἀποτύχημα & ἀποτυχία, spei frustratio, infelix successus, infortunium: vel etiam repulsa.

Ἄτευκτος, qui consequutus non est. Ἀτευκτέω, non attingo, non assequor, aberro, idem quod ἀποτυγχάνω, apud Suid. cũ genit.

Ἀτυχής, &c. vide in compositis ex τύχη quæ sequuntur.

Ἐκτυγχάνω, assequor. vnde partic. ἐκτυχών, assequutus. Greg. Naz.

Ἐντυγχάνω, adipiscor, inuenio, nanciscor: vt apud Xen. ὁ τοῖς ῥᾷστα ἐντυγχάνειν ἀρκοῦντως χρώμενος, qui rebus inuentu & adeptu facillimis moderatè vtitur. Sic ἐντυγχάνειν ἐπιστολαῖς, accipere & adipisci literas: apud Synes.

Ἐπιτυγχάνω assequor, nanciscor: propriè de sagittariis, vt & τυγχάνειν. Plut. de def. orac. καθάπερ οἱ πολλὰ βάλλοντες ἐπιτυγχάνουσι πολλάκις, qui multum iaculantur, sæpe attingunt & assequuntur scopum. Et metaph. apud Demosth. δόξης ἐπιτυγχάνων, gloriam assequens gloriam sibi comparans. Passiuè res aliqua ἐπιτυγχάνεσθαι dicitur quum succedit & ex animi sententia euenit. Et ἐπιτετευγμέναι πράξεις apud Polyb. res quæ felici successu & ex voto agitatæ sunt.

Ἐπιτυχής, έος, ὁ καὶ ἡ, qui voti sui compos fit. Apud Isocr. in Panathen. δεξιὰ ἐπιτυχὴς καιρῶν, quæ occasiones nanciscitur.

Ἐπιτυχῶς, ita vt assequaris, prospero successu, feliciter. Isoc.

Ἐπιτυχία, adeptio, prosper successus. Alcidam. & in epitome Polyb.

Ἐπίτευγμα & ἐπίτευξις, idem cum ἐπιτυχία, adeptio, successus. Item obuentio, reditus, prouentus, apud Suid.

Ἐπιτευκτικός, qui solet assequi ad id quod contendebat, successu non carens, idem qui ἐπιτυχής. vt ἐπιτευκτικὸν φάρμακον. Paul. Ægin. l. 3. c. 78. cui oppon. ἀποτευκτικόν.

Κατατυγχάνω, euenio, successum habeo. Demosth. pro cor. Exponitur etiam, assequor, sortior. itidémque κατατυχών, voti compos, successu vius.

Περιτυγχάνω, nanciscor. cum dat. Xen. Dem. Thuc.

Composita ex nomine τύχη.

Ἀτυχής, έος, ὁ καὶ ἡ, infortunatus, infelix. Demosth. Exponitur etiam, impos voti, cui opponitur ἐπιτυχής: ex τυγχάνω potius deriuatum.

Ἀτυχῶς, infeliciter, item præter votum. Isocr.

Ἀτυχία, ἡ, fortuna aduersa, casus aduersus, infortunium: item calamitas, clades. Plut. Isocr.

Ἀτυχέω, ῶ, aduersa fortuna vtor, infortunatus sum, infeliciter rem gero: Isocr. in ep. ad Philipp. οὕτω δὲ τὰ περὶ τ̃ πόλεμον ἀτυχοῦσι, tanto infortunio bellum gerunt. Synes. ep. 10. ἀτυχῶ δὲ πολλὰ καὶ ὅσα ἄνθρωπος ἀτυχῆσαι δύναται, in multis miser sum & calamitosus. Significat etiam idem quod ἀποτυγχάνω, non assequor, voti compos non fio, frustror, repulsam patior: Xenoph. Pæd. 1. Interdum etiam cum genit. vt in Axiocho, οὐκ ἀποτυχήσεις μου οὐδ' ἑνὸς τ̃ μετρίων, non feres repulsam.

Ἀτυχεῖσθαι, dicitur quod aduersa fortuna geritur: vnde τὰ ἀτυχηθέντα, apud Dem. quæ aduersa fortuna gesta sunt.

Ἀτύχημα, τό, idem quod ἀτυχία. Thuc. Aristot.

Ἀτύχητος, idem. Hesych.

Δυστυχής, idem cum ἀτυχής, miser, calamitosus, infelix: Isocr. in Nic. Eurip. &c.

Δυστυχῶς, infeliciter, reflante fortuna, aduersa fortuna. Luc. scrib. hist.

Δυστυχία, infortuniũ, aduersa fortuna, calamitas, Isocr. Plut.

Δυστυχέω, difficili & aduersa fortuna vtor, res mihi sunt aduersæ, infelix sum: Isocr. Interdum cum dat. vt apud eundem, δυστυχῶ τῷ πολέμῳ, aduersa fortuna vtor in bello. Interdum cum ἐν vel περί: vt Luc. δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. Plut. in Camillo, δυστυχήσας περὶ τὴν μάχην. Interdum cum accus. Hermog. δυστυχῶ τὴν ἀπαιδίαν. Passiua voce δυστυχεῖσθαι dicũtur ea quæ non succedunt feliciter, sed aduersa fortuna fiunt.

Δυστύχημα, infortunium, calamitas. Xen. Hellen. 4.

Ἐνδυστυχέω. (*dec.*) infelix & miser sum in. Plut. in Fab. Eurip. in Bacch.

Ἐπιτυχής, vide cũ ἐπιτυγχάνω, in præcedenti ordine cõpositorũ.

Εὐτυχής, fortunatus, felix. Plut.

Εὐτυχίως siue εὐτυχῶς, feliciter, fortunatè, fauente fortuna: Herodian. lib. 3.

Εὐτυχία, felicitas, prospera & secunda fortuna. Isocr.

Εὐτυχέω, felix sum, feliciter rem gero, fortune mihi fauet. Thuc. lib. 7. Xenoph. Pæd. 3. Apud Dem. pro cor. εὐτυχεῖτε in fine epistolæ, pro ἔρρωσθε, valete. Aliquando cum ἐν: vt apud Synes. epist. 44. Ipsæ etiam res dicuntur εὐτυχεῖν quum feliciter succedunt & ex animi sententia: Thuc. lib. 4. itidémque εὐτυχεῖσθαι, quum feliciter geruntur. Plut. Interdum εὐτυχέω significat assequor, consequor, nanciscor, adipiscor, obtineo, impetro: cum accus. & aliquando cum genit. Synes.

Εὐτύχημα, idem quod εὐτυχία. Xen. Plut. Aristot. &c.

Dec. Διευτυχέω, vsquequaque prospera vtor fortuna.

Ἐνευτυχέω, felix sum in, feliciter ago in. Aristid.

Κατευτυχέω, vt κατευτυχῶ τ̃ δὲ τ̃ πράγματος, apud Aristh. in Apoc. mihi hęc res successit.

Κακοτυχής, idem cum δυστυχής, infelix. Eur. in Hippol. Steph.

Κακοτυχέω, ῶ, infelix sum, infeliciter ago. Thuc. l. 2.

Τυκάνη, τυκτός, &c. vide in Τεύχω.

ΤΥΛΟΣ, ου, ὁ, callus seu callum cutis in aliqua corporis parte obdurata ex labore vel opere. Lucian. τῇ χεῖρι τύλων ἀνάπλεως. Diosc. de laserpitio, ἥλους τε καὶ τύλους αἴρει προεγχαραχθέντας, callos prius circumscarificatos. ¶ Item clauus ligneus. Aristop. in Acharn. item τὸ αἰδοῖον vnde ἀποτυλόω Hes. & Poll. 2. ¶ Τύλους à medicis superciliorum etiam pilos dici testatur. Poll. l. 2.

Τυλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, callosus. Plu. de aud. ἐν σκληρᾷ σαρκὶ καὶ τυλώδει.

Τυλόω, callosum reddo, callum obduco. Xen. de arte equ. ὁ μὲν γὰρ (χαλινὸς) ἄγαν πρὸς αὐταῖς, (l. γνάθοις) τυλοῖ τὸ στόμα.

Τυλόομαι, callosus & durus fio, obcallesco: vnde τετυλωμέναι ῥάχιδες, apud Diosc. Apud Suid. κορῶναι σιδήρῳ τετυλωμέναι dicuntur clauę ferro obductę seu inductæ.

Τύλωμα, τό, idem quod τύλος. Hes. & schol. Aristoph. ¶ Item pars pedis inferior: calcaneus seu vola, vel planta pedis. Pol. l. 2.

Τύλωσις, εως, ἡ, ipsa actio callum obducẽdi, vel occallescendi. Medicis sic dicitur magna & inueterata internę palpebrarũ faciei asperitas: quę iam callum contraxit. Ægin. l. 3. c. 22. Aet. 7. Τυλωτός, vnde τυλωτὰ ῥόπαλα: clauę præferratę.

Τύλη, seu τυλα, ἡ, idem quod τύλος. Aristoph. in Acharn. ¶ Item cameli à spina dorsi incipiens summa pellis. Hesych. ¶ Item culcitra seu culcita, lodix. Epigr. 2. Exponitur etiam, stragulum. Suid.

Τυλεία, & τυλεῖον, idem Poll. l. 10. c. 8. ex Sophoclis Iocle. λινόρραφος τυλεία, culcitra consuta ex panno lineo, vel consuta filis lineis.

Τυλίττω, in modum culcitrę conuoluo: vnde τυλιχθείς, exp. συστραφθείς. Exponitur etiam perscrutor: indago: *more eorum qui euoluentis stragulis aliquid perquirunt.*

Composita.

Ἀνατυλίττω, reuoluo seu euoluo quod est inuolutum. Luc. Exponitur & simpliciter, voluo, voluto.

Ἀποτυλόω, glandem reundo. Pherecr.

Ἐντυλόω, callum obduco, idem quod τυλόω.

Ἐντυλίττω, inuoluo. Matt. 27. Ἐντυλίττομαι, inuoluor. Aristoph. in Nub.

ΤΥΜΒΟΣ, ου, ὁ, bustum, sepulcrum. Od. μ. Τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες, Πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐῆρες ἐρετμόν. *Apud Etym. & Suid. deriuatur ex τύφω, vro, cremo, quoniam ibi defunctorum cadauera cremebantur. Eurip. in Med. γέροντα τύμβον, dixit capularem senem & propediem busto inferendum.

Τυμβίας αὐδή, vox seu sermo sepulchralis. Nonn.

Τυμβάς, άδος, ἡ, dicitur venefica, quòd identidem in sepulchris seu circum sepulchra versetur. Hesyc.

Τυμβείτης, ου, ὁ sepulchralis. vt λᾶας τυμβείτης apud Suid. ex Epig.

Τυμβεύω, busto infero, tumulo, sepelio. Sop. in Aiace, αὐτ' ὅτις ἐστ' ἀνὴρ ἀθέρων τοσοῦτον ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ. Apud eundem in El. τυμβεῦσαι χοάς, exp. libamina super bustum effundere. Apud Lycophr. Ἄσαρκα μιστύλλας ἐτύμβευσε τάφῳ, exp. deuorauit: quasi in ventre sepeliit.

Τύμβευμα, id quod busto infertur, cadauer. Eurip. in Ione, θηρσὶ φίλον τύμβευμα, feris acceptum cadauer.

Τυμβεία, ἡ, tumulatio, inhumatio: apud Suid.

Composita.

Ἄτυμβος, ὁ & ἡ, busto carens inhumatus, insepultus.

Ἐπιτύμβιος, seu ἐπιτυμβίδιος, super sepucro positus: vt ἐπιτύμβιος κρωσσός: in Epigr. item ad sepulchrum pertinens siue ad sepulchri honorem: vt ἐπιτύμβια θεσμά, apud Nonn. Et ἐπιτύμβιος, vel ἐπιτυμβίδιος λόγος, oratio quæ ad ornandum sepulcrum habetur. Ἐπιτυμβίδιαι cognominatæ fuerunt etiam alaudæ apud Theocr. id. 7. vel quod vt plurimum circa busta versentur: vel quòd veluti τύμβον in capite ferant: habent enim aliquid erectum in eo & galerum quendam, vnde & galeritæ dicuntur: teste eius schol.

Ἡμιτύμβιον, dimidiatum vel paruum bustum. Suid * Pol. l. 7. c. 17. ex Aristoph. Ploto, Ἐπειτα καθαρὸν ἡμιτύμβιον λαβὼν τὰ βλέφαρα ἐξέψησεν ἡμιτύμβιον id esse dicit quod in media comœdia vocabatur καψιδρώτιον, nunc vero σουδάριον. Sed quidam in hoc significatu ibi legunt ἡμιτύβιον, quomodo & Gal. apud

apud Hippocr. ἡμιτύβιον testatur esse ἔθνιμ σαχ@ μίμ@ partem crassi lintei.

Περιτύμβι@,qui sepulcro seu busto circumfusus est: vt περιτύμβια δάκρυα,in Epigr.

Τύμμα,τύμπανον,&c. vide in Τύπτω. Τυων in Συ.

ΤΥΝΟΣ, vel potius τυννός. [& apud Hesych. τυννός] paruus, μικρός.schol. Aristoph.

Τυννοῦτ@,vel (Attica terminatione) τυννουτοσί,paruus,patuulus, tantillus:vocabulum est Atticum frequens apud Aristoph.vt in Acharn. Ὁ δ᾽ ἀνὴρ ὁ λέξων ἐστὶ τυννουτοσί, vbi schol.annotat τυννουτοσί, dici ostendēdo minimū digitum. Et in Nub.παρέχει τυννουτοσί. Ibidem.ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουί, à ventriculo tantillo. Et in Ran.ἐν ληκυθίῳ τυννουτῷ.

Τυξις, vide in Τεύχω.

ΤΥΠΤΩ.F. ψω,verbero,percutio,pulso,tundo.Il.φ. [illegible] ξίφει τύψε κατὰ κληῖδα κατ᾽ αὐχένα. Od.μ. [illegible] ῥηγμῖνι βαθεῖαν τύπτε. Xen. Pæd. 5. τύπτει αὐτὸν εἰς τὸν ὦμον.

Τύπτομαι,verberor,percutior,&c. Il.ο.βλήμενος ἢ τυπείς,telo ictus aut gladio percussus. Plat. de leg. l.11. καὶ δραχμὴν ἑκάστην τυπτέσθω πληγάς,in singulas drachmas singulos accipiat ictus.

Τύμμα,τὸ,ictus,percussus,plaga. Theocr.idyll 4. Ὀλίγον ἐστὶ τύμμα καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει. Vtitur & Philetas apud Athen.lib 2.& Agath.Epigr.lib.2.

Τυμμός,ὁ,idem : apud Suid.

Τυπτήρ,ὁ idem apud eundem.Scribitur & τύπτης,apud Hesych.

Τύπτης,ὁ,eidem est ἀλήτης,percussor.

Τυπάζω,idem quod τύπτω,apud eundem.

Τυπτῷ,ῶ,idem,Hesych.

Τυπετός,ὁ,percussio,verberatio:peculiariter ea qua in luctu & mœrore quidam pectora tundunt & pulsant, quidam caput & femur percutiunt:planctus,plangor. Dion.Halic.hist.lib.5.

Τυπικός,ὁ,qui ictibus aut malleo ductus est,ductilis: vt τυπικοὶ χαλκοῖ: apud Poll.l.7.

Τυπίς,ίδος,ἡ malleus.Plut.in polit.præcept.Τυπὶς,pro eodem,apud Apoll.Rhod.Arg.4.

Τύπος,ὁ, vestigium & nota percutiendo seu pulsando impressa. Athen.l.13.τὰς τύπους τῶν πληγῶν ἰδεῖν. Interdum & vestigium quocunque modo impressum:vnde χρυσέας τύπος vestigium quod in cinere impressum reliquit apud Plut.Sympos.8. Item figura simulacrum,imago,effigies:vt τύπος τῶν θεῶν,apud Herodian.l.5.& τύπος τῆς μορφῆς,apud Theophr.de caus.pl.l.1.c.19.Sic & apud Hier. & Naz. Interdum τύπος dicitur exēplum seu exemplar quod imitamur. Lat.forma & formula : vt in ep.P.ad Tit.c.2.σεαυτὸν παρεχόμενον τύπον καλῶν ἔργων.Sic & alibi in epist.eiusdem, & apud Damasc. item descriptio minus exacta,& qua fit rudiore Minerua:vnde τύπῳ exp.pingui Minerua,crasso modo,interdum & summatim,paucis. Aristot.eth.1.c.3.τύπῳ τἀληθὲς ἐνδείκνυσθαι. Theophr.hist.pl.l.3.ὡς ἐν τύπῳ,ἁπλῶς εἰπεῖν,vt summatim dicam.ᶜ In medicina τύπος nominari dicitur forma atque ordo qui per accessiones remissionesq; in morbi terroribus notatur, quoq; morbi genus discernitur:vnde Galeni liber περὶ τύπων.¶ Etiat & τύπος,iudicium quoddā quo iis interdicebatur foro qui creditoribus paria non facerent:teste Philostr.in vitis Sophist. & Cæl.Rhod.l.& c.10.

Τυπώδης,ε@,ὁ,ἡ, non exactus, rudi descriptione comprehensus:vt τυπώδης μάθησις, apud Aristot.de mun.

Τυπωδῶς,idem quod datiuus τύπῳ. Cic.ad Att.lib.4. Exponitur & expresse,graphice:apud Strab.

Τυπικὸς,figuratus,symbolicè innuēs & figurās,Greg.de bapt.

Τυπικῶς typicè per figuram & formam,apud eundem.

Τυπόω,ῶ,informo,figuro,signum imprimo vel insculpo. Appian. ἐτύπωσεν ἐπὶ σφραγῖδι τὸν Μαρκέλλου, signum impressit apud Greg. τὴν γραφὴν τυπώσαντες, exp. factæ scripturæ penicillo effigiati.

Τύπωμα,τὸ,idem quod τύπος,figura: vt τύπωμα μορφῆς,apud Eurip.in Phœn. Apud Soph.τύπωμα χαλκόπλευρον, vrna ærea seu ex ære sculpta.

Τύπωσις,figuratio,formatio,expressio.

Τυπωτός, informatus,expressus,effictus Lycophr

Τύπανον, τὸ, baculus, baculum. Item instrumentum quoddam, bellicum quo cietur sonus. Hom. hymno in matrem Deorum, Ἡ κροτάλων τυπάνων ἰαχὴ, σὺν τε τρόμος αὐλῶν Εὔαδεν. Legitur & apud Apoll.Rhod.& in Epigr.

Τύμπανον,itidem fustis seu baculus teste Suid. Est τύμπανον seu τυμπανός etiam instrumentum,quo pulsato sonus scietur, apud Eurip.in Cycl. Τί βακχιάζει τ᾽; οὐ Διόνυσος τάδε, οὐ κρόταλα χαλκοῦ τυμπάνων τ᾽ ἀράγματα. Vtitur & Athen.l.8.& l.13. ¶ Dicitur & auis quædā τυμπανός, apud Arist.hist.an.l.9.c.1.

Τυμπανίας,ου,ὁ,& τυμπανίτης,& τυμπανίας,ὁ, dicitur hydrops quidam, quòd eo venter ita tendatur vt tympanum,& ita tentus pulsatúsque tympano similem sonum reddat, Nic. in Alexiph.Hippocr.

Τυμπανίζω fustibus cædo:vnde in ep.ad Hebr.c.11.ἐτυμπανίσθησαν, quidam exp.fustibus cæsi sunt. item tympanum pulso seu tūdo.Reg.l.1.c.21.ἐτυμπάνιζεν ἐπὶ ταῖς θύραις τῆς πόλεως.

Τυμπανισμός,tympani pulsatio, Plut.de fort.Alex.l.2.

Τυμπανίστρια,quæ tympanum pulsat,tympanistria. Demost. pro cor.

Κτυπέω, (factum ex τυπέω pleonasmo τοῦ κ) pulsu sonitum cieo, qualis est tympani,strepo,resono. Il.ψ. (de arborib.cæsis) ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι πίπτον, magno cum sonitu terram pulsantes. Eurip.in Med.ἄγαν δὲ στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν, cursu crebro domus strepebat seu sonitum edebat Luc.de salt. [illegible] Significat etiam, quatio,percutio,tundo: vt apud Hesiod.in Asp. χθὼν δ᾽ ἐκτύπον ὠκέες ἵπποι. Apud Eurip.in Rheso, Πολλοῖσι σὺν κόμποισιν ἐκτύπει φόβον,exp.metum sonitu incutiebat.

Κτυπέομαι,idem.Aristoph.in Pluto.

Κτύπημα,τὸ,sonitus,strepitus:propriè,qui pulsu cietur:interdum & fragor, Eur.in Androm.

Κτύπος,ου,ὁ,idem.Il.τ. Od.π.Xen.Pæd.7.

Πίτυλος,Στύπη,quomodo huc pertineant,vide suis locis.

Composita : ac primùm ex τύπτω,cum præpositione.

Ἀντιτύπτω,vicissim verbero,repercutio. Aristoph.

Ἀντίτυπος,ου & ἀντίτυπής,ἐος,ὁ,ἡ,ictum repellens,repercutiens, vel qui pedum illisui non cedit,nec rumpitur : durus, asper vt θεὸς ἀντιτύπεια.Epigr.lib 4.& ξύλον ἀντίτυπον, Luc. in Hermot. Sic ἀντιτυπὴς [illegible],apud Herodian.l.6. Metaphoricè homo ἀντίτυπος dicitur, qui monentis verba non admittit, sed instar duræ incudis repercutit: renitēs,refractarius. Plat.in Theæt.σκληρὸς λέγεις καὶ ἀντιτύπους ἀνθρώπους. Interdū significat cōtrarius,repugnās:vt ἀντίτυπος μῦθος,apudNonn.

Ἀντιτυπία,ἡ, renixus τοῦ ἀντιτύπου : durities,asperitas. Athen. l.3. Plut de exil.& περὶ φιλαδελφ. Exponitur etiam,dissidentia & contrarietas apud eundem.

Ἀντιτύπως, repercutiendo, cum repercussione & renixu. item durè,asperè.

Ἀντιτυπέω,sum ἀντίτυπος repercutio,relido Luc.μὴ ἀντιτυπήσῃς τῇ ὁπλῇ item renitor,resisto,refragor.Arist.eth.4.c.6.

Ἀποτύπτω,verberare desino.Ἀποτύπτομαι,desino vapulare.Herodot.l.2.

Ὑποτύπτω,verbero.Exponitur &,suffringo,decutio.Greg.

Composita sine præpositione: ac primùm retinentia τὸ π.

Πατροτύπτης,ου,ὁ,patris percussor aut verberatar, qui patrem verberibus afficit.Poll.ex Isæo. (Suid.

Στερνοτύπης,qui pectus tondit seu ferit:vt fit in dolore.Hesyc.&

Στερνοτύπτομαι, pectus ferio, pectus verbero seu plango. Suid.

Composita formata ex temporibus verbi τύπτω quæ τ abiecerunt & ex τυπέω.

Ἀλληλοτυπεῖν,sese inuicem ferire. Ἀλληλοτυπία, mutua conflictio Philo de mundo.

Βουτύπος,bouem cædens,qui boues mactat. Athen l.14. ¶ Est etiam species animalculi quod ἐμπὶς dicitur,teste Hesych.

Δρυοτύπος,hasta verberatus. Δρυοτύπος σφῦρα, malleus ad tundenda ligna : in Epigr.

Ἐγγλωττοτυπέω, seu Ἐγγλωττοτυπέω, q.d.lingua crepo:in ore semper habeo & iacto seu prædico, Aristoph.in Equit.

Ζηλότυπος,ὁ,inuidia percussus : ὁ ζήλῳ τυπείς : qui præ feruore amoris riualem pati nequit , sed aliis eiusdem amoris inuidet societatem. Aristoph. Luc.

Ζηλοτυπία,ἡ, zelotypia : propriè illa euidentia qua riualem in amore mulieris pati non possumus , generaliter , ægritudo ex eo quòd alter quoque potiatur ea re quam nos ipsi concupiuimus. Plut.in Per. Luc. Æsch.&c.

Ζηλοτυπέω, zelotypus sum, præ feruore amoris riualem pati nequeo. Athen.l.12.ζηλοτυπήσας τὴν αὐτοῦ γυναῖκα Et generaliter,zelo ducor. Greg.τίς δὲ μᾶλλον ὡς καὶ [illegible] ζηλοτυπεῖ;item œmulor,zelo bono prosequor Idē.ζηλοῦντες τὴν ἀλήθειαν [illegible] Item inuideo,animo maligno prosequor, Æsch.contra Ctesiph. καθαρμα ζηλοτυπεῖ ἀρετήν.

Decomp. Ἀζηλότυπος, zelotypia & inuidia carens.Cic.ad Att. Ἀζηλοτύπητος quem æmulari aut cui inuidere nemo solet. Plut.in lib.an seni capess.resp.

Διαζηλοτυπέομαι,æmulor inuideo. Athen.l.13.

Ἐπιζηλοτυπέω,zelotypia laboro.

Ἡλότυπος,clauo percussus aut fixus.Nonn.

Ἰότυπής,iaculo seu sagitta percussus, Epigr.

Καλοτύπος ligna tundens : ita dicitur picus Martius à tundendis arboribus. Aristoph. (Aristoph.

Κεντροτύπης stimulo seu aculeo feriens,aculeum infigens.schol.

Λαοτύπος,q d.qui tūdit seu percutit lapides:lapicida. Poll.ex Soph.

Λατύπη,ἡ,quod è lapide abraditur Plut.de primo frig. Item terra figlina,terra Cimolia,vel gypsum,schol. Aristoph. Numeratur & inter χαλκέως instrumenta,apud Plut.

Λατυπέω lapides incido. Itē muros è lapidib.extruo. Lycoph.

Μηροτυπής femora feriens seu percutiens: vt μηροτυπὴς κένθρον in Anth.Epigr.

Ὀρθοτυ-

Ὀρειτύπος, qui ligna in montib. cędit, lignator. Pro quo dicitur & ὀρεοτύπος, apud Theoph. & ὀρειτύπος, apud Nic. in Ther.

Ὀρειτυπία, labor ille quem in montibus subeunt. Hippocr.

Ὀρειτύπος, idem quod, ὀρειτύπος, infrà Nic. in Ther.

Στερνοτύπης, pectora tundens & feriens. Apud Eur. in Suppl.

Στερνοτυπὴς κτύπος, strepitus pectora plangentium.

Στερνοτυπέομαι, idem quod suprà στερνοτυπέομαι. Athen. l. 6. & Synes. ep. 137. [Αu.

Χαλκότυπος, ære percussus, ære inflictus: vt χαλκοτύπους ὠτειλὰς. Il. τ. Χαλκοτύπος, qui æs percutit, faber ærarius. Plut. in Peric. Accipitur & pro χαλκοπλάσης, apud eundem περὶ δυσωπίας. & Xen. Hellen. 3.

Χαλκοτυπεῖσθαι, dicitur quod fingitur à fabro ærario seu æris fusore. Plut. in polit. præcept.

Χαμαιτύπος, humi feriens & tundens: vt χαμαιτύπος accipitres qui humi seu super terram rostro suo & vnguibus in prædam irruunt, eamque tundunt. Aristot. hist. an l. 9. c. 36.

Χαμαιτύπη, ἡ, scortū triuiale, quod humi se cuiuis prostituit. Plut. de educ. lib. [tuunt: lupanar. Suid.

Χαμαιτυπεῖον, locus in quo eiusmodi meretriculę se prosti-

Χαμαιτυπία, scortatio cum triuiali & abiecto scorto. Hes.

Χοροιτύπος, qui in choro seu chorea terrā pedib. pulsat: vel ὁ χορὸν τύπτων, i. ipsum saltationis locū. Apud Hom. Mercurius chelyn suā inuentā χοροιτύπον appellat, vel quod instrumentum musicum inde confectum efficiat vt choreæ agitentur & terra à saltantibus pulsetur: vel quòd ipsum instrumentum digitis pulsetur in choreis: qua signif. scribendum foret χοροίτυπον.

Χοροιτυπία, ipsa actio plaudendi pedibus solum inter saltandum: chorus vel chorea. Il. ω.

Χρυσότυπος, ex auro percussus, ex auro confectus: deauratus vel aureus: vt χρυσοτύπῳ κρανει, apud Eur. in Electra.

Composita cum nomine τύπος & eius deriuatis.

Ἀνατυπόω & ἀνατυπόομαι, reformo, iterum formo. Et metaph. informo aliquid in animo, informationem rei alicuius concipio, imaginor. Greg. [rio: ἀνατύπωσις. Suid.

Ἀνατύπωσις, reformatio vel formatio. Hesyc. Item imagina-

Ἀντίτυπος, seu ἀντίτυπον, typus, figura, exemplum. Greg. Ἀβραὰμ θυσίας ξένης καὶ τῆς μεγάλης ἀντίτυπον. Apud eundē orat. in pascha anguis æneus à Mose erectus dicitur κρεμασθεὶς ὡς τύπος τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν παθόντος, ἀλλ᾽ ὡς ἀντίτυπος. Significat etiam exemplar, ἀντίγραφον, apud Syn. ep. ad Theophr. Adiectiuè etiam accipitur ἀντίτυπος pro eandem formam habens, similis: vt ἀντίτυπα ἤθη apud Nonn.

Ἀποτυπόω & ἀποτυπόομαι, exprimo, effingo. Plat. in Tim.

Ἐναποτυπόω, (dec.) imprimo.

Ἀρτίτυπος ὀπωπὴ, aspectus recens formatus: apud eundē. Nonn.

Ἀρχέτυπον, τὸ, exemplar primigenium, forma primigenia: typus initio factus & omnium primus. Luc. in Zeux. Dicitur & ἀρχέτυπος γραφὴ, apud Phi. de v. M. l. 3. Vtriusque autem vocis proprius vsus est in imaginibus, metaphoricus in aliis rebus.

Ἀρχετυπία, exemplar, idea. Dion. Areop. de cœl. hier.

Ἄτυποι, dici putantur, qui non satis expedito plectro linguæ vtūtur quasi non satis verba exprimentes conformantésque. Item qui decenti & iusta membrorum forma destituti quasi monstrosi sunt.

Ἀτύπωτος, nō formatus, nō effictus seu expressus: apud Suid.

Γνωμοτύπος, q. d. sententiarum excussor: sententiarum fabricator Aristoph. in Ran. & Aristot. rhet. l. 2.

Γνωμοτυπικὸς, qualis est τῶν γνωμοτύπων.

Γνωμοτυπικῶς, exp. γνωμολογικῶς. Suid.

Γνωμοτυπία, exp. γνωμολογία ἀκριβής. Hesyc.

Διατυπόω, informo, instituo. Item conformo, meliùs dispono: apud Suid. διατυπῶν τὸ ἀτύπωτον, καὶ μεταβάλλων πρὸς εὐσχημοσύνην τὸ ἄτακτον. Item sancio, condo: vt διατυπῶν νόμους. Luc. Item constituo, statuo, animo concipio. Herodian. l. 4. ταῦτα δ᾽ ἐν αὑτοῖς διατυπούντων, hęc dū illi apud se cōstituerent & agitarent.

Διατύπωσις, informatio. Basil. de vita solit. τοῦ ἔξωθεν τῇ καρδίᾳ ταῖς ἐκ τῆς θείας διδασκαλίας ἐγγινομένας διατυπώσεις. Item informatio, i. descriptio, lineamentum. Exp. & constitutio, statutum, item testamentum: apud Chrysost.

Decomp. Ἀδιατύπωτος, qui informatus & effictus non est, informis: vt ἀνὴρ ἀδιατύπωτος, apud Ocell. de vniuerso.

Δυσδιατύπωτος δοῦλος, seruus qui ægrè ad bonos mores formatur. Chrysost.

Ἔκτυπος, expressus ex archetypo. Plin. l. 35. c. 21. & l. 37. c. 10.

Ἐκτύπως, expressè: vnde ἐκτυπώτερον, expressiùs, perfectiùs apud Greg.

Ἐκτυπόω, exprimo, effingo, item formo, informo. Plut. de placit. philos. ἐκτυπῶ εἰς κηρὸν, in ceram exprimo. Greg. ἐκτυπείτωσαν κηρὸν, ceram informent.

Ἐκτυπόομαι, idem. Plat. de leg. l. 6.

Ἐκτύπωμα, expressio, effigies.

Ἔντυπος, impressus. Ἐντυπὰς, (aduerb.) impresso corporis vestigio. Il. ω.

Ἐντυπόω & ἐντυπόομαι, imprimo. Item formam & effigiem exprimo. Aristot. de mundo.

Ἐντετυπωμένως, impresso vestigio. Vtuntur Hesych. Suid. & Eust. in expos. ἐντυπάς.

Ἐντύπωσις, dicitur humeri acetabulum, vbi humerus cum brachio coalescit & committitur. Poll. l. 2.

Ἐντυπωτὴς, impressor.

Ἱερότυπος, cui sacra figura impressa est. Dionys.

Μετατυπόω, transformo. Eust. Μετατύπωσις, transformatio seu transfiguratio: schema apud Gram. quo aliquid transformatur ex composita dictione in simplicem, teste Eust. vt quum λευκὴ πέτρα dicitur pro λευκόπετρα, & κατὰ δόξα, pro κατάδοξα.

Παράτυπος, perperam cusus & signatus: vt παράτυπον νόμισμα, apud schol. Aristoph.

Παρατυπόω, perperam formo seu figuro: vel obiter & in transitu formo.

Παρατυπωτικῶς, rudiùs, minúsque expressè, crassiore Minerua. Gal. de caus. symp. l. 3.

Πρόστυπος, appressus seu impressus. Athen. l. 5. & Diosc. l. 4. c. 11.

Προστυπόω, apprimo: vnde προστυποῦσθαι, apprimi. Gal ad Glau.

Πρότυπος, seu πρότυπον, futuri operis præcedens typus & forma speciminis gratia. Plin. l. 35. c. 12.

Προτυπόω, præformo, seu præinformo.

Πρωτότυπος, idem quod ἀρχέτυπος: exemplar ex quo simile facimus. Apud Gramm. πρωτότυπον nomen dicitur primitiuum seu primigenium.

Σταυρότυπος, crucis typum & formam gerens.

Σταυροτύπως, typo & forma crucis.

Ὑποτυπόω, seu ὑποτυπόομαι, informo, delineo, & oculis subiicio, repręsento, & speciem rei informo. Aristot. eth. l. 1. c. 7. δεῖ γὰρ ὑποτυπῶσαι πρῶτον, εἶθ᾽ ὕστερον ἀναγράψαι, informare primùm & summaria descriptione designa.e. Herodian. l. 1. τοιαῦτα δή τινα τῷ μειρακίῳ ὑποτυπούμενοι, talem deliciarum speciem animo eius informantes. Ὑποτυπόομαι, exp. etiam, animo verso & imaginor, apud eundem eodem libro.

Χονδρότυπος, ex cartilagine formatus, cartilaginis figuram habens. Aristot. hist. an. l. 9.

Composita ex τυμπανίζω.

Ἀποτυμπανίζω, fustibus concido. Plutar. ἀποτυμπανισαι τὸ παιδίον. Sic & apud Dem. & Ioseph. Exponitur etiam, tympanis & fidiculis extendo, apud Athen. l. 4.

Περιτυμπανίζω, tympanorum pulsatione & boatu circundo: vnde apud Plut. περὶ δεισιδαιμον. αἱ τίγεις περιτυμπανιζόμεναι dicuntur ἐκμαίνεσθαι καὶ ἐκταράττεσθαι.

Composita ex κτυπέω & κτύπος.

Ἁλίκτυπος, mari seu vndis marinis resonans: marisonus. Epigr. Apud Eurip. in Or. ἁλίκτυποι dicuntur piscatores, quòd mare remis pulsantes strepitum excitent.

Ἀντίκτυπος, contra seu ex aduerso sonans: contrarium sonum edens. Apud Nonn. ἀντίκτυπος ὀμφὴ, vox respondentis.

Ἀποκτυπέω, sonum edo vel cieo: apud Suid. οἱ Ἰνδοὶ ἀντὶ σάλπιγγος ταῖς μάστιξιν ἀπεκτύπουν εἰς τὸν ἀέρα.

Βαρύκτυπος, grauiter resonans, grauem edens sonum: grauisonus: epitheton Iouis, à tonitruorum graui horrendóque sonitu: apud Hom. Hesiod. in Theog. & cæteros poëtas.

Βολεκτυπία, sonitus ex iactu tesserarum dum mouentur, sonitus (in ludo fritilli.

Δουρίκτυπος, hasta strepens.

Ἐπικτυπέω, insono, strepo, perstrepo: vel strepitum excito. Aristoph. τὴν ποδοῖν ἐπικτυπῶν βάδιζε.

Ἑπτάκτυπος φόρμιγξ, q. d. septisona cithara. Pind.

Ἐρίκτυπος, magnos & vehementes edens sonitus: epitheton Neptuni apud Hesiod. in Theog.

Λυροκτύπος, qui lyram pulsans sonitum ciet.

Λυροκτυπία, lyræ pulsus, vel lyræ pulsatæ sonus. Epigr. l. 4.

Μενέκτυπος, qui bellicos strepitus & tumultus sustinet, nec expauescit.

Περικτυπέω, circumstrepo, circumsono. Basil. in ep. ad Eust.

Ἀπερίκτυπος, (dec.) qui nullis strepitibus circumsonat, seu circumsonatur. Suid.

Χαλκόκτυπος, ære pulsato sonitum edens: apud Athen. l. 14.

Χιονόκτυπος, q. d. qui niue est percussus: niue obrutus & conspersus. Soph. in Aiace.

ΤΥΡΑΝΝΟΣ ὁ, tyrannus, rex, princeps. Eurip. in Supplic. Τίς γῆς τύραννος, quis huic ditioni imperat? Aristoph. in Nub. ὑψιμέδοντα μὲν θεῶν Ζῆνα τύραννον, Iouem deorum regē. Sic & apud Athen. l. 14. Ἔρως dicitur esse τύραννος θεῶν τε κἀνθρώπων, deorum & hominum imperator. Quum autem initio honestum esset vocabulum, postea principum malitia & crudelitate crescente vituperari cœpit, & in malam partē acceptū fuit pro rege seu principe iniquo: vt apud Isocr. de Pace, τοῖς δὲ τυράννοις πλῆθος καθίστησι, τὰς τῶν ἄλλων πόλεις καὶ κακεῖς αὐτοῖς ὑπάρχοντας παρασκευάζειν, Aristot. rhet. 2. πονηροὶ τὰ τυράννους κατέλυσε. Interdum cū genit. vt Plut. de sera num. vind. ἐν μεγάλῃ πόλει Λυδίας ὁ ἐν τύραννος. Sic & apud Athen. l. 8. Interdū adiectiuè: vt τύραννα σκῆπτρα, apud Æschyl. in Prom. & τύραννον πόλιν, apud Thucydid. lib. 1. ¶ In hac significatione Etymol. deducit ἀπὸ τοῦ τρύω, τὸ καταπονῶ, vexo, fatigo vt dicat-

vt dicatur quasi τρόχιν@. ¶Est & auis nomen apud Aristot.hist. an.l.8.

Τυραννικός,ὁ, tyrannicus, ad tyrannum pertinens : vt τυραννικαὶ σφαγαί,apud Eur. Et τυραννικὴ οἰκία,Dem.Olynth.2.Item à tyranno profectus: seu tyrannum decens, quo tyrannus vtitur: vt τυραννικοὶ νόμοι,Plat.polit.2.& τυραννικαὶ ἀρχαί,Aristot.polit. 4.c.10.Item tyrannidem exercens. Plut. de deo Socrat. ἄδικ@ μὲν ἀνὴρ,καὶ τυραννικός.Item dominandi peritus : apud Isocr.in Euag.

Τυραννικῶς,tyrannicè, tyrannorum more.Isoc.orat.ad Phil.

Τυραννία,ἡ,tyrannis,tyrannicus dominatus.Xen.

Τυραννιάω,tyrannidē affecto.Suid.Apud Laërt. in Plat.Plato τοὺς λόγους Διονυσίου τυραννιᾶν dicit,i.tyrannidem declarare.

Τυραννίς,ίδ@,ἡ,idem cum τυραννία.Interdum generaliter accipitur pro regnum,imperium:vt apud Eurip.in Phœniss.& Isocrat.in Euag. Sæpiùs in malam partem, pro dominatu iniusto & crudeli:vt apud Aristot.polit.3.Plut.& Herodian. ¶Τυραννὶς dicitur etiam vxor tyranni seu principis,in lib.Ester,c.2.

Τυραννεῖον,τὸ,domus seu domicilium tyranni.Plut.in Timol.

Τυραννεύω,sum τύραννος,regno,impero.Eur.in Elect. Νῦν οἱ πάρ@ ἀμύτεροι Γαίας τυραννεύουσι φίλοι βασιλῆες. Et in malam partem tyrannidem exerceo,tyrannum ago. Appia.in Mithrid. ἐτυράννευσαν ἀμότερον τῶν ἰδιωτικῶν τυράννων.

Τυραννεύομαι, sum sub tyranno,tyranno subiectus sum,tyranno pareo.Plat.ep.8.Thuc.l.1.

Τυραννέω,idem quod τυραννεύω.Athen.l.1. τυραννεῖν ἐπεχείρησε τῆς πατρίδος.Dem.Phil.3.τυραννοῦσι τοὺς τότε σώζοντας αὐτούς, tyrannidem exercent in eos à quibus tunc seruati fuerant. Sic apud Greg.de Iuliano,ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας τυραννήσας πρὸς τῶν ἄλλων τοὺς λόγους,tyrannidem exercens in studia liberalia. Item generaliter,dominor,obtineo: vel exupero: vt apud Alex. Aphr.probl.l.1. τυραννεῖ ξηρότης ὑγρότητος ἀπολεία.

Τυραννέομαι,idem quod τυραννεύομαι. Plat.polit.1. τῶν πόλεων αἱ μὲν τυραννοῦνται. Significat etiam,cogor, vim patior, violor:apud Greg.oratione de Filio.

Τυραννησείω, cupio τυραννεῖν, tyrannidem & imperium affecto. Laërt.l.1.

Τυραννίζω,cū tyrannis facio,tyrāno faueo,sto à partibus tyranni.

Composita.

Ἀτυράννευτος,ὁ καὶ ἡ,liber à tyrannico dominatu.Thuc.l.1.

Ἐντυραννεῖσθαι, tyranno subiectum esse.

Ἰσοτύραννος, tyrannis par & æqualis: vt ἰσοτύραννος ἀρχὴ, apud Aristot.Polit.2.c.7.

Μισοτύραννος,tyrannorum seu tyranni osor.

Συντύραννος,tyrannici dominatus particeps,socius in tyrannide.

Φιλοτύραννος, amans & studiosus tyrannorum:vel tyrannidis amans.

Ὠμοτύραννος,crudelis tyrannus Maccab.l.2 c.7.

Τυρβη,&c.vide in Σύρβη.

ΤΥΡΟ'Σ,ὁ,caseus:Od.1. Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον. Aristoph. in Ran.τυρὸν χλωρὸν appellat caseum recentem:cui opponitur ὁ ξηρὸς & ὁ παλαιός. Apud Athen.l.1.& 14. τυρὸς αἴγειος caseus caprinus. * Etym.itémque Eust. παρὰ τὸ τηρεῖν deducunt dicentes τυρὸν esse τὸ τηρούμενον γάλα, lac quod seruatur & reponitur, mutato η in υ,quod in similibus quibusdam dictionibus accidit.

Τυρώδης,ε@,ὁ & ἡ,caseosus,seu qui à caseorum genere est.Plut. in polit.præcept.

Τυρόεις,εντ@,ὁ, idem, τυρόεις,s.ἄρτος, panis qui intritum caseum permixtum habet. Theocr. Idyll.1. Pro eodem per contractionem dicitur τυρῶς, vnde τυροῦντ@ ἄρτοι, qui & τυροῦντες, apud Eust.& Athen.l.3.

Τυρίον,ν,τὸ,caseolus.

Τυρόω,ῶ,coagulo & cogo in caseum. Item agito,turbo, commisceo : *sicut lac rudicula agitatur, dum condensatur.* Athen.lib.7. Ἀλλὰ διαφθείρουσιν κακῶς τυροῦντες ἅπαντα.

Τυροῦσθαι, dicitur lac quum in caseum condensatur. Apud Greg ὑπὲρ γάλα ἐτυρώθητε,à quibusdam exp.lacte candidiores facti estis: ab aliis conglutinati estis.

Τυρεύω,f.εύσω,idem quod τυρόω in caseum cogo & denso: vnde τυρεύεται γάλα,apud Aristot.hist. an.l.3. Item agito , turbo,commisceo. Hesyc.& Eust. Expon.&,machinor,struo,fabricor:apud Dem. ὁ δ' ἐνδον ἐτύρευε ταῦτα.

Τύρευμα,τὸ,lac coagulatum & condensatum:vel lacticinium:Eurip.in Cyclop.Ἐκφέρετε νῦν τυρεύματ', ἢ μόσχων τόκον.

Τύρευσις, εως, ἡ, & τυρεία, ἡ, lactis coagulatio & in caseum densatio:Exp.&,confectio casei. Aristot.

Composita.

Ἀλίτυρος,caseus sale aspersus,in Anth.Epigr.

Ἀτύρωτος,ὁ καὶ ἡ,qui in caseum densatus & coagulatus non est: vel qui in caseum densari & coagulari nequit. Dioscorid. lib. 3.cap.41.

Βούτυρον,ν,τὸ,butyrum: spuma lactis, concretior que quàm serum. inde dictum quod è bubulo lacte vt plurimum fiat : teste Gal. & Plin. vide & de eo Diosc.l.2.c.81. Βούτυρος,ὁ,ἡ,herbæ species. Hes.& Dionys.

Βουτύρινος,ν,ὁ, è butyro factus , vt βουτύρινον μύρον , apud Diosc.l.1.c.65.

Συντυρόω,ῶ,in caseum cogo & condenso,coagulo.Metaphoricè huius passiuo vtitur Aristoph.in Equit.

Ὑποτυρίς,ίδ@,ἡ,eduli j genus apud Athen.l.14.quod fieri scribit melle mixtio lacti,dum coagulatur: coagulato autem iam,cribello aut flabello vimineo imponi,vt serum perfluat.

ΤΥΡΣΙΣ, εως, ἡ, turris ea præsertim quæ est in mœnibus,vt vult Gal. apud Hippoc. * dicta à Tyrrhenis ipsorum inuentoribus. ¶Est etiam ambitus muri,apud Suid.ex Xen.Pæd. ¶Item propugnaculum.Hes.Pro munitionibus aut ambitu vrbis à Philostrato poni tradit Bud.Dicitur etiam τύρσος,Suid.

Τυτθὸς,vide in Τιτθός.

ΤΥΦΛΟ'Σ,ὁ,ὁ,cæcus, oculis captus, orbus luminibus.Il.ζ. Καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς,luminibus eum priuauit. Plut. de fortuna , ἣν τυφλὴν λοιδορούμενοι, καὶ τυφλοὶ ἐμπίπτοντες αὐτῇ Idem symp.l.2.ταυτὶ καὶ τυφλῷ δῆλα. Metaphoricè dicuntur τὰ τυφλὰ τοῦ σώματ@ , partes corporis quæ non habent oculos:apud Xenop.pæd.3.Apud architectos τυφλοὶ τοῖχοι,cæci parietes,in quibus non sunt fenestræ quę lumen inferant. Apud medicos τυφλὸν ἔντερον dicitur intestinum à ventriculo ordine quartum: quoniam vno foramine, tanquam oculo,sit preditum. Dicitur etiam homo τυφλὸς esse rei alicuius , quam non perspicit & videt:vt apud Plut.in Solone,τυφλὸς ὢν τοῦ μέλλοντος ἄνθρωπ@. ¶Item qui non videtur, vix apparens, obscurus vt τυφλὸν κῦμα.in Epigram.τυφλὴ πίδαξ,fons non apparens, Xen.Item surdus,κωφός.Hes.

Τυφλότης,ητ@,ἡ,cæcitas.Plut.Aristot.

Τυφλόω,ῶ,f.ώσω,excæco seu obcęco,oculis priuo. Eurip.in Cycl. Οὖτίς με τυφλοῖ βλέφαρον.

Τυφλόομαι, excęcor , oculis priuor. Metaphoricè apud Pind.in Olymp.τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φραδαί, futura non cernunt mentes. apud Plat.in Tim. τούτων τυφλωθείς,exp.his orbatus. Dicitur & nox τυφλοῦσθαι,obscurari.Plut.symp.8.

Τύφλωσις,εως,ἡ,excæcatio seu obcæcatio. Exp. &, cęcitas apud Hippoc.aphor.l.6. [exp.

Τυφλώδης,qui mutus sedet & velut attonitus:vt Gal.apud Hipp.

Τυφλώττω,cęcus sum,cęcutio.Metaphoricè plerunque de animo dicitur:Herodian.l.3.πλαυτιανὸς τυφλώττων τῇ ἐπιθυμίᾳ, cęcutiens nimia cupiditate.Greg.de bapt.τοῖς τυφλώττουσι τὸ ἡγεμονικόν.quibus ratio est obcęcata. Vide & composita ex Ὄσσε, in Ὀπτομαι.

Τυφλῖναι,dicuntur serpentes cęci:quibusdam cęcilię. Aristot.hist. an.l.8.

Τυφλη,nomen piscis,apud Athen.l.7.

Composita.

Ἀποτυφλόω,ῶ , excęco , seu obcęco,Alex.Aphr.Plut.περὶ δυσωπίας.

Ἐκτυφλόω,ῶ,idem.Arist.Plut.& Eurip. Ἐκτύφλωσις excęcatio.

Ἐπιτυφλόω,obcæco.

Ὑπότυφλος,aliquantum cæcus,lusciosus.

ΤΥΦΩ,F.θύψω,fumum excito:in qua significatione dicitur etiam τύφω καπνὸν, vt Herodot.ἐσβάντες τὰς πλοῖα , τύφειν καπνόν.fumum excitare ad dandum signum sui aduentus. Dicitur etiam τύφω καπνῷ, fumo excitato infesto : apud Aristoph. in vesp.¶ Item accendo,incendo,inflammo,vro : Eur. in Cyclop. τυφέτω χαμίτω τ' Αἴτνας μηλονόμον.

Τύφομαι,fumo infestor.Apollon. Arg. 2. λιγνύοεντι καπνῷ τυφόμενα.Item neutraliter , fumo , fumigo:vt Esaiæ 42. λίνον τυφόμενον οὐ σβέσει, linum fumigans non extinguet. ¶ Item incendor,inflammor,vror,Plu.in Silone,τυφομένου δὲ τοῦ πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα τὴν ἐρωτικὴν μνήμην καὶ χάριν.flammam incensam adulto & corroborato igne. Item neutraliter,ardeo,Exponitur etiam,marcesco,seu flaccesco.Hes.

Θύψις,εως,ἡ, vstio, crematio. Suid.& schol.Aristoph.

Θυμάλωψ titio,semiustus carbo : seu titio ex igni sublatus & ambustus.Aristoph.in Acharn.

Τυφεδὼν,όν@,ἡ,accensio,inflammatio,vstio.Suid.

Τυφεδανὸς,ὁ,epitheton decrepiti, & cuius cadauer propediem sit cremandum.Aristoph.in Vesp.

Τῦφος seu τυφὸς,ὁ,fumus:apud Marc.Aurel.¶Item iactantia, ostentatio,arrogantia,fastus,insolentia.Luc.ὁ τοῦ τύφου ἀπαλλαγεὶς ἢ γνῶθι σεαυτόν.Plut.de deo Socr.τὸν δὲ τῦφον ὥσπερ τινὰ καπνὸν φιλοσοφίας,εἰς τοὺς σοφιστὰς ἀποσκεδάσας. Exp. etiam, stupor,attonitus apud Hippoc.

Τυφώδης,ε@,ὁ & ἡ,decrepitus & capularis. Apud medicos τυφώδης πυρετός, febris quædam continua & ardens,de qua Gal.comment.in Aphor.42.l.7.& Aet.l.5 c.89.

Τυφόω,idem quod τύφω,fumo infesto vel eneco:Hes. ¶Itē efferro & insolentē reddo. Plut. ἄνθρωπον δὲ τυφοῦσι καὶ ἀπολλύουσιν οἱ ψόγοι ὡς καὶ παρ' ἀξίαν ἐπαινοῦντες,faciunt vt insolescat.Herodian.

rodian.l.6. ἡ δὲ Περσῶν εἰς ἐλπίδα μειζόνων πραγμάτων ἐτύφωσε τηλικούτων ἔργων διαπραγία.

Τυφόομαι, οῦμαι, efferor, insolesco. Laërt. in Antisth. ἔσκωπτε Πλάτωνα ὡς τετυφωμένον. Sic & apud Luc. Itē ὁ τετυφωμένος, qui est è mente sua collocatus & attonitus. Arist. in probl. διὰ τί ὁ οἶνος τετυφωμένους ποιεῖ καὶ μανικούς. Sic & apud Dem. & Plu.

Τυφῶν, ventus quidā repentinus, seu procella: vortex igne fa-ctus seu vortex procellosus & euerberās. Aristot. de mundo, τυφῶν δέ ἐστι τὸ ἀστράψαν ἄχρι τῆς γῆς διικνούμενον, ἐὰν ἄπυρον ᾖ παντελῶς. Pro eodem dicitur & τυφώς: apud Eur. in Phœn. & Aristoph. in Ran.

Τυφωνικὸς ἡ, ὁ, typhonicus: vt ἄνεμος τυφωνικὸς, ὁ καλούμενος εὐροκλύδων, ventus tempestuosus, ac typhonis quodammodo æmulus. Act. Ap. 27.

Τυφῶν, seu τυφώς, & poëticè τυφάων, & τυφωεὺς, nomen proprium gignantis. Typhon seu Typhoeus. Hom. in Bœot. Hesiod. in Theog.

Τυφαόνιος, Typhaonius, seu Typhonius: τυφαονία πέτρα.

Τύμβος, Τέφρα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ac primum ex τύφω & τυφόω.

Ἐκτυφόω, & ἐκτύφω, in fumum redigo.

Ἐκτυφόομαι, & ἐκτύφομαι, in fumum euanesco. Diosc. l. 1.

Ἐντύφω, idē quod τύφω. Arist. in Vesp. καὶ σύ γε πρὸς θεοὺς Αἰσχίνην ἔντυφε τὸν Σελλαρτίου, fumo infesta & abige. Itē incendo Chrys. in ep. ad Ephe. Exp. etiam, intus foueo, apud Phi. de mundo.

Ἐπιτύφω, accendo in, inflammo aduersus. Suid. ex Aristoph.

Ὑποτύφω, suffumigo, fumum subtus excito. Plut. in Pericl. Item succendo ignem subiicio. Et metap. irrito, prouoco: apud Dion. Areop. Item paulatim vro, seu vstulo Luc.

Composita ex τύφος, iactantia.

Ἄτυφος, ὁ καὶ ἡ, minime fastuosus. Plut in Alex.

Ἀτύφως, siue fastu, modestè: Idem de aud. poëm.

Ἀτυφία, animus fastus expers, simplicitas animi, humilitas. Idem in Numa & de deo Socr.

Ἱπποτυφία, ἡ, equina superbia aut fastus qualis est eorum qui se equis iactitant. Laërt. in Plat. Luc. de hist. scrib.

Ὑπότυφος, aliquantum fastuosus & elatus, seu sub quo latet iactantia & superbia. Plut. in Pericle.

Τύχη, &c. vide in Τυγχάνω, sum. Τυχίζω in Τεύχω.

ΤΩΘΑΖΩ, dicteriis incesso, irrideo, mordeo opprobriis. Exp. etiam, conuitiis incesso. Aristoph. in Vespis, ἵν' αὐτὸν τωθάζω πιναρῶς. Aristot. rhet. 2 οἱ ἐπιδέξιοι τῷ τωθάσαι. Apud Theoc. Idyl. 16. Πολλά με τωθάσδοισαι ἔτ' ἀλαθινῶν οὐδ' ἐν λώδιον, exp. multum me incusantes.

Τωθασμὸς, irrisio.

Τωθαστὴς, irrisor. Τωθαστικὸς, irrisorius.

Τωθαστικῶς, irrisoriè, cum irrisione, apud Laërt. in Speusippo.

Ἐπιτωθάζω (comp.) irrideo, derideo, conuitior. Theodorit. hist. Eccles. l. 3. item effusè, rideo & cachinnor. Hippoc. epist. ad Demagetum, καὶ μάλα ἀθρόον τι ἀνεκάγχασε καὶ ἐπετώθασε. Expon. etiam, assentor adulor.

Τώς, vide in Ὥς.

Φιλοτωθάζω, libenter derideo. Hippoc. ep. ad Demag.

Υ.

Υ, Nota literæ ὖ ψιλὸν, communiter vocant, Æoles autem ὖμ, tradit Eustat. ¶ Ab huius literæ figura os quoddam ad radicem linguæ situm dicitur ὑοειδὲς, à quibusdam & ὑψιλοειδὲς. ¶ Ab Æolibus ponitur pro ι: vt ὄνυμα pro ὄνομα.

Ὗ, Ὗ, vox facta ad exprimendum sonum quem quis olfaciendo edit spiritum naribus attrahendo: vt ille apud Aristoph. in Pluto carnes suillas olfaciens, ait, ἔνδον ἐστὶ τοῦ μιαρωτάτου Πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὠπτημένων. Ὗ. ὖ.ὖ ὖ.ὖ.ὖ.ὖ.ὖ.ὖ.ὖ.ὖ.ὖ. Sholiastres dicit esse aduerbium admirantis.

Ὑάδες, ὕαινα ὑαινίς, vide Ὗς, in Σῦς.

ὙΆΚΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, vel ὁ, hyacinthus: nomen herbæ & floris apud Theocr. idyll. 10. Nicand. in Ther. Diosc. lib. 4. c. 63 ¶ Delphinij etiam speciem quandam ὑάκινθον nominari scribit idem Diosc. lib. 3. cap. 85. ¶ Est etiam gemma apud Luc. in epigr. & Apocal. 21. à colore hyacinthi flori simili sic dicta. ¶ Item lana aut fila hyacinthino colore imbuta: Exodi 28.

Ὑακινθοειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, hyacinthos, i. hyacintho similis.

Ὑακίνθινος, ου, ὁ, hyacinthinus, purpureus vel subniger in modum hyacinthi. Od. ζ. Οὔλας ἧκε κόμας ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.

Ὑακινθὶς, ίδος, ἡ, hyacinthis. Athen. l. 4.

Ὑακινθίζω, hyacinthum refero, hyacinthum imitor, hyacinthino sum colore: apud Areth.

ὙΑΛΟΣ, siue ὕελος, ου, ἡ, vitrum. Lucian. de hist. scrib. παμμιγῆ

θη ἐκτύπωμα τῇ ὑάλῳ τῆς καλλίστης ὑάλου. Alex. Aphr. ὥσπερ δι' ὑάλου ἐμφαίνον τὸ διαυγὲς τοῦ χρώματος, tanquam per vitrum repræsentat. ¶ Item crystallus: apud antiquos, vt testatur schol. Aristoph. apud eum in Nub.

Ὑάλη, dicitur etiam pro ὕαλος, teste Hesych. & Suida: vt σύλη pro τύλος. [illegible] ὑαλώδης.

Ὑαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vitro similis, vitreus. Pro eodem dicitur &

Ὑαλόεις, εντος ὁ, idem. vnde ὑαλόεν. Hesych. est λαμπρὸν, διαφανὲς, splendidum, pellucidum.

Ὑάλινος, & contractè ὑαλοῦς, è vitro confectus, vitreus: vt ὑαλᾶ ἐκπώματα, apud Luc. de scrib. hist. Ὑέλινος, idem: vnde ὑέλινον ἀγγεῖον. Diosc.

Ὑάλινος, ὁ, idem: vnde ὑαλίνη θάλασσα. Apoc. 4. Dicitur & ὑάλινος: vt ὑάλινα κάτοπτρα, apud Alex. Aphr.

Ὑαλὸς, pro iisdem. Hesych.

Ὑαλίζω, vitrum imitor colore & pelluciditate, in modum vitri sum pellucidus: apud eundem. Ὑελίζω, idem.

Ὑαλόω, in vitrum conuerto, vnde Ὑάλωμα, τὸ, vitium in oculis equorum: apud Apsyrt. in Hippiatr.

Ὕας, vide Ὗς in Σῦς. Ὕβος in Κύπτω.

ὝΒΡΙΣ, εως, ἡ, iniuria, contumelia, seu iniuria contumeliosa, aut iniuria simul & contumelia, iniuria petulanter illata: interdum exponitur etiam insolentia, petulantia, superbia. Aristot. in Plut. ἀλλ' οὐχ ὕβρις πολλὴ ταῦτ' ἐστί. Dem. in Mid. διότι τὸ εἶναι τῶν πάντων οὐδὲν ὕβρεως ἀφορητότερον. Dicitur ὕβριν ὑβρίζειν: vt apud Plut. symp. sept. sap. οἵαν ὕβριν πρὸς ἡμᾶς ὕβρικε, insignem nobis fecit iniuriam. Et ὕβριν ἀνταποδιδόναι, vicissim iniuria & contumelia afficere, apud eundem in polit. præc. Apud Hesiod. in Erg. καὶ ὕβριν ἀνέρα τιμήσουσι, adiectiuè accipitur ὕβρις pro ὑβριστής.

Ὑβρίζω, f. ίσω, & Att. ιῶ, iniurius sum, proteruus & insolens sum, insolesco. Od. σ. Ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις καί τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής. Demosth. Olynth. 3. ὥστε Φίλιππος τοσοῦτον ὑβρίζων χρόνον. Æschyl. apud Athen. l. 15. οὐδ' ἐν ἄστοργος Ὕβριζ' ὑβριστικώς, non minus erat iniurius & contumeliosus. Item iniuria & contumelia afficio, petulanter iniuriam infero. Il. λ Ἡμέας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωντο. Demosth. ἐὰν ἰδιώτην τινὰ ὑβρίσῃ τις. Et cum gemino accusat. Xen. Pæd. 5. τοὺς μὲν ἀνθρώπους οἵα ὑβρίζει, τί δεῖ λέγειν; Sæpe cum præponit. εἰς sequente vel accus. pers. vt εἰς τοὺς θεοὺς ὑβρίζειν apud Aristoph. in Nub. vel accus. rei: vt apud Herodia. l. 4. ὡς λυμηνάμενον ἀδελφὸν ὑβρίσαντα μὲν εἰς τὰ ἐκείνου ἔργα. Significat etiam, stupro, constupro, pudicitiæ vim infero. vt apud Luc. in Solœc. καὶ γὰρ ἔστι γυναῖκα ὑβρίζειν τῷ σκώμ. εἰς σὲ ὑβρίζειν Bruta etiam animantia ὑβρίζειν dicuntur, quum petulantia sunt & lasciua: vt quum taurus petulcus cornu ferit: vnde ὑβρίζοντες οἱ ὄνοι, apud Herodot. Dicuntur & plantæ ὑβρίζειν, quum frondibus luxuriant & foliorum copia. vnde ὑβρίζον δένδρον, apud Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

Ὑβρίζομαι, contumelia afficior. Demosth. in Mid. ἐλέγξω δὲ πρῶτον ἐμὲ αὐτὸς ὑβρισθῆναι.

Ὕβρισμα, τὸ, idem quod ὕβρις. Plat. ep. Dem. in Mid. Sic dicitur etiam quod quis pro ludibrio habet: apud Eurip. in Orest. Ὕβρισμα θέμενος τοῦ Ἀγαμέμνονος γένος.

Ὑβρισμὸς, idem. Athen. l. 15. ex Æschyl.

Ὑβριστὴρ, ῆρος, iniuriosus, contumeliosus, insolens & proteruus. Exponitur etiam, conuitiator. Item stuprator. Ὑβρίστρια, conuitiatrix, inuectiua.

Ὑβριστὴς, οῦ ὁ idem cum ὑβριστήρ. Od. ω. ὑβρισταὶ δὲ αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσιν. Plat. in Apol. ὑβριστὴς καὶ ἀκόλαστος. Sic & apud Arist. Æsch. Plut. &c. Apud Eurip. in Bacch. ταῦροι ὑβρισταὶ, tauri cornu ferientes seu petulci. Fœm ὑβρίστρια, iniuriosa, contumeliosa. Etym. Et substantiuè idem cum ὕβρις. Suid. Comparat. ὑβριστότερος, proteruior, petulantior, insolentior. Xen. Superlat. ὑβριστότατος, petulantissimus, insolentissimus: apud eundem, apomn. 1.

Ὑβριστικὸς, pronus ad afficiendum iniuria & cōtumelia, qui iniuriosus esse solet: interdum idem cum ὑβριστής: vt ὑβριστικὴ ἐπιστολὴ, apud Æschin. in Ctesiph. & ὑβριστικαὶ ἀποφάσεις, Plut. in symp. sapt. sap. sententiæ contumeliosæ. Dicuntur & vites ὑβριστικαὶ, quæ luxuriare frondibus solent, nec fructum ferunt. Theophr. de caus. pl. l. 3. ¶ At ὑβριστικὰ τὰ, dicebatur quoddam Argiuorum festum, quo mulieres insolentiùs in maritos agebant virilibus indutæ vestibus in memoriam patriæ ab hostibus sua virtute defensæ. Plut. in lib de virt. mul.

Ὑβριστικῶς, more ὑβριστικῶν, iniuriosè, contumeliosè, insolenter, petulanter. Xen. Pæd. 6. Plut. in Erot.

Composita.

Ἀνθυβρίζω, vicissim iniuria vel contumelia afficio, illatam iniuriam vlciscor. Plut. in Per.

Ἀνύβριστος, ὁ καὶ ἡ, nulla iniuria seu contumelia affectus, nulli iniuriæ obnoxius. Phocyl. Item, à quo iniuriæ & contumeliæ alienæ sunt, non insolens nec petulans: vt Ἀνύβριστος παιδιὰ, apud Plut.

Ἀφυβρίζω, iniuria vel contumelia afficere desino, à petulantia & proteruia desisto. Synes. in ep. ad Euopt.

iis qui carmina recitant. Hom. hymno in Apol. Item simpl. prædico, dico: vt apud Plat. de rep. lib. 2. Πάντες ἐξ ἑνὸς στόματος ὑμνοῦσιν ὡς καλὸν μὲν ἡ σωφροσύνη, vno ore prædicant seu dicũt. Item prædico, celebro, decanto, laudib. celebro, laudo. Herodian. l. 1. τῆς κολάκων εἰς ἀνδρείας δόξαν αὐτὸν ὑμνούντων. Et cum duplici accus. Thuc. l. 2. ἃ γὰρ τὴν πόλιν ὕμνησα, αἱ τῶνδε καὶ τῶν τοιῶνδε ἀρεταὶ ἐκόσμησαν, quæ in vrbis laudem & gloriam dixi. ¶ Itẽ conuitior, incuso, seu accuso carmine perstringo & diffamo, vel maledictis celebro. Eur. in Medea, τὴν ἐμὴν ὑμνοῦσ' ἀπιστοσύνην. Sic & Soph. Æsch. Plat. de rep. l. 1. ¶ Item deploro & lamentor, apud eundem Plat. & Soph. in Electra, vt exponit schol. & Suid.

Ὕμνησις, ἡ, celebratio quæ fit hymnis aut carmine. Et pro laudum decantatione, apud Greg. Naz.

Ὑμνητήρ, ῆρος, siue ὑμνητὴς, οῦ, ὁ, celebrator, laudator: propriè, qui carmine laudes alicuius celebrat.

Composita: ex ὕμνος & ὑμνέω.

Ἀνυμνέω, idem quod ὑμνέω. Luc.

Βαρυύμνων ἁγίων, in Epig. exp. hymnorum sanctorum.

Ἐξυμνέω hymnis prosequor, celebro, idem quod ὑμνέω.

Εὔυμνος seu ἐΰυμνος laude dignus, celebrandus. Hom. hymno in Apoll. Πῶς γάρ σ' ὑμνήσω πάντως εὔυμνον ἐόντα: Substantiuè pro bono hymno vsurpauit Lasc.

Ἐφύμνιον, τὸ, quod hymno succinitur, canticum quod post hymnum decantatur. Apol. Rhod. Arg. 2.

Ἐφυμνέω, ῶ, decanto, celebro, apud Plat. de leg. Apud Soph. in Oedip. tyr. Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, in malam partem accipitur pro δυσφημῶν, teste Eust. vel pro ἀνοιμώζων, vt vult schol. Apud eundem in Antig. λοίσθιον δ' ἐπὶ σοὶ κακὰς Πράξεις ἐφυμνήσασα τῶν παιδοκτόνων idem schol. exp. diras imprecata tibi vt liberorum tuorum occisori.

Καθυμνέω, ῶ, idem cum ἐφυμνέω.

Πολυύμνος, multos habens hymnos, celebris: Hõ hymno in Bacchum.

Ὑπερυμνητὸς, ὁ, ἡ, laudibus super omnia euectus vel euehendus: summis laudibus celebratus vel celebrandus.

Αἰσυμνήτης quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ὙΔΩΡ, τὸ, genit. ὕδατος (ab ὕω, vnde ὕδος) aqua. Interdum producitur: vt Od. Ἀ... ὕδωρ, interdũ corripitur: vt Il. φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, ferte aquam lauandis manibus. Dicitur ὕδωρ κατὰ χειρὸς apud Aristoph. in Vesp. aqua quæ lauandis manibus ante cibum adhibebatur. ¶ Peculiariter interdum ὕδωρ dicitur mare: vt Od. γ. Τὰς πέντε νέας κυανοπρῴρους Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ. ¶ Ita vocatur etiam aqua pluuia: Xen. Hell. 1. ὕδωρ δὲ ἐπιγενόμενον πολὺ καὶ βρονταὶ διεκώλυσαν τὴν ἀναγωγήν. Aristot. (de apibus) ... δὲ καὶ χειμῶνα καὶ ὕδωρ αἱ μέλιτται. ¶ Apud medicos dicitur etiam de aqua intercute: vt apud Diosc. l. 4. c. 173. καθαίρει κάτω χολὴν καὶ φλέγμα καὶ ὕδωρ, per inferna bilem, pituitam, aquasque detrahit. Sic & Aristot. in probl. ¶ Apud Proclum in Sphæra, ὕδωρ τὸ ὑπὸ ὑδροχόου sidus est: aqua quam aquarius è suo vase effundit.

Ὕδος, etiã dicitur poëticè pro ὕδωρ: vt Hesiod. in Erg. Γαῖαν ὕδει φύρειν, pro ὕδατι. Et Orph. in Argo. (de Acherõte fluuio) Ἀργυροειδὴς ὕδος ... *Grammatici ab ὕω deriuatum dicunt pleonasmo literæ δ.

Ὑδατώδης, aquosus, multum in se aquæ continens, aqueus. Theophr. Aet. &c.

Ὑδατόεις, εσσα, εν, idem: vnde in fœm. Ὑδατόεσσα ...apud Dion. de situ orb. [scida.

Ὑδάτινος aqueus. In Epig. ὑδατίνους βραχίονας, exp. brachia roscida.

Ὑδατικὸς, aquarius, ad aquã pertinens: vt ὑδατικὸν σημεῖον, signũ & indicium pluuiæ futuræ. Theoph. in Prognost.

Ὑδάτιον, τὸ, aquula: simpliciter aqua: & specialiter, aqua pluuia. Theoph. de caus. pl. l. 2. c. 3. Arist. hist. an. l. 8.

Ὑδατὶς, ίδος, ἡ, aquula: medicis est ; inguitudinis superiori palpebræ subiectæ externa parte incrementum. Expon. etiam stilla, gutta, Hesyc. & Suid.

Ὑδατόω, aquosum reddo: vnde ὑδατοῦσθαι in humorem resolui.

Ὑδατόομαι, aquosus fio: aqueus: vel idem quod ὑδατόω. Galen. apud Hippoc.

Ὑδαλέος aquosus, aqueus: apud eundem.

Ὑδαρὴς, ὁ, ἡ, ... vt Ὑδαρὲς ... apud eundẽ ad Glauc.

Ὑδαρὴς ... vinum aqueum, vel immodicè dilutum. Xen. & Athen. l. 10. Metaphoricè vsurpatur pro fluxus, infirmus: vt ὑδαρὴς φιλία, Aristot. polit. 2. Ὑδηρὸς pro eodem Hesyc.

Ὑδαρόω reddo aquosum seu aqueum & dilutum: vnde ὑδαροῦσθαι οἶνον, in Pand.

Ὕδερος idem cum ὕδρωψ, aqua intercus, hydrops. Aristot. eth. 7. c. 8. Luc. in Lexiph.

Ὑδεριώδης, hydropicus. Gal. Ὑδερικὸς, idem: apud eundem ad Glauc.

Ὑδεριάω, hydropicus sum, intercutis vitiis laboro. Diosc. l. 5.

Ὑδερίασις, εως, ἡ, aquæ intercutis & hydropis.

Ὑδρώδης, εος, ὁ, ἡ, aquosus, humidus.

Ὑδρήεις, εσσα, εν, idem: vnde fœm. Ὑδρήεσσα & contractè ὑδρῆσσα dicta fuit Cos insula seu Tenon propter aquarum abundantiam, teste Aristot. & Plin.

Ὑδρηλὸς, idem cum præcedentibus: vt γῆ ὑδρηλή, apud Athen. l. 2. Apud Nicand. in Ther. ὑδρηλὴ καλαμίνθη vocatur calamintha viridis vel aquatica, ad differentiam montanæ, teste eius schol. ¶ At ὑδραλὶς, Hesych. est coluber seu serpens aquaticus: item mutabilis.

Ὑδρεῖον, τὸ, aquula. Item paruũ vas aquariũ, parua hydria. Hippoc.

Ὑδρία, ἡ, vas aquarium, aqualis hydria: vt ὑδρία λιθίνη, apud Athen. l. 13. Idem vtitur & l. 5. & 11 & alibi. Ὑδρίαι Athenis dicebantur situlæ & vrnæ in quas coniiciebantur calculi & sortes. Aristoph. Xen. Isocr.

Ὑδρίσκη, ἡ, parua hydria, vrnula. Athen. l. 10.

Ὑδριάδες νύμφαι, nymphæ aquaticæ. Epigr. l. 4.

Ὑδραίνω, lauo, irrigo: seu aqua perfundo. Exponitur & simpliciter effundo, vel perfundo. apud Eurip. in Iph. Taur. ὡς ἐπὶ σοι Χοάς μέλλω, κρατῆρά τε τὸν φθιμένων Ὑδραίνειν γαίας ἐν νώτοις, cui libamina ista & poculum mortuum, effusura sum in superficie terræ, vel quem libaminibus istis & cratere inferorum perfusura sum & irrigatura & in terræ superficie.

Ὑδραίνομαι, lauor, vel lauo me. Od. ρ. Ἀλλ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα, &c. quum te laueris.

Ὑδρεύω, f. εύσω, aquor, aquam peto seu haurio. Odyss. κ. Κούρῃ δὲ ξύμβληντο πρὸ ἄστεος ὑδρευούσῃ. Item rigo, irrigo: apud Theophrast. hist. pl. l. 2. c. 8.

Ὑδρεύομαι, idem Odyss. ρ. ἔνθεν ὑδρεύοντο πολῖται vnde oppidani aquam hauriebant. Plutarch. Symp. 8. ἐν τῷ Νείλῳ οἱ πλεῖστοι ὑδρεύονται Item rigor, irrigor. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4.

Ὕδρευμα, aquationũ ratione disposita mansio. Plin. l. 6. c. 13.

Ὑδρεία, & ὕδρευσις, ἡ, aquatio, aquæ haustio. Apol. Arg. l. 4. Plut. Symp. 8. Item rigatio, irrigatio. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8. & de caus. pl. l. 3. c. 24.

Ὑδρεῖον, τὸ, vas quo vtimur in aquando, hydria, situla, vrna. Plut. in Philopœm. Athen. lib. 8. Pro eodem Ionicè dicitur ὑδρήϊον, apud Herodot.

Ὕδρος, serpens aquaticus, coluber in aquis viuens. Exponitur & natrix, apud Aristot. vtuntur & Hom. in Bœot. & Arat. in progn. Est & sideris nomen, apud Procl. in Sphæra.

Ὕδρα, hydra, idem cum ὕδρος serpente. Plerunque sic dicitur Lernæus ille anguis ab Hercule occisus, quem κύνα etiam vocat Eurip. in Herc. fur.

Ἴδρος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἄνυδρος, ὁ, καὶ ἡ aqua carens, aquarum penuria laborans: vt ἄνυδρα πεδία. Geopon. l. 2. Et ἄνυδρος γῆ vel χώρα, quæ & simpliciter ἄνυδρος dicitur, apud Athen. l. 2.

Ἀνυδρία, ἡ, aquæ penuria, aquarũ inopia. Thu. l. 3 Xẽ. Pęd. 8.

Ἀνυδρεύω seu ἀνυδρεύομαι, ex fonte haurio, exhaurio.

Ἀνύδρευτος, non rigatus. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4.

Ἄϋδρος, idem cum ἄνυδρος. Hesiod. Ἄργος ἄϋδρον ἐὸν Δαναὸς (ποίησεν ἔνυδρον.

Ἀϋδρία, idem cum ἀνυδρία.

Ἔνυδρος, aquas in se habens, aquis abundans, aquis irriguus: vt ἔνυδρα πεδία. Geopon. l. 2. Item in aquis degens, aquaticus: vt ἔνυδρα ζῶα, apud Aristot. Dicitur & gemma quędam ἔνυδρος, apud Plin. l. 17. c. 11.

Ἐνυδρὶς, seu ἐνυδρὶς, lutra: animal simile fibro, nunc in terra nunc in aquis agitans. Aristot. hist. an. l. 8. c. 5. Plin. lib. 30. c. 3. &

Ἐνυδρία, aquæ copia. (l. 32. c. 7.

Ἐνυδρόω, reddo ἔνυδρον Hesych.

Ἐξυδαλόω, in aqueam naturam conuerto, in aquam resoluo: vnde pass. apud Diosc. l. 1. c. 48 & Ægin. l. 3. c. 48.

Ἐξυδάτωσις τοῦ αἵματος, corruptio sanguinis in substantiam aqueam.

Ἐξυδρίας ἄνεμος, ventus cum aquis pluuiis erumpens. Aristot. de mundo. [Alex. Aphr.

Ἐξυδρόω idem cum ἐξυδαλόω. Ἐξυδαλοῦσθαι in aquã verti.

Εὔυδρος, bonam habens aquam, bonis aquis riguus: vel aquis abundans, aquosus: vt εὔυδρος γῆ, apud Herodot. & εὔυδρος τόπος, apud Phil. de vita M. l. 1.

Ἐφυδάτιος, aquaticus, vdus.

Ἔφυδρος, & Ionicè ἔπυδρος, aquosus, aquis scatens: vt ἔφυδροι τόποι, apud Diosc. l. 1. c. 14. Item aquaticus, vdus, i. aquas seu pluuias afferens: vt ἔφυδρος ζέφυρος, Od. ξ.

Ἐφυδρία, ἡ, idem cum ἐνυδρία.

Ἐφύδωρ, Athenis dicebatur apparitor qui clepsydras moderabatur. Poll. l. 8. quidam tamen diuisim scribere malunt, ἐφ' ὕδωρ.

Κάθυδρος, aquosus, abundans aquis.

Κλεψύδρα, ἡ, clepsydra: instrumentum horologicum, in fundo habens exile foramen per quod aqua sensim & quasi furtim distillat, vnde & nomen habet. Aristoph. in Auib. Hinc οἱ πρὸς τὰς κλεψύδρας, qui ad clepsydram exercentur, apud Philostr. in vita Ap... Soph. Est & fontis nomen apud Paus.

Κλεψύδριον, τὸ, parua clepsydra. Philostr. ibidem.

Λειψυδρία, aquæ defectus seu penuria. Theophr. de caus. pl. l. 5. cap. 16. (penuria.

Λειψύδριον, τὸ, dictus fuit quidam locus Athenis ab aquarũ

Μελάνυδρος, nigras effundens aquas, nigris scatens seu manans aquis: vt κρῆναι μελάνυδροι Il. π.

Ὀλιγύδρος, parum aquæ habens, parum aquosus. Item pauca aqua contentus. Theoph. hist. pl. 6. c. 7.

Ὀρσύδρα, foramen vnde aqua concitato cursu desilit: ὅθεν δ' ἧς ὄρσυ ὕδωρ ὑψῶ. Eust.

Παρυδάτιος, iuxta aquam positus, iuxta aquas natus vel satus.

Πάρυδρος, idem. Theop.

Πολύυδρος, multis affluens aquis, multo humore abundans Plat. de leg.

Πολυυδρία, aquarum copia & abundantia.

Σπάνυδρος, cui raræ sunt aquæ, minimè aquosus: vel aquæ penuria laborans. Σπάνυδρα σῦκα, ficus in quibus non multum aquosi succi inest. Athen. l. 3.

Ὑπέρυδρος, supra modum aquosus. Item distentus aqua inter cutem collecta. Hippoc. Exp. etiam qui supra aquas est.

Ὕφυδρος, qui sub aquis est, sub aquas demersus: vt ὕφυδροι κολυμβηταί apud Thuc. Item aqua intercute laborans. Gal. in lex. Hippocr.

Φιλύδρος, qui fugitat aquam, aquam refugiens & reformidans. Polyb.

Φίλυδρος, aquæ amans, gaudens aquis. Theoph. hist. pl. l. 7. c. 5.

Φιλυδρέω, aquas amo, aquis & locis riguis gaudeo. Hesyc.

Χέλυδρος, testudo marina seu aquatica. Est & venenati serpentis nomen, qui ὕδρος aliàs nominatur & χέρσυδρος, item ὁ ῥυΐνης, apud Nic. in Ther.

Χέρσυδρος, idem cum χέλυδρος serpente: sic dictus quòd in aquis pariter & terra degat: apud eundem Nic. ibidem.

Ὕειος, &c. vide ὗς in Σῦς. Ὕελος, &c. in Ὕαλος.
Ὑετός, &c. in Ὕω. Ὑΐνια, &c. in Σῦς.

ΥΘΛΟΣ, ὁ, nugæ, loquacitas, idem quod φλυαρία, cum quo etiam coniungitur apud Dem. Plat. de repub. l. 1. ὡς ἐγὼ ἐκ ἀποδέξομαι ἐὰν ὕθλους τοιούτους λέγῃς.

Ὑθλέω, nugor. Aristoph. in Nub. Ὑθλεῖς ἄπερρε.

ΥΙΟΣ, ὁ, filius natus seu gnatus. Od. α. Ὡς δὴ ἐγώγ' ὄφελον μάκαρός νυ τεῦ ἔμμεναι υἱὸς Ἀνέρος. Demost. Philipp. 3. υἱὸς ἐν πολλῇ οὐσίᾳ γεγονὼς γνήσιος. Plut. ἀγαπητὸν υἱόν.

Atticus nominatiuus est υἱεύς vt annotat schol. Thuc. vnde genit. υἱέως, apud Thuc. l. 1. & Plat. ep. 7. seu υἱέος, vt scribitur apud Luc. pro quo Iones dicunt υἷος. Dat. υἱεῖ & υἷι Odyss. ξ. Accusat. υἱέα, & Ion. υἷα, apud Nonn. Dual num. τὼ υἱέε, apud Plat. in Apol. Plur. num. nom. υἱεῖς Od. η. & Ionicè, υἷες, apud Apol. Arg. 2. Dat. υἱέσι, apud Aristoph. in Nub. & Xen. apomp. l. 1. Sunt & alij casus obliqui. Genit. υἷος, seu υἱός tanquam nominat. υἷς Dat. υἷι, Accusat sing. υἷα, & plur. υἷας. Dat. plur. υἱάσι. Od. γ. Ἐνθ' ἄρα Νέστωρ ἧστο σὺν υἱάσι. Omnes autem hos obliquos Eustathius contractos esse vult, descendentes à nomin. υἱεύς, vt υἷος dicatur pro υἱέος, υἷι pro υἱέϊ, &c. Idem υἱός seu υἱεύς ab ὕω deducit, διὰ τὴν σπερματικὴν ὑγρότητα, vel παρὰ τὸ φύω, sunt enim filij φύτευμα, i. planta & proles parentum.

Υἱότης, ητος, ἡ, q. d. filiatio: filium esse vel filium appellari. Greg. Naz. Dionys. Areop.

Υἱόω, filium facio, adopto. Υἱωσις, apoptio.

Υἱικῶς, filij more.

Υἱίδιον, seu υἱδιον, filiolus. Aristoph. in Vesp.

Υἱωνός, ὁ, filij filius, nepos ex filio. Il. β. Υἷες seu υἱωνοί τε βίης Ἡρακλείης Sic & Od. ω. & apud Plut. de sera num. vind.

Υἱωνή seu potius υἱωνή, filij filia, neptis ex filio.

Υἱωνιδεύς, ιως, ὁ, idem cum υἱωνός. Hesych.

Υἰδοῦς, οῦ, seu υἰδεύς, εως, ὁ, idem cum υἱωνός, prius apud Aristot. posterius apud Isocr. in epist. ad magistratum Mitylen. Fœm. υἰδῆ idem cum υἱωνή. Hesych.

Υἱς ιδος, ἡ, idem, apud eundem.

Υἱής, idem cum υἱός, teste Hesych. Significat etiam vitem ἀναδενδράδα, quæ arboribus iuncta eas scandit, & quasi arboris cui iungitur, filius vel filia esse videtur: apud eundem.

ΥΛΑΩ, ῶ, F. ἀσω, latro: canum proprium. Od. π. Οὐδ' ὕλαον προσιόντα, ibidem, ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάασιν. Ibidem, vsurpatur & vox pass. ὑλάασθαι pro ὑλᾶν.

Ὕλαγμα τὸ latratus: in Geopo. Ὑλαγμός, ὁ, idem. Il. φ. Xen. de [ven.

Ὑλακτικός, ὁ, qui solet latrare, pronus ad latrandum.

Ὑλακτέω, ῶ, idem quod ὑλάω. Il. σ. Interdum cum accus. pro allatro, seu latratu prosequor. Isocr. τοὺς τυχόντας ὑλακτοῦσι. Pollux de vulpibus etiam, & lupis dici ait. Dicitur etiam de homine in modum canis latrantis vociferante. Sophoc. in Electra, Τοιαῦθ' ὑλακτεῖ. Dicitur & cor latrare quum palpitat. Il. υ. & apud Plut. περὶ ἀδολεσχίας.

Ὑλακή, ἡ, latratus, idem quod ὑλαγμός. in Geopon.

Ὑλακόω, ῶ, idem cum ὑλάω & ὑλακτέω. Oppian. de venat. l. 3.

Composita.

Ἀμφυλάω, circum latro, seu circum allatro, ablatro vndique.

Ἐξυλακτίζω, latratum emitto, vel in latratum erumpo. Plut. de aud.

Καθυλακτέω, ῶ, oblatro, latro in. Basil.

Ματψύλακτος, frustra latrans, inania deblaterans magno cum clamore, apud Plut. Ματψυλάκας, ὁ, idem.

Σκύλαξ, ακος, ὁ, (& interdum ἡ) catulus, propriè, catulus canis, dictum enim vult Orus apud Etym. quasi σκύλαξ ἀπὸ τοῦ ἐπισχεῖν τὴν ὑλακήν. Hom. Od. μ. Τῆς ἤτοι φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆς. Interdum dicitur de illo etiam qui eam ætatem excessit. vt apud Xen. Pæd. ὥσπερ σκύλακες γενναῖοι ἀκλάζοντι ὁπότε πλησίαζοι θηρίῳ. Venatici etiam canes σκύλακες nominantur, apud Plut. in lib. περὶ πολυφιλ. Significat & quemuis catulum: vt σκύλαξ ἄρκτε. Luc. & σκύλαξ γαλῆς, Nicand. in Ther. ¶ Item pro pisce, & pro catena ferrea, apud Poll. ¶ Pro σκύλαξ dicitur σκύλλος, apud Etym.

Σκυλακώδης, εος, ὁ & ἡ, conueniens σκύλαξι: vnde τὸ σκυλακῶδες, metaphoricè dicitur de puero habente aliquid in quo σκυλάκων naturam imitabatur, apud Xen. in Pæd. Exponitur etiam, inuerecundus, item caninus. Et τὸ σκυλακῶδες frons inuerecunda, impudentia: item pro blanditijs, apud eundem ibidem.

Σκυλακεύω, canes admitto: vt apud Xenop. in Cyneg. σκυλακεύειν δὲ τὰς κύνας, ἐπανιέντας τῶν πόνων τοῦ χειμῶνος. Poll. est τὰς κύνας ἐμπιμπλάναι καὶ ὀχεύειν. Exp. etiā canes alo seu educo. Apud Strab. (de Romulo & Remo) ὑπὸ πολυκαινῆς ὀραθῆναι σκυλακευομένους, à lupa educatos tanquam catulos.

Σκυλάκευμα, τό, pro catulo ponitur. Aristoph. Ἔρρε κακὸν σκυλάκευμα, metaphoricè. (educatio.

Σκυλακεία, ἡ, canum admissura. item canum seu catulorum

Σκυλάκιον, catellus, paruus catulus. Xen. Aristot.

Σκυλία, caniculæ pisces Aristot. an. l. 6. & Ælian.

Περισκυλακισμός ὁ, (dec.) lustratio seu expiatio quæ fit τῇ σκυλάκων περὶ ... Plut. in probl. Rom.

Προσυλακτέω, prius latr.

ΥΛΗ ης, ἡ, materia seu materies. Aristot. pol. li. 1. ὕλην δὲ τὸ ὑποκείμενον, ἐξ οὗ τι ἀποτελεῖται ἔργον, subiectum & res proposita, ex qua aliquid efficitur. Plutarc. symp. 8. τὸ πῦρ τὴν ὕλην ἐξ ἧς ἀνήφθη μητέρα καὶ πατέρα οὖσαν ἤσθιε. ¶ Peculiariter sic vocantur ligna: vt apud Theophrast hist. plant. lib. 5. ὅλως δὲ πρὸς τὴν τῆς ὕλης ἑκάστη χρησιμότης ποία ναυπηγήσιμος καὶ οἰκοδομικὴ πειρατέον εἰπεῖν, quæ ligna nauibus, quę item ædificijs extruendis apta sint. Iliad. ψ. νήεον ὕλην, ligna coaceruabāt. Sic ὕλη αὔη ligna arida, apud Plat. de leg. Frutices quoque stipésque paruulæ quæ in segete nascuntur, vel herbæ quæ in frutices assurgunt, ὕλη dicuntur: apud Xeneph. in Œcon. & alibi. Sæpe sylua ὕλη nominatur: vt Od. ε. Ὕλη δὲ σπέος ἀμφιπεφύκει τηλεθόωσα, virens sylua: & Il. υ. Βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη. Sic & apud Herodian. lib. 7. Xeno. in Cyn. Plut. &c. Quædam etiam quibus corpus alitur & vita sustentatur, ὕλη appellantur: vt apud Herodo. ἐξ ὕλης ἀργίης ζώοντα ἔθνεα. Sic & apud Aristot. hist. an. lib. 8. ¶ Apud Plut. symph. 6. probl. 2. ὕλη dicuntur & fæces cibi concocti, vel ipsi cibi concocti. Apud Theologos verò ὕλη interdum nominantur sordes fæcésque mundanæ, quibus inuoluti sunt ij qui res diuinas contemnunt: vt apud Synes. hymno 3 ... ὕλας κηλῖδα φέρω. Sic & alibi passim apud eundem, & Greg.

Ὑλήεις, εντος, ὁ, syluosus, arborib. densus & opacus: ... ὑλήεντι. Od. α.

Ὑλώδης, εος, ὁ & ἡ, idem: vnde τὸ ὑλῶδες loci syluosi, apud Xen. in Cyn. Item qui crassæ materiæ est, fæculentus: vt ὕδωρ ὑλῶδες apud Diosc. l. 5. c. 87.

Ὑλαῖος, ὁ, syluaticus seu syluestris: vel luxurians frondibus & syluescens. Epigr. l. 2. Item materialis: vt πεῖραι ὑλαῖαι, apud Synes. de insomn.

Ὑλαιότης, ὁ, syluaticus, in syluis degens: epith. Panis in Epigr.

Ὑλήματα, τό, frutices & stirpes humiliores: mediæ inter arbores & herbas propius tamen accedentes ad genus herbaceum. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 10. & alibi.

Ὑλίς, ιως, ἡ, idem quod ὕλη. Etym.

Ὑλικός materialis: At ὑλικαὶ ἀρχαί, apud Plut. symp. 8. Item crassus, mundanis sordibus inquinatus. Greg.

Ὑλάζομαι, materior, lignor, materiam seu ligna colligo aut comporto. Hesych. & Etym.

Ὑλάστρια, ἡ, lignatrix, mulier quæ ligna comportat. Etym.

Ὑλασία, lignatio, lignorum & virgultorum congestio. Hes.

Ὑλίζω, defæco, fæcibus expurgo, vel per colum transfundo defæcandi causa: vnde apud Diosc. l. 3. c. 9. ὑλίζε δὲ δι' ὀθονίου. Apud Cratin. ὕλιζε τὰς ῥῖνας, emunge nares. Poll. l. 2.

Ὑλιστήρ, ῆρος, ὁ, colum, cribrum: vel sacellus per quē aliquid transfunditur, vt à fæcibus repurgetur. Poll. l. 6. & Diosc. l. 1.

Ὑλιστήριον, & ὑλίστριον idem. Schol. Nic.

Composita.

Ἄυλος, ὁ & ἡ, syluis carens, qui syluosus & nemorosus non est. Theophr. [Hes.

Ἄυλος, expers materiæ, è nulla constans materia, incorporeus.

Διυλάζομαι, exp. in materiam abeo: apud Plat. in Tim.

Διυλίζω, idem quod ὑλίζω defæco, per colum transfundo. Plut. symp. 6. Diosc. l. 5. c. 83.

Διύλισις,

Διϋλισις, percolatio, per colum transfusio. Suid.
Διϋλιςήρ, idem quod ὑλιςήρ.
Προδιϋλίζω, antè percolo. Diosc. l. 1. c. 94.

Ἔνυλος, materie constans, materialis. Themist. phys. l. 2.
Πρόσυλος, materiæ adhærens. Item qui rebus mundanis deditus est, carnalis.

Ὑμέναιος, ὑμένιος, &c. vide in Ὑμήν.
Ὑμέτερος, &c. in Σύ.

ΥΜΗΝ, ένος, ὁ, membrana, pellicula, tunica seu tunicula. Eust. & Athen. ἐξῃλαυνόν τινες τ' ἄχυρον εἰς ὑμένα ἰδίαν, i. λεπτότατον ὑμένα ὄψιν, vt ipse exp. Sic Galen. ad Glauc. ὑμένα appellat mēbranam seu tunicā oculi: alij ὑμένας vocant membranas quibus fœtus inuoluitur. ¶ Item carmen nuptiale, carmen quod in nuptiis cantari solet, idem quod ὑμέναιος. Pol.
Ὑμενώδης, εος, ὁ ἡ ἡ. membranaceus seu tenui membrana constans: vel membranæ speciem gerens: vt ὑμενώδεις δεσμοί, apud Aristot.
Ὑμένινος, ὁ, membranaceus, i. è membrana factus: vt ὑμένινα ἀγγεῖα, apud Athen. lib. 1.
Ὑμένιος, membranæ in modum tenuis: vel simpl. tenuis: Hesych.
Ὑμέναιος, ὁ, hymenæus: nuptiale carmē, seu quod in nuptiis sponso & sponsæ accinitur. Il. σ. Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαίδων ὕπο λαμπομενάων Ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει. Quidam sic dici volunt παρὰ τ' παρθένειον ὑμένα, i. membrana virginitatis indice, quæ primo coitu rumpitur: alij aliunde deriuant: vide Eust. in Il. p. Accipitur & pro ipsis nuptiis, teste Hesych. Item sic dicitur ipse nuptiarum præses deus, apud Lucian. in Herodot. [go. Etym.
Ὑμεναιόω, seu ὑμεναιεύω, hymenæū cantor: vel connubio iun-
Ἀνυμέναιος, (comp.) hymenæi expers, iustos hymenæos non passa. Eurip. in Hec.

Ὑμεῖς, &c. vide in Σύ. Ὑμός, in Σύ.
Ὗνις, vide Ὗς in Σῦς.

ΥΝΝΟΣ, ου, ὁ, equuleus, equus paruulus, veluti nanus & pumilio in equino genere. Eiusmodi equulei à Latinis vocantur manni & mannuli: vide schol. Aristoph. in Pace. Apud Hesych. ἰννός exp. πῶλος ὁ ἐν τῇ γαστρὶ νοσήσας πρὶν κυηθῆναι.
Pro ἰννός scribitur & ἰννος, item γιννός. Quidam verò ἰννὸν siue γίννον aiunt esse partum equæ ex asino aut mulo conceptum. Aristot. in fine l. 2. de gener. an. scribit γίννους dici fœtus mulinos, asininos aut equinos, qui in ventre matris corrumpūtur, nascuntúrque membris deprauatis ac oblæsis: vide & lib. 6. c. 24. in eodem opere Hesych. tradit quosdam ἰννὸν vocare mulum aut equulum qui non crescat: ipse verò esse dicit fœtum ex equo aut mula aut asina. Idem Hesych. ἰννίς exponit etiam παῖδας, & ἴννιν puellam paruulam: item pupillam oculi. Ὗνις, idem Hesych. exp. ἱερεὺς νεὸς, παῖς, θεῖος, δοῦλος, νέος.
Ὑννή Hesychio est αἴξ, capra. Ὕννας, eidem est capra agrestis seu fera.

Ὕοψ, vide in Ὕω.

ΥΠΑΙΘΑ, ex obliquo, coràm, rectà. Apoll. Arg. 2. καταβάλλεις ὑπέρ ... Hom. Il. ξ. ὕπαιθα λιάσθη, in obliquum declinauit, siue in anteriorem partem * ἀντὶ τ' ἔμπροσθεν ἢ ὑπαὶ τὸ ἰθύ, inquit Eust. etymon exprimens.

ΥΠΑΡ, τὸ, (nomen indeclin.) visio, seu vera visio quæ euentu comprobatur: (* quasi ὕπνου ἄρσις: nimirum διὰ τὴν ἐγρήγορσιν) cui opponitur ὄναρ, somnum. Odyss. τ. Οὐκ ὄναρ ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν ὅ τοι τετελεσμένον ἔςαι. Sic & Plat. ep. 3. διὸ τό τότε σοι ὑφείσομαι τοῦ ὕπαρ ἂν τ' ὀνείρατος γίγνοιτο. Et Plut. de sera num. vind. ὅσω τὸ ὕπαρ ἂν εἴη τ' ὀνείρατος ἐναργέςερον. Apud Greg. in Iuliam inuect. 4. καθ' ὕπαρ, per veram visionem: quod & καθύπαρ coniunctim scribitur. Interdum ὕπαρ aduerbialiter vsurpatur pro καθ' ὕπαρ: vt apud Plat. lib. 2. de rep. ὁ θεὸς ἁπλοῦν ἢ ἀληθὲς ὔτ' ἄλλους ἐξαπατᾷ, οὐδ' ὕπαρ οὐδ' ὄναρ, nec vigilantes & reuera cernentes nec somniantes decipit.

Ὑπατος, &c. vide in Ὑπέρ.

ΥΠΕΡ, (& poëticè ὑπεὶρ, vt Od. ι.) præpos. pro varia constructione varia significans. Cum genit. super, supra, Iliad. ζ. στῆ δ' ἄρ ὑπὲρ κεφαλῆς, stetit autem supra caput. Plato in Tim. ὑπὲρ γῆς χάλαζα συνίςαται, supra terram grando concrescit. Luc. καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, super terram relictus amicus & superstes. Apud Thuc. l. 2. ἐξ Αἰθιοπίας τῆς ὑπὲρ Αἰγύπτου, quæ est super Ægyptum. Apud eundem οἱ ὑπὲρ τῆς πόλεως, exp. vrbi imminentes. Item Σικελοὶ οἱ ὑπὲρ τῶν ἄκρων, Siculi montani. ¶ Item pro, vt Demosthenis oratio ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Interdum ὑπὲρ σοῦ, expl. nomine tuo, tua causa, in gratiam tuam, propter te: interdum vice tua, apud Isocr. Demosth. & alios. ¶ Item pro πρὸς, per: vt Greg. ὑπὲρ Χριςοῦ δέομαι, rogo te per Christum. Sic Iliad. ω. Καί μιν ὑπὲρ πατρὸς ἢ μητέρος ἠυκόμοιο Λίσσεο, καὶ τέκεος. ¶ Item pro περὶ, de: vt apud Galen. ad Glauc. lib. 1. ὑπὲρ πάντων γράψαι ἐγχειρεῖ.
Cum accus. vltra, trans: vt in prouerbio, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν. Demosthen. ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, supra dignitatem. Ὑπὲρ λόγον, supra quàm dici potest. Ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονώς, natus supra sexaginta annos vel vltra, i. qui annum sexagesimum excessit. Plut. in Lycurg. Apud Luc. in Iconibus, ὑπὲρ τὸ ὕδωρ ἐγχεόμενον λέγειν, aquæ modum in dicendo excedere, i. vltra clepsydræ mensuram orationem protrahere. ¶ Item præter, vel contra, παρὰ: vt Iliad. γ. ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν. ¶ Pro κατὰ accipi putat Eust. Od. ι. ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης.
In compositione auget: vt in ὑπεράγαν ὑπερλίαν, maximè, vehementissimè. ¶ Interdum cum verbis nonnullis vim habet comparatiui. vt apud Aristot. polit. lib. 4. ὑπερτείνει τῷ ποσῷ, ἢ λείπεται τῷ ποιῷ, magis superat qualitate, quàm deficiat quantitate. ¶ Significat etiam τὸ ἔξωθεν & τὸ ἄνωθεν, vt in ὑπέρθυρον & ὑπερῷον. ¶ Interdum vacat, vt in ὑπεραίρω.
Ὑπέρτερος, α, ὁ, superior, præstantior, maior, potior. Herodian. l. 6. εἰ καὶ ἐν τ' κρείττονι ὑπέρτεροι ἐδόκουν γεγενῆσθαι οἱ βάρβαροι, quamuis bello superiores viderentur. Il. λ. ὑπέρτερον εὖχος. Et ὑπέρτερος ὄμφη pro ὑπερτέρα, apud Nonn. Interdum cum accus. vel dat. eius rei qua quis alium superat. Oppian. de venat. lib. 3. Ἄλλος δ' αὖ μεγέθει μὲν ὑπέρτερος, statura superat reliquos. ¶ Ὑπέρτερα κρέα in victima dicuntur carnes exteriores, seu quæ forinsecus obiacent. apud Plut. symp. prob. 8. ex Od. λ. ¶ Veteres Iones ὑπέρτερον dixerunt etiam iuniorem, vt Eustat. annotat Il. λ.
Ὑπερτερώτερος, idem cum ὑπέρτερος, superior, item iunior. Hesych.
Ὑπερτερέω, ῶ, sum superior: cum genit. apud Suid.
Ὑπερτερία, ἡ, storea. Od. ζ.
Καθυπέρτερος, (comp.) idem quod ὑπέρτερος. Thuc. l. 5. Xen. apomn. 4. plut. in probl. Rom. & alibi. Apud Herodotum legitur καθυπέρτερος Ionicè. Καθυπερτερέω, ῶ, præsto, superior sum, antecello. Athen. in apoc. c. 1.
Ὑπέρτατος, α, ὁ, supremus, summus, altissimus. Iliad. ψ. ὑπέρτατος ἐν σκοπιῇ, altissimus in specula. item pro, maximus.
Comp. Καθυπέρτατος, idem.
Πανυπέρτατος omnium supremus, omnium excelsissimus, vt ὄρνεις πανυπέρτατος, apud Aristot. de mundo. item præstantissimus.
Ὕπερθε, siue ὕπερθεν, desuper seu supernè, in superiori parte, supra: sæpe apud Homer. Τὰ ὕπερθεν, apud Xenoph. superna, superiores partes.
Compos. Ἐφύπερθε siue ἐφύπερθεν, idem quod ὕπερθε: itidem apud Hom. in Epigr. ἐφύπερθε κεφαλῆς, supra caput.
Καθύπερθε siue καθύπερθεν, idem quod præcedens. Od. μ. Interdum cum genit. vt apud Nicand. in Ther. Apud Hom. Od. ο. Ὀρτυγίης καθύπερθεν, exp. trans Ortygiam.
Ὑπερτάζω siue ὑπερτάζομαι, superficiarium sulcum produco, i. non altè impresso terræ vomere aro: apud Theophr. hist. plan. lib. 3. cap. 4.
Ὑπέρα, ἡ, funis quo antennarum cornua transferuntur, seu tenduntur & laxantur: apud Suid. παρὰ τὸ ὑπεραίνειν εἶναι.
Ὕπατος, dicitur per syncopen, pro ὑπέρτατος, (vt νέατος pro νεώτατος) summus, supremus: Iliad. ψ. & ω. Ἐν δὲ πυρὴν ὑπάτῃ νίκην θῆκαν, in rogo excelsissimo. in Epigr. ὕπατον ὄρος, altissimus mons. & ὕπατον κλέος, maximum decus. & ὕπατος Ἀπόλλων, ibidem. Sic ὕπατος Ζεύς. Iliad. τ. Et cum genitiuo, vt Iliad. θ. ὕπατε κρειόντων summe regum. Apud musicos ὑπάτη χορδὴ, suprema chorda, quæ & simpliciter ὑπάτη dicitur; cui o, ponitur νήτη, vnde compos. παρυπάτη: vide Martian. Capell. & Vitruu. nec non Aristot. in probl. ¶ Ὕπατος accipitur etiam pro imo & profundissimo: vt Apoll. Rhod. Arg. lib. 2. ἐξυπάτοιο εἴδεος ἀμπεδίοις. ¶ Apud Græcos rerum Rom. scriptores ὕπατος est consul: quod apud consules post exactos reges summa esset potestas: Dionys. Halic. & Plut. in Rom. in fœminino gen. dixit Herodian. l. 1. ὕπατος ἀρχὴ, pro ὑπατικὴ, consulatus, consulare imperium. *Ab hac signif. sunt quæ sequuntur deriuata & compos.*
Ὑπατικός, ὁ, ὁ, consularis. Herodian. lib. 7. & Plut. in Camillo.
Ὑπατεύω, sum consul, consulatum gero. Herodian. & Plut.
Ὑπατεία, ἡ, consulatus, apud eundem.
Compos. Ἀνθύπατος, ου ὁ, proconsul: qui consulis vicem gerit. Plut. in polit. præc. Luc. in Demon. Ἀνθυπατικός proconsularis. Plut. in Probl. Rom. Ἀνθυπατεύω, proconsulare imperium obtineo, proconsul sum, pro consule prouinciam administro. Act. c. 18. Herodian. lib. 7. Ἀνθυπατεία, ἡ, proconsulatus, proconsulare imperium Herodian. l. 7.
Συνύπατος, collega in consulatu, consularis imperij particeps. Συνυπατεύω, socius sum & collega in gerendo consulatus apud Plut.

ΥΠΕΡΙΚΙΟΝ, vel ὑπερεικὸν, hypericum: herba de qua Diosc. l. 3. cap. 171. Dicitur etiam ὑπέρειος, apud Nic. in Alexiph.

Υ´ΠΕΡΟΣ, ου, ὁ, pistillum. Hesiod. in Erg. Ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν, mortarium quidem tripedale seca pistillum verò tricubitale. Et ὑπέρου περιτροπή, prouerb. apud Hesych.

Ὑπερβάζω, ὑπέρβιος, &c. vide in Ὑπέρ.

Υ´ΠΗ´ΝΗ, ης, ἡ, barba: propriè quæ est circa labia: vnde à Gaza apud Arist. lib. 3. anim. exp. mistax. Plut. in Camil. ὑφαιρεῖν τῶν γενείων, καὶ κατάγειν τὴν ὑπήνην βαθεῖαν οὖσαν. in Epigr. ἄχνοοι ὑπήνην, exp. malæ imberbes.

Ὑπηνήτης, ου, ὁ, iuuenis, vtpote cui ὑπήνη suboriri incipiat. Luc. de sacrif. vide Poll.

Ἀνύπηνος, ου, ὁ, (Dec.) imberbis, qui non habet barbam. Suid. & Hesyc.

Υ´ΠΝΟΣ, ου, ὁ, somnus. Il. α. ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι, quũ eum inuadebat somnus dulcis. Il. ω. οὐδέ μιν ὕπνος Ἥρει πανδαμάτωρ. Dem. pro cor. τοῦ τὸν ὕπνον καὶ λήθην ἅπαντας ἔχειν. Dicitur etiam aliquis ὕπνον λαβεῖν. Plat. in symp. & pro eodem αἱρεῖν, item ἀωτεῖν. Od. π. & τ. Il. κ. Dicitur ἐν ὕπνῳ, & καθ' ὕπνον, in somnis, per somnum, per quietem: & frequentius in plur. ἐν τοῖς ὕπνοις & κατὰ τοὺς ὕπνους, apud Athen. & Plut. * Quidam deducunt παρὰ τὸ ὑποπνεῖν (suspirare) quod in plerisque dormientibus præsertim bene sanis mollius & submissius ducatur spiritus, vt vix deprehendatur. Alij παρὰ τὸ λύειν τοὺς πόνους, quasi λύπνος: nam & ab Homero vocatur λύων μελεδήματα θυμοῦ.

Ὑπνώδης, εος, ὁ, ἡ, somnolentus, somniculosus. Plu. de aud. poem.

Ὑπνηλὸς, οῦ, ὁ, idem. Athen. l. 15.

Ὑπναλέος, ου, ὁ, idem. Nicand. in Alex. ὑπναλὴ dicitur esse aspidis genus somno necantis.

Ὑπνάω, siue ὑπνέω, ῶ, dormio, somnum capio. Ὑπνητικὸς, idem cum ὑπνωτικός.

Ὑπνόω, ῶ, idem quod præcedentia: vnde ὑπνῶσαι, dormire & sopiri somno, apud Luc. & Xen. Sic & apud Greg. ἡδέως ὑπνώσειν suauiter dormies. Item actiuè, somnum affero, somnum concilio: vt apud Diosc. lib. 4. c. 64. (de papauere erratico) ταύτης τὰ κεφάλια πέντε ἢ ἓξ μετ' οἴνου κυάθων τριῶν ἑψήσας, πότιζε οὓς ἂν βούλῃ ὑπνῶσαι.

Ὑπνωτικὸς, somnolentus, in somnum pronus. Arist. οἱ δὲ φλεβώδεις οὐχ ὑπνωτικοὶ δι' ἄφεσιν τῶν πόρων. Et actiuè soporificus, seu soporiferus, apud Plut. symp. 3. probl. 5. Athen. libr. 2. & Diosc. l. 2. de lactuca.

Ὑπνώω, idem quod ὑπνόω, poeticum & Ionicum. Od. ω. (de virga Mercurij) τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.

Ὑπνώττω, idem quod præcedens: somnum capio, dormio. Galen.

Composita.

Αἰένυπνος, ὁ, καὶ ἡ, æterno perfusus somno. Item æternos somnos afferens. Soph. in Oed. Colon. Pro eodem dicitur & ἀείυπνος. apud schol. Soph. & Suid. (Lucian.

Ἄυπνος, insomnus, somnum non capiens, vigil, peruigil. Od. τ. & Νὺξ ἄυπνος, nox in qua somnus non capitur. Xen. pæd. 2. &

Ἀυπνία, ἡ, insomnia, vigiliæ, peruigilatio. Plat. de leg. l. 7.

Ἄγρυπνος, idem quod ἄυπνος, ex eoque ortum pleonasmo literarum γρ, teste Etym. vt ἄγρυπνος ἥρως, apud Theocr. id. 26. Vtitur & Eurip. in Rheso. & Luc. in Terps.

Ἀγρυπνία, ἡ, insomnia, vigiliæ: idem cum Ἀυπνία. Xen. pæ. 5. Oppian. de venat. l. 3.

Ἀγρυπνὶς, ίδος, ἡ, festum quoddam Bacchi. Hesyc.

Ἀγρυπνέω, insomnem noctem duco, vigilo, non dormio. Xen. Hel. 7. ὡς δὲ τὴν νύκτα ἠγρύπνησαν, ἔνια ἐκαθεύδον μέχρι πόρρω τῆς ἡμέρας. Item inuigilo, vigili & attenta mente obseruo. Luc. ἀγρυπνῶ τοῖς καιροῖς.

Ἀγρυπνητικὸς, vigilias facilè ferens, qui vigilare & insomnis esse solet. Plut.

Decomp. Διαγρυπνέω, peruigilo, insomnem noctem transigo. Athen. l. 14. (Luc. & Basil.

Ἐπαγρυπνέω, insomnes noctes duco ob vel super. Cum dat.

Παναγρυπνος, omnino insomnis. Epigr.

Ἀφυπνόω, obdormio, obdormisco, Lucæ c. 8.

Ἀφυπνίζω, expergefacio, è somno excito. Eurip. in Rheso, Ὀρθοῦν ἔγχος ἀείρειν, ἀφύπνισον.

Βραχύυπνος, breui contentus somno, non diu dormiens. Aristot.

Διυπνίζω, idem quod ἀφυπνίζω.

Δύσυπνος, qui difficulter somnum capit, ægrè obdormiscens.

Δυσυπνέω, ægrè obdormisco, seu ægrè dormio. Pla. de leg. l. 7.

Ἐνύπνιον, τὸ, insomnium, visum quod se dormienti obtulit. Plat. in Phæd. Plut. de deo Socr. in symp. &c. Quomodo ab ὀνείρῳ differat. vide Macrob. comm. in somn. Scip. l. 1. c. 3. Aduerbialiter etiam ponitur pro in somnis, per quietem. Il. β.

Ἐνυπνιάζω, insomnium video, somnio. Aristot. hist. an. lib. 4. ἐνυπνιάζει τῶν ζώων μάλιστα ὁ ἄνθρωπος.

Ἐνυπνιάζομαι, idem. Plut. & Act. Ap. c. 2.

Ἐνυπνιαστὴς, οῦ, ὁ, insõniator, qui videre insomnia solet. Gen.

Ἔξυπνος, qui è somno euigilauit, expergefactus.

Ἐξυπνίζω, expergefacio. Phrynic. l.

Ἐφυπνίδιος, qui ad somnum afferendum fit. Epigr.

Κάθυπνος, graui seu alto oppressus somno: vel somnolentus, vehementis somni. Arist. probl. l. 3.

Καθυπνὴς, idem Nic. in Alex.

Φίλυπνος, amans somni, somnolentus. Theocr. id. 8.

Υ´ΠΟ´, præpositio variam habens constructionẽ, & significationẽ Cum genit. signif. à, ab, cum verbis passiuis aut neutris: vt Isoc. Παιδεύομαι ὑπ' ἐκείνου, instituor ab illo. Dem. in Mid. τοιαύτῃ συμφορᾷ περιπέπτωκεν ὑπὸ τούτου, Sic Xen. pæd. 4. ἐκεῖνος δὲ τέθνηκεν ὑφ' ὑμῶν, interfectus est à vobis. ¶ Itẽ propter: vt Plut. in Per. ὑπὸ τῶν ἄλλων αἰτιῶν πόλεμος συμπίπτει τοῖς Ἀθηναίοις. ¶ Item præ: vt δακρύειν ὑφ' ἡδονῆς, lacrymari præ voluptate. Sic ὑπ' ἐνδείας: apud Plut. præ penuria. ¶ Itẽ per: Plut. ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρονεῖν ἡμῖν ἔξεστι, per ipsum ne sapere quidem nobis licet. Plato, τοῖς πολλοῖς τὰ τῶν ὀλίγων ὑπὸ ψηφισμάτων διανέμων, multis paucorum facultates per decreta distribuens. ¶ Item sub: vt ὑπὸ γῆ sub terra, vel sub terrã. ὑπὸ μάλης, sub ala. Luc.

Cum dat. itidem signif. sub. vt τόπος ὑπὸ τῇ γῇ βαθὺς, Luc. Sic apud Hesiod. in Theog. κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ, sub cauo saxo. Apud Herodot. ὑπὸ Πέρσῃσιν ἐστὶν Αἴγυπτος, sub ditione Persarum. Sic apud Thuc. ὑπὸ Ἀθηναίοις εἰσί, Atheniensibus subiecti sunt, seu parent. ¶ Interdum, sub, vel in: vt apud Hom. κατακρύψας ὑπὸ κόλπῳ, in sinu. Et apud Apollon. ὑπὸ νυκτὶ, in nocte vel sub noctem. ¶ Item pro μετὰ, cum: Plut. in Galba, ὑπὸ φωτὶ πολλῷ πορευόμενοι, cũ multo lumine. ¶ Apud Apol. Rhod. ὑπὸ κιθάρῃ πλήττω, exp. ad citharã ferio, i. ad eius sonũ. ¶ Interdum datiuum pro genitiuo habet: vt Il. κ. ὑπὸ χερσὶ δαμείς. Et Il. ν. ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι. Interdũ & pro accus. vt Il. δ. αἱ γὰρ ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι Ναιετάουσι πόληες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων.

Cum accus. itidẽ signif. sub: Plut. in Colon. καὶ τὸν ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν χρυσὸν &c. sub terra. Sic Theop. de cau. pl. l. 5. c. 13. ἐὰν ὑπὸ τὸ δέρμα ἴωσι, sub cute & corio. Apud Xen. τῶν ὑπ' ἑαυτὸν ἡγεμόνων ducum quos sibi subiectos habet, siue sub sua ditione. Il. β ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε, exp. εἰς, vel ἐπί. Quandoque tempus denotat vt ὑπὸ τὴν κατάλυσιν τοῦ πολέμου, apud Xen. sub finẽ belli. Sic ὑπὸ κύνα, apud Arist. an. l. 8. sub caniculam, sub exortum caniculæ. Ὑπὸ νύκτα, interdum expo. sub noctem: interdum capitur pro κατὰ νύκτα, per noctem, de nocte, noctu, apud Hom. & Thuc.

In compositione interdum signif. sub. vt in ὑπάγω ὑπέχω, ὑποκάτω. ¶ Interdum minuit, vt in ὑπέρυθρος & ὑπόλευκος. ¶ Interdum indicat aliquid sensim simulque cũ aliqua fraude fieri: vt in ὑπέρχομαι & ὑπάγομαι. ¶ Nonnunquã idẽ valet quod πρὸ, vt in ὑπαγορεύω & ὑπάγω. ¶ Interdum pro παρὰ ponitur: vt in ὑποφέρω pro παραφέρω. ¶ Item pro ἀνὰ, vt in ὑποστροφὴ & ὑποστροφιάζειν. ¶ Interdum vacat: vt in ὑπολείπω, ὑποκάτω, ὑπάνω. ¶ Apud poetas interdum posteriorem syllabam mutat in eam literã à qua simplex incipit: vt in ὑββάλλω pro ὑποβάλλω.

Ὑπαὶ poeticè pro ὑπὸ, vt παραὶ pro παρά. Il. β. ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης. Apud eundẽ ὑπαὶ νεφέων, pro ὑπὸ τὰ νέφη. Apud Aristoph. in Achar. ὑπαὶ πτερύγων, schol. exp μετὰ πτερύγων.

Ὑπόδρα, vide in Ὑφοράω, in compos. ex Ὁράω.

Υ´ΠΟΛΑΙ´Σ, auicula quæ Latinis curruca dicitur, & ex ouis cuculi in nido suo positis exclusos pullos pro suis alit. Theophr. de cau. pl. l. 2. ca. 24. οὐδὲ τὴν γένεσιν τοῦ κόκκυγος, εἰ μὴ τὴν ὑπολαΐς. Vocatur etiam Ὑπελαΐς & Ἐπιλαΐς.

Υ´ΠΤΙΟΣ, ου, ὁ, supinus, resupinus in dorsum versus. Od. σ. Πέσεν ὕπτιος ἐν κονίῃσι. Athen. lib. 9. ὥσθ' ὑπτίους ὑπὸ τοῦ γέλωτος καταπεσεῖν. Apud Luc. in Tim. στήλην παλαιὰν νεκροῦ ὑπτίαν, resupinam, i. retrorsum vergentem. Apud Suid. χεῖρες ὕπτιαι dicuntur passæ manus seu supinæ. Idem annotat ὕπτιον ὕπνον in Epig. dici τὸν ἄπρακτον. Τὰ ὕπτια interdum dicuntur plana: vt ὕπτια πεδία, apud eundem. Interdum excelsa: apud eundẽ. Interdum partes inferiores: vt apud Theophr. τὰ ὕπτια ποωδέστερα καὶ λειότερα. Plin. exp. foliorum pars inferior à terra herbido viret colore. * Dici ὕπτιος quasi ὄπτιος, eò quòd τὰ ὕπτια εὐθεώρητα sint, scribit Etym.

Ὑπτίως, supinè.

Ὑπτιότης, ητος, ἡ, supinitas. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16.

Ὑπτιόω, ῶ, f. ώσω, supino, resupino: vnde ὑπτιοῦσθαι, supinari, resupinari: apud Diosc. lib. 4. & Galen.

Ὑπτιάζω, supinus sum: vel supinor, supinus relabor. Herodian. l. 1. ὑπὸ δὲ ἀσθενείας καὶ ἀθυμίας αὖθις ὑπτιάζειν. Item supinus sum ac negligens, negligenter ago. Idem l. 2. ὑπτιάζει περὶ τὴν τῶν πραγμάτων ἐπιμέλειαν.

Ὑπτίασμα, τὸ, supinatio seu resupinatio. Apud Æschyl. in Prometh. γυναικομίμοις ὑπτιάσμασι χερῶν, exp. supina manuum inflexione.

Ὑπτιασμὸς, idem. Luc. de saltat.

Composita.

Ἐξυπτιάζω, idẽ quod ὑπτιάζω. Arist. hist. an. l. 2. τὰ δὲ κέρατα ἐξυπτιάζοντα ἔχουσι μᾶλλον, magis resupina cornua habẽt & retro flexa,

flexa. Et actiuè, resupino, supinor: vt apud Luc. σεμνῶς ὀρθιαίνων καὶ ἐξυπτιάζων ἑαυτόν.

Ἐξυπτιάζομαι, resupinor vel supinor. Athen. l. 1. οἱ τὴν κείθινον πεπωκότες ἐξυπτιάζονται τὴν κεφαλήν.

Ὑπέρυπτιος, supra modum supinus.

Ὕραξ, vide Ὗς in Σῦς.

ΥΡΧΗ, ῆς, ἡ, instrumentum in quo nautæ onera baiulant. Helyc. ¶ Apud Aristoph. in Vesp. τούτοισι δὲ προσήκουσιν ὕρχαις εἶναι. Pollux dicit esse vocem Æolicam quæ significat τὸ προσεοικὸς τῷ οἴνῳ κεράμιον. At schol. dicit ὕρχας esse vasa fictilia quibus salsamenta imponuntur.

Ὗς, vide in Σῦς.

ΥΣΓΙΝΟΝ, ου, τὸ, hysginum: plantæ genus quo color tingitur coccino similis. Hesych. esse ait βάμμα τι. Vide Plin. l. 35. c. 6. Legitur & ὕσγη, apud Suid. dicentem esse herbæ genus quoddam.

Ὑσγινόεις, εντος, ὁ, ad hysginum pertinens.

Ὕσις, ὕσμα, vide in Ὕω. Ὑσμίνη, in vltima classe compositorum ex Μένω.

ΥΣΣΟΣ, ου, ὁ, verutum, vt Lasc. exp. apud Polyb. Alij exp. pilum: vt apud Plut. in Mario, ἐξακοντίζειν τοὺς ὑσσούς. Et in Pompeio, ἐκβολαὶ ὑσσῶν, pilorum vel telorum iactus. Quidam interpr. etiam gressum, quasi hac Latina voce inde sumpta.

ΥΣΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, posterior, nonnunquam serior: interdum &, sequens, secundus. Plut. Symp. 8 κυριώτερα τὰ ὕστερα νομίζεται καὶ βεβαιότερα τῶν πρώτων. Æsch. in Ctesiph. τὰς συμμαχίας ὑστέρας ποιήσασθαι τῆς διαφθορᾶς(?) στρατείας, secūdo loco inire belli societates. Ὕστερος ἐλθεῖν dicitur, qui serior venit & post alios: Il. σ. & apud Aristoph. in Vesp. Ὕστερόν τι ποιεῖν τινὶ, vel ὕστερον τίθεσθαί τινος, post habere, postponere aliquid alieni: apud Plut. in Demetr. Itē qui se alicui submittit ὕστερον τινὸς se τιθέναι dicitur: vt apud eūdē in Fab ὕστερον αὑτὸν τῶν νόμων καὶ τῶν ἀρχόντων τίθεσθαι, legi & consuli se submittit Sic apud Æschin. μὴ ἔμπροσθεν τῶν νόμων ἀλλ᾽ ὕστερος πολιτεύου. subiice te legibus & iis sis secūdus. Interdū ὕστερος dicit̄ secūdus, inferior: seu posthabēdus: vt γενεῇ ὕστερος, ætate inferior, Il. γ. & Thuc. l. 1. οὐδ᾽ ἑνὸς ὕστερος γνώμην φανεῖσθαι. Itē proximus, futurus, proximè venturus: vt ὕστερος σύλλογος, proximum cōcilium & ὑστέρᾳ Ὀλυμπιάδι proxima Olympiade. Sic ὑστέρῳ χρόνῳ, futuro tempore: vel postea, apud Plut. in amat. narr. pro quo dicitur etiam ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ, apud Thuc. At ἐς ὕστερον, absolutè, pro, in posterū tempus. Plat. ep. 7.

Ὕστερον, aduerbialiter signif. pòst, postea, posteriore loco, deinde: nonnunquam &, seriùs, tardiùs: item deinceps, posthac. Interdum cum genit. vt apud Xen. ὕστερον τῶν ἱππέων, post equites. Et Herodot. ὕστερον τουτέων, post ea tempora. Interdum cum datiuo tempus denotante: vt Isocr. in Ægin. πέντε ἡμέραις ὕστερον, quinque diebus post. Demosth. οὐ πολλῷ χρόνῳ ὕστερον ἐξέπεμψεν: pro quo omisso substant. χρόνῳ Plutarch. dixit, ὀλίγῳ δ᾽ ὕστερον. Aliquando cum articulo ponitur: vt οἱ ὕστερον posteri, apud Herodian. lib. 1. & τῷ ὕστερον ἔτει, postero anno. Aristot. hist. an. lib. 5.

Item ὕστερα, seu ὑστέρα, secundæ, i. omnia quæ editum in lucem infantem statim sequuntur, apud Diosc.

Fœm. gen. ὑστέρα dicitur pro ὑστέρα ἡμέρα, sequens dies: vt apud Plut. in lib. de fort Rom. At ὑστέρα δεκάτη, vicesima prima mensis dies, quem mensem Attici in tres decades diuidere solebant, teste Etym. ¶ Medici & Physici ὑστέραν vocant vuluam seu vterum, quòd extremum locum inter viscera obtineat, si non exactè, at saltem κατὰ πλάτος. Soran. περὶ μήτρας. & Poll. l. 2. Hinc ὑστερικὸς, ad vuluam pertinens: vt ὑστερικοὶ πόροι, apud Aristot. hist. anim. l. 6. Et aduerb. ὑστερικῶς, vt ὑστερικῶς πνιγόμεναι γυναῖκες, fœminę quæ obnoxiæ sunt vuluæ suffocationi, apud Diosc. l. 2. c. 10.

Ὑστεραῖος, idem quod ὕστερος: vnde ὑστεραία, s. ἡμέρα, postera dies. Plat. ep. 7. ἔφην εἰς ὑστεραίαν ἀπαγγελεῖν, dixi me postridie renuntiaturum. Item qui fit τῇ ὑστεραίᾳ: vt ὑστεραία προσβολὴ, secunda oppugnatio, apud Xen. Hell. 2.

Ὑστερέω, sum ὕστερος, posterior sum. Plut. ἡ ἀποικία τῶν Ἰώνων ὑστερεῖ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου ἔτεσιν ἑξήκοντα, sexaginta annis est posterior. Item tardiùs venio seu adsum: seriùs aduenio: vt in Axioch. τῶν ζεύγους ὑστερήσαντος ὑπολιπόντες αὐτοὶ διήνεγκαν αὐτὴν εἰς τὴν ναῦν. Et apud Aristid. ὑστέρησαν τῆς μάχης ἡμέρᾳ μιᾷ, tardiùs ad pugnam vno die venêre, i. postridie quàm pugnatum est. Item frustror, non assequor: vtpote qui in captando vel persequendo fuerim negligentior: vt ὑστερεῖν τῶν καιρῶν καὶ τῶν πραγμάτων, apud Isocr. Item deficior, non habeo, deest mihi. Lucæ 22. μή τινος ὑστερήσατε. Sic & in ep. ad Cor. 1. c. 12 Dicitur & res aliqua ὑστερεῖν qua destituimur & caremus: vt Ioann. c. 2. ὑστερήσαντος οἴνου.

Ὑστεροῦμαι, propriè significare dicitur in cursu linquor & posterior fio. Plerunque tamen (sicut ὑστερέω) exp. destituor: egeo, inopiam patior: idque absolutè interdum, vt Lucæ 15. Interdum cum genit. vt apud Basil. εἴ τις ὑστερεῖται ἄρτων, ἐλθέτω πρός με. Et cum præposit. ἐν, sequente dat. 1. ep. ad Cor. c. 1.

Ὑστέρημα, τὸ, partes posteriores: eius propriè qui in cursu deficit & vincitur. Item defectus, inopia, penuria. 1. ep. ad Thess. c. 3 & alibi sæpius in N. Test.

Ὑστέρησις, penuria, inopia, egestas. Marci 12.

Ὑστερητικὸς, qui solet ὑστερεῖν & tardiùs accedere. Apud medicos ὑστερητικὸς τύπος, retardatio accessionis. Gal.

Ὑστερίζω, f. ίσω, idem cum ὑστερέω, sum posterior. item tardo, cunctor, serior venio. Thuc. l. 1. ὑστερίσαντες οἱ πολλοί. Dem. τοῖς τοῦ πολέμου καιροῖς ἀκολουθεῖν, καὶ μηδ᾽ ἑνὸς ὑστερίζειν, nulla re tardiorem venire, i. nullam rem cunctando prætermittere. item destituor, deficior. Isocr. in Euag. ὑστερίζω τῆς ἀκμῆς ἐμαυτοῦ vires me deficiunt. item inferior sum, superor, vincor. Xen καταρραθυμήσαντες ὑστερίζουσι τῶν ἀντιπάλων.

Ὕστατος, (factum tanquam ex ὑστερώτατος) postremus, vltimus. Il. λ. τίνα πρῶτον, τίνα δ᾽ ὕστατον ἐξενάριξεν; Aristoph. in Ran. ἐν τοῖς ὑστάτοις φράσω, postremo loco dicā. Ὕστατον & ὕστατα aduerbialiter vsurpantur pro, postremùm, vltimò. Lucian. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστατον προσπτύξαντες ἀλλήλους, ἐμβαινόμεθα. Ilia. α. νῦν ὕστατα λωβήσαιο. Sic & alibi apud Hom. [ἐμοσθιχάει.

Ὑστάτιος, idem quod ὕστατος. Il. ο. ὑστατίην ἐβόησεν Αἴαν

Ὑστάτιον, idem cum ὕστατον: vt Od. θ. Τί πρῶτον, τί δ᾽ ἔπειτα, τί δ᾽ ὑστάτιον καταλέξω;

Composita.

Ἀφυστερέω, destituor, defraudor.

Ἀφυστερίζω, seriùs venio, tardo, moror.

Ἐφυστερίζω, posterior sum vel fio. Thuc. l. 3.

Καθυστερέω, posterior sum: itē tardiùs & seriùs venio. Polyb. l. 10. Plut. in symp. sept. sap. Et cum dat. apud Theophr. de caus. pl. l. 1. item cedo & inferior sum: cum genit. apud Strab. & Luc.

Καθυστερίζω, itidem tardo, moror. Ecclesiast. c. 16.

Πολύστατος, omnium postremus seu vlt. vnde πανύστατος & πανύστατα, omnium postremo loco: apud Soph. in Aiace, & Eurip. (in Hec.

Πρωθύστερον, præposterus: apud gramm.

Ὕστριξ, vide in comp. ex Θρίξ.

ΥΦΑΩ, ῶ, & Ionicè ὑφόω, texto. Od. ν. Αἱ δ᾽ ἱστοὺς ὑφόωσι καὶ ἠλάκατα στρωφῶσι.

Ὑφὴ, ἡ, textura seu textus. Athen. l. 2. Plat. de leg. lib. 12.

Ὕφος, εος, τὸ, textile, id quod textum est, tela. Diosc. lib. 2. c. 68. Interdum pro sindone accipitur aut pro velo: vt apud Ioseph. Apud Athen. l. 3. παραπετάσματα ὕφη appellantur.

Ὑφαίνω, idem quod ὑφάω, texo, ordior. Il. γ. τὴν δ᾽ εὗρ᾽ ἐν μεγάρῳ, ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε. Sic & Il. ζ. & Od. β. Metaph. dicitur μύθους & μήδεα ὑφαίνειν, Il. γ. item ὑφαίνειν δόλον, texere fraudes seu dolos. Iliad. ζ.

Ὕφασμα, τὸ, idem quod ὕφος. Eurip in Ione, πολλὰ παρθένων ὑφάσματα. Interdum accipitur pro panno, & nonnunquam pro veste: vt apud Herodian. l. 5. & 4. Plut de orac. Pyth. Interdum sic dicitur ipse textus. vt apud Phil. de v. M. l. 3.

Ὕφανσις, εως, ἡ, textura seu textus. Poll. l. 7.

Ὑφάντης, ου, ὁ, textor. Plat de rep. l. 2. Aristot. polit. 1.

Ὑφαντικὸς, ad textorē pertinens. textorius. Poll. l. 7. Et ὑφαντικὴ, s. τέχνη, ars texendi seu ars textoria. Aristot. pol. 1. c. 5.

Ὑφαντικῶς, more textorum. Poll. ibidem.

Ὑφαντὸς, textus seu textilis: vt ὑφαντὰ εἵματα. Od. μ. & ἐσθῆτα ὑφαντήν. Od. ν.

Ὑφάς, άδος, ἡ, Polluci l. 10. est πλοκὴ ἀγγείου, quo sacra feruntur.

Ὕφα, idem quod ὕφασμα, teste Suid.

Composita.

Ἄργυφος, ὁ καὶ ἡ, albus propter texturam, ex alba textura constans. Et simpliciter, albus: vt ὄϊν ἄργυφον. Il. ω.

Ἀργύφεος, idem: vt ἀργύφεον φᾶρος. Od. ε. Metaph. ἀργύφεον (σπέος. Il. σ.

Διυφαίνω, pertexo, vel intertexo.

Ἐνυφαίνω, intexo, Athen. lib. 12.

Ἐξυφαίνω, pertexo, contexo: seu texendo absoluo & conficio. in Batrachom. Πέπλον μου κατέτρωξαν ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα. Exponitur etiam compono, struo: apud Greg. loquentem de ape.

Ἐξύφασμα, idem quod ὕφασμα textum seu tela: vt ἐξύφασμα κερκίδος, apud Eurip. in Elect.

Εὐυφὴς, έος, ὁ & ἡ, bene textus: seu scitè & eleganter textus. vt εὐυφέα λαίφεα in Epigr.

Εὐύφαντος, idem.

Ἐφυφὴ, id quod stamini intexitur, trama, subtegmen. Plat. de (leg. l. 5.

Ἐφυφαίνω, idem quod ἐνυφαίνω: seu inter texendum ingero. Et pro simplici ὑφαίνω, apud Oppian. de venat. l. 3.

Καθυφαίνω, exp. intexo.

Κροκύφαντος, peplus seu velum ex trama textum: τὸ διὰ κρόκης ὑφαινόμενον. Etym. & Eust. idem est cum κεκρύφαλος.

Λευκοϋφὴς, idem quod ἄργυφος seu ἀργύφεος. Eust.

Παρυφαίνω, attexo. Παρυφὴ, ἡ, id quod telæ seu textili attextum est. veluti sunt virgæ aureæ, purpureæ, candidæ, &c. Plut. in Lac instit.

instit. σακκοφόρον αἰτεῖλεν διότι παρυφὴν εἰς τὸ σάκκον ἐνέβαλε.

Πάρυφος, idem vel idem quod παρυφὴς, attextus seu intertextus: apud Poll. l. 7. c. 14.

Παρυφαίνω, idem quod παρυφάω, apud eundem ibid. Apud Xen. pæd. 5. παρυφασμένα ὅπλα, exp. obtenta arma.

Dec. Εὐπάρυφος, cuius vestis insignem pulchrumque limbũ attextum habet. Luc. in somn. Dicitur & vestis εὐπάρυφος, eleganti limbo prætexta: apud Herodia. lib. 1. (Apoph.

Λευκοπάρυφος, cuius vestis cãdido limbo prætexta est. Plu. in

Φοινικοπάρυφος, puniceo limbo prætextam vestem gerens.

Χρυσοπάρυφος, aureum limbum in sua veste gestans.

Προσυφαίνω, attexo. Plat. in Tim.

Σακχυφάντης, saccorum textor. Dem. in Olympiodor.

Συνυφάω, cõtexo. Συνυφὴ, cõtextus seu contextio Plat. de leg. l. 5.

Συνυφὴς, contextus. Arist. hist. an. l. 9. c. 37.

Συνυφαίνω idem quod συνυφάω: vel attexo: vnde metaph. apud Phil. de mundo. τούτου δὴ προσμεμιγμένου, ἀκόλουθον ἂν εἴη συνυφαίνειν τὰ ἁρμόζοντα. Sic & apud Luc. de scrib. hist.

Τανυϋφὴς, in longum textus. Suid.

Τυλυφάντης, qui culcitras texit, culcitrarum & lodicum artifex. Poll. l. 7. ex Hyper.

Χρυσοϋφὴς, ex auro textus vel auro intextus, seu intertextus. Athen. l. 10. Herodian. l. 5.

Υ´ΦΕΑΡ, αρος, τὸ, visci genus quod in abiete & larice nascitur Theophr. de cau. pl. l. 16. c. 23. Plin. lib. 16 ca. vlt. Idem Theoph. hyphear tribuit ilici lib 3. de hist. pl. cap. 16.

Υ´φή, ὕφος, vide in Υ´φάω. Υ´φὸς, pro κυφὸς in Κύπτω.

Υ˜ΨΟΣ, εος, τὸ, altitudo, celsitudo, sublimitas: Interdum &, cacumen, fastigiũ vertex. Thuc. l. σαφῶς κατηγορούντων ὅτι τείχιζεται καὶ ἤδη ὕψος λαμβάνει. Plut. de sera num. vind. κατενεχθεὶς ἐξ ὕψους τινὸς εἰς τράχηλον, ex cacumine quodam. Metaphoricè apud Herodian lib. 2 οὐδὲ ἔτι πρὸς χάριν εἰς ὕψος ἐξαίρων, nihil verbis extollens. Sic & apud Aristot. de mun. & Luc. in Hermot. *Etym. dici vult quasi ἴψος, ab ὄπτομαι, vt sit ἀφ' οὗ ἔστιν ὁρᾶν, vnde patet prospectus.

Υ´ψηλὸς, ὁ, ἡ, altus, excelsus, sublimis: vt πύργοι ὑψηλοί Il. Metaphoricè. Luc. in Hermot. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς, sublimia affectas animo. Sic apud Dion. Longin. ὡς ὄντες ὑψηλοὶ τῇ φύσει. Dicitur ἀφ' ὑψηλοῦ, s. τόπου, ex alto, ex loco excelso: apud Luc. de scrib. hist.

Υ´ψηλῶς, altè, excelsè, sublimiter.

Υ´ψόθεν, ex alto, desuper. Il. υ. Cum genit. signif. super: vt apud Apoll. Arg. 2. ὑψόθεν ἀκτῆς.

Υ´ψόθι in alto, in sublimi. Iliad ρ. Item super, cum genit. vt ὑψόθι γαστρὸς. Epigr. lib. 1 significat etiam altè, in altum: apud Apoll. Arg. l. 2.

Υ´ψόσε, in altum, in sublime. Od. μ. χεῖρας ὑψόσ' ἀειρόμενος.

Υ´ψοῦ, altè, in alto. Il. α & Soph.

Υ˜ψι, idem, Il. ξ & υ. Hesiod. in Erg.

Υ´ψιτὸς, idem cum ὑψηλὸς H. sych.

Υ´ψήτερος, altior: vt ὁ . . . ὑψιτέρας, apud Theocr. id 8.

Υ˜ψιστος, altissimus, excelsissimus. hac voce sæpe intelligitur Deus in sacr. lit. vt Act. 7. Lucę 1. & alibi.

Υ´ψιστάριος ἀρετῆς dicitur τῶν τὸν ὕψιστον σεβόντων. Hesyc. & Suid.

Υ´ψόω, in altum tollo, exalto, extollo in Batrach. Βάτραχος ὑψῶσαι ὠχρὸν δέμας. Luc. 14. ὅστις ὑψώσῃ ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται. Item perficio, absoluo: metaphora ab ędificiis sumpta, quæ cũ demum perfecta sunt, quum ad fastigium sunt perducta. Iosep. πρὶν ὑψῶσαι τὸ ἔργον ἔφθη τελευτήσας. Exponitur etiam, ὑψηλὸν κατασκευάζω, Suid. ex Psalm. Dauid.

Υ˜ψωμα, exaltatio, eleuatio: vt ὑψώματα τῶν ἀστέρων, apud Plut. Item altitudo Rom 8. Exp. &, cacumen, summitas. Phocyl.

Υ˜ψωσις, exaltatio, eleuatio. Suid.

Composita.

Α´νυψόω, idem quod ὑψόω. Epigr. l. 4.

Ι´σοϋψὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui paris est altitudinis ęquè altus.

Συνυψόω, simul exalto, vnà in altum eueho.

Υ´περυψόω supra alia extollo: vel supra modũ extollo & eueho.

Υ´περύψηλος, altissimus, excelsissimus, Ælian. in varia hist.

Υ˜Ω, F. ὕσω, pluo. Od. ξ. ὗε δ' ἄρα Ζεὺς πάννυχος, nocte pluebat tota Iupiter. Luc. ὕοντα θεὸν τηροῦσιν οἱ Γαράμαντες. Interdum cum dat. personæ: vt Aristoph. in Nub. ὕσομεν πρώτοισιν ὑμῖν. Interdum cum dat. rei qua pluit, vt Athen. l. 8. οἶδα δὲ καὶ πολλάκις ὕσαντα τὸν θεὸν ἰχθύσιν. Et cum accus. apud eundem ibid. Phœnias scribit, ἐν Χερρονήσῳ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ὗσαι τὸν θεὸν ἰχθύας. Dicitur & impersonaliter ὕει pro ὕει Ζεὺς, apud Arist. rhet. 2. & Theoph. de cau. pl. l. 4. ¶Item actiuè, irrigo, pluuia perfundo.

Υ˜εσθαι dicitur quod pluendo deciditur: vt apud Greg. ἄρτος ὑόμενος ἐν ἐρήμῳ. Item quod erigatur & pluuia perfunditur: vt apud Arrian. l. 6. οὐ γὰρ ὕεται τὸ πολὺ ἡ γῆ αὐτὴ ἐξ οὐρανοῦ, non multum pluuiis humectatur. Sic & apud Herodot. Theophr. & Pausan.

Υ˜σμα, seu ὗμα, τὸ, pluuia: Erot. apud Hippoc.

Υ˜σις, ipsa pluendi actio. Hesyc.

Υ´άδες, hyades: stellæ quædam in cornibus tauri, à pluendo sic dictæ: quoniam ortu occasuq. suo pluuias largosque imbres concitant. vt Cic. & Plin. testantur, & post hos Etym. Eurip. in Ione, ὑάδες τε ναυτίλοισι σαφέστατον σημεῖον. Quidã Latinè suculas appellant, ab ὗς deriuantes. Alij etiam à litera υ sic nominari volunt, quam aliquo modo repræsentant, vt docet idem Etym.

Υ´ακίζω, pluo, madefacio, rigo. Hes.

Υ´ετὸς, οῦ, ὁ, pluuia. Hesiod. in Erg. Aristoph. in vesp. Arist. de mun.

Υ´έτιος, pluuius, pluuiosus: vt ὑέτιαι ἀστραπαί, in Epigr. & ἄνεμοι ὑέτιοι. Aristo. in probl. Superlat. ὑετωδέστατος, pluuiosissimus: vt ὑετωδέστατος ἄνεμος, apud Herodot.

Υ˜ης, appellatur Iupiter, qui & ὑέτιος & ὄμβριος. Lat. pluuius. Est & Bacchi epitheton, teste Suida ex Clidemo, quoniam sacra ei faciebant quum plueret. Υ˜η nominatur Semele, teste Pherecyde & Hes. (vide in Σῦς.

Υ´γρὸς, Υ˜δωρ, Υ´ιὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis. Υ˜ς

Composita.

Ε´φύω, superpluo, pluuia perfundo: vnde ἐφύει, impluit, pluuia incessit. Theophr. de cau. pl. l. 4 c. 9. ἐὰν δὲ καὶ ἐφύσῃ σπαρεῖσι, δυσφυέστερος. Significat &, pluuia consequitur, statim post pluuia: apud eundem de cau. pl. l. 6. (de Iride) ἐφύει γὰρ ὅπου ἂν ἐφίστῃ.

Καθύω, compluo. Καθύεσθαι, compluí.

Υ´άδης, vide Υ˜ς, in Σῦς.

Φ

Nota literæ quam vocant φῖ. ab Hebræorum Phe seu Pe. ¶ Æoles ea initio dictionum pro θ vtuntur, dicentes φῆρες, pro θῆρες φλᾷν, pro θλᾷν, φλίβειν pro θλίβειν. ¶ Est &, numeralis nota, de qua vide in Append.

Φαάντερος. Φαάντατος, vide in Φαίνω.

ΦΑΓΩ vel φήγω, (vtrunque enim thema statuit. Eust.) edo, comedo. Frequens est vsus aor. 2. ἔφαγον, & infinitiui φαγεῖν: vt Od. ξ. Η˜ τ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες. Od. ο. Καὶ φαγέμεν πιέμεν τε Æschin. in Ctesiph. ἀπὸ τῆς αὐτῆς τραπέζης ἔφαγες καὶ ἔπιες καὶ ἔσπεισας. Arist. polit. 7. ἂν ἐπιθυμήσῃ τοῦ φαγεῖν. Eadem tempora passim etiam occurrunt in sacris lit. Fut. med. φάγομαι pro φαγοῦμαι dicitur, [sicut πίομαι pro πιοῦμαι) vnde φάγεσαι. apud Luc. c. 17.

Φάγημα, τὸ, id quod comeditur, esculenta, edulia, apud Suid.

Φάγησις. εως ἡ, comestio, voratio.

Φαγησία ἑορτὴ, festum, quoddam in cibo quo ad satietatem vsque exhilarabantur. Athen. lib. 7. Idem dicitur & Φαγήσια, apud eundem ibidem.

Φαγέστορος, à comicis dicitur ὁ ἄπληστος, inexplebilis, teste Poll. l. 6. Lat. edo vel comedo.

Φάγαινα & φαγέδαινα dicitur affectus stomachi quum vehemẽter appetẽs cibum immodicè sumit, nec satiari vorando potest indefinit. med. & apud Gal. l. 3. comm. in 1. Epidem. aphor. 37.

¶ Φαγέδαινα, de vlcerib. quoq. dicitur & interdum omnia vlcera designat quę semper maiora & deteriora fiunt. Interdum speciatim vlcus quoddam denotat, quod describit. Poll. l. 4. c. pen. Cels. l. 6. est genus cancri. Hinc apud Æschyl. in Phil. φαγέδαινα ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδός. Ab hoc vlcere ad fauorum quendam morbum transfertur, de quo Colum. de re rust. l. 9 c. 13.

Φαγεδαινικὸς, phagedænicus: vt φαγεδαινικὰ ἕλκη, apud Dios. l. 2. c. 99.

Φάγος vorax, edax, comedo. Matth. 11. Lucæ 7.

Φάγρος, Cretensium lingua dicitur cos: quia ferrum acuens adedit. Athen. l. 7. Item piscis quidam à voracitate, vt putatur apud eundem ibidem.

Φηγὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primum cum præpositione.

Διαφαγεῖν peredo, exedo, edendo consumo. Phil. de mundo, ὅταν ὁ ἐμπεπηδηκὼς νοσήματος τρόπον ἰὸς ἐπιδραμὼν διαφάγῃ, quum ærugo gliscens exest.

Ε´κφάγω itidem exedo: vnde ἐξέφαγε, apud Poll. l. 6. c. 7.

Ε´μφαγεῖν, ori inditum degiutio, comedo. (Pol. ibid.

Ε´πιφαγεῖν, post aliquid edo, superedo. Item vnà cum pane vescor.

Καταφαγεῖν, peredo. edo, deuoro. Aristoph. in Plut. δεῖ σε καταφαγεῖν καὶ κρέας. Athen l. 10. τὸν Μίλωνα ταῦρον καταφαγεῖν. Dicitur etiam κτήματα aliquis καταφαγεῖν, absumere per luxum, abligurire: vt Od. ο. sic & πατρῷαν γῆν & πατρῷαν οὐσίαν καταφαγεῖν, apud Athen. l. 4. & alibi.

Καταφαγᾶς, comedo, helluo. Poll. ex Myrtilo comico & Æschylo.

Συγκαταφαγεῖν, (*dec.*) vnà comedo seu deuoro.

Προσφαγεῖν, pani additum comedo, cum pane vescor.

Προσφάγιον, τὸ, quo cũ pane vescimur: opsoniũ: apud Ioan. c. vlt.

Προφαγεῖν, præcomedere, ante alia comedere.

Συμφαγεῖν, vnà comedo. Plat. de leg.

Composita sine præpos. vel ex φάγω, vel ex nomine φάγος.

Α´γκιστροφάγος, ὁ καὶ ἡ, q. d. hamiuorus, Arist. Et metap. auar. Hes.

Α´δδη-

Ἀδδηφάγος, seu ἀδηφάγος, ad satietatem & libitum comedēs, vorax, helluo. Theocr. idyll. 23. Metaphoricè apud Aristoph. in Nub. λύχνοι dicuntur ἀδηφάγοι, lichni bibuli, qui multum olei deuorant. Sic ἀδηφάγοι ἵπποι, equi curules, qui magnis sumptibus ad certamina curulia aut bellum nutriebantur. Eust. ex rhet. lex. Sic & ναῦς ἀδηφάγος, cui plenum dabatur stipendium apud Lys. & ἀδηφάγοι τριήρεις, in quas magni erogantur sumptus, apud Suid.

Ἀδδηφαγέω, seu ἀδηφαγέω, ad satietatem vsque comedo, vorax sum. Isocr. in Alciphr. ep. 22.

Ἀδδηφαγία, seu ἀδηφαγία, esus ad satietatem vsque voracitas. Athen. l. 10. Oppian. halieut. 3.

Αἰγοφάγος, capriuorus, capram seu capras vorans aut edens. Peculiariter sic Iuno vocabatur apud Spartanos, quòd apud eos capræ ipsi immolarentur. Hesych.

Ἀκριδοφάγος, qui locustis victitat. Ἀκριδοφάγοι cognominati fuerunt quidam populi, de quib. Strabo, Agatharchides, & alij.

Ἀλληλοφάγοι, sese inuicem deuorantes. Aristot. hist. an. l. 8.

Ἀλληλοφαγία, mutua deuoratio. Herodot.

Ἀλληλοφαγεῖν, mutuò sese deuorare: vt plurimum de piscibus dicitur: vt apud Aristot. loco citato.

Ἀλλοτριοφάγος, aliena comedens. Athen. l. 4.

Ἀλλοτριοφαγέω, aliena comedo. Eust.

Ἀναγκοφάγος, qui necessitate coactus comedit, vt athletæ.

Ἀναγκοφαγία, comedendi necessitas, victus athleticus. Aristot. polit. 2 cap. 3.

Ἀναγκοφαγέω, coactus comedo, liberaliori victu vti cogor, vt athletæ. Hesych.

Ἀνδροφάγος, hominiuorus seu homiuorus, humana carne vescens. Philostr. in Heroic.

Ἀνδροφαγέω, humana carne vescor.

Ἀνθρωποφάγος, idem cum ἀνδροφάγος: vt ἀνθρωποφάγοι ἰχθῦς, apud Athen. lib. 7.

Ἀνθρωποφαγία, hominũ deuoratio, esus carniũ humanarũ.

Ἀρνοφάγος, agnos deuorans.

Ἀρτοφάγος, paniuorus, qui pane vescitur. Athen. lib. 10. Est & muris nomen in Batrachom.

Ἀρτοφαγέω, panem voro, pane vescor.

Βαλανηφάγος, glandiuorus, qui glandibus vescitur. Plut. in Caio.

Βαλανηφαγία, glandibus vesci. Eust.

Βουφάγος, q. d. qui bouē vna cœna absumpserit, vorax, edax, comedo: vel ex epitatica particula βου. Herc. epitheton in Epigr.

Γαλακτοφάγος, lactiuorus, lacte victitans. Γλακτοφάγοι [per syncopen] epitheton gentis cuiusdam est apud Hom. Il. ν.

Γηφάγος, qui terra vescitur. Hesych. ex Callim.

Γυιοφάγος, membra excedens. [Epigr.

Δαμαληφάγος, bucularum seu vaccarum esor: epithetō Herc. in

Δαφνηφάγος, lauri comestor: epitheton vaticinantium, quoniam comesta lauro numen haurire credebantur: vnde & fatidica laurus à Lat. dicitur. Lycophr. in Alexandria.

Δριμυφάγος, qui acribus vescitur, vel qui acrium esu delectatur.

Δριμυφαγία, acrium ciborum esus. Cæl. Aur. chron. l. 3. c. 2. Item vomitus acrium esu prouocatus. Diosc. l. 2. c. 13.

Δριμυφαγέω, acribus vescor.

Δωροφάγος, doriuorus. Hesiod. in Erg.

Ζωοφάγος, qui animantes deuorat, qui animalium carne vescitur. Aristot. polit. l. 1.

Ζωοφαγέω, animalibus victito. Idem hist. an. l. 8.

Θριποφάγος, qui vermibus lignorum vescitur, cui victus est è cossis. Aristot. hist. an. l. 9.

Θυμβροφάγος, qui thymbra victitat. Aristoph. in Acharn.

Ἰξοφάγος, seu ἰξιφάγος, (q. d. visciuorus) visco victitans. Peculiariter de quibusdam turdis dicitur.

Ἰχθυοφάγος, qui pisces comedit, piscib. victitans. Athen. l. 8. Paus.

Ἰχθυοφαγέω, piscibus victito. Aristot. [in Att.

Καρποφάγος, fructibus viuens, fructuum esu vitam suam sustentans. Idem in polit.

Καρποφαγέω, fructib. vescor, fructuum esu viuo: apud eũdem.

Καταφαγᾶς, ᾶ, ὁ, nomen auis quæ ὀρύττει τὰ σπέρματα: fortassis ἀπὸ τοῦ καταφαγεῖν, inquiunt schol. Aristoph. & Suid. Ab hac sic etiam nominatus fuit Cleonymus apud comicos, quod semper capite in terram deiecto esset & voraret.

Κραδοφάγος, qui ficos comedit, aut ficulnis ramis foliísve victitat. Hesych. Κραδοφάγοι nominantur homines rustici & qui ex rebus vilibus quæstum faciunt. Eust.

Κραμβοφάγος, qui brassica vescitur: nomen ranæ in Batrach.

Κρεωφάγος, carniuorus, qui carnibus vescitur.

Κρεωφαγία, carnium voratus. Plut. in præcept. san.

Κρεωφαγέω, carnes voro.

Κριθοφάγος, hordei comestor qui hordeo victitat.

Κριθοφαγία, hordei comestio, pœna militaris apud Polyb.

Κριοφάγος, arietum vorator. Deus quidam gentilitius cui arietes immolabantur. Hesych.

Λαβροφαγέω, auido & hianti ore voro.

Λαγωφαγία, leporum comestio. Epigr.

Μιαροφάγος, pollutorum ciborũ esor, qui impuris cibis vescitur.

Μιαροφαγέω, cōtaminatis cibis vescor. Greg. in encō. Macc.

Μιαροφαγία, pollutorum esus. Areth. in apocal.

Μονοφάγος, qui solus cibũ capit. Athen. l. 1. Μονοφάγοι, dicti fuerunt quidam in Ægina, quòd suos propinquos è bello reuersos conuiuio excepissent, cæteris qui suos in bello peremptos lugebant non inuitatis. Plut. in probl. Hell.

Μονοφαγίστατος, qui maximè & supra quosuis talis est vt cibum solus sumat. Aristoph.

Μονοφαγέω, solus comedo, neminē ad cœnā inuito. Athē. l. 1.

Μονοφαγία, solum comedere.

Ναστοφάγος, placentæ comestor quæ ναστὸς dicitur.

Ναστοφαγέω, ναστὸν comedo. Poll. & Hesych.

Νυκτιλαθραιοφάγος, qui noctu clàm vorat. Ælian. l. 4.

Ξηροφαγῶ, arida epulor: vel comedo quæ siccandi vim habent, cibis siccioribus vtor. Diosc. l. 2. & Epigr. l. 2.

Ὀϊοφάγος, oues deuorans. Hesych.

Οἰσοφάγος, gula: meatus à faucibus in ventriculum, per quem cibus & potus in ventriculum deferuntur. Aristot. de part. an. Exponitur &, os ventriculi: apud Hippocr.

Ὀψοφάγος, qui opsoniis inhiat, popinalium delitiarum auidus deuorator. Athen. l. 8. Peculiariter sic dicebatur qui pisces auidiùs deuorabat, teste Plut. symp. 4. probl. 4. [apomn. 3.

Ὀψοφαγίστατος, auidissimus opsoniorum deuorator. Xen.

Ὀψοφαγία, opsoniorum deuoratio: peculiariter, piscium delicatorum auida deuoratio. Athen. l. 8.

Ὀψοφαγέω, opsonia deuoro, popinalibus delicijs & præsertim piscibus deuorandis delector. Aristoph. in Nub.

Κατοψοφαγία, (dec.) idem cum ὀψοφαγία. Poll. lib. 6. c. 7.

Κατοψοφαγέω, idem cum ὀψοφαγέω. Athen. l. 5.

Παμφάγος, qui omnia deuorat, comedo, helluo. Et in bonam partē, qui omnib. vescitur: vt παμφάγα ζῶα apud Aristot. polit. l. 1.

Ποηφάγος herba vescens: vt ποηφάγοι θηρίων. Suid. Est & animal quoddam Indicum, apud Aelian. l. 16. c. 11.

Ποηφαγία, herbis vesci, victus ex herba.

Πολυφάγος, qui multum comedit, vorax, helluo.

Πολυφαγία, multus cibi vsus, edacitas.

Πρασοφάγος, qui porrum comedit, vel algæ illam speciem quæ πράσον dicitur: nomen ranæ in Batrach.

Ῥιζοφάγος, radicibus vescens.

Σαρκοφάγος, carniuorus, qui carne vescitur: vt σαρκοφάγα ζῶα, apud Aristot. & Athen. Item substantiuè, pro sepulchro. Item lapis quidam Assius siue Asius, ita dictus quòd carnem exedat. Diosc. lib. 5. c. 142. Gal. & Plin.

Σιτοφάγος, frumento vescens, pane victitans. Od. ι. Est & nomen ranæ in Batrach. (περὶ σαρκοφαγίας.

Σαρκοφαγία, carnis seu carnium esus: vnde libelli Plutarchi

Σκατοφάγος, merdiuorus: à σκὼρ, σκατός. Æsculapij epitheton apud Aristoph. in Pluto.

Σπλαγχνοφάγος, viscerum vorator. Σπλαγχνοφάγοι, homines violenti pauperum voratores: seu qui in sacrificiis hominum viscera edebant: in lib. sapient. c. 2.

Ταυροφάγος, taurorum vorator: epitheton Bacchi apud Soph. quoniam τοῖς τὸν διθύραμβον νικῶσι ἐδίδοτο, teste Etymol. qui etiam exponi posse ait, crudiuorus: vt apud Plut. in l. vtrum Athenienses rei bellicæ an literarum peritia magis claruerint.

Τεκνοφάγος, liberorum vorator. Greg. Naz.

Τρυγηφάγος, Cerealium frugum comestor. Plut. symp. 8. probl. 8. Pro eodem dicitur & στρυγηφάγος, apud Eust. & Hesych. pleonasmo τοῦ σ. [git. Hesiod. in Erg.

Ὑλοφάγος, qui siluas depascitur, qui in syluis pascitur seu de-

Φθειροφάγος, pediculorum esor. Sic etiam cognominata fuit gēs quædam Ponti à squalore & sordibus, teste Strabone.

Χαλινοφάγος, q. d. qui frænum mandit seu rodit: epitheton generosi equi, apud Callim. hymno 5.

Χελωνοφάγος, testudinum vorator: ita dicitur gens quædam Indica: vide Plin. lib. 6. & 10. Χελωνοφάγοι dicuntur etiam aquilæ quædam, teste Hesych.

Χλωροφαγέω, viridi gramine pascor, in Hippiatr.

Ὠμοφάγος, crudiuorus, crudis cibis vescens. Il. λ. & ο. λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισι. Il. π. λύκοι ὣς ὠμοφάγοι.

Ὠμοφαγία, crudis vesci, crudorum voratio.

Ὄμφαξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Φαέθω, Φαείνω, vide in Φάω, luceo.

ΦΑΙΔΡΟ'Σ, ἡ, ὁ, hilaris, alacer. Xen. Hellen. 6. λιπαροὶ καὶ φαιδροὶ ἐν τῷ φανερῷ ἀναστρεφόμενοι. Sic ὄμμα φαιδρὸν, apud Euripid. in Med. Exponitur & splendidus, luculentus.

Φαιδρῶς, hilariter, alacriter.

Φαιδρότης, ητος, ἡ, hilaritas, alacritas. Item splendor.

Φαιδρόω, ῶ, exhilaro, alacrem reddo.

Φαιδρύνω, idem. Item splendidum reddo seu nitidum aut tersum: vt μορφὴν φαιδρύνειν, apud Eur. in Helena. Item expurgo.

Φαιδρύνομαι, alacer fio. (Poll.

Φαιδρυντής, æditruus, Hesych.

Φαιδρύντρια, lotrix. Æschyl.

Φαίδιμος, ὁ καὶ ἡ, illustris: vt φαίδιμος Ἕκτωρ, & φαίδιμ' Ὀδυσσεύς, apud Homer. Il. δ. & Od. λ.

Φαιδιμόεις, idem: vt φαιδιμόεντες Ἐπειοί. Il. ν.

Composita.

Ἐκφαιδρύνω, idem cum φαιδρύνω, nitidum ac tersum reddo: Eurip. in Bacch. σταγόνα δὲ ἐκ παρῄδων γλώσσῃ δράκοντος ἐξεφαίδρυνον χροός.

Ἐπιφαιδρύνω, idem. Apoll. Rhod. Arg. lib. 4. ἔνθα δὲ Κίρκην εὗρον ἁλὸς νοτίδεσσι κάρη ἐπιφαιδρύνουσαν.

Φ ΑΙΚΑΣΙΟΝ, ου, τὸ, calceamenti genus. Hesyc. rusticum calceamentum esse tradit, ideoque nonnulli φαικάσια interpr. perones. Appianus dicit fuisse calceamentum Ἀλεξανδρέων καὶ ἱερέων Ἀττικῶν, quo vteretur Antonius dum esset cum Cleopatra. Sic & Plutar. in Antonio, μετὰ τῶν γυμνασιαρχῶν ἐν ἱματίῳ καὶ φαικασίοις προϊέναι.

Φ ΑΙΝΩ, F. φανῶ, p. πέφαγκα, pro quo vsitatius est aor. 1. ἔφηνα, in lucem edo, in lucem profero: item ostendo. Il. β. τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς ὅσπερ ἔφηνεν. Od. σ. φαῖνε δὲ μηροὺς καλούς τε μεγάλους τε· φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι. ¶ Item neutraliter, luceo, colluceo, splendeo: vt apud Aristoph. ὁ δ' ἥλιος οὐ φανεῖν ἔφασκεν ἡμῖν. Sic & Plat. in Tim. φῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν ἐν τῇ πρὸς γῆν δευτέρᾳ τῶν περιόδων, ἵνα ὅτι μάλιστα εἰς ἅπαντα φαίνοι τὸν οὐρανόν. Hinc & φαίνων stella quædam apud Aristot. de mundo. Item pro φαίνομαι, appareo, Od. λ. ἀμφὶ δὲ ποσσὶ γαῖα μέλαινα φάνεσκε. ¶ Rursum transitiuè, defero, accuso. Xen. ἐὰν δέ τις ἐλλίπῃ τι τῶν νομίμων, φαίνουσι μὲν οἱ φύλαρχοι καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος. Sic & apud Dem. orat. κατὰ Θεοκρίνου. Interdum exp. defero ad fiscum: vnde φαίνοντες dicuntur qui quadruplaturas factitant: apud Dem. ¶ Apud Xen. in Hell. φαίνειν φρουράν, exp. decernere exercitum, aut delectum habere. *Deriuari existimatur à φάω, luceo, vnde φαείνω, sicut αἴρω ex ἀείρω.

Φαίνομαι, in lucem prodeo: Od. φ. ἐπεὶ τόδε φαίνετ' ἄεθλον Οἵη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιίδα γαῖαν. Item luceo, splendeo: Il. α. δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φαάνθεν, oculi micuerunt. Item accusor, deferor, reus sum. Item appareo, conspicior, in conspectum venio, cernor: Il. α. Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς. Plato in Protag. πόθεν ὦ Σώκρατες φαίνῃ; Peculiariter apud astrologos τὰ φαινόμενα dicuntur, quæ apparent in cœlo. Arat. Item videor: vt Aristoph. in Nub. ἄριστ' ἄν λέγειν φαίνῃ, videris rectè dicere. Apud Herodot. φαίνομαι πεποιηκέναι, videor mihi fecisse. Dicitur & τοῦτό μοι φαίνεται, hoc mihi videtur, hoc sentio. Sic τὸ φαινόμενόν μοι, quod mihi videtur, sententia mea: apud Isocr. & Plut. Φαίνεται cum participio pro δῆλός ἐστι: vt apud Thuc. φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη. Sic & apud Aristid. φαίνεται γεγονώς, comperitur fuisse.

Particip. Πεφασμένος dicitur tanquam à πέφασμαι, (pro quo dicitur πέφαμμαι, apparui comparui) ostensus, demonstratus, patefactus, apud Soph. in Oed. tyr. & apud Plat. in Phædro. Item pro πεφαμένος, dictus à φάω, dico. Item pro, interfectus, à φάω, occido.

Πεφασμένως, apertè, palàm: apud Lys. & Plut.

Præt. med. Πέφηνα, apparui, comparui, visus sum, extiti, fui, in conspectum veni.

Φάσμα, τὸ visum, spectrum. Eurip. in Hec. item ostentum, portentum, prodigum. Aristot. in Meteorol.

Φάσις εως, ἡ apparitio. Quidam exp. comparentia. Aristot. in Meteorol. item delatio, accusatio: vnde φαίνειν φάσιν, aliquem deferre. Peculiariter dicitur de quorundam criminum delatione, vt docet Poll. Aliàs signif. vide in φάω, dico.

Φαντάζω, apparere facio, speciem præbeo, ostendo. Areth. in Apocal. c. 13. φαντάζει γὰρ ἑαυτὸν ἐπιδημεῖν ὡς ὁ Χριστὸς ἵνα πλανᾷ. Alex. Aphr. τοῦ τὸ φανταζόμενα ὡς κατ' ἀλήθειαν, hoc repræsentantia ac si vera res fuisset.

Φαντάζομαι, appareo, videor. Eur. in Phœn. μήτις πολιτῶν ἐν στίβῳ φαντάζεται. Plat. de rep. l. 9. ἥκιστα παράνομοι τότε αἱ ὄψεις φαντάζονται τῶν ἐνυπνίων. itē imaginor, imaginē seu speciem mente concipio. Gal. ad Glauc. l. 1. φαντάζονται μαρμαρυγὰς ὁρᾶν. Exp. & contēplor, apud Greg. itē accusor, idē quod φαίνομαι. Aristoph. in Acharn. itē ostento me, & tanquā spectaculo omnibus esse volo: vel tanquā mirandum quoddam spectaculum in omnium oculos incurro, apud Herodot. in Polym.

Φάντασμα, τὸ, quod apparet, visum, spectrum. Arist. de mundo. Eur. in Hec. Sæpe dicitur de eo cuius vana species & imago nobis obuersatur & oculos nostros deludit: vt apud Plat. de rep. Plut. & Athen.

Φαντασία ἡ, visum, visio: quum imagines rerum absentium ita repræsentatur animo, vt eas cernere oculis ac præsentes habere videamur. Phil. de mundo. Interdum exp. species: vnde φαντασίαν ἐμφαίνειν μήκους, longitudinis speciem præbere. Aristot. de mundo. item: cogitatio vehemens, rei speciem animo repræsentans. imaginatio, seu imago rerum animo insidētium, species animo concepta. Arist. rhet. 2. Polyb. Herodian. item ostentatio, seu splendor speciosus omnibus conspicuus. Athen. l. Act. Ap. c. 25.

Φαντασιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ex aliqua visione seu imaginatione prouenìens, vel in imaginationibus consistens.

Φαντασιαστικὸς, ad visiones concipiendas aptus. Plut. de def. orac. ποιοῦσι φαντασιαστικοὺς τοὺς προφήτας καὶ τὰς προφήτιδας. exp. visionū impulsione præsagos reddunt diuinos atq; diuinas.

Φαντασιόομαι, visiones concipio & rerum imaginationes, obuersantur mihi visa & imaginationes. Alex. Aphr. de an. l. 2.

Φανταστὸς, ὁ, efficiens aut concipiens visiones, qui talis est vt efficiat seu concipiat visiones & imaginationes. Plu. de plac. philosoph. & de def. orac.

Φανταστικὸς, talis vt visiones & imaginationes concipiat. Plut. in lib. vtra anim. prud.

Φανταστικῶς, concipiendo visiones & imaginationes: apud eundem in lib. de def. orac.

Φανὸς, ὁ, lucidus, splendidus. Plat. Aristot. in œcon. Aristophan. ¶ Item substantiuè laterna, lampas, fax. Ioan. c. 18. In qua signif. scribitur & πανὸς, apud Athen. l. vlt. ex Menand. & Diphilo. ¶ Apud Aristoph. sic dicitur delator, accusator, sycophanta. ¶ Φαναὶ, Hesy. sunt ἐλλάμψεις, vnde apud Eur. in Rheso Terpsichore vna ex nouem musis Orpheum dicit δεῖξαι φανὰς μυστηρίων ἀπορρήτων, i. monstrasse mysteria arcana Bacchi, facibus peragenda esse & ignis coruscatione adhibita. Apud eundem Eur. in Ione itidem per φανὰς Βακχίου intelligi dicuntur orgia Bacchi nocturno tempore facibus accensis agitari solita.

Φάνιον, τὸ, laternula, facula. Menand. ¶ At φάνιον, locus in quem purgamenta conijciebantur. Suid.

Φανάριον, idem cum φανίον, apud Eust.

Φαναῖος Ζεὺς, splendidus Iupiter seu nitidus. Eur. in Rheso. Est & cognomen Apollinis apud Chios, teste Hes.

Φανερὸς, ὁ, apparens. Aristot. item manifestus, apertus. Isocr. in Archid. διὰ τούτων οἶμαι πᾶσιν εἶναι φανερόν. Xen. apomn. l. 1 θύων τε γὰρ φανερὸς ἦν, manifestè sacrificabat. Apud Plat. de rep. l. 1 φανερὸς ἦν ἐπιθυμῶν εἰπεῖν, manifestum erat eum cupere dicere. Dicitur & ἐκ τοῦ φανεροῦ, apertè, palàm. Interdum & ex professo. Thuc. l. 4. Et pro eodem ἐν τῷ φανερῷ, apud Xen. item clarus, illustris, celebris. Xen. pæd. 7. & Syn.

Φανερῶς, manifestè, apertè, palàm. Plat. Æschin. Dem. &c.

Φανερόω, manifestum facio, patefacio, declaro: vox in sacris lit. vsitata, vt Ioan. c. 7. φανέρωσον σεαυτὸν τῷ κόσμῳ. Sic & c. 2.

Φανερόομαι, manifestus fio, patefio. Marci 4 οὐ γάρ ἐστι κρυπτὸν ὃ ἐὰν μὴ φανερωθῇ.

Φάνης, ητος ὁ dicitur sol, quòd quotidie nouus apparet. Macrob. Apud Orph. sic nominatur Amor, quòd ex Chao primus apparuerit.

Φανητιάω, apparere volo.

Φαάντερος & φαάντατος, splēdidior, splēdidissimus. Od. ν. Εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος. Greg. in Car. ἴσως οὔτις φαάντερον εἰσενόησας.

Φαινίνδα, ἡ, dicebatur modus pila ludendi, παρὰ τὸ φαίνειν, quoniā pilam alteri ostendentes alteri mittebant, decepto eo qui se accepturum putabat. Poll. l. 9. & Eust. vide Athen. l. 1. vbi & alia etyma affert.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, vndique apparens & conspicuus. Eurip. in Androm.

Ἀναφαίνω, manifesto, ostendo, exhibeo, edo, Il. α. Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις. Sic Il. υ. τεοδ' ὧν ἀρετὴν ἀναφαίνων. Act. Ap. 25. ἀναφάναντες τὴν Κύπρον. exp. quū Cyprū cernere cœpissemus.

Ἀναφαίνομαι, appareo, cōspicuus fio, manifestus reddor. Il. ρ. ἡμῖν δ' αὐτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος. Præt. ἀναπέφασμαι, & ἀναπέφηνα, compertus sum. Plat. de rep. lib. 1. ὁ μὲν δίκαιος ἡμῖν ἀναπέφανται ὢν ἀγαθός. idem in Apolog. οὔτε ὀμνὺς οὔτε ὀνομάζων ἄλλους θεοὺς ἀναπέφηνα.

Ἀναφανδὸν & ἀναφανδὰ, manifestò, palàm, propalàm: prius apud Luc. & Plut. in Alcib. posterius. Od. γ. & λ. Pro iisdē per syncopen dicitur ἀμφαδὸν & ἀμφαδὰ Od. ξ. & apud Nonn.

Ἀμφάδιος, apertus, manifestus: vnde ἀμφαδίην, s. μάχην. Ilia. η. Ἀμφαδίην μὲν ἀλέεινεν. & accus. ἀμφαδίην, Odyss. ε. vbi itidem substantiuum aliquod subaudiri docet Eustath. vel aduerbialiter vsurpari.

Decomp. Ἐξαναφανδὸν, idem quod ἀναφανδόν.

Ἐπαμφάδησε, circumspexit, admiratus est. Hesych.

Ἀποφαίνω, ostendo, demonstro, palàm facio, declaro. Interdū &, probo, indico. Aristoph. in Plut. κἂν μὲν ἀποφήνω μόνον Ἀγαθῶν ἁπάντων οὖσαν αἰτίαν ἐμέ. Thuc. lib. 3. πειρασόμεθα ἀποφαίνειν, demonstrare conabimur. itē l. 4. καθαιρέτην ὧν αὐτὸς ἀποφαίνῃ πολεμίων, euersorem hostium quos ille indicauerit. Exponitur etiam exhibeo, profero: vnde ἀποφαίνειν τὴν διαθήκην, exhibere & proferre tabulas testamenti, apud Lys. Sic apud Dem. ἔργον μὲν οὐδὲν ἀποφαίνουσι τοῖς χρήμασι, nullum exhibent fœnus. item defero: vnde ἀποφαίνειν πρὸς τὸ δημόσιον, ad populum rem deferre. Plat. de leg. ¶ Item efficio, reddo: vel potius effectum exhibeo: vt apud Luc. Πλουσίους ἐκ πενήτων ἀποφαίνειν, ex pauperibus diuites efficere.

Ἀποφαίνομαι, ostendor, demonstror, conuincor. Demosth. in Dinarch. & alibi. Vnde τὰ ἀποπεφασμένα dicuntur quæ probata sunt, demonstrata & comperta. vt ἀποπεφασμένα χρήματα, pecuniæ quas compertum est aliquem accepisse. ¶ Item actiuè,

φαίνω, idem quod ἀποφαίνω, declaro, explico: interdum &, pronuncio, affirmo. Xen. pæd. 4 τότε τὴν γνώμην περὶ αὐτῆς ἀποφανοῦμαι. Isocr. in Panath. μὴ προπετῶς ἀποφαίνεσθαι περὶ ὧν ... Apud Dialecticos signif. enuntio: vt apud Aristot. περὶ ἑρμηνείας.

Ἀποπεφασμένως, manifestè, apertè, palàm. Dem. in Næer.

Ἀπόφανσις & ἀπόφασις, εως, ἡ, enuntiatio seu pronuntiatio, Arist. περὶ ἑρμην. Item sententia: vt ἀπόφασιν ποιεῖσθαι, sententiam ferre, idem quod ἀποφαίνεσθαι, apud Dem. Interdum sententia, i. breue dictum: vt quum Plut. in Public. dicit τὴν Σόλωνος ἐξήγησιν περὶ εὐδαιμονίας ἀπόφασιν πρὸς Κροῖσον. Ἀποφάσεις dicebantur etiam rei quæsitæ probationes: quæ fiebant in curia Areopagi: vt apud Dinarc. in Dem. Item indices seu commentarij seu recensiones: vulgò inuentaria: vnde ἀποφάσεις τῶν ἐνόντων ἐν ταῖς ἀντιδόσεσι. ¶ *Alias signif. nom.* ἀπόφασις, *vide in* Ἀπόφημι, *in comp. ex* Φάω *dico.*

Ἀποφαντός, enuntiatus, pronuntiatus Laërt. in Zen. ¶ Significat etiam idem quod ἀποφατικός, i. negatiuus: vel negandus, apud Suid. in definitione τοῦ ἀξιώματος.

Ἀποφαντικός, enuntiatiuus, pronũtiatiuus: vt λόγος ἀποφαντικός sermo perfectam sententiam ita continens, vt aut affirmationem aut negationem admittat. Aristot. περὶ ἑρμην.

Ἀποφαντικῶς, enuntiatiuè, more eorum qui de re aliqua pronuntiant. Hermog.

Decomp. Ἀνταποφαίνω, viciſſim oſtẽdo, contrà oſtendo. Thu.

Ἐξαποφαίνω idem cum ἀποφαίνω.

Διαφαίνω, q. d. inter oſtendo, διαδείκνυμι. Hesy. & Suid. Et neutraliter, eluceo: vnde apud Plut. in Pomp. τῷ γαρ ... διέφαινεν ἔθος ἡ ἀκμή.

Διαφαίνομαι, inter alia appareo & conſpicuus ſum. Il. Θ. Ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος. Item transparens & transluceo ſum, ſeu perlucidus: vt Odyſ. ς. (de veste candente) διεφαίνετο δ' αὐτοῦ. Hinc τὸ διαφαινόμενον perlucidum, apud Aristot. in probl. Signif. & ſimpl. conſpicuus fio, in conſpectum venio videor: vt apud Phil. de mun. loquentem de insulis Rhodo & Delo, χρόνῳ δ' ὕστερον ἐλαττουμένης (ſ. τῆς θαλάττης) κατ' ὀλίγον ἀνίσχουσαι διεφάνησαν, exiſtere ſenſim cœperunt & conſpici. Sic & apud Thuc. l. 2. & 4.

Διάφανσις seu διαφάνσις, q. d. interlucentia. Cic. ad Att. l. 2. ep. 2. Item transparentia.

Διαφανής, perlucidus, qui transſlucet ſeu transparet: vt διαφανὲς σῶμα apud Aristot. in lib. de ſenſu. & διαφανὴς κεκρύφαλος. & διαφανὲς ὕδωρ, apud Syneſ. Item Illuſtris, celebris, clarus: apud Plat. in Tim. & Philop. in Procl.

Διαφανῶς, perſpicuè, apertè, manifeſtè, Thuc. l. 2.

Διαφάνεια ἡ, perlucidicitas. Eust.

Ἐκφαίνω, in lucẽ edo, profero, euulgo, patefacio. Hesiod. in Theo. ἐν δ' ἔτι πᾶσαν Φαῖνε βίην, omnem vim exercebat. Basil. in ep. ad Andron. οὐκοῦν τὴν αἰτίαν ἐκφαίνειν ὑπὲρ ὧν ποιοῦμαι τοὺς λόγους. Ἐκφαίνομαι, in lucem edor, emergor. Item appareo, conſpicuus ſum. Od. κ. ᾗ δ' ἔτις αὐτῶν Ἐξεφάνη, nullus eorum apparuit. Il. ... ἐκ δέ οἱ ὄσσε Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡσεὶ σέλας ἐξεφάανθεν, oculi ſicut & flamma micuerunt.

Ἔκφανσις, patefactio, euulgatio, Syn. ep. 143. Exponitur etiam expreſſio, enarratio, ſignificatio: apud eundem.

Ἐκφαντός, patefactus, euulgatus.

Ἐκφαντικός, enunciatiuus, enarratiuus: vt ἐκφαντικὴ ἀναπλασις, apud Dion. de cœl. hier. c. 2.

Ἐκφαντικῶς, enuntiatiuè, item expreſsè, ſignificanter.

Ἐκφάντωρ ορος, ὁ, enuntiator, enarrator, interpres qui arcanum aliquod patefacit: vt ἀληθείας ἐκφάντωρ, apud eundem in ep. ad Policarp.

Ἐκφαντορικός, idem cum ἐκφαντικός: vt apud Damasc. πνεῦμα τὸ ἅγιον dicitur eſſe ἐκφαντορικὴ τῆς κρυφίας τῆς θεότητος δυνάμεως τοῦ πατρός.

Ἐκφαντορία, doctrina rerum reconditarum ac myſticarum interpres & enarratrix, apud Dion. de cœl. hier. c. 2.

Ἐκφανής, manifeſtus, apertus. Item ſplendidus, illuſtris. Poly.

Ἐκφανίζω, manifeſtum reddo, aperio. Heſyc.

Ἐκφανόω, attono percello: vnde ἐκπεφάνωται apud eundem exp ἀπόπληκτος γίγονεν.

Ἐκφάδην manifeſtè: apud eundem.

Decomp. Διεκφανής, idem quod διαφανής.

Παρεκφαίνομαι, leuiter eluceo & appareo. Greg. Naz.

Ὑπεκφαίνομαι, ſubluceo.

Ἐμφαίνω, repræſento, ſpeciem præbeo, præ me fero: vel oſtendo: vt apud Theoph. ἅπαντες δ' ἔτι πως ἐμφαίνουσιν οἱ καρποὶ κατὰ τὸν χυλόν. Interdum verbis ob oculos pono & quaſi repræſento indico, innuo. Herodion. l. 4. τοιαῦτά τινα πλαγίως ἐμφαίνων, obliquè innuens. Interdum exp. refero: vt quum Dioſc. dicit ἐμφαίνειν τὸ ἐμφαῖνον ἐν τῇ ὀσμῇ τὴν εἶναι ... Ἐμφαίνει impersonaliter vſurpatur pro videtur: vt apud Ceb. ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν.

Ἔμφασις εως, ἡ, repræſentatio, inanis rei exhibitio, ſpecies edita. Exponitur &, ſimulatio: apud Polyb. Item figuræ nomen apud Rhet. quum verbis tacita ſubeſt ſignificatio: vel quum plus ſignificatum eſt quàm dictum. Quintil. lib. 9. cap. 2. & alibi.

Ἐμφατικός, ſeu ἐμφαντικός, habens emphaſin, ſeu ſignificans cum emphaſi. Syneſ.

Ἐμφατικῶς, & ἐμφαντικῶς, ſignificanter, magna cum ſignificatione, vel luculenta, Polyb. & Phil.

Ἐμφανής, qui repræſentatur oculis noſtris, qui palàm eſt, conſpicuus. Item manifeſtus apertus: vnde τὰ πράγματα ἐμφανῆ ποιεῖσθαι, apud Dem. Et ἐμφανὴς μίξις, coitus qui fit in propatulo. Herodot.

Ἐμφανῶς, perſpicuè, apertè, manifeſtè. Heſyc.

Ἐμφάνεια, aſpectus, apparitio. Item ſignificatio, demonſtratio. Areop.

Ἐμφανίζω, repræſento, ante oculos pono, patefacio: vt τὴν ἀλήθειαν ἐμφανίζειν, apud Luc. ſic Io. 14. ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτόν. Item indico, certiorem facio. Act. Ap. c. 23 ὅτι ταῦτα ἐνεφάνισας πρός με. Sic & c. 25.

Ἐμφανίζομαι, in conſpectum venio, appareo: in ep. ad Heb.

Ἐμφανισμός, patefactio, declaratio.

Dec. Ἀνέμφατος, ὁ & ἡ, carens emphaſi, ſine ſignificatione luculentam ſpeciem non præbens. Ἀνεμφάτως, ſine emphaſi, vel non expreſsè. Hermog. περὶ πολιτικοῦ λόγου. Ἀνέμφαντος non demonſtratus.

Ἀπεμφαίνω nullo modo refero ſpeciem, nõ conuenio, diſſimilis ſum: vt ἐοίκεσαν ἀπεμφαίνειν τὰ ἔμψυχα τοῖς ἀψύχοις.

Διεμφαίνω, q. d. inter oſtendo. apud Polyb.

Δυσεμφατος, malæ ſignificationis. ...

Παρεμφαίνω præterea vel ſimul oſtendo: ſeu prætereà vel ſimul ſignifico: vnde paſſiuè παρεμφαίνεσθαι dicitur ἡ ὕλη τῇ μορφῇ, apud Aristot. Item declaro ſeu explano Athan. Item refero, ſimilis ſum. Dioſc. λίαν παρεμφαίνει τὴν τῆς τελείας ὀσμήν.

Παρέμφασις, declaratio, explanatio, repræſentatio. Παρεμφατικός, explanatiuus, ſignificatiuus, repræſentatiuus. ἀπαρέμφατος, q. d. minimè declaratiuus, cui nulla ſubeſt declaratio: vt ἀπαρέμφατος ἔγκλισις, apud Gramm. ἀπαρεμφάτως, abſque declaratione, infinitè, ſeu indefinitè.

Συνεμφαίνω, ſimul oſtendo, ſimul ſignifico. Item ſimul refero. Theophr.

Ὑπεμφαίνω, q. d. ſuboſtendo, vel ſubſignifico.

Ἐπιφαίνω, q. d. ſuperoſtendo. Et neutraliter, illuceſco, Lucæ 1.

Ἐπιφαίνομαι, q. d. ſuperappareo, appareo ſuper aliqua re, i. dum res aliqua geritur, interuenio. Xen. εἶχε δ' ἕως κατὰ κέρας οἱ πολέμιοι ἐπεφάνησαν. Sic & apud Herodia. l. 3. Apud Plutar. in Gal. ἐπιφαίνεται πολλὰ σημεῖα τῇ μορφῇ. exp in facie apparet.

Ἐπίφασις, q. d. apparentia: apud Suid.

Ἐπιφανής qui ſupra alios apparet & conſpicuus eſt. Et metaph. inſignis, clarus, apud Polyb. & Plut.

Ἐπιφανῶς, inſigniter, inſignem in modum. Item ſplendidè magnificè. Ἐπιφάνεια, q. d. ſuperapparentia: apparentia quæ eſt ſupernè, & in ſummo: ſummum: vt ἐπιφάνεια τοῦ πελάγους, ſummum æquor, apud Phil. Exponitur & ſuperficies: apud Plut & geometras. Accipitur & pro habitu & forma loci, ſeu planities montoſi, ſeu confragoſi, apud Polyb. Item pro habitu & ſpecie oris apud eundem. Significat & celebritas. ¶ Peculiariter apud Chriſtianos Græcos theol. ſic dicta fuit apparitio Chriſti ſeruatoris noſtri in carne, teſte Suid.

Ἐπιφάνια ſeu ἐπιφάνεια, τά, dictus fuit dies in quo celebrabatur memoria baptiſmi Chriſti, & quo catechumeni quoque baptizabantur: vel dies quo Chriſtus manifeſtari cœpit gentibus, quum ad eum adorandum magi ab oriente venerunt. Epiphanius lib. aduerſus hæreſes vult eſſe diẽ, quo natus eſt Chriſtus in carne. vide & Aug hac de re variis in locis.

Συνεπιφαίνομαι, (*Dec.*) ſimul appareo vel exorior.

Καταφαίνω, idem ſignificare videtur quod καταφημι, affirmo: vnde καταφαντός, affirmandus, apud Suid. in deſcriptione ἀξιώματος cui ibidem opponit ἀποφαντός.

Καταφαίνομαι, appareo, videor eſſe, Theocr. idyl. 3 Ἦ ῥά γέ τοι σιμός καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν, Νύμφα, καὶ προγένειος, Ariſtot. de mun. μικρὰ καταφαίνεται ἂν & οὐδενὸς ἄξια.

Καταφανής qui apparet, vel conſpicuus, apertus: vnde καταφανὴς ποιεῖν & ποιεῖσθαι, manifeſtum reddere, declarare, apud Iſocr. & Xen. Τὸ καταφανὲς, exp. etiam compertum, notum, apud eundem. Καταφανῶς, euidenter, manifeſtè.

Παραφαίνω, q. d. in tranſitu & velut præteriens oſtendo. Exponitur etiam, ex propinquo oſtendo ſeu monſtro. Item ſimpliciter oſtendo, apud Heſiod. in Erg.

Παραφαίνομαι, in tranſitu appareo, vel in conſpectum venio Plut. παραφανεὶς ἐν καιρῷ, opportunè in conſpectum veniens, tanquam prætereundo.

Περιφαίνομαι circumquaque conſpicior, vel conſp cuus ſum. Ho. hymn. in Ven. περιφαινομένῳ ἐνὶ χώρῳ.

Περίφαντος, circumquaque conſpicuus, vel valde cõſpicuus & apertus.

Περιφανής, ἐος, ὁ & ἡ, idem. Soph. in Aiace. Exponitur & ſimp. conſpicuus, apud Luc.

Περιφανῶς, (q. d. circumſpicuè) valde manifeſtè, item ſimpliciter, manifeſtè, apertè. Soph. ibidem.

Περιφάνεια, q.d. circumspicuitas, prospectus in omnē partem.
Προσφαίνομαι, appareo.
Προσφανὴς, apparēs, manifestus: vnde προσφανὲς ἐστι, apud Dem.
Προφαίνω, prælucco, lumen præfero. Plut. καὶ πρῶτος μὲν ὁ προφαίνων ὄπισθεν τῷ Δομιτίῳ, ἀλγεὶς καὶ πεσὼν ἀπέθανε. Item præmonstro seu præmonstro speciem futuri & quasi polliceor. Theophr. de caus. pl. l. 1. προφαίνει μὲν οὖν τὰ ἄγρια πολὺν καρπὸν, τοῦτον δ' οὐκ ἐκπέττει. Item ostento Xen. ὁ μὲν θεὸς πολλὰ ἀγαθὰ προφαίνει, ostentat nobis spem ingentium rerum. Item portendo aliquid, ac significo prodigio.

Προφαίνεσθαι, dicitur id quod portenditur. Plutar. Item quod præindicatur, seu præsignificatur: vnde προφαινόμενοι θεοὶ, apud Dem. qui per oraculum præiudicantur. Item προφαίνομαι appareo, in conspectum prodeo. Soph. προφάνητέ μοι. Exponitur etiam obuersor. [Φάω, dico.

Πρόφασις, quomodo huc pertineat, vide in comp. ex Φημὶ, in

Πρόφαντος, præmonstratus, præsignificatus. Hesy. Exponitur etiam, prædictus, ab eodem. Et τὸ πρόφαντον, prædictio, oraculum: vnde apud Herodot. πρόφαντον ἐγένετό σφι, oraculum factum est ad ipsos.

Προφανὴς, conspicuus, manifestus, apertus: vnde ἐκ τοῦ προφανοῦς, apertè, manifestè. Et ἀπὸ τοῦ προφανοῦς, pro eodē apud Thu.

Προφανῶς, conspicuè, apertè, in Epig.

Ἀπρόφατος, (dec.) subitò & ex improuiso accidens: vt στεροπαὶ ἀπρόφατοι, apud Apol. Arg. 2. Ἀπροφάτως, ex improuiso & repentè, apud eundem ibidem. vide & πρόφημι, in cōp. ex Φάω (dico.

Συμφανὴς, manifestus, apertus.

Σύμφασις, exp. multarum stellarum vnus emersus & conspectus apud Aristot. Συμφάσεις, αἱ, vocari dicuntur simul apparentes in iride colores.

Decomp. Ἀσυμφανὴς, non conspicuus seu perspicuus. Aristot.

Ἀσυμφανῶς, obscurè, ænigmaticè, tectè.

Ὑπερφαίνομαι, q. d. super appareo, appareo supra, cōspicior, supra vt ὑπερφάνησαν τοῦ λόφου, supra collem apparuerunt, apud Thuc. Item supereminco, vt ὑπερφαίνομαι τῶν πολλῶν, apud Basil.

Ὑπερφανὴς, q. d. apparens & conspicuus supra alios, seu supercilia. Exponitur etiam, arduus & erectus: apud Xen. in Hipparch.

Ὑπερήφανος, ὁ καὶ ἡ, superbus, arrogans, q. d. qui supra cæteros se conspiciendum præbet: vnde ὑπερήφανος τρόπος, superbi mores: & ὑπερήφανοι λόγοι, verba superba, apud Dem. Compar. ὑπερηφανώτερος, superbior, apud Aristot. rhet. 2. Τὸ ὑπερήφανον, magnificum, eximium, maximi pretij Plat. in Gorg. Plut. in Pericle.

Ὑπερηφάνως, superbè, arroganter.

Ὑπερηφάνεια & ὑπερηφανία, ἡ, superbia arrogantia, Demosthen. in Mid. Exponitur etiam, contemptus, vel superbus contemptus, apud Plat. de rep. l. 3.

Ὑπερφανέω superbio, intolesco, Iliad. λ. & apud Polyb. Item effero, vel superbè effero apud eundem, Polyb. l. 5. Item contemno, fastidio, vel superbè contemno, Luc.

Ὑπερηφανεύομαι, idem. Apud Basil. ὑπερηφανεύομαι ταῦτα, exp. superbè iacto.

Ὑποφαίνω (q. d. subluceo) illucesco: vt ὑπέφαινεν ἡμέρα, illucescebat dies, Luc. Sic & apud Plat. in Protag. Item actiuè & metaph. subostendo, non plenè non ostendo: vt ἀγαθὰς ὑποφαίνειν ἐλπίδας, apud Herodian.

Ὑποφαίνομαι, idem quod ὑποφαίνω. Xen. Pæd. 4. ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ὑπεφαίνετο &c. Et ὑποφαινόμεναι ἐλπίδες, spes quæ subaffulgent. Ὑποφαίνεσθαι, dicitur etiam id quod ex loco inferiori apparet. Plut. in Camillo, ὁ τόπος ἐφ' ᾧ βεβηκὼς ἐδημηγόρει πρὸς τοὺς Κελτοὺς, ὑπεφαίνετο τῆς ἀγορᾶς ἀπὸ τοῦ Καπιτωλίου.

Composita sine præpositione: ac primùm partim ex ipso Φαίνω, partim in Φανὴς desinentia.

Ἀγχιφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ ex propinquo apparens, propinquus. Nonn.
Ἀειφανὴς, semper apparens, semper conspicuus: vt ἀειφανεῖς ἀστέρες. Basil.
Ἀκροφανὴς, q. d. in summo apparens. Apud Nonn. ἀκροφανὴς ἠὼς, aurora summo diluculo apparens: vel quæ superficiariam tantùm & non plenam lucem habet: vel apparere & exoriri incipiens.
Ἀλλοφανὴς, qui alius & diuersus apparet apud eundem.
Ἀρτιφανὴς, nuper in lucē editus, qui nuper apparere incœpit. Ep.
Ἀφανὴς, qui disparuit & euanuit, quē cernere desinimus. Plut. in amat. narr. παραχρῆμα ἀφανὴς ἐγένετο. Item ab aspectu nostro remotus, oculos fallens, latens, obscurus. Aristot. eth. 2. δεῖ ὑπὲρ τῶν ἀφανῶν τοῖς φανεροῖς μαρτυρίοις χρῆσθαι. Sic & apud Thuc. l. 1. Item obscurus, ignobilis. Phil. de v. M. l. 1.

Ἀφανῶς, ita vt non appareat, occultè, clanculum.

Ἀφανία obscuritas. Thuc. l. 2.

Ἀφανίζω (q. d. ab aspectu remoueo, è conspectu aufero) aboleo aliquid ita vt nulla eius vestigia cernantur extinguo, perimo, euanidum reddo. Isocr. ἀφανίζειν ἐξ ἀνθρώπων. Exponitur &, occulto, cælo, supprimo, apud Demosth. Item obscuro. Matt. cap. 6.

Ἀφανισμὸς, & ἀφάνισις, ipsa actio ex oculis tollendi & euanidum

reddendi. Item circumductio, obliteratio, vt ἀφάνισις τῆς δίκης, apud Aristoph. Ἀφάνισις, exp. etiam, disparitio, seu quum aliquis euanescit & ex oculis tollitur, apud Aristot. apud Plut. symp. 4. ἀφανισμοὶ τῆς σελήνης, quando luna non apparet.

Ἀφανιστὴς, q. ab aspectu remouet & euanidū reddit. deletor.

Ἀφανιστικὸς, vim habens è medio tollendi & exolefaciendi.

Δουλοφανὴς, qui seruus esse videtur. Et τὸ δουλοφανὲς, forma serui-
Δυσφανὴς, vix apparens: obscurus. Plut. (lis.
Ἐγερσιφανὴς πέτρος, lapis ignarus; q. d. lucis excitatorius, Epigr.
Εἰδωλοφανὴς, simulachri speciem habentes.
Εἰδωλοφανοῦντες, simulacri speciem habens. Plut.
Ἡλιοφανὴς, solarem splendorem habens, vel à Sole illustratus.
Ἡλιοφάνεια, solaris claritas.
Θεοφάνεια, ἡ, apparitio Dei, qua Deus hominibus se conspiciendū præbet. Greg. Scribitur & Θεοφανία, apud Dionys. apud quem etiam est pars doctrinæ diuinæ. Θεοφάνεια, τὰ, seu θεοφάνειαι, αἱ, festum solemne quod eo die celebrabatur quo Deus hominibus apparuit. prius apud Poll. 1. posterius apud Herodot. l. 1. Apud Christianos sic dicitur festum quod die natali Iesu Christi celebrabatur, quòd eo die natus hominibus se conspiciendum in corpore humano dedit.
Θηλυφανὴς, qui videtur esse fœmina, fœminæ similis.
Μεσοφανὴς, in medio apparens.
Μολυβδοφανὴς, qui plumbeus esse videtur, plumbeus aspectu. Athen. l. 9.
Νυκτιφανὴς, noctu apparens, noctu lucens: epitheton lunæ.
Ὀπισθοφανὴς. Hesyc. est εἰς τοὔπισω προσέχων.
Ὀπισθοφανῶς, retrorsum, in auersum.
Ὀστοφανέω, ossa ostendo, ossa conspicienda præbeo: in Hippiatr.
Ὀφθαλμοφανὴς, qui oculis cernitur, sub oculorum sensum cadens Chrys. τὸ ὀφθαλμοφανὲς, quòd antè oculos positum est & manifestum. Strab.

Ὀφθαλμοφανῶς, manifestè, perspicuè, more eorum quæ oculis cernuntur. Chrysost. de sacerd.

Ὀψιφανὴς, serò apparens.
Παμφαίνω, totus luceo seu fulgeo. Il. ε. Τεύχεσι παμφαίνων ὥστ' ἠλέκτωρ ὑπερίων. Sic & apud Hesiod. in Erg.
Παμφανάω, idem. Il. β. Αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκε. Sic τεύχεα παμφανόωντα. Il. σ.

Παμφαλάω, attonitus & veluti numine afflatus aspicio vel circumspicio. schol. Apoll. ex Euricio. Πάντοσε παμφαλόωντες δινεύοντο πόδεσσι. Factum videri potest hoc verbum ex παμφανάω, ν in λ mutato, ac propriè esse omnia collustro oculis, omnia aspicio. Etym. tamen dictum esse putat παρὰ τὸ πᾶν φάω ἰδεῖν καὶ κεῖσε ἀλλάσθαι.

Ἐπιπαμφαλάω, (dec.) idem. Apol. Arg. l. 2.

Πρωτοφανὴς, primò apparens. Nonn.
Ταυροφανὴς, qui taurus esse videtur, tauro similis. Diō. de situ orb.
Τηλεφανὴς, qui procul apparet seu conspicitur, procul dissitus, lōginquus: vt τηλεφανεῖς σκοπιαὶ, Aristoph. in Nub.
Τρυγηφάνιος, οἶνος vinum quod fit ex expressis acinorum folliculis & aqua perfusis: lora. Sic dici videtur quoniam velut fæx est illud vinū respectu eius quod sponte ex vuis subiectis prelo defluit. Poll. l. 6. c. 2. & l. 7.
Ὑψιφανὴς, altè apparens, seu in alto sublimis. Nonn.
Χαλκοφανὴς, æreo colore splendens.
Ψευδοφανὴς, mendaci & adulterina luce splendens.
Ψιμμυθιοφανὴς, qui cerussa esse videtur, cerussam repræsentans Diosc. l. 5. c. 79.

Composita quædam syncopen passa.

Ἀκραιφνὴς, (dictum pro ἀκραιοφανὴς, teste Etym. & schol. Thuc. purus: vt ἀκραιφνὲς αἷμα, apud Eurip. in Hec. Et ἀκραιφνὴς ἄνθρωπος, apud Greg. integer, intactus, illæsus. Thuc. l. 2.
Ἄφνω. (per syncopen factum ex ἀφανῶς, & abiecto σ, vt tradit Etym.) subitò, repentè: quasi ex occulto adueniendo. Demost. in Mid. Exponitur &, insperatò, seu ex insperato.

Αἴφνης, idem: ex quo que ortum. Eur. in Iphig. Aul.

Αἰφνίδιος, ὁ καὶ ἡ repentinus, subitus, improuisus, vel ex improuiso adueniens: vt αἰφνίδιος ὁ θάνατος, apud Gal. Glauc. l. 1. Et τὸ αἰφνίδιον, quod repentinum est. Thuc. Aduerbialiter etiam vsurpatur αἰφνίδιον pro αἰφνιδίως. Plut. in Numa.

Αἰφνιδίως, repentè, subitò, idē quod αἴφνης. 1. ep. ad Thess. c. 5.

Ἐξαίφνης, (dec.) idem cum αἴφνης. Il. φ. Xen. de re equ.

Ἐξαιφνίδιος, idem quod αἰφνίδιος. Pro eodem ἐξαίφνης dicitur etiam ἐξαπίνης apud poëtas: vt Il. ο. item ἐξαπιναῖος, idem cum ἐξαιφνίδιος Xen. de re equ. Hinc ἐξαπιναίως, idem quod αἰφνιδίως: apud eundem eodem lib. & Thuc.

Comp. ex secunda & tertia persona præt. pass. sine præpositione.

Ἄφαντος, ὁ καὶ ἡ, qui disparuit & euanuit. Eur. in Helen. Βέβηκεν ἄλοχος σὴ πρὸς αἰθέρος πτύχας Ἀρθεῖσ' ἄφαντος. item ab oculis remotus, abstrusus, vt ἄφαντον φῶς, apud Soph. in Phil. Apud Hom. de eo dicitur qui funditus cum stirpe periit.
Θεόφαντος, à deo declaratus aut manifestatus, vt θεόφαντα ὄργια, apud Plut. in lib. aduersus Colot.

Θεοφήτωρ, ορος, ὁ, sacerdos vel theologus. Hes.

Ἱεροφάντης, sacrorum antistes, qui sacra & cæremonias docet, Plut. in Numa. Phil. de v. M. [cib.

Ἱεροφαντία, ἡ, antistitiũ, antistitis sacrorũ dignitas Plu. in Al-

Ἱεροφαντικὸς, ad sacrorum antistites pertinens. Ἱεροφαντικαὶ βίβλοι, libri de iure pontificio. Plut. in Numa.

Ἱεροφαντικῶς, more sacrorum antistitum.

Ἱεροφαντέω, sacrorum antistes sum, sacra doceo. Luc.

Μονόφαντος, qui solus apparet. Hesych.

Νυκτίφαντος, qui noctu apparet, qui noctu conspicitur. Eurip. in Helen.

Οὐρανοφάντωρ, ad cœlum vsque resplendens, cuius splendor ad cœlum vsque pertingit. Suid.

Συκοφάντης, ου, ὁ, sycophanta calumniosus delator. Sycophantæ apud Athenienses dicebantur, qui indicabant qui ficus ex Attica exportassent. Vetitum enim erat apud eos exportare ficus: vtpote qui ficum arborem in precio haberent & summopere admirarentur. Hinc appellati cœperunt qui vt aliquid pecuniolæ corraderent in iudiciũ pertrahebãt reósq; agebãt leuissimis de causis, interdũ & ficta crimina intendentes: more τῶν συκοφαντῶν qui ex eo vitæ genere victum sibi comparebant vt docet schol. Aristoph. & confirmat. Plut. περὶ πολυπραγ. vide schol. Aristoph. & Fest. qui & alias etymi huius rationes afferunt. Dem. pro cor. πονηρὸς ὁ συκοφάντης ἀεὶ, καὶ πανταχόθεν βάσκανον καὶ φιλαίτιον. Sic & sæpe apud Aristoph.

Συκοφαντικὸς, ad sycophantam pertinens: vel sycophantæ conueniens: calumniosus, calumniatorius. Luc.

Συκοφαντικῶς, calũniosè, calũniatoriè, more sycophantarũ.

Συκοφαντώδης, idem cum συκοφαντικὸς. Lys. in Æsch.

Συκοφαντωδῶς, idem quod συκοφαντικῶς.

Συκοφαντέω, sycophantor, sycophantem ago: calumniosas comminiscor delationes, falsò criminor. Dem. pro cor. τί οὖν συκοφαντεῖς; τί λόγους πλάττεις; Et cum accus. apud eundẽ ibidẽ & Aristot. pol 5. Cum accus. & genit. Ælian. ἐσυκοφάντησε τὸν θεὸν ὀλιγωρίας. Cum genit. pers. & accus. rei Luc. 19 Accipitur & pro κνίζω ἐρωτικῶς apud Plat. com. & Menand. teste Suid.

Συκοφαντοῦμαι, sycophantiosè deferor, calumniosè accusor Xen. in Œcon.

Συκοφάντημα, τὸ, crimen quod sycophantiosè alicui impingitur, sycophantia, calumnia. Plut. in Per.

Συκοφαντία, sycophantiosa & calumniatoria accusatio Item ars sycophantiosè calũniandi quam quis factitat. Xen. H. l. 2.

Συκοφάντρια, ἡ, mulier quæ calumniosè aliquid defert, sycophantiosa accusatrix. Aristot. in Plut.

Συκόφαντος, (quasi συκοφάντης) idẽ cũ συκοφάντης. Suid. ex Epi.

Decomp. Ἀσυκοφάντητος, qui sycophantiosè delatus non est: vel qui sycophantiosè & calumniosè deferri nequit.

Ἐπισυκοφαντέω, sycophantice aliquem insectari. Hyperides.

Ὑδροφάντης, qui aliquo loco latentes aquas deprehendit & ostendit quærentibus.

Ὑδροφαντική, sc. τέχνη, ars prodendi aquas iis qui eas quærunt. Geopon. l. 2.

Composita ex φαντάζω, &c.

Ἀναφαντάζω, apparere facio & phantasia afficio Basil.

Ἀφαντασίωτος, ὁ καὶ ἡ, qui visiones non concipit.

Ἀφάντασ̄τος, visionibus & imaginationibus carens. Plut. & Syne.

Δυσφάντασ̄τος, non facilè visiones concipiens, ad visorum informationem difficilis. Plut.

Εὐφαντασίωτος, qui benè vel facilè concipit visiones.

Καταφαντάζω, idem quod ἀναφαντάζω.

Composita remotiora.

Νύμφη, Ῥάφανος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΦΑΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, fuscus, subniger: qui in medio est inter candidum & nigrum colore Plat. in Tim. Alex. Aphr. probl. l. 1. Diosc. l. 5. c. 93. Apud Athen. l 3. φαιὸς ἄρτος, panis cibarius & ater.

Composita.

Λευκόφαιος, ex albo & fusco mixtus. Poll. l. 7. c. 28.

Φλογοφαιος, color ex flammeo & fusco.

ΦΑ'ΚΕΛΛΟΣ, ου, ὁ fasciculus seu fascis. Suid. ex Thuc. φορεσάντες ὕλης φακέλλους. Eur. in Cycl. μέγαν φάκελλον ξύλων ἔπι- ... Sic apud Synes. ep. 34. ... ἅπασι γράμματα φάκελλον ... fasciculum literarum. Pro eodem dicitur & ... σφάκελλος: vt σφάκελλοι φρυγάνων, fasces seu fasciculi virgultorum: apud Diod. Halic. hist. l. 7. Pro quo legitur & φακιόλοι, φρυγάνων, apud eundem l. 10. Item φακελλος. Suidæ est quoddam gestamen capitis, quod & φακιόλιον nominari dicit.

ΦΑΚΗ', ῆς, ἡ, lens, lenticula: siue lens cocta & ipsum ex lente pulmentum. Laërt in vita Diog ἐξέβαλε ... θεασάμενος ... τῷ κοίλῳ ἄρτῳ ... τὴν φακὴν ... ἐχόμενον. * Dicitur quasi φακακή, vt sit ἡ ... φαν κακηνα Etym.

Φακὸς, ὁ, lens cruda. Prouerbialiter φακὸν κόπτειν dicitur qui operam ludit. Φακὸς ὁ ἐπὶ τῶν τελμάτων, lens palustris: apud Dioscorid. Est etiam vas lenticulæ formæ, dictum lenticula Reg. lib. 1. cap. 10. Dicitur & de vase in quo mortuorum cineres conduntur apud Inst. Matt. ¶Item nigra quædam oculi macula. Hesych.

Φακωτὸς, lenticulatus in lentis modum conformatus: vt φακωτὸν πυελάτηριον, vas in lenticulæ formam factum quo ad ignem calente, vel aqua aut oleo calidis pleno fotus fiunt. apud Hippocrat. De scalpri quodam genere dicitur apud Gal. meth. med. 6.

Φακινος, qui ex lente est. Eust.

ΦΑ'ΛΑΓΞ, αγγος, ἡ, phalanx: genus aciei apud Macedones, constans octo... & viginti hominib. teste Eust. seu (vt quidam volunt) octo millib. armatorũ. Generaliter dicitur de quauis acie: vt Il. λ. Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας. Sic & apud Dem. & Xen. ¶Itẽ regula lances libræ suspendẽs. Aristo. in mechan Itẽ araneus. Plat. in Hellade, ἐοίκασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τοῖς λεπτοῖς ἀραχνίοις, ἃ τοῖσι τοίχοισιν ἡ φάλαγξ ὑφαίνει. ¶Φάλαγγες, αἱ, dicũtur internodia digitorũ ossa terna mutuò colligata & velut in acie disposita. apud Gal. ¶Itẽ ligna in quib naues in nauali fulciuntur, & in quib resident. Apol Arg. 1.

Φαλαγγίτης, ου, ὁ, miles in phalange. Est & herba quædam quæ & φαλάγγιον.

Φαλαγγηδὸν, per phalanges, turmatim. Il. β.

Φαλάγγιον, τὸ, aranei genus à crurum longiorib. internodiis dictum: apud Xen. & Diosc. ¶Item herbæ nomen quæ & φαλαγγίτιον: apud Diosc. l. 3. c 122. & φαλαγγίτης à Paul. Ægin. nominatur. ¶Φαλάγγια dicebãtur etiã ligna quæ & φάλαγγες. Eust.

Φαλαγγόω, efferor, in ferinam naturam vertor, irritor: vnde Φαλαγγωθεὶς Hesyc. exp. τεθηριωμένη, ἠρεθισμένη, à φάλαγξ significante araneum.

Φαλάγγωμα, pompa quædam quæ in bacchanalibus celebrabatur: apud eundem.

Φαλάγγωσις, oculi affectio quum cilium intrò spectat pilorum acie simul cum eo inuersa, ita vt pili oculum compungãt apud Gal. & Ægin.

Composita.

Διφαλαγγία, duplicata phalanx, duæ phalanges. Ælian.

Μονοφαλαγγία, vnica phalanx. Idem.

Τετραφαλαγγία, quadruplata phalanx, quatuor phalanges. Idẽ.

Τριφαλαγγία, triplicata phalanx, tres phalanges: apud eundem.

Ὑπερφαλαγγεῖν, dicitur phalanx, quæ vtrinq; hostibus circumfusa aciem eorum coërcet. Arrian.

Ὑπερφαλάγγησις, actio illa, &c.

ΦΑΛΑΙ'ΝΑ, ης, ἡ, cicindela, lampyris, quæ noctu lucernis aduolat. (*vnde sic dicta existimatur παρὰ τὸ εἰς φῶς ἀλλεσθαι.) Nic. in Ther. φαλαινῃ ἐναλίγκια τὴν περὶ λύχνους Ἀκρονυχος ἐπιπηγὰς ἀπηλασε ... A Lycophrone φαλαιναι dicuntur & φάλαι, per apocopen. ¶Φάλαινα aliquando etiam est balæna.

ΦΑΛΑΚΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, caluus: vt in prouerbio, φαλακρὸν τίλλεις, apud Suid. Et apud Luc. φαλακρὸς ὑπὸ κήρα... τὴν δ' ὀφιν ἐρρυτιδωμένος. Existimatur dici φαλακρὸς quasi ὁ τὸ ἄκρον ἔχων φαλὸν τουτέστι λευκὸν. vel παρὰ τὸ φαλὸν ἔχειν τὸ κάρα.

Φαλακρότης, & φαλάκρα caluitium Φαλάκραι dicuntur etiã glabreta, loca nullo gramine nullisque satis & fruticib. vestita.

Φαλακρόω caluum reddo Φαλακροῦμαι, caluus fio, caluesco.

Φαλάκρωμα & φαλάκρωσις caluitium. Ezech. 27.

Composita.

Ἡμιφάλακρος, semicaluus. in Epigr.

Ὀπισθοφάλακρος à tergo caluus, qui occipite est caluo. Epitheton χαιρῶ apud poetas.

Φαλαρα, φαλαρος, vide in φαλὸς.

ΦΑΛΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, penis ligneus vel coriaceus: siue lignum oblongum in summo habens penem ligneum aut coriaceum. Quidam exp. ficulneum veretrum apud Herodot.

Φαλλικὸς, vt φαλλικὸν ᾆσμα carmen ad phallos pertinens, carmẽ extemporaneum quod in honorem Bacchi super phallis canebatur. Apud Aristoph. in Acharn. ᾄσομαι τὸ φαλλικὸν, quidam interpr. cantabo fescenninos versus. Pollux lib. 4. scribit etiam φαλλικὸν esse σχῆμα Διονύσου.

Ἰθύφαλλος, ου, ὁ. (comp.) interdum dicitur penis erectus, interdũ carmen quod in arrectum penem cantabatur, teste Hesych. & Suid. Dicitur & de ipsis hominibus qui erectos penes gestabant vide Athen. lib. 14.

Ἰθυφαλλικὸν μέτρον, carmen Ithyphallicum.

ΦΑΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, splendidus, albus. *παρὰ τὸ φάω, luceo, teste Etym. ¶Item substantiuè, stratum quoddam splendidum & album. ¶Item petra in mari eminens apud eundem ex Rhet. Lex. ¶Item conus galeæ cui crista inseritur: itẽ ἧλοι τῆς λαμπρᾶς ἕνεκα κόσμου τῆς περικεφαλαίας, vt idem inquit. In hac significatione scribitur & φάλος, vt Il. γ. πλῆξε φάλον κόρυθος.

Φαλιὸς, idem quod φαλός. Exponitur &, albos crines habens in fronte.

Φαληρὸς, albus, spumeus: apud eundem. Pro eodem dicitur & φα-

& φαληρικός. φαληριός, & φαληριόεις, apud eundem & Eust.

Φαληριάω, albesco spuma, spumesco: vnde κύματα φαληριόωντα. Il. ν. & φαληριῶντα σπίλος, ἡ λευκότητος, apud Lyc. teste Eust.

Φαλιόω, splendidum seu album reddo. Hes.

Φάλα, ornamentum quoddam galeæ. Etym. & Suid.

Φάλαρα, τά, Hesy. sunt ἀστραγαλίσκος ὁ ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας. Item phaleræ ornamenta equorum seu equitum, & nobilium. Herodot. Apud Eurip. in Suppl. pro loris vsurpari dicitur, quum Theseus inquit, ὁρμᾶσθαι χρεὼν Πάντ' ἄνδρ' ὁπλίτην ἁρματῶν τ' ἐπεμβάτην Μοναμπύκων τε φάλαρα κινεῖσθαι στόμα. Pro eodem dicitur & φάληρα, teste Eust.

Φαλαρίς, auis quædam marina seu palustris: de qua Athen. l. 7. & 9. Eadem dicitur & φαληρίς, apud Suid.

Composita: ac primum ex φάλος.

Ἀμφίφαλος, galeæ epitheton: quia circumcirca ornari φάλοις, i. clauis seu cuneolis solebat. Il. ε.

Ἄφαλος κυνέη, galea quæ clauis seu scutulis ex auro splendentibus insignis non est. Il. κ. [l. 2.

Τετράφαλος, quatuor conos seu eminentias habens. Apol. Arg.

Τρυφάλεια, sæpe pro galea, apud Hom. quoniam τρεῖς φάλους habebat, posito υ pro ι.

Composita ex φάλαρα seu φάληρα.

Καππάλαρ', Æolica & poëtica syncope dicitur pro κατὰ φάλαρα iuxta clauos galeæ. Il. π.

Τετραφάληρος, idem quod τετράφαλος. Il. ε.

Χρυσοφάλαρος, aureas phaleras habens. Eur. in Troad.

Φαεινός, & φαιδρύνω, &c. vide in φαίνω.

Φάος, &c. in φάω, luceo.

ΦΑΡΑΓΞ, αγγος, ἡ, barathrum, præceps locus: præcipitiū Plut. ἀνεδέξατο τὸν Μιθριδάτην ὤσειν κατὰ τῆς φάραγγος. Sic apud Thuc. l. 2. dicuntur quidam ἐς φάραγγας ἐσβάλλεσθαι. Vsurpatur & de loco prærupto in litore maris: apud Plut. in Ant. φερόμενοι δὲ ταῖς ναυσὶ πρὸς κρημνοὺς καὶ φάραγγας ἀγχιβαθεῖς. Exp. etiam terræ cauitas, hiatus, fauces terræ. Item vallis, conuallis, apud Apoll. 2 Dicitur & φάραγγες ὄρους apud Plut. πρὸς Κολ.

Φαραγγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vt φαραγγώδεις τόποι, loca in quibus sunt terræ hiatus. Aristot.

Φαραγγίνδην ab Atticis scommaticè iactatum fuit εἰς γαστριμαργίαν, teste Suida, qui & addit dici sicut ἀριστίνδην. Eust. etiam annotat hominem ἄσωτον appellatum fuisse φάραγγα.

ΦΑΡΕΤΡΑ, ἡ, pharetra. (*παρὰ τὸ φέρειν τὰ τρῶσαι δυνάμενα.) Hesiod. in Asp. κοίλην δὲ περὶ στήθεσσι φαρέτρην Καββάλετ' [ἐξόπιθεν.

Φαρέτριον, parua pharetra: in Epigr.

Φαρετρεών, ῶνος, ὁ idem quod φαρέτρα. Hes. exp. τοξότης.

Εὐρυφαρέτρης, ου, ὁ, [comp.] latam seu amplam habens pharetram. Epitheton Apollinis, apud Pind. teste Eust.

ΦΑΡΙΚΟΝ, genus veneni. Diosc. l. 5. c. 13 & l. 6. c. 20. & Nic. in Alexip. Scribitur & Φαρικόν, ex Athen.

ΦΑΡΚΙΣ, ιδος, ἡ, ruga. Hesyc. exp. ῥυτὶς ἡ ἐκ τοῦ γήρως γινομένη, ἡ ῥίζα πρὸς ῥυτίδας ποιοῦσα ἢ στολίς.

Φαρκιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, rugosus.

Φαρκιδουμένος, qui rugatur seu corrugatur, qui est fronte caperata συνηγμένων Hesyc.

ΦΑΡΜΑΚΟΝ, ου, τό, medicamentum venenum. Vox est ambigua & anceps. Interdum enim in bonam partem de medicamento salutari dicitur interdum in malam de lethali medecina seu vulgò dicto veneno. In bonam partem dictum interdum absolutè ponitur, aliquando epithetis iungitur. Absolutè dixit Plut. in lib. de sera numinis vindicta φάρμακα ἐνίοις μὲν οὐχ ἁρμόζειν νοσοῦσιν ἐνίοις δὲ λυσιτελεῖν καὶ μὴ νοσοῦσιν. Additis verò epithetis φάρμακα μητιόεντα dicitur. Od. δ. Item φάρμακον ἐγχριστὸν & ἐπιπαστόν, apud Theoc. Idyll. 11. Sic φάρμακα ὑπνωτικά, apud Plu. symp. 3. & φάρμακον κατάπλαστον, Aristop. in Plut. Generaliter etiam & metaph. pro quouis remedio accipitur: vt apud Hesiod. in Erg. Aristot. polit. 6. & Herod. l. 6. In malam partem de veneno seu medicamento lethali, apud Thu. l. 2. ὡς οἱ Πελοποννήσιοι φάρμακα ἐμβεβλήκοιεν ἐς τὰ φρέατα. Sic Xen. Pæd. 8. νῦν μὲν γοῦν πλείους ἢ ἐκεῖ οὔτε ἀποθνήσκουσιν, οὔτε διαφθείρονται ὑπὸ φαρμάκων. Apud Dios. θανάσιμα φάρμακα dicuntur omnia illa quæ in medicina vsum aliquem habent, per se autem lethalia sunt. * Pro medicamento salutari grammatici dictum volunt quasi φέρον ἄκος pro exitiali verò, quasi φέρον ἄχος teste Eust. ¶ Φάρμακα dicuntur etiam colores quibus vtuntur pictores: aut quibus aliquid tingitur, pigmenta: vt apud Aristoph. οὐδ' ἂν τὸ φάρμακον Ἔτυχες ᾧ Λυσικράτης μελαίνεται, quo Lysicrates canos suos tingit & nigros reddit. Sic & apud Plat. in polit. ¶ Quidam etiam τὰ ἄνθη φάρμακα appellauit, vt est apud Eust. Hesyc. verò φάρμακα dicit esse πάντων πόαν.

Φαρμακόεις, εντος, ὁ, medicamentarius, cui medicamentum inest, medicamenti vim habens: vt φαρμακόεσσαι πόσιες, apud Nic. in Epig. φαρμακίσσης δόλος, de arte pigmentaria.

Φαρμακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem: vt φύλλα φαρμακώδη, apud Diosc. Sic & sæpe apud Theophr. Item venenatus, veneno tinctus: vt φαρμακώδη τοξεύματα, apud eundem Dios. l. 3. c. 94.

Φαρμακών, ῶνος, ὁ, officina in qua tingitur, Eust. At φαρμάκων, οντος, ὁ, qui medicamentis seu venenis est læsus. Dem. pro cor.

Φαρμακός, ὁ, veneficus, magus, Plut. in symp. Item homo sacer & deuotus, detestandus, execrabilis: κάθαρμα. Aristop. φαρμακίς, ίδος, ἡ, venefica apud eundem in Nub.

Φαρμακίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, dictum fuit vinum Pramniū, teste Eust. At φαρμακίτης, ad medecinam pertinens: vt φαρμακίτιδες βίβλοι Gal. ad Glauc. l. 2. & φαρμακῖτις γῆ, apud Dios.

Φαρμακεύς, έως, ὁ, idem cum φαρμακός, magus veneficus. Synes.

Φαρμακεύω, veneficio aut veneno vtor. Plat. de leg. Item veneficio afficio. Item conficio medicamenta. Item tingo, condio. Apud Hippoc. significat, medicamento purgante vtor.

Φαρμάκευσις & φαρμακεία, ipsa actio veneficio afficiendi: vel ipsa medicandi actio, medicatio, apud Plat. φαρμακεῖαι dicuntur & ipsa medicamenta, apud Aristot. pro quo Epig. l. 3. legitur φαρμακίαι.

Φαρμακευτής, veneficus. Plat. φαρμακεύτρια, ἡ, venefica.

Φαρμακευτικός, ad veneficia pertinens: vel ad medicamenta, medicamentarius.

Φαρμακάω, medico, vnde πεφαρμακευμένον μελίκρατον. Plutar. At φαρμακάω, refertus sum medicamentis: vel indigeo medicamentis. Eust.

Φαρμάσσω, seu φαρμάττω, veneno afficio, veneno noceo. Plat. in symp. φαρμάττειν βούλει με ὦ Σώκρατες, ἵνα διαθορυβηθῶ. Itē metaph. lenocinio afficio, adultero, fuco. Plut. in Polit. præcep. φαρμάσσοντες τὰ πράγματα ταῖς βλασφημίαις. ¶ Item tingo Hesyc. Poll. & Eust. Interdum, intingo: vt φαρμάσσειν πέλεκυν aut σκέπαρνον. Od. ι. securim candentem in aquam immergere, vt acies eius induretur.

Composita.

Ἀλεξιφάρμακον, remedium aduersus pharmacum seu venenum, amuletum. Diosc. Et metap. præsidium. Dem. contra Tim. Exp. & simpliciter, remedium: vnde λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. Dicitur & adiectiuè ἀλεξιφάρμακος, ὁ καὶ ἡ, vnde ἀλεξιφάρμακος δυνάμεις, apud Plut. symp. 4. & ἀλεξιφάρμακος λόγος, liber tradēs amoliendorum venenorum rationem apud Dios. l. 7. c. 1.

Ἀντιφάρμακον, idem quod ἀλεξιφάρμακον. Dios. l. 2. c. 56.

Ἀφάρμακος, ὁ καὶ ἡ, veneno carens, non infectus. Et τὸ ἀφάρμακον, τὸ ἄνευ ἄνθους. Eust.

Ἀφαρμάκτος, veneficio non infectus. Luc.

Εὐφάρμακος, medicamentis conueniens seu vtilis. Item τὸ εὐφάρμακον, τὸ εὔχροον. Eust.

Καταφαρμακεύω veneficio afficio, & sortilegio. Plat. in Phæd.

Καταφαρμάσσω, seu καταφαρμάττω, idem Plut. in Dione.

Πεντεφάρμακος, quinque medicamentis constans. Τὸ πεντεφάρμακον, conuiuiū quintuplici condimentorū genere. Cæl. Rhod.

Πολυφάρμακος, medicamētis abundās aut venenis Itē multorum medicamentorum peritus, multis medicamentis vtens. Il. π.

Τετραφάρμακος, quatuor medicamentis constans. Est & emplastrum quoddam τετραφάρμακον, apud medicos.

ΦΑΡΟΣ, εος, τό, palla, palliū, vestis exterior: sicut χιτὼν interior. Od. ο. χιτῶνα δ' ἔνδυνε καὶ μέγα φᾶρος. pro palla virili. Pro fœminea autē. Od. ε. ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη. Corripitur a apud Hesi. in Erg. λευκοῖσιν φάρεσσι καλυψαμένω &c. ¶ Capitur etiā pro ὀθόνη. Od. ε. τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψὼ δῖα θεάων, &c. lintea vela. ¶ Item pro velo capitis & tegmine, apud Eurip.

Φάρσος, εος, τό, integumentum, inuolucrum. Nicand. in Ther. apud Ioseph. de antiq. Iud. λίνεον φάρσος, velamen lineum.

Composita.

Βλέφαρον, ου, τό, palpebra, pellis tegens oculos. Etym. dictū ait quasi τοῦ βλέποντος φάρος. Od. χ. βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυα θεῖ.

Βλεφαρίς, ίδος, seu in plur. βλεφαρίδες, cilia, pili palpebrarum Item palpebra. Aristot. de part. an. 4.

Βλεφαρίζω, nicto, i. crebrò conniueo, σκαρδαμύττω.

Decomp. Ἀγκυλοβλέφαρον, ου, τό, Celso l. 7. c. 7. dicitur quū inter se palpebræ coalescunt, aperirique non potest oculus: seu quum palpebræ cum albo oculi cohærescunt. Æt. l. 7 c. 66.

Ἑλικοβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui palpebræ sunt volubiles aut tortiles, aut nigræ. Hom. hym. in Venerem.

Καλλιβλέφαρον, (s. φάρμακον) callible pharum: medicamentum ad ornamentum & venustatem palpebrarum faciens.

Λιποβλέφαρος κύκλος, orbis cui palpebræ desunt. Nonn. pro eo qui oculis est destitutus. [adductis.

Στροβλέφαρος, superciliosus, superbus: à magnis superciliis &

Χαριτοβλέφαρος, cuius palpebris gratia aliqua inest. Hoc nomine scribit Laërt. Demetrium fuisse appellatum: quod venustatem oculorum notat. ¶ Est etiam frutex eiusdem nominis, apud Plin. l. 3.

Ἡμιφάριον, dimidiata vestis pars. Suid.

Ἰσοφαρίζω, paribus indumentis sum amictus, παρὰ τὸ ἴσα φάρη ἀμφιβάλλεσθαι, vide & secundum ordinem comp. ex φέρω.

Καλλ.

Καλλίφαρον φῶς, lux pulchro amicta vestitu, i. lux splendida. Eur. in Ione.

ΦΑ'ΡΥΓΞ, φάρυγγος, ὁ vel ἡ, guttur, fauces. Hipp. in progn. φάρυγξ ἑλκωμένη σὺν πυρετῷ δεινόν. Item pro aspera arteria. Gal. l. 2. de placit. Hippocr. & Plat. τὸ μὲν γὰρ τῆς τραχείας ἀρτηρίας, ἣν περ δὴ καὶ φάρυγγα προσαγορεύομεν. Sic & l. 8. de vsu part. apud eundem. Pro φάρυγξ, dicitur & φάρυξ: vt Od. τ, Φάρυγγος λάβε δεξιτερῆφι. Vide & λάρυγξ suo loco.

Φαρυγγίζω, apud Dem. idem quod λαρυγγίζω.

Φαρυγγὶς, ίδος, ἡ, ingluuies, edacitas. γαστριμαργία. Hes.

Φαρυγγίνδην, cum ingluuie, cum voracitate. Scribitur & φαρυγγίνδην, apud Etym.

Φαρύγεθρον, τὸ, idem quod φάρυξ, apud Hippoc. & Gal. in Isag.

Composita.

Ἐμφαρυγξάμενος, qui in guttur immisit & deglutiit seu deuorauit.

Ἡδυφάρυγγες θρυμματίδες, apud Athen. gutturi gratæ, gutturi suaues & iucundæ.

Φάσγανον, vide in Σφάζω, seu σφάττω.

ΦΑΣΙΑΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, phasianus. (*auis sic dicta a Phasi Colchidis fluuio) eadem & φασιανικὸς dicitur apud Athen. l. 9. ¶ Item sycophanta apud Aristop. in Acharn. παρὰ τὴν φάσιν (à φαίνω) vt tradit schol.

Φάσις, Φάσκω, φάσμα, Φάτης, &c. vide in Φάω.

ΦΑ'ΤΝΗ, ης, ἡ, præsepe, stabulū. Il. ζ. Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, &c. Sic Il. Τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτνῃ. Apud Luc. prouerbialiter dicitur κύων ἐν τῇ φάτνῃ κατακείμενος. ¶ Stellæ item quæ in cancro nubeculam referunt, vocantur φάτνη, vt annotatur ex Procl. Sic apud Theo. Idyll 23. Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὅταν τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ φάτνη σημαίνηται τὰ πρὸς πλεῖν εὔδια πάντα. ¶ Exponitur etiam, mensa apud Suid. ¶ Item φάτναι & φάτνια, loculamenta dentium quasi præsepia & capsulæ, in quibus collocantur. Gal. lib. de oss. dicit dentes contineri ἐν τοῖς τῶν φατνίων βοθρίοις, scribitque φάτναι ossa esse dentes continentia βόθρια vero, cauitates in quas dentes inserti sunt.

Φατνώματα, των, lacunaria siue laquearia. Eust. & Suid. ¶ Exponitur etiam, nauium foramina per quæ in adnauigantes missilia emittuntur. apud Athen. ¶ Dicuntur & dentium esse φατνώματα. apud Eust.

Φατνωματικὸς, laqueatus. Plut. in Lyc. τῆς στέγης τῆς οἰκίας τὴν κατασκευὴν πολυτελῆ καὶ φατνωματικήν.

Φατνωτὸς, laqueatus tabulatus.

Composita.

Ἐκφατνίζω è præsepi eiicio. Item metaph. excutio, expello: vt ἐκφατνίζει ὀδόντας, excutit dentes, seu è præsepibus suis in quibus sunt collocati eiicit, apud Eust.

Ἐκφατνίζομαι, è præsepi eiicior, seu euertor: vnde apud eūdē Eust. ἐκφατνιζομένων σωρευμάτων ἕκαστος ἀπέφερεν ὁλομελῆ κρέα.

Ἐκφατνίσματα, των, præsepiū purgamēta: sordes quæ è præsepibus eiiciuntur quū purgantur. Hes. Sic dicuntur etiā reliquiæ mensarum quæ excutiuntur canibus, apud Athen. l. 6.

Ἐμφατνίσματα, των, dicuntur tabulæ quæ tolluntur è præsepi ad expurganda pabuli reliquias. Poll. l. 10. c. 38.

Ἐπιφάτνιδιος, præsepialis: vt φορβὴ ἐπιφάτνιδιος, apud Xen.

Φατὸς, vide in Φάω. Φατρία &c. in Φρατρία.

ΦΑΥ'ΛΟΣ, ου, ὁ, vilis, nullius precij, abiectus, humilis, contemptus. Dem. de perperam obita leg. οὐ γὰρ εἰ φαύλους χρῆσθε ὑμεῖς εἰς τὰ κοινὰ πολλάκις ἀνθρώποις, καὶ τὰ πράγματα ὅτι φαῦλα ὑμῖν πολλὴν ἀξιοῦται παρὰ τοῖς ἄλλοις, neque enim quòd vos sæpe hominum despicabiliū opera soletis vei in rebus vestris publicè administrandis, idcirco quoque despicabilia sunt ea quæ nobis committenda exteri credendáque duxerunt. Apud Isocr. φαῦλα & καταφρονούμενα copulantur. Dicitur & παρὰ φαῦλον ἡγεῖσθαι, pro nihilo ducere, nihili facere: apud Synes. ¶ Itē paruus: apud Diog. Laërt. in vita Plat. Sic & apud Thucyd. φαῦλον τείχισμα, exp. μικρόν. ¶ Itē simplex mediocris: vt à Plat. vsurpari tradit Diog. Laërt. Sic Hippoc. de fract. κατάστασιν φαυλοτέραν dixit, extensionem simpliciorem & quæ non magno negotio perficitur. Idem φαύλην δίαιταν appellauit quæ exquisitæ contraria est. Expon. etiam, ineptus, ridiculus. ¶ Item malus, vitiosus: vt φαῦλα ὕδατα. Aristotel. malæ aquæ, aut insalubres. Sic φαῦλα ἐδέσματα, itemque ποτὰ, apud Herod. Vocantur etiam φαῦλοι ποιηταὶ & φαῦλοι ῥήτορες, mali poëtæ & mali rhetores. Dicitur & φαῦλος ἄνθρωπος, malus, improbus, nequam: apud Isoc. Xen. Aristot.

Φαύλως, male. Dem. Item facilè, apud Aristoph. in Acharn.

Φαυλότης, ητος, ἡ, vtilitas: vt φαυλότης τῆς στολῆς, apud Xen. Pæd. 2. ¶ Item ineptia, rusticitas, inscitia. Plat. in Hipp. Exponitur etiam imbecillitas, infœcunditas, apud Plat. de leg.

Φαυλίζω, pro vili habeo, floccifacio, paruifacio: item pro nihilo duco, eleuo, contemno. Xen. τὴν δίαιτάν μου φαυλίζεις.

Φαυλισμὸς, οῦ, ὁ, contemptio, despectus.

Φαυλίστρια, contemptrix, subsannatrix.

Φαυλία ἐλαία, quæ & φαυλὴ ἐλαία, oliua cuius paruus est fructus. Theophr. l. 2. c. 11.

Φλαῦρος, idem cum φαῦλος, vilis. Atticum tamen esse existimatur, adeoque non pro φαῦλος, sed pro φλύαρος, factum esse per ἀναγραμματισμὸν, quidam tradunt. ¶ Item malus: vt φλαῦρον ἔπος, contumeliosum verbum, apud Sophocl. & φλαῦρον εἰπεῖν, apud Aristoph. & Demosth.

Φλαύρως, malè: vt φλαύρως ἔχειν, malè se habere, apud Herodot. Thuc. Aristoph.

Composita: ac primùm ex φαυλίζω.

Ἀποφαυλίζω, idem quod φαυλίζω.

Διαφαυλίζω, idem. Ἐκφαυλίζω, idem.

Composita ex φλαυρίζω.

Ἀποφλαυρίζω, idem quod φλαυρίζω. Quidam exp. auersor tanquam malum seu improbum. Item fio deterior, in deterius labor: item ad malum conuertor.

Ἀσκοφλαυρίζω, pro ἀσκῷ φλαυρίζω, apud Eust.

Ἐκφλαυρίζω, idem quod ἐκφαυλίζω.

ΦΑ'Ω, ῶ, [poeticum.] luceo, splendeo, fulgeo, mico. Vnde φάε, tertia persona sing. præteriti imperf. abiecto incremento pro ἔφαε Od. ξ. (de aurora) φάε δὲ χρυσόθρονος ἠώς. Extat & particip. φάουσαι, apud Aratum. Οὐδ' ἂν ἐπερχόμεναι χηλαὶ καὶ λεπτὰ φάουσαι. ¶ Item φάω, dico aio pro quo vsurpatur potius φημὶ ab eo deductum. ¶ Item φάω, occido, interficio. Quæ significatio non nisi in pass. voce inuenitur. ¶ Ponitur φάω & pro πυρόω, vt vult Eust.

¶ Deriuata à φάω, luceo.

Φάος, εος, τὸ, lumen, lux: vt φάος ἠελίοιο. Od. δ. & π. & alibi. Pro quo & absolutè φάος dicitur: Od. γ. Sic φάος πυρὸς, apud eūdem Hom. Exponitur &, Solis ortus, diluculum, apud Hesyc. ¶ Item oculus. Od. ρ. Κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά. ¶ Ponitur & pro vita, in Axiocho. ¶ Item φάος, dies: pro quo frequentior est num. plur. φάεα. Epigr. lib. 2. ¶ Vsurpatur & pro salute item pro auxilio quod salutem & victoriam affert: interdum & pro ipsa victoria, apud Hom. Exponitur &, gaudium. Hesyc. ¶ Interdum hac voce compellamus quempiam ei blandientes, vt & Lat. lux mea: vt Od. ρ.

Φῶς, φωτὸς, τὸ, idem quod præcedens: ex eoque per contractionē ortum. Plut. symp. 4. τὸ σκότος τοῦ φωτὸς ἡγοῦντο πρεσβύτερον. Accipitur & pro oculo, teste Hesyc. ¶ Item sic nominatur papillarum quasi areola, & nigellus ambitus, sub quo lactis quasi sedimentum. Poll.

¶ At φὼς, φωτὸς, ὁ, apud poetas est vir, aut simpliciter, homo: vt Od. α. Il. λ & ξ. sic denominatus quoniam μόνος φωτίζει τὰς διανοίας τῷ λόγῳ, teste Etym. Hinc comp. Δαμασίφως, hominum domitor: epitheton somni, apud Simon. Et Ὀλοφώιος, exitialis, ὁ ὀλλύων τοὺς φῶτας, vt expon. schol. Nic apud eum in Ther. Exponitur &, versutus, improbus. Od. κ & δ.

Φωτεινὸς, οῦ, ὁ, lucidus. Xen.

Φωτίζω, lucidum reddo, illumino, illustro. Gal. item in lucem profero patefacio. apud Suid. φωτίζειν τὸ ἀπόρρητον. ¶ Apud Greg. significat illumino lumine baptismi, & baptizo.

Φώτισμα, illuminatio. Item baptismus, apud Greg. Chrysost. & Areop.

Φωτισμὸς, exp. αὐγὴ, splendor. Hes.

Φωτιστικὸς, illuminandi seu illustrandi vim habens. Greg.

Φώσκω, luceo, illucesco: vnde composita διαφώσκω, &c.

Φωστὴρ, luminare. Gen. 1. & in ep. ad Philip. c. 2.

Φόως, idem quod φῶς, ex eoque factum per pleonasmum literæ ο. Metaphoricè etiam vsurpatur pro salute & auxilio lætitiam afferente: vt Il. ζ & π. Et pro victoria. Il. ζ. Dicitur & φόωσδε, in lucem, Il. β & τ.

Φαύω, Æolicè dicitur pro φάω luceo. Etym. & Eust.

Φαῦσις, εως, ἡ, q. d. lucentia, i. ipsa lucendi actio: lux splēdor.

Φαυστήριος, Bacchi epith. apud Lycophr. quòd cum facibus celebrantur eius mysteria.

Φαύσκω, idem quod φαύω. Πιφαύσκω (factum per reduplicationem ex φαύσκω) in lucem profero. Hes. vide in deriuatis à φάω, dico.

Φαέθω, idem quod φάω, vnde particip. φαέθων, quod interdum est Solis epith. vt apud Hom. & Hesiod. Interdum absolutè pro Sole ponitur: vt in Anth. Epigr. l. 1. Est & nomen stellæ Iouis apud Aristot. de mun.

Φαείνω, itidem splendeo, luceo, fulgeo. Od. γ. (de Sole) ἵν' ἀθανάτοισι φαείνῃ, &c.

Φαείνομαι, idem. Apol. Arg. l. 2.

Φαεινὸς, splendidus, lucidus, fulgidus, nitens: vt φαεινὴν πήληκα, & φαεινὸν δόρυ, apud Hom. Sic ἀκτῖνα φαεινὴν, Alex. Aphr. in præf. problem. lib. 2.

Φαεννὸς, idem: vt φαεννὰ ὅπλα, apud Eurip.

Ἀμφιφαείνω [*comp.*] circumluceo, splendore cingor. Hom. hym. in Apoll. αἴγλη δέ μιν ἀμφιφαείνει.

Φιαρὸς, ᾶ, ὁ, lucidus, splendidus, splendorem quendam aqueum habens. Suid. quasi φαερὸς, vt tradit Etym. deriuans à φάος. Item pinguis: vt ὄρνιθος φιαρῆς, pinguis gallinæ. Nic.

Φιαρύνω, splendorem affero, λαμπρύνω. Hesyc.

Φαίνω, Φαλὸς, Φωνὴ quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primum ex φάω habentia tamen ferè omnia terminationem adiectiuorum in ης.

Ἀμφιφάω, circumcirca luceo, colluceo igni aut facibus accensis. Hinc participio ἀμφιφῶν, nominatur mazæ quoddam genus seu placentæ sacræ, quæ in ædem Munychiæ Dianæ ferebatur affixis circumcirca facibus ardentibus, teste Poll. lib. 6. c. 14. & Hesyc. apud quem legitur ἀμφιφάων. Philochorus verò apud Athen. ἀμφιφῶντα nominatum vult, quoniam in illo die, quo offerent Dianæ, cœlū gemino collustratur lumine, lunæ occidentis & Solis exorientis.

Ἀμφιφαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, circumquaque vel vtrinque lucem habens vel vtrinque lucens aut apparens. Aristot. de mun.

Ἀρτιφαὴς, qui modò lucem habuit, [illegible] *oculorum*, qui modò visum recuperauit. Nonn.

Ἀστεροφαὴς, stellis resplendens in modum stellarum. Hesyc.

[illegible] ἠλέκτρου, electrum seu succinum suaue splendens. Dionys. [illegible]

[illegible] electri fulgens, electri splendorem habens [illegible] Steph.

[illegible] nigerobscurus, ater, Aristoph. in Ran.

[illegible] coruscans Apud Eur. in Troa. [illegible]

[illegible] videntur, dius aspectu. Eur. in Iphigen. [illegible]

Μελαμφαὴς, ater, obscurus, tenebricosus: vt μελαμφαὲς ἔρεβος. [illegible] Hel.

Παμφαὴς, in omnem partem mittens suam lucem, omnia luce sua illustrans: vt Παμφαὲς σέλας apud Eur. in Troad. & παμφαὴς ἥλιος, Aristot. de mun.

Πασιφαὴς, omnibus apparens. Nonn.

Πλησιφαὴς, plenam lucem habens. Damasc.

Ὑψιφαὴς, altam lucem habens, vel in alto lucens. Item altè apparens celsus: vt ὑψιφαὲς ὄρος, in Anthol. Epig.

Φοινικοφαὴς, qui puniceus esse videtur, puniceus aspectu: vt φοινικοφαῆ ῥόδα, apud Eurip. in Ione.

Χρυσοφαὴς, auream lucem habens, i. auri modo splendens. Eurip. in Hippol. Plut. in Flam.

Composita ex φῶς & φωτίζω.

Ἀμφιφῶς, qui dubia luce collustratus. Athen.

Ἀντιφωτισμὸς, illuminatio quæ sit ex opposito.

Ἀρχίφωτος, initium & autor luminis. Sic apud Dionys. Areop. dicitur baptismus, quoniam post eum animæ initiatorum Christianæ religioni solent φωτίζεσθαι.

Αὐτοφῶς, ipsa lux. Ita dicitur Spiritus sanctus apud Gregor. quoniam vera & vnica lux est, & sine eo nemo φωτίζεται.

Ἀφώτιστος, ὁ καὶ ἡ, non illuminatus, lucis expers, aut obscuratus, epitheton lunæ non lucentis. apud Alex. Aphr.

Διαφωτίζω, idem quod φωτίζω.

Ἐμφώτειος ἐσθὴς, vestis quæ induebatur ab eo qui baptizabatur. Greg.

Καταφωτίζω, illumino, illustro. in Epig. & apud Naz.

Λυκόφως, tempus quod Solis exortum præcedit. sic dictum [vt quidam volunt] παρὰ τὸ λύκον quòd lupi colorem referat, qui cinereus est, nec intensiorem nigredinem præfert: seu quòd referat colorem pilorum lupi, qui prope cutem albi sunt, exteriore parte nigriores. Dicitur & λυγόφως pro eodem: παρὰ τὴν λύγην τὴν σκοτίαν, quòd sit lux quædam obscura & nocti non absimilis, qualis est circa diluculum & vesperi quum dies & nox misceri incipiunt.

Περιφωτίζω, q. d. circum illumino: vnde pass. apud Plut. de primo frig. τὸ δὲ λαμπρὸν οὐ παρέχουσιν ὑπὸ στερεότητος, ἀλλ' ἐπιπολῆς περιφωτίζεται.

Composita ex φάσκω & φαύω seu φαύσκω.

Διαφώσκω, illuceo, illucesco. Herodot. in Thal. ἅμ' ἡμέρῃ διαφωσκούσῃ.

Διαφαύω, idem. Reg. l. 1. c. 4. ἕως διαφαύσῃ ἡμέρα.

Ἐπιφώσκω, idem quod præcedentia. Lucæ c. 23. σάββατον ἐπέφωσκε.

Ἐπιφαύω, pro eodem in ep. ad Eph. cap. 5. Ἐπιφαύσκομαι, in lucem profero, ostendo, commonstro. Hom. hymn. in Apoll. Ἐν δ' ἄρ ὅγε φλόγα δαίων ἐπιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα.

Ὑποφαύσκω, q. d. subluceo. Aristotel. in probl. ὑποφαυσκούσης ἕω, prima luce.

Composita remotiora.

Ἀλλοφάσσω, vide in comp. ex φάω, i. dico.

Κατηφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui est vultu demisso, *præ pudore aut mœrore*: vnde interdum exp. pudibundus, interdum [illegible] tristis. ἀπὸ τοῦ κάτω τὰ φάη βάλλειν. Theoph. epist. 29 paupertatem esse dicit καὶ ῥαθυμοποιὸν κατηφές. Vtitur & Plut. Item Aristot. hist. an. lib. 9.

Κατήφεια, ας, ἡ, & Ionicè κατηφείη, vultus demissus, seu pudor cum mœrore. Il. γ. Δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δέ σοι αὐτῷ. Plut. in Consol. τὴν δὲ βυθὸν ἄγος ἔσχεν κατήφεια δ' ἐν [illegible]. Sic & apud eundem in Public. & Phil. de v. M. l. 3.

Κατηφέω, sum vultu demisso, præ pudore erecto vultu intueri non audeo. Il. χ. Στῆ δὲ κατηφήσας. Aristot. hist. an. li. 8. (de equo lymphato) κατηφεῖ δὲ ἀεὶ καὶ λυπεῖται.

Κατηφιάω, idem: apud Plut. in consol. ad Apoll. pro quo Ionicè dicitur κατηφιόω, vt apud Gregor. in carm. Κείμενος ἐν μέασσι κατηφιόων ἠγάασθ [illegible].

Ὑποκάτηφε, (*dec.*) subtriste.

Παιφάσσω, oculos circumquaque verto, oculos quoquouersum circumduco. Exponitur etiam, illustro. Item ἐκφανῶς καὶ ἐνθουσιαστικῶς ὁρμῶ Il. β. Σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν Ὀτρύνουσ' ἰέναι. Quidam per reduplicationem ex φάω dictum volunt: alij quasi πάντη τὰ φάη ἀΐσσω.

Decomp. Ἐκπαιφάσσω furo, seu fanaticorum more excurro & impetu feror. Iliad. ε. πολεμίζειν ἐναντίον, Οὐδ' ἐκπαιφάσσειν.

Μεταπαιφάσσω, vnde apud Apoll. Rhod. Arg. l. 3. μεταπαιφάσσεσθαι, [illegible] exp. τὸ διαλάμπειν σημαίνειν.

Ναῖπος, Νῆφος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

¶ *Deriuata à φάω dico.*

Φάσμαι inusitatum thema format ex se præteritum πέφασμαι: vnde imperat. πεφάσθω dictum sit apud Plat. & πεφασμένος, dictus. Hinc & verbalia quæ sequuntur.

Φάσις, εως, ἡ, dictio. Item dictum, sententia seu apophthegma Aristot. eth. 6. Ponitur & pro denuntiatione ac rumore: Act. Apoc. c. 1. Significat & affirmationem, apud Aristot. Item propositionem apud eundem metaphys. 3. ¶ Alias significat, vide in φαίνω.

Φάτις, *eadem* dictum, sententia: vt φάτις φυσική, in Epigr. Item responsum vatis oraculum. Eur. in Phœn. Item sermo vel verbum Suid. ex Soph. Item nuntius, rumor, fama: vt Od. ψ. & apud Soph. in Aiace. Exponitur etiam, gloria. Od. ζ.

Φατίζω, f. ίσω, vel ίξω, dico. Soph. in Aiace, οὐδὲν ἀναύδητον φατίξαιμ' ἄν. Apud Herodot. ἐφάτισαν, exp. confessi sunt.

Φάτης, ου, ὁ, loquutuleius, loquax. Exponitur & mendax. Hesy.

Φατειὸς, ὁ, ὁ, dicendus, nominandus. Hesi. in Asp. & in Theo.

Φατὸς, ὁ, idem, apud eundem in Asp. Item celebris, apud eundem in Erg. Aliam signif. vide in φάω, occido.

Φημὶ, idem quod φάω, aio, dico, affirmo. Iliad β. Τόσσον ἐγώ φημι πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν. Æsch. in Ctesiph. σκοπεῖτε μὴ τίς φησιν εἶναι, ἀλλὰ τίς ἐστιν. Fut. 1. est φήσω. Præter. imperf. & aor. 2. ἔφην: quorum hoc η in omnibus personis retinet, illud in α mutat. Dicitur enim ἔφαμεν & ἔφασαν, & pro eodem abiecto augmento φάσαν. Item ἔφαν, per syncopen & pro hoc rursus φάν apud Homer. Dicitur & φῆν pro ἔφην aor. 2. Item φῆς pro ἔφης, &c. Sic & pro φημὶ interdum ἠμὶ dicitur: vt apud Aristophan. in Nub. & ἦν ἦ, ἦ, pro ἔφην, ἔφης, ἔφη, passim apud Plat.

Φαμαὶ, inusitatum format ex se præt. imperf. & aor 2. med. ἐφάμην, prius Odyss. ξ. Ὡς ἐφάμην: à posteriore est infinit. φάσθαι, apud Hom. Ab eodem φαμαὶ est imperat. φάο, dic. Od. σ. & partic. φάμενος, dicens. Xen. ὡ φάμενε Λύσανδρε.

Φῆμις, idem quod φάτις sermo, verbum Hesyc. Item rumor, fama. Od. ξ. & ω. Exponitur & concio, Odyss. ο. Item omen. Odyss. υ.

Φημίζω, f. ίσω, vel ίξω, dico. Dionys. de situ orb. Item vulgo: vnde φήμην φημίζειν. Hesiod. in Erg. Apud Euripid. in Iph. Aul. ἣν ἐφήμισεν πατήρ μοι, exp. quam fama mihi adiudicauit pater.

Φημισμὸς, idem cum φήμη quod sequitur. Suid.

Φήμη ἡ, fama rumor. Plat. in Apol. ταύτην τὴν φήμην κατασκεδάσαντες rumore dissipato. Sic & passim apud Plutar. Herodian, &c. Item opinio & existimatio concepta de aliquo. Hesiod. in Erg. δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην. Sic & apud Plat. & Isoc. Exponitur etiam, omen, vt apud Xen. Pæd. 8. & Plut. in Colot.

Φημοσύνη, ἡ, idem quod φήμη, fama, rumor.

Φάσκω, idem quod φημὶ dico: apud Hom. Demost. & Luc.

Πιφάσκω, vel πιφαύσκω, (per reduplicationem factum ex φάσκω & inserto υ φαύσκω) idem significat poëtis quod φάσκω: vel memoro, commemoro Orpheus in Argon. Φελλιδίας κῆλ' ἐπέφασκον. Idem, Σοὶ δ' ἔτι καὶ ξεῖνος ἄλλα σιδηρεία τε πιφαύσκω. Sic & Odyss. λ. Μὴ δή οἱ μῦθον ἅπαντα πιφαύσκειν [illegible]. Exponitur & denuncio, nuntio. Item manifesto, declaro [illegible] monstro. Hesych.

Πιφαύσκομαι, idem Odyss. ο. ἀλλά τε ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι. Il. ο.

Ἀλλ' εἰ Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται, denunciat, ostendit.

Φράζω, Φωνὴ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primum ex φημὶ cum præpositione.

Ἀντίφημι, contradico, refragor, nego. Plat. in Gorg.

Ἀντίφασις, contradictio, Aristot.

Ἀντιφα-

Ἀντιφατικὸς, contradictorius: vt ἀντιφατικὸς λόγος, apud eundem,

Ἀπόφημι, contradico, vel nego, inficior. Plut. in Alcib. ἀπόφησι μὴ γλίχεσθαι ἐξ αὐτοῦ. Sic & apud Aristot. metaph. l. 3 Idem etiam valet quod ἀποφαίνομαι, profiteor, efferor: vt Iliad. ι. Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω, apertè profiteor. Exponitur &, censeo, autumo: apud Aristot.

Ἀπόφαμαι, vnde ἀπόφασθε. Il. ι. exp. renuntiare, declarare.

Ἀπόφασις, negatio: passim apud Aristot. Ἀποφατικὸς, negatiuus seu negans: apud eundem.

Ἔκφημι, eloquor: vnde ἔκφαθο μῦθον, apud Apoll.

Ἔκφασις, edictum.

Ἐπίφατος, qui malè audit apud Soph.

Κατάφημι, aio, affirmo. Aristot.

Κατάφασις, affirmatio: apud eundem.

Καταφατικὸς, affirmatiuus, affirmans: apud eundem.

Καταφατίζω, dico seu testor contra aliquem. Item sanctè polliceor vel affirmo. Plut. in Sol.

Μετάφημι, interloquor, inter alios loquor. Hom.

Παράφημι, dico aliquid suadendo, suadeo, consilium do, hortor, admoneo. Iliad. α. Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ, &c.

Παράφαμαι, idem: vnde particip. παρφάμενος, ι insertum habens metri gratia. Apoll. Arg. 2. Τοῖα παρφαμένη κατέρυκε, talia suadens. Pro eodem per syncopen dicitur παρφάμενος. Od. ε. quod Eust. exp. παραπείσας, παραγαγὼν λόγοις. Sic & παρφάσθαι. Od. δ. exp. decipere, suadere.

Παραίφασις & παραιφασία, admonitio, consilium, adhortatio: vel etiam consolatio. Prius Il. α. posterius apud Apoll. Argon. 2. Pro παραίφασις dicitur & πάρφασις. Il. ξ.

Πρόσφημι, alloquor: vnde tertia person. aor. 2 προσέφη, sæpe apud Hom. quum inquit: Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς, &c.

Πρόφημι, prædico: vnde aor. 2. προεῖπον.

Προφήτης, ου, ὁ, propheta, qui prædicit futura diuinitus: Plut. de def. orac. & passim in scriptis sacris. Apud veteres προφῆται dicebantur fanorum antistites, oraculorúmque interpretes, teste Festo: vt apud Plat. in Tim. Sic apud Luc. ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προφήτης dicitur veritatis ac libertatis in dicendo antistes ac interpres. Fœm. προφῆτις, ιδος, ἡ, quæ prædicit futura, diuina, prophetis seu prophetissa: apud Plutarc. de defec. orac.

Προφητικὸς, propheticus, ad prophetas pertinens: vt προφητικαὶ γραφαί. & προφητικὸς λόγος, in ep. Paul. & Pet.

Προφητεύω, prædico futura, vaticinor. Matth. 7 & 11. & alibi in n. Test. Item fanorum antistes sum, oraculorúmque interpres. Plut. de def. orac. Ἐγχρατέας προφητεύοντας ἀνεῖλε τὴν μὲν ... καὶ κρατεῖν πολέμου τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεός. Sic & in ep. ad Cor. 1. c. 14. προφητεύειν de eo dicitur qui sacra scripta interpretatur seu enarrat.

Προφητεία, ἡ, prædictio futurorum, vaticinatio aut vaticiniũ. Matth. c. 13. & alibi. Item scripturæ interpretatio seu enarratio. Rom. 12. 1. ep. ad Thess. c. 5.

Προφητίζω, idem quod προφητεύω. Hippocr. προῤῥητ. l. 2.

Πρόφασις, εως, ἡ, propriè dici videtur sermo quo aliquis factum suum excusat, seu verus is sit seu fictus, i. causa quæ pro defensione dicitur, seu vera ea sit seu ficta & speciosa, quam Latini prætextum colorem, speciem & obtentum appellant: vt apud Aristot. polit. 5. ἵνα προφάσεως χάριν ἐν ταῖς πολιτείαις σοφίζονται πρὸς δῆμον. Sic προφάσεις ζητεῖν, apud Demost. pro cor. quærere prætextum, quærere quod dicere possis ad excusandum factum. Hinc & ἐπὶ προφάσει, sub prætextu, sub specie, apud Herodian. lib. 7. pro quo & πρόφασιν dicitur, subaudita præpos. κατὰ, apud Thucyd. lib. 3. & Demosth. pro cor. Galenus quum annotat apud Hippocr. προφάσεις vocari causas vt plurimum manifestas & veras, innuit πρόφασιν à προφαίνω dici, vt sit causa ita aperta, vt quasi ab alio præmonstrata videatur: seu vt sit causa quæ ad tuendum aliquid ostenditur & tanquam lumen præfertur: in qua significatione, Thuc. etiam vsurpat. l. 1. & 3. Aristoph. in Vesp. Ab eadem origine descendens exp. etiam occasio, ansa: aliquid nimirum quod se offert & ostendit. vnde πρόφασιν λαμβάνειν, arripere occasionem, apud Herodian. &c. & πρόφασιν διδόναι, præbere occasionem, apud Demosth. &c. Dicitur & corpus ἔχειν πρόφασιν, i. ægrum esse & causarium, apud Isocr. in epist.

Προφασίζομαι, fingo causas, causificor seu tergiuersor causando & prætexendo aliquid. Thuc. l. 2. Item prætexto, prætendo, causæ loco affero, excuso. Demosth. pro cor. ἃ νῦν οὗτος λέγων προφασίζεται οὐκ ἀληθῆ. Sic & apud Xenoph. Herodian. & Synes. Et cum præposit. ὑπὲρ sequente genit. apud Isocr. in Paneg. Passiuè etiam vsurpatur apud Thuc. lib. 8. εὗρον ἅπαν ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς Σάμου προφασισθὲν, simulatum & confictum.

Προφασιστικὸς, excusatorius, quę prętendere & quo excusare nos possumus: aut solemus: vt προφασιστικὸς λόγος. Deut. 22.

Decomp. Ἀπροφάσιστος, prætextu & excusatione carens: vt ἀπροφάσιστος θάνατος, apud Eur. in Bacch. item qui sine vllo prætextu & simulatione aliquid agit, sine tergiuersatione. Xenoph. pæd. 2. φίλους γὰρ, οὐκ ἐχθροὺς δεῖ εἶναι τοὺς μέλλοντας ἀπροφασίστους συμμάχους ἔσεσθαι. Ἀπροφασίστως, sine prætextu & excusatione. Idem Pæd 2. & 8. Thuc. l. 1. Ἀπρόφατος, idem quod ἀπροφάσιστος. Apol. Arg. l. 1. Ἀπροφάτως, nullo allato prætextu apud eundem Arg. l. 2.

Εὐπροφάσιστος, prætextu facilis, vel speciosum habens prætextum. vt εὐπροφάσιστος αἰτία, apud Thucid. l. 6. Εὐπροφασίστως, specioso prætextu.

Ψευδοπροφήτης, falsus propheta, qui falsò prophetæ nomen sibi vsurpat Act. Ap. c. 13. & alibi in n. Test.

Σύμφημι, q. d. vnà cum alio aliquid dico, assentior, consentio, adstipulor. Eur. in Hippol. coron. Καὶ ξυμφήσουσι σοφοί μοι item fateor, concedo: vt apud Xen. σύμφημι καὶ τοῦτο. Sic apud Pla. ξύμφαθι ἤ ἄπειπε.

Συμφήτωρ, ορος, ὁ, (q. d. qui vnà cum alio aliquid dicit) assensor, adstipulator. Exponitur &, testis. Hes.

Ὑπόφημι, vnde ὑποφήτης, q. d. subloquutor: qui loquitur sub vate, hoc illi velut dictante vaticinia & oracula quæ loqui debet: vaticiniorum seu oraculorum quasi internuncius. Exponitur &, qui ab alio acceptum oraculum promit, deorum interpres. Il. π. Accipi & alicubi pro προφήτης sunt qui tradant. Dicuntur & poetæ Musarum ὑποφῆται, i. Musarum internuntij & interpretes: apud Theoc. id. 17. Lascaris etiam ὑποφήτας appellauit enarratores & explanatores poetarum.

Ὑποφητικὸς, pertinens ad ὑποφήτην, seu ad eius munus & functionem. Ὑποφητικαὶ τάξεις, angelorum ordines qui diuina interpretandi munere funguntur. Dion. Areop.

Ὑποφητικῶς, more eius qui fungitur muneris interpretandi diuina.

Ὑποφητεύω, fungor munere interpretis rerum diuinarũ. Lub.

Ὑποφητεία, ἡ, munus & functio τοῦ ὑποφήτου. Suid.

Ὑποφήτωρ, ορος, ὁ, idem quod ὑποφήτης: vnde ὑποφήτορες μοῦσαι, apud Apol. Rhod.

Composita ex φήμη & φημίζω.

Ἀπόφημος, ὁ καὶ ἡ, mali ominis, inominatus: apud Suid.

Ἄφημος, & ἀφήμων, qui fama celebris non est, inglorius, immemoratus. Hes.

Ἀφήμως, exp. ἐν κόσμῳ, ἡσυχῇ. Thuc. lib. 3.

Βλάσφημος, famam alicuius lædens & inquinans, qui infamat aliquem sparsis de eo falsis rumoribus: ὁ βλάπτων τὴν φήμην, seu ὁ ταῖς φήμαις βάλλων, Demosth. in Epitaph. μηδ' ἐν εἰπεῖν τις βλάσφημον.

Βλασφημοσύνη, ἡ, maledicentia qua probra alicui ingeruntur. Synes. ep. 37.

Βλασφημία, ἡ, idem. Plat. de leg. Dem. pro cor. Herodian. l. 8.

Βλασφημέω, probra & conuitia iacto in aliquem, famam & existimationem alicuius lædo, cum calumniando & ei obtrectando. Herodian. l. 2. πόῤῥωθεν ἑστῶτες ἐβλασφήμουν καὶ κακῶς ἠγόρευον. Isocr. in Helen. encom. ἐξ ὧν ἐβλασφήμησαν περὶ ἐκείνης. Idem in Panath. τοὺς ὑπὲρ ἐκείνων βλασφημοῦντας. Et cum præposit. εἰς, apud Plat. de rep. l. 2. Cum accusat. person. apud Appian.

Διαφημίζω, famam spargo, aut vulgo fama aliquid.

Δύσφημος, maledicus, famam existimationemque alicuius cędẽs, idem cum βλάσφημος: vt δύσφημοι βλασφημίαι, apud Herodian. l. 8. Item mali ominis inominatus, infaustus: vnde δύσφημος τάφος, apud Hesiod. in Diebus, & δύσφημοι φᾶμαι, apud Eurip. in Hec.

Δυσφημία, idem cum βλασφημία: Oecum. in Act. Ap. c. 22. Item mala fama, infelices rumores & nuntij: apud Suid.

Δυσφημέω, idem cum βλασφημέω, apud eundem Oecum. ibidem. Item malè ominor, ominosa loquor: Eur. in Hec. τί δυσφημεῖς φρόνημά μοι κακά; (eth. 7.

Ἐπιδυσφημέω, [*Dec.*] infami appellatione noto. Aristotel.

Ἐπιφημίζω, famæ seu nomini alicuius adscribo: vel simul adscribo, attribuo, assigno. Luc. εἰς τὸ σοφὸν αὐτῶν τὸ τῶν ξένων ἐπιφημίζεις αὐτοῖς. Plut. in Public. εἰωθότες ἅπασι τοῖς μεγάλοις ἐπιφημίζειν τὸ δαιμόνιον. omnes res magnas Deo adscribere. Item peruulgo, rumorem dissemino. Idem in Sertor. πολλὰ τῶν ἀδήλων ἐπεφήμιζεν αὐτῷ δηλοῦν.

Ἐπιφήσμα, τὸ omen. Thuc. l. 7.

Ἐπιφημητὴρ, (tanquam ab ἐπιφημέω) fausta precans, qui bene ominatur, acclamans, assentiens Hesyc.

Εὔφημος, honorificus: vt εὔφημος μνήμη, honorifica memoria, apud Synes. ep. 17. item pius, religiosus: vnde εὔφημα ἐρωτήματα, apud Plat. in Hipp. maiore. Item boni ominis, faustus: vnde εὔφημα φωνεῖν, apud Soph. & εὔφημος γλῶσσα in Epigr. Apud Æschyl. εὐφήμοις γόοις per antiphrasin dicitur pro δυσφήμοις, teste Hesyc. (Hesyc.

Εὐφήμως, honesto nomine, schol. Thuc. Item faustè, feliciter.

Εὐφημία, bona fama. Chrysost. Item honesta seu honorifica appellatio. Demosth. & Plat. Itẽ bonum omen. Æschin. Luc. Athen. &c. Item fausta acclamatio: passim apud Herodian.

Εὐφημέω, celebro, laudo. Hesych. Item fausta precor, gra-

tulor. Plut. in Erot. ὡς εὐφημήσετε γάμων ὄντων. Item bene ominor. Plat. epist. 7. νυνὶ δ' ἐν εὐφημίᾳ χάριν οἴσειν. ¶ Item faueo lingua, bona verba dico. Iliad. ι. Φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαί τε κέλεσθε. Sic apud Luc. εὐφήμει ὦ Ἄρες, dic meliora seu tace. Item faustis acclamationibus prosequor: apud Herodian. lib. 3. & 8.

Εὐφημοῦμαι, faustis acclamationib. accipior: apud eundem l. 7.

Εὐφημίζω, idem quod εὐφημέω: vnde pass. apud Herodian. lib. 2. πρὸς πάντων εὐφημισθεὶς, ab omnibus votis exceptus & acclamationibus. (apud Eust.

Εὐφημισμὸς, idem quod εὐφημία, apud Demetr. Phal. & sæpe

Decomp. Ἀνευφημέω, celebro faustis ominibus prosequens. ¶ Item lamenta edo seu clamorem cum eiulatu. Plat. in Phæd. & Soph. in Trachin.

Ἐπευφημέω, fausta acclamatione do significationem approbationis, secunda admurmuratione approbo. Il. α. Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ, &c. Συνευφημέω, vnà cum aliis fausta acclamatione approbo.

Κατευφημέω, fausta acclamatione prosequor. Item laudo, collaudo. Plut.

Πανεύφημος, & Ὑπερεύφημος, eximia & præstanti laude prædicandus. Areop.

Καταφημίζω, exp. diuulgo.

Κακόφημος, qui est mali ominis, inauspicatus. Item bonam famam lædens & infamiam afferens.

Παλίμφημος, idem. Euripid. in Ione.

Περίφημος, cuius fama est maxima, valde celeber. Hes.

Πολύφημος, idem. Apud Hom. πολύφημος ἀγορά, forum in quo varij rumores narrantur.

Ὑστεροφημία, fama apud posteros, nomen celebre post obitum. Plut. in lib. πῶς ἄν τις αἰσθοιτο, &c.

Composita ex φάσις & φατὸς sine præpositione.

Ἀφασία, ας, ἡ, loqui non posse, stupor quo vox & sermo intercipitur, seu quum quis nescit quid dicat. Eurip. in Helen. Herodian. l. 1. & 8. Pro eodem metri gratia dicitur ἀμφασίη. Od. δ.

Ἄφατος, qui dici non potest, ineffabilis, inenarrabilis. Chrysost. & in Epigr. Item non dicendus, infandus, nefandus. Item incelebris, illaudatus, inglorius. Hesiod. in Erg.

Διφασία, duobus modis dici. Hes.

Διφάσιος, bifarius, qui duobus modis dicitur. Idem. Item duplex, geminus. apud Herodian.

Δίφατος, qui duobus modis dicitur. Hesyc.

Δύσφατος, nefandus, non dicendus.

Θεόφατος, à Deo pronuntiatus, Dei oraculo editus. Hes.

Θεσφατίζω, ex Deo loquor, vaticinor. apud eundem.

Θέσφατος, diuino ore pronuntiatus, vel diuino consilio eueniens, fatalis. Iliad. ζ. ὡς γὰρ θέσφατόν ἐστι. Od. δ. Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε, Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ θανέειν. Et τὰ θέσφατα, vaticina, responsa diuina. Od. ν.

Decomp. Ἀθέσφατος, ineffabilis, inenarrabilis. Hesiod. in Erg. Il. γ. Odyss. λ. Et ἀθέσφατον (aduerbialiter) ita vt vix dici possit, ὃ οὐδὲ θεὸς ἂν φατίσαι.

Ἐκθέσματος, exp. scientia diuina.

Κακέμφατος, inglorius, ignobilis. Hesych. Τὸ κακέμφατον est etiam figura apud gramm. de qua Quint. l. 8. c. 3. Pro eodem dicitur & κακέμφατον, apud eundem loco citato. & κακέμφατον, apud Chrysost. in ep. ad Corinth.

Ἀκακέμφατος, (dec.) qui mala fama est liberatus, qui non amplius malè audit. Hes.

Νεόφατος, nuper dictus seu celebratus: nouus: vt νεόφατος ὄσσα. apud Hom. hymno 1. in Merc. Potest etiam deduci a Φάω, occido, vt sit idem quod πρόσφατος.

Παλαίφατος, iam olim dictus seu celebratus: priscus, antiquus: vt παλαίφατα θέσφατα. Od. ν. & δρυὸς παλαιφάτου, in Epigr.

Πολυφασία, loquacitas, multa loqui. Hes. & Suid.

Πολύφατος, multum celebris, multorum sermone iactatus, Pind. in Olymp. Od. 1.

Τριφάσιος, trifarius, triplex: propriè, qui tribus modis dicitur. Herodot. in Thal. τριφασίας στρατιὰς, triplices seu tres expeditiones.

Composita ex φάσκω.

Ἀποφάσκω, idem quod ἀπόφημι, nego, inficior. Philop. interdum significat effor, eloquor. Areop.

Καταφάσκω, idem quod κατάφημι.

Παραφάσκω, pro quo poëticè παραιφάσκω, inserto ι, idem quod παράφημι.

Composita in φάσσω desinentia.

Ἀλλοφάσσειν, Eust. dicit significare, aliquid loqui, ἄλλο φάσσειν seu φάσθαι. Erotian. apud Hippoc. exp. ἀπορεῖσθαι καὶ τεθορυβεῖσθαι, animo anxio esse, in anxietate animi constitutum esse: παρὰ τὸ ἀλλαχοῦ τὰ φάη φέρειν. Exponitur etiam, desipere. Galen.

Παιφάσσω, vide in compos. ex Φάω, luceo.

Παραφάσσω, desipio, idem quod ἀλλοφάσσω. Galen.

¶ Deriuata à φάω occido.

Φάομαι, ῶμαι, inusitatum thema format ex se præt. πέφαμαι, vnde tertia persona πέφαται, occisus est, Iliad. ρ. & πέφανται, occisi sunt, Il. ε. Item in finit. πεφάσθαι, occisum esse, Il. ν. item paulo pòst fut. πεφήσομαι, cuius secunda persona πεφήσεαι, occideris, legitur Il. υ. Est & aliud præt. πέφασμαι, tanquam à φάζω: vnde πεφασμένος ταῦρος, apud Hes. & Lycophr.

Φατὸς, occisus, mortuus. Hes.

Σφάζω, Φάγω, Φένω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀλλόφατος, ab alio interfectus. Hes.

Ἀρηΐφατος, in prælio occisus. Il. τ. & ω. Ἀρείφατος, idem. Exponitur & simpliciter, bellicosus, seu in bello perpetratus: vt ἀρείφατοι φόνοι, apud Eur. in Suppl.

Ἀρτίφατος, recens peremptus, non ita pridem occisus. Hes.

Ἐπίσφατος, perniciosus, exitialis, pleonasmo τοῦ σ. Eust.

Κνεῖφατος, qui morbo decessit. Hes.

Μυλήφατος, mola fractus & contusus & quasi occisus. vt ἀλφιτον μυλήφατον, apud Hom.

Ὀδυνήφατος, dolores domans, dolores pellens & quasi perimens: vt ῥίζα ὀδυνήφατος, Il. λ. & ὀδυνήφατα φάρμακα Il. ε.

Πρόσφατος, recenter interfectus. Il. ω. Et general. recens: vt πρόσφατα πράγματα, apud Plut. in symp. sep. sap.

Προσφάτως, recens, nuperrimè, nouissimè. Act. Ap. c. 18.

¶ Deriuata à φάω idem significante cum πυρόω.

Φαύστιγγες, maculæ in tibiis ex igne contractæ. Poll. & Hes.

Φώγνυω, & φώγνυμι, torreo, vro. vnde φώγνυται, torretur, adoletur apud Diosc. l. 1. c. 80. Pro φωγνύω apud Etym. & Suid. legitur φωγνύω, quod exp. φρύγω.

Προφώγνυμι, (comp.) antè seu prius torreo.

Φώζω, idem quod φώγνυω: vnde φωχθεὶς, apud Diosc. & πεφωσμέναι ἰσχάδες, apud Athen.

Φῷδες, hinc deductum esse ait Eustath. & apud Aristoph. in Plut. significare ἐγκαύματα, i. rubentes maculas cruribus inductas ex nimia ignis propinquitate.

ΦΕ'ΒΟΜΑΙ, fugio. vt Il. ε. φεβόμεσθα Τυδέος υἱόν. Sic Iliad. λ. μέγα μὲν κακὸν αἴ κε φέβωμαι Πληθὺν ταρβήσας. ¶ Item timeo, metuo, Hesych.

Φόβος, ου, ὁ, fuga. Il. ρ. Πρῶτος Πηνέλεως Βοιώτιος ἦρξε φόβοιο, fugere cœpit. Sic & Il. ο. item timor, metus. Thuc. l. 2. ἐς φόβον καταστάντων. Sic & apud Xen. Plat. &c.

Φοβερὸς, qui est timori seu terrori, timendus, formidabilis. Isocr. ad Phil. τοῖς μὲν Ἕλλησιν εἶναι πιστὸς, τοῖς δὲ βαρβάροις φοβερός. Item actiuè, timidus, meticulosus. Arrian. & Xen.

Φοβερῶς, metum incutiendo, formidabiliter.

Φοβερότης, ητος, ἡ, timor, terror. Aristot. rhet. l. 1.

Φοβερίζω, terreo. apud Daniel. & Esdr. φοβερισμὸς, terror.

Φοβέω, ῶ, F. ήσω, in fugam verto. Iliad. ρ. Νῖκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιούς. Item metum seu terrorem incutio, terrefacio. Thuc. l. 8. οὐτ' ἄλλο οὐδὲν οὕτως ἐφόβησεν.

Φοβέομαι, οῦμαι, in fugam vertor. Hom. Iliad. ι. Item metuo, timeo, formido. Aristot. rhet. 2. οὐδεὶς γὰρ ὃν φοβεῖται φιλεῖ. Isocr. ἡ φοβεῖται θάλασσαν ὁ μὴ πλέων. Et cum præpos. περὶ, sequente genit. apud eundem in Euag. φοβούμενος περὶ τῶν μελλόντων. sequente dat. Thuc. φοβηθεὶς περὶ τῷ χωρίῳ.

Φοβητικὸς, meticulosus, qui facilè metu percellitur. Aristot.

Φόβητρον, τὸ, quod metum incutit seu incutere potest, terriculum, terriculamentum, in Axioch.

Φόβης, ης, ἡ, coma sic dicta quòd φόβον incutiat: vel παρὰ τὸ φοβερὰς εἶναι τὰς κόμας teste Etymol. Soph. in Oedip. Col. ἐς δ' ἄκραν δεῖ μ' ὑπὲρ θεῖν τοῦ κρατὸς φόβαν. Vsurpatur & de frondibus apud eundem in Antig. Eurip. in Alc. & in Bacch. Nican. in Therp.

Composita.

Αἱμοφόβος, ὁ καὶ ἡ, sanguinem metuens. Item metuens missionis sanguinis, apud Gal. therap. l. 9.

Ἄφοβος, metu carens, intrepidus, imperterritus. Aristotel. ethic. 4. Plut. &c. Item metum non afferens. Plat.

Ἀφόβως, sine metu, intrepidè, imperterritè. (territus.

Ἀφοβία, animus metu carens, animus intrepidus & imper-

Ἀφόβητος, metu non perculsus, seu non metuens, non formidans. Soph. in Oed. tyr.

Ἔκφοβος, metu perculsus, perterritus.

Ἐκφοβέω, exterreo, exterrefacio. Gal. Ἐκφοβέομαι, exterreor. Item metuo, extimesco. Soph. in El.

Ἐκφόβητρον, terriculamentum.

Προεκφοβέω, (dec.) antè terrefacio. Προεκφόβησις, ante incussus metus.

Ἔμφοβος, idem quod ἔκφοβος.

Ἐμφοβοῦμαι, metuo. Plut. in Oth.

Ἐπίφοβος, idem cum ἔμφοβος.

Θεόφοβος, Dei timens. Hesych.

Ἱπποφόβας, αδος, ὁ, ἡ, q. d. equis terrorem seu metum incutiens: herbæ nomen Democrito apud Plin. lib. 24. cap. 17. quam equæ præcipuè cauent.

Κατάφοβος, formidolosus.

Καταφοβέω, exterreo, conterreo. Καταφοβοῦμαι, extimesco. Aristoph. in Ran. (mosth. Xen.

Περίφοβος, mens vehementi perculsus, pertrepidus. Plat. Demosth. Xen.

Περι-

Περιφοβεῖσθαι, pertimescere. Xenoph.

Ὑδροφόβος, qui aquam timet. Gal. therap. l. 9. & Cels. l. 5.

Ὑδροφοβία, aquæ metus.

Ὑδροφοβικός, vt ὑδροφοβικὸν πάθος, morbus quo aliquis à cane rabioso commorsus aquam timet perinde vt ipse canis à quo morsus. Dioscor. lib. 7. cap. 2. Item τῷ ὑδροφοβικῷ πάθει laborans.

Ὑδροφοβιάω, aquam timeo, seu laboro eo morbo qui ὑδροφοβία dicitur. Dioscorid. ibidem.

Ὑπερφοβοῦμαι, in summo seu vehementissimo metu versor. Xenoph. in Oeconom.

Ὑπνοφόβης, in somnis terrens, somniis & visis per quietem terrens. Bacchi epitheton in Epigr.

Ψυχροφόβος, frigidum metuens. Apud Gal. therap. l. 9. sic dicitur medicus qui frigidam ægro exhibere metuit.

ΦΕΓΓΟΣ, εος, τὸ, splendor, lux, lumen. Euripid. in Iphig. Aul. Κούκετι μοι φῶς, Οὐδ' ἀελίου τόδε φέγγος. Apud eundem ibidem, φέγγος ὀμμάτων, lux oculorum. Interdum ponitur pro iubare seu luce Solis, vt apud eundem in Helene, φησὶ δ' ἐν φάει Πόσιν τὸν ἀμὸν ζῶντα φέγγος εἰσορᾶν. Interdum pro luce, i. vita: vt Epigr. l. 2. Οὓς γλυκεροῦ φέγγους Ζώπυρος ἐστέρεσε, quos luce iucunda Zopyrus priuauit. Item pro luce, i. die: vt apud Eurip. initio. Hec. νῦν δ' ὑπὲρ μητρὸς φίλης Ἑκάβης ἀΐσσω, σῶμ' ἐρημώσας ἐμὸν, Τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος.

Φεγγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, splendore seu luce abundans, luminosus: vt φεγγώδης Ἰησοῦς, apud Nazianz.

Φέγγω, splendorem seu lucem præbeo, illumino, illustro. Hesych.

Φέγγομαι, fulgeo, splendeo. Aristoph.

Composita.

Ἀργυροφεγγής, έος, ὁ καὶ ἡ, argento splendens. Epigr. l. 2.

Ἀφεγγής, splendore seu luce carens, tenebrosus. Eurip. in Phœn. Νυκτός τ' ἀφεγγὲς βλέφαρον, ἡλίου τε φῶς.

Εὐφεγγής, pulchrum splendorem habens, vel valde splendidus aut lucidus.

Ζαφεγγὴς, admodum lucidus & splendidus. Hesych.

Καλλιφεγγὴς, idem quod εὐφεγγής. Eurip. in Troad. Ὦ καλλιφεγγὲς ἡλίου σέλας τόδε.

Λιποφεγγὴς quem lumen deficit, cæcus.

Παμφεγγὴς totus lucens illustris, fulgidus.

Περιφέγγεια, ἡ, circumfusus splendor, circumfusa lux.

Πολυφεγγὴς, multum splendoris habens, multum lucidus.

ΦΕΙΔΟΜΑΙ F. σομαι, p. πέφεισμαι, parco, remitto pœnam, do veniam, ignosco. Od χ. σὺ δὲ φείδεο λαῶν σῶν. Thuc. l. 3. φείσασθαι δὲ καὶ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ. Plut. in Galba, δίκαιον εἶναι τὸ φείδεσθαι τοῦ αὐτοκράτορος. Apud Herod. lib. 6. ὅμως ἐφείσατο ὡς μὴ φονεῦσαι, exp. tamen ab illorum cæde abstinuit. ¶ Itē parco, parcè vtor, sum parcus: vt Hesiod. in Erg. μὴ φείδεο σίτου, ne parcas cibo. Sic apud Xenoph. apomn. lib. 1. φείδεσθαι χρημάτων, parcere pecuniis. Interdum est, abstineo, tempero à: vt φείδεσθαι τῆς ἀμετρίας τοῦ λόγου, abstinere à prolixitate nimia. Et cum infinit. vt apud Xen. Pæd. 1. φείδου μέντοι ἔχεις, δίδου αἰτοῦσιν. Ibidem, φείδεσθαι τοῦ μὴ λέγειν.

Φειδομένως, parcè, cum parsimonia, in ep. ad Cor. 2. c. 9. Dicitur & πεφεισμένως pro eodem. (dum. Suid.

Φεισμονὴ, ἡ, parsimonia. Item, affectus quo adducimur ad parcen-

Φειδὼ, όος, ἡ, parsimonia. Hesiod. in Erg. δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ. Aristot. rhet. 2 οὔτε πρὸς φειδὼ οὔτε πρὸς ἀσωτίαν. Item ipsa actio parcendi. Herodia. l. 4. οὐδὲ τις ἦν φειδὼ ἡλικίας, nulli ætati parcebatur. (Aristot. & Poll.

Φειδωλὸς, ὁ, parcus, in Epigr. Ponitur & pro vase oleario, apud

Φειδὸς, itidem, parcus: apud comicos.

Φειδωλὸς, idem cum præcedentibus. Aristot. eth 4. cap. 1.

Φειδωλὴ, & φειδωλία, ἡ, parsimonia. illud apud Hom. hoc apud Gregor.

Φειδίτιον, seu φειδίτειον, (scribitur & φιδίτιον) sodalitas quædam apud Spartanos simul epulari solitorum, sed cum parsimonia & frugaliter, ex legis præscripto. Item locus in quem conueniebant qui eiusdem sodalitij erant. Athen.

Φειδῖται vel φιδῖται, qui φειδίτια celebrant, apud eundem.

Φειδιτικὸς, pertinens ad φειδίτια. Et φειδιτικὰ δεῖπνα quæ & φειδίτια, eidem.

Composita.

Ἀφειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui non parcit: vt ἀφειδὴς τοῦ βίου apud Aristotel. eth. 4. Item qui parsimonia non vtitur, profusus, immodicus: vt ἀφειδῆ ἀναλώματα, apud Herodian.

Ἀφειδῶς, non parcendo: vt πάντας ἀφειδῶς κολάζειν, apud eundem, nemini parcere, sed omnes interficere. Item absque parsimonia profusè: vt apud eundem, ἀφειδῶς χορηγεῖν. Sic ἀφειδῶς χρημάτων ἔχειν, pecunia abundare. Synes.

Ἀφειδία, ἡ, non parcere: vt ἐν ἀφειδίᾳ τοῦ σώματος, in eo quod corpori non parcant, in ep. ad Coloss. c. 2.

Ἀφειδέω, non parco. vt ἀφειδεῖν τοῦ βίου, apud Thuc. & τῶν σωμάτων ἀφειδεῖν. Luc. in Anachars. Item contemno, aspernor, nullam curam habeo: *more eius qui corporis suo nō parcit sed id periculis exponens veluti contemptui habet.* Apoll. Arg. 3. ἀφειδήσας βασιλῆος. item parcus non sum, non vtor parsimonia.

Περιφείδομαι, idem quod φείδομαι. Theocr. in Epig. Ἄν δὲ τὸ πεζῶς περιφείδεο.

ΦΕΛΛΟΣ, οῦ, ὁ, suber: vt κουφότερον εἶναι φελλοῦ, apud Strab *prouerbialiter*, subere leuius. Pind. in Pyth. 2. ἀβάπτιστός εἰμι φελλὸς ὡς mergi nequeo, vt suber.

Φελλοδῶ, fluito suberis more. Hes.

Φελλίνας, leuis in modum suberis: apud eundem.

Φελλεύς, fuit Atticæ locus salebrosus, teste Suida.

ΦΕΝΑΞ, ακος, ὁ, impostor, derisor. Aristoph. ὡς ἦν ἀλαζὼν καὶ φέναξ. Ab Hesychio exponitur etiam, ψεύστης.

Μετεωροφένακες, (comp.) qui per suas de rebus sublimibus argutias imponunt auditoribus. Aristoph.

Φενακίζω, decipio, fallo, impono, do verba, illudo, ludificor. Dem. pro cor. ὁ δεῦρ' ἀπαγγείλας τὰ ψευδῆ καὶ φενακίσας ὑμᾶς. Aristoph. in Pluto, Μὴ ἀξιοῖς φενακίσας ἡμᾶς, ἀπαλλαγῆναι Ἀζήμιος: Scribitur etiam φεναχίζω, apud Hes.

Φενακισμὸς, οῦ, ὁ, deceptio, impostura, illusio, ludificatio. Aristoph. in Equit.

Φενάκη, ης, ἡ, coma additiria, & Eust. galericulū, capillamentū Poll.

Πηνίκη, siue πηνήκη, ἡ, idem quod φενάκη, ex quo quidam factū esse existimant, alij contra. Etym. & Eust.

Πηνικίζω, idem quod φενακίζω. Hes. & Suid. Πηνίκισμα, τὸ, impostura, Hes.

Διαπηνικίζω, siue διεπηνικίζω, (comp.) idem quod πηνικίζω, apud Hes. & Suid.

ΦΕΝΩ, occido, interficio. Suid. * Eustathius deriuatum esse dicit ex φάω, φῶ.

Πέφνω, idem quod φένω, ex quo & factum esse vult Eustath. facta primùm syncope, deinde anadiplosi. Ilia. κ. ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς, quem nos interfecimus.

Καταπέφνω, (comp.) idem quod simplex. Iliad. γ. Εἰ μέν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνῃ.

Φόνος, ου, ὁ, cędes, homicidium. Exponitur & clades: vt Iliad. γ. Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι. Sic & apud Plut. Apud Hom. est etiam sanguis in cęde effusus, aut locus in quo perpetrata cædes est. Item φόνοι, Dorum lingua, qui perpetrarunt cęde cęde digna. Eustath. ex Heracl. ¶ Φόνος appellatur etiam herba attractilis.

Φόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, cæde contaminatus, homicida, sanguinarius. Item lethalis mortifer: interdum &, truculentus. Fœm. φονία, seu φονίη, vt φονίη ἔχις, lethalis vipera. Apud Euripid. φόνιον δίκην αἰτεῖ, de cæde pœnas exigit. Et in Epigramm. φόνιον κῦμα μόθου, pro cæde.

Φοίνιος, idem quod φόνιος, vt in Epigr. φοίνιος ἀνὴρ, & apud Soph. χεὶρ φοινία, manus sanguinolenta.

Φονικὸς, ad cædem pertinens: vt φονικαὶ δίκαι, & φονικὸν δικαστήριον, Aristot. Item qui facilè ad cædem perpetrandam incitatur, cædis cupidus. Herodian.

Φονικῶς, sanguinariè item crudeliter.

Φονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cædem repræsentans, seu cruorem in cæde effusum. Theophr.

Φονεὺς, έος, ὁ, homicida. Isocr. & Eurip.

Φονεύω, F. εύσω, cædem perpetro, occido. Eur. in Orest. φονεύετε, καίνετε, θείνετε, ὄλλυτε. Et cum accus. p. 2. ἄνδρας φονεύειν, apud eundem ibidem.

Φόνευμα, quod occisum est: cadauer. Idem in Ione.

Φονευτὴς, οῦ, ὁ, interfector.

Φονάω, cædis perpetrandæ auidus sum. Gal. in lex. Hippoc. Exponitur etiam, temerariè in cædem ruo: apud Suid.

Φοῖνιξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex φόνος.

Ἀλληλοφόνοι, ων, οἱ, mutuò se interficientes, mutua cæde pereuntes.

Ἀλληλοφονία, ἡ, mutua cædes.

Ἀνδροφόνος, homicida. Il. ω. Hesiod. in Erg. Item specialiter, viros interficiens: vt ἀνδροφόνου Ἰλιάδος, apud Eur. in Hec.

Ἀνδροφονία, homicidium. [ep. ad Demag.

Ἀνδροφονέω, sum homicida, & simpliciter, occido. Hippoc.

Ἀνδρεϊφόντης, idem quod ἀνδροφόνος. Martis epitheton. Il. ρ. pro quo scribitur & ἀνδρειφόντης.

Ἀντίφονος, qui pro cæde rependitur, cædem compensans. vt ἀντιφόνους δίκας, apud Soph. (Orest.

Ἀπόφονος, φόνος, iniusta cædes, & non conueniens. Euripid. in

Ἀργειφόντης, Argi occisor. Mercurij epith. ab occiso Argo illo πολυοφθάλμῳ, apud Hom.

Αὐτοφόνος, αὐτοφονευτὴς & αὐτοφόντης, qui seipsum perimit vel peremit, propriæ cædis autor. Epig lib. 3.

Αὐτοφόντης, dicitur etiam qui propria manu alij infert cædem, Eur. in Medea.

Βουφόνος, qui boues cædit & mactat. Hom. hymn. 2. in Mercu. Βουφόνοι dicebāt quidā sacerdotes boues immolātes. Paul. in Att.

Βουφό-

Βυφόνια, τὰ, boum mactationes : festum apud Athenienses, de quo Aristoph. in Nub.

Βυφονέω, boues macto. Iliad. η.

Γιγαντοφόνος, qui gigantes interficit aut interfecit: vt δόρυ γιγαντοφόνον. Eur. in Herc. fur.

Γοργοφόνη, ἡ, Gorgus interfectrix. epitheton Palladis apud Euripid. in Helene.

Δαφοινὸς, seu δάφοινος, ὁ λίαν φοινός, i. vel cædis admodum auidus, vel cruore ex cæde valde conspersus : vt δαφοινοὶ θῶες, Iliad. λ. δαφοινὸς Ἄρης, in Epigram. Item εἷμα δαφοινὸν, Il. σ. & Hesiod. in Asp. Exponitur etiam rubeus, maculis rubris veluti sanguine distinctus: vt δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς, Il. β.

Δολοφονία, cædes dolo perpetrata & insidiis.

Δολοφονέω, dolo occido & ex insidiis. Plut. in Per.

Ἐλλοφόνος, hinnulorum peremptor seu catulorum ceruinorum: epitheton Dianæ. Etym. & Suid.

Θηλυφόνος, fœminas occidens, fœminei sexus animalia interficiens. Τὸ θηλυφόνον dictum fuit aconitum, quòd imposita eius radix genitalibus fœminei sexus animantium eodem die mortem afferat, teste Diosc. lib. 4 cap. 77. & Plin. lib. 27. c. 2. & 3.

Θηροφόνος, feras occidens : epitheton Dianæ, apud Euripid. in Herc. fur.

Καταφόνοι, iidem dicti fuerunt qui & φόνοι, i. qui perpetrarunt propter quæ meritò sint interficiendi. Eust. ex Heracl.

Καταφονεύω, idem quod φονεύω. Eurip. in Bacch.

Λαοφόνος, populi occisor : bellicosus : epitheton Diomedis apud Theocr. idyll. 17.

Λεοντοφόνος, leonicida, interfector leonis. Epigr. Λεοντοφόνον dicitur & animal quoddam, de quo Plin. l. 8. c. 38.

Μηλοφόνος, ouiũ occisor. epitheton lupi apud Oppian. de ven. l. 3.

Μητροφόνος & μητροφόντης, matricida. Eurip. in Orest. & Aristot. rhet. 3.

Μιαιφόνος, ὁ μιαίνων ἑαυτὸν φόνῳ, qui se cæde polluit, qui homicidium admisit, sanguinarius, sicarius, epitheton Martis. Iliad. ε. pro quo apud Archiloch. dicitur μιηφόνος.

Μιαιφονία, contaminatio ex cæde, cædes, homicidium. Plut. περὶ ἀοργησ.

Μιαιφονέω, polluo me cæde, homicidium perpetro, occido. Plat. Isocr. Luc.

Μυοφόνος, mures occidens. Μυοφόνον dicitur aconitum apud Theophrast. hist. plant. lib. 6. cap. 2. quoniam odore suo mures necat.

Νεόφονος, recens occisus, non ita pridem interfectus. Eurip. in Elect. μητρὸς νεοφόνα ἐν αἵμασι.

Ξενοφόνος, hospitis vel hospitum occisor. Plat.

Ξενοφονέω, occido hospites. Eurip. in Iphig. Taur.

Οὐλοφόνον, dicitur chamæleo herba viscum profundens, apud Nic. in Alexiph. & Dioscor. Schol. Nic. exp. τὸ οὐλα βλάπτον, ἢ ὅλως φονευτικόν.

Παιδοφόνος, puerorum vel liberorum interfector aut interfectrix. Eurip. in Med. παιδοφόνου τῆς δὲ λεαίνης.

Παιδοφονία, puerorum vel liberorum occisio. Naz.

Πατροφόνος, parricida, patris interfector aut interfectrix. Eurip. in Orest.

Πατροφονεύς, idem: item qui alterius patrem interficit. Od. α.

Πατροφόντης, pro iisdem. Eurip.

Προσεφόνη, seu περσεφόνεια, quæ cædibus omnia vastat. ἀπὸ τοῦ φόνῳ πάντα πέρθειν. Est nomen Proserpinæ filiæ Iouis & Cereris, quæ & φερσεφόνη & περσέφασσα dicitur passim apud poëtas.

Πολυφόνος, qui multos occidit, qui multas cædes perpetrauit. Eurip. in Herc. fur. Πολυφόνον κύνα Λέρνας.

Συμφονεύω, simul cum alio interficio. Eurip. in Ione.

Συοφόντης, suum interfector. Συοφόντις, ἡ, suum seu aprorum interfectrix. Epigr.

Ταυροφόνος, taurorum interfector : epitheton Herculis apud Theocr. idyll. 17. & in Epigr.

ΦΕΡΒΩ, F. -ψω, pasco, alo, nutrio. Hesiod. in Erg. Μηνοειδὴς δὲ παῖς τοῖχοι πατρῷον οἶκον φερβέτω. Eurip. in Hippol. coron. Ἔνθ' οὔτι ποιμένες ἄξιοι φέρβειν βοτὰ. Vetor & Theocr. idyll. 7. * Dictum putatur quasi φέρω βίον, vel quasi φέρω τὸ βιῶν, vt est apud Eust.

Φέρβομαι, pascor, alor. Theocr. in Euripid. Οὐχ οἷον σταθμοῖς ἵνα φέρβεται.

Φορβὴ, ἡ, pabulum. Et generaliùs, alimentũ, esca. Il. λ. Apoll. Arg. 2.

Φορβὰς, άδος, ὁ & ἡ, alimentum suppeditans : vt φορβὰς γῆ, apud Soph. Φορβὰς ἵππος seu πῶλος, qui pascitur cum aliis & est vnus è grege gregarius. Plat. Dicitur & φορβὰς γυνὴ, mulier quæ corpus multis prostituit victus quærendi gratia. Poll. & Eustath.

Φορβεία, (subst.) cibus, esca. Suid. ponitur & pro capistro, apud Aristot. polit. 7. cap. 2. in qua signif. scribitur etiam φορβαία, apud Lucian. & φορβειά, apud Xenop. & φορβειά, seu φερβεία, in Hippiatr. Translatè φορβειὰ dicitur de corio velútque capistro, quo tibicines ora sua muniebant : aut ne nimio flatu labia

scinderentur, aut vt expirati aëris moderatione inflatus senior esset, sonúsque gratior auribus accederet. Aristoph. in Vesp.

Βρέφος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀποφέρβομαι, pascor seu alor ex, vel pasco seu alo me ex. Apud Eurip. in Med. ἀποφερβόμενοι κλεινοτάτην σοφίαν, exp. fruentes sapientia.

Ἀσπιδοφέρμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui clypeo se alit : & per consequens, qui ex bello viuit, bellicosus. Eurip. in Phœn. Γένναν ἀσπιδοφέρμονα θνατῶν ἔνοπλον. Schol. exp. ἀσπιδοθρέμμονα, φέρψαι γὰρ τὸ θρέψαι.

Αὐτόφορβος, Hes. exp. αὐτοφάγος, ex Æschyli Circe.

Βυφορβὸς, οῦ, ὁ, qui boues pascit, bubulcus. Plat. in Polit.

Βυφόρβια, armenta. Eurip. in Iph. Taur.

Βυφορβέω, boues pasco. Idem in Alc.

Ἐμφόρβια, depascentia & absumentia. Nic. in Ther.

Ἐμφορβιόω, seu ἐμφορβειόω, capistro, capistrum iniicio: vnde particip. ἐμπεφορβιωμένος, de tibicine qui corio quod φορβειὰ seu φόρβιον nominant, instructus est, labiis circumposito : apud Aristophan. in Auib. Scribitur & ἐμπεφορβειωμένος, apud Eustath.

Ἐπιφορβέω, pasco in vel super. Hom. hym. 1. in Mercur.

Εὐφορβία, ἡ, pastus seu cibi copia. Εὐφόρβιον, τὸ, nomen arboris, de qua Diosc. Galen. Aët. & Plin.

Ἱπποφορβὸς, equorum pastor. Plat. in polit. Ἱπποφορβὸς αὐλὸς, tibia qua pastores equarij vtebantur. Poll. l. 4.

Ἱπποφορβεύς, έως, ὁ, idem. apud eundem.

Ἱπποφόρβιον, τὸ, locus pascendis equis. schol. Hom. Ἱπποφόρβια, τὰ, greges equorum, equariæ. Xen. Hell. 4.

Μονοφορβὸς, solus pascens. Hesych.

Ὀνοφορβὸς, asinorum pastor.

Πάμφορβος, omnibus pabulum præbens. Eust.

Πολυφορβὸς, multis pabulum seu escam suppeditans: vt πολυφόρβου πείρατα γαίης, Il. ξ. Legitur & πολυφόρβη γῆ, apud Hom. & πολυφόρβης Δημήτερος, apud Hesiod.

Συοφορβὸς, suum pastor, subulcus. Hesych.

Συοφόρβιον, τὸ, grex suum quæ pascuntur. idem. Συοφορβία, ἡ, ipsa suum pastura.

Συφορβὸς, idem quod συοφορβὸς : Iliad. φ. Συφόρβιον, idem quod συοφόρβιον.

Ὑλοφορβὸς, in syluis pascens. Et simpl. pastor. Euripid. in Iphig. Taur.

Ὑοφορβὸς, idem quod συοφορβὸς. Poll. l. 7.

Ὑφορβὸς, pro eodem. apud Theocr. in Idyll. cui tit. Χάριτες.

Φέρε, Φέρεστος, &c. vide in Φέρω.

ΦΕΡΝΗ, ῆς, ἡ, dos, προὶξ, i. quæ sponsa affert & dat marito, (* παρὰ τὸ φέρειν, teste Hesych.) Eurip. in Hippol. coron. Προσθεὶς γὰρ ἀνθρώπῳ τε καὶ θρέψας πατὴρ φερνὰς, ἀπῴκισ' ὡς ἀπαλλαχθῇ κακοῦ. vtitur idem in Phœn. & Iph. Aul.

Φερνίζω, doto. Exodi cap. 22.

Composita.

Ἀντίφερνα, τὰ, esse dicuntur quæ vicissim à marito sponsæ dantur loco dotis.

Παράφερνα, bona apud Iurisconsultos dicuntur τὰ ἐξωπροικα. i. quæ sponsa præter constitutam dotem secum fert.

Πολύφερνος, cui multa dos obtigit, bene dotata.

ΦΕΡΩ. (F. οἴσω, tanquam ab οἴω, quod vide suo loco. præt. med. Att. ἐνήνοχα, tanquam ab ἐνέχω, aor. 1. ἤνεγκα, & 2. ἤνεγκον, tanquam ab ἐνέγκω) fero, porto. Aristoph. in Vesp. οἴσω φέρων ὁ ἐνταῦθεν. Et φέρειν ὅπλον, φέρειν πόνους, δίψος, &c. apud Xen. Apud Greg. εἰς ᾅδου φέρουσα [sub ὁδός] via quæ fert ad inferos. Sæpe coniunguntur φέρειν καὶ ἄγειν, pro diripere & populari. Iungitur & cum aduerbiis: vt φέρειν χαλεπῶς seu βαρέως, molestè ferre seu grauiter. Apud Plat. σοὶ ῥᾳδίως τὸ γῆρας φέρειν, Cic. interpr. tibi tolerabilem senectutem videri. Dicitur etiam φέρειν ψῆφον apud Dem. ferre suffragium. ¶ Item φέρειν, ferre, i. pertinere. vt apud Plat. πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, omnia quæ ad beatè viuendum ferunt. Arist. ἐφ' ὃ φέρει τοὔνομα τοῦτον, ad quod potissimum pertinet. ¶ Item φέρειν, ferre reportare, obtinere, consequi. Hesiod. in Erg. φέρειν τρίποδ' ὠτώεντα. Et μισθὸν φέρειν, præmium reportare. ¶ Item φέρειν, pendere, soluere, persoluere : vt Plat. epist. 7. φέρειν ἐτάξατο φόρον τοῖς βαρβάροις. Et φέρειν μνήματα, Plutarch. ¶ Item φέρω, fero, profero, produco. Herodian. lib. 4. ἀρώματά τε καὶ θυμιάματα πάντα ὅσα γῆ φέρει. ¶ Item fero, affero: vt Iliad. α. φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα. Et φέρειν ἀργύριον. Æschin. afferre pecuniam. Plat. in epist. τὰ πρὸς πολλῶν εὐδοξίαν φέρει. Sic apud Homer. φόνον καὶ κῆρα φέρειν, & κακὰ φέρειν. ¶ Item infero : vt apud Hesiod. in Asp. Οἵτινες ἀντιβίαν πόλεμον Διὸς υἱῷ φέρουσιν, qui bellum inferrent Iouis filio. ¶ Item aufero, rapio. Iliad. β. ὡς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι. Gregor. καὶ σὲ μὲν ψεύδεις αὖραι φέρουσιν, auferant venti, rapiant venti, in ventos abeat. ¶ Item confero: vt Iliad. φ. φέρειν χάριν, conferre beneficium

ficium: quod exp. etiam, obsequi, gratificari. ¶ Item φέρω, teneo. Aratus: Παρθένον ἣ ῥ' ἐν χερσὶ φέρει στάχυν αἰγλήεντα. Cic. interpr. *Spicum illustre tenens splendenti corpore Virgo.* Dicitur & διὰ μνήμης φέρειν apud Herodian. lib. 2. tenere memoria, i. meminisse, recordari. ¶ Φέρων particip. est interdum pars orationis ornatus magis causa quàm significationis posita. Luc. φέρων αὐτῇ φιλοσοφίᾳ ἀπηνηχόλησας.

Φέρε (quod est imperatiui modi) interdum aduerbialiter vsurpatur & exp. age, agedum, agesis. Cum subiunctiuo: vt Aristoph. φέρ' ἴδω τί φησιν. Plut. φέρε λάβωμεν. Cum imperat. Gregor. φέρε, πείσθητι. Cum infinitiuo εἰπεῖν, exp. vt ita dicam, exempli gratia: vt apud Porphyr. εἰς ἓν ἀνάγουσι, φέρε εἰπεῖν τὸν Δία, ad vnum referunt, verbi gratia, Iouem.

Φέρομαι, feror, portor. Item feror, i. irruo, inuado: vt φέρεσθαι εἰς βαρβάρους. Plut. Dicuntur etiam φέρεσθαι quæ in manibus hominum versantur, vt liber editus. Item φέρεσθαι, afferri. Item auferri & rapi impetu: vt apud Isocr. αἰσθάνομαι δ' ἐμαυτὸν ἔξω φερόμενον τῶν καιρῶν, sentio me auferri longiùs à proposito & hæc commemorare intempestiuè. Item φέρεσθαι, studio alicuius rei teneri, versari, occupatum esse: Laërt. Dicitur etiam καλῶς aut κακῶς φέρεσθαι, is qui cum benè aut malè agitur, is cui res fœliciter aut infœliciter cedunt. Res quoque alicuius dicuntur καλῶς φέρεσθαι seu κακῶς. Apud Thuc. εὖ φερόμενος ἐν στρατηγίαις, cui bene cedit imperatoris munus. ¶ Item φέρομαι idem quod φέρω, fero, accipio, consequor, reporto: vt φέρεσθαι μισθὸν, apud Xen. in Oecon. Sic φέρεσθαι τὸ ἆθλον, & φέρεσθαι δόξαν, & φέρεσθαι χάριν.

Φέρτερος, q.d. qui plus fert seu portat, vel qui plus ferre potest & portare: & *per consequens*, validior, robustior. Plerunque tamen accipitur pro potentior, præstantior: Item melior, vtilior. Iliad. β. ἄλλων μῦθον ἄκουε Οἳ σέο φέρτεροι εἰσί. Et Iliad. α. ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστι Οἴκαδ' ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσι, quoniam multo satius est.

Φέρτατος, validissimus, robustissimus. Item præstantissimus, vtilissimus. Il. α. Pro eodem dicitur & φέριστος, apud Hom. hym. 1. in Merc. Soph.

Φερτὸς, tolerabilis. Eurip. in Hecub.

Φέρετρον & φέρτρον pheretrum, capulum. Il. σ.

Φερετρεύω, traduco & transueho in pompa: sumpta metaph à pompa funebri: vnde in pass. φερετρευομένων τροπαίων, apud Plut. in Coriol.

Φορὸς, ὁ, ferens: vt φορὸς ἄνεμος, ventus ferens & secundus, apud Suid. Sic metaph. φορὸς κύβος, alea secunda & prospera. Luc. Item commodus ac proferens ad finem homini propositum. Alex. Aphrod. περὶ ψυχῆς. sumi annotatur & pro εὔφορος, ferax, fertilis. ¶ At φόρος, quod penditur seu pensitatur, tributum, vectigal: vt φόρους φέρειν, apud Demosth. & Aristoph. & φόρον ὑποτελεῖν. Isocr.

Φορὰ, ἡ, latio, delatio: species motus, apud Aristot. de anima lib. 1. & alibi. Interdum de eo dicitur quod fertur cum impetu, atque ideò impetus quandam significationem habet, apud Plut. & metaph. pro impetu casus temerarij ponitur, apud Demosth. pro cor. & Naz. Dicitur & de impetu naturæ ad aliquid concitatæ: vt Themistocles apud Plut. ὁμολογεῖται φορᾶς μεστὸς εἶναι. Item portatio, latio, ipsa ferendi actio. Poll. lib. 7. ¶ Item φορὰ, pensitatio, collatio. Thuc. & Demosth. ¶ Dicitur & de feracitate, vbertate seu prouentu: vt Aristot. μετὰ τὴν φορὰν τὰ δένδρα ξηραίνεσθαι dixit. Sic φορὰ ἀκροδρύων, apud Phil. Metaphoricè φορὰ ῥητόρων, apud Æschin. & φορὰ τῶν σοφιστῶν, Plut.

Φοράδην, q.d. portabundè aut gestabundè: portando, gestando. Luc. εἴ ποτε τρωθείης, καὶ βλέποιεν σε φοράδην πολέμου ἐκκομιζόμενον, vtitur & Eurip. in Rheso.

Φοράδες, αἱ, equæ, ita dictæ à gestando vtero. Hesych.

Φορεὺς, έως, ὁ, portator, baiulus. Iliad. σ. Hesych. φορεῖς sunt pueri qui metallicam egerunt. Item lora clypeorum.

Φορεῖον, τὸ, gestatorium, sella gestatoria, lectica: item vehiculum. Dinarch. in Dem. Appian. Herodian. lib. 5. Item merces quæ baiulo datur. Poll. lib. 7.

Φορέω, gesto, fero. Plutarch. in Publ. Τυρρηνίδα φορῶν ἐσθῆτα. Thucyd. li. 1. ἐπειδὴ χιτῶνας λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες, postquam desierunt gestare tunicas lineas. Exponitur interdum habeo: vt apud Aristoph. in Plut. ἵνα γὰρ γόμφιον μόνον φορεῖ. Dicuntur & ἵπποι φορέειν, ferre, portare. Iliad. β. Legitur ibidem infinit. φορήμεναι, tanquam à φόρημι seu φοραίνω.

Φόρημα, τὸ, gestamen, quod gestatur. Plut. in Luc.

Φορητὸς, qui gestari seu portari potest: vt λαβὲ φορητὰ, apud Epict. Item tolerabilis. Luc.

Φορηδὸν, idem cum φοράδην, apud eundem.

Φόρετρον, merces quæ baiulo numeratur. Poll. l. 7.

Φόριμον, dicitur aluminis liquidi genus quoddam, quoniam vilis pretij est & vbique reperiri potest, teste Gal. περὶ κατὰ τόπ. l. 6.

Φερνὴ, Φορμὸς, Φόρτος, Φώρ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex φέρω, cum præpositione.

Ἀμφιφορεὺς, έως, (Ionicè ῆος) ὁ, amphora, i. vas vtrinque auriculas habens quibus gestari potest. dicitur enim παρὰ τὸ ἀμφοτέρωθεν κατὰ τὰ ὦτα δύνασθαι φέρεσθαι, teste Athen. l. 11. Il. ψ. Ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας. Est etiam certæ mensuræ genus, item hydria & σορὸς, pheretrum. Hesyc.

Ἀμφιφορίτης, s. ἀγὼν, certamen apud Æginetas circa Asopiæ fontem, quo hydriis ex fonte repletis & humero impositis contendebant, quis cursu alterum vinceret, heroes ea in re imitantes, inquit Etymologus.

Ἀμφορεὺς, per syncopen dicitur pro ἀμφιφορεὺς, apud Aristop. in Heroib. Est etiam certæ mensuræ nomen quæ aliàs κεράμιον dicitur, apud Diosc. l. 5. c. 71.

Ἀμφορεῖον, τὸ, vnde ἀμφορείῳ. Hesy. est φορεῖον, pheretro seu lecticæ.

Ἀμφορίδιον, q.d. amphorula, vt Θάσια ἀμφορίδια. Aristoph.

Ἡμιαμφόριον, (*Dec.*) dimidium amphoræ, amphora dimidiata.

Ἀναφέρω, sursum fero, sustollo, subueho: vt ἀναφέρειν εἰς τὴν ἀκρόπολιν. Æschin. ¶ Item perfero, fero, patior, & q.d. in humeros sublatum porto, vt Christus dicitur ἀνενεγκεῖν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, 1. epist. Pet. cap. 2. ¶ Item produco, edo, emitto: *quod fit quasi sursum ferendo.* vt apud Alexan. Aphrod. ἐπὶ τὰ μελανθέντα τὰ βρέφη τοὺς ὀδόντας ἀναφέρει. ¶ Item offero, confero ad cultum diuinum. & q.d. Deo subueho. Aristot. œcon. 2. in epist. ad Hebr. cap. 7. & alibi in nouo Testamento. ¶ Item ἀναφέρω, refero, *in propria signif.* Thucyd. τὸ αὔριμα ἐκ τῆς ἀλλοτρίας εἰς τὴν ἐμαυτοῦ ἀναφέρειν. ¶ Item refero, id est, attribuo. Plat. in apol. εἰς ἀξιόχρεων τὸν λέγοντα ἀνοίσω. Sic ἀναφέρειν εἰς τινα τὴν τοῦ γένους ἀρχὴν, generis sui originem ad aliquem referre, i. alicui tribuere. ¶ Item refero, *vt dicitur ad senatum referre.* Plut. in Cam. ἀνήνεγκε πρὸς τοὺς χιλιάρχους πρᾶγμα φροντίδος ἄξιον. ¶ Item refero, i. commemoro. Eurip. in Phin. Σφιγγὸς ἀναφέρεις ὄνειδος. ¶ Interdum transfero, reiicio, Eurip. in Or. οὐκ ἀξιόχρεως ὁ θεὸς ἀναφέροντί μοι μίασμα λῦσαι; scelus in eum transferenti. ¶ Item recreor, me reficio, me colligo. Plut. in Rom. ἐκ τῆς πληγῆς ἀναφέρων, ex vulnere conualescens. Sic ἐκ μέθης ἀναφέρειν, apud Luc.

Ἀναφέρομαι, sursum feror, sustollor: vt ἀναφερομένη κνίσσα, apud Luc. item comportor: vt apud Aristot. pol. 6. ἄλλη δ' ἐστὶν ἀρχὴ πρὸς ἣν αἱ πρόσοδοι τῶν κοινῶν ἀναφέρονται. ¶ Item referor, reducor. ¶ Idem metaphys. 3. πάντα ἀναφέρεται πρὸς τὸ πρῶτον. ¶ Item me colligo, ad me redeo. Herodian. μόλις δέ ποτε ἀνενεχθεὶς εἶπεν.

Ἀναφορὰ ἡ, latio sursum versus, subuectio, emersio: vt apud Aristotel. hist. anim. lib. 9. nautilus piscis τὴν ἀναφορὰν ποιεῖσθαι dicitur κάτωθεν ἐκ τοῦ βύθου, ex profunditate sursum vehi. Sic αἵματος ἀναφορὰ, emissio sanguinis sursum. Exponitur &, exhalatio, seu euaporatio, apud Athen. ¶ Item relatio: vt Aristot. dicit τὴν ἀναφορὰν περὶ πάντων πραγμάτων εἰς τὸν δῆμον εἶναι, omnia ad populũ referri. & apud Alex. Aphr. πρὸς τὸ τέλος ἔχει τὴν ἀναφορὰν, ad scopum habet relationem, id est ad scopum refertur & tendit. ¶ Item criminis relatio, seu ius referendæ quæstionis in alium quempiam quam cum quo iudicium prius est agitatum. Demosthen. in Timocr. Exponitur &, refugium seu præsidium: vt apud Euripid. in Orest. ἐστὶν ὑμῖν ἀναφορὰ τῆς συμφορᾶς. ¶ Item oblatio: vt Psalm. 50. ¶ Item reditus seu prouentus. Plutarch. in Luc. ¶ Dicitur & de erectione eius quod cecidit. Item de virium & animi collectione. Plut. in Fab. ¶ Est & mathematicum vocabulum, vt videbis in ὁμοκαταφορά.

Ἀναφορικὸς, relatiuus: vt ἀναφορικὸν ἄρθρον, apud gram. Dici traduntur & ἀναφορικοὶ, qui cruenta seu vitiosa reiiciunt, & è pectore extussiunt.

Ἀνάφορον τὸ, fulcimentum dossuarium vel humerarium: seu vectis humerarius, aut quippiam simile quo baiuli vtuntur, Aristoph. in Ran.

Ἀναφορεὺς, έως, ὁ, idem Paralip. c. 5. Exponitur &, lorum. Suid.

Ἀναφορέω in altum erigo, ascendere facio, sursum impono, vel impono sublatum in altum schol. Thuc.

Dec. Ἀντεναφέρω, vicissim refero.

Δυσαναφορητὴς qui difficulter ἀναφορεῖ & excreat. Hesyc. Et δυσανάφορος ὁ νόσος, exp. δυσέκπτυκτος.

Ἐξαναφέρω, reficio & reparo me, conualesco. Plut. in Symp. sept. sap. item suffero, sustineo.

Ἐπαναφέρω, transfero, remoueo, reiicio. Demost. in Aphob. καὶ τότε εἰς ἀλλήλους ἐπαναφέρετε, causam alter in alium reiicit. Sic & apud Aristoph. Item refero, renuncio: vnde apud Xenop. οἱ δὲ πρέσβεις ἐπανέφερον ταῦτα εἰς Ἀθήνας. Item refero, reduco. Hermog. item repeto, conduplico. Ἐπαναφορὰ, nomen schematis apud Rhet. quo ab eodem verbo plures sententiæ initium sumunt. Plut. in Hom. Iul. Rufin.

Συναναφέρω, simul subueho vel eueho. Greg.

Ἀντιφέρω, refero, vel reddo: vnde ἀντεφερόμην. Hesych. expon. ἀντεδιδόμην.

Ἀντιφέρομαι, obuiam me fero, occurro in certamine, obsisto. Il. α. ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι, difficile est contendere cum Ioue.

Ἀντιφερίζω, *idem*: oppono me, obsisto, contendo, vel æquiparo

paro me Hesiod.in Theog. Τοῦδ' ἄπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει Ἔμμεναι Aristoph. ἀντιφερίζεις σὺ Θέμιστοκλεῖ;

Ἀποφέρω, aufero, tollo. Athen.lib.13. βραδέως πίνειν καὶ προσφέρειν καὶ ἀποφέρειν τὴν κύλικα. Liban. ἀποφέρει δ' ἡ νόσος τὸν ἄνθρωπον, hominem de medio tollit. ¶ Item aufero, i. refero reporto. Luc.in Tim. ἀγαπῶντες ἐσθλοὶ τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες. ¶ Item pendo persoluo, vel allatum pendo: vt φόρον ἀποφέρειν τῷ δήμῳ, apud Polyb. ¶ Et generaliter, affero: vt ἀποφέρειν τὰ ὅπλα συνδεδεμένα, apud Xen. Pæd.4. ¶ Item renūtio, designo, nomen alicuius edo. Demost.in Polycl. ἀποφέρειν ναύτας. Interdum &, in album refero: vnde apud Lys. τοὺς ἀποφέροντας ἀναγκαῖον ἦν ὑπὸ τῶν φυλάρχων ἀπεχθάνεσθαι.

¶ Ἀποφέρω γραφὴν, defero aliquem & postulo. Dem.pro cor. ¶ Ἀποφέρω λόγον seu λόγους, rationes ad ærarium refero. Dem.in Timot. & general. rationes refero: apud eundem in Aphob. μεγάλων ἀναλωμάτων λόγους ἀπενήνοχα τι.

Ἀποφέρομαι, itidem reporto, refero: vt δόξαν ἀποφέρεσθαι, apud Herodian. ¶ Item passiuè, auferor, tollor, &c. Dicitur & ἀποφέρεσθαι γραφὴν, apud Æschin. in Ctesiph. ¶ Item expiro, exhalo emano, Plut. Symp.5.

Ἀποφορά, ἡ, ablatio: Aristot. metaph.l.8. ¶ Item lucrum, emolumentum. ¶ Item pensio, pensitatio: propriè, quæ est seruorum. Plut. & Andoc. Dicitur & de stipendio militari, apud eundem. Plut. in apoph. ¶ Item exhalatio, expiratio, effluxio. Plut. symp.5. Interdum significat & graueolentiam: vt apud Diosc. Ἀπόφορος, Hesych. est ἀσθενέστερος, infirmior, imbecillior: quasi oneri ferendo non sufficiens. Idem ἀπόφορα δένδρα dici scribit τὰ μὴ φέροντα καρπὸν, præpositione ἀπὸ obtinente vicem α στερητικοῦ. Item ἀπόφορος, non sufferendus, auersandus. Phal.in ep.ad Agemort. μίασμα ἰδὼν ἀπόφορον.

Διαφέρω, differo, i. in diuersas partes fero, dissipo, distraho, vt qui discerpunt & dilaniant. Æschyl.in Cyclop. διελγὲς αὐτὴ διαφέρει τ' αἴτιον παναρκέτας νόσου βρύειν. Plut.in præcept.san. τὰς ψυχὰς διαφέρειν μήτε δείπνοις μήτε πράγμασι μήτε φροντίσι, animas distrahere & vexare. Item animo verso, agito cogitādo. Idem de Cæsare loquens Rubiconem transeunte, πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ διήνεγκε. Exponitur &, dispono: apud Xen.in Oecon. Item perfero, exporto. Appian. διήνεγκον ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐπὶ τὴν θάλατταν. Interdum, perfero, tolero: vt διαφέρειν τὴν πολιορκίαν, apud Pausan. Sic apud Soph. ῥᾷστα τὸ σὸν διοίσεις. Item differo, discrepo: vt apud Plat.in apol. ὅτοι γυναικῶν οὐδὲν διαφέρουσι. vnde τὰ διαφέροντα dicuntur controuersiæ, dissidia, apud Thuc. ¶ Item antecello, præsto, excello. Xen.Pæd.1. τοσοῦτον διήνεγκε τῶν ἄλλων βασιλέων. Plat. in Apol. διαφέρειν τινὶ τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, re quapiam antecellere vulgus, & quasi ab eo discrepare. Apud eundem ibidem διαφέροντες Ἀθηναίων εἰς ἀρετήν. ¶ Item διαφέρω, conduco prosum. Iustin.Mart. καὶ αὐτοῖς τοῖς Ἰουδαίοις, ἀλλ' ἡμῖν ἡ ἐκ τούτων διαφέρει διδασκαλία. ¶ Hinc διαφέρει, impersonaliter vsurpatur pro interest. Demosth. ᾧ ἐκείνους σωθῆναι μάλιστα διέφερεν, cuius maximè intererat, & cui maximè conducebat vt seruarentur. Sic apud Plat.de rep.l.1. τί δέ σοι τοῦτο διαφέρει;

Διαφέρομαι, differor, i. in diuersas partes feror, iactor, diffundor. Plut.in lib.de exilio, διαφέρονται ὡς ἐπὶ σχεδίας, ταῖς ἐλπίσι, spe, ceu rate quadam, iactantur. ¶ Item neutraliter dissideo, dissentio, discrepo. Plat. in Hipp. min. διαφέρομαι πάνυ σφόδρα. Exponitur &, contendo, ambigo, litigo, apud Aristot. Xen. & Athen.

Διαφερόντως, excellēter, egregiè. Item magis, maximè, vehementer. Plat.

Διάφορος, ὁ καὶ ἡ, differens, diuersus: vt ὁδὸς διάφορος, apud Aristot.de mundo. Item præstans, excellens. Plat. Item conferens, commodus: vnde apud eundem, διάφορος πρὸς σωτηρίαν, ad salutem commodus. Item dissidens, dissentiens. Dem. ἐν τῇ δημαρχίᾳ διάφορος ἐγένετο. Sic & apud Aristot. polit.1. & Paus.in Phoc. Τὸ διάφορον interdum dicitur dissidium, controuersia: vt apud Thuc. Interdum, impensa seu expensa: vt apud eundem & Dionys.Halic.

Διαφορά, ἡ, differentia, discrimen: sæpe apud Aristot. & cæt. philos. Item dissidium, dissensio, controuersia, contentio. Plut.in Cā. διαφορᾶς πρὸς αὐτοὺς γενομένης. Sic & apud Thuc. Plat. &c.

Διαφόρως, differenter, cum differentia. Item diuersè, variè, multifariam. Thucyd.

Διαφορότης, idem cum διαφορά. Plat.

Διαφορέω, idem quod διαφέρω, differo, disiicio, distraho, &c. Eurip.in Bacch. Χεῖρές τε θηρὸς ἄρθρα διαφορούμενα. Item diripio, compilo, spolio: vnde apud Dem. περὶ παραπρ. διαφορουμένης αὐτοῦ τὰς χεῖρας τῶν δῃουμένων. Significat &, excutio: vt equus dicitur διαφορεῖν, apud Suid. Item discutio, digero. Alex.Aphr. διαφορεῖ τὰ περιττώματα.

Διαφοροῦμαι, immodico sudore exhaurior & resoluor. Gal. ἐὰν μὴ διαφορηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ξηροῦ θάλπους.

Διαφόρημα, τὸ quod dissipatur seu disiicitur: παίγνιον. Suid.

Διαφόρησις, dissipatio. item actio discutiendi & digerendi. item dissolutio, resolutio. Gal.

Διαφορητικὸς, discutiendi vim habens, discussorius: vt διαφορητικὰ φάρμακα.

Decomp. Ἀδιάφορος, indifferens, non dissimilis. Et τὸ ἀδιάφορον, quod non refert, quod nihil momenti habet. vt ἀδιάφορον πρᾶγμα, apud Chrysostom. comm. in epist. ad Eph cap.5. Item ἀδιάφοροι, negligentes, & discrimen rerum non attendentes.

Ἀδιαφορία, ἡ, q.d. indifferentia, i. qualitas ea rerum per quā indifferentes habentur: vtitur Cic.ad Att. Ἀδιαφορέω, item aliquam pro indifferente habeo: vel indifferens sum aliqua in re. Exponitur etiam, neglectim transmitto, contemno, non magni pendo. Chrysost.in ep.ad Ephes.c.4. εἰ δέ τις ἀδιαφοροίη αὐτὸς ἂν εἰδέτω. Ἐναδιαφορῶ idem quod ἀδιαφορῶ ἐν. Basil.in mart. Iulittam, ἐναδιαφορῶν ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις ἀλγήμασι.

Δυσδιαφόρητος, cui difficulter succi perspirabili cute digeruntur.

Εὐδιαφόρητος, oppositum præcedenti: apud eundem.

Συνδιαφέρω, cum alio perfero aut sustineo, adiuuo in tolerando. Synes.

Εἰσφέρω, infero, fero intrò, importo, in ep.ad Tim.1.c.6. οὐδὲν εἰσηνέγκαμεν εἰς τὸν κόσμον. Exponitur & ingero. item confero, vt εἰσφέρειν χρήματα, apud Plut.in Publ. quod & absolutè εἰσφέρειν dicitur, apud Dem. pro cor. τί πώποτε τῶν Ἀθηναίων εἰσενήνοχας; item infero seu pendo tributum. Demosth. in Mid. εἰσφέρων ἀπὸ ὑπαρχούσης οὐσίας, tributa pendens. Item infero, inueho: vt Plutar.in Cam. εἰσενηνόχει τοῖς βαρβάροις ἀτυχίας. ¶ Νόμον εἰσφέρω, legem fero, legem rogo, cum populo ago. Athen. ¶ Apud Plat.de leg. εἰσφέρειν εἰς τοὺς νομοφύλακας, exp. referre.

Εἰσφέρομαι, inferor, importor. item ingeror: vnde εἰσφερομένη τροφή, apud Aristot. Dicuntur & χρήματα, item νόμοι εἰσφέρεσθαι. item τὰ εἰσφερόμενα, ea de quibus ad populum aut senatum refertur. Aristot.polit.4. item εἰσφέρομαι, in medium affero, introduco. Dion.Halic. item intrò admitto. Aristot. de somn. & vigil.

Εἰσφορά, ἡ, illatio. item collatio, pensitatio, tributum. Thuc. & Aristot.

Εἰσφρέω, quomodo huc pertineat, vide in Φρέω.

Decomp. Ἀνείσφορος, immunis à tributis & εἰσφοραῖς.

Ἀντεισφέρω, contra infero, seu in locum alius infero. Ἀντεισφέρειν νόμον, legem legi latæ contrariam ferre. Ἀντεισφέρειν τῷ θελήματι τὸ θέλημα, voluntati voluntatem opponere. Naz.

Ἐπεισφέρω, q. d. superinfero & impono, præterea importo. Eurip.in Hippol.coron. τὸ δ' αὖ νεοχμὸν ἐκδοχαῖς ἐπεισφέρει θεὸς κακόν. Ponitur & pro, infero & intromitto: vt Phil.de mun. αἰσθήσεις τὰ φανέντα ἐπεισφέρει τῷ νῷ.

Παρεισφέρω νόμον, legem cum lege & rogationem cum rogatione compono. Demosthen. Exponitur & legem legi contrariam fero.

Προεισφέρω, prior seu ante infero. Greg.

Συνεισφέρω, simul infero, itē simul cōfero. Idem orat.2.in Iul.

Συνεισφορά, exp. collatio, collecta.

Ἐκφέρω, effero, exporto. Greg. loco citato, τοῖς κόλποις τῶν χιτώνων ἐκφέροντας. Item effero, s. funere. Interdum effero, i. diuulgo, enuntio, foras effero. Plut. in Themist. πρὸς οὐδένα τοὺς λόγους ἐξήνεγκε. item profero, do, depromo: vt ἐκφέρειν γραμματεῖον: apud Aristoph. Sic δεῖγμα ἐκφέρειν, specimen edere: apud Demosth. περὶ παραπρ. Dicuntur & fœminæ ἐκφέρειν, quæ vterum ad exactos menses perferunt, & maturum pariunt, apud Aristot. hist.an.l.8. Hinc metaph. apud Plut.in Demetr. κακίας μεγάλας ὥσπερ ἀρετὰς αἱ μεγάλαι φύσεις ἐκφέρουσιν. ¶ Apud Plut. ἐκφέρειν πρὸς τὴν σύγκλητον, exp. ad senatum referre. ¶ Ἐκφέρειν etiam equus dicitur, i. contumaciter auferre sessorem, apud Xenoph. Sic. Iliad.ψ. ὦκα δ' ἔπειτα αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι, præ impetu rapuerunt. Est etiam, è carceribus cursorum exire & cursum auspicari: vt ibidem, ὦκα δ' ἔπειτ' ἔκφερ' Ὀϊλιάδης. ¶ Significat &, pendere, teste Poll.

Ἐκφέρομαι, efferor. Item funere efferor. Antiph. τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἡ ἐξεφέρετο ὁ παῖς. Item auferor, rapior, transuersus agor. Aristot. ἐκφερόμενος ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος. Item actiuè effero Xen. ἐξεφέροντο τὰ ὅπλα εἰς ἀγοράν.

Ἐκφορά, ἡ, elatio, exportatio. Et specialiter, elatio quæ est in funere. Aristoph. in Plut. & apud Lys. Item diuulgatio peruulgatio: vnde Periandri dictum, λόγων ἀπορρήτων ἐκφορὰν μὴ ποιοῦ. Item actio auferendi seu abripiendi: vel, impetus equi sessorem auferentis. Xen. ¶ Exponitur &, proiectura: apud Vitruu.l.3.c.3.

Ἔκφορος, q.d. exportatitius, exportandus. Aristoph.in Plut. Item qui quodam animi impetu velut auffertur & abripitur: concitatus, percitus. Synes. αἰσθάνομαι γιγνόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους ἔκφορος. ¶ Ἔκφοροι κάλοι, funes nautici qui primi sedata tempestate de prora laxantur. schol. Aristoph. ¶ Item ἔκφορος, diuulgatus, elatus in vulgus, proditus. Greg. μὴ ῥιπτεῖν εἰς βεβήλας ἀκοὰς τὰ μὴ ἔκφορα.

Ἐκφόριον, τὸ, quod terra producit seu edit, fructus quem terra edit. Basil. Exponitur &, census: quod pro solo pensitatur, apud Aristot. œcon.l.2.

Ἔκφο-

Ἐκφορέω, effero, exporto, egero. Luc. σὺ δὲ κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν τὸν πλοῦτον ἐκ τῆς οἰκίας.

Ἐκφορέομαι, efferor, &c. Item idem quod ἐκφορέω. Euripid. in Cycl. τὰς τ' ἄρνας ἐξεφορεῖτο. Apud Dem. ἐκφορηθῆναι, exp. pignerari. & ἐκπεφορημένα χρήματα, pignora capta.

Ἐκφόρημα, quod exportatum est seu egestum. Ἐκφόρησις, exportatio, egestio.

Ἐκφορέω. quomodo huc pertineat, vide in Φρέω.

Decomp. Ἀνέξοιστος, quę efferre non licet, non euulgandus [Eust.

Ἀντεκφέρω, vicissim effero seu exporto.

Δυσέξοιστος, elatu seu expositu difficilis. Hesyc.

Ἐπέκφορα, elatio, i. pronunciatio. Gaz.

Εὐέκφορος, dicitur mulier quæ vterum ad exactos menses perfert, & maturum parit, apud Aristot. hist. an. l. 8.

Παρεκφέρομαι, efferor, vel concitor, vel alias afficior. Plut. in consol. τὸ δὲ πέρα τοῦ μέτρου παρεκφέρεσθαι, καὶ συνεκκαίειν τὰ πένθη, παρὰ φύσιν εἶναί φημι.

Ὑπεκφέρω, q. d. subeffero: clàm effero. Item sensim effero. Il. θ. Ἔνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος. Od. γ. Τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι, exp. cum impetu ferebant, vtpote σπουδαίως κινούμενοι. inquit Eust.

Ἐμφέρομαι, feror in. Et simpliciter, feror. Philost. in Heroic. ἐμφερόμενος ἐν πελάγει, delatus per mare. Exp. &, contineor: apud Phil. de v. M. l. 3. ὧ σχεδὸν πάντα τἄλλα ἐμφέρεται.

Ἐμφερής, έος, ὁ καὶ ἡ, similis Soph. ἐμφερὴς ἐμοί, ὀργήν θ' ὅμοιος. Plut. in Per. ἐδόκει Πεισιστράτῳ τῷ τυράννῳ ἐμφερὴς εἶναι.

Ἐμφέρεια ἡ similitudo. Suid.

Ἐμφορέω importo. Plut. ἐνταῦθα τῶν βασιλικῶν ἐνεφόρει τὰ πλεῖστα ἄξια σπουδῆς. Item infligo, incutio: vt ἐμφορεῖν τῷ προσώπῳ πληγάς, apud eundem.

Ἐμφοροῦμαι, repleor, satior, ingurgitor. Herodian. ἐπὰν οἴνου πλείονος ἐμφορηθῶσιν. Et metaph. insolenter & immodice vtor: vt apud Plut. τῆς ἐξουσίας ἄγαν ἐμφορεῖσθαι. Significat & fruor: & apud Iul. & Phalar.

Decomp. Ἀπεμφερής, dissimilis, absimilis. Theoph. l. 8.

Παρεμφέρω similis sum. refero. Diosc. l. 1 παρεμφέρει τῇ Αἰγυπτίᾳ ἀκάνθῃ. Παρεμφερής, idem quod ἐμφερής.

Προσεμφερής, pro eodem: apud Theophr.

Ἐπιφέρω infero, induco. Il. α. Σοὶ κοίλῃς παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει. Sic apud Thuc. πόλεμον ἐπιφέρειν. Et ἐπιφέρειν δουλείαν, apud eundem l. 3. Ἐπιφέρειν, impingere vel obiicere crimen, pro quo & simpliciter ἐπενεγκεῖν dicitur: vt apud Procop. ἐπενεγκών τι αὐτῷ ὅτι δὴ οὐχ ἥκιστα ἀληθίζεται. ¶ Item ἐπιφέρω, impono, superimpono: vt ἐπιφέρειν τῷ νεκρῷ στέφανον, Plut. in Per. ¶ Exponitur & subiicio, subiungo, & d. q. post cætera affero.

Ἐπιφέρομαι, itidem infero, importo, inueho, vt apud Dem. Aristocr. τὴν ἐπιορκίαν ἀπενηνεγμένος τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ καὶ τῷ γένει, admissi periurij piaculum importans. Item profero promo: vt ἐπιφέρεσθαι τὸ βιβλίον, apud Herodian. Interdum, affero: apporto: vt apud eundem, ἕκαστος ἐπεφέρετο οἴκοθεν ἢ ξιφίδιον. ἢ πέλεκυν ἢ δοράτιον. ¶ Ἐπιφέρομαι. (pass.) feror, vel cum impetu feror, irruo. Synes. οἱ μηδένα τῶν ἐρρωμένων ἐπιφερομένων ὑφιστάμενοι. Interdum à tergo irruo: vt apud Xenoph. Pæd. 2. (de aquila insectante leporem) ἐπιφερόμενος ἔπαισεν αὐτόν. Ἐπιφέρεσθαι Dicitur πόλεμος, i. inferri. Sic ἐγκλήματα dicuntur ἐπιφέρεσθαι. Dicitur & is ἐπιφέρεσθαι qui fertur seu vergit in aliquam sententiam, apud Aristot.

Ἐπένεγξις. illatio. Etym.

Ἐπηγκενίδες, tabulæ nauium à puppi ad proram extensæ. Od. ε. dictæ quasi ἐπενεγκίδες, inquit Eust.

Ἐπιφορά, impetus quo aliquis fertur quum irruit: vt ἐπιφορὰ τῶν ἐχθρῶν, apud Polyb. Hinc metaph. de inuectiua oratione dicitur, & cum impetu prolata, apud Hermog. Peculiariter medicis ἐπιφορὰ est humoris impetus in aliquam partem influentis seu fluxio in aliquam partem veluti irruens. Dicitur tamen & ἐπιφορὰ ῥεύματος, apud Gal. τῶν κατὰ τόπ. lib. 4. ¶ Item ἐπιφορά. illatio, quæ assumptionem sequitur in argumentis. Laërt. ¶ Item sententia addita sermoni præcedenti, Hermog. ¶ Item corollarium, τὸ προστιθέμενον τῷ μισθῷ. Poll.

Ἐπίφορος, ferens, perferens: vt ἐπίφορος ἄνεμος, apud Thuc. ventus ferens & secundus, & ἐπίφορον πνεῦμα, apud Paul. & Luc. Dicitur & fœmina ἐπίφορος, vterum ferens, apud Xenoph. & Theoph. de caus. pl. lib. 4. Item ἐπίφορος, procliuis ad aliquid. Et simpliciter, pronus. vt ἐπίφορον χωρίον, in ep. ad Hippocrat. ad Demag.

Ἐπιφορέω, comporto, aggero, cōgero, iniicio: vnde apud Plu. in Num. ἐπιφορουμένης γῆς ἄνωθεν desuper iniecta terra. Significat etiam, infero post cætera, p. stremo loco infero.

Ἐπιφόρημα. vnde ἐπιφορήματα, dicuntur quæ feruntur post primam mensam, bellaria, mensæ secundæ. Athen. l. 14.

Decomp. Εὐεπίφορος. idem quod ἐπίφορος, procliuis ad aliquid, Εὐεπιφόρως: vt εὐεπιφόρως ἔχειν πρός τι pronum esse ad aliquid, facilè ad aliquid ferri: apud Strab.

Συνεπιφέρω, simul infero.

Καταφέρω, deorsum fero. defero. demitto. Phil. de mundo, κἂν ἀφάμενος δᾷδα, πρὸς γῆν καταφέρῃς, ἡ φλὸξ οὐδὲν ἧττον ἀντιβαίνει. si succensam facem in terram demittas. Item deiicio, detrudo. Chrysost. in ep. ad Coloss. ἆρα τὸν διάβολον πῶς ἐπεχείρησε κατενεγκεῖν τὸν Ἀδάμ; Εἰς ὕπνον καταφέρειν, sopire: q. d. in somnum deiicere aut demittere. ¶ Item καταφέρω. adigo, allido, incutio: *quod fit quasi deorsum plagam ferendo.* Luc. σκάπτε ὦ Τίμων βαθείας καταφέρων, altè ligonem adigens. Idem κέκραχθι, κατοίσω καὶ τρίτην, tertiam plagam incutiam. ¶ Interdum ponitur pro φέρω κατά: vt apud Plut. in apophth. καταφέρει ξίφος τοῦ πολεμίου, ensem infert in hostem.

Καταφέρομαι deorsum feror, deferor: vt apud Luc Act. Ap. cap 20. adolescens quidam dicitur κατενεχθεὶς ἀπὸ τοῦ ὕπνου, ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ τριστέγου κάτω. Item pessum eo, sido, mergor: vt ὅταν τὸ ἀπὸ ἐὸν ἐπιπολάζῃ, τὸ δὲ πλῆρες καταφέρεσθαι κάτω dicitur in Geopon. Item deiicior, detrudor, euertor: vt οἰκία κατενεχθεῖσα, apud Chrysost. in comm. ep. 1. ad Cor. Exponitur & neutraliter, ruo, labor: vt apud Hippocr. εἰς τὸ εἰωθὸς πάθος κατηνέχθη. ¶ Interdum καταφέρομαι dicitur pro καταφέρομαι εἰς ὕπνον, vehementiùs obdormisco, in somnum collabor apud Aristot. de gen. an. lib. 3 & Diosc. ¶ Item καταφέρομαι. appello, seu appellor. Thuc. l. 1. καταφέρεται χειμῶνι εἰς τὸ Ἀθηναίων στρατόπεδον.

Καταφορά, lapsus. delapsus: vt καταφορὰν ὄμβρων, in Axioch. Item ictus, allisio: vt καταφοραὶ τῶν μαχαιρῶν, apud Polyb. Et peculiariter. somni vehementis, impetus: vel magna & grauis somnolentia. Diosc. l 6. Gal. meth l. 13. Oratoribus inter accusandum dicitur esse longior spiritus productio Hermog.

Κατάφορος, procliuis, pronus, propensus: vt κατάφορος πρὸς δόξαν Plut. in Them.

Καταφορικός, vehemens, impetu incurrens: vt καταφορικὸς λόγος, apud Chrysost. comm. in 1. ad Cor. c. 15. Καταφορικὸς ὕπνος somnus vehementius incubans. Ægin

Καταφορέω, deorsum fero, defero.

Καταφερής, idem quod κατάφορος, pronus, procliuis: vt καταφερὴς πρὸς τὰ Ἀφροδίσια, apud Athen. pro quo & simpliciter καταφερὴς dicitur apud Laërt. loquentem de Arcesilao.

Καταφέρεια, procliuitas. Athen.

Decomp. Ἐπικαταφορά, astrologis dicitur præceps locus cœli in octauo ab horoscopo signo: seu pars Zodiaci, quæ totidem partibus in demersu occiduum punctum signiferi præcesserit, quot partibus in emersu ἀναφορὰ ab horoscopo relinquitur. Est autem ἀναφορὰ & interdum ἐπαναφορὰ ea pars cœli quæ triginta partibus ab horoscopo distat, in secundo signo existens ab eo in quo horoscopus inchoatur: quasi pars iam emersura. Ἐπικατάφορος, procliuis, pronus. Athen.

Εὐκατάφορος, idem. Aristot. eth. 2. Συγκαταφορίαι, procliuitates. Diog. Laërt.

Συγκαταφέρομαι, simul feror deorsum, simul deferor.

Μεταφέρω, transfero. Item metaphoricè loquor. Aristot. eth. 9.

Μεταφορά, ἡ, translatio. Sæpe de ea translatione de qua à rhetoribus tractatur. Fab. lib. 8. cap. 6. vtitur & Isocrat. in enc. Euag.

Μεταφορικός, translatitius, vsurpatus per translationem, metaphoricus.

Μεταφορικῶς, metaphoricè, per translationem.

Μεταφόρητος, translatilis, qui transferri potest: vt ἀγγεῖον dicitur esse τόπος μεταφόρητος, apud Aristot. phys. 4.

Συμμεταφέρω. (dec.) simul vel vnà transfero.

Παραφέρω, in medium affero, profero, in medium produco. Æschin. in Timarch. τὸν Ἑρμῆν τὸν Ἀνδοκίδου καλούμενον παραφέρει ἐν σχήματι μέρος. Sic παραφέρειν ὄψον, apud Xenop. Pæd. 3. Exponitur &, affero cum alio, vel obiter affero, apud Plat. in ep. ad Dionys. χαίρουσι τὴν Σιμωνίδου συνουσίαν παραφέροντες. Παραφέρειν τὴν χεῖρα manū porrigere. Demosth. Item παραφέρω, deprauo, detorqueo: vt παραφέρει τὸν ὀφθαλμόν, apud Luc. Item transuersum fero, rapio, abripio. Plut. de def. orac. τοῦ χρόνου καθάπερ ῥεύματος ἕκαστα παραφέροντος. Interdum significat, supero: vt apud Aristid. in Panath. ὁ δὲ πάντας βασιλέας παρενεγκὼν ταῖς ἐπινοίαις. ¶ Apud Eurip. in Helen. pro præfero vsurpari videtur, seu à latere fero, quum dicitur, Λαμπάδων μεμνήμεθ', ἃς τετραόροις ἵπποις προχαίζων, παρέφερον, quas præferebam.

Παραφέρομαι, in medium efferor: vnde τὰ παραφερόμενα interdum dicuntur cibi qui in mensam afferuntur, fercula: vt apud Lucian. Item perperam agor, perperam moueor. Aristot. eth. 1. τὰ παραλελυμένα τοῦ σώματος μόρια εἰς τὰ δεξιὰ προαιρουμένων κινῆσαι, τοὐναντίον εἰς τὰ ἀριστερὰ παραφέρεται. Item transuersus auferor, rapior, abripior. Herodian. lib. 8

Παραφορά, error mentis. Gregor. de hom. τὰς γὰρ παραφορὰς ἐκ τῆς μέθης παροινίας γίνεσθαι μεμαθήκαμεν. Interdum additur genit. διανοίας, vt apud Plut. de virtut. mul. & Dioscorid.

Παράφορος, insanus, cuius mens à ratione aberrat: vel animi impos, delirans. vnde παράφορον βλέπειν. efferatis oculis intueri, apud Lucian. Exponitur &, titubans: vt παράφορος

φορ@ γλῶσσα, apud Greg. & Παράφορον βαδίζειν, apud eundem Luc. titubanter incedere.

Παραφόρως, errabunda mente, insanè aut non sana mente vel titubanter.

Παραφορότης, efferatio, Plat. in Tim.

Παραφορέω, in medium affero. item iuxta affero. Hinc παραφορῆσαι, exp. congere, colligere, apud Plat. de leg.

Παρφέρομαι, per syncopen dicitur pro παραφέρομαι: in anth. Epigram. lib. 2.

Decomp. Εὐπαράφορος, qui facilè in malam partem detorquetur. Item qui facilè in mentis errorem seu insaniam incidere potest.

Συμπαραφέρομαι, vnà transuersus auferor, vnà abripior.

Περιφέρω, circumfero. Synes. epist. 123. τῆς ἱερᾶς σὺ καὶ γλυκείας ψυχῆς ἐπὶ μέσης καρδίας ἄγαλμα περιφέρω. Item in diuersum & contrarium fero. Item circumago, reuoluo, redigo: vt apud Appian. μὴ τὴν Ἰταλίαν περιπλέοντες εἰς λιμὸν περιενέγκωσιν, ne ad famem redigerent. Sic apud Plut. in Per. περιενέγκειν εἰς ἑαυτὸν τὰς Ἀθήνας, in suam potestatem redegit. Item traduco, per ora oculosque hominum circumduco. Synes. τὰς πονηρὰ περιενέγκαντι. Item in errorem induco, perturbo: vt in Ecclesiast. Solom. περιφέρει ἡ συμφωνία τ̃ σοφόν.

Περιφέρομαι, circumferor item circumagor, modò huc, modò illuc feror. Exponitur &, vagor, erro, palor. Plut. (de Cicer. proscripto) ἄνω καὶ κάτω περιφερόμενον ὑπὸ τῆς οἰκίας. Idem in Cæs. περιφερόμενος τῷ μεγέθει τῆς τολμωμένων, ἔσχε τὸ δρόμω, magnitudine circumactus.

Περιφορά, circumlatio, circumactio, circumuectio: vt περιφοραὶ τῆς σελήνης, Aristophan. Item ferculorum missus qui conuiuiis apponuntur aut singulis conuiuis aut quaternis. Item obturbatio, erratio, hallucinatio. Gregor. de theol. lib. 2. Eccles. cap. 2.

Περιφορέω, circumfero: circumago. Περιφόρητος, qui circumagi potest, versatilis.

Περιφερής, orbicularis, rotundus: vt λίθος περιφερής, Herodian. l. 5. & περιφερεῖς τράχηλοι, Xenoph.

Περιφερῶς, rotundè, rotunda forma seu orbiculari.

Περιφέρεια, ἡ, rotunditas, rotunda forma Exponitur &, circumflexus, item circumcurrens linea. Aristot. eth. 1. & alibi. Dicitur & de erroribus mentis. Eccles. c. 10.

Πέπερος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Decomp. Ἀπεριφερής, non orbiculatus. Theoph.

Συμπεριφέρω, vna circumfero & circumrapio. Alexan. Aphr. συμπεριφέρων αὐτὴ κινεῖσθε. Συμπεριφέρομαι, vnà circumferor, vnà circumrapior. Luc. τροχῷ ἀθλιος προσδεθεὶς συμπεριφέρεται μετ' αὐτὸ ἀεί. Item comitor, coëo, vnà huc illúcque versor. Athen. φιλικῶς ἀλλήλοις συμπεριφερόμενοι. Item comiter alicui me do & morigerus sum. Laërt. in Socr. κἀγὼ Ξανθίππη χρώμενος τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις συμπεριενεχθήσομαι, morigerabor. Exp. &, vna versor. Συμπεριφορὰ comitatus & frequens huc illucque affectatio. Polyb. l. 6.

Εὐσυμπεριφορος, qui ea vitæ facilitate præditus est, vt paratus sit ad facienda eadem quæ & alij, qui facilem se præbet assessorem. Laërt. in Zen.

Προσφέρω, offero: vt προσφέρειν δῶρα καὶ θυσίας, in epist. ad Hebr. Interdum offero, porrigo: vt προσφέρειν φάρμακον, apud Plut. Et specialiter, ori vel naribus admoueo: vnde apud eundem in probl. sect. 2 ἀναρρινον dicitur ὃ ποιεῖν ὁμοίως δακρύειν προσφερόμενον naribus admotum. ¶ Προσφέρειν ἑαυτῷ τὰς χεῖρας, manus sibi afferre. Polyb. lib. 5. ¶ Προσφέρειν λόγον, inferre sermonem. Herodot. in Thalia. Thuc. l. 3.

Προσφέρεσθαι, dicitur quod offertur. Thuc. l. 2. δῶρα ... τούτου χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ προσεφέρετο. Item quod offertur edendum: vnde τὰ προσφερόμενα, cibus seu cibi, ea quæ essitantur. Aristot. Hinc & προσφέρομαι, exp. cibum sumo, esito, assumo: vnde ἰχθύας προσφέρεσθαι, piscibus vesci, apud Plut. in Alex. Item προσφέρομαι, admoueor, inferor, irruo: Plut. in Galb. προσφερόμενος γυμνῷ τῷ ξίφει. Item congredior, manus consero. Idem, μαλακώτερον τοῖς Ῥωμαίοις προσεφέροντο περὶ τὰς εἰσ...λογίας. Interdū προσφέρεσθαί τινι, est accedere ad aliquid, alicui se adiungere: vt apud Herodot. αἱρέειν ὑμῖν δίδομεν ἡμέας ὁποτέροισι βούλεσθε προσφέρεσθαι. Interdum verò προσφέρεσθαί τινι, dicitur qui se alicui exhibet, qui cum aliquo agit, seu qui se erga aliquid aut aliquem gerit. Demosth. ἐγὼ μὲν οὖν τοῖς ὑμῖν προσενήνεγμαι, talem me erga vos exhibui. sic me vobiscum gessi Plat. in epist. ἵνα πρὸς τοὺς ἄλλους βέλτιον προσφέρῃ, vt melius cum aliis agas. Dicitur & προσφέρεσθαί τινι, & προσφέρεσθαί σε τούτῳ, hac in re erga te gerere vel hac re te prosequi. Plut. in Fab. τὰ λλα τῷ Φαβίῳ προσεφέροντο λαμπρῶς Herodian. l. 4. ... τὰς χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσεφέρετο αὐτοῖς, quibus eos prosequebatur. ¶ Προσφέρομαι, exp. etiam vtor, seu tracto: vt ἵπποις προσφέρεσθαι: apud Xen. Pæd. 8. ¶ Actiuè etiam sumitur pro adhibeo, admoueo. Plat. de rep. l. 8. κἂν ὁτιοῦν ὀλίγον δουλείας τις προσφέρηται, ἀγανακτεῖν καὶ μὴ ἀνέχεσθαι.

Προσφορὰ, oblatio: id quod offertur. Act. Ap. 21. Rom. 15. & alibi in nouo Testam. Item admotio, adhibitio. ¶ Item cibi assumptio: interdum &, cibus: apud Theoph. ¶ Exponitur Spiritus: apud Antiphon. Item προσθήκη, πρόσοδος, Suid. ¶ Item probrum, vituperatio, insectatio: & q. d. vitiorum ob oculos positio, Polyb.

Πρόσφορος, commodus, aptus, conueniens, vtilis. Aristoph. in Vesp. γέροντι πρόσφορον Εὐρίπης ἀτεχνῶς φάρμακον στραγγουρίας. Plut. in Per. ὀφθαλμοῖς χρόα πρόσφορος. Πρόσφορος δικαστής, de eo qui iurisdictionem habet, in Pand.

Προσφόρως, commodè, conuenienter, vtiliter. Theophrast. de caus. plant. l. 4. c. 8.

Προσφερής, idem quod ἐμφερής, similis. Eur. in Helen. Item idem quod πρόσφορος, Herodot.

Πρόσιμα, quod offertur, adhibetur, aut assumitur Hippoc.

Decomp. Ἀπρόσφορος, incommodus, non conueniens. Apud Eur. in Iph. Aul. τοῖς ναυβάταις ἀπρόσφοροι dicuntur insulæ ad quas non sine periculo nautæ appellere possunt.

Ἀπρόσιστος, intolerandus, non ferendus. Æsch. Ἀπροσίστως, intolerabiliter, ita vt sufferri nequeat. Isocr. in Euag.

Εὐπρόσφορος ἐν λόγοις, facundus, disertus. Herodian. l. 8.

Εὐπρόσοιστος, allatu facilis. Item accessibilis, peruius, expositus Polyb.

Προφέρω, profero in mediū affero, exhibeo, promo, depromo: Il. ε. Σπεύσομεν ὄφρα νέκυιν περ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν. Greg. εἰς φῶς προσενέγκωμεν, ὥσπερ τινὰ τόκον. Interdū exp. promo, depromo: vt ἐκ ταμιείου προφέρειν. Hoc. Interdū, allego, cito: vt quum dicitur προφέρειν νόμους apud Xen. Itē obiicio, crimini obiicio. Il. γ. Μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσῆς Ἀφροδίτης. Sic τὴν ξενίαν προφέρειν. Æsch. Item enuntio, loquor. Greg. ¶ Item neutraliter, præsto, antecello, anteeo. Herodot. προφέρειν πλήθει Ἀθηναίων. Eur. in Med. προφέρω σ' εἰς εὐτυχίαν. ¶ Apud Hesio. in Erg. Ἠὼς γάρ τε φέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου, quidam exp. incrementum confert & viæ & operi alij, promouet; videtur propriè sonare vlterius fert, seu portat.

Προφέρομαι, (Actiue) profero, i. allego. Xen ἀλλὰ τ̃ βασιλικῶν νόμων προφερόμενος, ... δίκαιως ἀπεργάζεσθαι. Item obiicio vt προφέρεσθαι ἀσέβειαν, Poly. Item enuntio. Hermog. & Themist. ¶ Item infero: vt καλλιστεῖα προφέρεσθαι. Il. γ. ¶ Passiuè προφέρεσθαι dicuntur quæ enuntiantur: vnde apud Herodian l. 7. τὰς διὰ φωνῆς καὶ γλώττης προφερόμενα.

Προφερής, ἐθς, ὁ καὶ ἡ qui est prouecta ætate. Æschin. in Timar. ἔτι γὰρ νέοι ὄντες, προφερεῖς καὶ πρεσβύτεροι φαίνονται. ¶ Item præstans: vnde comparat προφερέστερος, & superl. προφερέστατος, apud Hom. & Arat. [Herodian. l. 1.

Προφορὰ, prolatio pronūtiatio: vt προφορὰ ῥημάτων, apud

Προφορικὸς λόγος, sermo qui in enuntiatione consistit, qui profertur. Plut. & Philo.

Πρόφορος, dicitur humor cruentus & aquosus intra membranas quibus fœtus continentur. Aristot. hist. an. l. 7. c. 7.

Προφορέομαι, tramam filúmque duco atque reduco. vnde pro vltro citróque cursito ponitur. Aristop. Ἀπολῶμεν ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω.

Συμφέρω, simul fero, simul porto adiuuo in ferendo. Xenoph Pæd. 4. ὅ,τι ἂν ἴδιον ὅπλον φέρῃ, τ̃ ἵππον τ̃ συμφέρῃ. Interdū comporto, conueho: congrego in locum quempiam. vt συμφέρειν χρήματα, apud Thucyd. & συμφέρειν τῆς τέχνης τὰ πολλὰ θεωρήματα apud Synes. de insomn. ¶ Item cōfero, vtilis sum. Thuc. ὅτῳ ξυνενήνοχασι οἱ αὐτοὶ χαίρει καὶ τοῖς τῆς πόλεως ἐχθροῖς. Vnde συμφέρει interdum impersonaliter ponitur pro, confert, expedit. vt Plat. de rep. l. 1. συμφέρει αὐτῷ πλέον. Hinc & particip συμφέρον, sæpe nominis vim obtinens Dicitur enim τὸ τῇ πόλει συμφέρον à Dem & τὸ τῶν ἐχθρῶν συμφέρον, apud eundem in orat. pro cor. ¶ Significat & idem quod συμφωνεῖν, teste schol Arist. ¶ Item quadro, competo, Soph. ¶ Item pareo, obsequor: apud eundem in Elect. συμφέρου τοῖς κρατοῦσι.

Συμφέρεσθαί τινι, dicuntur quæ simul feruntur & mouentur. vt τῷ ἡλίῳ συμφέρεται. Plut. in Sol. & metaph. qui alicui assentiuntur seu cum eo sentiunt. vt Plat. de rep. lib. 6. ἐγωγ' ἂν τῇ Σπάρτῃ συμφεροίμην. Sic τοῖς παροῦσι συμφέρονται, qui præsenti rerum statui acquiescunt, & sorte sua sunt contenti. Dicuntur & συμφέρεσθαί τινι, qui conueniunt aliquem & cum eo congrediuntur apud Plat. & Herodot. Item qui confligunt cum aliquo & manus conserunt. Plut. in Sol. περὶ ἣ συμφέρεσθαι τοῖς Μεγαρεῦσι. ¶ Συμφέρομαι τοῖς πολλοῖς, vnus sum è multis. Plut. ¶ Item συμφέρομαι, euenio, contingo Idem in Cæs. τοιαύτης ἀρχῆς τῷ Καίσαρι συνηνέχθη κατὰ τ̃ οἶκον, euenit. Sic & apud Herodot. Thuc. Luc. & Arrian.

Συμφερόντως, commodè, vtiliter. Dem. in Mid.

Συμφερτὸς, collatitius. Il. ν. Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν. Exponitur &, congestus, confertus. Pro eodem dicitur & συνοιστός, Eust.

Συμφορὰ, collatio congestio. Luc. in Lexiph. τὸ μὲν δὴ δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν, cœna erat collatitia. Item quod accidit, casus, euentus. vt συμφοραὶ βίου, apud Soph. Plerunque pro infelici euentu, fortuna aduersa quæ accidit, calamitate, infortunio: at passim apud Eurip. Xen. Dem. &c. Interdum & fortunam

fortunam prosperam denotat: vt apud Eust. ἐπὶ συμφοραῖς γεγηθὸς μοι ἦπερ δακρύων ὀμμάτων ἄπο.

Σύμφορος, vtilis, commodus. Aristoph. in Vesp. παρέχων. Ὁ δὲ πρεσβύτῃ ξύμφορα. Exp. & aptus, conueniens. Theogn. Οὔτοι συμφορόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι. ¶ Item, qui simul versatur assecla, comes: vt λιμὸς dicitur esse σύμφορος ἀνδρὶ ἀεργῷ, apud Hesiod. in Erg.

Συμφόρως, commodè, vtiliter. Isocr. Xen.

Συμφορέω, confero, comporto, conueho accumulo. Thuc. l. 6. λίθους καὶ ξύλα ξυμφορούντες. Dem. pro cor. σκώμματα καὶ λοιδορίας συμφορῆσαι.

Συμφορεῖσθαι, actiuè aues dicuntur, quum nidos construunt. Aristot. Passiuè verò, quod congeritur & comportatur: vt καλιὰ ἐκ δένδρων συμπεφορημένη, apud Luc.

Συμφόρημα, quod congestū est, congeries. Plut. de prim. frig.

Συμφόρησις, actio congerendi, coaceruatio. Et pro συμφόρημα, multitudo collecta. Idem in Per.

Συμφορητὸς, congestitius, congestus. Luc. Aristot. polit. l. 3.

Decomp. Ἀσύμφορος, incommodus, inutilis, damnosus. Hesio. in Erg. Plat. de rep. l. 2. Ἀσυμφόρως, inutiliter, damnosè. Xenop.

Βαρυσύμφορος, graui calamitate pressus. Herodot.

Ὑπερφέρω, fero super vel vltra transueho: Thuc. l. 3. ὑπερενεγκόντες τὸν Λευκαδίων ἰσθμὸν τὰς ναῦς, quum naues transuexissent. ¶ Item præsto, antecello, anteeo. Isocr. ὑπερενεγκὼν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Plut. in Rom. ὑπερφέρει μεγέθει πάντας. Et cum genit. pers. & dat. rei, apud Thuc.

Ὑπερφέρομαι, idem. Herodot.

Ὑπερφερὴς, præstans, vnde ὑπερφερέστερος & ὑπερφερέστατος.

Ὑποφέρω, suffero, sustineo, fero, tolero. Xeno. in Oecon. εἰ ἐφοραῖς ... τοσαύτας ἐπιτάξειεν ὅσας ἂν ῥᾳδίως ὑποφέροι. Item pro simplici φέρω: vt ὑποφέρειν ὅπλα, apud eundem. Exp. & occultè fero. ¶ Item aufero pedem, vestigium fallo: vnde χωρία ὑποφέροντα, dicuntur quæ vestigiū fallunt præ lubricitate, teste Poll. Item aufero, rapio, abripio. Aristid. ὁ λόγος γὰρ ὥσπερ ῥεῦμα φέρων ὑπήνεγκε βίᾳ. ¶ Item subduco, eximo. ¶ Item obiicio, exprobro: idem quod προφέρω more Atticorum: vt apud Herodian. εἴ τι ὑποπτεύοιτο, ἑτέροις ὑποφέρειν τὸ ἔγκλημα δεῖ. Exp. & deduco: vt ὑποφέρειν εἰς διόρθωσιν, Plut. in Lyc. ¶ Apud Aristot. hist. an. l. 8. τὰ ἐπίτεια σκέλη ἐσφίλκυσιν ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθια, καὶ ὑποφέρουσιν ὥστε ἀλλήλοις συγκρούεσθαι, exp. crura posteriora inter se titubante gressu colliduntur.

Ὑποφέρομαι labor, decido. Appian. de bello ciuil. l. 2. ἐκ φιλοτιμίας εἰς πενίαν ὑπενηνεγμένος. Vnde ὑποφερόμενον dicitur quicquid labascit, aut titubat, nec firmiter situm est, sed pessum ire videtur: Plut. in Sert. Κίννας δὲ νεανιεύων ὑποφερόμενον ἀνεκαλεῖτο τὸν Μαρίου στάσιν, labantem Marij factionē reparabat. ¶ Item abripior, abducor, vehementer inclinor: Plut. in Coriol. ἐξέπιπτον αὖθις οἱ πολλοὶ τῆς πρὸς Μάρκιον δυνάμεως εἰς τὸ νεμεσᾶν καὶ ὑποφερόμενοι. Est etiam, subducor, eximor. Il. ε. τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέροντο, parum à morte absunt. Exponitur &, recedo, apud Aristotel. in lib. de gressu animalium.

Ὑποφορὰ, obiectio. ¶ Apud Alex. Aphr. & Diosc. ὑποφοραὶ, dicuntur profunda & subducta vlcera quæ dehiscunt in fistulam, vlcera cauernosa.

Decomp. Ἀνθυποφέρω, per sermonis exceptionem obiicio: refero, replico Chrysost. in ep. 1. ad Corinth. cap. 13. ἐρωμένῳ σου ... fero ... Ἀνθυποφορὰ subiectio: schema rhet. ... τῆς ταῦτα ἡμῖν ἀνθυποφέροντας.

Δυσυποιστος, qui ægrè sufferri potest, ægrè tolerabilis.

Composita sine præpositione: ac primùm retinentia φερ.

Ἀναφερὴς, qui sursum fertur, superna petens. Aristot. & Damasc. Exponitur &, accliuis.

Ἀναφέρεια, vis illa seu natura petendi superna: aut actio ipsa petendi superna. Exponitur etiam, accliuitas. Alex. Aphr.

Ἄφερτος, non ferendus, non tolerandus: vnde ἀφερτέρος & ἀφερτότατος, irregulariter ex eo formata: apud Greg. in tragoed.

Ἀφέρτεροι, expon. etiam, inferiores & oneri ferendo impares. Hesych.

Εὐθυφερὴς, in rectum tendens, rectus. Plat.

Ἰσοφαρίζω, (dictum quasi ἰσοφερίζω) æquiparo, adæquo, par sum. Il. ζ. Hesiod. in Erg.

Κατωφερὴς, qui deorsum fertur, qui deorsum propendet. Exponitur &, decliuis: vt κατωφερὴς ῥοπὴ, apud Alex. Aphr.

Κατωφερῶς, deorsum, & in præceps. schol. Aristoph.

Κατωφέρεια, pronitas qua aliquid deorsum fertur, & ad ima tendit.

Οἰνοφερὴς, procliuis ad vini potum, vinosus. Hesyc.

Composita ε in ο mutantia, itidem sine præpositione.

Ἀγκαλιδοφόρος, seu ἀγκαλιδηφόρος, qui manipulos portat seu fasciculos. Et generaliter, baiulus. Poll.

Ἀγκαλιδοφορεῖν, manipulos portare seu fasciculos, baiulum esse.

Ἀειφόρος, ὁ, ἡ, καὶ ἡ, semper ferēs: & peculiariter, semper ferens fructus. ¶ Item semper virens & germinans. Hesych. ex Sophocl. Telepho.

Ἀθλοφόρος, ὁ, ὁ, præmium certaminis ferens, victor in certamine: Herodot. l. 2. Il. χ. Dicitur & ἀεθλοφόρος, Il. λ.

Ἀκανθοφόρος, spiniger, spinas gerens, seu aculeos, vel spinas ferens, vt ἀκανθοφόροισιν ἄρπαις, apud Greg.

Ἀκανθοφορέω, spinas gero.

Ἀκεσφόρος, remedium afferens, salutaris: vt σταλαγμὸς γοργοῦς αἵματος ἀκεσφόρος νόσων, apud Eurip. in Ione.

Ἀκρατοφόρος, qui meracum fert, vel ad meracum ferendum aptus: vt κυλίκιον ἀκρατοφόρον, apud Poll.

Ἀμνοφόρος, agnum ferens, agnum in vtero gestans. Theocritus idyll. 11.

Ἀμφορεαφόρος, amphoræ gerulus, qui amphoras baiulat mercede conductus. Menand.

Ἀμφορεαφορέω, amphoram baiulo seu porto. Et metaph. baiulo veluti amphoram. Aristoph. in Heroib.

Ἀνεμοφόρητος, à ventis distractus, à ventis in diuersas partes latus.

Ἀνθοφόρος, floriger, florigerus. Pro quo dicitur & ἀνθεσφόρος, apud Eurip. in Bacch. item ἀνθηφόρος in Epigr.

Ἀνθοφόρια, Proserpinæ festum, nomen habens ex eo quòd Pluto eam rapuisset legendis floribus intentam. Scribitur etiam ἀνθεσφόρια.

Ἀνθοφορέω, flores fero, vel gero. Item flores comporto seu conueho. Diosc. in præfat. l. 1.

Ἀνωφορος, idem quod ἀνωφερής. Dionys. Areop.

Ἀρρηφόρος, qui nefanda & arcana gestat: quasi ἄρρητα φέρων, teste Hesych. & Etym.

Ἀρρηφορία, (quasi ἀρρητοφορία) gestatio arcanorum: nomen festi apud Athenienses quod ex arcanis sacris constabat: apud eosdem.

Ἀρρηφορεῖν, secreta illa & arcana sacra gestare: Harpocr. ex Dinarcho. Etym. & Suid.

Ἀρτοφόρον, τό, vas quo panis fertur, panarium. Athen. l. 4.

Ἀσπιδοφόρος, & ἀσπιδηφόρος, clypeum gestans. Eurip. in Bacch.

Ἀστραπηφόρος, fulgura ferens. Apud Eurip. in Bacchis vers. 3. Semele dicitur λοχευθεῖσ' ἀστραπηφόρῳ πυρί, igne fulgureo.

Ἀστραπηφορέω, fulgura fero. Aristoph. in Pace.

Ἄφορος, minimè ferax, infertilis, sterilis. (Plut.

Ἀφορία, ἡ, infœcunditas, sterilitas. Plat. Plut. de Socr. dæm. &

Ἀφόρητος, intolerabilis. Luc. Ἀφορήτως, intolerabiliter, grauiter, vel grauissimè.

Βαϊφόρος, qui ramum palmæ gestat. nam βαΐς siue βάϊον, est ramus palmæ arboris.

Βαλανηφόρος, glandiferus: vt βαλανηφόροι φοίνικες, apud Athen.

Βιβλιοφόρος, librum ferens, tabellas ferens: tabellarius. Et pro eodem βυβλιοφόρος. Poll.

Βρυοφόρος, (q. d. musciferus) musci fertilis. Theoph. de caus. pl. l. 1. c. 5.

Γερασφόρος, præmium vel præmia ferens seu capiens. Hesych.

Γραμματοφόρος, vel γραμματηφόρος, literarum lator, tabellarius. Polyb. Plut. Luc.

Δᾳδοφόρος, qui tædam seu facem gestat. Plut. ad Color.

Δᾳδοφορέω, tædam fero. Theophrast. hist. pl. l. 9. c. 2.

Δαιμονοφόρητος, qui à dæmone agitatur, dæmoniacus.

Δασμοφόρος, tributi pensitator, tributarius.

Δασμοφορέω, tributum pensito.

Δαφνηφόρος, lauriger, laureatus: Pro quo dicitur & δαφνοφόρος, apud Plut. & Herodian.

Δαφνηφόρως, cum lauru, seu laurea.

Δαφνηφορέω, laurum fero, seu laureatus. Idem l. 2. & 3.

Δειπνοφόρος, cœnam ferens, aut ad cœnam ferendam comparatus. apud Lys. Poll. & Suid.

Δειπνοφορία, cœnæ portatio. Poll. ex Isæo.

Δενδροφόρος, arboriferus, arborum ferax. Athen. l. 14.

Δερματοφορέω, pellem seu pelles gesto, pellibus amictus sum.

Διφόρος, biferus, bis anno fructum ferens. vt διφόρος συκῆ, apud Aristotelem.

Διφορέω, biferus sum, bis fructū fero. Theophr. de caus. pl. l. 2.

Διφορεῖσθαι, dicitur λέξις aliqua apud grammaticos, i. duobus modis efferri, vel scribi.

Διφροφόρος, vel διφρηφόρος, qui sella lecticaria aliquem gestat. Plutarch. Athen. lib. 12.

Διφροφορέω, sellam lecticariam fero. Athen. l. 6.

Διφροφορεῖσθαι, sella lecticaria gestari. Herodot.

Δορυφόρος, spiculator, satelles hastatus, satelles. Xen. Pæd. 8. Plat. in Artox. Pro eodem dicitur & δορατοφόρος. (Plat.

Δορυφορία, ἡ, satellitium.

Δορυφορικὸς, ad satellites pertinēs: vt δορυφορικὴ οἴκησις apud

Δορυφορέω, stipo comito vt satelles. Thucyd. 1. Plut. de frat. char. Item metaph. stipo, assector: vnde apud Isocr. in Helen. τῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δορυφορούμενος. Item tueor protego, tutum ab omni violentia iniuriáque præbeo. Dem. contra Timocr. Item seruio, cum dat. apud Basil.

Δορυφόρημα, satellitum hastatorum comitatus. Plut. in Artox. Luc. de hist. scrib.

Ἀδορυφόρητος, (*dec.*) satellitibus hastatis non stipatus, qui stipatoribus non vtitur. Aristot. Polit. 5.

Δροσοφόρος, roriferus.

Δυσφόρος, portatu difficilis. Item qui non facilè tolerari potest, molestus, grauis. Eur. in Alc. ταῦτα μὲν φέρειν ἀνάγκη, καί περ ὄντα δύσφορα, vtitur & Plut. in lib. de Herodot.

Δυσφόρως, ita vt vix portari possit. Item molestè, ægrè, iniquo animo Herodian. l. 4. & 6.

Δυσφορία portandi seu tolerandi difficultas.

Δυσφορέω, difficulter porto vel tolero. Et metaph. ægrè fero, indignor. Herodian. l. 5.

Δυσφορέομαι, idem Xen. Pæd. 2.

Δυσφόρητος, latu, toleratúque difficilis. Hesych. Apud Gal. ad Glauc. l. 2. δυσφόρητος ὄγκος, exp. tumor qui non facile resoluitur.

Ὑποδυσφορέω. (*dec.*) subirascor, indignor. Plat. epist. 9.

Δωροφόρος, dona ferens. Athen. l. 6.

Δωροφορία, munerum oblatio.

Δωροφορέω, munera fero seu offero. Greg. in genethl.

Εἰδοφορέω, speciem gero, repræsento.

Ἐλαιοφόρος, oliuiferus, oliuarum fertilis: vt ἐλαιοφόρος ὄχθος, apud Eurip. in Herc. fur. & ἐλαιοφόρος χώρα, apud Theophrast. de caus. plant. l. 2. Item ad oleum ferendum aptus: vt ἐλαιοφόρον ἀγγεῖον.

Ἐναρφόρος, (per syncopen pro ἐναροφόρος) spolia ferens, exuuias ferens, & *per consequens* bellicosus, bello strenuus: epitheton Martis apud Hesiod. in Asp. Ἐναροφόρος, idem, in Epigr.

Ἐνιαυτοφόρος, annuum fructum ferens.

Ἐνιαυτοφορέω, annuum fructum fero, vel anno fructum fero.

Παρενιαυτοφόρος, (*dec.*) alternis annis fructum ferens. Theop. de caus. pl. l. 1. c. 24.

Ἑξάφοροι qui seni aliquod onus gestant. Vitruu. l. 10 c. 8. Ἑξάφορον dicitur lectica quæ à sex seruis gestatur.

Ἐπετειοφόρος, qui in singulos annos fructificat, annuatim fructum ferens. Theoph. ibidem.

Ἐπετειοφορεῖν, in singulos annos fructum ferre.

Ἐπιστολιαφόρος, qui epistolia fert, tabellarius, tabellio. Xenoph. Hellen. 6.

Ἐριοφόρος, laniger seu lanifer: vt ἐριοφόρα δένδρα apud Theoph.

Εὐθυφορεῖσθαι, in rectum seu recta ferri: vnde εὐθυφορούμενον σῶμα, apud Procl.

Εὔφορος, portatu seu toleratu facilis. Et actiuè, qui facilè portare potest: vel qui ferendo est. Interdum agilis, expeditus: vnde εὐφορώτερον σῶμα. Exp. etiam, ferax, fertilis. Herodian. l. 1.

Εὐφόρως, ita vt facilè portetur seu toleretur. Alexan. Aphr. probl. 2. Exp. & simpl. leuiter, facilè: apud Hipp. l. 1. aphor. 2.

Εὐφορία, q. d. portandi facilitas. Gal. Item fertilitas, feracitas. Phil. de vita M. l. 3.

Εὐφορέω ferax sum, vberes fructus affero. Lucæ c. 12.

Εὐφόρητος, portatu seu toleratu facilis, tolerabilis.

Ἑωσφόρος, lucifer: stella auroræ seu lucis prænuntia: vnde eam secum ferre creditur. Il. ψ.

Ζυγηφόρος, iugum ferens: vt ζυγηφόρος πῶλος, apud Euripid. in Herc. fur.

Ζωηφόρος, vitam afferens, salutaris: vt ζωηφόρος ἀήρ, apud Themistocl.

Ζωοφόρος, idem: vt ζωοφόροι ἄνεμοι, in Epig. ¶ Item sic nominatur Zodiacus circulus, Latinis signifer, à duodecim animalium effigiebus quas gestare fingitur, Apud Arist. de mun. & Procl. in l. hær. ¶ Vitruuio sic dicitur pars illa in columnis inter epistylium & coronidem, præ puluinatis sæpe figuris visitur ornamentisque diuersis instructa.

Θεοφόρος Deum ferens. vt θεοφόρα ὀνόματα, quæ à diis desumpta alicui indita sunt. Athen. lib. 11. Θεόφορος, qui diuino motu fertur, numine afflatus, Damasc.

Θεοφορία, ἡ numine afflatus seu numine afflatum esse.

Θεοφορέομαι, diuino numine correptus agor, diuino spiritu feror. Phil. de v. M. l. 1. & 3 Item in malam partem, malo seu fanatico spiritu agor.

Θεοφόρητος, qui numine agitur, Plut. de discern. adul. ab am.

Θεοφορήτως, numine diuino agente, diuino instinctu.

Θεσμοφόρος, legislator. Nonn. & in Epigram. Interdum Cereris est epitheton, vtpote quæ inuento frumento prima quoque leges inuenisse & dedisse mortalib. fingatur: apud Orph. in Argon. Herodot. & Paus. in Bœot.

Θεσμοφορία, festa quæ in Cereris honorem agitabantur. Aristoph.

Θεσμοφοριάζω, sacra legiferæ Cereris celebro. Xen. Hell. 5.

Θυρεοφόρος, scutifer, qui gestat id clypei genus quod θυρεὸς appellatur. Plut.

Θυρσοφόρος, thyrsifer, thyrsum gestans: in Epig. & apud Athen. l. 10.

Θυρσοφορία, thyrsi gestatio.

Θυρσοφορέω, thyrsum gesto. Eurip. in Bacch.

Θωρακοφόρος, qui thoracem gestat, thoracatus. Xen. Pæd.

Ἱεροφόρος, sacriferus, qui sacra fert.

Ἰσοφόρος, æquale ferens seu æqualem partem. Od. ε.

Καλαμοφόρος, calamum seu arundinem gestans. Xeno. Hellen. 2. Dicitur & καλαμηφόρος pro eodem.

Καλαμηφορεῖν, calamum gestare, apud Them.

Κανηφόρος, canistrum gerens. Pro quo Doricè κανηφόρος, apud Theocr. Idyl. 2.

Κανηφορεῖν, canistrum ferre. Plut. in amat. narr.

Καρποφόρος, fructiferus: vt καρποφόροι γύαλοι Δηλίας. Euripid. in Iph. Taur.

Καρποφορία, actio ipsa fructus ferendi: aut fructuum vbertas. [Naz.

Καρποφορέω, fructum fero. Theoph. hist. pl. l. 3. c. 6. Item produco veluti fructum, sequente accusat. apud Greg. in orat. de Cypriano.

Καταφόρος, idem quod καταφερής. Al. Aphr.

Κερατοφόρος, corniger, cornutus. Aristot. de part. anim. l. 5. Pro eodem dicitur & κερασφόρος. apud Eur. in Phœn. & κεροφόρος, apud eundem in Bacch.

Κερατοφορέω, corniger sum, cornua gero. Aristot. ibidem.

Κεραυνοφόρος, qui fulmen fert, fulmen gerens. Plut. in Alcib.

Κερκοφόρος, qui caudam gerit, caudatus.

Κηρεσσιφόρητος, qui à lethifero fato fertur, quem funesta fata adferunt, seu secum adducunt. Il. θ.

Κισσοφόρος siue κιττοφόρος, hedram gerens, hederaceam frondem gestans. illud apud Dionys. de situ orb. hoc apud Demosthen. pro cor.

Κισσοφορέω, siue κιττοφορέω, hederam gero, vel hederæ frōde corymbisve redimitus sum, vt bacchantes. Plut. de educ. lib.

Φιλοκισσοφόρος, (*Decomp.*) amans hederæ gestandæ, qui delectatur hederaceis frondibus gestandis. Eur. in Cyclop.

Κιστοφόρος, cistifer, qui cistam seu capsulam gestat. Suid. Item nūmi species, sic dicti è canephoris virginibus, quæ Palladi ministrabant, seu ab imagine alicuius qui cistam ferebat, in eo expressa. apud Cic. & Liu.

Κλοποφορέω, furto aufero, furtim expilo. Genes. c. 3.

Κνημιδοφόρος, qui ocreas seu tibialia gestat, tibialibus indutus.

Κοντοφόρος, qui contum gestat, conto armatus. Luc. in lib. de scri. hist.

Κοπροφορέω, stercora fero. Itē stercus ingero, stercus inijcio. Aristoph.

Κοτινηφόρος, oleastros ferens: vt κοτινηφόρον ὕδωρ, apud Bion. Idyll. 4.

Κουκιοφόρον δένδρον, arbor crucifera, de qua Theop. hist. pl. l. 4. c. 3.

Κραδηφορία, ἡ, gestatio ramorum, seu ramorum ficus. Plut. Sympos. lib. 4.

Κριθοφόρος, hordeum ferens seu hordei ferax.

Κριοφόρος, arietem gestans: sic cognominatus fuit Mercurius apud Tanagræos, quòd pestiferum morbum ab ipsis propulsâsset ariete circum mœnia ciuitatis portato, teste Paus. in Bœot.

Κυκλοφορέω, in orbem ago.

Κυκλοφορέομαι, in orbem agor vel feror. Aristot. de mundo.

Κυκλοφορητικός & κυκλοφορικός, talis qui orbem circúmque ferri queat: orbicularis. Plut. & Areop.

Κυκλοφορητικῶς, more eorum quæ in orbem circumque feruntur. Athenag. in apol.

Κυκλοφορία, rotatio, in orbem circumactio, motus quo aliqua in orbem circumque feruntur Aristot. metaphy. 9.

Κυοφορέω grauida sum, vterum fero. Luc.

Κυοφορία, tempus quo mulier fert vterum.

Κωνοφόρος, conum ferens, conifer. Suid. ex Epigr. καὶ θύρσον χλωρὸν κωνοφόρον κάμακα. Est etiam arbor assimilis pinui: apud Theoph. hist. pl. l. 3 c. 10.

Λαμπαδηφόρος, qui facem seu lampadem gestat. Pausan.

Λαμπαδηφορία, lampadis gestatio. Itē certamen illud quo lampada gestantes cursu contendebant. Herodot. in Vran.

Λαμπαδηφορέω, lampadem gesto, lampadam gestans cursu certo.

Λαμπροφόρος, splendidam seu candidam gerens vestem. Item lucernam ferens. Suid. ex Aristoph.

Λαμπροφορία, splendidæ vestis gestatio. Greg.

Λαοφόρος, populos ferens. Λαοφόρος ὁδός, via publica seu peruulgata à crebra multitudine quæ per eam commeat. Sic λαοφόρος ἐκτροπή, apud Eur. in Rheso.

Λεωφόρος, idem: vt λεωφόρος ὁδός, apud Herodian. l. 8. & Phil. de v. M. lib. 1.

Λευκοφόρος, albam seu candidam vestem ferens, albatus, candidatus. Epig. l. 2.

Λογχοφόρος, qui lanceam fert.

Μαχαιροφόρος, qui gladium gestat, gladio cinctus. Thuc. l. 2. & 7.

Μηλοφόρος, q. d. mala ferens seu gestans: vnde μηλοφόροι apud Athen. sunt regis Persarum satellites aurea mala gestantes ἐπὶ τῶν στυράκων.

Μηλοφορέω, mala gesto. Theocr. in Epigr.

Μισθοφόρος, qui aufert mercedem seu capit. qui mercede aliquid facit: vt μισθοφόροι μαχλάδες, in Epig. & μισθοφόροι στρατιῶται, apud Dem. qui interdum absolutè μισθοφόροι dicuntur: vt apud Thuc. l. 1. & Herodian. l. 2.

Μισθοφορέω, mercedem capio, quæstū facio. Aristop. in Vesp. Item æra mereo, stipendia facio, Thucyd. & Plut. in apophth.

¶ Item

Item transitiuè, stipendia persoluo, stipendia numero. Phalar. στρατιὰν ἐπ' ἐμὲ μισθοφορεῖς.

Μισθοφορικός, qui mercenariorum est, seu militum æra merentium: aut qui stipêdia facere solet. Et τὸ μισθοφορικὸν, idem quod μισθοφόροι στρατιῶται. Plut. in Artox.

Μισθοφορία, ipsa actio seu merendi: aut genus vitæ quo quis stipendiatur. At μισθοφορά est id ipsum quod mercedis loco aufertur: ipsa merces, salarium. Thuc. Isocr. ad Philipp.

Καταμισθοφορέω (dec.) in stipendia militum exhaurio, Æsch.

Μυριοφόρος ναῦς, dicitur de naui oneraria & prægrandi: apud Phil. de mundo.

Ναυσιφόρητος, qui naui fertur. Pind.

Νεκροφόρος, qui defunctos effert & humat. Poll.

Νικηφόρος, q. d. qui victoriam tulit, victor, vt ἀθλητὴς νικηφόρος, Plut. Item triumphans: vt exp. apud Herodian. l. 3.

Ξιφηφόρος, ensifer, ense armatus. Antiphan. apud Athen. l. 14. Herodian. l. 7.

Ξιφηφορέω, ensē gesto, ense armatus sum. Idē Herodian. ibid.

Ξιφηφορία, gladij seu ensis gestatio. Suid.

Ξυλοφόρος, qui ligna fert, calo. Athen. l. 4. Item qui fustem seu baculum manu gestat.

Ξυλοφορέω, ligna porto. Item fustem gesto.

Ξυλοφορία, lignorum portatio, apud Lys. teste Pol.

Ξυστοφόρος, qui hastile radendo politum & ferro præfixum gestat, seu spiculator. Xen. Pæd. 7. & 8.

Οἰνοφόρος, vinum ferens: seu vino ferendo aptus: vt οἰνοφόρος κύλιξ, apud Athen. l. 10.

Ὀλβοφόρος, diuitias & beatitudinem afferens: vnde οἱ ὀλβοφόροι θεοὶ apud Eurip. in Iphig. Aul. [Pæd. 8.

Ὁπλοφόρος, qui arma gestat: armiger, telifer. Eur. in Phœn. Xen.

Ὁπλοφορέω, arma gero seu gesto. Xen. Pæd. 4. Item armatus alicuius latus stipo.

Ὁπλοφορέομαι, ab armatis stipor. Plut.

Ὀπωροφορέω, poma fero.

Ὀροφηφόρος, tectum seu contignationem ferens: vnde ὀροφηφόρον animal dicitur quod aliàs ὀστρακόδερμον. Hesyc.

Ὀσχοφόρος, siue ὠσχοφόρος, vitis palmitem racemis onustum gestans. Harpoc. ex Hyperide.

Ὀσχοφορία, siue ὠσχοφορία, festum quo ramulos vitis racemis onustos gestabant Hesyc. & Suid. Plut. in Thes.

Παμφόρος, omnia ferens, omnium ferax: vnde χώρα παμφορωτάτη, apud Xen. Hellen. 3.

Πελεκυφόρος, qui securim gestat: bipennifer.

Πηλοφόρος, qui lutum seu limum baiulat. Suidæ χειροτέχνης.

Πηλοφορέω, lutum fero seu baiulo. Aristoph.

Πλειστοφόρος, plurimorum ferax.

Πληροφορία, plena fides quæ nobis fit de re aliqua: plena persuasio. Exponitur & certa fides, certa persuasio: in ep. ad Thess. 1. c. 1. & apud Basil.

Πληροφορέω, plenam fidē facio, plenè certioro, in ep. ad Tim. 2. c. 4. Hinc & in pass. πεπληροφορημένα πράγματα, res quarū plena nobis est facta fides, Lucæ c. 1. Item πληροφορέω, certum & securum reddo: apud Basil. & Chrys.

Πληροφορέομαι, certissimè noui & compertum habeo, plenè persuasum habeo. Isoc. in Trapez. ἐμὲ πολλῶν ἀκούειν τῶν ἐξ ἀρχῆς πληροφορηθεὶς γεγενῆσθαι. Quidam πληροφορέω prius in vsu fuisse censent quam πληροφορέω, & dici πληροφοροῦμαι quasi πλήρη πίστιν φέρομαι, i. λαμβάνω, vel πλήρη φέρομαι τὰ πρὸς πίστιν. Sed & actiuum πληροφορῶ denominatū dici potest ἀπὸ τὸ πλήρη πίστιν φέρω seu φορέω, plenam fidem affero: vt hac ratione locum suum retineat. Sunt qui per ω ista scribenda velint in antepenultima, deriuari putantes παρὰ τὸ φωρᾶν, vt πληρωφορία sit plena deprehensio, ἔλεγχος ἢ φανερὰ φώρασις, plenissimum testimonium & probatio.

Πολυφόρος, multorum ferax.

Πολυφορέω multum fero, ferax seu fertilis sum.

Πολυφορία, feracitas, fertilitas.

Ποταμοφόρητος, qui à fluuio aufertur seu rapitur Apoc. c. 12.

Πτεροφόρος, aliger, penniger: vt πτεροφόροι θεαὶ, apud Eur. in Orest. Sic dicebatur etiam agmen quoddam militare: forsan à pennigeris cristis, vt Hesyc. ait. ¶ Itē πτεροφόροι vocabantur cursores, tabellarij ac nuntij celebres, quod ij peregrè proficiscentes (vt Dion. scribit) surrectas in capite pennas gestare solerent. Plut. in Othone.

Πτερυγοφόρος, idem quod πτεροφόρος.

Πυργοφόρος, turrifer seu turriger. Synes.

Πυργοφορέω, turrim gesto.

Πυρφόρος, ignifer. Pro quo frequentius dicitur πυρφόρος: vt πυρφόροι οἰστοί, apud Thucy. l. 2. & πυρφόροι ἱερεῖς, apud Luc. qui ignem ad adolendas victimas gerunt, vel qui in acie ignē præferunt. Pollux πυρφόρον etiā dici posse existimat τὸν χυτρόποδα, i. quo prunæ introferri solent ad recalfacienda edulia mensæ apposita. Apud Soph. pestis etiam πυρφόρος θεὸς nominatur, tanquam febriles ardores immittens seu inferens. ¶ Item πυροφόρος, triticum ferens, tritici ferax. Il. μ. & φ. pro quo & πυρηφόρος dicitur. Od. ξ.

Πυρφορέω, ignem seu faces gesto. Eurip. in Troad.

Πυρσοφόρος, qui facem gestat. Item vas prunis ferendis idoneum.

Πωγωνοφορία, gestatio barbæ. (Hesych.

Ῥαβδοφόρος, qui virgam seu virgas gestat aut fasces seu bacillum: lictor.

Ῥαβδοφορέω, virgas gesto seu baculum. Xenoph.

Σακεσφόρος, scutifer, epitheton Aiacis, apud Hom. vtitur & Eurip. in Phœn.

Σειραφόρος, q. d. catenam ferens: equus extra iugum ferens catenam, seu habenam, qui aliàs σειραῖος dicitur. A quibusdam exponitur, helciarius. Herodot.

Σημαιοφόρος, signifer, antesignanus, vexillarius. Polyb. Dicitur & pro eodem σημειοφόρος, in lib. de vocab. milit.

Σιδηροφόρος, ferri ferax. vt σιδηροφόρος γαῖα apud Apoll. Rhod.

Σιδηροφορέω, ferrum gesto: arma fero, Thucyd. lib. 1. Plut. in problem. Hellen.

Σιτοφόρος, frumentum ferens, frumenti ferax. Item *frumentum subuectans*, commeatum seu cibaria vehens. vt σιτοφόροι κάμηλοι, apud Herodot. lib. 7. Item pani ferendo aptus: vt σιτοφόρον κανοῦν.

Σκαφηφόρος, scapham ferens. Harpocr. Poll. & Hesych.

Σκαφηφορέω, scapham fero, scapham gesto. Harpocr.

Σκευοφόρος, vasa seu instrumenta portans. Xen. Hell. 3. Plut. in Polit. præcept. Dicitur & σκευηφόρος.

Σκευοφορία, vasorum sarcinarúmque baiulatio.

Σκευοφορικός, ad σκευοφόρους pertinens: vt σκευοφορικὸν βάρος, apud Xenoph. Pæd. 6.

Σκευοφορίτης, idem cum σκευοφόρος. Pol. ex Eupol.

Σκευοφόρειον, lignum è quo vasa suspensa feruntur seu baiulantur. Idem lib. 10. cap. 2. Scribitur & σκευοφορεῖον apud eundem lib. 7. cap. 29.

Σκευοφορέω, vasa & instrumenta fero seu baiulo. Plutarch. symp. 2. Dicitur & σκευηφορέω.

Σκευοφοροῦμαι, vasa & impedimenta mihi baiulantur: seu vasa & impedimenta mihi baiulanda curo, apud eundem.

Σπερμοφόρος, semen ferens seu semen commissum reddens, fructum ferens, in Epigr.

Σπερμοφορέω, semen fero, semento. Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 2.

Σταφυλοφόρος, vuiger. Aristot.

Στεφανοφόρος, coronam gestans, coronatus. Poll. Pro quo dicitur & στεφανηφόρος, quod erat etiam nomen dignitatem quandam obtinentis, & inter alia ornamenta coronam ex lauro gestans, vt docet Athen. lib. 5. Hinc & στεφανηφόρος ἀρχὴ, dignitas τοῦ στεφανηφόρου apud eundem l. 2.

Στεφανηφορία, coronæ gestatio: coronatum esse. Euripid. in Herc. fur. Pro eodem dicitur & στεφανοφορία.

Στεφανοφορέω, coronam gesto, coronatus sum. & στεφανηφορέω pro eodem Dem. in Mid. Plut. in apophth.

Συκοφορέω, ficus fero seu produco. Epigr.

Σχοινοφόρος, iunceum funem gestans: seu simpl. qui funem gerit. Greg. Naz.

Τελεσφόρος, q. d. finem afferens, ad finem perducens: vt τελεσφόρος Ζεὺς, apud Hom. hymno in eum. Exponitur & passiuè, quæ ad finem perducitur, seu ad finem perductus: vt τελεσφόρος ἐνιαυτὸς apud Hom. dicitur annus integer & ad finem perductus. Sic χρησμὸς τελεσφόρος, oraculū completum, apud Eurip. in Phœn. Exponitur & ad finem vsque officio fungens, seu perfectè, apud Theophrastum. Item τελεσφόρα δένδρα apud Plut. dicuntur arbores quę fructus tēpestiuos & maturos ferūt.

Τελεσφορέω, ad finem perduco, perficio. Item ad maturitatem perduco: de arbore dictum.

Ἀτελεσφόρητος (dec.) ad maturitatem non perductus. Diosc.

Τευχεσφόρος, idem quod ὁπλοφόρος. Eurip.

Τευχοφόρος, idem apud eundem initio Rhesi.

Τοξοφόρος, arcum ferens. Idem ibidem.

Τριβωνοφόρος, qui pallium tritum gestat: vel detritam vestem gerens. Etymol.

Τριβωνοφορία, triti pallij gestatio. Plu. de discer. adul. ab am.

Τριβωνοφορέω, pallium tritum gesto. Idem ibidem.

Τροπαιοφόρος, trophæum gestans.

Τροπαιοφορία, trophæorum gestatio: seu quum in pompa circumferuntur & ostentantur monumenta victoriæ.

Τροποφορέω, ῶ, mores & ingenium alicuius fero seu tolero. Act. Apost. cap. 13.

Τυμπανοφορέομαι, tympanum fero seu porto. Athen. l. 12.

Τυροφορεῖον, τό, asser in casearia taberna dispositos caseos sustinens. Poll. lib. 1. cap. 12.

Τυφλοφόρος, q. d. cæcum ferens. Apud Theocr. in Syringe τυφλοφόροι vocantur pastores peras portantes. per metalepsin pro πηροφόροι: πηρὸς enim cæcum significat, at πήρα peram.

Ὑδροφόρος, aquæ gerulus: lixa seu calo qui aquam afferre domum solet. Luc. in vit. auct.

Ὑδροφορία, aquæ gestatio. Athenis erat festum lugubre in memoriam eorum institutum qui diluuio periissent, teste Suid. ex Apollon. & Hesych.

Ὑδροφορέω, aquam gero seu fero. Athen. l. 10.

Ὑδριαφόρος, qui hydriam gestat. Harpoc.

Ὑλοφόρος, seu ὑλοφόρος, qui materiam & ligna comportat. Etymol. & Suid.

Ὑλοφορέω, materiam comporto. Phil. de v. M. l. 1.

Ὑπνοφόρος, somnifer, somnum afferens. Plut. symp. 3. probl. 9.

Φαεσφόρος, lucifer, lumen afferens. vt μήνης φαεσφόρου, apud Orp. de Deo. apud Eur. ἐν φαεσφόρῳ Κύκλωπος ὄψει, exp. in lucido Cyclopis oculo.

Φωσφόρος, idem: vt φωσφόρος Ἄρτεμις, apud eundem in Iph. Taur. Sic apud eundem ibidem, κόραι φωσφόροι nominantur, i. splendentes, illustres. ¶ Substantiuè sic dicitur stella Veneris Solem antegrediens, quæ eundem subsequens ἕσπερος nominatur.

Φωσφορεῖν, lumen præbere seu ministrare. Phil.

Φαλλοφόροι, phalli gestatores: actores quidam theatrici, apud Athen. l. 14.

Φορειαφόρος, qui lecticam portat, lecticarius seruus. Plut. in Galb.

Φυλλοφόρος, folia ferens, foliatus.

Ἐκφυλλοφορῶ, (dec.) senatu vel ordine aliquem moueo & eiicio: ducta significatione ex eo, quoniam frondibus suffragiorum loco vtebantur. Æschin. in Timarc. Ἐκφυλλοφορία illa eiectio è tribu seu populo. Etym.

Χλαμυδηφόρος, qui chlamydem fert seu gestat: vt χλαμυδηφόροι ἄνδρες, apud Theocr. Idyll. 15.

Χλαμυδηφορέω, clamydem fero. Poll. l. 7. c. 13.

Χλοηφόρος, viridem herbam seu viridia gramina ferens. Eurip. in Phœn.

Χλοηφορέω, herbam seu gramen viride fero: seu herbesco seu herbasco. Theoph. hist. pl. l. 8. c. 6.

Χρυσοφόρος, qui aurum gestat seu fert: aurifer. Eur. in Hec.

Χρυσοφόρον, τὸ, dicitur electrum: apud Diosc. l. 1. c. 114 quod quidā & χρυσοφόρεον nominari volunt ab auri colore quem habet.

Χρυσοφορεία, auri gestatio.

Χρυσοφορέω, aurum fero seu gero, i. aurata vestimenta vel aurea monilia gero. Aristot. Œcon. 2. Athen. l. 12.

Ἀψηφοφόρητος, (dec.) qui nondum suffragium tulit seu sententiam. Polyb.

Ψηφοφόρος, suffragij lator seu suffragiorum qui fert suffragiū, seu [sententiam.

Ψηφοφορία, suffragij latio aut sententiæ. Aristot.

Ψηφοφορέω, suffragium fero, sententiam fero. Luc. Item suffragio meo creo: sequente accusat. pers. apud Dion. Halic.

Ὠοφόρος, ouum ferens.

Ὠσχοφόρος, vide ὀσχοφόρος suprà.

Composita remotiora.

Δίφρος, Ζέφυρος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Φετμή, pro ἐφετμή, vide Ἐφίημι in comp. ex Ἕω, mitto.

ΦΕΥ͂, heu, eheu. Xen. Pæd. 7. φεῦ ὦ ἀγαθὴ καὶ πιστὴ ψυχὴ οἴχῃ δὴ ἀπολιπὼν ἡμᾶς. Cum genitiuo apud eundem. l. 7. (de homine indigna morte perempto) φεῦ τοῦ ἀνδρός. Cum nominatiuo apud Sophoc. φεῦ τάλας, heu me miserum, ó me miserum. Et cū accusatiuo apud Eur. Dicitur φεῦ φεῦ, heu heu. ¶ Φεῦ admirantis, (vt Phy, apud Terentium in Adelphis) papæ: vt φεῦ τοῦ λόγου, papæ quid ego audio. Sic φεῦ τοῦ κάλλους, papæ qualem pulchritudinem, vel ó qualem pulchritudinem, in Epigr. φεῦ πηλίκος ἄστηρ αὐγάζει ἔαρ, dij boni quantum. &c. Apud Aristophanem in Auibus φεῦ φεῦ, ἡ μέγ' ὀρῶ κάλλιστον ὀρνίθων ἥκειν, annotat schol. ἔστι μὲν σχετλιαστικόν, νῦν δὲ θαυμαστικόν. Aliquando exponitur etiam, per Deos immortales.

Φεύζω, clamo φεῦ.

ΦΕΥ΄ΓΩ, (F. φεύξομαι, & φευξοῦμαι, pro quibus legitur & φευξιῶ, apud Eur. in Herc. fur. P. πέφευγα, aor. 2 ἔφυγον) fugo. fugam capio, do me in fugam. Od. ω. μὴ φεύγετε κοῦροι Ἀχαιῶν. Dicitur & φεύγειν ἐς πατρίδα, & φεύξομαι ἐκ πολέμοιο, apud Hō. Et φεύγειν φυγήν, apud Aristop. ¶ Item effugio, euado: vt apud Isocr. in Arch. φυγόντες τὴν βασιλέως τοῦ μεγάλου δεσποτείαν. ¶ Item refugio, vito, declino, auersor: vt φεύγειν δικαστήριον, apud Plat. de leg. Et φεύγειν τὴν ἐλπίδα. spē reiicere, apud Plut. Et apud Xen. ἀπὸ τῆς Σκύλλης φεύγειν. Scyllā auersari. Item cū infinit. reculo: vt apud Plat. διδάξαι ἔφυγες. ¶ Item fugio patriā (vt loquitur Virg.) exulo, verto solū: vel apud Hom. φεύγων ἐξ Ἄργεος. Apud Xen. ἀπήλλαξεν τοῖς στρατηγοῖς ὅτι φεύγοιεν κατὰ τὸν νόμον. Et ἡ τῶν φευγόντων κάθοδος, reuocatio exulū. Apud Plut. φεύγειν ἀειφυγίαν, perpetuo exilio mulctari. Dicitur & φεύγειν τὴν πατρίδα & φεύγειν τὴν πόλιν, exulare patria, exulare sua ciuitate. ¶ Itē φεύγω, reus sum, accusor. Æsch. οἱ τῆς ξενίας φεύγοντες, rei peregrinitatis φεύγων φόνου, cædis reus, & φεύγων ὕβρεως, vbi sub. δίκην cui accusatiuus interdum additur: vt apud Dem. aduersus Onetorē, ἐπεὶ φεύγει ταύτην ὑπ' ἐμοῦ τὴν δίκην. Et cum accusatiuo. γραφὴν: vt apud eundem, φεύγω γραφὴν ὕβρεως.

Φεύγομαι, à quo partic. πεφυγμένος (euphoniæ gratia & ablato ε dictum pro πεφευγμένος) qui effugit, qui vitauit. Il. ζ.

Φεῦξις, εως, ἡ, fuga. Hesyc.

Φεύξιμος, ὁ, à quo fugiendum est, vel qui effugi potest seu vitari. Apud Plut. in l. de inst. βωμὸς φεύξιμος exp. ara ad quam confugitur, seu ad quam confugere licet.

Φευκτός, ὁ, ὁ, qui effugi potest seu vitari, vitabilis. Soph. in Aiace. Item detestabilis: apud Aristot.

Φευκτικός, ὁ, ὁ, fugax.

Φύξις, idem quod φεῦξις. Il. κ. Exp. &, effugium.

Φύξιμος, idem quod φεύξιμος. Ody. ε. ὅτι μοι φάτο φύξιμον εἶναι. Exp. & actiue, fugans, qui in fugam vertit: vt φύξιμος ὀδμή. apud Nic. in Ther.

Φύξιος, itidem, qui fugat. Item fugæ fauens, fugæ præses, vt φύξιος Ζεύς, apud schol. Apoll.

Φύξηλις, ιδος ὁ καὶ ἡ, profugus, exul. Exp. &, fugax timidus seu ignauus Suid. & Hesy. in qua posteriori signif. quidam φύξηλιν, dici putârunt ἀπὸ τοῦ φεύγειν ἅλις, vel ἀπὸ τοῦ φεύγειν ἴλας.

Φυκτός, idem cum φευκτός. Od. θ. & ξ. ἐπεὶ τί φυκτὸν πέλεν.

Φυγή, ῆς, ἡ, fuga. Od. κ. φυγῇ ἐπὶ νῆας ἱκέσθαι. Et φυγὴν ποιεῖν τοῖς πολεμίοις, hostes in fugam vertere. Xen. Item effugium, vitatio aut euitatio: vel vitandi ratio. Basil. ad Naz. ¶ Item exilium: Eur. in Orest.

Φυγάδε, in fugam. Il. θ.

Φυγάς, άδος ὁ καὶ ἡ, profugus, exul. Xen. Dem. &c. Item seruus fugitiuus. in Pand.

Φυγαδικός, ad exulem seu exules pertinens: vel qualis est exulis aut exulum: Item itidem cum φυγάς. Isoc. in Euag.

Φυγαδικῶς, exulis more. Plut. in Timol.

Φυγαδεύω, in exilium mitto pello: vnde πεφυγαδευμένοι, exules Plat. & πεφυγαδεῦσθαι, exulem esse Herodian.

Φυγαδεία, ἡ, exilium Greg. in Athen.

Φυγαδευτήριον, vsurpatur pro vrbe quæ asylum habet, quò rei confugiunt & exules. in lib. Paralip. & Iosue.

Πεφύγω, idem quod φεύγω, ex eiusque præterito medio πέφυγα ortum sicut πεπλήγω ex πέπληγα. Eust.

Φυγγάνω, pro eodem Soph. ξυνίημι τοι δ' ὅτι με φυγγάνει.

Φύζα idem quod φυγή, Ionicè: propriè fuga cum pauore & trepidatione. Il. ι. & Od. ξ.

Φυζαλέος, & φυζακινός, pauidus, timidus: vt φυζακιναὶ ἔλαφοι Suid. & Eust. Pro iisdem legitur &, φύζηλος, apud Hesy.

Φύζω, Ionicè dicitur pro φύγω, hoc autem pro φεύγω, teste Eust. vnde partic. πεφυζώς. Il. φ. τῇ ῥ' οἵ γε προχέοντο πεφυζότες. Idem tamen hoc partic. per syncopen factum esse ex πεφυζηκώς à φυζῶ, dici posse scribit.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀναφεύγω, rursum fugio. Hesyc. Item pro ἀποφεύγω: vnde apud Xenop. γνοὺς ὁ Κριτίας ὅτι εἰς ἐπιτρέψει τῇ βουλῇ διαψηφίζεσθαι περὶ αὐτοῦ ἀναφεύξοιτο.

Ἀνάφυξις, exp. effugium. Plat.

Ἀμφεύγω, poëticè pro ἀναφεύγω, effugio, euado: vnde apud Eurip. in Iph. Taur. Παρὰ δ' ὀλίγον ἀμπέφυγες Ὄλεθρον ἀνόσιον, vix effugisti cædem impiam.

Ἀποφεύγω, effugio, euado: vt ἀποφεύγειν θανάτου λεύσιμον ἄταν, apud Eur. in Ione, & ἀποφεύγειν νόσον. Dem. Dicitur & ἀποφυγόντες τῆς φθορᾶς. 2. ep. Petr. c. 1. ¶ Interdum exp. absoluor, sequentibus accusatiuis δίκην γραφὴν, αἰτίαν, vel similibus: vt Aristoph. οὐ ῥᾳδίως ἂν φεύγων ἀποφύγοι δίκην. Sic ἀποφεύγει εὐθύνας. Platon. Dicitur & ἀποφεύγειν δίκην τινὰ ἀντιδικοῦντα. aliquo contra se orante absolui, apud Dem. Interdum sine his accusat. hanc significationem habet: vt apud Athen. κρινομένη ὑπὸ Εὔθιος τὴν ἐπὶ θανάτῳ, ἀπέφυγε.

Ἀπόφευξις, effugium, euasio. Aristop. in Nub.

Ἀποφευκτικός, effugiendi seu euadendi peritus, qui hanc fortunam habet vt facilè euadat.

Ἀποφυγή, idem quo ἀπόφευξις. Item euitatio. Plat. epist. 7. Alex. Aphrod.

Διαφεύγω, idem cum ἀποφεύγω, effugio, euado, euito. Plat. de le. l. 12. τὰ μὲν δὴ γέρα τοιαῦτα τοῖς τὰς εὐθύνας διαφυγοῦσι. Isocra. διαφεύγειν τὴν συμφοράν. Item effugio periculum: sæpe apud Thuc. Item euado mortem apud eundem l. 2. & Isocr. in Busir. enc. Dicitur & διαφεύγειν ὑμᾶς quo excidimus, quod è manibus quasi nobis elabitur: apud Æsch. in Ctesip. Item quod nobis è memoria elabitur & excidit, quomodo vsus est Isocrat. & Plut.

Διαφευκτικός, idem quod ἀποφευκτικός.

Διαφυγή, effugium. Plat. de leg. l. 5.

Διαφυγγάνω, idem cum διαφεύγω. Tucid.

Δυσδιάφευκτος (dec.) qui vix effugi potest, ægrè euitabilis.

Ἐκφεύγω, effugio, elabor, Zenoph. Hen. 1. τῶν δὲ ἀπὸ τῶν νεῶν πλεῖστοι ἐξέφυγον. Platon. in Apol. τὸ δὲ θάνατον ῥᾷον ἄν τις ἐκφύγοι. Apud Plut. de an. procreat. ἡ ψυχὴ δὲ πᾶσαν αἴσθησιν ἐκπέφευγεν. exp. omnem sententiam effugit. Sic apud Dioscor. φάρμακα ἐκφυγόντα τὴν ὀξύτητα τῆς ἐνεργείας, dicuntur venena quæ præsentaneam vim perdiderunt. Item exido, elabor: vt Il. ξ. βέλος αἰνὸν ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός. Sic & ἐκφεύγειν ὑμᾶς, dicitur id quo exidimus: apud Dem. Ἐκφυγή, effugium.

Decomp. Ἀνέκφευκτος, qui effugi non potest. Item cui effugere non licet, περὶ δ' ἔστιν αἰεί.

Ὑπεκ-

Ὑπεκφεύγω, clàm effugio, subterfugio. Hō. & Eurip. in Medea.
Καταφεύγω, confugio. Demosth. καταφεύγω ἐφ᾽ ἡμᾶς. Xen. καταφεύγω ἐπὶ λόφον.
Καταφυγή, ἡ, perfugiū, refugium. Eurip. in Orest. Isocr. Æschin.
Καταφύξις, pro eodem.
Καταφύξιμος, ad quem est perfugium. Plut.
Καταφυγγάνω, idem quod καταφεύγω. Æschin.
Προκαταφεύγω, (dec.) antè vel prius confugio.
Περιφεύγω, ita fugio vt ad extremum euadam, ad extremū euado & superstes sum. Plat. de leg. l.3. οἱ τότε περιφυγόντες τὴν φθοράν. Dem. ἐγὼ ἀσθενῶν καταλειπόμενος, οὐκ οἶδ᾽ ὡς εἰ περιφεύξομαι.
Προσφεύγω, fugio ad, confugio. Plut. in Sol. προσφυγόντες τοῖς βωμοῖς. Exponitur &, transfugio, apud Herodian.
Πρόσφυξ, γος, ὁ καὶ ἡ, qui confugit ad aliquem: vnde πρόσφυγες, clientes. in Pand. & πρόσφυξις θεότητος, apud Gregor. Item transfuga aut perfuga. Herodian.
Προφεύγω, perfugio. Item effugio. Theocr. idyll. 23. προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας Ἀργώ.
Ὑπεκπροφεύγω, (dec.) clàm profugio. Hesiod. in Asp.
Συμφεύγω, vnà fugio.
Συμφυγάς, exilij comes. Eurip. in Bacch.
Ὑποφεύγω, clàm effugio, subterfugio. Thuc. l.7. & Plut.

Composita sine præpositione.

Ἀειφυγία, perpetuum exilium. Plat.
Ἄφυκτος, ὁ καὶ ἡ, ineuitabilis, ex quo nulla effugiendi est facultas: vt ἄφυκτα δέσματα, apud Luc. de luct. Item qui euadere non potest. Aristoph. in Nub.
Ἀφύκτως, absque vllo effugio, citra spem effugij. Plut.
Πανάφυκτος (dec.) omnino ineuitabilis. Epigr.
Εὐφυΐα, fugæ facilitas. Polyb.
Κρησφύγετον perfugium, refugium: munitio subsidiaria: apud Herodot. & Luc. Propriè & iuxta etymon sic dicebatur refugium quod habebant qui Minoem Κρῆτα, i. Cretensem fugiebant teste Etym. & Eust. Exponitur &, latebra, asylum.

Φ ΕΨΑΛΟΣ, ου, ὁ, scintilla, vel scintilla parua, vt vult scholiastes Æschyl. in Prometh. (* deriuans ἀπὸ τοῦ φλέγειν καὶ ἅπτεσθαι) Aristot. Meteor. li.2. τέλος δὲ ἐγκαταρραγέντος ἐξῆλθε πνεῦμα πολὺ καὶ φέψαλον καὶ τέφραν ἀνέωσε, vbi tamen gemino λ scribitur φέψαλλον. Aristoph. in Acharn. Ἦ δῆτ᾽ ἀναπεῖς ἐν τῷ φεψάλῳ κρημνοῦσε[?].
Φεψαλόω, ῶ, in scintillas conuerto, comburo: à cuius passiuo φεψαλοῦμαι est ἐφεψαλώθη apud Æschyl. [Φεψάλυξ.
Φεψάλυξ, idem quod φέψαλος. Archilochus. Πυρὸς δὲ τὴν αὐτὴν
Φ ΗΓΟΣ, ου, ὁ, fagus arbor ex quercuū genere, de qua Diosc. l.1. c.145. (nomen habens ἀπὸ τοῦ φαγεῖν, quòd olim fructu eius & glandibus victitarent, teste Eust.) Il.κ. φηγῷ ἐφ᾽ ὑψηλῇ πατρὸς Διός. Plut. symp.2 φηγὸν κλάσαντες. Apud Theophr. φηγὸς nominari dicitur arbor quæ Lat. esculus: fagum autem ipse τὴν ὀξύαν nominat. ¶ Item fructus huius arboris φαγὸς appellatur, glans fagea: vnde apud Plat. polit.2. recensentem suorum ciuium τραγήματα, φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ. ¶ Aristoph. in Pace lectè φηγὸν nominat membrum genitale, quoniam pars quædam eius βάλανος, i. glans dicitur.
Φήγινος, ὁ, faginus seu fagineus: vt φήγινος κολοσσός, in Epigr.
Φηγινεος, idē: vnde φηγίνεον Πανὸς ἄγαλμα, apud Athen. l.2.
Φηγαλεύς, έως, ὁ, cognomen Bacchi: ob fagos quæ viti pedamentum præbent. Eust. (rium, teste eodem.
Φήγιον, nominatus fuit quidam mons à fagorū copia in eo nascē-

---

Φ ΗΛΟΣ, ου, ὁ, impostor, fallax. Suid. & Hesych.
Φηλέω, ῶ, impono, decipio. pro quo veteres dicebant φηλόω.
Φηλήτης, ου, ὁ, impostor. Hom. hymn. in Merc. Eur. in Rheso.
Φηλόω, ῶ, impono, decipio: vnde Lycophr. φηλώσας πρόμον, pro ἀπατήσας τὸν ἄρχοντα. Vtitur & Menander apud Suid.
Φηλώματα & φηλώσεις, imposturę, deceptiones, fallaciç. Suid.
Φῆληξ, ηκος, ὁ, impostor, ὁ ἀπατεών. Suid. Item grossus, i. ficus nondum matura, vel potius quæ quum immatura sit, quandam maturitatis speciem præ se fert. Aristoph. in Pace.

Composita.

Ἀποφηλακίζω, decerpo seu deligo ficos immaturas, φήληκας ἀφαιρῶ. Item metaphoricè, vim affero. Suid.
Ἀσύφηλος, vilis & abiectus, nullius pretij, infamis. Iliad.ι. ὥς μ᾽ ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρείδης. Etym. & Eustath. deriuant παρὰ τὸ ἄτω, τὸ βλάπτω, καὶ τὸ φηλέω. Quidam tamen interpretantur etiam, stolidus, insipiens: deriuantes ex σοφὸς facta Æolica mutatione τοῦ ο εἰς υ. Ilia.ω. Ἀλλ᾽ οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ᾽ ἀσύφηλον.

Φῆμαι, φημὶ, &c. vide in Φάω, i. dico.
Φηνακίζω, in φέναξ.

Φ ΗΝΗ, ης, ἡ, ossifraga. Gaz. apud Aristot. l.6. an. cap.6. & lib.8. c.3. Auis est maior quàm aquila. Dicitur & φήνις.

Φήρ, vide in Θήρ.

Φ ΗΡΕΑ, τὰ, neruorum tumores & tensiones oblongiores apud Hippocr. *Sic dicti putantur à satyris, quos Iones Φῆρας vocant, & fingunt habere oblongas quasdam eminentias in auribus. Sunt etiā qui ἀπὸ τῶν Φηρῶν deriuent, quod ἐν ταῖς Φηραῖς, ciuitate Peloponnesi, tumores ij sint frequentes. Sunt item qui φέρεα scribant, ἀπὸ τῶν Φερῶν, quæ ciuitas est Thessaliæ. Vide Galen. comment. 3. in libr. 6. τῶν ἐπιδημιῶν, & in lexico Hippocrat.

Φ ΘΑ΄ΝΩ, (f. φθάσω à φθάζω inusit. aor.2. ἔφθην tanquam à φθῆμι) præuenio, anteuerto, occupo. Herodot. φθάσας ὁ Ἀθηναίων ἄγγελος τὸν Λακεδαιμονίων. Thu. l.3. φθάσαι δὲ οὐ δυνάμενοι τὸν Ἀθηναίων ἐπίπλουν. Sæpe cum particip. vt Xen. φθάνω ἀναβάς, prior ascendo. & φθάνω ποιῶν, apud eundem. Interdum post particip. ponitur πρίν: vt φθάνει ἀναλισκόμενος πρὶν σοφίσασθαι, apud Arist. in probl. Sic & apud Xen. Interdū ἔφθην ποιήσας dicitur pro ἐποίησα. Sic Xen. ἔφθη καταλυθεὶς pro κατελύθη. Interdum & cum infin. sequent. iisdem particula πρίν: vt Plut. in apophth. ἔφθη γὰρ τελευτῆσαι πρὶν ἢ παρ᾽ ἡμῶν χάριν ἀξίαν τῆς φιλίας ἀπολαβεῖν. Sic Aphr. probl. l.1. φθάνουσι περιθλιβῆναι πρὶν δράσωσι. ¶ Item assequor quod efficere contendi: significat etiam aliud quod non satis vno verbo exprimi potest, (inquit Bud.) Dem. οὐ γὰρ ἔφθη Θεόπομπος, neque enim facere potuit Theopompus, quin, &c. Greg. de Trinitate loquens, οὐ φθάνω τὸ ἓν νοῆσαι, καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι· οὐ φθάνω τὰ τρία διελεῖν, καὶ εἰς τὸ ἓν ἀναφέρομαι, vnum animo concipere nequeo, vt non trium splendore circumfundar: tria diuidere non possum quin continuò ad vnum referar. Apud Pla. in Phædone. ἀλλὰ μὴν ὡς δίδωσί γέ σοι οὐκ ἂν φθάνοις, atqui omnino igitur id facias, quando ille tibi hoc quod postulas, protinus concesserit. Et in Enchyridemo οὐκ ἂν φθάνοις ἀκούων, iamiam audies. ibid. οὐκ ἂν φθάνοις ἑστιῶν ἡμᾶς, non effugies quin conuiuio nos excipias. Dicitur etiam οὐκ ἂν φθάνοις, propositi summam non assequeris, voti compos non eris. Apud Luc. οὐκ ἂν φθάνοις ὠνησάμενος, non effugies quin emas. ¶ Item φθάνω, peruenio. Il.ι. Φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ᾽ αἶαν Βλάπτουσ᾽ ἀνθρώπους. Greg. κἂν μέχρι τρίτου κατὰ Παῦλον οὐρανοῦ φθάσῃς. Apud eundem, ἄνω φθάνειν, exp. in sublime euadere.

Composita.

Παραφθάνω, idem quod φθάνειν, præuenio, præuerto, anteuerto: vt παραφθαίησι, apud Hom. anteueniat. Et apud Nonn. παραφθάσας ἐρέεινε, præueniens rogat.
Προφθάνω, idem: vnde προφθάσει 2. Reg.9.
Προφθαδίην (q.d. præuenienter) præueniendo, anteuertendo: vt προφθαδίην ἀγορεύειν, Nonn. anteuertere sermone.
Ὑποφθάνω, idem quod præcedentia: vnde ὑποφθάς, apud Hō. idem quod προφθάς, προλαβών. item Odyss.ο. ὑποφθαμένη φάτο μῦθον.

Φθαρμαι, φθαρτός, &c. vide in Φθείρω.

Φ ΘΕΓΓΟΜΑΙ, F. γξομαι, P. ἔφθεγμαι, loquor. Mosch. in Am. fugit. Οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται, item vocem edo seu emitto, sonum edo. Od. l.1. φθεγξαμένη οὐκ αὐδήσαντος. Luc. φθέγξασθαι βουλόμενος ἐξεπιστάτο τε καὶ ἀνεκέκραγε[?]. Aliquando apud Hom. exp. clamo: dicitur tamen apud Pla. de leg. φθέγγεσθαι μετὰ βοῆς. Apud Arist. in probl. φθέγγεσθαι διὰ ῥινῶν dicuntur quibus vox per nares erumpens stridet. Sæpe cum accus. expo. profero, enuntio, dico. Dem. τοῦτον τοίνυν οὐδ᾽ ἂν εἶπεν, οὐδὲν ἐφθέγξατο, οὐδ᾽ ἤκουσεν ὑμῶν οὐδείς. Plato ep. 7. πρὸς ἐμὲ δὲ οὐδὲν ὅλως ἐφθέγξατο περὶ αὐτοῦ. Aristot. φθέγξασθαι γράμματα, proferre literas. Dem. in Mid. μέγα φθεγγόμενος, superbè loquēs. Apud eundem μέγιστον φθέγγεσθαι, exp. altissima voce loqui. ¶ De brutis etiam, deque inanimatis dicitur. vt apud Herodo. in Thalia, ὅτου ἂν ἵππος πρῶτος φθέγξηται. De coruis apud Plut. φθεγγόμενοι θορυβώδεις. De uermibus, apud Theophrast. de caus. pl. libro 5. cap.14. De lyra quoque seu cithara, apud Plat. Aristotel. & Plutarch. De ianua strepitum edente, apud Aristophan. in Pluto.
Φθέγγω, quoque pro φθέγγομαι dicitur sono, sonum emitto, Hom. hymno in Mercurium, loquens de cithara Mercurij, ἱμερόεν φθέγγουσα δυνήσεται[?].
Φθέγμα, τὸ, loquentis vox: aut quæuis vox, sonus. Sophoc. in Elect. Aristoph. in Nub.
Φθεγκτός, ὁ, vocalis. Epigr.
Φθογγή, ἡ, & φθόγγος, ὁ, sonus, apud Hom. in Bœot. & Od.ι. Plat. &c. ¶ Item φθόγγος litera, apud Plut. in Fab. & specialiter, vocalis litera: apud eundem.
Φθογγήεις, εντος, ὁ, vocalis, vocem seu sonum edens.
Φθεγγάζομαι, vocem seu sonitum edo. Epigr.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναφθέγγομαι, alta voce eloquor, pronuntio exclamans, exclamo vt ἀναφθέγγεσθαι χρησμούς, apud Plut. in Thes. Sic ἀναφθέγγεσθαι φωνήν, altè emittere vocem. Synes.
Ἀντιφθέγγομαι, obloquor, contraria loquor iis quæ dicta sunt vel contra vocem seu sonum edo. item vicissim sonum edo

Eurip. in Hippol. coron. πᾶσα μὲν χθὼν φθέγματος ἀλκρυμένη Φρικῶδες ἀντεφθέγγετο.

Ἀντίφθογγος, contrarium sonum edens. Est & echûs epitheton, vtpote quæ vicissim sonum edat.

Ἀποφθέγγομαι, eloquor: vel sententiosè dico, Laert. ἀπεφθέγξατο δὲ, Μηδὲν ἄγαν. Et cum accus. φωνὰς ἀποφθέγγεσθαι, apud eundem.

Ἀπόφθεγμα, dictum sententiosum & breue: vnde Ἀποφθέγματα Plutarchi.

Ἀποφθεγματικός, peritus apophthegmata loquendi, & ad id prompto ingenio præditus: vel qui apophthegmatis loquendis gaudet. Idem in Lycurgo.

Ἐκφθέγγομαι à sermone semotus, & separatus. Eur.

Ἐπιφθέγγομαι, adsono, acclamo, respondeo. Plut.

Ἐπίφθεγμα, acclamatio.

Παραφθέγγομαι, (q. d. sono, aut vocem edo contra vel præter rhythmum) non concinnè respondeo, nihil ad rem pertinentia loquor. Plat. in Euthyd. & Isæus.

Παράφθεγμα, sonus editus contra seu præter rhythmum. Item inconcinnum responsum & minimè contentaneum. Plato ibidem.

Παραφθεγγήρια, festa quædam nuptialia. Poll.

Προσφθέγγομαι, adsono: vel alloquor, compello. Eur. in Orest.

Μενέλαε, προσφθέγγῃ σὺν ἀνόσιον κάρα;

Πρόσφθεγμα, alloquium, alloquutio: apud eundem ibidem.

Προσφθεγκτήριος, vnde dona προσφθεγκτήρια sic dicta ab alloquendo vel salutando. Poll.

Ὑπερφθέγγομαι, q. d. sono supra alium, sono altiùs, clariorem sonum edo. Luc. in Toxar.

Ὑποφθέγγομαι, q. d. subloquor.

Composita sine præpositione ex φθεγκτός & φθόγγος.

Ἀγάφθεγκτος, ὁ, ὁ & ἡ, valde vocalis, valde sonans seu sonorus. (Pind.

Ἄφθεγκτος, non vocalis.

Ἄφθογγος, voce carens, vocem non edens, mutus. Eurip. in Orest. Soph. in Aiace.

Βαρύφθογγος, q. d. grauisonus, graue sonans seu grauiter, grauem sonum edens: epith. leonis, apud Hom. hymno in Ven.

Δίφθογγος cuius geminus est sonus, qui est duarum vocum: sæpe apud Gramm.

Ἀποδιφθογγίζω, [Dec.] conflo in diphthongum.

Ἀποδιφθόγγωσις, conflatio in diphthongum, seu confectio diphthongi, apud Gaz.

Ἐννεάφθογγος, nouem sonos reddens. Epigr.

Ἑπτάφθογγος, septem sonos habens. Exponitur &, septem neruos habens seu fides: vt ἑπταφθόγγου κιθάρας, apud Eur. in Ione. Item septem foramina habens.

Εὔφθογγος, bene sonans, amabilem edens sonum: vt εὔφθογγος λύρα, apud Theogn.

Καλαμόφθογγος, calamo sonans, siue canens. Aristoph.

Καλαμοφθέγγης, pro eodem. (in Herc. fure.

Καλλίφθογγος, pulchrū reddēs sonū: vt καλλίφθογγος κιθάρα. Eur.

Λαθίφθογγος, vocis obliuionem inducens, faciens vt loqui obliuiscatur. Hesiod. in Theogn.

Λιγύφθογγος argutam vocem edens, stridulum & argutum sonans, canorus, argutus. Il. β.

Λιπόφθογγος, quem vox destituit: mutus. (Hesiod.

Μελίφθογγος, q. d. mellisonus, mellitos & dulces sonos edens.

Μονόφθογγος, vnum sonum habens seu vnicum.

Πολύφθογγος, multisonus: vt πολύφθογγος αὐλός, apud Poll.

Ὑγρόφθογγον, poculum, in quo liquores resonant. Epigr.

ΦΘΕΩ ῶ, F. ήσω, corrumpo, labefacio, perdo, interimo. Hinc apud Hesych. φθείης, exp. φθαρείης. Inuenitur vox pass. in passiua eadem signif. vt Od. λ. Πρὶν γάρ κεν καὶ νὺξ φθῖτ' ἄμβροτος. Et alibi apud eundem poetam, φῂς δ' αὐτὸν φθεῖσθαι, cum dicis interiisse pro quibus scribi etiam φθῖτο & φθίσθαι tradit Eust. Apud Hes. φθῆσον, exp. διαφθαρήσονται.

Φθόη, ἡ, tabes, idem quod φθίσις, apud Gal. 7. aphoris. comment. 16.

Νεόφθοιτος, (comp.) nuper corruptus.

Φθίω, f. ίσω, idē cum φθέω. Hom. Il. σ. Ἤτοι ὁ τῆς ἀχέων φρένας ἔφθιεν. Il. ζ. Δαιμόνιε φθίσει σε τὸ σὸν μένος, te perdet tuum robur. Apud eundem inuenitur & infin. φθῖσαι, & coniūct. φθίσωμεν.

Φθίομαι, corrumpor, perdor, pereo. Præt. ἔφθιμαι, vnde ἔφθιτο. Od. α. & particip. φθίμενος pro ἐφθιμένος, corruptus, perditus, interfectus, apud Eur. in Iph. Taur. & Xen. pæd. 8. Apud Soph. in Aiace, τῆς φθιμένης νυκτὸς præterita nocte.

Φθίσις, ιος, ἡ, corruptio item extenuatio, consumptio, decrementū apud Aristot. in lib. de gen. & corr. & in li. de mundo. Apud medicos tabes. Item pupillæ affectus, quum ea angustior, hebetior, obscurior, rugosiorque euasit.

Φθισιμός, ὁ, qui laborat tabe. Alex. Aphr. Plut. symp. 5.

Φθισιάω, ῶ, tabe laboro. Exponitur etiam, tabe consumor. vnde φθισιᾶσαι apud Arist. in probl.

Φθιτός, ὁ, ὁ, corruptibilis, corruptioni obnoxius seu interitui, mortalis: in Epigr. Apud Plut. de primo frig. φθιτῶν καὶ ἐνέρων, mortuorum.

Φθίνω, [neutr.] corrumpor, consumor, pereo, deficio, tabesco. Odyss. ε. μηδέ τοι αἰὼν φθινέτω. Apud Plat. in Timæo, φθίνοντα ζῶα, consumpti animantes. Cic. Apud Plutarch. in consol. ad Apol. αὔξεσθαι & φθίνειν inter se opponuntur. Dies quoque φθίνειν dicitur, quum Sol à medio cœli axe deuergit occasum versus. Eust.

Φθίνοντος μηνός, Od. ξ. exp. desinentis. Sic & apud Thuc. & Plut. in Alex. Apud Aristot. hist. an. l. 7. c. 2. ἀεὶ φθινούσης τῆς μήνης, exp. decrescente luna.

Φθινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui iam phthisi correptus est, vel qui ad phthisin natura procliuis est. Exponitur etiam, tabidus, quę tabe conficitur. Diosc.

Φθινάς, άδος, ἡ, vt φθινὰς νόσος, pro φθίσις, tabes, q. d. tabificus morb. Plut. in Galba. (Solis occasus.

Φθίνασμα, τὸ, idē apud Æsch. φθινάσματα ἡλίου, Eust. exp.

Φθινύθω, perdo, profligo: item corrumpo, consumo: vt Od. α. φθινύθειν οἶκον, & οἶνον φθινύθειν, Od. ξ. & φθινύθειν κῆρ. Il. α. macerare cor seu animum. item neutr. contabesco, maceror: vt Il. β. τοὺς δ' ἔα φθινύθειν ἕνα καὶ δύο.

Φθείρω, f. ερῶ, p. αρκα, aorist 2. αρον, corrumpo, vitio, idem quod φθέω: vt apud Thuc. φθείρειν τὰ πράγματα, statum rerum labefactare. Arist. ethic. 3. καὶ ἡ μὲν λύπη ἐξίστησι καὶ φθείρει τὴν τοῦ ἔχοντος φύσιν.

Φθείρομαι, corrumpor &c. Aristot. eth. 2. item interimor, interficior. Herodian. l. 1. ἐφθείρετο γὰρ ὁ δῆμος, &c. Apud Thuc. πολέμῳ φθείρεσθαι, exp. bello vexari. Apud eundem. ἐφθαρμένη πόλις, fracta ciuitas, afflictis viribus. Imperat. φθεῖρε, apud Aristoph. exp. in malam rem.

Φθάρμα, τὸ, corruptio, corruptela. Ioseph.

Φθαρτός, ὁ, ὁ, q. d. corruptibilis, corruptioni obnoxius, aut interitui mortalis: vt φθαρτὸς στέφανος, 1. ep. ad Cor. cap. 9. & φθαρτοῦ εἰκόνος, Rom. 1. Φθαρτικός (q. d corruptorius aut corruptiuus) corrumpendi vim habens. Exponitur etiam, exitialis, lethalis: vt φθαρτικὸν κακόν, apud Arist. rhet. 2. Apud Plut. φθαρτικὴ φύσις, exp. tabifica natura. Apud Diosc. l. 6. φθαρτικόν pro herba venenata seu arbore aut frutice: vbi tamen quidam legunt Φαρικόν.

Φθορά, ἡ, corruptio, interitus, perditio, internecio: interdum labes, lues. Thucyd. Plat. Plutar. Exponitur etiam, corruptela, vitium.

Φθόρος, ου ὁ, idem quod φθορά, internecio, strages. Thuc. l. 2. Plut. in Dione, item pro corruptione, pernicie, iactura, morte apud Plut. in Cam. & Aristot. in probl. Apud Aristophan. & Dem. φθόρος ἄνθρωπος pro pernicioso.

Φθορεύς, έως, ὁ, corruptor, vitiator. in Pand.

Φθόριος, ου ὁ καὶ ἡ, corrumpendi seu perdendi & extinguendi vim habens. Apud Diosc. l. 5. φθόριος ἐμβρύων οἶνος, vinum quod fœtus enecat, vinum abortiuum. Sic φθόρια φάρμακα, medicamenta abortus efficientia, apud Plut. exponitur etiam, quæ valent ad abigendo fœtus.

Φθείρ, ρός, ὁ, pediculus. Aristoph. in Pace, καὶ τοῖς φθειρσὶ πολεμοῦντας, vtitur & Plut. in vita Hom. ¶ Item medium claui siue gubernaculi. Poll. l. 1. ¶ Vocantur φθεῖρες etiam τὰ τῶν πιτύων ἐξανθήματα. Il. β quòd similia sint pediculis. ¶ Itē φθείρ nomen piscis, apud Aristot.

Φθειρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aptus ad procreandos pediculos.

Φθειριάω, ῶ, pediculis scateo, pediculari morbo laboro. Laert.

Φθειρίασις, pedicularis morbus.

Φθείρρω, Æolicè pro φθείρω.

Περιφθείρομαι (comp.) Hesych. exp. τοὺς φθεῖρας συλλέγω, pediculos colligo. vide & in comp. ex φθείρω.

Composita: ac primùm ex φθίω, φθίνω, & φθινύθω.

Ἀμφιπεριφθινύθω, circumquaque corrumpor & pereo. Hom. hymn. in Ven. Φλοιὸς δ' ἀμφιπεριφθινύθει.

Ἀποφθίω, idem quod φθίω, perdo, interficio. Hesiod. in Erg. & Soph. in Aiace. Item morior, pereo: vnde ἀπέφθιτο in Epig. Particip. ἀποφθίμενος, perditus, interfectus, mortuus. Il. γ.

Ἀποφθίνω, intereo, pereo, interimo, perdo. Hippoc. Ἀποφθινύθω, idē quod φθινύθω: vt θυμὸν ἀποφθινύθειν, Il. π. Item neutr. pereo intereo: vt ἀποφθινύθουσι γὰρ λαοί, Hesiod. in Erg.

Ἄφθιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, incorruptibilis, corruptioni minimè obnoxius. Item immortalis, æternus: vt Il. χ. σκῆπτρον ἄφθιτον. Hesiod. in Theog. -Στὺξ ἄφθιτος Ὠκεανίνη. Apud Soph. ἄφθιτοι γνῶμαι, exp. ἀμετάτρεπτοι.

Καταφθίω, idem quod φθίω: vnde part. pass. καταφθίμενος idem cum ἀποφθίμενος, in Æschil. epitaph.

Καταφθίνω, pereo, marcesco. Eurip. in Alc. οὐ δ' εἴασεν στερέντα, γῆρᾳ πενθίμῳ καταφθίνειν. Item consumo tabe.

Καταφθινύθω, idem quod φθινύθω.

Νεόφθιτος, qui recens interiit. Suid. apud Hesych. νεόφθ. τῆς κόρης, recens vitiata.

Προφθίμενος, præmortuus, seu ante mortuus. in Epigr.

Συμφθίνω, vnà diminuor, simul decresco.

Composita ex Φθείρω: ac primùm cum præpositione.

Ἀναφθείρομαι, iterum corrumpor, iterum intereo. Aristoph.

Ἀπε-

Ἀποφθείρω, corrumpo, perdo. Et peculiariter corruptum edo fœtum, abortum pario: pro ἀποφθείρω τὸ ἔμβρυον. Hippocr. epidem. lib. 1.

Ἀποφθείρομαι, corrumpor, perdor. Apud Aristoph. οὐκ εἰς κόρακας ἀποφθαρεῖ μου: exp. non à me protinus in malam rem abibis.

Ἀπόφθαρμα, τὸ, pharmacum abortũ faciẽs. Hippoc. epid. l. 5.

Ἀποφθορά, ἡ, abortus, editio fœtus in vtero corrupti. Idem epidem. lib. 3.

Διαφθείρω, corrumpo: vt διαφθείρειν τὸν στέφανον καὶ τὸ ἱμάτιον, apud Dem. in Mid. & τοὺς νέους διαφθείρειν. Xen. apomn. l. 1. Item corrumpo, i. stupro: vt διαφθείρειν τὴν γυναῖκα, apud Lys. interficio. Thuc.

Διαφθείρεσθαι, corrumpi. Item stuprari. Plut. in Galba. Item interfici, seu mori. Præt. med. διέφθορα, corruptus sum. Eurip. in Med. Et actiuè, idem quod διέφθειρα. Ammon. & Eust.

Διαφθορά, ἡ, corruptio, corruptela: vt διαφθοραὶ κρετῶν, apud Aristot. Item stupratio. Herodian. Item internecio, strages, cædes, pernicies. Thuc.

Διαφθορεύς, έως, ὁ, corruptor. Plat. in Crit. Item stuprator.

Decomp. Ἀδιάφθορος, incorruptus, integer: aut corruptioni non obnoxius: vt ἀδιάφθορος ψυχή, Dem. pro cor. Ἀδιαφθορία q. d. incorruptibilitas, integritas, quum quis corrumpi non potest pecuniis vel precibus. Ἀδιάφθαρτος, idem cum ἀδιάφθορος. Plat. in Apol. Socr. Ἀδιαφθαρσία, idem cum ἀδιαφθορία.

Εὐδιάφθορος, qui facilè corrumpitur seu corrumpi potest.

Προδιαφθείρω, antè corrumpo aut interficio.

Προσδιαφθείρω, insuper corrumpo, &c.

Συνδιαφθείρω, simul vel vnà corrumpo.

Εἰσφθείρομαι, cum certa pernicie irrepo & introducor. Greg.

Παρεισφθείρομαι, (*dec.*) perniciosè obrepo & fallo, per obreptionem insinuor, apud eundem.

Ἐκφθείρομαι, inauspicatò & in perniciẽ ac in malã rẽ exeo. Suid.

Ἐμφθορίς, ίδος, ὁ καὶ ἡ, qui periit in. Nicand. in Ther.

Ἐπίφθορον φάρμακον, exitiale medicamentum seu lethale. Poll.

Καταφθείρω, idẽ quod διαφθείρω. Theocr. idyll. 26. ἡ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε τοῦδε ἐκείνας Βουκολίοις, αἵ τ' ἔργα καταφθείρουσι νομῶν.

Καταφθορά idem quod διαφθορά. Eurip. in Ione.

Παραφθείρω, aliquantum corrumpo, leniter destruo: vel idẽ quod φθείρω.

Παραφθορά, corruptio, labes. Hermog.

Περιφθείρομαι, Hesych. exp. ἐλαττοῦμαι, minuor: vnde apud Greg. [illegible] dicitur περιφθείρεσθαι. Exponi etiam potest, circumcirca corrumpor & pereo.

Συμπεριφθείρομαι, [*decomp.*] simul περιφθείρομαι. Exponitur &, simul oberro: apud Luc.

Προσφθείρομαι, cũ pernicie mea accedo: vel depereo, insano amore teneor. Alciphr. προσφθείρεται Ἑρπυλλίδι τῇ Μεγαρέως ἀβρᾷ.

Συμφθείρω, simul perdo: vel simpliciter, euerto, labefacto. Eurip. in Androm.

Composita sine præposit. ac primùm formata ex secunda & tertia persona præt. pass. singul.

Ἀφθαρσία, q. d. incorruptibilitas, corruptionis immunitas, immortalitas. Rom. 2. & alibi, in ep. Paul.

Ἄφθαρτος, incorruptibilis, corruptioni nõ obnoxius: vt δόξα ἀφθάρτου Θεοῦ, Rom. 1. & ἄφθαρτος στέφανος 1. ep. ad Cor. 9.

Ἀφθαρτίζω, incorruptibilem reddo vel immortalem.

Δυσφθαρτος, vix corruptibilis, cuius haud fuerit corruptio.

Εὔφθαρτος, qui talis est vt facilè corrumpi possit.

Composita ex præt. med. ἔφθορα, seu φθορά, itidem sine præposit.

Ἁλιφθόρος, ὁ, in mari perdens: prædo marinus. in Anth. Epigr.

Ἁλιφθορία ναυτῶν, perditio nautarum in mari, ibidem.

Ἀλληλοφθορεῖν, sese inuicem corrumpere & perdere.

Ἀλληλοφθορία, mutua perditio, mutua consumptio. Plat.

Ἀνεμόφθορος, à vento disperditus, à vento periens, Oseæ c. 8.

Ἀνεμοφθορία, corruptio quæ fit à vento. Suid.

Ἄφθορος, ὁ καὶ ἡ, incorruptus, vel incorrupta: vt ἄφθορος κόρη. Epigr. lib. 12.

Ἀφθορία, ἡ, incorruptum esse, status corporis incorrupti.

Βιοφθόρος, vitam corrumpens mortiferus.

Θυμοφθόρος, animo perniciosus, animum lædens & labefactans: vt πενίη θυμοφθόρος, apud Hesiod. in Erg.

Λαοφθόρος, populi pernicies, populum corrumpens & euertens. Theognis. [illegible] Ἑλλήνων λαοφθόρον.

Μητροφθόρος, qui matrem occidit: vt μητροφθόρον ἄνδρα, in Anthol. Epigr. l. 4. tit. εἰς ἀσεβεῖς.

Ναύφθορος, in naui corruptus & perditus: vt ναυφθόρου στολῆς, vestis quæ in naui periit. apud Eurip. in Helen.

Ναυφθορία, exp. naufragium.

Ξυλοφθόρος, qui ligna corrumpit: vt vermes exedendo. Aristot. histor. anim. lib. 5. cap. 32.

Οἰκοφθόρος, domuum pernicies, qui domos pessundat, seu qui bona domestica dilapidat. Hesych. οἰκοφθόροι sunt μοιχοί.

Οἰκοφθορία, domus seu familiæ euersio, rei familiaris dilapidatio. Plat.

Οἰκοφθορέω, domum seu familiam pessundo, rem familiarem dilapido. Idem de leg. l. 11.

Κακοφθορέω. (*dec.*) domum & familiam penitus euerto, rem familiarem exhaurio. Impropriè apud Plut. de Alcibiade, κατοικοφθόρησε τὴν πόλιν, exhausit vires ciuitatis.

Παιδοφθόρος, puerorũ corruptor & stuprator: pędicor. cinædus.

Πολιτοφθόρος, ciuium pernicies: ciuibus seu ciuitati pestifer & exitiosus. Plat. de leg.

Πολυφθόρος, qui vel quæ multos occidit, multorum interfector seu interfectrix. Eur. in Phœn. de Sphynge, πολύστονος, πολυφθόρος. At πολύφθορος, cædibus abundans, multas strages habens, vt πολύφθορον δῶμα, apud Soph.

Ψυχοφθόρος, animæ seu animabus exitium ferens: lethifer.

Φθογγή, &c. vide in Φθέγγομαι.

ΦΘΟΪΣ, ίδος, ἡ, & per contract. φθοῖς, ὁ, quoddam placentæ genus ex caseo cribrato & siligine. Aristoph. in Pluto, τὰς φθοῖς ἁφαρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας. Apud Hippocratem φθόεις. Gal. exp. τροχίσκοι, pastilli. Legitur & φθοΐσκοι, apud eundem, περὶ γυναικ. lib. 1.

ΦΘΟΝΟΣ, ου, ὁ, inuidia, inuidentia. Apud Philosophos definitur hoc modo: φθόνος, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, id est, (vt vertit Cic. Thusc. 4.) inuidentia est ægritudo suscepta propter alterius res secundas. Φθόνον ἔχειν ponitur pro inuidere, apud Aristid. & pro inuideri, apud Isocr. Dicitur & συνάγειν φθόνον apud Dem. conflare inuidiam seu concitare. Et pro eodem φθόνον κινεῖν, apud Hermog. Frequens est apud Plat. Luc. &c. οὐδεὶς φθόνος (sub ἐστὶ vel ἔσται) pro οὐ φθονήσω, nõ inuidebo tibi quod postulas, vel nõ denegabo, libens præstabo. Aliquando additur infinit. vt apud Philonem de mundo. φθόνος οὐδεὶς ἀναδιδάσκειν, docere non grauabimur. Cum genit. apud Greg. φθόνος οὐδεὶς ἀναβάσεως, exp. ad altiora contendentibus non inuidendũ. ¶ Item φθόνος, exp μέμψις, reprehensio, apud Eur. in Hecuba, ἀποκτείνειν φθόνος γυναῖκας: vbi subauditur ἐστί. * Etymol. dici putat φθόνος παρὰ τὸ φθίνω: vel quoniam qui inuidiæ obnoxius est, seipsum ea quodammodo necat, & consumit intus & extra: vel quia in conspectu Dei inuidia cædes censetur.

Φθονερός, ά, όν, inuidus, qui inuidere solet, qui inuidiæ morbo laborat: apud Plut. in Alcib. Aristot. rhet 2. Eurip. &c.

Φθονερῶς, inuidè, per inuidiam. Xen.

Φθονερία, inuidia, inuidẽtia, i. habitus inuidię à natura insitus.

Φθονέω, ῶ, inuideo: vt φθονεῖν τοῖς εὖ πράττουσι ἀκοῦσι, apud Plut. in lib. περὶ φθόνου καὶ μίσους, & φθονοῦσι τοῖς ἐμοῖς ἀγαθοῖς. Thucyd. lib. 6. Interdum cum genit. rei & dat. pers. Phocyl. Μὴ φθονέης ἀγαθῶν ἑτάροις. Plat. φθονῶ σοι τοῦ θανάτου. Et cum infinit. Eurip. in Med. τὸ σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν, quòd res tuæ feliciter se habeant, non inuideo. Item nego, denego, concedere nolo: *propter inuidiã*. Isocr. in Paneg. κυρία γενομένη. τοῦτον αἰσθάνεσθαι ἐφθόνησε τοῖς ἄλλοις. Plat. in Hipparch. οὐδ' ἐστὶ φιλοσοφίας φθονεῖν. Et cum accus. Polyb. φθονῆσαι τοῖς ἑαλωκόσι τὴν σωτηρίαν. Cum infin. Eurip. in Med. μὴ φθόνει φράσαι, ne graueris dicere.

Φθονέομαι, inuideor, inuidia laboro, inuidiosus sum. Xen. Pæd. 8.

Composita.

Ἀλλοτριοφθονέω, alienis inuideo.

Ἄφθονος, ὁ καὶ ἡ, inuidia carens, ab inuidia alienus. Herodot. l. 3. τύραννον ἄφθονον ἔδει εἶναι. Item copiosus, largus, multus: q. d. citra inuidiam datus: ducta significatione ab iis qui inuidiæ expertes largè & copiosè impertiuntur, quum inuidi aut nihil aut grauatè alij aliquid communicent. Theocr. idyll. 8. κλῦθι Μενάλκας τῷ δ' ἀγάγοι, χεῖρων ἄφθονα πάντα νέμοι. Æschi. in Ctes. ἄφθονα δ' ἥπου καὶ πολλὰ ἔχων λέγειν. Item cui copia rei alicuius suppetit: vt ἄφθονος βίος. Isocr. in Paneg. & ἄφθονος ὕδασι, Aristot. polit. 7.

Ἀφθόνως, absque inuidia, candidè. Item largè, copiosè, affatim. Herodian. lib. 6.

Ἀφθονία, q. d. inuidiæ carentia: animus inuidiæ expers. Item copia, abundantia, vbertas. Xen. Pæd. 8. & in symp.

Ἀφθόνητος, qui talis est vt ei nõ inuideatur, inuidię nõ obnoxius.

Διαφθονέομαι, idem quod φθονέομαι. Chrysost.

Ἐπίφθονος, inuidiæ expositus, inuidiosus: vt ἐπίφθονον κτῆμα, Plat. de leg. l. 11. & ἐπίφθονος πρὸς ἀνθρώπων. Herodot. Dicitur & & ἐπίφθονόν ἐστι, inuidiosum est. Item reprehensione dignum est. Eurip. in Hippol. coron.

Ἐπιφθόνως, inuidiosè. Thuc. l. 1. Xen. Pæd. 3. & 8.

Ἐπιφθονέω, q. d. inuideo ob vel super: inuideo propter: aliquid.

Ἀνεπίφθονος, (*dec.*) minimè inuidiosus: vt ἀνεπίφθονος ἐπιθυμία. Plut. in Cic. Item non reprehensus, reprehensioni non obnoxius. Ἀνεπιφθόνως, non inuidiosè. Item citra reprehensionem, inculpatè. Thuc.

Προσφθονέω, insuper inuideo.

Ὑποφθονέω, aliquantum inuideo. Xen.

Φθορά, &c. vide Φθείρω, in Φθίω.

Φι & φιν, syllaba paragogica, quam poetæ interdum datiuis singularibus addunt interdum & pluralibus. Dicitur enim δεξιτερῆφι χειρὶ pro δεξιτερῇ Od. ο. & ἑτέρηφι pro ἑτέρῃ, apud Hesiod. Dicitur & ὄχεσφιν, pro ὄχεσι, curribus, Iliad. ϑ. Sic στήθεσφι pro στήθεσι apud Hom. Interdum mutata terminali casus syllaba vel datiuo iuncta reperitur vel genit. vt quum Θεόφιν dicitur pro Θεοῖς, & ἐκ Θεόφιν pro ἐκ Θεῶν. Il. ψ. Sic δακρυόφιν pro δακρύοις vel δακρύων. Od. τ & υ. Dicitur & ἶνηφι pro ἶνῃ, apud Hesiod. in Erg.

ΦΙΑ'ΛΗ, ης, ἡ phiala. Exponitur etiam, poculum, patera. Apud Athen. φιάλη ἀμφίθετος, phiala duplex, cuius pars vna alteri imponitur. *Dicta παρὰ τὸ πιεῖν ἅλις, quasi πιάλη, vt tradit Etym.

Φιαλίσκη, ἡ, parua phiala.

Φιαλίς, ίδος, ὁ, idem: vnde plur. num. φιαλίδες apud Luc. in Lexiph.

Φιαλεῖν, compotare, hilariter viuere. Item opus aggredi. Aristop.

Υ'περφίαλος. (comp.) exp. fœdifragus: vt Il. γ. ἐπεί οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι. Proprie (vt quidam volunt) qui transgreditur iusiurandum quod per phialas datum est. Exponitur etiã, superbus, arrogans, insolens. Od. ξ. ὑπερφίαλον ἔπος. Ponitur etiam in laude, teste Suid.

Υ'περφιάλως, fœdifragè, more eorum qui sunt fœdifragi. Itẽ superbè, arroganter. Itẽ pro μεγάλως, ὑπερφυῶς, apud Hom.

Φιτρός &c. vide in Φάω luceo.

ΦΙΒΑΛΕ'Η, ης, ἡ, carica, ficus arida. Etym. & Hesyc.

Φιβάλεον, ficus: Etym. ex Apollophane.

Φίβαλις, ficus quoddam genus apud Athen.

Φιβάλιος, itidem ficus species, apud Gal. in gl. Hippocr.

Φιβαλεῖς dicti sunt homines graciles.

Φιδίτιον, vide in Φείδομαι. Φιλέω, &c. in Φίλος.

ΦΙΛΓΣ ίδος, ἡ, canna: Item συειγξ. Hes.

Φίλινος, qui est ex canna seu cannis, q. d. canneus, φιλίνη ἐσθής. Herodot.

ΦΙΛΛΥΡΕ'Α ας, ἡ arbor ligustro similis. apud Dios. l. 1. c. 126.

ΦΙ'ΛΟΣ, ου ὁ, amicus, qui amat: vel qui amatur, charus. Hom. Il. χ. αἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο Ὅσσον ἐμοί. Sic apud eundem, φίλον τέκος. φίλη μήτηρ. φίλος Ὀδυσσεύς. Xen. pæd. 1. φίλους ὠφελεῖν & ἐχθροὺς ἀνιᾶν. ¶ Item placitus, libitus, gratus Plat. de rep. lib. 6. τὸ δὲ λέγειν ἐθέλω, εἰ & ὑμῖν φίλον. Sic & alibi apud eundem & Hom.

Pro φιλώτερος comparatiuo per syncopen dicitur φίλτερος & pro superlat. φιλώτατος φίλτατος. quod φιλώτατος etiam apud Hesych. legitur, sicut & neutrum φιλώτατα. Per τὰ φίλτατα sæpe intelliguntur liberi aut aliæ res nobis charissimæ: vt apud Luc. & Xenoph. Pæd 4. Dicitur & φιλαίτερος pro φίλτερος & φιλαίτατος pro φίλτατος, Attica dialecto. Xenoph. Hellen. 5. φιλαίτατος μὲν ἦν Λακεδαιμονίοις. Legitur & φιλίων pro φίλτερος. Od. τ. Et φίλιστος pro φίλτατος, apud Soph. in Aiace. ¶ At φιλίστιον vocatur aparine ab Hippocrate, vt putat Gal. in eius lex.

Φιλότης, ητος, ἡ, amicitia, amor, beneuolentia. Il. π. φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βαλωμεν. Plat. φιλότης ἰσότητα ἀπεργάζεται. Dicitur & ὦ φιλότης, pro ὦ amice, seu amicissime: apud Luc. & Syn. ep. 143. ¶ Item φιλότης, concubitus, Venus: vnde μίσγεσθαι φιλότητι, sæpe apud Hom. & Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου & φιλότητος: apud eundem.

Φιλοτήσιος ὁ & ἡ, ad amicitiam pertinens: amicitiæ conueniens: vel amicitiæ conciliandæ aptus: vt φιλοτήσιος κύλιξ apud Theog. poculum quod amicitiæ conciliandæ ergò alteri præbibi solebat. Sic apud Plut. τῶν τῆς μουσικῆς δῶρα μᾶλλον φιλοτήσια esse dicuntur ἢ τὰ τῆς Ἀφροδίτης. ¶ Item ad concubitum seu Venerem pertinens, Venereus: vt φιλοτήσιος εὐνὴ apud Appian.

Φιλοτησία, ἡ, propinatio: seu inuitatiuncula ad bibendum: peculiariter propinatio post cœnam beneuolentiæ ergò: vnde φιλοτησίας προπίνειν, amicos inuitare ad bibendum, apud Dem. Sic & apud Luc. & Athen. Φιλοτησία dicebatur etiam dies qua reges aurea vel argentea pocula prægustata porrigebant cui vellent, vt hac propinatione suam erga ipsum beneuolentiam testarentur. Suid.

Φιλία, ἡ, amor, charitas, amicitia. Isocrat. ad Dem. ἀρχὴ γὰρ φιλίας μὲν ἔπαινος, ἔχθρας δὲ ψόγος.

Φίλιος, qui est amicorum seu fœderatorum: qui in amicitia est, fœderatus: vt φιλίας χώρας, apud Xen. quæ & omisso subst. φιλία dicitur: vnde ἐν φιλίᾳ apud eundem exp. in pacato. ¶ Item φίλιος, amicitiæ præses: cognomen Iouis: apud Synes.

Φιλίως, vt decet eos qui sunt in amicitia & societate, more fœderatorum, vel, amicè, amanter. Thuc. l. 3.

Φιλόω, amicum reddo, beneuolum reddo, concilio: vnde ἀλώπηξ & αἰετὸς φιλωθέντες, in Fab. Æsop.

Φιλωτής, οῦ, ὁ, conciliator. Suid.

Φιλιάζω ineo amicitiam, fio amicus. Ecclesiast. cap. 37. φιλιαστής, Hesych. h. est συναλλακτής.

Φιλικός, amicitiæ conueniens, ad amicitiam pertinens. Exponitur & amabilis. item amicus: vt φιλικὴ λειτουργία, apud Lucian. de salt. & φιλικαὶ ἐντεύξεις, apud Plut. symp. 4. item ad amandum propensus, quod & φιλητικός, Arist. eth. 8.

Φιλικῶς, vt decet eos qui sunt amici, amanter. item polit. 2. Xen. & Polyb.

Φιλέω, ῶ, amicus sum, amo, diligo. Hesiod. in Erg. Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι. Hom. hym. 1. in Merc. φιλεῖ δέ σε μητιέτα Ζεὺς Ἐκ πάσης ὁσίης. Aristot. μισεῖν ὡς φιλήσοντα. item amicè tracto, amicitiæ officiis prosequor. Odyss. α. χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν. item amo, i. soleo. Herodot. in Vran. φιλέει γίνεσθαι ἐν πολέμῳ. In qua signif. φιλεῖ sæpe impersonaliter ponitur: vt apud Aristoph. in Nub. φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦθ' ἑτέρως πως γίγνεσθαι. Sic Thuc. lib. 2. ὥσπερ φιλεῖ ὅμιλος ποιεῖν. ¶ Item osculor, suauior, basio: vnde apud Theocr. id. 21. Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι. & paulò post, οὐ μεμάθηκα Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστικὰ χείλεα θλίβειν. Sic & apud Athen. l. 1. Dicitur & φιλεῖν τῷ στόματι, apud Xẽ. pæd. 1.

Φιλέομαι amor, diligor. Il. β. Et actiuè, idem quòd φιλέω. Hom. hym. in Musas & Apol. ὁ δ' ὄλβιος ὅν τινα Μοῦσαι Φίλωνται.

Φίλημα, τὸ osculum, suauium, basium: vt φίλημα διδόντα, apud Luc. pro eo Doricè dicitur φίλαμα, apud Theocr. id. 3. Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.

Φίλησις, ἡ, amatio, dilectio. Arist. eth. 8. c. 5.

Φιλητός amabilis, amore dignus. Idem eiusdem l. cap. 2. Φιλητικός ad amandum propensus: apud eundem l. 3. c. 10. Item libenter osculans: qualem esse melancholicum ebrium idem scribit.

Φιλητής, οῦ ὁ, amator. ¶ At φιλήτης, fur: aut latro. Hesio. in Erg.

Φιλητεύω, idem quod φιλέω, osculor. Hom. hym. 1. in Mercur.

Φίλτρον, τὸ, amoris illecebra, quod ad amorem illicit. Exponitur &, amatorium poculum, desiderij poculum: Eur. in Hippol. coron. Ἔστιν κατ' οἴκους φίλτρα μοι θελκτήρια Ἔρωτος. Sic & apud Plut. in polit. præcept. Sic dicitur & res quæuis amicitias seu alium amorem quàm Cupidineum concilians: apud Xen. Exponitur &, amor: apud Herodian. & Greg. ¶ Item φίλτρον, cauitas quæ superiori labro inest valliculæ similis. Poll. l. 2. ¶ Item caryota: seu pastinaca agrestis, teste Eust. cuius radicem Venerem stimulare tradit Diosc. l. 3. c. 59. vnde sic dicta putatur.

Φιλτάτιον, diminut. à φίλτατος. Aristoph. in Acharn.

Composita.

Ἀνδρόφιλος, virum amans, vel viro amicus.

Ἀντιφιλέω, redamo, vicissim amo. Theocr. idy. 12. Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅτ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς, Arist. rhet. lib. 2.

Ἀντιφίλησις, redamatio, mutuus amor.

Ἀξιοφίλητος, dignus qui ametur. Xenoph.

Ἀρηΐφιλος, q. d. Marti charus, vel cui charus est Mars: bellicosus bellator epitheton Menelai, sæpe apud Hom.

Ἄφιλος, ὁ καὶ ἡ, amicis carens. Plat. Item ab amicitia alienus, seu amicitiæ non conueniens. Arist. eth. 1. c. 11.

Ἀφιλία ἡ, amicorum penuria, amicis destitui. Arist. rhet. l. 2.

Ἀφιλίωτος, qui conciliari nequit, quum quo amicitia, & familiaritas iniri non potest: ἀδιάλλακτος. Hes.

Γαστρόφιλος, ventris amans, ventri deditus.

Γυναικοφίλης, ου, ὁ, mulierum amans, mulierosus. Theocr. id. 8.

Θεόφιλος, Dei amans, amicus Dei.

Θεοφιλία, ἡ, amor Dei, amicitia & familiaritas cum Deo. Areop.

Θεοφιλής, έος, ὁ & ἡ, qui à Deo amatur, Deo charus. Plat. in Euryphr. & de rep. l. 2. Τὸ θεοφιλὲς dicitur etiam quod fauore diuini numinis alicui contingit: apud Xenop. in apol. Socrat. & Plut. de educ. lib.

Καινόφιλος, qui non iisdem amicis semper vtitur. Suid.

Καταφιλέω, osculor. Xẽ. pæd. 7. Κύρου κατεφίλουν καὶ χεῖρας & πόδας.

Λυκοφίλιος, vt λυκοφίλιοι διαλλαγαὶ Menand. fœdera quę lupina quadam amicitia sunt inita, ita vt suspecta sint.

Λυκοφιλίως, suspectè, cum occulta quadam simultate. Eust. ex Æl. Dionys.

Λυκοφιλία, lupina amicitia & suspecta. Plat. ep. 3.

Μισόφιλος, osor amicorum.

Ὀλιγοφιλία, amicorũ paucitas. Arist. rhet. l. 2.

Παιδόφιλος, vel παιδοφίλης, (quod est apud Poll.) puerorũ amator: prædico.

Παιδοφιλέω, sum puerorum amator: prędico sum, vnde παιδοφιλεῖσθαι dicitur de puero qui amatur, apud Plat. com.

Πολύφιλος, cui multi sunt amici. Arist. rhet. 1.

Πολυφιλία, amicorum copia. Idem ibidem, & Plut.

Πολυφίλτρος, amori admodum deditus. Theocr. id. 24.

Πονηρόφιλος improborum amans, qui malorum consuetudine & commercio gaudet. Arist. polit. 5. c. 11.

Προσφιλής, amicus, beneuolus. Thuc. l. 7. & Xen. Item amatus, suauis, gratus: vt προσφιλὲς μέλος, apud Theocr. id. 8. Sic apud Synes. τὸ γὰρ ἀληθὲς τῷ θεῷ προσφιλέστατον.

Προσφιλῶς, amicè, vt amicum decet. Xen. Item gratè, iucunde, suauiter.

Τρίφιλητος, & Doricè τρίφιλατος, ter amatus: multũ amatus, seu maximè amabilis: vt τρίφιλατος Ἄδωνις, apud Theocr. id. 15.

Υ'περφιλ

Ὑπερφιλέω, supra modum amo, amo supra quàm dici queat. Xen. Pæd. 3. & Hellen. 7.

Φανερόφιλος, qui palàm amat. Aristot. eth. 4.

Φιλόφιλος, amico aut amicis amicus: amator aut studiosus amici seu amicorum. Aristot. rhet. 1.

Φιλοφιλία, amicitia amici seu amicorum. Idem eth. 8. c. 1.

Χρηστόφιλος, qui bonis amicus est, cui amicitia cum bonis intercedit, bonos habens amicos. Aristot. rhet. l. 1.

Χρηστοφιλία, amicitia quæ intercedit alicui cum bonis, amicorum bonitas. ibidem.

Χωροφιλέω, in loco aliquo lubens versor. Et simpliciter, libens versor. Antiph.

ΦΙΛΥΚΗ, ης, ἡ, phylica, arbor semper virens. Theophr. hist. pl. lib. 1. cap. 14. & lib. 3. cap. 4.

ΦΙΛΥΡΑ, ας, ἡ, tilia: arbor de qua Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 10. & Plin. lib. 16. cap. 14.

Φιλύρινος, tiliaceus: vt φιλύρινοι πίνακες, tabellæ tiliaceæ: quibus pro chartis veteres vtebantur. Ælian. & Eust.

Φιλύριος, idem cum φιλύρινος. Aristoph. in Nub.

ΦΙΜΟΣ, οῦ, vel φιμὸς οῦ, ὁ, camus, fiscella: vt apud Luc. καὶ σιωπᾶν ποιῶ φιμὸν αὐτοῖς περιθείς. Esa. c. 38. ἐμβαλῶ φιμὸν εἰς τὴν ῥῖνα σου, inijciam camum naribus tuis. Eccles. c. 20. φιμὸς ἐν στόματι, exp. capistrum. ¶ Apud Etym. ponitur etiam pro obturamento quo sibi os obligant vrinatores, ne aquam sorbere cogantur. Item pro piscatorio instrumento pro reticulo seu sagena retinaculata fiscellæ figura. ¶ Est etiam aleatorium instrumentum: vt apud Æschin. in Timarch. καὶ φιμοὺς κυβευτικὰ ὄργανα. Existimatur Latinè dici fritillus. ¶ Quidam medici φιμὸν propriè significare aiunt nexum summi oris perarum & sacculorum, quum toto superiore eius ambitu in angustum collecto, funiculo religantur. idem quod φίμωσις. Diosc. l. 4. φίμους τοὺς ἐν αἰδοίοις χαλᾷ.

Φιμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cami seu fiscellæ formam habens: vel, camiuium præstans. Apud Nic. φιμώδεα μύρτα, exp. myrti fructus adstrictoria vi pollentes.

Φιμόω, ῶ, f. ώσω, camo obligo aut obstringo, fiscella capistro. Et general. os obturo: vt βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις Deut. c. 25. Exponitur & simpl. obturo, coarcto, constringo. vt apud Aristoph. in Nub. φιμώσατε τοῦτον τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα.

Φίμωσις, obligatio seu obstrictio quæ fit camo. ¶ Peculiariter φίμωσις, medicis dicitur colligatio seu coarctatio quę callo quodam in sede atque ano contingit: teste Gal. περὶ τῶν κατὰ τόπ. lib. 8. cap. 6. Item quum præputio ita arctè obligatur glans, vt cute sua renudari nequeat.

Composita.

Ἀποφιμόω, idem quod φιμόω.

Εὔφιμος, obstruendi obturandíque vi pollens.

Παραφίμωσις & περιφίμωσις, penis vitium, quum cutis ita curta est, vt glandem adducta contegere nequeat. Auth. defin. med.

Παραφίμωσις, dicitur etiam quum quæcunque alia quæ naturales meatus occludunt, ita retrorsum deducta sunt vt reduci nequeant. Pro iisdem dicitur & περιφίμωσις.

Φῖνις, vide in Φλέω.

ΦΙΝΤΙΣ, auriga. Pind. in Olymp. ὦ Φίντις ἀλλὰ ζεῦξον ἤδη μοι σθένος ἡμιόνων.

Φὶξ, vide Σφὶγξ in Σφίγγω. Φιττὰ, in Σιττά.
Φίτυμα, &c. in Φύω. Φλαδάω, in Φλάω.

ΦΛΑΖΩ, Gal. in lexico Hippocr. dicit significare, stultè & inarticulatè loquor, fictitiúmque esse vocabulum. Exponitur etiam, ferueo, quæ signif. potius conuenit verbo παφλάζω, quod ex hoc factum creditur. Hesych.

Φλασμὸς, οῦ, ὁ, fastus, τῦφος. Hesych.

Παφλάζω, ferueo, æstuo: propriè dictum de maris æstu putatur, & à sono fictum. Il. ν. Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. Metaphoricè apud Aristoph μὴ παφλάζων καὶ κεκραγώς, exp. tumultuans, vel æstuans ita. Dicitur & de iis qui in loquendo offensant, seu labuntur & eandem repetunt, sicut φλάζω, apud eundem Hippocr. teste eodem Gal.

Πάφλασμα, τὸ, feruor, æstuatio, æstus. Item strepitus quem æstuans mare edit. Et metaph. παφλάσματα, de verbis insolentibus & elatis, apud Aristoph. in Auib.

Composita ex παφλάζω.

Ἐπιπαφλάζω, inferueo seu inferuesco, & q. d. inæstuo: vel superferueo, superæstuo. apud Non.

Πομφολυγοπάφλασμα, τὸ, bulla cum strepitu erumpens seu ebulliens. Aristoph. in Ranis.

Ὑπερπαφλάζω, supra modum ferueo. Luc. in Lexiph.

Φλασμὸς, vide in Φλάζω. Φλαστὸς, in Φλάω.
Φλαῦρος, &c. in Φαῦλος.

ΦΛΑΩ, ῶ, contundo: vel mollio contundendo: contero. Aristoph. in Plut. ἔπειτ' ἔφλα ἐν τῇ θυείᾳ συμπεφυρμένην ὁμοῦ. Exponitur etiam frango, rumpo: * atque adeò dictum Atticè pro θλάω, tradit Eust. Aristoph. in Pluto, κόπτουσι γὰρ καὶ φλῶσι τἀντικνήμια, rumpunt. Exponitur etiam, flaccidum reddo. Item voro, comedo auidè. Aristoph. ibidem, Κἀγὼ τότ' ἤδη τῆς ἀθάρας πολλὴν ἔφλων: vbi schol. φλᾶν esse scribit propriè cum flatu & sibilo comedere, qui mos est helluonum auidúsque edentium. Esse enim fictitium verbum. ¶ In obscœna etiam signif. vsurpatur: vnde Hesych ἔφλα exp. συνεμίσγετο, συνῆν.

Φλαστὸς, οῦ, ὁ, talis vt contundi seu conteri possit. Aristot.

Φλαδιάω, idem cum φλάω, Hesych.

Composita.

Ἀναφλάω, ῶ, obscœnam signif. habet, de masturbāte dictum. Luc.

Ἀναφλασμὸς, οῦ, ὁ, masturbatio. Suid.

Ἄφλαστον, ου, τὸ, summa puppis pars: παρὰ τὸ μὴ ῥᾳδίως φλᾶσθαι, i. θλᾶσθαι, vt tradit Eustath. Exponitur etiam, ἀκροστόλιον. Alij ἄφλαστα dici volunt κατ' ἀντίφρασιν, quoniam sunt εὔφλαστα seu εὔθλαστα. Schol. Apollonij ἄφλαστον esse vult σανίδιον κατὰ τὴν πρύμναν, Latini aplustre vocant.

Φλεβικὸς, &c. vide in Φλέψ.

ΦΛΕΓΩ, ξω. P. χα, vro, incendo, inflammo: vt φλέγειν φέγγος accendere lumen, apud Soph. in Aiace. Idem, ἄγαν οὐρανίαν φλέγων, accendens, excitans. ¶ Item metaph. illustro (more ignis illustrantis ea quę splendida reddit) vt apud eundē Soph. ibidem, πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει. Item augo, animum concio. Hesych. Interdum amore vro. Mosch. idyll. 5. Ὡς Ἀχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχῶ. ¶ Neutraliter etiam vsurpatur, pro, ardeo: vt πυρὸς φλέγοντος, apud Soph. ibidem. Et ὅπλοις φλέγουσι, armis ardentibus. Plut. in Rom.

Φλέγομαι, vror, incendor, &c. Et metaph. augor, tingor. Aristoph. in Nub.

Φλέγμα, τὸ, inflammatio, ardor. Item incendium. Il. φ. & apud Hippoc. ¶ Itē humor albidus & frigidus, pituita, apud Gal. & cæt. med. sic dicta per antiphrasin, quasi minimè vsta.

Φλεγματόεις, εντος, ὁ, vt φλεγματόεν ἐκρήγμα. Hesych. est eruptio flammæ.

Φλεγματικὸς & φλεγματώδης, cui pituita inest, abundans pituita. Alex. Aphr. & Gal.

Φλεγμασία, ἡ, inflammatio, æstus, ardor Hippocr. Exponitur etiam, apud Aristot. in probl.

Φλεγματίας seu φλεγματίης, ου, ὁ, pituitosus. apud Hippocr. in lib. de vulneribus in capite.

Φλεγμαίνω, ardeo, æstuo, seu exæstuo, efferuesco. vt φλεγμαίνοντα παρίσθμια, apud Diosc. lib. 1. tonsillæ inflammationes. Metaphoricè apud Greg. φλεγμαίνων τῇ πονηρίᾳ, crudelitate feruens. Item intumesco, ntumeo, tumeo, apud Aristot. vnde metaphor. φλεγμαίνουσα πόλις, luxu turgens seu tumens: apud Plat. de rep. lib. 2. Sic γλῶττα φλεγμαίνουσα ὀνομάτων καινότητι, apud Synes. de insomn. Item tumeo, i. superbio, ferocio. Chrysost. comm. in ep. ad Coloss. orat. 7.

Φλέγμανσις, idem quod φλεγμασία. Aristot. de gen. an. l. 2.

Φλεγμονὴ, ἡ, inflammatio, vel tumor cum inflammatione. apud Hippocr. cæt. & Galen. Et specialiter, tumor cum inflammatione, cui renixus accidit, pulsus & rubor. apud med. recent.

Φλεγμονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, inflammationem habens, cum inflammatione coniunctus ea quæ phlegmone dicitur.

Φλεγμαῖνος, exp. inflatus.

Φλέξις, εως, ἡ, incensio, incendium, exustio. ¶ At φλέξις ἰδίως inter aues numeratur, apud Aristoph. in Auib.

Φλεγυρὸς, ignitus, ardens: Aristoph in Acharn. Exponitur etiam, splendidus: apud Hesych. Item iniuriosus, damnosus: ἀπὸ τῶν φλεγυῶν, gente iniuriosa & impia. apud eundem.

Φλεγεὸς, rubor, *qualis est flammæ color* Galen.

Φλὸξ, γὸς, ἡ, flamma. Il. θ. & ψ. Xen. Pæd. 7. Plut. in Fab. ¶ Est & floris nomen apud Plin. l. 21 c. 11.

Φλόγεος & φλογερὸς, & φλογόεις, flammeus. item ardens, feruidus, splendidus, fulgidus. item rutilus, ruber: vt φλογέω κεραυνῷ, apud Theocr. idyll. 23. secundum legitur in Epigr. tertium apud Nonn.

Φλόγινος & φλογώδης, pro iisdem: vt φλογίνη ῥομφαία, apud Greg. & φλογώδης θερμασία, apud Erasistr. Φλόγινος numeratur & inter colores pretiosos, apud Athen.

Φλογιὰ, ἡ, idem quod φλὸξ flamma. Nic. in Alexiph.

Φλογὶς, ίδος, ἡ, caro assa. Poll. & Athen. Φλογίδιον, significare videtur paruum frustum carnis assæ. Hesych. Eidem φλογίδια sunt αἱ κεγχρίδες δι' ἐλαίου σκευαζόμεναι.

Φλογίζω, vstulo: vnde φλογισθ. Hesych. est καυθ. Φλογισμὸς, vstulatio. Pro quo per syncopen dicitur φλογμὸς, (sicut στολμὸς pro στολισμός) quod exp. ardor æstus: vt ἡλίου φλογμὸς, apud Phil. Exponitur & flamma. vt πυρὸς φλογμὸς, apud Euripid. in Supplic. Item fulgur, apud eundem Phil. Φλογιστὸς, vstulatus.

Φλογιάω,

Φλογιάω, inflammor cum rubore. Gal. in lex. Hipp.

Φλογέω, inflammo, incendo.

Φλόγωσις, inflammatio: & peculiariter ea quæ φλεγμονὴ dicitur. Thuc. & Gal.

Φλόγωμα vstulati paris quasi pustula. Hesych.

Φλόγιος q. d. flammula, Dionys. Longin.

Φλεγίθω, idem quod φλέγω: vt κεραυνοῦ φλεγέθοντος. Hesiod. in Theog.

Φλόμος, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita ac primum cum præpositione.

Ἀμφίφλοξ ancipitis & dubiæ flammæ. Eur. Exponi etiam potest, vtrinque flammam habens.

Ἀναφλέγω, rursum incendo, rursum comburo: idem quod φλέγω: vnde metaph. apud Plut. in Alcib. ἐν δὲ πανταπασι τὸν ἔρωτα ἀναφλέξας αὐτοῦ. & in pass. ἀναφλεχθῆναι, ira exardere, excandescere: Plat. ep. 7.

Ἀναφλεγμαίνω, rursus ardeo vel æstuo: vel rursus intumesco. Item pro simplici φλεγμαίνω. Plut. in Ant. ἀνεφλέγμηνε γὰρ αὐτοῦ τὰ στέρνα τῷ πτώματι, intumuerunt.

Ἀποφλεγμαίνω ardere seu æstuare desino. Item tumere desino, tumorem depono Gal.

Ἀποφλεγματίζω, pituita purgo, pituitam elicio. Diosc. l. 2.

Ἀποφλεγματισμὸς purgatio vel repurgatio à pituita: vel, id quo vtimur ad eliciendum pituitam & ab ea repurgandum. Idem lib. 5.

Ἐκφλέγω, exuro. Aristoph. Ἐκφλεγματοῦσθαι, in phlegmata conuerti Hippocr. in lib. de victu in morb. acut.

Ἐκφλογέω, inflammo item flammam eiaculor.

Ἐμφλέγω, inflammo, vel comburo in.

Ἔμφλοξ inflammatus, ignitus. Epigr.

Ἐπιφλέγω, Incendo, inflammo, comburo. Il. 6. Ἠΰτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην.

Ἐπιφλόγισμα, τὸ inflammatio, incendium. Hippocr. aphor. l. 5.

Καταφλέγω, comburo, exuro: aut penitus vro: apud Suid.

Κατάφλεξις combustio, exustio, conflagratio.

Συγκαταφλέγω, (Dec.) vnà vel simul comburo. Luc.

Περιφλέγω, amburo, circumquaque vro.

Περιφλεγὴς, ambustus. Sap. c. 18. Περιφλεγῶς, ardenter, vehementi ardore. Plut. in Cat.

Συμφλέγω, comburo, vel idem quod φλέγω. Eur. in Bacch. Σύμφλεγε, σύμφλεγε δώματα Πενθέως. Theocr. id. 23. φλεγύαν συμφλέξει κεραυνός.

Composita sine præposit.

Ἀειφλεγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, semper ardens.

Ἀφλέγμαντος, ὁ καὶ ἡ, inflammatione carens. Item inflammationem prohibens. Apol. Arg. 1.

Ἄφλεκτος, non vstus. Item non coctus, non tostus. Idem.

Ἀφλόγιστος, non vstulatus.

Εὔφλεκτος, inflammatus seu vstu facilis.

Ζαφλεγὴς, valde seu vehementer ardens. Item summè splendens, summè vigens. Il. φ.

Ἐπιζαφλεγῶς, exp. ardēter, vehementer: vt dicatur quasi ἐπιζαφλεγῶς, vide & in Ζαφελὴς, suo loco.

Ἡμιφλεγὴς, semiustus Ἡμίφλεκτος, idem.

Καλλίφλοξ, pulchra flamma seu splendido igne coruscans: vt καλλίφλεγα πέλανον, libum quod in sacrificiis accendebatur, apud Eurip. in Ione.

Λευκοφλεγματίας ὕδερος, qui totius corporis superficiem alba pituita plenam in tumorem extollit.

Πάμφλεκτος, omnia cōburens seu inflāmans. Soph. & Athen. l. 8.

Πυριφλεγὴς & Πυρίφλεκτος, igni ardens: vel igni adustus, igneo ardore flagrans: vt καῦμα πυριφλεγὲς apud Xen. & ἥλιοι πυριφλεγεῖς, apud Plut. Πυρίφλεκτος κάμινος apud Suid.

Πυράφλεκτος, ardens, ita tamen vt ab igni cōsumi nequeat: vt βάτος πυράφλεκτος, apud eundem Suid.

Πυριφλεγέθων idem quod Πυριφλεγής: vt Πυριφλεγέθοντες ποταμοί, apud Dion. Areop. de cœlest. hierarch. Est & nomen fluuij infernalis, apud Hom. Od. κ & Luc. de luct.

Φλέδων &c. vide in Φλέω. Φλέξις in Φλέγω.

ΦΛΕ´Ψ, βὸς, ἡ, vena. Il. ν. ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν. Xenop. Hellen. 5. ῥυσοῦται ὁποία δ' ἡ φλέψ. Item metaph. φλέβες ὑδάτων, venæ aquarum, apud Eust. & φλέβες χρυσοῦ, apud Theophyl. in epist.

Φλεβικὸς, ad venas pertinens, qui venarum est.

Φλεβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, venosus, venis abundans. Aristot.

Φλεβάζω, scaturio tanquam è vena Etym & Suid.

Φλέβιον, ου, τὸ, venula. Hippoc. aph. l. 4.

Βλεμεαίνω, quidā exp. ἀναῤῥώννυμαι, καὶ προθυμοῦμαι, à φλὲψ deducentes, vt dicatur quasi φλεβεαίνω. vide & φλέμμα, in Βλέπω.

Composita.

Ἄφλεβος, ὁ καὶ ἡ, venis carens nullam venam habens.

Ἀφλεμὴς, ὁ καὶ ἡ, Eustathio νωθρὸς segnis, ignauus: quasi ἀφλεβής τις ὤν, vide & βλεμεαίνω, in βλέπω.

Ἐπίφλεβος, venæ applicatus.

Μεγαλόφλεβος, cui magnæ sunt venæ.

ΦΛΕ´Ω, ῶ, nugor, φλυαρῶ, Hes. Eust. Suid. & Etym. ¶ Item plenus sum seu refertus. item fructu abundo, γέμω & βρύω. Hes. & Etym. vnde φλεὺς dictus Bacchus apud Chios, vt tradit idem Etym. & Φλέων Bacchi epith. apud Ælian.

Φλέδων, ονος, ἡ nugæ Suid. & Etym. Φλέδων, ονος ὁ nugator, nugax, Suid. Scribitur tamen etiam φλεδὼν de homine, apud Hes. & Eust.

Φλεδονεύω, nugor, garrio apud Suid. & Etym.

Φλεδονεία, ἡ nugacitas, nugæ, ineptiæ: apud eosdem.

Φλεδονέω, ῶ, idem quod φλεδονεύω. apud Hes.

Φλεδονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ nugax, nugo. Hipp. & Gal.

Φληδάω, ῶ, nugor, ληρῶ Hes.

Φλήναφος, ου ὁ, nugæ: Etym. & Suid. Interdum &, nugator, nugax, stultiloquus: vt apud Synes. φλήναφος γραῦς.

Φληναφία nugæ. φλυαρία. Suid.

Φληναφώδης nugator. Gal. apud Hippocr.

Φληναφάω, ῶ, nugor, stultè loquor, apud Aristoph. in Nub. Legitur & φληναφέω apud Hes.

Φληνάω, seu φληνέω, idem. Gal. apud Hippoc.

Φλύω, & φλύζω idem cum φλέω, nugor illud apud Etym. & Suid. hoc apud Nicand. in Alexiph. Αὐτὰρ ὅγε μυκᾶται, μανίῃσιν ὑπὸ μυρία φλύζων. ¶ Item, ferueo, bullio, ebullio feruendo seu bulliendo strido, Hes. & Eust. Apud Hippocr. φλυζάνει Galenus exp. βλυστάνει: & φλύει apud eundem, ὑγραίνεται. Exponitur etiam, amburo.

¶ *Deriuata ex φλύω, nugor.*

Φλύος, nugæ: Archiloch. apud Eust.

Φλύαρος, nugæ, ineptiæ. item res vanæ & futiles. Aristop. in Nub. Αὗται γάρ τοι μόναι εἰσὶ θεαί, τἄλλα δὲ πάντ' ἐστὶ φλύαρος. Plu. sym. 7 ... φλύαρον. item nugator, nugax, stultiloquus, in Axiocho. Dicitur & φλύαρος λόγος, apud Plu.

Φλυαρία, ἡ idem quod φλέδων & φληναφία. Plat. in apolog. ἄλλην τε πολλὴν φλυαρίαν φλυαροῦντα. Dicitur & de rebus futilibus, apud Luc.

Φλυαρέω, ῶ nugor, ineptè garrio ineptio, blatero. Aristoph. in Vesp. ἄλλως φλυαρεῖτε. Interdum cum accus. vt apud Plat. de rep. l. 1 οὐκ ἀποδέξομαί σου, ἐὰν τοιαῦτα φλυαρῇς, si talia nugeris, si tales nugas effutias.

Φλυαρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ nugatorius, nugax.

Φλύαξ, ακος, ὁ, iocosus, iocator, γελωτοποιός. Hesych. interdum pro scurra poni putatur. Exponitur etiam, ebriosus, vinolentus Hes. (σω apud Hesyc.

Φλυάσσω, idem quod φλύω & φλύζω, nugor. Et pro eodē φλυάσ-

Composita.

Ἐπιφλύω idem quod φλύω nugor, deblatero: Apollon. Arg. 1. Τοίη φάτις καὶ τὰς πρὶν ἐπιφλύειν μακάρεσσιν Υἷας Ἀλωιάδας.

Καταφλυαρέω, ῶ, vt καταφλυαρῶ σου, aduersus te deblatero. Apud Diog. Laert. μή τι σου καταφλυάρησα.

Περιφλύω, passim & vbique nugor: ex eodem.

¶ *Deriuata ex φλύω ferueo.*

Φλύσις, eruptio in cute ex superfluitate humoris qui est in corpore: Hippocr.

Φλυσσω, seu ζω eructo: Hesyc.

Φλύκταινα, ἡ, tumor seu tuberculum in cute ex adustione: papula, vel pustula: Thuc. l. 2. Phil. de vita M. l. 1. Aristop. in Vesp. Pro eodem dicitur & φλυκτὶς, apud Eust.

Φλυκταινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. pustularis) cui pustulæ insunt, vel pustularum speciem gerens.

Φλυκταινοῦμαι, οῦμαι, in pustulas erumpo. Dioscorides lib. 1. cap. 1314.

Φλυκταίνωσις, ἡ, pustularum eruptio.

Φλυκτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod φλυκταινώδης. schol. Theocr. φλυζάκιον, idem quod φλύκταινα. Hippocr.

Φλυδάω, ῶ, humesco, madeo: item flaccesco. Hippocr.

Φλυδαρὸς, ᾶ, ὸν, humidus, vuidus. item flaccidus.

Composita.

Ἀναφλύω, idem quod φλύω, ferueo. &c. Il. φ. ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα. Ἀναφλύζω, idem.

Ἀναφλυκταίνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex quo pustulæ non eruperunt seu non erumpunt. Diosc.

Ἐκφλύζω, idem quod φλύζω. Ἐκφλύσσω, vnde ἐκφλύξαι apud Apol. Arg. l. 1. exp. ἐκπνεῦσαι.

Οἰνόφλυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, qui vino bullit, qui vinum eructat, vinosus, ebriosus. Xen. & Poll.

Οἰνοφλυγία, vinolentia, ebrietas. Aristot. eth. 3. c. 5.

Οἰνοφλυγέω, ῶ, vinosus sum, vino me ingurgito, inebrior. Deut. 21. & apud Poll. 6. c. 3.

Οἰνόφλυκτος, temulentus, ebrius. Basil.

Ὁλοφλυκτὶς idem quod φλυκτὶς, pustula. Gal. apud Hippoc. Pro eodem dicitur & ὀλοφυγδὼν, apud Theocr. Id. 9. Inde & adiec. ὀλοφυγδος, pustulosus: apud Nic. in Ther.

Περιφλύω, exp. amburo. Aristoph. in Nub. (de fulmine.) & καταφλύγει βαλλων ἡμᾶς τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει.

Ὑπερφλύζω, efferuesco, inundo.

ΦΛΙΑ´, ᾶς, ἡ, portæ antepagmentum, antæ. Aliis est & vestibulum

lum limenque: vt etiam exponitur apud Theocr. Idyll.24. Καὶ κῦσε τῶν φλιῶν in Plur. Φλιαὶ, valuarum postes. vt apud Iosephum de Samsone τὰς πύλας αὐταῖς τε φλιαῖς καὶ μοχλοῖς, ὅσπερ τε ἄλλη περὶ αὐτὰς ἦν ξύλωσις ἀράμενος κατῳμάδιον, valuas cum ipsis postibus & repagulis, siue pessulis. Apud Hippoc. φλιαὶ (vt exp. Gal. in gloss.) sunt ligna directa & ex aduerso depacta. Item alibi vocat fulcimenta, quæ sucçulas vtrinque dispescunt. Sunt etiam scalarum firmamenta quæ gradus transuersarios per quos ascenditur vtrinque compingunt. * Grammatici annotant ἐκ τοῦ θλίβω fieri θλιὰ & Æolicè φλιὰ, sicut φὴρ dicitur pro θήρ.

ΦΛΙΔΑΩ, ῶ putresco putresio, σήπομαι. Hesyc. ¶ Item rumpor laceror lanior. Plutar in symp. τὰ δὲ ὑποθηρείων δηχθέντα ζῶα ῥήγνυται καὶ τοὺς ὄνυχας μελαίνεται καὶ τριχορροεῖ καὶ τοῖς δέρμασι φλιδᾷ καὶ ῥακοῦται, rumpuntur, lacerantur, laniantur. Sic Nican. in Ther. -μυδόεν τεκμήρατο νύγμα, Σύμπεδον ἐξ φλιδόωντα. ¶ Item rugas contraho: vt apud eundem, Α'λθαίνει καὶ γῆράς τε συὸς φλιδόωντος ἀλοιφῇ exp. rugas contrahentis præ obesitate.

Φλιδόνες, fugæ vestium & sinus: Hesyc.

Φλιδάνω, idem exp. διαπίπτω, διαρρέω.

Περιφλιδάω (comp.) idem quod φλιδάω, rugas contraho. Nic. in Alexip. Καί τε βοὸς νέα γῆρύτα περὶ φλιδόωντας ἀλοιφῇ.

Φλέγμα, &c. vide in Φλέγω.

ΦΛΟΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, cortex. Il. α. ἔλεψε φύλλα τε καὶ φλοιόν. Gal. 2. ad Glauc. φλοιὸς καππάρεως ῥίζης.

Pro eodem dicitur etiam φλόος, & per contract. φλοῦς, vnde accus. φλοῦν apud Diosc. l. 3. c. 164. & in Hippiat. Metaph. dicitur de pelle: vt apud Nic. in Ther. (de serpentis exuuio) Εὖτ' ἂν ἀπ' ἠελίοιο περὶ φλόον αὖα βάλλῃ. Ponitur & φλόα pro φλοῦν apud eundem Alexiph. pro cute, ἠχί τε Φοῖβος ἀπὸ φλόα δύσατο γήρων.

Φλοιώδης, εος, ὁ & ἡ cortici similis, corticis speciem præ se ferens: vt φλοιώδης ὕλη apud Aristot. Metaphoricè τὸ φλοιῶδες dicitur vanum, futile, vel quod parui momenti est. Exponitur &, ἀλαζονικόν. apud Plut. in lib. πῶς ἄν τις αἴσθοιτο, &c.

Φλοΐζω, decortico, corticem detraho: vnde partic. pass. φλοισθεὶς, decorticatus: apud Theoph. hist. pl. l. 3. c. 16.

Φλοισμὸς, οῦ, ὁ, decorticatio, corticis detractio seu exemptio: apud eundem hist. pl. l. 5.

Φλοιστικὸς, q. d. decorticatorius: ad decorticationē pertinens vel aptus: vt φλοιστικὴ τέχνη, apud Plat. *Quidam horum thema [statuunt φλοίω.*

Φλοιάριον, ου, τὸ, paruus cortex.

Composita.

Α'λίφλοιος, ου, ὁ, q. d. maricortex: aut salicortex: species roboris seu quercus: apud Theoph. hist. pl. l. 3. c. 9.

Α'ποφλοιόω, ῶ, decortico, corticē detraho. Et metaph. exuo. Epigr.

Αὐτόφλοιος, ipsum corticem adhuc habens, nondum à cortice seiunctus: vt βάκτρον αὐτόφλοιον apud Theocr. Idyll. 26.

Α'φλοιος, ὁ καὶ ἡ cortice carens, cortice priuatus. Theoph.

Δασύφλοιος, densum vel hirsutum & asperum habens corticem. epitheton castaneæ: apud Nic. in Alexip.

Ε'μφλοιος, corticem habens, cui cortex inest. Theoph.

Εὐθύφλοιος, exp. recticortex: species roboris: apud eundem hist. plant. l. 3.

Λειόφλοιος, læuem corticem habens: vt λειόφλοια δένδρα. Basil.

Λεπτόφλοιος, tenuem corticem habens. Theoph.

Μαλακόφλοιος, mollem corticem habens.

Ο'μόφλοιος similem corticem habens vel eundem.

Παχύφλοιος, qui crasso est cortice. Diosc. l. 1 c. 12.

Περίφλοιος, delibratus, decorticatus.

Περιφλοΐζω, (q. d. circumdecortico) circumquaque decortico seu in circuitu. Diosc. l. 1. & Theoph. hist. pl. l. 9. c. 5.

Περιφλοισμὸς, (q. d. circumdecorticatio) decorticatio quę fit circumquaque, corticis in orbem detractio.

Ρ'ηξίφλοιος, corticem habens disruptum seu rimosum. Basil.

Ρ'ιζόφλοιος, cui cortex radicis speciem gerit. Theophr. histor. plant. lib. 1. cap. 8.

Ρ'υτιδόφλοιος, cortices rugosos habens. Epigr.

Τανύφλοιος corticem habens longè protentum, i. longum. vt τανύφλοιος ἰτέα, apud Theocr. idyll. 26.

Τραχύφλοιος, qui aspero & scabro cortice est. Theophrast. loco antè citato.

ΦΛΟΙ'ΣΒΟΣ, ου ὁ, sonitus quem aqua edit præsertim quum fluctus excitantur: murmur, tumultus. vt φλοῖσβος θαλάσσης, murmur ponti. *Etymol. dicit esse vocem factam per onomatopœiam.

Πολύφλοισβος, [comp.] multo strepitu resonans: aut turbulentus: epitheton maris. Iliad. α.

Φλοισμὸς, &c. vide in φλοιός.

ΦΛΟΜΟ'Σ, ου, ὁ, verbascum, herba qua pro ellychniis vtuntur. Eadem dicitur & πλόμος, apud Aristot. hist. an. lib. 8. capit. 10. Apud Suid. φλῶμος, quæ & φλόμος θρυαλλίς. * à φλέω, quasi φλόγος.

Φλομὶς, ίδος, ἡ, verbasculū. At φλομῖτις, herba quæ & ὄνωνις, Diosc. l. 3. c. 147. φλονίδες, autem, squamulæ λεπίδες. Hesyc.

Φλὸξ, vide φλέγω. Φλόος, in φλοιός.
Φλυαρὸς, &c. in φλέω. Φόβος, &c. in φέβομαι.

ΦΟΙ'ΒΟΣ, ου, ὁ, purus, impollutus, castus. Hesy. & Etym. ¶ Item splendidus, lucidus. Hesyc. Sic Sol dicitur Φοῖβος. ¶ Exponitur etiam, vaticinus, vaticinandi peritus, estque Apollinis epithetum. vt Il. α. ἔκλυε Φοῖβος Α'πόλλων.

Φοίβειος, & φοιβήϊος ου, ὁ & ἡ, phœbeus, phœbeius, ad phœbū pertinens: vt φοίβειος ἀλαλαγὰς, apud Eur. in Ione. Fœm. gen. φοιβηΐς ίδος, ἡ, phœbea: vt φοιβηῒς δάφνη. in Epigr.

Φοιβητεύω, oracula edo: propriè Phœbi spiritu instinctus, seu Phœbi numine afflatus. Hesyc.

Φοιβήτρια, ἡ, q. d. editrix oraculorum. Exponitur &, purgatrix apud eundem.

Φοιβὰς, άδος, ἡ, Phœbas: quæ fatidica est seu vaticinatrix, vtpote Phœbi numine afflata. Eur. in Hec.

Φοιβάζω, vaticinor, Phœbi numine afflata aut afflatus. Item vaticinans dico. Lycophr. in Alex. Δαφνηφάγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὄπα. Item purgo, abluo. vt apud Callim. hymno in lauacra Palladis, -ἐφοίβασεν δὲ παγέντα Πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.

Φοιβαστικὸς q. d. vaticinatiuus: i. vaticinandi vi prędītus, Dionys. Long. Et fœm. φοιβαστική, vates deo plena. Plut.

Φοιβάζω. vaticinor. Item purgo, purifico, seu lustro. item orno & splendidum reddo. Hesy. & Etym.

Φοιβάω, ῶ. lustro, purgo, splendidū reddo. Apoll. Arg. 2. ποινὰν περὶ δ' ἔρμα γέροντος Πάντα φοιβήσαντες. Theoc. in encom. Prol. Χεῖρας φοιβῶντα μύροις, manibus vnguendo nitidis redditis.

Composita ex φοιβάζω.

Α'ναφοιβάζω repurgo, ἀνακαθαίρω. Hesyc.

Α'ποφοιβάζω, expurgo, ἀποκαθαίρω.

Διαφοιβάζω, vaticinor: vnde præt. pass. διαπεφοιβάσθαι, apud Sophoc. in Aiace.

Προφοιβάζω, ante purifico. Nonn.

ΦΟΙ'ΝΙΞ, ικος, ὁ, interdum substantiuum est, interdum adiectiuum. ¶ Quum substantiuè accipitur, interdum de palma arbore dicitur: vt Od. ζ. Α'πόλλωνος παρὰ βωμῷ Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα. Interdū sic appellatur huius arboris ramus, teste Poll. Sæpe eius fructus hoc nomine intelligitur: palmula, vt apud Herodot. Cuius fructus in palma adhuc florente pendentis inuolucrum φοίνικα ἐλάτην vocat Diosco. l. 1. c. 151. ¶ Herba etiam quædam φοῖνιξ dicitur, spicam ferens lolio similem, ad palmulę maturæ colorem accedentem: de qua Diosc. l. 4. c. 43. ¶ Est & φοῖνιξ auis quędam: quę itidem à palmæ cuiusdam natura nomen accepisse putatur: de qua Plin. l. 13. cap. 4. & Oppian. in Ixeut. ¶ Interdum φοῖνιξ dicitur color ruber, seu phœniceus color, qualis est palmulæ. Quidam expon. sanguineus: *ad etymon alludentes, quo Eust. φοῖνιξ à φόνος dici scribit, significante αἷμα. vtitur Hom. in hac signif. Il. δ. & Eur. in Phœn. ¶ Item φοῖνιξ, instrumentum quoddā musicum à Phœnicibus inuentum, de quo Athen. lib. 14. ¶ Dicitur sic & collyrium quoddam τραχωματικὸν, de quo Gal. & Aet.

¶ Φοῖνιξ, adiectiuum exp. ruber, ad rubrum colorem accedens, item rutilus: vt apud Apollo. Arg. 2. -φοίνικι λόφῳ ἐπιλάμπεται πήληξ.

¶ Deriuata à φοῖνιξ, palma.

Φοινικίτης, ου, ὁ, palmeus, vt φοινικίτης οἶνος, vinum ex palmulis confectum. Diosc. l. 5. c. 40.

Φοινίκινος, s. οἶνος, idem cum φοινικίτης. Athen. l. 1. & 14.

Φοινικίνη νόσος, apud Hippocr. dicitur elephantiasis, forsan à colore palmæ fructus, vt existimari posse dicit Galen. in lex. Hippocr.

Φοινίκεος, & Ionicè φοινικήϊος: vt φοινικήϊος οἶνος, qui & φοινίκινος, & φοινικήϊοι βῖκοι, dolia palmeo vino plena, apud Herod.

Φοινικὼν, ῶνος, ὁ, palmetum.

Φοινίκεος, & per contract. φοινικοῦς, phœniceus, puniceus. Aristot. de col. & meteorol. l. 3. Apud Xen. & alios, φοινικοῦς χιτῶνας. Sic apud Plut. in Numa, φοινικοῦς χιτωνίσκους. Et φοινικοῦν ῥάκος, apud Diosc. l. 3. c. 105.

Φοινικίζω, ad puniceum colorem vergo, purpurasco.

Φοινικόεις, εντος, ὁ, idem quod φοινικοῦς: vt φοινικόεσσα χλαῖνα. Od. ξ. & ἱμάντα φοινικόεντα, apud Hesiod. in Asp.

Φοινικὶς, ίδος, ἡ vestis phœnicei coloris seu punicei, puniceus amictus. Exponitur etiam, purpurea vestis, purpureus amictus, *ob coloris affinitatem.* Xenoph. pæd. 6. ἦν δὲ φοινικὶς ἡ πᾶσα ἡ στρατιά. Item pro panno puniceo, apud Aristophan. in Pluto. Item φοινικίδες pro tapetibus puniceis seu purpureis, apud Æschin.

Φοινίσσω, f. ξω, puniceo colore inficio aut etiam purpureo.

Φοινήεις, εντος, ὁ, idem quod φοινικόεις. Il. μ. φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον.

Composita.

Ἐπιφοινίζω, q.d. superpurpurasco, in superficie ad colorem purpureum seu puniceum vergo. Aristot. de col.

Σπαθοφοίνικον, apud Nic. Myrepl. expon. spatha palmæ, i. fructus palmæ adhuc florentis inuolucrum.

Ὑποφοινίζω, q.d. suppunico, suppurpurasco.

Ὑποφοινίσσω, idem: vt ὑποφοινισσόμενα φύλλα apud Diosc. l. 3. c. 78. folia in puniceum colorem vergentia.

Pertinentia ad Φοῖνιξ significans ruborem aut colorem sanguineum.

Φοινικόεις, rubefactus: vt Αἵματι φοινικόεις, sanguine cruentatus, apud Hesiod in Asp.

Φοινίσσω, rubefacio, sanguine inficio, cruento: vnde apud Lipan. de Marte, γλῶττε φοινίσσων καὶ χεαντίων ποταμούς. Et in pass. apud Theoc. Idyl. 24. Αἷμα δ' ἐφοινίχθη. Sic Bion in epitap. Adon. de Venere, Στήθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο, pectora rubefiebant. Apud Eur. in Iph. Aul. αἰσχύνη φοινίσσω, exp. rubore suffundo.

Φοινιγμὸς, ὁ, q.d. rubefactio. Peculiariter apud eundem sic dicitur ruboris per medicamenta excitatio in aliqua parte: vt apud Ægin. l. 3.

Φοίνιξις, idem quod φοινιγμὸς, rubefactio.

Ἐκφοινίσσω, rubefacio, cruento. Eur. in Phœn. πῶλοι δ' ἐνὶν Χηλαῖς τινοστὰς ἐξεφοίνισσον ποδῶν.

ΦΟΙΤΑΩ ῶ. F. ήσω. P. ηκα. ito, ventito. Interdum peculiariter dicitur de discipulis ad præceptorem aut ad scholam discendi causa ventitantibus: vt apud Aristop. Διὰ σε φοιτᾷν ὡς εἰς ἐθέλει, causa ventitat, discendi causa. Dicitur etiam φοιτᾷν μειρακίων, ad me ventitare, discendi causa. Dicitur etiam φοιτᾷν εἰς τὰ διδασκάλου, apud Xen. Pæd. 2. & φοιτᾷν εἰς τὰ διδασκαλεῖα, apud Plut. in Camillo. ¶ Item simpliciter, ventito ad aliquem, eo, venio, accedo, Plat. de rep. l. 1. δ' εὖρο παρ' ἡμᾶς φοιτᾷς ὡς ἐφοίτα φίλους. Et de reb. inanimis: vt apud Thuc. ἐφοίτων ἀγγελίαι, crebri nuntij afferebantur. Apud Herod. l. 1. φοιτᾷν εἰς ὁμιλίαν ἀνδρῶν, exp. cum viris coire. Sic & apud Plut. in Per. τὰς Περικλεῖ γυναῖκας εἰς τὸ αὐτὸ φοιτώσας ὑπὸ ἔχει, cum Pericle coeuntes. ¶ Item insanio, furo: vt refert Eust. ex veteribus, apud Soph. in Aiace, φοιτᾷ τ' ἀνδρα μανιάσι νόσοις. * Eustathius ex veterum autoritate tradit φοιτᾷν esse factum ἐκ τοῦ φοιτᾶν, vel ἐκ τῆς οἰ ῦ.

Φοίτησις, εως, ἡ, itatio, ventitatio, ipsa actio itandi seu ventitandi. Xen. Hellen 1.

Φοιτητὴς, οῦ, ὁ, q.d. itator, ventitator: peculiariter dicitur de eo qui ad præceptorem ventitat: discipulus.

Φοίτης, ου, ὁ, præco, παρὰ τὸ φοιτᾷν πανταχοῦ. Hesyc.

Φοῖτος, ου, ὁ, insania, rabies. Eust. & schol. in Aiace.

Φοιτὰς, άδος, ἡ, insana, furiosa. Item vaga: Epigr. l. 3. φοιτὰς ἐμπορίης. Item meretrix.

Φοιταλέος, ὁ καὶ ἡ, insanus, furiosus. Eurip. in Hippolyto coron. (de Cybele) Ματρὸς ὀρείας φοιταλέν. Dicitur & φοιταλέν, apud Apoll. l. 4. & apud Mosch. idyll. 2.

Φοιτίζω, idem quod φοιτάω. Homer. hymn. in Bacch. φοιτίζεσκε καθ' ὑλήεντας ἐναύλους.

Composita.

Ἀεροφοίτης, ου, ὁ, aërem frequentans, ad aërem ventitans.

Ἀναφοιτάω, ῶ, redeo, rursum eo, repeto: vt εἰς οὐρανὸν ἀναφοιτῶσιν apud Herodot.

Ἀνωφοίτος, ὁ καὶ ἡ, ad superna vadens, superna petēs. Phil. de mūdo.

Ἀποφοιτάω, abeo, abscedo, non frequento. Philostr. ἀποφοιτᾷ τῆς ἐκκλησίας. ¶ Item morior.

Ἀποφοίτησις, abitus, abitio, discessus. Hesyc.

Προαποφοιτάω, (dec.) præmorior: vnde προαποπεφοίτηκε, præmortuus est, apud Plut. in consol. Apoll.

Διαφοιτάω, diuagor, peruagor seu peruado, i. percrebresco. Plut. in Fab. τῆς ἔργης λόγος μείζων διεφοίτησεν εἰς Ῥώμην. Herod. l. 7. ὡς δὲ διεφοίτησε ταῦτα.

Εἰναλιφοῖτος, mariuagus, in mari vagans, seu per mare.

Εἰσφοιτάω, siue ἐσφοιτάω, ingredior, introeo, sæpe ingredior: Eurip. in Androm.

Ἐκφοιτάω, exeo, egredior, prodeo, excedo. Laërt. τῆς σχολῆς ἐκφοιτήσας.

Ἐκφοίτησις, egressio.

Ἀνεκφοίτητος, (dec.) non prodiens.

Ἐπιφοιτάω, venio ad, accedo ad, cum dat. apud Plut. & Herodian. Item ventito ad aliquem, audiendi causa. Item viso. Plutar. in Dion. Item peruado, peragro: apud Thuc. Item in mentem venio. apud Damasc. Item consuetudinem stupri habeo: apud Herodian.

Ἐπιφοίτησις, accessus, aduentus. Areop. Item ipsa actio superueniendi.

Ἠεροφοίτης, per aërem itans, aërem frequentans. Phocyl. Ἠεροφοῖτις, quæ per infernas tenebras ambulat & vagatur. Il. β. & τ.

Ἡμερόφοιτος, interdiu oberrans. Basil.

Ἠνεμόφοιτος, per aëra vadens, aërius.

Καταφοιτάω, aduento ex aliquo loco descendens, descēdo. Herod.

Νυκτίφοιτ' ὀνείρατα, nocturna somnia. Aeschyl. in Prometh.

Ὁμόφοιτος, qui simul it, comes. Nonn.

Ὀρεσιφοίτης, montiuagus, qui montes peragrat, & in iis versatur. Suid. Pro eodem dicitur & ὀρεσσιφοίτης. Et fœm. ὀρεσσιφοῖτις, montiuaga. Epigr. l. 2.

Ὀρθροφοίτης, qui matutinus aduenit. Suid.

Οὐρανοφοιτάω, per cœlum gradior, in cœlo versor. Hesyc.

Οὐρανοφοίτης, qui per cœlum graditur. Suid.

Περιφοιτάω, circumeo, circumambulo.

Περίφοιτος, qui circumit, qui circumagitur. Nonn.

Συμφοιτάω, vnà ventito. Peculiariter dicitur de iis qui vnà ventitant ad scholam, ideóque exp. sum condiscipulus. Poll.

Συμφοιτητὴς, condiscipulus. Phal. in ep.

Ὑψιφοίτης, altigradus: alta percurrens, seu peruadens. Exponitur etiam, qui animo est elato & superbo. Suid.

ΦΟΛΙΣ, ίδος, ἡ, squama: *qualis est serpentis*. Opp. de ven. l. 3. θηρῶν φολίδεσσιν ὁμοίη. Aristot. hist. an. l. 2. οὔτε φολίδας οὔτε τρίχας ἔχουσιν οἱ ὄρνιθες. Dicitur & φολὶς τοῦ χαλκοῦ, squama æris apud Hippoc. in lib. de visu. * Etymologus ex λεπὶς ortum esse dicit, mutatione facta & transpositione literarum. ¶ Exponitur & ποίκιλμα apud Apoll. ¶ Sic etiam dicuntur paruæ pennæ seu plumæ, quoniam squamis sunt similes. Etym.

¶ At φόλλις, εως, ὁ, dicitur obolus, teste Suid. & Eustat.

Φόλλικες, dictæ fuerunt asperitudines quædam cutis, quales sunt scabiosorum.

Φολλικώδεις, exp. ἐφηλώδεις, λεπρώδεις. Erot. in lex. Hippoc.

Φολιδωτὸς, ὁ, ἡ, squameus, squamatus. Arist. de part. an. Apud Ath. l. 9. φολιδωτὸς θώραξ, squameus thorax, seu squamea lorica.

Φολκὸς, vide in comp. ex Ἕλκω. Φόνος, &c. in φένω.

ΦΟΞΙΝΟΣ, piscis quidam apud Aristot. hist. an. l. 6.

ΦΟΞΟΣ, οῦ, ὁ, cuius caput est acutum & veluti turbinatum. Il. β. de Thersite, φοξὸς ἔην κεφαλήν. * Dicitur quasi φαοξὸς, vt sit φαὸς τὰ φάη ὀξὺς ὁρώμενος, inquit Athen. l. 11. Etymo. tamen φοξὸν hominē denominari scribit ἀπὸ τοῦ κεραμικοῦ ἀγγείου τοῦ ἐν τῇ καμίνῳ ὑπὸ τοῦ φωτὸς, τουτέστι πυρὸς ἀποξυμμένου.

Φοξίχειλος, ὁ, vas, cuius labrum est acutum. Ath. l. 11.

Φοξότης, ητος, ἡ, esse φοξὸν, πάθος τοῦ φοξοῦ. Eu. 1. Il. β.

Φορὰ, &c. vide in φέρω. Φορβὴ, &c. in φέρβω.

ΦΟΡΜΙΓΞ, ιγγος, ἡ, idem quod κιθάρα, cithara. Il. σ. Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ Ἱμερόεν κιθάριζε. * Scribit Eust. videri deductam esse hanc vocem παρὰ τὸ φροίμιον, quod per syncopen dicitur pro προοίμιον. Etymol. autem dici tradit παρὰ τὸ προοίμιον τῆς οἴμης quasi προοίμιγξ. Primo enim loco solitum fuisse Apollinem citharam pulsare, deinde Musarum cantum carmina fuisse subsecutum.

Φορμίζω, citharam pulso, cithara ludo. Od. α.

Φορμικτὴς seu φορμιγκτὴς, citharœdus Epigr.

Composita.

Ἀναξιφόρμιγξ, ὁ καὶ ἡ, dominans citharæ, potestatem habens in citharam: vt ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι, apud Pind. in Olymp. Ode. 2.

Δυσφόρμιγξ, infelicem habens citharam. Apud Eur. in Iph. Taur. δυσφόρμιγγα ἄταν, exp. luctuosam calamitatem: quasi quæ lamentabili & infausti citharæ sono sit commemoranda.

Εὐφόρμιγξ, seu εὐφόρμιγξ pulchram citharam habens. Et substantiuè, pulchra cithara. Epigr.

ΦΟΡΜΟΣ, ου, ὁ, sporta, corbis, calathus: nexus vitilium, seu plegma ex iunco, sparto, & id genus aliis. Hesiod. in Erg. Οἶσε δ' ἐν φορμοῖς παύρους δ' ἐσε θηίσεο. Interdum sic dicitur teges, seu storea. vt apud Aristoph. in Plut. φορμὸν ἔχειν ἀντὶ στιβάδος. & Polyb. ¶ Pollux tradit esse φορμόν. Sic & apud Aristot. rhet. 2. & Polyb. ¶ Dicitur etiam τὸ ἀγγεῖον ἀνθράκων quod dictum sit & λάρκος. ¶ Dicitur etiam se & mensura quædam frumenti, apud Lys. * Deducitur à φέρω, teste Eust. & Etym.

Φορμηδὸν, in modum sportæ seu corbis: vel in modum tegetis seu storeæ. Thucydid. lib. 2.

Φορμίον, (seu φόρμιον) τὸ, item φορμίσκος, & φορμίσκιον, item φορμίς, ίδος, ἡ, sportula vel corbula. Item tegeticula, parua storea. priora duo apud Etym. & Hes. posteriorum apud Aristo. in Vesp. & Aristot. hist. an. l. 5.

Φόρος, &c. in φέρω.

ΦΟΡΤΟΣ, ου, ὁ, onus, * dictum quasi φέρτος, ἀπὸ τοῦ φέρειν. Propriè de nauis onere dici traditur: vnde & Hesiod. in Erg. iubet νῆα ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐνὶ φόρτια θέσθαι. Sic apud Plut. in Luc. φόρτος ἐμπορικός. Dicitur tamen de quouis onere, & metaphoricè de re molesta & odiosa. Item apud Aristop. in Plut. sic nominatur importuna molestaque irrisio. Ἐπειτα ἐστὶ φόρτον ἐκφυγεῖν.

Φορτὰξ, ακος, ὁ, baiulus. Poll.

Φορτίον, τὸ, onus, sarcina, propriè, quæ naui imponitur. Hesiod. in Erg. Interdum τὰ φορτία, exponuntur merces: vt apud Aristoph. in Vesp.

Vesp. Metaphoricè apud Demost. in orat. ad Philippi epist. μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὑτὸν, αἰράμενος.

Φορτικὸς, oneratus: vt φορτικὸν πλοῖον, Thuc. Item metaph. grauis, odiosus, molestus, tædiosus: Aristot. eth. 4. Plut. in Ant. Exponitur etiam, ineptus, insulsus: vt κωμῳδία φορτικὴ, apud Aristop. Item fastus, arrogans, insolens. Demosth. in Temocr. ἵνα μή τι φορτικὸν εἴπω.

Φορτικῶς, odiosè, molestè, ineptè. Item arroganter, insolenter. Plut. & Synes. [rhet. 2.

Φορτικότης q. d. odiositas & tædiositas. Itẽ arrogantia. Arist.

Φορτικεύομαι idem quod σκευοφορῶ.

Φορτὶς νηῦς, oneraria nauis. Od. ι.

Φορτίζω, onero. Lucæ 11. φορτίζετε τοὺς ἀνθρώπους φορτία δυσβάστακτα. Apud Hesiod. in Erg. μείονα φορτίζεσθαι, exp. minora vehere onera in sarcinam collecta.

Composita.

Ἀναφορτίζω, onus in humeros tollo: vt *asportem*. Ἀναφορτίζεσθαι, dicitur onus quod in humeros tollitur asportandum: vnde ἀναπεφορτίσθαι, is dicitur metap. qui proditus ac tanquam venditus, venit in potestatem emptoris, éstque ab eo asportatus velut mercium onus. Soph. in Antig.

Ἀντιφορτίζομαι q. d. vicissim onus asporto: *mercium* i. ex pretio rerum venditarum alias merces emo, & mecum in patriam reporto. Demost.

Ἀποφορτίζομαι onus abiicio, onus excutio: exonero. Hesyc. Item excutio veluti onus. Synes. ἀποφορτισάμενοι τὴν ἀπληστίαν τῆς βιαίας φορᾶς.

Αὐτόφορτος ναῦς, nauis cum ipso onere & mercib. Plut. in lib. περὶ εὐθυμ.

Βαρύφορτος, cuius onus est graue, onerosus: vel valde onerosus & ponderosus.

Ἐκφορτίζομαι, idem cum ἀποφορτίζομαι.

Ἐπιφορτίζω, onero, onus impono. Ioseph. Ἐπιφορτίζομαι, Idem. Greg. Et metaph. molestiam exhibeo seu negotium. Schol. Aristoph. Item in humeros tollo, gesto.

Καταφορτικὸς onerosus: vehemens. Hesych.

Μυριόφορτος, cuius onus est infinitum. In Epig. μυριόφορτος ναῦς, exp. nauis oneraria: q. d. infinita vehens onera.

Παραφορτίζομαι, de onere aliquid subduco. Pol. Exponitur &, præter onus impono, oneri onus addo.

Πολύφορτος, cui multum oneris est, qui multo premitur onere seu pondere: vt πολύφορτος ἀπλοΐη, apud Mosch. Idyll. 2. & Theocr. Idyll. 19.

ΦΟΡΥΩ, & φορύσσω item φορύνω, pinso, subigo. Item misceo, turbo, farinam subigentis more confundo. Item fœdo, polluo, Od. σ. φορύξας αἵματι πολλῷ.

Φορύνομαι misceor, turbor, &c. Od. χ Σῖτός τε κρέα τ' ὀπτὰ φορύνετο, inquinabantur.

Φορυτὸς, quisquiliæ ex variis rebus commixtis. Et pro quisquiliis aridis, apud Athen. & Aristot. hist. an. l. 9. Expon. &, congestitia confusa materia, congeries, colluuies. Item funis ex congestis stramentis viilibus ad πλέγματα. Aristop. in Acharn.

Φύρω, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita.

Αἱμοφόρυκτος, ὁ καὶ ἡ, sanguine inquinatus seu pollutus. Od. υ.

Ἀναφορύσσω subigo in modum farinæ. Item commisceo. Hippoc. γυναικ. l. 1. & 2.

Ἀφόρυκτος, impollutus, non inquinatus. Epig. l. 1.

Φόως, vide φῶς in φάω, luceo.

Φράγμα, &c. in φράσσω.

ΦΡΑΖΩ (F. σω, P. κα. Aor. 2. ἔφραδον, præt. med. πέφραδα) dico, memoro, commemoro, expono. Od. λ. ὄφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ' ὃν φράσε Κίρκη. Od. ι. ἐπεὶ ἄρα τοι αὐτὸς Ὀδυσσεὺς πέφραδ' ὅπως τελέει. Demost. Olynth. 1 φρασάτω τίς ἐμοὶ τί τὸ κωλῦον ἔτ' αὐτὸν ἔσται. Exponitur etiam, iubeo: vt apud Thucyd. l. 6. ὁ δὲ τοῖς ἐπικύροις φράζας τοῖς βουλὴν ἐναντιοῦσθαι valere iubens. Item indico, nuntio Lys. ἡ δὲ θεράπαινα ἐγείρασά με φράζει ὅτι ἔνδον ἐστί. * Deducit Eust. à φάω, dico: vnde primò fiat φάζω, & epenthesi literæ ρ. φράζω.

Φράζομαι, dicor: vnde part. πεφραγμένος, pro πεφρασμένος, dictus. Item in animo verso, consilium ineo. Item delibero, statuo: seu perpendo, cogito. Item animaduerto, deprehendo. Il. σ. Ἀμφὶ μάλα φράζεσθαι φίλοι. Od. υ. φράζεσθαι μνηστῆρσιν ὄλεθρον, consilium agitare de internecione procorum. Il. ψ. Πρῶτος δ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἐφράσατ' ἵππους, animaduertit.

Φράσμων seu φράδμων, consultus, circumspectus, solers, interdum &, peritus. Il. π.

Φραδμοσύνη, consilium, prudentia. Item scientia, peritia. Hesiod. in Erg. (Eust.

Φράσις, εως, ἡ eloquutio, phrasis. Item genus loquendi: apud

Φραστὴρ, ῆρος ὁ. eloquutor, indicator, explicator. Xen. Pæd. 5. & Plutarc. Item φραστῆρες, dentes septennij in pueris. Schol. Aristoph.

Φραστικὸς, vi loquendi valens. Diog. Laert.

Φραστὺς, idem quod φράσις. Item consideratio consiliũ. Hes.

Φραδὴ ἡ, prudentia: apud eundem. Φραδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, consultus; prudens. Il. ω. φραδέος νόου ἔργα τέτυκται.

Φραδέως, prudenter. Item disertè, apertè. Hesyc.

Φραδάζω, dico. Hes. Φραδάω, interpretor, enuntio. Idem.

Πιφράδω, idem quod φράζω: ex cuius præt. med. formatum est sicut πεπλήγω ex πέπληγα, teste Eust. Il. π. Καί τινά τοι πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ. Sic & apud Hesi. ἐπέφραδε τιμάς.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀντιφράζω, per contrarium loquor, contraria appellatione nomino.

Ἀντίφρασις, figura Gram. qua bellum dicitur quòd minimè sit bellum, &c.

Ἀποφρὰς, άδος, ἡ, vnde ἀποφράδες ἡμέραι, nefasti dies: quasi μὴ δέαι τι ὥσαι φράζεσθαι. Luc. in Pseud. Plut. in Cam. ¶Item ἀποφράδες πύλαι, portæ nefastæ, vel sceleratæ, per quas capitis supplicio afficiendi, & piacula educuntur: apud eundem in lib. περὶ πολυπραγμοσύνης. ¶Item ἀποφρὰς ἄνθρωπος, sceleratus homo & nefandus, apud Synes.

Ἐκφράζω, eloquor, enarro, edissero, describo, commemorando singula, & oculos ponendo.

Ἔκφρασις, enarratio, descriptio quasi ob oculos ponens id quod narratur. Aphthon.

Ἐκφραστικὸς, eloquendi facultate præditus & describendi. Τὸ ἐκφραστικὸν, vis exprimendi, conceptus mentis. Laert.

Ἀνέκφραστος, (*dec.*) qui eloquendo exprimi non potest seu describi. Greg.

Ἐπιφράζω, indico: vt ἐπέφραδε τιμάς, indixit honores, apud Hesiod. quidam enim hinc deducunt. Exponitur etiam, admoneo, suggero.

Ἐπιφράζομαι, excogito, commiscor. Od. ο. & apud Herodot.

Ἐπιφραδέως, consultè, prudenter. Apoll. Arg. 2.

Ἀνεπίφραστος, (*dec.*) qui excogitari non potest, quem comminisci non licet. Simonid. in vitam humanam, μυρίαι βροτοῖσι κῆρες, κἀνεπίφραστοι δύαι, Καὶ πήματ' ἐστί.

Καταφράζομαι, considero, perpendo, animaduerto. Hesiod. in Erg. ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοί. Τήνδε δίκην.

Μεταφράζω, in aliud orationis genus seu in aliam formam muto. Phil. de vita Mos. lib. 2. Item aliam orationem (aliùs linguæ) transfere, interpretor. Plut.

Μεταφράζομαι postea considero, & in animo verso. Il. α.

Μετάφρασις, mutatio in aliud orationis genus siue in aliam formam: apud Plutar. in lib. vtrum Athenienses. &c. Item interpretatio.

Μεταφραστὴς, qui metaphrasi vtitur, interpres. Μεταφραστικὸς qui habet metaphraseo seu metaphrasteus formam.

Παραφράζω, q. d. loquor iuxta: i. loquor iuxta ea quæ alius dixit & velut orationis eius vestigiis insistendo: eodem sermone vtens aliquid latiùs & explicatiùs eloquor. Plut. in vita Hom. Phil. de vita Mos. l. 2.

Παράφρασις, interpretatio qua aliquis sermone eodem vtens aliquid latiùs eloquitur. Fab. l. 10. c. 5.

Παραφραστὴς qui vtitur paraphrasi.

Περιφράζω, circumloquor, circumloquendo eloquor, pluribus explico id quod vno aut paucioribus est dictum. Dion. Halic. ¶Item considero, perpendo. Nic. in Ther. Ἔργα δ' ἔτοι εἰνάτα περιφράζοιο φαλάγγος.

Περίφρασις, circumloquutio, circuitio loquendi. Fab. l. 8. c. 6.

Περιφραστικὸς λόγος, oratio in qua vtimur periphrasi.

Περιφραδὴς, scitus, peritus. Hom hymn. 1. in Merc.

Περιφραδέως, scitè, peritè: seu ritè. Od. ξ.

Προφράζομαι, prædicor, prænuntior: vnde προπεφραδμένος, prędictus, prænuntiatus: vt προπεφραδμένα ἄεθλα, Hesiod in Erg.

Συμφράζομαι simul consulto, simul delibero. Item mecum reputo. Il. α. συμφράσσατο βουλὰς Ἀργυρόπεζα Θέτις.

Συμφράδμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui vna consilia agitat consiliarius. Il. β. Exponitur &, vnanimis, concors.

Ὑποφράζομαι, animaduerto vel subanimaduerto: vnde ὑποφρασθεὶς, apud Apoll. Rhod.

Composita sine præpositione.

Ἀριφραδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, valde manifestus: vt σῆμα ἀριφραδές. Il. ψ.

Ἀριφραδέως, valde apertè, admodum euidenter. Theocrit. Idyll. 26.

Ἀφράσμων, vel ἀφράδμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, inconsultus, inconsideratus, imprudens. Hes.

Ἀφραδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem: Od. β. Ἀφραδέως, inconsultè, inconsideratè imprudenter, stultè. Il. ψ.

Ἀφραδία, & Ionicè ἀφραδίη, inconsiderantia, imprudentia, inscitia, temeritas. Interdum cum genit. vt Il. β. ἀφραδίῃ πολέμοιο, imperitia belli.

Ἀφραδέω, ῶ, inconsultus sum, inconsultè aliquid facio seu dico, desipio. Il. ι.

Ἄφραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non dictus, vel non dicendus. Suid. Item qui dici nequit, ineffabilis. Soph. in Trach. Item incogitatus improuisus, inexpectatus, vt ἄφραστος κηλὶς, Eurip. in Hippol.

Ὑδριαφόρος, qui hydriam gestat. Harpoc.

Ὑλοφόρος, seu ὑλοφόρος, qui materiam & ligna comportat. Etymol. & Suid.

Ὑλοφορέω, materiam comporto. Phil. de v. M. l. 1.

Ὑπνοφόρος, somnifer, somnum afferens. Plut. symp. 3. probl. 9.

Φαεσφόρος, lucifer, lumen afferens. vt μήνης φαεσφόρε, apud Orp. de Deo. apud Eur. ἐν φαεσφόρῳ Κύκλωπος ὄψει, exp. in lucido Cyclopis oculo.

Φωσφόρος, idem: vt φωσφόρος Ἄρτεμις, apud eundem in Iph. Taur. Sic apud eundem ibidem, κόραι φωσφόροι nominantur, i. splendentes, illustres. ¶ Substantiuè sic dicitur stella Veneris Solem antegrediens, quæ eundem subsequens ἕσπερος nominatur.

Φωσφορεῖν, lumen præbere seu ministrare. Phil.

Φαλλοφόροι, phalli gestatores: actores quidam theatrici, apud Athen. l. 14.

Φορειαφόρος, qui lecticam portat, lecticarius seruus. Plut. in Galb.

Φυλλοφόρος, folia ferens, foliatus.

Ἐκφυλλοφορῶ, (*dec.*) senatu vel ordine aliquem moueo & eiicio: ducta significatione ex eo, quoniam frondibus suffragiorum loco vtebantur. Æschin. in Timarc. Ἐκφυλλοφορία illa eiectio è tribu seu populo. Etym.

Χλαμυδηφόρος, qui chlamydem fert seu gestat: vt χλαμυδηφόροι ἄνδρες, apud Theocr. Idyll. 15.

Χλαμυδηφορέω, clamydem fero. Poll. l. 7. c. 13.

Χλοηφόρος, viridem herbam seu viridia gramina ferens. Eurip. in Phœn.

Χλοηφορέω, herbam seu gramen viride fero: seu herbesco seu herbasco. Theoph. hist. pl. l. 8. c. 6.

Χρυσοφόρος, qui aurum gestat seu fert: aurifer. Eur. in Hec.

Χρυσοφόρον, τὸ, dicitur electrum: apud Diosc. l. 1. c. 114. quod quidā & χρυσοφόρειον, nominari volunt ab auri colore quem habet.

Χρυσοφορεία, auri gestatio.

Χρυσοφορέω, aurum fero seu gero, i. aurata vestimenta vel aurea monilia gero. Aristot. Œcon. 2. Athen. l. 12.

Ἀψηφοφόρητος, (*dec.*) qui nondum suffragium tulit seu sententiam. Polyb.

Ψηφοφόρος, suffragij lator seu suffragiorum qui fert suffragiū, seu sententiam.

Ψηφοφορία, suffragij latio aut sententiæ. Aristot.

Ψηφοφορέω, suffragium fero, sententiam fero. Luc. Item suffragio meo creo: sequente accusat. pers. apud Dion. Halic.

Ὠοφόρος, ouum ferens.

Ὠσχοφόρος, vide ὀσχοφόρος supra.

Composita remotiora.

Δίφρος, Ζέφυρος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Φετμή, pro ἐφετμή, vide Ἐφίημι in comp. ex Ἕω, mitto.

ΦΕΥ̃, heu, eheu. Xen. Pæd. 7. φεῦ ὦ ἀγαθὴ καὶ πιστὴ ψυχὴ οἴχῃ δὴ ἀπολιπὼν ἡμᾶς. Cum genitiuo apud eundem. l. 7. (de homine indigna morte perempto) φεῦ τοῦ ἀνδρός. Cum nominatiuo apud Sophoc. φεῦ τάλας, heu me miserum, ô me miserum. Et cū accusatiuo apud Eur. Dicitur φεῦ φεῦ, heu heu. ¶ φεῦ admirantis, (vt Phy. apud Terentium in Adelphis) papæ: vt φεῦ τοῦ λόγου, papæ quid ego audio. Sic φεῦ τοῦ κάλλους, papæ qualem pulchritudinem, vel ô qualem pulchritudinem, in Epigr. φεῦ ποσάκις ἔσεσθαι ἀνῆψεν ἔαρ, dij boni quantum, &c. Apud Aristophanem in Auibus φεῦ φεῦ, ἢ μέγ' ὀρνέων βδέλυγμα ἐν ὀρνίθων ξένοις, annotat schol. ἔστι μὲν σχετλιαστικόν, νῦν δὲ θαυμαστικόν. Aliquando exponitur etiam, per Deos immortales.

Φεύζω, clamo Φεῦ.

ΦΕΎΓΩ, (F. φεύξομαι, & φευξοῦμαι, pro quibus legitur & φεύξω, apud Eur. in Herc. fur. P. πέφευγα, aor. 2 ἔφυγον) fugio, fugam capio, do me in fugam. Od. ω. μὴ φεύγετε κοῦροι Ἀχαιῶν. Dicitur & φεύγειν τὴν πατρίδα, & φεύγομαι ἐκ πολέμοιο apud Hō. Et φεύγειν φυγήν, apud Aristop. ¶ Item effugio, euado: vt apud Isocr. in Arch. φυγόντες τὴν βασιλέως τοῦ μεγάλου δεσποτείαν. ¶ Item refugio, vito, declino, auersor: vt φεύγειν δικαστήριον, apud Plat. de leg. Et φεύγειν τὴν ἐλπίδα, spē reiicere, apud Plut. Et apud Xen. ἀπὸ τῆς Σκύλλης φεύγειν, Scyllā auersari. Item cū infinit. recuso: vt apud Plat. διδάξαι ἔφυγε. ¶ Item fugio patriā (*vt loquitur Virg.*) exulo, verto solū: vel apud Hom. φεύγων ἐξ Ἄργεος. Apud Xen. ἠγγέλθη τοῖς στρατηγοῖς ὅτι φεύγοιεν κατὰ τὸν νόμον. Et ἡ τῶν φευγόντων κάθοδος, reuocatio exulū. Apud Plut. φεύγειν ἀειφυγίαν, perpetuo exilio mulctari. Dicitur & φεύγειν τὴν πατρίδα & φεύγειν τὴν πόλιν, exulare patria, exulare sua ciuitate. ¶ Itē φεύγω, reus sum, accusor: Æsch. οἱ τῆς ξενίας φεύγοντες, rei peregrinitatis φεύγων φόνου, cædis reus. & φεύγων ὕβρεως, vbi sub. δίκην cui accusatiuus interdum additur: vt apud Dem. aduersus Onetorē, δίκην φεύγω τοῦτον ὑπ' ἐμοῦ τὴν δίκην. Et cum accusatiuo. γραφήν: vt apud eundem. φεύγω γραφὴν ὕβρεως.

Φεύγομαι, à quo partic. πεφυγμένος (euphoniæ gratia & ablato ε dictum pro πεφευγμένος) qui effugit, qui vitauit. Il. ζ.

Φεῦξις, εως, ἡ, fuga. Hesyc.

Φεύξιμος, ὁ, ἡ, quo fugiendum est, vel qui effugi potest seu vitari. Apud Plut. in l. de just. Βωμὸς φεύξιμος exp. ara ad quam confugitur, seu ad quam confugere licet.

Φευκτός, ὁ, ἡ, qui effugi potest seu vitari, vitabilis. Soph. in Aiace. Item detestabilis: apud Aristot.

Φευκτικός, ὁ, ἡ, fugax.

Φύξις, idem quod φεῦξις. Il. κ. Exp. & effugium.

Φύξιμος, idem quod φεύξιμος. Ody. ε. ὅτι μοι φάτο φύξιμον εἶναι. Exp. & actiue, fugans, qui in fugam vertit: vt φύξιμος ὄφις. apud Nic. in Ther.

Φύξιος, itidem, qui fugat. Item fugæ fauens, fugæ præses, vt φύξιος Ζεύς, apud schol. Apoll.

Φυξήλις, ιδος ὁ καὶ ἡ, profugus, exul. Exp. & fugax timidus seu ignauus Suid. & Hesy. in qua posteriori signif. quidam φύξηλιν, dici putarunt ἀπὸ τοῦ φεύγειν ἄλις, vel ἀπὸ τοῦ φεύγειν ἴλας.

Φυκτός, idem cum φευκτός. Od. θ. & ξ. οὐκέτι φυκτὰ πέλονται.

Φυγή, ῆς, ἡ, fuga. Od. κ. φυγῇ ἐπὶ νῆας ἱκέσθαι. Et φυγὴν ποιεῖν τοῖς πολεμίοις, hostes in fugam vertere. Xen. Item effugium, vitatio aut euitatio: vel vitandi ratio. Basil. ad Naz. ¶ Item exilium: Eur. in Orest.

Φυγαδε, in fugam. Il. θ.

Φυγάς, άδος ὁ καὶ ἡ, profugus, exul. Xen. Dem. &c. Item seruus fugitiuus. in Pand.

Φυγαδικός, ad exulem seu exules pertinens: vel qualis est exulis aut exulum: Item itidem cum φυγάς. Isoc. in Euag.

Φυγαδικῶς, exulis more. Plut. in Timol.

Φυγαδεύω, in exilium mitto pello: vnde πεφυγαδευμένοι, exules Plat. & πεφυγαδεῦσθαι, exulem esse Herodian.

Φυγαδεία, ἡ, exilium Greg. in Athen.

Φυγαδευτήριον, vsurpatur pro vrbe quæ asylum habet, quò rei confugiunt & exules. in lib. Paralip. & Iosue.

Πεφύγω, idem quod φεύγω, ex eiusque præterito medio πέφυγα ortum sicut πεπλήγω ex πέπληγα. Eust.

Φυγγάνω, pro eodem Soph. ξυνίημι τοῦ δ' ὅτι με φυγγάνει.

Φύζα idem quod φυγή, *Ionice*: propriè fuga cum pauore & trepidatione. Il. ι. & Od. ξ.

Φυζαλέος, & φυζακινός, pauidus, timidus: vt φυζακιναὶ ἔλαφοι Suid. & Eust. Pro iisdem legitur & φύζηλος, apud Hesy.

Φύζω, Ionice dicitur pro φύγω, hoc autem pro φεύγω, teste Eust. vnde partic. πεφυζώς. Il φ. Τῇ ῥ' οἵ γε προχέοντο πεφυζότες. Idem tamen hoc partic. per syncopen factum esse ex πεφυζηκὼς à Φυζῶ, dici posse scribit.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναφεύγω, sursum fugio. Hesyc. Item pro ἀποφεύγω: vnde apud Xenop. γνοὺς ὁ Κριτίας ὅτι εἰ ἐπιτρέψει τῇ βουλῇ διαψηφίζεσθαι αὐτοῦ ἀναφεύξεται.

Ἀνάφυξις, exp. effugium. Plat.

Ἀμφύγω, poëtice pro ἀναφεύγω, effugio, euado: vnde apud Eurip. in Iph. Taur. Παρὰ δ' ὀλίγον ἀμπέφυγες ὄλεθρον ἀνόσιον, vix effugisti cædem impiam.

Ἀποφεύγω, effugio, euado: vt ἀποφεύγειν θανάτου λύσειμεν ἄταν, apud Eur. in Ione, & ἀποφεύγειν νόσον. Dem. Dicitur & ἀποφυγόντες τῆς φθορᾶς. 2. ep. Petr. c. 1. ¶ Interdum exp. absolui: sequentibus accusatiuis δίκην γραφήν, αἰτίαν, vel similibus: vt Aristoph. ῥᾳδίως ἂν φεύγων ἀποφύγοι δίκην. Sic ἀποφεύγει εὐθύνας. Platon. Dicitur & ἀποφεύγειν δίκην τινὰ ἀντιδικοῦντα. aliquo contra se orante absolui, apud Dem. Interdum sine his accusat. hanc significationem habet: vt apud Athen. προσεσχηκὼς ὑπὸ Εὐθίου τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀπέφυγε.

Ἀπόφευξις, effugium, euasio. Aristop. in Nub.

Ἀποφευκτικός, effugiendi seu euadendi peritus, qui hanc fortunam habet vt facile euadat.

Ἀποφυγή, idem quo ἀπόφευξις. Item euitatio. Plat. epist. 7. Alex. Aphrod.

Διαφεύγω, idem cum ἀποφεύγω, effugio, euado, euito. Plat. de le. l. 12. τὸ μὲν δὴ γέρα τοιαῦτα τοῖς τὰς εὐθύνας διαφυγοῦσι. Isocra. διαφεύγειν τὴν συμφοράν. Item effugio periculum: vt apud Thuc. Item euado mortem apud eundem l. 2. & Isocr. in Busir. enc. Dicitur & διαφεύγειν ὑμᾶς, quo excidimus, quod è manibus quasi nobis elabitur: apud Æsch. in Ctesip. Item quod nobis è memoria elabitur & excidit, quomodo vsus est Isocrat. & Plut.

Διαφευκτικός, idem quod ἀποφευκτικός.

Διαφυγή, effugium. Plat. de leg. l. 5.

Διαφυγγάνω, idem cum διαφεύγω. Tucid.

Δυσδιάφευκτος (*dec.*) qui vix effugi potest, ægrè euitabilis.

Ἐκφεύγω, effugio, elabor, Xenoph. Hell. 1. τοῦ δ' ἀνδρὸς τοῦ εἰς πλεῖστον ἐξέφυγεν. Platon. in Apol. τὸ μὲν θανεῖν ῥᾷον ἄν τις ἐκφύγοι. Apud Plut. de an. procreat. ἡ ψυχὴ δὲ πᾶσαν αἴσθησιν ἐκπέφευγεν. exp. omnem sententiam effugit. Sic apud Diosc. φάρμακα ἐκφυγόντα τὴν ἐξουσίαν τῆς ἐνεργείας, dicuntur venena quæ præsentaneam vim perdiderunt. Item exide, elabor: vt Il. ξ. βέλος ἐκ χειρὸς ἔκφυγε χειρός. Sic & ἐκφεύγειν ὑμᾶς, dicitur id quo excidimus: apud Dem. Ἐκφυγή, effugium.

Decomp. Ἀνέκφευκτος, qui effugi non potest. Item cui effugere non licet, περὶ δ' ἐστὶ δ' αἶμα.

Ὑπεκ-

Ὑπεκφεύγω, clàm effugio, subterfugio. Hō. & Eurip. in Medea.

Καταφεύγω, confugio. Demosth. καταφεύγω ἐφ' ἡμᾶς. Xen. καταφεύγω ἐπὶ λόφον.

Καταφυγή, ἡ, perfugiū, refugium. Eurip. in Orest. Isocr. Æschin.

Καταφυγὰς, pro eodem.

Καταφύξιμος, ad quem est perfugium. Plut.

Καταφυγγάνω, idem quod καταφεύγω. Æschin.

Προκαταφεύγω, (dec.) antè vel prius confugio.

Περιφεύγω, ita fugio vt ad extremum euadam, ad extremū euado & superstes sum. Plat. de leg. l. 3. οἱ τότε περιφυγόντες τὴν φθοράν. Dem. ἐγὼ ἀσθενὴς καὶ κακείμενος, ὡς εἰδὼς εἰ περιφεύξομαι.

Προσφεύγω, fugio ad, confugio. Plut. in Sol. προσφυγόντες τοῖς βωμοῖς. Exponitur &, transfugio, apud Herodian.

Πρόσφυξ, γος, ὁ κ ἡ, qui confugit ad aliquem: vnde πρόσφυγες clientes in Pand. & πρόσφυξις θεότητος, apud Gregor. Item transfuga aut perfuga. Herodian.

Προφεύγω, perfugio. Item effugio. Theocr. idyll. 23. προφυγὼν πέτρας εἰς ἓν ξυνιῶσας Ἀργώ.

Ὑπεκπροφεύγω, (dec.) clàm profugio. Hesiod. in Asp.

Συμφεύγω, vnà fugio.

Συμφυγὰς, exilij comes. Eurip. in Bacch.

Ὑποφεύγω, clàm effugio, subterfugio. Thuc. l. 7. & Plut.

Composita sine præpositione.

Ἀειφυγία, perpetuum exilium. Plat.

Ἄφυκτος, ὁ κ ἡ, ineuitabilis, ex quo nulla effugiendi est facultas: vt ἄφυκτον δίσμα, apud Luc. de luct. Item qui euadere non potest. Aristoph. in Nub.

Ἀφύκτως, absque vllo effugio, citra spem effugij. Plut.

Πανάφυκτος (dec.) omnino ineuitabilis. Epigr.

Εὐφυΐα, fugæ facilitas. Polyb.

Κρησφύγετον perfugium, refugium: munitio subsidiaria: apud Herodot. & Luc. Propriè & iuxta etymon sic dicebatur refugium quod habebant qui Minoem Κρῆτα, i. Cretensem fugiebant teste Etym. & Eust. Exponitur &, latebra, asylum.

ΦΕΨΑΛΟΣ, ὁ, scintilla, vel scintilla parua, vt vult scholiastes Æschyl. in Prometh. (* deriuans ἀπὸ τοῦ φλέγειν κ ἅπτεσθαι) Aristot. Meteor. l. 2. τέλος δὲ ἐγκαταγέντος ἐξῆλθε πνεῦμα πολὺ κ φέψαλον κ τέφραν ἀνέωσε, vbi tamen geminō λ scribitur φέψαλλον. Aristoph. in Acharn. Ἡ δ' αὐτὶς ἐν τῷ φεψάλῳ κρεμήσεται.

Φεψαλόω, ῶ, in scintillas conuerto, comburo: à cuius passiuo φεψαλωμένος est ἐφεψαλώθη apud Æschyl. [φεψάλυξ.

Φεψάλυξ, idem quod φέψαλος. Archilochus. Πυρὸς δὲ ἦν ἀυτῇ

ΦΗΓΟΣ, ὁ, fagus arbor ex querceū genere, de qua Diosc. l. 1. c. 145. (nomen habens ἀπὸ τοῦ φαγεῖν, quòd olim fructu eius & glandibus victitarent, teste Eust.) Il. ε. φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διός. Plut. sympo. 2. φηγὸς κλωνίων. Apud Theophr. φηγὸς nominari dicitur arbor quæ Latinè esculus: fagum autem ipse τὴν ὀξύαν nominat. ¶ Item fructus huius arboris φαγὸς appellatur, glans fagea: vnde apud Plat. polit. 2. recensentem suorum ciuium τραγήματα, φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ. ¶ Aristoph. in Pace tectè φηγὸν nominat membrum genitale, quoniam pars quædam eius βάλανος, i. glans dicitur.

Φήγινος, ὁ, faginus seu fagineus: vt φήγινος κολεατός, in Epigr.

Φηγινέος, idē: vnde φηγίνεον Πανὸς ἄγαλμα, apud Athen. l. 2.

Φηγαλεὺς, έως, ὁ, cognomen Bacchi: ob fagos quæ viti pædamentum præbent. Eust. [rium, teste eodem.

Φήγιον, nominatus fuit quidam mons à fagorū copia in eo nascē-

---

ΦΗΛΟΣ, ὁ, impostor, fallax. Suid. & Hesych.

Φηλόω, ῶ, impono, decipio pro quo veteres dicebant φηλόω.

Φηλήτης, ου, ὁ, impostor. Hom. hymn. in Merc. Eur. in Rheso.

Φηλόω, ῶ, impono, decipio: vnde Lycophr. φηλώσας τρόμον, pro ἀπατήσας τῶν ἀρχόντων. Vtitur & Menander apud Suid.

Φηλώματα & φηλώσεις, imposturæ, deceptiones, fallaciæ. Suid.

Φῆλιξ, ικος, ὁ, impostor, ὁ ἀπατεών. Suid. Item grossus, i. ficus nondum matura, vel potius quæ quum immatura sit, quandam maturitatis speciem præ se fert. Aristoph. in Pace.

Composita.

Ἀποφηλικίζω, decerpo seu deligo ficos immaturas, φήλικας ἀφαιρῶ. Item metaphoricè, vim affero. Suid.

Ἀσύφηλος, vilis & abiectus, nullius pretij, infamis. Iliad. τ. ὡς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρείδης. Etym. & Eustath. deriuant παρὰ τὸ ἄτη, τὸ βλάβην, κ τὸ φηλόω. Quidam tamen interpretantur etiam, stolidus, insipiens: deriuantes ex σοφὸς facta Æolica mutatione τοῦ σ εἰς υ. Ilia. ω. Ἀλλ' ἔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον.

Φήμη, φημὶ, &c. vide in Φάω, i. dico.

Φεναχίζω, in φέναξ.

ΦΗΝΗ, ης, ἡ, ossifraga. Gaz. apud Aristot. l. 6. an. cap. 6. & lib. 8. c. 3. Auis est maior quàm aquila. Dicitur & φίνις.

Φὴρ, vide in Θήρ.

ΦΗΡΕΑ, τὰ, neruorum tumores & tensiones oblongiores apud Hippocr. * Sic dicti putantur a satyris, quos Iones Φῆρας vocant, & finguntur habere oblōgas quasdam eminentias in auribus. Sunt etiā qui ἀπὸ τῶν φηρῶν deriuent, quod ἐν ταῖς Φηραῖς, ciuitate Peloponnesi, tumores ij sint frequentes. Sunt item qui φέρεα scribant, ἀπὸ τῶν Φερῶν, quæ ciuitas est Thessaliæ. Vide Galen. comment. 3. in libr. 6. τῶν ἐπιδημιῶν, & in lexico. Hippocrat.

ΦΘΑΝΩ, (f. φθάσω à φθάζω inusit. aor. 2. ἔφθην tanquam à φθῆμι) præuenio, anteuerto, occupo. Herodot. φθάσας ὁ Ἀθηναίων ἄγγελος τοῦ Λακεδαιμονίων. Thu. l. 3. φθάσαι δὲ ἡ ἑ ὡς μέλλοι τῆς Ἀθηναίων ἐπὶ πλοῦν. Sæpe cum particip. vt Xen. φθάνω ἀναβὰς, prior ascendo. & φθάνω ποιῶν, apud eundem. Interdum post particip. ponitur πρίν: vt φθάνει ἀνακλινόμενος πρὶν σφηνῶσαι, apud Arist. in probl. Sic & apud Xen. Interdū ἔφθην ποιήσας dicitur pro ἐποίησα. Sic Xen. ἔφθη καταχαλυφθεὶς pro καλυφθεὶς. Interdum & cum infin. sequent. iisdem particula πρὶν: vt Plut. in apophth. ἔφθη γὰρ τελευτῆσαι πρὶν ἢ παρ' ἐμοῦ χάριν ἀξίαν τῆς φιλίας ἀπολαβεῖν. Sic Aphr. probl. l. 1. φθάνουσι πεφλῶσαι πρὶν δρᾶσαι. ¶ Item assequor quod efficere contendi: significat etiam aliud quod non satis vno verbo exprimi potest, (inquit Bud.) Dem. οὐ γὰρ ἔφθη Θεόπομπος, neq; enim facere potuit Theopompus, quin, &c. Greg. de Trinitate loquens, οὐ φθάνω τὸ ἓν νοῆσαι, καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι· οὐ φθάνω τὰ τρία διελεῖν, καὶ εἰς τὸ ἓν ἀναφέρομαι, vnum animo concipere nequeo, vt non trium splendore circumfundar: tria diuidere non possum quin continuò ad vnum referar. Apud Pla. in Phædone. ἀλλὰ μὴν ὡς διὰ ταῦτα σοι ἂν φθάνοις, atqui omnino igitur: i facias, quando ille tibi hoc quod postulas, protinus concesserit. [illegible] Enchyridemo [illegible] φθάνοις [illegible], tam audies [illegible] ἡμᾶς, non effugies quin continuo nos excipias. Dicitur etiam οὐκ ἂν φθάνοις, [illegible] summam non assequeris, voti compos non eris. Apud Luc. οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος, non effugies quin emas. ¶ Item φθάνω, peruenio. Il. ι. Φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν Βλάπτουσ' ἀνθρώπους. Greg. κἂν μέχρι πρώτου κ Παῦλον οὐρανοῦ φθάσῃς. Apud eundem, ἄνω φθάνειν, exp. in sublime euadere.

Composita.

Παραφθάνω, idem quod φθάνω, præuenio, præuerto, anteuerto: vt παραφθαίησι, apud Hom. anteuertat. Et apud Nonn. παραφθάσας ἐρεείνει, præueniens rogat.

Προφθάνω, idem: vnde προφθάσει 2. Reg. 9.

Προφθαδὴν (q. d. præuenienter) præueniendo, anteuertendo: vt προφαδὴν ἀγορεύειν, Nonn. anteuertere sermone.

Ὑποφθάνω, idem quod præcedentia: vnde ὑποφθὰς, apud Hō. idem quod προφθὰς, προλαβών. Item Odyss. δ. ὑποφθάμενος φάτο μῦθον.

Φθάρμα, φθαρτὸς, &c. vide in Φθείρω.

ΦΘΕΓΓΟΜΑΙ, F. γξομαι, P. ἔφθεγμαι, loquor. Mosch. in Am. fugit. Οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται. Item vocem edo seu emitto, sonum edo. Od. ι. φθεγξάμενος ἢ αὐδήσαντος. Luc. φθέγξασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτέν τε κ ἀνέπιπτεν. Aliquando apud Hom. exp. clamo: dicitur tamen apud Pla. de leg. φθέγγεσθαι μέγα βοῆς. Apud Arist. in probl. φθέγγεσθαι διὰ ῥινῶν dicuntur quibus vox per nares erumpens stridet. Sæpe cum accus. expo. profero, enuntio, dico. Dem. τοῦτο τοίνυν οὐδ' ἐν εἰπεῖν ἐνῆν ἐφθέγξατο, οὐδ' ἤκουεν ὑμῶν οὐδείς. Plato ep. 7. πρὸς ἐμὲ δὲ οὐδ' ἓν ὅλως ἐφθέγξατο περὶ αὐτοῦ. Aristot. φθέγγεσθαι γράμματα, proferre literas. Dem. in Mid. μέγα φθεγγόμενος, superbè loquēs. Apud eundem μέγιστον φθέγγεσθαι, exp. altissima voce loqui. ¶ De brutis etiam, deque inanimatis dicitur, vt apud Herodo. in Thalia, ἵππου πρῶτος φθέγξηται. De coruis apud Plut. φθεγγόμενοι θορυβώδες. De ventibus, apud Theophrast. de caus. pl. libro 5. cap. 14. De lyra quoque seu cithara, apud Plat. Aristotel. & Plutarch. De ianua strepitum edente, apud Aristophan. in Pluto.

Φθέγγω, quoque pro φθέγγομαι, dicitur sono, sonum emitto, Hom. hymno in Mercurium, loquens de cithara Mercurij, ἱμερόεν φθέγγουσα ὑπαὶ δ' ὑπαθεν.

Φθέγμα, τὸ, loquentis vox: aut quæuis vox, sonus, Sophoc. in Elect. Aristoph. in Nub.

Φθεγκτὸς, ὁ, vocalis. Epigr.

Φθογγὴ, ἡ, & φθόγγος, ὁ, sonus, apud Hom. in Bœot. & Od. ι. Plat. &c. ¶ Item φθόγγος litera, apud Plut. in Fab. & specialiter, vocalis litera: apud eundem.

Φθογγήεις, εντος, ὁ, vocalis, vocem seu sonum edens.

Φθεγγάζομαι, vocem seu sonitum edo. Epigr.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναφθέγγομαι alta voce eloquor, pronuntio exclamans, exclamo vt ἀναφθέγγεσθαι χρησμοὺς, apud Plut. in Thes. Sic ἀναφθέγγεσθαι φωνὴν, altè emittere vocem. Synes.

Ἀντιφθέγγομαι, obloquor, contraria loquor iis quæ dicta sunt vel contra vocem seu sonum edo. item vicissim sonum edo

Eurip. in Hippol. coron. πᾶσα μὲ χθὼν φθίγματος ἀλκρυμένη Φοινικίδες ἀντιφθέγγεται.

Ἀντίφθογγος, contrarium sonum edens. Est & echûs epitheton. vtpote quæ vicissim sonum edat.

Ἀποφθέγγομαι, eloquor: vel sententiosè dico, Laert. ἀποφθέγξασθαι, Μηδὲν ἄγαν. Et cum accus. φωνὰς ἀποφθέγγεσθαι, apud eundem.

Ἀπόφθεγμα, dictum sententiosum & breue: vnde Ἀποφθέγματα Plutarchi.

Ἀποφθεγματικὸς, peritus apophthegmata loquendi, & ad id prompto ingenio præditus: vel qui apophthegmatis loquendis gaudet. Idem in Lycurgo.

Ἐκφθέγγομαι, à sermone semotus, & separatus. Eur.

Ἐπιφθέγγομαι, adsono, acclamo, respondeo. Plut.

Ἐπίφθεγμα, acclamatio.

Παραφθέγγομαι, (q.d. sono, aut vocem edo contra vel præter rhythmum) non concinnè respondeo, nihil ad rem pertinentia loquor. Plat. in Euthyd. & Isæus.

Παράφθεγμα, sonus editus contra seu præter rhythmum. Item inconcinnum responsum & minimè consentaneum. Plato ibidem.

Παραφθεγκτήρια, festa quædam nuptialia. Poll.

Προσφθέγγομαι, adsono: vel alloquor, compello. Eur. in Orest.
Μενέλαε, προσφθέγγη τὸν ἀνόσιον κάρα;

Πρόσφθεγμα, alloquium, alloquutio: apud eundem ibidem.

Προσφθεγκτήριος, vnde dona προσφθεγκτήρια sic dicta ab alloquendo vel salutando. Poll.

Ὑπερφθέγγομαι, q.d. sono supra alium, sono altiùs, clariorem sonum edo. Luc. in Toxar.

Ὑποφθέγγομαι, q.d. subloquor.

Composita sine præpositione ex φθεγκτὸς & φθόγγος.

Ἀγάφθεγκτος, ου, ὁ & ἡ, valde vocalis, valde sonans seu sonorus.

Ἄφθεγκτος, non vocalis. (Pind.

Ἄφθογγος, voce carens, vocem non edens, mutus. Eurip. in Orest. Soph. in Aiace.

Βαρύφθογγος, q.d. grauisonus, graue sonans seu grauiter, grauem sonum edens: epith. leonis, apud Hom. hymno in Ven.

Δίφθογγος, cuius geminus est sonus, qui est duarum vocum: sæpe apud Gramm.

Ἀποδιφθογγόω, [Dec.] conflo in diphthongum.

Ἀποδιφθόγγωσις, conflatio in diphthongum, seu confectio diphthongi. apud Gaz.

Ἐννεάφθογγος, nouem sonos reddens. Epigr.

Ἑπτάφθογγος, septem sonos habens. Exponitur &, septem neruos habens seu fides: vt ἑπταφθόγγου κιθάρας, apud Eur. in Ione. Item septem foramina habens.

Εὔφθογγος, bene sonans, amabilem edens sonum: vt εὔφθογγος λύρη, apud Theogn.

Καλαμόφθογγος, calamo sonans, siue canens. Aristoph.

Καλαμοφθέγγης, pro eodem. (in Herc. fure.

Καλλίφθογγος, pulchrũ reddẽs sonũ: vt καλλίφθογγος κιθάρη. Eur.

Λαθίφθογγος, vocis obliuionem inducens, faciens vt loqui obliuiscatur. Hesiod. in Theogn.

Λιγύφθογγος, argutam vocem edens, stridulum & argutum sonans, canorus, argutus. Il. β.

Λιπόφθογγος, quem vox destituit: mutus. (Hesiod.

Μελίφθογγος, q.d. mellisonus, mellitos & dulces sonos edens.

Μονόφθογγος, vnum sonum habens seu vnicum.

Πολύφθογγος, multisonus: vt πολύφθογγος αὐλὸς, apud Poll.

Ὑγρόφθογγον, poculum, in quo liquores resonant. Epigr.

ΦΘΕ'Ω ῶ, F. ήσω, corrumpo, labefacto, perdo, interimo. Hinc apud Hesych. φθείης, exp. φθαρείης. Inuenitur vox pass. in passiua itidem signif. vt Od. λ. Πρὶν γάρ κεν & νὺξ φθεῖτ' ἄμβροτος. Et alibi apud eundem poetam, φῇς δ' αὐτὸν φθεῖσθαι, cum dicis interiisse pro quibus scribi etiam φθίεται & φθίεσθαι tradit Eust. Apud Hes. φθήσονται, exp. διαφθαρήσονται.

Φθόη, ἡ, tabes, idem quod φθίσις, apud Gal. 7. aphoris. comment. 16.

Νεοφθόητος, (comp.) nuper corruptus.

Φθίω, f. ίσω, idẽ cum φθέω. Hom. Il. σ. Ἤ τοι ὁ τῆς ἀχέων φρένας ἔφθιεν. Il. π. Δαιμόνιε φθίσει σε τὸ σὸν μένος, te perdet tuum robur. Apud eundem inuenitur & infin. φθῖσαι, & coniũct. φθίσωμεν.

Φθίομαι, corrumpor, perdor, pereo. Præt. ἔφθιμαι, vnde ἔφθιται. Od. α. & particip. φθίμενος pro ἐφθιμένος, corruptus, perditus, interfectus, apud Eur. in Iph. Taur. & Xen. pæd. 8. Apud Soph. in Aiace, τῆς φθιμένης νυκτὸς præterita nocte.

Φθίσις, ιος, ἡ, corruptio item extenuatio, consumptio, decrementũ apud Aristot. in lib. de gen. & corr. & in li. de mundo. Apud medicos, tabes. Item pupillæ affectus, quum ea angustior, hebetior, obscurior, rugosiorque euasit.

Φθισικὸς, οῦ, ὁ, qui laborat tabe. Alex. Aphr. Plut. symp. 5.

Φθισιάω ῶ, tabe laboro. Exponitur etiam, tabe consumor. vnde φθισιάσαι. apud Arist. in probl.

Φθιτὸς, οῦ, ὁ, corruptibilis, corruptioni obnoxius seu interitui, mortalis: in Epigr. Apud Plut. de primo frig. φθιτῶν & ἐνέρων, mortuorum.

Φθίνω, (neutr.) corrumpor, consumor, pereo, deficio, tabesco, Odyss. ε. μηδέ τοι αἰὼν φθινέτω. Apud Plat. in Timæo, φθίνοντα ζῶα, consumpti animantes. Cic. Apud Plutarch. in consol. ad Apol. αὔξεσθαι & φθίνειν inter se opponuntur. Dies quoque φθίνειν dicitur, quum Sol à medio cœli axe deuergit occasum versus. Eust.

Φθίνοντος μηνὸς, Od. ξ. exp. desinentis. Sic & apud Thuc. & Plut. in Alex. Apud Aristot. hist. an. l. 7. c. 2. περὶ φθίνοντας τοὺς μῆνας, exp. decrescente luna.

Φθινώδης, εος, ὁ & ἡ, qui iam phthisi correptus est, vel qui ad phthisin natura procliuis est. Exponitur etiam, tabidus, quę tabe conficitur. Diosc.

Φθινὰς, άδος, ἡ, vt φθινὰς νόσος, pro φθίσις, tabes, q.d. tabificus morb. Plut. in Galba. (Solis occasus.

Φθίνασμα, τὸ, idẽ apud Æsch. φθινάσματα ἡλίου, Eust. exp.

Φθινύθω, perdo, profligo: item corrumpo, consumo: vt Od. α. φθινύθειν οἶκον, & οἶνον φθινύθειν, Od. ξ. & φθινύθειν κῆρ. Il. α. macerare cor seu animum, item neutr. contabesco, maceror: vt Il. β. τούσδε δ' ἔα φθινύθειν ἕνα καὶ δύο.

Φθείρω, f. ερῶ, p. αρκα, aorist 2. αρον, corrumpo, vitio, idem quod φθέω: vt apud Thuc. φθείρειν τὰ πράγματα, statum rerum labefactere. Arist. ethic. 3. καὶ ἡ μὲν λύπη ἐξίστησι καὶ φθείρει τὴν τοῦ ἔχοντος φύσιν.

Φθείρομαι, corrumpor, &c. Aristot. eth. 2. item interimor, interficior. Herodian. l. 1. ἐφθείρετο δὲ ὁ δῆμος, &c. Apud Thuc. πολέμῳ φθείρεσθαι, exp. bello vexari. Apud eundem. ἐφθαρμένη πόλις, fracta ciuitas, afflictis viribus. Imperat. φθείρου, apud Aristoph. exp. in malam rem.

Φθάρμα, τὸ, corruptio, corruptela. Ioseph.

Φθαρτὸς, οῦ, ὁ, q.d. corruptibilis, corruptioni obnoxius, aut interitui, mortalis: vt φθαρτὸς στέφανος, 1. ep. ad Cor. cap. 9. & φθαρτοῦ εἰκόνος, Rom. 1. Φθαρτικὸς (q.d corruptorius aut corruptiuus) corrumpendi vim habens. Exponitur etiam, exitialis, lethalis: vt φθαρτικὸν κακὸν, apud Arist. rhet. 2. Apud Plut. φθαρτικὴ φύσις, exp. tabifica natura. Apud Diosl. l. 6. φθαρτικὸν pro herba venenata seu arbore aut frutice: vbi tamen quidam legunt φαρικόν.

Φθορὰ, ἡ, corruptio, interitus, perditio, internecio: interdum labes, lues. Thucyd. Plat. Plutar. Exponitur etiam, corruptela, vitium.

Φθόρος, ου, ὁ, idem quod φθορὰ, internecio, strages. Thuc. l. 2. Plut. in Dione. item pro corruptione, pernicie, iactura, morte, apud Plat. in Cam. & Aristot. in probl. Apud Aristophan. & Dem. φθόρος ἄνθρωπος pro pernicioso.

Φθορεὺς, έως, ὁ, corruptor, vitiator. in Pand.

Φθόριος, ου, ὁ & ἡ, corrumpendi seu perdendi & extinguendi vim habens. Apud Diosc. l. 5. φθόριος ἐμβρύων οἶνος, vinum quod fœtus enecat, vinum abortiuum. Sic φθόρια φάρμακα, medicamenta abortus efficientia, apud Plut. exponitur etiam, quæ valent ad abigendo fœtus.

Φθεὶρ, ρὸς, ὁ, pediculus. Aristoph. in Pace, & τοῖς φθειρσὶ πολεμοῦντας, vtitur & Plut. in vita Hom. ¶ Item medium claui siue gubernaculi. Poll. l. 1. ¶ Vocantur φθεῖρες etiam τὰ τῶν πιτύων ἐξανθήματα. Il. β quòd similia sint pediculis. ¶ Itẽ φθεὶρ nomen piscis, apud Aristot.

Φθειρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aptus ad procreandos pediculos.

Φθειριάω ῶ, pediculis scateo, pediculari morbo laboro. Laert.

Φθειρίασις, pedicularis morbus.

Φθίρρω, Æolicè pro φθείρω.

Περιφθείρομαι (comp.) Hesych. exp. τοὺς φθεῖρας συλλέγω, pediculos colligo. vide & in comp. ex φθείρω.

Composita: ac primùm ex φθίω, φθίνω, & φθινύθω.

Ἀμφιπεριφθινύθω, circumquaque corrumpor & pereo. Hom. hymn. in Ven. Φλοιὸς δ' ἀμφιπεριφθινύθει.

Ἀποφθίω, idem quod φθίω, perdo, interficio. Hesiod. in Erg. & Soph. in Aiace. Item morior, pereo: vnde ἀπέφθιτο in Epig. Particip. ἀποφθίμενος, perditus, interfectus, mortuus. Il. γ.

Ἀποφθίνω, intereo, pereo, interimo, perdo. Hippoc. Ἀποφθινύθω, idẽ quod φθινύθω: vt θυμὸν ἀποφθινύθειν, Il. π. Item neutr. pereo, intereo: vt ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί, Hesiod. in Erg.

Ἄφθιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, incorruptibilis, corruptioni minimè obnoxius. Item immortalis, æternus: vt Il. χ. σκῆπτρον ἄφθιτον. Hesiod. in Theog. Στὺξ ἄφθιτος Ὠκεανίνη. Apud Soph. ἄφθιτοι γνῶμαι, exp. ἀμετάτρεπτοι.

Καταφθίω, idem quod φθίω: vnde part. pass. καταφθίμενος idem cum ἀποφθίμενος, in Æschil. epitaph.

Καταφθίνω, pereo, marcesco. Eurip. in Alc. οὐδ' εἴασέ νιν Στερέντα, γήρᾳ πενθίμῳ καταφθίνειν. Item consumo tabe.

Καταφθινύθω, idem quod φθινύθω.

Νεόφθιτος, qui recens interiit. Suid. apud Hesych. νεόφθαρτος κόρη, recens vitiata.

Προφθίμενος, præmortuus. seu ante mortuus. in Epigr.

Συμφθίνω, vnà diminuor, simul decresco.

Composita ex Φθείρω: ac primùm cum præpositione.

Ἀναφθείρομαι, iterum corrumpor, iterum intereo. Aristoph.

Ἀπο-

Ἀποφθείρω, corrumpo, perdo. Et peculiariter corruptum edo fœtum, abortum pario : pro ἀποφθείρω τὸ ἔμβρυον. Hippocr. epidem. lib. I.

Ἀποφθείρομαι, corrumpor, perdor. Apud Aristoph. ἐς κόρακας ἀποφθαρεῖ μοι : exp. non à me protinus in malam rem abibis.

Ἀπόφθαρμα, τὸ, pharmacum arborũ faciẽs. Hippoc. epid. l. 5.

Ἀποφθορά, ἡ, abortus, editio fœtus in vtero corrupti. Idem epidem. lib. 3.

Διαφθείρω, corrumpo : vt διαφθείρειν τὸ στέφανον καὶ τὸ ἱμάτιον, apud Dem. in Mid. & τοὺς νέους διαφθείρειν. Xen. apomn. l. I. Item corrumpo, i. stupro : vt διαφθείρειν τὴν γυναῖκα, apud Lys. Interficio. Thuc.

Διαφθείρεσθαι, corrumpi. Item stuprari. Plut. in Galba. Item interfici, seu mori. Præt. med. διέφθορα, corruptus sum. Eurip. in Med. Et actiuè idem quod διέφθειρα. Ammon. & Eust.

Διαφθορά, ἡ, corruptio, corruptela: vt διαφθοραὶ κριτῶν, apud Aristot. Item stupratio. Herodian. Item internecio, strages, cædes, pernicies. Thuc.

Διαφθορεύς, έως, ὁ, corruptor. Plat. in Crit. Item stuprator.

Decomp. Ἀδιάφθορος, incorruptus, integer: aut corruptioni non obnoxius: vt ἀδιάφθορος ψυχὴ, Dem. pro cor. Ἀδιαφθορία q. d. incorruptibilitas, integritas, quum quis corrumpi non potest pecuniis vel precibus. Ἀδιάφθαρτος, idem cum ἀδιάφθορος. Plat. in Apol. Socr. Ἀδιαφθαρσία, idem cum ἀδιαφθορία.

Εὐδιάφθορος, qui facilè corrumpitur seu corrumpi potest.

Προδιαφθείρω, antè corrumpo aut interficio.

Προσδιαφθείρω, insuper corrumpo, &c.

Συνδιαφθείρω, simul vel vnà corrumpo.

Εἰσφθείρομαι, cum certa pernicie irrepo & introducor. Greg.

Παρεισφθείρομαι, (*dec.*) perniciosè obrepo & fallo, per obreptionem insinuor, apud eundem.

Ἐκφθείρομαι, inauspicatò & in perniciẽ ac in malã rẽ exeo. Suid.

Ἐμφθορικός, ὁ καὶ ἡ, qui perit in. Nicand. in Ther.

Ἐπίφθορον φάρμακον, exitiale medicamentum seu lethale. Poll.

Καταφθείρω, idẽ quod διαφθείρω. Theocr. idyll. 26. ἐμὸν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἄειπνος Βυκολίσκε · αἳ τ' ἔργα καταφθείρωσι νο- (μῶν.

Καταφθορά, idem quod διαφθορά. Eurip. in Ione.

Παραφθείρω, aliquantum corrumpo, leuiter destruo: vel idẽ quod [φθείρω.

Παραφθορά, corruptio, labes. Hermog.

Περιφθείρομαι, Hesych. exp. ἀλατεύομαι, minuor: vnde apud Greg. περιφθείρεσθαι dicitur περιφθείρεσθαι. Exponi etiam potest, circumcirca corrumpor & pereo.

Συμπεριφθείρομαι, (*decomp.*) simul περιφθείρομαι. Exponitur &, simul oberro: apud Luc.

Προσφθείρομαι, cũ pernicie mea accedo: vel depereo, insano amore teneor. Alciphr. προσφθείρομαι Ἐρπυλλίδι τῇ Μεγαρικῇ ἄξρα.

Συμφθείρω, simul perdo : vel simpliciter, euerto, labefacto. Eurip. in Androm.

Composita sine prapposit. ac primùm formata ex secunda & tertia persona præt. pass singul.

Ἀφθαρσία, q. d. incorruptibilitas, corruptionis immunitas, immortalitas. Rom. 2. & alibi, in ep. Paul.

Ἄφθαρτος, incorruptibilis, corruptioni nõ obnoxius: vt δόξα ἀφθάρτου θεοῦ, Rom. I. & ἄφθαρτος στέφανος I. ep. ad Cor. 9.

Ἀφθαρτίζω, incorruptibilem reddo vel immortalem.

Δυσφθαρτος, vix corruptibilis, cuius haud fuerit corruptio.

Εὔφθαρτος, qui talis est vt facilè corrumpi possit.

Composita ex præt. med. ἔφθορα, seu φθορά, itidem sine præposit.

Ἁλιφθόρος, ὁ, in mari perdens: prædo marinus. in Anth. Epigr.

Ἁλιφθορία ναυτῶν, perditio nautarum in mari, ibidem.

Ἀλληλοφθορεῖν, sese inuicem corrumpere & perdere.

Ἀλληλοφθορία, mutua perditio, mutua consumptio. Plat.

Ἀνεμόφθορος, à vento disperditus, à vento periens, Oseæ c. 8.

Ἀνεμοφθορία, corruptio quæ fit à vento. Suid.

Ἄφθορος, ὁ καὶ ἡ, incorruptus, vel incorrupta : vt ἄφθορος κούρη. Epigr. lib. 12.

Ἀφθορία, incorruptum esse, status corporis incorrupti.

Βιοφθόρος, vitam corrumpens mortiferus.

Θυμοφθόρος, animo perniciosus, animum lædens & labefactans: vt πενίη θυμοφθόρος, apud Hesiod. in Erg.

Λαοφθόρος, populi pernicies, populum corrumpens & euertens. Theognis. παύειν Ἑλλήνων λαοφθόρον.

Μητροφθόρος, qui matrem occidit: vt μητροφθόρον ἄνδρα, in Anthol. Epigr. l. 4. tit. εἰς ἀσεβεῖς.

Ναύφθορος, in naui corruptus & perditus : vt ναυφθόρου στολῆς, vestis quæ in naui corrupta periit. apud Eurip. in Helen.

Ναυφθορία, exp. naufragium.

Ξυλοφθόρος, qui ligna corrumpit : vt vermes exedendo. Aristot. histor. anim. lib. 5. cap. 32.

Οἰκοφθόρος, domuum pernicies, qui domos pessundat, seu qui bona domestica dilapidat. Hesych. οἰκοφθόροι sunt μοιχοί.

Οἰκοφθορία, domus seu familiæ euersio, rei familiaris dilapidatio. Plat.

Οἰκοφθορέω, domum seu familiam pessundo, rem familiarem dilapido. Idem de leg. l. 11.

Κακοφθορέω. (*dec.*) domum & familiam penitus euerto, rem familiarem exhaurio. Impropriè apud Plut. de Alcibiade, κατοικοφθόρησε τὴν πόλιν, exhausit vires ciuitatis.

Παιδοφθόρος, puerorũ corruptor & stuprator: pædicor. cinædus.

Πολιτοφθόρος, ciuium pernicies : ciuibus seu ciuitati pestifer & exitiosus. Plat. de leg.

Πολυφθόρος, qui vel quæ multos occidit, multorum interfector seu interfectrix. Eur. in Phœn. de Sphynge, πολύστονος, πολυφθόρος. At πολύφθορος, cædibus abundans, multas strages habens, vt πολύφθορον δῶμα, apud Soph.

Ψυχοφθόρος, animæ seu animabus exitium ferens: lethifer.

Φθογγή, &c. vide in Φθέγγομαι.

ΦΘΟΙΣ, ίδος, ἡ, & per contract. φθοῖς, ὁ, quoddam placentæ genus ex caseo cribrato & siligine. Aristoph. in Pluto, τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα τὰς ἱερὰς ἀς. Apud Hippocratem φθόεις. Gal. exp. τροχίσκοι, pastilli. Legitur & φθοΐσκοι, apud eundem, περὶ γυναικ. lib. I.

ΦΘΟΝΟΣ, ὁ, inuidia, inuidentia. Apud Philosophos definitur hoc modo: φθόνος λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, id est, (vt vertit Cic. Tusc. 4.) inuidentia est ægritudo suscepta propter alterius res secundas. Φθόνον ἔχειν ponitur pro inuidere, apud Aristid. & pro inuideri, apud Isocr. Dicitur & συνάγειν φθόνον apud Dem. conflare inuidiam seu concitare. Et pro eodem φθόνον κινεῖν, apud Hermog. Frequens est apud Plat. Luc. &c. οὐδεὶς φθόνος (sub δεῖ vel ἔσται) pro οὐ φθονήσω, nõ inuidebo tibi quod postulas, vel nõ denegabo, libens præstabo. Aliquando additur infinit. vt apud Philonem de mundo. Φθόνος οὐδεὶς ἀναδιδάσκειν, docere non grauabimur. Cum genit. apud Greg. Φθόνος οὐδεὶς ἀναβάσεως, exp. ad altiora contendentibus non inuidendũ. ¶ Item φθόνος, exp μέμψις, reprehensio, apud Eur. in Hecuba, ἀποκτείνειν φθόνος γυναῖκας: vbi subauditur δεῖ. * Etymol. dici putat φθόνος παρὰ τὸ φόνον : vel quoniam qui inuidiæ obnoxius est, seipsum ea quodammodo necat, & consumit intus & extra: vel quia in conspectu Dei inuidia cædes censetur.

Φθονερός, ἡ, ὁ, inuidus, qui inuidere solet, qui inuidiæ morbo laborat: apud Plut. in Alcib. Aristot. rhet. 2. Eurip. &c.

Φθονερῶς, inuidè, per inuidiam. Xen.

Φθονερία, inuidia, inuidẽtia, i. habitus inuidiæ à natura insitus.

Φθονέω, ῶ, inuideo : vt φθονεῖν τοῖς αὐ πρᾶττον ἀεὶ ἔχουσι, apud Plut. in lib. περὶ φθόνου καὶ μίσους, & φθονῶ τοῖς ἐμοῖς ἀγαθοῖς. Thucyd. lib. 6. Interdum cum genit. rei & dat. pers. Phocyl. Μὴ φθονέῃς ἀγαθῶν ἑτάροις. Plat. φθονῶ σοι τοῦ θανάτου. Et cum infinit. Eurip. in Med. τὸ σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν, quòd res tuæ feliciter se habeant, non inuideo. Item nego, denego concedere nolo: propter inuidiã. Isocr. in Paneg. κυρία γενομένη. ἐφθόνησεν ἀγαθῶν ἐν ἐφθόνησε τοῖς ἄλλοις. Plat. in Hipparch. οὐδὲ τοῦ φιλοσοφίας φθονεῖν. Et cum accus. Polyb. φθονῆσαι τοῖς ἐκ Λαλάκου τὴν σωτηρίαν. Cum infin. Eurip. in Med. μὴ φθόνει φράσαι, ne graueris dicere.

Φθονέομαι, inuideor, inuidia laboro, inuidiosus sum. Xen. Pæd. 8.

Composita.

Ἀλλοτριοφθονέω, alienis inuideo.

Ἄφθονος, ὁ καὶ ἡ, inuidia carens, ab inuidia alienus. Herodot. l. 3. τύραννον ἄφθονον ἔδει εἶναι. Item copiosus, largus, multus: q. d. citra inuidiam datus : ducta significatione ab iis qui inuidiæ expertes largè & copiosè impertiuntur, quum inuidi aut nihil aut grauate ali ljaliquid communicent. Theocr. idyll. 8. κλῶν τε Μενάλκας τῷ δ' ἀγάγοις, χαῖρων ἄφθονα πάντα νέμοι. Æschi. in Ctes. ἄφθονα δ' ἦν καὶ πολλὰ ἔχων λέγειν. Item cui copia rei alicuius suppetit : vt ἄφθονος βίος. Isocr. in Paneg. & ἄφθονος ὕδασι. Aristot. polit. 7.

Ἀφθόνως, absque inuidia, candidè. Item largè, copiosè, affatim. Herodian. lib. 6.

Ἀφθονία, q. d. inuidiæ carentia: animus inuidiæ expers. Item copia, abundantia, vbertas. Xen. Pæd. 8. & in symp. (xius.

Ἀφθόνητος, qui talis est vt ei nõ inuideatur, inuidiæ nõ obno-

Διαφθονέομαι, idem quod φθονέομαι. Chrysost.

Ἐπίφθονος, inuidiæ expositus, inuidiosus : vt ἐπίφθονον εἶπεν, Plat. de leg. l. 11. & ἐπίφθονος πρὸς ἀνθρώπων. Herodot. Dicitur & & ἐπίφθονόν ἐστι, inuidiosum est. Item reprehensione dignum est. Eurip. in Hippol. coron.

Ἐπιφθόνως, inuidiosè. Thuc. l. 1. Xen. Pæd. 3. & 8. (quid.

Ἐπιφθονέω, q. d. inuideo ob vel super: inuideo propter: aliAνεπίφθονος, (*dec.*) minimè inuidiosus : vt ἀνεπίφθονος ἐπιθυμία. Plut. in Cic. Item non reprehensus, reprehensioni non obnoxius. Ἀνεπιφθόνως, non inuidiosè. Item citra reprehensionem accipiatur. Thuc.

Προσφθονέω, insuper inuideo.

Ὑποφθονέω, aliquantum inuideo. Xen.

Φθορά, &c. vide Φθείρω, in Φθίω.

Φι, & φιν, syllaba paragogica, quam poetæ interdum datiuis singularibus addunt interdum & pluralibus. Dicitur enim δ᾽ ἐξιτερῆφι χειρὶ pro δ᾽ ἐξιτερῇ Od. ε. & ἑτέρηφι pro ἑτέρη, apud Hesiod. Dicitur & ὄχεσφιν, pro ὄχεσι, curribus, Ilia. δ. ε. θ. Sic στήθεσφι pro στήθεσι apud Hom. Interdum mutata terminali casus syllaba vel datiuo iuncta reperitur vel genit. vt quum Θεόφιν dicitur pro Θεοῖς, & ἐκ Θεόφιν pro ἐκ Θεῶν. Il. ψ. Sic δ᾽ ακρυόφιν pro δ᾽ ακρύοις vel δ᾽ ακρύων. Od. τ & υ. Dicitur & ἴνηφι pro ἴνεσιν, apud Hesiod. in Erg.

ΦΙΑ΄ΛΗ, ης, ἡ phiala. Exponitur etiam, poculum, patera. Apud Athen. φιάλη ἀμφίθετος, phiala duplex, cuius pars vna alteri imponitur. Dicta παρὰ τὸ πιεῖν ἄλις, quasi πιάλη, vt tradit Etym.

Φιαλίσκη, ἡ, parua phiala.

Φιαλὶς ἴδος, ὁ, idem: vnde plur. num. φιαλίδες apud Luc. in Lexiph.

Φιαλεῖν, compotare, hilariter viuere. Item opus aggredi. Aristop.

Ὑπερφίαλος (comp.) ὁ, superbus, fœdifragus: vt Il. γ. περὶ γὰρ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι. Propriè (vt quidam volunt) qui transgreditur iusiurandum quod per phialas datum est. Exponitur etiā, superbus arrogans, insolens. Od. ξ. ὑπερφίαλον ἔπος. Ponitur etiam in laude, teste Suid.

Ὑπερφιάλως, fœdifragè, more eorum qui sunt fœdifragi. Itē superbè, arroganter. Itē pro μεγάλως ὑπερφυῶς, apud Hom.

Φιαρὸς &c. vide in Φάω luceo.

ΦΙΒΑΛΕ΄Η ας, ἡ, carica, ficus arida. Etym. & Hesyc.

Φιβάλεον, ficus: Etym. ex Apollophane.

Φίβαλις, ficus quoddam genus apud Athen.

Φιβάλιος, itidem ficus species, apud Gal. in gl. Hippocr.

Φιβαλεῖς dicti sunt homines graciles.

Φιδίτιον, vide in Φείδομαι. Φιλέω, &c. in Φίλος.

ΦΙΓ΄ΣΟΣ, ὁ, canna: Item συζυγής. Hel.

Φίλινος, qui est ex canna seu cannis, q. d. canneus, φίλινα ἱστία. Herodot.

ΦΙΛΑΤΡΕ΄Α ας, ἡ arbor ligustro similis, apud Diosc. l. 1. c. 126.

ΦΙ΄ΛΟΣ, ου ὁ, amicus, qui amat: vel qui amatur charus. Hom. Il. χαῖρε θεοῖσι φίλος τῷ ἀπενέρ, ... Sic apud eundem, φίλον τέκος, φίλη μήτηρ, φίλος ὁ υἱός. Xen. pæd. 1. φίλως ὡς φιλεῖ ... ¶ Item placitus, libitus, gratus Plat. de rep. lib. 6. ... εἰ καὶ ὑμῖν φίλον. Sic & alibi apud eundem & Hom.

Pro φιλώτερος comparatiuo per syncopen dicitur φίλτερος & pro superlat. φιλώτατος φίλτατος, quod φιλώτατος etiam apud Hesych. legitur, sicut & neutrum φιλώτατα. Per τὰ φίλτατα sæpe intelliguntur liberi aut aliæ res nobis charissimæ: vt apud Luc. & Xenoph. Pæd. 4. Dicitur & φιλαίτερος pro φίλτερος & φιλαίτατος pro φίλτατος, Attica dialecto. Xenoph. Hellen. 5. φιλαίτατος μὲν ἦν Λακεδαιμονίοις. Legitur & φιλίων pro φίλτερος. Od. τ. Et φίλιστος pro φίλτατος, apud Soph. in Aiace. ¶ At φιλίστιον vocatur aparine ab Hippocrate, vt putat Gal. in eius lex.

Φιλότης, ητος, ἡ, amicitia, amor, beneuolentia. Il. π. φιλότητι μετ᾽ ἀμφοτέροισι βάλωμεν. Plat. φιλότης ἰσότητος ἀπεργάζεται. Dicitur & ὦ φιλότης, pro ὦ amice, seu amicissime: apud Luc. & Syn. ep. 143. ¶ Item φιλότης, concubitus, Venus: vnde μίσγεσθαι φιλότητι, sæpe apud Hom. & Παῦλον μὲν κεῖρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος: apud eundem.

Φιλοτήσιος ὁ καὶ ἡ ad amicitiam pertinens: amicitiæ conueniens: vel amicitiæ conciliandæ aptus: vt φιλοτήσιος κύλιξ apud Theog. poculum quod amicitiæ conciliandæ ergò alteri præbibi solebat. Sic apud Plut. τῶν μυστικῶν δ᾽ ἄρα μᾶλλον φιλοτήσια esse dicuntur ἢ τὰ τῆς Ἀφροδίτης. ¶ Item ad concubitum seu Venerem pertinens, Venereus: vt φιλοτήσιος εὐνὴ apud Appian.

Φιλοτησία, ἡ, propinatio: seu inuitatiuncula ad bibendum: peculiariter, propinatio post cœnam beneuolentiæ ergò: vnde φιλοτησίας προπίνειν, amicos inuitare ad bibendum, apud Dem. Sic & apud Luc. & Athen. Φιλοτησία dicebatur etiam dies qua reges aurea vel argentea pocula prægustata porrigebant cui vellent, vt hac propinatione suam erga ipsum beneuolentiam testarentur. Suid.

Φιλία, ἡ, amor, charitas, amicitia. Isocrat. ad Dem. ἀρχὴ γὰρ φιλίας μὲν ἔπαινος, ἔχθρας δὲ ψόγος.

Φίλιος, qui est amicorum seu fœderatorum: qui in amicitia est, fœderatus: vt φιλίας χώρας, apud Xen. quæ & omisso subst. φιλία dicitur: vnde ἐν φιλίᾳ apud eundem exp. in pacato. ¶ Item φίλιος amicitiæ præses: cognomen Iouis: apud Synes.

Φιλίως, vt decet eos qui sunt in amicitia & societate, more fœderatorum, vel amicè, amanter. Thuc. l. 3.

Φιλόω, amicum reddo, beneuolum reddo, concilio: vnde ἀλώπηξ δὲ αὐτοὺς φιλιώσαντες, in Fab. Æsop.

Φιλιωτὴς, ὁ, conciliator. Suid.

Φιλιάζω ineo amicitiam, fio amicus. Ecclesiast. cap. 37. φιλιαστὴς, Hesy. h. est συναλλακτής.

Φιλικὸς, amicitiæ conueniens, ad amicitiam pertinens. Exponitur & amabilis. Item amicus: vt φιλικὰ λειτουργία, apud Lucian. de salt. & φιλικαὶ ἑστιάσεις, apud Plut. symp. 4. Item ad amandum propensus, quod & φιλητικὸς. Arist. eth. 8.

Φιλικῶς, vt decet eos qui sunt amici, amanter. Item polit. 2. Xen. & Polyb.

Φιλέω, ῶ, amicus sum, amo, diligo. Hesiod. in Erg. Τὸν φιλέοντ᾽ ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ᾽ ἐχθρὸν ἐᾶσαι. Hom. hym. 1. in Merc. φιλεῖ δέ σε μητίετα Ζεὺς ἐκ πάντων ἀθανάτων. Aristot. μετεῖν ὡς φιλήσοντα. item amicè tracto, amicitiæ officiis prosequor. Odyss. α. χαῖρε ξεῖνε παρ᾽ ἄμμι φιλήσεαι. item amo, i. soleo. Herodot. in vrau. φιλέει γίνεσθαι ἐν πολέμῳ. In qua signif. φιλεῖ sæpe impersonaliter ponitur: vt apud Aristoph. in Nub. φιλεῖ γάρ πως τὸ τοιοῦθ᾽ ἑτέροις πείθεσθαι. Sic Thuc. lib. 2. ὥσπερ φιλεῖ ὅμιλος ποιεῖν. ¶ Item osculor, suauior, basio: vnde apud Theocr. id. 21. Εὐνίκα μ᾽ ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἀδὺ φιλᾶσαι. & paulò post, ὦ μεμάθηκα Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ᾽ ἄστικα χείλεα θλίβειν. Sic. & apud Athen. l. 1. Dicitur & φιλεῖν τῷ στόματι, apud Xē. pæd. 1.

Φιλέομαι amor, diligor. Il. β. Et actiuè, idem quòd φιλέω. Hō. hym. in Musas & Apol. ὁ δ᾽ ὄλβιος ὅν τινα μοῦσαι Φιλῶνται.

Φίλημα, τὸ osculum, suauium, basium: vt φίλημα δίδωσι λάθρη apud Luc. pro eo Doricè dicitur φίλαμα, apud Theocr. id. 3. Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.

Φίλησις, ἡ, amatio, dilectio. Arist. eth. 8. c. 5.

Φιλητὸς amabilis, amore dignus. Idem eiusdem l. cap. 2. Φιλητικὸς ad amandum propensus: apud eundem l. 3. c. 10. Item libenter osculans: qualem esse melancholicum ebrium idem scribit.

Φιλητὴς, ὁ, amator. ¶ At φιλήτης, fur: aut latro. Hesio. in Erg.

Φιλητεύω, idem quod φιλέω, osculor. Hom. hym. 1 in Mercur.

Φίλτρον, τὸ, amoris illecebra, quod ad amorem illicit. Exponitur & amatorium poculum, desiderij poculum: Eur. in Hippol. coron. Ἔστιν κατ᾽ οἴκους φίλτρα μοι θελκτήρια Ἔρωτος. Sic & apud Plut. in polit. præcept. Sic dicitur & res quæuis amicitias seu alium amorem quàm Cupidineum concilians: apud Xen. Exponitur & amor: apud Herodian. & Greg. ¶ Item φίλτρον, cauitas quæ superiori labro inest valliculæ similis. Poll. l. 2. ¶ Item caryota: seu pastinaca agrestis, teste Eust. cuius radicem Venerem stimulare tradit Diosc. l. 3. c. 59. vnde sic dicta putatur.

Φιλτάτιον, diminut. à φίλτατος. Aristoph. in Acharn.

Composita.

Ἀνδρόφιλος, virum amans, vel viro amicus.

Ἀντιφιλέω, redamo, vicissim amo. Theocr. idy. 12. Χρύσειοι πάλαι ἦσαν ἄνδρες ὅτ᾽ ἀντεφίλησ᾽ ὁ φιληθεὶς, Arist. rhet. lib. 2.

Ἀντιφίλησις, redamatio, mutuus amor.

Ἀξιοφίλητος, dignus qui ametur. Xenoph.

Ἀρηΐφιλος, q. d. Marti charus, vel cui charus est Mars: bellicosus bellator: epitheton Menelai, sæpe apud Hom.

Ἄφιλος, ὁ καὶ ἡ, amicis carens. Plat. Item ab amicitia alienus, seu amicitiæ non conueniens. Arist. eth. l. c. 11.

Ἀφιλία ἡ, amicorum penuria, amicis destitui. Arist. het. l. 2.

Ἀφίλωτος, qui conciliari nequit, quum quo amicitia, & familiaritas iniri non potest: ἀδιάλλακτος. Hes.

Γαστρόφιλος, ventris amans, ventri deditus.

Γυναικοφίλης, ου, ὁ, mulierum amans, mulierosus. Theocr. id. 8.

Θεόφιλος, Dei amans, amicus Dei.

Θεοφιλία, ἡ, amor Dei, amicitia & familiaritas cum Deo. Areop.

Θεοφιλὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, qui à Deo amatur, Deo charus. Plat. in Euryphr. & de rep. l. 2. Τὸ θεοφιλὲς dicitur etiam quod fauore diuini numinis alicui contingit: apud Xenop. in apol. Socrat. & Plut. de educ. lib.

Καινόφιλος, qui non iisdem amicis semper vtitur. Suid.

Καταφιλέω, osculor Xē. pæd 7. Κῦρε κατεφίλουν καὶ χεῖρας καὶ πόδας.

Λυκοφίλιος, vt λυκοφίλιοι διαλλαγαί Menand. fœdera quę lupina quadam amicitia sunt inita, ita vt suspecta sint.

Λυκοφιλίως, suspectè, cum occulta quadam simultate. Eust. ex Æl. Dionys.

Λυκοφιλία, lupina amicitia & suspecta. Plat. ep. 3.

Μισόφιλος, osor amicorum.

Ὀλιγοφιλία, amicorū paucitas. Arist. rhet. l. 2.

Παιδόφιλος, vel παιδοφίλης, (quod est apud Poll.) puerorū amator: prædico.

Παιδοφιλέω, sum puerorum amator: prędico sum. vnde παιδοφιλεῖσθαι dicitur de puero qui amatur, apud Plat. com.

Πολύφιλος, cui multi sunt amici. Arist. rhet. 1.

Πολυφιλία, amicorum copia. Idem ibidem. & Plut.

Πολυφίλτρος, amori admodum deditus. Theocr. id. 24.

Πονηρόφιλος improborum amans, qui malorum consuetudine & commercio gaudet. Arist. polit. 5. c. 11.

Προσφιλὴς, amicus, beneuolus. Thuc. l. 7. & Xen. Item amatus, suauis, gratus: vt προσφιλὲς μέλος, apud Theocr. id. 8. Sic apud Synes. τὸ γὰρ ἀληθὲς τῷ θεῷ προσφιλέστατον.

Προσφιλῶς, amicè, vt amicum decet. Xen. Item gratè, iucundè, suauiter.

Τρίφιλητος, & Doricè τρίφίλατος, ter amatus: multū amatus, seu maximè amabilis: vt τριφίλατος Ἄδωνις, apud Theocr. id. 15.

Ὑπερφιλέω, supra modum amo, amo supra quàm dici queat, Xen. Pæd. 3. & Hellen. 7.
Φανερόφιλος, qui palàm amat. Aristot. eth. 4.
Φιλόφιλος, amico aut amicis amicus: amator aut studiosus amici seu amicorum. Aristot. rhet. 1.
Φιλοφιλία, amicitia amici seu amicorum. Idem eth. 8. c. 1.
Χρηστόφιλος, qui bonis amicus est, cui amicitia cum bonis intercedit, bonos habens amicos. Aristot. rhet. l. 2.
Χρηστοφιλία, amicitia quæ intercedit alicui cum bonis, amicorum bonitas, ibidem.
Χωροφιλέω, in loco aliquo lubens versor. Et simpliciter, libens versor. Antiph.

ΦΙΛΥΚΗ, ης, ἡ, phylica, arbor semper virens. Theophr. hist. pl. lib. 1. cap. 14. & lib. 3. cap. 4.

ΦΙΛΥΡΑ, ας, ἡ, tilia: arbor de qua Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 10. & Plin. lib. 16. cap. 14.
Φιλύρινος, tiliaceus: vt φιλύρινοι πίνακες, tabellæ tiliaceæ: quibus pro chartis veteres vtebantur. Ælian. & Eust.
Φιλύριος, idem cum φιλύρινος. Aristoph. in Nub.

ΦΙΜΟΣ, ῦ vel φιμὸς, ῦ, ὁ, camus, fiscella: vt apud Luc. καὶ στοχάσω φιμὸν αὐτοῖς περιθεὶς, Esa. c. 38. ἐμβαλῶ φιμὸν εἰς τὴν ῥῖνά σου, iniiciam camum naribus tuis. Eccles. c. 20. φιμὸς ἐν στόματι, exp. capistrum. ¶ Apud Etym. ponitur etiam pro obturamento quo sibi os obligant vrinatores, ne aquam sorbere cogantur. Item pro piscatorio instrumento pro reticulo seu sagena retinaculata fiscellæ figura. ¶ Est etiam aleatorium instrumentum: vt apud Æschin. in Timarch. καὶ φιμοὺς κυβευτικὰ ὄργανα. Existimatur Latinè dici fritillus. ¶ Quidam medici φιμὸν propriè significare aiunt nexum summi oris peratum & sacculorum, quum toto superiore eius ambitu in angustum collecto, funiculo religantur. idem quod φίμωσις. Diosc. l. 4. φίμους τοὺς ἐν αἰδοίοις χαλᾷ.
Φιμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cami seu fiscellæ formam habens: vel, camiuium præstans. Apud Nic. φιμώδεα μύρτα, exp. myrti fructus adstrictoria vi pollentes.
Φιμόω, ῶ, f. ώσω, camo obligo aut obstringo, fiscella capistro. Et general. os obturo: vt βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις Deut. c. 25. Exponitur & simpl. obturo, coarcto, constringo. vt apud Aristoph. in Nub. φιμώσατε τουτὶ τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα.
Φίμωσις, obligatio seu obstrictio quæ fit camo. ¶ Peculiariter φίμωσις, medicis dicitur colligatio seu coarctatio quę callo quodam in sede atque ano contingit: teste Gal. τῶν κατὰ τόπ. lib. 8. cap. 6. Item quum præputio ita arctè obligatur glans, vt cute sua renudari nequeat.

Composita.

Ἀποφιμόω, idem quod φιμόω.
Εὔφιμος, obstruendi obturandique vi pollens.
Παραφίμωσις & περιφίμωσις, penis vitium, quum cutis ita curta est, vt glandem adducta contegere nequeat. Auth. defin. med.
Παραφίμωσις, dicitur etiam quum quæcunque alia quæ naturales meatus occludunt, ita retrorsum deducta sunt vt reduci nequeant. Pro iisdem dicitur & περιφίμωσις.

Φινις, vide in Φίλιον.

ΦΙΝΤΙΣ, auriga. Pind. in Olymp. ὦ Φίντις ἀλλὰ ζεῦξον ἤδη μοι σθένος ἡμιόνων.

Φίξ, vide Σφὶγξ in Σφίγγω. Φιτρὸς, in Σιτρὸς.
Φίτυμα, &c. in Φύω. Φλαδάω, in Φλάω.

ΦΛΑΖΩ, Gal. in lexico Hippocr. dicit significare, stultè & inarticulatè loquor, fictitiúmque esse vocabulum. Exponitur etiam, ferueo, quæ signif. potius conuenit verbo παφλάζω, quod ex hoc factum creditur. Hesych.
Φλασμὸς, ῦ, ὁ, fastus, τῦφος. Hesych.
Παφλάζω, ferueo, æstuo: propriè dictum de maris æstu putatur, & à sono fictum. Il. ν. Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. Metaphoricè apud Aristoph. μὴ παφλάζων καὶ κεκραγὼς, exp. tumultuans, vel æstuans ira. Dicitur & de iis qui in loquendo offensant, seu labuntur & eandem repetunt, sicut φλάζω, apud eundem Hippocr. teste eodem Gal.
Πάφλασμα, τὸ, feruor, æstuatio, æstus. Item strepitus quem æstuans mare edit. Et metaph. παφλάσματα, de verbis insolentibus & elatis, apud Aristoph. in Auib.

Composita ex παφλάζω.

Ἐπιπαφλάζω, inferueo seu inferuesco. & q. d. inæstuo: vel superferueo, superæstuo apud Non.
Πομφολυγοπάφλασμα, τὸ, bulla cum strepitu erumpens seu ebulliens. Aristoph. in Ranis.
Ὑπερπαφλάζω, supra modum ferueo. Luc. in Lexiph.

Φλασμὸς, vide in Φλάζω. Φλαστὸς, in Φλάω.
Φλαῦρος, &c. in Φαῦλος.

ΦΛΑΩ, ῶ, contundo: vel mollio contundendo: contero. Aristop. in Plut. ἔπειτ' ἔφλα ἐν τῇ θυΐᾳ συμμιγνύων ἐπῶν. Exponitur etiam frango, rumpo: * atque adeò dictum Atticè pro θλάω, tradit Eust. Aristoph. in Pluto, κόπτουσι γὰρ καὶ φλῶσι τὰ ἐπικνήμια, rumpunt. Exponitur etiam, flaccidum reddo. Item voro, comedo auidè. Aristoph. ibidem, Κἀγὼ τότ' ἤδη τῆς ἀθάρας πολλὴν ἔφλων vbi schol. φλᾶν esse scribit propriè cum flatu & sibilo comedere, qui mos est helluonum auidiúsque edentium. Esse enim fictitium verbum. ¶ In obscœna etiam signif. vsurpatur: vnde Hesych. ἔφλα exp. συνεμίσγετο, συνῆλθε.
Φλαστὸς, ῦ, ὁ, talis vt contundi seu conteri possit. Aristot.
Φλαδάω, idem cum φλάω, Hesych.

Composita.

Ἀναφλάω, ῶ, obscœnam signif. habet, de masturbāte dictum. Luc.
Ἀναφλασμὸς, ῦ, ὁ, masturbatio. Suid.
Ἄφλαστον, ου, τὸ, summa puppis pars: παρὰ τὸ μὴ ῥαδίως φλᾶσθαι, i. θλᾶσθαι, vt tradit Eustath. Exponitur etiam, ἀκροστόλιον. Alij ἄφλαστα dici volunt κατ' ἀντίφρασιν, quoniam sunt εὔφλαστα seu εὔθλαστα. Schol. Apollonij ἄφλαστον esse vult σανίδιον κατὰ τὴν σφαῖραν, Latini aplustre vocant.

Φλεβικὸς, &c. vide in Φλέψ.

ΦΛΕΓΩ, ξω, P. χα, vro, incendo, inflammo: vt φλέγειν φέγγος accendere lumen, apud Soph. in Aiace. Idem, ἄτην οὐρανίαν φλέγων, accendens, excitans. ¶ Item metaph. illustro (more ignis illustrantis ea quę splendida reddit) vt apud eundē Soph. ibidem, πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει. Item augo, animum concio. Hesych. Interdum amore vro. Mosch. idyll. 5. Ὡς Ἀχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέξεν Ἀχώ. ¶ Neutraliter etiam vsurpatur, pro, ardeo: vt πυρὸς φλέγοντος, apud Soph. ibidem. Et ὅπλοις φλέγουσι, armis ardentibus. Plut. in Rom.
Φλέγομαι, vror, incendor, &c. Et metaph. augor, tingor. Aristoph. in Nub.
Φλέγμα, τὸ, inflammatio, ardor. Item incendium. Il. φ. & apud Hippoc. ¶ Itē humor albidus & frigidus, pituita, apud Gal. & cæt. med. sic dicta per antiphrasin, quasi minimè vsta.
Φλεγματώδης, εος, ὁ, vt φλεγματῶδες ἐκρήγμα. Hesych. est eruptio flammæ.
Φλεγματικὸς & φλεγματώδης, cui pituita inest, abundans pituita. Alex. Aphr. & Gal.
Φλεγμασία, ἡ, inflammatio, æstus, ardor. Hippocr. Exponitur etiam, apud Aristot. in probl.
Φλεγματίας seu φλεγματίης, ου, ὁ, pituitosus. apud Hippocr. in lib. de vulneribus in capite.
Φλεγμαίνω, ardeo, æstuo, seu exæstuo, efferuesco. vt φλεγμαίνοντα παρίσθμια, apud Diosc. lib. 1. tonsillæ inflammationes. Metaphoricè apud Greg. φλεγμαίνων τῇ πονηρίᾳ, crudelitate feruens. Item intumesco, ntumeo, tumeo, apud Aristot. vnde metaphor. φλεγμαίνουσα πόλις, luxu turgens seu tumens: apud Plat. de rep. lib. 2. Sic γλῶττα φλεγμαίνουσα ὀνομάτων καινότητι, apud Synes. de insomn. Item tumeo, i. superbio, ferocio. Chrysost. comm. in ep. ad Coloss. orat. 7.
Φλέγμανσις, idem quod φλεγμασία. Aristot. de gen. an. l. 2.
Φλεγμονὴ, ἡ, inflammatio, vel tumor cum inflammatione, apud Hippocrat. & Galen. Et specialiter, tumor cum inflammatione, cui renixus accidit, pulsus & rubor, apud med. recent.
Φλεγμονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, inflammationem habens, cum inflammatione coniunctus ea quæ phlegmone dicitur.
Φλεγμαῖνος, exp. inflatus.
Φλέξις, εος, ἡ, incensio, incendium, exustio. ¶ At φλέξις, ιδος, inter aues numeratur, apud Aristoph. in Auib.
Φλεγυρὸς, ignitus, ardens: Aristoph. in Acharn. Exponitur etiam, splendidus: apud Hesych. Item iniuriosus, damnosus: ἀπὸ τῶν φλεγυῶν, gente iniuriosa & impia. apud eundem.
Φλεγμὸς, rubor, *qualis est flammæ color*. Galen.
Φλὸξ, γὸς, ἡ, flamma. Il. θ. & ψ. Xen. Pæd. 7. Plut. in Fab. ¶ Est & floris nomen apud Plin. l. 21. c. 11.
Φλόγεος & φλογερὸς, & φλογόεις, flammeus. item ardens, feruidus, splendidus, fulgidus. item rutilus, ruber: vt φλογέοις κεραυνοῖς, apud Theocr. idyll. 23. secundum legitur in Epigr. tertium apud Nonn.
Φλόγινος & φλογώδης, pro iisdem: vt φλογίνη ῥομφαία, apud Greg. & φλογώδης θερμασία, apud Erasistr. Φλόγινος numeratur & inter colores pretiosos, apud Athen.
Φλογιὴ, ἡ, idem quod φλὸξ flamma. Nic. in Alexiph.
Φλογὸς, ίδος, ἡ, caro assa. Poll. & Athen. Φλογίδιον, significare videtur paruum frustum carnis assæ. Hesych. Eidem φλογίδια sunt αἱ ἐγχελύδες δι' ἐλαίου σκευαζόμεναι.
Φλογίζω, vstulo: vnde φλογισόν. Hesych. est καῦσον. Φλογισμὸς, vstulatio. Pro quo per syncopen dicitur φλογμὸς, (sicut στολμὸς pro στολισμὸς) quod exp. ardor æstus: vt ἡλίου φλογμὸς, apud Phil. Exponitur & flamma. vt πυρὸς φλογμὸς, apud Euripid. in Supplic. Item fulgur, apud eundem Phil. Φλογιστὸς, vstulatus.

lum limenque: vt etiam exponitur apud Theocr. Idyll.24. Καὶ κῶτε τῶν φλιῶν in Plur. Φλιαὶ, valuarum postes, vt apud Iosephum de Samsone. τὰς πύλας αὐταῖς τε φλιαῖς καὶ μοχλοῖς, ὄντι τε ἄλλα περὶ αὐτὰς ἦν ξύλινος ἀράμϐρος καθαιρεῖ, valuas cum ipsis postibus & repagulis, siue pessulis. Apud Hippoc. φλιαὶ (vt exp. Gal. in gloss.) sunt ligna directa & ex aduerso depacta. Item alibi vocat fulcimenta, quæ fucculas vtrinque dispescunt. Sunt etiam scalarum firmamenta quæ gradus transuersarios per quos ascenditur vtrinque compingunt. * Grammatici annotant ἐκ τοῦ θλίϐω fieri θλιὰ & Æolicè φλιὰ, sicut φὴρ dicitur pro θήρ.

ΦΛΙΔΑ'Ω, ῶ putresco, putrefio, σήπομαι. Hesyc. ¶ Item rumpor laceror, lanior. Plutar. in symp. τὰ δὲ ὑποθηρεῖα δ' ἠχθέντα ζῶα ῥήγνυται καὶ τὰς ὄνυχας μελαίνεται καὶ τεῖχρωμ καὶ τοῖς δέρμασι φλιδᾷ καὶ ῥακοῦται, rumpuntur, lacerantur, laniantur. Sic Nican. in Ther. -μυδόεν τεκμήραο νύγμα, Σύντιδον φλιδόωσα. ¶ Item rugas contraho: vt apud eundem, Ἀλθαίνει καὶ γῆρα συὸς φλιδόωντος ἀλοιφῇ exp. rugas contrahentis præ obesitate.

Φλιδόντες, fugæ vestium & sinus: Hesyc.

Φλιδάνω, idem exp. διαπίπτω, διαῤῥέω.

Περιφλιδάω. (comp.) idem quod φλιδάω, rugas contraho. Nic. in Alexip. Καὶ τε βοὸς νέα γῆρα περὶ φλιδόωντος ἀλοιφῇ.

Φλέγμα, &c. vide in Φλέγω.

ΦΛΟΙΟ'Σ, ῦ, ὁ, cortex. Il. α. ἐλέψε φύλλα τε καὶ φλοιόν. Gal. 2. ad Glauc. φλοιὸς καππάρεως ῥίζης.

Pro eodem dicitur etiam φλόος, & per contract. φλοῦς, vnde accus. φλοῦν apud Diosc. l.3. c.164. & in Hippiat. Metaph. dicitur de pelle: vt apud Nic. in Ther. (de serpentis exuuio) Εὖτ' ἂν ἀπ' ἠελίοιο περὶ φλόον ἄψεα βάλλῃ. Ponitur & φλόα pro φλοιῷ apud eundem Alexiph. pro cute, ἦχι τε Φοῖϐος ἀπὸ φλόα δ' εἴδεται γῆρυν.

Φλοιώδης, εος, ὁ & ἡ cortici similis, corticis speciem præ se ferens: vt φλοιώδης ὕλη apud Aristot. Metaphoricè τὸ φλοιῶδες dicitur vanum, futile, vel quod parui momenti est. Exponitur & ἀλαζονικόν, apud Plut. in lib. πῶς ἄν τις αἴσθοιτο &c.

Φλοΐζω, decortico, corticem detraho: vnde partic. pass. φλοϊσθείς, decorticatus: apud Theoph. hist. pl. l.3. c.16.

Φλοισμός, ῦ, ὁ, decorticatio, corticis detractio seu exemptio: apud eundem hist. pl. l.5.

Φλοιστικός, q.d. decorticatorius: ad decorticationẽ pertinens vel aptus: vt φλοιστικὴ τέχνη, apud Plat. *Quidam horum thema statuunt φλοιώ.*

Φλοιάδιον, ου, τό, paruus cortex.

Composita.

Ἁλίφλοιος, ου, ὁ, q.d. maricortex: aut salicortex: species roboris seu quercus: apud Theoph. hist. pl. l.3. c.9.

Ἀποφλοιόω, ῶ, decortico, corticẽ detraho. Et metaph. exuo. Epigr.

Αὐτόφλοιος, ipsum corticem adhuc habens, nondum à cortice seiunctus: vt βάκτρον αὐτόφλοιον, apud Theocr. Idyll.26.

Ἄφλοιος, ὁ καὶ ἡ cortice carens, cortice priuatus. Theoph.

Δασύφλοιος, densum vel hirsutum & asperum habens corticem. epitheton castaneæ: apud Nic. in Alexip.

Ἔμφλοιος, corticem habens, cui cortex inest. Theoph.

Εὐθύφλοιος, exp. rectícortex: species roboris: apud eundem hist. plant. l.3.

Λειόφλοιος, læuem corticem habens: vt λειόφλοιος δένδρα. Basil.

Λεπτόφλοιος, tenuem corticem habens. Theoph.

Μαλακόφλοιος, mollem corticem habens.

Ὁμόφλοιος, similem corticem habens vel eundem.

Παχύφλοιος, qui crasso est cortice. Diosc. l.1 c.12.

Περίφλοιος, delibratus, decorticatus.

Περιφλοΐζω. (q.d. circumdeortico) circumquaque decortico seu in circuitu. Diosc. l.1. & Theoph. hist. pl. l.9. c.5.

Περιφλοισμός. (q.d circumdecorticatio) decorticatio quę fit circumquaque, corticis in orbem detractio.

Ῥηξίφλοιος, corticem habens disruptum seu rimosum. Basil.

Ῥιζόφλοιος, cui cortex radicis speciem gerit. Theophr. histor. plant. lib.1. cap.8.

Ῥυτιδόφλοιος, cortices rugosos habens. Epigr.

Τανύφλοιος corticem habens longè protentum, i. longum. vt τανύφλοιον ἰτέας, apud Theocr. Idyll.26.

Τραχύφλοιος, qui aspero & scabro cortice est. Theophrast. loco antè citato.

ΦΛΟΙ'ΣΒΟΣ, ου, ὁ, sonitus quem aqua edit præsertim quum fluctus excitantur: murmur, tumultus. vt φλοῖσϐος θαλάσσης, murmur ponti. * Etymol. dicit esse vocem factam per onomatopœiam.

Πολύφλοισϐος, (comp.) multo strepitu resonans: aut turbulentus: epitheton maris. Iliad. α.

Φλοισμός, &c. vide in φλοιός.

ΦΛΟΜΟ'Σ, ου, ὁ, verbascum, herba qua pro ellychniis vtuntur. Eadem dicitur & πλόμος, apud Aristot. hist. an. lib. 8. capit. 20. Apud Suid. φλόμος, quæ & φλόμος θρυαλλίς. * à φλέω, quasi φλόγος.

Φλομίς, ίδος, ἡ, verbasculũ. At φλομῖτις, herba quæ & ὄνωνις, Diosc. l.3. c.147. φλονίδες autem, squamulæ, λεπίδες. Hesyc.

Φλὸξ, vide φλέγω. | Φλοός, in φλοιός.
Φλυαρος, &c. in φλύω. | Φόϐος, &c. in φοϐέομαι.

ΦΟῖΒΟΣ, ου, ὁ, purus, impollutus, castus. Hesy. & Etym. ¶ Item splendidus, lucidus. Hesyc. Sic Sol dicitur φοῖϐος. ¶ Exponitur etiam, vaticinus, vaticinandi peritus, estque Apollinis epithetum. vt Il. α. ἔκλυε Φοῖϐος Ἀπόλλων.

Φοίϐειος, & φοιϐήϊος, ου, ὁ & ἡ, phœbeus, phœbeius, ad phœbũ pertinens: vt φοίϐειος ἀλαλὰς, apud Eur. in Ione. Fœm. gen. φοιϐηΐς ίδος, ἡ, phœbea: vt φοιϐηῒς δάφνη. in Epigr.

Φοιϐητεύω, oracula edo: propriè Phœbi spiritu instinctus, seu Phœbi numine afflatus. Hesyc.

Φοιϐήτρια, ἡ, q.d. editrix oraculorum. Exponitur &, purgatrix. apud eundem.

Φοιϐάς, άδος, ἡ, Phœbas: quæ fatidica est seu vaticinatrix, vtpote Phœbi numine afflata. Eur. in Hec.

Φοιϐάζω, vaticinor, Phœbi numine afflata aut afflatus. Item vaticinans dico. Lycophr. in Alex. Δαφνηφάγων φοίϐαζεν ἐκ λαιμῶν ὄπα. Item purgo, abluo. vt apud Callim. hymno in lauacra Palladis, -ἐφοίϐασεν δὲ παγᾶν Πάντα χαλινοφάγων ἀφ' θεν ἀπὸ στομάτων.

Φοιϐαστικός, q.d. vaticinatiuus, vaticinandi vi præditus. Dionys. Long. Et fœm. φοιϐαστική, vates deo plena. Plut.

Φοιϐαίνω, vaticinor. Item purgo, purifico, seu lustro. item orno & splendidum reddo. Hesy. & Etym.

Φοιϐάω, ῶ, lustro, purgo, splendidũ reddo. Apoll. Arg.2. φοινὸν περὶ δ' ἕρματα γίνοιτο Πάντα φοιϐήσαντες. Theoc. in encom. Ptol. Χεῖρας φοιϐήσαντα μύροις, manibus vnguendo nitidis redditis.

Composita ex φοιϐάζω.

Ἀναφοιϐάζω, repurgo, ἀνακαθαίρω. Hesyc.

Ἀποφοιϐάζω, expurgo, ἀποκαθαίρω.

Διαφοιϐάζω, vaticinor: vnde præt. pass. διαπεφοίϐασμαι, apud Sophoc. in Aiace.

Προφοιϐάζω, ante purifico. Nonn.

ΦΟΙ'ΝΙΞ, ικος, ὁ, interdum substantiuum est, interdum adiectiuum. ¶ Quum substantiuè accipitur, interdum de palma arbore dicitur: vt Od. ζ. Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα. Interdũ sic appellatur huius arboris ramus, teste Poll. Sæpe eius fructus hoc nomine intelligitur: palmula, vt apud Herodot. Cuius fructus in palma adhuc florente pendentis inuolucrum φοίνικα ἐλάτην vocat Diosco. l.1. c.151. ¶ Herba etiam quædam φοῖνιξ dicitur, spicam ferens lolio similem, ad palmulæ maturæ colorem accedentem: de qua Diosc. l.4. c.43. ¶ Est & φοῖνιξ auis quędam: quę itidem à palmæ cuiusdam natura nomen accepisse putatur: de qua Plin. l.13. cap.4. & Oppian. in Ixeut. ¶ Interdum φοῖνιξ dicitur color ruber, seu phœniceus color, qualis est palmulæ. Quidam expon. sanguineus: * ad etymon alludentes, quo Eust. φοῖνιξ à φόνος dici scribit, significante αἷμα. vtitur Hom. in hac signif. Il. δ. & Eur. in Phœn. ¶ Item φοῖνιξ, instrumentum quoddã musicum à Phœnicibus inuentum, de quo Athen. lib.14. ¶ Dicitur sic & collyrium quoddam τραχωματικόν, de quo Gal. & Aet.

¶ Φοῖνιξ, adiectiuum exp. ruber, ad rubrum colorem accedens, item rutilus: vt apud Apollo. Arg.2. φοίνικι λόφῳ ἐπιλάμπετο πήληξ.

¶ *Deriuata à φοῖνιξ, palma.*

Φοινικίτης, ου, ὁ, palmeus, vt φοινικίτης οἶνος, vinum ex palmulis confectum. Diosc. l.5. c.40.

Φοινίκινος, ἡ, ον, idem cum φοινικίτης. Athen. l.1. & 14.

Φοινικίνη νόσος, apud Hippocr. dicitur elephantiasis, forsan à colore palmæ fructus, vt existimari posse dicit Galen. in lex. Hippocr.

Φοινικήϊος, & Ionicè φοινικήϊος: vt φοινικήϊος οἶνος, qui & φοινίκινος, & φοινικήϊοι βῖκοι, dolia palmeo vino plena, apud Herod.

Φοινικών, ῶνος, ὁ, palmetum.

Φοινίκεος, & per contract. φοινικοῦς, phœniceus, puniceus. Aristot. de col. & meteorol. l.3. Apud Xen. & alios, φοινικοῦς χιτῶνας. Sic apud Plut. in Numa, φοινικοῦς χιτωνίσκους. Et φοινικοῦν ῥάκος, apud Diosc. l.3. c.105.

Φοινικίζω, ad puniceum colorem vergo, purpurasco.

Φοινικόεις, εντος, ὁ, idem quod φοινικοῦς: vt φοινικόεσσα χλαῖνα. Od. ξ. & ἰαῖνα φοινικόεντα, apud Hesiod. in Asp.

Φοινικίς, ίδος, ἡ, vestis phœnicei coloris seu punicei, puniceus amictus. Exponitur etiam, purpurea vestis, purpureus amictus, *ob coloris affinitatem.* Xenoph. pæd.6. ἦν δὲ φοινικίσιν πᾶσα ἡ στρατιά. Item pro panno puniceo: apud Aristophan. in Pluto. Item φοινικίδες pro tapetibus puniceis seu purpureis, apud Æschin.

Φοινίσσω, l. ξω, puniceo colore inficio aut etiam purpureo.

Φοινήεις, εντος, ὁ, idem quod φοινικόεις. Il. μ. φοινήεντα δράκοντα φέρον ὀνύχεσσι πέλωρον.

Composita.

Ἐπιφοινικίζω, q.d. superpurpurasco. in superficie ad colorem purpureum seu puniceum vergo. Aristot. de col.

Σπαθοφοίνικον, apud Nic. Myrepl. expon. spatha palmæ, i. fructus palmæ adhuc florentis inuolucrum.

Ὑποφοινικίζω, q.d. suppunico, suppurpurasco.
  Ὑποφοινίσσω, idem: vt ὑποφοινισσόμενα φύλλα apud Diosc. l.3.c.78. folia in puniceum colorem vergentia.

Pertinentia ad Φοῖνιξ significans ruborem aut colorem sanguineum.

Φοινικόεις, rubefactus: vt Αἵματι φοινικόεις, sanguine cruentatus, apud Hesiod in Asp.

Φοινίσσω, rubefacio, sanguine inficio, cruento: vnde apud Lipan. de Marte, γλῶττε φοινίσσων καὶ χεῶτνίων ποδαμάς. Et in pass. apud Theoc. Idyl. 24. Αἷμα δ' ἐφοινίχθη. Sic Bion in epitap. Adon. de Venere, Στήθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο, pectora rubefiebant. Apud Eur. in Iph. Aul. αἰσχύνῃ φοινίσσω, exp. rubore suffundo.
  Φοινιγμὸς, οῦ, ὁ, q.d. rubefactio. Peculiariter apud eundem sic dicitur ruboris per medicamenta excitatio in aliqua parte: vt apud Ægin. l.3.
  Φοίνιξις, idem quod φοινιγμὸς, rubefactio.

Ἐκφοινίσσω, rubefacio, cruento. Eur. in Phœn. πῶλοι δ' ἐνὶν χηλαῖς τινος τὰς ἐξεφοίνισσον ποδῶν.

-ΦΟΙΤΑΩ ῶ. F. ήσω P. ηκα. ito, ventito. Interdum peculiariter dicitur de discipulis ad præceptorem aut ad scholam discendi causa ventitantibus: vt apud Aristop. Διὰ σὲ φοιτᾶν οὐδ' εἰς ἐθέλει, ad me ventitare, *discendi causa*. Dicitur etiam φοιτᾶν μαθησόμενον... apud Xen. Pæd. 2. & φοιτᾶν εἰς τὰ διδασκαλεῖα, apud Plut. in Camillo. ¶ Item simpliciter, ventito ad aliquem, eo, venio, accedo, Plat. de rep. l.1. δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοιτᾶ. Et de reb. inanimis: vt apud Thuc. ἐφοίτων ἀγγελίαι, crebri nuntij afferebantur. Apud Herod. l.1. φοιτᾶν εἰς ὁμιλίαν ἀνδρῶν, exp. cum viris coire. Sic & apud Plut. in Per. τὰς Περικλεῖ γυναῖκας εἰς τὸ αὐτὸ φοιτώσας ὑποδέχεσθαι, cum Pericle coeuntes. ¶ Item insanio, furo: vt refert Eust. ex veteribus, apud Soph. in Aiace, φοιτᾷ τ' ἄνδρα μανιάσι νόσοις. * Eustathius ex veterum autoritate tradit φοιτᾶν esse factum ἐκ τοῦ φοιτᾶν, vel ἐκ τῆς ὁδοῦ.

Φοίτησις, εως, ἡ, itatio, ventitatio, ipsa actio itandi seu ventitandi. Xen. Hellen 1.

Φοιτητὴς, οῦ, ὁ, q.d. itator, ventitator: peculiariter dicitur de eo qui ad præceptorem ventitat: discipulus.

Φοίτης, ου, ὁ, præco, παρὰ τὸ φοιτᾶν πανταχοῦ. Hesyc.

Φοῖτος, ου, ὁ, insania, rabies. Eust. & schol. in Aiace.

Φοιτὰς, άδος, ἡ, insana, furiosa. Item vaga: Epigr. l.3. φοιτάδος ἐμπορίης. Item meretrix.

Φοιταλέος, ου, ὁ καὶ ἡ, insanus, furiosus. Eurip. in Hippolyto coron. (de Cybele) Ματρὸς ὀρείας φοιταλέα. Dicitur & φοιταλέη, apud Apoll. l.4. & apud Mosch. idyll. 2.

Φοιτίζω, idem quod φοιτάω. Homer. hymn. in Bacch. φοιτίζεσκε καθ' ὑλήεντας ἐναύλους.

Composita.

Ἀεροφοίτης, ου, ὁ, aërem frequentans, ad aërem ventitans.

Ἀναφοιτάω ῶ, redeo, rursum eo, repeto: vt εἰς οὐρανοὺς ἀναφοιτήσειν apud Herodot.

Ἀναφοίτος, ὁ καὶ ἡ, ad superna vadens, superna petēs. Phil. de mūdo.

Ἀποφοιτάω, abeo, abscedo, non frequento. Philostr. ἀποφοιτᾶ τῶν ἐκκλησιῶν ¶ item morior.
  Ἀποφοίτησις, abitus, abitio, discessus. Hesyc.
  Προαποφοιτάω, (dec.) præmorior: vnde προαποπεφοίτηκε, præmortuus est, apud Plut. in consol. Apoll.

Διαφοιτάω, diuagor, peruagor seu peruado, i. percrebresco. Plut. in Fab. τῶν ἔργων λόγος μείζων διεφοίτησεν εἰς Ῥώμην. Herod. l. 7. ὡς ἤδη διεφοίτησε ταῦτα.

Εἰναλίφοιτος, mariuagus, in mari vagans, seu per mare.

Εἰσφοιτάω, siue ἐσφοιτάω, ingredior, intro: aut sæpe ingredior: Eurip. in Androm.

Ἐκφοιτάω, exeo, egredior, prodeo, excedo. Laërt. τῆς σχολῆς ἐκφοιτήσας.
  Ἐκφοίτησις, egressio.
  Ἀνεκφοίτητος (dec.) non prodiens.

Ἐπιφοιτάω, venio ad, accedo ad, cum dat. apud Plut. & Herodian. Item ventito ad aliquem, audiendi causa. Item viso, Plutar. in Dion. Item peruado, peragro: apud Thuc. Item in mentem venio: apud Damasc. Item consuetudinem stupri habeo: apud Herodian.
  Ἐπιφοίτησις, accessus, aduentus. Areop. Item ipsa actio perueniendi.

Ἠεροφοίτος, per aërem itans, aërem frequentans. Phocyl. Ἠεροφοῖτις, quæ per infernas tenebras ambulat & vagatur. Il. β. & τ.

Ἡμερόφοιτος, interdiu oberrans. Basil.

Ἠνεμόφοιτος, per aëra vadens, aërius.

Καταφοιτάω, aduenio ex aliquo loco descendens, descēdo. Herod.

Νυκτίφοιτ' ὀνείρατα, nocturna somnia. Aeschyl. in Prometh.

Ὁμόφοιτος, qui simul it, comes. Nonn.

Ὀρειφοίτης, montiuagus, qui montes pererrat, & in iis versatur. Suid. Pro eodem dicitur & ὀρεσιφοίτης. Et fœm. ὀρειφοῖτις montiuaga. Epigr. l.2.

Ὀρθροφοίτης, qui maturinus aduenit. Suid.

Οὐρανοφοιτάω, per coelum gradior: in cœlo versor. Hesyc.
  Οὐρανοφοίτης, qui per coelum graditur. Suid.

Περιφοιτάω, circumeo, circumambulo.
  Περίφοιτος, qui circumit, qui circumagatur. Nonn.

Συμφοιτάω, vnà ventito. Peculiariter dicitur de iis qui vnà ventitant ad scholam, ideóque exp. sum condiscipulus. Poll.
  Συμφοιτητὴς, condiscipulus. Phal. in ep.

Ὑψιφοίτης, altigradus: alta percurrens, seu peruadens. Exponitur etiam, qui animo est elato & superbo. Suid.

-ΦΟΛΙΣ, ίδος, ἡ, squama *qualis est serpentis*. Opp. de ven. l.3. θηρῶν φολίδεσσιν ὁμοίην. Aristot. hist. an. l.2. ὅτι φολίδας ὥτε τρίχας ἔχουσιν οἱ ὄρνιθες. Dicitur & φολὶς τοῦ χαλκοῦ, squama æris apud Hippoc. in lib. de visu. * Etymologus ex λεπὶς ortum esse dicit, mutatione facta & transpositione literarum. ¶ Exponitur & ποικίλμα apud Apoll. ¶ Sic etiam dicuntur paruæ pennæ seu plumæ, quoniam squamis sunt similes. Etym.
  ¶ At φόλλις, εως, ὁ, dicitur obolus, teste Suid. & Eustat.

Φόλλικες, dictæ fuerunt asperitudines quædam cutis, quales sunt scabiolorum.
  Φολλικώδης, exp. ἐξηλώδης, λεπρώδης, Erot. in lex. Hippoc.

Φολιδωτὸς, οῦ, ἡ, squameus, squamatus, Arist. de part. an. Apud Ath. l.9. φολιδωτὸς θώραξ squameus thorax, seu squamea lorica.

Φιλκός, vide in comp. ex Ἕλκω. Φόνος, &c. in φένω.

ΦΟΞΙΝΟΣ, piscis quidam apud Aristot. hist. an. l.6.

-ΦΟΞΟΣ, οῦ, ὁ, cuius caput est acutum & veluti turbinatum. Il. β. de Thersite, φοξὸς ἔην κεφαλήν. * Dicitur quasi φαοξὸς, vt sit πρὸς τὰ φάη ὀξὺς ὀρωμένος, inquit Athen. l.11 Etymo. tamen φοξὸν hominē denominari scribit ἀπὸ τῶν κεραμικῶν ἀγγείων τῶν ἐν τῇ καμίνῳ ὑπὸ τοῦ φωτὸς, τουτέστι πυρὸς ὀξυμμένων.

Φοξίτης πόνος, ἡ, esse φοξὸν. πάθος τοῦ φοξοῦ. Eust. Il. β.

Φορὰ, &c. vide in φέρω. Φορβὴ, &c. in φέρβω.

-ΦΟΡΜΙΓΞ, ιγγος ἡ idem quod κιθάρα, cithara. Il. σ. Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ Ἱμερόεν κιθάριζε. * Scribit Eust. videri deductam esse hanc vocem παρὰ τὸ φροίμιον, quod per syncopen dicitur pro προοίμιον. Etymol. autem dici tradit παρὰ τὸ προηγεῖσθαι τῆς οἴμης quasi προοίμιγξ. Primo enim loco solitum fuisse Apollinem citharam pulsare, deinde Musarum cantum carmina fuisse subsecuta.

Φορμίζω, citharam pulso, cithara ludo. Od. α.
  Φορμικτὴς seu φορμιγκτὴς, citharœdus Epigr.

Composita.

Ἀναξιφόρμιγξ, ὁ καὶ ἡ, dominans citharæ, potestatem habens in citharam: vt ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι, apud Pind. in Olymp. Ode. 2.

Δυσφόρμιγξ, infelicem habens citharam. Apud Eur. in Iph. Taur. δυσφόρμιγγα ἄταν, exp. luctuosam calamitatem: quasi quæ lamentabili & insuaui citharæ sono sit commemoranda.

Εὐφόρμιγξ, seu εὐφόρμιγξ pulchram citharam habens. Et substantiuè, pulchra cithara. Epigr.

-ΦΟΡΜΟΣ, οῦ, ὁ, sporta, corbis, calathus: nexus vitium, seu plegma ex iunco, sparto, & id genus aliis. Hesiod. in Erg. Οἴσεις δ' ἐν φορμοῖς παῦροι δέ σε θηήσονται. Interdum sic dicitur reges, seu storea, vt apud Aristoph. in Plut. φορμὸν ἔχειν ἀντὶ στρώματος. Sic & apud Aristot. rhet. 2. & Polyb. ¶ Pollux tradit esse τὸ ἀγγεῖον ἀνθράκων quod dictum sit & λάρκος. ¶ Dicitur esse & mensura quædam frumenti, apud Lys. * Deducitur à φέρω, teste Eust. & Etym.

Φορμηδὸν, in modum sportæ seu corbis: vel in modum regetis seu storeæ Thucydid. lib. 2.

Φορμίον, (seu φόρμιον) τὸ, item φορμίσκος, & φορμίσκιον, item φορμὶς, ίδος, ἡ, sportula vel corbula Item regeticula, parua storea. priora duo apud Etym. & Hes. postremum apud Aristo. in Vesp. & Aristot. hist. an. l 5.

Φόρος, &c. in φέρω.

ΦΟΡΤΟΣ, ου ὁ, onus, * dictum quasi φέρτος, παρὰ τὸ φέρειν. Propriè de nauis onere dici traditur: vnde & Hesiod. in Erg. iubet νῆα μὲν ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι... Sic apud Plut. in Luc φόρτος ἐμπορικός. Dicitur tamen de quouis onere, & metaphoricè de re molesta & odiosa. Item apud Aristop. in Plut. sic nominatur importuna molestaque irrisio. Ἐπειδὰν ὁ τὸν φόρτον ἐκφυγεῖν μέλλων.

Φορτάξ, ακος, ὁ, baiulus. Poll.

Φορτίον, τὸ, onus, sarcina, propriè, quæ naui imponitur. Hesiod. in Erg. Interdum τὰ φορτία, expon. merces: vt apud Aristoph. in Vesp.

Vesp. Metaphoricè apud Demost. in orat. ad Philippi epist. μεῖζον φορτίον ἢ κατ' αὐτὸν ᾐρημένον.

Φορτικός, oneratus: vt φορτικὸν πλοῖον. Thuc. Item metaph. grauis, odiosus, molestus, tædiosus: Aristot. eth. 4. Plut. in Ant. Exponitur etiam, ineptus, insulsus: vt κωμῳδία φορτικὴ, apud Aristop. Item fastus, arrogans, insolens. Demosth. in Temocr. ἵνα μή τι φορτικὸν εἴπω.

Φορτικῶς, odiosè, molestè, ineptè. Item arroganter, insolenter. Plut. & Synes. [rhet. 2.

Φορτικότης q. d. odiositas & tædiositas. Itē arrogantia. Arist.

Φορτικεύομαι idem quod σκελοφορῶ.

Φορτὶς ναῦς, oneraria nauis. Od. ε.

Φορτίζω, onero. Lucæ 11. φορτίζετε τοὺς ἀνθρώπους φορτία δυσβάστακτα. Apud Hesiod. in Erg. μείονα φορτίζεσθαι, exp. minora vehere onera in sarcinam collecta.

Composita.

Ἀναφορτίζω, onus in humeros tollo: vt *asportem*. Ἀναφορτίζεσθαι, dicitur onus quod in humeros tollitur asportandum: vnde ἀναπεφορτίσθαι, is dicitur metap. qui proditus ac tanquam venditus, venit in potestatem emptoris. estque ab eo asportatus velut mercium onus. Soph. in Antig.

Ἀντιφορτίζομαι q. d. vicissim onus asporto: *mercium* i. ex pretio rerum venditarum alias merces emo, & mecum in patriam reporto. Demost.

Ἀποφορτίζομαι onus abiicio, onus excutio: exonero. Hesyc. Item excutio veluti onus. Synes. ἀποφορτισάμενοι τὴν ἀπληστίαν τῆς βιαίας φορᾶς.

Αὐτόφορτος ναῦς, nauis cum ipso onere & mercib. Plut. in lib. περὶ εὐθυμ.

Βαρύφορτος, cuius onus est graue, onerosus: vel valde onerosus & ponderosus.

Ἐκφορτίζομαι, idem cum ἀποφορτίζομαι.

Ἐπιφορτίζω, onero, onus impono. Ioseph. Ἐπιφορτίζομαι, Idem. Greg. Et metaph. molestiam exhibeo seu negotium. Schol. Aristoph. Item in humeros tollo, gesto.

Καταφορτικὸς onerosus: vehemens. Hesych.

Μυριόφορτος, cuius onus est infinitum. In Epig. μυριόφορτος ναῦς, exp. nauis oneraria: q. d. infinita vehens onera.

Παραφορτίζομαι, de onere aliquid subduco. Pol. Exponitur &, præter onus impono, oneri onus addo.

Πολύφορτος, cui multum oneris est, qui multo premitur onere seu pondere: vt πολύφορτος ἀπήνη, apud Mosch. Idyll. 2. & Theocr. Idyll. 19.

ΦΟΡΥΩ, & φορύσσω item φορύνω, pinso, subigo. Item misceo, turbo, farinam subigentis more confundo. Item fœdo, polluo, Od. σ. φορύξας αἵματι πολλῷ.

Φορύνομαι misceor, turbor, &c. Od. χ. σῖτός τε κρέα τ' ὀπτὰ φορύνετο, inquinabantur.

Φορυτός, quisquiliæ ex variis rebus commixtis. Et pro quisquiliis aridis, apud Athen. & Aristot. hist. an. l. 9. Expon. &, congesticia confusa materia, congeries, colluuies. Item fanis ex congestis stramentis vitilibus ad πλέγματα. Aristop. in Acharn.

Φύρω, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita.

Αἱματοφόρυκτος, ὁ καὶ ἡ, sanguine inquinatus seu pollutus. Od. υ.

Ἀναφορύσσω subigo in modum farinæ. Item commisceo. Hippoc. γυναικ. l. 1. & 2.

Ἀφόρυκτος, impollutus, non inquinatus. Epig. l. 1.

Φόως, vide φῶς in φάω luceo.

Φράγμα, &c. in φράσσω.

ΦΡΑΖΩ (F. σω, P. κα. Aor. 2. ἔφραδον, præt. med. πέφραδα) dico, memoro, commemoro, expono. Od. λ. ἐφ' ὅς χῶρον ἀφικόμεθ' ὃν φράσε Κίρκη. Odv. τ. ἐπεὶ ῥά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεὺς πέφραδ' ὅπως τελέει. Demost. Olynth. 1 φρασάτω τίς ἐμοὶ τί τὸ κωλῦον ἔτ' αὐτ' ἐστι. Exponitur etiam, iubeo: vt apud Thucyd. l. 6. ὁ δὲ τοῖς ἐπικούροις φράζει τοῖς βουλευτηρίοις νεανίσκοισι valere iubens. Item indico, nuntio Lys. ἡ δὲ θεράπαινα ἐγείρασά με φράζει ὅτι ἔνδον ἐστί. * Deducit Eust. à φάω, dico: vnde primò fiat φάζω, & epenthesi literæ ρ φράζω.

Φράζομαι, dicor: vnde part. πεφραγμένος, pro πεφρασμένος, dictus. Item in animo verso, consilium ineo. Item delibero, statuo: seu perpendo, cogito. Item animaduerto, deprehendo. Il. ε. Ἀμφὶ μάλα φράζεσθαι φίλοι. Od. υ. φράζεσθαι μνηστῆρσιν ὄλεθρον, consilium agitare de internecione procorum. Il. ψ. Πρῶτος δ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἐφράσαθ' ἵππους, animaduertit.

Φράσμων seu φράδμων, consultus, circumspectus, solers, interdum & peritus. Il. π.

Φραδμοσύνη, consilium, prudentia. Item scientia, peritia. Hesiod. in Erg. (Eust.

Φράσις, εως ἡ, eloquutio, phrasis. Item genus loquendi: apud

Φραστὴρ, ῆρος ὁ. eloquutor, indicator, explicator. Xen. Pæd. 5. & Plutarc. Item φραστῆρες, dentes septenni j in pueris. Schol. Aristoph.

Φραστικός, vi loquendi valens. Diog. Laert.

Φραστύς, idem quod φράσις. Item consideratio consiliū. Hes.

Φραδὴ ἡ, prudentia: apud eundem. Φραδής, έος, ὁ καὶ ἡ, consultus, prudens. Il. ω. φραδέος νόος ἔργα τέτυκται.

Φραδέως, prudenter. Item disertè, apertè. Hesyc.

Φραδάω, dico. Hes. Φραδάω, interpretor, enuntio. Idem.

Πεφραδέω, idem quod φράζω: ex cuius præt. med. formatum est sicut πεπλήγω ex πέπληγα. teste Eust. Il. π. Καί τινά τοι πὰρ Ζηνὸς ἐπιφραδέει πότνια μήτηρ. Sic & apud Hesi. ἐπέφραδε τιμάς.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀντιφράζω, per contrarium loquor, contraria appellatione nomino.

Ἀντίφρασις, figura Gram. qua bellum dicitur quòd minimè sit bellum, &c.

Ἀποφρὰς άδος, ἡ. vnde ἀποφράδες ἡμέραι, nefasti dies: quasi μὴ εἰσίασι τε ὥσται φράζεσθαι. Luc. in Pseud. Plut. in Cam. ¶Item ἀποφράδες πύλαι, portæ nefastæ, vel sceleratæ, per quas capitis supplicio afficiendi, & piacula educuntur: apud eundem in lib. περὶ πολυπραγμοσύνης. ¶Item ἀποφρὰς ἄνθρωπος, sceleratus homo & nefandus, apud Synes.

Ἐκφράζω, eloquor, enarro, edissero, describo, commemorando singula, & oculos ponendo.

Ἔκφρασις, enarratio, descriptio quasi ob oculos ponens id quod narratur. Aphthon.

Ἐκφραστικός, eloquendi facultate præditus & describendi. Τὸ ἐκφραστικὸν, vis exprimendi, conceptus mentis. Laert.

Ἀνέκφραστος, (dec.) qui eloquendo exprimi non potest seu describi. Greg.

Ἐπιφράζω, indico: vt ἐπέφραδε τιμάς, indixit honores, apud Hesiod. quidam enim hinc deducunt. Exponitur etiam, admoneo, suggero.

Ἐπιφράζομαι, excogito, commiscor. Od. ο. & apud Herodot.

Ἐπιφραδέως, consultè, prudenter. Apoll. Arg. 2.

Ἀνεπίφραστος, (dec.) qui excogitari non potest, quem comminisci non licet. Simonid. in vitam humanam, μυρίαι βροτοῖσι κῆρες, κἀνεπίφραστοι δύας, Καὶ πήματ' ἐστί.

Καταφράζομαι, considero, perpendo, animaduerto. Hesiod. in Erg. ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ Τήνδε δίκην.

Μεταφράζω, in aliud orationis genus seu in aliam formam muto. Phil. de vita Mos. lib. 2. Item aliam orationem (aliùs linguæ) transfero, interpretor. Plut.

Μεταφράζομαι postea considero, & in animo verso Il. σ.

Μετάφρασις, mutatio in aliud orationis genus siue in aliam formam: apud Plutar. in lib. vtrum Atheniens. &c. Item interpretatio.

Μεταφραστής qui metaphrasi vtitur, interpres. Μεταφραστικός qui habet metaphrasin seu metaphraseως formam.

Παραφράζω q. d. loquor iuxta: i. loquor iuxta ea quæ alius dixit & velut orationis eius vestigiis insistendo: eodem sermone vtens aliquid latiùs & explicatiùs eloquor. Plut. in vita Hom. Phil. de vita Mos. l. 2.

Παράφρασις, interpretatio qua aliquis sermone eodem vtens aliquid latiùs eloquitur. Fab. l. 10. c. 5.

Παραφραστής qui vtitur paraphrasi.

Περιφράζω, circumloquor, circumloquendo eloquor, pluribus explico id quod vno aut paucioribus est dictum. Dion. Halic. ¶Item considero, perpendo. Nic. in Ther. Ἔργα δέ τοι σίνται περιφράζοιο φαλάγγων.

Περίφρασις, circumloquutio, circuitio loquendi. Fab. l. 8. c. 6.

Περιφραστικὸς λόγος, oratio in qua vtimur periphrasi.

Περιφραδής, scitus, peritus. Hom. hymn. 1. in Merc.

Περιφραδέως, scitè, peritè, seu ritè. Od. ξ.

Προφράζομαι, prædicor, prænuntior: vnde προπεφραδμένος, prædictus, prænuntiatus: vt προπεφραδμένα ἆθλα, Hesiod. in Erg.

Συμφράζομαι simul consulto, simul delibero. Item mecum reputo. Il. α. συμφράσσατο βουλὰς Ἀργυρόπεζα Θέτις.

Συμφράδμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui vnà consilia agitat consiliarius. Il. β. Exponitur &, vnanimis, concors.

Ὑποφράζομαι, animaduerto vel subanimaduerto: vnde ὑποφραδέως, apud Apoll. Rhod.

Composita sine præpositione.

Ἀριφραδής, έος, ὁ καὶ ἡ, valde manifestus: vt σῆμα ἀριφραδές. Il. ψ.

Ἀριφραδέως, valde apertè, admodum euidenter. Theocrit. Idyll. 26.

Ἀφράσμων, vel ἀφράδμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, inconsultus, inconsideratus, imprudens. Hes.

Ἀφραδής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem: Od. β. Ἀφραδέως, inconsultè, inconsideratè, imprudenter, stultè. Il. ψ.

Ἀφραδία, & Ionicè ἀφραδίη, inconsiderantia, imprudentia, inscitia, temeritas. Interdum cum genit. vt Il. β. ἀφραδίη πολέμοιο, imperitia belli.

Ἀφραδέω, ῶ, inconsultus sum, inconsultè aliquid facio seu dico, desipio. Il. ι.

Ἄφραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non dictus, vel non dicendus. Suid. Item qui dici nequit, ineffabilis. Soph. in Trach. Item incogitatus, improuisus, inexpectatus, vt ἄφραστος χηλὶς, Eurip. in Hippol.

& ἄφραστον ὄλεθρον, Apoll.Arg.2. Apud Nicand. ἀφράστοισι γελῶσι exp. ἀλογίστως, dementer.

Ἀφράστως, ex improuiſo, præter expectationem: item inconſideratè, apud Soph.

Ἀφραστύς, ύος, ἡ, idem quod ἀφραδίαι: Suid.

Ἀφράζω, deſipio, Hippoc.

Δολοφραδής, doli cogitator: dolos animo verſans. Hom. hymn. 1. Merc. Ὦ πέπον ἠπεροπευτὰ δολοφραδές.

Δύσφραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vix explicari poteſt.

Εὔφραστος explicatu facilis, pronuntiatu facilis. Ariſtot. rhet. 3. Item pro εὔγνωστος. & certus: Dionyſ. de ſit. orbis.

Εὐφραδής, clarus, manifeſtus. Heſych. Item bene diſſerens. diſertus. (item clarè.

Εὐφραδέως, eleganter, prudenter, item decenter, ornatè. Od.

Εὐφραδία, venuſtas ſermonis, vis dicendi.

Θεοφράδμων, qui ex Deo loquitur. Phil. de vita Moſ. l. 3.

Θεοφραδής, à Deo pronũtiatus: vt θεοφραδὴς μῦθος, apud Nõ.

Θεοφραδία conſilium diuinum, oraculum Heſych.

Κακοφραδής, mala cogitans & machinans. Il. χ.

Κακοφραδία malum conſilium. Nicand.

Ὁμοφράδμων, qui vnà cum alio conſultat, conſilij particeps. Item vnanimis, conſors. Plat. in ep.

Ὁμοφραδής, idem Nonn.

Πολυφράσμων ſeu πολυφράδμων, valde conſultus, valde conſideratus, valde prudens. Apoll. Rhod.

Πολυφραδής, idem. Simonid. in Iamb. de mul.

Σκινδαλαμοφράστης, ου, ὁ qui de aſſulis loquitur ſeu de rebus ſubtilibus, nugatorias ſubtilitates effutiens.

ΦΡΑΣΣΩ, ſiue φράττω. F. ξω, P. χα, ſepio, munio. Herod. τάχιστα οὖν φράξαντες τῷ τείχει τὴν πόλιν. Idem πανοπλίᾳ φραξάμενοι αὐτοὺς, armatura muniti. ¶ Item obſtruo, obturo, vt Hebr. c. 11. ἔφραξαν στόματα λεόντων. ¶ Exponitur etiam, addenſo, conſtipo apud Hom. Il. φράξαντες δόρυ δουρί.

Φράσσομαι ſeu φράττομαι, ſepior, munior, obſtruor, obturor. vnde particip. πεφραγμένος, (ſine adiectione) munitus & inſtructus ad bellum. Et φραχθεὶς munitus. Il. ρ. φραχθέντες σάκεσι χαλκήρεσιν.

Φράγμα, τό, ſepimentum, ſeptum ſepes. Expo. etiam, maceria, vallum item munimentum: vt in Epig. cornua cerui dicuntur. Φράγματα μετώπων Apud Athen. l. 4. λάθρα κατὰ μηχανὰς σχασθέντων τῶν φραγμάτων. quidam exp. per clandeſtina machinamenta reductis velis, aut tabellatis.

Φραγμός, οῦ, ὁ, idem quod φράγμα, ſepes, apud Plut. in Per. & ſæpe in nouo Teſt. ¶ Ab anatomicis ſic appellatur totus dentium ordo atque acies, vt ſcribit Paul. Ægin.

Φραγμίτης, ου, ὁ, ad ſepes pertinens: vel ſepimentis idoneus: vel qui circa ſepes naſcitur: apud Dioſc. l. 1. c. 121

Φρακτός, οῦ, ὁ, ſeptus, munitus. Pro eodem per hyperthesin literarum dicitur φαρκτός, Etym.

Φρακτικός, idem quod κατάφρακτος, de quo in καταφράσσω.

Φρακτήρ, ῆρος, ὁ, ſepes.

Φράγνυμι, idem quod φράσσω, vnde apud Suid. τὸν δὲ νέων τοὺς ἀποφράξαντας τοῖς ὅπλοις φραγνυώτας.

Σφραγίς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primum cum præpoſitione.

Ἀναφράσσω aperio & explico quod ſepto clauſum erat. Heſyc.

Ἀντιφράσσω, & ἀντιφράττω, q. d. contrà obſtruo: oppono aliquid quod obſtruat & obturet. Exponitur & ſimpliciter, obſtruo: apud Alexand. Aphr. ἐκλείπει ἡ σελήνη διὰ τὸ ἀντιφράττειν τὴν γῆν αὐτῇ.

Ἀντίφραξις, q. d. obſtructio quæ fit contra, oppoſitio alicuius quòd obſtruat. Exponitur etiam, interpoſitus: vt ἡ ἔκλειψις τῆς σελήνης dicitur fieri δι' ἀντίφραξιν ὑπὸ γῆς, apud Ariſto. poſt. an. l. 2. c. 7.

Ἀποφράσσω, ſeu ἀποφράττω, obſtruo, obturo, interſepio: vt ἀποφράττειν τὸ στόμα, apud Baſil.

Ἀποφράγνυμι ſeu ἀποφραγνύω, idem. Item communio veluti ſepto: qua in ſignif. paſſiuum etiam legitur apud Soph. in Antig. κἀπεφράγνυται κύκλῳ τὸ πρᾶγμα.

Διαφράσσω, ſiue διαφράττω, interſepio, ſepto interiecto ſeparo & diſcludo. Herod. l. 2.

Διάφραγμα, q. d. interſepimentum: quod interſepit, ſeu interſepiendo diſcludit. Thuc. l. 1. Poll. l. 2.

Διαφράγνυμι, & διαφράγνυμαι, ſepio, munio, vel obſtruo, Plut. in Cam.

Ἀδιάφρακτος. (dec.) non interſeptus. Theoph. hiſt. pl. l. 1. c. 8.

Ἀδιαφράκτως, nullo interiecto ſepimento, nullo diſcludente ſepto, apud eundem hiſt. pl. l. 6. c. 5.

Ἐκφράττω, idem quod ἀποφράττω, obſtructione libero, obſtructiones amoueo. Dioſc. l. 3.

Ἐκφρακτικὰ φάρμακα, medicamenta quibus vis ineſt expediendi meatus obſtructos. apud Gal.

Ἐμφράσσω, vel ἐμφράττω, obſtruo, obturo, Athen. l. 5. Item interſepio. vt ἐμφράττει τὸν χυμόν. Gal. Item infercio. Æſch. ταῖς αἰτίαις ἐνέφραξας τὰς κατὰ σοῦ τιμωρίας.

Ἔμφραγμα, & ἐμφραγμός, obturamentum: ſeptum, obex.

Ἔμφραξις, obturatio, obſtructio: peculiariter obſtructio aurium ſeu morbus aurium obſtructarum. Heſyc.

Ἔμφρακτος, obſtructus, obturatus, ſeptus, munitus. Ἐμφρακτικός obſtruendi facultate præditus.

Ἐπιφράσσω, vel ἐπιφράττω, obſtruo, obturo. Baſil.

Ἐπίφραγμα, obturamentum. Heſyc.

Καταφράσσω ſeu καταφράττω, munio. Et ſpecialiter, armis munio

Καταφράττομαι, munior: vnde ἵπποι καταφραγμένοι, apud Plut. in Alex.

Κατάφραγμα, τό, munimentum.

Κατάφρακτος, circumquaq; armis munitus: cataphractus: vt κατάφρακτοι ἱππεῖς, apud Herodian. lib. 8. qui & abſolutè κατάφρακτοι dicuntur apud eundem l. 4. Liuio, equites loricati.

Κατάφρακτος ναῦς, nauis quæ tecta eſt & cõſtrata. vt magis ſit munita. Polyb. Sic κατάφρακτα πλοῖα, apud Thuc. l. 1.

Ἀκατάφρακτος [Dec.] qui non eſt κατάφρακτος: vel ἀκατάφρακτος ἱππεύς, in lib. de vocab. milit.

Παραφράσσω, ſeu παραφράττω obſepio, obſtruo. Herodia. l. 4. & 6

Περίφραγμα, ſepimentum munimento alicui additum ſeu circundatum. Thuc. l. 4.

Περιφράσσω ſeu περιφράττω, circumſepio, circumuallo.

Περίφραγμα, ſeptum quo aliquid circundatur. Poll. l. 1.

Περιφραγμός, idem.

Περίφρακτος circummunitus, circumſeptus.

Συμπεριφράττω. (Dec.) vnà circumſepio, vnà circũmunio.

Προφράσσω, ſeu προφράττω, ante ſepio vel munio, i. ante aliquem locum.

Πρόφραγμα, ſeptum alicui loco prætentum Ariſto. œcon. 2. Item locus ante ſcenam. Heſ. Et generaliter, propugnaculum, tutamen. Polyb.

Συμφράσσω, conſepio, communio.

Compoſita ex φρακτός, ſine præpoſit.

Ἄφρακτος, ὁ καὶ ἡ, non ſeptus, non munitus: vt ἄφρακτοι οἰκήσεις. & ἄφρακτον στρατόπεδον, apud Thuc. Et cum genit. ἄφρακτος φίλων, apud Soph. Eurip. in Hippol ἄφρακτος ὅρκοις, exp. non obſtrictus iuramentis. Item ἄφρακτος non obſtructus.

Δρύφακτος, vel δρύφακτον, tabulatum ſepes, cancelli. Peculiariter ſic Athenis dicebantur cancelli eius loci in quo ſenatus iudicabat. Poll. & Heſ quaſi δρυόφρακτοι, ſeu δρυόφρακτα, παρὰ τὸ ταῖς δρυσὶ φράττεσθαι, τουτέστι ξύλοις.

Dec. Ἀδρύφακτος, δρυφάκτοις, & cancelli non munitus. Item iudicio carens: quoniam iudicij locus Athenis δρυφάκτοις ſepiebatur. Heſ.

Καταδρυφάσσω (pro καταδρυφράσσω) δρυσὶν καταφράσσω. Et generaliter munio.

Ναύφρακτος, nauibus ſeptus, nauibus armatus & munitus: vt ναύφρακτον στράτευμα, apud Eur. in Iph. Aul. Accipitur & pro ναύφρακτος στρατός, apud Ariſtoph.

Ξυλόφρακτος, lignis ſeptus ſeu circumſeptus.

Φραστήρ, φραστικός, vide in φράζω.

ΦΡΑΤΡΙ'Α, ſeu φατρία, ας, ἡ, curia φρατρίαι. dicuntur conuentus quidam hominum aut conuenticula, quaſi pagi propria ſibi ſacra peculiariaque communiter habentium, teſte Bud. apud Ariſt. in polit. Athenis ſic dicta fuit tertiæ tribus pars, quũ populus in quatuor duntaxat tribus diuiſus erat, vt tradit. Poll. l. 8. Iſocr. orat. de Pacε τὰς τε φρατρίας καὶ τὰ γραμματεῖα τὰ ληξιαρχικά. Sic & apud Æſchin. in orat. de malè geſta leg. ¶ Idem Bud. τὴν φρατρίαν dictam ſcribit ἀπὸ τοῦ φρέατος, à puteo, quòd qui erant eiuſdem φρατρίας, communi puteo vterentur. Orus verò φρατρίαν, apud Etym. hominari vult quaſi πατρίαν, à πατήρ, mutato π in φ.

Φράτριος, curialis, ad curiam pertinens: vt φράτριος αἴξ, capra quę immolabatur ab iis qui eiuſdem curiæ erant. Pol. Φράτριον, τό, ſiue φρατρεῖον, locus in quem conueniunt curiales. Euſt.

Φρατριακός, curialis, ad curiam pertinens.

Φρατριάζω, ſiue φρατρίζω, ſum vnus è curialibus, ſum particeps curiæ, prius apud Demoſthen. in Makart. poſterius apud Æl. Dionyſ.

Φρατριαστής, οῦ, ὁ, curialis, qui eſt in eiuſdem curiæ cõſortio.

Φράτηρ, pro eodem. Atticorum proprium, teſte Euſt.

Φράτωρ, idem. Exponitur etiam tribulis, contribulis. Ariſtot. pol. l. 2. & Demoſth.

Φρατορεία, idem quod φρατρία, apud Suid.

Φρήτρη, Ionicum pro iiſdem. Il. β.

Ἀφρήτωρ, (comp.) qui in nullius curiæ conſortio eſt ſeu ſodalitio, vel ab omni ſocietate cum hominibus abhorret, ibidem.

ΦΡΕ'ΑΡ, & poeticè φρεῖαρ, ατος, τό, puteus. Luc. in Demon. καὶ φρέαρ ἀγαγὼν καὶ δείξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκιάν. Il. φ. Καὶ φρείατα ἀγαγὼν καὶ δείξας ... πᾶσαι καὶ κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν. ¶ Impropriè apud Athen lib. 5. & 11 ſic vocatur prægrande poculum.

Φρεατιαῖος, putealis, puteanus: vt φρεατιαῖον ὕδωρ, apud Plut. de primo frig. & Athen.

Φρεατώδης, ο, ὁ ἡ, in putei modum profundus.
Φρεάτιον, τὸ, puteolus, paruus puteus. Item profunda fossa. Suid. in qua significat. legitur & φρεατία, apud Xen.
Φρατρεία, ἡ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΦΡΕΏ, ῶ, & φρημὶ, f. ήσω, emitto. *factum ex πρὸ & ἴω, (mitto) syncopen passis, & π in φ mutato. Quidam tamen à φέρω transpositis literis deducunt.

Composita.

Εἰσφρέω, (itidem dictum pro εἰσφέρω, secundum quosdam) & εἰσφρημι, intus admitto, recipio intus. Aristoph. in Vesp. Ὡς ἐάνπερ ἄν λέγωσιν, ἐὰν εἰσφρήσωμεν, quum cœperint causas dicere, neminem admittemus. Demosth. in Leptin. εἰσέφρουν τὸ στράτευμα. Exponitur etiam, deuoro apud Aristot. in lib. de auditu mirab. quum inquit, τοὺς πελεκᾶνας τοὺς ἐν τοῖς ποταμοῖς γινομένους κόγχας ὀρύτ]οντας καταπίνειν· ἐπειδὰν ὅταν πλῆθος εἰσφρήσωσιν αὐτῷ, πάλιν ἐξεμεῖν. (ἐν χερρονήσῳ, &c.

Εἰσφρέομαι, idẽ, apud Eurip. in Troad. & Dem. in orat. περὶ τῆς

Ἐπεισφρέω, (decomp.) insuper intrò fero: Eur. in El. Λέκτροις ἐπεισέφρηκε. Et neutr. super intro. Suid.

Ἐκφρέω, & ἔκφρημι, emitto foras. Aristoph. ἐὰν ἐκφρήσητ', Item effero. Luc. Lexiph. ἐξέφρησα ἐμαυτόν.

ΦΡΗ'Ν, ενὸς, ἡ, mens, idem quod νοῦς, & διάνοια. Il. κ. - ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν. Sæpe vsurpatur plur. pro sing. vt passim apud Homer. σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι & ἄλλα δ' ἐνὶ σῇσιν ἔχε φρεσὶν, quod à Virg. dicitur *tu condita mente teneto*. In soluta oratione φρένες sæpe significat prudentiam, vnde apud Herodian. φρένας ἔχειν, & apud Plut in apopht Lacon. ἔξω φρενῶν καθεστὼς vel γενόμενος, mente captus Sæpe etiam coniungitur cum νοῦς: vt apud Aristoph. νοῦν ἔχειν καὶ φρένας sic & apud Dem. pro cor. ¶ Item φρένες, præcordia *tanquam mentis sedes*: apud Aristot de part an. l. 3. c. 10. Sic & Od. ι. Οὐδ' ἅμ' ἔμελλε πρὸς στῆθος.

Φρενόθεν, à mente. Soph. in Aiace. (ὅθι φρένας ἧπαρ ἔχουσι.

Φρενόω, ad mentem reduco, prudentem reddo, facio vt quis saplat: interdum & castigo. Aeschyl. in Prom. Πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς Ἢ σαυτόν. Sic & apud Xen. apomn. l. 2.

Φρενόομαι, ad sanam mentem reducor, prudens reddor. ¶ Itẽ efferor, animor. Macc. l. 1. πεφρενωμένοι ταῖς μυείασι τῶν πεζῶν.

Φρένωσις, εως, ἡ, castigatio, admonitio. Hesych. Φρενωτήριον, idem: apud eundem. Item quod ad σωφρονίζειν aptum est & accommodatum.

Φρενικός, ad mentem pertinens. Item qui diaphragmatis est, ad diaphragma (quod etiam per φρένας intelligitur) spectans: vt φρενικαὶ φλέβες.

Φρενῖτις, ιδος, ἡ, mentis delirium: inflammatio membranarum cerebri, febrem acutam & mentis perturbationem inducens. Alex. Aphr. Greg de hom.

Φρενιτικός, qui laborat phrenesi, phreneticus. Gal. Apud Hippocr. φρενιτικοὶ interdum omnes vocantur quibus mens oblæsa est, etiamsi perpetua cataphora teneantur.

Φρενιτιάω & φρενιτίζω, sum phreneticus, phrenetide laboro, illo vtitur. Alex. Aphr. in probl. hoc Gal. & Paul. Aegin.

Φρενιτίασις, idem quod φρενῖτις.

Φρονέω, ῶ, (dictum quasi φρενέω) mente & ratione præditus sum, mentis sum compos, sapio. Isocr. ad Phil. ἐπὶ τὸ γῆρας ἐξέστηκα τοῦ φρονεῖν. Il. χ. Πρὸς δέ με τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον Δύσμορον, adhuc mentis compotem. Il. ψ. ἀλλὰ φίλος, φρονέων, πεφυλαγμένος εἶναι, si sapis. Itẽ delibero, in animo habeo. Od. ι. Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι. Il. ρ. φρονέον δὲ μάλιστα Ἄμφω ποτὲ σφέτερον ἐριδαινέμεν ἠδὲ κῦδος ἀρέσθαι, in animo habebant: vel etiam: sperabant, vt scholiastes exponit. Item sentio. Soph. in Aiace, Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος. Alia sentiendi significatione apud Aristot. de mundo, οὕτω χρὴ περὶ τοῦ σύμπαντος φρονεῖν. ¶ Κακὰ φρονεῖν, male animatum esse, malè velle. Il. χ. & Od. υ. pro quo dicitur & ὀλοὰ φρονεῖν. Il. π. & κακῶς φρονεῖν. Od. σ. ¶ Ἀγαθὰ & εὖ φρονεῖν, beneuolo animo esse, bene cupere: Eurip. & Soph. ¶ Φρονῶ τὰ σά, faueo tibi: vel sto à tuis partibus. Sic apud Dem. in orat. ὑπὲρ τῶν συμμοριῶν, Θηβαίων τὰ ἐκείνου φρονούντων, ἀνάγκη τοὺς τούτων ἐχθροὺς τὰ τῶν Ἑλλήνων φρονεῖν. ¶ Φρονῶ μέγα, sum animo elato. Isocr. in Euagor. μέγα φρονῶν ἐπὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν τύχην γιγνομένοις ἀγαθοῖς. Sic & apud Dem. & Xen. Huic opponitur μικρὰ φρονῶ, sum animo demisso, submissè me gero, apud Soph. ¶ Item φρονῶ, sapio, resipio, oleo: quæ significatio frequens est in sacr. lit. vt φρονεῖν τὰ τοῦ θεοῦ apud Matt. & Marc. & τὰ τῆς σαρκὸς φρονεῖν, in ep. ad Rom. cap. 8. ¶ Item animum adiungo, animum intendo: Od. φ. Νήπιοι ἀγροιῶται, ἐφημέρια φρονέοντες.

Φρόνημα, τὸ, cogitatio, cogitatum. Item sensus. vt φρόνημα τῆς σαρκὸς, in ep. ad Rom. 8. ¶ Item animus elatus, seu elatio animi & fiducia cui opponitur ταπεινότης. interdum &, cogitatio quæ ab elato animo proficiscitur. Thucyd. l. 2. Xen. Pæd. 5. & Plut. Interdum & in malam partem, insolentia, superbia, fastus: vt apud Greg. orat. in Basil.

Φρονηματίας, ου, ὁ, qui est elato animo, vir excelsi animi. Aristot. polit. 5. φρονηματώδης, pro eodem.

Φρονηματίζομαι, animos tollo, maiores spiritus duco: vel magnificè de me sentio. Polyb. & Diodor.

Φρονηματισμός, ipsa actio efferendi se & animos tollendi animi elatio: apud Suid.

Φρόνησις, εως, ἡ, prudentia, sapientia. Item intelligentia. Aristot. rhet. 1. Isocr. ad Demon. &c. Accipitur & pro scientia, apud Plat.

Φρένις, idem quod φρόνησις, ex quo & per syncopen factum quidam putarunt. Od. γ.

Φρόνιμος, ὁ ἡ, prudens: vel sapiens: qui quid differat ἀπὸ τοῦ λεγομένου σοφοῦ, docet Aristot. eth. 6. Pla. de leg. φρόνιμος περὶ συνουσίας. Item peritus: vt apud Xen. in apol. Socr. φρόνιμος περὶ τῶν πολεμικῶν, peritus rei bellicæ.

Φρονίμως, prudenter vel sapienter.

Φροντίς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀγανόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, animo leni præditus, cuius φρὴν est ἀγανὴ, mitis & mansueta: vel ἀγανὰ φρονῶν, lenia & mitia cogitans. Iliad. υ.

Ἀγανοφροσύνη, ἡ, lenitas, mansuetudo, comitas. Il. ω.

Ἀεσίφρων, q. d. ventosa mente præditus: leuis, inconstans: item temerarius, stultus Il. υ. Hesiod. in Erg.

Ἀεσιφροσύνη, leuitas, stultitia. Od. ο.

Αἰδόφρων, verecundam mentem habẽs: verecundus. Eur. in Alcest.

Ἀκασόφρων, prudens, συνετός. Hesych.

Ἀλλοφρονέω, aliud in animo habeo, mentem non attendo ad id quod cerno. Od. κ. Item mente sum alienata, insanio. Il. ψ.

Ἀναφρονέω, rursum sapio, resipisco. Basil.

Ἀντιόφρων, contraria sentiens. Hesych.

Ἀείφρων, cui est mala mens, malè animatus. Hesyc.

Ἀρτίφρων, qui mente est integra, minimẽque læsa, integer mentis Eurip. in Iphig. Aul. Plat. polit. 7.

Ἀταλόφρων, seu ἀταλάφρων, tenera sapiens seu cogitãs: tener. Il. ζ.

Ἄφρων, amens, demens, insipiens. Theogn. Ἄφρονος ἀνδρὸς, ὁμῶς καὶ σώφρονος οἶνος, ὅταν δὴ Πίνῃ ὑπὲρ τὸ μέτρον κοῦφον ἔθηκε νόον.

Ἀφρόνως, stultè, amenter, insipienter. Soph.

Ἀφροσύνη, amentia, dementia. Solon. Τῷ δὲ κακῶς ἔρδοντι θεὸς περὶ πάντα δίδωσι Συντυχίην ἀγαθὴν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης

Ἀφραίνω, amẽter seu dementer me gero, amẽs sum. Il. β. & ι.

Ἀφρονέω, idem. Phocyl.

Ὑπαφρονέστερος, (dec.) aliquantũ imprudentior. Herod.

Βαθύφρων, q. d. cuius mens est profunda, i. cuius mens in profundis cogitationibus versatur: vel qui profundis cogitationes mẽte agitat: valde prudens.

Βαρύφρων, q d. cui mens est grauis, & curis onusta, qui mente grauiter est affectus.

Βαρυφροσύνη ἡ, status mentis grauiter affectæ, & curis ac molestiis velut grauatæ.

Βαρυφρονέω, grauiter mente sum affectus.

Βλαψίφρων, cui mens læsa est, stolidus.

Βυσσόφρων, in profundo cogitans, pectore videlicet. Hesyc.

Δαΐφρων, bellicosus. Il. ρ. Od. γ & ο. ὁ δήϊα. (i. πολεμικὰ) φρονῶν, vel prudens, vt sit qui ἴδιαι φρεσὶ: vel ὁ δεδιδαγμένος φρονεῖν, à δάω, disco. vel etiam à δαΐω, diuido, vt sit cui δαΐζει φρὴν, & ὁ πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων. (bris. Pind.

Δαμασίφρων χρυσός, aurum domans animum humanũ suis illece-

Δηλίφρων & Doricè δαλίφρων, cui mens oblæsa est, stolidus, vt δαλίφρονες ἀσπαλιῆες, apud Naumach.

Διχόφρων, qui mente est diffidente & discordi.

Διχοφροσύνη, discordia. Itẽ inimicitiæ, seditio. (in Iph. Aul.

Δολόφρων, dolosa cogitãs, fraudulẽtus, vt δολόφρον Κύπρις. Eur.

Δολοφρονέω, dolũ seu dolos cogito, fraudes meditor. Hõ. Il. ξ.

Δολοφροσύνη, doli meditatio, vel dolus fraudes. Il. τ.

Δύσφρων, cui mens malè se habet, anxius, tristis. Item tristitiam efferens. vt δύσφρον ἱερόν, apud Eur. in Androm.

Δυσφροσύνη, animi ægritudo, anxietas, mœror, solicitudo, Hesiod. in Theogo.

Ἔκφρων, qui est extra mentem, emens.

Ἐκφρόνως, amenter, verumque apud Suid. [est. Phal.

Ἐμπεδόφρων, qui mente firma præditus est, qui mente captus nõ

Ἔμφρων, mentis compos. Soph. Plat. in Tim. Item prudens, sapiẽs: apud eundem. Thuc. & Plut.

Ἐμφρόνως, vt decet eum qui mentis compos est, prudenter.

Ἐπίφρων, idem quod ἔμφρων. Hesiod. in Theog.

Ἐπιφροσύνη, prudentia. Theog.

Ἑτερόφρων, aliter sentiens.

Εὔφρων, & poet. ἐΰφρων, q. d. cui mens bene se habet: hilaris, lætus: vt θυμὸς εὔφρων, Odyss. ρ. Item lætitiam afferens, exhilarans: vt οἶνον εὔφρονα. Il. γ.

Εὐφροσύνη, lætitia, hilaritas, animi voluptas. Od. υ. Xe. pæ. 8.

Εὐφρόσυνος, lætitiam afferens. Diosc. l. 4. ca. 128.

Εὐφραίνω, seu ἐϋφραίνω, lætitia afficio, lætum reddo, exhilaro, oblecto. Il. η. Τρῶας εὐφρανέω καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους. Xen. εὖ πράττοντας πλεῖστα εὐφραίνω.

Εὐφραίνομαι, lætitia afficior, gaudium percipio. Od. β. & apud

Εὐφρασία, ἡ, lætitia, gaudium, idem quod εὐφροσύνη.

Ἐϋφρονέων, poëticè dicitur pro εὖ φρονῶν. Il. α. Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν, i. prudentia valens.

Εὐφρόνη dicta est nox, apud Hesiod. & Eurip. παρὰ τὸ εὖ φρονεῖν: quod putaretur multum conferre ad inuentionem & considerationem eorum quæ quæruntur, τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸ ἀπερίσπαστον, teste Plut. in l. 3. περὶ πολυπραγμ. Hesychio idem est quod εὐφροσύνη.

Decomp. Πανεύφρων, pernox: apud Cratin. teste Poll.

Συνευφραίνομαι, q. d. collætor, congaudeo. Poll.

Ἐχέφρων, q. d. habens mentem: mentis compos: cordatus, prudens. Odyss. δ. Hesiod. in Theog. Item qui mentem reprimit, apud Nonn.

Ἐχεφροσύνη, prudentia, mens cordata. Epig.

Ἐχεφρονέω, prudens & cordatus sum. in iisdem.

Ἐχυρόφρων, firma & stabili prudentia præditus: seria cogitans. Hesyc. & Etym.

Ζηνόφρων, Iouem sapiens: epitheton Apollinis, quòd sit fatidicus & oracula sint à Ioue.

Θελξίφρων mentem demulcens. Eurip. in Bacch.

Θεόφρων, qui diuina sapit. Θεοφροσύνη, religio, pietas qua diuina sapimus: ambo apud Hesyc.

Θηλύφρων, muliebri quædam mente præditus, mollis & effœminatus. Aristop.

Κακόφρων, cui mala est mens vel malitiosa. Item, cui maleuolus est animus: Item stulta mente præditus. Eurip. in Iph. Aul. κακόφρονες φιλόγαμοι μνηστῆρες.

Κακοφροσύνη, mens mala seu malitiosa. Item mens maleuola. Item stultitia.

Καλόφρων, beneuolus. Hesych.

Καρτερόφρων, seu κρατερόφρων, cui mens est rigida seu dura: durus, acer, præfractus, violentus: Item magnanimus. Hesiod. in Theogon.

Καταφρονέω, contemno, despicio: q. d. φρονῶ κατά τινος, sentio aduersus aliquem, i. malam de eo concepi opinionem. Thuc. lib. 8. τούς τε παρόντας πολεμίους ἐκ τῶν λεχθέντων καταφρονεῖν. Herodian. l. 5. καταφρονήσας τῶν ὑπὸ τῆς πρεσβύτιδος λεχθέντων. Exponitur etiam, affecto, meditor. Herodot.

Καταφρονοῦμαι, contemnor, despicior. Xen. Hell. 7. καταφρονούμενοι ὑπ' Ἀρκάδων.

Καταφρόνημα, contemptus, contẽptio, despicientia. Thuc. l. 2.

Καταφρόνησις, Idem apud eundem ibidem.

Καταφρονητής, οῦ, ὁ, contemptor. Plut.

Καταφρονητικός, ad contemnendum propensus, qui facilè contemnit. Aristot. eth. 4. c. 3.

Καταφρονητικῶς, contemptim, per contẽptum, Xen. Hell. 4. & 5.

Decomp. Ἀκαταφρόνητος, non contemptibilis: vel non contemnendus. Plut.

Δυσκαταφρόνητος qui contemni despicíque vix potest.

Εὐκαταφρόνητος, qui talis est vt facilè in contemptũ veniat seu venire possit, aspernabilis. Luc. in comm. & Herod.

Κενόφρων, & κενεόφρων, vana cogitans. Theog. & Pind.

Κενοφροσύνη, vana mens, inanis opinio mente concepta, apud Plut. in quæst. Plat.

Κερδαλεόφρων, astuta seu versuta cogitans, versutus, callidus: veterator. Poni etiam dicitur pro φιλοκερδής, qui non aliud nisi lucrum cogitat. Il. α.

Κλεψίφρων, idem quod κλέψινοος, qui aliud loquitur, aliud in pectore clausum tenet, qui occulit animũ suum, impostor. epitheton Mercurij apud Hom. hymno in eum.

Κοινόφρων, q. d. communem cum alio mentem habens, i. communem mentis voluntatem. Eurip. in Ione.

Λαθίφρων, cuius mens obliuiosa est: vel mentis suæ oblitus, i. stultus, demens. Hesyc.

Λαθιφροσύνη, obliuio, dementia. Apoll. Argon. l. 4.

Λυκόφρων lupina quædam cogitans & in animo versans: vel lupina quædam audacia præditus. Hesych.

Λυσίφρων, q. d. mentem soluens, mentem à curis & tristitia liberans: vel prudentiam à mente tollens. epitheton Lyæi, apud Anacreontem.

Ματαιόφρων, qui inepta & absurda sapit. Damasc.

Ματαιοφρονῶ, desipio. Soph.

Μεγαλόφρων, cui magnus est animus, magnanimus. Isoc. ad Nic. Plut. in Alex.

Μεγαλοφρόνως, cum quadam animi magnitudine, excelso animo. Poll.

Μεγαλοφροσύνη, magnitudo animi, animus excelsus & erectus.

Μεγαλοφρονέω, q. d. magnum sapio: magnificè de me sentio. superbio. Xen. Hell. 6. Plat. de rep. l. 7.

Μεγάφρων, idem quod μεγαλόφρων. Dicitur etiam pro μέγ' ἄφρων, teste Hes.

Μειόφρων, mente diminutus, leuis, stultus. Hes.

Μελεόφρων, infelix animi, cui misera est mens & infelix. Eurip. Iphig. Taur.

Μελίφρων, qui mellea dulcedine animum perfundit & oblectat. Il. ω. & Od. ω.

Μετάφρενον, τό, dorsi pars quæ ad septum trãsuersum sita est, quasi τὸ μετὰ τὰς φρένας: Ruso pars inter dorsum & lumbos media, quæ renes adiacent. Exponitur etiam, interscapilium, i. interstitium quod est inter scapulas seu humeros. Il. β.

Μετριοφρονέω, moderatè seu modestè de me sentio, non nimium me effero. Appian.

Ὀλιγόφρων, pusillanimis. Hesyc.

Ὀλοόφρων, cui mens est perniciosa, qui mente agitat aliis perniciosa. Il. ο. ὀλοόφρων λέων simpliciter dicitur ὁ ὀλοός. ¶ At ὁ ὁλοόφρων, qui vniuersa mente agitat, qui omnium curam gerit: vel ὁ συνετὸς καὶ ὁλοκληρα φρονῶν, vt exp. Eust. Od. α. & κ.

Ὁμόφρων, qui eiusdem est animi, concors: vt ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες, apud Hom. hymn. 1. in Merc. & Theog.

Ὁμοφροσύνη, concordia. Od. ζ.

Ὁμοφρονέω, eadem sum mente seu voluntate, idem sentio, sum concors. Od. ι.

Ὀνειρόφρων, somniorum peritus interpres. Eur. in Hecub.

Ὀρθόφρων, qui erecto animo est. Hes.

Οὐρανόφρων, qui cœlestia sapit pius, religiosus. Cyrill.

Παράφρων, idem quod ἄφρων, amens delirans, Eur. in Hippo. cor. Τί τόδ' αὖ παράφρον ἔρριψας ἔπος;

Παραφροσύνη, amentia, dementia, delirium. Plat. epist. 7. Plu. symp. 3.

Παραφρονέω & poet. παραφρενέω, demens sum, desipio, deliro. Aristop. in Plut. & Nub.

Παραφρένησις idem quod παραφροσύνη.

Παραφρενισμὸς idem quod παράφρων, apud Suid.

Περίφρων, prudens, sapiens: vel valde prudens, valde sapiens: vt περίφρων Πηνελόπεια, sæpe apud Hom. in Od.

Περιφρονέω, contemno, despicio. Plut. in Per. περιφρονῆσαι τῶν Λακεδαιμονίων. Greg. epit. in patr. τοῦ κόσμου περιφρονεῖν τὸ ἀπατηλὸν καὶ ἄτακτον. Item circumquaque mentem verto, perpendo mentem circumquaque agitans, contemplor, inquiro, Aristop. de Socr. Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.

Περιφρόνησις, contemptus, despicientia. Greg. Item contemplatio, scrutatio.

Πινυτόφρων, cui est mens prudens. Hes.

Ποικιλόφρων, mentem versutam & callidam habens. Eur. in Hec.

Πολύφρων, cui multum est mentis, prudentiæ: vt πολύφρονος Ἡφαίστοιο. Od. θ.

Πολυφροσύνη, Prudentia. Theog.

Πρόφρων, qui est mente propensa erga aliquem: propensus beneuolus. Hom. Od. ξ. Theoc. Idyll. 26.

Προφρόνως, prompto seu propenso animo, lubenter.

Πρόφρασσα, propensa, beneuola, lubens. Od. κ.

Πυκινόφρων, qui prudenti consilio est. Homn. in Merc.

Ῥηξίφρων, qui animum alicuius fregit & contudit, qui ferociam alicuius repressit. Hes.

Σιδηρόφρων, ferreus animo, crudelis. Æschyl. in Prom. & Eurip. in Phœn.

Σκολιόφρων, qui praua cogitat, qui praua est mente. Hippocr. ep. ad Demag.

Στερεόφρων, qui est mente solida, i. rigida & dura: cuius mens moueri nequit. crudelis, immitis. Soph. in Aiace.

Σύμφρων, qui eadem mente est qua alius, concors, consentiens. Plat. ep. 7.

Συμφροσύνη, concordia consensus. Item conspiratio. Appian. bell. ciuil. l. 2.

Συμφρονέω, eadem sum mente, consentio, assentior. Gregor. συμφρονήσας ὁ δῆμος ἅπας. Item conspiro. Polyb. l. 3. Xenon. &, communi consilio delibero. Plutar. ¶ Item vna intelligentia concipio & comprehendo. Aristot. τὰ πλεῖστον ἀλλήλων ἀφεστῶτα τοῖς τόποις, τῇ διανοίᾳ συνεφρόνησε. Item intelligo, conijcio, percipio: propriè ita, vt cogitatio animum meum subiens vel recordatio alicuius rei faciat vt intelligam: vel re perpensa intelligo: vt συνεφρόνησε τὴν αἰτίαν, apud Plut. in Ant. Sic & alibi apud eundem.

Συμφρόνησις, consensio, consensus. item conspiratio.

Σώφρων & σαόφρων, (apud Poetas) q. d. ὁ σῶς vel σάος τὴν φρένα cui mens salua est & incolumis, mentis compos. Item prudens. Theog. Καὶ σώφρων ἥμαρτε, καὶ ἄφρονι πολλάκι δόξα Ἕσπετο. Exp. etiam moderatus, temperans, apud Dem. & Æsch. &c. Item honestus, bene moratus, probus: vt apud Soph. τοὺς δὲ σώφρονας θεοὶ φιλοῦσι. Item castus, pudicus continens.

Σωφρόνως, sana mente, prudenter. Thuc. Plat. Item modestè, temperanter, castè, pudicè. Herodian. Aristot. & alij.

Σωφροσύνη καὶ σαοφροσύνη, (apud Hom. &c.) sanitas mentis, mens sana. Xenoph. Item prudentia. Thuc. Item temperantia, moderatio, modestia. Aristot. rhet. 1. Exponitur &, frugalitas. Item castitas, pudicitia. Eurip. in Hippoll. ἡ σωφροσύνη πάντας ὑπερέχων.

Σωφρονέω, sanæ mentis sum, mentis sum compos: cui opponitur μαίνομαι. apud Plat. de rep. l. 1. Item prudens sum, prudenter me gero. Æsch. πρεσβύτιστα τάλαντα κατέτεμψε τῷ δήμῳ ἃ σωφρονεῖν οὐκ εἶδ' ἔξω. Item modestia vtor, modestus sum: vel continens sum temperanter & modestè me gero. Item castus sum & pudicus, vel casta aut pudica. Eurip. in Hippol. cor. (de Phædra) Ἐσωφρόνησεν, οὐκ ἔχουσα σωφρονεῖν. Ibidem, Τιμῆς ἐμέμφθη, σωφρονοῦσι δ' ἤχθετο.

Σωφρονισθῆναι, dicitur quod modestè & temperanter geritur; vnde

vnde τὰ σεσωφρονισμένα, modestè & temperanter acta: apud Æschin.in Timarch.

Σωφρονούντως, prudenter se gerendo: vel vtendo prudentia. Item modestè, moderatè, modicè.

Σωφρονικός, qui natura comparatus est ad temperantiam. Aristot. eth.6. cap.13. Item modestiæ & moderationi deditus: apud Xenoph.& Athen.

Σωφρονικῶς, vt decet eum qui est σωφρονικός.

Σωφρονίζω, ad sanam mentem reduco, facio vt quis sapiat. Eurip.in Troad. οὐδ' ἔ σ' αἱ τύχαι τέκνον Σεσωφρονίκασιν. Exponitur etiam, castigo, emendo. Item coërceo. Xen.Pæd.8. ἐὰν δέ τις ὑβρίζῃ, σωφρονίζει.

Σωφρονισμός, castigatio, emendatio. Σωφρόνισμα, quo quis castigatur & emendatur. Greg.

Σωφρονιστής, οῦ, ὁ, castigator, emendator. Thuc.l.3.& 6. At σωφρονιστῆρες dicuntur genuini dentes à Cleanthe, quod omnium extremi nascuntur, circa vigesimum annum: κατὰ τὴν τῆς σωφρονεῖν ὥραν, inquit Etymol. vel quasi secum adducentes τὴν σωφροσύνην.

Decomp. Ἀσωφρόνιστος, ὁ καὶ ἡ, non castigatus & emendatus. Et actiue qui non emendat seu corrigit. Gregor.

Περισώφρον, admodum temperans. Æschyl.

Συσσωφρονέω, sapio cum. Eurip.in Iph.Aul. συσσωφρονεῖν γὰρ βούλομ' ἀλλ' οὐ συννοσεῖν.

Ταλασίφρων, & ταλάφρων, qui animo patienti est, cuius pectus omnia tolerat, nec vllis ærumnis vincitur: prius Iliad.δ. posterius Il.ν. Pro iisdem dicitur & ταλαίφρων, apud Eurip.in Helen.

Ταπεινόφρων, qui est animo humili & abiecto. Plut.de fort. Alex. lib. 2.

Ταπεινοφροσύνη, animi humilitas & demissio: animus demissus & humilis. in ep.ad Coloss.c.2 & 3.

Ταπεινοφρονέω, animo sum humili & deiecto, demissè & humiliter sentio. (Soph.

Ὑπέρφρων, q.d. qui mente modum superat: superbus, arrogans.

Ὑπερφρόνως, superbè arroganter: apud Suid.

Ὑπερφρονέω, supra modum de me sentio, insolesco. Exponitur &, plus sapio: apud Æschin.in Timarch.& in epist.ad Rom. c.12. Item contemno, despicio. Aristoph.in Nub. τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς. Sic & apud Thuc.& Plat.

Ὑψίφρων, & ὑψηλόφρων qui est mente excelsa, vel qui est mente elata & superba. Eurip.in Iph. Aul. (ferens.

Ὑψηλοφροσύνη, mēs alta, vel animus superbus & nimiū se efferens.

Ὑψηλοφρονέω, alta sum mente. Item in malam partem animo sum elato, superbio, arroganter de me sentio.

Φιλόφρων, cui mens est beneuola erga quempiam, beneuolus, comis. Eurip.in Iphig. Taur. Γυναῖκές ἐσμεν φιλόφρον ἀλλήλαις γένος.

Φιλοφρόνως, beneuolo animo, beneuolè, comiter, amanter. Soph. Xenoph.Pæd.5.

Φιλοφροσύνη, beneuolentia, comitas. Plut.in Coriol. Exponitur & amicitia, familiaritas. Il.ι.

Φιλοφρονέομαι, comitate prosequor & humanitate, amanter complector: cum accus.person. Synes.ep.100. Et cum dat.instrumenti, apud Luc.in Tim. καί σε φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ. Cum accus.rei & dat.pers. Xen.Pæd.3.

Φιλοφρόνησις, actio excipiendi comiter & humanè: vel idem quod φιλοφροσύνη.

Φιλοφρονητικός, qui comitatem præ se fert & humanitatem, blandus. schol.Aristoph.

Φυσίφρων, inflatus mente, cui mens superbia tumet. Hesych.

Χαλίφρων, ὁ χαλῶν τὰς φρένας, cui mens laxata & emota est, amens, demens. Od.δ.

Χαλιφρονέω sum χαλίφρων, demens sum & stolidus. Od.ψ.

Χαλιφροσύνη, mens laxa & emota sua sede. Od.π.

Χαρμόφρων, dicitur Mercurius, teste Hesych. q.d. qui est gaudium mentibus, mentibus lætitiam afferens. Apud Hom.hymno 1.in Merc. legitur Ἑρμῆς χαρμοφίρων: vbi pro eo χαρμόφρων reponendum videtur: aut pro hoc illud, apud Hesych.

Ὠμόφρων, qui crudeli mente est. Eurip.in Elect.& apud Soph.

Φρήτρη, vide in Φρατρία. Φρίκη, &c. in Φρίξ.
Φριμάσσομαι, &c. in Φρυάττομαι.

ΦΡΙ΄Ξ, ικός, ἡ, maris vel fluctuum fremitus, motus maris incipiens, primáque agitatio fluctuum, vndæ fluctuatio superficiaria: veluti quum mare exigua aura stringitur. Od.δ. Πνοιῇ ὑπὸ Ζεφύροιο μελαίνῃ φρικὶ καλυφθείς. Il.ψ. Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς Θῖν' ἐν φυκιόεντι, μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψεν. Sic & in Anthol.epigr. l.3. καὶ μαλακὴν φρίκα φέροι ζέφυρος.

Φρίκη, ἡ, interdum idem quod φρίξ. Apud Plut.in sympos.7. sap. exp. æstus. Interdum dicitur de horrore frigoris, & peculiariter de horrore febrili, apud Alex.Aphr.probl. lib.2. Exponitur & generaliter, horror, metus: vt φρίκα μητρός, apud Eurip.in Ione.

Φρικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, horribilis, horrorem inducens, horrendus. Eurip.in Hippol.coron. Βαρὺν βρόμον μεθῆκε, φρικώδη κλύειν. Et paulò post, φρικῶδες ἀντιφθέγγεται, horribiliter seu horrendum resonuit. Sic φρικώδης πυρετός, apud Hippocr.epidem.l.1. Exponitur &, venerandus, sacrosanctus.

Φρικαλέος, idem. Epigr.l.3.

Φρικίαι, αἱ, & φρικία, τὰ, horrores, quales sunt in accessionibus febrium apud Diosc.l.1.c.182.& l.4.c.14.

Φρικιάω, horrore febrili corripior, vel correptus sum.

Φρικίασις, horror.

Φρίσσω, & φρίττω, f.ξω, pr. χα, horreo, horresco. Primò ac propriè de mari dicitur, sicut & φρίξ. Exinde variis rebus tribuitur. Dicuntur etiam segetes φρίσσειν ταῖς ἀσταχύεσσιν, apud Hom. Dicitur & ἡ μάχη & ἡ φάλαγξ ταῖς ἐγχείαις φρίσσειν: vt Iliad. ν. στίχες εἵατο πυκναὶ Ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι. Sic & Il.δ. de phalangib. Homero verò aut aliud animal τὰς θρίξιν seu τὰς τρίχας φρίσσειν dicitur, idque vel in frigore: vel ad pugnam se parans: vt apud Hesiod.in Asp. (de apro) ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας. In gaudio etiam homini tribuitur: vt apud Aristop.in Nub. ἔφριξ' ἐρωτι. Interdum sine adiectione de eo dicitur: vt apud Naz. ἐγὼ μὲν φρίττω τὸ πλοῦτον ἐννοῶν. Item ipsæ τρίχες vel ἔθειραι φρίσσειν dicuntur: vt apud Theocr.id.26. (de leone) πᾶσαι δ' ἔφριξαν ἔθειραι σκυζομένῳ. Præteritum πέφρικα præsentis interdum significationem habet: vt Il.λ. Οἵ τε σε πεφρίκασι. Sic & Il.ω.& apud Demosth. pro cor.

Φρικτός, οῦ, ὁ, horrendus, horribilis, horrorem incutiens: vt φρικτὸν δαιμόνιον. Epigr.l.2. Interdum τὰ φρικτὰ dicuntur sacrosancta, vt φρικτὰ μυστήρια, apud Chrysost.

Composita.

Ἀναφρίσσω, horreo: vel horreo pilis: vt ἀναφρίσσοντες ὗς, apud Aristot.

Ἔπιφριξ, idem quod φρίξ vacante præpositione. Il.η.

Περιφρίττω, perhorresco.

Ὑποφρίσσω, aliquantum horreo, apud Athen.

Ὑπόφρικτος, subhorrens, qui horrore aliquantum tenetur.

Φροίμιον, &c. vide in Οἶμος. Φρονέω, &c. in Φρήν.

ΦΡΟΝΤΙ΄Σ, ίδος, ἡ, cogitatio* (dicta παρὰ τὸ φρονεῖν, quod interdum cogitare significat.) Eurip.in Hippol. coron. Αἱ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι. Cic. Philip.12. exposuit, Posteriores cogitationes sapientiores solent esse. Idem quod Eurip.in Theseo dixit, Εἰς φροντίδας νοῦ συμφορὰς τ' ἐβαλλόμην expon. Futuras mecum commentabar miserias. ¶ Item cura, solicitudo: vt apud Herodit.l.8 πάντα εἶχον διὰ φροντίδος omnia mihi curæ erant. Sic in Epigr. φροντίδα ἔχειν τινός, curam habere. Eadem significatione dicitur &, ἐν φροντίδι & φροντίσιν εἶναι, sequente, ὅ,τι, apud Xen.& Herodian.

Φροντίζω, f. ίσω (Atticè ιῶ) pr. ικα, cogito, commentor, meditor. Plat.in symp. Σωκράτης ἐξ ἑωθινοῦ τι φροντίζων ἕστηκε. ¶ Item curo, curam gero. Aristoph.in Nub. σὺ δ' οὐ φροντιεῖς. Plutarc.in Thes. φροντίζων τῆς ἀσφαλείας αὐτοῦ. Cum περὶ apud Xen. περὶ τοῦ ἐνδάδε φροντίζειν. Cum ὑπὲρ itidem sequente genit. apud Dē. Olynth.1. Et cum accus.apud Aristoph. interdum expo. studeo, studium & operam pono: vt apud Xen.apomn. τοὺς φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα μωραίνοντας ἀπεδείκνυε. Particip. πεφροντικώς, sollicitus, anxius, apud Synes.

Φροντίζομαι, cogitor: vnde πεφροντισμένη ἀπόκρισις, meditata responsio, apud Plut.in Lyc.

Φρόντισμα, τό, cogitatio, commentatio, cōmentum. Aristop.

Φροντιστής, οῦ, ὁ, commentator, qui commentationibus deditus est & speculationibus. Xen.in symp.

Φροντιστικός, ad commentationem seu meditationem aptus: aut idem cum φροντιστής. Apud Theophr. φροντιστικώτερα περὶ τὴν τροφήν, exp. magis solicita de cibo. Τὸ φροντιστικόν, cogitatio. Plut.de def.orac.

Φροντιστικῶς, cogitabundè, solicitè.

Φροντιστήριον, locus in quo cogitationes seu commentationes nostras explicamus: schola, vel idem quod σεμνεῖον. Aristophan.in Nub.

Composita.

Ἀφρόντις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, curæ expers, cura seu curis vacuus. Metrodor.in anth. Epigramm. ἀφροντις [illegible]. Luc. [illegible] ἀφρόντιδες.

Ἀφρόντιστος, idem. Item passiuè, cuius nulla cura habetur. Amor verò apud Theocr. id.10. vocatur ἀφρόντιστος, i. curis abundans α existente ἐπιτατικῷ.

Ἀφροντίστως, absque cura, securè. Item negligenter. Interdum &, contemptim. Soph.

Ἀφροντιστία, ἡ, curarum vacuitas. Item securitas, negligentia.

Ἀφροντιστέω, curam non gero, non curo securus sum. Itē negligo, contemno. Plat.de leg.l.10. ἀφροντιστεῖν [illegible]

Διαφροντίζω, curo, curam suscipio & adhi[illegible] Nub. Ἐκφροντιῶ [illegible]

Ἐκφροντίζω, excogito, meditor. Aristoph.in Nub. Ἐκφροντίσαι [illegible] extra curam pono, apud [illegible] τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων. Exponitur etiam, extra curam pono, apud Thuc.lib.3.

 Καθ[illegible]

Εὐφρασία, ἡ, lætitia, gaudium, idem quod εὐφροσύνη.

Εὐφρονέων, poëticè dicitur pro εὐφρονῶν. Il. α. Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν, i. prudentia valens.

Εὐφρόνη dicta est nox, apud Hesiod. & Eurip. παρὰ τὸ εὖ φρονεῖν: quod putaretur multum conferre ad inuentionem & considerationem eorum quæ quæruntur, τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸ ἀπερίσπαστον, teste Plut. in l. 3. περὶ πολυπραγμ. Hesychio idem est quod εὐφροσύνη.

Decomp. Πανεύφρων, pernox: apud Cratin. teste Poll.

Συνευφραίνομαι, q. d. collætor, congaudeo. Poll.

Ἔχέφρων, q. d. habens mentem: mentis compos: cordatus, prudens. Odyss. δ. Hesiod. in Theog. Item qui mentem reprimit, apud Nonn.

Ἐχεφροσύνη, prudentia, mens cordata. Epig.

Ἐχεφρονέω, prudens & cordatus sum. in iisdem.

Ἐχυρόφρων, firma & stabili prudentia præditus: seria cogitans. Hesyc. & Etym.

Ζηνόφρων, Iouem sapiens: epitheton Apollinis, quòd sit fatidicus & oracula sint à Ioue.

Θελξίφρων mentem demulcens, Eurip. in Bacch.

Θεόφρων, qui diuina sapit. Θεοφροσύνη, religio, pietas qua diuina sapimus: ambo apud Hesyc.

Θηλύφρων, muliebri quadam mente præditus, mollis & effœminatus. Aristop.

Κακόφρων, cui mala est mens vel malitiosa. Item, cui maleuolus est animus: Item stulta mente præditus. Eurip. in Iph. Aul. κακόφρονες φιλόγαμοι μνηστῆρες.

Κακοφροσύνη, mens mala seu malitiosa. Item mens maleuola. Item stultitia.

Καλόφρων, beneuolus, Hesych.

Καρτερόφρων, seu κρατερόφρων, cui mens est rigida seu dura: durus, acer, præfractus, violentus: Item magnanimus. Hesiod. in Theogon.

Καταφρονέω, contemno, despicio: q. d. φρονῶ κατά τινος, sentio aduersus aliquem, i. malam de eo concepi opinionem. Thuc. lib. 8. τούς τε παρόντας πολεμίους ἐκ τῶν λεχθέντων καταφρονεῖν. Herodian. l. 5. καταφρονήσας τῶν ὑπὸ τῆς πρεσβύτιδος λεχθέντων. Exponitur etiam, affecto, meditor. Herodot.

Καταφρονοῦμαι, contemnor, despicior. Xen. Hell. 7. καταφρονούμενοι ὑπ' Ἀρκάδων.

Καταφρόνημα, contemptus, contẽpio, despicientia. Thuc. l. 2.

Καταφρόνησις, Idem apud eundem ibidem.

Καταφρονητής, οῦ, ὁ, contemptor. Plut.

Καταφρονητικὸς, ad contemnendum propensus, qui facilè contemnit. Aristot. eth. 4. c. 3.

Καταφρονητικῶς, contemptim, per contẽptum, Xen. Hell. 4. & 5.

Decomp. Ἀκαταφρόνητος, non contemptibilis: vel non contemnendus. Plut.

Δυσκαταφρόνητος, qui contemni despicíque vix potest.

Εὐκαταφρόνητος, qui talis est vt facile in contemptũ veniat seu venire possit, aspernabilis. Luc. in somn. & Herod.

Κενόφρων & κενεόφρων, vana cogitans. Theog. & Pind.

Κενοφροσύνη, vana mens, inanis opinio mente concepta, apud Plut. in quæst. Plat.

Κερδαλεόφρων, astuta seu versuta cogitans, versutus, callidus: veterator. Poni etiam dicitur pro φιλοχρήματος, qui non aliud nisi lucrum cogitat. Il. α.

Κλεψίφρων, idem quod κλέψινοος, qui aliud loquitur, aliud in pectore clausum tenet, qui occulit animũ suum, impostor. epitheton Mercurij apud Hom. hymno in eum.

Κοινόφρων, q. d. communem cum alio mentem habens, i. communem mentis voluntatem. Eurip. in Ione.

Λαθίφρων, cuius mens obliuiosa est: vel mentis suæ oblitus, i. stultus, demens. Hesyc.

Λαθιφροσύνη, obliuio, dementia. Apoll. Argon. l. 4.

Λυκόφρων lupina quadam cogitans & in animo versans: vel lupina quadam audacia præditus. Hesych.

Λυσίφρων, q. d. mentem soluens, mentem à curis & tristitia liberans: vel prudentiam à mente tollens. epitheton Lyæi. apud Anacreontem.

Ματαιόφρων, qui inepta & absurda sapit. Damasc.

Ματαιοφρονῶ, desipio. Soph.

Μεγαλόφρων, cui magnus est animus, magnanimus. Isoc. ad Nic. Plut. in Alex.

Μεγαλοφρόνως, cum quadam animi magnitudine, excelso animo Poll.

Μεγαλοφροσύνη, magnitudo animi, animus excelsus & erectus.

Μεγαλοφρονέω, q. d. magnum sapio: magnificè de me sentio. superbio. Xen. Hell. 6. Plat. de rep. l. 7.

Μεγάφρων, idem quod μεγαλόφρων. Dicitur etiam pro μέγ' ἄφρων, teste Hes.

Μειόφρων, mente diminutus, leuis, stultus. Hes.

Μελεόφρων, infelix animi, cui misera est mens & infelix. Eurip. Iphig. Taur.

Μελίφρων, qui mellea dulcedine animum perfundit & oblectat. Il. ω. & Od. η.

Μετάφρενον, τὸ, dorsi pars quæ ad septum trãsuersum sita est, quasi τὸ μετὰ τὰς φρένας; Rufo pars inter dorsum & lumbos media, quæ renes adiacent. Exponitur etiam, interscapilium, i. interstitium quod est inter scapulas seu humeros. Il. β.

Μετριοφρονέω, moderatè seu modestè de me sentio, non nimium me effero. Appian.

Ὀλιγόφρων, pusillanimis. Hesyc.

Ὀλοόφρων, cui mens est perniciosa, qui mente agitat aliis perniciosa. Il. ο. ὀλοόφρων λέων simpliciter dicitur ὁ ὀλοός. ¶ At ὁ ὁλόφρων, qui vniuersa mente agitat, qui omnium curam gerit: vel ὁ συνετὸς καὶ ὁλόκληρα φρονῶν, vt exp. Eust. Od. α. & κ.

Ὁμόφρων, qui eiusdem est animi, concors: vt ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες, apud Hom. hymn. 1. in Merc. & Theog.

Ὁμοφροσύνη, concordia. Od. ζ.

Ὁμοφρονέω, eadem sum mente seu voluntate, idem sentio, sum concors. Od. ι.

Ὀνειρόφρων, somniorum peritus interpres. Eur. in Hecub.

Ὀρθόφρων, qui erecto animo est. Hes.

Οὐρανόφρων, qui cœlestia sapit. pius, religiosus. Cyrill.

Παράφρων, idem quod ἄφρων, amens delirans, Eur. in Hippo. cor. Τί τόδ' αὖ παράφρον ἔρριψας ἔπος; [symp. 3.

Παραφροσύνη, amentia, dementia, delirium. Plat. epist. 7. Plu.

Παραφρονέω & poet. παραφρονέω, demens sum, desipio, deliro. Aristop. in Plut. & Nub.

Παραφρόνησις idem quod παραφροσύνη.

Παράφρονιμος idem quod παράφρων, apud Suid.

Περίφρων, prudens, sapiens: vel valde prudens, valde sapiens: vt περίφρων Πηνελόπεια, sæpe apud Hom. in Od.

Περιφρονέω, contemno, despicio. Plut. in Per. περιφρονῆσαι τῶν Λακεδαιμονίων. Greg. epit. in patr. τοῦ κόσμου περιφρονεῖν τὸ ἀπατηλὸν καὶ ἄτακτον. Item circumquaque mentem verto, perpendo mentem circumquaque agitans, contemplor, inquiro, Aristop. de Socr. Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.

Περιφρόνησις, contemptus, despicientia. Greg. Item contemplatio, scrutatio.

Πινυτόφρων, cui est mens prudens. Hes.

Ποικιλόφρων, mentem versutam & callidam habens. Eur. in Hec.

Πολύφρων, cui multum est mentis, prudentiæ: vt πολύφρονος Ἡφαίστοιο. Od. θ.

Πολυφροσύνη, Prudentia. Theog.

Πρόφρων, qui est mente propensa erga aliquem: propensus beneuolus. Hom. Od. ξ. Theoc. Idyll. 26.

Προφρονέως, prompto seu propenso animo, lubenter.

Πρόφρασσα, propensa, beneuola, lubens. Od. κ.

Πυκινόφρων, qui prudenti consilio est Homn. in Merc.

Ῥηξίφρων, qui animum alicuius fregit & contudit, qui ferociam alicuius repressit. Hes.

Σιδηρόφρων, ferreus animo, crudelis. Æschyl. in Prom. & Eurip. in Phœn. [ad Demag.

Σκολιόφρων, qui praua cogitat, qui praua est mente, Hippocr. ep.

Στερεόφρων, qui est mente solida, i. rigida & dura: cuius mens moueri nequit. crudelis, immitis. Soph. in Aiace.

Σύμφρων, qui eadem mente est qua alius, concors, consentiens. Plat. ep. 7. [beli. ciuil. l. 2.

Συμφροσύνη, concordia consensus. Item conspiratio. Appian.

Συμφρονέω, eadem sum mente, consentio, assentior. Gregor. συμφρονήσας δ' ἦμεν ἅπας. Item conspiro. Polyb. l. 3. Expon. &, communi consilio delibero. Plutar. ¶ Item vna intelligentia concipio & comprehendo. Aristot. τὰ πλεῖστον ἀλλήλων ἀφεστῶτα τοῖς τόποις, τῇ διανοίᾳ συμφρόνησε. Item intelligo, coniicio, percipio: propriè ita vt cogitatio animum meum subiens vel recordatio alicuius rei faciat vt intelligam: vel re perpensa intelligo: vt συμφρόνησε τὴν αἰτίαν, apud Plut. in Ant. Sic & alibi apud eundem.

Συμφρόνησις, consensio, consensus. item conspiratio.

Σώφρων & σαόφρων, (apud Poetas) q. d. ὁ σῶς vel σῶος τὰς φρένας cui mens salua est & incolumis. mentis compos. Item prudens. Theog. Καὶ σώφρων ἥμαρτε, καὶ ἄφρονι πολλάκι δόξα ἕσπετο. Exp. etiam moderatus, temperans, apud Dem. & Æsch. &c. Item honestus, bene moratus, probus: vt apud Soph. τοὺς δὲ σώφρονας θεοὶ φιλοῦσι. Item castus, pudicus continens.

Σωφρόνως, sana mente, prudenter. Thuc. Plat. Item modestè. temperanter, castè, pudicè. Herodian. Aristot. & alij.

Σωφροσύνη καὶ σαοφροσύνη, (apud Hom. &c.) sanitas mentis, mens sana. Xenoph. Item prudentia, Thuc. Item temperantia, moderatio, modestia. Aristot. rhet. 1. Exponitur &, frugalitas, Item castitas pudicitia. Eurip. in Hippoll. ἡ σωφροσύνη πάντας ὑπερέχων.

Σωφρονέω, sanæ mentis sum, mentis sum compos: cui opponitur μαίνομαι. apud Plat. de rep. l. 1. Item prudens sum, prudenter me gero. Æsch. πεντήκοντα τάλαντα κατέτιμήσατο τοῦ δήμου, ἂν σωφρονῶν οὐκ ἐδέξατο. Item modestia vtor, modestus sum: vel continens sum temperanter & modestè me gero. Item castus sum & pudicus, vel casta aut pudica. Eurip. in Hippol. cor. (de Phædra) Ἐσωφρόνησεν, οὐκ ἔχουσα σωφρονεῖν. Ibidem, Τιμῆς ἐμέμφθη. σωφρονοῦντι δ' ἤχθετο.

Σωφρονίζεσθαι, dicitur quod modestè & temperanter geritur; vnde

vnde τὰ σεσωφρονισμένα, modestè & temperanter acta : apud Æschin.in Timarch.

Σωφρονούντως, prudenter se gerendo : vel vtendo prudentia. Item modestè, moderatè, modicè.

Σωφρονικὸς, qui natura comparatus est ad temperantiam. Aristot. eth.6. cap.13. Item modestiæ & moderationi deditus: apud Xenoph.& Athen.

Σωφρονικῶς, vt decet eum qui est σωφρονικός.

Σωφρονίζω, ad sanam mentem reduco, facio vt quis sapiat. Eurip.in Troad. νῦν δέ σ' αἱ τύχαι τέκνον Σεσωφρονίκασιν. Exponitur etiam, castigo, emendo. Item coërceo. Xen.Pæd.8. ἢν δέ τις ὑβρίζῃ, σωφρονίζει.

Σωφρονισμὸς, castigatio, emendatio. Σωφρόνισμα, quo quis castigatur & emendatur. Greg.

Σωφρονιστὴς, οῦ, ὁ, castigator, emendator. Thuc.l.3 & 6. At σωφρονιστῆρες dicuntur genuini dentes à Cleanthe, quod omnium extremi nascuntur, circa vigesimum annum : κατὰ τὴν τοῦ σωφρονεῖν ὥραν, inquit Etymol. vel quasi secum adducentes τὴν σωφροσύνην.

Decomp. Ἀσωφρόνιστος, ὁ καὶ ἡ, non castigatus & emendatus. Et actiue qui non emendat seu corrigit. Gregor.

Περισώφρων, admodum temperans. Æschyl.

Συσσωφρονέω, sapio cum. Eurip.in Iph. Aul. συσσωφρονεῖν σοι βούλομ' ἀλλ' οὐ συννοσεῖν

Ταλασίφρων, & ταλάφρων, qui animo patienti est, cuius pectus omnia tolerat, nec vllis ærumnis vincitur : prius Iliad.δ, posterius Il.ν. Pro iisdem dicitur & ταλαίφρων, apud Eurip.in Helen.

Ταπεινόφρων, qui est animo humili & abiecto. Plut.de fort. Alex. lib. 2.

Ταπεινοφροσύνη, animi humilitas & demissio : animus demissus & humilis. in ep.ad Coloss.c.2 & 3.

Ταπεινοφρονέω, animo sum humili & deiecto, demissè & humiliter sentio. (Soph.

Ὑπέρφρων, q.d. qui mente modum superat : superbus, arrogans.

Ὑπερφρόνως, superbè arroganter: apud Suid.

Ὑπερφρονέω, supra modum de me sentio, insolesco. Exponitur &, plus sapio: apud Æschin.in Timarch.& in epist.ad Rom. c.12. Item contemno, despicio. Aristoph.in Nub. τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς. Sic & apud Thuc.& Plat.

Ὑψίφρων & ὑψηλόφρων qui est mente excelsa, vel qui est mente elata & superba. Eurip.in Iph. Aul. (ferens.

Ὑψηλοφροσύνη, mẽs alta: vel animus superbus & nimiũ se efferens.

Ὑψηλοφρονέω, alta sum mente. Item in malam partem animo sum elato, superbio, arroganter de me sentio.

Φιλόφρων, cui mens est beneuola erga quempiam, beneuolus, comis. Eurip.in Iphig. Taur. Γυναῖκές ἐσμεν φιλόφρον ἀλλήλαις γένος.

Φιλοφρόνως, beneuolo animo, beneuolè, comiter, amanter. Soph. Xenoph. Pæd.5.

Φιλοφροσύνη, beneuolentia, comitas. Plut.in Coriol. Exponitur & amicitia, familiaritas. Il.ι.

Φιλοφρονέομαι, comitate prosequor & humanitate, amanter complector: cum accus.person. Synes.ep.100. Et cum dat.instrumenti, apud Luc.in Tim. καί σε φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ. Cum accus.rei & dat.pers. Xen. Pæd.3.

Φιλοφρόνησις, actio excipiendi comiter & humanè : vel idem quod φιλοφροσύνη.

Φιλοφρονητικὸς, qui comitatem præ se fert & humanitatem, blandus: schol. Aristoph.

Φυσίφρων, inflatus mente, cui mens superbia tumet. Hesych.

Χαλίφρων, ὁ χαλῶν τὰς φρένας, cui mens laxata & emota est, amens, demens. Od.δ.

Χαλιφρονέω sum χαλίφρων, demens sum & stolidus. Od.ψ.

Χαλιφροσύνη, mens laxa & emota sua sede. Od.π.

Χαρμόφρων, dicitur Mercurius, teste Hesych. q.d. qui est gaudium mentibus, mentibus lætitiam afferens. Apud Hom. hymno 1. in Merc. legitur Ἑρμῆς χαρμοφίρων: vbi pro eo χαρμόφρων reponendum videtur : aut pro hoc illud. apud Hesych.

Ὠμόφρων, qui crudeli mente est. Eurip.in Elect.& apud Soph.

Φρύγη, vide in Φρυγία. Φρίκη, &c. in Φρίξ.
Φριμάσσομαι, &c. in Φρυάττομαι.

ΦΡΙΞ, ικὸς, ἡ, maris vel fluctuum fremitus, motus maris incipiens, primáque agitatio fluctuum, vndæ fluctuatio superficiaria: veluti quum mare exigua aura stringitur. Od.δ. Πνοιῇ ὑπὸ Ζεφύροιο μελαίνῃ φρικὶ καλυφθείς. Il.ψ. Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς Θῖν' ἐν φυκιόεντι, μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψεν. Sic & in Anthol.epigr. l.3. καὶ μαλακὴν φρίκα φέροι ζέφυρος.

Φρίκη, ἡ, interdum idem quod φρίξ. Apud Plut.in sympos.7. sap. exp. æstus. Interdum dicitur de horrore frigoris, & peculiariter de horrore febrili, apud Alex. Aphr. probl. lib.2. Exponitur & generaliter, horror, metus: vt φρίκα μητρός, apud Eurip.in Ione.

Φρικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, horribilis, horrorem inducens, horrendus. Eurip.in Hippol.coron. Βαρὺν βρόμον μεθῆκε, φρικώδη κλύειν. Et paulò pòst, φρικῶδες ἀντεφθέγγετ', horribiliter seu horrendum resonuit. Sic φρικώδης πυρετὸς, apud Hippocr. epidem.l.1. Exponitur &, venerandus, sacrosanctus.

Φρικαλέος, idem. Epigr.l.3.

Φρικίαι, αἱ, & φρικία, τὰ, horrores, quales sunt in accessionibus febrium apud Diosc.l.1.c.182.& l.4.c.14.

Φρικιάω, horrore febrili corripior, vel correptus sum.

Φρικίασις, horror.

Φρίσσω, & φρίττω, f. ξω, pr. χα, horreo, horresco. Primò ac propriè de mari dicitur, sicut & φρίξ. Exinde variis rebus tribuitur. Dicuntur etiam segetes φρίσσειν ταῖς ἀσταχύεσσιν, apud Hom. Dicitur & ἡ μάχη & ἡ φάλαγξ ταῖς ἐγχείαις φρίσσειν: vt Iliad. ν. στίχες εἵατο πυκναὶ Ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι. Sic & Il.δ. de phalangib. Homero verò aut aliud animal ῥάχιν φρίσσειν seu τὰς τρίχας φρίσσειν dicitur, idque vel in frigore: vel ad pugnam se parans: vt apud Hesiod.in Asp. (de apro) ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας. In gaudio etiam homini tribuitur: vt apud Aristop.in Nub. Ἔφριξ' ἔρωτι. Interdum sine adiectione de eo dicitur: vt apud Naz. ἐγὼ μὲν φρίττω, τὸ πλεῖστον ἐννοῶν. Item ipsæ τρίχες vel ὀφρύες φρίσσειν dicuntur : vt apud Theocr.id.26. (de leone) πᾶσαι δ' ἔφριξαν ὀφρύες σκυζομένῳ. Præteritum πέφρικα præsentis interdum significationem habet: vt Il.λ. Οἵ τέ σε πεφρίκασι. Sic & Il.ω. & apud Demosth. pro cor.

Φρικτὸς, οῦ, ὁ, horrendus, horribilis, horrorem incutiens : vt φρικτῶν δαιμονίων. Epigr.l.2. Interdum τὰ φρικτὰ dicuntur sacrosancta, vt φρικτὰ μυστήρια, apud Chrysost.

Composita.

Ἀναφρίσσω, horreo: vel horreo pilis: vt ἀναφρίσσοντες ὕες, apud Aristot.

Ἐπιφρίξ, idem quod φρίξ vacante præpositione. Il.η.

Περιφρίττω, perhorresco.

Ὑποφρίσσω, aliquantum horreo, apud Athen.

Ὑπόφρικτος, subhorrens, qui horrore aliquantum tenetur.

Φροίμιον, &c. vide in Οἶμος. Φρονέω, &c. in Φρήν.

ΦΡΟΝΤΙΣ, ίδος, ἡ, cogitatio* (dicta παρὰ τὸ φρονεῖν, quod interdum cogitare significat.) Eurip.in Hippol. coron. Αἱ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι. Cic. Philip.12. exposuit. Posteriores cogitationes sapientiores solent esse. Idem quod Eurip.in Theseo dixit, Εἰς φροντίδας νοῦν συμφοράς τ' ἐβαλλόμην expon. Futuras mecum commentabar miserias. ¶ Item cura, solicitudo: vt apud Herodir.l.8 πάντα εἶχον διὰ φροντίδος omnia mihi curæ erant. Sic in Epigr. φροντίδα ἔχειν τινὸς, curam habere. Eadem significatione dicitur &, ἐν φροντίδι & φροντίσιν εἶναι, sequente, ὅτι, apud Xen.& Herodian.

Φροντίζω, f. ίσω (Atticè ιῶ) pr. ικα, cogito, commentor, meditor. Plat.in symp. Σωκράτης ἐξ ἑωθινοῦ τι φροντίζων ἕστηκε. ¶ Item curo, curam gero. Aristoph in Nub. σὺ δ' οὐ φροντιεῖς. Plutarc.in Thes. φροντίζων τῆς ἀπειλῆς αὐτοῦ. Cum περὶ apud Xen. περὶ τοῦ ἐνδεοῦς φροντίζειν. Cum ὑπὲρ itidem sequente genit. apud Dẽ. Olynth.1. Et cum accus. apud Aristoph. interdum expo. studeo, studium & operam pono: vt apud Xen.apomn. τοὺς φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα μωραίνοντας ἀπεδείκνυε. Particip. πεφροντικὼς, sollicitus, anxius, apud Synes.

Φροντίζομαι, cogitor: vnde πεφροντισμένη ἀπόκρισις, meditata responsio. apud Plut.in Lyc.

Φρόντισμα, τὸ, cogitatio, commentatio, cõmentum. Aristop.

Φροντιστὴς, οῦ, ὁ, commentator, qui commentationibus deditus est & speculationibus. Xen.in symp.

Φροντιστικὸς, ad commentationem seu meditationem aptus: aut idem cum φροντιστής. Apud Theophr. φροντιστικώτερα περὶ τὴν τροφήν, exp. magis solicita de cibo. Τὸ φροντιστικὸν, cogitatio. Plut.de def.orac.

Φροντιστικῶς, cogitabundè, solicitè.

Φροντιστήριον, locus in quo cogitationes seu commentationes nostras explicamus: schola, vel idem quod σεμνεῖον. Aristophan.in Nub.

Composita.

Ἄφροντις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, curæ expers, cura seu curis vacuus. Metrodor.in anth. Epigramm. ἄφροντις ἄπαις βίος. Luc. ἀφροχωνῶν ἀφρόντιδες.

Ἀφρόντιστος, idem. Item passiuè, cuius nulla cura habetur. Amor verò apud Theocr. id.10. vocatur ἀφρόντιστος, i. curis abundans α existente ἐπιτατικῷ.

Ἀφροντίστως, absque cura, securè. Item negligenter. Interdum &, contemptim. Soph.

Ἀφροντιστία, ἡ, curarum vacuitas. Item securitas, negligentia.

Ἀφροντιστέω, curam non gero, non curo. securus sum. Itẽ negligo, contemno. Plat.de leg.l.10. ἀφροντιστεῖν τῶν ἀρχόντων.

Διαφροντίζω, curo, curam suscipio & adhi[illegible]

Ἐκφροντίζω, excogito, meditor. Aristoph.in Nub. Ἐκφρόντισόν τι τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων. Exponitur etiam, extra curam pono, apud Thuc.lib.3.

Καταφροντίζω, in curas literarias expendo: i. in studia literarum, seu in disciplinam. Aristoph. in Nub.

Μετεωροφροντισταὶ, anxij contemplatores. Idem ibidem.

Μισοφρόντις, osor curarum. Synes. ep. 105.

Πολυφρόντιστος, admodum accuratus. Expon. &, prudēs. in Epigr.

Φρουδος, vide in comp. ex Ὁδός. Φρουρός, &c. in comp. ex Φύρος, i. custos.

ΦΡΥΑΤΤΟΜΑΙ, fremo. Propriè de equo dicitur: vt apud Plut. in Lyc. ἵπποι φρυαττόμενοι πρὸς τοὺς ἀγῶνας. Metaphoricè plerunque significat, insolesco, magnificè me effero, ferocio: vt apud Phil. de vita M. l. 1. φρυαττόμενον ὡς ἐπὶ σεμνῷ πράγματι τῷ καταγελάστῳ. Maccab. lib. 2. cap. 7. φρυαττόμενος ἀδήλοις ἐλπίσι, elatus vana spe. ¶ Exponitur &, καταπλήττω, perterrefacio, apud Suid. ex Menandro.

Φρύαγμα, τὸ, fremitus. Xenoph. de arte eq. Metaphoricè ponitur pro ferocia seu fastu, aut insolentia: apud Gregor. & Epigram. lib. 1.

Φρυαγματίας, ου, ὁ, fastuosus, insolens, turgidus. Plut. in Ant.

Φρυακτὴς, οῦ, ὁ, idem quod φρυαγματίας, (de equo fremitum indicem ferociæ edente dictum) apud Laërt. in Antisthene.

Φριμάσσομαι, idem quod φρυάττομαι, (à quo & deriuari dicit Etymol.) fremo, flatum naribus emitto. Herodotus in Thalia, φριμάξασθαί τι καὶ χρεμετίσαι. Pollux tamen caprarum proprium esse putat. Apud Theocr. Idyll. 5. dicitur de hircis, φριμάσσεται πᾶσα τραγίσκων Νυμφαγέλη.

Φριμαγμὸς, οῦ, ὁ, fremitus, flatus quem equi naribus emittunt. Item pro hinnitu, apud Etym. ex Lycophr.

ΦΡΥΓΩ, vel φρύσσω, seu φρύττω, torreo, torrefacio, frigo. Aristoph. in Conc. Καθεψῶμαι φρύγεσιν, ὥσπερ καὶ πρό. Athen. li. 7. ἀλλὰ τὰ μὲν ἑψεῖν, τὰ δὲ φρύγειν. Theocr. idyll. 6. ὡς ἀπ' ἀκάνθας ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἀνίκα φρύττει.

Φρύγομαι & φρύττομαι, torreo, torresio, frigor. Athen. eodem libro, ἀλυπότερα δὲ τὰ ἑφθὰ τῶν ὠμῶν καὶ φρυγομένων.

Φρυγμὸς, οῦ, torrefactio, frixio, ipsa frigendi actio. Hesych.

Φρυκτὸς, οῦ, ὁ, tostus, torrefactus, frixus: vt φρυκτὴ ῥητίνη, tosta resina: sed φρυκτὴ absolutè dicitur resina pinea seu Colophonia, quòd cæteras antecedat, sitque omnium maximè parabilis. ¶ Item φρυκτὸς κύαμος, faba torrefacta, quæ & absolutè φρυκτὸς dicebatur, teste Suida. Vnde φρυκτοὶ appellati fuerunt calculi iudiciarij, apud Athenienses: quoniam fabis suffragia ferebant, teste Poll. l. 8. ¶ Item φρυκτὸς, Hesych. est etiam μαίνης. ¶ Item fax qua hostium aduentus prænuntiatur, ignis prænuntius: apud Thuc. l. 2. & 3.

Φρυγεὺς, έως, ὁ, qui torret, qui frigit. Item vas in quo frigitur. Poll.

Φρύγετρον, τὸ, Pollux vas esse dicit in quo horrea tosta frigebant. Hesychio est ξυλήφιον ᾧ κινοῦσι τὰς φρυγομένας κριθάς.

Φρύγιος, eidem est ξηρὸς, aridus. Apud Theophr. hist. plant. l. 6. floris æstiui nomen esse dicitur. Φρυγία, ἡ, quæ torret. Hesych.

Φρύγιον, τὸ, idem esse dicit lignum aridum. Exponitur etiam, cremium, apud Græc. interpr. Psalm. 102.

Φρυγίνδα, ἡ, lusus genus in quo fabis vtebantur, teste Hesych. eæ autem tostæ seu frixæ fuisse putantur. Eiusdem lusus meminit & Poll. lib. 9. ὀστράκων vsum in eo fuisse, non κυάμων, indicans.

Φρύγανον, τὸ, cremium, virgultum aridum, seu omne sarmentosum lignum, aridum, & crematu facile, apud Theophr. hist. pl. l. 1. c. 5. & Thuc. l. 3.

Φρυγανώδης, ὁ & ἡ, cremiis similis, seu virgultis aridis. Item cremiorum in modum lignosus: vt φρυγανώδης θάμνος & πόα, apud Diosc.

Φρυγανικὰ, τὰ, virgulta minus virentia: vel idem quod τὰ φρυγανώδη, apud Theophr. de caus. pl. l. 3.

Φρυγανίζομαι, cremia seu virgulta arida colligo. Basil. hom. 9. Exponitur &, lignor. (Thuc.

Φρυγανισμὸς, cremiorum collectio: item lignatio. Arrian. &

Φρυγανίστρια, ἡ, cremiorum seu virgultorum aridorum collectrix. Poll. ex Aristoph.

Φρυγάνιον, τὸ, paruum virgultum aridum. Exponitur &, exiguus frutex, apud Diosc. l. 3. c. 105.

Composita.

Διάφρυκτος, Hesychio est sors: quoniam iudices in sortibus fabis vtebantur, quæ ab Atheniensibus φρυκτοὶ dicebantur.

Διαφρυκτεῖν, sortiri, suffragia ferre. Suid.

Διφρυγὴς, ὁ & ἡ, bis tostus: seu qui bis torretur. Vnde τὸ διφρυγὲς, apud medicos & metallicos nominatur perfecti æris veluti fæx subsidens & cohærens imæ fornacum parti: quod æs ex luto fit quod bis torretur: primò, Solis ardore, quum è specu quodam Cypri tollitur: deinde, calore ignis: arefactum enim Sole, mox circunflatum sarmentis vritur. Dioscor. lib. 5. cap. 120.

Καταφρύγω seu καταφρύττω dicitur de Sole vrente, apud Basil.

Συμφρύγω, idem quod φρύγω. Psalm. 102. τὰ ὀστᾶ μου ὡσεὶ φρύγιον συνεφρύγησαν.

ΦΡΥΝΟΣ, ου, ὁ, rubeta, rana venenosa: vt φρύνου τὸ ὅπ, lac rubetæ venenum, apud Dioscor. lib. 2. cap. 100. Lucian. in Philopseude, φρύνοι καὶ φύσαλοι, rubetæ & bufones. Pro eodem dicitur etiam φρύνη, apud Aristot. 2. anim. item φρυνός apud Etymol.

Φρύνιον, ου, τὸ, fruticis genus sic dicti quòd aduersus rubetas sit auxilio. Traditur accipi & pro rubeta.

Φρύσσω, vide in Φρύγω. Φυγὰς, &c. φύζα, &c. in Φεύγω. Φυὴ in Φύω.

ΦΥΚΟΣ, ιος, τὸ, fucus: genus herbæ marinæ vnde lana inficitur: vtuntur & mulieres ad ementiendum ori ruborem. Vnde Diosc. lib. 4. c. 100. Tradit Eust. φῦκος esse speciem quandam μνίου καὶ βρύου. Il. ι. πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευεν. Plut. περὶ ἀοργησίας coniungit βρύα καὶ φῦκος. Quidam exp. alga. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 7. meminit ποντίου φύκους quo tingi dicit ταινίας, item ἔρια & ἱμάτια. ¶ Φῦκος à Galeno itidemque ab Aetio inter metalla quoque reponitur.

Φυκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, algosus, alga abundans.

Φυκόω, ῶ, fuco, fuco oblino. Φυκόομαι, fucor, fuco oblinor. Plutar. symp. 6. φυκούμεναι καὶ μυρεψούμεναι.

Φυκίον, seu φύκιον, τὸ, idem quod φῦκος, fucus quo mulieres vtuntur: apud Luc. de hist. scrib. & Philostr. ep. 39. Item alga. Plut. de prud. anim.

Φυκιόεις, εντος, ὁ, idem quod φυκώδης, vnde in fœm. apud Theocr. idyll. 11. ἐπ' αἰῶνος κατετάκετο φυκιοέσσας.

Φυκὶς, ίδος, ἡ, nomen piscis, apud Aristot. hist. anim. lib. 8. quem Gaza phucam appellat. Idem dicitur & φυκλώ, apud Athen. lib. 8. Putatur autem nomen habere à φῦκος seu φυκίον, quoniam viuat in locis algosis.

Φυκίδιον, τὸ, parua phuca. Aristot.

Ἄφυκος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) fuco carens. Hes.

Φυκτὸς, vide in Φεύγω.

ΦΥΛΑΣΣΩ, & Atticè φυλάττω, custodio, seruo, conseruo, tueor. Odyss. μ. Μῆλα φυλασσόμεναι πατρώϊα καὶ ἕλικας βοῦς. Sic Od. ξ. Αὐτὰρ ἐγὼ σῦς τάσδε φυλάσσω τε ῥύομαί τε. Et φυλάττειν τἀγαθὰ, tueri bona parta, apud Demosth. Olynth. 1. Sic apud Xen. Pæd. 8. πάντα τὰ ἐν ταῖς πόλεσι φυλάττουσι, custodiunt. At χόλον φυλάσσειν, exp. simultatem gerere. Il. π. Dicitur & φυλάσσω σε ἀπὸ τούτου, custodio te ab hac re: apud Xen. pæd. 8. & in epist. ad Thessal. cap. 3. Interdum φυλάσσω exp. excubo, quum de excubitoribus dicitur aut vigilibus: vt apud Herodia. lib. 2. ἐπιστάντες δὲ αὐτοὶ κεκλεισμένης τῆς οἰκίας ταῖς θύραις, διεξείρυσαν τὴν φυλάττοντα. Eodem significato dicitur & φυλάσσειν φυλακὰς, apud Plat. de leg. Interdum exp. insidias colloco, vel vigilias: vt apud Xen. in Hipparch. ¶ Item φυλάσσω obseruo & capto. Athen. φυλάξας ἀσέληνον νύκτα, obseruata nocte obscura. Exponitur & occasionem obseruo: vt Iliad. β. νόστον τι φυλάσσεις, occasionem reditus. ¶ Item caueo, vito, vt apud Thucyd. lib. 7. ὅπως φυλάσσοιεν μηδὲν ἀπὸ Κορίνθου καὶ τῆς Πελοποννήσου ἐς τὴν Σικελίαν περαιοῦσθαι, vt cauerent ne. Dicitur & φυλάττειν ἑαυτὸν ἀπό τινος, cauere sibi ab aliqua re: vt in epist. Ioan. 1. cap. 5.

Φυλάσσομαι, & φυλάττομαι, custodior, seruor. Aristoph. in Vesp. Νέος γὰρ εἰμὶ καὶ φυλάττομαι σφόδρα. ¶ Item actiuè, idem quod φυλάσσω, custodio. Il. κ. Interdum &, obseruo: vnde apud Hesiod. in Dieb. Ἤματα δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένος, dies obseruans. Item pro φυλάσσω: caueo, vito, fugio, auersor. Xen. φυλάττου ὅπως μὴ ἐλάττους τὰς βοῦς ποιήσῃς. Cum accusat. pers. apud eundem Pæd. 4. & Thuc. lib. 6. Cum accusat. rei apud Hesiod. in Erg. Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλῆες. Sic & apud Plut. de deo Socr. Cum præpos. sequente genit. apud Xenoph. & Reg. lib. 1. cap. 11. Hinc & particip. πεφυλαγμένος expon. cautus. Iliad. ψ. & apud Plutarch.

Πεφυλαγμένως, cautè, prouidè, circumspectè. Isocr. Item vigiliis & excubiis positis. Xen. (ad custodiendum.

Φύλαγμα, τὸ, quod custoditur seu seruatur, vel quod datū est

Φυλάξιμος, ὁ καὶ ἡ, qui custodiri potest.

Φυλακτὴρ, ῆρος, ὁ, custos, vigil. Iliad. ι.

Φυλακτηρία, ἡ, custodia, excubiæ.

Φυλακτήριον, τὸ, statio excubitorum seu vigilium. Aristotel. polit. 7. Item præsidium, munimentum, arx: aut quicquid nos custodit & tuetur. Xen. Pæd. 7. Chrysost. in lib. de prec. Item antidotum contra venena, amuletum. Diosc. l. 5.

Φυλακτήριος, ὁ, custodiendi vim habens, aptus ad custodiendum, vel simpl. custodiens: apud eundem ibidem.

Φυλακτικὸς, custodiendi seu seruandi peritus. At φυλακτικὸς ἐγκλημάτων ab Aristot. rhet. 3. dicitur qui eorum memoriam seruat, qui ea mente condita tenet. Item φυλακτικὸς, q. d. cauēdi peritus, qui sibi cauere nouit, cautus: vt φυλακτικὰ ζῷα apud Aristot. Sic σοφία ἡ περὶ τοὺς πατρικοὺς καὶ ἀδίκους φυλακτική, apud Plat. in epist.

Φύλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, custos. Item excubitor, vigil. Iliad. ι. & κ. Xenoph.

noph. Pæd.8. Plut. &c. Et cum genit. vt φύλαξ τῆς Σωσίας γυναικὸς, apud Xenoph. ibidem, & φύλαξ τῆς δημοκρατίας. Interdum φύλακες, exp. præsidiarij milites: aut præsidium, apud Thuc. l.2. Sic apud eundem φυλακίς νῆες dicuntur naues præsidiariæ.

φυλακίς, ίδος, ἡ. quæ est custos. Plat. in qua signif. dicitur & φυλάκισσα, apud Græc. bibl. interpr. in Cantico canticorum. At φυλακὶς ναῦς, nauis ad præsidia locorúmve custodiam missa. Xenoph. (φύλαξ. Il. ω.

Φύλακος, seu φυλακὸς (vt scribit Aristarchus) idem quod

Φυλακή, ἡ. custodia, ipsa custodiendi actio, conseruatio, tutatio. Item excubatio seu excubiæ. vt φυλακὴν ἔχειν τῆς πόλεως, apud Thuc. vrbem tueri. Et νυκτερινὴ φυλακὴ, excubiæ nocturnæ seu vigiliæ, apud Arrian. Sic φυλακαὶ κρύπτ̃ ϰ φανεραί, apud Xenophon. in Hipparch. Exponitur φυλακὴ etiam præsidium. vnde φυλακὴν seu φυλακὰς καθίστημι. præsidium vel præsidia impono, apud Thucyd. Item quarta pars noctis. Suid. quoniam in quatuor partes diuisa erat, in quibus vigiliarum munus permutatis vicibus ad alios perueniebat. in hac signific. frequens est apud Euangelistas. ¶ Item φυλακὴ custodia, i. custodes qui cingunt latus principum, satellites, stipatores. Aristot. Item custodia, i. carcer. Lucil. epigr. lib.3. Aristot. œcon.2. ¶ Item cautio. vnde apud Thuc. l.4. ἐν φυλακῇ πολλῇ ἦσαν, cautionem magnam adhibebant.

Φυλακίζω, in carcerem conijcio. Act. Ap. c.12.

Φυλακικὸς, custodiendi seu seruandi peritus: aptus ad custodiam. Plat.

Φυλακεῖον, τὸ locus in castris vbi sunt excubiæ, statio, præsidium, arx. Polyb. l.5.

Composita; ac primùm ex φυλάσσω cum præpositione.

Ἀντιφυλάσσω, seu ἀντιφυλάττω, vicissim custodio, vel obseruo.

Ἀντιφυλάττομαι, vicissim caueo. Xenoph. anab. lib.2. ἡμεῖς ὁρῶντες ταῦτα ἀντιφυλαττόμεθα.

Διαφυλάσσω, seu διαφυλάττω asseruo, vel conseruo. Idem Pæd.5. διαφυλάξαι αὐτῷ τὴν τὸ γυναῖκα ϰ τὴν σκηνήν.

Διαφυλάττομαι, aptus ad cōseruandū, vel cōseruandi peritus.

Διαφυλάττομαι, conseruor. Item incolumis euado.

Δυσδιαφύλακτος, (dec.) qui difficulter custodiri potest, vel qui difficulter caueri potest. Hesych.

Ἐπιφυλάττω, obseruo. Plat. de leg.

Καταφυλάττω, idem. Aristoph.

Παραφυλάσσω seu παραφυλάττω. pro iisdem Herodian. lib.4. ὅτι Μαρτιάλιος τοὺς καιροὺς πάντας παραφυλάττων, omnes temporum articulos captans. Exponitur &, occasionem seu opportunitatem obseruo: vt apud Plut. in amat. narr. παραφυλάσσετε τὴν πανήγυριν τῶν ἰσθμίων i occasionem, τῆς πανηγύρεως. ¶ Item caueo: vnde παραφυλάττειν αὐτ̃, cauere sibi, apud eundem in lib. de def. orac. ¶ Item, excubo: vt ἄπειρα παραφυλάττειν, apud eundem

Παραφυλακὴ, obseruatio. item cautio.

Ἀπαραφύλακτος, [dec.] incautus: vnde Ἀπαραφυλάκτως, incautè. in Fab. Æsop.

Προφυλάσσω, aut προφυλάττω, q.d. antè excubo. Thuc. l.2. οὔτε γὰρ ναυτικὴν ἦν προφυλάσσον ἐν αὐτῷ οὐδέν. Apud Herodot. προφυλάττω σε, exp. à te caueo.

Προφυλάττομαι, præcaueo: item prouideo.

Προφυλακτικὸς, ad præcautionem aptus, seu qui adhibetur ad præcauendum: vt προφυλακτικὰ βοηθήματα: apud Diosc. Fœm. προφυλακτικὴ, seu προφυλακτικὴ ἀγωγὴ, pars medicinę quæ causas morborum arcet præcauendo.

Πρόφυλαξ, ὁ. qui ante excubat: vel simpliciter, excubitor, speculator præsidiarius. Plut. de fort. Rom.

Προφυλακὴ, excubiæ, vigiliæ. Xenoph. Item præcautio, cautio. Paul. Ægin. Item pro amuleto ad canis rabidi morsum: apud Dioscorid.

Προφυλακὶς ναῦς, nauis quæ ante exercitum excubat, aut antè alias: nauis præsidiaria. Thuc. (uisus.

Ἀπροφύλακτος, (dec.) incustoditus: vel nulla cautione præ-

Συμφυλάττω, vnà custodio: vnà conseruo. Xen.

Composita sine præpos. ac primùm formata ex secunda & tertia pers. sing. præs. pass.

Ἀφυλαξία, ἡ. q. d. incustodia, i. custodiæ seu excubiarum defectus. Xenoph.

Ἀφύλακτος, ὁ ϰ ἡ, incustoditus. Thuc. l.2. ¶ Item non obseruatus seu qui non obseruatur. Item ineuitabilis, qui caueri non potest. Plut. in Cæs. ¶ Item actiuè, qui sibi non cauet, incautus, improuidus. Greg. ἀφύλακτον ἡ ἁπλότης. Item non obseruans. Nonn. μῦθος ἐὼν ἀφύλακτος.

Ἀφυλάκτως, incustoditè. Item incautè, improuidè. Xenoph. Hell. Herodian. lib.6.

Ἀφυλακτέω, mihi non caueo, incautè me gero. Aristot. hist. an. l.7. Item vigilias non dispono in castris. Xen.

Ἀφυλακτεῖσθαι, dicitur quod fit incautè. Item quod non obseruatur & custoditur: vt ἀφυλακτούμενοι λέγει, apud Luc. & ἀφυλακτούμενος τόπος. Polyb.

Δυσφύλακτος, custoditu difficilis, qui non facilè seruari potest seu custodiri. Alexis. Οὐκ ἔστιν οὔτε τεῖχος οὔτε χρήματα, Οὔτ' ἄλλο δυσφύλακτον οὐδὲν, ὡς γυνή.

Εὐφύλακτος, custoditu seu seruatu facilis. Thuc. item bene obseruatus, captatus. Idem. Item à quo facilè caueri potest.

Composita ex nomine φύλαξ, eadem sine præpositione.

Ἀγροφύλαξ, ὁ, agri custos.

Ἀρκτοφύλαξ, vrsæ custos: arctophylax, vulgò qui dicitur esse bootes, vt Cic. vertit apud Arat.

Γαζοφύλαξ gazæ custos, seu thesauri. Nonn.

Γαζοφυλάκιον, locus in quo gazæ seu thesauri custodiuntur. In templo Hierosolymitano sic dictus fuit locus, in quem conferebantur pecuniæ: templi veluti thesaurus & ærarium, vt Lucæ 21.

Γραμματοφυλάκιον, τὸ, vbi tabulæ & instrumenta publica monumentáque rerum gestarum asseruantur: tablinum. in Pandect.

Δεσμοφύλαξ, (dictum quasi δεσμιοφύλαξ, vinctorum custos:) custos carceris, vel qui custodias asseruat. Luc. de Peregr.

Ἀρχιδεσμοφύλαξ, (decomp.) præfectus custodum carceris.

Εἰρηνοφύλαξ pacis custos. Æschin.

Εἱργμοφύλαξ, carceris custos. Xen. Hell.5.

Θεσμοφύλαξ, legum & institutorū custos, apud Thuc. & in Pand.

Θησαυροφύλαξ, qui thesauri custodiæ præest.

Θησαυροφυλάκιον, locus in quo repositi thesauri custodiuntur. Suid.

Ἱεροφύλαξ, sacrorum custos. Ἱεροφυλάκιον, locus vbi sacra custodiuntur, sacrarium. (stiarium.

Ἱματιοφύλαξ, vestium custos. Ἱματιοφυλάκιον, arca vestiaria, ve-

Καιροφυλακέω, occasionem obseruo, occasioni immineo ad nocendum alicui. Dem. in Aristocr.

Καιροφυλακτέω, idem. Luc.

Καρδιοφύλαξ, q.d. corditutus: cordis tutamen. Erat æramentum quoddam pectori à Romanis militibus opponi solitum, apud Polyb.

Καρποφύλαξ, fructuum custos Epigr.

Κρηνοφύλαξ, fontis custos. Hes.

Κρηνοφυλάκιον, fontis custodia: seu munus custodiendi & curandi fontis. Poll. l.8.

Λιμενοφύλαξ, portus seu portuum custos.

Λιμενοφυλακία, ἡ, munus custodiendi portus. Aristot.

Μηλοφύλαξ, ouium custos: in anthol. Epigr.

Ναοφύλαξ, cui templi & rerum sacrarum custodia tradita est, æditus. Eur. in Iphig. Taur. Aristot. polit.6. Pro eodem Atticè dicitur νεωφύλαξ.

Νομοφύλαξ, legis vel legum custos: vnde νομοφύλακες, legum custodes vel præsides. de quib. vide Aristot. polit.4. Cic. de leg. lib.3. & Colum. lib.12. cap.3.

Νομοφυλακία, ἡ, legum custodia: munus τῶν νομοφυλάκων. Aristotel. polit. lib 6.

Νομοφυλάκιον, seu νομοφυλακεῖον, locus vbi νομοφύλακες iudicabant. Poll. lib.8. c.5.

Νυκτοφυλακέω, noctu custodio, seu nocturnas agens excubias custodio. Xenoph. Pæd.4.

Νυκτοφυλάκησις, custoditio seu custodia nocturna.

Ὁδοφύλαξ, viæ custos: vel qui viatores in via obseruat. Eust.

Οἰκοφύλαξ, domus custos. Epigr. Οἰκοφυλάκιον, præmium custoditæ domus, apud Eust.

Οἰκοφυλακέω, domum custodio.

Ὀπισθοφύλαξ, qui à tergo agmen tutatur seu ductat. Phil. de vitâ Mos. l.1.

Ὀπισθοφυλακία, ἡ, custodia militū à tergo, seu post principia.

Ὀπισθοφυλακέω, à tergo agmen custodio & tueor. Herodia. l.8. Phil. de v. M. l.1.

Ὀπωροφύλαξ, autumnalium fructuum custos.

Ὀπωροφυλάκιον, gurgustium & casula τοῦ ὀπωροφύλακος: apud Isaiam, & Hesych. (in Tact.

Πλαγιοφύλακες, qui obliqua seu latera aciei custodiunt. Ælian.

Πολιτοφύλακες, ciuium custodes vel ciuitatis. Arist. in polit.

Ῥητροφύλακες, tabularum & instrumentorum publicorum custodes, qui & γραμματοφύλακες.

Σιτοφύλακες, erant Athenis qui frumento asseruando præerant: curabántque vt iusto pretio venderetur. Harpocr. & Suid.

Σιτοφυλακεῖον, locus seu vas in quo frumentum asseruatur.

Σκευοφύλαξ, vasorum seu vtensilium custos.

Σκευοφυλακέω, vasa & vtensilia custodio, seu sarcinas.

Σκευοφυλάκιον, locus custodiendis vasis & vtensibilibus destinatus. Suid. & Euagr. in hist. Eccles.

Στρατοφύλαξ, custos exercitus. (Alex.

Στρωματοφύλαξ, cui stratorum custodia demandata est, Plut. in

Συνθηκοφύλαξ, cui custodiendæ datæ sunt συνθῆκαι, i. tabulæ pactorum vel fœderis.

Σφραγιδοφυλάκιον, loculus in quo reponuntur σφραγῖδες, i. annuli signatorij, seu gemmis insignes. Item annuli pars in qua gemma sedet, funda seu pala annuli.

Σωματοφύλαξ, corporis custos, seu qui latus alicuius stipat, satelles. Herodian. l.4. Athen. l.1.

Ἀρχισωματοφύλαξ, [dec.] qui principem locum tenet inter custodes corporis, qui præest stipatoribus.

Τειχοφύλαξ, murorum custos. Τειχοφυλακέω, muros custodio, murorum custodiæ præsum.

Χαλαζοφύλαξ, speculator & obseruator grandinis futuræ. Plut. symp. 17. problem. 2.

Χαρτοφύλαξ, chartarum custos, i. principalium chartarum, præfectus scriniorum.

Χαρτοφυλάκιον, scriniū in quo reponūtur & asseruātur chartę.

Χρυσοφύλαξ, auri custos, qui aurum asseruat. Eurip. in Ione.

Χωροφύλαξ loci custos: vel potius, agri custos.

Ὠοφυλακέω, oua custodia. Aristot.

ΦΥΛΗ', ῆς, ἡ, tribus, Athenis decima vrbis pars. Æsch. in Ctesiph. ἔσθ' οἱ πρόεδροι. ἔσθ' ἡ προεδρεύουσα φυλὴ, τὸ δέκατον μέρος τῆς πόλεως. ¶ Metaphoricè exp. classis, apud Xenoph. ὅπλων ἄλλη φυλὴ, ἄλλη τῶν κατασκευαστικῶν ἐργαλείων Exponitur &, genus.

Φυλέτης, ου, ὁ, qui est ex eadem tribu, tribulis, contribulis. Aristot. polit. 2 c. 2. Luc. in Hermot. Fœm. φυλέτις, vt φυλέτις ἐκκλησία, curiata comitia. Arrian.

Φυλετικός, ad tribules pertinens, qui est τῶν φυλετῶν: vt φυλετικὴ φιλία, amicitia quæ est inter contribules. Aristot. in polit. Sic φυλετικαὶ δίκαι, iudicia quæ inter tribules exercentur. Plato de legibus.

Φυλετεύω, tribules facio, in tribus describo. Aristot. polit. 3.

Φῦλον, τὸ, idem quod φυλὴ Iliad. β. Exponitur &, gens, genus: vt φῦλα ἀνθρώπων, apud Homer. & Hesiod. Sic φῦλα γυναικῶν, apud eundem Hesiod. in Theog. ¶ Item sexus. Xenoph. in polit. Lacedæm.

Composita.

Ἀλλόφυλος, ὁ καὶ ἡ, qui est ex alia tribu. Poll. Item qui diuersæ est gentis seu nationis, externus, peregrinus. Thucyd. lib. 1. Sic πόλεμος ἀλλόφυλος apud Plut. in Cam. Item metaph. qui diuersi est generis, seu diuersæ naturæ, apud eundem sympos. lib. 4.

Ἀλλοφυλισμός dicitur esse ritus exoticus, seu ritus alienigenarum. Maccab. l. 2. c. 4. Exponitur &, in alienos mores degeneratio: eiusdem libri c. 6.

Ἀπόφυλος tribum non habens, peregrinus. Poll. & Hesych.

Δεκάφυλος decem tribus habens, in decem tribus diuisus. Herodot. & Plut. in Cam.

Ἔκφυλος, externus, peregrinus. Item à moribus gentis abhorrens, inusitatus: vt ἔκφυλον σῶμα, apud Plut. in Brut. & ἔκφυλος πόλεμος. Ælian.

Ἔμφυλος, qui est eiusdem tribus tribulis. Odyss. o. & Demosth.

Ἐμφύλιος, vt ἐμφύλιος πόλεμος bellum ciuile, intestinum, aut domesticum: vel bellum inter eiusdem gentis homines. Plut. in Cic.

Ἑτερόφυλος idem quod ἀλλόφυλος. Hesych.

Καταφυλαδὸν, per tribus: seu per gentes. Idem. Il. β.

Ὁμόφυλος, qui eiusdem est tribus, tribulis. Herodian. lib. 6. Item qui eiusdem est generis: vt ὁμόφυλοι ὄρνιθες, apud Xenoph. qui eiusdem est sexus. Aristot. de mun.

Πάμφυλος, omnis generis gentes habens. ex omni gentium genere mixtus. Metaphoricè apud Aristoph. παμφύλων θηρῶν, omnis generis ferarum.

Σύμφυλος, idem quod ὁμόφυλος: vt σύμφυλος αἰθὴρ, cognatus, eiusdem generis. in Axioch. Sic σύμφυλα σπέρματα, apud Dioscorid. in præfat. lib. 3.

Συμφυλέτης, idem quod φυλέτης. Suid.

Ἀσύμφυλος (dec.) nullam cognationem habens. Et general. alienus, abhorrens. Exponitur &, non quadrans. Luc. & Plut.

Τετράφυλος, quatuor habens tribus, in quatuor tribus distributus. Herodot.

ΦΥΛΛΟΝ, ου, τὸ, folium, frons frondis. Il. ζ. φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη τηλεθόωσα φύει. Athen. lib. 14. οὐ τὰ μὲν φύλλα τὰ πρόβατα ἐσθίει, τὰ δὲ βλαστὸν αἱ ὗες. ¶ Interdum κατ' ἐξοχὴν sic dicitur malobathri folium. ¶ Hippocrat. lib. 2. γυναικ. sic nominat silphij semen, ob latitudinem, teste Gal. ¶ Est & herbæ nomen, apud Theophrast. hist. plant. lib. 9. cap. 19. & Diosc. lib. 3. cap. 142. ¶ Item τὰ φύλλα Hippocr. appellasse dicitur herbas, quæ condimentis adhibentur, vt sunt ruta, mentha, apium, &c. quæ auctuarij loco è venditore adiici solebant. * Dictum volunt quidam φύλλον à φύω. Eustathius verò διὰ τὸ ἐν τῷ φυσᾶσθαι λαλαγεῖν.

Φυλλικός, ου, ὁ, q. d. foliaris: vt φυλλικὴ βλάστησις, foliorum germinatio.

Φύλλινος, ὁ καὶ ἡ, idem: vnde φύλλινοι ἀγῶνες. certamina quorum præmia sunt coronæ ex foliis: qui & φυλλιναι ἀγῶνες, apud Poll. & Hesych.

Φυλλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, foliosus, foliis abundans.

Φυλλιάω, folia emitto, frondesco. Arat. in Phæn.

Φυλλάς, άδος, ἡ, strues seu cumulus foliorum. Athen. l. 5. Eurip. in Androm. Hesych. φυλλάδες sunt οἱ ξηροὶ κλάδοι καὶ φύλλα (ἔχοντες.

Φυλλάριον, τὸ, foliolum. Dioscorid.

Φύλλιον, idem quod φύλλον. Φύλλια, dicuntur flores, quos terra producit, teste Hes. seu herbæ virides hortorum odoriferæ, vt sunt, coriandrum, mentha, ruta, &c. Legitur & φύλλια seu φυλλεῖα, apud Aristoph. in Acharn. quæ Hesychius esse dicit olera vilia & marcida quæ à venditoribus emptori adiici solebant. Schol. Aristoph. φυλλεῖα nominari scribit lactucæ folia, in qua signif. apud Suid. scribitur φυλλία.

Φυλλῖτις, ιδος, ἡ, herbæ nomen, de qua Diosc. l. 3. c. 121.

Composita.

Ἀγριόφυλλον, à quibusdam dicitur peucedanum: vt est apud Dioscorid.

Ἀείφυλλος, semper folia habens. Ἀειφυλλία foliorū perpetuitas.

Ἀκριτόφυλλος, plurima folia habens, ita vt præ multitudine discerni non possint. Il. β.

Ἀκρόφυλλος, in summitate seu in cacumine folia habens.

Ἀποφυλλίζω, folia amputo seu frondes. Theophr. hist. plant. lib. 7. c. 11.

Ἀποφύλλισις, foliorum amputatio, frondatio.

Ἀρνόφυλλον, τὸ, q. d. agni folium: herba qua agni delectantur. Hes.

Ἄφυλλος, foliis carens. Apud Eur. in Or. ἀφύλλου στέματος, exp. ἱκετηρίαν οὐκ ἔχοντος.

Ἀφύλλωτος, q. d. non foliatus.

Βαθύφυλλος, q. d. profunda folia habens: vt πλατάνῳ βαθυφύλλῳ apud Mosch. idyl. 4.

Βραχύφυλλος, breuis folia habens. in Epigr.

Δίφυλλος, bina folia habens, bifolius.

Δωδεκάφυλλος duodecim folia habens, vt δωδεκάφυλλα ῥόδα, apud Theophr. hist. pl. lib. 6. c. 6.

Ἑρπυστόφυλλος, humi habens serpentia folia: apud eundem ibid.

Εἰκοσάφυλλος, viginti folia habens. Idem ibidem.

Ἑκατοντάφυλλος, centum folia habens, ibidem.

Ἐμπεδόφυλλος, cui sua folia firmiter manent, folia non amittens. epitheton palmæ perpetuò virentis frondibus.

Ἐννοσίφυλλος, & εἰνοσίφυλλος, quatiens seu agitans frondes: videlicet vento flante. item in quo frondes agitantur: vt ὄρος εἰνοσίφυλλον. Il. β. ex quo intelligitur frondosas arbores habens, vel vento expositus, vtpote celsus.

Ἐπετειόφυλλος, singulis annis folia mutans. Theophr.

Ἐπιγειόφυλλος, humi sparsa folia habens: apud eundem hist. plan. lib. 8. c. 9.

Ἐπικαυλόφυλλος, à caule tantum foliatus, Ibidem.

Ἐπιφυλλὶς, ίδος, ἡ, racemulus qui magno racemo superiacet, vel racemus per se paruus: ita dictus quòd regatur foliis. Exponitur &, pampinus racemarius, qui exiles racemos profert, & in cacumine supra folia: vnde & nomen. Metaphoricè apud Aristophan. in Ran. ἐπιφυλλίδες, dicuntur mali poetæ. quoniam parui pretij sunt eiusmodi racemi, & à vindemiatoribus solent præteriri. Item ἐπιφυλλὶς, racematio: apud Abdiam proph. Item racemus post vindemiam relictus. Damasc.

Ἐπιφυλλίζω, racemationem facio, racemor. Et metaphoricè accuratè exquiro apud Græc. interpr. in Threnis Ierem. ca. 1. Eiusdem operis ca. 3 ὁ ὀφθαλμός μου ἐπιφυλλιεῖ ἐπὶ τὴν ψυχήν μου. expon. oculus meus solicitam & anxiam habebit animam meam.

Ἐρίφυλλος, valdè foliatus: multa aut magna folia habens. Hesyc. Item sic dicitur arbor, quæ & φελλὸς, suber.

Εὔφυλλος, pulchra folia habens. Eur. in Iph. Taur.

Καλαμόφυλλος, arundinacea folia habens.

Καλλίφυλλος, pulchris foliis præditus.

Καλλίφυλλον, q. d. pulchrifolium. Ita Hippocrates vocat herbam quā alij καλλίτριχον appellant & ἀδίαντον, teste Gal.

Καρυόφυλλον, q. d. nucis folium. Est arboris fructus (vt vult Aet.) vel flos (autore Paulo) arboris in India nascentis: cuius descriptionem vide apud eosdem. Quidam ipsi etiam frutici hoc nomen tribuunt.

Κοιλόφυλλος, concaua habens folia.

Λειόφυλλος, læuia habens folia.

Λεπτόφυλλος, tenuia folia habens. Arist. probl. sect. 1. c. 58.

Μακρόφυλλος, longa habens folia.

Μανόφυλλος, cui sunt rara folia.

Μελάμφυλλος, nigra folia habens, epitheton hederæ apud Dionys. τὴν περιηγητήν. Μελάμφυλλον, τὸ, acanthi species, quam & παιδέρωτα vocant. Gal. & Aet.

Μεγαλόφυλλος, magna habens folia.

Μελισσόφυλλον, melissophyllum, apiastrum: herba de qua Diosc. l. 3. c. 118 quę inde nomen inuenit, quòd apes ea delectentur, vel eius flore, vt tradit Plin. l. 21. c. 20. Eadem dicitur & μελίφυλλον, apud Nic. in Ther. v. 354.

Μικρόφυλλος, qui paruis seu minutis est foliis. Diosc.

Μονόφυλλος, vnicum folium habens.

Μυριόφυλλος, mille seu infinita folia habens. Μυριόφυλλον, τὸ, herba quę millefolium Plinio.

Ὀλιγόφυλλος, pauca folia habens. Theophr.

Ὀξύφυλλος, qui acutis est foliis.

Οὐλόφυλλος, crispa folia habens.

Πεντάφυλλος, quinque folia habens. Theophr. Πεντάφυλλον, τὸ, quinque-

quinquefolium herba. Sic etiam à quibusdam dicitur eupatorium, teste Archigene, apud Gal. τῶν κτ. τόπ. l.5.c.9.

Πλατύφυλλος, lata folia habens: vt πλατύφυλλος τιθύμαλλος, apud Diosc. Item latifolia; species quercus, apud Theophrast. hist. plant. lib.3.c.9. Πλατύφυλλον, τό, latifolium: apud eundem hist. lib.6.c.6.

Πολύφυλλος, multa folia habens, foliis abundans. Theophr.

Πυκνόφυλλος, densa habens folia, seu densus foliis.

Ῥιζόφυλλος, à radice spoliatus. Προσριζόφυλλος, (decomp.) iuxta radices folia habens.

Σαρκόφυλλος, carnosa folia habens. Theophr.

Σπαθόφυλλος, cuius folia spathæ similia sunt. Idem hist. plant. lib.1.cap.16.

Στατόφυλλος, idem quod μακρόφυλλος suprà.

Στενόφυλλος, angusta folia habens.

Στενοφυλλία, angustia foliorum.

Στρεψίφυλλον, telephium, herba. Hesych.

Τανύφυλλος, habens folia in latitudinem extensa, aut in longitudinem Hom. & Theocr. idyll.16.

Τρίφυλλος, terna folia habens, trifolius. Τρίφυλλον, trifolium: herbæ nomen apud Diosc. lib.3.cap.123.

Τριχόφυλλος, folia habens capillata, seu capillamentis similia. Theophr.

Ὑδνόφυλλον, folium tuberis, i. herba quæ tuberi superinnascitur: ab ὕδνον quod scribitur pro οἴδνον. Athen. lib.2. ex Pamphyli glossis.

Χαιρέφυλλον, oleris genus, de quo Plin. lib.19. cap 8. Colum. lib.11. cap.3. Pallad. lib.3. cap.24. Sic dictum putatur quod foliis gaudeat. Sunt & qui eam herbam esse suspicentur quæ apud Gal. & Diosc. γιγγίδιον dicitur.

Φυλάσσω vide in Φυλή. Φῦμα, &c. in Φύω.

Φυξις, &c. in Φεύγω.

ΦΥΡΩ. F. φύρσω. Æolicè φυρσω. Φύρκα, misceo, commisceo. Hesiod. in Erg. Γαῖαν ὕδει φύρειν, terram aquæ miscere. Plut. in lib. de defect. orac. πάντα φύρειν ἅμα καὶ τὸ τέλειον ἀναγκάζουσι μάχ. Item inquino, fœdo: aut perfundo, rigo. Odyss. σ. ἡ δ᾽ ἔπειτα φύρσω αἵματος. Iliad. ω. Δάκρυσιν εἵματ᾽ ἔφυρον, perfundebant, aut rigabant. Interdum significat, macero, subigo. Item pinso: vt apud Xenoph. in qua tamen signif. frequentius est φυράω. * Scribit Eust. forsan hoc φύρω ortum esse ex φορέω, facta syncope & transpositione literarum: quum idem significet confundo, inquino, &c.

Φύρομαι, commisceor, perfundor, inquinor. Plut. in Rom. πεφυρμένην σώματι ψυχήν. Odyss. ι. πεφυρμένον αἵματι πολλῷ, sanguine inquinatum. Item maceror, subigor: vnde apud Thucyd. πεφυρμένα ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ, farina macerata vino & oleo.

Πεφυρμένως, mixtim, permixtim.

Φύρμα, τό, inquinamentum, sordes, strigmentum, recrementum. Nicand.

Φυρμός, ὁ, inquinatio, inquinamentum. Hesych.

Φύρδην, idem quod πεφυρμένως. Item confusè, inordinatè. Plutarch. in Oth.

Φυράω, idem quod φύρω, misceo, item macero, subigo: vt ἄλφιτα φυράσας, apud Plut. & φυράσαι οἴνῳ, apud Diosc.

Φυράομαι, idem quod φύρομαι: vnde apud eundem Dioscor. φυραθεὶς ἐλαίῳ, maceratus & subactus oleo. Idem, πεφυραμένος σὺν ἀλφίτῳ, cum polenta subactus. Item actiuè, idem quod φυράω: vnde metaph. apud Aristoph. in Nub. μαλάττων καὶ φυρασάμενος τὴν φωνὴν πρὸς τὸν ἐραστήν, molliens & frangens vocem erga amatorem.

Φύραμα, τό, massa farinæ subactæ & humore maceratæ ad panificium, in ep. ad Cor. 1. c.5. Item pro massa figuli, Rom. c.9. ¶ Dicitur & de aliis rebus quæ subigendo miscentur: vt apud Constant. Geop. l.15.

Φύρασις, εως, ἡ, maceratio, subactio ad conficiendas massas.

Composita.

Αἱματόφυρτος, ὁ, καὶ ἡ, sanguine permixtus, sanguinolentus: vt αἱματόφυρτα βέλη, in anthol. Epigram. Pro eodem dicitur αἱμόφυρτος, apud Lycophr.

Ἀναφύρω, commisceo, permisceo, confundo. Item inquino, fœdo, vnde particip. pass. ἀναπεφυρμένος, apud Eurip. in Bacch. ἀναπεφυρμένοι αἵματι.

Ἀναφυράω, idem quod φυράω. Diosc. l.2. cap.131.

Συναναφύρω, (decomp.) vnde συναναφύρεσθαι aliquis cum scortis dicitur, i. cum iis volutari. Luc. φασὶν ἢ γυναιξὶ συναναφυρέντες. Sic & apud Athen. συναναφυρόμενος μετ᾽ ἑταίρων, ἄλλα μετ᾽ ἑταιρῶν.

Ἀκριτόφυρτος, confusus, miscellaneus. Æschyl.

Διαφυράω, subigo, pinso.

Εὐφυρατος, apud Alex. Aphr. exp. penitus inutilis.

Μελίφυρτος, melle mixtus. Epigr.

Πάμφυρτος, ex omnibus mixtus.

Συμφύρω, commisceo, confundo: vnde in pass. apud Plut. in Cam. συμπεφυρμένην ταῖς οἰκήσεσι πόλιν.

Σύμφυρτος, commixtus, confusus. Συμφύρδην, commixtim,

confusè, promiscuè, Nic. in Ther.

Ἀσύμφυρτος, (dec.) non commixtus, nō cōfusus. Dion. Areop.

Χειρόφυρτος, manu subactus. Epigr.

Γέφυρα, Ὀλοφύρομαι, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΦΥΣΑ'Ω, (vel φυσιάω) insufflo, inflo, flatu distendo. Lucil. Epig. li.2. Τὸν λύχνον φυσῶντα τὸ πῦρ Πρόκλον ἔρη ὁ καπνός. Aristophan. in Nub. ὥσπερ κύστιν φυσᾶ, tanquam vesicam inflat. Et φυσᾶν αὐλόν, inflare tibiam, apud Plut. in Alcib. Sic φυσᾶν κόχλους, conchas inflare, apud Eurip. in Iphig. Taur. Interdum φυσᾶν est efflo: vt apud Soph. φυσῶν δ᾽ ἄνω πρὸς ῥῖνας αἷμα, efflantem cruorem per nares. Sic & apud Plut. de primo frig. ὅταν δὲ συστρέψαντες τὰ χείλη φυσῶμεν, quum labiis contractis efflamus. Interdum φυσᾶν dicitur de superbiente & insolescente: vt apud Phil. de vita M. l.1. φυσῶσι καὶ πνέουσι μεγάλα. Sic apud Plut. in polit. præc. μικρὸν ἰσχύει καὶ μέγα φυσᾶν, magnum spirare. Apud eundem de educ. lib. οἱ δὲ αὐτοὺς μηδὲ τοῖς ἐγκωμίοις ἐπαίρειν καὶ φυσᾶν, laudibus efferre & inflare, i. insolentes & inflatos reddere.

Φυσάομαι (seu φυσιάομαι) sufflor, inflor, tumeo. Aristoph. in Nub. (de ventre) ἡ δ᾽ ἄρ᾽ ἐφυσᾶτο. Item metaph. inflor, efferor. Plu. ὑπὸ τῆς τύχης φυσωμένους καὶ ἐλαυνομένους. Et Xen. apomn. li.1. πεφυσημένος δυνάμει.

Φύσημα, τό, inflatio, inflatus, flatus: vt φυσήματα χρυσταλλώδεα, apud Eur. in Rheso. In bullante humore sic dicitur bulla. & apud eundem in Phœn. sanguinis ebullientis eruptio appellatur φύσημα. ¶ Peculiariter pineam resinam φύσημα nominari testatur Galen. de compos. medic. κατὰ γένη libr.7. & Aet. libro 1. ¶ Item metaph. spiritus, flatus: de insolescentibus dictum & superbientibus, vt apud Platon. in Alcibiad. post & Athen.

Φύσησις, εως, ἡ, q.d. flatio: ipsa flandi actio, vel sufflatio. Theophr. hist. pl. l.5. c.10.

Φυσητήρ, ῆρος, ὁ, flabellum, schol. Aristoph. item follis: Diosc. ¶ Dicitur & esse piscis quidam cetaceus, apud Ælian. & Strab. lib.3. qui dum inspirat, apparet procul inspectantibus columnæ in modum nebulosa quædam facies. Sed apud Hesych. legitur φυσητήρ dicentem esse fistulam piscium cetaceorum. ¶ Dicitur φυσητήρ etiam de meatu polypodis quo oua sua parit, apud Athen. l.7.

Φυσητήριον, τό, instrumentum aptum ad inflandum, aut instrumentum quod inflatur.

Φυσητικός, ad inflandum aptus, inflandi vim habens. Aristot.

Φῦσα, vel φύσσα, follis. Il. σ. Exponitur & vesica, apud Diosc. l.2. cap.26. & schol. Aristoph. qui etiam addit φῦσαν appellari ἀφ᾽ οὗ πάσχειν πέφυκε, i. ab eo quod illi solet accidere. ¶ Item flatus: apud Xen. pæd.1. Aristot. & Alex. Aphr. ¶ Metaphoricè de insolentia dicitur, sicut & φύσημα, teste Eust. ¶ Numeratur & inter pisces Niliacos, & apud Hesych. & Athen. l.7.

Φυσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, flatuosus, flatu abundans. Item flatus seu inflationes mouens: vt πτισάνη ἄπιστον καὶ φυσῶδες, apud Galen. ad Glauc. lib.2.

Φυσαλλίς, ίδος, ἡ, bulla in aqua nascens. Luc. in Char. Item tibia, seu fistula. Hesy. & Suid. ¶ Sic etiam dicitur vesicaria: nomē fruticis apud Diosc. vel quòd vesicæ prosit (quæ φῦσα dicitur) vt vult Plin. vel à vesicis & folliculis quos habet orbiculatos, vesicis non dissimiles, vt putant alij.

Φύσαλος, ου, ὁ, bufo: venenatum id ranarum genus quod se mirum in modum inflat, turgescitque ita, vt sæpe crepet: apud Luc. in Philopseud.

Φύσιγξ, ιγγος, ἡ, vesicula seu pustula, in manibus aut pedibus. Poll. In aliis sic dicitur velut vesicula turgida: vel genus quoddam alliorum, teste Hesy. & Gal. in lex. Hippoc.

Φυσιγγόομαι, οῦμαι, inturgesco in vesicæ modum. Et generaliter, inturgesco, intumesco: vnde apud Aristoph. in Acharn. ὁ λιμὸς πεφυσιγγωμένος.

Φύσκη, ἡ, crassum intestinum, ex quo farina & carnibus iniectis lucanicæ fiunt. schol. Aristop. in Equit. Athen. l.14. Etym. & Suid. Item vesicula manibus oborta: vt inter remigandum, remorum attritu. schol. Aristop. in Vesp.

Φυσκίον, τό, vesicula, folliculus, vtriculus. Diosc. φύσκων, ωνος, ὁ, ventricosus: apud Ioseph.

Φύσα (vel φυστή) maza ex farina & vino, teste schol. Aristop. apud eum in Vesp. Athen. l.3. est maza μὴ ἄγαν τετριμμένη.

Φυσιόω, idem quod φυσάω, inflo, i. superbum reddo.

Φυσιοῦμαι, inflor, intumesco, efferor.

Φυσιάω, anhelo: vt ἵπποι φυσιόωντες. Il. π. Item tumeo, turgeo, superbia. Gregor. Οἱ θανάτῳ ζῶντες ἴσοισι φυσιώμενοι. ¶ Item actiuè, inflo, idem cum φυσιόω in ep. ad Cor. 1. c.8.

Φυσιοῦμαι, inflor, superbio, eiusdem ep. c.4.

Φυσίωσις, εως, ἡ, inflatio, tumor animi, superbia, arrogantia, in ep. 2. ad Cor. c.12. & apud Greg.

Φυσιασμός, (tanquam à φυσιάω) ipsa flandi seu efflandi actio. Exponitur & flatus: apud Aristot. in probl. sect. 11. q.41.

Πεφύσαται, f. ξω, spiro, flatū emitto. Nic. in Ther. (de aspide) ψαφαρὸς δ᾽ ἀναπίμπλαται αὐχὴν Ἀκρεῖα πεφύσαται. Exponitur

& ἄφρασον ὄλεθρον, Apoll.Arg.2. Apud Nicand.ἀφράστι γελῶσι exp.ἀλογίςως,dementer.

Α'φράςως,ex improuiso,præter expectationem: item inconsideratè,apud Soph.

Α'φραςύς,ῦ,ἡ,idem quod ἀφραδία: Suid.

Α'φράζω,desipio,Hippoc.

Δολοφραδής,doli cogitator: dolos animo versans. Hom.hymn.1. Merc.ἐς' πίπτει ἠπεροπευτὰ δολοφραδές.

Δύσφραςος,ὁ,ἡ,qui vix explicari potest.

Εὔφραςος explicatu facilis,pronuntiatu facilis.Aristot.rhet.3. Item pro εὔγνως,& certus:Dionys.de sit.orbis.

Εὐφραδής,clarus,manifestus. Hesych. Item bene differens. disertus. (item clarè.

Εὐφραδέως,eleganter,prudenter,item decenter, ornatè. Od.

Εὐφραδία,venustas sermonis,vis dicendi.

Θεοφραδμων,qui ex Deo loquitur.Phil.de vita Mos.l.3.

Θεοφραδής,à Deo pronuntiatus:vt θεοφραδὴς μῦθος,apud Nō.

Θεοφραδία consilium diuinum,oraculum Hesych.

Κακοφραδής,mala cogitans & machinans. Il.χ.

Κακοφραδία,malum consilium.Nicand.

Ο'μοφράδμων,qui vnà cum alio consultat,consilij particeps.Item vnanimis,consors.Plat.in ep.

Ο'μοφραδής,idem Nonn.

Πολυφράσμων seu πολυφράδμων,valde consultus,valde consideratus,valde prudens.Apoll.Rhod.

Πολυφραδής,idem.Simonid.in Iamb.de mul.

Σαυδαλαμοφράςης,ὁ,ὁ qui de assulis loquitur seu de rebus subtilibus,nugatorias subtilitates effutiens.

ΦΡΑ'ΣΣΩ,siue φράττω.F.ξω,P.χα,sepio,munio. Herod. ταχίςα ὦν φράξαντες τῷ τείχει τὴν πόλιν. Idem πανοπλίᾳ φράξαντες αὐτοὺς,armatura muniti.¶Item obstruo,obturo,vt Hebr. c.11.ἔφραξαν ςόματα λεόντων.¶Exponitur etiam,addenso,constipo apud Hom.Il. φράξαντες δόρυ δουρί.

Φράσσομαι seu φράττομαι,sepior,munior,obstruor,obturor. vnde particip. πεφραγμένος.(sine adiectione)munitus & instructus ad bellum.Et φραχθεὶς munitus. Il.ρ.φραχθέντες σάκεσι χαλκήρεσιν.

Φράγμα,τὸ,sepimentum,septum sepes.Expo.etiam,maceria, vallum item munimentum: vt in Epig.cornua cerui dicuntur. Φράγματα μετώπων.Apud Athen.l.4.λάθρα καὶ μηχανὰς σχαζόντων τῶν φραγμάτων, quidam exp. per clandestina machinamenta reductis velis, aut tabellatis.

Φραγμὸς,ῦ,ὁ,idem quod φράγμα,sepes,apud Plut.in Per.& sæpe in nouo Test. ¶Ab anatomicis sic appellatur tomis dentium ordo atque acies,vt scribit Paul.Ægin.

Φραγμίτης,ου,ὁ,ad sepes pertinens:vel sepimentis idoneus:vel qui circa sepes nascitur:apud Diosc.l.1.c.121.

Φρακτὸς,ῦ,ὁ,septus,munitus. Pro eodem per hyperthesin literarum dicitur φαρκτὸς,Etym.

Φρακτικὸς,idem quod καταφρακτὸς,de quo in καταφράσσω.

Φρακτὴρ,ῆρος,ὁ,sepes.

Φράγνυμι,idem quod φράσσω,vnde apud Suid. τῶν νέων τὰς ἀποφράξαντες τοῖς ὅπλοις φραγνυμένης.

Σφραγὶς,quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Α'ναφράσσω,aperio & explico quod septo clausum erat.Hesyc.

Α'ντιφράσσω,& ἀντιφράττω,q.d.contrà obstruo: oppono aliquid quod obstruat & obturet.Exponitur & simpliciter, obstruo: apud Alexand. Aphr. ἐκλείπει ἡ σελήνη διὰ τὸ ἀντιφράττειν τὴν γῆν αὐτῇ.

Α'ντίφραξις,q.d.obstructio quæ fit contra, oppositio alicuius quòd obstruat.Exponitur etiam, interpositus: vt ἡ ἔκλειψις τῆς σελήνης dicitur fieri δι' ἀντίφραξιν ὑπὸ γῆς,apud Aristo. post, an.l.2.c.7.

Α'ποφράσσω,seu ἀποφράττω,obstruo,obturo,intersepio: vt ἀποφράττειν τὸ ςόμα,apud Basil.

Α'ποφράγνυμι seu ἀποφραγνύω,idem. Item communio veluti septo: qua in signif. passiuum etiam legitur apud Soph.in Antig.κἀποφράγνυται Κύκλῳ τὸ φράγμα.

Διαφράσσω,siue διαφράττω,intersepio, septo interiecto separo & discludo.Herod.l.2.

Διάφραγμα,q.d.intersepimentum:quod intersepit,seu intersepiendo discludit.Thuc.l.1.Poll.l.2.

Διαφράγνυμι,& διαφράγνυμαι, sepio, munio, vel obstruo, Plut.in Cam.

Α'διάφρακτος.(dec.) non interseptus. Theoph.hist.pl.l.1.c.8.

Α'διαφράκτως, nullo interiecto sepimento, nullo discludente septo,apud eundem hist.pl.l.6.c.5.

Ε'κφράττω,idem quod ἀποφράττω, obstructione libero, obstructiones amoueo.Diosc.l.5.

Ε'κφρακτικὰ φάρμακα, medicamenta quibus vis inest expediendi meatus obstructos.apud Gal.

Ε'μφράσσω,vel ἐμφράττω,obstruo,obturo,Athen.l.5.Item intersepio,vt ἐμφράττει τὸν χυμόν.Gal. Item infercio. Æsch. ταῖς αἰτίαις ἐνέφραξας τὰς καὶ σὺ τιμωρίας.

Ε'μφραγμα,& ἐμφραγμὸς,obturamentum,septum,obex.

Ε'μφραξις, obturatio,obstructio:peculiariter obstructio aurium seu morbus aurium obstructarum.Hesyc.

Ε'μφρακτος,obstructus,obturatus,septus,munitus. Ε'μφρακτικὸς obstruendi facultate præditus.

Ε'πιφράσσω,vel ἐπιφράττω,obstruo,obturo.Basil.

Ε'πίφραγμα,obturamentum.Hesyc.

Καταφράσσω seu καταφράττω,munio.Et specialiter,armis munio

Καταφράττομαι,munior: vnde ἵπποι καταφραγμένοι,apud Plut.in Alex.

Κατάφραγμα,τὸ,munimentum.

Κατάφρακτος,circumquaq; armis munitus:cataphractus:vt καταφρακτοι ἱππεῖς,apud Herodian.lib.8.qui & absolutè κατάφρακτοι dicuntur apud eundem l.4.Liuio,equites loricati.

Κατάφρακτος ναῦς,nauis quæ tecta est & cõstrata,vt magis sit munita,Polyb. Sic κατάφρακτα πλοῖα,apud Thuc.l.1.

Α'κατάφρακτος.[Dec.] qui non est κατάφρακτος:vel ἀκατάφρακτος ἱππεὺς,in lib.de vocab.milit.

Παραφράσσω,seu παραφράττω obsepio,obstruo.Herodia.l.4.&6

Περίφραγμα,supplementum munimento alicui additum seu circundatum.Thuc.l.4.

Περιφράσσω.seu περιφράττω,circumsepio,circumuallo.

Περίφραγμα,septum quo aliquid circundatur. Poll.l.1.

Περιφραγμὸς,idem.

Περίφρακτος,circummunitus,circumseptus.

Συμπεριφράττω,(Dec.) vnà circumsepio,vnà circummunio.

Προφράσσω,seu προφράττω,ante sepio vel munio,i.ante aliquem locum.

Πρόφραγμα,septum alicui loco prætentum Aristo.œcon. 2.Item locus ante scenam.Hes.Et generaliter,propugnaculum, tutamen.Polyb.

Συμφράσσω,consepio,communio.

Composita ex φρακτὸς,sine præposit.

Α'φρακτος,ὁ,ἡ,non septus,non munitus:vt ἄφρακτοι οἰκίσεις,& ἄφρακτον ςρατόπεδον,apud Thuc.Et cum genit.ἄφρακτος φίλων,apud Soph.Eurip.in Hippol ἄφρακτος ὅρκοις,exp.non obstrictus iuramentis.Item ἄφρακτος,non obstructus.

Δρύφακτος,vel δρύφακτα,tabulatum sepes,cancelli. Peculiariter sic Athenis dicebantur cancelli eius loci in quo senatus iudicabat.Poll.& Hes.quasi δρυφάκτοι, seu δρύφρακτα,ἀπὸ τὸ ταῖς δρυσὶ φράσσεσθαι,τουτέςι ξύλοις.

Dec. Α'δρύφακτος,ἀδρυφάκτοις,& cancelli non muniitus. Item iudicio carens:quoniam iudicij locus Athenis δρυφάκτοις sepiebatur.Hes.

Καταδρυφάσσω (pro καταδρυφράσσω) δρυσὶν καταφράσσω. Et generaliter munio.

Ναύφρακτος,nauibus septus,nauibus armatus & munitus:vt ναύφρακτον ςράτευμα,apud Eur.in Iph.Aul.Accipitur & pro ναύφρακτος ςρατὸς,apud Aristoph.

Ξυλόφρακτος,lignis septus seu circumseptus.

Φραςὴρ,φραςικὸς,vide in Φράζω.

ΦΡΑΤΡΙ'Α,seu φατρία,ας,ἡ, curia Φρατρίαι, dicuntur conuentus quidam hominum aut conuenticula,quasi pagi,propria sibi sacra peculiariaque communiter habentium,teste Bud. apud Arist.in polit. Athenis sic dicta fuit tertiæ tribus pars, quũ populus in quatuor duntaxat tribus diuisus erat, vt tradit. Poll.l.8.Isocr.orat.de Pace,τὰς δὲ φρατρίας καὶ τὰ γραμματεῖα τὰ ληξιαρχικά.Sic & apud Æschin.in orat. de malè gesta leg. *Idem Bud.τὴν φρατρίαν dictam scribit ἀπὸ τῦ φρέατος,à puteo,quòd qui erant eiusdem φρατρίας, communi puteo vterentur. Orus verò φρατρίαν, apud Etym. hominari vult quasi πατρίαν,à πατὴρ,mutato π in φ.

Φράτριος,curialis,ad curiam pertinens:vt φράτριος αἲξ,capra quę immolabatur ab iis qui eiusdem curiæ erant.Pol.Φράτριον,τὸ, siue φρατρίζω,locus in quem conueniunt curiales.Eust.

Φρατριακὸς,curialis,ad curiam pertinens.

Φρατριάζω,siue φρατρίζω,sum vnus è curialibus, sum particeps curiæ, prius apud Demosthen. in Makart.posterius apud Æl. Dionys.

Φρατριαςὴς,ῦ,ὁ,curialis, qui est in eiusdem curiæ cõsortio.

Φράτηρ,pro eodem.Atticorum proprium,teste Eust.

Φράτωρ,idem.Exponitur etiam tribulis,contribulis.Aristot.pol.l. 2.& Demosth.

Φρατορία,idem quod φρατρία,apud Suid.

Φρήτρη,Ionicum pro iisdem.Il.β.

Α'φρήτωρ,(comp.) qui in nullius curiæ consortio est seu sodalitio, vel ab omni societate cum hominibus abhorret, ibidem.

ΦΡΕ'ΑΡ,& poeticè φρεῖαρ,ατος,τὸ,puteus. Luc.in Demon.ἀπὸ φρέαρ ἀγαγὼν ἐς δοίξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκιάν.Il.Φ.Καὶ φρείατα μακρὰ ναίουσιν.¶Impropriè apud Athen.lib.5.& 11 sic vocatur pergrande poculum.

Φρεατιαῖος,putealis,puteanus: vt φρεατιαῖον ὕδωρ, apud Plut.de primo frig.& Athen.

Φρεατώδης, ε͂ος, ὁ, ἡ, in putei modum profundus.
Φρεάτιον, τὸ, puteolus, paruus puteus. Item profunda fossa. Suid. in qua significat. legitur & φρεατία, apud Xen.
Φρατρία, ἡ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

-Φ ΡΕ'Ω, ῶ, & φρημι, f. ήσω, emitto. *factum ex πρὸ & ἵω, (mitto) syncopen passis, & π in φ mutato. Quidam tamen à φέρω transpositis literis deducunt.

Composita.

Εἰσφρέω, (itidem dictum pro εἰσφέρω, secundum quosdam) & εἴσφρημι, intus admitto, recipio intus. Aristoph. in Vesp. Ὡς ἐὰν λέγωσιν, οὐκ εἰσφρήσομεν, quum cœperint causas dicere, neminem admittemus. Demosth. in Leptin. εἰσέφρεου τὸ στράτευμα. Exponitur etiam, deuoro apud Aristot. in lib. de auditu mirab. quum inquit, τὰς πηλίκανας τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς γινομένας κόγχας ὀρύττοντας καταπίνειν ἔπειτα ὅταν πλῆθος εἰσφρήσωσιν αὐτῶν, πάλιν ἐξεμεῖν. (ἐν χερρονήσῳ, &c.
Εἰσφρέομαι, idē, apud Eurip. in Troad. & Dem. in orat. περὶ τῆς
Ἐπεισφρέω, (decomp.) insuper intrò fero: Eur. in El. Λέκτροις ἐπεισέφρηκε. Et neutr. super intro. Suid.
Ἐκφρέω, & ἔκφρημι, emitto foras. Aristoph. οὐκ ἐκφρήσετε; Item effero. Luc. Lexiph. ἐξέφρησα ἐμαυτόν.

Φ ΡΗ'Ν, ενὸς, ἡ, mens. idem quod νοῦς, & διάνοια. Il. κ. ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν. Sæpe vsurpatur plur. pro sing. vt passim apud Homer. σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν & ἀλλὰ σὺ σῇσιν ἔχε φρεσίν, quod à Virg. dicitur *tu condita mente teneto*. In soluta oratione φρένες sæpe significat prudentiam, vnde apud Herodian. φρένας ἔχειν, & apud Plut. in apopht. Lacon. ἔξω φρενῶν καθεστὼς vel γενόμενος, mente captus. Sæpe etiam coniungitur cum νοῦς: vt apud Aristoph. νοῦν ἔχειν καὶ φρένας sic & apud Dem. pro cor. ¶ Item φρένες, præcordia *tanquam mentis sedes*: apud Aristot. de part. an. l. 3. c. 10. Sic & Od. ι. Οὐ θάλπομαι φρὸς στῆθος, (ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσι.
Φρενόθεν, à mente. Soph. in Aiace.
Φρενόω, ad mentem reduco, prudentem reddo, facio vt quis sapiat: interdum & castigo. Aeschyl. in Prom. Πολλοὺς γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς Ἢ σαυτόν. Sic & apud Xen. apomn. l. 2.
Φρενόομαι, ad sanam mentem reducor, prudens reddor. ¶ Itē efferor, animor. Macc. l. 1. πεφρενωμένος ταῖς μυρίασι τῶν πεζῶν.
Φρένωσις, εως, ἡ, castigatio, admonitio. Hesych. Φρενωτήριον, idem: apud eundem. Item quod ad φρενοῦν aptum est & accommodatum.
Φρενικός, ad mentem pertinens. Item qui diaphragmatis est, ad diaphragma (quod etiam per φρένας intelligitur) spectans: vt φρενικαὶ φλέβες.
Φρενῖτις, ιδος, ἡ, mentis delirium: inflammatio membranarum cerebri, febrem acutam & mentis perturbationem inducens. Alex. Aphr. Greg. de hom.
Φρενιτικός, qui laborat phrenesi: phreneticus. Gal. Apud Hippocr. φρενιτικοὶ interdum omnes vocantur quibus mens oblæsa est, etiamsi perpetua cataphora teneantur.
Φρενιτιάω & φρενιτίζω, sum phreneticus, phrenetide laboro. illo vtitur. Alex. Aphr. in probl. hoc Gal. & Paul. Aegin.
Φρενιτίασις, idem quod φρενῖτις.
Φρονέω, ῶ, (dictum quasi φρενέω) mente & ratione præditus sum, mentis sum compos, sapio. Isocr. ad Phil. διὰ τὸ γῆρας ἐξέστηκα τοῦ φρονεῖν. Il. χ. Πρός δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε Δύσμορον, adhuc mentis compotem. Il. ψ. ἀλλὰ φίλος, φρονέων, πεφυλαγμένος εἶναι, si sapis. Itē delibero, in animo habeo. Od. ι. Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι. Il. ρ. φρονέον δὲ μάλιστα Ἄσυ ποτὶ σφέτερον ἐρύειν καὶ κῦδος ἀρέσθαι, in animo habebant: vel etiam: sperabant, vt scholiastes exponit. Item sentio. Soph. in Aiace, Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος. Alia sentiendi significatione apud Aristot. de mundo, οὕτω χρὴ περὶ τοῦ σύμπαντος φρονεῖν. ¶ Κακὰ φρονεῖν, malè animatum esse, malè velle. Il. χ. & Od. υ. pro quo dicitur & ὀλοὰ φρονεῖν. Il. π. & κακῶς φρονεῖν. Od. σ. ¶ Ἀγαθὰ & εὖ φρονεῖν, beneuolo animo esse, bene cupere: Eurip. & Soph. ¶ Φρονῶ τὰ σά, faueo tibi: vel sto à tuis partibus. Sic apud Dem. in orat. ὑπὲρ τῆς συμμορίας, Θηβαίους τὰ ἐκείνου φρονοῦντας, ἀνάγκη τοὺς τούτων ἐχθροὺς τὰ Ἑλλήνων φρονεῖν. ¶ Φρονῶ μέγα, sum animo elato. Isocr. in Euagor. μέγα φρονῶν ἐπὶ τοῖς διὰ τὴν τύχην γιγνομένοις ἀγαθοῖς. Sic & apud Dem. & Xen. Huic opponitur μικρὰ φρονεῖν, sum animo demisso, submisse me gero, apud Soph. ¶ Item φρονῶ, sapio, resipio, oleo: quæ significatio frequens est in sacr. lit. vt φρονεῖν τὰ τοῦ θεοῦ apud Matt. & Marc. & τὰ τῆς σαρκὸς φρονεῖν, in ep. ad Rom. cap. 8. ¶ Item animum adiungo, animum intendo: Od. φ. Νήπιοι ἀγροιῶται, ἐφημέρια φρονέοντες.
Φρόνημα, τὸ, cogitatio, cogitatum. Item sensus. vt φρόνημα τῆς σαρκὸς, in ep. ad Rom. 8. ¶ Item animus elatus, seu elatio animi & fiducia cui opponitur ταπεινότης. interdum &, cogitatio quæ ab elato animo proficiscitur. Thucyd. l. 2. Xen. Pæd. 5. & Plut. Interdum & in malam partem, insolentia, superbia, fastus: vt apud Greg. orat. in Basil.
Φρονηματίας, ου, ὁ, qui est elato animo, vir excelsi animi. Aristot. polit. 5. φρονηματώδης, pro eodem.

Φρονηματίζομαι, animos tollo, maiores spiritus dūco: vel magnifice de me sentio. Polyb. & Diodor.
Φρονηματισμός, ipsa actio efferendi se & animos tollendi animi elatio: apud Suid.
Φρόνησις, εως, ἡ, prudentia, sapientia. Item intelligentia. Aristot. rhet. 1. Isocr. ad Demon. &c. Accipitur & pro scientia, apud Plat.
Φρόνις, idem quod φρόνησις, ex quo & per syncopen factum quidam putarunt. Od. γ.
Φρόνιμος, ὁ, & ἡ, prudens: vel sapiens: qui quid differat κατὰ τὸ λεγόμενον σοφοῦ, docet Aristot. eth. 6. Pla. de leg. φρόνιμος περὶ συνουσίας. Item peritus: vt apud Xen. in apol. Socr. φρόνιμος περὶ τῶν πολεμικῶν, peritus rei bellicæ.
Φρονίμως, prudenter vel sapienter.
Φρόντις, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀγανόφρων, ονος, ὁ, & ἡ, animo leni præditus, cuius φρὴν est ἀγανή, i. mitis & mansueta: vel ἀγανὰ φρονῶν, lenia & mitia cogitans, Iliad. υ.
Ἀγανοφροσύνη, ἡ, lenitas, mansuetudo, comitas. Il. ω.
Ἀεσίφρων, q. d. ventosa mente præditus: leuis, inconstans: item temerarius, stultus. Il. υ. Hesiod. in Erg.
Ἀεσιφροσύνη, leuitas, stultitia. Od. ο.
Αἰδόφρων, verecundam mentem habēs: verecundus. Eur. in Alcest.
Ἀκασόφρων, prudens, συνετός. Hesych.
Ἀλλοφρονέω, aliud in animo habeo, mentem non attendo ad id quod cerno. Od. κ. Item mente sum alienata, insanio. Il. ψ.
Ἀναφρονέω, rursum sapio, resipisco. Basil.
Ἀντίφρων, contraria sentiens. Hesych.
Ἀείφρων, cui est mala mens, malè animatus. Hesyc.
Ἀρτίφρων, qui mente est integra, minimēque læsa, integer mentis Eurip. in Iphig. Aul. Plat. polit. 7.
Ἀταλόφρων, seu ἀταλάφρων, tenera sapiens seu cogitās: tener. Il. ζ.
Ἄφρων, amens, demens, insipiens. Theogn. Ἄφρονος ἀνδρὸς ὁμῶς καὶ σώφρονος οἶνος, ὅταν δὴ Πίνῃ ὑπὲρ τὸ μέτρον κοῦφον ἔθηκε νόον.
Ἀφρόνως, stultè, amenter, insipienter. Soph.
Ἀφροσύνη, amentia, dementia. Solon. Τῷ δὲ κακῶς ἔρδοντι θεὸς περὶ πάντα δίδωσι Συντυχίην ἀγαθὴν ἔκλυσιν ἀφροσύνης
Ἀφραίνω, amēter seu dementer me gero, amēs sum. Il. β. & ι.
Ἀφρονέω, idem. Phocyl.
Ὑπαφρονέστερος, (dec.) aliquantū imprudentior. Herod.
Βαθύφρων, q. d. cuius mens est profunda, i. cuius mens in profundis cogitationibus versatur: vel qui profundis cogitationes mēte agitat: valde prudens.
Βαρύφρων, q. d. cui mens est grauis, & curis onusta, qui mente grauiter est affectus.
Βαρυφροσύνη, ἡ, status mentis grauiter affectæ, & curis ac molestiis velut grauatæ.
Βαρυφρονέω, grauiter mente sum affectus.
Βλαψίφρων, cui mens læsa est, stolidus.
Βυσσόφρων, in profundo cogitans, pectore videlicet. Hesyc.
Δαΐφρων, bellicosus. Il. ρ. Od. γ. & ὁ δαΐα (i. πολέμια) φρονῶν, vel prudens, vt sit qui δήϊας φρεσί: vel ὁ δεδαημένος φρονεῖν, à δάω, disco. vel etiam à δαΐω, diuido, vt sit cui δαΐεται φρὴν, & ὁ πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων. (bris. Pind.
Δαμασίφρων χρυσός, aurum domans animum humanū suis illece-
Δηλίφρων, & Doricè δαλίφρων, cui mens oblæsa est, stolidus, vt δαλίφρονες ἀσπαλιῆες, apud Naumach.
Διχόφρων, qui mente est diffidente & discordi.
Διχοφροσύνη, discordia, Itē inimicitiæ, seditio. (in Iph. Aul.
Δολιόφρων, dolosa cogitās, fraudulētus, vt δολιόφρων Κύπρις. Eur.
Δολοφρονέω, dolū seu dolos cogito, fraudes meditor. Hō. Il. ξ.
Δολοφροσύνη, doli meditatio, vel dolus fraudes. Il. τ.
Δύσφρων, cui mens malè se habet, anxius, tristis. Item tristitiam efferens, vt δύσφρων ἐρις, apud Eur. in Androm.
Δυσφροσύνη, animi ægritudo, anxietas, mœror, solicitudo, Hesiod. in Theogn.
Ἔκφρων, qui est extra mentem, emens.
Ἐκφρόνως, amenter, vtrumque apud Suid. [est. Phal.
Ἐμπεδόφρων, qui mente firma præditus est, qui mente captus nō
Ἔμφρων, mentis compos. Soph. Plat. in Tim. Item prudens, sapiēs: apud eundem. Thuc. & Plut.
Ἐμφρόνως, vt decet eum qui mentis compos est, prudenter.
Ἐπίφρων, idem quod ἔμφρων. Hesiod. in Theog.
Ἐπιφροσύνη, prudentia. Theog.
Ἑτερόφρων, aliter sentiens.
Εὔφρων, & poet. ἐΰφρων, q. d. cui mens bene se habet: hilaris, lætus: vt θυμὸς ἐΰφρων, Odyss. ρ. Item lætitiam afferens, exhilarans: vt οἶνον ἐΰφρονα. Il. γ.
Εὐφροσύνη, lætitia, hilaritas, animi voluptas. Od. υ. Xē. pæ. 8.
Εὐφρόσυνος, lætitiam afferens. Diosc. l. 4. ca. 128.
Εὐφραίνω, seu ἐϋφραίνω, lætitia afficio, lætum reddo, exhilaro, oblecto. Il. η. Τρῶας ἐϋφρανέεις καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους. Xen. εὖ πράττοντας πλεῖστα εὐφραίνει.
Εὐφραίνομαι, lætitia afficior, gaudium percipio. Od. β. & apud

Εὐφρασία, ἡ, lætitia, gaudium, idem quod εὐφροσύνη.

Εὐφρονέων, poëticè dicitur pro εὐφρονῶν. Il. α. Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν, i. prudentia valens.

Εὐφρόνη dicta est nox, apud Hesiod. & Eurip. παρὰ τὸ εὖ φρονεῖν: quod putaretur multum conferre ad inuentionem & considerationem eorum quæ quæruntur, τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸ ἀπερίσπαστον, teste Plut. in l. 3. περὶ πολυπραγμ. Hesychio idem est quod εὐφροσύνη.

Decomp. Πανεύφρων, pernox: apud Cratin. teste Poll.

Συνευφραίνομαι, q. d. collætor, congaudeo. Poll.

Ἐχέφρων, q. d. habens mentem: mentis compos: cordatus, prudens. Odyss. δ. Hesiod. in Theog. Item qui mentem reprimit, apud Nonn.

Ἐχεφροσύνη, prudentia, mens cordata. Epig.

Ἐχεφρονέω, prudens & cordatus sum. in iisdem.

Ἐχυρόφρων, firma & stabili prudentia præditus: seria cogitans. Hesyc. & Etym.

Ζηνόφρων, Iouem sapiens: epitheton Apollinis, quòd sit fatidicus & oracula sint à Ioue.

Θελξίφρων mentem demulcens. Eurip. in Bacch.

Θεόφρων, qui diuina sapit. Θεοφροσύνη, religio, pietas qua diuina sapimus: ambo apud Hesyc.

Θηλύφρων, muliebri quædam mente præditus, mollis & effœminatus. Aristop.

Κακόφρων, cui mala est mens vel malitiosa. Item, cui maleuolus est animus: Item stulta mente præditus. Eurip. in Iph. Aul. κακόφρονες φιλόγαμοι μνηστῆρες.

Κακοφροσύνη, mens mala seu malitiosa. Item mens maleuola. Item stultitia.

Καλόφρων, beneuolus. Hesych.

Καρτερόφρων, seu κρατερόφρων, cui mens est rigida seu dura: durus, acer, præfractus, violentus: Item magnanimus. Hesiod. in Theogon.

Καταφρονέω, contemno, despicio: q. d. φρονῶ κατά τινος, sentio aduersus aliquem, i. malam de eo concepi opinionem. Thuc. lib. 8. τῆς τε παρὰ τὰς ... λεχθέντων καταφρονεῖν. Herodian. l. 5. καταφρονήσας τῶν ὑπὸ τῆς πρεσβύτιδος λεχθέντων. Exponitur etiam, affecto, meditor. Herodot.

Καταφρονοῦμαι, contemnor, despicior. Xen. Hell. 7. καταφρονούμενοι ὑπ᾽ Ἀρκάδων.

Καταφρόνημα, contemptus, contẽptio, despicientia. Thuc. l. 2.

Καταφρόνησις, Idem apud eundem ibidem.

Καταφρονητής, οῦ, ὁ, contemptor. Plut.

Καταφρονητικός, ad contemnendum propensus, qui facilè contemnit. Aristot. eth. 4. c. 3.

Καταφρονητικῶς, contemptim, per contẽptum. Xen. Hell. 4. & 5.

Decomp. Ἀκαταφρόνητος, non contemptibilis: vel non contemnendus. Plut.

Δυσκαταφρόνητος qui contemni despicique vix potest.

Εὐκαταφρόνητος, qui talis est vt facilè in contemptũ veniat seu venire possit, aspernabilis. Luc. in somn. & Herod.

Κενόφρων & κενεόφρων, vana cogitans. Theog. & Pind.

Κενοφροσύνη vana mens, inanis opinio mente concepta, apud Plut. in quæst. plat.

Κερδαλεόφρων, astuta seu versuta cogitans, versutus, callidus: veterator. Ponitur etiam dicitur pro φιλοχρήματος, qui non aliud nisi lucrum cogitat. Il. κ.

Κλεψίφρων idem quod κλεψίνοος, qui aliud loquitur, aliud in pectore clausum tenet, qui occulit animũ suum, impostor, epitheton Mercurij, apud Hom. hymno in eum.

Κοινόφρων, q. d. communem cum alio mentem habens, i. communem mentis voluntatem. Eurip. in Ione.

Λαθίφρων, cuius mens obliuiosa est: vel mentis suæ oblitus, i. stultus, demens. Hesyc.

Λαθιφροσύνη, obliuio, dementia. Apoll. Argon. l. 4.

Λυκόφρων lupina quædam cogitans & in animo versans: vel lupina quædam audacia præditus. Hesych.

Λυσίφρων, q. d. mentem soluens, mentem à curis & tristitia liberans: vel prudentiam à mente tollens. epitheton Lyæi. apud Anacreontem.

Ματαιόφρων, qui inepta & absurda sapit. Damasc.

Ματαιοφρονῶ, desipio. Soph.

Μεγαλόφρων, cui magnus est animus, magnanimus. Isoc. ad Nic. Plut. in Alex.

Μεγαλοφρόνως, cum quadam animi magnitudine, excelso animo Poll.

Μεγαλοφροσύνη, magnitudo animi, animus excelsus & erectus.

Μεγαλοφρονέω, q. d. magnum sapio: magnificè de me sentio. superbio. Xen. Hell. 6. Plat. de rep. l. 7.

Μεγάφρων, idem quod μεγαλόφρων. Dicitur etiam pro μέγ᾽ ἄφρων, teste Hes.

Μειόφρων, mente diminutus, leuis, stultus. Hes.

Μελεόφρων, infelix animi, cui misera est mens & infelix. Eurip. Iphig. Taur.

Μελίφρων, qui mellea dulcedine animum perfundit & oblectat. Il. ω. & Od. η.

Μετάφρενον, τό, dorsi pars quæ ad septum trãsuersum sita est, quasi τὸ μετὰ τὰς φρένας; Ruso pars inter dorsum & lumbos media, quæ renes adiacent. Exponitur etiam, interscapilium, i. interstitium quod est inter scapulas seu humeros. Il. β.

Μετριοφρονέω, moderatè seu modestè de me sentio, non nimium me effero. Appian.

Ὀλιγόφρων, pusillanimis. Hesyc.

Ὀλοόφρων, cui mens est perniciosa, qui mente agitat aliis perniciosa. Il. ο. ὀλοόφρων λέων simpliciter dicitur ὁ ὀλοός. ¶ At ὁ ὁλόφρων, qui vniuersa mente agitat, qui omnium curam gerit: vel ὁ συνετὸς καὶ ὁλοκλήρως φρονῶν, vt exp. Eust. Od. α. & κ.

Ὁμόφρων, qui eiusdem est animi, concors: vt ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες, apud Hom. hymn. 1. in Merc. & Theog.

Ὁμοφροσύνη, concordia. Od. ζ.

Ὁμοφρονέω, eadem sum mente seu voluntate, idem sentio, sum concors. Od. ι.

Ὀνειρόφρων, somniorum peritus interpres. Eur. in Hecub.

Ὀρθόφρων, qui erecto animo est. Hes.

Οὐρανόφρων, qui cœlestia sapit pius, religiosus. Cyrill.

Παράφρων, idem quod ἄφρων, amens delirans, Eur. in Hippo. cor. Τί τόδ᾽ αὖ παράφρον ἔρριψας ἔπος;

Παραφροσύνη, amentia, dementia, delirium, Plat. epist. 7. Plu. symp. 3.

Παραφρονέω & poet. παραφρονέω, demens sum, desipio, deliro. Aristop. in Plut. & Nub.

Παραφρόνησις idem quod παραφροσύνη.

Παραφρονιμος idem quod παράφρων, apud Suid.

Περίφρων, prudens, sapiens: vel valde prudens, valde sapiens: vt περίφρων Πηνελόπεια, sæpe apud Hom. in Od.

Περιφρονέω, contemno, despicio. Plut. in Per. περιφρονεῖται τῶν Λακεδαιμονίων. Greg. epit. in patr. τῶν κόσμων περιφρονεῖν τὸ ἀπατηλὸν καὶ ἄτακτον. Item circumquaque mentem verto, perpendo mentem circumquaque agitans, contemplor, inquiro, Aristop. de Socr. Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.

Περιφρόνησις, contemptus, despicientia. Greg. Item contemplatio, scrutatio.

Πινυτόφρων, cui est mens prudens. Hes.

Ποικιλόφρων, mentem versutam & callidam habens. Eur. in Hec.

Πολύφρων, cui multum est mentis, prudentiæ: vt πολύφρονος Ἡφαίστοιο. Od. θ.

Πολυφροσύνη, Prudentia. Theog.

Πρόφρων, qui est mente propensa erga aliquem: propensus beneuolus. Hom. Od. ξ. Theoc. Idyll. 26.

Προφρονέως, prompto seu propenso animo, lubenter.

Πρόφρασσα, propensa, beneuola, lubens. Od. κ.

Πυκινόφρων, qui prudenti consilio est. Homn. in Merc.

Ῥηξίφρων, qui animum alicuius fregit & contudit, qui ferociam alicuius repressit. Hes.

Σιδηρόφρων, ferreus animo, crudelis. Æschyl. in Prom. & Eurip. in Phœn.

Σκολιόφρων, qui praua cogitat, qui praua est mente, Hippocr. ep. ad Demag.

Στερεόφρων, qui est mente solida, i. rigida & dura: cuius mens moueri nequit. crudelis, immitis. Soph. in Aiace.

Σύμφρων, qui eadem mente est qua alius, concors, consentiens. Plat. ep. 7.

Συμφροσύνη, concordia consensus. Item conspiratio. Apian. bell. ciuil. l. 2.

Συμφρονέω, eadem sum mente, consentio, assentior. Gregor. συμφρονοῦντας δ᾽ ἡμᾶς ἅπας. Item conspiro. Polyb. l. 3. Expon. &, communi consilio delibero. Plutar. ¶ Item vna intelligentia concipio & comprehendo. Aristot. τὸ πλεῖστον ἀλλήλων ἀφεστῶτα τοῖς τόποις, τῇ διανοίᾳ συμφρονεῖ. Item intelligo, coniicio, percipio: propriè ita, vt cogitatio animum meum subiens vel recordatio alicuius rei faciat vt intelligam: vel re perpensa intelligo: vt συμφρονήσας τὴν αἰτίαν, apud Plut. in Ant. Sic & alibi apud eundem.

Συμφρόνησις consensio, consensus item conspiratio.

Σώφρων & σαόφρων, (apud Poetas) q. d. ὁ σῶς vel σῶος τὴν φρένα cui mens salua est & incolumis: mentis compos. Item prudens. Theog. Καὶ σώφρων ἥμαρτε, καὶ ἄφρονι πολλάκι δόξα Ἕσπετο. Exp. etiam moderatus, temperans, apud Dem. & Æsch. &c. Item honestus, bene moratus, probus: vt apud Soph. τοὺς δὲ σώφρονας Θεοὶ φιλοῦσι. Item castus, pudicus continens.

Σωφρόνως, sana mente, prudenter. Thuc. Plat. Item modestè, temperanter, castè, pudicè. Herodian. Aristot. & alij.

Σωφροσύνη καὶ σαοφροσύνη, (apud Hom. &c.) sanitas mentis, mens sana. Xenoph. Item prudentia. Thuc. Item temperantia, moderatio, modestia. Aristot. rhet. 1. Exponitur &, frugalitas. Item castitas pudicitia. Eurip. in Hippoll. ἡ σωφροσύνη πάντας ὑπερέχων.

Σωφρονέω, sanæ mentis sum, mentis sum compos: cui opponitur μαίνομαι, apud Plat. de rep. l. 1. Item prudens sum, prudenter me gero. Æsch. τριακόσια τάλαντα κατέτεμεν τῷ δήμῳ, ἃ σωφρονῶν οὐκ ἂν ἔδει. Item modestia vtor, modestus sum: vel continens sum temperanter & modestè me gero. Item castus sum & pudicus, vel casta aut pudica. Eurip. in Hippol. cor. (de Phædra) Ἐσωφρόνησεν, οὐκ ἔχουσα σωφρονεῖν. Ibidem, Τιμῆς ἐμέμφθη σωφρονεστέρας δ᾽ ἔχει.

Σωφρονεῖσθαι, dicitur quod modestè & temperanter geritur; vnde

vnde τὰ σεσωφρονισμένα, modestè & temperanter acta: apud Æschin.in Timarch.

Σωφρονούντως, prudenter se gerendo: vel vtendo prudentia. Item modestè, moderatè, modicè.

Σωφρονικὸς, qui natura comparatus est ad temperantiam. Aristot. eth.6. cap.13. Item modestiæ & moderationi deditus: apud Xenoph.& Athen.

Σωφρονικῶς, vt decet eum qui est σωφρονικὸς.

Σωφρονίζω, ad sanam mentem reduco, facio vt quis sapiat. Eurip.in Troad. αἱ δέ σ' αἱ τύχαι τέκνων Σεσωφρονίκασιν. Exponitur etiam, castigo, emendo. Item coërceo. Xen.Pæd.8. ἵνα δὴ τις ὑβρίζῃ, σωφρονίζει.

Σωφρονισμὸς, castigatio, emendatio. Σωφρόνισμα, quo quis castigatur & emendatur. Greg.

Σωφρονιστὴς, οῦ, ὁ, castigator, emendator. Thuc.l.3.& 6. At σωφρονιστῆρες dicuntur genuini dentes à Cleanthe, quod omnium extremi nascuntur, circa vigesimum annum: κατὰ τὴν τῆς σωφροσύνης ὥραν, inquit Etymol. vel quasi secum adducentes τὴν σωφροσύνην.

Decomp. Ἀσωφρόνιστος, ὁ & ἡ, non castigatus & emendatus. Et actiue qui non emendat seu corrigit. Gregor.

Περισώφρων, admodum temperans. Æschyl.

Συσσωφρονέω, sapio cum. Eurip.in Iph.Aul. συσσωφρονεῖν γὰρ βούλομ' ἀλλ' οὐ συννοσεῖν.

Ταλασίφρων, & ταλάφρων, qui animo patienti est, cuius pectus omnia tolerat, nec vllis ærumnis vincitur: prius Iliad.δ. posterius Il.ν. Pro iisdem dicitur & ταλαίφρων, apud Eurip.in Helen.

Ταπεινόφρων, qui est animo humili & abiecto. Plut.de fort. Alex. lib.2.

Ταπεινοφροσύνη, animi humilitas & demissio: animus demissus & humilis. in ep.ad Coloss.c.2.& 3.

Ταπεινοφρονέω, animo sum humili & deiecto, demissè & humiliter sentio. (Soph.

Ὑπέρφρων, q.d. qui mente modum superat: superbus, arrogans.

Ὑπερφρόνως, superbè arroganter: apud Suid.

Ὑπερφρονέω, supra modum de me sentio, insolesco. Exponitur & plus sapio: apud Æschin.in Timarch.& in epist.ad Rom. c.12. Item contemno, despicio. Aristoph.in Nub. τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς. Sic & apud Thuc.& Plat.

Ὑψίφρων, & ὑψηλόφρων qui est mente excelsa, vel qui est mente elata & superba. Eurip.in Iph.Aul. (ferens.

Ὑψηλοφροσύνη, mens alta: vel animus superbus & animum se efferens.

Ὑψηλοφρονέω, alta sum mente. Item in malam partem animo sum elato, superbio, arroganter de me sentio.

Φιλόφρων, cui mens est beneuola erga quempiam, beneuolus, comis. Eurip.in Iphig. Taur. Γυναῖκές ἐσμεν φιλόφρον ἀλλήλοις γένος.

Φιλοφρόνως, beneuolo animo, beneuolè, comiter, amanter. Soph. Xenoph.Pæd.5.

Φιλοφροσύνη, beneuolentia, comitas. Plut.in Coriol. Exponitur & amicitia, familiaritas. Il.ι.

Φιλοφρονέομαι, comitate prosequor & humanitate, amanter complector: cum accus.person. Synes.ep.100. Et cum dat.instrumenti, apud Luc.in Tim. καί σε φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ. Cum accus.rei & dat.pers. Xen.Pæd.3.

Φιλοφρόνησις, actio excipiendi comiter & humanè: vel idem quod φιλοφροσύνη.

Φιλοφρονητικὸς, qui comitatem præ se fert & humanitatem, blandus: schol.Aristoph.

Φυσίφρων, inflatus mente, cui mens superbia tumet. Hesych.

Χαλίφρων, ὁ χάλις τὰς φρένας, cui mens laxata & emota est, amens, demens. Od.δ.

Χαλιφρονέω sum χαλίφρων, demens sum & stolidus. Od.ψ.

Χαλιφροσύνη, mens laxa & emota sua sede. Od.π.

Χαρμόφρων, dicitur Mercurius, teste Hesych. q.d. qui est gaudium mentibus, mentibus lætitiam afferens. Apud Hom.hymno 1.in Merc.legitur Ἑρμῆς χαρμοφόρων: vbi pro eo χαρμόφρων reponendum videtur: aut pro hoc illud, apud Hesych.

Ὠμόφρων, qui crudeli mente est. Eurip.in Elect.& apud Soph.

Φρύγη, vide in Φραγεία. Φρίκη, &c. in Φρίξ.
Φρυμάσσομαι, &c. in Φρυάττομαι.

ΦΡΙΞ, ικὸς, ἡ, maris vel fluctuum fremitus, motus maris incipiens, primáque agitatio fluctuum, vnde fluctuatio superficiaria: veluti quum mare exigua aura stringitur. Od.δ. Πνοιῇ ὕπο Ζεφύροιο μελαίνῃ φρικὶ καλυφθείς. Il.ψ. Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς Θῖν' ἐν φυκιόεντι, μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψεν. Sic & in Anthol.epigr. l.3. καὶ μαλακὴν φρίκα φέροι ζέφυρος.

Φρίκη ἡ, interdum idem quod φρίξ. Apud Plut.in sympos.7. sæp. exp. æstus. Interdum dicitur de horrore frigoris, & peculiariter de horrore febrili, apud Alex.Aphr.probl. lib.1. Exponitur & generaliter, horror, metus: vt φρίκα ματρὸς, apud Eurip.in Ione.

Φρικώδης, εος, ὁ & ἡ, horribilis, horrorem inducens, horrendus. Eurip.in Hippol.coron. Βαρὺ δὲ βρόμον μεθῆκε φρικώδη κλύειν. Et paulò post, Φρικῶδες ἀντεφθέγγετ', horribiliter seu horrendum resonuit. Sic φρικώδης πυρετὸς, apud Hippocr. epidem.l.1. Exponitur & venerandus, sacrosanctus.

Φρικαλέος, idem. Epigr.l.3.

Φρικίαι, αἱ, & φρικία, τὰ, horrores, quales sunt in accessionibus febrium apud Diosc.l.1.c.182.& l.4.c.14.

Φρικιάω, horrore febrili corripior, vel correptus sum.

Φρικίασις, horror.

Φρίσσω, & φρίττω, f. ξω, pr. χα, horreo, horresco. Primò ac propriè de mari dicitur, sicut & φρίξ. Exinde variis rebus tribuitur. Dicuntur etiam segetes φρίσσειν ταῖς ἀστάχυσιν, apud Hom. Dicitur & ἡ μάχη & ἡ φάλαγξ ταῖς ἐγχείαις φρίσσειν: vt Iliad. η. Στίχες εἵατο πυκναὶ Ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι. Sic & Il.δ. de phalangib. Homero verò aut aliud animal λοφιὴν φρίξειν seu τὰς τρίχας φρίσσειν dicitur, idque vel in frigore: vel ad pugnam se parans: vt apud Hesiod.in Asp.(de apro) ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας. In gaudio etiam homini tribuitur: vt apud Aristop.in Nub. Ἔφριξ' ἔρωτι. Interdum sine adiectione de eo dicitur: vt apud Naz. ἐγὼ μὲν φρίττω, τὸν πλοῦτον ἐννοῶν. Item ipsæ τρίχες vel ἔθειραι φρίσσειν dicuntur: vt apud Theocr.id.26.(de leone) φρίσσει δ' ἔφριξαν ἔθειραι σκυζομένῳ. Præteritum πέφρικα præsentis interdum significationem habet: vt Il.λ. Οἵ τέ σε πεφρίκασι. Sic & Il.ω. & apud Demosth. pro cor.

Φρικτὸς, οῦ, ὁ, horrendus, horribilis, horrorem incutiens: vt φρικτὸν δ' αἱμάτων. Epigr.l.2. Interdum τὰ φρικτὰ dicuntur sacrosancta, vt φρικτὰ μυστήρια, apud Chrysost.

Composita.

Ἀναφρίσσω, horreo: vel horreo pilis: vt ἀναφρίσσοντες ὗς, apud Aristot.

Ἐπιφρίξ, idem quod φρίξ vacante præpositione. Il.ν.

Περιφρίττω, perhorresco.

Ὑποφρίσσω, aliquantum horreo, apud Athen.

Ὑπόφρικτος, subhorrens, qui horrore aliquantum tenetur.

Φροίμιον, &c. vide in Οἶμος. Φρονέω, &c. in Φρήν.

ΦΡΟΝΤΙΣ, ίδος, ἡ, cogitatio*(dicta παρὰ τὸ φρονεῖν, quod interdum cogitare significat.) Eurip.in Hippol. coron. Αἱ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι. Cic. Philip.12. exposuit, Posteriores cogitationes sapientiores solent esse. Idem quod Eurip. in Theseo dixit, Εἰς φροντίδας νοῦν συμφοράς τ' ἐβαλλόμην expon. Futuras mecum commentabar miserias. ¶ Item cura, solicitudo: vt apud Herodit.l.8 πάντα εἶχον διὰ φροντίδος omnia mihi curæ erant. Sic in Epigr. φροντίδα ἔχειν τινὸς, curam habere. Eadem significatione dicitur & ἐν φροντίδι & φροντίσιν εἶναι, sequente, ὅ, τι, apud Xen.& Herodian.

Φροντίζω, f. ίσω (Atticè ιῶ) pr. ικα, cogito, commentor, meditor. Plat.in symp. Σωκράτης ἐξ ἑωθινοῦ τι φροντίζων ἑστήκει. ¶ Item curo, curam gero. Aristoph in Nub. σὺ δ' οὐ φροντιεῖς. Plutarc.in Thes. φροντίζων τῆς ἀπολείας αὐτοῦ. Cum περὶ apud Xen. περὶ τοῦ ἐνδεᾶ φροντίζειν. Cum ὑπὲρ itidem sequente genit. apud Dẽ. Olynth.1. Et cum accus. apud Aristoph. interdum expo. studeo, studium & operam pono: vt apud Xen.apomn. τοὺς φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα μωραίνοντας ἀπεδείκνυε. Particip. πεφροντικὼς, sollicitus, anxius, apud Synes.

Φροντίζομαι, cogitor: vnde πεφροντισμένη ἀπόκρισις, meditata responsio. apud Plut.in Lyc.

Φρόντισμα, τὸ, cogitatio, commentatio, cõmentum. Aristop.

Φροντιστὴς, οῦ, ὁ, commentator, qui commentationibus deditus est & speculationibus. Xen.in symp.

Φροντιστικὸς, ad commentationem seu meditationem aptus: aut idem cum φροντιστής. Apud Theophr. φροντιστικώτερα περὶ τὴν τροφὴν, exp. magis solicita de cibo. Τὸ φροντιστικὸν, cogitatio. Plut.de def.orac.

Φροντιστικῶς, cogitabundè, solicitè.

Φροντιστήριον, locus in quo cogitationes seu commentationes nostras explicamus: schola, vel idem quod σεμνεῖον. Aristophan.in Nub.

Composita.

Ἀφρόντιστος, ὁ & ἡ, curæ expers, cura seu curis vacuus. Metrodor. in anth. Epigramm. ἀφρόντις ὕπνος βίος. Luc. ἀφροντίδες.

Ἀφρόντιστος, idem. Item passiuè, cuius nulla cura habetur. Amor verò apud Theocr.id.10. vocatur ἀφρόντιστος, i. curis abundans α existente ἐπιτατικῷ.

Ἀφροντίστως, absque cura, securè. Item negligenter. Interdum &, contemptim. Soph.

Ἀφροντιστία, ἡ, curarum vacuitas. Item securitas, negligentia.

Ἀφροντιστέω, curam non gero, non curo, securus sum. Itẽ negligo, contemno. Plat.de leg. l.10. ἀφροντιστεῖν τῶν ἀρχόντων.

Διαφροντίζω, curo, curam suscipio & adhibeo.

Ἐκφροντίζω, excogito, meditor. Aristoph.in Nub. Ἐκφρόντισόν τι τῶν σαυτοῦ πραγμάτων. Exponitur etiam, extra curam pono, apud Thuc.lib.3.

Καταφροντίζω, in curas literarias expendo: i. in studia literarum, seu in disciplinam. Aristoph. in Nub.

Μεριμνοφροντισταὶ, anxij contemplatores. Idem ibidem.

Μισοφρόντις, osor curarum. Synes. ep. 105.

Πολυφρόντιστος, admodum accuratus. Expon. &, prudēs. in Epigr.

Φροῦδος, vide in comp. ex Ὁδός. Φρουρὸς, &c. in comp. ex Θύρος, i. custos.

ΦΡΥΑΤΤΟΜΑΙ, fremo. Propriè de equo dicitur: vt apud Plut. in Lyc. ἵπποι φρυαττόμενοι πρὸς τοὺς ἀγῶνας. Metaphoricè plerunque significat, insolesco, magnificè me effero, ferocio: vt apud Phil. de vita M. l. 1. φρυαττόμενον ὡς ἐπὶ σεμνῷ πράγματι τῷ καταγελάστῳ. Maccab. lib. 2. cap. 7. φρυαττόμενος ἀδήλοις ἐλπίσι, elatus vana spe. ¶ Exponitur &, καταπλήττω, perterrefacio, apud Suid. ex Menandro.

Φρύαγμα, τὸ, fremitus. Xenoph. de arte eq. Metaphoricè ponitur pro ferocia seu fastu, aut insolentia: apud Gregor. & Epigram. lib. 1.

Φρυαγματίας, ου, ὁ, fastuosus, insolens, turgidus. Plut. in Ant.

Φρυακτὴς, οῦ, ὁ, idem quod φρυαγματίας, (de equo fremitum indicem ferociæ edente dictum) apud Laërt. in Antisthene.

Φριμάσσομαι, idem quod φρυάττομαι, (à quo & deriuari dicit Etymol.) fremo, flatum naribus emitto. Herodotus in Thalia, φριμάξασθαί τι καὶ χρεμετίσαι. Pollux tamen caprarum proprium esse putat. Apud Theocr. Idyll. 5. dicitur de hircis, φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων Νῦν ἀγέλη.

Φριμαγμὸς, οῦ, ὁ, fremitus, flatus quem equi naribus emittunt. Item pro hinnitu, apud Etym. ex Lycophr.

ΦΡΥΓΩ, vel φρύασσω, seu φρύττω, torreo, torrefacio, frigo. Aristoph. in Conc. Καθήμεναι φρύγουσιν, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ. Athen. li. 7. ἀλλὰ τὰ μὲν ἕψειν, τὰ δὲ φρύγειν. Theocr. idyll. 6. ὡς ἀπ' ἀκάνθας Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἁνίκα φρύττει.

Φρύγομαι & φρύττομαι, torreo, torresio, frigor. Athen. eodem libro, ἀλυπότερα δὲ τὰ ἑφθὰ τῶν ὠμῶν καὶ φρυγομένων.

Φρυγμὸς, οῦ, ὁ, torrefactio, frixio, ipsa frigendi actio. Hesych.

Φρυκτὸς, οῦ, ὁ, tostus, torrefactus, frixus: vt φρυκτὴ ῥητίνη, tosta resina: sed φρυκτὴ absolutè dicitur resina pinea seu Colophonia, quòd cæteras antecedat, sitque omnium maximè parabilis. ¶ Item φρυκτὸς κύαμος, faba torrefacta, quæ & absolutè φρυκτὸς dicebatur teste Suida. Vnde φρυκτοὶ appellati fuerunt calculi iudiciarij, apud Athenienses: quoniam fabis suffragia ferebant, teste Poll. l. 8. ¶ Item φρυκτὸς, Hesych. est etiam μαίνις. ¶ Item fax qua hostium aduentus prænuntiatur, ignis prænuntius: apud Thuc. l. 2. & 3.

Φρυγεὺς, έως, ὁ, qui torret, qui frigit. Item vas in quo frigitur. Poll.

Φρύγετρον, τὸ, Pollux vas esse dicit in quo horrea tosta frigebant. Hesychio est ξυλήφιον ᾧ κινοῦσι τὰς πεφρυγμένας κριθάς.

Φρύγιος, eidem est ξηρὸς, aridus. Apud Theophr. hist. plant. l. 6. floris æstiui nomen esse dicitur. Φρυγία, ἡ, quæ torret. Hesych.

Φρύγιον, τὸ, idem esse dicit lignum aridum. Exponitur etiam, cremium, apud Græc. interpr. Psalm. 102.

Φρυγίνδα, ἡ, lusus genus in quo fabis vtebantur, teste Hesych. ex autem tostæ seu frixæ fuisse putantur. Eiusdem lusus meminit & Poll. lib. 9. ὀστράκων vsum in eo fuisse, non κυάμων, indicans.

Φρύγανον, τὸ, cremium, virgultum aridum, seu omne sarmentosum lignum, aridum, & crematu facile, apud Theophr. hist. pl. l. 1. c. 5. & Thuc. l. 3.

Φρυγανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cremiis similis, seu virgultis aridis. Item cremiorum in modum lignosus: vt φρυγανώδης θάμνος & πόα, apud Diosc.

Φρυγανικὰ, τὰ, virgulta minus virentia: vel idem quod τὰ φρυγανώδη, apud Theophr. de caus. pl. l. 3.

Φρυγανίζομαι, cremia seu virgulta arida colligo. Basil. hom. 9. Exponitur &, lignor. (Thuc.

Φρυγανισμὸς, cremiorum collectio: item lignatio. Arrian. &

Φρυγανίστρια, ἡ, cremiorum seu virgultorum aridorum collectrix. Poll. ex Aristoph.

Φρυγάνιον, τὸ, paruum virgultum aridum. Exponitur &, exiguus frutex, apud Diosc. l. 3. c. 105.

Composita.

Διάφρυκτος, Hesychio est sors: quoniam iudices in sortibus fabis vtebantur, quæ ab Atheniensibus φρυκτοὶ dicebantur.

Διαφρυκτοῦν, sortiri, suffragia ferre. Suid.

Διφρυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bis tostus: seu qui bis torretur. Vnde τὸ διφρυγὲς, apud medicos & metallicos nominatur perfecti æris veluti fæx subsidens & cohærens imæ fornacum parti: quod æs ex luto fit quod bis torretur: primò, Solis ardore, quum è specu quodam Cypri tollitur: deinde, calore ignis: arefactum enim Sole, mox circumflatum sarmentis vritur. Dioscor. lib. 5. cap. 120.

Καταφρύασσω seu καταφρύττω dicitur de Sole vrente, apud Basil.

Συμφρύγω, idem quod φρύγω. Psalm. 102. τὰ ὀστᾶ μου ὡσεὶ φρύγιον συνεφρύγησαν.

ΦΡΥΝΟΣ, ου, ὁ, rubeta, rana venenosa: vt φρύνου πόσις, haustum rubetæ venenum, apud Dioscor. lib. 2. cap. 100. Lucian. in Philopseude, φρύνοι καὶ φύσαλοι, rubetæ & bufones. Pro eodem dicitur etiam φρύνη, apud Aristot. 2. anim. item φρύνιος apud Etymol.

Φρύνιον, ου, τὸ, fruticis genus sic dicti quòd aduersus rubetas sit auxilio. Traditur accipi & pro rubeta.

Φρύασσω, vide in Φρύγω. Φυγὰς, &c. Φύζα, &c. in Φεύγω. Φυὴ in Φύω.

ΦΥΚΟΣ, εος, τὸ, fucus: genus herbæ marinæ vnde lana inficitur: vtuntur & mulieres ad ementiendum ori ruborem. Vnde Diosc. lib. 4. c. 100. Tradit Eust. φῦκος esse speciem quandam μνίου καὶ βρύου. Il. ι. πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν. Plut. περὶ ἀοργησίας coniungit βρύα καὶ φῦκος. Quidam exp. alga. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 7. meminit ποντίου φύκους quo tingi dicit ταινίας, item ἔρια & ἱμάτια. ¶ Φῦκος à Galeno itidemque ab Aetio inter metalla quoque reponitur.

Φυκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, algosus, alga abundans.

Φυκόω, ῶ, fuco, fuco oblino. Φυκόομαι, fucor, fuco oblinor. Plutarc. symp. 6. φυκούμεναι καὶ μυρεψόμεναι.

Φυκίον, seu φύκιον, τὸ, idem quod φῦκος, fucus quo mulieres vtuntur: apud Luc. de hist. scrib & Philostr. ep. 39. Item alga. Plut. de prud. anim.

Φυκιόεις, εντος, ὁ, idem quod φυκώδης, vnde in fœm. apud Theocr. idyll. 11. ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσας.

Φυκὶς, ίδος, ἡ, nomen piscis, apud Aristot. hist. anim. lib 8, quem Gaza phucam appellat. Idem dicitur & φυκίς, apud Athen. lib. 8. Putatur autem nomen habere à φῦκος seu φυκίον, quoniam viuat in locis algosis.

Φυκίδιον, τὸ, parua phuca. Aristot.

Ἄφυκος, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) fuco carens. Hes.

Φυκτὸς, vide in Φεύγω.

ΦΥΛΑΣΣΩ, & Atticè φυλάττω, custodio, seruo, conseruo, tueor. Odyss. μ. Μῆλα φυλασσέμεναι πατρώϊα καὶ ἕλικας βοῦς. Sic Od. ξ. Αὐτὰρ ἐγὼ σῦς τάσδε φυλάσσω τε ῥύομαί τε. Et φυλάττειν τἀγαθὰ, tueri bona parta, apud Demosth. Olynth. 1. Sic apud Xen. Pæd. 8. πάντα τὰ ἐν ταῖς πόλεσι φυλάττουσιν, custodiunt. At χόλον φυλάσσειν, exp. simultatem gerere. Il. π. Dicitur & φυλάσσω σε ἀπὸ τούτου, custodio te ab hac re: apud Xen. pæd. 8. & in epist. ad Thessal. cap. 3. Interdum φυλάσσω exp. excubo, quum de excubitoribus dicitur aut vigilibus: vt apud Herodia. lib. 2. ἐπιστάντες δὲ αὐτοῦ κεκλεισμένης τῆς οἰκίας ταῖς θύραις διεγείρουσι τὸν φυλάττοντα. Eodem significato dicitur & φυλάσσω φυλακὰς, apud Plat. de leg. Interdum exp. insidias colloco, vel vigilias: vt apud Xen. in Hipparch. ¶ Item φυλάσσω obseruo & capto. Athen. φυλάξας ἀσέληνον νύκτα, obseruata nocte obscura. Exponitur & occasionem obseruo: vt Iliad. β. νόστον τι φυλάσσοις, occasionem reditus. ¶ Item caueo, vito, vt apud Thucyd. lib. 7. ὅπως φυλάσσοιεν μηδένα ἀπὸ Κορίνθου καὶ τῆς Πελοποννήσου ἐς τὴν Σικελίαν περαιωθῆναι, vt cauerent ne. Dicitur & φυλάττειν ἑαυτὸν ἀπό τινος, cauere sibi ab aliqua re: vt in epist. Ioan. 1. cap. 5.

Φυλάσσομαι, & φυλάττομαι, custodior, seruor. Aristoph. in Vesp. Νέος γὰρ εἰμὶ, καὶ φυλάττομαι σφόδρα. ¶ Item actiuè, idem quod φυλάσσω, custodio. Il. κ. Interdum &, obseruo: vnde apud Hesiod. in Dieb. Ἤματα δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένος, dies obseruans. Item pro φυλάσσω: caueo, vito, fugio, auersor. Xen. φυλάττου ὅπως μὴ ἐλάττους τὰς βοῦς ποιήσῃς. Cum accusat. pers. apud eundem Pæd. 4. & Thuc. lib. 6. Cum accusat. rei apud Hesiod. in Erg. Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλῆες. Sic & apud Plut. de deo Socr. Cum præpos. sequente genit. apud Xenoph. & Reg. lib. 1. cap. 11. Hinc & particip. πεφυλαγμένος expon. cautus: Iliad. ψ. & apud Plutarch.

Πεφυλαγμένως, cautè, prouidè, circumspectè. Isocr. Item vigiliis & excubiis positis. Xen. (ad custodiendum.

Φύλαγμα, τὸ, quod custoditur seu seruatur, vel quod datū est

Φυλάξιμος, ὁ καὶ ἡ, qui custodiri potest.

Φυλακτὴρ, ῆρος, ὁ, custos, vigil. Iliad. ι.

Φυλακτηρία, ἡ, custodia, excubiæ.

Φυλακτήριον, τὸ, statio excubitorum seu vigilium. Aristotel. polit. 7. Item præsidium, munimentum, arx: aut quicquid nos custodit & tuetur. Xen. Pæd. 7. Chrysost. in lib. de prec. Item antidotum contra venena, amuletum. Diosc. l. 5.

Φυλακτήριος, ὁ, custodiendi vim habens, aptus ad custodiendum, vel simpl. custodiens: apud eundem ibidem.

Φυλακτικὸς, custodiendi seu seruandi peritus. At φυλακτικὸς ἐγκλημάτων ab Aristot. rhet. 3. dicitur qui eorum memoriam seruat, qui ea mente condita tenet. Item φυλακτικὸς, q. d. cauēdi peritus, qui sibi cauere nouit, cautus: vt φυλακτικὰ ζῶα apud Aristot. Sic σοφία ἡ περὶ τοὺς πονηροὺς καὶ ἀδίκους φυλακτικὴ, apud Plat. in epist.

Φύλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, custos. Item excubitor, vigil. Iliad. ι. & κ. Xenoph.

noph. Pæd.8. Plut. &c. Et cum genit. vt φύλαξ τῆς Συσίδος γυναικός, apud Xenoph. ibidem, & φύλαξ τῆς δημοκρατίας. Interdum φύλακες, exp. præsidiarij milites: aut præsidium, apud Thuc. l.2. Sic apud eundem φυλακὶς νῆες dicuntur naues præsidiariæ.

Φυλακὶς, ίδος, ἡ. quæ est custos. Plat. in qua signif. dicitur & φυλάκισσα, apud Græc. bibl. interpr. in Cantico canticorum. At φυλακὶς ναῦς, nauis ad præsidia locorúmve custodiam mitti solita. Xenoph. (φύλαξ. Il. ω.

Φύλακος, seu φυλακὸς (vt scribit Aristarchus) idem quod

Φυλακὴ, ἡ. custodia, ipsa custodiendi actio, conseruatio, tutatio. Item excubatio seu excubiæ. vt φυλακὴν ἔχειν τῆς πόλεως, apud Thuc. vrbem tueri. Et νυκτερινὴ φυλακὴ, excubiæ nocturnæ seu vigiliæ, apud Arrian. Sic φυλακαὶ κρύπτονται καὶ φανεραὶ, apud Xenophon. in Hipparch. Exponitur φυλακὴ etiam præsidium. vnde φυλακὴν seu φυλακὰς καθίστημι. præsidium vel præsidia impono, apud Thucyd. Item quarta pars noctis. Suid. quoniam in quatuor partes diuisa erat, in quibus vigiliarum munus permutatis vicibus ad alios perueniebat. in hac signific. frequens est apud Euangelistas. ¶ Item φυλακὴ custodia, i. custodes qui cingunt latus principum, satellites, stipatores. Aristot. Item custodia, i. carcer. Lucil. epigr. lib.3. Aristot. œcon.2. ¶ Item cautio. vnde apud Thuc. l.4. ἐν φυλακῇ πολλῇ ἦσαν, cautionem magnam adhibebant.

Φυλακίζω, in carcerem coniicio. Act. Ap. c.12.

Φυλακικὸς, custodiendi seu seruandi peritus: aptus ad custodiam. Plat.

Φυλακεῖον, τὸ locus in castris vbi sunt excubiæ, statio, præsidium, arx. Polyb. l.5.

Composita: ac primùm ex φυλάσσω cum præpositione.

Ἀντιφυλάσσω, seu ἀντιφυλάττω, vicissim custodio, vel obseruo.

Ἀντιφυλάττομαι, vicissim caueo. Xenoph. anab. lib.2. ἡμεῖς ὁρῶντες ταῦτα ἀντεφυλαττόμεθα.

Διαφυλάσσω, seu διαφυλάττω asseruo, vel conseruo. Idem Pæd.5. διαφυλάξαι αὐτῷ τὴν τὸ γυναῖκα καὶ τὴν σκηνήν.

Διαφυλάττομαι, aptus ad cōseruandū, vel cōseruandi peritus.

Διαφυλάττομαι, conseruor. Item incolumis euado.

Δυσδιαφύλακτος, (dec.) qui difficulter custodiri potest, vel qui difficulter caueri potest. Hesych.

Ἐπιφυλάττω, obseruo. Plat. de leg.

Καταφυλάττω, idem. Aristoph.

Παραφυλάσσω seu παραφυλάττω. pro iisdem Herodian. lib.4. ὁ δὲ Μαρτιάλιος τοὺς καιροὺς πάντας παραφυλάττων, omnes temporum articulos captans. Exponitur &, occasionem seu opportunitatem obseruo: vt apud Plut. in amat. narr. παρεφύλαττε τὴν πανήγυριν τῆς ἰσθμίας i occasionem, τῆς πανηγύρεως. ¶ Item caueo: vnde παραφυλάττειν αὑτὸ, cauere sibi, apud eundem in lib. de def. orac. ¶ Item, excubo: vt ἄσειρα παραφυλάττειν, apud eundem

Παραφυλακὴ, obseruatio. item cautio.

Ἀπαραφύλακτος, [dec.] incautus: vnde Ἀπαραφυλάκτως, incautè. in Fab. Æsop.

Προφυλάσσω, aut προφυλάττω, q.d. antè excubo. Thuc. l.2. οὔτε γὰρ ναυτικὸν ἦν προφυλάσσον ἐν αὐτῷ οὐδέν. Apud Herodot. προφυλάττω σε, exp. à te caueo.

Προφυλάττομαι, præcaueo: item prouideo.

Προφυλακτικὸς, ad præcautionem aptus, seu qui adhibetur ad præcauendum: vt προφυλακτικὰ βοηθήματα: apud Diosc. Fœm. προφυλακτικὴ, seu προφυλακτικὴ ἀγωγὴ, pars medicinæ quæ causas morborum arcet præcauendo.

Πρόφυλαξ, ὁ. qui ante excubat: vel simpliciter, excubitor, speculator præsidiarius. Plut. de fort. Rom.

Προφυλακὴ, excubiæ, vigiliæ. Xenoph. Item præcautio, cautio. Paul. Ægin. Item pro amuleto ad canis rabidi morsum: apud Dioscorid.

Προφυλακὶς ναῦς, nauis quæ ante exercitum excubat, aut antè alias: nauis præsidiaria. Thuc. (uisus.

Ἀπροφύλακτος, (dec.) incustoditus: vel nulla cautione præ-

Συμφυλάττω, vnà custodio: vnà conseruo. Xen.

Composita sine præpos. ac primùm formata ex secunda & tertia pers. sing. præt. pass.

Ἀφυλαξία, ἡ. q. d. incustodia, i. custodiæ seu excubiarum defectus. Xenoph.

Ἀφύλακτος, ὁ καὶ ἡ, incustoditus. Thuc. l.2. ¶ Item non obseruatus seu qui non obseruatur. Item ineuitabilis, qui caueri non potest. Plut. in Cæs. ¶ Item actiuè, qui sibi non cauet, incautus, improuidus. Greg. ἀφύλακτος ἡ ἁπλότης. Item non obseruans. Nonn. μῦθος ἐών ἀφύλακτος.

Ἀφυλάκτως, incustoditè. Item incautè, improuidè. Xenoph. Hell. Herodian. lib.6.

Ἀφυλακτέω, mihi non caueo, incautè me gero. Aristot. hist. an. l.7. Item vigilias non dispono in castris. Xen.

Ἀφυλακτεῖσθαι, dicitur quod fit incautè. Item quod non obseruatur & custoditur: vt ἀφυλακτούμενοι λόγοι, apud Luc. & ἀφυλακτούμενος τόπος. Polyb.

Δυσφύλακτος, custoditu difficilis, qui non facilè seruari potest

seu custodiri. Alexis. Οὐκ ἔστιν οὔτε τεῖχος οὔτε χρήματα, Οὔτ' ἄλλο δυσφύλακτον οὐδὲν, ὡς γυνή.

Εὐφύλακτος, custoditu seu seruatu facilis. Thuc. item bene obseruatus, captatus. Idem. Item à quo facilè caueri potest.

Composita ex nomine φύλαξ, itidem sine præpositione.

Ἀγροφύλαξ, ὁ, agri custos.

Ἀρκτοφύλαξ, vrsæ custos: arctophylax, vulgò qui dicitur esse bootes, vt Cic. vertit apud Arat.

Γαζοφύλαξ gazæ custos, seu thesauri. Nonn.

Γαζοφυλάκιον, locus in quo gazæ seu thesauri custodiuntur. In templo Hierosolymitano sic dictus fuit locus, in quem conferebantur pecuniæ: templi veluti thesaurus & ærarium, vt Lucæ 21.

Γραμματοφυλάκιον, τὸ, vbi tabulæ & instrumenta publica monumentáque rerum gestarum asseruantur: tablinum. in Pandect.

Δεσμοφύλαξ, (dictum quasi δεσμιοφύλαξ, vinctorum custos:) custos carceris, vel qui custodias asseruat. Luc. de Peregr.

Ἀρχιδεσμοφύλαξ, (decomp.) præfectus custodum carceris.

Εἰρηνοφύλαξ pacis custos. Æschin.

Εἱργμοφύλαξ, carceris custos. Xen. Hell.5.

Θεσμοφύλαξ, legem & institutorū custos, apud Thuc. & in Pand.

Θησαυροφύλαξ, qui thesauri custodiæ præest.

Θησαυροφυλάκιον, locus in quo repositi thesauri custodiuntur. Suid.

Ἱεροφύλαξ, sacrorum custos. Ἱεροφυλάκιον, locus vbi sacra custodiuntur, sacrarium. (stiarium.

Ἱματιοφύλαξ, vestium custos. Ἱματιοφυλάκιον arca vestiaria, ve-

Καιροφυλακέω, occasionem obseruo, occasioni immineo ad nocendum alicui. Dem. in Aristocr.

Καιροφυλακτέω, idem. Luc.

Καρδιοφύλαξ. q.d. corditurus: cordis tutamen. Erat æramentum quoddam pectori à Romanis militibus opponi solitum, apud Polyb.

Καρποφύλαξ, fructuum custos. Epigr.

Κρηνοφύλαξ, fontis custos. Hes.

Κρηνοφυλάκιον, fontis custodia: seu munus custodiendi & curandi fontis. Poll. l.8.

Λιμενοφύλαξ, portus seu portuum custos.

Λιμενοφυλακία, ἡ, munus custodiendi portus. Aristot.

Μηλοφύλαξ, ouium custos: in anthol. Epigr.

Ναοφύλαξ, cui templi & rerum sacrarum custodia tradita est, æditurus. Eur. in Iphig. Taur. Aristot. polit.6. Pro eodem Atticè dicitur νεωφύλαξ.

Νομοφύλαξ, legis vel legum custos: vnde νομοφύλακες, legum custodes vel præsides. de quib. vide Aristot. polit.4. Cic. de leg. lib. 3. & Colum. lib.12. cap.3.

Νομοφυλακία, ἡ legum custodia: munus τῶν νομοφυλάκων. Aristotel. polit. lib.6.

Νομοφυλάκιον, seu νομοφυλακεῖον, locus vbi νομοφύλακες iudicabant. Poll. lib.8. c.5.

Νυκτοφυλακέω, noctu custodio, seu nocturnas agens excubias custodio. Xenoph. Pæd.4.

Νυκτοφυλάκησις, custoditio seu custodia nocturna.

Ὁδοφύλαξ, viæ custos: vel qui viatores in via obseruat. Eust.

Οἰκοφύλαξ, domus custos. Epigr. Οἰκοφυλάκιον, præmium custoditæ domus, apud Eust.

Οἰκοφυλακέω, domum custodio.

Ὀπισθοφύλαξ, qui à tergo agmen tutatur seu ductat. Phil. de vita Mos. l.1.

Ὀπισθοφυλακία, ἡ, custodia militiæ à tergo, seu post principia.

Ὀπισθοφυλακέω, à tergo agmen custodio & tueor. Herodia. l.8. Phil. de v. M. l.1.

Ὀπωροφύλαξ, autumnalium fructuum custos.

Ὀπωροφυλάκιον, gurgustium & casula τοῦ ὀπωροφύλακος: apud Isaiam, & Hesych. (in Tact.

Πλαγιοφύλακες, qui obliqua seu latera aciei custodiunt. Ælian.

Πολιτοφύλακες, ciuium custodes vel ciuitatis. Arist. in polit.

Ῥητοφύλακες, tabularum & instrumentorum publicorum custodes, qui & γραμματοφύλακες.

Σιτοφύλακες, erant Athenis qui frumento asseruando præerant: curabántque vt iusto pretio venderetur. Harpocr. & Suid.

Σιτοφυλακεῖον, locus seu vas in quo frumentum asseruatur.

Σκευοφύλαξ, vasorum seu vtensilium custos.

Σκευοφυλακέω, vasa & vtensilia custodio, seu sarcinas.

Σκευοφυλάκιον, locus custodiendis vasis & vtensibilibus destinatus. Suid. & Euagr. in hist. Eccles.

Στρατοφύλαξ, custos exercitus. (Alex.

Στρωματοφύλαξ, cui stratorum custodia demandata est, Plut. in

Συνθηκοφύλαξ, cui custodiendæ datæ sunt συνθῆκαι, i. tabulæ pactorum vel fœderis.

Σφραγιδοφυλάκιον, loculus in quo reponuntur σφραγῖδες, i. annuli signatorij, seu gemmis insignes. Item annuli pars in qua gemma sedet, funda seu pala annuli.

Σωματοφύλαξ, corporis custos, seu qui latus alicuius stipat, satelles. Herodian. l.4. Athen. l.1.

Κρχ...

Ἀρχισωματοφύλαξ, [dec.] qui principem locum tenet inter custodes corporis, qui præest stipatoribus.

Τειχοφύλαξ, murorum custos. Τειχοφυλακέω, muros custodio, murorum custodiæ præsum.

Χαλαζοφύλαξ, speculator & obseruator grandinis futuræ. Plut. symp.17. problem.2.

Χαρτοφύλαξ, chartarum custos, i. principalium chartarum, præfectus scriniorum.

Χαρτοφυλάκιον, scriniũ in quo reponũtur & asseruãtur chartę.

Χρυσοφύλαξ, auri custos, qui aurum asseruat. Eurip. in Ione.

Χωροφύλαξ, loci custos: vel potius, agri custos.

Ὠοφυλακέω, oua custodia. Aristot.

ΦΥΛΗ, ῆς, ἡ, tribus, Athenis decima vrbis pars. Æsch. in Ctesiph. ὅθ' οἱ πρόεδροι. ὅθ' ἡ προεδρεύουσα φυλή, τὸ δέκατον μέρος τῆς πόλεως. ¶ Metaphoricè exp. classis, apud Xenoph. ὁπλων ἄλλη φυλή, ἄλλη τῶν ἀστυεργητικῶν ἐργατῶν Exponitur &, genus.

Φυλέτης, ου, ὁ, qui est ex eadem tribu, tribulis, contribulis. Aristot. polit. 2 c.2. Luc. in Hermot. Fœm. φυλέτις, vt φυλέτις ἐκκλησία curiata comitia. Arrian.

Φυλετικὸς, ad tribules pertinens, qui est τῶν φυλετῶν: vt φυλετικὴ φιλία, amicitia quæ est inter contribules. Aristot. in polit. Sic φυλετικαὶ δίκαι, iudicia quæ inter tribules exercentur. Plato de legibus.

Φυλετεύω, tribules facio, in tribus describo. Aristot. polit 3.

Φῦλον, τὸ, idem quod φυλή Iliad. β. Exponitur &, gens, genus: vt φῦλα ἀνθρώπων, apud Homer. & Hesiod. Sic φῦλα γυναικῶν, apud eundem Hesiod. in Theog. ¶ Item sexus. Xenoph. in polit. Lacedæm.

Composita

Ἀλλόφυλος, ὁ, ἡ, qui est ex alia tribu. Poll. Item qui diuersæ est gentis [illegible], externus, peregrinus. Thucyd. lib.1. Sic [illegible] ἀλλόφυλος apud Plut. in Cam. Item metaph. qui diuersi [illegible], seu diuersæ naturæ, apud eundem sympos. lib. 4.

Ἀλλοφυλισμὸς dicitur esse ritus exoticus, seu ritus alienigenatum, Maccab. l.2.c.4. Exponitur &, in alienos mores degeneratio: eiusdem libri c.6.

Ἄφυλος, tribum non habens, peregrinus. Poll. & Hesych.

Δεκάφυλος decem tribus habens, in decem tribus diuisus. Herodot. & Plut. in Cam.

Ἔκφυλος, externus, peregrinus. Item à moribus gentis abhorrens, insolitus: vt ἔκφυλον σῶμα, apud Plut. in Brut. & ἔκφυλος πόλεμος. Ælian.

Ἔμφυλος, qui est eiusdem tribus, tribulis. Odyss. ο. & Demosth.

Ἐμφύλιος, vt ἐμφύλιος πόλεμος bellum ciuile, intestinum, aut domesticum: vel bellum inter eiusdem gentis homines. Plut. in Cic.

Ἑτερόφυλος idem quod ἀλλόφυλος. Hesych.

Καταφυλαδὸν, per tribus: seu per gentes. Idem. Il. β.

Ὁμόφυλος qui eiusdem est tribus, tribulis. Herodian. lib.6. Item qui eiusdem est generis: vt ὁμόφυλοι ὄρνιθες, apud Xenoph. qui eiusdem est sexus. Aristot. de mun.

Πάμφυλος, omnis generis gentes habens, ex omni gentium genere mixtus. Metaphoricè apud Aristoph. παμφύλων θηρῶν, omnis generis ferarum.

Σύμφυλος, idem quod ὁμόφυλος: vt σύμφυλος αἰθήρ, cognatus, eiusdem generis, in Axioch. Sic σύμφυλα σπέρματα, apud Dioscorid. in præfat. lib.3.

Συμφυλέτης, idem quod φυλέτης. Suid.

Ἀσύμφυλος (dec.) nullam cognationem habens. Et general, alienus, abhorrens. Exponitur &, non quadrans. Luc. & Plut.

Τετράφυλος, quatuor habens tribus, in quatuor tribus distributus Herodot.

ΦΥΛΛΟΝ, ου, τὸ, folium, frons frondis. Il. ζ φύλλα τὰ μὲν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει ἄλλα δὲ θ' ὕλη Τηλεθόωσα φύει. Athen. lib.14. οὐ τὰ μὲν φύλλα τὰ πρόβατα ἐσθίει, τὸν δὲ βλαστὸν αἱ ὕες. ¶ Interdum κατ' ἐξοχὴν sic dicitur malobathri folium. ¶ Hippocrat. lib.2. γυναικ. sic nominat silphij semen, ob latitudinem, teste Gal. ¶ Est & herbæ nomen, apud Theophrast. hist. plant. lib.9. cap.19. & Diosc. lib.3. cap.142. ¶ Item τὰ φύλλα Hippocr. appellasse dicitur herbas, quæ condimentis adhibentur, vt sunt ruta, mentha, apium, &c. quæ auctuarij loco è venditore adijci solebant. * Dictum volunt quidam φύλλον à φύω. Eustathius verò διὰ τὸ ἐν τῷ φυσᾶσθαι λαλαγεῖν.

Φυλλικὸς, οῦ, ὁ, q.d. foliaris: vt φυλλικὴ βλάστησις, foliorum germinatio.

Φύλλινος, ὁ καὶ ἡ, idem: vnde φύλλινοι ἀγῶνες, certamina quorum præmia sunt coronæ ex folijs: qui & φυλλιναι ἀγῶνες, apud Poll. & Hesych.

Φυλλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, foliosus, folijs abundans.

Φυλλιάω, folia emitto, frondesco. Arat. in Phæn.

Φυλλὰς, άδος, ἡ, strues seu cumulus foliorum. Athen. l.5. Eurip. in Androm. Hesych. φυλλάδες sunt οἱ ξηροὶ κλάδοι καὶ φύλλα ἔχοντες.

Φυλλάριον, τὸ, foliolum, Dioscorid.

Φύλλιον, idem quod φύλλον. Φύλλια, dicuntur flores, quos terra producit, teste Hes. seu herbæ virides hortorum odoriferæ, vt sunt, coriandrum, mentha, ruta, &c. Legitur & φύλλια seu φυλλεῖα, apud Aristoph. in Acharn. quæ Hesychius esse dicit olera vilia & marcida quæ à venditoribus emptori adijci solebant. Schol. Aristoph. φυλλεῖα nominari scribit lactucæ folia, in qua signif. apud Suid. scribitur φυλλία.

Φυλλῖτις, ιδος, ἡ, herbæ nomen, de qua Diosc. l.3. c.121.

Composita.

Ἀγριόφυλλον, à quibusdam dicitur peucedanum: vt est apud Dioscorid.

Ἀείφυλλος, semper folia habens. Ἀειφυλλία foliorũ perpetuitas.

Ἀκριτόφυλλος, plurima folia habens, ita vt præ multitudine discerni non possint. Il. β.

Ἀκρόφυλλος, in summitate seu in cacumine folia habens.

Ἀποφυλλίζω, folia amputo seu frondes. Theophr. hist. plant. lib. 7. c.11.

Ἀποφύλλισις, foliorum amputatio, frondatio.

Ἀρνόφυλλον, τὸ, q.d. agni folium: herba qua agni delectantur. Hes.

Ἄφυλλος, folijs carens. Apud Eur. in Or. ἀφύλλου στόματος, exp. ἱκετηρίαν οὐκ ἔχοντος

Ἀφύλλωτος, q.d. non foliatus.

Βαθύφυλλος, q.d. profunda folia habens: vt πλατάνῳ βαθυφύλλῳ apud Mosch. idyl.4.

Βραχύφυλλος, breuis folia habens, in Epigr.

Δίφυλλος, bina folia habens, bifolius.

Δωδεκάφυλλος duodecim folia habens, vt δωδεκάφυλλα ῥόδα, apud Theophr. hist. pl. lib.6. c.6.

Ἑρπυλλόφυλλος, humi habens serpentia folia: apud eundem ibid.

Εἰκοσάφυλλος viginti folia habens. Idem ibidem.

Ἑκατοντάφυλλος centum folia habens, ibidem.

Ἐμπεδόφυλλος, cui sua folia firmiter manent, folia non amittens, epitheton palmæ perpetuò virentis frondibus.

Ἐννοσίφυλλος, & εἰνοσίφυλλος, quatiens seu agitans frondes: videlicet vento flante: item in quo frondes agitantur: vt ὄρος εἰνοσίφυλλον. Il. β. ex quo intelligitur frondosas arbores habens, vel vento expositus, vtpote celsus.

Ἐπετειόφυλλος, singulis annis folia mutans. Theophr.

Ἐπιγειόφυλλος, humi sparsa folia habens: apud eundem hist. plan. lib.8. c.9.

Ἐπικαυλόφυλλος, à caule tantum foliatus. Ibidem.

Ἐπιφυλλὶς, ίδος, ἡ, racemulus qui magno racemo superiacet, vel racemus per se paruus: ita dictus quòd regatur folijs. Exponitur &, pampinus racemarius, qui exiles racemos profert, & in cacumine supra folia: vnde & nomen. Metaphoricè apud Aristophan. in Ran. ἐπιφυλλίδες, dicuntur mali poetæ, quoniam parui pretij sunt eiusmodi racemi, & à vindemiatoribus solent præteriri. Item ἐπιφυλλὶς, racematio: apud Abdiam proph. Item racemus post vindemiam relictus. Damasc.

Ἐπιφυλλίζω, racemationem facio, racemor. Et metaphoricè accuratè exquiro apud Græc. interpr. in Threnis Ierem. ca.1. Eiusdem operis ca.3 ὁ ὀφθαλμός μου ἐπιφυλλιεῖ ἐπὶ τὴν ψυχήν μου. expon. oculus meus solicitam & anxiam habebit animam meam.

Ἐρίφυλλος, valdè foliatus: multa aut magna folia habens. Hesyc. Item sic dicitur arbor, quæ & φελλὸς, suber.

Εὔφυλλος, pulchra folia habens. Eur. in Iph. Taur.

Καλαμόφυλλος, arundinacea folia habens.

Καλλίφυλλος, pulchris folijs præditus.

Καλλίφυλλον, q.d. pulchrifolium. Ita Hippocrates vocat herbam quã alij καλλίτριχον appellant & ἀδίαντον, teste Gal.

Καρυόφυλλον, q.d. nucis folium. Est arboris fructus [vt vult Aet.] vel flos (autore Paulo) arboris in India nascentis: cuius descriptionem vide apud eosdem. Quidam ipsi etiam frutici hoc nomen tribuunt.

Κοιλόφυλλος, concaua habens folia.

Λειόφυλλος, læuia habens folia.

Λεπτόφυλλος, tenuia folia habens. Arist. probl. sect.1. c.58.

Μακρόφυλλος, longa habens folia.

Μανόφυλλος, cui sunt rara folia.

Μελάμφυλλος, nigra folia habens, epitheton hederæ apud Dionys. τὸ περιηγητέω. Μελάμφυλλον, τὸ, acanthi species, quam & παιδέρωτα vocant. Gal. & Aet.

Μεγαλόφυλλος, magna habens folia.

Μελισσόφυλλον, melissophyllum, apiastrum: herba de qua Diosc. l.3. c.118 quę inde nomen inuenit, quòd apes ea delectentur, vel eius flore, vt tradit Plin. l.31. c.20. Eadem dicitur & μελίφυλλον apud Nic. in Ther. v.354.

Μικρόφυλλος, qui paruis seu minutis est folijs. Diosc.

Μονόφυλλος, vnicum folium habens.

Μυριόφυλλος, mille seu infinita folia habens. Μυριόφυλλον, τὸ, herba quę millefolium Plinio.

Ὀλιγόφυλλος, pauca folia habens. Theophr.

Ὀξύφυλλος, qui acutis est folijs.

Οὐλόφυλλος, crispa folia habens.

Πεντάφυλλος, quinque folia habens. Theophr. Πεντάφυλλον, τὸ quinque-

quinquefolium, herba. Sic etiam à quibusdam dicitur eupatorium, teste Archigene, apud Gal. τῶν κατὰ τόπ. l.5.c.9.

Πλατύφυλλος, lata folia habens: vt πλατύφυλλος τεθήμαλλος, apud Diosc. Item latifolia: species quercus, apud Theophrast. hist. plant. lib.3.c.9. Πλατύφυλλον, τό, latifolium: apud eundem hist. lib.6.c.6.

Πολύφυλλος, multa folia habens, foliis abundans. Theophr.

Πυκνόφυλλος, densa habens folia, seu densus foliis.

Ῥιζόφυλλος, à radice spoliatus. Προσριζόφυλλος, (decomp.) iuxta radices folia habens.

Σαρκόφυλλος, carnosa folia habens. Theophr.

Σπαθόφυλλος, cuius folia spathæ similia sunt. Idem hist. plant. lib.1.cap.16.

Στατόφυλλος, idem quod μακρόφυλλος supra.

Στενόφυλλος, angusta folia habens.

Στενοφυλλία, angustia foliorum.

Στρεπτόφυλλον, telephium, herba. Hesych.

Τανύφυλλος, habens folia in latitudinem extensa, aut in longitudinem Hom. & Theocr. idyll.26.

Τρίφυλλος, terna folia habens, trifolius. Τρίφυλλον, trifolium: herbæ nomen apud Diosc. lib.3.cap.123.

Τριχόφυλλος, folia habens capillata, seu capillamentis similia. Theophr.

Ὑδνόφυλλον folium tuberis, i. herba quæ tuberi superinnascitur: ab ὕδνον quod scribitur pro οἴδνον. Athen. lib.2. ex Pamphyli glossis.

Χαμαίφυλλον, oleris genus, de quo Plin. lib.19. cap 8. Colum. lib.11. cap 3. Pallad. lib.3. cap.24. Sic dictum putatur quod solus gaudeat. Sunt & qui eam herbam esse suspicentur quæ apud Gal. & Diosc. γιγγίδιον dicitur.

Φῦλον, vide in Φυλή. Φῦμα, &c. in Φύω.

Φύξις, &c. in Φεύγω.

ΦΥΡΩ, F. φυρῶ, Æolicè φύρσω. P. πέφυρκα, misceo, commisceo. Hesiod. in Erg. Γαῖαν ὕδει φύρειν terram aquæ miscere. Plut. in lib. de defect. orac. πάντα φύρειν ἅμα καὶ συντιθέναι ἀναγκάζουσιν ἡμᾶς. Item inquino, fœdo: aut perfundo, rigo. Odyss. σ. καὶ στήθεα φύρσω αἵματος. Iliad. ω. Δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον, perfundebant, aut rigabant. Interdum significat, macero, subigo. Item pinso: vt apud Xenoph. in qua tamen signif. frequentius est φυράω. * Scribit Eust. forsan hoc φύρω ortum esse ex φορύω, facta syncope & transpositione literarum: quum itidem significet confundo, inquino, &c.

Φύρομαι, commisceor, perfundor, inquinor. Plut. in Rom. πεφυρμένην σώματι ψυχήν. Odyss. ι. πεφυρμένον αἵματι πολλῷ, sanguine inquinatum. Item maceror, subigor: vnde apud Thucyd. πεφυρμένα ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ, farina macerata vino & oleo.

Πεφυρμένως, mixtim, permixtim.

Φύρμα, τό, inquinamentum, sordes, strigmentum, recrementum. Nicand.

Φυρμός, ὁ, inquinatio, inquinamentum. Hesych.

Φύρδην, idem quod πεφυρμένως. Item confusè, inordinatè. Plutarch in Oth.

Φυράω, idem quod φύρω, misceo, item macero, subigo: vt πηλὸν φυρᾶσαι, apud Plut. & φυρᾶν οἴνῳ, apud Diosc.

Φυράομαι, idem quod φύρομαι: vnde apud eundem Dioscor. φυραθεὶς ἐλαίῳ, maceratus & subactus oleo. Idem, πεφυραμένος σὺν ἀλφίτῳ, cum polenta subactus. Item actiuè, idem quod φυράω: vnde metaph. apud Aristoph in Nub. μαλακὴν φυρασάμενος τὴν φωνὴν πρὸς τὸν ἐραστήν, molliens & frangens vocem erga amatorem.

Φύραμα, τό, massa farinæ subactæ & humore maceratæ ad panificium, in ep. ad Cor.1.c.5. Item pro massa figuli, Rom. c.9. ¶ Dicitur & de aliis rebus quæ subigendo miscentur: vt apud Constant. Geop. l.15.

Φύρασις, εως, ἡ, maceratio, subactio ad conficiendas massas.

Composita.

Αἱματόφυρτος, ὁ καὶ ἡ, sanguine permixtus, sanguinolentus: vt αἱματόφυρτα βέλη, in anthol. Epigram. Pro eodem dicitur αἱμόφυρτος, apud Lycophr.

Ἀναφύρω, commisceo, permisceo, confundo. Item inquino, fœdo, vnde particip. pass. ἀναπεφυρμένος, apud Eurip. in Bacch. ἀναπεφυρμένον αἵματι.

Ἀναφυράω, idem quod φυράω. Diosc. l.2. cap.131.

Συναναφύρω, (decomp.) vnde συναναφύρεσθαι aliquis cum scortis dicitur, i. cum iis volutari. Luc. παισὶν ἢ γυναιξὶ συναναφυρέντες. Sic & apud Athen. συναναφύρη ὁ μετὰ ἑταίρων, ἀλλὰ μετὰ ἑταιρῶν.

Ἀκριτόφυρτος, confusus, miscellaneus. Æschyl.

Διαφυράω, subigo, pinso.

Εὐφυρώτατος, apud Alex. Aphr. exp. penitus inutilis.

Μελίφυρτος, melle mixtus. Epigr.

Πάμφυρτος, ex omnibus mixtus.

Συμφύρω commisceo, confundo: vnde in pass. apud Plut. in Cam. συμπεφυρμένην ταῖς οἰκήσεσι πόλιν.

Σύμφυρτος, comminutus, confusus. Συμφύρδην, cõmixtim, confusè, promiscuè, Nic. in Ther.

Ἀσύμφυρτος, (dec.) non cõmixtus, nõ cõfusus. Dion. Areop.

Χειρόφυρτος, manu subactus. Epigr.

Γέφυρα, Ὀλοφύρομαι, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΦΥΣΑ'Ω, (vel φυσιάω) sufflo, inflo, flatu distendo. Lucil. Epig. li.2. Τὸν λύχνον φυσῶντα τὸ πῦρ Πρόκλον εὗρεν ὁ καπνός. Aristophan. in Nub. ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, tanquam vesicam inflat. Et φυσᾶν αὐλόν, inflare tibiam, apud Plut. in Alcib. Sic φυσᾶν κόχλους, conchas inflare, apud Eurip. in Iphig. Taur. Interdum φυσᾶν est efflo: vt apud Soph. φυσῶν τ' ἄνω πρὸς ῥῖνας αἷμα, efflantem cruorem per nares. Sic & apud Plut. de primo frig. ὅταν δὲ συστρέψαντες τὰ χείλη φυσῶμεν, quum labiis contractis efflamus. Interdum φυσᾶν dicitur de superbiente & insolescente: vt apud Phil. de vita M. l.1. φυσῶσι καὶ πνέουσι μεγάλα. Sic apud Plut. in polit. præc. μικρὸν ἰσχύειν καὶ μέγα φυσᾶν, magnum spirare. Apud eundem de educ. lib. δεῖ δὲ αὐτοὺς μηδὲ τοῖς ἐγκωμίοις ἐπαίρειν καὶ φυσᾶν, laudibus efferre & inflare, i. insolentes & inflatos reddere.

Φυσῶμαι [seu φυσιῶμαι] sufflor, inflor, tumeo. Aristoph. in Nub. (de ventre) ἡ δ' ἄρ' ἐφυσᾶτο. Item metaph. inflor, efferor. Plu. ὑπὸ τῆς τύχης φυσωμένους καὶ ἐπαιρομένους. Et Xen. apomn. li.1. πεφυσημένος δυνάμει.

Φύσημα, τό, inflatio, inflatus, flatus: vt φυσήματα κρυσταλλόπηκτα, apud Eur. in Rheso. In bullante humore sic dicitur bulla. & apud eundem in Phœn. sanguinis ebullientis eruptio appellatur φύσημα. ¶ Peculiariter pineam resinam φύσημα nominari testatur Galen. de compos. medic. κατὰ γένη libr.7. & Aet. libro 1. ¶ Item metaph. spiritus, flatus: de insolescentibus dictum & superbientibus, vt apud Platon. in Alcibiad. post & Athen.

Φύσησις, εως, ἡ, q.d. flatio: ipsa flandi actio, vel sufflatio. Theophr. hist. pl. l.5. c.10.

Φυσητήρ, ῆρος, ὁ, flabellum, schol. Aristoph. item follis: Diosc. ¶ Dicitur & esse piscis quidam cetaceus, apud Ælian. & Strab. lib.3. qui dum inspirat, apparet procul inspectantibus columnæ in modum nebulosa quædam facies. Sed apud Hesych. legitur φυσητήρ dicentem esse fistulam piscium cetaceorum. ¶ Dicitur φυσητήρ etiam de meatu polypodis quo oua sua parit, apud Athen. l.7.

Φυσητήριον, τό, instrumentum aptum ad inflandum, aut instrumentum quod inflatur.

Φυσητικός, ad inflandum aptus, inflandi vim habens. Aristot.

Φῦσα, vel φύσσα, follis. Il. σ. Exponitur &, vesica, apud Diosc. l.2. ca. 16. & schol. Aristoph. qui etiam addit φῦσαν appellari ἀφ' οὗ πάσχειν πέφυκε, i. ab eo quod illi solet accidere. ¶ Item flatus: apud Xen. pæd.1. Aristot. & Alex. Aphr. ¶ Metaphoricè de insolentia dicitur, sicut & φύσημα. teste Eust. ¶ Numeratur & inter pisces Niliacos, & apud Hesych. & Athen. l.7.

Φυσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, flatuosus, flatu abundans. Item flatus seu inflationes mouens: vt πνεῦμα ἄπεπτον καὶ φυσῶδες, apud Galen. ad Glauc. lib.2.

Φυσαλλίς, ίδος, ἡ, bulla in aqua nascens. Luc. in Char. Item tibia, seu fistula. Hesy. & Suid. ¶ Sic etiam dicitur vesicaria: nomẽ fruticis apud Diosc. vel quòd vesicæ prosit (quæ φῦσα dicitur) vt vult Plin. vel à vesicis & folliculis quos habet orbiculatos, vesicis non dissimiles, vt putant alij.

Φύσαλος, ου, ὁ, bufo: venenatum id ranarum genus quod se mirum in modum inflat, turgescitque ita, vt sæpe crepet: apud Luc. in Philopseud.

Φύσιγξ, ιγγος, ἡ, vesicula seu pustula, in manibus aut pedibus. Poll. In aliis sic dicitur velut vesicula turgida: vel genus quoddam alliorum, teste Hesy. & Gal. in lex. Hippoc.

Φυσιγγόομαι, οῦμαι, inturgesco in vesicæ modum. Et generaliter, inturgesco, intumesco: vnde apud Aristoph. in Acharn. ὄδμιαις πεφυσιγγωμένοι.

Φύσκη, ἡ, crassum intestinum, ex quo farina & carnibus iniectis lucanicæ fiunt. schol. Aristop. in Equit. Athen. l.14. Etym. & Suid. Item vesicula manibus oborta: *vt inter remigandum, remorum attritu.* schol. Aristop. in Vesp.

Φυσκίον, τό, vesicula, folliculus, vtriculus. Diosc. φύσκων, ωνος, ὁ, ventricosus: apud Ioseph.

Φύστη (vel φυστή) maza ex farina & vino, teste schol. Aristop. apud eum in Vesp. Athen. l.3. est maza μὴ ἄγαν τετριμμένη.

Φυσόω, idem quod φυσάω, inflo, i. superbum reddo.

Φυσοῦμαι, inflor, intumesco, efferor.

Φυσιάω, anhelo: vt ἵπποι φυσιόωντες. Il. π. Item tumeo, turgeo, *superbia.* Gregor. Οἱ θανάτῳ ζῶντες ἑταίσια φυσιούμενοι.

¶ Item actiuè, inflo, idem cum φυσάω in ep. ad Cor.1.c.8.

Φυσιοῦμαι, inflor superbio, eiusdem ep. c.4.

Φυσίωσις, εως, ἡ, inflatio, tumor animi, superbia, arrogantia, in ep.2. ad Cor. c.12. & apud Greg.

Φυσιασμός, (tanquàm à φυσιάω) ipsa flandi seu efflandi actio. Exponitur & flatus: apud Aristot. in probl. sect.11. q.41.

Ποιφύσσω, f. ξω, spiro, flatũ emitto. Nic. in Ther. (de aspide) ψαφαρὸς δ' ἀναπίμπλαται αὐχὴν Ἀκρεῖα ποιφύσσοντος. Exponitur

tur &, terreo, exterrefacio : propriè tamen, flatu vehementer emisso. schol. Nic. Item flatum emitto vehementer & cum sonitu quodam : vt apud Suid. ex Epigr. τῷδε σκαρθμοῖσι νέας ἀμαλλία χείλη Πεφύσατο τέμνε. (σικύν.

Πεφύσημα, vehemẽs spiritus emissio. Hesyc. est σχῆμα ὀρχη-

Πεφυσιγγῶ, terrifico cum flatu. Nic. in Ther.

Φύσων, velum, carbasus : (à φυσάω dictus, quoniam φυσώμενον ἐλαύνεται ὑπὸ ἀνέμου ἐνεργεῖ, inquit Eust.) Scribitur & φύσωνες, apud Etym. ex Lycophr. Ἄφλαστα καὶ φύσωνας ὠργυιωμένους.

Φυσώνιον, τὸ, linteum quo facies detergitur, sudariolum. Etymol. ¶ Item solarium : ἀπὸ τὸ φῶς.

Composita : ac primùm cum præpositione.

Ἀναφυσάω, sursum flo, sursum emitto flatum. Item suffio inflo. ¶ Et metaph. elatum reddo, superbire facio : vnde in pass. apud Xen. Pæd. 7. ὑπὸ ζῶντων δὲ λέγων ἀναφυσώμενος.

Ἀναφύσημα, τὸ, inflatio. Luc. Item euaporatio, spiraculum. Aristot. de mundo.

Ἀναφύσησις, ἡ, inflatio. Peculiariter sic dicitur quædam tibiarum inflatio, seu certus quidam modus inflandi tibias : apud Eust. Item idem quod ἀναφύσημα, spiraculum. Aristot. ibidem.

Ἀναφυσιόω, anhelo. Hesiod. in Asp. Apoll. Argon. 2.

Ἀποφυσάω, efflo. Aristoph. in Vesp. item flatu expello. Aristot. meteor. l. 2. (primo frig.

Διαφυσάω, perflo, item flatu discindo. Gal. Item efflo, apud Plut. de

Διαφύσησις, perflatio.

Ἐκφυσάω, efflo, exufflo : vnde apud Diosc. χαλκῷ δὲ ἐπ' ἀνθράκων ἐκφυσωμένων. Item follib. ventilo. Metaphoricè apud Aristop. in Pace, ἐξεφύσησε τοσοῦτον πόλεμον, excitauit tantum bellum.

Ἐκφύσημα, efflatio, exufflatio. Item inflatio, morbus. Poll. Exponi etiam potest, id quod efflatur.

Ἐκφύσησις, efflatio, exufflatio. Gal. de motu muscul. l. 2.

Ἐμφυσάω, inflo, inspiro, flatu immitto. Ioan. cap. 20. Exponitur &, flatu accendo.

Ἐμφύσημα insufflatio. Item quod insufflatur, seu inflando immittitur : vnde apud Greg. ἐμφύσημα dicitur Spiritus sanctus. Dicuntur & morbi quidam ἐμφυσήματα, inflationes apud Diosc. lib. 3. cap. 163 & Galen.

Ἐμφυσιῶμαι, idem quod φυσιῶμαι, inflor, tumeo, superbio.

Ἐπιφυσάω, inflo.

Καταφυσάω, flatu effundo, in flando perfundo. Aristot. hist. an. l. 9. καταφυσῶσιν οἴνῳ γλυκεῖ τὸ σμῆνος οἱ μελιττουργοί.

Συμφυσάω, vnà sufflo vel inflo. Item metaphoricè, conspiro. Plat. de leg. lib. 4.

Ὑπερφυσιῶμαι, supra modum inflor & efferor. Basil. hom 10.

Composita ex ὕλῃ sine prapos.

Ἀκροφύσιον, ου, τὸ follium pars summa seu extrema, quæ fornacis ori immittitur. Thucyd. lib. 4.

Ἄφυσος, siue ἀφύσητος, expers flatuum. Item nullos generans flatus, non inflans: vt ἄφυσος δίαιτα, apud Galen. τῶν κατὰ τόπ. li. 1. cap. 6. Dicuntur ἄφυσα etiam quæ flatus generatos discutiunt propelluntque : vt σπέρματα ἄφυσα, apud Aet. libro 10. cap. 11.

Προφύσια, in metallis dicuntur præmunimina quibus follium fistulæ teguntur. Hesych.

ΦΥΩ, F. σω, P. κα. gigno, produco. edo, parior. Xenoph. Pæd. 8. γῆ πάντα μὲν τὰ καλὰ, πάντα δὲ τἀγαθὰ φύει τε καὶ τρέφει. Sic Il. α. (de sceptro) τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους φύσει. Sic homo dicitur φύειν τρίχας, apud Aristot. de gen. anim. lib 5. item πώγωνα καὶ πολιάς, apud Lucian. Sic pater dicitur filium φύειν, apud Sophocl. vnde φύσας, genitor, pater: apud Aristoph. in Vesp. & Lycurg. in Theomnest. 1. ¶ Item neutraliter, nascor : vt Iliad. ζ. Ὣς ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει. ¶ In hac signif. vsitatius est præt. πέφυκα natus sum. Plat. in apol. Socrat. ἐξ ἀνθρώπων πέφυκα. Sic apud Greg. Naz. ἐκ τοῦ υἱοῦ πεφυκώς, ex filio natus. Interdum πέφυκα significat, natura comparatus sum, à natura habeo. Cum infinit. Thucyd. πεφύκασί τε ἅπαντες καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἁμαρτάνειν, ita comparatum est vt, &c. Sic apud Plat. πεφύκασι ποιεῖν, consueuerunt facere. Sæpe cum aduerbio: vt Demosth. οὕτω ταῦτα πέφυκε, sic hæc natura comparata sunt. Idem, ὡς πέφυκα ζῶ, vt fert ingenium meum. Aliquando dicitur aliquis εὖ πεφυκέναι πρός τι, i. ingenio esse ad aliquam rem apto, vel natus esse ad aliquid : apud Aristot. Plut. & Xen. Interdum πέφυκα, exp. hæreo, adhæresco : vt apud Gal. πεφυκὼς ὑμὴν τῷ κερατοειδεῖ, membrana quæ corneæ inhæret.

Πεφυκότως, vt natura comparatum est, vt fert natura. Aristot.

Πεφύκω, (formatum ex πέφυκα sicut πεφλήγω ex πέπληγα) idem quod φύω, nascor. Hesiod. in Erg. χεῖρες ἄαπτοι Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσσι.

Φῦμι, inusitatum format ex se aor. 2. ἔφυν significantem idem quod πέφυκα, natus sum. Xenoph. Pæd. 2. ὑμεῖς καὶ ἔφυτε ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ, καὶ ἐτράφητε. Hinc & infinit. φῦναι, apud eundem. Et partic. φὺς, υντος : vt φὺς ἀγαθοῦ πατρὸς, apud Plat. Sic φύντα κακὰ, apud Demosth.

Φύομαι, nascor, enascor, orior, exorior : vt τὰ φυόμενα ἐκ τῆς γῆς, quæ nascuntur è terra. Xen. Pæd. 8. Metaph. [illegible] φύεσθαι dicitur, apud Dem. in epitaph. & pro [illegible] præt. med. πέφυα, idem quod πέφυκα : vnde πεφύασι. Iliad. Et partic. πεφυώς, idem quod πεφυκώς.

Φῦμα, τὸ, quod enatum est : propriè, è terra. ¶ Item tumor omnis præter naturam qui sine externa causa oritur more eorum quæ è terra enascuntur & erumpunt : tuberculum, & oriens tuberculum Celso. Interdum exp. papula, nec non verruca & næuus, apud Aristot. Interdum specialiter φῦμα dicitur phlegmone, quæ in adenosa carne sponte oborta statim augetur, atque ad suppurationem citò peruenit, apud Galen. & Aet.

Φυματώδης, ου, ὁ, ἡ, phymatis abundans. Hippoc.

Φυματίας, ου, ὁ, idem: apud eundem. Φυματώδης dicitur pars corporis in qua φύματα nascuntur. Item persona cui illa innascuntur: apud eundem.

Φύσις, εως, ἡ, q. d. enascentia: ortus, generatio : vt φύσις γάλακτος, apud Aristot. ¶ Item natura, vis: vt πυρὸς φύσις, apud eundem de part. anim. lib. 2. c. 2. Et φύσις τῶν ὀργάνων, apud Galen. comm. Hippocr. lib. 1. περὶ φύσιος ἀνθρώπου. ¶ Apud medicos interdum exp. natura. Interdum sic dicitur vis quæ ex seipsa nostri opifex est & conseruatrix : seu temperamentum ex primis elementis conflatum. Interdum φύσεως nomine intelligitur ἕξις, i. ipsa partium structura & compositio. Aliquando idem significat quod genus vel species vel forma : vt docet Galen. apud Hippocr. ¶ Item φύσις, natura, substantia : πᾶσα γὰρ οὐσία φύσις λέγεται, inquit Aristot. metaph. lib. 4. ¶ Item ingenium : vt exp. Cicer. apud Plat. in Phædro loquentem de Isocr. & Lysia. ¶ Item sexus. Thuc. lib. 2. Vnde & vtriusque sexus pudenda φύσεως nomine efferuntur, apud Diod. & in Geopon. ¶ Item statura, apud Lucian. item figura apud Plat. ¶ Exponitur &, constitutio apud Xen.

Φυσικός, οῦ, ὁ, naturalis, ad naturam pertinens, naturæ conueniens : vt φυσικαὶ ὀρέξεις, apud Aristot. & φυσικὰ αἴτια, apud eundem, & c. philos. ¶ Item physicus, naturæ seu rerum naturalium inuestigator. Plut. de primo frig. ¶ Item flatum ciens, apud Aristot. tanquam à verbo φυσᾶν, seu nomine φῦσα.

Φυσικῶς, naturaliter, secundum naturam. Item naturali ratione. Plat. Aristot. & c.

Φύσιμος, ὁ, καὶ ἡ, productiuus, producendi seu procreandi vim habens. Theophr. hist. plant. lib. 4.

Φύτωρ, ορος, ὁ, sator, genitor. Hes.

Φύτρα idem quod φύσις natura, generatio. idem.

Φύτλη, eidem est generatio, ortus, genus.

Φυτόν, οῦ, τὸ, planta, stirps. Aristot. Ethic. 1. & sæpe apud Theophr. De homine etiam dicitur apud Eur. & Plat. de leg. l. 6. Item idem quod φῦμα, tuberculum : apud Archiloch. teste schol. Theocr. Quidam etiam sic nominant cynoglosson herbam, vt est in Append. Diosc. seu inter notha. Diosc.

Φυτικός, ad plantam seu plantas pertinens : vt φυτικὰ αἴτια, apud Athen. Exponitur &, vegetatiuus, item crescendi vim dans, apud Aristot.

Φύτιος, Solis vel Iouis epitheton, teste Hesych. à quibusdam expon. germinationis autor.

Φυταλιά, ἡ, terra plantas seu stirpes ferens, seu locus arboribus consitus. Iliad. ζ. & υ. Exponitur &, plantatio: vt φυταλιὰ καρποῖο μελίφρονος, apud Apollon. ¶ Item hyemis pars postrema, sic dicta à veteribus quod eo tempore insitiones optimè fiant.

Φυταλίζω, planto : item πλουτάζω, genero, gigno, Hesych & Suid.

Φυτάλμιος, ad plantationem aptus. Hesych. ¶ At φυτάλμιος Iouis epitheton τοῦ ζωογόνου, teste eodem. Apud Soph. in Oed. col φυτάλμιος, exp. ἀπὸ φύτλης, ἀπὸ γενέσεως.

Φυτεύω, planto, Od. σ. καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων. Et metaph. gigno, procreo. Hesiod. in Asp. ἀρῆς ἀλκτῆρα φυτεῦσαι. Sic & apud Eurip. in Orest. ¶ Item molior, struo, machinor: vt Od. ξ. κακὰ δὲ μνηστῆρσι φυτεύει.

Φυτεία, ἡ, plantatio, consitio, satio. Plut. in Alex. Item idem quod φύτευμα, apud Athen. lib. 5.

Φύτευμα, τὸ, planta quæ deponitur & conseritur : semen. Theophr. & Plat. de leg. Item: plantatio, seu locus plantis consitus. ¶ Est & herbæ nomen apud Diosc. l. 4. c. 130.

Φύτευσις, ἡ, plantatio, consitio. Aristot. de mun.

Φυτευτήριον, plantarius, seminarius: qui plantari seminarioue solet vel potest. Τὸ φυτευτήριον, idem quod φύτευμα, planta & viuiradix quæ in terram deponitur, surculus, stolo, & c. apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 6. Præcipuè tamen sic dicitur planta seu semen oleaginum, teste Poll. l. 1. c. 12. Accipitur & pro loco in quo sunt plantæ è semine natæ quæ postea transplantantur in viridariis. In qua significatione dicitur & φυτώριον seu φυτάριον, in Geopon. l. 5. & 11.

Φυτευτικός, idem cum φυτάλμιος. Hes.

Φυτηκός, ἡ, plantationis tempus. Hippocr.

Φυτάω, seu φυτάομαι, idem cum φυτεύω : vnde apud Hesiod. in Theog. Κέφαλον φιτύσατο φαίδιμον υἱόν.

Φυταλιά

Φυῖζ,ιαδ' Θ,ἡ,idem cum φυτὸν,planta,stirps.Plutarc. de def. orac.

Φιτύω.idem quod φυτεύω,genero,gigno. De patre tantùm dici vult Etym. qui & pro exemplo versum illum Hesiodi subiicit,φιτυέσαι legens,non φυτεύσαι.

Φίτυμα,τὸ,germen,stirps,proles. Pro eodem per apocopen dici videtur φίτυ,apud Aristoph. in Pace, & Eupolin in Autolyco.

Φιτρὸς,ὁ,arboris caudex,stirps,truncus.Item in herbis, caulis, thyrsus.Dicitur quasi φιτυρὸς,teste Eust.

Φυὴ,ῆς,ἡ,natura:vt apud Pind.σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ.Item habitus oris,indoles:apud Hom. Il.α.β.&c.Exponitur & statura, apud Hesiod.in Erg.quum ait argenteum seculum,χρυσέῳ ὔτε φυὴν fuisse ἐναλίγκιον, ὔτε νόημα.

Φύγεθλον,τὸ,panus,seu panis;tumor nō altus, latus,in quo quiddam pustulæ simile est. Vide Cels. lib. 5. cap. 25. & Paul. l. 4. cap.22.

Υ'ὸς Φύλλον,quomodo huc pertineant,vide suis locis.

Composita ac primùm ex φύω, φῦμι & φυὴ, cum præpositione.

Α'ναφύω,renasci facio,rursum produco. Et idem quod φύω,nasci facio,emitto,produco. Theocr. idyll. 10. Ω' μοι τῶ πώγωνΘ, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας.

Α'ναφύομαι,renascor,rursum exorior. Plut.in Thes.ἀνεφύετο τῶ Αἰγεῖ διαβολαί. Item orior,oborior, nascor,&c.Theophr. ἅμα ᾗ συμβαίνει καὶ πόας ἀναφύεσθαι πολλάς. Sic & apud Plutarch.in Per.& Luc.

Α'μφύω,per syncopen dicitur pro ἀναφύω.

Α'ποφύω,q.d.abnascor. Exponitur tamen,adnascor seu agnascor. Item surculum emitto. Præt. ἀποπέφυκα, à natura abhorreo. Synes. βιάζονταί με μετέρχεσθαι τῆς πολιτικῆς δυνάμεως, πρὸς ἣν ἀποπεφυκὼς οἶδα.

Α'πόφυάς,αδ'Θ,ἡ,appēdix,ramulus adnascēs ramis maiorib.

Α'πόφυσις,εως,ἡ,pars ossis extuberans.

Διαφύω,internascor:vnde particip. διαπεφυκὸς, quod natum est inter. Theophr.de caus.pl.l.3.

Διαφύομαι,enascor,orior:apud eundem.

Διαφυὴ,ἡ,interstitium inter artus,interuallum Plat. in Phęd.

Διάφυσις,idem.Exponitur & fissura , rima,res intercurrens discriminans. Aristot.hist.an.l.6 c. 3. Apud Hippocr. in commissura genu sic nominatur corpus quoddam νευροχονδρῶδες,teste Gal.comm.2.εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

Ε'κφύω,idem quod φύω,gigno,produco,edo. cum accus. Aristot. de mun.& Theophr.hist.pl.lib 6.Præt.ἐκπέφυκα,enatus vel editus sum,cum genit.Eurip.in Phœ.ὅς δράκοντος γένΘ ἐκπέφυκε Legitur & aor.2.ἐξέφυν,tanquam ab ἔκφυμι,apud Soph. ἐλευθέρα μὲν ἐξέφυν πατρὸς.

Ε'κφυάς,ἡ,res quæ alijs adnata est,vt sit velut appendix Aristotel.de part.anim.lib.1.cap.14.

Ε'κφυμα,τὸ, exp.ἐξάνθημα.

Ε'κφυσις,q.d.enascentia:exortus,ortus, germinatio : item eruptio germinantium post sementem. Theophr. hist.pl li.8.c. 11. ¶ Apud anatomicos & medicos sic dicitur exortus intestinorum, quem ex pyloro intestinum excipit , teste Galen. de vsu partium.Item in osse idem quod ἀπόφυσις.¶ Exponitur &, generatio, procreatio.

Ε'κφυὴς, (compositum ex φυὴ) d. q. qui extra naturam est, id est, qui tanto ingenio est, vt id consuetum naturæ modum velut egrediatur.

Ε'μφύω,ingenero.Od.χ.θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας Παντοίας ἐνέφυσεν Sic Xen.ἐμφῦσαι ἔρωτα τῆς τεκνοποιΐας. Hinc ἐμπεφυκέναι dicitur aliquid quod ingeneratum seu ingenitum est : vt apud Eurip.πᾶσιν ἐμπέφυκε τόδε.

Ε'μφύομαι, ingeneror , innascor,Plut.in lib.aduersus Colot. Item amplexus adhæreo vel inhæreo , ita vt auelli nequeam, & velut ingenerer ei cui adhæreo. Od.α.ἐν χειρεσι φῦντό per tmesin ἐνεφύοντο,Sic & apud Plut.in Cam.& in Fab. Hinc particip.præt.med. ἐμπεφυὼς,amplexus,adhærens:vnde fœm.ἐμπεφυῖα.Iliad.α.

Ε'μφυσις ingeneratio,ipsa actio ingenerandi.

Ε'μφυτΘ,ingenitus,insitus,à natura inditus.Dem. in Epitaph. & pro eo Ε'μφυὴς,idem:vt ἐμφυὲς ἦθΘ,apud Pind.

Ε'μφυμι,vnde aor.2 ἐνέφυν.idem quod ἐμφύομαι, in secunda sign.Od.α.& alibi.Ε'ν δ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ:per tmesin pro ἐνέφυ.

Decomp Ε'νεμφύομαι.innascor ingenitus sum.

ΜετέμφυτΘ,ex vno in aliud insitus.Epigr.

Παρεμφύομαι,iuxtà seu præter innascor.Luc.

Ε'πιφύω,insuper produco seu edo:vnde præt.Ε'πιπέφυκα,insuper productus sum seu editus. Exponitur etiam, agnatus sum seu innatus : vt καρπὸν τοῖς φύλλοις ἐπιπεφυκότα , apud Diosc.l. 4.c.249.

Ε'πιφύομαι,insuper nascor seu adnascor,accresco: vnde particip.ἐπιφυεὶς exp.agnatus,post natus: apud Greg. Itē adhæreo seu adhæresco. Plut de li inst. τισιν ἐχθεσὶ ἐπιφύεσθαι παραινέσομεν,Item adorior,inuado.Greg de Spiritu sancto,μή μοι τὰς ἐπιφύεσθε πάλιν τῶν λογομάχων. Apud Plut.in Ant. ἐπιφυέ-τὸ τῶν γραμματέων μάλιστα τῷ περὶ ταφῆς,exp.vrgebat inter eā quæ accusabat.

Ε'πίφυσις,accretio,accrementum.Theoph.hist.pl.l.1.c.1 ¶ Apud anatomicos est vnitio ossis cum altero osse,quasi os vnum alteri innatum: non est autem pars ossis , sed quiddam ossi adnatum.Gal.lib.de ossib.

Ε'πιφυάδες dicuntur esse propagines:apud Theoph.

Ε'πίφυμι.exp.adnascor.Hinc partic ἐπιφυὲς, idem quod ἐπιφυεὶς,apud Synes. ἀπαράτητον γὰρ ὑπὸ τῆς ἐνδεέστερον κακῶς ἐπιφύντων τῇ Κυρήνῃ.

Προσεπιφύομαι (decomp.) insuper adnascor.

ΚατάφυτΘ,consitus.Luc.de luctu,& Plut.

Μεταφύομαι,transformor,naturam muto Plat.in Tim.

Παραφύω,q.d.adgenero,genero seu gigno iuxta.Item idem quod ἐκφύω:apud Theoph.hist.pl.l.3.& 7.

Παραφύομαι adnascor,nascor iuxta.Diosc.l.4.c.83. Item nascor præter naturam.

Παραφυάς,ἡ , quod agnascitur arbori , soboles adstruticaus, Theoph,& Phil de mun.

Παράφυσις,agnatio.Et παραφύσεις,agnata membra: item q. d. nascentiæ præter naturam.Aristot.de gen.an.l.4.

ΠαράφυτΘ,iuxta consitus. Theoph.

Περιφύομαι,circumnascor.Item excresco. Theoph.hist.pl l.8.Exponitur etiam obducor: item complector.

Περίφυσις,q.d.circumnascentia.Exponitur etiam,incrementum quod in ambitu fit.Theoph.l.5.

Περιφυὴς, vt περιφυὴς τῇ γῇ, terræ inhærens,humilis : apud Diosc.l.4.c.104.

Περίφυμι,vnde περιέφυ,exp agnatus sum,proueni:item adhæsi. Aristoph.in Nub.[illegible]

Προσφύω, agnasci facio.Basi. in ep. ad Liban. ὥς [illegible] ἐκείνας ἀκάνθας ἡ φύσις τοῖς ἄνθεσι προσέφυσε. Præt.προσπέφυκα agnatus sum. Aristot.de gen.an.l.4. Item adnexus sum, adhæreo. apud eundem.Item me immisceo.Plat. de leg.

Προσφύομαι agnascor,accresco. Theoph.& Phil. Item adhæreo,adhæresco.

Πρόσφυσις,agnatio coalitio, Item adhæsio:vel cohærentia, connexio.Theoph.& Alex.Aphr.

Προσφυὴς,coalescens,adhærens,Theoph.de caus.pl.l.1. Item idem quod συμφυὴς:apud Gal.Exponitur etiam , natura accōmodatus,congruens:apud Greg. Apud Plat.ep.7. τῷ δίκαια μὴ προσφυεῖς dicuntur qui ab iis quæ iusta sunt,abhorrent.

Προσφυῶς cum quadā coalescētia: vel coalescendo,cohærēdo.Item congruenter.Pro eodem dicitur & προσπεφυκότως.

Πρόσφυμι, vnde particip.προσφὺς,agnatus, Item inhærens: Luc.& Plat.

ΕὐπρόσφυτΘ,(Dec.) facilè coalescens seu coiens. Theoph. de caus.pl.l.1.

Προφύω ante genero seu gigno. Πρόφυσις,germinatio,germen: apud Hippocr.

Πρόφυμι,vnde προὔφυ apud Soph.dictū pro προέφυ,ante extruit.

Συμφύω coalescere facio,conglutino, coagmento. Plat. in symp. Præt.συμπέφυκα , coalui & concreui , congenitus sum : vnde particip.συμπεφυκὼς,qui coaluit,concretus. Aristotel. de gen. an.lib 4.

Συμφύομαι coalesco,conglutinor:item cohæresco.Theoph. δεῖ ᾗ ὁμοιοπαθῆ εἶναι τὸ μέλλοντα συμφύεσθαι. Exponitur & complector,seu complexus adhæreo. Appian.συμφύντες ἀλλήλοις ὑπὸ μιᾶς πληγῆς ἀπέθανον.

Σύμφυσις coalescentia,concretio,consociatio. Theop. Item naturalis ossium vnio:apud medicos.

ΣύμφυτΘ,congenitus, innatus,à natura insitus. Aristot.metaph.l.2.& alibi.Item qui coire potest,consociabilis Theoph. de caus.plant.l.5 σύμφ: τὸ γὰρ πᾶν τὸ ζῶν τῷ ζῶντι. Apud Non. σύμφυτός εἰμι τῷ πατρὶ,expon.eiusdem sum cum patre essentiæ. ¶Σύμφυτον,τὸ,nomen herbæ sic dictæ à conglutinandi facultate qua pollet:apud Diosc.l 4.c 9.& 10. Glycyrrhiza etiam à quibusdam dicta fuit σύμφυτον , propter effectus similitudinem:vt est in Append. Diosc.

Συμφυτικὸς quo fit vt quid coalescat:vt συμφυτικὸν φάρμακον,apud Galen.

Συμφυὴς idem quod σύμφυτΘ,ingenitus,innatus. Polyb.σιδήρῳ μὲν [illegible] ᾗ θρίπες συμφυεῖς εἰσι λῦμαι Exponitur &,adhærens Item qui coaluit cum aliquo. Plut.in Lyc.Et metaph. vnanimis,consentiens.Greg.

Συμφυῶς,more eorum quæ congenita sunt, cum tali coalescentia qualis est rerum congenitarum.

Συμφυΐα,ἡ, cohærentia seu concretio duorum quæ coalescunt:vel concretio,coalitus. Philo de mun. Basil. Greg.

Decomp. Α'συμφυὴς,non coalescens:apud Suid.

ΕὐσύμφυτΘ,facilè concrescens & coalescens. Theoph.

Υ'περφυὴς naturæ modū excedens , mirum in modum excellens aut insignis : valde admirandus : vel simpliciter , insignis, eximius. Aristoph.in Plutar. ὑπερφυεῖς τὸ μέγεθΘ δύο δράκοντε. Exp.&,μεγαλοπρεπὴς:vt τιμαὶ μεγαλοπρεπεῖς , apud Plut.in Cæs. honores ex humano fastigio maiores. Item absurdus, apud

apud Isocr. in Trapez. Item ita atrox, vt vix in humanam naturam talis atrocias cadere possit: apud Dem. in Mid.

Ὑπερφυῶς, excedendo consuetum naturæ modum: vel mirum in modum, mirificè, eximiè. Herodian l.5. & Plut.

Ὑποφύομαι, subnascor, succresco, suppullulo: vel sensim aut paulatim nascor. [δες.

Ὑπόφυσις, q.d. subnascentia. Suidæ ὑποφύσεις sunt παραφυά-

Composita sine præpositione ex eodem φύω, aut ex nomine φυή.

Ἀγαθοφυής, έος, ὁ καὶ ἡ, natura siue indole bonus.

Ἀγαθοφυΐα bonitas à natura proueniens.

Ἀκανθοφυέω, spinas produco.

Ἀκροφυής, in cacumine proueniens, in summitate nascens. Item summa indole præditus. Synes. ep. 40.

Ἀλληλοφυεῖς ex se inuicem enascentes, mutuum ortū habentes.

Ἀνθοφυής, flores emittens seu producens, florulentus: in anth. Epigram.

Ἀνθρωποφυής, humanam habens naturam. Item ortum humanum habens, vel ex hominibus. Herodot.

Ἀρτοφυής, recens natus. Poll.

Αὐτοφυής, naturæ sponte proueniens: vt αὐτοφυὴς καρπός, apud Plut. Item natiuus, opere non factus, arte carens: vt αὐτοφυεῖς λιμένες, apud Thuc. Item geminus, germanus. Synes. τούτους αὐτοφυεῖς Ὁμηρίδας ὀνομάζω.

Αὐτοφυῶς, ... ipsa natura: sponte naturæ: item natiuè, genuinè.

Ἀφροφυής, spumam innatam habens: vt ἀφροφυῆ πέταλα in Epig.

Ἀφυής qui natura minime habilis est aut aptus: minimè natus: ad aliquid. Plat. epist. 7. ὡς ὅστιν ἀφυὴς πρὸς τὴν τοῦ μανθάνειν δύναμιν. Sic ἀφυὴς πρὸς τὸ φιλοκερδεῖν apud Xenoph. Metaphoricè apud Polyb. καιρὸς ἀφυέστερος, dicitur tempus minus aptum & opportunum. Ponitur & pro κακοφυής. Item pro μικροφυής: vnde Eustath. ἀφύας dici scribit aquam σμικροτρεφεστάτην ἐν ἰχθύσι.

Ἀφυῶς natura inhabili. Apud Plut. in Cam. ἀφυῶς κεκραμένη χώρα, exp. malè temperata regio.

Ἀφυΐα natura inhabilis ad aliquid seu inepta. Epictet.

Διφυής, duplicis aut ancipitis naturæ, vt apud Soph. in Trach. διφυῆ στρατὸν θηρῶν, de Centauris semihominibus biformibus. Et generaliter, geminus bipertitus, bifidus. Aristot.

Διφυΐα, ἡ (q.d. duplicitas naturæ, natura duplex aut anceps) exp. bifida partitio, apud Aristot. de part. an. l.3.

Δυσφυής, difficile nascens aut proueniens. Theoph. hist. pl. l.7.

Δυσφυΐα, ἡ, nascendi difficultas apud eundem.

Δυσφ... mala natura. Hesyc.

Ἐλαιοφυής, oleis consitus, in quo oleæ natæ sunt: vt ἐλαιοφυὴς πάγος, apud Eurip. in Ione.

Ἑτεροφυής, diuersæ naturæ. Item alibi natus.

Εὐρυφυής, laté crescens. Od. δ'.

Εὐφυής, qui à natura habet vt sit ad aliquid habilis, naturali ad omnia ingenij dexteritate præditus, ingeniosus, industrius. Æschin. ἄνδρα λέγει μέγαν καὶ εὐφυᾶ, ταῦτα δὲ κατὰ πόλεμον λαμπρόν. Et εὐφυέστατος τὴν γνώμην: apud Isocr. Peculiariter εὐφυὴς apud Athenienses dicebatur ὁ εὐτράπελος καὶ σκώπτειν δυνάμενος, vt idem Isocr. testatur in Areopagit. ¶ Item bene crescens, copiosè succrescens: vt πτελέην εὐφυέα. Il. φ.

Εὐφυῶς, cum naturali quadam ingenij dexteritate: seu vt decet bona indole præditum. ¶ Itē bene seu copiosè succrescēdo.

Εὐφυΐα naturalis ingenij ad omnia dexteritas, bona indoles.

Ἱπποφυής, frutex quo fullones vtuntur in concinnandis vestibus: de quo Diosc. l.4. Plinius itidem hippophyes nominat, scribens eam herbam accommodatam debere esse naturæ equorum, atque inde nomen accepisse. Idem frutex dicitur & ἱππόφυον, apud Theoph. & ἱπποφαὲς seu ἱπποφανές: item ἱπποφυὲς apud Gal. in lex. Hippocr.

Ἰσοφυής æqualis seu paris naturæ. Nonn.

Ἀνισοφυής (decomp.) naturæ dissimilis.

Ἰουλοφυέω, primam lanuginem produco. Gaz. de senect.

Κακοφυής, qui praua est natura, prauo ingenio seu mala indole præditus. ¶ Item malè nascens, malè proueniens.

Κακοφυΐα mala indoles, ingenium prauum.

Καρποφυέω, fructus edo seu gigno.

Λεοντοφυής, ex leone natus. Apud Eur. in Bacc. ἄγρα λεοντοφυής, dicitur præda leonina: seu catulus leonis quem se venatam Agaue putabat, quum corpus Penthei dilaniasset. Exponi etiam potest, qui est leoninæ naturæ, indolem leonis habens.

Λεπτοφυής, qui tenuis est seu gracilis naturæ, vel qui natus est tenuis.

Λιμνοφυής, in palude seu stagno natus vel ortus: vt λιμνοφυὴς δόναξ, in Epigr.

Μακροφυής, qui longus nascitur: seu qui natura sua longus est,

Μεγαλοφυής, magnanimus, magno animo præditus. Greg.

Μεγαλοφυΐα, magnanimitas. Hesych.

Μονοφυής, vnius naturæ, simplex, non geminus. Item vnistirpis: apud Aristoph. & Theoph.

Νεοφυής, nuper natus seu genitus.

Ὀδοντοφυής, dentes producens: vt ὀδοντοφυὴ βρέφη, apud Poll. lib. 2. Item passiuè, è dente seu dentibus prognatus: vt γένος ὀδοντοφυῆ, apud Eur. in Phœn. (Ægin. l.1. c.9.

Ὀδοντοφυΐα, dentitio, dentitium emissio seu productio. Pau.

Ὀδοντοφυέω dentes produco. Hippoc. in Aphorism.

Ὀλοφυής, exp. confusius exortus, confusus.

Ὁμοφυής, qui eiusdem est naturæ, aut simul natus, congenitus. Theodorit. in eccles. hist.

Ὁμοφυΐα, naturæ communitas. Greg.

Ὀρθοφυής, in rectitudinem crescens, seu in rectum. Exponitur &, altum assurgens. Item erectus, procerus: vt ὀρθοφυὴς δένδρον, apud Theoph.

Ὀρθοφυΐα, q.d. in rectitudinem crescentia, ipsa actio crescēdi in rectitudinem. Itē rectitudo aut proceritas, apud eundem.

Ὀρθοφυεῖσθαι, in rectitudinem crescere, seu in rectum: in proceritatem crescere, apud eundem.

Ὀστοφυής, osseus natura. Hom. in Batrachom.

Παλιμφυής, iterum natus, renatus. Exponitur &, renascens, item rediuiuus. Nonn.

Πετροφυής, saxis adhærescens: vt πετροφυὴς πολύπους, apud Phoc.

Πετροφυές dicitur sedum maius, quòd in petris nascatur: vt est in Append. Diosc.

Πολυφυής, multifidus.

Πρωτοφυής, primò natum seu exortum. Apoll. l.3.

Ῥιζοφυής, qui radicem seu radices emisit. Theoph.

Ῥιζοφυέω, radicem emitto seu radices, radices ago, apud eundem hist. plant. lib. 1.

Σπερμοφυέω, semen produco, semen fero: apud eundem hist. pl. l.7. & de caus. pl. l.1.

Σπερμοφυής, semine erumpens, semine nascens. [seruat.

Τεταρτοφυὴς πυρετός febris quæ tertianæ naturā imitatur & ob-

Τριφυής, triplicem naturā habens. Item triplex, trifidus. Theoph.

Τριχοφυής capillos producendi vim habens. Diosc. l.2.

Τριχοφυέω, capillos produco.

Composita formata ex 3 pers. sing. præt. pass. itidem sine præpositione.

Ἀμπελόφυτος, ὁ καὶ ἡ, vitibus consitus: vt ἀμπελόφυτος χώρα, apud Diodor. l.36.

Ἀμπελοφυτωρ, vitium sator, epitheton Bacchi, in anth. Epig.

Ἀρτίφυτος, nuper plantatus, vel natus.

Αὐτόφυτος, ex seipso seu per se natus: vt αὐτόφυτος θεός. Nonn. & αὐτόφυτος ἄμπελος, sponte enata vitis. Hippoc. epist. ad Demag. [ferus. Plut. in Cam.

Δενδρόφυτος, arboribus consitus: aut arbores producens, arbori-

Ἐλαιόφυτος, oleis consitus. Diod. l.35. Τὸ ἐλαιόφυτον, locus oliuis consitus: oliuetum oletum.

Νεόφυτος, nuper natus recens natus seu genitus. Exponitur &, nuper insitus, aut nuper plantatus. Poll. Metaphoricè de eo dicitur qui recens ad fidem Christianam accessit, nouitius in religione: in ep. ad Tim. 1. c.3.

Οἰνόφυτον, locus in quo vinum nascitur: vel locus vitibus consitus, vinea: vt deriuetur ab οἶνη.

Ῥιζόφυτος, radice proueniens. Ῥιζόφυτον, τό, stirps. Gaza.

Composita ex φυτὸν & φυτεύω.

Αὐξίφυτος, ὁ καὶ ἡ, plantas augens, plantis dans incrementum, epitheton auroræ in anth. Epigr. [Phocyl.

Ἀντιφυτεύω, vicissim planto seu sero, vicissim gigno seu genero.

Ἀποφυτεύω, stolonem euulsum sero, transplanto. Aristot. in lib. de iuuent. & senect.

Ἀποφυτεία, ἡ transplantatio huiusmodi, quum stolo euulsus seritur: apud eundem.

Ἀπεφύτευτος, non plantatus seu satus. Theoph. epist. 75. Exponitur, & non consitus.

Γλυκύφυτον, q.d. dulcis planta: sic à quibusdam dicitur γλυκύρριζα, vt est in Append. Dioscorid.

Ἐκφυτεύω, translatum seu exemptum alicunde semino seu planto. Aristot. in probl.

Ἐμφυτεύω, insero, sæpe apud Theophr.

Ἔμφυτος, insitus sermo. Iac. 1.

Ἐμφύτευσις & ἐμφυτεία, ἡ, insitio: apud eundem.

Ἐπιφυτεύω, supersero. Plat.

Ζωόφυτα, dicuntur quæ natura quadam constant media inter plantam & animal: vt vrtica & spongia.

Ζωόφυτος, fertilis plantarum. Plut. in Rom.

Ἰδιόφυτον, dicitur à quibusdam leontopodion herba, vt est in append. Diosc.

Καταφυτεύω, exp. planto, item transplanto.

Μεταφυτεύω, transplanto, plantatum aliò transfero. Theoph. hist. pl. l.2. c.17. (Idem ibidem.

Μεταφυτεία, transplantatio, translatio plantæ de loco in locū.

Οὐρανοφύτευτος, cœlo satus, è cœlo natus.

Παραφυτεύω, adsero, iuxta sero. Exponitur & vtrinque sero. Iulia. in ep. ad Liban.

Προφυτεύω, prius planto, vel sero, prætero. Metaph. apud Soph. in El. προφυτεύσαντες, exp. qui fundamenta iecerunt, autores.

Συμφυτεύω, simul planto vel sero. Et metaph. simul sum autor.

Συμπεφυτεῦσθαι, aliquid alicui dicitur, quod cum eo natū est: vn-

est: vnde apud Xen. συμπεφυτευμένας τῇ ψυχῇ ἡδονάς, animo ingenitæ voluptates.

Composita remotiora.

Α'πφὺς, Οσφὺς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Φωγνύω φώζω, vide in Φάω significante πυρόω.

ΦΩ'ΚΑΙΝΑ, ης, ἡ, phocæna, balæna, tursio Gazæ: genus est piscis: de quo Plin. l. 9 c. 9.

Φώκη, ης, ἡ, dicitur esse vitulus marinus. Od δ. Ἰεῖρε γὰρ αἰνῶς. Φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή. vnde & apud Aristop. in Vesp. Φώκης ὀσμή.

Φωκίς, genus quoddam piscis, apud Theop. de caus. pl. l. 2.

ΦΩΛΕΟ'Σ, (& apud poëtas φωλειός) seu φωλεά, ἡ, lustrum, latibulum, antrum: propriè, in quo feræ latent: vt ἄρκτων φωλεοί, apud Plut. de sera num. vind. Idē in Erat. ἐν φωλεῷ λέαινα κατέδυσα. Sic & Matt. 8. & Lucæ 9. * παρὰ τὸ φῶς per antiphrasin (vt & Lat. lustrum) quòd luce careat. ¶ Item φωλεός Ionibus idē est quod παιδευτήριον aut διδασκαλεῖον, teste Suid. Hesy. verò φωλεάς idem significare dicit quod φωλητήρια: de quo mox.

Φωλεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, latebrosus, in modum antri factus: vt φωλεώδης τῶν δρακόντων χειά, apud Plut. de def. orac.

Φωλέω, latibulum habeo, in lustro & specu lateo. Aristot. hist. an. l. 7. c. 14. τὰ δὲ ἔντομα σχεδὸν ἅπαντα φωλεῖ.

Φωλητήρ, ῆρος, ὁ, qui in lustro latet, seu qui semper in eodem loco desidet. Hes.

Φωλητήριον, τὸ, idem quod φωλεός. ¶ Item schola, ludus. Hes. & Suid. Exponitur etiam, conuiualis domus, seu vbi clàm potatur: καὶ τῶν διαιτωμένων οἶκοι Pol. l. 6.

Φωλεύω idem cum φωλέω. Theocr. Idyl. 26. Aristot. in hist. an. & Plut. Item velut in specu lateo, apud Phil. de mundo.

Φωλεία, ἡ, latebra, vel delitescētia in latebroso antro. Aristot. hist. an. l. 7. ¶ Item morbus quidam vrsi, quum præpinguis factus latebras quærit, & sese emaciat, aliquandiu delitescens in specu. Plut. de solert. anim.

Φωλίζω, idem quod φωλέω, & φωλεύω. Hesyc.

Φωλάς, άδος, ἡ, quæ antris & latibulis conditur, quæ in cauernis delitescit. Hesyc. Sic dicitur & gallina quum incubat & κλώζει teste Suid. Est etiam idem morbus qui φωλεία dicitur, apud eundem. Significat & antrum occultum, speluncam absconditam apud Bithiam, teste eodem. ¶ Apud Nonn. φωλὰς σιγή, adiectiue exp. conditum silentium.

Φωλὶς, ίδος, ἡ, piscis nomen, apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 37. qui dicitur παρὰ τὸ φωλεύειν dictus putatur, quoniam in muco suo qui circa eum περιπλάττεται φωλεύει.

Composita.

Α'ποφώλιος, ὁ καὶ ἡ, vanus, irritus: vt, ἀποφώλιοι εἶναι ἀθανάτων. Od. λ. Propriè ἀποφώλια dicuntur oua irrita & sterilia quæ ἐκ τῶν φωλεῶν eiiciunt aues: item partus degeneres qui ab iisdem extruduntur, teste Eust. Item ἀποφώλιος, ὁ ἀπαίδευτος καὶ ἀδίδακτος, quoniam apud antiquos scholæ & ludi literarij dicebantur φωλεοί: vt idem Eust. annotat in hunc Od. ε. versum, Ἡ δ᾽ ἠλιτεῖς; γ᾽ ἐστὶ καὶ ἀποφώλια εἰδώς. Exponitur, & monstruosus, prodigiosus: apud Plut. in Thes.

Ε'μφωλεύω lateo in, seu tenebras quæro in. Greg. cum dat.

ΦΩΝΗ', ῆς, ἡ, vox, interdum &, sonus, Il. λ. Ἀμφί μ᾽ Ὀδυσσῆος θαλασίφρονος ἵκετο φωνή. Luc. in Nigr. τῆς φωνῆς ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς περιφερόμενος. Sic ὁ τόνος τῆς φωνῆς apud Demosth. Item vox, vocabulum, verbum Greg. μήτε ἡμᾶς ἐνθυμεῖσθε τῆς ὑψηλοτέρας φωνῆς, ob verbum altiùs elatum. ¶ Item lingua: vnde τῇ φωνῇ ἑλληνίζειν, apud Æsch. ¶ Item rumor, fama. Act. c. 2. γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης.

* Dici φωνὴν quòd sit φῶς τοῦ νοῦ. Etym. cum Eust. tradit. Alij simpliciter à φάω deducunt quod est dico.

Φωνήεις, εντος, ὁ, voce præditus, vocalis: vt φωνήεντα ζῶα, apud Xenop. & Hesiod. in Theog. Φωνῆεν, τὸ, i. γράμμα, vocalis litera apud Plat. & Aristot.

Φωνέω, ῶ, vocem emitto, sonum edo. Item dico, loquor. Ilia. β. ὁ δὲ ξυνίηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης. Sophoc. in El. τί φωνεῖς; Il. α. Καί μιν φωνήσας. cum dat. Soph. ἐρῶντας φωνεῖς. Item compello, voco: vt Αἴαντα φωνῶ, apud eundem. ¶ Exponitur &, gemo de palumbe dictum apud Aristot.

Φώνημα, τὸ, quod quis locutus est, dictum. Item vox. Soph. Amat. narr.

Φώνησις, vocis emissio, actio edendi vocem. Poll.

Φωνητικὸς, vocis emittendæ facultate præditus, vocalis: vt φωνητικὰ ὄργανα, apud Greg. Naz.

Composita: ac primum cum præpositione.

Α'ναφωνέω, alta voce pronuntio, exclamo, vel proloquor, pronuntio. Plut. in Them.

Α'ναφωνεῖσθαι, cum clamore pronuntiari: vel simpliciter, pronuntiari Aristot. de mun.

Α'ναφώνημα, & ἀναφώνησις, exclamatio, pronuntiatio rei alicuius alta voce, Plut. in Pomp. Gal. de sanit. tuen. l. 5.

Προαναφώνησις, (dec.) exclamatio quę ante rem aliquam fit.

Α'ντίφωνος, ὁ καὶ ἡ, contrariam vocem seu contrarium sonum edens, obsonus: vt ἀντίφωνοι χορδαί, apud Aristotel. in problem. sect. 19. Τὸ ἀντίφωνον contraria voce respondens: obuersarium. Plat. de leg.

Α'ντιφωνέω, contrarium sonum edo, contra sono. Item obloquor. Cum accus. apud Soph. in El. Cum Dat. apud Suid. ¶ Item constituo me soluturum, expromitto: in Pand. & Nouel. const. Iust.

Α'ντιφώνησις, contractio qua velut contrarius sonus editur. Item expromissio, apud Iust. ibidem.

Α'ντιφωνητὴς, expromissor.

Decomp. Α'ναντιφωνησία, non respondere: apud Cic. ep. ad Att. 3. lib. 15. Item non contradicere, contradictionis retentio.

Α'ναντιφώνητος, responso carens, cui responsum non est. Idem lib. 6. ep. ad Att. 1. Item cui nihil contradicitur vel contradici potest.

Ε'ναντιόφωνος, contrariam vocem habens.

Διάφωνος, q. d. dissonam seu discrepantem vocem habens, cuius sonus discrepat, dissonus, dissentiens.

Διαφωνία, vocis seu soni discrepantia. Et generaliter, dissensio discordia.

Διαφωνέω, voce seu sono dissideo, dissentientem sonū edo. Et generaliter, dissideo, discrepo. Aristotel. polit. 7. διαφωνεῖ ταῦτα ἀλλήλοις. Phal. in epist. ἀρχαὶ πρὸς τὰ τέλη διαφωνοῦσι. ¶ Item διαφωνεῖν examinari: sæpe in Hippiatr. ¶ Interdum & de iis dicitur qui vocem vltra vires contendere volentes, stupefacti obmutescunt, vt ne hiscere quidem possint, teste Moschopulo.

Διαφωνεῖσθαι, dicitur aliquid de quo inter aliquos cōtrouertitur: vnde διαπεφώνηται, apud Galen. exp. controuersum est. vt διαπεφωνημένον, in controuersiam adductum, discrepans.

Διαφώνησις, dissensio, discrepantia. Διαφωνητικὸς, qui est ingenio ad dissidendum propenso.

Ε'κφωνέω, exclamo, vocem altam edo. Plut. in Cæs. Item pronuntio, exprimo. Item exprimo, i. expressè seu nominatim dico: in Pand. Interdum simpliciter exp. emitto, vt quum φωνὰς ἐκφωνεῖν dicitur, apud Galen.

Ε'κφώνησις, ἡ, exclamatio, peculiariter ea quæ inter schemata rhetorica numeratur Macrob. li. 4. c. vlt. Item pronuntiatio, vocis emissio. Damasc. Item expressio, expressa rei alicuius & determinata nominatio.

Α'νεκφώνητος, [dec.] non pronuntiatus, non expressus. Item ineffabilis.

Ε'μφωνος, vocem in se habens, canorus.

Ε'μφωνέω, acclamo dictum aliquod iis quæ dixi cum acclamatione subiungo. Plut. de malit. Herodot. & in vita Luculli. Exponitur &, inclamo.

Ε'πιφώνημα, acclamatio: aut dictum quod alicui sententiæ cum acclamatione additur. Fab. lib 7. cap. 5. vtitur & Plut. in vita Alex.

Ε'πιφωνηματικὸς λόγος, oratio seu sententia quæ per acclamationem effertur.

Ε'πιφωνηματικῶς, per epiphonema seu per acclamationem Demetr. Phal. & Hermog.

Ε'πιφώνησις, acclamatio aut inclamatio.

Καταφωνέω, sonorum reddo, resonare facio. Greg. in carm. Τέττιγες λαλαγεῦντες ὅλον κατεφώνεον ἄλσος.

Καταφώνησις, actio illa reddendi sonorum.

Μεταφωνέω, interloquor, i. inter alios loquor seu vocem edo. Apollon. μετεφώνεεν ἡμῳῇσι. Item alloquor, compello apud eundem Ἰφινόην μετεφώνεεν ἆσσον ἰοῦσαν.

Παραφωνία, vocis absurditas. Παραφωνέω, expon. acclamo. Et παραφώνησις, acclamatio.

Περιφωνέω circumsono, resono.

Προσφωνέω, alloquor: compello: interdum & acclamo. Od. ο. προσεφώνεε Νέστορος υἱόν. Cum dat. pers. Act. Ap. c. 21. & Matth. c. 11. ¶ Item dico, seu dedico, nuncupo Laert. in Chrysippo. τὰ δ᾽ αὐτὰ ἴσα βιβλία γράψας οὐδενὶ τῶν βασιλέων προσπεφώνηκε.

Προσφωνεῖσθαι, alicui dicitur liber aliquis, i. dicari, nuncupari apud Plut. in lib. aduersus Colot.

Προσφώνημα, alloquutio, compellatio: vel acclamatio. Demetr. Phal. Item oratio qua aliquis compellatur.

Προσφώνησις, idem in priori signif. Item dedicatio, nuncupatio. Plut. in Graccho.

Προφωνέω, prius vocem edo, præloquor. Item prædico, præmoneo, denuntio. Euripid. in Hippol. Steph. φεύγειν προφωνῶ πάσιν.

Σύμφωνος, voce seu sono cum alio consentiens, consonus: vt ἦχος σύμφωνος, apud Aristot. in probl. Et generaliter concors, consentiens. Τὸ σύμφωνον pactum: sæpe in Pand. At subaudito γράμμα, consonans litera, apud gramm.

Συμφώνως, voce seu sono inter se conueniente. Item vnanimi consensu concorditer.

Συμφωνία, conuenientia vocum inter se & sonorum: seu cōsonantia plurium dissimilium alioqui & disparium sonorum

vel vocum proportione coniunctarum. Exponitur &, consonantia: item concentus. Plat. in symp. Et generaliter, consensus, concordia. Plut. & Herod.

Συμφωνέω in edenda voce cum alio consentio, simul vocem seu sonum emitto. Item consonantiam efficio: apud Aristot. in probl. Et generaliter, consentio: apud eundem polit. 1. τὰς μοναρχίας συμφωνεῖν ταῖς πόλεσι. Theophr. de caus. plant. l. 5. c. 13. ταῦτα μὲν οὖν σχεδὸν συμφωνοῦσι πάντες, de his inter se consentiunt. Interdum exp. conuenio, congruo: vt Lucæ c. 5 τῷ παλαιῷ οὐ συμφωνεῖ ἐπίβλημα τὸ ἀπὸ καινοῦ. Interdum, conspiro itidem cum dat. apud Aristotel. polit. lib. 3. ¶ Item paciscor, cum πρὸς sequente accusat. pers. apud Xen. Cum περὶ sequente genit. apud Polyb. l. 2. Cum μετὰ apud Matt. c. 20. συμφωνήσας μετὰ τῶν ἐργατῶν ἐκ δηναρίου. Et cum solo genit. ibidem οὐχὶ δηναρίου συνεφώνησάς μοι.

Συμφωνεῖσθαι dicitur id de quo inter omnes conuenit: apud Arrian. l. 6. ¶ Item quod pacto promittitur. Greg. πρὶν ἢ συμφωνηθῆναι αὐτοῖς τὸν μισθόν.

Συμφώνησις, vocis seu soni consensus. Et generaliter, consensus, concordia, conuenientia.

Συνεκφώνησις, figura grammat. quæ & συνίζησις dicitur. Eust.

Decomp Ἀντισυμφωνέω, vicissim consentio.

Ἀσύμφωνος, non consonus, dissonus, discrepans. Item non consentiens, discors. Act. Ap. c. 28. Item ἀσύμφωνος dicitur aliquis aliquid ποιεῖν, i. absque conuentione, priusquam ei cum alio conuenerit. Sic & apud Greg. ἀσύμφωνοι τῇ ἐργασίᾳ προσῆλθον. Item ἀσύμφωνοι, qui non vtuntur eadem lingua: apud Platonem de legibus libro quinto. Ἀσυμφώνως, discrepanter, inconcinniter. Ἀσυμφωνία, dissonantia, discrepantia.

Δισύμφωνος, qui duarum est consonantium. Δισυμφωνεῖν, duarum esse consonantium, apud Gramm.

Ὑπερφωνέω, voce elatiore vtor.

Ὑποφωνέω, succlamo: vt fit in concione: seu acclamo, vt populus concioni respondens, Plutar. Τινα εἶπεν ἐξ ἔτι ἄλλοι; ἐκ μιᾶς γνώμης ὑπεφώνησαν ἅπαντες σεαυτόν. Item currentem vel certantem clamore excito: apud Basil.

Ὑποφώνησις, adhortatio certatorum: seu clamor certantes adhortantium: apud eundem.

Composita sine præpositione.

Ἀγριόφωνος, ὁ, ἡ, agrestem seu feram vocem habens. Od. θ.

Ἀκριτόφωνος, indistinctam & confusam vocem habens. Hesych.

Ἀλεκτρυοφωνία, tempus quo gallus gallinaceus canere incipit, gallicinium. Marci c. 13.

Ἀλλόφωνος, alia voce vtens. Item peregrina voce vtens.

Ἀρτίφωνος, cui vox est integra & perfecta, quique verba ἀρτίως, id est integrè & perfectè pronunciat.

Αὐτόφωνος, qui sua ipsius voce vtitur ad dicendum aliquid. Vnde αὐτόφωνοι χρησμοί, oracula quæ ipsiusmet dei voce, non autem sacerdotis edebantur, apud Luc. in Pseud.

Ἄφωνος, voce carens, mutus. Æsch. in Ctesiph. Et τὰ ἄφωνα γράμματα apud Plat. & Aristot. mutæ literæ quibus oppon. φωνήεντα. Item ἄφωνος, qui vocem non emittit, qui obmutescit. Demosth. pro cor.

Ἀφώνως, mutè sine vllo vocis vsu: aut vocem non emittendo.

Ἀφωνία, vocis expertem esse destitutum esse voce. Item obmutescere vel taciturnitas, silentium. Luc. Interdum exp. infantia: vt apud Phil. νομίζεις τὴν ἀνθρωπίνην λογιότητα κατὰ σύγκρισιν τῆς ἀληθείας ἀφωνίαν εἶναι.

Ἀφώνητος, priuatus facultate edendi vocem. Non.

Βαρβαρόφωνος, barbaram vocem habens. Il. β.

Βαρβαροφωνέω barbarè loquor. Item barbaro sermone vtor. Strab.

Βαρύφωνος, cui vox est grauis. Βαρυφωνία, grauitas vocis. Poll. l. 2. ex Alex.

Γλυκύφωνος, cui dulcis vox est, dulciter canens. Theoc. Idyl. 15.

Γλυκυφωνία, dulcis vox, cantus dulcis. Poll.

Γυναικόφωνος, muliebrem vocem habens. Aristoph.

Δίφωνος, duplicem edens vocem. Item duplici voce loquens, bilinguis. Poll. ex Philisto. [Demetr. Phal.

Δύσφωνος, malam vocem habens, seu malū sonum aut insuauem.

Δυσφώνως, voce mala, sono aspero.

Δυσφωνία, asperitas vocis seu soni: apud eundem.

Ἐννεάφωνος, nouem voces habens vel sonos: vt σύριγξ ἐννεάφωνος, apud Theocr. Idyll. 8.

Ἑπτάφωνος, septem voces seu sonos habens. Peculiariter erat nomen cuiusdam porticus in Olympia, quòd septies vox eadem ibi redderetur. Plin. l. 36. c. 15.

Ἑτερόφωνος, aliam & diuersam edens vocem.

Ἑτεροφωνία, diuersitas & differentia vocis. Athen. l. 9.

Εὔφωνος, bonam vocem habens, seu bonum sonum aut suauem. Item canorus, vocalis. Demost. pro cor.

Εὐφώνως, bona voce seu suaui, canorè. Poll. [Phal.

Εὐφωνία, bona vox, vox canora: vel bonus sonus. Demetr.

Ἡδύφωνος, suauem vocem habens seu iucundam: suauiloquus.

Ἡδυφώνως, suauem vocem emittendo, suauiter sonādo. Poll.

Ἡδυφωνία, suauitas vocis. Idem.

Ἠερόφωνος, elatam seu altam vocem habens: vel voce aërem replens Il. σ.

Ἡμίφωνος, q. d. dimidiatam vocem edens, seu dimidiatè: semiuocalis: vt ἡμίφωνα φωνήεντα, apud Gramm.

Θρασύφωνος, audaci & procaci voce vtens.

Θρασυφωνία, vocis audacitas & procacitas. Poll. l. 2.

Ἱερόφωνος, sacram vocem habens vel magnam. Suid.

Ἱμερόφωνος, idem quod γλυκύφωνος: vt χάριτες ἱμερόφωνοι, apud Theocr. Idyll. 29.

Ἰσχνόφωνος, qui gracili seu exili voce est, λεπτόφωνος. Hesych. ¶ Item cui vox supprimitur & sistitur inter loquendum, ὁ ἰσχόμενος τοῦ φωνεῖν apud Aristot. probl. sect. 11 quæst. 45.

Ἰσχνοφωνία, vocis exilitas. ¶ Item linguæ hæsitantia: apud eundem eiusdem operis sect. 11. quæst. 30.

Κακόφωνος, malam vocem habens, seu sonum: vel asperam vocem aut asperum sonum habens.

Κακοφωνία, vox seu sonus asper.

Καλλίφωνος, pulchram vocem habens: seu pulchrum sonum & elegantem. Poll. l. 2.

Καλλιφωνία, pulchra vox, seu sonus elegans.

Κενόφωνος, cui inanis vox est: vel inanes voces funditans.

Κενοφωνία, vocis inanitas, inanium vocum funditatio: ματαιολογία. Hesych.

Κενοφωνέω, inanes emitto voces, vana verba fundito. Suid.

Κερατόφωνος, è cornu resonans. Athen. l. 14.

Λαμπρόφωνος, splendida & eleganti voce præditus.

Λαμπροφωνία, vocis splendor & elegantia. Poll. l. 2.

Λεπτόφωνος, idem quod ἰσχνόφωνος. Hesyc.

Λεπτοφωνία, exilitas vocis.

Λιγύφωνος, argutam seu canoram vocē habēs. Hesiod. in Theog.

Λιγυφωνέω argutа voce loquor.

Μαλθακόφωνος, cui vox mollis est. Pind.

Μαψίφωνος, frustra & inaniter loquens, garrulus: Μεγαλόφωνος. Hesych.

Μεγαλοφωνία, magnam seu altam vocem habens: vocalis. Exponitur & altiloquus: epitheton Platonis.

Μεγαλοφωνία, vocis magnitudo, altiloquentia.

Μικρόφωνος, idem quod λεπτόφωνος, pro quo dicitur & σμικρόφωνος. Poll.

Μικροφώνως & σμικροφώνως, cum exilitate vocis. Idem.

Μικροφωνία, idem quod λεπτοφωνία.

Ξενόφωνος, peregrina voce vtens.

Ξενοφωνία, peregrina vox: seu peregrinum loquendi genus inusitatum. Poll. l. 2.

Ὀλεσίφωνος, voce sua lædens, voce seu cantu molestus. vt ὀλεσίφωνος ἀλέκτωρ, apud Cratin. in Horis, ex Athen. l. 9.

Ὁμόφωνος, cuius eadem vox est, seu idem sonus: consonus, consentiens. Item qui eadem voce, i. lingua vtitur: apud Thuc. l. 4.

Ὁμοφώνως, eadem voce, vocibus inter se conuenientibus.

Ὁμοφωνία, vocis conuenientia, concentus, eiusdem linguæ vsus. Luc. in somn. Item cantus simplex & vniusmodi. Aristot.

Ὁμοφωνέω, eandem vocem edo, seu eundem sonum, voce seu sono consentio.

Ὀξύφωνος, acutam vocem habens. Luc. in Gallo. & Hes. in Λιγύφθογγος.

Ὀξυφωνία, vox acuta.

Πάμφωνος, omnis generis voces reddens. in Epigr.

Πεντάφωνος, quinque voces seu sonos reddens.

Πολύφωνος, qui multarum est vocum. Epigr. Interdum, qui multorum est verborum, garrulus, loquax.

Πολυφωνία, loquacitas garrulitas.

Στενόφωνον ὄργανον, angustum sonum edens. Poll. l. 2.

Στριφνόφωνος, cui aspera vox est. Poll. ex Callistro comico.

Τραχύφωνος. Idem. Galen.

Ὑστερόφωνος, qui posterior vocem edit. Greg.

Χαλκόφωνος & χαλκεόφωνος, æream vocem habens, i. vel valde acutam vel valde firmam. Il. ε. Hesiod. in Theog. Χαλκόφωνος, dicitur etiam gemma quædam, quæ æris sonum seu tinnitum pulsu reddit. Plin. l. 37. c. 10.

ΦΩ'Ρ, φωρός, ὁ, fur. (*iuxta Etym. denominatus à φέρω, eliso ε & literis transpositis.) Paul. in Phoc. ἐγὼ μὲν δὴ τὸ ἔγκλημα τῆς κακουργίας τε ἦγον καὶ φωρὰς ἀνθρώπους. Plat. polit. 1. οὗτος τις ἄρα δεινὸς φύλαξ, τούτου καὶ φὼρ δεινός. ¶ Item fucus. Aristot. hist. anim. l. 9. ¶ Item φώρ, seu φωρός, ὁ, speculator, explorator. Hesy. & Suid.

Φωρά, ἡ, furtum, i. vel ipsa actio furandi, vel id quod quis furatus est: vt apud Moschum, Idyll. 6. καὶ ἐπὶ φωρὰν ἔρχομαι ἵνα νυκτὸς ἐδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω. ¶ At φωρά. Hes. est. ἔρευνα.

Φώριον, τό, idem cum φωρά res furtiua. Luc. ἄλλο ἐν χερσὶν ἔχων φώρια. ¶ Apud Ioseph. in antiq. Iud. ἀφορμὴ φωρίου exp. manifestum iudicium, seu manifesta probatio.

Φώριος, α, ὁ, furtiuus, vt φώρια λέκτρα, apud Suid. ex Epigramm. ¶ Item substantiuè, genus quoddam apis quod & φὼρ dicitur. Hesyc.

Φωρεία, (tanquam à φωρεύω) exp. ληστεία, apud Suid.

Φωράω, in furto deprehendo, furtum inuenio. Et simpliciter quæro,

quæro, peruestigo: ducta significatione ab iis qui scrutantur ad deprehendendum furtum. Aristop. in Nub. καὶ φωράσων ἔγωγ' εἰσέρχομαι. Et cum accusat. pers. apud Plut. Cum accusat. rei, apud Plat. de leg. lib. 12. Item deprehendo: vnde partic. pass. φωραθεὶς, deprehensus. Arist. polit. 5. φωραθεὶς ἐπιβουλεύων. Sic apud Plut. in symp. sept. sap.

Φώρασις, εως, ἡ, deprehensio. Φωρατὴς, οῦ, ὁ, deprehensor.

Φωράω, idem quod φωράω. Hesyc.

Φωριαμὸς, οῦ, ὁ, arca, scrinium, aut arcula. Il. ω. Od. ο. Apollon. Arg. 3. παρὰ τὸ τὰς φῶρας, διὰ τὸ τὰς φῶρας ἀπείργειν, vt inquit Eust. vel quia πρὸς φυλακὴν τῶν φωρῶν κατεσκεύασται id est ad cauendum sibi è furibus, vt vult. Etym. Eratosthenes ἐν τῷ Ἑρμῇ à nomine φωρὸς deducit, dicens φωριαμὸν δ' ἐνόμηνα, νῦν μιν κύδεϊ φώριον ἄγρην.

Composit.

Αὐτόφωρος, vnde ἐπ' αὐτοφώρῳ aliquis ἁλίσκεσθαι, dicitur qui in ipso furto deprehenditur vel in aliquo alio scelere. Aristoph. in Plut. ὦ καθάρματε, ἐπ' αὐτοφώρῳ δεινὰ δρῶντ' εἰλημμένω. Hinc & κολάζων αὐτοφώρους, apud Thucyd. l. 6. schol. exp. ἐπ' αὐτοφώρῳ λαμβάνων puniens in ipso facinore deprehensos.

Αὐτοφωρεὶ & αὐτοφωρὶ, idem quod ἐπ' αὐτοφώρῳ: vnde αὐτοφωρεία. Hesyc. exp. ἐπ' αὐτῇ τῇ φωρᾷ.

Ἀφώρατος, non deprehensus, seu qui deprehendi non potest: propriè, in furto.

Δυσφώρατος, qui difficilè deprehendi potest.

Ἐπιφωράω, idem quod φωράω, deprehendo & comperio: propriè, in furto aut alio facinore. Synes.

Εὐφώρατος deprehensu facilis.

Καταφώρος deprehensus, manifestus: vel manifestarius. Plut.

Καταφωράω, idem quod ἐπιφωράω. Thuc. l. 1. τοὺς ἐπιβουλεύοντας μὴ καταφωρᾶν. Exponitur etiam furto prodo. Item manifestum facio: apud Luc. in somn. Item scrutor, exquiro. Hesy. Item intelligo, anud Xen Pæd. 8.

Περιφώρατος, manifestus, idem quod καταφωρος. Plut. in institut. Lacon.

Εὐκατάφωρος, (dec.) qui facilè fieri potest manifestus, deprehensu facilis. Et generat. pro eo in quo aliquid facile animaduertitur, apud eundem ibidem.

Πλήρωσις etc. quomodo huc pertineat, vide in tertio ordine compositorum à φέρω.

Φῶ. Φῶς φωτὸς, vide in Φάω, luceo. Φωσων in Φύσαω. Φωτεινὸς, Φωτίζω, &c. in Φάω, luceo.

X.

X, Litera, qua Athenienses adulterinos nummos notabant, idque significabant verbo χιάζειν. Quũ enim Chios o lio prosequerentur, quemcumque nummum vitiatum offendebant, ei notam literæ χ imprimebant, à se Chios connotando reuerti innuentes: talem deinde nummum dicebant χιάζειν. Alij Athenienses in suo tantùm aduersus Chios bello id fecisse commemorant. Plato in Timæo, οἷον χ περιβάλλων κατέκαμψεν εἰς κύκλον. ¶ X litera punctulis quatuor velut intercisa nota erat asteri sci. Eust.

Χιάζω, litera χ noto vt spurium: vt χιαζόμενος στίχος qui notatur vt spurius. Latinè exponitur, decusso. ¶ Significat etiam χιάζειν Chium illum Democritum imitari in curiosa nimium & aliquid supervacaneæ artis habente modulatione. Suid.

Χιασμὸς decussatio, εἰς τὸ χ καθαρμὸς [illegible]. Plat. Est etiam figura qua duo quatuor propositis, tertium secundo respondet, & conuenit, quartum primo. Hermog.

Χιαστὸς, decussationis formam habens, apud Eust.

ΧΑΖΩ, recedo, retrocedo, ἀναχωρέω. Hesych. In qua significatione vsurpatur potiùs vox passiua. ¶ Item primo: vnde particip. aor. 2. κεκαδὼν (Ionicè pro χαδὼν) apud Homer. Il. λ. θυμὸν καὶ ψυχὴν κεκαδὼν quũ vita priuasset, Eust. exp. στερήσας, μᾶλλον δὲ ἀποχωρεῖν ποιήσας, o signem huius significationis exprimens. ¶ Item capio, capax sum: in qua significatione legitur aor. 2. ἔχαδον, & fut. 2. infinit. χαδέειν pro χαδεῖν. Item præt. med. κέχανδα, pro κέχαδα. Il. δ. Ἡ ῥα δ' ὡς χαδὲ στῆθος ἐνὶ [illegible]. Il. ξ. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐδύνατο [illegible] χαδέειν, naues littus capere non poterat. Od. δ. κεχάνδει πολλά τε καὶ ἐσθλά, domum quæ capacitate sua continebat multa bona.

Χάζομαι, idem quod χάζω, recedo. Il. π. Χάζεο διογενὲς Πατρόκλεες. Cum gen. Il. λ. Οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου [illegible]. Sic & Il. π. Item, cedo, non repugno, non recuso. Eurip. Orest. Καὶ μὴν τόδ' [illegible] βασιλεῦ χάζομαι, bis mori nõ recuso.

Χάσις, εως, recessio. Item segregatio separatio. Hes.

Χανδάνω, idem quod χάζω, capio, capax sum. Od. ρ. Καὶ Κρέας [illegible] οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφὶς ἐοῦσαι.

Ἄζω, Κακὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναχάζω, seu ἀναχάζομαι, retrocedo gressum inhibeo. Xeno. anab. 4. [illegible] καὶ πάλιν ἀναχάζοντες [illegible]. Il. ο. Ἀλλ' ἀναχάζετο τυτθόν.

Ἀντιχάζω, nihil cedendo. Hes. [illegible]

Ἀποχάζω, & ἀποχάζομαι abscedo, recedo: vt Od. λ. Ἀλλ' ἀποχαζόμενος [illegible].

Εὐρυχαδὴς, ὁ, ἡ, latus, capax: vt εὐρυχαδὴς ποτήριον apud Luc. in Lexiph.

Συγχάζω, concedere, συγχωρῆσαι. Hes.

Ὑποχάζομαι, sensim recedo, pedem subduco ὑποχωρέω. Il. δ. [illegible] Τρῶες κεκαδόντο, Ἀτρεὸς ἀκοντίζοντος: per tmesin, pro ὑπεχάζοντο. Dicitur enim κεκαδόντο, pro χάζοντο, Ionicè.

ΧΑΙΝΩ, f. ανῶ, hisco, dehisco. Il. ζ. τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών, vtinam ipsi terra dehiscat. Luc. de saltat. πρόσωπον [illegible] κεχηνὸς ὡς ἐκεῖνα. Aristop. κέχηνα βλέπων εἰς τὸν οὐρανόν, ore hiauti cœlum intueor. Idem. ἐκεχήνεσαν πρὸς μ' [illegible] me intenti erant. Dicitur etiã χαίνειν qui os in verba resoluit, (vt & hiscere Lat.) Chrys. ἡμεῖς δὲ οὐδὲ χάναι οὐδὲ διᾶραι τὸ στόμα συνεχωρήσαμεν αὐτοῖς ne hiscendi quidem occasionem ipsis relinquimus. Et cum accusat. Aristop. in Vesp. Τοῦτ' [illegible] ὁ μιαρὸς χανεῖν ὁ [illegible] [illegible] Itẽ qui aliquid hiate ore captat, χαίνειν πρός τι dicitur: vt Od. μ. Βύζην ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, fluctus incurrentes hiãte ore excipiẽs: itẽ χαίνω, inhio, metaph. Luc. in Pereg. πάντες ἄνθρωποι καὶ πρὸς [illegible] διανομὰς κεχηνότες.

Χάσμα, τὸ, hiatus Plat. polit. 2. Eur. in Phœn. Plut. de Deo Socr.

Χασματικὸς, terræmotus dictus, quum mouente terra hiatus fiunt: seu qui fert confidentias in cauernas facit. Idem dicitur χασματίας, apud Aristot. de mundo.

Χασμὴ, ἡ, hiatus vel hiatio, peculiariter ea qua quis os inter oscitandum diducit, oscitatio, oscedo. Aristot. [illegible] χάσμη [illegible] [illegible] αἰτίας ἐστί. [Laert.

Χασμώδης, ὁ, ἡ, oscitator, qui frequenter oscitat Diog.

Χασμωδία, ἡ, oscitantia. Item verborum compositio huiusmodi. Eustat.

Χασμασμαμάομαι, hio. Plat. in Gorg. Athen. l. 4. Item oscito. Alex. Aphrod. problem. 1. διὰ τί οἱ [illegible] τοὺς χασμωμένους χασμῶνται.

Χάσμημα, τὸ, hiatus vel rictus. Apud Aristophan. pro rostro hianti poni dicitur.

Χαίος, idem cum χάσμα, rictus. seu os apertum & magno hiatu diductum. Vsurpatur & pro στόμα apud comicos, teste Poll. l. 2. ¶ At χαῖος etiam nomen piscis qui & ipse à χαίνειν dicitur, teste Eust. Eius meminit Athen. l. 8. vbi χάννη fœm. gen. nominatur: sicut apud Aristot. χάννη.

Χαιδόω, vel χασκάω, vociferor, clamor: vel clamo os magno hiatu diducens. Hes.

Χανδὸν, ore hiante, faucibus magno hiatu diductis. Od. φ. Luc. Atien.

Χάνος, ὁ, hiatus, vel oscitatio quæ fit ore hiante: idem quod χάσμη Hes. ¶ Item ostrei quædam species, quam Athe. l. 3. annotat videri denominatam [illegible]. ¶ Item mensura liquidorum: apud Diosc. & Cleopatram, tractatu de mensuris.

Χάνωσις, ἡ, apud medicos dicitur affectus oculi, quum album eius ita super nigrum intumuit, vt nigro subsidente & albo eminente hiatus cuiusdam similitudo oriatur.

Χάος, idem cum χάσμα hiatus: vt χάος ἀέρος apud Opp. de venat. l. 3. Peculiariter philosophis sic dicitur hiatus ille cæcus & immensus qui erat ante conditum orbem. Hesiod. in Theog. Plat. & Aristot. ¶ At χάος (ἐστ.) apud Lacedæmonios dicebatur ἀρχαῖος [illegible]. item ἀγαθὸς, vt annotat schol. Theocr. Idyll. 7. vbi hac voce Theocr. vtitur. In hac significatione apud Hes. legitur χαιός. Et apud Aristop. χαιὸς, exp. ἀγαθὸν.

Χάσκω, & χασκάζω, idem cum χαίνω, Aristot. hist. an. l. 9. c. 8. κέχηνται [illegible] τοῖς ὀφθαλμοῖς χάσκοντες. Eurip. l. 2. [illegible] στόμα χάσκων stans ore aperto & hians. Aristop. in Vesp. Σὺ δὲ χασκάζεις τὸν κωλακρέτην ore hiante obseruas vel respectas.

Χάσκαξ, fecit etiam & dicitur de homine qui ore hiante stat & respectat aliquid: teste Eust. Sic & Athenienses ab Aristop. κεχηναῖοι nominantur per parodiam.

Χάρος, Χάω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex eo primitiuo cum præpositione.

Ἀμφιχαίνω, circumhio. Item vndique inhians deuoro: vel simpliciter, deuoro deglutio: vnde ἀμφιχανὼν de pisce dicitur hiatum deuorante: apud Greg. in carmin.

Ἀναχαίνω, idem cum χαίνω. Luc. de vera hist. ὥσπερ γὰρ αὐτῇ ἀναχανόντος, εἶδομεν κῆτος μέγα καὶ πλατὺ ἐνοικεῖν. Exponitur & oscitor.

Ἀναχάσκω, idem: apud eundem.

Ἀντιχασμάομαι, vicissim oscito, oscitatione respondeo. Aristot. in probl.

Διαχαίνω, itidem hisco: seu magno hiatu diducor.

Διαχάσκω, idem. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10.

Ἐγχαίνω, inhio. Item hiante ore illudo: vnde Aristot. in Equit.

Ἀλλ' ἐξαπατήσεις κἀγχανεῖ τούτῳ μέγα. Et cum accus. apud eundem in Vesp.

Ἐγχάσκω, Idem: apud eundem.

Decomp. Ἐπεγχαίνω, pro iisdem: apud Suid. ἐπεγχανεῖν τῷ τοῦ Μόλητος θανάτῳ.

Κατεγχαίνω, idem Aristoph. in Acharn. εἴ μ' ἴδοι τετρωμένον Κατεγχάνοι γε ταῖς ἐμαῖσιν ἂν τύχαις, ore cachinnis diducto deluderet.

Ἐπιχαίνω, inhio: in qua significatione vsurpatur & præt. ἐπικέχηνα. Luc. διώκουσται πάντες οἱ θεοί, ἐπικεχηνότες τῷ καπνῷ. Exponitur etiam irrideo, vt sit idem quod ἐγχαίνω.

Καταχαίνω, hisco, &c. Item derideo cachinnans & magno hiatu os diducens.

Κατάχασμα, hiatus, profunditas. Exponitur &, sectio profundior.

Καταχασμάομαι, idem quod καταχαίνω. Theoph. de caus. pl. lib. 4. c. 14. Καταχάσμησις, derisio. Καταχήνη, idem: apud Aristop. in Vesp. Καταχή, pro iisdem. Hesyc.

Περιχαίνω, idem cum ἀμφιχαίνω. Aristot. hist. an. l. 8. c. 24. & Luc. Περιχάσκω, pro eodem.

Προχαίνειν, Eustathio est προφάσκειν seu προφασίζεσθαι, deriuanti hinc προχάνη, significans idem quod πρόφασις.

Ὑποχαίνω, aliquantum hio. Ὑποχάσκω, Idem: vel prono capite hio Aristoph. in Plut. & Xen. de re equ.

Composita sine præpositione.

Αἰχλῶες, (poët. pro ἀειχλῶες) dicuntur pauperes. παρὰ τὸ ἀεὶ χαίνειν quod semper hiante ore appetant opes. Hesyc.

Ἀκροχανής, ἔος, ὁ καὶ ἡ, immani vastus hiatu. Τὸ ἀκροχανές, in extremitatibus hians. Epig.

Ἀχανής, non hians, non hiscens. Item mutus, os non aperiens. Hesych. & Suid. Item qui immani hiatu os diducit, ὁ λίαν χάσκων. Athen. l. 7 Et generaliter, immani vastus hiatu: vt πέλαγος ἀχανές, apud Phil. de v. M. l. 3.

Ἀκέων, q. d. ἀχανὼς καὶ χωρὶς τοῦ χαίνειν. Deducitur enim à χαίνω, ramisso α στερητικῷ, & aspirata in tenuem conuersa Il. οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἔσαν, taciti ibant, nō hiscentes. Sic Od. φ. fœminæ & ancillæ quæ erant in ædibus Vlyssis iubentur ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ, tacitæ manere apud opus.

Ἀκέων, tacitè, ne hiscendo quidem. Il. δ. Ἀθηναίη ἀκέων ἦν. Frequentiùs participialiter vsurpatur: vt Od. ρ. ἀκέων κίνησε κάρη. Od. ξ. δαίνυσθαί τ' ἀκέοντε, tacitos quietosque epulari. Legitur & fœmin. ἀκέουσα, apud Hom. Item ἀκεόντως pro ἀκέων, apud Hesych.

Ῥηγματοχασμός, ὁ, hians ruptura. Celsus. l. 4. c. 4.

Ἄχος, Αχαίνω, Αχαίνη, Αχαινός, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΧΑΙ´ΟΝ, ου τό, pedum, baculum pastorale, incuruum. Callim. Ποιμένιον πέλημα καὶ ἐν χερὶ χαῖον ἔχουσα. Apoll. Arg. 4. Ἀγρου ρεν χαῖον παλάμῃσιν ἐπιχουσα.

Ἐρυσίχαιον, idem. Alcman.

Χαιός vide Χαος cum Χαος, in Χαίρω.

ΧΑΙ´ΡΩ (F χαρῶ siue χαρήσω) Lætor lætus sum, lætitiam capio, gaudeo, delector. Od. τ. Καρπαλίμως χαίροντα φίλην χαίροντες ἔπεμπον Εἰς Ἰθάκην. Apud Plat. in Epitaph. οὔτε χαίρων οὔτε λυπούμενος ἄγαν φανεῖται. Cic. interpr. neque lætabitur vnquam nec mœrebit nimis. Il. ω. χαίρειν ἐν θυμῷ, gaudere animo, animo esse læto. Il. ψ. χαίρει δέ μοι ἦτορ, lætatur mihi cor. Sæpe in comminationibus dicitur οὐ χαιρήσει: vt apud Aristop. in Pluto, apud Luc. & Hom Il. υ. Cum dat Od. μ. χαῖρε δ' ἐνὶ φιλότητι. Xen. οὐδ' ἐπὶ οὕτω χαίρει ὡς φίλοις ἀγαθοῖς. Interdum additur præpositio ἐπί: vt Xen. Pæd. 8. πῶς ἂν εἴπω δῆλος χαίρων ἐπὶ τοῖς σοῖς ἀγαθοῖς; quibus signis declarabo lætitiam quā ex rebus tuis prosperis percepi. Dem. pro cor. ἐφ' οἷς ἔχαιρον οἱ ἄλλοι, ταῦτα ἐλυπεῖτο οὗτος. Cum partic. Il. τ. Χαίρω σεῦ Λαερτιάδη τὸν μῦθον ἀκούσας. Sic Xen. χαίρω ἐπαινούμενος, laudibus delector. Cum accus. Dem. pro cor. ταῦτα λυπεῖσθαι καὶ ταῦτα χαίρειν. pro ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς. Sic Aristot in Rhet. χαίρω τινὰ ἢ ἰδεῖν afficior quadam voluptate. Neutro gen. & substantiuè dicitur τὸ χαῖρον pro ἡ χαρά apud Plut. in Fab.

Imperat. Χαῖρε aliquando est salutantis seu saluere iubentis vt Od. θ. Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε, cui respondet Vlysses, Καὶ σὺ φίλος μάλα χαῖρε θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν. Sic apud Xenoph. Pæd. 7. Crœso salutanti Cyrum χαῖρε ὦ δέσποτα, respondet Cyrus καὶ σύ γε ὦ Κροῖσε tu quoque salue. Aliquando vsurpatur in valedicendo: vt Od. ο. Χαίρετον ὦ κούρω, valete ô adolescentes. Et apud Xen. Pæd. 8. Cyrus longam orationem sic claudit. καὶ χαίρετε ὦ φίλοι παῖδες καὶ τῇ μητρὶ ἀπαγγέλλετε ὡς παρ' ἐμοῦ· καὶ πάντες δὲ οἱ παρόντες καὶ οἱ ἀπόντες φίλοι χαίρετε. Vsurpatur etiam idem imperat. in eos qui in malam crucem relegantur, aut qui cum contemptu relinquuntur: vt apud Eurip. in Med. χαιρέτω βουλεύματα, valeant consilia. Aristot. post. anal. l. 1. c. 13. τὰ γὰρ εἴδη χαιρέτω, valeant.

Eodem modo vsurpatur & infinit. χαίρειν præcedente alio verbo: vt apud Xen. Hell. 4. ἀλλήλοις χαίρειν προσεῖπον. Aiax apud Soph. Χαίρειν Ἀθάνα τἄλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι, cupio vt valeas. In exordiis epistolarum vsurpatur χαίρειν pro eo quod Cic. dicit. vel S. d. vel S. P. D. vt, apud Xen. Pæd. 4 Κῦρος Κυαξάρῃ χαίρειν. Sic apud Dem. Hippocr. &c. subaudito κελεύω, aut alio eiusmodi. Frequentissimum est χαίρειν ἐᾶν, sinere valere. i. valedicere & repudiare: apud Aristoph. in Pluto. Plat. de leg. Plut. in Alcib. & alibi. Pro eodem dicitur & χαίρειν φράσαι & χαίρειν προσαγορεύειν.

Χαίρομαι, idem quod χαίρω. Aristoph. in Pace, Ὡς ἥδομαι καὶ χαίρομαι καὶ τέρπομαι. Aorist. 2. est ἐχάρην: vnde particip. χαρείς, gaudens, lætus, seu gauisus. Il. κ. Præt. sunt κεχάρμαι & κεχάρημαι, illud apud Eurip. in Orest. hoc apud Hesio. in Asp. Aor. 2. med. est ἐχαρόμην, pro quo poetæ per reduplicationem dicunt, κεχαρόμην: vnde Il. δ. κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί.

Χάρμα, τος, gaudium, lætitia: vel id quod gaudium & lætitiā affert. Il. γ. Od. τ. &c.

Χάρμη, ης, idem: apud Phocyl. ¶ Apud Hom. Il. ν. & alibi est animus ad pugnam promptus & eam lætus iniens. Accipitur & simpliciter pro pugna, conflictu, prælio, vt Il. ε. & ρ.

Χαρμονή, idem quod χάρμα: apud Eurip. Soph. & Xen.

Χαρμοσύνη, pro eodem. At χαρμόσυνα, festum quoddam Athenis. Hesyc.

Χαρτός, ὁ, lætificus, dignus quo lætemur & gaudeamur. Soph. χαίροις ἂν εἴ τοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε.

Χαιρετίζω, saluto, saluere iubeo. Laert. in Plat. & in lib. Tobiæ capit. 7.

Χαιροσύνη, idem cum χαρμοσύνη, Hesyc.

Χαιρηδών, όνος, ἡ, idem. Suid. & Hesyc.

Χαρά, ᾶς, ἡ, idem cum præcedentibus. Plut. Χαρᾶς γὰρ οὐδὲν ὡς γέγονεν ἐστὶν ὡς χάρις. Plat. in Cratylo non à χαίρω deducit sed cōpositam dictionem facit ex χέω & ῥέω: dicit enim χαρὰν ob τὴν διάχυσιν καὶ διαπορείαν τῆς ῥοῆς τῆς ψυχῆς.

Χάρις, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex χαίρω, cum præpositione.

Ἐπιχαίρω, idem quod χαίρω ἐπί τινι, aliqua re lætor, aliqua re lætitiam & gaudium percipio, Soph in Aiace σοὶ μὲν οὖν πράσσοντ' ἐπιχαίρω. Item ἐπιχαίρω τινί, malis & infortuniis alicuius lætor. Dem. in Mid.

Ἐπίχαρμα, τος, quod nobis gaudij & lætitiæ materiā præbet. Theocr. id. 2. Ecclesiastici c. 18. Item idem quod ἐπιχαρσις.

Ἐπίχαρσις, gaudium & lætitia ob rem aliquam ipsa actio τοῦ ἐπιχαίρειν.

Ἐπίχαρτος, ob quem lætamur, lætitiam nobis & gaudium afferens. vt πυρὶ ἐπίχαρτος, apud Soph. in Trachin. Item cuius infortuniis & malis lætamur & gaudemus. Plat. epist. 8. βαρβαρεῖς ἐπίχαρτος γενόμενος.

Ἐπιχαρής, έος, ὁ καὶ ἡ, lætitiam & voluptatem aliqua ex re capiens: in lib. Iobi.

Καταχαίρω, idem quod ἐπιχαίρω gaudeo ob infortunium alicuius. Exponitur & simpliciter, insulto cum præposit. ἐπί sequente dat pers. Herodot.

Περιχαίρω, summopere lætor, perlætus fio: vnde apud Greg. περιχαρεῖς χαίροντι τῷ ἀγαθῷ.

Περιχαρής, supra modum lætus: vel nimio gaudio elatus. Isocr. ad Demon. Athen. lib. 7. Aristophan. in Vesp. Τὸ περιχαρές, summa & immoderata lætitia. Thuc. l. 7.

Περιχάρεια idem quod τὸ περιχαρές. Plut. in consol. ad vx.

Προχαίρω, vnde Προχαιρητήρια. Harpocr. ἑορτὴν esse scribit apud Athenienses γραφομένην ὅτε δοκεῖ ἀνιέναι ἡ κόρη.

Συγχαίρω, vnà gaudeo & lætor cum amico lætante, congratulor, gratulor. cum genit. rei & dat person. Demosth.

Ὑπερχαίρω, idem quod περιχαίρω.

Ὑποχαίρω, latenter & in sinu gaudeo. Exponitur & simpliciter gaudeo.

Composita sine præpositione.

Αἱματοχαρής, & αἱμοχαρής, έος, ὁ καὶ ἡ, sanguine gaudens, sanguinarius, vt αἱματοχαρεῖς λύκοι, apud Suid.

Ἀκαματοχάρμης, ου, ὁ, indefessus & indefatigabilis bello: epitheton Aiacis, apud Pind.

Βελεστιχαρής, iaculis gaudens. iaculator: epitheton Apollinis in (Epigr.

Ἰοχέαιρα, ἡ, sagittis gaudens epitheton Dianæ, Iliad. ε. & alibi.

Ἱπποχάρμης, vel ἱππιοχάρμης, equis gaudens: vel qui in equo in pugna vtitur.

Κακοχαρτος, malis gaudens, alienis insultans calamitatibus: vt ἔσσεαι κακόχαρτος. Hesiod. in Erg. Exponitur etiam, quo mali gaudent & delectantur. Pro eodem per syncopen dicitur κάγχαρτος, teste Hesych.

Λιμνοχαρής, paludibus grandens, nomen ranæ in Batrachom.

Μενεχάρμης, qui bellicos labores strenuo & infracto animo sustinet: ὁ μένων ἐν τῇ χάρμῃ. Iliad. ι. Pro eodem dicitur & μενεχάρμος. Iliad. γ.

Μνηστιχάρη, voluptas. Hesych.

Νεβροχαρής, hinnulis gaudens: epitheton Apollinis in Epigr.

Ὀρεσιχαρής, montanus seu montosis locis gaudens. Epigr.

Ὑδροχαρής, aquis gaudens: nomen ranæ in Batrachom.

Ψαλμοχαρὴς, psalmis gaudens, qui delectatur fidium pulsu & carminibus quæ fidibus canuntur. in Epigr.

ΧΑΊΤΗ, ης, ἡ, iuba: propriè equi: vt Iliad. ψ. Χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο. Philostr. ep. 25. ἵππος ὁ ἤδη τῇ χαίτῃ σεπισβληκώς. Tribuitur & quibusdam aliis quadrupedibus: vt bonaso, apud Aristot. in hist. anim. & leoni. In homine sic dicitur coma, cæsaries: vt Il. ψ. Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην. Sic & Il. α. Vsurpatur & de frondibus vitis: apud Athen. ex Archestrato. Sic Theocr. Idyll. σ. χαίτας appellauit cinaræ spinosi fruticis pappos, teste eius schol.

Χαιτήεις, εντος, ὁ, iubatus: item comatus: vt Χαιτήεντι ἵππῳ: apud Apoll. Arg. 2.

Χαιτόεις, idem.

Composita.

Ἁβροχαίτης, ου, ὁ, mollem habens iubam. Item mollem habens comam seu cæsariem: epitheton Apollinis, in Epigr.

Αἰολοχαίτης, qui varios habet capillos. Eust.

Ἀναχαιτίζω, neutraliter de equo dicitur se efferente erectis iubis: vt apud Eurip. in Rheso, αἱ (sc. ἵπποι) δ' ἀναχαίτιζον φόβῳ. Sic ἵππος ἀναχαιτίσας. Plutarch. in symp. Item metaph. contumaciter efferor, lasciuio, in licentiam erumpo, vt δῆμος ἀναχαιτίσας, apud eundem in Demetr. Item non morigerus sum, repugno: apud Sophocl. ¶ Item actiuè, inhibeo coma retrahens. Et generaliter ac metaph. retrorsus inhibeo, retro ago, reprimo. Demosth. Olynth. 2. ἡ πρώτη πρόφασις καὶ μικρὸν πταῖσμα ἅπαντα ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσε, omnia retro egit. Item reuoco, dissuadeo. Alexand. Aphrod. in Topic. lib. 5. ἀναχαιτίζει αὐτὰ τῆς ἀλόγου ὁρμῆς.

Βαθυχαίτης, promissam habens iubam: seu cui profunda coma est & cæsaries. Hesiod. in Theog.

Βοτρυοχαίτης, botros crinibus implicatos habens: epitheton Bacchi. Epigr. l. 1.

Γλαυκοχαίτης, cæsiam iubam vel comam habens. Eust.

Δρομιχαίτης, setas inter currendum agitans: apud eundem.

Εὐχαίτης, bene seu pulchrè iubatus. Item bene comatus, multam aut pulchram comam habens. Metaphoricè εὐχαίτης κισσός, in Epigr.

Ἱππιοχαίτης, ex iuba equina factus: vt λόφον ἱππιοχαίτην. Il. ζ.

Κυανοχαίτης, cuius setæ cyanum referunt, crines cæruleos seu nigricantes habens, vt ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην apud Hesiod. in Asp. interdum est Neptuni epitheton: vt apud Luc. Interdum ipse Neptunus substantiuè κυανοχαίτης dicitur. vt apud Hesiod. in Theog.

Μελαγχαίτης, qui nigra est iuba, nigram cæsariem comámve habens. Hesiod. in Theog.

Ὀρθοχαίτης, cui iuba aut coma stat erecta. Hesych.

ΧΑΛΑΖΑ, ης, ἡ, grando. Aristot. de mundo. Χάλαζα δὲ λέγεται νιφετοῦ συστροφή τις, &c. sit grando ex niue volutim contorta. Il. χ. εἴτε χάλαζα. Ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ. ¶ Χάλαζα dicuntur etiam tubercula quædam pellucida grandini similia, per cutem sparsa. Vide Paul. & Act. ¶ Sic nominatur & vitium quoddam in suis ore sub lingua. Athen. lib. 3. ¶ In ouorum quoque luteo χάλαζαι dicuntur a grandinis forma ac colore. Aristot. hist. anim. l. 3 c. 2.

Χαλαζώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, grandinosus, grandinis speciem habens. Aristot. hist. an. l. 8. c. 21. [l. 37. c. 11.

Χαλαζίας λίθος lapis seu gemma grandinis colore & figura. Plin.

Χαλάζιον, τὸ, vitium quoddam palpebræ, quum in ea tubercula quædam nascuntur grandini similia. Paul. Ægin. lib. 3 cap. 22. & lib. 6. cap. 16.

Χαλαζιάω, laboro eo vitio. Act. lib. 7. c. 83.

Χαλαζόομαι, grandine infestor. Aristot. hist. an. l. 8.

Χαλάζωσις, q. d. grandinatio, eminentiæ quædam intra palpebras grandini similes, Autor τῆς εἰσαγωγῆς.

Χαλαζάω, grandine laboro, vt ὗες χαλαζῶσαι, apud Aristot. hist. an. l. 8. c. 21. Χαλαζῶσα δραχμὴ per iocum dicta fuit stips quædam theatralis, quòd quum daretur, grando ruisset. Zenodot.

Ἐπιχαλαζῶ, (*comp.*) grandine impero seu verbero. Luc. in Tim.

Καταχαλαζάω, idem. Luc. in somn.

ΧΑΛΑΩ, F. άσω, laxo, remitto. (cui opponitur ἐντείνω seu κατατείνω) Eurip. in Androm. Χαλᾶν κελεύω δεσμὰ laxare vincula. Metaphoricè apud Aristoph. in Vesp. Χαλᾶν τὸ μέτωπον, frontem adductam & corrugatam laxare. Ibidem dicitur ὀργὴν χαλᾶν & τῆς ὀργῆς χαλᾶν εἴξασι, de ira aliquid remittere. Item laxo, i. emollio, subduco, facio vt fluat, vnde apud Galen. φάρμακα μαλάττειν τε καὶ χαλᾶν δυνάμενα. Item laxo, i. aperio: vt apud Eurip. in Iphig. Taur. Χαλᾶτε κλῇθρα, claustra laxate. Sic χαλῶσι τὸ στόμα, apud Xen. de re equ. ¶ Item demitto Marci 12. Χαλῶσι τὸν κράββατον, funibus demittunt. Sic dicitur χαλᾶν ἱστίον apud Apoll. Arg. lib. 2. & χαλᾶν πόδα, apud Eurip. in Oreste. ¶ Item neutraliter, remitto, laxo, cesso. Plat. polit. 1. ἐπειδὰν γὰρ αἱ ἐπιθυμίαι παύσωνται κατατείνουσαι καὶ χαλάσωσι. Plut. τοῦ νοσήματος ὑπείκοντος καὶ χαλῶντος, morbo languescente & remittente. Item cedo, concedo. Eurip. in Hec. Χαλᾶν σκηνοῦσιν εἰκότως θυμουμένοις. Accipitur & pro passiuo, χαλῶμαι, laxor, aperior, vt apud Eurip. ζῶσαί τε τοῖς χαλῶσι. Sic apud Xen. Pæd. 7. ὡς εἶδον τὰς πύλας χαλώσας, quum portas aperiri cernerent.

Χαλάομαι, ῶμαι, laxor, remittor. vnde κεχαλασμένη καρδία, apud Greg. in lib. de hom. item laxor, i. aperior. Item demittor, deiicior, deprimor, vt ὕδωρ εἰς φρέαρ χαλώμενον, apud Alexan. in probl. li. 1. Et κοιλίδα κεχαλασμένην, vuam deiectam, apud Diosc. l. 5. c. 21. itē mollitor, vnde apud Plat. οὐδ' ὑπὸ πυρὶ χαλασθείς.

Χάλασμα, τὸ, laxatio, remissio. Exponitur &, submissio: item iactus. item laxatio, in Hippiatr. [illegible] (l. 1. c. 151.

Χαλασμὸς, οῦ, ὁ, laxatio, remissio, vt χαλασμοὶ ἄρθρων, Diosc.

Χάλασις, εως, ἡ, laxatio, remissio. Exponitur &, resolutio.

Χαλαστὸς, οῦ, ὁ, laxatilis, qui laxari & demitti potest. Χαλαστὸν, τὸ, catena dicitur, quoniam laxatur & demittitur, modò intenditur aut adducitur. Paralip. lib. 2. c. 3.

Χαλαστικὸς, laxandi remittendique vim habens: vt χαλαστικὸν φάρμακον, apud medicos.

Χαλαρὸς, laxus, laxatus, non contentus: vt χαλαρὸς χαλινὸς, apud Xenoph. de re equ. Significat etiam agilis, flexibilis: vt χαλαρὰ κοτυληδών, apud Aristoph. in Vesp. ¶ At χαλάρα, Hesych. est catena.

Χαλαρότης, ητος, ἡ, laxitas, leuitudo. Xen. de re eq.

Χαλαίνω, idem cum χαλάω, Hesiod. in Asp. ἐφιζάνειν εἴκελοι ἵπποις ῥυτὰ χαλαίνοντες.

Χαλία, Hesychio est ἡσυχία, quies: qua corpora laxantur laboribus & molestiis. Χαλισὲς eidem est στερεός. item αἰσθὸς καὶ ὁ ἰσχυρός.

Χαλις siue χάλιξ. Χαλινὸς, Κάλως, Κήλη, quomodo huc pertineant, vide suis locis. At χολὰς, vide in Χολή.

Composita.

Ἀναχαλάω, relaxo: vel idem quod χαλάω. Pro eodem poëticè dicitur ἀγχαλάω.

Ἐναχαλασμὸς, relaxatio.

Ἀναχαλαστικὸς, relaxatiuus: relaxandi vim habens: vt ἀναχαλαστικὸς τῆς ὑστέρας, apud Diosc.

Ἀποχαλάω, relaxo, remitto, resoluo seu laxatum emitto. Aristoph. in Nub. Ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδα εἰς τὸν ἀέρα λινόδετον.

Διαχαλάω, dissoluo, seu laxo & dissoluo. Athen. l. 13 ex Epicrate comico, Τὰς ἁρμονίας τε διαχαλᾷ τοῦ σώματος. Exponitur &, resoluo, dissipo, aperio. Eurip.

Δυσχαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Hesychio est ἄκρατος. item κακὸς λίαν βλάσφημος, χαλεπός.

Ἐκχαλάω, demitto, seu laxando emitto. Exponitur & deiicio.

Ἐπιχαλάω, laxo, resoluo: vt δεσμὸν ἐπιχαλᾶν apud Luc. in Herc. Gall. Item demitto, deprimo. Greg. de hom. ὥσπερ βαρὺ ἐπιχαλᾷ τὸ βλέφαρον τοῖς ὀφθαλμοῖς. Item neutraliter, remitto, Æschyl. in Prometh. καὶ πικρὰς ὀδύνας ἐπιχαλᾷ.

Καγχαλάω, exulto, summo gaudio afficior. Exponitur & rideo. Iliad. χ. Καγχαλόων· ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί. Hesych. καγχαλῶ exp. χαλῶμαι ὑπὸ χαρᾶς, etymon exprimens. Itidemque Eust. καγχαλᾶν est χαίρειν καὶ χαλῶμαι, καὶ ὡς οἷον χαλίφρων ὑφ' ἡδονῆς γινομένη.

Καγχαλίζομαι, Hesych. est χαίρω.

Καταχαλάω, demitto per funem. Iosue c. 2.

Παραχαλάω, relaxo.

Ὑποχαλάω, paululum laxo, aliquantum remitto: vel clanculum laxo.

ΧΑΛΒΑΝΗ, ης, ἡ, galbanum: succus ferulæ nascentis in Syria: Dioscor. lib 3. cap. 79.

Χαλβανόεις, εντος, ὁ, galbaneus. Nicand. in Ther.

ΧΑΛΕΠΤΩ, F. ψω, damno afficio: vel euerto, labefacto. Od. δ. εἴρεσθαι· θεῶν δ' οὔ τις σε χαλέπτει, ἢ βλάπτει. Hesiod. in Erg. Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει. Sic apud Phocyl. χρυσὸς πάντα χαλέπτων, omnia euertens & pessumdans.

Χαλέπτομαι, irascor, succenseo, indignor: Apoll. Arg. 3. Τοῖον γὰρ ἐπηπείλησε χαλεφθείς. Iungitur & dat. apud Nic. in Ther. & Appian. lib. 3. bell ciuil.

Χαλεπὸς, οῦ, ὁ, perniciosus, noxius, grauis. Odyss. τ. χαλεπὸς δέ τις ὤρορε δαίμων, Theocr. idyll. 10. Χαλεπὸν χορίων κυνὶ γεῦσαι, noxia res est cani degustandas præbere secūdas. Itē molestus, acerbus, durus: vt Χαλεποῖσιν ἔπεσσι. Iliad ψ. & χαλεπὸν μῦθον, Odyss. υ. Sic apud Demosth. in Epitaph. Χαλεπὸν πατρὶ καὶ μητρὶ παίδων στερηθῆναι. Apud Plat. de leg. 10. Χαλεπὸν οὐδὲν, exp. nihil magnoperè verendum. Item difficilis, qui magno cum labore fit: vnde Hesiod. Χαλεπὴν οἶμον ἀρετῆς dixit esse, in Erg. Sic apud Thuc. l. 5. χαλεπὴ sc. ὁδὸς, via quæ cum labore transitur. Item iracundus asper, sæuus, immitis: *dictum de ingeniis & moribus animantium*: vt κύνες χαλεποί, apud Xen. anab. lib. 5. Sic de hominibus apud Isocr. Thuc. Aristot. &c.

Χαλεπῶς, molestè, grauiter, ægrè: vt Χαλεπῶς φέρειν, apud Thuc. l. 2. & Χαλεπῶς νοσεῖν Herodian. lib. 5. Item difficulter, magno cum labore. Hesiod. in Erg. Χαλεπῶς γε φύγοις κακόν. Sic & apud Plut. in symp. sept. sap. Xen. Hellen 7. &c. Item malè, diffi-

lè, difficili fortuna: vnde Χαλεπῶς ἔχειν vel πράττειν, aliquis dicitur cui res malè succedit. apud Thuc lib. 7. & 8. Item iratè, acerbè, asperè: vt χαλεπῶς εἶχον τῷ Ἀλκιβιάδῃ, succensebant Alcibiadi. Xen. Χαλεπωτέρως, acerbiùs. Thuc.

Χαλεπότης, ητος, ἡ, difficultas. Item grauitas, asperitas, acerbitas. interdum & sæuitia: vt χαλεπότης τῆς Λακεδαιμονίων, apud Isocr. in Panath. Sic χαλεπότης τρόπων, Plat. de leg.

Χαλεπαίνω, exhibeo me χαλεπὸν, infensus sum, irascor, succenseo. Odyss. π. Οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει. Cum præposit. ἐπὶ sequente dat. Odyss. σ. Thucyd. lib. 2. ὁρῶν αὐτοὺς πρὸς τὰ παρόντα χαλεπαίνοντας. Apud Plutarch. in apophtheg. Χαλεπαίνω πρὸς τοὺς νόμους, expon. ęgrè fero leges. ¶ Item transitiuè, iniuria lacesso, lædo: vel acerbiùs lædo. Il. τ. οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν βασιλῆα Ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.

Χαλεπαίνομαι, acerbiùs accipitur, acriùs obiurgor. Plat. polit. 1. Item idem quod χαλεπαίνω. Xen. Pæd. 5.

Χαλεπέω, molestia, afficio, noceo.

Composita ex χαλεπος & χαλεπαίνω.

Ἀντιχαλεπαίνω, vicissim succenseo: vel è contrario indignor.

Παγχάλεπος, omnino difficilis, perdifficilis.

ΧΑΛΙΝΟΣ, ου, ὁ, frænum. Il. τ. ἵππους ζεύγνυον, ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἕσαν, ἐν δὲ χαλινοὺς Γαμφηλῇς ἔβαλον, &c. Sic apud Xen. ὁ ἱπποκόμος τὸν χαλινὸν ὀρθῶς ἐμβάλῃ. Metaphoricè apud Æschyl. in Prometh. Διὸς χαλινὸς pro imperio. Sic apud Plut. in Fab. σπαργῶντα τῷ δήμῳ χαλινὸν ἐμβάλλειν ὕβρεως καὶ θρασύτητος. * Etymol. à χαλάω deriuat. dicens χαλινὸν esse ὑπὸ μηδ' δυνάμεως χαλώμενον. ¶ Χαλινοὶ dicuntur etiam labiorum partes quædam apud Poll. l. 2. Nicander verò τοὺς χαλινοὺς appellauit dentes, in Ther. Pro eodem χαλινοὶ per metaplasmum generis dicitur χαλινὰ apud Diodor. Sic. Quæ χαλινὰ etiam funes nauticos significant: apud Oppian.

Χαλινόω, fræno, frænum iniicio: vel fræno iniecto rego. vt ἵππον χαλινοῦν: apud Xen. Hell. 7. Plut. de aud. poëm.

Χαλίνωσις, εως, ἡ, frænatio, fræni iniectio. Xen. de re equ.

Χαλινωτήριον, τὸ, frænationis instrumentum, id quo frænatur. Χαλινωτήρια νεῶν dicuntur nauium retinacula & quasi fræna seu habenæ: apud Eurip. in Hec.

Composita.

Ἀποχαλινόω, frænum detraho, effræno. Xen & Plut.

Ἀχάλινος, ὁ καὶ ἡ, fræno carens, effrænis seu effrænus: vel qui nullo coërceri potest fræno: vt ἀχάλινον στόμα, apud Plat. de leg. lib. 11. & Aristoph. in Ran.

Ἀχαλίνωτος, idem. Greg.

Ἐγχαλινόω, idem cum χαλινόω: vnde in pass. ἐγκεχαλινωμένοι τὰ στόματα, frænata habentes ora.

Χρυσοχάλινος, aureo fræno vtens. Xen. Pæd. 1. & 8.

ΧΑΛΙΣ, siue χάλιξ, ὁ. dicitur Bacchus: item vinum, merum: * quoniam τοὺς πίνοντας χαλᾷ καὶ ἀνίησιν, animum bibentium curis laxat & molestiis. Eust. & Hesych. ¶ Χάλικες dicuntur etiam lapides minuti quibus ad structuras ædium vtuntur, vt sunt silices & cæmenta, teste Hesych. Sic apud Thuc. lib. 1. οὔτε χάλιξ οὔτε πηλὸς ἦν. Et Plut. symp. 6. probl. 5. διὰ τίνα αἰτίαν αἱ χάλικες καὶ αἱ μολυβδίδες ἐμβαλλόμεναι ψυχρότερον τὸ ὕδωρ ποιοῦσι.

Χάλιμος, Hesychio, est φαρμακὸς, veneficus: qui nimirum suis venenis hominum animos & corpora χαλᾷν potest.

Χαλιμὰς, άδος, ἡ, Baccha: ἡ χαλωμένη ὑπὸ μέθης τὸ σῶμα, inquit Eust. ex veteribus: vel ἡ χαλωμένη πρὸς συνουσίαν: vt ait Etymol. Sic apud Suid. χαλίμα dicitur esse ἡ πόρνη ἀπὸ τοῦ χαλᾶσθαι τὸ σῶμα ἀπὸ μέθης ἢ μανίας.

Χαλιμάζω, more χαλιμάδων in libidinem ruo. Suid. Χαλικάζω, idem. Eust. ex Epicharmo.

Ἀκροχάλιξ, (*comp.*) supra modum laxatus seu solutus. Dionys. de situ orb. Eustathius exp. etiam, ὁ ἀκράτῳ χαλασθεὶς τοῦ φρονεῖν, innuens per syncopen etiam videri dici pro ἀκρατοχάλιξ. Hesychio est, dimidia tantùm parte ebrius.

ΧΑΛΚΟΣ, ου, ὁ, æs. Iliad. ζ. Χαλκός τε χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος. Apud Diosc. l. 5. c. 97. & 80. Χαλκὸς κεκαυμένος, æs vstum. & Χαλκοῦ ἄνθος, æris flos: & Χαλκοῦ λεπὶς, æris squama. ¶ Synecdochicè χαλκὸς dicitur etiam quidquid ex ære conflatũ est, vt vasa ærea. Hesiod. in Erg. Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος. Apud Diosc. l. 1. c. 135. ἐν χαλκῷ κυπρίῳ, exp. in vase cupreo. Sic pro vomere æreo, in Epigram. Pro securi ærea. Il. ν. Pro gladio seu ense. Il. δ. ε. τ. & alibi sæpe. Pro aliis quoque armis, non minus frequenter. Item pro ærea moneta seu pecunia, apud Poll. l. 9. c. 1. Sic & Epigr. lib. 2. & Marci cap. 12. * Quidam tradunt dictum esse Χαλκὸν παρὰ τὸ χέειν τὴν ἀλκὴν ἢ τὴν δύναμιν τῶν ἀναιρουμένων.

Χάλκεος, & cōtractè χαλκοῦς, æreus, ex ęre factus, vt Χάλκεα τεύχεα & χάλκεοι οἶκοι. apud Hesio. in Erg. Sic Χαλκοῖς τείχεσιν, apud Æschin. in Ctesiph. Et Χαλκῆν ἔχων ἀσπίδα, apud Xen. in Lat. rep. metaph. χάλκεον ἦτορ. Ilia. β. & Χάλκεον ὦπα. Iliad. σ. ¶ Χαλκοῦς interdum substantiuè appellatur æreum numisma, vt apud Dem. in Mid. Plut. symp. 4. Interdum est ponderis nomen, videlicet sextæ oboli partis. Pollux tamen obolum octo chalcos continere scribit. Significat & æream statuam, subaudit, subst. ἀνδριὰς, vt apud Luc. in Lexiph. Fuit & cognomentum rhetoris cuiusdam ac poetæ Dionysij quòd Atheniensibus autor fuerit numismate æreo vtendi, teste Athen. libr. 15. ¶ Χαλκῆ μυῖα ludi genus est, de quo Poll. l. 9.

Χάλκειος, metri gratia idem quod Χάλκεος vt ἔγχεϊ χαλκείῳ. Il. γ. ¶ Est & suffruticis genus apud Theophrast. hist. plan. lib. 6. c. 3. ¶ Χάλκεια, seu χαλκεῖα, των, festum antiquum & a populo olim celebratum, postea verò à solis fabris in honorem Vulcani. Etym.

Χαλκεὼν, ῶνος, ὁ, officina fabri ærarij. Od. θ.

Χάλκιον, τὸ, idem cum χαλκὸς, æs. Aristoph. in Ran. item vas æreũ, seu æramentum. Xen. in Oecon. Marci 4.

Χαλκίδιον, idem vasculum ex ære. Poll. lib. 10. ex Hermippo com. Videtur etiam accidi pro vili æris moneta.

Χαλκιδῖτις πόρνη, vile & triuiale scortum quod vel æreo nummo se prostituit: apud Iosepũ.

Χαλκίτης, ου, ὁ, vnde fœm. χαλκῖτις, sc. λίθος, chalcitis: medicamentum metallicum: de quo Dios. lib. 5. cap. 115. & Plin. libr. 34. cap. 12.

Χαλκόφι, per paragogen poeticā dicitur pro χαλκοῦ: vt apud Homer. πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός.

Χαλκόω, æreum reddo, vel ære obduco & munio: vnde in pass. Paralip. l. 2. c. 3. θυρώματα κεχαλκωμένα.

Χάλκωμα, æramentum, vas aut aliud opus ex ære factum. Xen. in Anab. Aristoph. in Pelasg. Sophron. apud Athen. libr. 8. apud Plut. χαλκώματα dicuntur ærata nauium rostra.

Χαλκεύω, ęrariam artem tracto, æs exerceo & malleo tundo. Thu. l. 3. item transitiuè, ex ære fabrico: vel etiam ex ferro. Il. σ. Τῇσι πὰρ εἰνάετες χάλκευον δαίδαλα πολλά.

Χαλκεύομαι, idē. Plut in Cam. ἐχαλκεύσατο κράνη τοῖς πλείστοις ὁλοσίδηρα. item passiuè χαλκεύεσθαι dicitur quod ex ære cuditur: vnde metaph. apud Aristoph. in Equit. ἐπὶ γὰρ τοῖς δεδημένοις χαλκεύεται, i. adornantur, struuntur.

Χαλκεὺς, έως, ὁ, faber ærarius. vel etiam faber ferrarius. Arist. de arte poet. Od. ι. Dicitur & de aurifice, Od. γ. ¶ Est & piscis nomen apud Athen. l. 7.

Χαλκευτὴς, οῦ, ὁ, idem quod χαλκεὺς, qui æramenta cudit. Et generaliter, fabricator, artifex. Epigr. l. 3. χαλκευτικὸς, ad fabrũ ærarium seu ferrarium pertinens. Item qui artem ærariam seu ferrariam probè callet.

Χαλκευτήριον, τὸ, officina τοῦ χαλκευτοῦ.

Χαλκεῖον, τὸ, idem. Luc. Item vas æreum. Xenoph. in symp. Athen. lib. 10. Hesychio χαλκεῖα sunt etiam monumenta artium inuentarum.

Χαλκήϊος, Ionicè pro χαλκεῖος, ærarius seu ferrarius, fabrilis: vt χαλκήϊος δόμος. Od. σ.

Χαλκίζω, ludo χαλκοῖς. Poll. l. 7 c. 24. ¶ Item æs refero, æri similis sum. Eust.

Χαλκισμὸς, ludus in quo ludebant chalcis aut alio nomismate. Quidam fuisse dicunt ludi genus quo nummum raptim circumagendo digito impositum excutiebant pueri, & prius quam humi caderet, excipiebant digito. Pol. l. 6. & Eust.

Χαλκὶς, ίδος, ἡ, chalcis: auis nomen inde dictæ, quoniam colore æs refert, teste Eust. ¶ Est & piscis genus, teste eodem & Athē. l. 7. quòd à Dorione etiam χαλκιδικὴ dicitur. ¶ Item serpentis genus, sic appellatum ob virgulas quasdam ærei coloris quæ tergum eius distinguunt, teste schol. Nicand. Plinius in lacertarum genere numerauit.

Χαλκίδες, Laconicè dicebantur famulæ, teste Eust. ¶ Est χαλκὶς & vrbis nomen, apud Strab.

Χαλκιδεὺς, Chalcide vrbe oriundus.

Χαλκιδίζειν, sordidum esse & parcum ducta significat. ἀπὸ τῶν κατ' Εὔβοιαν χαλκιδέων. Hesy. Item obscœno puerorum amori deditum esse: quoniam tales puerorum amores apud Chalcidenses frequentes erant. Idem & Suid.

Χαλκιδεύεσθαι, idem.

Χαλκιδικὸς, vt χαλκιδικὰ ποτήρια, quæ fiebāt in vrbe Chalcide. Fœm. χαλκιδικὴ σαῦρα dicitur lacerta quæ & χαλκὶς, apud Diosc. l. 2. c. 70.

Χαλκη, ἡ, dicitur ἡ ποτήρια. teste Hesyc. & schol. Nicand. afferente exemplum huius signif. ex Numenio.

Composita.

Ἀποχαλκεύω, fabricor. Item ęre munio: vnde κνημῖδες τὸ ἀποχαλκευμέναι, apud Xen. in Cyn.

Ἀποχαλκίζω, ære priuo seu spolio, i. pecunia: in Ant. Epig.

Ἄχαλκος, ære carens: vnde ἄχαλκος ἀσπίδων, ęreis carens clypeis: apud Soph. in Oedip. tyr. Item carens æreis nummis, non habens pecunias. Greg.

Ἀχαλκέω, sum sine ære, pecunias non habeo.

Γυιόχαλκος, æreis membris constans.

Δεκάχαλκον, τὸ, decē chalci, decem ærei nummi, denarius. Plut.

Δίχαλκον, duo chalci, quarta oboli pars. Pol. l. 9. Diosco l. 4. c. 155.

Ἔγχαλκος, cui æs inest, æreus. Item cui est pecunia in anth. Epigramm. lib. 2.

Ἐπίχαλκος, in superficie æratus, ære obductus. Aristop. in Vesp.

Ἐπίχαλκον, τὸ, Hesych. est τὸ στόμα τῶν αὐλῶν.

Ἐπίχαλκοι) armati. Idem.

Ἐπιχαλκεύω, fabricor seu cudo super. Item insuper fabricor & cudo, ferramentum ferramento agglutino. Metaphoricè accipi traditur pro expolio: apud Aristot. rhet. l. 3. significat, auditorum mentes sibi conciliare. Sunt tamen qui pro expolire accipiant.

Εὔχαλκος, bonum æs habens, vel ex pulchro ære factus: seu ex ære pulchrè fabricatus.

Κατάχαλκος, æratus. Eurip. in Phœn.

Καταχαλκόω ære obduco.

Λεπιδόχαλκος æris squama. Cels. l. 2. c. 22.

Ὀρείχαλκος, æs montanum: orichalcum, seu aurichalcum. Schol. Hesiod. scribit esse æs candidum quod in montibus inveniatur, aut materiam quandam metallicam ære pretiosiorem, habeat. Hesiod. in Asp. & Plat. in Crit. Interdum adiectiuè significat, confectus ex orichalco: vt ὀρείχαλκος στήλη. apud Suid. Scribitur & ὀρίχαλκος.

Πάγχαλκος, solidus ex ære, totus æreus. Soph. in Antig.

Παραχαλκεύω, cudo.

Πεντέχαλκον seu πεντάχαλκον, quinque ærei nummi. Poll. lib. 5. ex Aristophontis Didymis.

Περιχαλκόω, ære obduco. Apthon.

Πολύχαλκος, multum habens æris, ære abundans: vel cui multum est pecuniæ. Iliad. κ. Item firmus, validus: vt οὐρανὸν πολύχαλκον. Iliad. ε.

Ταναχαλκος, longè latéque æratus. Suid. ex Epigr. (apud Poll.

Ὑπόχαλκος, subæratus, sub quo æs latet: vt ὑπόχαλκον νόμισμα

ΧΑΜΑΙ, humi, in terra. Od. π. χαμαὶ ἧσθαι. Xen. Pæd. 7. εἶδε τὴν γυναῖκα χαμαὶ καθημένην. Item humi, in terram, ad terram: Il. γ. Ἡ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα χαμαὶ πέσε.

Χαμαίτις siue χαμῖτις, vitis quæ humi serpit. Suid. ex Eust.

Χαμηλὸς, humilis, χαμαίζηλος. Apud Xen. de re equ. ὄνυχες χαμηλοὶ pro ὁμαλοὶ de equorum vngulis.

Χαμᾶδις, humi, in terram. Il. γ. ο. π. Od. τ.

Χαμᾶζε, humi in terram. Il. γ. & ρ.

Χαμόθεν, terra ex humo. Aristotel. Rhet. 2. Xen. Hell. 7.

Χθαμαλὸς, (pleonasmo τοῦ θ pro χαμαλὸς) humilis depressus, non multum à terra assurgens, non altus: Iliad. ν. Odyss. μ. & Phil. de mundo.

Χθαμαλόω ῶ f. ώσω, humilem reddo, solo æquo, complano.

Χανδάνω, vide in Χάζω. Χάνδον, Χάνος, &c. in Χαίνω. Χαρά, in Χαίρω. Χάραγμα, &c. in Χαράσσω.

ΧΑΡΑΣΣΩ, vel χαράττω. ξω. sculpo, item insculpo, imprimo. Item excauo. Hesych. Item scarifico, incido. item cauo. Hesiod. in Erg. τότε δὴ σκάφος οὐκέτι οἰνέων, Ἀλλ' ἅρπας τε χαρασσέμεναι καὶ δμῶας ἐγείρειν.

Χαράσσομαι, sculpor, insculpor. Item incidor, scarificor: vt σύλλα κεχαραγμένα. apud Diosc. l. 4. cap. 175. Item acuor: Hesiod. in Erg. τὰ πρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου, quum primùm acuitur ferrum.

Χάραγμα, τὸ, nota quam impressit ὁ χαράσσων, vestigium, & veluti sulcus qui fit διὰ τοῦ χαράσσειν. Sophocl. in Phil. & in Epigramm. (l. 4. c. 15.

Χαραγμὸς, ὁ, incisura seu incisio. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 13. &

Χαρακτὴρ, ῆρος, ὁ, nota impressa vel insculpta aut inscripta. vnde Χαρακτῆρα ἐπιβάλλειν idem quod σημαίνειν, apud Aristotel. polit. 1. cap. 6. loquentem de numismate. De notis literarum seu literis æneis tabulæ vel ceratæ tabellæ inscriptis apud Plutarch. in lib. aduersus Colot. Metaphoricè apud Isocr. ad Demon. Χαρακτῆρα τοῖς ἔργοις ἐμβάλλειν. Item formam dicendi, seu genus orationis. Demetrius Phaler. Item figura, effigies, imago: apud Demosthen. ἐν γὰρ ταῖς ὁμιλίαις ὁ τῆς ψυχῆς χαρακτὴρ βλέπεται. ¶ Item ritus. Maccab. lib. 2. c. 4. ¶ Item sexus. Galen. ¶ Item descriptio qua describitur aliqua res veluti ex nota ei impressa à cæteris rebus eam distinguendo, Cicero in Topic.

Χαρακτηρικὸν, dicitur in quo est nota characteris & styli vel differentiæ. Dionys. Halic.

Χαρακτηρίζω, insignio, charactere & nota distinguo, notam rei & formam exprimo. Chrysost. in epistol. ad Heb. μάλιστα γὰρ χαρακτηρίζει τὸν χριστιανισμὸν ἡ ἀγάπη. Plut. in Hom. οὐκ ἠμέλησε γὰρ τοῦ χαρακτηρίσαι τοὺς ῥήτορας, non neglexit oratores suis characteribus & scribendi generibus repræsentare. Item notam habeo, significo typus sum, vt Arethas comm. in Apocal. c. 6. dicit τὴν μόσχων τὸ δεύτερον τοῖς τῶν ἁγίων μαρτύρων ἱερὰς θυσίας χαρακτηρίζειν.

Χαρακτηρισμὸς, designatio, denotatio, rei alicuius suis veluti notis insignitæ repræsentatio.

Χαρακτηριστικὸς, in quo est nota differentiæ: vt χαρακτηριστικὰ ἰδιώματα, notæ quibus alius ab alio discernitur. Damasc.

Χαρακτήριος, & per syncopen χάρακτρος, incidendi vim habens: vel aptus ad incidendum & secandum. Nicand. in Alexipharm.

Κάρχαρος, asper: vnde animal κάρχαρον dicitur pro καρχαρόδουν, i. acutos habens dentes & quasi κεχαραγμένους. Sic κύων κάρχαρος, apud Luc. de luct. metaphoricè apud eundem de scrib. hist. περὶ τῆς ἑρμηνείας ἰσχυρὰ, περὶ μὲν σφοδρὰν ἐκείνην καὶ κάρχαρον. (dentes.

Καρχαρέοι κύνες, iidem qui & κάρχαροι, acutos habentes

Καρχαρίας, ου, ὁ, dicitur canis marinus, piscis species, quòd dentibus sit καρχάροις. Athen. lib. 1.

Χάραξ, ακος, ὁ, sulcus terræ aratro aut fossorio instrumento excauatæ: fossa. Peculiariter sic dicitur vallum seu agger quo castra muniri solent: vt apud Menand. πολλοὶ γὰρ ἐκλελοιπότες τὸν χάρακα τὰς κώμας ἐπόρθουν. Sic & apud Plut. de fort. Al. Exponitur etiam, castra à Cicer. apud Polyb. Hesychio est etiam sepimentum item planta quædam spinosa. ¶ Significat & vallum præacutum, palum, pedamentum. In qua significat. fœmininum esse annotant grammat. vnde Aristoph. in vesp. Ἐπεὶ νῦν ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.

Χαράκιον itidem, vallus pedamentum, sustentaculum. Hesy.

Χαρακίας, ου, ὁ, degens in vallis aut proueniens: vt χαρακίας κάλαμος, apud Theophr. l. 4. c. 11. & χαρακίας τιθύμαλλος, apud Diosc. l. 4. c. 165.

Χαρακίζω, vallis depactis munio: vel vallo protego. itē vallo seu pallo erigo Hes. (then. l. 6.

Χαρακισμὸς, munitio quæ palis defixis fit. palorum defixio. A-

Χαρακόω, vallo communio, circumuallo. Æsch. in Ctesiph. hīc accusat. Impropriè apud Athen. l. 2. μᾶζα κεχαρακωμένη ἄχυρα dicitur, i. constans è furfuracea & acerosa farina, & accib. non aliter palatum pungens quàm valli acuti pedes supergradientium.

Χαράκωμα, idem quod χάραξ, vallum agger. Dem. Philip. 2. Xen. Hell. 2.

Χαράδρα, ἡ, sulcus quē torrens rapido suo impetu ἐχάραξε: item terræ fissura facta ex terræmotu: caverna, salebra, vorago. Thu. l. 3. ὅπῃ πεσόντες ἐς χαράδρας ἀνεκβάτους. Sic & apud Plut. de vita M. l. 1. item ipse torrens qui impetuosè monte aut præcipite loco decurrens terram excauat. Il. π. & apud Aristoph. in vesp.

Χαραδραῖος, αία, ὁ, è χαράδρα desumptus aut lectus: vt χαραδραῖα βέλεμνα, apud Nonn. Χαραδραῖος ποταμὸς, idem quod χαράδρα, apud eundem Fœm. χαραδραίη dicitur pro χαράδρα, in Epigr.

Χαραδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, salebrosus: vt χαραδρώδεσι τόποις, apud Diosc. l. 4. c. 57 Χαραδρώδης ποταμὸς, idem quod χαραδραῖος ποταμὸς, Strab. (rentibus. Eust.

Χαραδρεὼν, ῶνος, ὁ, torrentis alueus: vel locus frequens tor-

Χαραδριὸς, ου ὁ, auis quę in salebris & alueis torrentiū degit. Aristoph. in Auibus.

Χαραδρόω salebrosum & cauernosum reddo, torrentibus impetuosis excauo: vnde χάρη κεχαραδρωμένη, apud Herod. in Χάρτης, quomodo huc pertineat, vide suo loco. (Euterp.

Composita: ac primùm ex χαράσσω.

Ἀποχαράσσω, scarifico, derado. in Hippiatr. Item impresso vestigio signo & noto. [Soph.

Ἀποχάραξις, eiusmodi vestigij & notę impressio, schol.

Ἀρτιχάρακτος, ὁ καὶ ἡ, recenter sculptus seu insculptus: vt ἀρτιχάρακτα γράμματα, apud Athen. l. 5. & ex epigrammate Archimeli.

Ἀχάρακτος, nullas habens sibi impressas notas, ineffigiatus, informis. Apud Nonn. ἀχάρακτος ὀπωπή, facies non expressa.

Ἐγχαράττω insculpo, imprimo, inscribo, incido. Plut. in Per.

Ἐγχάραγμα, τὸ, vestigium διὰ τοῦ χαράττεσθαι impressum. Polyb. [medicos.

Ἐγχάραξις, ἡ, insculptura, incisura. Item scarificatio: apud

Ἐπιχαράττω. idem quod ἐγχαράττω. Plut. in Public. Item incido & incisuris serratum reddo.

Νεοχάρακτος, nuper insculptus, nuper impressus. Soph. in Aiace.

Παραχαράττω, perperam signo, adulterino impresso signo cudo: vt apud Suid. τὸ νόμισμα παραχαράξον. Item metaph. adultero, falso. Greg. orat. 1. de filio παραχαράττων τι τῆς γραφῆς καὶ τῆς ἀληθείας.

Παραχάραγμα, adulterinus nummus: vel signum adulterinū

Παραχαράκτης ου ὁ, falsus monetarius. in Pand.

Περιχαράττω, circumcido circino & circumscribo. in iisdē. Item circumscarifico & circumcirca incido: vnde περικεχαραγμένον φύλλον, apud Theophr. hist pl. l. 3.

Περιχάραξις. εως, ἡ, circumscriptio.

Περιχαρακτὴρ, circumscarificator, i. scalpellus quo dentes circumscarificant. Cæl. Aur. chron. lib. 2.

Περιχαρακτικὸς, habens vim circumscribendi & emarginandi. Diosc. l. 1. c. 138.

Προπεριχαράττω ante circumscarifico.

Προχαράττω, prima lineamenta duco, primam sculpturam facio ante polituram, præformo. Greg. in epitaph. patr.

Προχάραγμα, futuræ rei repræsentatio imaginaria, imago futuri: apud eundem.

Compo

Composita ex χάραξ & χαράδρα.

Ἀποχαρακόω, vallo seu aggere occludo aut includo: vnde πολίμος ἀποχαρακωμένος, apud Plut.

Ἀχαράκωτος τόπος, locus vallo non munitus. Polyb.

Ἐκχαραδρόω, excauo in torrentis alueum, cauernosum & salebrosum reddo. Polyb. lib. 4.

Περιχαρακόω, vallo circummunio, aggere cingo. Æsch. in Ctesiph.

Περιχαράκωμα, vallum seu agger locum aliquem cingens & circummuniens.

ΧΆΡΙΣ, ιτος, ἡ, gratia, venustas, lepos, elegantia. Odyss. θ. τῷ δ' ἄρ Ἀθήνη θεσπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε ὤμοις. Aristoph. in Vesp. ὦ χάρις ἐφίαστο. Interdum est nomen deæ proprium, quod accus. χάριτα non item χάριν habere dicitur: apud Hom. Iliad. τ. & Hesiod. in Theog. Sæpe dicitur λέγειν τι vel πράττειν πρὸς χάριν τινός, dicere aliquid vel facere in gratiam alicuius, apud Thuc. Isocr. &c. Sæpe etiam σὴν χάριν, (omissa præpositione) in gratiam tuam, vel tua causa: aut nomine tuo. Sic ἐμὴν χάριν, in meam gratiam, &c. Interdum χάριν ponitur pro ἕνεκα: vt τούτου χάριν, huius rei gratia, propter hoc. Plut. in Alex. Χάριν ἔχειν τούτου habere gratiam pro hac re. Xen. Pæd. 3. pro quo dicitur & Χάριν εἰδέναι, apud Isocr. Luc. & alios. Interdum tamen Χάριν ἔχειν, exp. gratiam promereri, aut gratiam inire: vt apud Thuc. l. 8. Χάριν ἐν τούτῳ μείζω ἔτι ἕξειν. Χάριν ἀποδιδόναι, referre gratiam. Xen. Pæd. 5. pro quo idem dixit ἀποτίνειν. Pro iisdem dicitur & Χάριν ἐκτίνειν, apud Plat. de rep. lib. 1. & Χάριν ἀποδοῦναι apud Thuc. Χάριν καταθέσθαι τινί, gratiam collocare apud aliquem, gratificari alicui: apud Dem. Pro quo & φέρειν χάριν: apud Hom. & Andoc. ¶ Item χάρις, gratia, i. amicitia seu beneuolentia: vnde Χάριν ποιεῖν conciliare beneuolentiam, apud Xen. cui contrarium est Χάριν διαλύειν. ¶ Item beneficium: vnde νέμειν χάριν, conferre beneficium, apud Soph. in Aiace. Et Χάριν ὀφείλειν, beneficio deuinctum esse. Xen. Pæd. 3. interdum peculiariter dicitur de obsequio mulieris quo sui copiam facit, teste Poll. l. 5. ¶ Item præmium: vnde Χάριν φέρεσθαι, præmium accipere, apud Andoc. ¶ Χάριτες, dicti fuerunt etiam ramuli myrti: apud Hom. Il. ρ. teste eius schol. * Dicitur Χάρις ex χαίρω ortum esse, vel potius à nomine χαρὰ deriuato à χαίρω: quoniam nihil æquè est Χαρᾶς γόνιμον quàm χάρις, teste Plut.

Χαρίεις, εντος, ὁ, venustus, elegans, pulcher: vt εἵματα χαρίεντα apud Homer. & Χαρίεντα λόγον. Aristoph. Sic apud Arist. eth. 4. cap. 8. Χαρίεντες dicuntur homines festiui vel in dictis elegantes & politi. Exponitur etiam, gratus, iucundus. Compar. Χαριέστερος, venustior, lepidior. Aristot. eth. 4. c. 7. item gratior, iucundior. Superlat. Χαριέστατος, venustissimus. Item gratissimus, iucundissimus. Odyss. κ. Χαριέντως, lepidè, scitè, festiuè. Plat. de rep. lib. 1. Χαριέστερως, elegantiùs, vrbaniùs. Aristotel. Χαριέστατα, venustissimè.

Χαριεντίζομαι, iocor, lepida vrbanitate vtor, facetè aliquid dico. Plato de rep. l. 4. & Theophr. Legitur & actiuum Χαριεντίζω, apud Aristoph. teste Etym.

Χαριεντισμός, lepos & venustas sermonis: vel dictum falsum & facetum. Dion. Halic. in Isocr.

Χαριτία, ἡ, lepidum aliquod & ioculare factum. Xen.

Χαρίζομαι, ίσομαι, ριοῦμαι, gratificor, rem gratam facio, obsequium aliquod præsto. Iliad. ο. & ρ. Ἔνθεν καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος. Xenoph. Pæd 4. ἤλθομεν οἱ χαριζόμενοι, μακρὰν ὁδόν. Sic & apud Plut. in lib. de discern. adul. ab am. Exponitur &, gratiam concilio, demereor: apud Dem. pro cor. κενὰς χαρίζη χάριτας τούτοισι ἐμὲ συκοφαντῶν. friuolam gratiam inis. Item, indulgeo: vt ἔρωτι χαρίζεσθαι: apud Plutarch. ¶ Item dono, largior. Moschus in Amore fugitiuo, λάβε ταῦτα χαρίζομαι, ὅσσα μοι ἔνδα. Sic & apud Herodian. lib. 1. & 3. Et cum genit. Odyss. α. Χαριζομένη παρεόντων. ¶ Item condono: cum dat. pers. & accusat. rei in epist. ad Corinth. 2. cap. 2. ¶ Dicitur & mulier χαρίζεσθαι quæ viro sui copiam facit: apud Xenoph. & Philostr. in epist.

Κεχαρισμένος, qui gratam rem alicui fecit, qui beneficium aliquod contulit. Item passiuè, beneficio affectus. Xenoph. anab. lib. 1. & apomn. lib. 1. item acceptus, gratus, placitus: vnde apud Homer. ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ.

Κεχαρισμένως, gratè, acceptè, iucundè: vel, ad gratiam, ad voluptatem. Plutarch.

Χάρισμα, τό, quod aliquis gratificando donauit, donum: Rom. c. 5. & alibi apud sacr. script.

Χαριστήριος, ὁ καὶ ἡ, vt Χαριστήριος λόγος, oratio qua gratiæ aguntur: apud Iulian. Sic Χαριστήριοι ὕμνοι. Synes. Χαριστήριον, τό, munus quod datur ab eo qui gratias agit. vnde plur. num. χαριστήρια, apud Xen. & Arrian. Dicitur pro eodem & χαρίσιον, teste Suida. Est χαρίσιον etiam placentæ species. Hesych. Itidémque χαρίσια, Athen. l. 15. sunt πεμμάτια.

Χαριτόω, q. d. gratia afficio, facio vt quis gratia præditus sit seu gratia valeat in ep. ad Ephes. c. 1.

Χαριτόομαι gratia afficior, gratiam accipio: vnde fœm. particip. κεχαριτωμένη, gratia donata. Luc. c. 1.

Composita.

Ἀντίχαρις, ἡ, gratia quæ vicissim confertur in aliquem, gratia pro accepto beneficio.

Ἀντιχαριεντίζομαι, vicissim iocor, vicissim facetè cauillor.

Ἀντιχαρίζομαι, beneficiū rependo, remuneror. Xē. pæd. 4. & 8.

Ἀποχαρίζομαι, elargior.

Ἀρτοχαρῖτες, placentarum genus quoddam. Hesych.

Ἄχαρις, ὁ καὶ ἡ, gratiæ omnis expers, inuenustus, illepidus: aut ingratus, iniucundus: vt ἄχαρις γνῶσις, apud Herodian. & ἄχαρις λόγος. Demetr. Phal. Exponitur &, tristis, durus, acerbus: vnde apud Arrian. μηδὲν ἄχαρι πείσεσθαι ἐκ βασιλέως. Item ingratus, immemor beneficij. Herodot. ¶ Ἄχαρις dicitur etiam quæ per ætatem nondum apta est venereo obsequio. apud Plutarch. in Erot.

Ἀχαρίτως, absque vlla gratia, inuenustè, illepidè. Hermog. item ingratè, iniucundè. Potest autem hoc aduerbium etiam ab ἄχαριτος, deduci idem significante cum ἄχαρις: vt ἀχαρίτως ἀπηλλάγη. Plut. in Sol.

Ἀχάριστος, ὁ καὶ ἡ, beneficij accepti immemor, ingratus. Herodian. lib. 6. τῷ τε Μαξιμίνῳ ὡς ἀπίστῳ καὶ ἀχαρίστῳ κατηγόρει. Xenoph. πρὸς τοὺς γονεῖς ἀχάριστον εἶναι. ¶ Item ingratus, iniucundus, molestus, minimè gratiosus. Od. θ. οὐκ ἀχάριστα μεθ' ὑμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις.

Ἀχαρίστως, ingratè, animo immemore beneficij, item iniucundè, molestè: interdum &, non libenter, grauatè. Xen. pæd. 7.

Ἀχαριστία, ἡ, animus ingratus, animus beneficij immemor.

Ἀχαριστοσύνη, idem. Epigr.

Ἀχαριστέω, ingratus sum, gratiam non refero. Xen. ἀχαριστεῖν πρὸς τοὺς φίλους ἀδικεῖν δεῖ. item non obsequor.

Ἀχαριστέομαι, gratia debita fraudor ab aliquo ingrato & beneficij immemore. Plut. in Cam.

Γλωσσοχαριτέω, linguam ad gratiam alicuius comparo, gratiam lingua aucupor, blandior. Prouerb. Salom. c. 28.

Δημοχαριστής, qui populo libenter gratificatur. Eur. in Hec.

Δυσχάριστος, parum gratus. Plut.

Ἐπίχαρις, cui gratia inest, venustus, lepidus. ¶ Item gratus, iucundus. Et τὸ ἐπίχαρι, quod gratiam conciliat, quod gratiore fit. Xen. & Plut.

Ἐπιχαρίτως, venustè, lepidè. Item ad gratiam. Xen.

Εὔχαρις, idem quod ἐπίχαρις, nisi quòd amplius aliquid significare videtur Plut.

Εὐχάριστος gratus, beneficij memor. Phil. gratiosus, Col. 3.

Εὐχαρίστως, animo beneficij memore.

Εὐχαριστία, grata beneficiorum recordatio, grata animi significatio: vel gratiarum actio: sæpe in ep. Paul. Sic peculiariter theologi appellant mysterium cœnæ Dominicæ, quoniam pars eius præcipua est gratiarum actio, coniuncta cum commemoratione beneficiorum Dei & celebratione. (uo Test.

Εὐχαριστέω, gratū me præbeo. Itē gratias ago: passim in no-

Εὐχαριστέομαι, gratiæ mihi aguntur. Areop.

Εὐχαριστήριον, gratiarū actio. Item pro εὐχαριστία in can. 13. cōcil. Nicæni. At εὐχαριστήριος, adiectiuè idē quod χαριστήριος.

Καταχαρίζομαι, gratificor, i. condono gratiosè & remitto. Lys. item in gratiam facio. Dem. Exponitur &, populariter & ambitiosè loquor. (iudicum. Hesych.

Κάχαρις, imaguncula seu pupa ex cera alba aut auro, puellarum

Προχαρίζομαι, q. d. antè vel prius gratificor.

Προχαριστήρια, τά. dies quo magistratus omnes, fructibus germinare incipientibus, sub finem hyemis, Mineruæ sacrificabant. Suid. ex Lycurgo.

Χάρμα, &c. vide in Χαίρω.

ΧΆΡΤΗΣ, ου, ὁ, charta. Diosc. lib. 1. c. 116. πάπυρος γνώριμος πᾶσιν. ἀφ' ἧς ὁ χάρτης κατασκευάζεται. * Eustathio à χαράσσω deriuatum videtur.

Χαρτίον, ου, τό, chartula, charta. Plut. de discern. am. & adul.

Χαρτός, vide in Χαίρω.

ΧΆΡΥΒΔΙΣ, charybdis: vortex maris, apud poëtas. * παρὰ τὸ εἰς χάος ῥᾶον ἀποδιδόναι τὰ σκάφη. (then.

Ποντοχάρυβδις, (comp.) pontica charybdis, ponti vorago: apud A-

---

ΧΆΡΩΝ, οντος, ὁ, Charon, Orci portitor apud poëtas: vnde & pro morte sumitur: Aristoph. in Pluto, Ὁ δὲ Χάρων τὸ ξύμβολον δίδωσι, i. μέλλεις ἀποθανεῖν.

Χαρώνειοι, Orcini. Plut. in Ant.

Χαρώνιον vel Χαρώνειον & Χαρώνειος θύρα, porta per quam ad supplicium adducebantur, qui damnati erant: vide Poll. l. 8. & 4. Item χαρωνεῖα, Laertio in Zenone & geographis barathra quædam & Plutonia fœdos odores exhalantia. Galen. πολλάκις δ' ὑπὸ τῶν ἀσθματος μόνον κατὰ τὴν εἰς στολὴν βλάβην γίνεται. καθάπερ ἐν τοῖς χαρωνείοις ὀνομαζομένοις χωρίοις.

Χάσις. vide in Χάζω. Χάσκω. Χάσμα. &c. vide in Χαίνω.

ΧΑΤΈΩ, (poet.) egeo, indigeo, opus habeo. Odyss. γ. πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι.

θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι, omnes diuino auxilio indigent. Item desidero, cupio, percupio. Odyss. ο. Εὐρύμαχ' ἐπεί τοι ἔγωγε ἐφίεμαι χατέειν τί περ ἵππης Ἐνθάδ' ἐπαρμηνύμεν. Sic & Od. ζ. & τ.

Χατεύω, idem. Hesych.

Χατίζω, pro iisdem. Hesiod. in Erg. μήπως τὰ μεταξὺ χατίζων Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους, ne interim penuria laborans mendicare cogaris. item desidero peto. Il. α. Ἀργεῖοι τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι ἠδὲ χατίζεις. Sic Il. ε.

Χατὶς, ίδος, ἡ, indigentia, seu vsus, itē desideriū, cupiditas. Hesyc.

Χῆτις seu χῆτος, indigentia, penuria, inopia, vnde dat. χήτει. Od. π. Il. τ. & apud Plut. in lib. de discern. adul. ab amico.

Χηροσύνη, idem. Exponitur &, viduatio, direptio. Anth. Epig.

Χητῶος, ὁ, inopia laborans, indigens: vt χῆτοι γυναικῶν, Od. α. vt quidam ibi legunt.

Χήτεια, ἡ, idem cum χῆτις seu χῆτος. Hesych.

Χητίζω, idem quod χατίζω. Etym.

Ἐπιχαλὴς, (comp.) qui indiget, egenus, inops. Hesych.

Ἐπιχητίας, ὁ, idem apud eundem.

ΧΑΥΝΟΣ, ὁ, laxus, fungosus. Theophrast. (de halithloco) παχὺ μὲν ἔχει τὸ στέλεχος χαῦνον δὲ καὶ κοῖλον ὡς ἐπὶ πολύ. Athen. l. 7. ἡ δὲ τῶν χλωρῶν κυάμων παρὰ χαυνότερα ἐστι, fungosior est. Rursum apud Theophr. de caus. pl. l. 3. χαῦνος καὶ μανὸς πυρὸς, triticum fungosum & rarum. Apud Aristoph. in Auib. Χαῦνον ὕπερ, exp. amplum. ¶ Quoniā autem quæ laxa sunt & fungosa nonnunquā vento inflātur & tumescūt, ideo χαῦνος aliquando significat, inflatus, tumidus, superbus: vt apud Plat. e pist. 7. ἐμπλήσαι ὑψηλῆς καὶ χαύνης ἐλπίδος, implere spe tumida & inani. Et ἄνθρωπος χαῦνος, inflatus opinione sui, apud Aristot. eth. l. 4.* Quidam à χαίνω deriuant: vt χαῦνα, propriè sint quę hiatibus quibusdā diducta fiunt laxiora & fungosiora.

Χαῦνος, laxe Herodian. l. 4.

Χαυνότης, ητος, ἡ, fungositas, laxitas: vt σομφαλώδης χαυνότητα τῆς χιόνος. Plut. symp. 6. item flossida & tumida superbia, inanis ventosaque ambitio. Aristot. eth. l. 2. c. 7.

Χαυνόω laxum, fungosum reddo, laxo & aperio. Athē. l. 13. & 8.

Χαυνόομαι, laxor. Item stulta superbia inflor, magnificè de me sentio quum tamen nihil sim. Plut. de educ. lib. Χαυνοῦνται γὰρ ταῖς ὑπερβολαῖς τῶν ἐπαίνων καὶ διαφθείρονται.

Χαύνωσις, εως, ἡ, laxatio, diffusio. Aristoph. in Nub.

Χαῦναξ, ακος, ὁ, homo tumida & inani inflatus superbia. Hesych.

Χαυνιάζω, decipio, in errorem induco: apud eundem.

Χαυνῶνες, eidem sunt panes admixto oleo subacti, qua subactione fungosi fieri & laxi creduntur. Pro quo apud Suid. legitur χαυνωνες.

Composita ex Χαυνόω.

Ἐκχαυνόω laxiorem reddo, emollio.

Ὑποχαυνόω, paululum inflo, aliquantum superbum & tumidum reddo. Plut. de aud. poëm.

ΧΕΖΩ, ventris onus depono, idem quod ἀποπατῶ. Aristoph. in Nub. Χ' ὥσπερ χέζω κομιδῇ βροντᾷ. Plut. in apophth. Lacon. ἐμβαίνειν ἐν τῷ τόφρειῳ καὶ χέζειν ἐπὶ τῷ θρόνῳ.

Χέζομαι, (medium) idem quod χέζω. Fut. Χέσομαι siue Χεσοῦμαι: vnde apud Aristoph. χεσεῖσθαι, cacaturum esse. Idem in Equit. Χέσεται μὲν εἰ μαχεῖται. Præt. κέχοδα, cacaui.

Χεσείω, cacaturio, aluum euacuare cupio. Aristoph. in Nub.

Χεζητιάω, idem. apud eundem ibidem.

Composita.

Ἐγχέζω, incaco, caco: vnde præt. ἐγκέχοδα, apud Aristoph. in Ran.

Ἐπιχέζω, caco super: vnde particip. ἐπικεχοδώς præteriti ἐπικέχοδα, apud eundem in Auib.

Καταχέζω decaco: seu concaco. Idem in Nub.

Μεταξυδορποχέζης, ου, ὁ, qui inter cœnam cacat, qui inter cœnandum subinde surgit è mensa ad exonerandum aluum. Eust. ex Hipponacte.

Μυόχοδον, τὸ, muscerda, stercus muris. Hippocrat. γυναικείων lib. 1. & apud Dioscor. Μυόχοδος, ὁ, vilis, qui reiicitur instar fimi murini. Hesych.

Χειὰ siue χειὴ, vide in Χίω.

ΧΕΙΛΟΣ, εος, τὸ, labrum, labium. Iliad. ο. ἡ δ' ἐγέλασσε χείλεσιν. Xenoph. in symp. παχέα ἔχειν τὰ χείλη. Equo etiam tribuitur χείλη, apud eundem de re eq. Per metaphoram verò χεῖλος tribuitur etiam poculis, doliis, nauibus, aliisque vasis. Epigram. lib. 2: Τετράκις ἀμφορέως περὶ χείλεσι χείλεα θεῖσα, quum quater sua labra admouisset labris amphoræ. Hesiod. in Erg. πίθου ὑπὸ χείλεσι, sub labris dolii. Fossis quoque tribuitur. Iliad. μ. & apud Æsch. hyl. Χεῖλος τῆς τάφρου crepido fossæ. Dicuntur & ποταμῶν χείλη, labra & crepidines fluuiorum, i. summæ riparum oræ, vel etiam ipsæ ripæ. Apud Galen. lib. 2. ad Glauc. τὰ χείλη τῶν τραυμάτων, labra seu oræ vulnerum aperturam ambientes.

Χειλίδιον, τὸ, labellum.

Χειλόω, labeo. in Epigram. At χειλῶνες Hesych. sunt τῶν ἀλιευ-(σιμων τινές.

Χειλόω, labro circundo, labrum in ambitu duco.

Χειλωτὴρ dicitur ἡ αὐλητικὴ στομίς, quoniam labris circumligatus vt interiore flatu non rumpantur, vide & in deriuatis à Χίλος.

Χελώνη, ἡ, idem quod Χεῖλος, ex eoque deriuatum, vt putatur Aristoph. in Vesp. vnde & in deriuatis à Χίλυς.

Composita.

Ἀγκυλοχειλος, ὁ, ἡ, & ἀγκυλοχείλης, ὁ, curua habens labia, qui est labris inflexis. Il. π. Od. π. Hesiod. in Asp.

Ἄχειλος, labiis carens. item qui sine ora est seu margine & crepidine.

Βαθύχειλος, qui profundis est labiis seu crepidinibus.

Ἐπιχειλὴς, labra attingens, labris vicinus: vt ἐπιχειλὲς μέτρον, apud Poll. l. 2. item qui super labro seu crepidine est vel apparet: vnde idem Aristophan. dicit ἐπιχειλῆ τραγήματα appellasse τὰ ἐπιπόλαια.

Εὔχειλος, bene labrosus, pulchra seu magna labia habens.

Ἰσοχειλὴς, labra æquans, labris æqualis & par: vt ἰσοχειλὲς τὸ μέτρον, apud Poll. lib. 2. Sic ζωρὸς ἰσοχειλὴς, merum vsque ad poculi labra infusum.

Ἰσοχειλόω, labrum pari libramento demitto.

Κεράσχειλος, labra cornuum modo incurua habens. Hes.

Λεπτόχειλος, tenuia habens labra.

Ὀνόχειλος dicitur anchusæ altera species, apud Gal. de alim. facul. l. 1. Apud Diosc. l. 4. c. 24. dicitur ὀνοχειλὲς.

Παχύχειλος, cui crassa sunt labra, labeo.

Περιχειλόω idem quod χειλόω. Xen. de re eq.

Πρόχειλος, seu προχειλὴς qui prominentibus est labris, labrosus.

Πρόχειλον, & προχείλιδιον, τὸ, prominēs labiorū pars. Poll. l. 2.

Ὑπέρχειλος, seu ὑπερχειλὴς, qui supra labia est, qui labra excedit: vt ὑπερχειλὲς μέτρον, apud Poll. Sic ὑπερχειλεῖς κρατῆρες dicuntur crateres qui supra labra implentur & exuberant: apud Athe. lib. 2.

Φοξίχειλος, qui labris est coarctatis & in angustum desinentibus: vt φοξίχειλος κύλιξ, apud Athen. ex Simonide Amorgio.

ΧΕΙΜΑ, ατος, τὸ, hyems. Od. η. Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἀπολείπει Χείματος οὐδὲ θέρευς ἐπετήσιος. Sic & apud Hesiod. in Erg.* Deriuari dicitur παρὰ τὸ χέω, quoniam multas fundit pluuias: vnde & à Latinis poetis nominatur aquosa & imbrifera.

Χειμὼν, ῶνος, ὁ, idem. Od. δ. Οὐ νιφετὸς, οὔτ' ἂρ χειμὼν πολὺς, οὔτέ ποτ' ὄμβρος. Xen. Hell. 6. ἐπεὶ χειμὼν ἐγένετο, ἐν εἶχεν περὶ φυλ. Interdum sic dicitur procella maris, interdum imber, interdum ventus, aliquando & vtrunque Aristot. de apibus, προαισθάνονται δὲ χειμῶνα καὶ ὕδωρ. Sic apud Demosth. pro cor. χειμῶνι χρώμενος.

Χειμὰς, άδος, ἡ, sub. ὥρα, tempus hybernum, idem quod χειμών. Item sub. ἐσθής, vestis hyberna. Hes.

Χειμάδιος, ὁ, hybernus: vt χειμάδιος ὁ ὑπάρχων, Dem. Phil. 1.

Χειμάζω, f. σω, hyemo, hyemē traduco, hyberno. Idem Phil. 4. ἐν τῷ βαρβάρων χειμάζει. Item tempestate iacto seu vexo: vel hyemali tempestate iacto. Xen. Item vero velut furibunda procella, vt Χειμάζειν πόλιν, apud Soph. in Oedip. tyran. Dicitur & impersonaliter χειμάζει tempestas oritur, frigus est.

Χειμάζομαι tempestate vexor, peculiariter tali qualis hyeme in mari solet coorti: vnde τὰς χειμαζομένας, apud Thuc. l. 3. & Plut. de def. orac. εἰ τῶν αἰδεῖσθαι τοῖς χειμαζομένοις βοηθεῖ. Item hyeme infestor, seu hyemali frigore: vt καρποὶ χειμαζόμενοι, apud Theophr. de cau. pl. l. 2.

Χειμασία, ἡ, hybernatio, hyematio, hyemis traductio. Polyb. item procella, tempestas, mare turbatum hyemis procellis. Hes.

Χείμαστρον, τὸ, vestis qua hyemali tempore vtimur. Poll. lib. 10. c. 27. ex Aristoph.

Χειμαίνω, idem quod χειμάζω. Et neutraliter, idem quod χειμάζομαι, apud Aristot. de arte poet. Dicitur & χειμαίνει pro χειμάζει, impersonaliter: vt apud Theocr. idyl. 9.

Χειμαίνομαι, idem quod χειμάζομαι, apud Herodot.

Χειμάω, seu χειμιάω, hyemali frigore infestor: seu simpliciter, frigeo, rigeo. Hesych.

Χειμέριος, & χειμερινὸς hyemalis hybernus: vt ἄελλαι χειμέριαι. Il. β. & τροπαὶ χειμεριναὶ, apud Thuc. l. 2. Sic χειμεριναὶ νύκτες, apud Hippocr. χειμεροφίλος, exp. admodum gaudens algoribus.

Χειμερίζω, hyberno, hyemem traduco: apud Suid. & Hesych.

Χεῖμα, ἡ, hybernum frigus: vel simpliciter, frigus, rigor. Gal. apud Hippocr.

Χειμινὸς, qui friget, rigens. Hippoc. in li. de locis in homine.

Χείμετλον, seu χίμετλον, vlcus ex hyberno frigore, quod digiti pedum manuumque nec non tali contrahunt. Lat. pernio: apud Aristot. rhet. lib. 3. & Aristoph. in Vesp. Dicitur & χειμέτλη, ἡ, apud Diosc. l. 2. c. 199. & l. 1. c. 184.

Χειμετλιάω, seu χιμετλιάω perniones laboro, manus pedésve frigore hyberno exulceratos habeo.

Χίμαρος, ὁ, hircus aut hœdus hyeme natus. Hesych. & Eust. At χίμαιρα, ἡ, capra aut capella, ἡ ἐκ χειμῶνος γενομένη, inquit scho. Theocr. apud eum idyl. 1. In qua significatione dicitur & χίμαιρα, ἡ, sæpe apud Theocr. Plut. in Lyc. & Xen. Hellen. 4. At de fabulo-

fabulosa chimæra: vide Eustath.

Composita.

Ἀποχειμάζει, hyems desinit, hyems desævit. Aristot.

Ἀχείμαστος, ὁ καὶ ἡ, nulla tempestate iactatus, qui sine tempestate est.

Ἀχείμαντος, idem: vt ἀχείμαντος ἀήρ, apud Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 27.

Διαχειμάζω, hyemem traduco, hyberno. Thuc. l. 6.

Δύσχιμος, & δυσχείμερος, difficilis habitu ob hyberna frigora, infestus hyberno gelu: vt δύσχιμον χθόνα, apud Euripid. in Bacch. & Δωδώνην δυσχείμερον Iliad. β. Sic apud Herodian. l. 3. δυσχείμερος γῆ ἡ παλαιὰ Καππαδοκία. Δυσχείμερος, exp. etiam, algoris impatiens, alsiosus.

Δυσχειμερινός, pro iisdem, apud Theophr.

Ἐγχειμάζω, hyemem dego in, hyberno in. Poll. l. 1.

Ἐπιχειμάζω, idem, vel simpliciter, in hybernis me contineo.

Ἐπιχειμασις, dicitur tempestas quæ post diem statutum sequitur. Plin. l. 18. c. 25. vel (secundum alios) quæ fit circa solennem statutúmque diem.

Εὐχείμερος, ad hyberna accommodatus: vel salubri frigori expositus. Aristot. Polit. 7. c. 10. Item frigoris patiens.

Μελάγχειμος, qui hyeme niger est. Τὰ μελάγχειμα substantiuè dicuntur loca hyeme atra, nec vllis dealbata niuibus. Xen. in Cyneg. Poll. lib. 5. c. 12. scribit in ipsa niue μελάγχειμα esse cauos quosdam in quibus nix liquata est, qui sic nominantur, quoniam solùm nigrentur, cætera humo niuib. existente alba.

Μεταχειμασις, idẽ quod ἐπιχειμασις, in priori signif. Plin. ibidẽ.

Παραχειμάζω, hyberno apud: vel simpliciter, hyemo. Polyb.

Παραχειμασία, hyematio, hybernaculum. Idem l. 3.

Προχειμάζω, prior hyberno: vel ante tempus in hyberna concedo. Item ante statum tempus sum tempestuosus.

Προχειμασις, tẽpestas quę est ante statutũ diem. Plin. l. 18. c. 25.

Συγχειμάζω, vnà sum in hybernis. Συγχειμάζομαι, vnà tempestate iactor. Item vnà hyemali frigore infestor. Aristoph. in Plut.

ΧΕΙΡ τῆς χειρὸς (& poëticè χερός, item χέῤῥος & χηρος, vt tradit Eust. dat. plur. χερσὶ & poëticè χείρεσι vel χείρεσσι. In duali τοῖν χεῖροιν seu χεροῖν in atc. gen.) manus: prima tamen & antiquissima significatio putatur esse, qua ponitur pro toto brachio ab humero vsque ad extremos digitos. Il. ε ἔλασ' ὦμον ... ἀΐξας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν. Il. λ. Νὺξ δὲ μιν κατὰ χεῖρα μέσσην ἀγκῶνος ἔνερθεν. Sic & apud Plut. in Ant. ἀμφοῖν χεροῖν ... χεῖρας, expandens brachia. ¶ Item specialiter, manus quæ ὄργανον ἀντιληπτικὸν appellatur à Gal. de vsu part. lib. 3. Sic Il. α. Χερσὶν ἑλέσθαι. Thucyd. lib. 4. καὶ τοῖν χεροῖν ἐς τοὐπίσω ξυμπλεκομένοιν. Xen. Pæd. 2. τὼ χεῖρε προσεῖχεν. Legitur & Χεῖρε ἀμφοτέρας, Iliad. φ. Quibusdam etiam brutis animantibus tribuitur: vt apud Gal. de vsu partium, Χεὶρ πιθηκεία, manus simiæ. Sic ἀρκτου χεὶρ apud Plut. in quæst. nat. Elephantis quoque προβοσκὶς & προνομαία dicitur χείρ, vt Lat. manus. Cicer. Plin. & Curt. ¶ Item manus. i. scriptura seu chirographum alicuius. Hyperides apud Poll. ὥστε τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα ἀγνοεῖν ἀρνεῖσθαι, & χεὶρ Ἀπελλοῦ. Apellis tabula. ¶ Item manus, i. copiæ. Thuc. l. 3 ἐπειδὴ ὅ τε ὁ στρατὸς ... πολλῇ χειρὶ ἐπιβοηθοῦντας. Herodian. lib. 3. ... χειρὸς πλείονος ... τόπῳ. Sic & sæpe apud Plut. Et apud Polyb. ἀξιόλογοι χεῖρες, copiæ præclaræ. Apud Herodot. Χεὶρ βασιλῆος ὑπερμήκης immensa regis potentia. Et Iliad. ε. τῶν δὲ Ζεὺς ὤρσεν ἐπὶ ... χειρὶ μάλα μεγάλῃ, magna vi. ¶ Est & emplastri nomen, quod quinque pharmacis, vt manus digitis, constat, in æqualibus etiam ponderibus. ¶ Χεὶρ à quibusdam dictus est etiam ὁ ἀφακός, vt est in append. Dioscorid.

Χείριος, ὁ, ἡ, interdum de eo dicitur qui est in potestate alicuius: vt apud Eurip. in Cyclop. Ἐλάβετε Τροίαν τὴν Ἑλένην τε χειρίαν; Interdum exp. vtilis, item mansuetus, cicur. Hesych. & Eustath.

Χειρίζω, manu tracto. item manibus curationem exequor: apud Hippocr. & in Hippiatr. ¶ Item administro, tracto. Polyb. lib. 2. ... χειρίζειν.

Χείρισμα & χειρισμός, de arte chirurgica dicuntur. Item χειρισμός, administratio, apud Polib. & Athen. l. 5.

Χειρίξις, ἡ, Hippocr. idem est quod χειρουργία, vel simpliciter, vniuersa rerum admotio quæ manu perficitur.

Χειρὶς, ἴδος, ἡ, manica, manus inuolucrum. Odyss. ω. Plutarch. in Oth. Xenoph.

Χειριδωτός, vel Χειροδωτὸς χιτὼν, tunica χειρῖδας habens, manicata tunica vel manuleata. Herodian. l. 5.

Χειρίδιον, τὸ, parua manica. Dicitur etiam fuisse instrumentum instar manus, repurgandis pauimenti parietúmque sordibus accommodatum: ex Poll.

Χειρύδριον, seu χειρίδιον, parua manus. Moschus Idyll. 1.

Χειρόω, seu χειρόομαι, ῶμαι, manuum viribus supero, vel manibus superatum capio, in potestatem redigo, subigo, domo. Aristoph. in Vesp. ... χειρῶσαι. Eurip. in Phœn. Ἀταλάντην κάπρον χειρουμένην, domantem aprum. Sic Xen. anab. 7. ... αντιστάντων, σὺν ὑμῖν πειρασόμεθα χειρῶσαι. (vincendi.

Χείρωσις, εως, ἡ, subiugatio, subactio: actio robore manuum

Χειρωτὸς, qui talis est vt subiugari possit qui manuum viribus superari potest.

Χειρὰς, άδος, ἡ, (pro quo scribitur & χειρὰς) fissura in manibus apud Hel. & Laert. in Pittaco. Per catachresin dicitur & fissura pedum, testibus iisdem. Hesych. in χειράδες tupretiam ... μετὰ λίθων καὶ ὅπλων βολαί.

Χειράδια, eidem sunt τῶν χειμάῤῥων αἱ λίθοι εἰς ἀθροίσεις.

Χειραλέος, (à χειρὰς) cui sunt fissuræ in manibus seu pedibus apud eundem.

Χειριάω, laboro manuum fissura. item doleo ex labore. Poll. l. 2. Exponitur &, ruptis sum pedibus.

Χερμὰς, άδος, ἡ, lapis qui manum implere potest. vel qui vna manu potest sustolli. Epigr. lib. 4. Impropriè sic dicitur saxum magnum maritimum, cui alligantur funes nauium, item tumulus. Epigr. lib. 1.

Χερμάδιον, idem cum χερμὰς significante lapidem, &c. Il. δ. Od. α. Vsurpatur & Χερμάσιος adiectiuè apud Lyc. ὁ δὲ μολυβδαίνας χερμαδίους ἀραιὰν ἶχνος ... vide & composita ex Μάσσω. tango.

Χερματισὴρ, idem quod χερμὰς Hesych. Exponitur & ... σκος βακχιστὴρ apud eundem.

Χερμαστὴρ, exp. funda. Suid.

Χέρμα, Hesyc. idem est quod χάλιξ, i. aceruus paruorum lapidum qui vna manu tolli possunt.

Χερὰς, idem. Apol. Arg. l. 1. Χερὰδ ος, τὸ, Eustath. scribit secundum quosdam sic vocari sordes omnes quæ ex aqua in vnum locum confluunt idque μιμητικῶς, ἀπὸ τῆς γενομένης ἠχῆς ἐν τῷ καταῤῥεῖσθαι. Alij (teste eodem) hoc nomine significari existimarunt τὴν μετ' ὀστράκων καὶ λίθων ἰλύν, vel τὰς χερμάδας ὀπτὰς εἶναι λίθων.

Χερεία, ἡ, paupertas, inopia. Hesych. Χέρης, ητος, ὁ καὶ ἡ, inops, pauper: vnde apud Eur. in Electra ναίω δ' ἐν χέρησι δόμοις, exp. habito in domo egena. ¶ At Χερνήτης, qui vel quæ manu victum quærit, manu se sustentans. Aristot. poli. 3. Dicitur & adiectiuè χερνῆτις βίος in Epigr.

Χερνήτης, ου, ὁ, idem quod χερνὴς substantiuum: apud Suid. ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ κνήφειν σὺν τοῖς χερνήταις τοῖς ἐπὶ τὰς ἀγυιὰς ἰοῦσιν ... Fœm. Χερνῆτις, ιδος, ἡ, manuum labore viuens, vide & in compos. ex Νέω, neo.

Χερνητικὸς, pertinens ad χερνήτας: vel qualis est eorũ qui χερνῆτες seu χερνῆται dicuntur: vnde χερνητικὸν δ' ἤθος εἶδος, apud Aristot.

Χείρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, peior, deterior. Thuc. l. 6. Χείρων ... Exponitur & inferior: vt apud Xen. Pæd. 5. ... Poeticè pro eodem dicitur & χερείων, & χερειότερος, quod apud Homerum exp. etiam, vilior. item χειρότερος, apud Hesio. in Erg. Ac pro iisdẽ χειρότερος sumi dicitur. Itẽ χερείων apud Hesy. Inuenitur & dat. χέρηϊ, accus. χέρηα, item nomin. plur. χέρηες Odyss. Superlatiui sunt χείριστος & χειρότατος, teterrimus, pessimus, vilissimus. Dicitur autem χείρων propriè ὁ ταῖς χερσὶν ... ἐλάττων, teste Etym. vel (iuxta alios) ... χειρῶν πεσεῖν ... Est & nomen vnius ex Centauris de quo Hom. Il. λ.

Χειρώνειον ἕλκος seu χειρώνιον hulcus malignum, inueteratum, oras habens duras callosas & tumẽtes: quod sic dicitur tãquam Chirone medico opus habentes: vtitur Diosc. & Alex. Aphr. probl. l. 1. q. 92. ¶Dictum est χειρώνειον. seu χειρωνας etiam centaurium magnum: vt est in append. Diosc.

Composita: ac primum desinentia in χειρ χειρὶς, χειρίδιον, χείριος, χειρίζω, χειρόω.

Ἀκρόχειρον, ab Hippocr. dictum fuit totum id quòd à cubito ad extremam vsque digitorum aciem est. In qua significatione dicitur & ἀκρόχειρον. & ἀκροχειρὶς. ¶At ἀκρόχειρ, Hesych. est αὐτοφόνος, homicida.

Ἀκροχειριστὴς, dictus fuit pancratiasta quidã Sicyonius, quòd ἄκρας χεῖρας aduersarij comprehendere soleret, nec prius dimittere quàm illum viribus defici sentiret. Pausan. Eliac. l. 2.

Ἀντίχειρ, pollex: sic dictus quòd solus tãtũ valeat quãtũ reliqui quatuor digiti, teste Gal. seu quòd quasi manus altera sit, quippe quo dẽpto mãca futura sit manus, & mãc. ei vsus. Quidã tamẽ & ex eo nomẽ habere tradũt, quòd digitis opposit. sit, & ex aduerso.

Ἀριστόχειρ, ὁ καὶ ἡ, cui manus est prę̃stãtissima seu strenuissima: ex quo intelligitur strenuissimus, fortissimus. Apud Soph. in Aiace ἀριστόχειρ ἀγὼν dicitur certamẽ propositũ τοῖς ἀρίστοις χερί.

Ἀρτίχειρ, cui manus sunt perfectæ nec vllo laborant vitio: seu qui vtraque manu æquè vtitur. Plat. de leg. l. 7.

Αὐτόχειρ, qui sua ipsa manu aliqua facit: vt αὐτόχειρ τῆς μάχης apud Herodian. l. 7. dicitur Maximinus, quoniã ipsemet manus conserebat in prælio. Sic αὐτόχειρ τῆς ἀσελγείας, apud Dem. in Mid. Apud Isocr. in orat. ad Philip. dij dicuntur αὐτόχειρες τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν, quasi bonorum & malorum sua manu datores. ¶ Interdũ αὐτόχειρ dicitur pro αὐτόχειρ τοῦ φόνου, qui sua manu cædem patrauit, homicida, interfector: vt apud eundẽ in orat. Plataica. Et cum genit. personæ: apud Appian. bel. ciuil. l. 2. αὐτόχειρ Γαΐου Καίσαρος. Dicitur etiam aliquem κτείνειν αὐτόχειρι μοίρᾳ, i. cæde suis manibus patratus: vt apud Eurid. in

rip. in Med. Item αὐτόχειρι σφαγῇ λείπει βίον, is qui cædem sibi ipsi infert: apud eundem in Or.

Αὐτοχειρία, ἡ, homicidium quod quis manu propria perpetrauit. Plat. epist. 7. Αὐτοχειρίᾳ, sua ipsius manu. Herodot. in Thal. Phil. de v. M. l. 3.

Αὐτοχειρεῖ, idē cū dat. αὐτοχειρίᾳ. Eur. in Or. Paul. in Achaic.

Αὐτόχειρ, qui seipsum occidit. Hesych. Αὐτοχείριος, idem quod αὐτόχειρ. schol. Eur.

Ἄχειρ, manu seu manibus carens, mancus. Hermog.

Ἄχειρος, idem: vnde apud Xen. in Pæd. terga dicuntur τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος καὶ ἄοπλα καὶ ἄχειρα.

Ἀχειρόνι... ὁ καὶ ἡ, idem cum præcedentibus. Exp. & multas habens manus: vt α sit epitaticon, apud autorem Batrachom. significat &, inutilis: vnde ἀχειρής Hesyc. est ἀχρεῖον: dicitur enim inutilis qui manuum ministerio est destitutus.

Βριαρόχειρ qui manibus est robustis & validis, fortis manu.

Γαστρόχειρ, ex manibus viuens, i. manuum labore. Etymol.

Δαιδαλόχειρ artificiosas manus habens & solertes. in Epigr.

Δεξιόχειρος, manib. dexter & agilis, ambidexter. Soph. in Antig.

Ἐγχειρίδιον, paruus gladius, pugio, sica. Thuc. l. 6. Xen. 2. Sic dicitur quòd aptè ob breuitatem manu gestari & tractari possit. ¶ Item libellus qui manu facilè gestari potest vel debet: vtitur. Gell. l. vlt. ca. vlt. ¶ Item pars qua manus aliquid prehendit, manubrium Athen. & Poll.

Ἐγχειρέω. (q. d. in manum sumo) manum admoueo, aggredior, capesso. Plat. in Polit. ταῦτ᾽ ὦ Θεόδωρε πειστέον, ἐπείπερ ἅπαξ γε ἐνεχειρήσαμεν. Et cum dat. vt ἐγχειρῶ μάχῃ pro quo Thuc. dixit ἐγχειρεῖν μάχεσθαι. Interdū exp. incipio vel conor: vt Xen. πρότερος ἐγχειρεῖν ἐπιμελεῖσθαι, prior incipio curare. Demoll. τοὺς ἐγχειροῦντας τὰ τοῦ μαρτυρεῖν. ¶ Itē aggredior, adorior cū dat. pers. Aristot. polit. l. 5. οὗτοι τοῖς μονάρχοις ἐγχειροῦσιν.

Ἐγχειρεῖσθαι, dicitur quod aggredimur. Synes. ὅπου δὲ τότε φόνος ἐνεχειρήθη.

Ἐγχείρημα, τὸ, id quod aliquis aggreditur, seu aggressus est, molimen, molimentum. Synes. Interdum ipsa actio aggrediendi aliquid, Isoc. ad Nic.

Ἐγχείρησις, idem in post. sign. Exp. & tractatio. Gal.

Ἐγχειρητὴς qui aliquid aggreditur seu molitur. Arist. in Au.

Ἐγχειρητικός, aptus ad aggrediendas res seu moliendas: vel solers in hominibus vel rebus aggrediendis. Xen. Hell. 4.

Παρεγχειρέω (dec.) aggredior præter id quòd quis aggressus est & molitus Παρεγχείρησις, ipsa actio admoliendi quidpiam molimini aliorum. Item quod quis admolitus est molimini aliorum. Them comm. in Anal. post.

Ἑκατόγχειρ, centum manus habens Poll. l. 2.

Ἑκατόγχειρος Idem. Il. α.

Ἐκεχειρία, cessatio pugnæ pactitia, vacatio à bello: dicta quasi ἐχεχειρία, παρὰ τὸ ἔχειν τὰς χεῖρας, quod eo tempore manus cohibeantur a pugna, teste Gell. l. 1. c. 25. vtitur Thuc. l. 3. & Synes. ep. 4. Interdum dicitur de induciarum formula, teste scho. Thu. Metaphor. apud Aristop. in Pace sic nominatur cessatio seu intermissio ab accipiendis muneribus. Item simpliciter, vacatio cessatio, Ioseph.

Ἑξάχειρ, qui sex manus habet. Luc.

Ἐπίχειρ, qui est ad manum, qui præsto est. Poll.

Ἐπίχειρον, manupretium. Ἐπίχειρα, præmia militiæ & autoramenta. Plat. de rep. l. 10. Item pro pœna Luc. Ἐπιχείρια, Polluci sunt quæ alias ἆθλα & νικητήρια.

Ἐπιχειρέω, manum admoueo, manus iniicio. Il. ω. εἴτ᾽ ἐπιχειρήσων μεμαῶτες. Isoc. in orat. ad Phil. μὴ τοῖσις ἐπιχειρεῖν ἀ... καὶ τοῖ τυχοῦσιν αὐτὸς καταφρονεῖν. Idem cum accus. ad Demon. καλὸν μὲ ἔργον ἐπιχειροῦσιν. Interdum exp. conor, nitor, aggredior. cum infin. Dem. ¶ Item aggredior, adorior: cum dat. pers. Herodot. & Aristot. pol. 5. ¶ Item argumentis astruere & tueri conor: quasi peto argumentis & inuado. Arist. de cœlo. Laërt. in Prol. & Arcesil.

Ἐπιχειρεῖσθαι, dicitur res cui incubitur: vel quę tētatur. Plat. Item ἐπιχειρούμενοι inuador, siue adoriuntur. Plat. in Sett. Thuc. l. 2. Dicitur & ἐπιχειρεῖσθαι, quod ab aliquo argumento affertur, seu quod argumentatione astruitur. Phil. de mundo.

Ἐπιχείρημα, τὸ, quod quis aggreditur seu molitur, seu molimentum, conatus. Thuc. l. 7. Xen. Hell. 1. ¶ Item argumentum quo aliquid probaturi sumus: de quo multa Quint. l. 5. c. 10. sic vtitur. Plut. in lib. de primo frig. Alex. Aphr. in top. l. 8. dicit esse dialecticum syllogismum.

Ἐπιχειρηματικός, exercitatus in argumentationibus. Item qui nouit petitiones athleticas & gladiatorias.

Ἐπιχείρησις, εως, ἡ, aggressio, molitio. Thucyd. l. 1. Item argumentatio Ammon.

Ἐπιχειρητής, aggressor, molitor, promptus ad res aggrediendas. Thuc. l. 8.

Dec. Ἀνεπιχείρητος, qui talis est vt inuadi non possit. Hes.

Ἀντεπιχειρέω, cōtrà aggredior, vicissim molior, cū dat. rei. Itē contrà inuado, cum dat. pers. Item contra argumentor. Arist.

Δυσεπιχείρητος, qui non facilè inuadi potest. Item astructu & confectu difficilis: vt δυσεπιχείρητος θέσις. Al. Aphr.

Εὐεπιχείρητος, quem facilè adoriri liceat. Problemata εὐεπιχείρητα, quæ facilè astrui & confici possunt. Idem.

Προεπιχειρέω, prior aggredior seu molior, prior inuado.

Ἐργόχειρον, opus manus seu manuum.

Εὔχειρ, cui sunt manus habiles, qui manuum dexteritate valet.

Εὐχειρία, manuum dexteritas seu agilitas. Herodian. l. 1.

Ἠπιόχειρ, epitheton Apollinis in Epigr. ex eo quòd medicus sit & benigna manu opem ferat laborantibus.

Θρασύχειρ, audax manu. in Epigr.

Θρασυχειρία, audacia manus seu manuum.

Ἰδιόχειρον, propria manu scriptum.

Ἰδιοχείρως, propria manu. in Pand.

Καλλίχειρ, pulchras habens manus. Athen. l. 13.

Μακρόχειρ, longimanus, cui manus vna longior est altera. Plut. in (Artox.

Μεταχείριος, qui est inter manus, qui versatur in manib. Nonn.

Μονόχειρ, vnam tantùm manum habens, vnimanus.

Ὀξύχειρ, celer manu seu manibus. Athen. ex Nicom.

Ὀξυχειρία, celeritas manus seu manuum. Menand.

Περιχείριον, quod brachio vel manui circumponitur. Polyb. 2.

Πολύχειρ, multimanus, cui multæ sunt manus.

Πολυχειρία, multitudo manuum. Apud historicos est multitudo manuum quas diuersi alicui operi admouent: vt apud (Thuc. l. 2.

Πρόσχειρος, ad manum situs.

Πρόχειρος, qui est ad manum qui est in promptu, obuius inuentu facilis: vnde βιβλίον aliquis πρόχειρον ἔχειν dicitur, i. in manibus tenere: apud Plut. in lib. de vtilit. percip. Sic πρόχειρα σκεύη vasa expedita: apud eundem. in Lyc. Apud Luc. πρόχειρος κεραυνός, fulmen quod Iupiter in manu tenet. ¶ Item de homine dictum, promptus: interdum &, temerarius, apud Suid.

Προχείρως, promptè. Synes. Item temerè Athen. l. 4.

Ταχύχειρ idem quod ὀξύχειρ. Poll. l. 2. ex Critia.

Ταχυχειρία, idem quod ὀξυχειρία. Idem.

Ὑποχείριος, qui sub manu est vel sub manibus. Od. ο. ¶ Item qui est in potestate alicuius, in potestate redactus. Interdum exp. &, obnoxius. Thucyd. lib. 3. ὑποχειρίους ἔχοντες τοὺς πλείους. Metaphoricè apud Herodian. lib. 1. τῷ ἀρίστων ὑπόκειται εἶχεν αὐτοῦ ὑποχείριον eum sibi addictum habebant. Dicitur & ὑποχείρια, ἡ, apud Soph.

Χρυσόχειρ, aureas vel auratas habens manus. Item qui aureos anulos in manu gestat. Luc. in Tim.

Composita ex χειρίζω.

Ἀκροχειρίζομαι, summa manu capto. Propriè de pancratiastis dicitur; quorum alter alterum manibus captat ante ipsam συμπλοκὴν Athen. l. 4. πρὸς ἀλλήλους ἀκροχειρίζονται.

Ἀκροχειρισμός, exercitatio pancratiastarum, quum alter alterum manu captat. Luc.

Ἀκροχειριστής, qui se exercet ἀκροχειρισμῷ.

Ἀποχειρίζω, manum amputo, manu priuo: vnde pass. apud Suid. ἀποχειρισθεὶς τὴν δεξιάν.

Αὐτοχειρίζω, manu propria facio. vnde αὐτοχειρίσαντες, apud Philist. teste Poll. quod tamen improbat.

Διαχειρίζω, administro, rego: quasi διὰ χειρὸς ἔχω. Æschin. in Ctesiph. ὅσοι διαχειρίζουσί τι τῶν τῆς πόλεως. Item interficio, manibus conficio Plut.

Διαχειρίζομαι, idem in prima signif. apud Plut. in Per. in posteriore apud Herodian. l. 3.

Διαχειρισμός, administratio. Διαχείρισις, idem. Thuc. l. 1.

Ἐγχειρίζω, in manum seu manus do: vel trado, committo. cum accusat. Dem. Plut. in Fab. & Herodian.

Ἐγχειρίζομαι, in manus mihi traditur, mihi committitur vel creditur. Herodian. l. 3. τὴν νυκτερινὴν φρουρὰν ἐνεχειρίσθη ἐγκεχειρισμένος. Dicitur & res ἐγχειρίζεσθαι: vnde ἐγκεχειρισμένης τῆς φρουρᾶς χωρία, apud eundem, l. 8.

Ἐγχειρισμός, ipsa actio tradēdi aliquid in manus. Theophil.

Ἐγχείρισις, idem.

Εἰσχειρίζω, idem quod ἐγχειρίζω.

Μεταχειρίζω, tracto: μετὰ χεῖρας ἔχω, vt μεταχειρίσαι τὰ περὶ τὰς ναῦς. Thucyd. lib. 1. ¶ Item tracto cum attentione, excutio, examino. Chrysost. comm. in ep. Paul. ad Rom. ¶ Alia tractandi significatione apud Thuc. lib. 1. Χαλεπῶς μετεχείρισαν, durè tractarunt.

Μεταχειρίζομαι, tracto vulnus, manu medicor. Lys. item administro, gero, fungor: vnde ἀρχὰς μεταχειρίζεσθαι, magistratibus fungi, apud Plat. Exponitur & rego, moderor. apud Xen. ὁ νοῦς τὸ σὸν σῶμα ὅπως βούλεται μεταχειρίζεται.

Μεταχειρισμός, tractatio. ¶ Item retractatio, emendatio sui errati. Oecon. in Act. Ap. c. 13.

Μεταχείρισις, idem: in prima sign. Et pro tractatione chirurgica, apud Gal. comm. 1. in ...

Decomp. Ἀμεταχείριστος, ὁ καὶ ἡ, intractabilis. Aristoph. Exponitur &, incomprehensibilis. Hesyc.

Δυσμεταχείριστος, difficulter tractabilis. vt πρᾶγμα δυσμεταχείριστον, apud Synes. ep. 67. Exponitur &, qui capi aut teneri facilè nequit. Δυσμεταχειρίστως, ita vt vix tractari queat.

Εὐμεταχείριστος, cōmodè tractabilis. Plut. item qui facilè capi pōt, Xē. Pæd. 8. Εὐμεταχειρίστως, ita vt facilè tractari queat.

Συμμεταχειρίζομαι, vnà cum alio tracto, vel administro. Isocr. in orat. περὶ τῆς εἰρήνης κλήρῳ cum accus.

Προχειρίζω, omnibus notum facio: & quasi ante manus colloco. Suid. Exponitur etiam, desumo deligo. Arrian.

Προχειρίζομαι, facio, vt quid in promptu sit, profero in medium, produco. Luc. ἰδοῦσα καθαρὰν προχειρισάμενος. ¶ Itē deligo, sumo ad aliquid faciendū, designo. Polyb. cū accus. ¶ Item præuerto ante omnia facio, primum in manus sumo. Aristot. de cœlo l.1. Et passiuè, deligor, desumor. Polyb. ¶ Item instituor: vt λόγος de re aliqua προχειρίζεται dicitur apud Plat.

Composita formata ex tertia persona præt. pass. verbi χείρω.

Ἀχείρωτος, ὁ καὶ ἡ, qui subigi non potest, insuperabilis. Item manu non factus. Poll.2. ex Soph.

Δυσχείρωτος, qui difficulter subiugari potest. Plut. in Alcib.

Εὐχείρωτος, qui facilè in potestatem redigi potest, facilè superabilis. Polyb.l.5 Plut. de deo Socr.

Composita quæ ex ει diphthongo abiecerunt.

Δυσχερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, manibus non facilè tractabilis: difficilis, arduus, Aristoteles. ¶ Item molestus, odiosus, grauis. Dem. in Epitaphio.

Δυσχερῶς, difficulter. Hippoc. aphor. l.1. Item molestè, odiosè. Demost. [Synes. ep.44.

Δυσχέρεια, ἡ, difficultas. Item molestia, tædium incommodū.

Δυσχεραίνω, molestè fero, grauor: item pertæsus, sum, indignor, cum accusat. Arist. Dem. &c. Cum dat. Plut. in Per. δυσχεραίνοντες τῇ τριβῇ, moræ pertæsi. Cum ἐπὶ seq. dat. Aristot. & Herodian. Cum κατὰ seq gen Luc. Et cum infin. vt apud Plat. de rep. l.3. Cum partic. apud eundem, ep 7. ¶ Item rem difficilem censeo addubito hæsito Aristot.

Δυσχεραινόντως, aduerb. cum indignatione & stomacho. Aristot. rhet l.3.

Δυσχεραίνομαι, molestus sum, odiosus, inuisus. Plut. in Public.

Δυσχέρασμα morositas. Plat. in Phileb.

Εὐχερὴς, manibus facilè tractabilis: facilis. Item leuis, Dem. Apud Plat. de leg. l.12 οὐ χερὶς ἀνάθημα exp. non aptum munus quod diis consecretur.

Εὐχερῶς, facilè. Aristot. eth. l.4 c.1.

Εὐχέρεια, ἡ, facilitas. Plut. in Pericle. Item leuitas: apud eundem de educandis liberis.

Περίχειρος, idem quod πρόχειρος ad manum situs. Athen l.4.

Χερειω, vide in Χέω.

ΧΕΛΙΔΩΝ, όνος, ἡ, hirundo. Hesio. in Erg. Τὸν δὲ μετ' ὀρθογόη Πανδιονὶς ὦρτο χελιδών. Od. χ. Χελιδόνι εἰκέλη ἄντην. Item χελιδόνων μουσεῖον, vbi hirundines garriunt: quod prouerbialiter etiam de garrulitatis officina dixit Aristoph. in Ran. ¶ Item piscis polybo similis, apud Aristot. Ælian. & Athen. l.8. ¶ Item cauitas in brachij hominis flexu circa cubitum. Hesych. ¶ Item pudendū muliebre. Suid. ¶ Eodem teste sic dicitur Peloponnesiacum nomisma. Item nauis quæ in Massiliam transuehebat. apud eundem. Item ornamenti muliebris genus quoddam Ecclesiast c.21. ¶ Χελιδόνες dicuntur barbari quoniam sermo eorum intelligi nequit: vt hirundinum garritus. Hesyc. ¶ Item ficus Atticæ. Poll. l.6. c.11.

Χελιδόνειος, ὁ καὶ ἡ, hirundininus: vt χελιδόνειοι ἰσχάδες Poll.

Χελιδόνιος idem vt χελιδόνια σῦκα, apud Athen. l.3. & χελιδόνιος λίθος, lapis chelidonius, de quo Plin. lib. 11. cap. 37. ¶ Χελιδόνια ποα seu χελιδόνιον herba ita nominata vel quòd hirundines eam monstrauere, vel quòd sub aduentum hirundinum floreat. Diosc. l.2. c.211. & 212 Plin. l.c.2.27.

Χελιδονίας idem quod χελιδόνιος, nomen piscis & venti, piscis, apud Athen. lib 8. venti, apud Plin. l.2. c. 47. Sunt & χελιδονίαι λαγωοὶ apud Athen.

Χελιδονιδεῖς, hirundinum pulli. Eust.

Χελιδονίζω, hirundines imitor garrulitate vel barbarè loquor. ita vt non magis intelligi possim quàm hirundo. schol. Aristoph. ¶ Item hirundini stipem colligo, circumeundo oppidanorum ædes & cantilenam quandam canendo de aduentu hirundinis Athen l.8.

Χελιδόνισμα, cantilena quam canunt οἱ χελιδονίζοντες.

Χελιδονισμὸς ipsa circuitio & collectio stipis.

Χελιδονιστὴς, qui hirundini stipem colligit. Hesych.

Χελιδόνιος, ἡ, idem quod χελιδὼν hirundo. Eust.

ΧΕΛΥΣ, υος, ἡ, testudo, animal durissimæ testæ. Hom. hymno 1. in Mercur. Ἔνθα χέλυν εὑρὼν ἐκτήσατο μυρίον ὄλβον. Apud Plut. symp. 1. probl.2. Καὶ μὴν χερσαίων τε καὶ λιθοδέρμων χελυῶν. testudinum lapidea cute tectarū. ¶ Itē chelys, testudo: instrumentum musicū à similitudine illius animalis sic dictum. Arat in Phœnom. ¶ Item machinamentum quoddam. Hesych. ¶ Pectus etiam significat teste eodem & schol. Nic.

Χέλυον seu χέλυον, testa qua integitur testudo. Nic. in Alex.

Χελύσσομαι, seu χελύττομαι, expectoro, è pectore eiicio, eructo. Pro quo metri gratia dicitur χελλύσσομαι, apud Nic. in Alex.

Legitur & χελύδρυος apud Lycoph. teste Etym. quod ipse exp. naui permeans, natans.

Χελύνιον, sicca tussicula, in qua nihil excernitur. Hippoc. ¶ At χελύνιον, exp. πτύελον. Erotian.

Χέλυσμα τὸ, assamentum quod postremum clauis substernitur, affigiturque carinæ ne atteratur frangaturve, quum nauis subducitur. Theoph. l.5. c.8.

Χελὺς, idem quod χέλυς. Hesyc.

Χελὺς, instrumentum musicum, testudo, eidem.

Χελύειν tussire apud eundem.

Χελώνη, ἡ, itidem, testudo. Item instrumentum bellicum: apud eundem. ¶ Eodem teste significat etiam vngulam. ¶ Aliam signif. vide in Χεῖλος.

Χελώνη, idem quod præcedēs, de testudine dictū: apud Arist. hist. an. l.2. & Nic. in Alexiph. ¶ Itē genus numismatis Peloponnesiaci sic à testitudine insculpta nominatum. Hesyc. ¶ Itē scabellū, sedicula, apud Suid. ¶ Item testudo i. continuata series scutorum curuata in modum testudinis Xiphilin. in Aug. Ioseph. de capt. Iud. ¶ Item bellicum instrumentum quo in oppugnandis vrbibus vtebantur. Xen. Hellen. 3 & Polyb. Pro eodem dicitur & χελὼν teste Hesych. Est χελὼν mugilis etiam quædam species, apud Aristot. hist. an. l.5. & Athen. l.7.

Χελώνιον, tegmentum testitudinis. Aristot. Metaphys.4. Plut. de orac. Pyth. Item conuexa dorsi pars: vel pars gibbosa quæ in scapulis prominet. Poll. l.2.

Χελωνὶς ἰδος ἡ, limen ostij. in lib. Iudith. c.4. Item musicum instrumentum: apud Athen l 12.

Χελωνιὰς, dicitur ἡ τοιαύτη κανθαρίς. Hesyc.

Χελωνίτης & χελωνίτις, testudinarius. Χελωνία & χελωνῖτις λίθος gemma chelonia seu chelonitis: de qua Plin. l.37. c.16.

Composita.

Ἀναχελύσσομαι exscreo, extussio, iaciēdo educo ex pectore. Hip.

Χελιχελώνη ludus quidam virginum: apud Poll. l.9.

Χερὸς, Χέρμα Χερσὶ &c vide in Χείρ.

ΧΕΡΡΟΣ, siue χέρσος, ὁ καὶ ἡ desertus inculcusque, asper: vt χέρσος γῆς terra quæ non aratur sed inculta relinquitur. Χέρσος τόπος apud Diosc. l 2. c.158 & χέρσος λειμὼν in Epigr. Metaph. apud Greg. ψυχὴ χέρσος, & apud Soph. in Oedipo tyranno χέρσοι παῖδες, vocantur virgines illocatæ ac inuptæ: translatione ab agris qui aut coluntur aut inculti deferuntur. ¶ Plerunque χέρσος ponitur substantiuè pro χέρσος γῆ, desertum & asperū solum. Sic apud Theoph de caus. pl. l.3 cap. ager rudis. Interdū & simpliciter pro terra seu solo accipitur: vt Od.ι. Τὴν δ' ἀπ' ἤπειρον δὲ παλίρροθον φέρε κῦμα Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι. Sic Philoni de mundo χέρσος θαλαττωθεῖσα dicitur terra admisso mari mersa.

Χερσαῖος, ὁ terrestris: vt χερσαῖοι μύες, & χερσαῖοι χελῶναι, apud Aristot. Τὰ χερσαῖα dicuntur ea dicuntur quæ in incultis locis [nascuntur.

Χερσινος, idem quod χερσαῖος. Plin. l.9. c.10.

Χερσονδε in terram seu continentem. Il. φ.

Χερσόθι, in terra, in continenti. Epigr.

Χερσεύω incultus iaceo seu negligor, non color. Xen. ἀναγκαῖον ἡ γῆ χερσεύειν ἀποδοθεῖσα αἱ ἄλλαι τέχναι.

Χερσόομαι, idem. Exp. etiam syluesco, aut sterilesco.

Χερσεία ἡ solitudo.

Χερσόω, desolo, efficio vt incultus & desertus fiat.

Χερσόομαι, desertus, incultusque fio, instar inculti loci abeo. Theodor. hist. eccles.

Χετεύω, vide in Χέω.

ΧΕΩ, seu χείω. (F. χέσω & χεύσω & χεύσω, tanquam à χεύω, à quo aor. 1. ἔχευα, ἔχευσα & ἔχα) fundo, effundo, diffundo. Propriè de rebus liquidis dicitur: vt Od.α. ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, aquam manibus infuderunt. Od.ω. πολλὰ δὲ σ' ἀμφὶ δάκρυα θερμὰ χέον Δαναοὶ, multas circū te fundebant lacrymas, i. multis te lacrymis deplorabant. Metaphoricè aliis rebus tribuitur: vt Odyss. ι. ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν, veluti fundendo somnum sparserat. ¶ Item fundo, i. liquefaciendo diffundo, & diffluere facio. Galen. τὴν μὲν πύκνωσιν ἰᾶσθαι χρὴ τοῖς ἀραιοῦσι τὴν δὲ πίλησιν τοῖς χέουσι. ¶ Item è terra fusili educo: vnde τύμβον χεύαντες, humo egesta busto structo. Od. μ. pro quo & σῆμα χεῦσαι dicitur Od.α. Interdum & absolutè χέειν dici pro γῆν ἐπιχεῖν τοῖς τεθνεῶσι, i. humare, sepelire, tradit Eust. cum schol. Hom. ¶ Item χέω seu χείω, capax sum. Eust.

¶ *Deriuata à χέω, fundo.*

Χέομαι, idem quod χέω. Il. ι. Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἐὸν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε λευκώ. Item libamina manibus fundo, supina manu libo. Iseus & Apoll. Arg. l.2.

Χεῦμα τὸ, quod fusum, effusum, aut diffusum fuit, flumen, Dion. Long. Item libamen: apud Suid. & schol. Aristoph.

Χεύματα, dicuntur vasa quædā escaria quoniam plerūque ex stanno aliòve metallo fusili conficiuntur. Poll. l.6. c.13.

Χοὴ, ἡ, libamen patera fusum: peculiariter, super tumulo alicuius: inferiæ, exequiæ. Eurip. in Hec. Aristot. de mir. &c.

Χοάνη

Χοανη,ἡ, infudibulum, vasculum in summo lati oris, in imo angustam habens fistulam: quo vti solent in liquore ex vno vase in aliud transfundendo. Ab huius similitudine apud Galen. & cæteros med. nominari dicitur concauitas quædam cerebri meatus excipiens. vide & in χέω, liquando diffundo.

Χώνη,(factum per contract. ex præcedenti) idem. Alex. Aph. Apud eundem in probl. gula etiam χώνη nominari dicitur, tum à forma infundibuli, tum quoniam per eum velut per infundibulum cibus potúsque in venticulum transfunduntur. ¶ At χῶνος,ὁ,(contractum ex χοάνος, de quo in χέω, liquefaciendo diffundo) itidem infundibulum significat apud Hippocr. in lib. de corde. vide & tertium ord deriuto ex χέω.

Χοῦς,ἡ, dicitur vas aquarium quo aqua manibus datur, & in mensam infunditur miscendo vino. Eust. ¶ Χοῦς, mascul. vide in deriuatis à χέω, humo egesta extruo.

Χύω, seu χυνω, format ex fe. fut. χύσω. vnde χύζον apud Aristoph. funde. Et præt. pass. κέχυμαι, fusus aut effusus sum: vnde tertia persona plusquam augmento carens χύτο. Il. ψ. Hinc & particip. κεχυμένος, apud Lucian. εἰς ἀφροδίσια κεχυμένος, in Venerem effusus: metaph. Aliam signif. vide in humo egesta extruo.

Χύμα,τὸ, idem quod χεῦμα & χοή. Hesyc. Exponitur etiam multitudo. Maccab. l. 2. c. 2.

Χυμὸς,ὁ,ὁ, succus quem plantæ aut alia prelo manúve pressa fuderunt. Athen. l. 2 & 3. Alex. Aphr. &c. Item sapor. Plut. symp. probl. 6. Luc. in Tim. ¶ Aliam significat. vide in tertio ordine deriuatorum ex χέω.

Χυμιὸν,τὸ, succulus, modicum succi. Athen. l. 7.

Χύσις,εως,ἡ, fusio, fusura, effusio: vt εἶνε χύσις apud Hom. χύσις ὕδατος, Arat. in Phænom. Exponitur etiam, scaturigo. vide ordines deriuatorum duos sequentes.

Χυτὸς,ὁ,ὁ, fusus, fusilis: vt χυτὸς ἄργυρος ab Alex. Aphr. dicitur argentum viuum, quòd aquæ modo diffluat & liquidum semper sit vt argentum in χοάνῃ diffusum. Χυτοὶ ἰχθύες apud Arist. hist. an. l. 5. c. 9. dicuntur pisces qui fusim retibus capiuntur. Vide & aliam significationem in tertio ordine deriuatorum.

Χυτικὸς, diffundendi vim habens. Exponitur &, qui diffundit vel resoluit.

Χύδην fusè, more eorum quæ fusa sunt. Item abundanter, copiosè: affatim Epig. l. Item temere inconsideratè, absque delectu quiduis effundendo. Isocr. in Panath. Dicitur etiam aliquid χύδην vel efferri vel scribi quod soluta oratione effertur aut scribitur: Aristot. rhet. l. 3.

Χυδαῖος,α,ὁ, culus magna copia est, multus, abundans. Interdum etiam, vilis, vulgaris, apud Diosc. l. 5. c. 40. Exponitur etiam diffusus. Item confusus.

Χυδαιότης,ητος,ἡ, vulgaritas, vilitas.

Χύτλον,ου,τὸ, oleum aqua mixtum quo perfungi & inungi balneantium corpora solebant schol. Aristop. ex Epigram. Item species quædam diuinationis, quæ fiebat cum qua & oleo: Hesych. Item vas olearium in quo oleum seruabant vnguendis à balneo corporibus, pro quo dicitur potius voce composita κατάχυτλον, Poll. Dicuntur χύτλα etiam libamina, quæ in mortuorum busta effundebantur: Apol. Rhod. Arg. l. 1. ὄφρ' ἂν σφισιν ἔτησια χύτλα χέωνται.

Χυτλόω,ῶ, perfundo oleo aqua mixto. Item lauo, abluo: Od. ζ, & Callim.

Χυτλάζω, Idem. Aristop. in Vesp. Hippoc. Gal. Vnde compos. διαχυτλάζω, perfundo, humecto. Hesyc. [locis.

Χυτρος, χυλὸς, Κύαθος, quomodo huc pertineant, vide suis

Χεῖμα, χιτὼν, χιὼν, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιχέω, circumfundo, fundo & spargo circum. Hesiod. in Erg. χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῆν Ἀφροδίτην.

Ἀμφιχύω, idem: vnde apud Hom. Il. β. in metaph. signi. θεῖν δ' ἑ μιν ἀμφιχυτ' ὀμφή. [ita extruo.

Ἀμφίχυτος, circunfusus, vnde & in comp. ex χέω, terra agge-

Ἀναχέω, refundo: vnde ἀναχθεὶς, apud Greg. Item confundo.

Ἀναχοή, refusio. Item meatus. Hesyc.

Ἀναχύω, idem quod ἀναχέω.

Ἀνάχυσις, refusio. Ἀναχύσεις dicuntur maris æstuaria nauigabilia. Strab. lib. 6. Exponitur &, confusio. Hes. Item animi vitiumque exolutio, mollities.

Ἀποχέω, effundo, profundo vnde ἀποχεόμενον ὕδωρ, apud Diosc. l. c. 90. Exponitur & fundo: vt ἀποχεῖν καρπὸν. Gaz.

Ἀποχέομαι, idem. Eurip. in Ione, Γαίας παγὰν, ἃν ἀποχεῦσαι Κασταλίας δίναι.

Ἀποχύω, idem quod præcedentia.

Ἀπόχυμα, id quod effusum est aliunde apud medicos zopissæ genus, quod fit derasa à nauibus resina vnà cum cera. Diosc. l. 1. c. 99. [hist. pl. l. 8.

Ἀπόχυσις,ἡ, effusio. item spicæ emissio instrumento. Theop.

Διαχέω, diffondo, fundendo, dissipo: vt nix διαχεῖσθαι dicitur apud Xen. Apud Greg. οἱ πόροι διαχέονται, id est, aperiuntur. Item dissipo, discutio: vt διαχεῖν φύματα, apud Diosc. l. 3. c. 170. Item disseco, diuido. Odyss. ξ. & τ. Significat transfundo, perfundo.

Διαχύω, itidem diffundo. Plut. de def. orac. εὐφροσύναις διακεχυμένους τοῖς πρώτοις, lætitia diffusos & hilaritate. Sic apud Syn. ep. 98. πάσῃ διαχυθείσῃ τῇ ψυχῇ.

Διάχυσις, diffusio. Plut. symp. 4. & de fort. Alex.

Διαχυτικὸς, diffundendi vim habens & discutiendi. Diosc. Exponitur &, prodigus, qui res suas profundit.

Decomp. Ἀδιάχυτος, qui diffusus non est, qui diffundi nequit vel qui non dissoluitur.

Εὐδιάχυτος, qui facile diffunditur & diffluit. de primo frig.

Ἐγχέω, infundo. Xen. ἐγχέω οἶνον. Apud Synes. epist. 140. ταῖς ἐπιστολαῖς δάκρυα ἐγχεῖν, epistolas lacrymis rigare.

Ἐγχύω, idem. Ἔγχυμα, quod infunditur seu infusum est. Apud medicos ἐγχύματα, dicuntur medicamenta liquida quæ guttatim in dolentes aures vel in oculos instillantur. Iisdem ἔγχυμα, est altera species plenitudinis & copiæ humorum, quā locus continens metitur.

Ἐγχυματίζω, infundo, instillo. Diosc. l. 1. & 2. Ἐγχυματισμὸς, infusio, salutatum in Hippiatr.

Ἔγχυμος, vide in comp. ex χυμός.

Ἔγχυσις infusio. Ἔγχυλος, infusus, qui infundi solet aut pōt.

Dec. Ἐπεγχύω, insuper infundo, iterum infundo. Ἐπέγχυμα, idem cum ἔγχυμα. Ἐπεγχυματίζω, instillo, infundo. Diosc. l. 5. c. 23. Ἐπεγχύτης, pincerna, qui vinum infundit. Athen. lib. 10.

Μετεγχύτης, instrumentum quo in vterum medicamentum infunditur, clysteris modo Gal. meth. l. 5.

Παρεγχέω, præter infundo: aut obiter infundo. Παρέγχυμα ab Erasistrato dicta fuit propria cuiusque visceris substantia: ex eo quòd existimaret viscerum molem ex sanguine e venis effuso concrescere. Gal. simpl. med. l. 11.

Ῥινεγχυσία,ἡ, infusio seu instillatio in nares. Ῥινεγχύτης, ὁ, instrumentum per quod in nares infunditur aliquid. Cæl. Aurel. chron. l. 2. c. 4. Ῥινεγχυτεῖσθαι dicitur quod in naribus infunditur. Diosc. [bus infunditur.

Ὠτεγχύτης, instrumentum chirurgicū, quo aliquid auri-

Εἰσχέω, idem quod ἐγχέω.

Ἐκχέω, effundo: in propria & metaph. signif. Luc. in Tim. Synes. ep. 152. Item erumpo in modum effusę plenis vasis aquę. Il. π. Item velut effundēdo abiicio aut emitto: vt δόξαν τῆς πρεσβευομένων ἐκχέειν, apud Plut. instit. lib. Exponitur &, diffundo. Item transitiuè, elicio: vt δάκρυα ἐκχέειν. Plut. in Alcib.

Ἐκχύω, seu ἐκχύνω, idem quod ἐκχέω: vnde Il. φ. ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι χύντο χαμαὶ χολάδες, humi effundebantur. Metaphoricè, multitudo aliqua ex loco aliquo ἐκχύνεσθαι dicitur: vt apud Ioseph. & Synes. ep. 57. Dicitur & ἐκχύνεσθαι, qui amore captus est alicuius rei, vel qui summa lętitia affectus veluti cor suum effundit: vt apud Aristop. in Vesp. ἐκχύνεσθαι. Item solui, languescere. vnde ἐκκεχυμέναι παλάμαι, apud Apol.

Ἐκχυμίζω, vide in comp. ex χυμός.

Ἔκχυσις, effusio. Athen. l. 14. & Greg. Ἐκχύτης, effusor, profusor, vel profusus, effusus. Luc. in vit. auct. Ἔκχυτος effusus, vt ἔκχυτον κόμμι, in Epigr. Ἔκχυτον dicitur vocari portionis genus seu edulij liquidi in iisdem.

Dec. Αἱματεκχυσία,ἡ, sanguinis effusio. Heb. c. 9.

Ἐπιχέω, infundo, superinfundo. Odyss. α. Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε. Sic apud Diosc. l. 2. c. 91.

Ἐπιχύω, seu ἐπιχύνω, idem Diosc. ἐπιχυθεὶς γάλακτι. Dicitur & multitudo aliqua ἐπιχύνεσθαι in locum aliquem, quum cateruatim eo se refundit vel confluit: vt Il. π.

Ἐπίχυσις, infusio, infusus. Item vasculum quo aliquid infundimus. Pol. & Hesych. Eidem est etiam dealbatio. Apud Plat. de leg. ἐπίχυσις πολιτῶν, exp. redundate ciuium numerus.

Ἐπίχυτος, genus quoddam placentæ, Athen. l. 14.

Προσεπιχέω,(*dec.*) insuper infundo Diosc. l. 2 c. 90.

Καταχέω, defundo, effundo: vel profusum aut effusum deiicio. Od. τ. Ἦν τ' Εὖρος κατέτηξεν ἐπὴν ζέφυρος καταχεύῃ. Metaph. Il. ε. Πέπλον κατέχευεν, peplum deiecit. Cum dat. Il. β. Καί σφιν θεσπεσίην πλοῦτον κατέχευε, in eos effudit seu profudit. Sic & Il. γ. & Od. ξ. Pro quo datiuo interdum genit. ponitur. vt Herodot. καταχέουσι τὸ αἷμα τοῦ ἀκινάκεος, acinacem cruore perfundunt. Sic & apud Aristoph. & Gal.

Καταχέομαι, idē. Hesio. in Erg. λευγαλέην καταχεῦαι ἀοιδήν.

Καταχύω, pro iisdem: vnde pass. Il. υ.

Κατάχυμα, seu καταχύσμα, quod defunditur seu effunditur in aliquem. Propriè καταχύματα esse volunt aquam quæ in balneis in aliquem effunditur. καταχύσματα autem bellaria quibus boni ominis causa perfundebantur sponsi & sponsæ in ædes primùm ingressæ, nec non qui primi legationem obituri aut oraculum sciscitaturi emittebantur. item serui nouitij apud Aristop. & Dem. Dicebatur tamē & καταχύσματα iuscula quibus carnes aut panis intritus perfunduntur. vt apud eundē Aristop. in Auib. Item aqua qua in balneo perfundūtur se lauātes.

Καταχυσμάτιον, iusculum & condimentum quo perfunditur caro assa aut tale quid. Poll. l. 6.

Κατάχυσις, defusio, affusio, vel profusio. Item instrumentum quo aqua vel manibus infunditur vel mensæ infertur. Hesych.

Καταχυτλον, q.d. perfundibulum: vas ex quo balneatores eos qui se lauant aqua perfundunt. Poll. l.10.c.17. ex Eupolide.

Μεταχέω, transfundo, ex vno vase in aliud fundo.

Παραχέω, affundo: cum dat. apud Gal. & Diosc. Exp. & aqua affusa rigo, vnde σίαρ παραχεόμενον ὕδατι, apud eundem Diosc.

Παραχύω, idem. Παραχύτης, balneatoris minister aquam affundens iis qui lauantur. Plut. & Athen. l.12.

Ἀπαράχυτος, (dec.) affusione carens. Οἶνος ἀπαράχυτος peculiariter dicitur vinum cui aqua marina non est affusa seu admixta. Gal. meth. l.12.

Περιχέω, circunfundo cum accus. Il. φ. cum dat. Luc. Item perfundo: *eidem* cum accus. apud Diosc. l.4.c.155.

Περιχέομαι, oculis obseruor: apud Luc. in iudicio Dearum.

Περιχεύομαι, idem cum περιχέω. Od. ψ. Περίχευμα, quod circumfusum est, seu circumcirca affusum. Il. ψ.

Περιχύω, idem quod περιχέω & περιχεύομαι: vnde in pass. apud Luc. περιχυθεὶς αὐτῷ. Dicitur & περιχυθῆναί τινι hominum aut negotiorum multitudo circumdans: apud Plutarc. in Per. & Synes. de insomn.

Περίχυμα, quod circumfunditur alicui aut circumfusum est.

Περίχυσις, circumfusio vel offusio. [frig.

Εὐπερίχυτος, (dec.) qui facilè circumfunditur. Plut. de primo

Προσχέω, idem cum περιχέω: vnde in pass. Luc. τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσχεόμενον. Item perfundo, affundendo rigo: *eidem* in pass. cum dat. apud Aristot. in probl.

Προσχύω, idem. Πρόσχυσις, affusio.

Προχέω, profundo, effundo, cum genit. & accus. Herodian. l.5. cum dat. Epigr.

Προχέομαι, effundo. *metaphoricè.* Il. β. ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων εἰς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον.

Προχεύμα, profusio: vel id quod profunditur.

Πρόχοος, seu πρόχους, aqualis, idem quod suprà χοῦς. Od. α. Athen. l.11.

Προχοῒ, idem. Suid. ex Epigr. Athen. l.11. Pro eodem scribitur & προχοή. Significat προχοή etiam ostium quo fluuius in mare effunditur. Od. ε. Hesiod. in Erg.

Προχοΐς, & προχοΐδιον, aqualiculus, paruus aqualis quo aqua effunditur manibus abluendis, vel miscendo vino, illud apud Xen. Pæd. 8. hoc apud Strab.

Προχύω, idem quod προχέω, profundo, effundo: vnde apud Phil. de v. M. l.1. (loquentem de manna) ἡ δ' ἐπ' ἐπάλληλον φορὰν σωρηδὸν προὐκέχυτο τῶν σκηνῶν, ante tabernacula cœlitus profusa iacebat.

Πρόχυμα, quod profunditur aut profusũ est. peculiariter vinũ sponte defluens antequã vuæ calcentur. Geop. l.6.c.16. Idẽ dicitur & σκυβελίτης οἶνος, quasi χυβελίτης: apud Athen. l.9.c. [24.

Πρόχυσις, profusio, effusio. Herodot.

Προχύτης, poculi species: apud Athen. l.11. Προχύται vt dicebantur fruges seu mola salsa qua conspergebatur victima mactanda: apud Eur. in Iph. Aul. Item variarum rerum missilia, quæ iaci solebant à populo faustis acclamationibus principes salutante quod & victoribus in certamine accidebat: vt apud Plut. in Dion.

Περιπροχέομαι, (dec.) circũfundor: vnde περιπροχυθείς. Il. ξ.

Συγχέω, confundo, confundendo misceo, cum accus. Il. ο. & apud Isæum. Item conturbo: Il. ι. Phil. de v. M. l.1. Item eneruo debilito, prosterno. Il. ι. βίην μὲν ἔα καὶ τάρφεας ἰὼς Κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεὸς Δαναοῖσι μενοινάς.

Συγχύω, idem: vt Il. τ. μία δ' ἐ σφι Σύγχυτ' habenæ confundebantur. Pro eodem dicitur & συγχύνω. Act. Ap. c.9.

Συγκεχυμένως, confusè. Plutarc. περὶ δ' Ἴσιδ' αἰμόν. Σύγχυσις, confusio, commixtio, conturbatio. Isoc. in Pan. Athen. &c.

Ἀσύγχυτος, ὁ καὶ ἡ (dec.) non confusus, non permixtus, distinctus. Ἀσυγχύτως, citra confusionem, distinctè.

Ὑπερχέω, superfundo, superfusione obruo. Ὑπερχέομαι, supra modum excresco & exubero. Plut. de deo Socr.

Ὑπερχύω, idem quod ὑπερχέω. Ὑπέρχυσις, immodica effusio, profusio. Greg. (Plut. in Per.

Ὑποχέω, suffundo, Metaphoricè, clanculum admisceo: cum dat.

Ὑποχύω, idem. Ὑπόχυμα & ὑπόχυσις, id quod suffusum est, suffusio. Medicis est crassi humoris in cornea membrana iuxta pupillam concretio. Diosc. (Suid.

Ὑποχυτήρ, guttum olearium quo oleum lychno suffundunt.

Ὑπόχυτος, cui suffusum est aliquid, & ex eo subturbidus, vt ὑπόχυτος οἶνος, apud Athen. l.1.

Composita sine præpositione, ac primum desinentia in χοος, χους, χος, χοέω.

Ἑκατοντάχυς, cum centesimo fundens, centies auctum sese in horreum refundens, Theoph. hist. pl. l.8.

Λουτροχόος, aquam lauantibus fundens. Xen. Pæd. 8.

Οἰκτροχοέω, miserabiliter fundo. Aristop. in Vesp. Οἰκτροχοεῖν miserabilia verba fundere.

Οἰνοχόος, qui vinum infundit, pincerna. Il. β. Hell. 7. Οἰνοχόη, ἡ vas ex quo vinum in pocula infunditur, trulla. Hesiod. in Erg. Thuc. lib.6.

Οἰνοχοέω, vinum infundo, sum pincerna. Od. υ. Xen. Pæd. 1. Et cum accusat. οἶνον ἐῳνοχόει. Il. γ. Metap. Plut. in Per. πολλὴν καὶ ἄκρατον τοῖς πολίταις ἐλευθερίαν οἰνοχοεῖν.

Οἰνοχοεῖσθαι, vinum à ministris infusum accipere, Greg.

Οἰνοχόημα, quod à pincerna infunditur. Plut. in Phoc.

Οἰνοχοεύω, idem quod οἰνοχοέω. Il. υ.

Οἰνοχοΐα, vini infusio, munus pincernæ.

Ἀρχιοινοχόος, (dec.) qui principem locum inter pocillatores tenet. Ἀρχιοινοχοΐα, dignitas τοῦ ἀρχιοινοχόου.

Ὀλιγόχοος & ὀλιγόχους, parũ refundẽs. Theop. de caus. pl. l.4.c.9.

Ὀλιγοχοέω, parum refundo, exiguo cum fœnore refundo.

Οὐλοχόϊον, vasculum in quod molæ conijciuntur à sacrificaturis.

Πεντηκοντάχοος, seu πεντηκοντάχους, cum quinquagesimo fundens. Theoph. hist. pl. l.8.

Πολύχοος, seu πολύχους, multa cum vsura se refundens. Idem ibidem. Apud Aristot. rhet. 3 πολύχους ἐναντίωσις, fusa & varia contentio.

Πολυχοέω, multo cum fœnore refundo, fœcundus sum & fertilis. Aristot. de gener. an. l.4.

Ῥινοχόος idem videtur esse quod ῥινεγχύτης, instrumentum quo aliquid naribus infunditur. Hes.

Σιαλοχόος, qui saliuam fundit dum aliquem alloquitur. Hes.

Ὑδροχόος & ὑδροχοεύς, aquarius: vnũ ex duodecim signis Zodiaci: apud Arat. & Procl. in sphæra. [fundens. Hes.

Ὑδροχόη, aquæ ductus, meatus aquam ducens & aliquò ef-

Φυλλοχόος, q.d. folia fundens: nomen mensis quo folia decidunt. apud Plut. symp. 8. probl. vlt.

Φυλλοχεῖν, dicuntur arbores quibus folia decidunt.

Composita ex nomine χυμός.

Ἄχυμος, ὁ καὶ ἡ, exuccus, succo destitutus. Item insipidus.

Δύσχυμος, difficilem & molestum succum habens seu saporem.

Ἔγχυμος, succulẽtus succis plenus. Itẽ sapidus. Aristot. Theoph.

Ἐγχύμωμα & ἐγχύμωσις, apud medicos dicitur sanguinis & humorum in partem aliquam naturalis effusio, per quam & partis eius venulæ replentur sanguine, & color liuidus parti redditur: vt apud Hippoc. epidem l.2.

Ἐκχυμίζω, exp. exugo, euaporo, saporibus perfruor.

Ἐκχυμόω, vnde ἐκχυμοῦσθαι aliquid dicitur quod succos & humores extra vasa sua effundit: vt apud Hippoc. περὶ ἀγμῶν.

Ἐκχύμωμα & ἐκχύμωσις, sanguinis per cutem sub gyrnos effusio.

Συνεκχυμοῦν (Decomp.) coeffundere, i. naturam effundentem & vacationes molientem adiuuare & incitare. Hippoc. epidem. lib 6. Exponitur etiam, succis salutaribus miscere: apud Gal. in lex. Hippoc.

Κακόχυμος malis & vitiosis humoribus plenus. Athen. l.3.

Κακοχυμία, redundantia vitiosi humoris in toto corpore. Al. Aphr. &c.

Παχύχυμος, qui succo est crasso: apud eundem.

Composita partim ex χύσις & χυτός partim desinentia in χυτος.

Ἀρτίχυτος, ὁ καὶ ἡ, nuper seu modò fusus.

Αὐτόχυτος, per sese & sponte sua fusus. Phoc.

Ἀχυίνετος, longè latéque & in multas partes fusus: vt ἀχυίνετον πῦρ, apud Nic. in Alexip. Est autem α ἐπιτατικόν.

Νήχυτος, latè fluens, fluidus. Apoll. Argon. 3.

Οὐλόχυτα (seu ὀλοχύται), primitiæ ante sacrificium, seu ipsæ molæ quæ victimis affundebantur, prius apud Hesyc. posterius Il. α.

Οὐλοχύται dicuntur etiam ipsa canistra, ex quibus molæ effunduntur. Eust.

Πολύχυτος, idem quod ἀχυίνετος. schol. Apoll.

Ὑδροχύτος, aquam fundens: vt κρήναις ὑδροχύτοις, apud Eurip. in Cyclop. Exponitur &, aqua perfusus. Nono.

Φωτοχυσία, luminis abundantia. Dion. Areop. [θα. Hes.

Composita remotiora.

Ἴσχυθα, excrementum quod sus effundit, succerda: quasi ὑσχυ-

Αἰχμή, ὄχος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Deriuata à χέω, liquefaciendo diffundo.

Χόανος, seu χόανον, vas ex argilla quo argentarij & chymici vtuntur & in fundendis ac liquefaciendis metallis, fornax fusoria l. σ. Hesiod. in Asp. Suidæ, τὰ χόανα sunt etiam μέταλλα.

Χοάνη, ἡ, idem quod χόανος, apud Greg. Nys. de hom.

Χοανεύω, fundo & liquo ἐν τῷ χοάνῳ, conflo. Hesyc. & Eust. ex Aristoph.

Χῶνος, idem quod χόανος. ¶ At χώνος, poculi ærei genus apud Cortynios. Eust.

Χώνη, idem quod χοάνη, vas argillaceũ in quo metalla funduntur & liquefiũt. Dios. l.5.c.85. Vide & in χέω quod præcessit.

Χωνεύω, in fornacem conflatoriam conijcio. Item in fornace fusoria fabricor. Alex. Aph. probl. l.1.

Χώνευμα, quod in fusoria fornace conflatũ est: vel cõflatura.

Χωνευτής, conflator, flator, fusor. Χωνευτήριον, fornax in qua metalla conflantur. Greg. Nys. de hom.

Χωνευτός, conflatilis, à fusore fabricatus.

Χωνεία, ἡ, cõflatura. Suid. Χωνεῖον, τὸ, idẽ quod χωνευτήριον. Hesyc. & Suid. Χώνιον, instrumẽtũ fusorium, apud eundẽ. Suid.

Χύσις, exp. fusura, liquefactio.

Composita

Composita ac primùm desinentia in χόος & χοεύς.

Ἀργυροχόος, argenti fusor, faber argentarius.

Μολυβδοχοέω, plumbũ fundo, tracto artẽ fundendi plumbi. Poll.

Χρυσοχόος, auri fusor, aurifex. Dem. pro cor. Plut. de non fœn.

Χρυσοχοϊκός, ad auri fusorem pertinens, quo aurifex vtitur: vnde χρυσοχοϊκὴ, s. τέχνη, vel ἐπιστήμη, ars fundendi aurum seu tractandi: apud Dem. in Mid.

Χρυσοχοεῖον, aurifusorium, aurificina. apud eundem ibidem.

Χρυσοχοέω, aurifex sum, aurum fundo, aurum conflo, apud Dinarch. Aristop. in Pluto, & Poll. l. 7. c. 24.

Composita ex χόω seu χωνεύω.

Ἀναχωνεύω, rursus conflo, refundo. Greg. de baptismo.

Αὐτοχόωνος, crassa Minerua fusus & veluti sua sponte. Il. ψ.

Αὐτοχώνευτος, idem Hesyc. in exposit. præcedentis.

Καταχωνεύω & Συγχωνεύω, conflo. Demost.

¶ Deriuata à χόω, terra aggesta extruo, vel ex terra fusili obduco.

Χοῦς, ὁ terra egesta, vel quæ egeritur aut egeri potest: vel simpliciter, terra, humus. Thuc. lib. 2. Arist. hist. an. l. 9. Item terra in tumulum egesta, vel tumulus. Interdum bustum quo defunctus aliquis conditur: in Psalm. & apud Hesyc.

Χοϊκός, seu χοϊνός, ὁ, terreus, terrenus. in ep. ad Corint. 1. c. 15.

Χῶνος, fouea, scrobs: item collis, tumulus. Hesyc.

Χόω, vnde χωννύω & χώννυμι, f. χώσω, aggerem duco. Thuc. lib. 2. χῶμα ἔχου πρὸς τὴν πόλιν. Sic in epit. Ctesiæ, ἐχώννυε χῶμα ἐπὶ Σαλαμῖνα. Aesch. in Ctesiph. τοὺς λιμένας ἐχώσατ. Passiue μνῆμα χῶσαι dicitur. i. humo aggesta extrui. apud Pausl. locus verò, qui aggere educto munitur.

Χῶμα, τὸ, opus quod ei χώσαντες reliquerunt, agger. Thuc. Xen. Plut. Item tumulus, sepulchrum. Plat. de leg. Paus. in Att.

Χωμάτιον, paruus agger: vel paruum bustum modica humo aggesta.

Χωμός, idem quod χῶμα. Hesych.

Χῶσις, aggeris eductio, aggestus. Expon & agger, obex ad obstruendum. (pud Eurip.

Χωστός, humo egesta eductus vel extructus: χωστὸς τάφος, a-

Χωστρίς, ίδος, ἡ, vt χωστρὶς χελώνη, testudo ad congestiones fossarum seu fodiendum parata. Diod. Sic. l. 9.

Χύσθαι, dicitur quod terra fossili aggeritur seu extruitur: vnde apud Apoll. κέχυται τύμβος.

Χυμός, bustum ex humo fossili aggestum. Hesych.

Χύσις, exp. congeries, cumulus.

Χυτός, fossitius: vt χυτὴ γαῖα terra fodiendo eruta qua mortui obruuntur. Il. ζ. & ψ. Sic χυτὸς λιμὴν, portus aggesta terra structus. Apoll. Arg. l. 1.

Composita: ac primùm ex χόω, seu χώννυμι. & insu. χοέω.

Ἀναχόω, ἀναχωννύω, & ἀναχώννυμι, aggero è terra aggesta extruo. Demosth. τὴν ὁδὸν ἀνακεχωκότες, aggeribus lapidum & ruderum via obstructa. Hinc ἀνακεχωσμένος, expon. obrutus: apud Synes.

Ἀποχόω, ἀποχωννύω, seu ἀποχώννυμι, terra aggesta auerto: vel aggere communio. Xen. Hell. 6.

Ἀπόχωσις, terra aggesta ad arcendũ flumen intra ripas. Plut.

Διαχόω, διαχωννύω, aut διαχώννυμι, aggerem perduco. Herodot. ἐς τὴν Σαλαμῖνα χῶμα ἐπειρᾶτο διαχοῦν. Exponitur &, aggere arceo. Phalar.

Ἐγχόω, ἐγχωννύω, aut ἐγχώννυμι, terra aggesta impleo. Appian.

Ἔγχωσις, impletio quæ fit terra aggesta in locum cauũ: vel quum alueus fluminis obducto limo paulatim cõpletur. Polyb.

Ἐκχοΐζω, humum egero, fodio. Suid.

Ἐπιχόω, ἐπιχωννύω, aut ἐπιχώννυμι, aggere munio, item terra aggesta operio.

Ἐπίχωμα, & ἐπίχωσις, agger & aggestus. Polyb.

Ἐπιχωματίζω, vnde ἐπιχωματισμὸς, exp. exaggeratio.

Καταχόω, καταχωννύω, aut καταχώννυμι, terra aggesta obruo: vel fodio. cum accusat. in epit. Ctesiæ. Item metaph. obruo, velut aggesta terra sepelio, *itidem* seq. accusat. apud Plat. in Gorg. & Plut. περὶ ἀδολεσχ.

Ἐπικαταχωννύω, (Decomp.) exp. adobruo.

Περιχόω, περιχωννύω, aut περιχώννυμι, circumaggero, humo circumcirca aggesta operio. (schol. Apoll.

Ποταμόχωστος γῆ, terra limo operta arenáve à fluuio deuecta.

Προσχόω, & προσχωννύω, seu προσχώννυμι, aggero, terra aggesta munio: vnde pass. apud Thuc. l. 2.

Πρόσχωμα, & πρόσχωσις, agger: terra & limus à fluuio aggestus. Aeschyl. in Prometh. Ioseph. de antiqu. Iud.

Προχόω, προχωννύω, aut προχώννυμι, aggere præmunio. Herod.

Συγχόω, συγχωννύω, aut συγχώννυμι, aggere communio. Item terra aggesta obruo, contumulo. Greg.

Σύγχωσμα, vnde συγχώσματα, apud eundem dici videntur sordes & maculæ quas contrahunt quæ terra aggesta obruta sunt.

Τυμβοχοέω, tumulum struo, sepelio. Hesych. Τυμβοχοή, tumulus. Iliad. χ.

Composita ex χύσμαι.

Ἀμφίχυτος, ὁ, ἡ, vtrinque terra aggesta munitus: vt ἀμφίχυτον τεῖχος. Il. υ.

Ἐγχώομαι, terræ aggestu munior: vnde apud Herodot. ἀνεχώννυε τῆς πόλιος, alto aggere circum vrbem extructo.

Προχώομαι, agger ante me extruitur: vnde πρόχωσις, terra ante locum aggesta. Apol. Arg. l. 2.

Προχύτη νῆσος, πρόχυσις à terra auulsa & insula facta, Str. lib. 5. [apud Ste.

Προχυταῖος, qui natus est in Prochyta insula, vel in ea habitat.

¶ Deriuata à χέω, seu χείω, capio, capax sum.

Χείομαι, idem quod χείω. Hom. Od. σ. Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται.

Χειά, seu χειὴ, dicitur ἡ τῶν ὄφεως καταδύσις ἡ καταδυόμενος ζῶον, latibulum serpentis. Athen. l. 11.

Χοεύς, έως, & χοῦς, οός, ὁ, congius: mensura liquidorum apud Atticos, capiẽs sextarios sex, seu libras nouẽ, seu cotylas Atticas duodecim, teste Ægin. l. 7. c. vlt. prius apud Aristop. in Nub. ἓξ χοᾶς χωρεῖται: contractè pro χοέας. posterius apud Diosc. &c. Οἱ χόες dictum etiam fuit festum quoddam Athenis, Anthesterione mense celebrari solitum in honorem Bacchi à congio vini quem Pandion vnicuiq; conuiuarum apposuit, quum Orestes post cædem matris Athenas venisset. vide sch. Aristop. in Achar. Pro χοῦς Doricè χῶς dicitur, apud Ath.

Χοαῖος, congium capiens, congium æquans: vt σκύφος χοαῖος, apud Eust. [intestinum.

Χοΐδιον, dimin. Suidæ est γαμήλιον. Χοεῖον, idem esse dicit crassum

Χηλός, arca seu arcula, capsula ἡ χιλὸς τὰ ἐντιθέμενα. Od. ν. Εἵματα μὲν δὴ ξείνῳ εὐξέστῳ ἐνὶ χηλῷ Κεῖται. Sic & Od. β & φ.

Composita ex χοῦς.

Δίχους, qui duorum est congiorum. Diosc. l. 3. c. 59.

Ἑξάχους, sex congiorum capax. Plut. in Sol.

Ἡμίχους, dimidiũ continens congium. Ἡμιχόϊον, τὸ, s. ἀγγεῖον, dimidiatus congius. Arist. hist. an. l. 9.

Ἡμιχοαῖος, idem cum ἡμίχους Theophr. hist. pl. l. 9. c. 6.

Τρίχους, ternum congiorum capax Diosc. l. 2. c. 91.

ΧΗΛΗ', ῆς, ἡ, forfex, seu forceps cancrorum. Arist. hist. an. l. 4. c. 2. (de astacis) δύο δὲ διαφέρουσι τῶν καράβων τῷ ἔχειν χηλάς. De cancro cœlesti apud Arat. ¶ Item vngula bisulca & bipartita instar forficis cancri: de bobus, apud Plu. de sera num. vind. De ouibus & capris: apud Suid. De equi vngulis: apud Hesiod. in Asp. Tribuitur & auibus: apud Soph. Et specialiter, vngulis columbarum: apud Eurip. in Ione. ¶ Χηλὴ dicitur etiam specillum bifurcum à similitudine, apud Hippocr. de morb. l. 2. ¶ Item saxa littoreo muro præstructa, vt vndarum appellentium vim retundant & murum defendant: Colum. crepido. Virg. iacta pilas quod vngulam bouis referant, teste schol. Thuc. apud eum. l. 1. ¶ Χηλαὶ appellantur etiam ciliorum extrema per somnũ se contingentia Ruf. ¶ Hesychio χηλὴ est etiam maxilla. ¶ Numeratur & inter morbos apud Poll.

Χηλόω, in chelas findo, bisulcum reddo: vnde κεχηλωμένος, apud Heronem.

Χήλωμα, fissura bisulca: crena sagittæ cui applicant neruum inter iaculandum. Gal. in lex Hippocr.

Χηλεύω, necto, plecto, suo. Hesych. à χηλὴ dictum: forsan quoniã qui suunt forficibus non absimilibus.

Χήλευμα, τὸ, instrumentum eius qui suit aliquid vel nectit, subula. Poll. l. 7. c. 21. Item ipsum opus textile vel sutile: vnde apud Herodot. galeæ sutæ χηλεύματα dicuntur: habentes quasdam forcipes, teste Hesych.

Χηλευτός, nexilis, plexilis, sutilis: vel nexus, plexus, sutus: vt κράνεα χηλευτὰ apud Herodot. l. 7. Pro eod em dicitur & χηλινός. vt χηλινὸν ἄγγος, apud Anacreontem.

Composita ex χηλή.

Δίχηλος, (& Doricè διχάλος) ὁ, ἡ, in duas chelas fissus, bisulcus, bifidus. Aristot.

Διχηλέω, vngulam habeo bisulcam. Leuit. 11.

Ὀνόχηλος, vngulam seu pedem asininum habens.

Χηλός, vide in Χέω, capio. Χῆμαι, &c. in Χαίνω.

ΧΗ'Ν, ηνός, ὁ, vel ἡ, anser. (dictus παρὰ τὸ χαίνειν, χανὸν εἶναι. Eust.) Od. ο. Αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον. Athen. l. 9. χῆνες σιτευτοί.

Χήνειος, α, ὁ, anserinus: vt χήνεια ἧπατα, apud eundẽ Athẽ. ibid. Pro eodem dicitur & χήνεος, apud Gal. & χήνιος, apud Diosc. l. 1. c. 82.

Χηνίσκος, ὁ, anserculus: plerunque is qui in puppi nauis ad ornamentum effingebatur. Luc. in dial. cui tit. πλοῖον.

Χηνίον, τὸ, idem. Athen. l. 4.

Χηναλώπηξ, anserum pulli. Eust.

Χηνίζειν, dicitur de iis qui tibia canunt: apud Athen. l. 14.

Χηνίω, irrideo, illudo propriè, ore hiante & in cachinnos resoluto. Hes.

Χήνημα, illusio, irrisio: apud eundem.

Χηνύσσω, clamo, vociferor: eidem. Χήνυσμα, hiatus, χάσμη. Idẽ.

Composita

Ἀρχιχηνάλωπεξ, anserculi feri. Theophil. instit. 2. [Pol. l. 1.

Ἀκροχηνίσκοι, extremitates eius partis iugi quæ dicitur ζεύγλη

ΧΗΡΑΜΟΣ, ὁ, caverna, latibulum, lustrum ferarum. Phocyl. Synes. ep. 122. ἐν πέτρης κοίλης κατὰ χηραμὸν, in caui saxi recessu. Metaph. χηραμοὶ dicuntur etiam duo linguæ sinus caui. Poll. l. 2. ἐν χηραμοῖς ὀρέων, in latebris montium.

Χηραμίς, ίδος, ἡ, cauernula, latibulum paruum. Hesyc.

ΧΗΡΟΣ, ὁ, viduus, qui vel prima coniuge amissa vxorem non duxit: vt scribit Suid. vel qui vxorem non habet, vt vult Hesyc. Dicuntur & perdices χῆροι quum fœmellis incubantibus vidui sunt apud Aristot. hist. an. l. 9. cap. 8. Item χῆρος, orbus, desertus, aut aliqua re indigens: vt δ' ἐρυμοὶ χῆροι, suis viduati comis: in Epigr. Sic χῆρον λέχος, apud Apol. Arg. l. 2. Fœm. χήρα interdū cum γυνὴ dicitur: vt Il. ζ. Interdum absolute: vt apud Plut. in Erot. Aliquando cum genit. vt Il. ζ. ἢ τάχα χήρη σεῦ ἔσομαι.

Χηροσύνη, viduitas. Apoll. Argon. 4.

Χηρόω, viduo, viduum reddo. Il. ρ. χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο. Metaphoricè. Il. ε. χήρωσε δ' ἀγυιάς, desolauit. Item p... ιο, destituo: cum genit. Item neutr. idem quod χηρεύω. Plu. [in Erot.

Χήρωσις, ἡ, viduatio, orbatio, desolatio.

Χηρωσταὶ, quibusdam sunt viduarum tutores: aliis, qui generi alicui & familiæ hæredibus succedentibus viduatæ propinqui & hæredes sunt, vel qui succedunt vbi nulli legitimi & propinqui hæredes sunt. vt Eust. exp. Iliad. e. schol. Soph. & Hesiod. Dicuntur & χηρωσταί, quorum vxores manent viduæ. Eust.

Χηρεύω, viduus sum vel vidua, viduam vitam dego, vt χηρεύουσα γυναῖκες. Ro... 2. c. 13. Metaph. Soph. in Oed. tyr. ταυρος χηρεύει. Item destituor, priuor: vel destitutus sum, careo cum genit. O... & apud Synes. ep. 139. Item transitiuè idem quod χηρόω Athenæus.

Χηρεία, & χηρεία, viduitas, vita vidua. Thuc. l. 2.

Χηρ... [illegible] domus. E... [illegible] Hes. ex Antim.

Χητίω &c. vide in Χ... Χθαμαλὸς, &c. vide in Χαμαί.

ΧΘΕΣ, heri. Hom. hymn. in Merc. Χθὲς γενόμενος ἁπαλὸς ἢ πέρυσι, &c. Xen. χθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν. Pro eodem dicitur ἐχθές: apud Theoc. Idyl. 2. & 8.

Χθεσινὸς, ὁ hesternus. Interdum significat idem quod ἕωλος, translatione sumpta à cibis pridie relictis.

Χθιζὸν, idem quod χθὲς: in Epigr. & χθιζὰ pro iisdem. Il. β. At χθιζὸς idem quod χθεσινὸς. Il. ε. & apud Nonn.

Comp. Καὶ χθὲς pro καὶ χθὲς, apud Aristot. l. 1.

Πρόχθες, ante hesternum diem, nudiustertius.

ΧΘΩΝ, ονὸς, ἡ terra, humus, idem quod γαῖα. apud poetas. Il. ρ. αἵματι δ' ἤ χθὼν δεύετο πορφυρέῳ. Il. γ. κατὰ χθονὸς ἐμμάτα πήξας. Sic & alibi apud Hom. &c.

Χθόνιος, terrestris, vt χθόνιον ἑρπετὸν, Aristot. de mun. Item qui huius vel illius territorij est, ex hac vel illa regione ortus, vt χθονίαις νύμφαις. Apoll. Arg. l. 2. Item subterraneus, qui est sub terra. apud Eur. in Hec. & Soph. in Aiac. Apud antiquos omnia grauia & infesta seu infausta χθόνια dicebantur, teste schol. Aristoph. Χθόνιος ἄνθρωπος dicitur homo subdolus & fraudulentus. Eust.

Composita.

Αἰγίχθων, ὁ καὶ ἡ appositā pedib nostris terram incolēs. Plin. l. 6. c. 22.

Αὐτόχθων, ex ipsa terra ortus Eur. Isoc. Dem. &c.

Ἐγχθόνιος, qui in terra est, terrenus, testaceus Epigr.

Ἐλελίχθων, qui terram rapido motu concutit & commouet. Sop. in Antig.

Ἐννοσίχθων, idem παρὰ τὸ ἐνόσαι τὴν χθόνα, epitheton Neptuni, interdum & nomen. Od. γ.

Ἐπιχθόνιος, qui super terra est seu viuit. Od. θ. Il. α.

Καταχθόνιος, subterraneus. Hom. Hesiod. &c. Καταχθόνιος, pinguis nutriendi vim habens. Hesyc.

Μεσόχθων, mediterraneus.

Μεταχθόνιος, terrestris. Nonn. Apud Apoll. Arg. 3. μεταχθόνιον πεποτηῶς, exp. relicta terra.

Παλαίχθων, antiquam terram habens, antiquus terræ possessor, vt παλαίχθων δῆμος. apud Æsch. de populo Atheniensi semper eiusdem terræ incola.

Σεισίχθων, motor seu quassator terræ, epith. Neptuni sicut & ὀσίχθων, interdum etiam est eius nomen.

Ὑποχθόνιος, idem quod καταχθόνιος. Hesiod.

Χιάζω &c. vide in litera X.

ΧΙΛΙΟΙ, Fœm. χίλιαι, Neut. χίλια, mille. Il. λ. Plat. Isoc. &c. Legitur χιλίη ἵππος, pro χίλιοι ἱππεῖς, mille equites: apud Herodot. Æolicè pro χίλιοι scribitur & χέλλιοι. Etym.

Χιλιοπλάσιος, millecuplex, multis auctus. Themist.

Χιλιοστὸς, millesimus. χιλιοστὴ, tributum quoddam ex sacrificio. Hesych.

Χιλιοστύς, ὁ, ἡ millesima pars. In exercitu, mille viri seu mille milites. Exponitur &, cohors millenaria. item millenarius numerus. Xen. Pæd. ς. Pro eodem scribitur & χιλιοστύς. Etym.

Χιλιάς, άδος, ἡ, numerus mille cōtinēs: seu mille. Theoc. Idyll. 17.

Χιλιασταὶ, millenarij seu, millarij. Sic dicebantur hæretici quidam qui restringebant ad mille annos impletionem quarundam prophetiarum. [Stogir. χιλιοδίκῳ.

Χιλιοῦν, ... mille drachmis mulcto: vnde apud Lycur. in Ari...

Composita.

Δισχίλιοι, bis mille. Plut.

Δισχιλιοστὸς, vnus è duobus millibus.

Δισχιλιάς, άδος, ἡ, duo millia: numerus bis mille continens.

Τρισχίλιοι, ter mille. Aristoph. in Plut.

Τρισχιλιοστὸς, vnus ex tribus millibus. Sic Τετρακισχίλιοι. Πεντακισχίλιοι & sic deinceps in infinitum vsque, præmittendo semper nomini χίλιοι aduerbium eius numeri quem significare volumus. Apud poëtas pro δεκακισχίλιοι δεκάχιλοι dicitur: vt Il. ε. Sic ἐννεάχιλοι pro ἐννεακισχίλιοι. Ibidem. Sic & τετράχιλοι pro τετρακισχίλιοι.

ΧΙΛΟΣ, ὁ, pabulum, peculiariter, iumentorum, vt apud Suid. ex Xen. ... ex Herodot. ... τῆς ἑτέρης ... τῷ χιλὸς τε ἵπποις καὶ ὕδατα ἦν. Sic Arrian. l. 3 καὶ χιλὸς τοῖς ἵπποις ... Scribitur & χιλός. apud Æl. Dion.

Χιλόω, ... pasco, pabulum præbeo. Xeno. anab. 7. Pro eodem scribitur & χειλόω.

Χιλωτὴρ, fiscella pabulū continens, quæ equi ori circumponitur è vertice suspensa. Hes. apud quem scribitur & χειλωτήρ.

Χιλεύω, idem quod χιλόω, pasco, sagino. Theoph de caus. pl. l. 2. c. 23. ... καὶ τοὺς βοῦς καὶ τὰ ὑποζύγια χιλεύουσι. Item pascor, depascor. Nic. in Ther. Scribitur & χειλεύω apud Hes.

Composita.

Ἄχιλος, ὁ καὶ ἡ pabulo destitutus. Et generaliter qui non nutritur. Item pabulo abundans α existente ἐπιτατικῷ.

Ἐκχιλόω, vnde ἐκχιλοῦσθαι, locus aliquis dicitur qui vel neglectu cultorū vel frigoris vi gramine nudatur ac syluestrem naturam induit: vel in quo nihil nisi χιλὸς nascitur. Paus.

Εὔχιλος, abundans pabulio & alimonia. Pro quo scribitur & εὔχειλος, apud Hes.

Πολυχιλόω, abundè pasco, bene sagino. Et neutraliter, bene saginor: vnde ... apud Hesyc. expon ... Scribitur enim & ...

Χιμαδιος, Χιμετλον, &c. vide in Χεῖμα.

Χιμερ... &c. in Χειρός. Χιμαλέος, in Χείρ.

ΧΙΤΩΝ, ῶνος, ὁ, (pro quo Ionicè κιθὼν transpositis aspiratis) apud Herodot.) tunica. Interdum de interiore tunica dicitur, indusio seu interula: vt Il. β. Εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω Χλαῖναν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Sic & Od. ξ. & apud Plut. ... Interdum de exteriore tunica intelligitur: vt apud Hesiod. in Aspid. ... χιτῶνας ... tunicas succincti erant. Xen. Pæd. l. ... Dicitur & de ... Plut. symp. 4. ... Il. ε. ... Metaphoricè etiam dicitur aliquis ... χιτῶνα τῆς ἀρετῆς vel δόξης, apud Athen. l. 7. & 11. Tribuitur etiam aliis rebus quæ membrana teguntur veluti tunicola: apud Athen. l. 2. ex Theoph. & Gal. l. 7. de anatomicis administrat. ... Animantibus etiam quibusdam tribuitur: vt apud Aristot. (de tinearum quodam genere) ἐὰν τις τὸν χιτῶνα ... Deriuant grammatici à χέω, quoniam ... τῷ σώματι.

Χιτωνάριον, τὸ, tunicula. Lucil. Epigr. l. 2.

Χιτώνιον, idem: peculiariter de muliebri tunica: apud Luc. in Lexiph. Aristoph. in Plut. & Plut. in symp. 7 sap.

Χιτωνίσκος, idem tunicula tam virorum quàm mulierum. Dem. in Mid. Plut. de fort. Alex. Χιτωνισκάριον, pro eodem.

Composita.

Ἁβροχίτων, ὁ καὶ ἡ molli indutus tunica. Et in malam partem molliter vestitus.

Ἀστροχίτων, stellis velut tunica indutus, stellis amictus. Orph. in [Arg.

Ἀχίτων, tunica carens. Plut. in probl. Rom.

Διχίτων, duabus tectus seu inuolutus tunicis.

Ἑλκεχίτων, cui longa tunica est, cui vestis ad imos pedes defluit, ita vt eam post se trahat. Il. ν. Quidam ἑλκεχίτωνας dici volunt ab ἑλκόω, quasi ἕλκος ... τοῖς ... πολεμίων ... Eust. [... Orph. de lapid.

Κισσοχίτων, hederacea indutus tunica, hedera velut tunica amictus.

Λευκοχίτων, candidam tunicam gerens seu habens. Hom.

Μελαγχίτων, nigra vestitus tunica. Et metaph. ... : atrati enim sunt luctum præ se ferentes: apud Aeschyl.

Μιτροχίτων, tunicam mitra cingens. Athen.

Ἀμιτροχίτων, (dec.) cuius tunica cincta non est: vel cuius tunica mitra non est redimita: vel qui humi iacet spoliatus & mitra & tunica. Eust. in Il. π.

Μονοχίτων, vnica vel simplici indutus tunica. Hes.

Οἰοχίτων, idē, vel qui tunicam ex ouis lana gestat. apud eundem.

Πολυχίτων, multis amictus tunicis. Theop. de caus. pl. l. 3. c. 16.

Πρόχα-

Χαλκοχίτων, idem quod οἰοχίτων, in post. sign. Hesych.
Ὑποχίτων, sub tunica latens.
Χαλκοχίτων, ærea indutus tunica, æream loricam gestans. Il. β.

ΧΙΩ'Ν ὄνος, ἡ, nix. Od. τ. Ὡς δ' ἡ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσφιν. Plut. symp. 3. ἐν τοῖς νοτεροῖς τόποις ἡ προσηλοῖς αἱ χιόνες μένουσι. * Dicitur quasi χιὼν à χέω. Etym.
Χιονώδης, niuosus, niualis, niuibus oppletus. Dionys. de situ orb. Item niueus, candidus in modum niuis. Epigr.
Χιονόεις, εντος, ὁ, idem. Nic. in Alexiph.
Χιόνεος, idem: vt χιονέοισι χιτῶσι, apud Athen. l. 12.
Χιονόω, niuibus obruo, niue operio: vnde ἀνδριάντες κεχιονωμένοι, apud Diog. Laërt. Itē dealbo niueo colore imbuo: apud Hesych.
Χιονωτὸς φύσις, niualis natura. Nonn.
Χιονίζω, idem quod χιονόω. Hesych. Neutraliter etiam significat, ningo: vnde ἐχιόνιζε, apud Herodot.

ΧΛΑΙ͂ΝΑ, ἡ, læna: vestis quæ tunicæ exteriori superindui solebat, vt frigus à corpore arceret. (* vnde & παρὰ τὸ χλιαίνειν deriuant grammatici.) Od. ξ. Ἐκ μὲν με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔσσαν. Sic & alibi apud Hom. Dicitur etiam de crassioribus illis tegminibus, in quibus dormimus aut cubamus: vt Il. ω. Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι.
Χλαινόω, ῶ, læna induo aut operio. Et simpliciter, induo. in Epigram.
Χλαίνωμα, idem quod χλαῖνα: vel vestimentum quod pro læna gestatur. Epigr.
Χλανὶς, ίδος, ἡ, læna tenuior & mollior: apud Athen. l. 6. & 12. Luc in Herodot. (probl. 6.
Χλανίδιον, τὸ, eiusmodi lænula. Eurip. in Suppl. Plut. symp. 6.
Χλανίσκος & χλανίσκιον, pro eodem. Poll. l. 7.
Χλανίτιδες, torques quibus virgines vtuntur.

Composita.

Ἀναχλαινόω, læna vestio. Et generaliter, vestio.
Ἄχλαινος, ὁ, ἡ, lænam non habens. Athen. l. 3.
Δυσχλαινος, attrita & lacera læna indutus.
Δυσχλαινία, mala & detrita læna. Et quæuis vestis squalida & pannosa. Eurip. in Helena.
Λεοντόχλαινος, pelle leonina pro læna seu veste vtens: epithet. Her. in Epigr.
Μελαγχλαινος, atra indutus læna. Mosch. in epith. Bion. Smyrn.
Περιχλανίζεσθαι, læna operiri vel inuolui. Hesych.

ΧΛΑΜΥ'Σ, ύδος, ἡ, chlamys: vestis quæ tunicæ superindui solet. quidam paludamentum, alij sagulum vocant. Plutarc. in apophth. & in polit. præc. ἀναλαμβάνων τὴν χλαμύδα, ὁπότε μέλλοι στρατηγεῖν. Herodian. lib. 7. χλαμύδι πορφυρᾷ περιβάλλουσι, purpuream chlamydem circumponunt. Præcipuè autem militiæ fuit vsitata chlamys, & apud Macedonas rotunda ac circularis fuisse dicitur: vt patet etiam ex Plut. in Alex. * Eiusdem autem originis cum χλαῖνα putatur esse.
Χλαμύδιον, ου, τὸ, chlamydicula, parua chlamys. Item idem quod χλαμὺς, apud Plut. in Erot.
Χλαμυδόω, ῶ, chlamyde induo: vnde in pass. μειράκιον κεχλαμυδωμένον, apud Athen. l. 2.
Χλαμὸς Hesych. idem est quod χλαῖνα.

ΧΛΕΥΗ, ης, ἡ, risus, derisio, illusio, ludibrium. Herodian. lib. 8. οὐ θαύματος ἀλλὰ χλεύης καὶ γέλωτος ἄξια. Philo de vita M. lib. 1. χλεύην τίθεται τὰ ὑπηγμένα, ludibria censet.
Χλευάζω, f. άσω, ludificor, illudo irrideo: vel subsanno, cauillor. Herodian. l. 4 οὐ παύσεσθαι χλευάζοντες πρεσβύτην. Plutarc. in Oth. πολλὰ βλάσφημα χλευάζοντες ἀλλήλοις ἔγραφον.
Χλευάζομαι, irrideor, &c. Athen. l. 2.
Χλευασμὸς, illusio, irrisio, cauillatio. Dem. pro cor. Plut. sympos. 9. Est & nomen figuræ Rhet. de qua Iul. Rufin.
Χλευασία, ἡ, idem. Aristot. top. l. 6.
Χλευαστὴς, οῦ, ὁ, illusor, irrisor. Aristot. Rhet. l. 2. Χλευαστικὸς, & χλεύαξ, idem. Poll.
Ἐπιχλευάζω & καταχλευάζω, (comp.) idem quod χλευάζω.

ΧΛΙΑΙ'ΝΩ, F. ανῶ, tepefacio, modicè calefacio: vel simpliciter, calefacio. Athen. l. 9. Ὥστε προστρίψαντα χλιαίνειν πάλιν. Soph. apud eundem lib. 13. Ἥλιος οὐ νέος παῖς, Εὐριπίδη, ὅς με χλιαίνων γυμνὸν ἐποίησεν.
Χλιαίνομαι, tepefio, calefio. Luc. in Lexiph.
Χλίασμα, τὸ, fomentum seu medicamentum tepidum. Hippocr. de morb. lib. 1. & alibi. Pro eodem dicitur & λίασμα: apud Athen. lib. 8
Χλίανσις, εως, ἡ, tepefactio: vel tepor, tepiditas.
Χλιαρὸς, οῦ, ὁ. tepidus, egelidus: vt χλιαρὸν ὕδωρ, apud Athen. li. 3. & χλιαρῷ ἐλαίῳ, Gal. ad Glauc. Pro eodem dicitur & λιαρὸς, Iliad. χ. Odyss. ε & η.
Χλαῖνα, Χλαμὺς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀκροχλίαρος, summa parte tepidus. Diosc. lib. 2.
Ἀναχλιαίνω, idem quod χλιαίνω.

ΧΛΙ'Ω, delicijs frango: luxu effœmino: vnde χλίει Hesyc. exponθρύπτει.
Χλιδὴ, ῆς, ἡ, deliciæ, luxus: effœminata mollities. Xeno. pæd. 4. οὐκ ἐν χλιδῇ τετράμμεθα, ἀλλὰ χωρικῶς. item vestis delicata: qua vti solent homines luxus dediti, apud eundem eodem libro. Sic apud Eur. in Rhes. πέπλων χλιδαὶ dicuntur pepli molles & delicati. Dicuntur χλιδαὶ & capilli molliores & delicatiores. apud Soph. in El.
Χλιδανὸς, delicatus, luxuriosus. Poll. l. 6. c. 39.
Χλιδανῶς, delicatè, luxuriosè molliter, Poll.
Χλιδαίνω, idem quod χλίω: vnde χλιδαινόμενος, qui deliciis frangitur, vel simpliciter effœminatur, apud Xen. in Symp.
Χλιδάω luxui deditus sum, in deliciis viuo. Poll. l. 6. c. 39.
Χλίδημα, τὸ, luxus, deliciæ, vel id in quo luxuriamus, cap. & vestis, amictus, paludamentū: *sed delicatius & luxuriosius.* Eur. in Iph. Aul. de Paride, Χρυσῷ τε λάμπων καὶ βαρβάρῳ χλιδήματι.
Χλιδῶνες, οἱ, brachialia. monilia. sic dicta, quoniam χλιδῶντες, iis vtuntur. Athen. & Diod. l. 18.
Χλίδος, εος, τὸ, idem quod χλίδημα, ornamentum luxuriosius, Ion. in Agamem. ¶ At χλιδὸς, ου, ὁ. dicitur omnis cumulus maximè verò lapidum, excrementorum, & terræ quam fluuius aut torrens in vnum locum conuehit. apud Æschyl. in Argiu. & Dem. orat. contra Callicl.

Composita.

Ἐγχλίω, delicias habeo in, luxurior in Hel.
Διαχλιδάω, idem quod χλιδάω. vnde particip. præt. med. κεχλιδώς, apud Plut. in Alcib.
Καταχλιδάω, delicias facio, seu delicatiusculo fastidio reiicio, fastidiosè me indulgeo, cum dat. pers. Athen. l. 13.
Καταχλιδάω, idem in priori signif. apud eundem l. 5.
Ὑπερχλιδάω, in deliciis modum excedo. item insolentia & petulantia modum supero. Soph. in Trachin.

ΧΛΟ'Α, vel χλόη (Ionicè χλοίη) ης, ἡ. herba virens, gramen, vel viride germen. Interdum &, herbæ, folia, fœnum. Eur. in Bacch. αἱ δὲ νεμομέναις χλόην Μόσχοις ἐπῆλθον χειρὸς ἀσιδήρου μέτα. vitulos inuasere gramine vescentes. Arist. de mundo, γῆ δὲ ποικίλλεται χλόαις μυρίαις. Est etiam Cereris epitheton: vel ob viriditatem plantarum: vel quòd fruges ad maturitatem perductæ flauescant, quarum inuentrix esse dicitur. Eust.
Χλοώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, virenti gramini similis, herbaceus, viridis: apud Hippocr. Pro quo Ionicè apud eundem dicitur χλοιώδης.
Χλοηρὸς, idem: vt χλοηροῖσι λαχάνοισι, apud eundem.
Χλοερὸς, pro iisdem, apud Apol. Rhod. Theocr. & Plut. Symp. 3.
Χλωρὸς, (per crasin ortum ex χλοερὸς seu χλοηρὸς) idem cū præcedentibus: virens, herbidus, viridis in modum germinum recens ex planta germinantium: vt χλωροῖς πετάλοισιν, apud Theocr. id. 7. & ἴτυς χλωρὸς, Plut. symp. 2. Interdum opponitur τῷ ξηρῷ seu αὔῳ: vt viridis siccus: vt apud Hesio. in Erg. αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν ἀθάνατοι σιδήρῳ. Interdum exp. recens, tener, mollis: vt Χλωρὸς τυρὸς & χλωροὶ κύαμοι, apud Athen. l. 7 Metaphoricè apud Aristot. πρᾶγμα τὰ χλωρὰ dicūtur: & apud Theocr. id. 14. γένειον χλωρόν. Item χλωρὸς ita viridis vt in pallorem vergat, pallidus instar herbarum arescentium & flaccescentiū: vt χλωροῦ ἀδάμαντος, apud Hesio. in Asp. & μέλι χλωρὸν. Il. λ. Exponitur etiam, decolores efficiens, vt χλωρὸν δέος. Od. μ.
Χλωρότης, ητος, ἡ, viriditas, viror. Plut. symp. li. 5. Item palliditas, pallor: apud Hippocr.
Χλωρεύτης, ου, ὁ, viridans, virans.
Χλωρίων, ωνος, & χλωρεὺς, έος, ὁ, auis nomen ea colore. Arist. hist. an. l. 9 c. 1. & 22.
Χλωρηῒς, ίδος ἡ. virens, viriditas: vt κόμην χλωρηΐδα, apud Nic. in Ther. Dicitur & luscinia χλωρηῒς, quoniam vere apparet, quum omnia virent: aut quoniam in virentibus arborum frondibus sedet, schol. Hom. apud eum. Od. τ.
Χλωρεῖον, τὸ, item est [illegible] quoddam ob viriditatem sic dictum. Suid.
Χλωραίνω, viridem reddo: [illegible] apud Soph. viridis (factus.
Χλώρασμα, viror seu pallor. [illegible] l. 6.
Χλωράζω, viridi pascor gramine, vel virentibus herbis. Gal.
Χλωρίζω, viridis sum, vireo: vt χλωρίζουσα ἴασπις: apud Areth. in Apoc. Item metaph. vigeo, firmus sum: vt χλωρίζον κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου, apud eūdē. Itē palleo, pallidus sum. Leu. c. 14.
Χλωρίασις, [tanquam à χλωριάω] viror, pallor.
Χλοάω, [Ionicè χλοιάω] idem quod χλωρίζω, vireo. Nic in Ther.
Χλοάζω, idem: apud Hesych. Χλόασμα, idē quod χλώρασμα.
Ἐγχλοᾶσθαι, (comp.) Hesy. [illegible].
Χλοῦσθαι, virere, geminare. Pro quo Ionicè χλοιοῦσθαι, apud Hip.
Χλόος, idem quod χλόη significans viriditatem. Item pallor. Apol. Arg. l. 2. Nic. in Alexiph. (lorem.
Χλοῦς, idem Hip. Χλωρὸς, aurum à χλοῦς denominatū ob pal-

Composita: ac primùm ex χλωρός.

Ἀείχλωρος, semper virens: vel perpetuò pallidus. Nic.
Ἀποχλοίας, ου, ὁ, cui color faciei mutatur ex pudore aut insania; propriè, in pallorem. Hesyc.

Ἔγχλωρος, virorem in se habens, viridis. Exponitur &, propè viridis: apud Nicand.

Εὔχλωρος, pulchrè viridans, vel simpliciter viridis.

Μελάγχλωρος, colorem habens atrum pallore mixtum: vel viridis simul nigérque. Hippocr.

Μελίχλωρος, pallens mellis colore. Nicand. in Ther. Theoc. idyl. 10. Est & gemma coloris partim flaui, partim mellei: apud Plin. l. vlt. c. 11. (in Progn.

Ὑπόχλωρος, subuiridis. Item aliqua ex parte pallens. Hippocr.

Composita ex χλόος & χλοῦς.

Ἄχλοος, ὁ καὶ ἡ, virore destitutus. Hippocr. in Coac. progn.

Δονακόχλοος, arundinibus virens: vnde δονακόχλοα Εὐρώταν, apud Eurip. in Iph. Aul.

Μεσόχλοος, dimidia ex parte virens Nic. in Ther.

Χλουνης, vide in comp. ex Εὐνή.

ΧΝΑΥΩ, F. αὔσω, carpo, vellico. Hesych. Item catillonum more voro & deglutio. Eurip. in Cyclop. ἑΦθά τε ὀπτὰ, καὶ ἀνθρακιᾶς ἄπο χναύειν, parata sunt elixa & assa quæ vel à prunis deglutire tibi licet. Athen. l. 9 ex Ephippo com. Κοινῇ τε χναύειν τευθίσι σηπίδια, sepiolas vnà cū teuthidib. deuorare.

Χναύομαι, carpor, vellicor: vnde χναύεται. Hesych. est ἀφανίζεται.

Χναῦμα, τὸ, quod carpitur, & catillonum more deglutitur: Poll. lib. 6. cap. 9.

Χναυμάτιον, τὸ, vnde apud Athen. l. 9. πλησίον τὰ χναυμάτια dicūtur auiculæ quę delicatiùs apparatę gulosè deuorātur.

Χναυσιδος, ὁ, qui χναύμασι delectatur, catillo, apud eundem Athen. lib. 14. ex Posidippo.

Χνόος, & contractè χνοῦς, rasio. Hesych. Item primi pili qui in gena erumpentes radi possunt: lanugo: apud Aristoph. in Nub. Callim. hymn. in Apoll. Item molle tomentum, quo culcitræ infercientur: ex tenera lana constans, vt genarum lanugo mollissima est. Poll. l. 10. c. 8. ex Aristoph. Babyl. Maris etiam spuma χνοῦς ἁλὸς dicitur. Od. ζ. quoniam veluti lanugo ei innatat. Exponitur χνόος etiam strepitus, sonitus. Hesych.

Χνοώδης, ὁ καὶ ἡ, lanuginosus. Theophr. hist. plant. l. 1. c. 21. & apud Diosc.

Χνοάω, seu χνοάζω, f. άσω, lanugine obsitus sum. Interdum de ipsis genis dicitur aut pubescente adolescente: vt apud Luc. ἀρχόμενον χνοάζειν, καὶ ἐπ' ὀλίγον χνοάζοντα τὰς παρειάς. Interdum de ipsis pilis lanuginosis: vnde apud Apoll. Arg. 2. χνοάοντας ἰούλους Ἀπόλλων.

Χνόη, idem quod χνόος seu χνοῦς, strepitus: vnde apud Æschyl. τέμπειμες χνόας ποδῶν dicuntur de continuo motu pedū qui cum strepitu perficitur. ¶ Item fistula axis cui axis immittitur: apud Soph. in Elect. Interdum & ipsa axis extrema pars quę modiolo inseritur: vt apud Æschyl. in trag. Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβαις. Pro eodem χνόη Ionicè dicitur χνοίη.

Composita à χνόος.

Ἀναχνοιαίνομαι, lanugine obsitum esse: vel primam lanuginem emittere. Aristoph. in Acharn. (Epigr.

Ἄχνοος, seu ἄχνους, lanugine carens, impubis: vt ἄχνους ὁ πῶλος, in

Ἔγχνοος seu ἔγχνους, lanuginem in se habens, lanuginosus.

Ἐπίχνοος, & ἐπίχνους, lanugine tectus, super quo lanugo est seu conspicitur. (θεύρας.

Ἐπιχνοάω, sum ἐπίχνους. Apoll. Arg. l. 1. ἀδμήτων ἐπιχνοαούσας

Ἰσόχνοος, æquè lanuginosus, in Epigr.

Καλαμόχνοος & καλαμόχνους, q. d. arundinum lanugo Sic dicitur ἀδάρκη quod in arundinibus concretæ lanuginis modo inueniatur: apud Plin. l. 32. c. 10.

Ἄχνη quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Χοα, Χοανος, Χοδες, &c. vide in Χέω.

ΧΟΙΝΙΞ, ικος, ἡ, mensuræ nomen est sextarios duos continentis, seu cotylas quatuor, vt tradit Paul. Ægin. Athen. l. 5. χοίνικα κελεύει εἰς τέσσαρας διαιρεῖν κοτύλας Ἀθηναίοις. Erant χοίνικες & pedicæ quędā, videlicet ligna crassa & rotūda chœnicis modo, in quæ crura immittebantur. Aristoph. in Plut. αἱ κνήμαι δέ σοι βοῶσιν ἰοὺ ἰοὺ τὰς χοίνικας καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι.

Χοινικὶς, ίδος, ἡ, modiolus rotæ qui & χνόη dicitur, axem in cauitatem suam recipiens. Galen. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν comm. 2. Item modiolus, i. instrumentum quoddam chirurgicum: apud Cels. l. 3. c. 8. & Ægin. lib. 6. c. 90. Pro χοινικὶς, in prima sign. dicitur & χοινίκη: apud Hesych.

Composita.

Διχοίνικος, ὁ καὶ ἡ, duas capiens chœnicas: vnde διχοίνικον sub. μέτρον dicitur mensura cōtinens duas chœnicas. Aristoph. in Nub.

Ἡμιχοίνικος, dimidiatam chœnicem capiens. Diosc. l. 5.

Decomp. Πενθημιχοίνιξ, duæ chœnices cum dimidia. Theophrast. hist. pl. l. 8. c. 4.

Τετρημιχοίνιξ, chœnix cum dimidia: apud eundem ibidem.

Ὁμοχοίνιξ, qui eadem chœnice victitat. Item ὁμοχοίνικες, qui dimensum acceptum conferunt, & communes ex eo sumptus faciunt. Plut. symp. 2. probl. 10. (τρον, apud Diosc. l. 1. c. 39

Τετραχοίνικος, quatuor cōtinens χοίνικας: vt τετραχοίνικον μέ-

Τριχοίνικος, trium chœnicum capax. Item trium chœnicum pretio dignus. Aristoph. in Vesp.

ΧΟΙ̃ΡΟΣ, ὁ, ὁ, porcus, sus. Aristoph. in Plut. ὑμεῖς δὲ γρυλλίζοντες ὑπὸ φιληδίας ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι. Plat. d. leg. l. 2. θυσάμενος οὐ χοῖρον, ἀλλά τι μέγα καὶ ἄπορον θῦμα. Fœmin. etiam gen. dicitur ἡ χοῖρος vt ἀγρίας χοίρους, apud Athen. l. 9. ex Hipponacte. item porcus, i. pudendum muliebre: apud Aristoph. in Acharn. ¶ Est & nomen Nilotici piscis: apud Athen. l. 7.

Χοίρειος, ὁ, ὁ, porcinus: vt Χοίρειος ἐγκέφαλοι, apud Athen. l. 2. Pro eodem eliso ι dicitur χοίρεος, Od. ξ. Et eliso ι χοίρεα vt κύστις χοίρεια, apud Gal. ad Glauc. l. 2.

Χοιρίνη, ἡ, i. δορά, porcina pellis. item sub χοιρίς, seta porcina. Aristo. in Vesp. Χοιρίναι dicuntur etiam conchæ marinæ quibus olim in suffragiis vtebantur: apud eundem in eadem comœdia, & in Equit. Sunt & in placentarum genere: apud Athen. lib. 14.

Χοιρίον, & χοιρίδιον, τὸ, porculus, porcellus. Aristoph. in Acharn. item muliebre pudendum: apud eundem in Vesp.

Χοιρεᾶται, οἱ, q. d. porculatores vel porcarii: sic à Clysthene Sicyonis tyranno dicti fuere tribules quidam Sicyonij, per derisionem pristino mutato nomine: apud Herodot. l. 5.

Χοιρὰς, άδος, ἡ, porcula, scrofula. item rupes è mari aliquantum eminens ita vt porco natanti similis sit, quæ vndis marinis circumluitur & cauum antrum habet. Eurip. in Androm. Theocr. idyl. 13. item struma: vel à petris quæ χοιράδες dicuntur: vel à porcis, in quorum gutture frequentes eiusmodi tumores reperiuntur. Cels. l. 5. c. 28.

Χοιραδώδης, strumosus. Plut. symp. 4.

Composita.

Ἀκανθόχοιρος, q. d. porcus spinis horrens: echinus terrestris. Suid.

Καλλίχοιρος, ἡ, pulchros porculos pariens. Aristot. hist. an. lib. 6. cap. 18.

Μετάχοιρος, seu μετάχοιρον, porcellus qui in vtero matris læsus post statum tempus partu editur. Idem ibidem.

Ὑποχοιρὶς, oleris quædam species: apud Theophr. hist. pl. l. 7.

ΧΟΛΗ', ῆς, ἡ, bilis, fel. Plut. περὶ εὐθυμ. εἰ Σοφοκλέους ἰατροὶ πικρὰν χολὴν κλύζουσι φαρμάκῳ πικρῷ, amaram bilem eluunt pharmaco amaro. Apud eundem de fera num. vind. ὑαίνης χολὴ, fel hyænæ. item bilis, i. ira. Athen. l. 11 κινεῖται γὰρ εὐθύ μοι χολὴ ἐξ οὗ περ ἔπιον ἐκ τοιαύτης φάρμακον, statim mihi bilis mihi in nasum concitur. Sic & alibi apud eundem & Luc. in Tim. item fastidium, nausea: apud Plut. Symp. 7. probl. 7. item vesica continens bilem seu fel. Dicitur & de sepiæ atramento quod velut atram bilem effundit. Nic. in Alexiph. σηπιάδος φυξήλιδος, ἥ τε μελαίνει Οἶδμα χολῇ.

Χολώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, biliosus, felleus. Hippocr. Gal. Ægin.

Χολικὸς, idem. Plut. in lib. de virtut. & vit. Χολικῷ μέλι προσφέρεις, homini in quo flaua bilis exuperat.

Χολόεις, εντος, ὁ, idem cum præcedentibus: vt Χολόεντες ὑπὸ ἰοῦ ὄγκοι, apud Nic. in Ther.

Χολαγὸς, bilē educens, bilē vacuans seu purgās. Gal. apud Hippoc.

Χολάδος, idem cum χολόεις & χολικός: vnde χολάδιον dicitur hepar apud Suid. in cuius parte inferiore caua dependet fellis receptaculum.

Χολέρα ἡ, cholera: morbus in quo bilis vel excernitur vel euomitur. de quo Cels. l. 4. c. 11. & Alex. Trallian. l. 7. qui tamen nō à χολὴ nomē habere scribit, sed à χολάς, intestinum: quoniā materia quæ per ventrem aduehitur, per intestina excernatur.

Χολερώδης, qualis est eorum qui cholera vexantur: choleræ similis: vt ἀλγεῖν τρόπον χολερώδη, doloribus infestari similibus eorum qui cholera laborant: Hippocr. in Coac. prognost.

Χολερικὸς, idem: vt Χολερικὰ πάθη, morbi quales sunt cholera laborantiū: apud eundē epidem. l. 5. Itē χολερικὸς, obnoxius choleræ seu χολερικοῖς πάθεσι: cholericus. Diosc. lib. & cap. 4.

Χολεριάω, cholera vexor: apud Galen. περὶ κρ. τόπ. lib. 7. c. 7. Diosc. l. 1. c. 161.

Χολὰς, άδος, ἡ, intestinū: dictum παρὰ τὸ δέχεσθαι τὰ χολώδη τοῦ ἥπατος. Hesych. tamen sic appellari scribit ὑπὸ τοῦ κεχαλάσθαι: alij à κοῖλος, quasi κοιλάς. vtitur Hom. Iliad. δ. & φ.

Χόλιξ, ικος, ἡ, iisdem intestinum: sed crassum. Aristoph. in Equit. & in Pace.

Χολάω, bile mihi iecur accenditur, ira inflammor, irascor. Cum dat. pers. Ioan. c. 7. Item furo, insanio: apud Athen. l. 9.

Χόλος, idem quod χολὴ, fel, bilis. Iliad. π. Χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ. Item bilis, i. ira: passim apud Hom. & c. poëtas.

Χόλιος, iratus. Epigr. (ὅστε λίαν

Χολόω, bile inflammo, ad iram concito. Od. θ. ἀπεί μ' ἐχόλωσας

Χολόομαι, ad iram concitor: irascor, indignor. Iliad. θ. Ἥρη δ' οὔ τοσσον νεμεσίζομαι οὐδὲ χολοῦμαι.

Χολωτὸς, iratus, iracundus: vt Χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν. Il. δ. & Od. χ.

Χόω, idem cum χολόω: ex quo & eliso λ & duobus ο in ω contractis ortum putatur.

Χώομαι, idem cum χολοῦμαι, cum genit. sub ἕνεκα. Il. β. cum dat. pers. Odyss. ε. & ψ. Et cum περὶ seq. dat. Hesiod. in Asp. Χωσάμενος περὶ θυμῷ.

Composita.

Composita.

κρητόχολος, ὁ καὶ ἡ, ἄκρατον ἀθροίζων χόλον, qui meram bilem congerit. Hippocr.

Ἀκρόχολος, extremè biliosus: cui subitò bilis accenditur, qui repentè irascitur. Aristot. eth 4. c. 5. Pro eodem dicitur & ἀκράχολος, apud Aristoph. in Equit. & Theocr. idyll. 25.

Ἀκροχολία, procliuitas ad iram. Plut. περὶ ἀοργησ. (de leg. l. 5. Pro quo dicitur & ἀκραχολία. Hesych.

Ἀκροχολέω, subitò irascor, repentè ad iram concitor. Plat.

Ἀμφιχολόομαι, irascor circum vel propter. Greg. Naz.

Αὐτοχόλωτος, qui sua sponte irā cōcipit, vel sibi ipsi iratus. Epigr.

Ἄχολος, bile seu felle carens. Item bilem tollens & abigens: vt φάρμακον ἄχολον. Od. δ.

Ἀχολία, bile carere, mens non biliosa. Plut. in consol. ad vxor.

Ὀξύχολος, qui citò irascitur, sed facilè iram deponit.

Διχόλωτος ἀνάγκη. exp. necessitas duplicis iræ, in Epigr.

Ἐγκρασίχολος, cui admixtum fel est, biliosus. ¶ Ἐγκρασίχολοι dicuntur pisces quidam quòd bilem in capite habeant, teste Etym. de iis Athen. l. 7. & Aristot. hist. an. l. 6 c. 5.

Ἐκχολόω, in bilem verto: vnde pass. ἐκχολοῦται, apud Gal. de alim. facul. l. 5. & alibi.

Ἐπίχολος. exp. iracundus. Poll. l. 2.

Ζάχολος, valde iracundus.

Ἡμιχολώδης, semibiliosus. Hippocr. epidem. l. 7.

Κρυψίχολος, qui bilem celat & dissimulat. Eustath.

Μελαγχολία, ἡ, furor seu desipiscentia ex atræ bilis redundantia: apud Hipp. &c.

Μελαγχολικός, ex melancholia seu crasso humore proficiscens: vt μελαγχολικὸν πάθος, apud eundem. Item, in quo dominatur melancholicus humor: melancholiæ obnoxius: & qui facilè in eam incidit. Plut. de def. orac. & alibi.

Μελαγχολικῶς. melancholicè, melancholicorum more. Galen. comm. 2. in prorrhet.

Μελαγχολάω, melancholia laboro, ex atræ bilis redundantia furo. Aristoph. in Plut. Luc. in Lexiph.

Μελαγχολόω, melancholiam genero, melancholiam efficio: vnde μελαγχολωθῆναι, apud Poll. exponi posse videtur, melancholiæ obnoxium factum esse.

Ξανθόχολος, qui flaua bile laborat. Eust.

Ὀξύχολος, qui subitò & acriter irascitur.

Ὀξυχολία, ira repentina & acris iracundia.

Πικρόχολος, in quo redundat amara bilis. Hippocr. in Epigr. metaph. Archilochi πικρόχολον στόμα dicitur os effundens verba ex amara bile profecta. (apud Actuar.

Ὑδατόχολα διαχωρήματα, excrementa permixta bile aquosa:

Ὑπέρχολος supra modum iratus. Suid. ex Antiphonte. Ὑπερχολάω, valde biliosus sum: vel vehementer irascor. (Poll. l. 2.

Ὑπόχολος, subiratus. Ab Atticis sic dicitur ὁ μελαγχολῶν, teste

---

ΧΟΝΔΡΟΣ, ὁ, granum: vt omne id quod ex continuo aliquo seorsum concreuit: vt salis grumi & thuris micæ. vnde χόνδρος ἁλός, apud Aet. lib. 9. cap. 39. ¶ Item alica, i. vel tritici genus & cæteræ frugis species, vt quidam ex Gal. tradunt, de facult. alim. lib. 1. vel farina ex zea certo modo concinnata, quem describit Constant. G oponi lib. 3. sic dicta quod aqua asperla exiccetur, & in grumos grandiusculos concrescat: quæ ad vsum reponuntur. ¶ Athenæus Aristoph. in Δαιδαλεῦσι ῥόφημα χόνδρον appellasse scribit, quod quidam exp. granum quod sorbetur. ¶ Item χόνδρος. cartilago, i. pars corporis omnium post os, maximè terrea & solida, sensus expers: apud Nic. in Alexip.

Χονδρώδης, ε, ὁ καὶ ἡ. speciem grani gerens, grumosus. Athen. lib. 3. ¶ Item cartilagineus, cartilaginosus. Aristot. hist. anim. lib. 1.

Χονδρίτης, ὁ, vt χονδρίτης ἄρτος, panis è chondro seu alica. Athen. l. 12. Fœm. χονδρῖτις. Hesych. exp. crassa simila. Est & χονδρίτης panis species. apud Athen. ibidem.

Χονδριάω, sum grumosus: vt χονδριώντες μαζοί, mammæ ita turgescētes vt in eis grumi concreti esse videantur: apud Diosc. l. 2.

Χονδρίζω, facio alicam seu similam. Hesych.

Χονδρίλη, ἡ, nomen herbæ de qua Diosc. l. 2. c. 161.

Composita.

Ἔγχονδρος, grumos in se habens, grumosus: vt ἔγχονδρος λίβανος, apud Diosc. l. 1. Item cartilagineus.

Ἐγχονδρίζω, chondro seu alica perspergo: vel ipsam cataplasmatis modo impono. Item cartilaginem coapto: apud Gal. περὶ τῶν κατὰ τόπ. l. 3.

Νευροχονδρώδης, ex neruis & cartilagine constans. Galen.

Συγχόνδρωσις, quum ossa coalescunt cartilaginis interuentu: apud eundem de oss.

Ὑποχόνδριος, qui sub cartilagine est. Vnde ὑποχόνδριον medicis dicitur tota illa corporis humani regio quæ à mucronata cartilagine vtrinque ad ilia vsque protenditur: quod sub cartilagine iaceat, postque eam sit.

Χίος, vide in Χίω.

ΧΟΡΔΗ, ῆς, ἡ, intestinum: vt χορδαὶ δελφακος, apud Athen. l. 7. Itē chorda fides ex intestino contorto & arefacto, quæ musico instrumento intenta pulsu melodicos sonos reddit. Il. φ & apud Plat. polit. 1.

Χορδόω, implico & inuoluo: vt chordæ inuolui solent: vnde apud Aristoph. in Conc. χορδεύματα σώματα, corpora quæ in coitu sibi mutuò implicantur. (Ἀπατεῶνα

Χορδεύω, idē apud eundem in Equit. χορδεύω ὁμοῦ τὰ πράγματα

Χόρδευμα, idem quod χορδή, intestinum. Idem ibidem.

Composita.

Ἀκροχορδών, όνος, ὁ, dicitur verruca quæ sub cute coit, durior & paulo asperior, callosa & plerunque teres, eiusdem coloris, infrà tenuis, ad cutem latior, pueros maximè infestans, quòd similis sit vertice suo resectæ chordę secundum extremitatem: vt scribit Aet. vel quòd in imo adeò angusta sit, vt pendere videatur, vt vult Cels.

Ἀντίχορδος, ὁ καὶ ἡ, contrarias chordas habens: vel contrarium sonum chordis emittens. Exponitur & ἰσόχορδος, item σύγχορδος. Hes.

Ἄχορδος, nullas habens chordas: vt φόρμιγξ ἄχορδος, apud Aristot. rhet. 3.

Δεκάχορδος, decē intētus fidib. vt δεκάχορδον ψαλτήριον, Ps. 18.

Ἐννεάχορδος, nouem chordas habens: vt ἐννεάχορδα ὄργανα, apud Athen. lib. 14.

Ἐπιχορδίς, corpus membranosum in medio intestinorum situm, idem quod μεσεντέριον. Aret. de morb acut. l. 2. c. 6.

Ἑπτάχορδος, paribus vel æqualibus constans chordis. Hesych.

Καταχορδεύω, exp. rescindo. Herodot.

Μονόχορδος, vnica intentus chorda. Poll. l. 4. c. 9.

Ὀλιγοχορδία, paucitas fidium.

Παράχορδος, aberrans à chorda, absonus. Suid. (Conc.

Παραχορδίζω, dissono à chordis, à chorda aberro. Aristop. in

Παραχορδέω, idem. Suid.

Πεντάχορδος, quinque habens chordas, vt πεντάχορδον ὄργανον apud Poll. l. 4. c. 9.

Πολύχορδος, multas habens chordas seu fides, vt πολύχορδος γῆρυς. Eur. in Rhes.

Πολυχορδία, chordarum multitudo. Athen. l. 8.

Πρόσχορδος, ad chordas quadrans, chordis consonus. Et generaliter, consonus. Plat. de leg.

Σύγχορδος, idem. Hes.

Τετράχορδος, quatuor instructus chordis.

Τρίχορδος, triplici intentus chorda. Poll. l. 2. c. 9.

ΧΟΡΟΣ, ὁ, chorus, chorea, tripudium: tam de actione saltandi quàm de saltantium multitudine. Od. θ. Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη, κίθαρίς τε χοροί τε. Il. π. τῆς δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης Ἠράσατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένῃσιν Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος. Xen. pæd. 7. τῶ χορῶ ἡγεῖσθαι Πέρσαις κατὰ τὰ πάτρια. primas obtinuit in ducendo choro. In tragœdiis, comœdiis & satyris peculiariter χορός dicebatur multitudo quæ saltabat & canebat inter actus: interdum & interloquebatur, histrionis personam sustinens: vt apud Athen. l. 8. & 14. Aristot. de arte poet. &c. Locus etiam choreis agitandis destinatus chorus dicitur. Od. θ.

Χορικός, ὁ, choricus, ad chorum pertinens, quo chorus vti solet: vt χορικὰ μέλη & ᾄσματα, apud Poll. l. 4. c. 15 & 16. Item ὁ τῶ χορῶ ἐξάρχων. Suid.

Χόρειος & χορεῖος, pes quidam dictus fuit, quo conscripti versus choreis apti erant. schol. Hephæst. item χορεῖος, ὁ καὶ ἡ, quo chorus vtitur, saltationi conueniens: vt χορείη ἀοιδή. Apol. Arg. l. 1. Sic χόρειος αὔλησις. Athen. l. 4.

Χορεύω, choros agito, salto, tripudio: propriè cum cantu. Isocr. in Areop. χορεύοντας ἐν χρυσοῖς ἱματίοις. χορεύειν πόδας, exp agitare pedes more saltantium Epigr. l. 2.

Γάμους χορεύειν, choris nuptias celebrare. Eur. in Iph Aul.

Χορεύομαι, vnde κεχόρευται, exp. tripudiatum est & saltatum. Aristoph. in Nub. Et aor. 1. χορευθείς, sub specie saltationis expressus. Plat. de leg.

Χόρευμα, quod saltando exprimitur: vel saltatio. Euripid. in Phœn.

Χόρευσις, ἡ, idem. Suid.

Χορευτής, ὁ, saltator, tripudiator: vel qui simul cantat & saltat. Plat. in symp. polit 3.

Χορεία, ἡ, tripudium cum cantu mixtum, chorea. Plat. de leg. Plut. de def. orac.

Χορεῖον, idem quod χορός, de loco vbi saltatur dictum.

Χοροῖτυπος, ductum choreas Il. γ.

Χόριον, τό, extima fœtus membrana, ipsum totum inuoluens: tam in animantibus cæteris quàm in homine. De homine apud Hippocr. γυναικ. lib. 1. & alibi. De ceruua apud Aristot. histor. anim. l. 9. Quidam dictum putant ἀπὸ τοῦ χορῶ, quod in eo vasa velut in choro disposita sint. Scribitur & χωρίον, apud Hipp. de nat. inf. quod velut fœtus velut domicilium sit: vel à χωρίω, quod vnà cum fœtu procedat. ¶ Χόρια dicuntur etiam edulia ex lacte & melle, teste Athenæo lib. 14. Pro quo scribitur & χορεῖα, apud eundem l. 11.

Compo

Composita.

Ἀμφιχορεύω, circumtripudio, cantans saltánsque obeo.

Ἀναχορεύω, idem quod χορεύω: vel saltatione & tripudio celebro. Eurip. in Bacch. Πᾶς ἀναχορεύει βαρβάρων τάδ᾽ ὄργια.

Συναναχορεύω, (decomp.) vnà tripudio, vnà ad cantum moueor: vnde metaph. Apud Aristot. de mundo, ὁ οὐρανὸς συναναχορεύει πᾶσι τούτοις ἀπαύστως.

Ἀντιχορεία, opposita chori pars: vel quod opposita pars chori canit. Poll. lib. 4. cap. 15.

Ἀρτιχόρευτος, recens choreis celebratus: vt ἀρτιχόρευτος ἑορτή. Nonn. (in Epigr.

Ἀρχίχορος, qui præest choro, choragus, seu qui choros inchoat.

Ἄχορος, ὁ καὶ ἡ, chororum expers, qui sine choreis est vel fit. Eurip. in Androm. Plut. de aud. poëm.

Ἀχόρευτος, non celebratus choreis. Item alienus à chorea, chorea nunquam vsus. Plat. de leg. l. 2.

Διχορία, diuisio chori in duas partes, vel chorus in duas partes diuisus. Poll. lib. 4. cap. 15.

Διχοριάζειν, in duobus choreis canere. Hesych.

Ἐγχορεύω, choros duco in.

Ἐκχορεύομαι, è choro excludo, è choro eiicio. Eurip. in Helen. Ἄρτι ποτ᾽ Ἄρτεμις ἐξεχορεύσατο.

Εὐρύχορος, in qua ampli chori duci possunt, ideóque ampla, spatiosa: vt Ἑλλάδος εὐρυχόροιο. Il. ι.

Ἡμιχόριον, altera pars chori bipertiti. Poll. l. 4. c. 5.

Καλλίχορος, in quo pulchræ choreæ duci possunt, ex quo intelligitur, pulcher, amabilis, amœnus. vt καλλιχόροισι παγαῖς, apud Eurip. in Ione. Item actiuè, pulchras choreas agitans, vel simpliciter, tripudiis se oblectans: vt καλλιχόρων δελφίνων, apud eundem in Helen.

Καταχόρευσις, species cantus quo in Pythiis ludis repræsentabatur Apollo iam ouans. Poll.

Μεσόχορος, qui medius in choro est. Plin. ep. 2 ad Max.

Παραχορεύω, choreas agito apud, vnde apud Euripid. in Ione, ... tripodi, apud quem choreæ ducuntur.

Περιχορεύω, idem quod ἀμφιχορεύω.

Περιχορεύζω, pro iisdem. Hesych.

Πρόχορος, in choro seu chorea iunctus, in choro astans. Apud Aristoph. etiam sic dicitur fœmina quæ cum alio aut alia saltat, teste Poll.

Συγχορεύω, vnà tripudio. (leg.

Συγχορευτής, qui vnà choros exercet & celebrat. Plat. de

Συγχορεύτρια, quæ alicui in chorea iuncta est & adstat. Poll. ex Aristoph.

Τερψίχορος, tripudiis se vel alios oblectans: epith. Apoll. in Epig.

Τερψιχόρη, vna ex nouem Musis: apud Plut. symp. 9. probl. 14.

Τριχορία, triplex chorus. Poll. l. 4. c. 15.

Φιλόχορος, chori seu chorearum amans, vt φιλόχορος κιθάρα, apud Eurip. in Iph. Aul.

Φιλοχορευτής, choreas ducendi studiosus. Aristoph.

ΧΟ'ΡΤΟΣ, ὁ, fœnum. Xen. Pæd. 8. μή τε ἵπποις ἀγυμνάστοις χόρτον ἐμβάλλετε. Sic Plutarc. in apophth. ...... ὅτι χόρτος ...... Interdum dicitur de herba adhuc virenti: vt Matth. 13. & Marci 4. Aliquando pro quolibet cibo sumitur: vt apud Athen. lib. 7. σῦκα μιστία πρώτων. Καὶ ζεῖδιον κάλλιστα δι᾽ ὕλης χόρτον. Item septum quo cincta est cors. vt Il. λ. Αὐλῆς ἐν χόρτῳ. Et Iliad. ω. Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.

Χορταῖος, ὁ καὶ ἡ, herbaceus, gramineus, ad formam fœni seu graminis accedens. [l. 4. c. 8.

Χορταῖος χιτών, tunica hirsuta, qualem Sileni gestabant. Poll.

Χορτάσιον, τὸ, idem quod χόρτος.

Χορτάζω, gramine pasco, fœno sagino. Hesiod. in Erg. Et simpliciter, pasco, alo: vt apud Athen. lib. 2. Βολβεῖς τ᾽ ἐμαυτὸν χορτάσων ἐλήλυθα. Interdum, satio, exaturo: vt Χορτάσαι ἄρτων, Marci 8.

Χόρτασμα, τὸ, pabulum, cibus. Act. Ap. c. 7.

Χορτασμός, saturatio, repletio. Poll. l. 6. c. 8. ex Alex. comico.

Composita.

Ἀχόρταστος, ὁ καὶ ἡ, insatiatus, inexpletus: vel insaturabilis, inexplebilis. Hesych.

Δύσχορτος, graminis seu fœni non ferax, graminis penuria laborans: ex quo intelligitur incultus, desertus, inamœnus. Eurip. in Iph. Taur. Δυσχόρτους οἴκους ναίω.

Εὔχορτος, fœno seu gramine abũdãs: vt εὔχορτα πεδία. Poll. l. 7.

Σύγχορτος, gramine consitus: vel simpliciter, consitus: vt σύγχορτοι Ὀμόλας ἔναυλοι πεύκαισιν, torrentes piceis arboribus consiti, Eurip. in Herc. fur.

Χῦς, Χόω, &c. vide in Χέω.

Χραίνω, Χραισμέω, &c. in Χράω.

ΧΡΑ'Ω, F. ήσω, P. ηκα, commodo, commodato do, do vtendum: vnde apud Plutarch. κέχρηκε, commodauit, & κιχρήσει, vt apud Demetr. προσελθὼν τῷ πατρὶ ἐμοῦ ἐκέλευσε χρῆσαι χιλίας τριακοσίας πεντήκοντα μνᾶς. ¶ Item oraculo edo, responsum reddo oraculo, prædico, vaticinor. Eurip. in Iph. Taur. σοὶ μ᾽ αὐτὸς ...... ἐς ἄργος ...... χρῆσας: oraculo reddito. Apud Hermog. de stat. Ἀπεφοίβασεν ὁ χρῶν. Apoll. Arg. 2 Ἔχραεν ἐνδυκέως πάντεσσιν, prædicebat omnibus futura. ¶ Item coloro, imbuo, tingo, vel polluo, Hesych. ¶ Item inuado furiosè, & cum impetu aggredior: vt Il. φ. Ἤρη τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν Ἐξ ἄλλων. Sic Od. κ. Πῶς ἦλθες Ὀδυσσεῦ, τίς σε κακὸς ἔχραε δαίμων; furiosè te est aggressus?

¶ *Deriuata à* χράω, *i. commodo, mutuo.*

Κιχράω, ῶ, & κίχρημι, idem quod χράω, commodo. Demosth. τῶν δὲ χρημάτων σε τῶν ἐμῶν κιχρημι, ὅ τι βούλει. Sic & apud Plut. in Pomp. & Greg. de bapt. Particip. κιχράμενος, qui vtendum rogauit: apud Plut. περὶ δυσωπίας.

Χράομαι, ῶμαι, P. κέχρημαι, commodatò accipio, mutuor. Plut. in Ant. ἐνεκάλει δὲ ὅτι χρησάμενος ναῦς παρ᾽ αὐτοῦ πρὸς τὸν πόλεμον, οὐκ ἀπέδωκεν, quod naues non reddiderat quas vtendas acceperat. Item vtor: in qua significat cum dat. rei plerunque iũgitur: vt apud Plut. in Rom χρῶνται βολαῖς λίθων πρὸς ἀλλήλους. Interdum cum dat. & accusat. vt Aristoph. Τοῖς δ᾽ ἐμβαδίοις τί χρήσεταί τις, εἰπέ μοι; quem in vsum conuertet aliquis calceos? Interdum & dat. pers. habet: vt apud Dem. in Mid. ἐνίοι μὴ προσιόντες τῇ χρωμένων αὐτῷ, vtentium ipso, i. familiaritate eius. Dicitur & χρῶμαί σοι φίλῳ, & χρῶμαί σοι ἐχθρῷ, vtor te inimico: vt apud Liban. ¶ Aliquando χρῶμαι significat vtor, i. præditus sum: vt ταύτῃ δ᾽ ἐξουσίᾳ χρῶμαι apud Isocr. nẽ habeo. vt apud Thucyd. πόλεμος αὐτὲ ἱεροῖς, καὶ κατασκευαῖς πολυτελέσι χρησάμενοι. Exponitur &, sum: apud eundem lib. 6. ταῖς ἐπιθυμίαις μείζοσιν ἢ κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν ἐχρῆτο, maiores erant eius cupiditates. Χρῆσθαι λόγῳ, interdum exp. ratione præditum esse. Interdum significat, verba facere, loqui. vt apud Soph. in El. & Plut. in Num. Significat & respondere, apud Plat. in Phæd. πάνυ ἐθαύμαζον εἴ τινι ἕξει τις χρήσασθαι τῷ λόγῳ αὐτοῦ, neminem futurum putabam qui ei respondere posset. Χρῆσθαι τοῖς πράγμασι, interdum est potiri rebus, esse in summo actu rerum. vt apud Plutar. interdum est, gerere & administrare res. vt apud Dem. Olynt. 2. & Isocr. in Archid. Sic καλῶς χρῆσθαι φίλοις, honestè se gerere erga amicos. apud Xenoph. Χρῆσθαι βίῳ, vitam agitare, viuere apud Synes. Τέλει χρῆσθαι, mori. Herodian. Dicitur & χρῆσθαί τι τινι ἀνθρώπῳ, aliquid de homine aliquo statuere. vt apud Thuc. l. 1.

Χρῆμα, &c. vide suo loco. Χρήμη, ἡ, exp. commodum, vtilitas, vt apud Herodot. ἐναντία ἔσεσθαι τῇ χρήμῃ αὐτοῦ.

Χρῆσις, εως, ἡ, vsus. Herodian. Plut. &c. Exponitur &, commodatum. Aristot.

Χρήσιμος, ὁ καὶ ἡ, vtilis, commodus. Dem. Philipp. 1. παρέχειν αὐτὸν χρήσιμον τῇ πόλει. Dicitur & χρήσιμος πρός τι & εἴς τι, apud Aristoph. & Plut. Dicitur & χρησίμη, fœm. gen. apud Ari- (stot. in Polit.

Χρησίμως, vtiliter. Thuc.

Χρησιμεύω, vtilis sum, commodo, commodus sum. cum dat. Luc. & Greg. Et cum εἰς seq. accus. apud Alex. Aphrod. in top. lib. 1. Item in vsu sum, vsitatus sum. Exponitur etiam, commodo afficio.

Χραισμέω, opitulor, opem fero: dictum (vt quidam putarunt) quasi χρησιμέω. Iliad. π. Ἀλλ᾽ ἔτι καί σε ἐτέλεσσεν χραισμήσειν Ἀχιλλεύς. Sic & Iliad. α. & alibi.

Χραίσμη, auxilium, remedium Nic. in Ther.

Χραισμήτωρ, ορος, ὁ, auxiliator, opem ferens. Nonn.

Χραισμήεις, εντος, ὁ idem. Nic. in Ther.

Χρήστης, ου, ὁ qui commodauit vel mutuò dedit: creditor. apud Aristoph. in Nub. & Phocyl. Item qui commodatò accepit, debitor: iidem apud Phocyl. & Dem in orat. pro Phormio.

¶ Aliam signif. vide in χράω, oraculum edo.

Χρηστός, ὁ, vtilis, commodus: Aristoph. in Nub. Plut. in quæst. Hellen. Item bonus: vt χρηστοὶ & πονηροὶ opponuntur: apud Xenoph. in Athen. rep. Sic χρηστὴ δόξα, χρηστὴ ἐλπίς, &c. apud Aristoph. & Dem. Interdum pro strenuo ponitur. vt apud Thucyd. lib. 3. Interdum significat mitis, clemens, benignus. vt apud Theocr. idyl 15. Χρηστὸς οἰκτίρμων ἀνδρός. Sic & apud Herodian. lib. 4. & in epist. Paul. ad Ephes. cap. 4. Exponitur &, suauis, iucundus, facilis: apud Matth cap 11. & Greg Item leuis. in metaph. signif. vt χρηστὰ ἤθη apud Menand. in hoc versu, Φθείρουσιν ἤθη χρηστὰ ὁμιλίαι κακαί.

Χρηστότης, ητος, ἡ, vtilitas. Item bonitas, apud Plut. & Herodian. Item clementia, benignitas. in epist. Paul. ad Gal. cap. 5.

Χρηστεύομαι, benignitate vtor, clementer me gero: in epist. ad Cor. 1. c. 13. Exponitur &, probè ago. Basil.

Χρηστικός, qui nouit commodè vti rebus. Aristot. Oecon. l. 1. Exp. &, qui est frugi.

Χρηστικῶς, frugaliter, vtiliter.

Χρηστήριος, vtilis, vsum præbens. Athen. ¶ At χρηστήριον, τὸ, vnde χρηστήρια τὰ, cædes, corpora occisa. Sophocl. in Aiace.

Χρεία, Χρεῖος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀντικιχράω, ῶ, seu ἀντίκιχρημι, vicissim commodo seu vtendum præbeo.

Ἀντίχρη-

Ἀντίχρησις, εως, ἡ, mutuus vsus: vt quum ei à quo res aliqua vtenda accipitur, alia vtenda vicissim datur.

Ἀποχράομαι, abutor. Aristot. Oecon. 2. ἀπεχρᾶτο τῷ στρατοπέδῳ. ¶ Item vtendo consumo, vsu attero. Plut. in Cæs. Exponitur &, vehementer vtor: apud Luc. in tyr. Item pro simpl. χρῶμαι. Plut. in Pomp. ¶ Item interficio. Aristoph. τοὺς ἄνδρας ἀποχρήσαντο τοὺς παιδοπίπας. ¶ Item contentus sum, apud Herodot.

Ἀπόχρησις, abusus. Item, interfectio, occisio.

Διαχράομαι, idem quod χράομαι, vtor. Herodot. διαχρᾶσθαι πρόσω ζωῆς τούτου. Apud Arrian. οὐδ᾽ εἰς ὀλίγου διαχρῆσθαι χαλεπῶς, exp. ægrè se sustentare exiguæ aquæ vsu. ¶ Item διαχράομαι, idem quod ἀποχράομαι, interficio. ¶ Διαχρῆσθαι exp. etiam, mutuo sumi: vnde διακεχρημένος, mutuò sumptus.

Ἐπιχράομαι, vtor: id est, familiaris sum alicui. Plat. de leg. l. 12.

Καταχράομαι, abutor. Synes. ep. 63. χρῆσθαι δεῖ ταῖς τῶν δυνατῶν φιλίαις, οὐ καταχρῆσθαι. Item pro χράομαι: apud Plat. ep. 8 οὐκ ὀρθῶς καταχέχρηται δυνάμει. Item immodicè vtor, absumo, profundo, cum accus. apud Luc. & Plut. in Demetr. Hinc præt. καταχεχρῆσθαι, absumptum esse seu consumptum, vel absumpta aut consumpta. Isocr. in Paneg. ¶ Item καταχράομαι, malè accipio verberibus, vel morte afficio cum dat. pers. Æschin. in Tim.

Κατάχρησις, ἡ, abusio, abusus. Est & schema apud rhet. de quo Fab. l. 8. c. 6.

Καταχρηστικὸς abusiuus, per abusionem dictus.

Καταχρηστικῶς, abusiuè, per abusionem: apud gram.

Decomp. Παρακαταχράομαι, exp. abutor: apud Aristot.

Προκαταχράομαι, antè vtor. Item prius consumo: vnde προκαταχεχρῆσθαι prius consumptum esse. Demosth. περὶ παραπρ.

Παραχράομαι, *itidem* abutor. Plutarch. περὶ φιλοπλ. ¶ Item negligo, aspernor, floccifacio: apud Herodot. παραχρησάμενοι τῷ βασιλέος χρησμόν.

Παράχρησις, idem quod κατάχρησις. Suid.

Προσχράομαι, insuper vtor. Et simpliciter, vtor. Plat. in Tim. τούτῳ τινὶ προσχρώμενος παραδείγματι.

Συγχράομαι, commodatò peto: vel vtendum accipio. Polyb. libro primo. παρὰ Λοκρῶν συγχρησάμενοι τριήρεις. ¶ Item vnà cum alio vel aliis vtor. Exponitur &, commercium habeo. Ioann. cap. 4.

Alia composita, itidem cum præpos. quorum tamen significatio à præcedentibus diuersa est.

Ἀποχρῇ sufficit, satis est. Pausanias, οὐκ ἀποχρῇ σφίσιν ἀντίμενον τοὺς μηρούς. Sic & apud Herodotũ ἀποχρῶσι τοὺς χρεωστοῦντας. Infinit. ἀποχρᾶν apud eundem. Particip. ἀποχρῶν, sufficiens, apud Plut. in Public. itidémque apud Luc. & Synes.

Ἀποχρώντως, sufficienter, satis, abundè, quantum satis est, apud Suid. & Hesych.

Ἀπόχρη, idem quod ἀποχρῇ. Præt. imperf. ἀπέχρη. Fut. ἀποχρήσει. Aor. 1. ἀπέχρησε. Infinit. ἀποχρῆν pro ἀποχρῆναι, per apocopen, vt Eust. tradit Luc. ἀπόχρη τὰ πρῶτα κεφάλαια εἰπεῖν, satis est prima capita exponere. Demost. aduersus Midam, οὐκ ἀπέχρησε δ᾽ αὐτῷ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ &c. non satis illi fuit. Idem pro cor. καὶ οὐκ ἀπέχρη ταῦτα, nec verò his contentus erat. Rursus apud Luc. ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν.

Ἐκχρῇ, sufficit vt apud Herodot. οὐκ ἐξέχρησέ σφι ἡ ἡμέρη, non sufficit eis dies, defecit eos dies. Apud eundem, ἐκχρήσει περιυβρίσθαι τάδε, exp. ex vsu erit hanc iniuriam intulisse.

Καταχρῇ idem quod præcedentia, apud Herodot. lib. 1. Sic καταχρήσει, sufficiet, satis erit, apud eundem.

Composita sine præpositione.

Ἄχρηστος, ὁ καὶ ἡ, inutilis, incommodus. Dem. Philipp. 3. Aristot. in Oecon. Interdum inusitatus. Item improbus: vide & χράω in secunda signif.

Ἀχρήστως, inutiliter. Item inusitatè.

Ἀχρηστία ἡ, inutilitas. Appian. Item simpliciter, non vti. Plut.

Ἀχρηστέω, vel ἀχρηστοῦμαι, inutilis sum, vel inusitatus sum.

Βιόχρηστος, vitæ & victui vtilis.

Δύχρηστος, quo difficulter vti possumus. Xen. Pæd. 3.

Δυσχρήστως, ita vt facilè vti non possis. Polyb. l. 16.

Δυσχρηστία, difficultas vtendi re aliqua, incommoditas. Exponitur &, anxietas, & inextricabilis difficultas, apud eundem libro 1.

Δυσχρηστέω, difficilis vsus sum, aut nullius sum vsus. Idẽ l. 2.

Δυσχρηστοῦμαι, vsu rei cuiuspiam offendor. Athen. l. 3. Item incommodè & impeditè versor. inextricabili difficultate oppri-(mor. Polyb.

Δυσχρήστημα, τὸ, incommodum.

Εὔχρηστος, cuius facilis est vsus, vsui accommodatus. Polyb. Exponitur etiam, vtilis.

Εὐχρήστως, commodè, vtiliter.

Εὐχρηστία, vtendi facilitas, vsus commodus. Polyb. Exponitur & vtilitas. (Diosc. l. 1.

Εὐχρηστέω, facilẽ seu cõmodum vsum præbeo: vel vtilis sum.

Εὐχρηστοῦμαι, commodè tractor, commodis afficior, seu beneficiis. Plut. in apophth.

Εὐχρήστημα, commodum.

Ἡμίχρηστος, semibonus, semiprobus. Aristot. polit. 5.

Κακοχρήσμων, qui malitia vtitur: ὁ τοῖς κακοῖς χρώμενος. Theocr. idyll. 5. κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

Μισόχρηστος, bonorum osor. Xen. Hellen. 2.

Πάγχρηστος, ad omnia vsũ præbẽs: vel omnino vtilis. apud eũdẽ.

Πολύχρηστος, ad multa vtilis seu commodus. Exponitur & multum vsitatus. Gal. ad Glauc.

Φιλόχρηστος, amans bonorum, item æquus, bonus. Xen.

¶ Deriuata à χράω oracula edõ.

Χρέομαι, ῶμαι, oraculum consulo. Od. κ. ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο. Æschin. ὡς συνθύοντας καὶ χρωμένους τοῦ θεοῦ. Sic & apud Plut. in amat. narr. Passiuè χρησθῆναι dicitur quod oraculo editum est, apud eundem Plut. de sera num. vindict. Hinc & χρησθὲν, quod oraculo responsum est.

Χρησμὸς, ῦ, ὁ, idem quod τὸ χρησθὲν, responsum, oraculum. Aristot. Plut. &c.

Χρήστης, ου, ὁ, qui oracula edit, vates. Hes.

Χρηστήριον, τὸ, locus in quo eduntur oracula, cortina. Plut. de Pyth. Significat & idem quod χρησμός. apud Herodian. & schol. Soph.

Χρηστηριάζομαι, oraculum consulo seu sciscitor: vel confero me ad locum in quo editur oraculum ad responsum accipiendum. Xen. & Alciphr.

Χρηματίζω, oraculum reddo. Greg. ὁ θεὸς χρηματίζων Μωσεῖ τοῦ ὄρους. item generaliter, responsum do postulatis alicuius: vt πρεσβείαις χρηματίζειν, apud Diodor.

Χρηματίζομαι, oraculo admoneor, vel diuinitùs admoneor: Matt. c. 2. & alibi in scrip. sac. vide & in Χρῆμα.

Χρηματισμὸς, ῦ, ὁ, responsum diuinum seu oraculum aut mandatum. Rom. 11. item responsum quod dant magistratus postulationibus aliquorum: Athen. In hac signif. dicitur & χρηματισμός: de quo plura in Χρῆμα.

Χρείω, Ionicè, oracula edo. Apoll. Arg. 2. Χρείων ἀτρεκέως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισιν.

Χρέος, quomodo huc pertineat, vide suo loco. At Χρείω, vide in (Χρεία.

Composita.

Ἀποχρέω, ῶ, idem quod χράω. Suid.

Ἄχρηστος, cui oraculum nihil respondit. Athen.

Δύσχρηστος, exp. κακόμαντις. Suid.

Πυθόχρηστος, Pythico oraculo editus vel comprobatus: vt πυθόχρηστος νεανίας, Eur. in Ione, & πυθόχρηστα νόμιμα. Xen.

§ Deriuata à χράω, coloro, vel polluo.

Χραίνομαι, ῶμαι, polluor. Hes.

Χραύω, leuiter saucio, summam tantùm cutem vulnerando perstringo: propriè, leuiter vulnerans, sanguine corpus fœdo. Il. ε. Eustath. tamen compositè etiam dictum vult quasi Χροὸς αὔω, i. θίγω καὶ ἅπτομαι. ¶ Exponitur &, appropinquo.

Χραύσις, εως, ἡ, anchora vnicũ dũtaxat vncum habens. Hesyc.

Χραίνω, *itidem* coloro, imbuo. Interdum & vngo, lino, seu inungo, illino: vt apud Nic. in Alexiph. Τῷ μὲν (sc. τοξικῷ) Γερραῖοι νομάδες χαλκήρεας αἰχμὰς Χραίνουσιν. Item contamino, fœdo, inquino: vt apud Eurip. in Hippol. Steph. Τὸν τὰ μὴ ἀναγκασθέντα μὴ χρᾶναι λέχη.

Χρόα, Χροιά, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀποχραίνω, idem quod χραίνω, colorem do, vel floribus orno. Plat. de rep. l. 6.

Ἀχραντὴς, ὁ, & Ἄχραντος ὁ καὶ ἡ, impollutus, incontaminatus, intactus, prius apud Hesych. posterius apud Eurip. in Iphig. Aul. legitur. Ἄχραντον δέμας καλλιπαρθένου δέρης. Pro Ἄχραντος dicitur & ἄγχραντος, apud Nic. in Ther.

Καταχραίνω, idem quod χραίνω, in Epigr.

¶ Quæ sequuntur, composita sunt ex χράω significante ὁρμάω.

Ἐγχράω, seu ἐγχραύω, idem quod χράω. Item transitiuè, impingo, infringo, infligo. vt apud Herod. ἐνέχραυσεν εἰς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον.

Ἐπιχράω, itidem significat inuado, adorior vehementi cum impetu. Iliad. π. Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισι. Sic & Od. β. & apud Apoll. Argon. 2.

Ζαχρηὴς, ὁ, ὁ καὶ ἡ, magno cũ impetu irruẽs & inuadẽs. Il. ε. & μ.

ΧΡΕΙ'Α, ας, ἡ, vsus, vtilitas, commodum. Isocr. Τὴν μὲν γὰρ ἰδίαν χρείαν ῥᾳδίως εἰδότες. Plut. κοινωνίας ἐπὶ χρείᾳ συνιστάμενος ὁμηρεύματα, societatis pignora, vtilitatis priuatæ causa vitæ. In plur. χρείαι, vsus. vt apud Aristot. Oecon. 2. εἰς τὰς καθ᾽ ἡμέραν χρείας ἀναλίσκειν, in quotidianos vsus impendere. Datiuus χρείᾳ interdum exp. vice, loco: vt apud Laërt. in Aristot. Sic dicitur aliquid Χρείαν παρέχειν τινὸς & ἀποπληροῦν, vsum præbere. * Deriuatur à verbo χράομαι, i. vtor. ¶ Apud Rhetores χρεία est dictum breuiter aliquid ostẽdens, aut factum, scitè in personã certam quódve pro persona fit, collatũ. vt definitur à Theone. Alij exp. celebre & apophthegmaticum responsum: apud Laërt. ¶ Item χρεία, indigentia, egestas, opus est: vt ἐν χρείᾳ εἶναί τινος, aliquâ re egere. Aristot. in polit. Et οἱ ἐν χρείᾳ ὄντες, egeni, inopes. Dem. Sic Χρεία ἐστὶ τούτου, opus est hac re. Sic Χρεία τίς σοι ἐμοῦ. apud Eurip. Exponitur etiam, necessitas, vt ἐν

vel officio quo funguntur. Exp. etiam, sumitur apud Damas. ¶ Item oraculum reddo: de qua signif. vide suprà in Χράω, i. oraculum edo. ¶ Item pecuniam colligo: in qua signif. vsurpatur potius vox pass. vt apud Thuc. l. 7. καὶ οἰόμενοι χρηματιεῖσθαι μᾶλλον ἢ μαχεῖσθαι. Isocr. in Busir. ἐκ φιλοσοφίας χρηματίζεσθαι ζητοῦσιν, ex literarum studio quæstum facere. vnde part. præt. κεχρηματισμένος, apud Dinarc. qui locupletatus est & quæstus fecit vberes.

Χρηματισμός, ῦ, ὁ, pecuniæ comparatio, studium quod impenditur comparandæ pecuniæ, aut faciendi quæstus. Interdū & pro ipso quæstu: vt apud Plat. in Apol. Exp. &, quæstuaria negotiatio. Item res pecuniaria. ¶ Alias signif. vide suprà in deriu. ex Χράω, oraculum edo.

Χρημάτισις, εως, ἡ, *itidem* pecuniarum collectio. Ælian. Item quæstus. Xenoph.

Χρηματιστής, ῦ, ὁ, qui colligendæ aut comparandæ pecuniæ deditus est: aut qui artem pecuniæ comparandæ nouit. Aristot. eth. l. 1. c. 5.

Χρηματιστικός, ῦ, ὁ, comparandæ pecuniæ peritus. Τὸ χρηματιστικὸν, ex quo quæstus percipi potest.

Χρηματιστήριον, ῦ, τὸ, locus in quo ars quæstuaria exercetur: aut locus in quo χρηματίζεσθαι suam negotiationem exercent.

Composita: ac primum ex χρῆμα, i. res.

Αὐτόχρημα (aduerb.) re ipsa, reuera, planè, omnino. Synes. epist. 4. ὁ δ' αὐτόχρημα Μακκαβαῖος, οἷος ἦν ἐγκαρτερήσας τῷ δόγματι, ille autem planè Maccabæus.

Παραχρῆμα, q. d. in ipsa re, i. dum ipsa res geritur, in præsentia, è vestigio, continuò, ex tempore. Thuc. l. 7. ἀπηυτομόλησαν γὰρ πάλαι τε καὶ οἱ πλεῖστοι παραχρῆμα. Aristop. in Pluto, ὡς χαλεπὸν εἰσιν οἱ φίλοι οἱ φαινόμενοι παραχρῆμα, ὅταν πράττῃ τις εὖ. Plerunque construitur cum articulo: vt apud Thucyd. l. 2. ὑπὸ τῆς παραχρῆμα ἀνάγκης ob præsentem necessitatē, vel ex subita necessitate. Idē l. 2. τῷ παραχρῆμα περιχαρεῖ, ob præsentem lætitiam. Apud Demost. ἐκ τοῦ παραχρῆμα subitò. Et εἰς τὸ παραχρῆμα pro eodem apud Plat. Apud Xenop. αἱ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδοναὶ, extemporaneæ voluptates. Dicitur & ἀπὸ τοῦ παραχρῆμα apud eundem, i. ex tempore & ἐν τῷ παραχρῆμα, in præsentia, impræsentiarum.

Composita ex plur. χρήματα pecunia.

Ἀχρήματος, ὁ & ἡ, carens pecunia, inops.

Ἀχρηματία, pecuniæ penuria, inopia.

Ἀχρηματέω, penuria careo, sum inops.

Ἀχρήμων, ονος, ὁ & ἡ, idem quod ἀχρήματος, in Solonis elegiis. Ἀχρημοσύνη idem quod ἀχρηματία. Ἀχρημονέω idem quod ἀχρηματέω. Poll. ex Plat. com. [Thuc.

Ἐκχρηματίζομαι, q. d. expilo aliquē pecunia, vel emūgo pecunia.

Ἐρασιχρήματος, pecuniæ amans, pecuniæ auidus. Xen. apomn. l. 1.

Εὐχρήματος, pecuniosus, locuples, opulentus.

Εὐχρηματία, opulentia. [com.

Εὐχρηματέω, pecunia abundo. Εὐχρημονέω, idē. Poll. ex Plat.

Περιχρήματος, admodum pecuniosus, prædiues. Plut.

Πολυχρήματος, cui multum est pecuniæ, pecuniosus.

Πολυχρήμων, pro eodem.

* Πολυχρηματία & πολυχρημοσύνη, pecuniæ abūdātia, opulētia.

Φιλοχρήματος, cupidus pecuniæ, auarus. Plat. ep. 7. Dicitur etiam Φιλοχρήμων, pro eodem.

Φιλοχρημάτως, auarè, cum cupiditate pecuniæ. Isoc.

Φιλοχρηματία, pecuniæ cupiditas, auaritia. Plat. de leg. Φιλοχρημοσύνη, idem Phocyl.

Φιλοχρηματέω, pecuniæ auidus sum, sum auarus. Plat. & Φιλοχρημονέω, idem Plat. de leg. l. 5. [Plut.

Ἀφιλοχρηματία, (*dec.*) pecuniæ contemptus neglectusque: pecuniarum nullus amor.

Χρῆμαι Χρήσιμος, &c. Χρησμός, &c. Χρήστης, &c. in Χράω.

Χεῖμα in Χέω.

ΧΡΙΜΠΤΩ F. ψω, appropinquare facio, appello, admoueo. Sop. in Elect. Κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων, Ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα. Itē neutraliter, appropinquo, accedo, appello. Apoll. Arg. l. 3. Χρίμψε δ' ἔπειτα κιὼν, deinde iuit & accessit propius. Idē Arg. l. 2. cū patr. ἀλλ' ὅτε νήσῳ Χειμῶντες (Θυνιάδι?) ἐνέχριμψεν, cū ad insulā appropinquasset, vbi ad insulā venisset. Eur. in Androm. λίαν δ' ἢ γυναικί δ' ἀπότε Χρίμπτει, ὦ τέκνον. Itē fulcior, fulcio me, nitor. Hes. ¶ Itē vngo, illino. Hesy. & Eust.

Composita.

Ἐγχρίμπτω, idem quod χρίμπτω, in prima sign. Herod. ἐγχρίμψαντες βάλειν τῇ γῇ nauium appellentes ad terram. Idem lib. 3. ἐγχρίμπτειν τῇ θηλείῃ admouet fœminę. Item pro ἐγχρίμπτομαι, appropinquo, propè accedo. Il. ψ. Τῷ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους. Apoll. Arg. l. 2. ἕως μυχάτῃ εἰσεχρίμψατε θαλάσσῃ.

Ἐγχρίμπτομαι, appropinquo, propè accedo. Herod. lib. 4. & Hom. Il. ρ. At Il. υ. Ἀσπίδι ἐγχριμφθεὶς, quidam exp. impactus, [inclinatus, nixus.

Ἐπιχρίμπτω, idem quod simplex, vnde ἐπιχριμφθεὶς, innixus &

Συγχρίμπτω, collido seu committo & coire facio vnde συγχριμφθεὶς, collisus, offensus.

ΧΡΙΩ, F. ίσω, vngo, perungo, inungo: seu lino, oblino, illino. Odyss. δ. Ἀλλ' ὅτε δή μιν ἐγὼ λόεον καὶ χρῖον ἐλαίῳ. Sic Od. σ. Ἐπεὶ οὐδ' ἂν μάλα λοῦσαι καὶ χρῖσαι ἐλαίῳ. ¶ Item pungo, stimulo, extimulo. Æschyl. in Prom. χρίει τις αὖ με τάλαιναν οἶστρος. *Ex χράω, coloro originē traxisse credit, mutato α in ι.

Χρίομαι, vngor, inungor: seu illinor, perlinor, oblinor. Xen. Pæd. 7. τὰ μὲν ἄλλα ἐνέχριστο τῷ χρυσῷ ἐν χρώματι. In voce media idem significat quod χρίω: vt Od. ζ. χρισάμεναι λίπ' ἐλαίῳ.

Χρῖσμα, seu χρῖμα, τὸ, vnguentum, in quo vngitur seu oblinitur aliquid: prius apud Phil. de vita Mos. l. 1. posterius apud Athen. l. 9. ex Philoxeno. Χρῖσμα, interdum exp. oleum: quoniam eius pręcipuus in vnguēdo vsus est: vt apud Diosc. l. 1. c. 161.

Χρίσις, εως, ἡ, vnctio illitio: apud Suid.

Χριστήριον, ῦ, τὸ, idem quod χρῖσμα: apud eundem.

Χριστός, ῦ, ὁ, vnctus, inunctus, perunctus. Item qui inungitur, quo inungi solemus: vt Χριστὸν φάρμακον, apud schol. Theocr. Peculiari nomine Χριστὸς dicitur filius Dei, & seruator noster: (sicut eodem sensu apud Hebræos Messias) verè sacerdos propheta & rex: qui tria hominum genera sola sacro oleo in veteri testamēto inūgi solebāt. Hinc Χριστιανὸς, ῦ, ὁ, Christianus, qui Christi sese discipulū pfitetur, & à Christo se denominat. Χριστιανίζω, Christianis faueo vel Christianus sum. Greg. Χριστιανισμὸς, ῦ, ὁ, pfessio religionis Christianę: sæpe apud Basi. ex Eus.

Composita ac primum ex χρίω.

Ἀποχρίω, detraho seu derado quod inunctum fuit. Et simpliciter, derado. apud Diosc.

Διαχρίω, perungo, perlino. Aristot. hist. an. (vnctio:

Διάχρισμα, id quo perlinimur: vnguētum. Exponitur &, per

Decomp. Ἐνδιαχρίω, illino, oblino.

Προδιαχρίω, antè perlino.

Ἐγχρίω, inungo, illino. Epigr. l. 2. Γαστὸς Καπίτων, Χρυσὸν ἐνέχρισεν. Item pungo, stimulo. Eust. ex Æl. Dionys.

Ἔγχριστος, inunctus, illitus. ¶ Item qui illinitur seu inungitur: vt ἔγχριστον φάρμακον, apud Theocr. idyll. 11.

Ἐλαιοχρισία, vnctio olei. Laërt.

Ἐπιχρίω, inungo, illino: propriè in superficie: apud Luc. de scrib. hist. & Gal. ad Glauc.

Ἐπίχρισμα, id quod illinitur, quo inūgimur. Diosc. l. 1. c. 97.

Ἐπίχριστος, qui litus est, vt ἐπίχριστος ἀμορφία. Luc. Item qui inungi solet aut potest.

Καταχρίω, idem quod ἐπιχρίω. Gal. ad Glauc. l. 2.

Κατάχρισμα, id quo inungimur, vnguentum. Diosc. lib. 2.

Κατάχρισις, inunctio illitio. Alex. Aphr. probl. 2.

Κατάχριστος, inunctus, illitus: vel qui inungitur.

Decomp. Νεοκατάχριστος, recens inunctus seu illitus.

Προκαταχρίω, prius illino. [clepe.

Μυρόχριστος, ὁ & ἡ, vnguentis illitus, vnguentis nitidus. Eur. in Cy-

Περιχρίω, circumcirca illino seu oblino. Luc.

Περίχρισις, ipsa circumlinendi seu oblinendi actio. Diosc. lib. 1 cap. 131.

Περίχριστος, circumlitus: vel qui circumlini solet aut potest: vt περίχριστα φάρμακα, apud eundem l. 1. c. 97.

Περιχρίστιον, s. φάρμακον, medicamentum quoddam ex argumento nomen habens. Marcell. Empir. c. 4.

Προχρίω, ante inungo. Geopon. l. 5.

Συγχρίω, simul vngo. Et simpliciter, perungo, oblinō.

Σύγχρισμα, vnguentum quo illinimur. Diosc. l. 1. c. 132.

Ὑποχρίω, subtus vngo: vel lino, pingo. Xenoph. Pæd. 8.

Composita ex nomine Χριστὸς epitheto Seruatoris nostri.

Ἀντίχριστος, qui se Christo opponit. Christi aduersarius. Damascenus generaliter sic nominari ait, qui ea quæ Christi sunt non sentit: specialiter autē qui Christo regiam sedem eripere conatur, sese non illum Christū & Deū esse mentiens. 1. Ioan. 2.

Μισόχριστος, osor Christi, qui Christum odit. apud Greg.

Φιλόχριστος, amator Christi; amans & studiosus Christi, apud eundem.

Ψευδόχριστος, qui Christi nomen mentitur, qui falsò Christi nomen sibi vsurpat.

ΧΡΟΆ, ας, ἡ, color (* à verbo χράω coloro) Plat. in symp. χρόας δὲ κάλλος ἡ κατ' ἄνθη δίαιτα τοῦ θεοῦ σημαίνει, coloris pulchritudinem. Ὕπωχρος χροιά. Galen. & ὑπόχλωρος χροιά. Hippoc. subpallidus color. Μεταβάλλειν τὰς χρόας, apud Theophrast. ¶ Item superficies rei, cui inductus color est, seu color cum ipsa superficie: peculiariter, corpus seu cutis hominis. Aristoph. in Pluto, Ὄζειν τε τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ με, dicebat suauem esse odorem corporis mei. ¶ Χρόα, interdum etiam accus. ex contracto χρώς, vt χόα ex χοῦς.

Dicitur etiam χροιὰ inserto ι, vt apud Aristoph. in Nub. Ὡς ἡδομαι σου ὁρῶσα τὴν χροιὰν ἰδών, quā me delectat pulchri coloris tui aspectus. Gal. ad Glauc. l. 2. τῇ χροιᾷ χλωρὰ, colore viridis. Dicitur etiam de corpore hominis cum suo colore apud Hom. Iliad. ξ.

¶ Dicitur

¶ Deriuata ex χροία, i. cor.

Χροΐζω, f. ίσω, coloro, colore imbuo, tingo. Arist. in lib. de color.

Χρώζω, idem ex eóque per crasin ortũ: apud eundem in prob.

Χρωστήρ, ῆρος, ὁ, colorator: infector. Suid. ex Epigr.

Χρόω, χρωννύω, seu χρώννυμι, idem cum χροΐζω & χρώζω. Liban, χρωννύων τοὺς πώγωνας. Item quasi colore & fuco exorno, apud Luc. de hist. scrib. Item contamino, fœdo, polluo: vt in Epigr. αἵματι χρῶσαι παλάμας.

Χρῶμα, τὸ, color, Xeno. &c. Metaphoricè dicitur oratio sua habere χρώματα, quibus elegantior redditur & illustrior: vt apud Plat. de leg. Musicæ etiam harmoniæ χρῶμα tribuitur: apud eundem ibidem. Sic dicitur & radicula quædam quæ ex Syria affertur, cuius vsus est in colorandis tingendísque vnguentis: apud Theoph. in lib. de odor.

Χρωματικὸς, ῦ, ὁ, ad colores pertinẽs: vel coloribus ornatus. Plat. symp. 3. probl. 1.

Χρωμάτιον, ου, τὸ, idem quod χρῶμα, in Epigr.

Χρωματίζω, f. ίσω, idem quod χρώζω, coloro. Theoph. in l. de odor.

Χρωματισμὸς, ῦ, τὸ, coloratio. schol. Aristoph.

Χρῶσις, coloratio, tinctura. Poll. l. 7.

Χροιέω, idem quod χρόω. Greg. Τίς πρῶτος χραίνει θεῦ πλάσιν;

Composita.

Ἀερόχρως, οος, ὁ καὶ ἡ, colorem aëris habens.

Ἀλλόχροος, qui est alio colore: vel in quo color subinde mutatur. Eur. in Hippol. coron. Ἀλλόχροον δ' ἱμάς βασιλείας.

Ἀλλοχροέω, alium atque alium colorem induo, colorem muto, Aristot. in probl. sect. 4 quæst. 30.

Ἀλωπέχρως, vulpicolor, vulpis colorem habens. Suid. & Eust.

Ἀμφίχροος seu ἀμφίχρως, vtrinque coloratus.

Ἀναχρωννύω seu ἀναχρώννυμι, idem quod χρωννύω seu χρώννυμι. Et metaph. velut colore inficio contagio alicuius rei.

Ἀνάχρωσις, coloratio, ipsa actio inficiendi. Item contagium. Plut. de discern. adul. ab am.

Decomp. Περιαναχρωννύω, exp. transformo me nõ in eosdem colores.

Συναναχρώννυμι, q. d. concoloro. Συναναχρώννυμαι, q. d. cõcoloror, i. ex cõiunctione cũ alio colorẽ accipio. Plut. de educ. lib. μὴ συναναχρωννύμενοι τοῖς βαρβάροις καὶ τὸ ἦθος μοχθηροῖς.

Συνανάχρωσις, q. d. cõcoloratio. Et metaph. contagiũ quale est corporum quæ contactu aliquem colorem imbibunt.

Αὐτόχροος, & αὐτόχρως, per se coloratus, ascititiũ colorẽ nõ habẽs.

Ἄχροος, & ἄχρως, nullo imbutus colore, coloris expers: vt ἄχροον σκότος apud Ocell. de vniu. Item qui natiuum colorem amisit, decolor.

Ἀχροία, q. d. coloris carentia, nullus color. Item pallidus color amisso colore genuino. Gal. ad Glauc. l. 1.

Ἀχροέω, sum coloris expers. Item pallidus sum, natiuũ colorem amisi.

Ἄχρωμος, idem quod ἄχροος. Exp. &, inuerecundus, impendens. Suid.

Ἀχρωμάτιστος, nullo colore imbutus: vel qui colorari non solet. Theoph. in lib. de odor.

Ἄχρωστος, idem.

Βαθύχροος, seu βαθύχρως, profundè coloratus, qui dẽso est colore.

Γαλακτόχροος, lactis colorem habens.

Διαχρόω, διαχρωννύω, aut διαχρώννυμι, idem quod simplicia.

Διδυμόχροος, qui gemini coloris est, bicolor.

Δίχροος, seu δίχρως, idem Aristot.

Διχροία, ἡ, geminus color.

Δίχρωμος idem quod δίχροος, Gal. ad Glauc. l. 2.

Δύσχροος, & δύσχρως, malè coloratus. Athen. l. 3. & Hippoc. aph. l. 3.

Δυσχροία, ἡ, deformis color, decoloratio. Gal.

Ἐγχρώζω, ἐγχρόω, seu ἐγχρωννύω, & ἐγχρώννυμι, colore imbuo. Item imbuo velut colore: vt πάθος ἐγκεχρωσμένον τῷ βίῳ, apud Aristot. eth. 2. c. 3.

Ἐνερόχρωτες, mortuorum colorem habentes, luridi.

Ἐπιχρώζω, seu ἐπιχρόω, aut ἐπιχρωννύω, & ἐπιχρώννυμι, in superficie coloro: vnde ἐπικεχρωσμένος p sũma coloratus. Pla. in ep.

Ἐπίχρωσις, macula superficiei affricata. Theoph. de caus. pl. l. 2. c. 7.

Ἐπιχρωματίζω, colore inficio. vnde metaph. χρώματα ἐπιχρωματίζειν τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασι. apud Plat. de leg. l. 10.

Ἐρατόχροος, seu ἐρατόχρως, amabili præditus colore. in Epigr.

Ἑτερόχροος, & ἑτερόχρως, diuerso præditus colore.

Ἑτερόχροος, idem. Nonn.

Ἑτεροχροέω, alio & diuerso colore sum. Basil.

Ἑτερόχρωμος, idem quod ἑτερόχροος. in Hippiatr.

Εὔχροος & εὔχρως, bono præditus colore, probè coloratus. Xen. in Lac. rep.

Εὐχροία, pulcher color bene coloratum esse. Gal. cõm. 3 in Epidem l. 6.

Εὐχροέω, bono sum colore, vel hilari aut iucũdo. Idẽ ibidem.

Εὐχροιής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod εὔχροος, vt εὐχροιὲς δέρμα, apud Hom.

Εὔχρως, idem. Theoph. hist. pl. l. 3.

Ἡδύχροος, seu ἡδύχρως, iucundo colore præditus, vt ἡδύχροον μύρον, apud Diosc. l. 1.

Θειόχροος, & θειόχρως, sulphuris colorem habens, luridus.

Ἰσόχροος, & ἰσόχρως, æquali vel simili colore præditus.

Κακόχροος, seu κακόχρως, decolor, pallore decoloratus.

Κακοχροία, malus color. Gal. loco antè citato.

Κακοχροέω, mali sum coloris, decoloratus sum turpi pallore.

Καταχρώζω, καταχρόω, καταχρωννύω, & καταχρώννυμι, idẽ quod χρώζω seu χρόω: vt φόβαις καταχρῶσαι, in Epig. Itẽ metaph. contamino, fœdo: vt τὸ καλὸν τῆς πράγματος κατέχρωσε, apud Suid.

Κατάχρωσις, coloratio, infectio. Poll. l. 7.

Κυανόχρως, qui cyani colore est, cæruleus: vt κυανόχρως πλόκαμος. Eur. in Phœn.

Λευκόχροος, seu λευκόχρως, qui albi coloris est, colore albicans: à quo posteriori est λευκόχροα κόμαν, apud eundem ibidem.

Λευκοχροία, candidus color.

Λευκόχρως, idem quod λευκόχροος.

Λυκόχροος, lupi colorem habens.

Μελάγχροος, seu μελάγχρως, qui nigri coloris est. Μελαγχροιής & μελαγχροιὴς, idem. Pro quo posteriore per syncopen μελαγχρής, apud Athen. l. 2. Et in recto ὁ μελαγχροής.

Μελάγχρως, pro iisdem. Luc. & Laërt.

Μελίχροος & μελίχρως, item μελίχρωτος, mellis colorem imitãs: vnde μελίχροον, apud Plut. de discer. adul. ab am. & μελίχρουν, apud Theoc. Idyll. 10 vt ibi schol. legit. Apud Hippoc. de morb. l. 1. vinum μελίχροον dicitur non solùm dulce, sed etiam mel admixtum habens.

Μελιχρώς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ idem cum præcedentib. Plin. l. vlt. c. 11.

Μεταχρόω, seu μεταχρωννύω, aut μεταχρώννυμι, alio colore inficio & imbuo. Item transfiguro. Suid.

Μολιβδόχρως, & μολιβδόχροος, qui plumbi colore est: illud apud Diosc. l. 5. c. 100. hoc apud Gal. de arte medendi l. 12.

Μονόχροος, seu μονόχρως, vnicolor, qui vnius eiusdémque est coloris. vt ᾠὸν μονόχροον apud Aristot. de gen. an. l. 3.

Ξανθόχροος, qui flauo est colore: vt δέμας ξανθόχροον, apud Mosch. Idyl. 2.

Οἰνόχρως, vinum colore referens. Theoph. hist. pl. l. 9. c. 13.

Ὁλόχροος, q. d. toticolor, toto corpore vnum colorem habens, vt ὁλόχροα ζῶα, apud Aristop. de gener. an. l. 5. c. 6.

Ὁμόχροος, seu ὁμόχρως, qui eiusdem coloris est, concolor.

Ὁμοχροία, ἡ, idem seu similis color. Arist.

Οὐρανοχρώματος, cœli cœlorem habens, cæruleus.

Ποικιλόχροος, vario colore tinctus.

Πολύχροος, qui multis est coloribus præditus.

Πολυχροία, colorum varietas.

Πολυχρώματος, idem. Plat.

Πυρόχρως & πυρίχρως, ignei coloris, rutilus, fuluus. Arist. rhet. 1.

Ῥοδόχροος & ῥοδόχρως, roseum colorem habens, roseus, Diosc.

Σιτόχροος, vel σιτόχρως, qui est colore frumenti.

Σύγχροος, seu σύγχρως, qui vnus eiusdémque coloris est, concolor. Plut. de sera num. vind.

Ὑδατόχροος, aqueo colore præditus: vt ὑδατόχροα οὖρα, apud Hip.

Χιονόχροος, seu χιονόχρως, qui niueo colore est: vt χιονόχρως μάζας, Athen. l. 4. Pro eodẽ dicitur & χιονόχρως, apud Eur. in Hel.

Ψαφαρόχρως, qui squalido colore est.

¶ Deriuata à χρόα, i. cutis.

Χρόος, ου, ὁ, & cõtractè χροῦς, χροὸς χροΐ, &c. cutis, idem quod ἡ χρόα. Interdum significat cutem cum carne subiecta, vt Il. ψ. Ἀντικρὺ χρόα τε ῥῆξαι, σιὼ τ' ἔστ' ἀράξω. Datiuus χρῷ contractus ex χροΐ passim occurrit apud prosæ scriptores: vt apud Lucia. in Hermot. ὁ πώγων βαθὺς καὶ ἐν χρῷ ἡ κουρά. Sic apud Thuc Plut. &c. schol. Thuc. hunc dat. per apocopen dici vult, pro χρωτὶ, ita vt ι subscribere non sit necesse. Suidas verò Atticum esse ait, à nomin. χροῦς τῆς χροῦ.

Χροΐζω, tango ad cutem, vel simpliciter, tango: vnde apud Theoc. Idyll. 10. Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐζεται ἁ καλαμαία, i. nuda cute nudum tangit.

Χρώζω, idem. Eur. in Phœn. τὰ γόνατα μὴ χρώζειν ἐμά. Exp. etiam, applico, admoueo. Hesyc.

Χρῶμα, τὸ, idem quod χρόος seu χρόα. Hipp. de insomn. τὴν γὰρ κάθαρσιν διὰ τῆς χρώματος συμφέρειν ποιεῖσθαι.

Χρὼς, ωτὸς, ὁ, idem. Interdum est cutis cum subiecta carne: vt Il. τ. Αἰεὶ τῷ γ' ἔσται χρὼς ἔμπεδος, ἢ καὶ ἀρείων. Sic Aristot. in probl. διὰ τί ὅταν ἄρξωνται ἀφροδισιάζειν δυσώδεις οἱ χρῶτες ὄζουσι. Interdum pro ipso corpore sumitur aut tota corporis compage. vt Il. ν. Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ. Sic & apud Plut. in Alex. & alios.

Χρωτίζω, idem quod χρώζω. Χρωτίζομαι, pro eodẽ. Aristop. in Nub. νεωτέροις τὴν φύσιν αὐτοῦ πράγματι χρωτίζεται, naturam suam applicat.

Composita.

Ἀλλόχρως, aliam corporis speciem gerens. Eur. in Androm.

Ἁπαλόχρως, οος, ὁ καὶ ἡ, qui tenera & delicata est cute seu tenero corpore: vt παρθενικὴ ἁπαλόχρως. Hesiod. in Erg.

Ἁπαλόχρως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, idem.

Θρυψίχρως, qui molli est cutè & delicata. Hesyc.

Λευκόχρως, qui albo seu nitido est corpore. Epigr.

Λιπαρόχροος, idem. Theoc. Idyll. 2.

Μελάγχρως, qui nigra cute est, vel atro corpore. Eur. in Orest.

Συγχρωτίζω, idẽ quod χρωτίζω, apud Diog. Laërt. in Zen. Citien.

Τακερόχρως, cui corpus colliquefactum est, corpus liquatum habens. Athen. lib. 10.

Ταμεσίχρως, cutim seu corpus incidens ac vulnerans. Il. δ.

Τρυφερόχροος, vel τρυφερόχρωτος, habens cutem teneram, delicatulus. Diosc.l.1.c.87.

Ψαφαρόχρως, qui squalida est cute. Eur. in Rhes.

ΧΡΟΝΟΣ, ου, ὁ, tempus temporis spatium. Il. ψ. μᾶλλον ἐπὶ δ' ἀμείψειν ὀλίγον χρόνον. Dem. Olynth.3. τίνα γὰρ χρόνον ἢ τίνα καιρὸν τοῦ παρόντος βελτίω ζητεῖτε; Ἀνὰ χρόνον, aliquandiu item, tandem. Item interiecto tempore. Sic & ἐπὶ χρόνον, aliquãdiu. Il. β μείνατ' ἐπὶ χρόνον. Item χρόνος, temporis diuturnitas, seu longinquitas: in qua signif. vsurpatur & dies. Eurip. in Alc. χρόνος μαλάξει. Plut. in consol. ad Apoll. χρόνος ὁ πάντα πεπαίνειν εἰωθώς. Hinc χρόνῳ, exp. tandem, progressu temporis: vt apud Thuc. l.1. ἐκβάλλουσιν αὐτοὺς Ἀργείους οἱ Ἀμπρακιῶται χρόνῳ. ¶ Item χρόνος, tempus ætatis, ætas, anni: vt in Axioch. ἀνὴρ τοσόσδε τῷ χρόνῳ. ¶ Apud gramm. de quantitate syllabarum dicitur: vt apud Eust. &c.

Χρονικὸς, ὁ, ad tempus seu tempora pertinens. Vnde τὰ χρονικὰ, libri in quibus annotatur quo tempore quidque gestum sit vel euenerit: apud Luc. in Macrob. & Plut. in Themist. Item χρονικαὶ ἔννοιαι, tempori obnoxiæ cogitationes. Basil.

Χρονικῶς, vt tempus declarat.

Χρόνιος, multo durans tempore, diuturnus: vt χρόνια πάθη, apud Aret. & χρόνιαι βῆχες, Diosc. l. cap.191. Item qui diu moratur, serus, tardus, lentus: vnde χρόνιος aliquid ποιεῖν quis dicitur, cùm id serò facit, & longo temporis spatio interiecto. Eur. in Iph. Aul. πόσιν χρόνιον δ' ἀπόντα, Alexis apud Luc. ὡς χρόνιος ἐλήλυθας.

Χρονίως, longo tempore, diu pòst, serò, cunctanter.

Χρονιότης, diuturnitas, longum temporis interuallum.

Χρονία, ἡ, vetustas. Χρονιαῖος, diuturnus: vel vetus.

Χρονίζω, longo tempore duro, inueterasco: vt χρονίζοντα ἕλκη, apud Gal. ad Glauc. l.1. Item moror, tardo, serò venio. Eurip. in Herc. fur. χρονίζοντος πατρὸς. Παῖδες προσεῖχον ὄμμ'.

Χρονίζομαι, idem: vt Χρονιζόμενον ὕδωρ, aqua inueterascens, Aristot. de color.

Χρονισμὸς, diuturnitas, longinquitas. Item mora, cunctatio.

Composita.

Ἀντιχρονισμὸς & ἀντιχρόνισμα, temporis pro tempore positio: apud gramm. vt schol. Eur.

Ἀφηλικέχρονος, ὁ καὶ ἡ, qui tempori seu annis impar non est. Theophr. est de caus. pl. l.1 c.22.

Ἄχρονος, expers temporis, nullo comprehensus tempore æternus. Nonn.

* Ἀχρόνως, sine tempore, extra omnem temporis mensuram. Themist & Philop.

Βραχυχρόνιος, breui tempore durans.

Δίχρονος, duplex tempus habens, vox gramm.

Διχρονέω, sum duorum temporum.

Ἔγχρονος, temporarius, per aliquod tempus durans. Appian.

Ἐγχρονίζω, diu permaneo in, immoror, Thuc. l.3. Item inueterasco, Phil. de v. M. l.3.

Ἐπίχρονος idem. Ἐπιχρόνιος, diuturnus, inueteratus.

Ἐπιχρονίζω, immoror. Item inueterasco. Gal. ad Glauc.

Ἰσόχρονος, tempore seu ætate æqualis & par, contemporaneus.

Ἰσοχρονέω, tempore æquo, æquali tempore viuo. Heracl. in epist. ad Hermod.

Ἰσοχρόνιος, idem quod ἰσόχρονος. Theop. de caus. pl. l.4.

Μακροχρόνιος, longo tempore durans, diuturnus. Plat. in Tim.

Μεταχρόνιος, aliquanto pòst tempore faciens aliquid. Apud Hesiod. in Theog. μεταχρόνιαι γὰρ ἴπταντο exp. in cœlum volabant. cœlum enim etiam χρόνον dici annotat schol. Sed sunt qui legant μεταχθόνιαι, vt sit, relicta terra.

Ὀλιγοχρόνιος, qui breuis est tẽporis, exiguo temporis spatio durans. Xen. Pæd.4.

Παντελιγοχρόνιος, (dec.) omnino exiguo tempore circumscriptus.

Ὁμόχρονος, idem quod ἰσόχρονος. Greg. in Maccab. enc.

Ὁμοχρονέω, eodem tempore sum, tempore æquo. Luc. de scrib. hist.

Πολυχρόνιος, multo seu longo tempore durans, diuturnus. Exp. & antiquus. Aristot. Xen. Hippoc.

Πολυχρονίως, diutissime. Hippoc. epist. ad Demag.

Πολυχρονέω, diu duro, longæuus sum.

Σύγχρονος, contemporaneus, coæuus, æqualis.

Συγχρονίζω, coætaneus sum. Exp. &, commoror.

Συγχρονισμὸς, de iis dicitur quæ concurrunt in idem tempus. Gell. l.17. c.21.

Τρίχρονος, qui trium temporum est.

Ὑπέρχρονος, omne tempus exuperans.

Ὑπερχρονίζω, supra modum χρόνιος sum. Hes.

Φιλόχρονος, amans temporis. Greg. Naz.

Χρόος, Χρόα &c. vide in Χροα.

ΧΡΥΣΟΣ, οῦ, ὁ, aurum Od. θ. χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήεντος. Ath. l.12. μὴ κοσμεῖσθαι χρυσῷ μηδ' ἀνθινὰ φορεῖν. Item vas aureum seu ex auro confectum. vt apud eundem l.11. χρυσὸς οἶνον ἔχων. Item piscis quidam aurei coloris. Plin. l.32.

Χρύσεος, & cõtracte χρυσοῦς, aureus, ex auro factus: vt χρύσεος ὅρμος. Il. σ. & θρόνος χρυσοῦς. Odyss. θ. Sic χρυσᾶ ποτήρια. Xenoph. Hellen.7. Item χρυσοῦς, subaud. στατὴρ, aureus stater Plutarch. in Galb. Phal in ep. Τὸ χρυσοῦν in ouo dicitur vitellus: quoniam fului & aurei est coloris, apud Athen. l.9.

Χρύσειος, idem quod χρύσεος, poeticè: vt χρύσεια τάλαντα Il. θ. & χρύσεια κάνεα. Od. κ.

Χρύσινος, idẽ quod χρυσοῦς. Itẽ aureus numus, s. στατὴρ Syn. ep.129.

Χρυσότερος, magis aureus. Demetr. Phal.

Χρυσίον, τὸ, idem quod χρυσός. Plut. in Alex. βασιλικὸν χρυσίον κομίζοντα. Τὰ χρυσία dicuntur interdum nummi aurei, interdũ vasa & instrumenta, interdum alia ex auro ornamenta: vt apud Thucyd. lib.2. Plat. de rep. lib.2. Plut. in Artox. Scribitur & χρυσεῖα pro χρυσία, apud Poll. lib.7. cap.24. Quod etiam significat officinam aurariam: apud Strab l.5. à nominat. χρυσεῖον. ¶ Χρυσίον. Hesych. est etiam puerorum pudendum.

Χρυσὶς, ίδος, ἡ, aurea: vt χρυσὶς φιάλη, aurea phiala: quæ absolutè χρυσὶς dicitur. apud Athen. lib.11. Sic χρυσὶς, s. ἐσθὴς, aurea vestis. Luc.

Χρυσίτης, ου, aureolus, auri colorem referens. Fœm. χρυσῖτις: vt χρυσῖτις ψάμμος. Herodot. χρυσίτης λίθος seu χρυσῖτις dicitur lapis Lydius cui affricatum aurum probatur. Poll. l.7. Herba quoque χρυσοκόμη, χρυσῖτις dicitur, teste Gal. Item sedum maius: apud Diosc.

Χρυσίδιον, q.d. aurulum in orat. contra sophist. Item pro, parum auri. Phal. Χρυσιδάριον & χρυσάφιον, idem: apud Aristoph. in Babyl. & Eust.

Χρυσαλλὶς ίδος, ἡ, nomen insecti: apud Aristot. hist. an. lib.5. cap.19: Gazæ, aureola seu aurelia.

Χρυσίζω, auro exorno, vel aureis vestibus & monilibus. Hesych.

Χρυσίζω, auro similis sum, sum aureolus: vt ῥάβδοι χρυσίζουσαι Athen. lib.7.

Χρυσόω, auro obduco, inauro, deauro: vnde εἴδωλα κεχρυσωμένα apud eundem lib.5.

Χρύσωμα, vas aureum. Idem lib.6. ex Lys.

Χρύσωσις, auratura, deauratio, inauratio. Plut.

Composita.

Ἀμμόχρυσος, gemma in qua aurum arenis videtur mistum esse. Plin. lib.27. cap.11.

Ἀποχρυσόω, deauro, auro perlino.

Ἄχρυσος, ὁ καὶ ἡ, auro carens, nihil auri habens. Plat. de leg. lib.3.

Διάχρυσος, auro distinctus, aurum intextum habens, inauratus: vt στολαὶ διάχρυσοι, Athen. lib.5.

Ἔγχρυσος, aurum habens, in quo aurum est.

Ἑλειόχρυσος, nomen plantæ aureum colorem habentis, apud Theophr. hist. pl. l.9. c.21. Eadem dicitur & ἑλίχρυσος, apud Theocr. idyll.1. Nic. in Ther. & Diosc. l.4. c.56.

Ἐπίχρυσος, auro obductus, inauratus: vt ἐπίχρυσος κόσμος, apud Plat. de leg.

Ζάχρυσος, auro abundans, diues auri. Eur.

Ἡμίχρυσος, ex dimidia parte aureus: vel nummus aureus dimidio statere valẽns. Poll. ex Anaxand.

Ἰσόχρυσος, auro par, qui auro par, qui auro rependitur.

Κατάχρυσος, idem quod ἐπίχρυσος. Eurip. Metaphoricè apud Diphilum. Εὐριπίδης dicitur κατάχρυσος.

Καταχρυσόω, inauro, deauro. Apud Plut. in Per. καταχρυσοῦντες τὴν πόλιν exp. auro vrbem illustrantes.

Λευκόχρυσος, aureus interueniente candida vena. Plin. l.37 c.9.

Πάγχρυσος, totus aureus. Eur. & Aristoph. Παγχρύσεος, idẽ. Il. β.

Περίχρυσος, circumcirca aureus vel inauratus.

Περιχρυσόω, deauro, auro circumuestio.

Πολύχρυσος, multum auri habens, affluens auro. Il. ε. Xen. Pæd 4.

Τρίχρυσος ῥίνη, exp. lima aurum atterens, ex Epigr. Pro quo scribendum videtur Τριψίχρυσος à Τρίβω.

Ὑπόχρυσος, cui aliquid auri subest, subaureus.

Φιλόχρυσος, auri amans, auro inhians. Luc. in Gal.

Φιλοχρυσία, auri amor.

Ψευδόχρυσος, aurum arte mentiens.

Χρωΐζω, Χρῶμα, Χρώννυμι, &c. vide in Χρόα.

Χυδαῖος, Χύδην, &c. in Χέω.

ΧΥΛΟΣ, οῦ, ὁ, succus: propriè is quem res aliquæ fundũt & exudant. * vnde & à χύω dicitur: vt χυλὸς πτισάνης, Galen. ad Glauc. l.1. χυλὸς σταφυλῆς Diosc. lib.5. Apud medicos peculiariter sic dicitur succus quem ventriculus per concoctionem è cibis elicit, & qui sanguinis est materia. ¶ Item sapor: vt apud Aristot. eth. l.3. c.10. τῆς γὰρ γεύσεώς ἐστιν ἡ κρίσις τῶν χυλῶν. Sic Theophr. de caus. pl. l.6. c.18. διαφοραὶ καὶ κατὰ χυλοὺς καὶ ὀσμαῖς, saporibus discrepant & odoribus.

Χυλώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, succosus: vel succi speciem gerens: aut qui è succorum genere est. Τὸ χυλῶδες, pars succosa, ipse succus, Diosc. l.3. c.22.

Χυλάριον, q.d. succulus. Apud Actuar. & Nicol. Alex. sic dicitur decoctio herbarũ quæ fit adiectio mediocri melle aut saccharo.

Χυλόω, in succum redigo, liquo: vel succum exprimo: vnde ῥίζαι χυλωθεῖσαι, apud Diosc. l.2. c.212.

Χύλωσις, εως, ἡ, succi expressio: vel ipse succus & cremor expressus. Diosc. l.2. c.108. Item succi generatio, propria ventriculi actio cibum in chylum mutantis.

Χυλίζω, idem quod χυλόω, succum elicio, in succũ resoluo: vnde

passiuè apud Diosc.l.2.c.21.

Χυλισμα,τὸ,succus expressus. Theoph.hist.pl.l.9.

Χυλισμὸς,ὁ,ipsa succi expressio. Idem ibidem.

Composita.

Ἀποχυλίζω,succum extraho. Diosc.

Ἄχυλος,ὁ,ἡ,exsuccus vel insipidus. Theop.de caus.pl.l.6.c 19.

Δύσχυλος,difficilè habens saporē.i.ingratū & insuauē.Idē ibidē.

Δυσχυλία,saporis iniucunditas,ingratus sapor:apud eundem.

Ἔγχυλος,succum in se habens,succulentus. Idem de caus.pl.l.4. Item sapidus,apud eundem de caus.pl.l.6.

Ἐγχυλίζω,in succum redigo,succum elicio.ibidem.

Ἐγχύλισμα,succus expressus.

Ἐκχυλίζω,idem quod ἐγχυλίζω.

Εὔχυλος,bono succo præditus:vel succo abundans. Item sapore gratus.Athen.l.7.

Εὐχυλία bonitas succi:vel gratus sapor.

Κακόχυλος,qui mali est succi.Athen.lib.3.

Λεπτόχυλος,qui tenuis succi est.

Παχύχυλος,crasso succo præditus.

Πολύχυλος,multum habens succi,succosus.Diosc.

Χύμα,Χυμὸς,Χύσις,Χυτικὸς,Χύτλον,&c. vide Χυω in Χέω.

ΧΥΤΡΟΣ ου,ὁ,olla.(* deriuatum à χύω,fundo:quippe in quam liquores funduntur & ex qua liquida transfundi possint) Diphilus apud Poll.l.10.c 24. Χυτρον μέγαν παρὰ τοῦ μαγείρου. ¶ Χύτροι erat etiam festi nomen apud Athenienses in quo teste Suida) semina omnis generis in olla coquere solebant, atque sacrificare Baccho & Mercurio:vide & schol. Aristoph.in Ran.¶ Sic dicebantur etiam lauacra calida apud thermopylas. Herodot.l.7.

Χύτρα ας,ἡ,idem quod χύτρος,olla,cacabus. Xen. Hell. 4. φρυγ[...] πῦρ ἐν χύτραις. Χυτραι dicuntur etiam tabernæ in quibus ollæ venduntur.Hesych.

Χυτρεοῦς,& χυτρεοῦς ου,ὁ, fictilis testaceus. Pro χύτρεος contracte dicitur χυτροῦς,apud Aristoph.in Nub.

Χυτρεοι vnde χύτρινοι ἀγῶνες,in quibus χύτρους vtebantur.schol.ex Aristoph.ex Philochoro.Item sacri quod χύτρα, apud Hippocr.γυναικ.lib.2.

Χυτρεύς,ὁ,ollaris.

Χυτρεὺς εως,ollarum figulus.Plat.in lib.de rep.& Luc.

Χυτρεῖον,τὸ,locus vbi ollæ conduntur & asseruantur.Χυτρεῖα,τα, dicuntur etiam ollarum testæ Poll.l.b.7.

Χυτρίον,τὸ,ollula.Aristoph.Exponitur &,ollæ operculum.

Χυτρίς ιδος,ἡ,olla vel ollula Dios.Χυτρίδες, dictæ fuerunt etiam tabernæ in quibus ollæ venum exponebantur.Poll.

Χυτρίδιον,τὸ,ollula,Aristoph.in Acharn.

Χυτρίνδα,ἡ,ludi genus quod describit Poll.l.9.in quo quidam in medio sedens, quem χύτραν nominant à circumcursantibus pueris vellicatur & percutitur tamdiu, donec arreptum vnum in locum suum collocet.

Χυτρίζω,in olla pono.Hesych.

Χυτρισμὸς,expositio infantis in testa seu fictili:apud eundē.

Composita.

Ἐγχυτρίζω, idem quod χυτρίζω, in testa condo.Item in fictili expono. Exponitur & ,occido: ducta signif. ab infantibus qui morti exponuntur. Aristoph.in Vesp.

Ἐγχυτρίστρια,seu ἐγχύτρια, quæ cacabo seu fictili aliquid imponit.schol.Aristoph.ex Plat M[...].

Ἐκχυτρίζω,ex olla effundo, vel eximo:vel simpliciter, effundo.

Καταχυτρίζω, idem quod ἐγχυτρίζω, Aristoph. (Hel.

Χέω vide in Χέω fundo. ⁕ [...] 30.

ΧΩΛΟΣ ου,ὁ,claudus.Il.β.χωλὸς δ' ἕτερον πόδα.Plut.symp 9. ποτέρῳ σκέλει χωλαίνει Φίλιππος, vtro pede claudicaret Philippus.Item claudus i. mutilus.imperfectus: vt χωλὴ ἡ δύσις. Plat χωλὴ ἀρετὴ,apud Plut.de educ.l b.Sic & χωλὸς μέτρος,apud Dem.Phal.At apud Xen.Hellen 3 χωλὴ ἡ βασιλεία , dicitur regnum quod claudus administrat.* Α χῶλον significante, dum pedē dici χωλὸν:vt fit ὁ ποτεθὼς τὸ κῶλον,testatur.Eust.

Χωλότης ητος,ἡ,clauditas,claudicatio, claudum esse. Plut. de cruc.Pyth.Tribuitur & metro,apud Athen.lib.14.

Χωλαίνω claudus sum,claudico,Greg Χωλαίνεσθαι, claudū fieri. Χώλασμα,idē quod χωλότης,in Hippiat.Χωλαίνειν,idē. Epist.

Χωλόω,idem quod χωλαίνω. Il. σ. βῆ δὲ θύραζε χωλεύων. Item claudum reddo,vel mancum & mutilum.Gal.in lex. Hippoc.

Χωλεύομαι,claudus fio. Luc.de sacrific.

Χωλεία,ἡ,claudicatio.Poll.lib.4.cap.25.

Χωλόω idem claudum reddo : vnde & χωλοθῆναι idem quod χωλεύεσθαι,apud Hippocr.de natura inf.

Χώλωμα,τὸ,claudicatio. Et generaliter, mutilatio:apud eundem περὶ ἄρθρων.

Χώλωσις,ἡ,idem:apud eundem prorrhet.lib.2.

Composita.

Ἀκρόχωλος,ὁ,ἡ,aliquantum claudus.Suid.

Ἀμφίχωλος,vtrinque claudus.

Ἀποχωλόω,claudum reddo.Xen.Pæd.7.

Ἀποχωλόω,idē vnde ἀποχωλοῦσθαι,claudū fieri.Paul.in Phoc.

Δίσχωλος,idem quod ἀμφίχωλος.

Δύσχωλος,grauiter claudicans.

Ἐπίχωλος,aliquantum claudus:idem quod χωλός.

Καθαχωλεύω,claudico.Greg.

Χειρόχωλος,manu debilis,mancus.Poll.ex Hipponacte.

Χῶμα, χώννυμι χῶος,vide in deriuatis ex χέω,in secunda, & tertia signific. Χώομαι,in Χολή. Χώρα. in Χῶρος.

ΧΩΡΕΩ ῶ,F.ήσω,eo,accedo,proficiscor,cōfero me.Euri. χώρει τοῦ δεῦρο,huc veni.Idē in Medea χώρει ἐς ναυς [...] abi, proficisce.Sæpe in hac signif.cū præpositionibus construitur:vt χωρῶ πρὸς ἔργον,confero me ad opus Soph.in Aiace.Thuc.lib. 2.κατὰ γῆν χωρήσαντες,terra profecti. Apud eundē lib.8.ἐπὶ Ἴωνας χωροῦντες,aduersus Iones tendentes.Interdūm cum aduerb. seq. dat. vt ὁμόσε χωρεῖν τοῖς πολεμίοις, prodire aduersus hostes,hostiliter obuiam ire.Metaphoricè etiam vsurpatur Dicitur enim λόγοι χωρεῖν,rumores manare,apud Plat.epist.7. Dicitur & ὁμόσε χωρεῖν τῷ πράγματι, periculo occurrere. Sic ὁμόσε χωρεῖν τοῖς παροῦσι,rebus aduersis fortiter resistere.Polyb.Interdum exp.cedo,euado:vt Pausan.ἄλληλα χωρήσαντος πολεμοῦντι, cessauit bellum. Item cedo,locum do:vt Iliad.s. Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆι ῥηξήνορι χωρήσειεν Εἴ γ' αὐτοσταδίῃ ¶ Itē χωρέω,capio,capax sum:sc de loco capacitas dicitur:(*vnde & à χῶρος seu χώρα,deriuatur)Thu.l.2.οὐδ' ἐχώρησε ξυνελθόντας αὐτοὺς ἡ πόλις.Metaph. ἀνθρώπου λογισμὸς μικρὰ ἄλλα ἡ χωρεῖν dicitur apud Phil.de mūdo.Et apud Phocy. Οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχὴν ἀδίδακτος ἀκούειν. Apud Syn. τὴν αἰτίαν ἐχώρει exp.suspectus erat criminis quod ei obiiciebatur Exp.&, comprehendo,percipio. Item χωρεῖ impersonaliter interdum ponitur pro ἐγχωρεῖ,locus est,apud Aristot.hist.an.l 9.

Χωρέομαι,in med.vo.eidem quod χωρῶ.vnde fut χωρήσομαι pro χωρήσω vt apud Thuc.lib.2 ἀδύνατον ἤδη ἐς τὸ ὕστερον,τὸ τε πεδίον τεμεῖν καὶ ἐς αὐτὴν πόλιν χωρήσεσθαι Plato in Theæt.καὶ ὁμόσε χωρήσει.)Item pro χωρῶ,capio,capax sum:vt apud Aristoph.καὶ χοᾶς χωρεῖ.)Item passiuè,capior,contineor. Item comprehendor,percipior,apud Greg.Naz.

Χώρημα τὸ,capacitas Item receptaculum.Geopon.l.4.

Χώρησις ἡ,ipsa capiendi actio.

Χωρητὸς,ἡ,ὁ cuius aliquid capax esse potest. Et metaph.qui percipi & intelligi potest.Greg Naz.

Χωρητικὸς,ἡ,ὁ qui talis est vt capere possit seu capax efficitur simpl.capax:apud eundem.

Composita.

Ἀχώρητος,ου ὁ,ἡ,qui capi non potest , cuius aliquid capax esse nequit:apud eundem.

Ἀναχωρέω ῶ,retrocedo,redeo.reuertor. Thuc.l.2.ἀναχωρήσαντες εἰς Ἀθηναίους περίπατον ἰσχυρ.Itē introrsus recedo,remotus sum à via : vnde ἀνακεχωρηκὼς τόπος,penetrale , locus qui est in recessu apud Herodian.l.1.Dicitur & ἀνακεχωρηκέναι,alienū esse, abhorrere:vt τὸ ἀνακεχωρηκὸς τῆς φύσεως,apud Chrysost.

Ἀναχώρημα,τὸ,recessus,secessus:vt τὸ ἀνακεχωρηκὸς τῆς φύσεως,Aristot.demun.Item locus qui est in secessu.

Ἀναχώρησις, iidem recessus,secessus.Item reditus.Polyb. Item receptus ex pugna & periculo,apud Æschin.Item locus remotus,solitudo,apud Greg Item locus refugij , vel refugium.Demosthen.

Ἀναχωρητὴς ου,ὁ,recessor,secessor:qui in solitudine viuit,eremita,in Nouell constitut.5.

Decomp. Ἐξαναχωρέω,recedo è,Phil.de mundo.

Ἐπαναχωρέω,redeo,reuertor,Ἐπαναχώρησις,reditus.Th.l.3.

Ὑπαναχωρέω,sensim recedo,clam retro abeo. Herod. Ὑπαναχώρησις,recessio quæ sensim fit.

Ἀποχωρέω abscedo,discedo,recedo:Cum genit.Greg.Τὰ ἀποχωροῦντα.exp.excrementa quæ è corpore eiiciuntur.Xen.

Ἀποχώρημα,vnde ἀποχωρήματα,retrimenta.Hippocr.

Ἀποχώρησις , abscessus , discessus. Exponitur &,egestio:apud eundem.

Διαχωρέω, peruado : vt ψήφισμα διαχωρεῖν dicitur διὰ τῆς ἐκκλησίας,apud Luc.Item excerno,onus ventris pono. Plat.in Phæd. Dicitur & γαστὴρ διαχωρεῖν τι,apud Aristot.de part.an.l.3.

Διαχωρεῖσθαι,dicuntur quæ egeruntur Diosc.lib.4.

Διαχώρημα excrementum.Alexan.Aphr. ¶ Exponitur etiam. hiatus,apud Luc. (& Hippocr.in Aphor.

Διαχώρησις,ipsa excernēdi actio,egestio.Aristot.de part.an l.3.

Decomp. Δυσδιαχώρητος,qui difficulter excernit. Alex. Aph. l 1,probl.90.Τὸ δυσδιαχώρητον,quod difficulter excernitur.

Εὐδιαχώρητον,quod facilè egeritur.

Προδιαχωρέω prius diffideo,prior me ab amicitia alicuius separo.Aristot.rhet 1.

Ἐγχωρέω concedo,admitto : *tanquam locum dans.* Lys ὁ χρόνος οὐκ ἐγχωρεῖ ἄλλων ἀποκληρῶσαι,nō dat facultatē tempus sortiendi alium.Hinc ἐγχωρεῖ impersonaliter exp. licet , locus est,facultas est:vt apud Demosth. πάσι μᾶλλον ἐγχωρεῖ τοῦτο ποιεῖν.Sic & partic.ἐγχωροῦν,cùm liceat,cùm possibile sit,apud Lys.Οὐκ ἐγχωρεῖν,non contingit. Aristot.& Gal.

Ἀνέγχω-

Ἀνεγχώρητον, (*dec.*) quod fieri non contingit, impossibile Greg.

Ἐκχωρέω, cedo, locum do. Sophocl. *Χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει*. Itē discedo, emigro, cum genit. Plut. in Apoph. Hinc & *ἐκχωρήσαν ἄρθρον*, membrum loco motum. Poll.

Ὑπεκχωρῶ, (*decomp.*) sensim excedo seu abscedo, cum genit. Plat. de leg.

Ἐπιχωρέω, concedo, permitto. Plut. in Alex. Ἐπιχωρεῖσθαι, concedi, permitti. Maccab. l. 2. c. 4.

Ἐπιχώρησις, concessio permissio. Exp. &, cessio, apud Arria.

Μεταχωρέω, secedo, migro, transeo. Greg. Item transitionem facio transeo in diuersas partes. Plut. in Demetr.

Μεταχώρησις, secessio, migratio, transitio.

Παραχωρέω, cedo. Herodian. l. 4. *σοί τι τῆς ἀρχῆς παραχωρῶ*, cedo tibi imperio. Dem. *τῇ πόλει παραχωρῶ τῆς τιμωρίας*, cedo ciuitati vlciscendi iure. ¶ Item cedo, concedo: *tanquam separatim*. Synes. *τῆς μελέτης ὁ θόρυβος εἰς οὐδενὸς λόγον οὐδ' ἐμοὶ παραχωρεῖν μυστικῇ*. ¶ Item cedo: in Pand. *τὸ τίμημα εἰς πρᾶγμα τοῦ δεσπότου παραχωρεῖν* dicitur, i. in rem domini cedere.

Παραχώρημα, id quo quis alij cedit. Παραχώρησις, ipsa cedendi actio.

Decomp. Ἀντιπαραχωρεῖν, dicuntur quæ sibi inuicem cedunt.

Ἀντιπαραχώρησις, ipsa actio cedendi sibi mutuò. Areopag.

Ἀντιπαραχώρητος, nihil cedens, pertinax.

Περιχωρέω, tandem cedo. Paus. in Phoc. *εἰς Φάλαικον τὸν παῖδα αὐτοῦ περιεχώρησεν ἡ Φωκέων δυναστεία*. Exp. etiam, circuitu redeo: vt apud Greg. mors & vita *εἰς ἄλληλα περιχωροῦσι πῶς καὶ ἀντικαθίστανται*.

Περιχώρησις, q. d. cessio quæ fit tandem. Item reditus per circuitum. Exp. etiam, vnio, apud Damasc.

Προσχωρέω, concedo, i. me confero. Thuc. l. 1. *προσεχώρησαν καὶ Μεγαρεῖς Ἀθηναίοις εἰς ξυμμαχίαν*, concesserunt in societatem. Item dedo me, deditionem facio, venio in fidem. Idem lib. 3. *εἰς δὲ οὐ προσεχώρησαν*. Item attribuor, contribuor, vt apud Paus. *οἱ Ἐλευθερεῖς εἰς τοῖς Ἀθηναίοις προσεχώρησαν*.

Προσχώρησις, deditio.

Προχωρέω, procedo, progredior: tam de re quam de persona, Herodian. l. 5. *τοῦ Μακρίνου πολὺ προκεχωρηκότα*. Idem 2. *τὸ πλεῖστον τῆς νυκτὸς προκεχωρήκει*. Exp. &, ingredior: vt apud Thu. l. 2. *προὐχώρει εἰς τὴν χώραν αὐτῶν*, regionem eorum ingrediebatur. ¶ Item *προχωρεῖν*, succedere, bene cedere: vt *προχωρήσαντος τοῦ ἔργου*, apud Herodian. Sæpe ponitur tanquam impersonaliter: vt apud Thuc. l. 2. *οὐ μὴν τοι προχώρησέ γε*. ¶ Apud Xen. *ἣν οὖν πέμψῃς αὐτῷ χρήματα ὅσα σοι προχωρεῖ*, expon. quantum commodum erit.

Προχώρημα, τὸ, id quod succedit seu successit. ¶ Ezech. c. 32. *προχωρήματα* dicuntur excrementa, quæ & *διαχωρήματα*.

Συγχωρέω, concedo, assentior, cōsentio, non reclamo. Plat. polit. 2. *συγχωρεῖς ἄρα, ἔφην, τὸν τύπον δεύτερον εἶναι*, &c. Et cum accusat. apud eundem eodem libro *πανταπασιν ἔγωγε τοὺς τύπους τούτους συγχωρῶ*. Cum dat. pers. & accus. rei apud eundem eiusdem operis l. 1. ¶ Item indulgeo, gratiam facio, condono Isoc. *μηδὲ συγχωροῦντες τοῖς πολεμίοις περὶ τὸ δίκαιον*. Demost. *φησὶ γὰρ τοὺς δανειστὰς συγκεχωρηκέναι αὐτῷ τοὺς τόκους*, condonasse ipsi fœnora. ¶ Item ignosco, veniam do: vt *συγχωρεῖν τὸ ἁμάρτημα*, apud eundem.

Συγχωρεῖσθαι dicitur quod paciscuntur aliqui, de quo inter aliquos conuenit. Dem. *συγχωρηθέντων δὲ τούτων*.

Συγχώρημα & συγχώρησις, concessio, assensus, astipulatio. Item actio ignoscendi, venia. Chrysost.

Συγχωρητικὸς, ad veniam dandam propensus.

Ἀσυγχώρητος, (*dec.*) non concedendus seu permittendus. Item venia non dignus, cui non est ignoscendum: vt apud Greg. *ἀσυγχώρητος βλασφημία εἰς τὸ πνεῦμα*. Item actiuè, qui ad veniam dandam propensus non est, nimium seuerus, inclemens: vt *κατάγνωσις ἀσυγχώρητος*, apud eundem. Ἀσυγχωρήτως ita vt venia dari non possit, citra spem veniæ.

Ὑποχωρέω, sensim recedo, clàm me subduco, pedem refero. Il. χ. Ὡς Ἕκτωρ ἄσβεστον ἔχων μένος οὐχ ὑπεχώρει. Thuc. *οἱ δὲ νικώμενοι ὑπεχώρουν*. Item decedo, cedo: vt *ὑποχωροῦντες ὁδοῦ*. Plut. in Apoph. Et cum dat. pers. Dem. pro cur *ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ καὶ ῥέοντι καθ' ὑμῶν οὐχ ὑπεχώρησα*. Exponitur &, in excrementum abeo. Aristot. in probl.

Ὑποχώρημα, excrementum. Diosc. l. 2.

Ὑποχώρησις, idem. Aristot. meteorol. l. 4. Exponitur &, discessio, recessus, apud Plut. de primo frig.

Ὑποχωρητικὰ μέλη, carmina quæ cantabantur in catastrophe fabulæ ab histrionibus à scena excessuris schol. Aristoph.

Decomp. Ἀνθυποχώρησις, recessus, regressus.

Συνυποχωρέω, vnà retrocedo.

ΧΩΡΙΣ, seorsum, separatim, singulatim. Æsc. in Cresip. *τὸν συλλεγόμενον χωρὶς καὶ ἐν μέρει περὶ ἑκάστου τὴν γνώμην ἀποφαίνεσθαι*. Xenoph. Pæd. 6. *χωρὶς ἦμεν ἀλλήλων*, separati eramus alteri ab alteris. Item sine, absque, præter: vt Aristot. in Rhet. *χωρὶς δὲ τῶν εἰρημένων* præter ea quæ dicta sunt. Interdum dicitur & *χωρὶς δὲ*, præterea verò vt apud Thucyd. lib. 2. Interdum significat præterquam, nisi, sequēte *ἂν μὴ*, vel *εἰ μὴ*, vel *ὅτι*, vt apud Plut. in Cam. & Herodot. lib. 4. * Deriuari *χωρὶς* à *χώρα* scribit Eustath. *διὰ τὸ χώραν ἤτοι χωρίον εἶναί τι μεταξὺ τῶν χωρὶς ὄντων*.

Χωρίζω, separo, secerno: vel dispesco, dirimo. Plat. in Phæd. *χωρίζειν ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχήν*.

Χωρίζομαι, segregor, &c. Isoc. de Pace, *πλεῖστον δὲ ἀλλήλων κεχωρίσμεθα*.

Χωρισμὸς, separatio, seiunctio, diuisio. Plut. in l. aduers. Colot.

Χώρισις, idem. Hesych.

Χωριστὸς, separabilis: vel separatus, secretus, seiunctus. Aristot. metaphys. l. 5.

Composita.

Ἀποχωρίζω, idem quod *χωρίζω*.

Ἀχώριστος, ὁ καὶ ἡ, inseparabilis, qui secerni nōn potest. Greg.

Διαχωρίζω, disgrego, discerno, disiungo. Xen. in Oecon.

Διαχωρισμὸς & διαχώρισις, separatio, seiunctio.

Διαχωριστικὸς, separandi vim habēs, qui discernit ac dirimit.

Ἀδιαχώριστος, (*dec.*) inseparabilis.

Δυσχώριστος, qui difficulter seiungi & secerni potest.

Εὐχώριστος, separatu & secretu facilis.

ΧΩΡΟΣ, ου, ὁ, locus, sedes. item spatium. Iliad. γ. *χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον*. Od. λ. *ἀτερπέα χῶρον*, sedes tristes, sedes infernæ. ¶ Item ager, prædium, fundus. Xenoph. Pæd. 7. *μεστοὶ δὲ οἱ χῶροι ἐργαζομένων*.

Χώρα, ἡ, idem quod *χῶρος*, locus, sedes. Xenoph. in Oecon. *ἐν χώρᾳ ἕκαστα τεταγμένα κεῖται*. Plut. *ἐν βασιλικῇ χώρᾳ κατέκλινε*, in sede regia. Dicitur *κατὰ χώραν ἔχειν*, quiescere, nihil mouere aut tentare. Ἐν χώρᾳ, interdum exp. vice, loco, vt *ἐν χώρᾳ μισθοφόρου εἶναι*, esse loco mercenarij. Xenoph. ¶ Item *χώρα*, spatium. Iliad. ρ. ¶ Item loculamentum, conceptaculum. Plut. in Demetr. ¶ Item, solum, ager. Thucyd. Aristot. Demosth. ¶ Item regio: vt *τὴν χώραν τὴν Ἀττικήν*, Athen. lib. 3. quæ sæpe omisso subst. *χώρα* dicitur: vt apud Plut. in Apophth. &c. Interdum & cum articulo substantium *χώρα* subauditur: vt apud Thuc. lib. 4. *οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὁρμῶνται οἱ Ἀθηναῖοι*.

Χωρίον, τὸ, idem quod *χῶρος*, locus: vnde *χωρία τὰ ἱππάσιμα* apud Xen. ¶ Item locus munitus, castellum, oppidulum. Aristot. pol. 2. in ep. ad Philip. ¶ Item ager, prędium, villa. Demosth. in orat. contra Nicostr. ¶ Item apud geometras id spatij quod intra concurrentes lineas figuram continetur: quod & area dicitur. Gal. meth. l. 1. ¶ Χωρία, τὰ, regiones. Herodian.

Χωρίτης, ου, ὁ, rusticus, rusticanus. Fœm. *χωρῖτις*, ἡ, rustica, villica. Lucian.

Χωριτικὸς, vt *χωριτικὸν πλῆθος*, rustica multitudo, multitudo agrestis. Plut. in Per.

Χωριτικῶς, rusticè, vt rusticis conuenit. Xen. Pæd. 4.

Χωρικὸς, idem quod *χωριτικός*. Χωρικῶς, idem quod *χωριτικῶς*. Syn. in epist.

Χωριάζω, rusticor.

Χωρίδιον, τὸ, agellus, prædiolum. Plut. de exil.

Χωρέω, Χωρὶς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀδρόχωρος, seu ἁδρόχωρος, qui vberem regionem habitat. Hes.

Ἀναχωρίζω, suæ *χώρᾳ* restituo, recedere facio. Xen. Pæd. 2. *ὁ λοχαγὸς αὐτοὺς ἀνεχώριζεν*.

Ἄχωρος, ὁ καὶ ἡ, q. d. qui sine loco est aut regione cui interdictum est igni & aqua: extorris. Hes.

Διάχωρος, interualla quæ sunt inter cohortes aut centurias. Suid.

Δυσχωρία, ἡ, difficultas regionis seu locorum, loca difficilia. Xen. Pæd. 1.

Ἔγχωρος, qui natus est in ea regione in qua versatur, indigena. Item de re dictum, patrius: vt *νόμοι ἔγχωροι*.

Ἐγχώριος, idem vt *ἐγχώριοι θεοὶ καὶ ἥρωες*, apud Thuc. lib. 2. & *ἐγχωρίη ἐσθής*. Herodot. ¶ Ἐγχώριον, τὸ, subst. Hes. est τόκος & δάνειον.

Ἐπιχώριος, idem quod *ἐγχώριος*: vt *ἡ τῶν ἐπιχωρίων νομὴ*, indigenarum. Plat. de rep. l. 1. Sic *ἐπιχώριος θεὸς*, patria dea. Aristoph. Et *ἐπιχώριον ἔρνος*, apud Theocr. idyll 27. germen, quod in loco aliquo seu regione nasci solet, vernaculus frutex.

Ἐπιχωρίως, more regionis, more patrio. Aristoph. in Vesp.

Ἐπιχωριάζω, sum indigena, sum vernaculus. vt *γλώττης ἐπιχωριαζούσης*, apud Dion. Halic. in vita Lys. ¶ Item ad locum aliquem ventito, vel frequenter versor. Plat. in Phęd. *τῶν πολιτῶν Φλιασίων οὐδεὶς πάνυ τι ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθήναζε*. Ἐπιχωριάζεσθαι, consuetum esse & patrium. Aristot.

Εὐρύχωρος, latum locum habens, amplus, spatiosus, capax, vt *εὐρυχώρους ἀγυιάς*, apud Eurip. Pro eodem dicitur & *εὐρυχωρὴς*, apud Strab.

Εὐρυχωρία, locus amplus, latum spatium. Thuc. l. 1.

Καταχωρίζω, in aliquo loco colloco. Xen. Pæd. 2.

Περίχωρος, regioni circumiacens aut simpl. circumiacens, finitimus, vicinus. Plut. & Lucæ cap. 3.

Πλησιόχωρος, vicinus, habitans in loco vicino, accola.

Πολύχωρος, idem quod *εὐρύχωρος*. vnde *πολυχωροτάτη ψυχὴ*, apud Synes.

Πρόσχωρος, idem quod *πλησιόχωρος*.

Στενόχωρος, angustum habens spatium, arctus, angustus.

Στενοχωρία, angustum spatium, angustus locus.

Στενοχωρέω, coangusto, coarcto. Alex. in prob. Στενοχωρῶμαι, in

in angustiis versor Basil.

Φιλόχωρος, qui locum amat, qui in loco aliquo libenter versatur.

Φιλοχωρία, amor quo quis libenter in loco aliquo commoratur, Aristoph. in Vesp.

Φιλοχωρέω, libenter in loco versor aut habito Plut. de Socr. dæm. Et simpliciter versor, aut habito: vt apud Phil. de mund. πατρίδι φιλοχωρεῖν.

Ἐμφιλοχωρέω, (dec.) libēter habito in. Theophil. in ep. ἐμφιλοχωρεῖ τῷ γηδίῳ. Metaphoricè apud Synes. de insomn. ἐμφιλοχωρῆσαι τῷ περὶ αὐτὴν σκέμματι, commorari in illa commentatione tanquam in quo delectamur.

Ἀχώρ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Χῶπις, Χωρός, vide in Χέω. Χέω, in Χαλῶ.

Ψ.

ΨΑΓΔΑΣ, vnguenti genus, vt tradit Gal. in glossis.

ΨΑΘΥΡΟΣ, & Atticè Ψαθυρός, ὁ, friabilis, qui in minutas particulas friari potest. Exponitur & arenidus: contraria siccitate fragilis: vt Ψαθυρὰ κρέα, apud Gal. comm. 5. in prorrhet. Hippoc. Sic apud Athen. l. 2. ψαθυρὰ θρίδαξ. & ψαθυρὸν ὕδωρ, apud Arist. in l. de sensu. *Deriuatur à ψάω, comminuo, frango.

Ψαθυρότης, ητος, ἡ, friabilis natura, fragilitas ex siccitate. Aristot. hist. an. l. 4.

Ψαθυρόομαι, friabilem fieri. Item arescere, seu inarescere: vnde in Psal. David. τὰ ὀστᾶ μου ὡσεὶ καύσις ἐψαθυρώθη.

Ψαθύριον, ὁ, frustulum ex friatura. Athen. l. 14.

Ὑπόψαθυρος, ὁ, ἡ, (comp.) qui aliquantum seu aliquatenus ψαθυρός est Hippocr. in prorrhet.

ΨΑΙΔΡΟΣ, ὁ, [illegible] & [illegible] capillos habens Hes. & Eust.

Ψαιω, vide in Ψακάς. Ψαίρω, Ψαίω, &c. in Ψάω, i. tergo.

ΨΑΚΑΣ, ἀδος, ἡ, [illegible] Item stilla, gutta: vnde apud Aristoph. in Pace, Ἐπειδὴ [illegible] ἀργοίη μικρὸ ψακὰς λῦ πάνυ πάμπαν. *Itidem deducitur à ψάω, λεπτύνω: quoniam minutissimum & tenuissimum quiddam est ros, & guttula.

Ψακάδιον, τὸ roris guttula, vel guttula stillula. Athen. l. 2.

Ψακάζω, roro, roris guttas stillo: vel generalius, stillo. Athen. l. 6. Ψακάζεται, [illegible]. Item rore vel aliis guttis aspergo & madefacio: vnde λυ[illegible] ψακαζόμενος, apud Aristot. rhet. 3.

Ψακαστός, ὁ, stillatitius: vt μέρος ψακαστός, Athen. l. 4.

Ψακάς, idem quod ψακάς. Suid. & Hes.

Ψακάζω pro ψακάζω apud eosdem.

Ψάκαλον & ψάκαλον idē quod ἔμβρυον, βρέφος. Hes. & Eust.

Ψεκάς, itidem ros: vel guttula roris. Eur. initio Helenæ de Nilo, [illegible] Αἰγύπτου πέδον λευκῆς τακείσης χιόνος ἀντὶ δίας ψακάδος. Αἰγύπτιον ὑγραίνει γύας Etp. & generaliter, gutta minuta in modum roris. apud Aristotel. de mundo. Dici traditur & de aliis rebus minutis, vt est aurum inter arenam. Item ψεκάδες dictas volunt ancillas quæ delicatarum matronarum capillos medicato fuco conspergebant.

Ψεκάδιον, τὸ, guttula roris vel pluuiæ. Theop. de cau. pl. l. 2.

Ψεκάζω, idem quod ψακάζω, roris in modū minutulis guttulis pluo, Aristoph. in Nub. item stillo, guttatim defluo. Item rore seu guttulis in modum roris minutis conspergo & madefacio: vnde apud Theoph. de cau. pl. l. 6. c. vlt. τὰ ἴχνη τῆς λαγωῶν ψεκαζόμενα. Apud Aristot. rhet. 3. λύκος ψεκαζόμενος, exp. lupus frendens.

Composita ex ψεκάζω.

Ἐπιψεκάζω, irroro, rore aspergo: interdū &, instillo. Xen. in sym.

Καταψεκάζω, idem, vel generalius, aspergo. Plut. in Alex.

Ὑποψεκάζω, aliquantū irroro Apud Poll. l. 6. c. 6. πυκνὸν ὑποψεκάζειν, de conuiuis dici videtur qui poculum alij propinatum non vno haustu exhauriunt, sed sæpius bibentes guttatim quasi id sibi infundūt. Dicitur tamen significare largiorem haustum, ἀντὶ τοῦ [illegible], ex eodem. Poll.

Ψαλάσσω, &c. vide in Ψάω, tango.

ΨΑΛΙΟΝ, vel ψάλιον, pro quo & ψέλλιον, τὸ, frænum: vt apud Plutarc. in Luc. ὅμως ἀκρατὸν ὅτι τὴν ὀλιγαρχίαν καὶ ἰσχυρὰν εἰ[illegible] θυμηδίαν, οἷον ψάλιον ἐμβαλεῖν αὐτῇ τὴν τῆς ἐφορείας δύναμιν. Apud Xen. lib. de re eq. pro fræni parte inferiore ponitur. Quidam dicunt esse catenulam illam ferreā equorum mentum substringentem. Item ψάλια siue ψέλλια dicuntur torques, monilia, collaria: item armillæ, brachialia: apud Paus. in Arcad. Plut. in Artox. Xen. Pæd. 1. & 6. Generaliter etiam quiuis annuli sic vocantur.

ΨΑΛΙΣ, ίδος, ἡ, forfex. Epi. l. 2. Τὰς σε χεῖ δρεπάνοισι καὶ οὐ ψαλίδεσσι κερεῖν, tonderi falcibus, non forficibus. ¶ Apud Architectos ψαλίδες, dici traduntur in fornicibus & frontibus ædificiorum, maximè verò in fornicato aditu portarum oblongi lapides, qui in sui coagmentatione forficum figuram efficiunt: item ipsæ fornices seu structuræ arcuatæ. Sic vsurpasse putatur Plat. de leg. lib. 12. & Aristot. de mundo. ¶ Ab Hesyc. Exp. etiam, motus celer: qua expositione innuere videtur deriuatum esse à ψάλλω moueo.

Ψαλίδιον, ου, τό, forficula. Numeratur & inter ornamenta muliebria apud Poll. l. 7. c. 22.

Ψαλίδωμα, τό, fornicatum opus. Strab.

Ψαλίζω, f. ίσω, vel ίξω, apud Anacr. ode in hirundinem.

Composita ex ψαλίζω.

Ἀποψαλίζω, forfice reseco seu abscindo Diosc. l. 1. c. 131.

Διαψαλίζω, forfice discindo. Gal.

Παραψαλίζω, vnde παραψαλιστής, qui circumcidit perperam & dolosè, vt qui traditur Pand.

ΨΑΛΛΩ, αλῶ, P. ἔψαλκα. tango, & leni quodam motu percutio. Eur. in Bacch. Πηλῆτος δ' ὅσοι πάλλουσι καὶ τόξων χερὶ ψάλλουσι νευράς, qui arcuum neruos tangunt & impellunt. Sic musici dicuntur suas χορδὰς ψάλλειν. apud Aristot. in probl. vel simpliciter ψάλλειν, vt apud Plut. in Peric. πρὸς τὸν υἱὸν ἐπιτερπῶς ἐν τινι πότῳ ψήλαντα, qui suauiter fidibus tactis luserat. item metaph. psallo. in epist. ad Ephe. c. 5. ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ, citharā pulsantes, fidibus canentes. Generaliter etiā significat moueo quatio: vt apud Æsch. in Persis, ψάλλ' ἔθειραν. * Deriuatur à ψάω, significante appropinquo, accedo, attingo, contingo.

Ψάλλεσθαι, dicitur chorda quæ tangitur, mouetur aut impellitur. Item homo cui fidibus canitur, cui cithara pulsatur: vt apud Athen. l. 9. ψαλλόμενος Στρατόνικος.

Ψάλμα, τό, fidium cantus: vel carmen fidibus cantatum. Eur.

Ψαλμός, οῦ, idem. Athen. l. 14.

Ψαλτήρ, ῆρος, & ψάλτης, ου, ὁ, qui psallere nouit, qui scit fidibus. Idem l. 8. & Plut. in Apophth. Fœm. ψάλτρια, ἡ, psaltria, fœmina quæ scit fidibus, apud Athen. l. 14.

Ψαλτικός, ή, όν, ad psalten pertinens, quo psaltes vtitur, vt ὄργανον ψαλτικόν. apud Athen. ibid.

Ψαλτήριον, τό, psalteriū instrumentum quo psallitur, quod olim μαγάδις dicebatur: vt testatur Athen. l. 14.

Ψαλτός, ή, όν, qui psalli potest, citharæ aptus.

Ψάλιγξ siue ψάλτιγξ, idē quod κιθάρα, cithara. Suid. & Hes.

Ψαλίς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀντιψάλλω, vicissim psallo, alteri in psallendo respondeo. Arist.

Ἀντίψαλμος ᾠδή, cantilena quæ vicissim canitur, carmen ex aduerso respondens, vel reciprocum Eur. in Iphig. Taur.

Ἀποψάλλω, euello, ducta metaphora à psallentibus. Hes.

Ἄψαλτος, fidium pulsu carens.

Διαψάλλω, idem quod ψάλλω. Athen. l. 14.

Διάψαλμα, melodiæ & cātus [illegible] immutatio. Sui.

Ἐπιψάλλω, idē cum διαψάλλω. vnde ὄργανα ἐπιψαλλόμενα, instrumenta quæ pulsantur à psallente. Poll. l. 4. c. 8.

Ἱεροψάλτης, qui sacra canit Basil.

Καταψάλλω, fidibus cano, fidibus oblecto. vnde καταψάλλεσθαι is dicitur qui fidium cantu oblectatur: apud Plut. in Ant.

Παραψάλλω, fidibus accino. Item leuiter tango & pulso. apud eundem in præcept. san. & in Demetr.

Τριγωνοψάλλειν, prouerbialiter dicitur ἐπὶ τῶν φαύλως πραττόντων, Hesyc.

ΨΑΜΜΟΣ, ὁ, ἡ, arena, sabulū. Plut. ex Pind. ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγε. Athen. τὰς ἐν Λιβύῃ ψάμμους. * Quidam ψάμμος ex ἄμμος factum esse censent, addita litera ψ. aliis probabilius esse videtur, ἄμμος ex ψάμμος originem habere, ipsum autem ψάμμος à ψάω deduci significante λεπτύνω, quod arena nihil exilius sit aut minutius.

Ψαμμώδης, εος, ὁ, ἡ, ἡ, arenosus, sabulosus.

Ψαμμωτός idem.

Ψαμμίτης, ου, & ἡ, vt ὕς ψαμμίτις, q. d. arenacea. apud Athen. l. 7.

Ψαμμίζω, vnde ψαμμισμός, defossio in arenā. Pau. Ægin. l. 3. c. 8.

Ψαμμίον, ου, τό, arenula. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Ψάμαθος, idem quod ψάμμος. Il. 1. Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε. Accipitur & pro ipso littore, apud Soph. ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος.

Ψαμαθώδης, idem quod ψαμμώδης.

Ἄμμος, ου, ἡ, idem quod ψάμμος. Athen. lib. 7.

Ἀμμώδης idem quod ψαμμώδης.

Ἄμαθος, ου, ἡ, idem quod ψάμαθος. Suidas verò ἄμαθον tradit esse campi puluerē. ψάμαθον autem eum qui est prope mare, i. litoralem Hom. Il. 5. τύχε γὰρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης.

Ἀμαθώδης & ἀμαθόεις, idem quod ψαμαθώδης.

Ἀμαθύνω, in ἄμαθον redigo, perdo, destruo. Il. 9. πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει

Composita.

Ἄψαμμος seu ἀψάμαθος, ὁ, ἡ, arenis carens, non sabulosus, Hesych.

Καθαμμίζω, arena obruo. Aristot. de anim. lib. 9.

Ὑπόψαμμ-

Ὑπόψαμμος, subtus arenam habens, arenosus.
Ὕψαμμος, idem. Theophr.
Ἀνύψαμμος, γῆ, (dec.) nō arenosa terra vel nō arenosus ager.
Χρύσαμμος, ὁ ἡ, aurea arena.

Ψάρ, ψαρός, &c. vide Ψαίρω, in Ψάω.
Ψαυκρός in comp. ex Ἀκρος. Ψαύω, &c. in Ψάω.

ΨΑΦΑΡΟ'Σ, ᾶ, ὁ, aridus, squalidus, infirmus, friabilis. Hesych. Apud Theoph. de caus. pl. lib. 1. Ψαφαροὶ τόποι, exp. loca arenacea & sabulosa. Et Ψαφαρὰ χώρα, apud eundem hist. pl. l. 8. ¶ Item tenebrosus: vt Ψαφαρὰ νεφέλη, apud Hesych. Sic apud Diosc. lib. 3. cap. 136. ἄνθος ψαφαρὸν, quidam exp. minus splendens. Pro ψαφαρὸς scribitur & ψαθερός.
Ψαφαρία, ἡ, squalor, vel fragilitas ex squalore. Diosc. l. 1. c. 19.

Ψάφιγξ, vide in Ψῆφος.

ΨΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, tergo, abstergo: vel radendo detergeo. Exponitur &, mulceo Eust. Item radendo complano. ¶ Item appropinquo, accedo: vel attingo, contingo: vnde apud Sophocl. ψῆ κατ' ἄκρας, in summa parte attingit. ¶ Item in tenues partes comminuo, extenuo. Suid. & Eustath. ¶ Item vro, foueo, calefacio.

¶ Deriuata à ψάω tergo, &c.

Ψηστὸς, ᾶ, ὁ, tersus, detersus: vel rasus, radendo detersus.
Ψήχω, f. ξω, idem cum ψάω, rado, frico: vel fricando detergeo. Xenoph. Hell. 2. ἱπποκόμοι ψήχοντες τοὺς ἵππους ψόφον ἐποίουν, destringentes equos. Sic apud eundem in l. de re eq. Exponitur etiam, delinio, demulceo: *more eorum qui animal aliquod leuiter destringentes demulcent & deliniunt.* Hesych.

Ψήχομαι, rador, tergor, destringor, & cæt. Xen. de re equ. Item actiue, delinio, demulceo: vt apud Hesych. Ψήχομαι τὴν δέσποιναν.

Ψῆγμα, τὸ, quod radendo, destringendo & detergendo detractum est, ramentum. Herod. Plut. symp. 8. Strab. l. 3.

Ψῆξις, εως ἡ, rasura, defrictio, detersio. Xen. de re equ.

Ψηκτὴρ ῆρος ὁ & ψήκτρα, ἡ, instrumentum quo, radimus, destringimus & detergimus, radula, strigil: in Epigr. & apud Eurip. in Hippol. coron. Pro iisdem dicitur etiam ψηκτρὶς, & ψήκτρια, apud Hesych.

Ψαίω, idem quod ψήχω. & ψάω Hesych.

Ψαίστωρ, ορος, ὁ, destrictorius, derasorius, detersorius: vt στλεγγὶς ψαίστωρ, apud Suid. ex Epigr.

Ψαιστὸς, ὁ, contusus, contritus: vnde τὰ ψαιστὰ, Suidæ sunt ἄλφιτα ὑπὸ μύλης κατεψηγμένα. Item farinæ vino & oleo subactæ, quæ adolebantur diis: vt apud Aristoph. in Plut. Οὐ τοῦ Διὸς ἄν τις θύσειεν ἔτι Οὐ βουλῶν, ἂν ψαιστὸν οὐκ ἀλλ' οὐδ' ἕν. Hinc & ψαιστὴ μᾶζα, Galeno apud Hippocr. est placenta melle & oleo imbuta. (ex ψαίω.

Παλίμψαιστος (comp.) idē quod παλίμψηστος, de quo in cōp.

Ψαίρω, ab Hesych. exp. ψαίω. Item τινάσσω ῥιπίζω, σύρω. Gal. exp. innato, attingo. vnde apud Hippocr. γυναικ. li. 2. ὥστε ψαίρειν τὰς ὑστέρας. ¶ Significat etiam, accelero, propero, festino. Suid.

Ψαρὸς, ᾶ, ὁ, mobilis, agilis, celer, velox: vt ψαρὸς ἵππος, apud Aristop. Exponitur etiam, varius, cinerei coloris. Hesych. Hinc comp. λευκόψαρος, qui simul ψαρός est & albus. In Hippiat. exp. albicans in cinereum colorem. ¶ At ψάρος auis nomen *eadem* variis distinctæ maculis: vt testatur Arist. hist anim. libr. 9. cap. 26. Eadem & ψὰρ dicitur: vnde genit. Plur. ψαρῶν. Il. ρ. Et ψῆρας pro ψάρας. Il. π. Hesych. genus passeris esse dicit. Latini sturnos vocant.

Αἰψηρὸς & αἰψηρὸς, idem cum ψαρὸς, vnde λαιψηρὰ γοῦνα Il. χ. Il. τ. λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν exp. concionem celeriter dimisit, pro αἰψηρὸς. Sic Od. δ. αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο, exp. citò capit satietas lamentorum. Vide & in Αἶψα.

Composita: ac primum ex ipso Ψάω.

Ἀναψάω, tergo: vel tergendo demulceo. Item detergendo colligo & excipio: vt apud Ctes. ὡς ἔριῳ ἀναψῶντες ἀπὸ τοῦ δένδρου ἀποπιέζουσιν ἀλαβάστρους λιθίνους, lana ex ardore detergentes & accipientes.

Ἀποψάω, abstergo. Interdum &, abstergendo colligo: vt apud Diosc. lib. 4. cap. 65. ἀποψᾶν τὸ δάκρυον ὑπερχόμενον δακτύλῳ εἰς μύακα. Ἀποψάομαι, idem quod ἀποψάω. Lucia. in somn. ἐπειδὰν σὺ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι, vbi absterseris mel ab oculis.

Ἀποψῆσθαι, dicitur qui se detergit aut abstergit, vt apud Xenoph. pæd. 1. ὁρῶ γάρ σε ὅταν μὲν τοῦ ἄρτου ἅψῃ, εἰς οὐδὲν τὴν χεῖρα ἀποψώμενον ὁρῶ σε. Peculiariter significat, nates abstergere: vt apud Aristoph. in Plut.

Ἀπόψημα, τὸ, quod abstergendo seu radendo detractum est: ramentum.

Ἀπόψιστος, detersus, derasus. Τὸ ἀπόψιστον, substantiuè dicitur horreorum: lignum quo mensuræ deraduntur. Hesych.

Διαψάω, radendo seu tergendo penetro. Et simpliciter, perforo, perfodio: vnde διαψᾶν τὴν ἄμμον, apud Suid.

Καταψάω, tergendo fricandove demulceo. Et simpliciter, defrico, demulceo, vt apud Xen. in apol. Socr. καταψήσας αὐτοῦ τὴν κεφαλήν. Sic apud Philostr. καταψῆσαι τοῦ ἵππου καὶ τὰ ὦτα καὶ τὴν κεφαλήν.

Παλίμψηστος, (pro quo scribitur & παλίψηστος. & παλίμψαιστος, à ψαίω,) ὁ & ἡ, iterum derasus vel deradendo tersus: vt παλίμψηστον βιβλίον, apud Plutar. Latini itidem palimpsestum dicunt: vt Cic. ad Trebat. lib. 7. ep. 18.

Περιψάω, circumcirca abstergo vel defrico. Aristop. καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβὼν τὰ βλέφαρα περιέψησε.

Περίψημα, sordes & purgamenta eiusmodi detersione defrictionéve detracta. in ep. ad Cor. 1. c. 4.

Συμψάω, corrado. Item radendo complano. Aristoph. in Nub. Dicitur & fluuius aliquid συμψᾶν, quod absorbens ex conspectu hominum subducit: vt apud Herodot.

Composita ex Ψήχω.

Ἀναψήχω, idem quod ἀναψάω.
Ἀποψήχω, derado, destringo, detergo. Diosc. l. 5. c. 29.
Ἀπόψηγμα, ramentum, strigmentum, purgamentum.
Ἄψηκτος, ὁ & ἡ, qui non est rasus, destrictus, aut detersus. Exponitur & durus, non mollitus: vt ἀψήκτῳ ποδὶ ἔρρωσο, apud Suid.
Ἐπιψήχω, in superficie rado, destringo, detergo.
Ἐπίψηγμα, eiusmodi ramentum seu strigmentum. Diosc. l. 5. c. 119.
Καταψήχω, derado, destringo, detergo: vnde apud Nic. in Ther. Κέδρος πολυγόμφοισι καταψηχθεῖσα σμινύαις. cedrus dentatis strigilibus destricta. Exponitur etiam, æquo, complano. Suid. Item leuiter tero seu defrico, demulceo. Hesych. ¶ Significat etiam, contero, contundo: apud Nic. in Alexip. in qua signific. pertinet ad ψάω, significans λεπτύνω.
Παραψήχω, idem quod καταψήχω. Plut. symp. à probl. 7. παραψήχουσι τοὺς τοίχους. (pud Diosc.
Συμψήχω, corrado. Item contero: vnde συμψηχθεῖσα, contrita: a-

Composita ex Ψαίρω.

Διαψαίρω, perpurgo. Hesyc. Item perflo, perspiro. Aristop. in Auib. Αὖραι διαψαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦ. perflant cirros fumi, metaphora sumpta à re nautica. Exponitur etiam, distraho. Itē dissolutus sum diffluo. Item quietus sum, ex Eurip.
Καταψαίρω, moueor, commoueor. Hes. & Suid.
Μεταψαίρω, Hes. est μεταφέρω, transfero: afferenti particip. μεταψαίρων ex Eurip. Phœn. vbi legitur. Ἐτεοκλῆς δὲ ποδὶ μεταψαίρων πέτρον, saxum pede transferens. Quidam exp. pede ad saxum offendens.

¶ Deriuata à Ψάω significante accedo & attingo.

Ψαύω, f. σω, idem quod Ψάω, tango, contrecto. Peleus apud Eur. in Androm. Χώρει, τίς ὑμῶν ἀντιλαβῆς κλῃθρῶν ἄρα ψαύσῃ. flens vt attinget. Sic apud Gal. ad Glau. l. 2. ἀλλήλων ψαύοντα σώματα, corpora quæ se mutuò attingunt. Item assequor vel peruenio ad. Plut. de deo Socr. ἔστιν ὅπου ψαύει τῆς ἀληθείας καὶ τὸ μυθῶδες. Item tango seu contingo, ita vt capessam vel accedam. Polyb. καλῶν ἔργων ἐρῶσι μὲν πολλοὶ, τολμῶσι δ' ὀλίγοι ψαύειν.
Ψαύομαι, idem quod ψαύω, apud Diosc. l. 5. c. 27.
Ψαῦσις, εως, ἡ, tactus, attactus, contactus. Plut. in Alcib.
Ψαυστὸς, ᾶ, ὁ, qui tactus est. Item quem tangere aut contingere licet: vt ἄγαλμα ψαυστὸν. Herodia. lib. 1.
Ψαλάσσω, f. ξω, itidem significat tango, contrecto. Hesyc. & Suid. Pro eodem dicitur & Ψαθάλλω, apud eosdem.
Ψάλαγμα, τὸ, tactus, contactus Hes.
Ψαλακτὸς, ᾶ, ὁ, tactui patens, sub tactum cadens: apud eund.
Ψόαι siue Ψύαι, duo maximi musculi in interna lumborum regione siti: apud Hippocr. in lib. de Arte. Sunt & qui externos spinæ musculos Ψόας vocent, vt scribit Poll. Marcellus Vigil. Ψόας propriè dici lumbos contendit: idque nomen grammaticos à libidine deductum velle, quoniam illic libidinis pruritus excitatur maximè, quod iis renes subiacent. Athen. l. 9. Ψύας vocari dicit διὰ τὸ ῥᾳδίως ἀποψᾶσθαι, οἷον τις οὖσα ἐπιψαύουσα σὰρξ καὶ ἐπιπολῆς τοῖς ὀστέοις ὑπάρχουσα.
Ψάλλω, ψώρα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ac primùm ex Ψαύω.

Ἄψαυστος, ὁ καὶ ἡ, intactus, illibatus: vt ἀψαύστοισι χερσίν. in Epigr. Item non tangendus. Thuc. lib. 4. Item actiuè qui non tetigit, cum genit. Apol. Arg. lib. 2.
Ἀψαύστως siue ἀψαυστὶ, citra tactum. Plut. symp. 4.
Ἀψαυστέω, non tango. Appian.
Ἐπιψαύω, attingo, attrecto: vel in superficie & leuiter tango. Hesiod. in Asp. Οὔτ' ἄρ ἐπιψαύων σάκεος ποσὶν, οὐθ' ἑκὰς αὐτοῦ. Ἐπιψαύδην, Od. θ. Ἀνέρες οἳ τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύουσ' ἐρατεινοί.
Ἐπιψαυδὴν, ita vt summis tantùm digitis attingas & leuiter: strictim.
Παρεπιψαύω, (Dec.) leuiter attingo, stringo.
Παραψαύω, idem.
Προσψαύω, attingo: vel idem quod ἐπιψαύω.
Συμψαύω, contingo, tactu mutuo iunctus sum.
Σύμψαυσις, contactus.

Composita ex Ψαλάσσω.

Ἀψάλακτος, qui tactus non est vel tangi nequit. Exponitur etiam immotus, immobilis. Soph. in Scythis.
Διαψαλάσθαι, Suid. & Hes. exp. εἰς ἔρευναν διαστέλλεσθαι. Pro eodem ponitur & διαψαθάλλειν.

Ὑποψάω, subtus contrecto, vel leuiter contrecto: apud Suid. ex Aristoph.

Pertinentia ad ψάω, extenuo.

Ψαισὸς. Καταψήχω, vide in primo ordine deriuatorum. Ψάμμος ψακάς seu ψεκάς, ψαθυρὸς, ψῆφος, ψάθιον, ψαμὸς, ψήχω, vide suis locis.

Ψὲ, pro σφᾶς. Doricè.

ΨΕ'ΓΩ, f. ξω, reprehendo, vitupero. Plat. in Minoë, νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεὸς ὅταν τις ψέγῃ τὸν ἑαυτῷ ὅμοιον ἢ ἐπαινῇ τὸν ἑαυτῷ ἐναντίως ἔχοντα. Arist. in Nub. τίνα γνώμην ἔχων ψέγεις τὰ θερμὰ λουτρά;

Ψέγομαι, reprehendor, vituperor. Plut. περὶ δυσωπίας, κακὸς ἐστιν ἄνθρωπος, ἢ κακῶν ἐπαινῶν, ἢ ὑπὸ χρηστοῦ ψεγόμενος.

Ψέγμα, τὸ, vituperium.

Ψέκτης, ου, ὁ, vituperator, reprehensor. Poll. ex Plat.

Ψεκτὸς, vituperatus, reprehensus.

Ψεκτικὸς, vituperatori proprius, quo vituperator vti solet, reprehensorius. Item propensus ad reprehendendum. Pol. l. 5. c. 12.

Ψεκτικῶς, more τοῦ ψεκτικοῦ, seu vt ψεκτικὸν decet: apud eundem ibidem.

Ψόγος, ου, ὁ, reprehensio, vituperium. Plut. de virt. mor. ἡ ῥᾳθυμία καὶ ψόγος ἐμποιεῖ μεταμέλειαν καὶ αἰσχύνην.

Ψογερὸς & ψόγιμος, vituperabilis. Hesyc.

Composita.

Ἀψεγὴς, & ἄψεκτος, ὁ καὶ ἡ, irreprehensus, vituperio carens. Soph. in El.

Ἄψεκτος ὁ & ἡ idem Hesyc.

Διαψέγω, idem quod ψέγω, apud Plut.

Ἐπιψέγειν, Hesyc. exp. ἐπιμέμφεσθαι, inhumare, sepelire.

Ἐπίψογος qui reprehensionem meretur in vituperium incurrens. Poll. l. 5. c. 44.

Φιλόψογος, reprehendere amans Eur. in Phœn.

ΨΕΔΝΟΣ ὁ, ἡ, raros habens pilos, glaber. Ilia. β. (de Thersite) φοξὸς ἔην κεφαλὴν ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.

Ψεκὰς, &c. vide in Ψακάς. Ψέκτης, &c. in Ψέγω.

Ψέλλιον, in Ψάλιον.

ΨΕΛΛΟ'Σ ὁ, ὁ balbus, blæsus, inarticulatè loquens ita vt vix intelligi possit. Suid. Specialiter sic dicitur qui crassius pronuntiat literam σ, teste Hesych. Generali significatione apud Plut. symp. lib. 1. c. 4. τοῖς λεγομένοις προσάγμασιν ἐξυβρίζουσι προστάττοντες ᾄδειν ψελλοῖς. Dicitur & aliquid nobis ψελλὸν esse quod non intelligimus. Æschy. in Prometh. Τῶν δ' εἶτε σοὶ ψελλοί τε καὶ δυσεύρετοι.

Ψελλότης, ητος, ἡ balbuties, blæsitas. Aristot.

Ψελλίζω, f. ισω, balbutio: apud eundem in probl. sect. 11.

Ψελλίζομαι idem. Plat. in Gorg. Item ineptè loquor, nugor, Aristot. metaph. l. 1.

Ψέλλισμα, τὸ, & ψελλισμὸς, ὁ, balbuties: linguæ hæsitatio atque titubatio. Plu. symp. 3. prob. 1. Apud eundē ποδάγρας ψελλισμὸν, dici quidā volunt quasi catenam & compedes, vt sit à ψέλλιον deriuatum. Quidam exp. balbutientem podagram.

ΨΕΥ'ΔΩ, f. σω, fallo, frustro. Soph. in Aiace, καί μ' ἐψεύσας ἐλπίδος πολὺ, multū fefellisti spem meam. Xen. Pæd. 1. πιστεύω σοι μὴ ψεύσειν με ταύτας τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας.

Ψεύδομαι, fallor, decipior, frustror. Herodot. ψευσθεὶς ἐλπίδος, spe falsus seu frustratus. Cum dat. Soph. in Aiace, κλυτῶν ἐνάρων ψευσθεῖσα δώροις. Item actiuè idem quod ψεύδω. Hero dian. l. 2. τοὺς στρατιώτας ψευσάμενος καὶ ἀπατήσας. Exp. & non seruo, frango: vt Il. ν. ὅρκια πιστὰ ψευσάμενοι μαχόμεθα. Xen. Pæd. 6. οὐδὲν γὰρ ψεύσεται ὧν ὑπέσχετο. ¶ Item neutraliter, falsò dico, verbis fallo, mentior. Od. δ. Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω. Demosth. Olynth. 2. ἀδύνατός ἐστιν ἀδικοῦντα... ψεύδεσθαι, qui mentiri nequit Cum dat. pers. Act. Apoc. c. 5. Cum infinit. Plut ἐλπίζετε Νεοπτόλεμον εἶναι. Dicitur & passiuè ἐψεῦσθαι, ementitum & confictum esse fallendi causa: vnde ἐψευσμέναι ἀγγελίαι, apud Thuc. l. 6.

Ψεῦσμα, τὸ, mendacium. Item mendacij nota: pustula quæ mendacium hominum naribus vulgò supercrescere creditur. Schol. Theocr.

Ψεῦσις, εως, ἡ idem quod Ψεῦσμα, in prim. sign. [leg.

Ψεύστης, ου, ὁ mentitor, mendax. Il. ω. Demosth. de male gest.

Ψευστέω, mendacium dico, mentior: vel fallor, scopum propositum non assequor. Il. τ.

Ψευδὴς, ὁ, ὁ καὶ ἡ falsus, mendax: vt Ψευδὴς λόγος, apud Dem & Isocr. Exponitur & fictus, fictitius, simulatus, apud Plat. de discern. adul. ab am. Ψευδίστατος, falsissimus, mendacissimus, apud Aristoph.

Ψευδῶς, falsò, ementitè. Thuc. l. 1.

Ψεῦδος, εος, τὸ, mendacium, idem quod Ψεῦσμα, sæpe apud Hom. Plat. Item pustula quæ nari mendacis supercrescit, apud Theocr. Idyl. 12. Aduerbialiter etiam sumitur pro Ψευδῶς, vt Il. ε. Ὦ γέρον, ἦ τι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας.

Ψευδάλιος, idem cum Ψευδής. Nonn. Ψευδήμων, idem

Ψύθω, idem quod ψεύδω, vnde ἐψύθετο. Hesyc. exp. ἐψεύσατο.

Ψύθος, idem quod ψεῦδος. Scribitur & ψύδος, apud Hesyc. Interdum idem valet quod ψευδὴς, vt ψύθος ὄνομα, apud Callim. Eust. ψύθος ex ψεῦδος. Dorico more factum esse tradit, exempto ε & δ in θ mutato. ¶ Ψύθος exp. etiam susurro. Hesyc. Hinc ψυθίζω, susurro susurra lingua murmuro. Et ψυθιστὴς, susurrator: apud eundem.

Ψυδρὸς, (ortum ex ψευδηρὸς, per syncop. vt vult Eust.) falsus, fictitius, ementitus. Hesyc.

Composita.

Ἀποψεύδομαι, mentior, fingo, confingo.

Ἀψευδὴς, ὁ καὶ ἡ, non mendax, non fallax. Item non mentitus, non fictus ad fallendum. Item non falsus & violatus.

Ἀψευστέω, non mentior. Polyb. l. 3.

Ἀψευδὴς, ἡ, ὁ καὶ ἡ, verus minime falsus, minime fallens, certus: vt ἀψευδεῖ φρενί, Eur. in Iphig. Taur.

Ἀψεύδεια, ἡ, veritas, veracitas. Apud Aristot. de mundo ἡ τῶν ὡρῶν ἀψεύδεια, statæ & non aberrantes vices, quæ nunquam fallunt.

Ἀψευδέω non mentior, verax sum Dem. in epist. ad Herac. & Xen. Pæd. 1.

Διαψεύδομαι, idem cum ψεύδομαι. Isoc. in Orat. ad Philip. διαψευσθεὶς ὑπὸ τῆς ἀρρωστίας τῆς νῦν μοι παρούσης, deceptus. Et cum genit. Plut. in Lyc. διεψεύσθη τῶν λογισμῶν, opinione sua est falsus. Item actiuè, idem quod ψεύδω, decipio: apud eundem in Fab. διαψεύσασθαι τὸν Ἀννίβαν ἐκ τῶν ὑπολοίπων. Expon. & mentior.

Ἀδιάψευστος, (dec.) qui falli & decipi nequit: vel qui non fallit, nec decipit. Athen. l. 8.

Ἐπιψεύδομαι, affingo, ementior. Plin. de v. M. l. 3.

Καταψεύδομαι, mentior: mendaciter confingo. Item sequente genit. pers. mendaciter dico contra, mendaciter traduco. Dem. in Mid ὅπως δ' ἔγραψαν καταψευδόντα μου. Thal. in ep. καταψεύσομαι σου προδοσίαν, proditionis crimen tibi affingam. Dicuntur & passiuè καταψευσθῆναι, quæ mentita & conficta sunt, apud Plut. in Themist.

Καταψευσμὸς, mendacium.

Decomp. Ἀκαταψεύστος, non ementitus, non confictus.

Ἐπικαταψεύδομαι, idē quod καταψεύδομαι, vel mētior aduersus

Προσψεύδομαι, idem quod ἐπιψεύδομαι.

Φιλοψευδὴς, mendaciorum amans Il. μ.

Φιλοψεύδεια, mendacij studium. Hippoc. epist. ad Demag.

ΨΕ'ΦΟΣ, tenebræ, obscuritas, Suid. Item fumus. Hesych. ¶ Item adiectiuè tenebrosus, obscurus: vt Ψέφος νυκτὸς, apud eundem. Hesych.

Ψεφαρὸς, obscurus, non clarus: apud eundem.

Ψεφηνὸς, idem apud Eur.

Ψεφὰς, idem quod Ψέφος, tenebræ, apud eundem. Hes.

Καταψεφόω (comp.) obtenebro, κατασκοτίζω. Idem.

Ψῆγμα Ψηκτὸς, &c. vide Ψήχω, in Ψάω tergo.

ΨΗ'Ν, ἦνος, ὁ, vermiculus in caprificis nascens, teste Aristot. hist. an. l. 5. c. 32. & Theoph. de caus. pl. l. 2. c. 21.

Ψηνίζω, caprifico, i. submissis culicibus ficariis ad maturitatē perduco. ¶ Item rado. Suid. *ab adiectiuo* Ψηνὸς *caluus, raros habens pilos* Hesyc. ¶ Item ineo *in obscœna signif.* apud Suid.

Ὑποψηνίζω, (comp.) vnde ὑποψηνισμένην metaphoricè dicitur ἡ ἐγκύμων fœta, turgentem habens vterum vt ficus cui summissi sunt culices.

Ψῆξις vide Ψήχω in Ψάω tergo. Ψὴρ Ionico pro Ψὰρ de quo vide Ψαρὸς in Ψάω.

ΨΗ'ΣΣΑ, & Atticè Ψῆττα, piscis è latorum genere. Athen. l. 7. & Aristot. hist. an. l. 9. c. 37.

Ψηστὸς, [illegible]

ΨΗ'ΦΟΣ ἡ, lapillus, calculus. Herodot. in Thalia, αἱ μὲν τῶν Περσέων κεφαλαί εἰσι ἀσθενέες οὕτω ὥστε εἰ θέλοις ψήφῳ μούνῃ βαλέειν διατετρανέεις. Item pro lapillo pretioso, gemma apud Diosc. ¶ Item scrupus, calculus quo luditur. Plut in lib. de def. orac. ¶ Item calculus quo in computando vtimur. ¶ Item calculus quo suffragium fertur in comitiis, & calculus iudicialis: apud Lys. & Plut. in Alcib. & in Apoph. Interdū pro ipso suffragio sumitur, seu sententia, quia calculis ferebatur: vt apud Demost. in Ctesiph. ἴσαι αἱ ψῆφοι αὐτῷ ἐγένοντο. Sic & alibi apud eundem.

* Deducitur à Ψάω, significante λεπτύνω.

Ψηφῖνος, ὁ καὶ ἡ qui calculis constat, ex calculis factus.

Ψηφίζω, calculis computo. Et general. computo, supputo. Epig. l. 2. Ζῆ δ' ἡ Ψῆφος νῦν ὃ ψηφίζοντα ἑταίρην. Cum accus. Lucæ 14. Ψηφίζειν τὴν δαπάνην. ¶ Item decerno, statuo. Soph. in Aiace. οὐκ ἄν ποτε δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν. Sic & apud Herodian. l. 2.

Ψηφίζομαι, idem cum Ψηφίζω, in post. sign. calculo meo aut suffra-

suffragio statuo, vel simpliciter decerno, scisco. Thuc.l.1. ἐψηφίσαντο ἐκκλησία. Plut. in Peric. Ψηφίζεται τὸ Σάμιον πλεῖν. Et cum infinit. apud Demost. in orat. πρὸς Πολυκλ. Hinc particip. ἐψηφισμένος, & ψηφιστέος, decretus. Isocr. & Appian. ¶ Dicuntur & iudices ψηφίζεσθαι cum sententiam ferunt: vt apud Aristoph. in Vesp. & Dem. aduersus Olymp. ¶ Item ψηφίζομαι, suffragor, adstipulor, eiusdem sum sententiæ, cum dat. apud Philostr. & Chrysost.

Ψήφισμα, τὸ, psephisma, i. decretum, scitum, plebiscitum, sæpe apud Dem. Tribuitur etiam diis & deabus, apud Plut. in lib. de exil. ex Emped. & Aristoph. in Vesp.

Ψηφισματώδης, ad decretum pertinens, aut decreto similis. Aristot. eth. lib. 5. cap. 7.

Ψηφιστής, οῦ, ὁ, calculator, computator, supputator.

Ψηφίς, ίδος, ἡ, idem quod ψῆφος, calculus, scrupus, lapillus. Plut. symp. 4. Phil. de mun. ¶ Item calculus computatorius. Epigr. l. 1. item calculus quo suffragium fertur. ¶ Item lapillus pretiosus, gemma. in Anth. Epigr.

Ψηφάω, cogito curo ratiocinor, vnde ψῆφος. Hesyc. est φροντίζειν.

Ψᾶφαξ, Æolicè dicitur pro ψῆφος. Dicitur & ψάφιγξ pro iisdem.

Composita.

Ἀναψηφίζω, iterum fero suffragia. Dion. hist. lib 39.

Ἀναψήφισις, suffragiorum iteratio.

Ἀποψηφίζομαι, suffragio meo absoluo: vel simpliciter, absoluo. Demosth. ἀπεψηφίσασθέ μου, decreto vestro me absoluistis. ¶ Item suffragio meo antiquo seu aboleo: vt ἀποψηφίζεσθαι τὴν γραφὴν apud Æsch. antiquare criminationem. Exponitur & abrogo: cum accus. pers. Plut. in Dione. Item repello suffragio a magistratu quem quis petit: vt apud eundem in Coriol. ¶ Item censeo. Demosth. ἀπεψηφίσαντο μὴ πέμπειν, censuerunt non mittendum.

Ἀποψήφισις, absolutio, actio absoluendi reum. Item q. d. è tribu motio & eiectio: iudicium quo quis peregrinitatis arcessitus, quasi in tribus suæ tabulas obrepserit, iudicum sententia damnatur.

Ἄψηφος, ὁ & ἡ, suffragio carens. (putatus.

Ἀψήφιστος, qui nõ tulit suffragiũ & sententiam. Itẽ non com-

Διαψηφίζομαι, calculum in vrnam mitto, sententiam de aliqua re dico. Plat. de leg. & Dem.

Διαψήφισις, suffragiorum disquisitio & latio, sententiarum dictio. Exponitur & disquisitio, apud Plat. de leg. lib. 9. & Lys. ¶ Sic propriè dicebatur recognitio recensióve ciuium populatim tributimque citatorum: ob id instituta, vt obreptitij ciues & falsò in ciuitatem adscripti, tribu & populo mouerentur, apud Demosth.

Ἐπιψηφίζω, in suffragium mitto, ad suffragium ferendum voco, rogo sententias. Thuc. l. 1. Plat. in Gorg. ¶ Item suffragio meo confirmo, decreto comprobo. Xen. anab. l. 7. & Æsch. in Ctesiph. Cum dat. Luc. in Tim. ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων, confirmauit decretum concionis.

Ἐπιψηφίζομαι, scisco, decerno. Xen. ¶ Dicitur & passiuè ἐπιψηφίζεσθαι, quod decreto cõfirmatur, aut decernitur. vnde ἐπιψηφισμένη ἀμνηστία apud Appian. bell. ciuil. lib. 3. (creti.

Ἐπιψήφισις, actio vocandi in suffragia. Item confirmatio de-

Συνεπιψηφίζω, (dec.) vnà cum aliis suffragio meo confirmo. Aristot. polit. lib. 2.

Ἰσόψηφος, ὁ & ἡ, qui par est in suffragio ferendo, parem autoritatem in suffragio ferendo habens. Thuc. l. 3. Dicuntur & versus quidam Homeri ἰσόψηφοι, apud Gell. lib. 14. cap. 6.

Ἰσοψηφία, ἡ, par autoritas in suffragiis ferendis. Exponitur & par numerus suffragiorum.

Καταψηφίζομαι, suffragio meo damno: vel simpliciter, damno, condemno. Cum genit. pers. Plat. in apolog. Cum genit. & accus. rei: apud eundem in Gorg. & Xen. in apol. Præt. κατεψήφισμαι, damnatus sum: vnde κατεψηφισμένος & καταψηφισθείς, damnatus: apud eundem Plat. ¶ Item καταψηφίζομαι, faciendum esse censeo: vel simpliciter, censeo. Aristot. polit. 4. ¶ Item pronuntio: *negatiue*.

Συγκαταψηφίζομαι, (dec.) vnà damno. Act. Apost. c. 1. συγκατεψηφίσθη, exp. communibus calculis est allectus.

Μεταψηφίζω, quod vni decretum est in alium transfero: vnde apud Appian. belli ciuil. lib. 4 Συρία & Μακεδονία ἐς τοὺς ὑπάτους Ἀντώνιον & Δολοβέλλαν μεταψηφίζεσθαι dicuntur, i. in consules Anton. & Dolab. transferri, cum aliis decretæ essent.

Μεταψήφισις, decretum quo aliquid ex vno in aliũ trãsfertur.

Ὁμόψηφος, cuius idem est suffragium seu eadem sententia. Item annumeratus in secunda sententia. Herodot.

Παμψηφεὶ omnium calculis omnium suffragiis.

Περίψηφος, calculator, ratiocinator. Suid.

Πολύψηφος, qui multa æquat suffragia: *propter dignitatem*. Luc.

Πολυψηφία, multitudo suffragia ferentium. Thuc.

Πολυψηφίς, ίδος, ὁ & ἡ, multos habens calculos seu lapillos: vt πολυψηφῖδι ῥηγμῖνι θαλάσσης, Naumach.

Προσψηφίζομαι, vltra decerno. Exponitur & aliud scisco & decerno. Appian.

Σύμψηφος, idem quod ὁμόψηφος, in prima signif. Plat. de rep. l. 2.

Συμψηφίζω, sum σύμψηφος.

Ψήχω, vide in Ψάω, tergo.

ΨΙΑΘΟΣ, ὁ, vel ἡ, storea, teges: peculiariter ea quæ è iunco aut vitili contexitur. Aristoph. in Ran. Ὁ δ' ᾤχετ' ἐξάξας γε τὰς ψιάθους λαβών. Apud eundem legitur & masculino genere. Item ipsa planta ex qua texitur storea. Hesych.

Ψιάθιον, ου, τὸ, storeola, tegeticula. Diosc. l. 5. c. 103.

Ψιαθώδης, in modum tegetis seu storeæ. Schol. Thuc.

ΨΙΑΣ, άδος, ἡ, roris gutta, stilla minuta & exilis, ros: idem quod ψακάς, ῥανίς, σταγών. Il. π. Αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε Παῖδα φίλον τιμῶν. Hesiod. in Asp. Ψιάδας βάλεν αἱματοέσσας Σῆμα τιθεὶς πολέμου ἑῷ μεγάθαρσεϊ παιδί.

Ψιάζω, roro, minutatim stillo. idem quod ψακάζω. Aristoph. in Lysist. τὸ δ' ἦν παρ' Εὐρώταν ψιάδδοντι.

ΨΙΘΙΑ, ἡ, vitis species apud Nicand. in Alexiph. Inde psithium & melampsithium passum, apud Plin. l. 14. c. 9.

ΨΙΘΥΡΟΣ, ὁ, ὁ & ἡ, susurrus, tenuiorem & exiliorem sonum edens. Soph. in Aiace, Τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσων Εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς. Item substantiuè susurro, qui maledicis susurris alios traducere solet. Plut. symp. 7.

Ψιθύρα, instrumentum quoddam musicum, de quo Poll. l. 4. c. 9.

Ψιθυρίζω, f. ίσω, susurro. Plut. in Agesil. Ψιθυρίζοντες οἰκεῖα πρὸς τὰς χελιδόνας. Pollux hirundinum proprium esse vult. Significat etiam obtrecto, obloquor, occultæ delatione accuso: vt apud Suid. Φασὶ γὰρ dicitur Ψιθυρίσαι Θυεστῇ κατὰ Ἱππολύτου.

Ψιθύρισμα, τὸ, susurrus & lene murmur. Theoc. idyl. 1.

Ψιθυρισμός, ὁ, susurratio. Plut. de aud. item occulta delatio. in ep. ad Corint. 2. c. 12.

Ψιθυριστής, οῦ, ὁ, susurrator: item, occultus delator, in epist. ad Rom. c. 1.

Composita.

Διαψιθυρίζω, murmuro, susurro. Lucian. in somn.

Προσψιθυρίζω, q. d. adsusurro, adsibilo. in Epigr.

Συμψιθυρίζω, q. d. consusurro: vnà susurro. Plut. περὶ πολυπραγμ.

Ὑποψιθυρίζω, clanculum murmuro, leniter susurro. Hes.

ΨΙΛΟΣ, ή, όν, tenuis, exilis. in qua signif. frequenter legitur apud gramm. Demetr. Phal. & Athen. ¶ Item nudus, glaber: vt Ψιλὸς ὅπλων, armis nudus. Plat. de leg. & Ψιλὸς δενδρέων, Herod. Sæpe aliquid dicitur esse ψιλόν, omisso genitiuo declarante id quod est nudum: sic Ψιλὸν δέρμα dicitur pro Ψιλὸν τριχῶν, apud Hom. Il. ν. Sic γῆ ψιλή, pro Ψιλὴ βοτάνης, terra nuda & non consita. Il. ι. & apud Dem. Dicitur & ψιλὸς pro Ψιλὸς ὅπλων. apud Thuc. l. 3. vnde οἱ ψιλοὶ στρατιῶται, milites leuis armaturæ, apud eũdem, & c. historicos. Sic Ψιλὴ pro Ψιλὴ μαλλῶν ταπίς, apud Athen. l. 5. Sic & τὰ ψιλὰ pro τὰ ψιλὰ δένδρων φυτῶν χωρία, apud Xen. de venat.

Ψιλῶς, cum tenui litera vel spiritu: apud Athen. lib. 9. Item nudè, leuiter. Hesych.

Ψιλότης, ητος, ἡ, nuditas, glabrities. Plut. symp. 3. probl. 4.

Ψιλῆται, οἱ, (s. στρατιῶται), iidem qui & ψιλοί. Eust.

Ψιλεῖς, έων, οἱ, Suidæ est ὁ ἐπ' ἄκρω χορῷ ἱστάμενος. Hesychio ψιλεῖς sunt qui postremo in chorea loco sunt.

Ψιλίζω, nudo: apud Eust.

Ψιλόω, idem nudo, priuo. Thuc. l. 3. Xen. Pæd. 4. Item deglabro, depilo: vnde ἐψιλωμένος, cui pili euulsi sunt, apud Aristot.

Ψίλωσις, ἡ, nudatio, depilatio, deglabratio. Athen. l. 12.

Ψιλωτής, nudator, denudator.

Ψιλωτικός, qui gaudet vocabulorum ψιλώσει. Eust.

Ψίλωθρον, τὸ, medicamentum quo vtuntur in deglabrando & depilando corpore. Peculiariter sic dicta est vitis alba: et est apud Diosc. quod esset ex genere eorũ quibus corpus pilis nudari potest.

Composita.

Ἀκρόψιλος, ὁ & ἡ, in summo nudus. Gal. apud Hippocr.

Ἀποψιλόω, idem quod ψιλόω. Ἀποψίλωσις, idem quod ψίλωσις.

Ἄψιλος, non nudus vel glaber. Helych.

Καταψιλόω, connudo, compilo, idem cum ἀποψιλόω.

Περιψιλόω, circumcirca nudo, in orbem deglabro.

Φιλόψιλος, ἡ Φιλύψιλα ἐπ' ἄκρω χορῷ ἱσταμένη. Suid. ex Alcmane.

ΨΙΜΜΥΘΟΣ, siue ψίμυθος, ὁ, ὁ, cerussa. Lucil. in Epigram. Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλαττε.

Ψιμύθιον siue ψιμμύθιον, ου, τὸ, idem. Aristot. eth. 1. cap. 6. Athen. lib. 13 Diosc. lib. 5. cap. 63.

Ψιμμυθιόω, ῶ, de cerussa illino seu dealbo, cerussa fuco. Plutarch. in Alcib.

ΨΙΝΕΣΘΑΙ, dicitur vitis quum deflorens irrorat, aut quum acini defluunt, & remanentes paruuli constant. Theophr. hist. pl. lib. 4. cap. 15.

Ψινάς, ἄμπελος, vitis cui fructus decidit seu defluit, vitis quæ fructum amittere solet: ibidem. Eadem dicitur & ῥυάς.

ΨΙ'Ξ, ιχός, ἡ, mica, minutum frustulum *panis friati*. Alex. Aphr. ἐὰν ψὶξ ἢ ποτὸν εἰς τραχεῖαν ἀρτηρίαν παρὰ δὲ ῥάμη, πνιγμὸς ἔπεται. Sic apud Greg. ἡ ψὶξ παρὰ δὲ ῥαμμὰς ἀπόλλυσι. Pro eodem dicitur & ψίχη apud Hesyc.

Ψιχίον, ου, τὸ parua mica, minutissimum frustulum. Matt. c. 15.

Ψιχώδης, micæ speciem gerens minutus instar micæ: apud Eust.

Ψίττακος vide in σίττακος.

ΨΙΤΤΑΚΗ, ης, ἡ, psittaca: Indica auis humanã vocem imitans, apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 12. Dicitur & ψιττακός, ab Athen. l. 9. & Plut. de solert. an. itidémque psittacus à Latinis. Vocatur etiam σιττακός. Vide Ælian. Oppian. & Plin.

Ψιχίον, &c. vide in Ψίξ. Ψόα, in Ψάω, attingo.

Ψόχος, &c. in Ψίχω.

ΨΟ'ΛΟΣ, ου, ὁ fumus. Item flamma, & fuligo. Æschil. apud schol. Nicandri, Κάρφει παλαιῷ καπιβωμίῳ ψόλῳ.

Ψολόεις, εντος, ὁ fumidus, fumosus: vel flammeus flammans. Item fuliginosus: vt ψολόεις κεραυνός, Od. ψ. & apud Hesiod. in Asp. & apud Aristot. de mundo.

ΨΟ'ΦΟΣ, ου, ὁ strepitus, crepitus. Interdum &, fragor, vel generalius sonus. Epigr. l. 2. Ο' ψόφος ἦν ὑσπληγγος ἐν ὕασιν, strepitus scuticæ audiebatur. Thuc l. 3. (de tegula) ἡ πεσοῦσα ψόφον ἐποίησε καὶ αὐτίκα βοὴ ἦν. Aristot. εἰ δὲ ἰχθύες ἄφωνοι μέν εἰσι, ψόφους δέ τινας ἀφιᾶσι, sonos quosdam emittunt.

Ψοφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, crepitu seu sonitu plenus, sonorus, sonans. Arist. rhet. l. 3.

Ψοφέω, strepitum seu crepitum edo: sonitum do: vel sono. Aristo. Ψοφεῖ λάλον τι. Plut. in Publ. Ψοφοῦσι τὰς αὐτῶν θύρας, foribus pulsatis strepitum excitant.

Ψόφημα, τὸ, idem quod ψόφος. Greg.

Ψοφητικὸς, οῦ, ὁ, strepitum edens, streperus: vel qui strepitum & sonum edere potest, apud Suid.

Composita.

Α'ποψοφῶ, idem quod ψοφῶ: vel magnum strepitum edo. Itẽ crepitum ventris edo, pedo. Aristot. hist. an. l. 9. c. 49. Athenæus l. 9.

Α'ψοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, strepitũ seu crepitũ nullum edens: tacitus, silẽs.

Α'ψόφητος, vt apud Soph. in Aiace, ἀψοφήτους κωκυμάτων, nullum strepitum edens lamentis.

Α'ψοφητί, sine strepitu. Hesyc & Suid.

Ε'μψοφος, cui sonitus inest, sonitus non expers.

Περιψοφέω, obstrepo, circumstrepo, circumsono.

Υ'ποψοφέω, leuiter strepo.

Ψύα vide Ψόα, in Ψάω, attingo. Ψυγδὶς, Ψυγμός, in Ψύχω.

ΨΥΔΡΑΚΕΣ, & ψυδράκια, dicuntur & pustulæ paruæ veluti bullæ quædam supra cutem eminentes, Gal. l. 1. κατὰ τόπ. Diosc. l. 5. c. 119. ἀπὸ ψύχους, i. à frigore à quo oriuntur.

Α'ψυδρακίωτος, (comp) pustulis illis, quæ ψύδρακες dicuntur, non infestatus, Diosc.

Ψυδρός. Ψυθος, &c. vide in Ψεύδω. Ψυκτήρ, &c. in Ψύχω.

ΨΥ'ΛΛΟΣ, ου, ὁ, & ψύλλα, ης, ἡ, pulex. Arist. hist. an. l. 5 c. 31. Apud Theoph. hist. pl. l. 7. c. 5. dicuntur ψύλλαι infestare etiam olera. ¶ Ψύλλα dicitur etiam genus phalangij, apud Arist. hist. an. l. 9. c. 39. [l. 25. c. 11.

Ψύλλιον, ου, τὸ psyllium, pulicaria herba Diosc. l. 4. cap. 70. & Plin.

Ψυλλίζω, pulico, i. pulices venor.

ΨΥ'ΛΩΝ, ωνος, ὁ psylon, piscis in littoribus pariens. Aristo. hist. an. l. 6. c. 14.

Ψύξις, &c. vide in Ψύχω.

ΨΥΧΗ', ῆς, ἡ anima, vita: à ψύχω significante spiro, vel refrigero. nam Chrysippus apud Plutar. περὶ στωικῶν ἐναντιωμάτων putat τὸ βρέφος ἐν τῇ γαστρὶ φύσει τρέφεσθαι, καθάπερ φυτόν. ὅταν δὲ τεχθῇ, ψυχόμενον ὑπὸ τοῦ ἀέρος καὶ στομούμενον, τὸ πνεῦμα μεταβάλλειν, καὶ γίνεσθαι ζῶον· ὅθεν οὐκ ἀπὸ τρόπου τὴν ψυχὴν ὠνομάσθαι παρὰ τὴν ψύξιν. Itidémque Socr. apud Plat. in Cratylo, εἰσί τι τοιοῦτον νοεῖν τοὺς τὴν ψυχὴν ὀνομάσαντας. ὡς τοῦτο ἄρα ὅταν παρῇ τῷ σώματι, αἴτιόν ἐστι τοῦ ζῆν αὐτῷ τὴν τοῦ ἀναπνεῖν δύναμιν παρέχον καὶ ἀναψῦχον, ἅμα δὲ ἐκλείποντος τοῦ ἀναψύχοντος τὸ σῶμα ἀπόλλυταί τε καὶ τελευτᾷ.) Il. ι. Οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον οὐδ' ὅσα φασὶν Ἴλιον ἐκτῆσθαι, non tanti æstimo quanti animam seu vitam meam. Thucyd. 8. περὶ τῆς ψυχῆς δι' ἐκείνους κινδυνεύοντι, de vita periclitanti. Brutis quoq; animãtibus tribuitur: vt Od. ξ. (de sue) Τὸν δ' ἔλιπε ψυχή, τὼ δ' ἐσφάξαντε εὗσαν. Et apud Luc. ἡ ψυχὴ τοῦ ὀστρέου. Dicitur etiam de plantis. Impropriè pro sanguine accipitur, apud Aristoph. in Nub. Καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσι, animam mihi exugunt. ¶ Ψυχὴ interdum peculiariter dicitur animæ pars ratione prædita, qua à cæteris animantibus distinguimur. Latinè animus. Isocr. ad Demon. ἡ ψυχὴ ταῖς σπουδαίοις λόγοις αὔξεσθαι πέφυκε. Interdum sic dicitur animi audacia & strenuitas, vt Xen. Hell. 3. τὸ εἶδος νεανίσκος καὶ τὴν ψυχὴν ἄθρυπτος. In bestiis ψυχὴ dicitur etiam ferum ingenium: vt apud Isocr. θηρίων τὰς ψυχὰς ἡμεροῦμεν, ferarum ingenia cicuramus. ¶ Ψυχὴ phrasi Hebraicæ linguæ peculiari dicitur homo: vt Rom. c. 13. πᾶσα ψυχὴ ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις ὑποτασσέσθω. Sic & Act. c. 2. & alibi in nouo Test. item ψυχή, anima. i. spiritus, flatus, Hes. ¶ Itẽ papilio, apud Plut. symp. 2. probl 3. & Aristot. hist. an. l. 5. c. 19.

Ψυχῆος, ου, ὁ, animatus, anima præditus, viuus. Luc.

Ψυχικός, animalis, qui animæ vel animi est, ad animum vel animam pertinens: vt ψυχικὴ νόσος. Plut. περὶ φιλοπλουτ. & ψυχικαὶ ἡδοναί, Aristot. eth. 3. c. 10. In sacris literis τῷ πνευματικῷ opponitur, vt in epist. ad Cor. 1. c. 15.

Ψυχικῶς, animaliter, animo.

Ψυχάριον, animula. Plat. Ψυχίδιον, idem. Luc.

Ψυχόω, animo, animam & vitam indo, viuum facio. Epigr. lib. 4. Τίς λίθον ἐψύχωσεν; item animo, i. animum addo, calcar & stimulum subdo. Theophyl. ep. 1.

Ψυχόομαι, animatus fio, animum sumo. Philo de vita M. l. 2. ἡ δ' αὐτίκα ψυχωθεῖσα εἶρπε.

Ψύχωσις, εως, ἡ, animatio & q. d. animæ inditio. Greg.

Composita.

Α'ντίψυχος, ὁ καὶ ἡ, vicem animæ prestans. Τὸ ἀντίψυχον, quod pro anima datur. Chrysost. in ep. ad Coloss. [Epigr.

Α'παλόψυχος, qui est animo molli vel effœminato, pusillanimis.

Α'ψυχος anima carens, inanimatus seu inanimus. Plut. de solert. anim. & alibi. item timidus. Hes.

Α'ψυχία, ἡ, inanimum esse. item timiditas, ignauia Eurip. Significat etiam, animi deliquium, defectio animi, apud Hippoc. in prorrhet. & alibi. [apud eundem.

Α'ψυχέω, animæ expers sum. item animo linquor, exanimor.

Βαρύψυχος, qui graui & ignauo animo est. Soph. in Aiace.

Δίψυχος, qui duplicis animi est, duplex animo. in ep. Iacobi c. 1.

Ε'μψυχος, in quo anima est anima vitali præditus, spirans, viuus. Plat. in Phædr. & in Tim. &c.

Ε'μψύχως, viuè. viuaciter, animatè. Hermog.

Ε'μψυχόω, ῶ, animam indo seu inspiro, animo, viuifico. Epig.

Μετεμψυχόω, (dec.) transfero in aliud ἔμψυχον, traduco animã ex vno corpore animato in aliud. Μετεμψύχωσις, trãslatio seu traductio animæ ex vno corpore in aliud. Plat. in Phæd.

Εὔψυχος, qui generoso & alacri animo est, animosus, magnanimus. Thuc. l. 2. Synes. ep. 4. Exponitur etiam, lætus, animo miti præditus.

Εὐψύχως, animosè, forti & magno animo. Poll. lib. 3. c. 28.

Εὐψυχία, ἡ, animi præstantia & fortitudo, magnanimitas. Thuc. lib. 1. & 2.

Εὐψυχέω, sum animo præstanti, forti magnóque animo sum vel bono sum animo, confido. Poll. l. 3. c. 28.

Ι'σόψυχος, pari animo præditus: vel vnanimis.

Χακόψυχος, pusillanimis, qui est animo demisso.

Κακοψυχία, pusillanimitas, demissio animi.

Λαμπρόψυχος, qui egregio & præstanti animo est.

Λειποψυχέω, ῶ, animo linquor, animo deficio. Isoc. & Xen. Hell. 5. Item ignauus sum. Thuc. Dicitur etiam λιποψυχέω, apud Athen. l. 6. quod exp. etiam, efflo animam, in Epigr. (rod. l. 1.

Λειποψυχία, defectio seu deliquium animi, exanimatio. Herod. l. 1.

Λειποψυχώδης, qualis est in animi deliquio: vt λειποψυχώδεα συμπτώματα, apud Hippocr. de victu in morb. acut.

Μαλακοψυχέω, sum molli animo. Ioseph.

Μεγαλόψυχος, magno & excelso animo præditus: magnanimus. Aristot. eth. 1. cap. 10.

Μεγαλοψύχως magno animo & excelso Demosth.

Μεγαλοψυχία, magnanimitas, animi celsitudo. Aristot. eth. 4. cap 3. & rhet. lib. 1.

Μικρόψυχος, pusillanimis, qui est animo pusillo & deiecto. Aristot. eth. 4. c. 3. Item illiberalis, sordidus. Dem.

Μικροψυχία, pusillanimitas, animus demissus & abiectus. Aristot. rhet. 2.

Μικροψυχέω, pusillo animo sũ. Exponitur etiã, animo deficio.

Ο'λιγόψυχος, idem quod μικρόψυχος. Exponitur &, impatiens.

Ο'λιγοψυχέω, idem quod μικροψυχέω. Hesych.

Ο'λοψύχως, toto animo. Cyrill.

Ο'μόψυχος, qui eiusdem animi est, vnanimis, concors.

Ο'μοψύχως, vno animo, vnanimiter, vnanimi consensu.

Παλίμψυχος, qui resumpsit animam, rediuiuus.

Πάμψυχος, Amphiarai epith. quòd omnib. apud inferos animabus imperet: vel quòd immortalis sit: apud Soph. in Elect.

Σύμψυχος, qui eiusdem animi & sententiæ est: vnanimis.

Συμψυχία, vnanimitas, animorum concordia.

Φιλόψυχος, animarũ amans: Dei epitheton, Sapient. 11. De homine dictum exp. nimium vitæ cupidus, nimium timẽs ne anima & vita sua priuetur: timidus vt φιλόψυχος γυνή. Eurip. in Hec.

Φιλοψυχία, amor vitæ nimius. Plat. in apol. Socr.

Φιλοψυχέω, nimium amo animulam meam, vitæ turpiter & ignauè parco. Eurip. in Iphig. Aul. & Heracl.

ΨΥ'ΧΩ, F. ξω, frigefacio, refrigero. Plut. symp. 6. probl. 6. ταῦτὸ ἱμάτιον

ἱμάτιον ἐν χειμῶνι θερμαίνει, ἐν δὲ ἡλίῳ ψύχει λεγόμενον. Plat. in Tim. οὐ ξυναίτια ἀλλ' αἴτια εἶναι τῶν πάντων, ψύχοντα καὶ θερμαίνοντα, πηγνύντα τε καὶ διαχέοντα. ¶ Item sicco, arefacio. Hesyc. In qua significatione scribitur & ψύχω, apud Diosc. l.1.c.21. ¶ Itē flo, spiro. Iliad. υ. Καὶ τόγ' Ἀθήνη Πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο, Ἦκα μάλα ψύξασα, flatu ab Achille eam hastam retorsit, leniter admodum spirans.

Ψύχομαι, frigesio, refrigeror. Athen. l.3. ex Strattide, οἶνον ψυχόμενον ἐν τῷ φρέατι χιόνι μεμιγμένον. Dicitur & flamma ignis ψύχεσθαι quæ extinguitur, apud Suid. ex Epigr.

Ψυγμός, ὁ, refrigeratio vel perfrictio. Item siccatio: vt ψυγμὸς σαγηνῶν. Ezech. 26.

Ψύξις, εως, ἡ, refrigeratio vel perfrictio. Item flatus. Hesych.

Ψυκτήρ, ῆρος, ὁ, refrigerator: vas in quo pocula abluuntur & vinum refrigeratur. Suid. Putatur sic etiam dici vas in quo vinum & aqua simul miscentur & refrigerantur, quod aliàs κρατὴρ nominatur: apud Athen. l.4. Numeratur & inter pocula, apud Poll. l.6.c.16. & Plat. in symp. Dicuntur & ψυκτῆρες, loca vmbrosa & opaca condensis arboribus, in quibus ad captandum frigus deambulatur, apud Athen. lib. 11.

Ψυκτηρίδιον, τὸ, paruus ψυκτήρ, idem lib. 11. & l.13.

Ψυκτήριος, ὁ, aptus ad refrigerandum, frigefaciendi vim habens: vt Ψυκτήρια φάρμακα. Gal. Τὰ ψυκτήρια, dicuntur eadem quæ & ψυκτῆρες: pro vasis in quibus vinum refrigeratur. vtitur Athen. l.5. Pro locis nemorosis apud eundem legitur l.11.

Ψυκτηρία, ἡ, & ψυκτηρίας, ὁ, idem quod ψυκτήρ. Prius apud Athen. lib. 11. posterius apud Eust.

Ψυκτικός, ὁ, idem quod ψυκτήριος, Plut. in lib. aduersus Colot. οἱ μὲν ψυκτικὸν φασὶν εἶναι τὸν οἶνον. οἱ δὲ θερμαντικόν.

Ψυκτός, refrigeratus: vel qui frigefieri potest. Hesych. ψυκτά, est maza non multa aqua subacta.

Ψυγδίας, ὁ, idem quod ψυκτήρ. Athen. lib. 11.

Ψυγεῖον, τὸ, vas vel locus in quo aliquid frigescit. Hesych. Pro eodem dicitur & ψυχεῖον. Athen. lib. 3.

Ψῦχος, εος, τὸ, frigus. Od. κ. ψύχεος ἱμείρων κατελέξατο οἶο νοσφιν. Plat. in symp. ἐν τῷ ψύχει καθηῦδεν. Dicitur plerunque de intentiore frigore & gelu quale est hybernum: vt apud Xenoph. Hell 4. Aristot. polit. 7. Plut. &c.

Ψυχεινός, frigidus: interdum &, gelidus. Xen. in Cyneg.

Ψυχάζω, frigus capto, apud Suid. Ψυχαστής, ὁ, qui frigus captat. Ψυχασταί nomen est fabulæ Strattidis, apud Athen. l.1.2.

Ψυχρός, (per syncopen factū ex ψυχερός) idem quod ψυχεινός: vt ὕδωρ ψυχρόν, Od. ι. & ψυχροῦ πόματος λῆψις. Athen. lib. 3. Τὸ ψυχρὸν interdum dicitur pro ἡ ψυχρότης: vt apud Xenoph. in Cyneg. interdum pro ψυχρὸν ὕδωρ: vt apud Athen. lib. 5. Itidē τὰ ψυχρὰ absolutè dicuntur ψυχρὰ βρώματα seu ἐδέσματα. apud eundem lib. 8 Item ψυχρὸς, frigus inducens: peculiariter lethale & mortiferum: vt ψυχρὸν δέος, apud Hom. & ψυχρὸν ὄφιν. Theocr. idyll. 15. Vsurpatur & metaphoricè. Dicitur enim homo ψυχρὸς, frigidus & ieiunus in verbis: apud Isocr. ad Nic. & Xen. Pæd. 8. Dicitur & ψυχρὸς βίος, vita misera & molesta apud Aristoph. in Plut. & ψυχρὰ φλόξ. Athen. l.13.

Ψυχρῶς, frigidè. Item ineptè.

Ψυχρότης, ητος, ἡ, frigiditas. Luc. de scrib. hist. Metaphoricè apud Dem. pro cor. & Plut. in Fab.

Ψυχρία, ἡ, idem Plut. in Alex.

Ψυχραίνω, refrigero.

Ψυχρολογέω, & ψυχρολογέομαι, frigidè loquor, aliquid loquor quod omnino gratia caret. Hermog. de ideis.

Ψύχρευμα, idem quod ψυχρότης, frigus. Item ineptiæ. Gal. de decretoriis diebus lib. 3.

Ψυχρίζω, idem quod ψυχραίνω. Alex. Trall.

Ψύδρακες, ψυχὴ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναψύχω, refrigero, euentilo. ¶ Item abstergo, desicco. Od. δ. & Iliad. ε. Plut. in Themist. ¶ Item metaph. refocillo, recreo: propriè à calore. Hesi. in Erg. δμῶας ἀναψῦξαι φίλα γοῦνα. Eur. in Iph. Aul. Εὐρώταν παρὰ Κρηναίαν ἀναψύχουσα θηλύτερα βάσιν. Exponitur &, respiro: in metaph. sig. apud Greg. ¶ Dicuntur & ἀναψύχειν quæ animum reducunt. & ἀναψύχεσθαι, qui ex animi deliquio recreantur. teste Eust. in Iliad. κ. ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ, innuente in hac signif. etiam à ψυχὴ deduci posse.

Ἀνάψυξις, εως, ἡ, refrigeratio. Item recreatio, refocillatio. (Act. Ap. c. 3.

Ἀναψυχὴ, ἡ, idem. Plat. in symp.

Ἐξαναψύχω, (dec.) idem quod ἀναψύχω.

Ἀντιψύχω, contra vel vicissim refrigero.

Ἀποψύχω, idem quod ψύχω, frigefacio. Athen. lib. 9. Item restinguo. Hesiod. Item exicco, vel depurgo. apud Dioscor. lib. 5. c. 89. ¶ Item expiro, animam efflo. Eust. Item animi deliquium patior. Odyss. ω. τὸν δὲ προτὶ οἷ εἷλεν ἀποψύχοντα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς. ¶ Significat &, excerno, aluum exonero. Hes.

Ἀποψύχομαι, refrigeror, frigesio. Aristot. Diosc. & Galen. ¶ Exponitur &, consumor: apud Aristot. hist. anim. lib. 9. cap. 45. ¶ Item actiuè, idem quod ἀποψύχω. Iliad. χ. ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, sudorem abstergendo se à calore reficiebant.

Ἀπόψυγμα, id quod excernitur, stercus. Hesych.

Ἀπόψυξις, ventris exoneratio. Eust. ex Pausan.

Ἐναποψύχω (decomp.) expiro & efflo animam in, immorior. ¶ Item flatum & crepitum ventris emitto in: vel excrementa eiicio in. Hesiod. in diebus. (sentit.

Ἄψυκτος, ὁ καὶ ἡ, qui refrigerari nequit: vel qui refrigerationē non

Διαψύχω, perfrigero. itē recreo, reficio. Significat &, aëri seu vētis plādū expono, exicco: vt τὰς ναῦς διαψῦξαι, apud Thu. l.6.

Ἐκψύχω, idem quod ἀποψύχω, exanimor, animo linquor. Hes. item neutraliter, refrigeror, frigesco. Exponitur &, expiro.

Ἐμψύχω, refrigero, frigus ingenero. Alex. Aphr. & Gal. ad Glauc.

Ἔμψυξις, refrigeratio.

Ἐπιψύχω, idem quod ἐμψύχω. item persio, perspiro. Apoll. Arg. lib. 2. Γαῖαν ἐπιψύχουσιν ἐτήσιαι ἐκ Διὸς αὖραι.

Εὔψυκτος, refrigeratu facilis. item qui facile frigus sentit.

Ἡμιψυγής, έος, ὁ καὶ ἡ, semifrigefactus. Diosc. lib. 5.

Καταψύχω, idē quod ἀποψύχω. Plut. symp. 3. probl. 5. item inarefacio, exicco: vnde κατεψυγμένος, aridus, ficus: apud eundem.

Κατάψυξις, refrigeratio: vel perfrictio, frigiditas: apud eundem symp. lib. 3. probl. 5.

Κατάψυκτος, refrigeratus: vel qui refrigerari potest. Καταψυκτικός, refrigerandi vim habens, refrigeratorius.

Κατάψυχρος, perfrigidus, prægelidus. Gal. & Diosc.

Παραψύχω, vnde παραψυχὴ, refectio, recreamentum, vel consolatio, solatium. Eur. in Hec. Dem. in epitaph.

Περιψύχω, perfrigero, refrigero. Plut. symp. 6. probl. 4.

Περίψυξις, perfrigeratio, refrigeratio. Idem symp. 6. probl. 5. Apud medicos accipitur pro vehementi frigore, & affectione illa febri laborantium quæ horrorem præcedit: vt apud Gal. & Alex. Aphr. probl. lib. 2. (potest.

Περίψυκτος, perfrigeratus, perfrigidus, vel qui perfrigerari

Decomp. Ἀντιπεριψύχω, vicissim perfrigero seu refrigero. Plut. symp. 6. probl. 5. [gescens. Dios. l. 1.

Δυσπερίψυκτος, qui difficulter perfrigerari potest, vix perfri-

Προψύχω, prius refrigero. Plut. symp. 6. probl. 5.

Ὑπέρψυχρος, supra modum frigidus.

Ὑποψύχω leuiter refrigero.

Ὑπόψυχρος, aliquatenus frigidus.

Παρυποψύχω, (dec.) idem. Diosc. [probl. 2.

Φιλόψυχρος, qui frigida amat: vel amans frigidi. Plut. sympos. 3.

ΨΩ'Α, ας, ἡ, fœtor, odor teter: vt apud Suid. ἄπλυτον ὄζει ψοιᾶς (πνεύσων.

Ψοία, ἡ, idem. Hes.

Ψοῖζος, idem, apud eundem, qui exponit etiam, liquidū excrementum, inquinamentum. Item situs, squalor.

Ψώζα, idem quod ψωὰ, apud Etymol. & Suid. sed hic dicit esse pruritum cum fœtore coniunctum.

ΨΩΘΙΩΝ, ου, τὸ, frustulum, mica, Hesych. Eustath. Athen. l.14. * à ψάω significante λεπτύνω.

ΨΩΛΟ'Σ, ου, ὁ, verpus, appella, recutitus. Aristophan. in Auibus. Exponitur etiam, ἀσχήμων κατὰ περιτομὴν τοῦ αἰδοίου, apud eūdē comicū in Plut. & in Equit. * ἀπὸ τοῦ ψάω, τὸ, i. κόπτω. ¶ Item titio, διαλλὸς ἐκκεκαυμένος. * παρὰ τὸ ψῶ, i. ξέω, vt annotant grammatici. ¶ At ψωλὴ, mentula, apud Aristoph. in Lysistr.

Composita.

Ἀκρόψωλος, qui in summa tantū parte recutitus est. schol. Aristop.

Ἀποψωλέω, ῶ, præputium detraho, glandem nudo, vel apellam & verpum facio: vnde ἀπεψωλημένος, cui præputium detractum est Aristoph. in Pluto.

ΨΩΜΟ'Σ, ου, ὁ, frustum rei esculentæ quantum bucca possit semel capere: bucca, buccella. Od. ι. φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι. Athen. l.4. δόντες τὸν πλάμψωι ψωμοῖς. * Deriuatur à ψάω significante λεπτύνω, κόπτω. (ta Diog.

Ψωμίον, ου, τὸ, frustulū quod ori ingerit, offula, offella. Laert. in vi-

Ψωμίζω, ίσω. (Att. ιῶ) bucca seu turunda in os inserta pasco & nutrio. Aristot. hist. an. li. 8. c. 3. Item in pastum consumo. in ep. ad Cor. 1. cap. 13. ἐὰν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου.

Ψωμίζομαι, nutrior buccellis in os insertis. Aristoph. in Equi. Κἀπιστάμαι γὰρ αὐτὸν οἷς ψωμίζεται. (Rom.

Ψώμισμα, idem quod ψωμός. Aristot. rhet. lib. 3. Plut. de fort.

Ἐπιψωμίζω, (comp.) insuper cibo, insuper ingero bolos in buccam. Hesych.

ΨΩ'ΡΑ, ας, ἡ, scabies: asperitas summæ cutis ex ea furfures eiiciens cum pruritu & colliquatione corporis. Suidæ est κνησμονὴ, pruritus: * vnde à ψῶ deriuari putatur significante scalpo, rado. vel à ψάω deducitur quod est tango: qui enim psora laborant, eam radere & contrectare subinde solent, vt extinguant. ¶ Tribuitur etiā arborib. & inter has ficui, apud Theoph. hist. pl. l.4. c.16. ¶ Est etiā nomen bestiolæ cuiusdam. schol. Nic.

Ψωραλέος, ου, ὁ, scabiosus. Xenoph. Pæd. 1.

Ψωρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem.

Ψωρικὸς, qui ex genere τῆς ψώρας est: vt Ψωρικὰ ἐξανθήματα. apud Plut. symp. 4. probl. vlt. Item faciens ad psoram: vt Ψωρικὰ, σμήγματα. Diosc. l.5. c.118.

Ψωριάω, ῶ, scabie laboro, psora infestor. Plutarch. in præcept san. Theophr. hist. pl. l.4. c.16.

Ψωρίασις,ἡ,affectus seu vitium illud,scabies.Diosc.l.3.c.7.
Ψωρός,demque quod ψωρώδης scaber,apud eundem l.5.c 139. ¶ At ψῶρ☉.Helych.in Παιδεραστὴς pædico.

Composita.

Ἀγριοψωρία,scabies fera.Hesyc. (ripiuntur.Suid.
Λιμόψωρ☉ , scabies & strigosiras qua animantia in fame cor-

ΨΩ΄ΧΩ f.ξω,in frusta comminuo, attenuo,idem quod ψάω significans λεπτύνω:vnde & deriuatum est,vt trad t Eustath.& Hes.Exponitur etiam Πλύνω ab eodē Hes. itidémque ψώχοντες,exp.λεπτύνοντες.Item Πλύνοντες,item ἀναξαίνοντες.
Ψωχός,ὁ,ὁ,terra arenola.Helych.& Suid.

Ω.

Ω Vltima in literarum serie litera interdum pro fine capitur,sicut α pro principio. Apoc.1. ἐγώ εἰμι τὸ α & τὸ ω,quod de Christo dicitur,quippe qui sit æternus Deus omnium rerum principio antiquior,& omni fine posterior.¶ Pro nota numerali vide Append.

Ω΄,(cum tenui & circumfl.)aduerb. interdum vocantis : vt apud Aristoph.in Nub. ὦ Σώκρατες,ὦ Σωκρατίδιον,ad quæ respōdet Socrates,Τί με καλεῖς ὦ 'φήμερε; Interdum subauditur.¶ Sæpe adhibetur simplici interrogationi seu compellationi Od ρ.Ὦ μνηστῆρες ... Interdum est exclamantis cum admiratione:vt ὦ Ἡράκλεις,ὦ Ζεῦ. Sic apud Dem.pro cor ... Et sequēte genit.apud Aristop.in Nub.ὦ γῆ τοῦ φθέγματος. ibidem, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ τῆς λεπτοτάτης τῶν φρενῶν.Et cum πρός, Xen.ὦ πρὸς τῶν θεῶν,ô dij immortales.¶ At ὦ,sim,est coniunct.ab εἰμὶ, 1. sum. Item mittam,ab ἵημι.

Ω΄ζω,dico ô,exclamo cum admiratiua particula ὦ. Aristophan.in Vesp.ὤζωσιν εἰ θεάται. vtitur & Æschyl.

Ω΄ή,aduerb.vocantis,Eur.in Iph.Taur.

Ω΄(oxyton.)aduerb.admirantis. Cum genit. Luc.in Piscat.ὢ τῆς ἀναισχυντίας.Greg.ὢ τοῦ θαύματος.ô rem miram.Cum nominat.Iulian. in epist.quadam ad Liban.ὢ λόγος. ὢ φρένες. ὢ σύνεσις,ὢ ἐπιχειρήματα,ὢ ἁρμονία,ὢ εὐφυΐα. In hac signif.interdum inuenitur scriptum ὦ ¶Nonnunquam est dolentis, itidem cum genit. Luc.ὢ τῆς συμφορᾶς,ô calamitatem. Interdum cum nominat.Sophoc.in Aiace.ὢ δείλαιος ἐγώ'. Luc. ὢ δείλαιος ἐγὼ (φησὶν) ἄθλι☉.Interdum fine casu,sequente particula πῶς, vt apud Greg.ὢ πῶς ἀδακρυτὶ ... ἐνέγκω ...

Ω΄,(cum ι subscripto) dat. ... articuli ὁ.¶Item ἐᾶ,suo.

Ω΄α vel ὦα,vide Οἶα in Οἶς.Ω΄ άκεον,in Ω΄όν.Ω΄ας,in Οὖς.

Ω΄ΒΗ΄,ῆς,ἡ,tribus, pars populi in certas classes destributa dialecto Laconica.Plut.in Lyc.

Ω΄βάζω,populum in ὠβὰς distribuo.ibidem.

Ω΄βάτης,ου,ὁ,tribulis,contribulis.Hesych.

ΩΓΥΓΙΟΣ, Ogygius. Pro antiquo seu vetusto accipitur ab Ogygo antiquissimo Thebanorum rege:vt ὠγυγία Τύρ☉,antiqua Tyrus.Dionys.de situ orb.Et ὠγύγια τείχη, apud Hes. Et ἐν ὠγυγίοις ὄρεσι,sub vetustis montibus Pind.

Ω΄δὴ,vide in Ω΄δή.Ω΄δίς &c.in Ω΄δίνω.Ω΄δίν,&c. in Ο΄δύνη.Ω΄ιον,in Ω΄όν.Ω΄ζω ... in Ω΄.

ΩΘΕ΄Ω,ῶ,(f ὠθήσω & ὤσω,tanquam ab ὤθω)trudo,pello:interdum &, impello, propello, motu violento à me dimoueo, Od.λ. Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον , saxum voluebat contra montem. Aristoph.in Vesp. Τί δὴ μαθὼν τῷ δακτύλῳ λύχνον ὠθεῖς;lucernæ ellychnium digito trudi . Plat inCharm.ἕκαστος γὰρ ἡμῶν τὸν καθήμενον συγχωρεῖν ... ὠθεῖ ... proximum quenque obnixè trudebat. Cum præposit. Il ε.ὦσε δ' ἀφ' ἵππων.Plat.polit.1.ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖν ἐκ τῆς θύρας.Dem.in Nicostr.ὠθεῖ με εἰς τὰς λιθοτομίας.Et cum κατὰ,Plut.in Cam ἔωσεν ὀπίσω κατὰ τῆς πέτρας,protrusit & resupinatum de rupe præcipitem deiecit.

Ω΄θέομαι,trudor,pellor,&c.Item irruo & me quasi intrudo. Plut. in Cam.ὠθούμενος εἰς τοὺς διώκοντας,in persequentes irruens.

Ω΄σμός,οῦ,ὁ,impulsio propulsio.Interdum & euersio Hesy.

Ω΄θησις,εως,ἡ,trusio,extrusio,expulsio. Alex.Aphr.prob.l.1.q. 90. Ω΄σις,idem Arist.& Hippoc.aphor.l.3.

Ω΄στης,ου,ὁ,impulsor,trusor.Arist.de mun.

Ω΄στικός,impulsorius. Ω΄στικῶς, impulsorum modo impellendo,trudendo.Item irrumpendo.apud Suid.

Ω΄στίζω,idem quod ὠθῶ. Ω΄στίζομαι,idemquod ὠθοῦμαι,trudor,premor.Ariston.in Plut. ... Ω΄στιζόμενον ἐκάστοτ' ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.Sic & alibi apud eundem, & Luc.in Lexiph.

Ω΄θίζω,idem quod ὠθῶ.Item vexo,concutio, malè tracto, Ioseph.l.2.in Ap.ὠθίζουσι τὰ πλήθη μετὰ πολλῆς ἀνομίας.

Ω΄θίζομαι,idē quod ὠστίζομαι,in conferta turba premor. Itē discrepo,contendo, in vnam sententiam non conuenio:dicta signif.ex eo quod interdum rixæ oboriantur in turba mutuò se trudente.Herodot.in Thal. Significat etiam,irruo,irrumpo: vt πρὸς τὸ ξίφος ὠθίζεσθαι Greg.

Ω΄θισμός,οῦ,ὁ,nisus quo aliquid amoliri,pellere vel deiicere conamur,impulsio,propulsio.Plut.symp.2.probl.5. Dicitur & de trusione turbæ mutuò se prementis,apud Luc.in Nig.

Composita.

Α΄ναθέω,sursum impello Od.ο.Οἱ μὲν ἀνώσαντες πλέον εἰς πέλαγος,naui subiecta.item repello,retrudo.

Α΄ναθοῦμαι,sursum impellor,subuehor.Aristot.in probl.item repellor:apud eundem ibidem.

Α΄νάθησις,impulsio,sursum versus,vel repulsio.

Α΄ντωθέω,repello,renitor,obnitor. Theop.hist.pl.l.5. Α΄ντωθεῖσθαι dicuntur aliqua,cū alterum ab altero retruditur. Arist.in probl.

Α΄ντωσις,repulsio renixus.Idem in lib.de respiratione.

Α΄ποθέω,detrudo,depello:vel arceo,prohibeo. Od ο.Οὐ μὲν δὲ σ' ἐθέλοντά γ' ἀπώσω νηὸς ἐΐσης.Dem.Olynth. 1. ἀπωθεῖν ἐκεῖσε τὸν πόλεμον.item detrudo,deiicio,deturbo. Thu.l.3. itē repello, renitor. Arist.in probl.itē retrudo,remoueo.Il.φ.ἀπώσασθαι ὀχῆας

Α΄ποθέομαι,(medium)idem Thuc.l.2. τὰς προσβολὰς ... ἀπεωθοῦντο,impressionem repellebant.

Α΄πωσμός,& Α΄πωσις,repulsio,deiectio.

Α΄πωστός,depulsus,propulsatus,extrusus. Soph.in Aiace.

Α΄πωστικός,expellendi vim habens vel repellendi.

Dec. Α΄ντεπωθέω,vicissim repello:vel retrudo,repello. Arist. in probl.sect.24. Α΄ντεπώθησις & ἀντέπωσις,repulsio, renixus.

Συναπωθέω,vnà expello,vnà repello. (relisio.

Βολωσία,dicebatur Lucina,quoniam partus dolores qui βολαὶ nominantur amoliri & ὠθεῖν credebatur,teste Etym.

Βοώτης,ου,ὁ, boum agitator,bubulcus,i.qui bobus arat.Est & nomen signi cœlestis.quod & Arctophylax dicitur,apud Arat.

Βοωτεῖν,bobus agitatis arare:vel simpliciter,arare. Hesiod. in Ep. Exponitur etiam,boues pascere,apud eius schol. Hesyc.

Βοωτεῖν,Laconibus esse dicit arare sub Orionis occasum.

Διωθέω,dispello,disiicio.Item diluo,refello. Dem.in Mid. itē intrudo per,traiicio impellendo & intrudendo. Athen.lib.5.item detrudo,deturbo,deiicio.Hesych.item eiicio,propulso,repello, vnde apud Plut.in Pub.διωσάμενοι τὸν ὄχλον.Idem,διωσάμενος τὴν ἀρχὴν,repudiato imperio & à se reiecto.

Διῶσις,ἡ,depulsio,deturbatio propulsio. Aristot.rhet.1.item dilatatio cum pulsu.Arist.probl.sect.34.

Διωστὴρ,ῆρος,ὁ,chirurgicum instrumentum , quo in vulnus immisso,telum expellitur seu extruditur. Paul.Ægin.l.6.c.88.

Διωστῆρες,dicuntur etiā vectes &phalāgæ quib. per annullos impulsu traiectis,arca aliqua vel mensa portatur:vt Exod.c.36.

Διωθίζω idē quod διωθέω Διωθισμός, idē quod ὠθισμός Plut.

Εἰσωθέω,intrudo,intropello. (in Cam.

Ε΄ξωθέω,extrudo,expello,eiicio. Arist.in probl.sect.34. ἐξωθεῖ μὲν τὸ πῦρ μετὰ τοῦ πνεύματος.Et specialiter,ex cœtu aut ciuitate hominum eiicio. Soph.in Aiace , τοὺς δ' ἐκ κλισιῶν ἐξωθούμενον. Item sedibus expello & extermino. Act.Ap c 7.

Ε΄ξώθησις,εως,ἡ,expulsio,eiectio,Alex.Aphr.probl.l.1.q 90.

Ε΄ξώστης & ἐξωστὴρ,ῆρος,ὁ,expulsor. Synes.ep.129. ¶ Ε΄ξώσται dicuntur Meniana,Codic.lib.8.tit.11.

Ε΄ξώστρα,ἡ,machina quędam lignea,quę circumacta & foras impulsu conuersa, ostendebatur spectatoribus quid in scenę penetralibus secretò pararetur.Pol.& Hesych.

Παρεξωθέω,(dec.)obiter &per errorem expello,quasi aliud agens extrudo. Arist.de mun.

Ε΄νωθέω,impello. Ε΄νωσις,impulsio. Ε΄νωθίζω, idē quod ἐνωθέω.

Καθωθέω,depello deiicio. (Luc.

Παρωθέω,idem quod ἀπωθέω,expello,eiicio.Greg.Et specialiter, domo expello. Æsch.orat.in Timarch.Item reiicio,aspernor,negligo. Eur.in Orest.Παρώσαντες τὸ ἴσον. Item reiicio in aliud tēpus,procrastino.Plat.de rep.l.5.

Υ΄ποπαρωθέω,(dec.)clàm summoueo, latenter deiicio.Iseus.

Περιωθέω,indignè trudo,pulso,aut vexo : vel per singularem iniuriam trudo aut vexo.Dem.in Mid. πάντα πρόπον περιωθοῦντες ἐλαύνειν τοὺς ἀνθρώπους.

Α΄ντιπεριωθέω,(dec.)comprimo,coarcto,cohibeo,intro : *obnitens & repellens.* Α΄ντιπερίωσις,eiusmodi obnixus &compressio: ambo apud Plut,in quæst.Plat.

Προωθέω,pretrudo,propello. Theophr.

Πρόωσις,protrusio,actio pellēdi in anteriorē partē:apud eūdē.

Προωστικός,propellendi vim habens:& Προωστικὴ δύναμις,ipsa vis expultrix.Gal.de diff.symp.l.3

Προσωθέω,impingo,allido,pulsu aut impulsu.Hes.

Συνωθέω,simul detrudo,Herodian.l.4.Item contrudo, trudendo in vnum locum cogo:vt apud Xen. συνωθοῦντες τὸν καθαρὸν ...Item generaliter,cogo,coarcto,compello: apud Arist.de respirat.Item trudendo conturbo:apud Polyb.l.5.

Συνώθησις & συνῶσις,compulsio,coarctatio,Arist.ibid.

Υ΄πωθέω,summoueo.Hom.

Ω΄ία,vide in Οἶς.Ω΄ιον,in Ω΄όν.Ω΄κα,in Ω΄κύς.

ὨΚΕΑΝΟ'Σ, ῦ, ὁ, Oceanus: mare ambiens terram orbem, omnes ceteras fundens recipiénsque aquas: * nomen habens ἀπὸ τῆς ὠκύτητος, à celeritate, teste Iul. Solino polyhistoris c. 36. Arist. de mũdo, πέλαγος δὲ τὸ μὲν ἔξω τῆς οἰκουμένης, Ἀτλαντικὸν καλεῖται καὶ Ὠκεανὸς, περιῤῥέων ἡμᾶς. Apud Hom. substantiuè & adiectiuè vsurpatur. Substantiuè dicitur Il. φ. μέγα σθένος Ὠκεανοῖο. Adiectiuè Od. λ. Τὴν δὲ κατ' ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόου.

Ὠκεανός, ῦ, ὁ, Oceanus: vt ὠκεάνειον ῥεῦμα. Suid.

Ὠκεανίτης, ου, ὁ, idem. Fœm. Ὠκεανιτὶς, ιδος, ἡ, Oceanitis.

Ὠκεανίνη, ἡ, Oceanine, filia Oceani. Hesiod. in Theog.

Composita.

Ἐξωκεανίσθαι egressum fuisse in Oceanum.

Ἐξωκεανισμὸς, ῦ, ὁ, egressio in Oceanum.

Παρωκεάνιοι, οἱ, qui ad Oceanum habitant, Oceani accolæ.

Παρωκεανίτης, maritimus, littoralis: vel qui est ex littore Oceani.

ὨΚΥ'Σ, έος, ὁ celer, velox, pernix. Od. θ. Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν. Sic sæpe apud Hom. πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. Pro fœm. ὠκεῖα dicit. & ὠκέα metri gratia: vt ὠκέα Ἶρις. Hesiod. in Theog. [dicitur & ὠκίων & ὤκιστος.

Comparat. ὠκύτερος. Superlat. ὠκύτατος. Odyss. θ. Pro quibus

Ὠκύτης, ητος, ἡ, velocitas, pernicitas. in Axioch.

Ὠκύνω, accelero festino. Hesych.

Ὠκέως, celeriter, velociter, citò. Gal. ad Glauc. Pro eodem vsurpatur & nonnunq. plur. ὠκέα: vnde per syncopen fit ὦκα, quod legitur Od. μ. & alibi apud Hom. Ὤκιστα, celerrimè, velocissimè.

Ὤκιμον, ου, τὸ ocimum: herba quædam sic appellata à celeritate prouentendi, teste Plin. & Varr. Vide Theophr. hist. pl. l. 7. c. 3. Diosc. lib. 2. c. 130 & Gal. 8. simpl. [c. 67.

Ὠκιμοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ocimum referens.

Ὠκίμινος, ex ocimo confectus: vt ὠκίμινον μύρον. Diosc. l. 1.

Ὠκεανὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνεμώκης, εος, ὁ καὶ ἡ, q. d. venti celeritatem habens: velox, idem quod ὠκύς. Aristoph.

Ποδώκης, pedibus celer. Iliad. β. & κ.

Ποδώκεια & Ionicè ποδωκείη, ἡ, pedum pernicitas. Il. β. Pro eodem dicitur & ποδωκία. Xen. At ποδώκεια adiectiuum exp. ταχεῖα: fitque à ποδώκης seu ποδώκυς.

Πτερυγώκης, alis celer. Æschyl.

Διώκω quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὦλαξ, vide in Αὖλαξ.

ὨΛΕ'ΝΗ, ης, ἡ, cubitus, brachiũ, vlna, idem quod πῆχυς, vt scribunt Poll. l. 2. & Hesyc. Eur. in Phœn. Ἀμφιβάλλει μαστὸν ὠλέναισι ματρὸς. [ναισι ματρός.

Composita.

Ἀκρωλένιον, ου, τὸ, summitas vel extremitas cubiti. Poll. Item retis pars quædã, apud Xen. in Cyneg. Item metaph. mõtis cacumen.

Ἐπωλένιος, qui in vlnis fertur, quem vlnis impositum gestamus. Apollon. Rhod. (sus seu formosa. Il. α.

Λευκώλενος, candidos habens lacertos. Et synecdochicè formo-

Παρωλένιος, qui ad brachia seu lacertos est, vicinus brachiis seu vlnis: vt παρωλένιν φαρέτρην. Vocantur παρωλένια etiam interiores lacertorum tori. Poll. lib. 2.

Ὦλλος pro ὁ ἄλλος. Ὦλξ pro αὖλαξ. Ὠμαδὸν, &c. in Ὦμος.

ὨΜΙ'ΛΛΑ, ης, ἡ, ludus in quo vincit is qui in circumscriptũ circulũ nucem ita cõiecerit vt ibi maneat, nec circumductã lineã excurrat Suid. ex Eupol. innuens compositum esse ex ἡ ἅμιλλα.

Ὦμοι, vide in Οἴ.

ὬΜΟΣ, ου, ὁ, humerus: id totũ quod in articulatione brachij cum omoplata apparet sensibus. Il. χ. Σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον. Isoc. φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων, humeris impositũ baiulans.

Ὠμαδὸν & ὠμαδὶς, super humero vel humeris. Hesych.

Ὠμάδιον eidem est τὸ ἐπ' ὤμους.

Ὠμιαῖος, humerarius, humeralis: vt ὠμιαία φλὲψ, Aristo.

Ὠμίας, ου, ὁ, qui repandis & amplis est humeris: ideóque robustis.

Ὤμιον, τὸ, humerulus. Epigr. (Hesych.

Composita.

Ἀκρωμία, ἡ, vel ἀκρώμιον, τὸ, summitas humeri, pars humeri exterior prominens & brachio hærens. Poll. Item metaph. montis vertex. (vertex.

Ἄνωμος, ὁ καὶ ἡ, humero carens.

Ἔξωμος, Hesychio est tunica seruilis.

Ἐξωμὶς, ίδος, ἡ, breuis & substricta tunica circa humerum desinens. Xen. & Aristoph. in Vesp. (ponitur &, exertus.

Ἐξωμίας, ου, ὁ, qui est humeris altis. Luc. in vitarũ vendit. Ex-

Ἐξωμίδιος, ου, ὁ, superhumeralis: vel ex humeris dependens.

Ἐξωμίζω, humero tenus nudo. Aristoph. in Concion.

Ἐπωμὶς, ίδος, ἡ, superhumerale, i. summa humeri pars quæ & ἀκρωμία. Eur. in Hec. Exponitur & simpliciter, humerus apud eundem in Iph. Taur. Est & nomen vestis muliebris, teste Poll. l. 7. & Athen. l. 13. Item in naui sic dicitur eminens pars vbi inscriptum est elogium, apud eundem Athen. ex Archimelo.

Ἐπωμίδιον, parua epomis.

Ἐπωμαδὸν, super humeros. Apoll. Arg. l. 1.

Ἐπωμάδιος, superhumeralis, humeris superimpositus. Epigr.

Κάτωμος, qui est demissis humeris vel armis, in Hippiatr.

Κατωμαδὸν, idem quod κατὰ τὸν ὦμον. Il. ψ. Apoll. Arg. l. 2. & apud Synes. [pigr. lib. 4.

Κατωμάδιος, qui humeris fertur, vel ex humeris depẽdet. E-

Κατωμίζω, humeris tollo. Hippocr. in lib. περὶ ἄρθρων.

Κατωμισμὸς, sublatio in humeros. Peculiariter chirurgis sic dicitur modus reponendi humeri prolapsi, quo super summum humerum alterius qui maior sit, hominem ægrum collocant, vt summo illius humero æger ala suspendatur.

Καθωμιστὴς ἵππος, equus ex humeris sessorẽ excutiens, ster-

Περωμὶς, superhumerale. Exodi 28. (nax, Hes.

Περιώμιος, qui circum humeros est, humeris circundatus.

Συνωμία, compages humerorum vel armorum, qua humeri cõmittuntur. Ab aliis dicitur esse scapularum contractio qua scapularum discrimen confunditur. in Hippiatr.

Ὑπερωμία, eminentia humerorum. Chrysost.

Ὑπώμιον, q. d. subhumeralis pars. Hippocr.

ὨΜΟ'Σ, ῦ, ὁ, crudus: Propriè de fructibus dicitur, teste Aristot. meteorol. lib. 4. Metaphoricè cibis, humoribus, & morbis tribuitur: vt Od. μ. κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει Ὀπταλέα τε καὶ ὠμὰ, carnes assatæ & crudæ. Sic ὠμοὺς ἰχθῦς, apud Athen. lib. 8. & ὠμὰ ὠὰ, apud eundem lib. 13. Dicitur & ὠμὸν γῆρας, Od. ο. senecta ante tempus adueniens: *eadem* ducta metaph. à fructibus qui ante tempus, & crudi decerpuntur. Homini etiam tribuitur immiti, duro, rigido. item sæuo, inhumano, crudeli. vt Xen. Pæd. 4. λέγεται ὠμὸς εἶναι καὶ ἀγνώμων.

Ὠμῶς, crudeliter, sæuè. (tia. Isoc. in Panath.

Ὠμότης, ητος, ἡ, cruditas. Aristot. meteor. l. 4. item crudelitas, sæpi-

Ἔνωμος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) cui cruditatis aliquid adhuc inest: crudiusculus, acerbus: vt ἔνωμος καρπός. Diosc. l. 1.

Ὦν, vide in Οὖν. Ὦναξ, in Ἄναξ. Ὤνδρες, in Ἀνήρ.

ὨΝΕ'ΟΜΑΙ, ῦμαι, F. ήσομαι, emo, mercor. Mercurius apud Luc. in vitarum vendit. βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γεννικόν, βίον ἐλεύθερον, τίς ὠνήσεται; Interdum pretium quo emimus in datiuo ponitur, interdum in genitiuo: ac tum exp. etiam, impetro, comparo, obtineo. In dat. apud Greg. ὤνησαι τῷ θανάτῳ τὴν σωτηρίαν, morte salutem redime. Cum Dem. Phil. 3. χρημάτων ὠνεῖσθαι παρ' οὐδενὸς οὐδέν. Dicitur & passiuè aliquid ὠνεῖσθαι, emi: vt apud Xen. ἐωνήθη δὲ ἱερά. Legitur & actiuum ὠνεῖν expositum, vendere, frui: apud Hes.

* Quidam ab ὄνος originem habere censent: vt πωλέω à πῶλος, quod in pecorib. & iumentis Veterum diuinæ & cõmercia consisterent.

Ὤνημα, τὸ, res empta. Appian. (consisterent.

Ὤνησις, ἡ, emptio. interdum &, redemptura. Exponitur &, venditio. Hesych. Pro eodem dicitur & ὠνὴ, (sicut βοὴ pro βόησις) apud Plat. de leg. & Plut. in Alcib.

Ὠνητὴς, ῦ, ὁ, emptor. Luc. in vit. auct. Xen. & Isæus.

Ὠνητικὸς, ῦ, ὁ, propensus ad emendum.

Ὠνητιάω, ῶ, empturio, emere cupio. Suid.

Ὠνητὸς, ῦ, ὁ, emptus, pretio comparatus: vt ὠνητὴ μήτηρ. Odyss. ξ. Item emptitius: qui emi potest: vel venalis. Isocr. ad Nicocl. Chrysost. de sacerdot.

Ὤνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, emptoribus expositus, venalis, apud Plut. Luc. & Synes. Item qui emitur vel emi potest. Æschin. in Ctesiph. ἀσφαλὲς ... ὤνια. Hinc τὰ ὤνια, res venales apud Demosthen. & Athen.

Ὦνος, ου, ὁ, pretium quod emptor persoluit venditori pro re quam emit. Od. ο. Il. φ. Interdum accipitur & pro emptione: vt exp. Od. ο. ἐπείγετε δ' ὦνον ὁδαίων.

Composita.

Αἰγωνὴς, έως, ὁ, caprarum emptor. Suid.

Ἁλώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, sale emptus, mancipium: quoniam Thraces olim mancipia sale emebant. Eust. & Suid.

Ἀντωνέομαι, liceor aduersus alium: certatim emo. Lys.

Ἀργυρώνητος, emptus argento vel pecunia. Eurip. in Alc.

Ἀρχώνης, qui præest emptionibus. Etym.

Βιώνης, qui ad victum seu vitam necessaria emit. Suid.

Βοώνης, ου, ὁ, boum emptor. Dem. in Mid.

Βοώνητος, boue seu bouis pretio emptus. Hesych.

Δεκατώνης, qui decimas redimit. Poll. l. 6. c. 31. [Suid.

Δημοσιώνης, vilis, plebeius: quasi è populari fæce emptus. apud

Δημοσιώνιον, ου, τὸ, prouentus publicus. Plut. in polit. præcept.

Δυσώνης, difficilis emptor, i. qui morosus est in emendo & plus semper de pretio indicato detrahere vult quã æquũ sit. Ath. l. 6.

Δυσωνέω, seu δυσωνέομαι, difficilem me præbeo in emendo, nolóque tantùm dare quantum petitur, Poll. ex Plat. com. & Nic. epigr. l. 2.

Ἐξωνέομαι, redimo. Aristot. œcon. 2. χρημάτων ἐξωνοῦντο τοὺς συνειλημμένους. Item passiuè, redimor: apud Greg.

Ἐξώνησις, redemptio vel licitatio. in Pand.

Ἐπώνιον, τὸ, id quod aliqua re empta penditur. Poll l. 7.

Εὔωνος, qui boni pretij est, qui vili pretio emi potest. Dem. pro [cor.

Εὐώνως, bono seu vili pretio.

Εὐωνία, ἡ, vile pretium, vilitas mercium. Poll l. 7.

Εὐωνίζω, vilem facio.

Decomp.

Dec. Ἀπελωνίζω, idem quod ἐλωνίζω. Luc.

Ἐπελωνίζω, idem Plut. in Cic.

Θεατρώνης, ου, ὁ, theatri magister, qui theatrum cōduxit. Theophr.

Θητώνιον, pretium quo mercenarius conducitur. Suid.

Ἱππώνης, equorum emptor, qui equariam mercaturam exercet.

Ἱππωνία, equorum emptio. Xen.

Ἱππωνέω, equos emo, apud eundem de re equ.

Νεώνητος, nuper emptus. Aristoph. in Plut.

Ὀσπριώνης, leguminum emptor, cui commissum est munus emendorum leguminum.

Ὀσπριωνία, ipsum munus τῶν ὀσπριωνῶν.

Ὀψώνης, ου, ὁ, opsonator, qui opsonia coëmit: vel opsonis coemēdis deditus. Aristoph. in Tagenistis.

Ὀψωνία, ἡ, opsonij coēptio, opsonatus. Plut. in Lyc. Athē. l. 4

Ὀψώνιον, τό, opsonium: id quod ab opsonatore emitur. Sæpe accipitur pro annona, quæ militibus in singulos menses dabatur pro stipendio seu salario. Polyb. & Greg.

Ὀψωνιάζω, stipendia præbeo. Exponitur etiam, alo: vnde apud Dion. Halic. l. 9. ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ὀψωνιαζόμενοι χρημάτων dicuntur qui ex alienis aluntur pecunijs.

Ὀψωνιασμός, annona, stipendium. Polyb. l. 5.

Ὀψωνέω, opsonia coemo, opsonor. Aristoph. in Vesp. Plut. symp. 7. probl. 5. cum accus.

Ὀψωνητικός, idem cum ὀψώνης. Item opsoniorum coemendorum peritus: vnde τέχνη ὀψωνητική, apud Athen. l. 6.

Dec. Παροψωνέω clam opsonia coemo. Aristoph. in Conc.

Ὑποψωνέω, in opsonijs coemendis decipio. Idem in Acharn.

Σιτώνης, frumenti emptor, annonæ coemendæ præfectus. Greg.

Σιτωνία, frumenti emptio seu munus publicæ annonę coemendæ. Dion. Halic. l. 7. Pro eodem dicitur & σιτωνία.

Σιτωνέω, frumentum coemo, seu rei frumentariæ curandæ præfectus sum.

Συνωνέομαι, coemo. Herodian. l. 1.

Τελώνης, q. d. tributorum seu vectigalium emptor: vectigalium redemptor, publicanus Plut. in lib. περὶ πολυπραγμ. Pro eodem dicitur & τέλων, ωνος, ὁ.

Τελωνικός, ad publicanum seu publicanos pertinens.

Τελώνιον, τό, locus in quo sedent publicani, publicanorum mensa: apud Matth. & Marc. vtitur & Pisides apud Suid.

Τελωνία seu τελωνεία, vectigalium redemptura, vel vectigalis exactio. Poll.

Τελωνέω, vectigalia redimo. Item vectigal exigo. Significat & generaliter quæstui habeo, apud Basil. in ep. ad Liban.

Τελωνοῦμαι, à me exigitur vectigal aut tributum, tributum soluo. Maccab. l. 1. c. 13.

Dec. Ἀρχιτελώνης, publicanorum princeps. Lucæ 19.

Ἀτελώνητος, ὁ & ἡ pro quo aut cuius nomine vectigal non pensum est aut non penditur.

Παρατελωνέω, exp. aduersus publicanorum iura aliquid cō- (mitto.

Χαλκώνητος, emptus ære, vel simpliciter, emptus. Hesych.

Χρυσώνητος, auro emptus. Athen. l. 5.

Χρυσωνέω, aurum emo: numisma aureum argento permuto. Isocr. in Trapez.

ΩΟΝ (per ω cum ι subscripto) ου, τό, superior domui pars. Eust. Τὰ μετέωρα τῶν οἰκημάτων ὠὰ καλοῦσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι. Pro ὠὰ dicitur etiam ὦια, apud Athen. l. 2.

Ὑπερῷος, ου, ὁ, (*comp.*) qui in summa ædium parte est: vt ὑπερῷος θάλαμος. Plut. in Pelopida. Et ὑπερῷον οἴκημα, apud eundem: pro quo interdum absolutè dicitur ὑπερῷον, vt apud Aristoph. in Pluto; Plut. symp. 1. Ὑπερῴα siue ὑπερώη Ionicè dicitur palatum, quoniam summum in ore locum occupat. Il. χ. Plut. de aud. poem. Gal. lib. 1. ad Glauc.

Ὑπερώϊος etiam legitur pro ὑπερῷος, apud Athen. lib. 2. Et ὑπερώϊον pro ὑπερῷον. Od. α. Il. β.

Ὑπερωϊόθεν, ex summa ædium parte. Od. α.

ΩΟΝ, ου, τό, ouum: tam piscium & serpentium, quàm auium. Athen. de perdice mare, τὰ ὠὰ τῆς θηλείας συντρίβει ἵνα ἀπολαύῃ τῶν ἀφροδισίων. Idem de polypo, τὰ ὠὰ τίκτει βοτρυδόν. Apud eundem l. 11. dicitur & ὠὸν χρυσοῦν. (solum patiatur.

*Etymol. deriuari scribit παρὰ τὸ οἴειν, solum: quoniam

Ὠάριον, τό, q. d. ouulum. Athen. l. 2. (Epicharmo.

Ὤεον, idem quod ὠόν, apud eundē ibidē. Ὤεον pro eodē ibidem ex

Ὠοειδής, εος, ὁ καὶ ἡ, oui speciem gerens.

Ἐπῳάζω (*comp.*) ouis incubo. Athen. l. 9. & 7.

Ἐπῳασμός, & ἐπῴασις, incubatio, incubitus. Arist. hist. an. l. 6.

Ἐπῳαστικός, qui incubare solet ouis: apud eundem.

ΩΟΠ, & ὢ ὂπ ὄπ, sunt acclamationes nauticæ apud Aristoph. in Ran. & Auibus.

Ὤπολος, pro ὁ Αἰπόλος.

ΩΡΑ, ας, ἡ, tempus: & dicitur *tempus anni*: Il. β. Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε γλάγος ἄγγεα δεύει. Thuc. l. 7. τῆς τε ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ ταύτης οὔσης ἐν ᾗ ἀσθενοῦσιν ἄνθρωποι μάλιστα. Interdum dicitur de certo anni tempore: vt de Vere, apud Hom. & Aristoph. Item de tempore quo exoritur canicula, quod est ferè dierū quadraginta æstas, teste Gale. Hinc ὧραι, αἱ, deę quæ quatuor anni temporib. præsunt. Il. ε & θ. ¶ Itē ὥρα, tempus: *in generali significatione*: vt Od. λ. Ὥρη μὲν πολέων μύθων, ὥρη δὲ καὶ ὕπνου. Sic ὥρα χειμέριος, apud Xē. Hell. 1. ¶ Item hora, pars vicesima quarta diei naturalis. Epig. l. 2. Dicitur & sumi pro ipsa die, apud Gal. περὶ κατὰ τόπ. l. 7. c. 2. ¶ Item tempus ætatis florentis, flos & vigor ætatis, vnde apud Luc. οἱ ἐν ὥρᾳ παῖδες. Exponitur &, ætas, apud Plut. ἐφ' ἧς γὰρ αὐτῷ συνοικεῖν ὥραν εἶχεν ἡ Κορνηλία. ¶ Itē pulchritudo, venustas, propriè talis, qualis est in flore ætatis, seu quam ipse flos affert: vel coloris bonitas cum gratia, qualis in ὡραίοις fructibus elucet: apud Xen. in symp. & Athe. Hinc ὧραι dici putantur deæ pulchritudinis, apud Hesiod. in Erg. In hac significatione communiter scribi ὥρα, Atticè autem ὥρα, autor est Eust.

Ὡραῖος, ου, ὁ, tempestiuus: vt ἄροτος ὡραῖος, apud Hesio. in Erg. Sic ὡραῖοι χειμῶνες, apud Theoph. Dicitur & aliquis ὡραῖος ποιεῖν τι, cùm tempestiuè id facit. Sic apud Hesio. in Erg iubetur Perses ὡραῖος γυναῖκα ἄγεσθαι, tempestiuè vxorem ducere. Sic & apud Plut. in Apophth. ὡραῖος ἀπέθανε, tempestiuam mortem obiit. Adolescentes aut puellæ ὡραῖοι aut ὡραῖαι dicuntur cùm sunt ætate matura coniugio: apud Xen. in symp. Interdum tamen additur genit. γάμου: vt apud eundem Pæd. 4. & genit. ἀνδρός, apud Athen. l. 2. item ὡραῖος, qui forma venusta est & decora: vt ὡραῖαι ἑταῖραι, apud Athen. l. 13. Dicuntur & fructus quidam ὡραῖοι, qui colliguntur ea anni parte quæ peculiariter ὥρα nominatur, i. æstas. Gal. de alim. facul.

Ὡραίως, tempestiuè, Hippoc. aphor. l. 3. (tudo, decor formæ.

Ὡραιότης, ητος, ἡ, tempestiuitas, maturitas. Interdū &, pulchri-

Ὡραιόω, ῶ, decoro, venusto, venustatem concilio.

Ὡραΐζω, idem, ὡραΐζομαι, excolo seu exorno me: vel exornor, decore conspicuus fio. Greg. & Athen.

Ὡραϊσμός, οῦ, ὁ, decoratio ad venustatem formę ostērandam. Plut. in lib. de solert. anim. In oratione sic metaph. dicitur, cum lenocinio quodam & fuco exornatur, vt venustior & decentior esse videatur: apud eundem in Fab. & Hermog.

Ὡρικός, οῦ, ὁ, tempestiuus, item florens ætate: ideóque venusta & decenti forma conspicuus. Aristoph. in Acharn.

Ὡρικῶς, venustè, lepidè, scitè, idem in Plut.

Ὥριμος, ὁ καὶ ἡ *itidem* tempestiuus maturus. Athen. l. 7.

Ὥριος, ου, ὁ, idem: vt ὥριον ἔργον. Hesiod. in Erg. Sic Od. ι. φέρει δέ κεν ὥρια πάντα, omnia tempestiuè profert. Interdum exp. qui stato solenniq. anni tempore fieri solet: vt apud Synes. ep. 148. Interdum exp. maturus: vt ἀπάργματα ὥρια, apud Nazianz.

Ὡραΐνω, idem quod ὡραΐζω: vnde ὡραΐνομαι, idem quod ὡραΐζομαι, apud Athen. l. 13.

Ὡρίως, tempestiuè. Item venustè, eleganter. Suid.

Ὡρία, ἡ, maturitas. Item venustas pulchritudo. Epig.

Ὡριαῖος, qui est vnius horæ, horæ spatium æquans: vt ὡριαῖα διαστήματα. Ptolem.

Ὧρος, ου, ὁ, annus. Hes. & Suid. Item generaliter, tempus: apud Hippocr. in secunda præfat. περὶ ἐπιδημιῶν.

Ὡρέω, exp. χρονίζω. Erotian. in lex. Hippocr.

Composita.

Ἀνθωραΐζομαι vicissim decorem ostento. Greg. de homine.

Ἄνωρος, ου, ὁ & ἡ, intempestiuus. Item immaturus, præcox.

Ἀνωρία, ἡ intempestiuitas, importunitas.

Αὐθωρὸν eadem hora, eodem momento. Hesyc.

Ἄωρος, idem quod ἄνωρος, qui non suo tempore fit: vt ἄωρος θάνατος, apud Plu. in consol. ad Apol. Apud eundem in symp. sept. sap. ἄωρος ἥκει, exp. intempestiuè venit. Significat etiam, immaturus: vt ἄωρος πρὸς γάμον, apud eundem in Lyc. Item inuenustus, informis. Xen. Vide & in compositis ab Ὤρα, i. cura.

Ἀωρία, intempestiuum tempus. Aristoph. in Acharn. Exponitur etiam, deformitas.

Ἀωρί, intempestiuè. Athen. l. 12.

Ἄωρος, idē quod ἄωρος. Et metaph. durus, agrestis. Hesych.

Dec. Παναώριος, ὁ καὶ ἡ omnino intempestiuus. Sic Homerus vocat eum qui præcoci fato & immatura morte periturus est ideoque infelix est. vt Il. ω.

Τρισάωρος, ter intēpestiuus, i. admodū intempestiuus. Epigr.

Ἐννέωρος, nouennis, qui nouem annorum est. Il. σ. & Od. κ.

Ἔνωρος, tempestiuus. Exponitur & in vigore constitutus.

Ἐνωραΐζομαι, idem quod ἐγκαλλωπίζομαι, placeo mihi & ostento me in Luc.

Ἔξωρος, qui iustum & legitimum tempus excessit. Sic & homo dicitur qui iam natu grandior est, exoletus, vetulus: vt ἔξωρος γραῦς, apud Luc. de sacrif.

Ἐξωραΐζομαι, exorno me & venustiorem reddo. Hes.

Εὔωρος, idē cū ἔνωρος, tēpestiuus: vt δύωρος γάμος, apud Soph. in [Electr.

Ἐφώριος, exp. tempestiuus, item maturus. Etym.

Ἡμιώριον, ου, τό, semihora. Apoc. c. 8.

Καθωραΐζομαι, exp. glorior.

Μινυώριος, qui breuis est temporis: fluxus, caducus.

Οὐδενόσωρος, exp. qui ne vno quidem momento durat. Vide & in comp. ex Ὤρα, cura.

Πάρωρος, idem cum ἄωρος, intempestiuus. Theophr. de caus. l. 5.

Πρώϊος,

Πρόωρος, qui iustum legitimúmque tempus præuenit, præmaturus, præcox: vt πρόωρος μοῖρα, in Epigr.

Προώλεθρος, idem. Nonn.

Υπέρωρος, qui excessit tempus legitimum, exoletus. Æsch. in ep.

Χιλιώρος, exp. mille annorum tempus. Lycophr.

Οὔπωρα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΩΡΑ, ας, ἡ, (cum tenui) cura. Hesio. in Erg. Ὤρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε Ὧι τινὶ μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται. Suidas ex Æliano, ἀνδρὶ εἰ ἐπιόρκῳ καὶ τὰ θεῖα ἐν μηδεμιᾷ ὤρᾳ τιθεμένῳ, homini diuina nihil curanti.

Ὠρίζω, curo, curam gero. Interdum &, custodio. Hesych. & Galen. in lex. Hippocr.

Ὠρεύω, & Ὠρίζω, idem: apud Hesych.

Ὠρακιάω, curis nimis confectus concido. Aristoph. in Ran. ἀλλ' ὠρακιῶ. Ἀλλ' οἶσον πρὸς τὴν καρδίαν μου σπογγιάν. Sic & apud eundem in Pace.

Composita: quorum etiam nonnulla cum compositis ex οὖρος custos collocata sunt.

Ἄωρος, ὁ καὶ ἡ, curam non gerens, negligens. Item qui difficulter custodiri potest: vt exp. Odyss. μ. Exponitur &, ἡ πολλὴ φροντὶς, ab Eust. Vide & in comp. ex ὥρα, & ex οὖρος, custos.

Ἀωρέω, non curo, negligo. Hesych.

Παιδώρος, (dec.) quem omnino nulla dignamur cura. Æsch. in Prom.

Ἐγχεσίμωρος, quidam dici volunt quasi ὁ ἐγχέων ὤραν ἔχων, i. φροντίδα. Vide & in comp. ex μωρὸς in Μωρία & ex Μωρός.

Εὔωρος, malè curatus, neglectus: *per antiphrasin.* Suid. ex Euph. Exponitur & actiuè, qui non curat, negligens. Hesych.

Εὐωρία, ἡ, negligentia, apud eosdem.

Εὐωριάζω, negligo, non curo. Hesych. ex Soph.

Εὐωρέω, idem: apud eundem.

Ἐξωριάζω, idem quod ἀνωριάζω. Æschyl. in Prom. Ἐξωριάζειν τοῦ πατρὸς βαρύ. negligere patris dicta graue fuerit.

Γέμωρος, secundum quosdam dicitur ὁ τῆς ἰῶν ὤραν ἔχων, cui sagittæ curæ sunt: teste Eust. Γ. ξ. vide & cōp. ex μωρὸς in Μωρία.

Κηπωρὸς, hortulanus, olitor: horti curam habens vel gerens.

Ὀλίγωρος, qui aliquid parum curat, negligens, incuriosus. Isocr. in Panath. Aristot. rhet. 3.

Ὀλιγώρως, negligenter, contemptim. Dem. & Xen.

Ὀλιγωρία, ἡ, negligentia, incuria: vel neglectus, contemptus. Autor. Thuc. Plut. &c.

Ὀλιγωρέω, parum curam habeo, negligo. Isocr. in Paneg. οὐ γὰρ ὠλιγώρησεν τῶν κοινῶν.

Decomp. Ἐξολιγωρέω, prorsus negligo & contemno.

Κατολιγωρέω, idem. Polyb.

Οὐδενόσωρος, nulla cura dignus, minimè curandus. Il. θ. Vide in comp. ex ὥρα, tempus.

Πολυωρέω, multa cura dignor, magnam curam gero. Æschin. in Timocr. Laërt. in Antist. Exponitur &, honoro, in honore & pretio habeo. Item, lautè & accuratè accipio.

Πολυωρητικὸς, ἡ, ὁ, multam curam gerens, solicitus. Plut. in problemat. Rom.

Πολυωρία, ἡ, multa cura vel ratio & obseruatio. Suid. ex Ælian.

Θυρωρὸς. Μωρὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ὠκεανὸς, vide in Οὐρανός. Ὤρες, in Οὖρ.

Ὠρίαζω in Ὥρα. Ὡραῖος, &c. in Ὥρα.

ΩΡΙΩΝ, ωνος, ὁ, Orion: signum cœleste apud Proclum de Sphæra. ¶ At ὠρίων (cum aspiratione) nomen auis, apud Ælian.

Ὦρος, vide in Ὥρα.

ΩΡΥΩ, seu ὠρύομαι vlulo: propriè de canibus dicitur, lupis & leonibus, propter famem ingemiscentibus, aut alio ex dolore eiulatui similem vocem edentibus. Apoll. Argon. 4. (de leone.) ὅς ῥά τ' ἀν ὕλην Σμερδαλέον μυκηθμὸν ὠρύεται. Luc. in dial. Char. & Merc. ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οὐκ ἴσον ἐπ' ἐμοί. Dicuntur & lupi quempiā cum eiulatu deplorare: vt apud Theocr. idyll. 1. Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο. Metaphoricè de homine dicitur erumpente in eiulatus similes canum luporúmque vlulatibus & leonum rugitibus. Hesych.

Ὤρυμα, τὸ, rugitus. Ezech 19.

Ὠρυθμὸς, ὁ, vlulatus: vel rugitus. Theocr. idyll. 26.

Ὠρυγμὸς, idem. Plut. de deo Socr. Athen. l. 13.

Ὠρυδὸν, cum vlulatu. Nic. in Alexiph.

Ὤρυες, à quibusdam nominari dicuntur feræ: vnde in Ouo Simmiæ Rhod. Αἶγα μὲν Καμψιπόδα ἐν ἴχνεσι Ἀγραῖος ὤρυες: ὠρύων δ' ἄγχι.

Composita.

Ἀνωρύομαι, magno cum vlulatu exclamo. interdum, grauiter eiulo ac lamentor.

Ἐπωρύω, seu ἐπωρύομαι, vlulo seu infremo. Epigr.

ΩΣ, particula varios habens vsus. ¶ Frequentissimè est aduerbiū similitudinis, vt, sicut, velut. Luc. ὡς ᾤετο, vt putabat. ὡς εἰκὸς, vt par est. Sæpe adhibetur comparationibus, eique subiungitur οὕτω, vel ὥς cum accentu: vt Iliad. π. υ. & alibi passim. Item tanquam, quasi, perinde, ac si. Interdū significat οὕτω, ita, sic, in qua signif. scribitur potius ὥς cum accentu: vt ὥς φάτο, passim apud Hom. Sic ὥς ἄρα φωνήσας, &c. Dicitur & de proportione: vt apud Aristot. de hist. an. lib. 8. ὡς κατὰ μέγεθος, proportione magnitudinis. Sic apud Thuc. l. 3. ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως pro magnitudine vrbis. Et cū nomine comparatiui gradus: μείζων ἢ ὡς κατὰ ἄνθρωπον, maior quā pro humana statura. Et cū præpositione πρὸς: Luc. τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος ὡς πρὸς ἐμὲ, si mecum cōparetur. Sic Xen. Pæd. 1 ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ἡμᾶς ἀγωνίζεσθαι, si nobiscum comparentur. Exponitur etiā, ferè, fermè, propemodum, circiter. Herod. ἀπέκτεινε τοῦ στρατοῦ ὡς πέντε μυριάδας. Thuc. ὡς πεντήκοντα. ¶ Apud Soph. in Aiace, Ὥς ἐστιν ἀνδρὸς τοῦδε τἄργα ταῦτά σοι, exp. ὄντως & ἀληθῶς, certè, reuera. ¶ Interdum est aduerbium temporis significans vt, i. postquam, simulàcque. Il. φ. Ὡς εἶδεν τὸν ἄριστον, &c. Aristop. in Plut. ὡς ἡμῖν παρήγγειλε κατέδαρθεν. Et cum infinit. Plato. εὐθὺς οὖν ὡς ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα. Demosth. ὡς δ' ἤκουσαν τοὺς παρόντας. Interdum geminatur. Theocr. idyl. 2 Χ' ὡς ἴδον ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη Δειλαίας. Sæpe ponit' cū τάχιστα: vt ὡς τάχιστα, simul ac, simul atque, quumprimum, apud Eurip. in Hecuba, & Æschin. de legat. perperam obita. Apud Hom. Od. ρ. Ἤθελε δ' ὥς οἱ ἀοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀείδεν, Eustat. exp. ἕως ὅτε, donec. ¶ Interdum indicat causam finalem, ponitúrque pro ἵνα, vel ὅπως, vt. Cum Optat. Il. φ. δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων Ὡς αἰεὶ ἔλποιτο κιχήσεσθαι ποσὶν οἷσιν. Herodian. l. 1. ὡς ἄν τις εἴποι, vt ita dixerim. Cum coniunct. Soph. Κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν ὡς ἴδω. Cum infinit. ὡς εἰπεῖν, vt ita dicam, vel propè dixerim. Plutar. symp. l. 4. οὐδὲν γὰρ ὡς εἰπεῖν πολυχρονιόν ἐστι. ¶ Item pro ὥστε, ita vt, adeò vt. Paul. & Xen. ¶ Item pro εἴθε, vtinam. Od. α. Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. Sic & apud Synes. Dicitur etiam ὡς εἴθε: vt apud Luc. ὡς εἴθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατὸν ἦν. item ὡς ὤφελες. Il. γ. ¶ Item ὡς, quam. Cū aduerbio superl. gr. vt apud Xen. ὡς ἐδύνατο τάχιστα, quam celerrimè potuit. Cum nomine itidem superl. gr. vt apud eundem, ἵνα ὁ βίος αὐτῶν ὡς βέλτιστος ᾖ. Cum ἔτι, sequente itidem superlatiuo, vt ὡς ἔτι βέλτιστον, apud Plat. ¶ Sæpe subiungitur aduerbio θαυμαστῶς siue θαυμασίως. Plat. in Phædone, νῦν δὲ θαυμασίως ὡς ἄθλιος γέγονεν. Demosth. θαυμαστῶς ὡς ἐλυπήθην. Interdum & cum aduerbio ὑπερφυῶς. Plat. in symp. ὑπερφυῶς ὡς χαίρω, mirificè lætor. Idem in Phædone ὑπερφυῶς μὲν οὖν ὡς βούλομαι. ¶ Cum aduerbio ἑτέρως, item ἀληθῶς vacat. Nam ὡς ἑτέρως apud Demosth. pro eo idem est quod ἑτέρως, aliter. Sic ὡς ἀληθῶς, verè, apud Plat. de rep. l. 1. ¶ Interdum admirationi adhibetur: vt Latinè quàm. Aristoph. in Pluto, Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστὶν ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ Δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου, quàm molesta res, vel quàm dura res est aut acerba. Luc. in dialogo Iouis & Ganymedis, ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστι δ' ἀπλοϊκὸς, καὶ αὐτὸ δὴ τὸ τοῦ παῖς ἔτι. ¶ Itē pro ὅτι, quod. Plutarch. in Lyc. Ἐπαμινώνδαν εἰπεῖν λέγουσιν ὡς τὸ τοιοῦτον ἄριστον οὐ χωρεῖ προδοσίαν, Epaminondam dixisse ferunt huiusmodi prandium non admittere proditionem. Sic & apud Herod. in Melp. & Demosth. Philipp. 1. Dicitur & ὡς ὅτι: vt apud Xen. in Hell. εἰπὼν τῷ Φαρνάκῃ ὡς ὅτι ἐχθρὸς εἴη. ¶ Item nam, enim, quandoquidem, ἐπεί. Luc. ὡς νῦν γε καί σε ἐλεῶ, τελέως ἤδη ἐκβεβακχευμένον, nam nūc quidem te miseror, vt bacchari cœpisti. Thuc. lib. 1. ὡς οὐκέτι ἐνδέχεται. Idem lib. 2. ὡς εἴ τινες πρὸς τὰς ξυμφορὰς γνώμῃ μὲν ἥκιστα λυποῦνται, &c. Item pro πρὸς, vel εἰς, ad. Od. ρ. Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Xen. apomn. 2. συνεληλύθασιν ὡς ἐμέ. ¶ Iungitur etiam variis particulis vacantibus: vt ὡς ἄρα in admiratione, Odyss. ο ὡς οὖν, postquam, Paus. ὡς δ' αὕτως, similiter, itidem Od. ι. Apud Xenoph. scribitur & diuisim ὡς δ' αὔτως & coniunctim ὡσαύτως, vbi dicit, ὡσαύτως δὲ λοχαγοὶ οἱ λόχοι ὡς δ' αὔτως τοὺς ἐξιάρχους ὡς δ' αὔτως δὲ ἑκάστῳ τῶν ἄλλων ἀρχόντων.

Sunt & aliæ particulæ cum quib. ὡς cohæret: vt ΩΣΕΙ, velut, tanquam, quasi apud Hesiod in Asp. Αἱματι φοινικόεις ὡσεὶ ζωοὺς ἐναρίζων. Sic Od. ρ. huic particulæ respondet ὥς, i. οὕτως. Disiunctim quoque multis in locis scribitur. Pro ὡσεὶ dicitur etiam ὡσπερεὶ interiecta particula ἄν, apud Plut. de prud. anim. eadémque in tres particulas diuisa inuenitur, vt apud Aristot. de mundo, ὡς ἂν εἰ λέγοιμεν tanquam si dicamus. Apud Hom. Od. ξ ὡσεί τε κατὰ ῥόον, quidam exp. vtpote secundum vndas. Sæpe etiam ponitur ὡσεὶ pro circiter, fermè, apud Xen. Sic & apud Luc. c. 22. itidémque cap. 1. & 3 ΩΣΠΕΡ, vt, sicut, quēadmodum cui sæpe subiungitur οὕτω, vel καὶ aut aliquid tale. Item veluti, quasi, tanquam, apud Thuc. Isocr. & alios. Sæpe etiam iungitur aliis particulis vacantibus, vel diuisim vel coniunctim, vt ὥσπερ οὖν vel ὡσπερανεὶ, idem quod ὥσπερ, sic ὥσπερ ἂν εἰ vel ὡσπερανεί. ΩΣΤΕ, vt, ita vt, adeò vt. Cum infinit. Plut. in Themist. λέγεται οὕτω καταφορος πρὸς δόξαν εἶναι, ὥστε νέος ὢν ἔτι, σύννους ὁρᾶσθαι τὰ πολλὰ πρὸς ἑαυτῷ καὶ τὰς νύκτας ἀγρυπνεῖν, fertur adeò amori gloriæ deditus fuisse vt, &c. Æschin. de falsa leg. Τοιαῦτα ἐρεῖν ἔφη ὁ Δημοσθένης ὥστε ἀπορράψειν τὸ στόμα τοῦ Φιλίππου. Aliquando exp. vt quidem, Plato, ἡμεῖς γὰρ ἔτι νέοι ὥστε τοσοῦτον πρᾶγμα διελέσθαι, nos enim adhuc iuuenes sumus,

Dec. Α'πώνιζω, idem quod ὠνίζω. Luc.
Ε'πώνιζω, idem Plut. in Cic.
Θεατρώνης, ὁ, theatri magister, qui theatrum cōduxit. Theophr.
Θετώνιον, pretium quo mercenarius conducitur. Suid.
Ι'ππώνης, equorum emptor, qui equariam mercaturam exercet.
Ι'ππωνία, equorum emptio. Xen.
Ι'ππωνέω, equos emo, apud eundem de re equ.
Νεώνητος, nuper emptus. Aristoph. in Plut.
Ο'σπριώνης, leguminum emptor, cui commissum est munus emendorum leguminum.
Ο'σπριωνία, ipsum munus τῶν ὀσπριωνῶν.
Ο'ψώνης, ὁ, opsonator, qui opsonia coēmit: vel opsonis coemēdis deditus. Aristoph. in Tagenistis.
Ο'ψωνία, ἡ, opsonij coēptio, opsonatus. Plut. in Lyc. Athē. l. 4
Ο'ψώνιον, τὸ, opsonium: id quod ab opsonatore emitur. Sæpe accipitur pro annona, quæ militibus in singulos menses dabatur pro stipendio seu salario. Polyb. & Greg.
Ο'ψωνιάζω, stipendia præbeo. Exponitur etiam, alo: vnde a apud Dion. Halic. l. 9. ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ὀψωνιαζόμενοι χρημάτων dicuntur qui ex alienis aluntur pecuniis.
Ο'ψωνιασμὸς, annona, stipendium. Polyb. l. 5.
Ο'ψωνέω, opsonia coemo, opsonor. Aristoph. in Vesp. Plut. symp. 7. probl. 5. cum accus.
Ο'ψωνητικὸς, idem cum ὀψώνης. Item opsoniorum coemendorum peritus: vnde τέχνη ὀψωνητικὴ, apud Athen. l. 6.
Dec. Παροψωνέω, clàm opsonia coemo. Aristoph. in Conc.
Υ'ποψωνέω, in opsoniis coemendis decipio. Idem in Acharn.
Σιτώνης, frumenti emptor, annonæ coemendæ præfectus. Greg.
Σιτωνία, frumenti emptio seu munus publicæ annonę coemendæ. Dion. Halic. l. 7. Pro eodem dicitur & σιτώνιον.
Σιτωνέω, frumentum coemo, seu rei frumentariæ curandæ præfectus sum.
Συνωνέομαι, coemo. Herodian. l. 1.
Τελώνης, q. d. tributorum seu vectigalium emptor: vectigalium redemptor, publicanus Plut. in lib. περὶ πολυπραγμ. Pro eodem dicitur & τέλων, ωνος, ὁ.
Τελωνικὸς, ad publicanum seu publicanos pertinens.
Τελώνιον, τὸ, locus in quo sedent publicani, publicanorum mensa: apud Matth. & Marc. vtitur & Pisides apud Suid.
Τελωνία seu τελωνεία, vectigalium redemptura, vel vectigalis exactio. Poll.
Τελωνέω, vectigalia redimo. Item vectigal exigo. Significat & generaliter quæstui habeo, apud Basil. in ep. ad Liban.
Τελωνοῦμαι, à me exigitur vectigal aut tributum, tributum soluo. Maccab. l. 1. c. 13.
Dec. Α'ρχιτελώνης, publicanorum princeps. Lucæ 19.
Α'τελώνητος, ὁ & ἡ, pro quo aut cuius nomine vectigal non pensum est aut non penditur.
Παρατελωνέω, exp. aduersus publicanorum iura aliquid cōmitto.
Χαλκώνητος, emptus ære, vel simpliciter, emptus. Hesych.
Χρυσώνητος, auro emptus. Athen. l. 5.
Χρυσωνέω, aurum emo, numisma aureum argento permuto. Isocr. in Trapez.

ὨΟΝ (per ω cum ι subscripto) ου, τὸ, superior domus pars. Eust. τὰ μετέωρα τῶν οἰκημάτων ὠὰ καλοῦσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι. Pro ὠὸν dicitur etiam ὤϊα, apud Athen. l. 2.
Υ'περῷος, ὁ, ἡ, (comp.) qui in summa ædium parte est: vt ὑπερῷος θάλαμος. Plut. in Pelopida. Et ὑπερῷον οἴκημα, apud eundem: pro quo interdum absolutè dicitur ὑπερῷον, vt apud Aristoph. in Pluto, Plut. symp. 1. Υ'περώϊον siue ὑπερώϊον Ionicè dicitur palatum, quoniam summum in ore locum occupat. Il. χ. Plut. de aud. poem. Gal. lib. 1. ad Glauc.
Υ'περώϊος, etiam legitur pro ὑπερῷος, apud Athen. lib. 2. Et ὑπερώϊον pro ὑπερῷον. Od. α. Il. β.
Υ'περώϊοθεν, ex summa ædium parte. Od. α.

ὨΌΝ, οῦ, τὸ, ouum, tam piscium & serpentium, quàm auium. Athen. de perdice mare, τὰ ὠὰ τῆς θηλείας συντρίβει ἵνα ἀπολαύῃ τῶν ἀφροδισίων. Idem de polypo, τὰ ὠὰ τίκτει βοτρυδόν. Apud eundem l. 11. dicitur & ὠὸν χρυσοῦν.
*Etymol. deriuari scribit παρὰ τὸ ὅλον, solum: quoniam solum patiatur.
Ὠάριον τὸ, q. d. ouulum. Athen. l. 2.
Ὠιον, idem quod ὠὸν, apud eundē ibidē. Ὦεον pro eodē ibidem ex Epicharmo.
Ὠοειδὴς, ὁ καὶ ἡ, oui speciem gerens.
Ε'πῳάζω (comp.) ouis incubo. Athen. l. 9. & 7.
Ε'πῳασμὸς, & ἐπῴασις, incubatio incubitus. Arist. hist. an. l. 6.
Ε'πῳαστικὸς, qui incubare solet ouis: apud eundem.

Ὠ Ό Π, & ὠὸπ ὄπ, sunt acclamationes nauticæ apud Aristoph. in Ran. & Auibus.

Ὠ πόλος, pro ὁ Αἰπόλος.

ὨΡΑ, ας, ἡ, tempus: vt *dicitur tempus anni*: Il. β. ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτι τε γλάγος ἄγγεα δεύει. Thuc. l. 7. τῆς τε ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ ταύτης οὔσης ἐν ᾗ ἀσθενοῦσιν ἄνθρωποι μάλιστα. Interdum dicitur de certo anni tempore: vt de Vere, apud Hom. & Aristoph. Item de tempore quo exoritur canicula, quod est ferè dierū quadraginta æstas, teste Gale. Hinc ὧραι, αἱ, deę quæ quatuor anni temporib. præsunt, Il. ε. & θ. ¶ Itē ὥρα, tempus: *in generali significatione*: vt Od. λ. ὥρη μὲν πολέων μύθων, ὥρη δὲ καὶ ὕπνου. Sic εἰς καιρὸν, apud Xē. Hell. l. ¶ Item hora, pars vicesima quarta diei naturalis. Epig. l. 2. Dicitur & sumi pro ipsa die, apud Gal. περὶ τόπ. l. 7. c. 2. ¶ Item tempus ætatis florentis, flos & vigor ætatis: vnde apud Luc. εἰ ἐν ὥρᾳ παῖδες. Exponitur & ætas, apud Plut. ἰδίᾳ γὰρ αὐτῇ συνεῖναι ὥραν εἶχεν ἡ Κορνηλία. ¶ Itē pulchritudo, venustas, propriè talis, qualis est in flore ætatis, seu quam ipse flos affert: vel coloris bonitas cum gratia, qualis ex ... fructibus elucet: apud Xen. in symp. & Athe. Hinc ὥραι dici putantur deæ pulchritudinis, apud Hesiod. in Erg. In hac significatione communiter scribi ὥρα, Atticè autem ὥρα, annotatum est.
Ὠραῖος, α, ὁ, tempestiuus: vt ἄροτος ὡραῖος, apud Hesio. in Erg. Sic ὡραῖος χειμῶνες, apud Theoph. Dicitur & aliquis ὡραῖος ποιεῖν τι, cùm tempestiuè id facit. Sic apud Hesio. in Erg iubetur Perses ὡραῖος γυναῖκα ἄγεσθαι, tempestiuè vxorem ducere. Sic & apud Plut. in Apophth. ὡραῖος ἀπέθανε, tempestiuam mortem obiit. Adolescentes aut puellæ ὡραῖοι aut ὡραῖαι dicuntur cùm sunt ætate matura coniugio: apud Xen. in symp. Interdum tamen additur genit. γάμου: vt apud eundem Pæd. 4. & genit. ἀνδρὸς, apud Athen. l. 2. item ὡραῖος, qui forma venusta est & decora: vt ὡραῖαι ἑταῖραι, apud Athen. l. 13. Dicuntur & fructus quidam ὡραῖοι, qui colliguntur ea anni parte quæ peculiariter ὥρα nominatur, i. æstas. Gal. de alim. facul.
Ὠραίως, tempestiuè, Hippoc. aphor. l. 3.
Ὠραιότης, ητος, ἡ, tempestiuitas, maturitas. Interdū &, pulchritudo, decor formæ.
Ὠραΐζω, ῶ, decoro, venusto, venustatem concilio.
Ὠραΐζω, idem, ὡραΐζομαι, excolo seu exorno me: vel exornor, decore conspicuus fio. Greg. & Athen.
Ὠραϊσμὸς, οῦ, ὁ, decoratio ad venustatem formę ostētandam. Plut. in lib. de solert. anim. In oratione sic metaph. dicitur, cum lenocinio quodam & fuco exornatur, vt venustior & decentior esse videatur: apud eundem in Fab. & Hermog.
Ὠρικὸς, ὁ, ὁ, tempestiuus, item florens ætate: ideóque venusta & decenti forma conspicuus. Aristoph. in Acharn.
Ὠρικῶς, venustè, lepidè, scitè, idem in Plut.
Ὠριμος, ὁ καὶ ἡ itidem tempestiuus maturus. Athen. l. 7.
Ὠριος, α, ὁ, idem: vt ὥριον ἔργον. Hesiod. in Erg. Sic Od. ι. φέρει δ' ἄν ὥρια πάντα, omnia tempestiuè profert. Interdum exp. qui stato solenniq. anni tempore fieri solet: vt apud Synes. ep. 148. Interdum exp. maturus: vt ἀπάργματα ὥρια, apud Nazianz.
Ὠριαίνω, idem quod ὡραΐζω: vnde ὡριαίνομαι, idem quod ὡραΐζομαι, apud Athen. l. 13.
Ὠρίως, tempestiuè. Item venustè, eleganter. Suid.
Ὠριότης, maturitas. Item venustas, pulchritudo. Epig.
Ὠριαῖος, qui est vnius horæ, horæ spatium æquans: vt ὡριαῖα διαστήματα. Ptolem.
Ὠρος, ου, ὁ, annus. Hes. & Suid. Item generaliter, tempus: apud Hippocr. in secunda præfat. περὶ ἐπιδημιῶν.
Ὠρίζω, exp. χρονίζω. Erotian. in lex. Hippocr.

Composita.

Α'νθωραΐζομαι vicissim decorem ostento. Greg. de homine.
Α'ωρος, ὁ & ἡ, intempestiuus. Item immaturus, præcox.
Α'ωρία, ἡ intempestiuitas, importunitas.
Αὐθωρὸν eadem hora, eodem momento. Hesyc.
Α'ωρος, idem quod ἄωρος, qui non suo tempore fit: vt ἄωρος θάνατος, apud Plt. in consol. ad Apol. Apud eundem in symp. sæpe. ἄωρος ἥκει, exp. intempestiuè venit. Significat etiam, immaturus: vt ἄωρος πρὸς γάμον. apud eundem in Lyc. Item inuenustus, informis. Xen. Vide & in compositis ab Ὠρα, i. cura.
Α'ωρία, intempestiuum tempus. Aristoph. in Acharn. Exponitur etiam deformitas.
Α'ωρεί, intempestiuè. Athen. l. 12.
Α'ωρος, idē quod ἄωρος. Et metaph. durus, agrestis. Hesych.
Dec. Πανάωρος, ὁ καὶ ἡ, omnino intempestiuus. Sic Homerus vocat eum qui præcoci fato & immatura morte periturus est ideoque infelix est. vt Il. ω.
Τρισάωρος, ter intēpestiuus, i. admodū intempestiuus. Epigr.
Ε'ννέωρος, nouennis, qui nouem annorum est. Il. σ. & Od. κ.
Ε'νωρος, tempestiuus. Exponitur & in vigore constitutus.
Ε'νωραΐζομαι, idem quod ἐγκαλλωπίζομαι, placeo mihi & ostento me in. Luc.
Ε'ξωρος, qui iustum & legitimum tempus excessit. Sic & homo dicitur qui iam natu grandior est, exoletus, vetulus: vt ἔξωρος χαῖρε apud Luc. de sacrif.
Ε'ξωραΐζομαι, exorno me & venustiorem reddo. Hes.
Εὔωρος, idē cū ἔνωρος, tēpestiuus: vt εὔωρος γάμος, apud Soph. in Electr.
Ε'φωρος, exp. tempestiuus, item maturus. Etym.
Η'μιωριον, ου, τὸ, semihora. Apoc. c. 8.
Καθωραΐζομαι, exp. glorior.
Μινυώριος, qui breuis est temporis: fluxus, caducus.
Οὐδ' ἐνὸς ὥρου, exp. qui ne vno quidem momento durat. Vide & in comp. ex Ὠρα, cura.
Πάρωρος, idem cum ἄωρος, intempestiuus. Theophr. de caus. l. 5.
Πρόωρος,

Πρόωρος, qui iustum legitimúmque tempus præuenit, præmaturus, præcox: vt πρόωρος μοῖρα, in Epigr.

Προώριος, idem. Nonn.

Ὑπέρωρος, qui excessit tempus legitimum, exoletus. Æsch. in ep.

Χιλιώρος, exp. mille annorum tempus. Lycophr.

Ὀπώρα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ὨΡΑ, ας, ἡ, (cum tenui) cura. Hesio. in Erg. Ὥρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε Ὧι τινὶ μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται. Suidas ex Æliano, ἀνδρὶ ἐπιόρκῳ καὶ τὰ θεῖα ἐν μηδεμιᾷ ὥρᾳ τιθεμένῳ, homini diuina nihil curanti.

Ὠρέω, ῶ, curo, curam gero. Interdum &, custodio. Hesych. & Galen. in lex. Hippocr.

Ὠρίζω, & Ὠρέζω, idem: apud Hesych.

Ὠρακιάω, curis nimis confectus concido. Aristoph. in Ran. ἀλλ' ὡρακιῶ. Ἀλλ' οἶσθ' πρὸς τὴν καρδίαν μου σπογγιάν. Sic & apud eundem in Pace.

Composita: quibus etiam nonnulla cum compositis ex οὖρος custos collocata sunt.

Ἄωρος, ου, ὁ, καὶ ἡ, curam non gerens, negligens. Item qui difficulter custodiri potest: vt exp. Odyss. μ. Exponitur &, ἡ πολλὴ φροντὶς ab Eust. Vide & in comp. ex ὥρα, & ex οὖρος, custos.

Ἀωρέω, non curo, negligo. Hesych.

Πανάωρος, (dec.) quem omnino nulla dignamur cura. Æsch. in Prom.

Ἐγχεσίμωρος, quidam dici volunt quasi ὁ ἐγχέων ὥραν ἔχων, i. φροντίδα. Vide & in comp. ex μωρὸς in Μείρω & ex Μωρός.

Εὔωρος, malè curatus, neglectus: *per antiphrasin*. Suid. ex Euph. Exponitur & actiuè, qui non curat, negligens. Hesych.

Εὐωρία, ἡ, negligentia, apud eosdem.

Εὐωριάζω, negligo, non curo. Hesych. ex Soph.

Εὐωρέω, idem apud eundem.

Ἐξωριάζω, idem quod ἀνωριάζω. Æschyl. in Prom. Ἐξωριάζειν γὰρ λόγους πατρὸς βαρύ, negligere patris dicta graue fuerit.

Ἰέμωρος, secundum quosdam dicitur ὁ περὶ ἰῶν ὥραν ἔχων, cui sagittæ curæ sunt, teste Eust. Il. ξ. vide & cōp. ex μωρὸς in Μείρω.

Κηπωρὸς, hortulanus, olitor: horti curam habens vel gerens.

Ὀλίγωρος, qui aliquid parum curat, negligens, incuriosus. Isocr. in Panath. Aristot. rhet. 3.

Ὀλιγώρως, negligenter, contemptim. Dem. & Xen.

Ὀλιγωρία, ἡ, negligentia, incuria: vel neglectus, contemptus. Aristot. Thuc. Plut. &c.

Ὀλιγωρέω, paruam curam habeo, negligo. Isocr. in Paneg. οὐ γὰρ ὠλιγώρουν τῶν κοινῶν.

Decomp. Ἐξολιγωρέω prorsus negligo & contemno.

Κατολιγωρέω, idem. Polyb.

Οὐδενόσωρος, nulla cura dignus, minimè curandus. Il. θ. Vide in comp. ex ὥρα, tempus.

Πολυωρέω, multa cura dignor, magnam curam gero. Æschin. in Timocr. Laërt. in Antist. Exponitur &, honoro, in honore & pretio habeo. Item lautè & accuratè accipio.

Πολυωρητικὸς, ή, όν, multam curam gerens, solicitus. Plut. in problemat. Rom.

Πολυωρία, ἡ, multa cura vel ratio & obseruatio. Suid. ex Ælian.

Θυρωρὸς, Μωρὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ὠκεανὸς, vide in Οὐρανός. Ὤρεσι, in Ὄρ.

Ὡραῖος, in Ὥρα. Ὡραΐζω, &c. in Ὥρα.

ὨΡΙΩΝ, ωνος, ὁ, Orion: signum cœleste apud Proclum de Sphæra. ¶ At ὠρίων (cum aspiratione) nomen auis, apud Ælian.

Ὧρος, vide in Ὥρα.

ὨΡΥ'Ω, seu ὠρύομαι vlulo: propriè de canibus dicitur, lupis & leonibus, propter famem ingemiscentibus, aut alio ex dolore eiulatui similem vocem edentibus. Apoll. Argon. 4. (de leone.) ὅς ῥά τ' ἀν' ὕλην Σμερδαλέον ὠρύεται μεθιέμενος ἐρυγμόν. Luc. in dial. Char. & Merc. ἀκούσῃ τῆς κυνὸς μετ' ὀλίγον ὠρυομένης οἰκτιστον ἐπ' ἐμοί. Dicuntur & lupi quendā cum eiulatu deplorare: vt apud Theocr. idyll. 1. Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο. Metaphoricè de homine dicitur erumpente in eiulatus similes canum luporúmque vlulatibus & leonum rugitibus. Hesych.

Ὤρυμα, τὸ, rugitus. Ezech 19.

Ὠρυθμὸς, οῦ, ὁ, vlulatus: vel rugitus. Theocr. idyll. 26.

Ὠρυγὴ, idem. Plut. de deo Socr. Athen. l. 13.

Ὠρυδὸν, cum vlulatu. Nic in Alexiph.

Ὤρυες, à quibusdam nominari dicuntur feræ: vnde in Ouo Simmiæ Rhod. Αἴγεσι μὲν καμψίπουσι... ὠρύων δ' ἄγχι.

Composita.

Ἀνωρύομαι, magno cum vluiatu exclamo. interdum, grauiter eiulo ac lamentor.

Ἐπωρύω, seu ἐπωρύομαι, vlulo seu infremo. Epigr.

ὩΣ, particula varios habens vsus. ¶ Frequentissimè est aduerbiū similitudinis, vt, sicut, velut. Luc. ὡς ᾤετο, vt putabat. ὡς εἰκὸς, vt par est. Sæpe adhibetur comparationibus, eique subiungitur

οὕτω, vel ὣς cum accentu: vt Iliad. π. ν. & alibi passim. Item tanquam, quasi, perinde, ac si. Interdū significat οὕτω, ita, sic. in qua signif. scribitur potius ὣς cum accentu: vt ὣς φάτο, passim apud Hom. Sic ὣς ἄρα φωνήσας, &c. Dicitur & de proportione: vt apud Aristot. de hist. an. lib. 8. ὡς κατὰ μέγεθος, proportione magnitudinis. Sic apud Thuc. l. 3. ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως pro magnitudine vrbis. Et cū nomine comparatiui gradus: μείζων ἢ ὡς κατὰ ἄνθρωπον, maior quā pro humana statura. Et cū præpositione πρός: Luc. τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος ὡς πρὸς ἐμὲ, si mecum cōparetur. Sic Xen. Pæd. 1 ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ἡμᾶς ἀγωνίζεσθαι, si nobiscum comparentur. Exponitur etiā, ferè, fermè, propemodum, circiter. Herod. ἀπέκειντο τῆς στρατιᾶς ὡς πέντε μυριάδας. Thuc. ὡς πεντήκοντα. ¶ Apud Soph. in Aiace, Ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τἄργα ταῦτά σοι, exp. ὄντως & ἀληθῶς, certè, reuera. ¶ Interdum est aduerbium temporis significans vt, i. postquam, simulátque. Il. φ. Ὡς εἶδον τὸν ἄριστον, &c. Aristop. in Plut. ὡς ἡμῖν παρήγγειλε κατακεῖσθαι. Et cum infinit. Plato, εὐθὺς οὖν ὡς ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα. Demosth. ὡς δὲ ἀκοῦσαι τοὺς παρόντας. Interdum geminatur. Theocr. idyl. 2 Χ' ὡς ἴδον ὡς ἐμάνην, ὥς μοι πυρὶ θυμὸς ἰάφθη Δειλαίας. Sępe ponit̄ cū τάχιστα: vt ὡς τάχιστα, simul ac, simul atque, quumprimum, apud Eurip. in Hecuba, & Æschin. de legat. perperam obita. Apud Hom. Od. ρ. Ἧσθαι δ' ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ἐπὶ μεγάροισιν ἀείδει. Eustat. exp. ἕως ὅτου, donec. ¶ Interdum indicat caussam finalem. ponitúrque pro ἵνα, vel ὅπως, vt. Cum Optat. Il. φ. δόλῳ δ' ἄρ ἔθελγεν Ἀπόλλων Ὡς αἰεὶ ἔλποιτο κιχήσεσθαι ποσὶν οἷσιν. Herodian. l. 1. ὡς ἄν τις εἴποι, vt ita dixerim. Cum coniunct. Soph. Κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν ὡς ἴδω. Cum infinit. ὡς εἰπεῖν, vt ita dicam, vel propè dixerim. Plutar. symp. l. 4. οὐδὲν γὰρ ὡς εἰπεῖν, πολυχρονιώτερον ἐστι. ¶ Item pro ὥστε, ita vt, adeò vt. Paul. & Xen. ¶ Item pro εἴθε, vtinam. Od. α. Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. Sic & apud Synes. Dicitur etiam ὡς εἴθε: vt apud Luc. ὡς εἴθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυναίμην. item ὡς ὤφελες. Il. γ. ¶ Item ὡς, quam. Cū aduerbio superl. gr. vt apud Xen. ὡς ἐδύνατο τάχιστα, quam celerrimè potuit. Cum nomine itidem superl. gr. vt apud eundem, ἵνα ὁ βίος αὐτῶν ὡς βέλτιστος ᾖ. Cum ἔτι, sequente itidem superlatiuo, vt ὡς ἔτι βέλτιστον, apud Plat. ¶ Sæpe subiungitur aduerbio θαυμαστῶς siue θαυμασίως. Plat. in Phædone, νῦν δὲ θαυμασίως ὡς ἄθλιος γέγονεν. Demosth. θαυμαστῶς ὡς ἐλυπήθην. Interdum & cum aduerbio ὑπερφυῶς. Plat. in symp. ὑπερφυῶς ὡς χαίρω, mirificè lætor. Idem in Phędone ὑπερφυῶς μὲν οὖν ὡς βούλομαι. ¶ Cum aduerbio ἑτέρως. item ἀληθῶς vacat. Nam ὡς ἑτέρως apud Demosth pro eo, idem est quod ἑτέρως, aliter. Sic ὡς ἀληθῶς, verè. apud Plat. de rep. l. 1. ¶ Interdum admirationi adhibetur: vt Latinè quàm. Aristoph. in Pluto. Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστὶν ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ Δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου, quàm molesta res, vel quàm dura res est aut acerba. Luc. in dialogo Iouis & Ganymedis, ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστι, καὶ ἁπλοϊκὸς, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἔτι. ¶ Itē pro ὅτι quod. Plutarch. in Lyc. Ἐπαμινώνδαν εἰπεῖν λέγουσιν ὡς τὸ τοιοῦτον ἄριστον οὐ χωρεῖ προδοσίαν, Epaminondam dixisse ferunt huiusmodi prandium non admittere proditionem. Sic & apud Herod. in Melp. & Demosth. Philipp. 1. Dicitur & ὡς ὅτι: vt apud Xen. in Hell. εἰπὼν τῷ Φαράκι ὡς ὅτι ἐκτρίψει μιν. ¶ Item nam, enim, quandoquidem, ἐπεί. Luc. ὡς νῦν γε καί σε ἐλεῶ, τελέως ἤδη ἐκβεβακχευμένον, nam nūc quidem te miseror, vt bacchari cœpisti. Thuc. lib. 1. ὡς οὐκέτι ἐνδέχεται. Idem lib. 2. ὡς εἴ τινες πρὸς τὰς ξυμφορὰς γνώμῃ μὲν ἥκιστα λυποῦνται, &c. Item pro πρὸς, vel εἰς, ad. Od. ρ. Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Xen. apomn. 1. συνεληλύθασιν ὡς ἐμέ. ¶ Iungitur etiam variis particulis vacantibus: vt ὡς ἄρα in admiratione, Odyss. ο ὡς οὖν, postquam, Paul. ὡς δ' αὔτως, similiter, itidem Od. ι. Apud Xenoph. scribitur & diuisim ὡς δ' αὔτως & coniunctim ὡσαύτως, vbi dicit, ὡσαύτως δὲ λοχαγοὶ τῶν λόχων. ὡς δ' αὔτως ταξίαρχοι ὡς δ' αὔτως δὲ ἑκάστῳ τῶν ἄλλων ἀρχόντων.

Sunt & aliæ particulæ cum quib. ὡς cohæret: vt ὩΣΕΙ', velut, tanquam, quasi apud Hesiod in Asp. Αἵματι φοινικέεις ὡσεὶ ζωῆς ἐρατεινῶν. Sic Od. ρ. huic particulæ respondet ὣς εἰ, οὕτως. Disiunctim quoque multis in locis scribitur. Pro ὡσεὶ dicitur etiam ὡσπερεὶ interiecta particula ἂν, apud Plut. de prud. anim. eadémque in tres particulas diuisa inuenitur, vt apud Aristot. de mundo, ὡς ἂν εἰ λέγοιμεν tanquam si dicamus. Apud Hom. Od. ξ ὡσεί τε κατὰ ῥόον, quidam exp. vtpote secundum vndas. Sępe etiam ponitur ὡσεὶ pro circiter, fermè, apud Xen. Sic & apud Luc. c. 22. itidémque cap. 1. & 3. ὩΣΠΕΡ, vt, sicut, quēadmodum. cui sæpe subiungitur οὕτω vel καὶ aut aliquid tale. Item veluti, quasi, tanquam, apud Thuc. Isocr. & alios. Sæpe etiam iungitur aliis particulis vacantibus. vel diuisim vel coniunctim, vt ὥσπερ οὖν. vel ὡσπεροῦν, idem quod ὥσπερ, sic ὥσπερ ἂν εἰ vel ὡσπερανεί. ὩΣΤΕ, vt, ita vt, adeò vt. Cum infinit. Plut. in Themist. λέγεται οὕτω καταφορὴς πρὸς δόξαν εἶναι... ὥστε νέος ὢν ἔτι, σύννους ὁρᾶσθαι τὰ πολλὰ πρὸς ἑαυτῷ καὶ τὰς νύκτας ἀγρυπνεῖν, fertur adeò amori gloriæ deditus fuisse, vt, &c. Æschin. de falsa leg. Τοιαῦτα ἐρεῖν ἔφη ὁ Δημοσθένης ὥστε ἀποῤῥάψειν τὸ στόμα τοῦ Φιλίππου. Aliquando exp. vt quidem. Plato, ἡμεῖς γὰρ ἔτι νέοι ὥστε τοσοῦτον πρᾶγμα διελέσθαι, nos enim adhuc iuuenes sumus,

mes somnus, vt quidem est tantæ rei explicatio & iudicium. Præcedente comparatiuo cum particula ἢ, exp. vt: βαρύτερον φορτίον ἢ ὥστε δύνασθαι φέρειν, grauius onus quàm vt ferre possim. Cū Indicatiuo *Atticè*: Aristoph. in Nub. Σὺ δ' εἰς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας Ὥστ' ἀνδράσιν πείθῃ χολῶσιν. Sic & apud Thuc. Isocr. Dem. Xen. & alios. ¶ Item ὥστε, quamobrem, itaque. Plat. in Tim. ὥστε ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐκ ἴσασι χρόνον ὄντα τὰς τούτων πλάνας, itaque nesciunt hos siderum errores idipsum esse quod ritè dicitur tempus. ¶ Item ὥστε pro ὡς, vt, in significatione similitudinis, apud Apollon. itidemque Il. γ. sequente ὡς, i. sic.

Τῶς pro ὡς, i. οὕτως, sic, ita. Il. γ. Τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα. Et apud Soph. τὼς αὐτοσφαγεῖς ὀλοίατο. ¶ Item τώς Doricè pro τούς.

Καθώς, idem quod ὡς, vt, velut, sicut. Aristot. de mundo. item postquam, quum: Act. cap. 7.

Ἕως, & poeticè εἵως, idem quod ὡς, (ex quo factum esse per Atticum literæ ε pleonasmum tradit Eust.) i. ὅπως: vt Od. τ. ἀρώμενος ἕως ἵκοιο γῆρας, precans vt peruenires ad senectutem. item donec, vsquedum, tantisperdum, quoad, quandiu. Il. η. Ἀλλ' ἀναχασσάμενος νήχον πάλιν, ἕως ἐπῆλθον Ἐς ποταμόν. Od. μ. Οἱ δ' ἕως μὲν σῖτον εἶχον καὶ οἶνον ἐρυθρόν, Τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, quamdiu habuerunt frumentum & vinum, tandiu ab esu boum abstinuerunt. Plut. in Lyc. ἕως ἐπάνεισιν ἐκ Δελφῶν αὐτὸς ἀνέλθοι, quoad ipse ex Delphis reuertit. Dem. Olynt. 1. ἕως ἐστὶ καιρὸς ἀντιλάβεσθε τῶν πραγμάτων. Cum optatiuo: vt apud Aristoph. ἕως ἀφίκοιτο, donec peruenerit. Cum subiunct. Herod. νῦν γὰρ ἀντὶ καὶ ὅπῃ ἐξαιρέεται, ἕως νέος ἦς, quandiu est iuuenis. Matth. c. 5. οὐ μὴ ἐξέλθῃς ἐκεῖθεν ἕως ἂν ἀποδῷς τὸν ἔσχατον κοδράντην, vsquedū reddideris. Marci c. 6. ἕως αὐτὸς ἀπολύσῃ τὸν ὄχλον, dum dimitteret turbam, vel dimisisset. Matt. 10. οὐ μὴ τελέσητε τὰς πόλεις τοῦ Ἰσραήλ, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, exp. non obieritis vrbes Israelis quin venerit filius hominis. ¶ Interdum ἕως significat, interim, ad tempus aliquod. Od. μ Οἱ δ' ἤτοι εἵως μὲν ἀκήμενοι Ἀχαιοὶ Οὔρινον ἔνδον ἐόντες ἀμμιμνέσθαι ... vbi Eust. ἕως exp. τέως, item πρὸς τὸ παρόν. ¶ Ἕως interdum adiunctam habet aliquam particulam tempus significantem: vt ἕως ὅτε pro ἕως, donec, quoad, apud Xen. pæd. 5. Ἕως πότε interrogatiuè sumitur, vsquedum, quousque sæpe apud Euangelistas. Dicitur & ἕως νῦν & ἕως ἄρτι. apud eosdē q. d. vsque nunc. Et ἕως σήμερον, apud Paulum. Et cum aduerbiis loci: vt ἕως ὧδε, apud Luc. &, ἕως ἔξω τῆς πόλεως, apud eundem. Iungitur etiam aliis aduerbiis: cum ἄνω & κάτω, cum ἔσω, apud eosdem Euang. Et cum præposit. εἰς: apud Polyb. l. 3. ἕως εἰς τὸν χάρακα, vsque ad vallum. ¶ Genitiuo quoque iungitur, qui interdum vacat: ἕως οὗ pro ἕως, frequens in nouo Test. Sic & apud Herodot. ἕως οὗ ἀπεδέξαν. Dicitur & ἕως ὅτου pro ἕως οὗ, itidem in nouo Test. i. donec, vsquedum, quousque interdum & pro, quandiu, siue tantisperdum. Legitur & apud Dem. ἕως ἔτι κομισαίμεθα τὰ ἡμέτερα αὐτῶν, i. donec. dicitur & ἕως τινός, quousque & ἕως τινός, vsque ad aliquod tempus, & ἕως τούτου, huc vsque. Luc. 22. Apud Aristot. verò de anim. lib. 9. ἕως τούτου προσέρχεται ἕως ἂν ὁ μυκτὴρ ὑπερέχῃ αὐτοῦ, eatenus mergitur, quatenus eius promuscuis extat. Dicitur & ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας, vsque in hodiernum diem, & ἕως τοῦ νῦν, apud Matth. & Marc. & ἕως ὥρας ἐνάτης apud Matth. Marc. & Luc. Item ἕως τῆς τελευτῆς Ἡρώδου, vsque ad mortem Herodis. Matt. 2. Item ἕως τῆς ὀφρύος τοῦ ὄρους. Luc. 4. ἕως τοῦ οὐρανοῦ, vsque ad cœlum. ¶ Ἕως, aurora, vide in Ἠώς.

Τέως, tandiu: cui respondet ἕως, quandiu. Luc. in Alcyone. ἀδυνατώτερον, ὅστε τέως ἕως ἂν ὦσιν ἀνεπιστήμονες, tandiu, quandiu fuerint imperiti: vel tantisper dum fuerint imperiti. ¶ Τέως antea: Plato in symp. τέως γὰρ καὶ τὰ αἰδοῖα ἐκτὸς εἶχον καὶ ἐγέννων καὶ ἔτικτον οὐκ εἰς ἀλλήλους, ἀλλ' εἰς γῆν. ¶ Exponitur etiā, interea, interim: Od. σ. ὁ δὲ τέως μὲν ἐνὶ μεγάροις Φυλάκοιο Δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, κρατέρ' ἄλγεα πάσχων. Ex Dem. τέως ἔτι, interim etiam. Ex Phalaride, τέως τοῦ παρόντος, ad hunc vsque diem.

Ὦσις, vide in Ὠθέω. Ὤασιν, Ὦτε in Οὖς. Ὦσις, &c. in Ὠθέω Ὦσχος, &c. vide Ὄσχος, in Μόσχος. Ὠταλγία, &c. in Οὖς Ὠτειλή, in Οὐτάω. Ὤφελον & ὤφελλον, in Ὀφείλω.

ΩΦΕΛΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, iuuo, prosum: idem cum ὀφέλλω: vnde quo & originem traxisse creditur. Plat. ep. 7. ἀλλήλους εἰς τὰ μέγιστα ὠφελεῖν. Luc. in Anach. ἐκείνην ἂν τὰ μέγιστα ὠφεληκώς, maximum in eam beneficium contuleris. Cum dat. apud Arist. rhet. 1. & Diosc.

Ὠφελέομαι, οῦμαι, iuuor, fructum & vtilitatem capio. Thucyd. & Xen.

Ὠφέλημα, τό, adiumentum, emolumentum.

Ὠφέλησις, εως, ἡ, vtilitas, emolumentum. Soph. Ὠφελήσιμος, ὁ καὶ ἡ, vtilis, quo iuuari possumus. Idem in Aiace.

Ὠφέλεια, ἡ, vtilitas, emolumentum. Plat. polit. 1. & in Tim. item adiumentum, auxilium: vt ὠφέλειαν πέμπειν, Thuc. l. 1. Pro eodem poeticè dicitur ὠφελίη seu ὠφελία: vt in Epigr.

Ὠφέλιμος, vtilis, adiumentum & emolumentum afferens. Plat. polit. 1. τὸ αὐτῆς ὠφέλιμον παρασκευάζει.

Ὠφελίμως, vtiliter, cum commodo & emolumento. Dios.

Composita.

Ἀντωφελέω, ῶ, vicissim adiuuo: vnde ἀντωφελεῖσθαι, apud Xen.

Ἀνωφέλητος, non adiutus, nullo commodo affectus. Soph. item inutilis. Xen. pæd. 1.

Ἀνωφελής, ὁ καὶ ἡ, idem in post. sig. Plat. in Crat.

Ἀνωφελῶς, inutiliter. nullo commodo.

Βιωφελής, vitæ vtilis, vitę humanę vsibus idoneus: vtitur Gel. l. 1. cap. 22.

Δημωφελής, populo vtilis. Philo de v. M. l. 3. & apud Synes.

Δημωφελέω, populo prosum.

Ἐπωφελέω, insuper iuuo seu prosum. Aristoph. in Nub.

Ἐπωφελής, vtilis. Ἐπωφέλεια, vtilitas. Basil. Ἐπωφέλιμος idem quod ἐπωφελής. Pythag. in carm.

Κατωφελής, idem.

Κοινωφελής, communem afferens vtilitatem. Suid.

Κοινωφελία, communis vtilitas.

Κοινωφέλιμος, idem quod κοινωφελής.

Οἰκωφελής, domui seu familiæ vtilis. Theocr. id. 29.

Οἰκωφελῶς, cum vtilitate totius familiæ. Dion.

Οἰκωφελία, frugalitas toti familię vtilitatem afferēs. Od. ξ.

Πολυωφελής, valde vtilis. multam vtilitatem afferens.

Προσωφελέω, insuper prosum & commodo: vel adiuuo, auxilium affero. Eurip.

Συνωφελέω, ῶ, vnà prosum seu adiuuo. Xen. in Oecon.

ὨΧΡΌΣ, ᾶ, ὀ. pallidus. Athen. l. 2. χρῶμα δ' ἀσίτων ἡμῖν γίνεται ὠχρόν. Luc. in Hermot. ὠχρὸν ἀεὶ ὑπὸ φροντίδων καὶ τὸ σῶμα κατεσκληκότα.

Ὦχρος, ου, ὁ, pallor, palliditas. Il. γ. Sic dicitur & legumen quoddam, Latinis eruilia: apud Arist. hist. an. l. 9. c. 40. & Theophr. de cau. pl. l. 4. c. 2.

Ὤχρα, ἡ, coloris quoddam genus à pallore denominatum. Gal. comm. 2. in lib. Hipp. de victus ratione in morb. acut.

Ὠχρίτης, ητος, ἡ, palliditas, pallor. Plut. de orac. Pyth.

Ὠχρίας, ου, ὁ, pallidus: dicitur tantum de homine cuius facies pallet & veluti ochra videtur esse perfusa. Aristotel. in prædicam. qualitatis.

Ὠχριάω, ῶ, palleo, pallore perfusus sum. Athen. lib. 5. Item pallesco. pallore profundor. Arist. eth. 4. c. 8.

Ὠχρίασις, pallor: vel ipsa actio pallescendi. Plutar. symp. 3. probl. 6.

Ὠχράω, idem quod ὠχριάω. Od. λ.

Ὠχραίνω, pallefacio, pallidum reddo. Nic. in Alexiph.

Ὠχρέω, idem significare putatur quod ὠχραίνω, apud Suid.

Ὤχρωμα, pallor, palliditas corpori alicui inducta.

Composita.

Ἔνωχρος, ὁ καὶ ἡ, in quo pallor est. pallidum colorem in se habens.

Ἔξωχρος, præpallidus, admodum pallidus.

Κατωχριάω, perpalleo, perpallesco, admodum pallidus fio.

Κατωχράω, idem. in Epigr.

Πάνωχρος, ad pallidum colorem vergens.

Ὕπωχρος, subpallidus, quadantenus pallidus. Galen.

Ὢψ, vide in Ὄπτομαι. Ὠώδης, in Ὠόν.

F I N I S.

INDEX VOCABVLORVM QVAE IN IOANN. SCAPVLAE LEXICO EXPLICANTVR.

Numerus columnam denotat: *cum d.* significat cum deriuato, aut cum deriuatis: *in c.* in compositis. Quæ simpliciter habent *in*, sequente Græca voce siue simplici siue composita, inter eius deriuata sunt quærenda.

Prima litera dictionis, ad quam Lector remittitur, si fuerit maiuscula, indicat dictionem primum in sua classe locum tenere.

Vocabula quæ in hoc indice tractantur pro primitiuis censebuntur, si eorum prima litera fuerit grandiuscula.

Inuestigaturus composita ordinem alphabeticum obseruabit.

Alia quædam huc pertinentia vide circa finem epistolæ ad Lectorem.

INDEX.

ἀμφιλ[illegible]

ἀνακά-

ἀνα-

INDEX.

ἀντι-

INDEX.

ἀπό-

INDEX.

ἀριστ.

INDEX.

ἀστρ-

Γ

διαπι-

I N D E X.

διαφυ-

INDEX.

INDEX.

INDEX.

INDEX.

INDEX.

ἐκθύω.

 ἐλιξ-

ἐμφι-

ἐπανι-

INDEX.

INDEX.

INDEX.

εὐλά-

INDEX.

INDEX.

Σειρὰ

Θρυψ.

 κατὰ[illegible]

κατα-

INDEX.

κρήθεν

κυμι-

INDEX.

Μά-

[illegible]

ὀξυκώ-

INDEX.

ὀρνι-

ὀψέ

παρα-

[illegible]

INDEX.

INDEX.

INDEX.

προσ-

ὑπο-

ΦΑΚΕΛ-

φιλολο-

χειρ-

INDEX.

ψωρ-

FINIS.

APPENDIX

APPENDIX
EORVM

QVÆ IN IPSO LEXICO COMMODE TRACTARI NON POTVERVNT, INTERIM tamen iis, qui feliciter in Græcis auctoribus, in primis verò Poëtis, versari cupiunt, apprimè necessaria visa sunt.

Cùm ad Idiomata Græcorum varia percipienda, tùm ad diversas vocabulorum plurimorum, diversis accentibus insignitorum Significationes cognoscendas, Græcæ linguæ studiosis utilissima futura.

FINIS.

APPENDIX

APPENDIX
EORVM

QVÆ IN IPSO LEXICO COMMODE TRACTARI NON POTVERVNT, INTERIM tamen iis,qui feliciter in Græcis auctoribus,in primis verò Poëtis, verſari cupiunt, apprimè neceſſaria viſa ſunt.

Cùm ad Idiomata Græcorum varia percipienda,tùm ad diuerſas vocabulorum plurimorum,diuerſis accentibus inſignitorum Significationes cognoſcendas, Græcæ linguæ ſtudioſis vtiliſſima futura.

DE GRAECAE LINGVAE DIALECTIS EX SCRITIS IOANNIS *Grammatici qua τεχνικὰ fuerunt inscripta.*

ΔΙΑ'ΛΕΚΤΟΣ est linguæ ἰδίωμα, id est, proprietas. Sunt autem dialecti quinque, Attica, Dorica, Æolica, Ionica, communis. Et Attica quidem vocata est ab Atthide Cranai filia: Æolica verò, ab Æolo Hellenis filio. Dorica, à Doro Hellenis filio: Ionica ab Ione filio Xuthi, qui fuit Hellenis & Creusæ Erechthei filiæ, Communis autem, quæ ex his quatuor constat. Habet autem vnaquæque dialectus proprium idioma.

De Ionica Dialecto.

Ionica dialectus illa est qua vsi sunt Iones: hæc autem illis antiqua esse videtur. Propriũ illis est, pro α vti η, & circunflexas syllabas in duas partes diuidere: & pro π accipere κ: & pro aspiratis collisionib. tenues proferre, & è quibusdã dictionibus ι eximere.

Vtuntur igitur η pro α, vt (quum dicunt) θύρην pro θύραν, & ἡμέρην pro ἡμέραν, & ὀφειλείην pro ὠφέλειαν. Circunflexas autem syllabas in duo diuidunt, quum pro ποιεῖν dicunt ποιέειν. Pro π, κ accipiunt. πῶς enim κῶς dicunt. Pro aspiratis synalœphis tenues proferunt, quum dicunt ἐφίππιον, ἐπίππιον: & pro ἐφορᾶν, ἐπορᾶν. Quibusdam dictionibus ι auferunt, pro ποιεῖσθαι, ποιέεσθαι dicentes. Dicta est autem Ionica ab Ione filio Apollinis & Creusæ Erechthei filiæ.

De Attica dialectico.

Attica verò dialectus est, qua vsi sunt Athenieſes. Peculiare autem ipsius est, affatim vti contractionibus, & dictiones indiuisim proferre. Præterea verò τ & ρ pro σ sumere: & υ pro ε: & σ pro ξ.

Contractionibus igitur abunde vtuntur, quum dicunt θοἰμάτιον pro τὸ ἱμάτιον, & φρίμιον pro φρόιμιον. Indiuisim verò nonnullas dictiones proferunt, quum dicunt φαπρῷον pro φαπρεῷον: Νηρῇδα pro Νηρηΐδα. Accipiunt præterea ρ & τ pro ς, nam θάλασσαν efferunt θάλατ7αν: & ἄρσενα, ἄῤῥενα. Rursus pro θαρσαλέως, ἄρσενα, θαῤῥαλέως ἄῤῥενα dicunt. Pro ε sumunt υ, vt ἔνδυμα pro τὸ ἔνδυμα: τὸ ἔγκλημα pro τὸ ἔγκλημα, τὸ ἔλαιον, pro τὸ ἔλαιον τὸ ἔσπημον pro τὸ ὄσπημον τὸ ἔργον pro τὸ ἔργον. Pro σ verò ξ vsurpant, quando dicunt ξύμπας pro σύμπας & ξυμφορὰν pro συμφοράν: & ξυνίημι pro συνίημι. & ξύμβολον pro σύμβολον: & ξυνθήκη pro συνθήκη. Vocata autem est Attica, quæ Atticorum est, ab Atthide Cranai filia.

De Dorica dialecto.

Dorica autẽ vocata est dialectus qua vsi sunt Dores. Eius proprium est, pro η, α vti: & pro ω, α: & pro fœminis nominibus singularibus, plurales casus proferre: & pro ω diphthongo ω vti, & pro ει diphthongo υ assumere, & interdum pro θ, σ, & quibusdam dictionibus ι detrahere.

Pro η igitur α vtuntur quum dicunt ἅλιον, pro ἥλιον, pro ἁμέραν, ἁμέραν, pro ἡ Κύπρις, ἁ Κύπρις & αὐτὸ pro ἡὐτό. Pro ω autem α vtuntur quum dicunt pro μυσῶν, μυσᾶν, pro θυρῶν, θυρᾶν. Pro singularibus autem fœminis nominibus plurales casus proferũt, dicendo pro καλὴν καλάς, σοφὴν, σοφάς. Pro ω autem diphthongo ω vtuntur. dicendo pro μούσας μώσας. Pro ει autem diphthõgo η vtuntur, quum dicunt pro ἰδεῖν δραμεῖν λαβεῖν ἰδῆν. δραμῆν, λαβῆν. Sed & λαβεῖν, δραμεῖν pro λαβεῖν, & δραμεῖν pro δραμεῖν, & ἐλθεῖν pro ἐλθεῖν dicunt. Dorica autem appellata est à Doro Hellenis filio.

De Aeolica dialecto.

Æolica autem dicitur dialectus, qua vsi sunt Æoles. Proprium autem ipsius est acutas dictiones inuertere, & quibusdam nominibus fœmininis accusatiui casus ι addere: & aliquando pro υ, ω vti, & pro α in incipientia à vocalibus tenuiter proferre: & pro ει diphthongo η ponere: & collocare in dictionibus ante ρ, β: pro gemino μμ, geminum ππ assumere.

Inuertunt igitur acutas dictiones, pro ποταμὸς, πόταμος dicẽtes & pro καλὸς, κάλος. Quibusdã autem nominibus fœmininis accusatiui casus ι apponunt, vt quum dicunt pro καλὰς, καλαῖς pro σοφὰς, σοφαῖς. Pro ω verò ω vtuntur vt quum dicunt λιποῦσαι pro λιποῦσαι & ἰδοῦσαι pro ἰδοῦσαι & λαλοῦσαι pro λαλοῦσαι. Pro ο, ω vtuntur quũ dicunt ὤμοιον pro ὅμοιον. Inchoantia verò à vocalib. tenuiter proferunt, quum ἡμέρα attenuant, ἥγιος & ὑμεῖς. Pro ει autem diphthongo vtuntur η, pro Κυθαιρεῖαν Κυθαίρηαν dicentes: & pro μαθεῖν, ἐλθεῖν, μαθῆν & ἐλθῆν. Ponunt in quibusdam dictionibus ante ρ, β: pro ῥόδα βρόδα dicentes: pro ῥάκη βράκη. Pro gemino autem μμ geminum, ππ accipiunt, ὄμματα, ὄππατα dicentes. Sunt & quædam quæ peculiariter apud eos formantur. nam κ pro μ præpositione accipiunt. Aliquando & pro βαλὴν βαλὴν dicunt, & pro γλῶσσαν & pro ἄγουσα, ἄγωνον,

ac pro Πρίαμον, Πέῤῥαμον. Appellata est Æolica lingua ab Æolo Hellenis filio.

De communi dialecto.

Qui nolunt communem dialectum annumerare prædictis quatuor, hanc rationem afferunt. Neque enim aiunt habere proprium, sed sicut quadripharmaca vis ex quatuor pharmacis quadripharmacum dicitur, nihil proprij habens: sic & communis dialectus ex quatuor conflata, non debet his annumerari. Ex iis autem qui communem dialectum introducunt, alij dicunt, quòd omnibus immixta est dialectis eiusdem vocis, vt φίλος, νὺξ & huiusmodi: alij inquiunt non habere formam, sed ex variis dictionibus esse congregatam. Mutationes autem ipsius non inueniuntur. Ionica scripsit Homerus, Attica Aristophanes, Dorica Theocritus Æolica Alcæus, communi Pindarus.

ALITER DE DIALECTIS.

Dialectus, est dictio propriam formæ notam ostendens, vel dictio peculiarem vel communem ostendens notam. Dialecti autem sunt (si communem quis annumerauit) quinque, Ionica, Attica, Dorica, Æolica, communis. Nam quinta propriam non habens notam, communis nominata est, vel quia communiter ea omnes vtuntur: vel quia ex omnes ex hac tanquam subiecta incipiunt: Remittere autem oportet hanc quidem quasi ad regulam: reliquas verò ad proprietatem. Barbaras quidem certè quum sint multæ, eæque comprehendi nequeant, non est facile tradere: atque adeò dicendæ non sunt dialecti, sed linguæ. At verò Hellenicas inde contigit appellari, quòd quum Hellen Iouis quidem filius, cognomento autem Deucalion, loca per Græciam occupasset, omnes quidem contigit dici Hellenicas voces, sigillatim verò denominationes ab illius filiis accepisse. Dispersis enim iis in plura loca atque eandem vocem non amplius seruantibus, sed cum locorum mutatione vnà vocem quoque mutantibus, accidit dialectos dici. A Doro ergo Deucalionis & Pyrrhæ filio, qui migrârunt in loca circa Parnassum & Asopum, Dores ab ipso appellari omnes contigit, & dialectum Doricam, qua valde vtuntur Rhodij & Cretenses, & Peloponnesij, & Siculi, & Lybici, & antiqua: Epiri incolæ.

Ab Æolo autem Hellenis filio & Pyrrhæ, Æolica vocata est. Hic enim quum decem vrbes condidisset & regionem Æoliam, dialectum Æolicam nominauit.

Ionica autem ab Ione Xuthi filij Helenis & Creusæ Erechtei filiæ vocata est. Hic enim linguam quæ eadem atque Attica videbatur, quum commigrasset & condidisset tredecim vrbes, à se Ionicam appellauit: vrbes autem hæ sunt, Clazomenæ, Lebedus, Phocœa, Priene, Miletus, Mycale, Erythra, Tius, Samus, Colophon, Ephesus, Chius, Smyrna.

Attica autem vocata est, vel ab Atthide Cranai filia, (fuit autem is Atticæ rex) vel eò quod ad litus esset, quasi ἀκτικῆτιν dixeris.

Intelligitur autem dialectus trifariam: per totius nominis immutationem, per mutationem quæ est in parte quadam, per immutationem quæ est per accidens. Per totius nominis immutationem, vt quum Æoles muliebre indumentum κάταγωγὴν vocant, Attici autem, ἀλλιρότησιν, quod nos ταινίαν, & similia Per immutationem quæ est in parte quadam, vel per Prosthesin, (vt Æoles pro ῥόδα, βρόδα dicunt per Aphæresin, (vt Dores φέρεν & λέγεν pro φέρειν & λέγειν efferunt) vel per metathesin, vt pro δίφρον dicunt δέφρον. At ex immutatione quæ est per accidens, vel in accentu, vel in spiritu, quem appellamus. In accentu, vt Attici quidem dicunt, ἐκαλούμεθα: & ἐλαύνω, ἐλαύνω: Dores autem pro παῖδες dicunt παῖδες & ὑπὸς pro ὑπός: & similia, quæ diuidimus per singulatum dialectorum proprietates. In spiritu autem, vt Attici, quod apud nos tenuiter est, ipsi aspiratè proferunt.

De singulis qua Attica dialecto propria sunt:

Attica dialectus mutat σ, modò in τ, modò in ξ. nam pro θάλασσαν, θάλατταν dicit. & pro σεῦτλον, τεῦτλον. & pro συμφορὰν ξυμφοράν: & pro σύμβολον, ξύμβολον. Vertunt autem σ in ξ in præpositione συν, etiam seorsum.

Semper in εῖς plurales nominatiuos à masculinis in εὺς factos per η proferũt: vt γονῆς pro γονεῖς, & βασιλῆς pro βασιλεῖς.

In αος desinentia masculina antepen. vel vltima acuta, per εως profert vt Μενέλεως pro Μενέλαος: & λεὼς pro λαὸς, & νεὼς pro ναός. (ὡσί, τουτὶ, τουτονί.)

Dictionibus addit ι ista: vt, νυνὶ, ἐτουί, τυτενί, ταυτί. nos autem

In εὺς nomina per ω in Genitiuo efferũt: vt Ἀριστεὺς, Ἀριστέως, simili modo, Πηλεὺς, Πηλέως.

Synalœphæ Atticorum sunt propriæ, vt τοὐ μοῦ, pro τοῦ ἐμοῦ. sic ἔρχομ' ἔχων pro ἔρχομαι ἔχων.

Ablationes literæ iota Atticorum sunt propriæ, & Dorum, & Æolum: vt ἕταρον pro ἑταῖρον: & ἐς Χρύσην, pro εἰς Χρύσην.

Sumere vocatiuos pro nominatiuis, Atticorum est proprium. vt ἱπποτα Νέστωρ pro ἱππότης: & νεφεληγερέτα Ζεὺς pro νεφεληγερέτης. Nominatiui enim pro vocatiuis, & vocatiui pro nominatiuis. Hæc autem solùm Atheniensium figura.

Defectus partium orationis, Atticorum sunt, & Dorum, & Ionum: vt in κότυλον ἀμφοτέρῃσι, deest χερσίν.

Accipere accusatiuos casus pro genitiuis, Atticorum est. vt, Μήτε σὺ τόνδ' ἀγαθός περ ἐὼν ἀποαίρεο κούρην, pro τούτου.

Semper passiuis verbis pro actiuis vtitur, vt γράφομαι pro γράφω & ποιοῦμαι pro ποιῶ.

Itē Atticorum est, ποιείσθων & νοείσθων dicere pro ποιείτωσαν & νοείτωσαν.

In ως desinentia aduerbia qualitatis, in ον terminat. nominibus enim pro aduerbiis vtitur, vt δέον & πρέπον, pro δεόντως & πρεπόντως.

In ονες desinentes nominatiuos comparatiuorum nominum in ους terminat: vt μείζους, & χείρους, & καλλίους, pro μείζονες, & χείρονες, & καλλίονες.

Synalœphis immodicè vtitur: nam pro τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον: & pro τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον dicit.

Σ pro ρ vtitur: nam pro θάρρος, θάρσος dicit: & pro θαρραλέον, θαρσαλέον: & ἄρσεν pro ἄρρεν.

Ου pro ο ε vsurpat, quum dicit, τοὔνδυμα, & τοὔγκλημα, & τοὔπος: pro τὸ ἔνδυμα, & τὸ ἔγκλημα, & τὸ ἔπος.

Nominatiuis pro vocatiuis sæpe vtitur, vt ὦ φίλος pro ὦ φίλε.

Superlatiuis pro comparatiuis sæpe vtitur: vbi dicendum esset θηλειωδέστερος πάντων, dicens θηλειωδέστατος.

Η pro ε vsurpat. vertit enim ε in η, velut quum dicit ἠδυνάμην, & ἠβουλόμην.

Attica dialectus licet mutationes acceperit pro temporum varietate, tamen antiquam formam refert nam dualib. videmus vti & comicos poëtas, & Atticos scriptores, dicentes τὼ πόδε, & τὼ χεῖρε, & νὴ τὼ θεώ, & Διὸς κόρω. Dicit & Plato philosophus in Gorgia, τὼ γὰρ ξένω τώδε Γοργίας τε καὶ Πῶλος, σοφὼ μὲν ἀμφοτέρω ἐστὸν καὶ φίλω ἐμώ. Item, δυοῖν, ὀβολοῖν, & δυοῖν χαλκοῖν, & ταῖν θεαῖν.

Quæcunq; in ος desinentia habent α in penultima, ea per ω & ε efferunt: vt ἵλεως pro ἵλαος & per obliquos sequēdo nominatiui formā: vt Μενέλεω, pro Μενελάου: & in datiuo similiter cum ι sub scripto Μενέλεῳ: additione ν, τὸν Μενέλεων. Accusatiuū, Μενέλεων. Pluralem autem rectum, æque atque singularem datiuum. Μενέλεῳ, Genitiuum, Μενέλεων, Datiuum autem cum ι, τοῖς Μενέλεῳς. Accus. τοὺς Μενέλεως.

Item Atticæ est dialecti, pro εὐφυῆ, & ὑγιῆ, εὐφυᾶ, & ὑγιᾶ dicere, & pro Εὐβοΐα & Πειραιέα, dicere Εὐβοΐᾶ & Πειραιᾶ. Hoc autē consueuere facere in quibus vltima syllaba in purū η desinit, penultima autem habet ε vel α, vt in propositis. Minimè verò in quibus cum consonante desinit, vt εὐμαθῆ, εὐτυχῆ. non enim dicent εὐμαθᾶ aut εὐτυχᾶ. Neque rursum in quibus consonans præfixa est literæ ε quæ habetur in penultima, vt βασιλέα δρομέα.

In huiusmodi verbis, ἐδυνάμην & ἐβουλόμην, & ἔμελλον, ε & η mutant dicendo ἠδυνάμην & ἠβουλόμην, & ἤμελλον. Etiam in ἀνὰ præpositione mutant α in η ἠνεσχόμην, dicente pro ἀνεσχόμην.

In verbis secundam personam passiuam habentibus desinentem in η, eam per ει diphthongū efferunt. βούλει, enim dicunt pro βούλῃ. Q uū verò fuerit subiunctiuū, dicūt quemadmodū nos: ἐὰν βούλῃ.

Optatiua sumunt pro subiunctiuis, ἐὰν ἔλθοις pro ἐὰν ἔλθῃς, & ἐὰν ἔλθοι pro ἐὰν ἔλθῃ.

Auferunt autem sæpius & ι, pro κλαίειν dicentes κλάειν & μύαν pro μυῖαν, & μητρυιὰν pro μητρυιᾶν: & ποεῖν pro ποιεῖν: & πόημα pro ποίημα.

Et loco πρὸς præpositionis, ὡς vsurpant: vbi dicimus πρὸς τὸν βασιλέα, & πρὸς τὸν φίλον. dicentes ὡς τὸν βασιλέα & ὡς τὸν φίλον.

Proprium autem ipsorum est & in α desinentes singulares accusatiuos masc. per η proferre, vt Εὐρυσθῆ pro Εὐρυσθέα, & Πηλῆ pro Πηλέα, & Τυδῆ pro Τυδέα.

Vtuntur & passiuis pro actiuis. vt Λοιδορούμενος, pro λοιδορῶν· Φαινόμενος pro Φαίνων, φαινακιζόμενος, pro φαινακίζων, Διακονούμενος pro διακονῶν, διαβαλλόμενος pro διαβάλλων: Μισούμενος pro μισῶν.

Interdum verò actiua ponunt pro passiuis: vt πολιτεύειν pro πολιτεύεσθαι, & γράφειν pro γράφεσθαι, & similia.

Indefinita tempora, & futura integra passiua ipsi in communia sæpe mutantes, dicunt pro μισηθήσεται, μισήσεται. & pro ζητηθήσεται ζητήσεται, & pro τιμηθήσεται, τιμήσεται, ac similia.

Ab ίζω autem futura, abiiciētes σ, circūflectunt. ὀνειδιῶ dicentes pro ὀνειδίσω, & ῥαντιῶ pro ῥαντίσω, & μυκτηριῶ, pro μυκτηρίσω.

Delectantur etiam plerunque syncopa: nam pro Νηρεΐδας. Νηρεΐδας dicunt pro Ἀπόλλωνα, Ἀπόλλω, & pro ἀμείνονα, ἀμείνω, & pro κρείττονα, κρείττω.

Mutant præterea tonos, & sonos, & tempora. Tonos quidem, quum pro πολίων & ταξίων dicunt πόλεων & τάξεων. Sonos autem quum pro σταφίδα & στάχυς dicunt ἀσταφίδα & ἄσταχυς. Tempora verò quum in βασιλέα producunt α, & Ἀτρεΐα, & ἱμάντα, & ἀνδριάντα.

Dicunt etiam Ἀθήναζε πορεύομαι, pro εἰς Ἀθήνας, & Ἀθήνησι σοφιστεύω, pro ἐν Ἀθήναις, & Ἀθήνηθεν pro ἐξ Ἀθηνῶν & ἄγροθεν ἔρχομαι pro ἐξ ἀγροῦ. Et pro εἰς οἶκον, οἴκαδε, pro ἐξ οἴκου, οἴκοθεν, pro ἐν οἴκῳ, οἴκοι. Item pro ἐξ οὗ χρόνου ἐξ οὗ χρόνου.

Et ρ pro λ vtuntur: nam pro κλίβανον κρίβανον, dicunt.

De singulis quæ Ionica dialecto propria sunt.

Ionica dialectus in ας desinentia nomina in ης mutat (si non sint Dorica) vt pro Ἑρμείας, Ἑρμείης, & pro Σωσίας, Σωσίης. Tunc enim Iones vertunt, quum non fuerint versa ex Doribus, vt dictū est pro Ἑρμείας, Ἑρμείης nam Dores non vertunt ea.

Omne in ης, desinens, cuius genitiuus in ου terminatur, apud eos in εω desinit, pro Πέρσης. Πέρσου, Πέρσεω pro Ξέρξης, Ξέρξου, Ξέρξεω, pro Πηληϊάδης, Πηληϊάδου, Πηληϊάδεω.

In ης masculina quorum genitiuus in ους, per εος profertur: vt Δημοσθένης, Δημοσθένεος, & ἀμαθὴς, ἀμαθέος, Accusatiuum autem in εα faciunt vt Δημοσθένεα, ἀμαθέα.

In ους desinentes genitiuos, qui à neutris in ες rectis fiunt, diuidit, vt εὐσεβὴς, εὐσεβέος, tidēq; εὐγενέος, δυσγενέος, δυσμενέος.

Omnis nominatiuus in ευς per ηος profertur in genitiuo apud Iones, vt βασιλεὺς pro βασιλῆος.

Neutra genitiuum in ους habentia, per εος terminant Iones, vt πλῆθος, πλήθους, πλήθεος.

In εις rectus plurales à singularibus in ευς factos, in ηες diuidūt Iones, vt βασιλῆες pro βασιλεῖς.

In αι pluralia diuidunt in genitiuo per ε, vt Πέρσαι, Περσῶν, Περσέων, νύμφαι, νυμφέων. At verò νυμφάων, Aeolicè.

Omnis datiuus pluralis in οις desinens, assumit ι in fine, vt καλοῖσι pro καλοῖς, & σοφοῖσι pro σοφοῖς, ac similia.

Omnis datiuus pluralis in αις, desinens mutat α in η apud Iones, subscripto quidem ι, sed non pronuntiato: vt pro καλαῖς, καλῇσι, pro νύμφαις νύμφῃσι.

In α rectos, in η vertūt Iones, vt pro Ἥρα, Ἥρη, pro χώρα, χώρη.

Οὖν coniunctionem Iones dicunt ὦν.

Verborum compositiones per tenues consonantes proferunt Iones. vt κατερῶ, κατερᾶς, κατερᾷ.

Præpositiuis articulis Iones pro subiunctiuis vtuntur, vt τὸν θέλῃ, pro ὃν θέλω, τὸν θέλω, pro ὃν θέλω.

Κ pro π in interrogatiuis & relatiuis, vt pro πόσα, κόσα, & pro ὁπόσα, ὁκόσα, & pro ὅπως ὅκως.

Ω pro α aliquando vsurpant Iones, dicentes ὤνθρωπον, & ὤριστον, pro ἄνθρωπον & ἄριστον.

Ωυ pro αυ diphthongo vtuntur θωῦμα pro θαῦμα dicentes.

Sectiones sunt Ionum propriæ, vt Πέλοπος νῆσος, pro Πελοπόννησος, ἀγγεῖον ἔλαιον, pro ἀγγειέλαιον, & ἄγγειον ἄγρα, pro ἀγγάγρον, & συὸς ἀγρεῖν, pro συάγρου.

Sumere infinitiuos pro imperatiuis, Ionum est. vt πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεναι, pro ἀγόρευε. Sic Πειρᾶν δή ὡς κεν Τρῶες, pro πείρα, & infinita alia.

Masculinis dare locum fœmininorum, Ionum est, vt Τοῖσι δὲ περιπορφυροῦσι μέλας ὅπη ἕσπερος ἦλθεν, pro ἑσπέρα.

Nominatiuis dare locum genitiuorum, Ionum est: vt Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανόν, pro τῶν δὲ δύο σκοπέλων ὁ μὲν, ὁ δέ.

In ω desinentia fœminina in accusatiuo, in ουν terminant, vt pro Ἰώ, Ἰοῦν, pro Λητώ, Λητοῦν, pro Σαπφὼ, Σαπφοῦν.

Ex quibusdam dictionibus ι aufert Ionica, nam pro πονεῖσθαι, πονέεσθαι dicit, vnde πονέοντο.

In ις, desinentia fœminina, nunquam per ω declinant Iones, sed per ο: vt πόλις, πόλιος, ὄφις, ὄφιος.

Diuisiones singularium datiuorum in ει desinentium, Ionum sunt propriæ. vt βέλεϊ pro βέλει & ἔγχεϊ pro ἔγχει.

Reduplicationes peculiares sunt Ionum, vt λελάχωσι pro λάχωσι κέκλυθι pro κλῦθι.

Transpositione elementorum Ionica dialectus vtitur, vt κραδίη, pro καρδία.

Ex ει diphthongo Iones auferunt ι vt Ἑτέροιος, χρύσεος, pro Ἑτεροῖος, χρύσειος.

In ες desinentes plurales Iones semper diuidunt, si à nominatiuo in ευς, sint, per η & per ε pronuntiantes, vt pro βασιλεῖς βασιλέες, βασιλῆες. Si autem sint à nominatiuo in ης vel υς pronuntiantes per εε, vt ἀληθὴς, ἀληθεῖς, ἀληθέες, ὀξὺς, ὀξεῖς, ὀξέες.

Adiectiones τοῦ ι ad ε sequente vocali, vel vna immutabilium, Ionum sunt, vt εἵνεκα, κεινή, pro ἕνεκα, κενή.

Immutatio ει diphthongi in syllabam ιε, Ionū est, vt ἀείρω, ἱερὸς pro ἱρὸς ἱέρεες pro ἱερεῖς ἱρωσάμενος pro ἱερωσάμενος.

In η pluralia neutra, in εα diuidunt Iones, vt pro τείχη, τείχεα, pro ὄρη ὄρεα. Similiter & genitiuum per εων.

Semper υ adiiciunt dictionibus Iones, vt pro ὄρος, οὖρος, pro νόσος, νοῦσος, pro ὄνομα, οὔνομα.

Geminum σσ in ξ vertunt Iones, nam pro δισσά, διξά, dicunt.

Ex dictionibus Iones sæpe ι auferunt. Nam pro δείξω, δέξω, & pro ἀποδεῖξαι, ἀποδέξαι dicunt.

Ου in participiis passiuis Iones diuidunt, vt pro λυπούμενος dicentes, λυπεόμενος.

In ων

In ων desinentia participia à prima coniugatione circumflexorum facta, quorum imperatiuus in secunda persona in ει diphthōgum desinit, diuidunt Iones, vt pro φρονῶν, φρονέων. est enim φρόνει imperatiuus: sic νοῶν, νοέων. est enim imperatiuus νόει. At βοῶν non vult diuidi. Nam quæ sunt secundæ, diuisionem non patiuntur. Sed tamen quæ diuidunt pauca sunt.

Mutationes η in α breue Ionum sunt: vt μεμακυῖα, pro μεμηκυῖα: & λελασμένος: pro λελησμένος, & ἄλαστος pro ἄληστος.

Immutationes α longi in η, Ionum sunt: vt pro Ἥρα, Ἥρη, & pro σπεῖρα, σπείρη.

Immutationes α breuis in η, recentiorū sunt, vt pro ἀλήθειαν, [ἀλήθειην.

Ablationes earum quæ sunt in principio consonantium, Ionum sunt: vt εἴβειν pro λείβειν, & εἰνὸς, pro δεινός.

Semper ὦν syllabam superuacaneam ponunt inter præpositiones, vt ἐξ ὦν εἷλον, & ἀπ' ὦν ἔδοντο, pro ἐξεῖλον & ἀπέδοντο.

Primas literas dictionum Iones auferunt. At pro ἐκεῖνος, κεῖνος, & pro ἑορτή, ὁρτή. Similiter & ε præteritorum, & pro ἐνόεε, νόεε: pro ἔτυχε, τεῦχε, pro ἔτικτε, τίκτε.

Π pro φ vtuntur, pro ἀφικόμην enim ἀπικόμην dicunt.

Composita verba dissoluunt & interponunt: vt λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδὼς, pro καταδηδὼς & κατὰ δ' ἔκτανεν Ἠέλιον pro κατέκτανεν.

Anastrophę & hyperbata Ionum sunt. Anastrophæ, vt δῶρ' ἀπο αἱρεῖσθαι pro ἀφαιρεῖσθαι. Hyperbata autem, vt νήπιοι οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον pro κατήσθιον.

Diuisiones in ως desinentium aduerbiorum à masculinis in ης desinentibus, & neutris in ες, Ionum sunt: vt ἀτρεκέως, pro ἀτρεκῶς.

Ionica dialectus est eadem quæ antiqua Attica. Hac plerunque Homerus & Hesiodus & Archilochus vsi sunt & Anacreon & Herodotus. Sunt autem eius proprietates α pro η ponere: vt θύραν pro θύρην. Ἥραν pro Ἥρην, ἑστίαν pro ἑστίην. At pro καλαῖς καλῇσι, pro σοφαῖς, σοφῇσι pro πύλαις, πύλῃσι. Et vt ι in suo loco manere sinunt, sic η (vt dictum est) pro α Iones ponunt.

Vtuntur & correpto α pro η Iones, Dores autem producto.

Fit autem in Ionica dialecto, Prosthesis, Aphęresis, Syncope, Parenthesis Pleonasmus, Diæresis.

Prosthesis igitur fit apud eos, si in principio orationis alia assumatur litera, vt εἵνεκα ῥιγεδανῆς pro ἕνεκα. Sic Ἴλιον εἴσω, pro ἴσω Et μοῦνος ἐὼν, pro μόνος. Et ξεῖνος ὅδ' οὐκ ἐθέλει, pro ξένος. Et ἄρξεν ἔλσεν. ἐλὼν, pro ἔλεν, & alia innumera.

Aphæresis contrarium patitur quàm Prosthesis, nam Aphæresis in principio assumit extrinsecus aliam literam. Aphæresis autem abiicit eam etiam quæ posita est: quum Iones pro ἑορτὴν, ὀρτὴν, dicunt & pro ἱερὸν, ἱρόν.

Syncope, quum mediæ literæ in nominibus conciduntur: vt μώνυχας, ἵππους, pro μονονύχας. & κάππεσον, pro κατέπεσον, & φέρτε, pro φέρετε & κακκείοντες pro κατακείοντες.

Parentesis contrarium patitur quàm syncope. Illa enim demit, hæc assumit literam extrinsecus: vt ἐριγδουπος pro ἐρίδουπος, vbi redundat γ. Sic pro ὑμῶν, ὑμείων, pro σφῶν, σφείων.

Enallage fit, quum aliud elementum assumitur loco proprio: vt ποτὶ pro πρός. & ξερὸν pro ξηρὸν, & ἢ δεῦρω μετ' ἐπόντο pro δεῦρο. Et τιθήμενον ἔντεα καλὰ pro τιθέμενον. Sed & κ pro π iuniores vtuntur, vt ὅκως pro ὅπως.

Metathesis fit, quum quædam transponuntur in eodem nomine & vel prima litera propriæ syllabæ vel secunda: vt κραδίην pro καρδίαν & τέτρατον ἦμαρ pro τέταρτον, & κρατερὸς Διομήδης, pro καρτερὸς, ac similia.

Pleonasmus est, quum in pluribus datiuis masculinis casibus in οις desinentibus, vel fœmininis in ης assumunt ι: vt pro ποταμοῖς, ποταμοῖσι pro καλοῖς, καλοῖσι, & pro σοφῇς, σοφῇσι.

Diæresis fit non solum apud ipsos in dissyllabis nominibus sed etiam in monosyllabis & appellatiuis, vt pro ῥοῦς, ῥόος, pro χνοῦς, χνόος. Sed in nominibus vnam syllabam excedentibus, & appellatiuis masculinis singularibus in ης desinentibus, quorum genitiuus in υ desinit, ipsi υ in εω diuidunt: pro τοξότου, τοξότεω efferentes: & pro Ἀτρείδου, Ἀτρείδεω pro Λαέρτου, Λαέρτεω. Et per parenthesin, Πηληιάδεω, Λαερτιάδεω, & similia. in ης autem desinētes genitiuos in εος diuidunt: vt pro Σωκράτους, Σωκράτεος: pro Διομήδους Διομήδεος. Et datiuos solos diuidunt Σωκράτεϊ dicentes, & Διομήδεϊ, & Πήλεϊ, pro Σωκράτει, Διομήδει, Πηλεῖ. Idem in neutris, vt ἔγχεϊ, τείχεϊ, &c. Et in αι desinentia pluralia nomina, quorum genitiuus apud nos desinit in ῶν circumflexè, illi per έων proferunt penacutè: vt pro κρειῶν, κρεάων, pro πυλῶν, πυλάων, pro μουσῶν μουσάων.

In verbis tollunt augmentum: vt Ἄγω, ἄγον. Φέρω, φέρον. Ἐλαύνω, ἔλαυνον, Ὀρχοῦμαι, ὀρχούμην. Τρέχω, τρέχον. λέγω, λέγον.

Vtuntur infinitiuis pro imperatiuis: vt τανύσαι pro τάνυσον, & κεῖσθαι pro κεῖσον.

Habent & formas eloqutionis tales: pro τετραμμένοι εἰσὶ, τετράφαται. pro τεταγμένοι εἰσὶ, τετάχαται. sic pro κέκλινται, κεκλίαται.

Etiam verba quæ in vltima circumflectuntur, diuidunt, vt pro φρονῶ, φρονέω, pro λαλῶ λαλέω, pro νοῶ, νοέω pro χρυσῶ, χρυσόω, pro ἀργυρῶ, ἀργυρόω. Et participia ipsorum similiter diuidunt: vt φρονέων, λαλέων, ποιέων.

Dualium autem diligens obseruatio apud eos seruatur. Verū quidem Ionica degenerauit ob habitantium diuersitatem per mansit autem vsque ad ea tempora in quibus fecerunt Iones colonias, & tunc sparsi sunt in plura loca.

Dicitur autem apud eos, pro κλέπτης κηπτάλης pro δυνάμεις κράτος, pro λόγος, μῦθος, & pro ὑγιαίνειν οὐλεῖν (vnde τὰ ὑγιαντικὰ τραυμάτων, etiam nunc οὐλὰς) dicimus, & pro αὐτῶν, & αὐτοῖς σφίων, & σφίσι proferunt: pro σῶν autem ἑῶν: & pro αὐτὸς ἑωυτός. Pronomina diuidunt sic: pro σφῶν, σφίων, & interiiciendo ι, σφείων sic ἡμῶν, ἡμείων ὑμῶν, ὑμείων, & similia.

De singulis quæ Dorica dialecto propria sunt.

Dorica dialectus α pro η vtitur: nam pro ἥλιον, ἅλιον, dicit, & pro ἡμέραν, ἁμέραν, & pro μητέρα, ματέρα, & huiusmodi.

Α pro ω vtitur in genitiuis, pluralium casibus. nam μουσᾶν dicit & θυρᾶν, & θεᾶν pro μουσῶν, θυρῶν, θεῶν.

In ως desinentes genitiuos, à rectis ης factos, in ας vertit, vt Διογένης, Διογένους, Διογένας.

Ω litera pro ου diphthongo vtitur, μῶσας enim pro μούσας dicit.

Η pro ει diphthongo vtitur, veluti quum dicit, ἰδῆν pro ἰδεῖν.

Σ pro θ vtitur. nam pro θεὸς σεὸς dicit: & pro θεὸν, σεόν.

Ex dictionibus semper ε aufert. nam λαβῆν & ἐλθῆν dicit pro λαβεῖν & ἐλθεῖν.

Item reduplicationibus earundem consonantium vtitur, vt ὅττι, ὅπποττι & ὅσσον, pro ὅτι & ὅποτι & ὅσον Æolica quoque his vtitur.

Productiones ancipitum propriæ sunt Doricæ linguæ: vt ἶσος ἐνυαλίῳ.

Α pro ε sæpe vtūtur: pro ἕτερος, ἅτερος dicētes: & pro Ἄρτεμις, Ἄρταμις.

Apocopæ Dorum sunt propriæ: fiunt autem in fine: vt ἡμέτερον δῶ pro δῶμα.

Parenthesis syllabæ μεν in iis quæ apud nos in ναι desinunt infinitiuis, Dorum est: vt βήμεναι, pro βῆναι.

Ablationes δ & τ ex obliquis singularium casibus, Dorum sunt, vt Πάρις pro Πάριδος: similiter κέρας pro κέρατος.

Doricæ linguæ multæ sunt subdiuisiones locales: aliter enim Cretenses loquuntur, aliter Rhodij, aliter Argiui & Lacedæmonij. Generales verò ipsorum sunt proprietates. pro η enim α ponunt, pro πύλην dicentes πύλαν.

Et pro genitiuis casibus circunflexis, apud nos in ῶν desinentibus, αν proferunt, seruantes eundem accentum vt pro πυλῶν, πυλᾶν. pro καλῶν, καλᾶν. pro σεμνῶν, σεμνᾶν. Et similiter in participiis, pro γελῶν, γελᾶν. pro ἐλῶν, ἐλᾶν. & pro νικῶν, νικᾶν dicentes: pro κλῆδας, κλᾶδας pro νίκην, νίκαν.

Monosyllaba nomina acuunt: similiter autem & qualitatis significatiua aduerbia, vt καλῶς σοφῶς, κομψῶς, ἁπλῶς. Quæ autem apud nos grauitona sunt, illi circumflectunt: vt ὑμῶς, παντῶς, αὐτομάτως.

In οι desinentia pluralia nomina, in penultima tonum habent, vt φιλοσόφοι. Idem & in participiis: vt καλούμενοι. καλουμένοι.

Simili autem modo & in ες desinētia fœminina nomina pluralia, recti casus penultimā acuunt: vt γυναῖκες, χεῖρες, ναῖες, ὄρνιθες.

Item indefinita tempora in αν desinentia in penultima acuunt: ἐστάσαν, ἐφάσαν, ἐλύσαν, ἐδείραν, ἐκράξαν. Etiam in ον desinentia in penultima acuunt: ἐλάγον, ἐφάγον, ἐλίγον, ἐτρέχον.

Circunflectunt verò eiusmodi, παιδῶν, Τρωῶν, παντῶν. Itidem quæ in ω desinunt verba grauitona, in futuro tempore circunflectunt: δωσῶ, θεραπευσῶ, τονσῶ, λαλησῶ, μεθυσῶ. Etiam & tertiam personam grauitonorum verborum in ει desinentem futuri temporis circunflectunt: vt δωσεῖ, ποιησεῖ, θεραπευσεῖ, λαλησεῖ. Dicunt & pro δώσουσι, δωσοῦντι, pro λέξουσι, λεξοῦντι. & pro ποιήσουσι, ποιησοῦντι.

Corripiunt autem & in ας desinentes plurales accusatiuos, in nominibus appellatiuis, & similiter in participiis: vt νύμφας, κρήνας, τονθας, πραξας.

Et quæ per ειν efferuntur infinitiua, per ablationem ε efferunt, vt pro φρονεῖν, φρονῖν, pro ἰδεῖν, ἰδῖν, pro φαγεῖν, φαγῆν.

In ου autem desinentes genitiuos efferunt per ω, vt οἴνου, οἴνω, pro σοφοῦ, σοφῶ, pro καλοῦ καλῶ. Et accusatiuos plurales masculinos in ους desinentes per ως proferunt: τὼς, καλὼς, σοφὼς, ἀνθρώπως, ἵππως, pro τοὺς καλοὺς, σοφοὺς, ἀνθρώπους ἵππους.

Et imperatiua verba quæ pronuntiantur per ε, per ον pronuntiant: vt pro λάβε, λάβον. pro θίγε, θίγον. pro δράμε, δράμον.

Siculi dicunt pro χύτραν, κύτραν. pro χιτῶνα, κιτῶνα. & pro γυναῖκα, γυναῖκα.

Cretenses autem, pro διαπαντὸς, αἰὲς. pro αὐτοῦ, αὐτεῖ. pro βέλτιον, βελτῖον. pro ἦλθεν, ἤλυθεν. pro ἐς χορὸν, ἐν χορόν. pro εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐς τὰν ἀγορὰν. pro ἰαῦθα: pro ἰάσεν, ἵσασεν, pro λεῶς pro εἴωθα εἴθω. pro ἀναγινώσκεσθαι, ἰνῶ. Et Θουκυδίδης, Θεοκράτης, Θεόφραστος pro Θευκυδίδης, Θεοκράτης, Θεόφραστος. pro κρέα κρῆ pro ἄκρατον, ἄκρητον. pro κέρκον, κέρκον. pro κελεύεται, κέλεται. pro καταβαλεῖν, καββαλεῖν. pro σαφῶς ἀχύραν, μυχωνας pro οἰκάδε, οἴκαδες. pro ὄρνιθες, ὄρνιχες pro χεῖρες, χῆρες. pro στάδιον, σπάδιον. pro κεῖνος, κῆνος. pro σύ, τύ.

Et pro λέγουσι & φέρουσι, λέγοντι & φέροντι. & pro ταύτας, ταύτας & pro πρὸς, ποτί. & pro τότε, τόκα. & pro τῆμος, τᾶμος. & pro δῆμος, δᾶμος. & pro θεὸν, σεὸν. deniq; pro βουλὴν, βωλὰν permutant.

Differt autem Cretensium dialectus, qua vsus est Cypselas, & Laconum, qua vsus est Alcman, Sophron: Pindari tamen, & Ibyci, & Simonidæ, & Bacchylidæ omnino laudatur, quòd non sint poëtæ natura Dores, sed vtantur tantùm idiomate Dorico.

De singulis quæ Dorica dialecto propria sunt.

Literam β ipsi ρ asciscit, quum ei subiungitur ε. vel τ, vel δ, vt βροτὴρ pro ῥυτὴρ βράκ⊕, pro ῥάκ⊕, βρόδον pro ῥόδον.

Æolica dialectus genitiuos à nominatiuis in αι diuidit, & per α profert, vt νύμφαι νυμφάων θύραι, θυράων μελισσάων ἐρχομενάων, πυλάων, & similia.

Syncopæ, Æolum sunt propriæ. fiunt autem in medio, vt ἄρσεν pro ἄρμενον.

Additiones θα syllabæ in subiunctiuorum secundis personis in σ desinentibus, Æolum sunt: vt εἴπῃσθα, pro εἴπῃς & ἔλθῃσθα pro ἔλθῃς.

Addere υ ad ε sequente vocali, Aeolum est: vt χεύαντες pro χέαντες.

In αις monosyllaba nomina diuidit: vt παῖς, δαΐς, pro παῖς, & [δαΐς.]

Ω litera pro ου diphthongo vtitur: vt μῶσαι pro μοῦσαι. λήπωσαι pro λειποῦσαι.

Υ pro ο vtitur: nam pro ὅμοιον, ὔμοιον, dicit.

Η pro ει dipthongo vtitur, nam ἐλθῆν pro ἐλθεῖν dicit.

Immutabiles geminat, & σ solum: vt pro ἐγείρες, ἐγέρρες pro ἐγείνατο, ἐγέννατο pro πενθήσης, πενθήσσης, pro τόσον, τόσσον. pro τοῦτον, τοσσοῦτον.

Ὅππη & ὅππως, commune est. communis etiam relatiua duplicat: vt pro ὁποῖ⊕ ὁπποῖ⊕ & pro ὅσ⊕ ὅσσ⊕.

Semper ex αι dipthongo ι abiicit, si eam sequatur vocalis, vt pro Ἀλκαῖ⊕ Ἀλκα⊕.

Π pro μ vtitur: nam dicit ὄππατα pro ὄμματα.

Secundæ coniugationis circumflexorum ι in secunda & tertia persona, quod non pronuntiatur apud alias dilectos, pronuntiat, vt βοαῖς βοαῖ.

Vocatiuos in ων desinentium nominatiuorum corripit, vt pro χελιδὼν χελιδὸν pro μακεδὼν μακεδὸν pro Ἀπόλλων, Ἄπολλον.

Aeoles consueuerunt ο pro α ponere: vt pro θρασέως θροσέως pro στρατὸς, στροτὸς pro ἀνὰ, ὀνὰ pro ἀνέλη(ν)ὀνέλη(ν) pro ἀνεχώρησεν, ὀνεχώρησεν pro γαλεὶς, γολεὶς. Aliquando autem ε vel η: vt pro κράτος, κρέτ⊕ pro Πέλαμον, Πέλεμον pro γαλήνη, γελήνη pro ἀήρ, ἠήρ. Aliquando etiam addunt υ ad α: vt pro ναὸν, ναυὸν pro ἀὼς, αὐὼς.

Pro δ autem ζ ponunt: vt pro διαβάλλειν, ζιαβάλλειν pro διανυκτὸς, ζιανυκτός. At pro ι & α, η: vt pro κριὰς, κρῆς. Oportet autem nosse quòd in quibusdam, sed non in omnibus, hoc faciunt: fieri enim non posset.

Pro ζ autem ponunt σδ & σ: vt pro ζεὺς, σδεὺς pro ζυγὸν, σδυγὸν pro μελίζειν, μελίσδειν.

Pro η autem ponere ε vel α, cõmune est his cũ Doribus vt pro Ἄρης, Ἄρες pro Ἀρεῖον, Ἀρεῖον pro ἀδικῆσαι ἀδικεῖσαι. At α pro η, vt pro Ἑλένην, Ἑλέναν pro πύλην, πύλαν pro Ἥρην, Ἥραν pro γονημάτων pro παῖς, ἀὶς pro ἀπάτην, ἀπάταν.

Pro θ ponunt φ: vt pro θλᾶται, φλᾶται pro μ, π: vt pro μετ' ἐμοῦ πετ' ἐμοῦ pro ὄμματα, ὄππατα.

Pro ξ autẽ ponũt κ & σ: vt pro ξένος, κσέν⊕ & pro ἱέραξ, ἱέρακς.

Pro ο ponunt υ: vt pro ὀμφαλὸς, ὐμφαλὸς pro μόγις, μύγις pro ὅμοιον, ὔμοιον. Interdum & ε, vt pro πρὸς σέ, πρὲς σέ. Aut α: pro ὄντα ἄντα.

Pro π, vtuntur μ: vt pro πατεῖς, ματεῖς pro παλάμη, μαλάμα.

Pro τ, σ: vt pro ἐμπίπτειν ἐμπίπσειν.

Pro σ, τ: vt pro σύ, τύ pro εἴς σε, εἴς τι.

Pro τ, π: vt pro γαλεῖν, σπολεῖν pro γαλεὶς, σπολεὶς pro τέσσαρες, πίσυρες.

Pro υ autem ι: vt pro ὑψηλὸν ἰψηλὸν pro ὑψοῦσθαι, ἰψοῦσθαι pro ὑπὲρ, ἰπὲρ.

Pro χ, φ: vt pro αὐχένα αὐφένα.

Pro ψ, π, σ: vt pro Πέλοψ, Πέλοπς pro Ἄραψ, Ἄραπς.

Et pro ω, α: vt pro ὥραισα, pro ἀτειλὴ, σταλά.

Quecunque autem per ει diphthongum apud nos efferũtur illi per solum ε geminantes consonantem, proferunt. Efficiunt autem ex sola duas consonantes: vt pro χεῖρες, χέρρες, pro ἱμεῖρον, ἱμέρρον pro ἀγγελλεῖς ἀγγέλλες pro σπεῖρω, σπέρρω pro κτεῖναι, κτένναι pro ἠμῖν, ἄμμιν pro ὑμεῖς, ὔμμες pro ἄπειρον, ἄπερρον.

Quinetiam in οι sæpe mutant in οι diphthongum: vt pro ὄνειρον, ὄνοιρον.

Consueuerunt item vocalib. præponere digamma, vt pro οἶνον, [Fοῖνον.]

Complura autem geminant. vt pro αἴτιες, οἴτιες pro σελήνην, σελλάναν pro πρόσωπα, προσώππα pro κατέπιον, κάππιον pro ὀπίσθεν, ὀππίσθεν pro κρύφηδὰ, κρύφδα pro ὅτε, ὅττι.

Incipientibus apud nos à ρ, ipsi præponunt β, vt tenue fiat, vt pro ῥοδανὴ, βροδανὴ pro Ῥαδάμανθυς, Βραδάμανθυς pro ῥυτῆρες, βρυτῆρες.

Peculiariter autem quæcunque apud nos aspirantur aut acuuntur, illi tenuiter dicunt, & grauitonè, ἀστὸς, ὗτ⊕, ὄρμ⊕, ὅρμ⊕.

Seruant autem tenuem literam & in contractionibus: vt pro καθ' ἑκάστην, κατ' ἑκάστην pro ἀφίκετο, ἀπίκετο pro ἀφείλετο, ἀπείλετο.

Graui tono efferunt non solùm nomina, sed & articulos quando nominum ordinem habent: vt pro ἀστὸς, ἄστ⊕ pro τοσοῦτον, τόσον pro ἡ σὴ, ἡ σὴ pro τῆς σῆς, τῆς σης. [pro ἐγὼ.]

Quando autem pronomina proferunt, circumflectunt: vt ἐγῶ.

Circumflectunt in vniuersum monosyllaba vel in ως desinentia: vt ῥῶξ, πλῶξ, φῶψ. vel in υς: vt χοῦς ῥοῦς, δροῦς θρῦς, νῦς. Item pro χελιδὼν, χελιῶ ζῶς.

Dissyllaba in acutum tonum apud nos desinentia, ipsi graui tono proferunt, vt σοφὸς, καλὸς, λευκὸς, ὀξὺς, κόπις, θυέλλας, αἶγες, ἀϋτὰς, βρωμ⊕, τράχυς, θύμ⊕, σκληρὸς χῶλ⊕.

Assolent & appellatiua graui tono afficere: vt εἰλύμην, ἅμα, ἡμέρα, & propria: vt Ἀφροδίτα, Ἥρα, Ἑλένα.

Quæcunque nos in ις fœminina per δ⊕ declinamus, vt Ἀρτέμιδ⊕, Θέτιδ⊕, μήνιδ⊕, illi sine δ dicunt: vt Ἀρτέμι⊕, Θέτιος, μήνι⊕.

In ις nomina quorum vocatiui in ες, illi sine σ dicunt: vt ὦ Σώκρατε, Ἀριστόφανε, Δημόσθενε.

Et à genitiuis casibus σ auferũt, vt Σωκράτε, Διομήδε, Σοφοκλέε.

Pro accusatiuo datiuum assumunt in pluralibus vt τοῖς θεοῖς, pro τοὺς θεοὺς τοῖς ἀνθρώποις, pro τοὺς ἀνθρώπους. Hoc autem faciunt, quia vtuntur ι pro υ.

Accusatiuum per ως efferunt: vt τὼς ἵππως, pro τοὺς ἵππους, id quod & Dorum proprium est.

Datiuum pluralem adiecto ι faciunt: vt τοῖσι, σοφοῖσι quemadmodum Dores.

Infinitiua verba è participiis in ῶν desinentibus, desinentia in ειν, ipsi in εις transferunt: vt νοεῖν, νοεῖν, νόεις & φρονεῖν, φρονεῖν, φρόνεις & καλεῖν, καλεῖν, κάλεις.

Quando infinitiua apud nos definunt in αν, ipsi in αις transmutant: vt pro γελᾶν, γέλαις, pro πεινῆν, πείναις.

In ουν terminata infinitiua, ipsi per οις proferunt vt pro ὀρθοῦν, ὀρθοῖς pro γυμνοῦν, γύμνοις pro χρυσοῦν, χρύσοις. Hæc autem omnia graui tono pronuntiant.

Adhibent & η pro ει infinitiuis: vt pro φιλεῖν, φίλην pro καλεῖν, κάλην pro φρονεῖν, φρόνην.

Verba in ω desinentia apud nos, pro indicatiuis optatiua faciunt: vt pro νοῶ, νόημι pro φιλῶ, φίλημι.

Quæcunque autem participia acutitona in ως finiunt, per ων apud illos desinunt: vt εἰρηκὼς, εἰρηκὼν νενοηκὼς, νενοηκὼν. Seruant autem eorum etiam flexiones, nominatiuo iuxta analogiam respondentes. Dicitur præterea apud eos pro χρύσεον, χρύσιον pro ταῦρος, ταῦρος pro παῖς, παῖς pro παῖς, παῖς pro ἱμάτια, ἰμάτια pro γέλωτα, γέλων pro στέμμα, στέμμα pro ἐπαινῶ, αἴνημι pro χείρονα, χέρρονα pro δ' ἀπ' ἐκεῖνον, ἰδ' ἀπ' ἐκεῖνον pro ἰσχυρὰ, ἰσχυρὰ pro ἀνὴρ, ὀνὴρ pro θηρ, φήρ pro ὄμματα, ὄμματα pro ἡ μία, ἰα pro ψῆφ⊕, ψάφος pro ἰσχὺν & ἄσθενεια, ἄκιρα pro ἐγὼ, ἐγὼν pro σὺ, τὺ pro ἡμῖν, ἄμμιν pro ἡμεῖς, ἄμμες pro ἐνθάδε, τυιδὲ pro ἄλλοις, ἑτέροις. Vsi autem ea Alcæus & Sappho.

En tibi dialectos in manus trado, iuuenum mihi omnium amantissime literarum, in quibus & Philoponus Ioannes laborauit & Trypon grammaticus & alij plerique quibus multũ in libris studij & exercitationis fuit. Nondum autem quispiam in hunc vsque diem quicquid ad vnamquamque dialectũ pertinet, non fecit. Nec putes nos dicendũ his existimare aliquid magni de nobis. Lingua enim (secundum Lysiam oratorem) intellectus neque multum neque parum habet: intellectus autem, cui multum multus: cui parum, paruus. Non igitur nostra laudantes, eos viros in hac parte accusabimus: sed amici quum sint, pluris facientes quàm ipsos, veritatem, quemadmodum & Plato philosophus summus ait. Ipsi igitur Atticæ eloquutionis regulam, comicum Aristophanem nobis proponentes, & Thucydidem historicum & oratorem: Ionicæ, autem Hippocratem, Ionem, & Halicarnasseum, Herodotum: Doricæ verò, Tarentinum Archytam. & Theocritum, qui Buccolica conscripsit: Aeolicæ, Alcmã: forsan de dialectis abundè tractauerimus. Si quid verò & à nobis per obliuionem omissum fuerit, non simili id accusatione dignum apud benignos: ab illis enim maior pars omissa est, à nobis autem pauca fortè non dicentur.

QVID SIT DIALECTVS, ET QVOT SINT.

Dialectus est idioma linguæ. vel, Dialectus est dictio proprium characterem formæ ostendens.

Ionica

Ionica appellata est ab Ione filio Apollinis, & Creusæ Erechthei filiæ: de qua scripsit Homerus.

Attica autem ab Atthide Cranai filia, de qua scripsit Aristoph.

Dorica, à Doro Hellenis, de qua scripsit Theocritus.

Æolica, ab Æolo Hellenis, de qua scripsit Alcæus.

Communis, qua omnes vtimur: sed & Pindarus hac vsus est.

De Attica lingua.

Αἴρειν λαμβάνειν, Attica loquutio & figura, vt μανίαν μαίνεται. est enim Atticæ idioma loquutionis, vbi dixeris rem, inferre verbum quod à re deducatur: vt ὕβριν ὑβρίζεις, & φυγὴν φεύγεις.

Vtuntur imperatiuis Attici pro subiunctiuis abnegatiuis: & rursus ipsis imperat. pro indicatiuis. Et illius quidem illud Aristoph. in Thesmophoriaz. exemplum.

Μὴ ψεῦδε ὦ ζεῦ τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος. Pro μὴ ψεύσῃς. Huius autem Menander,

Οἶσθ᾽ ὅτι ποίησον, pro ποιήσεις. Sed & Eurip. in Polydori tragœdia. Οἶσθ᾽ οὖν ὃ δρᾶσον, pro δράσεις vsurpauit.

Τρόπαιον apud Thucyd. circunflexa penultima acceptum est. Et apud Aristophanem in Thesmophoriazusis, ὦ γυναῖκες οὐκ ἄρα ἔστιν οὐ πολλὴν βοὴν στήσετε τρόπαιον; Et puto per analogum hoc magis apud ipsos sic proferri, sicuti à τρίτη, τριταῖον: ab ὥρα ὡραῖον: sic etiam à τροπὴ τροπαῖον.

Item ὁμοῖος circunflexa penultima proferunt: vt apud Homerum, Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Et est analogum. nã appellatiua per αιος, quæ duas syllabas superant, omnia in penultima circunflectuntur: vt γελοῖος, ἀλλοῖος, ἑτεροῖος, παντοῖος: sic & ὁμοῖος. Supra duas syllabas tamen dictum est, propter κλοιὸς φλοιός. Additum est autem Appellatiua, propter κολοιὸς nomen auis. Sed ὅμοιος in antepenultima acuitur secundum communem consuetudinem.

Vertit Attica σ, modò in τ modo in ξ. nam pro θάλασσαν, θάλατταν dicit: & pro σεῦτλον, τεῦτλον, & pro συμφορὰν, ξυμφοράν. Vertit autem σ in ξ in iis dictionibus quæ à συν præpositione incipiunt: sed compositis tantùm. Quinetiam ipsa συν per se in ξ vertitur, vt Ἀρτεμισίῳ ξὺν.

Ταῦτ᾽ ἄρα, Attica loquutio est, pro διὰ ταῦτα. Deficiunt enim præpositiones apud Atticos, sicut & apud Homerum. Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, pro κατὰ πῦρ ἐμάχοντο ἤγουν ὡς πῦρ ἐπινέμοντο ἅπαντα. Et apud Aristophanem, γνώμην ἐμὴν, pro κατὰ γνώμην ἐμήν. Et Thucyd. in tertio histor. καὶ τὸ πλεῖστον ὅμιλον τὸ ψιλῶν εἶργον τὸ μὴ προσβοηθεῖν τῶν ὅπλων τὸ ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν. pro διὰ τὸ μὴ κακουργεῖν. Generaliter autem defectus Atticorum sunt, vt καθ᾽ ἑκάστην, deest ἡμέραν. & ἐν βραχεῖ, suppletur χρόνῳ, vel λόγῳ. Quinetiam ἐν ἀκαρεῖ tale est. Et, Εἰ δ᾽ ἄγε μὴν πείρησαι ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε, deest βούλει. ait enim: εἰ βούλει, πειράθητι. Et κόπτων ἀμφοτέραιν, deest ταῖς χεροῖν. Et apud Aristophan. Πόθεν ἄρα μ᾽ ἡ προσέβαλεν ὦναξ Ἡρακλῆς. deest enim φωνὴ vel ὀσμή.

Atticorum autem est nominatiuum pro genitiuo accipere. vt apud Aristophanem in Lysistrate, εἰρημένον δ᾽ αὐταῖς ἁπαντᾶν ἐνθάδ᾽ ἐς βουλευσομένοις οὐ περὶ φαύλου πράγματος, οὐδ᾽ ὡς καὶ οὐχ ἥκουσι pro ῥηθέντος & Thucydides in quarto, κυρωθὲν δὲ οὐδὲν ἐκ τῆς διαφορᾶς ἐπιλείποντα νυκτὸς τ᾽ ἐπιγενομένης ἐχωρίσθησαν οἴκαδε, pro κυρωθέντος.

Βλήχωνα, per β non per γ proferunt Attici.

Λαὸς & ναὸς & quæ ex ipsis, Μενέλαος, Πρωτεσίλαος, & in genere omnia quæ nos per αος, illi per εως efferunt: vt Μενέλεως, Πρωτεσίλεως, νεὼς, λεὼς, declinant autem omnia per abiectionem σ vt τὸ Μενέλεω, τὸ Νικόλεω.

Βλῆχος dicunt pro βλῆμμα: vt apud Aristoph. Ὡς ἐστι τὸ Ἀττικὸν βλέπος.

Etiam hoc Atticum est, assumere sæpe in eodem membro ἂν coniunctionem, vt est inuenire apud Platonem & Aristoph. vt in Auibus, Ἡ δὲ Ἑλλὰς ἂν ἐξερρήθη τοῖς ἂν ἡμᾶς ἐλάθειν.

Atticorum autem & hoc, ἐν præpositionem & sic construere cum genitiuo: vt εἰς vel ἐν ᾅδου & puto hîc defici præpositiones nominum, quale est & hoc, ἐν διδασκάλου.

Atticorum est non respondere antecedentibus: vt Thucyd. in tertio histor. statim in principio, καὶ εἰ μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα εἰ δὲ μὴ, Μιτυληναίοις εἰπεῖν ναῦς τε παραδοῦναι, καὶ τείχη καθελεῖν, μὴ πειθομένοις δὲ πολεμεῖν deest enim καλῶς ἂν εἴη. Et Homer. Ἀλλ᾽ εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ, deest παύσομαι, vel ἡσυχάσω.

Pro πρεσβείαν dicunt πρεσβεύσιν pro καταδουλωσιν καταδούλωσιν & pro ἀγάπην, ἀγάπησιν dicunt. & magis cæteris Thucydides.

Est hoc quoque nouum generaliter & Atticum: vt apud Demosthenem, ὑμεῖς δ᾽ οὐ μὴ καθῆσθε ἐκεῖ μελλονες μένοντες. Et Homer. ὡς φάσαν ἡ πληθύς.

Idem οὐδὲν diuidere, Atticorum est: vt Thuc. in 2. ἔθνησκον δὲ οἱ μὲν ἀμελείᾳ, οἱ δὲ πάνυ θεραπευόμενοι, ἕν τε οὐδὲ ἓν κατέστη ἴαμα, ὡς εἰπεῖν ὅ,τι χρῆν προσφέροντας ὠφελεῖν pro οὐδὲν.

Nouum & hoc dicatur tibi, dicere optatiua, pro indicatiuis quod est Atticorum vt Thucydides, τὰ σκάφη μὲν οὐχ ἑλκοι, ἀναδούμενοι δὲ ὑπὸ τῶν ἀσκῶν τὸ ὕδωρ pro κατεῖχον.

Et vti τὸ οὐδὲν μᾶλλον pro οὐ, Atticæ linguæ nota. statim enim Historicus in secundo, ἀλλ᾽ αἴτε ἐσβολαὶ εἰς τὴν Ἀττικὴν Πελοποννησίων οὐδὲν μᾶλλον τοὺς Ἀθηναίους ἀπανίσταζον pro οὐκ ἀπανίσταζον.

Ἰδε δ᾽ ἔνδρος dicitur apud ipsos, vt Thuc. καὶ ἐρῶντα μὲν θέλειν αὐτοὺς ἀφανίσαι τοῖς ἐνδρέσιν, ἀπέχεσθαι τοῦ μηδ᾽ ἵνα ἔτι ἐξεῖναι. Et Homerus, Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. huius autẽ rectus δένδρος & flectitur δένδρεος, datiuus δένδρει & per metaplasmum, δένδρεϊ.

Et pro fœmininis, masculinorum nominum vtuntur dictionibus: vt Homerus, κλυτὸς Ἱπποδάμεια. Et apud Eurip. in Hecuba: Τὸ δ᾽ οὐ κοίλαν παρέλιπες, ἀγγελθεῖσά μοι Γυναῖοις, pro γυναῖκα.

Et pro ἴσαι ἡμέραι, ἰσημέραι dicunt, & pro μόλις, μόγις.

Pro datiuo amant accusatiuum, vt Thuc. εἰ οὖν τι σὲ τούτων ἀρέσκει, εἶπον ἄνδρα πιστὸν πέμψαι ἐπὶ θάλατταν pro σοί. Et Sophoc. Οὐ γάρ μ᾽ ἀρέσκει γλῶσσα σου τεθηγμένη pro οὐ γάρ μοι. Aliáq; præterea inuenias infinita eorum quæ dicimus exempla, & apud Hom. & omnes Atticæ linguæ autores.

Genitiui νεὼς (cuius rectus ναῦς) α in ε vertentes, & ο paruum in ω magnum producentes νεὼς scribunt & proferunt.

Genitiuorum in εος qui à rectis in εὺς fiunt, ο producũt Attici, vt Πηλέως & Οἰνέως. Illud autem, Ὦ Ἀχιλεῦ Πηλέος υἱὲ μέγα φέρτατ᾽ Ἀχαιῶν, apud poëtas productum, communis est linguæ.

Pro Ἀντίον, Ἄντην, dicunt. vt Aristoph. in Auibus, μάτην ἄρα τὴν ὁδὸν αὐτόματοι. Et Thucyd. in tertio Historiæ, καὶ ἔτι ἄλλο ἀύτοιν μέλλειν ἐπιβαλλόμενον.

In quibusdam dictionib. addunt ι, vt τουτὶ, τουτωὶ, οὑτοσὶ, νυνὶ.

Verbum εἶναι abundare apud eos cognouimus, vt apud Thuc. in octauo, καὶ τὸ μὲν ἐπ᾽ ἐκείνοις εἶναι, καὶ ἀκριβῶς καὶ βιαιότερον ἀποθνήσκοιεν.

Ablationes τοῦ ι, Atticorum sunt propriæ. ἑτέρων enim dicunt pro ἑταίρων. (Inueni autem ego quòd & Dorum & Æolum sunt) pro κλαίειν, κλάειν dicunt pro ποιεῖν, ποεῖν pro ποίημα, πόημα.

Ὡς etiam superabundare apud eos solitum est, vt in octauo fecisse Thucydides inuenitur, Καὶ γὰρ ὡς αὐτοὺς οὐδὲν ἤμελλε χρήσεσθαι, pro καὶ γὰρ αὐτούς.

Εἰς præpositionem ἐς dicunt: ἐς Χρύσην, ἐς πατρίδα proferentes. Et loco πρὸς, ὡς, vtuntur ὡς τὸν θεὸν dicentes, & ὡς τὸν διδάσκαλον pro πρὸς τὸν θεὸν, & πρὸς τὸν διδάσκαλον.

Particula δὲ pro δὴ sæpius vtuntur, vt Thucyd. in octauo. Κεφαλαιοῦντες, μάλιστα δὲ ὡς ἐξεῖν αὐτοῖς τὸν Ἀλκιβιάδην καταγαγοῦσι, καὶ μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον δημοκρατουμένοις, βασιλέα τε ξύμμαχον ἕξειν καὶ Πελοποννησίων διαφέρειν. Hic enim μάλιστα δὲ & Πελοποννησίων δὲ pro δὴ vsurpata sunt.

Hi etiam & accusatiuo & recto vtuntur pro obliqua constructione, vt in octauo Thucyd. ἀλλήλους γὰρ ἅπαντες οἱ τὸν δῆμον ὑπόπτως προσῄεσαν ὡς μετέχοντά τινα τῶν γιγνομένων: pro μετέχοντός τινος τῶν γιγνομένων. In tertio autem, recto pro genitiuo sic vsus est, οἱ δ᾽ Ἀθηναῖοι πολὺ ὕστερον καταπλεύσαντες, ὡς ᾔσθοντο, ἀπήγγειλαν οἱ στρατηγοὶ pro τῶν Ἀθηναίων καταπλευσάντων. Homer. Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. Et Philostratus in Vitis sophistarum,

ὁ Πρωτεὺς ὁ Φάριος, τὸ θαῦμα τὸ Ἑλληνικὸν πολλαὶ μὲν αὐτοῦ αἱ πολυειδεῖς αἱ μορφαί. Item: δαίμονες δὲ αἱ μετέωροι, ἡμέρα ἐπὶ τῇ ταφῇ τῶν ἀνδρῶν. pro τῶν δὲ μετεώρων δαιμόνων.

Et pro participiis, Attici verbis vtuntur, & pro verbis vicissim participiis vt Thucyd. ὁ δὲ χρηματίσαιτο ἀφεὶς, pro ὁ δὲ ἀφῆκε χρηματισάμενος.

Et ἢ abundat apud Atticos, vt in 8. Thuc. ὡς τὸ ἴδιον πολέμιον μᾶλλον ἢ ἀπὸ τῶν πολεμίων οὐχ ἥκας, ἀλλὰ πρὸ τοῦ λιμένος ὄντος.

Ἀλλὰ coniunctionem pro hortatiua sæpe ponunt. vt apud Homerum, Ἀλλά γε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα.

Et accipere accusatiuos casus pro genitiuis, Atticorũ est proprium vt Μή τι σύ τόνδ᾽ ἀγαθός περ ἐὼν ἀποαίρεο κούρην pro ἀπὸ τούτου.

Et proferre vocatiuos pro nominatiuis, vt, Νεφεληγερέτα Ζεὺς, pro νεφεληγερέτης.

Sumere duas negationes pro affirmatione vna Atticorũ est. Thuc. l.3. Histor. ξύμμαχοι μὲν τοῖς ἐγενόμεθα καὶ ἐπὶ καταδουλώσει τῶν Ἑλλήνων pro ἐλευθερώσει. Quamuis enim vna sit hic negatio, videlicet οὐ at vox illa καταδουλώσει negatio est quodammodo, quum libertatis priuationem significet, & libertati dignitati opponatur. Sic & Homer. ἐπεὶ οὐ μιν ἀεικέα τεῦχε βάλ᾽ Ἀχαιῶν pro ἀνδρείως.

In fœminino genere aliquid dicere cõsueuêre, inde inferre neutrum non ad vocem, sed ad significatum respicientes, vt Homerus, κεφαλὴν ἐμὴν ἀμφιβέβηκε Κυανέη, τὸ μὲν οὔποτε λήγει. nam τὸ intulit, vt ad νέφος relatum. Et Thucydides, Ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι καὶ περὶ Λῆμνον καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις. nam λεγόμενον intulit respiciens ad νόσημα.

A rectis in εὺς plurales in εις, per ης scribunt: vt βασιλῆς, ἱππῆς. Et ει diphthongi ι in η vertunt: interdum & ι adscribunt, vt pro κλεῖδα, κλῇδα, & pro Ποσειδῶνα, Ποσειδῶνα.

Et οὐ negationem superuacuam sæpe accipiunt. vt Thucydides in 3. histor. ὡς μὴ τὸ βούλευμα καὶ μέγα μᾶλλον ὅλην διεφθάρθαι, ἢ οὐ τοὺς αἰτίους. pro πρὸς τοὺς αἰτίους. Et Homer. Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διῒ φίλον. Et μὴ οὐ τοὺς χαρίσμασιν στερίσει. Sic & nos consueuimus sæpe negationibus vti quale est illud, ἀπαγορεύω τὸ μὴ ποιεῖν. pro ἀπαγορεύω τὸ ποιεῖν. Et Theol. ὃν οὐ προσῆκε μὲν οὐδὲ τὸ κολουθέστερον, οὐ μαθοῦσιν ὑπὲρ ἀρετῆς τὸν ἀνδρὸς ἀγῶνας, τὰ θαλερώτατα.

Etiam πρὸς abundare his solet, vt Thucyd. καὶ πρὸς αὐτῇ τῇ Ἀθηναίων ἐγγύτατα, pro αὐτῇ Ἀθηναίων. Et Aphthonius, ἐδίδοντο γὰρ ἀρετὰς πρὸς βίαν ἔχουσι κωμῳδίᾳ, pro βίαν ἔχουσι.

Superuacua & καὶ coniunctio apud eos & huius infinita exempla est inuenire: statim in tertio est videre hoc referentem Thucydidem: ait enim, οἱ δὲ πολλῷ θορύβῳ καὶ περιδεὴς ἦσαν, ἅτε ἐν τῇ πόλει καὶ τὸν ἀπόπλουν παρεσκευάζοντο ἅμα ἐξ ἐκείνης τῆς.

Atticorum est & possessiua accipere pro primitiuis: vt παρθενικὴ pro ἡ παρθένος: & ipsa primitiua pro possessiuis: vt, γυναικὰ τε θήλεια μαζὸν pro γυναικεῖον θῆλυ μαζόν.

Accusatiuos etiam accipere pro genitiuis: vt Hesiod. Ὅτι δὲ pro δι' οὗ. Et theologus. ὁ θυμὸς ἔσω καὶ μόνου τὸ ὄφεως δι' ὃν ἐξέπεσες: pro δι' οὗ ἐξέπεσες.

Cõsueuerunt præterea augmentis & alia augmenta superinducere. vt pro ἑώρων, ἑώρων: pro ἐδυνάμην, ἠδυνάμην pro παρῴνηκα, πεπαρῴνηκα.

Et comparatiua pro simplicibus accipiunt, vt Thucyd in 3. Historiæ. τὰς γὰρ ἀρετὰς, ἐν τοῖς πολεμίοις, καὶ συμμαχίαν τὴν πρὶν ἀπόλειπει τοὺς δεξαμένους, καθ' ὅσον μὲν ὠφελοῦσιν, ἐν ἡδονῇ ἔχουσι, νομίζοντες δὲ εἶναι προδότας τῶν πρὸ τοῦ φίλων, χείρους ἡγοῦνται. hic enim est χείρους pro κακούς. Et Homer. Ζεῦ πάτερ οὔ τις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. Et Theologus sermone in Christi natalem, καὶ ὡς περ ἐκ τοῦ χρηστοτέρου ἦλθε τὸ λυπηρὰ οὕτω καὶ ἐκ τῶν λυπηρῶν ἐπανελθεῖν τὰ χρηστότερα. dixit enim pro ἀπὸ γὰρ τῶν χρηστῶν ἦλθε τὰ λυπηρά.

Vtuntur & superlatiuo pro comparatiuo sæpe. vbi enim dicendum ὑψηλότερον πάντων, dicunt ὑψηλότατον.

Οὐ pro ὁ vtuntur, velut quum dicunt τοὔνομα & τοὔγκλημα & τοὔμπαλιν, pro τὸ ὄνομα & τὸ ἔγκλημα & τὸ ἔμπαλιν.

Rectos & accusatiuos eodem modo efferuntur: vt Ὦ οὗτος Αἴας, δεύτερόν σε προσκαλῶ.

Atticorum est etiam dicere, ὦ ἔπαθεν ὁ γέλως ἔχει: pro ὑπὲρ ὧν ἐπαθεν, extrinsecus accepta ὑπὲρ præpositione.

Atticè proferuntur per ει diphthongum passiuorum secundæ personæ, vt ζητεῖ & ἐστι, pro ἔση. Atticum est & λαβέ pro λάβε.

Atticorum est, & ᾔδειν pro ᾔδει, & ἐτέλυζεν pro ἐτέλυζε. vtuntur enim in ν, sequatur consonans, primis pers. pro tertiis.

Pro accusatiuo genitiuum accipiunt. vt Aristoph. Ἕως συντρίβη τῆς κεφαλῆς, pro τὴν κεφαλήν.

Et pro ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πεσεῖν, dicunt Attici Κατακάρα non diuisim, sed sub vno accentu. vt Pindarus, ἡ μὲν κατακάρα δ' ἐσ μείοσι δ' ἔστιν pro ἐπὶ κεφαλήν.

Atticorum autem & pluralia singulariter pronuntiare, quemadmodum pro τὰς Λακεδαιμονίας, dicere τ Λακεδαιμόνιον. vt orator in Philippicis, ἀλλὰ νὴ τὸν Παιᾶνα, pro Παιῶνας.

Atticorum etiam dicere βαδιστέα & αἰνιστέα, pro βαδιστέον & αἰνιστέον.

Apud eos præterea deficiunt imperatiua. vt apud Aristoph. Ὦ Ζεῦ διῶξε καὶ κατοπτεύσατε κατὰ τάχος, ἵν' ἐγὼ ἐξ ὑμᾶς ἀθλιώτατον. deest enim ποιήσατε.

Βέλτιον Attici dicunt sine β, quod nos βέλτιον dicimus, videlicet κάτθαν ἀποδετον. (Ἀθηνᾶ διδάσκει.

Atticũ est etiã θέσις pro δουλεία: vt Plato, καὶ χορεία νῦν ἐν μ'

Et pro recto accusatiuum assumere: vt Aristoph. in Aues. Ὦ τὸ δεινὸν γὰρ κηρυκα τῶν ἀλλῶν βροτοὺς οἰχόμενον, εἰ μηδ' αὐτοὶ νοεῖτε: πάλιν pro ὁ κῆρυξ γὰρ εἰ μὴ νοεῖτε πάλιν ὁ κῆρυξ ὁ τῶν βροτῶν οἰχόμενος.

Pro γραμμάτων, Κεράμων dicunt. Atque hoc meritò: quia dicunt ab hac τα: κόρας ὀφθαλμῶν, i. pupillas habeant.

Atticorum etiam dicere θράσους & τῆς ἀμαθίας, pro τοῦ θράσους & τῆς ἀμαθίας. Et apud Aristoph. Ὦ Ζεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.

Et vti participiis pro nominibus. vt in Ran. Aristoph. Εἶπε τὶ τοῦ εἰδότος ἀνδρὸς ἀπὸ ἄστρου τοῦ εἰδήμονος. Et Homer. Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα pro πινυτός.

Atticorum etiam hæc loquendi forma, εἰπὲ τοῦτο, pro εἰπὲ περὶ τούτου. Aristoph. in Acharn. ἀλλὰ νῦν λέγε εἰ σοι δοκεῖ τοῦ Λακεδαιμονίου αὐτοῦ. ὡς πρόσω σε φίλον ἡγεῖτο περὶ Λακεδαιμονίων αὐτῷ.

Atticorũ etiã πλεῖν, pro πλέειν: & κάλα & πώμαλα. ac ἤδη ὡς.

Et ponere ἡ superuacuum, vt Aristoph. in Ran. Ἡ χρήματα ταῦτα τῆς ἀντιπάλου ναυσὶν παρέχοντα πειθοῖ, Ἡ τῆς μάθης τοὺς ποιητῶν ῥήτορων εἶτ ἀπογράψεται. Hoc Atticè ἔχων, & παίξεις ἔχων. Atticũ. (ἀπογγιαν.

Pro ὀνόματα, πρᾶγματα dicũt: & pro ὑπογραφήν, ὑπογραφὴν, ῥαπογγιαν

Atticum etiam est elidere simúlque vti crasi: vt κἀγὼ μισῶ, pro καὶ ἐγὼ μισῶ: eliditur enim ι, & per crasin coalescunt ο & ε in ου diphthongum: vt quum pro ἐγχέομεν ἐγχοῦμεν, pro πῶς δεῖ, ποῦ σι dicunt, elidentes ι.

Bifariam dicunt λῆμμα, & λῆγμα.

Item defectiuè iurare, vt μὰ τὸν non addendo θεόν, Atticũ est.

Et accipere extrinsecus verbum ἐστὶ. vt Hom. Εἰδ' ἤδη τέθνασι, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι: deest enim εἰσί.

Pro μυρρίνας μυρσίνας dicunt: & pro συνέλξειν συνέλκειν: & pro ὑπολέγειν ἐντελέξεσθαι: & κολλάκευσθαι, pro κολακεύεσθαι.

Pro γραφεῖον γναφεῖον dicũt: & pro κεφαλαλγίαν κεφαλαργίαν.

Atticum etiam pro obliquis nominatiuis vti, vt Aristoph. in Ranis. Εἴ τις πτερύγας Κλεόκριτος Κινησία, Αἴροιεν αὔραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα, pro τινὸς πτέρυγας.

In ως aduerbia qualitatis in ος finiuntur, ἴσος, dicentes & ποῖος, pro ἴσως & πρεπόντως.

In ες desinentes rectos plurales comparatiuorum nominum, in ους finiunt: vt μείζους, χείρους, καλλίους, pro μείζονες, χείρονες, καλλίονες.

Proprium ipsorum & in α purum desinentes accusatiuos masculos, ab in ευς rectis factos, per η proferre: vt pro Εὐρυβία, Εὐρυβιῆ: pro Τυδέα, Τυδῆ.

Atticorum & pro ἀφυᾶ, ὑγιᾶ, ἀφυῆ & ὑγιῆ dicere: & pro Εὐβοία, Πειραιέα, Εὐβοᾶ & Πειραιᾶ dicere. Amant plerunque & concisiones, Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, dicentes & ἀμείνω pro ἀμείνονα & κρείττω pro κρείττονα & similia.

Eorundẽ est dicere Ἀθήναζε πορεύομαι, pro εἰς Ἀθήνας. & Ἀθήνησι σοφιστεύω, pro ἐν Ἀθήναις. & Ἀθήνηθεν ἔρχομαι, pro Ἀθηνῶν. Et pro εἰς οἶκον, οἴκαδε: pro ἐξ οἴκου, οἴκοθεν: denique pro ἐν οἴκῳ, οἴκοι.

Contractionibus copiosè vtuntur: nam pro τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον dicunt: & ἅναξ pro ὁ ἄναξ: & ὤνθρωπος, pro ἄνθρωπος.

Σ pro ρ vtuntur: vt θαρσαλέον pro θαρραλέον: & pro ἄρσην ἄρρην.

Passiuis pro actiuis vtuntur. vt γράφομαι pro γράφω, & ποιοῦμαι pro ποιῶ, & ποιεῖσθαι ac ποιεῖσθων, pro ποιεῖν & ποιείτωσαν.

Abiiciunt futura, abiicientes σ, circumflectunt ἐρῶ enim dicunt pro ἐρέσω, & βαδιῶ pro βαδίσω, ac similia.

Genitiuis pluralibus participiorum pro pluralibus tertiis personis imperatiuorum verborum vtuntur. vt ποιούντων & λεγόντων pro ποιείτωσαν & λεγέτωσαν.

In ις appellatiua quæ per ιος flectuntur, per εως proferunt, vertentes ο in ω, & vocales quæ sunt in penultima, in ε mutantur: vt ὄφις ὄφιος communiter, & ὄφεως Atticè.

De singulis quæ Dorica dialecto propria sunt.

Dores autem ε in ᾳ diphthongum contrahunt, vt apud Theocritum: pro Πηλέως Πηλεῦς, pro Ἰσδομένου, Ἰσδομένευς: & Homerus Ἰσδομενεῦς κῦσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ. Hoc est Ionicum.

Primas plurales verborum actiuorum τύπτομεν & ποιοῦμεν, efferunt τύπτομες & ποιοῦμες.

Imperfectorum passiuorum indicatiuorum & præsentium primas personas, vt τυπτόμεθα, ποιούμεθα, & ἐτυπτόμεθα, ἐποιούμεθα, dicunt τυπτόμεσθα & ποιούμεσθα & ἐτυπτόμεσθα, ἐποιούμεσθα. Theocr. Οἱ ἄλλοι πλόμεσθα, τὸ δ' αὐτῶν ἐξ ὑστερῶμες. Est autem hoc & Ionicum. (ἥλιον, ἅλιον.

Η in α longum vertũt, nam pro σελήνην, σελάναν dicũt: & pro

Pro ποτέ ποκα dicũt: vt Theocr. Ἠ ποκ' ἄρ' ἦς ὁ καλὸς Δάφνις ἐς ἁ κλεῖος

Geminationes secundorum indefinitorum, Dorum sunt: vt Theocritus καὶ γὰρ ἐνθάδ' ἄρ. Οὔτι τῷ τὶς ἀΐδας γε τὸν ἐκλελαθόντα φυλάξεις, pro λήθω ποιήσεις.

Pro genitiuo singulari in ου desinente ab in ος recto datiuo eorum vtuntur Dores: vt Theocr. Ἠ κὴ Πλευρῶ καλὰ Τέμπεα, ἢ κὴ Πίνδω.

Contrahere ὁ articulum cum alia vocali, videlicet α aut ε in ω Ionum & Dorum est: vt Theocr. Θύρσις ὡς ὡξ Αἴτνας καὶ Θύρσιδος ἁδέα φωνά. (Πραξινόα πέπλα γ' ὠδ'.

Pro πρῶτα & πρῶτον, πράτα & πράτον dicunt. Theocrit.

Pro πρῶτος, πρᾶτος: & pro πρώτιστοι πράτιστοι: & pro ἦλθον, ἦνθον. Theocr. Ἡ Ἱσθμίδι χ' ἦν, τοὶ φιλαμέντας ὡς τέλει ἦνθον.

Οἱ articulum pluralem, qui habet sequentem dictionem à vocali incipientem per ω proferunt, elidentes prius ι articuli οι. vt ὠτέλει, pro οἱ ἀπτέλει, elidunt enim ι, & contrahunt ο & α in ω, adscribunt autem & ι diphthongi οι.

Et pro τὰ ἄλλα, dicunt ἄλλα ab αι diphthongo elidentes ι, & contrahentes α & ε in η, tenuem quoque in aspiratam vertentes vt Theocr. Κῆ Δάφνις ἁλλάλοις τὸ καὶ σπαρά δ' ἐξ ὁ ἔλι κώρα Πάσαν ἀνα κρανὰν παντ' ἀλ σεκ ποτὶ φερεῖ).

Erat autẽ Diplasiasmus nõ solũ Ionũ, vt dictum est, sed & Dorũ Est verò Diplasiasmus eiusdem cõsonantis additio in medio, nor, perficientis syllabam: vt pro μέσον μέσσον, pro ὅσον, ὅσσον.

Pro ἔχρητο, ἔχρητο dicunt, concidentes syllabam. vt Theocr. Ὦ πόλλ' ἐξ ἀρὴν πολλάκις ἅμα ματάδας σέ ματίζουται, Τάκεται ὀφθαλμώ δ' ὅτι οὐ πρᾶς ἄρ' αὐτὸς ἔχρητο pro ἐχρήτο.

In secunda coniugatione circunflexorum, tertias personas plurales actiuorum, ut βοῶσι & γελῶσι βοῶντι & γελῶντι dicunt: sicut in datiuo singulari proprium participiorum. Pindarus, Ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον δεδαιδαλμένοι ψεύδεσιν ἐξαπατῶντι μῦθοι.

Pro εἶναι ἔμμεναι dicunt, ante ε apponentes με, & pro ι interponentes μ. (ἀνὰ σκᾶπτρον. Et Pindar. χρυσέας ἀνὰ σκᾶπτρα.

Præpositionem ἀνὰ pro σὺν accipiunt: vt Homerus: Χρυσέῳ

Pro σοῦ genitiuo, σέθεν dicunt. Pindarus. Τραπέζαισί τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν σέθεν διεδάσαντο καὶ φάγον.

Παρὰ præpositionem concidunt, consonante sequente. Hom. Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο. (στείλασαν.

Vocatiuũ Ποσειδῶν Æoles Ποσείδαν proferunt, at Dores Πο-

Pro δίδου, δίδοι, & alia similiter ac tertias personas optatiuorum pronuntiant. Pindarus. Τὸ δὲ πρᾶξιν φίλαν δίδοι.

Pro ἐσθλὸς ἐσλὸς dicunt. Pindarus. Ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθέν.

Παῖδες

Πάντη circunflectunt παντᾶ dicentes: vt Pindarus, Προφαντὸν σοφίᾳ, καθ᾽ Ἕλλανας ἰόντα παντᾶ.

Αἱμακουρίας solent vocare mortuorum parentationes, id est τὰ τῶν νεκρῶν σφαγίσματα.

Proferunt autem & tertias personas plurales pariter cum datiuis propriorum participiorum. Pindarus, Ὁρμῶσι τὰς χεῖρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνοις, pro ἀναπλέκουσι.

Pro ὄρνιθα, ὄρνιχα dicunt. Idē Pindarus, Πρὸς Διὸς ὄρνιχα θεῖον.

Pluralia sæpe vt dualia proferunt. Pindarus, Μαθόντες δὲ λάβροι παγγλωσσίᾳ κόρακες ὣς ἄκραντα γαρύετον Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

Participiis indefinitorum addunt ι. Pindarus. Ἐπεὶ σφεῖς τι καὶ δῆκα ἄνδρας ἐλίσαις μναστῆρας.

Pro τί, τὰ dicunt. Pindarus, Τὰ τε τὶς ἀνώνυμον γέρας.

Αἶτος solent dicere pro τίμημα. Pindarus, Διὸς αἶτει πανδόκῳ, siue τῷ ἐνδιαιτήματι.

Interponere ι τῷ ο, Dorū est proprium: nam pro ποιλῶ, ποιῶ dicunt: & pro χροιὰν, χροιάν: & pro πόαν, ποίαν. Pindarus, Πνοιᾶς ὄπιθεν βορέαο.

Erat Dorum & ablatio contraria geminationi: vt Pindarus, Ὀλύμπια μὲν γὰρ αὐτὸς γέρας ἴδεν τὸ pro ἴδ᾽ ἴδεν τὸ.

Extensiones etiam Dorum sunt: vt pro κενὸς, κεινός.

Pro ὄπισθεν, ὄπιθεν dicunt elidentes σ.

Genitiuos plurales in ων desinentes & circunflexos, per αν proferunt: nam vbi dicendum est μουσῶν, μουσᾶν dicunt.

Pro μὴ ὅτι dicunt μῶσι, contrahentes η & ο, in ω, vt Aristoph. Μῶσιν ὅτι χοῖρος;

Vbi dicendum est αὐτὸν, νιν, dicunt Dores. Pro εἶναι, εἶμεν.

Pro χρυσέα, χρυσῆα.

Pro σιγᾶν, σιγῆν. vt Aristophanes, Οὐ χρῆσθα σιγῆν. Sic pro διψῆν, διψῆν & pro πεινῆν πεινῆν. [pro σε ἰατροκομεῖσαι.

Pro εἰκάδι, εἴκαδι dicunt, & pro σὺ, τύ, sicuti, τύ δ᾽ ἐπαινεῖς. pro

Loco πρὸς, ποτὶ dicunt, deinde ι abscindunt. Ποτ᾽ τὰν ματέρα, dicit Aristoph.

Et pro καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς, κὴκ τῆς αὐτῆς dicunt, elidentes ι, deinde α & ε in η contrahentes: vt pro ἴξας ἴξε: pro ἐκείρατε ἐκήρεν, & similia hoc autem Atticum & Ionicum est.

Pro τῆς αὐτῆς ταυτῆς dicunt: & pro κρίας, κρῆς.

Pro Ὀβελὸς dicunt Ὀδελός.

Circunflectunt item futura, dicentes pro δαπανήσω, δαπανησῶ.

Pro τιμῶ τιμαν dicunt. Pro παρ᾽ ἡμᾶς, παρ᾽ ἀμᾶς.

Pro ὑμεῖς, ὑμὲς efferunt.

Οἱ articulo nominatiui pluralis, τ addunt, vt τοὶ θεοὶ, & ταὶ μῶσαι, pro οἱ & αἱ.

Παλαιὰ pro πάλαι λέγον dicunt.

Ὅκκα pro ὁπηνίκα & ὁπότε & ὅταν vtuntur.

Ἄγλιθας dicūt pro κεφαλὰς τῆς σκορόδου, id est, alliorū capita.

Pro ὡς dicunt τὼς, vt Aristoph. in Acharnensibus, Ὑμὲς ἂν οὐκ ἐξελάητε τὼς ἀρουραίως μύας, Παλαιᾷ τὰς ἀγλίθας ἐξορυσσέτε.

Diphthongum ου in ω mutant: vt pro μούσας, μώσας: & pro οὐρανὸν, ὠρανόν, & pro κοῦρον, κῶρον.

Pro φασὶ φατὶ dicunt: & pro ἐγὼ, ἐγών & pro γε, γά. vt Aristoph. καὶ γινεται γά.

Λῆς per η pro θέλεις. vt, αἰ δὲ λῆς αὐγάσδεο. Et Aristoph. Ἀλλ᾽ ἔτεον αἰ λῆς ὡς παχεῖα καὶ καλά.

Ἀνὰ præpositionem concidunt & in compositis: vt pro ἀνατετεινόμενον, & iis quæ per appositionem dicuntur, ἀναγορᾷν pro ἀνὰ τὴν ἀγοράν.

Pro σφάς, ψὲ dicunt. Theocritus. Ἦ πα ψὲ κριὸς ἂν τὰ σελήνα τὰς ἀμέλγες: Hoc est, πῶς αὐτὰς τὰς βόας ἀφ᾽ ἑσπέρας παῖδας ἀμέλγεις;

Pro τίθησι & ὑφίησι, τίθητι & ὑφίητι dicunt. Theocritus, ἀλλ᾽ ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία καὶ μὴ φυλάσσει.

Præterita plusquam perfecti tertias personas per η scribunt, vt Theocrit. Καὶ πόκα τῆνος ἔλαμεν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰσασιν.

Pro δάμαλις dicunt δαμάλα. Theocrit. Ταὶ δαμάλαι δὲ αὐτῷ μυκώμεναι οὐδὲ ποθεῦνται.

Pro ἄλλοτε ἄλλοκα dicunt.

Particulam μα extrinsecus accipiunt. ὦ γὰν, inquit Theocr. pro ὦ μὰ τὴν γῆν.

Pro λῶ, ἤ. dicunt. Theocrit. Οὐ γὰρ Εὐμάρα τῷ δεσπότης τῶ ἐννοεῖν. Οὐκ λῶ inquit, ἢ τῷ δεσπότῃ συγκοιμᾶσθαι Εὐμάρα.

Pro κεῖσομαι, κεισεῦμαι dicunt: inde vertunt ου diphthongum in ευ, vt Theocrit. Κεισεῦμαι δὲ πεσὼν, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ᾽ ἔδονται.

Futura in ζω verborum per ξ proferunt, καθίξας pro καθίσας & λογίξεν pro λογίσειν, & similia.

Pro θέασαι θᾶσαι dicunt. Theocritus. Θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ἕρπει. Et rursus Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὶν ἄχος.

Ὁρομαλίδες dicunt pro ὥρεια μᾶλα.

Pro ἐμῶ ἀμᾶ dicunt.

Pro ἔμπροσθεν ἔμπροθεν. Theocrit. ἀμῖν δὲ τῶ βουκολιάσδεν, ἔμπροθεν. Sed quidam pro πόθεν hanc dictionem sumpserunt aut ἐν πρὸς ἐν τῷ ἀεὶ, ἀμοιβαδίς.

Quum fuerint duo νν, vnum post aliud, hæc in α vertunt: vt Theoc. Νίκη μὰν ὧδ᾽ ἄλλη, ἀνάγκα τὰ δὲ ἴγνοιτο, pro ἀνάγκη.

Et ἰδοᾶτο & ἐγελᾶτο & ἐκλαῖτο in η vertunt.

Pro τὸ & ἐμοὶ, τὶν & ἐμὶν dicunt.

Et vbi dicendum πλησίον πλατίον dicunt.

Pro φρενῶν φρᾶν. Theocr. Ἔχοντι φρᾶν.

Ὁ articulus cum vocali alia inducta, contractus in ω magnum apud Dores sic pronuntiatur vt apud Ionas: vt & Theocritus, Οὐχ οὕτως ὦ δεινὸς ἐπὶ πλεῖον ἄγαγε λείας;

Pro ἕτερος, ἅτερος, dicunt.

Pro τετράκις, τετράκις. Theocr. Τετράκις δὲ πίθω ἀπολύετο κρατὸς ἄλειφαρ. [γλυκὺ παγάν.

Pro αὐτὸ, pro πλέον πλᾶν dicunt. Pro ἱμείρει, ἱμείραν: pro τῇ

Pro εἴκοσι, εἴκατι Theoc. Φεῦ φεῦ λάκαινα τὰς ἐλάφως σχεδὸν εἴκατι πλαρεῖ Τυρεῖ.

Pariter cum Atticis & ipsi à barytonis circunflexa producunt: vt pro στρέφω, στρεφῶ, pro νέμω, νεμῶ, pro πέτω, πετῶ. Theocr. Ποτὶ τὸ ζευγᾶ κώτω πίδακα: ἀμφὶ μελίσσαι.

Vtuntur & ὦν pro οὖν, vt Iones, Χρυσὸς ἂν ὦν ἰσόδις ἴσα χρυσόθις καὶ τὰς τίναι ἄεθλον.

Primæ coniugationis circunflexorum passiua indefinita corripiunt in penultima. Theocr. Οὕτω καὶ νύμφα γαμαθεῖσ᾽ ἀχαχοῖσα.

Pro σταγόνα τὰς δρόσω dicunt Dores ἐρσῶσα.

Pro βροντήσεται, dicunt βραμᾶσεται.

Ἐκάθηραν pro ἱμάσσεσθαι accipiunt.

Κιχλίζειν, pro κενὸν τὴν ὄσφυν. vt à γνῶ, γίγνω, sic à κλῶ κιχλῶ, & inde κιχλίζω.

Media futura prima circunflectunt, & in subiunctiuis per diphthongum scribunt. Theocr. Μηδὲ λαβασεῖσθε τὰς ἀμπέλος.

Pro μικρὸν, μικκὸν dicunt. Theocrit. Ἴσθ᾽ ὦ ξένε μικκὸν ἄκουσον Τῆδ᾽ ἐλθών.

Βασπάσομες pro καλεσόμεθα accipiunt.

Pro κυρτὸν, ὕβον dicunt.

Pro ἰδὲ dicunt ἠνίδε: Synesius quoque ἠνίδε itidem vsurpat Theocritus, Ἠνίδε τοι τὸ δέπας.

Ἐντὶ pro εἰσὶ accipiunt. Theocr. ἐντὶ γὰρ αὗται.

Pro διφθέραν, βαίταν dicunt.

Ὀλπις dicitur apud ipsos ἀλιεὺς, ὅ τις λεπίδωτὰς ἰχθῦς ἀγρεύει: à λέπω λεπίς transpositione literæ ε, ἐλπὶς & mutatione breuis ε in ο breue, ὄλπις.

Γέλαν pro πορφύραν εἶν dicunt: nigrum enim corporis superficiem quando suffusione sanguinis nigrescit. πελίωμα vocant.

Πύρριχος dicit᷑ apud eos ὁ πυρρός: & κακοχράσμων, ὁ ὕστερος.

Ὀλίχον, pro ὅτι. Theocrit. Ὀλίχον ὅτι τὸ τύμμα, καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

Pro ἠγνόησε, dicunt ἠγνόησε & pro δυσύμεναι δυσύτομαι.

Scire oportet quòd Doricæ linguæ sunt subdiuisiones locales: aliter enim Cretenses loquuntur, aliter Rhodij, aliter Argiui: aliter Lacedæmonij, aliter Syracusij & Siculi. Vniuersales tamen ipsorum proprietates prædictæ sunt, etsi non omnes.

Item hæ, vertere in ως desinentes genitiuos ab in ης rectis factos, in ους proprium habent, vt Διογένης, Διογένους, pro Διογένεως.

Η pro ει diphthongo. vtuntur pro ἐλθεῖν, ἐλθῆν dicentes. Subtrahunt autem & ab infinitiuis ι, nam λαβῆν pro λαβεῖν, & ἐλθῆν pro ἐλθεῖν, & ἐνθεῖν pro ἐνθεῖν. vtuntur & geminatione trium consonantium, vt Æoles, ὅττι, ἐπποθεν, ὅσσον.

Pro θεοὺς, σιὼς dicunt: vt Lacedæmonij quum per Dioscuros iurant, dicunt, Ναὶ τὼ σιὼ, i. μὰ τοὺς θεούς.

Productiones ancipitū propriæ linguæ Doricæ, vt ἴσος ἐνυάλιος.

Α pro ε sæpe vtuntur, pro ἕτερος ἅτερος dicentes: pro Ἄρτεμις, Ἄρταμις.

Abscissiones propriæ ipsorum sunt, pro ποσειδῶνα, ποτειδᾶν: pro δῶμα δῶ: pro χειμῶνι, χεῖ.

Additiones μα syllabæ, in iis quæ apud nos in ναι desinunt infinitiuis, Dorum sunt, vt εἴμεναι pro εἶναι.

Subtractiones δὲ ex genitiuis qui per δ declinantur, pro πάριδος πάρεος, & κέρατος pro κέρατος, Ionum sunt proprietates linguæ & Dorum.

Acuta penultima scribunt Dores qualitatis significatiua aduerb. καλῶς, σοφῶς, κόμψως, ἁπλῶς dicentes. Quæ nobis acuta penultima sunt, circumflectunt, vt τὼς παντῶς. Et in ει nomina, similiter & participia, quum antepenultimam acuunt, ipsi penultima acuta dicunt, vt φιλοσόφοι, ἀμπελῶαι, ποθουμένοι, ἀλλομένοι.

Et participia in ων desinentia, circunflexorum in αν terminant pro γελῶν & ἐλῶν, γελᾶν, ἐλᾶν.

Pro παῖνιν, φῦν, & pro κλεῖδας κλᾶδας proferunt.

Acuta penultima proferunt & tertias personas in αν desinentes indefinitorum ἔσφαλαν, ἐσφάλαν. Et in ον desinentes, acuta penultima: vt ἔλαβον, ἐτρέχον, ἄλλεγον, ἐφάγον.

Circunflectunt & huiusmodi, παιδῶν, Τρωῶν, παντῶν.

Et futura, pro δώσουσι δωσοῦντι, & pro λέξουσι λεξοῦντι circūflexè.

Circunflectunt & ipsi ἡμεῖς, vt Attici.

Accusatiuos plurales masculinos in ως desinentes per ος proferunt, τὸς καλὸς, τὸς σοφὸς, τὸς ἀνθρώπος, τὸς ἵππος.

Quæ per ε proferuntur imperatiua verba per ον proferunt pro λάβε λαβον pro θίγε, θίγον.

Pro πατέρα, πατρὸς, & pro κύρας, κυνάδας dicunt.

Γότις Ionicè & ipsi corripiunt. Theocr. in Adoniazusis, Ὧν τῆ δ᾽ ἐς, ὧν εἴπας καὶ ἰδοῖσα τὸ τῷ μηδὲν ἴδοντι.

Ἄργον per epenthesin ἄεργον dicunt.

Pro παιδίσκας, παῖδας, pro παῖδα, παῖδα proferunt.

Subiunctiuis vtuntur pro indicatiuis. Theocr. Ἴππων καὶ τὸν ψυχρὸν ἔφη, τῶ μάλιστα δ' ἰδ' εἶχε: pro δὴ ἰδ' εἶχε.

Pro ἴζωσιν, ἴζωντι dicunt, & pro ἐς ἥκαστιν, ἐς τήκαντι. Theocr. Ὡς ἔτυμ' ἐσθέκαντι, ὡς ἔτυμ' ἐνθ' ἐσιῶντι, Εὔμαχ' ἐκ σύνοφατῶ, σοφόν τι χρῆμ' ἄνθρωπος.

Materialium & ipsi ι abiiciunt, dicentes ἀργύρεος & χρύσεος. Et ex ος subiuncto articulo ε abiiciunt. Theocr. Ὁ τρίφιλητος Ἄδωνις ὁ κ' εἶν Ἀχέροντι φιλεῖται.

Pro κλεῖσαι, κλᾶξαι dicunt. Theocr. Τὰν αὐλείαν ἀποκλᾶξον.

Defectiua etiam apud eos sunt, Παύσασθ' ὦ δύσζανοι ἀλιλύζατα κωτίλλοισαι Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

Pro Πελοποννησιστὶ, Πελοποννασιστὶ dicunt.

Datiuos plurales ab in ας rectis factos, non sic proferunt vt nos πελάδεσι & ζωίλδεσι, sed vt primæ contractionum inflexionis nomina, pariter ac Δημοσθένει. vt ibi enim Δημοσθένεσι datiuus pluralis, sic & hic Theocrit. Δωριεῖσι χαὶ ἔξεστι [δοκῶ] τοῖς Δωριέεσσι.

Pro φύσιν, φυλὰν dicunt.

Pro βραδίσαι dicunt βάρδισται. Theocr. Βάρδισται μακάρων ὧραι φιλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ Ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖσιν αἰεί τι φέροισαι.

Πλάθανον, vocant speciem vasis cuiusdam in quo præparant placentulas. (cipta νεῦλας, τράξας

Corripiunt & in ας accusatiuos, vt νύμφας, κρίνας: & partiᶜ Et imperatiua verba pronunciata per ι tenue, per ευ pronuntiant vt pro θίγε, θίγεν.

Peculiariter dicunt Siculi, pro χύτραν, κύθραν: vt pro χιτῶνα κιτῶνα, & pro μητέρα ἀδελφὴν pro γυναῖκα, γάνα. Cretenses vero pro δικαστὰς αἰεὶς: pro αὐτὸ αὐτεί: pro βέλτιον βέντιον dicunt: pro εὐδία, pro ἐνδίασιν. vertunt iidem & ἐς præpositionis ε in ι, vt pro ἐς χορὸν, ἐν χορόν. pro ἐς τὴν ἀγοράν, ἐν τὰν ἀγοράν.

Pro ἐνταῦθα, ἐνθαῦ, & pro δίωκε, διῶκε. (ραν.

Pro Θουκυδίδης, Θωκυδίδης: pro Θεοκράτης Θωκράτης: pro Θεόφραστος, Θώφραστος.

Pro κρέα, κρῆ, pro ἄκρατον, ἄκρητον. Pro κρεῖσσον, κάρρον: pro κελεύεται, κέλεται. Pro καταβαλεῖν, καββαλεῖν, Pro σορὸς τοῦ ἀχύρου, μύχωνας, dicunt. Pro τότε, τόκα. pro πῆμος, ἦμος.

Pro εἰκάδες εἰκάδες: pro εἶδος, σαῖδος, ἄσαδον.

Pro μίᾳ, μιᾷ. Et vbi dicendum ταύτας, τᾶς dicunt, & pro ἐνδεῖν, ἐνδεῖ, pro κρανίον, κράνον.

Ἄλημα τὸν ψυχὴν, τὴν νεκρὰν, h. e. τὴν ἔξω τοῦ σώματος. Et hæc de lingua Dorica. Differt auté Cretensium dialectus, qua Cypselas vsus est: & Laconum, qua Alcman & Sophron. Pindari auté & Simonidæ & Bacchylidis omnino ignoratur, eo quòd natura non sint Dores hi poetæ: habebant autem peculiaré sibi loquutionem.

De singulis quæ Ionica dialecto propria sunt.

In ας desinentes rectos supra duas syllabas in ης proferunt Iones. Herodot. ὁ δ' Ἀρχίης καὶ Λυκώπης μοῦνοι συμπεσόντες.

Datiuis pluralibus desinentibus in οις, addunt ι. Herodot. τοῖσι Σαμίοισι.

Pro κλεισθέντες κληϊσθέντες dicunt & pro Πηλείδεω, Πηληϊάδεω. dissoluunt enim diphthongum in ε & ι, deinde producunt ε in η syllabam, sicut pro ἱερεῖον, ἱερήϊον.

In ων desinentes genitiuos plurales fœmininos dissoluunt, pro αἰτιῶν, Θηβῶν, πυλῶν, ὁρέων, & Θηβέων, & πυλέων dicunt. Homerus. Ὅς εἶπεν, πυλέων ἐξέσσυτο. Et Hippocr. αἱ μεταβολαὶ τῶν ὡρέων τίκτουσι νοσήματα.

Sed & masculinorum genitiuos ab in ης rectis factos, per εων proferunt, dicentes Περσέων & νησιωτέων, Herodot. in tertia κατ' ἀρχὰς νησιωτέων, μάλιστα ἐπλωτέον.

Datiuis pluralibus fœmininis nominum non solùm ι addere consueuerunt, vt in datiuis pluralibus masculinorum nominum, sed αι diphthongi vertere α in η consueuerunt: vt Hippocr. ἐν τῇσι χροιῇσι λάθεσιν, ἐξ ἐκλείμαν ἐπιγινομένῃσι, πρόσθεν μὴ γινομένῃσι, σημεῖον ἀγαθόν.

In ω desinentes genitiuos ab in ας aut in ης rectis factos, per εω proferunt. Ab iis qui in ας, Herodot. τρίτῃ δὲ ἀπ' ἀρχίεω γενεῇ: pro ἀπ' Ἀρχίου: ab iis autem qui in ης, vt Ἀγεσίδεω δ' ἀδελφεῶ.

Subiunctiuis articulis, qui à vocali incipiunt, addunt τ Iones, vt apud Herodot. αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγενόμην δήμου ταύτῃ τοῦ ἐὼν pro ἐὼν & alibi. τοῖς ἐστὶ ἄλλο pro οἷς.

Ad ι addunt ι: vt Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. Et Εἵματα ξείνια δοῖν. Et Εἰνάλιος θήρ, pro ἐνάλιος.

O adiiciunt ipsi υ, pro κόρη, κούρη: pro νόσος, νοῦσος: pro ὄρος, οὖρος: pro μόνος, μοῦνος. Dixerit quispiam igitur quomodo οἶνος & φόνος non assumunt υ: non enim dicunt οὖνος & φοῦνος. Dicimus igitur quod à verbis οἴνω & φένω: deducta sunt: μόνος auté, etsi à verbo deductum, quoniam trium generum est, assumit υ.

A in η vertunt, pro Ἥρα, Ἥρη: pro σφαῖρα σφαίρη: pro δημοσία δημοσίη, pro πρᾶγμα, πρῆγμα.

In ως desinentes genitiuos per εος proferunt, eodem modo & alios casus non contractos, sed integros faciunt, Πολυκράτεα & Δημοσθένεα dicentes.

Τὸ πολλὸν dicunt, non τὸ πολὺ, & πολλὸς, non ὁ πολύς.

Ei ι præpositionem ἐς dicunt, vt Attici.

Præsentibus similiter & imperfectis præt. & partic. circunflexorum, vt & vniuersaliter dicam, omnibus modis integrè vtuntur, vt in Anacreonteis, Δοκέει κλύειν γὰρ ἤδη, Λαλέειν τις εἰ θελήσει. Et in oraculo καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.

Pro ὁρᾶν ὁρέειν, dicunt α in ε vertentes: & pro ἰσχυόντων, ἰσχυόντες.

Ὦν pro οὖν dicunt. Herodot. καὶ ὦν φασι πολέες.

Ὤ quod significat ὑπάρχω, εὖ, efferunt, vt Homer. Ὅς ᾔδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα.

Tenues pro aspiratis amant, ἀπηγμένοι & ἀπίκοντο dicentes, nō in compositionib. solū, sed in collisionib. Herodot. οὐκ οἷοί τε ἦσαν.

Pro νῆας νέας, dicunt.

In ος genitiuos ab in ας rectis factos, per ηος proferunt, dicentes βασιλῆος & Πηλῆος.

In ου desinentes genitiuos ab in ος rectis factos, per οιο proferunt. vt pro Μενελάου, Μενελάοιο: pro θεοῦ, θεοῖο.

In ως desinentes genitiuos ab in ις rectis factos, per ιος proferunt dicentes, ὄφις, ὄφιος per ο, τρίσβους τρίεβος μάντις μάντιος πόλις, πόλιος, vt in Oreste. Eurip. Ὅς ἂν δημώτης πόλεως ἦν τ' ἀρχαιότης. Et rursus in alia fabula. Ἕρπει ὄφιος ἐν γαίᾳ θήρ.

Solent eodem modo incipientia facere præterita quo præsentia ex quibus ea facta sunt: vt τύπτε δ' ἐπιστροφάδην. Et ἄειρε δίφρον. Et Βῆ δ' ὁ γέρων. Et, Θῆκε δ' ἐπὶ φρεσὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη. Et, Ξάνθης δ' ἐκ κεφαλῆς ἕλετο τρίχας. Et, Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν. Οὐδ' οὕτω γεραρόν. Et Τοῖσι δ' εἶπερ μοι ἐείκοσι ἀντεβόλησα. Πάντες κ' αὐτοῦ ὄλοντο. Præterea autem, Καί νύ με δεξάμενος Πηλεὺς πέφρεν ἐς Φθίην. Et, Σὺν θεράποντι ὀκνῳνει. Et Ἔνθ' Ὀδυσσεὺς ἐγὼν ἴδ' ἔμην καὶ ξείνια δῶκα.

Et vt vniuersaliter dicam, correptiones Ionum sunt: vt νέας ἀμφιελίσσας, pro νῆας, & ὄφιος & πόλεος: sicut Atticorū productiones. vt Πυλέσι ταί τις δ' ἔυρε γέρων ἁλιος νημερτής. Et, Οὐδ' ἐπεί τ' ἐς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν.

Puto quod & εὐωχία Atticè producitur & scribitur per ω: ἔχειν enim dicitur τροφὴν & εὐωχία, quod bene habet corpus & continet.

Secundas personas singulares passiuorum faciunt ex tertia persona singulari per subiectionem τ. Homer. Γνώσεαι Ἀτρείδη Ἀγαμέμνονα, τὸ ἀεὶ πάντων, Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές. Et rursus, τίο μ' ἔχεις ἐν ὀφθαλμοῖς καὶ ἀχθεῖναι. Σὺ ἰδ' εαι κραδίην.

Similiter & genitiuos à rectis in ας neutrorum nominum per τος declinatorum, per subtractionem τ dicēces, vt κέρας, γέρας.

Τε abundat apud eos, & superfluum est: vt Herodot. ἐπεί τε ἐγένετο ταῦτα: pro ἐπεί.

In ως desinentes genitiuos neutrorum per εος proferunt.

Et omnem casum huiusmodi integrè deducunt, vt τείχεος βέλος. Et Ἐκ δ' ἔραδ', ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεύς.

K pro π in interrogatiuis & relatiuis vti solent: vt pro Πῶς, κῶς: pro ὅπως, ὅκως: pro ὁπόσα ὁκόσα non tamen in aliis.

Vertunt autem aspiratas in tenues, & tenues in aspiratas, vt pro χιτὼν, κιθών: pro ἀκάνθιον, ἀχάντιον: pro βάτραχος, βάθρακος, & similia.

Ω pro α aliquando vti eos dicunt, vt pro ἄνθρωπον, ὤνθρωπε, & pro ἄεισον, ἄεισον. ego autem puto ex collisione in solis rectis hoc facere eos, & in vocatiuis, quemadmodū & Attici faciūt. Initio Herodotus in vocatiuo sic inquit, ὤνθρωπε μὴ κλέψῃ Κροῖσε. Et rursus alibi ὦναξ Ἡράκλεις: pro ὦ ἄναξ. Et Sophoc. Ἀλλ' ὦναξ, ὡς δ' ὅς ἂν βλάψῃ μὲν. Νῦν τοῖς κακοῖς πράττουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται. Et Homer. Λοιδοὺς ἀνὴρ ὥς εἰς ἔλαύνει μωνυχας ἵππους pro ὁ ἀνήρ. Nam ο & α in ω contrahitur vel colliditur.

Et ο & α in ω magnum contrahunt: vt βόαξ, βῶξ, piscis genus.

Item α & ο in ω magnum commiscetur: vt τὰ ὅπλα, θὤπλα.

Et quoniam ὅπλον aspiratur, vertitur τ in θ: hoc verò Atticum est: si enim esset Ionicum, non versum esset, quia tenuibus gaudent Iones.

Ω pro α, in diphthongo vtuntur, ωὐτὸς, dicentes pro αὐτὸς, & θωυμάσας pro θαυμάσας. Hinc puto Ionicè sic dictū φωριαμὸς pro φαριαμὸς, vt sit ab origine vocabuli quod vestes cōtinet arca.

Incidere & diuidere dictiones, Ionum proprium: vbi enim dicendum Πελοπόννησος, Πέλοπος νῆσος dicunt, & pro ἀγχέμαχον, ἄγχι μάχον.

Acceptiones infinitiuorum pro imperatiuis, Ionum sunt. Homer. Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν, pro ἀγόρευε. Et Πειρᾷν δ' ὡς κεν πρῶτος ὑπερκύδαντας Ἀχαιούς pro πείρα. Et innumera alia eiusmodi apud Homer. & Hesiod. inuenimus.

Acceptiones masculorum pro fœm, Ionum sunt, vt Il. Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν pro ἑσπέρα.

Diuisiones in ει desinentium singularium datiuorum, Ionum sunt propriæ, βελέϊ pro βέλει, ἔγχεϊ pro ἔγχει.

In ω desinentia fœminina accusatiuo in ουν finiunt vt pro Λητώ, Λητοῦν, pro Σαπφώ, Σαπφοῦν.

I extrahunt Iones interdum ex dictionibus, dicunt enim ποιέεσθαι pro ποιεῖσθαι.

Antea diximus Ionum esse scribere & dicere, ὄφιος & πόλεος nunc autem dicimus communibus ipsorum genitiuis vti Iones, & præcipuè Homerum, vt Ἐξ αὐτοῦ νέοφι πόλιος. Et Hippocr. Ἀπὸ φθίσιος ἐχομένῳ διάρροια ἐπιγινομένη, θανάσιμος.

Gemina

Geminationes in secundis indefinitis Ionum sunt, vt hoc, τετύκοντό τι δ' αὖτα.

Transpositione literarum Ionica lingua vtitur, vt κραδίην pro καρδίαν: ἀτραπιτὸς pro ἀταρπιτός.

Duplex σσ in ξ vertunt Iones: nam pro διασσὰ, διξά: & pro τρισσὰ, τριξὰ dicunt.

Subtrahunt sæpe, ex dictionibus, vt Ἡροδότου Ἀλικαρνασῆος ἱστορίης ἀπόδεξις, pro ἀπόδειξις.

Sed & subtrahere ex possessiuis ι Ionum est, vt ἀργύρεος, χρύσεος, Homerus, Ἐκπέρσαι τε χρυσέα περὶ στήθεσσι δαΐξαι.

In ες desinentes rectos plurales, si ab in εὺς, rectis fiunt, per ῆες proferunt: vt βασιλῆες, ἱππῆες, quoniam & genitiuum sic proferunt. Si verò ab in ης, vel in υς, per ε, vt ἀληθής. rectus singularium & rectus pluralium apud nos ἀληθεῖς per ει diphthongum, Ionicè autem ἀληθέες: & rursus pro πολεῖς, πολιες: vt illud Πολίες δὲ μιν ἠρχέατο φέρειν καὶ ὀξέες ἧλοι.

Dubitauerit autem quispiam, quomodo genitiuos ab in υς rectis non proferant per ῆος, vt ἡδῆος, ὀξῆος, sicut βασιλῆος & ἱππῆος. Est igitur dicendum, quod nunquam penultima genitiui maior vult esse vltima nominatiui in iis quæ inæqualiter declinantur vt Αἴας rectus ας habet naturâ longum: Αἴαντος genitiuus lõgam penultimam. Aut igitur æqualis debet esse penultima genitiui vltimæ recti, aut minor, vt in Αἴαντος, & χαρίεντος, & λέων λέοντος nunquam autem maior. Quoniam igitur Πηλεὺς & similia habebant vltimam longam, fecerunt & Iones penultimam longã genitiui, vt sit æqualis vltimæ nominatiui, quum non fieret ex hoc regulæ transgressio. In ἡδὺς autem non potuerunt vertere genitiuum ἡδέος in η. sic enim inueniretur maior penultima genitiui, vltima recti quoniam ἡδὺς breuem habet vltimam, & ὀξὺς, & huiusmodi. In σ enim desinentia cum ambigua, per abiectionem σ neutrum facientia, correptam habent ambiguam, ὁ μέγας τὸ μέγα, ὁ ἡδὺς τὸ ἡδύ.

Ex θηλεία extrahunt ι, & in omni casu hoc faciunt. Herodot. τῶν θηλέων ἵππων μίαν τὴν ὁ Δαρεῖος ἐς τὰ μάλιστα ἔστεργε. Et rursus, Ἐγχρίμπτων τῇ θηλέῃ.

Non expressum ι pronuntiare solent. Hom. Ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα. & παμφαίνων ὅστιν ἑταῖρος. Et Hesiod. Χρηΐζειν ἀπιόντος.

Additiones ι τῷ ε sequente vocali, vel vna immutabilium, Ionum sunt: vt pro ἕως, εἵως, κεινὴ, pro κενὴ & ξεῖνος, pro ξένος.

Mutare οι diphthongum in ες syllabam, Ionum est. Hom. ἐρίηρες ἑταῖροι, pro ἐρίηρες. Et ἐρυσάρματες ἵπποι, pro ἐρυσάρματοι.

Immutationes η in α breue, Ionum sunt, vt μεμάχημαι pro μεμάχημαι & λελασμένος pro λελησμένος, & ἄλαστος pro ἄληστος. Si quis autem dicat. Quomodo aliàs α in η vertunt: vt pro Ἥρα, Ἥρη, pro τιμὰν, τιμὴν aliàs η in α? scito quòd α in η vertunt quum est α longum: α autem in η non generaliter, sed quum est α breue, Immutationes. autem breuis α, in η, posteriorum Ionum sunt. Hæc igitur ad veritatem tendunt.

Exemptiones earum quæ in principio sunt consonantium, Ionum sunt, λείβειν, εἴβειν: pro γαῖα, αἶα: pro δεινὸς, εἰνός.

Semper ἂν syllabam abundantem ponunt inter præpositiones, vt, ἐξ ἂν ἕλον, & ἀπ' ἂν ἴδοντο.

Primas vocales literas ex dictionibus extrahunt Iones: vt pro ἐκεῖνος, κεῖνος: pro ἑορτὴ, ὀρτή.

Composita verba dissoluunt & interponunt nomina: vt λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς, pro κατεδηδώς. Et Κατὰ δ' ἔκτανεν Ἠετίωνα pro κατέκτεινε. [πεπαλάσμεθα.

Inuertere dictiones, Ionum est proprium: ὄρνιθες ὥς. Et Οἱ δ' ἔ-

Hyperbata Ionum sunt: vt, Αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν, hoc est, διέβησαν.

Diæreses, in ως desinentium aduerbiorum quæ à genitiuo plurali fiunt, cuius rectus singularis in ης terminatur, & in ους habet genitiuum singularem. Ionum propriæ, vt εὐσεβὴς, εὐσεβοῦς: genitiuus pluralis εὐσεβῶν & mutatione ν in ς, εὐσεβῶς. Sic ἀληθὴς, ἀληθοῦς, genitiuus pluralis ἀληθῶν & mutatione ν in ς, ἀληθῶς, & id genus alia. Hæc igitur & huiusmodi diuidunt Iones, vt nomina, ἀληθέως dicentes & ἀτρεκέως, & εὐσεβέως. Tamen in ὁσίων ὁσίως, & δικαίων δικαίως, & θαυμαστῶν, θαυμαστῶς, non item. horum enim genitiui non in ως desinunt, vt sint diuisi & in nominibus & aduerbiis.

Dores (vt dictum est) producto vtuntur α, vertentes η in ipsum: vt pro ἥλιος, ἅλιος: pro νῆσος, νᾶσος: pro σελήνη, σελάνα. Iones autem correpto vtuntur eo.

Et vt in vniuersum dicam, & Prosthesi & Aphæresi, & Epectasi & Syncopa vtuntur. Est autem Prosthesis Aphæresi contraria, & Epectasi Syncope.

Et Prosthesis quidem est, quum in prima syllaba nominis assumitur aliqua litera, vt pro ἕνεκα, εἵνεκα: pro Ἴλιον εἴσω pro ἴσω. Sic pro μόνος, μοῦνος: pro ὅλος, οὗλος. Hæc autem ego Prostheses non dico, sed Parentheses: vt & illa, pro ἔνατος, εἴνατος: pro πνέοντες, πνείοντες. vt Hom. Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί, Et, Ἠμὶν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτός.

Prosthesis autem dicitur, quum in principio orationis alia assumitur litera: vt pro σταφὶς, ἀσταφὶς, pro πᾶς, ἅπας, pro θέλοντι, θέλοντι, ἐθελοντί. estque hoc Atticũ etiam. Siue igitur sit Prosthesis siue sit Parenthesis, Ionum est. Sed & quæ sunt contraria his. Est autem contraria (vt dictum est) Prosthesis Aphæresi, & Parenthesis Ellepsi.

Est verò Aphæresis, in principio sublatio: vt pro ἐκεῖνος, κεῖνος: pro ἐκεῖσε, κεῖσε: pro ἐχθὲς, χθὲς pro ἐμὲ, μέ: pro ἑορτὴ, ὀρτή.

Ellepsis autem abiectio est vocalis de medio non facientis syllabam, vt ἀμύξαι, pro αἰμύξαι: & ἴτερος pro ἴτηρος. Est autem hoc & Atticum. Hæc igitur propria Ionum sunt, Prosthesis inquam & Ellepsis, & Parenthesis & Aphæresis, denique Syncope, quæ est contraria Epectasi.

Est autem Syncope, defectus vnius syllabæ in medio dictionis. vt pro οἴμημα, οἶμα: pro κακόμορος, κάμμορος: pro ἐξαίρετος, ἔξαιτος: pro ἁρμόσαντες, ἄρσαντες.

Parectasis, abundantia est vnius syllabæ in medio: vt pro ἀδελφὸς, ἀδελφεός: pro κενὸς, κενεὸς: pro ἔτυμος, ἐτήτυμος.

Fit autem aliquando syncope etiam duarum syllabarum, vt pro Δευκαλιωνίδης, Δευκαλίδης. Hac syncope vtuntur & Æoles: vtuntur & Diæresibus: vt H. δεῖ γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο. Diæresis autem Synalœphæ contraria.

Est autem Synalœphe duarum vocalium diuisarum in vnam syllabam vnio, vt pro τὸ ὄνομα, τοὔνομα, & est proprium hoc Atticorum. Anadiplosis verò (vt diximus) propria est Ionum, vt pro λάχωσι, λελάχωσιν: & κεκαμὼν, pro καμών: & πεπαλὼν, pro παλών. Sed & sublatio, ipsorum est, vt pro βεβλημένος, βλήμενος. Est autem Anadiplosis contraria Ασις.

Rursus, Systole quidem Ionum est, vt Ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο. pro ξηρόν. & νέας ἀμφιελίσσας pro νῆας, correptum enim Ionicè fuit η in ε.

Ectasis verò Atticorum est, quæ breues in longas vertit, vt τεθήμεναι pro τεθέμεναι.

Rursum qui dicitur Proschematismus, est Ionum. Est autem Proschematismus abundantia syllabę in fine: vt pro θεοῖς, θεοῖσι, pro σοφοῖς, σοφοῖσι, pro μύσαις, μύσαισιν. Huic autem contraria est Apocope, est verò hæc Dorum: vt pro ἱδρῶτα, ἱδρῶ. Homerus, Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο. Sic pro κυκεῶνα, κυκεῶ.

Rursus paremptosis, quæ erat contraria Ecthlipsi. Ionum est, vt pro λεγόμεθα, λεγόμεσθα.

Ecthlipsis autem Dorum tantùm est, vt pro σκήπτειν, σκήπτεν.

Rursus διπλασιάζειν, (id est, duplicare) siue διπλασιασμός (id est duplicatio) Ionum est: qui est contrarius Paralipsi. Est autem Diplasiasmus, quum in aliqua consonantium eadem consonans additur, vt pro ὅτι ὅττι. vt, ὅττι κεν εἴπω. Sic pro ἔσον, ἔσσον. Homerus, Τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων.

Parallepsis est: quum aliqua ex geminatis consonantibus deficit: vt pro κάλλιον, κάλιον, & est Dorum. Ionum autem proprium abiicere ex ει diphthongo ι: vt pro μείζων, μέζων, pro κρείσσων κρέσσων. At verò Ellepsis (vt prædixi) est abiectio vocalis de medio, quale est pro αἰμύξαι ἀμύξαι.

Pro ἐπὰν, ἐπεὰν dicunt. Herodotus, ἐπεὰν ἐκβῇ ἐς τὴν γῆν ἐκ τοῦ ὕδατος ὁ κροκόδειλος.

Pro ἐνταῦθα ἐνθαῦτα dicunt permutatim Herodotus, ἐνθαῦτα ὁ τροχίλος ἐσδύνων.

(tanquam à ζώειν Ζωὴν vocant & τὴν ζώσαν γυναῖκα, i. viuentem mulierem

Pro λίαν, κάρτα dicunt.

Pro μέγεθος, μέγαθος. Herodotus in 2. hist. πρόσωπον δὲ ἐς τὰ μάλιστα ἐπίχρυσον, μέγαθος ἐστὶν κριξ.

Ε & ο in ευ diphthongum miscentur apud eos. Herodotus, ἐς τῶν ἱρέων πέντε καὶ πεντήκοντα ἔσται γὰρ ἀποθανών τριῆτος. Et πλεῦνας pro πλέονας. Sic, Μετὰ τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴν Ἑλλήνων στρατιὴν πολλὴν βοηθεῦσαν Μενέλεῳ. [καὶ μετιέναι.

Pro σφίσιν σφὶν dicunt Homerus, Ὅς σφιν ἐΰφρονέων ἀγορήσατο

Μὲν copulatiuam cõiunctionem pro μὴν expletiua accipiunt, vt apud Herodotum, Μὴ μὲν ἔχειν Ἑλένην.

Pro ἕως, οὗ, ἐς ὃ dicunt Herodotus, Ἐς ὃ ἐξεῖλεν.

Pro Πάλιν dicunt semper αὖτις, & non αὖθις.

Ex ἐπιτήδειος ι eximunt, & ἐπιτήδεος dicunt Herodotus, ἵνα συμβάλλοιτο εἶναι ἐπιτήδεα ἐπὶ τὸ ὁ τούτου.

[ἱρεξ ἱρηξ.

Contractio ι & ε in ι longũ, Ionum est, pro ἱερεὺς, ἱρεύς, pro ἱε-

Et mutatio α in η, vt ἴρηξ, per eandem fit dialectum Hesiod. Ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον.

Et pro ὄφεις, ὄφις, Ionicum est.

Pro τέμνειν τάμνειν dicunt. Herodotus in secundo, τὰς ἱερέας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ συλλέξαντες πάντας μέσους διέταμον. Et Hippocrates, φλέβα τάμνειν.

Ex ἐκεῖνο auferunt γ. & pro ea interponentes ι, ἐκεῖνο dicunt. Herodotus millies hoc vtitur. [ἐκπλώσαντες

Pro ἐκπλεύσας, ἐκπλώσας dicunt. Herodotus, Κατὰ λίμνην

Σφεῖς, σφᾶς, & σφῶν diuidunt, & sic proferunt, σφέες & σφέας & σφέων. Hom. Ἀλλὰ σφέας κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξε. Νοῦν & ῥοῦν & χροιὰν diuidunt, νόον & ῥόον & χροιὰ dicentes Homerus, Ταμεσί-χροα χαλκόν. Herodotus, Οἱ δὲ ἐπὶ νόον πέμπουσι.

Participio εἰπὼν non vtuntur, sed εἴπας, vt τύψας.

Εἴρατο per diphthongum scribunt, idque ideo, vt opinor, quoniam idem principium habentia faciunt præterita cum suis præsentibus. Est enim apud ipsos præteritum imperfectum ἔρατο, deinde interpositione ι, fit εἴρατο. Sic & ἐσεκεῖνοτο apud eos per ει diphthon-

diphthongum scriptum, vel à Themate assumit ει diphthongum. Est enim ἐρωτῶ & ἔρω, & fit interponendo ι, εἰρωτῶ & εἴρω. Et passiuum εἴρομαι εἰρόμην, εἴρου, εἴρετο.

Præterea Iones tertias personas plurales præteritorum perfectorum sic faciunt. In tertiis personis singularibus habentibus tenuem ante τ, vertunt tenuem in suam aspiratam, & addunt α: vt pro νενίψαται, νενίφαται: pro λέλεκται, λελέχαται: pro γέγραπται, γεγράφαται. Si verò vox communis linguæ grauitona fuerit per ς, tunc Ionica habet ante αται characteristicam medij præteriti perfecti, πέφρασται, πεφράδαται, quia πέφραδα dicitur. Si verò à circumflexis naturâ longam penultimam habentibus, hanc corripiunt ante αται in debitam correptionem, vt πεποίηται, πεποιέαται.

¶ Item constituunt Iones in δης desinentibus patronymicis Epectases, dicentes, Πηληϊάδου & Ατρεϊδέω, debebat enim esse genitiuus Πηλείδου & Ατρείδου.

Quoniam in δης patronymica vna syllaba superant gen. primitiui, vt Πηλέως & Πηλείδης, Πριάμου Πριαμίδης: sic & Ατρέως Ατρείδης, debebat esse Patronymicum, sed Iones faciũt Epectasin, & sic proferunt. Ατρεϊάδης dicentes & πηληϊάδης, deinde per productionem Atticam Πηληϊάδης.

Vtuntur autem & Metathesibus. Est autem Metathesis quũ vel prima litera fit secunda suæ propriæ syllabæ, vt pro ἀτρα-πιτός, ἀταρπιτός (ex τρέπεσθαι enim iam & α priuatiua particula facta est hæc vox ἀτραπιτός, & significat τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, id est rectam viam inde facta est metathesis, (i. transpositio) primæ literæ & dicitur ἀταρπιτός) aut secunda, fit prima, vt κραδία: pro καρτερός, κρατερός: pro τέταρτον, τέτρατον. Homerus Τέτρατον ἦμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.

Secundum est autem differre Metathesin ab Hyperthesi, nam Metathesis in eadem syllaba fit: Hyperthesis verò in posteriore, vt ἔθνεος, nã à νόθος erat νοθεῖος, sed per Hyperthesin, ἐθνεῖος & rursus γόνυ, γόνυος, & δόρυ δόρυος: sed per Hyperthesin, γουνός & δουρός. Vtuntur & hac mutatione Iones.

Scire autem oportet quòd antiqua Ias intercidit, ob inhabitantium commutationem, & permansit vsque ad illud tempus quo fecerunt Iones colonias, & in loca multa dispersi sunt.

Dicitur autem apud eos, pro ὑγιαίνειν, οὔλειν: vnde & sanata vulnera οὐλάς dicimus.

Et pro λεῖος, Μοῦσος: pro Μαντεύεσθαι, Ανελεῖν. Et loca in quibus versantur, Ἤθη. Et pro ἐπιμελῶς, Ανακῶς, pro ξενίαν ἐδωρήσατο, ξενίην συνεθήκατο: & pro ἀπατηλῶς, vel ἐπιμελῶς, Επιστροφέως: pro ὀκνήσας: ἰχνήσας pro θυμωθεὶς, & ταραχθεὶς, ἀστεμφέως: pro ἔποικος. Εφέστιος. pro Θυσφόρων. Ημεκλέων: pro ἑτέροις, Μετεξετέροις: & pro ἡσυχάζειν, Ελιννύειν. Item Λεῖπνα dicunt τὰ μὲν δήμους καὶ ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν.

Pro διανοηθέντα, Εννώσαντα: pro ἀνέπεισεν vel ἐδίδαξεν, Ανέγνωσε: pro βαφὰς Φαρμακα: pro ἀναλώματα, Τέλη: pro λαύρας, dicunt ῥύμας, id est, τὰς ἀμφόδους. Σαγάρις autem πελέκεις vel τὰ ὀκχυρὰ ὅπλα, & φαλέτρας vocant Αρδεις.

Φάλαρα appellant τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα: Ψιλῶας, bestiolas quæ in grossis nascuntur.

Σχοινοτενὲς dicunt quod longum est & rectum. Συμψήσας pro συντρίψας. Αἱμασιὰν autem vocant τὸ ἐκ χαλίκων οἰκοδομημένον ἄνευ πηλοῦ τειχίον. Dicunt autem Φάρσος pro κλάσμα: Τρύφος pro ἀκρωτήριον. Et Ταρσὸς καλάμων vocant τὴν πρασιὰν ἢ ξήραινον τὴν πλίνθον. Εμβολον appellant rostrum nauis. Εναγίζειν verò dicunt τὸ χοὰς ἐπιφέρειν ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις, i. inferias inferre aut sacrificare mortuis. Et ῥῦσιν, liberationem.

Επιπολα dicunt τὴν μὴ βαθεῖαν κλῆσιν, ἀλλ' ἐξ ἐπιπολῆς. Λεύκην verò morbum quendam circa totum corpus. Κνυζήματα, τὰ γοερὰ ἀποφθέγματα: Γεωπείνας, τοὺς γῆς στερηθέντας καὶ ἀπορημένους.

Pro ἱκανάς, αἰνάς dicunt: vt Herodot. in secundo, Επιεικέστατον dicunt τὸ μέτριον καὶ καλῶς ἔχον.

Pro ἀποδιωχθέντες, κάπτοντες dicunt: Κορμὸν verò inflexum quoddam lignum appellant: & εὐμαρίην, ἀπόπατον.

Pro ὀπτώμενα dicunt πατεόμενα: & βάρις pro ναῦς.

Οσιριν vocant Dionysum. Αφοδίας, pro ἀλύσεις, aut pro ψέλλια secundum quosdam.

Συρμαΐζειν dicunt τὸ καθαίρειν σῶμα ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος.

Λῖνον cantilenæ nomen, vel lyræ chordam.

Θυσάνους dicunt pro κροσσούς. Et Αποφορὰν appellant τὴν τελευτὴν παρὰ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις.

Ηλυσιν vocant τὴν πορείαν καὶ ἔφοδον. (ex adipe & melle.

Συρμὴ apud eos dicitur olus quoddam apio simile, vel cibus

Επιχώρια sunt ἐγχώρια.

Τετραφάσιοι pro τετραπλάσιοι τετράφυοι.

Απημαίνει pro ἐβλάβη.

Αποιμοιρους verò dicunt pro ἀτιμωτέρους.

Pro φανερῶς, Επαΐστον: pro σώφρονα φρενήρη dicunt. Accipitur autem hoc & in contrario.

Καταπροΐξεσθαι dicunt pro προῖκα ποιῆσαι (gratis seu impunè facere.) Et pro κατέφαγε, Επιλαμψεν.

Αἶσαν verò portionem. vel sortem.

Pro κατεπεπομπήμενον, dicunt τετρυχωμένον.

Pro πολεμεῖν dicunt Αντιάζειν: & pro αἰδοῖα, Μῆζεα. Herodot. ἀπὸ μέζεα ἔδειν.

Pro καταπαιχθεὶς vel γελασθεὶς dicunt διαβεβλημένος. Herodot. ὦ βασιλεῦ διαβεβλημένος ὑπὸ Αμάσιος οὐ μανθάνεις;

Pro καλλωπίσας dicunt ἀσκήσας, vt, ὁ, ἡμεῖς σοι κόσμῳ ἀσκήσας ἀποπέμψεν ὡς ἑαυτοῦ θυγατέρα.

Pro ὅπλισται dicitur Εναρεις ab illis.

Διασφάγες illis sunt αἱ διεστῶσαι Πέτραι.

Γνωσιμαχεῖν, significat illis, cognoscere suã imbecillitatem & inimicorũ robur.

Σίτυρα ab iis dicitur βαρβαρικὸς χιτών.

Υβρίζειν, pro σκιρτᾶν, ab illis ponitur.

Οἴσυπη, ipsis est sordidarũ ouium lana, & ouium excremẽtũ.

Νεοχμῶσαι, pro νεωστὶ κινῆσαί τι.

Φερέγγυος, pro βέβαιος.

Εφεδρος, pro ἐπίκληρος.

Αγκαλετίζειν, pro διώκειν.

Τετραπτερυλίδες, apud Iones dicuntur locustæ, eo quòd quatuor habeant pennas: duas extra maiores, minores autem intus alias duas.

Ουκ ἱκνεομένως, pro οὐ προσηκόντως, siue οὐ καθηκόντως.

Απεπλήξατο, pro ἀπέφυγε, πλὴξ enim βῆμα, ex quo πλήγματα, πηδήματα, vnde & pro περιβάδην, Αμφιπλὶξ, apud Sophoclem in Triptolemo, & Homerus, Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δ' ἐπλίσσοντο πόδεσσιν.

Et ψώζειν, pro θάλπειν. Est autem apud eos Ψῶ, rusticæ compellatio. (λίπτα.

Κόλλιξ, autẽ species est panis rotundi, ex quo & apud nos κολ-

Σχοίνων συμβολεῖς dicuntur ab ipsis ψιαθοπλόκοι.

Ιθαγενεῖς sunt οἱ γνήσιοι παῖδες, id est, legitimi liberi.

Πρόξενοι, sunt præfecti ciuitatum, & curatores, & qui hospitio (suscipiunt.

Σπαργᾷ pro ὀργᾷ, & ἐπιθυμεῖ.

Κορδίνημα verò pro καρηβαρεῖν, sed scribitur & Σκορδίνημα.

Ιξὺς ab iis appellatur ἡ ὀσφύς.

Ρικνὸν, verò τὸ ἔξω νεῦον καὶ στραβόν, quod & ῥοιβὸν dicitur.

Pro σεσηπὸς, [id est marcidum] dicunt σαπρόν.

Pro ἐπιπάσαι, Παλῦναι dicunt.

Pro πρόσφατα dicunt Ποταίνια.

Βλακὸν, pro τρυφερόν.

Μασελήτας vocant τοὺς φρυγανώδεις ἄνθρακας. Potius autem Μασελὸν vocatur ἡ θερμὴ σποδιά. (dicitur μεριμνῶν.

Μελεδαινόντων pro μεριμνῶν siue θεραπευόντων, μελεδαίνειν enim

Μυστίλλην vocant τὸν κοῖλον ἄρτον, i. panem concauum.

Μυδῶσα dicunt pro ἐκρέουσα.

Pro δημόσιον, Επιδήμιον.

Pro ἀθλιβῆναι. Βλιμάζειν.

Et pro ἐστέναξεν. Εμυξε. (ποιοῦντα.

Ελατήρια appellant medicamenta τὰ τὰς κάτω κοιλίας θεραπεύοντα.

Pro ἐνέδωκεν dicunt Ενεχείρισε.

Εδιχάσθη dicunt pro in duo diuisum est.

Et pro ἀδυνάτως Εὐθυωρίᾳ dicunt.

Pro ἐτυλώθη, dicunt Εμυλώθη & Εχείμασε, pro ἐμαστίχθη.

Pro ἐκτόπως & παρὰ δόξαν dicunt ἐκτόπιως.

Pro διαφορώτερον, dicunt Επιστροφώτερον. Pro μύλωνα, ζεύγιτον.

Pro ὁμοιωμένων, Ηδελφισμένων dicunt. Pro πυρετὸν, Θερμωλήν. (χὴν ἐξίστασθαι: id est, μαίνεσθαι.

Pro καταδύσεις dicunt Θαλάμους. Et Θειάζειν pro τὸ κατὰ ψυ-

De Aeolica Dialecto.

Æoles τὸ β τῷ ρ addunt quum τῷ ρ infertur τ, vel κ, vel δ, vt βρυτὴρ pro ῥυτὴρ & βράκος, pro ῥάκος. & βρόδον pro ῥόδον.

Genitiuos à rectis in αι diuidunt Æoles, & per αων proferunt, vt νύμφαι, νυμφάων, & παρθεναι, παρθενάων.

Syncopæ in medio, Æolum sunt, vt ὤρσει pro ὥρμησεν, & ὤλλος pro ὁ ἄλλος, item τὤλλο pro τὸ ἄλλο.

Pro ποῖον Æoles Κοῖον dicunt.

Τεθνακὼς & Τεθνακυῖα, pro τεθνηκὼς & τεθνηκυῖα.

Additiones θα syllabæ, Æolum sunt, vt εἴπηθα.

Iô αις vnius syllabæ nomina diuidunt: vt pro παῖς, Πάϊς, pro δαΐς, Δάϊς. (λείπουσα.

Ω pro ου vtuntur Μῶσαι, pro μοῦσαι & Λείπωσα dicentes pro

Υ pro ο vtuntur pro ὄνομα, Υνυμα & pro ὅμοιον, Υμοιον, dicentes. Interdum autem & ι pro ο. nam πρός σε, illi πρίς σε dicunt. Et pro ο paruo ω magno: vt pro ὄστα ὤστα.

Η pro ει, diphthongo vtuntur. ἐλθῆν enim dicunt, & λαβῆν & ἰδῆν, per η, pro ἐλθεῖν, & λαβεῖν & ἰδεῖν.

Quæcunque per ει diphthongum apud nos efferuntur, per solum ε proferũt, multiplicãtes immutabiles: vt pro ἱμείρων, ἰμέρρων: pro στείλας, ἔστελλας: pro εἵματα, ἔμματα: pro ὑμεῖς, ὔμμες. (gem)inant & σ & π, & τ. vt τοσσοῦτον. ὅππη, ὅππως. ὅττι.

Pro ὁσμὴν ὀδμὴν, dicunt: pro ἱερὸν, ἱρόν.

Genitiuos in nominatiuos transferentes, declinant, ὁ μάρτυρος, τοῦ μαρτύρου: sic ὁ φύλακος τοῦ φυλάκου. (pro μετ' ἐμοῦ.

Π pro μ vtuntur: ὄππατα, pro ὄμματα, dicentes: & πετ' ἐμοῦ

Vocatiuos in ων desinentium singularium corripiunt: vt pro χελιδὼν, χελιδὸν: pro ἀηδὼν, ἀηδόν: pro Σαρπηδὼν, Σαρπηδόν.

Ex αι

Ex αι diphthongo abiiciunt ι, quum eas consonans non sequitur: pro Ἀλκαῖος, Ἀλκάος scribentes & pro ἀρχαῖος, ἀρχάος.

Τὸ εἷμα, scriptum per ει diphthongum, ἧμα dicunt.

Pro ὀδύνην, ἰδύνην: & pro ὀδόντας dicunt ἐδόντας.

Μίλητος, per η scriptum, per α proferunt, μίλατος, dicentes.

Errantes autem per quandam pronunciationem, dicunt σδυγὸν pro ζυγὸν: pro ξίφος, σκίφος pro ψέλλιον: σπέλλιον, & pro ψαλίδα σπαλίδα.

Pro Θόας, Θόαις, dicunt, & pro μέλας, μέλαις: pro τάλας, τάλαις. At pro Αἴας, Αἴαις non dicunt propter concursum vocalium & αι diphthongi: quoniam malè sonaret. Sed dicet aliquis, Quare desinentibus in ας, habentibus α longum addunt ι, vt in Θόας, & reliquis? Possumus autem dicere quod productione gaudeant, simul & breuiorū syllabis pro Πηλεὺς, Πηλεῦς, dicentes: & pro φθείρω, φθέρρω, nam positione longa minor est quàm ea quæ natura est longa. Quoniam igitur α natura longum, maius est αι diphthongo habente ι quod pronunciatur, (nam qui duorum militum munia obit, fortior est duobus illis) diphthongo αι vtuntur.

Iidem sæpe in α faciunt rectos: Ἀρχύτα enim dicunt, pro Ἀρχύτας: sic Ὑβραγόρα pro Ὑβραγόρας. Item γέρων ἱππηλάτα, Πηλεύς; pro ἱππηλάτης. Et ἱππότα Νέστωρ, apud Homerum.

Optatiua primi indefiniti actiui per εια proferunt: vt pro τύψαιμι, τύψεια, pro ποιήσαιμι: ποιήσεια: pro λέξαιμι, λέξεια. Et prima persona hi soli vtuntur: secunda verò & tertia, Athenienses τύψειας, τύψειε. Et τύψειαν, tertia persona pluralis.

Horum sunt & diæreses: nam pro Ἀργεῖοι, Ἀργέιοι, dicunt & contractiones: nam pro βασιλέϊ, dicunt βασιλεῖ.

Vertunt ει diphthongum in οι, vt quum pro ὄνειρος, dicūt ὄνοιρος.

Dualibus numeris hi minime vtuntur, quemadmodum & Romani qui ex his sunt deducti.

Hi in ω desinentibus datiuis non subscribunt ι vt τῷ Ὁμήρῳ & τῷ σοφῷ.

Ἄρης, per ε flectunt.

Extractiones ι non solum Æolum sunt, sed & Atticorum & Dorum, nam pro ἑταίρων, ἑτάρων dicunt.

Hi consonantes omnes geminant in breuibus, vt τὸ ὄννεπε, & τὸ ἔννη, & his similia.

Pro Τρωσὶ καὶ γυναιξὶ, hi Τρώεσσι, καὶ γυναίκεσσι, scribunt, & his similia:

In ος desinentes genitiuos per αο proferunt Αἰακίδαο enim Ionicè, Αἰακίδεω, verò Atticè: Αἰακίδου, autem Æoles scribunt.

Quod non pronunciatur ι, pronunciare consueuerunt in secunda & tertia persona, vt pro βοᾷς, βοαῖς γελᾷ, γελαῖ.

Pro ξ proferunt κς: vt pro ξένον, κσένον. Et πς: pro ψ, vt pro Πέλοψ, Πέλοπς.

Et pro η proferunt ε vel α, quod commune est etiam Doribus. Ac vertunt η in ε quidam, vt quum pro Ἄρης, dicunt Ἄρες in α autem, vt quum pro Ἐκάβην, Ἐκάβαν: pro πύλην, πύλαν: pro νῆμα, νᾶμα: pro πῆς, πᾶς: pro ἀπάτην, ἀπάταν pro ἀδικήσαι, ἀδικάσαι, dicunt.

Pro θ, proferunt φ, vt φλᾶται, pro θλᾶται.

Pro duobus ππ, duo σσ, vt ἐμπίσσειν, pro ἐμπίπτειν.

Pro σ, τ, vt pro σύ τύ: pro εἰς σε, εἰς τε.

Pro τ, σ, vt pro στολὴν, σπολὴν pro σταλεὶς, σπαλεὶς.

Pro ω magnum ο paruum: vt pro ὥρα ὄρα, pro ὠτειλὴ, ὀτειλή.

Vtuntur syncope & in compositis vocabulis geminantes mutas, κάππεσεν pro κατέπεσεν: & καδ᾽ δ᾽ ἑ pro κατὰ δ᾽ ἑ, & κάββαλεν, pro κατέβαλεν.

Grauitonè pronuntiant non solùm nomina, sed & articulos quum nominum locum habent: vt pro ὁ σὸς, ὃ σός: pro ἡ σὴ, ἣ ση pro τὸ σὸν τὸ σον.

Eodem autē modo & dissyllaba quæ apud nos acuunt vltimam, ipsi grauitonè pronuntiant, vt σόφος, κάλος, ὄξυς βράδυς, βάρυς, λεῦκος, βῶμος, θῦμος, πράχυς, σκλῆρος, χῶλος, & similia.

Vocatiuum nominum in ης, qui est in ες, absque σ, proferunt: vt pro Σώκρατες, Σώκρατε, Ἀριστόφανες, Ἀριστόφανε: pro Δημόσθενες, Δημόσθενε. Et à genitiuis casibus σ auferunt, dicentes, Σωκράτου, Διομήδου, Σοφοκλέου.

Pro accusatiuo datiuum accipiunt in pluralibus, vt τοῖς ἀνθρώποις, pro τοὺς ἀνθρώπους. Hoc autem faciunt quia vtuntur ι pro υ. Accusatiuum verò pluralem proferunt ως pro ους accipientes, vt τὼς ἀνθρώπως, τὼς ἵππως.

Infinitiua verba in ειν desinētia, ipsi per ην efferunt penultimā acuentes pro φιλεῖν, φίλην: pro καλεῖν, κάλην, pro φρονεῖν, φρόνην.

Quæ autem apud nos desinunt in ᾶν, ipsi αις mutant, vt pro γελᾶν, γελαῖς, pro πεινᾶν, πειναῖς.

In ουν desinentia infinitiua ipsi per οις efferunt, vt pro ὑψοῦν, ὑψοῖς, pro ὀρθοῦν, ὀρθοῖς, pro χρυσοῦν χρυσοῖς.

In ω terminata verba apud nos, in μι faciunt, vt pro νοῶ, νόημι: pro φιλῶ, φίλημι.

Quæcunque autem participia in vltima acuimus, & i[...] minamus, per ν apud illos efferuntur & acuunt penulti[...] pro εἰρηκὼς, εἰρήκων: pro νενοηκὼς νενοήκων, seruant autem & horum declinationes cum terminatione illa conuenientes.

Dicitur apud eos pro ἔρως, ἔρος: pro γέλως, γέλος, & inflectunt ea quemadmodum quæ in ος desinunt propria nomina.

Ἐγὼ, circunflectunt, ἐγῶν, dicentes, & pro ἐμοῦ, ἐμεῦς.

Pro σὺ dicūt τὺ sicut Dores: & pro ἡμεῖς ἄμμες: ὑμεῖς, ὔμμες.

Pro ἐνθάδε, τυῖδε: pro ἄλλοτε, ἑτέρωσε dicunt.

Pro χείρονα, χέρρονα: pro ἱμάτια, ἵμματα.

Pro ἐπαινῶ, αἴνημι.

Pro μία ἴα.

Pro ψῆφος, ψάφαξ.

Pro ἔστρωται, ἐστόρηται.

In medio duarum vocalium interponunt υ: ἀὴρ, enim αὐὴρ dicunt: & pro ἴσως, ἴσυως. Quum verò consonans est media, non interponunt υ.

Et hæc quidem de dialectis dicta sunt à me pro viribus: fortasse autem & alia quispiam accuratè indagans, inueniet quæ ab his sunt diuersa.

EX PLVTARCHO EXCEPTA
De Dialectis & Homerico earum vsu.

Varia dictione vsus (Homerus) ex omni Græcorum dialecto characteres suis poëmatis interseruit. Vnde eum totam Græciam & cunctas nationes peragrasse constat. Nam Doriensium ἐλλείψει (quæ perquàm familiaris est breuitati studentibus) vsus est, pro δῶμα dicens δῶ vt hic, αἶψα δ᾽ ἐν δῶ Ἀφνειὸν πέλεται, & pro ὅτε ὅ: vt ὅ μοι αἰετὸς ἵκετο χλοῦνας, & pro ὄπισω, ἄψ, ο quidam in α, π verò & σ in cognatam ipsis literam, nimirum ψ, mutando: Denique pro ἄλλοτε, ἄλλο: vt Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν, ἐφετμή, & huiusmodi. Ad eundem modum & medias syllabas concidendo, dicit ὅτριχας pro ὁμότριχας, & οἰέτεας pro ὁμοετεῖς & ὀπάτριον pro ὁμοπάτριον: item τρεῖν pro τρέμειν, & τῖν pro τιμᾶν. Eorundem Doriensium est & literas transponere, vt quum pro κρατιστοι, κάρτιστοι dicunt.

Æolum verò τῇ συγκοπῇ, in compositiuis vtitur καδδραθέτην dicens pro κατεδραθέτην & ὔβαλλεν pro ὑπέβαλλεν. Deinde tertias imperfecti personas apud alios in ει diphthongum desinentes, Æoles per η efferunt ἐφίλη, ἐνόη, pro ἐφίλει, ἐνόει, quem morem sequutus Homerus ait, δίδη μόσχοισι λύγοισι, pro ἔδει quod est ἐδέσμει, ligabat. Et.

Τοὺς μὲν ἄρ᾽ ἔντ᾽ ἀνόμων διὰ μῦθος ὑγρὸν ἄεντων.

Eorum est commutare σ in δ, ac pro ἴσμεν dicere ἴδμεν, & ἴδμεν pro ἴσμεν. Præterea & pleonasmo in quibusdam vocibus vtuntur, vt quum pro ἑκηλος, εὔκηλος & pro ἀτὰρ αὐτὰρ dicunt. Item secundæ verborum personæ θα syllabam adiicere, pro ἔφης, ἔφησθα, & pro εἴρηκας εἴρηκασθα dicendo. Porrò consonantium duplicationem alij Doriensibus, alij Æolibus tribuunt, quale est illud, ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος, & ὁππότερος τῷδε ἔργα.

Ionum autem proprietatem obseruat, dum τῇ ἀφαιρέσει præteritis verborum temporibus vtitur, veluti quum βῆ dicit pro ἔβη, & δῶκεν pro ἔδωκεν, siquidem in more habent præterita tempora ab iisdem literis inchoare, quibus & præsens: & auferre ε in voce ἐρεύς & ἰρηξ. Præterea quum tertiis subiunctiui modi personis σι addit, vt quum pro ἔλθῃ, ἔλθῃσι, & pro λάβῃ λάβῃσι dicit, nec non datiuis eandem adiicit, θύρῃσι & ὕλῃσι dicens. Ad hæc dum τοὔνομα pro τὸ ὄνομα, & νοῦσον pro νόσον, & κεινὸν pro κενὸν & μείλαν pro μέλαν effert. Denique & α quum productum fuerit, in η mutat vt Ἥρη, Ἀθήνη, pro Ἥρα, Ἀθηνᾶ. Accidit autem nonnunquam vt è contra η in α mutantes, pro λελησμένος, λελασμένος, dicant. Insuper & circumflexa ita per διαίρεσιν efferunt, pro φρενῶν φρενέων, & pro νεῶν dicentes νεέων. Eodem modo & genitiuos in ους desinentes proferunt, vt Διομήδεος, Σαπφοῦς, pro Διομήδους, Σαπφοῦς: & circunflexos genitiuos plurales, vt Πηλέων, Περσέων, denique & plurales nominum neutrius generis rectos in η desinentes, vt σθένεα, μέλεα, idémque de eiusdem numeri genitiuis iudicium. Cæterùm hoc eis proprium est, vt τετράφαται, & similia iudicant.

Maximè verò Attica dialecto vsus est, quippe quæ sit varia & ex aliis mixta. Nam quemadmodum Attici λεὼς pro λαὸς vsurpant: ita & ipse Πηνέλεως & χρέως dicit. Est autem eis familiare contractionibus nonnunquam vti, & pro duabus vnam syllabam efficere, vt pro τὸ ἔπος τοὔπος, pro τὸ ἱμάτιον θοἰμάτιον quibus hoc (Homeri) est simile, Τρῶες δ᾽ ἐρρίγησαν ἀολλέες: & πεδία λωτοῦντα, pro λωτόεντα. Atticum quoque est ex huiusmodi optatiuis ι tollere, δοκοίης, δοκοῖς, τιμῴης τιμῷς, secundum quem Atticismū dictum est, ἄλλοι δ᾽ ἐκκαλέσειτε τάχιστα. Atticum est etiam hoc Οἱ πλέονες κακίους, παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους, quod nos κακίονες dicere solemus. Solent quoque huiusmodi accusatiuos non per διαίρεσιν efferre, βοῦς ἰχθῦς, vt in hoc βοῦς ἀργέτι μυκωμένους: & ἰχθῦς ὄρνιθάς τε. Et illud Atticè dictum est, ὡς δ᾽ ὅτε μιν ἄγνυσι ῥήγνυσι ῥέοντες, vt ζεύγνυσι, ὄμνυσι. Præterea & breues vocales Attici ex verbis abiiciunt, vt pro λυέσθω, λύσθω, pro οἴομαι, οἶμαι ad quem modum & pro ἐλύετο dicunt λῦτο. Eorundem est dicere ἐώρων, & ἐωνησάμην, ex abundanti addentium ε vnde etiam est ἐωνοχόει. Elidunt etiam ι, quum pro ῥῆνες, ῥῆνες, & pro Νηρηΐδες, Νηρῆδες dicunt. Sic verò & illud habet, σφῶι δὲ μάλ᾽ ἠθέλετον. Denique in datiuis in ι purum desinentibus, quorum penultima α obtinet, idem fit, vt in his κέραι γήραι σέλαι. Est & hoc Atticum vbi dicitur ἕστων, & ἐπιάσθων, pro ἑστάτων & ἐπιάσθωσαν. Eiusdem consuetudinis est quòd optatiuos pro præteritis indicatiuorum

vsurpantque & Homerus identidem vtitur. Praeterea quum nominibus foeminis articulos, participia, & adiectiua masculina coniungunt, vt τὼ χεῖρε, τὼ γυναῖκε: quod & Platoni familiare est, ἄγοντι κ φέροντι, & ὁ ὄρος γυνή, & ὁ δίκαιος. Sic igitur & Homerus de Iunone & Minerua dixit. Οὐκ ἂν ἐφ' ἡμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ: & Ἤτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, & κλυτὸς ἱπποδάμεια. Porrò quum dialecti multã quoque in constructionibus proprietatem habeant, quando poëta dicit, Ἀλλ' ἄγ' ὥς δυσεν Μενελάου κυδαλίμοιο. Atticam consuetudinem refert. & quando ait, δ' ἐξ τῶ εἰ σκῆπτρον & ϑέμιστ ᾗ καλλι παρὰ Διὸς εἶπας, in his definit. Quo pacto igitur omnium Graecorum voces congerendo, variam orationem efficiat, dum vtitur nonnunquam peregrinis, vt sunt praedictae: aliquando verò priscis, vt quum dicit ἄορ & σάκος, interdum etiam communibus & assuetis, vt quum dicit ξίφος & ἀσπίς. manifestum est. Sed est hoc admiratione dignum vulgares etiam dictiones apud eum orationis grauitatem retinere.

EX EODEM PLVTARCHO EXCEPTA De tropis, & Homerico eorum vsu.

CAeterum quoniam ornata oratio à communi consuetudine discedit, vnde aut euidentior, aut grauior, aut modis omnibus iucundior fit: & verborum quidem immutatio, tropus, sententiarum autem, schema vocatur, & horum species in arte dicendi perscriptae sunt: videamus num horum aliquid ab Homero praetermissum sit, númve aliud quiddam à posteris inuentum sit, quod ille non prius dixerit.

Inter tropos igitur ὀνοματοποιΐα admodum illi familiaris est. Nouerat enim priscam nominum originem, quòd hi qui primitùs nomina rebus indiderant, pleraque ab euentu appellassent, & inarticulatas voces in scripta retulissent, vt quum dicerent φυσᾶν, & τρίζειν, & βροντᾶν. & quae istis sunt similia. Vnde & ipse quaedam nomina prius non extantia ita finxit vt conformia essent rebus per ipsa significatis: cuiusmodi sunt haec δοῦπος, ἄραβος, βόμβος, & ῥόχϑει, ἀνέβραχε, & σίζε, ac alia istiusmodi, quibus nemo significantiora inuenerit. Et rursus vbi alias voces ad alias res pertinentes aliis tribuit, vt quum dicit φλέγμα κακὸν φορέουσα, (id est, malum incendium ferens) efficaciam in conflagrando significãs: & dum πυρετὸν dicit pro πῦρ, (id est, ignem pro febre.) Quibus & hoc affine est χαλκοτύπους ὠτειλάς, vult enim dicere, τὰς ὑπὸ τοῦ χαλκοῦ τετυπωμένας. Denique (vt summatim omnia complectar,) multa verborum nouitate multa cum licentia vsus est: alia quidem praeter consuetudinem immutans, alia verò ciet eam ob causam insigniora reddens, vt orationi decus & magnificentiam adderet.

Praeterea epithetorum copia illi est, quae propriè & suo loco subiectis accommodata vim propriis nominibus aequipollentem habent, vt quum singulis diis, singulas appellationes attribuit Iouem μητιέτην & ὑψιβρεμέτην, & Solem ὑπερίονα, & Apollinem, φοῖβον vocans. Iam absoluta ὀνοματοποιΐα, alios quoque tropos videamus.

Κατάχρησις, quidem (quae vsum ex eo quod propriè significatur, in aliud proprium nomen non habens, transfert) apud poëtam est, vbi ait σειρὴν χρυσείην. (id est, catenam auream) σειρὰ namque funiculum propriè denotat. Et vbi dicit αἰγείην κυνέην, siquidem galea apud eum κυνέη appellatur, quòd ea olim ex canina pelle conficeretur. ibi verò & eam galeam caninam vocat quę ex caprina pelle facta erat.

Μεταφορὰ autem, (quae inde nomen sortita est quòd rē à propria significatione in aliam, cum conueniente rei similitudine, transferat) & multa & varia apud illum est, vt illud,

> Ἤ κεν ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο. id est,
> *Contulit hoc fracto se magni vertice montis.* &
> Νῆσος τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται, id est,
> *Insula, quam pontus circumuoluit atque coronat.*

Quam enim rationem vertex in homine, eam & cacumen in monte: & quam corona ad eum cui imponitur, eandem & mare ad insulam habet. Porrò affinibus pro propriis nominibus vtens, orationem non solùm speciosiorem, verum etiam euidentiorem facit. Sunt autem variae apud eum metaphorae: quaedam ab inanimatis ad animata, vt φθέγξατο δ' ἡνίοχος νηὸς κυανοπρῴροιο, (id est, Caeruleae nauis sic est auriga loquutus) pro ναύτης nauta, & Βῆ δὲ μετ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν, (id est, iuit ad Atridem pastorem tot populorum) pro βασιλέα, regem. Aliae autem ab animatis ad inanimata, vt ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης, (id est, sub extremum Idae pedem) pro τὴν ὑπώρειαν, radices. Et οὖϑαρ ἀρούρης, (vber agri) pro τὸ γόνιμον, fertilitas. Aliae econtrà ab inanimatis ad animata veluti σιδήρειον νύ τοι ἦτορ. (id est, ferreum certè tibi pectus) pro σκληρὸν, durum. Postremò ab inanimatis ad inanimata, vt σπέρμα πυρὸς σώζων (id est, semen ignis seruans) pro γόνιμον ἀρχὴν. Porrò sicuti nominum, ita & verborum translationes apud eum sunt, quale est, Ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω, (i. Littora namque boant, feriente salo atque procellis) pro ἠχοῦσιν, sonant.

Alius deinde tropus (qui μετάληψις vocatur) fit quando per cognominationem res diuersa significatur. vt, Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσιν: insulas enim quę propriè appellantur ὀξείας, significare vult. si quidem θοὸν & ὀξὺ idem declarant. Ὀξὺ autem non solùm velocitatem motus significat, sed etiam id cuius forma tendit in tenuitatem. istiusmodi & hoc est, ἐγὼ δὲ θοῶσα μοχλὸν ...

Alius tropus συνεκδοχὴ vocatur, quando ex eo quod propriè significatur, aliud quiddam eiusdem generis intelligitur: estque simili modo varius. Aut enim ex toto partem intelligimus, vt πρὸς τεῖχος ἐΰδμητον βόας αὔας. (id est, ad murum bene structum boues torridos) boum námque appellatione corium, ex quo scuta fieri solent, innuere vult. Aut ex parte totum, Τοίην δ' αὖ κεφαλὴν ποθέω. (id est, huiusmodi autem caput desidero) nam voce capitis, totum hominem significat. Et quando pro Pulchra λευκώλενος dicit, (id est, Candidis vlnis praedita) & pro bene armati, ἐϋκνήμιδες. (id est, bene ocreati.) Aut ab vno multa, vt quando ita de solo Vlysse dicit, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν. (id est, Postquam Troiae sacrum oppidum deuastauit) neque enim ille solus, sed vnà cum aliis Graecis Troiam euertit. Econtra ex multis vnum, vt στήθεα δ' ἱμερόεντα, pro στῆθος. Praeterea ex specie genus, vt μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλών. marmor námque saxi species est. Aut econtrà, ex genere speciem intelligimus, vt, Ὄρνιθας γνῶναι, καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι. si quidem non quaslibet ὄρνιθας, (id est, aues) sed augurales tantùm dicere vult. Adhaec ex adiunctis, effectum rei, vt Πάνδαρος ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν. (Pandarus, huic dono dedit arcum Phoebus Apollo) arcus enim nomine iaculandi peritiam notat. Et ἑζόμενοι λεύκαινον ὕδωρ. (id est, Sedentes dealbabant aquam.) Et οἱ δὲ πανημέριοι σεῖον ζυγόν. (id est, Tota die iugum mouebant) ex accidenti námque in priori exemplo, Remigabant, in posteriori autem, Currebant, intelligi debet. Insuper ex praecedenti consequens, vt λῦσε παρθενίην ζώνην. (id est, Virgineam soluit zonam) ex eo námque sequitur quòd vitiauerit. Et contrà, ex consequenti praecedens. vt quando pro φονεύειν, (id est, occidere) ἐναρίζειν dicit, id est, spoliare.

Est autem & alius tropus μετωνυμία, quae fit quando vocabulum quod de re alia positum est, aliud quiddam secundum relationem significat, quale apud eundem,

> Ἦμος ὅτ' αἰζηοὶ Δημήτερα κωλοτομεῦσι: id est,
> *Ast iuuenes terra Cererem concredere pergunt.*

Triticeum námque fructum designat, quem sic à nomine Δημήτηρ (id est, Cereris) inuentricis appellauit. Et vbi ait,

> Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο. id est,
> *Viscera Vulcanum supra transfixa tenebant.*

Nam Ἡφαίστου, (id est Vulcani) nomine ignem declarat. Porrò affine iam dictis &, hoc est, ὅς κεν ἐμῆς γε Χοίνικος ἅπτηται, (id est, qui meam choenicem attigerit) ea námque quae in choenice continetur, innuit.

Praeterea & alius tropus ἀντονομασία vocatur, & fit quum epithetum aut consignificatiuum pro proprio nomine accipitur. vt

> Πηλείδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
> Ἀτρείδην προσέειπε. id est,
> *Aeacides Atridem rursus voce petulca Increpuit.*

Per haec enim nomina Achillem & Agamemnonem intelligit. Et rursus,

> Θάρσει Τριτογένεια, φίλον τέκος. id est,
> *Sis animo fidens Tritonia filia chara.* Et alibi,
> Φοῖβος ἀκερσεκόμης, (i. Phoebus intonsus.) Illic enim Mineruam, hic verò Apollinem denotat.

Est & ἀντίφρασις, dictio quae contrarium quàm per se fert, significat, vt in hoc,

> Οὐδ' ἄρα τώ γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς. id est,
> *Hos vbi conspexit, non est laetatus Achilles.*

Contrarium enim dicere vult, nempe quod his conspectis indoluerit.

Est & ἔμφασις quę animi cogitatione vehemẽtiã dicto addit, vt

> Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν ὃν κάμ' Ἐπειός: id est,
> *Ast in equum descendentes quem struxit Epeus.*

Dum enim inquit κατεβαίνομεν, equi magnitudinem declarat. (id est, Simile autem illud est, Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι, (id est, Totus enim gladius sanguine incaluit.) Per hoc enim maiorem emphasin ostendit, quòd ait ensem adeò sanguine tinctum fuisse vt incaluerit. Atque huiusmodi quidem tropi qui sic vocantur, ab Homero ficti sunt.

DE SCHEMATIS, ET HOmerico eorum in vsu, ex eodem Plutarcho.

VIdeamus autem num & eas constructionis mutationes quae σχήματα (hoc est figurae) appellantur, ipse quoque Homerus primus inuenerit. Porrò schema est sermo à communi consuetudine recedens, ornatus seu vtilitatis gratia secundum quandam fictionem mutatus. Dicendi námque varietas orationem non solùm venustiorem, sed etiam stilum gratiorem

niorem efficit. Vtilis est, quod rerum qualitatem ad vim extollit, intenditque.

Inter schemata autem πλεονασμοὺ nonnunquam metri causa vtitur, vt in hoc,

> Χρυσοῦ δὲ τάλας Ὀδυσσῆι δέκα πάντα τάλαντα, id est,
> *Auri autem appendens Vlysses decem tota talenta.*

Vox enim πάντα, nihil ad sensum faciens, adiicitur. Est etiam quando ornatus causa fit, vt,

> Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. id est,
> *Certè omnino mortuus est Menætij strenuus filius.*

Vox namque μάλα Attica consuetudine abundat.

Nonnunquam verò pluribus vocibus significatum refert: quæ figura περίφρασις appellatur, vt quum dicit υἷας Ἀχαιῶν pro Ἀχαιούς, (filios Græcorum pro Græcos) & βίην Ἡρακληείην, pro Ἡρακλέα, (vim Herculeam, pro Herculem.)

Talia vero per mutationem figuratè dicit, dum consuetam structuram inuertit: & dictionem in medio interponit: quæ figura ὑπερβατὸν vocatur: vt in hoc,

> Αἱματόεις, ὡς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς.

pro eo, quod est, λέων ταῦρον κατεδηδώς. ac dictionem quidem sic transponit per ὑπερβατόν. Aliquando verò totam orationem, vt in hoc,

> Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἀμφὶ δὲ νῆες
> Σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν,
> Μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο.

Ordo nanque orationis est, Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο.

Eiusdem speciei figura est quæ παρεμβολὴ vocatur, & fit quando extrinsecus quæ nihil ad institutum pertinentia interferuntur, quæ etsi quis eximat, tamen constructioni nihil decedit. vt est illud,

> Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον τὸ μὲν οὔ ποτε φύλλα καὶ ὄζους
> Φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν,
> Οὐδ' ἀναθηλήσει· περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε, id est,
> *Iuro per hoc sceptrum: quod nec folia vlla nec vllos*
> *Ramos producet, postquam trunco illud ademptum.*
> *Nam librum illius ferrum circumundique rasit.*

& cætera quæcunque de sceptro dicit. Tandem quod principio quadrat, infert,

> Ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν. id est,
> *Certè olim cupiet Peliden turba Pelasga.*

Est autem apud eum & παλιλλογία, hoc est repetitio alicuius partis orationis, aut plurium vocum quæ repetuntur: quæ figura etiam ἀναδίπλωσις appellatur, quale est,

> Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
> Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ, id est,
> *Hunc aduersus eo, quamuis sit flammea dextra,*
> *Flammea dextra licet, sit ignea denique ferri.*

Aliquando verò interferuntur alia quædam, & eadem rursus repetuntur: vt in hoc,

> Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας,
> Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν.
> *Ille quidem Aethiopas adiit proculinde colentes,*
> *Aethiopas reliquis diuisos partibus orbis.*

Hæc autem figura non solum dicentis affectum declarat, sed etiam auditorem mouet.

Eiusdem generis est & ἐπαναφορά, quum ab initio plurium membrorum eadem particula repetitur. cuius exemplum apud poëtam hoc est,

> Νιρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐΐσας,
> Νιρεὺς Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιό τ' ἄνακτος,
> Νιρεύς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν. id est,
> *Nireus tres Syma naues adduxit & ipse.*
> *Nireus Aglaia Charopoque potente creatus,*
> *Nireus quo Troiam venit non pulchrior alter.*

Estque similiter & hæc figura affectui mouendo & suauiloquentiæ perquam familiaris.

Est & præterea apud eum & ἐπάνοδος, quæ fit quando duas res, & nomina proponens aliquis, sensu nondum finito, ad vtrumque nominum redit, ac sententiæ defectum complet: vt in illo

> Ἄρης τε βροτολοιγός, Ἔρις τ' ἄμοτον μεμαυῖα,
> Ἡ μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος,
> Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα. id est,
> *Mars homicida dea & contentio litigiosa,*
> *Hæc etiam turbas ciet, ac hostilia multa:*
> *Mars autem manibus prægrandem concutit hastam.*

Officium autem schematis istius est, orationem variegatam & perspicuam reddere.

Ad hæc, schema apud illum est ὁμοιοτέλευτον, in quo membra in voces sono similes desinunt, easdem in fine syllabas habentia. vt est,

> Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. Et in illo,
> Οὔλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
> Ἔμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
> Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται, ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
> Πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη.

Quando verò in nomina quæ similiter declinantur, periodi seu membra desinunt, idque in eodem casu fit, ὁμοιόπτωτον propriè nuncupatur: quale est,

> Ἠΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων,
> Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων.

Prædicta autem & his similia, multum gratiæ & voluptatis adducunt orationi. Cæterùm specimen industriæ suæ circa compositionem dedit, quòd sæpenumero duabus etiam figuris in iisdem versibus est vsus, nimirum τῇ ἐπαναφορᾷ, & τῷ ὁμοιοτελεύτῳ. vt in illo,

> Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω.
> Εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσι.

Sub his illud schema continetur quod πάρισον appellatur, fitque ex duobus aut pluribus membris pares inter se voces habentibus. Huius verò Homerum primum autorem esse constat qui dixit,

> Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι,
> Μνωόμενοι μὲν ἀπορρῖψαι φιλότητα, δ' ἑλέσθαι.

Quod verò & hæc figura multum ornatus in dicendo habeat, nemini obscurum est.

Porrò eandem gratiam & παρονομασία habet, quando præter nomen de quo agitur, aliud ei simile statim modico spatio interiecto subiungitur. quale est hoc,

> Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς κρατερὸς Λυκόοργος. Et illud,
> Τὸν ἤτοι Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευε.

Cæterùm prædicta aut per pleonasmum, aut per alium quempiam schematismum, figuratè dicuntur, alia verò per vocabuli defectum, quorum è numero & ea figura est quæ ἔλλειψις appellatur, quando etiam omissa aliqua voce sensus ex prædictis patet, quale est,

> Δώδεκα μὲν σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
> Πεζὸς δ' ἕνδεκα φημί.

Deest enim ἀλαπάξαι (i. vastasse) sed ex prædictis intelligitur. Illud quoque per ἔλλειψιν (i. defectum) dicitur.

> Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

Deest enim verbum ἐστί. Item hoc,

> Ὢ πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαο. Deest enim

verbum πάρεστι, vel συμβέβηκεν, aut aliquod huiusmodi.

Tale est etiam ἀσύνδετον, quum eximuntur συνδεσμοὶ (id est coniunctiones) orationem coniungentes. quod non solùm celeritatis gratia fit, sed & emphasis affectu plenæ. quale est istud,

> Ἤιομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμά, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
> Εὕρομεν ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα Κίρκης.

In his enim & coniunctio exempta est, dum is qui loquitur, celerrimum enuntiationis modum quærit.

Est inter schemata id quoque quod Ἀσύνταξις appellatur, siue ἀλλοίωσις, quum consueta structura fit ἀλλοία, id est, diuersa, redditúrque varia et ornatum aut venustatem orationi afferat, dum consueta quidem structura non videtur esse ἀκόλουθος, id est, inconsequens, sed relatio ad peculiare quidpiam habet ἀκολουθίαν, id est, consequentiam. Contingit autem multifariam, quum nominum genera permutantur, quale est κλυτὸς Ἱπποδάμεια, pro κλυτή. Et θῆλυς ἐέρση, pro θήλεια. Veteribus nánque familiare fuit, masculinis pro fœminis etiam vti, tanquam præstantioribus & vehementioribus. Nec tamen immodicè, nec citra certam rationem hoc fecerunt: sed quum epithero vtendum fuit, quod est extra corpus, cuius mentio fiebat. Illa námque circa corpus versantur, ὁ μέγας, & ἡ μεγάλη id est, magnus & magna, item ὁ καλός, & ἡ καλή, id est, pulcher & pulchra, & huiusmodi. Extra corpus autem, vt ἔνδοξος, id est, gloriosus, εὐτυχής, id est, fortunatus. Quinetiam propter compositionem vtrunque genus admittunt. Generaliter enim omnia composita vtrique generi communia sunt. Præterea quum verbum masculino & fœminino nomini commune subiungitur, aut participium, masculinum præualet: vt in hoc,

> Παρθενικαί τε καὶ ἤϊθεοι ἀταλὰ φρονέοντες.

Quædam etiam sunt quæ præter dialectorum proprietatem, aut morem tum receptum, aliter ab eo dicuntur. quale est,

> ἔχει δὲ τε κίονας αὐτὸς Μακράς.

Sępenumero autem & metri causa genera commutat, vt in hoc,

> Δῶρον τοι καὶ ἐγώ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι.

Quum enim nomen τέκνον, neutrius sit generis, ei subiunxit masculinum φίλε, vocem nimirum ad personam referens. Simile est & illud quod à Dione ad Venerem dicitur,

> Τέτλαθι τέκνον ἐμὸν καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.

Eandem quoque rationem habet & illud,

> Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο,
> Σκῆπτρον ἔχων.

Participium námque ἔχων (id est, tenens) non ad ψυχὴν, sed ad genus corporis, hoc est ad ipsum Tiresiam, accommodauit. Plerunque enim non ad dictionem, sed ad id quod significatur, respicit. vt in hoc,

> Πᾶσιν ἐνὶ ὁ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φάλαγγες
> Ἐλπόμενοι, τοῖσδε ναυσὶν ἀμύμονα Πηλείωνα.

Illud enim ἐλπόμενοι non cum φάλαγξι est construendum, sed cum (subaudito) ἀνδράσι, ex quibus illæ constant.

Præterea & ſecundum aliam rationem genera permutat: vt quum dicit,

-νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε Κυανέη· τὸ μὲν οὔποτε ῥοθεῖ.

Quum enim νεφέλη & νέφος eiuſdem ſignificationis ſint & ante vius eſſet nomine νεφέλη, articulum τὸ neutrius generis intulit, vt quo νέφος ſubintelligeretur. Huic autem ſpeciei ſimiles quoque hi ſunt verſus.

Τῶν δ᾽ ὥς τ᾽ ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά,
Χηνῶν, ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι.

Etenim quum generale auium nomen in neutro genere præmiſiſſet, (τὰ πετεηνὰ) ac deinde illarũ ſpecies in maſculino ſubiunxiſſet, rurſus neutraliter infert, κλαγγηδὸν προκαθιζόντων: reddens videlicet id quod generali auium nomini conuenit.

Non ſolùm autem genus, ſed & numerum poëta ſæpe commutat. veluti quum dicit,

-ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.

Præpoſito enim ſingulari pluralem ſubiunxit, dum videlicet ſenſum magis quàm vocem reſpicit. namque (πληθὺς, id eſt, multitudo) appellatione quidem ſingularis numeri eſt, multos autem in ſe complectitur.

Porrò ſimile eſt à contrario, quando plurali præpoſito ſingularis ſubiungitur: vt in hoc,

-Οἱ δ᾽ ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες, Πρόσσω πᾶς πέτεται.

Dictio enim πᾶς voce quidem, ſingularis eſt, ſed dum ad multitudinem refertur, idem pollet quod πάντες. Eandem ſchematis formam & illud habet,

Οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον
Ἷξον· τοὶ δ᾽ ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον.

Pylij namque intelliguntur.

Fit apud eum & caſuum mutatio, vt quùm nominatiuus & vocatiuus in talibus commutantur.

Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ᾽ Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι. &,
Νεφεληγερέτα Ζεύς. &,
Δὸς φίλος· οὐ γάρ μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν.

Genitiuus autem & datiuus in huiuſmodi commutantur.

Τρωσὶ μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδής, pro τῶν Τρώων.

Et viciſſim, Ἡ δ᾽ αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπέος γλαφυροῖο, pro περὶ σπῆι.

Atque mutationis iſtius cauſa eſt, quòd nominatiuus, accuſatiuus & vocatiuus quandam inter ſe cognationem habere videantur. præſertim quum nomina neutrius generis, & pleraque maſculina ac fœminina, tres iſtos caſus ſimiles habeant. Similiter autem & genitiuus cum datiuo quandam affinitatem habet, idq; in duali omnium vocum numero deprehenditur. Quo fit vt Homerus caſus haud immeritò præter conſuetudinem mutet. Nonnunquam verò rationes quoque iſtius mutationis inuenire quis poſſit, vt in hoc, ἐπισταμένοι πεδίοιο. & in hoc, διέπρησσον πεδίοιο, quod perinde eſt atque ἐπέρων διὰ τοῦ πεδίου.

Bellè autem caſuum permutatio apud illum ſe habet, in vtriuſque poëmatis exordio, in quibus præpoſito accuſatiuo, nominatiuum intulit: dicens,

Μῆνιν ἄειδε θεά, -ἣ μυρί᾽ Ἀχαιοῖς ἄλγε᾽ ἔθηκε. Item:
Ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ Πλάγχθη,

Eſt etiam quando genitiuo rectum infert, vt in hoc,

Τῶν οἱ νῦν βροτοί εἰσι.

Multa alio modo figuratè dicit: quale eſt hoc,

Φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα
Ἤματι τῷ ὅτε νηυσὶν ἐπ᾽ ὠκυπόροισιν ἔβαινον
Ἀργεῖοι Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες,
Ἀστράπτων ἐπιδέξι᾽, ἐναίσιμα σήματα φαίνων.

Huic ſimile eſt & illud.

-Ὁ δ᾽ ἀγλαΐηφι πεποιθώς, -ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει.

Et hoc quidem ſecundum veterem conſuetudinem extulit, idq; non ſine ratione. Si quis enim participia in verba diſſoluat, conſequentiam orationis deprehendet. Si quidem ἀστράπτων idem valet quod ἤστραπτε, & πεποιθώς, idem quod πέποιθε. His & illa ſunt affinia,

Οἱ δὲ δύο σκόπελοι ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. Item:
Τὼ δὲ διακρινθέντε ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
Ἤϊ᾽, ὁ δ᾽ ἐς Τρώων ὅμαδον κίε.

Non enim ratione caret ſi quis de duobus aliquibus dicturus, nominatiuum caſum præponat, & eo quod ipſorum vtrique commune eſt, obſeruato, commune orationis genus efficiat. Id autem quod in oratione commune eſt multum gratiæ illi afferre, nemini obſcurum eſt. Denique eſt & vbi caſu communi præpoſito ſermonem de vno infert: vt in hoc,

Ἄμφω δ᾽ ἑζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.

Nominum autem ſpecies immutat, dum ſæpenumero comparatiuum pro abſoluto, tanquam per hyperbolen, vſurpat, vt θηλύτεραι γυναῖκες.

Nonnunquam verò ſuperlatiuum itidem pro poſitiuo ſicuti hoc, δικαιότατος Κενταύρων. Talis in nominibus quidem mutatio eſt.

In verbis autem fit mutatio: modorum quidem, veluti quum infinitiuus pro imperatiuo ſumptus fuerit. vt,

Θαρσῶν νῦν Διόμηδες ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι, pro μάχου. Aut indicatiuus pro optatiuo: vt,

Πληθὺν δ᾽ οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ᾽ ὀνομήνω, pro μυθησαίμην & ὀνομήναιμι.

Et viciſſim optatiuus pro indicatiuo: vt,

Καί νύ κεν ἔνθ᾽ ἀπόλοιτο Ἄρης, pro ἀπώλετο.

Temporum autem mutatio fit, quum præſens pro futuro poſitum fuerit: vt in hoc,

Τὴν δ᾽ ἐγὼ οὐ λύσω· πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, pro ἐπελεύσεται. Aut pro præterito: vt.

Ἔνθ᾽ ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοί, πολὺ δ᾽ ὕδωρ
Καλὸν ὑπεκπρορέει. pro ἔρρει.

Aut futurum pro præſenti: vt,

Οἱ μὲν δυσόμενος ὑπερίονος, οἱ δ᾽ ἀνιόντος.

Aut pro præterito. Δαίδω μὲν δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἴπω, pro (εἶπε.

Quinetiam diatheſes (verborum) ſæpius mutantur, & paſſiua aut media pro actiuis ponitur: veluti,

Ἕλκετο δ᾽ ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος. pro εἷλκε. Item,
Κάθεζόμενος Αἴας, pro ὁρῶν.

Viciſſimque actiuum pro paſſiuo vſurpatur: vt,

Δωρήσω τρίποδα χρυσέατον. pro δωρήσομαι.

Eſt etiam cernere quomodo numerus immutans, pluralem pro ſingulari ponat, velut in familiari ſermone, quum quis de ſeipſo loquitur: veluti.

Τὴν ἀμάθειγε θεὰ θύγατερ Διὸς εἰπὲ καὶ ἡμῖν, pro ἐμοί.

Fit autem apud illum & perſonarum mutatio, idque vno quidem modo ſic,

Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι θεοί εἰσ᾽ ἐν Ὀλύμπῳ,
Σοί τ᾽ ἐπιπείθονται καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος.

Multi namque quum dij eſſent, (inter quos & ea perſona erat quæ loquebatur) bellè vtrunque extulit, & ἐπιπείθονται & δεδμήμεσθα.

Alio autem modò, quum miſſa facta ea perſona de qua verba faciebat, ab altera ad alteram tranſit. id quod propriè nominatur. atq; per mimeſin auditorẽ mouet & ducit, cuiuſmodi hoc eſt,

Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας,
Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἐᾶν δ᾽ ἔναρα βροτόεντα·
Ὃν δ᾽ ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἑτέρωθε νοήσω. id eſt,

Hector voce iubet clara Teucros agitare ad
Naues exuuiaſque ſinant vt quiſque cruentas.
Quem verò ratibus cernam procul ire relictis.

A narratione namque tranſitum fecit ad mimeſin.

In ipſa verò etiam narratione, τῇ ἀποστροφῇ ſæpe vtitur: vt,

Ἀμφὶ σὲ Πηλεΐδη ἴσαν μάχης ἀκόρητοι Ἀχαιοί.

Verùm & per mimeſin, mutatione perſonarum vtitur: ſicuti in illo.

-ἦ δὴ παισὶν ἐοικότες ἀγοράασθε
Νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα,
Ἀτρείδη, σὺ δ᾽ ἔθ᾽ ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλήν,
Ἄρχευ᾽ Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας. id eſt,

Re vera pueris par eſt hæc concio veſtra
Inſipidis, quibus haud curæ ſunt bellica facta.
Aſt Atrida, prius veluti conſultus eras, nunc
Præcipe Graiugenis quo pacto pugna ineunda.

Eſt & alia ἀποστροφῆς ſpecies huiuſmodi,

Τυδείδην δ᾽ οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη, Ponitur etiam pro οὐκ ἄν τις γνοίη. Et rurſum,

-οὐδ᾽ ἂν ἔτ᾽ ἦν ἐσιδεῖν ἀπὸ κρητῆρος εἰδότες
Θεσπεσίη, τότ᾽ ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.

Participiis quoque loco verborum vtitur: vt in hoc,

Ἐν κήπῳ Καρπῷ βεβριθυῖα, pro βέβριθε. Hoc item,
Ἔνθ᾽ οἵγ᾽ εἰ σελάων πρὶν εἰδότες. pro πρὶν εἰδέναι.

Articulos quoque ſæpe commutat, pro poſtpoſitiuis præpoſitiuos vſurpans: veluti,

Τὰς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη. Item,
Θώρηχθεν οἱ ἀπόλλησε πιστοὶ ἑταῖροι: quod viceuerſa etiã accidit. Præpoſitiones quoq; ad hunc modum commutare ſolet. vt,

Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα. pro ἐπὶ δαῖτα. Item,
Νεῖκον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν.

Similiter & præpoſitioni caſum nominis non proprium infert, vt in iſto, Μή πως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι, pro διὰ νυκτός.

Nonnunquam verò præpoſitiones aufert: vt,

Τῆς ὄγε κεῖτ᾽ ἀχέων, pro περὶ ἧς. Item,
-ποτιδέγμενος εἴ τί μιν εἴπῃ pro προσεῖπῃ.

Ad hunc modum & alias præpoſitiones partim commutat, partim tollit.

Aduerbia etiam quædam mutat, dum iis quæ ad locum ſignificant, in loco, & de loco, indifferenter vtitur: vt,

Ὑπνῳ δ᾽ ἑτέρωσε κάθιζον. pro ἑτέρωθι. Item,
Αἴας δ᾽ ἐγγύθεν ἦλθεν, pro ἐγγύς.

Coniunctionum etiam mutatio apud illum extat. quale eſt.

-εὐνῇ δ᾽ οὔποτ᾽ ἔμικτο χόλον δ᾽ ἀλέεινε γυναικός, pro χόλον γὰρ ἀλέεινε γυναικός.

Atque hæc quidem dictionis ſchemata ſunt, quibus non ſolùm poëtæ, verùm etiam orationis ſolutæ ſcriptores vſi ſunt.

Cæterũ & ſchematum ſententiæ ſpecies multæ apud illum ſunt,

qualis

qualis est προαναφώνησις; quæ fit quando aliquis inter narrandum id prædicit quod in aliis dicendi locum habet: sicut in hoc,

Ἤτοι οἱ σῦ γε πρῶτος γεύσεσθαι ἔμελλεν.

Item ἐπιφώνησις, quale est, ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

Est & προσωποποιΐα apud eum frequens & varia, multas enim & diuersas personas colloquentes introducit, quibus & omnis generis mores attribuit: personas verò etiam quæ non sunt, interdum fingit. vt,

Ἦ κε μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς.

Est autem (apud eum) & διατύπωσις, accurata tractatio rerum aut factarum, aut quæ fiunt, aut futurarum: vt id quod dicitur, euidentius reddat. veluti hic,

Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει,
Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι βαθυζώνους τε γυναῖκας. id est,
Sternunt Marte viros vrbem depascitur ignis:
Ast alij abducunt prolem cum matribus omnem.

Aut ad mouendam misericordiam,

Δύσμορον, ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ
Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
Υἷάς τ' ὀλλυμένους, ἑλκυσθείσας τε θυγατρας,
Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν. Hoc est,
Me miserum extrema cui tristia fata senecta
Iupiter immittet quum cernere tanta coegit
Totque mala: occisos natos raptasque puellas,
Pollutos thalamos allisos denique terra
Infantes ardente feri certamine Martis:
Atque nurus ipsas abductas hoste Pelasgo.

Est & εἰρωνεία apud eum, sermo per contrarium (cum quadam morali simulatione) contrariũ declarans. quale est hoc Achillis:

Ἀλλ' Ὀδυσεῦ σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσι
Φραζέσθω νήεσσιν ἀλεξέμεναι δήϊον πῦρ. Hoc item,
ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέσθω
Ὅς τις οἷ τ' ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν. id est,
Sed Laertiade secum consultet & omni
Concilio regum, quo pellat manibus ignem. Item,
alium legat inter Achiuos
Ipsum qui deceat regno qui dignior illo.

Declarat enim eum haud facilè alium regno digniorem inuenturum. Atque hic quidem modus est, quando aliquis se extenuat, vt contrariam sui existimationem præbeat. Alius autem quando quis se quempiam maximè laudare simulat, quum reuera vituperet. Atque hoc est quod apud Homerum a Telemacho dicitur.

Ἀντίνο', ἦ μευ καλὰ πατὴρ ὣς κήδεαι υἷος.

Inimico namque dicit Tanquam pater filium, sic me curas. Et rursus quando quis irridendi gratia alterum extollit. vt proci,

Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει.
Ἤ τινας ἄξει ἀμύντορας ἐκ Πύλου ἠμαθόεντος.
Ἢ ὅ γε καὶ Σπάρτηθεν, ἐπεί νύ περ ἵεται αἰνῶς. id est,
Telemachus cædem haud dubiè nobis meditatur.
Auxilium ex Sparta cogens, Pylijsque disertis.
Multum namque sibi tribuit sumitque adolescens.

Est & σαρκασμὸς, quædam τῆς εἰρωνείας species, quando quis per contrarium alicui conuitians, risum simulat. quemadmodum Achilles.

Τοῖσιν μὲν ἔμπεδα κεῖται· ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
Εἵλετ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα, τῇ παριαύων
Τερπέσθω. id est.
Salua manent istis sua dona sed vnus Achilles
Munere priuatur licet illi grata sit vxor
Atrida cum qua accumbens se oblectet amanter.

His ἀλληγορία haud dissimilis est, quæ aliud per aliud exhibet, quale est illud.

Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ Μελάνθιε νύκτα φυλάξεις,
Εὐνῇ ἔνι μαλακῇ καταλέγμενος ὥς σε ἔοικε. id est,
Atra noctes eris custos vigilatque Melanthi,
In tenero strato cubitans ceu maximus heros.

Vinctum namque & suspensum, in cubili delicato somnum capere dicit.

Vsus est sæpe numero & τῇ ὑπερβολῇ quæ veritatem superans, multum vehementiæ ostendit. vt,

Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι. id est,
Hi candore niuem superant cursuque Aquilonem

Huiusmodi tropis & figuris Homerus ita vsus est, & ad posteros vsum eundem transmisit, vt ob hæc ingentem gloriam ab omnibus meritò reportet.

ΠΕΡΙ ΠΑΘΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ γραμματικοῦ Τρύφωνος.

Τὰ τῶν λέξεων πάθη εἰς δύο γενικώτατα διαιροῦνται, ποσόν τε καὶ ποιόν. καὶ τοῦ μὲν ποσοῦ εἴδη, Ἔνδεια, καὶ Πλεονασμός. τοῦ δὲ ποιοῦ, Μετάθεσις, καὶ Μετάληψις, ἀμφοτέρων δὲ ὁμοῦ συνελθόντων, Τμῆσις, γίνεται. ἔστι δὲ (ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν) πάθη πέντε, Πλεονασμός, Ἔνδεια: Μετάθεσις, Μετάληψις, Τμῆσις.

De passionibus dictionum ex Tryphone grammatico.

Dictionum passiones in duo generalissima diuiduntur, [videlicet] in quantitatem & qualitatem. Quantitatis quidem sunt species. Endera & Pleonasmus, sed qualitatis Metathesis & Metalepsis. Quum autem ambo in vnum conuenerunt, Sectio fit. Sunt verò (vt summatim dicam) passiones quinque. Pleonasmus, Endera, Metathesis, Metalepsis & Tmesis.

Πλεονασμός.

Πλεονασμὸς [id est, Redundantia] est περισσότης χρόνων ἢ χρόνου, στοιχείων ἢ στοιχείου. id est, superfluitas temporum vel temporis, elementorum vel elemẽti, vt κάρη pro κέρη, & κάλλος pro καλός.

Ἔνδεια.

Ἔνδεια, (id est, Defectus) est contrà χρόνου ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ στοιχείων ἐλάττωσις. id est, tẽporis vel tẽporum, elementi vel elemẽtorũ defectus. vt εἴδωλον pro εἰδώλων, & σκῆπτον pro σκηπτρον.

Μετάθεσις.

Μετάθεσις, (id est, Transpositio) est στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ' ἑτέραν, id est, elementi dimotio a propria sede in aliam. vt δάρτα pro δρατὰ & κραδία, pro καρδία & κάρτος pro κράτος. Vocatur autem & Ἐναλλαξις & ὑπέρθεσις, Permutatio & Transpositio.

Μετάληψις.

Μετάληψις, (id est, Transsumptio) est στοιχείου μετακίνησις, id est, elementi mutatio, vt ἠπεδανὸς pro ἀπεδανός: & αἱμηπετής pro αἱμοπότης.

Τμῆσις.

Τμῆσις. [id est, Sectio] est συνθέτου λόγου ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις, id est compositi vocabuli resolutio in duas dictiones, vt ἄκρα πόλις pro ἀκρόπολις.

Τούτων δὲ τῶν πέντε παθῶν τὰ μὲν εἰς εἴδη τέμνεται, οἷον ὅ, τε Πλεονασμὸς, καὶ ἡ Ἔνδεια, τὰ δὲ λοιπὰ εἰσὶν ἄτμητα. Τοῦ δὲ πλεονασμοῦ εἴδη εἰσὶν ἐννέα, Πρόσθεσις, Ἀναδίπλωσις Ἔκτασις, Ἐπέκτασις, Διαίρεσις, Παρένθεσις, Διπλασιασμὸς, Παρέμπτωσις, καὶ Προσχηματισμός. Τῆς δὲ ἐνδείας εἴδη εἰσὶν ἐννέα, Ἀφαίρεσις, Ἄρσις, Συστολή, Συγκοπή, Συναλοιφή, Ἔλλειψις, Παρέλλειψις, Ἔκθλιψις, καὶ Ἀποκοπή. Ἀντίκειται οὖν Πρόσθεσις μὲν Ἀφαιρέσει, Ἀναδίπλωσις δὲ Ἄρσει. Ἔκτασις Συστολῇ. Ἐπέκτασις Συγκοπῇ. Διαίρεσις Συναλοιφῇ, Παρένθεσις Ἐλλείψει, Διπλασιασμὸς Παρελλείψει, Παρέμπτωσις Ἐκθλίψει. Προσχηματισμὸς Ἀποκοπῇ.

Harum autem quinque passionum aliquæ in species secantur, vt Pleonasmus & Endia, i. Redundantia & Defectus: aliquæ verò sunt insecabiles. Sed Pleonasmi species sunt nouem, Additio, Reduplicatio, Extensio, Superextensio, Diuisio, Interpositio, Duplicatio, Paremptosis & Proschematismus. Endiæ autem, id est, Defectus, species sunt nouem, Detractio, Ablatio, Correptio, Concisio, Synalœphe, Ellipsis, Parellipsis, Elisio, & Abscisio. Aduersatur ergo Additio quidem Detractioni, Reduplicatio autem Ablationi. Extensio Correptioni, Superextensio Concisioni. Diuisio Synalœphæ, Interpositio Ellipsi, Geminatio Parellepsi, Paremptosis Elisioni, Proschematismus Abscisioni.

Πρόσθεσις.

Πρόσθεσις, [i. Additio] est προσθήκη στοιχείου κατ' ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς, id est, adiunctio elementi in principio syllabæ, vt ἀσταφὶς pro σταφίς, ἄσταχυς pro στάχυς, θαμὰ pro ἅμα.

Ἀναδίπλωσις.

Ἀναδίπλωσις, (i. Reduplicatio) est ἡ τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἢ ἀντιστοίχων ἐπάλληλος ἐκφορά: id est, primarum vel secundarum syllabarum per easdem consonantes, vel ἀντιστοίχους, repetita prolatio. Fit autem in verbis & participiis & nominibus: estque frequens apud Iones & Æoles, vt κεκάμωσι pro κάμωσι, λελάχωσι pro λάχωσι ἀταρτηρὸς pro ἀτηρός. ἐτήτυμον pro ἔτυμον.

Ἔκτασις.

Ἔκτασις. (i. Extensio, siue Productio) est ὅταν τὰ συστελλόμενα δίχρονα ἐκταθῇ, ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν μετατεθῇ: id est, quando literæ correptæ bitemporeæ extenduntur, siue producuntur, vel breues in longas earum ἀντιστοίχους mutantur, vt καλλὸς pro καλός, κούρη pro κόρη.

Ἐπέκτασις.

Ἐπέκτασις, (i. Superextensio, siue Super productio) est πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνως, ὅταν μὴ γενικὸς [illegible] κωλύσῃ, i. redundantia syllabæ in medio quæ eiusdem est accentus quum generalis obseruatio id (fieri) non prohibet. vt δυτείχεον pro δύτειχον, & ἀδελφειὸς pro ἀδελφός, πολεμήϊα pro πολέμια.

Διαίρεσις.

Διαίρεσις. (i. Diuisio) est συλλαβῆς ἀνάλυσις ἢ διαίρεσις εἰς δύο. i. syllabæ resolutio vel disiunctio in duo Sed hæc [illegible]

Ἄπλοος, ἀπλόου, ὁ, innauigabilis, antepenultima acuitur.
Ἁπλόος, όου, ὁ, simplex, penacuitur.
Ἀπολλύω, per duplex λ, perdo.
Ἀπολύω, per vnicum λ, dimitto.
Ἁπτός, ἁπτοῦ, per ο, tangibilis, acuitur.
Ἀπτώς, ἀπτῶτος, per ω, non cadens, acuitur.
Ἆρα, aduerb. an, vtrum, penult. circunflexa.
Ἄρα, completiua particula, penacuitur.
Ἀρά, τῆς ἀρᾶς, ἡ, imprecatio, acuitur.
Ἀραῖος, subditus maledictioni, penult. circunflexa.
Ἀραιός, tenuis, rarus, acuitur.
Ἄργος, ἄργου, ὁ, onus, penacuitur.
Ἄργος, ἄργεος, τό, Argos ciuitas Peloponnesi penac.
Ἄργος, ἄργου, ὁ, Argus, penacuitur.
Ἀργός, ἀργοῦ, ὁ, albus, aut velox, acuitur.
Ἀρίστων, τοῦ ἀρίστωνος, ὁ, Aristo, viri nomen, penultima acuta.
Ἀριστῶν, τοῦ ἀριστῶντος, ὁ, optima faciens, vltima circunflexa.
Ἄρνειος, agninus, antepenacuitur.
Ἀρνειός, agnus nuper natus, acuitur.
Ἁρπαγή, rapina, acuitur.
Ἁρπάγη, hamus penacuitur.
Ἄρρητος, non dictus, arcanus, antepenac.
Ἀρρητός, odiosus, acuitur.
Ἀρτεμής, ἀρτεμέος, ὁ, integer, acuitur.
Ἄρτεμις, Ἀρτέμιδος, ἡ, Diana, antepenacuitur.
Ἀρτιτόκος, ἡ, nuper enixa, penac.
Ἀρτίτοκος, ἡ, nuper natus, antepenacuitur.
Ἀρτίτομος nuper incisus, antepenacuitur.
Ἀρτιτόμος qui nuper incîdit, penacuitur.
Ἅττα, aspiratum, quæ, neutrius generis.
Ἄττα, tenuatum, quædam.
Ἀστήρ stella, acuitur.
Ἄστηρ Aster vrbs, penacuitur.
Ἀσφοδελός, locus apud inferos, acuitur.
Ἀσφόδελος, albucum, antepenult. acuta.
Ἅττα, aspiratum, quæ.
Ἄττα, tenuatum, quædam.
Ἄττα Homerus Iliad. ι. Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ λέγει ὁ Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸν Φοίνικα, i. Phœnix atta senior, inquit Achilles ad Phœnicem Vox est qua minores honorant maiores.
Ἀτεχνῶς aduerbium, omnino, circunflectitur.
Ἀτέχνως aduerbium, sine arte, penacuitur.
Ἄτροπος ἀτρόπου, ὁ ἡ, immutabilis, antepenac.
Ἄτροπος, ἀτρόπου, ἡ, Atropos Parca, antepenac.
Αὔγη, αὔγης, ἡ, Auge mulier, penacuitur.
Αὐγή, αὐγῆς, ἡ, splendor, aurora, acuitur.
Αὕτη, ταύτης, ἡ hæc, penacuitur.
Αὐτή, αὐτῆς, ἡ, ipsa acuitur.
Ἀφετή, ἀφετῆς, ἡ, dimissio, acuitur.
Ἀφέτη, ἀφέτης, ἡ, Aphete insula, penacuitur.
Ἄφρος, Ἄφρου, Apher, penacuitur.
Ἀφρός, Ἀφροῦ, ὁ, spuma, acuitur.
Ἄχυρον, ύρου, τό, palea, antepenac.
Ἀχυρών, ἀχυρῶνος, ὁ, stabulum palearum, acuitur.
Ἄορ, ἄορος, τό, ensis penac.
Ἄορ, ἄορος, ἡ, mulier, penac.

B

Βαιόν, aduerbium, paulum, acuitur.
Βάϊον, βαΐου, τό, ramus, penult. circunfl.
Βαιός, βαιοῦ, ὁ, breuis acuitur.
Βαῖος, βαίου, ὁ. Baius Vlyssis socius, penult. circunfl.
Βασίλεια, βασιλείας, ἡ, regina, antepenac.
Βασιλεία, βασιλείας, ἡ, regnum, penacuitur.
Βάτος βάτου ὁ, cadus, penacuitur.
Βάτος, βάτου, ἡ, rubus, penacuitur.
Βατός, vnico τ, peruius acuitur.
Βάττος, gemino τ, Battus, penacuitur.
Βῆλος, βήλου, ὁ, Belus, penult. circunfl.
Βηλός βηλοῦ ὁ, limen, acuitur.
Βῆσα, vnico σ, Besa, vrbs, penac.
Βῆσσα, gemino σ, conuallis, penult. circunfl.
Βίος, βίου, ὁ, vita, victus, penult. acuta.
Βιός, βιοῦ, ὁ, arcus, acuitur.
Βίοτος, βιότου, ὁ, vita, antepenult. acuitur.
Βιωτός, βιωτοῦ, ὁ, viuendus acuitur.
Βλῆχρον, τό, herbæ species, penult. circunfl.
Βληχρόν βληχροῦ, τό, infirmum, acuitur.
Βοών, ῶνος, ἡ, custodia, apud Alexandrinos, acuitur.
Βοῶν, βοῶντος, ὁ, clamans, circunfl.
Βροτός, βροτοῦ ὁ mortalis, acuitur.
Βρότος βρότου ὁ, sanies, penac.
Βρωτός, per ω, comestibilis, acuitur.
Βροῦχος, ου ὁ bruchus vermis, penult. circunfl.
Βρυχός, βρυχοῦ, ὁ, præco, acuitur.
Βρύων, βρύοντος, ὁ, scaturiens, penacuitur.
Βρυῶν, βρυῶνος, ὁ, Cyrenes littus, circunfl.

Γ.

Γαλάτεια, per ει, Galatea Nereis, antepenac.
Γαλατία, per ι, Gallia regio, penacuitur.
Γαλήνη, γαλήνης, ἡ, tranquillitas maris, penacuitur.
Γαληνή, γαληνῆς, ἡ, tranquilla, acuitur.
Γαυλός, γαυλοῦ, ὁ, situla, vas pastorale, acuitur.
Γαῦλος, ου, ὁ, nauigium onerarium, penult. circunfl.
Γέλοιος, ridiculus, antepenac.
Γελοῖος, qui risum mouet, penult. circunfl.
Γέλων, γέλωνος, ὁ, Gelon viri nomen, penacuitur.
Γελῶν, γελῶντος, ὁ, ridens, circunfl.
Γενετή, γενετῆς, ἡ, natiuitas, acuitur.
Γενέτη, γενέτης, ἡ, stirps, penacuitur.
Γεραιός, γεραιοῦ, ὁ, senex, acuitur.
Γεραῖος, γεραίου ὁ, Geræus gentile, penult. circunfl.
Γῆρας, senectus.
Γήρασις, ad senectutem profectio, antepenac.
Γλαύκη, γλαύκης, ἡ, cæsia, penacuitur.
Γλαυκή, γλαυκῆς, ἡ, Glauce mulier, acuitur.
Γλαῦκος γλαύκου, ὁ, glaucus, cæsius, penult. circunfl.
Γλαυκός, γλαυκοῦ, ὁ, Glaucus viri & piscis nomen, acuitur.
Γῦρος, γύρου, ὁ, ambitus, gyrus, penult. circunfl.
Γυρός, γυροῦ, ὁ, rotundus, acuitur.

Δ.

Δάφνη, δάφνης, ἡ, laurus penacuitur.
Δαφνῆ, ῆς, ἡ, Daphne puella, acuitur.
Δεινή, ῆς, καὶ δεινῆ, δεινῆς, ἡ, mala, acuitur.
Δεινός, δεινοῦ, ὁ, grauis, acuitur.
Δειρή, δειρῆς, ἡ. collum anterius, acuitur.
Δείρη, δείρης, ἡ, ciuitas Æthiopiæ, penacuitur.
Δεκαετής, decennis, de tempore, acuitur.
Δεκαέτης, decennis, de reliquis, penacuitur.
Δελφίς, καὶ δελφίν, delphin piscis, acuitur.
Δελφύς, per υ, vulua, venter, acuitur.
Δεξαμενή, δεξαμενῆς, ἡ, cisterna, acuitur.
Δεξαμένη, ης, ἡ, quæ accepit, penacuitur.
Δεσπότης, per η, herus, dominus, penacuitur.
Δέσποτις, per ι, domina, antepenac.
Δῆλος, δήλου, ὁ, manifestus, penult. circunfl.
Δῆλος, ου, ἡ Delus insula, penultima circunfl.
Δῆμος, τοῦ δήμου ὁ populus, tribus, penult. circunfl.
Δημός, τοῦ δημοῦ, pinguedo, acuitur.
Δημοσίᾳ, aduerbialiter, publicè penacuitur.
Δημόσια, τῶν δημοσίων, τά, res publicæ, antepenacuitur.
Δημῶν, per η popularis, circunflectitur.
Δίων, ωνος, ὁ, Dion vir, penacuitur.
Δία, accusatiuus, Iouem, penacuitur.
Διά, præpositio, per, propter, acuitur.
Δίνη, δίνης, ἡ, vortex aquarum, penacuitur.
Δῖνος, δίνου, ὁ, aëris turbo, penult. circunfl.
Δίνων, δίνωνος, ὁ, Dino vir, penacuitur.
Δινῶν, δινοῦντος, ὁ, voluens, circunfl.
Διογενής, έος, ὁ, nobilis, acuitur.
Διογένης, εος, ὁ, Diogenes vir, penacuitur.
Δῖος, τοῦ δίου, ὁ, diuinus, penult. circunfl.
Διός, genitiuus, Iouis, acuitur.
Δοιός, τοῦ δοιοῦ, ὁ, per οι, duplex, geminus, vlt. acuta.
Διχοτόμος, in duo diuidens.
Διχότομος, in duo diuisus.
Δόκος, τῆς δόκου, ἡ, apparentia, opinio, penacuitur.
Δοκός, δοκοῦ, ὁ, trabs, acuitur.
Δόλιος, δολίου, ὁ, dolosus, antepenac.
Δολίος, δολίου, ὁ, Dolius vir, penacuitur.
Δολίχη, τῆς δολίχης, ἡ, Doliche insula, penacuitur.
Δολιχή, τῆς δολιχῆς, ἡ, longa, acuitur.
Δόλων, τοῦ δόλωνος, ὁ, Dolon vir, penacuitur.
Δολῶν, τοῦ δολοῦντος, ὁ, decipiens, circunfl.
Δρύμος, τοῦ δρύμου, ὁ, Drymus vir, penacuitur.
Δρυμός, οῦ, ὁ, sylua, condensus, acuitur.
Δύω, dualiter, duo, penacuitur.
Δύω, verbaliter, ingredior, penacuitur.

E.

Εἴδυια, τῆς εἰδυίας, ἡ, Idia mater Medeæ, penult. acuta.
Εἰδυῖα, τῆς εἰδυίας, ἡ, quæ scit, penult. circunflectitur.
Εἴκων, τοῦ εἴκοντος, ὁ, obediens, penacuitur.
Εἰκών, τῆς εἰκόνος, imago, similitudo, acuitur.
Εἶπε, indicatiui modi, dixit, penult. circunflectitur.
Εἰπέ, imperatiui modi dic, acuitur.
Εἰς, præpositio, in accusatiuo iunctum.
Εἷς, numerale, vnus, circunfl.
Ἕκτος, τοῦ ἕκτου, ὁ sextus, penacuitur.
Ἐκτός, aduerbium, extra, sine, acuitur.
Ἐκπλέω, verbum, enauigo, penacuitur.
Ἔκπλεω, aduerbium, plenè, antepenacuitur.
Ἐλαιών, τοῦ ἐλαιῶνος, ὁ, oliuetum, acuitur.
Ἐλεῶν, τοῦ ἐλεοῦντος, ὁ, miserans, circunflectitur.

Ἰχθύς, τ ἰχθύ☉, ὁ, piscis, acuitur.
Ἴχθυς, τ Ἴχθυ☉, ὁ, viri nomen, penacuitur.
Ἰωνία, τῆς Ἰωνίας, ἡ, Ionia regio, penacuitur.
Ἰωνιά, τῆς ἰωνιάς, ἡ, violentum, acuitur.
Ἰῶν, ἰοῦντ☉, ὁ, plenus veneno, circunfl.
Ἴων, Ἴων☉, ἡ, proprium & gentile, penacuitur.

K.

Καίνη, τῆς καίνης ἡ, Cæna vrbs, penacuitur.
Καινή, τῆς καινῆς, ἡ, noua, acuitur.
Κακή, τῆς κακῆς, ἡ, mala penacuitur.
Κάκη, τῆς κάκης, ἡ, Cace, penacuitur.
Καθαιρῶν, ῶντ☉, ὁ, subuertens, circunfl.
Καθαίρων, τ καθαίροντ☉ ὁ purgans, penacuitur.
Καλλισθένης, ι☉, ὁ, Callisthenes, penacuitur.
Καλλισθενής, έ☉, ὁ, ἡ, potens, acuitur.
Κάλον, κάλυ, τὸ, lignum, penacuitur.
Καλόν, καλῦ τὸ, bonum, acuitur.
Κάλλ☉, κάλλυ☉ τὸ, pulchritudo, penacuitur.
Καλός, voico λ, honestus, bonus, acuitur.
Κάλως, κάλω, ὁ, funis, penacuitur.
Καλῶς, aduerbium, benè, circunflectitur.
Καμπή, καμπῆς ἡ, flexura, curuamen, acuitur.
Κάμπη, κάμπης, ἡ, eruca, penacuitur.
Κανθός, κανθῦ ὁ, angulus oculi, acuitur.
Κάνθ☉, κάνθυ, ὁ, Canthus vir, penacuitur.
Κέδρ☉, τ κέδρυ, ὁ fructus cedri, mascul.
Κέδρ☉ τῆς κέδρυ, ἡ, cedrus arbor, fœmin.
Κεῖν☉, pro ἐκεῖν☉ ille, penult. circunfl.
Κεινός, κεινῦ ὁ, pro κενός, vacuus, acuitur.
Κήρ, τῆς κηρός, ἡ Parca, mors, sors, acuitur.
Κῆρ, τῦ κηρός, τὸ, cor, anima, circunfl.
Κῦρ☉ τῦ κύρυ, ὁ, Cerus, flumius Armeniæ, penult. circunfl.
Κηρός κηρῦ ὁ, cera, acuitur.
Κίρρα ας ἡ, vrbs penacuitur.
Κιρρά, κιρρᾶς, ἡ ignea, acuitur.
Κίων κίον☉ ὁ, columna, penacuitur.
Κιών, κιόντ☉ ὁ, iens, acuitur.
Κλεῖτ☉, τ κλείτυ, ὁ, Cletus, penult. circunfl.
Κλειτός, τ κλειτῦ ὁ gloriosus, acuitur.
Κλειώ, κλειῦ☉ ἡ, Clio musa, acuitur.
Κλείω, verbum, laudo, claudo, penacuitur.
Κλῆρ☉, κλήρυ ἡ, sors, penult. circunfl.
Κληρός κληρῦ ὁ forte datus, electus, acuitur.
Κλίσις, τῆς κλίσεως, ἡ, inclinatio, ad dextram penacuitur.
Κλισις, ισεως, ἡ, inclinatio totius exercitus, penacuitur.
Κλωθώ, κλωθῦ☉, ὁ, Clotho Parca, acuitur.
Κλώθω, verbum, circumnuolo, penacuitur.
Κόμπος, κόμπῦ, ὁ, strepitus, penacuitur.
Κόμπ☉ ῦ ὁ, paroxyt. stridor.
Κόνις, τῆς κόνιδ☉ ἡ, puluis, acuitur.
Κόνις, τῆς κόνιδ☉, ἡ, lendes aut furfures capitis, penacuitur.
Κόρη, κόρης, ἡ, virgo, puella, virgo p. penacuitur.
Κόρρη, ης ἡ, caput cum collo gemino ρ, penacuitur.
Κόρυς, τῆς κόρυθ☉, ἡ, galea, penacuitur.
Κόρις, τῦ κόρι☉, ὁ, cimex, penacuitur.
Κόρων☉, τῦ κορώνυ ὁ, Coronus mons, antepenac.
Κορωνός, κορωνῦ, ὁ, angulus, acuitur.
Κρατήρ, τῦ κρατῆρ☉, crater, vas ligneum, acuitur.
Κρατῆρ☉ τῦ κρατῆρ☉ emporium, antepenac.
Κύριον, τῦ κυρίυ, τὸ, vrbs, Cypri, antepenac.
Κυρεῖον, τῦ κυρείυ, τὸ, tonitrua, penult. circunfl.
Κρής, τῦ κρητός, ὁ, Cres, Cretensis, acuitur.
Κρῆς ἀντὶ τῦ κρέας, per συναίρεσιν, caro, circunfl.
Κρίνω, in præs. iudico, penacuitur.
Κρινῶ, in fut. iudicabo, circunfl.
Κρίνων τῦ κρίνοντ☉, ὁ, iudicans, penacuitur.
Κρινῶν τῦ κρινῶν☉, ὁ, lilietum, acuitur.
Κριός, τῦ κριῦ, ὁ, aries, acuitur.
Κρῖ☉ τῦ κρίυ, ὁ, Crius vir penult. circunfl.
Κρόταν, κρότων☉ ὁ ἡ, musca canina, vel cuitas, penacuitur.
Κροτῶν, τῦ κροτῶντ☉, ὁ, laudens, circunfl.
Κύδη τῦ κύδυ, conuitium, penac.
Κῦδ☉, τῦ κύδε☉ gloria, penultima circunfl.
Κυκάω, misceo, turbo, penac.
Κυκεῶ, pro κυκεῶνα, potionem ex multis herbis, circunfl.
Κυνώπης, τῦ κυνώπυ, inuerecundus, penult. acuitur.
Κυνῶπις τῆς κυνώπιδ☉, inuerecunda penult. circunfl.
Κυπαρίσσ☉ τῦ κυπαρίσσυ, ὁ, Cyparissus, vir, antepenult. acuitur.
Κυπάρισσ☉ τῆς κυπαρίσσυ, ἡ, cypressus arbor, antepen. acuit.
Κῦρ☉ τῦ κύρυ, ὁ, Cyrus vir, penult. circunfl.
Κῦρ☉, τῦ κύρε☉, τό, autoritas, dominium penult. circunfl.
Κύρι☉, τῦ κυρίυ ὁ dominus, antepen.
Κυρίος, τῦ κυρίυ ὁ, nomen loci, acuitur.
Κυρτός, τῦ κυρτῦ, ὁ, gibbosus, acuitur.
Κύρτ☉ τῦ κύρτυ ὁ, vas piscatorium, penac.
Κυφός, τῦ κυφῦ, ὁ, gibbosus, acuitur.

Κῦφ☉, τῦ κύφυ, ἡ, vrbs Thessaliæ, penult. circunfl.
Κύων κυνός, ὁ, ἡ, canis, penacuitur.
Κυῶν, κυοῦντ☉, ὁ, prægnans, circunfl.

Λ.

Λάβε, Atticè, accipe, acuitur.
Λαβέ, communiter, accipe, penacuitur.
Λαβή, λαβῆς, ἡ, capulus, ansa, acuitur.
Λάβη, λάβης, ἡ, excusatio, penac.
Λαβρός, λαβρῦ, ὁ, abundans, acuitur.
Λάβρ☉, λάβρυ, ὁ, mediocris vehemens, penult. acuta.
Λᾶγ☉, λάγυ ὁ Ptolemæi pater, penult. circunfl.
Λαγός, λαγῦ, ὁ, lepus, acuitur.
Λάκων λάκων☉, ὁ, Lacon gentile, penac.
Λακῶν, λακόντ☉, ὁ, fortitus, acuitur.
Λάθων, λάθων☉, ὁ, Lathon fluuius, penac.
Λαθών, λαθόντ☉, qui latuit, acuitur.
Λάμπρα, ας, ἡ, Lampra vrbs, penac.
Λαμπρά, λαμπρᾶς, ἡ, splendida, acuitur.
Λᾶ☉, λάυ ὁ, lapis, penacuitur.
Λαός, λαῦ, ὁ, plebs, populus, acuitur.
Λαρός, λαρῦ, ὁ, dulcis, acuitur.
Λάρ☉, λάρυ, ὁ, larus auis, penacuitur.
Λάχ☉, per ο ὁ, sors, penacuitur.
Λαχώς, per ω, quali, penacuitur.
Λεκυθοπώλης, λεκυθοπώλυ, ὁ, venditor leguminum, penac.
Λεκυθόπωλις, λεκυθοπώλιδ☉, ἡ, venditrix leguminum, antè penacuitur.
Λέπας, τῦ λέπατος, τὸ, promontorium, penac.
Λεπάς, τῆς λεπάδος, ἡ, genus ostreæ, acuitur.
Λέπτη, λέπτης, ἡ, Lepte vrbs, penac.
Λεπτή, λεπτῆς, ἡ, tenuis, acuitur.
Λευκή λευκῆς ἡ, alba, acuitur.
Λεύκη, λεύκης ἡ, arbor quæ populus dicitur, penult. acuta.
Λεύκων, λεύκων☉ ὁ, Leucon vir, penacuitur.
Λευκῶν, λευκοῦντ☉, ὁ, albificans, circunfl.
Λῆμμα, τ λήμματ☉, quæstus, seu captio, penult. circunfl.
Λῆμα, τ λήματ☉, spatium, seu fortuna.
Λῆναι☉, λήναιυ, ὁ, Lenæus vir, antepenac.
Ληναῖ☉ αἰυ, Lenæus Bacchus, penult. circunfl.
Λειτουργεῖν, per ει, populo ministrare.
Λιτουργεῖν, per ι, maledicere.
Λίγυς, λίγυ☉, ὁ, Ligur, penac.
Λιγύς, λιγύ☉, ὁ, stridulus, canorus, acuitur.
Λιθότομ☉, τόμυ, ὁ, incisus è petra, antepenac.
Λιθοτόμ☉, λιθοτόμυ, ὁ, lapicida, penacuitur.
Λιπάρα, ας, ἡ, Lipara insula, penacuitur.
Λιπαρά, λιπαρᾶς, ἡ, pinguis, acuitur.
Λίς, λιός, ὁ, leo, acuitur.
Λίς, λιτός, ὁ, pannus lineus, acuitur.
Λόγιον, τὸ oraculum, antepenac.
Λογεῖον, λογείυ, τὸ, pulpitum, penult. circunfl.
Λυσίας υ, ὁ, Lysias vir, penacuitur.
Λυσιάς, λυσιάδ☉, ἡ, Lysias mulier, acuitur.
Λύσις, λύσι☉, ἡ, solutio, penacuitur.
Λυσίς, λυσί☉, ἡ, Lysis vir, acuitur.
Λῶτ☉, λώτυ, ὁ, Lotus vir, penult. circunfl.
Λωτός, τ, ὁ, lotus herba & arbor, acuitur.

M.

Μάκρον, μάκρυ, promontorium Siciliæ, penacuitur.
Μακρόν, μακρῦ, τὸ, longum, acuitur.
Μείων, μείον☉, ὁ, minor, penultima acuta.
Μειῶν, μειοῦντ☉, minuens, circunfl.
Μελιτίνη, τῆς Μελιτίνης, ἡ, Melitina mulier, penacuitur.
Μελιτινή, μελιτινῆς, gentile nomen, acuitur.
Μένω, præs. temp. maneo, penacuitur.
Μενῶ fut. temp. manebo, circunfl.
Μενοεικής τ εἰμοεικῦς, ὁ ἡ placabilis, demulcens, acuitur.
Μενοείκης, τ είκυ☉, ὁ, ἡ, facilè cedens penacuitur.
Μηδική τῆς μηδικῆς, ἡ, medica regio, acuitur.
Μηδική τῆς Μηδικῆς, ἡ, Medica regio, acuitur.
Μῆδ☉, τῦ Μήδυ, ὁ, Medus, penult. circunfl.
Μῆδ☉, τῦ Μήδε☉, τό, cura, consilium, penult. circunfl.
Μίση τῆ ὁ, libidino a, penacuitur.
Μισητή, ὁ, odib lis, acuitur.
Μόνη, μόνης ἡ, sola, penacuitur.
Μονή, μονῆς, ἡ, mansio, acuitur.
Μοχθηρός ῦ ὁ, laboriosus, acuitur.
Μοχθῆρ☉, ῦ, ὁ, difficilis, penultima circunfl.
Μύλλ☉, Μύλλυ ὁ, Myllus vir, penacuitur.
Μυλλός, μυλλῦ ὁ, strabo, acuitur.
Μυρία, τῶν μυρίων, τὰ infinita, penacuitur.
Μύρια τ μυρίων, τὰ, decem millia, antepenac.
Μύριοι decies mille antepenac.
Μυρίοι innumeri, penacuitur.
Μύρων, τῦ Μύρων☉, ὁ, Myron vir, penacuitur.
Μυρῶν, τῦ μυροῦντ☉, ὁ, redolens, circunfl.

Mυ

Μύω, τὸ καταμύω, claudo oculos, penac.
Μυῶ, τὸ διδάσκω, docto, propriè sacra, circunfl.

N.

Νάρκισσος, τοῦ ἰάσου ὁ, Narcissus, puer, antepenac.
Νάρκισσος, τῆς ἰάσου, ἡ, narcissus herba, antepen.
Νεός, νεοῦ, ἡ, nouale, campus, acuitur.
Νέος, τοῦ νέου, ὁ, nouus, iuuenis, penacuitur.
Νίκων, τοῦ Νίκωνος, ὁ, Nicon, penacuitur.
Νικῶν, τοῦ νικῶντος, ὁ, vincens, circunfl.
Νόμαιον, τοῦ νομαίου, τὸ, legitimum, antepenac.
Νομαῖον, τοῦ νομαίου, τὸ, pascuale, penult. circunfl.
Νόμος, τοῦ νόμου, ὁ, lex, penacuitur.
Νομός, οῦ, ὁ, pascuum, regio, plaga.
Νύμφιος, τοῦ νυμφίου, ὁ, sponsalis, antepenac.
Νυμφίος, τοῦ νυμφίου, ὁ, sponsus, penacuitur.
Νυῦ, de præsenti, præterito & futuro.
Νυνὶ, de præsenti tantùm.

Ξ.

Ξάνθος, τοῦ Ξάνθου ὁ, Xanthus, fluuius, & viri nomen, penacuitur.
Ξανθὸς, τοῦ ξανθοῦ, ὁ, flauus: acuitur.
Ξάνθη, τῆς Ξάνθης, ἡ, Xante, mulier, penacuitur.
Ξανθὴ, τῆς ξανθῆς, ἡ, flaua, acuitur.
Ξένων, τοῦ Ξένωνος, ὁ, Xenon, vir, penacuitur.
Ξενὼν, τοῦ ξενῶνος, ὁ, hospitium, acuitur.

O.

Οἰκεῖος, οἱ, per affinitatem domestici.
Οἰκεῖς, οἱ, domestici quiuis.
Οἶμος, ὁ, via, masculinum.
Οἴμη, ἡ, cantilena, fœmininum.
Ὄκνος ὄκνου, ὁ, pigritia, acuitur.
Ὀκνὸς, ὀκνοῦ, ὁ, piger, penacuitur.
Ὅλος, τοῦ ὅλου, totus penacuitur.
Ὀλὸς, τοῦ ὀλοῦ, ὁ, atramentum sepiæ, acuitur.
Ὅμως, tamen, penacuitur.
Ὁμῶς, simul, simpliciter, circunfl.
Ὄν, ens, acuitur & tenuatur.
Ὅν, quem, aspiratur.
Ὄναρ, aduerbialiter, insomnis, penacuitur.
Ὄναρ, ὀνάρος, τὸ, somnium, penacuitur.
Ὀξύς, per υ, acutus, velox, acuitur.
Ὀξίς, per ι, vas acetarium.
Ὅπη, aduerbium, vbi, quò, aspiratur & penac.
Ὀπὴ, ῆς, ἡ, foramen, sine aspiratione, acuitur.
Ὅπως, per ω, quomodo, vt, penacuitur.
Ὀπός, ὀποῦ, ὁ, succus, acuitur.
Ὄρθος, τοῦ ὄρθου, ὁ, Orthus, vir, penacuitur.
Ὀρθός, τοῦ ὀρθοῦ, ὁ, rectus, acuitur.
Ὅρμος, ὅρμου, ὁ portus, artificialis, penac.
Ὁρμὸς, ὁρμοῦ, ὁ, monile, acuitur.
Ὄρος ὄρεος, τὸ, mons, tenuatur & penac.
Ὅρος, ὅρου, ὁ, terminus, aspiratur & penac.
Ὀρὸς, τοῦ ὀροῦ, ὁ, serum, tenuatur, & acuitur.
Ὄσσα, Ossa, mons Thessaliæ.
Ὄσσα, vox, fama.
Οὗ, aspiratum, cuius & vbi, circunfl.
Οὐ, tenuatum, non, acuitur.
Οὐθὲν, ne vnum quidem, imperfectum.
Οὐδὲν, nihil, perfectum est.
Οὐκοῦν, igitur, circunfl.
Οὔκουν, non, nequaquam, penacuitur.
Οὐρὰ, οὐρᾶς, ἡ, cauda, acuitur.
Οὖρα, οὔρας, ἡ, impetus, pen. circunfl.
Οὐρὸς οὐροῦ, ὁ, nauale, acuitur.
Οὖρος, ους, τὸ, mons, pen. circunfl.
Οὖρος, ους, τὸ, terminus, pen. circunfl.
Οὖρος, οὔρου, ὁ, ventus, secundus, pen. circunfl.
Οὖρον, τὸ, vrina, pen. circunfl.
Οὗτος, demonstratiuum & relatiuum.
Οὑτοσὶ, demonstratiuum solùm.
Οὕτως, per ω, sic, penac.
Οὗτος, per ο, hic, penult. circunfl.

Π.

Παίδευσις, disciplina.
Παιδεία, eruditio.
Παιδιὰ, τῆς παιδιᾶς, ἡ, ludus, acuitur.
Παιδία, τῶν παιδίων, τὰ, pueri per αι.
Πεδία, τῶν πεδίων, τὰ, campi: per ε.
Παιὼν τοῦ παιῶνος, ὁ, Apollo, acuitur.
Παίων, τοῦ παίωνος, ὁ, pæon, metri genus, penult. acuta.
Παλλὰς, τῆς Παλλάδος, ἡ, Minerua, acuitur.
Πάλλας, τοῦ Πάλλαντος, ὁ, Pallas, gigas, penult. acuta.
Πᾶν, τοῦ παντὸς, τὸ, omne, circunfl.
Πάν, τοῦ Πανὸς, ὁ, Pan, deus pastorum, acuitur.
Πανταχοῦ, per ου, vbique.
Πανταχοῖ, per οι, quocunque.
Πάρα, pro πάρεστι, adest, & adsunt, penult. acuta.

Παρὰ, apud, ob, præter, acuitur.
Παρακοίτης, παρακοίτου, ὁ, maritus, penacuitur.
Παράκοιτις, κοίτιος, ἡ, vxor, antepenacuitur.
Παράρρητος, duplici ρ, dictus: antepenacuitur.
Παραρητὸς, vnico ρ, supplicabilis, acuitur.
Παρειὰς, τῆς, άδος, ἡ, maxilla, acuitur.
Παρείας, τοῦ παρείου, ὁ, pareas, serpens, penac.
Πάρειμι, adsum, antepenac.
Παρεῖμι, accedo: pen. circunfl.
Παρθενική, τῆς παρθενικῆς, ἡ, Parthenice, mulier. pen. acuta.
Παρθενικὴ, κῆς, ἡ, virgo, acuitur.
Πάσασθαι, α producto possidere.
Πάσασθαι, α correpto, gustare.
Πατροκτόνος, τόνου, ὁ, occisus à patre, antepenac.
Πατροκτόνος, τόνου ὁ, parrici[illegible], penacuitur.
Πατρῷος, τοῦ πατρῴου, ὁ, paternus, pen. circunfl.
Πατρωὸς, τοῦ ωοῦ, vitricus, acuitur.
Πειθὼ, τῆς πειθόος, ἡ, persuasio, acuitur.
Πείθω, F. πείσω, P. ἔπεισα: suadeo, penacuitur.
Πελίας, τοῦ πελίου, ὁ, Pelias, vir, penacuitur.
Πελειὰς, άδος, ἡ, columbæ genus, acuitur.
Πέρα, vltra, penacuitur.
Περὶ, de & circum, acuitur.
Πείρων, τοῦ πείροντος, ὁ, tranans, penacuitur.
Πειρῶν, πειρῶντος, ὁ, experiens, circunfl.
Πεύκινος, τοῦ, ὁ, qui ex picea arbore fit, penult. acuta.
Πευκεῖος, τοῦ πευκείου, ὁ, Peuceus, gentile, pen. circunfl.
Πίνων, τοῦ πίνοντος, ὁ, bibens penacuitur.
Πεινῶν, τοῦ πεινῶντος, ὁ, esuriens, circunfl.
Πλείων, τοῦ πλείονος, ὁ, comparatiuum, penacuitur.
Πλεών, τοῦ πλεῶνος, ὁ, annus, acuitur.
Πλούτων πλούτωνος, ὁ, Pluton, deus, penacuitur.
Πλουτῶν πλουτῶντος ὁ, ditescens, vlt. circunfl.
Ποία τῆς ποίας ἡ, qualis interrogatiuè, penacuitur.
Ποιὰ, τῆς ποιᾶς, ἡ, quædam, indefinitè, acuitur.
Ποῖος, τοῦ ποίου ὁ qualis, interrogatiuè, pen. circunfl.
Ποιός, τοῦ ποιοῦ, ὁ, quidam, indefinitè, acuitur.
Πολέμων τοῦ πολέμωνος ὁ, Polemon vir, penacuitur.
Πολεμῶν, τοῦ πολεμοῦντος, ὁ, bellans, circunfl.
Πόνηρος, τοῦ πονήρου, ὁ, agricola, antepenac.
Πονηρὸς, τοῦ πονηροῦ ὁ, prauus, acuitur.
Πότε, quando, penacuitur.
Ποτὲ, aliquando, acuitur.
Πότος, πότου, ὁ, potus, conuiuium, penacuitur.
Ποτὸς, οῦ ὁ, potulentus, potabilis, acuitur.
Πρασία σίας, ἡ, vrbs Peloponnesi penac.
Πρασιὰ, τῆς πρασιᾶς, ἡ, areola, sulcus acuitur.
Πρὶν aduerbium, prius, antea, acuitur.
Πρῖν, πρινὸς, ἡ, arbustum, acuitur.
Πρυτανεῖα, τὰ pretium statutum, magistratus Atheniensium.
Πρυτανεία, ἡ, tempus magistratus Atheniensium.
Πρυτάνης, per η, præfectus, administrator, penultima acuitur.
Πρυτανῖς, πρυτανίδος, ἡ, prouidentia, antepenac.
Πρωτόγονος, τοῦ πρωτογόνου, ὁ, primogenitus, antepenacuitur.
Πρωτογόνος, τοῦ πρωτογόνου, primo enixa, penult. acuta.
Πρῶτος πρώτου, ὁ, primus, pen. circunfl.
Πρωτὸς, πρωτοῦ, ὁ, fatalis acuitur.
Πρωΐα, manè, penac.
Πρωΐα, ας, ἡ, matutina hora, itidem penac.
Πρωτότοκος, πρωτοτόκου, ὁ, ἡ primogenitus, antepen. acuitur.
Πρωτοτόκος, πρωτοτόκου ἡ, primo enixa, penult. acuitur.
Πτύχη, πτύχης, ἡ plicatio, penac.
Πτυχὴ, πτυχῆς, ἡ concauitas vallis, acuitur.
Πυγμὴ, πυγμῆς, ἡ, cestus, acuitur.
Πυγμῆ, crebrò, vltima circunfl.
Πυθὼν, ἡ, loci nomen, acuitur.
Πύθων, ὁ, Python serpens, penac.
Πύλαιος, ου ὁ, Pylæus, antepenac.
Πυλαῖος, ου, ὁ, Mercurij pitheton, pen. circunfl.
Πύλη, πύλης ἡ, porta, penac.
Πυλὶς, πυλίδος, ἡ, porula, acuitur.
Πυῤῥὸς πυῤῥοῦ, ὁ, fuluus, acuitur.
Πύῤῥος, πύῤῥου, ὁ, Pyrrhus, penac.

P.

Ῥάκκος, duplici κ, naris: adi.
Ῥάκος, vnico κ, vestis attrita.
Ῥίπη, τῆς ῥίπης, ἡ, Rhipe vrbs, penac.
Ῥιπὴ, τῆς ῥιπῆς, ἡ, latus venti, acuitur.
Ῥινὴ, ῥινῆς, ἡ, lima acuitur.
Ῥίνη, ῥίνης, τὸ, Rhinæ piscis, penac.
Ῥίγιον, ῥιγίου, τὸ, [illegible]osum, penac.
Ῥιγεῖον, ῥιγείου, τὸ, pannus ad cooperiendum, pen. circunfl.
Ῥεία ῥείας, ἡ Rhea pro Ῥέα.
Ῥεῖα, facilè, aduerbium.
Ῥοιὰ, cum ι, malus punica.
Ῥόα, τῆς ῥόας, malum punicum.

Ῥόδος,

Ῥόδιος, τοῦ ῥοδίου, ὁ, Rhodienſis, antepenac.
  Ῥοδιὸς, τοῦ ῥοδιοῦ, ὁ, Rhodius, fluuius.
Ῥοδὼν, ῥοδῶνος, ὁ, roſetum, acuitur.
  Ῥόδων, ῥόδωνος, ὁ, proprium viri, penacuitur.
Ῥύμβος, ου, ὁ, Rhymbus fluuius, penacuitur.
  Ῥυμβὸς, ῥυμβοῦ, ὁ, impetus, turbo acuitur.

Σ.

Σάκκος, duplici κ, ſaccus, cilicium.
  Σακὸς, vnico κ, ſcutum, acuitur.
Σάρων, σάρωνος, ὁ, Deus marinus, penac.
  Σαρῶν, σαρῶντος, ὁ, verrens, circunfl.
Σιρεκὴ, σιρεκῆς, ἡ, gentile nomen, acuitur.
  Σειρήνη, ης, ἡ, proprium mulieris, penac.
Σείνων, σείνωνος, ὁ, proprium viri, penac.
  Σεινῶν, σεινῶντος, ὁ, lædens, circunfl.
Σίμων, σίμωνος, ὁ, Simo, penac.
  Σιμῶν, σιμῶντος, ὁ, impendens, circunfl.
Σίγηλος, σιγήλου, ὁ, Sigelus, Narciſſus, antepen. acuitur.
  Σιγηλὸς, σιγηλοῦ, ὁ, taciturnus, acuitur.
Σῖμος, σίμου, ὁ, ſimus, piſcis, penacuitur.
  Σιμὸς, σιμοῦ, ὁ, ſimus, acuitur.
Σιγὴ, σιγῆς, ἡ, ſilentium, acuitur.
  Σιγῇ, aduerbium, tacitè, circunfl.
Σίδηρος, σιδήρου, ὁ, ferrum, antepenac.
  Σιδηρὸς, σιδηροῦ, ὁ, ferreus, acuitur.
Σῖτος, σίτου, ὁ, frumentum, circunfl.
  Σιτὸς, σιτοῦ, ὁ, eſculentus, acuitur.
Σκαφὴ, σκαφῆς, ἡ, effoſſio, acuitur.
  Σκάφη, σκάφης, ἡ, peluis, ſcapha, penacuitur.
Σκότιος, σκοτίου, ὁ, natus ex rapta, antepen. acuitur.
  Σκοτίος, σκοτίου, ὁ, Scotius, viri nomen, pen. acuitur.
Σπάρτη, σπάρτης, ἡ, filum, rubrica carpentarij, penac.
  Σπαρτὴ, σπαρτῆς, ἡ, ſeminata, acuitur.
Σπάρτος, σπάρτου, ὁ, ſpartus, penacuitur.
  Σπαρτὸς, σπαρτοῦ, ὁ, ſeminatus, acuitur.
Σπουδὴ, σπουδῆς, ſtudium, acuitur.
  Σπουδῇ, aduerbium, cum ſtudio, cum labore, circunfl.
Στάχυς, correptè, ſpica, ſingulariter.
  Στάχυς, productè, ſpicæ, pluraliter.
Σταφυλὴ, vua acuitur.
  Σταφύλη, perpendiculum, penacuitur.
Στύραξ, ὁ, lignum iaculi, penacuitur.
  Στύραξ, ἡ, odoris genus, penacuitur.
Στένων, pro στενάζων, ſuſpirans, penacuitur.
  Στενῶν, pro στενοχωρίων, coarctans, circunfl.
Στίλβον, στίλβοντος, τὸ, ſplendidum, penac.
  Στιλβὸν, στιλβοῦ, τὸ, laſciuè nutritum, acuitur.
Στρατιὰ, στρατιᾶς, exercitus, acuitur.
  Στρατεία, στρατείας, ἡ, expeditio, penac.
Συνεργος, συνέργου, ὁ, in re quapiam cooperans, antepenac.
  Συνεργὸς, συνεργοῦ, ὁ, adiutor, acuitur.
Σὺν, præpoſitio, cum, acuitur.
  Σῦν, accuſatiuus, ſuem, circunfl.
Σφόδρα, aduerbium valde, penac.
  Σφοδρὰ, σφοδρᾶς, ἡ, vehemens, acuitur.
Σχέδιος, σχεδίου, ὁ, extemporalis, antepenac.
  Σχεδιὸς, σχεδιοῦ, ὁ, proprium nomen acuitur.
Σχιστὸς, σχιστοῦ, ὁ, veſtis muliebris, acuitur.
  Σχισταὶ, calceamenta, acuitur.
Σχολὴ, σχολῆς, ἡ, otium aut ſchola, acuitur.
  Σχολῇ, aduerbium, vix circunfl.

T.

Τάρσος, τάρσου, ὁ, Tarſus in Cilicia vrbs, pen. acuta.
  Ταρσὸς, ταρσοῦ, ὁ, ordo remigantium, acuitur.
Ταυρόκτονος, ὁ, à tauro cæſus, antepenac.
  Ταυροκτόνος, qui taurum occidit, penac.
Τεὸς, τεοῦ, ὁ, tuus, acuitur.
  Τέος, τέου, ὁ, aliquis, penac.
Τεῦκρος, τεύκρου, ὁ, Teucer, proprium, pen. circunfl.
  Τευκρὸς, τευκροῦ, Troianus, acuitur.
Τηλεσκόπος, ου, ὁ, longè aſpiciens, penac.
  Τηλέσκοπος, ου, longè viſus, antepenac.
Τίμων, τίμωνος, ὁ, Timo, viri nomen, penac.
  Τιμῶν, τιμῶντος, honorans, circunfl.
Τίνες, qui, interrogatiuè, penacuitur.
  Τινὲς, aliqui, quidam, infinitè, acuitur.
Τόμος, τόμου, ὁ, charta, penac.
  Τομὸς, τομοῦ, ὁ, inciſus, acuitur.
Τριέτες, triennio, antepenac.
  Τριετὲς, triennale, acuitur,
Τριτῶν, τριτῶντος, ὁ, tertiò faciens, circunfl.
  Τρίτων, τῶν, tertiorum, penac.
Τρυφῶν, τρυφῶντος, ὁ, delicatè, viuens, circunfl.
  Τρύφων, τρύφωνος, ὁ, Trypho, viri nomen, acuitur.
Τρεῖς, οἱ & αἱ, hi & hæ tres, circunfl.
  Τρὶς, ter, acuitur.
Τροχὸς, τροχοῦ, ὁ, reuolutio, rota, acuitur.
  Τρόχος, τρόχου, ὁ, curſus, penult. acuta.
Τρυγητὸς, τρυγητοῦ, ὁ, vindemiæ tempus, acuitur.
  Τρύγητος, τρυγήτου, ὁ, vindemia, antepen. acuta.
Τῦρος, τύρου, ὁ, vrbs Phœniſſa, pen. circunfl.
  Τυρὸς, τυροῦ, ὁ, caſeus, acuitur.
Τύχων, ωνος, ὁ, περὶ τὴν Ἀφροδίτην θεὸς, Deus qui eſt circa Venerem.
  Τυχὼν, τυχόντος, ὁ, qui contigit, acuitur.

Φ.

Φανὸς, φανοῦ, ὁ, clarus, laterna, acuitur.
  Φάνος, φάνου, ὁ, viri nomen, penac.
Φάρος, φάρου, ἡ, inſulæ nomen, penacuitur.
  Φᾶρος, φάρεος, τὸ, veſtis, pen. circunfl.
Φαῖδρος, φαίδρου, ὁ, Phædrus Platonis, pen. circunfl.
  Φαιδρὸς, φαιδροῦ, ὁ, clarus, alacer, acuitur.
Φαιὰ, φαιᾶς, ἡ, fuſca, acuitur.
  Φαῖα, φαίας, ἡ, vrbis nomen, pen. circunfl.
Φάσις, φάσεως, ἡ, fama, dictio, penac.
  Φᾶσις, φάσιδος, ὁ, Phaſis fluuius, pen. circunfl.
Φιλητὴς, φιλητοῦ, ὁ, amator, acuitur.
  Φιλήτης, φιλήτου, ὁ, fur, deceptor, penac.
Φίλων, φίλωνος, ὁ, Philo, penac.
  Φιλῶν, φιλοῦντος, ὁ, amans, circunfl.
Φόρος, φόρου, ὁ, tributum, penac.
  Φορὸς, φοροῦ, ὁ, ventus proſper, acuitur.
Φυλακὴ, φυλακῆς, ἡ, cuſtodia, acuitur.
  Φυλάκη, άκης, ἡ, vrbs Theſſaliæ, penacuitur.
Φῦλον, per vnum λ, gens, pen. circunfl.
  Φύλλον, per duo λ, folium, penacuitur.
Φῶς, φωτὸς, τὸ, lux, circunfl.
  Φὼς, φωτὸς, ὁ, vir, acuitur.

X.

Χάραξ, ακος, ἡ, vallus in vineis, penac.
  Χάραξ, ακος, ὁ, vallum in bello, penac.
Χαρίτων, χαρίτωνος, ὁ, nomen proprium, & genitiuus pluralis, circunfl.
  Χαριτῶν, χαριτοῦντος, ὁ, gratificans, circunfl.
Χάριεν, pro χαρίεντος, τὸ, gratioſè, antepenacuitur.
  Χαρίεν, χαρίεντος, τὸ, gratioſum, penacuitur.
Χάλκη, χάλκης, ἡ, nomen inſulæ, penac.
  Χαλκῆ, χαλκῆς, ἡ, ærea, circunfl.
Χαλκιδική, κῆς, ἡ, vrbis nomen, penacuitur.
  Χαλκιδική, ῆς, ἡ, Chalcidica, nomen gentile, acuitur.
Χίτων, χίτωνος, vrbis nomen, penac.
  Χιτὼν, χιτῶνος, ὁ, tunica, acuitur.
Χίλων, χίλωνος, proprium, Chilo, penac.
  Χιλῶν, χιλοῦντος, ὁ, participium, circunfl.
Χεῖλος, χείλεος, τὸ, labrum, pen. circunfl.
  Χιλὸς per ι, cibus, acuitur.
Χία, χίας, ἡ, Chia, gentile nomen, penac.
  Χιὰ, χιᾶς, ἡ, ſerpentis domus acuitur.
Χρόα, abſque ι, color, penacuitur.
  Χροιὰ, per οι, color, acuitur.
Κόα, τῆς χόας, feſtum quoddam, penacuitur.
  Χοὰ, τῆς χοᾶς, ἡ, genus menſuræ, acuitur.
Χρέων, fatale decretum, penacuitur.
  Χρεὼν, debitum, acuitur.
Χρηστὸς, ὁ, bonus, vtilis, acuitur.
  Χρῆστος, χρήστου, ὁ, Chreſtus, viri nomen, penac.

Ψ.

Ψάλλω, præſens, gemino λ, canto, penult. acuitur.
  Ψαλῶ, futurum vnico λ, cantabo, circunfl.
Ψύχρος, ψύχρου, ὁ, Pſychrus fluuius, penacuitur.
  Ψυχρὸς, ψυχροῦ, ὁ, frigidus, acuitur.

Ω.

Ὦμος, ὤμου, ὁ, humerus, penult. circunfl.
  Ὠμὸς, ὠμοῦ, ὁ, crudus, crudelis, acuitur.
Ὦχρος, ὤχρου, ὁ, pallor, pen. circunfl.
  Ὠχρὸς, ὠχροῦ, ὁ, pallidus, acuitur.
Ὦ, ὦ, aduerbium, circunfl.
  Ὢ, heu, acuitur.
Ὥρα, ὥρας, pulchritudo hora, aſpiratur.
  Ὤρα, ὤρας, cura tenuatur.

ἈΜΜΩΝΙΟΥ ΠΕΡΙ ὉΜΟΙΩΝ ΚΑΙ διαφόρων λέξεων.

Ammonij de ſimilibus & differentibus vocabulis libellus.

Ἄβαξ καὶ ἀβάκιον διαφέρει. ἄβαξ μὲν γὰρ, ἐφ' οὗ τὰ πράγματα ἐξηρτήσαντο· ἀβάκιον δὲ, ἐφ' οὗ ψηφίζουσι.

¶ Ἀβέβηλα καὶ βέβηλα διαφέρουσι, ἄνευ τοῦ [illegible] ἀβέβηλα μὲν γὰρ τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ἄψαυστα, καὶ μὴ βάσιμα. βέβηλα δὲ, τὰ ἴσα μὲν οὐχ ἱερὰ δὲ, [illegible] βάσιμα ὄντα. [illegible] βεβήλων τὴν [illegible] ἔχει πρὸς τὸ ἀβέβηλον διαφοράν.

¶ Ἄγαθος

¶ Ἄγγελος καὶ ἐξάγγελος καὶ αὐτάγγελος διαφέρουσιν. Ἄγγελος μὲν γὰρ ἐστιν ὁ ἀγγέλλων τὰ ἔξωθεν. Ἐξάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἔνδοθεν τοῖς ἔξω διαγγέλλων (ὃν Θουκυδίδης διάγγελον λέγει· ἦσαν γάρ τινες τῷ Νικίᾳ διάγγελοι) Αὐτάγγελος δὲ ὁ τὰ ἑαυτοῦ διαγγέλλων καὶ μὴ ὑφ᾽ ἑτέρου.

¶ Ἄγειν καὶ φέρειν διαφέρει. ἄγεται μὲν τὰ ἔμψυχα, φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα.

Οἱ δ᾽ ἄγον μὲν μῆλα, φέρον δ᾽ εὐήνορα οἶνον.

¶ Ἀγχιστεῖς καὶ συγγενεῖς καὶ οἰκεῖοι διαφέρουσιν. Ἀγχιστεῖς μὲν γάρ εἰσιν [illegible] ἐκ τοῦ γένους [illegible]. Συγγενεῖς δὲ, οἱ ὄντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους [illegible]. Οἰκεῖοι δὲ, οἱ κατ᾽ ἐπιγαμίαν ἐπιμιχθέντες τῷ οἴκῳ.

¶ Ἀγροῖκος καὶ ἄγροικος διαφέρει [illegible] ὁ ἐν ἀγρῷ [illegible], [illegible] δὲ ὁ σκαιὸς τὸν τρόπον.

¶ Ἄγριος καὶ ἀγρεῖος διαφέρει. Ἄγριος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἀνήμερος· ἀγρεῖος δὲ, ὁ ἀγροῖκος.

¶ Ἀγνοεῖν καὶ ἀμφιγνοεῖν διαφέρει. Ἀγνοεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ καθόλου μὴ εἰδέναι. Ἀμφιγνοεῖν δὲ τὸ ἐν τισιν ἐνδοιάζειν.

¶ Ἀγωνιᾶται μὲν ἐπὶ τῶν παλαιῶν λέγεται· ἀθλεῖται δὲ ἐπὶ τῶν γυμνικῶν.

¶ Ἀγώνιμος, ἐὰν [illegible], [illegible] ἐν ἀγῶσι [illegible] ἐὰν δὲ [illegible] χρῆσθαι [illegible] τῆς πάλης.

¶ Ἀγορᾶος, ἐὰν [illegible], σημαίνει τὸν [illegible] ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένον· ἐὰν δὲ [illegible], σημαίνει τὸν ἐν ἀγορᾷ ἱδρυμένον.

¶ Ἀδὴν καὶ ἀδενὴς διαφέρει. Ἀδὴν μὲν γὰρ [illegible], ἀδενὴς δὲ [illegible] ὁ ἀμαθής.

¶ Ἄενα καὶ θύσθλα διαφέρει. Ἄενα μὲν [illegible]. Θύσθλα δὲ, [illegible].

¶ Ἄθλος καὶ ἄθλον διαφέρει [illegible] μὲν γὰρ ὁ ἀγὼν [illegible], ὁ [illegible] δὲ τὸ ἔπαθλον.

Οὗτος μὲν γὰρ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται.

Ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπάθλου, [illegible].

¶ Ἀθῷος καὶ ἀτιμώρητος διαφέρει. Ἀθῷος μὲν γὰρ ὁ [illegible]. Ἀτιμώρητος δὲ, ὁ [illegible].

¶ Αἰτεῖν καὶ αἰτεῖσθαι διαφέρει· τὸ μὲν γὰρ αἰτεῖν, ἐστὶ τὸ [illegible] τὸ λαβεῖν, καὶ [illegible] τὸ δὲ αἰτεῖσθαι, ἐστὶ τὸ [illegible] εἰς ἀπόδοσιν. [illegible] ἐν τῷ Ὑμνῳ [illegible],

Οὐ [illegible] αἰτῷ [illegible].

¶ Αἰδὼς καὶ αἰσχύνη διαφέρει, ὅτι ὁ μὲν αἰδὼς ἐστὶν [illegible] ἕκαστον [illegible]. Αἰσχύνη δὲ [illegible] ἐφ᾽ οἷς τις ἀδικήσας [illegible], [illegible] μηδένα [illegible]. διαφέρει δὲ Ἀριστοτέλης [illegible] ἐν τῷ [illegible] φησὶ γὰρ, [illegible] Αἰδὼς [illegible] καὶ αἰσχύνη, ὅτι ἡ μὲν αἰδὼς, πρὸς [illegible], πρὸς [illegible], πρὸς [illegible], [illegible] πρὸς ἕκαστον [illegible], [illegible] Αἰσχύνης [illegible] μὲν [illegible].

¶ Αἶνος καὶ παροιμία διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ αἶνος ἐστὶ λόγος [illegible] μυθικὸς ἀπὸ [illegible] ζώων [illegible], [illegible] Ταρρῆος ἐν τῷ [illegible] Παροιμιῶν, [illegible] ἀπὸ μὲν [illegible] ζώων, ὡς παρ᾽ Ἀρχιλόχῳ.

Αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδε, ὡς ἄρ᾽ ἀλώπηξ τε κἀετὸς

ξυνωνίην ἔθεντο. καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ πάλιν ὅταν λέγῃ,

Ἐρέω τιν᾽ ὑμῖν αἶνον ὦ Κηρυκίδη,

Ἀχνυμένῃ σκυτάλῃ. [illegible],

Πίθηκος ᾔει θηρίων [illegible]

Μοῦνος [illegible].

Τῷ δ᾽ ἄρ᾽ ἀλώπηξ κερδαλέη συνήντετο,

Πυκνὸν ἔχουσα νόον.

καὶ Ἡσίοδος.

Νῦν δ᾽ αἶνον βασιλεῦσιν ἐρῶ φρονέουσι καὶ αὐτοῖς·

Ὧδ᾽ ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον.

Ἀπὸ δὲ φυτῶν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

Αἶνον ἐν [illegible] ἐν πότε Τμώλῳ,

Δάφνῃ [illegible] αὐλῇ.

Λέγουσι Θύδαι. καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ ἔστιν ὁ αἶνος ἐξ ἀναλόγου [illegible] παροιμία [illegible] καὶ [illegible]. Παροιμία δὲ ἐστιν [illegible] καὶ [illegible].

¶ Αἶθε καὶ ὤφελον διαφέρει, τὸ μὲν γὰρ ἐστὶν [illegible] τὸ δὲ [illegible]. οἷον ὤφελον [illegible], ὤφελον [illegible].

¶ Αἰκία καὶ ὕβρις διαφέρουσιν. Αἰκία μὲν γὰρ εἰσιν αἱ [illegible], ὕβρις μὲν [illegible] τὸ σῶμα τύπτει.

¶ Αἰπόλος καὶ ποιμὴν διαφέρει. Αἰπόλος μὲν γὰρ, ὁ ἐπὶ τῶν αἰγῶν τεταγμένος [illegible], ποιμὴν δὲ ὁ ἐπὶ τῶν [illegible].

¶ Ἀκτὴ καὶ θῖνες διαφέρουσιν. Ἀκτὴ μὲν γάρ εἰσιν αἱ [illegible] τόποι τῆς θαλάσσης· θῖνες δὲ οἱ [illegible].

¶ Ἄκρατος ἄκρητος διαφέρει. Ἄκρατος μὲν γὰρ, [illegible] ἄκρητος [illegible], [illegible] χωρὶς [illegible]. [illegible] δὲ Ὁμήρῳ καὶ τὸ [illegible].

¶ Ἀκηδία ἀνχηλίας διαφέρει. Ἀκηδία μὲν γάρ ἐστιν [illegible]. Ἀνχηλία δὲ ἡ [illegible].

¶ Ἀκαρὴς σὺν τῷ σ, καὶ Ἀκαρῆ ἄνευ τοῦ σ, διαφέρει. Ἀκαρῆ μὲν [illegible] σημαίνει τὸ βραχύ. οἷον, οὐδ᾽ ὅσον ἀκαρῆ τῆς τύχης [illegible]. Ἀκαρὴς δὲ σημαίνει τὸ [illegible] βραχὺ [illegible]. Κατέπιεν ἀκαρὲς τῷ [illegible].

¶ Ἀλαλὴς καὶ ἄλαλος διαφέρει. Ἀλαλὴς μὲν γὰρ [illegible] τῷ [illegible]· ἄλαλος δὲ [illegible], τὸ κατ᾽ [illegible] λεγόμενον.

¶ Ἀλεφὰρ καὶ ἀλειφὰρ διαφέρει. Ἀλεφὰρ μὲν γὰρ [illegible], [illegible] καὶ [illegible]. Ἀλειφὰρ δὲ [illegible] τὸ [illegible]. Ἀριστοφάνης

Ἡ μήτηρ ἀλείφουσα, ὁ πατὴρ [illegible].

ἀφ᾽ οὗ καὶ [illegible] καὶ [illegible].

¶ Ἀλλοίωσις ἐναλλαγῆς διαφέρει. Ἀλλοίωσις μὲν γὰρ ἡ [illegible], ἀλλὰ καὶ τῆς προτέρας [illegible] ἐναλλαγὴ δὲ, ὅταν ἀφ᾽ ἑτέρου χρώματος εἰς ἕτερον μεταβάλλῃ.

¶ Ἁλίσκεσθαι καὶ ἁλίσκονται, διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ [illegible] ἰχθύων. [illegible] ἁλίσκεσθαι. [illegible] δὲ [illegible].

¶ Ἄλλος καὶ ἕτερος διαφέρει. Ἕτερος μὲν, ἐπὶ δυοῖν· ἄλλος δὲ ἐπὶ πλειόνων.

¶ Ἁμαρτωλία καὶ ἁμαρτία διαφέρει. [illegible] μὲν γάρ ἐστιν [illegible].

Τῇ δ᾽ [illegible] ἀμφοτέρῃσιν [illegible].

Ἁμαρτία δὲ [illegible] ἐπὶ [illegible].

[illegible]

[illegible]

¶ Ἀμυγδαλῆ καὶ ἀμυγδάλη διαφέρουσιν. Ἀμυγδαλῆ μὲν γὰρ [illegible] τὸ δένδρον φασί. Ἀμυγδάλη δὲ [illegible], ὁ καρπὸς [illegible] ἐν Ταξιάρχαις φησί,

Δίδου [illegible] ἀμυγδάλας.

¶ Ἅμα καὶ ὁμοῦ διαφέρει. Ἅμα μὲν γὰρ [illegible]. Ὁμοῦ δὲ [illegible]. Ἴδμεν [illegible] ἅμα [illegible] καὶ [illegible] ὁμοῦ [illegible], [illegible]. ὁ μὲν [illegible], ὁ δὲ ἐν Σκυθίᾳ. καὶ Ὅμηρος [illegible].

Ἔνθ᾽ ἅμα οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν.

Ὀλλύντων [illegible].

Αὐτὰρ [illegible] ἅμα [illegible].

Οἱ δ᾽ ἅμα [illegible].

[illegible] δὲ τὸ ὁμοῦ, [illegible].

Ἀλλ᾽ [illegible] ὁμοῦ [illegible].

[illegible]

Τῷ [illegible] Ἀγαμέμνων

[illegible].

[illegible] Ὁμοῦ καὶ [illegible]

Ἀτεκμάρτως.

Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς.

[illegible] Ὁμοῦ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ [illegible], καὶ πόλεμος δαμάζει [illegible] Ἀχαιούς.

¶ Ἀμφότεροι καὶ ἑκάτεροι διαφέρουσιν. Ἀμφότεροι μὲν γὰρ ὁ [illegible], [illegible] ἐν τῷ αὐτῷ [illegible]. Ἀμφότεροι [illegible]. Ἑκάτεροι δὲ [illegible] ἑκάτερος [illegible].

¶ Ἀμύνασθαι καὶ ἀμύνειν διαφέρει. Ἀμύνασθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ [illegible]. [illegible] ἀμύνειν δὲ τὸ βοηθεῖν.

¶ Ἀμφιτεθὲν [illegible].

¶ Ἀμητὸς καὶ ἄμητος διαφέρει. Ἀμητὸς μὲν γὰρ [illegible], ὁ καιρὸς [illegible] τὸ [illegible].

¶ Ἄμαθος καὶ ψάμαθος διαφέρει. Ἄμαθος μὲν γὰρ, ὁ ἐν [illegible]. Ψάμαθος δὲ, ὁ [illegible] ἄμμος.

¶ Ἀνάκτορον καὶ καταγώγιον διαφέρει. Ἀνάκτορον μὲν γὰρ ὁ [illegible], καταγώγιον δὲ ὁ [illegible].

¶ Ἀνδράποδον καὶ ἀνδρία διαφέρει. Ἀνδράποδον μὲν γὰρ [illegible]. Ἀνδρία δὲ, δύναμις [illegible].

¶ Ἀνοχὴ καὶ ἐκεχειρία διαφέρει. Ἀνοχὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐν πολέμῳ [illegible]. Ἐκεχειρία δέ ἐστιν [illegible].

¶ Ἀνάμενειν καὶ ὑπομένειν διαφέρει. Ἀνάμενειν μὲν γάρ ἐστιν, ὅταν τις [illegible]. Ὑπομένειν δὲ, ὅταν ὑφ᾽ ἑτέρου [illegible].

¶ Ἀναβάλλεσθαι καὶ ὑπερτίθεσθαι διαφέρει. Ἀναβάλλεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ [illegible]. Ὑπερτίθεσθαι [illegible].

¶ Ἀνακωχὴ καὶ ἀνακοχὴ διαφέρει. Ἀνακωχὴ μὲν γάρ ἐστιν [illegible]. Διακωχὴ καὶ ἀνακοχὴ [illegible].

¶ Ἀνάγαιον καὶ ἀνάγαιος διαφέρει. Ἀνάγαιον μὲν γάρ ἐστιν ὁ [illegible] τοῦ [illegible]. Ἀνάγαιος δὲ ὁ [illegible].

¶ Ἀντικρὺς καὶ ἄντικρυς διαφέρει. Ἄντικρυς μὲν γὰρ τὸ [illegible] καὶ [illegible]. Ἀντικρὺς δὲ, τὸ [illegible] καὶ [illegible] τοπικῶς.

¶ Ἀναβάτης καὶ ἐπιβάτης διαφέρει. Ἀναβάτης μὲν γὰρ [illegible].

¶ Ἀναστῆναι καὶ Ἐγερθῆναι διαφέρει. Ἀναστῆναι μὲν γὰρ ἐπὶ ἔργον, Ἐγερθῆναι δὲ ἐξ ὕπνου.

¶ Ἀναγόμενοι καὶ Ἐγερθέντες διαφέρει. ἀνήγοντο μὲν γὰρ οἱ πλέοντες, ἀναγομένης τε αἱ νῆες ἀνήχθησαν δέ τινες εἰς τὸ στρατηγεῖον.

¶ Ἀνεψιοὶ καὶ Ἐξανέψιοι διαφέρουσιν· Ἀνεψιοὶ μὲν γάρ εἰσιν οἱ τῶν ἀδελφῶν παῖδες. Ἐξανέψιοι δὲ, οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες.

¶ Ἀναγκάζειν καὶ Βιάζεσθαι διαφέρει. Ἀναγκάζειν μὲν γάρ ἐστιν ἐπὶ ἐμψύχων· Βιάζεσθαι δὲ ἐπὶ ἀψύχων οἷον βιάζεσθαι τὴν ναῦν.

¶ Ἄναρχον καὶ Ἀνεύθυνον διαφέρει· ὅτι τὸ μὲν Ἀνεύθυνον πρὸς ἕτερον λέγεται, τὸ δὲ Ἄναρχον πρὸς ἑαυτόν.

¶ Ἄντρον καὶ Σπήλαιον διαφέρει. Ἄντρον μὲν, τὸ αὐτοφυὲς κοίλωμα, Σπήλαιον δὲ, τὸ χειροποίητον.

¶ Ἄνοια καὶ Ἀφροσύνη διαφέρει. Ἀνόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ μηδὲν νοῶν, Ἄφρων δὲ, ὁ νοῶν μὲν, οὐ φρονίμως δὲ διοικῶν.

¶ Ἄξονες καὶ Κύρβεις διαφέρει. οἱ μὲν Ἄξονες ἦσαν τετράγωνοι, οἱ δὲ Κύρβεις, τρίγωνοι. καὶ οἱ μὲν Ἄξονες εἶχον τοὺς ἰδιωτικοὺς ἐγγεγραμμένους, οἱ δὲ Κύρβεις δημοσίας ἱεροποιΐας, καὶ εἴ τι ἕτερον τοιοῦτον.

¶ Ἀξιόχρεως μέν ἐστιν ὁ ἐπιλῦσαί τι ἱκανός, Ἀξιόπιστος δὲ, ὁ πιστεύεσθαι ἄξιος.

¶ Ἀξίωμα μέν ἐστι τὸ καθ᾽ ὑπερβολὴν διαπρέπον· Ἀξία δὲ, ἡ ἐκ δοκιμασίας διαρίστησις.

¶ Ἀποστασίου καὶ Ἀπροστασίου διαφέρει. Ἀποστασίου μὲν δίκην ἔλεγον, ὁπότε ἀπελεύθερος κρίνοιτο ὡς ἀποστὰς τοῦ δεσπότου· Ἀπροστασίου δὲ, ὁπότε μέτοικος ἐγκαλοῖτο ὡς μὴ ἔχων προστάτην.

¶ Ἀποκήρυκτος καὶ Ἐκποίητος διαφέρει. Ἀποκήρυκτος μὲν γάρ ἐστιν, ὁ ἐπὶ ἀδικήμασιν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποβληθεὶς τῆς οἰκίας· Ἐκποίητος δὲ, ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς υἱοθεσίαν ἄλλῳ, ὃ λέγουσιν, Εἰσποίητος γέγονεν.

¶ Ἀπολογεῖσθαι καὶ Ἀπολογίζεσθαι διαφέρει. Ἀπολογεῖσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ τοῦ λόγου τὴν κατηγορίαν ἀνασκευάζειν· Ἀπολογίζεσθαι δὲ, τὸ ἀποδοῦναι τὸν λόγον τῶν δαπανημάτων. καὶ γὰρ τὸ ἁπλοῦν Λογίζεσθαι καὶ Λογισμοὶ ἀριθμοῦνται.

¶ Ἀποδρᾶναι καὶ Ἀποφεύγειν διαφέρει. Ἀποδρᾶναι μὲν γὰρ, τὸ ἀναχωρήσαντά τινα ἄδηλον εἶναι ὅπου ἐστίν· Ἀποφεύγειν δὲ, τὸ μὴ δύνασθαι ἐπιληφθῆναι. λέγει δὲ Ξενοφῶν τὴν διαφορὰν ἐν τῇ Ἀναβάσει. Οὔτε ἀποδεδράκασιν. (οἶδα γὰρ ὅπῃ ἔχονται) οὔτε ἀποπεφεύγασιν.

¶ Ἀπὸ καὶ Παρὰ διαφέρει· ἡ μὲν γὰρ Ἀπὸ τίθεται ἐπὶ τῶν ἀψύχων οἷον ἀπ᾽ Ἀθηνῶν· ἡ δὲ Παρὰ ἐπὶ τῶν ἐμψύχων οἷον παρὰ Σωκράτους. οἱ ἐναλλάσσοντες δὲ ἁμαρτάνουσιν. ἡ ἀλλαγὴ, προθέσεως χρῶνται, ὡς καὶ Ὅμηρος, -παρὰ νηῶν ἀνιόντι. ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τῶν νηῶν. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φησι κυρίως,

Οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν.

¶ Ἀπελεύθερος καὶ Ἐξελεύθερος διαφέρουσιν. Ἀπελεύθερος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐκ δούλου ἠλευθερωμένος· Ἐξελεύθερος δὲ, ὁ γεγονὼς διὰ χρέα προσήλυτος ἢ κατ᾽ ἄλλην τινὰ αἰτίαν δουλεύσας, εἶτα ἐλευθερωθείς. οὐ μήν τοι καὶ ἀδιαφόρως χρῶνται τοῖς ὀνόμασιν.

¶ Ἀποφορὰ καὶ Εἰσφορὰ διαφέρει. Ἀποφορὰ μὲν γάρ ἐστι τὰ ἀπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις παρεχόμενα χρήματα, ἣν καὶ Ἀναφορὰν καλοῦσιν· Εἰσφορὰ δὲ τὰ ὑπὸ τῶν πολιτῶν.

¶ Ἀποκριθῆναι καὶ Ἀποκρίνεσθαι διαφέρει. Ἀποκριθῆναι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἀποχωρισθῆναι· Ἀποκρίνασθαι δὲ, τὸ ἐρωτηθέντα λόγον δοῦναι.

¶ Ἀπονίψασθαι καὶ Κατὰ χειρὸς ὕδωρ αἰτῆσαι διαφέρει. Ἀπονίψασθαι μὲν γάρ ἐστι μετὰ τὸ φαγεῖν· Κατὰ χειρὸς δὲ ὕδωρ αἰτῆσαι πρὸ τοῦ φαγεῖν.

¶ Ἀποφορὰ καὶ Ἀναφορὰ διαφέρει. Ἀποφορὰ μὲν γάρ ἐστιν ὁ νῦν καλούμενος φόρος· Ἀναφορὰ δὲ ὁ ἀπὸ τῶν εὐωδῶν ἢ δυσωδῶν ἀναφερόμενος ὀσμός.

¶ Ἀπέθανε καὶ Τέθνηκε διαφέρει. Ἀπέθανε μὲν νῦν. Τέθνηκε δὲ πάλαι· ὡς περιεπάτησε μὲν ὁ δεῖνα σήμερον, περιπεπάτηκε δὲ πάλαι.

¶ Ἀποδόσθαι μὲν ἀψύχου λέγεται. Ἀπορρὰ δὲ ἔμψυχα καὶ ἑπόμενα.

¶ Ἄρχειν καὶ Κρατεῖν διαφέρει. Ἄρχειν μὲν γὰρ τὸ τινῶν ἐπ᾽ ὠφελείᾳ προΐστασθαι· Κρατεῖν δὲ, τὸ βίᾳ τινὰς ἔχειν ὑπακούοντας ἐπὶ δουλείᾳ. καθ᾽ ὃ καὶ τῶν θηρίων κρατεῖν, ἀλλ᾽ οὐκ ἄρχειν λέγεται.

¶ Ἁρπαγὴ καὶ Ἁρπάγη παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἀττικοῖς, ὥς φησι Τρύφων ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν ὀξυτόνως προενεγκώμεθα, καθάπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τὴν ἀφνίδιον καὶ μετὰ βίας ἀφαίρεσιν δηλώσει· ἐὰν δὲ βαρυτόνως ἁρπάγην, τὴν ἀνάφην, ἣν οἱ ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ἐξαιροῦσι. καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἀναγινώσκομεν.

Πλῆκτρον, στατὴρ, ἁρπάγην, δεύτερον κάδον.

Καὶ ἐν Ἡνιόχῳ,

Τὸν παῖδα δ᾽ οὐ δίδομεν, ἀλλ᾽ ἁρπάγην

Αὐτοὶ κατασκευάζομεν.

¶ Ἄρα καὶ Ἆρα διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ κατὰ περισπασμὸν λεγόμενος σύνδεσμος, ἀπορηματικός ἐστιν. ὅτε ἀποροῦντες λέγομεν, Ἆρα τέλος ἕξει τὸ πρᾶγμα; ὁ δὲ κατὰ συστολὴν, συλλογιστικός· εἰ ἡμέρα ἐστὶ φῶς ἐστιν. ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστί. φῶς ἄρα ἐστίν. εἰ τὸ συμφέρον ποιεῖν, ποιητέον ἡμῖν ἄρα ἐστί.

¶ Ἄρτι καὶ Ἀρτίως διαφέρει. Ἄρτι μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν ἐπίρρημα, τὸ δὲ Ἀρτίως ἐπὶ τοῦ ἀπηρτισμένου ἔργου τελείως. οὕτως ἁμαρτάνει Σαπφὼ λέγουσα.

Ἀρτίως μὲν ἁ χρυσοπέδιλος Αὔως.

ὡς ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιρρήματος· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς Ἀρτίως σημαίνει αὐτῆς τῆς ὥρας. τὸ δὲ Ἄρτι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ ἐπὶ τοῦ παρῳχηκότος.

¶ Ἀράχνη καὶ Ἀράχνιον διαφέρει. Ἀράχνη μὲν γὰρ θηλυκῶς τὸ ὕφασμα, καὶ οὐδετέρως τὸ Ἀράχνιον· ἀρσενικῶς δὲ ὁ Ἀράχνης τὸ ζῶον.

¶ Ἄρνες καὶ Ἀρνειοὶ διαφέρουσιν. Ἄρνες μὲν γὰρ λέγονται οἱ νεογνοί.

Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον.

Ἀρνειοὶ δὲ οἱ προήκοντες τῇ ἡλικίᾳ.

Ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ.

Ὅς τ᾽ οἰῶν μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων.

¶ Ἄρρωστος καὶ Ἀρρωστεῖν διαφέρει. Ἄρρωστος μὲν γὰρ ὁ νοσῶν· Ἀρρωστεῖν δέ ἐστιν ὁ ἀδυνατεῖν ἐπιτελεῖν τὰ κατὰ τὰς ὀρέξεις, ὡς Ἀριστοφάνης φησίν. (μαλ. Νοσεῖν δὲ ὁ κλινήρης.

¶ Ἀρρωστεῖν τοῦ Νοσεῖν διαφέρει. Ἀρρωστεῖ μὲν γὰρ ὁ κακοχυμῶν τῷ σώ-

¶ Ἀρρωδεῖν καὶ Ὀρρωδεῖν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ διὰ τοῦ ω σημαίνει τὸ εὐλαβεῖσθαι. οὕτως γὰρ ἐξηγοῦνται τὴν λέξιν. Ὄρρος λέγεται ὁ περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπος ὅν τινες ταῦρον λέγουσιν. ὅθεν καὶ τῶν ὀρνέων ὁ τόπος οὗτος ὀρροπύγιον καλεῖται. οὐχ ὥς τινες ἀγνοοῦντες, ὀρθοπύγιον, ἔτυμος δὲ εἴρηται ὄρρος ὢν τῆς πυγῆς, καὶ οἷον οἱ ὀροπύγιον, οἱ δὲ εὐλαβούμενοι περί τινος ἀναστρέφειν εἰώθασι τὸ αἰδοῖον, πολλάκις δὲ καὶ τὰ ἄλογα τῶν ζώων ὑποστέλλειν εἰώθασι τὴν οὐρὰν ὅταν εὐλαβῆται. εὐλόγως οὖν ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος τὸ ὀρρωδεῖν εἴρηται ἐπὶ τοῦ εὐλαβεῖσθαι καὶ Εὐριπίδης τὴν Περσέα λέγοντα εἰσάγει,

Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραγότων.

Οὐ πώποτ᾽ ἤθελον, αὐτὸς ὀρρωδῶν παθεῖν.

καὶ τὸ μὲν Ὀρρωδεῖν τοιοῦτον. τὸ δὲ Ἀρρωδεῖν, οἷον κατὰ στέρησιν, τοῦτ᾽ ἔστι μὴ εὐλαβεῖσθαι, ἀλλὰ καταφρονεῖν, καὶ τεθαρρηκέναι.

¶ Ἀσφόδελος καὶ Ἀσφοδελὸς διαφέρει. προπαροξυτόνως μὲν γὰρ, τὸ φυτόν. ὀξυτόνως δὲ ὁ τόπος.

-κατ᾽ ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

¶ Ἀστεῖος καὶ Ἀστικὸς διαφέρει. Ἀστεῖος μὲν γὰρ, ὁ πιθανὸς καὶ χαρίεις, οὐκ ἀβόλως ἐπιδέξιος ἐν πολιτικῇ ὁμιλίᾳ· Ἀστικὸς δὲ, ὁ ἐν ἄστει διατρίβων.

¶ Ἄστρον καὶ Ἀστὴρ διαφέρει. Ἄστρον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων μεμορφωμένον ζῴδιον, οἷον Ὠρίων, Κριός. Ἀστὴρ δὲ ὁ εἷς.

¶ Ἀτέχνως καὶ Ἀτεχνῶς διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ παροξυτόνως σημαίνει τὸ χωρὶς τέχνης καὶ ἀμαθῶς, τὸ δὲ περισπώμενον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς καὶ ἀδόλως, καὶ καθάπαξ καὶ καθόλου ἀντικρυς, ἢ φανερῶς.

¶ Ἀτιμοῦται καὶ Ἀτιμάζεται διαφέρει. Ἀτιμοῦται μὲν γάρ τις ὑπὸ τῶν νόμων ὁ ἐνεχόμενος ἀτιμίᾳ. Ἀτιμάζεται δὲ ὁ ὑβριζόμενος ἔν τισι πράγμασι.

¶ Ἄττα ψιλούμενον καὶ δασυνόμενον διαφέρει· ψιλούμενον μὲν γὰρ σημαίνει τὸ τινά, δασυνόμενον δὲ τὸ ἅτινα.

¶ Ἀτελὲς καὶ Ἀτέλεστον διαφέρει. Ἀτελὲς μὲν γάρ ἐστι τὸ μήπω τετελεσμένον· Ἀτέλεστον δὲ, τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι· οἱ δὲ ἐναλλάσσοντες ταῦτα, ἀκυρολογοῦσιν.

¶ Αὐχὴν καὶ Δέρη διαφέρει. Αὐχὴν μὲν γὰρ λέγεται τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου. Δέρη δὲ τὸ ἔμπροσθεν καθ᾽ ὅ ἐστιν ὁ φάρυγξ.

¶ Αὖθις καὶ Αὖθι χωρὶς τοῦ σ διαφέρει. τὸ μὲν Αὖθις ἐστὶ τὸ πάλιν, ἢ μετὰ ταῦτα, τὸ δὲ Αὖθι, αὐτόθι. κακῶς οὖν Καλλίμαχός φησι,

Αὖθι τὸ δ᾽ ἐκδύομαι. ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα.

¶ Αὖθις διὰ μὲν τοῦ θ σημαίνει τὸ πάλιν· διὰ δὲ τοῦ τ τὸ ὕστερον.

¶ Ἀγχιχωρεῖ· τοῦ σ χρονικὸν ἐπίρρημα· Ἄγχις δὲ μετὰ τοῦ σ ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ἀπέλαφαν.

B.

Bασιλεὺς, Κοίρανος, καὶ Ἡγεμὼν διαφέρει. Βασιλεὺς μὲν γάρ ἐστιν ὁ πατρόθεν ἢ ἀπὸ γένους τὴν ἀρχὴν παραλαβών· Κοίρανος δὲ ὁ πρὸς καιρὸν τὸ τοῦ βασιλέως ἔργον ἐπιτελῶν, οἷος ἦν πρὸ τῆς μήνιδος ὁ Ἀχιλλεύς.

Ὣς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν.

Ἡγεμὼν δέ ἐστιν ὁ τάξεως στρατιωτικῆς ἡγούμενος, ὡς ὁ ποιητής φησιν,

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ᾽ ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι.

¶ Βάρβαρον καὶ Βαρβαρικὸν διαφέρει. Βάρβαρον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐναντίον τῷ ἑλληνικῷ. Βαρβαρικὸν δὲ, τὸ τῶν βαρβάρων.

¶ Βάραθρος καὶ Βάραθρον διαφέρει. Βάραθρος μὲν γὰρ, ὁ βαράθρου ἄξιος ἄνθρωπος· Βάραθρον δὲ, ὄρυγμά τι Ἀθήνησιν εἰς ὃ τοὺς κακούργους ἐνέβαλλον. ὥσπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς καταδικαζομένους ἔβαλλον εἰς τὸν Καιάδα.

¶ Βασιλεία καὶ Βασίλεια διαφέρει. προπερισπωμένως μὲν ἡ βασιλέως ἀρχή. προπαροξυτόνως δὲ ἡ βασιλέως γυνή.

¶ Βᾶρις μέν ἐστιν Αἰγύπτιον πλοῖον. λέγεται δὲ καὶ ἡ μεγάλη οἰκία ὡς

¶ Βάσανος, ἥ τε δοκιμασία, καὶ ἡ τῶν πληγῶν. (ὑπὸ Φιλίππου.

¶ Βασκαίνειν οὐ μόνον τὸ φθονεῖν, ἀλλὰ καὶ συκοφαντεῖν. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου. Ἀντὶ δύσκολον συμβῆναι τοῦτο βασκαίνουσιν.

¶ Βεβλῆσθαι καὶ Οὐτᾶσθαι διαφέρει. Βεβλῆσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐκ βολῆς τετρῶσθαι, καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου· Οὐτᾶσθαι δὲ, τὸ ἐκ χειρὸς τετρῶσθαι.

¶ Βιοῦν καὶ Ζῆν διαφέρει. Βιοῦν μὲν γὰρ, ἐπὶ ἀνθρώπων μόνων λέγεται· Ζῆν δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζώων. ἤδη δὲ πολλὰ καὶ ἐπὶ φυτῶν.

¶ Βίος Ζωῆς διαφέρει. Βίος μὲν ἐπὶ τῶν λογικῶν τάσσεται ζώων, τουτέστιν ἀνθρώπων μόνων· Ζωὴ δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων. ἐντεῦθεν Ἀριστοτέλης τὸν βίον ὡρίσατο οὕτως, Βίος ἐστὶ λογικὴ ζωή. οἱ οὖν ἐπὶ τῶν θηρίων βίον τάσσοντες ἀκυρολογοῦσι.

¶ Βιῶναι μέν ἐστι τὸ ζῆν, Βιοτεύειν δὲ, τὸ πορίζειν τὰ πρὸς τὸν βίον. Βιοῦν μὲν φασὶ μόνους ἀνθρώπους· Ζῆν δὲ καὶ τὸ ἄλογον ζῶον.

¶ Βλέπειν καὶ Θεᾶσθαι διαφέρουσιν. Βλέπειν μὲν κυρίως, τὸ ὁρᾶν τι ὁποσοῦν. Θεᾶσθαι δὲ τὸ ὁρᾶν τι τῶν τεχνικῶς γινομένων, οἷον πάλην, παγκράτιον, γραφήν.

¶ Βλέφαρα καὶ Βλεφαρίδες διαφέρουσι. Βλέφαρα μὲν γάρ ἐστι τὰ ἐπικαλύμματα δέρματα. Βλεφαρίδες δὲ, αἱ τρίχες αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων.

¶ Βοῦς καὶ Βόειος διαφέρει. Βοῦς μὲν γὰρ πᾶς ἐστιν ἐπὶ ζῶντος· Βόειος δὲ ὁ τοῦ νεκροῦ.

¶ Βούλει καὶ Βούλῃ διαφέρει. Τὸ Βούλει μὲν γὰρ ὁριστικόν ἐστιν οἷον Βούλει σχολάζειν μοι· τὸ Βούλῃ δὲ, διστακτικῶς, οἷον Βούλῃ πορευσώμεθα;

¶ Βοηθεῖ μὲν ὁ συμμαχῶν· Ἐπικουρεῖ δὲ ὁ ἔξωθεν εἰς βοήθειαν ἥκων· Συμμαχεῖ δὲ, ὁ αὐτόθεν. Ὑπερμαχεῖ δὲ ὁ ἀδυνάτῳ χρησιμεύων· Ἀμύνει δὲ ὁ τιμωρούμενος ὑπὲρ τοῦ ἀπολωλότος.

¶ Βουκολεῖν καὶ Ἐξαπατᾶν διαφέρει. Βουκολεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπιπλεῖστον ἀεὶ παραλογίζεσθαι. Ἐξαπατᾶν δὲ, τὸ περὶ ἕν τι πρᾶγμα συναρπάζειν.

¶ Βουλεύεσθαι καὶ Βουλεῦσαι διαφέρει. Βουλεύεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ αὐτοῦ τι σκέψασθαι. Βουλεῦσαι δὲ τὸ ἐνθυμηθῆναί τι καὶ συντάξαι κακόν. οἷον βουλεῦσαι φόνον ἢ ἱεροσυλίαν. (λόγου ζωῆς.

¶ Βούλεσθαι μὲν, ἐπὶ μόνου λεκτέον τοῦ λογικοῦ· τὸ δὲ Θέλειν, καὶ ἐπὶ ἀ-

¶ Βλύειν καὶ Βρύειν διαφέρει. Βρύειν μὲν γάρ, ἐπὶ τοῦ ἀνθεῖν, Βλύειν δὲ ἐπὶ τοῦ ἀναβάλλειν.

¶ Βρύκειν καὶ Βρύχειν διαφέρει. Βρύκειν μὲν γάρ διὰ τοῦ κ, τοῖς ὀδοῦσι· Βρύχειν δὲ διὰ τοῦ χ, ἐπὶ λέοντος τὸ βρυχᾶσθαι.

¶ Βωμός, Ἑστία, Ἐσχάρα καὶ Μέγαρον διαφέρουσι. καθὰ καὶ Ἀμμώνιος ὁ Λαμπρεὺς ἐν πρώτῳ περὶ θυσιῶν. φησὶ γάρ, Βωμοὶ μὲν γάρ, οἱ τὰς προβάσεις ἔχοντες· Ἐσχάρα δὲ, ἡ πρὸς τὴν βασιλικὴν γινομένη, ἐπὶ τῆς γῆς ἡ πολυεστία. τὸ δὲ Μέγαρον, ἡ περιῳκοδομημένη Ἑστία, ἔνθα τὰ μυστικὰ τῆς Δήμητρος· παρὰ δὲ Ὁμήρῳ ἡ Ἐσχάρα, ἡ αὐτὴ καὶ Ἑστία καλεῖται· ὁ δὲ Βωμὸς καὶ τὴν βάσιν σημαίνει.

Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν.

ἀντὶ τοῦ ἐπὶ βάσεων. καὶ ἡ Ἑστία σημαίνει τὸν οἶκον.

Ἑστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος.

καὶ Ἀνέστιος, ὁ ἄοικος παρ' Ἡσιόδῳ.

καὶ ἡ σωματοειδὴς θεὸς Ἑστία ἐστίν.

Ἦν καὶ Δήμητρα καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον.

ἰδίως δὲ Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν τρίτῳ τῶν κατὰ πόλιν, βωμοὺς θεῶν φησιν, ἐσχάρας δ' ἡρώων. παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ ἡ Ἐσχάρα ἀντὶ τοῦ βωμοῦ κεῖται ἐν Πλεισθένει,

Μῆλος σφαγεῖται δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις.

καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ.

Γ.

Γαμήλιος καὶ Ἐπιθαλάμιος διαφέρει. Ἐπιθαλάμιος μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ τῷ θαλάμῳ τῆς γαμουμένης γραφὲν ποίημα· ὁ δὲ Γαμήλιος ὑφηγεῖσθαι χρόνῳ. τὰ τοιαῦτα δ' ἂν εἴη κατὰ τῆς δωρεᾶς ἐν γάμῳ διδομένης. (πρᾶγμα.

Γεγενῆσθαι ἐρεῖ μὲν τὸ ὡσεὶ γεγεννημένον. Γεγονέναι δὲ τὸ ἄψυχον

Γενέθλια καὶ Γενέσια διαφέρει. ὅτι μὲν γάρ Γενέθλια τάττεται ἐπὶ τῶν ζώντων, καὶ ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρᾳ ἐγεννήθη, αὕτη καλεῖται Γενέθλιος ἡμέρα. Γενέσια δὲ ἐπὶ τῶν τεθνηκότων ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρᾳ τετελεύτηκεν. ὁ οὖν λέγων ἐπὶ τῶν ζώντων Γενέσια ἀκυρολογεῖ.

¶ Γέρων καὶ πρεσβύτης καὶ πρεσβυτικὸς διαφέρει. Ἀλεξίων δηλοῖ ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Διδύμου συμμίκτων, λέγων οὕτως, ἐκ τῶν Ἀριστωνος περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ αὐξήσεως ἄχρι γήρως. Βρέφος μὲν γάρ ἐστι τὸ γεννηθὲν εὐθέως. Παιδίον δὲ τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τιθήνης. Παιδάριον δὲ, τὸ ἤδη περιπατοῦν. καὶ τῆς λέξεως ἀντεχόμενον· Παιδίσκος δ' ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ. Παῖς δ' ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι. τὴν δ' ἐχομένην ταύτης ἡλικίαν, οἱ μὲν πάλληκα, οἱ δὲ βούπαιδα, οἱ δ' Ἀντίπαιδα, οἱ δὲ Μελλέφηβον καλοῦσιν. ὁ δὲ μετὰ ταῦτα, Ἔφηβος· ἐν δὲ Κυρήνῃ τοὺς Ἐφήβους Τριακάτιας καλοῦσιν. ἐν Κρήτῃ ἀποδρόμους, διὰ τὸ μηδέπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέχειν. ὁ δὲ μετὰ ταῦτα, Μειράκιον. εἶτα Μεῖραξ εἶτα Νεανίσκος εἶτα Νεανίας, εἶτα Ἀνὴρ μέσος. εἶτα Πρεσβευτικὸς ὃν καὶ Ὠμογέροντα καλοῦσιν (εἶτα Γέρων, πρεσβύτης. εἶτα Ἐσχατόγηρως.

Γελοῖον καὶ Εὐτράπελον διαφέρει. Γελοῖον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ διαχύσει τοῦ ἀκροατοῦ χωρίς τινος ὕβρεως. Εὐτράπελον δὲ, τὸ μετὰ σεμνότητος χαριέντως λεγόμενον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εὖ τρέπεσθαι τὸν λόγον.

¶ Γελοῖος καὶ Γελοῖος διαφέρει. Γέλοιος μὲν, ὁ καταγέλαστος. Γελοῖος δ', ὁ γελωτοποιός.

¶ Γῆμαι τοῦ γήμασθαι διαφέρει. ὅτι γαμεῖ μὲν ὁ ἀνήρ· Γαμεῖται δὲ ἡ γυνή. καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν αὐτῶν. ἐπὶ τοῦ Γήμασθαι εἰπών,

Γημαμένη ᾧ υἱεῖ· ὁ δ' ὃν πατέρ' ἐξεναρίξας,

Γῆμε. καὶ Ἀνακρέων διασύρων τινὰ ἐπὶ θηλύτητι,

Καὶ θαλάμοις ἐν οἷς κεῖνος οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο.

καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀμυμώνῃ.

Σοὶ μὲν γαμεῖσθαι μόρσιμον, γαμεῖν δὲ μή.

¶ Γῆρας μέν ἐστιν ἡ τελευταία ἡλικία· Γήρασις δὲ, ἡ ἐπ' αὐτὴν πρόβασις, μήποτε οὖν ταύτῃ καὶ γηρᾶν τοῦ γηράσκειν διαφέρει.

¶ Γράμμα Στοιχείου διαφέρει. Στοιχεῖον μὲν γάρ ἐστιν αὐτὴ ἡ ἐκφώνησις, καὶ ὁ φθόγγος· τὸ δὲ γράμμα σημεῖον ἢ τύπος, σχῆμα. ὡς ἐν τῷ, τρίγωνον μὲν γάρ ἐστι τὸ Δ, στρογγύλον δὲ τὸ Ο, τύπος. τὸ δὲ στοιχεῖον τὸ ὁλόκληρον, οἷον, Α, Β, καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα καταχρηστικῶς γράμματα καὶ τὰ γράμματα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ γράμματα. Καλλίμαχός που φησι,

Γράμματα δ' οὐκ εἴλκυσαν ἀπόκρυφα. (σι,

τουτέστι τὰ γράμματα. καὶ πάλιν,

-Πλάτωνος ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ πολλὰ φαμὲν εἰδέναι γράμματα τόνδε. οὐ γάρ τὰ εἴκοσι τέσσαρα ἀλλὰ τὸ τῶν πολλῶν ἔμπειρον γραμμάτων.

¶ Γυμνασθῆναι καὶ Γυμνάσασθαι διαφέρει. Γυμνασθῆναι μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑφ' ἑτέρου· Γυμνάσασθαι δὲ, τὸ ὑφ' ἑαυτοῦ.

¶ Γυμνασία μὲν λέγεται ἡ τῶν γεγυμνασμένων ἄσκησις· Ἄσκησις δὲ, ἡ τῶν λεγομένων καὶ σκηνικῶν.

Δ.

Δαμάλης καὶ Δάμαλις διαφέρει. Δαμάλης μὲν γάρ, ὁ ἄρρην μόσχος. Δάμαλις δὲ ἡ θήλεια. Μόσχος δὲ, κοινῶς ἐπ' ἀμφότερα.

¶ Δαὶ σύνδεσμος ἐρωτηματικῶς ἐκτεταμένος.

Τίς δαὶ ὅμιλος, καὶ

Πῶς δαὶ τῶν ἄλλων τρώων.

ὁ δὲ συμπλεκτικὸς Δὲ συνεσταλμένως.

¶ Δεσπότης καὶ Κύριος διαφέρει. Δεσπότης μὲν γάρ, ὁ τῶν ἀργυρωνήτων καὶ κύριος· Κύριος δὲ, καὶ πατὴρ υἱοῦ καὶ αὐτός τις ἑαυτοῦ.

¶ Δέος καὶ Φόβος διαφέρει. Δέος μὲν γάρ ἐστι πολυχρόνιος κακοῦ ὑπόνοια. Φόβος δὲ, ἡ παραυτίκα πτόησις. διόπερ Ἡρόδοτος ἐν τῇ τετάρτῃ. Ἡμέας ἔχει φόβος τε καὶ δέος.

¶ Δήμιος καὶ δημόκοινος διαφέρει. Δήμιος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἀναιρῶν τοὺς καταδίκους· δημόκοινος δὲ, ὁ βασανίζων.

¶ Δήμητερ καὶ Δάματερ διαφέρει. παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, φησὶ Τρύφων. δήμητερ γάρ φησιν, ἐστὶν ἐπὶ τῆς θεοῦ· Δάματερ δὲ, ἐπὶ θαυμασμοῦ.

¶ Δῆμος καὶ δημὸς διαφέρει· Δῆμος μὲν βαρυτόνως, τὸ πλῆθος τῆς πόλεως· Δημὸς δὲ ὀξυτόνως, τὸ λίπος.

¶ Δίσκος καὶ Σόλος διαφέρει. Δίσκος μὲν γάρ ἐστι λίθος τετρημένος, ὥς φησι Τρύφων ἐν πέμπτῳ περὶ ἑλληνισμοῦ· Σόλος δὲ, τὸ χαλκοῦν ὁλοσφύρητον. Ὅμηρος,

-σόλον αὐτοχόωνον, καὶ ἐν ἄλλοις, -λάβε δίσκον.

εἶτ' ἐπιφέρει, Βόμβησεν δὲ λίθος. καὶ Πίνδαρος,

Λιθίνοις ποτ' ἀνὰ δίσκοισι.

¶ Δικαστὴς καὶ Διαιτητὴς διαφέρει. Δικαστὴς μὲν γάρ ἐστιν ὁ κατὰ νόμον αἱρεθεὶς κριτής. Διαιτητὴς δὲ, ὁ κατὰ συμφωνίαν αἱρεθεὶς, συμβιβάσεως χάριν. Μένανδρος ἐν πέμπτῳ,

Εἴ τις δικαστὴς, ἢ διαιτητὴς θεῶν.

¶ Διέφθαρται καὶ Διέφθορε διαφέρουσι. Διέφθαρται μὲν γάρ ὑφ' ἑτέρου, Διέφθορε δ' ἕτερον. Ἀριστοφάνης κόραις,

Διέφθορας τὸν ὅρκον ἡμῶν.

Μένανδρος Ἀδελφοῖς,

Εἰ δ' ἐστὶ τὴν κόρην διεφθορώς.

Ὅμηρος, φρένας ἦλεε διέφθορας, διεφθάρης τὰς σαυτοῦ φρένας.

¶ Διαβόητος καὶ Ἐπιβόητος διαφέρει. Διαβόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγκωμιαζόμενος· Ἐπιβόητος δ', ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην. Ἀνακρέων ἐν δευτέρῳ

Καί μ' ἐπιβόητον κατὰ γείτονας ποιήσεις.

τοῦτο δ' ἔνιοι τῶν ποιητῶν ἐπισπαστον καλοῦσιν.

¶ Διαβόητος Περιβόητου διαφέρει. Διαβόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ πολυθρύλλητος. Περιβόητος δὲ, ὁ ἐπὶ κακίᾳ καὶ Περιβόητον πᾶσιν ἀνθρώποις αὑτὸν παραδίδωσιν ὁ ἀκρατής· καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον.

Ἥττων ἑαυτοῦ πορνιδίῳ περιβόητος

Ἑαυτὸν οὕτω παραδέδωκεν.

¶ Διπλοῦν καὶ διπλάσιον διαφέρει. Διπλοῦν μὲν γάρ ἐστι κατὰ μέγεθος· Διπλάσιον δὲ κατὰ ἀριθμὸν ὡς διπλάσιον καὶ τετραπλάσιον οἷον διπλάσια χρήματα ἔχει· ἐπὶ δὲ τοῦ διπλουμένου τὸ διπλοῦν. ὥσπερ ἐπὶ τῶν πλυνομένων ἱματίων διπλοῦν τὸ ἱμάτιον, οὐκέτι διπλάσιον.

¶ Διχότομος καὶ Διχοτόμος διαφέρει. Διχότομος μὲν, ὁ εἰς δύο διῃρημένος· Διχοτόμος δὲ ὁ εἰς δύο διαιρῶν.

¶ Διήγησις καὶ Διήγημα διαφέρει. Διήγησις μὲν γάρ καὶ ποίησίς ἐστιν ἡ ἐν μήκει τὸ τέλειον ἔχουσα· Διήγημα δὲ, καὶ ποίημα τὸ βραχύτερον.

¶ Διδάξω καὶ Διδάξομαι διαφέρει. Διδάξω μὲν γάρ, ὁ ἰδίᾳ ἑαυτοῦ· Διδάξομαι δὲ δι' ἑτέρου ὡς Οἰκοδομήσειν μὲν δι' ἑαυτοῦ· Οἰκοδομήσασθαι δὲ, δι' ἑτέρου. (τεχνιτῶν.

¶ Διφθέρα καὶ Μηλωτὴ διαφέρει. Διφθέρα μὲν γάρ, αἰγῶν Μηλωτὴ δὲ,

¶ Διορθοῦν καὶ Ἐπανορθοῦν διαφέρει. Διορθοῦν μὲν γάρ καὶ ἐπὶ δοράτων καὶ ἐπὶ ὀβελίσκων, καὶ ἐπὶ λόγων Ἐπανορθοῦν δὲ, ἐπὶ μόνων λόγων.

¶ Διαπολιτεύεσθαι καὶ Ἀντιπολιτεύεσθαι διαφέρει. Διαπολιτεύεσθαι μὲν γάρ, λέγουσι τοὺς ἐκ τῆς πόλεως. Ἀντιπολιτεύεσθαι δὲ τοὺς ἐξ ἑτέρας ἀντιδιεσταλέντας ἀλλήλοις· Θεόπομπος δὲ, καὶ τοὺς ἐν μιᾷ πόλει φιλοτιμουμένους πρὸς ἀλλήλους ἀντιπολιτεύεσθαι ἔφη.

¶ Διδάσκαλος καὶ Ἐπιστάτης διαφέρει. Διδάσκαλος μὲν γάρ ἐστι λόγων Ἐπιστάτης δ' ἔργων.

¶ Διαλέγεται μὲν ὁ διδοὺς λόγον καὶ λαμβάνων· Λαλεῖ δὲ, ὁ μὴ σπουδαῖον λεγόμενος· Λέγει δὲ καὶ ὁ κατὰ διέξοδον ἐπαξίων πραγμάτων· Φάσκει δὲ ὁ βραχυλόγος.

¶ Δίκη, ἥ τε κρίσις, καὶ ἡ τιμωρία, καὶ τὸ δίκαιον.

¶ Δοκάσατο τοῦ Δοιάσατο διαφέρει. τὸ μὲν γάρ Δοκάσατο, σημαίνει τὸ ἔδοξε· τὸ δὲ Δοιάσατο ἀντὶ τοῦ ἐδίστασε.

¶ Δοῦλοι καὶ Οἰκέται διαφέρουσι. Δοῦλοι μὲν γάρ εἰσι καὶ οἱ τοῦ ἡγεμόνος, καὶ πάντες οἱ ὑποτεταγμένοι οἱ ὑπὸ βασιλέα· Οἰκέται δὲ οἱ ὁ δεσποτῶν.

¶ Δόξα καὶ Κλέος διαφέρει. Δόξα μὲν ἐστιν ὁ παρὰ τοῦ πολλῶν ἔπαινος· Κλέος δὲ, ὁ παρὰ τῶν σπουδαίων.

¶ Δύναμις καὶ Ἰσχὺς διαφέρει, ὥς φησι Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ. οὐ γάρ ταὐτόν ἐστι, δύναμίν τε καὶ ἰσχύν. ἡ μὲν γάρ δύναμις καὶ ἀπὸ ἐπιστήμης γίνεται καὶ μανίας καὶ θυμοῦ· ἡ δὲ Ἰσχὺς ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν σωμάτων.

¶ Δυσπειθὴς καὶ Ἀπειθὴς διαφέρει. Δυσπειθὴς γάρ ἐστιν ὃς δυσχερῶς παραδέχεται τὸν πιστὸν λόγον· Ἀπειθὴς δὲ, ὃς ἀποκρούεται καὶ οὐχ οἷός τέ ἐστι πείθεσθαι. (τὸ δωμάτιον δὲ, ὁ θάλαμος.

¶ Δῶμα καὶ Δωμάτιον διαφέρει. Δῶμα μὲν γάρ, κοινῶς τὸ οἰκοδόμημα

¶ Δωροδοκία, ἥ τε δόσις τῶν δώρων καὶ ἡ λῆψις.

Ε.

Ἐγχειρῆσαι καὶ Ἀναλεῖψαι διαφέρει. Ἐγχειρῆσαι μὲν γάρ ἐπὶ σκορπίου ἢ σφηκὸς ἢ τινος τοιούτου λέγουσιν· Ἀναλεῖψαι δὲ ἐπὶ ὀρθοῦ μέν.

¶ Ἐγγυᾷ καὶ Ἐγγυᾶται διαφέρει. Ἐγγυᾷ μὲν γάρ ὁ διδούς. Ἐγγυᾶται δ' ὁ λαμβάνων.

¶ Ἐδίδαξε καὶ Ἐδιδάξατο διαφέρει. Ἐδίδαξε μὲν γάρ ὁ καθηγητής. Ἐδιδάξατο δ' ὁ πατὴρ συστήσας.

Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις.

Ἐδιδαξάμην μέν τοι νὴ Δί' ὦ μέλε.

¶ Εἰκὼν

¶ Εἰκαὶ καὶ Προτιμαὶ διαφέρει. Εἰκαὶ μὲν γάρ ἐστιν ἀπ' ἀνθρώπου. Προτιμαὶ δὲ λέοντος καὶ ἵππου καὶ τῶν ἄλλων.

¶ Ἐκκλησία καὶ Κατάκλησις διαφέρει. Ἐκκλησίαν μὲν γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι τὴν σύνοδον τῶν κατὰ τὴν πόλιν. Κατάκλησιν δὲ, ὁπότε καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν συνεκάλουν, πρὸς ἐπίσκεψιν μειζόνων τῶν πραγμάτων.

¶ Ἐκεῖ καὶ Ἐκεῖσε διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ἐκεῖ δηλοῖ τὸ ἐν τόπῳ· τὸ δὲ Ἐκεῖσε, εἰς τόπον. οὕτως ὁ ῥήτωρ, Ἐκεῖ κατέλαβεν αὐτὸν, καὶ Ἐκεῖσε πορεύομαι.

¶ Ἐκπολεμῶσαι καὶ Ἐκπολεμῆσαι διαφέρουσιν. Ἐκπολεμῶσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν. Ἐκπολεμῆσαι δὲ, τὸ πόλιν ἐξελεῖν.

¶ Ἔκγονος καὶ Ἀπόγονος διαφέρει. Ἔκγονος μὲν γάρ ἐστιν ὁ υἱός. φησὶ γὰρ Ὅμηρος.

—σὺ ἐπεὶ γε

Κείνου ἔκγονος ἐσσί, σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.

καὶ δι' ὅλης τῆς ποιήσεως τετήρηκεν. Ἀπόγονος δὲ ὁ ἐκ τῶν υἱωνῶν ἔτι ἄνωθεν, κατηχεῖται δὲ καθ' ὅτι οἱ [illegible] αὐτοῖς.

¶ Ἐκμαρτυρία Μαρτυρίας ἔν τινι διαφέρει, δηλοῖ Μέναιχμος ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος, λέγων, Ἀναγνώσεται δὲ τῶν μὲν ἐπιδημούντων τὰς μαρτυρίας, τῶν δὲ ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας.

¶ Ἕλκος Ὠτειλῆς διαφέρει, Ἕλκος μὲν γάρ ἐστι χρόνιον πάθος, μόνον ἐκ σώματος γινόμενον, ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐξ αὐτομάτου. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ διελκύσαι τὴν σάρκα. Ὠτειλὴ δὲ ἐστιν ἡ ἐκ τῶν σωμάτων ὑπὸ σιδήρου πληγή.

¶ Ἐλάτριος καὶ Ἐλατὴρ διαφέρει. Ἐλάτριος μὲν γάρ ἐστιν ὁ μάγειρος, παρὰ τὸ ἐλαύνειν, τραπέζαι δ' εἰσὶ μαγειρικαί. Ὅμηρος.

—καὶ ἐν ἐλατῆρσιν ἔχοντο.

Ἐλατὴρ δὲ ὁ ἡνίοχος τῶν ἵππων ἐλαύνων.

¶ Ἐμβάδες καὶ Ἔμβατα διαφέρει. Ἐμβάδες μὲν γὰρ, τὰ κωμικὰ ὑποδήματα. Ἔμβατα δὲ τὰ τραγικά.

¶ Ἐμοῖο καὶ Ἐμεῖο διαφέρει. Ἐμοῖο μὲν γάρ ἐστιν ἀντωνυμία κτητική, ὡς Ὅμηρος.

—ἐμοῖο δὲ σύνθεο μῦθον.

τὸ δὲ Ἐμεῖο σημαίνει τὸ ἐμοῦ πατρὸς. καὶ

Μνῆσαι πατρὸς σοῖο θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ.

ἀντὶ τοῦ πατρός σου.

¶ Ἐμπειρία Πείρας διαφέρει. Πεῖρα μὲν γὰρ ἐφ' ἑνὸς ἢ δύο γνώσεις ἐστὶ δοκιμαζομένη. Ἐμπειρία δὲ ἡ ἐκ πολλῶν καταλήψεως βεβαία. Τέχνη δὲ τῆς Ἐμπειρίας διαφέρει ὅτι ἡ μὲν ἐν τοῖς κανόσιν ὁ γραμματικὸς δὲ τέχνη [illegible] ὡς καὶ ὁ [illegible].

¶ Ἔνδον καὶ Εἴσω διαφέρει. Ἔνδον μὲν γὰρ τὸ ἐν τόπῳ σημαίνει. Εἴσω δὲ, τὸ εἰς τόπον. Ἔνδον μὲν γάρ ἐστιν ὁ παῖς. Εἴσω δὲ εἰσέρχομαι, ἁμαρτάνει ὁ λέγων. Ἔνδον εἰσέρχομαι ἢ Εἴσω ἐστὶν ὁ παῖς. Σοφοκλῆς τὴν διαφορὰν συγχεῖ· φησὶ γὰρ ἐν Τραχινίαις.

Γυναῖκας αἵ τε ἔσω στέγης αἵ τε ἐκτός.

ἀντὶ τοῦ γυναῖκας αἵ τε ἔνδον. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἡρακλείδαις.

Καὶ ὁ γέροντα τήνδ' ἔσω γραῖαν δόμων.

ἀντὶ τοῦ ἔνδον. Εὔπολις ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Καλαθηφόροις.

Ὅπως δὲ ταχεῖς δ' ὅτι τὰς γύας ἔσω.

ἀντὶ τοῦ ἔνδον.

¶ Ἐνταυθοῖ καὶ Ἐνταῦθα καὶ Ἐνθάδε διαφέρει. Ἐνταυθοῖ μὲν γὰρ τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ. Ἐνταῦθα δὲ, καὶ τὴν ἐν τόπῳ, καὶ τὴν εἰς τόπον. ὁμοίως καὶ τὸ Ἐνθάδε, τὸ δὲ Ἐνταῦθα, καὶ Ἐνθάδε καὶ τὴν ἐν τόπῳ καὶ τὴν εἰς τόπον, καὶ ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιρρήματος τοῦ Τότε. ἔστι μὲν οὖν τοῦ Ἐνταυθοῖ.

Ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο κύνας ἀποέργων.

ἐπὶ δὲ τοῦ Ἐνταῦθα. Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ.

Ἐνταῦθα πέμψειεν ἔνθα μήποτ' ἐλεῖν.

Φίλος καθαρῇ.

ἔχει γὰρ καὶ τὴν εἰς τόπον σημασίαν, καὶ τὴν ἐν τόπῳ ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ Ἐνθάδε φησὶν ἡ Καλυψώ.

Ἐνθάδε αὖθι μένων σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις.

καὶ Ἕκτωρ φησί.

σὺ δὲ τ' ἐνθάδε γ' ὄντες ἔδοντες.

ταῦτα γὰρ τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ.

ἐπὶ δὲ εἰς τόπον οὕτως

τῆς δ' αὐτοῦ λῦσε χαῖτα καὶ εἰλεῖθυρ.

Τοῦ δ' αὐτοῦ ἀναβάντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς.

ἐπὶ τοῦ Ἔνθα ἐν τόπῳ.

Ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς.

εἰς τόπον.

Ἔνθα κατεπλεόμεσθα, καί τις θεὸς ἡγεμόνευεν.

ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιρρήματος τοῦ τότε.

Ἔνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη.

¶ Ἐνθύμημα καὶ Ἐνθύμιον διαφέρει. Ἐνθύμημα μὲν γάρ ἐστι ποιοῦ λόγου σχῆμα. τὸ δὲ Ἐνθύμιον ἐτίθετο ἐπὶ τοῦ προσκρούσματι παρ' Ἀθηναίοις ὁ γοῦν Ἀντιφῶν ἐν τοῖς φονικοῖς φησί. Τεθνεὼς τοῦτο ὑμῖν ἐνθύμιος γενόμενος.

¶ Ἔνδοξος καὶ Ἐπίδοξος διαφέρει. Ἔνδοξος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπίσημος. Ἐπίδοξος δὲ ὁ προσδοκώμενος καὶ ἐλπιζόμενος.

¶ Ἕνεκα καὶ Χάριν διαφέρει ὁ μὲν γὰρ Ἕνεκα ψιλὴν τὴν αἰτίαν δηλοῖ. Ἕνεκα Ἀλεξάνδρου, καὶ ἕνεκα Ἑλένης ἐστράτευσε Μενέλαος. ὁ δὲ Χάριν μετὰ τῆς αἰτίας δηλοῖ καὶ τὴν χάριν. Χάριν Μενελάου Ἀχιλλεὺς ἐστράτευσε, τουτέστι Μενελάῳ χαριζόμενος.

¶ Ἐπειδὴ καὶ Ἐπειδὰν διαφέρει. Ἐπειδὴ μὲν γὰρ ἄντα μὴ ἐπὶ τὸ... Ἐπειδὰν δὲ, ἐπὶ ἀορίστου διαλαμβανόμενος.

¶ Ἐξίον καὶ ἐξιὼν διαφέρει. ἐξίον μὲν γὰρ χεῖρι. Ἐξιὼν δὲ τὸ ἐξ οὗ τινος.

¶ Ἐξαίφνης καὶ ἐξαπίνης διαφέρει καὶ βαρυτόνως προφέρεται τούτομα. φησὶ γὰρ Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας, Ἐξαίφνης, ὡς ἀμφιρρεπὲς, ἀναστέλλεσθαι τῆς ὀξείας. ἐκ τοῦ Ἀττικοῦ ὀνόματος ἐξηνεχθέντος· εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Ἀττικοί, τῶν ἀδελφῶν παῖδες, καθὼς καὶ ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα. Ἐξάδελφοι δὲ οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες.

¶ Ἐοικότα Εἰκότων διαφέρει. τὰ μὲν γὰρ πίστεως ἐχόμενα. τὰ δὲ ὅμοια, Ἐοικότα.

¶ Ἐπικήδειος καὶ Θρῆνος διαφέρουσι. Ἐπικήδειον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ τῷ κήδει, Θρῆνος δὲ τὸ ἐν ᾠδῇ, ὡς Τρύφων. Ἀριστοκλῆς δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ περὶ ποιητικῆς τοῦτο παρασημοῦται, Θρῆνος δέ ἐστιν ᾠδὴ τῆς συμφορᾶς εἰσέτι ἐν ἰχνεσι ὀδυρμὸν ἔχει σὺν ἐγκωμίῳ τοῦ τελευτήσαντος. τοῖς μὲν ἂν μετὰ τοῦτο εἶπον Θρῆνοι· οἱ δὲ διαφέρουσι Θρῆνοι τε καὶ Ἐπικήδειον τῷ τὸν Θρῆνον ᾄδεσθαι παρ' αὐτὴν τὴν συμφορὰν περὶ τὰς ταφὰς καὶ μετὰ τὴν ταφήν, καὶ μετὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας, ᾄδεσθαι ὑπὸ τῶν θρηνωδῶν, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς. τὸ δὲ Ἐπικήδειον, ἔπαινος τοῦ τελευτήσαντος μετά τινος μέτρου σχετλιασμοῦ.

¶ Ἐπιστρεφὴς Εὐστραφοῦς διαφέρει. Ἐπιστρεφὴς, ὁ προσεκτικὸς καὶ ἐπιμελής. Εὐστραφὴς δὲ ὁ ἐπιδέξιος ἐν ταῖς μεταβολαῖς.

¶ Ἐπίκουροι καὶ Σύμμαχοι διαφέρουσι. Ἐπίκουροι μὲν γάρ εἰσιν οἱ τοῖς πολεμουμένοις βοηθοῦντες καὶ συλλαμβανόμενοι. Σύμμαχοι δὲ οἱ τῶν πολεμούντων. Ὅμηρος δὲ ὅλως ἐφύλαξε τῆς ποιήσεως τὴν διαφοράν. οὐ γάρ ἐστιν ὃν παρ' αὐτῷ ἐπίκουρος Ἑλλήνων λεγόμενος ἀλλὰ Τρώων.

¶ Ἐπιστεῖλαι καὶ Ἐπισκῆψαι διαφέρουσιν, Ἐπιστεῖλαι μὲν, διὰ γραμμάτων. Ἐπισκῆψαι δὲ διὰ λόγων.

¶ Ἐπαγγέλλει καὶ Ἐπαγγέλλεται διαφέρει. Ἐπαγγέλλει μὲν, τὸ προστάσσει. Ἐπαγγέλλεται δὲ, τὸ ὑπισχνεῖται. Ὑπέσχηται δὲ ὁ τῷ αἰτήσαντι δώσειν ὁμολογήσας. Ἐπαγγέλλεται δὲ ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ δώσειν ὁμολογήσας.

¶ Ἐπιτίμιον καὶ Ἐπίτιμον διαφέρει. Ἐπιτίμιον μὲν γὰρ ἡ ζημία. Ἐπίτιμον δὲ τὸ τῆς τιμῆς μετέχειν. ὥστε οὐ δεῖ λέγειν, Ἐξέτισε τὸ ἐπίτιμον, ἀλλ' Ἐξέτισε τὸ ἐπιτίμιον.

¶ Ἐπικηρύξαι καὶ Ἐπικηρυκεύσασθαι διαφέρει Ἐπικηρύξαι μὲν γὰρ ἔλεγον τὸ ὑπισχνεῖσθαι χρήματα δώσειν τῷ συλλαβόντι, καὶ ἀγαγόντι ἢ ἀποκτείναντι τινὰ τῶν καταδικασθέντων οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκήρυξαν, εἰ μὲν τις ζῶντα ἀγάγοι δώσειν ἀργύριον τὸ μέλλον δώσειν· τελευτὴν εἰ δὲ ἀποκτείνειεν ἥμισυ. Ἐπικηρυκεύσασθαι δὲ ἔλεγον τὸ περὶ συμβάσεως καὶ σπονδῶν τὰς πόλεις κήρυκας πρὸς ἀλλήλας διαπέμψασθαι.

¶ Ἐπίτιμος καὶ Ἐπιτίμιος διαφέρει. Ἐπίτιμος μὲν γὰρ, ἔντιμος. Ἐπιτίμιος δὲ, ὁ ἐπαξίμιος, καὶ ἐπίπληκτος. ἀφ' οὗ τὴν ἐπίπληξιν. Ἐπιτίμιον φαμὲν καὶ, Ἐπετίμησεν αὐτοῖς αἰτία ἐπέπληξεν.

¶ Ἐπιχαίρειν καὶ Συγχαίρειν διαφέρει. Ἐπιχαίρειν μὲν γάρ ἐστι τὸ συνεπιγελᾶν τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς. Συγχαίρειν δὲ, τὸ συνήδεσθαι τοῖς ἀγαθοῖς.

¶ Ἐπιδεκτικὸς μὲν ἐστὶν ὁ δεχόμενος ἐπιδέξιος. Μεταδοτικὸς δὲ ὁ φίλος.

¶ Ἐρωτῆσαι τοῦ Πυθέσθαι διαφέρει. Πυθέσθαι μὲν γάρ ἐστι, τὸ κατ' ἀκριβῶς δὲ ἐξεδέξασθαι ἀκούειν τὰ ὑπό τινος ἐγχειρούμενα αὐτὸν δὲ ἐρωτήσαντα. Ἐρωτᾶν δὲ τὸ ἐθέλειν τινὰ κεφαλαιωδῶς λαβεῖν ἀπόφασιν περὶ τοῦ ζητουμένου πράγματος· ὁ γοῦν Τηλέμαχος φησὶ πρὸς Νέστορα.

Εἴρεσθαι τοῦ πρῶτον ἐπὴν δόρποιό τις κατάλεξον.

καὶ Ἀχιλλεύς φησιν.

Ἀλλ' ἴθι νῦν Πάτροκλε Διὶ φίλε Νέστορ' ἔρειο.

Ὅντινα τοῦτον ἄγει.

ὅτι δὲ τὸ Πυθέσθαι ἐστὶ ψιλῶς τὸ ἀκούειν τάσσεται φανερὸν ἐκ τοῦ λέγειν Τηλέμαχον,

Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων,

Πυνθάνομαι καὶ δή μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμός.

καὶ Ὀδυσσεὺς φησί.

Πυνθανόμην Ἰθάκης καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ.

Κατὰ δὲ τὸ φιλοσοφεῖν Ἠρώτησις, ἐστὶ φράσις συμβολικὴ ἀπόκρισιν ζητοῦσα τινὰ, ἀμφίβολον, σαφῆς ἄδηλον. αὗται γὰρ αἱ πέντε ἀποφάσεις, συμβολικαὶ καλοῦνται. ἔστι μὲν τοί γε ὅτε οὐχ οὕτως ἀλλ' ἑτέρως ἀποκρινόμεθα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις [illegible], ἡμέρα ἐστίν. καὶ οὕτως ἡμέρα ἐστίν ἡμέρα, ἢ οὕτως, ἡμέρα ἐστίν. Πεῦσις δέ ἐστι λέξις πρὸς ἣν οὐκ ἔστι συμβολικῶς ἀποκρίνεσθαι, οἷον Ποῦ οἰκεῖ Ἀρίστων, φησὶ γὰρ, ἐν τῷδε τῷ τόπῳ. καὶ Ποῦ ἔβη Ἀνδρομάχη, ὁ δὲ ἀποκρίνεται.

Ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου οὕνεκ' ἄκουσε.

Τείρεσθαι Τρῶας. οὐ γὰρ ἐνεχώρει ἐνταῦθα συμβολικῶς εἰπεῖν, ναὶ ἢ οὔ. κατά τι οὖν περὶ τῆς διαφορᾶς ταύτης φέρονται καὶ οἱ πλείστοι συμφώνως τοῖς προειρημένοις. Ποτάμων περὶ τῆς διαφορᾶς φησὶν οὕτως.

¶ Ἐρώτησις πεύσεως, καὶ Ἀνακρίσεως διαφέρει. Ἐρώτησις μὲν γάρ ἐστι, σύντομος ἀπόκρισις. πεῦσις δὲ, μακρᾶς πράξεως ἀπαγγελία. Ἀνάκρισις δὲ, ὑπὸ δικαστηρίου ἐξέτασις.

¶ Ἔρως καὶ πόθος διαφέρουσιν. Ἔρως μὲν γὰρ, τῶν παρόντων. πόθος δὲ, τῶν ἀπόντων.

¶ Ἐρᾶν καὶ ποθεῖν διαφέρει. ἐρᾶν μὲν γάρ ἐστι, τῶν ἐν ὄψει· ποθεῖν δὲ, τοὺς ἀπόντας. διαστέλλει δὲ καὶ Ὅμηρος.

Ὡς σέο νῦν ἔραμαι καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. πρὸς τὴν Ἥραν φησὶν ὁ Ζεὺς παρούσης αὐτῆς δὲ τοῦ ἀπόντος.

Ἀλλά με σός τε πόθος, σά τε μήδεα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,

Σή τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα.

φυλάσσουσι γὰρ ἄκρως ποιηταὶ τὰς τοιαύτας ἐναλλαγάς.

¶ Ἐρωτᾶν μέν ἐστι τὸ θέλειν κεφαλαιωδῶς λαβεῖν ἀπόφασιν. τὸ δὲ πυνθάνεσθαι δὲ τὸ κατὰ διέξοδον ἀκοῦσαι πρᾶγμα δι' οὗ ἐπολεμήσαντο.

¶ Ἔρως μέν ἐστιν ὑπερβολὴ φιλοστοργίας. πόθος δὲ ἀπόντος. Ἵμερος δὲ ἔρως σπανίζων τ' πρὸς τὸ ἐράσθαι χρείας.

¶ Ἔσται τοῦ Γενήσεται διαφέρει. Ἔσται μὲν γὰρ τὸ καὶ νῦν ὄντα. Γενήσεται δὲ τὰ γενέσεως τυχεῖν μέλλοντα. οἷον, νέος πρεσβύτης ἔσται· τῷ δ' ἀνθρώπῳ παῖδες γενήσονται. ἄλλως Ἔσται μὲν γὰρ τὸ ὑπάρχει μέλλον. οἷον, ὁ παῖς ἔσται ἀνήρ. γενήσεται δὲ, τὸ ἄγονον.

¶ Επιάτωρ καὶ Δαιτυμὼν διαφέρει. Επιάτωρ μὲν γὰρ ὁ ὑποδεχθείς. Δαιτυμόνες δὲ οἱ ἑστιώμενοι.

¶ Εσπέρα καὶ Ὀψὲ διαφέρει. Εσπέρα μὲν γάρ ἐστι δυσμὴ τοῦ ἡλίου. Ὀψὲ δὲ βραδέως καὶ μεθ' ἱκανὸν χρόνον, διὰ τοῦτο καὶ προστίθεται. Ὀψὲ τῆς ἡμέρας.

¶ Εταῖρος καὶ Φίλος διαφέρουσι. ὁ μὲν γὰρ φίλος, καὶ ἑταῖρος. ὁ δὲ ἑταῖρος, οὐ πάντως φίλος. διὸ καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μὲν φησὶν Ὅμηρος.

—φίλος ἔπλετ' ἑταῖρος.

καὶ ἄλλως. Φίλοι μὲν κοινῶς λέγονται, [illegible] τὰ τῆς φιλίας δίκαια πρὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες. Εταῖροι δὲ οἱ καὶ τῇ ἡλικίᾳ παραπλησίως ἔχοντες, καὶ ἐν συνηθείᾳ καὶ ἐν συνεργίᾳ πολὺν χρόνον γεγονότες.

¶ Ετερόφθαλμος καὶ Μονόφθαλμος διαφέρουσιν. Ετερόφθαλμος μὲν γὰρ, ὁ κατὰ περίπτωσιν παθὼν τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν. Μονόφθαλμος δὲ ὁ μόνον ὀφθαλμὸν ἔχων ὡς ὁ κύκλωψ.

¶ Ετερος καὶ Ἄλλος διαφέρει. Ετερος μὲν ἐπὶ δυοῖν τάσσεται, ὡς Ὅμηρος.

Φάσγανος ἡμιρχλιος δ' ἕτερος πόδα.

τὸ δὲ ἄλλος ἐπὶ πολλῶν, ὡς αὐτὸς Ὅμηρος.

Ἄλλοι δ' ἀμφὶ [illegible].

¶ Εὐφυὴς καὶ Εὐμαθὴς διαφέρει. Εὐφυὴς μὲν γὰρ λέγεται περὶ Ἀττικοῖς ὁ στωμυλεὶς. εὐμαθὴς δὲ ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς.

¶ Εὑρεῖν καὶ Εὑρέσθαι διαφέρει. Εὑρεῖν μὲν γὰρ, τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Εὑρέσθαι δὲ, οἷον τὸ κομίσασθαι. Μένανδρος Δυσκόλῳ.

Εὕρησθε κἀγὼ ταῦτα τὴν χάριν.

Δίφιλος ἐν πύρρᾳ.

Δᾶιρον δ' ἐμαυτοῦ παρὰ θεῶν εὑρέσθαι.

¶ Εὔμορφος καὶ Εὐειδὴς διαφέρει. εὔμορφος μὲν γὰρ ὁ τὴν μορφὴν εὖ ἔχων, ἤγουν εὐσχήμων. (καὶ γὰρ τὸ τὴν ὄψιν πως σχηματίζειν. Μορφίζειν λέγομεν) εὐειδὴς δὲ ὁ εἶδος καλῶς ἔχων, ἤγουν τὸ σῶμα.

¶ Εὐθὺς Εὐθὺ, καὶ Εὐθέως διαφέρουσιν. εὐθὺς μὲν γὰρ, κανών. εὐθὺ δὲ τὸ γυμνάσιον αὐτῶν κατ' εὐθεῖαν τοῦ γυμνασίου. ὁ εὐθὺ τῆς Ἀκαδημίας. τὸ δὲ εὐθέως, αὐτὸ τοῦ χρονικοῦ ἐπιρρήματος. ὁ οὖν ἐναλλάσσων ἁμαρτάνει. καθὰ Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ.

Τί φὴς ἰδὼν εὐθὺς γε πῶς δ' ἐλεύθερον.

Ἀπῆλθες ἀλθόντας ταχύ.

Τινὲς μὲν τῶν ἀρχαίων φασὶ, καὶ τὸ Εὐθὺς αὐτὸ χρονικὸν κεῖσθαι φασὶν κατὰ λέξιν, Τινὲς δὲ τὸ μὲν εὐθὺς, ἐπὶ τοῦ εὐθέως ἤγουν μὲν ὁ [illegible] ἀντὶ τῷ ἴσῳ. ὁ εὐθεῖα ὁδὸς, εὐθεῖα βακτηρία. ἐπὶ δὲ ἄρρεν, εὐθὺς, ὁ κανών. ἐπὶ δ' οὐδετέρου, εὐθὺ τὸ ξύλον, εἰ δὲ ἀρχαῖοι ἐνίοτε τὸ εὐθὺ ἐτίθεσαν. τὸ ἐφ' ὁδὸν τῆς τοιούτης ἐπὶ [illegible]. τὸ εὐθὺ τῆς στοᾶς εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων, τὸ δὲ κατὰ τὸν χρόνον οὐ λέγεται, ἀλλ' εὐθὺς δή.

Γέμοντος αὐτοῦ δ' ἐλθὼν ἐσομ' ἐλεύθερος. καὶ

Ποτοῦτ' ἐλθὸν εὐθὺς ἐπ' αἰῶνα κάτω.

¶ Εὐφραίνεσθαι καὶ Ἥδεσθαι διαφέρει. Πλάτων Πρωταγόρᾳ. Εὐφραίνεσθαι μὲν γάρ ἐστι, μανθάνοντά τι καὶ φρονήσεως μεταλαμβάνοντα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ. Ἥδεσθαι δὲ, ἐσθίοντά τι ἢ ἄλλο ἡδὺ πάσχοντα αὐτῷ τῷ σώματι.

¶ Εὐθὺς καὶ Εὐθὺ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Εὐθὺς χρονικόν ἐστιν ἐπίρρημα. τὸ δὲ Εὐθὺ τὸ ἐξ ἐναντίας δηλοῖ.

¶ Εὐεργεσία καὶ Χάρις διαφέρει. Εὐεργεσία μὲν γάρ ἐστιν ἡ μεγάλη χάρις. Χάρις δὲ ἡ ἐλαττον. ἤγουν [illegible] κοινὰ χαρίζεται ἐκεῖ γε τοῦ δὲ ν.

¶ Εὐθὺ καὶ Ὀρθὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ εὐθὺ ἀντίκειται τῷ σκολιῷ. τὸ δὲ Ὀρθὸν, τῷ πλαγίῳ.

¶ Εὖ τοῦ Καλῶς διαφέρει. Εὖ μὲν, τὸ ὀρθῶς σημαίνει. Καλῶς δὲ, τὸ χρησίμως συμφερόντως. τὸ δὲ Εὖ καὶ Καλῶς σημαίνει ὀρθῶς καὶ χρησίμως.

¶ Ἐχθρὸς πολέμιος καὶ Δυσμενὴς διαφέρει. Ἐχθρὸς μὲν γάρ ἐστιν, ὁ πρότερον φίλος. πολέμιος δὲ, ὁ μεθ' ὅπλων χωρῶν πέλας. Δυσμενὴς δ' ὁ χρόνιον πρός τινα ποτὲ φίλον τὸ μῖσος διατηρῶν, καὶ δυσδιαλλάκτως ἔχων.

Z

Ζῆλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρει. Ζηλοτυπία μὲν γάρ ἐστιν αὐτὸ τὸ πάθος, ὅταν τὸ ἐν μίσει ὑπάρχῃ. ζῆλος δὲ μίμησις καλοῦ ἤγουν ζηλοῖ τὸν καταγνωσθέντα ὁ [illegible]. Ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων. Ἡσίοδος, ἐπὶ καλοῦ. Ζηλοτυπεῖ δὲ ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα.

¶ Ζηλῶσαι τοῦ Ἐρίσαι διαφέρει. Ζηλοῦν μὲν γάρ ἐστι τὸ σὺν ἐπιθυμίᾳ μιμεῖσθαι. Ἐρίζειν δὲ τὸ μετὰ μάχης φιλονεικεῖν.

¶ Ζῆλος Φθόνου διαφέρει. Ζῆλος μὲν γάρ ἐστιν ὁ δι' ἐπιθυμίαν μίμησις γενομένη ἀγαθοῦ τινος καλοῦ. Φθόνος δὲ βασκανία τις τῶν ἄλλων μὴ προσιεμένων ἀγαθῶν ἡμῖν δ' εὖ.

¶ Ζῆλος μέν ἐστι λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, εἶτα καὶ ἑαυτῷ τις ἐπιθυμεῖ περιποιῆσαι.

¶ Ζηλοτυπία αἰσθητὸς μὲν γάρ ἐστι μακαρισμὸς καθὰ καὶ φησί τις. Ζηλῶ τὸν τοῦ δεῖνα ἐπὶ τῷ ἐλεύθερος καθὸ ζηλωτής τις λέγεται. ἤγουν, Θησεὺς Ἡρακλέους τρίτος δὲ ὁ φθόνῳ ὅμοιος.

¶ Ζυγὸς ἀρσενικῶς μὲν ἐπὶ τῶν βοῶν, θηλυκῶς δὲ, ἐπὶ τῶν σταθμῶν.

¶ Ζώνη καὶ Ζῶμα διαφέρει. Ζώνη μὲν γάρ ἐστιν, ὁ τοῦ ἀνδρὸς Ζῶμα δὲ, ὁ τῆς γυναικός.

H

Ἤγερθε καὶ Ἀνέστη διαφέρει. Ἤγερθε μὲν, λεκτέον, ἐπὶ ὕπνου. Ἀνέστη δὲ, ἐπὶ κλίνης.

¶ Ἦθος μέν ἐστιν ἀρχὴ ἐπιτηδεύματος. Τρόπος δὲ, ἐπίστασις πράξεων κατὰ στάσιν καὶ αἵρεσιν.

¶ Ἤλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν διαφέρει. Ἤλπισαν μὲν γὰρ, αὐτοί τινας ἐλπίδας ἔχοντες περί τινος. Ἐπήλπισαν δὲ ἑτέρους ἑτέροις εἰς ἐλπίδα ἤγαγον.

¶ Ἡμέρα Νυκτὸς διαφέρει. Ἡμέρα μὲν γάρ ἐστι τὸ κατάστημα μόνον ἀνάμματος ἐπὶ Ἡσίοδος Νυκτὸς γενεαλογεῖ.

Νυκτὸς δ' αὖτ' αἰθήρ τε καὶ ἡμέρα ἐξεγένοντο.

Ἦκε δὲ τὸ συναμφότερον, ὡς πάλιν Ἡσίοδος Θείας ὑπογράφει.

Θεία δ' ἠέλιον τε μέγαν λαμπράν τε σελήνην,

Ἠῶθ' ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει,

Γείνατ', ἐπεὶ δὲ τῆς συμμιγείσης.

Ἀλλ' ἔτι τοῦ χρυσόθρονος ἤρπασεν Ἠώς.

¶ Ἦε καὶ Ἤϊδα καὶ Ἦε, διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ἤειδα, παρεληλυθότος δηλοῖ χρόνου. τὸ δὲ Ἦε, τοῦ μέλλοντος. Ὅμηρος,

δεῖ γὰρ ἐμὲ μετὰ πάρος πολὺ φίλτατος ἦεν.

ἐπὶ δὲ τοῦ Ἦε Μένανδρος ἐν Ψευδηρακλεῖ,

Τ' πῆ μὲν εἶναι μᾶλλον ἐγὼ τὸ δέον λέγω,

Ἀλλ' ὡς ἁμαρτάνων, εἰς τὴν ἐκτήν.

Βεβαρημένος ἀποσχέσθαι αὐτῆς καὶ καθόλου πάντη ὅτε λέγεται ἐπὶ τοῦ μέλλοντος καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν ἤγουν ἐν τῇ παλαιᾷ, ὅπως καλῶς, ὡς ἀληθῶς, ὁ γοῦν λέγων πρός τινα Ἦε παρὰ πλείστου ἀγνοεῖ τὴν διαφοράν. δέον φάναι Ἤειδα τὸ δὲ Ἦε αὐτὸ τοῦ ἦα τίθησιν Ὅμηρος.

Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. διαφέρει δὲ τὸ σῶμα τοῦ δὲ, ὅτι τὸ μὲν πρότερον περισπῶν μόνον τίθεται τὸ δὲ ἦμ, ἐπὶ τρισὶν, ὡς ἔφημεν.

¶ Ἡσυχία ὅτι μὲν σιωπὴν σημαίνει, ὅτι δὲ τὴν Ἐπίκτητον, ὅπερ φησὶν ἐν ποιήματι διάγειν ἡσυχίᾳ.

Θ

Θαλαμοὺς ὡς ἀγαθοὺς καὶ Θαλάμας ὡς μεγάλας διαφέρειν φησὶ Τρύφων παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. τὰς μὲν γὰρ ἐξυπτιάσθαι, διαλύει τὸ τῶν Δωριέων ἐκεῖ· τὰς δὲ βαρυτονεῖσθαι τὰς κατὰ τὰ δύσεις μόνον.

¶ Θαυμάζω γινωσκόμενον μὲν συντιθέμενον σημαίνει τὸ καταγινώσκειν καὶ κατηγορεῖν. ἤγουν Θαυμάζω τοῦ πάντων ἐχόντων τὸν γνώμην. ἀττικῶς δὲ, τὸ ἐπαινεῖν ἀεὶ, Θαυμάζω τὸν οὕτω φρονοῦντα.

¶ Θεομαχία καὶ Θεομαχία διαφέρει. Θεομαχία μὲν γάρ ἐστιν ἡ πρὸς θεὸν μάχη. Θεομαχία, τῶν δὲ θεῶν πρὸς ἀλλήλους μάχη.

¶ Θεωρὸς καὶ Θεατὴς διαφέρει. Θεωρὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ εἰς θεοὺς πεμπόμενος. Θεατὴς δὲ ὁ ἀγώνων καὶ θεάτρων.

πότερον θεατὰς, ὦ γέρον, μάτην ἐμάς τε

Βοὰς τινὰς ἢ πράγματος θεωρός ὤν.

καὶ Αἰσχύλος,

Ἁμαρτάνουσιν δὲ οἱ λέγοντες, Θεωρῶ ἐμοὶ ἀντὶ τοῦ ἀγῶνα θεωρεῖσθαι. Θεάσασθαι διαστέλλει ὅτι ὅτε ἐπιμελῶς Λυσιμαχίδης ἐν τῷ πρὸς Καικίλιον περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων, καὶ πολλῶν παρὰ θέσεις ποιεῖται. καὶ ἔστι τὸ Θεάσασθαι ὥσπερ ἀφίκεται, παρὰ τὴν θέαν· τὸ δὲ Θεωρεῖν (ὁρᾶν) ἀπό τε ἃ τὸ τῶν θεῶν ὁρᾶν ἤτοι δὲ τὸ φροντίζειν. διὸ καὶ ἀπὸ τῶν θεωμένων ἔργα παρεπομένης σὺν θυσίαις δὲ καὶ εὐσεβείᾳ, πάντας ἐνόμιζον θεωροὺς καὶ τοὺς Ἀθηναίους δι' ἑορτῶν θεωρικὸν. οὐχὶ (ὡς Δίδυμος, ὡς Καικίλιος ὑπέλαβεν) ἀλλὰ διὰ τὸ ἐν ταῖς ἑορταῖς εἰς τοὺς θεοὺς εὐσεβεῖν καὶ ἐπιθύειν καὶ εὐφραίνεσθαι.

¶ Θεράποντες καὶ Οἰκέται διαφέρουσι. Θεράποντες μὲν γὰρ οἱ ὑποτεταγμένοι φίλοι ἐφ' ὧν θεραπεύονται οἱ προεστῶτες. Οἰκέται δὲ δοῦλοι.

¶ Θέσθαι καὶ Ὑποθέσθαι διαφέρει. Θέσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ λαβεῖν ὑποθήκην. Ὑποθέσθαι δὲ τὸ δοῦναι ὑποθήκην.

¶ Θέλειν καὶ Βούλεσθαι ἐὰν λέγῃ τις, δηλώσει ὅτι ἑκουσίως τι καὶ εὐλόγως ἐργάζεται τι δε.

¶ Θερίζειν, τί γε διατρίβειν τὴν τοῦ θέρους ὥραν (ὡς τὸ Χειμάζειν) καὶ τὸ τοὺς Δημητριακοὺς καρποὺς συλλέξαι.

¶ Θηβαῖοι καὶ Θηβαγενεῖς διαφέρουσι· καθὼς Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν παιάνων Πινδάρου φησί· Καὶ τὸν τρίποδα ἐπὶ τοῦτο Θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρύσεον εἰς Ἰσμήνιον Ἀπόλλωνα. τίς δ' ἐστι διαφορὰ Θηβαγενεῖς πρὸς Θηβαίους, Ἔφορος ἐν τῇ δευτέρᾳ φησὶν ὅτι μὲν οὐ συνεστήσαντο εἰς τὴν Βοιωτίαν. τοὺς δὲ τοὺς Ἀθηναίους ὁμοίως προσοικοῦντας ἰδίᾳ Θηβαίοις προσηγάγοντο πολλοῖς ἔτεσιν. ὕστερον δὲ οἱ σύμμαχοι [illegible] χθέντες ἐνέμοντο δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ Κιθαιρῶνα χώραν, καὶ τὴν ὑπομειώσιν τῆς εὐβοίας ἐκαλοῦντο δὲ Θηβαγενεῖς, ὅτι προσεγένοντο τοῖς ἄλλοις Βοιωτοῖς διὰ Θηβαίων.

Θὴς, Λάτρις, Ἀμφίπολος, Ἀτμένος, διαφέρουσι. Θὴς μὲν γὰρ ὁ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων·

. Θῆτές τε δμῶές τε. Λάτρις δὲ ὁ κατὰ πολεμικὴν ἀνάγκην δοῦλος, καὶ θαλάσσιον προσηχθεὶς. Ἀμφίπολος δὲ κοινῶς ἄρσενος ἀρίστου καὶ θηλείας δούλης. Ἀτμένος δὲ, οὐ μόνον ὁ δοῦλος ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποτεταγμένος ἐλεύθερος.

¶ Θερίστρον καὶ Θέριστρον διαφέρει. Θερίστρον μὲν γάρ ἐστι ὁ ἀλόγος ἱμάς, θέριστρον δὲ ἄλογος ἱμάς.

¶ Θύρα καὶ Θυρεία διαφέρει. Θύρα μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐξ ἀρχῆς γενομένη. Μέταθρον ἐν παρακατασκευῇ. Θύρα ἔξωθεν Θυρεία δὲ, τὸ μᾶλλον πρὸς ἀκολουθίαν θύρας μεγέθους.

¶ Θύεσθαι τοῦ Σφάττεσθαι διαφέρει. Θύεσθαι μὲν γάρ ἐστιν, ἐπὶ τιμῇ θεοῦ· καὶ τὸ μαντεύεσθαι ἐπὶ τιμῇ διὰ σπλάγχνων Θύεσθαι φαμέν. Σφάττεσθαι δὲ τὸ δι' ἐπίτασιν ἀπὸ τῶν φονεύεσθαι. καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἀλόγων. τὸ δ' ἐπ' ἀνθρώπων πίπτεται.

¶ Θύουσι καὶ Θύονται διαφέρει. Θύουσι μὲν γὰρ οἱ πράττοντες τὰ ἱερεῖα. Θύονται δὲ οἱ διὰ τῶν σπλάγχνων μαντευόμενοι.

¶ Θύρα καὶ Θύρεμα διαφέρουσι. Θύρα μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπίθεμα τὸ ἐπὶ τοῖς πυλῶσιν. Θύρεμα δὲ τὸ ἄνοιγμα αὐτὸ καὶ τὸ χαλάσματα τῆς θύρας.

¶ Θυμὸς μέν ἐστι πρόσκαιρος. Ὀργὴ δὲ πολυχρόνιος μνησικακία.

I

Ἱερεῦσαι καὶ Καθιερεῦσαι λέγεται ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων.

Ἱερῶσαι δὲ καὶ Καθιερῶσαι, ἐπὶ τῶν ἀναθημάτων.

¶ Ἱερεῖον καὶ Χρηστήριον διαφέρει. Ἱερεῖον μὲν γάρ ἐστι κοινῶς τὸ σφαζόμενον πρὸς θυσίαν ἅπαντων· Χρηστήριον δὲ, τὸ ἱερὸν ᾧ χρῶνται χρηστηρια-

[illegible]

K.

[illegible]

Λ.

Λάγχάνειν καὶ κληρώσασθαι διαφέρει. λαγχάνειν μὲν γάρ ἐστι τὸ κλήρῳ [illegible] (Ὅμηρος, Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς ὅς κε λάχῃσι.) [illegible]

¶ Λαλεῖν καὶ λέγειν καὶ διαλέγεσθαι διαφέρει. [illegible]

¶ Λαβεῖν καὶ δέξασθαι διαφέρει. [illegible]

¶ Λίπας καὶ λιπαρὸς διαφέρει. [illegible]

¶ Λέμβοι καὶ λέμβοι διαφέρει. [illegible]

Ἱερὸν ἀμείβων τ' ἄθλιος λέμφος.

¶ Λέχος καὶ εὐνὴ διαφέρει. λέχος μὲν γάρ ἐστιν ἡ κλίνη, εὐνὴ δὲ [illegible] Πλάτων.

Ἔνθα δ' ἐν λέχει, ἰμβάλετ' εὐνῇ,

Δέμνια καὶ χλαίνας.

¶ Λεῖα καὶ λεία διαφέρει. [illegible]

[illegible]

¶ Λῆμα καὶ λῆμμα διαφέρει. [illegible]

¶ Λειτουργεῖν [illegible] Δίδυμος [illegible]

[illegible]

¶ Λίθος καὶ λιθώδης διαφέρει. [illegible]

¶ Λογογράφος καὶ λογοποιὸς διαφέρει. [illegible]

¶ Λόγος Πλάτωνος διαφέρει. [illegible]

¶ Λυχνοῦχος καὶ λαμπτὴρ διαφέρει. [illegible]

¶ Λυχνεῖον λύχνου διαφέρει. λυχνεῖον μὲν γάρ ἐστιν ἡ λυχνία [illegible] Μένανδρος ἐν Νομοθέτῃ.

Ἕτερον λυχνοῦχον, ἕτερον λύχνον.

Μ.

Μάγειρος καὶ μαχαιρεὺς διαφέρει. [illegible]

¶ Μακρολόγος καὶ πολυλόγος διαφέρει. [illegible]

¶ Μαστὸς μαζοῦ διαφέρει. [illegible]

Νέῳ δ' ἐπὶ μαζῷ πίλασεν τόξα δ' [illegible]

¶ Μάρτυς ἐλέγχου διαφέρει. [illegible]

¶ Μάχη καὶ πόλεμος διαφέρει. [illegible]

¶ Μαρτυρία καὶ ἐκμαρτυρία διαφέρει. [illegible]

¶ Μάγοι [illegible] Ἡρόδοτος.

¶ Μανία [illegible]

¶ Μαντικὴ [illegible]

¶ Μέτοικος καὶ ἰσοτελὴς διαφέρει. [illegible]

¶ Μεταβάλλεσθαι καὶ μεταμορφοῦσθαι καὶ ἀμείβεσθαι [illegible]

Μεταβολὰ πάντων γλυκύ.

[illegible]

[illegible] δέχεσθαι τὴν [illegible] μεταβάλλει [illegible]

¶ Μεῖραξ καὶ μειράκιον καὶ μειρακίσκος διαφέρει. [illegible]

¶ Μετρεῖσθαι καὶ μετρῆσαι διαφέρει. [illegible]

[illegible] Ὅμηρος.

[illegible]

¶ Μέμφεσθαι, ἐγκαλεῖν καὶ ψέγειν διαφέρει. [illegible]

¶ Μιμεῖσθαι καὶ μιμήσασθαι διαφέρει. [illegible]

¶ Μονὴ καὶ μονὴ διαφέρει [illegible] Τροίᾳ [illegible]

¶ Μισθὸς μισθώματος διαφέρει. [illegible]

¶ Μνῆμα καὶ μνεία διαφέρει. [illegible]

¶ Μνημεῖα καὶ μνήματα διαφέρει. [illegible]

¶ Μοιχεία, μοιχεύειν καὶ πορνεύειν διαφέρει. [illegible]

¶ Μόνος [illegible]

¶ Μῦθος καὶ ἱστορία διαφέρει. [illegible]

Ν.

Νάειν καὶ ναίειν διαφέρει. [illegible]

¶ Ναύκληρος καὶ ναύαρχος διαφέρει. [illegible]

¶ Ναυαγία [illegible]

¶ Νεαρὸς, νεαλὴς καὶ πρόσφατος διαφέρει. [illegible]

¶ Νηρηίδες [illegible] Δίδυμος [illegible]

¶ Νῆες πλοίων διαφέρει. [illegible]

¶ Νῦν μὲν [illegible]

¶ Νεὼς καὶ ναὸς διαφέρει. [illegible]

¶ Νεώτερος [illegible]

Ξ.

Ξόανον, βρέτας, ἄγαλμα διαφέρει. [illegible]

¶ Ξυζῆν

¶ Ξενίζειν [illegible] ξένον [illegible] Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν.

¶ Ξυστὸν [illegible] ὡς παρ' Ἡσιόδῳ ἐν τῷ [illegible] Ξενοφῶν ἐν Οἰκονομικῷ.

Ο.

Ὀβολὸς ὀβελοῦ διαφέρει. Ὀβελὸς μὲν γὰρ ἐστιν [illegible] ὁ βολὸς δὲ, μέρος δραχμῆς.

¶ Ὅδε καὶ Ὁδὶ διαφέρει. Ὅδε μὲν γὰρ, [illegible] καὶ δεικτικῶς. Ὁδὶ δὲ, δεικτικῶς μόνον κατ' ἐπίτασιν.

¶ Οἰκῆες καὶ Οἰκεῖοι διαφέρειν φασίν. Οἰκεῖοι μὲν γὰρ, καὶ οἱ κατ' ἐπιγαμίαν προσήκοντες· Οἰκῆες δ' [illegible] ἐν τῇ οἰκίᾳ τυγχάνοντες τῇ αὐτῇ, [illegible]

-[illegible]
Οἰκῆας [illegible] καὶ
[illegible] καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ.
[illegible] Ὀδυσσεύς.

¶ Οἰκίζεται καὶ Συνοικίζεται διαφέρει. Οἰκίζεται μὲν γὰρ πόλις [illegible] καὶ καθιδρύσεως. Συνοικίζεται δὲ, ἡ ἐκ πολλῶν πόλεων εἰς μίαν πόλιν συναγομένη [illegible] Διοικίζεται δὲ ἡ ἐκ μιᾶς πόλεως [illegible] εἰς πολλὰ [illegible] ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν [illegible] ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγάλην πόλιν διῴκισαν.

¶ Οἰκότριψ καὶ Οἰκέτης διαφέρει. Οἰκότριψ μὲν γὰρ ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ [illegible] Οἰκέτης δὲ, ὁ δοῦλος ὁ ὠνητός. [illegible] Σόλωνι ἐν τοῖς ἄξοσιν Οἰκέως [illegible] ὁ Οἰκότριψ.

¶ Οἶμος Οἴμης διαφέρει. Οἶμος μὲν γάρ ἐστιν [illegible] ὁδός. Οἴμη δὲ ᾠδή.

¶ Οἶκτος καὶ Οἰκτισμὸς διαφέρει. Οἶκτος μὲν γάρ ἐστιν [illegible]. Οἰκτισμὸς δὲ ὁ λόγος τοῦ οἰκτείροντος.

¶ Οἶνα καὶ Οἰνάνθη διαφέρει. [illegible] Οἰνάνθη δὲ ἡ πρώτη [illegible] τὰ φύλλα.

¶ Οἴκαδε τοῦ [illegible] διαφέρει. Οἴκαδε μὲν γὰρ τὸ εἰς τὴν [illegible] βαδίζειν. Εἰς οἶκον δὲ καὶ [illegible].

¶ Οἶκος, Οἰκία, Συνοικία, Οἴκησις καὶ Δῶμα διαφέρουσιν. Οἶκος μὲν [illegible] Οἰκία δὲ [illegible] Συνοικία δὲ ἡ πολλοῖς [illegible] Οἴκημα δὲ τὸ τέγος [illegible] Οἰκίσκος, [illegible] Δῶμα δὲ [illegible]

¶ Ὄλβιος καὶ Εὐτυχὴς διαφέρει. Ὄλβιος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τελείαν τὴν [illegible] ἔχων. Εὐτυχὴς δὲ [illegible]

¶ Ὀλίγον καὶ Μικρὸν διαφέρει. [illegible] Ὀλίγον [illegible] Μικρὸν [illegible] Ὅμηρος.

[illegible]

τὴν μικράν.

¶ Ὅμιλος καὶ Ὅμηρος διαφέρει. [illegible]

¶ Ὄρθρος καὶ Πρωῒ διαφέρει. Ὄρθρος μὲν γὰρ [illegible] Πρωῒ δὲ [illegible] Ὅμηρος.

Πρωῒ [illegible]

¶ Ὀρῦξαι καὶ Τάφρευσαι διαφέρει. [illegible]

¶ Ὀρχηστὴς καὶ [illegible] διαφέρει. [illegible]

¶ Ὀρφανὸς καὶ [illegible] διαφέρει. [illegible]

¶ Ὅσιον καὶ Ἱερὸν διαφέρει. [illegible] Δημοσθένης [illegible] Τιμοκράτους λέγει [illegible]

¶ Ὅτι καὶ Διότι διαφέρει. [illegible]

¶ Οὐδὲν περιέχει [illegible]

¶ Οὐδὲν ἐστι τι [illegible] Οὐδὲ διὰ τί [illegible]

[illegible]

¶ Οὐκοῦν καὶ Οὔκουν διαφέρει. [illegible] Ὅμηρος [illegible]

¶ Οὖτος καὶ Οὑτοσὶ διαφέρει. [illegible]

Οὖτος, δεικτικὸν καὶ [illegible]

Οὐτὶς τοῖ Δωριεῦσι. [illegible]

Οὗτος μὲν [illegible] ὁ αὐτὸς λόγος [illegible]

Τῆνος καὶ Τῆνος.

¶ Οὐλὴ καὶ Ὠτειλὴ διαφέρει. Οὐλὴ μὲν ἐστὶν ἡ [illegible] τραύματος. Ὠτειλὴ δὲ τὸ πρόσφατον τραῦμα [illegible] καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν· ἐπὶ μὲν τῆς Οὐλῆς [illegible]

- τὴν ποτέ με σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.

ἐπὶ δὲ τῆς Ὠτειλῆς.

Αὐτὰρ δ' [illegible] αἷμα κατ' ὠτειλὴν [illegible].

¶ Οὖρος καὶ Ὅρος διαφέρει. Οὖρος μὲν ὁ [illegible]. Ὅρος δὲ, ὁ τόπος [illegible]

Οὐρέων [illegible].

¶ Ὄφλειν καὶ Ὀφείλειν διαφέρει. Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν [illegible] Δημοσθένης. Ὄφλειν μὲν γάρ τις, (φησὶν) ἐπὶ καταδίκης Ὀφείλειν δέ τις [illegible].

¶ Ὄφλημα καὶ Χρέος διαφέρει. Ὄφλημα μὲν γὰρ καὶ Ὀφείλημα, τὸ ἐκ καταδίκης τῷ δημοσίῳ ὀφειλόμενον. Χρέος δὲ τὸ ἰδιωτικὸν δάνειον.

¶ Ὄχθαι καὶ Ὄχθοι διαφέρουσι. Ὄχθαι μὲν γάρ εἰσι ποταμῶν χείλη. Ὄχθοι δὲ [illegible].

¶ Ὀψὲ καὶ Ἑσπέρα διαφέρει. Ἑσπέρα μὲν γάρ ἐστιν ἡ [illegible] Ὀψὲ δὲ, ἡ μετὰ πολὺ τῆς δύσεως, καὶ [illegible] Ὅμηρος.

Ὀψὲ δὲ [illegible]

Ὀψαγωγὸς γὰρ ὁ μετὰ πολὺ τοῦ [illegible]

Π.

Παρέχειν καὶ Παρέχεσθαι διαφέρει. Παρέχειν μὲν γὰρ λέγεται τὸ διδόναι [illegible] Παρέχεσθαι λέγεται [illegible] Δημοσθένης ἐν [illegible]

¶ Παρεῖαι καὶ Παρειαὶ διαφέρουσι. [illegible]

¶ [illegible] διαφέρει [illegible]

¶ [illegible]

¶ Παλαιὸν καὶ [illegible] διαφέρει. [illegible]

¶ Παρακέκρουσται καὶ Παρακέκρουται διαφέρει. [illegible]

¶ Παῖς καὶ Ἀντίπαις διαφέρει. Παῖς μὲν γάρ ἐστιν ὁ τῇ ἡλικίᾳ [illegible] Ἀντίπαις δὲ [illegible]

¶ Παιδίσκη καὶ Θεράπαινα διαφέρει. Παιδίσκη μὲν γάρ ἐστι [illegible] Θεράπαινα δὲ ἡ δούλη.

¶ Παίδευσις καὶ Παιδεία διαφέρει. [illegible]

¶ Παιδίσκη καὶ Παῖς διαφέρει. [illegible] Μένανδρος ἐν [illegible]

[illegible]

[illegible]

Καὶ ταῦτα [illegible]

¶ Παρθενία καὶ Σωφροσύνη διαφέρει. [illegible]

¶ Πάσχειν καὶ Συμπάσχειν διαφέρει. [illegible]

¶ Πάτρια καὶ Πατρῷα καὶ Πατρικὰ διαφέρει. Πατρῷα μὲν γὰρ τὰ ἐκ πατέρων [illegible] Πάτρια δὲ [illegible]

¶ Παιδίσκη καὶ Παιδισκάριον διαφέρει. [illegible]

¶ Πελιὸς καὶ Πελιδνὸς διαφέρει. [illegible]

¶ Πέπων καὶ Πέπειρος διαφέρει. [illegible]

[illegible]

καὶ [illegible]

[illegible]

¶ [illegible] καὶ [illegible]

¶ Περισσὸς καὶ Περιττὸς διαφέρει. [illegible]

[illegible]

[illegible]

P.

[illegible]

Σ.

[illegible]

ὅθεν καὶ τὸ Σταφύλη βαρυτονοῦσιν. οἱ δὲ ὀξυτονοῦντες, φασὶν ὅτι ὅσα βαρύνεται ἀρσενικὰ εἰς ος λήγοντα, τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ ὀξυτονοῦνται, ὅσα δὲ τὰ ἀρσενικὰ ὀξύνονται, τὰ θηλυκὰ βαρυτονοῦνται, καὶ πόθος, ποθή· νόμος, νομή· οἶτος, οἰτή· τόμος, τομή· φοῖτος, φοιτή.

[illegible]

καὶ τὸ Δαναός, Δαναή, ἐπεὶ οὖν καὶ ἐπὶ τούτου τὸ ἀρσενικόν ἐστι Στάφυλος (οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο ὁ τοῦ Διονύσου υἱός) τὸ θηλυκὸν Σταφυλὴ ὀξυτονηθήσεται. [illegible] φίλος φίλη· μύλος μύλη· καὶ ἐπὶ τῶν ὀξυτόνων, καλός καλή, σοφός σοφή· καὶ τὰ θηλυκὰ [illegible] τοῖς μὲν βαρυτόνοις τὰ βαρύτονα· τοῖς δὲ ὀξυτόνοις, τὰ ὀξύτονα. ὅθεν [illegible] καὶ ἐπὶ τοῦ Στάφυλος βαρυτόνου ὄντος καὶ τὸ θηλυκὸν βαρυτονεῖν σταφύλη [illegible]. [illegible] τῇ συνηθείᾳ, καὶ ὀξυτονεῖν βουλόμενοι, φασὶν ὅτι ὅσα [illegible] σημαινομένων [illegible] ὁ μὲν γὰρ φίλος καὶ φίλη, καὶ ξένος ξένη, καὶ τὰ [illegible] ὁμοτονεῖ. τὰ δὲ διαφέροντα [illegible] χίλος χιλή· καὶ τρόπος, τροπή· καὶ τόμος τομή· γόνος γονή· δῖμος [illegible] τρόφος τροφή· πόθος, ποθή. [illegible] τοίνυν ἐπὶ [illegible] ὅτι διαφέρει. οὐ [illegible] σταφυλὴ [illegible] διαφέρει [illegible] τὸ μέν τι [illegible] τοῦ Ἡρακλείδους [illegible] ὀξυτονεῖν. οὐ μόνον διὰ τὸ [illegible] ἀλλ᾽ ὅτι καὶ ὑπὲρ δύο ἐστὶ συλλαβάς, τὰ γὰρ [illegible], δισύλλαβα, [illegible] ὀξυτονεῖν [illegible] ἀναλογίας ἐπιτρίβεται. ἀλλὰ καὶ ὁ Πτολεμαῖος [illegible] καθ᾽ [illegible] φασι τοῖς [illegible] καὶ τῷ σημαινομένῳ.

¶ Σημεῖον καὶ Τεκμήριον διαφέρει. Ἀντιφῶν ἐν τῇ τέχνῃ τὰ [illegible] σημείοις πιστοῦσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα τεκμηρίοις.

¶ Σισύρα καὶ Σίσυρνα διαφέρει. Σισύρα μὲν γάρ, τὸ ἐκ τῶν [illegible] ἀνάπλεον [illegible]· Σίσυρνα δὲ, τὸ ἐκ τῶν [illegible] ἀμπεχόνιον.

¶ Σικὸς δύο σημαίνει [illegible] καὶ [illegible].

¶ Σικελὸς καὶ Σικελιώτης διαφέρει. Σικελὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς Σικελίας ὤν· Σικελιώτης δὲ ὁ Σικελὸς μὲν [illegible] δὲ χώραν αὐτὴν οἰκῶν.

¶ Σιωπὴ καὶ Σιγὴ διαφέρει· Σιωπὴ μὲν γάρ ἐστι κατάσχεσις λόγου. Σιγὴ δὲ [illegible] λόγου.

¶ Σκέπτεσθαι καὶ Σκοπεῖσθαι διαφέρει. Σκέπτεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ [illegible] ζεσθαι· Σκοπεῖσθαι δὲ τὸ βουλεύεσθαι.

¶ Σκῶμμα Γελοῖον, Εὐτραπελία, καὶ Γεφυρισμὸς διαφέρει. Σκῶμμα μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐπὶ διαστροφῇ τοῦ [illegible] λεγόμενον [illegible]. Γελοῖον δὲ τὸ ἐπὶ διαχύσει τῆς διανοίας χωρίς τινος ὕβρεως. Εὐτραπελία τὸ μετὰ [illegible] λεγόμενον. [illegible] τρέπεσθαι τὸν λόγον. Γεφυρισμὸς δὲ, ἀπὸ τοῦ τοὺς Ἀθήνησιν ἐπὶ γεφυρῶν [illegible] καὶ [illegible] διατριβὴν τινῶν.

¶ Σοφὸς καὶ Συνετὸς διαφέρει. καθὸ ὁ Σοφὸς, καὶ Συνετός· ὁ δὲ Συνετὸς, οὐ πάντως Σοφός.

¶ Σοὶ καὶ Σοὶ [illegible] διαφέρει. Σοὶ μὲν γὰρ [illegible] ἄρθρον [illegible] Σοὶ δὲ [illegible]

Σοὶ δὲ [illegible]

¶ Σπονδαὶ καὶ Συνθῆκαι διαφέρει. Σπονδαὶ μὲν γὰρ [illegible] πολέμου [illegible] συνθῆκαι [illegible] ἀλλήλους. [illegible]

¶ Σπουδάζειν καὶ [illegible] διαφέρει. [illegible]

¶ Στρατόπεδον καὶ Στρατὸς διαφέρει. στρατόπεδον μὲν, ὁ τόπος ἐν ᾧ ἡ στρατιά. στρατὸς δὲ ὁ [illegible].

¶ Στρατεία [illegible] τὸ πρᾶγμα [illegible]

¶ Στρατὸς καὶ Στράτευμα καὶ Στρατόπεδον διαφέρει. [illegible]

¶ Συμμαχεῖν καὶ Ἐπιμαχεῖν διαφέρει. συμμαχεῖν μὲν γὰρ λέγουσι τὸ [illegible] φησὶ Δίδυμος, [illegible] Ἐπιμαχεῖν, [illegible] Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ, λέγων, [illegible] ἐπιμαχίαν δέ.

¶ Συνεργὸς καὶ Συνεργὸς διαφέρει. [illegible]

¶ Σύνταγμα καὶ Σύστημα διαφέρει. [illegible]

¶ Συνήθεις [illegible] διαφέρει. [illegible]

¶ Συμβολαὶ [illegible] διαφέρει. [illegible]

¶ Σφάξαι καὶ Θῦσαι διαφέρει. Θῦσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ θυμιᾶσθαι. σφάξαι δὲ, τὸ [illegible] τὰ ζῷα. καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν, ὅτε μὲν Θῦσαι [illegible]

Θῦσαι δὲ θεοῖσι [illegible]

Πάτροκλον [illegible] ἐν περιβάλλε θυηλάς.

Ἐπὶ δὲ τοῦ σφάξαι.

Αὐέρυσαν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν.

Στέρξ θηλυκῶς μὲν θυμίαμα, ἀρσενικῶς δὲ, τὸ ξύλον τοῦ [illegible].

¶ Σχιστὴ τὰ ὑποδήματα. Εὔπολις Φίλοις,

Οὐ [illegible] δὲ ἀργείας φέρειν,

Σχιστὰς [illegible].

Σχιστὸς δὲ ἀρσενικῶς χιτὼν γυναικεῖος. Ἀπολλόδωρος ἐν Ἐφέβοις.

Σχιστὸν χιτώνιον [illegible] ἐνδέδυκας.

¶ Σχολὴ τὸ Ἠρέμα, καθὸ φαμέν. Σχολῇ βαδίζω καὶ τὸ ἐν καιρῷ. κατ᾽ ὃ λέγομεν, Οὐκ ἔχω σχολήν. καὶ διατριβή. καὶ οἱ μαθηταί [illegible] σχολήν.

Τ.

Τ Ἄλλο διὰ τοῦ ι τὸ [illegible] διὰ δὲ τοῦ ε, ὁ [illegible].

¶ Τάπητες, καὶ Ἀμφιτάπητες διαφέρουσι. Τάπητες μὲν γάρ εἰσιν οἱ ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους μαλλοὺς ἔχοντες. Ἀμφιτάπητες δὲ, οἱ ἐξ ἀμφοτέρων.

¶ Ταυρόκτονος, ὁ ὑπὸ ταύρου [illegible]. Ταυροκτόνος, ὁ ταῦρον ἀποκτείνας.

¶ Τέχνη Ἐπιτηδεύματος διαφέρει. Τέχνη μὲν γάρ ἐστιν ἡ [illegible] λόγον [illegible] οἷον γραμματική, ῥητορική. Ἐπιτήδευμα δὲ τὸ λόγου χωρίς, οἷον χαλκευτική [illegible].

¶ Τεχνίτης, καὶ Βάναυσος διαφέρει. Τεχνίτης μὲν γάρ ἐστιν ὁ λογικῆς [illegible] τέχνης ἔμπειρος καθεστώς. Βάναυσος δὲ ὁ διὰ [illegible] ἐπιτηδεύματος.

¶ Τετράχμον καὶ Τετράδραχμον διαφέρει. Τέτραχμον μὲν γάρ ἐστι τὸ νόμισμα· Τετράδραχμον δὲ τὸ τεσσάρων δραχμῶν.

¶ Τέρας Σημείου διαφέρει, τὸ μὲν γὰρ Τέρας, παρὰ φύσιν γίνεται. τὸ δὲ Σημεῖον, [illegible].

¶ Τειχίσματα καὶ Τειχίσματα διαφέρει. Τειχίσματα μὲν γὰρ τὰ [illegible]· Τειχίσματα δὲ αἱ τέχναι.

¶ Τεῖχος καὶ Τοῖχος διαφέρει. Τεῖχος μὲν γάρ ἐστι τὸ τῆς πόλεως. Τοῖχος δὲ τὸ οἰκίας.

¶ Τίτθη καὶ Τιθὶς διαφέρει. Τίτθη μὲν γάρ ἐστιν ἡ τοῦ παιδὸς τροφός. (ταύτας δὲ [illegible], Μαίας καὶ Μάμμας καλοῦσι.) Τιθὶς δὲ, ἐστιν ἡ τοῦ πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφὴ, ἣν [illegible] Θείαν καλοῦσι.

¶ Τιτθὴ καὶ Τροφὸς καὶ Τιθηνὸς διαφέρει. Τιτθὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ μαστὸν παρέχουσα· Τροφὸς δὲ καὶ Τιθηνὸς, ὁ [illegible] τοῦ παιδὸς καὶ μετὰ τὸν [illegible].

¶ Τιμωρεῖσθαι καὶ Τιμωρεῖν διαφέρει. Τιμωρεῖσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ κολάζειν. Τιμωρεῖν δὲ, τὸ βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις.

¶ Τίθησι καὶ Τιθέντες διαφέρει. Τίθησι μὲν γὰρ ὁ [illegible] ὁ [illegible]. Τιθέντες δὲ [illegible] καὶ [illegible].

¶ Τίθησι καὶ Ἐθύσια διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Τεθύσια, ἐστὶ [illegible] Οὐθύσια [illegible] ἁμαρτάνει [illegible] ὁ Καλλίμαχος ἐν Αἰτίοις [illegible] λέγων,

[illegible] Αἰγαῖον [illegible].

[illegible] Οὐθύσια. [illegible]

Τιμωρεῖν καὶ Τιμωρεῖσθαι διαφέρει. [illegible] Τιμωρεῖν [illegible] κολάζειν.

¶ Τίθεσθαι [illegible] καὶ Τίθεσθαι διαφέρει. [illegible]

¶ Τόμος καὶ Τομὸς διαφέρει. Τόμος μὲν γάρ, ἐστιν ὁ τεμνόμενος χάρτης. Τομὸς δὲ ὁ τέμνων σίδηρος.

¶ Τρίστεγον [illegible] καὶ Τρίστεγον ὀξυτόνως διαφέρει. φησὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης [illegible]

Πυ τρίστεγος μὲν [illegible]. Τριστὸς [illegible]

¶ Τρυγητὸς [illegible] καὶ Τρύγητος βαρυτόνως διαφέρουσι [illegible] Ἀττικοί· [illegible]

Ὁρῶ Μέτοικον [illegible]

Στείχοντα [illegible]

[illegible]

¶ Τραγῳδοὶ καὶ Κωμῳδοί, καὶ Τραγῳδεῖν καὶ Κωμῳδεῖν διαφέρουσι. Τραγῳδοὶ μὲν γὰρ καὶ Κωμῳδοί, εἰσιν οἱ [illegible] τῆς κωμῳδίας καὶ τραγῳδίας [illegible].

¶ Τύραννοι οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ βασιλέως [illegible] Ἡρόδοτος ἐπὶ Κροίσου. Τύραννος [illegible] Ἀναξίλας [illegible] ἐπὶ βασιλέως καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Λημνίαις. [illegible] ἐπὶ βασιλέως [illegible] ἐπὶ Πεισιστράτου.

¶ Τίτθη μὲν ἐστιν ἡ μάμμη. [illegible] τιτθὴ [illegible] τροφός.

Υ.

Ὕμνος ἐγκωμίου διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ ὕμνος ἐστὶ θεῶν, τὸ δὲ ἐγκώμιον, ἀνθρώπων.

Ὕπαρ ὀνείρατος διαφέρει. ὕπαρ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐναργὴς ὄψις· ὄνειρος δὲ ἡ ἐν τῷ καθεύδειν φαντασία.

¶ Ὑπαντιάσαι καὶ ἀπαντιάσαι διαφέρει. ὑπαντιάσαι μὲν γὰρ ἐπὶ ἐθελοῦ λέγεται. ἀπαντιάσαι δὲ τὸ ἀπὸ τύχης [illegible]. ἀπελάσαι ἐπὶ τὴν δίκην, αὐτὶ τοῦ ἐντυχεῖν.

¶ Ὑπόσχεσις καὶ ἐπαγγελία διαφέρει. ὑπισχνεῖται μὲν γὰρ ὁ τὶ ἀξιωθεὶς δώσειν μέλλων. ἐπαγγέλλεται δὲ ὁ δι' αὑτοῦ προκαλούμενος παρέχειν βουλόμενος.

Ὑποψία ὑφοράσεως διαφέρει. ὑποψία μὲν γὰρ ἐστι κακοῦ τινος ὑπόνοια. ὑφόρασις δὲ δόξα ἐπὶ τὸ χεῖρον.

¶ Ὑπάρξαι τὸ τι ζῆσαι καὶ τὸ κατάρξασθαι.

¶ Ὑπάγειν καὶ περιάγεσθαι διαφέρει, ὅτι τὸ περιάγεσθαι μὲν ἐστὶ τὸ βαδίζειν· ὑπάγειν δὲ, τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν βοῦς ἢ ἵππους, ἤ τι τῶν τοιούτων. ὡς Ὅμηρος,

--ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους.

οἱ δὲ βιάζοντες τὴν λέξιν φασὶν, ὅτι ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ περιάγειν. ὥσπερ ὑφορᾶται ἀντὶ τοῦ περιορᾶται, καὶ ὑπεχαμμένον ἀντὶ τοῦ περικεχαμμένον. ὥς φησι καὶ Ἀριστοφάνης.

Ἐγὼ δὲ [illegible] τὸν ὄρχιν ἀντὶ τοῦ [illegible].

Ἐπεὶ ἂν καὶ ὑπάγειν λέγοιμεν ἀντὶ τοῦ ἀπάγειν, τουτέστιν εἰς τὸ μακρόθεν περιάγεσθαι, κέχρηται τῇ λέξει Ἄπολις ἐν Βάπταις.

Σὺ δὲ ὕπαγε εἰς τὸ μακρόθεν.

Φ.

Φακὸς φακῆς διαφέρει φασί. φακοὶ, οἱ ἔτι ὠμοὶ οὐχ ἑψηθέντες· φακῆ δὲ, ἡ ἑψηθεῖσα. τοῦτο παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἠλέγχθη.

¶ Φαυλία καὶ φυλία διαφέρει. φαυλία μὲν γὰρ εἶδος ἐλαίας. φυλία δὲ ἡ ἀγρία.

¶ Φάκελος καὶ φάκελλον διαφέρει. φάκελος μὲν γάρ ἐστι φορτίον ξύλων. Θουκυδίδης, φακέλους ὕλης ἐπιχέαντες· φάκελλον δὲ, ὁ μετὰ φρυγανῶν σπαρμός.

¶ Φάσκωλος φασκώλιον διαφέρει. φάσκωλος μὲν γάρ ἐστιν ἱματιοφορίς· φασκώλιον δὲ ἐστὶ θυλάκιον.

¶ Φαρμακεία γοητείας διαφέρει. φαρμακεία μὲν γὰρ κυρίως, ἡ βλάβη διὰ δηλητηρίων ἤτοι πινομένων φαρμάκων. γοητεία δὲ ἡ ὑπὸ ἐπικλήσεως τε καὶ ἐπαοιδῆς. φαρμακός. φαρμακὸς δὲ ἐξυπνιζόμενος ὁ ἐπὶ καθάρσει τῆς πόλεως μεταπεμπόμενος.

¶ Φάσμα μὲν ἐστὶ τὸ ὁμοιούμενον ἀληθείᾳ· φάντασμα δὲ τὸ ἑτερόμορφον. εἴδωλον δὲ, τὸ ὅμοιον τῇ σκιᾷ. τέρας δὲ ἐναργὲς σῶμα ἑτερόμορφον. βρέτας δὲ τὸ ξόανον.

¶ Φάγωνα μὲν λέγεται ἡ μετὰ τῆς νόσου πολυφαγία. φαγέδαινα δὲ, ἕλκος ἀνίατον.

¶ Φεύγειν καὶ ἀποφεύγειν διαφέρει. φεύγει μὲν γὰρ δίκην ὁ κατηγορούμενος. (καὶ γὰρ ὁ κατηγορῶν διώκει) ἀποφεύγει δὲ, ὁ νικήσας καὶ λυθεὶς τῆς κατηγορίας.

¶ Φθίοι καὶ φθιῶται διαφέρουσι. φθίοι μὲν γὰρ, οἱ ὑπὸ τῷ Πρωτεσιλάῳ. φησὶ γοῦν Ὅμηρος.

--πρὸ Φθίων τε μάχοντο.

οἷον, οὐκ ἀπὸ πόλεως οὐδ' ἀπὸ χώρας ἀλλ' ἀπ' αὐτῆς φθίας. φθιῶται δὲ οἱ ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ ἀπὸ πόλεως Θεσσαλικῆς φθίας, καὶ χώρας ὁμωνύμου.

Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα.

ὑγιαίνουσιν ὡς Καλλίμαχος εἰπών.

Οὐ δὲ τὸ πάλαι φθίων εἶχεν αἰσχροτέρων.

¶ Φιλεῖν καὶ κυσεῖν διαφέρει. ὅτι τὸ μὲν κυσεῖν τὸ τοῖς χείλεσιν ἀσπάζεσθαι. φιλεῖν δὲ, τὸ ἀγαπᾶν καὶ ξενίζειν.

¶ Φίλος καὶ ἑταῖρος διαφέρει. φίλοι μὲν γὰρ κοινῶς λέγονται οἱ τὰ τῆς φιλίας δίκαια πρὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες· ἑταῖροι δὲ ἰδίως οἱ καὶ τῇ ἡλικίᾳ παραπλησίως ἔχοντες οἱ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ ἐν τῇ συνεργείᾳ πολὺν χρόνον γεγονότες.

¶ Φόρος καὶ φορὰ διαφέρει. φόρος μὲν γὰρ λέγεται ὁ φέρων, οὕτως καὶ φόρος ὁ αἰώρησις. φορὰ δὲ, ὁ τόκος τῆς αἰωρήσεως, καὶ φορὰ ὁ φερόμενος.

¶ Φράσαι καὶ φράσασθαι διαφέρει. φράσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ εἰπεῖν. φράσασθαι δὲ ἀντὶ τοῦ διανοηθῆναι.

--σὺ δὲ φράσαι εἴ με σαώσεις.

¶ Φρεατίτιδος καὶ φρεατώδους διαφέρει. φρεατῶδες μὲν γὰρ τὸ τράγου φασίν (καὶ φρεωρυχικὸν τὸ τοῦ τράγου ζῶον, ὥσπερ ξυμπεπηγμένον.) φρεατῶδες δὲ τὸ ὕδωρ βοσκοῦντα καὶ γεωργούμενον.

¶ Φρυγεῖν τοῦ καταφρυγεῖν διαφέρει. φρυγεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ λαγίζεσθαι καὶ ἐνδυμεῖσθαι. καταφρυγεῖν δὲ τὸ ἀπαλλάξαι καὶ ὑπερβαίνειν.

¶ Φρυγανισμὸς ὁ περὶ ξύλα ὀψαρίων [illegible] σπυρίδιον.

¶ Φύλλον καὶ φύλλα διαφέρει. φύλλα μὲν γὰρ, τὰ πέταλα δένδρων. φῦλον δὲ, τὸ γένος.

¶ Φωνεῖν καὶ ὠρύεσθαι διαφέρει. φωνεῖν μὲν γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται. ὠρύεσθαι δὲ, ἐπὶ λύκων· καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τῶν λοιπῶν τῶν ἀλόγων ὥσπερ ἐπὶ βληχᾶσθαι μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ τῶν προβάτων. μυκᾶσθαι δὲ ἐπὶ τῶν αἰγῶν, διὰ τοῦ υ. μυκᾶσθαι δὲ ἐπὶ τῶν βοῶν, διὰ τοῦ υ. βρυχᾶσθαι, ἐπὶ ὄνων. βρυχᾶσθαι δὲ, ἐπὶ λεόντων. χρεμετίζειν δὲ, ἐπὶ ἵππων. ἀρρίζειν δὲ, ἐπὶ κυνῶν, παρ' Ἀθηναίοις, ὅπερ τῆς ἀρχαιότητος παρ' ἡμῖν δὲ ὑλακτεῖν λέγεται.

¶ Φωλεὸς καὶ κοίτη διαφέρει. φωλεὸς μὲν γάρ ἐστι τῶν ἑρπετῶν [illegible]· κοίτη δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων. ὥστε ἐπὶ μὲν τῶν ἑρπετῶν φωλεύειν τὸ ζωγρεῖν. ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, τὸ κοιτάζεσθαι ἐπὶ δὲ τῶν ὀρνίθων τὸ νεοττεύειν. ὁ γοῦν λέγων νοσσιὰ τῶν [illegible] ἀκυρολογεῖ. τέκνα μὲν γὰρ ἀνθρώπων. νεοττοὶ δὲ ὀρνίθων, νεβροὶ δὲ ἐλάφων. σκύμνοι δὲ, λεόντων. σκύλακες δὲ, κυνῶν.

Χ.

Χάραξ θηλυκῶς μὲν ἐπὶ τῆς ἀμπέλου περιτιθεμένου· ἀρσενικῶς δὲ, ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πολέμοις περιπηγνυμένων· ἀφ' ἧς λέγεται χαρακώσαντες, ἀντὶ τοῦ περιφράξαντες καὶ χαρακώματα τὰ περιφράγματα.

¶ Χαρὰ καὶ εὐφροσύνη καὶ τέρψις καὶ εὐθυμία καὶ ἡδονὴ καὶ ἀπόλαυσις διαφέρουσι. χαρὰ μὲν γάρ ἐστι προσφάτου ψυχῆς ἔπαρσις καὶ διάχυσις. εὐφροσύνη δὲ, πάθος χρόνια μετὰ εὐφροσύνης γενόμενον. τέρψις δὲ οἱονεὶ τρῖψις καὶ ψυχαγωγία ἀπὸ τοῦ ἀκούειν ἐπὶ τὸ κρεῖσσον. εὐθυμία δὲ βραχεῖα ψυχῆς χαρά. ἡδονὴ δὲ ἐν ψυχῇ ἀρέσκεια. ἀπόλαυσις δὲ, ἕξις ποιοῦσα ἐπὶ πάσης μεταλήψεως ἀγαθοῦ τε καὶ φαύλης.

¶ Χειμάζειν, οὐ μόνον τὸ παραχειμάζειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνοχλεῖν. ὡς Μένανδρος ἐν ἡνιόχῳ.

¶ Χλαῖναι καὶ χλανίδια διαφέρει φησὶ Τρύφων ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ ἑλληνισμοῦ, καὶ παρατίθεται ξενοφῶντα. χλαῖνας μὲν γάρ φησι λέγεσθαι τῶν ἐγκυκλίων καὶ παχέων· διὸ καὶ Ὅμηρός φησιν.

Ἔνθα δὲ τ' ἐκθεῖσαι πυκνὸν λέχος ἐμβάλλοντ' αὐτῷ.

Δέμνια καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα πορφύρεα.

Χλανίδας δὲ τὰς φορουμένας καὶ μαλακωτέρας.

αἱ πίπτουσι τῷ περιπορίματι.

Χλαῖναν πορφυρέην οὖλ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπισχών.

μὲ τοῦτο ἂν ἄμεινον λέγειν, τὰς μὲν χλαίνας ἐπὶ τῶν ἐγκυκλίων, ᾗ καὶ φορουμένων· χλανίδας δὲ, ἐπὶ μόνων τῶν πορφυρῶν, ὥστε δὲ ἐπὶ τῶν ἐγκυκλίων.

¶ Χλαμὺς καὶ χλαῖνα διαφέρει, καθὼς διὰ πολλῶν ἀπέδειξε Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι δευτέρῳ Ἰλιάδος. ἡ μὲν χλαῖνα ἡρωικὸν φόρημα. χλαμὺς δὲ, Μακεδονικὸν, μετὰ ἐξακόσια ἔτη τῶν ἡρωικῶν ἐπινοηθεῖσα. σαφῶς (αὐτὸ γὰρ μέμνηται τῆς χλαμύδος) διαφέρειν φησὶ καὶ τῷ σχήματι. ἡ μὲν γὰρ χλαῖνα τετράγωνον (φησὶν) ἱμάτιον· ἡ δὲ χλαμὺς, εἰς τέλος περὶ κάτω συνῆκται, καὶ [illegible] πολὺ καὶ ἀπ' ἀλλήλων διεστῶσα· Ἀριστοτέλης, Φίλαρχος, Πολέμωνα, ὅτι πολὺ διαφέρουσι.

¶ Χιτώνιον καὶ χιτωνίσκος διαφέρει. χιτωνίσκος μὲν γὰρ, ὁ τοῦ ἀνδρὸς χιτών. χιτώνιον δὲ, τὸ τῆς γυναικὸς ἔνδυμα.

¶ Χόας συνεσταλμένως, τὴν ἑορτήν. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν.

Ἀκούετε λεῴ· κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χόας.

Χοᾶς δὲ περισπωμένως, τὸ μέτρον τοῦ οἴνου.

¶ Χορηγεῖν καὶ χορηγὸς διαφέρει. χορηγεῖν μὲν, τὸ διδασκαλεῖον καὶ χορηγὸς, ὁ διδάσκαλος. χορὸς δὲ τὸ σύστημα τῶν παίδων καὶ τῶν ᾀδόντων.

¶ Χαλάζης καὶ χάλικες διαφέρει. χάλαζα μὲν γὰρ, τὸ ἐπίγειον.

Χιὼν ἢ χάλαζα χαλάζης.

Χάλικες δὲ τῆς βοῆς κοιλίας Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις.

Ἡ βοῦ δάρειον ὡς ἀπέκτεινε ζεῦγος χαλίκων ἐπιγενομένων.

¶ Χρήστας καὶ δανειστὰς λεκτέον καὶ τοὺς χρεωφειλέτας.

¶ Χρηστήριον ὁ τόπος, καὶ ὁ χρησμὸς, καὶ τὸ ἱερόν.

¶ Χύτραι καὶ χυτρεῖα διαφέρει. χύτραι μὲν γὰρ, καὶ αὐτὰ τὰ σκεύη, καὶ τὰ χυτροπωλεῖα. χυτρεῖα δὲ, τὰ τῶν χυτρῶν ὄστρακα.

Ψ.

Ψάλλειν καὶ ψίλλειν διαφέρει. ψάλλειν μὲν, τὸ τοῦ ἵππου· ψίλλειν δὲ, τὸ ἄκροις βραχίοσι περιτιθέμενον κόσμιον οἱ Δωριεῖς ψίλλιν καλοῦσι τὸ ἄκρον. ὅθεν καὶ ἡμεῖς τοὺς ἐπ' ἄκρον χειλέων λεγομένους ψιλὰς ἐκαλέσαμεν ὥς φησι Τρύφων.

¶ Ψάμαθος καὶ ἄμαθος διαφέρει. ψάμαθον μὲν γὰρ, τὴν παραθαλασσίαν ἄμμον.

-ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίῃσιν,

Ἄμαθον δὲ, τὴν κόνιν·

--τεῖχε γὰρ ἀμάθοιο βαθείης.

Ω.

Ὥρα δασέως, τοῦ ἔτους καὶ τῆς ἡμέρας· ψιλῶς δὲ, ἡ φροντίς.

¶ Ὠνήσασθαι καὶ ἀγοράσαι διαφέρει. ὠνήσασθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ πρίασθαι ἐκ τοῦ πωλουμένου· ἀγοράσαι δὲ, καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίψαι.

¶ Ὠτειλὴ καὶ οὐλὴ διαφέρει. ὠτειλὴ μὲν γάρ ἐστι τὸ πρόσφατον τραῦμα, παρὰ τὸ οὐτάσαι. οὐλὴ δὲ ἡ ὑγιασμένη σὰρξ ἐκ τραύματος παλαιοῦ· ὡς Ὅμηρος.

Οὐλὴν τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.

ΤΑΞΙΣ ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΣΙΑΙ τῶν ἀρχόντων.

Καταλογίζεται ἐπὶ τοὺς λόχους καταμερίζεται τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ. λόχος, ὅτε μὲν τὸ σύστημα τὸ ἐξ ἀνδρῶν ἑκ. οἱ δὲ, τὸ ἐξ ἀνδρῶν β. οἱ δὲ, τὸ ἀπὸ ἑκκαίδεκα ἀνδρῶν πλῆθος. ὃ καὶ τέλειόν φασι καὶ σύμμετρον.

Λοχαγὸς, πρωτοστάτης καὶ ἡγεμὼν, ὁ αὐτός ἐστιν. ἔστι δὲ πρῶτος καὶ ἄριστος τοῦ λόχου.

Οὐραγὸς, ὁ τελευταῖος τοῦ λόχου.

Στίχος καὶ δεκανία καὶ λόχος, τὸ αὐτό ἐστιν. οἱ δὲ καὶ ἐνωματίαν αὐτὸ καλοῦσιν. οἱ δὲ τὸ ς' λέγουσι τοῦ λόχου τὴν ἐνωματίαν, οἱ δὲ, τὸ δ'.

Ἐνωμοτάρχης ὁ τῆς ἐνωματίας ἄρχων.

Διμοιρίας καὶ ἡμιλοχίας τὸ αὐτό φασι καὶ διμοιρίτης καὶ ἡμιλοχίτης, ὁ ἄρχων τῆς διμοιρίας καὶ ἡμιλοχίας.

Ἐπιστάτης ὁ τοῦ λόχου ὄπισθεν τεταγμένος, ὁ δὲ μετ' αὐτὸν, πρωτοστάτης. ὁ δὲ μετὰ τοῦτον πάλιν, ἐπιστάτης ὡς [illegible] τοῦ ὅλου στίχου ἐκ πρωτοστατῶν καὶ ἐπιστατῶν συγκείμενον ἴσων. δὲ λοχαγὸν μὲν τὸν πρωτοστάτην λέγουσιν, ὥσπερ καὶ ὕπαρχον καὶ οὐραγὸν τὸν ἐπιστάτην. τοὺς ἐν μέσῳ δὲ, ὡς ἐνδεαύτως ἐπιστάτην μὲν τὸν μετὰ τὸν πρωτοστάτην, ὅτε δεύτερος. τὸν δὲ τρίτον ἀπὸ τοῦ πρωτοστάτου ὑποστάτην.

Συλλοχισμός ἐστιν ὅταν τῷ πρώτῳ λόχῳ ἕτερος λόχος ἐπιταθῇ, ὡς λοχαγὸν λοχαγῷ καὶ οὐραγὸν οὐραγῷ καὶ τοὺς μεταξὺ τοῖς ὁμοζύγοις παρίστασθαι.

Παραστά-

Παραστάται, οἱ δ' ἐμόλοχοι, ἀνδρῶν ξδ΄. καὶ ὁ ἡγούμενος, Τετράρχης.

Τάξις, αἱ δύο τετραρχίαι, ἀνδρῶν ρκη καὶ ὁ ἡγούμενος, πάλαι μὲν Ταξίαρχος, νῦν δὲ Ἑκατοντάρχης.

Σύνταγμα, ὃ ἔνιοι Παράταξιν, αἱ β΄ τάξεις, ἄνδρες σνς΄, καὶ ὁ ἡγούμενος, Συνταγματάρχης. τοῦτο δὲ ἔνιοι καὶ Ξεναγίαν καλοῦσι, καὶ Ξεναγὸν τὸν ἡγούμενον. (κοντάρχης.

Πεντακοσιαρχία, τὰ β΄ τάγματα, ἄνδρες φιβ΄. καὶ ὁ ἡγούμενος, Πεντα-

Ἔκτακτοι, τούτους τὸ μὲν παλαιὸν ἡ τάξις εἶχεν ὡς καὶ τοὔνομα δηλοῖ, διότι τάξεως ἐξαίρεθμοι ἦσαν. εἰσὶ δὲ ε΄ Στρατοκήρυξ, Σαλπιγκτής, Σημειοφόρος, Ὑπηρέτης, Οὐραγός, νῦν δὲ καὶ τοῦ συντάγματος λέγονται. καὶ τῶν ἄλλων ἔχειν δὲ δεῖ τούτους τὴν τάξιν, ἢ τὸ σύνταγμα. τὸν μὲν ὅπως τῇ φωνῇ σημαίνῃ τὸ πραττόμενον. τὸν δὲ ὅπως τῷ σημείῳ εἰ μὴ ἡ φωνὴ κατακούοιτο διὰ θόρυβον. τὸν δὲ Σαλπιγκτήν, ὁπότε μηδὲ σημεῖα βλέποιεν διὰ κονιορτόν. καὶ τὸν Ὑπηρέτην, ὥστε τι τῶν εἰς τὴν χρείαν παρακομίσαι. τόν γε μὴν ἔκτακτον Οὐραγόν, πρὸς τὸ ἐπανάγειν τὸ ἀπολειπόμενον ἐπὶ τὴν τάξιν, ὅς, τῶν τεσσάρων ἄνω τυπούμενον κατὰ μέτωπον κάτω τέτακται.

Ξεναγία, αἱ β΄ πεντακοσιαρχίαι, ἀνδρῶν ακδ΄. οἱ δὲ πλεῖστοι τοῦτο τὸ πλῆθος Χιλιαρχίαν καλοῦσι, καὶ Χιλίαρχον τὸν ἡγούμενον.

Μεραρχία, αἱ β΄ χιλιαρχίαι ἀνδρῶν βμη΄. οἱ δὲ καὶ Τέλος ὀνομάζουσι, καὶ τὸν ἡγούμενον, Μεράρχην οἱ δὲ Τελάρχην.

Φαλαγγαρχία, αἱ β΄ μεραρχίαι, ἄνδρες δϡς΄, τοῦτο ἔνιοι καὶ Ἀποτομὴν κέρατος φασίν, οἱ δὲ μέρος. πάλαι δὲ καὶ Στρατηγία ἐκαλεῖτο, καὶ ὁ ἡγούμενος Στρατηγός, νῦν δὲ, Φαλαγγάρχης.

Διφαλαγγία, αἱ β΄ φαλαγγαρχίαι, ἄνδρες ηρϙβ΄. τοῦτο δὲ καὶ Μέρος ὑπ' ἐνίων καλεῖται, ἀλλὰ καὶ Κέρας. καὶ ὁ ἡγούμενος, Κεράρχης.

Φάλαγξ, ἡ τετραφαλαγγαρχία αἱ β΄ φάλαγγες, ἄνδρες ͵αστπδ΄. τοῦτο γάρ, τελεία καὶ αὐτάρκης φάλαγξ.

Μῆκος ἐστὶ φάλαγγος τὸ ἐκ τῶν λόχων σύνταγμα, ὃ μίαν εὐθεῖαν τάττεται, ἀπὸ κέρατος εἰς κέρας, διατεῖνον. καλεῖται δὲ τοῦτο καὶ Πρόσωπον, καὶ Μέτωπον καὶ Στόμα, καὶ Παράταξις, καὶ Πρωτολοχία καὶ Πρωτοστάται. ὁ δὲ κατόπιν τούτου στίχος καὶ παράλληλος κείμενος, Δεύτερον ζυγὸν καλεῖται, καὶ ὁ τρίτος, τρίτον ζυγὸν καὶ ἑξῆς ὁμοίως.

Βάθος ἐστὶ φάλαγγος τὸ μετὰ τὸ μέτωπον ἅπαν καὶ ὁ ἀπὸ λοχαγοῦ ἐπὶ οὐραγὸν στίχος, κατὰ βάθος λέγεται. (λήλως ἔχειν.

Ζυγεῖν ἐστὶ τὸ ἐπ' εὐθείας τοῖς κατὰ μῆκος στίχῳ κεῖσθαι, ἤτοι παραλ-

Στοιχεῖν ἐστὶ τὸ ἐπ' εὐθείας κεῖσθαι τῷ κατὰ βάθος στίχῳ. τοῦτο γάρ, καὶ κυρίως Στίχος λέγεται.

Διχοτομία φάλαγγος ἡ εἰς δύο ἴσα τομή. ταῦτα δὲ τὰ μέρη καλεῖται Κέρατα, ὧν τὸ μὲν, Εὐώνυμον κέρας λέγεται, καὶ Οὐρά. τὸ δὲ λοιπόν, δεξιὸν καὶ κεφαλὴ καὶ δεξιὸν ἀκρωτήριον καὶ δεξιὰ ἀρχή.

Ἄραρος καὶ Ὀμφαλὸς καὶ Συνοχὴ πρᾶγμα ὡς ἔνιοι, καὶ στόμα ὡς ἕτεροι, ἡ διχοτομία καλεῖται.

Ὁπλῖται, πελτασταί, ψιλοί, τῆς πεζικῆς εἰσὶ καὶ μαχίμου δυνάμεως, ἔχουσι δὲ διαφοράν. Ὁπλῖται μὲν γὰρ λέγονται οἱ θωρακοφόροι κεχρημένοι ὅπλοις, κατὰ τὸν Μακεδονικὸν τρόπον ἀσπίσι περιφερέσι καὶ δόρασι περιμήκεσιν. ψιλοὶ δέ, οἱ καθόλου τῇ κέχρηνται γάρ τόξοις καὶ ἀκοντίοις καὶ λίθοις ἐκ σφενδόνης, ἢ ἐκ χειρός. οἱ δὲ πελτασταί μέσῃ πως κέχρηνται σκευῇ. ἡ γὰρ πέλτη μικρά τις ἐστὶν ἀσπὶς ἰσχνὴ καὶ κούφη, καὶ τὰ δόρατα πολὺ τῶν ὁπλιτῶν λειπόμενα.

Εἰσὶ δὲ καὶ τῆς ὀχηματικῆς δυνάμεως τρεῖς διαφοραί· ἡ μὲν γάρ ἐστιν ἱππική, ἡ δὲ διὰ ἁρμάτων, ἡ δὲ δι' ἐλεφάντων. τῆς δὲ ἱππικῆς τὸ μὲν ἁπλῶς οὕτω καλεῖται, Ἱππεῖς καὶ Ἱππικοί· τὸ δέ, Ἄμφιππον καὶ Ἀμφίπποι μὲν οἱ ἐπὶ δυσὶν ἀστρώτοιν ἵπποιν συνδεδεμένοιν ὀχούμενοι, οἳ καὶ μεταπηδῶσιν ἀπ' ἄλλου ἐπ' ἄλλον, ὅταν ἡ χρεία καλῇ. τῆς δὲ κυρίως Ἱππικῆς τὸ μὲν ἐστὶ Κατάφρακτον, ὃ καὶ τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἱππέας πεφραγμένους παρέχεται· τὸ δέ, Ἀκατάφρακτον. τούτων δὲ οἱ μὲν θυρεοὺς ἔχοντες, Θυρεοφόροι καλοῦνται· οἱ δὲ ἄτλαις Δορατοφόροι. αὐτῶν δὲ οἱ μὲν μόνον ἀκοντίζουσιν. εἰς δὲ χεῖρας τοῖς πολεμίοις οὐκ ἔρχονται, καὶ καλοῦνται Ἱππακοντισταὶ καὶ Ταραντῖνοι· οἱ δέ, τόξοις, οἱ λέγονται Ἱπποτοξόται. ἔτι δ' οἱ μὲν δορατοφόροι, ἢ κοντοφόροι, ἢ Ξυστοφόροι καλοῦνται γὰρ τοῖς τρισὶν ὀνόμασιν. οὗτοι δ' εἰσὶν οἱ ἀπὸ τῶν ἵππων καὶ πλησίον πολεμίοις δόρασι μαχόμενοι. οἱ δέ, Ἀκροβολισταὶ οἷον πόρρωθεν βάλλοντες, ἔτι τῆς ἱππικῆς δυνάμεως καταφράκτοι, Ἱππακοντισταὶ Ἐλαφροί, Θυρεοφόροι, οἱ καὶ Ταραντῖνοι, Ἱπποτοξόται.

Πύκνωσις, κατὰ παρεμβολὴν καὶ ἐπίταξιν· τουτέστι, πύκνωσις κατὰ μῆκος καὶ βάθος. κατέχει δὲ ὁ πεπυκνωμένος ἀνὴρ πήχεις β΄. ὁ δὲ ἁπλῶς τεταγμένος πήχεις δ΄. (ἕνα, τοῦτο καλεῖται Συνασπισμός.

Συνασπισμὸς, ὅταν ἕκαστος ἀνὴρ τῶν ἐν τῇ φάλαγγι κατέχῃ πῆχυν

Πρόταξις ψιλῶν, ὅτε τῶν ἄλλων οὗτοι ἐνπολέμιοι προτάττονται. Ὑπόταξις δὲ, ὅτε ὑποτάττονται. προσένταξις δέ, ὅτε καὶ ἐμπλεκόμενοι τῇ φάλαγγι παρ' ἄνδρα τάττονται. λέγεται δὲ καὶ παρένταξις τοῦτο.

Παρεμβολὴ παρεντάξεως διαφέρει. ἡ μὲν γάρ ἐστι τῶν ὁμοίων παρένθεσις, οἷον ὁπλιτῶν παρ' ὁπλίτας, ἢ ψιλῶν παρὰ ψιλούς. παρένταξις δ' ἐστὶ τῶν ἀνομοίων, οἷον ὁπλιτῶν ψιλούς, ἢ ψιλῶν παρ' ὁπλίτας.

Λόχος ἀνδρῶν ις΄.

Σύστασις, τέσσαρες λόχοι ἀνδρῶν λβ΄.

Πεντηκονταρχία, β΄ συστάσεων, ἀνδρῶν ἑξηκοντατεσσάρων.

Ἑκατονταρχία, β΄ πεντηκονταρχίαι ἀνδρῶν ρκη΄. ἑκάστη δὲ ἑκατονταρχία ἐν ταύτῃ ἔχει πέντε.

Ψιλαγία β΄ ἑκατονταρχίαι ἀνδρῶν διακοσίων πεντηκονταέξ.

Ξεναγία, β΄ ψιλαγίαι, ἀνδρῶν φιβ΄.

Σύστρεμμα β΄ ξεναγίαι, ἀνδρῶν ακδ΄.

Ἐπιξεναγία, δύο συστρέμματα ἀνδρῶν βμη΄.

Στῖφος, δύο ἐπιξεναγίαι, ἀνδρῶν δϙς΄.

Ἐπίταγμα, δύο στίφη, ἀνδρῶν ηρϙβ΄. τούτου ἔκτακτοι ἄνδρες η΄. ἐπιξεναγοὶ μὲν δύο, συστρεμματάρχαι δέ, οἱ λοιποί. (τοιοῦδε ὄντος.

Ἔμβολον παρατάξεως ὄνομα τοιᾶσδε. ἐστὶ δὲ τὸ ἥμισυ τοῦ Ῥόμβου.

Ῥομβοειδής, παράταξις ὀνομάζεται καὶ Σφηνοειδής.

Ἴλη ἱππέων ἐστὶν ἑξηκοντατεσσάρων.

Ἐπιλαρχία, β΄ ἶλαι, ἱππέων ρκη΄.

Ταραντιναρχία, β΄ ἐπιλαρχίαι, ἱππέων διακοσίων πεντηκονταέξ.

Ἱππαρχία, β΄ ταραντιναρχίαι, ἱππέων πεντακοσίων δώδεκα.

Ἐφιππαρχία, β΄ ἱππαρχίαι, ἱππέων χιλίων εἰκοσιτεσσάρων.

Τέλος, δύο ἐφιππαρχίαι ἱππέων δισχιλίων τεσσαράκοντα ὀκτώ.

Ἐπίταγμα, β΄ τέλη, ἱππέων τετρακισχιλίων λς΄.

Κλίσις, ἡ κατ' ἄνδρα κίνησις. (ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ κλίσις.

Κλίσις ἐπὶ δόρυ, ἐστὶν ἡ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κλίσις· Ἐπανάκλισις δέ, ἡ Ἐπ' ἀσπίδα κλίσις, ἐστὶν ἡ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ ὁμοίως.

Μεταβολή ἐστιν ἡ δὶς ἐπὶ τὸ αὐτὸ γινομένη κλίσις, κατὰ νώτου τὰς τῶν ὁπλιτῶν ὄψεις μετατιθεῖσα. ἧς δύο διαφοραί. ἡ μέν, ἀπὸ τῶν πολεμίων, ἣν καὶ Ἐπ' οὐρὰν ὀνομάζουσιν· ἡ δέ, ἐπὶ τοὺς πολεμίους, Ἀπ' οὐρᾶς καλουμένη. ἔνιοι δὲ οὕτω καὶ αὐτὴν ὑπογράφουσιν. Μεταβολή, ἐστὶ μετάληψις τῆς προϋπαρχούσης ἐπιφανείας εἰς τὴν κατ' οὐρὰν ἐπιφάνειαν, ἢ ἀπὸ ταύτης ἐπὶ τὴν ἐναντίαν καὶ ἡ μὲν ἀπὸ πολεμίων μεταβολή, δὶς ἐπὶ δόρυ κλινάντων γίνεται. ἡ δὲ ἐπὶ τοὺς πολεμίους, δὶς ἐπ' ἀσπίδα.

Ἐπιστροφή ἐστιν ἐπειδὰν τὸ πᾶν σύνταγμα πυκνώσαντες κατὰ παραστάτην καὶ ἐπιστάτην, καθάπερ ἑνὸς ἀνδρὸς σῶμα ἐπὶ δόρυ, ἢ ἐπ' ἀσπίδα ἐγκλινώμεθα· καθάπερ ἐπὶ κέντρῳ τῷ λοχαγῷ παντὸς τοῦ τάγματος περιενεχθέντος καὶ μεταλαβόντος τόπον μετὰ τῶν ἔμπροσθεν ἐπιφάνειαν δὲ τὴν ἐκ δεξιῶν, διαμενόντων ἑκάστῳ τοῦ παραστάτου καὶ τοῦ ἐπιστάτου.

Ἀναστροφή ἐστιν ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν προτέραν χώραν. Περισπασμὸς δὲ ἐστιν ἡ ἐκ δυεῖν ἐπιστροφῶν τοῦ τάγματος κίνησις, ὥστε μεταλαμβάνειν τὸν ὀπισθότονον. Ἐκπερισπασμὸς δὲ ἐστιν ἐκ τριῶν ἐπιστροφῶν συνεχῶν κίνησις. ὥστε μεταλαμβάνειν. ἐὰν μὲν ἐπὶ δόρυ γίνηται τὴν ἐξ ἀριστερῶν ἐπιφάνειαν· ἐὰν δὲ ἐπ' ἀσπίδα, τὴν ἐκ δεξιῶν. Εἰς ὀρθὸν δὲ ἐστιν ἀποδοῦναι τε ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς θέσιν ἀποκαταστῆσαι ἄνδρα ἕκαστον· ὥστε εἰ ἐπὶ δόρυ κλίνειν ἐκ τῶν πολεμίων κελεύοιντο, εἶτ' αὖθις εἰς ὀρθὸν ἀποδοῦναι δεῖ ἐπὶ τοὺς πολεμίους πάλιν τρέπεσθαι, καλεῖται δὲ τοῦτο καὶ Ἐπ' ὀρθὸν ἀποκαταστῆσαι.

Ἐξελιγμοὶ διτταί εἰσιν· οἱ μέν, κατὰ λόχους· οἱ δέ, κατὰ ζυγά. εἰδῶν δὲ ἀνὰ ἑκάτερον αὐτῶν [illegible], καλεῖται γάρ ὁ μὲν Μακεδών, ὁ δὲ Χορεῖος, ὃν καὶ Κρητικὸν καὶ Περσικὸν καλοῦσι. τούτων δέ, Μακεδὼν ἐξελιγμός ἐστιν, ὁ κατὰ λόχους, ὁ μεταλαμβάνων τῆς φάλαγγος τὸν ἔμπροσθεν τόπον ἀντὶ δὲ τῆς κατὰ πρόσωπον ἐπιφανείας τὴν ὄπισθεν. Χορεῖος δὲ ὁ τὸν αὐτὸν ἐπέχων τόπον τῆς φάλαγγος τὸν ὁπλίτην μεταφέρων, ἀνθ' ὧν προκατεῖχον τόπων ἑτέρους μεταλαμβάνοντα. τοῦ μὲν Λοχαγοῦ, τὸν τοῦ Οὐραγοῦ, τοῦ δὲ Οὐραγοῦ, τὸν τοῦ Λοχαγοῦ. ἀντὶ δὲ τῆς κατὰ πρόσωπον ἔμπροσθεν ἐπιφανείας, τὴν ὄπισθεν. εἰ μηδὲ δὴ Κατὰ ζυγὰ ἐξελιγμοὶ γίνονται, ὅπου ἂν ἐπὶ τῶν ἐπιτεταγμένων ἐθέλωμεν τὰ κέρατα καθίστασθαι. ἔστι δὲ ὅτε μὲν ἐπὶ τῶν κεράτων χώραν τὰ μέσα ἰσχυροποιεῖν καὶ ὁμοίως τὰ δεξιὰ ἐν τοῖς εὐωνύμοις, καὶ τὰ εὐώνυμα ἐν τοῖς δεξιοῖς.

Διπλασιασμοὶ διχῶς λέγονται. ἢ γὰρ τόπον ἐν ᾧ ἡ φάλαγξ μένει, τὸ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν, ἢ ἀριθμὸν αὐτῶν. γίνεται δὲ ἑκάτερον διχῶς, ἢ Κατὰ μῆκος, ἢ ζυγὰ τοῦτ' ἔστιν εἰπεῖν Κατὰ μῆκος καὶ κατὰ βάθος. Κατὰ μῆκος μὲν οὖν γίνεται διπλασιασμὸς ἀνδρῶν, ὅταν μεταξὺ τῶν προϋπαρχόντων λόχων παρεμβάλλωμεν ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλους ἴσους τοῖς ἀριθμοῖς, τὸ μῆκος φυλάττοντες τὸ αὐτὸ τῆς φάλαγγος, ὥστε πύκνωσιν γενέσθαι μόνον ἐκ τῆς τῶν ἀνδρῶν διπλασιάσεως. Κατὰ βάθος δέ, ὅταν μεταξὺ τῶν προϋπαρχόντων ζυγῶν παρεμβάλλωμεν ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλα αὖθις ἰσάριθμα, ὥστε κατὰ βάθος πύκνωσιν εἶναι μόνην. Κατὰ μῆκος δέ, τόπου γίνεται διπλασιασμός, ὅταν τὴν προειρημένην κατὰ μῆκος πύκνωσιν μανότητι μετατάττωμεν, ἢ οἱ παρεντεθέντες ἐξελίξωσι κατὰ μῆκος. Κατὰ βάθος δὲ γίνεται τόπου διπλασιασμός, ὅταν τὴν προειρημένην κατὰ βάθος πύκνωσιν μετατάττωμεν μανότητι, ἢ οἱ παρεντεθέντες ἐξελίξωσι κατὰ βάθος. ἔνιοι δὲ τοὺς τοιούτους διπλασιασμοὺς ἀποδοκιμάζουσι, καὶ μάλιστα ἐγγὺς ὄντων πολεμίων· ἐφ' ἑκάτερα δὲ τῶν κεράτων τοὺς ψιλοὺς καὶ τοὺς ἱππέας ἐπεκτείνοντες τὴν ὄψιν τοῦ διπλασιασμοῦ, χωρὶς ταραχῆς τῆς φάλαγγος ἀποδιδόασι.

Πλαγία λέγεται φάλαγξ ἥτις ἔχει τὸ μῆκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιον. Ὀρθία δὲ λέγεται ὅταν ἐπὶ κέρατος πορεύηται πολλαπλάσιον ἔχουσα τοῦ βάθους τὸ μῆκος· καθόλου δὲ παραμήκες μὲν λέγεται πᾶν τάγμα, ὃ ἂν τὸ μῆκος ἔχῃ πλέον τοῦ βάθους.

Λοξὴ λέγεται φάλαγξ ἡ τὸ μὲν ἕτερον κέρας, ὁπότερον ἂν προαιρῆται, πλησίον τῶν πολεμίων ἔχουσα καὶ ἐν αὐτῷ τὸν ἀγῶνα ποιουμένη· τὸ δὲ ἕτερον, ἐν ἀποστάσει διὰ ὑποστολῆς ἔχουσα. Δεξιὰ μὲν ἡ τὸ δεξιὸν προβεβλημένη, λαιὰ δὲ ἡ τὸ λαιόν.

Παρεμβολὴ λέγεται ἐπειδὰν προτεταγμένων τινῶν, εἰς τὰ μεταξὺ διαστήματα ἐκ τῶν ἐπιτεταγμένων καθίστωνται αὐτοῖς ἐπ' εὐθείας.

Πρόταξις δὲ ὅταν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν τῆς τάξεως, ἢ ἑκατέρου κατὰ τὸ κέρας αὐτὸ προστεθῇ τι στῖφος τῇ πάσῃ φάλαγγι, κατ' εὐθὺ τοῦ μετώπου τῆς τάξεως. Ἔνταξις δὲ ἐπειδὰν τις προαιρῆται τοὺς ψιλοὺς εἰς τὰ διαστήματα τῆς φάλαγγος ἐντάσσειν, ἄνδρα παρ' ἄνδρα. ἔνιοι δὲ τοῦτο καὶ Παρένταξιν ὀνομάζουσιν.

Ἐπαγωγὴ δὲ λέγεται, ὅταν τάγμα τάγματι ὑποτάσσηται οἷον τετραρχίας ἡγουμένης αἱ λοιπαὶ τετραρχίαι ὑποτάσσονται, ἢ ξεναγίας ἡγουμένης, αἱ λοιπαὶ ξεναγίαι ἐπακολουθοῦσι. καὶ καθόλου ὅταν σύνταγμα συντάγματι ἐν πορείᾳ ἕπηται, ὥστε τοῖς τοῦ προηγουμένου συντάγματος οὐραγοῖς τοὺς τοῦ ἑξῆς τάγματος ἡγεμόνας συνάπτειν.

Παραγω-

Παραγωγὴ λέγεται ὅταν ἡ φάλαγξ πορεύηται τοὺς ἡγεμόνας ἐκ τῶν εὐωνύμων ἔχουσα ἢ ἐκ τῶν δεξιῶν. κἂν μὲν ἐκ τῶν εὐωνύμων ἔχῃ τοὺς ἡγεμόνας, εὐώνυμος παραγωγὴ λέγεται· ἐὰν δὲ ἐκ τῶν δεξιῶν, δεξιὰ παραγωγή. ἔστι δὲ ἡ πορεία ἐν ἐπαγωγῇ γίνεται. ἔστι ἐν παραγωγῇ ἐν μονοπλεύρῳ, ἢ διπλεύρῳ, ἢ τριπλεύρῳ ἢ τετραπλεύρῳ τάγματι βαδίζεται. μονοπλεύρῳ μὲν ὅταν μοναχόθεν φοβηθῇ· διπλεύρῳ δὲ, ὅταν διχόθεν· τριπλεύρῳ δὲ ὅταν τριχόθεν καὶ τετραπλεύρῳ ὅταν οἱ πολέμιοι πανταχόθεν ἐπιθέσθαι ὑφορῶνται.

Ἀμφίστομος φάλαγξ καλεῖται ἡ τοὺς ἡμίσεας τῶν ἐν τοῖς λόχοις ἀνδρῶν ἀπεστραμμένους ἀπὸ σφῶν ἔχουσα, ὡς ἀντιπροσώπους εἶναι. Διφαλαγγία δὲ ἀμφίστομος, ἥτις ἐν τῇ πορείᾳ τοὺς ἡγεμόνας ἔχει ἑκατέρων τῶν μερῶν ἐν ἐπαγωγαῖς τεταγμένους. τοὺς μὲν δεξιᾷ παραγωγῇ, τοὺς δὲ ἐν εὐωνύμοις· τοὺς δὲ οὐραγοὺς ἔσω τεταγμένους.

Ἀντίστομος διφαλαγγία, ἡ τοὺς μὲν ἡγεμόνας ἔχει μέσους τεταγμένους, τοὺς δὲ οὐραγοὺς ἔξω ἔχουσα ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἐν παραγωγαῖς τεταγμένους.

Ἑτερόστομος φάλαγξ καλεῖται, ἥτις ἂν πορεύηται τὸ μὲν ἡγούμενον ἥμισυ ἔχουσα ἐν εὐωνύμῳ παραγωγῇ τουτέστι, τοὺς ἡγεμόνας ἐξ εὐωνύμου· τοῦ δὲ λοιποῦ ἡμίσεος τοὺς ἡγεμόνας, ἐν δεξιᾷ παραγωγῇ.

Ὁμοιόστομος δὲ ἐν πορείᾳ διφαλαγγία ἐστὶν ἥτις τοὺς ἡγεμόνας ἑκατέρας τῆς φάλαγγος ἐκ τῶν αὐτῶν μερῶν ἔχει τεταγμένους, οἷον ἐκ δεξιῶν ἢ ἐξ εὐωνύμων ἑκατέρας φάλαγγος.

Ἔμβολον δὲ καλεῖται, ὅταν ἡ ἀμφίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἡγούμενα κέρατα ἀλλήλοις συνάψῃ, τὰ δὲ ἑπόμενα διαστήσῃ.

Κοιλέμβολον δὲ καλεῖται, ἐπειδὰν ἡ ἀντίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἑπόμενα κέρατα συνάψῃ, τὰ δὲ ἡγούμενα διαστήσῃ.

Πλαίσιον ὀνομάζεται ὁπόταν πρὸς πάσας τὰς πλευρὰς παρατάξηται τις ἑτερομήκει σχήματι.

Πλινθία δὲ ἢ Πλινθίον λέγεται, ὅταν ἐν τετραγώνῳ σχήματι ταὐτὸ τοῦτο πράξῃ ὅπερ Ξενοφῶν ὁ τοῦ Γρύλλου Πλαίσιον ἰσόπλευρον καλεῖ.

Πεπλεγμένη φάλαγξ ἐστὶν, ἥτις τοῖς ὑποπίπτουσι τόποις ἀναγκαζομένη ἐξομοιοῦσθαι, τερηδόνος λόγον ἐπέχει. καὶ ξιφοειδὴς ἡ φάλαγξ ὅλη γίνεται, καὶ πολυειδὴς τῇ τάξει.

Ἐπικαμπὴς δὲ ἐπὰν τὰ μέσα τοῖς πολεμίοις προσπίπτῃ, τὰ δὲ κέρατα ἐκ τῶν ὄπισθεν μερῶν ὄρθια ὑφ' ἑαυτὴν ἔχῃ τεταγμένα.

Ἐπαρμένη δὲ, ὅταν εἰς ὅλως πλείονας διαλύηται τῶν ταγμάτων.

Κυρτὴ δὲ καὶ Κοίλη καὶ ἐπικάμπιος λέγεται εἰς τοὐπίσω καὶ πρόσω, ἢ τὸ στόμα κοῖλον ἔχουσα ἢ κυρτὸν ἢ ἐπικαμπὲς καὶ τὸ τοιοῦτο (ὡς εἴρηται) ἢ εἰς τοὐπίσω, ἢ εἰς τὸ πρόσω ὥστε τὰ εἴδη αὐτῆς γίνεσθαι ἐξ ἑκάστης τῶν τριῶν εἰς τοὐπίσω σχηματιζομένης, ἢ εἰς τὸ πρόσω.

Ὑπερφαλάγγισις λέγεται ὅταν ἐξ ἑκατέρων μερῶν τῆς φάλαγγος ὑπερέχωμεν τῶν πολεμίων.

Ὑπερκέρωσις δὲ, ὅταν ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους μόνον ὑπερέχωμεν τῶν πολεμίων.

Λεπτυσμὸς ἐστὶν ὅταν τὸ βάθος τῆς φάλαγγος συναιρῆται. καὶ ἀντὶ ις' τυχὸν ἀνδρῶν ἐλάττους γίνωνται.

ΟΥ'ΡΒΙΚΙΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΤΟ στράτευμα τάξεων.

Ἴστέον δὲ ὅτι τῶν περὶ τὸ στράτευμα τάξεων καὶ ἡγεμονιῶν ὁ μὲν πέντε ἀνδρῶν ἀριθμὸς καλεῖται Πεμπὰς, ὁ δὲ ἄρχων Πεμπάδαρχος. ὁ δὲ τῶν δέκα, Δεκὰς καὶ Δεκάδαρχος, ὁ δὲ τῶν πέντε καὶ εἴκοσι, Λόχος καὶ Λοχαγὸς ὁ τῶν πεντήκοντα. Πεντηκοστὺς καὶ Πεντηκοντάρχος. ὁ τῶν ἑκατὸν Τάξις καὶ Ταξίαρχος, ὁ τῶν πεντήκοντα καὶ διακοσίων, Σύνταγμα, καὶ Συνταγματάρχης. ὁ τῶν πεντακοσίων Πεντακοσιοστὺς καὶ Πεντακοσιάρχος. ὁ τῶν χιλίων, Χιλιοστὺς καὶ Χιλίαρχος. ὁ τῶν δισχιλίων Μεραρχία, καὶ Τέλος καὶ Μεράρχης, καὶ Τελάρχης, ὁ τῶν τετρακισχιλίων, Φαλαγγάρχης, ὁ τῶν μυρίων, Μυριαστὺς καὶ Μυρίαρχος. αἱ δύο διφαλαγγαρχίαι Τετραφαλαγγαρχία ἀνδρῶν μυρίων ἑξακισχιλίων καὶ ὁ ἄρχων Τετραφαλαγγάρχης τὸ μὲν τοι πεζικὸν ἅπαν στράτευμα ὁμωνύμως τοῖς πεζικοῖς τάγμασι λέγεται Φάλαγξ καὶ ὁ ἡγούμενος Στρατηγός· τοῦ δὲ ἱππικοῦ, Ἵππαρχος. τὸ δὲ συναμφότερον πεζοί τε καὶ ἱππεῖς, Στρατιά. τῆς δὲ στρατιᾶς τὸ Μέτωπον λεγόμενον, (ὃ καὶ πρῶτον ζυγὸν καλοῦσι) Πρωτοστάται καὶ ὁ ἡγούμενος Πρωτοστάτης. οἱ δὲ παρ' ἑκάτερα τεταγμένοι κέρατα, δεξιόν τε καὶ εὐώνυμον αὐτοὶ καὶ Παραστάται, ὁ δὲ ἀρχὸς ὁμωνύμως. οἱ δὲ ὄπισθεν αὐτῶν ὡς ἐπὶ τὸ βάθος τεταγμένοι. Ἐπιστάται. τὸ δὲ ἐπὶ τούτοις πρὸς τὸ βάθος ἔσχατον ζυγὸν, Οὐρὰ καὶ Οὐραγὸς ὁ αὐτὸς δὲ Ὀπισθοφύλαξ ἡ συνήθεια Πεντηκοντάρχην αὐτὸν καλεῖ. ὁ δέ γε τοῦ παντὸς στρατοῦ ἡγεμονεύων, Βασιλεύς.

ΤΕΛΟΣ.

VERBORVM QVORVNDAM THEMATA

quæ magna ex parte vel sunt anomala, vel poetica, aut certè eiusmodi vt non obuiam cuilibet habeant originem.

De hac autem illorum collectione aliquid in eius calce dicetur.

A.

Ἀάδε (molestus fuit: ἐλύπησεν. Hesyc.) aor. 2. verbi ἀαδέω, Præsentis autem ἀαδεῖν idem Hesych. meminit exponens ὀχλεῖν, ἀδικεῖν, item λυπεῖσθαι, ἀπορεῖσθαι.

Ἀάσθην, (deceptus fui, ἠπατήθην, Var.) aor. 1. pass. verbi ἀάομαι.

Ἀασάμην, (damnum dedi: interdum & damnum accepi, læsus sum, ἐβλάβην, Hesych. & Eust. aor. 1. medius, ab aor. act. ἄασα ex verbo ἀάω. Vnde & aor. 1. pass. ἀάσθην, significans itidē ἐβλάβην. Sed & ἀᾶται, tertia persona præsentis temporis apud Homerum legitur, ex prima persona ἀάομαι.

Ἄαται (satiatur κορέννυται, Varino) ab ἄαμαι, id autem ab ἄημι actiuo.

Ἀβάκησαν, (nescierunt: ἠγνόησαν, Hesych. & aliis) poeticè & Ionicè pro ἠβάκησαν, ab ἀβακέω.

Ἄββαλε, poeticè pro ἀνέβαλε, (vt κάββαλε pro κατέβαλε, & ὕββαλε pro ὑπέβαλε) ex præsenti ἀναβάλλω.

Ἀγάγας pro ἀγαγὼν dici Hesych. tradit. Est autem ἀγαγὼν particip. aor. 2. actiuæ vocis, ab ἄγω. Idem & ἄγαγεν pro ἄγαγε vsurpari scribit, quod est imperatiui modi aor. 2. ab ἄγω.

Ἀγαπῴην, optatiuo modo & tempore præsenti dicunt Attici pro ἀγαπάοιμι ἀγαπῷμι à themate ἀγαπάω.

Ἀγασαίμην, aor. 1. opt. modi: cuius indicatiuus ἠγασάμην, à themate ἄγαμαι vel potius ἀγάζομαι, significante, admiror, vel etiam, colo. Hesych. enim ἀγάζεται exp. etiam σέβεται. Poeticè & Ionicè ἀγάσαντο etiam dicitur pro ἠγάσαντο admirati sunt: & ἀγασάμην pro ἠγασάμην. Vnde & partic. ἀγασσάμενος metri causa duplicatum habens σ pro ἀγασάμενος, admiratus. ἀγασσόμενος est fut. 1. medij participium.

Ἀγασθεὶς, admiratus: partic. aor. 1. pass. ab eodem them. nimirum ab ἄγαμαι, vel potius ἀγάζομαι.

Ἀγγελέων, nuntiaturus: fœm. ἀγγελέουσα, nuntiatura, Ionicè pro ἀγγελῶν & ἀγγελοῦσα. Est autem ἀγγελῶν partic. à futuro indicatiui ἀγγελῶ. id verò ex præsenti ἀγγέλλω. Itidem in aliis solent Iones ῶ in έω resoluere, & οῦ in έου.

Ἀγγελλόντων Attici dicunt pro ἀγγελλέτωσαν, nuntient: participij actiui genitiuo plurali posito pro tertia persona plurali imperatiui modi. Sic βοώντων dicunt pro βοάτωσαν: & τυπτόντων pro τυπτέτωσαν.

Ἀγέμεν, Doricè pro ἄγειν, ducere: ab ἄγω.

Ἄγεν, Bœoticè pro ἐάγησαν, fracti sunt: tertia persona pluralis, aoristi. 2. pass. ab ἄγνυμι: id autem ab ἄγνυμι seu ἄγω significante frango.

Ἁγεῖτο, prima syllaba producta & aspirata, Doricum est pro ἡγεῖτο, ducebat. à præsenti ἡγέομαι. At ἀγέτω, prima correpta & tenuata Ionicè pro ἀγέτω. ducere: præsenti ἄγομαι, ducor.

Ἀγεόμενοι quidam pro ἀγόμενοι positum aiunt: Hesych. tamen exp. θαυμάζοντες, admirantes: ab ἄγαμαι.

Ἄγερθεν congregati sunt, aor. 1. pass. Ionicum pro ἠγέρθησαν, ab ἠγέρθην: id autem ab ἀγείρω. Similiter ἀγέρθη dicunt iidem Iones pro ἠγέρθη, congregatus est. Vnde particip. ἀγερθεὶς, futurum indicatiuum ἀγερθήσομαι.

Ἀγέροντο. Ionicè pro ἠγέροντο, congregati sunt, aor. 2. medius. ἀγείρω enim facit fut. 2. ἀγερῶ, vnde aor. ἤγερον: ex quo ἠγερόμην. Quidam poeticè pro ἠγείροντο dictum volunt, imperfecti esse temporis dicentes, itidémque ἀγέρω pro ἀγείρω dici aiunt poeticè exempto ι.

Ἄγες, Hesychio ἄγε, φέρε, poeticè forsan adiecto σ.

Ἄγεσκεν, pro ἦγε dicunt Iones. vt τύπτεσκε pro ἔτυπτε: abiecto primùm augmento, deinde annexo σκεν, ab ἄγω.

Ἄγη, Ionicè pro Attico ἐάγη, fractus est, tertia pers. sing. aor. 2. pass. à them. ἄγνυμι seu ἄγω. Vnde fut. 2. ἀγῶ. ex quo aor. 2. ἦγον. vnde pass. ἠγην, Ionicè ἄγην. Atticè, ἐάγην.

Ἀγηγέραται, tertia persona plur. præteriti passiui Ionica pro ἠγερμένοι εἰσί. itidémque in plusquamperfecto ἀγηγέρατο pro ἠγερμένοι ἦσαν, ex ἀγείρω facto præterito actiuo ἤγερκα, & Attica reduplicatione ἀγήγερκα, passiuè ἤγερμαι, & Attica reduplicatione ἀγήγερμαι.

Ἀγήγερκα, (congregaui) Atticè iteratis duabus initialibus literis præsentis pro ἤγερκα. Itémque ἀγήγερμαι pro ἤγερμαι dicitur, congregatus seu collectus sum. Quorum illud actiuæ vocis, hoc autem passiuæ præteritum est à them. ἀγείρω.

Ἀγῆλαι, (exornasse, consecrasse, Hesychio κοσμῆσαι, σεμνῦναι, ἀναθεῖναι, necnon εἰς ἀγέλην ἀγαγεῖν) aorist. 1. infinitiui modi ab aoristo 1. indicatiui modi, ἤγηλα, ex them. ἀγάλλω. Vnde & coniunctiuo modo ἀγήλω, quod idem exp. κοσμήσω, exornauero: & particip. ἀγήλας, qui exornauit. At ἀγηλόμεναι, quod lexicographus affert, pro χαίρουσαι, ab alio profectum themate videtur.

Ἀγήοχα, duxi: præt. perf. act. ex ἦχα factum formatione Attica: primùm enim reduplicatis primis duabus literis, fit ἀγήχα, vt ἀγήγερκα ex ἤγερκα, deinde ο inserto, ἀγήοχα.

Ἀγκαλέει, tertia person. sing. præsentis indic. poeticè pro ἀνακαλεῖ, ab ἀνακαλέω, vt ἀγκαλέω etiam dicitur ἀνακαλῶ, teste Hesych.

Ἄγχαλον, idem lexicogr. affert pro ἄνοιξον, aperi. Pro quo fortassis scribendum ἄγχαλον, ab ἀγχαλάω poeticè itidem vsurpato pro ἀναχαλάω relaxo & aperio.

Ἄγκειμαι, poeticè pro ἀνάκειμαι, recumbo, vel repositus sum.

Ἀγκλίνας, partic. aor. 1. act. pro ἀνακλίνας, more poetico, à them. ἀνακλίνω, reclino, resupino, vel etiam aperio, Hesyc. ἀγκλίνας exponente non solùm ἀνακλίνας, sed etiam ἀνοίξας.

Ἀγκεραι-

Ἀγκορυφῶσα, itidem pro ἀνακορυφῶσα, apud Hesyc. qui exp. ἀναπεισθεῖσα.

Ἀγκεινάμεναι, quod idem pro ἀναπετάμεναι affert, poëticum & ipsum est pro ἀνακεινάμεναι: ab ἀγκείνω poëticè dicto pro ἀνακείνω.

Ἀγνοίκαμες, teste eodem dicunt Æoles pro ἠγνοήκαμεν, ignorauimus: à them. ἀγνοέω.

Ἀγνοίατο, (dicerentur) tertia pers. plur. optatiui passiui, Ionicè pro ἄγοιντο à them. act. ἄγω.

Ἆγον, penult. circunfl. præt. imperf. Doricum est pro ἦγον, ducebā: ἄγον, autem penultima correpta & penacuta. aorist. 2. duxi: pro quo Attici dicunt ἤγαγον, à them. ἄγω.

Ἀγοράασθαι, poët. pro ἀγοράεσθαι seu ἀγορᾶσθαι, concionari, διαλέγεσθαι, à them. ἀγοράομαι. Hesyc.

Ἀγόρευον, Ionicè & poët. pro ἠγόρευον, nuntiabant, à them. ἀγορεύω.

Ἀγρόμενοι (quòd Hes. expon. συνελθόντες, συναθροισθέντες, qui coierunt & in vnum congregati sunt) part. est per sycopen factum ex ἀγειρόμενοι est autem ἀγειρόμενος part. aor. 2. à them. fact. ἀγείρω.

Ἄγχαζε, poët. pro ἀνάγχαζε: & ἄγχασαι pro ἀνάχασαι, itidem ἀγχάζεσθαι pro ἀναχάζεσθαι, à them. ἀγχάζω, poët. pro ἀναχάζω, quod est ἀναχωρέω, recedo.

Ἄγχασδε, Doricè pro ἄγχαζε: ἄγχαζε autem pro ἀνάχαζε, vt dictum est. Ambo apud Hesyc.

Ἀγχιβίβακε, Doricè pro ἀγχιβέβηκε, propè accessit: ab ἀγχιβαίνω, vnde & ἀγχιβάτης & ἀγχιβατέω, id autem βαίνω futurum facit βήσω.

Ἄγχου, imperat. pass. à them. act. ἄγχω, suffoco, strangulo, ango: at ἀγχοῦ, perispωmenως, aduerb. est significans propè.

Ἀγωνίδαται, Ionicè pro ἠγωνισμένοι εἰσί: tertia pers. pl. præt. perf. pass. them. act. ἀγωνίζω, facta ex tertia singulari ἠγώνισται, abiecto primùm augmento, deinde correpta penultima: hoc est exēpto σ. & eius loco syllaba δα. vt πεφράδαται dicitur pro πεφρασμένοι εἰσί. Quidam ex prima persona præteriti medij, formare malunt, adiecta syllaba ται.

Ἀγωνιεῦμαι, Ionicè & Doricè pro ἀγωνιοῦμαι, pugnabo. Hoc autem ἀγωνιοῦμαι, Atticum est pro ἀγωνίσομαι à th. act. ἀγωνίζω.

Ἀδδηκότες, metri causa pro ἀδηκότες dicitur. Id autē ἀδηκότες est præt. temp. Ionicum pro ᾑδηκότες, à them. ἀδέω: quod ἀδέω ex ἀηδέω factum putatur. & significat ærumnis seu laboribus & molestiis conficior seu fatisco.

Ἆδον, prima circunflexa, & iota ascripto, est vel imperfectum Doricum pro ᾖδον, canebam: vel part. neutrius generis, à masculino ᾄδων: vtrunque autem à them. act. ᾄδω. At ἅδον, prima breui, & aspirata, est aor. 2 actiuę vocis ab ἁνδάνω, & significat. placuit: vt apud Hom. ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος, pro ἤρεσε, teste Hes. etiam.

Ἄειρα, (sustuli vel extuli) aor. 1. act. vocis sine augmento, à them. ἀείρω.

Ἀείς, part. præs. temp. ab ἄημι significante flo, spiro.

Ἄεισε, cecinit, aor. 1. ab ἀείδω, poët. verbo. pro quo in prosa dicitur ᾄδω. Caret autem illud ἄεισε, augmento more Ionico & poëtico.

Ἄεισιν, Æolicè pro ἀεῖσιν spirant: à them. ἄημι.

Ἄεξε, augebat: & ἀέξετο, augebatur. poët. & Ionicè sine augmento ab ἀέξω, itidem poëtico verbo pro αὔξω.

Ἀεξήσω, poët. pro αὐξήσω, augebo: à poët. them. ἀεξέω.

Ἀερθείς, part. aor. 1. pass. significans sublatus, elatus, euectus à th. actiuo ἀείρω, itidem ἀέρθην est aor. 1. pass. indic. modi augmento carens pro ἠέρθην, ex tertia persona præterit. pass. ἤερται & ipsum à them. act. ἀείρω, cuius fut. 1. ἀερῶ aor. 1. præt. ἤειρα, præt. perf. ἤερκα.

Ἄερον, sustuli, aor. 2. act. à them. ἀείρω. Vnde in subiunctiuo ἀέρῃς, quod Hes. exp. ἄρῃς βαστάσῃς.

Ἀῖσαι, aor. 1. infinitiui modi, ab inus. them. ἀίω, significans spirare dormire: Hesyc. ἀῖσαι, κοιμηθῆναι, apud quem est & ἀίσσαμεν pro ἐκοιμήθημεν, duplicato σ. Meminit & Eust. Rursum verò apud Hes. est ἀίσκοντο, ab eodem them. deriuato verbo ἀίσκομαι: quod itidem exp. ἀνεπαύοντο, ἐκοιμῶντο.

Ἅζεο. (cole, reuerere: ἐντράπου σέβου. εὐλαβοῦ, Hes.) Ionicè pro ἅζου, à them. ἅζομαι.

Ἄη. (spirabat: ἔπνει, ἐφύσα. Hes.) tertia pers. præt. imperf. actiui à them. ἄημι.

Ἀηδίζον, sine augmento: dicitur pro ἠηδίζον. propter cacophoniā illam ex concurrentia duorum η: à them. ἀηδίζω. Eust.

Ἀήθεσσον, itidem pro ἠήθεσσον dicitur euphoniæ causa, à them. ἀηθέσσω, insuetus sum.

Ἀήμεναι, infinitiuus præs. Ionicus pro ἀῆναι, spirare, flare: πνεῖν. Hes. à them. ἄημι. Quanquam Eustat. hoc ἀῆναι esse dicit tanquam ex ἀάω. tunc autem esset aor. 1.

Αἰδέσθην, Ionicè pro ᾐδέσθησαν, veriti sunt: ab ᾐδέσθην, aor. 1. pas. verbi αἰδέομαι. Ex quo aoristo est imperat. αἰδέσθητι, reuerere. Nota autem hoc αἰδέομαι duplex habere futurum, alterum per η, nimirum αἰδήσομαι: alterum per ε, αἰδέσομαι. vnde & imperf. med. αἴδεσαι, reuerere.

Ἄϊον, præt. imperf. augmento carens pro ᾔϊον, audiebā. à them. ἀΐω

Αἵρας, per syncopen pro ἀείρας. ex them. ἀείρω, nam ab αἴρω fit ἄρας sine diphthongo.

Αἱρεθέωσι, Aor. 1. pass. subiunctiui modi, Ionicè pro αἱρεθῶσιν, cuius indicatiuus modus est ᾑρέθην, ex them. αἱρέομαι.

Αἱρέθη, tertia pers. sing. Aor. 1. pass. indic. modi. Ionicè pro ᾑρέθη, captus est: vnde & fut. 1. pass. αἱρεθήσομαι, ambo ab act. them. αἱρέω.

Αἱρήκεε, apud Herodot. Ionicè pro ᾑρήκει. ceperat, ab actiuo themate αἱρέω.

Αἰσθέσθαι, Aor. 2. med. infin. modi, ex Aoristo indicatiuo ᾐσθόμην, à them. αἰσθέομαι, vel αἰσθάνομαι. Ex quo αἰσθέομαι, est, & fut. αἰσθήσομαι, sentiam.

Αἰσχυνθείην, optatiui modi Aor. 1. ab αἰσχύνθην pudefactus sum, vel veritus sum. Id autem ab actiuo them. αἰσχύνω.

Αἰτιόωντο, apud Homer. & Herodot. Ionicè pro αἰτιῶντο, culparent à them. αἰτιάομαι.

Ἀκαχείατο, (pro quo & ἀκηχέατο dicitur metri gratia.) Ionicè pro ἀκάχηντο, tristati erant, vel etiam tristabantur, ex ἀχέομαι, reduplicatione Attica facto præt. ἀκάχημαι. Ex quo particip. ἀκαχήμενος. Quòd si ἀκαχήμενος scribas, signif. λυπούμενος. estque particip. præsentis temporis. à them. ἀκάχημαι. cuius Hesych. meminit apud quem legitur & ἀκηχέδαται, expositum itidem λελυπῆνται pro quo & ἀκηχέδαται infrà.

Ἀκαχμένος, quidam ex ἀκάζω formant, quidam ex ἀκαχημένος factum per syncopen aiunt, quorum probabilior est opinio. Exponit autem ἀκαχμένον ἔγχος Hesych. apud Hom. ἠκονημένον καὶ ἐστομωμένον δόρυ, acuta hasta. possis etiam, tristis seu dolorifica hasta, interpretari, ex eo quòd ἄχος & dolorem afferat suo ictu. vt ψυχρὸς χαλκὸς ab eodem poëta dicitur ex eo quòd lethale frigus inferat ictis.

Ἀκειόμενος. Ionicè & poeticè pro ἀκεόμενος.

Ἀκηδέδαται, apud Hesych. λύπῃ κατέχονται, pro quo fortassis scribendum ἀκηχέδαται.

Ἀκήκοα, præt. med. Atticum pro ἦκοα, reduplicatis literis initialibus præsentis: à quo ἀκηκόεσαν in plusquamperf. pro ἠκοέσαν seu ἀκηκόεσαν, audiuerant. à them. ἀκούω.

Ἀκηχέατο, præt. plusquamperf. pass. Ionicè pro ἀκήχηντο, ex ἀχέομαι, reduplicatione Attica literarum initialium facta ἀκηχήμην, tristitia affectus fueram, vel etiam tristitia afficiebar.

Ἀκηχέδαται, Ionicè itidem pro ἀκήχηνται, interposito etiam δ, sicut in ἐληλέδαται pro ἐλήλαται interpositum itidem δ est vnà cum ε, vt Eustath. testatur qui illud ἀκηχέδαται expon. λελύπηνται. Est & particip. præt. pass. ἀκηχεμένη, ex indic. ἀκήχεμαι, vt ἀκαχήμενος est ex ἀκάχημαι.

Ἀκουέμεν, Ionicus infinitiuus est pro ἀκούειν, audire: à themate ἀκούω.

Ἄκουκα præt. perf. Ionicum augmento carens pro ἤκουκα, audiui: itidem à them. ἀκούω.

Ἀκουτιεῖς fut. Attic. pro ἀκουτίσεις, audire facies: ex them. ἀκουτίζω.

Ἀκοῶ, (audiam) fut. 2. ex them. ἀκούω: vnde & Aorist. 2. ἤκοον.

Ἀλαθείς, particip. aor 1. significans, vagatus, qui errauit, ex them. ἀλάομαι, vnde & præter. imperf. ἀλᾶτο apud Homerum.

Ἀλάλημαι. (errauí, vagatus sū Hesychio πεπλάνημαι) præt. perfect. pass. ab ἀλάομαι reduplicatione literarum initialium. Quidam præsentis etiam temporis esse hoc ἀλάλημαι, dicunt ex ἄλημαι, reduplicatis itidem initialibus literis. Vnde & infinitiuus ἀλάλησθαι, præsentis temporis & ipse significationem habens, itidémque particip. ἀλαλήμενος. Sic verò & ἀκάχημαι secundum quosdam præsentis, secundum alios præteriti temporis est. Rursus tamen Hesych. ἀλάλητο per præt. plusquamp. exp. ἐπεπλάνητο.

Ἄλαλκον, Aor. 2. actiui pro ἤλαλκον, ex ἀλαλκέω, vt ἔδουπον ex δουπέω. Vnde & subiunctiuo modo ἀλάλκῃ, quod Hes. exp. βοηθήσῃ, ἀπαλεξήσῃ, iuuerit, propulsarit.

Ἀλαλύκτημαι, (perturbatus sum: Hesychio τεθορύβημαι ἀπὸ τῆς κατὰ διάνοιαν ἀλᾶσθαι) præt. perf. pass. Atticam reduplicationem habens, à them. ἀλυκτέομαι. Quidam verò & præsentis esse temporis volunt, vt ἀλάλημαι & ἀκάχημαι facto nimirum primùm ἀλύκτημι ex ἀλυκτῶ. indéque passiuo ἀλύκτημαι: ex hoc autem repetitis initialibus literis, ἀλαλύκτημαι. Vtriusque deriuationis meminit Eustath.

Ἀλείς, particip. præs. temp. à them. ἄλημι. Est autem ἄλημι, contorqueo me & conglobo. Vnde apud Hesych. ἀλέντων quod exp. συστραφέντων, item ἀθροισθέντων, necnon συναλισθέντων. Et ἀλήμεναι, eidē συστραφῆναι, necnon πλανηθῆναι, errare. Apud eundem & ἀλεῖς legitur. exponitúrque non modò συστραφεὶς, sed etiam ἀλγήσας καὶ ἀλυθεὶς ἀλεθεὶς, itē φυλαχθεὶς, & πεδηθεὶς.

Ἀλέξασθαι, quidam per syncopen factum aiunt ex ἀλεξήσασθαι. Aor. 1. verbi medij ἀλεξέομαι. Potest tamen & regularis esse. Aoristus ille ex barytono themate ἀλέξω.

Ἀλεξέμεναι, Doricè & Ionicè pro ἀλέξειν seu ἀλεξεῖν, à themate ἀλέξω, vel ἀλεξέω.

Ἀλήλεκα, (molui) præt. perf. Attica reduplicatione factum ex communi ἤλεκα, à them. ἀλέω. Vnde & præt. pass. ἀλήλεσμαι, molitus sum: ex quo particip. ἀληλεσμένος, molitus.

Ἀλήλημαι, Atticum præteritum pass. ex them. ἀλάομαι, reduplicatis literis initialibus, & synonymum τῷ ἀλάλημαι, errauí, vagatus sum, sed ab eo differens ea re sola, quòd ἀλάλημαι

augmento caret, hoc autem ἀλήλιμμαι non item: sicut ἀκάχημαι, quoque augmentum non habet, habet autem ἀκήχημαι. Sunt tamen & qui præsentis temporis hæc esse dicant, vti supra quoque admonui.

Ἀλήλιμμαι, Atticum itidem præt. pass. pro ἤλειμμαι, reduplicatis literis initialibus, & exempto ε ex diphthongo, à them. act. ἀλείφω. Vnde partic. ἀληλιμμένος pro ἠλειμμένος, vnctus. Itidem ἀλήλιπται dicitur pro ἤλειπται, vnctus est.

Ἀλήλιφα, Atticum præt. act. pro ἤλειφα, ex eodem them. ἀλείφω eodem modo quo passiuum formatum.

Ἀλείμεναι, Doricè pro ἀλῆναι, significans ἀθροισθῆναι vel συγκλεισθῆναι, congregari aut concludi: ex them. εἴλω.

Ἀλλέξαι, poëticè metri causa pro ἀναλέξαι, à th. ἀναλέγω. Eust.

Ἀλλύεσκε, poet & Ionicè pro ἀνέλυε, resoluebat. Poetæ enim ἀλλύε dicunt pro ἀνέλυε, metri causa: & Iones addunt suum σκε. ex them. ἀναλύω. Eust.

Ἄλμενος pro ἀλάμενος, ex them. ἄλλομαι, per syncopen, & Æolicè tenui facto ex aspirato.

Ἀλοίην (captus sim) aor. act. opt. modi, à them. ἅλωμι vt δοίην à δίδωμι pro quo Atticè dicitur ἁλῴην, vt δῴην pro δοίην.

Ἀλούς, (captus) partic. aor. 2. act. ab eodem them. Fit enim ex ἅλων ἁλούς, vt δούς ex ἰδών.

Ἆλσο, & Ἆλτο, (saluisti, saliit: seu cum saltu irruisti & irruit) secundum quosdam per syncopen sunt ex ἄλεσο & ἄλετο, abiecto augmento pro ἥλεσο & ἥλετο, & exempto ε: & tunc essent aor. 1. medij: secundum alios sunt præteriti plusquam perfecti temporis, abiecto itidem augmento pro ἧλσο & ἧλτο, & aspirata in tenuem conuersa. Quæ posterior opinio est probabilior & simplicior: sed tunc ἆλσο & ἆλτο, imperfecto potius reddenda sunt, insiliebas, insiliebat.

Ἁλῴην, captus sim vel caperer. Atticè pro ἀλοίην, quod vide.

Ἄλωθι, capere seu capiaris, imperatiuus aor. 2. ab ἅλωμι, vt δόθι, ex δίδωμι, & γνῶθι ex inusitato γίγνωμι.

Ἄλωκα, captus sum, præter. perf. act. vocis pro ἧλωκα, ex them. ἅλωμι, pro quo Attici dicunt ἑάλωκα.

Ἅμαρτε, errauit, peccauit, aorist. 2. actiuę vocis augmento carens pro ἥμαρτε, ab inusitato them. ἁμαρτέω.

Ἁμαρτήσω, futurum eiusdem inusitati them. ἁμαρτέω.

Ἀμβαλλόμεθα, poëticè & metri causa pro ἀναβαλλόμεθα.

Ἀμβαίνων, poëticè & Doricè pro ἀναβαίνων ascendens: ex poëtico them. ἀμβαίνω pro ἀναβαίνω, cuius futur. poëticum & Doricum ἀμβάσομαι pro ἀναβήσομαι. Itidem verò ἄμβασις & ἀμβατός, poëticè dicuntur ἀνάβασις & ἀναβατός.

Ἄμμεναι, satiatum esse, infinitiuus Doricus ex them. ἄω. inde enim primùm fit ἄειν regulariter: ex quo ἄμμεναι, Doricè seu Ionicè & exempto ι eiúsque loco inserto μ, ἄμμεναι, vt Varinus tradit. Apud Hes. vnico μ scriptum ἄμεναι, itidem expositum πληρωθῆναι, quod simpliciter Doricum seu Ionicum est pro ἄειν.

Ἀμπείρας, poëticè pro ἀναπείρας ex ἀναπείρω.

Ἀμπεπαλών, partic. aor. 2. poëticum ex them. ἀναπάλλω. Inde enim regulariter fit ἀναπαλών, ex quo poëticè ἀμπαλών, & inserto augmento præteriti perfecti ἀμπεπαλών. Est autem ἀναπάλλω, vibro.

Ἀμπίσαι, Laconicè pro ἀμφιέσαι, apud Hesyc. ex inus. them. ἀμπίω, pro quo dicitur ἀμφιέννυμι. Sic ἀμπέχειν pro ἀμφέχειν.

Ἀμπίταζον, poëticè pro ἀναπίταζον, à them. ἀμπιτάζω pro ἀναπιτάζω.

Ἀμπλακών, qui errauit, part. aor. 2. actiui ex them. ἀμπλακίω, ex quo primum fit ἠμπλακον, inde autem ἀμπλακών.

Ἀμπνύνθη, tertia persona, aor. 1. pass. tanquam ex them. ἀναπνύομαι, ex quo & ἀνεπνύνθη, duplici enim modo formant præteritum illa in ύω terminato, vel in μμαι vel in σμαι. Est autem ἀμπνύνθη respirauit: pro ἀνέπνευσε. Verum & ἀμπνύνθη legitur apud poëtas, ab ἀμπνύμαι, idem significante quod ἀναπνέω in prosa.

Ἀμφέστην circumstiti, aor. 2. act. vocis ab ἀμφίστημι.

Ἀμφέχυτο circumfusus erat, vel etiam circumfundebatur, præter. plusquamperf. pass. augmento ex parte carens pro ἀμφεκέχυτο, ex them. ἀμφιχέω: vnde & aor. 1. pass. ἀμφεχύθην, circumfusus sum.

Ἀμφιεσάμενος, part. ex aor. 1. med. ἠμφιεσάμην: id autem ex the. ἀμφιέννυμαι, circuminduor seu circuminduo me.

Ἀμφιέσω, fut. eiusdem them. ἀμφιέννυμι seu ἀμφιέω, pro quo metri gratia dicitur interdum ἀμφιέσω, circuminduam seu circumamiciam.

Ἄνα, per apocopen ἀνάστα, retracto etiam accentu, ab ἀνίσταμαι, significante surgo.

Ἀνάβα pro ἀνάβηθι, ascende: imper. aorist. 2. ex indic. ἀνέβην, vt ἀνάστα ex ἀνέστην, à them. ἀναβαίνω pro ἀναβαίνω.

Ἀναλλέξας, poëticè metri causa duplicato λ, pro ἀναλέξας, ex them. ἀναλέγω, relego seu sublego, aut colligo. {uoueo.

Ἀναθεματιῶ fut. Atticū pro ἀναθεματίσω, ex th. ἀναθεματίζω, de-

Ἀνάλωκα, præt. perf. augmento carens pro ἀνήλωκα, ex th. ἀναλόω seu ἀναλίσκω. Sic ἀνάλωσα, ab eodem themat. pro ἀνήλωσα pro quo ἀνάλωσα, transpositis literis dicitur interdum ἀνάλωσα. Futurum eiusdem thematis est ἀναλώσω, consumam seu insumam.

Ἀνάσσειν, Ionicè pro ἀνάσσειν ex them. ἀνάσσω, regno, impero.

Ἀνάστα, pro ἀνάστηθι, surge, per apocopen: ex them. ἀνίσταμαι, vt ἀνάβα pro ἀνάβηθι.

Ἀνάστα, per syncopen ex ἀνάστηθι, factum aiunt, ab eodem them.

Ἀνασφῆλαι, aor. 1. act. infin. modi j, ex indic. ἀνέσφηλα. id autem ex ἀνασφάλλω, significante, resurgo ex lapsu, vel resurgo ex morbo.

Ἀνδραποδιοῦνται, Ionicum est pro ἀνδραποδιοῦνται, hoc autem ἀνδραποδιοῦνται, est fut. 2. mediæ vocis, Atticum, pro ἀνδραποδίσονται, mancipabuntur, seu in seruitutem rapientur: ex act. th. ἀνδραποδίζω.

Ἀνεθείς, (remissus) part. pass. ex aor. 2. pass. ex ἀνέθην: id autem ex actiuo them ἀνίημι.

Ἀνεῖλεν, (sustulit seu interemit) tertia pers. aor. 2. act. ex them. ἀναιρέω, quod futur. 2. habet mutuatitium ἀνελῶ, ex ἀνέλω: vnde aor. 2. ἀνεῖλον.

Ἀνεῖναι, (remisisse, vel omisisse) infin. aor. 2. ex them. ἀνίημι, cuius aor. 2 indic. modi, est ἀνῆκα, ex quo infinitiuus ille. Inde & part. ἀνείς: necnon infin. med. ἀνέσθαι. At ἀνεῖσθαι, est præt. perf. pass. infinit. modi, ab eodem themate.

Ἀνεῖσαν, tertia pers. plur. aor. 1. à them. ἄνειμι, ascendo.

Ἀνεῖσθαι, (remissum seu resolutum esse) infin. præter. perf. pass. ex indic ἀνεῖμαι: id autem ex act. them. ἀνίημι, vt paulò antè dixi in Ἀνεῖναι.

Ἀνελεῖ, (tollet, interimet) tertia persona fut. temp. tanquam à the. ἀνέλω. Isto porro futuro ἀνελῶ verbum ἀναιρέω vtitur mutuatitio loco fut. 2. éstque inde aor. 2. ἀνεῖλον. ex quo infin. ἀνελεῖν, & part. ἀνελών. Inde & infin. med. ἀνελέσθαι, eiusdem temporis & signif. cum ἀνελεῖν.

Ἄνελον, pro ἀνεῖλε, more Syracusano: ab indic. ἀνεῖλον, aor. 2. mutuatitio verbi ἀναιρέω. Est autem ἄνελον, tolle, perime.

Ἀνέντες, num. plur. ex sing. ἀνείς. Est autem hoc ἀνείς, part. aor. 2. ex indic. ἀνῆκα. Id autem ex them. ἀνίημι, remitto.

Ἀνεπάλμενος. pro ἀνεπαλλόμενος, ex the. ἀναπάλλομαι, ex quo & ἀνέπαλτο, pro ἀνεπάλετο. vt ἆλτο pro ἧλτο dici supra monui.

Ἄνες, (omitte vel remitte) imper. aor. 2. ex ἀνῆκα, id autem ex the. ἀνίημι. Ex illo verò aor. 2 ἀνῆκα. Est & tertia pers. plur. num. ἀνεῖσαν, remiserunt aut dimiserunt.

Ἀνέσταν, ex ἀνέστησαν, factum est Æolica syncope. Est autem ἀνέστησαν tertia persona plur. num. aorist. 2. indic. modi, à prima ἀνέστην. Hoc verò ἀνέστην à them. ἀνίσταμαι.

Ἀνέτειλεν, tertia person. sing. aor. 1. ἀνέτειλα, exortus sum à them. ἀνατέλλω.

Ἀνέῳγα, præteritum medium Atticum pro ἀνοίγα, apertus sum: à them. ἀνοίγω. Solent enim Attici in præteritis & aoristis verborum ab ο vel ω incipientium, augmento præponere ε, dicentes ἑώρακα pro ὥρακα, ἐώνημαι pro ὤνημαι, ἑώων pro ὤων: non id tamen faciunt in omnibus. Itidem in aor. 1. dicitur ἀνέῳξα pro ἀνῷξα: pro quo & ἀνέῳξα, interdum reperitur, vt ἐώλπα pro ἀνώλπα.

Ἀνέωνται, Atticum esse tradunt nonnulli pro ἀνεῖνται dimissi sunt, quod est præt perf pass. ab actiuo them. ἀνίημι. Ego tamen potius esse iudico aor. 2. coniunctiui modi, pro ἀνῶνται, vt ἀφέωνται pro ἀφῶνται dici tradit. Eust.

Ἀνήη pro ἀνῇ, epenthesi literæ η vel etiam ex ἀνέη, diphthongo η conuersa in vocalem η, à them. ἀνίημι, teste Eust. Hesy. priorem opinionem sequitur, exponens ἀφῇ, item ἀναπείσῃ: innuénsque esse aor. 2. coniunctiui modi.

Ἀνηλώθη, tertia pers. aorist. 1. pass. ab inus. them. ἀναλόω. Vnde & præt. perf. actiuum ἀνήλωκα, & aor. 1. ἀνήλωσα, consumpsi seu insumpsi. Pro quibus mutata vocalium sede reperitur etiam ἀνάλωκα, ἀναλώθην.

Ἀνῆμεν, tradunt nonnulli per syncopen dici pro ἀνήκαμεν, remisimus: à them. ἀνίημι, quidam pro ἀνεῖμεν, producta penultima ex eodem them. At ἀνῆμεν est præter. imperf. ab ἄνειμι significante ἀνέρχομαι.

Ἀνήνασθαι, (renuisse) ab ἀνηνάμην, aor. 1. med. ex the. ἀναίνομαι, vt ἐμηνάμην ex μαίνομαι.

Ἀνήνεγκα, & Ἀνήνοχα, & Ἀνηνέχθην, sunt ab inusitato them. ἀνενέγκω, à quo verbum ἀναφέρω. hæc tempora mutuatur.

Ἀνηρηκώς, part. præt. perf. actiui, ex ἀνήρηκα, quod significat sustuli. Id autem ex them. ἀναιρέω.

Ἀνθέμενος, poet. metri causa pro ἀναθέμενος, ex th. ἀνατίθημι.

Ἀνθέξομαι, fut. 1. med. à them. ἀντέχω: tenui in aspiratam mutata, quoniam & ἔχω suum spiritum in futuro mutat.

Ἄνθεσαν, poet. metri causa pro ἀνέθεσαν, est autem ἀνέθεσαν, tertia persona plur. num. ex prima sing. ἀνέθην: quod est aor. 2. verbi ἀνατίθημι.

Ἄνθετο, itidem poet. pro ἀνέθετο, metri causa aor. 2. medius ex eodem them.

Ἄνθορε, quoque poet. metri causa dicitur pro ἀνέθορε, ex them. ἀνθρώσκω poet. pro ἀναθορέω, éstque itidem aor. 2.

Ἀνιᾶσι, (sursum mittūt) tertia pers. plur. indic. modi, ex th. ἀνίσταμαι.

Ἀνίστω, (surge) Atticè pro ἀνίστασο: imp. modo, ex th. ἀνίσταμαι.

Ἀνιών,

Ἀνιών, (qui ascendit vel exortus est) particip. act. aor. 1. ab ἄνιον, id autem ex them. ἄνειμι. [ἀνίσταμαι.

Ἀνστάς, poëticè pro ἀναστάς, qui surrexit, ab ἀνέστην, aor. 2. verbi

Ἀνστήτην, poëticè itidem pro ἀνεστήτην seu ἀναστήτην, ab ἀνέστην, aor. 2. eiusdem them.

Ἀνσχοίατο, & ipsum poëticè & metri causa pro ἀνάσχοιντο dicitur, optatiuo modo, ab ἀνεσχόμην. aor. 2. medio verbi act. ἀνέχω. Facit enim ἀνέχω. fut. 2 act. ἀνασχῶ, vnde aorist. 2. ἀνέσχον, ex quo med. ἀνεσχόμην.

Ἄντεινον, quoque dicitur eodẽ modo pro ἀνάτεινον, extende: imperf. modo. aor. 1. ex ἀνέτεινα. aor. 1. verbi ἀνατείνω. Similiter ἀντείνω pro ἀνατείνω reperitur. Quam syncopen nonnulli non poëticam solùm metri causa esse dicunt, sed etiam Doricam.

Ἀντιόων & ἀντιόωσα, poëticè pro ἀντιῶν & ἀντιῶσα, epenth. si literæ ο & retractione accentus facta: à them. ἀντιάω, obuio seu occurro.

Ἄνωγα, præt. med. verbi ἀνάγω seu ἀνωγέω, augmento carens: ex quo them. & imperf. ἀνώγεον. & aor. 2. ἄνωγεν.

Ἀνοίχθην, resoluta diphthongo pro ἀνῴχθην, apertus sum à them. ἀνοίγω.

Ἄνωχθι, imperat. μετασχηματισμένος ἐκ τοῦ ἄνωγε, teste Eust. cuius Hesy. quoque meminit, allato etiam ἀνώχθω pro ἀνωγέτω, iubeat, κελευέτω.

Ἆξε, vt volunt nonnulli, est imperat. præsentis temporis futuri formam habens, à verbo ἄξω quod poëtæ fecerunt ex ἄξω, futuro verbi ἄγω. Vel dictum est pro ἄξον, in aor. 1. vt vicissim in aor. 2. reperitur λάβον pro λαβέ.

Ἆξον, imper. aorist. 2. à them. ἄγω vel ἄγνυμι, significans vel duc vel frange à quo est fut. indic. ἄξω.

Ἀξῶ, Doricum est pro ἄξω, à them. ἄγω vel ἄγνυμι.

Ἀπαμμένος Ionicè pro ἀφημμένος, sublata aspiratione & augmento: à them. ἀφάπτομαι.

Ἀπάρας, part. act. aor. 1. à them. ἀπαίρω. id enim fut. facit ἀπαρῶ, aor. 1 ἀπῆρα seu ἀπῆρα, vnde illud partic.

Ἀπέβα, Doricè pro ἀπέβη, aor. 2. verbi ἀποβαίνω.

Ἀπέδρα per apocopen secundum quosdam pro ἀπέδρασεν, aufugit vnde plur. ἀπέδραμεν & ἀπέδραν. Alij verò ab ἀποδιδράσκω deriuare malunt.

Ἄπει, secunda persona præsentis indic. à them. ἄπειμι absum secundum quosdam est secunda persona præs. indic. ab ἄπειμι, abeo, & imper. verbi eiusdem pro ἄπιθι abi.

Ἀπειλήτην, per η scriptum in penultima, est per syncopen factũ ἀπειλησάτην, at per ει diphthongum, est præter. imperf. dualis num. à them. ἀπειλέω Eust.

Ἀπέλαυον & ἀπέλαυσα sunt ex them. ἀπολαύω: pro quibus reperitur etiam ἀπήλαυον & ἀπήλαυσα.

Ἀπελέσθαι Ionicè pro ἀφελέσθαι, abstulisse, infinitiui modi, aor. 2. med. indic. ἀφειλόμην, à themat. ἀφαιρέω, quod futurum. 1. mutuatiuum facit ἀφελῶ.

Ἀπέπτην (auolaui) aor. 2. indic. modi à them. ἀφίπτημι. ἵπτημι enim facit ἔπτην vt ἵστημι facit ἔστην. vnde comp. ἀπέπτην.

Ἀπεργμαι, præt. perf. pass. ex them. ἀπέργω abarceo: vnde partic. ἀπεργμένος.

Ἄπες. Ionicè pro ἄφες, imp. modo. aor. 2. à them. ἀφίημι, dimitto.

Ἀπέσομαι, fut verbi, ἄπειμι. absum.

Ἀπέστην. aor. 2. indic. modi. à them. ἀφίσταμαι.

Ἀπεχθήσομαι, fut. 1. med. verbi ἀπεχθέομαι, pro quo dicitur potius ἀπεχθάνομαι, vnde & aor. 2. med. ἀπηχθόμην, odio fui, inuisus fui, nisi imperfectum id esse malis.

Ἀπέχρη. præt. imperf. impersonalis verbi ἀποχρῆ, sufficit.

Ἀπεών. partic. Ionicum pro ἀπών à them. ἄπειμι, absum.

Ἀπῆκε, aor 1. Ionicus indic. modi pro ἀφῆκε, dimisit: à themate ἀφίημι.

Ἀπήλαυον & ἀπήλαυσα pro Ἀπέλαυον & Ἀπέλαυσα ex the. ἀπολαύω. Vtrorumque exempla suo loco reperies in Ἀπολαύω.

Ἀπῆν, præter. imperf. indic. modi ab ἄπειμι, significans aberam. Quidam aiunt esse etiam præt. imperf. ab ἄπειμι, significante abeo. Sed tunc scribendum esset potius ἀπεῖν, nam verbi εἶμι, præt. imperf. est εἶν.

Ἀπηνήνθην, (obstupefactus sum & obmutui) aor. 1. pass. indicat. modi ab ἀπηνέομαι.

Ἀπῆνθεν. Doricè pro ἀπῆλθεν, apud Theocr. frequens. Est autem. ἀπῆλθεν. aor. 2. ind. mod. à them ἀπέρχομαι seu ἀπελεύθω.

Ἀπηύρων, quod Hesyc. ex Eur. Androm. affert pro ἀφειλόμην est, aor. 2. indic. modi, ab ἀπαυράω. vnde & ἀπηύρα, quod idem exp. ἀφεῖλεν, nec non ἀφῄρει, in imperf.

Ἀπήχθημαι, præter. perfect pass indic. modi à them. ἀπεχθέομαι, pro quo vsitatius est. Ἀπεχθάνομαι significans, odio sum, inuisus sum.

Ἀπιέναι, Ionicè pro ἀφιέναι, ex Ionico th. ἀπίεμαι, pro ἀφίεμαι.

Ἀπικόμενος itidem Ionicè pro ἀφικόμενος, part. ex aor. 2. indic. modi ἀπικόμην, pro ἀφικόμην ex Ionico them ἀπικνέομαι, pro ἀφικνέομαι.

Ἀποδράς, part. aor. 2. ab ἀπέδρα tanquam ex ἀποδρῆμι, pro quo dicitur potius ἀποδιδράσκω fugio.

Ἀποδραίην, Atticus optat. pro ἀποδραίημι, aufugerem.

Ἀποεῖπον, poëticè pro ἀπεῖπον. Aor. 2. ab inusitato them. ἀπέπω, à quo ἀπαγορεύω mutuatur futurum secundum.

Ἀπόερσεν, & Ἀπόερσε, & Ἀπέερσεν. Aor. 1. à them. ἀποέρρω, quod Æolicè format futurum suum ἀποέρσω, vt tradit Eustathius, ἀποέρσεν illud exponens ἀπέφθειρεν. itidem quæ cætera duo.

Ἀπόκλαξον, imper. Aor. 1. Doricè pro ἀπόκλεισον seu ἀπόκλῃσον; nam loco communis futuri ἀποκλείσω, dicunt primùm ἀποκλῄξω, deinde η in α conuerso & subscripto ι, ἀποκλᾴξω. vnde Aor. 1. ἀπέκλαξον, & ex eo imper ἀπόκλαξον.

Ἀπολαμφθέντες, particip. Aorist. 1. pass. Ionicum pro ἀποληφθέντες. Nam ab ἀπολαμβάνω, Iones in futuro dicunt non ἀπολήψω, cum alijs Græcis, sed peculiari modo ἀπολάμψω. tanquam ab ἀπολάμβω. Itidẽ verò ἀπολελαμμένοι dicũt pro ἀπολελημμένοι seu ἀπειλημμένοι. Ambo apud Herodotũ frequẽti in vsu.

Ἀπολεῖ. Atticè pro ἀπολῇ, peribis. secunda persona fut. 2. medij ἀπολοῦμαι ex them. ἀπόλλυμαι seu ἀπολέομαι.

Ἀπολελαμμένος, vide in præcedente. Ἀπολαμφθέντες.

Ἀπολέλαυκα præt. perf. actiuum, à them ἀπολαύω.

Ἀπολοῦμαι, fut. 2. med verbi ἀπόλλυμι seu ἀπολέομαι.

Ἀπόλωλα, præt med. eiusdem thematis. Eiusdem præteritum actiuum est. ἀπολώλεκα. Ambo habentia reduplicationem Atticam literarum simplicis thematis initialium, vt ἔρωκα, ἐρήρεκα, & similia.

Ἀπόστα pro ἀπόστηθι, vt ἀνάστα pro ἀνάστηθι, imper. Aor. 2. ex them ἀφίστημι.

Ἀποστάς, particip. Aor. 2 ab eodem them.

Ἀποστῆναι infinitiuus Aorist. 2. eiusdem them. Ex quo etiam futur. 1. act. ἀποστήσω.

Ἀπούρας, per syncopen pro ἀπουρίσας itidem; ἀπουρίσαι pro ἀπουρίσαι, & ἀπουράμενος, voce media pro ἀπουρισάμενος, à themate ἀπουρόω pro ἀπουρίζω, cõposito ex οὖρος Ionico pro ὅρος. Eust. Sic vero ἀπαυρᾶς dictum putatur pro ἀπαυρήσας.

Ἀπόχρη, impersonale verbum significans, sufficit, satis est. Vnde infinit. ἀποχρῆν pro ἀποχρᾶν, satis esse seu sufficere. Futur. ἀποχρήσει, satis erit, sufficiet. Particip. ἀποχρῶν, sufficiens: cuius fœm. ἀποχρῶσα.

Ἀπώμνυς, poëticè pro ἀπώμνυες, abiurabas, à poëtico themate ἀπομνύω pro ἀπόμνυμι.

Ἆραι, infinitiuus ab ἦρα seu ἆρα. Aoristo 1. verbi αἴρω.

Ἀραρημένος, Atticè & Ionicè simul pro ἠρημένος à them. αἱρέω; Illa enim reduplicatio initialium literarum, Attica est: augmenti autem omissio, Ionica est ἀραρημένος pro ἠρημένος. Ambo apud Herodot.

Ἄραρα eodem modo dicitur pro ἦρα in præt. med. à them. ἄρω Vnde particip. ἀραρώς.

Ἀραροίατο Ionicè pro ἀραροῖντο. conuenissent. Potest autem hoc ἀραροίμην, esse vel præsens optatiui passiui, vel Aor. 2. optatiui medij: ambo habentia Atticam literarum initialium reduplicationem. Sed est potius Aoristi 2 quàm præsentis quia reperitur actiu. Aorist. ἄραρον eandem habens reduplicationem pro ἦρον, vt λελαβόμην pro ἐλαβόμην, & κέκαμον, pro ἔκαμον. quæ tamen poëtis duntaxat vsitata sunt.

Ἄρασθαι, infin 1. med. ab ἠράμην Aor. 1. med. verbi αἴρω.

Ἀρέσομαι. fut. 1. med. verbi ἀρέσκω, tanquam à them ἀρέω. A quo them. est & fut. 1. act. ἀρέσω, & Aor. 1. ἤρεσα, & infinit. ἀρέσαι.

Ἄρηται Ionica consuetudine pro ἄρηται est autem Aorist. 1. med. subiunct. modi, à them. αἴρω.

Ἄρηρα, Attica reduplicatione pro ἦρα. Est autem præt. med. vel ab ἄρω, & significat, compactus sum, aut congruo: vel ab αἴρω, & significat sustuli vel abstuli. Vbi discriminis causa scribi posset; Præt. plusquamperf ἀρήρειν.

Ἀρθείς, particip pass. ab Aor. 1. indic. ἤρθην, ex quo & infin. ἀρθῆναι & futurum primum pass. ἀρθήσομαι, ex them. actiuo αἴρω.

Ἄρθητι imper. pass. itidem ab ἤρθην. Aor 1. pass verbi αἴρομαι.

Ἄρσον imper. aor. 1. ab ἦρσα Æolico Aoristo verbi ἄρω. Facit enim id Æolicè futurum ἄρσω pro ἀρῶ. vnde illi duo Aoristi.

Ἀρχόμενος per syncopen pro ἀρχόμενος, ex ἄρχομαι. Var.

Ἄρω interdum est thema, cuius fut. ἄρσω, & præt. med ἄρηρα seu ἄραρα interdum est Aor. 1. subiunctiui modi, à them. αἴρω.

Ἆσαι, infinit. Aor. 1. act. significans interdum βλάψαι. & tunc per contractionem ex ἀάσαι factum putatur, ex them. ἀάω: interdum κορέσαι aut ἀναπαῦσαι. à verbo ἄω. Vnde & media voce ἄσασθαι pro κορέσασθαι & optat. act. ἄσαιμι significans itidem κορέσαι.

Ἀσθείην. Aor. 1. pass. optat. modi. ex ἤσθην Aoristo 1 pass. indic. modi. Id autem ex them. ἄδομαι. Vnde & Aor. 1. med. subiunct. ἄσηται, quod Hesyc. exp. λυπηθήσῃ βλαβήσῃ.

Ἀσθείς particip. pass. ex ἤσθην. Aor. 1. pass verbi ἄδομαι

Ἀσθῆν poëticè & Ionicè pro ἀασθῆν dici tradunt. ex them. ἀάω vel ἄω significante, damno afficio, lædo. pro quo tamen potius ἀάω, dicitur.

Ἀσμένος pro ἡσμένος ex them. ἥδομαι, secundum nonnullos. Videtur tamen potius ex ἅδω deriuandum. Ionicè primùm detracto augmento & spiritu aspero in tenuem mutato, postea retracto accentu, more Æolico.

Ἀνάνθην, Aor. 1. pass. indic. modi ex them. ἀναίνω.

Αὐγάσδεο, Doricus imper.præſ. temporis pro αὐγάζου ex them. αὐγάζομαι, ζ in σδ mutato, & diphthongo ου in εο reſoluta.

Αὔξησω, fut.1. verbi, αὐξέω: pro quo dicitur potius αὐξάνω vel αὔξω, augeo.

Ἀφεῖμαι, præt.perf.paſſ.indic.modi, ex them.act. ἀφίημι, vt τέθειμαι ex τίθημι. Vnde partic. ἀφειμένος, dimiſſus.

Ἀφεῖμεν, pro ἀφίημεν, ab ἀφῆκα, aor.2. verbi ἀφίημι. Vnde & infin. ἀφεῖναι, dimiſiſſe.

Ἀφείς, & fœm. Ἀφεῖσα, & neutrum Ἀφέν, partic. ab eodem aoriſto ἀφῆκα, ex eodem them. ἀφίημι.

Ἀφεκτέον, aduerb. poſitiuum à verbo ἀπέχω.

Ἀφέξω, futurum 1. eiuſdem thematis.

Ἀφες, aor.2. imper. modi ab ἀφῆκα, aor.2. indic. verbi ἀφίημι. Vnde med. vocis aor.2. ἀφέμην, ex quo part. ἀφέμενος.

Ἀφεσταίη, nouo & poëtico more pro ἀποσταίη apud Homer. ſecundum quoſdam ex them. ἀφίστημι.

Ἀφέστατε, per ſyncopen pro ἀφεστήκατε, ab ἀφίστημι. Euſt.

Ἀφετέον, aduerb. poſitiuum ab ἀφίημι, dimitto.

Ἀφέωκα, pro ἀφεῖκα, ἐλλείψει literæ ι, & pleonaſmo τοῦ ω, ex them. ἀφίημι. Var. [eodem them.

Ἀφέωσι, Ionicè pro ἀφῶσι, aor.2. medius ſubiunctiui modi ab

Ἀφῃρέθην, aor.1. paſſ. indic. modi, à them. ἀφαιρέομαι.

Ἀφθείς, part. ab ἤφθην, aor.1. paſſ. verbi ἅπτομαι.

Ἀφιᾶσι, tertia perſ. plur. præſ. indic. ἀφίημι, per contractionem ex Ionico ἀφιέασι, pro quo communiter dicitur ἀφιεῖσι.

Ἀφῖγμαι, præt.perf.paſſ.indic. modi ex them. ἀφικνέομαι, pro quo frequentius dicitur ἀφικνοῦμαι.

Ἀφίει, tertia perſ.ſing. præt.imperf.act.ind. modi, ex them. ἀφιέω pro quo dicitur etiam ἀφίη ex them. ἀφίημι, vt non ſolùm ἐτίθη dicitur, ſed etiam ἐτίθει ex baryt.them. τιθέω. Idem ἀφίει eſt etiam imperatiuus ab eodem them. barytono, ἀφιέω: pro quo alioquin ex ἀφίημι dicitur ἀφίεθι.

Ἀφίκηαι, Ionica paragoge pro ἀφίκῃ: ſecunda perſona aor.2. medij ſubiunctiui modi, ex them. ἀφικνέομαι cuius aor.2. indic. eſt ἀφικόμην.

Ἀφίξομαι, futur.1. med. eiuſdem thematis ἀφικνέομαι. vel potius ἀφίκομαι. Vnde & præter.perf.paſſ. Ἀφῖγμαι, ex quo infinit. ἀφῖχθαι.

Ἀφοῦ, imper. aor.2. vocis mediæ: ſed irregularis. regulariter enim ἀφέου dicitur, vnde poſtea fit ἀφοῦ, exempto ε & εο contracto in ου diphthongum, ſicut θοῦ quoque pro θέου dicitur, ac ſimilia alia. ex them. ἀφίημι.

Ἀφῶσι, aor.2. coniunct. modi, ab eodem them.

Ἄχει, prima longa, Doricè pro ἤχει, reſonabat: ex them. ἠχέω. Sin priore breui reperiatur vſurpatum, eſt à them. ἀχέω, augmento carens.

Ἀχθείς, part.paſſ. ex ἤχθην, aor.1. paſſ. ind. mod. them. actiui ἄγω.

Ἀχθέσῃ, Atticè pro ἀχθέσῃ, moleſtè feres: ſecunda perſona futuri ἀχθέσομαι, ex inuſitato them. ἀχθέομαι, pro quo vſurpatur ἄχθομαι. Vnde & aor.1. paſſ. ἠχθέσθην, ex quo part. ἀχθεσθείς. Reperitur tamen & ἀχθήσομαι pro ἀχθέσομαι in futuro medio.

Ἄωρτο, per ſyncopen pro ᾐώρητο, ex them. αἰωρέω. Sin ἄορτο ſcribas, eſt them. ἀείρω. Euſt. Quidam ex ἦρτο factum volunt, η in α conuerſo, & inſerto ω. Eſt autem illud ἦρτο præt.pluſquamperf. paſſ. ex them. ἄρω, vel etiam ab αἴρω.

B.

Βᾶ. pro βῆθι, incede: ab ἔβην, aor.2. verbi βῆμι, vt κατάβα etiam dicitur pro κατάβηθι.

Βαδιοῦμαι, Atticè pro βαδίσομαι, futur. med. verbi act. βαδίζω. Sic βαδιῶ Atticè itidem pro βαδίσω, ab eodem them.

Βαίην, aoriſt.2. opt. modi, per contractionem pro βαιήην, ex prima perſona βαίην, vt σταίην. Hoc autem φαίην, ex aoriſt.2. ἔβην, à them. βῆμι.

Βαῖνε, Ionicè pro ἔβαινε, incedebat à them. βαίνω. Alioqui & imperatiuus eſſe poteſt eiuſdem verbi.

Βαλέειν Ionicè & poëticè pro βαλεῖν: infin. aor.2. vel fut.2. à the. βάλλω. De quo futuro dicetur & paulò poſt.

Βάλλε, Ionicè pro ἔβαλλε: vel etiam imperatiuus à them. βάλλω.

Βάλλεο, imper. Ionicè pro βάλλου, ex them. βάλλομαι.

Βαλλήσομεν, fut. inuſitati them βαλλέω, apud Ariſtoph. Alioqui βάλλω, fut.1. mutuatitium habet à βλέω, nimirum βλήσω (ſicut præt. βέβληκα, ex eodem ſumit.) nam βαλῶ (licet quidam vtrunque eſſe velint) eſt futur.2. Iidem βαλλήσω poëticè pro ἰβάλλησα, ex eodem them. βαλλέω.

Βαλών, part. ex ἔβαλεν, aor.2. act. them βάλλω.

Βᾶμεν, Doricè apud Theocr. pro βῶμεν, eamus. aor.2. ſubiunct. modi ex ἔβην, aor.2. indic. modi them. βῆμι.

Βᾶν, pro ἔβησαν, itidem aor.2. indic. modi, verbi βῆμι.

Βάς, & Βᾶσα, part. ex ἔβην, aor.2. them. βῆμι.

Βασεῦμαι, Doricè pro βήσομαι, ex eodem βῆμι ſeu βαίνω. Sed & βασεῦμαι affertur pro βήσομαι, dicitúrque Æolicum eſſe.

Βᾶτε, Doricè pro βῆτε: & Βάτην pro ἐβήτην, ambo aoriſt.2. eiuſdem them. [dem verbi.

Βάτω, tertia perſ. imperf. ex prima perſ. βῆθι itidē ex aor.2. eiuſ-

Βέβαα, quidam ex βέβηκα factum eſſe dicūt, detracto κ, & η in α mutato Ionicè, (quemadmodum & ἕστακα formatur ex ἕστηκα.) Vnde tertia perſon. plur. βεβάασι pro βεβήκασι & particip. βεβαώς.

Βέβαμεν, quoque ex βεβήκαμεν per ſyncopen eſſe dicunt. At βεβάμεν, infinitiuus eſt pro βεβηκέναι, iuiſſe. Ambo ex inuſitato them. βῆμι.

Βεβαρηώς, Ionicè pro βεβαρηκώς, exempto κ, ex them. βαρέω.

Βέβαφα, præt.act. ex verbo βάπτω.

Βεβαώς, part ex præt. βέβαα, de quo paulò antè.

Βέβηκα, præt.perf. actiuæ vocis, ex inuſ. them. βάω, pro quo alioqui βαίνω dicitur. Vnde præt. pluſquamperf. ἐβεβήκειν. & partic. βεβηκώς.

Βεβίηκα, præt.perf.act. à them. βιάω. Vnde & part. paſ. βεβιημένος.

Βεβίωμαι, præt.paſſ. ex act. them. βιόω. paſſ. tertiam perſ. præteriti habet βεβίωται, quæ impersonaliter nonnunquam ponitur. Hinc part. paſſ βεβιωμένος.

Βέβλαφα, præt.perf.act. ex them. βλάπτω. Medium præteritum, βέβλαβα. paſſ βέβλαμμαι. Vnde aor.1. ἐβλάφθην.

Βεβλήαται, Ionicè pro βεβλήνται: itidémque βεβλήατο pro βέβληντο. quorum illud eſt præter. perf. paſſ. hoc verò præt. pluſquamperf. Ambo ex actiuo them. βάλλω, habente futurum mutuatitium βλήσω.

Βέβληκα, præter.perf.act. verbi βάλλω, habentis (vt iam dixi) mutuatitium futurum βλήσω, ex inuſitato them. βλέω. Vnde præt. pluſquamperf. ἐβεβλήκειν. Et præt.paſſ. βέβλημαι: ex quo partic. βεβλημένος.

Βεβολήαται, Ionica conſuetudine pro βεβόληνται, ex them. βολέω.

Βεβολήατο, & βεβολήατο, Ionicè pro βεβόληνται & βεβόληντο. Hæc autem ſunt vel ex them. βολέομαι, vel ex βέβληνται & βέβληντο, inſerta litera ο. Id quod & de part. βεβολημένος dicendum eſt: necnon de infin. βεβολῆσθαι.

Βέβουλα, præt.med. verbi βούλομαι.

Βεβούλημαι, præt.paſſ. verbi βούλομαι, ex inuſ. βουλέομαι formatum.

Βεβρίμηκα, præt.perfect.act. verbi βρίμω, interpoſito η euphoniæ cauſa ſecundum quoſdam. vt in νενέμηκα, & ſimilibus. Niſi potius eſt mutuatitium præteritum ex inuſitato βριμέω.

Βέβρεχα, præt.perf.act. verbi βρέχω βέβροχα, autem mediæ vocis præter. ab eodem themate.

Βέβριθα, præt.med. verbi βρίθω. Vnde part. βεβριθώς.

Βεβρώθω, thema habet ex verbo βρῶ (vt κλώθω ex κλῶ) reduplicatione Attica ſyllabæ βε Euſt. Alij tamen βεβρώθοις volunt eſſe ſecundam perſonam præt.med. in opt. modo.

Βέβρωκα, mutuatitium præteritum verbi βιβρώσκω, ex inuſitato them. βρόω. Vnde pluſquamperf. ἐβεβρώκειν, & præter.perf.paſſ. βέβρωμαι.

Βεβρώς, partic.præt.perf. ab eodem them. per ſyncopen ex βεβρωκώς, ſecundum Euſt. Niſi malis eſſe præteriti medij, vt ſit ex βεβροώς, ſicut ἑστώς ex ἑσταώς.

Βέβωκα, mutuatitium præt perf. verbi βόσκω, ex inuſ. them. βόω.

Βεβώς, ex βεβαώς, vt ἑστώς ex ἑσταώς. Eſt autem βεβαώς, part. ex præt.med. βέβαα ab inuſitato them βάω. Alij ex βεβηκώς, eſſe factum aiunt Attico more, exempto primùm, κ, deinde η in α conuerſo, & α atque ω contractis.

Βέη, Ionicè pro βῇ, vt ἴῃ pro ᾖ, aoriſt.2. ſubiunctiui modi, ex themate βῆμι.

Βείομαι, apud Homerum pro βιώσομαι, facto βείω ex βῶ, aut ex βέομαι, interiecto ι. Euſtath. Fuerit itaque βείομαι pro βιώσομαι, vt πίομαι pro πίομαι & φάγομαι pro φαγοῦμαι.

Βείω, poëticè metri cauſa pro βῶ. Primùm enim ex βῶ, Ionicè fit βέω, inde ι inſerto βείω. Ambo Aor.2. coniunctiui modi, ex inuſit. them. βῆμι ſeu βάω.

Βῆ, Aor.2. poëticus augmento carens, pro ἔβη, ex eodem them. Sin cū ι ſubſcripto occurrat βῇ, eſt tertia perſ. ſing. ſubiunctiui modi eiuſdem temporis, & ex eodem them. At βῄη pro βαίη vt στήη pro σταίη, teſte Euſt.

Βῆθι, imper. Aor.2. actiui, ex eodem them.

Βήμεναι, Doricè & poëticè pro βῆναι, Aor.2. infinit. modi, ex eodem themate.

Βῆν, poëticè ſine augmento, pro ἔβην, ex eodem.

Βησάμενος, particip. ex ἐβησάμην, aor.1. medio, verbi βαίνω, mutuantis ſua tempora ex inuſitato βάω.

Βῆσαν, poëticè ſine augmento pro ἔβησαν, aor. 2. verbi βῆμι. Sic βῆσε pro ἔβησε.

Βήσομαι, fut. med. verbi βαίνω, mutuò ſumptum ex βάω. à quo habet & actiuum fut. βήσω,

Βήτην, poëticè pro ἐβήτην, quod eſt tertia perſ. dualis num. ex βῆμι aor.2. verbi βῆμι

Βιήσατο, poëticè itidem ſine augmento ex them. βιάομαι.

Βιούς, particip. aor.2. ex ἐβίων, vt δούς ex ἔδων. Hoc autem ἐβίων, ex them. βίωμι, vt δίδωμι vt ex δίδωμι.

Βιοῦν, Atticè pro βιοῦν, vt δοῦν pro δοῦν, ex eodem them. Βιῶναι quoque eſt ex ἐβίων vt γνῶναι ex ἔγνων.

Βιώτω, tertia perſ. imper. modi, temporis. aor. 2. ex prima βιῶθι vt δότω & δόθι Ambo autē illa ex them. βίωμι vt hæc vt δίδωμι.

Βλαβείς, partic. aoriſt. 2. paſſ. ex ἐβλάβην: ambo ex them. βλάπτω faciente fut. 2. βλαβῶ, tenui in mediam commutata. Vnde fœm.

fœm.gen. βλαβεῖσα. Ex eodem verò ἐβλάβην est & infin. βλαβῆναι: necnon fut.2. βλαβήσομαι.

Βλαστήσω, mutuatitium fut. verbi βλαστάνω, ex inus. βλαστέω.

Βλείμην, βλεῖο, βλεῖτο, optatiuo modo, Aor.2. medij, ex inus. th. βλῆμι, vt θείμην, θεῖο, θεῖτο, ex τίθημι: & εἵμην, εἷο, εἷτο, ex ἵημι

Βλείς, particip. ex ἔβλην Aoristo secundo verbi βλῆμι, vt θείς ex ἔθην. Alij verò per syncopen ex βληθείς, factum volunt, teste Varino.

Βληθείς, βληθῆναι, βληθῶ, & huiusmodi alia, sunt Aoristi 1. pass. ex them. βάλλω, cuius mutuatitium futurum est βλήσω.

Βλῆτο, poëticè pro ἐβέβλητο, abiecto augmento præteriti plusquam perfecti, ex eodem them. Sic infinitiuo præteriti perf. & plusquam perfecti dicitur & βλῆσθαι, pro βεβλῆσθαι, & particip. βλήμενος pro βεβλημένος.

Βοάα, poëticè pro βοᾷ, dicitur, vt ὁράα pro ὁρᾷ pleonasmo literę α

Βοσκήσω, mutuatitium futurum verbi βόσκω, ex inusitato themat. βοσκέω.

Βούλει, Atticè pro βούλῃ, secunda pers. verbi βούλομαι.

Βουλήσομαι, fut.1. medium, verbi βούλομαι, mutuatiuum ex themat. βουλέομαι, quod inusitatum est.

Βοῴην, Atticè pro βοώοιμι, seu βοῷμι, à them. βοάω.

Βραχθείς, partic. ex ἐβράχθην, aor.1. verbi βράζομαι.

Βραχείς, partic. ex ἐβράχην. aor.2. verbi βρέχομαι. Ex quo aor.2. ἐβράχην, est etiam infin. βραχῆναι.

Βρωθείς, partic. ex aor.1. ἐβρώθην. Nam verbum βιβρώσκω, futu. facit βρώσω, mutuatitium ex inusitato them. βρόω, vnde præter. perfect. act. βέβρωκα, pass. βέβρωμαι, ex cuius tertia pers. sing. est aor.1. ἐβρώθην.

Βωθεῖν, per contractionem ex βοηθεῖν. Eust.

Βωθήσομαι, itidem ex βοηθήσομαι per contractionem factum esse testatur idem grammaticus, & βώσεσθαι pro βοήσεσθαι. Testatur verò & Hesy. qui præterea affert βώσαν pro βοήσαν, καλέσαν, necnon Varinus βώσαντι affert pro βοήσαντι, κράξαντι: afferens tamen & βώσεσθε pro βοήσεσθε proculdubio ex Apollonio. apud eum enim lib.1. Πῶς τῆμος βώσεσθε δυσάμμοροι, schol. exponit πῶς βοήσεσθε καὶ ζήσεσθε.

Γ.

Γαθεῖν, Doricè pro γηθεῖν, ex them. γαθέω pro γηθέω.

Γαμέσσεται, poët. pro γαμέσεται seu γαμήσεται. ex th. γαμέω. quanquam Eust. inter illa duo γαμέσεται & γαμήσεται discrimē facit. Annotat enim γαμῆσαι per η, significare εἰς γάμον ἐλθεῖν siue γυναῖκα λαβεῖν: γαμέσαι autem per ε, esse τὸ γυναῖκα δοῦναι, dicente Homero, Il. ι. Πηλεύς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός, vsurpantésque illud γαμίζεσθαι, pro ἐγγαμίζεσθαι & συνοικίσαι, vt recentiores loquuntur.

Γαρύεν, apud Pind. Doricè pro γηρύειν à Dorico them. γαρύω, pro γηρύω. Primùm enim η in α vertunt, deinde ex infinitiuis in ειν desinentibus ι tollunt.

Γέγαα, poëticum præteritum ex γείνω, tradunt enim ex eius prætterito γέγαγκα, exempto γ fieri primùm γέγακα, deinde κ etiam dempto γέγαα. Vnde & tertia persona plur. γεγάασι, & partic. γεγαώς. Possit tamen hoc ipsum γέγαα pro præterito etiam medio haberi, facto videlicet ex γάω, futur.2. γαῶ, & inde præt. med. γέγαα.

Γεγάμεν, Doricè pro γεγενῆσθαι, dicitur. Facto nimirum γέγημι, ex inusitato γάω, indéque infin. γεγάναι, vt ἱστάναι, ex ἵστημι, & Doricè γεγάμεν pro γεγάναι, vt ἱστάμεν pro ἱστάναι. Etym.

Γεγένημαι, præt. perf. pass. verbi γίνομαι, seu γείνομαι, mutuatitium ex inusitato them. γενάομαι.

Γέγηθα, per syncopen ex γεγήθηκα, quod est præt. perf. act. verbi γήθω ex inusitato them. γηθέω. Vnde partic. γεγηθώς.

Γέγονα, præt. med. verbi γίνομαι, ex inus. them. γείνομαι vel γένομαι. Huius enim γείνω seu γένω, fut.2. est γενῶ. vnde γέγονα, vt τείνω, τενῶ, τέτονα: μένω, μενῶ, μέμονα. Vnde partic. γεγονώς.

Γεγωνέμεν, Doricè pro γεγωνεῖν, & γεγώνειν, Doricè itidem pro ἐγεγώνειν, abiecto etiam augmento. Hoc autem γεγωνέω, est ex præt. med. γέγωνα, teste Eust. qui idipsum γέγωνα, per metathesin factum esse ait ex γέγονα, ab inus. them. γνόω.

Γεγώς, per contractionem pro γεγαώς dicitur, vt βεβώς pro βεβαώς. Hoc autem γεγαώς, partic. est ex præt. perf. γέγαα, de quo paulò antè.

Γεινάμην, poëticè & Ionicè pro ἐγεινάμην, abiecto augmēto. quod ἐγεινάμην, est aor.1. med. verbi γείνομαι, vt ἐτεινάμην verbi τείνομαι. Itidémque γείνατο dicitur pro ἐγείνατο. Vnde partic. γεινάμενος, apud Homerum pass. sign. pro γεννηθείς.

Γεινόμην, itidem poëticè pro ἐγενόμην, abiecto primùm augmēto, deinde ι inserto metri causa. Itidémque γείνετο, pro ἐγένετο, & γεινόμεθα, pro ἐγενόμεθα seu ἐγεννήθημεν, nati sumus, apud Homerum apud quem tamen γεινομένῳ in hoc hemistichio Odyss. δ. γαμέοντι τε γεινομένῳ τε. Eust. accipi posse ait non solùm pro γεννηθέντι, sed etiam pro γεννῶντι & τεκνοποιοῦντι. Et tunc præsentis esset temporis, ex themat. γείνομαι, ex quo & γείνατο, pro ἐγέννησεν, actiua significatione: γεινόμενος enim pro γενόμενος seu γεννηθείς, est aorist.2. medij. pass. habens significationem.

Γείναι, Ionicè pro γεῖναι, ex themate γείνομαι, actiua signif. apud Homer. Od. υ. Οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας ἐπεὶ δὴ γείνεαι αὐτός. Vbi tamen Eust. videtur innuere esse coniunctiui modi, quum exponit γεννήσῃς esse etiam Aor.2. non præsentis.

Γελᾷς, Atticè pro γελᾷς secundum quosdam. ex them. γελάω.

Γελᾶν, Doricè pro γελῶν, vt ἐλᾶν pro ἐλῶν. At γελᾶν cum ι subscripto infinitiuus est contractus ex γελάειν. Ambo ex thē. γελάω.

Γελᾶσα, Doricè itidem pro γελῶσα, quod est part. fœm. gen. ex eodem them. Ambo apud Varin. & γελᾶσα nimirum & præcedens γελᾶν.

Γελᾷς, Doricè iterum pro γελᾷς. Atticè etiam secundum quosdā.

Γελοίωντες, & γελώωντες, poëticè pro γελῶντες. Ambo apud Homer. sub finem. Odyss. υ. Ibi enim quidam codices habent γελοίωντες τετύκοντο, quidam γελώωντες, teste etiam Eustath. Sed & γελοίων paulò ante locum illum legitur pro ἐγέλων: ἐγναθμοῖσι γελοίων ἀλλοτρίοισιν.

Γένοιο, poëticè & Doricè pro ἐγένου, abiecto augmento & ε in ου conuerso: Aorist.2. med. ex them. γίνομαι seu γείνομαι. Infinit. γενέσθαι, particip. γενόμενος.

Γενήσομαι, futur. 1. med. verbi γίνομαι seu γείνομαι, ex inusitato them. γενάομαι vel γενέομαι. Ex quo & præt. pass. γεγένημαι, & Aorist.1. ἐγενήθην. At γένηται est tertia persona Aorist. 2. med. subiunctiui modi.

Γέντο, significans ἐγένετο. Varin. ait factum esse vel ex ἐγείνατο abiecto primùm augmento deinde ει in ε conuerso Æolica consuetudine. vel ex ἐγένετο. per syncopen & aphæresin.

Γενοίατο, Ionicè pro γένοιντο. Ambo Aor.2. med. vocis opt. modi, ex them. γίνομαι seu γείνομαι.

Γέντο, poëticè pro ἐγένετο, abiecto primùm augmento, deinde exempto ε. Ambo aor.2. med. vocis ind. modi ex eodem them. Interdum verò hoc γέντο significat ἔλαβεν, estque itidem aor. 2. med. vocis, indic. modi sed factum ex ἕλετο seu ἕλτο pleonasmo literæ γ, exēpto itidem ε & λ in ν conuerso. more Dorico, vt ἦνθε, iidem dicunt pro ἦλθε. Etymol. & Eust.

Γήθησεν, Ionicè & poëticè pro ἐγήθησεν, abiecto augmēto à γηθέω. Nā & γηθέω reperitur & γήθω. Sic γηθεῖν pro ἐγήθειν ex eodē.

Γῆμε, Ionicè itidem & poëticè pro ἔγημε. Est autem ἔγημα aor. 1. act. verbi γαμέω, tanquam ex them. γάμω, vt ἔψηλα ex ψάλλω. Ex quo Aorist est & infin. γῆμαι & particip. γήμας.

Γηράντεσσι, Ionicè pro γηρᾶσι. Est autem hoc datiuus pluralis participij γηράς, quod est ex inusitato them. γήρημι, vt ἱστάς ex ἵστημι: vel etiam per syncopen factum ex γηράσας participio mutuatitio verbi γηράσκω ex γηράω.

Γηράσω, fut. mutuatitium verbi γηράσκω ex γηράω: vti iam dictum est. vnde est aor.1 ἐγήρασα, præt. perf. γεγήρακα ex quibus participia γηράσας & γεγηρακώς.

Γνοίην, aor 2. opt. modi, ex inus. them. γνῶμι, vt ἀλλοίην ex ἄλλωμι, δοίην ex δίδωμι cuius secunda pers. sing. γνοίης, & tertia plur. γνοῖεν apud Homer. Atticè autem γνῴην pro eodem dici potest, vt δῴην pro δοίην, & ἀλῴην pro ἀλοίην.

Γνούς, participium ex aor.2. ἔγνων, vt δούς ex ἔδων, ab eodē them.

Γνῶ, Ionicè & poëticè pro ἔγνω, ab eodem them.

Γνῶθι, imper. Aor. ex inusit. them. γνῶμι, vt δόθι ex δίδωμι. Itémque γνῶναι ab eodem them. vt ἀλῶναι ex ἄλωμι.

Γνωριῶ, Atticè pro γνωρίσω ex them. γνωρίζω.

Γνώσω, fut.1. act. verbi γιγνώσκω, mutuatitium à them. inus. γνόω: vnde fut. med γνώσομαι, cuius secunda persona Ionica est γνώσεαι pro γνώσῃ. Inde aor.1. pass. particip. γνωσθείς.

Γνώωσι, poëticè pro γνῶσι, aor.2. subiunctiui modi. Etymol. tamen ex them. γνόω deriuare mauult.

Γούμεναι, Doricus infinitiuus ex them. γοάω. vel γόημι. Eust.

Γρηγορώς, particip. augmento carens ex ἐγρήγορα præterito medio verbi ἐγρηγορέω.

Δ.

Δαήμεναι, Doricè pro δαῆναι, ambo infinitiui modi ex ἐδάην: Aor.2. pass. verbi δάω: ex quo & fut.2. δαήσομαι. cuius secunda persona Ionicè est δαήσεαι pro δαήσῃ apud Homerum.

Δαίνυ, pro δαίνυθι per apocopen, ex them. δαίνυμι.

Δάκον, poëticè abiecto augmento pro ἔδακον, à them. δάκνω. hoc enim δάκνω facit fut.2. δακῶ, vel ex se nimirum abiecto ν, vel ex inusit. them. δήκω: vnde postea Aor. ille ἔδακον, & ex eo infin. δακεῖν.

Δάμασσα, itidem poëticè pro ἐδάμασα, abiecto augmento & duplicato σ metri causa. Itidémque δαμάσσεν pro ἐδάμασε, & voce media δαμάσσατο pro ἐδαμάσατο. Ex the. δαμάζω, poëtis vsurpato.

Δάμην, itidem & poëticè & Bœoticè pro ἐδάμην: aor.2. pass. ex them. δάμνω. facit enim id fut.2. δαμῶ, vnde aor.1. ἔδαμον, & voce pass. ἐδάμην. Vnde opt. quoque δαμείην, & infin. δαμῆναι, partic. δαμείς, & similia alia.

Δαμήμεναι, Doricè pro δαμῆναι, infin. Aor.2. pass. ex them. δάμνω vti iam dictum est.

Δαμναίμεν, Doricè itidem pro δαμναίμην: opt. pass. præsent. temporis ex actiuo themate δάμνημι: cuius tertia pers. δάμνησι apud Homerum. & pass. δάμναται apud eundem.

Δαρήσομαι, fut.2. pass. verbi δέρω. facit enim id fut.2. δαρῶ, vnde Aor.1. ἔδαρον, pass. ἐδάρην, ex quo δαρήσομαι.

Δαρθεῖν, infin. aor. 2. ἔδαρθον, ex δαρθάνω seu δαρθέω, vnde & fut. med. δαρθήσομαι.

Δάσαντο, poëticè & Ionicè pro ἐδάσαντο, abiecto augmento; ex them. δάζω vel δαίω, abiecto ι. Vnde infin. δάσασθαι.

Δατέοντο, itidem poëticè & Ionicè pro ἐδάσαντο, detracto augmento & interposito εκε. Nisi ex them. δατέομαι deriuare malis vt ὤρνυτο ex ὀρνύω.

Δασεῖται, Doricè pro δάσεται, circumflectunt enim Dores futura sua, dicentes οἰσῶ pro οἴσω & οἰσοῦμαι pro οἴσομαι.

Δατεῦντο, pro ἐδατέοντο, Ionicè abiecto augmento, & ο in ευ conuerso à them. δατέομαι.

Δάωμεν, aor. 2. subiunctiui modi ex them. δάω seu δαίω: at δαῶμεν est pass. vocis, eiusdem tamen & temporis & modi, vt τυφθῶμεν ex ἐτύφθην, sic illud ex ἐδάην, teste Eustat. Possit tamen δαῶμεν esse etiam præsens actiuum subiunctiui itidem modi ex them. δαίω.

Δίαται, Ionicè pro δίδονται, abiecto etiã augmento ex them. δίω.

Δέγμενος, poëticè pro δεχόμενος, facta primùm syncope, deinde χ in γ verso: vel etiam pro δεδεγμένος, abiecto augmento & retracto accentu, more Æolico, Eustath.

Δεδαῆσθαι, infin. Aor. 1. à præt. δεδάημαι, hoc autem ex δαήσομαι exempto σ & reduplicatis primis literis, vt annotat idem grammaticus.

Δεδάηκα, præt perf. act. ex them. δαέω. Pass. δεδάημαι eiusdem temporis & ex eodem vnde particip. δεδαημένος, sicut ex δεδάηκα infin. δεδαηκέναι & itidem participium δεδαηκώς.

Δεδάαται, Ionicè pro δέδανται: itidémque δεδάατο pro ἐδέδαντο: ex them. δάω. Etymol.

Δέδαον, reduplicatione poëtica pro ἔδαον, vt λέλαβον pro ἔλαβον: ex them. δάω seu δαίω.

Δέδαρμαι, præt. perf. pass. ex them. δέρω. facit enim id fut. δαρῶ, præt. perf. act. δέδαρκα.

Δέδασμαι, præt. pass. verbi δάζω.

Δεδαώς, particip. ex δέδαα, præt. medio verbi δάω.

Δέδειμαι, præt. perf. pass. verbi δέομαι, habet enim id fut. mutuatitium δεήσομαι, ex inus. them. δεέομαι.

Δεδείπναμεν, ex inus. them. δείπνημι, reduplicatione Ionica primarum literarum, vt Eust. tradit. Possit tamen dici esse etiam præt. medium verbi δειπνέω, vt δέδουπα est à δουπέω.

Δεδεῖσαι, Ionica reduplicatione apud poetas pro δεῖσαι, in aor. 1. infin. modi à them. δείδω.

Δέδειχα, (pro quo Ionicè δέδεχα) præt. perf. act. verbi δείκνυμι mutuatitium ex inus. them. δείκω.

Δέδεμαι & δεδέμην, præt. perf. & plusquamperf. pass. verbi δέω. sic ε, contra communem regulam: irregulariter etiam pro δέδημαι & δεδήμην, nam. fut. facit δήσω.

Δέδμηκα, præt perf. act. verbi δέμω, vt νενέμηκα verbi νέμω: mutuatitium ex inus. them. δεμέω.

Δεδέξεται, Ionica reduplicatione pro δέξεται, teste Eust. Potest tamen esse & fut. paulò post. vt τετύψομαι.

Δεδέχαται Ionicè pro δεδεγμένοι εἰσί Itidémque δεδέχατο pro δεδεγμένοι ἦσαν: quod aliquando accipitur etiam pro imperfecto ἐδεξιοῦντο seu ἐδέχοντο.

Δέδηε & δεδήει, præt. perf. & plusquamperf. med. à them. δαίω, vt κέκηε ex καίω. Atticè vel Ionicè pro δέδαε, α in η verso & subscripto ι.

Δεδῆσθε, pro δεδεμένοι εἶτε: secunda persona plur. præt. perf. & plusquamperf. optatiui pass. à them. δέω, facit enim id fut. δήσω præt. pass. δέδημαι, vnde hoc δεδήμην vt πεποιήμην ex πεποίημαι à them. ποιέω.

Δεδήσομαι, fut. paulò pòst ex eodem them. facit enim fut. duplex verbum illud & δέσω nimirum & δήσω.

Δέδηχα, præt. perf. act. verbi δάκνω mutuatitium ex inus. them. δήκω, vnde partic. δεδηχώς. Pass. δέδηγμαι, vnde partic. δεδηγμένος, aor. 1. ἐδήχθην, vnde partic. δηχθείς.

Δεδήωνται, præt. perf. pass. ex them. δηόω.

Δέδια præt. med. verbi δείδω, ex inus. them. δίω, secundum Eust. Nisi ex δέδοικα factum esse malis dicere, exempto primùm κ, deinde ι ex diphthongo sublato vel potius ex δέδοιδα, regulari præt. medio, exempto itidem δ & ο.

Δεδίῃτηκα, præt. perf. act. ex verbo διαιτάω, duplex habens augmentum, ex quo pass. δεδιῄτημαι.

Δέδιθι, imper. verbi δείδω, factus ex δέδιε, conuerso ε in θ, vt tradunt grammaticici. Videtur tamen potius esse ex inusit. them. δέδιμι.

Δέδιμεν & δέδιτε, per syncopen pro δεδίαμεν & δεδίατε, præt. med. verbi δείδω, vt paulò antè etiam dictum est.

Δεδιηκόνηκε, præterit. perfect. act. verbi διακονέω, duplex habens augmentum.

Δεδιῴκηται, præt. perf. pass. ex verbo διοικέω, duplici augmento pro διῴκηται pro quo & δεδιοίκηται, dicitur. Eust.

Δεδμήατο, Ionicè pro ἐδέδμηντο seu δεδμημένοι ἦσαν: vt & δεδμήαται pro δέδμηνται seu δεδμημένοι εἰσί, ex inus. them. δμάω significante δαμάω. Etymolog. addit ἐκ περισσοῦ literæ ι (dicendum enim fuisse δεδμέατο vt πεποιέατο) hoc δεδμήατο factum esse, vt πεφοβήατο.

Δέδμηκα, per syncopen pro δεδέμηκα: præt. perf. act. verbi δέμω vt suprà etiam annotaui. Itidem δέδμημαι pro δεδέμημαι ex eodem: necnon δέδμητο pro δεδέμητο in plusquamperfecto.

Δέδογμαι, præterit. perf. pas. verbi δοκέω, mutuatitium ex inusitato them. δόκω.

Δέδοιγμεν, per syncopen pro δεδοίκαμεν, tenui in mediam conuersa præt. med. verbi δείδω.

Δέδοικα, præt. med. verbi δείδω, euphoniæ gratia pro δέδεικα, teste Eust. & aliis: & ι verso in ο, sicut in πέποιθα, λέλοιπα, λέλειφα, οἶδα, & similibus. Subiunctiuo modo δεδοίκω, quo Theocritus vtitur loco præsentis, more Dorico.

Δεδόκημαι, præt. perf. pass. verbi δοκέω.

Δέδορκα præt. perf med. verbi δέρκω, vt ἐλήλυθα ex ἐλεύθω, πέπορδα ex πέρδω.

Δέδουπα, præt. perf. med. verbi δουπέω. vnde participiũ δεδουπώς.

Δέδρακα, perf. act. verbi δράω: vnde pass. δέδραμαι, ex quo participio δεδραμένος.

Δεδράμηκα, præterit. perf. act. inusit. verbi δρέμω. facit enim futur. δρεμῶ, vnde præterit δεδράμηκα, vt νενέμηκα ex νεμῶ verbi νέμω.

Δέδραται, apud Homerum pro δέδαρται, facta literarum transpositione: itidémque περιδέδραται pro περιδέδαρται ex them. δέρω & περιδέρω facit enim δέρω futurum δαρῶ, præt. δέδαρκα, pass. δέδαρμαι, & per metathesin δέδραμαι.

Δέδρακα, quoque pro δέδαρκα, dici transpositis literis aiunt.

Δέδρομα, præterit. medium verbi τρέχω, mutuatitium ex inus. them. δρέμω.

Δεδυκεῖν pro δεδυκέναι, poëticè, vel etiam Doricè, vt quum Theocr. apud Eust. καὶ ἤδη θασάντι dicit τὸν ἅλιον πάντα δεδυκεῖν, totum occidisse Solem: à verbo δύω seu δύνω.

Δεδυνήμαι, præt. perf. pass. verbi δύναμαι, mutuatitium à δυνάομαι facit enim δυνήσομαι, fut. δυνήσομαι.

Δεδυστύχηκα, præterit. perfect. verbi δυστυχέω foris assumpto augmento. Quæ ratio est in cæteris quoque verbis compositis ex δυς.

Δεήσει, futurum impersonalis verbi δεῖ, mutuatitium ex inusitato δεέει. Vnde particip. aoristi 1. δεῆσαν & futuri primi δεῆσον: quorum illud significat, quod oportuit: hoc verò, quod oportebit.

Δεήσομαι, fut. 1. med. δέομαι, mutuatitium ex δεέομαι, vnde & præt. perf. pass. δεδέημαι.

Δειδέχατο, præterit. plusquam perfect. pass. verbi δέχομαι, poëticam ectasin primæ syllabæ habens pro ἐδέδεκτο seu ἐδέδεκτο, vt apud Homerum δειδέχατ' Ἀχιλῆα. Sic in infinitiuo δειδέχθαι dicitur pro δεδέχθαι.

Δειδέχαται, Ionicè pro δεδεγμένοι εἰσίν. & δειδέχατο, itidem pro δεδεγμένοι ἦσαν, ex eodem them. habentia & ipsa ectasin primæ syllabæ metri causa, apud Hom.

Δείδια, quoque primæ syllabæ ectasin poëticam habet, propter metrum pro δέδια. quod esse præteritum medium verbi δείδω, suprà docui.

Δείδιθι, eodem modo pro δέδιθι, de quo suprà. Itidémque δείδιμεν pro δέδιμεν, de quo itidem suprà dictum est. Et δειδίξεσθαι pro δεδίξεσθαι à δεδίττομαι.

Δείδοικα, etiã δέδοικα, eadẽ ratione dicitur, ex themate δείδω.

Δεῖκνυ, secundum quosdam pro ἐδείκνυ, Ionicè ablato augmento, secundum quosdam pro δεικνύουσι, per apocopen: in hoc loco Hesiodi: Οὐχ ὅδ' εἰ μέλλοι δεῖκνυ νομὲν ὁρμηθῆναι. Alioqui & imperatiui modi est, vt apud Gregor. in Maccab. encom. δεῖκνυ τὸ τῆς μιᾶς γαστρὸς ἀριστοῖς πολυάνδριον. velut & ἵστη dicitur imperatiuè. Etymol.

Δεῖμε, Ionicè & poëticè pro ἔδειμε, ædificauit, aor. 1. verbi δέμω. Vnde particip. δείμας, & aor. 1. med. infin. modi δείμασθαι, necnon particip. aor. 1. δειμάμενος.

Δείομεν, poëticè pro δείωμεν, indicatiuo posito loco subiunctiui: vt ἴομεν iidem dicunt pro ἴωμεν, & τράπομεν pro τράπωμεν, ac huiusmodi alia.

Δεῖξε, Ionicè & poëticè pro ἔδειξε, abiecto augmento, aor. 1. actiuus mutuatitius ex them. inus. δείκω. Facit enim δείκνυμι seu δεικνύω fut. 1. δείξω: vnde aor. 1. ἔδειξα præt. perf. δέδειχα.

Δείρας, particip. aor. 1. ex them. δέρω, vt δείμας ex δέμω, νείμας ex νέμω.

Δεῖσε, Ionicè & poëticè pro ἔδεισε, aor. 1. act. verbi ἴδείδω.

Δέκομαι, Ionicè pro δέχομαι, itidemque δεκόμεθα pro δεχόμεθα, frequentia apud Herodot.

Δέκτο, itidem Ionicè & poëticè pro ἐδέδεκτο seu ἐδέδεκτο, ablato augmento: præt. plusquã perfectũ passiuũ: verbi δέχομαι.

Δεξιόωντο, poëticè pro ἐδεξιοῦντο, ablato augmento à them. δεξιόομαι.

Δεχθείς, particip. pass. aor. 1. ex them. δέρκω.

Δευήσομαι, poëticè pro δεήσομαι, vt δεύομαι, quoque pro δέομαι, opus habeo. Alioqui δεύομαι est etiam verbum pass. ab actiuo δεύω significante madefacio, humecto.

Δέχαται, pro δεδέχαται, abiecto augmento. Ambo præt. perf. pass. Ionicè pro δεδεγμένοι εἰσίν, à them. δέχομαι.

Δέχθαι, Ionicè & poëticè pro δεδέχθαι, præteritum perfectum

pass.

pass. infinitiui modi, ab eodem them. Apud Hesych.

Διχμένος, apud eundem pro διεχόμενος, per syncopen pro quo supra διγμένος. (scripto ι.

Δίητε, ex them. διέω, deriuato ex διαίω, α in ε conuerso & sub-

Διξω, fut. 1. verbi διαινω, mutuatitium à verbo διέκω: vnde & fut. 2. διακῶ mutuatur, & tempora ex his formata.

Διῆσαι, aor. 1. infin. modi, à them. διέω cuius fut. διήσω.

Διάγε, Doricè pro διῆγε, præt. imperf. vel aor. 2. indic. act. vocis, à them. διάγω. (δίδωμι.

Διαδός, imper. act. aor. 2. à διέδων, vt δὸς ab ἔδων: ex them δια-

Διαδράκοι, aor. 2. opt. modi, act. vocis, ex them. διαδέρκω. δέρκω enim facit δρακῶ, vnde ἔδρακον, & in opt. δράκοιμι.

Διαδρᾶναι, infin. aor. 1. ex inus. them. διαδρημι, pro quo διαδιδράσκω dici solet. Vnde & part. διαδρὰς, vt στὰς ex ἵστημι.

Διαείσομαι, futur. 1. med. verbi διαείδω seu διείδω significantis perspicio, cognosco. Item verbi διαείω significantis idem quod διαλαμβάνω, vt annotat Eustath. in hoc loco Homer. Ilia. δια-δίξ σφὶ ῥ εἴσατο κ᾽ τῆς.

Διαεντες, poëticè pro διέντες, à them. διαείημι pro διίημι, transmutuante sua tempora ex διέω. Hesych. verò διαείσει, exp. etiam διαπνεῖ, perflat. Pro quo scribendum potius διαείσει, à them. διαείημι: aut certè pro διαπνεῖ reponendum διαπνεύσει, vt illud διαείσει sit fut. verbi huius διαείημι.

Διαιμονιεῖ, Atticè pro διαιμονίσει, ex them. διαιμονίζω.

Διακοσμηθείμεθα, pro διακοσμηθείημεθα, per syncopē ex διακοσμέω.

Διακριθήμεναι, Doricè pro διακριθῆναι, ex them. διακρίνω.

Διακριθεῖτε, poëticè metri causa pro διακριθείητε, per syncopen etiam, opt. aor. 1. pass. ex them. διακρίνω. Nisi potius existimandum est dici non solùm ἐκρίθην vt ἐκλίθην, sed etiam ἐκρίνθην vt ἐκλίνθην.

Διαλαχεῖν & partic. **Διαλαχὼν**, aor. 2. act. ex them. διαλαγχάνω. verbum enim λαγχάνω fut. 1. facit λήξω seu λήξομαι, mutuatitium ex inus. λάχω, ex quo habet & futurum 2. λαχῶ, vnde aorist. 2. ἔλαχον.

Διαμπραθεῖν, quod Hesych. exp. διαπορθῆσαι, est infin. aorist. 2. ex them. διαπέρθω, inserto μ, vt sit sonantius. Nisi fortè est poëticè pro διαναπραθεῖν, metri causa. Porrò πέρθω futur. 2. facit πραθῶ, vt δέρκω facit δρακῶ, & διαρθάνω seu δαρθέω, δραθῶ, vnde aorist. 2. ἔπραθον, ex quo infinit. πραθεῖν, & Ionicè ac poëticè πραθέειν.

Διαναι, aorist. 1 act. infin. modi, ex them. διαίνω.

Διανεῖμαι, aorist. 1. act. infin. modi, ex them. διανέμω: ex quo est & pass. aor. 1. διανεμηθῆ. Ambo apud Hesych.

Διαπεραναι, aor. 1 act. infin. modi, ex them. διαπεραίνω.

Διαπισεῖσθαι, infin. fut. med. ex verbo διαπίπτω: ex quo & aor. 2. act. διαπισεῖν.

Διαπραθεῖν ex διαπέρθω, vt docui paulò antè in διαμπραθέειν.

Διαρραγείης, opt. pass. aor. 2. ex διαρρήγνυμι mutuante sua tempora ex inus. διαρρήγω, vel potius ex διαρρήσσω.

Διαστῆσαι aor. 1. act. infin. modi, ex them. διΐστημι.

Διασχὼν particip. aor. 1. act. verbi διέχω, mutuatitium à διασχέω.

Διαυανθῆναι, aor. 1. pass. infin. modi ex them. διαυαίνω.

Διαχέαι, infin. aor. 1. act. ex them. διαχέω.

Διδάξω, fut. 1. verbi διδάσκω, mutuatit. ex inus. them. διδάχω.

Διδασκῆσαι, infin. aorist. 1. act. ab eodem them. ex inus. verbo διδασκέω Hesych.

Διδοίασι poëticè, pro διδόασι seu διδοῦσι, vt τιθείασι pro τιθέασι seu τιθεῖσι, ex them. δίδωμι: apud Hesych.

Δίδε, Ionicè & poëticè pro ἐδίδε, ex them. δίδωμι.

Διδόαμεν, pro διδόμεν, pleonasmo literæ α, ex themate δίδωμι. Eustathius.

Διδοῖσθα, pro διδοῖς, pleonasmo seu paragoge Æolica syllabæ θα, vt in ἔφησθα & similibus. Apud Varin.

Διδοῦναι, pro διδόναι, poëtica epenthesi literę υ, vt τιθεῖναι pro τιθέναι ijdem dicunt. Eust. apud Hom.

Δίδωθι pro δίδοθι, Æolicum esse tradunt nonnulli. aiunt enim Æoles in imperatiuis verborum in μι, retinere longas vocales, dicentes φίληθι, ἵληθι, πίμπληθι. Quin apud Homerum quoque legi δίδωθι illud, breui propter metrum in longam conuersa, scimus ex Eust.

Δίε pro timuit, afferunt nonnulli, deducentes ex inus. them. διείω pro δείδω: cuius aor. 2. fit ἔδιον, ἔδιες, ἔδιε, ex quo δίε, detracto augmento. Alioqui posset esse & ex δίω significante δειδίσσω, & vel tertia persona imperf. aorist. 2. augmento carens, vel imperatiuus.

Δίεν, imperf. præsens verbi δίημι ex inus. them. διέω, per contractionem pro δίε, pro quo & δίες dicitur. Alioqui δίε, est etiam aliquando tertiæ pers. præt. temp. à them. δίω.

Διεῖλε, aorist. 2. act. verbi διαιρέω, mutuat. ab inus. διέλω, cuius infinit. διελεῖν.

Διεξιέμεναι, Doricè pro διεξιέναι, à them. διέξειμι: à quo & διεξιοίμεθα significans διεξερχοίμεθα.

Διέπεσε, aor. 2. act. indic. modi verbi διαπίπτω, mutuat. ab inusit. them. διαπεσέω.

Διεπέφραδε, poetica anadiplosi pro διέφραδε ex διαφράζω: sicut ἐπέφραδον quoque dicitur pro ἔφραδον.

Διεπράθομεν, aor. 2. act. ind. modi, ex them. διαπέρθω. Facit enim πέρθω, fut. 2. πραθῶ, vnde ἔπραθον.

Διέστην, aor. 2. verbi διΐστημι: cuius particip. διαστάς.

Διεστὼς, particip. præt. perf. ex eodem them. pro διεστηκώς. Tradunt enim primùm dici Ionicè διεσταώς, exempto κ, & correpta penult. deinde sublato etiam α, fieri διεστώς. Nisi malis dicere ex στάω esse præt. med. ἔσταα, ex quo partic. ἑσταώς, vnde ἑστώς, absorpto α.

Δίζηαι, poeticè pro δίζεαι, facta ectasi literæ ε metri causa, hoc autē δίζεαι Ionicū est pro δίζῃ 2. persona sing. verbi δίζομαι.

Διῄειν, præt. imperf. verbi διέρχομαι.

Διήρεσε, aor. 1. indic. verbi διαιρέω, secundum quosdam.

Διήρχθην, quod Hes. exp. διεμερίσθην, est aor. 1. pass. indic. modi, ex them. διείργω.

Διῆσεν, aor. 1 act. indic. modi, ex themate δίημι, cuius fut. διήσω, ex inus. them. διέω.

Διίχθαι, præt. perf. pass. infin. modi, ex them. διικνέομαι, mutuante fut. suum ab inus. verbo διίκομαι.

Δικαζέμεν, Doricè pro δικάζειν.

Δινεύεσκον, Ionicè pro ἐδίνευον, à them. δινεύω.

Διοίσω, fut. 1. verbi διαφέρω, mutuatitium à διοίω.

Δίσδημαι, Doricè pro δίζημαι, ζ in σδ conuerso.

Δμηθήτω, imper. aor. 1. pass. ex inus. them. δμάω, pro quo dicitur δάμνημι & δαμνάω, nec non δαμάζω.

Δοάσσατο dictum putatur pro δοιάζετο, detracto ι & geminato σ: vel pro ἐδοξάζετο, sublato primùm augmento, deinde exempto ξ & Æolicè duplicato σ. Vide Etymol.

Δοῖεν, pro δοίησαν: tertia plur. aor. 2. opt. modi, à prima δοίην, hęc autem ab ἔδων, aor. 2. ind. modi, ex them. δίδωμι.

Δοκηκῶ, per iocum, apud Hermipp. comicum pro δοκῶ vt refert Varin.

Δόμεν, Doricè pro δοῦναι, vt ἔμεν pro εἶναι, θέμεν pro θεῖναι, & similia: aor. 2. infin. modi à δίδωμι. IidēDores & δόμεναι dicūt pro δοῦναι, vt ἔμεναι pro εἶναι, θέμεναι pro θεῖναι, ab eodē them.

Δόξω, fut. 1. verbi δοκέω, mutuatitium ab inus. them. δόκω, ex quo aor. 1. ἔδοξα. & particip. δόξας.

Δὸς, imper. ab ἔδων aor. 2. act. verbi δίδωμι: pro quo & δόθι dicitur, vt ἴθι & ἴς. (ex eodem them.

Δόσαν. Ionicè & poeticè pro ἔδοσαν, tertia pers. plur. aor. 2. ἔδων,

Δόσκον, poeticè itidem pro ἐδίδουν, & δόσκες pro ἐδίδους, δόσκε pro ἐδίδου deriuato ex δόω verbo δόσκω, vt βόσκω ex βόω.

Δοῦ, pro δόσο, sublato σ & duobus ο in ū coalescentibus: secunda pers. imper. aor. 2. vocis mediæ, ex them. δίδωμι.

Δοῦναι, infin. eiusdem aor. 2. ἔδων, ex eodem them. Iidémque δοὺς particip. eiusdem aor. ab eodem verbo.

Δραθεῖν, aor. 2. act. inf. modi, à them. δαρθάνω, mutuante sua tempora à δαρθέω facit hoc δαρθέω fut. 2. δραθῶ, transpositis literis, vt πέρθω facit πραθῶ: vnde aor. 2. ἔδραθον, ex quo inf. δραθεῖν. Alij tamen à δρέθω deriuatum malunt.

Δραίην, fugerem: opt. aor. 2. ab ind. ἔδρην, hoc autē ab inus. them. δρῆμι, vt σταίην ab ἵστημι, pro quo vsurpari solet διδράσκω.

Δραμεῖν, aorist. 2. infin. modi, verbi inus. δρέμω: pro quo solet vsurpari τρέχω. Eiusdem fut. 2. med est δραμοῦμαι.

Δρᾶναι, aorist. 2. infin. modi, ab ἔδρην aor. 2. indic. verbi διδρημι, cuius aoristi particip. est δρὰς, vt στὰς.

Δρώντων apud Aristoph. Atticè pro δράτωσαν, ex them. δράω, faciente fut. δράσω. Sic enim ille, οἱ δ᾽ οὖν ὁ δρώντων.

Δρώντων, Atticè pro δράτωσαν, ex them δράω. Solent enim Attici genitiuos plur. participiorum quorundam vsurpare pro tertiis pers. plur. imperatiuorum præs. temporis.

Δρώοιμι, quod Hesych. exp ὑπηρετοίην, est pro δρῷμι seu δρῴημι, opt. præsens ex them. δράω.

Δῦ, poeticè & Ionicè pro ἔδυ, detracto augmento: aorist. 2. verbi δῦμι seu δίδυμι.

Δῦθι, imperatiuus eiusdem aor.

Δύμεναι, Doricè pro δῦναι infin. eiusdem aor.

Δυνάσθη, Ionicè pro ἐδυνάσθη, detracto augmento: aorist. 1. pass. ind. modi, à them. δύναμαι, mutuatitium habente fut. δυνάσομαι, tanquam à δυνάζω.

Δύνῃ, Ionicè pro ἐδύνω, ex them. δύνω.

Δύνη, vt ἐπίστῃ, pro δύνασαι & ἐπίστασαι: ex quibus & κατὰ πάθος facta putantur. Ionicè enim δύνεαι & ἐπίσεαι, vnde & δύνῃ & ἐπίστῃ, contracto ε & α in η, & subscripto ι. Varin.

Δυνήσεαι, Ionicè pro δυνήσῃ, η resoluta in εαι. Ambo secunda persona fut. δυνήσομαι, quod verbum δύναμαι mutuatitium habet ex inus. δυνέομαι.

Δυόωσι, poeticè pro δυοῦσι, ex them. δυόω, deriuato ex δύω.

Δύσεαι, Ionicè pro δύσῃ, secunda person. futur. 1. medij δύσομαι ex them. δυώω seu δύω. Nisi malis esse secundam pers. præsentis temporis ex poetico verbo δύσομαι, formato & translato ex futur. in præsens, à cuius imperfecto est secunda persona δύσεο, & tertia δύσετο siue δύσατο, augmento carentes. Necnon imperf. δύσεο, Ionicè pro δύου, vt apud Hom. δύσεο δ᾽ ἀλκὴν indue te robore δῦθι.

Δυσπιστοῦμεν imperf. verbi δυσπιστέω.

Δύσκε, Ionicè pro ἔδυνε, à poetico verbo δύσκω pro δυόω seu δύω, δύσκω,

Δῴην, Δῴης, Δῴη, Atticè pro δοίην, δοίης, δοίη, aor. 2. optat. modi, à them. δίδωμι.

Δῶσι, cum ι subscripto, est sing. numeri & tertiæ pers. poeticam seu Ionicam habens paragogen, vt λάθῃσι, ἔλθῃσι, & similia, pro δῷ. sin absque ι, est tertia persona pluralis. Ambo subiunct. modi aor. 2. act. à them. δίδωμι. Hesych. & alij.

Δωσεῦντι, Doricè pro δώσουσι, vt λεξοῦντι, pro λέξουσι. Solēt enim Dores circumflectere futura, & in tertiis plural. pro σι dicere ντι.

Δώωσι, poetico pleonasm. literæ ω pro Δῶσι, de quo paulò antè. Sed & Δώω affertur pro Δῶ, dicitúrque esse Ionicum.

E"A, interdum est præteritum imperfectum Ionicum, pro ἦν, vel ἦ secundum quosdam συνεσταλμένως, ex ἦα, dicentes etiā regulariter debuisse dici ἔον: secundū alios ex ἦν, per διάλυσιν, siue διάλυσιν, vt ἤδεα ex ᾔδειν. ¶Interdum est tertiæ personæ sing. præs. temporis per apocopen facta ex ἐάα. nam ἐάω facit ἐᾷ in tertia pers. per contractionem ex ἐάει pro quo poetæ dicunt ἐάα, vt ὁράα, ἰσχανάα, pleonasmo seu epenthesi literæ α, vt apud Homer. Il. ι. Ἄντιον εἶμ' αὐτοῖν, πρὶν μ' ἕα ἴα παλλάς Ἀθήνη, non finit me trepidare & metuere. Nonnunquā est imper. præs. temp. per contractionem ex ἔαε. Alioqui est & interiectio ἐκπλήξεως, vt tradunt nonnulli.

Ἐάα, poeticè pro ἐᾷ, vti iam dixi in præcedente Ἔα.

Ἔαγα Attica seu Ionica dialysi diphthongi pro ἦγα, præt. med. verbi ἄγνυμι seu ἄγω significantis, frango. Vnde partic. ἐαγώς.

Ἐάγην, Atticè itidem pro ἤγην: aor. 2. pass. ab eodem them. Vnde particip. ἐαγείς, & inf. ἐαγῆναι retento augmento.

Ἕαδε, itidem Attica seu Ionica diphthongi resolutione, pro ἧδε, quod ἧδε est præt. med. verbi ἁνδάνω seu ἅδω, significantis ἀρέσκω, placeo. Vnde particip. ἑαδώς.

Ἕακα pro εἴακα, præt. perf. verbi ἐάω.

Ἔαλη, similiter Attica seu Ionica diphthongi resolutione pro ἥλη aor. 2. à them. ἄλημι significantis ἐκκλίνω, πλανῶμαι, συστρέφομαι, ex quo particip. ἀλείς. Etymol

Ἑάλων, eodē modo pro ἥλων. aor. 2. act. verbi ἅλωμι. Et ἑάλωκα, itidē pro ἥλωκα ab eodē ἅλωμι mutuante sua tempora ab ἁλόω.

Ἑάνδανον, eadem ratione pro ἥνδανον dicitur, à them. ἁνδάνω.

Ἕαται, Ionica resolutione diphthongi & ipsum dicitur pro ἧνται, & ἕατο pro ἧντο, ab ἧμαι. Ambo apud Hesych.

Ἔαξα quoque pro ἦξα dicitur, vt ἔαγε pro ἦγε, itidem ab ἄγνυμι seu ἄγω significante, frango.

Ἕαδον, etiam Var. affert pro ἐχαροποίησαν, annotans & ipse Ionica diphthongi dissolutione dictum esse pro ἧδον, ab ἥδω. Alioqui ab ἅδω seu ἁνδάνω esse posset, si neutralem significationem haberet.

Ἔασι, Ionicè pro εἰσὶ, sicut τιθέασι itidem Iones dicunt pro τιθεῖσι, & διδόασι pro διδοῦσι, resoluentes diphthongum penultimæ syllabæ in tertiis person. plur. præs. temp. vocis actiuæ verborum in μι.

Ἔασκε, Ionicè itidem pro εἴα, ex them. ἐάω: nisi malis ἐάσκω.

Ἕαται & Ἕατο, Ionicè pro ἧνται & ἧντο, sicut πεποιήαται & πεποιήατο pro πεποίηνται & πεποίηντο. Ambo à verbo ἧμαι, quod formam præt. præs. autem habet signif. Paulò antè ἕαται & ἕατο habuimus ex Hesych. Ionicè itidem, sed tantùm cum vocabulis η resolutione in εα.

Ἑάφθη, etiam Ionicam habet diphthongi resolutionem pro εἵφθη, ex them. ἕπομαι, sicut ἔασι pro εἰσὶ iidem Iones dicunt, & τιθέασι pro τιθεῖσι necnō ἔαλη secundū Eust. pro εἴλη, ex εἴλημι, deriuato ab εἰλέω: secundum alios tamen pro ἥλη, ab ἄλημι. Vtitur autem isto ἑάφθη Hom. Il. ν. dicens: Ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἑάφθη, insequuta est, ἐπηκολούθησεν. Minus probabilis eorum opinio est qui ἑάφθη istud pro ἑάθη dictum volunt pleonasmo literæ φ. Verum affertur ἑάφθη & pro ἥφθη, ab ἅπτομαι, η, in εα resoluto, vt paulò antè in multis aliis.

Ἔβα pro ἔβη, aor. 2. indic. verbi βῆμι, significantis gradior, vado, quod ἔβα. Aristophan. vsurpauit etiam pro ἐπέβη seu ἐπῆλθε, aggressus est & inuasit, simplici vsurpato pro composito: dicens τί χρεῖος ἔβα με. Rursum ἔβα Laconicè vsurpari aiunt pro ἔα, pleonasmo literæ β, vt ἔβασον pro ἔασον dici, paulò post annotabo.

Ἔβαν, poeticè pro ἔβησαν, aor. 2. indic. verbi βῆμι.

Ἐβαρυνέπησαν, aor. 1. ind. à verbo βαρυνοπέω.

Ἔβασον pro ἔασον, hoc est, συγχώρησον pleonasmo literæ β, Syracusano & Laconico, vt testatur Etym. qui itidem ἔβαται pro ἔαται dici annotat.

Ἔβαφον, aor. 2. act. indic. modi à verbo Βάπτω, tanquam ex Βάφω vel etiam tenui in aspiratam conuersa, euphoniæ causa. Vnde pass. ἐβάφην.

Ἔβην, aor. 2. med. modi à verbo Βῆμι, vt ἔστην ab ἵστημι, ἔθην, à τίθημι, cuius tertia plur. est ἔβησαν.

Ἔβησε, aor. 1. ind. modi itidem à Βῆμι seu Βαίνω, mutuantibus sua tempora à Βάω, vt ἵστημι à στάω.

Ἐβήσετο, imperf. verbi Βήσομαι, quod poetico more ex fut. in præsens tralatum est. Sic δύσετο ex δύσομαι, de quo paulò supra. Sunt verò & alia quorum ὁ μέλλων εἰς ἐνεστῶτα ἀναστρέφει.

Ἐβίων, aor. 2. verbi Βίωμι, vt & ἔγνων & ἑάλων & ἔδων à γνῶμι, ἅλωμι, δίδωμι. verùm pro Βίωμι dicitur potius Βιόω.

Ἔβλαβον, aor. 2. verbi Βλάπτω, tenui in mediam versa: vnde pass. ἐβλάβην. (βλαστάνω.

Ἐβλάστηκα. Atticè secundū quosdā pro Βεβλάστηκα, ex them.

Ἔβλαμμαι, itidem Atticè pro Βέβλαμμαι, à themate Βλάπτω. Eustath.

Ἐβλαστηκότες, itidem pro Βεβλαστηκότες, Attica abiectione consonantis ex augmento, quemadmodum iidem Attici ἐβεβαιωμένης dicunt pro Βεβαιωμένης, ἐβρωμένον pro Βεβρωμένον. Æolica lingua econtrà consonantem augmenti in communi etiam lingua omitti solitam, asciscente, dicentéque πεπάραγμαι pro ἐσπάραγμαι, & πεπτερύγωμαι pro ἐπτερύγωμαι præsente enim incipiente à duplici consonante, tantùm ε augmenti loco asciscitur. Etym. & lex. meum vetus.

Ἔβλαστον, aor. 2. indic. à them. βλαστάνω seu βλαστέω, vt ἥμαρτον ab ἁμαρτάνω seu ἁμαρτέω.

Ἔβλητο, per syncopen pro ἐβέβλητο, quod est præt. plusquàmperf. pass. verbi Βάλλω, mutuantis fut. primum à Βλέω. Nisi quis esse velit imperf. à them. βλῆμαι.

Ἐβούλευκα, Atticè pro βεβούλευκα, propter euphoniam, vt refert Eust. At ἐβόλοντο Hesych. affert pro ἐβούλοντο & ἐβουλεύοντο, quod haud scio an sit aor. 2. verbi Βούλομαι.

Ἐβουλήθην aor. 1. pass. verbi Βούλομαι, mutuatitius ab inus. βουλέομαι.

Ἐβράσθην, aor. 1. pas. verbi βράζω seu βράσσω.

Ἔβραχον. aor. 2. act. verbi βρέχω, vnde pas. ἐβράχην, & particip. Βραχείς.

Ἔβρων. aor. 2. act. verbi βρῶμι, vt ἔδων ex δίδωμι ἔγνων, ex γνῶμι. Legitur apud Hesych. & exponitur non solùm ἔφαγον, sed etiam ἔδακεν δαπανῶσι.

Ἔβωσεν, apud eundem pro ἐβόησεν, seu ἔκραξεν, ἐκάλεσεν. vt Var. quoque ἔβωσαν affert pro ἐβόησαν. Sic βώσομαι supra habuimus pro βοήσομαι.

Ἐγγέγαα, præt. med. verbi ἐγγίνομαι seu ἐγγείνομαι, tanquam ex ἐγγάω. Pro secunda & tertia pers. duali ἐγγεγάατον per syncopen metri causa dicitur ἐγγεγάτον vt infrà ἐκγεγάμεν pro ἐκγεγάαμεν. Hom. Il. ζ. τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασι. Et apud Etymol. Ἄμφω δ' ἐγγεγάτον φαεσιμβρότου ἠελίοιο, vbi legendum videtur ἐκγεγάτον, & φαεσιμβρότου.

Ἐγγεγύηκα, præt. perf. verbi ἐγγυάω, habens augmentum intrinsecus, alioqui & extrinsecus augmentum assumendo, facit ἠγγύηκα.

Ἐγγιῶ, fut. Atticum verbi ἐγγίζω, pro ἐγγίσω.

Ἐγγύησε aor. 1. act. verbi ἐγγυάω augmento carens, vt & in cōp. παρεγγύησε apud Synes. & in ἐνεγγύησε apud Plut. itidemque in ἐνεγγυησάμην, apud Dem. Quorum hæc duo sunt ab ἐνεγγυάω illud à παρεγγυάω.

Ἐγεγράφειν, præteritum plusquamperf. actiuum verbi γράφω, mutuatitium ex γραφέω. facit enim γράφω non solùm γράψω, sed etiam γραφήσω: vt τύπτω non solùm τύψω, verùm etiam τυπτήσω.

Ἐγενόμην. aor. 2. verbi γείνομαι.

Ἔγεντο, per syncopen poeticā ex ἐγένετο, à verbo γίνομαι seu γείνομαι. Exponitur etiam ἔλετο, de qua signi. dixi suprà in Γέντο.

Ἔγερθεν, Doricè seu Bœoticè pro ἠγέρθησαν: aor. 1. pass. verbi ἐγείρω facit enim id fut. ἐγερῶ vel ἐγέρσω: vnde ἤγερκα, & pass. ἤγερμαι, ex quo ἠγέρθην.

Ἐγηγέρατο, Ionicè pro ἐγηγερμένοι ἦσαν: plusquamperf. pass. indic. modi ab eodem them.

Ἐγήγερμαι, præt perf. pass. eiusdem verbi ἐγείρω, Atticè pro ἤγερμαι, vt act. quoque voce ἐγήγερκα dicitur pro ἤγερκα. Vnde plusquamperf. pass. ἐγηγέρμην, & partic. ἐγηγερμένος.

Ἔγημα, aor. 1. act. verbi γαμέω, tanquam ex γάμω, vt ἔψηλα ex ψάλλω, ἔφηνα ex φαίνω. Alij tamen per syncopen ex ἐγάμησα factum aiunt α in η Ionicè conuerso. Vnde partic. γήμας.

Ἔγηρα pro ἐγήρη vt ἔβα pro ἔβη, ex inus. them. γήρημι, vt Eust. tradit. Potest tamen & à γηράω deduci.

Ἐγκέχοδα, præt. med. verbi ἐγχέζω, vt φράζω facit πέφραδα autem in eiusmodi bisyllabis verbis in præter. medio verbi in ο, notum est, vt λέπω, λέλοπα.

Ἐγκεχυρασμένος, particip. pass. ex præterit. perfect. verbi ἐγχυράζω, vt ἐγκεχειρισμένος ex verbo ἐγχειρίζω. facit ἐγχυράζομαι, præterit. perfect. ἐγκεχύρασμαι, vt ἐγχειρίζομαι dat. ἐγκεχείρισμαι. Verùm non solùm intrinsecus augeri dicunt hoc verbum sed etiam intrinsecus, & dici ἠνεχυρασμένος. Quod tamen non est ab hoc ἐγχυράζω, sed ab ἐνεχυράζω. Itaque dicendum foret ἠγχυρασμένος, vt non modò ἑάλωκα, sed etiam ἠλωκα reperimus.

Ἐγκύρσας, participium ex ἔκυρσα aor. 1. act. ἐγκύρω, facientis fut. non modò ἐγκυρῶ, sed etiam ἐγκύρσω. Æolicè.

Ἔγμεν, per syncopen ex ἐχέμεν, Dorico infinit. verbi ἔχω, apud Hesych.

Ἔγνωκα, præt. perf. act. verbi γιγνώσκω, mutuatitium ex γνόω facit enim γινώσκω futurum γνώσω. vnde & aor. 1. med. ἐγνωσα.

Ἔγνων, aor. 2. verbi γνῶμι: vt ἥλων ex ἅλωμι est.

Ἔγνωσμαι, præt. perf. pass. eiusdem verbi γνῶμι seu γιγνώσκω, mutuatitium itidem ex γνόω. Vnde aor. 1. pass. ἐγνώσθην.

Ἔγχιο

χεο, Attica syncope, vt volunt nonnulli pro ἔγειρεο, imperat. verbi ἔγχομαι, eadem syncope facti ex ἐγείρομαι. Vnde & imperf. ἔγχετο pro ἠγείρετο.

ἐγρήγορα, præt. med. verbi ἐγείρω, id enim futur. 2. facit ἐγερῶ, præt. med. ἤγορα, Atticè ε in ο conuerso, vt in ἔσπαρκα ἔφθορα, & similibus. inde, repetitis duabus initialibus literis præsentis Attico more inserto etiam ρ, ἐγρήγορα. Vnde poëticum verbum ἐγρηγορέω, pro quo alioqui dici solet γρηγορέω, abiecto ε.

ἐγρήγορθαι, infin. pass. ex medio formatus. ἐγείρω enim facit præt. med. ἐγρήγορα, vti iam dictum est. vnde fit ἐγρήγορκα, terminatione actiua, inserto κ, & pass. ἐγρήγορμαι, ex quo infinitiuus ἐγρήγορθαι. quanquam nonnulli ex passiuo ἐγρηγορῆσθαι factum malint per syncopen. Solent autem Æoles eiusmodi infinitiuos passiuos in ὄρθαι desinentes προπαροξύνειν, contra communem regulam, vt τέτορθαι, μέμορθαι, ἔφθορθαι. Eustat. p. 790. Idem tamen alibi imperatiuum ἐγρήγορθε per syncopen & πλεονασμὸν factum esse scribit ex ἐγρηγόρατε, sicut infinitiuum ἐγρήγορθαι nonnulli ex ἐγρηγορέναι quoque deducunt, dicentes primo pleonasmum esse literæ θ, de industria à poëta admissum, vt alluderet ad nomen ὄρθρος: deinde syncopen literarum ε & ν, insúperque Æolicam accentus retractionem.

ἔγρηται, Hesych. affert pro ἤγρηται: forsan inus. them. γρέω, ex quo ζωγρέω, significans ζωὸν αἱρέω, viuum capio.

ἔγχομαι, Attica syncope pro ἐγείρομαι: itidémque à participio ἐγειρόμενος per syncopen fit ἐγχόμενος.

ἐγύμνασμαι, Atticè pro γεγύμνασμαι, apud Hesych.

ἔγχεον, poëticè & Ionicè pro ἐνέχεον, sine augmento, à themate ἐγχέω.

ἐγχεύσας, part. aor. 1. act. verbi ἐγχεύνυμι, mutuat. ab ἐγχεόω.

ἔδαον, ἔδαες, ἔδαε, aor. 2. act. verbi δάω seu δαίω. Vnde aorist. 2 pass. ἐδάην.

ἔδακον, aor. 2. act. verbi δάκνω, vel proprius vel mutuatitius ab inusitato them. δήκω.

Ἐδάμην, aor. 2. pass. verbi δάμνω seu δάμνημι. Facit enim fut. 2 δαμῶ. vnde aor. 2. act. ἔδαμον, ex quo pass. ἐδάμην.

Ἐδάμνα, præt. imperf. verbi δαμνάω secundum quosdam. Potest tamē esse & à δάμνημι, habetq; προσθήκην τοῦ α, sicut ἴστα & ἐγύρα.

Ἔδαρθον, aor. 2. act. verbi δαρθάνω seu δαρθέω. Apud Hesyc. legitur & pass. aor. 2 ἐδάρθη, expos. ἐκοιμήθη.

Ἔδαρκον, per metathesin pro ἔδρακον metri gratia, est autem aor. 2. act. verbi δέρκω.

Ἐδαφιῶ, fut. 1. Atticum verbi ἐδαφίζω, pro ἐδαφίσω.

Ἔδδεισε, poëticè geminata consonante metri gratia, pro ἔδεισε aor. 1. act. verbi δείδω.

Ἔδεαι, Ionicè pro ἔδῃ, secunda pers. verbi ἔδομαι.

Ἐδέγμην, per syncopen, vel pro ἐδεδέγμην, exempta syllaba δε, & tunc est præt. plusquam perf. vel pro ἐδεχόμην: exempto ο, & aspirata in mediam conuersa, à them. δέχομαι.

Ἐδεδήει, præt. plusquamperf. them. verbi δαίω. facit id præt. perf. δέδηα. At ἐδεδίει est præt. plusquamperf. med. verbi δείδω. facere enim id præteritum δέδια supra docui.

Ἐδέδμητο, præter. plusquamperf. pass. verbi δέμω, per syncopen pro ἐδεδέμητο. Facit enim δέμω fut. δεμῶ. vnde præt. perf. δεδέμηκα, vt νενέμηκα ex νεμῶ: & per syncopen δέδμηκα, exempto ε. pass. δέδμημαι, ex quo ἐδεδμήμην.

Ἔδεισε, aor. 1. act. verbi δέω, vel etiam impersonalis verbi δεῖ, mutuat ex δεύω seu δεύει.

Ἐδέθην, aor. 1. pass. verbi δέω, cuius præt. pass. δέδεμαι.

Ἐδείδισαν per syncopen pro ἐδεδίεισαν, vt testatur Etymol. Est autem hoc ἐδεδίεισαν tertia pers. plur. præt. plusquam perf. verbi δείδω, ex perfecto med. δέδια, de quo suprà.

Ἔδειμα, aor. 1. act. verbi δέμω, vt ἔνειμα. Et voce med. ἐδειμάμην, cuius tertia pers. plur. num. est ἐδείμαντο.

Ἔδειξα, aorist. 1. act. verbi δείκνυμι seu δεικνύω, mutuantis fut. ab inus. themate δείκω. Vnde med. aor. ἐδειξάμην, pass. autem ἐδείχθην.

Ἔδειρα, aor. 1. act. verbi δέρω, vt ἔδειμα paulò antè.

Ἔδεκτο, Doricè pro ἐδέδεκτο per syncopen: plusquamperf. pass. verbi δέχομαι.

Ἐδείνισε, poëticè pro ἐδίνησε seu ἐδίνευε. dicunt enim δεινόομαι pro δινόομαι, & δεινέω pro δινέω metri gratia.

Ἐδῇ, secunda persona fut. 2. ἐδοῦμαι, ex verbo ἔδομαι.

Ἐδηδα, præt. med. verbi ἔδω pro ἔδα, habens Atticam reduplicationem duarum præsentis initialium literarum.

Ἐδήδοται & Ἐδήδατο, Ionicè pro ἐδηδεσμένοι εἰσί, & ἐδηδεσμένοι ἦσαν: præt. perf. & plusquam perf. Pass. verbi ἔδω. facit ἔδω fut. 1. act. ἐδέσω, præt. perf. ἤδεκα, & Atticè ἐδήδεκα: vnde præt. perf. pass. ἐδήδεσμαι, cuius tertia persona ἐδήδεσται, abiecto σ ἐδήδεται, & Ionicè ἐδήδοται, vt refert Etymol. ex Herodiano gram. Vtitur eo verbo Homer. dicens, Ὅσσα τοι ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται, quæcunque tibi ebibita & comesa sunt.

Ἐδήδοκα, præt. perf. act. verbi ἔδω Atticū. Fut. enim facit ἐδέσω, ex inus. them. ἐδέω. Vnde præt. perf. ἤδεκα, & Atticè primum reduplicatis duabus præsentis initialib. literis, deinde ε in ο cōuerso. (vt in τέτροφα, κέκλοφα, πέπομφα, & similibus aliis) ἐδήδοκα. Sic in præt. plusquam perf. ἐδηδόκειν, & particip. ἐδηδοκώς, ex quibus compos. κατεδήδοκα, & κατεδηδοκώς. Var. verò & ἐδήδεται ex vet. schol. seu comment. affert: quod pass. est ex them. ἐδῶ, faciente fut. ἐδήσω. præt. ἤδηκα, & Atticè ἐδήδηκα, ex quo pass. ἐδήδημαι, vt δέδημαι.

Ἐδηδώς, particip. præt. med. ἐδηδώς, ex eodem them. Facit enim ἐδῶ fut. 2. ἐδῶ, præter. med. ἦδα, & Atticè reduplicatis primis duabus literis præsentis ἐδηδα.

Ἐδηκα, quoque esse dicitur præt. Atticum præfixis præs. primis literis, pro ἦκα, cuius tamen nullam apud Græcos mentionem reperio, ideoque suspectum ipsum habeo.

Ἐδήχθην, aor. 1. pass. verbi δάκνω. habet enim id fut. δήξω, mutuat. ab inus. themate δήκω. Vnde præt. pass. δέδηγμαι, & ex aor. 1. ἐδήχθην.

Ἐδίδου pro ἐδίδω, vt ἐτίθει pro ἐτίθη. Illud ex διδόω pro δίδωμι vsurpato, hoc ex τιθέω pro τίθημι.

Ἔδηνα, aor. 1. act. verbi δαίνω, vt ἐμίηνα, ἔχηνα.

Ἐδμεναι, Doricè & poëticè pro ἔδειν, ex them. ἔδω. Habet autē syncopen hoc ἔδμεναι. nam pro ἔδειν prius dicitur ἔδμεν & ἐδέμεναι, vnde postea illud ἔδμεναι per syncopen factum est.

Ἔδομαι, Atticè interdum pro ἐδοῦμαι, vt φάγομαι pro φαγοῦμαι, πίομαι pro πιοῦμαι fut. 2. med. verbi ἔδω.

Ἔδον, pro ἔδοσαν, ab ἔδων, aor. 2. verbi δίδωμι more Bœotico.

Ἔδοντι, Doricè seu Æolicè, pro ἔδουσι à them. ἔδω.

Ἐδοῦμαι fut. 2. med. verbi ἔδω: tenui autem spiritu scriptum ἐδοῦμαι est fut. 2. med. verbi ἔδω.

Ἔδουπον, aor. 2. act. verbi δουπέω. Facit enim fut. 2 δουπῶ & aor. 2. ἔδουπον: vt στυγέω facit ἔστυγον, & κτυπέω ἔκτυπον.

Ἔδρα pro ἔδρη, τροπῇ τοῦ η εἰς α, vt suprà in ἐδύνα. ἐγύρα, ἐδάμνα: aor. 2. verbi δίδρημι seu διδράσκω. Alioqui potest esse & imperf. verb. δράω contractum ex ἔδραε.

Ἔδραθον, aor. 2. act. verbi δαρθάνω seu δαρθέω, poëticam literarū metathesin habens pro ἔδαρθον, vt ἔδρακον ἔπραθον. Sunt tamen qui à δραθέω deriuare malint. Eodem modo comp. καταδαρθάνω seu καταδαρθέω facit κατέδραθον. Hesych. verò & ἐδράθη affert pro κατεκοιμήθη, quod est pass. aor. 2. eiusdē them.

Ἔδρακον, aor. 2. act. verbi δέρκω, vt iam dictum est.

Ἔδραμον, aor. 2. actiu. verbi inusitat. δρέμω, pro quo vsurpari solet τρέχω.

Ἔδραν, pro ἔδρασαν vt ἔβαν pro ἔβησαν, ἔδυν pro ἔδυσαν: aor. 2. act. verb. δρῆμι seu δίδρημι. Nisi malis esse aor. 2. act. verbi διδράσκω seu δράω, per syncopen itidem pro ἔδρασαν. nam verbum illud διδράσκω facit fut. δράσω, à δράω.

Ἐδριόωντο, poëticè pro ἐδριῶντο, vt ὁρόωντες pro ὁρῶντες, ex themate ἑδριάομαι.

Ἔδυν, ἔδυς, ἔδυ, aor. 2. act. verbi δύμι. Verùm ἔδυν interdum est prima pers. singul. numeri interdum tertia plur. pro ἔδυσαν, more Bœotico, vt ἔδον pro ἔδοσαν.

Ἐδυνήθην, aor. 1. pass. verbi δύναμαι, mutuat. ex inus. them. δυνέομαι, ex quo habet fut. δυνήσομαι, præt. δεδύνημαι. Atticè verò & ἠδυνήθην dicitur pro ἐδυνήθην.

Ἐδύσετο, poëticè metri gratia, geminato σ pro ἐδύσατο: aorist. 1. med. verbi δύω seu δύνω.

Ἔδωκα, pro ἔδωσα, vt ἔθηκα pro ἔθησα: aorist. 1. act. verbi δίδωμι, mutuat. ex inus. them. δόω.

Ἐεικται, poëtico pleonasmo pro εἴκται: vt ἐείδεσθαι pro εἴδεσθαι, & ἐείκοσι pro εἴκοσι dicunt iidem. Est autem hoc εἴκται præt. perf. pass. verbi εἴσκω seu εἴκω.

Ἐείλεον, eodem modo pro εἴλεον, ex them. εἰλέω.

Ἔειπα, itidem poëtico pleonas. dicitur pro εἶπα: & ἔειπον pro εἶπον quorum illud est aor. 1 verbi inus. ἔπω, hoc autem aor. 2.

Ἐεισάμενος, similiter pro εἰσάμενος: particip. ἐεισάμην pro εἰσάμην, aor. 1. med. verbi εἴδω. Cuius aor. secunda pers. est ἐείσαο pro εἴσαο, vel potius εἴσω, significans ὁμοιώσω. nam passiuam habet signif. Hes. verò ἐεισάσθην affert etiam pro ὡρμήσαν, ἐπῆλθον, quod videtur esse ab εἴω, eo.

Ἐεσάμην autem est pro ἑσάμην, ab ἕννυμι. seu ἕω significante (induo.

Ἐέλδομαι etiam pleonasmo literæ ε dicitur pro ἔλδομαι. Et deriuatum inde ἐέλδωρ pro ἔλδωρ.

Ἐέλσαι itidem pro ἔλσαι: hoc autem per syncopen interdum pro ἐλάσαι, interdum pro εἰλῆσαι. Vnde partic. ἐελμένος itidem pro ἐλμένος, significans ἐληλαμένος vel εἰλημένος, interdum & ἀποκεκλεισμένος pro ἀπειργμένος. Ambo apud Homer.

Ἐέλπετο similiter pro ἔλπετο seu ἤλπετο: & ἐελπόμενος pro ἐλπόμενος seu ἐλπιζόμενος. Ambo poëtica. (ἐεδνώω:

Ἐέδνωσεν, eodem modo pro ἔδνωσεν seu ἐνέδνωσεν, à themate

Ἐέργαθε, itidem poëtico pleonasmo pro εἴργαθε seu ἔργαθε, à them. ἐργάθω.

Ἐέργε quoque pro ἔργε seu εἶργε, à them. ἔργω pro εἴργω. Vnde & præt. imperf. ἐέργετο pro ἔργετο: seu εἴργετο & præt. plusquā perfect. ἐέρχατο pro εἴρκτο: particip. ἐεργμένος pro εἰργμένος.

Ἐεργνύσθαι eadem ratione pro ἐργνύσθαι quod ἐργνύσθαι deriuatum est ex ἔργω.

Ἔερτο autem, quod Hesych. affert pro ἐκρέματο, dubium sit ne pro εἴρτο ad ἄρτο, an alio quopiam.

Ἐέρχατο, rursum pro ἔρχατο seu εἴρχατο. Est autem hoc Ionicum pro εἰργμένοι ἦσαν. præt. plusquam perf. pass. ab ἔργω.

Ἐέσσ...

Ἔιδω. Item pro ἴδω: tertia perſ. aor. 2 paſſ. imper. modi, ex actiuo them. ἵστημι ſeu ἴω. Ex quo & ἔιςο pro ἴςο. pręt. pluſquamperf. paſſ. Et aoriſt 1. med. ἐίσατο pro εἴσατο, geminato etiam σ metri cauſa.

Ἔζων ἔζης, ἔζη, Doricè ſecundum quoſdā dicitur pro ἔζων, ἔζης ἔζα, à them. ζάω. Poteſt tamen eſſe etiam ab inuſ. them. ζῆμι. E iuſdem, ζάω, aor. 1. eſt ἔζησα.

Ἐζύγην aor. 2. Paſſ. verbi ζεύγνυμι ſeu ζεύγω facit enim futur. 2. ζυγῶ aor. 2. ἔζυγον. vnde poſtea paſſiuum illud.

Ἔζων poeticè pro ἔζωνες them. ζάω.

Ἔζωμαι, præt. paſſ. verbi ζώννυμι, mutuatitium ex ζόω, vt χωννύμι ſua tempora ex χόω, mutuatur. Vnde aor. 1. ἐζώσθην, & particip. ἐζωσμένος.

Ἔη, poeticè pro ᾖ tertia perſona præſentis ſubiunctiui ὦ ex verbo εἰμὶ. vide & Ἔοι infrà.

Ἔην, vnde poeticè pro ἦν, etiam: ἔης, pro ἦς, eras: imperf. indic. modi ab eodem them.

Ἔηκε ſimiliter pro ἧκε, pleonaſmo literæ ε poetico: & ἔηκα, pro ἧκα, aor. 1. act. verbi ἵημι, facientis fut. ἥσω. ἵημι.

Ἐήνδανεν, eodē modo pro ἥνδανεν, à them. ἁνδάνω. apud Varin.

Ἔησθα quoque pro ἦσθα vſurpatum, habet poeticum iſtum literæ ε pleonaſmum. Rurſum verò ἦσθα illud poeticum habet paragogem pro ἦς, vt ἔφησθα pro ἔφης eſt autem imperfectum verbi εἰμί.

Ἔησι. Item pro ᾖσι, hoc autem ᾖσι poetica adhæc paragone pro ᾖ, ſolent enim poetæ tertiis perſonis ſingularibus coniunctiuorum aſciſcere illud σι, diceréque λάβησι, pro λάβῃ eodémque modo ἔησι pro ἔῃ. Atticā tamen eſſe hanc τῆς σι ἐν ταῖς ὑποτακτικαῖς προσθήκην, peculiariter nominatam fuiſſe Ἰβύκειον: quod Ibycus inprimis ea vteretur annotat ex priſcis grammaticis Varinus.

Ἔασον, idem quod ἔασον, teſte Heſych. vnde intelligimus ἐάω, duplex facere futurum, & ἐάσω nimirum ἐάσω.

Ἔητε, rurſum pro ἦτε, miſeritis, aoriſt. 2. coniunctiui modi, à themate ἵημι.

Ἔθαλον, aor. 2. act. verbi θάλλω.

Ἔθανον, aor. 2. act. verbi θνήσκω, mutuatitius ex inuſ. them. θάνω.

Ἐθείς, partic. ab ἔθην ſeu εἵθην aor. 2. paſſ. verbi act. ἵημι.

Ἐθέλησθα, poetica paragoge pro ἐθέλῃς, vt ἔφησθα pro ἔφης, & ἦσθα pro ἦς. Coniunct. præſens ex them. ἐθέλω.

Ἐθελήσω, fut. 1. verbi ἐθέλω, mutuatitium ex inuſ. them ἐθελέω.

Ἔθεσαν, aor. 2. indic. modi à them. τίθημι. Media voce ἔθετο. dicitur in eodem tempore & ab eodem them. cuius prima perfect. ſing. eſt ἐθέμην tertia ἔθετο.

Ἐθηεύμεθα & Ἐθηεῦτο, Ionicè pro ἐθεώμεθα & ἐθεᾶτο: à θηέομαι Ionicè itidem vſurpato pro θεάομαι, vnde & aor. 1. med. ἐθηήσαντο pro ἐθεάσαντο necnon ἐθήησεν, voce actiua Varinus affert pro ἐθεάσατο & ἐθαύμασεν.

Ἔθηκα, aor. 1. verbi τίθημι contra regulam pro ἔθησα, vt ἔδωκα, irregulariter itidem pro ἔδωσα vſurpari notum eſt. Mutuatur autem hoc τίθημι, futurum ſuum ab inuſ. them. θέω.

Ἔθηλα, aor. 1. act. verbi θάλλω. vt ἔψηλα eſt à ψάλλω.

Ἔθην, aor. 1. paſſ. indic. modi à verbo actiuo ἵημι, pro quo & εἵθην dicitur. Dicitur enim & ἀφείθη & ἀφέθη: quia duplex eſt præteritum paſſ. εἷμαι & εἷμαι.

Ἔθου pro ἔθεσο. vt οὐ pro ἔσο: ſecunda perſ. aor. 2. act. med. indic. modi, ex themate τίθημι facit enim τίθημι aor. 2. act. ἔθην vnde paſſ. ἐθέμην, & ſecunda perſon. ἔθεσο, ex qua ἔθεο, eiecto σ, & εο contracto in ου.

Ἔθρεξα, aor. 1. act. verbi τρέχω: tenui in aſpiratam reuerſa, propter χ enim ſequens θ in τρέχω, mutatum fuit in τ.

Ἔθρεψα itidem tenui in aſpiratam reuerſa, eſt aor. 1. à verbo τρέφω, cuius fut. θρέψω. At aor. 1. paſſ. ἐθρέφθην an rectè itidem per aſpiratam ſcribatur, dubito.

Ἐθῶσι, tertia perſ. aor. 2. paſſ. coniunct. modi à them. ἵημι: ex prioſta ἐθῶ. Ea autem ex aor. 2. paſſ. indicat. ἔθην.

Εἶ, ſecunda perſ. verbi εἰμὶ vel εἶμι: interdum & imper. præſens verbi εἶμι. vnde δίδει & ἄπει pro δίδοθι & ἄπιθι: ſicut τίθει quoque pro τίθετι reperitur.

Εἶα, εἶας, εἶε, præt. med. verbi εἶμι, pro quo & ἦα dicitur poeticè. Alioqui εἶα eſt & interiectio quędā hortantis, pro quo εἶα quoque ſcribitur.

Εἰαυτὸ, poeticè metri cauſa pro ἑαυτὸ. hoc autem ἑαυτο Ionicam reſolutionem habet τοῦ η pro ἑαυτοῦ, ſicut εἴαλω pro ἤλω, dicitur. & ſimilia alia, præt. imperf. ab ἧμαι. Heſych. tamen exp. ἔσαν.

Εἴασκε, Ionica paragoge τοῦ σκε pro εἴα: imperf. verbi ἐάω. At, εἴασε eſt aor. 1. eiuſdem.

Εἴαται & Εἴατο poeticè & metri gratia pro ἦνται & ἦντο. Εἴαται autem & Εἴατο Ionicè dicta ſunt pro ἧνται, & ἧντο quorum illud eſt pręter. perf. tēporis vel præſentis, hoc pluſquam perfecti vel imperfecti.

Εἴβειν, Ionica ἀφαίρεσις τοῦ καταρχομένου λ pro λείβειν, ſicut εἴβεσθαι quoque & εἰβόμενος pro λείβεσθαι & λειβόμενος.

Εἰδείην opt. præt. verbi εἴδημι: ex quo & infin. præſens εἰδέναι, vt τιθείην & τιθέναι ex τίθημι: Hæc enim formatio ſimplicior eſt quàm eorum qui illud ex εἴδομαι dicunt μεταπεπλάσθαι, hoc autem ex εἰδηκέναι συγκεκόφθαι. Notum autem eſt eſſe multa verba, quorum quędam tempora ſequuntur normam verborum in μι deſinentium, quędam τῶν εἰς ω.

Εἰδήσω fut. 1. act. verbi εἴδω: mutuatitium à them. εἰδέω, nam ex ſeſe εἴσω facit.

Εἶδον, aor. 2. act. verbi εἴδω, pro quo & ἴδον dicitur.

Ἴδοσαν, Bœoticè pro εἶδον, viderunt. Tradunt enim Bœotos tertias perſonas plurales imperfecti & vtriuſque aor. ἰσοσυλλάβως facere primis pluralibus: dicentes ἐτύπτοσαν pro ἐτύπτομεν ἐτύψασαν pro ἐτύψαμεν, εἴδοσαν pro εἴδομεν, ἐμάθοσαν pro ἐμάθομεν, ἤλθοσαν pro ἤλθομεν.

Εἰδῶ præſens ſubiunctiui à verbo εἴδημι, vt τιθῶ à τίθημι, ἱςῶ ab ἵςημι. Nam εἴδω ſeu εἰδέω facit quædam tempora in modum verborum in μι, nimirum εἰδείην in optatiuo præſentis temporis: εἰδῶ, in ſubiunctiuo: εἰδέναι in infinitiuo. Mutuantur autem verba in μι præſens illud ſubiunctiui à ſuis verbis circumflexis. τίθημι à τιθέω, ἵςημι ab ἱςάω, δίδωμι à διδόω, & ſic alia ab aliis.

Εἰδώς, particip. medium eiuſdem them. εἴδω ſeu εἰδέω, facit enim in indicatiuo præteritum med. εἶδα, à futur. 2. ἰδῶ, vnde & aor. 2. εἶδον. Quamuis alij hoc εἰδώς, per ſyncopen ex εἰδηκώς factum exiſtiment, inter quos eſt Euſtath. Sed Etymologi ſententia ſimplicior eſt.

Εἶεν, tertia perſ. pręſ. optat. per ſyncopen Atticam pro εἴησαν, ex them εἰμί. Quin & cæteras perſonas pluralis numeri ſyncopen hanc pati annotant, diciq. εἶμεν pro εἴημεν, & εἶτε pro εἴητε ſicuti διακριθεῖτε pro διακριθείητε, apud Homerum legi, ſupra docui. Prima autem ſing. eſt εἴην.

Εἶεν, autem eſt aor. 2. opt. act. ex them ἵημι. vt θεῖεν ex τίθημι.

Εἵθην, ſeu ἔθην, aor. 1. paſſ. indic. modi, ex eodem them. Facit enim ἵημι ſeu ἕω. prεter. paſſ. duplex, εἷμαι & εἶμαι. vnde duplex ille aoriſtus, εἵθην & ἔθην.

Εἴθισα, aor. 1. act. verbi ἐθίζω, ex quo & particip. præteriti actiui εἰθικὼς, & pręt. paſſ. εἴθισμαι.

Εἶκα, præt. perf. med. verbi εἴκω: pro quo Atticè ἔοικα dicitur, repetita initiali præſentis litera ε & ει in ο verſo, ſicut in πέποιθα. οἶδα. Quidam tamen volunt eſſe aor. 1. Bœoticum pro εἶξα vt ἔθηκα pro ἔθησα.

Εἴκειν præt. perf. med. verbi actiui εἴκω ex cuius pluſquamperfectò εἴκειν Atticè fit ἤκειν.

Εἶκα, præt. perf. actiuum verbi ἵημι, Bœoticum ſecundum quoſdam pro ἧκα. vt τέθεικα pro τέθηκα. Poteſt tamen ex ἕω formatum tale habere augmentum dici, quale εἶπα, εἶλον, εἶχον, & quę his ſunt ſimilia, quæ nimirum ι augmenti loco ſibi aſciſcunt in præteritis & aoriſtis.

Εἴκτον & Εἴκτην, poetica diphthongi dialyſi dicuntur pro εἴκτον, & εἴκτην, hæc autem, ſyncopen paſſa, vſurpantur pro ἐοίκατον, & ἐοικάτην, perſonis dualibus præteriti perfecti & pluſquamperfect. εἶκα & εἴκειν, ex them. εἴκω.

Εἴκτο, autem, eſt tertia perſona ſing. præt. pluſquam. paſſiui ex prima εἴγμην, paſſa itidem poeticam diphthongi dialyſin. facit enim εἴκω præt. paſ. εἶγμαι, ex actiuo εἶχα.

Εἰκώς, particip. prεteriti perfecti εἶκα, ex actiuo εἴκω.

Εἴλεγμαι, prεt perf paſ. verbi λέγω, Atticum pro λέλεγμαι, ſolent enim Attici augmentum λε quorundam à λ incipientium in prεteritis vertere in ει vt εἴληφα, etiam dicunt pro λέληφα, euphoniæ gratia, vt putatur. Inde particip. εἰλεγμένος pro λελεγμένος.

Εἴλειφα, itidem prεt. Atticum verbi λείβω pro λέλειφα.

Εἵλετο, tertia perſ. ſing. aor. 2. med. εἱλόμην, ex verbo αἱρέω, mutuante ſuum fut. 2. ab inuſitato them ἕλω.

Εἰλειῶτο, Doricè pro εἰλέοντο ſeu εἰλοῦντο, à thē. actiuo εἰλέω.

Εἰλήλουθα, poeticè pro ἐλήλυθα, metri gratia inſertis ι & ο hoc autem ἐλήλυθα, eſt prεt. med. verbi ἔρχομαι, mutuantis fut. 2. act. ab ἐλεύθω facit enim fut. 2. ἐλυθῶ, exempto ε ex diphthongo ad corripiendam (iuxta regulam) penultimam. vide aor. 2. ἤλυθον, & per ſyncopen ἦλθον: prεt. med. ἤλυθα. & Atticè, reduplicatis primis pręſentis ἐλεύθω literis, ἐλήλυθα.

Εἰληλουθμὼς, poëtica ſyncope pro εἰληλυθαμέν. Notandum verò præterea eſt, quòd ad εἰλήλυθα attinet, eſſe qui dicant in prima quidem ſyllaba poeticam eſſe ἔκτασιν τοῦ ι, in penultima verò ſyncopen Æolibus propriam Euſt. τὴν δὲ πρόςθεσιν τοῦ ι ἐν τῇ ἀρχῇ Ionicam eſſe ſcribit, alteram autem Bœoticam.

Εἴλημμαι, Atticè pro λέλημμαι, vt εἴλεγμαι, paulò ante pro λέλεγμαι: præter paſſ. verbi act. λαμβάνω, mutuatitium ab inuſ. them. λήβω. Vnde partic. εἰλημμένος pro λελημμένος.

Εἴληφα, præt actiuum eiuſdem thematis. Atticum itidem pro λέληφα. Vnde partic. εἰληφώς. (them. λήχω.

Εἴληχα, itidem præt. Atticum verbi λαγχάνω, pro λέληχα ex ιου.

Εἰλίχατο, Ionicè pro εἰλιγμένοι ἦσαν: tertia perſ. plur. præt. pluſquam perf. paſſiui, ab actiuo them. εἰλίσσω, vt ὀρωρύχατο, idem dicunt pro ὀρωρυγμένοι ἦσαν ante το in tertia ſingulari inſerto α & tenui quæ præcedit conuerſa in aſpiratam.

Εἱλόμην, aor. 2. med. αἱρέω, mutuatitius ab ἕλω, cuius tertia plur. εἵλοντο: ſecunda ſingularis εἵλου.

Εἶλον, aor. 2. act. eiuſdem them.

Εἴληχα·

Εἴλοχα, Atticè secundum quosdam pro λέλεχα, præter. perf. actiuum verbi λέγω. habet autem ο, in penultima, vt κέκλοφα, πέπομφα, & similia.

Εἰλύαται, Ionicè pro εἰλυμένοι εἰσί, ex them. εἰλύω. Dictum enim est paulò ante etiam, Iones tertias personas præteritorum passiuorum indicatiui modi formare ex tertiis singularibus, inserto α ante ται vel το.

Εἷμαι, præt. perf. pass. interdum verbi ἵημι, interdum verbi ἕννυμι: ideóque significans modò missus sum, modò indutus sum. Vnde partic. εἱμένος.

Εἵμαρμαι, Atticè pro μέμαρμαι, præt. perf. passiuum verbi act. μείρω, facit enim μείρω præt. pass. μέμαρμαι, vt σπείρω ἔσπαρμαι, κείρω κέκαρμαι: vnde εἵμαρμαι fit augmento με Atticè in ει conuerso, sicut in εἴληφα, εἴληχα, εἴλεγμαι: augmento λε in ει versum esse videmus.

Εἶμεν, poeticè pro ἐσμὲν prima pers. plur. verbi εἰμί.

Εἶμεναι, Doricè pro εἶναι: præsens infinitiui eiusdem them. Habet verò illud εἶμεναι ι ascitium. Dicitur enim primùm ἔμεναι Doricè pro εἶναι, deinde εἴμεναι, aduocato ι ad ε, vt volunt nonnulli.

Εἰμὲς, Doricè itidem pro εἰμὲν. vt λέγομες pro λέγομεν dicunt iidem. εἰμὲν autem poeticè pro ἐσμὲν, vt paulò ante docui, est à them. εἰμί. quanquam secundum Heraclidem εἰμὲν regularius est quàm ἐσμὲν, vt prolixius docet Varin. & alij.

Εἶν, præt. imperf. verbi εἶμι, ibam: secundum quosdam poeticè etiam vsurpari solitum pro ἦν, eram, à them. εἰμί quibus nondum assentiri possum.

Εἶναι, infin. aor. 2. act. à them. ἵημι, vt θεῖναι in fin. aorist. 2. ex verbo τίθημι. At verò εἶναι est infin. præsens verbi substãtiui εἰμί. nam εἶμι, significans πορεύομαι, & pro perispωmenō, facit ἰέναι.

Εἷνται, tertia pers. plur. præt. perf. pass. εἷμαι, de quo suprà. cuius plusquamperf. εἷντο.

Εἶξα, aorist. 1. verbi εἴκω. At tertia persona plur. εἴξασι, Bœoticè pro εἴκασι vsurpata comperitur, pleonasmo literæ σ, éstque præt med. non item aor. 1. act. Aristoph. εἴξασι δ' ἐν ἱερεῖοισι πεπλασμένοισι. Etym.

Εἶπα, aorist 1. anomalus verbi inus. ἔπω: vt tradunt nonnulli. Quod si præteritum medium esse dicamus, regulare erit, vt εἶκα. Aoristum tamen potius esse, ostendit particip. εἴπας.

Εἰπὲ, imper. aor. 2. ab εἶπον, vt λαβὲ ab ἔλαβον. Atticè mutato accentu, vt volunt nonnulli. Ab eodem them. ἔπω.

Εἰπεῖν, infinitiuus eiusdem aoristi, ab eodem verbo.

Εἴπεσκε, Ionicè pro εἶπε: tertia pers. sing. aor. 2 εἶπον.

Εἴπησθα, Æolica paragoge pro εἴπῃς, vt ἔλθῃσθα pro ἔλθῃς, aor. 2. subiunct. ab eodem them.

Εἰπόμην, imperf. verbi ἕπομαι, augmenti loco ascitum habens ι vt εἷλεν, εἶχον & similia.

Εἶπον, aor. 2. act. verbi ἔπω, itidem augmenti loco habens ascititium ι, quod in reliquorum quoque modorum temporibus inde formatis retinetur peculiari quodam priuilegio. nam εἰπὲ dicitur in imperatiuo, εἴποιμι in optatiuo, εἴπω in subiunctiuo, εἰπεῖν in infinitiuo, itidémque participium facit εἰπών. At εἰπὸν est imperatiuus ex aor. 2. εἶπα, mutatum habens accentum itidem vt εἰπὲ, pro εἶπον: forsan etiam ad differentiam aor. 1. indic. modi.

Εἴργασμαι, εἴργασαι, εἰργάσθη, sunt præt. perf. & aor. 1. pass. ab actiuo themate. ἐργάζω. quod itidem augmenti loco adsciscit ι. Vnde & aor. 1 med εἰργασάμην.

Εἷρμαι, præt. pass. verbi ἔργω vel εἴργω: at εἷργμαι est ab εἴργνυμι, mutuante itidem ab εἴργω sua tempora.

Εἴρεαι Ionicè pro εἴρῃ secunda pers sing. verbi εἴρομαι.

Εἴρεο, Ionicè itidem pro εἴρου: secunda pers. imperf. præs. ab eodem them.

Εἴρηκα, præt. perf. actiuum inus. verbi ἐρέω, habens ι ascititium loco augmenti, vt εἶπον, εἴργασμαι, & similia. Cuius pass. εἴρημαι: vide particip. εἰρημένως.

Εἴρυκα, præt. perf. act. verbi ἐρύω, habens & ipsum ι loco augmenti ascitum. cuius aor. 1. εἴρυσα: præt. imperf. εἴρυον.

Εἰρύατο, Ionicè pro εἰρυμένοι ἦσαν: tertia persona plur. facta ex 3. singul. ante τὸ inserto α, sicut in εἰλύατο, ab eodem them. ἐρύω.

Εἴρυτο, tertia pers. singul. num. præt. plusquamperf. passiui, ab eodem them.

Εἴρχαται & Εἴρχατο, Ionicè pro εἰργμένοι εἰσὶ & εἰργμένοι ἦσαν, perf. & plusquam perf. verbi εἴργνυμι seu εἴργω, sicut εἰλίχατο suprà.

Εἷρψα, aor. 1. verbi ἕρπω. habens & ipse ι loco augmenti ascitum, vt εἴρυκα, εἴρηκα, & similia. Itidem in imperf. facit εἱρπόμην.

Εἰρώτων & Εἰρώτα, pro ἠρώτων & ἠρώτα, tanquam ex εἰρωτάω, habente Ionicam πρόσθεσιν τοῦ ι, sicut & εἴρω & ἔρω Ionicè vsurpari creditur.

Εἶς, secunda persona præsentis vel imperfecti à them. εἶμι. Ab εἰμὶ autem non dici εἶς, sed εἷς tradunt, oxytonως, idque enclyticum esse interdum.

Εἷς, particip. aor. 2. actiui à them. ἵημι, vt θεὶς à τίθημι. Cuius fœmin. εἷσα, neutrum ἕν.

Εἷσα, aor. 1. act. interdum verbi εἴδω: interdum verbi εἶμι, pro quo ἔϊσα etiam dicitur, resoluta diphthongo, conuersóque ι in ϊ & subscripto ι. At εἷσα aspiratum, est aor. 1. verbi ἕννυμι seu ἕω.

Εἰσάμην, aor. 1 med. verbi εἴδω vel εἶμι, exponitur enim non solùm ὡμοιώθην necnon ἐδόκησα, sed etiam ἐπορεύθην. vnde est εἴσατ' ἰμεν, pro eo quod Homerus dicit βῆ δ' ἴμεν. Quanquã in hac signif. sunt qui non ab εἶμι, sed ab εἴω deriuatum velint.

Εἴσεαι, Ionicè pro εἴσῃ, secunda person. fut. 1. medij ex them. εἴδω, vel εἴω.

Εἶσθα, Æolica paragoge pro εἶς, vt εἴπῃσθα pro εἴπῃς, ἔφησθα pro ἔφης: à them. εἶμι. apud Hom.

Εἷσθαι, infin. præt. perf. pass. interdum à verbo ἵημι, interdum à them. ἕννυμι seu ἕω, vt εἷμαι quoque.

Εἶσι, tertia pers. sing. verbi εἶμι: at verò oxytonon εἰσί, est tertia pluralis, verbi substantiui εἰμί.

Εἴσομαι, fut. 1. med. verbi εἴδω: item verbi εἶμι, ab inus. εἴω. vnde aor. 1. med. eadem duo verba communem habent. Hesych. verò εἴσομαι, exp. non solùm ἕψομαι, γνώσομαι: necnon ὁμοιώσομαι εἴδω: ad hæc εἰσελεύσομαι, ὁδοιπορήσω, ab εἶμι: verum etiam ἱδρύσομαι. In qua postrema significatione videtur ι habere κατὰ πρόσθεσιν Ἰωνικὴν, ab εἴω pro ἕω. Significat etiam ἕω etiam statuo. vnde aor. 1. εἶσεν, quod Etymol. exp. ἐκάθισε: & comp. καθ' δ' εἶσεν pro ἐκάθισε δέ.

Εἷσθαι, tertia pers. præt. perf. pass. εἷμαι: quod est non solùm ab ἵημι, sed etiam ab ἕννυμι seu ἕω significante induo, interdum & ab ἕω significante καθίζω. vnde in plusquamperf. εἷστο.

Εἱστήκειν, præterit. plusquamperf. act. verbi ἵστημι, pleonasmo literæ ι in prima syllaba.

Εἴσω, fut. 1. act. verbi εἴδω.

Εἶτε per syncopen pro εἴητε, vt διακρινθεῖτε apud Hom. pro διακριθείητε: præsens optatiui à them. εἰμί.

Εἴτω, per contractionem ex ἔστω: quod est tertia pers. imper. præsentis pro ἔστω, à them. εἰμί. Eust. At εἴτω quod Hes. ἐλθέτω est ab εἶμι.

Εἰχέναι, quod idem Hesychius affert pro ἐοικέναι, est in fin. præteriti perfect. actiui ab εἴκω futur. primum, εἴξω, præt. perfect. εἶχα.

Εἶχον, præt. imperf. verbi ἔχω augmenti loco ascitum habens ι.

Εἴωθα, præt. med. verbi ἔθω: augmenti loco itidem ascitum habens ω autem κατὰ πλεονασμὸν, vt tradunt grammatici.

Εἴων, præt. imperf. verbi ἐάω, contractum ex εἴαον, habens verò & ipsum ι loco augmenti. At in εἰῶσι, præsente coniunctiuo pleonasmus est τοῦ ι pro ἐῶσι.

Εἴωσεν, pro ἔωσε, itidem habet pleonasmũ τοῦ ι, apud Hesychium.

Εἰκαδδον, Doricè pro ἐκήδδον, à καδδίω Doricè them. pro κηδίω: apud eundem exponit autem ἐπείθετο.

Ἐκάην, aor. 2. pass. verbi καίω, facit enim fut. 2. καῶ, aor. 2. ἔκαον, vnde pass. ἐκάην.

Ἐκαθέζεν, præterit. imperf. verbi καθέζω: habens augmentum extrinsecus assumptum, sicut aor. 1. ἐκάθισα, & similia.

Ἐκαθήμην itidem augmentum habet extrinsecus, hoc est præpositioni præfixum, à verbo κάθημαι.

Ἐκάθηρεν, aor. 1. act. verbi καθαίρω duplex habens augmentum & extrinsecus & intrinsecus, vt & alia quædam.

Ἐκάθιζον, præt. imperf. verbi καθίζω, habens & ipsum augmentum extrinsecus, vt ἐκαθήμην. Itidémque ἐκαθέζετο dicitur necnon ἐκαθέσθη à καθέζομαι. (Varin.

Ἐκαλήμην, Æolicè pro ἐκαλούμην, vt ἐποιήμην pro ἐποιούμην. Apud

Ἔκαμον. aor. 2. act. verbi κάμνω: med. autem ἐκάμοντο apud Hesych. qui exp. κατειργάσαντο.

Ἐκάμμυσον, poeticè pro κατέμυον, à καμμύω pro καταμύω.

Ἔκανον, aor. 2. act. verbi καίνω. facit enim fut. 2. κανῶ.

Ἔκαον, aor 2 act. verbi καίω, vnde med. voce ἐκαόμην.

Ἐκάρην. aor. 2. pass. verbi κείρω.

Ἔκαυσα. aor. 1. act verbi καίω at pass. aor. 1. ἐκαύθην.

Ἔκβαλλον, poeticè pro ἐξέβαλλον aor. verbi ἐκβάλλω.

Ἐκγεγάμεν, poeticè pro ἐκγεγονέναι: ex verbo ἐκγείνομαι. facit enim fut. 2. ἐκγανῶ. mutuatitium ab ἐκγάω. vnde præt. med. ἐκγέγαα, ex quo infin. ἐκγεγαέναι, Doricè ἐκγεγαέμεν, ex quo ἐκγεγάμεν per syncopen apud Homerum.

Ἐκδεδαρμένος, particip. præt. perf. pass. à them. ἐκδέρω.

Ἐκεκάσμην [illegible] præt. plusquamperfect. pass. verbi κάζω.

Ἐκέκλετο [illegible] pleonasmo τοῦ ε, ex them. κέκλομαι [illegible] λομαι. [illegible] ùs petitam formationem esse.

Ἔκερσα Æolicè [illegible] act. verbi κείρω.

Ἐκεχήνειν [illegible] & ἐκεχήνεις: pro quo Atticè ἐκεχήνη [illegible] Varin.

Ἔκηα, aor. 1. act. verbi [illegible] χεα. Verùm hic recenta breui: illic [illegible] a, sicut in ἔψηλα. Sic ἔληκα.

Ἐκίκεον, per redup[illegible] poeticè pro ἔκιον, tanquam ex themate κικίω.

Ἐκθέμεν, Doricè pro ἐ[illegible] significante ἐκτρέχειν apud Hesych. Possit verò alicubi etiam [illegible] τὸ ἐκθεῖναι, à verbo ἐκτίθημι.

Ἔκιχε aor. 2. verbi κιχάνω, mutuat. à κιχέω.

Ἔκλαγον, aor. 2. act. verbi κλάζω, mutuat. à κλάγγω. At aor. 1. eiusdem est ἔκλαγξα. (verbi κλείω.

Ἐκλάσθην, aorist. 1. pass. verbi κλάω: vt ἐκλείσθην, aorist. 1. pass.

Ἐκλέλαθον, poeticè pro ἐξέλαθεν, aor. act. verbi ἐκλήθω. At ἐκλέλαθα est præt. med. eiusdem verbi, habens η in α conuersum.

Ἐκλήϊσαν, Ionicè pro ἐκλείσαν, resoluta diphthongo, & ε in η conuerso. Nisi malis esse à κληΐζω, vtroque certè modo deriuat Eustath.

Ἐκμανῶ, aor. 2. pass. coniunctiui modi, ex them. ἐκμαίνομαι. Vnde infin. ἐκμανῆναι.

Ἔκμολε, poeticè pro ἐξέμολε, à them. ἐκμολέω.

Ἐκόπη, aor. 2. pass. verbi κόπτω. (usit. them. κορέω.

Ἐκορέσθη, aor. 1. pass. verbi κορέννυμι, facientis fut. 1 κορέσω, ex in-

Ἐκόσμηθεν, Bœoticè pro Ἐκοσμήθησαν, conuerso ησαν in εν aor. 1. pass. verbi κοσμέω.

Ἐκπλευνεῖται, fut. Atticum pro ἐκπλευνίσεται, à them. ἐκπλευνίζομαι.

Ἔκραγα, præt. med. verbi κράζω, facit enim fut. 2 κραγῶ. vnde & aor. 2. ἔκραγον. At ἐκραγείημαι, & ἐκραγείς, sunt ab ἐξερράγην, aor. 2. pass. verbi ἐκρήγνυμι seu ἐκρήσσω.

Ἐκρέματο, tertia persona præt. imperf. à κρέμαμαι. At ἐκρέμω, pro ἐκρέματο, est eiusdem imperf. secũda persona. Ionicè enim ἐκρέμαο dicitur pro ἐκρέμασο, exempto σ, vnde postea ἐκρέμω per contractionem & Atticè.

Ἔκρηνα, pro ἔκρανα, aoristo 1. actiui verbi κραιαίνω pro κραίνω.

Ἐκρύσω, secunda persona aor. med. ἐκρυσάμην à them. κρύομαι. Pro quo Iones dicunt ἐκρύσαο. At ἐκρύσθην est aor. 2. pas. eiusdem verbi.

Ἐκρύβην, aor. pas. verbi κρύπτω, facientis fut. 2. κρυβῶ, tenui in mediam versa, vt in βλαβῶ.

Ἔκρυφα, Atticè pro κέκρυφα, præt. perf. act. verbi κρύπτω.

Ἔκτα, per apocopen pro ἔκταν teste Eustath. aor. 2. act. ex κτείνω. Vel potius est ἔκτα pro ἔκτη, vt ἔβα pro ἔβη, ex inus. them. κτῆμι vnde & particip. κτάς.

Ἔκτογκα, poeticè pro ἔκτακα: à κτείνω, vt τέτακα à τείνω.

Ἔκταθεν, Bœoticè pro ἐκτάθησαν, conuerso ησαν in εν, & retracto accentu itidẽ à verbo κτείνω. At ἐκταθῆναι est infin. aor. 1. pas. à verbo ἐκτείνω. Ambo apud Varin.

Ἐκτάμενοι, Ionica paragoge pro ἐκτάμῃ: aor. 2. act. subiunctiui modi ex them. ἐκτέμνω.

Ἔκταν pro ἔκτασαν, vt ἔβαν pro ἔβασαν seu ἔβησαν, aorist. 1. act. inus. verbi κτῆμι medius autem ἐκτάμην. Varin. & Etym.

Ἔκτανεν, aorist 2. verbi κτείνω, facit enim fut 2. κτανῶ, vt σπείρω, σπερῶ, vnde aor. 2 ἔκτανεν.

Ἐκτάνθαι infin. præt. pas. à κτείνω, vt ἐσπάρθαι à σπείρω. Et ἐκτάνθην, aor. 1. pas. indic. modi ab eodem them. Facit enim κτείνω, perf. act. ἔκταγκα, tanquam à κτάνω.

Ἐκτάς, per syncopen pro ἐκτείνας secundum quosdam. Sed est potius aor. 2. verbi κτῆμι, vt in ἔκτα paulò ante admonui.

Ἐκτάτο, aor. 1. med. verbi κτῆμι. facit enim ἔκτην voce media ἐκτάμην. Varin.

Ἐκτεον, aduerbium positiuum à verbo ἔχω.

Ἐκτίατο, Ionicè pro ἐκτίντο seu ἐκεκτῆντο. Solent enim tertias plurales præteritorum ex verbis in ω purum desinentibus formare ex tertiis singularibus, inserto α ante ται & το. Nota verò & ἔκτημαι pro κέκτημαι, Ionicè itidem vsurpatum, vel Atticè secundum quosdam: & similiter ἐκτῆσθαι pro κεκτῆσθαι, quæ apud Herodotum sunt frequentia.

Ἔκτονα, præt. med. verbi κτείνω, vt ἔσπορα.

Ἐκυδάνσαο, Ionicè & poeticè pro ἐκυδάνσω. aor. 1. med. verbi κυδάζομαι.

Ἔκυρσα, aor 1. Æolicè verbi κύρω, vt ἔκυρσα.

Ἔκφανεν poeticè & Bœoticè pro ἐξεφάνησαν, sublato primùm augmento, deinde ησαν in εν conuerso ex them. ἐκφαίνω.

Ἐλᾶ, Atticè pro ἐλάσεις.

Ἐλάαν, poeticè pro ἐλᾷν seu ἐλαύνειν, vt ὁράαν pro ὁρᾷν. Itidemque ἐλάα in Epigr. pro ἐλάει seu ἐλαύνει. Alioqui ἐλάα est & nomen Atticum pro ἐλαία.

Ἐλάασκεν, Ionicè pro ἤλαεν seu ἤλαυνεν, ab ἐλάω. Nisi malis ab ἐλαάσκω.

(mate λήβω.

Ἔλαβον, aor. 2. act. verbi λαμβάνω, mutuatitius ex inusitato the-

Ἐλαθείς, particip. ex ἠλάθην aor 1. pas. verbi ἐλαύνω seu ἐλάω.

Ἔλαθον, aorist. 2 act. verbi λανθάνω. mutuatitius ab inusit. them. λήθω. Vnde & aor. 2. med. ἐλαθόμην.

Ἔλακον, aor. 2. act. verbi ληκέω, teste Eust.

Ἐλάσασκε, poeticè & Ionicè pro ἤλασε abiecto primum augmento, deinde σε in σασκε cõuerso, aor. 1. act. verbi ἐλαύνω ex ἐλάω.

Ἔλασκε, itidem poeticè & Ionicè pro ἤλα seu ἤλαυνε, præt. imper. verbi ἐλάω.

Ἐλασσάμενος, poeticè geminato σ metri causa, pro ἐλασάμενος, particip. aor. 1. med. à verbo ἐλαύνω, faciente fut. 1. act. ἐλάσω, ex them. ἐλάω. Itidem voce act. ἐλάσσωσι, pro ἐλάσωσι.

Ἐλάχηνε, aor. 1. act. verbi λαχαίνω.

Ἔλαχον, aor. 2. act. verbi λαγχάνω, ex inus. them. λήχω.

Ἕλε, imper. aor. 2. act. verbi αἱρέω, ex them. ἕλω.

Ἑλέειν, Ionicè & poeticè pro ἑλεῖν, aor. 2. vel fut. 2. eiusdem verbi ab eodem them.

Ἐλεηθῶσι, aor. 1. pass. coniunctiui modi ex them. ἐλεέω.

Ἐλείψασκεν, Ionicè pro ἔλειψαν (terminatione plurali tertiæ pers. aorist. 1. act. indi. modi) verso in ασκεν, vt ὤρσασκεν & εἴασ-

κεν, iidem Iones dicunt pro ὦρσαν & εἴασαν. Etym.

Ἔλεκτο, Ionicè & poeticè pro ἐμέλεκτο. præter. plusquamperf. pas. verbi λέγομαι. Nisi quis malit esse præt. imperf. exempto per syncopen ε, & media in aspiratam conuersa. Sic ἔδεκτο dicitur vel pro ἐδέδεκτο, vel pro ἐδέχετο, & similia alia.

Ἐλελήθει, Ionica diphthongi ει resolutione pro ἐλελήθη, præter. plusquamperfect. med. verbi λανθάνω ex inus. them. λήθω. A quo est & ἐλελήθεσαν, pro ἐλελήθησαν, Atticè exempto ι ex diphthongo.

Ἐλέλικτο, præter. plusquamperfect. pas. verbi ἑλίσσω. facit enim fut. 1 ἑλίξω. præt. perf. act. ἥλιχα pass. ἥλιγμαι, & Atticè repetitis duabus initialibus thematis literis ac systole facta τῆς η, ἐλέλιγμαι. Ita Etymol. Possit tamen dici etiam esse ab ἐλελίζω, & carere augmento sicut aorist 1. act. ἐλέλιξεν itidem augmento carens, ab eodem verbo defluxit, ex quo & particip. ἐλελιξάμενος. Vtitur autem his Homerus, apud quem & particip. præs. ἐλελιζομένη.

Ἐλέλιχθεν, Bœoticè pro ἐλελίχθησαν, conuerso ησαν in εν. aor. 1. pas. verbi ἐλελίζω, augmento carens: vel etiam verbi ἑλίσσω, habens reduplicationem Atticam & συστολὴν τῆς η εἰς ε, sicut præcedens ἐλέλικτο.

Ἐλελοίπεσαν, Atticè pro ἐλελοίπεισαν, tertia pers. plur. præt. pers. med. à them. λείπω, vt ἐπεποίθεσαν à πείθω.

Ἑλέσθαι, infin. aor. 2. med. ex them. αἱρέω, mutuatitius ex inus. verbo ἕλω. At ἑλέσθω, & ἑλέσθε, sunt imperatiui eiusdem temporis & ab eodem them.

Ἑλέτην, Ionicè & poëticè pro εἱλέτην, dempto augmento tertia pers. dualis num. ex prima ἕλον pro εἷλον. aor. 2. act. ab eodem verbo.

Ἐλεῦ, Dorice pro ἑλοῦ, imper. aor. 2. med. ab eodem.

Ἐλεύσομαι, fut. 1. med. verbi ἔρχομαι mutuatitium ab ἐλεύθω. Vnde & partic. ἐλευσόμενος.

Ἐλέχθην aor. 1. pas. indic. modi, à them. act. λέγω.

Ἔληα. aor. 1. act. verbi λάω, pro ἔλησα. exempto σ, vt ἔχευα & ἔχευσα pro ἔχευσα, & ἔκηα pro ἔκησα seu ἔκαυσα. Nisi quis per aphæresin duarum initialium literarum & syncopen τῆς σ ex ἀθέλησα factum esse malit.

Ἐλήθετο, secundum quosdam aor. 2. med. verbi λανθάνω pro ἐλάθετο. Potest tamen esse & imperf. pas. verbi λήθομαι.

Ἐλήλακα, præt. perf. actiuum verbi ἐλαύνω, ex ἐλάω habens Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem, pro ἤλακα. Vnde præt. plusquam perfect. ἐληλάκειν, cuius tertia pers. plur ἐληλάκεσαν pro ἐληλακεισαν, Attico itidem more correpta penultima. Inde & partic. ἐληλακώς.

Ἐλήλαμαι, præter. perfect. pass. eiusdem them. habens & ipsum reduplicationem Atticam pro ἤλαμαι. vnde præterit. plusquã perfect. ἐληλάμην, cuius tertia person ἐλήλατο. Ex ambobus autem participium ἐληλάμενος pro ἐληλασμένος, amisso σ, & accentu in antepenultimam retracto, sicut in κέκασμενος pro κεκασμένος, solent enim eiusmodi participia præteritorum passiuorũ μετὰ τὴν ἀποβολὴν τῆς σ, προπαροξύνεσθαι, καὶ συμπίπτουσι τῷ χαρακτῆρι τῶν εἰς ἄμενος καταληγόντων ἐνεστώτων, vt Etym. annotat

Ἐλήλεγκται, præt. perfect. pass. verbi actiui ἐλέγχω itidem initialium duarum thematis literarum reduplicationem habens pro ἤλεγκται sicut in prima persona ἐλήλεγμαι pro ἤλεγμαι: in qua nota etiam vnum γ omissum esse, quod in secunda & tertia resumitur.

Ἐληλέδαται, Ionicè pro ἐλήλανται seu ἐληλασμένοι εἰσί. tertia pers plur. num. præt. perf. pas. verbi ἐλαύνω seu ἐλάω facta & tertia singulari pleonasmo τοῦ δ, sicut ἀκηχέδαται pro ἀκηχέαται ex ἀκήχηται, & πεφράδαται pro πεφρασμένοι εἰσὶ ex πέφρασται. In quibus tamen δα per pleonasmum insertum, est tertiæ singulari, correpta simul penultima.

Ἐληλυθώς, particip. præt. perf. medij, à verbo ἔρχομαι seu ἐλεύθω facit enim ἐλεύθω, fut. 2. ἐλυθῶ, præt. med. ἤλυθα, & Atticè reduplicatis primis duabus literis thematis ἐλήλυθα: ex quo postea ἐλήλουθα, Æolica epenthesi τοῦ υ. Nisi potius υ hoc dicendum est ex ipso themate fuisse retentum, & ε in ο conuersum, sicut in πέποιθα, λέλοιπα & similibus.

Ἐληλύθειν, præt. plusquamperf. med. eiusdem verbi, cuius tertia plur. ἐληλύθεσαν. Attico more correpta penult. pro ἐληλύθεισαν.

Ἐληλυθυῖα, particip. fœm. præt. perf. & plusquamperfect. medij. ab eodem them.

Ἐλθὲ, Atticè pro ἔλθε, vt λαβὲ pro λάβε, εἰπὲ, pro εἶπε, solent enim Attici in aorist. 2. imperatiuis quorundam verborum accentum ex penultima transferre in vltimam: est autem hoc ἐλθὲ aor. 2. imper. verbi ἐλεύθω. (eodem them.

Ἐλθέμεν siue Ἐλθέμεναι, Doricè pro ἐλθεῖν, infin. aor. 2. act. ab

Ἐλθῆν itidem Doricè pro ἐλθεῖν.

Ἤλθοσαν Bœoticè pro ἦλθον, inserto σα ante ν in tertia persona plurali aorist. 2. actiui indicatiui modi, vt εἴδοσαν suprà pro εἶδον, vnde etiam ἤλθοσαν apud Græcos Bibliorum interpretes pro ἔλθοιεν in optatiuo.

Ἐλθὼν, particip. ab ἦλθον, aor. 2. act. indic. verbi.

Ἐλιγχθήσομαι, fut. 1. pass. verbi actiui ἑλίσσω facit enim id fut. 1. act. ἑλιγῶ.

ἐλεγῶ, aor. 2. ἔλεγεν, passiua voce ἐλέγην, vnde postea futurum (illud.

Ἔλιπον, aor. 2. act. verbi λείπω cuius pass. ἐλίπην.

Ἐλιασσίμεν & Ἐλιασσίμεναι, Doricè pro ἐλίσσειν, à th. ἐλίσσω. Apud Homerum.

Ἔλιφθεν, Bœotica seu Aeolica syncope pro ἐλείφθησαν, exempto simul ε ex diphthongo, vt volunt nonnulli. Est autem aor. 1. pas. eiusdem them.

Ἔλκεο pro ἕλκου, Ionica diphthongi resolutione. est autem imper. præs. pass. vocis, ab act. ἕλκω.

Ἔλλαβε, poeticè metri gratia duplicato λ pro ἔλαβε, aorist. 2. act. indic. à verbo λαμβάνω seu λήβω. itidem voce media ἐλλάβετο dicitur pro ἐλάβετο.

Ἐλλάσαι annotant quidam dictum esse pro ἐλάσαι, itidem poetico more propter metrum geminato λ: Hesyc. tamen exp. συγκλεῖσαι, κωλῦσαι.

Ἔλλαχεν, itidem geminatum habet λ metri causa, pro ἔλαχε. aorist. 2. act. verbi inusitati λήχω, ex quo λαγχάνω mutuatur sua tempora.

Ἔλληξα, eodem modo pro ἔληξα: aor. 1. act. verbi λήγω.

Ἐλόων, Doricè pro ἐλοῦν seu ἐλόειν. à poetico them. λοέω.

Ἕλοιμι, Ἕλον, Ἑλοῦ, ab eodem th. sunt & eiusdem temporis: nimirum ab αἱρέω. facit enim id fut. 2. ἑλῶ, aor. 2. εἷλον. Vnde optat. actiuæ vocis ἕλοιμι, & imperatiuus vocis mediæ ἑλοῦ. at ἕλον, poeticum est, pro εἷλον, augmento carens.

Ἐλῶμεν, per syncopen Atticam pro ἐλύομεν, præter. imperf. actiuum verbi λύω. At ἑλῶμεν, aspiratum, est fut. 2. act. verbi αἱρέω, mutuatitium ab inus. them. ἕλω.

Ἐλόωσι, poeticè pro ἐλῶσι seu ἐλάουσι, vt ὁρόωσι, poeticè itidem pro ὁρῶσι ὁράουσι. Hom. in fut. vtitur pro ἐλάσουσι, vt ἐλῶ quoque pro ἐλάσω, & ἐλᾶν pro ἐλάσειν. Atticè vsurpata comperiuntur.

Ἔλπεο. Ionica diphthongi resolutione pro ἔλπου, imper. præsentis temp. à poetico verbo ἔλπομαι.

Ἐλπιῶ, futur. 1. act. verbi ἐλπίζω, Atticè pro ἐλπίσω. solent enim Attici futura verborum in ιζω terminatorum circumflectere in vltima syllaba exempto σ.

Ἔλσαι, apud Homerum per syncopen aliàs pro εἰλῆσαι, aliàs pro ἐλάσαι, vt tradunt grammatici. Itidémque particip. ἔλσας pro ἐλάσας.

Ἐλύμην aor. 2. med. indic. modi, significans ἐλυτρώθην, vt tradit Etymol. Erit igitur à th. λῦμι. Vtitur autem eo Homerus, dicens: Νῶϊ δ' ἐλύμην εἰς τόσσα πορεῖν.

Ἐλυμήνατο, aor. 1. med. verbi λυμαίνομαι.

Ἐλυτρώσω, secunda pers. aor. 1. med. ab act. them. λυτρόω.

Ἕλω, aor. 2. act. coniunctiui modi, similis ipsi th. ἕλω, à quo αἱρέω suum fut. 2. mutuatur. At ἑλῶ, perispomenon, est fut. 2. act. eiusdem αἱρέω: vnde aor. 2. εἷλον.

Ἕλωμαι, aor. 2. med. subiun. modi, ab eodem them.

Ἑλών, part. aor. 2. act. eiusdem them.

Ἔμαθον, aor. 2. act. indic. modi, ex inus. them. μήθω, vnde μανθάνω suum fut. 2. mutuatur.

Ἐμάθοσαν, Bœoticè pro ἔμαθον, tertia pers. plur. eiusdem temporis, vt εἴδοσαν suprà pro εἶδον, & ἤλθοσαν pro ἦλθον.

Ἐμαίμασσε, poeticè metri causa geminato σ pro ἐμαίμασε. aor. 1. act. verbi μαιμάω.

Ἐμαλάχθην, aor. 1. pass. verbi μαλάσσω.

Ἐμάνην, aor. 2. pas. verbi μαίνομαι.

Ἐμάξατο, aor. 1. med. verbi μάσσω seu μάττω.

Ἐμαράνθην, aor. 1. pas. verbi μαραίνω, facit enim futur. 1. μαρανῶ. præter. act. μεμάραγκα, passiuum μεμάραμμαι, ex cuius tertia pers. sing. μεμάρανται fit ἐμαράνθην.

Ἐμαργήνατο, aor. 1. med. verbi act. μαργαίνω.

Ἐμαχεσάμην, aor. 1. med. verbi μάχομαι, facientis fut. 1. μαχέσομαι, ex inus. th. μαχέομαι.

Ἔμβα, per apocopen pro ἔμβηθι, vt κατάβα pro κατάβηθι, & ἀνάστα pro ἀνάστηθι: imperat. aor. 2. act. à th. ἔμβημι.

Ἔμβαινεν, præt. imperf. verbi ἐμβαίνω, augmento carens pro ἐνέβαινεν: apud Homer. & alios poetas.

Ἔμβαλε, aor. 2. act. indic. modi, augmento & ipse carens pro ἐνέβαλε, à th. ἐμβάλλω. Alioquin est etiam imperatiuus eiusdem temporis ab eodem verbo.

Ἐμβάλλεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ἐμβάλλου: imperf. præsens pass. ab eodem them.

Ἐμβεβάασιν, per syncopen pro ἐμβεβήκασιν. tradunt enim ex βῆμι seu βαίνω, faciente fut. 1. βήσω, fieri primum præt. perfect. βέβηκα, itidémque præt. plusquamperf. ἐβεβήκειν, & tertia plurali ἐβεβήκεισαν, deinde η in α verso ἐβεβάκεισαν. & per syncopen exempto κει, ἐβεβάασαν: vnde comp. ἐνεβεβάασαν, & dempto ε, ἐμβεβάασαν.

Ἐμβεβαώς, quoque ex ἐμβεβηκώς fieri eodem modo dicitur, η nimirum in α verso & exempto κ habet enim præteriti & formam & significationem: ab eodem them.

Ἐμβέῃ, Ionicè pro ἐμβῇ, vt ἔῃ pro ᾖ, aor. 2. subiunct. modi, act. vocis ex eodem verbo.

Ἔμβη, Ionicè & poeticè sine augmento pro ἐνέβη: aor. 2. act. indic. modi ab eodem them.

Ἐμβῴη, pro ἐμβαίη, vt στῴη pro σταίη, φῴη pro φαίη: aorist. 2. act. optat. modi ab eodem themate habens α conuersum in ω, & ι subscriptum.

Ἔμβηθι, aor. 2. act. imper. modi, ab ἐνέβην, aoristo 2. indicatiui, vt στῆθι ab ἔστην cuius secunda pers. dualis est ἔμβητον, tertia ἐμβήτων, & sic deinceps.

Ἔμβραμαι, Laconicè pro εἵμαρμαι: itidémque ἔμβραται pro εἵμαρται, & ἐμβραμένη pro εἱμαρμένη, sublato primùm ι & mutato spiritu, deinde transposito ρ, & præmissa ει β euphoniæ causa. Apud Hesych. & Etymol.

Ἔμεγηρα, aor. 1. act. verbi μεγαίρω.

Ἔμεθα. aorist. med. ab actiuo verbo ἵημι. facit enim in prima person. ἕμην, vt τίθημι ἐθέμην.

Ἔμεινα, aor. 1. act. verbi μένω.

Ἔμελε, aor. 2. vel præt. imperf. impersonalis verbi μέλει.

Ἐμέλησε, aor. 1. eiusdem verbi, ex fut. μελήσει tanquam à μελέει.

Ἐμμεμαώς, particip. præter. perf. actiui à them. ἐμέω. facit enim id fut. 1. ἐμέσω (interdum verò & ἐμέσω) vnde ἤμεκα, & Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis ἐμήμεκα.

Ἔμεν & ἔμεναι, Doricè pro εἶναι: infinit. verbi substantiui εἰμί. At ἐμέν, Doricum itidem est, sed pro ἐσμέν, sumus, ab eodem themate.

Ἕμεν & ἕμεναι, Dorica & ipsa pro εἶναι, aor. 2. act. infinit. modi, à them. ἵημι. Alioqui ἕμεν est etiam prima pers. plur. aor. 2. indic. modi ab eodem them. vt ἔθεμεν à τίθημι: cuius prima persona est ἧκα, vt ἔθηκα.

Ἕμενος, particip. est ἕμην aor. 2. med. eiusdem them. vt θέμενος.

Ἐμέσας, particip. aor. 1. act. à verbo ἐμέω faciente fut. 1. ἐμέσω.

Ἕμην aor. 2. med. verbi ἵημι. vt ἐθέμην ex τίθημι.

Ἐμηνύθεν, Bœotica siue Æolica syncope pro ἐμηνύθησαν: conuerso ησαν in εν, aor. 1. pass. actiui verbi μηνύω.

Ἐμηνάμην, aor. 1. med. verbi μαίνομαι, vt ἐφηνάμην.

Ἐμήσατο, aor. 1. med. verbi μήδομαι.

Ἔμιγον, aor. 2. act. verbi actiui μίγνυμι, ex inus. them. μίγω. vnde & pass. aor. 2. ἐμίγην.

Ἔμηνα, aor. 1. act. verbi μιαίνω.

Ἔμικτο, Ionicè pro ἐμέμικτο, vt ἔλεκτο pro ἐλέλεκτο. ἔλειπτο pro ἐλέλειπτο præter. plusquamperf. pass. verbi actiui μίγνυμι ex inus. themat. μίγω.

Ἔμιχθεν, Bœotica seu Æolica syncope pro ἐμίχθησαν, ab eodem them. vt ἐμήνυθεν paulò ante habuimus itidē pro ἐμηνύθησαν.

Ἔμμαθε, poeticè pro ἔμαθε, metri causa geminato μ, vt λ in ἔλλαβε, ἔλλαχε, & similibus: aorist. 2. act. verbi actiui μανθάνω ex inus. them. μήθω.

Ἐμμέμηνα, præt. med. verbi ἐμμαίνομαι.

Ἔμμεν & ἔμμεναι: pro ἔμεν & ἔμεναι. vtraque Dialecti Doricæ propria pro εἶναι: ex substantiuo verbo εἰμί, vt τίθεμεν & τιθέμεναι ex τιθέναι.

Ἐμμί, Doricè itidem pro εἰμί, sublato ι & duplicato μ.

Ἔμμορα pro μέμορα, transpositis primæ syllabæ literis: præterita med. verbi μείρω.

Ἐμνήμυκε, Eustath. teste, dictum est pro ἤμυκε ab ἠμύω, reduplicatione Attica & pleonasmo τοῦ ν. exponit autem ἐστύγνακε, τεταπείνωμαι, κατεβέβλημαι.

Ἔμνησα, aor. 1. verbi μιμνήσκω, mutuatitius à verbo μνάω.

Ἐμνήσθην, aor. 1. pass. verbi μνάομαι. facit enim fut. μνήσομαι. præt. pass. μέμνημαι.

Ἐμνώοντο, poeticè pro ἐμνῶντο, pleonasmo τοῦ ο, ex eodem them.

Ἔμολε, aor. 2. act. verbi μολέω.

Ἐμπάζεαι, Ionicè pro ἐμπάζῃ, secūda person. verbi ἐμπάζομαι.

Ἐμπέλα, imper. præsens verbi ἐμπελάω.

Ἐμπεπαρμένος, particip. præt. perf. pass. ab act. them. ἐμπείρω. facit enim præt. act. ἐμπέπαρκα, vt ἔσπαρκα.

Ἔμπεσε, poeticè & Ionicè pro ἐνέπεσε, abiecto augmento, aor. 2. verbi ἐμπίπτω, mutuatitius ab inus. them. ἐμπέσω. Vnde infin. ἐμπεσεῖν & ἐμπεσεῖσθαι.

Ἐμπεφυῖα, partic. præt. perf. medij ἐμπέφυα, à them. ἐμφύω: fœminini autem generis, ex masculino ἐμπεφυώς. Sunt tamen qui πέφυα per syncopen factum dicant ex act. præt. πέφυκα.

Ἐμπίπλη, Atticè pro ἐμπίπληθι seu ἐμπίπλαθι (vtrunque enim reperitur) præs. imper. modi à them. ἐμπίπλημι.

Ἐμπλείμην, aorist. 2. med. verbi ἐμπίπλημι, vt θείμην ex τίθημι, & βλείμην ex βλῆμι. Apud Varin.

Ἐμπλήμενος, per syncopen pro ἐμπλησάμενος, ab eodem ἐμπίπλημι: apud Aristoph. teste Eustathio. Sed apud Suid. scribitur ἐμπλημμένος, qui præteritum esse innuit augmento carens, exponitque πεπληρωμένος, in hoc loco eiusdem Aristoph. ἥντις νύχθ' ὅλην τριχίδων ἐμπλημένος. (dem them.

Ἐμπλήσατο, poeticè pro ἐνεπλήσατο, abiecto augmento. ab eo-

Ἐμπνύθη apud Hesych. aor. 1. pass. tanquam à verbo ἐμπνύομαι aut ἔμπνυμαι, vnde & ἔμπνυτο apud eundem ab eodem them. Vtrunque autem caret augmento.

Ἐμπολόωντο, poeticè pro ἐμπολῶντο. pleonasmo τοῦ ο, hoc autem ἐμπολῶντο est præt. imperf. verbi ἐμπολάομαι augmento carens more Ionico & poetico.

Ἐμπρησθείς, particip. ab ἐνεπρήσθην, aor. 1. pass. verbi ἐμπίπρημι seu ἐμ-

seu ἱμωρίθω. At ἱμωρηθεὶς est part. itidem aor. 1. pass. ex them. [ἱμωρέω.

Ἔμυκον, aor. 2. act. verbi μυκάω.

Ἔμυκον, aor. 2. act. verbi ἀναγκωνίζω, Atticum pro ἀνασκωνίσεις.

Ἐναλόντες, part. act. aor. 2. interdum ab ἐνάλωμι, & nominatiuum sing. habet ἐναλὼς interdum ab ἐνάλλω, (vt Hesyc. innuit) & habet ἐναλόν.

Ἔναξε, aor. 1. act. verbi ἐνάσσω.

Ἔνδειξε, poeticè & Doricè pro ἐνέδειξε, abiecto augmento & σ in ξ verso, à them. ἐνδείζω.

Ἔναρον, aor. 1. act. poetici verbi ἐναίρω, pro ἤναρον vel ἐνήρατον.

Ἐνάσθην, aor. 1. pass. inus. th. νάω, pro quo ναίω dici solet.

Ἐνάσσατο, poeticè duplicato σ metri causa pro ἐνάσατο, aor. 1. med. eiusdem them.

Ἔνδεικτο, præter. plusquamperf. pass. verbi ἐνδείκνυμι mutuantis sua tempora ab ἐνδείκω, augmento carens pro ἐνεδέδεικτο, seu ἐνδέδεικτο, vt δέδεικτο pro ἐδέδεικτο, seu ἰδέδεικτο, reperitur. Quidam ἐνδεῖκτο scribendum aiunt, sed non assentientibus Hesyc. exemplaribus.

Ἐνδίεσαν, poeticè sine augmento pro ἐνδιίεσαν, à them. ἐνδίημι vt ἐτίθεσαν à τίθημι. Eust. verò annotat, hoc ἐνδίεσαν, quosdam non solùm accipere pro ἐνδιέτρεβον, à them. ἐνδίημι, sed etiam pro ἐνίεσαν, significante ἐνέβαλον, dicentes esse pleonasmum pro ἐνίεσαν, à them. ἐνίημι: alios rursum dicere esse compositum ex δίημι significante διώκω.

Ἐνεγγύησε, aor. 1. act. verbi ἐνεγγυάω, augmento carens, pro ἐνηγγύησε, quemadmodum apud Dem. quoque ἐνεγγυησάμην legitur pro ἐνηγγυησάμην.

Ἔνεγκον, aor. 2. act. verbi φέρω, mutatitius ab inus. them. ἐνέγκω: carénsq; augmento, more Ionico & poetico, pro ἤνεγκον. Potest esse & imper. aor 1. ab eodem.

Ἐνέγκαι, aorist. act. infin. modi, ab eodem them. Vnde & particip. ἐνέγκας.

Ἐνέγκατο, aorist. 1. med. augmento carens, pro ἠνέγκατο: ab eodem verbo. Ex quo aoristo est infin. ἐνέγκασθαι, & part. ἐνεγκάμενος.

Ἐνεγκάτω, imper. aor 1. act. ab eodem them.

Ἐνεγκεῖν, infin. aor. 1. act. eiusdem verbi, vnde & part. ἐνεγκὼν, eiusdem cum ἐνεγκεῖν temporis.

Ἐνείκαν, poeticè pro ἤνεικαν: necnon ἐνείκω pro ἐνέγκω. Ambo aorist 1. act. itidémque à φέρω mutante sua tempora ab ἐνέγκω. ambo etiam apud Hesych.

Ἐνένηκεν, poeticè & Ionicè pro ἐνῆκεν, aor. 1. act. vel etiam præter. perf. act. verbi ἐνίημι.

Ἐνεθῆναι, aor. 1. pas. infin. modi à th. act. ἐνίημι: vt τεθῆναι à τίθημι.

Ἐνείην, optatiuus interdum præsentis temporis à verbo ἔνειμι, insum: interdum aor. 2. act. th. ἐνίημι, facit enim ἵημι in opt. aor. 2. act. εἵην, vt τίθημι facit θείην.

Ἔνεικα, aor. 1. act. verbi φέρω mutatitius ab ἐνέγκω, carens autem augmento pro ἤνεικα. Itidem ἔνεγκα pro ἤνεγκα, eiusdem temporis, & ab eodem them. Quanquam hoc ἔνεικα sit potius ab ἐνείκω vsurpato Ionicè pro ἐνέγκω, vt Eust. quoque indicat. Vnde infin. ἐνεῖκαι & part. ἐνείκας. Item media voce ἐνεικάμην, pro ἠνεικάμην: cuius subiunct. est ἐνείκωμαι, infin. ἐνείκασθαι, part. ἐνεικάμενος.

Ἔνειμεν, ab ἔνειμα, est aor. 1. act. verbi νέμω, vt ἔδειμεν. Interdum tamen ἐνείμην, pro ἐνῆμεν est prim. persona plur. verb. ἔνειμι.

Ἐνείς, particip. aorist. 2. act. à verbo ἐνίημι facit enim ἵημι aorist. 2. actiui ἧν, vnde particip. εἱς, vt τίθημι facit ἔθην vnde particip. θείς. Fœmin. autem genus eius participij est ἐνεῖσα, neutrum ἐνέν.

Ἐνεῖσθαι, præt. perf. pass. infin. modi, interdum ab act. th. ἐνίημι, interdum ab ἐνίω seu ἐνίννυμι, nam & ἕννυμι & ἵημι faciunt præt. pass. indic. modi, εἷμαι.

Ἐνείχθην, sine augmento pro ἠνέχθην, Ionicè etiam insertum ι habens pro ἠνέχθην, ab ἐνείκω Ionico verbo pro ἐνέγκω: Vnde part. ἐνειχθείς.

Ἐνεκτέον, aduerbium positiuum ex verbo ἐνέχω.

Ἐνελίπαινεν, aor. 1. act. verbi ἐλλιπαίνω.

Ἐνεμήθην aor. 1. pass. verbi νέμω, facientis præt. perf. act. νενέμηκα, tanquam ex νεμέω.

Ἐνένητο, Hesyc. exp. ἐνενόητο, ideoque pro ipso per syncopen vsurpatum indic. Est autem hoc ἐνενόητο præter. plusquamperf. pass. verbi act. νοέω. Vide & Ἐνενώκασι paulò post.

Ἐνένιπτε, Attica reduplicatione pro ἤνιπτε à th. ἐνίπτω.

Ἐνενώκασι & ἐνένωτο, Ionicè apud Herodot. per contractionem pro ἐνενοήκασι, ἐνενόητο: ab act. them. νοέω.

Ἐνεπέγησαν aor. 2. pas. indic. modi à verbo act. ἐμπήγνυμι seu ἐμπήσσω, vt ἐνεπλάγησαν est ab ἐμπλήσσω seu ἐμπλήττω.

Ἐνεπνεύσθη, aorist. 1. pas. tanquam à th. ἐμπνεύω, pro quo in prosa dicitur ἐμπνέω. Sic ἀνεπνεύσθη suprà dixi esse quasi ex th. ἀναπνεύω. Nisi quis esse malit pleonasmo τοῦ υ, tanquam ex ἀνάπνυμαι & ἔμπνυμαι. Apud Hesyc enim & ἐμπνύθη legitur sine ε augmento carens & ἐνεπνύσθη, cum υ.

Ἔνεσαν, tertia pers. plur. aor. 2. actiui ind. modi à the. ἐνίημι, vt ἔθεσαν à τίθημι. Etymolog. dicit esse etiam ab ἔνειμι significante ἐνυπάρχω. nam imperf. ἦν facere numero plurali ἦμεν, ἦτε, ἦσαν. systole igitur fuerit pro ἐνῆσαν.

Ἐνέσται, per syncopen pro ἐνέσεται: fut. med. verbi ἔνειμι.

Ἐνεστησάμην, aor. 1. med. verbi ἐνίστημι.

Ἐνεστώς, per syncopen pro ἐνεστηκώς, sublato κ & correpta penultima, vt tradunt grammatici. Est igitur part. præt. perf. à them. ἐνίστημι.

Ἐνετείλατο, aor. 1. med verbi ἐντέλλω.

Ἐνεχθῆναι, aor. 1. pas. infin. modi à verbo φέρω, mutuante sua tempora ab ἐνέγκω. Reperitur & in indic. modo ἐνέχθη, sine augmento pro ἠνέχθη, ab eodem them.

Ἐνέχρα, aor. 2. act. verbi ἐγχράω vel ἐγχράω.

Ἐνῆεν, poeticè pro ἐνῆν, tanquam ab ἐνέω. Imo sunt qui & ἦν per contractionem ex ἔεν factum dicunt, ex themat. ἔω. Qua de re prolixius apud Varin.

Ἐνῆκα, præt. perf. act. verbi ἐνίημι, mutatitium ab ἐνέω, ex quo habet fut. ἐνήσω. Vel etiam aor. act. 1. irregularis pro ἐνῆσα, vt ἔδωκα quoq; pro ἔδωσα vsurpari notum est, & ἔθηκα pro ἔθησα.

Ἐνήνοθα, poeticum præter. verbi ἀνθέω, habens primum reduplicationem Atticam, vt ἐνένιπτεν & similia, deinde interpositum ο nam regulariter dici debuisset ἤνθα. Vnde compos. ἐπενήνοθε.

Ἐνήνοχα, præt. med. verbi φέρω, ex ἐνέχω seu ἐνέγκω. facit enim fut. ἐνέξω, præt. perf. act. ἤνεχα, med. ἤνοχα, & Attica reduplicatione duarum initialium præsentis literarũ, ἐνήνοχα. Etym.

Ἐνῆσαν, tertia pers. plur. præt. imperf. à them. ἔνειμι.

Ἐνήσω, fut. 1. indic. verbi ἐνίημι, mutatitium, ab ἐνέω, vnde infin. ἐνήσειν, & part. ἐνήσων.

Ἔνθεο, interdum est indic. modi temp. aorist. 2. med. pro ἐνέθου seu ἐνέθετο, augmento carens: interdum imperat. modi est, eiusdem temporis. Ab act. them. ἐντίθημι.

Ἔνθες, imper. aor. 2. act. ab eodem th. facit enim τίθημι aor. 2. ἔθην, vnde in imperat. θές, vt δός, à δίδωμι, ἕς ab ἵημι.

Ἔνθορον, Ionicè & poeticè pro ἐνέθορον, metri causa abiecto augmento, aor. 2. act. verbi ἐνθορέω.

Ἔνι, per syncopen pro ἔνεστι, à th. ἔνειμι.

Ἐνίει, imperf. præsens verbi ἐνίημι, mutatitius ab ἐνιέω, vt τίθημι quoque facit interdum τίθει ex τιθέω. Suidas verò ἐνίει affert etiam pro ἐμβάλλει: quod suspectum est: si enim præsentis esset temporis, potius scribendum foret ἐνιεῖ ab ἐνιέω: alioqui esset à them. ἐνίω.

Ἔνιεν, aor. 2. act. verbi ἔνειμι, compositi ex ἐν & εἶμι significantis πορεύομαι, Ita nonnulli, non tamen allato exemplo vel nominato authore. At pro ἔνιε, quod Varin. affert pro ᾤκει, fortasse scribendum ἔνηε, vt ita sit à ναίω sicut ἔκηε à καίω seu κάω.

Ἐνιέναι, infin. præs. act. th. ἐνίημι. Vnde & part. ἐνιείς, cuius fœm. ἐνιεῖσα. Ex eodem verò ἐνίημι est & imperf. ἐνίεσαν & imper. præs. ἐνίετε. Alioqui ἐνιέναι posset esse & infin. præs. verbi ἔνειμι compositi ex εἶμι significante ἐμπορεύομαι, si vsus eius aliquid comperiretur.

Ἐγκάτθεο, poeticè & Ionicè pro ἐγκατάθου seu ἐγκατάθεσο, aor. 2. med. imper. modi, à th. ἐγκατατίθημι.

Ἔνισπε, aor. 2. act. indic. modi, ex th. ἐνισπέω.

Ἐνισπέμεν, Doricè pro ἐνισπεῖν, à th. ἐνισπέω.

Ἐννοσίμεν, Doricè itidẽ pro ἐννόσαι ab ἐννόθω, habẽte ν geminatum metri gratia. Hes. verò, illud ἐννοσίμεν exp. ἐπεπλῆξαι.

Ἐννώσας, Ionicè apud Herodotum pro ἐννοήσας, teste Suid. sicut supra βῶσαι pro βοῆσαι, & βωθεῖν pro βοηθεῖν accipi dictum est. Itidem ἐννωσάμην pro ἐννοησάμην à them. ἐννοέω.

Ἐνταπείς, part. aor. 2. pass. à th. act. ἐντήκω.

Ἐνταλθείς, part. aor. 1. pas. à th. ἐντέλλω.

Ἐντέταται, præt. perf. pas. verba act. ἐντείνω.

Ἐντέτυχηκα, præt. perf. act. verbi ἐντυγχάνω, ex ἐντυχέω.

Ἐντί, Doricè pro εἰσὶ à verbo substantiuo εἰμί.

Ἔντο, aor. 2. med. à verbo ἵημι. facit enim ἕμην, vt τίθημι facit θέμην vnde tertia illa persona plur. ἕντο vt θέντο.

Ἔντυε, sine augmento pro ἤντυε, à verbo ἐντύω.

Ἐνῶρσε, aor. 1. act. verbi ἐνόρω. Æolicus, vt κέρσαι. Ex quo & præt. plusquamperf. pas. ἐνώρτο: ὄρω faciente ὦρκα, pass. ὦρμαι.

Ἐνῶσι, subiun. præsens verbi ἔνειμι.

Ἐξαιρεύμην, pro ἐξῃρεόμην omisso augmento & ο verso in ευ.

Ἔξεβαν, per syncopen pro ἐξέβησαν: aor. 2. verbi ἐκβαίνω.

Ἔξει, imperatiuum præs. verbi ἔξειμι, ex inus. th ἐξέω vt εἶμι quoque facit εἶ, ex th. ἴω. At ἔξει erit imperatiuus ab ἔξειμι, ex inus. th. ἐξίω. [th. ἐξέλω.

Ἐξελόμην, ἐξείλω, ἐξείλετο aorist. 2. med. verbi ἐξαιρέω, ab inus.

Ἐξείνισα, aor. 1. act. Ionici verbi ξεινίζω pro ξενίζω.

Ἐξείς, part. aor. 2. act. à th. ἐξίημι. Ex quo est & infin. ἐξεῖναι, sicut ἐκθεῖναι ab ἐκτίθημι.

Ἔξεισι, tertia pers. sing. verbi ἔξειμι.

Ἔξελον, aor. 2. act. verbi ἐξαιρέω, augmento carens pro ἐξεῖλον. itidémque ἔξελε pro ἐξεῖλε. Vnde etiam infin. ἐξελεῖν, & part. ἐξελών.

Ἐξελῶ, interdũ est fut. 2. verbi ἐξαιρέω, ab ἔξελον: & tunc aspero spiritu notandum esset in media syllaba, hoc modo ἐξελῶ, interdum

terdum futurū Atticum pro ἐξελάσω, ab ἐξελαύνω seu ἐξελάω: & tunc differentiæ causa tenui spiritu scribi posset ἐξελῶ. nam medias quoque syllabas in compositis admittere spiritum discriminis causa, Eustath. docet, vt inter alia videre est in iis quę in Α῞ρφΘ ab H. Steph. dicta sunt.

Ἐξίμεν, infin. aor. act. Doricus pro ἐξεῖναι à them. ἔξειμι. Itidem verò ἐξίμεναι Doricè dicitur pro ἐξεῖναι. Verùm ἐξίμεν & ἐξίμεναι dici possent etiam pro ἐξεῖναι, ab ἔξεστι, sicut ἔμεν & ἔμεναι pro εἶναι vsurpari supra annotatum fuit.

Ἐξενεῖκαι, pro ἐξενέγκαι, Ionicè, ab Ionico itidem them. ἐξενείκω pro ἐξενέγκω, refertur autem ad ἐκφέρω.

Ἐξίντο, tertia persona pluralis aor. 2. med. ἐξίμην, ab act. them. ἐξίημι.

Ἐξεπλάγη, aor. 1. pass. à them. ἐκπλήττω faciēte fut. 2. ἐκπλαγῶ.

Ἐξεπράθομεν, aor. 2. act. verbi ἐκπέρθω, habens literarū transpositionem: vt aor. 2. ἐδράκομεν ex δέρκω.

Ἐξέπτη, aor. 2. act. verbi ἐξίπτημι. nam ἵπτημι, aorist. 2. facit ἔπτην, vt ἵστημι, ἔστην.

Ἐξέσμων, præt. imperf. verbi ἐκσμάω.

Ἐξεσκληκα, præt. perf. verbi ἐκσκέλλω seu ἐκσκελέω, vel etiam verbi ἐκσκλῆμι, mutuantis fut. ab ἐκσκλέω.

Ἐξέστην aor. 2. act. verbi ἐξίστημι. aor. autem 1. est ἐξέστησα: præt. ἐξέστηκα siue ἐξέστακα, vnde apud Varin. ἐξεστακέναι, quod expon. καταπλῆξαι.

Ἐξέταμον, Aor. 2. act. verbi ἐκτέμνω.

Ἐξετμήθη aor. 1. pass. eiusdem verbi tanquam ab ἐκτμάω.

Ἐξετράπησαν, aor. 2. pass. verbi ἐκτρέπω, faciētis fut. 2. ἐκτραπῶ, vnde aor. 2. ἐξέτραπον.

Ἐξέτρωσε, aor. 1. act. verbi ἐκτιτρώσκω, ab ἐκτρόω.

Ἐξεφαάνθη, pleonasmo τοῦ α pro ἐξεφάνθη: aor. 1. pass. verbi act. ἐκφαίνω.

Ἐξεφρείομεν, Ionicè pro ἐξεφέρομεν, tanquā à the. ἐκφρείω: apud Aristoph. Videtur autem ex φέρω factum primùm, φρέω, per metathesin, deinde Ionica epenthesi τοῦ ι, φρείω, vnde postea compos. illud

Ἐξέωσαν, Atticè pro ἐξῶσαν, à them. ἐξωθέω seu ἐξώθω.

Ἐξηγρόμην, per syncopen pro ἐξηγειρόμην vel ἐξηγερόμην, à them. ἐξέγρομαι: habente itidem syncopen pro ἐξεγείρομαι.

Ἐξήλατο, aor. 1. med. verbi ἐξάλλομαι, vt à ψάλλω est ψῆλαι.

Ἐξῆλθον, per syncopen pro ἐξήλυθον: aor. 2. act. verbi ἐξέρχομαι, facientis fut. 2. ἐξελυθῶ, ab ἐξελεύθω.

Ἐξηπλῶτο, præter. plusquampert. pass. verbi ἐξαπλόω. Ineptiunt enim qui ab ἐκπλέω detorquent.

Ἐξῆρα, aor. 1. act. verbi ἐξαίρω. vt ἐπῆρα ab ἐπαίρω.

Ἐξήραμμαι siue ἐξήρασμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ξηραίνω. Vnde & aor. 1. pass. ἐξηράθην.

Ἐξίμεναι, Doricè pro ἐξιέναι, teste Eustath. etiam, nec non Hesychio exponente ἐξελθεῖν. Idem exp. & ἐξαφεῖναι, pro quo scribendum potius esset ἐξίμεναι, de quo paulò antè.

Ἐξοιχνεῦσι, Ionicè pro ἐξοιχνοῦσι, à poetico them. ἐξοιχνέω.

Ἐξωμνκε, vide infra in Εὐωμνκε.

Ἐξύρημαι, prǽt. perf. pass. verbi act. ξυράω siue ξυρέω.

Ἕξω, fut. 1. act. verbi ἔχω: cuius med. fut. ἕξομαι.

Ἐξώδηκα, præt. perf. act. verbi ἐξοιδέω.

Ἐξώκειλα, aor. 1. act. verbi ἐξοκέλλω.

Ἐξωλώλει, præt. plusquam perf. act. verbi ἐξόλλυμι ab ἐξολέω.

Ἐξώλισθεν, aor 2. verbi ἐξολισθαίνω ab ἐξολισθέω.

Ἐξώχετο, præt. imperf. verbi ἐξοίχομαι.

Ἕοι, aor. 2. optatiui modi à verbo εἰμί, mutuatitius ab ἔω. facit enim aor. 2. ἔον, vnde optatiuus ille ἔοι, & coniunctiuus ἔῃ poetis vsurpatus pro ᾖ: necnon particip. ἐών. Ita Eustath.

Ἔοιγμεν, per syncopen pro ἐοίκαμεν, exempto α, & κ in γ cōuerso. Ambo præt. med. verbi εἴκω cum reduplicatione Attica, vt ἐώλπα, ἐώροχεες.

Ἐοίκεσαν, Atticè pro ἐῴκεσαν exempto ι ex diphthongo, præter. plusquamperf. med. eiusdem them. Facit enim εἴκω præt. med. οἶκα, & πείθω πέποιθα, & Attica initialis literæ præsentis repetitione ἔοικα, vt ἔοικα. Vnde particip. ἐοικώς.

Ἕοιμι, aor. 2. act. verbi ἵημι ex ἕω. sicut εἰμί facit ἕοιμι ex ἔω. Meminit autem huius ἕοιμι Hesychius, exponens ἐμβάλλοιμι.

Ἔοισα, Doricè pro ἐοῦσα: particip. aor. 2. ab εἰμί.

Ἔολπα, præs. med. verbi poetici ἔλπω seu ἔλπομαι. vt enim εἴκω facit primùm οἶκα, sic ἔλπω ὄλπα, & Atticè reduplicata initiali præsentis litera ἔοικα & ἔολπα.

Ἔον, aor. 2. verbi εἰμί, ab ἔω augmento carens pro ἦον. Vnde opt. ἔοιμι apud Homerum. Πῶς γὰρ ἔω τάδε ἔργα: Atque adeò hęc regularia sunt, vt & ἦον. Necnon ἔην ab εἰμί regularius est quàm ἦν, vt Eustath. annotat.

Ἔοργα, partic. med. verbi ἔργω, eandē habens formationem quā ἔολπα.

Ἐοῦσα particip. fœm. gen. ex masculino ἐών. Ambo aorist. 2. verbi εἰμί, vt in Ἕοι paulò antè annotaui.

Ἐπάγην, aor. 2. pass. verbi πήγνυμι seu πήσσω facientis fut. act. παγῶ. ex quo aor. 2. act. ἔπαγον, & inde pass. ἐπάγην, vt ἐπλάγην à πλήσσω.

Ἔπαθον, aor. 2. act. verbi πάσχω ex inus. them. παθέω: secūdū alios ex πένθω.

Ἐπαίχθη, aor. 1. pass. verbi actiui παίζω.

Ἐπάλμενος, per syncopen pro ἐφαλλόμενος, Æolicè mutato etiam spiritu aspero in tenuem, à them. ἐφάλλομαι.

Ἔπαλτο, eodem modo pro ἐφάλλετο, abiecto simul augmento.

Ἐπαμέμπτο præterit. plusquamperf. pass. verbi ἐπαμείβομαι, augmento carens.

Ἐπανεθήσεται, fut. 1. pass. verbi actiui ἐπανίημι, vt τεθήσεται est à τίθημι. Ex quo ἐπανίημι est & particip. aorist. 2. act. ἐπανείς, vt θείς à τίθημι.

Ἐπανιτέον, aduerbium theticū ex verbo ἐπάνειμι, ex quo & particip. ἐπανιών.

Ἔπαον, aor. 2. verbi παίω, vnde pass. ἐπάην.

Ἐπάρη, aor. 2. pass. à verbo πείρω, vt ἐσπάρη à σπείρω. Et ἐπάρῃ, est aorist. 1. act. subiunctiui modi, à them. ἐπαίρω. ex quo & particip. ἐπάρας.

Ἐπαρήρει, præt. plusquamperf. medium verbi ἐπάρω. facit enim ἄρω præt. med. ἦρα. & Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis, ἄρηρα.

Ἔπαρθον, aorist. 2. act. verbi πέρθω, pro quo & ἔπραθον dicitur trāspositis literis. Sic δέρκω aor. 2. facit ἔδρακον simul & ἔδαρκον.

Ἐπάσαντο, per syncopen quidam vsurpatum tradunt pro ἐπατήσαντο, à them. πατέω, significante ἐσθίω. Alij præsenti carere aiunt, præsentis enim mutuatitium est δαίνυμαι, ex quo imperf. ἐδαινύμην: fut. πάσομαι, aor. 1. med. ἐπασάμην, præt. pass. πέπασμαι, omnia autem hæc esse poetica. Ἐπάσαι autem, est aor. 1. infin. modi, ex verbo ἐπάδω.

Ἐπατήθην, aor. 1. pass. verbi πατέω.

Ἐπαύρηαι, Ionicè pro ἐπαύρῃ. secunda persona præsentis subiun. à them. ἐπαύρομαι. Ex quo & infin. aor. 1. med. ἐπαύρασθαι. At Ἐπαυρέμεν, siue Ἐπαυρέμεναι Dorica sunt pro ἐπαυρεῖν.

Ἐπαύσω, secunda pers. aor. 1. med. indic. modi à παύομαι.

Ἐπαφαυάνθη, aor. 1. pass. indic. modi, à them. ἐπαφαυαίνω.

Ἐπαφῆσε, aorist. 1. act. indic. verbi actiui ἐπαφίημι, ex ἐπαφίω. vnde & med. vocis particip. ἐπαφησάμενος. Eiusdem ἐπαφίημι tertia plur. est ἐπαφιᾶσι: præterit. perfect. ἐπαφῆκα: & aorist. 2. coniunct. ἐπαφῶ.

Ἐπεβήσατο, aor. 1. med. verbi ἐπιβαίνω seu ἐπιβαίνω: actiuus autem aor. 1. est ἐπέβησε, aor. 2. ἐπέβην.

Ἐπέγρετο, per syncopen poeticam pro ἐπεγείρετο ex poetico itidem & syncopen passo them. ἐπέγρομαι pro ἐπεγείρομαι.

Ἐπέδην, aor. 2. vel præt. imperf. act. ἐπιδίδωμι.

Ἐπεζάρησαν pro ἐπεβάρησαν dici κατὰ ξένην τινὰ γλῶσσαν, annotat Eustath.

Ἐπέζησα, aor. 1. act. verbi ἐπιζέω.

Ἐπέθετο, & Ἐπέθεντο, aor. 2. med. à verbo ἐπιτίθημι. à quo est & aorist. 1. act. ἐπέθηκα, irregularis pro ἐπέθησα, vt ἔδωκα pro ἔδωσα itidem vsurpari scimus contra regulam.

Ἐπέφράσω, secunda pers. aor 1. med. indic. à them. ἐπιφράζομαι.

Ἐπείρη, Ionicè pro ἐπείρα: præt. imperf. act. verbi πειράω.

Ἐπείχθη. Ἐπείχθην. Ἐπείχθην, aor. 1. pass. verbi ἐπείγομαι: at ἐπείχθη, augmento carens pro ἠπείχθη à poetis vsurpatum est.

Ἐπεμηνάμην, aor. 1. med. verbi ἐπιμαίνομαι.

Ἐπενήνοθε, præt. med. secundum quosdam ex ἐπανθέω. dicunt enim ἐπανθέω facere præt. med. ἐπήνοθα, vnde fieri ἐπήνοθα, epenthesi τοῦ ο, & ἐπενήνοθα, reduplicatione Attica. Secundum alios est præt. med. verbi ἐπενθέω, dicentes primùm pro θέω dici ἔθω, per metathesin, vnde ἐνέθω facere præt. med. ἤνοθα, ex quo fieri ἐνήνοθα. Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis: & ἐπενήνοθα per compositionem.

Ἐπέξιθι, imper. act. verbi ἐπέξειμι: vt ἄπειμι.

Ἐπέπιθμεν, per syncopen Æolicam pro ἐπίθομεν, Ionicè reduplicatis etiam primis duabus literis: aor. 2. act. verbi πείθω. Ita quidam. Sed aliorum probabilior videtur sententia, qui dicunt esse præt. plusquamperf. med. pro ἐπεπίθειμεν seu ἐπεποίθειμεν. nam πείθω præt. perf. med. facere potest & πέποιθα, vt ἔοικα, & πέπιθα, vt ἐλήλυθα abiecto ι ex diphthongo. Passiuè certè accipitur pro ἐτεθαρρήκειμεν.

Ἐπέπληγον, Syracusana lingua pro ἔπληγον, vt ἐπέφραδε pro ἔφραδε, & ἐπέφραδον pro ἔφραδον: formato præsenti πεπλήγω ex præt. πέπληγα, vt κεκλήγω ex κέκληγα.

Ἐπέπλως, præt. imperf. act. verbi ἐπιπλώω, vt ἐδίδως, secundum alios verò per apocopen dictum est pro ἐπέπλωσας, aor. 1. verbi ἐπιπλώω.

Ἐπεποίθειν, præt. plusquamperf. med. verbi πείθομαι seu πείθω facit enim id præt. perf. πέποιθα; vt λείπω, λέλοιπα. Facit verò ex πέπιθα sine diphthongo, vt ἤλυθα. quemadmodum id ἐπέπιθμεν admonui paulò ante.

Ἐπεπόνθει, Atticè vel Ionicè pro ἐπεπόνθειν vt ἐώρακε pro ἑωράκειν, ᾔδεε pro ᾔδειν, præt. plusquamperf. med. verbi πάσχω tanquam ex πένθω. Apud Suid.

Ἐπέπταρε, aor. 2. act. verbi ἐπιπταίρω.

Ἐπεπτώκειν, præt. plusquamperf. act. verbi πίπτω, ex πτόω.

Ἐπέπυστο, præt. plusquamperf. pass. verbi πυνθάνομαι, ex πεύθομαι seu πύθομαι.

Ἐπερήρεισμαι, præt. perfect. pass. verbi ἐπερείδομαι, habens duarum initialium præsentis literarum reduplicationem Atticam, Itidem pro ἐπερήρασθαι, quod Varin. affert pro ἐπιστηριχθῆναι, videtur scribendum potius ἐπερηρεῖσθαι, vt sit infinit. eiusdem præteriti.

Ε'πιῤῥάγη, aor. 2. pass. verbi ἐπιῤῥήγνυμι seu ἐπιῤῥήσσω.

Ε'πεῤῥίφη, aor. 2. pass. verbi ἐπιῤῥίπτω, facientis fut. act. 2. ἐπιῤῥιφῶ tanquam ab ἐπιῤῥίφω.

Ε'πεῤῥώοντο & ἐπεῤῥώσαντο, præt. imperf. pass. & aor. 1. med. verbi ἐπιῤῥώω, significantis ἐπισείω καὶ ἐπικινέω, vt Etym. annotat.

Ε'πεσον, aor. 2. act. verbi πίπτω, ex inus. them. πέτω.

Ε'πισπον, aor. 2. act. indic. verbi inusitati ἐπισπέω. vnde & inf. ἐπισπεῖν, & particip. ἐπισπών: necnon med. vocis partici. ἐπισπόμενος. Varin.

Ε'πίσσεται, poetica geminatione τοῦ σ metri causa pro ἐπίσεται, fut. 1. med. verbi ἔπειμι deriuati ab εἰμί.

Ε'πέσσυται, præt. perf. pass. verbi ἐπισεύομαι seu ἐπισύομαι, habēs ὑπερβιβασμὸν τοῦ ε pro ἐπισέσυται, secundum quosdā. Veruntamen vt dicitur ἐσσεύοντο & ἐπέσσυον, metri causa duplicato σ pro ἐσεύοντο, & ἐπέσυον, ita ἔσσυται dici potest esse pro ἔσυται hoc autem Ionicè pro σέσυται, vt ἔκτημαι pro κέκτημαι, ἐβέβληκα pro βεβέβληκα.

Ε'πέσταλμαι, præt. perf. pass. verbi act. ἐπιστέλλω.

Ε'πιστάθην, aor. 1. pass. verbi actiui πεπαίνομαι seu πιστάζω, ridiculi enim sunt qui ex πιστάζομαι deriuant.

Ε'πέστειλα, aor. 1. act. verbi ἐπιστέλλω.

Ε'πεστράφην, aor. 2. pass. verbi ἐπιστρέφω, facientis fut. 2. act. ἐπιστραφῶ.

Ε'πέτυχον aor. 2. act. verbi ἐπιτυγχάνω ex ἐπιτυχέω.

Ε'πεύχεο, Ionica diphthongi resolutione pro ἐπεύχου: imper. præsens verbi ἐπεύχομαι.

Ε'πεφνον per syncopen pro ἐπέφενον hoc autem, Syracusanæ linguæ propria reduplicatione pro ἔφενον aor. 2. verbi φένω deriuat ex φῶ, significante φονεύω. Ita Etymolog. qui etiam addit imperitè quosdam dicere esse præterit. imperfect. verbi πέφνω. id enim πέφνω non esse præsentis indi. sed aor. 2. coniunctiui.

Ε'πέπραδον Syracusana reduplicatione pro ἔφραδον facto them. πεφράδω ex præt. med. πέφραδα, quod est ex φράζω faciente fut. 2. act. φραδῶ. Sic ἐπέφραδον pro ἔφρασεν Aor. 1. act. eiusdem thematis. Ambo apud Hesych.

Ε'πέφυκον, itidem Syracusano more pro ἔφυον, facto them. πεφύκω ex præterit. act. πέφυκα, vt κεκλήγω ex κέκληγα. Legitur autem apud Hesiod.

Ε'πήχθην, aor. 1. pass. verbi actiui πήγνυμι.

Ε'πέχεον, aor. 2. act. verbi ἐπιχεύω seu ἐπιχέω.

Ε'πῄει & Ε'πῄειν, præt. imper. verbi ἔπειμι significās ἐπέρχομαι.

Ε'πῄεσεν, aor. 1. act. verbi ἐπαΐσσω: vt ἐπήϊξε, est ab ἐπαΐσσω.

Ε'πηθρηκυῖα, partic. præt. perf. act. à them. ἐπαθρέω.

Ε'πῆλαν, aor. 1. act. πάλλω, vt ἔψηλεν à ψάλλω.

Ε'πήμηνεν, aor. 1. act. verbi πημαίνω.

Ε'πῄνεον pro ἐπῄνουν, præter. imperf. act. verbi ἐπαινέω. Vnde & aorist. 1. ἐπῄνεσα, & pass. ἐπῃνέθην Item præt. act. ἐπῄνεκα vnde & infin. ἐπῃνεκέναι, sed rarioris vsus. Apud Homer. verò & ἐπῄνησαν legitur pro ἐπῄνεσαν.

Ε'πηνύσθη, aor. 1. pass. verbi actiui ἐπανύω seu ἐπανύτω: ex quo & actiuæ vocis aor. 1. ἐπήνυσα.

Ε'πηρίσατο, poeticè metri causa geminato σ pro ἐπηρίσατο, aor. 1. med. verbi ἐπαρίσκω ex inus. them. ἐπαρέω.

Ε'πῆρα, aor. 1. act. verbi ἐπαίρω. vnde media voce ἐπηράμην: ac pass. ἐπήρθην ex præt. pass. ἐπῆρμαι.

Ε'πήρετο, præt. imperf. verbi ἐπέρομαι, significantis apud poetas, ἐπερωτάω. At ἐπῄρετο, cum ι subscripto, est imperfect. pass. verbi ἐπαίρομαι significantis, attollor.

Ε'πήρθη, aor. 1. pass. eiusdem verbi ἐπαίρω, ex præt. perf. ἐπῆρμαι.

Ε'πῆρσαν aor. 1. Aeolicus verbi ἐπαίρω, vt ἔκερσε.

Ε'πῇσαν, per synæresin pro ἐπῄεσαν, teste Var. Ambo, præt. imperf. verbi ἔπειμι significantis ἐπέρχομαι.

Ε'πιδεῖν, Ionicè pro ἐφιδεῖν, & ἐπιχαρεῖν, ab Ionico the. ἐπίδομαι pro ἐφίδομαι. Itidémque ἐπιδόντες pro ἐφιδόντες. Apud Suid. & Varin.

Ε'πίθετο, aor. 2. med. verbi ἐπαιδέομαι. ex ἐπαιδέομαι.

Ε'πιθεύεο, imper. præsens ex them. ἐπιθεύομαι. Ionica diphthongi resolutione pro ἐπιθεύου. Thema autē illud ἐπιθεύομαι cōtra regulam è futuro in præsens est translatum, sicut πεπλήγω ex præt. med. πέπληγα, κεκλήγω ex κέκληγα, & similia.

Ε'πιδώμεθα & Ε'πιδώμεθα, aor. 2. subiunct. verbi ἐπείδω.

Ε'πιειμένος, parti. præt. perf. ex them. ἐπιέννυμι seu ἐπιέω: pro quo in prosa diceretur potius ἐφειμένος & ἐφέννυμι.

Ε'πιείσεται, fut. 1. med. verbi ἔπειμι ex ἐπείω. Interdum verò est fut. 1. med. verbi ἐπείδω.

Ε'πιέσσασθαι, poeticè metri causa geminato σ, pro ἐπιέσασθαι, seu ἐφέσασθαι: aor. 1. med. verbi ἐπιέννυμι faciētis fut. 1. act. ἐπιέσω. ex ἐπιέω. Vnde part. ἐπιεσάμενος. At ἐπιέσας & ἐπιεσάμην sunt itidem aor. 1 ab eodem themate, sed actiuæ vocis.

Ε'πίηλεν aor. 1. act. verbi ἐπιάλλω, vt πάλλω facit ἔπηλε.

Ε'πιθέντες, Ionicè vel poeticè pro ἐφιδόντες, à them. ἐπίδομαι vsurpato pro ἐφίδομαι.

Ε'πιθεῖτε per syncopen pro ἐπιθείητε, vt διακρινθεῖτε pro διακρινθείητε, aor. 2. act. optatiui modi, à them. ἐπιτίθημι. At ἐπιθεῖναι infinitiuus est eiusdem temporis & ἐπιθείς, partic. ἐπίθετε autem imper.

Ε'πιθι, imper. præsens verbi ἔπειμι significantis ἐπέρχομαι, vt ἄπειμι quoque facit ἄπιθι.

Ε'πιθον, aor. 2. act. verbi πείθω.

Ε'πίθοντο, aor. 2. med. subiunct. modi, ex actiuo them. ἐπιτίθημι. facit enim aor. 2. indic. ἐπεθέμην. (act. ἐπικραίνω.

Ε'πικρανέεις, fut. 1. vel 2. verbi ἐπικραίνω. Vnde & infin. aorist. 1.

Ε'πικράνθη, aor. 1. pass. verbi actiui ἐπικραίνω.

Ε'πικρηνάμενος, aor. 1. act. subiunct. ab ἐπικραίνω, facientis aorist. 1. act. indic. modi ἐπέκρηνα, vt ἔφηνα, ἔμηνα. Imper. autem eiusdem temporis est ἐπίκρηνον, pro quo dicitur & ἐπίκρανον.

Ε'πικρῆσαι, Ionicè pro ἐπικεράσαι, tāquā ex ἐπικρέω aut ἐπικεράω.

Ε'πιλήσομαι, fut. 1. med. verbi ἐπιλανθάνομαι, ex ἐπιλήθομαι.

Ε'πιμάσσασθαι, poeticè metri causa geminato σ pro ἐπιμάσασθαι ex them. act. ἐπιμάω, vt Eustath. tradit.

Ε'πιμέμφεται, Ionicè pro ἐπιμέμφεται, à them. ἐπιμέμφομαι.

Ε'πίμπλω, secunda persona præt. imperfect. a them. πίμπλωμαι: per contractionem ex ἐπίμπλαο, id autem Ionico more ex ἐπίμπλασο factum est exempto σ. vt ἐκρίμω ex ἐκρίμασο, id verò ex ἐκρίμασο.

Ε'πινενεσμένος, partic. præt. perf. pass. ex them. ἐπινέω, vnde & aor. 1. pass. ἐπινηθεῖσαι.

Ε'πιον, aor. 2 act. verbi πίνω, ex them. πίω.

Ε'πινεύσαι Ionica epenthesi τοῦ ι, pro ἐπινεῦσαι ex the. ἐπινεύω.

Ε'πισπέσθαι, aorist. 2. med. infin. modi, ex ἐπιέπω aut ἐπίσπημι, vt σχέσθαι, ex σχέω vel σχῆμι, ἔθω, ex ἵημι seu ἵω, éstque aor. 2. med. indic. ἐπεσπόμην, vnde apud Soph. ἀλλ' ἐπεσπόμην, vt ἐσχόμην itidem à σχέω. Nisi malis esse per syncopen pro ἐπιπέτεσθαι, Etymol.

Ε'πισμύ, Ionicè pro ἐπισμύ, à them. ἐπισμύω.

Ε'πίστη, Atticè pro ἐπίστασαι, secunda pers. præs. indic. ab ἐπίσταμαι, primùm enim ex isto ἐπίστασαι fieri tradunt ἐπίστααι, Ionicè exempto σ, vnde postea ἐπίστη esse per contractionem.

Ε'πίστῃ itidem secunda persona fut. 1. med. ab eodem ἐπίσταμαι tanquam ex ἐπιστάομαι.

Ε'πισταθέεσκον, Ionicè pro ἐπεστάθουν seu ἐπεστάθεον, ex them. ἐπισταθέω. Varin. ex Apollonio.

Ε'πίστω, interdum est persona secunda præter. imperf. pass. ab ἐπίσταμαι interdum imperatiuus præsens eiusdem verbi. Dicitur autem per contractionem pro ἐπίστασο, quod Ionico more factum est ex ἐπίστασο exempto σ, vt ἐπίμπλω & ἐκρίμω ex ἐπίμπλασο & ἐκρίμασο pro ἐπίμπλασο, ἐκρίμασο.

Ε'πισχέο, Ionica diphthongi resolutione pro ἐπισχοῦ imper. aor. 2. med. à them. act. ἐπίσχω, mutuante fut. 2. ab ἐπισχέω. Inde est & partic. aorist. 2. med. ἐπισχόμενος, necnon particip. aorist. 2. act. ἐπισχών.

Ε'πιτεῖλαι, aor. 1. act. infin. modi, à them ἐπιτέλλω, vt ἐπιτεῖλαι est ab ἐπιτέλλω. Vnde & partic. ἐπιτείλας. Inde imper. quoque ἐπίτειλον & subiunct. ἐπιτείλω.

Ε'πιτέλλεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ἐπιτέλλου: imper. præsens pass. ex eodem ἐπιτέλλω.

Ε'πιτέταται, præt. perf. pass. indic. verbi actiui ἐπιτείνω, facit enim id præt. perf. act. ἐπιτέτακα, tanquam ex ἐπιτάω.

Ε'πιτετράφαται, Ionicè pro ἐπιτετραμμένοι εἰσί, vt ὀρωρέχαται pro ὀρωρεγμένοι εἰσί, tertia pers. plur. præter. perf. pass. ἐπιτέτραμμαι, ex actiuo themate ἐπιτρέπω, facta ex tertia singulari, inserto α ante ται finale, & tenui in aspiratam conuersa.

Ε'πλάγην, aor. 2. pass. verbi πλήσσω facientis fut. 2. act. πλαγῶ: ab ἔπλαγον aor. 2. act. eiusdem them. Dicitur & ἐπλήγην.

Ε'πλάγχθη, aor. 1. pass. ab inus. themate πλάγγω, vnde & fut. 1. med. πλάγξομαι. Secundum alios verò per epenthesin τοῦ γ pro ἐπλάχθη ex πλάζω.

Ε'πλασε, aor. 1. act. ind. modi ex act. them. πλάττω seu πλάσσω: vnde & aorist. 1. pass. ἐπλάσθη, faciente præterito perf. pass. tertiam pers. πέπλασται.

Ε'πλετο, ἔπλευ, & ἔπλεο, per syncopen dicta sunt pro ἐπέλετο, ἐπέλευ, ἐπέλεο, ex poetico verbo πέλομαι. priora verò duo Ionicam etiam terminationem habent pro ἔπλου seu ἐπέλου, vt σέο, & σεῦ pro σοῦ dici nouimus. Sic & ἔπλε affertur per syncopen vsurpatum pro ἔπελε, ex act. πέλω. At ἔπλει est tertia pers. singul. præteriti imperfecti verbi πλέω per contractionem ἔπλεε.

Ε'πληγον, aor. 2. act. verbi πλήττω facientis fut. 2 act. πληγῶ. Vnde pass. aor. 2. ἐπλήγην. Dicitur verò & ἔπλαγον & ἐπλάγην ex fut. 2. πλαγῶ. Inter quę discrimen statuunt, dicentes τὸ η ad corpus referri, τὸ δὲ διὰ τοῦ α ad animum.

Ε'πλήσθη, aor. 1. pass. verbi actiui πίμπλημι mutuantis futurum suum ab inusitato them. πλάω.

Ε'πληκτο, Ionicè pro ἐπεπλήκτο, sicut ἔδεικτο, & ἔλεκτο, pro ἐδέδεικτο & ἐλέλεκτο, præterit. plusquamperfect. pass. verbi actiui πίμπλημι, ex inus. them. πλάω. Nonnulli tamen præt. imperf. pass. esse malunt ex them. πλῆμι, facit enim id imperf. pass. ἐπλήμην, ἐπλήσο, ἔπλητο.

Ε'πλήσθη, aor. 1. pass. verbi actiui πλήθω facientis præt. pass. πέπλησμαι, vt σήθω, σέσησμαι, νήθω νένησμαι.

Ε'πνευσε, aorist. 1. act. verbi πνέω, sicut ἔπλευσε à πλέω est, assumpto υ ad ε in futuro.

Ἐπνεύσθη, aor.1.pass. tanquā à the. πνεύω, vt ἐπλεύσθη à πλεύω. vnde comp. ἀμπνεύσθη & ἐμπνεύσθη, augmento carentia pro ἀνεπνεύσθη & ἐνεπνεύσθη. Verùm & sine υ reperitur ἐπνύσθη & ἔμπνυτο, itidémque ἔπνυτο, tanquam à them. πνύω vel πνῦμι. vnde & πέπνυμαι. Omnium mentio apud Hesych. Vnde & Ἐςίχυντο, paulò infra.

Ἐποῖσαι, aor.1. infin. modi, à verbo ἐπιφέρω, mutuatitius à them. inus. ἐποίω. vnde & fut.1.act. ἐποίσει, & pass. ἐποισθήσεται.

Ἐπομόσαι, aor.1.act. infin. modi à them. ἐπόμνυμι, faciente fut.1. act. ἐπομόσω, ex ἐπομόω.

Ἐπόρσον, aor.1.act. imper. modi, à them. ἐπόρω, faciente fut.1. act. ἐπόρσω, more Aeolico.

Ἔπραδεν, Ionicè pro ἐπεπράδειν pręt. plusquam perf. med. verbi πέρδω facientis fut.2.act. πραδῶ, aor.2. ἔπραδον. præt. med. πέπραδα & plusquā perf. ἐπεπράδειν, ex quo ἔπραδεν imminuto augmento sicut in ἔκτατο. Itidē verò πέρθω facit fut.2. πραθῶ, & δέρκω, δρακῶ. vnde itidem ἔδρακον & ἔπραθον. Apud Suid.

Ἐπράθη, aor.1.pass. verbi πιπράσκω, ex inus. them. πράω per syncopen facto ex περάω, vt suo loco docui.

Ἔπραθον, aor.1.act. verbi πέρθω facientis fut.2. πραθῶ, vt πέρδω πραδῶ, δέρκω δρακῶ.

Ἔπρασε, aor.1.act. verbi πιπράσκω, itidem ex inus. them. πράω per syncopen facto ex περάω.

Ἔπρησε, aor.1.act. verbi πρήθω, vel etiam verbi πίμπρημι ex inus. them. πράω. At pass. aor. 1. ἐπρήσθην, est duntaxat à πρήθω faciente præt. pass. πέπρησμαι.

Ἐπρήχθην, Ionicè pro ἐπράχθην, ab Ionico itidem the. πρήσσω pro πράσσω. Sic ἐπρησσόμην pro ἐπρασσόμην dicitur & voce act. ἔπρηξε pro ἔπραξε, itidémq; in aliis temporibus & modis.

Ἐπρίω, secunda pers. præt. imperf. à them. πρίαμαι facta per cōtractionem ex ἐπρίασο, Ionicè habente exemptum σ. Sic ἐκρέμω, ἐπίςω, & similia, facta sunt ex ἐκρέμαο, ἐπίςαο: hæc autē ex ἐκρέμασο, ἐπίςασο.

Ἔπρωσεν, quod Hesych. exp. ἐμείρασεν, per syncopen est ex ἐπεπρώτωσεν, si verum est quod Eusthath. dicit πεπρωμένος per syncopen esse pro πεπρωτωμένος: tanquam ex πρόω per syncopen itidem dicto pro πρωτόω.

Ἐπτάμην, Aor.1. med. verbi ἵπταμαι, teste Eustathio: forsan per syncopen pro ἐπετασάμην. Sunt tamen qui dicant esse aor.2 πτῆμι enim facere aorist.2.act. ἔπτην, vt ἵςημι, ἔςην vnde media voce fieri, ἐπτάμην vt ἐςάμην. Inde infin. πτάσθαι, partic. πτάμενος: & in comp. διαπτάσθαι, apud Eurip. initio Medeæ, ἀποπτάμενος apud Homerum.

Ἔπταρον, aor.2.act. indic. verbi πταίρω.

Ἐπτερύγη, aor.2. pass. verbi πτερύσσομαι.

Ἔπτην, aor.2.act. verbi ἵπτημι seu πτῆμι, vt ἵςημι facit ἔςην. vnde infin. πτῆναι partic. πτάς. sed rarioris vsus.

Ἐπτόμην, aor.2. med. eiusdem them. vt testantur omnes fere grammatici quorum tamen nonnulli dicunt eum habere τροπὴν τοῦ α εἰς ο regulariter enim debuisse dici ἐπτάμην, vt ἐςάμην, ab ἔπτην. alij verò dicunt per syncopen esse ex ἐπετόμην, à them. πέτομαι. Vnde infi. πτέσθαι, particip. πτόμενος & in comp. ἐπιπτέσθαι, ἐπιπτόμενος.

Ἐπτηκώς, Ionicè pro πεπτηκώς, vt ἐκτημένος pro κεκτημένος: particip. præt. perf. actiui ἔπτηκα. à them. πίπτω. faciente fut. 1. πτήσω ex inus. verbo πτέω.

Ἐπυθόμην, aor.2. med. verbi πυνθάνομαι, ex πύθομαι, seu πεύθομαι.

Ἐπωρωρέχατο, Ionicè pro ἐπορωρεγμένοι ἦσαν, præterit. plusquā-perfect. pass. tertia persona pluralis facta ex tertia singulari ἐπωρώρεκτο, inserto α ante το, & tenui præcedente versa in aspiratam: sicut ὀρωρέχατο, positum itidem pro ὀρωρεγμένοι ἦσαν, factum est ex ὀρώρεκτο. ac vt hoc est à them. ὀρέγω, ita illud ab ἐπορέγω: ambo habentia reduplicationem Atticam primarum duarum præsentis literarum: in eo tamen illud ab hoc differens quòd augmentum transsumpsit in prius ο sicut ὤρορα. regulariter enim scribi debebat ἐπορωρέχατο. Legitur autem apud Hesych.

Ἐπῴχατο, itidem Ionicè pro ἐπῳγμένοι ἦσαν, tertia pers. plur. præt. perf. pass. facta ex tertia singulari ἐπῷκτο, inserto α ante το, & tenui versa in aspiratam à them. simplici οἴγω, faciente fut.1. act. οἴξω præt. perf. act. ᾦχα. pass. ᾦγμαι: & in comp. ἐποίξω, ἐπῷχα, ἐπῷγμαι. At ἐπῴχετο est tertia pers. singul. præt. imperf. pass. à them. ἐποίχομαι. Ambo apud Homerum.

Ἐῤῥαίσθη, aor.1. pass verbi actiui ῥαίω.

Ἐράσθη, Ionicè vel poeticè pro ἠράσθη, sine augmento: aor.1. pass. verbi ἔραμαι seu ἐράομαι.

Ἐργᾷ, Bœoticè pro ἐργάσῃ. secunda pers. singul. fut.1. medij ex ἐργάζομαι. hoc autem modo formatur: eximitur primùm σ, vt itidem in secundis personis aoristorum 1.med. & præt. imperf. passiuorum in αμην terminatorum, necnon imperatiuorum pass. in ασο finitorum: deinde α & η in ᾳ contrahuntur secundam regulam.

Ἔργαθεν, poeticè pro εἴργαθεν, sine augmēto, ex the. εἰργάθω.

Ἔρδεσκε, Ionicè. primùm augmento carens, deinde Ionicam illā paragogen σκε habens, vt τύπτεσκε: à poetico them. ἔρδω.

Ἔρεο, Ionicè itidem pro ἔρου, ex them. ἔρομαι: primùm videlicet diphthongo ου in εο resoluta, deinde ι ascito ad ε, metri causa.

Ἐρείω, itidem pro ἐρέω dicitur metri causa assumpto ι: vnde ἐρειόμενος, itidem pro ἐρεόμενος.

Ἐρέριπτο, sine augmento pro ἠρέριπτο: præt. plusquamperf. pass. verbi ἐρείπω habens reduplicationem Atticam duarum initialium præsentis literarum, & dialysin diphthongi quæ erat in penultima, sicut ἀλείφω facit ἀλήλιφα & ἀλήλιμμαι. Minus aptè quidam ex ῥίπτω deducunt.

Ἐρεύμενον, Ionicè pro ἐρόμενον, apud Hesiodum à themate εἴρω seu ἐρέω. (εἴρω.

Ἐρέω, Ionica circumflexæ vocalis dialysis pro ἐρῶ: futur. 1. verbi

Ἐρηρέδαται, Ionicè pro ἐρηρεσμένοι εἰσὶ: tertia pers. plur. præt. perf. pass. ex them. ἐρείδω: facta ex tertia singulari ἐρήρεισται inserto primum δα, deinde correpta syllaba præcedente. Sicut πεφράδαται, positum itidem pro πεφρασμένοι εἰσὶ fit ex πέφρασται, correpta penultima, & δα ante ται interto: aliis tamen ex præt. medio hæc formare malentibus.

Ἐρήρεικα, præt. act. verbi ἐρείδω. Atticam habens reduplicationem duarum initialium præsentis literarum pro ἤρεικα: vnde pass. ἐρήρεισμαι, ex quo infin. ἐρηρεῖσθαι.

Ἐρήρεικα, præt. perf. act. verbi ἐρείκω, habens & ipsum Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem. Vnde pass. ἐρήρεισμαι.

Ἐρήριφα, præt. perfect. actiui verbi ἐρείπω. præter Atticam istam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem, habens etiam συςολὴν τῆς διφθόγγου, exempto ι ex diphthongo, sicut ἀλήλιφα ex ἀλείφω. Vnde præt. perf. pass. ἐρήριμμαι, ἐρήριψαι, ἐρήριπται: & præt. plusquamperf. ἐρηρίμμην, ἐρήριψο, ἐρήριπτο vt ἀλήλιμμαι, ἀληλίμμην.

Ἐρηρότηκα, præt. perf. act. verbi ἐρωτάω, Attico more habens & ipsum repetitas duas initiales literas præsentis. Vnde partic. ἐρηρωτηκώς, apud Suidam.

Ἐρήσομαι, fut.1. med. verbi ἔρομαι seu ἐρέομαι. vnde & aor. 1. med. optatiui modi ἐρήσαιο apud Hesych. quod expon. ἐρωτήσειας.

Ἐρίτυθεν Bœotica syncope pro ἠρωτήθησαν: tertia persona plur. aorist. 1. pass. indic. modi, à themate ἐρωτάω habens συγκεκομμένον ἦσαν εἰς εν, deinde etiam augmento carens, more poetico & Ionico.

Ἐρίδηνα, aor.1.act. verbi ἐριδαίνω, carens augmēto pro ἠρίδηνα.

Ἐριδήσασθαι, poetico more pro ἐρίσαι seu ἐρίσασθαι facto them. ἐριδέω ex fut.2. ἐριδῶ.

Ἐριδμαίνειν, poetico pleonasmo τοῦ μ, metri causa pro ἐριδαίνειν à them. ἐριδαίνω.

Ἐρίζεμεν & Ἐριζέμεναι, Doricè pro ἐρίζειν ex them. ἐρίζω.

Ἐριπεῖν, infin. aor.2. vel fut.2 act. ex them. ἐρείπω, faciente fut.2. ἐριπῶ. aor.1. ἤριπον.

Ἔρξαν, Ionicè pro εἶρξαν, omisso augmento, aor.1.act. verbi ἔργω significantis vel arceo, prohibeo, vel facio, ἐργάζομαι Aliis tamen in hac postrema signif. malentibus esse à ῥέζω κατὰ μετάθεσιν τῶν τῆς πρώτης συλλαβῆς γραμμάτων. idem dicendum de fut.1.act. ἔρξω, ἔρξεις: & de participio ἔρξας, cæterisque vel à futuro vel ab aor.1. deriuatis.

Ἐροίμην, Atticè pro ἐροῖμι, vt ποιοίμην pro ποιοῖμι.

Ἐρῶσι, tertia pers. plur. fut.1.act. ἐρῶ, ex them. εἴρω.

Ἔῤῥαγον, aor.2.act. verbi ῥήγνυμι seu ῥήσσω faciētis fut.2.act ῥαγῶ, vt πλήσσω πλαγῶ. Vnde aor.2. pass. ἐῤῥάγην, vt ἐπλάγην.

Ἐῤῥάδαται & Ἐῤῥάδατο, Ionico more pro ἐῤῥασμένοι εἰσὶ: ἐῤῥασμένοι ἦσαν: tertia pers. plur. præt. perf. & plusquamperf. pass. ex tertia singulari ἔῤῥασται, correpta primùm penultima, deinde ante ται & το inserto δα, vt fiunt item πεφράδαται & πεφράδατο ex πέφρασται & πέφραστο. Nisi malis formare hæc ex præterito med. ἔῤῥαδα, adiecto ται & το. Actiuum autem horum thema est ῥάζω, significans idem quod ῥαίνω, teste Eusthath. & Etymologico.

Ἐῤῥάφη, aor.2. pass. verbi act. ῥάπτω, facientis fut.2 ῥαφῶ, aspiratā sumpta loco tenuis, vt in aliis quoque fieri docent exempla.

Ἔῤῥε, imper. verbi ἐῤῥέω significantis μετὰ φθορᾶς ἄπειμι, existimatur enim ex φθείρω factum esse aphæresi duarum initialium literarum, Æolibus φθέῤῥω dicentibus.

Ἐῤῥέθην, contra regulam pro ἐῤῥήθην, vt εἰρέθην pro εἰρήθην aor.1. pass. verbi ῥῶ, ambo apud Var.

Ἔῤῥηξαν, aor.1.act. verbi ῥήγνυμι seu ῥήσσω.

Ἐῤῥήσω, fut.1.act. verbi ἔῤῥω, tanquam ex ἐῤῥέω: apud Aristoph. ἐς κόρακας ἐῤῥήσετε.

Ἔῤῥιγα, præterit. med. verbi ἐῤῥιγέω. cuius tertia pers ἐῤῥίγησι apud Homer. Quidā tamen malūt dicere συνκεκόφθαι ἐκ τοῦ ἐῤῥίγηκα.

Ἐῤῥίγησι, Ionica seu poetica paragoge pro ἐῤῥίγῃ: tertia pers. singul. præt. perf. medij coniunctiui modi, ab eodem them.

Ἐῤῥιγόντος, partic. præsent. act. à them. ἐῤῥίγω. nouo & poetico more è præterito imperfecto assumpto in præsens, quale etiā κεκλήγω, πεφύκω.

Ἐῤῥίζωμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ῥιζόω: vnde & aorist.1. ἐῤῥιζώθην.

Ἔῤῥιμμαι, præt. perfect. pass. verbi actiui ῥίπτω, ex quo them. & imperf. ἔῤῥιπτον, aorist.1. ἔῤῥιψα, aorist.2. ἔῤῥιφον tenui in aspiratam versa, vt in Ἐῤῥάφη, ex passiui autem præteriti perfecti

secunda persona ἔρριψαι, est imper. ἔρριψο, cuius tertia dualis ἐρρίφθον apud Var.

Ἔρρυηκα, præt. imperf. act. verbi ῥυέω.

Ἐρρύην, aor. 2. pass. eiusdem them.

Ἐρρύπανα, aor. 1. act. verbi ῥυπαίνω. Idque Atticum esse tradunt, non item ἐρρύπαινα.

Ἐρρύσατο, aor. 1. med. verbi ῥύομαι. Ab ἐρύομαι enim est potius εἰρύσατο, vel ἐρύσατο sine augmento apud poetas. Eustat.

Ἔρρωγα, præt. perf. med. verbi ῥήγνυμι seu ῥήσσω, habens η vel α versum in ω, regulariter enim dicendum foret ἔρρηγα vel ἔρραγα, futuro secundo faciente ῥηγῶ & ῥαγῶ. Vnde tertia person. ἐρρώγασι & partic. ἐρρωγώς.

Ἔρρωμαι, præt. perf. pass. verbi ῥώννυμι, tanquam ex ῥόω. Vnde & aor. 1. pass. ἐρρώσθην, vt ἐχώσθην, imper. præt. perf. ἔρρωσο, infin. ἐρρῶσθαι partic. ἐρρωμένος. (ῥώοντο.

Ἐρρώσαντο aorist. 1. med. verbi ῥώω, ex quo & præt. imperf. ἐῤῥ-

Ἔρσω, fut. 1. Aeolicum verbi ἔρρω.

Ἐρυγεῖν, aor. 1. vel fut. 2. act. infin. modi them. ἐρεύγω, faciente fut. 2. ἐρυγῶ & aorist. 2. ἤρυγον, exempto ε ex diphthongo vt in ἐλεύθω fit.

Ἐρυθήνας, particip. aor. 1. act. ex verbo ἐρυθαίνω.

Ἐρυκέμε & ἐρυκεμέναι, Doricè pro ἐρύκειν ex ἐρύκω.

Ἔρχαται & ἔρχατο, Ionicè pro εἰργμένοι εἰσὶ, & εἰργμένοι ἦσαν, tertia pers. plur. præt. perfect. & plusquam perfect. pass. à verbo εἴργνυμι seu εἴργω, facta ex tertia singulari, inserto α ante ται & præcedente tenui in aspiratam versa: deinde ι ex diphthongo sublato & mutato spiritu.

Ἐρχατόωντο, Ionicè pro ἐρχατῶντο, ex them. ἐρχατάω, nouo more facto ex Ionico illo præterito ἔρχατο, vt ἐρρίγω, πεφύκω, κεκλύτω, ex ἔρριγα, κέκληγα.

Ἐρῶ, fut. 1. vel 2. verbi εἴρω.

Ἐρωτῷο, per contractionem pro ἐρωτάοιο, vt ἐρωτῷτο pro ἐρωτάοιτο, & ἐρωτῴμην pro ἐρωταοίμην. præs. opt. pass. ab actiuo themat. ἐρωτάω.

Ἕς, aor. 2. imper. modi, ex them. ἵημι, vt θὲς ex τίθημι, δὸς ex δίδωμι, vnde comp. ἄνες, ἄφες, πρόες, & similia alia.

Ἐσάλτο, secundum quosdam pro ἐσήλατο, præt. plusquã perf. pass. verbi ἅλλομαι, carens augmento: secundum alios autem itidem augmento carens, sed per syncopen pro imperf. εἰσήλλετο, aut aor. 1. med. ἐσήλατο.

Ἔσαν, tertia pers. plur. præt. imperf. à them. εἰμὶ pro ἦσαν, facta systole: nisi potius est aor. 2. vt ἔσαν, regulariter formatus, corripitur enim η illud aor. 2. verborũ in μι, in duali & plurali numero: nã ab ἔθην dicitur ἔθομεν, ab ἧν ἧμεν ab ἔδων, ἔδομεν.

Ἔσαν, aor. 2. act. indic. modi, à them. ἵημι: interdum ab ἕννυμι seu ἕω est idipsum ἕσαν, sed tunc est aor. 1. act. ex fut. ἕσω, carens augmento pro εἷσαν. (seu ἕννυμι,

Ἕσατο, sine augmento pro εἵσατο: aor. 1. med. eiusdem them. ἕω

Ἐσάπην, aor. 2. pass. verbi actiui σήπω.

Ἐσάωθεν, pro ἐσαώθησαν, syncope Bœotica, solent enim Bœoti tertias personas aor. 1. pass. indic. modi finitas in ησαν, terminare in εν. A them. poetico σαόω, vnde est & ἐσάωσε in voce actiua, à fut. σαώσω.

Ἔσβεσε, aor. 1. act. verbi σβέννυμι ex σβέω.

Ἔσβην, aor. 2. act. verbi σβῆμι, vt βῆμι facit ἔβην. (ζομαι.

Ἐσδώμεθα, Doricè pro ἐζώμεθα, ex Dorico them. ἔσδομαι pro

Ἔσεαι, Ionicè pro ἔσῃ secunda persona fut. 1. med. à them. εἰμί.

Ἔσει autem Atticum est pro eodem, ἔσῃ.

Ἐσείσατο, Aor. 1. med. verbi actiui σείω.

Ἐσεῖται Doricè pro ἔσεται, fut. 1. med. verbi εἰμὶ circumflectunt enim Dores futura act. & med vt ἐσοῦμαι, ἐσῇ ἐσεῖται.

Ἐσεσάχατο, præt. plusquam perf. pass. indic. modi, tertia pl. verbi σάττω, facta Ionico more ex tertia singulari ἐσέσακτο, inserto α ante το, & tenui quæ præcedit conuersa in aspiratam, vt ἔρχαται quoque paulò antè.

Ἐσεσήρει, præt. plusquamperf. med. them. σήρω potius quàm σαίρω.

Ἔσευα, Aorist. 1. act. verbi σεύω, pro ἔσευσα, ablata charactoristica consonante futuri, sicut in ἔχευα: Aeolico more secundum quosdam grammaticos.

Ἐσεῦμαι, Doricè pro ἔσομαι, fut. 1. med. verbi εἰμὶ ex inus. th. ἔω.

Ἐσέφθην, Aor. 1. pass. indic. modi, ex them. σέβομαι.

Ἐσέχυντο Ionicè, pro ἐσεκέχυντο, vt ἐπέπλωτο pro ἐπεπέπλωτο, ἐκπέπλωτο pro ἐκπέπλωτο, præt. plusquãp. pass. verbi χέω tanquam ex χύω: vt à πνέω est ἔπνυντο & ἐπνύνθη, tanquam ex πνύω.

Ἐσήκαθεν, Bœotica syncope pro ἐσηκάθησαν: tertia pers. plur. Aorist. 1. pass. ex them. σηκάζω.

Ἐσήλατο, Aor. 1. med. indic. modi, ex them. ἐσάλλομαι.

Ἐσημήναντο, Aor. 1. med. indic. modi, ex actiuo ἐσήμηνα: ambo à them. σημαίνω. (μι seu ἕω.

Ἕσθαι, Aor. 2. med. infin. interdum ex them. ἵημι, interdũ ex ἕννυ-

Ἔσθορε, poeticè pro εἰσέθορε: aor. 2. act. à th. ἐσθορέω seu εἰσθορέω.

Ἐσθῶ, poeticum them. factũ ex ἔδω, pleonasmo τοῦ σ, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς θ vnde ἐσθίω in prosa, quanquam nonnulli ex hoc ἐσθίω, illud ἐσθῶ per syncopen factum dicere malint. Vnde particip. ἐσθων. Alioqui ἐσθῶ sine εἰσθῶ, est etiam Aor. 2. act. subiunctiui modi ex them. ἐσθίημι.

Ἔσθω, Aorist. 2. med. imper. tertia persona sing. ex secunda ἕσο, vt θοῦ facit θέσθω, ex actiuo them. ἵημι. Ἐσθῶ autem est Aorist. 1. pass. subiunct. modi, à verbo ἕννυμι seu ἕω.

Ἔσκαφα, verbi actiui σκάπτω præter. perf. act. vel medium: nam σκάπτω facit fut. 2. σκαφῶ, vt ῥάπτω ῥαφῶ, ῥίπτω ῥιφῶ, & similia tenui in aspiratam mutata: vnde Aor. 2. ἔσκαφον, vt ἔῤῥαφον & ἔῤῥιφον. Ex actiuo autem ἔσκαφα est pass. ἔσκαμμαι, vnde aor. 1. pass. ἐσκάφθην.

Ἔσκε, Ionicè pro ἦν, vel potius pro ἦε, vt ἄθεσκε pro ἄθῃ. nã εἰμὶ facit nõ solùm ἦν in imperfecto, sed etiam ἔον, (nisi Aor. 2. esse malis) sine augmento: cuius tertia persona ἦε, & εἶ per contractionem, ex inus. them. ἔω. Sic ἔσκον infrà pro ἔον.

Ἔσκεμμαι, præt. perf. pass. verbi σκέπτομαι.

Ἐσκευάδαται, Ionicè pro ἐσκευασμένοι εἰσί: itidémque ἐσκευάδατο pro ἐσκευασμένοι ἦσαν, præt. perf. & plusquamperf. pass. indic. modi persona tertia plural. facta ex tertia singulari ἐσκεύασται & ἐσκεύαστο, primum correpta penult. hoc est abiecto ε, deinde inserto δ α ante ται & το, vt in ἐρηρέδαται & πεφράδαται dictum est. Ex them. act. σκευάζω, cuius fut. 1. act. σκευάσω, præt. ἐσκεύακα. pass. ἐσκεύασμαι.

Ἐσκίδναντο, præt. perf. pass. σκίδναμαι.

Ἔσκλη, Aorist. 2. act. vel præterit. imper. verbi inus. σκλῆμι: nam σκλῶ ex βῆμι est.

Ἔσκληκα, præter. perf. act. eiusdem σκλῆμι, facti per syncopen ex σκελλω, vnde partic. ἐσκληκώς.

Ἔσκον, Ionicè pro ἦν, eram: vel potius pro ἔον, imperf. verbi substantiui ἔω: vel etiam Aoristus 2. vt quidam volunt.

Ἐσμὲν, prima pers. plur. indic. ab eodem them. εἰμί.

Ἔσμηγμαι, præt. perf. pass. verbi actiui σμήχω.

Ἔσο, ἔστω, secunda & tertia pers. imper. præsentis à them. εἰμί.

Ἔσομαι, fut. 1. med. eiusdem verbi εἰμί, ex inus. them. ἔω.

Ἐσορῇ, Doricè pro ἐσορᾷ apud Theoc. Itidémque ἐσορῇς pro ἐσορᾷς. A them. ἐσοράω.

Ἐσοῦμαι, Doricè itidem pro ἔσομαι, futur. 1. med. verbi εἰμὶ ex ἔω. Solent enim Dores circumflectere futur. act. & med. dicentes ἐσοῦμαι, ἐσῇ ἐσεῖται, & sic deinceps.

Ἔσπακα, præt. perf. act. verbi σπάω.

Ἔσπαρκα, præterit perf. act. verbi σπείρω: vnde pass. præt. perfect. ἔσπαρμαι: & infin. ἐσπάρθαι. Itidem verò κείρω facit κέκαρμαι.

Ἔσπεικα, præt perf. act. verbi σπένδω ex inus. them. σπείδω. Vnde præter. pass. ἔσπεισμαι, ex quo infin. ἐσπεῖσθαι, & partic. ἐσπεισμένος, Aor. 1. act. ἔσπεισα, med. ἐσπεισάμην.

Ἔσπεο, vide in sequente Ἔσπον.

Ἔσπετε, vide in ἕσπομαι.

Ἕσπομαι, poetica epẽthesi pro ἕπομαι dicitur: vnde particip. ἑσπόμενος. Itidémque ἕσπω pro ἕπω. Vnde imper. ἕσπετε pro εἴπετε, dicite, frequens apud Homerum, qui & præcedente ἕσπομαι nõ minus crebro vtitur, ac inter alia optatiuo ἑσποίμην, & partic. ἑσπόμενος. Idem verò & imperfecto ἕσπετο vtitur, sine augmẽto: Od. α. Ὣς εἰποῦσ' ἡγεῖθ', ὁ δ' ἕσπετο Παλλάς Ἀθήνη.

Ἔσπον, aorist. 2. act. poetici verbi σπέω. Vnde infin. σπεῖν, & partic. σπών: & in compo. ἐπισπεῖν, ἐπισπών. Item media voce ἐσπόμην σπέσθαι, σπόμενος, & in comp. ἐπισπόμην, ἐπισπέσθαι, ἐπισπόμενος, quod partic. præ aliis frequens est apud Homerum. Meminit verò & Hesyc. huius Aor. 2. med. indic. modi: afferens ἕσπεο pro ἠκολούθησας & ἕσπετο pro ἠκολούθησε. Meminit & participij σπόμενος: afferens præterea σπείσμενος & σπείο habentia insertum ι & resolutionem Ionicam vocalis circumflexæ, illud enim pro σπώμενος dicitur primùm διαλυθέντος τοῦ ω εἰς εο, καὶ διὰ τὸ μέτρον ἐπενθέντος τοῦ ι. hoc verò pro σποῦ, dissoluta itidem vocali circumflexa οῦ in εο & inserto ι metri causa. Erant igitur qui ἔσπον esse aiunt Aorist. 2. verbi σπάω, quanquam iis Hesych. quoque astipulari videtur, dum ἐπισπῇ exp. ἐπισπάσῃ, & καταλάβῃ.

Ἔσσα, poeticè pro εἷσα, geminato σ metri causa, & abiecto augmento Aor. 1. act. itidem ab ἕω, seu ἕννυμι significante induo. interdum ab ἕω seu ἕζω significante, sedere facio καθίζω.

Ἕσσαι, poeticè itidem pro ἕσαι, σ geminato metri gratia: Aorist. 1. act. infin. modi ab iisdem them. Vnde med. voce ἕσασθαι. Interdum tamen ἕσσαι est secunda pers. præt. perf. pass. eorundem them. pro ἕσαι, à prima pers. ἕσμαι sicut ἕσσο quoque pro ἕσο dicitur in plusquamperf.

Ἔσσαν, poeticè rursum pro ἔσαν, duplicato σ vt metro succurreretur: tertia pers. plur. præt. imperf. act. à them. εἰμί.

Ἕσσας, partic. Aor. 1. ἕσσαι. Qui aor. 1. act. ἕσσα, media voce facit ἑσσάμην, vnde infin. ἕσσασθαι, & partic. ἑσσάμενος.

Ἕσσε, tertia pers. aoristi illius ἕσσα, de quo suprà.

Ἔσσεαι, poeticè pro ἔσῃ, geminato primùm σ metri causa, deinde ῃ resoluta in εαι more Ionico secunda persona futuri ἔσομαι ex them. εἰμί.

Ἐσσεῖται, habet & ipsum metri gratia duplicatum σ, pro ἐσεῖται, quod ἐσεῖται Doricum esse pro ἔσεται, suprà dixi.

Ἔσσεται, eodem modo geminato σ dicitur pro ἔσεται: tertia pers. sing. futuri ἔσομαι.

Ἔσσυαν, ἐσσύαντο, similiter apud poetas duplicata litera σ proferũtur cogẽte metro pro ἔσυαν & ἐσύαντο, à them. σύω. Ambo au-

qo autem Aorist.1.sunt indicatiui modi,sed prius actiuæ,posterius mediæ vocis: ambo etiam carentia σ characteristica litera futuri,vt ἔχευα. Similiter ἔσσυμαι (quod est prima pers.sing. præt. perf.pas. ex eodem them.) dici potest pro ἔσυμαι positum esse:hoc autem,Ionicè pro σέσυμαι, vt ἐβεβλευκα pro βεβούλευκα,ἔκτημαι pro κέκτημαι. licet alij malint in hoc ἔσσυμαι,vt & in ἔσσυμαι & reliquis eiusmodi,esse metathesin τῆς ἀρχούσης γραμμάτων.

Ἔσσηται quoque pro ἔσηται dictum videtur, esséque aor.1.med.cōiunctiui modi,à themate εἰμί.Hesych.tamen in indic.modo expon.futuro ἔσται.

Ἐσσὶ,poeticè & contra regulas grammaticas pro εἶ seu εἶς,es: secunda pers.præs.indic.à them.εἰμί.licet Varin.annotet poeticè vsurpari ἐστὶ quoque. Nunquam autem ascisc it ν,sequente vocali aliqua,vt annotat Eust.

Ἔσσω, poeticè rursum geminatum metri causa σ habet pro ἔσο: éstque imper.præsens verbi εἰμί. At ἔσσο, itidem geminatum habens σ pro ἔσο, abiecto augmento pro εἷσο, est secunda pers. sing.præt.plusquamperf.pass.à them. ἕννυμι seu ἕω facient e fut. 1.act. ἕσω præt.εἶκα,pass.εἶμαι,& plusquamperf.εἵμην.

Ἐσσόμενος,similiter pro ἐσόμενος:partic.fut.1.à them.εἰμί.

Ἔσσον itidem pro ἔσον geminato metri causa σ.imper. aor. 1.act. ab eodem them.cuius Aorist.1.act.indic. est ἔσσα, vt paulò supra docui.

Ἐσσύθην,Bœoticè pro ἐσσύθησαν,aor.1.pass.indic. modi à them. σύω.habens & ipse metri causa duplicatum σ.

Ἔσσυται & Ἔσσυτο, dici possunt & ipsa habere σ metri gratia geminatum, vt in ἔσσυμαι paulò suprà admonui : afferens tamen & aliorum super iis sententiam.sunt autem ab eodem themate σύω.

Ἐσσωμαι,Ionicè pro ἥσσημαι,ab ἑσσόομαι,Ionico them.pro ἡσσάομαι:caret autem augmento pro ἥσσημαι.

Ἔστα per syncopen pro ἔστηκα,verso simul η in α.vt volunt nonnulli præt.perf.verbi ἵστημι mutuantis fut.1.à στάω.

Ἐστάθεν,pro ἐστάθησαν,Bœotica syncope,vt ἐσσύθεν pro ἐσσύθησαν,aor.1.pass. eiusdem verbi facientis præt.pas.ἔσταμαι, ex cuius tertia pers.fit aor ille ἐστάθην.

Ἔσται,per syncopen pro ἔσεται:tertia pers.sing.fut ἔσομαι ex εἰμί.

Ἑσταίην,opt.præs.act.verbi ἵστημι. vnde & imper ἵσταθι,infin.ἱστάναι,& partic.ἱστάς:& in comp.ἀφίσταθι,ἀφιστάναι. Varin.

Ἔστακα,per systolen & τροπὴν τοῦ η εἰς α pro ἕστηκα. itidémque ἑστακέναι pro ἑστηκέναι,præt.perf.verbi ἵστημι.

Ἐστάκτο,præt.plusquamperf.verbi στάζω regulare.

Ἐσταλάδατο,Ionico pleonasmo syllabæ δα pro ἐστάλατο,significante ἐσταλμένοι ἦσαν seu ἐσταλμένοι. apud Hesych.

Ἐστάλαται & Ἐστάλατο Ionicè pro ἐσταλμένοι εἰσὶ & ἐσταλμένοι ἦσαν tertia pers.plur.præt.perfect & plusquamperfect pass.verbi actiui στέλλω,factæ ex tertiis sing. ἔσταλται & ἔσταλτο, inserto α ante ται & το.

Ἔσταλκα,præt.perf.act.eiusdem them στέλλω. vnde præter.perf. pass.ἔσταλμαι,& inde præter.plusquamperf.ἐστάλμην, & aor. 1.pass.ἐστάλθην.

Ἔσταλον,aor.act.eiusdem verbi:ex quo pass ἐστάλην.

Ἑστάμεν,secundum Eust. per syncopen vsurpatum est pro ἑστήκαμεν præt.perf.act. verbi ἵστημι ex ἱστάω. Alij tamen dicunt esse præsentis temporis ex them.ἵστημι.de quo vide quæ in Ἑστάμεν paulò ante tradidi ex Varin.

Ἔσταν, Bœotica syncope pro ἔστησαν, vt ἔθεν pro ἔθεσαν, ἔδον pro ἔδοσαν tertia pers.plur.aor.2 act.indic à them.ἵστημι. Scribitur & ἕσταν aspirata prima litera, quod potius ex ἕστασαν videtur συγκεκόφθαι.

Ἑστάναι,secundum quosdam συγκέκοπται ἐκ τοῦ ἑστηκέναι seu ἑστακέναι:tuncque præteriti perfecti actiui à themate ἵστημι:secundum alios autem præsens est infinitiui modi ex themate ἕστημι,vt ἱστάναι ex ἵστημι.Vide Ἑστάμεν.

Ἔστασαν,per syncopen,pro ἑστήκεσαν,verso etiam η in α vt tradit Eust.vt alij pro ἑστάκεσαν,itidem per syncopen. Quidam tenui spiritu ἔστασαν scribunt, & habere dicunt τροπὴν τοῦ η εἰς α,esséque aor.2.pro ἔστησαν.

Ἑστᾶσι per contractionem pro ἑστάασι:hoc autem per syncopen & τροπὴν τοῦ η pro ἑστήκασι,vt tradunt nonnulli,innuentes esse præt.verbi ἵστημι Potest tamen esse etiam præs. temporis, ex them.ἕστημι,vt ἱστᾶσι,ex ἵστημι.de quo them.vide in Ἑστάμεν suprà.

Ἑστάτω.quoque nonnulli tradunt per syncopen esse pro ἑστηκέτω.potest tamen & ipsum esse præsens imperatiuum ex secunda persona ἕσταθι,ab ἕστημι.Vide itidem Ἑστάμεν.

Ἑστεώς,partic.præt ἕστα ex them.ἵστημι.

Ἔστειλα,aor.1.act verbi στέλλω:vnde voce media ἐστείλατο.

Ἐστέρημαι,præt.perf.pass.verbi στερίσκω ex στερέω. vnde aor.1. pass.ἐστερήθην.

Ἐστεφάνιξα, aor.1. act.verbi στεφανίζω, Doricè pro ἐστεφάνισα.

Ἑστηώς,pro ἑστεώς,apud Hom. ex præt.perf. ἕστηκα pro ἕστακα, ab ἵστημι. Dicit enim ἕστηκ' εἰν' οἴδασι.

Ἔστη,aor.2.act,verbi ἵστημι,vt τίθημι facit ἔθην. habet tertiam pers.plur.ἔστησαν communē cum aor.1.ἔστησα, sed in eo differentiam,quod neutram habeat signif.at aor.1 transitiuam.

Ἕστηκα,præt.perf.act.verbi ἵστημι. vnde plusquamperf. ἑστήκειν & partic.ἑστηκώς.Alij tamen med.vocis esse hæc volunt ex themate ἱστήκω.

Ἑστήκειν, apud Hom. pro ἑστήκει facta contractione Ionica ἑστήκεεν,in quo ν propter sequentem vocalem ascitum est. Ambo tertiæ personæ sing. præt.plusquamperf.à them.ἵστημι.

Ἑστήκαντι,Doricè pro ἑστήκασι præt.perf.verbi ἵστημι.

Ἑστήξει & Ἑστήξεται,fut.1.act.med.verbi ἑστήκω,facti ex præt.ἕστηκα.

Ἔστησε,aor.1.act.verbi ἵστημι facientis fut.1.act.στήσω ex στάω. Tertia autem pers.plur. ἔστησαν,eiusdem aorist. eadem est terminatione cum tertia Aor.2.sed non idem significatione,vt annotaui in Ἔστη paulò antè.

Ἐστησάμην,aor.1.med.ex act.ἔστησα ab eodem them.

Ἑστηώς quoque per syncopen dici pro ἑστηκώς,vt ἑσταώς pro ἑστακώς, κεκοτηώς pro κεκοτηκώς,κεχαρηώς pro κεχαρηκώς,annotant nonnulli recentiores grammatici.

Ἐστιώθη,Ionicè pro εἱστιάθη,omisso augmento à them.ἑστιάομαι apud Hesych.

Ἔστιβον,aor.2. verbi στείβω,facientis fut.2.στιβῶ.

Ἐστιχόωντο,poeticè pro ἐστιχῶντο,præt.imperf.pas. verbi στιχάομαι.

Ἕστο,poeticè seu Ionicè pro εἷστο:tertia persona singularis præt. plusquamperf.pass à them.ἕννυμι seu ἕω,facientis fut.1. act. ἕσω præt.perf.εἶκα,vnde pass.εἶμαι.

Ἐστὸν,secunda & tertia dualis numeri,præs.temp. ex them.εἰμί.

Ἔστοργα,præt.perf.med.verbi στέργω,vt ἔοργα.

Ἐστόρεσα,aor.1.act.verbi στορέννυμι ex στορέω, faciente fut. 1. act. στορέσω.Vnde aor.1 pass.ἐστορέσθη.

Ἐστόρεσται in tertia singulari perfecti pass.ab eodem them. Doricè pro ἐστόρεσται dicitur, vt ex recentioribus quidam tradunt.

Ἔστραμμαι,præt.perf. pas. verbi act.στρέφω , vt τέτραμμαι est ex τρέφω,verso ε in α.

Ἐστρατόωντο.Ionicè vel poeticè pro ἐστρατῶντο, pleonasmo τοῦ ο,ex them.στρατάομαι.

Ἐστράφατο,Ionicè pro ἐστραμμένοι ἦσαν:tertia pers. plur. præter. plusquamperf.pas.à themate eodē,facta ex tertia sing. ἔστραπτο, inserto α ante το,& tenui præcedente commutata in aspiratam.

Ἐστρέφθην aor.1 pas.verbi act.στρέφω,ex tertia præt. ἔστραπται ε præteriti reuerso in ε præsentis.

Ἔστροφα,præteritum perfectum med.eiusdem verbi,vt τέτροφα ex τρέφω est, ε verso in ο,vt in aliis fieri solet bisyllabis ε in priore syllaba habentibus, vt sunt λέγω, πλέκω,φέρω, πείθω, σπείρω & similia.

Ἔστρωμαι, præt. perf.pass. verbi act. στρώννυμι,ex στρόω faciente fut.1.act.στρώσω.vt χώννυμι ex χόω facit χώσω.

Ἔστρωσα,aor.1.act.eiusdem thematis.

Ἔστυγον,aor.2.act.verbi στυγέω,facientis fut.2 στυγῶ.

Ἔστω,tertia pers.imperatiui præs à them.εἰμί.

Ἐστωμυλάμην aor.1.med.verbi στωμύλλω.

Ἔστων, Attica syncope pro ἔστωσαν ponitur, vt ἐφέστων quoque ἐφεστώσαν:duali numero vsurpato pro plurali. est enim ἔστων dualis numeri,personæ tertiæ imperatiui modi:à them. εἰμί, ἔστωσαν autem pluralis numeri,& tertiæ personæ,eiusdem alioqui modi,& ab eodem them.

Ἑστώς part.præt perf.syncopen itidem passum, factúmque ex ἑστηκώς,seu ἑστακώς, vel potius ex ἑσταώς, aut ἑστεώς absorpta vocali præcedente. Itidem in comp. ἀντιστὰς, ἀφεστώς, διεστώς, ἐνεστώς,ἐφεστὼς,καθεστώς,& cæteris.

Ἐσύθην,aor.1.pass.verbi Σύω, vt ἐχύθην est ex χύω.

Ἐσυνῆκεν,apud Alcæum & ἐξυνῆκε apud Anacreontem. Atticè pro συνῆκε, siue ξυνῆκε,Attico more ascito duplici augmento vt πεπαρῴνηκα, ἠνώχληκα, πεπαρῴνηκα,à παροινέω, ἐνοχλέω,παρενοχλέω Etym. Est autem aor.1.irreg.verbi συνίημι siue ξυνίημι facientis fut.1.act.ξυνήσω,tanquam à ξυνέω seu συνέω.

Ἐσφάγην,aor.2.pass. verbi Σφάττω facientis fut.2.σφαγῶ,& aor. 2.ἔσφαγον.

Ἐσφάλην,aor.2.pas.verbi act.Σφάλλω.facientis fut.2.act.σφαλῶ & aor.2.ἔσφαλον.

Ἔσφαλμαι.præt.perf.pass.eiusdem thematis,ex act.ἔσφαλκα.

Ἔσφαξα,aor.1.act.verbi Σφάζω,seu Σφάττω.

Ἔσφηλα,aor.1. act. verbi Σφάλλω,vt ἔσπηλα, à σπάλλω , ἔψηλα à ψάλλω.

Ἐσχέθην,aorist.1.pass.act.verbi ἔχω seu σχέω,facientis fut.1.act. σχήσω,præt. perf.ἔσχηκα,pass.ἔσχημαι ex cuius tertia pers. ἔσχηται fit hic aor.ἐσχέθην,commutata vocali longa in breuem vt in εἰρέθη,ἐρρέθη,& similibus.

Ἔσχεθεν,autem est tertia pers. sing. præt. imperf.act.à them. σχέθω , nonnunquam tamen & Bœotica syncope vsurpatū esse potest pro ἐσχέθησαν,vt ἐμίανθεν pro ἐμιάνθησαν. & similia: tuncq; rursum est aor.1.pass. à them. σχέω,plur.num. & tertiæ personæ.

Ἔσχηκα,præt.perf.act.eiusdem them.σχέω.

Ἔσχον, aor.2.act. verbi ἔχω. mutuatitius ab eodem verbo σχέω. Vnde aor.2.med,ἐσχόμην.

Ἕσω, fut.1.act. verbi ἕω, significantis vel induo, (pro quo ἕννυμι potius dicitur) vel sedere facio: pro quo vsitatius est ἵζω, necnon ἵζω.

Ἐσώθην, aor.1.pas. verbi act. σώζω, ex tertia person.sing.præt.perf. σέσωσαι, detracto σ.

Ἐστάγην, aor.2.pass. verbi act. στάζω facientis fut.2.act. σταγῶ, aor.2. (ἔσταγον.

Ἐστάθην, aor.1.pass. verbi τείνω facientis preter. perf.act. τέτακα, pass. τέταμαι, tanquam ex them. τάω. (2.ἔτανον.

Ἐτάκην, aor.2.pass. verbi act. τήκω, facientis fut.2. act. τακῶ, aor.

Ἔταμον, aor.2.act. verbi τέμνω vel ταμνω.

Ἐτάρασσε, aor.1.med. augmento carens & σ duplicatum habens metri causa: ex poetico them. ἰταρίζω, pro quo in prosa dicitur ἐταιρίζω.

Ἐτάσον, aor.1.act. imper. modi, ex them. act. ἐτάζω.

Ἐτάφην, aor.2.pas. verbi act. θάπτω, facientis fut.2.act. ταφῶ, aor.2. ἔταφον, tenui in aspiratam versa, vt ἐρρίφην, ἐσκάφην, ἐρράφην, ex ῥίπτω, σκάπτω, ῥάπτω.

Ἐτεθήλει, præt. plusquamperf. med. verbi θάλλω, ectasin habens penultimæ syllabæ pro ἐτεθάλει metri gratia ab Homero admissam. regulariter enim ex fut. 2. θαλῶ, fit præteritum medium τέθαλα, vnde participium τεθαλυῖα, apud eundem frequentissimum. irregulariter vero propter metrum τέθηλα, non minus crebrum apud eundem.

Ἐτέθην, aor.1.pass. verbi act. τίθημι, facientis fut.1.act θήσω, ex θέω, (verbo inus.) præt. perf. τέθηκα & voce pass. τέθημαι, seu τέθειμαι: ex cuius tertia pers. sing. τέθηται, (seu τέθειται), aor. hic ἐτέθην, correpta penultima, & aspirata versa in tenuem propter aliam immediatè sequentem aspiratam, vt in ἐτύθην, θύω.

Ἐτεθνήκει, Ionicè pro ἐτεθνήκειν tertia persona præt. plusquamperf. med. verbi θνήσκω, facientis præt. medium τέθνηκα.

Ἐτεθνήκειν, præt. plusquamperf. verbi θνήσκω, facientis fut. θνήξω præt. τέθνηκα.

Ἔτεινα, aor.1.act. verbi act. τείνω.

Ἔτεκον, aor.1.act. verbi τίκτω, ex inus. them. τέκω.

Ἐτελείετο, Ionicè & poeticè ἐτελεῖτο, nulla facta contractione ex imperfecto pass. ἐτελέετο, & ascito ι ad ε metri causa. vt & τελείω dicunt iidem Iones pro τελέω.

Ἐτέλεσε, aor.1.act. eiusdem verbi τελέω, facientis fut.1. τελέσω, retento ε. ex quo est & pass. aor.1. ἐτελέσθην, factus ex tertia persona singulari præt. pass. τετέλεσται.

Ἔτεμε, aor.2.act. verbi τέμνω: ἔταμον potius à τάμω est. Vnde pass. aor.2. ἐτέμην.

Ἔτερσε, aor.1.act. verbi τείρω Æolicè vt ἔκερσε ex κείρω est. Alioqui est & à τέρσω significante exicco, vnde τερσαίνω etiam.

Ἐτετάλμην, præt. plusquamperf. pass. verbi act. τέλλω, facientis præt. perf. τέταλκα, vt ἔσταλκα, pass. τέταλμαι, vt ἔσταλμαι.

Ἐτετάχατο, verbi actiui τάσσω, in præterito plusquamperf. pass. tertia persona pluralis, Ionicè pro ἐτεταγμένοι ἦσαν, ex tertia singulari ἐτέτακτο, inserto α ante το, & tenui præcedente versa in aspiratam. Sic ἐστάχατο suprà.

Ἐτετεύχατο, Ionicè, vt præcedens ἐτετάχατο, tertia persona pluralis præteriti plusquamperf. pas. à them. act. τεύχω, facta ex tertia singulari ἐτέτευκτο, inserto α ante το, & tenui præcedente versa in aspiratam. Cōmuni lingua dicitur ἐτετευγμένοι ἦσαν.

Ἐτέτμεν, imperf. inusitati verbi τέτμω, facti ex τμῶ pleonasmo syllabæ τε: pro quo in prosa dicitur τέμνω. Nisi pleonasmum esse malis τοῦ τ pro ἔτεμε.

Ἐτετρήχει, præter. plusquamperf. med. tanquam ex τρήχω vel τρηχέω: cuius vsus apud poetas duntaxat est pro ἐτετράχυντο.

Ἐτέτυκτο, præteritum plusquamperf. pass. verbi τεύχω tanquam ex τύχω. Vsurpatur verò & ipsum tantummodo à poetis, secunda persona est ἐτέτυξο, ex prima ἐτετύγμην.

Ἐτετύφεα, Ionicè pro ἐτετύφειν, & ἐτετύφεε pro ἐτετύφει: vt ἐπεποιήκεα pro ἐπεποιήκειν, & ἐπεποιήκεε pro ἐπεποιήκει, resoluta diphthongo & abiecto ν. est autem præterit. plusquamperf. act. verbi τύπτω.

Ἐτετοίμακα, præt. perfect. act. verbi ἑτοιμάζω. Atticum pro ἡτοίμακα, reduplicatis duabus initialibus literis præsentis. Dicitur verò pro eodem & ἐτετόμακα, exempto ι ex diphthongo.

Ἐτίθει, tertia persona præt. imperf. ex verbo τίθημι, Attico more transsumpta ab inus. themate τιθέω, vt ἠφίει ex ἀφιέω.

Ἐτίθεο, secunda pers. præt. imperf. pass. ἐτιθέμην, pro ἐτίθεσο. Solēt enim Iones exempto σ dicere ἐτίθεο, vt ἐκρέμαο pro ἐκρέμασο: vnde postea Atticè & in communi lingua factum ἐτίθου, per contractionem. Sunt verò ex eodem them. τίθημι.

Ἔτλην, præt. imperf. vel aor.2. verbi τλῆμι facti ex τλάω.

Ἔτμαγεν, Bœotica syncope pro ἐτμάγησαν, ab ἐτμάγην. aor.2. pass. verbi act. τμήγω seu τμήσσω facientis futur.2.act. τμαγῶ, aor.2. ἔτμαγον. Alioqui & tertia pers. sing. esse potest aor.2.act. habens ascitum ν, pro ἔτμαγε.

Ἔτμηγον, aor.2. act. eiusdem them. τμήγω seu τμήσσω facientis fut.2.act. non solùm τμαγῶ, sed etiam τμηγῶ, vt πλήσσω & πλαγῶ facit & πληγῶ.

Ἐτμήθην, aor.1.pas. verbi τέμνω, tanquam ex τμάω. facit enim fut.1.act. τμήσω, præt. perf. τέτμηκα, pass. τέτμημαι: ex cuius tertia pers. τέτμηται fit Aor. ille.

Ἔτμηξα, aor.1.act. verbi τμήγω, seu τμήσσω.

Ἔτον, ἔτην, ἔμεν, ἔτε, ἔσαν, dual. & plur. aor.2. act. à them. ἵημι, facientis in prima sing. ἦν vt ἧκα.

Ἔτραγον, aor.2 act. verbi τρώγω, tanquam ex τράγω vel τραγέω.

Ἔτραπεν, aor.2. act. verbi τρέπω facientis fut.2. τραπῶ. quo Homer. in passiua significatione vsus est pro ἐτράπη (est enim ἐτράπην, aor.2. pass. ex actiuo illo ἔτραπον) dicens: Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς φύγαδ' ἔτραπε, vt annotat Eust. Alioqui enim subaudiendus foret accusatiuus aliquis, nimirum τοὺς ἵππους, vel ἑαυτὸν. Media voce dicitur ἐτραπόμην, ἐτράπου, ἐτράπετο. Rursum ἔτραπεν potest alicubi Bœotica syncope positum esse pro ἐτράπησαν, in aor.2. pass.

Ἐτράφην, aor.2. pass. verbi τρέφω, facientis fut.2.act. τραφῶ, & aor. 2. ἔτραφον.

Ἔτρεσα, aor.1.act. verbi τρέω, facientis fut.1. τρέσω, retento ε.

Ἔτρησε, aor.1.act. verbi τίτρημι seu τιτράω, ex them. τράω.

Ἔτριγον, aor.2.act. verbi τρίζω facientis fut.2. τριγῶ. verso ζ in γ, vt alia quoque secundæ coniugationis verba in ζω desinentia, κράζω, κλάζω.

Ἐτρύφην, aor.2.pass. verbi act. θρύπτω facientis fut. 2.act. τρυφῶ, vt ῥάπτω ῥαφῶ, ῥίπτω ῥιφῶ, & similia quæ tenuem mutant in aspiratam. propter quam etiam aspiratam coactum est verbum hoc præcedentis syllabæ aspiratam vertere in tenuem. ne duæ aspiratæ concurrentes τραχύτητα quampiam & cacophoniam efficerent. sicut ἐτύθην quoque & ἐτέθην mutarunt thematis sui aspiratam θ in tenuem, à θύω & τίθημι.

Ἔτρωσα, aor.1.act. verbi τιτρώσκω, ex inus. them. τρώω vnde fut.1. τρώσω. Pass. aor... est ἐτρώθην, ex p. præterit. pass. τέτρωμαι tertia pers. sing. quæ est τέτρωται.

Ἐτύθην, aor.1.pass. verbi θύω, in quo aspirata præsentis litera θ versa in tenuem propter sequentem immediatè aliam aspiratam, qualem mutationem factam esse in Ἐτέθην quoque & Ἐτρύφην, paulò suprà admonui.

Ἐτύχθην, aor.1.pass. verbi act. τεύχω, abiectum habens ε ex diphthongo, nisi potius est ex inus. them. τύχω, vel τύκω.

Ἔτυχον, aor.2.act. verbi τυγχάνω ex τεύχω faciente fut.2. τυχῶ, sublato ε ex diphthongo.

Εὔαδε, pleonasmo Æolico τοῦ υ pro ἔαδε, mutato simul spiritu, hoc autem ἔαδε factum est [resoluta Ionicè seu Atticè vocali circumflexa η in εα] ex ἧδε, aor.2. verbi poetici ἁνδάνω seu ἅδω, (vt supra docui.

Εὐγνοίης, apud Hom. pro εὐγνοίης.

Εὐηγγελίζην, Aor.2. pass. verbi εὐαγγελέω, intrinsecus habens augmentum. (gmentum.

Εὐήκτουν, præt. imperf. verbi εὐκτέω, intrinsecus habens augmētū.

Εὐηργέτησα aor.1.act. verbi εὐεργετέω, similis præcedentibus.

Εὑράμην, per syncopen pro εὑρησάμην, vt tradunt quidam grammatici veteres: aor.1.med. verbi act. εὑρίσκω, mutuantis futurū εὑρήσω ex εὑρέω. Nisi quis ex εὕρω malit facere fut.1. εὑρῶ, aor.1. act. εὗρα indéque medium εὑράμην. ex quo infinitiuus εὑράσθαι. Ambo autem rarioris vsus sunt: atque adeò quidam eorum vsu interdicunt.

Εὑρέ, aor.2.actiui imper. modi, Atticè mutatum habens accentum pro εὕρε, vt εἰπέ pro εἶπε, λαβέ pro λάβε. Fit autem ex indic. εὗρον.

Εὑρέθην, aor.1.pass. verbi eiusdem εὑρίσκω ex εὑρέω, faciente fut. 1 act. εὑρήσω, præt. perf. act. εὕρηκα. pass. εὕρημαι. ex cuius tertia pers. εὕρηται factus est aor. ille εὑρέθην, mutata vocali longa in breuem. Vnde particip. εὑρεθείς, & infin. εὑρεθῆναι.

Εὑρήσω, fut.1.act. verbi εὑρίσκω, ex inus. them. εὑρέω: ex quo aor.1. εὕρησα, & præt. perf. εὕρηκα.

Εὗρον, aor.2.act. eiusdem them. ex eodem verbo εὑρέω facit enim futurum 2. εὑρῶ, vnde hic aorist. εὗρον, & inde Aor.2.med. εὑρόμην.

Εὔρυνσα, aor.1.act. verbi εὐρύνω, carens augmento.

Εὗσα, aor.1.act. verbi εὕω, facientis fut.1.act. εὕσω.

Εὔχεο, Ionicè pro ηὔχου, primùm omisso augmento, deinde diphthongo ου resoluta in εο. secunda pers. præt. imperfect. pass. à themate εὔχομαι.

Εὐχετοώμην, pleonasmo poetico τοῦ ο pro εὐχετώμην. est autem hoc εὐχετώμην, opt. præs. per contractionem ex εὐχεταοίμην, à them. εὐχετάομαι, sicut βοῴμην fit ex βοαοίμην: & pleonasmo τοῦ ο βοοῴμην.

Εὔχθω, tertia imper. modi præt. perf. pas. ex secunda εὖξο, Ambo ex them. εὔχομαι.

Ἐφαάνθην, vide paulò pòst in ἐφάνθην.

Ἔφαγον, aor.2. verbi, φάγω, facientis fut. 2. φαγῶ.

Ἐφαλῶν, quod Hesychius exponit φρονοῦν, Doricum est pro ἐφηλοῦν, ex them. ἐφηλόω.

Ἐφάμην, aor.2.med. verbi φημί, ex aor.2.act. ἔφην, vt ἐθέμην ex ἔθην. Etym.

Ἔφαν, Bœotica syncope pro ἔφασαν, vt ἔβαν pro ἔβασαν, exempta syllaba σα. est autem præt. imperf. act. eiusdem thematis. Idem Etym. (aor.2. ἔφανον.

Ἐφάνην, aor.2. pass. verbi act. φαίνω, facientis fut.2.act. φανῶ.

Ἐφάνθην, aor.2. pass. eiusdem thematis. facientis præter. pass. πέφασμαι, ex cuius tertia persona πέφανται. Aoristus ille formatus est

tus est. Poetæ autem ἐφαάνθην dicunt pleonasmo τοῦ α, necnon φαάνθην sine augmento, pro eodem.

Ἐφάρξαντο, aor. 1. med. verbi φάργνυμι, facientis fut. 1. act. φάρξω. Factum est autem φάργνυμι hoc ex φράσσω, transpositis literis, meminitque eius Hesych. afferens ἐφαργύσαντο, quod exp. ἐφράξαν quamuis id potius sit Aor. 1. act. them. φαργνύω.

Ἐφίηκαν, Ionicè seu poeticè pro ἐφῆκαν: aor. 1. act. verbi ἐφίημι, facientis fut. 1. ἐφήσω ex inus. them. ἐφέω: habens η circumflexum Ionico more dissolutum in εη, vt προσέηκα, ξυνέηκα, & similia dicuntur pro προσῆκα, συνῆκα.

Ἐφθείς, partic. aor. 1. pas. ex eodem them. Facit enim præt. perf. pass. ἐφεῖμαι ex cuius tertia pers. fit ἐφίθην hoc exempto ι ex diphthongo, correptaque pen. vt ex τίθειται fit ἐτέθην.

Ἐφεῖναι, aor. 2. act. eiusdem verbi, vt θεῖναι ex τίθημι est.

Ἐφεῖτο, præt. plusquamperf. pas. vel ex eodem them. vel ex ἐφέννυμι seu ἐφέω. habent enim hæc commune perfect. pas. ἐφεῖμαι, quod eandem cum τεθειμαι formationem est sortitum.

Ἐφείσθω, imper. præt. perf. pas. ab eodem.

Ἐφείω, poeticè pro ἐφῶ, resoluto primùm ω circumflexo in εω, deinde metri causa ascito ι ad ε, aorist. 2. act. subiunct. modi, ab eodem verbo.

Ἐφέμεν, Doricè pro ἐφεῖναι. aor. 2. act. infin. modi, ex eodẽ them.

Ἐφέπεσκον, Ionicè pro ἐφεῖπον, abiecto augmento, & inserto σκ. præt. imperf. vel aor. 2. act. à verbo ἐφέπω.

Ἐφέρσεν, quod Hesych. affert pro ἐκύησεν, videtur esse aor. 1. actiuus verbi φέρω facientis Æolico more fut. 1. φέρσω, & significantis eo in loco, quem exponit, in vtero fero.

Ἔφες, aor. 2. act. imper. modi à them. ἐφίημι, vt θές ex τίθημι.

Ἔφεσσαι, poeticè metri causa geminato σ pro ἔφεσαι: aor. 1. med. impe. modi, ex them. ἐφέννυμι aut ἐφέω, faciente fut. 1. act. ἐφέσω. Vnde med. aor. 1 infin. modi ἐφέσσασθαι, pro ἐφέσασθαι.

Ἐφεψιόωντο, poetico pleonasmo τοῦ ο pro ἐφεψιῶντο, præt. imperf. verbi ἐφεψιάομαι.

Ἐφῆκα, præt. perf. act verbi ἐφίημι, ex fut. ἐφήσω, quod mutuatur a them. inus. ἐφέω. Vel etiã aor. 1. act. irregularis. vt ἔδωκα, ἔθηκα, pro ἔφησα, ἔδωσα, ἔθησα. Mediæ certè vocis aor. 1. ἐφήκατο apud Hes. legitur. At ἐφήκει, præsens est tertię pers. ex them. ἐφήκω.

Ἐφήλατο, aor. 1. med. verbi ἐφάλλομαι.

Ἔφην, præt. imperf. vel aor. 2. act. verbi φημὶ, vt ἔβην.

Ἔφηνα, aor. 2. act. verbi φαίνω. Vnde med. voce ἐφηνάμην.

Ἔφησα, aor. 1. act. verbi φημὶ, mutuatitius ab inus. φάω, faciente fut. 1. φήσω.

Ἔφησθα, paragoge Æolica pro ἔφης, vt εἴπησθα pro εἴπῃς, secunda persona aor. 2. ἔφην, ab eodem them.

Ἐφησθείην optat. aor. 1. pass. ex them. ἐφήδομαι, faciente pręt. pass. ἐφήσμαι, aor. 1. pass. ἐφήσθην, vnde & particip. ἐφησθείς.

Ἐφήσομαι, fut. 1 med. verbi actiui ἐφίημι, vel etiã verbi pas. ἐφήδομαι. Habet verò ἐφίημι hoc fut. medium, vt & actiuum ἐφήσω ex inus them ἐφέω: ἐφήδομαι autem suum ex seipso.

Ἔφθακα, præt. perf. act. verbi φθάνω, eiecto ν.

Ἐφθάρην, aor. 2. pass. verbi φθείρω facientis fut. 2. act. φθερῶ, aorist. 2. ἔφθαρον.

Ἔφθαρκα. præt. perfect. act. verbi eiusdem mutuatitium à Dorico φθαίρω, vt Eust. tradit. Vnde præt. perf. pas. φθαρμαι, cum suo infin. ἐφθάρθαι, & partic. ἐφθαρμένος, necnon ao. 1. indic. ἐφθάρθην.

Ἔφθασα, aor. 1. act verbi φθάνω ex them φθάω.

Ἔφθην, aor. 2. eiusdem verbi ex them. φθῆμι vt ἔφην.

Ἐφθίατο, Ionicè pro ἔφθιντο: tertia pers. plur. præt. plusquamperf. ex themate φθίνω seu φθίω, facta ex tertia singulari, inserto α ante το.

Ἐφθίθην, aor. 1. pass. verbi φθίνω facientis præt. pas. ἔφθισμαι. Legitur apud Hesych.

Ἔφθιτο, præt. plusquamperf. pass. eiusdem them. vti iam dixi, φθίω nimirum.

Ἔφθορα, præt. perf. med. verbi φθείρω, vt ex σπείρω est ἔσπορα.

Ἐφιᾶσι. tertia pers. plur. verbi ἐφίημι, in præs. indic. modi, vt ἵημι quoque facit ἱᾶσι.

Ἐφιγμένος, part. præt. perf. pass. ab ἐφικνέομαι, faciente fut. 1. med. ἐφίξομαι, & præt. pas. ἔφιγμαι, ex inusitato them. ἐφίκομαι, vnde fut. 2. etiam habet, & aor. 2.

Ἐφίει, tertia pers. sing. præt. imperf. act. inus. them. ἐφιέω, pro quo ἐφίημι in vsu est. Interdum est & secunda persona imperatiui præs. ab eodem them.

Ἐφιέμεν ἐφιέμεναι Doricè pro ἐφιέναι, pręs. infinit. ab eodem ἐφίημι. (τίθημι.

Ἐφιέναι, infin. præsens verbi ἐφίημι, vt dixi: veluti τιθέναι est ex

Ἐφίησι, tertia pers. sing præs. indic. ab eodẽ. At ἐφίησι, est præsens quidem itidem, sed subiunctiui modi. habens Ionicam paragogen σι, vt λάβῃσι, θῇσι & similia, pro ἐφίῃ λάβῃ θῇ.

Ἐφίκοντο, Aorist. 2. med. verbi ἐφικνέομαι facientis 2, med. ἐφίξομαι, Aorist. 2. ἐφικόμην cuius hoc ἐφίκοντο est tertia persona plural.

Ἐφίλατο, aor. 1. med. verbi φίλημι, vnde & imper. φίλαι vt Eust. tradit. Ambobus vtitur Homer. illo pro ἠγάπησεν. Il. ε, hoc autem pro ἀγάπησον, Il. κ. in ambobus producens.

Ἐφίληθεν. Bœotica syncope pro ἐφιλήθησαν, aorsti. 1. pas. verbi act. φιλέω, facientis fut. 1. act. φιλήσω, præt. perf. pass. Πεφίλημαι.

Ἐφίστη, tertia pers. sing. præt. imperfect. à them. ἐφίστημι. Quidam & imperatiuum esse aiunt ἐφίσταθι.

Ἔφλαδον, aor. 2. act. verbi φλάζω: apud Etym.

Ἐφλέχθη, aor. 1. pass. verbi act. φλέγω facientis futur. 1. act. φλέξω præt. pass. Πεφλεγμαι.

Ἐφόβηθεν, vt ἐφίληθεν paulò antè. Bœotica syncope pro ἐφοβήθησαν, aor. pas. verbi act. φοβέω.

Ἔφραδον, aor. 2. act. verbi φράζω facientis fut. 2. φραδῶ. conuerso ζ in δ: vt in aliis quoque verbis tertiæ coniugationis fit, quæ in ζω finiuntur.

Ἔφρυξα, aor. 1. act. verbi φρύγω seu φρύττω.

Ἔφυ, tertia pers. aor. 2. ἔφυν de quo mox.

Ἔφυγον, aor. 2. act. verbi φεύγω facientis fut. 2. φυγῶ exempto ε ex diphthongo, vt in ἐλεύθω, τεύχω, & simil. b.

Ἐφύγοσαν, Dorica epenthesi syllabæ σα pro ἔφυγον, tertia plur. aor. 2. act. vt ἐτύπτοσαν pro ἔτυπτον.

Ἐφύη, aor. 2. pas. verbi act. φύω ex aor. 2. act. ἔφυον.

Ἔφυν, aor. 2. act. verbi inusitati φῦμι. vnde partic. φύς.

Ἔχαδον aor. 2. act. verbi χάζω, vt ἔφραδον. (pro ι.

Ἐχαλέπηνα, aor. 1. act. verbi act. χαλεπαίνω, verso α in η, & subscri

Ἐχάνεν, aor. 2. verbi act. χαίνω facientis fut. 2. χανῶ. At aor. 1. foret ἔχηνα. (aor. 2 ἔχανον.

Ἐχάρην, aor. 2 pass. verbi act. χαίρω facientis futur. 2. act. χαρῶ.

Ἔχεα, aor. 1 act. verbi χέω, ex ἔχευα, vnde infin. χέαι.

Ἐχέμεν Doricè pro ἔχειν. infin. præs. verbi ἔχω.

Ἔχεσκεν Ionicè pro εἶχε abiecto primùm augmento, deinde adiecta paragoge σκε, & in aliis præt. imperf. ind. modi ab eodem them.

Ἔχευα, aorist. 1. act. verbi χέω, vti iam dixi: contra regulam pro ἔχευσα, exempto σ characteristica futuri litera in tertia coniugatione. vnde, dempto præterea υ, fit ἔχεα. Nisi quis potius hoc ἔχευα ex illo ἔχεα factum existimet pleonasmo τοῦ υ Æolico; qualis est in Εὔαδεν, & Δεύομαι, ac similibus. Inde in med. voce ἐχεύατο.

Ἔχηρα, aor. 1. act. verbi χαίρω, vt à διαίρω est ἔδηρα. Var. Ionicũ esse ait pro ἐχάρην.

Ἐχθήρειε, aor. 1. act. opt. modi, Atticus & Æolicus pro ἐχθήραι à them ἐχθαίρω faciente aor. 1. ind. modi. ἤχθηρα, vt præcedens ἔχηρα à χαίρω est subiun. aor. 1. act. est ἐχθήρω.

Ἐχθήσομαι, fut. 1. med. verbi ἔχθομαι ex ἔχθομαι.

Ἐχόντων, Atticè pro ἐχέτωσαν: participio præsentis temporis pluralis numeri geniti. casus vsurpato pro tertia persona pluralis imperatiui modi. Ambo à them. ἔχω.

Ἔχραον, aor. 2. act. verbi χραύω facientis fut. 2. χραῶ, exempto υ ex diphthongo, ad corripiendum penultimam. Interdum est imperf. verbi χραω.

Ἐχρόωντο, Poetico pleonasmo τοῦ ο pro ἐχρῶντο, vt ἐφεψιόωντο pro ἐφεψιῶντο, & similia præt. imperf. verbi act. χράομαι.

Ἐχύη, aor. 2. pas. verbi χύω seu χέω, vt ἐῤῥύη. Apud Hesych.

Ἐχύθη, aor. 1. pas. eiusdem verbi ἐλύθη.

Ἐχώσθη, aor. 1. pas. verbi χώννυμι seu χόω facientis fut. 1. act. χώσω præt. pas. κέχωσμαι, vt χρώννυμι facit κέχρωσμαι. & similia. assumpto σ contra morem aliorum in ωω desinentium.

Ἐψαθήλατο, aor. 1. med. verbi act. ψαθάλλω, vt ἥλατο ab ἅλλομαι formatum est.

Ἐψάλαται, Ionicè pro ἐψαλμένοι εἰσί. tertia pers. plur. præt. perf. pass. verbi act. ψάλλω, ex tertia sing. facta inserto α ante ται. Nisi malis formare ex præterit. medio ἔψαλα, adiecta syllaba ται.

Ἕψεαι, Ionicè itidem pro ἕψῃ, resoluta diphthongo, secunda persona singul. fut. 1. med. ἕψομαι, ex them. ἕπομαι. Apud Hesych. verò & Ἕψεο, legitur quod itidem Ionicam diphthongi dissolutionem admisit pro ἕψου: ipse in imper. modo & temp. præs. exp. ἀκολούθει, ἕπου, sequere: tanquam fut. 1. medio ἕψομαι transeunte in præsens, sicut à βήσομαι & δύσομαι est ἐβήσετο & ἐδύσετο.

Ἐψιάασθαι, poetico pleonasmo τοῦ α pro ἐψιᾶσθαι vt μηχανάασθαι pro μηχανᾶσθαι, & similia.

Ἐψιθυρίσδομεν, Doricè pro ἐψιθυρίζομεν, à Dorico itidẽ them. ψιθυρίσδω pro ψιθυρίζω.

Ἐψιόωντο, poetico pleonasmo τοῦ ο pro ἐψιῶντο, vt ἐχρόωντο, pro ἐχρῶντο à them. ἐψιάομαι seu ἐψιῶμαι.

Ἕω, ἕῃς, ἕῃ, Ionicè pro ὦ, ᾗς, ᾗ, resoluta vocali circumflexę, aorist. 2. act. subiun. modi à them. ἵημι seu ἕω, nam interdum ἕω thema quoque est, & aliquando est origo τοῦ ἵημι. faciens fut. 1. act ἥσω; aliquando τοῦ ἕννυμι vel ἕζω faciens ἕσω.

Ἔω, ἔῃς, ἔῃ, itidem Ionicè pro ὦ, ᾖς, ᾖ, resoluta vocali circumflexa: præsens est subiunctiui à them. εἰμὶ, nisi aor. 2. esse malis: nam tradunt grammatici hoc εἰμὶ, in aor. 2. facere ἔον optatiuo ἔοιμι, subiunctiuo ἔω, participio ἐών. Hoc verò ἔον est & ipsum à them ἔω. nam & ἔω vt ἕω thema interdum est, & primitiuũ atque origo est modò τοῦ εἰμὶ. faciens fut. 1. med. ἔσομαι, modo τοῦ εἶμι, significantis πορεύομαι, faciens fut. 2. med. εἴσομαι, assumpto ι.

Ἔωγα, præt. med. verbi εἴγω, Atticè assumpto ε, pro ὦγα.

Ἔωγμαι, præt. pass. eiusdem them. itidem habens Atticè assumptum ε pro ὦγμαι. Vnde partic. ἐωγμένος.

Ἐωγυῖα, partic. fœm. gen. ex masc. ἐωγώς. Ambo partic. ex præter. med. ἔωγα.

Ἔωθα præt. med. verbi ἔθω, vt ἔργω facit ἔοργα pro ἔοθα & ἔοργα verbo primùm ε prioris syllabæ in ο, deinde repetita initiali literæ præsentis, vt ἔλπω etiam facit ἔολπα. Vtitur porrò hoc præterito ἔωθα Aratos, vt & Thucyd. plusquamperf. Attico ἐώθεσαν pro εἰώθεσαν: & Archippus partic. ἐωθώς. Var. Alioquin & εἴωθα dicitur pro ἔωθα, assumpto ι.

Ἐώθουν, itidem Atticè assumpto ε dicitur pro ὤθουν: hoc autem per contractionem pro ὤθεον, præt. imperf. act. verbi ὠθέω.

Ἐῴκειν, pro ἐοίκειν ο verso in ω & subscripto ι plusquamperf. med. verbi act. εἴκω, habens & ipsum ε, ex Attica reduplicatione initialis literæ præsentis, vt ἔωθα.

Ἐώλπειν, pro ἠόλπειν κατὰ χρόνου μετάθεσιν, vt scribit Eust. innuens regulariter debuisse dici ἠόλπειν in hoc plusquamperfect. verbi ἔλπω, assumpto aliquo augmento præter augmentum præteriti ἔολπα: sed poetica quadam licentia ab Homero transposito augmento, hoc est è prima syllaba translato in secundam, dictum fuisse ἐώλπειν. Habet verò & hoc ἔολπα, necnon ἐώλπειν, Attico more reduplicatam initialem præsentis literam. Sic ἐώργειν dicitur.

Ἐών[illegible], pleonasmo τοῦ ε pro ὤ[illegible], aor. 2. subiun. act. ab inus. them. [illegible] ex [illegible] significante πλημμῶ, vt tradit Eust. qui etiam addit, pro[illegible] & [illegible].

Ἐῶ[illegible] [illegible] ex [illegible], præsens verbi act. ἐάω.

Ἐ[illegible] pleonasmo τοῦ ε pro ὤν vt tradunt nonnulli, qui part. præ[illegible] esse [illegible] indicant. Alij Aoristi secundi esse aiunt [illegible] ab aor. 2. indic. modi ἔον, vt paulò antè etiam in Ἔω admonui.

Ἔων, sine augmento pro εἴων, poetico vel Ionico more, præter. imperf. act. verbi ἐάω.

Ἐώνημαι, Atticè assumpto ε dicitur pro ὤνημαι, vt ἐώθουν & ἐώθ[illegible] pro ὤθουν [illegible]. Est autem præt. perf. pas. verbi ὠνέομαι: ex quo & aor. 1. pas. [illegible]. Itidem in præter. imperf. ἐωνούμην dicitur pro [illegible].

Ἐωνοχόει, [illegible] imperf. act. verbi οἰνοχοέω, habens & ipsum Attico more assumptum ε pro ᾠνοχόει, [illegible] ἔωγα dici pro ὦγα supra docui.

Ἐῶξα eodem modo pro ᾦξα aor. 1. act. verbi οἴγω.

Ἑώρα, itidem Atticè assumpto ε pro ὥρα tertia persona præter. imperf. act. ex prima ἑώρων, pro ὥρων, ambo ex act. them. ὁράω.

Ἑώρακα, similiter pro ὥρακα dicitur: præt. perf. act. eiusdem thematis ὁράω.

Ἐώργειν, præt. plusquamperf. medium verbi ἔργω, ex perfecto ἔοργα assumpto augmento intrinsecus quod extrinsecus assumi oportebat, vt ἐώλπειν supra. Similem ectasin habere tradunt & ἐοργώς pro ἐργώς. Legitur verò & in præt. perf. ind. modi apud Hes. ἔοργε quod exp. εἴργασται, similem habens ectasin.

Ἑώρταζον præt. imperf. act. verbi ἑορτάζω, habens augmentum intrinsecus.

Ἐώρων Atticè pro ὥρων, assumpto ε vt in ἐωνοχόειν, præter. imperf. verbi act. ὁράω.

Ἔωσα, itidem Atticè assumpto ε pro ὦσα aor. 1. act. verbi ὠθέω ex inus. them. ὤθω, Itidémque media voce in eodem tempore dicitur ἐωσάμην & ἐώσατο pro ὠσάμην & ὤσατο.

Ἐώσθην, simili modo assumpto Atticè ε pro ὤσθην dicitur: est autem aor. pas. eiusdem them. ὠθέω, itidem ab inus. ὤθω, ex præt. perf. pass. ἔωσμαι.

Ἔωσι, Ionicè pro ὦσι resoluta vocali circumflexa, vt volunt nonnulli, qui aiunt esse præsentis temporis subiun. modi. Potest tamen esse & regularis aor. 2. subiun. ex aor. 2. indicatiui ἔον. qua de re vide & quæ paulò antè dixi in Ἔω.

Ἔωσμαι, præt. perf. pass. verbi act. ὠθέω ex inus. them. ὤθω, faciente fut. 1. ὤσω, habet autem Atticè assumptum ε, vt & aor. ἔωσα & ἐωσάμην itidémque præt. ἔωσμαι pro ὦσμαι, itidémque in tertia pers. ἔωσται pro ὦσται.

Z

Ζαείς, partic. præs. ex them. Poetico ζάημι, vt ἀείς ex ἄημι. Idémque ferè significant ζάημι & ἄημι, nisi quod ζάημι videtur significare σφόδρα ἀεῖν, tanquam compositum ex ζα particula intensiua, & verbo ἄημι.

Ζαῖεν, syncope Attica pro ζαίησαν tertia persona pluralis, ex prima ζαίην præsens optatiui modi: ex inusitato them. ζῆμι. vt βαίην ex βῆμι. ἱσταίην ex ἵστημι. Itidem verò ζαῖμεν & ζαῖτε syncope illa Attica dici aiunt pro ζαίημεν & ζαίητε.

Ζαλεῦ Doricè pro ζηλοῦ, verso η in α & ου in ευ. imperat. præsent. pass. verbi act. ζηλόω. Legitur apud Hesych. ab eoque exponitur μιμοῦ.

Ζατεῦσα, eodem modo pro ζητοῦσα dicunt iidem Dores. Est autem partic. præs. act. ex them. Dorico ζατέω pro ζητέω.

Ζείουσα, Ionicè & poeticè inserto ι, pro ζέουσα, à them. ζείω pro ζέω.

Ζέσεν, Ionicè itidem & poeticè pro ἔζεσεν, abiecto augmento, aor. 1. act. verbi ζέω, facientis fut. 1. act. ζέσω, retento ε. Passiua autem voce facit Aorist. 1. ἐζέσθην, vnde & partic. ζεσθείς, feruefactus.

Ζευγνύασι, Var. tradit elegantius esse quàm ζευγνῦσι. Videtur tamen id Ionicum esse, vt τιθέασι pro τιθεῖσι. Est autem tertia pers. plur. præsent. temporis vocis act. à them. ζεύγνυμι, habens epenthesin τοῦ α pro ζευγνῦσι, vt δεικνῦσι.

Ζεῦξαι, infin. act. aor. 1. eiusdem verbi ζεύγνυμι facientis fut. 1. act. ζεύξω. ab inus. them. ζεύγω.

Ζευσάσθαι, Doricè pro γεύσασθαι, verso γ in ζ. à Dorico itidem them. ζεύομαι pro γεύομαι seu ζεύω pro γεύω. Etym. & Var.

Ζῆ, interdum est imp. modi, καθ' ἀποκοπὴν pro ζῆθι, interdum indic. modi est, & tertia persona singularis vel præt. imperfect. vel aor. 2. act. carens augmento pro ἔζη: vt βῆ scimus à poetis vsurpari pro ἔβη. Ambo ab inusitato them. ζῆμι. Quidam verò per contractionem esse dicunt pro ζάε.

Ζῆθι, imper. præsens, vel aor. 2. act. ab eodem them. vt στῆθι ab ἵστημι. Alij tamen ex ζάω formare malunt. volunt enim ex eo primùm esse ζάε, ex quo per contractionem fieri ζῆ, indéque ζῆθι abiecta syllaba θι. quam cæteris quoque monosyllabis imperatiuis ascisci aiunt. Sed altera formatio simplicior est.

Ζῆν, pro ζᾶν. Dorica mutatione τοῦ ᾱ εἰς η, vt πεινῆν pro πεινᾶν iidem dicunt infin. act. verbi ζάω, Atticæ etiam linguæ & communi vsitatus.

Ζῇς, itidem pro ζᾷς seu ζάεις, iidem Dores dicunt γελῇς pro γελᾷς: contracto α & ε in η, & subscripto ι. Quòd si verò dicamus esse secundam pers. verbi inus. ζῆμι, non amplius ι subscribendum fuerit.

Ζῆσαι, aor. 1. act. infin. modi ab eodem them. ζάω faciente futur. 1. act. ζήσω ex quo med. ζήσομαι.

Ζώσθω, tertia pers. sing. im[illegible]. pass. ab inus. them. ζόω pro quo ζώννυμι solet vsurpari.

Ζυγέντες part. plur. ex singulari ζυγείς: quod est aor. 2. pas. à them. act. ζεύγνυμι faciente fut. 2. act. ζυγῶ ex inusitato them. ζεύγω, vt ἐρεύγω facit ἐρυγῶ.

Ζωγρεῖν imper. præs. act. verbi ζωγρέω per compositionem dicti pro ζωὸν ἀγρεύω.

Ζῴην Atticè pro ζῴοιμι, vt βιῴην pro βιῴοιμι: optat. præsens act. verbi ζάω, facit enim id communiter ζάοιμι, ex quo per contractionem ζῷμι, & Atticè ζῴην, verso μι in ην, contractisque α & ο in ω, & subscripto ι.

Ζωσθείσα part. fœm. gen. aor. 1 pass. ex them. ζώννυμι, faciente fut. 1. act. ζώσω, ex inus. them. ζόω, præter. perf. pas. ἔζωσμαι, vt ἔζωσμαι ἔχρωσμαι, aor. 1. pas. infin. modi est ζωσθῆναι.

Ζώεσκον, Ionicè pro ἔζων, abiecto primùm augmento, deinde inserta syllaba εσκ: vt ὤθεσκον & τύπτεσκον iidem dicunt pro ὤθουν & ἔτυπτον. Est autem illud ζώεσκον præt. imperf. ab Ionico them. ζώω.

Ζωννύσκετο Ionicè pro ἐζώννυτο, abiecto augmento & inserta syllaba σκε. imperf. ctum passiuum, verbi actiui ζώννυμι.

Ζώοντες Ionicè vel poeticè pro ζῶντες, pleonasmo τοῦ ο, vt κομόωντες pro κομῶντες apud Hom. legimus. Partic. perfect. act. verbi ζάω.

Ζῶσαι, aor. 1 act. infin. verbi ζώννυμι facientis fut. 1. act. ζώσω, ex inus. them. ζόω, vt iam dictum est. vnde media voce Ζώσασθαι, & indic. modo Ζώσατο apud poetas pro ἐζώσατο abiecto augmento. Rursum verò Ζῶσαι interdum est partic. præsens fœm. gen. per contractionem pro ζάουσαι vt ζώσας iidem legimus pro ζαούσας. Tunc autem est à them. ζάω. Ζώσας autem est partic. Aor. act. ex them. ζώω.

H

Ἦ, Atticè apud Aristoph. abiecto ν pro ἦν vel ἤειν. Quidam sic formatum aiunt. dicunt εἰμὶ præt. imperf. facere εἶν, vt τίθημι facit ἐτίθην, ex eo fieri ἦ primum abiecto ν, & diphthongo more Ionico resoluta in εα. (vt iidem Iones dicunt ᾔδεα pro ᾔδειν, ἐπεποιήκεα pro ἐπεποιήκειν, ἐνενοήκεα pro ἐνενοήκειν) deinde contractis ε & α in η. Interdum ἦ est pro ἔφη, inquit: præter. imperf. vel aor. 2. verbi ἠμί, per apocopen pro φημί. vt iidem grammatici tradunt. Alioquin est & coniunctio seu particula significans interdum ἄρα, interdum ἀληθῶς interdum etiam δή. Etym.

Ἦ, cum ι ascripto siue subscripto, est tertia pers. coniun. modi ex prima ὦ: ambo ex inus. verbo ἔω, ex quo εἰμὶ quædam sua mutuatur tempora.

Ἧ, itidem ascripto siue subscripto ι, sed asperum gerens spiritum, interdum est tertia person. sing. coniun. modi, itidem ex prima ὧ, sed aorist. 2. act. ex them. inus. ἕω, ex quo ἵημι sua mutuatur tempora. Interdum est datiuus articuli fœm. postpositiui ἥ: nonnunquam aduerbium etiam ex eodem articulo factum.

Ἦα, Atticè pro εἶα. Ambo autem sunt præteritum med. verbi εἶμι significantis Πορεύομαι: sed prius formatum ex posteriore, tradunt etenim esse them. εἴω epenthesi Ionica vel poetica pro ἴω, huius præteritum medium esse εἶα, ex quo ἦα hoc fieri, ε in η verso, & subscripto ι: id quod satis est manifestum ex Ionico illo ἤϊα. Interdum verò ἦα nomen quoque est plurale ex singulari ἦον, itidem per contractionem pro ἤϊα & ἤϊον. Ἦα autem

tem esse Aoristum primum verbi εἰμὶ ex ἴω, annotat Eust. inquit enim εἰμὶ ex ἴω facere Aoristum 1. ἶα, vt, χέω facit ἔχεα, vnde κατ' ἔκτασιν esse ἦα. Ita verò ἦα siue ἶα facere hoc verbum in Aorist. 1. vt facit ἦον siue ἴον in Aor. 2.

ατο, Ionicè pro ἥντο ab ἧμαι.

ηκοτες, quod Suidas exp. θελυνθέντες, videtur esse partic. præt. perf. act. à them. ἀάζω, ideóque deberet habere subscriptum ι.

βηκὼς, partic. præt. perf. act. à them. ἡβάω faciente fut. 1. ἡβήσω: vnde & partic. Aor. 1. ἡβήσας.

βουλήθην, Attico more pro ἐβουλήθην dicitur, vt ἠδυνήθην pro ἐδυνήθην, assumpto præter syllabicum augmentum etiã temporali. Est autem Aor. 1. pass. verbi βούλομαι ex inusitato themate βουλέομαι, ex quo habet fut. βουλήσομαι. Sed & ἠβουλόμην dicitur pro ἐβουλόμην, Atticè itidem.

βώοιμι, poeticè pro ἡβάοιμι seu ἡβῷμι: optat. præs. act. ab eodem verbo. Vtitur autem eo Homerus.

βώωντα, poetico pleonasmo τοῦ ω pro ἡβῶντα: partic. præs. ab eodem them. Varin.

γαγον, Aor. 2. act. verbi ἄγω, Atticam reduplicationem habens mediæ syllabæ γα pro ἦγον. itidem media voce in eodem tempore ἠγαγόμην dicitur pro ἠγόμην.

γάμην, præt. imperf. verbi ἄγαμαι.

γάσθην, Aorist. 1. passiuum indicatiui, verbi ἄγαμαι, vel potius ἀγάζομαι: ex quo habet & præteritum perfectum ἤγασμαι, vnde tertia persona præt. plusquamperf. ἤγαστο apud Hesych.

γάσσατο, poeticè metri causa geminato σ pro ἠγάσατο: tertia persona singul. Aorist. 1. med. indic. ab eodem themate ἄγαμαι faciente fut. 1. med ἀγάσομαι exp. verbo ἀγάζομαι.

γγειλάμην, Aor. 1. med. ind. ex them. act. ἀγγέλλω.

γγέλην, Aorist. 2. pass. verbi ἀγγέλλω, facientis fut. 2. ἀγγελῶ, Aorist. 2. ἤγγελον.

γγέλθην, Aor. 1. pass. indic. ab eodem them. faciente fut. 1. ἀγγελῶ, præt. ἤγγελκα, pass. ἤγγελμαι.

γγυᾶτο, præt. imperf. pass. verbi act. ἐγγυάω.

γειρα, Aor. 1. act verbi ἐγείρω.

γερέθοντο, præt. imperf. pass. poetici verbi ἀγερέθω deriuati ex ἀγείρω, vt tradunt grammatici.

γερθεν, Bœotica syncope pro ἠγέρθησαν, tertia pers. plural. Aor. 1. pass. ex act. them. ἀγείρω. Prima verò persona est ἠγέρθην.

Ἤγερκα, præt. perf. act. verbi ἐγείρω facientis fut. 1. act. ἐγερῶ. Ex quo pass. præt. perf. ἤγερμαι.

Ἠγησάμην, Aor. 1. med. verbi ἡγέομαι facientis fut. 1. ἡγήσομαι.

Ἦγμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ἄγω, ex quo partic. ἠγμένος.

Ἠγνοίησε pleonasmo τοῦ ι, dicitur pro ἠγνόησε: ab ἀγνοιέω habente itidem pleonasmum τοῦ ι, pro ἀγνοέω.

Ἦγον, præt. imperf. vel Aor. 2. verbi ἄγω. Pass. est ἠγόμην. vnde apud Hom. ἦγετο νύμφην.

Ἠγορεύθησαν, Aor. 1. pass. verbi act. ἀγορεύω.

Ἠγορόωντο, poetico & Ionico pleonasmo τοῦ ο pro ἠγορῶντο, præt. imperf. verbi ἀγοράομαι.

Ἤγρετο, poetica syncope pro ἠγείρετο, ex ἔγρομαι itidem per syncopen vsurpato à poetis pro ἐγείρομαι.

Ἠχείωσαι, apud Soph. secunda pers. sing. præt. perf. pass. à them. ἀχειόω, facit enim id fut. 1. act. ἀχειώσω, præt. perf. ἠχείωκα, & pass. voce ἠχείωμαι. Vnde infin. præt. perf. pass. ἠχειῶσθαι.

Ἠγροικισάμην, Aor. 1. med. verbi act. ἀγροικίζω. apud Hesych.

Ἠδάφωται, præt. perf. pass. verbi act. ἐδαφόω.

Ἤδεα, præt. plusquamperf. med. verbi εἴδω, habens Ionicã diphthongi dissolutionem pro ᾔδειν. solent enim Iones primas personas singul. præt. plusquamperf. act. communiter in ειν desinẽtes, terminare in εα, resoluta diphthongo, nimirum πεποιήκεα dicentes pro ἐπεποιήκειν, τετύφεα pro ἐτετύφειν, ᾔεα pro ᾔειν vnde apud Homer. ᾔεα πολλὰ γυναῖκα μένος. qui & altero ᾔδεα vtitur, dicens: Εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ᾔδεα. Iidem Iones itidem ᾔδεε dicunt pro ᾔδει, resoluta diphthongo. Eust.

Ἤδειν, præt. plusquam perfect. med. verbi εἴδω, habens diphth. ει conuersam in η cum ι subscripto. Alioqui & οἴδειν pro eodem dici solet verso ε in ο, sicut in ἐπεποίθειν. At εἰδήκειν est præter. plusquamperf. act. eiusdem verbi εἴδω ex εἰδέω.

Ἤδεισθα, Æolica paragoge syllabæ θα pro ᾔδεις: secunda person. sing. præcedentis præt. plusquamperf. medij ᾔδειν. Similiter οἶδασθα dicitur pro οἶδας. Etym. Atticè & ᾔδησθα dici scribit pro illo ᾔδεισθα. Potest tamen ᾔδησθα illud esse & coniunct. modi, sed tunc subscribendum ει potius ι, vt in εἴπῃσθα.

Ἤδηκα, præt. act. verbi εἴδω ex εἰδέω, pro quo Atticè dicitur εἰδήδοκα, repetitis duabus initialib. literis præsẽtis, & ε cõuersa in ο.

Ἤδεσαν, Atticè pro ᾔδεισαν, correpta penult. Tertia pers. plur. præt. plusquamperf. ᾔδειν, de quo suprà.

Ἠδέσθην, Aorist 1. pass. verbi αἰδέομαι, facientis fut αἰδέσομαι, & præt. pass. ᾔδεσμαι.

Ἤδη Atticè per contractionem ex Ionico ᾔδεα solent enim Attici plusquamperfecta Ionica definentia in εα, factáque ex communibus terminatis in ειν, resolutione diphthongi, contrahere, & pro πεποιήκεα dicere πεποιήκη, itidémque ᾔδη pro ᾔδεα. Est autem hoc ᾔδη prima persona singul. præter. plusquamperf. med. ex themate εἴδω.

Ἦδεν, Aor. 2. act. verbi ἁνδάνω ex ἁδέω.

Ἤδρασε, Aor. 1. act. verbi ἑδράζω facientis fut. 1. ἑδράσω. Vnde & passiuum præt. perfect. ἥδρασμαι, & Aor. 1. pass. ἡδράσθην.

Ἠδρύνθη, Aor. 1. pass. verbi act. ἑδρύνω. Est verò & thema ἑδριάω & quo particip. ἡδριακὼς, apud Diosc. & Aorist. 1. pass. ἡδριάθη.

Ἠδυνάμην, Atticè pro ἐδυνάμην, augmento syllabico verso in temporale, præt. imperf. verbi δύναμαι. Similiter ἠδυνήθην dicitur pro ἐδυνήθην, in Aorist. 1. pass. eiusdem thematis facientis futura 1. δυνήσομαι, ex δυνέομαι. Habet verò idem δύναμαι & alium Aoristum 1. passiuum, nimirum ἠδυνάσθην, ex inusitato themate δυνάζομαι. [ἠδύνατο

Ἤδυνται, tertia pers. sing. præt. perf. pass. ἥδυμμαι, ex act. them.

Ἤϊε, tertia pers. singul. Aorist. 2. ἤϊον, ex themate inus. ἴω, pro quo vsurpari solet εἶμι: vel etiam præt. medij ἤϊα ab eodem verbo. Nonnunquam ἤϊε est etiam ex ἴω significante πορεύομαι, & declarat ἐπορεύετο: cuius Hesych. meminit, ἤϊεν afferens pro ᾔει, sed tunc est subscribendum ι, vt ex ᾔει fit per contractionem seu synæresin.

Ἤϊει, quod idem Hesychius affert pro ἐπορεύετο, ἤρχετο, est præt. plusquamperfecti tertia pers. singul. itidem per contractionem ex ᾔειν, ι subscripto, εἶμι (significante πορεύομαι) faciente præteritum med. ἤϊα, & per contractionem ᾖα.

Ἤϊεα, Ionica diphthongi resolutione pro ᾔειν, vt ᾔδεα pro ᾔδειν suprà. est autem hoc ᾔειν præter. plusquamperfectum med. ex præt. perf. ᾖα. Ambo ex them. εἶμι.

Ἠείδει, pleonasmo τοῦ η, pro εἴδει. vel etiam pro ᾔδει, Attica epenthesi τοῦ ει, vt tradit Eustath. apud Homerum. qui etiam addit, esse præteritum plusquamperf. med. verbi εἴδω.

Ἤειν, præt. plusquamperf. medium verbi εἶμι significantis πορεύομαι: vnde in compos. ἀπῄειν. Fit autem hoc plusquamperfect. ᾔειν ex perfecto ᾖα: hoc autem ex εἶα, verso ε in η & subscripto ι. Sed notandum est, in plurali numero facta syncope, dici ᾖμεν pro ᾔειμεν, & ᾖσαν pro ᾔεσαν. Quorum ambobus Aristophanes vsus esse comperitur. Dicit enim in Pluto: Ἐπείσθε πρὸς τὸ τέμενος ᾖμεν τοῦ θεοῦ. Et in Gerytade: ᾖσαν εἰς τὸ τοῦ Διονύσου. Apud Etymol.

Ἤειρα, Aor. 1. actiuus verbi ἀείρω. Quidam & pro εἶρα, Aoristo 1. actiuo verbi εἴρω, vsurpatum volunt pleonasmo τοῦ η.

Ἤεν pro ἦε ascito ν propter sequentem vocalem: tertia pers. sing. Aor. 2. ἦον, ex inus. them. ἴω, pro εἶμι, sum. At ᾖεν cum ι subscripto, est à themate, εἶμι significante πορεύομαι, itidem ex ᾖον, quod factum aiunt ex εἶον (Aoristo 2. vel imperf. verbi εἴω inusitati pro εἶμι) verso ε in η & subscripto ι. quanquam esse potest & tertia persona præt. med. ᾖα. Vtitur autem illo ᾖε Apollonius dicens. ᾖε θύραζε. Apud Var. & Eust.

Ἠερέθονται & ἠερέθοντο, apud poetas duntaxat leguntur; suntque ex poetico verbo ἠερέθομαι deriuato ab ἀείρω, vt suprà ἠγερέθοντο ex themate poetico ἠγερέθομαι deriuato ab ἀγείρω. Est enim formatio simplicior est, quippe quum ἠερέθεσθαι exponatur εἰς ἀέρα αἴρεσθαι.

Ἠέρθην, Aorist. 1. passiuus indicat. verbi actiui ἀείρω, facientis futurum ἀερῶ. Vnde tertia persona pluralis est ἠέρθησαν.

Ἤερτο, præt. plusquamperf. pass. verbi act. ἀείρω.

Ἤεις, secunda persona sing. Aor. 2. ἦον.

Ἤεσαν, tertia pers. plur. præt. plusquamperf. ᾔειν, Atticè exemptum ex diphthongo habens ι, ex prima ᾔειν de qua suprà.

Ἤην, apud Hesych. legitur ab eóque exponitur ἦν, ὑπῆρχεν. Legitur verò & apud Eust. qui dicit habere poeticum pleonasmum τοῦ η, esséque tertiæ pers. à them. εἰμὶ significante ὑπάρχω.

Ἠζάνθη, Aor. 1. pass. ind. verbi act. ἀζαίνω, vt ἐφάνθη ex φαίνω est.

Ἤθα, præt. med. verbi ἴθω, vt tradunt nonnulli: sed ego eius rarissimum esse vsum existimo, nam pro eo εἴωθα solet vsurpari.

Ἠθέλησα, Aor. 1. act. verbi ἐθέλω, ex ἐθελέω, ex eo enim mutuatur fut. 1. ἐθελήσω.

Ἤθηκα, præt. perf. act. verbi ἠθέω facientis fut. 1. ἠθήσω. Aor. 1. ἤθησα. Vnde etiam participium præt. perf. passiui ἠθημένος.

Ἤϊα, Eustathius alicubi esse dicit præt. med. verbi εἴω, dissoluta diphthongo, & ε in η verso: alibi Aoristum 1. actiuum esse scribit ex eodem themate, eodem modo formatum: alicubi etiam ait esse præteritum plusquamperfectum act. resolutione Ionica vsurpatum pro ᾔειν. Solent enim Iones primas personas plusquamperfectorum in ειν, resoluere in εα, pro ᾔδειν. dicentes ᾔδεα, & πεποιήκεα pro ἐπεποιήκειν, vt suprà ex eodem grammatico docui. Pro hoc verò ἤϊα per syncopen dicitur etiam ᾖα, vel potius per contractionem. Tertia eius persona est ἤϊε, seu ἤϊεν, sequente vocali.

Ἤϊγμαι, præt. med. verbi act. ἀΐσσω.

Ἤϊεν, præt. plusquamperf. ex præterito perf. ἤϊα: ambo ex them. εἴω, pro quo εἶμι dici solet. Solet autem pro isto ἤϊεν per contractionem dici etiam ᾔειν, subscripto ι. Meminit Eust.

Ἤϊεν seu ἤϊε, tertia persona singularis præteriti ἤϊα, vt suprà annotaui, pro quo per synæresin dicitur ᾖεν vt ᾖα pro ἤϊα. Potest esse & tertia persona Aorist. 2. ἤϊον, de quo infra.

Ἤϊκτο, præt. plusquamperfect. pass. verbi actiui ἀΐσσω facientis futurum 1. actiuum ἀΐξω. Interdum est plusquamperf. pass. verbi actiui εἴκω, habens resolutionẽ diphthongi ει & προσθήκη τοῦ ι εἰς

τ̃ ι εἰς η, vtriusque meminit Hesych. Illud exponens ἐφίετο, hoc verò ὡμοίωτο.

Ἤϊμεν, quod Hesych. exp. ἐπορευόμεθα, per diphthongi resolutionem dictum est pro ᾔμεν. hoc autem ᾔμεν per syncopen pro ᾔειμεν vsurpatum esse ab Aristoph. docui paulò ante in Ἤειν.

Ἤϊξα, aor. 1. act. verbi ἀΐσσω.

Ἤϊξαι, poetica diphthongi resolutione pro εἶξαι, verso simul ε in η. Est autem hoc εἶξαι secunda pers. sing. pręt. perf. pass. ind. modi, à them. εἴκω, faciente fut. 1. act. εἴξω, & præt. perfect. pass. εἶγμαι.

Ἤϊον, pręt. imperf. vel aor. 2. act. verbi inusitati εἴω, habens poeticā diphthongi dissolutionem. & τροπὴν τ̃ ι εἰς η. Prima persona pluralis est ἤομεν, pro qua dicitur etiam ᾔομεν, facta synæresi & subscripto ι. vt refert Var. Tertiam autem sing. ἤϊε siue ἤϊεν. communem habet cum pręt. med ἤϊα in compos. porrò ἤϊον facit ἀνήϊον, vt Eust. annotauit.

Ἠϊόνησαι, apud Hesyc. legitur, exponiturq. καταντλῆσαι. Videtur autem habere poeticam vel Ionicam diphthongi αι dissolutionem, simulque τροπὴν τ̃ α εἰς η pro αἰονῆσαι, à them. αἰονάω.

Ἤϊσαν, prima persona præt. imperfecti verbi ἴσημι pro ἴσην, verso primùm η in α, deinde per pleonasmum assumpto ab initio η, Meminit Etym. Alioqui ἤϊσαν significans ἐφορεύοντο, est tertia pers. plur. secundum quosdam præt. imperf. secundum quosdam aor. 1, secundum quosdam præteriti plusquamperf. Qui imperfecti esse volunt, sic declinant, εἶν, εἶς, εἶ. ἴτον. ἴτην. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν, & pleonasmo literæ η. ἤϊσαν. Qui Aoristi primi, dicunt εἴω (ex quo hoc verbum εἶμι) facere εἶσα: ex cuius tertia plurali εἶσαν fieri hoc ἤϊσαν, dissoluta diphthongo ει & ε verso in η. Qui verò tradunt esse pręteriti plusquamperfecti, ita formant: ἠΐειν, ἠΐεις, ἠΐει, & per syncopen subscripto simul ι, ᾔειν, ᾔεις, ᾔει: plur. numero, ᾔειμεν ᾔειτε ᾔεισαν & dempto ε ex diphthongo, ἤϊσαν. Sed tunc ι ei subscribendum foret in prima syllaba. Hęc ferè Eust.

Ἤϊσκον, pręt. imperf. poetici verbi εἴσκω, à quo & prima plur. ἠΐσκομεν.

Ἤϊστωσας, aor. 1. act. verbi ἀϊστόω.

Ἤϊχθη, aor. 1. pass. verbi act. ἀΐσσω.

Ἧκα, tenui scriptum spiritu est pręteritum perfectum act. modò verbi ἔθω, modò verbi ἕδω, facientium fut. 1. ἔσω, aspero vicissim notatum spiritu, est itidem pręteritum actiuum, modò verbi ἥδω, modò verbi ἵημι seu ἕω, facientium futurum 1. ἥσω, vnde in comp. ἀνῆκα, ἀφῆκα. Item præt. med. verbi ἥκω. Rursum tenui spiritu scriptum & subscripto ι, est præt perf. act. modò verbi ᾄδω, modò verbi αἴθω, modo verbi αἴδω Eust. Vide & ᾔκει paulò post.

Ἤκαζον, Atticè pro εἴκαζον verso ει diphthōgo propria, in impropriam η, vt idem Eust. annotat. Sic ᾔκει pro εἴκει.

Ἤκαχον, Aorist. 2. actiuus inusitati thematis ἄχω, insertum habes κα, vt ἤγαγον insertū habet γα, more Attico, pro ἦχον & ἦγον.

Ἤκει, Atticè pro εἴκει, vt paulò antè ᾔκαζον pro εἴκαζον, propria diphthōgo ει versa in impropriam η. Est autem tertia pers. singul. pręt. plusquamperf. ᾔκει seu εἴκει, à them. εἴκω, faciente præter. med. ᾖκα & εἶκα. Vtitur autem hoc ᾔκει Aristop. Apud Suid dicens: Ὄρτυξ καλεῖται· ἡ γὰρ ᾔκει ὄρτυγι, quod exp. ἐῴκει, ὡμοιώθη, similis erat.

Ἠκισάμην, Aor. 1. med. verbi αἰκίζομαι facientis fut. 1. med. αἰκίσομαι.

Ἠκηκόειν, pro ἀκηκόειν, assumpto nouo argumento in plusquamperf. Legitur apud Aristoph. in Pace, atque ita per η scribi annotat schol. ex Phrynico. Vnde & tertia plur. ἠκηκόεσαν Attico more correpta penultima pro ἠκηκόεισαν: dicentibus iisdem ἐγεγράφεσαν, ἐπεποιήκεσαν, ἐνενοήκεσαν, vt idem Phryn. tradit.

Ἠκίσατο, Aor. 1 med. verbi act. αἰκίζω: ex quo & partic. præt. pass. ᾐκισμένος.

Ἠκόνημαι, præt. perf. pass. verbi actiui ἀκονάω.

Ἦκτο, tertia pers. sing. præt. plusquamperf. pas. ab actiuo themate ἄγω, faciente fut. 1. act ἄξω, pręt. perf. act. ἦχα, pass. ἦγμαι.

Ἠλάθην, aor. 1. pas. verbi ἐλαύνω, facientis fut. 1. act. ἐλάσω, ex themate ἐλάω.

Ἤλακα, præt. perf. act. eiusdem them. cuius aor. 1. act. est ἤλασα.

Ἡλάμην, aor. 1. med. verbi ἅλλομαι: cuius prima plur. ἡλάμεθα, tertia ἥλαντο. Sic verò ψάλλω in eodē tēpore facit ἐψηλάμην.

Ἤλασα, aor. 1. act. verbi ἐλαύνω ex them. ἐλάω: cuius tertia person. sing. ἤλασεν, frequens est apud Homer.

Ἠλάστεον, præt. imperf. act. verbi ἀλαστέω non contractum pro ἠλάστουν. Simpliciter ἠλάστρεον à verbo ἠλαστρέω, deriuato ex ἐλάω

Ἤλγηκα, præt. perf. act. verbi ἀλγέω, vnde partic. ἠλγηκώς.

Ἤλειφα, præt. perf. act. verbi ἀλείφω: vnde pass. ἤλειμμαι. Inde & Aorα. act. ἤλειψα, & voce med. ἠλειψάμην.

Ἤλευα, aor. 1. act. verbi ἀλεύω, poeticè vel Æolicè pro ἤλευσα, sublata litera characteristica futuri & Aoristi. Itidémque media voce ἠλευάμην, ἠλεύατο. Similiter ἔχευα dicitur pro ἔχευσα & quædam alia.

Ἠλήλατο, assumpto nouo in præterito plusquamperf. augmento pro ἐληλάτο, vt ἠκηκόειν pro ἀκηκόειν. Est enim hoc ἠλήλατο, siue ἐλήλατο, plusquamperf. pas. verbi actiui ἐλαύνω facientis fut. 1. act. ἐλάσω, (ex ἐλάω) præt perf. act. ἐλήλακα, repetitis Atticè duabus initialibus literis præsentis, & in pass. ἐλήλαμαι,

Ἤλθον, aor. 2. act. verbi ἐλεύθω, per syncopen pro ἤλυθον facit enim fut. 2. ἐλυθῶ. Secunda persona ἦλθες, tertia ἦλθε siue ἦλθεν, & sic deinceps.

Ἤλθοσαν, Chalcidica seu Bœotica dialecto pro ἦλθον: παρεσχηματισμένον πρὸς τὸ εἴδοσαν, traditq; Etymologus, Bœotos ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς ὀξύτονον ποιεῖν τὴν συλλαβήν.

Ἠληλίμμην, pro ἀληλίμμην, vt ἠκηκόειν pro ἀκηκόειν, & ἠλήλατο pro ἐλήλατο, assumpto nouo augmento in plusquamperfecto. Est enim hoc ἠληλίμμην siue ἀληλίμμην, præt. plusquāperf. pass. verbi actiui ἀλείφω, habens Atticam duarum initialium thematis literarum reduplicat. & συστολὴν diphthongi quæ est in penultima.

Ἠλινδῆσθαι, præt. perf. pas. infin. modi à them ἀλινδέω: ex quo & part. præt. perf. pas. ἠλινδημένος, & aor. 1. act. ἠλίνδησα.

Ἤλιθον, aor. 2. act. verbi poetici ἀλείτω, vt tradunt quidā grammatici. potest tamen esse & aor. 2. verbi ἀλιτέω, vnde est aor. 1. ἠλίτησεν & partic. ἀλιτήσας.

Ἠλλάγησαν, aor. 2. pass. verbi actiui ἀλλάσσω seu ἀλλάττω faciētis fut. 2. act ἀλλαγῶ, aor. 2. ἤλλαγον. Eiusdem thematis præteritum perf. pass. est ἤλλαγμαι, vnde infin. ἠλλάχθαι, & particip. ἠλλαγμένος.

Ἠλλοίωμαι, præt. perf. pas. verbi actiui ἀλλοιόω.

Ἠλλοτρίωνται, itidem perf. pas. verbi actiui ἀλλοτριόω.

Ἠλοίησεν, pleonasmo literæ ι pro ἠλόησεν, vt ἠγνοίησε pro ἠγνόησε. aor. 1. act. verb. ἀλοιάω poeticè insertū ι habentis pro ἀλοάω

Ἠλοήθην, aor. 1. pass. eiusdem them. ἀλοάω facientis futur. 1. act. ἀλοήσω,

Ἤλυθον, aor. 2. act. verbi ἔρχομαι, mutuatitius ab ἐλεύθω facientis fut. 2. act. ἐλυθῶ, exempto ε ex diphthongo iuxta regulam. Veruntamen regularis hic aor. ἤλυθον non nisi apud poetas vsum habet. in prosa enim dicunt ἦλθον per syncopen, vt supra quoque admonui.

Ἤλυξεν, aor. 1. act. verbi ἀλύσκω.

Ἥλωκα, præt. perf. act. verbi ἁλίσκομαι ex ἁλόω, vt δίδωμι ex δόω sua tempora mutuatur. Vnde partic. ἡλωκώς. Atticè pro iis dicitur ἑάλωκα & ἑαλωκώς, dissoluta vocali η in εα, vt sua serie suprà docui. Verum notādum est, ἥλωκα esse interdum mutuatitium præteritum perf. verbi ἁλίσκω, præsertim in compositione. Ideoque Suid. ἡλωκότος exponens κρατηθέντος, in neutrali seu passiua significatione, simul affert ἡλώκειν pro ἐκράτησεν, in significatione act.

Ἠλώμην, pręt. imperf. verbi ἀλάομαι significantis, vagor, erro.

Ἥλων, aor. 2. act. verbi ἅλωμι, vt ἔγνων ex γνῶμι. Est pro quo Atticè ἑάλων quoque dici suprà docui. At ἤλων quod exponitur ἤλαυνον, est præt. imperf. verbi ἐλάω. Eust. affert & aliud ἦλων significans ἦλθον, ex them. ἀλέω, pro quo debuisset dici potius ἤλουν. Affert autem ex Athen. ἦλων ἐρ θρίαι τὰ σιτία.

Ἥλωσαν, tertia pers. plur. eiusdem aor. 2 ἥλων.

Ἠμάθηνεν, aor. 1. act. verbi ἀμαθαίνω. Ἠμάθυνε autem est aor. 1. vel 2. vel imperf. act. verbi ἀμαθύνω.

Ἧμαι, per contractionem ex ἕημαι hoc autem ex ἕημι deriuato ex ἑέω, vt ἵημι ex ἕω, velut tradunt grammatici, eosque sequendo est præsentis temporis.

Ἡμάρτηκα, præt. perf. act. verbi ἁμαρτάνω ex inus. them. ἁμαρτέω.

Ἥμαρτον, aor. 2. act. eiusdem verbi ex eodem them.

Ἡμάτωμαι, præt. perf. pass. verbi αἱματόω.

Ἤμβλακεν, aor. 2. act. verbi poetici ἀμβλακίω.

Ἤμβροτεν, apud poetas pro ἥμαρτεν frequens est α verso in β, & pleonasticè inserto ο, vt grammatici docent. Similiter ἤμβροτον pro ἥμαρτον, & ἤμβροτες pro ἥμαρτες. Eodem propemodum modo Lacones ἔμβραμαι dicunt pro εἵμαρμαι.

Ἠμειδήκει & ἠμειδηκώς, præteriti perf. act. à them, ἀμειδέω significante ὑ γελῶ.

Ἠμελημένος, part. pręt. pass. ex actiuo them. ἀμελέω.

Ἤμελλεν, Atticè pro ἔμελλον, præt imperf. act. verbi μέλλω.

Ἦμεν, per contractionem pro ἤειμεν, vt ex Etymologico supra docui, in ᾔειν. At ἦμεν sine ι subscripto, est pręter. imperf. verbi εἰμὶ significantis sum. Alioqui ἦμεν Eust. Apud Hom. poni ait etiam pro ἦμην.

Ἦμεν & ἤμεναι, Doricè etiam pro εἶναι, vsurpata comperiuntur. Itidémque ἧμεν & ἥμεναι pro εἶναι aspiratè. illud ab εἰμὶ, hoc ab ἵημι. Prioris meminit Hesych. exponens ὑπάρχειν, & scribens etiā εἶμεν, quę scriptura lōgè magis consentanea videtur.

Ἥμενος, particip. verbi ἧμαι, de quo suprà. At ἡμμένος particip. præt. pass. à them. ἅπτω.

Ἠμημένος, partic. præt. perf. pass. ab act. them. ἀμάω.

Ἤμην, præt. imperf. pass. verbi εἰμὶ seu ἔω, tradunt enim ἔω voce pass. facere ἔομαι, præt. imperf. ἠόμην & per syncopen ἤμην. Vel pass. præsens ἔομαι facere imperf. ἠόμην. Sed notandum est poeticum esse hoc verbum, & apud Eurip. tantùm legi in Helena: ἐγὼ δ' ἀπορθέτης ἐκ ἤμην τέκνον. Etym.

Ἥμην autem aspiratum, est pręt. imperf. verbi ἧμαι, de quo suprā.

Ἠμί, ablata initiali litera φ, pro φημὶ dicitur significante λέγω. vnde imperf. ἦν pro ἔφην.

Ἧμμαι, præterit. perfect. pass. verbi actiui ἅπτω: ex quo particip. ἡμμένος.

Ἠμαρτηκώς, part. præt. perf. act. à verbo ἁμαρτέω.
Ἠμπειχόμην pro ἀμπειχόμην dicitur geminato augmento à them. act. ἀμπέχω.
Ἠμπισχόμην, itidē pro ἀμπισχόμην dicitur duplici augmento, & intrinsecus & extrinsecus: aor. 2. med. verbi act. ἀμπίσχω.
Ἠμπισχόμην quoque ab ἀμπισχομαι extrinsecus augmentum accepit.
Ἠμπόλησε, eodem modo auctū est. est autem aor. 1. act. verbi ἐμπολέω.
Ἠμυνε, imperf. vel aor. verbi act. ἀμύνω.
Ἤμυσε aor. 1. act. verbi ἠμύω, carens augmento.
Ἠμφαγνόουν, præt. imperf. verbi ἀμφαγνοέω, apud Hesyc. exp. ἐδίσταζον ἐπιγνῶναι, dubitabant & ambigebant.
Ἠμφιεσμένος, part. præt. perf. pass. ab act. th. ἀμφιέννυμι, facientis fut. 1. act. ἀμφιέσω ab ἀμφιέω, præt. pas. ἠμφίεσμαι, vtrinque assumpto augmento, & extrinsecus & intrinsecus.
Ἠμφίβαλλον, pro ἀμφίβαλλον, forinsecus assumpto augmento: à them. ἀμφιβάλλω.
Ἠμφιγνόησα, similiter augmentum, extrinsecus accipit. Est autem aor. 1. act. verbi ἀμφιγνοέω, vnde & imperf. ἠμφιγνόουν.
Ἠμφιεννύμην, eodem modo augmentum extrinsecus assumpsit. Est autem imperf. pass. verbi act. ἀμφιέννυμι.
Ἠμφίεσα, aor. 1. act. eiusdem verbi ἀμφιέννυμι, ex inus. th. ἀμφιέω habet verò & ipsum extrinsecus augmentum, nam regulariter dici debuisset ἀμφίεσα.
Ἠμφίεσμαι, præt. perf. pass. eiusdem verbi: vnde part. ἠμφιεσμένος, pro quo suprà habuimus etiam ἠμφεσμένος. nam simplex ἕννυμι seu ἕω facit præt. pass. εἷμαι.
Ἦν, eram: præt. imperf. verbi εἰμὶ ex ἔω: facit enim id ἔον imperfectum (aor. etiam 2.) ἦον, ex quo hoc ἦν fit per syncopen: ideoq; regulariter habet ν, non item tertia persona singularis. ea enim regulariter esset ἦ, per contractionem ex ἦε vel ἔε, ab eodem th. ἔω. Nisi fortè ἦν tertiæ personæ asciuisse ν putandum sit. sicuti Doricum ἔπλην contractum ex Eust. Sunt nonnulli qui dicāt ἦν, Dorica etiam dialecto vsurpari pro ἦσαν, erant: sed eius rei exemplum desidero.
Ἦν, ἧς, ἧ, ab ἠμὶ pro φημὶ, idem valent quod ἔφην, ἔφης, ἔφη, dicebam, dicebas, dicebat, dicetur enim & ἠμὶ pro φημὶ, vt paulò suprà annotaui.
Ἧν autem aspiratū, est aor. 2. act. verbi ἵημι, vt ἔθην à τίθημι est.
Ἠναιδηκότες, part. præt. perf. act. à them. ἀναιδέω.
Ἠνάλωσα aor. 1. act. verbi ἀναλίσκω facientis fut. 1. act. ἀναλώσω, ex inusit th. ἀναλόω: augmentum habens extrinsecus pro ἀνήλωσα. Similiter verò præt. perf. act. facit ἠνάλωκα, pass. ἠνάλωμαι, & aor. 1. pass. ἠναλώθην, pro ἀνήλωκα ἀνήλωμαι ἀνηλώθην.
Ἠναντίωμαι, præt perf. pass. verbi ἐναντιόομαι, vnde & aor. 1. pass. ἠναντιώθην & part. præt perf. ἠναντιωμένος.
Ἤνυξα, aor. 1. act. verbi ἀνύσσω.
Ἤναρα, aor. 1. act. verbi ἐναίρω.
Ἠνάσσεν, præt. imperf. act. verbi ἀνάσσω.
Ἠνδρώθην, aor. 1. pass. verbi ἀνδρόομαι ex quo them. est & part. præt. pass ἠνδρωμένος, aor. autem 1. ἀνδρωθείς.
Ἤνεγκα, aor. 1. act. verbi φέρω, mutuatitius ab inus. th. ἐνέγκω. aor. 2. act. est ἤνεγκον. Mediæ autem vocis aorist. 1. est ἠνεγκάμην, aor. 2. ἠνεγκόμην.
Ἤνεγμαι, præt. perf. pass. eiusdem th. act. φέρω, mutuatitium ab ἐνέγκω. vti dictum est. nam ἐνέγκω facit fut. ἐνέγξω. pas. præt. ἤνεγμαι, vt ἐλέγχω facit ἤλεγμαι. Vnde part. ἠνεγμένος.
Ἠνέθην, aor. 1. pass. verbi act. αἰνέω facientis fut. 1. act. αἰνέσω, vnde comp. ἐπῃνέθην.
Ἤνεικα, aor. 1. Ionicus pro ἤνεγκα, à them. ἐνείκω, contra regulam etiam pro ἤνεξα, vt ἤνεγκα pro ἤνεγξα, & ἔθηκα pro ἔθησα. & similia. Media voce ἠνεικάμην dicitur ex hoc ἤνεικα: ambo autem referuntur ad verbum φέρω.
Ἤνειπε, aor. 1. vel 2. verbi inusitati ἐνέπω, pro quo ἀναγορεύω dici solet: duplici augmento pro ἀνεῖπε, pro quo poetæ dicunt ἀνένιπε per anadiplasiasmum.
Ἠνείχοντο, præt. imperf. pass. verbi ἀνέχομαι, duplex augmentum habens pro ἀνείχοντο. Sic ἠμπειχόμην suprà pro ἀμπειχόμην.
Ἤνεπον, præt. imperf. vel aor. 2. act. verbi poetici ἐνέπω, extrinsecus habens augmentum pro ἔνεπον.
Ἤνεσα, aor. 1. act. verbi αἰνέω facientis fut. αἰνέσω. Ex quo th. est & imperf. ᾔνεον poeticè vel Ionicè pro ᾔνουν, nulla facta contractione.
Ἠνεσχέθην, aor. 1 pass. verbi act. ἀνέχω, mutuantis fut. 1. act. ab ἀνασχέω, facientisque præt. pas. ἀνέσχημαι: ex cuius tertia pers. sing. fit aor. ille ἠνεσχέθην, facta systole vocalis longæ quæ erat in penultima, cuiusmodi systole facta est & in εὑρέθην ac similibus. Habet verò idem aorist. ἠνεσχέθην duplex augmentum, ἠμπειχόμην, ἠνειχόμην, & similia.
Ἠνεσχόμην, aor. 2. med. eiusdem verbi ἀνέχω habentis fut. 2. act. ἀνασχῶ mutuatitium ab ἀνασχέω, vnde aor. 2. act. ἤνεσχον, ex quo ille medius, ambo habentes duplex augmentum, vt & præcedens ἠνεσχέθην pro ἀνέσχον & ἀνεσχόμην.
Ἠνέχθην, aor. 1. pass. verbi act. φέρω ex inus. them. ἐνέγκω, facit enim id præt. pass. ἤνεγμαι, vt ἐλέγχω ἤλεγμαι.
Ἤνωγα, duplici augmento dicitur pro ἄνωγα: præt. perf. med. verbi actiui ἀνώγω. Atticè etiam pro ἀνώγα, assumpto ε præter augmentum. Similiter particip. præt. pass. ἠνωγμένος est ἀνωγμένος seu ἀνεωγμένος.
Ἠνήλωμαι, duplici itidem augmento pro ἀνήλωμαι: itidémque ἠνηλωμένος pro ἀνηλωμένος, & ἠνηλώθην pro ἀνηλώθην & voce actiua ἠνήλωκα pro ἀνήλωκα, & ἠνήλωσα pro ἀνήλωσα: à them. ἀναλίσκω faciente fut. ἀναλώσω ab inus. verbo ἀναλόω. Verùm & alterutra tantum ex parte augentur illa: nam modò ἠνάλωκα & ἠνάλωσα dicitur, modò ἀνήλωκα, & ἀνήλωσα, itidémque in cæteris temporibus.
Ἠνήνατο, aorist. 1. med. verbi ἀναίνομαι, facientis fut. 1. ἀνανοῦμαι. Prima pers. est ἠνηνάμην.
Ἦνθε siue Ἦνθεν. Dorica τροπῇ τοῦ λ εἰς ν dicitur pro ἦλθε, venit: sicut βέντιστος pro βέλτιστος, & φίντατος pro φίλτατος. Est autem ἦλθε, aor. 2. act. verbi ἐλεύθω syncopen habens pro ἤλυθε, vt suprà docui.
Ἠνθισμένος, particip. præt. perf. pass. ex act. à them. ἀνθίζω.
Ἠνὶ, vide paulò post in Ἠνίδε.
Ἤνιγμαι, præt. perf. pass. verbi αἰνίττομαι. vnde particip. ἠνιγμένος. At aor. 1. med. est ἠνιξάμην.
Ἠνίδε, Doricum est pro ἰνὶδε seu ἰδού. respice, legitúrque lib. 3. Epigr. Verùm & ἠνὶ dicunt iidem Dores eodem significatu, reperitúrque id apud Aristophanem quoque.
Ἠνίπαπε, pleonasmo poetico pro ἤνιπε: quod est præt. med. verbi poetici ἐνίπτω. Ita Eust. Sunt qui aor. 2. act. esse velint.
Ἠνιᾶτο, præt. imperf. verbi ἀνιάομαι, sine ι autem subscripto, foret præt. imperf. pass. poetici verbi ἐνιάω.
Ἤνοθα, præt. med. verbi ἀνοθέω, interpositum poeticè habens ο. pro ἦνθα, vt volunt nonnulli recentiores.
Ἠνοίγην, aor. 2. pass. verbi actiui ἀνοίγω, præposterè habens augmentum pro ἀνοίγην.
Ἤνοισαι, quod Hesych. affert pro προσενήνεχθαι. est præt. perf. pass. verbi actiui ἀναφέρω vel ἐμφέρω. mutuantium futurum 1. act. ab inus. them. οἴω, habétque præteritum hoc augmentum suum extrinsecus.
Ἤνοχα præt. med. verbi ἐνέγκω seu ἐνέχω: pro quo Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis dicitur ἐνήνοχα.
Ἦνον, præt. imperf. act. verbi poetici ἄνω. Sunt autem qui malint dicere per syncopen positum esse pro ἤνυον ab ἀνύω deriuato ex illo ἄνω.
Ἦνται, tertia pers. plur. verbi ἧμαι. de quo supra.
Ἤντετο, imperf. verbi poetici ἄντομαι. pro quo in prosa dicitur ἀπήντετο vel ἀπήντησε à verbo ἀπαντάω.
Ἤντησε, aor. 1. act. verbi ἀντάω facientis fut. 1. ἀντήσω. Pro ἤντητο autem quod Varinus accepit ex vulgatis Suidæ exemplaribus, reponendum ἤντετο ex manuscripti etiam codicis autoritate.
Ἠντιβόλουν, præteritum imperf. verbi ἀντιβολέω.
Ἠντιδίκουν, præt. imperf. verbi act. ἀντιδικέω, extrinsecus habens augmentum. At ἠντεδίκουν, sicubi reperiretur, esset præt. imperf. verbi ἀντιδικέω, vtrinque habens augmentum pro ἀντεδίκουν.
Ἧντο, tertia pers. plur. præt. imperf. ἥμην.
Ἤνυον, præt. imperf. act. verbi ἀνύω, nisi malis esse Aor. 2.
Ἤνωγα, præt. perf. med. poetici verbi ἀνώγω significātibus, iubeo.
Ἤνωμαι, præterit perfect. pass. verbi actiui ἑνόω: vnde & infinit. ἠνῶσθαι, apud Hesych.
Ἤνωξα, aor. 1. act. verbi poetici ἀνώγω.
Ἠνώρθουν, præt. imperf. act. verbi ἀνορθόω, habens geminum augmentum pro ἀνώρθουν. Itidémque in aorist. 1. ἠνώρθωσα dicitur pro ἀνώρθωσα, atque eodem modo in voce passiua.
Ἠνώχλουν, similiter est præt. imperf. verbi ἐνοχλέω duplex habens augmentum pro ἐνώχλουν. Itidémque in aor. 1. ἠνώχλησα pro ἐνώχλησα, & in præt. perf. ἠνώχληκα pro ἐνώχληκα, & similiter in voce passiua.
Ἧξα, aspiratum est aor. 1. act. verbi ἥκω facientis fut. 1. ἥξω, vnde ἧξον apud Hesych. quod exp. ἐλθέτω.
Ἦξα autem tenui notatum spiritu, est aorist. 1. verbi ἄσσω facti ex ἀΐσσω per syncopen vel synæresin, vnde ἦξαν apud Varin. quod exp. ὥρμησαν: & apud Sophoc. Καὶ πρός τι δυσλόφωτον ᾖξε χέρα: transitiuè pro, impulit. Alioquin ἦξα est etiam aor. 1. act. verbi ἄγω significans communiter ἤγαγε interdum verò & κατέκλασε. ab eo ἄγω seu ἄγνυμι quod significat, frango. vt apud Homerum, πάντων καὶ αὐχένας ἦξε, omnibus confregit ceruices. pro quo ἦξε seu κατῆξε. Attici solent dicere, ἔαξε & κατέαξε, vocali η in εα resoluta, vt suprà annotaui.
Ἧξε autem, quod Hesych. exp. συνετέθη καὶ ἐπλησίασεν, factum est ex εἶξε, vt idem innuit, verso ε in η, & subscripto seu ascripto ι, vt suprà ᾗκε habuimus & ᾔκαζον pro εἶκε & εἴκαζον.
Ἤομεν per syncopen pro ᾔομεν, vnde & ι subscriptum seu ascriptum habet. Istud verò ᾔομεν, est prima pers. plur. præt. imperf. vel aorist. 2. ᾖον ex them. εἴω, seu ἴω pro quo vsurpari solet εἶμι. Vtitur autem eo Homerus, dicens Od. κ Ἤομεν ὡς ἐκέλευες ἀνὰ δρυμὰ, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ. Et aliquāto pōst, Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης Ἤομεν ἀχνύμενοι. Sunt qui pro ἴωμεν quoque dictum velint, significante, eamus, in subiunctiuo. sed pro eo dici ἴωμεν aio.
Ἤον, per synæresin dicitur pro ᾔειν vt suprà quoque admonui. est

autem

autem præt.imperf.vel aor.2.act.verbi εἴω,(pro quo εἶμι vſurpari ſolet) habens dialyſin diphthongi ει & προπλιῶ τοῦ ι εἰς η. Prima perſona pluralis huius ſiue imperfect ſiue aor.2.eſt præcedens ἤομεν. At ex ἦσν per ſyncopen fieri ἦν cum ſuis annotat Euſt.

Ἠσινήσας,aor.1 act.verbi αἰσινέω,vnde & part.præt.paſſ. ἠσινημένος.

Ἤπαφον,ἤπαφες,ἤπαφε,aor.2.act.verbi ἀπαφίσκω ſeu ἀπαφῶ.

Ἤπειγμαι,præt.perf.paſſ. verbi actiui ἐπείγω,vnde partic.ἠπειγμένος.

Ἠπιχθάνετο. affertur pro ἀπηχθάνετο, præpoſtere aſſumpto augmento extrinſecus à them.ἀπεχθάνομαι.

Ἠπιώθη,aor.1.paſſ.verbi actiui ἠπιάω.

Ἠπιστήθην,aor.1.paſſ.verbi ἀπιστέομαι ſignificantis, non creditur mihi,ex actiuo ἀπιστέω,non credo,fidẽ non adhibeo. Quidã aiunt eſſe etiam aor.1.paſſ. verbi ἐπίσταμαι, interpretantes,ſciui,dicentéſque præt.perf.eiuſdem ἐπίσταμαι eſſe ἐπίσταμαι.Sed hi parum ἐπισταμένως mihi illa aſſerere videntur.

Ἠπόμην,Varin.pro ἠκολούθουν affert,dicitq; eſſe imperf.verbi ἕπομαι.Itidemq; apud Heſyc.legimus ἥπετο expoſitum ἠκολούθει.Vnde dicimus ἕπομαι duplex facere imperfectum, vel ἑπόμην vel εἱπόμην.poſterioris tamen per diphthongum ει, maior vſus eſt tam in carmine quàm in proſa: quod augmenti loco aſciuit ι,vt εἶχον,εἷλον,εἵπετο,& ſimilia.

Ἦπται.tertia perſ.ſing.præt.perf.paſſ.ἧμμαι,ex act them.ἅπτω.

Ἦρα,aor.1 act.verbi αἴρω.vnde in comp.ἀπῆρα,ἐπῆρα. At ἦρα ſine ι ſubſcripto ſeu aſcripto,eſt præt.med. verbi ἄρω,pro quo vſitatius eſt ἄρηκα.Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præſentis.

Ἤρα,tertia perſ.ſing præt.imperf.ἤρων,ex them.ἐράω.

Ἠράμην,aor.1.med.verbi act.αἴρω,ex aoriſto actiuo ἦρα,de quo paulò antè.cuius tertia plur. ἤραντο apud Heſy.legitur. Et apud Homerum: ἤρατο μέγα κλέος τῷ παιδί:& rurſum,ἠράμεθα μέγα κῦδος

Ἤραρε, metri cauſa tranſpoſito augmento dicitur pro ἄρηρε,vt ὤρορε pro ὄρωρε. Eſt autem præt. med. verbi ἄρω apud Homerum.vbi Euſt.& alij exponunt ἥρμοσε.

Ἠρασάμην.aor.1.med. verbi ἐράομαι, frequens apud Homerum cum tertia perſ.ἠράσατο, pro qua metri cauſa geminato σ dicit interdum ἠράσσατο. Vide & Ἠρήσατο paulo infra.

Ἠράσθην.aor.1.paſſ verbi ἐράομαι.

Ἠράτο.præt.imperf.paſſ.verbi ἀράομαι. Ἤρατο autem, eſt aor.1. med.verbi αἴρω.

Ἠργάνθη, aor.1.paſſ.verbi act ἀργαίνω, vt ἐπιάνθη eſt à πιαίνω.

Ἧργμαι,præt.perf.paſſ.verbi ἄρχομαι:vnde & part. ἠργμένος.Illud autem part.ἠργμένον,quod Heſych.exp.εἰργομένον,κωλυόμενον, eſt à them.act.εἴργω ſignificante,arceo,prohibeo.

Ἡρέθην,aor.1.paſſ.verbi act.αἱρέω.habens ſyſtolen τοῦ η,vt ἀφαιρέθην,& ſimilia nam αἱρέω,facit fut.act.αἱρήσω.præt.perf.act. ᾕρηκα.paſſ.ᾕρημαι.

Ἥρει,præt.imperf.act.eiuſdem them.αἱρέω.

Ἠρείκει,præt.plusquamperf.act. verbi ἐρείκω:vnde partic.ἠρεικώς. Ἤρεικον,autem eſt imperf.act.verbi ἐρείκω.

Ἡρεῖτο.præt.imperf.paſſ.verbi αἱρέομαι. actiua autem voce αἱρέω in eadem perſ.præt.imperf.facit ᾕρει,& in prima ſing. ᾕρεον, & per contract ᾕρουν.

Ἠρείψατο,aoriſt.1.med.verbi actiui ἐρείπω.facit enim act.voce aor.1.ἤρειψα.

Ἦρεν,tertia perſ.ſing.aor.1.ἦρα,de quo ſuprà.

Ἤρειπται,præt.perf.paſſ.verbi actiui ἐρείπω.

Ἤρεσα.aor.1.act.verbi ἀρέσκω eſt αἰρέω. Eſt enim aor.1.act. verbi ἐρέσσω ſignificantis,remigo.vt apud Apollon,Rhod,Argon.li.1. Οἱ δ᾽ ἄρα λυσάμενοι ἱερῆς ἐπιπείσματα πέτρης, Ἤρεσαν ἐς λιμένα Θρήϊκιον.

Ἠρετισάμην,aor.1 med.verbi act αἱρετίζω.

Ἤρετο.præt.imperf verb. ἔρομαι.Atticum.nam Iones per diphthõgum ει dicunt εἴρετο,vt annotat Varin.Atticum igitur fuerit. vt imperf.ἡπόμην pro εἱπόμην ab ἕπομαι. Vide & Ἠρόμην.At Ἥρετο cum ι adſcripto eſt imperf.verbi act.αἱρέω.

Ἠρεύνησα,aor 1.act.verbi ἐρευνάω.

Ἥρημαι,præt.perf.paſſ.verbi actiui αἱρέω facientis.præt.perf.act. ᾕρηκα cuius apud Etymol.mentio.tertia perſ.plur. ᾑρήκασι.plusquamperf.ᾑρήκειν,infin.ᾑρηκέναι,& part.ᾑρηκώς. Ex ᾕρημαι autem eſt part ᾑρημένος.

Ἥρημαι.Varin.per ſyncopen dici tradit pro ᾑρήκαμεν.

Ἠρήρειν,præt.plusquamperf. med.verbi ἄρω, nouum habens augmentum,vt ἠκηκόειν,ἠλήλαντο,& ſimilia ex præt.perf. medio ἄρηρα,vt ἀκηκόειν ex ἀκήκοα,& ἠλήλαντο ex ἐλήλαμαι.Illud autem ἄρηρα. Atticum eſt præt.med.verbi ἄρω,pro ἦρα habens Atticè reduplicatas duas initiales literas præſentis.

Ἠρήρειστο,quoque eſt præt. plusquamperf. paſſ. verbi ἐρείδω,nouum habens augmentum pro ἐρήρειστο,ex præt. perf. ἐρήρεισμαι. quod & ipſum habet Atticè reduplicatas duas initiales literas præſentis pro ἤρεισμαι.Apud Suidam ex hiſtorico quopiam.τὸ δὲ ξίφος ὅμαλα ἠρήρειστο τῷ σωματισμῷ, καὶ ἀκριβῶς ὑπῆρχε στερρόν τε καὶ ἀσάλευτον.vbi tamen ipſe exp.ἥρμοστο.

Ἠρήσατο,apud Homerũ aor.1.med. verbi ἀράομαι. Proſæ autem ſcriptores dicunt ἠράσατο, vt oſtendit comp.ἐξαράσασθαι, item ἐπαράσιμος,ἐπάρατος,κατάρατος.fueritq; illud ἀρήσασθαι Ionicum potius, quum apud Ariſtoph. quoque legamus καταρασάμενος. At ᾑρήσατο,ſpiritu aſpero & ſuſcripto ι,eſt aor.1.med. verbi αἱρέομαι.

Ἤρθην,aor.1.paſſ.verbi actiui αἴρω,facientis perf.paſſ.ἦρμαι.

Ἠρθρωσα,aor.1.act.verbi ἀρθρόω.

Ἤρικε,aor.2.act.verbi ἐρείκω,apud Homerum.

Ἠρίκει.præt.plusquamp.act.verbi ἐρίζω,vnde part.ἠρικώς.

Ἤριπεν,tertia perſ.ſing.aor.2.ἤριπον,ex them.ἐρείπω.

Ἠριπώθη,autem,quod Suid.affert pro ἔπιεσεν,eſt aor.1.paſſ.verbi ἐρειπόω.

Ἤρισα.aor.1.act. verbi ἐρίζω.ἤρεισα autem cum diphthongo ει in penultima,eſt aor.1.act.verbi ἐρείδω.

Ἦρκα,præt.perf.act.verbi αἴρω:vnde paſſ.ἦρμαι:vnde paſſ.ἦρμαι.& in comp. ἐπῆρκα,ἐπηρκώς.

Ἤρκει,præt.imperf.verbi ἀρκέω.

Ἤρκεσε,aor.1.act.eiuſdem them.

Ἦρκται,tertia perſ.ſing.præt.perf.paſſ.ἦργμαι,ex th.ἄρχομαι.

Ἠρκώς,part.præt.act ἦρκα,ex αἴρω.

Ἦρμαι,præt.perf.paſſ.verbi actiui αἴρω ex actiuo præt.ἦρκα,vnde & part.ἠρμένος,& in comp.ἀπηρμένος.

Ἠρνούμην,præt.imperf.verbi ἀρνέομαι.

Ἤρνυντο.præt.imperf.verbi ἄρνυμαι vſitati apud poetas.

Ἤρομαι,præter.perf.paſſ. verbi actiui ἀρόω facientis fut.1. ἀρόσω, per ο.

Ἠρόμην,ſiue ι ſubſcripto eſt præt.imperf.verbi poetici ἔρομαι.ſignificantis ἐρωτῶ,interrogo:vnde eſt ἤροντο quod Heſych.exp. ἠρώτων,interrogabant. pro quo alioqui ſolet dici εἰρόμην,aſcito ι loco augmenti, vt εἱπόμην pro ἡπόμην. Ἠρόμην autem habens aſcriptum ſeu ſubſcriptum ι,eſt imperf. paſſ.verbi actiui αἴρω. Vtriuſque meminit Etym.

Ἤροσα,aor.1.act.verbi ἀρόω,facientis fut.1.ἀρόσω,per ο.

Ἤρου,ſecunda perſ.ſing. imperf. ἠρόμην,ſignificans ἠρώτησας: itidemque ᾔρου ſecunda perſ.imperf. ᾐρόμην ab act.them.αἴρω. At ᾑροῦ,eſt ſecunda perſ.præt.imperf.ᾑρούμην ab αἱρέομαι.

Ἠροῦντο,tertia perſ.plur. eiuſdem imperf. ᾑρούμην,ab act.themat. αἱρέω.

Ἠροῦτο,præt.imperf.paſſ.verbi act.ἀρόω,apud Heſyc.qui exp. ἠροτριᾶτο ἐσπείρετο.

Ἦρσα,aor.1.act.verbi ἄρω,vnde ἦρσεν quod Heſych.exp.ἥρμοσεν. At ἦρσαν.quod idem affert pro ὑπότισαν,eſt ab ἄρδω ſignificante humecto,irrigo.

Ἦρται,tertia perſ.ſing.præt.paſſ.ἦρμαι,ex act them.αἴρω.

Ἤρτημαι,præt.perf.paſſ.verbi act. ἀρτάω facientis fut.1. ἀρτήσω, vnde imp.præt.perf.ἠρτήσθω.vt in prouerb.ἠρτήσθω βρόχος.

Ἦρτο,tertia perſ.ſing præt.plusquamperf.paſ.ἤρμην,ex act.them. αἴρω,vt τὸ χῶμα ἐπὶ τοσοῦτον ἦρτο.

Ἤρυγον,aor.2 act.verbi ἐρεύγω facientis fut.2.ἐρυγῶ,vt ἐλεύθω,ἐλυθῶ diſſoluta diphthongo & exempto ε.

Ἤρυκεν,præt.imperf.vel aor.2.verbi ἐρύκω.

Ἤρυον,præt.imperf.act.verbi ἀρύω vnde & aor.1.med.ἠρύσατο.

Ἤρυτο præt plusquamperf.paſ.verbi act.ἐρύω.Heſyc.tamen ἤρυτο act.exp.ἐρύσατο.

Ἤρχατο,idem Heſyc.exp.καθείρκτο. Videtur tamen potius exponendum καθειργμένοι ἦσαν,nam formam habet præt. plusquamp. Ionici.facientis tertiam pluralem ex tertia ſingulari, inſerto α ante το,& præcedente tenui in aſpiratam conuerſa,vt in Ἔρχατο videre eſt & ſimilibus aliis. Eſt autem vel à them.εἴργω,vel à them. ἄρχω, habente enim ea duo & part.præt. paſſ. ἠργμένος commune,vt ſuprà ex Heſyc.docui.

Ἤρχθη,aor.1.paſſ.verbi ἄρχομαι idem ſignificans cum aor.med. ἤρξατο,vt ἤρχθη χθὼν αἰδεῖν.apud Heſyc.

Ἤρω,ſecunda perſ.aor.medij.ᾐράμην,ex act.them.αἴρω. Alioqui ἥρω & nomen eſt, vel datiui caſus per apocopen pro ἥρωι,vel accuſatiui pro ἥρωα,per contractionem.

Ἠρων,præt.imperf.verbi actiui ἐράω.

Ἦς,ſecunda perſona præteriti perfecti ἦν.idque vel ab εἰμί.ſum, vel ab ἠμὶ vſurpato pro φημί.ſicut ἦν quoque eſt interdum, ab εἰμί,interdum ab illo ἠμί. Ἧς autẽ cum iota aſſcripto ſiue ſubſcripto, eſt ſecunda perſona ſubiunctiui ὦ, ab eodem themate εἰμί.

Ἦς, Doricè ponitur etiam pro ἦν, erat nominatimq; eo Alcman vſus eſt,vt refert Euſtat.ex Heraclide. ſolent enim Dores ν in ς vertere,dicentes πεποιήκαμες & λέγομες pro πεποιήκαμεν & λέγομεν:quorũ ſimilia exempla paſſim occurrunt apud Theocr.

Ἦσα.aoriſt.1.act.verbi ᾄδω, vel etiam verbi εἴδω, verſo ε in η,& ſubſcripto ι,vt in plusquamperf ᾔδειν.

Ἧσαι,ſecunda perſ.verbi ἧμαι,præſ.temporis & indic.modi.

Ἦσαν,tertia perſ.plur.præter.imperf.ἦν,à them.εἰμί.ſum.At ᾖσαν, habens ſubſcriptum iota, eſt tertia perſona pluralis modo aor.1 ᾖσα,ab ᾄδω,modo aor.1.ᾔσα,ab εἴδω. Ideoque à Varino exponitur non ſolùm ὑπῆρχον,ſed etiam ὕμνησαν,ἐδόξασαν, necnon εἴδησαν, ἐγίνωσκον. afferente, καὶ δ᾽ ἀφηγμένον τὸ πάμπαν ᾖσαν quæ apud Suidam quoque leguntur. Eſt etiam per ſynæreſin, poſitum pro ᾔδεσαν, vt tradit Euſtath. Hoc autem ᾔδεσαν eſt tertia per-

tia persona plur.præt.plusquamperf. ἥεσαν, à th. ἕω seu εἶμι significante πορεύομαι. Vide & ἥσμεν paulò infrà.

Ἧσας, secunda pers.aor.1. ἧσα, à th. ἥδω.

Ἥσατο, Hes.exp. ἱδρύσατο: & tunc est aor.1. verbi ἕω, ex quo ἵζω & ἵζον: exp. etiam ἥσθη, εὐφράνθη, διεχύθη. & tunc aor.1.med.verbi ἥδομαι. At ἥσατο, esset aor.1.med.verbi vel ᾄδω vel εἴδω, ex act. ἧσα.

Ἧσε, tertia pers.sing.aor.1 ἧσα.

Ἥσει tertia pers.sing.fut.1.act.vel ab ἵημι (ex inus.th. ἕω) vel ex ἥδω. Ideóque Hesyc. ἥσειν, exp. non solùm ἀφήσειν, πέμψειν, sed etiam τέρψειν.

Ἧσεν, idem lexicographus interp. ἐκάθισεν, quod est à th. ἕω significante ἵζω seu ἵζω. Expon. etiam εἴασεν. sed tunc tenui spiritu scribendum est, existimandumque est per contractionem factum esse ex ἔασε à them. ἐάω. At ᾖσεν, est tertia pers. aor.1. ᾖσα: ab ᾄδω vel εἴδω, vt suprà annotaui.

Ἤσπλαγχνα, aor.1 act. verbi ἀσπλαγχνίζω.

Ἦσθα, Æolica paragoge syllabæ θα pro ἦς, eras: secunda person. præt.imperf. ἦν, à th. εἰμί. Ἦσθα autem cum ι subscripto siue ascripto, pro ᾖς ponitur, secunda pers.singul.coniunctiui, ab eodem th. Sunt qui hoc ipsum ἦσθα dicant per syncopen poni etiam pro ᾔδεισθα, quod est secunda pers.sing. præt.plusquamp. act. ᾔδειν, à th. εἴδω. Pro quo frequentius οἶσθα vsurpatum comperitur, scriptum pro οἶ.

Ἧσθαι, infinitiuus verbi ἧμαι, sedere.

Ἦσθας. quoque dicitur pro ἦσθα, & οἶσθας pro οἶσθα, ascito σ, vt Ælius Dionysius refert apud Eust.

Ἡσθείην, aor.1. pas.opt.modi à verbo ἥδομαι.

Ἠσθένουν, præt.imperf.act. verbi ἀσθενέω: vnde & aor.1. ἠσθένησα.

Ἠσθετο, aor.2.med.verbi αἰσθάνομαι, ex αἰσθέομαι.

Ἥσθη, aorist.1.pas.verbi ἥδομαι. Ἥσθη, autem tenui spiritu & subscripto ι, est aorist.1.pass.verbi actiui ᾄδω vel εἴδω, vt & aor.1. actiuum ᾖσα eadem duo verba habere communem suprà docui.

Ἤσθημαι, præt.perf.pas. verbi αἰσθάνομαι, ex αἰσθέομαι faciente fut.1. αἰσθήσομαι, vnde apud Aristop. ᾐσθόμην, quod exponitur ἔγνωκα, & tertia pers.sing.præter.plusquamperf. ᾔσθητο, necnon infin.præt.perf. & plusquamperf. ᾐσθῆσθαι.

Ἠσθησάμην, aor.1.med.eiusdem th. αἰσθάνομαι facientis fut.1. αἰσθήσομαι ex αἰσθέομαι.

Ἡσθήσομαι, fut.pass.verbi ἥδομαι, ex aor.1. ἥσθην.

Ἤσθητο, præt.plusquamperf.pas.inusit.th. ἐσθέομαι significantis ἔννυμαι, induor: vestior, vt apud Suidam καὶ ἤσθητο κροκωτὸν χιτῶνα quod exp. περιεβέβλητο. Et apud Herodotum sine augmento ἐσθημένος ἐσθῆτα Μηδικήν: necnon ἐσθημένος ῥάκεσι. At ᾔσθητο cum ι subscripto, est plusquamperf.pas.verbi αἰσθάνομαι ex αἰσθέομαι vnde mutuatur fut.1. αἰσθήσομαι.

Ἤσθιον, præt.imperf.verbi ἐσθίω.

Ἤσθμηνα, aor.1.act.verbi ἀσθμαίνω.

Ἠσθόμην, aor.2.med. verbi αἰσθάνομαι: ex inus.th. αἰσθέομαι.

Ἦσιν, poetica seu Ibycea paragoge syllabæ σιν pro ᾖ, vt λάβῃσι pro λάβῃ, εἴπῃσι pro εἴπῃ tertia pers. sing. subiunctiui ὦ, à th. εἰμί. Eust. ἦσιν dialecto Rheginorum ait vsurpari etiam pro ἐστὶ seu ὑπάρχει, vt apud Hom. Καί μῦθος ὡς τέλος ἦσιν ἐπὶ σταθεοῖσιν ἐμοῖσι. Sed tunc ι non est subscribendum.

Ἦσι, per apocopen pro φησί, ab ἠμί vsurpato itidem per apocopen pro φημί. Apud Hes. & Eust. qui Ionicum esse ait.

Ἤσιτουν, præt.imperf.act.verbi ἀσιτέω.

Ἤσκει apud Homerum pro ἤσκεε, exercebat. dicentem, ἤσκειν ἔργα καλά. solet verò & in aliis imperfectis verborum in έω in tertia persona singulari εε assumentium, ν propter sequentem vocalem in contractione idipsum ν retinere. est enim hoc ἤσκειν præt.imperf.verbi ἀσκέω per contractionem factum ex ἤσκεεν.

Ἠσκήθην, aor.1.pas.eiusdem verbi ἀσκέω, facientis futur.1.act. ἀσκήσω, aor.1.act. ἤσκησα, præt.perf.act. ἤσκηκα, pass. ἤσκημαι, ex cuius tertia singulari aor. ille ἠσκήθην.

Ἤσκουν, præt.imperf.eiusdem them. ἀσκέω.

Ἦσμαι, præt.perf.pas.verbi act. ᾄδω.

Ἧσμαι, præt.perf.pas. verbi ἥδομαι. Sunt qui interpretentur etiã, sedi, dicántque esse præt.perf.pas. verbi ἕω significantis ἵζω seu ἵζω, à quo suprà habuimus etiam aor.1.med. ἥσατο. Id tamen rarissimi admodum vsus esse existimo.

Ἦσμεν pro ᾔδεσμεν sic positum ait Etymol. verbum εἴδω facere præt.med. ᾔδειν: in duali ᾔδειτον ᾐδείτην: in plur. ᾔδεσμεν, ᾔδειτε, ᾔδεσαν. Pro quibus dici ἦστον ἤστην, ἦσμεν ἦστε, ἦσαν, syncope diphthongi ει, & τροπῇ τοῦ δ εἰς σ. Nonnullorumq. horum affert exempla, vt τοῦ ἤστην pro ᾐδείτην, hoc sine autoris nomine, τὼ δ᾽ ἄρ᾽ οὐδ᾽ ἐν ἤστην ἄλλο πλὴν δ᾽ ἀκτῆν. Et primæ pers. plur. ἦσμεν pro ᾔδεσμεν, ex Eurip. Hec. εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν, Πύργους πεσόντας ἦσμεν. Necnõ tertiæ pluralis ἦσαν pro ᾔδεσαν, hoc ex eiusdem Rheso: οὐδ᾽ ἀφιγμένον τὸ παράπαν ἦσαν. Itẽ hoc secũdæ ἦστε pro ᾔδειτε, ex Sophoclis Colchis: Ὑμεῖς μὲν οὐκ ἄρ᾽ ἦστε τὸν Προμηθέα. Hæc Steph. in Lex. suo vet. in quo ι subscribitur, quod perperam in Etym. exemplaribus est neglectum, quum tamen rationem ipsam exigere manifestum sit vel ex ipso ᾔδειν facto ex εἴδειν verso ε in η & subscripto ι.

Ἦσο, eras vel fueras: secunda persona imperfecti ἤμην, de quo suprà: ἧσο autem, aspiratum est secunda persona imperfecti ἥμην, sedebam: illud à them. εἰμί, hoc à verbo ἧμαι. Rursum verò ἧσο est imperatiui modi, habétque formam imperatiui præteriti perfecti passiui, vt τέτυψο: velut apud Hom. Ἧσο παρ᾽ αὐτὸν ἰοῦσα καὶ εἶζυε.

Ἠσπικότες, particip. ex ἤσπικα præt.perf.act.verbi ἀσπίζω.

Ἠσπάσθην, aorist.1 pass.verbi ἀσπάζομαι: ex quo & præt.plusquamperfect. pass. ἤσπαστο, & infin. ἠσπάσθαι. Ex act. autem ἀσπάζω est particip. præt.perfect. ἠσπακώς.

Ἠστάτουν, præt.imperf.verbi ἀστατέω.

Ἦστε, sciebatis: per syncopen pro ᾔδειτε, verso simul δ in σ: secunda persona pluralis præteriti plusquam perfecti ᾔδειν, ex them. εἴδω; vt prolixiùs annotaui in Ἦσμεν paulò suprà.

Ἥστην, tertia persona dualis præt. imperf. ἥμην: apud Aristoph. in Auibus, τὼ δ᾽ ἄρ᾽ ἥστην: id est, ἐκαθεζέσθην, sedebant.

Ἤστην, tertia pers. dualis præt. imperf. ἤμην, de quo suprà. quidam tamen malunt habere pleonasmum τοῦ σ pro ἤτην, esséque ab imperfecto ἦν à them. εἰμί.

Ἤστην autem per syncopen factum est ᾐδείτην, verso δ in σ, ex themate εἴδω, vt supra docui in Ἦσμεν, vbi etiam exemplum habes.

Ἧστο, tertia pers.sing. præt.imperf. ἥμην, à verbo ἧμαι.

Ἧστον, secunda persona dualis præteriti imperfecti ἥμην significantis, etiam: aliis tamen malentibus habere pleonasmum τοῦ σ pro ἦτον, ex imperf. ἦν est à them. εἰμί. At ᾖστον, cum ι subscripto, est secunda dualis syncopen passa pro ᾔδειτον, verso simul δ in σ, ex prima sing. ᾔδειν quod est præt. plusquamperf. med. verbi εἴδω, vt videbis in Ἦσμεν. Ἧστον vero aspero notatum spiritu, erit secunda dualis præt. imperf. ἥμην ab ἧμαι.

Ἠσυνθέτηκας, aor.1.act.verbi ἀσυνθετέω.

Ἠσχολήθησαν, aor.1.pass.verbi act. ἀσχολέω. [illegible]

Ἥσω, fut.1.act.verbi ἵημι, ex inus.them. ἕω vel etiam fut.1.act. ver- [illegible]

Ἦτε, secunda person. plural. præt.imperfect. ἦν ab εἰμί. Ἦτε autem cum ι subscripto, est secunda person. plural. præsentis subiunctiui ὦ, ab eodem them.

Ἤτασεν, aor.1.act. verbi ἐτάζω.

Ἤτει præt.imperf.act.verbi αἰτέω: ex quo & præt.plusquamperf. ᾐτήκει, aor.1. ᾔτησα & particip.præt.pass. ᾐτημένος.

Ἤτην & Ἦτον, tertia & secunda dualis præt. imperf. ἦν à them. εἰμί. Dicitur etiam ἦστον & ἤστην, sed ab ἤμην præt. imperf. passiuo eiusdem them.

Ἤτω, sit: per crasin ex ἔστω, vt volunt grammatici. nam ἔω primitiuum verbi εἰμί, in imperf. facit ἔε, ἔστω, vnde per contractionem fit εἴτω. ex quo προσθῇ Dorica hoc ἤτω fieri dicunt. Alioqui & ἔστω dicitur pro hoc ἤτω, ab eodem them.

Ηὔγει præt.imperf.verbi αὐγέω.

Ηὔδα, præt.imperf.act. verbi αὐδάω.

Ηὐδάξαντο Doricè pro ηὐδάσαντο: aor.1.med.verbi αὐδάζομαι.

Ηὐδηκώς partic. præt.perf. ηὔδηκα, ex αὐδάω faciẽte fut. αὐδήσω.

Ηὗδον præt.imperf. vel aor.2. act. verbi εὕδω.

Ηὐθύνθη, aor.1.pass. verbi εὐθύνω.

Ηὐλίσθησαν, aorist.1. pass. verbi αὐλίζομαι, ex quo est & aorist.1. med ηὐλίσαντο.

Ηὐξήθην, aor.1.pass. verbi act. αὐξέω facientis fut.1. αὐξήσω: vnde præt.pass. ηὔξημαι, præt.autem act. est ηὔξηκα, & aor.1 ηὔξησα.

Ηὑράμην, ηὕρω, ηὕρατο, per syncopen pro ηὑρησάμην, vt volunt nonnulli aor.1.med. verbi εὑρίσκω ex εὑρέω. Potest tamen fingi verbum εὕρω, quod faciat aor.1 act. εὗρα seu ηὗρα, & med. voce εὑράμην siue ηὑράμην, sicut facit aor.2. act. εὗρον, & med. voce εὑρόμην.

Ηὑρῆσθαι, infin. præt. perf. pass. à them. act. εὑρίσκω faciente fut.1. εὑρήσω ab εὑρέω. Dicitur etiam sine augmento εὑρῆσθαι, vt εὕρημαι quoque & εὑρέθην.

Ηὕρω, secunda pers.aor.1. ηὑράμην, de quo iam dixi.

Ηὖσε, aor.1.act.verbi αὔω significantis vociferor apud poetas, dicitur autem illud per διάλυσιν esse factum ex αὔω.

Ἠφείκεσαν, præt.plusquamperf.act.verbi ἀφίημι ex quo & particip. præt.perfect. ἠφεικώς, & præt.imperf. ἠφίειν.

Ἠφείθη, duplici augmento pro ἀφείθη: aor.1.pass. verbi act. ἀφίημι, facientis præt.perf.pass. ἀφεῖμαι.

Ἠφλωνακώς, itidem duplici augmento dicitur pro ἀφλωνακώς. particip.præt.perf.act. à them. ἀφλωνάζω.

Ἦφθαι, infin. præt.perf.pass. ἧμμαι, ab act.them. ἅπτω.

Ἠφίει, duplici augmento pro ἀφίει: tertia persona singul. præter. imp.act. ex inus. them ἀφιέω, pro ἀφίη, quod est ex them. ἀφίημι: sicut ἐτίθει quoque reperimus pro ἐτίθη, ex τιθέω. Varin. videtur innuere ἤφιει vsurpari etiam pro ἀφίει, sed hoc parum est probabile, opúsque habet exemplis.

Ἤφιεν pro ἤφιει apud Marc. euang. legimus, cap.11 καὶ οὐκ ἤφιεν ἵνα τις διενέγκῃ σκεῦος διὰ τοῦ ἱεροῦ. Et c. 1. καὶ οὐκ ἤφιε λαλεῖν τὰ δαιμόνια ὅτι ᾔδεισαν αὐτόν. Sunt qui dicant esse aor.2. ex them. ἀφιέω pro ἀφίω aut ἀφίημι. Sed est potius aorist.2. them. ἀφιέω facientis fut. ἀφιῶ, aor.2. ἤφιον.

Ἠφυσάμην, aor.1.med. verbi ἀφύσσω seu ἀφύω.

Ἠφιεῖσθαι, duplici augmẽto pro ἀφεῖσθαι, infin.præt.perf.pass.

 à them

à them. ἀφοείζω, Itidémque in aor. 1. act. eiusdem them. ἠφοείζεν dicitur pro ἀφοείζεν. Ambo apud Suidam.

Ἧχε, tertia pers. sing. præt. act. ἦχα, à them. ἄγω: vt apud Suid. ἦχαν ὄπι τ' οἶκον, Vnde & in fin. præt. perf. pass. ἦχθαι.

Ἠχθέσθην, aor. 1. pass. verbi ἄχθομαι ex ἀχθέομαι faciente fut. 1. ἀχθέσομαι. Alioqui est etiam tertia pers. dualis præt. imperf. ἠχθόμην ab eodem them. ἄχθομαι.

Ἤχθημαι, præt. perf. pass. verbi ἐχθαίνομαι facientis fut. ἐχθήσομαι ab inusitato them. ἐχθέομαι.

Ἤχθην, aor. 1 pas. verbi act. ἄγω facientis præt. pass. ἦγμαι.

Ἠχθόμην, odio fui: aor. 2. med. verbi ἐχθάνομαι, ex ἐχθέομαι. Alioqui est & præt. imperf. verbi ἄχθομαι.

Ἤχλυσε, aor. 1. act. verbi ἀχλύω.

Ἥψησεν, aor. 1 act. verbi ἑψέω: vnde & med. vocis aor. 1. ἡψήσατο.

Ἧψω secunda pers. sing. aor. 1. med. ἡψάμην, à them. ἅπτομαι. Actiuum autem ἅπτω facit ἧψα ex fut. ἅψω.

Ἠωρίκει, præt. plusquamp. act. verbi αἰωρίζω.

Ἠώρουν, præt. imperf. act. verbi αἰωρέω: vnde & plusquamp. pas. ἠώρητο, & infin. ἠωρῆσθαι & part. ἠωρημένος.

Θ.

Θαγῆ, quod Hesyc. exp. ἥξεις, videtur esse secunda pers. futur. 2. med. θαγοῦμαι ex verbo θάσσω, quod idem significat, propero: nam θάσσεται exp. σπεύδεται.

Θάεο, Doricè pro θεῶ seu θεάου: ex them. θάομαι pro θεάομαι, est autem imperat. præs.

Θαλέει, poeticè pro θάλλει à th. θαλέω pro θάλλω. vnde apud Homerum σύες θαλέοντες ἀλοιφῇ.

Θαλφθῇ, aor. 1. pas. subiunctiui modi à verbo θάλπω.

Θάλωμεν, aor. 2. act. subiun. modi, à θάλλω vel etiam θαλέω.

Θάμβησε, Ionicè & poet. pro ἐθάμβησε: aor. 1. act. verbi θαμβέω.

Θανέειν, Itidem Ionicè & poet. pro θανεῖν, infin. aor. 2. act. secundum quosdam à th. θανέω, secundum alios à θείνω. Vnde part. θανών, & infin. fut. 2. med. θανεῖσθαι.

Θάνοιμι, aor. 2. opt. modi, ab eodē θανέω seu θείνω, vel etiā à θνήσκω secundū alios: quanquā id θνήσκω ex θανέω originem sumpsit.

Θανοῦμαι, fut. 2. med. eiusdem them. vnde infin. θανεῖσθαι.

Θάοντο, Ionicè vel Doricè pro θεάοντο, à θάω pro θεάω. vt supra θάε habuimus pro θεάου seu θεῶ.

Θάρσει, imper. verbi θαρσέω.

Θᾶσαι pro θέασαι, Ionicè vel Doricè, aor. 1. med. imperat. modi à them. θάομαι pro θεάομαι vsurpato, ex quo & θάεο & θάοντο, de quib. paulò antè. Theoc. θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὅσδ' ἐ. aspice.

Θαυμανέοντες, Ionica & poet. diphthongi dissolutione pro θαυμανοῦντες part. fut. 1. act. à verbo θαυμαίνω.

Θέα, imperat. præs. verbi θεάω, per contract. ex θέαε.

Θέειν, Ionicè & poeticè pro θεῖ assumpto ε metri causa, itidémque θέειν pro act. θεῖν seu θέειν.

Θείην, θείης, θείη, aor. 1 opt. verbi τίθημι.

Θείομεν poet. pro θῶμεν, aor. 2. act. subiun. ab eodem them. Faciūt enim poetæ ex illo θῶμεν primum θέωμεν, resolutione Ionica vocalis circumflexæ, deinde inserto ι θείωμεν & systole τοῦ θείομεν: quomodo & βείομεν dicunt pro φῶμεν, & τραπείομεν pro τραπῶμεν.

Θεῖναι, infin. aor. 2. act. à verbo τίθημι.

Θεῖτε, per syncopen pro θείητε, vt δοῖτε, pro δοίητε, secunda persona plur. opt. θείην de quo suprà.

Θείωσε Ionica & poetica augmenti detractione pro ἐθείωσε: aor. 1. act. verbi θειόω.

Θέλγε, eodem modo pro ἔθελγε: à them. θέλγω.

Θελήσω, fut. 1. act. verbi θέλω ex inus. θελέω.

Θέμεν & θέμεναι, Doricè vel Ionicè pro θεῖναι, vt ἔμεν & ἔμεναι pro εἶναι, aor. 2. act. infinit. modi à them. τίθημι. At θέμενος est part. aor. 2. med. ab eodem them.

Θερέω, Ionica vocalis circunflexę resolutione pro θερῶ: hoc autem θερῶ est aor. 2. subiunct. modi à verbo act. θέρω. vt apud Homer. θερέω πυρὸς pro θερμανθῶ διὰ πυρός, calefiam igni.

Θεσίσδεν, Doricè pro θεσίζειν à θεσίζω.

Θέρμετο, Ionicè & poeticè sine augmento pro ἐθέρμετο, præt. imperf. pas. verbi poetici θέρμω.

Θές, pro θέτι, pone: aor. 2. act. imper. modi, à τίθημι.

Θέσθαι, aor. 2. med. infin. modi, ab eodem them.

Θέσθω, aor. 2. med. imper. modi ab eodem them.

Θέτω, tertia persona imper. θές, de quo paulò antè.

Θέλγεσθαι, Cretensium dialecto pro θέλγεσθαι. Hesyc.

Θεύσεαι, Ionica resolutione diphthongi η pro θεύσῃ. hoc autem θεύσῃ secunda persona fut. 1. med. θεύσομαι à th. θέω vt πλεύσομαι à πλέω, vnde & infi. θεύσεσθαι. Ambo apud Hes.

Θευσόμενος, pro θευσόμενος, fut. verbi θέω Doricum potius quàm linguæ cōmunis propriū. vtitur tamen prosæ quidā scriptor apud Suid. cuius nomen tacetur: ὁ δὲ ἀφικόμενος (inquit) ὁ μὲν ἀγωνιζόμενος πυγμὴν, ὁ δὲ θευσόμενος στάδιον. i. δραμούμενος.

Θέωμεν, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro θῶμεν: aor. 2. act. subiun. modi à verbo τίθημι.

Θηεῖτο, Ionicè & poeticè pro ἐθηεῖτο, detracto augmento præter. imperf. pas. verbi Ionici θηέομαι vsurpati pro θεάομαι: vnde & infin. θηεῖσθαι pro θεᾶσθαι.

Θηεῦντο, pro ἐθηεῦντο, Ionicè primum abiecto augmento, deinde ου verso in ευ præt. imperf. pas. eiusdem them.

Θηήσαντο, itidem pro ἐθηήσαντο, aor. 1. med. eiusdem them.

Θηοῖο, præsens opt. pas. secundæ pers. ab eodem.

Θησαίατο, Ionicè pro θεάσαιντο, contracto primum εα in η, deinde ν in α verso & tralato accētu aor. 1. med. opt. modi à θεάομαι.

Θῆσαι, quod exp. θρέψαι, θηλάσαι, per syncopen ex θηλάσαι factū creditur. Est tamen potius aor. 1. act. verbi θάω, vt videbis paulò post in θῆσθαι.

Θήσειν, fut. 1. act. infin. modi à τίθημι faciente fut. 1. θήσω. vnde & med. vocis fut. 1. θήσομαι.

Θῆσθαι, quod significare aiunt modo θηλάζειν, sed etiam ἀμέλγειν, ex θάεσθαι contractum volunt, à θάω: vnde θηλὴ deriuata creditur.

Θήσω, fut. 1. act. verbi τίθημι ex θέω: vnde med. voce θήσομαι.

Θίγον, Doricè pro θίγε: solent enim Dores imper. quosdam in ε mutata propria terminatione, finire in ον. est autem hoc θίγε imper. verbi θίγω.

Θνήσκω, thema deriuatum ex θανέω per syncopen pro quo Doricè θνάσκω dicitur. Vnde futur. act. θνήξω, & med. θνήξομαι, pro quo & τεθνήξομαι dicitur, sed potius in fut. paulò post.

Θοίμην, Θοῖο, Θοῖτο, reperiri aiunt nonnulli pro θείμην, θεῖο, θεῖτο quæ sunt aor. 2. med. à verbo τίθημι. Sed iis parum fidei adhibeo, quum apud Græcos grammaticos & lexicographos eorum nullam repererim mentionem.

Θόρε, poet. & Ionicè sine augmento pro ἔθορε, aor. 2. act. à them. θόρνυμι seu θόρω, vnde & infin. θορεῖν, & part. θορών.

Θοῦ per contractionem pro θέσο, exempto primum Ionico more σ, deinde εο contracto in ου: aor. 2. med. imper. modi à verbo τίθημι.

Θρέξασκον, Ionicè pro ἔθρεξαν, vt ὤσασκον pro ὦσαν. abiecto primum augmento, deinde inserto σκο aor. 1. act. verbi τρέχω.

Θρέξω, fut. 1. act. verbi τρέχω, habens πρώτην tenuis literæ in aspiratam, vt in sequenti θρέψω.

Θρέψω, fut. 1. act. verbi τρέφω, tenui in aspiratam versa vt in præcedenti θρέξω. nec enim poterat scribi θρέχω & θρέφω, propter concursum duarum aspiratarum. vnde imperat. θρέψον, & part. aor. 1. med. θρεψάμενος, Inde & infi. aor. pas. θρεφθῆναι.

Θρυφθῆναι, aor. 1. pas. infin. modi, à th. θρύπτω. vnde & part. θρυφθείς.

Θυμήνας, part. aor. 1. act. ἐθύμηνα, à them. θυμαίνω.

Θῶ, θῇς, θῇ, aor. 1. act. subiun. modi, à verbo τίθημι.

I.

Ἰάνθη, aor. 1. pas. verbi actiui ἰαίνω.

Ἴασι tertia pers. plur. præs. indic. verbi εἶμι significantis πορεύομαι. Ionicè secundum quosdam pro ἴσι, vnde in comp. ἐξίασι, εἰσίασι, προσίασι.

Ἰᾶσι, per contractionem ex ἱέασι: hoc autem ἱέασι Ionicum est pro ἱεῖσι, vt τιθέασι pro τιθεῖσι, tertia pers. plur. præs. indic. à them. ἵημι: vnde per comp. ἀφιᾶσι.

Ἴαυχεν, Æolice pro ἴαχεν. Hoc autē, ἴαχε est tertia pers. sing. vel aor. 1. ἴαχον, vel pręt. med. ἴαχα: quæ ambo sunt ex th. ἰαχέω.

Ἰαφθῆναι, aor. 1. pas. infin. modi à the. act. ἰάπτω faciente fut. ἰάψω. vnde & part. ἰαφθείς.

Ἰαχυίας, part. fœm. gen. ex masculino ἰαχώς. Ambo ex præt. med. ἴαχα facto ex them. ἰαχέω.

Ἰγμένος, part. præt. pas. ex ἵκομαι vel ἱκνέομαι. vnde comp. ἀφιγμένος.

Ἴδε, tertia pers. sing. aor. 2. ἴδον, à them. εἴδω faciente futur. 2. ἰδῶ. Alioqui hoc ἴδε (pro quo Attici & ἰδὲ dicunt, vt εἰπέ) est imper. eiusdem aorist. 2. act. ab eodem th. significans, vide, respice, aspice: vel etiam, ecce. Pro quo ἰδοὺ quoque dicitur aduerbialiter ex ἰδοῦ aor. 2. med. imper. modi. Dores verò & ἠνί & ἠνίδε dicunt pro eodem. Theocr. ἰδ' αὖ πάλιν ἅδε ποθέρπει, ecce iterum hęc adrepit. Rursum ἰδὲ pro ἠδὲ ponitur interdum apud poetas, & signif. καί.

Ἰδέειν, Ionica diphthongi circunflexæ resolutione pro ἰδεῖν: aor. vel fut. 2. act. infin. ab eodem them.

Ἰδέσθαι, aor. 2. med. infi. modi, ab eodem εἴδω.

Ἴδεσκε, Ionica paragoge τοῦ σκε pro ἴδε aor. 2. act. indic. modi ab eodem.

Ἰδέω, Ionica diphthongi circunflexæ dissolutione pro ἰδῶ: fut. 2. act. subiun. modi, ab eodem εἴδω.

Ἴδηαι, Ionicè pro ἴδῃ, secunda pers. sing. aor. 2. med. ab eodē the.

Ἴδισα, aor. 1. act. verbi ἰδίω.

Ἴδμεν, Dorica siue Æolica τροπῇ τοῦ σ εἰς δ pro ἴσμεν, vt veteres grāmatici tradunt. Sunt qui ex ἴδομεν etiā per syncopen factū dicant, vel ex pręt. med. οἴδαμεν, vt refert Etym. apud quem & exemplum hoc legitur, ἴδμεν γὰρ οὐδὲν τρανές.

Ἴδμεν, per syncopen dicitur etiam pro ἴδμεν: quod ἴδμεν Ionicum seu Doricum est pro ἰδεῖν, aor. 1. act. infi. modi ex verbo εἴδω. vt apud Homer. Ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν καὶ παπτηνάμενος ὀφθαλμοῖσιν volo videre & tueri oculis.

Ἰδοίατο, Ionice pro ἴδοιντο tertia pers. plur. aor. 2. med. opt. modi à them. act. εἴδω.

Ἰδόμην, aor. 2. med. indic. ex eodem εἴδω. actiua autem voce eodem them. aor. 2. facit ἴδον.

Ἰδοῦσα

Ἴδοσαν, Bœotico more pro ἴδον, vt ἤλθοσαν pro ἦλθον, solēt enim Bœoti tertiis pluralibus imperfectorum & aor. inserere σα. Est autem hoc ἴδοσαν tertia pers. plur. à prima ἴδον, aor. 2 act. indic. modi ex them. εἴδω. Apud Suid. ἰδόσαν σε ἴδωσαν.

Ἰδού, aduerbium demonstrandi factum accentus mutatione ex ἴδου, aor. 2. med. imper. modi ab eodem them.

Ἰδυίῃ, part. fœm. gen. ex ἴδα præt. med. verbi εἴδω: vnde apud Homer. ἰδυίῃσι πραπίδεσσι.

Ἴδοιμι pro ἴδοιμι dici ἐκθέσει τῆς προσελκυστικῆς, tradit Eust.

Ἴε, significans, i. vade, est aor. 2. imper. modi ex ἴον aor. 2. infin. modi, quem verbum εἶμι mutuatitium habet ex th. εἴω.

Ἵεθι, ἱέτω, præsens imper. act. à them. ἵημι.

Ἵει, pro ἵη vsurpatum alicubi reperitur, vt ἐτίθει pro ἐτίθη, éstq; tertia pers. sing. præt. imperf. ἵειν ex inus. th. ἱέω. Est interdum & secunda persona imperatiui præsentis actiui ab eodem them. pro ἵεθι.

Ἱείην, ἱείης, ἱείη, præsens optat. act. ab eodem them. ἵημι, vt τιθείην ex τίθημι.

Ἱείς, part. præs. act. eiusdem them. vt τιθείς ex τίθημι est fœm. ἱεῖσα, neutrum ἱέν. At ἵεις est secunda pers. sing. præt. imper. indic. modi, pro ἵης, mutuatitia ab ἱέω, referri tamen solita ad idem ἵημι.

Ἱεῖσι tertia pers. plur. præs. indic. act. eiusdem them. vt τιθεῖσι est ex τίθημι. [ἱέμενος.

Ἵεμαι, præs. indic. pass. ex act. ἵημι: vnde imperf. ἱέμην & particip.

Ἱέμεν & Ἱέμεναι, Ionicè & Doricè pro ἱέναι, infin. præsens act. ab eodem them. vt τιθέμεν & τιθέμεναι pro τιθέναι dicunt iidem. Alioqui ἱεμένη est etiam part. fœm. ex mascul. ἱέμενος: ambo ex ἵημι.

Ἴμεν & Ἰμέναι, itidem Ionicè & Doricè pro ἰέναι dicuntur, suntque præt. infin. act. à them. εἶμι.

Ἱέμενος, part. ex ἵεμαι passiuo verbi ἵημι.

Ἷεν, aspiratum: Bœoticum est pro ἵεσαν, mittebant, ab ἵημι, ἴεν autem, tenui spiritu, est tertia pers. sing. aor. 1. ἴε, ascitum habens ν propter sequentem vocalem, ex th. εἶμι.

Ἱέναι, infin. præsens, verbi ἵημι: ἰέναι autem est infin. præsens thematis εἶμι.

Ἵενται, tertia pers. plur. præsentis ἵεμαι: ἵεντο autem tertia plur. imperfecti ἱέμην. At ἱέντες est part. nominat. plur. ex singul. ἱείς, de quo supra.

Ἵεσαν, tertia pers. plur. præt. imperf. ἵειν ex ἵημι.

Ἱέσθην, tertia dualis præt. imperf. ἱέμην ex ἵεμαι, cuius secunda pluralis est ἵεσθε, tertia sing. ἵετο, & tertia plur. ἵεντο.

Ἵζεο & ἵζευ, Ionicè pro ἵζου, imperat. præs. pass. à th. ἵζομαι.

Ἱζήσας part. aor. 1. act. ab ἱζαίνω, ex ἱζάω.

Ἴηλα, aor. 1. act. verbi ἰάλλω, vnde & subiun. ἰήλω.

Ἵησι, tertia pers. sing. verbi ἵημι.

Ἵησι, Ionica & poetica paragoge pro ἵῃ. Hoc autem ἵῃ, est tertia pers. sing. aor. 2. ἴω ex th. εἶμι faciente aor. 2. indic. ἴον ex inusit. them. εἴω. Sic ἵησι, pro ἵῃ dicitur, quod est subiun. præs. ex the. ἵημι.

Ἴθι, imper. præs. eiusdem them. εἶμι. secundum quosdam grammaticos μετασχηματισμένος ἐκ τοῦ ἴε.

Ἵκεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ἵκου: imper. aor. 2. med. à them. ἱκνέομαι, faciente fut. 2. ἱκοῦμαι.

Ἵκηαι, Ionicè itidem pro ἵκῃ, vt apud Hesiod. ἐπλεῦ δ' ἐς ἄκρον ἵκηαι, secunda pers. sing. aor. 2. med. subiun. modi, ab eodem them. ἱκνέομαι, faciente aor. 2. indic. ἱκόμην, ex ἵκομαι.

Ἵκμενος, per syncopen, pro ἱκόμενος, part. ex them. ἵκομαι.

Ἱκόμην, aor. 2. med. verbi ἱκνέομαι ex ἵκομαι, vnde infin. ἱκέσθαι, & part. ἱκόμενος, Doricè verò pro ἱκόμην dicitur ἱκόμαν.

Ἵκτο, præt. plusquamperf. pas. ab eodem them. Nisi quis aor. 1. med. esse velit per syncopen factum ex ἵκετο.

Ἵλαθι, imper. præs. ex inusi. verbo ἵλημι, vt ἵσταθι ex ἵστημι ex quo th. est & part. ἱλάς, vt ἱστάς ex ἵστημι.

Ἱλάσθητι, imper. aor. 2. pass. à them. ἱλάσκομαι faciente fut. 1. ἱλάσομαι.

Ἱλάσομαι, fut. 2. med. verbi ἱλάσκομαι seu ἱλάομαι.

Ἵληθι pro ἵλαθι, ab inus. them. ἵλημι.

Ἱλήκῃσι, Ionica poeticaq; paragoge pro ἱλήκῃ. Est autē hoc ἱλήκῃ tertia pers. sing. præt. perf. act. subiun. modi, ab inusitato illo th. ἵλημι faciente fut. ἱλήσω ex ἱλάω vel ἱλέω: nec vlla ab iis tempora in vsu sunt quàm imper. ἵληθι, siue ἵλαθι, præt. perf. opt. ἱλήκοις & ἱλήκοι & subiun. ἱλήκῃ, vt apud Hom. Odys. γ. Ἀλλὰ ἄνασσ' ἵληθι δίδωθι δ' ἡμῖν κλέος ἐσθλόν. Et Od. φ. αἴκεν Ἀπόλλων Ἡμῖν ἱλήκῃσι, nobis sit propitius.

Ἴμεν, prima pers. plur. præs. εἶμι, imus. Alioqui ἴμεν & ἴμεναι, Ionicè & Doricè dicuntur pro ἰέναι, ire: à th. eodem.

Ἴναι, pro ἰέναι dici ex εἶμι, tradunt quidam recentiores: sed nulla authoritate vel exemplo id confirmantes.

Ἵξομαι, fut. 1. med. verbi ἱκνέομαι mutuatitium ab ἵκομαι.

Ἶξον, Bœotica dialecto pro ἶκον, solent enim i j κ in ξ cōmutare, dicentes itidem εἴξασι pro εἴκασι, quorum hoc εἴξασι, est præt. med. verbi εἴκω pro εἴκασι, vt iam dictum est, apud Aristoph. εἴξασι γὰρ ἐοικέναι πεπτωκόσι. Illud verò aor. 2. act. indic. modi à them. ἵκω: apud Hom. Il. κ. Αἶψα δ' ἐπὶ Θρῃκῶν ἀνδρῶν τέλος ἷξον ἰόντες. Et Iliad. γ. Οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον Ἷξον. Itidémque alibi: Οἱ δ' ἷξον κοίλην Λακεδαίμονα.

Ἴοιμι, ἴοις, ἴοι, opt. Aor. 2. act. à them. εἶμι. Facit enim εἶμι aor. 2. indic. modi, ἴον, ex inusit. them. εἴω. vnde & particip. ἰών.

Ἵουν, præt. imperf. act. verbi ἵημι, mutuatitium ab ἱέω, vt τίθημι facit interdum ἐτίθουν ex τιθέω.

Ἰπτήσομαι, fut. 1. med. verbi ἵπταμαι, vt volunt nonnulli, sed parum πιθανὰ λέγοντες: nam ἵπταμαι facit fut. πτήσομαι, vt ἵσταμαι facit στήσομαι, ἱπτήσομαι autem, sicubi reperitur, est à verbo ἱπτᾶσθαι, quod tamen reiicit Phrynichus.

Ἱρᾶται, Ionicè pro ἱερᾶται apud Herodotum, à them. ἱεράομαι.

Ἴσαμι, Doricè pro ἴσημι.

Ἴσαν, tertia pers. plur. præteriti imperfect. εἶν, ex them. εἶμι. Interdum per syncopen positum reperitur pro ἴσασαν, tertia persona plurali præteriti imperfecti ἴσην, sciebam, ex themate ἴσημι, vt apud Homerum, τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο.

Ἴσας, paiticip. præs. verbi ἴσημι, contra regulam pro ἰσάς, vt ἱστάς ex ἵστημι.

Ἴσασι similiter pro ἰσᾶσι contra morem aliorum verborum in μι. Doricè, vt volunt nonnulli, tertia pers. plur. præsentis ἴσημι. deberet enim περισπᾶσθαι: vt ἱστᾶσι ex ἵστημι, πιμπρᾶσι ex πίμπρημι, & similia.

Ἴση, pro Ἴσασαι, secunda persona singul. verbi ἴσαμαι. Varin. ἴσῃ exp. μαθήσῃ, deriuans ex ἴσομαι significante γνώσομαι ea tamen cum diphthongo potius scribenda forent εἴσῃ εἴσομαι. Quanquam & apud Hesychium legimus ἴσατο expositum ὡμοιώθη, itidem pro εἴσατο: aor. 1. med. verbi actiui εἴδω facientis fut. 1. εἴσω. At ἵσατο, quod Suid. affert pro καθίδρυσεν, est à them. ἵζω, itidem Aor. 1. med.

Ἴσθι, imper. præsens duo significans, nimitum γίνωσκε & ὕπαρχε, Prius est ab ἴσημι, per syncopen pro ἴσαθι, vt & in tertia persona ἴστω pro ἰσάτω, itidémq; in duali ἴστων, pro ἰσάτων, & in plur. ἴστε pro ἴσατε ἴστωσαν pro ἰσάτωσαν. Posterius autē ἴσθι significans ὕπαρχε, est ab εἶμι. à posteris Homeri vsurpatum pro ἴσθι, nec similiter facit ἴστω in tertia persona, vt præcedēs, sed ἔστω, & sic deinceps, vt cùm alij tradunt grammatici, tum Varin.

Ἴσκε, apud Homerum imperfectum est verbi ἴσκω facti ex εἴδω, eandémque plerunque cum eo habentis significationem. vnde & particip. ἴσκων.

Ἴσμεν, per syncopen pro ἴσαμεν, prima persona pluralis thematis ἴσημι: pro quo ἴσμεν dici etiam ἴδμεν, suprà docui.

Ἴσον) apud Hesychium legitur cum his duabus expositionibus, ἴδρυσον) πορθύσον). Ac quod ad ἴδρυσον) attinet, scribēdum esset potius aspero spiritu ἵσον), à them. ἵζομαι: quod verò ad πορθύσον) attinet, si ἴσον) in ea significatione scribamus, videtur amisisse primam ex diphthongo vocalem, pro εἴσον) à them. εἴω, siquidem apud eundem legimus εἴσομαι expositum ἐπελεύσομαι: necnon εἰσόμενον ὁδοιποροῦντα.

Ἵστα, præteriti imperfecti verbi ἵστημι tertia person. sing. ex them. ἱστάω, vt τίθημι scimus facere ἐτίθει, & ἵημι ἵει, ex τιθέω. & ἱέω. Est interdū & præsens imperatiui, itidē contractū ex ἵσταε.

Ἵστασο, Ionicè exempto σ pro ἵστασο: secunda pers. sing. præteriti imperf. ἱστάμην, ex pass. them. ἵσταμαι.

Ἴστε, per syncopen ex ἴσατε, quod est verbi ἴσημι secunda persona pluralis modò in præsenti indicatiui pro, scitis, modò in præsenti imperatiui pro, scite.

Ἰστέον, aduerbium θετικὸν ex them. εἴδω, amisso ε ex diphthongo. nam olim εἰστέον scriptum fuisse, testatur Eust.

Ἵστη, interdum est tertia pers. sing. præteriti imperfecti ἵστην ex ἵστημι, interdum secunda imperatiui præsentis. nam ex tertiis singularibus imperfectorum actiuorum fiunt secundæ imperatiuorum, abiecto augmento, idque tam in verbis in ω terminatis quàm finitis in μι: nec enim solùm ex ἐνόει, ἐφίλει, ἐβόα, fit νόει, φίλει, βόα, λέγε. sed etiam ex ἐτίθη & ἐπίμπλη fit τίθη, πίμπλη. Quanquam sunt qui hos imperatiuos verborum in μι, factos per apocopen velint ex iis qui in θι finiuntur, breui quæ præcedebat in longam conuersa, vt ex πίμπλαθι & ἵσταθι fieri πίμπλη & ἵστη. Etym. & Varin.

Ἴστω, per syncopen pro ἰσάτω, tertia pers. sing. imper. modi ex themate ἴσημι: itidémque ἴστων pro ἰσάτων dicitur & sic deinceps in reliquis pers.

Ἵστω autem per contractionem est ex ἵστασο, quod Ionico more factum est ex ἵστασο, exempto σ, sunt verò hæc secunda persona singul. vel præt. imperfecti pass. ἱστάμην, vel imperatiui præsentis passiui à them. ἵσταμαι.

Ἵστων pro ἵστην, per contractionem ex ἵσταον præterito imperf. verbi ἱστάω. At ἴστων per syncopen pro ἰσάτων, est tertia pers. dualis imperatiui præs. ex thē. ἴσημι, vt in Ἴσθι suprà admonui.

Ἰσχανάα, poetico pleonasmo pro ἰσχανᾷ. ex them. ἰσχανάω. Itidémque ἰσχανάαν pro ἰσχανᾶν.

Ἰσχανόων, itidem poetico pleonasmo pro ἰσχανῶν: & ἰσχανόωσα pro ἰσχανῶσα, particip. præs. act. ab eodem them.

Ἰσχέμεν & Ἰσχέμεναι, Ionicè & Doricè pro ἴσχειν: infin. præsens à themate ἴσχω.

Ἴσχεο, Ionica diphthongi resolutione pro ἴσχου: imperat. præs. pass. ab eodem them. cuius imperat. secunda plur. est ἴσχεσθε

Ἴσχε, Ionicè itidem vel Doricè pro eodem ἴσχω.

Ἴτον, secunda persona dualis interdum præsentis εἶμι, & tunc tertiam dualis facit itidem ἴτον: interdum imperfecti εἶν ab eodem themate, & tunc tertiam dualis facit ἴτην. Vtrobique autem secundam pluralis facit ἴτε, quæ seruit & imperatiuo.

Ἴτην, apud Aristoph. pro ἴστω, vt schol. ipsius & Suid. tradunt.

Ἴτω, tertia pers. sing. imperat. præsens ἴθι, ἴτων autem & ἴτωσαν, sunt tertiæ dualis & pluralis num. ab eodem.

Ἴψαο, Ionicè pro ἴψασο, exempto σ, secunda pers. sing. aor. 1. med ἰψάμην, à th. ἴπτω: pro quo Atticè per contractionem dicitur ἴψω. Homerus μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν. At præteriti ἴφα, ἴψω. Homerus ... quod ab eodem ἴπτω affertur, rarum admodum existimo vsum esse.

Ἰῶ, præsens act. subiun. modi, verbi ἵημι ex ἵω.

Ἴωμεν, aor. 2. act. subiun. verbi εἶμι ex εἴω, ex quo facit aor. 2. ἴον.

Ἰών, part. ex eodem aoristo ἴον, cuius fœm. ἰοῦσα.

K.

Κάββαλεῖν Dorica συγκοπῇ & τροπῇ dicitur pro καταβαλεῖν itidémque κάββαλεν pro κατέβαλεν, quæ ambo sunt aor. 2. act. sed prius infinitiui modi, alterum indicatiui: ambo etiam à them. καταβάλλω.

Κὰδ δ' ἔβαλεν, eodem modo pro κατέβαλε δέ.

Κὰδ δ' ἔθορε, itidem pro κατέθορε δὲ à καταθόρω.

Κὰδ δ' ἐχέμεν, similiter pro κατέχειν δέ.

Κὰδ δὲ λοπὶς σχίζη, pro κατεσχίσθη δὲ λοπός.

Καδδραθέτην, Doricè vel Æolicè itidem pro κατεδραθέτην: aor. 2. act. verbi καταδαρθάνω seu καταδρήθω, facientis fut. 2. καταδραθῶ. [ταδύω.

Καδδῦσαι, itidem pro καταδῦσαι, aor. 1. act. infin. modi, à th. κα-

Κάδεισον autem, quod Hesyc. affert pro καθεῖσον, si per υ in penultima scriptum esset, per syncopen positum videretur pro καθίδρυσον.

Καείς, part. aor. 2. pass. ἐκάην, ex act. them. καίω.

Καήσομαι, fut. 2. pass. ex eodem aor. 2. ἐκάην.

Καθαρθῆναι, aor. 2. pas. infi. modi à them. act. καθαίρω. Affertur & præter. perfect. pass. infinit. καθάρθαι per syncopen pro κεκαθάρθαι.

Καθεδοῦμαι, καθεδῇ, καθεδεῖται, fut. 2. med. verbi καθέζομαι. Vnde & fut. 1. pass. καθεσθήσομαι.

Καθεικέναι, præt. perf. act. infin. modi à them. καθίημι, faciente præt. perf. indic. modi καθεῖκα: vnde & partic. καθεικώς. Passiua autem voce præt. perf. facit καθεῖμαι, vnde part. καθειμένος, demissus.

Καθεῖλον, aor. 2 act. verbi καθαιρέω ex inus. them. καθέλω.

Καθεῖναι, aor. 2 act. infin. modi à them. καθίημι.

Καθεῖντο, tertia pers. plur. præt. plusquamperf. pass. ab eodem the. καθίημι faciente præt. perf. pass. καθεῖμαι.

Καθεῖρκται & καθεῖρκτο, præt. perf. & plusquamperf. pass. verbi act. καθείργνυμι, ex καθείργω.

Καθείς, part. aor. 2. act. à th. καθίημι.

Καθεῖσεν, aorist. 1. act. verbi καθίζω vel καθίω, habens ascitum ε loco augmenti. apud Varin.

Καθεῖτο, tertia pers. singul. præt. plusquamperf. pass. à th. καθίημι faciente præt. perf. pass. καθεῖμαι.

Καθελῶ, fut. 2. act. verbi καθαιρέω ex inus. th. καθέλω: vnde infin. aor. 2. καθελεῖν, & part. καθελών.

Καθέξω, fut. 1. act. verbi κατέχω: vnde med. καθέξομαι.

Καθέο, Ionica diphthongi dissolutione pro καθοῦ, de quo mox.

Καθές, aor. 1. act. imper. modi, à th. καθίημι.

Καθέσαν, aor. 2. act. verbi καθίημι, vt κατατίθημι, facit κατέθεσαν. [στημι.

Καθεσταμένος, part. præt. perf. pas. καθέσταμαι, ex act. the. καθί-

Καθεστηκώς, part. præt. perf. act. καθέστηκα ex eodem them.

Καθεστώς, ῶτος, part. eiusdem præt. perf. act. per syncopen ex καθεστηκώς, vt volunt nonnulli: nisi potius existimandum est καθίστημι, habere præt. med. καθέστακα à καθιστάω, ex quo contractionem fiat hoc part. καθεστώς.

Κάθῃ, secunda pers. sing. verbi κάθημαι, pro κάθησαι, vt volunt nonnulli: tradunt enim ex κάθησαι Ionicè fieri κάθηαι & κάθεαι, indéque Attica contractione κάθῃ.

Καθῆκα, aor. 1. act. verbi καθίημι, facientis fut. 1. act. καθήσω ex καθέω, irregularis autem est pro καθῆσα, vt ἔθηκα & ἔδωκα quoque pro ἔθησα & ἔδωσα dicuntur.

Καθηρέθην, aor. 1. pass. verbi καθαιρέω, facientis fut. 1. act. καθαιρήσω, præt. pas. καθῄρημαι, habet autem systolen pro καθῃρήθην, vt ᾑρέθην. Ex eodem καθαιρέω, est & imper. act. καθήρεον apud Homerum pro καθῄρουν.

Καθῄρητο, præt. plusquamperf. pas. verbi act. καθαιρέω.

Καθῆσθαι, infin. verbi κάθημαι, καθήσθω autem est tertia pers. imperatiui. κάθησο, ex eodem them.

Καθῆστο, tertia pers. singul. præt. imperf. καθήμην, ab eodem κάθημαι.

Καθίει, præt. imperf. verbi καθίημι ex καθιέω, vt ἠφίει, ἐτίθει, pro καθίη, ἀφίη, ἐτίθη. Ex quo καθίημι & part. καθιείς, & infin. καθιέναι.

Καθίεσαν, præt. imperf. act. eiusdem them.

Καθίκεο, Ionica resolutione diphthongi pro καθίκου, aor. 2. med. à them. καθικνέομαι, faciente fut. 2. καθικοῦμαι ex καθίκομαι. Ex eodem aor. 2. καθικόμην est aor. 2. subiun. καθίκωμαι.

Καθίξω, Doricè pro καθίσω: itidémque καθίξῃ & καθίξας pro καθίσῃ & καθίσας, à th. καθίζω.

Καθιοῦμαι, Atticè pro καθίσομαι, fut. 1. med. verbi act. καθίζω.

Καθίστα, imper. perf. verbi καθίστημι, ex καθιστάω.

Κάθου, aor. 2. med. imperat. modi, à them. act. καθίημι, vt κατατίθημι facit κατάθου. hoc autem κάθου per contractionem est ex Ionico καθέο facto ex κάθεσο exempto σ. Sunt etiam qui κάθου ex κάθησο factum velint, primùm ἀποβολῇ τοῦ σ, deinde συστολῇ τοῦ η, & contractione τοῦ ε, συνιστα λ μένου καὶ τοῦ ο.

Καθυφείς, part. aor. 2. à them. καθυφίημι: ex quo & aorist. 2. med. infin. καθυφέσθαι. Ex eodem καθυφίημι est aor. 1. act. καθυφῆκα, irregulariter pro καθυφῆσα: ex quo med. voce καθυφηκάμην. Item καθυφῇς, secunda persona sing. aorist. 2. act. subiunct. modi.

Καῇ, aor. 2. act. subiun. modi à th. καίω, faciente fut. 2. καῶ. At καῆναι est infin. aor. 2. pass. ἐκάην ex act. ἴκαον.

Κακκείειν, Aeolica syncope pro κατακείειν, quod est κοιμητικῶς ἔχειν & dormiturire.

Κακκῆαι, autem est Aeolica itidem syncope pro κατακῆαι, quod est κατακαῦσαι: nam καίω, siue κάω aor. 1. act. facit non solùm ἔκαυσα, sed etiam ἔκηα.

Κάκτεινε, itidem per syncopen pro κατέκτεινε: præt. imperf. actiu. verbi κατακτείνω. Itidémq; κάκτανε, pro κατέκτανε, in aor. 2.

Κακχεῦαι, similiter pro καταχεῦαι, aor. 1. act. infin. modi à καταχέω.

Κακχωρεῖ quoq; pro καταχωρεῖ positum videtur, ab Hesych. tamen exponitur δραπετεύει, κακουργεῖ.

Κάλεον, Ionicè pro ἐκάλουν, præt. imperf. act. verbi καλέω. Idem Ionicè in præsente opt. pas. καλεοίμην dicitur pro καλοίμην. [pro ἐκαλοῦντο.

Καλεῦνται, Ionicè & Doricè pro καλοῦνται, ab eodem. Et καλεῦντο

Καλήμεναι, Doricè & poeticè pro καλεῖν, tanquam ex καλέημι vel κάλημι, vt annotat Eust. apud Hom.

Καλήμενος, pro καλούμενος, vt ποιήμενος pro ποιούμενος, Aeolica μεταθέσει τῆς ου διφθόγγου εἰς η, vt tradit Varin. Nisi potius sit part. ex them. κάλημαι.

Κάλλιπον, Aeolica syncope pro κατέλιπον, aor. 2. act. verbi act. καταλείπω. Sic κάλλειψειν iidem dicunt pro καταλείψειν.

Κάμβαλον itidem pro κατέμβαλον positum aiunt nonnulli. Sed viderint ne scribendum sit κάββαλον.

Καμμάρψαι eadem syncope pro καταμάρψαι, quod est καταλαβεῖν, apud Hesyc. [tur.

Καμμύειν, similiter pro καταμύειν: Laconicum tamē id esse dici-

Καμμορέων pro κακομορέων seu κακοπαθέων, ex nomine κάμμορος vsurpato itidem apud poetas pro κακόμορος.

Καμμύειν, eodem modo pro καταμύειν.

Κάμον, Ionicè pro ἔκαμον, abiecto augmento: aor. 2. act. verbi κάμνω, vnde & particip. καμών. facit enim fut. 2. καμῶ, vt τέμνω τεμῶ.

Κανεῖν aorist 2. act. infin. modi à them. καίνω significante, perimo: vnde part. κανών, ambo apud Hesyc.

Κάππεσε, Aeolica syncope pro κατέπεσε, quod est aorist. 2. verbi καταπίπτω, mutuatitius à καταπέσω.

Καρῆναι, aor. 2. pas. infin. modi, à th. act. κείρω. facit enim id fut. 2. κερῶ, aor. 2. ἔκαρον, vnde aor. 2. pas. indic. modi ἐκάρην.

Καρρέζειν, Aeolica syncope pro καταρρέζειν, apud Eust. qui exp. καταψᾶν.

Καρτύναι, poetica μεταθέσει pro κρατῦναι, quod est aorist. 1. act. infin. modi à th. κρατύνω.

Κάσχεθεν, Aeolica syncope pro κατέσχεθε, præt. imperf. act. verbi κατασχέθω, apud Hom. Itidē κάσχετο dicitur pro κατέσχετο, quod est aor. 2. med. indic. modi à th. κατέχω mutuante fut. 2. κατασχῶ & aor. 2. act. κατέσχον ex th. κατασχέω.

Κατάβα, per apocopen pro κατάβηθι apud Atticos: aor. 2. act. imperat. modi à thema. inus. κατάβημι, pro quo vsurpatur καταβαίνω.

Καταδυμέναι, Doricè pro καταδύειν, à th. καταδύω.

Καταδύσεο, Ionicè pro καταδύσου: præsens imper. pas. à th. καταδύσομαι, quod ex futuro in præsens abiit.

Κατειμένος, poeticè pro καθειμένος, part. præt. perf. pas. ex th. καθίνυμι seu καθίω faciente præt. pas. καθεῖμαι. (quod tamen præteritum commune est & verbo καθίημι) Similiter καταείνυον est à καταεννύω pro καθεννύω seu καθίνυμι posito.

Καταείσατο, aor. 1. med. verbi καθεῖμι ex inus. them. κατείω.

Καταιρεόμενος, Ionicè apud Herodotum pro καθαιρούμενος, ab Ionico them. καταιρέω pro καθαιρέω.

Κατάκανε, aor. 2. act. imper. modi à th. κατακαίνω.

Κατακτάσθαι, aor. 2. med. infinitiui modi, à themate act. κατακτείνω.

Καταντυγῇς, aorist. 2. pas. subiun. modi, à themate act. καταντύσσω faciente futur. 2. act. καταντυγῶ vnde & part. aorist. 2. pas. καταντυγείς.

Καταξέμεν, Ionicè pro κατάξειν: fut. 1. act. infin. modi à them. κατάγω, apud Homer.

Κατε-

Καταπεπτηῶα, secundum quosdam pro καταπεπτωκυῖα, exempto per syncopen κ & ω in η verso: particip. præt. perf. act. verbi καταπίπτω ex καταπτόω. Vide & Πεπτηώς.

Καταπημήνειε, aor.1.act. optatiui modi à them. καταπημαίνω.

Καταποθῇ, aor.1.pass. subiunctiui modi, à themate actiuo καταπίνω faciente futur.1.act. καταπόσω ex inus. verbo καταπόω.

Καταπρηυνθῇ, aorist. 1. passiui subiunctiui modi, ab act. themate καταπρηύνω.

Καταπροΐσεσθαι, fut.1.med.infin.modi, à them. καταπροΐημι, vnde est & aor.2.med.infin.modi καταπροέσθαι.

Κατάσχῃ, aor.2.act. subiunct. à them. κατέχω mutuante fut.2. act. κατασχῶ à κατασχέω. Vnde & infin. κατασχεῖν: & particip. aorist.2.med. κατασχόμενος.

Καταχήνῃ, aor.1.act. subiunct. modi, à them. καταχαίνω, faciente aor.1 act. indic. κατέχηνα.

Κατεαγέναι, præt.perf.med.infin.modi, à them. κατάγω seu κατάγνυμι, dissoluta vocali more Ionico & Attico pro κατηγέναι, vnde particip. κατεαγώς. At κατεάγη est aor.2.pass.indic. modi ab eodem them. Inde est aor.1.act. κατέαξα pro κατῆξα.

Κατεδάη, aor.2. pass. indic. modi, à them. act. καταδαίω, vt κατεκάη a κατακαίω.

Κατεδηδόκειν, præt.perf.act. verbi κατέδω. Atticè pro κατηδήκειν, a καταδέω: vnde & pass. κατεδήδεσμαι.

Κατεῖσι, præt.perf.med. verbi κάτειμι ex κατείω, vt tradit Varinus.

Κατείλοχε, Atticum præt.perf.act. verbi καταλέγω pro καταλέλοχε.

Κατέκανε, aor.2.act. verbi κατακαίνω.

Κατέκηλε, quod Hesych. affert pro σιωπᾶν ἐδίδου. videtur esse aor.2.act. verbi κατακηλέω, ex quo est aorist.1.act. κατεκήλησε apud eundem.

Κατεκόπησαν, aor.2.pass. indicatiui à them. act. κατακόπτω.

Κατέκτα, secundum quosdam per apocopen pro κατέκτανε, ex κατακτείνω, secundum alios pro κατέκτη, vt κατάκτημι.

Κατέκτανθεν Bœoti a syncope pro κατεκτάνθησαν, aorist 1. pass. verbi κατακταίνω, facientis præt.perf.act. κατεκτάγκα, pass. κατέκταμαι, tanquam ex κατακταίνω.

Κατέλεκτο, Ionicè pro κατελέλεκτο, præt. plusquamperf. pass. verbi act. καταλέγω.

Κατένεικα, aor.1.act. irregularis pro κατήνεγκε, ab Ionico themate κατενείκω, quod subseruit verbo καταφέρω.

Κατενύγησαν, aor.2.pass. verbi act. κατανύσσω, facientis fut.2. act. κατανυγῶ.

Κατενήνεκται, præt.perf.pass. eiusdem verbi καταφέρω, ex inusitato them. κατενέγκω seu κατενέχω, vnde & præt.med. κατενήνοχα ambo habentia Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem, & pro κατήνεκται & κατήνοχα.

Κατενήνοθε, præt.med. verbi κατανθέω, secundum quosdam veteres grammaticos, quod sic formant. Dicunt ex ἀνθέω fieri primùm ἐνθέω metathesi literarum: inde præt.med. ἤνοθα, & Attica duarum initialium literarum præsentis reduplicatione ἐνήνοθα, vnde præmissa præpositione κατὰ, κατενήνοθα.

Κατενήρατο, aor.1.med. verbi act. κατεναίρω, apud Hesych.

Κατεπιάνθη, aor.1.pass. verbi act. καταπιαίνω.

Κατεπόθη, aor.1.pass. verbi act. καταπίνω, facientis fut.1. καταπόσω ex inus. them. καταπόω.

Κατέσβη, aor.2.pass. verbi act. κατασβέννυμι, facit enim id futur.2. κατασβῶ, ex κατασβέω, vnde aor.2. κατέσβην, ex quo pass. aor. 2. κατεσβήν. quidam tamen malunt dicere esse aorist.2. act. ex themate κατασβῆμι.

Κατέστην, aorist.2.act. verbi καθίστημι, cuius tertia persona plur. κατέστησαν.

Κατῄδεσε, aor.1.act. verbi καταιδέω, apud Hesyc. qui exp. αἰσχυνθῆναι ἐποίησε.

Κατηθαλωμένοι, particip. præterit. perfect. pass. ex themate actiuo καταιθαλόω.

Κατῆκε, Ionicè pro καθῆκε ex Ionico them. κατήκω pro καθήκω.

Κατῄκιζον, præt.imperf.act. verbi καταικίζω, vnde & præter.pass. κατῄκισμαι, & aor.1.med. κατῃκισάμην.

Κατηλόκισται, præt.perf.pass. verbi act. καταλοκίζω.

Κατηλωκυῖα, Ionicè pro καθηλωκυῖα particip. fœm. præt.perf.act. ex them. καθάλωμι faciente fut.1. καθαλώσω.

Κατημύχθη, aor.1.pass. verbi act. καταμύσσω.

Κατήναρε, aor.1.act. verbi κατεναίρω.

Κατήνοχα, præter.med. verbi act. κατενέγκω seu κατενείκω subseruientis verbo καταφέρω.

Κατήνουν, præt.imperf. verbi act. καταινέω.

Κατῆρε, aor.1.act. verbi καταίρω.

Κατῄρει, Ionicè pro κατῄρει à them. καταιρέω pro καθαιρέω.

Κατηρείδετο, præt.imperf.pass. verbi act καθερείδω.

Κάτθανεν, Æolica syncope pro κατέθανε. aor.2.act. verbi καταθνήσκω ex καταθανέω.

Κατθέμεν, itidem pro καταθέμεν: hoc autem Ionicè vel Doricè pro καταθεῖναι quod est aor.2.act. infin. modi, à them. act. κατατίθημι. Similiter κάτθεο pro κατάθεο. Hoc autẽ pro κατάθου seu κατάθευ, quod est aor.2.med. imper. modi ab eodem them.

Κατιᾶσι, tertia persona plur. præsentis κάτειμι, at καθιᾶσι præsentis καθίημι.

Καυάξαις pro κατάξαις, sublato primùm τ, deinde eius loco inserto υ more Æolico, vt αὐήρ pro ἀήρ: Aor.1. act. opt. modi itidémque in infin. pro κατάξαι dicitur καυάξαι: hoc autem κατάξαι est à κατάγω seu κατάγνυμι significante frango.

Καυχᾶεσαι & Καυχᾶσαι ex Καυχάομαι pro καυχᾷ in secunda persona dici, annotant grammatici quidam recentiores.

Κεάσσας, poeticè metri causa geminato σ pro κεάσας: particip. Aorist.1. act. à them. κεάζω.

Κέαται & κέατο, Ionicè pro κεῖνται & κεῖντο, abiecto etiam augmento in posteriore, sicut δεδέαται iidem dicunt pro δέδενται, & ἐπεποιέατο pro ἐπεποίηντο.

Κείαντες & Κειάμενοι pro καύσαντες, & καυσάμενοι dicitur tanquam ex κείω ambo Aor.1. alterum actiui, alterum medij.

Κείαται & Κείατο, rursum Ionicè pro κεῖνται & ἔκειντο: inserto etiam ι metri causa.

Κεισεῦμαι & Κεισοῦμαι, Doricè pro κείσομαι à them. κεῖμαι.

Κεκαδήσειν pro στερήσειν & χάζεσθαι ποιήσειν, ex χάζω deriuãt. nam ex futur.2. χαδῶ, faciunt κεκαδῶ, per anadiplasiasmum & τροπὴν τοῦ χ εἰς κ, vnde & fut.1.med. κεκαδησόμεθα. Similiter ex ἔχαδον faciunt κέκαδον, & med. voce κεκάδοντο.

Κεκαδμένος verso σ in δ dicitur pro κεκασμένος, vt ἴδμεν pro ἴσμεν, est autem id præt. perfect. pass. verbi act. κάζω.

Κεκάθικα, duplici augmento, pro κάθικα dicitur in præter. perf. act. verbi καθίζω.

Κεκάμω, poetico anadiplasiasmo pro κάμω, quod est Aor.1. act. subiun. modi, à them. κάμνω.

Κεκάρθαι, præterit. perf. pass. infin. modi, à them. act. κείρω. facit enim id futur.1. καρῶ, præt. κέκαρκα, & præt. plusquamperf. ἐκεκάρκειν, in pass. κέκαρμαι.

Κεκάσθαι, præt.perf.pass.infin.modi, à them. act. κάζω faciẽte præter.pass. κέκασμαι: cuius secunda persona κέκασσαι apud Homerum legitur, geminato metri causa σ pro κέκασαι.

Κεκαῦσθαι, præter.perf.pass.infin.modi, à verbo act. καίω faciente fut.1.act. καύσω.

Κεκαφηώς, Ionicè pro κεκαφηκώς: part. præter.perf.act. à them. κεκαφέω, quod ex κέκαφα, præter.perf.act. verbi κάπτω esse factum dicitur.

Κεκινέαται, præter.perf.pass. verbi κινέω, Ionicum pro κεκινημένοι εἰσί, vt πεποιέαται pro πεποίηνται, seu πεποιημένοι εἰσί.

Κέκλαμμαι, præt.perfect. pass. verbi κλέπτω, habens versum ε in α, vt ἔστραμμαι.

Κεκλάγξω, poetico anadiplasiasmo pro κλάγξω: itidémque med. voce Κεκλάγξομαι pro κλάγξομαι, ambo futura sunt verbi κλάγγω vel κλάζω.

Κεκλαδμένον. Varin. affert pro κεκλασμένον vsurpatum. quorum vtrunque est partic. præt. pass. à verbo κλάω. facit enim id præt. perf. pass. κέκλασμαι, vnde etiam in plusquamperf. ἐκέκλαστο, Ionicè vel Atticè.

Κεκλειμένος, itidem pro κεκλεισμένος affertur à them. κλείω faciente præter.pass. & Κέκλειμαι & κέκλεισμαι: quorum hoc tamen vsitatius est.

Κέκλετο, Ionicè pro κέκλευ, resoluta diphthongo: quod est imperatiui præsentis à poetico verbo κέκλομαι habente pleonasmum τοῦ κ pro κέλομαι. Itidem κέκλετο ab eodem est augmento carens pro ἐκέκλετο. Apud Hesychium verò & κεκλεῖ legitur, expositum itidem κελεύει καλεῖ, à them. κεκλέω.

Κεκλήαται & Κεκλήατο, Ionicè pro κέκληνται & κέκληντο, vt κεκινέαται paulò ante pro κεκίνηνται tertia persona pluralis præter. perf. & plusquamperf. pass. à verbo καλέω, faciente futur.1.act. κλήσω & præt. κέκληκα, ex inus. them. κλέω.

Κέκληγα, præter.perf.med. verbi κλάζω, habens τροπὴν τοῦ α εἰς η pro κέκλαγα: vnde part. κεκληγώς apud Hom. Ab eodem κέκληγα fit thema κεκλήγω, ex quo partic. κεκλήγων apud eundem.

Κεκλήσομαι, futur. paulò pòst verbi act. καλέω, ex secunda persona præt.perf.pass. κέκλησαι: facit enim præt. pass. κέκλημαι ex inusitato them. κλέω, ex quo habet futurum κλήσω.

Κεκλίαται & κεκλίατο, Ionicè pro κέκλινται & κέκλιντο seu ἐκέκλιντο: tertia persona pluralis præt.perf. & plusquamperf. pass. à themate κλίνω, vt κεκλήαται paulò antè.

Κεκλόμενοι, partic. poetici verbi κέκλομαι vsurpati pro κέλομαι. Vnde & imper. κέκλευ pro κέλευ.

Κέκλοφα, præt.perf. act. verbi κλέπτω, Atticè habens ε versum in ο, vt πέπομφα & similia vnde infinitiuus κεκλοφέναι.

Κέκλυθι, poetico anadiplasiasmo pro κλῦθι: imperf. præs. verbi κλῦμι.

Κέκλωσμαι, præt.perf.pass. verbi act. κλώθω.

Κεκμακώς, Doricè pro κεκμηκώς. Apud Hesyc. itidem pro κεκμᾶται, quod exp. κεκοπίακεν, videtur legendum κέκμαται, vt Doricum sit pro κέκμηται. Est autem κέκμηκα præt. perfect. verbi κάμνω, tanquam ex καμέω vt τέμνω facit τέτμηκα tanquam ex τμέω. Vnde partic. κεκμηκώς.

Κεκμηώς, apud Homerum Ionica τοῦ κ ἐξαιρέσει pro κεκμηκώς, vt κεκαφηώς paulò ante pro κεκαφηκώς, & similia alia. Præterea verò κεκμηῶτος idem dicit pro κεκμηότος, metri causa.

Κέκναισμαι, præt.perf.pass. verbi act. κναίω.

Κέκομμαι, præt.perf.pass. verbi act. κόπτω.

Κέκονε, apud Sophoclem pro ἔκτονε, eiecto τ, ideóque redupli-

cata initiali litera præsentis præt.med.verbi σταίνω. Etym.

Κεκορηὼς, Ionicè ponitur pro κεκορηκὼς apud Homer. exempto κ. vt de bobus ἄμφω κεκορηότε ποίης. Vbi etiam nota κεκορηότε, neutraliter vel passiuè vsurpatum pro κεκορεσμένω seu κορεσθέντε, satiati, saturi.

Κεκορυθμένος, ab eodē per syncopen vsurpatum creditur, pro κεκορυθημένος, quod est part. præt. perf. pass. à them. act. κορυθέω. Sed verisimilior Eustathij opinio est qui κεκορυθμένος dictum τροπῇ τοῦ σ εἰς θ ait pro κεκορυσμένος à them. κορύσσω, præsertim quum partic. κεκορυσμένος legatur apud Hesych.

Κεκοτηὼς, pro κεκοτηκὼς, Ionicè vt κεκορηὼς pro κεκορηκὼς, paulò suprà exempto κ veluti κεκοτηότι θυμῷ apud Homer. Est autem part. præt. act. à them. κοτέω.

Κεκόφθαι, præt. perf. pas. infin. modi, à them. act. κόπτω.

Κεκράαντο poetico pleonasmo τοῦ α Ionica detractione augmenti dicitur pro ἐκέκραντο. præt. plusquamperf. pass. verbi act. κραίνω. Similiter φαάνθη pro ἐφάνθη reperitur apud poetas à φαίνω.

Κέκραγα, præt. perf. med. verbi κράζω facientis fut. 2. κραγῶ. Ex quo & thema κεκράγω fit, vt κεκλήγω ex κέκληγα. At κεκραγήσει, quod Hesyc. affert pro κραυγάσει, est ex them. κεκραγέω.

Κέκρακα, præt. perf. act. verbi κεράω, facientis fut. 1. κεράσω per syncopen pro κεκέρακα. Itidémque in pass. voce κέκραμαι dicitur pro κεκέραμαι, ex quo participium κεκραμένος.

Κεκράξομαι, fut. paulò post verbi act. κράζω ex κέκραξαι secunda persona singularis præt. perf. pass. κέκραγμαι.

Κεκράχαται, Ionicè pro κεκραγμένοι εἰσὶ: tertia person. plur. præt. perf. pas. à them. κράζω. facta autem est ex tertia singulari inserto α ante ται, & tenui præcedente versa in aspiratam, sublatóque τ.

Κέκραχθι, imperatiuus est verbi κράζω pro κέκραχε, vt annotatur apud Varinum. Apud Suid. verò perperam κεκραθι scribitur, qui exponit κράξον.

Κέκρηγα, præt. perf. med. verbi κράζω, habens τροπὴν τοῦ α εἰς η sicut κέκληγα ex κλάζω fit. Vnde infin. κεκρηγέναι apud Suid. & partic. κεκρηγότα apud Hesych.

Κέκρητο, Ionicè pro ἐκέκρατο sublato primum augmento, deinde α verso in η præt. plusquamperf. pas. verbi κεράω facientis fut. 1. κράσω per syncopen pro κεράσω.

Κεκραγότες, apud Aristoph. est partic. præt. perf. med. à verbo κράζω, quod Hesych. exp. κράζω.

Κέκρυβα, præt. med. verbi act. κρύπτω, tenui versa in mediam veluti in βέβλαβα, & similibus.

Κεκρύφαται, Ionicè pro κεκρυμμένοι εἰσὶ. tertia persona plur. præter. perf. pas. ab eodem them. κρύπτω, facta ex tertia singulari, inserto α ante ται, & præcedente tenui versa in aspira tam.

Κέκτημαι, præt. perf. pass. verbi κτάομαι: pro quo & ἔκτημαι dicunt Iones.

Κεκύθωσι, Ionico & poetico anadiplasiasmo pro κύθωσι, vt λελάβωσι pro λάβωσι, κεκάμωσι pro κάμωσι: aor. 2. act. subiunct. modi, à them. κεύθω.

Κέλεαι, Ionica pro κέλῃ, resoluta diphthongo: secunda pers. sing. poetici verbi κέλομαι.

Κελήσονται, fut. 1. med. verbi κέλομαι, ex κελέομαι, vt θέλω & μέλω ex θελέω & μελέω sua futura mutuantur. Apud Homer. κελήσεται, ἐντελεῖται.

Κέλσαι, aor. 1. act. infin. modi, à them. κέλλω.

Κένσαι, aor. 1. med. syncopen passus pro κεντῆσαι, ex them. act. κεντέω. Est & aor. 1. act. infin. modi pro κεντῆσαι, ab eodem them.

Κέονται, apud Theocr. pro κεῖνται, necnon κέοντο, Ionicè abiecto augmento reperitur pro ἔκειντο, ex them. κέομαι. Apud Hesyc. & κέοιτο legitur expositum κεῖτο: quod ipsum Suid. exp. ὑπάρχοι.

Κέρασσε, Ionicè pro ἐκέρασε, omisso augmento & geminato simul σ metri causa aorist. 1. act. verbi κεράω facientis fut. 1. act. κεράσω.

Κερατιοῦμεν, Atticè pro κερατίσομεν: fut. 1. act. verbi κερατίζω.

Κερόωντο, poetico seu Ionico pleonasmo τοῦ ο pro κερῶντο: præter. imperf. pass. verbi act. κεράω.

Κέρσαι, Æolico more pro κεῖραι. nam Æoles fut. 1. verbi κείρω faciunt κέρσω, vt φθέρσω à φθείρω est.

Κερῶ, eiusdem κείρω fut. 1. regulare & commune ex quo infin. poeticus κερέειν pro κερεῖν, vel potius Ionicus, solent enim Iones ει circumflexum dissoluere in εει. Alioqui κερῶ est etiam thema contractum ex κεράω.

Κέσκετο, Ionicè pro ἔκειτο, ex κέω facto them. κέσκω, vt ex ἔω fit ἔσκω teste Eust. apud Hesyc. κέσκετο legitur, itidem expositum ἔκειτο.

Κέχαδε, præt. perf. med. verbi χάζω.

Κεχάδοντο, Ionico diplasiasmo pro ἐχάδοντο, vt λελάβοντο pro ἐλάβοντο, Aor. 2. med. eiusdem them. χάζω facientis fut. 2. χαδῶ, aor. 2. ἔχαδον.

Κεχανδότα, pleonasmo poetico metri causa pro κεχαδότα: partic. præt. perf. med. ab eodem verbo χάζω. (existimo.

Κέχαρα, præt. perf. med. verbi χαίρω vel χαρέω: rarissimi vsus, vt

Κεχάρηκα, præter. perf. act. verbi χαίρω, ex inus. them. χαρέω. vt μεμένηκα & νενέμηκα ex μενέω & νεμέω. nisi potius futura horum verborum χαρῶ, μενῶ, νεμῶ, ex sese præterita illa formare putanda sunt, ἀναδραμόντα εἰς ἐνεστῶτας, vnde pass. κεχάρημαι.

Κεχαρησέμεν, Ionicè apud Homer. pro χαρήσειν, quod est fut. 1. act. infin. modi ex them. χαρέω faciente fut. 1. χαρήσω. Vnde & media voce κεχαρήσομαι quanquam hoc κεχαρήσομαι potest esse etiam futurum paulò post ex κεχάρησαι secunda persona singulari præteriti perfecti κεχάρημαι.

Κεχαρηὼς, Ionica ἐξαιρέσει τοῦ κ pro κεχαρηκὼς, vt κεκοτηὼς pro κεκοτηκὼς, velut apud Hom. κεχαρηότα νίκῃ.

Κεχαροίατο, Ionicè pro κεχάροιντο. Hoc autem κεχάροιντο poeticum anadiplasiasmum habet pro χάροιντο, vt λελάθοιντο pro λάθοιντο, itidémque κεχάροντο dicitur pro ἐχάροντο, eodem anadiplasiasmo, vt λελάβοντο. pro ἐλάβοντο. Est porrò vtrumque illorum κεχάροιντο nimirum & κεχάροντο, aor. 2. med. ab eodē them. χαίρω: illud optatiui modi, hoc, indicatiui.

Κέχηνα, præt. med, verbi act. χαίνω: vnde part. κεχηνώς.

Κεχλάδα, præter. perf. med. verbi χλάζω, apud Pind. teste Varino.

Κεχλίαγκα, præt. perfect. act. verbi χλιαίνω.

Κεχλιδώς, præt. med. verbi χλιδάω.

Κεχολώσεται, fut. paulò post verbi act. χολόω, ex κεχόλωσαι secunda pers. sing. præt. pass. κεχόλωμαι.

Κέχρημαι, præt. perf. pas. verbi actiui χράω vel pass. χράομαι.

Κεχείσμαι, præt. perf. pass. verbi χέω.

Κεχωρήκεσαν, Atticè pro κεχωρήκεισαν, correpta penultima, & sublato simul augmento plusquamperf. nam secundum regulam dici debebat ἐκεχωρήκεισαν, præt. plusquamperf. act. verbi act. χωρέω.

Κεχωρίδαται, Ionicè pro κεχωρισμένοι εἰσὶ. tertia persona plur. præt. perf. pas. à verbo χωρίζω, facta ex tertia singulari, correpta primum penultima, h. e. sublato σ, deinde inserto δα: vel etiam ex præterito medio, adiecta syllaba ται.

Κῆαι, aor. 1. act. infin. verbi καίω. facit enim id in indicatiuo modo aor. 1 ἔκηα. vnde partic. act. κήας, & med. voce κηάμενος.

Κέκλε, poeticè pro ἔκιε. aor. 2. act. verbi κιέω, facit enim id aor. 2. ἔκιεν, & poetico anadiplasiasmo κέκιεν, vt λέλαβεν pro ἔλαβεν, vnde ἐκθλίψει vocalis breuis κέκιεν, vt tradit Varin. post Etym. & Eust. Hom. μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα.

Κῆφα. Doricè pro καὶ ἔφη. Theocr. Κῆφα Δάφνη τάλαν τί τὸ τάκεαι.

Κίε. Ionicè & poeticè pro ἔκιε, aor. 2. act. verbi κίω seu κιέω. Itidémque κίεν sequente vocali pro ἔκιεν.

Κίρνα. Ionicè pro ἐκίρνα: præter. imperf. verbi κιρνάω.

Κίρνη autem pro ἐκίρνη. est præt. imperf. verbi κίρνημι. quanquam nonnulli Doricum esse malint pro ἐκίρνα, vt ἔζη pro ἔζα.

Κιχείη, præsens opt. act. ex κίχημι, vt τιθείη, ex τίθημι, vnde & partic. κιχείς, vt τιθείς. At κιχῶν, est aor. 2. act. infin. modi, à them κιχάνω seu κιχέω.

Κίχειτε, Attica syncope pro κιχείητε, itidem præsens opt. ex eodē κίχημι. Sic κιχεῖμεν & κιχεῖεν dicitur pro κιχείημεν & κιχείη(σαν.

Κιχήμεναι, Doricè pro κιχῆναι vel κιχεῖν Eust.

Κιχῆναι, infin. ex eodem κίχημι vel κιχαίνω, vt Eust. tradit. Sed si ex κιχαίνω esset, scribendum foret κιχῆναι, cum ι subscripto.

Κιχήσατο, Ionicè pro ἐκιχήσατο. aor. 1. med. verbi κιχάνω seu κιχέω facientis fut. κιχήσομαι. vnde & infin. κιχήσεσθαι.

Κιχήτην. per syncopen pro κιχησάτην seu ἐκιχησάτην: tertia persona dualis aor. 1. medij ἐκιχησάμην, à κιχέομαι, sin κιχήτην scribas, est tertia dualis præteriti imperf. ἐκίχεον, vt ἀπειλήτην à them. κιχέω. Eust. apud Hom.

Κλαήσει, quod Hesyc. exp. κλαύσεται, fut est à them. κλαίω.

Κλαίεσκε, Ionicè pro ἔκλαιε, abiecto augmento & annexo σκε, præt. imperf. act. verbi κλαίω.

Κλαίοισθα, Æolica paragoge pro κλαίοις, vt εἴπῃσθα, pro εἴπῃς. præsens opt. act. à them. eodem.

Κλᾳξῶ, Doricè pro κλείσω, ex κληΐζω. Faciunt enim primum fut. κληΐξω, deinde η verso in α & subscripto ι κλᾳξῶ, Theocr. τὰν αὐλείαν ἀποκλᾳξῶ. Similiter κλᾷξαι pro κλεῖσαι in Aor. 1. infin. modi.

Κλᾳοῦσα, Doricè pro κλαίουσα partic. verbi κλαίω.

Κλᾳσῶ, quoque dicunt pro κλείσω, eodem modo. nam futura verborum in ίζω, & per ξ faciunt more suo, & per σ communi more.

Κλαυσεῖται, Doricè itidem pro κλαύσεται. solent enim circumflectere futura actiua & media, itidémque κλαυσῶ dicunt pro κλαύσω, & sic deinceps in cæteris personis. Est autem hoc κλαύσω, fut. 1. act. verbi κλαίω, vt ex καίω καύσω est.

Κλείουσι, Ionicè & poeticè pro κλέουσι, ex them. κλείω vsurpato pro κλέω: vnde est & opt. κλείοιμι significans ᾄδοιμι, ὑμνοίην: necnon pass. κλείομαι significans ἐπικαλοῦμαι. Est alioqui aliud thema κλείω significans, claudo.

Κληΐσαι, Ionicè pro κλεῖσαι seu κλῆσαι, à them. κληΐζω & κλείω.

Κλῇσον apud Aristoph. pro κλῄζον per synæresin à them. κληΐζω. At κλῆσον, sine ι subscripto, est aorist. 1. imperatiui modi, à them. καλέω faciente fut. 1. κλήσω, per syncopen.

Κληθήτην, Aor. 1. pass. indic. modi, augmento carens pro ἐκληθήτην, à them. act. κλέω.

Κλύζεσκεν, Ionicè pro ἔκλυζε: præt. imperf. act. verbi κλύζω.

Κλῦθι, imperat. præsens, secundum alios ex inus. them. κλῦμι, secundum alios ex κλύω per metaplasmum pro κλύε, vt κέκραχθι itidem metaplasmum habere dicunt pro κέκραχε.

Κνῆσαι, Doricè pro κνῆσαι: aorist. 1. actiui infin. modi, à them. κνάω vel κνήθω.

Κνισθείην, aorist. 1. pass. optat. modi, à them. act. κνίθω faciente præt. perfect. pass. κέκνισμαι.

Κνῦ, Ionicè pro ἔκνυ, quod est præt. imperf. act. vel ex them. κνῦμι, vel ex κνάω. nam ἔκνυ per contractionem quidam fieri aiunt ex ἔκνυε, vt ἶζη vel ἶζει.

Κνίσαι, poeticè metri gratia pro κνῖσαι, quod est aor. 1. act. infin. modi, à them. κνίζω.

Κνυζεῦνται apud Theocr. Dorico more pro κνυζοῦνται, à them. (κνυζέομαι.

Κοιλᾶναι, aorist. 1. act. infin. modi à them. κοιλαίνω faciente aor. 1. ἐκοίλανα.

Κομείτην, Ionicè detracto augmento pro ἐκομείτην tertia pers. dualis præt. imperf. act. ex them. κομέω.

Κομιῶ, Attico more pro κομίσω, fut. 1. act. verbi κομίζω: itidémque media voce κομιοῦμαι pro κομίσομαι.

Κοπεῖν, aor. 2. vel fut. 2. act. infin. modi, à verbo κόπτω faciente futur. 2. indic. modi κοπῶ, aor. 2. ἔκοπον, vnde pass. ἐκόπην, ex quo infin. κοπῆναι & particip. κοπείς.

Κορέξαι, aor. 1. act. infin. à them. κορέω vel κορέζω.

Κορέει apud Homerum pro κορέσει, itidémque κορέεις pro κορέσεις: forsan fut. 2. verbi κορέω habens dialysin Ionicam diphthongi ει circumflexæ; vt in ἐρέω pro ἐρῶ.

Κορέσατο, Ionicè pro ἐκορέσατο, necnon κορέσσατο geminato metri causa σ, pro eodem aor. 1. med. verbi κορέννυμι seu κορέω facientis fut. 1. act. κορέσω. vnde & pass. voce aorist. 1. infin. modi κορεσθῆναι.

Κορθύεται, per metathesin ab Homero vsurpatum creditur pro κορύθεται, à κορύθομαι significante, galeæ in modum fastigior.

Κοσμηθεν Bœotica syncope pro ἐκοσμήθησαν, abiecto simul augmento aor. 1. pass. verbi act. κοσμέω facientis fut. 1. κοσμήσω.

Κοχύεσκον, Ionicè pro ἐκόχυον, vt ἔθεσκον pro ἔθον. à themate κοχύω.

Κόψεν, Ionicè pro ἔκοψε omisso augmẽto: aor. 1. act. verbi κόπτω.

Κράανον, pleonasmo poetico pro κρᾶνον, vt κεκράαντο pro κέκραντο: aor. 1. act. imper. modi à them. act. κραίνω.

Κραγείς, part. aor. 2. pass. ex them. act. κράζω faciente fut. 2. κραγῶ & aor. 2. ἔκραγον, ac voce pass. ἐκράγην: vnde & infin. κραγῆναι.

Κραθείς, particip. aor. 1. pass. ex them. act. κεράω faciente fut. 1. act. κεράσω, per syn. copen, pro κερασθείς.

Κρανέεσθαι, dialysi Ionica & poetica, pro κρανεῖσθαι, futur. 1. vel 2. med. verbi act. κραίνω, facit enim act. voce in indicat. modo κρανῶ, media κρανοῦμαι.

Κρήηνον, aor. 1. act. imper. modi à them. κραίνω faciente aorist. 1. act. indic. ἔκρηνα. pleonasmum poeticum habens pro κρῆνον. Itidémque in infin. modo κρηῆναι dicitur pro κρῆναι.

Κρήμνη, Ionicè pro ἐκρήμνη: præt. imperf. act. verbi κρήμνημι. Item imper. præsentis eius thematis. nam imperatiui actiui præsentis secunda persona similis est tertiæ præteriti imperfecti actiui, dempto augmento.

Κρῆναι, aor. 1. act. infin. modi. à them. κραίνω. vt φῆναι ex φαίνω. Itidémque imperatiuus κρῆνον ex eodem est.

Κρέγε, poeticè pro ἔκρεγε, omisso augmento: aorist. 2. act. à them. κρίζω, faciente fut. 2. κριγῶ, vnde & præt. med. κέκριγα. κρίκε autem videtur potius esse à themate κρίκω. Ambo legi apud Homerum testatur Eustath. in hoc loco Iliad. π. de equis: Τὼ δὲ διαστήτην, κρίκε δὲ ζυγόν. Ambo sunt ὀνοματοποιηθέντα, vt τρίζω quoque. Ex eiusdem est aor. 1. act. infin. modi κρίξαι apud Hesych. pro ἠχῆσαι.

Κρῖνε, Ionicè sine augmẽto pro ἔκρινε: præt. imperf. verbi κρίνω. Itidémque in aor. 1. pass. ab eodem dicitur κρίνθη pro ἐκρίνθη.

Κρυβείς, particip. aor. 2. pass. à them. κρύπτω faciente futur. 2. act. κρυβῶ, vel etiam à them. κρύβω. nam & ipsius esse vsum aliquẽ credunt nonnulli. Vnde & infin. κρυβῆναι. Ab eodem est fut. 2. pass. κρυβήσομαι.

Κτά, Ionicè abiecto augmento pro ἔκτα. hoc autem ἔκτα ab aliis per apocopen factum dicitur ex ἔκτανε, ab aliis ex aor. 2. ἔκτην prosthesi τοῦ α. vt ἔβα pro ἔβη.

Κτάμενος, particip. aor. 2. med. ex them. κτῆμι facit enim id aor. 2. ἔκτην, & voce media ἐκτάμην. Quanquam Eustath. præsentis temporis esse innuit, & pass. vocis, scribit enim ex κτῶ fieri κτῆμι, vnde particip. κτάς, vt ἱστάς, & pass. κτάμενος vt ἱστάμενος. Vtitur certè Homerus passiua signif. Iliad. ι. Τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸ δὲ κτάμενον παρ' ὄχεσφι, occisum.

Κτάν, Ionicè & poeticè sine augmento pro ἔκταν. hoc autẽ Bœotica syncope pro ἔκτασαν, vt ἔβαν pro ἔβασαν, tertiæ pers. plur. Aor. 2. ἔκτην ex them. κτῆμι significante occido, vt κτείνω.

Κτανέεσθαι, Ionica & poetica dialysi diphthongi circumflexæ pro κτανεῖσθαι aorist. vel fut. 2. med. verbi κτείνω faciente fut. 2. act. κτανῶ.

Κτανέοντες, itidem poetica & Ionica diphthongi circumflexæ dialysi pro κτανοῦντες, particip. act. fut. 2. κτανῶ, ex eodem themate κτείνω.

Κτάνθεν, Bœotica syncope, simúlque Ionica augmenti detractione pro ἐκτάνθησαν: aor. 1. pass. indic. modi ab eodem κτείνω faciente præt. perfect. act. ἔκτακα.

Κτάσθαι, infinitiuus aorist. 2. medi j à them. κτῆμι, vnde suprà partic. κτάμενος. Eustat. exp. πεφονεῦσθαι. At κτᾶσθαι est infin. verbi κτάομαι, per contractionem ex κτάεσθαι.

Κτάτο, Ionica & poetica augmenti detractione pro ἔκτατο tertia persona sing. eiusdem aor. medij ἐκτάμην ab eodem them. κτῆμι. Hesych. pass. exp. ἀπέθανεν. At κτᾶτο pro ἐκτᾶτο, est imperf. pass. verbi κτάομαι.

Κτεάτισσε, itidem Ionicè & poeticè pro ἐκτεάτισε, geminato etiam σ metri causa, aor. 1. act. verbi κτεατίζω.

Κτείνυμι pro κτείνω dici κατ' ἔκτασιν, tradit Eust.

Κτενῶ, fut. 1. act. verbi κτείνω, significans occidam.

Κτερεῶσι, Atticè pro κτερείσουσι, fut. 1. act. verbi κτερείζω. Suid. exp. θάψουσι.

Κτέωμεν, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro κτῶμεν, aor. 1. act. subiunct. modi, à them. κτῆμι, quod deriuant ex κτῶ idem significante quod κτείνω. Eustath. apud Homerum exp. φονεύσωμεν.

Κτήσομαι, fut. 1. med. verbi κτάομαι.

Κτίμενος, poeticè pro ἐκτισμένος, vt ἐλελάμενος pro ἐληλασμένος partic. præt. perf. pass. ab act. them. κτίζω.

Κυδανῶ, fut. 1. act. verbi κυδαίνω.

Κυείς, partic. aor. 2. pass. ἐκύην, ex act. them. κυέω, vt tradunt nonnulli: sed rarum eius esse vsum puto.

Κυήμεναι, Doricè pro κυεῖν, pro κυέω.

Κύθον, κύθες, κύθε, pro ἔκυθον, ἔκυθες, ἔκυθε: aor. 2. act. infin. modi, à poetico them. κεύθω faciente futur. 2. κυθῶ, exempto ε ex diphthongo, vt ἐλεύθω facit ἐλυθῶ.

Κυκηθήτην, Ionicè dempto augmento pro ἐκυκηθήτην, aor. 1. pass. indic. modi, à them. act. κυκάω faciente fut. 1. act. κυκήσω.

Κυνέεσκον, apud Hesych. legitur expositum ἐφίλουν: quod habet poeticum pleonasmum τοῦ ε, & Ionicam augmenti detractionem pro ἐκύνεον, à them. κυνέω.

Κῦρε, Ionicè & poeticè pro ἔκυρε: præt. imperf. verbi κύρω. Hom. -αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινὴ δουρὸς ἀκωκή: id est, ἐπετύγχανε καὶ κατέσχε.

Κυρσαι, aor. 1. act. infin. modi, Æolico more pro κῦραι. faciunt enim Æoles fut. 1. verbi κύρω, non κυρῶ, sed κύρσω. Vnde & partic. κύρσας. Ambo apud Hom.

Κῦσε siue Κῦσεν, poetica & Ionica augmenti detractione pro ἔκυσε: aor. 1. act. verbi κύω. Hom. Κῦσε δέ μιν κεφαλήν. Inde & imper. Κῦσον, quo Aristoph. vtitur in Nub. Κῦσόν με, καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν.

Λ

Λάβε, itidem apud poetas legitur pro ἔλαβε: aorist. 2. act. indic. modi, à verbo λαμβάνω faciente fut. 2. act. λαβῶ, ex inusit. them. λήβω, vnde & fut. 1. mutuatur. Λαβὲ autem imperatiuus est eiusdem thematis in eodem tempore, Atticam habens mutationem accentus, vt εἰπέ, & similia. Ex hoc porrò aorist. 2. ἔλαβον, est præterea opt. λάβοιμι, subiunct. λάβω, infin. λαβεῖν, particip. λαβών.

Λάβῃσι, Ionica & poetica paragoge τοῦ σι, pro λάβῃ, vt εἴπῃσι pro εἴπῃ tertia pers. singul. aorist. 2. act. coniunctiui modi, ab eodem themate.

Λαζοίατο, Ionicè pro λάζοιντο: præs. opt. pass. à them. poetico λάζομαι, ex quo est & imperf. λάζετο, augmento carens more poetico & Ionico pro ἐλάζετο.

Λαέμεναι, Doricè pro λαεῖν. Hesyc. exp. φθέγγεσθαι, qui λάε (poeticè & Ionicè carens augmento pro ἔλαε) exp. itidem ἐφθέγγετο ἐψόφησε, afferens hoc hemistichium: ὁ δὲ λάε νεβρὸν ἀσπαίροντα. A them. λάω: quod tamen & alias habet signif.

Λάθε, Ionicè & poeticè abiecto augmento pro ἔλαθε: aor. 2. act. indic. modi, à them. λανθάνω faciente fut. 2. λαθῶ, ex inus. verbo λήθω. Est alioqui λάθε etiam imperatiuus eiusdem them. in eodem tempore. Ex hoc porrò aorist. 2. ἔλαθον, est optat. λάθοιμι, subiun. λάθω, infin. λαθεῖν, partic. λαθών, & in media voce ex ἐλαθόμην est imper. λαθοῦ, opt. λαθοίμην, subiunct. λάθωμαι, infin. λαθέσθαι, partic. λαθόμενος.

Λάκε, aor. 2. act. verbi λακέω vnde & infin. λακεῖν.

Λαμπετόωντι, poetico pleonasmo τοῦ ο pro λαμπετῶντι, à them λαμπετάω. (πετάω.

Λαμφθείη, aor. 1. pass. opt. modi, Ionicè pro ληφθείη à them. λαμβάνω. Sic in infin. iidem dicunt λαμφθῆναι pro ληφθῆναι. & λαμφθείς pro ληφθείς. Itidémque in futur. 1. med λάμψομαι pro λήψομαι. Quæ frequentia sunt apud Herodotum.

Λάξασθαι, quod Hesych. affert pro κληρώσασθαι. Doricum est, pro λήξασθαι hoc autem λήξασθαι est aorist. 1. med. infin. modi, ex inus. them. λήχω, ex quo λαγχάνω sua tempora mutuatur. Ex Herodoto quoque affertur verbale λάξις pro λῆξις, exponitúrque μερισμὸς κλήρου.

Λαπῆναι, aor. 2. pass. infin. modi, à them. act. λάπτω.

Λαχεῖν aor. 2. act. infin. modi à them. λαγχάνω faciente fut. 2. act. λαχῶ, ex inus. verbo λήχω. Vnde & partic. λαχών.

Λαχήνας, partic. aor. 1. act. à them. λαχαίνω.

Λαχοίην, λαχοίης, λαχοίη, Attica formatione vsurpari aiunt pro λαχοῖμι, λαχοῖς, λαχοῖ, vt ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη pro ποιοῖμι, ποιοῖς, ποιοῖ, fut. 2. act. opt. modi, à them. λαγχάνω, faciente fut. 2. & aor. 2. ἔλαχον, à verbo inusitato λήχω.

Λαψεῦμαι sive λαψοῦμαι, λαψῇ, λαψεῖται, Doricè pro λήψομαι, λήψῃ, λήψεται. fut.1.med.verbi λαμβάνω ex λήβω.

Λεᾶναι, Aor.1.act.infin.modi, à them. λεαίνω.

Λεγόμεθεν, Æolicè pro λεγόμεθα, vt φερόμεθεν pro φερόμεθα. Iidem vicissim pro ὄπισθεν & ἄτερθεν dicunt ὄπισθα & ἄτερθα, vt annot Etym.

Λεῖψομαι, Doricè & Ionicè pro λείψομαι, ex act.them. λείπω.

Λεῆναν poeticè & Ionicè dēpto augmento pro ἐλέηναν, Aor.1.act. verbi λεαίνω. Vnde & particip. λεήνας.

Λεῖπε, itidem sine augmento pro ἔλειπε: & λείπετο pro ἐλείπετο. præt.imperf.act. & pass.verbi λείπω & λείπομαι.

Λείποισα, Doricè pro λείπουσα partic.fœm verbi λείπω.

Λεῖψαν, poeticè & Ionicè sine augmento pro ἔλειψαν. aor.1.act verbi λείπω.

Λέκτο, itidem pro λέλεκτο seu ἐλέλεκτο: plusquamperf. dicitur pass. verbi act. λέγω.

Λελάβῃσι. Ionico anadiplasiasmo & paragoge τοῦ σι, pro λάβῃ: aor.2.act.subiunct modi à them λαμβάνω faciente fut.2. λαβῶ & aor.2. ἔλαβον. Sic λελαβέσθαι dicitur pro ἐλαβόμην, & λελαβέσθαι pro λαβέσθαι.

Λελάβηκα pro εἴληφα. præt.perfect.act.ex them. λαβέω. nimirum τοῦ δευτέρου μέλλοντος λαβῶ ἀναδραμόντος εἰς ἐνεστῶτα. quod in aliis quoque fieri notum est.

Λέλαθα, præt.med.verbi λανθάνω seu λήθω, Doricum pro λέληθα. vnde apud Pind. ἐπιλέλαθα. Ex hoc verò præt. λέλαθα fit them. λελάθω, more Siculo. Solent enim ij ex præteritis formare themata præs. vt πεποιήκω ex πεποίηκα, δεδύκω ex δέδυκα. Var.ex Eust.

Λέλαθον, anadiplasiasmo Ionicè pro ἔλαθον, aor.2.act.indic. à themate λανθάνω, faciente fut.2. λαθῶ. & aor.2. ἔλαθον, ex inus.verbo λήθω. Sic λελαθέσθαι pro ἐλαθόμην, & λελαθόντο pro ἐλάθοντο, & λελαθέσθαι pro λαθέσθαι, & λελάθῃ pro λάθῃ.

Λέλακα, præt.med.verbi λακέω, vnde participium fœm.gen. λελακυῖα. Quidam tamen hoc participium ex λεληκυῖα factum volunt per systolen: id autem ex λελαληκυῖα, per syncopen.

Λελάσθαι. Doricè pro λελῆσθαι præt.perf.pass.infin.modi. & them. act. λήθω, faciente præteritum perfectum pass. indic. λέλησμαι. Sic λέλασται dicitur pro λέλησται, & λελασμένος pro λελησμένος, apud Hom. λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει. Nisi ex them. λάθω deriuare malis.

Λέλαχα, (vt λέλαθα) præteritum medium verbi actiui λαγχάνω, facientis fut.2. λαχῶ, ex inusitato themate λήχω.

Λελάχωσι, quod Hesych exponit λαχεῖν ποιήσωσι, est aor. 1.act.subiun modi, à them. λελαχέω, facto ex præterito medio λέλαχα, vt λελάθω fit ex λέλαθα, more Siculo, qui ex præteritis faciunt themata præs.temporis.

Λελάχωσι, Ionico anadiplasiasmo pro λάχωσι, vt suprà λελάθωσι pro λάθωσι. aor.2.act.subiunct.modi, à them. λαγχάνω faciente fut.2. λαχῶ, ex inus. λήχω.

Λέληθα, præt.med.verbi λανθάνω seu λήθω.

Λέληκα, præt.med.verbi ληκέω. vnde partic. λεληκώς, & apud Hesiod. in secunda persona λέληκας, in Erg. Δαιμονίη τί λέληκας; ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων. Vbi tamen & λέλακας scribitur. Sunt qui hoc λέληκας ex λελάληκας per syncopen factum dicant. Sed quid opus est è longinquo originem petere, quum habeamus in propinquo verbum ληκέω: cuius Hesych. meminit, ληκεῖ afferēs pro βοᾷ & κροτεῖ: & ληκῶσι in eadem sign.

Λέλημμαι, præt.perf.pass. verbi λαμβάνω ex λήβω.

Λελῆσθαι, præt.perf.pass.infin.modi à them act. λήθω seu λανθάνω, facit enim id præt.pass.indic. λέλησμαι: vnde & partic. λελησμένος.

Λελῆσθαι autem per synæresin dictum est pro λελαῆσθαι, itidémq; λελησμένος pro λελαησμένος, quæ sunt præt.part.pass.ex them. λῄζω pro λεΐζω.

Λέληφα, præ.per.ac.verbi λαμβάνω ex λήβω. Sic λέληχα ex λήχω

Λελιημένος, part.præt.perf.pass, ex act.them. λιῶ, facto ex λιάω. Hom. Il μ. Βὰν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι. (λείπω.

Λέλογα, præt. med.verbi act. λέγω, verso ε in ο, vt in λέλοιπα ex

Λέλογχα, præt.act.verbi λαγχάνω seu λήχω, contra regulam formatum tanquam ex λέγχω. Hom. Od. λ. τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι. Vnde partic. λελογχώς, & fœm.gen. λελογχυῖα. At λελογχωμένος, est part.præt.perf pass. à them. act. λογχόω.

Λέλοιπα, præt.med. verbi act. λείπω, mutatum habens ει in οι, vt πέποιθα ex πείθω. Vnde partic. λελοιπώς.

Λελυμένος. part.præt.perf.pass.ex them. act. λύω.

Λέλοχα. præt.perf.act.verbi λέγω, habens Atticam τροπὴν τοῦ ε εἰς ο. vt λέλοιπα ex λείπω. Vnde part. λελοχώς, & fœm.gen. λελοχυῖα.

Λελύμασμαι, præt.pas.verbi act. λυμαίνω.

Λέλυται, præt.perf.pass.verbi act. λύω. Et in plusquamperf. λέλυντο, numero plur. Vnde & infin. λελύσθαι, & partic. λελυμένος. Hom. vero λέλυτο vsurpauit etiam pro λυθείη seu λύοιτο, indicatiuo vsurpato pro optatiuo, vt annotat Eust. in hoc loco Od. σ. Νωΐσιν κεφαλάς, λέλυτο δὲ γυῖα ἑκάστου.

Λέξο. imper. præsens ex them. λέξομαι, quod ex futuro in præsens abiit. vt βήσετο, δύσετο, itidem ex futuris sunt quæ εἰς ὁριστικὰς ἀνέδραμον.

Λεξεῦντι, Doricè pro λέξουσι. fut.1.act.verbi λέγω.

Λευκανθείς, part.aor.1.pass.ex them.act. λευκαίνω.

Λεχόωντο, poetico pleonasmo τοῦ ο, & Ionica detractione augmenti, dicitur pro ἐλεχῶντο, à them. λεχάομαι, apud Hesych.

Λεῷμι, apud eundem legitur, exponiturque θέλοιμι, quod per cōtractionem est ex λεάοιμι, optatiui verbi λεάω.

Λῇ. Doricè pro θέλει. Itidémque λῇς pro θέλεις. vt in illo hemistichio chorico: αἰ δὲ λῇς, αὐγάσδεο. Ex them. λάω.

Ληΐσσατο, poeticè pro ἐληΐσατο, abiecto augmento & geminato σ metri causa, aor.1.med.verbi act. ληΐζω.

Λῆξαν, itidem poeticè & Ionicè pro ἔληξαν: aor.1.act.verbi λήγω, facientis fut.1. λήξω, vnde & in opt. λήξαιμι χεῖρας φόνου apud Homerum. Alioqui λήξασθαι est etiam aor.1.med.verbi λαγχάνω ex λήχω. vnde & verbale λῆξις.

Λῇς, Doricè pro θέλεις, vt paulo supra dixi. ex them. λάω faciente in secunda persona λάεις, & Dorica contractione λῇς, vt γελῇς est ex γελᾷς.

Λήσομαι, fut.1.med.verbi λανθάνω ex λήθω. At λησμένη: Ionico more abiecto augmento, est pro λελησμένη. partic. præt.pass. λέλησμαι ex eodem them.

Λησῶ Doricè pro λήσω, fut.1.act.verbi λήθω.

Λῆτο. Hesych. affert pro ἐπελάθετο. quod forsan per syncopen vsurpatum est pro λήθετο, vel pro λέληστο, dempto augmento & exempto σ.

Ληφθείς. partic.aorist.1. pass. ex themate act. λαμβάνω, faciente fut.1. act λήψω, ex inus. themate λήβω. Eiusdem aor.1. infinitiuus est ληφθῆναι.

Λήψομαι, fut.1.med.verbi λαμβάνω, ex λήβω.

Λίγξε, poeticè vel Ionicè pro ἔλιγξε, aor.1.act.verbi inus. λίγγω.

Λίπε itidem pro ἔλιπε, dicunt iidem poetæ quod est aor.2.act.verbi λείπω, facientis fut 2. λιπῶ. vnde optat. λίποιμι, coniunct. λίπω, infin λιπεῖν, partic. λιπών: & media voce ἐλιπόμην, imper. λιποῦ, opt. λιποίμην. subiunct. λίπωμαι, infin. λιπέσθαι. partic. λιπόμενος. Sed & λιπόμην sine augmento apud poetas reperitur pro ἐλιπόμην. (λιπών.

Λιπόων, poetico pleonasmo τοῦ ο pro λιπῶν: partic. præs. verbi act.

Λισσέσκετο, Ionicè apud Homerum pro ἐλίσσετο, abiecto primùm augmento, deinde inserto σκε ante το. præt. imperf. pass. verbi λίσσομαι.

Λιτέσθαι, aor.1.med.infin.modi.à them. λίτομαι. (nem λύω.

Λύεν, aor.2. act. indic. verbi poetici λύω ex quo per contractio-

Λύεσσαν, aorist.1.act.eiusdem verbi.augmento carens, geminatumque metri causa σ habens pro ἐλύεσαν. Vnde infin. λύεσαι. & partic. aor.1. med λυεσσάμενοι. Item fut. 1. med. indic. λύεσσεται, pro λύεσεται.

Λῦμαι, Attica syncope pro λύομαι. itidémque λῦται pro λύεται, ἐλύμην pro ἐλυόμην, ἐλῦτο pro ἐλύετο: & in infin. λῦσθαι pro λύεσθαι ac in partic λύμενος pro λυόμενος.

Λύθεν, Bœotica syncope & Ionica augmenti detractione dicitur pro ἐλύθησαν. aor.1.pass.indic.à them.act. λύω.

Λύμην, apud Homer. pro λυθείην seu λελυμένος εἴην. Iliad. φ. Νῦν δὲ λύμην τρὶς τόσσα παρών, præt.perf. seu plusquamperf. opt.pas. pro λελύμην, secundum alios aor.2.med.opt.modi, vt θείμην, ex thē. λῦμι. in qua sententia Eustat. est.

Λυμηνάμενος, partic.aor.1.ex them. λυμαίνω faciente aor.1. indic. ἐλύμηνα.

Λῦντο, Ionicè pro λέλυντο seu ἐλέλυντο abiecto augmento, præt. plusquamperf.pass. à them. act. λύω.

Λῦσε, itidem Ionicè & poeticè sine augmento pro ἔλυσε, & λῦσαν pro ἔλυσαν. Aor.1.act. eiusdem verbi λύω. vnde & in aorist.1. opt. λύσαιτε, & partic. λύσας.

Λωτῆν, Doricè pro λωτεῖν infin.act.verbi λωτέω.

Λωτόων, poetico pleonasmo, seu Ionica dissolutione vocalis circumflexæ pro λωτῶν, partic. præsens à them. λωτέω.

Λῦτο, Ionicè & poeticè sine augmento pro λέλυτο seu ἐλέλυτο præt. plusquamperf. pass. verbi actiui λύω. Quidam pro ἐλύετο vsurpatum aiunt per syncopen vel synæresin.

Λῶντι, Doricè pro λῶσι. quod contractum est ex λάουσι tertia pers. plur. verbi λάω, significantis idem quod θέλω: vnde & particip. fœm. λῶσα, quod est θέλουσα.

M

MΑθήσομαι, fut.1.med.verbi act. μανθάνω ex inusitato themate μαθέω.

Μαθών. part.aor.2.act. eiusdem thematis itidem ex μαθέω, vel etiā μήθω. facit enim fut.2. μαθῶ, aor.2. ἔμαθον. vnde opt. μάθοιμι, subiunct. μάθω, & infin. μαθεῖν.

Μαιμώων, poetico pleonasmo, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione, pro μαιμῶν, itidémque μαιμώωσα pro μαιμῶσα, à thē. μαιμάω. At μαιμώων & μαιμώωσα sunt à them. μαιμώω.

Μανεῖσα, partic. ex ἐμάνην. aor.2.pass. verbi μαίνομαι.

Μανοῦμαι, futur.1. vel 2. med. ex themate μαίνομαι. vnde aorist. 1. ἐμηνάμην. At μανήσομαι est futurum 2. pass. ex aoristo 2. pass. ἐμάνην.

Μακαριῶ, Atticè pro μακαρίσω, fut.1.act.verbi μακαρίζω.

Μακών, partic.aor.2.act. à themate μηκάω. Exponitur etiam ὡς μῆκος ἐκτεθείς, quasi ex μηκέω vel μακέω.

Μαθὼν

Μάνυζεν, Doricè pro μηνύσεν: aorist. 1. act. imper. modi, à Dorico them. μανύω pro μηνύω.

Μαρανθῆναι, aor. 1. pass. infin. modi, à them. act. μαραίνω.

Μαρπεῖν, Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro μαρπεῖν. aor. vel fut. 2. act. infin. verbi μάρπτω.

Μαρυεται, Doricè apud Theocr. pro μηρύεται à Dorico themate μαρύομαι pro μηρύομαι. (μαστίζω.

Μαστίσδοισιν, Doricè itidem pro μαστίζουσιν, à them. μαστίσδω pro

Μαχεόμενος, poëtica epenthesi τοῦ ε metri causa pro μαχόμενος, ex them. μαχέομαι pro μάχομαι.

Μαχέοιτο, Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro μαχοῖτο: præs. opt. pass. à them. μαχέομαι.

Μαχεσαίμην, aor. 1. med. optat. modi, à them. μάχομαι seu μαχέομαι faciente fut. 1. med. μαχέσομαι. Alioqui facit & μαχήσομαι, vnde præt. perf. μεμάχημαι.

Μαχοῦμαι, fut. 2. med. verbi μάχομαι seu μαχέομαι, cuius vsus apud optimos quosque scriptores est, vt tradunt grammatici.

Μεγαλίζεο, Ionica diphthongi dissolutione pro μεγαλίζου præsens imper. pass. à them. act. μεγαλίζω.

Μεδοίατο, Ionicè pro μέδοιντο præsens optatiuus pass. à themate μέδομαι.

Μεθηκεν, aorist. 1. act. verbi μεθίημι facientis fut. 1. μεθήσω ex μεθῶ. habet verò Ionicam vocalis circumflexæ dissolutionem pro μεθῆκεν, estque irregularis pro μεθῆσε, vt ἔθηκα & ἕηκα pro ἔθησα & ἕσα reperiuntur. (θέλω.

Μεθεῖλε, aorist. 2. act. verbi act. μεθαιρέω, ex inusitato them. μεθέλω.

Μεθειμένος, partic. præterit perfect. pass. à themate act. μεθίημι. facit enim id μεθεῖμαι in præt. perf. act. pass. vnde præt. plusquamperf. μεθείμην.

Μεθεῖναι, aor. 2. act. infinit. ex eodem, vt θεῖναι ex τίθημι est. Vnde & particip. μεθείς.

Μεθεῖτε, per syncopen pro μεθείητε, vt θεῖτε pro θείητε more Attico aor. 2. act. opt. modi ab eodem.

Μεθείω poeticè vel Ionicè pro μεθῶ, primùm enim vocalem circumflexam ῶ resoluunt in έω, deinde ι metri gratia inserunt aorist. 2. act. subiunct. modi ex eodem.

Μεθελεῖν, aorist. 2. act. infin. modi, à them. μεθαιρέω mutuante fut. ex inus. μεθέλω.

Μεθέμεν, Ionicè pro μεθεῖναι, vt θέμεν pro θεῖναι, aor. 2. act. infin. modi ex μεθίημι.

Μεθέξομαι, fut. 1. med. verbi act. μετέχω.

Μεθες, aor. 2. act. imper. modi ex them. μεθίημι, cuius secunda persona pluralis μέθετε. Ex medio autem aor. 2. μεθέμην est secunda persona pluralis μέθεσθε, & infin. μεθέσθαι.

Μεθεστάναι, præt. perf. infin. modi ex them. μεθίστημι, per contractionem pro μεθεστηκέναι.

Μεθέστηκα, præt. perf. act. eiusdem them. vnde partic. μεθεστηκώς & per syncopen μεθεστώς.

Μεθῆκα, aor. 1. act. verbi μεθίημι facientis fut. 1. μεθήσω ex μεθῶ: irregularis pro μεθῆσα, vt ἔθηκα pro ἔθησα. At μεθήκειν est infin. verbi μεθήκω.

Μεθῇς, secunda persona singularis aorist. 2. act. subiunctiui modi ab eodem. (θιστεν.

Μεθήσει, fut. 1. act. eiusdem thematis ex μεθέω. vnde & infin. μεθήσειν.

Μεθίεμεν, Ionicè pro μεθιέναι, de quo iam dixi.

Μεθίει, præter. imperf. verbi μεθίημι ex μεθιέω vt ἐτίθει ex τιθέω.

Μεθιέμεναι, Doricè pro μεθιέναι, quod est præsentis infin. modi ex eodem them. vt τιθέναι.

Μεθίεν Bœotica syncope pro μεθίεσαν, tertia pers. plur. aor. 2. act. indic. ab eodem.

Μεθῶ, aor. 2. act. subiunct. modi, ab eodem.

Μειλίσσεο, Ionica diphthongi resolutione pro μειλίσσου præs. imper. pass. à them. μειλίσσομαι. Item Ionica augmenti detractione μειλίξατο pro ἐμειλίξατο, in aoristo 1. med. indic. modi, ab eodem them.

Μείρας, partic. ex ἔμειρα, aor. 1. act. indicat. modi à them. μείρω.

Μείρεται aiunt accipi interdum pro ἱμείρεται, primæ syllabæ aphæresi, alioqui est à them. μείρομαι.

Μελήσει, fut. 1. act. impersonalis verbi μέλει, tanquam ex μελέω. Similiter μέλομαι facit μελήσομαι ex μελέομαι.

Μελίσδες Doricè pro μελίζες, ex Dorico themate μελίσδω pro μελίζω.

Μελλήσω, fut. 1. act. verbi μέλλω ex inus. them. μελλέω.

Μελόντων Atticè pro μελέτωσαν curæ sint genitiuo plur. particip. mascul. vsurpato pro tertia plur. imperatiui. à verbo impers. μέλει.

Μεμάασι per syncopen pro μεμαήκασι, à them. μάω, vnde fit μεμάω. Similiter μεμάμεν per syncopē dicitur pro μεμαήκαμεν. At μεμάμεν, infin. Ionicus vel Doricus est pro μεμαέναι. Rursum in partic. quoque μεμαώς & μεμαυῖα syncope est pro μεμακώς & μεμακυῖα: quorum ambo leguntur apud Hom.

Μεμάθηκα, præterit. perfect. actiuum verbi μανθάνω ex inus. themate μαθέω.

Μεμακυῖα, partic. ex μέμακα, præt. med. verbi μηκάω, habente systolen τοῦ η, pro μέμηκα.

Μέμαρπον, Ionico pleonasmo pro ἔμαρπον, vt λέλαθον pro ἔλαθον. Aor. 2. act. verbi μάρπτω, at μεμαρπώς est partic. ex μέμαρπα præt. med. eiusdem them.

Μέμασαν, per syncopen dictum videtur pro μεμαήκεσαν seu μεμάκεσαν, vt μέμαμεν pro μεμάκαμεν, à them. μάω, apud Hom. Il. n. initio: ὣς δ᾽ ἄρα θυμὸς Ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι prompti erant & cupiebant.

Μεμαώς, partic. ex præt. μέμαα, de quo paulò suprà in μεμάασι.

Μέμβλεται, syncope & pleonasmo τοῦ β dici pro μέμελεται, tradit Eust. itidémque μέμβλετο pro μέμελετο. Quin & μέμβλω them. ex μέλω facit diplasiasmo τοῦ μ, & παρενθέσει τοῦ β, euphoniæ gratia.

Μέμβλωκα, quoque dicitur pro μεμόλωκα seu παρῆλθε: vt apud Hom. Od. ρ. δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα Ἦμαρ. Est autem syncope in hoc μέμβλωκα, pro μεμόλωκα pleonasmúsque τοῦ β, & τροπῇ τοῦ ο εἰς ω à them. μολέω.

Μεμένηκα, præt. perf. verbi μένω, vt νέμω facit νενέμηκα τοῦ μέλλοντος ἀναστρέφοντος εἰς ἐνεστῶτα, futurum enim μενῶ facit, quasi præsens, aliud fut. μενήσω ex quo præt. hoc νενέμηκα.

Μεμετρέαται, Ionicè pro μεμέτρηνται, vt πεποιέαται pro πεποίηνται, tertia persona plur. præt. perf. pass. à them. act. μετρέω.

Μέμηκα, præt. perf. med. verbi μηκάω: vnde partic. μεμηκώς, pro quibus μέμακα etiam dicitur & μεμακώς, facta systole vocalis longæ.

Μέμηλε, præter. med. verbi impers. μέλει, habens ectasin vocalis breuis pro μέμελε. Quidam tamen ex μεμέληκε per syncopen factum volunt. Vnde in subiunct. modo μεμήλῃ. Est verò & partic. μεμηλώς ex μέλω significans φροντίζων, ἐπιμελούμενος.

Μέμηνα, præt. med. verbi μαίνομαι.

Μεμίασμαι siue Μεμίαμμαι, præt. perf. pass. verbi act. μιαίνω.

Μεμιγμαι, præt. perf. pass. verbi act. μίγνυμι ex inus. them. μίγω, vnde & infin. μεμίχθαι.

Μεμνέῳτο, factum aiunt grammatici veteres vel ex μεμνῷτο, καθ᾽ ἔκτασιν τοῦ ο, vel à Μεμνέοιτο, ὑφαιρέσει τοῦ ι. vt θεώμεθα, Iones dicũt pro θώμεθα, resoluta vocali circumflexa à quo posteriore est apud Soph. Ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδ᾽ ἀμῶς μεμνῴμεθα. Quidã anadiplasiasmo Ionico vsurpatum aiunt pro μνῷτο, quod est tertia persona sing. præsentis opt. contract. ex μνάοιτο, quod est tertia persona sing. præsentis opt. contract. ex μνάοιτο, habetque itidem dialysin Ionicam diphthongi circumflexæ.

Μέμνη pro μέμνησαι vsurpatum reperitur per contractionem huiusmodi. Iones primùm μέμνεαι dicunt pro μέμνησαι ex quo per systolen fit μέμνεαι, vocali longa conuersa in breuem: inde postea per contractionem μέμνη, Attico more ε & α in η coalescentibus, & ι quod remansit, subscriptio.

Μέμνηκα, pro μεμένηκα dici per syncopen tradunt nonnulli ex recentioribus, túncque est præt. perf. act. verbi μένω.

Μέμνημαι, præt. perf. pass. verbi μνάομαι, vsurpatum tamen pro præsenti, vt ἧμαι.

Μεμνῄμην, μεμνῇο, μεμνῇτο, præt. perf. pass. opt. modi ab eodem them. vel etiam à μιμνήσκομαι. Aristoph. Pluto: Ἵνα τὸ μὲν ἱμάτιον φορῶν μεμνῇτό με, mei meminerit. Ἀνθρώπου autem hoc μεμνῇτο, Suidas annotat ex Homerica Herodiani prosodia.

Μεμοίραται, præt. perf. pass. verbi μοιράομαι: vnde & partic. μεμοιραμένος.

Μέμονα, μέμονας, μέμονε, præt. med. verbi μένω.

Μέμορα, præt. med. verbi μείρω, vt σπείρω facit ἔσπορα.

Μέμορται, per syncopen pro μεμόρηται hoc autem pro μέμοιραται. Sic μεμορμένον pro μεμοιραμένον, apud Suid. & Varin.

Μέμυκε, præt. med. verbi μύω. vnde partic. μεμυκώς.

Μέμφεαι, Ionica diphthongi dissolutione pro μέμφῃ, à themate μέμφομαι.

Μεμώς pro μεμαώς, absorpto α vt ἑστώς ex ἑσταώς.

Μέναε, Aor. 1. act. verbi μηναίρω, Ionicam habens augmenti detractionem pro ἐμήνηρε. Sic μήναιρε pro ἐμήναιρε.

Μενεῖ, Ionica vocalis circumflexæ dialysi pro μενῶ: fut. 1. vel 2. act. verbi μένω.

Μεταβήσεσθαι, poeticè pro μετεῖσθαι quod est fut. 1. med. infin. modi, vel à μέτειμι ex μετείω, vel à μετείδω, vnde ab Hesych. exponitur non solùm μετελθεῖν, sed etiam μεταγνῶναι quanquam sine diphthongo μετεῖσθαι apud eum scriptum sit.

Μεταλλόμενος, per syncopen pro μεθαλλόμενος, mutata simul aspirata in tenuem, vt in ἐπαλλόμενος.

Μέδεο, Ionica diphthongi dissolutione pro μέδου præs. imper. à them. μέδομαι.

Μέδετο, Ionica augmenti sublatione pro ἐμέδετο, Aor. 1. med. ex them. μέδομαι vel μέδω.

Μῆστο, Ionica itidem augmenti detractione pro μήσατο seu ἐμήσατο plusquamperf. pass. ab eodem them.

Μιανῶ, fut. 1. vel 2. act. verbi μιαίνω.

Μιγείς, partic. Aor. 2. pass. ex act. them. μίγνυμι faciente fut. 1. act. μιγῶ, ex inus. them. μίγω vnde aor 2. ἔμιγον, & voce pass. ἐμίγην.

Μιγέωσι, Ionica vocalis circumflexę resolutione pro μιγῶσι, aor. 2. pass. subiun. ab eodem them.

Μιγήμεναι, Doricè pro μιγῆναι: infin. eiusdem Aorist. 2. pass. ab eodem them.

Μιγήσομαι, fut. 2. pass. ex eodem Aoristo.

Μίξω, fut. 1. act. eiusdem them. Μίγνυμι, ex inus. them. μίγω.

Μίσγεαι, Ionica diphthongi resolutione pro μίσγῃ. secunda pers. sing. verbi Μίσγομαι.

Μισηθείς, particip. Aor. 1 pass. à them. act. μισέω.

Μιχθείς, partici. Aor. 1. pass. à them. act. μίγνυμι faciente fut. 1. μίξω, ab inus. μίγω, vnde præt. perfect. pas. μέμιγμαι.

Μναᾷ, poetico pleonasmo τοῦ α, pro μνᾷ. hoc autem μνᾷ est vel secundæ personæ them. Μνάομαι, per contractionem ex μνάῃ, vel tertiæ sing. ex them. act. μνάω, per contractionem ex μνάει.

Μναμονευθημεν, Doricè pro ἐμνημονεύθημεν, sublato simul augmento Aor. 1. pass. à them. act. μναμονεύω pro μνημονεύω.

Μνησαίατο Ionicè pro μνήσαιντο, aor. 1. med. opt. modi à them. μιμνήσκομαι seu μνάομαι.

Μνησάσκετο, Ionicè pro ἐμνήσατο, abiecto primum augmento, deinde inserta syllaba σκε. Aorist. 1. med. indicatiu. modi, ab eodem them.

Μνησθείς, partic. Aor. 1. pass. ab eodem them. Facit enim ἐμνήσθην, vnde & fut. 1. pass. μνησθήσομαι. Ab eodem est imperf. μνήσθητι, opt. μνησθείην, subiun. μνησθῶ, infin. μνησθῆναι.

Μνήσομαι, fut. 1. med. eiusdem them. μιμνήσκομαι seu μνάομαι ex quo & Aor. 1 infin. modi μνήσασθαι.

Μνάεο, Ionica diphthongi dissolutione pro μνῶ. præsens imperf. modi à poetico them. μνάομαι.

Μνοώοντο, poetico pleonasmo τοῦ ο pro μνῶντο, præter. imperf. verbi μνάομαι, augmento carens. Nisi ex them. μνώομαι esse malis.

Μολών, partic. Aor. 2 act. à them μολέω.

Μόρξαι, Aor. 1. act infin. verbi μόργνυμι ex inus. them. μόργω.

Μοχθίζοντι, Doricè pro μοχθίζουσι à them. μοχθίζω.

Μυδόωσαν, poetico pleonasmo pro μυδῶσαν partic. fœmin. gen. à them. μυδάω.

Μύθεαι, apud Suidam legitur expositum λέγεις. Ionicam autem habet diphthongi resolutionem pro μύθῃ. ex them. μύθομαι, pro quo solet vsurpari frequentius μυθέομαι.

Μυθήσατο, Ionicè omisso augmento dicitur pro ἐμυθήσατο, estq; aor. 1. med. verbi poetici μυθέομαι.

Μύκε, Ionica augmenti detractione pro ἔμυκε: Aorist. 2. act. verbi μυκάω. Sic in Aor. 1. med. ab eodem dicitur μυκήσατο pro ἐμυκήσατο. Et rursum in tertia pers. plur. aor. illius secundi actiui, μύκον pro ἔμυκον. vt apud Hom. Il. Θ. Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ.

Μύσαν, itidem pro ἔμυσαν: Aor. 1. act. verbi μύω, pro quo alicubi & μύσσαν reperitur σ geminato metri causa.

Μωρανθείς, partic. Aor. 1. pas. ἐμωράνθην, ex act. them. μωραίνω.

N

Ναιετάασκε, Ionicè, pro ναιετάε seu ἐναιετάε, abiecto primùm augmento, deinde annexo illo σκε, præt. imperf. poetici verbi ναιετάω.

Ναιετάωσι, poetico pleonasmo τοῦ α, vel Ionica vocalis circunflexæ solutione, pro ναιετῶσι, ab eodem them.

Νάσσατο, poeticè & Ionicè itidem augmento detracto pro ἐνάσσατο, aor. 1. med. verbi ναίω, & infin νάσσασθαι

Νάσθην, itidem pro ἐνάσθην Aor. 1. pas. indic. ab eodem them.

Νάσσα, itidem pro ἔνασσα, Aorist. 1. act. eiusdem thematis, habens præterea geminatum metri causa σ, pro ἔνασα.

Νέαται, Ionicè detracto augmento dicitur pro νενέαται, quod vide infra. Alioqui νεάται est etiam nomen fœm. gener. à masc. νέατος.

Νέηαι, Ionica paragoge pro νέῃ, secunda pers. præs. subiunc. pass. à them. νέομαι.

Νείκεσκεν, Ionicè pro ἐνείκεε, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε præt imperf. act. verbi poetici νεικέω.

Νεικείῃσι, Ionica paragoge pro νεικείῃ. præsens subiun. act. ab eodē νεικείω poeticè metri causa vsurpato pro νεικέω, inserto ι.

Νείκεσεν & ἐνείκεσσεν, Ionicam augmenti detractionem habent pro ἐνείκησε & ἐνείκεσε, ambo. Aor. 1. act. à them. νεικέω faciente fut. 1. act. & νεικέσω & νεικήσω. Sed & νείκεσσε metri causa geminato σ dicitur pro ἐνείκεσε.

Νεῖμεν, itidem pro ἔνειμεν aor. 1. act. verbi νέμω, vnde & particip. νείμας. Itidem media voce νείματο pro ἐνείματο, ab eodē them. & in eodem temp.

Νείσεαι, Ionica diphthongi dissolutione pro νείσῃ secunda pers. singul. præsentis temp. à them. νείσομαι. Sic & imperf. νείσεο dicitur pro νείσου.

Νεῖται, per contractionem ex νέεται, à them. νέομαι.

Νεμηθείς, partic. aor. 1. pass. ἐνεμήθην, ab act. them. νέμω faciente præt. perf. act. νενέμηκα, pas. νενέμημαι.

Νεμέσσασθαι, Aor. 1. med. infin. modi, ex νεμῶ, futur. act. verbo νέμω transeunte in præsens.

Νένασθαι, præt. perf. pass. verbi act. νάω, significantis inter alia σωρεύω, vt tradunt grammatici quidam.

Νενέαται, Ionicè pro νένηνται, tertia pers. plur. præter. perf. pass. νένημαι, ex act. them. νέω faciente fut. 1. act. νήσω. Ionica præterea ἀφαιρέσει ἀναδιπλασιασμοῦ, qui augmenti locum tenet, νέαται dicitur.

Νενέμηκα, præt. perf. act. verbi νέμω, ex fut. circumflexo νεμῶ, faciente ex se aliud fut. νεμήσω, vnde aor. 1. med. infin. νεμήσασθαι.

Νένησμαι, præt. perfect. pass. verbi act. νέω: νένησμαι autem verbi act. νήθω.

Νένοφα, præt. perf. med. verbi act. νέφω, apud Eust.

Νενόημεθα, quod Hesych. & Suid. afferunt pro διανενοήμεθα habet contractionem seu synæresin Ionicam pro νενοήμεθα. Itidémque νένωται, quod idem Hesych. expon. ἐν νῷ ἔχει, factum est Ionicè ex νενόηται. Ambo præt. perf. pass. à themate act. νοέω faciente fut. 1. νοήσω.

Νεῦμαι, Doricè vel Ionicè pro νέομαι.

Νεῦσεν, Ionicè & poeticè pro ἔνευσεν, sublato augmento. Ao. 1. act. verbi νεύω significantis nuo. At νευσόμεθα significans Hesych. νηξόμεθα, est fut. 1. med. vocis. à them. νέω significante, nato, vnde & partic. νευσόμενοι apud Suid. ex Xen.

Νήησαν, poeticè & Ionicè detracto augmento pro ἐνήησαν Aorist. 1. act. verbi νηέω, vnde & infin. νηῆσαι, & partic. νηήσας: necnon aor. 1. med. imper. modi νηήσασθε. Factum est autem hoc νηέω, ex νέω, pleonasmo τοῦ η.

Νῆσαι, Aor. 1. act. infin. modi, à them. νέω. At νήσαντο, significans ἐπλήσαν seu ἐπεκλώσαν, est Aor. 1. med. indic. modi à them. act. νήθω, habens Ionicam seu poeticam augmenti detractionem pro ἐνήσαντο.

Νικῷεν, Attica contractione ex νικάοιεν. tertia pers. plur. præs. opt. act. à them. νικάω.

Νοεὶς, partic. præsens ex Æolico them. νόημι facto ex νοέω.

Νοεῦντες, Doricè seu Æolicè pro νοοῦντες, partic. præs. verbi νοέω. νοεύσας, quod Hesy. adfert pro νοήσας, est partic. aor. 1. act. à them. νοεύω Nisi potius pro νοήσας scribendum est νοεύσας, vt νοεῦσας itidem Doricum seu Æolicum sit pro νοήσας.

Νόησε, poeticè seu Ionicè dempto augmento, pro ἐνόησε, aorist. 1. act. verbi νοέω.

Νομιευσῶ, Doricè pro νομιεύσω, fut. 1. act. verbi νομιεύω.

Νομιῶ, Atticum fut. 1. act. verbi νομίζω pro νομίσω. Itidémque νομιοῦμαι voce media pro νομίσομαι.

Νυγείς partic. aor. 2. pas à them. act. νύσσω faciente fut. 1. act. νύξω, aor. 2. & pass. voce ἐνύγην.

Νύξεν, aor. 1. act. indic. ab eodem νύσσω, faciente fut. 1. act. νύξω, caret autem augmento, more Ionico seu poetico, pro ἔνυξε. & infin. νύξαι & partic. νύξας.

Νώθητι, Ionica synæresi pro νοήθητι, aor. 1. pas. imper. modi, à themate νοέω. Hesych. exp. ἐνθυμήθητι, γνῶθι.

Νῶσαι, itidem pro νοῆσαι dicunt Iones quod est aor. 1. act. infin. modi, ab eodem them. Similiter media voce νώσατο pro ἐνοήσατο, abiecto simul augmento, & νώσασθαι pro νοήσασθαι, necnon νωσάμενος, pro νοησάμενος. Sed & νώσω pro νοήσω dicimus in fut. 1. act.

Ξ

Ξανῶ, fut. 1. vel 2. act. verbi ξαίνω.

Ξεσθείς, partic. aor. 1. pass. à them. ξέω faciente fut. 1. ξέσω, retento ε.

Ξυνδεδέατο, Ionicè pro ξυνδέδεντο: tertia pers. plur. præter. plusquamperf. pass. à them. act. ξυνδέω.

Ξυνέηκα, Ionica vocalis circumflexæ dissolutione pro ξυνῆκα, aor. 1. act. verbi ξυνίημι facientis fut. 1. ξυνήσω, ex ξυνιέω, irregularis autem est pro ξυνῆσα, vt ἔθηκα pro ἔθησα.

Ξυνές, aor. 2. act. imper. modi, ab eodem them. Communiter συνές dicitur per σ.

Ξυνῆτο, aor. 2. med. indic. modi, ab eodem them.

Ξυνίασι, tertia pers. plur. præs. indic. à them. ξύνειμι seu σύνειμι, vnde & infin. ξυνιέναι. Ab eodem imperf. est ξύνισαν.

Ξυνίεν pro ξυνίεσαν. præt. imperf. act. verbi ξυνίημι ex ξυνιέω.

Ξυνεοχυῖαν, part. fœm. præt. perf. med. à them. ξυνέχω facit enim id ξυνέοχα, Attica mutatione ε in ο.

Ξυνοίσεις, fut. 1. act. verbi ξυμφέρω, ex inus. them. ξυνοίω.

Ξυσθείς, part. aor. 1. pass. ξύσθην, ex them. act. ξύω.

O

Ὀδύρεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ὀδύρου, imper. præs. verbi ὀδύρομαι.

Ὀδωδα. præd. med. verbi ὄζω. Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem habens pro ὦδα, ex fut. 2. ὀδῶ. Vnde infin ὀδωδέναι, & partic. ὀδωδώς.

Ὀδώδη, in plusquamperf. medio eiusdem them. pro ὠδώδειν, dicitur verso ει in η, & subscripto ι. Ὀδώδη autem sine ι subscriptio, foret primæ personæ, contractum ex ὀδώδεα, quod Ionica resolutione diphthongi factum est ex ὀδώδειν, vt πεποιήκεα ex πεποιήκειν.

Ὀδώδυσται, itidem Attica reduplicatione duarum initialium præsentis literarum pro ὤδυσται dictum est. præt. perf. pass. verbi ὀδύσσω.

Οἰγήσομαι fut. 2. pass. indicat. modi, ex act. them. οἴγω. facit enim id aor. 2. pass. ὤγην.

Οἶδα, præt. med. verbi εἴδω, habens Atticam τροπὴν τῆς ει εἰς οι. vt in πέποιθα. Alioqui & εἶδα dicitur, nulla facta mutatione quia & ἴδα sublato ε ex diphthongo.

Οἴεαι, Ionica diphthongi resolutione pro οἴῃ, secunda pers. sing. præsentis, them. οἴομαι.

Οἶει, Atticè pro eodem οἴῃ dicitur verso η in ει: quod in aliis quoque passiuis fieri vsu docemur.

Οἰηθῆναι, aor.1.pass.infin.modi, ab eodem th. οἴομαι faciente fut.1.med. οἰήσομαι, ex inus. verbo οἰέομαι.

Οἶκα, præter.med.verbi εἴκω, vt οἶδα est ex εἴδω, verso ε in ο, sed frequentius pro eo vsurpatur ἔοικα, habens Atticè repetitam initialem literam præsentis.

Οἰκεῦντι, Æolicè pro οἰκοῦσι dici, vt τιθεῦντι pro τιθεῖσι tradunt nonnulli ex recentioribus grammaticis. est autem id tertia persona plur. præsentis οἰκέωμι facti ex οἰκέω.

Οἰκέοιτο, Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro οἰκοῖτο: præsens opt.pass.ex act. them οἰκέω.

Οἰκῆσαι, infin.aor.1.act.ex th. οἰκέω: οἰκίσαι autem, ex them. οἰκίζω. quorum illud, neutralem habet significationem: hoc verò, actiuam.

Οἰκτιῶ, Atticum fut.1.act verbi οἰκτίζω pro οἰκτίσω.

Οἶμαι, thema per synæresin ex οἴομαι factum.

Οἴσατο, quidam dicunt esse aor.1.med.verbi οἴομαι. sed perperam. scribendum enim diuisim ὀΐσατο, à them. ὀΐομαι.

Οἶσε, imper.ex οἴσω, fut.verbi φέρω mutuatitio ex οἴω, sicut δύσεο & βήσεο sunt ex futuris δύσομαι & βήσομαι transsumptis more poetico in præsentia. vnde οἴσετε secunda pers. plur.

Οἰσῇ, Doricè pro οἴσῃ fut.1.med. verbi φέρω, mutuatitium ab οἴω. itidem verò in tertia pers. οἰσεῖται dicitur pro οἴσεται, & οἰσοῦμαι in prima pro οἴσομαι.

Οἶσθα, per syncopen pro οἴδασθα, quod οἴδασθα Æolica paragoge dicitur pro οἶδας. præt.perf.med.verbi εἴδω.

Ὀϊσθείς, part.aor.1.pass. ὠΐσθην, ex poet.th. ὀΐομαι.

Οἴσομαι. fut.1.med. verbi φέρω ex th. οἴω. pro quo Dores οἰσοῦμαι dicunt, vt iam admonui.

Ὀΐσατο, aor.1.med. verbi ὀΐομαι, augmento carens & metri gratia geminatum σ habens, vnde part. ὀϊσσάμενος.

Οἰστέον, aduerbium positiuum verbi φέρω ex οἴω.

Οἴσω, fut.1. act. eiusdem verbi ex eodem οἴω. pro quo Doricè οἰσῶ dicitur, circunflexa vltima.

Οἰχήσομαι, fut.1.med. verbi οἴχομαι, ex οἰχέομαι.

Οἰχθείς, part.aor.1.pass. ᾤχθην, ex act.them. οἴγω.

Οἰχνεσκον, Ionicè pro ᾤχνεον, abiecto augmento & inserto σκ. præt.imperf.act.verbi οἰχνέω.

Οἰχοίατο, Ionicè pro οἴχοιντο præs.opt.pas. à th. οἴχομαι.

Οἴχωκα Ionicè seu Atticè (vt volunt nonnulli) pro ᾤχηκα. dem pto augmento & verso η in ω præter.perf.& act. verbi οἴχω ex οἴχω.

Οἰκείλαντες, part. ex ὤκειλα, aor.1.act. verbi ὀκέλλω.

Ὀλέεσκεν, Ionicè pro ὤλεεν, abiecto primùm augmento, deinde inserta syllaba σκ præt.imperf.act.verbi ὀλέω.

Ὀλέσθαι, aor.2.med.infin.modi, ab eodem them.

Ὀλέσσῃ, aorist.1.act. subiunctiui modi, ab eodem habens σ metri causa geminatum pro ὀλέσῃ. vnde & infin. ὀλέσαι, & particip. ὀλέσας.

Ὄληαι, aor.2.med.subiun.modi, Ionicè pro ὄλῃ, ex eodem them.

Ὄλισθε, aor.2.act.indic.modi, a th. ὀλισθαίνω, carens augmento, vnde infin. ὀλισθεῖν.

Ὄλληαι, Ionicè pro ὄλλῃ. secunda pers. singul. præsentis subiunctiui ὄλλωμαι, ex themate ὄλλω. Sic in aor.2. med. ὄληαι dicitur pro ὄλῃ.

Ὀλοίατο, Ionicè itidem pro ὄλοιντο: aor.2.med.opt.pass. ab eodem them. ὄλλω vel ὀλέω.

Ὤλοντο, poeticè & Ionicè dempto augmento pro ὤλοντο, aorist.2. med.indic.modi, ab eodem ὀλέω seu ὄλλω faciente futur.2. ὀλῶ. aor.2. ὤλον.

Ὀλοῦμαι, fut.2.med.eiusdem th. ex act. ὀλῶ.

Ὄλωλα, præt.perf.med.eiusdem. habens Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem pro ὦλα, ex fut.2. ὀλῶ. Vnde prima pers. plur. ὀλώλαμεν, & subiun. ὀλώλῃ. Similiter ὀλώλεκα in præt.perf.act. dicitur pro ὤλεκα, ex th. ὀλέω faciente fut.1. ὀλέσω.

Ὄμνυ, pro ὄμνυθι, præs.imper.act. à th. ὄμνυμι.

Ὀμόρξω, tergam, fut.1.act.verbi ὀμόργνυμι ex ὀμόργω.

Ὀμέσω, fut.1.act.verbi ὄμνυμι ex ὀμέω, retento ε.

Ὀμοῦμαι, fut.2.med.eiusdem verbi ex eodem ὀμόω.

Ὀμοθλεῦσαι, quidam dici scribunt pro ὁμοιωθλεῦσαι. Hesyc. tamen exp. εἰς ὁμόνοιαν ἐλθεῖν. Eust. ὁμοθλεῦσαι, innuentes ex ὁμοῦ fieri verbum ὁμόω, eorumq; opinio verisimilior est. quorsum enim illa syncope diphthongi in οι;

Ὀμώμοκα, præt.perf.act.verbi ὄμνυμι ex ὀμόω, habens Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem pro ὤμοκα, vt ὀλώλεκα.

Ὀναίμην, per syncopen pro ὀνησαίμην: aor.1.med.opt.modi à th. ὄναμαι, ex quo & præs.infinit. ὄνασθαι & part. ὀνάμενος. Quanquam sunt qui & hæc duo per syncopen dicta velint pro ὀνήσασθαι & ὀνησάμενος: sed ij non habentes assentientem Eustat. qui ὄναμαι & cætera pro ὄνημαι dici annotat, ex them. ὄνυμι facto ex ὀνέω.

Ὀνασεῖ, Doricè seu Æolicè pro ὀνήσει translato accentu in vltimam, & verso simul η in α.

Ὄνασθαι, præsens infin. à them. ὄναμαι: vnde apud Homer. compos. verbo ἥβης ἀπονάσθαι.

Ὀνειδιῶ, Atticum fut.1.act. verbi ὀνειδίζω, pro ὀνειδίσω.

Ὀνηθῆναι, aor.1.pass.infin. à verbo ὄνημι seu ὀνέω. ex quo & aor.1.med. ὀνήσασθαι.

Ὀνήμενος, partic.pass.verbi ὄνημαι ex ὄνημι. pro quo alioqui ὀνάμενος quoque dicitur ex ὄναμαι.

Ὀνήσεαι, Ionica diphthongi dissolutione pro ὀνήσῃ futur.1.med. verbi ὄνημαι seu ὄναμαι, vnde & infinit. ὀνήσεσθαι.

Ὄνησο, præsens impera.pass.ex them. ὄνημαι, vt τίθεσο ex τίθεμαι.

Ὄνοιτο autem est præs.opt.pass. à them. ὄνομαι: vel etiam aorist 2. med. ex ὀνόομαι, ex quo & imp. ὄνοσαι, in aor.1.med.& opt. ὀνόσαιτο in eodem them.

Ὄπασε. poeticè & Ionicè dempto augmento pro ὤπασε. aor.1. act.indic.modi, à them. ὀπάζω vnde & aorist.1.med. ὀπάσσατο, habens præter augmenti detractionem etiam geminatum metri causa σ.

Ὄπωπα, præt.perf.med.verbi ὄπτομαι, habens attico more reduplicatas duas initiales literas præsentis pro ὦπα. vnde particip. ὀπωπώς.

Ὀπυιει, Atticè pro ὀπυείσει: fut.1.act.verbi ὀπυείζω. itidémque media voce ὀπυειοῦμαι pro ὀπυείσομαι. Sed & ὀπυειοῦντες Dorico seu Æolico more dicitur pro ὀπυειοῦντες, quod Atticum est pro ὀπυείσοντες.

Ὀρεῖται, tertia persona singul.fut.2.med. ὀροῦμαι. ex act.them. ὄρω.

Ὀρέξαι, infin. ab ὤρεξα, aor.1.act.verbi ὀρέγω.

Ὀρέοντο, poetica detractione augmenti & pleonasmo τοῦ ε dicitur pro ὤροντο, in præt.imperf. vel aor.2.med. verbi actiui ὄρω.

Ὁρέω, Ionicum thema pro ὁράω. vnde ὁρέει pro ὁρᾷ & particip. ὁρέοντι pro ὁρῶντι.

Ὄρηαι apud Homerum legitur pro ὁρᾷς, vides: Odyss. ξ. τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρηαι. Vbi Eustath. annotat, quosdam proparoxytonos legere ὄρηαι, à them. ὄρημι, quo Theocr. vsus est: quosdam prosperispomenos, vt sit ex ὁρᾶται, exempto primùm τ, deinde α verso in η. Possimus etiam dicere Ionicum esse pro ὄρησαι, exempto σ, ex pass. ὄρημαι, cuius Hesych. meminit, exponens ipsum per act. ὁρῶ. At verò ὄρηαι, Ionicum itidem est pro ὄρῃ, secunda persona singul. aorist.2.med. subiunct. ὄρωμαι, ex them. act. ὄρω.

Ὁρῇς, Dorica contractione τοῦ α εἰς η pro ὁρᾷς, vt πεινῇς pro πεινᾷς. ab eodem themate ὁράω. Itidem verò ὁρῆτε pro ὁρᾶτε dicunt ijdem.

Ὄρθαι apud Suidam legitur expositum διεγερθῆναι. quod si mendo caret, habet systolen Ionicam τοῦ ω pro ὦρθαι. quod est præt. perf.pass.infin. ex indic. ὦρμαι: ambo à them. act. ὄρω.

Ὀρθιῶ, Doricè seu Æolicè pro ὀρθοῦν, à them. ὀρθόω. Apud Hesyc.

Ὀρθριῶ, Atticè pro ὀρθρίσω fut.1.act.verbi ὀρθρίζω.

Ὀριῶ itidem Atticè pro ὁρίσω fut.1.act.verbi ὁρίζω.

Ὁρμάσθαι, grammatici quidam recentiores dictum aiunt pro ἁρμόσθαι, facta literarum metathesi, est autem ἁρμόσθαι præt.perf. pass.verbi act. ἁρμόζω, augmento carens pro ἡρμόσθαι.

Ὀρογυῖα, Ionica systole pro ὠρογυῖα hoc autem ὠρογυῖα particip. est fœm. gen. ex ὤρογα præt.perf. medio verbi ὀρέγω, habente Atticam προσθήκην τοῦ ι εἰς ο, veluti λέλογα, & similia.

Ὁρόωτε. Ionico pleonasmo τοῦ ο, vel etiam Ionica diphthongi circumflexæ resolutione, pro ὁρῷτε. quod est contractum ex ὁράοιτε, secunda pers.plur.præs.opt.act. à them. ὁράω.

Ὁρόωντες, itidem pro ὁρῶντες, ab eodem them.

Ὄρσαι, Æolicè pro ὄρσαι: aor.1. act.infin.modi, à them. ὄρω. faciunt enim Æoles futur.2. act. non ὀρῶ, sed ὄρσω, more quodam peculiari.

Ὄρσεο. Ionica diphthongi dissolutione pro ὄρσου. quod est præs. imper.pass. à themate ὄρσομαι. hoc autem ὄρσομαι est μέλλων εἰς ἐνεστῶτα μετηγμένος solent enim quidam μέλλοντας εἰς ἐνεστῶτας ἀνατρέχειν, vt δύσομαι, βήσομαι, & huiusmodi.

Ὁρῴην, Atticè pro ὁρῷμι præsens opt.act. à them. ὁράω.

Ὄρωρα, præt.med. Attic. verbi ὄρω habens nimirum Attico more reduplicatas duas initiales præsentis literas pro ὦρα. Vnde præter. plusquamperf. ὀρώρει, & in subiunct. ὀρώρῃ.

Ὀρωρέχατο, Ionicè pro ὀρωρεγμένοι ἦσαν tertia person. plural. præterit. plusquamperfect. passiui a themate ὀρέγω: facta ex tertia singulari ὀρώρεκτο, inserto α ante το, & præcedente tenui versa in aspiratam. habent vero & hæc Atticam illam reduplicationem duarum præsentis initialium literarum præter augmentum.

Ὀρώρηκα, itidem Attica reduplicatione duarum initialium præsentis literarum pro ὤρηκα præt. perf. pass. verbi ὁρῶ. facientis futur.1.act. ὁρήσω. Vnde præt.pass. ὀρώρηται. quod apud Homerum legimus, Iliad. ν. ἐπεὶ πότε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο. Hoc autem ὁρέω thema est ex futuro verbi ὄρω scimus enim nonnullos μέλλοντας εἰς ἐνεστῶτας μετάγεσθαι à poetis. Nisi potiùs hoc ὀρώρηται est presens subiunctiui passiui ex them. ὀρωρέω, quod factum sit ex præter.medio ὄρωρα. Vnde in pass. ὀρώρηται apud eundem Hom. Odyss. τ. ἐπεί μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμὸς Κάλλιον. Similiter verò ex aliis quoque præteritis perf. faciunt iidem poetæ præsentia.

Ὄρωρον, quoque dici aiunt pro ὦρον, anadiplasiasmo Ionico, vt λέλαθον pro ἔλαθον, est autem ὦρον præt. imperf. vel aor. 2. act. verbi ὄρω.

Ὀρώρυχα, præt. perf. act. verbi ὀρύσσω seu ὀρύττω, habens & ipsum præter augmentum Atticam reduplicationem duarum initialium præeuntis literarum.

Ὄατο, Ionica seu poetica augmenti detractione pro ὤατο, præt. imperf. pas. verbi ὄαομαι, quod poetas Æolicè pro ὄπτομαι vsurpare tradunt quidam grammatici.

Ὄσφρομαι, per syncopen aiunt dictum pro ὀσφραίνομαι. Videtur tamen hoc potius ex illo deriuatum, atque illud antiquius, elegantius certè esse illud quàm hoc tradunt nonnulli, afferentes eius vsus exemplum ex Libanio. Leguntur verò & apud alios, infin. ὄσφρεσθαι & part. ὀσφρόμενος.

Οὗ, pro ἕο, exempto Ionicè ε & facta deinde contractione est interdum secunda persona aor. 2. medij ἧμην, in indicatiuo modo: interdum secunda persona eiusdem aor. in imperatiuo: vnde de comp. καθ' ἕζου, & similis. Ex act. them. ἵημι. Alioqui est & genitiuus sing. articuli postpositiui ὅς, necnon pronomen est, itidem genitiui casus.

Οὔτα, apud Hom. pro οὔτασε vel οὔταζε, per apocopen. vnde & α in ea corripitur à th. οὐτάω vel οὐτάζω.

Οὐτάμεναι Doricè vel Æolicè pro οὐτάναι, vt ἱστάμεναι pro ἱστάναι. hoc autẽ οὐτάναι est ex th. οὔτημι, vt ἱστάναι ex ἵστημι. Ex pass. autẽ οὔταμαι est part. οὐτάμενος, vt ἱστάμενος. Nisi potius id οὐτάμενος censendum est per syncopen factum ex οὐτασμένος vt ἐλλασμένος, exempto σ & accentu ex penultima translato in antepenultimam. Exponitur certè per præt. perf. τετρωμένος & βεβλημένος.

Ὄφελον, ὄφελες, ὄφελε, poeticè pro ὤφελον, ὤφελες, ὤφελε, abiecto augmento & correpta penultima præt. imperf. verbi ὀφείλω, habens plerunque vim aduerbij.

Ὀφλήσω, fut. 1. act. verbi ὀφλάνω seu ὀφλίσκω aut ὀφλισκάνω, ex ὀφλέω. Vnde aor. 2. act. ὦφλον, infin. ὀφλεῖν & part. ὀφλών.

Ὄχισκον, Ionicè pro ὤχεον, abiecto primum augmento, deinde inserto σκ præt. imperf. act. verbi act. ὀχέω, ex quo & fut. 1. med. ὀχήσομαι.

Ὀχλεῦνται, Doricè vel Æolicè pro ὀχλοῦνται: præs. pas. à them. act. ὀχλέω. Necnon ὀχλεῦντι pro ὀχλοῦσι dicunt iidem.

Ὄψει Atticè pro ὄψῃ secunda pers. sing. fut. 1. med. ὄψομαι, à the. ὄπτομαι.

Π.

Παγείς, part. aor. 1. pas. ἐπάγην, ex act. th. πήγνυμι seu πήσσω faciente fut. 2. παγῶ. aor. 2. ἔπαγον. Ex eodem aor. 2. pas. ἐπάγην. est opt. παγείην, subiunct. παγῶ & infin. παγῆναι: necnon fut. 2. pas. παγήσομαι.

Παθέειν, Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro παθεῖν: aor. 2. act. infin. modi, à the. πάσχω mutuante fut. 2. παθέω. vnde aor. 2. indic. modi ἔπαθον, ex quo opt. πάθοιμι, subiunct. πάθω, & part. παθών.

Παίσατε, aor. 1. act. imper. à them. παίζω faciente non solum παίξω, sed & παίσω vnde & subiunct. παίσωμεν, & infin. παῖσαι: & in pas. voce apud Herodotum πέπαισται. necnon comp. ἀναπέπαισται. Alioqui παῖσαι est & aorist. 1. act. infin. modi à them. παίω significante cædo.

Παισδῃ, Doricè pro παίζῃ. à Dorico Them. παίσδω pro παίζω.

Παιχθείς, part. aor. 1. pas. à them. παίζω faciente fut. 1. act. παίξω, & præt. perf. πέπαιγμαι.

Παλαξέμεν, Ionicè seu Aeolicè pro παλάξειν, fut. 1. act. infinitiui modi, à th. παλάσσω. Ab eodem est præt. imperf. pas. παλάσσετο, Ionicè carens augmento pro ἐπαλάσσετο.

Πάλτο, Ionicè pro πέπαλτο, seu ἐπέπαλτο, abiecto augmẽto, præt. plusquamperf. pas. verbi act. πάλλω. Alij pro ἐπάλλετο positum aiunt, abiecto itidem augmento, & facta præterea syncope.

Παμφαίνῃσι, Ionica paragoge τῆς σι pro παμφαίνῃ. præs. subiun. à them. poetico παμφαίνω.

Παμφανόων, poetico pleonasmo τοῦ ο, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione, pro παμφανῶν, itidémque παμφανόωσα pro παμφανῶσα part. præs. act. à th. παμφανάω.

Παρακεκρόαται, legitur apud Hesyc. expositum τῶν φρενῶν ἠλαττωμένοι, quod videtur esse præt. perf. pas. Ionicum pro παρακεκρουσμένοι εἰσί: faciunt enim ij tertias personas plur. à tertiis singularibus, correpta primum penultima, vt & hic eiecto υ & σ deinde inserto α ante ται: vel etiam ex prima persona præterit. med. addito ται, faceret autem παρακρούω in præterit. med. παρακέκροα, exempto υ ex diphthongo, vt ἐλεύθω facit ἤλυθα. Sed pro ἠλαττωμένοι, puto scribendum ἠλαττωνται. quod si ἠλάττωντο esset, scribendum foret παρακεκρόατο, & tunc esset præt. plusquamperf.

Παρακείομεθα, apud eundem est præsens subiunct. à them. παράκειμαι.

Παραχερδιεῖς, Atticè pro παρακερδίσεις fut. 1. act. verbi παρακερδίζω.

Παρέβασκε, Ionicè pro παρέβαινε, inserto σκ: præt. imperf. act. verbi παραβαίνω, nisi à them. παραβάσκω esse malis.

Παρέζετο, Ionica diphthongi dissolutione pro παρῄζετο: præt. imperf. pas. à them. παρέζομαι.

Παρέθη, aor. 1. pass. indic. modi à th. παρίημι faciente fut. 1. παρήσω, præt. perf. παρεῖκα, pass. παρεῖμαι, ex cuius tertia παρεῖται fit aor. ille παρέθη, exempto ι, vt ἐτέθη ex τέθειται. Inde part. παρεθείς. Reperitur tamen & παρείθη, retento ι, cuius indic. meminit Hesych. Alioqui παρέθη est etiam aor. 2. act. modi à them. παρατίθημι.

Παρέθρισαν per syncopen pro παρεθέρισαν: aor. 1. act. indic. modi à themat. παραθερίζω significante παρακόπτω. Apud Apoll. Rhod.

Πάρει, secunda persona singul. præter. imperf. à them. πάρειμι significante παραγίνομαι. Apud Soph. in Aiace, & apud Eurip. in Phœniss.

Παρείατο, Ionicè pro παρεῖντο, præt. plusquamperf. pass. ex præter. παρεῖμαι, cuius paulò post mentio fiet. Alioqui apud Homerũ παρείατο δ' ἀκμυχίησι, significat παρῆσαν vel παρίζοντο quod sic format Etym. Dicit ab ἴω esse εἶμι. medium eius aor. 2. esse ἵμην, ἷσο, ἷτο, & εἷτο, epenthesi τοῦ ι vnde pleonasmo τοῦ α fieri εἴατο, & παρείατο, addita præpositione.

Παρείθην, aor. 1. pass. verbi παρίημι, vt dixi in παρέθην.

Παρεῖκα, præter. perf. act. verbi παρίημι vt iam dixi, vnde apud Hesych. παρείκαμεν, expon. παρεπέμψαμεν. Alioqui est etiam præt. med. verbi παρείκω.

Παρεῖμαι, præt. perf. pass. eiusdem παρίημι, vt à παρατίθημι est παρατέθειμαι, ex præt. act. παρεῖκα. Vnde part. παρειμένος, & plusquamperf. παρείμην, cuius secunda pers. παρεῖσο. Alioquin hoc παρείμην est etiam plusquamperf. seu perf. pass. opt. modi, necnon aorist. 2. med. eiusdem modi, sed tunc in secunda pers. facit παρεῖο.

Παρείς, part. aor. 2. act. πάρην, ab eodem th. παρίημι, vt παραθείς à παρατίθημι.

Παρείσθω, præt. perf. pass. imper. modi, tertiæ personæ, ex secunda παρεῖσο.

Παρελεύσεαι, Ionica diphthongi resolutione pro παρελεύσῃ, fut. 1. med. verbi παρέρχομαι ex παρελεύθω.

Παρέστην, aor. 2. act. verbi παρίστημι, vt παρέστην.

Παρεχέμεν, Ionicè pro παρέχειν, à them. παρέχω.

Παρῇ, subiunct. præsens tertiæ personæ ex prima παρῶ, à them. πάρειμι significante, adsum.

Παρήθη, apud Hesychium legitur, expositum ἐάθη, quod si mendo caret, est aor. 1. pass. indicatiui modi, ab eodem th. παρίημι faciente præt. perf. παρῆκα, & pass. παρῆμαι. Alioqui παρείθη, dicitur pro eodem & παρέθη, vt iam docui.

Παρῆκα, aorist. 1. act. verbi παρίημι ex παρήσω, irregulariter pro παρῆσα, vt ἔθηκα pro ἔθησα poni scimus, & similia alia. Varin. παρήκασι affert etiam pro παρῆλθεν, quod est præt. med. verbi παρήκω.

Παρήλθοσαν. Bœoticè pro παρῆλθον. solent enim tertiis pluralibus imperfectorum & aoristorum ante ν inserere σα, dicentes itidem ἐτύψασαν pro ἔτυψαν, vt ἰσοσύλλαβοι sint personæ pluralis numeri. Apud Varinum εὐφραίνεις μᾶλλον ὡς παρήλθοσαν τρεῖς. Est autem hoc παρήλθοσαν siue παρῆλθον, aor. 2. act. verbi παρέρχομαι ex παρελεύθω.

Παρθέμενοι, poetica seu Aeolica syncope pro παραθέμενοι, metri causa, part. aor. 2. med. παρεθέμην, à them. act. παρατίθημι. Similiter πάρθεσαν pro παρέθεσαν reperitur in aor. 2. act. ab eodem them.

Παρκατέλεκτο, eandem syncopen habet pro παρακατελέλεκτο, truncato simul augmento, præt. plusquamperf. pass. verbi παρακαταλέγομαι.

Παρκλίνωσι, itidem pro παρακλίνωσι, à παρκλίνω pro παρακλίνω. Similiter παρκύπτω pro παρακύπτω.

Παρμέμβλωκε, habet & ipsum Aeolicam istam syncopen pro παραμέμβλωκε, quod autem ad μέμβλωκε attinet, factum illud ex μεμόληκε tradunt grãmatici, nimirũ syncope τοῦ ο, cuiusque loco propter euphoniam inserto β, & η verso in ω, sicut παρώχηκα pro παρῴχηκα dicitur. Tradunt hoc ipsum παρμέμβλωκε pro παραμεμόληκε etiam dici, ideóq; exp. non solũ παρίδυκε pro [illegible], sed etiam παρῆλθεν: factumque hoc παρμέμβλωκε, ex παραμεμόληκε tradũt, videlicet syncope ipsius præpositionis, deinde β posito loco ο, & η verso itidẽ in ω, vt in præcedente.

Παρoισθέντι, part. aor. 1. pass. ex th. παραφέρω mutuante fut. 1. act. παροίσω ex inus. them. παροίω.

Παρπεπιθεῖν, apud Homerum pro παραπιθεῖν, facta primum syncope in præpositione, deinde anadiplasiasmo Ionico qualis est in λελαβεῖν, pro λαβεῖν. aorist. 2. act. infin. modi, à themate παραπείθω. Itidem in participio παρπεπιθών dicitur pro παραπιθών.

Παρτιθέτω, itidem Aeolicã illam syncopen habet pro παρατιθέτω: est autem præs. imperat. act. à th. παρατίθημι. Similiter παρτέλλεται, quod Hesyc. affert pro παρακεῖται, eandem syncopen habet pro παρατέλλεται, à th. παρατέλλομαι.

Παρφάμεν, itidem pro παραφάμεν, quod Ionicum est pro παραφάναι, aor. 2. act. in fin. modi à th. παράφημι. Itidémque in part. aor. 2. med. παρφάμενος pro παραφάμενος: & in infin. παρφάσθαι pro παραφάσθαι. Sed & verbale πάρφασις eandem syncopen habet pro παράφασις.

Παρφ

Παρῴκισμαι, præt.perf. pass.verbi act. παροικίζω.

Παρῷπτο, præt.plusquamperf. pass.verbi παροπτομαι.

Παρῴχωκα, poetica προσθήκη τοῦ ω εἰς ω pro παρῴχηκα, vt suprà extra compositionem οἴχωκα pro ᾤχηκα, detracto etiam augmento.

Πάσασθαι, aor.1.med.infin.modi ab inusit.the. πάω. vnde & part. πασάμενος, significans γευσάμενος, Eust. Est alioqui πάσασθαι etiam à πάσσω seu πάττω, item aor.1.med. significans inspergere vel conspergere. vnde verbale πάσμα. Quanquã præcedens quoque πάσασθαι à them. πάσσεσθαι deduci potest. si quidem apud Hesyc. legimus πάσσεται, exp. ἐσθίει. Aliis tamen volentibus ipsum syncopen habere pro πατήσασθαι, ex th. πατέω significante ἐσθίω quorum opinio mihi equidem parum est probabilis. Metri causa reperitur etiam πάσσε pro ἔπασε, dempto augmento & geminato σ: itidémque πασσάμενος pro πασάμενος, ab iisdem them.

Πεδάα, Ionico pleonasmo vel etiam diphthongi circumflexæ resolutione pro πεδᾷ, à themate πεδάω. Sic in infinit. πεδάαν pro πεδᾶν.

Πεδάασκεν, Ionicè itidem pro ἐπέδαεν seu ἐπέδα, abiecto primum augmento, deinde inserto σκ. præt.imperf.act. verbi πεδάω.

Πέδησεν, aor.1.act.eiusdem verbi, Ionicam & ipse augmenti detractionem habens pro ἐπέδησε.

Πείθεο, Ionica diphthongi resolutione pro πείθου. præs.imp.pass. à them. πείθομαι.

Πεινήμεναι, Doricè & Æolicè pro πεινῆν. seu (vt alij volunt) pro πεινῆναι, vt πινθήμεναι pro πινθῆναι, ποιήμεναι & φιλήμεναι pro ποιῆναι & φιλῆναι. Deriuant autem ij πεινῆναι ex th. πείνημι vel πειναίνω itidémque cætera. πεινῆν verò ex πεινάω est. Doricum itidem pro πεινᾶν, vt γελῆν.

Πείρησαι, aor.1.med.imperat.modi, à th. πειράομαι. At πείρας est part.aor.1.act. à them. πείρω.

Πειρῷατο, Ionicè pro πειρῷντο, quod est tertia pers.plur.optat.pass. per contractionem ex πειραοίατο à th. πειράομαι.

Πείσομαι, fut.1.med.verbi πείθομαι, significans, parebo. Est etiam fut.1.med.verbi πάσχω mutatiuum, vnde πείσεται, quod Hesyc. ex ὑπομενεῖ: & infin. πείσεσθαι idem significans παθεῖν. Apud eundem legimus πείσαντες expositum ποτίσαντες, ὑγράναντες: vnde procul dubio sunt πείσεα apud Homerum λειμῶνες καὶ δίυγροι τόποι. Sed quænam hæc duorum posteriorum themata sint, an itidem πείθω an aliud quodpiam, dubium adhuc est. certè videtur pro πείσαντες signif. ποτίσαντες scribendum potius πίσαντες, à πίω.

Πέλεσκε, Ionicè pro ἔπελε, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε. præt.imperf.act. à poetico them. πέλω.

Πενθήμεναι, Doricè pro πενθῆναι. quod πενθῆναι aiunt esse infin.verbi vel πένθημι, vel πενθαίνω. Nisi potius est κατ' ἔκτασιν pro πενθέμεναι. Doricè pro πενθεῖν posito, vt εἰπέμεναι pro εἰπεῖν.

Πεπαθυῖα, part.fœm.præt.perf. πεπάθηκα, per syncopen pro πεπαθηκυῖα, vt ἑστῶς pro ἑστηκώς, itidem per syncopen dici aiunt. ita Eust. & alij grammatici. Potest tamen esse etiam præt.med. hoc participium, παθέω (ex quo πάσχω hoc præteritum mutuatur) faciente fut.2. παθῶ, & præter.med. πέπαθα, vt λακέω facit λέλακα, μηκάω, μέμηκα.

Πεπαισμένος, part.præt.perf.pas. ab act.th. πεπαίνω, vt quidẽ Varin. vult, sed parũ probabilis videtur eius opinio. regulariter enim facere hoc πεπαίνω debet πεπεπαμμένος, vt μιαίνω facit μεμιασμένος. vnde verbale πέπανσις & part.aor.1 pas. πεπανθείς. Itaque πεπαισμένος est potius part. præt.perf.pass. ex th. vel παίζω vel παίω. ea enim fut.1.act. faciunt παίσω, præt. perf. pass. πέπαισμαι.

Πεπαλών, part.aor.2.act. à th. πάλλω, habens Ionicum anadiplasiasmum pro παλών, vt λελαβών pro λαβών, πεπιθών pro πιθών.

Πεπᾶναι, aor.1.act.infin.modi, à them. πεπαίνω, ex quo est & part. aor.1.pas. πεπανθείς.

Πεπάρθαι, præt.perf.pass.infi.modi, à th.act. πείρω, faciẽte præt. perf.pas.indic.modi πέπαρμαι. vnde & part. πεπαρμένος.

Πεπαρῴνηκα, duplici augmento dicitur pro παρῴνηκα, Atticè: est autem præt.perf.act. verbi παροινέω.

Πεπείθαται, Ionicè pro πεπεισμένοι εἰσί. præt.perf.pas.verbi act. πείθω. Etym. [περαίνω.

Πεπειρασμένος, præt.perf. seu plusquamperf. act. infi. modi, à them.

Πεπιθησόμενος, part.præt.perf.pas. ex th. πιθέω. quod est ὁ πεισθεὶς ἐν δευτέρῳ μέλλοντος μετηγμένος. Ab eodem est fut.1.act. πεπιθήσω habens Ionicum anadiplasiasmum pro πιθήσω. idémque apud Homerum significans quod πείσω.

Πεπιθόμεν, per syncopẽ pro πεπίθομεν vel pro πεπίθαμεν. Sic pro πεπίθομεν, est aor.2.act. à th. πείθω. Ionico anadiplasiasmo pro ἐπίθομεν. Sic pro πεπίθαμεν est præt.med. ab eodem them. faciente fut.2. πιθῶ, exempto ε ex vocali, vt ἐλεύθω facit ἐλυθῶ. & ea deriuatio est vero magis consentanea, quum in passiua significatione exponatur ἐπεπίθειμεν, secundum quam expositionem est pro ἐπεπίθειμεν, in plusquamperf.med. Vide & Ἐπέπιθμεν.

Πεπίθοιεν, Ionico anadiplasiasmo pro πίθοιεν aorist.2. act. optat modi, ab eodem them. πείθω. itidem πεπιθοίμεθα in eodẽ modo & temp. pro πιθοίμεθα: & in particip. πεπιθών & πεπιθοῦσα pro πιθών, & πιθοῦσα. Homer. αὐτὰρ παρπεπιθόντες.

Πεπληγέμεν & πεπληγέμεναι, Ionica & Dorica sunt pro πεπληγέναι à them. πεπλήγω. quod ex præterito med. πέπληγα in præsens abiit. vnde & præt.imperf. πέπληγον, augmento carens pro ἐπέπληγον. nisi hoc πέπληγον esse malis aor. 2. act. verbi πλήττω faciẽtis fut.2. πληγῶ, anadiplasiasmo Ionico pro ἔπληγον, vt λέλαβον pro ἔλαβον. Ex huius porrò verbi πλήττω præterito medio πέπληγα est particip. πεπληγώς. At πεπληγμένος, est participium præteriti perfecti passiui ab eodẽ them.

Πεπνυμένος, particip.perf.pass. πέπνυμαι, à them. vel πνύω per syncopen deriuato ex πνέω, vel ex πινύσσω. Eust.

Πεποιέαται, Ionicè pro πεποιημένοι εἰσί. præt.perf. pass. verbi actiui ποιέω. Sic pro κεκίνηνται seu κεκινημένοι εἰσί iidem dicunt κεκινέαται, à them. κινέω.

Πεποίκαντι, Doricè pro πεποιήκασι. præt.perf.act. eiusdem them.

Πέποιθα, præter. med. verbi πείθω habens Attico more ε versum in οι, λέλοιπα à λείπω. Vnde particip. πεποιθώς.

Πεποίθομεν, præsens indic. à them. πεποίθω, quod Syracusano seu Siculo more factum est ex præt.med. πέποιθα, vt πεπλήγω ex πέπληγα. κεκλήγω ex κέκληγα, & huiusmodi alia infinita.

Πέπομφα, præt.perfect.act. à them πέμπω, habens & ipsum Atticam τροπὴν τοῦ ε εἰς ο. vt κέκλοφα, τέτροφα, & similia.

Πέπονθα, præt.med.verbi πάσχω, ex πάθω, vt volunt nonnulli per pleonasmum τοῦ θ. Etymolog. & Eustath. idem tamen Eustat. alibi πάσχω hoc præter.med. mutuari ait à πήθω, mutato η in ο, & pleonasticè inserto ν & θ.

Πέπορδα, præt.med.verbi πέρδω, habens Atticam τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, vt λέλογα ex λέγω.

Πεπορεῖν, Ionico anadiplasiasmo pro πορεῖν, vt suprà πεπιθεῖν pro πιθεῖν aor.2.act. infinitiui modi, à them. πόρω. Hesych.

Πέποσθε, apud Homerum quidam aiunt per syncopen factum ex πεπόνθατε præterito perfect. pass. verbi act. πονέω quidam ex πέπονθε, præterito med. verbi inusitati πήθω, verso η in ο & σ pleonasticè inserto. nonnulli etiam ex πεπόνθατε, facta syncope, & itidem pleonasticè inserto σ. Refertur autem ad thema πάσχω, quod mutuatitia habet cætera, præsente & præt. imperf. excepto tempora.

Πέποσχε, pro πέπονχε dicitur κατὰ τροπὴν τοῦ α præt.perf.act.verbi πάσχω facientis fut. πάξω. & præt.perf. πέπαχα. Epicharmus Ἀγροικίαις αἱ Σικελία πέποσχε Etymol.

Πεποτέαται pro πεπότηται dicunt Iones, η resoluta in εα, vt ἐίλω iidem vsurpant pro ἥλω & ἐάγη pro ἤγη. est autem tertia persona singularis præteriti perf.pass. ab act. them. ποτάω faciente fut.1. ποτήσω. ita Varin. Alioqui est etiam tertiæ personæ pluralis pro πεπότηνται, Ionicè itidem, vt πεποιέαται pro πεποίηνται.

Πεποτήαται, pro πεποτέαται dici κατ' ἔκτασιν, tradit Etymolog. qui ipsum accipit pro tertia pers.plur. præter.perfect.pass. ab eodem them.

Πεπρᾶσθαι, præter.perf.pass.infinit.modi, à them.act. πιπράσκω, faciente futur.1.act. πράσω, ex inusit.them. πράω per syncopen facto ex περάω, vt κράω ex κεράω. Ex eodem est futur. paulò post πεπράσομαι, quod magis Atticum esse tradunt quàm πραθήσομαι, quod est fut.1.pass. eiusdem verbi, ex aor.1. ἐπράθη.

Πέπρωται, per syncopen apud poetas pro πεπεράτωται, itidémque participio πεπρωμένος pro πεπερατωμένος, præt. perf. pass. à themate act. πρόω facto itidem per syncopen ex περατόω.

Πέπταμαι tradunt nonnulli esse præter.perf.pass.verbi act. πτῆμι facientis fut.1. πτήσω, vt ἵσταμαι est ex ἵστημι. Ego tamen, quum videam ipsum nullam habere volandi significationem apud Homerũ, qui passim eo vtitur, sed τοῦ ἀνεπτύχθαι & ἡπλῶσθαι, quod est apertum & expansum esse, ideo per syncopen dictum existimo pro πεπέτασμαι, vt ἐλήλαμαι pro ἐλήλασμαι, à themate act. πετάζω. Vnde infinitiuus πέπτασθαι, & participium πεπτάμενος.

Πεπτεῶτα, Homerus pleonasmo τοῦ ε dicit pro Πεπτῶτα. πεπτῶτα autem per syncopen pro πεπτωκότα, vt ἑστῶτα per syncopen pro ἑστηκότα, seu ἑστακότα, particip. præt.perf.act. à themat. πίπτω, faciente fut.1 πτώσω ex πτόω.

Πεπτηῶτα quidam per syncopen itidem vsurpatum aiunt pro πεπτηχότα, participio præter. perf.act. à themate πτήσσω. Sed magis vero consentaneum videtur κατ' ἔκτασιν dictum esse pro πεπτεῶτα, vt πεποτήαται tradunt κατ' ἔκτασιν pro πεποτέαται vsurpari.

Πέπτωκα, præteritum perfectum actiuum verbi πίπτω, ex πτόω faciente fut.1.act. πτώσω. vt paulò ante quoque admonui.

Πεπτῶτα, per syncopẽ pro πεπτωκότα, vt ἑστῶτα pro ἑστηκότα seu ἑστακότα. At πεπτωκώς cuius accusatiuus est hoc πεπτωκότα, est particip. præt perfecti πέπτωκα, cuius iam memini.

Πεπύθοιντο, Ionico anadiplasiasmo pro πύθοιντο, vt λελάβοιντο pro λάβοιντο aorist.2. med. subiunct. modi, à themate πυνθάνομαι, mutuante futur.2 πεύσομαι ex verbo πεύθομαι, sublato ε ex diphthongo.

Πεπύσθην, Ionicè dempto augmento pro ἐπεπύσθην, quod est tertia persona dualis præt. plusquamperf. passiui à themate πυνθάνομαι, faciente præt. perf. passiuum πέπυσμαι, ex them. πεύθομαι, exempto ε. Homer. Iliad. ρ. δύω δ᾽ οὔπω φῶτε πεπύσθην Πατρόκλοιο θανόντος, nondum audierant de Patroclo mortuo.

Πέπωκα, præt. perf. verbi πίνω, mutuatitium ex them. πόω.

Περάαν, Ionico pleonasmo τοῦ α, vel Ionica diphthongi circumflexæ resolutione, pro περᾶν, infinitiuo præs. actiui à themate περάω.

Περῆσαι, aor. 1. act. infin. modi, ab eodem περάω faciente futur. 1. act. περήσω. Alioqui idem & περάσω facit. quorum hoc prosæ scriptoribus Atticis, illud poetis & Ionicè scribentibus familiarius est.

Πέρθαι, Ionica augmenti detractione pro πεπέρθαι, vt δέχθαι pro δεδέχθαι, præt. perf. pass. infin. modi, à them. act. πέρθω. Etym. & Varin.

Πεφιδδείδοντα, ectasi poetica pro πεφιδείδοντα, metri causa. partic. aorist. 1. act. à themate πεφιδείδω, vnde & præter. med. πεφιδείδια.

Πεφίλαι, apud Hes. legitur expositum κόψον ἀφελοῦ. est autem aorist. 1. med. imp. modi, à themate πεφιλαιρέω. fut. etiam 1. πεφιλῶ mutuante ex inus. themate πεφιλέω, vnde aor. 1. πεφίελα.

Πεφιέφθησαν, aor. 1. pass. verbi act. πεφιέπω, carens augmento. Eustath.

Πεφικνέεο, Ionica dissolutione diphthongi pro πεφικνοῦ præs. imper. pass. à them. πεφικνέομαι.

Πεφιπαρῆναι, aor. 2. passiuus infinitiui modi, à themate act. πεφιπείρω.

Πεφιπατοίην, Atticè pro πεφιπατοῖμι, vt ποιοίην pro ποιοῖμι, præs. opt. act. à them. πεφιπατέω.

Πεφιπλομένων ἐνιαυτῶν, apud Homerum per syncopen vsurpatum aiunt pro πεφιπελομένων seu πεφιπολουμένων, à them. πεφιπέλομαι, syncope itidem passo pro πεφιπέλομαι seu πεφιπολοῦμαι.

Πεφίσχεο, Ionica diphthongi dissolutione pro πεφίσχου aor. 2. med. imper. modi à them. act. πεφιέχω mutuante fut. 2. πεφισχῶ à πεφισχέω, vnde & infin. πεφισχέσθαι.

Πεφιφθάς, part. aor. 2. act. ab inus. verbo πεφίφθημι, pro quo πεφιφθάνω vsurpatur.

Περινάς, part. præt. act. à them. πέρνημι.

Περρεθήκατο, apud Hesych. pro πεφιθήκατο, proculdubio metri causa sublato ι & geminato ρ. Sic περρίχειν, quod idem exponit ὑπερέχειν, positum est pro πεφιέχειν.

Πέρσαι, aor. 1. infin. modi à them. πέρθω.

Πεσέεσθαι, Ionica diphthongi circumflexæ dissolutione pro πεσεῖσθαι, fut. med. verbi πίπτω ex πεσέω.

Πεσέμεν, Ionicè pro πεσεῖν, fut. 2. act. eiusdem πίπτω ex eodem. πεσέω.

Πεσέτωσαν, aor. 2. act. imper. modi, ab eadem origine.

Πεσοῦμαι, Doricè seu Æolicè pro πεσοῦμαι, fut. med. ab eodē th.

Πέσησι, Ionicè, paragoge pro πέσῃ, aor. 2. act. subiunctiui modi ab eodem.

Πέσον, Ionica augmenti detractione pro ἔπεσον, aor. est 2. act. indic. modi, itidem à πίπτω faciente fut. 2. πεσῶ ex πεσέω. Alioqui πέσον est etiam aor. 1. act. imper. modi, ab eodem.

Πεσοῦμαι, fut. 1. vel 2. med. verbi eiusdem.

Πεσών, part. aor. 2. act. ab eodem th. Facit enim aor. 2. indic. ἔπεσον ex fut. 2. πεσῶ.

Πέτασαν, Ionica augmenti detractione pro ἐπέτασαν aorist. 1. act. indic. modi, à them. πετάζω, vnde & aor. 1. opt. πετάσειε, & part. πετάσας.

Πετέσθην, itidem pro ἐπετέσθην, tertia dual. præter. imperf. pass. à them. πέτομαι.

Πέτευ, Ionicè aut Doricè pro πέτου, ab eodem them.

Πευθοίατο, Ionicè pro πεύθοιντο præsens optatiuus pass. à them. πεύθομαι.

Πεύσεαι, Ionica itidem diphthongi resolutione pro πεύσῃ, secunda per singul. fut. 1. med. indic. modi, ab eodem πεύθομαι, vel etiam à πυνθάνομαι: nam id fut. πεύσομαι hinc mutuatur. Attici autem πεύσει dicunt pro illo πεύσῃ.

Πέφαμαι, præt. perf. pass. verbi act. φάω significantis φονεύω. cuius tertia pers. πέφαται. & infi. πεφάσθαι. At πέφαμμαι siue πέφασμαι est præt. perf. pass. verbi act. φαίνω.

Πεφαργμένος, part. præt. perf. pass. à them. act. φάργνυμι faciente fut. 1. act. φάρξω. Habent autem metathesin hæc literarum pro πεφραγμένος, φράγνυμι & φράζω: quorum thema est φράσσω seu φράττω.

Πεφασμένος, part. præter. perf. pass. commune verbi φάω significantis φονεύω, & thematis φαίνω. Alioqui φαίνω facit etiam πεφαμμένος.

Πεφεισμένος, part. præt. perf. pas. à them. φείδομαι.

Πεφεύγοιην, Attico metaplasmo pro πεφεύγοιμι, vt tradit Eust. Hoc autem πεφεύγοιμι est præt. med. act. optat. med. à them. φεύγω.

Πέφηνα, præt. perf. med. verbi φαίνω, τροπῇ habens τοῦ α pro πέφανα. Sic χαίνω facit κέχηνα. Nisi potius hæc scribenda sunt diphthongo πέφηνα, κέχηνα, vt πέποιθα quoque & λέλοιπα ac similia retinuêre diphthongum, mutata tantum priore eius litera. Idem de μέμηνα dicendum est similibus aliis.

Πεφήσεαι, Ionica diphthongi resolutione pro πεφήσῃ, significante φονευθήσῃ fut. paulò post verbi φάω facientis fut. 1. φήσω. Commune tamen idem est verbo φάω significanti φαίνω. vnde πεφήσεται. Eust. exp. φανήσεται. At πεφείσεται est fut. paulò pòst verbi act. φείδω.

Πεφιδέσθαι, aor. 2. med. infi. modi, à th. φείδω, habens Ionicum anadiplasiasmum pro φιδέσθαι vt λελαβέσθαι pro λαβέσθαι.

Πεφιδήσεται. fut. paulò pòst verbi φιδέω quod est futur. 2. φιδῶ in præsens abiit. Nisi malis esse fut. 1. med. verbi πεφιδέω facti ex præt. med. πέφιδα, more Siculo seu Syracusano. Eust.

Πεφιδοίμην, πεφιδοῖο, πεφιδοῖτο, aor. 2. med. opt. modi, à them. φείδω faciente fut. 2. φιδῶ: anadiplasiasmum Ionicum habens pro φιδοῖτο, vt λελάθοιτο pro λάθοιτο.

Πέφνε, poetica augmenti detractione pro ἔπεφνε, quod Etymol. deducit ex φένω. Alij à them. πέφνω, deriuato ex eodem φένω, facto anadiplasiasmo & sincope, vel ex φάω. Vide Ἔπεφνε.

Πεφοβήατο, Ionicè pro πεφόβηντο, seu ἐπεφόβηντο, præt. plusquā. perf. pass. indic. modi, à th. act. φοβέω. Verùm notandum hoc πεφοβήατο ectasin vocalis habere pro πεφοβέατο, vt πεποτήαται supra pro πεποτέαται.

Πέφραγα, præt. perf. med. eiusdem φράζω facientis fut. 2. φραδῶ. Vnde imperat. πέφραδε significans εἰπέ. quanquam eum nonnulli putant esse aor. 2. & habere anadiplasiasmum Ionicum pro φράδε. At πέφρασμαι, est præterit. perfect. pass. eiusdem thematis.

Πεφράδατο, itidem Ionico more vsurpatum pro πεφρασμένοι ἦσαν. præt. plusquamperf. pass. verbi act. φράζω.

Πέφραδε, in aor. 2. act eiusdem thematis reperitur positum pro ἔφραδε, vt λέλαβε pro ἔλαβε. Sic in infinitiuo πεφραδεῖν pro φραδεῖν itidem anadiplasiasmo Ionico. Pro quo πεφραδεῖν Ionicè vel Doricè πεφραδέμεν dicitur.

Πεφραδέτην, itidem anadiplasiasmo Ionico pro ἐφραδέτην, tertia pers. dualis aor. 2. πέφραδον, qui & ipse anadiplasiasmum illum habet pro ἔφραδον.

Πέφραδμαι, pro πέφρασμαι, dicitur verso σ in δ, vt κέκαδμαι pro κέκασμαι præt. perf. pass. eiusdem them. φράζω, vnde partic. πεφραδμένος.

Πέφρικαν, pro πεφρίκασι dici dialecto. Chalcidica annotat Varin. vt ἔσχηκαν pro ἐσχήκασι. Est autem πέφρικα præt. med. verbi φρίσσω. vnde part. fœm. gener. πεφρικυῖα.

Πεφυγμένος, apud Homerum pro πεφευγμένος reperitur. διὰ τὸ λειότερον τῆς φωνῆς, vt πεπυσμένος quoque dicitur pro πεπευσμένος, part. præt. perf. pass. à th. φεύγω, habens nihilominus significationem actiuam, & modò genitiuum in constructione recipiens, modò accusatiuum. Legimus enim apud Homerum non solùm πεφυγμένος ὄλεθρον, sed etiam πεφυγμένος ἀέθλων, vt Eust quoque annotauit.

Πεφύγω, præsens à præterito medio πέφυγα factum more Syracusano. Alioquin est & præterit. medij subiunctiui modi à φεύγω.

Πέφυζα. Ionicè pro πέφυγα, itidémque partic. πεφυζώς pro πεφυγώς, vt refert Eustat. Quidam tamen ex them. φυζέω deriuare malunt.

Πέφυκα, præt. perf. act. verbi φύω facientis fut. 1. φύσω. Ex hoc porrò πέφυκα fit them. πεφύκω, more Siculo & Syracusano, vt πεφύγω ex πέφυγα. Vnde præt. imperf. ἐπέφυκον apud Hesiod. in Theogon.

Πεφύρθαι, præt. perf. pas. infin. modi, ex act. them. φύρω faciente fut. 1. φύρσω. At πεφυρσμένος est partic. præter. perf. pas. sed à them. φυρσάω.

Πεφώραται, præt. perf. pas. à verbo act. φωράω faciente fut. 1. φωράσω. Idem tamen & φωρήσω facit, sed magis Ionicè, vnde partic. præt. perf. pas. πεφωρημένος apud Hesyc.

Πῆλε, Ionicè & poeticè detracto augmento pro ἔπηλε, aor. 1. act. verbi πάλλω, vt ψάλλω facit ἔψηλε. vnde & part. πήλας, & infin. πῆλαι.

Πημήνειε, aor. 1. act. opt. modi, Æolicus pro πημήναι, à them. act. πημαίνω faciente in aor. 1. indic. modi, ἐπήμηνα. Ab eodem est fut. med. πημανοῦμαι. Item aor. 1. pas. πημάνθη, augmento carens pro ἐπημάνθη ex quo infin. πημανθῆναι.

Πῆξε. aor. 1. act. indic. modi, à th. πήγνυμι seu πήσσω faciente fut. 1. act. πήξω. caret autem augmento pro ἔπηξε, more Ionico & poetico.

Πῆχθεν, Bœotica syncope & simul Ionica augmenti detractione pro ἐπήχθησαν. aor. 1. pas. indic. modi, ab eodem them.

Πιανάτω, aorist. 1. act. imper. modi, tertiæ personæ, ex prima πίανον, à them πιαίνω, faciente futur. 1. πιανῶ, aor. 1. ἐπίανα. Vnde & in subiunct. πιάνῃ.

Πίε, aor. 2. act. imper. modi, à them. πίνω faciente fut. 2. πιῶ. aor. 2. ἔπιον.

Πιέειν. Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro πιεῖν, aor. 2. vel fut. 2. act. infin. modi, à th. πίνω, faciente fut. 2. act. πιῶ. Media voce fut. 2. facit πιεῖσθαι.

Πιέζεσκε, Ionicè seu Doricè pro ἐπίεζε, abiecto simul augmento, præt. imperf. act. verbi πιέζω.

Πῖῃ, aor. 2 act. subiunct. modi, ab eodem them.

Πίησθα, Æolica paragoge pro πίῃς, aor. 2. act. subiun. modi ab eodem.

Πίθωμαι, Ionica diphthongi resolutione pro πίθω, vel potiùs paragoge Ionica, aor. 2. med. subiunctiui πίθωμαι, ex act. themate πείθω.

Πῖθι, metaplasmo vsurpatū pro πῖε, vt κλῦθι pro κλῦε, κέκραχθι pro κέκραχε, vt in illo prouerbiali dicto, ἢ πῖθι ἢ ἄπιθι. Est autem πῖε, aor. 2. act. imper. modi, à th. πίνω, faciente fut. 2. πιῶ.

Πιθοιάτο, Ionicè pro πίθοιντο, aor. 2. med. opt. modi, à the. act. πείθω faciente fut 2. πιθῶ.

Πιμπρᾶς, part. præs. act. ex them. πίμπρημι.

Πινέμεναι, Doricè pro πίνειν: præsens infin. act. à them. πίνω.

Πίομαι, pro πιοῦμαι vsurpatum reperitur frequentissimè, ita vt & τὸ πιοῦμαι vsu interdicant. vnde partic. πιόμενος pro πιούμενος: id est, πιεῖν μέλλων, fut. 1. vel 2. med. verbi πίνω, facientis itidem πιῶ in actiua voce: habens systolen diphthongi, & accentus retractionem. Similiter verò φάγομαι pro φαγοῦμαι vsurpari scimus. Notandumq; est ι in hoc futuro produci ac si præsentis esset temporis. vt apud Hom. Od. κ. ποταμὸν δὲ κατήιεν ἐκ νομοῦ ὕλης, Πιόμενος, bibiturus.

Πίσαι, quod Hesyc. exp. ποτίσαι, potum præbere, est aor. 1. act. infi. modi. à them. πιπίσκω faciente futur. 1. πίσω, ex inus. them. πίω. Frequens apud Hippocr. Itidem πίσω ex Eupol. affert Eust. pro ποτιῶ.

Πιστωθῆτον, dualis aor. 1. pass. imper. modi, ex prima persona πιστώθητι. ea autem est à th. act. πιστόω: vnde & aor. 1. med. πιστώσαντο augmento carens pro ἐπιστώσαντο. Ambo apud Homer.

Πίσω & πίσομαι, futur. 1 act. & medio à them. πίνω, in vsu esse vt πίομαι & πιοῦμαι, tradit Eustath. Attamen πίσω transitiuum potius est, vt ex eodem docui in πίσαι paulò ante, necnon ex Hesych.

Πίτνα, Ionicè & poeticè pro ἐπίτνα, omisso augmento, præt. imperf. act. vel ex πιτνάω per contractionem pro πίτναε, vel ex them. πίτνημι, τροπῇ τοῦ η εἰς α, vt dicitur ἵστα pro ἵστη. Ex quo πίτνημι est præsens participium, πιτνάς.

Πιών, partic. aor. 2. act. à them. πίνω, faciente fut. 2. πιῶ, ex inusitat. πίω.

Πλαγγών, vt quidem nonnullis recentioribus grammaticis placet, est part. aor. 2. poeticè geminatum habens γ pro πλαγών, à them πλάζω, faciente fut 2 πλαγῶ, aor. 2. ἔπλαγον. Sed iis assentiri nondum possum, quum apud Græcos grammaticos & lexicographas non reperiam mentionem participij πλαγγών, sed nominis, de quo suo loco dicetur.

Πλάγχθη, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐπλάγχθη aor. pass. verbi πλάζω habens epenthesin τοῦ γ euphoniæ causa. Nisi ex πλάγγω aliquis deriuare malit.

Πλακείς, part. aor 2. pass. à them. πλέκω faciente fut. 2. πλεκῶ, aor. 2. ἔπλακον, verso ε in α, vt τρέπω, τραπῶ facit.

Πλείειν, Ionica seu poetica epenthesi τοῦ ι pro πλέειν.

Πλεῖθι, Ionica metaplasmo pro πλεῖ seu πλέε, vt ζῆθι pro ζάε seu ζῆ & πῖθι paulò antè pro πῖε, præsens imper. act. à th. πλέω.

Πλέτο pro ἔπλετο vsurpatum asserunt nonnulli, ἔπλετο autem est præt. imperf. verbi πέλομαι, syncopen passum pro ἐπέλετο.

Πλευσεῖται, Ionica diphthongi dissolutione pro πλευσεῖ fut. 1. med. verbi act. πλέω.

Πλευσοῦμαι, πλευσῇ, πλευσεῖται, Doricè pro πλεύσομαι, πλεύσῃ, πλεύσεται, itidem fut. 1. med. ab eodem them. πλέω faciente fut. 1 act. πλεύσω, assumpto υ.

Πληγῆναι, aor. 2. pass. infin. modi, à them. act. πλήσσω, faciente fu. 2. πληγῶ, & aor. 2. ἔπληγον.

Πλεῖτο, Ionicè seu poeticè detracto augmento dicitur pro πέπλειτο aut ἐπέπλειτο, itidémq; πλῆτο pro πέπληστο seu ἐπέπληστο. præt. plusquamp. pass. verbi actiui πίμπλημι facientis fu. 1. act. mutuatitium πλήσω vel etiam verbi πλάω syncopen habentis pro πελάω. nam apud Homerum scimus πλῆτο χθονὶ vsurpari pro ἐπεπίλαστο, & appropinquabat.

Πλῆξε, Ionicè seu poeticè detracto augmento pro ἔπληξε: aor. 1 act. verbi πλήττω facientis fut. 1. act. πλήξω.

Πλυθείς part. aoristi 1. pas. ἐπλύθην, ex act. them. πλύνω, faciente præt. perf. pass. πέπλυμαι, tanquam ex πλύω. regulariter enim πέπλυμαι vel πέπλυσμαι facit, vt μολύνω μεμόλυμμαι & μεμόλυσμαι.

Πλώεσκε, Ionicè pro ἔπλωε, abiecto primum augmento, deinde annexo σκε præt. imperf. act. verbi eiusdem.

Πλώεσκε, itidem Ionicè pro ἔπλωε, a themat. πλώω, similitérque πλωΐζεσκε pro ἐπλώϊζε à them. πλωΐζω.

Πνεῦσαι, aor. 1. act. infin. modi, à them act. πνέω, faciente fut. 1. act. πνεύσω assumpto υ, πλέω facit πλεύσω.

Πνιγείς, part. aor. 2. pas. verbi actiui πνίγω facientis fut. 2. πνιγῶ, aor. 2. ἔπνιγον. & pass. voce ἐπνίγην. vnde & futur. 2. pas. πνιγήσομαι.

Πνῦτο, Ionicè & poeticè detracto augmento pro πέπνυτο seu, ἐπέπνυτο, præt. plusquamperf. pass. verbi πνέω ex πνύω, vt χέω facit χύτο ex χύω.

Ποθιῶ fut. 1. act. Atticum pro ποθίσω, à them. ποθίζω.

Ποί, Atticè pro ποίει præs. imperf. act. à th. ποιῶ Attico pro ποιέω.

Ποθέεσκε, Ionicè pro ἐπόθεε seu ἐπόθει, abiecto primum augmento, deinde annexo σκε, præt. imperf. act. verbi ποθέω.

Πόθεσαν, aor. 1 act. indic. à them. ποθέω faciente fut. 1. act. nō solum ποθήσω, sed etiam ποθέσω, & quidem Atticè, vt volunt nonnulli, aliis tamen ποιητικώτερον id esse affirmantibus, habet autem aor. ille Ionicam seu poeticam augmenti detractionem pro ἐπόθεσαν. Sic in infin. modo ποθέσαι pro ποθῆσαι dicitur, quo post Homerum Plato vsus est dicens apud Eust. καί τι ποθέσαντα ἄλλο εἶδος αἰτίας. Indéq; est & κύων ἀπόθεστος rursum apud Homerū pro ἀπόθητος, cuius desiderio nemo tenetur.

Ποθήμεναι, Doricè pro ποθεῖν à them. πόθημι vel ποθαίνω, vt scribit Eust. Sed alij poeticam ἔκτασιν habere aiunt pro ποθήμεναι.

Ποιεύμενος Doricè itidem vel Ionicè pro ποιούμενος.

Ποιῇσι, Ionica paragoge pro ποιῇ. præsens subiunct. act. à them. ποιέω.

Ποιησῶ, Doricè pro ποιήσω. itidémque ποιησεῖς & ποιησεῖ, pro ποιήσεις, ποιήσει, & sic deinceps fut. 1 act. verbi ποιέω.

Ποιμανῶ, fut 1 vel 2. act. verbi ποιμαίνω.

Ποιοίην ποιοίης ποιοίη, Attica inflectione pro ποιοῖμι, ποιοῖς, ποιοῖ, præs. opt. act à them. ποιέω.

Ποιούντων, Atticè itidem pro ποιούντων... genitiuo plurali partic. præs. act. posito pro tertia persona plur. imperf. præs. act. Itidem à them. ποιέω.

Ποιῴην pro ποιοίην, Doricum esse tradunt vel Æolicum, verso ο in ω & subscripto ι præs. optat. act. ab eodem ποιέω.

Ποικίζατο, Doricè pro ἐποικίσατο, sublato simul augmento, aor. 1. med. verbi act. ποικίζω.

Πολέσκετο, Ionicè pro ἐπολεῖτο seu ἐπολέετο, sublato primùm augmento, deinde inserto σκ præs. imperf pass. verbi actiui πολέω. Nisi ex πολέσκω deriuare malis, facto ex πολέω.

Πονεύμενον, Doricè pro πονούμενον particip. præs. pass. à Dorico itidem them. πονεῦμαι pro πονοῦμαι. Ex quo & imperf. πονεῖτο poeticum pro ἐπονεῖτο, sine augmento & contractione, itidémque in aor. 1. med. πονήσατο pro ἐπονήσατο.

Πόρε, præterit. imperfect. vel aorist. 2. act. augmento carens pro ἔπορε à them. πόρω.

Ποτάγει Doricè pro προσάγει: præs. imper. act. à Dorico themate ποτάγω pro προσάγω.

Ποταγχύμενος, apud Hesych. legitur, expositum προσορμιζόμενος. Doricum & ipsum, à themate ποτάγχυμι pro προσαγχύμι: sed...menoo caret.

Ποτεκλεπτόμενος apud eundem legitur, expositum προσεπορεύόμενος. Doricè itidem fortassis pro προσεκλεπτόμενος significante ibi προσεκλέπτεσθαι, fortè ad aliquem duci vel peruenire.

Πότεχε, itidem pro πρόσεχε, à them. ποτέχω pro προσέχω.

Ποτῆμεν, similiter Doricè pro προσεῖναι, à themate πρόσειμι. vt in epist. Melissæ Pythagoricæ ad Clearetam: τὸ χρὴ νόμον ἀνδρὸς ποτῆμεν.

Ποτιδεγμένος, pro προσδεδεγμένος, Doricum itidem est, habens simul Ionicam detractionem augmenti, particip. præter. perf. pass. à προσδέχομαι.

Ποτιδέρκεται quoque Doricum est pro προσδέρκεται.

Ποτίδω eodem modo pro προσίδω. aor. 2. act. subiunct. modi à ποτείδω pro προσείδω.

Ποτιμάξατο, itidem pro προσεμάξατο, ablato simul augmento aor. 1. med. verbi Dorici ποτιμάττω pro προσμάττω.

Ποτιάσαντο, similiter pro προσάσαντο.

Ποτόσδω itidem pro προσόζω dicitur ab iisdem Dorib. itidémq; ποτινίσσεται pro προσνίσσεται & προσαπορεύεται, dicunt itidem. Quibus similia alia verba composita, necnon & nomina, crebrò occurrunt tum apud alios poetas, tum apud Theocritum, apud eos etiam qui prosa oratione Dorica scripserunt.

Πραθέειν, Ionica diphthongi resolutione pro πραθεῖν, aor. 2 act. infinit. modi à them. act. πέρθω faciente fut. 2. πραθῶ, aor. 2. ἔπραθον, transpositis literis ad corripiendum penultimam quæ breuis esse debet in penultima fut. 2. & aor. 2.

Πραθείς, particip. aor. 1. pass à them. act. πιπράσκω, faciente fut. 1. act. πράσω ex πράω facto per syncopen ex περάω, vt suo loco docui.

Πραϋνθείς part. aor. 1. pass. à Dorico them. πραΰνω pro πραΰνω.

Πρεπέμεν, Ionicè & Doricè pro πρέπειν. præs. infinit. act. à them. πρέπω.

Πρῆξαι, aor. 1. act. infin. modi, ab Ionico them. πρήσσω pro πράττω.

Πρῆσε, aorist. 1 act. indic. à them. πρήθω, augmento carens Ionico more pro ἔπρησε. vel etiam à them. πίμπρημι ex inus. πρήω. Vnde infin. πρῆσαι.

Πείαιτο, præs. opt. pass. à them. πείαμαι vnde & imperf. πείατο. augmento carens pro ἐπείατο.

Πεισθείς, particip. aorist. 1. pass. ἐπείσθην, ex act. them. πείω seu πείζω, faciente præt. perf. pass. πέπεισμαι. Ex eodem them. est aor. 1. act. infin. πεῖσαι.

Πειῶ, Atticè pro πείσω, primùm enim Iones pro πείσω dicunt

πρεῖας, exempto σ, deinde Attici πρεῖω, contractis ε ο in ω, vt Aristop. μὴ πρεῖω ταῖ δ' ᾆδα præt. imperf. pass. à them. πρείαμαι. Alioqui πρεῖω thema quoque est, vti dixi.

Προδέδαε, præt. med. verbi προδαίω seu προδαίω.

Προέηκε, Ionica vocalis circumflexæ dissolutione pro προῆκε aor. 1. act. indic. à them. προΐημι, faciente fut. 1. act. προήσω, ex inusit. verbo προέω. Irregularis autem aor. iste est, characteristicam enim futuri commutauit characteristica præteriti, vt ἔδωκα quoque ἔθηκα, & similes alij.

Προέμεν, Ionicè seu Doricè pro προεῖναι quod est aor. 2. act. infi. modi, ab eodem them.

Πρόες, aor. 2. act. imper. modi, ab eodem. Ab πρόεσαν est tertia plur. aor. 2. indicatiui, ex prima singul. προῆκα, ab eodem.

Προήειν præt. plusquamperf. act. perfecto προῆα, à th. εἶμι, ex εἴω.

Προϊέμεν, Ionicè, & Doricè pro προϊέναι, infinit. præs. act. à them. προΐημι.

Προΐαλλε, aor. 1. act. indic. à them. προϊάλλω.

Πρόου, aorist. 2. med. imper. modi à them. προΐημι, per contractionē factus ex πρόεο. quod Iones exempto σ fecerunt ex πρόεσο. Similiter πρόσου est aor. 2. med. imper. à them. προσίημι, itidem ex Ionico πρόσεο contractus.

Προσέθου, aor. 2. med. indic. à them. προστίθημι. Factum autem est hoc προσέθου, itidem ex προσέθεσο exempto Ionicè σ.

Προσείλου, aor. 2. med. indic. à th. προσαιρέω, mutuante fut. 2. προσελῶ ab inus. them. προσέλω. vnde aor. 2. act. προσεῖλον, med. προσειλόμην, cuius illud προσείλου est secunda pers. sing.

Προσελοῦμαι, fut. 2. act. indic. eiusdem them. ex quo & infin. προσελεῖν.

Προσέπαισε, Plato Atticè pro προσέπαιξε dixit: quod est aor. 1. act. indic. à them. προσπαίζω.

Προσεπλάκη, aor. 2. pass. indic. à them. προσπλέκω, faciente fut. 2. act. προσπλακῶ.

Πρόσεθε aor. 2. med. indic. vel imper. modi, à th. act. προσίημι.

Προσῆικται quod Hesych. affert pro προσέοικε, est præter. perf. pass. verbi προσείσκομαι, nisi malis Ionicam habere diphthongi dialysin pro προσεῖται, verso ε in η & subscripto ι, à them. act. προσείκω.

Προσηκάμην, aor. 1. med. indic. à th. προσίημι, faciente fut. 1. act. προσήσω, ex quo fit aor. 1. act. indic. προσῆκα, mutata characteristica futuri in characteristicam præteriti, quam προσῆκα habent ἔθηκα quoque ἔδωκα, ἤνεγκα, & huiusmodi alij aor. Vnde partic. προσηκάμενος.

Προσήσεσθαι fut. 1. med. eiusdem them. ex προσέω.

Προσῆχα præt. perf. act. verbi προσάγω, pro quo Attici προσαγήοχα dicunt.

Προσοίσηθε, aor. 1. act. subiunct. modi, à the. προσφέρω mutuante fut. 1. προσοίσω ab inus. verbo προσοίω.

Πρόσοιτο, aor. 2. med. opt. modi, ab act. the. προσίημι, vt πρόσθοιτο à προστίθημι. Vide in Πτοίμην.

Προσω, vide in πρόω.

Πρόσχης, aor. 2. act subiunct. modi à them. προέχω mutuante fut. 2. προσχῶ ex inusit. them. προσχέω. vnde part. προσχών, & media voce προσχόμενος.

Προταμοίμην, aor. med. optatiu. modi, à them. προτέμνω, faciente fut. 2. προταμῶ.

Προτιβάλλεαι, pro προσβάλλῃ, ab initio Doricum est, in fine Ionicam diphthongi habet dissolutionem. Itidem verò προτιέπλω Doricum est pro προσέπλω.

Προτιδεγμένος, similiter Doricum est, habens simul augmenti detractionem vel syncopen, pro προσδεδεγμένος, vel προσδεχόμενος à Dorico them. προτιδέχομαι pro προσδέχομαι.

Προτιειδῶν, quoque pro προσειδῶν, à προτιείδω pro προσείδω.

Προτιελεῖν, eodem modo pro προσελεῖν, quod est aor. 2. act. infin. modi, à them. προσαιρέω, faciente futu. 2. προσελῶ, ex inus. them. προσέλω. Similiter προτιόσσομαι significans προσβλέπω, est pro προόσσομαι quod Æolicum esse ferunt pro προσόπτομαι. Necnon προτιπτυσσοίμεθα pro προσπτυσσοίμεθα.

Προὔβαλεν, Attica synæresi pro προέβαλε: aor. 2. act. indic. à them. προβάλλω.

Προὔθη, itidem pro προέθη, aorist. 2. act. indic. à them. πρόθημι. Sic Προὔγραφε pro προέγραφε. Προὐδίδαξατο pro προεδιδάξατο: aor. 1. med. à προδιδάσκω. Προὔδωκας pro προέδωκας, aor. 1. act. infin. à them. προδίδωμι. Προὔθηκα pro προέθηκα, aor. 1. act. indic. à them. προτίθημι. Προὐκινδύνευεν pro προεκινδύνευεν. Προὔπεμψε pro προέπεμψε: aor. 1. act. indic. à them. προπέμπω. Προὐτείθουσαν pro προετείθουσαν: aor. 1. à προτειθόω. Προὐτίθει pro προετίθει, præt. imperf. verbi προτίθημι ex προθέω. Προὐτρέπετο pro προετρέπετο, præterit. imperf. pass. à them. act. προτρέπω. Προὔτυψαν pro προέτυψαν, aor. 1. act. à προτύπτω. Προὔφειλες pro προὐφείλες imperf. à them. προφείλω, augmento etiam carens pro προωφείλες. Προὔχειν pro προέχειν, & προὔχοντο pro προέχοντο, itidem sine augmento pro προείχοντο. In aliis quoque infinitis fit hæc Attica synæresis ε & ο, vel εο, vt vsus abundè docet.

Προῶμαι, aor. 2. med. subiunct. modi, à them. act. προΐημι: cuius prima plur. προώμεθα, & tertia προῶνται.

Πταίην, aor. 2. act. opt. modi à them. ἵπτημι, vt σταίην, ab ἵστημι.

Πτάμενος, part. aor. 2. med. ab eodem th. vt στάμενος ab ἵστημι.

Πτάτο, aor. 2. med. indic. eiusdem verbi, augmento carens pro ἔπτατο. Vnde infin. πτάσθαι & in comp. διαπτάσθαι apud Eur. initio Medeæ.

Πτέσθαι, aor. 2. med. infinit. modi syncopen habens pro πετέσθαι à them. πέτομαι, vnde comp. ἐπιπτέσθαι apud Homerum. Alij tamen à πτέω deriuare malunt.

Πτῆναι, aor. 2. act. verbi ἵπτημι in infinit. modo, vt ab ἵστημι est (στῆναι.

Πτήσω, fut. 1. act. indic. à verbo ἵπτημι, vt στήσω ab ἵστημι, ex inus. them. πτάω.

Πτοίμην (vnde in comp. apud Plat. in Phæd. ἀναπτοῖτο) aorist. 2. med. opt. modi, syncopen habens pro πετοίμην, à them. πέτομαι. Quidam tamen à πτέω deriuare malunt, qui etiam addunt pro πτοίμην dici, vt θοῖτο pro θεῖτο. εἶτο (vnde πρόσοιτο) pro εἶτο.

Πτυχθείς, part. aor. 1. pass. ἐπτύχθην, ex act. the. πτύσσω, faciente fut. 1. πτύξω.

Πτωκαζέμεν, Ionicè siue Doricè pro πτωκάζειν, præs. infin. act. à them. πτωκάζω.

Πτύσω, fut. 1. act. indic. verbi πτύσσω ex πτύω.

Πυθέσθαι, aor. 2. med indic. à them. πυνθάνομαι seu πεύθομαι, faciente fut. 2. πυθοῦμαι, vnde & part. πυθόμενος.

Πυθεῦ, Ionicè seu Doricè pro πύθου, aor. 2. med. imper. modi, ab eodem them.

Πύθηαι, Ionicè itidē pro πύθῃ, aor. 2. med. subiun. modi ab codē.

Πυθοίατο, Ionicè rursum pro πύθοιντο, aorist. 2. med. opt. modi, ab eodem. At πύθοντο est aor. 2 med. indic. modi ab eodem verbo augmento carens pro ἐπύθοντο.

Πύσω, fut. 1. act. verbi πύθω, significantis, putrefacio. vnde & partic. aor. 1 pass. πυθείς.

Πῶ pro πῶθι per ecthlipsin dici, in præs. imperat. act. à them. πῶμι volunt quidam recentiores grammatici, cuius apud veteres grammaticos & lexicographos Græcos nulla occurrit mentio, nec apud Varinum quidem. Alioqui πῶ Doricum est pro πῆ.

Πωλέαι, Ionica dialysi diphthongi circunflexæ pro πωλῇ, secundæ pers. præs. indic. à them. πωλέομαι.

Πωλέσκε Ionicè itidem pro ἐπώλει, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε præt. imperf. act. eiusdem them. πωλέω.

Πωλέσκετο, quoque Ionicum est pro ἐπωλεῖτο, detracto itidem augmento & inserto σκ, vt suprà in πολέσκετο. Quidam tamen ex πωλέσκομαι deriuatum malunt hoc imperfectum, dempto itidem augmento.

Πωλεύμην, Ionicè seu Doricè pro ἐπωλούμην, sublato simul augmento præt. imperf. eiusdem πωλέομαι.

Πωλήσεαι, Ionicè pro πωλήσῃ, dissoluta diphthongo. fut. med. eiusdem πωλέομαι.

Πώσω, fut. 1. act. verbi πίνω, ex them. πῶμι seu πόω.

P.

Ῥαγείς, part. aor 2. pass. ἐρράγην, ex act. them. ῥήγνυμι seu ῥήσσω, faciente fut 2. act. ῥαγῶ vnde & fut. pass. ῥαγήσομαι.

Ῥανθείς, part. aorist 1. pass. ἐρράνθην, ab act. them. ῥαίνω, faciente præt. perf. ἔρραγκα pass. ἔρραμμαι. Ab eodem est aor. 2. subiunc. ῥάνωσι, facit enim fut. 2. act. ῥανῶ.

Ῥάσατε, aor 1. act. imperat. modi à them. ῥάζω pro ῥαίνω, apud Homer. vnde & præt. perf. pass. Ionicum ἐρράδαται pro ἐρρασμένοι εἰσί. Scribitur & ῥάσσατε duplici σ, metri causa.

Ῥαχθείς, part. aor. 1. pass. ἐρράχθην, ex them. act. ῥάσσω.

Ῥέε seu ῥέεν, Ionicè & poët. dempto augmento pro ἔρρεεν. præter. imper. act. verbi ῥέω.

Ῥέζεσκε, Ionicè itidem pro ἔρρεζε, abiecto primum augmento, deinde annexo σκε præt. imperf. verbi ῥέζω.

Ῥείη, Ionica rursum & poëtica epenthesi τοῦ ι, metri causa pro ῥέῃ, præs. subiun. act. them. ῥείω pro ῥέω.

Ῥέξαι, aor. 1. act. opt. modi à them. ῥέζω, alij tamen sese torquere malunt in eo ab ἔρδω deducendo.

Ῥεύσω, fut. 1. act. verbi ῥέω, absumpto υ, vt πνέω facit πνεύσω.

Ῥηγλῆναι, aor. 2. pass. infin. modi à them. act. ῥήγνυμι seu ῥήσσω faciente futu. 2. act non solùm ῥαγῶ, sed etiam ῥηγῶ, ideoque duplicem aor. 2. & ἔρραγον & ἔρρηγον. sicut à πλήσσω scimus esse non tantùm πλαγῆναι, ex fut. 2. πλαγῶ, sed etiam πληγῆναι, ex fut. 2. πληγῶ.

Ῥηθείς, part. aor. 2. pass. ἐρρήθην, ab inus. them. ῥέω, faciente fut. 1. act. ῥήσω. & significante dico refertur ad ἀγορεύω. Ab aoristo autem illo ἐρρήθην, est & fut. 1. pass. ῥηθήσομαι.

Ῥῆξαι, aor 1. act. infi. à them. ῥήγνυμι seu ῥήσσω, faciente fut. 1. act. ῥήξω. At ῥηξάτω est aor. 1. act. imper. modi, ab eodem.

Ῥηξάσατο Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐρρηξάσατο aor. 1. med. indic. modi, ab inus. them. ῥέω significante, dico, & faciente fut. 1. act. ῥήσω. Vnde & partic ῥησάμενος. Referuntur autem hæc ad ἀγορεύω.

Ῥιγνώσεται, Ionica diphthongi dissolutione pro ῥιγώσει, fut. 1. med. verbi act. ῥιγόω.

Ῥιπτάζεσκεν, Ionica syncope pro ῥιπτάζεσκεν, hoc autē ῥιπτάζεσκεν Ionicum itidem est pro ἐρρίπταζεν, abiecto primum augmento, deinde inserto σκ, præt. imperf. act. verbi ῥιπτάζω.

Ῥιπτά-

Ῥιπτοῦμαι, Atticum est pro ῥιπτέομαι, ab act. them. ῥίπτω.

Ῥιφείς, partic. Aor. ἐρρίφθην, ex them. act. ῥίπτω, faciẽte fut. 2. ῥιφῶ, mutata tenui in aspiratam. vt ῥάπτω, ῥαφῶ. vnde Aor. 2. ἔρριφον, & voce pass. ἐρρίφην. At Aor. 1. est ἐρρίφθην, vnde ῥιφθῆναι in inf. & partic. ῥιφθείς. item fut. 1. pass. ῥιφθήσομαι.

Ῥυείς, part. Aor. 2. pass. ἐρρύην, ex act. them. ῥύω idem significante, quod ῥέω.

Ῥύεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ῥύου. præs. imper. pass. à them. ῥύομαι. (ab ἐτύπην.

Ῥύηθι, itidem Aor. 2. pass. imper. modi, ab eodẽ ἐρρύην, vt τύπηθι

Ῥυήσομαι, fut. 2. pass. ex Aor. 2. ἐρρύην, facto ex them. ῥύω.

Ῥυθῆναι, Aor. 1. pass. inf. modi, à them. act. ῥύω, vel à pass. ῥύομαι.

Ῥῦμαι, Ionicè dempto augmento pro ἔρρυμαι præter. perf. pass. eiusdem them. ῥύω seu ῥύομαι. Nisi potius per synæresin factum est ex ῥύομαι, vt λῦμαι ex λύομαι. Certè ῥῦσθαι pro ῥύεσθαι dici, infrà annotabo.

Ῥύοντο, itidem pro ἐρρύοντο: præt. imperf. eiusdem verbi ῥύομαι.

Ῥυόμην, Ionico pleonasmo τ̃ ο, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro ῥυῶ dicitur, vt ὁρόω pro ὁρῶ, βοάω pro βοῶ.

Ῥῦσαι, significans φυλάξαι, est Aorist. 1. med. imper. modi, à them. ῥύομαι.

Ῥῦσθαι, per synæresin pro ῥύεσθαι dici tradunt grammatici veteres. quemadmodum λῦσθαι quoque contractione Attica pro λύεσθαι vsurpari nouimus.

Ῥῦτο, quod Hesych. exp. ἐρρύσατο, ἐσώσατο, est præterit. plusquamperfect. pass. ab eodem them. ῥύομαι, Ionico more seu poëtico abiectum habens augmentum, pro ἔρρυτο, vt λῦτο, pro ἔλελυτο. Nisi quis per syncopen ex ἐρρύετο vel ἐρρύσατο factum existimet, detracto itidem augmento, vt λῦτο ex ἐλύετο factum prædicant nonnulli.

Ῥωσθείς, particip. Aor. 1. ἐρρώσθην, ex act. them. ῥώννυμι seu ῥόω, faciente præt. perf. pass. ἔρρωσμαι.

Ῥώσω, fut. 1. act. eiusdem them. ῥώννυμι seu ῥόω, vt χώννυμι seu χόω facit χώσω. Vnde in media voce ῥώσομαι.

Σ

Σαμαίνεται, ab Epicharmo vsurpatum pro σφραγίζεται, teste Hesychio, Doricum est pro σημαίνεται à Dorico itidem themate σαμαίνω pro σημαίνω.

Σαπών, partic. Aor. 2. act. à them. σήπω, faciente fut. 2. act. σαπῶ, vt λήκω λακῶ. πλήσσω πλαγῶ, vnde & Aor. 2. ἔσαπον, & in pass. ἐσάπην, ex quo infin. pass. σαπῆναι, & particip. σαπείς.

Σαρῶ, futur. 1. act. verbi σαίρω, vt χαίρω facit χαρῶ. Vtitur autem verbo σαίρω Eurip. in Hecuba dicens: Σαίρουσα δ' ὦμαι, κερχίον τ' ἐφεστάναι. At σαρῶ, est à verbo σαρόω, quod huic σαίρω est synonymum.

Σαρωνιῶ, fut. 1. act. verbi σαρωνίζω. Atticum pro σαρωνίσω.

Σαχθείς, partic. Aor. 1. pass. ἐσάχθην, ex act. them. σάττω.

Σάω apud Homerum modò est tertia persona præt. imperf. act. modò secunda præsentis imperatiui, per apocopen pro σάωζε, vt σῶζε pro σάωζε seu σῶζε, à them. σαόω, in imperfecto autem Ionicam habet augmenti detractionem pro ἐσάω seu ἐσάωζε. Quanquam sunt qui imper. σάω Doricum esse dicant pro σαοῦ, verso υ in ω more Dorico, ex them. pass. σαόομαι, faciente imperat. σαόου, σάω. Quin & secunda persona præter. imperfect. pass. ἐσαόμην eodem modo esse potest hoc σάω, detracto augmento pro ἐσάω.

Σβέσε, Ionica seu poetica augmenti detractione pro ἔσβεσε, vt σβέσαν pro ἔσβεσαν. Aor. 1. act. verbi σβέννυμι ex inusit. themate σβέω faciente fut. 1. act. σβέσω, præt. perf pass ἔσβεσμαι, & Aor. 1. pass. ἐσβέσθην, vnde infinit. σβεσθῆναι, particip. σβεσθείς, & fut. 1. pass. σβεσθήσομαι.

Σβήσομαι, quoque esse dicitur fut. 1. med. verbi σβέννυμι ex σβέω. Ego tamen puto id potius esse futur. 2. pass. ex Aorist. 2. ἐσβην, nam fut. 2. σβῶ, facit Aor. 2. ἔσβον, vnde in pass. voce ἐσβην, ex quo σβήσομαι. Certè futur. 1. act. σβήσω, vel Aor. 1. ἔσβησα, nulla mihi occurrit mentio apud Græcos grammaticos aut lexicographos. (pass. à them. σεβάζομαι.

Σεβασθῆναι, Ionica augmenti detractione pro ἐσεβάσθησαν aor. 1.

Σειαθείς, particip. Aor. 1. pass. ἐσειάθην, ex act. them. σειάω, faciente fut. 1. σειάσω.

Σέσαγμαι, præt. perf. pass. verbi act. σάττω. vnde infin. σεσάχθαι.

Σεσαρυῖα, particip. fœm. gen. ex præter. medio σέσηρα, deriuato ex σαίρω significante ἀκουσίως μειδιῶ, seu ἀκούσιον μειδίαμα ποιοῦ. Dicitur etiam σεσηρυῖα. Varin.

Σεσεῖσθαι, præter. perfect. pass. infin. modi, à them. actiuo, σείω, faciente fut. 1. σείσω.

Σέσηπε, præt. perf. med. verbi act. σήπω, facientis fut. 2. non solum σαπῶ, sed & σηπῶ, vnde & particip. σεσηπυῖα.

Σέσηρα, vel potius σέσηρα, præter. med. verbi σαίρω, vt φαίνω facit πέφηνα seu πέφηνα. vnde particip. σεσηρώς, & fœm. gen. σεσηρυῖα. pro quo paulò ante habuimus σεσαρυῖα. Quidam à σήρω deriuare malunt.

Σεῦα, Ionica augmenti detractione pro ἔσευα: Aor. 1. act. verbi σεύω, carens futuri litera characteristica, vt ἔχευα. itidem voce media σεύατο, pro ἐσεύατο: vnde particip. σευάμενος.

Σεῦθω, per syncopẽ pro σευάσθω vsurpari aiunt grammatici quidam recentiores. hoc autem σευάσθω est tertia persona Aor. 1. med. imp. σεῦαι, ex eodem them σεύω.

Σεῦασθαι, Aor. 1. med. infin. à them. act. σεύω: passiuus autem aorist. 1. infin. ab eodem them est σευθῆναι.

Σίκασθεν, Bœotica syncope pro ἐσικάσθησαν, abiecto simul augmento more Ionico. Aorist. 1. pass. indic. modi, à them. actiuo σικάζω. Apud Suid.

Σημανέω, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro σημανῶ, fut. 1. vel 2. act. verbi σημαίνω. Ab eodem & Aor. 1. act. ἐσήμηνα, cuius infin. σημῆναι. (1. σιγήσω.

Σιγηθείς, part. Aor. 1. pass. ἐσιγήθην, à them. act. σιγάω, faciẽte fut.

Σιγῆν, Doricè pro σιγᾶν, præs. infin. act. ab eodem them.

Σκαφθῆναι, Aor. 1. pass. infin. modi, à them. act. σκάπτω.

Σκεδᾷ, pro σκεδάσῃ per contractionem, exempto prius σ more Ionico, secunda pers. sing. fut. 1. med. à them. act. σκεδάννυμι seu σκεδάζω.

Σκέλλῃ, quod Homerus vsurpauit pro ξηράνῃ, & σκελλῆ ποιήσῃ. Eust. ait esse potius à them. σκάλλω: Aor. 1. act. subiunct. modi, vt ψήλῃ à ψάλλω, nam si à σκέλλω esset, faceret σκείλῃ, vt ἀνατέλλω ἀνατείλῃ, ἀγγέλλω ἀγγείλῃ. Veruntamen σκάλλω longè diuersam habet significationem. Ab eadem origine est optat. σκήλειε apud Hesychium expositum σκελετεύσειε, ξηράνειε; & infin. σκῆλαι, eandem habens expos.

Σκιόωντο Ionicè pro ἐσκιῶντο, abiecto primùm augmento, deinde pleonasticè inserto ο, seu resoluta vocali circumflexa: præt. imperf. pass. verbi act. σκιάω.

Σκλῆναι, Aorist. 2. infin. modi à them. σκλῆμι, facto ex σκλέω. vnde & præt. perf. act. ἔσκληκα, ex quo partic. ἐσκληκώς.

Σκοπιαζέμεν, Ionicè seu Doricè pro σκοπιάζειν, infin. præs. act. à σκοπιάζω.

Σκυλῆναι, Aorist. 2. pass. infin. modi, à them. σκύλλομαι.

Σκυλμανεῖς, fut. 1. act. them. σκυλμαίνω vel etiam fut. 2.

Σμυγείς, particip. Aorist. 2 pass. ἐσμύγην, ex act. them. σμύχω, faciente fut. 2. act. σμυγῶ versa aspirata in mediam.

Σόεις, secunda pers. sing. poetici verbi σόω pro σώζω, à quo & in subiunct. modo est σοῇ pro σώζῃ. Et σόωσι pro σώζωσι Homer. Ἤν γάρ δή με σόωσι θεοὶ καὶ οἴκαδ' ἵκωμαι.

Σοῦ, imper. præs. pass. verbi σόομαι per contractionem ex σόου. vnde tertia persona σούσθω, per contractionem ex σοέσθω: & secunda plur. σοῦσθε per contractionem ex σοέσθε. Alioqui σοῦ est etiam pronomen genitiui casus ex nominatiuo σύ vel σύς.

Σπαλείς, Æolicè pro σταλείς, quod est partic. Aor. 2. pass. à them. act. στέλλω, faciẽte fut. 2. σταλῶ. Sic σπολὴν dicunt itidẽ pro στολήν.

Σπαρείς, particip. Aor. 2. pass. ἐσπάρην, ex act. them. σπείρω, faciente fut. 2. σπαρῶ.

Σπείω, Ionicè pro σπῶ dicitur resoluta primùm diphthongo ῶ in εω, deinde inserto metri gratia ι. Est autem hoc σπῶ, præsens vel Aor. 2. med. verbi poetici σπέομαι seu σπέομαι significantis idem quod ἕπομαι. vnde & Aor. 2. indic. ἐσπόμην.

Σπείομεν, itidem Ionicè dicitur, pro σπῶμεν, in Aorist. 2. act. subiunctiui modi, resoluta itidem vocali circumflexa ῶ in εω, deinde facta systole τ̃ ω & inserto itidem metri causa ι, vt θείομεν pro θῶμεν, significat autem σπείομεν Hesychio περιθῶμεν ἀκολουθήσωμεν, estque ab actiuo them σπῶ.

Σπεῖσαι, Aor. 1. act. infin. modi, ab act. them. σπένδω. faciente fut. 1. σπείσω, ex inus. them. σπείδω. Vnde med. vocis aor. 1. infinit. σπείσασθαι, & particip. σπεισάμενος.

Σπένδεσκε, Ionicè pro ἔσπενδε, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε: præt. imperf. act. eiusdem verbi σπένδω.

Σπές, Aorist 2. act. imper. modi, à them. σπῶ, faciente fut. 1. σπέσω, Aor. 2. ἔσπον, ex quo factum est hoc σπές, pleonasmo τ̃ ς pro σπέ, vt σχές, pro σχέ, ad formam verborum in μι. nam τίθημι in Aor. 2. imper. act. θές facit ἵημι ἕς. inde compos. ἐνίσπες: ambo significantia λέγε, εἰπέ. Porrò videtur hoc thema σπῶ, vsurpatum esse pro ἔπω: vt præcedens σπῶ significans ἀκολουθῶ, pro ἕπω: vel potius hæc duo ex illis duobus facta sunt.

Σπέσθαι, Aor. 2. med. infin. modi à them. σπόμαι, facto ex ἕπομαι dempto ε & eius loco posito σ.

Σπέτε, secunda pers. plur. Aor. 2. σπές, de quo paulò antè.

Σπόμενοι, particip. Aor. 2. med. ἐσπόμην, ex poetico verbo σπέομαι facto ex ἕπομαι, vt paulò antè etiam adnotaui in σπέσθαι, vnde comp. ἐπισπόμενος. Ambo apud Hom.

Σταθείς, partic. Aor. 1. pass. ἐστάθην, ex act. them ἵστημι, ex quo aoristo est & infin. σταθῆναι, & fut. 1. σταθήσομαι.

Στάθι pro στῆθι, vt πίμπλαθι pro πίμπληθι, præs. imper. act. à them. ἵστημι.

Σταῖμεν, σταῖτε, σταῖεν, Attica syncope pro σταίημεν, σταίητε, σταίησαν, vt θεῖμεν, θεῖτε, θεῖεν, pro θείημεν, θείητε, θείησαν. Aorist. 2. act. opt. modi, à them. ἵστημι.

Σταλῆναι, Aor. 2. pass. infin. modi, ab act. them. στέλλω, faciente futur. 2. act. σταλῶ. Aor. 2. ἔσταλον. Vnde partic. σταλείς.

Στάμεναι, Ionicè seu Doricè pro στῆναι, vt πλήμεναι pro πλῆναι.

Στάν, Bœotica syncope, simul cum Ionica augmenti detractione, pro ἔστησαν, vt βάν pro ἔβησαν. Aor. 2. act. indic. modi, à themate ἵστημι.

Στάς, part. eiusdem Aor. 2. ἔστην, ab eodem them.

Στείλαντο, Aor.1.med.verbi στέλλω; augmento carens pro ἐστείλαντο, more Ionico.

Στείομεν, Ionicè pro στῶμεν, resoluta primùm vocali circumflexa ῶ in ἰω, deinde facta systole τ͂ ω, & inserto metri gratia ι, vt ϲατείωμεν, paulò suprà pro στῶμεν. Aor.2.act.subiunct.modi, ab eodem them.

Στιωμεν, itidem pro στῶμεν, Ionica vocalis circumflexæ ῶ resolutione in ιω, & systole τ͂ ω.

Στηρίσαι, poeticè metri causa pro στηρίξαι. Aor.1.act. infin. modi, à them. στηρίω subseruiente verbo στηρίσκω.

Στηρθῆμεν, apud Hesy. legitur. expositum στηριχθῆναι. Videtur igitur habere syncopen simulque systolen pro στηρηθῆμεν, quod Ionicũ seu Doricum est pro στηριχθῆναι, vt βῆμεν pro βῆναι.

Στίρξαι, Aor.1.act.infin.modi a them. στίζω ex quo & partic. aor.1. pass. στιρχθεὶς, facit enim præt.perf.pass.indic. ἐστιργμαι, & Aor.1. ἐστίρχθην.

Στοῦνται, Eust. per syncopen factum ait ex στοεῦνται, quod est præs.pass. verbi actiui στοέω facti ex στέω pleonasmo τ͂ υ. Itidémque in imperf. στοῦντο pro ἐστοεῦντο, sublato simul augmento. Exponitur verò hoc στοεῦνται aliàs διαβεβαιοῦνται, aliàs ὑπισχνοῦνται, aliàs ἵστανται, quæ primaria eius est significatio, vtpote originem trahentis ex στῶ.

Στείψας partic.act. Aor.1.them. στείφω faciente fut.1. στείψω.

Στέωμεν, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro στῶμεν. aor.2. act. subiunct.modi à them ἵστημι.

Στῇη pro σταίη α verso in η & ι subscripto, vt φθῇη pro φθαίη, teste Eust. Alij tamen pleonasmo τ͂ η pro στῇ dictum volunt. Illum sequendo, est opt.modi: hos autem, erit coniunct. vtrobique autem Aor.2.act.à them. eodem.

Στῆναι, infin. eiusdem Aorist. 2 ἔστην, ex eodem them.

Στῆσαι Aor 1.act infin.modi, ab eodem themate, faciente fut.1.act. στήσω, ex inus. verbo στάω.

Στήτην, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐστήτην. tertia pers. dual. Aor. 2. act indic. ab eodem them.

Στήω, στήῃς, στήῃ, factum aiunt ex στέω, στέῃς, στέῃ, quod Ionicã habere diphthongi dissolutionem suprà dixi: factum (inquam) ex eo aiunt ectasi τ͂ ε, vel etiam ex στείω, στείῃς, στείῃ verso ει in η & ι subscripto, quam formationem sequendo, vbiq; isti η subscribendum fuerit, στῄω, στῄῃς, στῄῃ.

Στίχε Aor 2.act. imper.modi, à them. στείχω faciente fut.1. στιχῶ.

Στιχθεὶς partic. aor 1. pass. ἐστίχθην, ex act. them. στίζω.

Στορέσαι, Aor.1.act. infin. modi, a them. στορέννυμι faciente fut.1. στορέσω, ex them. στορέω. In eodem Aor.1.actiu.indicat.modi poetæ στόρεσαν dicunt Ionicè detracto augmento pro ἐστόρεσαν: itidémque voce media στορέσαντο pro ἐστορέσαντο.

Στρατόωντο, Ionicè pro ἐστρατῶντο, dempto primùm augmento, deinde vocali circumflexa resoluta, seu ο pleonasticè inserto, præter.imperf.verbi, Στρατάομαι.

Στραφῆναι, aor.2.pass.infin.modi, à them.act. Στρέφω. faciente fut. 2.act. στραφῶ, Aor.2 ἔστραφον.

Στρεφθεὶς, partic. aor.1.pass ἐστρέφθην ex eodem them.

Στύξαιμι, Aor.1.act. optatiu.modi, à them. στυγέω, mutuante ipsum à στύγω, quanquam nonnulli sunt qui fut.1 στύξω, per cõtractionem factum velint ex στυγήσω, exempto η, & γ ac σ abeuntibus in ξ.

Σύθεν, Bœotica syncope, & Ionica simul augmenti detractione pro ἐσύθησαν. Aor.1.pas. indic. mod. à them. σεύω vel σύω. vnde partic. συθείς.

Σύθι, quod Hesych. affert pro ἐλθὲ, metaplasmum habere videtur pro σύε, vt κλῦθι pro κλύε, πῖθι pro πίε, & similia alia. vt sit præs. imper. ab eodem σύω. [σύμβημι.

Συμβάμεν, Doricè pro συμβῆναι, Aor.2.act. infin.modi à them.

Συμπαθεὶν, partic. aor.1.pass. συνεπάθην, à them. συμπίνω, faciente fut.1. συμπίσω ex inus. verbo συμπέω.

Συναγρόμενοι partic. à poetico verbo συνάγρομαι, quod metri causa factum est ex συναγείρομαι.

Συνάρασθαι, Aor. 1.med infin. modi à them. act. συναείρω.

Συναρήρακται præt.perf. pass. indic. modi. ab act. them. συναράσσω, habet autem præter augmentum Atticam reduplicationem duarum initialium præsentis literarum, vt ἀρήρονται ab ἀρόω.

Συνέηκα, Ionica vocalis circumflexæ dissolutione pro συνῆκα. Ao. 1.act. verbi συνίημι ex συνέω, habens characteristicam futuri mutatam contra regulam in characteristicam præt.perf. vt ἔθηκα, ἔδωκα, ἐνήνεγκα, & similes alij Aoristi.

Συνεθέμεθα & συνέθετο, sunt Aoristi.2.med. indic. modi ab act. the. συντίθημι.

Συνειλεγμένα, partic. præt.perf.pass. Atticum pro συλλελεγμένα, à them act. συλλέγω. Itidémq. partic. præt. perf. act. ab eodem them. est συνειλεχὼς pro συλλελεχώς. Atticè augmento λε verso in ει.

Συνειλήχας itidem pro συλλέληχας. præt. perf. pass. act. verbi συλλαμβάνω ex συλλήχω. Similiter συνειλόχασι Atticè, pro συλλελόχασι dicitur, quod est præt. perf. act. verbi συλλέγω, habens Atticè rursum ε mutatum in ο.

Συνεισέφρησε Attica syncope pro συνεισεφόρησε. aor.1.act. verbi συνεισφορέω. [plur. σύνετε.

Σύνες, Aorist. 2. act. imper. modi, à them. συνίημι. vnde secundæ

Συνετιῶ, Atticum fut.1. verbi συνετίζω pro συνετίσω.

Συνέτο, Aor.2.med.indic.modi, ab eodem them.

Συνῆκα, Aor.1.act. verbi συνίημι, vt paulò antè dixi in συνέηκα.

Συνθέο, Ionicè exempto σ pro σύνθεσο, ex quo postea cõtractione Attica fit σύνθου, est aor.2.med.imper.modi à thẽ. συντίθημι.

Συνιέμεν, Doricè vel Ionicè pro συνιέναι: quod est præs. infin. act. vel à them. συνίημι vel à σύνειμι significante συμπαραγίνομαι.

Συνίεν, pro συνίεσαν est præt. imperf. act. verbi συνίημι, mutuatitium à them. συνιέω.

Συναίνεσκε, Ionicè pro συνῄνει, detracto primùm augmento, deinde annexo σκε præt. imperf. act. verbi συναινέω.

Συννενίαται, Ionicè pro συννένηνται. præt. perfect. pass. ex act. verbo συννέω.

Συνοχωκότε, partic. præt. perf. act. συνόχωκα. Ionico more carentis augmento, & præter augmentum habentis amissum etiam ι, præteréaque pass. τρέπων τ͂ η εἰς ω, pro συνῴχηκα. à them. συνοχέω. Apud Homer. Iliad β de humeris Thersitæ, Κυρτὼ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε. Hesych. habet συνοκωχότε, exponens συμπεπτωκότες: quoniam (inquit) συνοκωχὴ dicitur ἡ σύμπτωσις. Etymol. & Eustath. ex συνοχὴ faciunt verbum συνοχέω, ex quo particip. illud deriuant. A quibus dissentire videtur Hesychius ex συνοίχω deriuatum innuens. nam ex οἴχω innuit fieri præter.med. ᾦχα, & Atticè reduplicatis initialibus literis præsentis ὄχωκα, & addita præpol. συνόχωκα.

Συρίσδω, Doricè pro συρίζω. Iidem συρίσδεν & συρίσδες pro συρίζειν & συρίζεις dicunt, exempto ι ex vocali.

Συστῶ, Aorist.2.act. subiunct.modi à them συνίστημι. Ex quo & partic Aorist.1. pass. συσταθεὶς, facit enim præt.pass. συνέσταμαι, ex quo Aor.1. συνεστάθην.

Συσχεθῇ, Aor.1.pass.subiunct.modi à them. συνέχω, faciente fut. 1. συσχήσω, præt.perf.pass συνέσχημαι. Aor.1. συνεσχέθην facta systole vocalis longæ, vt in ἐτρίβην. vnde particip. συσχεθεὶς.

Σῦτο, præter. plusquamperf. pass verbi σύω seu σεύω, augmento carens pro ἐσσυτο, vt χύτο, pro κέχυτο.

Σφαγεὶς, particip. Aor.2. pass. ἐσφάγην, ab act. them. σφάττω faciente fut.2. σφαγῶ.

Σφαλῆναι Aor.2. pass. infin. modi, à them. σφάλλω, faciente fut. 2. σφαλῶ. Ex eodem est aor.2. pass. opt. modi σφαλεῖεν, Atticam habens syncopen pro σφαλείησαν.

Σφαραγεῦντο, Ionicè seu Doricè apud Hom. pro ἐσφαραγοῦντο, sublato etiam augmento, præter. imperf. verbi σφαραγέομαι.

Σφῆλαι, aor.1.act. infin. modi, à them. σφάλλω, vnde & particip. σφήλας. (σχάσω.

Σχασθείην, aor.1 pass. opt modi à them act σχάζω, faciẽte fut.1.

Σχέθε, seu σχέθεν, præter. imperf. act. verbi σχέθω, augmento carens pro ἔσχεθε.

Σχεθεὶς, partic. aor.1. pas. ab act. them. ἔχω, faciente fut.1. σχήσω, (ex them. σχέω) & præt. pass. ἔσχημαι, aor.1. pas. ἐσχέθην, facta systole vocalis longę vt in ἐτρίβην vnde & aor. infin σχεθῆναι.

Σχέμεν Ionicè seu Doricè pro σχεῖν, Aor.2.act. infin. modi, ab eodem them.

Σχέο, Ionica diphthongi dissolutione pro σχοῦ, Aor.2. med. imper. modi, ab eodem them.

Σχές, pleonasmo τ͂ ς, pro σχέ. Aor.2.act.imper.modi ab eodem. Similiter ἀπές dicitur pro ἄπε, & ἐνίσπες pro ἔνισπε, sequendo formam Aor.2. imper. verborum in μι, nimirum θές, ἕς.

Σχήσεσθαι fut. 1. med. infinit. modi, ab eodem verbo ἔχω, faciente fut.1.act. σχήσω ex inus. them. σχέω.

Σχισθῆναι, Aor.1 pass. infin. modi, à them. act. σχίζω faciente præt. perf. pass. ἔσχισμαι.

Σχοίατο, Ionicè pro σχοῖντο. Aor.2. med. opt. modi à verbo ἔχω. faciente fut.1. σχῶ ex inusit. them. σχέω. Idem in Aorist.2. act. facit σχοίην, Atticè pro σχοῖμι, vt ποιοίην pro ποιοῖμι. ex quo postea med. ille σχοίμην.

Σχόμενος, particip. Aor.2. med. ἐσχόμην, ex eodem them.

Σχοῦ. Aor. 2. med. imp. modi, ab eodem.

Σχών, particip. Aor.2. act ab eodem.

Σώεσκε, Ionicè pro ἔσωε, abiecto primùm augmento, deinde annexa Ionica illa syllaba σκε, præt. imperf. act. verbi σώω: quanquam nonnulli à σώσκω deriuare malunt. Ex eodem σώω est præt. imperf. pass. Σώετο, itidem augmento carens pro ἐσώετο, aliis tamen id pro Σώζετο vsurpatum dicentibus per syncopen. Sed notandum est esse thema Σόω, alterius etiam significationis à quo est præt. imperf. pass. Σόοντο, quod Hesych. expon. ὡρμῶντο, ἤρχοντο.

Σωθεὶς, partic. Aor.1. pass. ἐσώθην, facti ex tertia pers. præter. perf. pass. σέσωσται, dempto σ, à them. act. Σώζω.

T

Ταγεὶς, partic. Aor.2. act. pass. ἐτάγην, ex act. them. τάσσω τάττω, faciente fut.2. act. ταγῶ.

Ταθεὶς, part aor.1. pas. ἐτάθην ex act. them. τείνω faciente præter. perf. act. τέτακα, tanquam ex τάω. Inde & infin. ταθῆναι.

Τακεὶς, partic. aor.2. pass. ἐτάκην, ex act. them. τήκω faciente fut.2. ac. τακῶ, vnde aor.2. ἔτακον, & pass. voce ἐτάκην: ex quo fut.2. τακήσομαι.

Τάμε, aorist.2. act. indic. modi, augmento carens more Ionico & poetico

poetico pro ἔταμε facit enim τέμνω fut. 2. ταμῶ, vnde aorist. ille 2. ἔταμον. ex quo participium ταμών. aor. 2. pass. est ἐτάμην, vnde in subiunct. est ταμῶ.

Ταμέειν, Ionica diphthongi circunflexæ dissolutione pro ταμεῖν. itidémque ταμέειν pro ταμεῖν, in fut. 2. act. eiusdem verbi τέμνω.

Τάρπημεν, Ionica poetica augmenti detractione pro ἐτάρπημεν: itidémque τάρπησαν pro ἐτάρπησαν. Aorist. 2. pass. indic. modi, à themate act. τέρπω faciente fut. 2. act. ταρπῶ mutato ε in α, vt in præcedenti ταμῶ. Legitur cum genitiuo apud Homerum, τάρπημεν ἐδητύος, ἠδὲ ποτῆτος, pro, ad scientiam vsque nos oblectauimus & exhilarauimus cibo potúque: vel etiam simpliciter, nos satiauimus. nam & infin. pass. huius Aorist. exponunt κορεσθῆναι simpliciter. inepti autem sunt qui in his à τρέφω deformandis sese torquent.

Ταρφθήμεναι, Doricè pro τερφθῆναι. Aor. 1. pass. infinit. modi, ab eodem them. habens præterea mutatum ε in α.

Ταφείς, particip. Aor. 2. pass. ἐτάφην, ex act. them. θάπτω, faciẽte fut. 2. ταφῶ, propter sequentem aspiratam priore conuersa in tenuem, vt in aliis quoque fieri notum est. itidem partic. Aor. 2. act. est ταφών. Suntq; qui Ionicã esse putent harum cognatarũ literarum enallagen, ij siquidem dicũt ἐνθαῦτα κιθών, κύθρα, βάθρακος, pro ἐνταῦθα, χιτών, χύτρα, βάτραχος. Notandum porrò est, hoc ταφών, duplicem habere significationem. nonnũquam enim idem declarat quod θάψας, qui sepeliuit: nonnunquã idem quod θαμβήσας & ἔκστασιν παθών. in qua significatione sunt qui hoc participium inde à θάπτω deriuent, significante θαμβέω, nonnulli à θήπω. Vide & τεθηπέναι infrà.

Τεθαλυῖα, partic. fœmin. gener. ex τέθαλα præterito medio verbi θάλλω.

Τεθεῖεν, Attica syncope pro τεθείησαν. Aor. 1. pass. optat. modi, ex Aor. 1. indic. ἐτέθην, vnde & partic. τεθείς.

Τέθεικα, præt. act. indic. verbi τίθημι, Bœoticè pro τέθηκα. nam id regulare est ex fut. 1. act. θήσω. itidémque in præt. perf. pass. τέθειμαι dicitur pro τέθημαι, vt εἶκα & εἶμαι pro ἧκα & ἧμαι à them. ἵημι faciente fut. 1. act. ἥσω.

Τεθεληκέναι, dicit Alexandrinorum dialecto tradunt, pro ἠθεληκέναι in infinitiuo præteriti perf. act. à them. θέλω. Sed improbatur eius vsus.

Τέθηλα, metri gratia verso α in η dicitur pro τέθαλα, in præterito medio verbi θάλλω. Frequens apud Homerum, vna cum particip. τεθηλώς.

Τεθήλασθαι apud Hesych. legimus expositum ἀνεφύημεν. quod est præt. perf. med. habens terminationem passiui. vt ἐγρηγόρθαι quoque apud poetas reperimus pro ἐγρηγορέναι.

Τεθηπέναι, infinitiuus præt. perf. med. τέθηπα, ex quo & particip. τεθηπώς, secundum quosdam à verbo θήπω, secundum alios ex θάπτω, inter quos est Eustath.

Τεθήσατο, Ionico pleonasmo pro ἐθήσατο Aor. 1. med. verbi θάομαι, ex quo supra Doricus infinit. θᾶσθαι, significat autem ἐθηλάσατο.

Τέθνακα, quidam κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν factum aiunt ex τέθνηκα. simplicius tamen possumus dicere esse præt. perf. med. verbi inusitati θνάω, vt ἕστακα est ex στάω.

Τέθναθι, præs. imper. act. à them. τέθνημι, vt ἵσταθι ab ἵστημι. Apud Eust. τέθναθι scribitur, tenui posita loco aspiratæ ob immediatè præcedentem aspiratam.

Τεθναίην, Aor. 2 act. opt. modi, anadiplasiasmum Ionicum habens pro θναίην ex verbo τέθνημι facto ex θνάω ex quo τέθνημι est prima plur. τέθναμεν, infin. τεθνάναι, & particip. τεθνάς.

Τεθναῖμεν, τεθναῖτε, τεθναῖεν, Attica syncope τεθναίημεν, τεθναίητε, τεθναίησαν numerus pluralis præcedentis τεθναίην.

Τεθνάκαμες, Doricè apud Theocritũ per τεθνήκαμεν. de quo mox.

Τεθνάμεν, Doricè pro τεθνάναι, infin. præt. act. ab eodẽ τέθνημι.

Τεθνᾶσι, per synæresin τεθνάασι, vt βεβᾶσι ex βεβάασι. De τέθνακα autem (cuius tertia person. plur. est hoc τεθνάασι) dixi paulò ante.

Τέθνασο, præs. imper. pass. ex τέθναμαι, vt ἵστασο ἵσταμαι.

Τεθνεώς, partic. præt. act. τέθνεκα, quod syncopen passum esse factúmque ex τεθνεηκα aiunt. hoc autem τέθνεκα Bœoticum esse volunt pro τέθνηκα, vt τέθεικα paulò suprà pro τέθηκα à them. θνήσκω faciente fut. 1. θνήσω ex θνάω. Quod porrò ad obliquos attinet huius participij, sciendum est eos apud Homerum efferri modò per ο, quem metri lex postulat, modò per ω, vt quum dicit: Ἐλπήνορα τεθνειῶτα. idem in τεθνηώς accidit.

Τεθνειώς quoque legitur apud Suidam. partic. ex præt. τέθνεα habente τροπὴν, vt ἑστεώς ex ἕστεα. Nisi pleonasmum τοῦ ι habere dicamus pro τεθνεώς.

Τέθνηκα, præt. act. verbi θνήσκω ex θνάω.

Τεθνήξω, apud Aristoph. legitur in Acharnen. Est autem futur. 1. act. verbi τεθνήκω, facti more Siculo seu Syracusano ex præt. τέθνηκα, vt πεφύκω ex πέφυκα.

Τεθνήσω, fut. 1. act. verbi θνήσκω ex θνάω. habens Ionicam reduplicationem pro θνήσω. Nisi ex τεθνάω deriuare malis. Legitur apud Suid.

Τεθνεώς, particip. perf. verbi τέθνηκα, syncopen habens pro τεθνηκώς. Ac quod de obliquis participij τεθνεώς dictum est, hoc huius quoque obliquis accidere sciendum est, eos nimirum pro metri necessitate modò per ω proferri ab Homero, modò per ο, vt Od. ο. Οὐκ ἔτι μέμνηται τεθνηότος οὐδὲ μεταλλᾷ.

Τεθνεώς, quoque per syncopen dicitur pro τεθνεώς, ex τέθνεα, vt in ἑστώς quoque ex ἕστεα absorbetur α. De τέθνεα autem suprà dictum est.

Τεθορεῖν, anadiplasiasmo Ionico pro θορεῖν, vt λελαβέσθαι pro λαβέσθαι. Aorist. 2. act. infin. modi à θρώσκω.

Τετρᾶσθαι, Doricè pro τετρῆσθαι, præt. perf. pass. infin. modi, ab them. τίτρημι faciente fut. 1. τρήσω ex inus. τράω. Apud Varin. obscœnam habet significationem pro ὀχεῦσθαι, vt Terebrare quoque apud Latinos.

Τεκμήρατο, Aor. 1. med. verbi τεκμαίρομαι, augmento carens ἐτεκμήρατο.

Τεκών, partic. Aorist. 2. act. à them. τίκτω mutuante fut. 2. τεκῶ ab inus. them. τέκω vnde Aorist. 2. ἔτεκον.

Τελεῖτο, Ionicè pro ἐτελεῖτο: præter. imperf. pass. ἀναλύτως, à them. poetico τελείω pro τελέω.

Τέλεσαν, itidem sine augmento pro ἐτέλεσαν: Aorist. 1. act. indic. à them. τελέω faciente fut. 1. τελέσω. retento ε.

Τελεῦντι, Doricè pro τελοῦσι, à τελέω.

Τεμῶ, fut. 1. act. verbi τέμνω: vnde infin. τεμεῖν. Quanquam & fut. 2. hæc esse possunt. nam reperitur etiam Aor. 2. τεμών. Mediæ vocis fut. 1. vel 2. est τεμοῦμαι.

Τέξω, fut. 1. act. verbi τίκτω mutuatitium ab inus. τέκω vnde & fut. τεκῶ. In voce med. fut. facit τέξομαι. at in pass. τεχθήσομαι.

Τέρπεο, Ionica dissolutione diphthongi pro τέρπου, præt. imperf. pass ab act. them. τέρπω. Dores pro eodẽ τέρπεο dicunt τέρπευ.

Τέρσετο, Ionicè sine augmento pro ἐτέρσετο, præter. imperf. pass. verbi actiui, τέρσω. Alioqui τέρσω est & Æolicum fut. 1. act. verbi τείρω, vt κέρσω à κείρω est. (τερσαίνω.

Τέρσηνε, itidem sine augmento pro ἐτέρσηνε, aorist. 1. act. indic. à

Τεταγών, Ionico anadiplasiasmo pro ταγών, vt λελαβών pro λαβών. partic. Aor. 2. act. à them. τάζω deriuato ex τῶ significante λαμβάνω. vt annotat Eust.

Τέτακα, præt. perf. act. indicatiuum verbi τείνω, tanquam ex τάνω. Vnde præt. pass. τέταμαι, ex quo Aorist. 1. ἐτάθην.

Τετάραγμαι, præt. perf. pass indic. verbi act. ταράσσω.

Τεταρπόμενος, Ionico & poetico anadiplasiasmo pro ταρπόμενος. partic. aor. 2. med. à them. act. τέρπω faciente fut. 2. act. ταρπῶ. Hom. Il. ι. τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ Οἴνου καὶ σίτοιο, quum ad satietatem vsque amicum pectus oblectassent exhilarassentque vino & cibo. [ταράσσω.

Τετάχαται, Ionicè pro τεταγμένοι εἰσί, præt. perf. pass. verbi act.

Τετεύχαται itidem pro τετευγμένοι εἰσί tertia pers. plur. præteriti perf. pass. τέτευγμαι, facta ex tertia singul. τέτευκται, interiecto α ante ται, & præcedente tenui versa in aspiratam. Sic in plusquãperf. τετεύχατο pro τετευγμένοι ἦσαν. Ab act. them. τεύχω.

Τετευχῆσθαι, poeticè pro ὡπλίσθαι & armis instructum esse, quasi verbi τευχέω facto ἀπὸ τοῦ τεύχη.

Τέτηκα, præt. perf. med. verbi τήκω, vt suprà σέσηπα à σήπω, retenta vocali longa in fut. 2. Aorist. 2.

Τετίημαι, apud poetas pro τέτιμαι seu τετιμώρημαι, præt. perfect. pass. tanquam à τιέω, facto ex τίω significante, punio, vlciscor. Ab eodem verbo est partic. τετιηώς poeticam habens syncopen pro τετιηκώς vt κεκορηώς pro κεκορηκώς, & similia. vnde in plur. τετιηότες apud Hom.

Τετιμένος, quidam per syncopen pro τετιμημένος vsurpatum aiunt, quod est partic. præteriti perfect. pass. à them. τιμάω. Sed quid vetat dicere esse partic. præterit. perf. pass. τέτιμαι ex act. them. τίω: nec enim è longinquo petenda sunt quæ habemus in propinquo.

Τέτλα, per apocopen pro τέτλαθι, præs. imper. act. à verbo τέτλημι, vt τέθναθι à τέθνημι. Sunt tamen qui hæc Aor. 2. esse dicãt, haberéque anadiplasiasmum Ionicum pro τλᾶ & τλᾶθι.

Τετλαίην, præsens opt. ab eodem τέτλημι, vt τεθναίην à τέθνημι.

Τέτλαμεν, per syncopen pro τετλήκαμεν, vt τέθναμεν pro τεθνήκαμεν. Prima pers. plur. præt. perf. τέτλακα. quod per syncopen itidem & τροπὴν τοῦ η factum ex τέτληκα dicunt, ego autem habeo pro præterito medio. At τετλάμεναι est infin. Doricus pro τετλάναι, vt in eo ipso videbis.

Τετλάναι, præsens inf. act. ab eodem, vt τεθνάναι à τέθνημι est. Atque vt Doricè & Æolicè τεθνάμεν & τεθνάμεναι dicitur pro τεθνάναι, ita pro hoc τετλάναι itidem τετλάμεν & τετλάμεναι reperiri sciendum est.

Τετληκώς, Ionica syncope pro τετληκώς, vt suprà τεθνεώς pro τεθνηκώς, partic. præt. perf. act. τέτληκα, ex τλῆμι seu τλάω, faciente fut. 1. act. τλήσω.

Τέτμηκα, præt. perf. act. verbi τέμνω ex inus. them. τμάω. vt κάμνω facit κέκμηκα ex κμάω. Quidam tamen syncopen habere volunt pro τετέμηκα, quod τετέμηκα factum esset ex futuro τεμῶ, abeunte in præsens, vt νενέμηκα ex νεμῶ, κεχάρηκα ex χαρῶ & huiusmodi alia. Inde pass. præt. τέτμημαι, ex quo particip. τετμημένος.

Τέτοκα, præt. perf. med. verbi τίκτω, ex τέκω habente τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, vt λέλογα, & similia.

Τέτομαι

Τέτομα, præt.perf.med.verbi τέμνω, habens eandem τροπὴν.

Τέτορα, itidem præt.med.verbi vel τείρω vel τορέω. Item τέτορα apud Hesiod poeticum nomen numerale est pro τέσσαρα.

Τέτραμμαι, præt.perf.pass.indic. modi à them.act. τρέπω, habens τροπὴν τοῦ ε εἰς α, vt ἔστραμμαι & similia alia. Vnde infin. τετράφθαι, & particip. τετραμμένος.

Τετράφαται, Ionicè pro τετραμμένοι εἰσί, vt supra τετράχαται & τετράχαται præt.perf.pass.indic. ab eodem verbo τρέπω.

Τετράψομαι, fut. paulò pòst eiusdem them.ex τέτραψαι secunda pers.præteriti pass.

Τετρήχει pro τεταράχει seu ἐτεταράχει vsurpant poetæ, facta syncope alterius α, & alterius τροπὴ εἰς η, præter.plusquamperf.med. verbi ταράττω, Hom. Τετρήχει δ' ἀγορή, i. ἐτετάρακτο. Etym.

Τέτρηνε, aor.1.act.indic.augmento caren. pro ἐτέτρηνε: à them. τετραίνω, vnde & partic. τετρήνας apud Lycophr.

Τετρήχει, præterit plusquamperfect. med.verbi poetici τρήχω significantis τραχύνομαι, vnde particip. τετρηχώς, & fœmin. τετρηχυῖα. Varin.

Τετεύχει, præt.plusquamperf.med.verbi τεύχω. Vnde particip. τετευχώς, cum suo fœm. τετευχυῖα.

Τέτροφα, Atticum præt perf.act. verbi τρέφω, vt κέκλοφα à κλέπτω est, & πέπομφα à πέμπω, mutato ε in ο.

Τέτρυμαι, præt.perf pass. verbi act. τρύω.

Τέτρωμαι, præt.perf. pass. verbi act. τιτρώσκω, mutuo sumptum ab inus. τρόω. Vnde partic. τετρωμένος.

Τέτυγμαι pro τέτευγμαι dicitur ἀποβολῇ τοῦ ε, vt πέπυσμαι pro πέπευσμαι, præt.perf.pass verbi act. τεύχω. Nisi quis à τύκω deriuare malit. Vnde infin. τετύχθαι & partic. τετυγμένος.

Τετύκοντο, Aor 2 med indic.modi, Ionicum habens anadiplasiasmū pro ἐτύκοντο, vt λελάβοντο pro ἐλάβοντο. Sunt qui ex τεύχω deriuent, verùm quum id facere deberet aor.2.med. τετύχοντο, ex fut. 2. τυχοῦμαι, ideo magis consentaneum est vt formemus à verbo τύκω, quod Hesych. affert pro ἑτοιμάζω. Similiter in act. voce τετυκεῖν, pro τυκεῖν est Aorist.2.in fin. ab eodem them.

Τετύχηκα, præt.perf.act.indic.verbi τυγχάνω ex τυχέω. Vnde particip. τετυχηκώς.

Τετύχησι, Ionicè pro τύχῃ, primùm anadiplasiasmo, dein paragoge. Aorist.2.subiunct. modi, ab eodem τυγχάνω, ex inus.them. τυχέω.

Τετύχθαι, infin præt.perf.pass à them.act. τεύχω, dempto ε ex diphthongo: vel potius ex verbo τύκω, cuius meminisse Hesyc. iam dixi. At τετύχθω est imperat. eiusdem præteriti ab eodem themate.

Τεχθῆναι, aorist.1.pas.infin.modi, à them. act. τίκτω faciente fut.1. act. τέξω ex inus. verbo τέκω. Inde & fut.2.pass. τεχθήσομαι.

Τῆ impersonal. præsens verbi vel τάω, α & ε contractis in η. vt ζῆ pro ζάει reperimus: vel τῆμι per apocopen. vt τλῆ pro τλῆθι significat autem λάβε apud Homerum quum ait: Κύκλωψ, τῆ πίε οἶνον.

Τηλεθόωσα κόμη, apud Homerum pleonasmo poetico τοῦ ο pro τηλεθῶσα, quod est particip præs.fœm. gen. ex verbo poetico τηλεθάω deriuato ex θάλλω.

Τίθεαι, Ionicè exempto σ pro τίθεσαι, secunda pers. verbi τίθεμαι.

Τιθέαμεν, epenthesi τοῦ α pro τίθεμεν, vt διδόαμεν pro δίδομεν. Eust.

Τιθέαται, Ionicè itidem pro τίθενται, tertia plur. eiusdem them.

Τιθείησι. Ionicè itidem pro τιθῇ, resoluta primum circumflexa diphthongo η in ει, deinde annexa illa paragoge σι præsens subiunct.act.à τίθημι.

Τίθει præs.imperat.act. ab eodem themate. mutum sumptum ex τιθέω, pro τίθεσι.

Τιθεῖμεν, τιθεῖτε, τιθεῖεν, Attica syncope pro τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν, præs.opt.act ab eodem.

Τιθείμεναι, assumpto metri gratia ι pro τιθέμεναι. Eust.

Τίθεμμι, Æolicè dici tradunt pro τίθημι. Itidémque τίθεντι pro τιθεῖσι.

Τιθήμεναι, ectasi poetica dicitur pro τιθέμεναι, quod est Doricus infin. verbi τίθημι pro τιθέναι. Verum & τιθήμενος in participio reperitur pro τιθέμενος, itidem ectasi illa poetica verso ε in η, metro ita postulante.

Τίνεσκε, Ionicè pro ἔτινε, detracto primùm augmento, deinde annexa particula σκε, præt.imperf act.verbi τίνω.

Τισαίατο, Ionicè pro τίσαιντο, aor.1.med.verbi τίομαι significantis, vlciscor, punio. facit enim id fut.1.med. τίσομαι. Inde infin. τίσασθαι.

Τλᾶθι, imper.præs.act. à them. τλῆμι.

Τλαίην opt.præs.act.ab eodem vt ἱσταίην.

Τλὰς partic.præs.act.ab eodem.

Τλῆναι, aor.2.act.infin.modi, ab eodem, vt στῆναι ab ἵστημι.

Τλήσω, eiusdem verbi est fut. 1. actiuum mutuo sumptum ex inus. them. τλάω.

Τμάγεν, Ionica augmenti detractione & Bœotica syncope dicitur pro ἐτμάγησαν, in aor.2. pass indic.modi, à them.act. τμήγω seu τμήσσω faciente fut.2.act. τμαγῶ. Alioqui τμάγεν. Ionica itidem augmenti detractione posset esse pro ἔτμαγε, in aor.2. actiuo, tertia nimirum persona singul. ex prima ἔτμαγον.

Τμηγείς, partic. ex aor.2. ἐτμήγην, ab eodem themate τμήγω seu τμήσσω, retinente η in fut.2. quemadmodum πλήττω notum est facere non solùm πλαγείς, sed etiam πληγείς.

Τμηθεῖσα, itidem partic. fœm. aor.1. pass. ἐτμήθην, ex act. them τέμνω, faciente præt.act. τέτμηκα. & pass. τέτμημαι. de quibus suprà.

Τμήσω, fut.1.act. eiusdem verbi τέμνω, mutuatitium ab inus. τμάω, vt κάμνω ex κμάω sua tempora mutuatur. Τμήξω autem est fut. verbi τμήγω seu τμήσσω.

Τραγεῖν, aor.2.act.infin.modi, à them. τρώγω faciente fut.2. τραγῶ, verso ω in α, ad corripiendam penultimam quæ in fut.2. & aor.2. plerunque breuis est.

Τραπείομεν, Ionicè pro τραπῶμεν dicunt poetæ, resoluta primū vocali circumflexa ῶ in εω, deinde facta systole τοῦ ω, & metri causa inserto ι. aor 2. pass. subiunct. modi à them. τρέπω faciente fut.2. act. τραπῶ, mutato ε in α vt στέλλω σταλῶ. Eiusdem aor.2. pass. infin. est τραπῆναι, & partic. τραπείς: & in med. voce τραπέσθαι ac τραπόμενος.

Τράπεν, Ionica augmenti detractione pro ἔτραπεν. aorist.2. act à them. τρέπω faciente fut. τραπῶ, verso ε in α. Potest τράπεν Ionica itidem augmenti detractione & præterea Bœotica syncope, esse etiam aor.2. pass. indic. modi pro ἐτράπησαν, vt τμάγεν paulò suprà pro ἐτμάγησαν.

Τράφεν, Ionica augmenti detractione & Bœotica syncope dicitur pro ἐτράφησαν, vt τμάγεν suprà pro ἐτμάγησαν. aor.2. pas. indic. modi à them. act. τρέφω, faciente fut.2. act τραφῶ, mutato ε in α, vt τρέπω τραπῶ. Est etiam hoc idem τράφεν aor.2. act. ex fut. 2. τραφῶ, augmento itidem carens pro ἔτραφον, ex prima pers. ἔτραπον.

Τρέσσαν, Ionicè & poeticè pro ἔτρεσαν, abiecto primùm augmēto deinde geminato σ metri causa. aor 2. act. indic. à them. τρέω, faciente fut.1 act. τρέσω, retento ε, vt τελέω τελέσω.

Τρέφοιν, præs.opt.act. per syncopen pro τρεφοίην, quod Atticum est pro τρέφοιμι. Ita Etymologus, afferens ex Eurip. hunc huius τρέφοιν vsum. Ἄφρων ἂν εἴην τρέφοιν τὰ τῶν πέλας.

Τριχαχθῆναι, aor.1. pass. infin. modi à them. act. τριχάζω.

Τρομεοίατο, Ionicè pro τρομέοιντο, præs. opt. pass. ab act. τρομέω.

Τροχόωσαι, Ionico itidem seu poetico pleonasmo τοῦ ο pro τροχῶσαι, particip. præs. à them. τροχάω.

Τρωθῇ, Aor.1. pass. subiunct. modi à them. act. τιτρώσκω faciente fut. 1. τρώσω, ex inus. them. τρόω.

Τρώσω, fut.1. act. verbi τιτρώσκω, ex inus. them. τρόω.

Τυπτήσεις, Atticè pro τύψεις, ex τύπτω formato them. τυπτέω.

Τυπτόντων, itidem Atticè pro τυπτέτωσαν: participij præs. genitiuo plur. posito loco tertiæ pers. plur. imper. præs. act. vt ἀγγελλόντων iidem dicunt pro ἀγγελλέτωσαν.

Τυφθεῖμεν, τυφθεῖτε, τυφθεῖεν, Attica syncope pro τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν, aor 1. pass. opt modi, à them. act. τύπτω.

Τυχθείς, part. pass, aor.1. ἐτύχθην, ex them. τεύχομαι deposito ε ex diphthongo, vel potius ex τύκομαι, cuius Hesych. meminit.

Τυχών, partic. aor.2. act. ἔτυχον, à them. τυγχάνω faciente fut.2 τυχῶ, ex inus. verbo τυχέω. Ex quo them. est & in indic. modo τύχε pro ἔτυχε. poeticè & Ionicè dempto augmento. Ex τυχέω autem est fut 1 act. τυχήσω.

Τυψάντων. Atticè pro τυψάτωσαν vt paulò suprà τυπτόντων pro τυπτέτωσαν.

Τύψουσι, Doricè pro τύψουσι, fut 1. act. verbi τύπτω.

Y

Ὑββάλλειν, Æolica syncope pro ὑποβάλλειν dicitur, vt καββάλλειν pro καταβάλλειν, exempto ο, & π in β mutato propter sequens β. Eust. annotat hanc λέξιν à quibusdam ψιλοῦσθαι.

Ὑπείρεχον, Ionicè seu poeticè metri causa inserto ι pro ὑπερεῖχον, dempto etiam augmento præt.imperf.act.verbi ὑπερέχω.

Ὑπελύσαο, Ionica contractionis dissolutione pro ὑπελύσω, secūda persona sing.aor.1 med ind.modi, ab act them. ὑπολύω.

Ὑπεμνήμυκε, Eust. diplasiasmo & pleonasmo vsurpatum scribit pro ὑπήμυκε, à them. ὑπημύω, significatéque ait τεταπείνωμαι, καταβέβλημαι, idem tradit Etym.

Ὑπεραπτιῶ, Atticè pro ὑπεραπτίσω, fut.1. act. verbi ὑπεραπτίζω.

Ὑπέσταν, Bœotica syncope pro ὑπέστησαν, aor.2. act. indic. à themate ὑφίστημι.

Ὑπεσχόμην, aor.2. indic. à them. ὑπισχνέομαι, mutuante fut.2. ὑποσχοῦμαι, ex inus. them. ὑποσχέω ex quo habet & fut.1. ὑποσχήσω, ex quo præt perf. pas. ὑπέσχημαι.

Ὑπῆρμαι, præt. perf. pass. indic. modi, ex act. them. ὑπαίρω. Vnde partic. ὑπηρμένος.

Ὑπῆρξα, aor.1. act. indic. à them. ὑπάρχω: cuius præterit. perfect. act. est ὑπῆρχα.

Ὑπόσχεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ὑπόσχου, aor.2. med. imp. modi à verbo ὑπισχνέομαι, vel ὑπέχω faciente fut.2. med. ὑποσχοῦμαι ex ὑποσχέω, ex quo facit & fut.2. ὑποσχήσομαι.

Ὑσθῆναι, aor.1. pass. infin. modi, à them. act. ὕω faciente fut.1. act. ὕσω.

Ὑφεῖμαι, præt. perf. pas. verbi act. ὑφίημι. vnde partic. ὑφειμένος.

Ὑφελοίατο, Ionicè pro ὑφέλοιντο, Aor.2. opt. modi, à them. ὑφαιρέω faciente fut.2 act. ὑφελῶ, ex inus. ὑφέλω.

Ὕφεσθε, secunda pers. plur. Aor.2. med. vel in indic. vel in imper. modo. à them. act. ὑφίημι.

Ὑφῆκα, aor.1. act. indic. modi, ab eodem them.

ὑφῆναι, Aorist.1. act. infin. modi à them. ὑφαίνω, vnde & med. Aor.1. ὑφηνάμην.

ὑφίητι, Doricè pro ὑφίησι, vt τίθητι pro τίθησι, à themate ὑφίημι, vt annotat Varin. A quo themate est & infin. act. ὑφιέναι, & particip. ὑφιείς.

ὑφόωσι, Ionic. o pleonasmo τ̃ ο pro ὑφῶσι à them. act. ὑφάω.

ὑφόρασμαι, præt. perf. pass. indic. modi à themate, act. ὑφυφαίνω faciente præteritum perf. pass. ὑφύφασμαι, vt φαίνω πέφασμαι. Zenodor. apud Etymol.

Φ

Φαάνθην, pro ἐφάνθην dicitur primùm Ionica augmenti detractione, deinde poetico pleonasmo τ̃ α, & tertio Bœotica syncope Aorist.1. pass. indic. modi à them. act. φαίνω. Similiter φαάνθη pro ἐφάνθη, Ionicam habet thematis amissionem & poeticum pleonasmum τ̃ α.

Φαγεῖν Aor.2. act. infin. modi, à them. vel φάγω vel φήγω faciente fut.2. act. φαγῶ. Referunt ad verbum τρώγω vel ἐσθίω.

Φάγεσαι pro φαγῇ more quodam peculiari vsurpatum reperitur. secunda person. sing. futuri φάγομαι, de quo nunc dicetur. Itidemque φάγε(ται) pro φαγεῖ(ται).

Φάγομαι, pro φαγοῦμαι dicitur correpta penultima & translato accentu, vt πίομαι suprà nabuimus pro πιοῦμαι, & ἔδομαι pro ἐδοῦμαι. fut.2. med verbi act. φάγω seu φήγω.

Φάγοντι apud Theocr. Doricè pro φάγωσι. Aorist.2. act. subiunct. modi, ab eodem.

Φάθι. præs. imper. act. à them. φημὶ. vt ἵσαθι.

Φαίμην, φαῖτε, φαῖεν Attica syncope pro φαίημην, φαίητε, φαίησαν. Aor.2. act. opt. modi, ab eodem φημί.

Φαινέσκετο, Ionicè pro ἐφαίνετο, dicitur dempto primùm augmento, deinde inserta syllaba σκε. præt. imperf. pass. verbi φαίνομαι. Nisi à φαινίσκομαι deriuare malis.

Φαμὶ, Doricè pro φημί.

Φάν, Ionica augmenti detractione & syncope Bœotica, pro ἔφασαν seu ἔφησαν. Aorist.2. act. indic. modi à them. φημί.

Φάναι, infin. præs. vel aor.2. act. ab eodem, vt ἱστάναι & στῆναι. At φᾶναι est Aor.1. act. infin. modi, à φαίνω, vt μιᾶναι à μιαίνω. pro quo & φῆναι dicitur. facit enim Aor.1. indic. & ἔφανα & ἔφηνα.

Φανείς, particip. ex ἐφάνην, Aorist.2. pass. verbi φαίνω facientis futur.2. φανῶ.

Φάνεσκε, Ionicè pro ἔφανε, dempto augmento, & inserto σκε. Aorist.2. act. ab eodem.

Φανήη, pleonasmo τ̃ η pro φανῇ, aor.2. pass. subiunct. modi, à them. act. φαίνω, in eodem aorist.2. indic. modi φάνη poeticè & Ionicè dicitur pro ἐφάνη: & in duali numero φανήτην pro ἐφανήτην. Ab eodem est imper. φάνηθι & infin. φανῆναι.

Φανθείς, particip. Aor.1 pass. ἐφάνθην, ab eodem them.

Φασὶ, Doricè pro φασὶ. tertia pers. plur. verbi φημί.

Φάο, Ionicè pro ἔφασο, dempto primùm augmento, deinde exempto σ, secunda pers. Aorist.2. med. ἐφάμην. ex them. φημί. item Aorist.2. med. imper. modi, itidem pro φάσο Homer. φάο μηδ' ἐπικεύθε, dicne celes.

Φάς, particip. Aor.2. act. ἔφην, ab eodem them.

Φάσθαι, infin. ex ἐφάμην aor.2. med. eiusdem them.

Φασῶ φασεῖς φασεῖ. Doricè pro φήσω φήσεις, φήσει, futur.1. act. ab eodem φημί, faciente fut.1. φήσω ex inusit. them. φάω.

Φάτο, tertia pers. sing. Aorist.2. med. ἐφάμην, ab eodem them. At φατὶ Doricum esse tradunt pro φησὶ ab eodem.

Φέρεσκον Ionicè pro ἔφερον. dempto augmento, & inserta syllaba σκε præt. imperf. act. verbi φέρω.

Φερόμεσθεν, Æolicè pro φερόμεθα dici, ab eodem themate, tradit Etymolog.

Φῆ, Ionica augmenti detractione pro ἔφη, præt. imperf. vel Aor.2. act. verbi φημί. (eodem.

Φῇ, autem cum ι subscripto est præsens subiunct. vel Aorist.2. ab

Φῆη, pro eodem φῇ dicitur pleonasmo τ̃ η, vt στήῃ pro στῇ.

Φῆν, Ionica augmenti detractione pro ἔφην, itidemque φῆς pro ἔφης. & sic deinceps, præt. imperf. vel Aor. act. ab eodem φημί.

Φῆναι, Aor.3. act. infin. modi, ab eodem them. φημὶ. vt στῆναι ab ἵστημι. At φῆναι, cum ι subscripto, est Aorist.1. act. infin. modi à them. φαίνω faciente Aorist.1. act. ἔφηνα. Suprà φᾶναι pro vtroque horum.

Φῄς, secunda pers. sing. præsentis φημὶ, præter morem aliorum verborum in μι habens subscriptum ι. φής autem ἀνευ ἰῶτα pro ἔφης, est secunda pers. sing. præt. imperf. vel Aorist.2. act. ἔφην, ab eodem them.

Φήσειε, Aorist.1. act. opt. modi, ab eodem themate, faciente futur. 1 act. φήσω, ex φάω.

Φῆσθα. Ionica augmenti detractione & Æolica paragoge dicitur pro ἔφης, ab eodem.

Φῇσι. Ionica paragoge pro φῇ. præs. vel Aor.2. subiunct. modi, ab eodem. At φησί, est tertia sing. à præs. φημί.

Φήσω, fut.1. act. indic. eiusdem φημὶ ex inusit. them. φάω.

Φθάῃ, Aor.2. act. opt. modi ab inusit. them. φθῆμι, vt στάῃ ab ἵστημι. Refertur ad verbum φθάνω.

Φθάμενος, partic. aor.2. med. ἐφθάμην, ex eodem φθῆμι, vt πτάμενος ab ἵπτημι.

Φθάναι, Aor.2. act. infin. modi ab eodem φθῆμι, vt στῆναι ab ἵστημι, & φάναι à φημί.

Φθαρείς partic. ex Aorist.2. ἐφθάρην, ab act. them. φθείρω, faciente fut.2. φθαρῶ.

Φθάρθι, quidam ex recentioribus positum aiunt pro φθάρθητι per syncopen. est autem hoc φθάρθητι, imper. aor.1. pass. ab eodem φθείρω, faciente præt. perf. ἔφθαρμαι.

Φθάς, partic. ex Aor.2. ἔφθην, vt στάς ab ἵστημι. ab inusit. φθῆμι.

Φθάσω, fut.1. act. verbi φθάνω, tanquam ex φθάω. Vnde Aorist.1. ἔφθασα, cuius opt. est. φθάσαιμι, infin. φθάσαι, partic. φθάσας.

Φθείμην, φθεῖο, φθεῖτο, Aorist.2. med. opt. modi, à φθῆμι facto ex φθέω. Idémque significante quod φθίνω, vt quidem tradunt nonnulli ex recentioribus.

Φθείομεν, Ionicè pro φθῶμεν, resoluta primùm vocali circumflexa ῶ in εω, deinde facta systole τ̃ ω, & inserto ι metri causa. Aor.2. act. subiun. à them. φθῆμι. vt θείομεν pro θῶμεν à τίθημι.

Φθέρρω, Æolicum them. est pro φθείρω, vnde fut.1. φθέρσω.

Φθέωμεν, Ionica vocalis circumflexæ ῶ resolutione in εω, pro φθῶμεν, Aorist.2. act. subiunct. modi à them. φθῆμι.

Φθῆ, Ionica augmenti detractione pro ἔφθη, Aorist.2. act. indic. modi à them. φθῆμι. At φθῇ. aorist.2. act. subiunctiui modi, ab eodem.

Φθῆῃ dici pro φθάῃ, vt στήῃ pro στάῃ, α verso in η & subscripto ι, scribit Eust. Atque ita erit Aorist.2. act. opt. modi, ab eodem them. φθῆμι. Alij tamen subiunctiui modi esse volunt & eiusdem temporis, dicentes esse pleonasmum τ̃ η, pro φθῇ, scribentésque φθήῃ.

Φθῆσι, Ionica augmenti detractione dicitur pro ἔφθησε: Aorist.1. act. indic. modi, ab eodem. φθῆμι faciente futur.1. φθήσω, ex φθάω, vnde & fut.1. med. φθήσομαι.

Φθῇσι, Ionica paragoge τ̃ σι pro φθῇ. tertia pers. sing. Aorist.2. subiunct. φθῶ, ex eodem φθῆμι.

Φθίμενος, per syncopen pro φθιόμενος. partic. 1. them. φθίομαι.

Φθίσθαι, per syncopen aiunt itidem vsurpatum esse pro φθίεσθαι. potest tamen esse etiam infin. præt. perf. pass. ab eodem. φθίομαι, augmento carens pro ἐφθίσθαι.

Φθίσθω, itidem per syncopen factum aiunt ex φθιέσθω, præs. imper. à verbo φθίομαι.

Φθίσω, fut.1. act. verbi φθίω, vnde infin. fut.1. med. φθίσεσθαι.

Φίλατο, Ionicè dempto augmento pro ἐφίλατο, præt. imperf. pass. verbi φίλαμαι ex actiuo φίλημι: quorum tamen vtriusque nullus est vsus. Alij per syncopen malunt ex φιλέετο factum esse, & tunc esset Aor.2. med. verbi act. φιλέω.

Φιλέεσκε, Ionicè pro ἐφίλει, dempto primùm augmento: deinde annexa syllaba σκε.

Φιλεῦ(ται), Doricè pro φιλεῖ(ται), à them. eodem.

Φιλήμεναι, Ionicè itidem seu Doricè pro φιλεῖν, ex them. φίλημι, vt tradit Eust. Alij ectasin habere dicunt pro φιλέμεναι, quod Doricum itidem est pro φιλεῖν à them. φιλέω.

Φιμωθείς, partic. Aor.1. pass. ἐφιμώθην, à them. act. φιμόω.

Φλεγέθοιτο, Ionicè pro φλεγέθοιτο, præs. opt. pass. à them. φλεγέθω.

Φλεγείς, particip. Aor.2. pass. ἐφλέγην, à them. act. φλέγω.

Φλεγμῆναι, Aorist.1. act. infin. modi, à them. φλεγμαίνω faciente Aor.1. indic. ἐφλέγμηνα, vt φαίνω, ἔφηνα.

Φλεγοίατο, præt. opt. pass. Ionicum pro φλέγοιντο, ex act. them. φλέγω.

Φλεχθείς, Aor.1. passiui participium, ex eodem them. φλέγω. Similiter in infin. eiusdem aor.1. φλεχθῆναι dicitur. facit enim φλέγω, fut.1. act. φλέξω, præt. perf. pass. πέφλεγμαι, ex cuius tertia pers. πέφλεκ(ται) fit Aor.1. pass. ἐφλέχθην.

Φοβεύμενος, Ionicè seu Doricè pro φοβούμενος: partic. à them. φοβέομαι.

Φορῆναι, Aor.1. act. infin. modi, à them. φορέω.

Φράδε, Aor.1. act. imperf. modi à them. φράζω, faciente fut.2. act. φραδῶ. Est & Aorist.2. act. indic. modi, augmento carens pro ἔφραδε ab eodem them.

Φράζεσκε. Ionicè pro ἔφραζε, dempto primùm augmento, deinde annexa paragoge σκε præt. imperf. act. eiusdem φράζω.

Φράζεο, & φράζευ. Ionicè pro φράζου, præs. imper. pass. ab eodem.

Φρασαίατο, Ionicè itidem pro φράσαιντο, aor.1. med. opt. modi ab eodem. (φράζω.

Φραχθείς, partic. Aorist.1. pass. ἐφράχθην, ab act. them. φράσσω seu

Φρέειν, per syncopen pro φρέσειν seu φερέειν. Ex eodem φρέω est fut. 1. act. φρήσω, habens & ipsum syncopen. At φρές est aor.2. act. imper. à them. φρῆμι, vt σχές, ex σχῆμι, θές, ex τίθημι. Nisi id φρές pleonasmum τ̃ σ habere velis pro φρέ, ex eodem them. φρέω, sicut εἶπε ex ἔπω.

Φρῶ, per contractionem ex φρέω: hoc autem per syncopen ex φερέω factum est. Thema est præsentis temporis.

Φῦ, Ionica augmenti detractione pro ἔφυ. Aorist.2. act. indic. modi, à them. φύμι.

Φύοντο, itidem pro ἔφυοντο, dempto augmento præt. imperf. pass. ex them. φύομαι facto ex act. φύω. Posset etiam esse præt. plusquamperf. pass. pro πεφύωντο seu ἐπεφύωντο, à them. act. φύω, vt χέχυντο pro κέχυντο seu ἐκέχυντο ex χύω.

Φύς, φύντος, partic. Aor.2. act. ἔφυν, ex them. φῦμι.

Φωνευμένα, Doricè seu Ionicè pro φωνῆσαι, partic. præs. act. ex themat. φωνέω. (φύω

Φυχθεὶς, particip. aor. 1. pas. ἐφύχθην, ex act. themat. φύγνυμι seu

X

XΑδε seu χάδεν, Ionica augmenti detractione pro ἔχαδε, Aorist. 2. act. indic. modi, à them. χάζω faciente fut. 1. act. χάσω, & Aorist. 1. ἔχασε. Alioqui χάδε potest esse etiam imper. Aorist. 2. act. ab eodem.

Χαδέειν, Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro χαδεῖν, Aor. 2. act. infin. modi, ab eodem them.

Χάζεο & Χάζευ, Ionicè & Doricè pro χάζου præs. imper. pass. ab eodem χάζω.

Χανεῖν, Aorist. 2. act. vel fut. 1. aut 2. act. infin. modi, à them. χαίνω, faciente χανῶ in vtroque fut. act. Ex quorum postremo. Aorist. 2. ἔχανον, vnde opt. χάνοιμι, & subiunct. χάνω, & partic. χανών, fut. med. est χανοῦμαι, vnde partic. χανούμενος.

Χαρείς, partic. aor. 2. pas. ἐχάρην, ex act. them. χαίρω faciente vtrumque fut. χαρῶ, & ex horum postremo aor. 1. ἔχαρον. Porrò ex ἐχάρην est χάρη tertia pers. sing. augmento carens more poetico pro ἐχάρη. Inde & imper. χάρηθι, opt. χαρείην, subiunc. χαρῶ, infin. χαρῆναι, necnon fut. 2. pass. χαρήσομαι.

Χέαι, aor. 1. act. indic. modi, à them. act. χέω, contra regulam pro χεῦσαι, nam aor. 1. act. indic. modi, facit primum χεῦσαι, abiecta characteristica futuri ex quo postea hoc χέαι, exempto præterea υ. Sic κῆαι pro καῦσαι vsurpatum est. Ex eodem aor. est part. χέας: & voce med. χεάμενος, χεάμενος.

Χείσεται, fut. 1. med. indic. modi, à verbo inus. χείω significante χωρῶ. vt cùm alij tradunt, tum Eust.

Χεάντων, Atticè pro χεάντωσαν: posito genitiuo plur. participij aor. 1. act. pro tertia pers. plur. aor. 1. act. imper. modi. Ambo sunt ex themate χέω faciente fut. 1. χεύσω, aor. 1. ἔχευσα, & dempto σ, ἔχεα.

Χεύσω, futur. 1 act. indic. modi, à them. χέω assumpsit autem υ cum σ futurum illud, vt ῥέω facit ῥεύσω, πνέω πνεύσω, & alia huiusverba bisyllaba in εω terminata.

Χλιήνας, partic. aor. 1. act. à them. χλιαίνω. Ex quo them. est χλιανθείς, partic. ex aorist. 1. pass. ἐχλιάνθην, facto ex præter. perf. pass. ἐχλίασμαι.

Χολωσέμεν & Χολωσέμεναι, Dorica sunt pro χολῶσαι, aor. 1. act. infin. modi à them. χολόω, faciente fut. 1. χολώσω.

Χρανθείς, partic. aor. 1. pass. ἐχράνθην, ex act. them. χραίνω, faciente præt. perf. pass. κέχρανται ex quo Aor. ille.

Χρεώμενος, Ionica vocalis circumflexæ ω resolutione in εω, pro χρώμενος, partic. præs. pass. χράομαι seu χρῶμαι, alij pleonasmum esse dicunt, sicut μεμνέωτο.

Χρῆν, Ionica augmenti detractione pro ἐχρῆν, apud Sophoclem. Alioquin est & infin. præsens, significans oportere, conuenire apud Eur. in Hecuba, & tunc habet apocopen pro χρῆναι, solitque poetis est vsitatum, vt Varin. tradit ex vet. gramm.

χρῆναι, infin. impersonalis verbi χρή, vt iam dixi.

χρῄς, Hesych. exp. θέλεις. χρῄζεις. Dorica igitur cõtractione factum fuerit ex χρήεις, vt ζῆς ex ζάεις, & ι ei subscribendum est.

χρῆσθαι, pro χρῇ, Doricum esse tradit Varin.

χρήσθων, idem pro χρήσθωσαν Atticum esse annotat, vt ἐσχέσθων & μεμνήσθων pro ἐσχέσθωσαν, μεμνήσθωσαν, positis dualib. passiuis loco pluralium in imperandi modo, sicut itidẽ in act. voce vtuntur genitiuis pluralibus participiorũ pro tertiis pers. plur. itidem in imperatiuo. χρῆσθαι autem pro χρᾶσθαι Doricum quidem est, sed in communi vsu apud Atticos quoque.

χρῶσαι, aor. 1. act. infin. modi à them. χρώννυμι faciente fut. 1. act. χρώσω, ex inus. themate χρόω. Ab eodem est aor. 1. pass. infin. χρωσθῆναι.

χρῷτο, per contractionem pro χράοιτο præs. opt. pas. à χράομαι.

χυτο, Ionicè detracto augmento pro κέχυτο seu ἐκέχυτο, præt. plusquamperf. pas. indic. modi, à them. act. χέω. Itidémque in plur. num χυντο pro κέχυντο seu ἐκέχυντο. vt λύτο & λύντο pro λέλυτο & λέλυντο.

χώετο, Ionica resolutione diphthongi pro χῶτο. præt. imperf. pass. à them. χώομαι significante, irascor: à quo est imperf. χώετο, augmento carens pro ἐχώετο.

χῶσαι, aor. 1. act. infin. modi à χώννυμι, mutuante fut. ex inusit. themate χόω: vel etiam à poetico verbo χώω significante idem quod σφίγγω & λυπῶ. Ab iisdem them. sunt Aorist. 1. med. vocis χώσατο, sine augmento pro ἐχώσατο: infin. χώσασθαι, & part. χωσάμενος.

χωσθείς, partic. aor. 1. pass. χώσθην, ex them. χώννυμι seu χόω.

χώσω, fut. 1. act. indic. modi, vel ex χώννυμι mutuante id ex inusit. them. χόω, vel ex poetico them. χώω.

Ψ

ΨΑρῶ, fut. 1 act. indic. modi, à them. ψαίρω.

Ψαυσθείς, partic. aor. 1. pass. ἐψαύσθην, à them. act. ψαύω.

Ψευσθείς, partic. aor. 1. pass. ἐψεύσθην à them. ψεύδομαι.

Ψεχθείς, partic. aor. 1. pass. ἐψέχθην à them. ψέγω.

Ψήλας, partic. aor. 1. act. ἔψηλα, à them. ψάλλω.

Ψύξας, partic. aor. 1. act. ἔψυξα, à them. ψύχω. Ab eodem them. est infin. aor. 1. pass. ψυχθῆναι, & partic. ψυχθείς.

Ω

Ω præs. subiunct. act. verbi εἰμί, ex inus. them. ἔω. Ω autem aspiratum, est itidem præs. subiunct. act. sed verbi ἵημι ex ἕω.

Ωγα, præt. med. verbi οἴγω, pro quo Attici dicunt ἔῳγα. Sic ᾤγον facit idem thema in præt. imperf. act.

Ωγνυντο, præt. imper. pass. à them. οἴγνυμι.

Ωδα, præt. perf. med. verbi οἰδέω. Itidémque in plusquamperf. ᾠδειν. Ionica resolutione diphthongi pro ᾠδει, siue ι autẽ subscripto ᾠδα, est præt. med. verbi ὄζω facientis fut. 2. act. ὀδῶ, itidémque ᾠδειν est præt. plusquamperf. eiusdem.

Ωδηκαντι, Doricè pro ᾠδήκασι, præt. perf. act. à them. οἰδέω. Vnde partic. ᾠδηκώς.

Ωδημένος, partic. præt. perf. pass. ᾤδημαι, ex eodem them. οἰδέω.

Ωδουν, præter. imperf. act. eiusdem verbi, per contractionem ex ᾤδεον.

Ωδύσατο, metri causa pro ὠδύσσατο, à them. ὀδύσσω, vnde & præter. perf. act. ὤδυσαι.

Ωδώδειν, præt. plusquamperf. med. ex perfecto ὄδωδα, assumpto augmento ambo ex them. ὄζω, habentia reduplicationem Atticam pro ᾠδα & ᾠδειν.

Ωιετο, præt. imperf. pass. verbi οἴομαι, facit enim id in prima pers. imperf. ᾠόμην, in secunda ᾤου, in tertia ᾤετο & sic deinceps.

Ωζεσεν, aor. 1. act. verbi ὄζω facientis fut. 1. ὀζέσω, vt quidam recentiores tradunt.

Ωήθην, Aor. 1. pass. indic. modi ex them. οἴομαι, faciente futur. 1. οἰήσομαι, ex inus. them. οἴομαι.

Ωιγνυντο, poetica seu Ionica diphthongi resolutione pro ᾤγνυντο à them. οἴγνυμι pro οἴγνυμι.

Ωιετο, præt. imperf. pass. verbi οἴομαι.

Ωίσθην, aor. 1. pass. verbi poetici οἴομαι facientis fut. 1. med. οἴσομαι apud Varin. Deberet tamen potius facere ᾠίσθην.

Ωιξε, Ionica seu poetica diphthongi dissolutione pro ᾦξε, aor. 1. act. à them. οἴγω pro οἴγω.

Ωίσατο, aor. 1. med. verbi poetici οἴομαι. Ex quo est & aor. 1. pass. ᾠίσθη, & præt. plusquamperf. pass. ᾤιστο.

Ωκτίσατο, aor. 1. med. act. verbi οἰκτίζω. Sic ᾠκτείρησεν est Aorist. 1. act. verbi οἰκτείρω tanquam ex οἰκτειρέω.

Ωλα, præt. med. verbi ὀλέω seu ὄλλω pro quo Attici ὄλωλα dicunt repetitis duabus initialibus præsentis. Eiusdem thematis aor. 2. med. est ὠλόμην ὤλου, ὤλετο.

Ωμεν, præs. subiunct. act. ex them. εἰμί faciente primam pers. subiunctiui ὦ ex ἔω per contractionem. Ωμεν autem, spiritu aspero, est itidem præsens subiunc. act. à them. ἵημι, quod itidem primam subiunct. act. facit ὦ, ex ἕω. Ωμαι vero est aorist. 2. med. subiunct. modi, ab eodem ἵημι, vt θῶμαι à τίθημι.

Ωμην, per syncopen pro ᾠόμην præt. imperf. verbi οἴομαι, habentis itidem syncopen pro οἴομαι.

Ωμοσα, aor. 1. act. verbi ὄμνυμι facientis fut. 1. ὀμόσω ex ὀμόω. retento ο. Sic præter. perfect. act. idem facit ὤμοκα, pro quo Attici dicunt ὀμώμοκα, repetitis duabus initialibus præsentis.

Ωμωξα, aor. 1. act. verbi οἰμώζω.

Ωνάμην, quidem per syncopen positum aiunt pro ὠνησάμην, nihil tamen vetat quo minus sit præter. imperf. verbi ὄνομαι facti ex act. ὄνημι.

Ωνησο, secunda pers. aor. 1 med. ὠνησάμην, ex them. ὄνημαι seu ὀνίνημι ex quo ὄνημαι est etiam præt. imperf. ὤνατο. Idem tamen ὤνατο potest esse etiam præt. plusquamperf. pas. verbi ὀνίνημι vel ὀνίναμαι.

Ωνομάδαται, Ionicè pro ὠνομασμένοι εἰσί, præt. perf. pass. indic. modi, à them. act. ὀνομάζω.

Ωξα, aor. 1. act. verbi οἴγω.

Ωόμην, præt. imperf. pass. verbi οἴομαι, cuius tertia plur. est ᾤοντο.

Ωπται, præt. perf. pass. indic. modi à them. ὄπτομαι.

Ωραον, Ionicè pro ὥρων seu ὥρων, ab Ionico itidem themate ὁράω pro ὁράω.

Ωρμήατο, Ionicè pro ὥρμηντο præt. plusquamperf. pass. à them. act. ὁρμάω vel ὁρμάω.

Ωρμηνε, aor. 1. ὁρμαίνω.

Ωρορε, præt. perf. med. verbi ὄρω, habens vocalium ἀντίστροφον θέσιν, pro ὤρορα, metri causa apud Homer. ὄρωρα autem Atticam reduplicationem duarum initialium præsentis literarum habet pro ὦρα.

Ωρσα, aor. 1. act. verbi ὄρω, Æolicus pro ὦρσα. faciunt enim Æoles fut. ὄρσω, non ὀρῶ: vt κέρσω etiam dicunt iidem non κερῶ.

Ωρτο, præt. plusquamperf. pass. eiusdem them. facientis præt. perf. pass. ὄρμαι.

Ωρύχαται, Ionicè pro ὠρυγμένοι εἰσί, præt. perf. pass. verbi act. ὀρύσσω. Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis dicitur pro eodem ὀρωρύχαται.

Ωρχεῦντο, Ionicè seu Doricè pro ὠρχοῦντο. præt. imperf. verbi ὀρχέομαι.

Ωρχεύμενος dici κατὰ τροπὴν καὶ συγκοπὴν pro ὀρχούμενος tradit Etym. Videndum tamen ne sit scribendum ὠρχεῦμος pro ὀρχούμενος.

Ωρώρειν, præt. plusquamperf. med. verbi ὄρω, ex præt. perf. ὄρωρα, assumpto suo augmento.

Ωρώρει

Ὠρωρέχατο, itidem est plusquamperfect. verbi, ὀρέγω, habens suũ augmentum, sed in pass. voce, & more Ionico pro ὠρωρεγμένοι ἦσαν.

Ὠρωρέχειν, similiter augmentum habet, in præt. plusquamperf. actiuo, à them. act. ὀρέγω. Sic ὀρωρύχειν ex ὀρύττω.

Ὤσασκε Ionicè pro ὦσε, inserta syllaba σκε, vt in τύψασκε. aor. 1. act. verbi ὠθέω, ex inus. them. ὤθω. Vnde in med. voce ὤσατο, & particip. ὠσάμενος.

Ὦσι, tertia pers. plur. præs. subiunct. act. à them. εἰμὶ, faciente primam sing. ὦ ex inus. themate ἔω. At ὧσι, aspiratum, est itidem tertia pers. plur. præs. subiunctiui actiui, sed à themate ἵημι, quod & ipsum facit ὦ ex inus. themate ἕω.

Ὦσμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ὠθέω, facientis fut. 1. act. ὤσω, ex inus. them. ὤθω. Vnde particip. ὠσμένος, inde & aor. 1. pass. ὤσθην, ex quo partic. ὠσθείς.

Ὠστιεῖ, Atticè pro ὠστιῇ secunda pers. sing. fut. 1. med. ὠστιοῦμαι pro ὠστίσομαι, à them. act. ὠστίζω.

Ὤφθησαν, aor. 1. pass. indic. modi. ex them. ὄπτομαι, faciente fut. 1. med. ὄψομαι, præt. perf. pass. ὦμμαι, ex cuius tertia pers. aor. ille.

Ὦχα, præt. perf. act. verbi οἴχω.

Ὤχατο, Ionicè pro ᾠχημένοι ἦσαν. præt. plusquamperfect. eiusdem them. [οἴχω.

Ὤχωκα, poetica τροπῇ τ͂ ο pro ᾤχηκα. præt. perf. ac. verbi οἴχω ex

Hæc ex doctissimis Græcorum commentariis & aliorum nostræ ætatis ἑλληνιστῶν scriptis desumpta proposuimus. Cæterum quum verbum passiuæ vocis reuocatur ad thema quod est actiuæ, sciendum est respici ad primum thema, non ad id ex quo illud proximè deriuatum est.

DE GRAECORVM NOTIS ARITHmeticis compendium ex Adriani Ameroty scriptis.

GRÆCI vtuntur notis numerorum, literis alphabeticis: idque tribus modis. Primò singulis elementis secundum alphabeti seriem loci sui numerum significantibus. Nam quorum in ordine alphabeti locum quæque litera sortita est, eiusdem numerum repræsentat, vt α primum, β secundum, & ita deinceps vsque ω, quod vigesimi quarti symbolum habet. Secundò, toto alphabeto in tres classes diuiso, quarum prima est vnitatum ab α prima vnitate vsque ι decimam vnitatem porrecta, hac tamen nota ϛ pro senario vsurpata. Secunda est denariorum à litera ι vsque ρ procedens interiecto itidem hoc signo ϛ pro nonagenario. Tertia est centenorum, à litera ρ vsque ad finem sua serie protensa, sed pari modo hac nota Π pro nonagesimo addita. Singulis literis pariter & notis, si virgula toni grauis nota subscribatur, hoc modo, à prima quidem classis millenariorum monadas, secunda millenariorum decadas, tertia millenariorum centurias significat. Tertiò, sex duntaxat literis alphabeti in designandis numeris vtuntur ΙΠΔΗΧΜ, quarum Ι vnitatem significat. Π πέντε, id est, quinque Δ, δέκα, id est, decem. Η, ἑκατὸν, id est, centum. Χ, χίλια, id est, mile. Μ, μύρια id est, decies mille significat. Reliquæ sunt capitales literæ numerorum suorum, quos eosdem per se significant. Et hæ quidẽ omnes præter Π vsque ad quaternarium numerum, siue per se, siue aliis adiunctæ, multiplicantur. vt, I. II. III. IIII. 1. 2. 3. 4. Δ. ΔΔ. ΔΔΔ. ΔΔΔΔ. id est, 10. 20 30. 40. H. HH. HHH. HHHH id est, 100. 200. 300. 400. χ. χχ. χχχ. χχχχ. i. 1000. 2000. 3000. 4000. M. MM. MMM. MMMM. id est, 10000. 20000. 30000. 40000.

Decadum verò, centuriam & chiliadum ac myriadum quinarios, hæc elementa ΔΗΧΜ. literæ Π inclusa significant, vt Δ inclusum Π. efficit 50. H. inclusum Π. 500. χ. inclusum Π. inclusum Π. 5000. M. inclusum Π. 50000. Horũ numerorum adiunctione reliqui omnes numeri gignuntur, in quorum compositione semper maior minori præponendus est.

Herodiani de iisdem tractatus.

VNitatis numerum significat vnum iota: binarium, duo ιι: & ita vsque ad quatuor. Quinarium enim (τὸ πέντε) significat litera π: similitérque senarium notat hoc ipsum π adiecto vno ι, veluti ad quinque priora addita vno: & ita deinceps vsque ad nouem. Nam denarius numerus (τὸ δέκα) significatur litera δ, vicenarius verò, duobus δδ, eodémque modo vsque ad quadragenarium. Nam quinquagenarius (τὸ πεντήκοντα) notatur litera π habente δ in medio suo vẽtre, hoc modo, |Δ| Sexagenarius autem, hac ipsa nota itidẽ vt in præcedentib. appositum habente suũ δ & ita progressio fit vsque ad nonagenarium. Centenarius enim (τὸ ἑκατὸν) significatur litera η: ducenarius, duplici ηη, & ita vsque ad quingenarium. eius quippe (τῶν πεντακοσίων) nota est literæ π, in sui medio habẽs literã η: sic nimirũ |Η|. Sexcenarius verò cõsimiliter notatur eadẽ hac nota apposita literæ η: & vsque ad nongenarium eodem pacto proceditur. Etenim millenarij, (τ͂ χιλίων) nota est litera χ: at duo millia significantur duobus χχ. & sic vsq. ad quatuor millia progredimur, nam π rursum vti suprà, in sese medium continens χ, quinque millia (τὰ πεντακισχίλια) denotat hoc modo, |Χ| Idem verò & sex millia significat, consimiliter vti in superioribus apposita ei litera χ. eadémque ratione vsque ad nouem millia. Decem autem millia (τὰ μύρια) notat litera μ. Porrò notæ illæ quæ apponuntur supradictis, quum augendus est numerus, ad dextrum apponuntur latus: quum minuendus ad sinistrum. nam appositio numeri ea parte facta, significat oportere hunc minorem numerum ab illo maiore demere. Verum subieci ipsas illas numerorum figuras serie & ordine suo, ab vnitate exorsus, singulis ipsarum apposita communis numeri nota: vt eo modo cognosci melius & intelligi possint quæ antè dicta sunt. Faciendum itaque vt prædictum est. appositarum namque literarum vnaquæque numeri multitudinem significat. Cæterùm scripsi numeros vnitatis, denarios, centenarios, millenarios, qui ex prædictis satis manifestum est quonam pacto singuli horum illis appositis augendi sint. præmittendus autem semper maior minori, appositus serie sua tot aliis numeris quot augere illum volumus.

I, α, ἕν.	I, 1, Vnum.
II, β, δύο.	II, 2, duo.
III, γ, τρία.	III, 3. tria.
IIII. δ, τέσσαρα.	IIII, 4, quatuor.
Π, ε, πέντε.	V, 5, quinque.
ΠI, ϛ, ἕξ.	VI, 6, sex.
ΠII, ζ, ἑπτά.	VII, 7, septem.
ΠIII, η, ὀκτώ.	VIII, 8, octo.
ΠIIII, θ, ἐννέα.	VIIII, 9, nouem.
Δ, ι, δέκα.	X, 10, decem.
Δ I, ια, ἕνδεκα.	XI, 11, vndecim.
ΔII, ιβ, δώδεκα.	XII, 12, duodecim.
ΔIII, ιγ, τρισκαίδεκα.	XIII, 13, tredecim.
ΔIIII, ιδ, τεσσαρεσκαίδεκα.	XIIII, 14, quatuordecim.
Δ Π, ιε, πεντεκαίδεκα.	XV, 15, quindecim.
ΔΠI, ιϛ, ἑκκαίδεκα.	XVI, 16, sedecim.
ΔΠII, ιζ, ἑπτακαίδεκα.	XVII, 17, septendecim.
ΔΠIII, ιη, ὀκτωκαίδεκα.	XVIII, 18, octodecim.
ΔΠIIII, ιθ, ἐννεακαίδεκα.	XVIIII, 19, nouendecim.
Δ Δ, κ, εἴκοσι.	X X, 20, viginti.
ΔΔI, κα, εἰκοσιέν.	XXI, 21, vigintiunum.
ΔΔII, κβ, εἰκοσιδύο.	XXII, 22, vigintiduo.
ΔΔIII, κγ, εἰκοσιτρία.	XXIII, 23. vigintitria.
ΔΔIIII, κδ, εἰκοσιτέσσαρα.	XXIIII, 24, vigintiquatuor.
ΔΔΠ, κε, εἰκοσιπέντε.	XXV, 25, vigintiquinque.
ΔΔΠI, κϛ, εἰκοσιέξ.	XXVI, 26, vigintisex.
ΔΔΠII, κζ, εἰκοσιεπτά.	XXVII 27, vigintiseptem.
ΔΔΠIII, κη, εἰκοσιοκτώ.	XXVIII, 28, vigintiocto.
ΔΔΠIIII, κθ, εἰκοσιεννέα.	XXVIIII 29, vigintinouem.
Δ Δ Δ, λ, τριάκοντα.	X X X, 30, triginta.
Δ Δ Δ I, λα.	XXXI. 31.
ΔΔΔII, λβ.	XXXII. 32.
ΔΔΔIII, λγ.	XXXIII, 33.
ΔΔΔIIII, λδ.	XXXIIII, 34.
ΔΔΔΠ, λε.	XXXV 35.
ΔΔΔΠI, λϛ.	XXXVI, 36.
ΔΔΔΠII, λζ.	XXXVII, 37.
ΔΔΔΠIII, λη.	XXXVIII 38.
ΔΔΔΠIIII, λθ.	XXXVIIII, 39.
Δ Δ Δ Δ, μ.	XL, 40, quadraginta.
ΔΔΔΔI, μα.	XLI. 41.
ΔΔΔΔII, μβ.	XLII 42.
ΔΔΔΔIII, μγ.	XLIII 43.
ΔΔΔΔIIII, μδ.	XLIIII. 44.
ΔΔΔΔΠ, με.	XLV, 45.
ΔΔΔΔΠI, μϛ.	XLVI, 46.
ΔΔΔΔΠII, μζ.	XLVII, 47.
ΔΔΔΔΠIII, μη.	XLVIII, 48.
ΔΔΔΔΠIIII, μθ.	XLVIIII, 49.
|Δ|, ν, πεντήκοντα.	L, 50. quinquaginta.
|Δ| I, να.	LI 51.
|Δ| II, νβ.	LII 52.
|Δ| III, νγ.	LIII, 53.
|Δ| IIII, νδ.	LIIII, 54.
|Δ| Π, νε.	LV, 55.
|Δ| ΠI, νϛ.	LVI, 56.
|Δ| ΠII, νζ.	LVII, 57.
|Δ| ΠIII, νη.	LVIII, 58.
|Δ| ΠIIII, νθ.	LVIIII, 59.
|Δ| Δ, ξ, ἑξήκοντα.	LX, 60, sexaginta.
|Δ| ΔI, ξα.	LXI. 61.
|Δ| ΔII, ξβ.	LXII 62.
|Δ| ΔIII, ξγ.	LXIII, 63.
|Δ| ΔIIII, ξδ.	LXIIII, 64.
|Δ| ΔΠ, ξε.	LXV, 65.
|Δ| ΔΠI, ξϛ.	LXVI, 66.
|Δ| ΔΠII, ξζ.	LXVII, 67.
|Δ| ΔΠIII, ξη.	LXVIII, 68.

ΔΠΙΙΙΙ, ξθʹ.	LXVIII, 69.
ΔΔ, οʹ, ἑβδομήκοντα.	LXX, 70. septuaginta.
ΔΔΙ, οαʹ.	LXXI, 71.
ΔΔΙΙ, οβʹ.	LXXII, 72.
ΔΔΙΙΙ, ογʹ.	LXXIII, 73.
ΔΔΙΙΙΙ, οδʹ.	LXXIIII, 74.
ΔΔΠ, οεʹ.	LXXV, 75.
ΔΔΠΙ, οϛʹ.	LXXVI, 76.
ΔΔΠΙΙ, οζʹ.	LXXVII, 77.
ΔΔΠΙΙΙ, οηʹ.	LXXVIII, 78.
ΔΔΠΙΙΙΙ, οθʹ.	LXXVIIII, 79.
ΔΔΔ, πʹ, ὀγδοήκοντα.	LXXX, 80. octuaginta.
ΔΔΔΙ, παʹ.	LXXXI, 81.
ΔΔΔΙΙ, πβʹ.	LXXXII, 82.
ΔΔΔΙΙΙ, πγʹ.	LXXXIII, 83.
ΔΔΔΙΙΙΙ, πδʹ.	LXXXIIII, 84.
ΔΔΔΠ, πεʹ.	LXXXV, 85.
ΔΔΔΠΙ, πϛʹ.	LXXXVI, 86.
ΔΔΔΠΙΙ, πζʹ.	LXXXVII, 87.
ΔΔΔΠΙΙΙ, πηʹ.	LXXXVIII, 88.
ΔΔΔΠΙΙΙΙ, πθʹ.	LXXXVIIII, 89.
ΔΔΔΔ, ϟʹ, ἐννενήκοντα.	LXXXX, 90. nonaginta.
ΔΔΔΔΙ, ϟαʹ.	LXXXXI, 91.
ΔΔΔΔΙΙ, ϟβʹ.	LXXXXII, 92.
ΔΔΔΔΙΙΙ, ϟγʹ.	LXXXXIII, 93.
ΔΔΔΔΙΙΙΙ, ϟδʹ.	LXXXXIIII, 94.
ΔΔΔΔΠ, ϟεʹ.	LXXXXV, 95.
ΔΔΔΔΠΙ, ϟϛʹ.	LXXXXVI, 96.
ΔΔΔΔΠΙΙ, ϟζʹ.	LXXXXVII, 97.
ΔΔΔΔΠΙΙΙ, ϟηʹ.	LXXXXVIII, 98.
ΔΔΔΔΠΙΙΙΙ, ϟθʹ.	LXXXXVIIII, 99.
Η, ρʹ, ἑκατόν.	C, 100, centum.
ΗΗ, σʹ, διακόσια.	CC, (vel ∞) 200. ducenta.
ΗΗΗ, τʹ, τριακόσια.	CCC, 300, trecenta.
ΗΗΗΗ, υʹ, τετρακόσια.	CCCC, 400. quadringenta.
[illegible], φʹ, πεντακόσια.	D. (vel IↃ) 500. quingenta.
[illegible], χʹ, ἑξακόσια.	DC. 600. sexcenta.
ΗΗ, ψʹ, ἑπτακόσια.	DCC. 700. septingenta.
ΗΗΗ, ωʹ, ὀκτακόσια.	DCCC. 800, octingenta.
ΗΗΗΗ, ϡʹ, ἐνακόσια.	DCCCC, 900. nongenta.
Χ, αʹ, χίλια.	M. (vel CIↃ, ∞, I) 1000. mille.
ΧΧ, βʹ, δισχίλια.	II. (vel II. ∞) 2000. duo millia.
ΧΧΧ, γʹ, τρισχίλια.	III. (vel III. ∞) 3000. tria millia.
ΧΧΧΧ, δʹ, τετρακισχίλια.	IIII, (vel IIII ∞) 4000, quatuor millia.
[Χ], εʹ, πεντακισχίλια.	V, (vel V ∞, IↃↃ) 5000, quinque millia.
[Χ] Χ, ϛʹ, ἑξακισχίλια.	VI (vel VI ∞) 6000 sex millia.
[Χ] ΧΧ, ζʹ, ἑπτακισχίλια.	VII, (vel VII ∞) 7000. septem millia.
[Χ] ΧΧΧ, ηʹ, ὀκτακισχίλια.	VIII, (vel VIII ∞) 8000, octo millia.
[Χ] ΧΧΧΧ, θʹ, ἐννακισχίλια.	VIIII, (vel VIIII. ∞) 9000, nouem millia.
Μ, μυρία. Μ. 10000, decem millia.	X, vel (CCIↃↃ. ↃMC. IMI.)

Porrò si quis Herodianı myriadem excedere, & aliquanto vlterius progredi velit, institutam ab eo rationem sequetur hoc modo.

ΜΜ, [illegible], δισμυρία, viginti millia.	XX, (vel XX ∞) 20000, viginti millia.
ΜΜΜ, λ, τρισμυρία, triginta millia.	XXX, (vel XXX ∞) 30000, triginta millia.
ΜΜΜΜ, μ, τετρακισμυρία. quadraginta millia.	XXXX (vel ∞ XXXX) 40000
[Μ], ν, πεντακισμυρία. quinquaginta millia.	L, (vel L ∞, IↃↃↃ) 50000,
[Μ] Μ, ξ, ἑξακισμυρία. sexaginta millia.	LX. (vel LX ∞) 60000, sexaginta millia.
[Μ] ΜΜ, ο, ἑπτακισμυρία. septuaginta millia.	LXX (vel LXX ∞) 70000, septuaginta millia.
[Μ] ΜΜΜ, π, ὀκτακισμυρία octuaginta millia	LXXX, (vel LXXX ∞) 80000.
[Μ] ΜΜΜΜ, ϟ, ἐννακισμυρία 90000, nonaginta millia.	LXXXX, (vel LXXXX ∞)

Quod si vlterius adhuc progredi velimus, sequemur notas minusculas literarum quarum hæc est series;

ρ, δεκακισμυρία. 100000, centum millia.	C, (vel CM, CCCI ↃↃↃ)
σ, εἰκοσακισμυρία. ducenta millia.	CC, vel CC ∞) 200000
τ, τριακοντακισμυρία, trecenta millia	CCC, (vel CCC ∞) 300000,
υ, τεσσαρακοντακισμυρία, 400000. quadringẽta millia.	CCCC, (vel CCCC ∞)
φ, πεντηκοντακισμυρία. quingenta millia.	D, (vel IↃ, D ∞) 500000, quingenta millia.
χ, ἑξηκοντακισμυρία. sexcenta millia.	DC (vel DC. ∞) 600000, sexcenta millia.
ψ, ἑβδομηκοντακισμυρία. septingenta millia.	DCC, (vel DCC ∞) 700000
ω, ὀγδοηκοντακισμυρία. 800000, octingenta millia.	DCCC, (vel DCCC ∞)
ϡ, ἐνενηκοντακισμυρία, 900000, nongenta millia,	DCCCC, (vel DCCCC ∞)

Hæc sequũtur ἑκατοντακισμυρία, χιλιακισμυρία, μυριακισμυρία. Quæ integra potius scribuntur quàm notis repræsentantur: quamuis apud Latinos decies centena millia hoc signo CCCCIↃↃↃↃ notata comperiantur.

De nominibus ordinalibus.

Ordinalia nomina quæ vocant, à superioribus originem ducunt.

Πρῶτος,	Primus.
Δεύτερος,	Secundus.
Τρίτος, (poëtis τρίτατος)	Tertius.
Τέταρτος (poëtis τέτρατος)	Quartus.
Πέμπτος,	Quintus.
Ἕκτος,	Sextus.
Ἕβδομος,	Septimus.
Ὄγδοος,	Octauus.
Ἔνατος,	Nonus.
Δέκατος,	Decimus.
Ἑνδέκατος,	Vndecimus.
Δωδέκατος,	Duodecimus.
Τρεισκαιδέκατος,	Decimus tertius, seu Tertiusdecimus.
Τεσσαρεσκαιδέκατος,	Decimusquartus, seu Quartusdecim⁹.

vtroque enim modo Latini loquuntur. id quod de sequentibus etiam dictum putatur.

Πεντεκαιδέκατος,	Decimusquintus.
Ἑκκαιδέκατος,	Decimussextus.
Ἑπτακαιδέκατος,	Decimusseptimus.
Ὀκτωκαιδέκατος,	Decimusoctauus.
Ἐννεακαιδέκατος,	Decimusnonus.
Εἰκοστὸς,	Vigesimus, seu vicesimus.
Εἰκοστὸς πρῶτος,	Vigesimusprimus.
Εἰκοστὸς δεύτερος,	Vigesimussecundus.
Εἰκοστὸς τρίτος,	Vigesimustertius: & sic deinceps.
Τριακοστὸς,	Trigesimus, seu Tricesimus.
Τριακοστὸς πρῶτος,	Trigesimusprimus.
Τεσσαρακοστὸς,	Quadragesimus.
Τεσσαρακοστὸς πρῶτος,	Quadragesimusprimus: & sic deinceps.
Πεντηκοστὸς,	Quinquagesimus.
Ἑξηκοστὸς,	Sexagesimus.
Ἑβδομηκοστὸς,	Septuagesimus.
Ὀγδοηκοστὸς,	Octogesimus.
Ἐνενηκοστὸς,	Nonagesimus.
Ἑκατοστὸς,	Centesimus.
Διακοσιοστὸς,	Ducentesimus, vel Ducesimus.
Τριακοσιοστὸς,	Trecentesimus.
Τετρακοσιοστὸς,	Quadringẽtesimus, vel Quadringesimus.
Πεντακοσιοστὸς,	Qingentesimus, vel Quingesimus.
Ἑξακοσιοστὸς,	Sexcentesimus, vel Sexcesimus.
Ἑπτακοσιοστὸς,	Septiugentesimus, vel septingesimus.
Ὀκτακοσιοστὸς,	Octingentesimus, vel Octingesimus.
Ἐνακοσιοστὸς,	Nongentesimus, vel Noningesimus.
Χιλιοστὸς,	Millesimus.
Δισχιλιοστὸς,	Bis millesimus.
Τρισχιλιοστὸς,	Ter millesimus.
Τετρακισχιλιοστὸς,	Quatermillesimus.
Πεντακισχιλιοστὸς,	Quinquies millesimus.
Ἑξακισχιλιοστὸς,	Sexies millesimus.
Ἑπτακισχιλιοστὸς,	Septies millesimus.
Ὀκτακισχιλιοστὸς,	Octies millesimus.
Ἐννακισχιλιοστὸς,	Nonies millesimus.
Μυριοστὸς,	Decies millesimus.
Δισμυριοστὸς,	Vicies millesimus.
Τρισμυριοστὸς,	Tricies millesimus: & ita deinceps vsque

μυριακισμυριοστὸς, & in infinitum vsque multiplicando per aduerbia numeralia. Porrò efferuntur hæc ordinalia etiam interecedente copula, & interdum quidem maiore numero minorem præcedente, interdum sequente, vt videre est passim apud Athenæum.

Numeratiua in πλοῦς & πλάσιος finita.

Sunt & alia numeratiua nomina adiectiua vnà cum præcedentibus ordinalibus deriuata ex numeralibus, vel etiam ex numeralium aduerbiis. Duorum ea generum sunt. Quædam enim in πλοῦς desinunt, quædam in πλάσιος.

Ἁπλοῦς

Ἁπλοῦς,	Simplex.
Διπλοῦς	Duplex,
Τριπλοῦς,	Triplex.
Τετραπλοῦς,	Quadruplex.
Πενταπλοῦς,	Quintuplex.
Ἑξαπλοῦς,	Sextuplex.
Ἑπταπλοῦς,	Septuplex.
Ὀκταπλοῦς,	Octuplex.
Ἐνναπλοῦς,	Noncuplex.
Δεκαπλοῦς,	Decuplex. Et ita deinceps, ἑκατονταπλοῦς, χιλιαπλοῦς, μυριαπλοῦς. Quibus adde infinitū πολλαπλοῦς, multiplex.

Sequuntur ea quæ in πλάσιος desinunt.

Διπλάσιος,	Duplus.
Τριπλάσιος,	Triplus.
Τετραπλάσιος,	Quadruplus.
Πενταπλάσιος,	Quincuplus.
Ἑξαπλάσιος,	Sextuplus.
Ἑπταπλάσιος,	Septuplus.
Ὀκταπλάσιος,	Octuplus.
Ἐνναπλάσιος,	Noncuplus.
Δεκαπλάσιος,	Decuplus.
Εἰκοσαπλάσιος,	Vigecuplus. Et sic deinceps vsque ad ἑκατονταπλάσιος seu ἑκατονταπλασίων, centuplus: χιλιαπλάσιος, millecuplus: μυριαπλάσιος, deno milleno numero auctus. Quibus itidem adde infinitum πολλαπλάσιος, multiplus seu multiplex.

Substantiua quædam ex numeralibus deriuata.

Μονάς,	Vnitas, numerus singularis.
Δυάς,	Dualis numerus, secūdū alios Binarius.
Τριάς,	Ternarius numerus, vel Trinitas.
Τετράς,	Quaternarius numerus.
Πεντάς, siue Πεμπτάς,	Quinarius numerus.
Ἑξάς,	Senarius numerus.
Ὀγδοάς,	Octonarius numerus.
Ἐννάς,	Nouenarius numerus.
Δεκάς,	Denarius numerus.
Ἑνδεκάς,	Vndenarius numerus.
Δωδεκάς,	Duodenarius numerus.
Εἰκάς,	Vicenarius numerus.
Τριακάς,	Tricenarius numerus. Et ita deinceps vsque ad ἑκατοντάς, centenarius numerus: χιλιάς, millenarius numerus: μυριάς, numerus denarius millenarius.

Aduerbia numeralia.

Sunt & aduerbia quædam ex numeralibus nominibus orta.

Ἅπαξ,	Semel,
Δίς,	Bis.
Τρίς,	Ter.
Τετράκις,	Quater.
Πεντάκις,	Quinquies.
Ἑξάκις,	Sexies.
Ἑπτάκις,	Septies.
Ὀκτάκις,	Octies.
Ἐννάκις,	Nouies.
Δεκάκις,	Decies.
Ἑνδεκάκις,	Vndecies.
Δωδεκάκις,	Duodecies.
Τρεισκαιδεκάκις,	Tredecies.
Τεσσαρεσκαιδεκάκις,	Quaterdecies.
Πεντεκαιδεκάκις,	Quindecies.
Ἑκκαιδεκάκις,	Sedecies.
Ἑπτακαιδεκάκις,	Decies septies.
Ὀκτωκαιδεκάκις,	Deciesocties.
Ἐννεακαιδεκάκις,	Deciesnouies.
Εἰκοσάκις,	Vigecies, seu Vicies.
Τριακοντάκις,	Trigecies, seu Tricies.
Τεσσαρακοντάκις,	Quadragies.
Πεντηκοντάκις,	Quinquagies.
Ἑξηκοντάκις,	Sexagies.
Ἑβδομηκοντάκις,	Septuagies.
Ὀγδοηκοντάκις,	Octogies.
Ἐνενηκοντάκις,	Nonagies.
Ἑκατοντάκις,	Centies.
Διακοσιάκις,	Ducenties.
Τριακοσιάκις,	Trecenties.
Τετρακοσιάκις,	Quadringenties: & sic deinceps.
Χιλιάκις,	Millies.
Δισχιλιάκις,	Bis millies: & sic deinceps.
Μυριάκις,	Decies millies.
Δισμυριάκις,	Vicies millies: & sic deinceps vsque ad μυριάκις μυριάκις.

In infinitum autem est πολλάκις, multoties, sæpius. Quibus adde ποσάκις, τοσάκις, quoties & toties.

DE MENSIBVS, ET EORUM PARTIBUS.

QVODECIM apud omnes gentes comperiuntur fuisse menses: sed non eadem apud omnes fuit ratio: in primis verò Attici menses non conueniunt cum nostris, quòd illi, sicut & Hebræorum menses, tantum ad lunæ cursum computarentur, luna auspicante & finiente mensem: nostri verò ita descripti sint, vt in conficiendo anno magis ad Solis cursum quadrarent. Apud Atticos primus mensis à solstitio æstiuo inchoabat annum: quod quum ferè incidat in medium mensem Iunium apud nos, mensem qui illi exactè respondeat, opponere non possumus, quum videamus eum partem sibi ex Iunio capere, partem ex Iulio. quæ ratio eadem deinceps est in cæteris. Quoniam autem apud Græcos scriptores crebra occurrit mentio non solùm Atticorum mensium, sed etiam Ægyptiacorum & Hebræorum, singulorum nomina & seriem subscribemus.

Athenensium.

Ἑκατομβαιών, Iunius. Primus hic fuit mensium Atticorum & anni initium, vt patet ex Dionys. Hal. Rom. antiq lib. 1. ideóque ab hecatombis sacrificiis maioribus, quæ tunc fiebant, nomen accepit. Antiquitus dictus fuit Κρόνιος, (i. Saturnalis) à Bœotis Hippodromus, à Macedonibus Lous, vt refert Plut. in Thes. & Cam. & Alex.

Μεταγειτνιών, Iulius à Metagitniis Apollinis sacris. Hunc mensem fuisse secundum anni, Suid. post Harpocrationem.

Βοηδρομιών, Augustus. à Boedromiis sacris. Plut. in Aristide.

Μαιμακτηριών, September: à Mæmacta quod turbidum aërem significat.

Πυανεψιών, October. sic dictus à festo quod agitabatur frugibus terræ iam collectis atque conditis, vt ex Plut. in Thes. colligere licet.

Ἀνθεστηριών, Nouember. dictus quòd ἀνθέων στερεῖ τὴν γῆν. At Philostr. vernum esse mensem scribit, denominatum ita ἀπὸ τῶν ἀνθῶν. Vnde & Plut. in Sylla, & Appian. lib. 1. Bell. ciuil. & Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 12.

Ποσειδεών, [q. d. Neptunius] December. vt interpr. Suidas. Ianuario tamen eum comparat. Plut. in Cæs.

Γαμηλιών, Ianuarius. à Iunone quæ nuptiis præest, Suid.

Ἐλαφηβολιών, Februarius. à venatione ceruorum.

Μουνυχιών, Martius. à Munichijs Dianæ sacris. Plut. in Thes. Vide & Harpocr. & Suid.

Θαργηλιών, Aprilis. dictus ἀπὸ τῶν θαργηλίων, quod erat festum ex eo nominatum, quia in eo primitiæ earum frugum quas calor Solis θέρων, καὶ θάλπων τὴν γῆν produxerat, dijs offerentur.

Σκιροφοριών, Maius. à sacris vmbraculis. Vide Dionys. Hall. Rom. antiq. lib. 1.

Aegyptiacorum.

Θωΐθ, ὁ Σεπτέμβριος.
Παωφὶ ἢ φαωφὶ, ὁ Ὀκτώβριος.
Ἀθύρ, ὁ Νοέμβριος.
Χοιάκ, ὁ Δεκέμβριος.
Τυβὶ, ὁ Ἰανουάριος.
Μεχείρ, ἢ Βεχείρ, ὁ Φεβρουάριος.
Φαμενώθ, ὁ Μάρτιος.
Φαρμουθὶ, ὁ Ἀπρίλλιος.
Παχών, ὁ Μάϊος.
Παυνὶ, ὁ Ἰούνιος.
Ἐπιφὶ, ὁ Ἰούλιος.
Μεσορὶ, ὁ Αὔγουστος.

Hebræorum.

Τισρὶ, ὁ Σεπτέμβριος.
Μαρχασουάν, ὁ Ὀκτώβριος.
Κασελεῦ, ὁ Νοέμβριος.
Τηβὴθ, ὁ Δεκέμβριος.
Σεβὰτ, ὁ Ἰανουάριος.
Ἀδὰρ, ὁ Φεβρουάριος.
Νισάν, ὁ Μάρτιος.
Ἰάρ, ὁ Ἀπρίλλιος.
Σιβὰν, ὁ Μάϊος.
Ταμμοῦζ, ὁ Ἰούνιος.
Ἀβ, ὁ Ἰούλιος.
Ἐλοὺλ, ὁ Αὔγουστος.

De partibus mensis.

Diuidunt Græci mensem suum in tres decadas seu τρία δεχήμερα, vt Pollux nominari posse ait. Primam vocant μηνὸς ἱσταμένου siue ἀρχομένου: secundam, μεσοῦντος μηνὸς, vel ἐπὶ δέκα: tertiā, φθίνοντος μηνὸς siue παυομένου, aut λήγοντος: vel etiam ἐπ' εἰκάδι. Vtuntur igitur in diebus numerandis, nominibus ordinalibus, πρώτη, δευτέρα, τρίτη, τετάρτη seu τετράς, πέμπτη, siue πεντάς, ἕκτη, siue ἑξάς, & sic deinceps: nisi quòd primus cuiusque mensis dies vocetur νουμηνία: (quoniam in ea erat nouilunium) decima quinta peculiariter ab Hesiodo μέση, quoniam medium

obtinet locum: vltima, ἔνη καὶ νέα, quæ & Δημητριὰς in honorem Demetrij dicta aliquandiu fuit. Hoc porrò est discriminis, quòd in ἱσταμένου & μεσοῦντος μηνὸς diebus numerandis recto ordine progrediuntur, in φθίνοντος autem decade vtuntur ordine retrogrado, quasi Latini in suis nonis, idibus & calendis, vt ex sequenti diagrammate patebit.

Dies				
1	Νουμηνία	ἱσταμένου μηνὸς, siue ἀρχομένου μηνός.	Calendæ.	
2	δευτέρα		IIII	Nonis.
3	τρίτη		III	
4	τετάρτη		Pridie	
5	πέμπτη		Nonæ	
6	ἕκτη		VIII.	Idus.
7	ἑβδόμη		VII	
8	ὀγδόη		VI	
9	ἐνάτη		V	
10	δεκάτη		IIII	
11	πρώτη	μεσοῦντος μηνὸς, vel ἐπὶ δέκα, seu δεκάτη.	III	
12	δευτέρα		Pridie	
13	τρίτη		Idus.	
14	τετάρτη		XVIII	Kal.
15	πέμπτη		XVII	
16	ἕκτη		XVI	
17	ἑβδόμη		XV	
18	ὀγδόη		XIIII	
19	ἐνάτη		XIII	
20	εἰκὰς, seu εἰκοστή		XII	
21	δεκάτη	φθίνοντος, vel. πρώτη	XI	
22	ἐνάτη	δευτέρα	ἐπεὶ X	
23	ὀγδόη	τρίτη	εἰκά IX	
24	ἑβδόμη	τετάρτη	δι vel VIII	
25	ἕκτη	πέμπτη	Poll. VII	
26	πέμπτη	ἕκτη	seu VI	
27	τετάρτη	ἑβδόμη	μετ' εἰ. V	
28	τρίτη	ὀγδόη	κά IIII	
29	δευτέρα	ἐνάτη	δα III	
30	ἔνη καὶ νέα.	ἔνη καὶ νέα, seu τριακάς	Pridie	

Ita numerandū esse, tum ex Polluce constat, tum ex scholiis in Aristophanem scriptis, tum etiam ex ipso Plut. in Solone.

Qui verò Latinis mensium nominibus apud Græcos vtuntur Latinorum quoque supputationem sequuntur. Dicunt enim πρὸ δ' νωνῶν Ἀπριλλίων, πρὸ η εἰδῶν Ἰουνίων, πρὸ καλανδῶν ιθ Σεπτεμβρίων. Id quod in manuscript. quoq; ephemeridib. visitur. Sic enim apud Latinos quoque legimus Plinius, qui dies XV. ante August. Kal. est. Item is dies sextus est ante Februarias Idus. Et Cic. in epist ad Atticum, vt Athenas a.d. XVII Kal. Quinct. Ita enim scribendum esse, a d. (id est, ante diem) non ad. doctissimi quinq; censent & Græca consuetudo confirmat. Quæ fuerit autem intercalandi ratio, vide apud Macrob. Saturn. lib. 1. c. 13.

DE VETERI ET RECTA GRÆCÆ LINGVÆ PRONVNTIATIONE.

Vacaturis alioqui hisce paginis tractatum de veteri & recta lingua Græca pronuntiatione à doctissimis huius ætatis viri collectum ac memoria proditum adiicere, nec ab opere alienū, nec studiosis ingratum aut inutile fore existimaui.

GRAECORVM literæ XXIIII. Α Β Γ Δ Ε Ζ Η Θ Ι Κ Λ Μ Ν Ξ Ο Π Ρ Σ Τ Υ Φ Χ Ψ Ω Quarū omnium vim Latinos sentire probéq; exprimere testatur Plin. natur. hist. l. 7. Grammatici autem à literis tanquam ex parte simplicissima exordiuntur. Orationem enim in qua versantur primū omniū in vocabula, eáque rursus in syllabas, nisi cùm monosyllaba sunt: syllabas demum in literas diuidūt, nisi cū & ipsæ ex vna vocali constituūtur. Quamobrem etiā literæ à Græcis στοιχεῖα, id est, elementa vocantur, vt docet Plato in Cratylo & Dionysius. Eædē verò etiā γράμματα appellātur à scribendo siue quòd ex lineis constent. Sunt enim inuentæ simplicissimis articulatæ vocis sonis certo linearū ductu exprimendis. Cæterùm diuini huius muneris quis primus inter mortales autor fuerit, non liquet: de qua re, si libet, videte Pliniū lib. 7. c. 56. Ex Phœnicia quidem constat a Cadmo in Græciā illatas. Sed, quod ipsi Græci ignorāruunt, Hebræis deberi earū inuentionē, ipsa nomina apertè declarant. Sexdecim autē initio fuisse, idem Plinius, Dionysius, & Plutarchus, verè scribunt. Quum enim inuentæ sint literæ simplicibus sonis significandis, necesse est profectò in omni lingua, vt quidē commodè scribi possit, totidem omnino literas extare, quod sunt eius soni simplices. Alioquin siue plures siue pauciores fuerint, & scriptioni & pronuntiationi magnas tenebras offundi necesse fuerit. Idque sollicitè Græcos obseruasse, vel hoc vnum satis ostendit, quod inter Elenchos Aristoteles nullam ex literis fallacem conclusionem numerat: quùm nihil possit frequentiùs occurrere. si vni literæ duplicem sonum, vel contrà vni sono duas literas tribueris. Simplices igitur Græcæ linguæ sonos sexdecim, totidémque necessarias literas esse, ex eo apparet, quod ex reliquis octo qui totidem literis scribuntur, alij sint compositi, alij suapte natura iidem cum compositis.

Sexdecim antiquæ Cadmi literæ ex Phœnicia in Græciam illatæ, & totidem sonis simplicibus exprimendis repertæ sunt hæ α β γ δ ε ι κ λ μ ν ο π ρ σ τ υ. Nam aliæ præterea octo illis additæ sunt partim à Palamede, partim à Simonide, videlicet η ω ζ ξ ψ θ φ χ: quod nulla quidem necessitate factum est, sed maximo tamen cum fructu, vt scriptio minus esset laboriosa, magisque compendiosa.

His ita se habentibus, hoc sit pro certo positum & constitutum, quod nemo negare sanè potest, hasce literas α δ ι θ ι λ μ ν ξ ο π ρ σ τ φ χ ψ sonuisse olim quemadmodum nunc sonant, & ab omnibus citra controuersiam ferè rectè pronuntiari. Itaque breuiores erimus in earum pronuntiatione pertractanda. Illud solùm obiter admonendum, corruptam hanc qua vulgò vtimur, pronuntiationem id nobis inuexisse, vt in earundem quibusdam nomenclaturis & appellationibus potiùs quàm sono turpiter peccetur, dum pro mu mi, pro tau taf dicitur: atque ita in nonnullis aliis. Porrò has β γ ζ η κ υ ω non solùm vulgus, sed & docti plerique, recepto & pertrito vsu vel abusu potius & peruersa consuetudine, ita absurdè proferunt, vt non solùm nomen amiserint, sed etiam veræ & genuinæ pronuntiationis nihil planè referant, atque adeò alium prorsus iam sonum induerint: quemadmodum ordine alphabetico suo loco infra declarabimus.

A α a.

ΑΛΦΑ. Alpha. ex Hebræo nomine Aleph, deinde alepha, & per syncopen alpha, nomen habet. Sono respondet A Latino, in d enim vertitur: debétque in imo gutture pronuntiari clarè, & ore prorsus hiante.

Ἀγρὸ, ager.

Ἀργὸς quasi ἀεργὸς, otiosus, iners.

B β b.

ΒΗΤΑ. Bêta, vulgo latius quàm b Latinum profertur, ita vt u consonantem referat: idque ineptè & contra vsum venerandæ antiquitatis. Nunc enim βίος pronuntiant vios: quo vitio perpetuo laborat in Hispania Burgensis diœcesis, enuncians vestia, vene. pro bestia, bene: quin eadem adhuc vitium geminat quum præposterè profert bita, bacca: pro vita, vacca: & vonum beuum pro bonum vinum.

Sonanda est vt prior syllaba Gallicæ dictionis beste seu bête, quæ belluam significat.

Ab Hebræo B eth nomen habet, addita formali litera α.

Eustathius in Homerum β (inquit) μιμητικὸν τῆς τῶν προβάτων φωνῆς & alio loco βῆ βῆ φωνῆς προβάτων σημαντικόν. Citatque hunc Cratini versum qui est apud Ælium Dionysium:

Ὁ δ' ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζει.

Quod ita proferendum est,

Hod elithios hosper probaton bee bee legon badizei. Hoc est, Is autem fatuus tanquam ouis bee bee, sonans badizat, id est incedit, vadit, iuxta illud Plauti in Asinaria: Demam hercle iam de hordeo tollutim, ni badizat.

Quid multis? ipsius literæ B figura quæ Græcis & Latinis eadem est, satis indicat eam apud vtrosque eandem habere vim, potestatem, & sonum.

Γ γ, g, & ϝ siue F digamma Æolicum.

ΓΑΜΜΑ, siue vt Iones appellant, Gema, de quo docti miserè laborant. Sonant vt G Latinum: & ab omnibus ferè rectè pronuntiatur ante plerasque consonantes, vt ἄγδοος, γλῶσσα, ἐγγράφω, ἄγχι: & ante vocales α ο ω, γάμος, γονεῖς, ἐγώ: sed ante reliquas vocales vulgò vitiosius & effœminatius profertur: tunc enim nouum huic literæ sonum quendam tribuunt, cum i consonante [vt quidem vulgò profertur] communem itaque pro γενεαλογία, legunt *Ienealogia*: quum vbique deberet masculum illum, & per omnia similem seruare sonum, medium, inquam, inter tenuem & aspiratum, quem perpetuò adhibent Germani. nec in coniugatione λέγω, λέγεις, λέγει, vel alibi, vllo modo variant, quascunque tandem contingat eam præcedente vel subsequi literas. Certum enim est i consonantis sonum à Græcis nunquam fuisse vsurpatum, sicut ἰῶτα dicemus. Deinde vni literæ duplicem sonum tribuere non potes, quin Græcos fateatis literarum inopia laborare, quod ne verisimile quidem esse potest. Eodem igitur sono tam Græcis quàm Latinis hæc litera pronuntiari debet, quæcunque tandem vocalis sequatur, eo scilicet quem integrum retinuit inter a & o.

Ab Hebræo nomine *Ghimel* longius Gamma recessit: vnde digamma Æolicum appellatur, quòd duplicis Gamma imaginem referre videatur. de quo plura in φ.

Δ δ d.

ΔΕΛΤΑ, Delta, à nomine Hebræo Daleth, siue Deleth.

Sonat vt nostrum d.

Ab eius figura astrum δελτωτὸν nuncupatum est, quod est signum in cœlo supra arietis caput positum, δελτωτὸν τι. hoc est triangulari figura, Δ literæ imaginem referens, à qua etiam nomen

men habet, duobus æquis lateribus, vno breuiori, in vno quoque angulo stellam habens.

Ε ε, e breue.

ΕΨΙΛΟΝ id est, exile seu tenue, peculiare nomen non habet. Nam Hebræis nulla est litera quæ huic respondeat.

Vna est ex iis quatuor, quas Plato in Cratylo scribit à Græcis pronuntiari, quum reliquæ non enuntientur, sed tantum ipsarũ nomina, vt Alpha, Betha, & cæteræ omnes literæ præter ε, ο, & υ. Ex his autem Platonis verbis liquet, epitheton illud quo psilon vocatur, id est, tenue, postea adiectum esse, quum inter ε & αι distingui, & illud quidem inter literas, hoc verò inter diphthongos numerari cœpisset. Veteres enim initio hanc literam ει vocabãt, sicut ostendit Plutarchus in eo libello quem inscripsit περὶ τοῦ ει ἐν Δελφοῖς, & post eum etiam Eustathius Iliad. ε. Item Nigidius apud Gellium lib. 19. cap. 14. meritò quidem in eo Græcos reprehendens.

Pierius dicit ε graui esse sono, ac tum demum exaudiri, quum spiritus aliquando inferius contrahi videtur, & suppresso quodammodo sono enuntiari: ψιλὸν verò acutum habere sonum, quum ad aperta vsque labra porrigitur, & vocaliore sono se prodit.

Cauendum autem in primis ne η literam vel αι diphthongum pronuntiemus vt ε: neque incidamus in vitium orationis efficiendum, quod vocant Grammatici πολυσιγμόν vt inferius in η & αι ostendemus.

Ζ ζ z.

ΖΗΤΑ, zeta non zita: id autem opposuimus Tsade Hebræorũ, non zain. Neque enim pronuntiari debet sicut hodie à Gallis s litera effertur, quum est inter duas vocales media, neque etiam vt duplex ss, sed vt ds, qui sonus est suauissimus, & à Latinis nunquam satis rectè exprimi potuit.

Quintilianus lib. 12. iucundissimas esse testatur apud Græcos ζ & υ: quibus, inquit, nullæ apud eos dulcius spirant. & subdit, quas mutuari solemus quoties illorum nominibus vtimur. Quod quum contingit, nescio quomodo hilarior protinus renidet oratio, vt in zephyris zopyrisque, quæ si nostris literis scribantur, surdum quiddam & barbarum efficient, & velut in locum earum succedent tristes & horridæ, quibus Græcia caret: Hæc Quintilianus. Contrà Martianus Capella refert Appium Claudium idcirco hanc literam reformidasse, quòd, dum exprimitur, morientis dentes imitetur: hinc factum vt quidam non omnino malè eam cum stridore quodam pronuntiandam censeant. Cæterùm quòd omnes asserunt Græci Grammatici, nimirum non ds (vt diximus) sed sd valere, hoc mihi quidem probari non potest. Nam primùm omnium debet inter tres duplices eadem esse analogia. Cæteræ autem non valeant σκ vel σκ, sed κσ, vel πσ. Deinde vbi illa esset huius literæ suauitas, qua Fabius testatur nullam dulcius spirare?

Romani, qui peregrinam ζ inter suas adsciuerunt, eam aliquãdo duplici ss reddunt: πατρίζω patrisso, μάζα massa.

Η η, e, siue ē longum.

ΗΤΑ, Eeta ab Heth densissima Hebræorum consonante nomẽ traxit, fuitque olim nota aspirationis, vt declarat Athenæus lib. 9. his verbis. Οἶμαι δὲ διὰ τὸ στοιχεῖον τοῦτο ... τοὺς παλαιοὺς τῷ δασεῖ ... Ῥωμαῖοι ... πάντων τῶν ἀρχομένων ἀπὸ φωνήεντος ..., id est, veteres arbitror H elemento aspirationem formasse, quamobrem etiam Romani omnibus aspiratis nominibus η præscribunt.

Ideòque in notis numerorum antiquitùs apud Græcos H, ἑκατὸν, id est, centum designabat, quod prima esset eius vocis litera, quam tunc sic scribebant HEKATON. Quia verò Græci hanc aspirationem non suprà ponebant, sed ipsi lineæ inserebant, hinc ortus est magnus error. Quo factum est vt cœperint eam supra ponere, ac tandem illam diffecuerint, hoc pacto H, ita vt anterior pars significaret spiritum asperum, posterior lenem, quibus adhuc vtimur in literis grandiusculis. in antiquissimis Heracleensium numismatis, legitur ΗΗΡΑΚΛΕΩΝ & ΗΗΡΑΚΛΗΤΩΝ, præposito in ipso contextu spiritu aspero.

Eam autem notam postea pro ε longo Græcia vsurpauit, vt disertè testatur Plato in Cratylo his verbis, ... ἦτα ... ἀλλὰ ε τὸ παλαιὸν, id est, η enim non vsurpabamus olim, sed ε. Idipsum Ausonius poeta de literis Græcis & Latinis, hisce versibus, qui submutili videntur, confirmat:

Η quod Aeolidum, quodque valet hoc Latiar E:

Præter quod E Latium semper breue Dorica vox E:

H igitur nullo modo exiliter pronunciandũ vt ἰῶτα, qui cum nihil commune habet, sed e obliquo vastóque quodam sono, medio inter α & ε: strictò minus diducto quàm α, hiantiore tamen ac minus in ima depresso sono, quàm ε. Hinc fit vt Græci δημοσθένεα, τείχεα, in δημοσθένη, τείχη contraxerint: vt vbicunque ferè εα incidit, in η contrahunt.

Legatum Iurisconsulti Græci ληγᾶτον: quod quàm absurdè *ligaton* proferatur, quis non videt.

Caius Iuriscon. de verb. signific. Telum, inquit, vulgò quidem id appellatur, quod ab arcu mittitur: sed nunc omne significatur, quod mittitur manu: Ita sequitur vt & lapis & lignum & ferrum hoc nomine contineatur: dictúmque ab eo quòd in longinquum mittitur, Græca voce figuratum ἀπὸ τοῦ τηλοῦ, id est, ab eo quod est longè: quam etiam etymologiam Iustinianus in suas institutiones retulit.

Franciscus Vergara nostri seculi doctissimus Grammaticus, de vi & prolatione literarum sic scribit, η perinde nunc profertur ac si esset ι longum, quum sit e longũ: ex H per virgulã transuersam intersecta duæ propemodum E E fiunt, sic H quas geminas cõtinere dicitur H tam figura quàm etiam tempore, nimirum semper longa, duas semper breues. Atque ita transfertur à Latinis per e longum, vt Δημοσθένης Demosthenes, κρατήρ, crater.

Ex quibus apparet, perperam eos facere qui η cum iota confundunt.

Θ, ϑ, th.

ΘΗΤΑ ab Hebræo nomine Theth, ideóque vocatur theta non vt nunc thita, quia in priore syllaba est η siue e longum, quemadmodum etiam ab omnibus veteribus vocantur *beta, zeta, eta, theta*. Persius satyr. 4.

Et potis es nigrum vitio præfigere theta.

Et Martial, lib 7.

Nostri mortiferum quæsturæ Castrice signum,

Est operæpretium discere Theta nouum.

Θ enim funesta illa in capitalibus iudiciis litera (quòd dictionem Θάνατος inchoet) nota erat condemnationis.

Ι, ι, i.

ΙΩΤΑ, Iota trissyllabum ab Hebræo Iod, t pro d vsurpato, respondet i Latino.

Cæcilius hanc literam vocat pumilionem, quod omnium & figura & sono tenuissima sit & minima: est siquidem μονόγραμμος. Plato indicat accommodam esse ad exprimendas res subtiles & penetrabiles, quod declarant, vt ait, ἰέναι, ἵεσθαι, ac similia. Itaque planè aliter sunt proferenda η, ει, οι, υι, quàm ι: ne inter legendum incidamus in ἰωτακισμὸν & πολυιωτισμόν, quæ orationem faciunt exilem, eneruem, pipientem & confusam. Neque enim Χεῖρος sonandum vt Χρηστὸς: neque κύων vt κύων, μικρὸν longum vt μικρὸν paruum.

Κ, κ, K, c, q.

ΚΑΠΠΑ, Kappa siue Cappa ab Hebræo Cap seu Caph, valet c nostrum, item k seu q. Ab omnibus ferè incorruptè & rectè pronuntiatur, scilicet vt k non solùm ante consonantes, vt κλέπτω, ἀκμὴ, κνίσσα, κράτις, κραιπάλη crapula, χειρακτήρ: sed etiam ante vocales α ο ω, καλὸς, κόμη coma, κώμη vicus, pagus, & in fine dictionis ὀκ ex.

Priscianus author est, k & q, quamuis figura & nomine videantur aliquam habere differentiam, cum c tamen eandem tam in sono vocum, quàm in metro continere potestatem, & k penitus in Latina lingua superuacuum esse, quod ante Priscianum testati sunt etiam Fabius Terentianus, & Fl. Sosipater Carisius. Vnde & in antiquissimis marmoribus legimus *PEQVNIAM* pro *pecuniam*.

Certum est igitur κ eodem fuisse sono quæcunque litera sequente, & Κικέρων pronuntiandum esse *kikeron*.

Veteres quoq; Græci quod Latini per q efferunt, per κ reddũt: Quirites Κυίριτες.

Quintus Κοΐντος, alij κυΐντος numismata quædam ΚΟΙΝΤΟΣ.

Λ, λ, l.

ΛΑΜΒΔΑ, Lambda, non lamsda, ex Hebræo nomine Lamed, & syncope interposito β, λάμβδα. Valet l. nostrum.

Græci aliquandò n sequente l, per λ transtulerunt: Manlius Μάλλιος scribentes. Inuenitur tamẽ & Μάλιος, apud Plutarchũ.

Ab huius literæ forma λαμβδοειδὴς figura dicta est.

Μ, μ, m.

ΜΥ, my, hoc est mu per u exile Gallicum, non mi, longius recessit ab Hebræo nomine Mem: Iones vocant μῶ, idem valet quod Latinum m. Μάμμη auia: hoc etiam infantuli matrem vel nutricem appellant, sicut patrem Tatam. Mart. lib. 1.

Mammas atque Tatas habet Afra, sed ipsa Tatarum

Dici & mammarum maxima mamma potest.

Cato, qui cibum ac potionem Buas & Papas vocant, & patrem Tatam, & matrem Mammam.

Græcis nulla dictio in eam terminatur, quod & ait Fabius, à quo etiam *mugiens* vocatur, quia mugitum edere videtur.

Ν, ν, n.

ΝΥ, Ny, hoc est Nu per u exile, ab Hebræo Nun, abiecto vltimo n. Sonat n Latinum, debétque linguæ mucrone intimos dentes & palatum feriente enuntiari, siue syllabam inchoet siue claudat, apud Græcos præsertim.

Ξ, ξ, x.

Ξ I, xi ab Hebræo Schin ductum videtur: Latini nomen inuertimus, ix dicentes. Valet cs vel gs, quod et obliquorum analogia apparet. Dicimus enim φοῖνιξ φοίνικος, & ἄντυξ ἄντυγος. Interdum tamen κ in obliquis aspiratur, sed præter recti naturam. Nam inter κ & σ locus adspirationi nullus esse potest. Itaque quamuis dicamus θρὶξ τριχὸς, minimè tamen existimandum est ξ in θρὶξ valere χσ.

 Quod

Στείλαντο, Aor.1.med.verbi στέλλω, augmento carens pro ἐστείλαντο, more Ionico.

Στείομεν, Ionicè pro στῶμεν, resoluta primùm vocali circumflexa ῶ in έω, deinde facta systole τ̃ ω, & inserto metri gratia ι, vt στείομεν, paulò suprà pro στῶμεν. Aor.2.act.subiunct.modi, ab eodem them.

Στέωμεν, itidem pro στῶμεν, Ionica vocalis circumflexæ ῶ resolutione in έω, & systole τ̃ ω.

Στερέσαι, poeticè metri causa pro στερῆσαι. Aor.1.act. infin. modi, à them. στερέω subseruiente verbo στερίσκω.

Στερηθῆμεν, apud Hesy. legitur, expositum στερηθῆναι. Videtur igitur habere syncopen simulque systolen pro στερηθῆμεν, quod Ionicū seu Doricum est pro στερηθῆναι, vt βῆμεν pro βῆναι.

Στέρξαι, Aor.1.act.infin.modi à them. στέργω ex quo & partic.aor.1. pass. στερχθείς, facit enim præt.perf.pass.indic. ἔστεργμαι, & Aor.1. ἐστέρχθην.

Στεῦται, Eust.per syncopen factum ait ex στεύεται: quod est præs.pass. verbi actiui στεύω facti ex στέω pleonasmo τ̃ υ. Itidémque in imperf. στεῦτο, pro ἐστεύετο, sublato simul augmento. Exponitur verò hoc στεῦτο aliàs διϊσχυρίζετο, aliàs ὑπισχνεῖτο, aliàs ἵστατο, quæ primaria eius est significatio, vtpote originem trahentis ex στῶ.

Στίψας partic.act. Aor.1.them. στίφω faciente fut.1. στίψω.

Στέωμεν, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro στῶμεν. aor.2. act.subiunct.modi à them ἵστημι.

Στῇη pro σταίη α verso in η & ι subscripto, vt φθήη pro φθαίη, teste Eust. Alij tamen pleonasmo τ̃ η pro στῇ dictum volunt. Illum sequendo, est opt.modi: hos autem, erit coniunct. vtrobique autem Aor.2.act.à them.eodem.

Στῆναι, infin. eiusdem Aorist. 2 ἔστην, ex eodem them.

Στῆσαι Aor 1.act infin.modi, ab eodem themate, faciente fut.1.act. στήσω, ex inus. verbo στάω.

Στήτην, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐστήτην. tertia pers. dual. Aor. 2. act.indic.ab eodem them.

Στήω, στήῃς, στήῃ, factum aiunt ex στέω. στέῃς, στέῃ: quod Ionicā habere diphthongi dissolutionem suprà dixi: factum (inquam) ex eo aiunt ectasi τ̃ ε, vel etiam ex στείω, στείῃ: στείῃ verso ε in η & ι subscripto, quam formationem sequendo, vbiq; isti η subscribendum fuerit, στήῳ, στήῃς, στήῃ.

Στίχε Aor 2.act imper.modi, à them. στείχω faciente fut.1. στιχῶ.

Στιχθείς partic.aor 1.pass. ἐστίχθην, ex act.them. στίζω.

Στορέσαι, Aor.1.act.infin.modi, a them. στορέννυμι faciente fut.1, στορέσω, ex them. στορέω. In eodem Aor.1.actiu.indicat.modi poetæ στόρεσαν dicunt Ionicè detracto augmento pro ἐστόρεσαν: itidémque voce media στορέσαντο pro ἐστορέσαντο.

Στρατόωντο, Ionicè pro ἐστρατῶντο, dempto primùm augmento, deinde vocali circumflexa resoluta, seu ο pleonasticè inserto, præter.imperf.verbi, Στρατάομαι.

Στραφῆναι, aor.2.pass.infin.modi, à them.act. Στρέφω, faciente fut. 2.act. στραφῶ, Aor.2 ἔστραφον.

Στρεφθείς, partic.aor.1.pass ἐστρέφθην ex eodem them.

Στύξαιμι, Aor.1.act.optatiu.modi, à them. στυγέω, mutuante ipsum à στύγω, quanquam nonnulli sunt qui fut.1 στύξω, per cōtractionem factum velint ex στυγήσω, exempto η, & γ ac σ abeuntibus in ξ.

Σύθεν, Bœotica syncope, & Ionica simul augmenti detractione pro ἐσύθησαν. Aor.1.pas.indic. mod. à them. σεύω vel σύω. vnde partic. συθείς.

Σύθι, quod Hesych. affert pro ἐλθέ, metaplasmum habere videtur pro σύε, vt κλῦθι pro κλύε, πῖθι pro πῖε, & similia alia. vt sit præs. imper. ab eodem σύω. [σύμβημι.

Συμβάμεν, Doricè pro συμβῆναι, Aor.2.act.infin.modi à them.

Συμπηχθείς, partic.aor.1.pass. συνεπήχθην, à them. συμπήγνυμι, faciente fut.1. συμπήξω ex inus. verbo συμπήγω.

Συναγρόμενοι particip. à poetico verbo συνάγρομαι quod metri causa factum est ex συναγείρομαι.

Συνάρασθαι, Aor. 1.med infin.modi à them. act. συναίρω.

Συναρήραχε, præt. perf. pass. indic. modi. ab act. them. συναράσσω, habet autem præter augmentum Atticam reduplicationem duarum initialium præsentis literarum, vt ἀρήρακε ab ἀράσσω.

Συνέηκα, Ionica vocalis circumflexæ dissolutione pro συνῆκα. Ao. 1.act. verbi συνίημι ex συνέω, habens characteristicam futuri mutatam contra regulam in characteristicam præt.perf. vt ἔθηκα, ἔδωκα, ἐνήνοχα, & similes alij Aoristi.

Συνεθέμεθα & συνέθετο, sunt Aoristi.2.med.indic.modi ab act.the. συντίθημι.

Συνειλεγμένα, partic. præt.perf.pass. Atticum pro συλλελεγμένα, à them act. συλλέγω. Itidémq. partic.præt.perf.act. ab eodem them. est συνειλεχώς pro συλλελεχώς. Atticè augmento λε verso in ει.

Συνειληχας, itidem pro συλλέληχας. præt.perf.pass.act. verbi συλλαγχάνω ex συλλήχω. Similiter συνειλόχασι Atticè, pro συλλελόχασι dicitur, quod est præt.perf.act.verbi συλλέγω, habens Atticè rursum ε mutatum in ο.

Συνεισέφρησε Attica syncope pro συνεισεφόρησε. aor.1.act. verbi συνεισφορέω. [plur. σύνετε.

Σύνες, Aorist. 2. act. imper.modi, à them. συνίημι. vnde secundæ

Συνετιῶ, Atticum fut.1. verbi συνετίζω pro συνετίσω.

Συνίετο, Aor.2.med.indic.modi, ab eodem them.

Συνῆκα, Aor.1.act.verbi συνίημι, vt paulò antè dixi in συνέηκα.

Συνθέο, Ionicè exempto ε pro συνθέσο, ex quo postea cōtractione Attica fit σύνθου est aor.2.med.imper.modi à thē. συντίθημι.

Συνιέμεν, Doricè vel Ionicè pro συνιέναι: quod est præs.infin.act. vel à them. συνίημι vel à σύνειμι significante συμπορεύομαι.

Συνίεν, pro συνίεσαν est præt. imperf.act.verbi συνίημι, mutuatitium à them. συνιέω.

Συνναίεσκε, Ionicè pro συνναίε, detracto primùm augmento, deinde annexo σκε præt.imperf.act. verbi συνναίω.

Συννενέαται, Ionicè pro συννένηνται. præt.perfect.pass. ex act.verbo συννέω.

Συνοχωκότες, partic. præt. perf.act. συνέχωκα. Ionico more carentis augmento, & præter augmentum habentis amissum etiam ι, prætereáque pass. τροπὴν τ̃ η εἰς ω, pro συνεώχηκα. à them. συνοχέω. Apud Homer. Iliad β. de humeris Thersitæ, Κυρτὼ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε. Hesych. habet συνοκωχότε, exponens συμπεπτωκότες: quoniam (inquit) συνοκωχὴ dicitur ἡ σύμπτωσις. Etymol. & Eustath. ex συνοχὴ faciunt verbum συνοχέω, ex quo particip illud deriuant. A quibus dissentire videtur Hesychius ex συνοίχω deriuatum innuens. nam ex οἴχω innuit fieri præter.med. ᾦχα, & Atticè reduplicatis initialibus literis præsentis ὄχωκα, & addita præpol. συνόχωκα.

Συρίσδω, Doricè pro συρίζω. Iidem συρίσδεν & συρίσδες pro συρίζειν & συρίζεις dicunt, exempto ι ex vocali.

Συστῶ, Aorist.2.act.subiunct.modi à them συνίστημι. Ex quo & partic Aorist.1. pass. συσταθείς, facit enim præt.pass. συνέσταμαι, ex quo Aor.1. συνεστάθην.

Συσχεθῇ, Aor.1.pass.subiunct.modi à them. συνέχω. faciente fut. 1. συσχήσω, præt.perf.pass συνέσχημαι. Aor.1. συνεσχέθην. facta systole vocalis longæ, vt in εὑρέθην. vnde particip. συσχεθείς.

Σύτο, præter. plusquamperf.pass verbi σύω seu σεύω, augmento carens pro ἐσσύτο, vt χύτο, pro κέχυτο.

Σφαγείς, particip. Aor.2. pass. ἐσφάγην, ab act.them. σφάττω faciente fut.2. σφαγῶ.

Σφαλῆναι Aor.2.pass.infin.modi, à them. σφάλλω, faciente fut. 2. σφαλῶ. Ex eodem est aor.2. pass.opt.modi σφαλεῖεν, Atticam habens syncopen pro σφαλείησαν.

Σφαραγεῦντο. Ionicè seu Doricè apud Hom. pro ἐσφαραγοῦντο, sublato etiam augmento, præter.imperf. verbi σφαραγέομαι.

Σφῆλαι. aor.1.act.infin.modi, à them. σφάλλω, vnde & particip. σφήλας. (σχάσω.

Σχασθείην, aor.1.pass.opt modi à them. act σχάζω, faciēte fut.1.

Σχέθε, seu σχέθεν, præter.imperf. act. verbi σχέθω, augmento carens pro ἔσχεθε.

Σχεθείς, partic. aor.1.pas. ab act.them. ἔχω, faciente fut.1. σχήσω, (ex them. σχέω) & præt. pass. ἔσχημαι, aor.1.pas. ἐσχέθην, facta systole vocalis longę vt in εὑρέθην. vnde & aor. infin σχεθῆναι.

Σχέμεν Ionicè seu Doricè pro σχεῖν. Aor.2.act.infin.modi, ab eodem them.

Σχέο, Ionica diphthongi dissolutione pro σχοῦ, Aor.2.med.imper. modi, ab eodem them.

Σχές, pleonasmo τ̃ σ, pro σχέ. Aor.2.act.imper.modi ab eodem. Similiter στῆς dicitur pro στῆ, & ἐνίσπες pro ἐνίσπε, sequendo formam Aor.2.imper.verborum in μι, nimirum θές, ἵς.

Σχήσεσθαι fut.1.med. infinit. modi, ab eodem verbo ἔχω, faciente fut.1.act. σχήσω ex inus.them. σχέω.

Σχισθῆναι, Aor.1.pass.infin.modi, à them.act. σχίζω faciente præt. perf.pass. ἔσχισμαι.

Σχοίατο, Ionicè pro σχοῖντο. Aor.2.med.opt.modi à verbo ἔχω, faciente fut.1. σχῶ ex inusit.them. σχέω. Idem in Aorist.2.act. facit σχοίην, Atticè pro σχοῖμι, vt ποιοίην pro ποιοῖμι. ex quo postea med. ille σχοίμην.

Σχόμενος, particip. Aor.2.med. ἐσχόμην, ex eodem them.

Σχοῦ. Aor. 2.med.imp.modi, ab eodem.

Σχών, particip. Aor.2.act.ab eodem.

Σώεσκε, Ionicè pro ἔσωε, abiecto primùm augmento, deinde annexa Ionica illa syllaba σκε, præt.imperf.act. verbi σώω: quanquam nonnulli à σώσκω deriuare malunt. Ex eodem σώω est præt. imperf.pass. Σώετο, itidem augmento carens pro ἐσώετο, aliis tamen id pro Σώζετο vsurpatum dicentibus per syncopen. Sed notandum est esse thema Σώω, alterius etiam significationis à quo est præt.imperf.pass. Σώοντο, quod Hesych. expon. ὁρμῶντο, ἤρχοντο.

Σωθείς, partic. Aor.1.pass. ἐσώθην, facti ex tertia pers. præter. perf. pass. σέσωσται, dempto σ, à them.act. Σώζω.

T

TAγείς, partic. Aor.2.act.pass. ἐτάγην, ex act.them. τάσσω τάττω, faciente fut.2.act. ταγῶ.

Ταθείς, part aor.1.pas. ἐτάθην ex act.them. τείνω faciente præter. perf.act. τέτακα, tanquam ex τάω. Inde & infin. ταθῆναι.

Τακείς, partic.aor.2.pass. ἐτάκην, ex act.them. τήκω faciente fut.2. ac. τακῶ, vnde aor.2. ἔτακον, & pass. voce ἐτάκην: ex quo fut.2. τακήσομαι.

Ταμε, aorist.2.act.indic.modi, augmento carens more Ionico & poetico

poetico pro τέμνω facit enim τέμνω fut.2. τεμῶ, vnde aorist. ille 2. ἔταμον ex quo participium ταμών. aor.2. pass. est ἐτάμην, vnde in subiunct. est ταμῶ.

Ταμεῖ, Ionica diphthongi circunflexæ dissolutione pro ταμεῖ. itidémque ταμέειν pro ταμεῖν, in fut.2.act. eiusdem verbi τέμνω.

Τάρπημεν, Ionica poetica augmenti detractione pro ἐτάρπημεν: itidémque τάρπησαν pro ἐτάρπησαν. Aorist.2. pass. indic. modi, à themate act. τέρπω faciente fut.2.act. ταρπῶ mutato ε in α, vt in præcedenti ταμῶ. Legitur cum genitiuo apud Homerum. τάρπημεν ἐδητύος, ἠδὲ ποτῆτος, pro, ad scientiam vsque nos oblectauimus & exhilarauimus cibo potúque: vel etiam simpliciter, nos satiauimus. nam & infin. pass. huius Aorist. exponunt κορεσθῆναι simpliciter. inepti autem sunt qui in his à τρέφω deformandis sese torquent.

Ταρφθήμεναι, Doricè pro ταρφθῆναι. Aor.1. pass. infinit. modi, ab eodem them. habens præterea mutatum ε in α.

Ταφείς, particip. Aor.2. pass. ἐτάφην, ex act. them. θάπτω, faciēte fut. 2. ταφῶ, propter sequentem aspiratam priore conuersa in tenuem, vt in aliis quoque fieri notum est. itidem partic. Aor.2. act. est ταφών. Suntq; qui Ionicā esse putent harum cognatarū literarum enallagen.i j siquidem dicūt ἐνθαῦτα κιθών. κύθρα, βάθραχος, pro ἐνταῦθα, χιτών χύτρα βάτραχος. Notandum porrò est. hoc ταφών, duplicem habere significationem, nonnūquam enim declarat idem quod θάψας, qui sepeliuit: nonnunquā idem quod θαμβήσας & ἔκπληκτον παθών. in qua significatione sunt qui hoc participium inde à θάπτω deriuent, significare θαμβέω, nonnulli à θήπω. Vide & τέθηπα infrà.

Τεθαλυῖα, partic. fœmin. gener. ex τέθαλα præterito medio verbi θάλλω.

Τεθεῖεν, Attica syncope pro τεθείησαν. Aor.1. pass. optat. modi, ex Aor.2. indic. ἐτέθην, vnde & partic. τεθείς.

Τέθεικα, præt. act. indic. verbi τίθημι, Bœoticè pro τέθηκα. nam id regulare est ex fut.1.act. θήσω. itidémque in præt. perf. pass. τέθειμαι dicitur pro τέθημαι, vt εἷκα & εἷμαι pro ἧκα & ἧμαι à them. ἵημι faciente fut.1.act. ἥσω.

Τεθέληκα, dicit Alexandrinorum dialecto tradunt, pro ἠθεληκέναι in infinitiuo præteriti perf.act. à them. θέλω. Sed improbatur eius vsus.

Τέθηλα, metri gratia verso α in η dicitur pro τέθαλα, in præterito medio verbi θάλλω. Frequens apud Homerum, vna cum particip. τεθηλώς.

Τεθηλέαται apud Hesych. legimus expositum ἀνηφόμενοι. quod est præt. perf. med. habens terminationem passiui. vt ἐγρηγόρθαι quoque apud poetas reperimus pro ἐγρηγορέναι.

Τεθηπέναι, infinitiuus præt. perf. med. τέθηπα, ex quo & particip. τεθηπώς, secundum quosdam à verbo θήπω, secundum alios ex θάπτω, inter quos est Eustath.

Τεθήλατο, Ionico pleonasmo pro ἐθήλατο. Aor. 1. med. verbi θάομαι, ex quo supra Doricus infinit. θάσασθαι, significat autem ἐθηλάσατο.

Τέθνα, quidam κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπήν factum aiunt ex τέθνηκα. simplicius tamen possumus dicere esse præt. perf. med. verbi innsitati θνάω, vt ἔσαα est ex σαω.

Τέθναθι, præf. imper. act. à them. τέθνημι, vt ἵσαθι ab ἵσημι. Apud Eust. τέθνατι scribitur, tenui posita loco aspiratæ ob immediatè præcedentem aspiratam.

Τεθναίην, Aor.2 act. opt. modi, anadiplasiasmum Ionicum habens pro θναίην ex verbo τέθνημι. facto ex θνάω ex quo τέθναμεν est prima plur. τεθναμεν, infin. τεθνάναι, & particip. τεθνεώς.

Τεθναῖμεν, τεθναῖτε, τεθναῖεν, Attica syncope τεθναίημεν, τεθναίητε, τεθναίησαν numerus pluralis præcedentis τεθναίην.

Τεθνάκαμες, Doricè apud Theocritū per τεθνήκαμεν. de quo mox.

Τεθνάμεν, Doricè pro τεθνάναι, infin. perf. act. ab eodē τέθνημι.

Τεθνᾶσι, per synæresin τεθνάασι, vt βεβᾶσι ex βεβάασι. De τέθνηκα autem (cuius tertia person. plur. est hoc τεθνάασι) dixi paulò ante.

Τέθναθι, præs. imper. pass ex τέθναμαι, vt ἵσασο ἵσαμαι.

Τεθνεώς, partic. præt. act. τέθνεκα, quod syncopen passum esse factúmque ex τεθνεηκὼς aiunt. hoc autem τέθνεικα Bœoticum esse volunt pro τέθνηκα. vt τέθεικα paulò suprà pro τέθηκα. à them. θνήσκω faciente fut.1. θνήσω ex θνάω. Quod porrò ad obliquos attinet huius participij, sciendum est eos apud Homerum efferri modò per ο, quem metri lex postulat, modò per ω, vt quum dicit: Ἐλπήνορα τεθνειῶτα. idem in τεθνηώς accidit.

Τεθνειώς quoque legitur apud Suidam. partic. ex præt. τέθνεα habente τροπήν, vt ἑσαώς ex ἔσαα. Nisi pleonasmum τοῦ ι habere dicamus pro τεθνεώς.

Τέθνηκα, præt. act. verbi θνήσκω ex θνάω.

Τεθνήξω, apud Aristoph. legitur in Acharnen. Est autem futur. 1. act. verbi τέθνηκα, facti more Siculo seu Syracusano ex præt. τέθνηκα, vt πεφύκω ex πέφυκα.

Τεθνήσω, fut.1. act. verbi θνήσκω ex θνάω habens Ionicam reduplicationem pro θνήσω. Nisi ex τέθνεα deriuare malis. Legitur apud Suid.

Τεθνηώς, particip. perf. verbi τέθνηκα. syncopen habens pro τεθνηκώς. Ac quod de obliquis participij τεθνεώς dictum est, hoc huius quoque obliquis accidere sciendum est, eos nimirum pro metri necessitate modò per ω proferri ab Homero, modò per ο, vt Od. ο. Οὐκ ἔτι μίμνει τεθνηότος, ἠδὲ μεταλλᾷ.

Τεθνεώς, quoque per syncopen dicitur pro τεθνεκώς: ex τέθνεα, vt in ἑσώς quoque ex ἔσαα absorbetur α. De τέθνεα autem suprà dictum est.

Τεθορεῖν, anadiplasiasmo Ionico pro θορεῖν, vt λελαβέσθαι pro λαβέσθαι. Aorist.2. act. infin. modi à θόρω.

Τετράφθαι, Doricè pro τετρῆσθαι, præt. perf pass. infin. modi, ab them. τίτρημι faciente fut.1. τρήσω ex inus. τράω. Apud Varin. obscœnam habet significationem pro ὠχεῦσθαι, vt Terebrare quoque apud Latinos.

Τεκμήρατο, Aor.1. med verbi τεκμαίρομαι, augmento carens ἐτεκμήρατο.

Τεκών. partic. Aorist.2. act. à them. τίκτω mutuante fut.2. τεκῶ ab inus. them. τέκω vnde Aorist.2. ἔτεκον.

Τελεῖτο, Ionicè pro ἐτελεῖτο: præter. imperf. pass. ἀναιζητῶ, à them. poetico τελείω pro τελέω.

Τέλεσαν, itidem sine augmento pro ἐτέλεσαν: Aorist.1. act. indic. à them. τελέω faciente fut.1. τελέσω retento ε.

Τελευτῶσι, Doricè pro τελεύσι, à τελέω.

Τεμῶ, fut.1. act. verbi τέμνω: vnde infin. τεμεῖν. Quanquam & futū 2. hæc esse possunt. nam reperitur etiam Aor.2. τεμών. Mediæ vocis fut.1. vel 2. est τεμοῦμαι.

Τέξω, fut.1. act. verbi τίκτω mutuatitium ab inus. τέκω vnde & fut. τεκῶ. In voce med. fut. facit τέξομαι, at in pass. τεχθήσομαι.

Τέρπεο. Ionica dissolutione diphthongi pro τέρπου, præs. imper. pass. ab act. them. τέρπω. Dores pro eodē τέρπεο dicunt τέρπευ.

Τέρπετο. Ionicè sine augmento pro ἐτέρπετο. præter. imperf. pass. verbi actiui τέρπω. Alioqui τέρσω, est & Æolicum fut.1. act. verbi τείρω, vt κέρσω à κείρω est. (τερσαίνω.

Τέρσηνε, itidem sine augmento pro ἐτέρσηνε, aorist. 1. act. indic. à

Τεταγών, Ionico anadiplasiasmo pro ταγών, vt λελαβών pro λαβών. partic. Aor.2. act. à them. τάζω deriuato ex τῷ significante λαμβάνω. vt annotat Eust.

Τέτακα, præt. perf. act. indicatiuum verbi τείνω, tanquam ex τάω. Vnde præt. pass. τέταμαι, ex quo Aorist.1. ἐτάθην.

Τετάραγμαι, præt. perf. pass indic. verbi act. ταράσσω.

Τεταρπόμενος, Ionico & poetico anadiplasiasmo pro ταρπόμενος, partic. aor.2. med. à them. act. τέρπω faciente fut.2. act. ταρπῶ. Hom. Il. ε. τεταρπόμενος φίλον ἦτορ Οἴνου καὶ σίτοιο, quum ad satietatem vsque amicum pectus oblectasset exhilarasséntque vino & cibo. (μένοι

Τετάχαται, Ionicè pro τεταγμένοι εἰσί, præt. perf. pass. verbi act. (τάσσω.

Τετεύχαται itidem pro τετευγμένοι εἰσί tertia pers. plur. præteriti perf. pass. τέτευγμαι, facta ex tertia singul. τέτευκται, interiecto α ante ται, & præcedente tenui versa in aspiratam. Sic in plusquāperf. ἐτετεύχατο pro ἐτετευγμένοι ἦσαν. Ab act. them. τεύχω.

Τετεύχησθαι, poeticè pro ὡπλίσθαι & armis instructum esse, quasi verbi τευχέω facto ἀπὸ τοῦ τεύχη.

Τέτηκα, præt. perf. med. verbi τήκω, vt suprà σέσηπα à σήπω, retenta vocali longa in fut.2. Aorist.2.

Τετίημαι, apud poetas pro τετίμαι seu τετιμώρημαι, præt. perfect. pass. tanquam à τιέω, facto ex τίω significante, punio, vlciscor. Ab eodem verbo est partic. τετιηώς poeticam habens syncopen pro τετιηκώς vt κεκορηώς pro κεκορηκώς, & similia. vnde in plur. τετιηότες apud Hom.

Τετιμένος, quidam per syncopen pro τετιμημένος vsurpatum aiunt, quod est partic. præteriti perfect. pass. à them. τιμάω. Sed quid vetat dicere esse partic. præterit. perf. pass. τέτιμαι, ex act. them. τίω: nec enim è longinquo petenda sunt quę habemus in propinquo.

Τέτλαθι, per apocopen pro τέτλαθι, præs. imper. act. à verbo τέτλημι, vt τέθναθι à τέθνημι Sunt tamen qui hæc Aor.2. esse dicāt, habere éque anadiplasiasmum Ionicum pro τλῆ & τλαθι.

Τετλαίην, præsens opt. ab eodem τέτλημι, vt τεθναίην à τέθνημι.

Τέτλαμεν, per syncopen pro τετλάκαμεν, vt τέθναμεν pro τεθνάκαμεν. Prima pers. plur. præt. perf. τέτλακα. quod per syncopen itidem & τροπὴν τοῦ η factum ex τέτληκα dicunt, ego autem habeo pro præterito medio. At τετλάμεναι est infin. Doricus pro τετλάναι, vt in eo ipso videbis.

Τετλάναι, præsens inf. act. ab eodem, vt τεθνάναι à τέθναμι est. Atque vt Doricè & Æolicè τεθνάμεν & τεθνάμεναι dicitur pro τεθνάναι, ita pro hoc τετλάναι itidem τετλάμεν & τετλάμεναι reperiri sciendum est.

Τετληώς, Ionica syncope pro τετληκώς, vt suprà τεθνηώς pro τεθνηκώς, partic. præt. perf. act. τέτληκα, ex τλῆμι seu τλάω, faciente fut.1. act. τλήσω.

Τέτμηκα, præt. perf. act. verbi τέμνω ex inus. them. τμάω. vt κάμνω facit κέκμηκα ex κμάω. Quidam tamen syncopen habere volunt pro τετέμηκα, quod τετέμηκα factum esset ex futuro τεμῶ, abeunte in præsens, vt ἐνενέμηκα ex νεμῶ κεχάρηκα ex χαρῶ & huiusmodi alia. Inde pass. præt. τέτμημαι, ex quo particip. τετμημένος.

Τέτοκα, præt. perf. med. verbi τίκτω, ex τέκω habente τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, vt λέλογα, & similia.

Τέτμα, præt.perf.med.verbi τέμνω, habens eandem τροπήν.

Τέτορα, itidem præt.med.verbi vel τείρω vel τορέω. Item τέτορα apud Hesiod poeticum nomen numerale est pro τέσσαρα.

Τέτραμμαι, præt.perf.pass.indic. modi à them.act. τρέπω, habens τροπὴν τοῦ ε εἰς α, vt ἔστραμμαι & similia alia. Vnde infin. τετράφθαι, & particip. τετραμμένος.

Τετράφαται, Ionicè pro τετραμμένοι εἰσί, vt supra τετεύχαται & τετεύχαται præt.perf.pass.indic. ab eodem verbo τρέπω.

Τετράψομαι, fut. paulò pòst eiusdem them. ex τέτραψαι secunda perf. præteriti pass.

Τέτρηχεν pro τετραχέναι seu ἐτετρήχειν vsurpant poetæ, facta syncope alterius α, & alterius τροπῇ εἰς η, præter. plusquamperf. med. verbi ταράττω, Hom. Τετρήχει δ' ἀγορή, i. ἐτετάρακτο. Etym.

Τέτρηνε, aor.1.act.indic. augmento caren. pro ἐτέτρηνε: à them. τετραίνω, vnde & partic. τετρήνας apud Lycophr.

Τετρήχει, præterit. plusquamperfect. med. verbi poetici τρήχω significantis τραχύνομαι, vnde particip. τετρηχώς, & fœmin. τετρηχυῖα. Varin.

Τετρίγειν, præt. plusquamperf.med.verbi τρίζω. Vnde particip. τετριγώς, cum suo fœm. τετριγυῖα.

Τέτροφα, Atticum præt.perf.act.verbi τρέφω, vt κέκλοφα à κλέπτω est, & πέπομφα à πέμπω, mutato ε in ο.

Τέτρυμαι, præt.perf.pass.verbi act. τρύω.

Τέτρωμαι, præt.perf. pass. verbi act. τιτρώσκω, mutuo sumptum ab inus. τρόω. Vnde partic. τετρωμένος.

Τέτυγμαι pro τέτευγμαι dicitur ἀποβολῇ τοῦ ε, vt πέπυσμαι pro πέπευσμαι, præt.perf.pass verbi act. τεύχω. Nisi quis à τύκω deriuare malit. Vnde infin. τετύχθαι & partic. τετυγμένος.

Τετύκοντο, Aor.2.med.indic.modi, Ionicum habens anadiplasiasmũ pro ἐτύκοντο, vt λελαβόντο pro ἐλάβοντο. Sunt qui ex τεύχω deriuent, verùm quum id facere deberet aor.2.med. τετύχοντο, ex fut. 2. τυχοῦμαι, ideo magis consentaneum est vt formemus à verbo τύκω, quod Hesych. affert pro ἑτοιμάζω. Similiter in act. voce τετυκεῖν, pro τυκεῖν est Aorist.2.in fin. ab eodem them.

Τετύχηκα, præt.perf.act.indic.verbi τυγχάνω ex τυχέω. Vnde particip. τετυχηκώς.

Τετύχησι, Ionicè pro τύχῃ, primùm anadiplasiasmo, dein paragoge. Aorist.2.subiunct. modi, ab eodem τυγχάνω, ex inus. them. τυχέω.

Τετύχθαι, infin. præt.perf.pass à them.act. τεύχω, dempto ε ex diphthongo: vel potius ex verbo τύκω, cuius meminisse Hesyc. iam dixi. At τετύχθω est imperat. eiusdem præteriti ab eodem themate.

Τεχθῆναι, aorist.1.pas.infin.modi, à them. act. τίκτω faciente fut.1. act. τέξω, ex inus. verbo τίκω. Inde & fut.2.pass. τεχθήσομαι.

Τῆ impersonal. præsens verbi vel τάω, α & ε contractis in η. vt ζῆ pro ζάει reperimus: vel τῆμι per apocopen, vt τλῆ pro τλῆθι significat autem λάβε apud Homerum quum ait: Κύκλωψ, τῆ πίε οἶνον.

Τηλεθόωσα κόμη, apud Homerum pleonasmo poetico τοῦ ο pro τηλεθῶσα, quod est particip. præs. fœm. gen. ex verbo poetico τηλεθάω deriuato ex θάλλω.

Τίθεαι, Ionicè exempto σ pro τίθεσαι, secunda pers. verbi τίθεμαι.

Τιθέαμεν, epenthesi τοῦ α pro τίθεμεν, vt διδόαμεν pro δίδομεν. Eust.

Τιθέαται, Ionicè itidem pro τίθενται, tertia plur. eiusdem them.

Τιθῇσι, Ionicè itidem pro τιθῇ, resoluta primum circumflexa diphthongo ῇ in ῇς, deinde annexa illa paragoge σι præsens subiunct. act. à τίθημι.

Τίθει præs. imperat. act. ab eodem themate, mutum sumptum ex τιθέω, pro τίθετι.

Τιθεῖμεν, τιθεῖτε, τιθεῖεν, Attica syncope pro τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν. præs.opt.act ab eodem.

Τιθείμεναι, assumpto metri gratia ι pro τιθέμεναι. Eust.

Τίθημι, Æolicè dici tradunt pro τίθημι. Itidemque τίθεντι pro τιθεῖσι.

Τιθήμεναι, ectasi poetica dicitur pro τιθέμεναι, quod est Doricus infin. verbi τίθημι pro τιθέναι. Verum & τιθήμενος in participio reperitur pro τιθέμενος, itidem ectasi illa poetica verso ε in η, metro ita postulante.

Τίνεσκε, Ionicè pro ἔτινε, detracto primùm augmento, deinde annexa particula σκε, præt. imperf. act. verbi τίνω.

Τισαίατο, Ionicè pro τίσαιντο, aor.1.med. verbi τίομαι significantis, vlciscor, punio. facit enim id fut.1.med. τίσομαι. Inde infin. τίσασθαι.

Τλάθι, imper. præs. act. à them. τλῆμι.

Τλαίην opt. præs. act. ab eodem vt ἱσταίην.

Τλὰς partic. præs. act. ab eodem.

Τλῆναι, aor.2.act. infin. modi, ab eodem, vt στῆναι ab ἵστημι.

Τλήσω, eiusdem verbi est fut. 1. actiuum mutuo sumptum ex inus. them. τλάω.

Τμάγεν, Ionica augmenti detractione & Bœotica syncope dicitur pro ἐτμάγησαν, in aor.2. pass. indic. modi, à them. act. τμήγω seu τμήσσω, faciente fut.2.act. τμαγῶ. Alioqui τμάγεν. Ionica itidem augmenti detractione posset esse pro ἔτμαγε, in aor.2. actiuo, tertia nimirum persona singul. ex prima ἔτμαγον.

Τμηγείς, partic. ex aor.2. ἐτμήγην, ab eodem themate τμήγω seu τμήσσω, retinente η in fut.2. quemadmodum πλήσσω non omnino est facere non solùm πλαγείς, sed etiam πληγείς.

Τμηθεῖσα, itidem partic. fœm. aor.1. pass. ἐτμήθην, ex act. them τέμνω, faciente præt. act. τέτμηκα & pass. τέτμημαι. de quibus suprà.

Τμήσω, fut.1.act. eiusdem verbi τέμνω, mutuatitium ab inus. τμάω, vt κάμνω ex κμάω sua tempora mutuatur. Τμήξω autem est fut. verbi τμήγω seu τμήσσω.

Τραγεῖν, aor.2.act.infin.modi à them. τρώγω faciente fut.2. τραγῶ, verso ω in α, ad corripiendam penultimam quæ in fut.2. & aor.2. plerunque breuis est.

Τραπείομεν, Ionicè pro τραπῶμεν dicunt poetæ, resoluta primũ vocali circumflexa ῶ in εω, deinde facta systole τοῦ ω, & metri causa inserto. aor.2. pass. subiunct. modi à them. τρέπω faciente fut.2. act. τραπῶ, mutato ε in α. vt στέλλω σταλῶ. Eiusdem aor.2. pass. infin. est τραπῆναι, & partic. τραπείς: & in med. voce τραπέσθαι ac τραπόμενος.

Τράπεν, Ionica augmenti detractione pro ἔτραπεν. aorist.2. act à them. τρέπω faciente fut. τραπῶ, verso ε in α. Potest τράπεν Ionica itidem augmenti detractione & præterea Bœotica syncope, esse etiam aor.2. pass. indic. modi pro ἐτράπησαν, vt τμάγεν paulò suprà pro ἐτμάγησαν.

Τράφεν, Ionica augmenti detractione & Bœotica syncope dicitur pro ἐτράφησαν, vt τμάγεν suprà pro ἐτμάγησαν. aor.2. pas. indic. modi à them. act. τρέφω, faciente fut.2. act τραφῶ, mutato ε in α, vt τρέπω, τραπῶ. Est etiam hoc idem τράφεν aor.2. act. ex fut. 2. τραφῶ, augmento itidem carens pro ἔτραφον, ex prima pers. ἔτραπον.

Τρέσσαν, Ionicè & poeticè pro ἔτρεσαν, abiecto primùm augmẽto deinde geminato σ metri causa. aor.1. act. indic. à them. τρέω, faciente fut.1 act. τρέσω, retento ε, vt τελέω τελέσω.

Τρέφοιν, præs. opt. act. per syncopen pro τρεφοίην, quod Atticum est pro τρέφοιμι. Ita Etymologus, afferens ex Eurip. hunc huius τρέφοιν vsum. Ἄφρων ἂν εἴην τρέφοιν τὰ τῶν πέλας.

Τριχθῆναι, aor.1. pass. infin. modi, à them. act. τριχάζω.

Τρομεοίατο, Ionicè pro τρομέοιντο, præs. opt. pass. ab act. τρομέω.

Τροχόωσαι, Ionico itidem seu poetico pleonasmo τοῦ ο pro τροχῶσαι, particip. præs. à them. τροχάω.

Τρωθῇ, Aor.1. pass. subiunct. modi à them. act. τιτρώσκω faciente fut. 1. τρώσω, ex inus. them. τρόω.

Τρώσω, fut.1. act. verbi τιτρώσκω, ex inus. them. τρόω.

Τυπτήσεις, Atticè pro τύψεις, ex τύπτω formato them. τυπτέω.

Τυπτόντων, itidem Atticè pro τυπτέτωσαν: participij præs. genitiuo plur. posito loco tertiæ pers. plur. imper. præs. act. vt ἀγγελλόντων, iidem dicunt pro ἀγγελλέτωσαν.

Τυφθεῖμεν, τυφθεῖτε, τυφθεῖεν, Attica syncope pro τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν, aor 1. pass. opt. modi, à them. act. τύπτω.

Τυχθείς, part. pass. aor.1. ἐτύχθην, ex them. τεύχομαι deposito ε ex diphthongo, vel potius ex τύκομαι, cuius Hesych. meminit.

Τυχών, partic. aor.2. act. ἔτυχον, à them. τυγχάνω, faciente fut.2 τυχῶ, ex inus. verbo τυχέω. Ex quo them. est & in indic. modo τύχε pro ἔτυχε, poeticè & Ionicè dempto augmento. Ex τυχέω autem est fut.1. act. τυχήσω.

Τυψάντων, Atticè pro τυψάτωσαν vt paulò suprà τυπτόντων pro τυπτέτωσαν.

Τυψεῦντι, Doricè pro τύψουσι, fut.1. act. verbi τύπτω.

Y

Ὕββαλλειν, Æolica syncope pro ὑποβάλλειν dicitur, vt καββάλλειν pro καταβάλλειν, exempto ο, & π in β mutato propter sequens β. Eust. annotat hanc λέξιν à quibusdam ψιλοῦσθαι.

Ὑπείρεχον, Ionicè seu poeticè metri causa inserto ι pro ὑπερέχον, dempto etiam augmento præt. imperf. act. verbi ὑπερέχω.

Ὑπελύσαο, Ionica contractionis dissolutione pro ὑπελύσω, secunda persona sing. aor.1. med. ind. modi, ab act. them. ὑπολύω.

Ὑπεμνήμυκε, Eust. diplasiasmo & pleonasmo vsurpatum scribit pro ὑπήμυκε, à them. ὑπημύω, significareque ait τεταπείνωμαι, καταβέβλημαι, idem tradit Etym.

Ὑπερασπιῶ, Atticè pro ὑπερασπίσω, fut.1. act. verbi ὑπερασπίζω.

Ὑπέσταν, Bœotica syncope pro ὑπέστησαν, aor.2. act. indic. à themate ὑφίστημι.

Ὑπεσχόμην, aor.2. indic. à them. ὑπισχνέομαι, mutuante fut.2. ὑποσχοῦμαι, ex inus. them. ὑποσχέω ex quo habet & fut.1. ὑποσχήσω, ex quo præt. perf. pas. ὑπέσχημαι.

Ὑπήρμαι, præt. perf. pass. indic. modi, ex act. them. ὑπαίρω. Vnde partic. ὑπηρμένος.

Ὑπῆρξα, aor.1. act. indic. à them. ὑπάρχω: cuius præterit. perfect. act. est ὑπῆρχα.

Ὑπόσχεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ὑπόσχου, aor.2. med. imp. modi à verbo ὑπισχνέομαι, vel ὑπέχω faciente fut.2. med. ὑποσχοῦμαι ex ὑποσχέω, ex quo facit & fut.2. ὑποσχήσομαι.

Ὑσθῆναι, aor.1. pass. infin. modi, à them. act. ὕω faciente fut.1. act. ὕσω.

Ὕφειμαι, præt. perf. pas. verbi act. ὑφίημι, vnde partic. ὑφειμένος.

Ὑφελοίατο, Ionicè pro ὑφέλοιντο, Aor.2. opt. modi, à them. ὑφαιρέω faciente fut.2 act. ὑφελῶ, ex inus. ὑφέλω.

Ὕφετε, secunda pers. plur. Aor.2. med. vel in indic. vel in imper. modo à them. act. ὑφίημι.

Ὕφηκα, aor.1. act. indic. modi, ab eodem them.

Ὑφῆναι, Aorist.1. act. infin.modi à them.ὑφαίνω, vnde & med. Aor.1.ὑφηνάμην.

Ὑφίεντι, Doricè pro ὑφιεῖσι, vt τιθέντι pro τιθεῖσι, à themate ὑφίημι, vt annotat Varin. A quo themate est & infin.act.ὑφιέναι, & particip.ὑφιείς.

Ὑφόωσι, Ionico pleonasmo τοῦ ο pro ὑφῶσι à them.act.ὑφάω.

Ὑφόρασται, præt.perf.pass. indic. modi à themate, act. ὑφυφαίνω faciente præteritum perf. pass. ὑφύφασμαι, vt φαίνω πέφασμαι. Zenodot.apud Etymol.

Φ

Φάανθεν, pro ἐφάνθησαν dicitur primùm Ionica augmenti detractione, deinde poetico pleonasmo τοῦ α, & tertio Bœotica syncope Aorist.1. pass.indic.modi à them.act.φαίνω. Similiter φαάνθη pro ἐφάνθη, Ionicam habet thematis amissionem & poeticum pleonasmum τοῦ α.

Φαγεῖν Aor.2.act.infin.modi, à them. vel φάγω vel φήγω faciente fut.2.act.φαγῶ. Referunt ad verbum τρώγω vel ἐσθίω.

Φάγεσαι pro φαγῇ more quodam peculiari vsurpatum reperitur. secunda person.sing.futuri φάγομαι, de quo nunc dicetur. Itidémque φάγεται pro φαγεῖται.

Φάγομαι, pro φαγοῦμαι dicitur correpta penultima & translato accentu, vt πίομαι suprà habuimus pro πιοῦμαι, & ἔδομαι pro ἐδοῦμαι.fut.2.med verbi act.φάγω seu φήγω.

Φάγοντι apud Theocr.Doricè pro φάγωσι. Aorist.2.act.subiunct. modi.ab eodem.

Φάθι, præs.imper.act.à them.φημὶ vt ἵσταθι.

Φαῖμεν, φαῖτε, φαῖεν Attica syncope pro φαίημεν, φαίητε, φαίησαν. Aor.2.act.opt.modi, ab eodem φημί.

Φαινέσκετο, Ionicè pro ἐφαίνετο, dicitur dempto primùm augmento, deinde inserta syllaba σκε. præt.imperf.pass. verbi φαίνομαι. Nisi à φαινέσκομαι deriuare malis.

Φαμὶ, Doricè pro φημί.

Φάν, Ionica augmenti detractione & syncope Bœotica, pro ἔφασαν seu ἔφησαν. Aorist.2.act indic.modi à them.φημί.

Φάναι, infin.præs.vel aor.2.act.ab eodem, vt ἱστάναι & στῆναι. At φᾶναι est Aor.1.act infin.modi à φαίνω, vt μιᾶναι à μιαίνω. pro quo & φῆναι dicitur.facit enim Aor.1.indic. & ἔφανα & ἔφηνα.

Φανείς, particip. ex ἐφάνην, Aorist.2.pass.verbi φαίνω facientis futur.2.φανῶ.

Φάνεσκε, Ionicè pro ἔφανε, dempto augmento, & inserto σκε. Aorist.2.act.ab eodem.

Φανήῃ, pleonasmo τοῦ η pro φανῇ, aor.2.pass.subiunct.modi, à them. act.φαίνω. in eodem aorist.2.indic.modi φάνη poeticè & Ionicè dicitur pro ἐφάνη: & in duali numero φανήτην pro ἐφανήτην. Ab eodem est imper.φάνηθι & infin.φανῆναι.

Φανθείς, particip. Aor.1 pass ἐφάνθην, ab eodem them.

Φαντί, Doricè pro φασί.tertia pers plur.verbi φημί.

Φάο, Ionicè pro ἔφασο, dempto primùm augmento, deinde exempto σ, secunda pers. Aorist.2.med.ἐφάμην. ex them.φημί. item Aorist 2. med imper.modi, itidem pro φάσο Homer. φάο μηδ' ἐπικεύθε, dicne celas.

Φάς, particip. Aor.2.act.ἔφην, ab eodem them.

Φάσθαι, infin.ex ἐφάμην Aor.2 med.eiusdem them.

Φασῶ φασεῖς φασεῖ, Doricè pro φήσω φήσεις, φήσει, futur.1.act.ab eodem φημί, faciente fut.1.φάσω ex inus.them.φάω.

Φάτο, tertia pers sing. Aorist.2.med ἐφάμην, ab eodem them. At φατὶ Doricum esse tradunt pro φησὶ ab eodem.

Φέρεσκον Ionicè pro ἔφερον, dempto augmento, & inserta syllaba σκε præt.imperf.act.verbi φέρω.

Φερόμεσθεν, Æolicè pro φερόμεσθα dici, ab eodem themate, tradit Etymolog.

Φῆ, Ionica augmenti detractione pro ἔφη, præt.imperf. vel Aor.2. act.verbi φημί.

Φῇ, autem cum ι subscripto est præsens subiunct. vel Aorist.2. ab eodem.

Φήη, pro eodem φῇ dicitur pleonasmo τοῦ η, vt στήῃ pro στῇ.

Φῆν, Ionica augmenti detractione pro ἔφην, itidémque φῆς pro ἔφης. & sic deinceps, præt.imperf.vel Aor.act.ab eodem φημί.

Φῆναι, Aor.3. act.infin.modi, ab eodem them.φημὶ vt στῆναι ab ἵστημι. At φῆναι, cum ι subscripto.est Aorist.1.act.infin.modi.à them.φαίνω faciente Aorist.1.act.ἔφηνα. Suprà φάναι pro vtroque horum.

Φῄς, secunda pers.sing.præsentis φημὶ.præter morem aliorum verborum in μι habens subscriptum ι. φῆς autem ἀνευ ἰῶτα pro ἔφης, est secunda pers.sing. præt. imperf.vel Aorist.2.act.ἔφην, ab eodem them.

Φήσειε, Aorist.1.act. opt.modi, ab eodem themate, faciente futur. 1 act.φήσω, ex φάω.

Φῆσθα. Ionica augmenti detractione & Æolica paragoge dicitur pro ἔφης, ab eodem.

Φῇσι. Ionica paragoge pro φῇ. præs.vel Aor.2. subiunct.modi, ab eodem. At φησὶ, est tertia sing.à præs.φημί.

Φήσω, fut.1.act.indic.eiusdem φημὶ ex inus.them.φάω.

Φθαίη, Aor.2. act.opt.modi ab inusit.them.φθῆμι, vt σταίη ab ἵστημι. Refertur ad verbum φθάνω.

Φθάμενος, partic.aor.2.med.ἐφθάμην, ex eodem φθῆμι, vt στάμενος ab ἵστημι.

Φθάναι, Aor.2.act.infin.modi ab eodem φθῆμι, vt στῆναι ab ἵστημι, & φάναι à φημί.

Φθαρείς partic.ex Aorist.2. ἐφθάρην, ab act.them. φθείρω, faciente fut.2.φθαρῶ.

Φθάρθι, quidam ex recentioribus positum aiunt pro φθάρθητι per syncopen. est autem hoc φθάρθητι, imper.aor.1. pass.ab eodem φθείρω, faciente præt.perf. ἔφθαρμαι.

Φθάς, partic.ex Aor.2.ἔφθην, vt στάς ab ἔστην. ab inus.alic.φθῆμι.

Φθάσω, fut.1.act.verbi φθάνω, tanquam ex φθάω. Vnde Aorist.1. ἔφθασα, cuius opt.est.φθάσαιμι, infin.φθάσαι, partic.φθάσας.

Φθείμην, φθεῖο, φθεῖτο, Aorist.2.med. opt.modi, à φθῆμι facto ex φθέω. Idémque significante quod φθίνω, vt quidem tradunt nonnulli ex recentioribus.

Φθείομεν, Ionicè pro φθῶμεν, resoluta primum vocali circumflexa ῶ in εω, deinde facta systole τοῦ ω, & inserto ι metri causa. Aor.2.act.subiun.à them.φθῆμι.vt θείομεν pro θῶμεν à τίθημι.

Φθέρρω, Æolicum them.est pro φθείρω, vnde fut.1 φθέρσω.

Φθέωμεν, Ionica vocalis circumflexæ ῶ resolutione in έω, pro φθῶμεν, Aorist.2.act.subiunct.modi à them. φθῆμι.

Φθῆ, Ionica augmenti detractione pro ἔφθη, Aorist.2.act.indic. modi à them. φθῆμι. At φθῇ. aorist.2.act.subiunctiui modi, ab eodem.

Φθήῃ dici pro φθαίη, vt στήῃ pro σταίη, α verso in η & subscripto ι, scribit Eust. Atque ita erit Aorist.2. act. opt. modi, ab eodem them.φθῆμι. Alij tamen subiunctiui modi esse volunt & eiusdem temporis, dicentes esse pleonasmum τοῦ η, pro φθῇ, scribentésque φθήῃ.

Φθῆσιν, Ionica augmenti detractione dicitur pro ἔφθησαν: Aorist.1. act. indic.modi, ab eodem. φθῆμι faciente futur.1. φθήσω, ex φθάω, vnde & fut.1.med.φθήσεται.

Φθῇσι, Ionica paragoge τοῦ σι pro φθῇ. tertia pers.sing. Aorist.2 subiunct.φθῶ, ex eodem φθῆμι.

Φθίμενος, per syncopen pro φθιόμενος: partic.à them.φθίομαι.

Φθίσθαι, per syncopen aiunt itidem vsurpatum esse pro φθίεσθαι: potest tamen esse etiam infin.præt.perf.pass.ab eodem φθίομαι, augmento carens pro ἐφθίσθαι.

Φθίσθω, itidem per syncopen factum aiunt ex φθιέσθω, præs.imper.à verbo φθίομαι.

Φθίσω, fut.1. act. verbi φθίω, vnde infin.fut.1.med φθίσεσθαι.

Φίλατο, Ionicè dempto augmento pro ἐφίλατο, præt.imperf.pass. verbi φίλαμαι ex actiuo φίλημι: quorum tamen vtriusque nullus est vsus. Alij per syncopen melius ex φιλέετο factum esse, & tunc esset Aor.2.med.verbi act. φιλέω.

Φιλέεσκε, Ionicè pro ἐφίλεε. dempto primùm augmento: deindé annexa syllaba σκε.

Φιλευῦνται, Doricè pro φιλοῦνται. à them.eodem.

Φιλήμεναι, Ionicè itidem seu Doricè pro φιλεῖναι, ex them φίλημι, vt tradit Eust. Alij ectasin habere dicunt pro φιλέμεναι; quod Doricum itidem est pro φιλεῖν à them.φιλέω.

Φιμωθείς, partic. Aor.1.pass ἐφιμώθην, à them.act.φιμόω.

Φλεξοίατο, Ionicè pro φλέξοιντο, præs.opt.pass à them φλέξω.

Φλεγείς, particip. Aor.2 pass.ἐφλέγην, à them.act. φλέγω.

Φλεγμῆναι, Aorist. 1.act.infin.modi, à them. φλεγμαίνω faciente Aor.1.indic.ἐφλέγμηνα, vt φαίνω, ἔφηνα.

Φλεγοίατο, præt. opt. pass Ionicum pro φλέγοιντο, ex act.them. φλέγω.

Φλεχθείς, Aor.1 passiui participium, ex eodem them.φλέγω. Similiter in infin.eiusdem aor.1.φλεχθῆναι dicitur.facit enim φλέγω, fut.1.act.φλέξω, præt.perf.pass. πέφλεγμαι, ex cuius tertia pers.πέφλεκται fit Aor.1 pass.ἐφλέχθην.

Φοβεύμενος, Ionicè seu Doricè pro φοβούμενος: partic. à them. φοβέομαι.

Φορῆναι, Aor.1.act.infin.modi, à them.φορέω.

Φράδε, Aor.1 act.imperf.modi à them. φράζω, faciente fut.2.act. φραδῶ. Est & Aorist.2. act.indic.modi, augmento carens pro ἔφραδε ab eodem them.

Φράζεσκε, Ionicè pro ἔφραζε, dempto primùm augmento, deindé annexa paragoge σκε præt.imperf.act.eiusdem φράζω.

Φράζεο, & φράζευ. Ionicè pro φράζου, præs.imper.pass.ab eodem.

Φρασαίατο, Ionicè itidem pro φράσαιντο, aor.1.med. opt.modi ab eodem.

Φραχθείς, partic. Aorist.1.pass. ἐφράχθην, ab act.them. φράσσω seu φράττω.

Φρεῖν, per syncopen pro φέρειν seu φερεῖν. Ex eodem φερέω est fut. 1.act. φρήσω, habens & ipsum syncopen. At φρές est aor.2 act. imper.à them.φρῆμι, vt σχές, ex σχῆμι, θές, ex τίθημι. Nisi id φρές pleonasmum τοῦ σ habere velis pro φρέ, ex eodem them. φρέω, sicut εἰπέ ex εἴπω.

Φρῶ, per contractionem ex φρέω: hoc autem per syncopen ex φερέω factum est. Thema est præsentis temporis.

Φῦ, Ionica augmenti detractione pro ἔφυ. Aorist 2.act.indic.modi, à them.φῦμι.

Φυῶτο, itidem pro ἐφυῶτο, dempto augmento præt.imperf pass. ex them.φῦμαι facto ex act. φῦμι. Possit etiam esse præt.plusquamperf.pass. pro πεφυῶτο seu ἐπεφυῶτο, à them.act.φύω, vt χυῶτο pro κέχυωτο seu ἐκέχυωτο ex χύω.

Φύς, φύντος, partic. Aor.2.act.ἔφυν, ex them.φῦμι.

Φυσιῶνται

φαντιῶντα, Doricè seu Ionicè pro φαντοῦντα, partic. præs. act. ex themat. φαντέω. (φώσω

φωχθείς, particip. aor. 1. pas. ἐφώχθην, ex act. themat. φώγνυμι seu

X

Χάδε seu χάδεν, Ionica augmenti detractione pro ἔχαδε, Aorist. 2. act. indic. modi, à them. χάζω faciente fut. 2. act. χαδῶ, & Aorist. 2. ἔχαδε. Alioqui χάδε potest esse etiam imper. Aorist. 2. act. ab eodem.

Χαδέειν, Ionica diphthongi circunflexæ resolutione pro χαδεῖν, Aor. 2. act. infin. modi, ab eodem them.

Χάζεο & Χάζευ, Ionicè & Doricè pro χάζου præs. imper. pass. ab eodem χάζω.

Χανεῖν, Aorist. 2. act. vel fut. 1. aut 2. act. infin. modi, à them. χαίνω, faciente χανῶ in vtroque fut. act. Ex quorum postremo. Aorist. 2. ἔχανον, vnde opt χάνοιμι, & subiunct. χάνω, & partic. χανών, fut. med. est χανοῦμαι, vnde partic. χανούμενος.

Χαρείς, partic. aor. 2. pas. ἐχάρην, ex act. them. χαίρω faciente vtrisque fut. χαρῶ, & ex horum postremo aor. 2. ἔχαρον. Porrò ex ἐχάρην est χάρη tertia pers. sing augmento carens more poetico pro ἐχάρη. Inde & imper. χάρηθι, opt. χαρείην, subiunc. χαρῶ, infin. χαρῆναι, necnon fut. 2. pass. χαρήσομαι.

Χέαι, aor. 1. act. indic modi, à them. act. χέω, contra regulam pro χεῦσαι, nam aor. 1. act. indic. modi, facit primum χεῦσαι, abiecta characteristica futuri ex quo postea hoc χέαι, exempto prætereà υ. Sic κῆαι pro καῦσαι vsurpatum est. Ex eodem aor. est part. χέας: & voce med. χέασθαι, χεάμενος.

Χείσεται, fut. 1. med. indic. modi, à verbo inus. χείω significante χωρῶ. vt cùm alij tradunt, tum Eust.

Χευάντων, Atticè pro χευάτωσαν: posito genitiuo plur. participij aor. 1. act. pro tertia pers. plur. aor. 1. act. imper. modi. Ambo sunt ex themate χέω faciente fut. 1. χεύσω, aor. 1. ἔχευσα, & dempto σ, ἔχευα.

Χεύσω, futur. 1 act. indic. modi, à them. χέω assumpsit autem, υ cum σ futurum illud, vt ῥέω facit ῥεύσω, πνέω πνεύσω, & alia huiusverba bisyllaba in εω terminata.

Χλιήνας, partic. aor. 1. act. à them. χλιαίνω. Ex quo them. est χλιανθείς, partic. ex aorist. 1. pass. ἐχλιάνθην, facto ex præter. perf. pass. ἐχλίασμαι.

Χολωσέμεν & Χολωσέμεναι, Dorica sunt pro χολῶσαι, aor. 1. act. infin. modi à them. χολόω, faciente fut. 1. χολώσω.

Χρανθείς, partic. aor. 1. pass. ἐχράνθην, ex act. them. χραίνω, faciente præt. perf. pass. κέχρανται ex quo Aor. ille.

Χρεώμενος, Ionica vocalis circumflexæ ω resolutione in εω, pro χρώμενος, partic. præs. pass. χράομαι seu χρῶμαι, alij pleonasmum esse dicunt, sicut μεμνέωτο.

Χρῆν, Ionica augmenti detractione pro ἐχρῆν, apud Sophoclem. Alioquin est & infin. præsens, significans oportere, conuenire apud Eur. in Hecuba. & tunc habet apocopen pro χρῆναι, solitque poetis est vsitatum, vt Varin. tradit ex vet. gramm.

χρῆναι, infin. impersonalis verbi χρή, vt iam dixi.

χρῆς, Hesych. exp. θέλεις· χρῄζεις. Dorica igitur cōtractione factum fuerit ex χράεις, vt ζῆς ex ζάεις, & ι ei subscribendum est.

χρῆσθα, pro χρή, Doricum esse tradit Varin.

χρήσθων, idem pro χρήσθωσαν Atticum esse annotat, vt ἐσχίσθων & μεμνήσθων pro ἐσχίσθωσαν, μεμνήσθωσαν, positis dualib. passiuis loco pluralium in imperandi modo, sicut indē in act. voce vtuntur genitiuis pluralibus participiorū pro tertiis pers. plur. itidem in imperatiuo. χρῆσθαι autem pro χρᾶσθαι Doricum quidem est. sed in communi vsu apud Atticos quoque.

χρῶσαι, aor 1. act. infin. modi à them. χρώννυμι faciente fut. 1. act. χρώσω, ex inus. themate χρόω. Ab eodem est aor. 1. pass. infin. χρωσθῆναι.

χρῷτο, per contractionem pro χράοιτο præs. opt. pas. à χράομαι.

χύτο, Ionicè detracto augmento pro κέχυτο seu ἐκέχυτο, præt. plusquamperf. pas. indic. modi, à them. act. χέω. Itidémque in plur. num χύντο pro κέχυντο seu ἐκέχυντο. vt λύτο & λύντο pro λέλυτο & λέλυντο.

χώεο, Ionica resolutione diphthongi pro χώου. præs. imperf. pass. à them. χώομαι significante, irascor: à quo est imperf. χώετο. augmento carens pro ἐχώετο.

χῶσαι, aor. 1. act. infin. modi à χώννυμι, mutuante fut. ex inusit. themate χόω: vel etiam à poetico verbo χώω significante idem quod ὀργίζω & λυπῶ. Ab iisdem them. sunt Aorist. 1. med. vocis χώσατο, sine augmento pro ἐχώσατο: infin. χώσασθαι & part. χωσάμενος.

χωσθείς, partic. aor. 1. pass. ἐχώσθην, ex them. χώννυμι seu χόω.

χώσω, fut. 1. act. indic. modi, vel ex χώννυμι mutuante id ex inusit. them. χόω, vel ex poetico them. χώω.

Ψ

Ψαρῶ, fut. 1 act. indic. modi, à them. ψαίρω.

Ψαυσθείς, partic. aor. 1. pass. ἐψαύσθην, à them. act ψαύω.

Ψευσθείς, partic. aor. 1. pass. ἐψεύσθην, à them. ψεύδομαι.

Ψυχθείς, partic. aor. 1. pass. ἐψύχθην à them. ψύχω.

Ψήλας, partic. aor. 1. act. ἔψηλα, à them. ψάλλω.

Ψύξας, partic. aor. 1. act ἔψυξα, à them. ψύχω. Ab eodem them. est infin. aor. 1. pass. ψυχθῆναι, & partic. ψυχθείς.

Ω

Ω, præs. subiunct. act. verbi εἰμί, ex inus. them. ἔω. Ὧ autem aspiratum, est itidem præs. subiunct. act. sed verbi ἵημι ex ἕω.

Ὦγα, pręt. med. verbi οἴγω, pro quo Attici dicunt ἔῳγα. Sic ᾦγον facit idem thema in præt. imperf. act.

Ὤιγνυντο, præt. imper. pass. à them. οἴγνυμι.

Ὦδα, præt. perf. med. verbi οἰδέω. Itidémque in plusquamperf. ᾤδει. Ionica resolutione diphthongi pro ᾠδεῖ, sine ι autē subscripto ὦδα, est præt. med. verbi ὄζω faciente fut. 2. act. ὀδῶ, itidémque ὤδει est præt. plusquamperf. eiusdem.

Ὠιδήκαντι, Doricè pro ᾠδήκασι, præt. perf. act. à them. οἰδέω. Vnde partic. ᾠδηκώς.

Ὠιδημένος, partic. præt. perf. pass. ᾤδημαι, ex eodem them. οἰδέω.

Ὤιδουν, præter. imperf. act. eiusdem verbi, per contractionem ex ᾤδεον.

Ὠιδύνατο, metri causa pro ὠδύνατο, à them. ὀδυνάω, vnde & præter. perf. act. ὠδυνᾶκα.

Ὠδώδειν, præt. plusquamperf med. ex perfecto ὀδώδα, assumpto augmento ambo ex them. ὄζω, habentia reduplicationem Atticam pro ὦδα & ὤδειν.

Ὤιετο, præt. imperf. pass. verbi οἴομαι, facit enim id in prima pers. imperf. ᾠόμην, in secunda ᾤου, in tertia ᾤετο & sic deinceps.

Ὤζεσαν, aor. 1. act. verbi ὀζέω facientis fut. 1. ὀζέσω, vt quidam recentiores tradunt.

Ὠήθην, Aor. 1. pass. indic. modi ex them. οἴομαι, faciente futur. 1. οἰηθήσομαι, ex inus. them. οἴομαι.

Ὠίγνυντο, poetica seu Ionica diphthongi resolutione pro ᾤγνυντο à them. οἴγνυμι pro οἴγνυμι.

Ὠίετο, præt. imperf. pass. verbi οἴομαι.

Ὠΐσθην, aor. 1. pass. verbi poetici ὀΐομαι facientis fut. 1. med. ὀΐσομαι apud Varin. Deberet tamen potius facere ᾠΐσθην.

Ὦιξε, Ionica seu poetica diphthongi dissolutione pro ᾦξε, aor. 1. act. à them. οἴγω pro οἴγω.

Ὠΐσατο, aor. 1. med. verbi poetici ὀΐομαι. Ex quo est & aor. 1. pass. ὠΐσθη, & præt. plusquamperf. pass. ᾦστο.

Ὠικτίσατο, aor. 1. med. act. verbi οἰκτίζω. Sic ᾤκτειρησεν est Aorist. 1. act. verbi οἰκτείρω tanquam ex οἰκτειρέω.

Ὦλα, pręt. med. verbi ὀλέω seu ὄλλω pro quo Attici ὄλωλα dicunt repetitis duabus initialibus præsentis. Eiusdem thematis aor. 2. med. est ὠλόμην ὤλου, ὤλετο.

Ὦμεν, præs. subiunct. act. ex them. εἰμί faciente primam pers. subiunctiui ὦ ex ἕω per contractionem. Ὧμεν autem, spiritu aspero, est itidem præsens subiunc. act. à them. ἵημι, quod itidem primam subiunct. act. facit ὧ, ex ἕω Ὧμαι verò est aorist. 2. med. subiunct. modi, ab eodem ἵημι, vt θῶμαι à τίθημι.

Ὦμην, per syncopen pro ᾠόμην præt. imperf. verbi οἴομαι, habentis itidem syncopen pro οἴομαι.

Ὤμοσα, aor. 1. act. verbi ὄμνυμι facientis fut. 1 ὀμόσω ex ὀμόω. retento ο. Sic præter. perfect. act. idem facit ὤμοκα, pro quo Attici dicunt ὀμώμοκα, repetitis duabus initialibus præsentis.

Ὤμωξα, aor. 1. act. verbi οἰμώζω.

Ὠνάμην, quidem per syncopen positum aiunt pro ὠνησάμην, nihil tamen vetat quo minus sit præter. imperf. verbi ὄναμαι facti ex act. ὄνημι.

Ὤνησω, secunda pers. aor 1. med. ὠνησάμην, ex them. ὄνημαι seu ὀνίομαι ex quo ὄνημαι est etiam præt. imperf. ὤνητο. Idem tamen ὤνητο potest esse etiam præt. plusquamperf. pas. verbi ὀνίομαι vel ὠνέομαι.

Ὠνομάδαται, Ionicè pro ὠνομασμένοι εἰσί, præt. perf. pass. indic. modi, à them. act. ὀνομάζω.

Ὦξα, aor. 1. act. verbi οἴγω.

Ὠόμην, præt. imperf. pass. verbi οἴομαι, cuius tertia plur. est ᾤοντο.

Ὦπται, præt. perf. pass. indic. modi à them. ὄπτομαι.

Ὥρεον, Ionicè pro ὥραον seu ὥρων, ab Ionico itidem themate ὁρέω pro ὁράω.

Ὡρμέατο, Ionicè pro ὥρμηντο præt. plusquamperf. pass. à them. act. ὁρμέω vel ὁρμάω.

Ὥρμηνε, aor. 2. ὁρμαίνω.

Ὤρορε, præt. perf. med. verbi ὄρω, habens vocalium ἀντίστροφον θέσιν, pro ὄρωρε, metri causa apud Homer. ὄρωρε autem Atticam reduplicationem duarum initialium præsentis literarum habet pro ὦρε.

Ὦρσα, aor. 1. act. verbi ὄρω, Æolicus pro ὦρα. faciunt enim Æoles fut. ὄρσω, non ὀρῶ: vt κέρσω etiam dicunt iidem non κερῶ.

Ὦρτο, præt. plusquamperf. pass. eiusdem them. facientis præt. perf. pass. ὄρμαι.

Ὠρύχαται, Ionicè pro ὠρυγμένοι εἰσί, præt. perf. pass. verbi act. ὀρύσσω. Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis dicitur pro eodem ὀρωρύχαται.

Ὠρχεῦντο, Ionicè seu Doricè pro ὠρχοῦντο. præt. imperf. verbi ὀρχέομαι.

Ὠρχόμενος dici κατὰ τροπὴν καὶ συγκοπὴν pro ἀρχόμενος tradit Etym. Videndum tamen ne sit scribendum ὠρχούμενος pro ὁ ἀρχόμενος.

Ὠρώρειν, præt. plusquamperf. med. verbi ὄρω, ex præt perf. ὄρωρα, assumpto suo augmento.

Ὠρώρει

Ὠρωρέχατο, itidem est plusquamperfect. verbi, ὀρέγω, habens suū augmentum, sed in pass. voce, & more Ionico pro ὠρωρεγμένοι ἦσαν.

Ὠρωρέχειν, similiter augmentum habet, in præt. plusquamperf. actiuo, à them. act. ὀρέγω. Sic ὠρωρύχειν ex ὀρύττω.

Ὤσασκε Ionicè pro ὦσε, inserta syllaba ασκ, vt in τύψασκε. aor. 1. act. verbi ὠθέω, ex inus. them. ὤθω. Vnde in med. voce ὤσατο, & particip. ὠσάμενος.

Ὦσι, tertia pers. plur. præs. subiunct. act. à them. εἰμὶ, faciente primam sing. ὦ ex inus. themate ἔω. At ὧσι, aspiratum, est itidem tertia pers. plur. præs. subiunctiui actiui, sed à themate ἵημι, quod & ipsum facit ὦ ex inus. themate ἕω.

Ὦσμαι, præt. perf. pass. verbi actiui ὠθέω, facientis fut. 1. act. ὤσω, ex inus. them. ὤθω. Vnde particip. ὠσμένος, inde & aor. 1. pass. ὤσθην, ex quo partic. ὠσθείς.

Ὠστιεῖ, Atticè pro ὠστιῇ secunda pers. sing. fut. 1. med. ὠστιοῦμαι pro ὠστίσομαι, à them. act. ὠστίζω.

Ὤφθησαν, aor. 1. pass. indic. modi. ex them. ὄπτομαι, faciente fut. 1. med. ὄψομαι, præt. perf. pass. ὦμμαι, ex cuius tertia pers. aor. ille.

Ὦχα, præt. perf. act. verbi οἴγω.

Ὤχατο, Ionicè pro ᾠγμένοι ἦσαν. præt. plusquamperfect. eiusdem them. [οἴχω.

Ὤχωκα, poetica προσθήκῃ τοῦ ω pro ᾦχηκα. præt. perf. ac. verbi οἴχω ex

Hac ex doctißimis Græcorum commentariis & aliorum nostra ætatis ἑλληνιστῶν scriptis desumpta proposuimus. Cæterum quum verbum paßiuæ vocis reuocatur ad thema quod est actiua. sciendum est respici ad primum thema, non ad id ex quo illud proxime deriuatum est.

DE GRAECORVM NOTIS ARITHmeticis compendium ex Adriani Ameroty scriptis.

GRÆCI vtuntur notis numerorum, literis alphabeticis: idque tribus modis. Primò singulis elementis secundum alphabeti seriem loci sui numerum significantibus. Nam quorum in ordine alphabeti locum quæque litera sortita est, eiusdem numerum repræsentat, vt α primum, β secundum, & ita deinceps vsque ω, quod vigesimi quarti symbolum habet. Secundò, toto alphabeto in tres classes diuiso. quarum prima est vnitatum ab α prima vnitate vsque ι decimam vnitatem porrecta, hac tamen nota ϛ pro senario vsurpata. Secunda est denariorum à litera ι vsque ρ procedens intersecto itidem hoc signo ϛ pro nonagenario. Tertia est centenorum, à litera ρ vsque ad finem sua serie protensa. sed pari modo hac nota Π pro nonagesimo addita. Singulis literis pariter & notis, si virgula toni grauis nota subscribatur, hoc modo, à prima quidem classis millenariorum monadas, secunda millenariorum decadas, tertia millenariorum centurias significat. Tertiò, sex dūtaxat literis alphabeti in designandis numeris vtuntur IΠΔHXM, quarum I vnitatem significat. Π πέντε, id est, quinque Δ, δέκα, id est, decem. H, ἑκατὸν, id est, centum. X. χίλια, id est, mile. M, μύρια id est, decies mille significat. Reliquæ sunt capitales literæ numerorum suorum, quos eosdem per se significant. Et hæ quidē omnes præter Π vsque ad quaternarium numerum, siue per se, siue aliis adiunctæ, multiplicantur. vt, I. II. III. IIII. 1. 2 3. 4. Δ. ΔΔ. ΔΔΔ. ΔΔΔΔ. id est, 20. 20 30. 40. H. HH. HHH. HHHH id est, 100. 200. 300. 400. X. XX. XXX. XXXX. i. 1000. 2000. 3000. 4000. M. MM. MMM. MMMM. id est, 10000. 20000. 30000. 40000.

Decadum verò, centuriam & chiliadum ac myriadum quinarios, hæc elementa ΔHXM. literæ Π inclusa significant, vt Δ inclusum Π. efficit 50. H. inclusum Π. 500. X. inclusum Π. inclusum Π. 5000. M. inclusum Π. 50000. Horū numerorum adiunctione reliqui omnes numeri gignuntur, in quorum compositione semper maior minori præponendus est.

Herodiani de iisdem tractatus.

VNitatis numerum significat vnum iota: binarium, duo ιι: & ita vsque ad quatuor. Quinarium enim (τὸ πέντε) significat litera π: similitérque senarium notat hoc ipsum π adiecto vno ι, veluti ad quinque priora addita vno: & ita deinceps vsque ad nouem. Nam denarius numerus (τὸ δέκα) significatur litera δ, vicenarius verò, duobus δδ, eodémque modo vsque ad quadragenarium. Nam quinquagenarius (τὸ πεντήκοντα) notatur litera π habente δ in medio suo vētre, hoc modo, |Δ| Sexagenarius autem, hac ipsa nota itidē vt in præcedentib. appositum habente suū δ & ita progressio fit vsque ad nonagenarium. Centenarius enim (τὸ ἑκατὸν) significatur litera η: ducenarius, duplici ηη, & ita vsque ad quingenarium. eius quippe (τοῦ πεντακοσίου) nota est literæ π, in sui medio habēs literā η: sic nimirū |H|. Sexcenarius verò cōsimiliter notatur eadē hac nota apposita literæ η: & vsque ad nongenarium eodem pacto proceditur. Etenim millenarij. (τῶν χιλίων) nota est litera χ: at duo millia significantur duobus χχ. & sic vsq. ad quatuor millia progredimur. nam π rursum vti suprà, in sese medium continens χ, quinque millia (τὰ πεντακισχίλια) denotat hoc modo, |X| Idem verò & sex millia significat, consimiliter vti in superioribus apposita ei litera χ. eadémque ratione vsque ad nouem millia. Decem autem millia (τὰ μύρια) notat litera μ. Porrò notæ illæ quæ apponuntur supradictis, quum augendus est numerus, ad dextrum apponuntur latus: quum minuendus ad sinistrum. nam appositio numeri ea parte facta, significat oportere hunc minorem numerum ab illo maiore demere. Verum subieci ipsas illas numerorum figuras serie & ordine suo, ab vnitate exorsus, singulis ipsarum apposita communis numeri nota: vt eo modo cognosci melius & intelligi possint quæ antè dicta sunt. Faciendum itaque vt prædictum est. appositarum namque literarum vnaquæque numeri multitudinem significat. Cæterùm scripsi numeros vnitatis, denarios, centenarios, millenarios, qui ex prædictis satis manifestum est quonam pacto singuli horum illis appositis augendi sint. præmittendus autem semper maior minori, appositis serie sua tot aliis numeris quot augere illum volumus.

I, α, ἕν.	I, 1, Vnum.
II, β, δύο.	II, 2, duo.
III, γ', τρία.	III, 3 tria.
IIII, δ', τέσσαρα.	IIII, 4, quatuor.
Π, ε, πέντε.	V, 5, quinque.
ΠI, ϛ', ἕξ.	VI, 6, sex.
ΠII, ζ, ἑπτά.	VII, 7, septem.
ΠIII, η, ὀκτώ.	VIII, 8, octo.
ΠIIII, θ', ἐννέα.	VIIII, 9, nouem.
Δ, ι, δέκα.	X, 10, decem.
ΔI, ια ἕνδεκα.	XI, 11, vndecim.
ΔII, ιβ, δώδεκα.	XII, 12, duodecim.
ΔIII, ιγ', τρεισκαίδεκα.	XIII, 13, tredecim.
ΔIIII, ιδ', τεσσαρεσκαίδεκα.	XIIII, 14, quatuordecim.
ΔΠ, ιε, πεντεκαίδεκα.	XV, 15 quindecim.
ΔΠI, ιϛ', ἑκκαίδεκα.	XVI, 16, sedecim.
ΔΠII, ιζ, ἑπτακαίδεκα.	XVII, 17, septendecim.
ΔΠIII, ιη ὀκτωκαίδεκα.	XVIII, 18, octodecim.
ΔΠIIII, ιθ', ἐννεακαίδεκα.	XVIIII, 19, nouendecim.
ΔΔ, κ, εἴκοσι.	XX, 20, viginti.
ΔΔI, κα', εἰκοσιέν.	XXI, 21, vigintiunum.
ΔΔII, κβ', εἰκοσιδύο.	XXII, 22, vigintiduo.
ΔΔIII, κγ', εἰκοσιτρία.	XXIII, 23 vigintitria.
ΔΔIIII, κδ', εἰκοσιτέσσαρα.	XXIIII, 24, vigintiquatuor.
ΔΔΠ, κε, εἰκοσιπέντε.	XXV, 25, vigintiquinque.
ΔΔΠI, κϛ', εἰκοσιέξ.	XXVI, 26, vigintisex.
ΔΔΠII, κζ', εἰκοσιεπτά.	XXVII, 27, vigintiseptem.
ΔΔΠIII κη, εἰκοσιοκτώ.	XXVIII, 28, vigintiocto.
ΔΔΠIIII, κθ', εἰκοσιεννέα.	XXVIIII 29, vigintinouem.
ΔΔΔ, λ, τριακοντα.	XXX, 30, triginta.
ΔΔΔI, λα.	XXXI 31.
ΔΔΔII, λβ'.	XXXII, 32.
ΔΔΔIII, λγ'.	XXXIII, 33.
ΔΔΔIIII, λδ'.	XXXIIII, 34.
ΔΔΔΠ, λε.	XXXV 35.
ΔΔΔΠI, λϛ'.	XXXVI 36.
ΔΔΔΠII, λζ'.	XXXVII, 37.
ΔΔΔΠIII, λη.	XXXVIII 38.
ΔΔΔΠIIII, λθ'.	XXXVIIII, 39.
ΔΔΔΔ, μ'.	XL 40, quadraginta.
ΔΔΔΔI, μα.	XLI 41.
ΔΔΔΔII, μβ'.	XLII 42.
ΔΔΔΔIII, μγ'.	XLIII 43.
ΔΔΔΔIIII, μδ'.	XLIIII 44.
ΔΔΔΔΠ, με.	XLV, 45.
ΔΔΔΔΠI, μϛ'.	XLVI, 46.
ΔΔΔΔΠII, μζ'.	XLVII, 47.
ΔΔΔΔΠIII, μη.	XLVIII, 48.
ΔΔΔΔΠIIII, μθ'.	XLVIIII, 49.
|Δ|, ν', πεντήκοντα.	L, 50, quinquaginta.
|Δ| I, να.	LI 51.
|Δ| II, νβ'.	LII 52.
|Δ| III, νγ'.	LIII, 53.
|Δ| IIII, νδ'.	LIIII, 54.
|Δ| Π, νε.	LV, 55.
|Δ| ΠI, νϛ'.	LVI, 56.
|Δ| ΠII, νζ'.	LVII, 57.
|Δ| ΠIII νη.	LVIII, 58.
|Δ| ΠIIII, νθ'.	LVIIII, 59.
|Δ| Δ ξ, ἑξήκοντα.	LX, 60, sexaginta.
|Δ| ΔI, ξα.	LXI 61.
|Δ| ΔII, ξβ.	LXII 62.
|Δ| ΔIII, ξγ'.	LXIII, 63.
|Δ| ΔIIII, ξδ'.	LXIIII, 64.
|Δ| ΔΠ, ξε.	LXV, 65.
|Δ| ΔΠI, ξϛ'.	LXVI, 66.
|Δ| ΔΠII, ξζ'.	LXVII, 67.
|Δ| ΔΠIII, ξη.	LXVIII, 68.

ΔΠΙΙΙΙ, ξθ΄. LXVIII, 69.
ΔΔ. ο΄. ἑβδομήκοντα. LXX, 70. septuaginta.
ΔΔΙ. οα΄. LXXI, 71.
ΔΔΙΙ, οβ΄. LXXII, 72.
ΔΔΙΙΙ, ογ΄. LXXIII, 73.
ΔΔΙΙΙΙ, οδ΄. LXXIIII, 74.
ΔΔΠ, οε΄. LXXV, 75.
ΔΔΠΙ, ος΄. LXXVI, 76.
ΔΔΠΙΙ, οζ΄. LXXVII, 77.
ΔΔΠΙΙΙ, οη΄. LXXVIII. 78.
ΔΔΠΙΙΙΙ, οθ΄. LXXVIIII. 79.
ΔΔΔ π. ὀγδοήκοντα. LXXX, 80, octuaginta.
ΔΔΔΙ, πα΄. LXXXI. 81.
ΔΔΔΙΙ. πβ΄. LXXXII, 82.
ΔΔΔΙΙΙ, πγ΄. LXXXIII, 83.
ΔΔΔΙΙΙΙ, πδ΄. LXXXIIII, 84.
ΔΔΔΠ, πε΄. LXXXV. 85.
ΔΔΔΠΙ. πς΄. LXXXVI, 86.
ΔΔΔΠΙΙ, πζ΄. LXXXVII. 87.
ΔΔΔΠΙΙΙ, πη΄. LXXXVIII. 88.
ΔΔΔΠΙΙΙΙ. πθ΄. LXXXVIIII. 89.
ΔΔΔΔ, ϙ΄. ἐννενήκοντα. LXXXX. 90, nonaginta.
ΔΔΔΔΙ, ϙα΄. LXXXXI, 91.
ΔΔΔΔΙΙ, ϙβ΄. LXXXXII 92.
ΔΔΔΔΙΙΙ, ϙγ΄. LXXXXIII. 93.
ΔΔΔΔΙΙΙΙ. ϙδ΄. LXXXXIIII. 94.
ΔΔΔΔΠ ϙε΄. LXXXXV, 95.
ΔΔΔΔΠΙ, ϙς΄. LXXXXVI, 96.
ΔΔΔΔΠΙΙ, ϙζ΄. LXXXXVII. 97.
ΔΔΔΔΠΙΙΙ, ϙη΄. LXXXXVIII. 98.
ΔΔΔΔΠΙΙΙΙ, ϙθ΄. LXXXXVIIII, 99.
Η, ρ΄. ἑκατόν. C, 100, centum.
ΗΗ σ΄, διακόσια. CC, (vel ∞) 200. ducenta.
ΗΗΗ τ΄. τριακόσια. CCC. 300. trecenta.
ΗΗΗΗ υ΄. τετρακόσια. CCCC, 400. quadringenta.
[illegible] φ΄. πεντακόσια. D. (vel 100) 50. quingenta.
[illegible] χ΄. ἑξακόσια. DC 600. sexcenta.
[illegible] ψ΄. ἑπτακόσια. DCC, 700. septingenta.
[illegible] ω΄. ὀκτακόσια. DCCC. 800, octingenta.
[illegible] ϡ, ἐννακόσια. DCCCC. 900. nongenta.
Χ, α, χίλια. M (vel CIↃ: ∞, I) 1000. mille.
ΧΧ, β, δισχίλια. II. (vel II. ∞) 2000. duo millia.
ΧΧΧ, γ. τρισχίλια. III. (vel III. ∞) 3000. tria millia
ΧΧΧΧ, δ. τετρακισχίλια. IIII, (vel IIII ∞) 4000, quatuor millia.
[illegible] ε, πεντακισχίλια. V, (vel V ∞. IↃↃ) 5000. quinque millia.
[illegible] ς. ἑξακισχίλια. VI (vel VI ∞) 6000 sex millia.
[illegible] ζ, ἑπτακισχίλια. VII, (vel VII ∞) 7000. septem millia.
[illegible] η, ὀκτακισχίλια VIII, (vel VIII ∞) 8000, octo millia.
[illegible] θ, ἐννακισχίλια, VIIII. (vel VIIII. ∞) 9000, nouem millia.
Μ. μυριὰς. M. X, vel (CCIↃↃ. ↃMC. IMI.) 10000, decem millia.

Porrò si quis Herodiani myriadem excedere, & aliquanto vlterius progredi velit, institutam ab eo rationem sequetur hoc modo.

ΜΜ [illegible] μυριάδες. XX, (vel XX ∞) 20000, viginti millia.
ΜΜΜ, λ. [illegible] μυριάδες. XXX, (vel XXX ∞) 30000, triginta millia.
ΜΜΜΜ [illegible] τετρακισμύρια. XXXX, (vel ∞ XXXX) 40000 quadraginta millia.
[illegible] πεντακισμύρια. L, (vel L ∞, IↃↃↃ) 50000, quinquaginta millia.
[illegible] ξ, ἑξακισμύρια. LX. (vel LX ∞) 60000, sexaginta millia.
[illegible] ο, ἑπτακισμύρια. LXX (vel LXX ∞) 70000, septuaginta millia.
[illegible] π, ὀκτακισμύρια LXXX, (vel LXXX ∞) 80000, octuaginta millia.
[illegible] ϙ, ἐννακισμύρια LXXXX, (vel LXXXX ∞) 90000, nonaginta millia.

Quod si vlterius adhuc progredi velimus, sequemur notas minusculorum literarum: quarum hæc est series;

ρ, δεκακισμύρια. C, (vel CM, CCCIↃↃↃ) 100000, centum millia.
σ, εἰκοσακισμύρια. CC, vel CC ∞) 200000 ducenta millia.

τ, τριακοντακισμύρια, CCC, (vel CCC ∞) 300000, trecenta millia
υ, τεσσαρακοντακισμύρια, CCCC, (vel CCCC ∞) 400000. quadringẽta millia.
φ, πεντηκοντακισμύρια. D, (vel IↃ, D ∞) 500000, quingenta millia.
χ, ἑξηκοντακισμύρια. DC (vel DC. ∞) 600000, sexcenta millia.
ψ, ἑβδομηκοντακισμύρια. DCC, (vel DCC ∞) 700000 septingenta millia.
ω, ὀγδοηκοντακισμύρια. DCCC, (vel DCCC ∞) 800000, octingenta millia.
ϡ, ἐνενηκοντακισμύρια. DCCCC, (vel DCCCC ∞) 900000, nongenta millia.

Hæc sequũtur ἑκατοντακισμύρια, χιλιακισμύρια, μυριακισμύρια. Quæ integra potius scribuntur quàm notis repræsentantur: quamuis apud Latinos decies centena millia hoc signo CCCCIↃↃↃↃ notata comperiantur.

De nominibus ordinalibus.

Ordinalia nomina quæ vocant, à superioribus originem ducunt.

Πρῶτος, Primus.
Δεύτερος, Secundus.
Τρίτος, (potius τρίτατος) Tertius.
Τέταρτος (potius τέτρατος) Quartus.
Πέμπτος, Quintus.
Ἕκτος, Sextus.
Ἕβδομος, Septimus.
Ὄγδοος, Octauus.
Ἔνατος, Nonus.
Δέκατος, Decimus.
Ἑνδέκατος, Vndecimus.
Δωδέκατος, Duodecimus.
Τρεισκαιδέκατος, Decimus tertius, seu Tertiusdecimus.
Τεσσαρεσκαιδέκατος, Decimusquartus, seu Quartusdecim⁹. vtroque enim modo Latini loquuntur. id quod de sequentibus etiam dictum putatur.
Πεντεκαιδέκατος, Decimusquintus.
Ἑκκαιδέκατος, Decimussextus.
Ἑπτακαιδέκατος. Decimusseptimus.
Ὀκτωκαιδέκατος. Decimusoctauus.
Ἐννεακαιδέκατος. Decimusnonus.
Εἰκοστός, Vigesimus, seu vicesimus.
Εἰκοστὸς πρῶτος. Vigesimusprimus.
Εἰκοστὸς δεύτερος, Vigesimussecundus.
Εἰκοστὸς τρίτος, Vigesimustertius: & sic deinceps.
Τριακοστός, Trigesimus, seu Tricesimus.
Τριακοστὸς πρῶτος, Trigesimusprimus.
Τεσσαρακοστός, Quadragesimus.
Τεσσαρακοστὸς πρῶτος, Quadragesimusprimus: & sic deinceps.
Πεντηκοστός, Quinquagesimus.
Ἑξηκοστός, Sexagesimus.
Ἑβδομηκοστός, Septuagesimus.
Ὀγδοηκοστός, Octogesimus.
Ἐνενηκοστός, Nonagesimus.
Ἑκατοστός, Centesimus.
Διακοσιοστός, Ducentesimus, vel Ducesimus.
Τριακοσιοστός, Trecentesimus.
Τετρακοσιοστός, Quadringẽtesimus, vel Quadringesimus,
Πεντακοσιοστός, Qingentesimus, vel Quingesimus.
Ἑξακοσιοστός, Sexcentesimus, vel Sexcesimus.
Ἑπτακοσιοστός, Septingentesimus, vel septingesimus.
Ὀκτακοσιοστός, Octingentesimus, vel Octingesimus.
Ἐννακοσιοστός, Nongentesimus, vel Noningesimus.
Χιλιοστός, Millesimus.
Δισχιλιοστός, Bis millesimus.
Τρισχιλιοστός, Ter millesimus.
Τετρακισχιλιοστός, Quatermillesimus.
Πεντακισχιλιοστός, Quinquies millesimus.
Ἑξακισχιλιοστός. Sexies millesimus.
Ἑπτακισχιλιοστός, Septies millesimus.
Ὀκτακισχιλιοστός, Octies millesimus.
Ἐννακισχιλιοστός. Nonies millesimus.
Μυριοστός, Decies millesimus.
Δισμυριοστός, Vicies millesimus.
Τρισμυριοστός, Tricies millesimus: & ita deinceps vsque μυριακισμυριοστός, & in infinitum vsque multiplicando per aduerbia numeralia. Porrò efferuntur hæc ordinalia etiam intercedente copula, & interdum quidem maiore numero minorem præcedente, interdum sequente, vt videre est passim apud Athenæum.

Numeratiua in πλοῦς & πλάσιος finita.

Sunt & alia numeratiua nomina adiectiua vnà cum præcedentibus ordinalibus deriuata ex numeralibus, vel etiam ex numeralium aduerbiis. Duorum ea generum sunt. Quædam enim in πλοῦς desinunt, quædam in πλάσιος.

Ἁπλοῦς, Simplex.
Διπλοῦς, Duplex.
Τριπλοῦς, Triplex.
Τετραπλοῦς, Quadruplex.
Πενταπλοῦς, Quintuplex.
Ἑξαπλοῦς, Sextuplex.
Ἑπταπλοῦς, Septuplex.
Ὀκταπλοῦς, Octuplex.
Ἐνναπλοῦς, Noncuplex.
Δεκαπλοῦς, Decuplex. Et ita deinceps, ἑκατονταπλοῦς, χιλιαπλοῦς, μυριαπλοῦς. Quibus adde infinitũ πολλαπλοῦς, multiplex.

Sequuntur ea quæ in πλάσιος desinunt.

Διπλάσιος, Duplus.
Τριπλάσιος, Triplus.
Τετραπλάσιος, Quadruplus.
Πενταπλάσιος, Quincuplus.
Ἑξαπλάσιος, Sextuplus.
Ἑπταπλάσιος, Septuplus.
Ὀκταπλάσιος, Octuplus.
Ἐνναπλάσιος, Noncuplus.
Δεκαπλάσιος, Decuplus.
Εἰκοσαπλάσιος, Vigecuplus. Et sic deinceps vsque ad ἑκατονταπλάσιος seu ἑκατονταπλασίων, centuplus: χιλιαπλάσιος, millecuplus: μυριαπλάσιος, deno milleno numero auctus. Quibus itidem adde infinitum πολλαπλάσιος, multiplus seu multiplex.

Substantiua quædam ex numeralibus deriuata.

Μονάς, Vnitas, numerus singularis.
Δυάς, Dualis numerus, secũdũ alios Binarius.
Τριάς, Ternarius numerus, vel Trinitas.
Τετράς, Quaternarius numerus.
Πεντάς, siue Πεμπτάς, Quinarius numerus.
Ἑξάς, Senarius numerus.
Ὀγδοάς, Octonarius numerus.
Ἐννάς, Nouenarius numerus.
Δεκάς, Denarius numerus.
Ἑνδεκάς, Vndenarius numerus.
Δωδεκάς, Duodenarius numerus.
Εἰκάς, Vicenarius numerus.
Τριακάς, Tricenarius numerus. Et ita deinceps vsque ad ἑκατοντάς, centenarius numerus: χιλιάς, millenarius numerus: μυριάς, numerus denarius millenarius.

Aduerbia numeralia.

Sunt & aduerbia quædam ex numeralibus nominibus orta.

Ἅπαξ, Semel.
Δίς, Bis.
Τρίς, Ter.
Τετράκις, Quater.
Πεντάκις, Quinquies.
Ἑξάκις, Sexies.
Ἑπτάκις, Septies.
Ὀκτάκις, Octies.
Ἐννάκις, Nouies.
Δεκάκις, Decies.
Ἑνδεκάκις, Vndecies.
Δωδεκάκις, Duodecies.
Τρισκαιδεκάκις, Tredecies.
Τεσσαρεσκαιδεκάκις, Quaterdecies.
Πεντεκαιδεκάκις, Quindecies.
Ἑκκαιδεκάκις, Sedecies.
Ἑπτακαιδεκάκις, Decies septies.
Ὀκτωκαιδεκάκις, Deciesocties.
Ἐννεακαιδεκάκις, Deciesnouies.
Εἰκοσάκις, Vigecies, seu Vicies.
Τριακοντάκις, Trigecies, seu Tricies.
Τεσσαρακοντάκις, Quadragies.
Πεντηκοντάκις, Quinquagies.
Ἑξηκοντάκις, Sexagies.
Ἑβδομηκοντάκις, Septuagies.
Ὀγδοηκοντάκις, Octogies.
Ἐνενηκοντάκις, Nonagies.
Ἑκατοντάκις, Centies.
Διακοσιάκις, Ducenties.
Τριακοσιάκις, Trecenties.
Τετρακοσιάκις, Quadringenties: & sic deinceps.
Χιλιάκις, Millies.
Δισχιλιάκις, Bis millies: & sic deinceps.
Μυριάκις, Decies millies.
Δισμυριάκις, Vicies millies: & sic deinceps vsque ad μυριάκις μυριάκις.

In infinitum autem est πολλάκις multoties, sæpius. Quibus adde ποσάκις, τοσάκις, quoties & toties.

DE MENSIBVS, ET EORUM partibus.

Quodcim apud omnes gentes comperiuntur fuisse menses: sed non eadem apud omnes fuit ratio: in primis verò Attici menses non conueniunt cum nostris, quòd illi sicut & Hebræorum menses, tantum ad lunæ cursum computarentur, luna auspicante & finiente mensem: nostri verò ita descripti sint, vt in conficiendo anno magis ad Solis cursum quadrarent. Apud Atticos primus mensis à solstitio æstiuo inchoabat annum: quod quum ferè incidat in medium mensem Iunium apud nos, mensem qui illi exactè respondeat, opponere non possumus, quum videamus eum partem sibi ex Iunio capere, partem ex Iulio. quæ ratio eadem deinceps est in cæteris. Quoniam autem apud Græcos scriptores crebra occurrit mentio non solùm Atticorum mensium, sed etiam Ægyptiacorum & Hebræorum, singulorum nomina & seriem subscribemus.

Athenensium.

Ἑκατομβαιών, Iunius. Primus hic fuit mensium Atticorum & anni initium, vt patet ex Dionys. Hal. Rom. antiq lib. 1. ideóque ab hecatombis sacrificiis maioribus, quæ tunc fiebant, nomen accepit. Antiquitus dictus fuit Κρόνιος, (i. Saturnalis) à Bœotis Hippodromus, à Macedonibus Lous, vt refert Plut. in Thes. & Cam. & Alex.

Μεταγειτνιών, Iulius à Metagitniis Apollinis sacris. Hunc mensem fuisse secundum annot. Suid. post Harpocrationem.

Βοηδρομιών, Augustus à Boedromiis sacris. Plut. in Aristide.

Μαιμακτηριών, September: à Mæmacta quod turbidum aërem significat.

Πυανεψιών, October. sic dictus à festo quod agitababatur frugibus terræ iam collectis atque conditis, vt ex Plut. in Thes. colligere licet.

Ἀνθεστηριών, Nouember. dictus quòd ἀνθίων στερεῖ τὴν γῆν. At Philostr. verum esse mensem scribit, denominatum ita παρὰ τῶν ἀνθῶν. Vnde & Plut. in Sylla, & Appian. lib. 2. Bell. ciuil. & Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 12.

Ποσειδεών, [q. d. Neptunius] December. vt interpr. Suidas. Ianuario tamen eum comparat. Plut. in Cæs.

Γαμηλιών, Ianuarius: à Iunone quæ nuptiis præest, Suid.

Ἐλαφηβολιών, Februarius. à venatione ceruorum.

Μουνυχιών, Martius. à Munichijs Dianæ sacris. Plut. in Thes. Vide & Harpocr. & Suid.

Θαργηλιών, Aprilis. dictus παρὰ τὰ θαργήλια, quod erat festum ex eo nominatum, quia in eo primitiæ earum frugum quas calor Solis θέρων, καὶ θάλπων τὴν γῆν produxerat, dijs offerentur.

Σκιροφοριών, Marius. à sacris vmbraculis. Vide Dionys. Halic. Rom. antiq. lib. 1.

Aegyptiacorum.

Φθαὶ, ἢ Θωθ, ὁ Σεπτέμβριος.
Παμφεὶ ἢ Φαωφὶ, ὁ Ὀκτώβριος.
Ἀθὺρ, ὁ Νοέμβριος.
Χυὰκ, ὁ Δεκέμβριος.
Τυβὶ, ὁ Ἰανουάριος.
Μεχεὶρ, ἢ Βιχεὶρ, ὁ Φεβρουάριος.
Φαμενὼθ, ὁ Μάρτιος.
Φαμμουθὶ, ὁ Ἀπρίλλιος.
Παχὼν, ὁ Μάιος.
Παυνὶ, ὁ Ἰούνιος.
Ἐπιφὶ, ὁ Ἰούλιος.
Μεσορὶ, ὁ Αὔγουστος.

Hebræorum.

Τισρὶ, ὁ Σεπτέμβριος.
Μαρχεσουὰν, ὁ Ὀκτώβριος.
Κασλεῦ, ὁ Νοέμβριος.
Τηβὴθ, ὁ Δεκέμβριος.
Σεβὰτ, ὁ Ἰανουάριος.
Ἀδὰρ, ὁ Φεβρουάριος.
Νισὰν, ὁ Μάρτιος.
Ἰάρ, ὁ Ἀπρίλλιος.
Σιβὰν, ὁ Μάιος.
Ταμμὺζ, ὁ Ἰούνιος.
Ἀβ, ὁ Ἰούλιος.
Ἐλοὺλ, ὁ Αὔγουστος.

De partibus mensis.

Diuidunt Græci mensem suum in tres decadas seu τρία διχομηνίας, vt Pollux nominari posse ait. Primam vocant μηνὸς ἱσταμένου siue ἀρχομένου: secundam μεσοῦντος μηνὸς, vel ἐπὶ δέκα: tertiã φθίνοντος μηνὸς siue παυομένου, aut λήγοντος: vel etiam ἐπὶ εἰκάδι. Vtuntur igitur in diebus numerandis, nominibus ordinalibus, πρώτη, δευτέρα, τρίτη, τετάρτη, seu τετράς, πέμπτη, siue πεντὰς ἕκτη, siue ἑξάς, & sic deinceps: nisi quòd prima cuiusque mensis dies vocetur νουμηνία: (quoniam in ea erat nouilunium) decima quinta peculiariter ab Hesiodo μέση, quoniam medium obtinet

men habet, duobus æquis lateribus, vno breuiori, in vno quoque angulo stellam habens.

E ε, e breue.

Ε Ψ Ι Λ Ο Ν id est, exile seu tenue, peculiare nomen non habet. Nam Hebræis nulla est litera quæ huic respondeat.

Vna est ex iis quatuor, quas Plato in Cratylo scribit à Græcis pronuntiari, quum reliquæ non enuntientur, sed tantum ipsarū nomina, vt Alpha, Betha, & cæteræ omnes literæ præter ε, ο, ω & υ. Ex his autem Platonis verbis liquet, epitheton illud quo psilon vocatur, id est, tenue, postea adiectum esse, quum inter ε & αι distingui, & illud quidem inter literas, hoc verò inter diphthongos numerari cœpisset. Veteres enim initio hanc literam ει vocabāt, sicut ostendit Plutarchus in eo libello quem inscripsit περὶ τοῦ ει ἐν Δελφοῖς, & post eum etiam Eustathius Iliad. ι. Item Nigidius apud Gellium lib. 19. cap. 14. meritò quidem in eo Græcos reprehendens.

Pierius dicit ε graui esse sono, ac tum demum exaudiri, quum spiritus aliquando inferius contrahi videtur, & suppresso quodammodo sono enuntiatur: ἰῶτα verò acutum habere sonum, quum ad aperta vsque labra porrigitur, & vocaliore sono se prodit.

Cauendum autem in primis ne η literam vel αι diphthongum pronuntiamus vt ε, neque incidamus in vitium orationis effœminatæ: quod vocant Grammatici πολυφθογγον, vt inferius in η & αι ostendemus.

Ζ ζ z.

ΖΗΤΑ, zeta non zita: id autem opposuimus Tiade Hebræorū, non zain. Neque enim pronuntiari debet sicut hodie à Gallis ʃ litera effertur: quum est inter duas vocales media, neque etiam vt duplex ʃʃ, sed vt dʃ, qui sonus est suauissimus, & à Latinis nunquam satis rectè exprimi potuit.

Quintilianus lib. 12. iucundissimas esse testatur apud Græcos ζ & υ: quibus, inquit, nullæ apud eos dulcius spirant. & subdit, quas mutuari solemus quoties illorum nominibus vtimur. Quod quum contingit, nescio quomodo hilarior protinus renidet oratio, vt in zephyris zopyrisque, quæ si nostris literis scribantur, surdum quiddam & barbarum efficient, & velut in locum earum succedent tristes & horridæ, quibus Græcia caret: Hæc Quintilianus. Contrà Martianus Capella refert Appium Claudium idcirco hanc literam reformidasse, quòd, dum exprimitur, morientis dentes imitetur: hinc factum vt quidam non omnino malè eam cum stridore quodam pronuntiandam censeant. Cæterùm quòd omnes asserunt Græci Grammatici, nimirum non dʃ (vt diximus) sed ʃd valere, hoc mihi quidem probari non potest. Nam primùm omnium debet inter tres duplices eadem esse analogia. Cæteræ autem non valent σκ vel σπ, sed κσ, vel πσ. Deinde vbi illa esset huius literæ suauitas, qua Fabius testatur nullam dulcius spirare?

Romani, qui peregrinam ζ inter suas adsciuerunt, eam aliquādo duplici ʃʃ reddunt, πατρίζω patrisso, μᾶζα massa.

Η η, ee, siue ē longum.

ΗΤΑ, Eeta ab Heth densissima Hebræorum consonante nomē traxit, fuitque olim nota aspirationis, vt declarat Athenæus lib. 9. his verbis. Οἴμαι γὰρ διὰ τοῦ η στοιχείου τιθέναι δασεῖς τὰς παλαιοὺς τὴν δασεῖαν. διὸ τοῦτο καὶ Ῥωμαῖοι πρὸ πάντων τῶν δασυνομένων ὀνομάτων η προγράφουσι, id est, veteres arbitror H elemento aspirationem formasse, quamobrem etiam Romani omnibus aspiratis nominibus η præscribunt.

Ideóque in notis numerorum antiquitùs apud Græcos H, ἑκατὸν, id est, centum designabat, quod prima esset eius vocis litera, quam tunc sic scribebant HEKATON. Quia verò Græci hanc aspirationem non suprà ponebant, sed ipsi lineæ inserebant, hinc ortus est magnus error. Quo factum est vt cœperint eam supra ponere, ac tandem illam diffecuerint, hoc pacto H, ita vt anterior pars significaret spiritum asperum, posterior lenem, quibus adhuc vtimur in literis grandiusculis. in antiquissimis Heracleensium numismatis, legitur ⊢HPAKΛEΩN & ⊢HPAKΛHTΩN, præposito in ipso contextu spiritu aspero.

Eam autem notam postea pro η longa Græcia vsurpauit, vt disertè testatur Plato in Cratylo his verbis, οὐ γὰρ η ἐχρώμεθα ἀλλὰ ε τὸ παλαιὸν, id est, η enim non vsurpabamus olim, sed ε. Idipsum Ausonius poeta de literis Græcis & Latinis, hisce versibus, qui submutili videntur, confirmat:

Hæc quod Aeolidum, quodque valet hoc Latiar E:
Præsto quod E Latium semper breue Dorica vox E.

H igitur nullo modo exiliter pronunciandū vt ἰῶτα, qui cum nihil commune habet, sed e obliquo vastóque quodam sono, medio inter α & ε, rictu minus diducto quàm α, hiantiore tamen ac minus in ima depresso sono, quàm ε. Hinc fit vt Græci δημοσθένεα, τείχεα, in δημοσθένη, τείχη contraxerint: vt vbicunque ferè εα incidit, in η contrahunt.

Legatum Iurisconsulti Græci ληγᾶτον: quòd quàm absurdè *ligaton* proferatur, quis non videt.

Caius Iurisc. de verb. signific. Telum, inquit, vulgò quidem id appellatur, quod ab arcu mittitur: sed nunc omne significatur, quod mittitur manu: Ita sequitur vt & lapis & lignum & ferrum hoc nomine contineatur: dictúmque ab eo quòd in longinquum mittitur, Græca voce figuratum ἀπὸ τοῦ τηλοῦ, id est, ab eo quod est longè: quam etiam etymologiam Iustinianus in suas institutiones retulit.

Franciscus Vergara nostri seculi doctissimus Grammaticus, de vi & prolatione literarum sic scribit, η perinde nunc profertur ac si esset ι longum, quum sit e longū, ex H per virgulā transuersam intersecta duæ propemodum E E fiunt, sic H quas geminas cōtinere dicitur H tam figura quàm etiam tempore, nimirum semper longa, duas semper breues. Atque ita transfertur à Latinis per e longum, vt Δημοσθένης Demosthenes, κρατήρ, crater.

Ex quibus apparet, perperam eos facere qui η cum iota confundunt.

Θ, ϑ, th.

ΘΗΤΑ ab Hebræo nomine Theth, ideóque vocatur theta, non vt nunc thita, quia in priore syllaba est η siue e longum, quemadmodum etiam ab omnibus veteribus vocantur *beta, zeta, eta, theta.* Persius satyr. 4.

Et potis es nigrum vitio præfigere theta.

Et Martial. lib. 7.

Nostri mortiferum quæstoris Castrice signum,
Est operæpretium discere Theta nouum.

Θ enim funesta illa in capitalibus iudiciis litera (quòd dictionem Θάνατος inchoet) nota erat condemnationis.

Ι, ι, i.

ΙΩΤΑ, Iota trissyllabum ab Hebræo Iod, t pro d vsurpato, respondet i Latino.

Cæcilius hanc literam vocat pumilionem, quod omnium & figura & sono tenuissima sit & minima: est siquidem μονόγραμμος. Plato indicat accommodam esse ad exprimendas res subtiles & penetrabiles, quod declarant, vt ait, ἰέναι, ἵεσθαι, ac similia. Itaque planè aliter sunt proferenda η υ ει οι υι, quàm ι; ne inter legendum incidamus in ἰωτακισμὸν & πολυφθογγον. quæ orationem faciunt exilem, eneruem, pipientem & confusam. Neque enim Χρηστὸς sonandum vt Χριστός: neque κιὼν vt κίων, μικρὸν longum vt μικρὸν paruum.

Κ, κ, K, c, q.

ΚΑΠΠΑ, Kappa siue Cappa ab Hebræo Cap seu Caph, valet c nostrum, item k seu q. Ab omnibus ferè incorruptè & rectè pronuntiatur, scilicet vt k non solùm ante consonantes, vt κλέπτω, ἀκμὴ, κνίσσα, κράσις, κραιπάλη crapula, χαρακτήρ: sed etiam ante vocales α ο ω, καλὸς, κόμη coma, κώμη vicus, pagus, & in fine dictionis ἐκ ex.

Priscianus author est, k & q, quamuis figura & nomine videantur aliquam habere differentiam, cum c tamen eandem tam in sono vocum, quàm in metro continere potestatem, & k penitus in Latina lingua superuacuum esse. quod ante Priscianum testati sunt etiam Fabius Terentianus, & Fl. Sosipater Carisius. Vnde & in antiquissimis marmoribus legimus *PEQVNIAM* pro *pecuniam.*

Certum est igitur κ eodem fuisse sono quacunque litera sequente, & Κικέρων pronuntiandum esse *kikeron.*

Veteres quoq; Græci quod Latini per q efferunt, per κ reddūt Quirites Κοιρῖται.

Quintus Κοΐντος, alij κυίντος numismata quædam ΚΟΙΝΤΟΣ.

Λ, λ, L.

ΛΑΜΒΔΑ, Lambda, non lamsda, ex Hebræo nomine Lamed, & syncope interposito β, λάμβδα. Valet l. nostrum.

Græci aliquando n sequente l, per λ transtulerunt: Manlius Μάλλιος scribentes. Inuenitur tamē & Μάλιος, apud Plutarchū.

Ab huius literæ forma λαμβδοειδὴς figura dicta est.

Μ, μ, m.

ΜΥ, my, hoc est mu per u exile Gallicum, non mi, longiùs recessit ab Hebræo nomine Mem: Iones vocant μῶ, idem valet quod Latinum m. Μάμμη auia: hoc etiam infantuli matrem vel nutricem appellant, sicut patrem Tatam, Mart. lib. 1.

Mammas atque Tatas habet Afra, sed ipsa Tatarum
Dici & mammarum maxima mamma potest.

Cato, qui cibum ac potionem Buas & Papas vocant, & patrem Tatam, & matrem Mammam.

Græcis nulla dictio in eam terminatur, quod & ait Fabius, à quo etiam *mugiens* vocatur, quia mugitum edere videtur.

Ν, ν, n.

ΝΥ, Ny, hoc est Nu per u exile, ab Hebræo Nun, abiecto vltimo n. Sonat n Latinum, debétque linguæ mucrone intimos dentes & palatum feriente enuntiari, siue syllabam inchoet siue claudat, apud Græcos præsertim.

Ξ, ξ, x.

Ξ Ixi ab Hebræo Schin ductum videtur: Latini nomen inuertimus, ix dicentes. Valet cs vel gs, quod ex obliquorum analogia apparet. Dicimus enim φοῖνιξ φοίνικος, & ἄντυξ ἄντυγος. Interdum tamen κ in obliquis aspiratur, sed præter recti naturam. Nam inter κ & σ locus adspirationi nullus esse potest. Itaque quamuis dicamus θρὶξ τριχὸς, minimè tamen existimandum est ξ in θρὶξ valet χσ.

Ὁ, ο, o breue.

ΟΜΙΚΡΟΝ, o paruum, & ipsum quoque vt ait Plato, à Græcis pronuntiatur, peculiarémque nomen non habet. Nam Hebræorum nulla litera est huic respondens.

Latini, Græcorum suo u expresserunt, vt ὀδυσσεύς Vlysses. Talis est etiam apud Romanos cognatio u cum o: vpilio, opilio. Atque etiamnum hodie magna Galliæ Lugdunensis pars sic o pronuntiant vt ou intelligas. Narbonensis contrà ou mutat in o. Sed rectiùs omnino fecerunt recentiores, qui o ab u diphthōgo & appellatione & scriptione distinxerunt. Debet enim o intra palatum ore rotundo enuntiari, quod & ipsa figura indicat, vt o breue.

Π, π, p.

πῖ, Pi, ab Hebræo Pe nomen habet, sonat P. Latinum.

πατὴρ, pater, German. *Vatter* seu *Fatter*, per digāma Aeolicū.

Ρ, ρ, rh, r.

ΡΩ, Rhoo per o longum ab Hebræo Res longiùs remotum nomen habet. Valet r nostrum.

Apud Græcos perpetuò initio aspiratur.

ῥυτὴρ defensor, Belgis *ruter*, id est, eques miles.

Et in medio dictionis geminatum prius tenue est, posterius aspiratur vt πύῤῥος purrhos.

Σ, σ, ſ.

ΣΙΓΜΑ, Sigma, à Samech Hebræo.

Dores San vocant, sicut Herodotus & alij testantur. Sonat ſ Latinum.

Σῖγμα apud Lucianum actionē instituit aduersus ταῦ, constitutis iudicibus septem vocalibus, conquerēs sese abs ταῦ pluribus dictionibus spoliari.

Pindaro κίβδηλον vocatur, hoc est, adulterina & non vera litera.

Messala Coruinus vocat sibilum.

Malè autem infracto sono & sicut zain Hebræorum pronuntiari solet quoties vel in eadem vel in diuersis dictionibus reperitur media inter duas vocales. Sic enim causa pronuntiant, ac si Cauza scriptum esset.

Priscianus: S sæpè pro aspiratione ponitur in his dictionibus quas à Græcis sumpsimus, vt semis, sex, septem, se, sal. Nam ἥμισυ, ἕξ, ἑπτὰ, ἑ, ἅλς apud illos aspirationem habent in principio.

Τ, τ, t.

ΤΑΥ, non taf sed tau, quomodo nautæ littoris Belgici sonant *tau*, quod denotat funem nauticum. Apud Hebræos idem nomen habet. Valet t Latinum.

Τάνταλος, Tantalos, Ἀντώνιος, Antonios, πάντα, panta.

Non (vt habent neotericorum Grammaticorum inuenta) Tandalos, Andonios, panda: quum t ante n, ne Latini quidem respuant.

Υ, υ, y, siue u tenue.

ΥΨΙΛΟΝ, y, hoc est, u tenue, gracile, siue exile, (Vergilius literam Pythagoræ vocat) simplex nomen non habet, nec Hebræis litera est quæ huic respondeat.

Valet y, quod à Græcis mutuati sunt Latini,

Cuius sonus medius est inter ι & ου, & tam Græcè quàm Latinè vt u Gallicum enuntiandum est, non vt ι.

Q. Terentius Scaurus ait, Y literam superuacuā Latino se moni putauerunt, quoniam pro illa V cederet: sed quum quædam in nostrum sermonem Græca nomina admissa sint, in quibus euidenter sonus huius literæ exprimitur, vt hyperbaton, vt hymnus, & hyacinthus, & similia, in eisdem hac litera necessariò vtimur.

Terentius dixit, *An in astu venit*, pro ἄστυ, hoc est ciuitatem.

Iurisconsulti nostri Senatusconsultum Tertullianum & Tertylianum dicunt: quod inde accidisse verisimile est, quia quum Romani destituerentur voce υ, nec haberēt literam quæ omni ex parte ei responderet, deflexerunt ad vocem proximam, pro υ, sonantes u, quod etiamnum hodie euenit Italis & Hispanis Belgicè vel Gallicè loquentibus. Nam pro *buten*, id est, foris dicunt *bouten*, pro *muraille*, *mouraille*: hoc est pro βυτ & μυρ βουτ & μουρ.

Φ, φ, ph *seu consonans digamma Aeolicum.*

ΦΙ Phi, nomen habet ex Hebræo Phe, quod & Pe dicitur, respondet f Latino, id est, τῷ δίγαμμα Aeolico, vt tunc quidem efferebatur.

Priscianus; f verò τῷ δίγαμμα sono enuntiabatur, ita scilicet vt nunc u consonans, eratque is sonus solis inter Græcos Aeolibus peculiaris. Sed postea in eius locū successit a consonās, ipsum verò digamma f in locum φ aspiratæ quod tamen in vocabulis Græcis seruatum est, vt in Philosophia, Philomela, Sophista, & multis eiusmodi. Pauca tamen excipiuntur, vt fama φήμη, fuga φυγὴ, fagus φηγὸς, fur φὼρ, & alia præterea nonnulla quæ vsus obtinuit vt per f scriberentur, quamuis Græca sint. Hæc igitur causa est cur Cicero pro Fundanio (sicut annotat Fabius) testem irriserit qui primam eius literam dicere non posset. Quum enim esset digamma, Græcus ille testis vel eius literę sonum ignorabat, à solis scilicet Aeolibus inter Græcos vsurpatum, vel certè pronuntiabat vt etiamnum hodie Germani solent per u consonantem.

Idem ad Atticum lib. ix. fundum suum Formianum vocat digamma, quod nomen eius ab F litera initium sumeret, cuius figuram & sonum repræsentat: eóque Græci vtebantur initio dictionum à vocali aspirata incipientium, vt Ϝενετοί, Heneti, Veneti itémque in medio, si vocalium concursus erat, ΩΟΝ ΩϜΟΝ dicentes, vnde nostrum Ouum & ΟΙΣ & ΟϜΙΣ. Vnde Ouis ΒΟΟΣ ΒΟϜΟΣ Bouis. Sed præstat Terentiani Mauri Grammatici antiquissimi & grauissimi versus huc adferre:

> *Nominum multa inchoata literis vocalibus*
> *Aeolicus vsu vertit, & digammon præficit:*
> *Aeolica dialectos autem missa ferme est Italæ:*
> *Hesperum quum dico Græcè, Vesperum cognominat.*
> *Ἑστία sic Vesta facta, Vestis ἐσθὴς dicitur,*
> *Iva quem Græci vocamus, Vim subet me dicere.*
> *ἔαρ est multis in vsu, & magis poeticum est,*
> *ἦρ enim natiua vox est: ille Ver hoc dictitat.*
> *Quos Homerus dixit Ἐνετοὺς ille Venetos autumat,*
> *Et viola flos nuncupatur, quem Graij vocant ἴον.*
> *Et Iolaus ille Violens, crede Marco Tullio.*
> *Quamque ἴτυν dicunt Achæi, hanc Vityn gens Aeoli.*
> *Plura Sappho comprobauit: Aeoles, & cæteri.*

Χ, χ, ch.

ΧΙ. Chi, apud Hebræos nihil habeat cui respondeat. Nomen formandum est ad modum πῖ, φῖ, &c. valet ch, seu c aspiratum profertur enim aëre è gutture erumpente.

Χάλυβες Calybes, χάος chaos, & huiusmodi alia.

Ψ, ψ, ps, bs.

ΨΙ, psi ab Hebræo etiam nomen non habet, sed ad formam ξῖ, πῖ, χῖ nominatum est. Sonat vt ps, & aliquando vt bs.

αἰθίοψ αἰθίοπος, æthiops, ψαλμὸς, psalmus, ἄραψ ἄραβος, Arabs.

Ω, ω, o siue o longum.

Ὠμέγα, id est, o magnum, ita vocatum est ex collatione cum altero quod μικρὸν dicitur. Est enim re vera magnum, siue quantitatem spectes, quum sit natura longum, siue figuram, quum sit veluti ex duobus οο conflatum ex veterum consuetudine, qui (vt inquit Fabius) ante repertam temporis longi notam vocales productas in scribendo geminabant. Valet autem o longum, proferendúmque vt οο duplicatum, non ictu vocis, sed productione, eodémque planè modo pronuntiandum βρωτὸς, id est, cibus, vt Belgis *broot*, hoc est, panis, à Græco deductum.

Ex his xxiiij. literis, Vocales sunt septem, id est, quæ per se possunt plenam vocem edere, α ε η ι ο υ ω. Breues duæ, ε ο quibus respondent totidem longæ η ω contractæ ex duabus breuibus, solàque quantitate ab iis differentes: & tres ancipites siue communes, id est, in quibusdam vocabulis longæ, in quibusdam breues, in paucis indifferentes. Priscianus, Vocales, ait, apud Latinos omnes sunt ancipites vel liquidæ, hoc est, quæ facilè modò produci, modò corripi possunt. Sicut etiam apud antiquissimos erant Græcorum ante inuentionem η & ω: quibus inuentis quæ ancipites erant, remanserunt perpetuò breues, quum earum productarum loca possessa sint à prædictis vocalibus semper longis. Hæc Priscianus. Quod hac ratione factum esse aiunt, quia vetustissimi illi, si quando syllabam vellent producere, debebant eandem vocalem bis pingere, ΔΕΕΜΟΣ pro ΔΗΜΟΣ, ΑΝΘΡΟΟΠΟΣ, pro ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Postea Simonides Melicus ex duob. ΕΕ, inuertit alterum, hoc modo Ε϶, deinde ea coniunxit ac effecit vnum Η, quam etiam notam adspirationis fuisse ostendimus. Hinc à Βῆλ, (vnde in Euangelio Βεελζεβοὺλ ὁ ἄρχων δαιμονίων,) Belus Græcis Βῆλος, primus Assyriorum rex, Nini pater: cui vita functo templum erexerunt Babylonij, diuinisq; eum honoribus sunt prosequuti. Sic etiam duplex οο vniuit Simonides, hoc modo ω.

Ancipites autem ferè certam habent quantitatem, quanquam apud Græcos in iisdem dictionibus interdum varient iuxta illud Martialis.

> *Et quos Ἆρες Ἄρες, decet sonare.*

Et illud Theocriti, - ἦ γὰρ ἔρωτι

> πολλάκις ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ, καλὰ πέφανται.

Id est, *O Polypheme,*

> *Quæ minime sunt pulchra, ea pulchra videntur amanti.*

Sed præstat hanc rem Terentiani Mauri trochaicis versibus illustriorem reddere:

> *Ergo Græcis esse septem scimus è vocalibus*
> *Η & Ω, quæ bina pedibus subministrant tempora,*
> *Ε & Ο breues vocari singularis temporis.*
> *Cæteras tres quæ supersunt διχρόνους cognominant.*
> *Corripi quod sæpe eadem sæpe produci valent.*
> *Ἄλφα primùm est, inde ἰῶτα, tertium quod υ vocant.*

Et paulò post:

> *Literam namque Ε videmus esse ad ΗΤΑ proximam.*
> *Sicut Ο & Ω videntur esse vicina sibi.*
> *Temporum momenta distant, non soni natiuitas.*
> *Vnde vertunt hanc in ΗΤΑ sæpe diphthongum Graij,*
> *Quando quos ἱππεῖς solebant aut ἀχαρεῖς dicere,*
> *Leuigant, ἱππῆς quæ potius aut ἀχαρῆς nominant.*

Nósque

Nosque Medéam Latinè sic in vsum vertimus.
Nomen & Regina gessit quod furens Amazonum.
Sic & αἰνείαν Achæm noster AEneam vocat.

Sed & Martianus Capella dicit e Latinum duarum literarum Græcarum vim possidere: quum breuis est, τῦ ε, vt hoste: quum longa est, τῦ η, vt die: eodémque modo de ω statuendum esse. Et in hoc Virgilij, *Conticuere κοντικυῆρε*, dicunt esse tum η tum ε: primum namque e, η est, alterum verò, ε est. In illo autem *rapti Ganymedis honores*,

Ο'ναρης dicunt prius esse ο, posterius verò ω esse.

Reliquæ literæ vocem non edunt, ideóque à Platone in Cratylo & Theæteto generali vocabulo ἄφωνα vocantur, id est, vocis expertes: à Grammaticis verò σύμφωνα, id est, Consonantes, quòd cum vocalibus adiunctis sonos suos communicent. Sunt autem numero xvij. β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ ψ.

Ex quibus sunt ἡμίφωνα, id est, Semiuocales octo: sic dictæ, quòd, vt nullas habeant vocales adiunctas, quandam tamen strepitus & soni speciem edant, ζ χ ψ λ μ ν ρ σ.

Ex his sunt διπλᾶ, id est, duplices tres, quòd duarum literarum sint compendia ζ ξ ψ.

Ὑγρὰ, id est, liquidæ quatuor, quòd ita sint lubricæ, vt quasi liquescant in pronuntiando, λ μ ν ρ. Eædem etiam ἀμετάβολα dicuntur, id est, immutabiles, quod in formationibus casuum vel temporum non mutentur.

Μοναδικὸν, id est, solitarium, vnum, σ, quod ab aliis ἄσημον, h. e. sine signo, vel ignobile vocatur.

Cæteræ nouem appellantur ἄφωνα, id est, Mutæ, quòd per se neque vocem vt vocales, neque strepitum edant vt Semiuocales, β γ δ κ π τ θ φ χ.

In aspiratis autem primùm omnium vetus error ille corrigendus videtur, quo nonnulli iampridem has literas pro aspiratis asperas nominant, quum potius densas & crassas vocare oporteat. Neque enim à Græcis τραχία γράμματα, sed δασέα dicuntur: quòd copiosiorem spiritum requirant, vt sit earum opima & quasi adipalis pronuntiatio. Quamobrem etiam literas alias oppositas non lenes, sed ψιλὰ, id est, tenues & exiles appellant. R potius litera est aspera, & l contrà admodum lenis, sicut Ouidius his versiculis optimè declarat de Remuriis loquens, quæ postea Lemuria dicta sunt:

Aspera mutata est in lenem tempore longo
Litera, quæ toto nomine prima fuit.

Itaque à Græcis initio dictionum, & si quando geminata occurrerit, addito spiritu denso lenitur: tantum abest vt rectè faciāt qui densum cum aspero confundunt.

Hoc loco obiter aduotandum, omnia ferè vocabula in quibus apud Latinos inueniuntur ζ θ υ φ χ, Græca esse, aut à Græcis deriuata, saltem non Latina vt Gaza, baptizo, thalamus, ocyus ab ὠκὺς, lachrimæ, philtrum, Christus. Quocirca vulgò peccatur in orthographia dictionum, charus, sepulchrum, simulachrum, & similium: quum scribenda sint sine aspiratione, carus, sepulcrum, & simulacrum. fiunt enim duo superiora à supinis sepultum & simulatum, vt ab inuolutum inuolucrum, à fultum, fulcrum, à lauatum lauacrum, ab ambulatum ambulacrum mutata t in c, & addito r. Testatur Seruius in iij. Georg. veteres scripsisse sepulchrum: post abiectam esse aspirationem: eius verba sunt hæc: Tria veteres habebant nomina in quibus c literam sequeretur aspiratio, sepulchrum, orchus, pulcher: è quibus pulcher tantum hodie recipit aspirationem. Quid apertius? Pulcher certè in veteribus inscriptionibus & nummatis sæpius inuenitur, quàm pulcer. Et hæc quidem habuimus hoc tempore quæ de literis & germana earum pronuntiatione diceremus. Libuit autem quosdam Euripidis valde artificiosos & festiuos versus ex Athenæo subiicere: ex quibus cognoscere liceat antiquas quarundam literarum formas. Apud Euripidem igitur in Theseo pastor quidam literarum imperitus, literas tamen quibus Thesei nomen scribitur, sic depingit.

Ἐγὼ πέφυκα γραμμάτων μὲν οὐκ ἴδρις,
Μορφὰς δὲ λέξω καὶ σαφῆ τεκμήρια
Κύκλος τις ὡς τόρνοισιν ἐκμετρούμενος, — ϑ
Οὗτος δ' ἔχει σημεῖον ἐν μέσῳ σαφές.
Τὸ δεύτερον δὲ πρῶτα μὲν γραμμαὶ δύο, — η
Ταύτας διείργει δ' ἐν μέσαις ἄλλη μία.
Τρίτον δὲ βόστρυχός τις ὡς εἱλιγμένος. — C
Τὸ δ' αὖ τέταρτον ἦν μὲν εἰς ὀρθὸν μία. — ι
Λοξαὶ δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κατεστηριγμέναι
Εἰσίν. τὸ πέμπτον δ' οὐκ ἐν εὐμαρεῖ φράσαι,
Γραμμαὶ γάρ εἰσιν ἐκ διεστώτων δύο,
Αὗται δὲ συντρέχουσιν εἰς μίαν βάσιν.
Τὸ λοίσθιον δὲ τῷ τρίτῳ προσεμφερές. — C

Quos versus ita reddit Natalis Venetus.

Quum litterarum non peritus ipse sim,
Dicam figuras signaque euidentia.
Est circulus torno velut factus bene.
Signumque habens in ventre quod clare patet.
Binas secunda forma lineas tenet:
Dispescit has medio incidens mox altera.
Cincinnus inde tortus ipsa tertia.
Subit figura quarta, recta linea.
Tres incidentes diuidunt hanc lineam.
Quinetiam minùs promptum sit ipsam dicere,
Sed differentes lineæ inter se duæ.
Quæ conueniunt ambæ simul in vnam basim.
Extrema differt nil figura tertia.

De literis quidam Latinis acutè admodum & breuiter his versibus lusit Quintianus Stoa Martianum Capellam imitatus.

A *sub directo memorabilis oris hiatu est.*
B *simul inclusis profertur vtrinque labellis.*
C *linguam adpulsos compellit ad vsque molares.*
D *cogit superos linguam contingere dentes.*
E *paulum pressa profertur gutture lingua.*
F *labrum inferius superis cum dentibus vrget.*
G *damus extremum quum tangit lingua palatum.*
H *oritur tractis quum ventus faucibus halat.*
I *linguam impellit collidi dentibus imis.*
K *fauces formant media cum parte palati.*
L *facit extremum contingens lingua palatum.*
M *quum fit, pressum premitur per vtrumque labellum.*
N *lingua adpulsa collidit litera dentes.*
O *venit exeritur quum spiritus ore rotundo.*
P *datur eruptis ter litera quinta labellis.*
Q *fit in adpulsu quum stringimus ora palati.*
R *facit vt supero crispetur lingua repulsu.*
S *quum fit peragit colliso sibila dente,*
T *linguam impulsu contactis dentibus exit.*
V *facit os strictum, sic promula labra fatigat.*
X *reddit quidquid c atque s formare videmus,*
Y *psilon apprensis labris procedere iussum est.*
Z *eta sepulchrales imitatur concita dentes.*

Hactenus de literis.

De syllabis deinde de diphthongis.

Ex literis constituuntur syllabæ. Syllabam autem vocamus docendi causa, spiritus comprehensionem ad vnam vocem exprimendam. Est autem in triplici differentia. Constat enim vel ex vna vocali: vel ex duabus vocalib. in mixtam vnam vocem coeuntibus: vel ex consonante vna, vel pluribus cum vna vocali aut duabus ad summum.

Primi generis syllabæ quinque sunt, quot scilicet vocalium soni: nam η & ω non voce, sed vocis quantitate differunt ab ι & ο.

Secundi generis diphthongi: id est, geminisonæ appellantur quòd ex duabus vocibus tertiam vnam efficientibus componantur.

Tertij generis syllabæ ex consonantium & vocalium multiplici connexione penè sunt infinitæ, quas enumerare minimè necesse est.

Diphthongus autem ita solet definiri à Grammaticis, vt sit syllaba ex duabus vocalibus sonum suum retinentibus conflata, ita dicta quòd duos φθόγγους, id est, sonos efficiat. Sic Terentianus Maurus: *Vnde diphthongos eas*
Græcia dicunt magistri: quod duæ iuncta simul
Syllabam sonant in vnam, vique gemina prædita.

Ego verò malim dicere, In vnam mixtam vocem coëuntibus (nam alioqui quando distinctæ sunt vocalium voces, duę syllabæ nascantur necesse est) aut hoc certè addiderim definitioni, Quæ raptim & vno spiritu proferri possunt.

Diphthongi sunt duodecim, nouem propriæ, tres impropriæ, quod pace Grammaticorum dictum velim, qui totidem proprias quot improprias numerant.

Propriæ dicuntur, quòd postulet eas naturalis prolatio, hoc est, quòd duæ vocales, vt integrè scribuntur, ita integrè pronuntiantur, vel quòd vna eadémque syllaba geminæ vocalis sonum edat αι ai, non e, αυ au, non af, ει ei, non i, ευ eu non ef, οι, oi, non i, ου ou, vel υι ui, non i, ηυ vel eeu, non if, ωυ oou, non of.

Ex quibus hodie vulgo sola ου rectè pronuntiatur, cæteræ omnes deprauatè. Tres verò posteriores hactenus inter improprias numerantur.

Impropriæ siue abusiuę diphthongi sunt, quæ contra veram rationem & definitionem diphthongi & scribuntur & proferuntur: hoc est, quando prior solùm vocalis integrè pingitur & enuntiatur, & ι subscriptum non exauditur: sic vocatæ, quòd naturalis pronuntiatio ipsas non requirat. Nam vt simplices vocales efferuntur, nec compositam vocem edunt. ᾳ a, ῃ ee, non i, ῳ oo, non o.

De diphthongorum propriarum sono in genere.

Qui duos sonos in diphthongis non agnoscunt, quomodo illas diphthongos existimare possunt? quomodo enim à vocabulis sono distant, si simplicem aliquem sonum adferunt? diphthongus enim non scriptura, sed voce cernitur: aliàs non diphthongus, sed digraphus est. Cur autem quum diphthongi omnes propriæ definitione diphthongorum continentur, quædam duos sonos, vt αυ ευ ου ηυ ωυ, quædam simplicem habent, vt αι ει οι υι? At id sanè, si diphthongus aliquid sit, & si

quid diphthongus à vocali distet, verum esse non potest. Et quum vsus in diphthongorum numerum istas retulerit, cur abusus dimidiam & meliorem soni partem ab illis auferet? Detur hoc vsui vt diphthongos faciat, vocales faciat, syllabas faciat: sed hoc dare vsui nemo potest, vt quamuis diphthongum eam faciat, illud ab ea auferat quo diphthongus fit. Eximantur igitur è numero diphthōgorum, si nihil in sono cum diphthongis habent commune. At Quintilianus quærendum putauit, quomodo duabus demum vocalibus in se ipsas coeundi natura sit, quum consonantium nulla nisi alteram frangat. Sed hoc est pati illas minimè in se ipsas coire, si alteram extrahas, & obtorto collo illam à sonando rapias, ne sonus è duabus vocalibus in seipsas coeuntibus collectus esse ratur. Sin in sonando nihil altera vocalis adiuuet, tum non modò tuta frangitur, sed etiam consumitur. Igitur vt diphthongus fiat, copulatio non modò literarum, sed sonorum fieri debet, ne videlicet, quo cæteræ linguæ omnes abundant, eo Græca & Latina lingua destituatur.

Diphthongi autem quum minimè simplices voces, sed compositæ & diuisibiles fiunt, in varios sonos tribui possunt. Quomodo enim διαίρεσις talis diphthongorum esset, nisi diphthongus coitionem illorum sonorum antea habuisset: vt παῖς πάϊς. Aut quomodo συναίρεσις fieri aliquorum potest quæ non antea seiuncta separatáque voce erant? vt βασιλέϊ βασιλεῖ, &c. Videmus autem vt Iones sæpe ex αι reiiciant ι, α relinquant: sæpe ει & οι in εϊ & οϊ diuidant. Sequitur ergo vocalem præpositiuam æquè proferendam vt subiunctiuam. Nam si res diuisas vocésque diphthongorum separatas pronuntiamus, quid ni easdē coniunctas? Quid? Itáne illarum natura dissentiens est, vt ad societatem soni adduci non possint? At quare tantopere in Græca lingua dissentirent, quum in omnibus iam aliis linguis cum suauitate vsurpentur? Nō igitur rei naturâ hoc fit, neque aurium causa: quia si in re consisteret, in nulla lingua hoc fieri posset. Sin aures ab eo abhorrent, cur in patriis linguis cum voluptate audiuntur, vbi aures omnium & teretissimæ & delicatissimæ sunt? Et quoniam in Græcis diphthongorum sonis vel ι subiungi necesse est vel υ, vt verè Terentianus dixit, nos quoque elaborabimus vt istarum literarum sonus subiungatur, non dominetur. Non enim ibi quicquam subiungimus, vbi nihil antecedit: sed vt subiungatur quod sequitur, necesse est aliquid constituatur quod præponitur. At 1 literæ quatuor vocales præponuntur in propriis diphthongis, & υ quoque quinque vocales quasi duces soni anteeunt, quibus illę vt scriptura sic sono subiunguntur: quod quemadmodum in diphthongis quibus υ subiicitur, est perspicuum, sic in diphthōgis quibus ι postponitur, esse quoque debet manifestum. Nam in iis quæ ι subiectum habent, vitium in prioribus literis est: in iis quibus υ subditur, vitium in ipso υ est. Nam vna tantùm diphthongus ευ nobis pura puta in sono hactenus relicta est.

AI.

AI igitur diphthongus nullo modo sonat vt e, sed planè Latinorum ai respondet, raptim scil. & vno spiritu pronuntiato, vt post a non respires, ne duæ syllabæ pro vna audiantur. Hinc Plutarchus in Symposiacis α literam semper præesse cæteris vocalibus, nunquam subiici, & eam in dicendo, quidquid consequatur, sonū suum retinere dicit, ac cæteris simul cum eo sonantibus vti. Neque enim vel post ι vel υ si ponatur α cum illis conueniet, aut illorum sic ductum sequetur vt ex iis vna fiat syllaba, sed quasi indignabunda litera & sese admodum efferens dominatum quæret semper. at si alteri illarum præponatur, tum subsequente illa & simul sonante vtitur, & syllabas etiam verborum facit, vt in αὔειν, αὐλεῖν, ἀιάζειν, αἰδεῖσθαι, & sexcentis aliis. Hæc ille. Quod si ἀσυμφανῶς [illegible] ἀκολουθεῖ τι χρῆ, vt Plutarchus dicit, quis negabit α in eo & ι simul sonare? An eæ literæ dominatum non amittunt, quæ in sono non minuuntur modò & quasi de gradu deiiciuntur, sed prorsus extinguuntur, vt ne minimus quidem eius sensus in auribus remaneat? Annon idem accidit quum α litera τῷ ι nullo modo consonat, si neutra harum sonum habeat, sed quoddam peregrinum pro vtroque reponatur? Itaque simul istæ sic sonent, vt consonare & consentire possint. Nunc autem quasi neutra digna sono sit, tertium aliquid, nempe ε pro vtroque adhibetur.

Perdet igitur α dominatum suum & magistratu suo abibit, si in αἴας, in αἰδεῖσθαι, & sexcentis aliis, nihil sonet: sed hoc est imperium facere in magistratum non pati vt munus suum vbi debet opportunè administret. Ex hoc igitur satis probetur α in αι reliquisque locis vbi ponitur sonum suum retinere, & ι cum illo consonare.

Quintilianus etiam αι diphthongum Græcos semper per ai extulisse memorat. Nos ergo nequaquam Græci sumus, qui diphthongum non efferimus.

Et Terentius Scaurus de orthographia testatur priscos Latinos diphthongum æ Græcis literis αι scribere solitos, quam postea mutârint in æ, sed ita pronuntiârint vt vtraque vocalis exaudiretur: quemadmodum etiam hoc tempore pronuntiari deberet. Hinc in quibusdam numismatis antiquis in auro & argento sculptis videre est ab altera parte caput Vestæ, & ab altera basilicam Æmiliam cum hac inscriptione, AIMILIA REF. S. C. M. LEPIDVS. vnde multa diuisis syllabis remanserunt. Persius Satyra 6. citat hoc carmen Ennij.

Lunai portum (est opera) cognoscite ciues.

Idem Ennius, *Albai rex longai.*

Lucretius, *Ignoratur enim quæ sit natura animai.*

Idem, *gelidai strideret aquai.*

Martialis, *Aetonsasque legis terrai frugiferai.*

Vergilius etiam vetustatis amantissimus,

Aulai in medio libabant pocula Bacchi. Et,

Diues equûm diues pictai vestis & auri.

In hoc semper imitati sunt Græcos, qui ex παῖς hoc est, pais faciunt πάϊς.

Gellius probat hoc verbum *fenus* non à φαίνεσθαι Græco, vt quidam arbitrantur, sed à fetu ideo venire, quia M. Cato & cæteri eius ætatis fenus & feneratorem sine a sonabant, vnde existimat à φαίνεσθαι illud deduci non posse. At quis non ex hoc videt an φαίνεσθαι illos à literæ sono vsos esse? nunc per nos æquè à φαίνεσθαι ac à fetu venire potest, qui nullam in istis verbis differentiam ponimus, & propter soni confusionem verborum etymologiam agnoscere non possumus. Sæpe enim Grammatici ineptas etymologias adferre nobis videntur, qui distinctionem sonorum non aduertimus. Quòd si in veris sonis conquirendis laboraremus, in veris etymologiis constituendis minus hæreremus. Existimemus igitur, si α semper sonum retineat vbicunque inciderit, illi semper à Græcis αι efferatur, si in φαίνεσθαι cæterisque pronuntietur α, debere α in αι diphthongo semper sonari. Cur enim non æquè in Græcis hoc fieret, ac in Latinis, vbi Aiax & Achaia dicimus? cur non eodem modo αἶα & ἀχαΐα Græcè sonamus? si Germanicis, καῖσαρ rectè *Kaiser* vocatur, quid vetat eodem sono à Græcis hoc fieri? aut quare apud Græcos vastus, apud Latinos & alios sublimis sonus est? cur in eisdem verbis tanta sonorum dissensio existit, vt vix cognoscamus eadem esse? Nunc verò quomodo illos versus apud Sophoclem legemus?

> αἰαῖ· τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον
> τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;
> Νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοί,
> Καὶ τρὶς· τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω. Hoc est,
> *Ai ai quis vnquam putasset sic concinnum*
> *Meum concursurum fuisse nomen meis malis?*
> *Nunc enim res fert & bis lamentari mihi,*
> *Et ter: in tales quippe incurro sucido.*

Quanquam enim Pindarus sexto Isthmiorum nomen αἰετὸς ἀπὸ τοῦ φανέντος αἰετοῦ deducat: de cuius volatu auguratur Hercules exauditas suas preces, & futurum esse prædicit vt nascatur Telamoni fortissimus filius, non tamen minus fortasse rectè Sophocles & alij à crebra voce αἶ αἶ, vel ἀπὸ τοῦ αἰάζειν, quod Theocrito etiam frequens est, deriuant.

Aduerbio αἶ confine est αἰβοῖ, id est, heu, etiam dolentis & indignantis, interdum admirantis & gestientis præ gaudio. Quod quidem si ευι proferatur, quis non videt quàm nullum planè affectum mentis designet?

Quid igitur dubitemus hanc diphthongum αι sic sonare, quemadmodum Raiam piscem, Graium, Aio, Aiacem, Maiam, Naiades, & cætera eius generis, confuso sono α & ι: nullo autem modo vt ε?

AY.

AY nequaquam af, sed au sonat, quia litera υ, nō est f vel u consonans, sed u Gallicum: non enim diphthongus conflatur ex vocali & consonante. Et quanquam u Latinum sæpe sonum τοῦ digamma habet, illum non in fine syllabę, sed in principio semper tenet. Temerè igitur hic vitiatus υ literæ sonus nunc in αυ & ευ irrepsit. Si autem hoc natura literæ fieret, cur non hoc in ου quoque vsu veniret? At ου diphthongum bene sonamus. Itaque vt reliquæ bene sonentur, idem sonus in reliquis obseruetur. Si enim vocalis consonanti iuncta diphthongus esse non potest (diphthongus enim duarum vocalium copulatio est) iunctus etiam est vtraque sonus proficiscetur. Quod si altera à vocali abeat, iam non diphthongus, sed alia syllaba erit.

Hîc ergo Demosthenis exemplo ne pudeat à canibus diligenter diphthongum αυ cognoscere. Nam Aristoph. poeta dum canem latrantem exprimere vellet, αὖ αὖ dixit.

Terentij fabulam ἑαυτὸν τιμωρούμενον dicimus Heauton timorumenon, non heafton timorumenon.

Cæterum hic posset fortassis alicui scrupulum iniicere locus Ciceronis, qui est lib. 2. de diuinat. Quum, inquit, M. Crassus exercitum Brundusij imponeret, quidam in portu caricas Cauno aduectas vendens, *Cauneas* clamitabat: dicamus, si placet, monitum ab eo Crassum, caueret ne iret: non fuisse periturum, si omini paruisset, quas si suscipiamus, pedis offensio nobis, & abruptio corrigiæ, & sternutamenta erunt obseruanda. Hactenus Cicero: ex quo colligitur ea tempestate vicinitatem quandam soni fuisse in vocibus *Cauneas* & *caue ne eas.*

Ex quibus constat voces *καυνέας*, & *caue ne eas* pronuntiatione non admodum diuersas fuisse; præsertim quum Romani non *cafneas* sonuerint vel *caphneas*, sed *cauneas*: caue autem *caue*.

EI.

EI diphthongum hodie cum simplici iota confundunt homines etiam eruditissimi, sed errore non minus manifesto quàm periculoso, propter multiplicem vnius soni significandi rationem quum debeat proferri ei, hoc est, vtraque vocali ε & ι coniuncto sono exaudiri, sicut in Eia aduerbio adhortantis, Martial. lib. 11.

Eia age rumpe moras.

quod Græci dicunt εἶα, εἶ, εἶα. Aristoph. εἶα καλῶς. Hei interiectio dolentis siue ingemiscentis. vnde apud Terentium, Hei hoi: vbi in posteriori etiam sonus diphthongi οι exauditur.

Galli diphthongum hanc referunt in *sein* sinus, *feint* fictus, *plein* plenus.

I longum antiquis Romanis proferebatur vt hæc diphthongus ει, hoc est e, & ei inclusum habebat: quod vsitatum fuisse tempore Ciceronis ex vocibus βῖνοι & Latina *bini* constat. Confirmat hoc Quintilianus, dum de ei Latino dicit, durauit diutius vt ei iungendis eadem ratione qua Græci ει vterentur. Quomodo autem Latini hoc eadem ratione qua Græci vtebantur; quomodo, nisi quemadmodum tradunt veteres, vbi i longum esset, Valerium semper ei scripsisse, itémque vetustiores Latinos, extaréque in vetustis inscriptionibus hanc scripturam. *Celeberrumei, Seis primum*, pro *celeberrimi, Sis primum*? & Sosipater ait Varronem lib. 6. Epistolicarum quæstionum dicere *Eclogas ex Annales descriptas*. Vnde in numismatis antiquis LEIBERTAS, SERVEILIVS, EIDVS, quod Plutarchus εἰδοὺς. Plauti comœdia Capteiuei. & passim apud authores, queis, omneis, Tralleis, Sardeis, & id genus alia, quæ etiam per I longiusculum & extans solēt scribi: OPEIMIVS OPIMIVS, BINEI BINI, EIRONEIA IRONIA, eodem tamen seruato sono ei.

Vnde Victorinus de orthographia: Quum verò eadem i, e literæ iuncta esset, non solùm pro longa syllaba accipiebatur, sed nominatiuum pluralem ita scriptum significabat, vt amicei, bonei, doctei, Romanei, & similia. At si per solum i scripta esset, eadem genitiuum singularem faciebat, vt *huius amici*.

Hermogenes autem in dicendi formis, vbi περὶ σεμνότητος loquitur, diphthongos & vocales longas hanc formam illustrare dicit, si in finem dictionum cadant, præter ει diphthongum. Sin ι ipsum per se ponatur, minimè, tum grandem orationem eam facit quæ ea abundat: contrahit enim magis, & ad rictum deducit os, & minimè fauces complet.

Itam verò in lingua Latina hæc diphthongus suauitatem obtinuit, vt quum Sulpitius ex ει diphthongo ι tolleret, & e plenissimum relinqueret, à Crasso apud Ciceronem lib. de Oratore iij. reprehensus sit, quòd non antiquos oratores, sed messores videretur imitari. Quòd si nos nunc in alteram partem perpetuò peccantes audiret Crassus, mirum ni non messores nos, sed pastores vocaret, qui sic pipitaremus. Cùm nunc ne accusatiuos quidem illos plurales omneis, treis, parteis, scribamus, sed expuncto ι cum Sulpitio dicamus omnes, tres, partes. Seruata est tamen in paucis quibusdam vt in hei & queis & poeticis illis, *Iam validam Ilionei nauem. & Orphei Calliopeia.*

Vitiosa huius diphthongi tum pronuntiatio tum scriptio non paucos authorum locos corrupit, viróśque alioqui doctissimos decepit. Et, vt de multis vnum aut alterum adferamus, elegantissimum adagium τηρεῖν τὴν καρδίαν ἐν πείσῃ, id est, retinere cor in ancorali fune: hoc est, in sua cōstantia atque firmitudine, apud Synesium in Encomio caluicij hactenus redditum fuit, in Pisa animum præparare. Interpres enim pro πείσῃ (quæ etiam πεῖσμα & πρυμνήσιον vocatur) legit πίσῃ. Similis menda in libello Plutarchi περὶ ἀοργησίας, vbi librariorum incuria, quæ ob neglectam pronuntiationem solet incidere, vox πείσῃ, deprauata est in πείσει: ita vt Erasmo ipsi ansam erroris præbuerit, dum hæc ἐν τῇ ὁμηρικῇ πείσῃ μένοντι τὸν θυμὸν vertit in persuasione Homerica permanentem.

EY.

In ευ diphthono hodie peccatur, sicut in αυ paulò ante peccari ostendimus. Nam ευ sonat eu, non ef. εὖρος eurus, εὖγε, euge, πεντάτευχος pentateuchus non pendatefchos.

OI.

OI, sicut in ει tradidimus, integrè quoque proferendum, vt vtriusque vocalis sonus possit exaudiri, non tanquam simplex ἰῶτα, quemadmodum vulgó. Sono quippe differunt πιότης obesitas, & ποιότης qualitas. Quod liquet ex dictionibus Gallicis, *moi, soi, toi*: quas retinuerunt à Græcis μοὶ, σοὶ, Doricè, τοὶ, & οἱ, aspiratione mutata in s, quemadmodum ὗς in sus.

Mansit in extremis syllabis integrior hæc diphthongus in iis quidem vocabulis quæ in n desinunt, vt *soin besoin, loin*. Et apud Latinos in his vocibus, Troia τροία, non Tria.

Hanc diphthongum etiam retinent antiqui illi datiui *bonoi, dominoi*, pro *bono, domino*: & illud Catulli initium, *Quoi dono lepidum nouum libellum.*

Thucydidis locus ex libro historiarum primo tam planus est, vt de sono οι minimè dubitari possit. Nam quum patrum aut auorum memoria oraculum quoddam Atheniensibus datum esset, propter longitudinem temporis iterum penè è memoria illorum abiit, vt ij qui à patribus illud acceperant, in magna varietate & dissensione essent, aliis λοιμὸς in carmine, aliis λιμὸς sonantibus. Quum autem prætereisset illud bellum, & magna pestis stragésque hominum & bestiarum totam terram inuasisset, tum λοιμὸν fuisse in oraculo dicebant. Quòd si alio tempore, inquit Thucydides, aliud bellum sequatur quod fames quædam sequutura sit, tum λιμὸς & non λοιμὸς dicent. Carmen verò apud Thucydidem hoc est:

ἥξει δωριακὸς πόλεμος, καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῷ.

Matthæi xiiij. cap. Καὶ ἔσονται λιμοὶ καὶ λοιμοὶ καὶ σεισμοὶ κατὰ τόπους.

Latini hanc diphthongum per œ reddunt, Φοῖβος Phœbus, Κροῖσος Crœsus.

OY, u vocalis.

OY profertur vt u vocalis, id est, ou.

μοῦσα Musa, τοὺς λόγους, tous logous.

u enim, licet nonnullis hodie corruptè sonet vt υ siue u Gallicum, omninò Latinè proferendum vt hæc diphthongus ου, quæ inter proprias sola rectè ab omnibus pronuntiatur, & pura puta in sono relinquitur.

Igitur u Latinum scriptura simplex, sono coniunctum est: quare diphthongus potiùs quàm vocalis censenda videtur.

Nisi enim o in u sonaremus, a Latino u ad Græcum υ veniremus. hoc autem inter se distant quod υ simplex est, nihil admistū nihil alienum adiunctum habet: u verò perpetuum o ducem soni habet, & iunctus cum illo perpetuò in ore exit.

Tradunt etiam nonnulli aliquando pro u longo scriptum ab antiquis fuisse ου vt lumen, nuntij, & Græci ferè ου diphthongo reddunt vocalem u Latinum idem sonantem.

Tullius Τούλλιος: Gaza & Planudes Τύλλιος, Iunius Ἰούνιος, Brutus Βροῦτος. custodia, κουστωδία. Itémque u consonantem crescente numero syllabarum, Valerius οὐαλέριος. Varro οὐάρρων. Seruius Σερούιος, Heluetij ἐλουήτιοι, Plutarch. ἐλβήτιοι.

YI.

TRES quæ sequuntur diphthongi, licet propriæ, rariores tamen sunt, & κακόφωνοι vocantur hoc est, malesonantes, quod difficilioris sint prolationis: videtur esse causa cur à Grammaticis inter improprias numeratæ sint.

υι igitur siue υι sonat ui per u gallicum vna syllaba comprehensum, non ι longum, vt vulgò solent efferre: vt ἅρπυια harpuiā non harpia. Quam diphthongum videre licet in his dictionibus Gallicis *puis*, puteus, *pluie*, pluuia, *huis*, ostium.

Quæ Græcè scriberentur, πυις, πλυιε, υις.

HY.

HY sonandum esse aiunt plerique vt eeu, non if, quemadmodum vulgò, quòd sit facta ex ευ, id est eu, ε in η mutato; vt ab εὔχομαι ηὐχόμην, eeuchomeen, non ifchomin.

ΩY.

ΩY, proferendum eodem ferè modo vt ου, sed vastiori sono; nempe oou non of. Ionum propria est: illi enim pro αὐτὸς dicunt ὠυτὸς, hoc est, oouтos, non oftos vt vulgò. Hoc tamen interest inter ευ ου & ηυ ωυ, quod η & ω in istis, quum longa sint, pronuntiationem ita retinent vt hiatum vitare non possis.

De tribus diphthongis impropriis.

IMPROPRIÆ diphthongi dicuntur, quòd licèt ex duab. constent vocalibus, non tamen duos sonos in vnum coactos exprimant, sed vnius tantùm vocalis sonum edant. Ideoque abusiuè & καταχρηστικῶς diphthongi vocantur.

ᾳ.

ᾳ. Id est alpha, ι paruulo subscripto, sonat a longum: neque enim aliter ᾳ atque α simplex vocalis effertur, φιλίᾳ philia.

ᾅδης, hadees, id est, Pluto: sæpe pro inferis & terra ponitur, quomodo vtitur Polyxena apud Euripidem in Hecuba,

ἐκεῖ δ' ἐν ᾅδου κείσομαι χωρὶς σέθεν.

ῃ.

ῃ, id est, ἦτα subscripto ἰῶτα, sonat vt η hoc est, ee.

τῇ τιμῇ tee timee, non ti timi.

λῃσταῖς, leestees, κατὰ διαίρεσιν ληϊσταῖς.

ῳ.

ῳ, id est o mega ἰῶτα subscripto, sonat ω, τῷ λόγῳ too logoo. Pro hac Latini œ vtuntur: κωμῳδία comœdia, τραγῳδία tragœdia.

Olim, ἰῶτα ipsum literis adscribebatur, non subscribebatur, minori tamen forma quàm præcedens litera, quasi dimidiatum ἰῶτα hoc modo. αι ηι ωι. Quæ scribendi ad latus consuetudo remansit in literis capitalibus Aι, Hι, Ωι.

De ν post ν: ν ante β π post μ: γ ante γ, & similibus.

Grammatici nouos quosdam pronuntiationis canones hic solent subiicere.

Illi enim tanquam edicto perpetuo cauerunt literas τ ν π γ κ alios atque alios sonos admittere. τ enim post ν sonare vt d: ν ante β μ, π, vt m: π post μ, vt b Latinum, itidem post ν in diuersis dictionibus: γ ante γ ξ χ sonare perinde vt n, sic ante c, sed ipsum κ sonandum vt γ.

Εὐφωνίας

Εὐφωνίαν prætexunt, sicut in omnium literarum & diphthongorum sonis.

Τὸν Ταντάλον & Ἀντώνιον proferunt *ton dandalon* & *Andonion*.

Atqui si ita sit, quis discernet inter τὸ τρόμον, id est tremorem, & τὸ δρόμον cursum? item inter οἶκονδε aduerbium ad locum, id est domum, siue ad domum, & οἶκόν τε domúmque, si eadem vtrobique est pronuntiatio? Quorsum denique attinebat illa disputatio περὶ ἐντελεχείας & ἐνδελεχείας, quæ tot tantorumque virorum ingenia & labores in vtramque partem torsit, dum hic per τ, ille per δ scribendum putat, nisi quia non eadem vtrinque significatio nec prolatio?

Harmenopolus ac Theophilus in libris iuris Græcè conscriptis vtuntur dictione τεστάμεντο, vt verisimile sit non aliter sonuisse quàm Latinam vocem *testamento*, non autem *testamendo*.

Euphonia id suadet, quòd omnes literę sonent vt scribuntur.

Longè verò cōmodiùs τὸ βίον sonamus *ton bion*, quàm *tom vion*. quemadmodum Latinis *nomen bonum*, non *nomem bonum*: item faciliùs τὸ παῦλον *ton Paulon*, quàm *tom Baflon*. Ad quod etiam facit sententia Fabij, qui ait apud Græcos nullam dictionem in μ finiri, nempe quia molesta eius sit pronuntiatio.

Γ ante alterum γ, vel κ, vel χ, vel ξ, quod docent Grammatici sicut ν pronuntiari solere, vt ἄγγελος, ἀγκίλια, ἀγχίσης, Angelus, Ancilia, Anchises, quomodo proferre solent Latini: ne hoc quidē controuersia caret. Nam probabile est, Græcos, si pronuntiationem mutassent, ipsam quoque literam fuisse mutaturos, sicut in συμπληγάδες pro συνπληγάδες, κάββαλε, pro κάτβαλε, & similibus: quod ν ante π, & τ ante β collocari non possit vt testatur Dionysius. Atqui tantum abest vt suum γ sequentibus illis literis mutârint in ν, vt contrà si ipsum ν occurrerit, sonum illius auersati, & mollitiem illam aspernati, soleant conuertere in γ, visitata illa orthographię regula, quod semper ν ante γ κ ξ χ migrat in γ, quam ita tradit Gaza, τὸ ν ὅτε πρὸς τὸ γ, ἢ χ, ἢ κ, ἢ ξ, σώζεται συντιθέμενον, ἀλλὰ τρέπεται εἰς τὸ γ. Cedò, qua ratione dici potest, conuerti in γ, vt deinde ipsum γ sicut ν pronuntietur? Nam potius ipsum ν seruari & γ, si occurrisset, in ν conuerti oportuerat. Quòd si quis obiiciat, Latinam pronuntiationem: respondemus non de Latina, sed de Græca lingua hic quæri. Γ autem in ν à Latinis mutari non magis miror, quàm δ in l, vt Ὀδυσσεὺς Vlysses: & in β, vt δίς bis. Si rursus quis opponat, id postulare pronuntiationis rationem, iterum quęram, cur igitur, quum eiusmodi plerisque locis occurrit, in γ conuertitur, ac non potiùs retinetur? deinde quid tandem causæ sit, cur hoc dicamus poscere pronuntiandi rationem, quum ipsum potius ν cum illis literis cohærere non posse Dionys. doceat, & regula orthographiæ id apertè declaret? Certè Priscianus author est, vetustissimos scriptores Romanorum euphoniæ causa pro n scripsisse g, vt Agchites, agceps, aggelus, aggens: quod ostendit Varro 1. de origine linguæ Latinæ, his verbis: Aggulus, aggens, agguilla, iggerunt, in eiusmodi Græci & Actius noster binam g scribunt, alij n & g, quod in hoc veritatem facilè videre non est, similiter agceps & agcora. Victorinus autem cui propter antiquitatem plurimum tribuendum est, ait γ ante γ & ante κ sonandum potius vt n. Idem vult duo g scribi, quoties duorum g sonum aures exigent, vt aggredior, suggero, oggannio, & similibus. Cur enim non consulatur auribus? quarum esse iudicium superbissimum dixit Cic. in Oratore. Duplex igitur γγ Gręcè efferendum quemadmodum ipsi Latini pronuntiant in aggero: & tanto mollius esse videtur quàm duplex κ, quantò molliùs pronuntiatur γ quàm κ: illud autem κκ & Latini & Græci vsurpant, vt ἐκκλησία Ecclesia.

Fatendum quidem est ante χ vel κ vel ξ, γ proferri non posse, præsertim in vltimis syllabis, vt σύριγξ, φάλαγξ, λύγξ. Syrinx, Phalanx, lynx. quia nimirum γ nullam habet coniunctam vocalem cum qua cohæreat.

Sed quid hic facias, quum disertè dicant Græci ipsum ν iisdem his literis præponi non posse? quod si verum est, (cur Latini tamen id faciunt? scribunt enim Ancillæ, Anxur, Anchises) & Græci Grammatici cur γ ante has literas vt ν pronuntiandum esse docent? Nam si pronuntiari potest vt debet, certè etiam scribi. Respond. in huiusmodi vocabulis literam quidem n & à Latinis scribi, & à Græcis pronuntiari, sed adulterinum, sicut Gellius ex Nigidio obseruauit. nam n non esse (inquit Nigidius) lingua indicio est: nam si ea litera esset, lingua palatum tangeret.

Hanc ergo doctissimi Grammatici præceptionem si sequamur, dicemus ν ante γ κ χ ξ, mutari à Græcis in γ, non vt ipsum γ enuntietur, (nam id fieri non potest) sed vt significetur illud ν peregrino quodam sono esse pronuntiandum, id est, infracto, ita vt lingua palatum non feriat, quomodo etiamnum hodie à Gallis pronuntiari solet m vel n, in mediis præsertim dictionibus, quum syllabam claudunt: *manger* edere, *encre* atramentum, *Anglois* Anglus, *Anjou* Andegauum, *trembler* tremere, *somme* somnus, *colomne* columna, *combatre* pugnare.

APPENDICIS FINIS.

IACOBI ZVINGERI
PHILOSOPHI ET MEDICI
Basiliensis

GRÆCARVM DIALECTORVM
Hypotyposis,

Scorsim primùm singularum, tum coniunctim omnium, tabulis methodicis,

Iudicio memoriæque seruientibus, proposita.

Latis Studiorum initijs

GEMINI THEODORI: ALTERIVS QVIDEM PASCHALIS GALLI VIRI CLARISS. PHILOS. & Medici Pictauiensis:

Alterius verò

Proprij FILII, benè comprecatus

IACOBVS ZVINGERVS,

PASCHALI ſuo εὐδαιμονίστατα διάγειν.

TE appello, Clariſſime Vir, cùm FILIOS noſtros debebam. Sed quando *illi*, in morem benè natorum, à noſtro pendent ore, quod Meo occino, id tu, me interprete, Tuo. Ait Philoſophus, λόγον μόνον ἄνθρωπος ἔχει τῶν ζώων. Quid ergo mirum, ſi præclara hac nota à beſtiis diſtet in ipſa quoque infantia puer, eius linguam à ſollicitis matribus formari, vt articulatim, diſtinctéque vocem edat? Id verò etiam in Literarum curriculo vſu venit. Vt rerum omnium poſtliminiò reminiſcatur, quæ Platonis non ſpernenda ſententia eſt, ductore opus habet, cuius monitis rectam viam ingrediatur. At ſolis nutibus nequicquam id fiet, ni ſermonis præcepta, ſingula obſequanda indigetarint. Iam quia Græcorum iactis fundamentis, quicquid humanæ eſt vel diuinæ ſcientiæ, iure debetur; illorum certè ſermonis cognitio tam neceſſaria eſt, vt qui aliàs loquelæ defectu non Homo putari queat, Græci ſermonis inſcitia, non Sciens habendus ſit. Id non neſciuit decus literariæ tuç Galliæ, Gulielmus Budæus. Aetate grandior Græcas didicit literas: & quod commendat ſtupendum ingenium hominis, quantumuis ὀψιμαθὴς, in Græciam viam, vel αὐτοδίδακτον inuenit: maximoque bono τῶν ἐπιγινομένων, inoffenſam eam & facilem patefecit. Scilicet is Cenſorij Catonis exemplum ſecutus eſt, qui ſenex Græcè didiciſſe, à Plutarcho traditur. At ipſa iam Græca lingua copia verborum diffluit, quam componendorum feſtiuitas ita reſtinguit, vt pro conciſa, miniméque redundante habeatur. Eſt tamen præter ambigua vocum ſignificata, tàm varia dialectorum idiotiſmis, vt niſi hac parte diſcentium infirmitas ſubleuetur, nimio ſatius difficilem impeditamque ſe obiiciat. Heic ergo mihi, vel opera duntaxat ſubciſiua, deſudandum exiſtimaui, & vno quaſi obtutu, quæ notanda varietas eſſet, non magis exacta, quàm cuiuis obuia methodo, regulis & canonibus ferè perpetuis, edocendum. Non fui ſubueritus, eandem proprietatem, diuerſis id locis poſcétibus, identidem ingeminare. Communis quidem regula, ad plura ſe extendens, compendio ſeruit: ſed damnoſa obſcuritas eſt, quam ſecum vehit, vſumque præceptorum & impeditum & inutilem diſcentibus reddit. Quod ſi iam operæ curæque precium eſt, quod feci, quibus id verius, quàm Noſtris feciſſe videbor? Noſtris, inquam, ea in ætate conſtitutis, qua ſimiles variegatis Pſittacis, maturi iudicij penuriam, Latini, Græci, Hebraici ſermonis oblectamento compéſent: eò liberiùs ſubinde ad RERVM notitiam, cuius ambitu vitæ humanæ beatitas incluſa eſt, prouehēdi. Memor ſum noſtræ iuuentutis, quam magnam partem in Italia egimus. Ibi tum, Venetiis in primis, occaſionem quotidiani conuictus Græcorum ſollicitè petebamus: eâ nimirum cupiti ſermonis vſum ſine maiore labore facilem, nobis comparaturi. *Sed* nulla fuit, quod omnes barbarè, non Græcè loquerentur: vel ſi fuit, peregrinis nobis minus ſecura, tutave putabatur. Viximus interea vita, ſtudiiſque vnanimes. Ego candore tuo delectatus, vnicè gaudebam, ingenuitatē meam ita probari tibi, vt voluntas vtriuſque cōmunis eſſet, quodque vellet alter, alter nō nollet. Italiam vniuerſam perambulauimus, plantarum ſarcinas, quæ tum iſtius philoſophematis noſtri cupido erat, humeris geſtauimus, quæque literariæ peregrinationis prima eſt vtilitas, doctos, quos licuit, Antonium Muſam Ferrariæ: Mercurialem, Aldroandum, Tagliacotium, Coſtæum Bononiæ; Andream Baccium Romæ: Portam Neapoli, viros ad inuidiam præclaros omnes: binos item ſolertes Pharmacopœos, Ferdinandum Imperatum Neapoli, Ioannem Ponam Veronæ, qui rerum naturalium accurata notitia in omnium ore verſabantur, nobis conciliauimus. Adiuti nimirum virtute & doctrina verè illuſtris Io. Vincentii Pinelli, bonorum omnium communis amici, tum Herculis Saxoniæ, medici & philoſophi perelegantis, amborum PatauI Antenoris viuentium. Ita peregrinati ſumus. Quod eo libentiùs hac occaſione publicè profiteor, qua noſtram prolem ad mutui amoris fraternum adfectum, paternæ adoleſcentiæ exemplo, eorundémque ſtudiorum communitate inuitandam duxi. Vt ergo tu mecum quantumuis abſens iugiter es: ſic hoc literariæ amicitiæ communi nexu Theodoros quoq; noſtros deuincio: vt vbi vbi fuerint, memores dicti Homerici:

Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι, parentum veſtigiis innutriti, diſcant ſe mutuo amare. Vterque Theodori Zuingeri, quem nemo non magni inter mortales æſtimauit vnquam, fert nomen. Vtinam vtinam, quod tuum pariter votum eſt, omine nominis & Deo ſeruire & proximo prodeſſe, [illegible] χλω, ex animo conetur vterque. Qua bona ſpe iam finem facturus, tibi Meum ita commendo, vt mihi Tuus perpetuò alterius filii loco futurus ſit. Optime vale. Baſileæ 16. Nouemb. 1605.

DIALECTVS ATTICA

ATTICORVM & *Ionum antiquitùs eadem fuit sermonis proprietas, & Attica Europæa Ionica [illegible]. Crescēte verò multitudine posteaquā missa in Asiam colonia, Ionum appellationem vsurpas[set, c]æteri, qui remansē[rant, in] [illegible] Atticorum nomi[ne] [illegible], vernaculam suam magno studio excolverunt, opeq́; præclarorum ingeniorum, Lysiæ, [illegible], Aristotelis, [illegible], Xenophontis, Demosthenis, Aristophanis [illegible] aliorum, longe latenque propagarunt. Vt [illegible] Fabius, Venerem Atticæ concessam, [illegible] Græcos quidem in alio genere linguæ obtinuisse. Horum ergo dialectum vel sermonis genus [illegible] methodo, qua [illegible] facilis, docenti[bus] opportuna futura est, considerabimus, & ostendemus primùm generalissima diuisione, quam [illegible] peculiaria, ratione tum*

Significationis *Hæc enim vnius & eiusdem dictionis apud diuersas gentes nōnunquam diuersa est. Attici ergo præter communē vsum cæterorum Græcorū aliam significationem tribuunt Partibus orationis: quod nonnullis exemplis docebimus,*

Articulorum. *Quis enim communiter sit vsus præpositiuū, non ignoratur. Attici tamen attribuunt illi significationem nominis interrogatiui & infiniti τις: vt apud Demosthenem, τοῦ χάριν ταῦτα λέγω, pro τινὸς χάριν. Τὸ etiam pro τοῦτο vsurpant, vt & τῷ, & ἐγὼ pro ἐγώ. Compositum etiam ὅδε pro οὗτος, τόδε pro τοῦτο: & extra compositionem ὅδε pro οὗτος δέ. Pari ratione postpositiuum ὅς, pro pronomine οὗτος: vt apud Platonem, ἦ δ' ὅς, pro ἔφη δ' οὗτος.*

Nominum. Κεραμεὺς *communi dialecto est prouidus: Atticè figulus.* Ὦτος, *auicula nycticoraci similis: Atticè homo simplex, fatuus.* Ὄρνις *auicula quæuis: Attice, gallina.* Τέχνη *ars: Att. ars mechanica,* Μάμμη, *auia: Att. mater.* Γραμματεῖον, *libellus tabella: Att. locus, in quo pecunia reponuntur.* Ῥύπος, *sordes, Att. cera sigillaris.* Ἄστυ, *vrbs: Att. Athena.* Μουσικὴ, *ars musica: Attic. ars quæuis.* Τὰς γὰρ διδασκαλικὰς λέγουσιν, *ait Etymologus,* οἱ Ἀττικοὶ, τὰς μουσικὰς τῶν διθυράμβων, καὶ τῶν κωμῳδιῶν καὶ τῶν τραγῳδιῶν.

Pronominum. Οὗτος *pro ἐγὼ ab Atticis vsurpari testis est Schol. Aristophanis.*

Verborum. *Ait Suidas* βαστάζειν *Atticis non esse* αἴρειν *portare, sed rem aliquam manu contrectando pondus eius explorare: vt apud Hom. Odyss. φ v. 405.* Αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε, καὶ ἴδε πάντῃ. *Annotat Aristophanis scholiastes in Pluto* χολᾶν *Atticis significare, furere,* μαίνεσθαι: *communiter autem* [illegible] [illegible]. Θέλω, *volo: Att.* δύναμαι, *possum: vt, apud Platonem,* τὰ χρήματα οὐκ ἐθέλει μὲν διδάσκει [illegible]. Θαυμάζω, *admirari: Att. mercedem dare.* Ἰδεῖν τινα, *videre aliquem: Att. colloqui cum aliquo.* Καλῶ με, *voco: Att. in ius voco.*

Aduerbiorum. Οὐδὲν μᾶλλον, *nihil magis, apud Thucydidem, Atticorum scriptorum principem, idem est, quod simplex* οὐ. *Scholiastes Thucydidis illud* οὐδὲν μᾶλλον *reddit per* οὐδαμῶς. Οὐ γὰρ ἀλλά, *non enim, vel sed non. Atticè pro* καὶ γὰρ *ait Aristophanis schol. habet. Ita* ἥκιστα, *minimè, Atticè significat* οὐδαμῶς, *nequaquam.*

Coniunctionum. Δὲ *communiter verò: Atticè significat* δὴ *sanè, item* ἀλλά, *sed,* γάρ, *enim,* καὶ, *&, vt annotat Thucyd. enarrator. Atticè etiam significat idem quod* ἔτι, *adhuc.* Ἀλλὰ *communiter sed, hortando vtuntur Attici, vt Corinthus scribit,* ἀλλ' ἴθι *pro* ἴθι *&* ἄγε.

Præpositionum. Ἐς *vtuntur Attici pro* εἰς: *vt* ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους ἀφικέσθαι, *pro* εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους. Εἰς *pro* ἐν: *vt,* εἰς ᾅδου *pro* ἐν ᾅδου. Πρὸ *pro* πρίν: *vt,* [illegible] *pro* [illegible]. [illegible] *pro* [illegible].

Vocis seu dictionis, *quatenus ea, cum ore formatur tum linearibus notis scribitur. De hac latissimus est dicendi campus in quo, ne multitudine dicēdorū obruamur, distinctè notāda est varietas quasi offertur in*

Vna tantùm dictione. Hæc enim apud Atticos vel

Omnino *diuersa est à communi Græcorum loquendi consuetudine: atque adeò solis Atticis propria. Ait Plato in Cratylo,* [illegible]. *Talia sunt Atticis propria Mensium nomina:* Ἑκατομβαιών, *Iunius.* Μεταγειτνιών, *Iulius, &c.* Τριώβολον, *diobolon. Atticorum numismatum nomina.* Ἀπληγίς, *teste Polluce vestis simplex est nullis rugis plicata.* Σαυλὰς *scribit Hesychius, apud Atticos significare mollem, delicatum.* Ἥκιστα, *minimè gentium.* Ἀλλόφιον *indumentum. Plura annotat H. Stephanus, de Attica dialecto.*

Ex parte tantum: *aliquot literis transpositis, mutatis, aut penitus sublatis. Quod generatim prius, tum specialiter docebimus. Vt si quæ generalem supputationē confusionis vitandæ causa non attingent, speciali examini inserātur. quæ verò specialium ob suis copiam recēseri omnia non possunt, ad generalem referantur. Hanc ergo diuersitatem expediemus, tum*

Generaliter, *ratione primorum dictionis principiorum, Literæ & Syllabæ: quorum considerationem vulgus Grammaticorū, illius quidem Orthographiæ, huius verò Prosodiæ demandat. Afficiunt quidem hæc ipsa principia dum patiuntur, & variè immutantur, suum opus. Sed cum dictio, quæ talis est, peculiari sua proprietate gaudeat: eam Etymologicæ classi relinquemus. & in præsentiarum generatim duntaxat Atticas literarum & syllabarum affectiones adumbrabimus. Vide sign. A.*

Specialiter, *reuocantes eam ad singulas Etymologiæ partes distinctas. Vide sign. B.*

Pluribus, *quoque modo syntacticè cohærentibus. Vide sign. C.*

DIALECTVS

- *Græcarum Atticarum vocum affectiones tabulam [illegible]*
  - **Orthographia** *quæ non externã respicit literarũ formã sed quantitatem & qualitatem: quatenus vel plures sunt, vel pauciores: vel saltem alia ab hactenus consuetis. Ergo in dictionibus singulis habẽda est ratio literarum tum*
    - **Quantitatis.** *Nam solent Atticis vocabulis, quæ sunt communis Dialecti, literas vel*
      - **Adijcere nouas aliasque tum in**
        - **Initio**, *per* [illegible], *vt inde dictio augeatur, tũ Litera* Γ: *vt* γλάμων *pro* λάμων. *tum Syllaba* Ε: *vt* [illegible] *pro* [illegible]. Α: *vt*, ἀστιχος *pro* στίχος. *Dicunt hoc proprium Atticorum esse, vt initio abundet* α. *Sunt quoque apud ipsos frequentes Anadiplasiasmi, quod ex augmentis verborum clarissime perspicietur: vt*, ὤγαγον *pro* ἦγον.
        - **Medio**, *per* ἐπένθεσιν, *vt accedat, vel sola litera, vel syllaba.* Litera *quidem* Ι: *vt* χρεῖα *pro* χρέα, *quod Stephanus libenter concessit Atticum esse cum eo sæpius vtatur Aristophanes.* Τ: πτόλιν *pro* πόλιν *quod inquiunt veterum Atticorum fuisse:* [illegible] *pro* [illegible]. Ρ: *vt* [illegible] *pro* [illegible]. *Obseruat enim Eustathius literæ* ρ *geminationem consuetam esse Atticis.* Syllaba *vero: vt*, Ο: [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible]: *& merito ait Corinthus, cum dictum sit* [illegible], *quod pupillas hebetet. Quamuis H. Stephanus vocem illam haudquaquam Atticam, & ne Græcam quidem existimet.* Ω *quod veteres Attici interponebant: vt*, [illegible] *pro* [illegible] *ita quidem, vt iota diphthongi eliderent, &* [illegible] *pro* [illegible] *dicerent: quod tamen nonnullis est Aeolicum, pro* [illegible] *præter medio verbi* [illegible]. Δι: *vt*, [illegible] *pro* [illegible]. Να: *vt*, [illegible] *pro* [illegible]. Κα: *vt*, [illegible] *pro* [illegible].
        - **Fine**, *per* [illegible], *vt accedat tũ* Litera: *vt*, Ν [illegible] *datiuis pluralibus & tertijs verborũ addunt sequente licet consonante. vt* [illegible]. *Quanquã tertia quoq; plusquamperfecti idipsum præter* [illegible] *vnum adijcere sunt soliti: vt*, [illegible] *pro* [illegible], *tũ* Syllaba: *vt*. Ι, [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible]. Δι: *vt*, [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible]. Θα: *vt* [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible]. *Hoc enim H. Stephanus inter atticismos refert. Huc etiam pertinent dictiones* [illegible] γε, δαι, ει, ποτε: *vt*, [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible], *&c.* Ει: *vt*, [illegible] *pro* [illegible]. Τι. *vt*, [illegible] *pro* [illegible]. Χι: *vt* ναιχι *pro* ναί.
      - **Demere habitenus vsitatas, idque tum in**
        - **Initio**, *per* ἀφαίρεσιν, Syllabæ Ε: *vt*, [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible]. Α, *intercedente apostropho: vt*, [illegible] *pro* [illegible].
        - **Medio**, *per* συγκοπὴν Literæ Ι, *quã ex diphthõgis auferunt: vt*, [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible], *quod ab Eustathio dicitur Atticum esse.* Β: *vt*. [illegible] *pro* [illegible], *apud Corinthũ.* Ι: *vt*, [illegible] *pro* [illegible]. Syllabæ *vero* Ο, *vt*, [illegible] *pro* [illegible]. Π: *vt*, [illegible] *pro* [illegible]. Ει: *vt* [illegible] *pro* [illegible]. Αι: *vt*, [illegible] *pro* [illegible], *quod Stephanus Atticis attribuit.*
        - **Fine**, *per* ἀποκοπὴν, Literæ Ν: *vt*, [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible]. Syllabæ Ι: *vt*, [illegible] *pro* [illegible]. Να: *vt*, [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible]. *Amãt enim concisiones Attici, teste Corintho.* Ναι: *vt* [illegible] *& Ionicè* [illegible] *pro* [illegible]. Σα: *vt*. [illegible] *pro* [illegible]. Τοι: *vt*, [illegible] *pro* [illegible], *vt vult Corinthus. Hoc tamen pernegat Stephanus.*
    - **Qualitatis** *quã do mutatio fit per* ἀντιστοιχίαν. *Mutantur enim*
      - **Vocales**
        - **Vna**
          - **Α in**
            - Ε: *vt*, [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible].
            - Η: *vt*, [illegible] *pro* [illegible], *in verbis cõpositis cum præpositione* ἀνὰ. *Hos agunt quoque Attici in 4. verbis secundæ circumflexorum, & α ex contractione natum mutant in η, nec tamen iota subscribunt: vt* [illegible]: *quo pertinet* [illegible] *imperatiuus, à* [illegible]. *Sic apud Homerũ Vlysses* [illegible]. *Dicunt etiam* [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible].
            - Ο: *vt*, [illegible] *pro* [illegible] *apud Athenæum*, [illegible] *pro* [illegible].
            - Π: *vt*, [illegible] *pro* [illegible] *Athenensibus vsitatum fuit, teste Etymologo.*
          - **Ε in**
            - Α: *vt* [illegible] *pro* [illegible].
            - Η: *vt* [illegible] *pro* [illegible].
            - Ι: *vt*, [illegible] *pro* [illegible] [illegible].
            - Υ: *vt in contractionibus* [illegible] *pro* [illegible] *Hoc annotat In. Gram.*
            - Ο: *vt*, [illegible] *pro* [illegible].
            - Αι: *vt*, [illegible] *pro* [illegible].
          - **Η in**
            - Α: *vt*, [illegible] *ascende, pro* [illegible] *In paucissimis hoc egerunt, dicit Caninius suauitatis causa: vt* [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible], *adminiculo aduerbium. Sic* [illegible] *suauitatis causa.*
            - Ε: *vt*, [illegible] *pro* [illegible].
            - Ε Α: *vt* [illegible] *pro* [illegible].
            - Ε Ι: *vt* [illegible] *pro* [illegible].
          - **Ι in** Ε: *vt* [illegible] *pro* [illegible] *teste H. Stephano.*
          - **Ο in**
            - Ι: *vt*, [illegible] *pro* [illegible].
            - Ω: *vt*, [illegible] *pro* [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible].
        - **Plures.** *Vide sign.* †.
      - **Diphthongi.** *Vide sign. D.* **Consonantes.** *Vide sign. E.*
  - **Prosodia:** *quæ syllabarum affectiones expendit, Tempus, Spiritum, Tenorem, Passiones. de quibus sign. C.*

† plures

ATTICA.

† Plures etiam vocales inter se permutant Attici.

- AEI in H, *sine iota subscripto, quod in nonnullis verbis Attici cum Doribus commune habent: vt,* ποιῆς *pro* ποιεῖς, διψῆς *pro* διψάεις.
- AE in OY, *in quibusdam compositis ex* ἔργον*: vt,* τειχοποιοῦντες, *pro* τειχοποιεῖντες.
- AO in Ω: *vt* ἴσω *pro* ἴσαο.
- EA in A: *vt,* πορφυρᾶ *pro* πορφυρέα.
- EI in EI: *vt,* πλακοῦς *pro* πλακόεις.
- EO in
  - EI: *vt* πλεῖν *pro* πλέον, δεῖν *pro* δέον.
  - OY: *vt,* ἐπιδοῦ *pro* ἐπιδέου, *quod excussit* ε, *pro* ἐπιδέσου.
- EΩ in Ω: *vt,* πορφυρῶς *pro* πορφυρέως.
- HI in H *cum iota subscr.* *vt* τιμῇ *pro* τιμήι.
- OE in OY, *in iis compositis, quorum pars prior in* ο*, posterior ab* ε *incipit: vt* ψυχοῦργος *pro* ψυχοεργός. *Excipiuntur tamen composita ab* ὁμοῦ. *Dicunt enim* ὁμοεθνής *non* ὁμουθνής. *Composita etiam ab* αὐτός *excipiuntur: quamuis* αὐτουργός *legatur pro* αὐτοεργός. *Sin pars posterior incipiat ab* ε *consonante, tum nulla fit contractio: vt,* ὁμοεδής.
- OI in OI: *vt* οἶς *pro* ὄις. *Hoc tamen poetis adscribit Antesignanus.*
- OO in OY: *vt,* δηλοῦν, δηλόειν.
- ΩI in Ω *cum iota subscripto: vt,* λῷον *pro* λώιον.

D. Diphthongos quoque permutant Attici.

- AI in H *cum iota subscripto: vt,* ἐμήνα *aoristus primus, à verbo* μαίνω.
- EI in
  - H *cum iota subscripto: vt,* βασιλῆς *pro* βασιλεῖς. *Aliqui iota non subscribunt. H. Stephanus reprehēdit Io. Grammaticum alias dictum Philoponū quod iota subscripti nullam fecerit mentionem & hanc mutationem tantum pluralibus tertiæ contractorum adscripserit: cùm testetur Eustathius id etiam in verbis fieri: vt, quando dicunt* ἤκαζον *pro* εἴκαζον. *Apud Aristophanem inuenitur* ἱππῆς *non* ἱππεῖς*, & è contra* Ἀχαρνεῖς*, non* Ἀχαρνῆς.
  - Ω: *vt,* ἀφίωνται *pro* ἀφεῖνται, ἀφίονται *pro* ἀφεῖνται.
  - H: *vt,* κλῄδα *pro* κλεῖδα.
- OI in
  - EI: *vt* δεῖλος *pro* δοῖλος, πεῖος *pro* ποῖος, *apud antiquos Atticos.*
  - Ω *cum iota subscripto: vt,* κλῳός *pro* κλοιός, νεῴ *pro* ναοί, *templa.*
- EI in HY: *vt* ηὐχόμην *pro* εὐχόμην.
- OY in Ω: *vt* ὠφίλων *pro* ὀφείλων.
- H *cum iota subscripto in* EI*: vt,* βέλει *pro* βέλῃ.

E. Consonantes itidem permutantur apud Atticos.

- Mutæ.
  - Π in Φ: *vt apud Etymologum,* ἀσφάραγος *pro* ἀσπάραγος.
  - K in Γ: *vt,* γναφεῖον *pro* κναφεῖον. *Sic Grammaticus & Corinthus. Quamuis autem id improbet H. Stephanus colligimus tamen ex Aristophanis scholiaste, antiquos Atticos dixisse* κναφεῖον, *à* κνᾶν, *radere: posteriores autem* γναφεῖον.
  - B in Δ: *vt,* βόλιτος *pro* βόλβιτος, *asinorum fimus.*
  - Γ in B: *vt,* βλήχων *pro* γλήχων, *dictamnus. Obseruat hoc Aristoph. scholiastes & Corinthus.*
  - Δ in
    - Z: *vt,* ὄζμή *pro* ὀδμή, ὄζος *pro* ὄδος.
    - T: *vt,* ἐντελέχεια *pro* ἐνδελέχεια. *Hoc tamen non vult H. Stephanus Atticis attribui debere, necessarium esse dicens, vt prius quàm de dialectis feratur iudicium, constet, quænam prima sit & vera dictionis alicuius scriptura.*
  - X in Ξ: *vt,* διξά *pro* διχα, τριξά *pro* τρίχα, *terna:* ξά *pro* τέτραχα. *Sic Eustathius.*
  - Θ in
    - Σ: *vt,* κλαυσμός *pro* κλαυθμός, *apud Etymologum,* ἀρισμός *pro* ἀριθμός.
    - T: *vt,* κελεύουτα *pro* κελευόνθα *vt vult Corinthus. Contrarium scribit Caninius,* τ *in* θ *mutari Atticè, vt* κελευόνθα *pro* κελεύοντα.
    - Φ: *vt,* φλᾶν *pro* θλᾶν, *quod Eustathius obseruat.*
- Semiuocales. *Vide sign.* *

*Semiuo-

DIALECTVS

- * Semiuocales etiam inter se Attica dialecto permutantur:
  - Λ in
    - Γ: vt, μόγις, vix, pro μόλις, Corinthus.
    - P: vt, κρίβανος pro κλίβανος. Hoc non probat Stephanus, quamuis Grammaticus eo exemplo vtatur. Sequendo enim Etymologiam, ait, ex κρίβανος factum est κλίβανος, & ρ potius in λ mutatum, quam vicecersa. ποδαγρία quidem pro ποδαλγία & ἀργαλέον pro ἀλγαλέον dici videtur. Sed & hæc ipsa, ait Stephanus, non carent controuersia.
  - M in Σ: vt, πέφασμαι pro πέφαμμαι, μεμάλυσμαι pro μεμάλυμμαι.
  - N in Λ: vt, πλεύμων, pulmo, pro πνεύμων. λίτρον pro νίτρον.
  - P in Σ: vt, μυρσίνη, pro μυρρίνη, myrthus, apud Io. Grammaticum & Corinthum, quod tamen penitus negat H. Stephanus.
  - Σ in
    - T: vt, τήμερον pro σήμερον: & si duplex fuerit σ in duplex τ: vt, ἐλάττων pro ἐλάσσων, πίττα pro πίσσα. Lucianus in iudicio Vocalium asseuerat, in plerisque hanc mutationem locum non habere præsertim simplicis σ in τ initio dictionis. Ælius Dionysius refert primum Periclem vitasse oris deformitatem, quæ fit in pronuncianda litera σ, tanquam indecentem, quum se adhibito in consilium speculo exerceret. Annotat H. Stephanus Thucydidem, qui primas teneat inter Atticæ linguæ scriptores nunquam has literas inuicem permutare, dicereque non θάλαττα, sed θάλασσα, id tamen Xenophontem & Demosthenem agere. Putatur etiam μεμάχημαι Atticum esse pro μεμάχησμαι. τύρβη pro σύρβη.
    - Δ: vt πέφραδμαι pro πέφρασμαι.
    - P: vt ἄῤῥην pro ἄρσην: præsertim, vbi literam ρ sequitur σ. Hoc Eustathius vult, contrarium planè Corinthus, ρ nimirum pro σ apud Atticos in vsu esse, vt dicant ἄρσην pro ἄῤῥην. At H. Steph. aduersatur Corintho, & Aristophanem ἄῤῥην dicere, non ἄρσην ostendit. Et quamuis apud Thucydidem θάρσος legatur, legi tamen etiam apud eundem θάῤῥος, vt & passim, apud Platonem, Demosthenem, Aristophanem. Vnde colligere liceat, θάρσος antiquissimam dictionem, à posteris in θάῤῥος, σ nimirum in ρ mutatum fuisse.
    - Ξ, in compositis à συν: vt, ξύμπας pro σύμπας, ξύμμαχος pro σύμμαχος. Hoc semper agit Thucydides: non item Xenophon & Demosthenes. Extra compositionem etiam ξυν pro συν dicit Thucyd. Annotat Eustath. [illegible] dici pro [illegible], in τῷ [illegible].
  - Z in
    - Δ: vt, κνίδη pro κνίζα, nidor.
    - ΣΔ: vt, [illegible] apud Corinthum.
  - Ξ in Σ: vt, παίξω, pro παίσω, à παίζω. Caninius.

- F. Prosodia Attica circa syllabas versatur, & earum tum
  - Quantitatem. Heic Attici vocales
    - Ancipites,
      - Producunt: sunt enim illorum productiones propria. Ergo
        - A, in θεαμα, ἄγρια, producunt: item in ἀναίδεια, ἀγροια. Alias enim habent α breue, suntque propterea pro paroxytona, ἀναίδεια, ἄγροια.
        - I, in ἱμας, ἀνιμας, aliisque nonnullis producitur: quando alias barytona in ις in omnibus casibus corripiuntur.
      - Corripiunt, apud Comicos & Tragicos I, vt, ἴσος prima correpta pro ἶσος prima producta. Sic ἡμιν & ὑμιν vel ἧμιν posteriora habent correpta, pro ἡμῖν & ὑμῖν: ideo amittunt circumflexum, qui productionis nota est.
    - Correptas producunt, ο, nimirum in ω mutato: vt videre est in genitiuis in εως, à recto in ευς, βασιλέως pro βασιλέος.
  - Qualitatem: & quidem syllabarum vel
    - Integrarum. Vide sign. G.
    - Affectarum, & apostropho immutatarum, Apostrophum Attici initio quoque dictionis vsurpant. vt vocalis breuis sequentis dictionis à præcedentis vocali longa vel diphthongo obliteratur: ita quidem, vt ambæ dictiones vel
      - Disiunctæ maneant: vt, ἢ 'γαθέ, pro ὦ ἀγαθέ: μὴ 'ς pro μὴ εἰς.
      - Coniungãtur per crasin, & in vnam coalescant: vt, ὦναξ pro ὦ ἄναξ: ἁνὴρ pro ὁ ἀνήρ.

G. Integras

ATTICA.

- **O. Integras syllabas affectu opponimus, & quo pacto Atticè comparata sint examinamus respectu tum**
  - **Accentus. Hunc Attici vel**
    - **Transferunt in aliam syllabam: nimirum ex**
      - **Vltima in**
        - **Penultimã: Ergo**
          - Oxytonum *vertunt Attici in Paroxytonum & Properispomenon: vt, [illegible] pro [illegible], ἴδε pro ἰδέ, λάβε pro λαβέ, quod in aliquot imperatiuis agunt, εἰπέ, ἐλθέ, εὑρέ: quamuis communis dialectus Atticos in tribus his verbis imitetur. Vt apud Aristoph. [illegible]. Item [illegible] pro [illegible].*
          - Perispomenon *mutant Attici in Properispomenon: vt ἧμιν pro ἡμῖν.*
        - Antepenultimam. *Ex Oxytono faciunt Attici Proparoxytonon: vt, [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible], apud Demosth.*
      - **Penultima in**
        - Vltimam. *Paroxytonum vertunt in Oxytonum Attici, vt, [illegible] pro [illegible].*
        - Antepenultimam. *Ex Paroxytono faciunt Attici Proparoxytonum, licet vltima sit longa: vt, [illegible] pro [illegible]. Id inprimis fit in Hyperdissyllabis quarta simplicium: vt [illegible]. Ex Properispomeno etiam faciunt Proparoxytonum: vt, [illegible], pro [illegible].*
      - Antepenultima *in Penultimam. Ex Proparoxytono faciunt Attici Proparoxytonum & Properispomenon: vt, [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible]: [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible].*
    - **In eadem syllaba retinent: mutant tamen, &**
      - Ex *Oxytono faciunt Perispomenon: vt, γλαῦξ pro γλαύξ, [illegible] pro [illegible].*
      - Ex *Perispomeno faciunt Oxytonum. Cùm enim communiter omnia genitiuus, cuius vltima est longa, si in ea tonum habeat, circumflectatur, Attici duos excipiunt, [illegible] & [illegible]. Sic in ς pluralia Atticè acuunt penultimam: vt [illegible] pro [illegible], χεῖρες pro χεῖρες.*
      - Desinentia *in ω Attica acuũtur, eò quòd ω finale circumflecti non possit, nisi in Attica apocope: vt, [illegible] pro [illegible], [illegible], pro [illegible], [illegible] pro [illegible].*
  - **Spiritus.** *Hunc amãt asperum, præsertim in [illegible] vt testatur Eustathius. α enim [illegible] adspirabãt, & [illegible] dicebant, non [illegible]. [illegible] pro [illegible]. Vnde [illegible] ait Stephanus, [illegible] diuitiæ ab ijs quæ annuatim nascuntur. Mutant ergo tenues in aspiratas: vt. [illegible] pro [illegible], teste Tzetze. Quod locum attinet, cui inscribitur, is non prima tantùm est sed etiam*
    - **Vltima.** *Hæc enim Atticè recipit &*
      - Densum, *teste Tryphone apud Athenæum libro 9. vt, [illegible]: quamuis alij malint cum tenui. Litera densa aliquando, vt docet Eustathius, in densum spiritum abit. Densa enim cum denso scribebantur: vt [illegible].*
      - Tenuem. *Est Canon Athenæi: Nomina, quæ exeunt in ος purum, vltimam tenuant: vt, [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible].*
    - **Penultima.** *Ait Eustathius, compositæ differentiæ causa, in medio spiritum mutant. Exprimitur ergo vterque &*
      - Tenuis: *vt, [illegible], [illegible], [illegible], quæ propria sunt nomina. item [illegible], [illegible].*
      - Densus: *vt, [illegible], [illegible], [illegible]. [illegible], [illegible] in antepenultimis.*

DIALECTUS

B.

Quod *si iam generales Atticæ linguæ proprietates ad speciales Etymologiæ classes adhibuerimus, apparebunt, ceu in speculo, illustriores. Recenseamus partes orationis in quibus singulis communis formatio diversimodè accipitur ab Atticis:*

- ARTICULUS, *quo pacto communiter habeat, non ignoratur. Attici tamen aliter efferunt*
  - Simplicem, *præpositiuum & postpositiuum. Velenim*
    - Declinant *eos more nominum, quibus adhærent, aut à quorum terminatione non discrepant: Vt,* τὼ λόγω *pro* τὼ λόγω.
    - Adiiciunt *eis per paragogen* Vocales *& syllabas* [illegible], δὶ, γε, *ετ, ται: Vt,* τὸνγε *pro* τὸν, ὅγε, *pro* ὁ, ὁτροῦ *&* ὁτροῦτεν *pro* ὅτρ.
  - Compositum. *Nam*
    - Ὅδε, ἥδε, τόδε *Vltimum* ε *Attici mutat in* ι. *translato etiam tono: Vt,* ὁδὶ, ἡδί, τοδί. *Id etiam in reliquis casibus. Dicunt enim* τουδὶ, τῳδί, ταδί.
    - Ὅστις *in genitiuo habet* οὗτινος, *&c. Attici verò idipsum declinant, ac si esset* ὅτος: *& ratione terminationis dumtaxat flecteretur. In Genitiuo ergo dicunt* ὅτου, *in Datiuo* ὅτῳ, ὅτινι, *&* ὅτῳ *dumtaxat pro* ᾧτινι *in plurali* ἅττα. *Hoc tamen est Atticum pro* ἅτινα: *&* ἅττα *pro* ἅτινα: *quod dicitur quasi esset* ἅττα. *Nam cum Megarenses, vt annotat Caninius vsurpent* σ *pro* τ, *σὰ dicitur pro* τὰ: *& hoc pro* τινά.

- NOMEN *plura habet accidentia, quæ seorsim singula examinanda sunt:*
  - Species *Deriuatiuæ & vel*
    - Comparatiua *& superlatiua. Hæc ergo Attici comparatiuum & superlatiuum terminant in*
      - Αίτερος *&* αίτατος: *Vt* φίλος, φιλαίτερος, φιλαίτατος *pro* φιλώτερος, φιλώτατος: [illegible] *pro* [illegible]: γεραιός, γεραίτερος *pro* γεραιότερος.
      - Ιστερος *&* ιστατος: *Vt,* λάλος, λαλίστερος, λαλίστατος, *pro* λαλώτερος, *&c.* ὀλιγίστερος *pro* ὀλιγώτερος. *Iones pro* ιστερος *dicunt* ιστος, *quo etiam Attici nonnunquam vtuntur: Vt,* κάκιστος, [illegible] ἀρχαιότερος.
      - Υτερος *&* υτατος: *Vt,* βραχύτερος, βραχύτατος *pro* βραχίων, βράχιστος.
      - *Vt,* βέλτιον *pro* βελτίων, πλεῖν *pro* πλεῖον: *Aristophanes,* πλεῖν ἢ μύρια.
      - *Vt,* μείζων *pro* μείζων, μεῖον *pro* μεῖζον. *Quod licet à nonnullis Poetarum licentiæ adscribatur, reperitur tamen apud Xenophontem & Hippocratem.*
      - Nonnunquam *etiam per metaplasmum dicunt* θᾶττον *pro* θᾶσσον, ἐλάττων *pro* ἐλάσσων.
    - Diminutiua. *Hæc licet non aliter forment, quàm cæteri Græci, ea tamen libentiùs vtuntur, quàm primitiua: Vt,* κομίδιον *dicunt pro* κόμη: [illegible] *pro* [illegible].
    - Denominatiua, *& Numeralia. Attici per metaplasmum* δυοῖν *dicunt pro* δυο.
    - Possessiua. *In possessiuis nominibus, quæ duplicem habēt terminationem, altera magis est in vsu apud Atticos, altera minus: Vt,* ἀνθρώπεια *potius dicunt, quam* ἀνθρώπινα. *Hæc ex Thoma magistro colligit H. Stephanus.*
    - Verbalia. *Hæc Attici aliter formant. Pro* [illegible] *dicunt* [illegible]: *pro* αὔξησις *dicunt* αὔξη *pro* [illegible], [illegible] *pro* δόξα, [illegible] *pro* [illegible].
    - Patronymica. Πηλείδης *dicunt pro* Πηλείδης, *à* Πηλεύς, [illegible]. [illegible] *pro* [illegible], *à* [illegible].
  - GENUS *apud Atticos diuersum habent*
    - Adiectiua. *Nam adiectiua in se trium generum, inprimis composita & deriuata, apud Atticos communia sunt: Vt,* ὁ *καὶ ἡ* [illegible] *καὶ τὸ* [illegible] *καὶ ἡ* φιλόσοφος. *Simplicia & primitiua rarò admodum communis generis in prosa oratione inueniuntur. Sic illa quæ obseruat Eustath.* γυνὴ ἀγρίος *καὶ* [illegible].
    - Substantiua, *terminatione vel*
      - Eadem. *Sic Masculina Attici in genere fœminino vsurpant: Vt* ἡ ἄρκτος *pro* ὁ ἄρκτος. *Fœminina etiam in genere Masculino: Vt,* ὁ χοῦς, *pro* ἡ χοῦς. *Ita in duali nonnulla ex Fœmininis Masculina fiunt Atticè: Vt,* τὼ ἡμέρα *pro* τὰ ἡμέρα: *quod in lingua communi sequuntur hæc quatuor,* γυνὴ, ὁδὸς, νίκη, χείρ. *Hæc autem generis mutatio obseruanda est interpretibus, ne si legant* τὸν ἵππον, *exponant Equam, in Fœminino genere.*
      - Diuersa. *Sic ex Masculino faciunt Neutrum: Vt,* τὸ ζυγὸν *pro* ὁ ζυγός. *Fœmininum item: Vt,* ἡ [illegible] *pro* ὁ [illegible].
  - Numerus *dualis apud Atticos crebrò est in vsu. Vt annotat Caninius. Vsurpant etiam pluralem sæpius in Verbalibus in* τεος, *aliisq. compluribus: Vt,* βαδιστέα *pro* βαδιστέον: ἀδύνατα *pro* ἀδύνατον: συγγνωστὰ *pro* συγγνωστόν: [illegible] *pro* [illegible]: [illegible] *pro* [illegible]: [illegible] *pro* [illegible]. *Quamuis hoc quoque Atticum sit* τῷ χειρὸς [illegible], *pro* τῷ χειρῶν. *Vt vel his solum libentius etiam singulari quam plurali vtantur Attici.*
  - Figura. *Apud antiquos Atticos* ἐξ *in compositis non mutabatur in* ἐκ, *quanquam sequeretur consonans: Vt* ἔξπωι *pro* ἔκπωι: ἐξβάλλει *pro* ἐκβάλλει. *Iam interponunt* α: *Vt,* ἐξάπινης, ἐξαίφνης. *Sic notat Caninius.*
  - Declinatio. *De qua vide sign. H.*

- RELIQUAE *partes.* Pronomen, *signo I.* Verbum K. Participium *L.* Aduerbium *M.*

H. Declina.

ATTICA.

H. Declinatio Atticorum à communi forma diversa est ratione Casuum vel

- Omnium, *qui in aliam declinationis speciem transferuntur, terminatione nominatiui vel*
  - Eadem existente. *Exẽpli gratia, Nomen desinens in*
    - Ους. *Vt, τρίπους quintæ declinationis simplicium, formant Attici more tertiæ simplicium: Vt, τρίπου, τρίπῳ, pro τρίποδος, τρίποδι, &c.*
    - Ος. *Vt, δένδρον, tertiæ simplicium, declinant Attici more primæ contractorum, δένδρους, δένδρῳ, δένδρεα, δένδρεσι, tanquam à δένδρος. Vide Stephani animaduersiones in Corinthum.*
    - Ως. *Vt, ἥρως, quartæ contractorum, ipsi declinant more quartæ simplicium: ἥρω pro ἥρωος, ἥρῳ pro ἥρωι.*
    - Ης. *Vt, ἀργυροφαής primæ contractorum declinant more primæ simplicium ἀργυροφαοῦς, ἀργυροφαῆ. Sed tantùm habentur in vsu, ait Antesignanus, nominatiuus, accusatiuus & vocatiuus in singulari & plurali.*
  - Diuersa quã nomen cõstituũt Attici: exempli gratia:
    - Ευ, *dicentes, ἱερῆς pro ἱερεῖς: Vt apud Xenoph. primo Cyropad. ἐσκώπτον αὐτοῦ τοὺς ἱερῆς. Sic βασιλῆς pro βασιλεῖς.*
    - Η: *Vt, μαθήτη pro μάθημα. sæpius vtitur Aristophanes ἀρήμη pro ἀρημος, χρησίμη pro χρήσιμος Aristoteles & Thucydides.*
    - Ις: *Vt, βασιλὶς pro βασίλισσα: αὐλητρὶς pro αὐλήτρια, ψαλτρὶς pro ψαλτρία, καπηλὶς pro καπηλίδα, ἀγαπητὸς pro ἀγαπητή: πρέσβειρα pro πρέσβεια.*
    - Ους. *Nam composita à πούς, quintæ simpl. transferuntur ad primam terminationẽ mutatã: Vt, ἰσόπους, ἰσόπου pro ἰσόπους, ἰσόποδος.*
    - Ος. *Nam desinentia in ος (non solum in αος, vt minus strictè loquitur Grammaticus) linguæ communis apud Atticos efferuntur per ως si que α purum præcesserit ο mutatur in ω, Vnde quarta declinatio Attica nominum simplicium penes nonnullos Grammaticos. Dicunt ergo νεὼς pro ναός, λαγὼς pro λαγός, πλέως pro πλέος.*
- Aliquorum *tantùm: idque in declinationis speciebus vel*
  - Generatim, *ita*
    - Vocatius *singularis apud Atticos similis est nominatiuo: Vt, Ἀγάμεμνον ἄναξ dicit Euripides, pro ἄνα. Hoc non intelligens Io Gramma. Atticos ait nominatiuum pro vocatiuo vsurpare.*
    - Datiuus *pluralis desinens in iota ν ephelcysticum Atticè recipit sequente licet consonante.*
  - Speciatim nominum
    - Simplicium. *In declinatione igitur*
      - Prima & *secũda, ad datiuũ pluralẽ Att. assumitur iota: Vt, λευκαῖσι pro λευκαῖς, μούσαισι pro μούσαις.*
      - Tertia
        - Nominatiuum, *Accusatiuum, Vocatiuum singularem neutrius generis in ο desinentem efferunt Attici abiecto ν. Vt ἄλλο pro ἄλλον, τοῦτο pro τοῦτον, καλὸ pro καλόν. Quamuis ν quandoque adscriptũ legatur sequente vocali, vel consonante: vt apud Eurip. in Iphig. αἰ τοῦτο ὦ θύγατερ οὐκ ἔχεις σῷ πατρὶ Et apud Aristot. 2. Post. cap. 8 ποιεῖ δ' ἔστιν, ὡς ἐφαμεν, τοῦτο τί εἰδέναι τί ἐστι, τὸ εἰδέναι τί αἴτιον τοῦ εἰ ἔστι. Exempla sunt hæc pronominum, cui idem quod nomini contingit.*
        - Genitiuum *singularem terminant Attici in οιο: Vt λόγοιο pro λόγου.*
        - Datiuo *plurali additur per paragogen Atticam iota: Vt, λόγοισι pro λόγοις.*
      - Quarta *Attica*
        - Quinque *nomina, more antiquorum Atticorum, ν abijciunt in accusatiuo, ἄθω, Ἴω, Κῶ, Τέω, λαγώ quibus adijciunt nonnulli ἕω.*
        - Nomina *à communibus Atticè formata, non mutant accentum, nisi in duobus, λαγῶς pro λαγός, ὀρθῶς pro ὀρθός. Propterea etiam hyperdissyllaba antepenultimam acuunt, licet vltima sit longa: vt, εὔγεως εὔγεω: quia εὔγεος erat proparoxytonum.*
      - Quinta
        - In *Genitiuo singulari pro ο Atticè substituitur ω in tribus, teste Clenardo & Antesignano: Vt, πόλεως, πόλεως pro πόλιος, πρέσβεως pro πρέσβεος. Sic & πῆχυς. Ναῦς ναός. Ionicè νεός. Atticè νεώς: vbi α penultimum vel η Ionicum etiam in pluralibus casibus mutatur Atticè in ε: Vt, νεώς, νεῶν, νεῶσι, νέας, νῆες.*
        - Accusatiuum *singularem abbreuiant Attici: Vt Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, Μίνω pro Μίνωα, teste Eustathio. Atticum est & Ionicum, & ait ἔλεγε, ὅτι ἐν πολλοῖς ἀντιγράφοις αἱ δύο αὗται διαφωνοῦσι.*
        - Nominatiuum *pluralem in ες fœmininorum acuunt Attici in penultima: Vt, γυναῖκες pro γυναῖκες, χεῖρες pro χεῖρες, ἐρίδες pro ἔριδες.*
    - Contractorum: *in quibus Attici potius casibus vtuntur contractis quã solutis. In declinatione igitur*
      - Prima:
        - Genitiui *singularis ο Atticè mutatur in ω: Vt, ἀληθοῦς pro ἀληθέος.*
        - Accusatiuus *singularis desinet Atticè in*
          - Α *si in nominatiuo fuerit purũ: Vt, ὑγιᾶ pro ὑγιῆ. Annotat H. Stephanus per apocopen fieri ex ὑγιέα: vt Τυδῆ ex Τυδέα.*
          - Η *nominũ tam propriorum, quam adiectiuorum compositorum: Vt, Δημοσθένη pro Δημοσθένην, τριήρη pro τριήρην.*
        - Nominatiuus *pluralis Atticè in ῃ desinit, accusatiuus in ας. Hoc est, quod supra diximus quædam huius declinationis nomina transire in primam simplicium.*
      - Secunda:
        - Genitiuus
          - Singularis *Atticè in ως desinit: & retinet accentum, quamuis vltima sit longa: Vt, ἴδεως pro ἴδεος.*
          - Dualis *Atticè contrahitur οιν in ῳν: Vt ἰδεῷν pro ἰδέοιν.*
          - Pluralis *tono translato effertur ab Atticis: Vt, πόλεων pro πολέων.*
        - Datiuus *singularis, Nominatiuus, item Accusatiuus & Vocatiuus plurales contrahuntur Atticè in ει: Vt, ἰδεῖ, ἰδεῖ pro ἰδέϊ, ἰδεῖς ἰδέες, ἰδεῖς pro ἰδέας.*
        - Nominatiuus *& Accusatiuus duales: Vt & in neutris Nominatiuus, Accusatiuus, & Vocatiuus plurales contrahuntur in α Atticè: Vt, ἰδέα ex ἰδέε: σινάπια ex σινάπεα.*
      - Tertia
        - Genitiuus *singularis*
          - Mutat ο *in ω Atticè: Vt βασιλέως pro βασιλέος.*
          - Contrahitur *Atticè, si ε ante ως fuerit purum: Vt, Πειραιῶς pro Πειραιέως.*
        - Accusatiuus
          - Singularis *Atticè contrahitur in α, si genitiuus in ως contrahitur: Vt, Πειραιᾶ ex Πειραιέα. Apud Lycophronem autem etiam φωτεῖ ex φωτέα factum legitur. Quamuis videri possit Apocopa poetica ex φωτῆα.*
          - Pluralis *contrahi videtur apud Thucydidem, Δωριᾶς pro Δωριέας. Non tamen in omnibus est Atticus, Thucydides.*
        - Nominatiuus *pluralis Atticè contrahitur in ῆς, iota à nonnullis subscripto: Vt, βασιλῆς vel ῇς pro βασιλέες.*
      - Quinta: *omnes casus Ionici, qui possunt recipere contractionem, Atticè contrahuntur: Vt, κέρως ex κέρεος, communiter κέρατος.*
      - Comparatiuorum *in ων Accus. singularis Ionicus contrahitur Atticè in ω: Nominatiuus, Accus. & Vocat. plurales neutrius quidem in α: reliquorum generum in ους. Vt, μείζω pro μείζονα, μείζους pro μείζονες, &c.*

I. Pronomi-

DIALECTVS

I. PRONOMINA *quoque apud Atticos, nonnulla habent peculiaria:*

- Possessiua, *& alia quæ more nominum secunda & tertia simplicium declinantur, easdem quas nomina mutationes recipiunt: Vt, ἐμὸς, ἐμὼν pro ἐμοῦ, ἐμός. Neutra etiam ν abiiciunt Atticè. Vt nomina. Ait Stephanus in indice Thesauri, αὐτό Atticè pro αὐτόν: Vt, ἐκεῖνο τὸν. & alia similia, sidem efferunt sine ν, quod tamen ad- di interdum comperitur, sed varius. Aliquando αὐτὸ habet adiunctum τὸν Vt, αὐτὸ τὸν ἐ[illegible] Stephanum.*
- Demonstratiua:
  - *ἐγώνε, in fine recipiunt Atticè particulā γε: Vt, ἔγωγε, ἔμοιγε, ἔμογε, ἐμέγε, transposito tono in nominatiuo & datiuo σύγε, σοίγε. Annotat H. Stephanus, Atticos mirum in modum amasse ἐγωὶ-em τὸ γε, Vt id etiam cum alijs pronominibus iunxerint, dicentes τούτογε, αὐτόγε pro τοῦτ, αὐτό.*
  - *Οὗτος, αὐτός, & eorum composita, si desinant in consonantem Vocalem longam aut diphthongum acquirunt iota per paragogen Atticam: sin in Vocalem breuem eam in iota mutant Vltima semper acuta: Vt, οὑτοσί pro οὗτος, ταυτί pro ταῦτα, ἐκεινοσί pro ἐκεῖνος. τουτουί pro τούτου. τουτί pro τοῦτο, ταυτί pro ταῦτα. Scribit Clenardus Atticos in neutro singulari dicere τουτὶ & sæpius τουτὶ pro τοῦτο. Addunt autem iota, ait Antesignanus, ad Vim significationis intendendam, Vt res præsens Veluti digito indicetur: quemadmodum Latinis additur met, te, pte, ce, in egomet, tute, meapte, huiusce.*

K. VERBORVM *Atticis affectionibus, cum plures sint, diligenter & methodicè est attendendum, quātòque fieri potest compendio, in Vna Vel altera tabella, temporum omnium diuersitates certis regulis comprehēsa, ob oculos discentium sunt collocanda. Contingunt igitur Verbis nonnulla ratione*

- Thematum. *Vide sign.* *
- Temporum, *quæ apud Atticos communi lingua Variare potest, tū in Verborum*
  - Initio, *quod occupat* AVGMENTVM. *Hoc suo modo differunt Attici in*
    - S[implicibus, in quibus Vel]
      - Inducunt, *cū alias non adesset. Vt*
        - *ει mutatur Atticè in ω: Vt, εὐχόμην pro ηὐχόμην. Contrarium affirmat H. Stephanus, communiter nimirum hac ratione augeri: Atticè Verò nullatenus, sequi Eustathij potius quam recentiorum Grammaticorum opinionem sequi: quem dicat: [illegible]*
        - *ει mutatur Atticè in η: Vt, ἤκαζον pro εἴκαζον [illegible] pro ᾔειν. Sic Eustathius. Hinc etiam pro ᾔδειν, ἤδη dicunt ᾔδη.*
      - Abiiciunt
        - Penitus: *Vt, αὐδάνω pro ηὔδανον, ἐγγύησα pro ἠγγύησα.*
        - Ex parte *dunt axat, non [illegible] ciendo. Vt notat Eustathius, ad syllabicum imperfecti primam literam præsentis: Vt, ἔρρεα pro ἤρρεα, ἔδιαψα pro ἐδίαψα [illegible] pro [illegible].*
      - Mutant: *nimirū,*
        - Syllabicum *augmentum in temporale Vertunt Attici: Vt, ἤμελλον pro ἔμελλον: inprimis in tribus Verbis βούλομαι, δύναμαι, μέλλω.*
        - Augmentum *commune ει & ευ Atticè Vertunt in η: Vt, ἤκαζα pro εἴκαζα, [illegible] pro quo ηὐξάνω: εὑρισκόμην pro ηὑρισκόμην.*
        - Temporale *augmentum, Verborum ab α incipientium resoluunt Attici, teste Eustathio in εα: Vt, ἑάλωκα pro ἤλωκα. Hoc nonnulli poeticum existimant.*
    - M[ultiplicibus, sed ... aut] æquè.
      - In Verbis ab α breui, ε & ο incipientibus, *Attici perfecto communi præponunt duas primas thematis literas: Vt, ἤλαυκα, Atticè ἐλήλακα. ἀκήκοα, Att. ἀκήκοα. Hoc ipsum Verò augmentum in Plusquamperfecto etiam augent tempore: Vt, ἐλήλακα, ἠληλάκειν. ἀγήοχα, ἠγηόχειν. In plusquamperfectis tamen, in actiuo & medio, Verbis ἀκούω, non augent. Dicunt enim ἠκηκόειν & ἀκηκόειν, ab perf. ἀκήκοα & ἀκήκοα. Inter ea etiam notare debet quod retinet penultimam hoc est, tertiam syllabam à prima eiusmodi Atticorum præteritorum, eam nonnunquam*
        - Variare, *quādo præteritum excedit numerum trium syllabarū. Tunc enim corripitur: & si [illegible] mutatur in ε si in ο Vel in [illegible] Vocalis abiicitur: Vt [illegible]: Vt, ἀρήρεκα, ἀρηρέκειν. ἐλήλυθα, ἐλήλουθα. ὀρώρυχα, ὀρώρυχα. ὀδώδυκα. Excipitur tamen ἐρήρεισμαι ab ἐρείδω Vel ἐρείδω Vt differat ab ἐρήρεικα, Verbi ἐρείκω.*
        - Nō Variare, *in iis Verbis quæ non excedunt numerum trium syllabarum: Vt, ὄλωλα, ὄλωλα. Vel quorum tertia syllaba est positione longa: Vt, ἐγρηγορα ἐγρήγορα. Hic Verò notanda duo.*
          - 1. Quædā per Atticā epēthesin accipiūt ε: Vt, ἴδα, ἐΐδα. ἀγήγορα, ἀγήοχα.
          - 2. Quædā per metathesin transponūtur: Vt, ἄγω, ἄγηγα, & ἀγήοχα.
      - Verbis ab ε & ω incipientibus, *Vt & nōnullis aliis Attici, præter commune augmentum præponunt ε, eodem spiritu manēte: Vt ἑώρων, ἑώρακα, ἑάλωκα, ἐώνημαι, ἑωνήμην ab ὠνέομαι, ἐώθουν ἀπὸ τοῦ ὠθέω: aperio, ἀνέῳγα: [illegible] places, ἑώθα. Sic ἐώκειν Vnum fuit de ἐοίκειν: Atticum est apud Eustat. Hac autem in plusquamperfectio alio adhuc tempore in medio augentur: Vt, ἐώλειν, ἔωλπα, & in plusquamperfecto Atticè ἐώλπειν, ἐῴκειν, [illegible].*
    - Compositis. *Vide signum.* ¶
  - Fine. *Vide sign.* †

*Thema-

- **Themata** *Attici permutant, vt coniugatio ratione characteristica literæ vel*
  - **Eadem** *maneat: vt,* [illegible] *dicunt pro* [illegible]*:* [illegible] *pro* ἐγείρω*:* [illegible] *pro* [illegible]*. In 4. coniugatione duplex σσ mutant in duplex ττ: vt,* [illegible] *pro* [illegible]*.*
  - **Diuersa** *euadat, abeatque vel*
    - **Barytona in**
      - **Aliam** *Barytonam: vt,* [illegible] *pro* [illegible]*,* [illegible] *pro* [illegible]*,* [illegible] *pro ἀγείρω,* [illegible] *pro* [illegible]*. T raro est characteristicum, & in Atticis tantum, ait Antesignanus, vel poeticis.*
      - **Circumflexam:** *vt,* [illegible] *pro* [illegible]*,* [illegible] *pro* [illegible]*,* [illegible] *pro* [illegible]*,* [illegible] *pro* [illegible]*, pro quibus Aeoles dicunt* [illegible] [illegible]*:* [illegible] *pro* [illegible]*,* [illegible] *pro* τύφω*.*
    - **Circumflexa** *in Barytonam: vt,* [illegible] *pro* [illegible]*:* [illegible] *pro* [illegible]*. Finita in* ζω *Atticè à circumflexis facta: vt,* αὔξω*,* ἀλύζω*, vltra imperfectum non coniugantur, sed reliqua tempora à circumflexis, vnde ducta sunt mutuantur, teste Antesignano.*

- **Compositorum** *verborum vel sint, vel non sint in vsu simplicia, augent Attici*
  - **Initium:** *vt* [illegible]*: ἀφίει, dimittebat, Atticè* [illegible] *&* [illegible]*, pro* [illegible] *dimissus est.*
  - **Medium,** *simplex nimirum verbum inusitatum: vt,* [illegible]*,* [illegible]*:* [illegible]*,* [illegible]*.*
  - **Vtrumque:** *vt* [illegible]*,* [illegible]*:* [illegible]*,* [illegible]*:* [illegible]*,* [illegible]*.*

- **Fini** *verborum penultimã adiungimus & alia quæ præter augmentum occurrunt: & ita secundum Atticorum proprietatem consideramus* **GENVS** *tum*
  - **ACTIVVM** *in eiusque modos,*
    - **Indicatiuum:** *cuius tempora Attica formatione sunt fere talia:*
      - **Præsens:**
        - **Verborum** *in μι tertiam pluralem, quæ similis est datiuo plurali Participij, resoluunt Attici: vt* [illegible] *pro* [illegible]*:* [illegible]*, pro* [illegible]*. Hoc alij proprium Ionum faciunt.*
        - **Quod** *Dores agunt in secunda circumflex. vt α perpetuò mutent in η, id Attici sunt imitati in 4. verbis,* ζῶ*,* ζῇς ζῇ*:* [illegible]*,* [illegible]*,* [illegible]*.*
      - **Imperfectũ.**
        - **Tertia** *pluralis in ν desinens, vertitur in σαν: vt,* [illegible] *pro* [illegible]*.* [illegible]*,* [illegible] *pro* [illegible]*,* [illegible]*. Hoc Bœoticè vel Chalcidicè dictum est. Fuit autem Chalcis in Eubœa, Athenensium vetus colonia.*
        - **Verbum** εἰμί*, in prima persona habet* ἦ *pro* ἦν*, per crasin, ex Ionico* ἔα*.*
      - **Perfectum.**
        - **Verba** *dissyllaba 1. & 2. barytonorum, penultimum mutant Atticè in ο: vt,* [illegible] *pro* [illegible]*.*
        - **Tertia** *pluralis in σι mutatur Chalcidicè in ν: vt,* [illegible] *pro* [illegible]*.*
        - **Penultima** *ε, Bœotorum more vertitur in ει: vt,* [illegible] *pro* [illegible]*,* [illegible] *pro* [illegible]*.*
        - **Verbum** *anomalum in μι Atticè resoluit penultimam, & pro* ἀφεῖκα*, dimisi, habet* [illegible]*: pro* ἀφεῖνται*, dimissi sunt,* [illegible]*, pro* [illegible] *remissi sunt,* [illegible]*. Ergo in locum ει iota substituunt ω. Ita aliàs in hoc eodem tempore loco vsurpant ω: vt,* [illegible] *dicunt pro* [illegible]*, ab* [illegible]*, abeo, teste Antesignano.*
      - **Plusquamperfectũ.**
        - **Prima** *& tertia singularis Atticè desinit in η: vt* ᾔδη *pro* ᾔδειν *&* ᾔδει*. Ait Caninius, à prima Ionica in εα, & tertia in ει, fiunt duæ Atticæ in η: vt,* [illegible]*,* [illegible] *à* [illegible]*:* [illegible]*,* [illegible]*, ab* εἴδω*.*
        - **Tertia** *pluralis Atticè desinit in σαν: vt,* [illegible] *pro* [illegible]*.*
      - **Aoristus primus.**
        - **In** *quinta coniugatione α penultimum mutatur in η, αι in ῃ: vt* [illegible]*,* [illegible]*,* [illegible]*:* [illegible]*,* [illegible]*,* [illegible]*. Alij iota non subscribunt: nec necessarium est. Ad producendam enim penultimam Aoristi sufficit, α breue futuri mutasse in η. Qui verò subscribunt, ad præsentis αι respiciunt, quod solet in η conuerti.*
        - **Tertia** *pluralis formatur Atticè, vt in Imperfecto: vt,* [illegible]*, pro* [illegible]*.*
      - **Aoristus** *secundus: Tertia pluralis formatur, vt in Imperfecto: vt,* [illegible] *pro* [illegible]*. In verbis autem in μι contrarium agunt Attici. Per syncopen enim contrahunt eam personam: vt,* [illegible] *pro* [illegible] [illegible] *pro* [illegible]*.*
      - **Futurum primum:**
        - **Secunda** *& tertia singularis effertur Atticè per ει: vt,* τύψει *pro* τύψεις*,* τύψει *pro* τύψῃ*.*
        - **In** *quibusdam barytonis formatur Atticè Futurum more circumflexorum: vel quod ipsorum præsens quondam fuerit circumflexum: vt,* [illegible]*, à* [illegible]*, quod olim* [illegible]*: vel quod habeatur, tanquam esset circumflexum: vt,* [illegible]*, ab* [illegible]*, quasi esset ab* [illegible]*.*
        - **Desinens** *in σω, plus quàm dissyllabum, asperi soni vitandi causa, terminatur Atticè in ω circumflexum, abiecto σ: vt,* νομιῶ *pro* νομίσω*, à* νομίζω*. Sin desinat in ασω vel εσω, vnà cum σ abijcit quoque adhærentem proximè vocalem α & ε: vt, pro* [illegible] [illegible]*, à* [illegible]*:* [illegible] *pro* [illegible]*, ab* [illegible]*:* [illegible] *pro* [illegible]*: ab* [illegible]*.*
    - **Imperatiuum** *& reliquos, qui ipsi quoque variant, de quibus vide sign. N.*
  - **PASSIVVM,** *de quo inferiùs sub signo O. & MEDIVM, de quo sign. P.*

N. Reliquorum modorum variatio similiter notanda est.

- **Imperatiuum quo**
  - In verbis duobus tonus mutatur Atticè, λαβὲ, ἰδὲ pro λάβε, ἴδε.
  - Tertia pluralis præsentis & aoristorum Atticè formatur, ut genitiuus pluralis participiorum, vel saltem ut tertia dualis præsentis Imperatiui: ut, τυπτόντων pro τυπτέτωσαν: ποιούντων pro ποιείτωσαν: ποιησάντων pro ποιησάτωσαν, & subauditur ἔστωσαν τυπτόντων, sint ex numero verberantium. Ait Neander hanc tertiam nunquam similem esse tertiæ duali: ut τυπτόντων, pro τυπτέτωσαν, ἴστων pro ἴστωσαν. De quo Eusthath. [illegible] ait, aut per syncopen factum est ex ἴστωσαν: aut à tertia singulari ἴστω per assumptionem literæ ν. Plutarchus compositi meminit ἐπίστων pro ἐπιστάσθωσαν.
  - Secunda singularis verborum in μι contrahitur Atticè, ut, τίθει pro τίθετι, ἵστη pro ἵσταθι, ἀνάβα pro ἀνάβηθι, κατάβα pro κατάβηθι. Ait Neander vsurpare Atticos tertiam personam Imperfecti pro Imperatiuo. Dicunt ita μένε pro μένεθι, ἔξει pro ἔξεθι, δίει pro δίεθι, ἄπει pro ἄπεθι. Cur autem diximus ἀνάβαθι, cum videatur dicendum esse ἀνάβηθι, quemadmodum στῆθι. Ergo quamuis communiter Aor. 2. Imperatiui, verborum in μι vocalem Indicatiui seruet, Doricè tamen, & in sequentibus exemplis Atticè ponitur α pro η. Vt rectè obseruat Antesignanus: ut, φάθι, dic pro φῆθι, σύμφαθι, confitere pro σύμφηθι, ἀνάβαθι pro ἀνάβηθι, κατάβαθι pro κατάβηθι.
- **Optatiuum quo**
  - Primæ singularis præsentis vltima syllaba μι vertitur Atticè in ν: ut, τρέφοιν pro τρέφοιμι: ut apud Euripid. [illegible] ἀν [illegible], εἰ τρέφοιν τὰ τῶν φίλων. Obseruet hoc Caninius. Vel etiam in ην in verbis circumflexis post factam contractionem: ut ποιοίην pro ποιοῖμι, βοῴην pro βοῷμι, χρυσοίην pro χρυσοῖμι. Sic Aoristus secundus λαχοίην pro λάχοιμι, ab antiquo λήχω. Hunc morem circumflexorum imitantur etiam verba in μι tertiæ coniugationis non solùm in præsenti, sed etiam in Aoristo secundo: ut, διδοίην, διδοίης, διδοίη, & δοίην, δοίης, δοίη pro διδοίμι, δοῖμι. Quidam iota non subscribunt Dorum more.
  - Secunda & tertia singularis & tertia pluralis Aoristi primi Atticè formatur, ut apud Aeolas: ut, τύψειας pro τύψαις, τύψειε pro τύψαι, τύψειαν pro τύψαιεν.
  - Prima & tertia pluralis verborum in μι apud Atticos per syncopen efferuntur: ut, τιθεῖμεν pro τιθείημεν, ἱσταῖμεν pro ἱσταίημεν, διδοῖμεν pro διδοίημεν.
- **Infinitiuo**: In his autem temporibus Attici ante ν & ναι finale, ponunt syllabam με, & ex diphthongo si qua με antecedat subiunctiuum iota vel υ detrahunt: sique solum ν fuerit, αι addunt: ut, τύπτειν, Ionicè τυπτέμεν, Atticè τυπτέμεναι. Θεῖναι, θέμεν, θέμεναι: & ἴμεναι, ire ab εἶμι, Ionicè habet ἴμεν, Att. ἴμεναι. Habet tamen etiam [illegible] pro quo per metathesin ἴμεν, & Atticè ἴμεναι, ex Ionico ἴμεν.

O. Passivi quoque generis, quo Attici libentius, quam actiuo vtuntur, proprietates occurrunt, in modo.

- **Indicatiuo: cuius tempora sunt ferè talia:**
  - **Præsens.**
    - Secundæ singularis finale, Atticè mutatur in ει, idque in omnibus ferè præsentibus & futuris, passiuæ & mediæ vocis, plerarúmque coniugationum: ut, τύπτει pro τύπτῃ, ἔσει pro ἔσῃ. Olim autem in σαι terminabatur: ut, φάγεσαι pro φάγῃ: quo pacto nonnunquam formantur secunda persona circumflexorum: ut, καυχᾶσαι, ἄσαι, pro καυχᾷ, καυχᾷ, à καυχάομαι.
    - Eadem secunda singularis verborum in μι, abiecto σ, contrahitur Atticè: ut, τίθεσαι, τίθεαι, τίθῃ: ἵστασαι, ἵστααι, ἵστῃ.
    - Breues vocales Attici abiiciunt, ait Plutarchus: ut λῶμαι pro λόωμαι, οἶμαι pro οἴομαι. Quinetiam in nonnullis in μαι vocalem longam seruant: ut ὄνημαι, ὄνησαι, ὄνηται, pro ὄναμαι, &c. ab ὄνημι, ὀνέω, ὀνῶμαι, ὄνασαι, ὄναται, pro ἐρῶμαι, ἔρεται, ἔρεται, φίλημαι pro φιλοῦμαι: καλῆμαι pro καλοῦμαι.
  - Imperfectum, secundam singularem verborum in μι, passiuæ & mediæ vocis, Atticè contrahit, ex resolutione Ionica: ut, ἐτίθεσο, Ion. ἐτίθεο, Att. ἐτίθου: ἵστασο, ἵσταο, ἵστω, ἐδίδοσο, ἐδίδοο, ἐδίδου.
  - **Perfectum.**
    - Primæ singularis penultima si duplex μ μ fuerit, prius mutatur Atticè in σ: ut, πέπεσμαι pro πέπεμμαι. Sin fuerit σ illud nonnunquam in δ mutatur: ut πέφραδμαι pro πέφρασμαι, nonnunquam penitus abiicitur: ut κεκόνιμαι pro κεκόνισμαι, à κονιορτὸς, puluerulentus: πεπίεσμαι pro πεπίεσμαι.
    - **Tertia persona pluralis, in**
      - Quatuor prioribus coniugationibus ante ται Atticè acquirit α, sique præcesserit tenuis, mutat in aspiratam: ut, ex τέτυπται, fit τετύφαται, τετύφαται, pro τετυμμένοι εἰσίν. Si præcesserit σ, mutat ipsum in characteristicam præteriti Medij: ut, πεπλήθυνται à πλήσσω, pro πεπλησμένοι εἰσί.
      - Quinta coniugatione tantùm interponit Atticè α: ut ἐψάλαται, ab ἔψαλται, pro ἐψαλμένοι εἰσί.
      - Sexta α ante ται collocat Atticè, præcedente vocali in breuem mutata: ut, πεποιέαται pro πεποίηνται. Quædam tamen diphthongum seu vocalem antepenultimam seruant longam: ut, δεδαίαται pro δέδαινται, diuisi sunt, δεδαίαται, ab inusitato δαίω, pro δεδασμένοι fuerant.
  - Plusquam perfectum, tertiam pluralem Atticè format à tertia perfecti, ει mutando in ο, & augmentum imperfecti præponendo: ut, ἐτετύφατο à τετύφαται, pro ἐτετυμμένοι ἦσαν: πεποιέατο à πεποιέαται: ἐβεβλήατο, & per epenthesin Atticam ἐβεβλήατο, pro ἐβέβληντο.
  - Aoristum posteriorem magis amant Attici, quàm priorem: ut ἐρρίφην potius dicunt quàm ἐρρίφθην, ἐτράφην quàm ἐτράφθην. Hoc tradit scholiastes Sophoclis priores Aoristos passiuos vt plurimum inusitatos esse, vbi posteriores in vsu sunt. Addit Stephanus, inusitatos esse, præterquam apud Poetas.
  - Futurum primum secundæ finale ῃ mutat Atticè in ει: ut, τυφθήσει pro τυφθήσῃ: in præsenti dictum est.
- **Imperatiuo: in quo**
  - Secunda singularis verborum in μι non aliter quàm in Imperfecto Atticè contrahitur: ut, τίθου pro τίθεσο ex τίθεο: ἵστω pro ἵστασο, ἵσταο: δίδου pro δίδοσο, δίδοο.
  - Tertia dualis vsurpatur Atticè pro tertia plurali præsentis, & vtriusque aoristi: ut, τυπτέσθων pro τυπτέσθωσαν, τυψάσθων pro τυψάσθωσαν. Caninius in præterito quoque τετύφθων inquit, pro τετύφθωσαν vsurpari.
- **Optatiuo**: Hic in præterito perfecto, Xenophon, pro μεμνῇτο dicit μεμνῷτο, meminisset. In prima Cyroped.
- **Infinitiuo**: Vbi non minus syllaba με ante ναι collocatur, quàm in actiuis: ut, τυφθήμεναι pro τυφθῆναι, τυπῆμεναι pro τυπῆναι.

P. MEDII.

P.

MEDII generis Attica formatio eadem est, quæ actiui & passiui: quatenus cum iis temporum similibus terminationibus conuenit. Ergo in

- Indicatiuo
  - Præsentis & Futuri secunda persona singularis Atticè desinit in ει, vt in passiuo: vt, τύπτει pro τύπτῃ, τάξει pro τάξῃ. In verbis autem in μι, contrahitur vt in passiuo: vt, τίθῃ pro τίθεσαι.
  - Imperfecti & Aoristi secundi verborum in μι secunda singularis ex Ionica resolutione Atticè contrahitur, vt in Imperfecto passiuo: vt, ἐτίθου pro ἐτίθεο, ἐτίθεσο, ἔθου pro ἔθεσο, ἵστω pro ἵστασο, ἔδου pro ἔδοσο.
  - Plusquamperfecti prima & tertia singularis, eodem pacto, vt in actiuis Atticè variat: vt, ἐτετάγη pro ἐτετάγμην, ἐτέτακτο: ἐτετάγμην pro ἐτετάγμην.
  - Futura, quibus medij generis libentius, quàm actiui, Attici vtuntur, formantur Atticè à futuris actiuis: vt, ἀναβιβῶμαι pro ἀναβιβάσομαι. Eorundem etiam secundam personam vt præsentis in ει terminant: vt, ἀπολοῦμαι, ἀπολῇ & Atticè ἀπολεῖ.
- Imperatiuo
  - Secunda singularis verborum in μι Ionicam terminationem contrahit Atticè, vt in passiuo: vt, θοῦ ex θέο pro θέσο: ἵστω ex ἵσταο pro ἵστασο: δίδου ex δίδοο pro δίδοσο: δοῦ ex δόο pro δόσο.
  - Tertia pluralis præsentis & Aoristorum Atticè formatur instar tertiæ dualis, vt in passiuo quoque dictum est: vt, τυψάσθων pro τυψάσθωσαν: ποιείσθων pro ποιείσθωσαν.
- Infinitiuo, perfectum formatur, vt nonnulla tempora infinitiui actiui & passiui: vt, τετάχθαι pro τετάχθαι.

Σ.

PARTICIPIA partem nominis & verbi capiunt. Ergo iisdem, quibus nomen & verbum affectionibus Attici obnoxia sunt. Notandum tamen hic est:

- Participia dualia fœminina formant Attici, vt masculina, ait Caninius in Hellenismo: vt, apud Sophoclem pro ἀφεσδ᾽ῶντε, τρέφοντε, λαβόντε, de duabus sororibus dicitur pro ἀφεσδ᾽ῶσα, τρέφουσα, λαβοῦσα. Videtur tamen hoc non ad formam participiorum sed ad constructionem & ἐτέρωσιν Atticam generum referendũ esse.
- Perfectum Ionicum Atticè contrahitur: vt, ἑστηκὼς, Ionicè ἑσταὼς, & Atticè ἑστὼς. Apud Euripidem in Iphig. legimus ἄτριχας γεγὼς, pro γεγαώς.

Ω.

ADVERBIA apud Atticos diuersimodè & ipsa formantur, quando præter communem penes alios vsum vel

- Augentur: ita vt accedat ipsis aliquid in
  - Initio, per πρόσθεσιν: vt, ἔχθες pro χθές.
  - Fine: nimirum
    - I: vt, οὑτωσὶ pro οὕτως: νυνὶ pro νῦν, cùm punctum temporis significat, dicit Caninius: νυνὶ μὲν, pro νῦν μέν: νυνγαρὶ pro νῦν γάρ.
    - E I: vt, ὥσπερεὶ pro ὥσπερ: εἰσεὶ pro εἶσι: καθαπερεὶ pro καθάπερ.
    - T I: vt, πάντοτι pro πάντως: οὕτωτι pro οὕτω: ἐμοῦτι, pro ἐμοῦ: μεγαλωστὶ pro μεγάλως: νεωστὶ pro νέως.
    - X I: vt, ναιχὶ pro ναί: οὐχὶ pro οὐ.
- Minuuntur in
  - Initio: vt, ἅπερ pro καθάπερ.
  - Fine: vt, πρῷ pro πρωΐ. Scribunt Corinthus & Philoponus, Atticos qualitatis aduerbia terminare in ον, quæ alij in ως: vt, δέον pro δεόντως, πρέπον pro πρεπόντως. Ipsos tamen reprehendit H. Stephanus, dicens δέον, πρέπον & similia, esse participia accusatiui casus, loco genitiui Atticè vsurpata, pro δέοντος, πρέποντος.
- Mutantur: nimirum
  - A in οι: vt: ἐνταυθοῖ pro ἐνταῦθα.
  - E in I: vt, ἐνθαδὶ pro ἐνθάδε.
  - O in I: vt, δευρὶ pro δεῦρο.
  - Ως in H: vt, ἄλλη pro ἄλλως, πῆ pro πῶς, ἀμηχέπη pro ἀμωσγέπως.
  - Ον in α: nimirum desinentia in ον, neutris nominibus similia, in terminatione plurali efferunt Attici, & ab Eustathio vocantur πληθυντικὰ ἐπίῤῥηματα: vt, πρῶτα pro πρῶτον, πρότερα pro πρότερον, φίλα pro φίλον.
  - Nomina datiui pluralis secundæ simplicium pro aduerbiis vsurpant Attici: vt, Θήβησι pro ἐν Θήβαις, Ἀθήνησιν pro ἐν Ἀθήναις.

DIALECTVS

- **C: Plvres** quoque dictiones præter communem usum diversimodè invicem Atticorum exemplo iungi possunt rationetum
  - Ortographiæ: quando sola scriptio diversa est, non sensus verborum: ita ut plures una dictiones vel
    - Dissoluantur: cùm essent iungendæ Atticorum est dividere, ait Corinthus ut, ὐδ' ἓν pro ὐδὲν, ὐδ' ἂν εἰς pro ὐδ' εἰς ἄν, μηδ' ἂν μία, pro μηδ' ἐμία ἄν. Hoc, tamen rarius fit, quàm inter Iones: quorum dissolutio propria est.
    - Iunguntur: cùm essent dissoluendæ Contractione vel
      - Intercedente, quam inquit, Plutarchus, familiarē Atticis esse: & Corinthus eos κατακόρως, ad satietatem usque synalœphis uti. Contrahuntur autē inprimis Atticè præposit. & Coniunctio καὶ cum suo nomine: præter illa tamen & alia. Contrahuntur ergo vel
        - Simpliciter
          - Diphtongi, in alias:
            - A I E I in α: ut, κᾆτα pro καὶ εἶτα.
            - A I O I in ῳ: ut, κᾦνον pro καὶ οἶνον.
            - A I O Y in ᾳ: ut, κᾆν pro καὶ ὖν.
          - Vocales
            - Breues omnes
              - Aα in α: ut, τἀρχαῖα pro τὰ ἀρχαῖα. } in neutrū plurali sequutur α vel ι.
              - A ε in α: ut, τἀπὶ pro τὰ ἐπὶ.
              - A Y in αι: ut, Θαἰμάτια, pro τὰ ἱμάτια.
              - A ο in ω: ut, τὠϛία pro τὰ ἱϛία.
              - O A in
                - ω: ut, ὡνὴρ pro ὁ ἀνήρ.
                - ω: ut, τὤλλο pro τὸ ἄλλο, in neutris.
                - α: ut, τἀργύρειον pro τὸ ἀργύρειον.
              - OE in
                - ω: ut, ὡμὸς pro ὁ ἐμός.
                - α: ut, ἄτερος pro ὁ ἕτερος.
              - O Y in οι: ut, Θοἰμάτιον pro τὸ ἱμάτιον.
              - O ο in ω: ut, ὡλύμπιος pro ὁ ὀλύμπιος.
            - Mixtæ:
              - O η in ω: ut, Θὤμισυ pro τὸ ἥμισυ.
              - H ε in η: ut, μηὖδικα pro μὴ ἔδικα.
        - Mixtæ, vocales & diphtongi: ut præcedat vel
          - Vocalis.
            - O οι in ῳ: ut, ᾡκότριψ pro ὁ οἰκότριψ.
            - O ευ in ευ: ut, μεὔρω pro μὴ εὕρω.
            - Ω οι in ῳ: ut, ἐγᾦδα pro ἐγὼ οἶδα.
          - Diphthongus.
            - A ι α in α: ut, κᾄδικα pro καὶ ἄδικα.
            - A ι ε in
              - ᾳ: ut, κᾀγὼ pro καὶ ἐγώ.
              - α: ut, κἀν pro καὶ ἐν.
            - A ι η in η: ut, ἐσημέραι pro ἐσαι ἡμέραι.
            - A ιο in ω: ut χὠκύαν pro καὶ ὁ κύων.
            - H ι in η: ut, τηλεφαντίνη pro τῇ ἐλεφαντίνῃ.
            - O ι α in ω: ut, ὦλλοι pro οἱ ἄλλοι.
            - O ι ε in
              - α: ut, ἄτεροι pro οἱ ἕτεροι.
              - ῳ: ut, ὑμοὶ pro οἱ ἐμοί, μᾦϛιν pro μοὶ ἐϛιν.
            - Oυα in
              - ω: ut, τὠπόλλωνος pro τοῦ ἀπόλλωνος.
              - α: ut, τἀνδρὸς pro τοῦ ἀνδρός.
            - Oυη in α: ut, Θατέρου pro τοῦ ἑτέρου.
            - Oυη in η, ut Θημετέρου pro τοῦ ἡμετέρου.
            - Ωα in ῳ, ut, τὠπόλλωνι pro τῷ ἀπόλλωνι.
            - Ωε in α. ut, Θατέρῳ pro τῷ ἑτέρῳ.
            - Ωι in ῳ ut, πατρῷον pro πατρῴιον.
            - Hη in η, ut, Θημέρᾳ pro τῇ ἡμέρᾳ.
      - Non intercedente, quando integra dictiuncula, nulla literarum ablatione aut permutatione in unum coeunt. ut, καταχεῖρα pro κατὰ χεῖρα, ἀνακράτος pro ἀνὰ κράτος, apud Xenophontem, ὐδ' ἒν pro ὐδ' ἓν, apud Aristoph. in ranis.
  - Syntaxeos. Vide sign. ¶

¶ Synta-

ATTICA.

- **Syntaxeos**, *quando plures dictiones orationis constituendæ gratia concurrunt. Hic igitur notanda est Atticorum consuetudo, quatenus in orationis structura aliquid vel*
  - **Abundat**
    - Integrum membrum. *Hoc vocat Eustath.* παράλληλα τιθέναι τὰ ἰσοδυναμοῦντα, *quando orationis membra synonyma copulantur. Apud Homerum,* μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν: *vbi* ἠέλιον ἐπιδῦναι *&* κνέφας ἐπελθεῖν *idem significant, crepusculum nimirum. Idem Hom. ait:* Μάντι κακῶν, οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας, Αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φρεσὶ μαντεύεσθαι, Ἐσθλὸν δ' οὐδέ τί πω εἶπας ἔπος, οὐδ' ἐτέλεσσας: *quorum omnium idem ferè sensus est.*
    - *Vna tantum dictio. Scilicet*
      - Articulus. *Solent Attici, inquit schol. Aristoph.* τὰ ἄρθρα πλεονάζειν. *Ergo abūdat Articulus*
        - *Simplex ad*
          - Præpositiuum: *quando nimirum otiosè repetitur: vt apud Thucyd. lib. 8.* καὶ αἱ μὲν δύο λαβόμεναι, αἱ πλείους *pro* αἱ μὲν πλείους δύο λαβόμεναι.
          - Postpositiuum. *Annotat Soph. schol. solitos fuisse veteres vtrumque articulum vni eidemque nomini adiungere: vt, apud Cratinum,* ὅνπερ φιλοκλέης τὸν λόγον διέφθορεν: *vbi* ὃν *&* τὸν *adhærent nomini* λόγον *&* τὸν *superfluum est.*
          - Nomen: *vt apud Aristot. in Pluto,* ἵνα περ τὰ βέλτιον ὁ θεράπων λέξας τύχῃ. *Annotat hic schol.* τὰ *redundare. Apud eundem in Ran.* οὐ καθέξω ταῦτα τὸν πλείω χρόνον *pro* πλείω χρόνον. *non retinebo ista longiore tempore. Imprimis etiam otiosè præponitur, numeralibus, superlatiuis, infinitis, interrogatiuis: vt,* τὰ τίνα λέγεις, *quæ dicis? Apud Gregor.* ὅτις καὶ πόσος, καὶ πόθεν: *quis nam, & quantus & vnde. Apud Lucam cap. 1.* ἐνένευον τῷ πατρί, τὸ τί ἂν θέλοι καλεῖσθαι αὐτόν. *Ita dicimus* τίς ἄττα *pro* τίς ποῖα ἄττα *pro* ποῖα. *Apud Luc.* τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, τὴν redundat.
          - Verbum. *Sic* τὸ *Atticè abundat ante Infinitiuum, præfixas habens voculas* μὴ οὐ: *vt, apud Xenoph.* ἀλλ' οὐδείς σοι ἀντιλέγει, τὸ μὴ οὐ λέγειν: τὸ *redundat. Opinatur quidem schol. Thucydidis ellcipsin esse præpositi.* διὰ *pro* διὰ τὸ μὴ οὐ λέγειν: *sed resistit H. Stephanus. Huc etiam reducit Stephanus pleonasmum Articuli* τὸ, *qui legitur apud Lucam, cap. 20:* καὶ ἐζήτουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς, τὸ πῶς ἂν ἀπολέσωσιν αὐτόν. *Qui pleonasmus similis est illi quem inter coniunctiones particulæ* ὅτι *annotabimus. Ait autem Stephanus: Nonnulla in suo sermone habent Euangelista quæ quum à sermonis Græci consuetudine abhorrere videantur, debent contra illis, cum optimis quibusque scriptoribus communia existimari.*
        - Geminatus: *vt, apud Platonem* τὰ ποῖα τὰ ταῦτα λέγεις *pro* ποῖα ταῦτα λέγεις. *ita etiam dicitur,* τὰ ποῖα ἄττα ἔργα, *pro* ποῖα ἔργα.
      - Nomen: *Quando abundātis significatio vel*
        - Aliena *est penitus ab eo quod dici debet: vt, si addatur* τίς. ἴσος, ἥλικος. *Exempli gratia apud Lucian.* ποῖός δέ τις ἐστὶ *pro* ποῖος δέ ἐστι. *Apud Plat.* οἷός τις ἐστὶν ὁ πυρετὸς *pro* οἷός ἐστιν ὁ πυρετός. *Sic* ποιός τις *pro* ποῖος. ὀλίγοι τινὲς *pro* ὀλίγοι, πᾶς τις *pro* πᾶς, ἕκαστός τις *pro* ἕκαστος, αὐτός τις *pro* αὐτός, πένης τις *pro* πένης, ἐγὼ δέ τις, *pro* ἐγώ. ὀλίγον ὅσον *pro* ὀλίγον, μικρόν. *Non item* θαυμαστὸν ὅσον *pro* θαυμαστόν. *Nam* ὅσον *hic abesse non potest. Significat enim mirum quantum.*
        - *Non quidem est aliena sed tamen inclusa alteri, cui adhæret. Vel nomini vel verbo. Nomini quidem: vt si synonyma,* ἰσοδυναμοῦντα *vel* παράλληλα *iungantur. vt,* θανατόντι μόροντι, *apud Hom. Sunt autem* παράλληλα, *vel* σχῆμα ἐκ παραλλήλου, *quando duæ voces simul ponuntur* παράλληλοι, *quæ non significatione, sed* προφορᾷ *duntaxat differunt, vt ait Eustathius. Verbo autem: vt.* ὀφθαλμοῖσιν ἰδών, *oculis videns:* ἐκάλεσα τῇ φωνῇ, *voce vocauit. Quo pertinet, quādo nomen verbale additur verbo, quod est* παρατιθέναι τοῖς ῥήμασι τὰ ἐξ αὐτῶν ὀνόματα, *& ab Eustathio vocatur* παρονομασία: *vt,* λῆρον ληρεῖς. δουλείαν δουλεύεις: *vel saltem id additur, quod pars est verbi compositi: vt,* ξενοκτονεῖν ξένον, οἰκοδομεῖν οἶκον, νομοθετεῖν νόμον. *Hæc omnia sunt Attica.*
      - Pronomen: *& quidem vel*
        - Simplex: *vt,* ἡμῖν *apud Sophoclem abundat, teste scholiaste. Dicunt quinetiam Attici* ἐμὸν αὐτοῦ *pro* ἐμόν. *Item* σφῶν αὐτῶν, σφίσιν αὐτοῖς, ἡμῖν αὐτοῖς: *vbi pleonasmus est, vel* σχῆμα ἐκ παραλλήλου.
        - Geminatum: H. Stephanus Pronomen με *geminatum inuenit apud Aristoph. in Acharnensibus,* Νῦν οὖν με πρῶτον πρὶν λέγειν ἐάσατε Ἐκσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον.
      - Verbum, *& reliquæ partes Orationis, de quibus sign. Q.*
  - Deficit. *Vide sign. R. vel* Mutatur *vide sign. S.*

Q. Abundant etiam in orationis structura aliquæ partes Etymologiæ,

- **Verbum:** Vt apud Xenophontem φάναι, ἐκβαλλῶ σε τῆς τιμῆς τά τε γὰρ ἄλλα φάναι, σὺ κάλλιον οἰνοχοεῖς. Hic, ait Steph. non solùm superfluum est φάναι, sed ferè etiam orationem turbat. Abundat etiam quando cum ὅτι ... φάναι, ὡς πεῖν ὅτι παρ᾽ ἄλλων ponitur ab eodem Xenophonte: Vt, καὶ τὸν Ἀστυάγην σκώψαντα εἰπεῖν ... καλῶς οἰνοχοεῖ: Tales pleonasmi apud Homerum, à quo schematum omne genus meritò fluxisse dicitur, sunt frequentissimi. Ita abundat εἶναι: Vt, τὸ νῦν εἶναι pro τὸ νῦν. τὸ σήμερον εἶναι, pro τὸ σήμερον.

- **Participium.** Hoc Atticè redundat adiectum Nominibus, Verbis aut aliis partibus orationis. Nominibus quidem: Vt, χρηστήριον ὂν pro χρηστήριον: & apud Xenophontem 1. Pæd. ... Vbi ὢν redundat. Verbis; Vt, παίζοντες ἔχουσι pro παίζουσι. Apud Gregorium ... φαντες ἑαυτοὺς ἐγκατέλεξαν, id est, nomina inter clericos dare cœperunt. Hinc si tollas, ait Budæus, Verbum φάντες, eadem erit sententia. Ita etiam ἄγων, ἰὼν & alia πλεονάζει.

- **Aduerbium,** Hoc ita redundat Atticè, Vt eius significatio ad rem præsentem Vel
  - Non faciat omnino. Sic πλεονάζει, ὡς, πάνυ, μάλα, τι, aduerbialiter positum: Vt, οὐ μὴν ἀλλὰ pro ἀλλὰ μὴν· οὐδ᾽ ὁ πολλοῦ δεῖ pro πολλοῦ δεῖ· ἴσως τι pro ... pro δὴ.
  - Faciat quidem, sed tamen iam prius adsit, inclusa alteri. Sic aduerbia παράλληλα iunguntur, λίαν πάνυ: σφόδρα: μάλα σφόδρα: τυχὸν ἴσως: τάχα ἴσως: τάχα πού ἴσως πού. quia, Vt ait Budæus, πού per se significat Fortasse: σχεδὸν ἀμφὶ ... πάλιν αὖθις Vel αὖ: μάλα πάνυ: τήμερον ἡμέραν. Ait Demosthenes, σκοπεῖτε ἐκ τοῦ ... πάλιν αὖ. Ita apud Esaiam οὐ μὴ pro μὴ ponitur, quando ait de Lapide ... niculi. ὁ πιστεύων ἐπ᾽ αὐτῷ, οὐ μὴ καταισχυνθῇ. Aliquando enim dua Vel plures negationes Atticè iunguntur, intédéda negationis ergo, πρὸς τὴν παντελῆ ἄρνησιν τοῦ πράγματος ait Eustathius Vt ἀπαγορεύουσι μὴ ποιεῖν interdico tibi hoc facere: ... μὴ enim redundat. Ait Æschines, ἀπαγορεύω μὴ στεφανοῦν. prohibeo coronare. Sic ... οὐ μὰ δία, pro μὰ δία ponitur. Ita etiam μὲν οὖν Vel μὴν οὐχί, cum Voce negatiua iunguntur, Vt tres negationes pro Vna ponantur: Vt apud Lucianum ... Ἀλέξανδρε ... ἄν ἔξαρνος γένοιτο μὴ οὐχ ἐμὸς εἶναι. Hic ἔξαρνος negatiuum, adiuncta habet superflua μὴ οὐχ. Est tamen aduertendum, geminationem sæpius, non maiorem negationem, sed seruata naturali constructionis significatione, affirmationem efficere: Vt apud Demosthenem οὐδ᾽ ἐνὸ τι οὐ ποιήσει, nihil est, quod non præstabit. Huc etiam pertinet, quando Aduerbia comparatiua & superlatiua nominibus comparatiuis & superlatiuis Atticè iunguntur ex abundanti: Vt, μᾶλλον ... πλεῖστα εὐδαιμονέστατος. Nam μᾶλλον & πλεῖστα παρέλκει.

- **Coniunctio:** tum
  - **Simplex.** Abundat ergo sæpius apud Atticos, ἀλλά, ἄν, γάρ, ἢ, καὶ, ὅτι, ὡς, τοι: Vt, ἀλλὰ apud Aristophanem, οὐ γὰρ ἀλλ᾽ ἔχω κακῶς. pro οὐ γὰρ ἔχω κακῶς. Et οὐ μὴν ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἔτι, pro οὐ μὴν οὐδ᾽ ἔτι. Apud Xenophontem, καὶ Vt, φανερὸς ἦν καὶ ποιῶν καὶ λέγων. Sic γὰρ abundat: Vt, ἀλλὰ γὰρ pro ἀλλά. Inprimis etiam pleonasmus τοῦ ὅτι obseruandus est apud Plutarch. in apoph. Alexandri: τῶν δὲ παίδων λεγόντων, ὅτι ταῦτα ... Et apud Marcum cap. 1: καὶ γονυπετῶν αὐτὸν, καὶ λέγων αὐτῷ ὅτι, ἐὰν θέλῃς, δύνασαί με καθαρίσαι. Id cum frequenter fiat in nouo Testamento, miratur H. Stephanus, cur Vetus interpres in quibusdam locis eam particulam reddiderit, in quibusdam non reddiderit: cum reddenda non sit. Quamuis idem affirmet, alibi nequaquam prætermittendam esse, sed affirmatiuæ quadam particula reddendam: Vt Marci 7: ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς, ὅτι καλῶς προεφήτευσεν Ἠσαΐας, &c. Vbi Vir quidam doctus ὅτι reddendam censuerit, sane, equidem.
  - **Geminata:** & Vel
    - Eadem, nimirum ἀλλά, γάρ, ἄν, &c. Vt apud Aristophan. in Pluto, ἀλλ᾽ οὐ μὴν ... ἀλλ᾽ ἀνύτεον. Vbi prius ἀλλὰ omitti posset. Apud eundem in Vespis: ... μὰ τὸν Δί᾽, οὐ γὰρ οὐδαμῶς μοι ξύμφορον, καὶ γὰρ πρότερον, &c. Vbi posterius γὰρ παρέλκει. Ait Corinthus, Atticum esse, in eodem membro coniunctionem ἂν sæpius Vsurpare. Vt apud Plat. 4. de Legib. τὰ ποῖ᾽ ἂν λεγόμενα ὀρθῶς ἂν φέροιτο. Addit H. Steph. in Vno & eodem membro bis tantùm, non plures obseruari ἄν.
    - Diuersa, ex παραλλήλου posita, ὡς nimirum & ὅτι. Affert H. Stephanus Verba Xenophontis Hellenic. 1. ... ἐνταῦθα γνόντες οἱ Μαντινεῖς, ὡς εἰ μὴ ἀποχωρήσονται αὐτοὺς, ὅτι πολλοὶ σφῶν κατακοντισθήσονται. Et dicit alterum esse superfluum.

- **Præpositio:** cuius significatio Vel
  - Aliena est à sensu Verborum propositorum. Ita πρὸς ex Corinthi sententia non solùm in compositione abundat, sed etiam extra compositionem. Profert locum Thucydidis, καὶ πρὸς αὐτῷ τῷ ἀθλουμένῳ ἐγένετο: eius tamen non fidit H. Steph. In compositione autem & πρὸς & alia extra controuersiam abundant: Vt, μετάγγελος idem quod ἄγγελος: ἀπαυθαδίζεσθαι idem quod αὐθαδίζεσθαι.
  - Non quidem aliena, sed quæ prius adhæret, tum alteri Præpositioni: Vt, quando ἀμφὶ & περὶ ex παραλλήλου ponuntur. Iliados 2. ἀμφὶ περὶ κρήνην ἱεροὺς κατὰ βωμούς, &c. tum Aduerbio: Vt, si ἐξ præpositio adiungatur aduerbiis de loco, quæ tamen iam antea significationem eius inclusam habeant: Vt, ἐξ ὕπερθεν pro ὕπερθεν ... οὐρανόθεν pro οὐρανόθεν.

R. Deficiunt quinetiam Attica consuetudine in orationis contextu partes orationis

Articulus. *Atticorum est, inquit Budaeus, articulos supprimere. Fit hoc frequenter in nominibus propriis: ut,* Φίλιππός ἐστιν, *pro* ὁ Φίλιππός ἐστι. *Aristot. in problematibus,* διὰ τί λύγγα παύει πταρμός, *pro* τὴν λύγγα ὁ πταρμός. *Xenoph.* καὶ γὰρ χορὸς ἐξ ἀνθρώπων συγκείμενός ἐστι, *pro* ὁ χορός. *Ante participia quoque redundat: ut apud Platonem,* ῥηθέντα δὲ αὐτοῖς λεγομένοις, *pro* τοῖς λεγομένοις. *H. Stephanus in iis verbis Thucydidis, quae leguntur lib. 7.* ἐν τοῖς χαλεπώτατα δὴ ἦγον, *existimat articulum cum praepositione* ἐν *redundare, pro* χαλεπώτατα δὴ ἦγον, *& rationem structura verborum subiungit.*

Nomen. *Ait Corinthus, defectus Atticorum sunt. Deest ergo quandoque nomen substantiuum: ut,* ἐν βραχεῖ *scilicet* χρόνῳ: κότυλον ἀμφοτέραις, *scil.* χερσί: καθ' ἑκάστην, *scil.* ἡμέραν: ποῖον ἔειπες *apud Homerum. scil.* μῦθον: ἔρχομαι εἰς διδασκάλου *scil.* οἶκον: εἰς Ἀπόλλωνος, *scil.* ναόν. *Apud Lucam in Euangel.* δαρήσεται πολλάς, *scil.* πληγάς *&* *Aristophanes dicit,* ἐπισείσας τυπτόμενος πολλάς, *scil.* πληγάς. *Saepius sub articulo suo deficit. ut apud Aristoph.* [illegible] *, scil.* θεοὶ περιέχειν τὴν περὶ ψυχήν, *scil.* κινδυνεύειν: τὸ δε, *scil.* τὸ χωρίον: εἰς τὴν ἑαυτοῦ *scil.* πατρίδα. *Quandoque etiam deest Adiectiuum: ut,* διὰ βίου, *scil.* ὅλου, *per totam vitam:* διὰ χρόνου, *scil.* πολλοῦ: ἐξ ὀνύχων, *scil.* ἁπαλῶν.

Verbum. *Ait Eustathius 2. Iliados in Agamemnonis oratione, quae incipit* Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων, Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν, *Atticam ellipsim inesse verbi* δός, *vel* ποίησον, *vel* εὔχομαι, *vel alterius similis. Desideratur quandoque* ἐστι: *ut apud Homerum: Odyssea* [illegible] *pro* ἐστι. *Deest quandoque infinitiuus sub articulo: ut apud Thucyd.* εὐθύς ἀφεὶς τὸ ἐς τὴν Χίον πλεῖν εἰς τὴν [illegible], *pro* τὸ εἰς τὴν Χίον πλεῖν. *De hoc uberius consulendum moneo H. Stephanum, qui aliam* [illegible] *proprietatem, multis verbis, exemplisque copiosis in Attica docuit appendice. Huc etiam pertinet, quod Corinthus* [illegible] *vocare videtur, si membro conditionali verbum non subiicitur: ut apud Sophoclem,* εἰ μέν τις ὦν ἕξεισι· εἰ δὲ μή, λέγε *pro* ἕξεισιν, σιώπα.

Participium. *Hoc saepius Atticè ad articulum desideratur: ut,* ὁ ἐν τοῖς ὑπάοις, *scil.* ὤν: ὁ πλησίον, *scil.* ὤν: οἱ περὶ *vel* ἀμφὶ Σωκράτην, *scil.* ὄντες, *qui circa Socratem sunt, vel Socrates.*

Aduerbium. *Sic deest* ὦ *exclamandi: ut,* τοῦ θράσους, τῆς ἀναιδείας, *pro* ὦ τοῦ θράσους, ὦ τῆς ἀναιδείας. *Item* ὡς *ut apud Thucydidem,* τοῖς μὲν σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις χρῶνται, *pro* ὡς ἀλλοτριωτάτοις. *Negatiuum quoque: ut apud Demosthenem,* πρὸς οὐδ' ὁτιοῦν ἀπολογήσεται, *pro* πρὸς οὐδὲν οὐδ' ὁτιοῦν, *&c.* Ἕνεκα *similiter omittitur, ut apud Thucydid.* τοῦ μή τινα ζητῆσαι ποτε *pro* ἕνεκα τοῦ: *& apud Matthaeum cap. 2.* μέλλει γὰρ Ἡρῴδης ζητεῖν τὸ παιδίον τοῦ ἀπολέσαι αὐτό, *pro* ἕνεκα τοῦ. Μᾶλλον, *ut apud Lucam 18.* κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἢ ἐκεῖνος, *pro* μᾶλλον δεδικαιωμένος: *& proverbiali senario,* θέλω τύχης σταλαγμὸν ἢ φρενῶν πίθον, *pro* μᾶλλον θέλω. *Sic in 1. Corinth. cap. 14.* ἀλλ' ἐν ἐκκλησίᾳ θέλω πέντε λόγους διὰ τοῦ νοός μου λαλῆσαι, ἵνα καὶ ἄλλους κατηχήσω, ἢ μυρίους λόγους ἐν γλώσσῃ, *pro* θέλω μᾶλλον. Μόνον *item: ut Paulus ad Rom cap. 4.* ὁ μακαρισμὸς οὖν οὗτος ἐπὶ τὴν περιτομὴν ἢ καὶ ἐπὶ τὴν ἀκροβυστίαν, *pro* ἐπὶ τὴν περιτομὴν μόνον. *Sic apud Xenoph. 3. anabas.* τοὺς θεοὺς προσκυνεῖτε *pro* τοὺς θεοὺς μόνον. *Deficiunt etiam Atticà consuetudine* ὥστε, ἄλλως, ὀλίγον, *& alia, quorum exempla quotidiana dabit lectio.*

Praepositio: *ut,* ταῦτ' ἄρα, *pro* διὰ ταῦτα *Ait H. Stephanus. Post* ταῦτα *positum* ἐλλειπτικῶς *additur particula frequenter* δή, τοι, δέ, ἄρα *&c. apud Plat. in Sympos.* ταῦτα δὴ ἐκαλλωπισάμην, *pro* διὰ ταῦτα. γνώμην ἡμῶν *pro* κατ' ἡμῶν γνώμην: ὧν ἔπαθεν *pro* ὑπὲρ ὧν ἔπαθεν. *Sic etiam desunt,* ἀπό, ἀντί, εἰς, ἐκ, ἐν, ἐπί, περί, πρό, πρός, σύν, ὑπό, *&c. Apud Xenoph.* πατρὸς μὲν δὴ λέγεται ὁ Κῦρος γενέσθαι Καμβύσου, *pro* ἐκ *vel* ἀπὸ πατρός. *Isocrates autem & alii exprimunt quandoque in tali loquendi ratione praepositionem: ut,* πρὸς δὲ μητρὸς ἀπὸ Διὸς ὤν. *Huc etiam pertinet Synecdoche Grammatica,* καλὸς τὸ σῶμα, *pro* κατὰ τὸ σῶμα, *quae ellipsis tam est in usu, ut* κτίσις *μὲν sit Attica lingua* χρῆσις *δὲ Communis. Nonnunquam praepositiones in compositis quoque desiderantur: ut Iliados 1.* ἀλλ' ἴθι, *pro* ἀλλ' ἄπιθι. *Sic* ἅπερ *pro* καθάπερ.

S. Mutantur autem nonnulla ab Atticis, in orationis structura, quatenus ea, quae cohaerent, diuersa sunt à communi usu, ratione tum

Ordinis, *qui inuertitur, ut posteriora prius, priora posterius collocentur: idque cum eius quod transfertur mutatione vel*

- Aliquâ. *Etenim quando Nomen membri*
  - Praecedentis *additur membro sequenti, tum mutat Atticè accusatiuum in nominatiuum: ut apud Xenoph. in Sympos:* ἀλλ' οὐδεὶς σοι, ἔφη, ἀντιλέγει, τὸ μὴ οὐ λέξειν, ὅτι ἕκαστος ἡγεῖται πλείστου ἄξιον ἐπίστασθαι, *pro* τὸ μὴ οὐ λέξειν ἕκαστον, ὅτι ἡγεῖται. *Item Xenophon 1. anab.* ὥστε ὥρα λέγειν ὅ,τι τις γινώσκει ἄριστον εἶναι, *pro* ὥρα λέγειν τινά, ὅ,τι γινώσκει, *&c.*
  - Sequentis *attribuitur membro praecedenti, tum mutat Atticè nominatiuum in accusatiuum. Fit hoc inprimis cum verbis* ὁρῶ, οἶδα, φοβοῦμαι, *quae nomen eo casu, qui ipsis acceptus est, admittunt: ut, apud Demosthenem,* ἑώραν γὰρ ἡμᾶς, εἶτα ἐσυκοφαντούμεθα ὑπὸ τούτων, *pro* ἑώρων, εἶτα ἡμεῖς ἐσυκοφαντούμεθα. *Mar. primo & Luca 4.* οἶδά σε, τίς εἶ, *pro* οἶδα, τίς σὺ εἶ. *& Paulus 1. ad Corinth. ult.* οἴδατε τὴν οἰκίαν Στεφανᾶ, ὅτι ἐστὶν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας, *pro* οἴδατε, ὅτι ἡ οἰκία Στεφανᾶ.
- Nulla. *Accidit quoque, ut id, quod praecedentis membri fuisset, posteriori, nullâ sui parte mutatum, Atticè inferatur: ut apud Aristotelem 3. polit.* οὐδεὶς γὰρ ἴσως ὑπομένει τῶν ἐλευθέρων τὴν τοιαύτην ἀρχήν, *pro* οὐδεὶς τῶν ἐλευθέρων. *Sic negatiua quandoque particula non datur suo verbo, ut,* εἰσιέναι νομίζουσι, *pro* νομίζουσιν οὐκ εἰσιέναι. *Nec articulus suo adhaeret nomini: ut apud Aristoph. in Acharn.* τοὺς νῦν μοι λίθους χαμᾶζε πρῶτον ἐξεράσατε *pro* τοὺς λίθους νῦν μοι, *&c. Lucianus in Nigrino,* τὸ γάρ μοι πάθος, τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ηὔξετο, *pro* τὸ πάθος γάρ, *&c. Plutarchus in Symposio,* οἱ δὲ τὰ μαλθακὰ, καὶ τὰ κοῖλα τῆς χώρας, Αἰγύπτιοι γεωργοῦντες, *pro* Αἰγύπτιοι δέ, *&c. quae verba vult Stephanus exemplo cuiusdam Attici scriptoris dicta esse.*

Terminationis, *quae apud Atticos diuersis modis euariat, Vide sign. T.*

T. Terminatio plurium verborum syntacticè cohærentium, Atticâ consuetudine à communibus loquendi regulis diuersa, obseruari debebit in orationis membro vel

- Vno, & vocatur τῆς φράσεως ἐνάλλαξις, omnibus Orationis partibus consideranda, in
  - Articulo ratione tum
    - Generis, vbi notandum
      1. Τυ & τῳ sine accentu in fœminino genere adduntur nominibus Atticè. Scribit schol. Sophoclis, quemadmodum τινα communis est generis Aeolibus, sic Atticis τυ & τῳ: vt, ἔστι τυ κλύων σάλπιγγος: & τυ χρείας: & ἐν τύχῃ γε τῳ. Videtur autem pro τινὸς & τινὶ poni.
      2. Nonnullis fœmininis in duali numero additur articulus masculinus Atticè: vt apud Platonem τὼ τέχνα, pro τὰ τέχνα: apud Xenoph. τὼ ἡμέρα pro τὰ ἡμέρα. Vel saltem nomina, quæ prius fœminina erant, iam inter masculina Attica recepta sunt.
      3. Articulus præpositiuus neutrius generis τὸ, cum genitiuo plurali, vsurpatur pro quouis alio genere singularis numeri: vt, τὸ τῶν εὐτυχῶν, pro οἱ εὐτυχεῖς apud Thucydidem: & τὸ πολέμου, pro ὁ πόλεμος: & apud Plutarchum, τὸ τῆς ὀργῆς pro ἡ ὀργή.
    - Numeri, Quandoque articulus pluralis numeri cum præpositione περὶ vsurpatur Atticè loco singularis: vt, οἱ περὶ Πλάτωνα pro ὁ Πλάτων.
  - Nomine tum ratione
    - Qualitatis Substantiua vsurpant pro adiectiuis Attici, teste Caninio: vt, ἄνθρωπος ἦθος pro ἀνθρώπινον: ἑλλὰς διάλεκτος, pro ἑλληνική, γυνὴ μόχθος pro γυναικεῖος. Hoc etiam dici potest, nomen primitiuum sumptum esse pro deriuatiuo.
    - Speciei Nam
      - Primitiua vsurpantur Atticè pro
        - Comparatiuis: vt in Psalm. 117. ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ κύριον, ἢ ἐπ' ἄνθρωπον: vbi ἀγαθὸν pro ἄμεινον ponitur. Nisi subaudiris quis velit μᾶλλον pro μᾶλλον ἀγαθόν, de quo in aduerbiis deficientibus.
        - Possessiui: vt apud Homerum Il. 24. ἑλλὰς γλῶττα pro ἑλληνική, δοῦλον ἦμαρ pro δουλικόν. Conuenit cum eo quod iam dictum est, substantiuum pro adiectiuo vsurpari.
      - Deriuatiua nempe
        - Comparatiua Atticè sumuntur pro
          - Positiuis: vt Lucæ 17. Ἀθηναῖοι δὲ πάντες, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες ξένοι εἰς οὐδὲν ἕτερον ηὐκαίρουν, ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον, pro καινόν. Ita loquitur Demosth. πυνθανόμενοι κατὰ τὴν ἀγορὰν εἴ τι λέγεται νεώτερον, pro νέον. Vsum hunc comparatiuorum pro positiuis, nō audet Stephanus affirmare Atticum, quamuis id Corinthus dicat & scholiastes Thucydidis. Affert tamē illius exempla ex Demosthene & aliis: vt sibi vis constare videatur.
          - Superlatiuis: vt apud Synesium, ἁπάντων βαρύτερος pro βαρύτατος. 1 ad Corinth 13. μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη, pro μεγίστη.
        - Superlatiua apud Atticos vsurpantur pro Comparatiuis: vt, θηριωδέστατος πάντων pro θηριωδέστερος. Apud Aristotelem, κινητικώτατα ἐστὶ κινήματα τὰ ἄρρενα τῶν θηλειῶν pro κινητικώτερα.
        - Denominatiua pro Primitiuis adhibent Attici vt, παρθενικὴ pro παρθένος. Hoc tamen Stephanus merè poeticum esse ait, & Atticis inusitatum: & peccare Corinthum, quod quodlibet sermonis genus, à communi lingua remotum, etiam sine exemplo, Atticis tribuerit.
    - Numeri Nam
      - Singulari numero Attici vice pluralis nonnunquam vtuntur. Ita Thucydides τὸν Λακεδαιμόνιον τὸν Συρακούσιον dicit, pro τοὺς Λακεδαιμονίους, τοὺς Συρακουσίους: quod reprehendit Dionysius Halicarnassæus quasi apud solum Thucydidem id fieret, cum tamen etiam apud Demosthenem, & Aristophanem & alios reperiatur.
      - Dualis loco pluralis apud Atticos frequenter in vsu est quum ament dualem.
      - Pluralis ab Atticis adhibetur loco
        - Dualis: vt apud Homerum Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι, pro Ἀτρεΐδα: cùm duo tātùm Atridæ fuerint, Agamemnon & Menelaus.
        - Singularis nimirum, Collectiuo nomini singulari adiungitur adiectiuum plurale. Hoc quamuis videatur ex traditione quoque Grammaticorum communis esse dialecti & Synthesis dici attamen Stephanus Atticis proprium facit, sitque adeo ἀποδιδόναι πρὸς τὸ σημαινόμενον, οὐ πρὸς τὴν φωνήν: sine μὴ ἀποδιδόναι πρὸς τὴν σύνταξιν, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον: vt apud Demosth ὑμεῖς δὲ ὁ δῆμος καθήμενοι ... Præterea Neutra adduntur verbis aut participiis singularibus impersonalibus in numero plurali. vt apud Lucianum, ταῦτα λῆρος ἐστί. Et apud Platonem, δόξαν δὲ ἡμῖν ταῦτα, pro δόξαν τοῦτο.
    - Casus: Etenim
      - Nominatiuus Atticè sumitur pro Genitiuo: vt, apud Hom. οἱ δὲ δύο σκόπελοι, &c. pro τῶν δὲ δυοῖν σκοπέλοιν. nimirum Pro duobus genitiuis absolutè positis, vsurpant Attici duos nominatiuos vt apud Philon Iud. de Mundo: πᾶν γὰρ τὸ αἰσθητὸν ἐν γενέσει καὶ μεταβολαῖς οὐδέποτε κατὰ ταὐτὸ μὲν ὂν κοσμεῖται καὶ νοητὸν προσεννοούμενον, &c. pro παντὸς γὰρ τοῦ αἰσθητοῦ ὄντος. &c. Pro Vocatiuo etiā: vt, ὦ φίλος pro ὦ φίλε: inprimis cum Imperatiuo: vt, Marci 5. ἔξελθε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον.
      - Genitiuus Atticè vsurpatur pro Accusatiuo: vt apud Hom. ὄφρα πίνοι οἴνοιο, pro οἶνον. Apud Platonem ἐπιπίνοντες τοῦ οἴνου pro τὸν οἶνον. Putat Stephanus cum Eustathio subaudiri posse μέρος, vel τι: vt τινὸς οἴνου scil. μέρος. Pro Nominatiuo singulari, si regatur à verbo substantiuo. vt, Κρεῖσσόν ἐστι τῶν πλουσίων, pro πλούσιος.
      - Datiuus pro Genitiuo absoluto Atticè collocatur: vt apud Thucyd li. 4. ἀποχωρήσασι δὲ καὶ περ χαλεπὸν ὂν, εὔπορον ἔσται, μηδενὸς κωλύοντος pro ἀποχωρησάντων δέ. Matth. 8. καταβάντι δὲ αὐτῷ ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἠκολούθησαν αὐτῷ ὄχλοι πολλοί, pro καταβάντος δὲ &c.
      - Accusatiuus Atticè pro Genitiuo sumitur, propter vim verborum priuandi & sentiendi vt, ἀποστερῶ σε τὰ χρήματα pro τῶν χρημάτων: ἀκούω σε λέγοντα pro σου λέγοντος. Sic Philop. Pro Datiuo: vt apud Thucyd. εἰ ἄν τι σε τούτων ἀρέσκει pro σοι τούτων. οἶδά με ποιεῖς pro μοι.
      - Vocatiuus pro Nominatiuo Atticis familiaris est: vt, νεφεληγερέτα Ζεύς, pro νεφεληγερέτης.
      Hæc Stephanus non Atticorum, sed Aeolum & Bœotorum esse contendit.
  - Reliquis partibus orationis, de quibus signo V.
- Duobus, vel pluribus. Vide sign. X.

V. Est quoque Attica constructionis varietas consideranda in certis partibus: in

Pronominum, ratione tum

- Significationis. *Atticum est sumere relatiuum αὐτὸς pro reciproco αὑτὸς: vt Psalm. 103. ἐγνώρισε τὰς ὁδοὺς Ἰσραὴλ τὰ θελήματα αὐτοῦ. Apud Plut. in Apopht. Antigoni, ἀξιοῦντ@ πλὴν κρίσιν αὐτῷ γενέσθαι, petente sibi iudicium institui, αὐτῷ pro αὑτῷ. Vicenersa etiam Attici vsurpant Reciprocum loco relatiui: vt apud Thuc. lib. 2. μεθ' ἑαυτῆς pro μετ' αὐτῆς, post eum. In Apocalypsi cap. 9. ὄνομα ἑαυτῷ ἑβραϊστὶ Ἀββαδὼν, pro ὄνομα αὐτῷ.*
- Numeri. *In pronominibus etiam plurali numero quandoque vtuntur Attici loco singularis: vt apud Isocr. in Panegyr. εἰ ἐν τούτοις κατασκευάζουσιν, ἐξ ὧν ἔξεσται αὐτοῖς ἐπὶ τοὺς ἡμᾶς ἐγκλήματα pro ἐξ οὗ.*
- Casus. *Relatiuum Atticè sequitur casum praecedentis verbi non sequentis: vt χρῶμαι οἷς ἔχω βιβλίοις, pro χρῶμαι βιβλίοις, ἃ ἔχω. Valde hoc est familiare Graecis, & appellatur a schol. Sophoclis συμπτῶσις τοῦ λόγου πρὸς τὸ ὑποτακτικὸν ἄρθρον.*

Verbo, respectu

Generum. Nam

- Passiuis vtuntur Attici pro Actiuis: vt ἀκούετο pro ἤκουε, ἠρίζετο pro ἤριζε. Philoponus ait semper hoc agere Atticos: cum tamen plerunque tantum, non semper. Nec oratoribus Atticis hoc adeò frequens est, qui solo futuro medio impensè delectantur: vt ἀκούσομαι pro ἀκούσω, non ἀκούομαι pro ἀκούω.
- Actiua pro Passiuis vsurpant Attici: vt apud Hom. φυλάξαιεν pro φυλαχθῆναι, & apud Thucyd. lib. 1. ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς, pro ἐπιμιγνύμενοι, inuicem mixti sine formidine. Id ita vetus interpres intelligendum docet.

Modorum.

- Indicatiuo vice Optatiui vtuntur Attici. *Obseruat hoc H. Stephanus: vt, apud Demosth. οὐ γὰρ εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι, οὔτε ῥήτορα, οὔτε στρατηγὸν, δι' ὅτου διαλύσουσιν ἀτυχίας, pro διαλύσειαν. Apud Xenoph. 2. Pæd. εἰ σὺ εἴων, ὡς τάχιστα ὅπλα ἐποιήμην, pro ποιοίμην, arma conficerem.*
- Imperatiuo vtuntur Attici pro
  - Indicatiuo: *vt, δράσεις pro δρᾶσον, apud Eurip. Dicit hoc Corinthus, negat Stephanus in appendice Attica, & ad Corinthi exempla respondet. Apud Menandrum οἶδ' ὅτι ποίησον, pro ποιήσεις.*
  - Subiunctiuo: *vt apud Aristoph. μὴ ψεῦσον, pro μὴ ψεύσῃς.*
- Optatiuum vsurpant Attici loco
  - Indicatiui: *vt apud Thucyd. κατίδοιεν pro κατεῖδον, λελάθοι pro ἐλάνθανε. Apud Xenophon. καταφρονοῖεν pro κατεφρόνει, πέμποι pro πέμπει. Dicit Eustath. Optatiuum loco praeteritorum sumi, Indicatiui non meminit.*
  - Imperatiui, *vt annotat scholiastes Lycophronis: vt κλύοις ἂν pro κλῦθι. Ait Nicandri scholiastes Optatiuum πυθοίατο sumi pro Imperatiuo πύθεσθε: id est, ευτε* [illegible].
  - Subiunctiui, *teste Io. Grammatico: vt, ἐὰν ἔλθοις pro ἐὰν ἔλθῃς. Stephanus desiderat exemplum probati auctoris.*
- Infinitiuum adhibent Attici pro
  - Imperatiuo: *vt apud Homerum, αὐτὶ μάχεσθαι pro μάχου. Possumus tamen cum Eustathio subaudire verbum κέλευε. Sic apud Hesiodum, γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν, subaudiri potest ἐπιτέλλομαι. H. Stephanus non audet affirmare hoc ab Atticis fluxisse.*
  - Indicatiuo, *inprimis Aoristum Infinitiui, vt obseruat Stephanus: vt, εἶπεν ὁ δὲ ἀκοῦσαι, pro ἤκουσε, apud Demosth.*

Temporum.

- Praesenti *tempore vtuntur Attici pro* Imperfecto: *vt, εἶσι pro ᾔει, teste H. Stephano.* Pro Futuro *etiam, inprimis verbi εἶμι & compositorum. Apud Homerum hac ἐναλλαξις frequens est, vt Attici ipsum imitati esse credantur, siue iam futuro careat verbum, siue formet vt praesens: vt ἔπεισιν pro ἐπελεύσεται, τελεῖ pro τελέσει, διαβιβῶ pro διαβιβάσω. Apud Hesiodum, τῇ δ' εἰς hac ibis & apud Homerum εἶμι, ibo.*
- Imperfectum *pro Praesenti nonnunquam vsurpant Attici: vt apud Hesiodum, ὡς ἄρα μῦθον ἔειπεν ἐείδεν γέρω* [illegible]*: ἔειπε pro* [illegible].
- Perfectum *loco Praesentis apud Atticos in vsu est: vt ἔλπομαι pro ἐλπίζω, νενόμικα pro νομίζω. Lucianus in Toxaride ait: ἔοικε, εἶναι πίστις δύναται αὐτοὺς, pro πιστεύει. Aristophanes ἤτοι αὐτὰς τετρίμμαι καὶ ψεφίσμαι, pro φαῦμαι.*
- Plusquamperfecto *vtuntur Attici loco* Praesentis: *vt apud Hesiod. 2. Oper. τῇ δὲ μετ' ὀρθρογόη Πανδιονὶς ὦρτο χελιδὼν ἐς φάος, ὦρτο pro ὄρνυται, ab ὄρνυμι. Loco* Imperfecti: *vt apud Xenop. 2. Cyrop. ὁ μὲν πατὴρ πάλιν εἰς πέρσας ἀπεπεπορεύετο καὶ οὐ* [illegible] *: ἀπῄει pro ἀπῄει.*
- Aoristum *vtrumque, sed maximè primum, vsurpant Attici pro* Praesenti: *vt apud Soph. ὡς ἀπώλεσε pro ἀπόλλυσι.* Pro Futuro: *vt apud Callim. οὐ γὰρ ἀπώλεσ' εἰ ἐμὲ ἴσος ἐφύλαξε: vbi schol. ait ἐφύλαξε pro φυλάξει dici.*
- Futurum *adhibent Attici vice Praesentis, aut Aoristi in Infinitiuo: vt apud Thucyd. lib. 8. διανοοῦνται ὅπως τι ἐν Σάμῳ στρατεύσονται, καὶ ὄντας τοὺς στρατιώτας γνώμης, τούτων πάντων τοὺς προσήκοντας λαβόντας ἄρξειν: vbi scholiastes εἰ* [illegible] *pro ἄρξαι positum esse admonet. Plutarchus in Apophthegm. Antigoni: οἱ τὸ ὅμηρον γόγγυσα* [illegible] *pro* [illegible].
- Futurum *etiam Modum pro Praesenti actiuo sumi Atticè, docet Moscopulus in Syntaxi.*

Numerorum. *Est enim Atticorum synthesis propria, de qua in Nominum numero etiam diximus, quando collectiuo singulare additur verbum plurale: vt apud Thucyd. ὁ δῆμος ἐν πολλῷ πρὸς ἀλλήλους ἔσαν, pro ἦν. Et apud Homerum: ὡς φάσαν ἡ πληθύς: φάσαν pro ἔφη. Huc etiam pertinet quando Neutro plurali frequenter Atticè iungitur verbum singulare: vt apud Lucam ἃ τοιαῦτα ἐστὶ πάντα, pro εἰσι.*

Participio. *Vide sign.* *

Aduerbio: *Attici aduerbiis non rarò addunt articulum: vt, τὰ πρῶτα pro πρῶτα, τὰ μάλιστα pro μάλιστα, τὸ δεύτερον, τὸ κατ' ἀρχὰς pro δεύτερον, κατ' ἀρχάς.*

Praepositione Casum mutat:

- Ἐπὶ *in significatione motus ad locum pro accusatiuo genitiuum habet: vt apud Thucyd. lib. 2. ἀπεχώρησαν ἐπ' οἴκου, pro οἶκον. Nonnunquam etiam ἐπὶ accusatiuo iunctum Atticè pro κατὰ cum genitiuo vsurpatur: vt ἐφ' ἡμᾶς ἀφίκοντο* [illegible].
- Εἰς *loco accusatiui genitiuum acquirit Atticè: vt, εἰς ᾅδου, pro εἰς ᾅδην. Huic tamen alij nominis defectum, de quo dictum est, causantur, pro εἰς ᾅδου τόπον. Alias etiam, teste Stephano εἰς pro κατὰ sumitur: vt, εἰς πάντας, pro κατὰ πάντων, vt & ἐπί.*
- Ἐν *Atticè admittit genetiuum loco datiui: vt, ἐν ᾅδου pro ἐν ᾅδῃ. H. Stephanus hanc ellipsin proprij casus obseruandum dicit, pro ἐν ᾅδου τόπῳ.*
- Διὰ *accusatiuus penes Atticos iungitur loco genitiui: vt διὰ πόλιν, pro πόλεως.*
- Ὑπὸ *datiuum vice genitiui regit Atticè: vt, ὑπ' ἀφνῷ καὶ ἰατρῷ, pro ὑπ' ἀφνοῦ καὶ ἰατροῦ. Sic scribit Eustathius.*
- Genitiuum *item vice accusatiui. vt apud Homerum Iliad. 2. ὑπὸ πτέρυγος λάβε, pro ὑπὸ πτέρυγα.*

Participium in Verborum constructione mutant Attici per

Heterosin

Temporum. *Præsens tempus vsurpant Attici loco Futuri: vt apud Demosth.* οἱ σιωπῶντες *pro* σιωπησόμενοι.

Casuum. *Participia* δέον, πρέπον, παρόν, ἐξόν, δοκοῦν, προσῆκον, μέλλον, τυχόν, δόξαν, δόξαντα ὑμῖν, *aliaque similia in accusatiuo vsurpant Attici, cum in Genitiuo deberent. Dicit schol. Sophoclis, Atticos nonnunquam* πλαγιάζειν *hoc est, in obliquo casu efferre* τὰ ὀρθὰ *et* ἐνεργὰ *μετοχικὰ, participialia neutra* ἐξόν, παρόν, δοκοῦν *&c. eámque constructionem vocat* πλαγιασμόν: *vt, Lysias ait:* παρὸν μετὰ πολλῶν χρημάτων γῆμαι ἄλλην, *pro* παρόντος, *cum posset opulentam aliam ducere. Ita* ἐξὸν *pro* ἐξόντος, τυχὸν *pro* τυχόντος, δόξαν *pro* δόξαντος, *&* ἄδηλον ὄν, *pro* ἀδήλου ὄντος. *Id verò non solùm in Præsenti participij, sed etiam in Aoristo & Futuro fieri solet: vt,* δεῆσαν *pro* δεήσαντος, δόξαν *pro* δόξαντος: *imprimis cum particulis* ὡς *&* ὥσπερ: *vt,* ὡς τὸ αἴτιον τοῦτο ποιήσαντα, *pro* ὡς τοῦ αἰτίου τοῦτο ποιήσαντος: *item* ὥσπερ οὐκ αὐτοῦ χώραν τινὰ οὖσαν, *pro* χώρας τινὸς οὔσης, *tanquam nullum ei territorium fuisset. Sic Clenardus.*

Antimeresin. Participium Atticè sumitur pro

Nomine: *vt,* οἱ φεύγοντες *pro* οἱ φυγάδες. διδόμενοι *pro* δῶρα. ἐθνεύμενοι *pro* ἔθνη.

Verbo: idque tribus ferè modis.

1. Indicatiui, *aliisve modi loco vtuntur Attici participiis: vt apud Demosth.* τίς ἐστιν ὁ ταῦτα διοικῶν, *pro* ὅστις διοικεῖ. *Item* τίς ὁ ταῦτα φυλάξας, *pro* τίς ἐστιν, ὅστις ταῦτα ἐφύλαξεν. *Apud Thucyd.* ἐπεμψαν Δημοσθένην ἐξάξοντα, *pro* ἵνα ἐξάξῃ. *Item* ὄντες ποιοῦντες *pro* ἵνα ποιῶσι.

2. Infinitiuo neglecto *vsurpant Participium Attici: vt, apud Aristoph.* ἴδοις τοὺς οὕτως ἔχοντας λέγοντας, *pro* ποιεῖν: μέμνημαι ποιήσας *pro* ποιῆσαι. *Simile est quod ait Thucydides lib. 1* καὶ ἐν τῷ μὴ μελετῶντι ἀξυνετώτεροι ἔσονται, *pro* ἐν τῷ μὴ μελετᾶν. *Grammatici dicunt, Verbis cognitionis, perseuerandi, desistendi, & aliis nonnullis hoc contingere.*

3. Circumscribunt *verbum Attici adhibito participio & verbo substantiuo aut alio aliquo habente significationem congenerem, qualis est* εἰμί, τυγχάνω, γίνομαι, *&c. vt* οὐδὲν σιωπήσας, *pro* τῷ σιωπήσεις. *Cùm enim sint* φιλομέτοχοι, *pro verbo* σιωπήσεις, *vsurpãt participium* σιωπήσας. *Hoc autem quia per se non absoluit sententiam vnum habet verbo substantiuo, quod solum tempus adsignificet aut certè alio verbo, quod dis.repantem significationem non habeat: vt* ἦσαν ἐγγίζοντες *pro* ἤγγιζον: ἴσθι προσέχων τὸν νοῦν *pro* προσέχε τὸν νοῦν. *&* ἴσθι προσέχων τὸν νοῦν *pro* φέρε: δεδιότες ὦσιν *pro* δεδίωσι λέγωσιν, *apud Demosthenem. Sic* τὸ πλῆθος ἦν βουλόμενον *pro* τὸ πλῆθος ἐβούλετο: εἰ σοι βουλομένῳ *pro* εἰ σὺ...

Aduerbio: *vt,* πρᾶττε ἀνύσας: *fac propere pro* ἀνυσίμως. *Aristoph. in Pluto,* πέραινε ἀνύσας, ὅ, τι λέγεις, ἀνύσας ποτέ. *Dicit H. Stephanus hoc euenire, vt participium in verbum & vicissim verbum in participium mutetur, vt* πρᾶττε ἀνύσας *&* ἄνυε πράττων. *Interea adhibent Attici participium loco aduerbij, quia vim verbi aliquam includens, efficaciorem reddit orationem, quàm simplex aduerbium.*

Plura etiam orationis membra præter communem vsum ab Atticis iunguntur: vt posterius ab antecedẽte diuersum sit, & vocari solet πρὸς τὸ σημαινόμενον, **non πρὸς τὴν φωνὴν seu λόγον, ad sensum non ad verba respicere: item, πρὸς τὸ σημαινόμενον vel νοούμενον ἀποδίδοσθαι, ἀλλ' οὐ πρὸς τὴν σύνταξιν: item, καταλλήλως ἔχειν & καταλληλον εἶναι πρὸς τὸ σημαινόμενον. Diuersitas autem illa oritur ratione tum**

Generis. *Posterius membrum apud Atticos vel habet* Masculinum *genus pro neutro: vt, apud Demosthenem* μὰ Δί' οὐ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει πεποιηκότα μὲν οὐδέν, *pro* πεποιηκότα. *Et apud Anacreontem* ἔρως μὲν ... φέροντα τόξον *pro* φέρον. Vel Masculinum *pro Fœminino: vt apud Demosth.* καὶ ταῦτα ἔλεγεν ἡ μικρὰ ... ἀναιδὴς κεφαλὴ ἐξελήλυθεν τῇ προτεραίᾳ ... *Hoc in relatiuis etiam contingit: vt apud Platonem in Philebo* λόγοι μὲν εἰσιν ἐν ἑκάστοις ἡμῶν, ἃς ἐλπίδας ὀνομάζομεν, *pro* λόγοι, οὓς ἐλπίδας. *&c. Vel* Neutrum *loco Fœminini: vt apud Thucyd.* ὁ νεὼς πρῶτον ἦρξαντο ... τοῖς Ἀθηναίοις λεγόμενον ... *pro* λεγομένη μέν.

Numeri. *Quod in simplici membro fit, id etiam in pluribus, vt nomini collectiuo singulari adijciatur Atticè in sequenti membro numerus pluralis: vt apud Xenophontem Hell. 2.* εἰσιόντας δὲ αὐτοὺς ὄχλος περιεχεῖτο πολὺς, φοβούμενοι μὴ ἄπρακτοι ἥκοιεν. *Huic singulari* ὄχλος *additur pluralis* φοβούμενοι. *Apud Sophoclem in Antigono:* ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν, οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί *pro* οὗτος. *Dicit scholiastes Atticum esse, singularibus pluralia subiungere.*

Casus vbi notandum:

1. Transitur *quandoque Atticè à genitiuo ad accusatiuum: vt apud Aristot.* οὐχ ὁμοίως φύσει τῆς διαλέκτου δεῖ, καὶ τῆς φωνῆς, ἀλλ' ἐνδεχόμενον πλάττεσθαι, *pro* ἀλλ' ἐνδεχομένης. *Vbi etiam fœmininum in neutrum genus transit.* Quandoque *etiam à datiuo ad accusatiuum: vt apud Demosthenem,* οὐ προσεκτέον ὑμῖν δεῖ τοῖς τούτων λόγοις, εἰδότας ὅτι ἐκ πάντων τούτων γίνεται συνείργα: εἰδότας *pro* εἰδόσι.

2. Oratio *nonnunquam obliquis casibus præcedentibus, rectò clauditur: vt* ἦν ἄνθρωπος ἐστιν ἐνδοκοῦντα, ἢ ἐννενήκοντα, ἢ ἑκατὸν τὸ μακρότατον *pro* ὃ δεῖ τὸ μακρότατον. *Sic H. Stephanus. Nisi velimus* τὸ μακρότατον *aduerbium esse significans longissimè. Ita apud Gregorium* ἐλθόντος βασιλέως, πρόσεισιν ἐκεῖ πρότατον ... καὶ τὸ βαπτισθὲν τὸ πρὸ ἦλθεν παιδὸς τὸ παλαιὸν Ἀδὰμ, *&c. pro* ὃ προῆλθεν ... *Possumus autem dicere, hunc nominatiuum ceu per parenthesin reliquis associari.*

3. Casus *nonnunquam apud Atticos præcedentium constructionem non admittit, propter vim verbi sequentis, à quo regitur: vt apud Philostratum,* ὁ Πρωτεὺς ὁ φασιν, τὸ θαῦμα τὸ ἐλλιπὲς πολλαὶ μὲν αὐτοῦ καὶ πολυειδεῖς αἱ μορφαί. *Hic nominatiuus* Πρωτεὺς *præcedit, cui verbum finitum adhærens regere deberet sequentem casum accusatiuum: vt,* ὁ Πρωτεὺς εἶχε πολλὰς μορφάς. *Sed quia sequens verbum est, non* ἔχω *sed* εἰμί *subauditum quod sua natura cum genitiuo personæ & nominatiuo rei iungitur ideo* πολλαὶ *nominatiuus est, respiciens* εἰσί, *quod subauditur, discordans à præcedentium nominatiua constructione.*

Temporis. *Membra nonnunquam temporibus Atticè discordant: vt apud Synesium,* σὺ δὲ ὑγίαινε, καὶ ἄσπασαι τοὺς μακαρίους ἑταίρους. *Hic* ἄσπασαι *aoristus primus est,* ὑγίαινε *præsens: simul etiam modo diuersa sunt hoc Optatiuo, illo Imperatiuo existente.*

Modi. *Modis etiam diuersis iunguntur membra apud Atticos: vt apud Xenop. 2. Cyrop.* τοὺς μὲν τοι ἐλλείποντας ἐν τῇ οἰκίᾳ οἰκοῦντας, οὐδ' ἐν που σοφοὺς λέγεται, εἰ εἶπον. *Hic indicatiuus conditionalis sumitur pro infinitiuo* εἰπεῖν.

Personæ. *Huc pertinet quando Oratio* ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ εἴδους *seu* τύπου *ad* μιμητικὸν, *ab obliquo ad rectum transit: vt, Luca cap. 5.* καὶ αὐτὸς παρήγγειλεν αὐτῷ μηδενὶ εἰπεῖν ἀλλ' ἀπελθὼν δεῖξον σεαυτὸν τῷ ἀρχιερεῖ.

IONICA DIALECTVS.

Antiqua IAS intercidit, ab inhabitantium commutationem. At cum ex Attica in Asiam, tempore regni Davidici, vt nonnulli existimant, colonias duxissent Iones, Ephesum Miletum, Samum, aliásque præclaras vrbes condidissent, Ionum regio constituta est, & terra Ionica dicta, linguáque, qua vtebantur, Ionica: quam viri præstantissimi, Pythagoras, Hippocrates, Homerus, Hesiodus, Phocylides, Theognis, Herodotus, Anacreon, Archilochus, aliique complures monumentis literarum celebrem reddiderunt. De hac compendiosè & methodicè acturi, generalissima diuisione considerabimus, tum

- Significationem vocum: *sign. A.*
- Vocem ipsam, quæ à communi vsu diuersa est: siue sit
  - Vna tantum quæ apud Iones varias vel
    - Omnino. *Habent ergo & Iones peculiares quasdam voces, cæteris Græciæ populis insusitatas. Exempli gratia:* Αἱμασιὰ *sepes, maceria.* Αἶτος, *lucus.* Εὐαῖς·ος, *manifestus.* Ἠμακτέειν, *apud Suidam in manuscripto codice ex Herodoto pro* δυσφορεῖν, *indignans: &* ἠμακτεῖν, *pro indignari apud Camerarium.* Εὐάγρεις, *milites.* Μέζεα, *genitalia.* Οἴσυπος *sordidarum ouium lana & excrementum.* Συρμαΐζειν, *purgare potione ex aqua & sale.* Συρνίνολος *quoddam apio simile: seu cibus ex adipe & melle.* Τεττιγομητροκαλλίδες, *cicada, locusta. Multa annotat Corinthus, quæ sola significationis diuersitate propria sunt Ionibus.*
    - Ex parte duntaxat. Quod ostendemus, tum
      - Speciatim, *in singulis Etymologiæ classibus. Vide B.*
      - Generatim, respectu tum
        - Orthographiæ: quæ dictio Ionicè vel
          - Augetur
            - Initio, *per* πρόσθεσιν, *tum* Literæ, *nimirum* T: *vt,* τὸν *pro* ὄν, τὸν λέγοις *pro* ὃν λέγεις. Θ: *vt,* θειλόπεδον *pro* εἰλόπεδον. *tum* Syllabæ: *nimirum* O: ἐν *pro* ὦ. E: *vt,* ἐι *pro* εἰ. A: *vt,* ἅπας *pro* πᾶς, *ait Corinthus. Anadiplosis etiam apud Ionas frequens est. vt,* λελάχωσι *pro* λάχωσι, κέκλυθι *pro* κλῦθι.
            - Medio, *per* ἐπένθεσιν, *tum* Literæ, *nimirum* I, *quod, vt scribit Corinthus, vocali* ε *adiungunt: vt* ξεῖνος *pro* ξένος: *vocali item* o: *vt,* χροιὰ *pro* χρόα. *Hoc enim vtitur Hippocrates & Homerus: quamuis alij Doricum, alij Atticum nonnulli poeticum faciant.* Y *ad* o *adiiciunt: vt,* νοῦσος *pro* νόσος, κούρη *pro* κόρη, μοῦνος *pro* μόνος. *Non autem dicunt* πνῦος *&* φῦνος, *pro* πόνος *&* φόνος *quoniam hæc vt ait Corinthus à verbis* πένω *&* φένω *deducta sunt. Et quamuis* [illegible] *quoque à verbo descendat, quia tamen est trium generum assumit* υ. Γ: *vt,* ἰειγδουπος *pro* ἐρίδουπος. M: *vt,* λάμψομαι *pro* λήψομαι. Σ: *vt,* λεγόμεσθα *pro* λεγόμεθα. T: *vt,* ὅττι *pro* ὅτι. *tum* Syllabæ, *nimirum* E: *vt* αἰνεέειν *pro* αἰνεῖν, ἀδελφεὸς *pro* ἀδελφός. I: *vt,* λόγοισι *pro* λόγοις. Tu: *vt,* ἐτήτυμος *pro* ἔτυμος.
            - Fine *per* παραγωγὴν Syllabæ I: *vt,* διεσπετάισι *pro* διεσπέτασι, ποιητῆσι *pro* ποιηταῖς. Ti: *vt,* ἴφθι *pro* ἶφι.
          - Minuitur
            - Initio, *per* ἀφαίρεσιν, *quæ Ionibus est familiaris: tum* Literæ Δ: *vt,* αἰνὸς *pro* δεινός. Γ: *vt,* αἶα *pro* γαῖα. Λ: *vt* εἴβειν *pro* λείβειν. Σ: *vt,* μικρὸς *pro* σμικρός. *tum* Syllabæ, *nimirum* E: *vt* ὀρτὴ *pro* ἑορτή, κεῖνος *pro* ἐκεῖνος. *Extrahunt enim Iones è dictionibus primas vocales, teste Corintho. Præterea augmenta detrahunt perfectis & aoristis, vel omnia, vel aliqua: vt,* βλημένος *pro* βεβλημένος.
            - Medio, *per* συγκοπὴν, *tum* Literæ I: *vt,* δέξω *pro* δείξω, ἐς *pro* εἰς, ἐκτέρεος *pro* ἐκτείρεος. *Ex* ει *enim subiunctiuam tollunt Iones, & aliquando aliam literam substituunt: vt,* ποιέεσθαι *pro* ποιεῖσθαι. Γ: *vt* ἐνείκω *pro* ἐνέγκω, *substituto iota sic Corinthus ex Herodoto.* Δ: *vt* ἱερὸς *pro* ἱερόδος. K: *vt,* ἑστεῶτα *pro* ἑστηκότα, ἑστεὼς *pro* ἑστηκώς. Λ: *vt,* κάλιον *pro* κάλλιον. Σ: *vt,* ἐτίθεο *pro* ἐτίθεσο. T: *vt,* κρέσσος *pro* κρέατος. *tum* Syllabæ E: *vt* φέρτε *pro* φέρετε. Ko: *vt,* κάμμορος *pro* κακόμορος. Mn: *vt,* οἶμα *pro* οἴμημα. Mo: *vt,* ἀρμόζοντες *pro* ἁρμόζοντες. Po: *vt,* ἐξαίρετος *pro* ἐξαίρετος. Ωνι: *vt,* δουκαλίδης *pro* δουκαλιωνίδης.
            - Fine, *per* ἀποκοπὴν, *tum* Literæ N. *Hoc enim* ἐφελκυστικὸν *non vsurpant, adhibita potiùs apostropho: vt,* ἔστ᾽ ὅπως *pro* ἔστιν ὅπως. *tum* Syllabæ Nα: *vt,* κυκεῶ *pro* κυκεῶνα. Σι: *vt,* σφὶ *pro* σφισί. Ta: *vt* ἱδρῶ *pro* ἱδρῶτα.
          - Mutatur: *de quo signo C.*
        - Prosodiæ, quæ consistit in syllabarum tum
          - Quantitate. *Ionum propria sunt correptiones teste Corintho, vt Atticorum productiones. Dicūt ergo* νίας *pro* νῆας, ζοὶ *pro* ζωή.
          - Tono. *Canonem profert Etymologus:* Ἐπὶ τῶν εἰς α βραχυκαταληκτούντων, εἰώθασιν οἱ Ἴωνες βαρύνειν τὰς λέξεις, ὡς καὶ ἡμεῖς, οἷον ἄγυια, ὄργυια. ὅταν δὲ γένηται ἡ τελευταία συλλαβὴ μακρὰ αὐτικὰ ἤθελε καταβιβάζεται ὁ τόνος, οἷον ἀγυιά, ὀργυιὰ θεσπεσία. *Interea auctis vel minutis dictionibus, obseruantur Iones quoque tonum mutare: vt,* ἀληθείη *pro* ἀλήθεια, αἰθερίη *pro* αἰθέρια, οὖρος *pro* ὅρος, ξεῖνος *pro* ξένος. *Ait Nicander, Fœminina in* εια *proparoxytona, Ionibus fiunt paroxytona, sublato* ι: *vt,* ἀληθία *pro* ἀλήθεια.
          - Spiritu. *Ionas non minus, quam Aeolas, Eustathius* ψιλωτικοὺς *vocat.*
  - Plures, *de quibus signo D.*

A. Significa-

A. Significationem hactenus vsitatis dictionibus attribuunt Iones diuersam: quod in partib. orationis exempli gratia, ostendi potest: in

- Articulo. *Iones enim frequenter vtuntur praepositiuis loco subiunctiuorum. Vt, ὃ pro ὅν. Ait Hom. Iliad. 1. τὸ ηὔχομε τινι λιτη. Dicunt alij, postpositiuo per προσθήσιν accedere τ.*
- Nomine. *Herodotus in quinto testis est, prisca consuetudine in pellibus caprinis & ouillis scriptitatum esse. Quas cum βίβλους vocarent prisci Iones, translatum est nomen ad ipsa scripta, vt annotat Polydor. li. 2 ca. 8. de rerum inuent.* Ἐφοικος, *domesticus, Ionicè conterraneus.* Λόγχη *lancea: Ionicè, vt scribit Etymol. & Hesych. sors, portio.* Μῦθος *fabula: Ion. sermo.* Ὅμηρος, *vades, obses: Ion. caecus.* Τέλος *finis: Ionicè sumptus.* Τρύφος, *fragmentum: Ion. summa vel extrema pars montis, τὸ ἀκρωτήριον.* Φάρμακον, *venenum: Ion. color.*
- Pronomine. Ἑὸς *Ionicè pro* σός. Σφέας *pro* αὐτοὺς.
- Verbo. Ἀντιάζω *occurro: Ion. bellum gero.* Ἀναιρέω, *occido: Ionicè vaticinor.* Ἀναγινώσκω *recognosco: Ion. persuadeo.* Σπαργάω *luxurior: Ion. desidero.* Εἶναι *pro* γίνεσθαι *Ionicè sumi, testatur Eustathius 2. Iliados.*
- Aduerbio. Ἀτακῶς *Ionicè pro* ἐπιμελῶς. Ἐπιστρεφέως *pro* ἀπατηλῶς. Μὴν *pro* μὲν. Ποτὲ *pro* πρίν.
- Coniunctione. Μὲν *Ionicè pro* μὴν: *vt apud Herod.* μὴ μὲν ἔχειν ἐλπίδα. *Sic Corinthus.*
- Praepositione. Ἐς *pro* εἰς. *Vt,* πολεμόνδε *pro* εἰς πόλεμον. Ἐς *pro* εἰς. Ἐς ὃ *pro* ἕως, ὅ, *apud Herod.*

C. Mutantur literae ab Ionibus pro aliis tum

- Figurae per ἀντιστοιχίαν: *quando alterius locum subit. Mutantur ergo*
  - Vocales
    - Vna in aliam,
      - Ἀ in
        - E: *Vt,* γέμμα *pro* γάμμα *dicunt Iones inprimis Democritus, qui pro* μῦ μῶ λέγει, *ait Eustath. 3. Iliados.* τέσσερες *pro* τέσσαρες.
        - EA: *Vt* σφέας *pro* σφᾶς.
        - H *si α sit longum vt* σοφίη *pro* σοφία, σπείρη *pro* σπεῖρα: *vel etiam si breue, apud recentiores. Vt,* ἀληθείην *pro* ἀλήθειαν. *Sic Plutarchus Philoponus & Corinthus. Hinc regula: In omnibus partibus orationis, cuiuscunque numeri casus & personae fuerit, α in η mutare consueuerunt Iones, Doricis nominibus exceptis.*
        - Ω: *Vt,* χρεῶ *pro* χρεία, ὠεις *pro* ἀεις, ὠυτὸς *pro* αὐτὸς *in diphthongo. Existimat Corinthus Ionas hoc agere in solis rectis ex collisione, & in Vocatiuis, quemadmodum & Atticos: vt apud Herodotum,* ὤνθρωπε μὴ κτεῖνε Κροῖσον, *pro* ὦ ἄνθρωπε.
      - E in
        - A breue: *Vt,* μέγαθος *pro* μέγεθος, τάμνω *pro* τέμνω *apud Herod.*
        - H: *Vt,* θηεῦμαι *pro* θεῶμαι, θηεῦντο *pro* ἐθεῶντο, θηησάντο *pro* ἐθεάσαντο, ἀγγήϊον *pro* ἀγγεῖον.
      - H in
        - I: *Vt* ἰστίη *pro* ἰστία, ἐπίστιος *pro* ἐφέστιος.
        - A *breue, teste Plutarcho & Corintho: vt* κάλη *pro* κήλη, λελασμένος *pro* λελησμένος.
        - AI, *assumpto insuper α: vt* νικαίη *pro* νίκη.
        - E: *Vt,* ξερὸν *pro* ξηρὸν, νέας *pro* νῆας *per Systolen.*
        - EA *Ionice resolui testatur Etymologus in voce* ἴσαι, *quando dicit istiusmodi resolutionis beneficio pro* ἴσῃ *Ionice dici* ἴσεαι, *iota nimirum adscripto.*
        - Ω: *Vt,* ἀρωγὸς *pro* ἀρηγός.
      - I in
        - H: *Vt,* ἡμιμέδιον *pro* ἡμιμέδιον, κινέω *pro* κινέω, πόληϊ *pro* πόλεϊ.
        - E: *Vt,* ὄφεϊ *pro* ὄφιϊ, πόλεος, *pro* πόλιος, τίθημι *pro* τίθημι.
      - O in Ω: *Vt,* δῶρον *pro* δοῦρο.
      - Ω in
        - AO: *Vt,* σαόφρων *pro* σώφρων, *apud Theognidem, Anacreontem & alios.*
        - EΩ, *si ω sit circumflexum: Vt,* τιθέω *pro* τιθῶ, ἐῶ *pro* ὦ.
    - Plures
      - IE *in* I *longum: vt vult Corinthus: Vt,* ἱρὸς *pro* ἱερός.
      - EA *in* H: *Vt.* φρητὸς *pro* φρέατος, ἦρ *pro* ἔαρ, συνήπη *pro* συνέπεια.
      - EE *in* H: *Vt.* ὄφη *pro* ὄφεε.
      - EO *in* EY: *Vt,* πλεῦνας *pro* πλέονας.
      - OA *in* Ω: *Vt,* βῶξ *pro* βόαξ, *Gaza lib. 3. Gramm.*
      - OH *in* Ω. *Vt,* ἐγὼ ὦνοντα *pro* ἐγὼ οὐκ οἶδα, βώσω *pro* βοήσω, νώσω *pro* νοήσω, βωθεῖν *pro* βοηθεῖν.
  - Diphthongi in
    - Vocales
      - EY in
        - Ω: *Vt.* ἐκπλώσας *pro* ἐκπλεύσας: *Corinthus ex Herodoto,* κατὰ λόγον ἐκπλώσαντες.
        - HY: *Vt,* ηὔχομαι *pro* εὔχομαι.
      - EI in
        - EA: *Vt,* ποιέαται *pro* ποιεῖται.
        - EE: *Vt* σφέες *pro* σφεῖς.
        - EY: *Vt,* πλεῦν *pro* πλεῖν.
        - HI: *Vt,* πληΐδες *pro* πλεΐδες, κληΐς *pro* κλείς.
      - A *cum iota subscripto in* H *cum iota subscripta. Vt,* αἰτείῃ *pro* αἰτείᾳ. *Vel saltem in* HI. *Vt,* Θρηΐξ *pro* Θρᾷξ, ῥηΐδιον *pro* ῥᾴδιον.
      - AY *in* Ω. *Vt* τρῶμα *pro* τραῦμα.
      - H *cum iota subscripto in* HI. *Vt,* χρηΐζειν *pro* χρῄζειν.
      - OY in
        - EO. *Vt,* ἐμέο *pro* ἐμοῦ. *&* EΩ. *Vt,* τέω *pro* τοῦ, βορέω *pro* βορέου.
        - OO. *Vt,* ῥόος *pro* ῥοῦς. *&* OA. *Vt,* χοᾶν *pro* χοῦν. *&* OIO. *Vt,* λόγοιο *pro* λόγου.
        - Ω. *Vt* βῶν *pro* βοῦν.
      - Ω *cum iota subscripto in* ΩI. *Vt,* τῷ λόγωϊ *pro* τῷ λόγῳ. *Et apud Hom.* ὑπερωϊον *pro* ὑπερῷον, *nisi sit poeticum.*
    - Diphthongos alias
      - AY in
        - HY. *Vt,* νηῦς *pro* ναῦς.
        - ΩY. *Vt,* θωῦμα *pro* θαῦμα. *Nam ωυ diphthongus Ionum est propria, quae nonnunquam dissoluitur. Vt,* ὠϋτὸς *pro* αὐτός.
      - AI *in* H *cum iota subscripto. Vt,* μύκῃς *pro* μύκαις.
  - Consonantes: *de quibus consule sign. E.*
- Situs & ordinis. *Transponunt enim Iones literas per*
  - Metathesin *in vna tantum syllaba. Vt,* κραδίη *pro* καρδία, κάρτερος *pro* κράτερος.
  - Hyperthesin, *in duabus. Vt,* ὄθνειος *pro* νόθειος, γυνὸς *pro* γένυος.

E. Consonan-

E. Consonantes *quoque inter se permutantur Ionicè, nimirum*

- Tenues *mutantur in Densas: vt,* ἐνθαῦτα *pro* ἐνταῦθα, ἐνθεῦτεν *pro* ἐντεῦθεν, βάθρακος *pro* βάτραχος. *Quod ipsum in nonnullis factitat communis dialectus: vt,* ἀντήλιος *pro* ἀνθήλιος, ἀπηλιώτης, *pro* ἀφηλιώτης. *Vel saltem in Tenues alias Π nimirum in K: vt,* κόσα *pro* πόσα, ὅκως *pro* ὅπως, *quod inprimis, inquit Antesignanus & Guillonius, in interrogatiuis fit & relatiuis.*
- Densæ *in Tenues: qua mutatione vnicè delectantur Iones, in compositis inprimis tum in simplicibus: vt,* ἀπικόμην *pro* ἀφικόμην, δέκομαι *pro* δέχομαι, οὐκ ὁρῶ *pro* οὐχ ὁρῶ, ἀπ' οὗ *pro* ἀφ' οὗ, κατ' ἕν *pro* καθ' ἕν, οὐκ οὕτω *pro* οὐχ οὕτω, κιθὼν *pro* χιθών. *Quamuis, teste Grammatico, & Corintho, X etiam in Ξ mutent: vt,* τριξά *pro* τριχα, διξά *pro* δίχα.
- Mediæ *mutæ*: B & Γ in Z: *vt* ζέρεθρον *pro* βέρεθρον, φύζη *pro* φυγή.
- Semiuocales: *Duplex σσ in Ξ: vt,* διξά *pro* δισσά, *teste Grammatico.*

B. Specialius *tam examinâda sunt ea quæ hucusq; generatim à nobis secundum literarū affectiones dicta sūt: atq; adeo in singulis orationis partibus Ionū proprietates declarãdæ & ob oculos discentium euidêter collocandæ sunt. Ergo*

- ARTICVLVS *hæc ferè propria habet*
  - Articuli *fœminini generis in secunda, masculini & neutri in tertia declinatione, eandem cum nominibus recipiunt dialectorum varietatem: vt,* τῇσι *pro* ταῖς, τοῖσι *pro* τοῖς, ἁ *pro* ἡ. *Nicander* τέων *dicit pro* τῶν, *seu* ὧν *masculino, quod tamen, teste Caninio non probatur Grammaticis. Nisi dicere velimus ad exemplum primæ & secundæ declinationis nominum in genitiuo plurali accipere ε.*
  - Postpositiuo *Articulo præfigunt Iones literam τ exceptis nominatiuis* ὅς *&* ἥ: *vt,* τοῦ *pro* οὗ, τῆς *pro* ἧς, τούς *pro* οὕς. *Nisi, quod iam dictum est ex Io. Grammatico, velimus Ionas nonnunquam præpositiuo articulo vice postpositiui vti. Præfigunt etiam genitiuo* οὗ *vocalem O: vt apud Homerum* ὅου *pro* οὗ.
  - Compositiui *Articuli* ὅστις *nonnullos casus aliter, quàm consuetum est formant Iones:* ὅτεο *dicunt pro* ὅτου, ὅτεῳ *pro* ὅτῳ, ὁτέων *pro* ὧντινων, ὁτέοισι *pro* ὅτοις. ἅσσα *pro* ἅτινα, *ait Eustathius.*
- NOMEN *vid像 diuersum est ratione*
  - Deriuationis. *Nam*
    - Comparatiua *nonnulla formant Iones præter vsum communem & Atticorum in*
      - ιστερος, *& superlatiuum in* ιστατος, *cum prius esset vel* οτερος: *vt,* δικαιέστερος *pro* δικαιότερος. *Vel* αιτερος: *vt,* πλησιέστερος *pro* πλησιαίτερος. *Vel* ων: *vt,* ῥαδιέστερος *pro* ῥᾴδιον. *Vel tandem secundum Atticos* ιστερος: *vt,* ἀκρατέστερος *pro* ἀκρατίστερος.
      - ιτερος, *cùm prius esset* ιστερος: *vt,* ῥηΐτερος *pro* ῥαδιέστερος. *Nam Iones positiuum communem* ῥᾴδιος *resoluunt in* ῥηΐδιος. *Ab hoc regulariter formaretur comparatiuum* ῥηϊδιότερος. *Iones autem per Syncopem dicunt* ῥηΐτερος, *& in superlatiuo* ῥήϊστος *pro* ῥᾷστος.
      - εων, *vbi Attici* ειν *& communes* ιον *dicebant: vt,* πλέων *pro* πλεῖν, *&* πλίον.
    - Denominatiua, *& inter hæc Numeralia Iones quoque per metaplasmum suo modo efferunt: vt,* τέσσερες *pro* τέσσαρες, τριήκοντα *pro* τριάκοντα, *& sic de cæteris,* ὀγδώκοντα *pro* ὀγδοήκοντα.
    - Possessiua *nonnulla Ionico more amittunt iota, teste Corintho: vt,* ἀργύρεος *pro* ἀργύρειος, χρύσεος *pro* χρύσειος.
    - Patronymica *Iones vel*
      - Consueta *mutant. Quæ enim desinebant in* δης, *illi vel per* ων *efferunt: vt,* κρονίων *pro* κρονίδης, πηλείων *pro* πηλείδης.
      - Noua *formant ex desinentibus in* ων: *vt,* πηλειωνίδης *pro* πηλείων.
  - Generis. *Etenim*
    - Substantiua *masculina in fœminina vertunt Iones, seruata terminatione: vt,* ἡ κίων *pro* ὁ κίων, *columna: vel mutata: vt,* ἑταῖρος *pro* ἑταίρα: *ait Grammat. & Corinthus.* τοῖσι δὲ τερπομένοις μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν. *Ait Etymol. in voce* ἵππος· ἱστέον ὅτι οἱ Ἴωνες πάσας τὰς ἀγέλας ἐκθηλύνουσι τῇ προσφορᾷ, τὰς ἵππους καὶ τὰς ὄνους, καὶ τὰς βοῦς λέγοντες *Eustathius scribit Atticis cum Ionibus commune esse, vt fœmininum genus pro masculino vsurpent: Iones tamen non mutare terminationem.*
    - Adiectiua *in* ος *apud Ionès fiunt generis communis: vt,* κλυτὸς ἱπποδάμεια, *pro* κλυτή. *Quinetiam Fœminina masculinorum in* ος *vel* ρος, *mutantur in* η: *vt,* ἁγίη *pro* ἁγία, αἰθηρὴ αἰθηρά.
  - Numeri. *Numerorum dualium diligentem habent rationem Iones, teste Io. Grammatico.*
  - Declinationis, *quæ à communi forma diuersa est, ratione tum*
    - Terminationis *quæ desinunt apud Iones vel in*
      - Αια *ex* η: *vt,* σελήναια *pro* σελήνη.
      - Αιη *ex* η: *vt,* ἀθλιαίη *pro* ἀθλίη.
      - Ας *ablato finali* ος: *vt,* Νικόλας *pro* Νικόλαος, Μενέλας *pro* Μενέλαος.
      - Αμος *ex* εις: *vt,* οὐδαμός *pro* οὐδείς *in omnibus casibus: in plurali* οὐδαμοὶ *pro* οὐδένες, μηδένες, *quibus oratores etiam vtuntur.*
      - Ευς *ex* ος: *vt,* υἱεύς *pro* υἱός. *Hoc ab aliis tribuitur Atticis.*
      - Λος *ex* λυ: *vt,* πολλὸν *pro* πολύ. πολλὸς *pro* πολύς.
      - Ηρ *ablato finali* ος: *vt,* ἱέρηξ *pro* ἱέρηξος, *amabilis.*
    - Casuum *vt dicetur folio seq. sign.* †
- Reliquæ *partes orationis.* Pronomen *signo G.* Verbum *signo H.* Participium *signo I.* Aduerbium & Coniunctio *signo K.*

*** Ionum proprietas in Declinationibus obseruanda est tum**

Simplicibus:

Prima:

- Iones in toto singulari numero & datiuo plurali primæ simplicium mutant α in η, exceptis ijs nominibus, quæ Dorica sunt, in ας desinentia: Vt, αἰνείης pro αἰνείας, αἰνείῃ pro αἰνείᾳ, αἰνείαν, αἰνείην. In datiuo plurali ταμίῃς, αι mutato in η. In Doricis nominibus hoc non vsu venit, quia antea sunt versa ex ης in ας: Vt, λῃστᾶς pro λῃστής.
- Genitiuus singularis Ionicè desinit in εω, cum accētu in antepenultima: Vt Βορέεω pro Βορέου. Io. Grammaticus ait, Omne ης, cuius genitiuum in ου desinit format eum per εω.
- Accusatiuus singularis Ionicè desinit in εα: Vt, αἰνείεα pro αἰνείαν, ποιητέα pro ποιητήν.
- Genitiuus & Accusatiuus pluralis per epenthesin Ionicam accipiunt ε: Vt, ταμιέων pro ταμιῶν, ταμιέας pro ταμίας.
- Datiuus pluralis αι mutat Ionicè in η, assumpto nonnunquam per paragogen ι: vel retento αι, eandem recipit paragogen, hoc est, desinit Ionicè in ῃς vel ῃσι, vel αισι: Vt, ταμίῃς pro ταμίαις, ἀλφηστῇσι pro ἀλφησταῖς, λῃστῇσι pro λῃσταῖς.

Secunda:

- Iones in secunda simplicium α passim mutant in η: Vt, μάλιστα pro μάλιστα, γεφύρη pro γέφυρα, γεφύρης, γεφύρῃ, &c.
- Genitiuus & Datiuus plurales formantur Ionicè, vt in prima declinatione: Vt, ἀρετέων pro ἀρετῶν, ἀρετῇς pro ἀρεταῖς, &c.

Tertia:

- Genitiuum singularem resoluunt Iones in οιο: Vt, λόγοιο pro λόγου.
- Genitiuus & Datiuus dualis inter οι & ν assumit Ionicè iota: Vt, λόγοιιν pro λόγοιν.
- Datiuo plurali addunt Iones ι per paragogen: Vt, λόγοισι λόγοις.

Quinta:

- Barytona in ις & υς Ionicè declinantur purè duntaxat: Vt, ἔρις ἔριος, non ἔριδος, χάρις, χάριος, χάριι, χάριν.
- Genitiuum pluralem Iones in quibusdam formant, vt in prima declinatione: Vt, χειρέων pro χειρῶν, ποσσιδέων pro ποσσιδῶν.
- Datiuum pluralem Iones ducunt à nominatiuo plurali addendo σι, & in neutris insuper α mutando in ε: Vt ἄνδρες, ἀνδρεσσι, ἔπεα ἐπέεσσι.

Contractis, in quibus notandum est, Iones malle vti non contractis casibus, idque in omnib. speciebus. Ergo dicunt ἀληθέως pro ἀληθῶς, ὄφιι pro ὄφι, βασιλέϊ pro βασιλεῖ, νόος pro νοῦς, ῥόος pro ῥοῦς, &c. Versus primus primi Iliados est, μῆνιν ἄειδε θεὰ πηληϊάδεω ἀχιλῆος: in quo rectè obseruat Gualtperius, nulla necessitate πηληϊάδεω dici pro πηληϊάδου, prima simplicium, quandoquidem in scansione δεω contrahitur per συνίζησιν in δω. Notanda tamen quædam sunt in singulis speciebus declinationum, in

Prima, Iones nonnunquam ex genitiuo contracto nominum in κλῆς desinentium formant alium genitiuum, & ex eo cæteros casus: Vt, ἡρακλέης Hercules, & contracta terminatione ἡρακλῆς. Hoc genitiuum habet ἡρακλέεος, quem duobus modis contrahit: primo εο in ευ: Vt, ἡρακλέευς, pro ἡρακλέεος: secundo εε in η: Vt, ἡρακλῆος pro ἡρακλέεος. Ab hoc posteriore contracto genitiuo formant Iones alium, η in ει resoluendo, vel saltem ι per epenthesin assumendo: Vt, ἡρακλεῖος pro ἡρακλῆος, in datiuo ἡρακλεῖι, &c. Sic Antesignanus.

Secunda,

- Mutant Iones penultimum ι in η nonnunquam: Vt πόληος pro πόλιος, πόληϊ pro πόλιϊ, πόληα pro πόλιν, πόληες pro πόλιες: nonnunquam in ε: Vt, πόλεος pro πόλιος, πόλεες pro πόλιες. Hoc est quod dicit Corinthus, in ος desinentes genitiuos, à rectis in ις factos, Iones per ιος proferre: Vt, ὄφις, ὄφιος, πόλις, πόλιος.
- Contrahunt Iones ιι & ιε in iota, Corintho teste: Vt ὄφις pro ὄφιες, ὄφιες. Ait Crusius: In Ionica declinatione etiam Nominatiua terminatio dualis contrahitur: Vt, ὄφιε, ὄφι: quod aliàs Atticorum est.
- Datiuum pluralem à nominatiuo formant Iones, vt datiuum quinta simplicium: Vt, ὀφίεσσι pro ὄφεσι, à plurali Ionico ὄφιες.

Tertia,

- Penultimum ε in omnibus casibus, excepto nominatiuo singulari Ionice mutatur in η: Vt βασιλῆος pro βασιλέος, βασιλῆες pro βασιλέες, & in datiuo plurali βασιλῆσι pro βασιλεῦσι, abiecto etiam υ. Veteres tamen Iones, teste etiam Antesignano, ε in ει vertebant: Vt, βασιλεῖος pro βασιλέος.
- Datiuum pluralem à nominatiuo quandoque formant Iones, vt datiuum quinta Simpl. Vt, βασιλήεσσι, à βασιλῆες.

Quarta. Accusatiuum in ω desinentem, Iones mutant in ουν: Vt, λητοῦν pro λητώ.

Quinta, Iones ex obliquis detrahunt τ literam: Vt, κέραος pro κέρατος, κέραϊ pro κέρατι.

Oligopathon, Iones in accusatiuo singulari, nominatiuo, accusatiuo & vocatiuo plurali ν abijciunt: Vt, μείζονες, Ionice μείζοες, vnde Atticum contractum μείζους.

G

IN PRONOMINE *Iones suis quoque primatis gaudent loquendi modis:*

- Quæ more secunda & tertia declinationis simplicitius declinantur pronomina, iisdem modis variant Ionicè: Vt, ἐμέο pro ἐμοῦ, σέο pro σοῦ, οἷο pro οὗ, ἑοῖο pro ἑοῦ, ἡμοῖσι pro ἡμεῖς, ἡμετέρῃσι pro ἡμετέραις, &c.
- Syllabas circumflexas in Primitiuis, ἐγώ, σύ, οὗ, diuidunt Iones, ευ in εο, εις in εες, ων in εων, ας in εας: Vt, ἐμέο pro ἐμοῦ, σέο pro σοῦ, ἕο pro οὗ, ἡμέες pro ἡμεῖς, ὑμέες pro ὑμεῖς, σφέες pro σφεῖς, ἡμέων pro ἡμῶν, ὑμέων pro ὑμῶν, σφέων pro σφῶν, ἡμέας pro ἡμᾶς, σφέας pro σφᾶς. Additur quandoque iota ad ε: Vt, ἐμεῖο, σεῖο, εἷο, ἡμείων, ὑμείας, σφείας, &c. quod Antesignanus esse dicit: alij Ionibus relinquunt.
- Reciprocum οὗ, in datiuo Ionicè habet ἑοῖ pro οἷ, in accusatiuo ἓ pro ἕ, in datiuo plurali σφὶ vel σφὶν pro σφίσι.
- Οὗτος, Αὕτη, Αὐτὸς & eorum Composita ante vocalem longam vel diphthongum terminalem, admittunt perepenthesin Ionicam ε, in αὐτὸς quandoque mutatà Ionicè αυ in ωυ: Vt, τούτεω pro τούτῳ, τούτεο pro τούτου, τουτέων pro τούτων: αὐτέη pro αὐτῇ, ταυτέης pro ταύτης, αὐτέων pro αὐτῶν, αὐτέοις pro αὐτοῖς: ωὐτέω pro αὐτῷ, ωὐτὸς pro αὐτός: ἐμεωυτὸν pro ἐμαυτοῦ, ἑωυτοῦ pro ἑαυτοῦ, &c.
- Ἐκεῖνος secundum nonnullos Ionicè habet κεῖνος: quod alij tribuunt Aeolis, alij Poetis.

H

VERBORVM *Ionica proprietates, in eorum accidentibus consideranda sunt, in*

- **Thematum.** Iones verbis contractis secunda circumflexorum per epenthesin immittunt ε: Vt, ὁρέω pro ὁρῶ, ex ὁράω, μνεώμενος pro μνώμενος. Annotat etiam H. Stephanus in Thesauro, ὑπνέω Ionicum esse pro ὑπνῶ, ex ὑπνέω, quod tamen etiam pro Poetico habentur.
- *Coniugatione in qua ratio habenda est*
  - **Temporum** reliquorum. Eorum enim varietates cum plures sint, nūc omnibus speciebus coniugationum, nunc aliquibus visitata, nec omnes & singulas, in discentium gratiam, Methodi ἀκριβείας neglecta, per sola genera & eorum modos & tempora enumerabimus: sub quibus, si qua singularum coniugationum fuerint proprietates, facilè deprehendentur. Heic ergo iam nunc considerabimus tum
    - **Initium** Verborum: ipsum scilicet AVGMENTVM: quod Iones vel
      - **Tollunt:** Iones augmenta verborum tollunt: Vt, τίκτε pro ἔτικτε, τύπτε pro ἔτυπτε. Hoc adeò est familiare Ionibus, vt sæpius Plusquamperfecto, aliisque temporibus, quæ plura habent augmenta, tollant omnia: Vt, δείκτο, pro ἐδέδεικτο, δέδεικτο, ἐδέδεικτο: δέικτο pro ἐδέδεικτο, δέδεικτο: βλῆσθαι pro βεβλῆσθαι, βλήμενος pro βεβλημένος. Ita quoque detrahunt augmenta temporalia. Hinc aliqui diphthongos αι & οι ab Ionibus non mutari volunt: Vt, αἰτέω, αἴτεον, αἴτηκα, αἴτηκα: οἰκέω, οἴκεον, οἴκηκα, οἴκηκα. Quod etiam fit in Passiua voce αἴτημαι, οἴκημαι &c.
      - **Addunt, vbi**
        - **Non deberent.** Iones multis temporibus, eorum modorum, quibus non conueniunt, addunt persæpe augmenta: Vt in Præsenti Indicatiuo κέκλυτε dicunt pro κλῦτε: in Futuro πεπιθήσω pro πιθήσω: in imperatiuo κέκλυθι pro κλῦθι à κλῦμι, τέτλαθι pro τλᾶθι à τλῆμι: in Coniunctiuo λελάχωσι pro λάχωσι: in Infinitiuo, δεδοικέναι pro δεικνάναι, λελαβέσθαι pro λαβέσθαι, &c.
        - **Deberent** quidem, sed tamen per consuetudinem duplicant. Ergo, Iones quandoque repetunt primam literam præsentis: quandoque Atticam anadiplosin vsurpant: Vt, τέτυπεν pro ἔτυπεν, εἴλεω pro ἴλεω ex εἶμι: ἀραίρηκα pro ᾕρηκα, ex αἱρέω: vnde participium ἀναραιρηκώς, quo vtitur Herodotus in Terpsichore. Sic ἐρήρυγμαι pro ἤρυγμαι, ἠμήμυκα pro ἤμυκα, ab ἠμύω.
      - **Mutant:**
        - **Quod** Atticorum est, hoc Etymologus Ionibus tribuit, vt augmenta λε & με mutent in ει: Vt, εἵμαρμαι pro μέμαρμαι, εἴληφα pro λέληφα.
        - **In** verbis ab ε incipientibus Iones assumunt pro augmento iota, non solùm in iis thematibus quæ communia sunt, sed & in aliis nonnullis: Vt, εἰργάζετο pro ἠργάζετο, ab ἐργάζω. Quanquam fateatur Corinthus, præsens quoque Ionicum esse εἰργάζω, quod apud Herodotum & alios legatur.
    - **Finem:** sub quo non solam terminationem, sed & penultimam, quæque post augmentum leguntur alia comprehendimus. Heic autem Generatim à primo notamus, quod, Iones non solas circumflexorum verborum terminationes sine crasi eloquuntur: sed etiam cæterarum coniugationum quæuis tempora circumflexa resoluunt, inserto per epenthesin ε: Vt, ποιέω dicunt pro ποιῶ, ποιέεσθαι pro ποιεῖσθαι, ἰχθύεον pro ἰχθύων, χρυσόεν pro χρυσοῦν. βοέω item pro βοῶ quamuis hoc rarius agant in secunda circumflexorum: ἐρέω pro ἐρῶ futuro primo verbi εἴρω: τυπέω pro τυπῶ verbi τύπτω: τυπέοιμι pro futuro 2. Optatiuo τυποῖμι: ταγέειν pro ταγεῖν Aoristo 2. Infinitiuo: ταχθέω pro ταχθῶ, ταγέω in ταγῶ, qui sunt Aoristi Coniunctiuo voce Passiua: τιθέω pro τιθῶ, θεῶ pro θῶ, ἱστέω pro ἱστῶ, στέω pro στῶ, δέω pro δῶ, ἱέω pro ἱῶ, quæ omnia coniunctiua sunt verborum in μι, τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, ἵημι, &c. Has generatim: iam ad Speciales proprietates, Vide sign. L.
- **Figura.** Ait Io. Grammaticus: Composita verborum proferunt Iones per consonantes tenues: Vt, κατορῶ, κατορᾶς, κατορᾷ pro καθορῶ, &c.

L. Temporum ergo Ionicè formatorum ratio obseruanda est in Genere.

- PASSIVO & Medio, de quibus signo M.
- ACTIVO: & eidem modo
  - Indicatiuo. Cuius tempus
    - Præsens est:
      - Ad tertiam singularem adijciunt Iones syllabam σι, & ει mutant in η, Aeolum more: vt, ἐρίθησι pro ἐρέθει. Hanc formam loquendi, qua delectatus est Ibycus, Ἰβύκειον σχῆμα vocat Eustathius.
      - Reduplicatio verborum in μι apud Ionas fit per ι: vt, τίθημι pro τίθημι, ἵστημι pro ἵστημι, ἵημι pro ἵημι, vnde ἵεμαι & ἵεμαι: τίθνημι morior, à θνέω.
      - Tertia pluralis verborum in μι resoluitur Ionicè, ponendo α ante σ, & abijciendo è diphthongo si adsit subiunctiuam: vt, τιθέασι pro τιθεῖσι, ἱστάασι pro ἱστᾶσι, διδόασι pro διδοῦσι, ζευγνύασι pro ζευγνῦσι, ἴασι pro εἰσι, ἱεῖσι pro ἱεῖσι.
    - Imperfectum:
      - Tertia singularis Imperfecti & Aoristi vtriusque omnium coniugationum, formatur Ionicè à secunda, addendo κε, & augmentum abijciendo, penultima correpta, longis scilicet vocalibus in breues mutatis, & è diphthongis posteriori sublata: vt, τύπτεσκε pro ἔτυπτε, τίθεσκε pro ἐτίθει, ποιέεσκε pro ἐποίει, στάσκε pro ἔστη. Quamuis autem hoc idem fieri dicant Caninius & alij nonnulli, in reliquis personis, non tamen illum, nisi ex Poetis exempla proferri posse, sunt qui contendant.
      - Prima & tertia singularis nonnullorum verborum in μι Ionicè desinunt in εα & ει, vt plusquamperfectum: vt, ἐτίθεα pro ἐτίθην, ἐτίθει pro ἐτίθη. Sic εἰμὶ habet ἔα & ἔην pro ἦν prima & tertia persona. Pro poetico etiam ἦες, ἦς, à prima persona ἦν, Iones dicunt ἔας pro ἦς.
    - Perfectum: Characteristicam literam κ extetunt Iones, & longam antecedentem corripiunt: vt, βέβαα pro βέβηκα, ἕστεα pro ἕστηκα. Nonnunquam tamen longam retinent: vt, κεκότηα pro κεκότηκα, κεχάρηα pro κεχάρηκα: nisi poeticum sit.
    - Plusquamperfectum: Primam in ειν vertunt Iones in εα, tertiam ει, in εε: vt, ἐτετύφεα pro ἐτετύφειν, ἐτετύφεε pro ἐτετύφει. Pro ειν autem dicitur ηα, teste Eustathio: qui etiam obseruat εα rursum contrahi ab Ionibus in η: vt, εἰρήκεα, εἰρήκη: Tertia autem in ει adiungi ν: vt, εἰρήκειν εἰστήκειν, quod rursum contrahatur in ει: vt, εἰρήκειν pro εἰρήκει, εἱστήκειν pro εἱστήκει. Vnde apud Homerum, ἠσκειν εἴρια καλά, pro ἤσκει, in 3. Iliad. Sic ᾔδειν pro ᾔδει.
    - Aoristus vterque in tertia singulari formatur ab Ionibus, vt dictum est in Imperfecto: vt, τύψασκε pro ἔτυψε, τύπεσκε pro ἔτυπε, ποιήσασκε pro ἐποίησε, δόσκε pro ἔδωκε, δόκασκε pro ἔδωκε.
    - Futurum primum:
      - Ad tertiam singularem addunt Iones per paragogen ιν: vt, τύψειν pro τύψει.
      - Quintæ coniugationis circumflexum resoluunt Iones: vt, ἐρέω pro ἐρῶ, νεμέω pro νεμῶ.
      - Vnum est verbum ἔρδω Ionicum, quod futurum habet ἔρξω. Fit enim à ῥέζω, ῥέξω, & per metathesin ἔρξω.
    - Futurum secundum resoluunt Iones: vt, λυπέω pro λυπῶ, λυπέομαι pro λυποῦμαι.
  - Subiunctiuo: Tertiis personis singularibus subiunctiuorum, sæpe addunt Iones σι vel σιν sequente vocali: vt δῶσι pro δῷ. Quidam iota non subscribunt, διδῶσι pro διδῷ. τύπτῃσι pro τύπτῃ, ποιῇσι pro ποιῇ. Quod si circumflexam terminationem resoluant, vt initio dictum est, terminant in ῃσι: vt, ποιέῃσι pro ποιῇ, τιθέῃσι pro τιθῇ. Varinus annotat Atticam hanc esse in subiunctiuis paragogen & nominatam fuisse Ἰβύκειον, quod ea inprimis Ibycus vteretur.
  - Infinitiuo:
    - Huius tempora omnia, excepto Aoristo primo, formant Iones, vt Attici, eo solum discrimine quod αι non adiiciant: vt, τυπτέμεν pro τύπτειν, πεποιηκέμεν pro πεποιηκέναι, θέμεν pro θεῖναι.
    - Perfectum Infinitiui formant Iones à perfecto actiuo, sublato etiam κ: vt, τεθνάναι à τέθνεα, pro τεθνηκέναι: ἑστάναι ab ἕστεα, pro ἑστηκέναι: βεβάναι à βέβαα pro βεβηκέναι.

M. Reliqua

IONICA.

M. Reliqua genera sunt

PASSIVUM, cuius considerandus est Modus

Indicatiuus:

- Nonnulla Verba in μι in Passiuo genere apud Iones vocalem longam seruant, Atticorum more: vt, ἔρημαι pro ἔραμαι, ὄνημαι pro ὄναμαι.
- Secunda persona Singularis aliquot temporum, Præsentis, Imperfecti Futurorum trium, Subiunctiui item, formatur a tertia eiusdem numeri, ex vltima Syllaba detracto τ: vt, τύπτεαι pro τύπτῃ, ἐτύπτεο pro ἐτύπτου. ταχθήσεαι pro ταχθήσῃ. ταγήσεαι pro ταγήσῃ. τετάξεαι pro τετάξῃ, ἐτίθεο pro ἐτίθεσο, ab ἐτίθετο: τεθνήσεαι pro τεθνήσῃ à τεθνήσεται: ἵσταο pro ἵστασο, ab ἵστατο: ἐδίδοο pro ἐδίδοσο, ab ἐδίδοτο: ἐζεύγνυο pro ἐζεύγνυσο, ab ἐζεύγνυτο: βοάαι, vel βοᾶαι, α in η mutato ex βοάται pro βοᾷ. Dicunt alij secundam personam Imperfecti in ου circumflexum resolui Ionicè in εο: vt, ἐτύπτεο pro ἐτύπτου. Est tamen prior datus canon generalior, etiam eas secundas comprehendens quæ non desinunt in ου circumflexum.
- Prima pluralis desinens in μεθα omnium temporum & modorum, ad θ per epenthesin acquirit Ionicè σ: vt, τυπτόμεσθα pro τυπτόμεθα, ἐποιεύμεσθα, pro ἐποιούμεθα τιθέμεσθα pro τιθέμεθα.
- Tertia persona pluralis præteriti Perfecti & Plusquamperfecti omnium coniugationũ formatur à tertia singulari vt apud Atticos dictum est: vt, τετύφαται pro τετυμμένοι εἰσί, ἐψάλαται pro ἐψαλμένοι εἰσί, ἐπεποιέατο pro ἐπεποίηντο. Addit Antesignanus, in quinta Coniugatione non inueniri hanc Ionicam personam, nisi Verbum desinat in λω & ρω, vbi λ & ρ manentibus α & ρ adspiratur, vt quibusdam placet: vt, ἐσπάραται, seminati sunt. Herodotus in Plusquamperf. pro ἐστάλατο dixit ἐστάλδατο, per pleonasmum syllaba δα. Neque enim inuenitur in Verbis sexta quæ ante ται habent σ.

Imperatiuus: Secundam syllabam Imperatiui Passiui desinentem in ου Iones resoluunt in εο: vt, τύπτεο pro τύπτου φείδεο pro φείδου. Desinentem autem in σο per Syncopen minuunt, abiecto σ, & fit in Verbis in Μι vt, τίθεο pro τίθεσο ἵσταο pro ἵστασο, δίδοο pro δίδοσο, ζεύγνυο pro ζεύγνυσο.

Optatiuus: Nam

- Prima pluralis in μεθα, acquirit Ionicè σ: vt in Indicatiuo: vt, τυπτοίμεσθα pro τυπτοίμεθα.
- Tertia pluralis in ντο desinens, loco ν abiecti, acquirit α: vt, τυπτοίατο pro τύπτοιντο: ταχθησοίατο pro ταχθήσοιντο.

Subiunctiuus. Nam

- Secunda singularis præsentis formatur à tertia, apud Iones, vt in Indicatiuo: vt, τύπτηαι pro τύπτῃ.
- Prima pluralis in μεθα acquirit Ionicè σ, more temporum Indicatiui: vt, τυπτώμεσθα pro τυπτώμεθα.

Infinitiuus Hic

- Diphthongus ει prima circumflexorum nonnunquam resoluitur Ionicè in εα: vt apud Hesiodum ἐξαλέασθαι pro ἐξαλεῖσθαι, ἀπολέασθαι pro ἀπολεῖσθαι.
- Aoristus vterque Ionicè desinit in μεν abiecto αι ab Attica formatione: vt, ταχθῆμεν pro ταχθῆναι, ταγῆμεν pro ταγῆναι, σταθῆμεν pro σταθῆναι.

MEDIUM: enim Ionica variationes eadem sunt, cum Actiuo & Passiuo genere, quatenus cum iis terminationum debita proportione conueniunt. Nos carptim perstringemus omnia, vel saltem pleraque.

- Secunda singularis Medij generis Indicatiui & Subiunctiui modi formatur Ionicè à tertia, abiecto τ, vt dictum est in præsenti Indicatiuo passiuo: vt τύπτεαι pro τύπτῃ à τύπτεται, ἐτάξαο pro ἐτάξω, ab ἐτάξατο. τύπτηαι pro τύπτῃ, à τύπτηται. In hoc verò genere eodem pacto formatur secunda Aoristorum modi Subiunctiui: vt, τάξηαι pro τάξῃ, τάγηαι pro τάγῃ.
- Prima pluralis in μεθα Indicatiui, Optatiui & Subiunctiui, acquirit σ, vt in Passiuo: vt, τυπτόμεσθα pro τυπτόμεθα, ταξάμεσθα pro ταξάμεθα, &c.
- Tertia singularis, vt & prima Plusquamperfecti Indicatiui Ionicè desinunt in εα & εε, vt in Actiuo: vt ἐτετάγεα pro ἐτετάγειν, ἐτετάγεε pro ἐτετάγει.
- Futurum secundum circumflexum Iones resoluunt: vt, ταγέομαι pro ταγοῦμαι ταγέεσθαι pro ταγεῖσθαι.
- In Imperatiuo secundam in ου, vel Verborum in μι in σο desinentem Iones efferunt, vt in Passiuo dictum est: vt, τάττεο pro τάττου, ἵσταο pro ἵστασο.
- In Optatiuo tertia pluralis in ντο desinens formatur, vt in Passiuo: vt, ταττοίατο pro τάττοιντο, ταξαίατο pro τάξαιντο.
- In Infinitiuo, Præteritum perfectum Attico more formatur, sed tamen neglecto αι: vt, τεταγμένον pro τετάχθαι.
- Verbi εἰμι Perfectum εἶα, & ἦα Ionicè habet ἔα: & Plusquamperfectum ᾔειν, Ionicè habet ᾔεα, vt ἐτετάγεα.

I.

PARTICIPII *Ionici eadem est ratio, quæ Nominum, quæ Verborum, quatenus cum his declinationum & coniugationum similitudine conuenit. Ergo ratione*

- Nominis. *quæ secundæ & tertiæ declinationis sunt participia, eodem, vt illa, modo declinantur:* vt τετυμμένοιο pro τετυμμένου, λελαμμένοισι pro λελαμμένοις.
- Verbi. & illius tum
  - Initij. *Participia quoque augmenta vel abiiciunt:* vt βλήμενος pro βεβλημένος: *vel præter vsum communem acquirunt:* vt, κεκαμών *Aor. 2. pro* καμών, πεπαλών *pro* παλών.
  - Finis vel etiam Penultimæ.
    - Participia *circumflexa eodem modo, vt verba, resoluuntur Ionicè:* vt, ταγέων *pro* ταγῶν, λυπεόμενος *pro* λυπούμενος: *in secunda quoque circumflexorum* χρεώμενος *pro* χρώμενος, ὁρμεόμενος *pro* ὁρμώμενος. *Ita verbum substantiuum* ὤν, οὖσα, ὄν, *Ionice habet* ἐών, ἐοῦσα, ἐόν.
    - Perfectum *formatur Ionice à perfecto actiuo, omisso κ: vt,* ἑστεώς *pro* ἑστηκώς: βεβαώς *pro* βεβηκώς.
    - Participio εἰπεῖν, *ait Corinthus, non vtuntur Iones, sed solo* εἴπας: *vt,* τύψας.
    - Futurum *medium* τυψόμενος, *Iones faciunt* τυπσούμενος, *vt Dores, teste Caninio.*

K.

In *Reliquis orationis partibus pauca obseruantur, quæ Iones peculiaria habent: In*

- ADVERBIO:
  - Ea *quæ descendunt à genitiuis pluralibus contractis primæ coniugationis in ης & ες, Ionice resoluunt:* vt, ἀληθέως *pro* ἀληθῶς, αἰσχρέως *pro* αἰσχρῶς.
  - Δεῦρω *dicunt Iones pro* δεῦρο, *vltima producta.*
  - Οὕτω *sequente vocali apud Ionas non recipit σ: vt apud Herod.* οὕτω ἀπέστως.
- Coniunctione, *Iones* α *in* ω *mutant:* vt, ὦν *pro* ἂν, γῶν *pro* γᾶν.

D.

Audiuimus *hactenus, quæ sint vnius dictionis Ionicæ affectiones. Iam quæ duarum sint, aut plurium videndum est, ratione cum*

- Ortographiæ *si diuersitas aliqua in scriptis & pronunciatis literis obseruatur. vt diuersa voces vel*
  - Disiungantur, *cum iuncta esse deberent simulque vel*
    - Intercedat *aliquid, estque Tmesis vel Hyperbaton:* vt, ἐξ ὧν ἕλον *pro* ἐξεῖλον. *Consueuerunt enim Iones* ἂν *redundans inter verbum & præpositionem inserere. Sic* λῦσε κατὰ ταῦρον ἰδ᾽ ἡδέως, *pro* καλὸς ἡδέως. *Item* κατὰ δ᾽ ἔκλαιεν Ἠετίωνα, *pro* κατέκλαιεν.
    - Nihil *intercedat:* vt, πέλοπος νῆσος *pro* πελοπόννησος: αἶγα ἄγειν *pro* αἰγάγειν: ἄγχειν ἔλαιον *pro* ἀγχέλαιον: ὁ ὦρα δὲ αἱρέεσθαι *pro* ἀφαιρέεσθαι.
  - Coniungantur *disiungenda: per contractionem: quæ fit vel*
    - Simpliciter Vocalium
      - ΙΟ *in* Ω: vt, θὦπλα *pro* τὰ ὅπλα.
      - ΟΑ *in* Ω: vt τὤγαλμα *pro* τὸ ἄγαλμα. ὤνθρωπος *pro* ὁ ἄνθρωπος, *quod alij tribuunt Atticis.*
      - ΟΕ *in* Α: vt, ἅτερος *pro* ὁ ἕτερος.
      - ΩΑ *in* Ω: vt, ὦναξ *pro* ὦ ἄναξ.
    - Mixta
      - Vocalium & *Diphthongorum:* vt, ΟΑΥ *in* ΑΥ: vt, ὡυτὸς *pro* ὁ αὐτός.
      - Diphthongorum & Vocalium
        - ΟΙΑ *in* Ω: vt ὤνθρωποι *pro* οἱ ἄνθρωποι.
        - ΟΙΕ *in* Α: vt, ἅτεροι *pro* οἱ ἕτεροι.
        - ΟΥΕ *in* Α: vt θατέρου *pro* τοῦ ἑτέρου.
        - ΟΕ *in* Α: vt, θατέρῳ *pro* τῷ ἑτέρῳ.
- Syntaxeos. *Iones appellatos fuisse μακρολόγους, quod longiore vterentur verborum ambitu testatur Cæl. Rhodig. lib. 28. c. 4. Est autem in ipsa orationis structura notanda Ionibus vsitata*
  - Redundantia *vel Pleonasmus Articuli, Pronominis, aliarumue partium orationis, quod lectio auctorum facile edocebit. Sic* γε, ἄρα, ὦν, τε, *& similia sæpe* παρέλκει.
  - Defectus, ἔλλειψις. *Ita dicunt* μετὰ δὲ *scilicet* τούτων *posthac vel postea:* & πρὸς *scilicet* τούτοις & πρὸς δὲ *scilicet* τούτοις, *præterea, &c.*
  - Enallage
    - Numerorum. *Plurali numero pro singulari frequenter vtuntur Iones: vt apud Herodotum* βεβιώσαμεν *pro* βεβιώσαμεν.
    - Casuum. *Nominatiuum pro Genitiuo instar Atticorum vsurpant Iones: vt apud Homerum,* οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν *pro* τῶν δὲ δύο σκοπέλων.
    - Modorum. *Infinitiuus sæpe apud Ionas Imperatiui vice ponitur: vt,* ἀγορευέμεν *pro* ἀγόρευε, *apud Homerum. Fit hoc inprimis in præceptis, pactionibus & precationis.*
    - Temporum. Nam
      - Imperfectum *sumunt pro Præsenti Iones vt apud Homer. Il. 22.* ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων, *vbi Eustathius annotat* ἔπλεο *vel* ἔπλευ. *Ionice sumi pro* πέλεις.
      - Perfecto *pro Præsenti vtuntur Iones, teste Eustath. vt,* διανενόημαι *pro* διανοοῦμαι.
  - Anastrophe, *vt,* ἐπὶ ἔπι *pro* ἐπὶ ὡς ὄρνιθες *pro* ὡς ὄρνιθες. *Herodotus lib. 4.* ὑπερβορέων δὲ πέρι ἀνθρώπων, οὔτε τι Σκύθαι λέγουσι οὐδέν, *pro* περὶ ὑπερβορέων δὲ ἀνθρώπων.

Doriensium idioma asperius est, vt & Aeolum. Dicti ob id πλατυασμοι, & apud Theocritum mulieres πλατειάσδοισαι ἅπαντα, ob frequentem vsum literæ α. Peloponnesijs vsitatum fuit, Spartanis inprimis, Doriensium nobilissimis: Argiuis item Rhodiis Cretensibus & aliis: qui tamen inter se non penitus consenserunt. Eo etiã sunt vsi Pythagoræi Epicharmus, Pindarus Ibycus, Bacchilides Archytas, Simonides, Theocritus. Nos eius naturam intelligaturi generalissima diuisione considerabimus &

- Voces ipsas tum
  - Vnam duntaxat: quæ à communi vsu diuersa est vel
    - Ex parte solummodo. Considerandum hoc est tum
      - Significationes vocum, quæ peculiares sunt Doriensibus. Ergo ῥῆτρα pactum, conuẽtio, Dorice est lex ὁ νόμος. Φονεῖ, cædes: Dorice ἡ, qui perpetrant digna cæde. Ταὶ, ταὶ dicunt pro τάς. Τά pro ἰτά. Κιχῶ, deturpare. Dorice tradere. Ἄψ iterum: Doricè retro ὀπίσω. Ἐν pro ἐς, ἐν χορὸν pro ἐς χορὸν, vt notat Io. Grammaticus: Ἀνά pro σύν, vt, χρύσεῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, pro σὺν χρύσεῳ: ἄντετον pro σύντετον.
      - Generationis ratione
        - Orthographiæ, quatenus dictio vel
          - Augetur
            - Initio tum Litera B: vt, βληχέα pro ἠλέα. Solent enim Dores β præfigere dictionibus à vocali incipientibus. T: vt, τοὶ pro οἱ, τὼς pro ὥς. X vt, χαλκὸς quasi ἀλκὴ, ait Etymologus. tum Syllaba. Sic nonnũ formant themata per reduplicationem, τετρέχω pro τρέχω.
            - Medio: tum Litera. Ι: vt, πνοΐα pro πνέω, ὀλίγος pro ὀλίγας. Est enim Dorum proprium iota ad o apponere teste Corintho. Υ: vt, ζητεῦω pro ζητέω. Β vt, ἴβα pro ἴα, ἴβαξιν pro ἴαξιν, Grammaticus. Θ: vt, δίχθα pro δίχα, τρίχθα pro τρίχα. Ν: vt ἐρωτῶ pro ἐρῶ. Σ: vt, τυπτόσμεθα pro τυπτόμεθα. Diplasiasmo etiam vtuntur, geminatione nimirum trium consonantium, vt vult Corinthus: vt, ὅττι pro ὅτι, ὀππόθεν pro ὁπόθεν. ὅσσον pro ὅσον. tum Syllaba, Α: vt, ποσείδαον pro ποσειδῶν. Ε: vt, κενεὸς pro κενὸς, ἀεργὸς pro ἀργὸς. Μ: vt, βόμβυξ pro βύξ, Io. Grammaticus.
            - Fine: tum Litera, Ν: vt, ἐγὼν pro ἐγώ. Σ: vt, οἴκαδες pro οἴκαδε. tum Syllaba, Ι: vt, καλοῖσι pro καλοῖς. Γα: vt, ἐγώγα pro ἐγώ. Νη: vt, ἐγώνη pro ἐγώ.
          - Minuitur
            - Initio: tum Litera, Σ: vt, ἦμος pro τῆμος: tum Syllaba, Θε: vt, λῶ pro θέλω, λῆς pro θέλεις.
            - Medio: tum Litera, Ι: vt, σφὲς pro σφεῖς, γράφεν pro γράφειν. Ait Gramm. iota semper detrahunt Dores: secundum Corinthum autem, è materialibus etiam subducunt: vt ἀργύρεος pro ἀργύρειος, χρύσεος pro χρύσειος. Τ: vt, νᾶες pro ναῦς. βασιλεῦσι pro βασιλεῦσι. Δ: vt, παῖς pro παιδός. Θ: vt, ἐσλὸν pro ἐσθλόν. Ρ: vt, ἔμπροσθεν pro ἔμπροσθεν. Σ: vt, ὄπιθεν pro ὄπισθεν. Illius autem loco quandoque asperum spiritum sequenti vocali inscribunt: quod etiam agunt Argiui, Lacones, Pamphylij, Eretrij, Oropij: vt, μῶα pro μοῦσα, μωσικὰ pro μουσική. tum Syllaba, Β vt, ἔμβολον pro ἐμβόλιον, μυθεῖσθαι pro ἐμυθεῖσθαι. ΕΥ: vt, κελεύματα pro κελεύσματα. Μ: vt ὁμάλικος pro ὁμοηλικος, ὁμήγυρες pro ὁμήγυρις. Ο: vt μενέλας pro μενέλαος.
            - Fine: tum Litera, Σ: vt ὁ pro ὅς, tum Syllaba. Α: vt, πὰρ pro παρά. ἂν pro ἀνά. Βα: vt, λὰν pro λᾶαν. δῶ pro δῶμα. Μα: vt, δῶ pro δῶμα. Μεν: vt κεῖ pro κεῖμεν. Τα: vt, κέρα pro κέρατα. Apocope certè Dorum est propria.
          - Mutatur, de quo vide sign. A.
        - Prosodiæ syllabarum nimirum tum
          - Quantitatis. Ergo
            - Productiones ancipitum Dorum sunt propriæ, teste Grammatico, & Corintho: vt ἴσος ἐν αὐτῷ. Sic τὸ ἴσ' ἀρχόμεθα, vt scribit Etymologus, producunt. Vbi tamen ait Corinthus, Ionicè & ipsi corripiunt, vt apud Theocr. τὸν ἴσον εἶναι, & ἴσα τὸ πᾶσιν ὄντι.
            - Corripiunt Dores accusatiuos plurales appellatiuorum in ας desinentes, similiter etiam participia: ideo etiam tonum mutant: vt, νύμφας pro νύμφας, κρίνας pro κρίνας, τόλμας pro τόλμας. πρᾶξας pro πράξας.
          - Spiritus. Solent Dores expuncto sigma in medio, asperum spiritum sequenti vocali adscribere: vt, ποιῆαι pro ποιῆσαι.
          - Toni, quem Dores vel
            - Transferunt in alias syllabas, ex
              - Vltima in Penultimã. Nam
                - Ex Oxytono in ευς masculino Doricè & Aeolicè fit barytonum: vt, βασιλεὺς pro βασιλεύς, ἱππεὺς pro ἱππεύς.
                - Ex Perispomeno faciunt Dores in aduerbiis inprimis Qualitatis, Paroxytonon: vt, σόφως pro σοφῶς, ἄπλως pro ἁπλῶς.
              - Penultima in Vltimam. Ex Paroxytono faciũt Dores Perispomenon, in genitiuis pluralibus, aduerbiis qualitatis, & futuris primis verborum. vt παιδῶν pro παίδων, παντᾶ pro πάντων. οὕτως pro οὕτως, πάντως pro πάντως, τυψῶ pro τύψω, ποιησῶ pro ποιήσω.
              - Antepenultima in Penultimam:
                - Proparoxytona pluralia in οι nomina & participia, Fœminina item pluralia in αι recti casus, & Indefinita in αν & ον desinentia, Doricè fiunt paroxytona. vt, φιλοσόφοι pro φιλόσοφοι. καλυμμένοι pro καλυμμένοι. ὄρνιθες pro ὄρνιθες. ἴσαξαν pro ἴσαξαν. ἐλάβον pro ἔλαβον.
                - Proparoxytona mutant Dores in Properispomena futurorum mediorum. vt, τυψοῦμαι pro τύψομαι.
            - Retinent in eadem syllaba; sed ex Properispomeno faciunt Paroxytonum. vt, χεῖρες pro χεῖρες, νᾶες pro νᾶες.
      - Speciatim: Vide sign. B.
    - Omnino. Habent enim & ipsi quasdam voces peculiares, quales sunt, Αἰωαχυείαι mortuorum parentationes. Ἄῖτος, lucus, Ἀμφὺς pater. Βαίτη, vestis pastoralis. Μύχων, palearum aceruus. Πραξὼ, rorũ gutta, &c.
  - Plures, vel Syntacticè vel Orthographicè cohærentes. Vide sign. C.

DIALECTVS

4. Mutantur inter se Literæ apud Dores respectu

- **Figuræ pro τῷ στοιχείῳ quatenus mutatur**
  - **Vocalis**
    - **Vna**
      - **A in**
        - E. vt, παῖδε pro παῖδα, ἄτιρος pro ἔτιρος.
        - H. vt σιγλᾶν pro σιγᾶν: nimirum si α natum sit ex contractione αα & αυ vel etiam si fuerit ᾳ ex αει & αυ. Tum enim mutatur in η licet iota subscribendum negligatur.
        - Y, quod Aeoles quoque agunt. vt σύρξ pro σαρξ Etymologus.
      - **E in**
        - A breue. vt γα pro γε, ἄκατον pro ἕκατον, τράχω pro τρέχω, αἶκε pro εἴκε.
        - O. vt, λαβέτ pro λαβε, assumpto insuper ν.
        - Ω vt νωμῶ pro νέμω, quando nimirum verba circumflexa sumuntur pro barytonis: ὤτιρος pro ἔτιρος.
      - **H in**
        - A longum vt. σελάνα pro σελήνη. Et si duo η in duabus syllabis se mutuo sequantur, vtrumque abit Doricè in α: vt, παγάν pro πηγὴν. Quamuis dicat Corinthus primæ coniugationis circumflexorum passiua indefinita corripi in penultima: vt apud Theocritum γαμαθεῖσα pro ζαμηθεῖσα: vbi per penultimam non potest, nisi μα quod ex μη Doricè factum est, intelligi, quod in masculino γαμαθεὶς est penultima. Regula est: In omnibus partibus orationis, cuiuscunque numeri, casus & personæ Dores η in α longum mutare consueuerunt.
        - EE vt φιλεῖτω pro φιλήτω, ait Etymologus.
        - EI vt, τέθειηκα pro τέθηκα Bœoticè.
        - Ω: vt, τῶς μελίσσως pro τῆς μελίσσης, τῷ μελίσσῳ pro τῇ μελίσσῃ.
      - **O in**
        - A: vt εἴκατι pro εἴκοσι.
        - Ω: vt ἀργιφῶντας pro ἀργυφόντας, ἀνδρωφόνος pro ἀνδροφόνος.
        - OY: vt, ζεξοῦμαι pro ζέξομαι.
        - Ω: vt ὤρος pro ὄρος. κῶρος pro κόρος.
      - **Ω in**
        - A productum: vt, πρᾶτος pro πρῶτος. μωσᾶν pro μωσῶν, γελᾶν pro γελῶν. Hinc Crusius ait, se credere ω pronunciatum fuisse per α obscurum.
        - EY: vt, ἠγάπευν pro ἠγάπων, ὁπλεύμενος pro ὁπλόμενος. Hoc raro inquit fieri Caninius.
    - **Plures, nimirum**
      - AE in H: vt ἦξη pro ἄξει. Et licet αει fuerit, tamen in η vocalem abit, iota subscribendo neglecto: vt, βοῦς pro βοάεις.
      - EA in A: vt Θάλας pro Θαλέας: & in H: vt, κρῆς pro κρέας.
      - EO in EY vt, πηλεύς pro πηλέος, ἀρεῦς pro ἄρεος. In verbis passiuis hoc frequens, vbi εο per diæresin ex ου factum est: vt, ἐζετεῦ pro ἐζετέο.
      - OA in Ω vt, βῶξ pro βόαξ.
      - ΩH in A: vt, πρᾶν pro πρώην. Nisi dicamus eliso ω, vocalem η mutatam fuisse in α.
  - **Diphthongus:**
    - A cum iota subscripto. vt & η & ω, impropriæ sono carentes diphthongi Doricè amittunt iota subscriptum, & in simplices vocales abeunt: vt τῷ αἰνεία pro τῇ αἰνείᾳ. Quamuis hoc non ita sit generale, vt non frequenter etiam iota subscriptum retineant.
    - **AY in**
      - A: vt ναῦν pro ναῦν: item in Ω: vt, ὦλαξ pro αὖλαξ.
      - OY: vt, τούτας pro ταύτας.
    - **EI in**
      - A: vt, κλᾶδας pro κλεῖδας, κλᾶξ pro κλεὶς. Quidam enim iota subscribunt.
      - AI: vt αἰ pro εἰ. φθαίρω pro φθείρω.
      - H: vt, ἰδῆν pro ἰδεῖν. πλῆος pro πλεῖος. Et verò non debet esse factum per pleonasmum literæ ι, vt in Ionico ξεῖνος pro ξένος: cum enim non mutatur in η, vt vult Eustathius.
    - EY in OY: vt, ἴασυα pro ἴσευα. Sic ille Scaron: ἴρρες τὰ καλὰ Μινδ[?]ας ἐπίασυα, id est, τέθεικα. Obseruauit hoc Caninius.
    - OI in Ω cum iota subscripto: vt, ποιμενικῷς pro ποιμενικός.
    - **OY in**
      - A: vt, αἰνεία pro αἰνείω, πῶ pro πῶς: & in OI: vt, μοῖσα pro μοῦσα, ἔχοισα pro ἔχουσα.
      - EY, quoties ου venit ex contractione facta in εο vel εα, & quoties in verbis circumflexum habet quamuis non veniat ex contractione. vt, φιλεῦσι pro φιλοῦσι, ἀλιεῦμαι pro ἀλοῦμαι falsam.
      - Ω. vt, ὠρανὸς pro οὐρανὸς, μῶσα pro μοῦσα.
  - **Consonans**
    - **Muta**
      - Π in Φ vt in κῆφα pro κῆπα. ΠΤ etiam in Σ: vt, νίζω pro νίπτω, apud Etymologum.
      - K in T vt. τῆνος pro κεῖνος.
      - **T in**
        - Π. vt, σπάδιον pro στάδιον: in K etiam. vt, πόκα pro πότε, ὅκα pro ὅτε.
        - Δ. vt, Θέμιδος pro Θέμιτος, teste Guillonio, & in N. vt, τετράκις pro τετράκις.
      - B in Δ. vt, ὄδελος pro ὄβελος. & in M. vt μιαιφόνος, εἶον βιαιφόνος, ait Etymologus. & in Z. vt, ζέρεθρον pro βέρεθρον.
      - Γ in Δ. vt δνόφος pro γνόφος, δᾶ pro γῆ. & in Z. vt, φύζα pro φυγή.
      - Δ in Θ. vt, ψύθος pro ψεῦδος. & in Z vt ἀζηχές pro ἀδηχές, Etymologus.
      - Θ in Σ vt, σιός pro θεός. & in X. vt ὄρνιχα pro ὄρνιθα.
      - X in K: vt, κύτρα pro χύτρα, κιτὼν pro χιτὼν teste Io. Grammatico.
    - **Semiuocalis**
      - Λ in N sequente θ & τ, vt ait Caninius. Eam certè literam nominatim dicit H. Stephanus in hac Dialecto τῷ ν ἀντιστοιχεῖν. vt. φίντατος pro φίλτατος, ἤνθομες pro ἤλθομεν.
      - N in Σ. vt, τύπτομες pro τύπτομεν, in omnibus pluralibus Verborum, desinentibus in μεν.
      - P in K. vt, μικκὸς pro μικρός.
      - **Z in**
        - Δ simplex & duplex. vt ὄρσδω pro ὄρζω, per metathesin τοῦ ῥίζω, Θερίσδειν pro Θερίζειν.
        - ΣΔ. vt, συρίσδω pro συρίζω.
      - **Σ in**
        - T. vt, φατὶ pro φασὶ, τὺ pro σὺ. & in Δ. vt, πέφραδμαι pro πέφρασμαι, ὀδμὴ pro ὀσμή.
        - P. si duplex σσ fuerit. vt, νίζω pro νίσσω, δάζω pro δάσσω, ait Etymologus.
        - Ξ. vt, καθίξας pro καθίσας, quod fit in Futuris & Aoristis primis 4. barytonorum.
- Situs, & ordinis. Ait Plutarchus Doriensium esse literas transponere. vt, ἄρταμις pro ἄρτεμις per hyperthesin. & βόρδιστος pro βράδιστος, κρίνος pro κίρνος, κάρτιρος pro κράτιρος per metathesin.

B. Iam vero specialius Doricas proprietates, inprimis quoad finem seu terminationem vocum consideraturi, Partes orationis singulas examinabimus.

- **ARTICVLum: vbi notanda sunt:**
  - Vterque articulus easdem mutationes Doricè recipit cum iis declinationibus nominum, iuxta quas inflectitur: vt, τᾶν μωσᾶν pro τῶν μουσῶν, τὰς pro τὰς, τῶ pro τοῦ, ἁ pro ἡ. &c.
  - Præpositiuus pluralis οἱ & αἱ inuenitur Dorice cum τ, & accentu: vt, τοὶ pro οἱ, ταὶ pro αἱ. τοὶ θεοὶ, pro οἱ θεοί, ταὶ μῶσαι pro αἱ μοῦσαι.
  - Postpositiuus
    - Ὅς Doricè amittit σ: vt ὃ pro ὅς. Apud Theocritum, ὃ περίφλακτος Ἄδωνις. Sic Corinthus Hinc etiam ὅτις pro ὅστις: apud Homerum Odyss. 5. κλῦθι ἄναξ, ὅτις ἐσσί.
    - Ionum more apud Dores quoque per prosthesin acquirit τ, exceptis nominatiuis ὅς & ἡ teste Caninio. τοῦ pro οὗ, τῆς pro ἧς.
  - Compositiuus ὅστις Genitiuum Dorice in ὅτω format: vt, ὅτω pro ὅτου Attice.
- **NOMEN rationes accidentium eius**
  - Speciei
    - Comparatiuæ. Dores per Metaplasmum & ἀντιστοιχίαν iam dictam varia efficiunt comparatiua, pro κρείττων dicunt κρέσσων, pro μείων μήων, pro πλείων πλέων, pro ἥσσον ἆσσον, pro πλέον, πλεῦν. Inprimis autem notanda sunt quædam.
      - Comparatiuorum syllabam penultimam, γι, δι, θι, κι, χι, vel similem Dores in ασ vertunt: vt, ἆσσον pro ἐγγίων, βράσσων pro βραδίων, βάσσων pro βαθίων, γλύσσων pro γλυκίων, πάσσων pro παχίων, θάσσων pro ταχίων, ἐλάσσων pro ἐλαχίων.
      - Οι mutant Dores in ων, interueniente syncope: vt, κάρρων pro κάρτερος, elysa sillaba τε.
      - Ιον in ειν vertunt Dores: vt, βέλτειν pro βέλτιον, quod alij Atticis tribuunt.
    - Denominatiuæ, & Numerales. Dicunt Dorienses τέτορες pro τέσσαρες, εἴκατι pro εἴκοσι, διχθὰ pro διχῆ, τριχθὰ pro τριχῆ, τετραχθὰ pro τετραχῆ. &c.
    - Diminutiuæ. Habent Dores nonnulla peculiaria diminutiua, φιλύτις amiculus, πυρρίχος rufulus, τυτθίχος quantulus.
  - Generis. Nā
    - Substantiuorum nominum genera mutant Dores terminatione vel eadem existente. vt, ἡ τάρταρος pro ὁ τάρταρος, ἡ ἰσθμὸς pro ὁ ἰσθμός: vel diuersa. vt, ὁ φθόγγος pro ἡ φθογγή.
    - Adiectiua
      - Desinentia in ος, communia faciunt Dores. vt, ὁ & ἡ χρυσαῖος, στερρός. Dicunt enim χρυσαῖος pro χρυσαία, στερρὸς pro στερρά.
      - Fœminina in η masculinorum in ος, Dores per α reddunt: vt, καλὰ pro καλή, ἀγαθὰ pro ἀγαθή.
  - Declinationis. Vbi obseruanda est varietas
    - Casuum in declinationibus
      - Simplicium:
        - Prima
          - In singulari numero η Dorice mutatur in α longum: vt, ποιητὰς pro ποιητής, ποιητᾶν pro ποιητήν.
          - Genitiuus singularis Doricè desinit in α: vt, Αἰνεία pro Αἰνείου. Hoc imitatur communis vsus in nominibus maximè propriis. vt, Θωμᾶ pro Θωμοῦ, Πυθαγόρα pro Πυθαγόρου. Hoc ipsum sic eloquitur H. Stephanus: Primæ declinationis nomina in ας, quædam non in ου tatum, sed etiam in α genitiuum habent: quædam in α tantum: vt ἀρχύτας, παγκαλίας, habent ἀρχύτου & ἀρχύτα, παγκαλίου & παγκαλία. Sed Μνᾶς Θωμᾶς &c. solum habent μνᾶ, Θωμᾶ.
          - Datiuo sæpius non subscribunt iota Dores: vt, Αἰνεία pro Αἰνείᾳ, ποιητᾷ pro ποιητῇ.
          - Genitiuus pluralis apud Dores desinit in αν, vt, τᾶν ταμιᾶν pro τῶν ταμιῶν.
          - Datiuus pluralis Dorice desinit in ης vel ησι vel αισι, vt apud Iones: vt, ταμίης, ταμίησι, ταμίαισι pro ταμίαις.
          - Accusatiuos in ας corripiunt Dores, vt in Prosodia dictum est.
        - Secunda:
          - Dores η singularis nomen mutant in α: vt, τιμὰ pro τιμή, τιμὰν pro τιμήν.
          - Genitiui & Datiui singularis η vel α mutant Dores in ω: vt, τᾶς μελίσσας pro τῆς μελίσσης, τᾷ μελίσσᾳ pro τῇ μελίσσῃ. Iota subscripto, vel neglecto.
          - Genitiuus pluralis apud Dores desinit in αν, vt in prima: vt, τᾶν τιμᾶν pro τῶν τιμῶν. In ων etiam, vt apud Ionas. Ait enim Etymologus. Genitiui in ων à rectis in αι, Aeolice quidem habent αων μελισσάων: Dorice autem ᾶν, ψυχᾶν.
          - Datiuus pluralis formatur Dorice, vt in prima declinatione: vt, γεφύραις, γεφύραισι, γεφύρησι, pro γεφύραις.
          - Datiuus pluralis formatur Dorice, vt in prima declinatione: vt, γεφύραις, γεφύραισι, γεφύρησι, pro γεφύραις.
        - Tertia
          - Genitiuus singularis Dorice in ω desinit, vel in οιο: vt, λόγω vel λόγοιο pro λόγου.
          - Nominatiuus pluralis in οι penultimam acuit, vt dictum in Prosodia: vt, φιλοσόφοι pro φιλόσοφοι.
          - Datiuus pluralis Dorice per paragogen acquirit ι: vt, λόγοισι pro λόγοις.
          - Accusatiuus pluralis Dorice in ος vel ως desinit: vt, τὼς λόγως, vel τὸς λόγος pro τοὺς λόγους.
        - Quinta
          - Ex obliquis casibus singularis numeri Dores auferunt δ & τ: vt, πάϊος. πάϊος pro παιδός. χάριος χάριος pro χάριτος. Sic Io. Grammaticus. Hoc alias est Ionū
          - Genitiuum & Dat. singularem formant Dores à nominatiuo, ablato σ. vt, Θόας, Θόα pro Θόαντος: Φόρκυς, τοῦ Φόρκυ, τῷ Φόρκυ pro Φόρκυος, Φόρκυϊ. Ita quoque ἰησοῦς, ἰησοῦ, ἰησοῦ declinatur.
          - Accusatiuum singularem terminant Dores in ι. vt, παῖδι pro παῖδα, in ν item, nominum in υς: vt. βῶν pro βοῦν: & in plurali βῶς pro βοῦς.
          - Vocatiuum quandoque resoluunt Dores. vt, ποσειδᾶον pro πόσειδον.
      - Contractorum, de quibus signo D.
    - Terminationum, quas nouas ex antiquis & vsitatis condunt Dores, exempli gratia.
      - Αξ ex ακις: vt, πάλλαξ pro παλλακίς: vel ex αλος: vt, σάρναξ pro σάρναλος.
      - Ας ex αυς: vt νᾶς pro ναῦς.
      - Η ex ις: vt, δαμάλη pro δαμάλις, φύη pro φύσις.
      - Ιον ex ον: vt κραίνιον pro κρόνον.
      - Ας etiam ablato ο. vt, ἀκυείλας pro ἀκυείλαος, Ionum etiā consuetudine.
- **RELIQVAS partes.** Pronomen sign. E. Verbum sign. F. Participium sign. G. Aduerbium, Præpositionem, Coniunctionem sign. H.

D

In Contractis quoque declinationib. Dores suas habent proprietates, in

- **Prima**: Genitiuum singularem Dorienses per ᾶς reddunt: vt Διογένας pro Διογένους, ἄρας pro ἄρους. Alij Doriensibus etiam tribuunt genitiuum primæ simplicium, Διογένα pro Διογένους: vt & Vocatiuum in ε desinentem, quæ alias est Æolum: vt ὦ σώκρατε pro ὦ σώκρατες.
- **Secunda**: Genitiuus singularis apud Dores in ιος desinit: vt, πόλιος pro πόλεως.
- **Tertia**:
  - Omnia in ευς masculina oxytona Doricè & Aeolicè sunt barytona, teste Caninio: vt, βασιλεὺς pro βασιλεύς, Ὀδυσσεὺς pro Ὀδυσσεύς.
  - Genitiuum singularem formant Dores in ῆος, vt in prima & secunda declinatione: vt βασιλῆος, pro βασιλέως: vt idem Caninius obseruat.
  - Datiuos plurales à rectis in ευς efferunt Dores, vt datiuum pluralem primæ declinationis: vt, βασιλέεσι pro βασιλεῦσι. Apud Theocritum, Δωριέεσσι pro Δωριεῦσι (δ' ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι).
- **Quinta**:
  - Dores in obliquis singularis numeri τ sæpius auferunt: vt, κέραος pro κέρατος.
  - Desinentia in ια Doricè sæpius contrahuntur: vt κρῆς pro κρέας.

E.

PRONOMINUM Doricas variationes triplex [illegible] speciatim annotabimus:

- **ἐγὼ**:
  - Nominatiuo Doricè, addito νη, habet ἐγώνη. Sin η auferatur, ἐγών & adiecta syllaba γα, ἐγώγα.
  - Genitiuo ἐμεῦ vel μεῦ pro μοῦ.
  - Datiuo ἐμὶν vel μὶν pro ἐμοὶ vel μοί.
  - Nominatiuo & Accusatiuo duali ἄμμε pro νῶ Antesignanus.
  - Nominatiuo Plurali ἁμές vel ἄμμες pro ἡμεῖς. Et sic in reliquis casibus η mutatur Doricè in α: ἁμῶν vel ἀμμῶν, ἁμῖν ἄμμιν. Alij Accusatiuum ἀμὲς faciunt, quem fatetur Caninius se nusquam legisse.
- **σὺ**:
  - Nominatiuo Doricè habet τὺ σ in τ mutato: & addito νη vel γα, τύνη, τύγα.
  - Genitiuo σεῦ, τεῦ, τεοῖο & quod addit Ioan. Grammaticus, σέθεν pro σοῦ.
  - Datiuo, τοί, τὶν & τεΐν pro σοί. Accusatiuo τὺ & τὶ pro σέ.
  - Nominatiuo & Accus. duali ὔμμε pro σφῶ, Antesignanus.
  - Nominat. Plurali ὑμές & ὔμμες pro ὑμεῖς. In cæteris casibus Dores sunt Aeolibus similes ὑμμέων, ὔμμιν, ὔμμε apud Theocritum τάντως κύρσε κὴ ὔμμες [illegible].
- **οὗ**:
  - Genitiuo habet Doricè ἑῦ. In Datiuo σφὶν pro οἱ.
  - Accusatiuo μιν & νιν pro ἑ ducentes à nominatiuo inusitato ἴς pro ὅς, cuius accusatiuus est ἴν & præposito μ vel ν, μιν vel νιν.
  - Nominat. plurali σφεῖς pro σφεῖς. In Accus. ψὲ pro σφᾶς.
- Σός: Mutant hæc Dores σ in τ, & inserunt pro epenthesin ε: vt τεός, τεὰ, τεόν pro σός, σά, σόν.
- Ημέτερος Doricè ἁμέτερος item ἁμός ἁμά ἁμόν pro ἡμέτερος, &c.
- Υμέτερος Doricè ὑμέτερος & ὑμός pro ὑμέτερος, &c.
- Σφέτερος. Doricè σφός σφά σφόν pro σφέτερος, &c.
- Οὗτος. Accusatiuum plurale em [illegible] efferunt Dorienses per τούτως.
- Ἐκεῖνος Dores abijciunt ε, & ει in η vertunt, et in η, dicunt τῆνος, τήνα, τῆνο & τῆνο pro ἐκεῖνος, η, ο. Seruatur nonnunquam ε, teste Etymologo dicitur que κῆνος.
- Αὐτός. Dores, vna cum poetis, vtuntur dictiunculis μὶν, νὶν, & vt vult Hesychius ψὶ, pro αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτὸ, αὐτὸς, αὐτῆ. Caninius obijcit autem Dorum esse νὶν Aeolum.
- Ἑαυτοῦ: Pro eo dicunt Cretenses αὐσαὸς teste Corintho.

F.

VERBORVM Doricas affectiones sigillatim omnes pendenda veniunt, in eorum

- **Temporibus: & horum vel**
  - **Augmento: quod vel**
    - **Detrahitur.** Dores & syllabicum & temporale augmentum è nonnullis verbis submouent: vt apud Pindarum, γέρας ἔδεκτο pro ἐδέχετο: ἆδον & ἆξα pro ᾖδον & ᾖξα, ab ᾄδω cano. Hoc potius mutatione ᾗ η in α, quàm augmenti sublatione factum videtur.
    - **Mutatur: nimirum**
      - Ου augmentum Dores nonnunquam in ω vertunt: vt, ὤτάζον pro οὔτάζον.
      - Ει quorundam verborum, nimirum illorum sedecim quæ ad ε augmenti loco acquirunt iota, Dores veteres vertebant in η: vt, ἧλκον pro εἷλκον, ἦχον pro εἶχον.
      - Perfecti Attici penultimam longam seruant Dores: vt ἐλήλυθα pro ἐλήλυθα. Vide Perfectum.
  - Reliquis omnibus, quæ ad Doricam formationem requiruntur, & proximè post initium vel augmentum verborum occurrunt. vltima scilicet, & penultima. Vide L.
- **Figura.** Concidunt Dores in compositis præpositiones, teste Corintho: vt, ἄντεινον pro ἀνάτεινον, ἀμβολιεργὸς pro ἀναβολιεργὸς, καββαλεῖν pro καταβαλεῖν.
- **Thematibus quæ vel**
  - **Noua fingunt:**
    - A præterito Perfecto Dores noua ducunt themata: vt, τετάχω à τέταχα, verbi τάττω: πεφύκω à πέφυκα: ἀνώγω ab ἄνωγα pro λύω, verbi ἀνάσσω.
    - A Barytonis Dores circumflexa producunt, ait Corinthus: vt, γραφῶ, γραφῶ à γράφω: νομῶ, νομῶ, à νέμω: πιτῶ, πιτῶ, à πίτω.
  - **Characteristicas permutant:**
    - Verbis in ιω & αω veteres Dorienses addunt: vt, ζητιέω pro ζητέω: ψαύω pro ψάω.
    - Quæ in ιω & υω desinunt: Doricè accipiunt ν: vt, πίνω, pro πίω, θύνω pro θύω, παλύνω pro παλύω.
    - Quartæ barytonorum ζ Doricè in δ abit: vt, κωμάσδω pro κωμάζω.

L. *Vt autem Tempora Dorica probe cognoscamus, nonnulla communia inter se habent, ut cum α in η, η in α, ω in ου, μεν in μες frequenter mutatur. Quia tamen magis conducet, singulis priuatam propriamque suam varietatem, assignabimus, & considerabimus* GENVS *Verborum*

- ACTIVVM, *eiusque Modum*
  - Indicatiuum & *Tempus*
    - Praesens
      - In *secunda & tertia singulari è diphthongo ει, posteriorem vocalem abijciunt Dores: ut,* τύπτες *pro* τύπτεις, τύπτε *pro* τύπτει.
      - Secundam *circumflexorum contrahunt Dores, non in α, sed in η iota neglecto: ut,* ὁρῆς *pro* ὁρᾷς, βοῆς *pro* βοᾷς. *Hoc imitati sunt Attici in* πεινῆς, διψῆς, ζῆς, *& aliis. E contra in aliis nonnullis η penultimum mutant in α: ut,* φαμὶ *pro* φημὶ, ἵσαμι *pro* ἵσημι.
      - Tertia *singularis verborum in* μι, *Dorice mutat σ in τ: ut,* τίθητι *pro* τίθησι, ἵστητι *pro* ἵστησι, δίδωτι *pro* δίδωσι, ζεύγνυτι *pro* ζεύγνυσι.
      - Prima *pluralis in* μεν *desinens ut & caeterorum omnium temporum, modorum, generum Dorice mutatur in* μες: *ut* τύπτομες *pro* τύπτομεν, ποιοῦμες *pro* ποιοῦμεν, τίθεμες *pro* τίθεμεν.
      - Eadem *prima pluralis ου penultimum mutat Dorice in* ευ: *ut,* ποιεῦμες *pro* ποιοῦμεν, ποιεῦσι *vel* ποιεῦντι *pro* ποιοῦσι. *Sin ου contractum sit verborum in* οω *tunc, ut vult Antesignanus in annotationibus circumflexorum non abit in* ευ: *ut ita pro* χρυσοῦμεν, *non dicamus* χρυσεῦμεν, *quamuis Caninius dicat* χρυσεῦμες *pro* χρυσοῦν.
      - Tertia *pluralis omnium coniugationum Praesentis & Futurorum, Dorice similis est datiuo singulari participij masculini eiusdem generis: ut,* τύπτοντι *pro* τύπτουσι, ποιοῦντι *vel* ποιεῦντι *pro* ποιοῦσι, βοῶντι *pro* βοῶσι, χρυσοῦντι *pro* χρυσοῦσι, τιθέντι *pro* τιθέασι, ἱστάντι *pro* ἱστᾶσι, διδόντι *pro* διδοῦσι, ζευγνύντι *pro* ζευγνῦσι, ἐντὶ *pro* εἰσὶ, φαντὶ *pro* φασί.
      - Verbi *substantiui* εἰμὶ *Dorica formatio nonnulla habet peculiaria. Pro* εἰμὶ *dicunt Dores* ἠμὶ: *pro* εἶς, ἐσσί: *pro* ἐστὶ, ἐντί: *pro* ἐσμὲν, *dicunt* εἶμεν, εἰμὲν *&* εἰμές: *pro* εἰσὶ, *ut iam vidimus* ἐντί.
    - Imperfectum
      - Dores *ου quoque in Imperfecto vertunt in* ευ, *&* μεν *in* μες: *ut* ἐποίευν *pro* ἐποίουν, ἐποιεῦμες *pro* ἐποιοῦμεν, ἐτύπτομες *pro* ἐτύπτομεν, ἐβοεῦμες *pro* ἐβοῶμεν.
      - In *secunda circumflexorum obseruauit Caninius ω in* ευ *contrahi Dorice: ut,* ἠγάπευν *pro* ἠγάπεον, ἠγάπων. *Hoc tamen rarius ait contingere. Contingit etiam ut contractio fiat non in α, sed in η ex αε: ut,* ἔζη *pro* ἔζαε, ἔζα.
      - Tertia *pluralis Imperfecti & Aoristi utriusque Barytonorum formatur Dorice, pro litera ν ponendo σαν: ut,* ἐτύπτοσαν *pro* ἔτυπτον, εἴδοσαν *pro* εἶδον, ἐμάθοσαν *pro* ἔμαθον. *Sic Imperfectum tertia circumflexorum* ἐδολιοῦσαν, ἐδολιοῦσαν *pro* ἐδολίουν, ἐδολίων *à* δολιόω, *dolose ago. Hoc inuenitur in Psalm. 5* ἐδολιοῦσαν ταῖς γλώσσαις αὐτῶν *linguis suis dolose agebant.*
      - Tertia *pluralis Imperfecti & Aoristi secundi Verborum in* μι *formatur Dorice à prima singulari, ultima longa in breuem mutata: ut,* ἐτίθεν *pro* ἐτίθεσαν, ἐδίδον *pro* ἐδίδοσαν, ἵσταν *pro* ἵστασαν, ἐζεύγνυν *pro* ἐζεύγνυσαν, *ubi υ breue est.*
      - Verbi *substantiui tertiam singularem formant Dores, ν in ς mutato,* ἦς *pro* ἦν *vel* ἦ.
    - Perfectum:
      - Penultima *perfecti Attici, tres syllabas excedentis, apud Dores retinetur longa: ut,* ἐλήλυθα *pro* ἐλήλυθα, *& Poetice* εἰλήλυθα. *Quidam enim inquiunt ει & ο in ει & υ Poetice redundare. Eustathius* πρόσθεσιν *τοῦ* ι *Ionicam esse dicit, τοῦ* ο *Boeoticam*
      - In *nonnullis verbis η mutant Dores in α: ut,* ἕστακα *pro* ἕστηκα, κέκμακα *pro* κέκμηκα *à* κάμνω.
      - Prima *pluralis in* μεν, *Dorice* μες *habet: ut,* τετάχαμες *pro* τετάχαμεν.
      - Tertia *pluralis Dorice terminatur in* αντι: *ut,* τετάχαντι *pro* τετάχασι, ἑστήκαντι *pro* ἑστήκασι, πεποιήκαντι *pro* πεποιήκασι, τετεύχαντι *pro* τετεύχασι.
    - Plusquamperfectum:
      - Prima *& tertia singularis* Dorice *in η desinit. Tertia pluralis in* εσαν, *ut apud Atticos: ut,* ἐτετάχη *pro* ἐτετάχειν *& pro* ἐτετάχει, ἐτετάχεσαν *pro* ἐτετάχεισαν.
      - Prima *pluralis in* μεν Dorice *in* μες *desinit: ut,* ἐτετάχειμες *pro* ἐτετάχειμεν.
    - Aoristum primum:
      - Eandem *cum futuro characteristicam & penultimam* Dorice *habet Aoristus primus: ut,* ἔκλαξα *pro* ἔκλεισα, *à futuro* κλαξῶ: *hinc Imperatiuus* ἀπόκλαξον *exclude:* ἐβάδιξα *pro* ἐβάδισα, *à* βαδιξῶ: ἐβόασα *pro* ἐβόησα *à futuro* βοασῶ, *pro* βοήσω: ἵστασα *pro* ἵστησα, *à* στασῶ *pro* στήσω.
      - Primam *pluralem ut praesentis in* μες, *terminant* Dores: *ut,* ἐτύψαμες *pro* ἐτύψαμεν, *&c.*
      - Tertia *pluralis Barytonorum Dorice desinit in* σαν, *ut in Imperfecto: ut,* ἐτάξασαν *pro* ἔταξαν.
    - Aoristum secundum:
      - Prima *pluralis Dorice in* μες *desinit: ut,* ἐτάγομες *pro* ἐτάγομεν.
      - Tertia *pluralis Barytonorum quidem Dorice in* σαν *desinit: Verborum autem in* μι *à prima singulari formatur, ut in Imperfecto: ut,* ἐτάγοσαν *pro* ἔταγον: ἔθεν *pro* ἔθεσαν, ἔσταν *pro* ἔστησαν, ἔδον *pro* ἔδωσαν, ἔφυν, *ita ut υ corripiatur pro* ἔφυσαν.
    - Futurum primum:
      - Characteristica *litera σ saepe mutatur Dorice in ξ, maxime in 4. Barytonorum vel penitus omittitur: ut,* βαδιξῶ *pro* βαδίσω, καθιξῶ *pro* καθίσω, κλαξῶ *pro* κλείσω, *et in α quoque mutato, à* κλείω ἀγωνιξεῦμαι *pro* ἀγωνίσομαι.
      - Nonnunquam *hoc quoque mutant* Dores *η in α: ut,* βοασῶ *pro* βοήσω, στασῶ *pro* στήσω, δοκασῶ *pro* δοκήσω.
      - In *omni coniugatione futurum primum* Dorice *circumflectitur, ut simile euadat secundo: ut,* τυψῶ *pro* τύψω, ποιησῶ *pro* ποιήσω, δηλωσῶ *pro* δηλώσω, στασῶ *pro* στήσω.
      - Prima *pluralis* Dorice *in* μες *desinit, tertia similis est datiuo singulari participij, in utroque Futuro: ut dictum est in Imperfecto: ut,* τάξομες *pro* τάξομεν: τάξοντι *vel* ταξεῦντι, *vel etiam* ταξιοῦντι *pro* τάξουσι: ταγεῦντι *vel* ταγιοῦντι *pro* ταγοῦσι.
      - Desinentia *in ου* Dores *mutant in* ευ: *ut,* ποιησεῦντι *pro* ποιησοῦντι, δηλωσεῦντι *pro* δηλωσοῦσι.
  - Reliquos: *quorum non minor est quàm Indicatiui varietas. Vide signum M.*
- PASSIVVM *& medium. Vide sign. N.*

M. In Reliquis

M. In Reliquis modis Actiui generis & quidem in

- **Imperatiuo:**
  - **Præsens**
    - In prima circumflexorum ει mutatur Doricè in η: in tertia autem ει in ω: vt, ποιήτω pro ποιείτω ποιείτω: χρυσώτω pro χρυσούτω χρυσούτω. Sic Verbum εἰμὶ in Imperatiuo habet ἔτω pro ἔστω, tanquam à verbo ἔω.
    - In secunda circumflexorum contractio Doricè fit in η: vt, ζῆ, ζήτω pro ζάε, ζάτω ex ζάε ζαέτω.
    - In Verbis in μι vsurpatur potius à Doriensibus terminatio contracta: vt, τίθει pro τίθετι, ἵστα pro ἵσταθι, δίδοι pro δίδο vel δίδοτι.
  - **Aoristus secundus:**
    - Mutari solet ε in ον exemplo Syracusanorum: vt, λάβον pro λάβε, τύπον pro τύπε.
    - In secunda coniugatione Verborum in μι ponitur α pro η: vt, στᾶθι pro στῆθι.
- **Optatiuo:**
  - Prima pluralis in μεν omnium coniugationum & temporum Doricè in μες desinit: vt, τύπτοιμες pro τύπτοιμεν, ποιοίημες pro ποιοίημεν, &c.
  - Præsens tempus Verborum circumflexorum terminant Dorienses & Aeoles in φην: vt, ποιοίην pro ποιοίμι, χρυσοίην pro χρυσοίμι, βοῴην pro βοῷμι.
  - Aorist. vtriusque tertia pluralis formatur Doricè in σαν, ferè vt Imperfecti Indicatiui: vt, ἔλθοισαν pro ἔλθοιεν, τύψαισαν pro τύψαιεν, ὀλέσαισαν pro ὀλέσαιεν.
- **Coniunctiuo:**
  - Prima pluralis in μεν omnium temporum & coniugationum effertur apud Dores per μες: vt, τύπτωμες pro τύπτωμεν.
  - Tertia pluralis omnium temporum Doricè est datiuo participij similis, vt in Præsenti Indicatiui: vt, τύπτωντι pro τύπτωσι, ποιῶντι pro ποιῶσι, βοῶντι pro βοῶσι, τετύφωντι pro τετύφωσι.
- **Infinitiuo:**
  - Tempora, quæ in ειν desinunt formant Dores tribus diuersis modis: 1. vt Attici in εμεναι: vt, τυπτέμεναι pro τύπτειν, ποιησέμεναι pro ποιήσειν, &c. Ait tamen Etymologus in voce βασκέμεν: καὶ οἱ Δωριεῖς τὸ εἰς ειν ἀπαρέμφατα, διὰ τοῦ εμεν προφέρουσι, γεγάμεν pro γεγονέναι, τιθέμεν pro τιθέναι. Ita certè εἶναι non solum Doricè habet ἔμμεναι, vel vt scribit Corinthus εἴμεναι; sed etiam ἦμεν, ε insuper in η mutato vel ἦμες, si Dorico more in σ abeat. 2. Ex ει diphthongo auferunt iota: vt, τύπτεν pro τύπτειν, τυπεῖν & translato tono τύπεν pro τυπεῖν. 3. Et in η mutant iota vel subscripto vel neglecto vt, τύπτην vel τύπτῃν pro τύπτειν, δραμεῖν pro δραμεῖν, λαβῆν pro λαβεῖν, γελῆν pro γελᾶν.
  - Perfectum in εναι Doricè vt apud Atticos in εμεναι desinit: vt, πεποιηκέμεναι pro πεποιηκέναι, τετυχέμεναι pro τετυχέναι.
  - Secunda circumflexorum α mutatur Doricè in η: vt βοῆν vel βοήμεναι, pro βοᾶν, iota vel subscripto, vel neglecto. Viceuersa in secunda in μι, η in α: vt, στᾶναι pro στῆναι.

N. Reliqua Genera sunt

- **Medium** de quo seq. folio O.
- **Passiuum** cuius expendimus modum
  - **Indicatiuum. In quo**
    - Prima pluralis in μεθα acquirit ad θ literam σ: in μεν autem, ν mutat in σ Dorico more vt, τυπτόμεσθα pro τυπτόμεθα, τιθέμεσθα pro τιθέμεθα: ἐτύφθημες pro ἐτύφθημεν, ἐτάγημες pro ἐτάγημεν.
    - In Præsenti & Imperfecto ου Doricè mutatur in ευ: vt, ἐτάττευ pro ἐτάττου, ποιεῦμαι pro ποιοῦμαι, ἐτίθευ pro ἐτίθου.
    - Secunda singularis præsentis secundæ circumflexorum contrahitur in η: vt, βοῆ pro βοᾷ vel etiam, vt annotat Antesignanus βοᾶσαι pro βοᾷ. Viceuersa secunda coniug. in μι personam secundam Atticam ἵστη. Dores ἵστα dicunt. η in α mutato.
    - In Perfecto quarta baryton. loco ε assumunt Dores characteristicam Aoristi secundi: vt, πέφραδμαι pro πέφρασμαι. Hæc alij Atticis tribuunt.
    - **Aoristus vterque:**
      - Frequenter hic Dores η in α mutant: vt, ἀτέθαν pro ἀτέθην, ἀνεπτάμαν pro ἀνεπτάμην.
      - Tertiam pluralem formant Dores & Æoles à prima singulari, longa in breuem mutata, ην in εν: vt ἐτάχθεν pro ἐτάχθησαν, ab ἐτάχθην: ἐτάγεν pro ἐτάγησαν, ab ἐτάγην.
      - Prima pluralis vltimum ν mutat Doricè in σ: vt ἐτάχθημες pro ἐτάχθημεν, ἐτάγημες pro ἐτάγημεν.
      - Penultima Aoristi primi per omnes modos & tempora Doricè corripitur. vt obseruat Neander: vt ἐποιέθην pro ἐποιήθην. In participio γαμεθεῖσα pro γαμηθεῖσα. Corinthus locum ex Theocrito citat: ὥτως ἁ νύμφα γαμαθεῖσα ἀνάχεται. Hic α breue est ex ε factum Doricè.
  - **Imperatiuum:** Dores ου in ευ vertunt: vt, τάττευ pro τάττου, ποιεῦ pro ποιοῦ τίθευ pro τίθου.
  - **Optatiuum. Hic**
    - Præsentis η Doricè in α mutatur: vt, χρυσοίμαν pro χρυσοίμην.
    - Prima pluralis in μεθα vel μεν Doricè effertur: vt in Indicatiuo: vt, χρυσοίμεσθα pro χρυσοίμεθα, ταγείημες pro ταγείημεν.
  - **Subiunctiuum, vbi**
    - Prima pluralis in μεθα acquirit σ: in μεν, desinens abit in μες Doricè: vt, ταττώμεσθα pro ταττώμεθα, τυφθῶμες pro τυφθῶμεν
    - Tertia pluralis Aoristorum in ῶντι desinit Doricè, teste Caninio: vt, ταχθῶντι pro ταχθῶσι, ταγῶντι pro ταγῶσι.
  - **Infinitiuum**
    - Aoristum vtrumque in ημεναι terminant Dores, vt Attici: vt, ταχθήμεναι pro ταχθῆναι, ταγήμεναι pro ταγῆναι, τιθήμεναι pro τιθῆναι.
    - Secunda circumflexorum Doricè mutat α in η: vt, χρῆσθαι pro χρᾶσθαι, βοῆσθαι pro βοᾶσθαι.

O.
MEDIUM easdem habet Doricas variationes quas Activum & Passiuum, quandoquidem cum iis temporum nonnullorum terminationibus convenit. Ergo

- Dores ου vertunt in ω, vbicunque possunt: vt, τέτλων pro τέτλουλειωθ μαι pro ἐποιούμην, ἔθων pro ἔθου, τέτλων pro τέτλω.
- Personam primam numeri pluralis in μεθα & μην desinentem omnium temporum, modorum coniugationum in μεσθα & μες terminant Dores: vt, τυπτόμεσθα pro τυπτόμεθα, βουλόμεσθα pro βουλόμεθα: ἐτετάγμεσθα pro ἐτετάγμεθα, τεταγμένοι pro τεταγμένοι, &c.
- Præteriti perfecti tertia pluralis Doricè in ατι desinit, vt in Actiuo: vt, τετάχατι pro τετάχασι.
- Plusquamperfecti prima & tertia singularis in η, tertia pluralis in εσαν desinit apud Dores, vt in Actiuo: vt, ἐτετάγη pro ἐτετάγειν & ἐτετάγει: ἐτετάγεσαν pro ἐτετάγεισαν.
- Aoristi primi secunda singularis Doricè in α desinit: vt, ἐτάξα pro ἐτάξω.
- Futurum in Medio quoque circumflectitur Doricè: vt, τυψῶμαι vel τυψοῦμαι pro τύψομαι, στασεῦμαι pro στήσομαι, θησεῦμαι pro θήσομαι, &c.
- Infinitiui perfectum tempus Doricè in εμεναι desinit: vt in Passiuo: vt, τετυπέμεναι pro τετυπέναι.

G.
PARTICIPII Dorica formatio, propter terminationis similitudinem iis plerisque conuenit cum

- Nominibus, quibuscum easdem recipit declinationum formas: vt, ἁ τετυμένα, pro ἡ τετυμμένη.
- Verbis, ratione
  - Initij, vel augmenti. Participia quoque Dores augent præter vsum communem aliorum: vt, ἐκλελαθόντα φυλάσσεις pro ἐκλαθόντα.
  - Finis, vel etiam penultima:
    - In Baritonis actiuis præsentis temporis ου fœmininorum Doricè abit in οι: vt, τύπτοισα pro τύπτουσα.
    - Primæ circumflexorum participia ου mutant in ευ: vt, ποιεῦσα pro ποιοῦσα, ποιεύμενος pro ποιούμενος.
    - Aoristus primus in ας desinens per epenthesin Doricam acquirit iota: vt, τύψαις pro τύψας. Pindarus etiam τυψαισα ατει. ποιησαις pro ποιήσας.
    - Circumflexa in ῶν efferunt Dores per ᾶν: vt, γελᾶν pro γελῶν, ἐλᾶν pro ἐλῶν.
    - Εἰμὶ in præsenti participij formatur Doricè εἰς ἐντος: in fœminino, ἔασα, ἐάσας: quod apud Timæum frequens esse dicit Caninius. Hoc tamen alij Æolibus tribuunt.

H.
Reliquæ orationis partes in multis etiam Dorum priuatam inflexionem sequuntur:

- ADVERBIUM diuersimodè afficitur siue vel
  - Initio. Dicunt ergo Dores τεὶς pro σύ. A ψ item pro ὀπίσω, o mutato in α, π & ε in ψ abiecto iota & ω.
  - Medio: πλατίον dicunt pro πλησίον.
  - Fine
    - Frequenter apud Dores aduerbia in α desinunt vt, ἄλλοκα pro ἄλλοτε, ἁμᾶ pro ὁμοῦ, ὗρα & ὅκρα pro ὅτε, ἐπύτη, ὅκα pro ὅτε: ὅπα pro ὅπη vel ὅπου: πᾶ pro πῆ: παντᾶ pro παντῆ: πόκα pro πότε: τόκα pro τότε.
    - Præterea dicunt ἔνδοι pro ἔνδον, οἴκοδε pro οἴκαδι, πῶ pro πόθεν πελοπονναισι pro πελοποννησιστί.
- PRÆPOSITIONES Dores &
  - Mutant: vt, ποτὶ & προτὶ pro πρός: nimirum σ in τ mutato, & post adiectum iota litera ρ vel retenta, vel abiecta. Hinc composita ποτάγει pro προσάγει.
  - Minuunt per apocopen: vt, πὰρ pro παρά, ἂν pro ἀνά.
- CONIUNCTIONES Doricæ sunt, ἂν pro εἰ, αἴπερ pro εἴπερ, αἴκε vel αἴκα pro εἴκε, αἴκεν pro εἴκεν: γὰ pro γε, κᾶ pro κέν, ὦν pro οὖν.

Hucusque, quæ Vnius dictionis Dorica proprietas esset, generatim primùm tum speciatim quantum licuit & decuit breuiter comprobauimus. Quod si iam plurium quoque connexum requirimus, eum quoque apud Dorienses diuersum esse comperiemus, ratione [illegible]

- Orthographiæ, quatenus innectuntur dictiones, contrahuntur vel
  - Aliqua intercedente vt nimirum
    - AA contrahatur in A: vt, ἀνεγορὰν pro ἀνὰ ἀγορὰν.
    - AO in Ω: vt, τὠνείρατα pro τὰ ὀνείρατα.
    - AIA in A: vt, κἄνευ pro καὶ ἄνευ.
    - AIE in
      - A: vt, θἀτέραι pro ταὶ ἑτέραι.
      - H: vt, κἠκ τῆ αὐτῆ pro καὶ ἐκ τῆ αὐτῆ.
    - AIEI in H: vt, [illegible] pro καὶ αἶτα, [illegible]
    - AIEY in HY: vt, χηὖ pro καὶ εὖ.
    - HE in H: vt, μὴ ᾄσει pro μὴ ᾄδει.
    - HEY in HY: vt, μηὔρω pro μὴ εὔρω.
    - OE in Ω: vt, ὡγὼ pro ὁ ἐγὼ, ὢξ αἴτνας pro ὁ ἐξ αἴτνας.
    - OA in Ω: vt, ὥδωνις pro ὁ Ἄδωνις.
    - OIAI in Ω cum iota subscripto: vt, ᾡπόλοι pro οἱ αἰπόλοι, oi in ω mutato, & posteriore iota subscripto.
    - OYA in Ω: vt, τὦλγιος pro τοῦ ἄλγιος.
    - OYAY in OY: vt, ταὐτῆ pro τῆ αὐτῆ.
    - ΩA in Ω: vt, τὠγάλματι pro τῷ ἀγάλματι.
    - ΩE in Ω: vt, ὠτᾶν pro ὦ ἐτᾶν.
  - Nulla ita tamen, vt litera auferantur: vt, ποτὶ τὰν ματέρα pro ποτὶ τὰν ματέρα, κατλῦτο pro κατὰ τὸ [illegible].
- Syntaxeos: Vbi notatur
  - Elleipsis. vt, ὀ γᾶν, pro οὐ μὰ τὰν γᾶν, apud Theocr.
  - Enallage
    - Specierum. Primitiua vti pro possessiua Doribus & Atticis communæ esse dicit Eustathius, & addit, quæ duriora sunt nostris auribus Dorum esse, quæ molliora & iucundiora Atticorum: vt, ἄνθρωπον ἦθος pro ἀνθρώπινον, γυναῖκα μάζον pro γυναικεῖον.
    - Numerorum
      - Pro singularibus fœmininis plurales casus proferunt Dores, teste Ioan. Grammat. vt, καλὰς dicunt pro καλὴν, σοφὰς pro σοφήν.
      - Pluralia sæpe vt dualia proferunt Dores, ait Corinthus, & exemplum subijcit ex Pindaro: Μαθόντες δὲ λάβροι παγγλωσίᾳ κόρακες ὥς, ἄκραντα γαρύετον Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.
    - Casuum, pro Genitiuo singulari vtuntur Dores Datiuo eiusdem numeri in prima & tertia simplicium. Sic quidam inquiunt. Est autem ea ratio, quam diximus suo loco, quoniam υ genitiui primæ declin. mutant in α, tertia autem in ω, vt ita genitiui & datiui sint similes.
    - Verborum. Nam Tertiis personis pluralibus vtuntur Dores loco participiorum. Ait Corinthus proferunt & tertias personas plurales pariter cum datiuis propriorum participiorum: vt apud Pindarum: ὅρμασι τὰς χεῖρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνοις pro ἀναπλέκουσι.
    - Modorum. Subiunctiuum loco Indicatiui Dores quoque adhibent vt, τὸ μαίνεσθαι δεδοίκω pro δέδοικα.

AEOLES

DIALECTVS AEOLICA.

AEOLES Doriésiū colonia fuere, in Siciliam & Italiam ducta. Illorum ergo sermonis proprietas Doriēsium aßimilis: Vt autem horum Lacones, sic Aeolū integerrimi Thessali fuere, teste Scaligero. Aeolica lingua Sapho & Alcæus scripsere: Homerus item & Aristophanes ea sunt vsi. Noſtllius naturam examinaturi, considerabimus vocum,

- Significationem, *quam diuersam habent à cæteris Græcis.* Α῎φατ☉, *ignobilis*: *Aeolicè Vulcanus est.* Κλάδ☉ *ramus*: *Aeol. saltus*: Πεμπάζω, *mitto*: *Aeolicè, in quinque metior.* Χέλωνη, *testudo*: *Aeol. cithara.* Σταλαγμὸς, *gutta*: *Aeol. dolor.* Κατὰ *pro* μετὰ *accipiunt Aeoles, teste Grammatico.*
- Diuersitatem, *quæ sese in scriptione & pronunciatione offert, partim*
  - Vnius dictionis, quæ à communi vsu diuersa est, vel
    - Ex parte duntaxat quod consideratimus &
      - Generatim rationem
        - Ortographiæ, quæ dictio Aeolica vel
          - Augetur
            - Initio: *tum* Litera O, *quod præponunt Aeoles* υ *psilo*: *vt*, ὄδωρ *pro* ὕδωρ. B, *quod præmittunt literæ* ρ *sequente* δ, *κ.τ. teste Ioan. Gramm. vel etiam* ζ, *vt annotat Caninius. vt*, βρόδον *pro* ῥόδον. βράκ☉ *pro* ῥάκ☉. βρυτὴρ *pro* ῥυτὴρ. βρίζα *pro* ῥίζα. F *Digamma, quod Aeolicum vocatur, quoniam ab iis inuentum & vsurpatum est*: *vt* Fελένη *pro* ἑλένη, Fανὴρ *pro* ἀνήρ. *Apud Alcæū semel tātùm inuenitur.* Fρήξεις *pro* ῥήξεις *inquit Tryphon Grāmaticus qui eodem vsi Iones, vti, Dores, Bœotii. Præfigebatur autem vocibus à vocali aut diphthongo incipientibus*: *tum* Syllaba E: *vt*, ἐδάπεδον *pro* δάπεδον.
            - Medio: *tum* Litera, I: *vt*, καλαῖς *pro* καλάς. Υ, *in primis si post* ε *sequatur alia vocalis. teste Grā. aut alias nulla sequatur post vocalē cōsonās. vt*, εὔαδε *pro* ἔαδε, χεύαντες *pro* χέαντες. αὐὴρ *pro* ἀήρ. B: *vt*, ἀλιβδύειν, *pro* ἀλιδύειν. K: *vt*, ὄκχος *pro* ὄχος. Σ: *vt*, ἀσπέρσω *pro* ἀπερῶ. *In primis diplasiasmo gaudent cōsonantium* λ, μ, ν, π, ρ, σ, τ. *& aliarum*: *vt*, ἄμμες *pro* ἡμεῖς, ἔμμα *pro* εἶμα: ἔννεπε *pro* ἔνεπε σελλάνα *pro* σελήνη, ἐγέρρω *pro* ἐγείρω, ὅσσος *pro* ὅσ☉ ὅππως, ὅττι *pro* ὅτι *quāuis dicat Grammat.* ὅππη *&* ὅππως *communia esse. Nam Cōmunis, ait, relatiua duplicat.* ὁπποῖ☉ *pro* ὁποῖ☉, ὅσσ☉ *pro* ὅσ☉: *tum* Syllaba, A: *vt*, θεάων, *pro* θεῶν. E. *vt*, δύεσι *pro* δυσί. O: *vt*, ἐστέροται *pro* ἐστρωται.
            - Fine. *tum* Litera N: *vt*, λωτῶν *pro* λωτῷ. ἐγὼν *pro* ἐγώ. *tum* Syllaba, Θα: *vt*, εἴπησθα *pro* εἴπῃς, ἦσθα *pro* ἦς.
          - Minuitur
            - Initio: Litera, Δ: *vt*, αἰνὸς, *pro* δεινός. M: *vt*, ἴα *pro* μία. Σ: *vt*, μίλαξ *pro* σμίλαξ, μυκτὴρ *pro* σμυκτήρ.
            - Medio, *Syncopes Aeolum sunt propria, ait Io. Grammaticus, tum* Literæ, I: *vt*, ἀρχαῖ☉ *pro* ἀρχαῖ☉, ἔταρ☉ *pro* ἑταῖρ☉. *Hoc verò non solum ex* αι *aufertur sed etiam ex* ει. *ita quidem, vt in illius locum succedat consonans aliqua, vel similis sequenti, vel alia aliqua*: *vt*, χέρρες *pro* χεῖρες, τέννω *pro* τείνω, σπένδω *pro* σπείδω. *Hic* υ *succedit non* δ *duplicatur, vt in prioribus.* Γ *ex iis quæ desinunt in* υγξ: *vt*, φάρυξ *pro* φάρυγξ. Δ: *vt*, παρα☉ *pro* παρδ☉. *tum* Syllaba, E: *vt*, ἱρὸν *pro* ἱερόν. Μη: *vt*, ὤρσεν *pro* ὡρμησεν. O: *vt*, ἀγηκαμες *pro* ηγονηκαμες.
            - Fine. Litera. N: *vt*, ἔπισθα *pro* ἔπισθεν. Σ: *vt*, ὃ *pro* ὅς, ἀρχίτα *pro* ἀρχίτας.
          - Mutatur. *Vide signum A.*
        - Prosodiæ: in qua consideratur
          - Spiritus. *Aeoles asperū semper vertūt in tenuem: quem ob id H. Stephanus Aeolicū vocat, ipsosque Aeolas* ψιλωτικούς, *Eustathius*: *vt*, ἄλι☉ *pro* ἥλι☉. *Inde fit, vt in Cōpositione tenuis non vertatur in aspiratam. Interea Aeoles loco spiritus asperi vsurpabant notulā, ex duob.* Γ *sibi mutuo erectè insistentibus,* F, *vel inuersè* ⅎ *effictā, quã vt* v *consonans Latinorum proferebant. Ait Victorius*: *Aeolis* F *idē valet, quod apud nos* v, *cùm pro consonante scribitur vocaturque* βαῦ, *&* δίγαμμα *Aeolicū. Addit Lipsius, pro* βαῦ. *volui-sse dicere* ναυ. *At verò Græci sæpius* β *pro* υ *vsurpāt & Caninius testatur, Lacones & Cretenses* β *vsos fuisse loco digāma. vt* αἰνεῖν, *vnde Latinorum omnium*: ἀέλι☉. βαέλι☉. *Digamma ergo pro* v *consonante, vel etiam pro aspero spiritu vsurpabatur. vt*, Fεσπέρα *pro* ἑσπέρα, Fελένα *pro* ἑλένη, Fεπία *pro* ἔπια. *Quamuis inueniantur nonnunquam etiam pro tenui spiritu adhibuisse*: *vt*, Fοῖν☉ *pro* οἶν☉, Fισχυς *pro* ἰσχυς.
          - Tonus, *siue Accentus*: *Vide sign. B.*
      - Speciatim: *quatenus ea pertinebant ad singulas Etymologiæ classes. Vide sign. C.*
    - Penitus: *Tales Aeolum propria dictiones sunt,* Α῎χιρα, *debilis.* Α῎γορ, *aquila.* Καταγωγίς: *indumentum muliebre.* Δρίκαν, *vir,* ἀνήρ. Μυυν, *prætextus,* πρόφασις. Ρίυτ☉, *facies.*
  - Plurium, *inuicem coniungendarum. Vide sign. D.*

DIALECTVS

A. Permutatur inter se vnius dictionis litera Aeolico more vel

- **Figura: nimirum**
  - **Vocales**
    - **Vna**
      - **A in**
        - E: vt, πρίαμος pro πρίαμος, λεγόμεθε pro λεγόμεθα.
        - H: vt, ἤηρ pro ἀήρ.
        - Υ: vt, σύρκες pro σάρκες.
        - O: vt, στροτὸς pro στρατός, μέμορμαι pro μέμαρμαι, ὄνω pro ἄνω.
      - **E in**
        - A: vt, δ' αἰνὸς pro δεινὸς, ὄπιθα pro ὄπιθεν.
        - H: vt, ἀχιλλῆος pro ἀχιλλέος.
        - O: vt, εἰδ' αοθα pro εἰδ' ηοθα, teste Etymologo.
      - **H in**
        - A: longum, vel in breue, secundum alios, ad differentiam Dorum: vt, πύλα pro πύλη.
        - E: vt, ἄρες pro ἄρης. In primis hoc fit ab Aeolibus, quando sequentem consonantem duplicant: vt, τίθεμμι pro τίθημι, ἀδικέσσαι pro ἀδικῆσαι.
        - AI: vt, τίθαιμι pro τίθημι, μιμναίσκω pro μιμνήσκω.
        - EI: vt, πεῖλθυς pro πῆλθυς, μεὶς pro μὴν, mensis.
      - **I in**
        - E: vt, ἀδ' ἐκαςος pro ἀδ' ικαςος, apud Etymol.
        - H: vt, ἀκτὴν pro ἀκτὶν, ψημμύθιον pro ψιμμύθιον.
      - **Υ in**
        - Ω: vt, ὤψηλὸς pro ὕψηλος.
        - H: vt ὁ νίος, ait Etymologus, fit νύος (ὡς τὸ, -νύσν ἀνδρῶν αἰχμητάων, pro νυμφὴν) & Aeolica mutatione νῆος. Sylburgius in notis ait: Haud scio, an vetus lectio, ὡδὲ τὸ νίος, γίνεται νεῖος καὶ Αἰολικῇ τροπῇ, νυός.
        - I: vt, ἴψηλὸς pro ὕψηλος, ἴπαρ pro ὕπαρ.
      - **O in**
        - A: vt, ἄσσα pro ὅσα, Etymologus.
        - E: vt, περὶς pro πρὸς, ἰδ' ἔντες pro ὀδ' όντες.
        - Υ: vt, ὄνυμα pro ὄνομα. Ἐπώνυμος autem, teste Eustathio, commune est.
        - Ω: vt, ὤμοιος pro ὅμοιος, ὤσσα pro ὅσα.
      - **Ω in**
        - O: vt, ὄρα pro ὤρα.
        - A: vt, γελᾶν pro γελῶν.
    - **Plures**: EA in H per contract. idque in quibusdam tantum, non in omnibus, teste Gram. vt, κρῆς pro κρέας
  - **Diphthongi**
    - A cum iota subscr. in AÏ: vt, βοαῖς pro βοᾷς. Non enim subscribunt iota Aeoles, sed adscribunt separatim.
    - AI in AÏ per diaeresin, quam amant Aeoles: vt παῖς pro παῖς.
    - **EI in**
      - H: vt, ἔλθην pro ἐλθεῖν. Priscianus ait, ει ab Aeolibus verti in η. Constat tamen, iota ab iis vel negligi, vel adscribi, non autem subscribi. Sic ἀηδὼν, luscinia, ab ἀείδω deriuatur, Aeolica mutatione τῆς ει in η, teste Eustathio. Vnde etiam Lycophron Σειρῆνας vocauit ἀηδόνας, ὡς καλὸν ἀειδούσας.
      - EÏ per diaeresin: vt, ἀργεΐοι pro ἀργεῖοι.
      - OI: vt, ἔνοιρος pro ὄνειρος, οἰκὼς pro εἰκώς.
    - EY in H: vt, ἔρφης pro ἐρφεύς, ἀχίλλης pro ἀχιλλεύς.
    - OI in OÏ per diaeresin: vt, κόϊλον pro κοῖλον, χρόϊα pro χροία.
    - **OY in**
      - Ω, si non fuerit natum ex crasi: vt, μῶσα pro μοῦσα. Fit hoc praecipuè, vt ait Ioan. Grammat, participiis foemininis, desinentibus in οῦσα circumflexum: vt, ἰδῶσα pro ἰδοῦσα.
      - AO: vt, αἰνείαο pro αἰνείου.
      - H: vt, φοβημένος pro φοβούμενος.
      - EY, si ex crasi natum fuerit: vt, λαλεῦσα pro λαλοῦσα, ἀχεύμενος pro ἀχνύμενος.
      - OI: vt, χρύσοιν vel χρύσοις pro χρυσοῦν. In participiis inprimis foemininis verborum grauitonorum praesentis temporis: vt, τύπτοισα pro τύπτουσα, γελάοισα pro γελάουσα, quod ab aliis, Doriensibus adscribitur.
  - **Consonantes tum**
    - Mutae, de quibus signo E.
    - **Semiuocales**
      - **M in**
        - B: vt, βύρμαξ pro μύρμηξ, βέλλω pro μέλλω.
        - Π: & simplex & duplex: vt, παθοῦσα pro μαθοῦσα, ὄππατα pro ὄμματα.
      - N in Σ: vt, φρόνεις pro φρονεῖν, νόεις pro νοεῖν.
      - **Z in**
        - Δσ vel Σδ: vt, δσδὺς vel σδδὺς pro ζδὺς, errantes pronuntiatione, ait Corinthus.
        - Δ: vt, δυγὸς pro ζυγὸς, teste Etymologo.
      - Ξ in Κσ vel Σκ: vt κσένος vel σκένος pro ξένος.
      - Ψ in Πσ vel Σπ: vt, πέλοπς pro πέλοψ, σπάλις pro ψαλίς.
      - **Σ in**
        - T: vt, τὺ pro σὺ, quemadmodum Dores.
        - Δ: vt, ὀδμὴ pro ὀσμὴ, teste Plutarcho.
        - Θ: vt μελιθμὸς pro μελισμὸς, vt notat Stephanus.
        - N: vt in perfectis participiis, νενοήκων pro νενοηκὼς.
        - P: vt, μάρτυρ pro μάρτυς, Eustat. teste, ἵππορ pro ἵππος, ὕτορ pro οὕτως, ἄρρην pro ἄρσην, κόρρη pro κόρση, ait Causinus.
        - Z, si σσ duplex fuerit: vt μίζων vel μείζων, à μέσσων, positiui μέγας. Sic Etymologus.
- **Situ & ordine.** Aeoles ρ transponunt, & quandoque duplicant, ι in ε mutato: vt, πέρραμος pro πρίαμος, κόπρια [illegible] pro κόπρια, μέτερρος pro μέτριος, τέρτος pro τρίτος, τέρτη pro τρίτη.

B. Muta

E. *Mutæ consonantes ab Aeolis per ἀντιστοιχίαν varijs modis permutantur:*

- Π in
  - K: vt, κοῖον, pro ποῖον.
  - M: vt, ματῶ pro πατῶ.
- ΠΤ in Σπ præeunte vocali breui: vt, ἱμμίσπω pro ἱμπίπτω, ἄσπω pro ἄπτω, πίσπω pro πίπτω. Non autem τύσπω dicunt pro τύπτω, quoniam υ longum est.
- Τ in Π: vt, πέσσαρες pro τέσσαρες, πήλοσε pro τηλόσε
- Β in
  - Ζ: vt, ζέρεθρον pro βέρεθρον.
  - Δ: vt ὀδολός pro ὀβολός.
  - Μ: vt, βαρμιτος pro βάρβιτος, teste Etymol.
- Γ in Ζ: vt, ὀλίζον pro ὀλίγον.
- Δ in
  - Ζ: vt, ζία vel ζά pro διά, ζαβάλλειν pro διαβάλλειν.
  - Β: vt, βέλεαρ pro δέλεαρ.
  - Θ: vt, θέος pro δέος.
- Φ in Π: vt, ἀμπὶ pro ἀμφὶ, ἀμπέχω pro ἀμφέχω.
- Χ in
  - Ξ: vt, διξᾶ pro διχῆ, τριξᾶ pro τριχῆ. Hoc alij Doribus tribuunt.
  - Φ: vt, αὐφὴν pro αὐχὴν.
- Θ in
  - Τ: vt, κατῆκε pro καθῆκε: nimirum Aspirationem nescientes, tenues non mutant.
  - Φ: vt, φλᾶται pro θλᾶται.

B. *Quæ etiam sit Accentus vel Toni apud Aeoles scribendi ratio, breuis dicendum est. Tonum ergo contra communis linguæ consuetudinem Aeoles vel*

- Mouent ꝉ. ex
  - Vltima in
    - Penultimam, vt accentũ vel eundem seruẽt, vel mutent. Ergo
      - Oxytonon *mutant Aeoles in* Paroxytonon. *Ait Dionysius, omnem dictionem supra vnam syllabam, communiter oxytonam, Aeoles grauant, præter præpositiones & coniunctiones. Et Io. Grammaticus Dissyllaba apud nos in acutum tonum desinentia, Aeoles graui tono proferunt: vt,* σόφος *pro* σοφός, φίλος *pro* φιλός, ἴρατος *pro* ἱρατός, βασίλευς *pro* βασιλεύς. *Idem fit, si Pronomen* σὸς *cum articulo coalescat: vt,* ὄσος *pro* ὁ σός, ὤσυ *pro* ἡ σύ, τόσον *pro* τὸ σόν.
      - Perispomenon *mutant Aeoles in paroxytonon: vt,* φρόνην *pro* φρονεῖν, γέλαις *pro* γελᾶν, ἄμμιν *pro* ἡμῖν, χέῤῥες *pro* χεῖρες.
      - Oxytonon *mutant Aeoles in properispomenon: vt,* λεῦκος *pro* λευκός, θῦμος *pro* θυμός, χῶλος *pro* χωλός.
    - Antepenultimam. *Ex oxytono faciunt Aeolij proparoxytonum: vt,* πόταμος *pro* ποταμός, δύνατος *pro* δυνατός, κοῖλον *pro* κοιλόν, ὄμφαλος *pro* ὀμφαλός.
  - Penultima in Antepenultimam: *nimirum, Ex paroxytono & properispomeno faciunt proparoxytonon Aeoles: vt* χρύσιον *pro* χρυσίον. τίθεντι *pro* τιθέντι, δίδεντι *pro* διδέντι: βασίληος *pro* βασιλῆος, βασίλειος, *pro* βασιλεῖος.
  - Antepenultima in
    - Penultimam. *Proparoxytonon mutant Aeolij in paroxytonon: vt,* προσώπα *pro* πρόσωπα.
    - Vltimam. *Ex Proparoxytono formant Aeoles oxytonon: vt,* ὑψηλὸς *pro* ὕψηλος.
- Non mouent sed mutant: nimirũ
  - Oxytonon *mutant Aeoles in perispomenon, & vt ait Io. Gramm. & alij Monosyllaba longa circumflectunt: vt,* ῥῶξ *pro* ῥώξ, ζεῦς *pro* ζεύς, χλιῶ *pro* χλιώ. *Sic dicunt* ἐγῶν *pro* ἐγώ.
  - Prosperispomenon *mutant in paroxytonum: vt,* ψᾶφαξ *pro* ψῆφος.

C. *Vt verò has ipsas generales literarum mutationes ad speciales partium orationis classes adhibeamus, consideranda sunt partes singulæ:*

- ARTICVLVS. *Ergo*
  - Præpositiuum *Aeoles eodem pacto inflectunt, quo nomen, cui præponitur: vt,* τᾶν μυσᾶν *pro* τῶν μουσῶν.
  - Postpositiuus *amittit Aeolicè* σ *vt,* ὅ *pro* ὅς. *Vnde compositum* ὅτις *pro* ὅστις.
  - Compositiuus *genitiuum habet Aeolicè* ὅττω *pro* ὅτου, ὅτω. *Ait scholiastes Sophoclis, Aeolis accusatiuum* ἐντινα *in vtroque genere vsurpare, quemadmodum Attici* τυ & τψ.
- NOMEN ratione accidentium
  - Speciei. *Ergo*
    - Patronymica *in* ιδης *efferunt Aeolij per* αδιος: *vt* ὑῤῥάδιος *pro* ὑῤῥίδης.
    - Numeralia *suo more formant Aeoles:* ἴα *dicunt pro* μία, τέρτος *pro* τρίτος: *hinc Latinorum tertius,* τέρτη *pro* τρίτη, πίσυρες *pro* τέσσαρες, πίσυρα *pro* τέσσαρα, πέμπε *pro* πέντε.
  - Generis. *Masculinum in fœmininum mutant Aeoles: vt,* ἡ αἰθὴρ *pro* ὁ αἰθὴρ, ἡ ἀὴρ *pro* ὁ ἀήρ.
  - Numeri. *Duali numero non vtuntur Aeolij, ait Corinthus, vt nec Romani, qui ab iis sunt deducti.*
  - Declinationis. *De qua vide signum F.*
  - RELIQVAE: Pronomen *G.* Verbum *H.* Participium *I.* Aduerbium, Præpositio *K.*

- **F. Declinationis Aeolicae varietas deprehenditur ex nominum**
  - **Terminatione quam diversam ab usu communi formare solet. Mutant enim**
    - Ας neutrum in Ος: ut, τὸ ὕδος pro ὕδας, κῶος pro κῶας.
    - Ευς in Αν: ut, ζὰν, ζανὸς pro ζεύς.
    - Ην in Εις: ut, μεὶς, mensis, pro μὴν.
    - Ις in Ορ: ut, τὸρ pro τίς.
    - Υρ, adiiciendo Ος: ut, μάρτυρος pro μάρτυρ, à cuius genitivo μάρτυρος fit novum nomen.
    - Ος in
      - Αξ: ut, ψάφαξ pro ψῆφος.
      - Ορ: ut, ἄκκορ pro ἄσκος, ἵππορ pro ἵππος.
    - Ωρ in Ως: ut, ὕδος pro ὕδωρ.
    - Ων in Ος: ut, ἄγωνος pro ἄγων: nimirum à genitivo ἄγωνος novum nomen ducentes.
    - Ως in Ος: ut, ἔρος, ἔρω pro ἔρως ἔρωτος.
  - **Casibus, qui variant in declinationum specie- bus, tum**
    - **Simplicibus:**
      - **Prima:**
        - Nominativus *singularis Aeolicè desinit in α: ut, ὁ ἀρχύτα pro ἀρχύτης, ὑβραγόρα, pro ὑβραγόρας, ἱππηλάτα pro ἱππηλάτης, ἱππότα pro ἱππότης. Ab his Nominativis Aeolicis Latini suos fecere, Propheta, Bibliopola, Paedotriba, Geometra, Scytha, &c. Eustathius Poetas ait Nominativum primae simplicium in ας & ης formare ut Vocativum: ut, ὁ ἀρχύτα pro ἀρχύτης, ὁ μητιέτα pro μητιέτης, ὁ θυέστα pro θυέστης. Quod si sciatur Aeolicorum esse proprium, cur non dicantur potius Aeolicè loqui Poetae, quàm Poeticè? Inquiunt nonnulli Vocativum loco nominativi usurpari: quod improbat Caninius, versiculo epigrammatis quem citat Eustathius, πατὴρ ἦμ' ἔφυτε κόπαινα. Potuisset enim in fine versus κοπαίνης dici, nullo obstante metro.*
        - Genitivus *singularis Aeolicè desinit, vel in αυ, vel in αο: ut, αἰακίδαυ pro αἰακίδου, αἰνείαο pro αἰνείου.*
        - Genitivus *pluralis per epenthesin acquirit Aeolicè α: ut, αἰνειάων pro αἰνειῶν.*
        - Dativus *pluralis per Aeolicam paragogen assumit, ut apud Atticos, iota: ut, λογάῖσι pro λογαῖς.*
        - Accusativus *pluralis per syncopen Aeolicam amittit nonnunquam ex diphthongo ι: ut, τιμάς pro τιμαῖς, εἴρεας apud Hesiodum pro εἰρίαις.*
      - **Secunda:**
        - Genitivus *pluralis per epenthesin Aeolicam accipit α: ut, θεάων pro θεῶν.*
        - Dativus *pluralis apud Aeolicos acquirit iota. Ait enim Antisignanus: Dativis pluralibus cuiuscunque declinationis in σ desinentibus, Atticè, Ionicè Aeolicè additur iota: ut, πηγαῖσι pro πηγαῖς.*
        - Accusativo *plurali Aeoles inserunt iota servato tono: ut, καλαίς pro καλάς, σοφαίς pro σοφάς.*
      - **Tertia:**
        - Genitivus *singularis apud Aeolas iota subscriptum non habet: ut, τῶ λόγω pro τῷ λόγῳ: ut ita Genitivus & Dativus sint similes.*
        - Dativus *pluralis teste Io. Grammat. apud Aeolas acquirit iota per epenthesin: ut, τοῖς λόγοισι pro τοῖς λόγοις.*
        - Accusativus *pluralis ο mutat Aeolicè in ω, vel secundum alios etiam in οι: ut, τὼς λόγως pro τοὺς λόγους, τοῖς νόμοις pro τοὺς νόμους.*
      - **Quinta:**
        - **Nominativus.**
          - Monosyllaba *in αις resolvuntur per diaeresin, mutato & transposito tono: ut, παῖς pro παῖς, δάϊς pro δαῖς, Io. Grammat.*
          - Masculina *in ας acquirunt Aeolicè iota: ut, μέλαις pro μέλας. Non tamen αἴαις pro αἴας dicitur, ne duae vocales duriter concidant, teste Corintho.*
        - Genitivus. *In is foeminina, per δος declinata, amittunt Aeolicè δ, in reliquis quoque casibus: ut, ἀρτέμιος pro ἀρτέμιδος, μελέιος pro μελέιδος, σφραγῖν pro σφραγίδα, κναμὶν pro κνημῖδα.*
        - Vocativus *nominativorum in ων, desinit Aeolicè in ον, accentu non retracto, sed servato: ut, δαΐφρων, ὦ δαΐφρον pro δαΐφρον: ἀπόλλων, ὦ ἀπόλλον pro ἄπολλον: χελιδών, ὦ χελιδόν pro χελιδόν.*
        - Dativos *plurales Aeolii formant à Genitivo singulari, & vertendo in εσσι: ut, ἀνδρὸς, ἀνδρέσσι pro ἀνδράσι: γυναικὸς γυναίκεσσι pro γυναιξί: πρωὸς πρώεσσι pro πρωΐ. ἄνακτος, ἀνάκτεσσι pro ἄναξι. Item, pro dativis pluralibus 5. simplicium, Aeoles usurpant dativum tertiae: ut, πάθημα, παθημάτοις pro παθήμασι. Apud Eustath. μὴ καταγελᾶτε τοῖς ἐμοῖς παθημάτοις.*
    - **Côtractis.**
      - **Prima:**
        - Genitivum *singularem contrahunt Aeoles in ευς: ut, δημοσθένευς pro δημοσθένεος. Nonnunquam etiam à communi detrahunt sigma: ut, Σωκράτευ pro Σωκράτους. Utrumque volunt Doriensium esse nonnulli.*
        - Vocativus *Nominativi in ης, Aeolicè desinit in ε: ut, ὦ σώκρατε pro ὦ σώκρατες.*
      - **Secunda:** *Aeoles genitivi penultimam iota secundum aliquos in η vertunt: quod aliàs Ionibus adscribitur: ut, πόληος pro πόλιος.*
      - **Tertia:**
        - Aeoles *in hac declinatione retrahunt accentum: ut, βασίλευς pro βασιλεύς, βασίληος & βασίλεος pro βασιλῆος & βασιλέος.*
        - Genitivus *singularis nonnunquam etiam Doribus similis est apud Aeolios, ut, βασιλεῦς pro βασιλέος.*
      - **Quarta:**
        - Genitivus *singularis Aeolicè desinit in ως: ut, λατῶς pro λητοῦς.*
        - Accusativus *singularis Aeolicè in ων desinit, quemadmodum Ionicè in ουν: ut λατῶν pro λητώ: vel etiam retracto tono λάτων.*
        - Numerus *pluralis Aeolicè secundum quintam simplicium in nonnullis flectitur, quod tamen alii Poeticum esse inquiunt: ut, αἱ κλώθες, ταῖς κλώθοις pro αἱ κλωθοί, κλωθοῖς.*

G. Pro no-

G. PRONOMINUM *Aeolica proprietates nonnulla communes sunt cum nominibus, quibus cum declinationum modo conueniunt: vt, ἐμέων pro ἐμῶν, ἐμοῖσι pro ἐμοῖς. Nos de iis loquemur tantum, qua singulis eueniunt:*

- Ἐγὼ in
  - Nominatiuo *Aeolice circumflectitur vt,* ἐγῶ, *&* ἐγῶν.
  - Genitiuo habet ἐμεῦ *&* μεῦ, *vt apud Dores, pro* μοῦ.
  - Duali ἄμμε pro νῶϊ, νῶ.
  - Plurali Nominatiuo, ἄμμες *pro* ἡμεῖς, ἀμμέων *&* ἄμμεων *pro* ἡμῶν : ἄμμι *&* ἄμμιν *pro* ἡμῖν: ἄμμε, *&* ἄμμας *pro* ἡμᾶς.
- Σὺ in
  - Nominatiuo *Aeolicè habet* τὺ *pro* σύ.
  - Genitiuo σεῦ *&* τεῦ *pro* σοῦ, *vt apud Dores.*
  - Duali ὔμμε *pro* σφῶϊ σφῶ.
  - Plurali ὔμμες *pro* ὑμεῖς: ὑμμέων *&* ὔμμεων *pro* ὑμῶν, ὔμμι *&* ὔμμιν *pro* ὑμῖν: ὔμμας *pro* ὑμᾶς.
-
  - Genitiuo *habet Aeolicè* ἑῦ *pro* οὗ. *Cyprij* γοεῦ *per digamma Aeolicum, Fio dicunt. Hoc cum scribatur à nonnullis per γ simplex,* γιο, *erratum esse videtur, digamma Aeolici non animaduersi. Et Caninius Hesychium malè ait multa per gamma scribere quæ per digāma debebant: vt,* γιλλὸς, γισχύς, γισαμῆναι, *quæ scribi debebant* Fιλλὸς, Fισχὺς, Fισάμηναι.
  - Accusatiuo *plurali Aeolicè habet* σφὶ *pro* σφᾶς.
- Σὸς *cum suo articulo coit retracto tono: vt,* ὦσος *pro* ὁ σός, ὤσα *pro* ἡ σή, τὤσον *pro* τὸ σόν.
- Ἡμέτερος, α, ον, *Aeolicè habet* ἄμος, ἄμα *vel* ἄμη, ἄμον.
- Ὑμέτερος, α, ον, *Aeolicè habet* ὔμος, ὔμα *vel* ὔμη, ὔμον.
- Αὐτὸς *in Accusatiuo omnis generis & numeri habet Aeolicè* μίν.
- Ἐκεῖνος *efferunt Aeoles per aphæresin, dicentes* κεῖνος.

H. IN VERBIS *quoque suos habēt idiotismos Aeoles. Considerāda sunt accidētia eorum:*

- Coniugatio quæ à natura thematū depēdet. Hæc ergo vel
  - Mutant Characteristicas literas Aeoles.
    - Εω in
      - Ηω. *Etenim verba prima circumflexorum, per ηω efferunt Aeolij, teste Caninio: vt,* ἀδικήω *pro* ἀδικέω.
      - Ευω: *vt,* ῥεύω *pro* ῥέω. *Hinc in Aor. 2.* ἔρρυον. *Ait Antesignanus* δεύεσθαι *dici Poeticè pro* δεῖσθαι, δεύομαι *pro* δέομαι.
    - Πτω in Σσω: *vt,* ὄσσω *pro* ὄπτω, πέσσω *pro* πέπτω.
    - Σσω in Ζω: *vt,* ταράζω, *pro* ταράσσω. *Vnde creditur* ζ *non solum valere σδ, sed & duplex σσ,*
  - Noua *themata fingunt. Nam à verbis circumflexis omnium coniugationū Aeoles, noua verba in* μι *formant: vt,* Οτέω, ἄτημι, νόημι. Δαμνάω, δάμνημι, γελάω, γέλημι. Ἐλευθερόω, ἐλευθέρωμι. δοκιμόω, δοκίμωμι. *Nonnunquam geminant initium: vt,* ἀχέω, ἀκάχημι: ἀλάω ἀλάλημι: πλάω, πλῆμι, πίμπλημι, ἀλυκτέω, ἀλαλύκτημι.
  - Metaplasmo *themata communia aliter efferunt ratione penultimæ: vt* φθέρρω *dicunt pro* φθείρω, *&c.*
- Temporaque eorum obseruandum est &
  - Initiū, seu Augmentum: quod vel
    - Tollunt *Augmentum quandoque abiicitur Aeoles, in verbo tantùm Passiuo, ait Caninius: vt,* δέχθαι *pro* δεδέχθαι, βλῆται *pro* βέβληται, ὄρθαι *pro* ὦρθαι ἐλέγχθω. *Ita in Optatiuo* λύμην *pro* λελύμην *apud Homerum, idem quod* λελυμένος εἴην. *Pro* ἔφην *etiam dicere videntur* φῆν, φῆς, φῆ.
    - Mutant.
      - Ad *augmentum* ε *resolutum ex* η, *addunt Aeoles* υ: *vt, in Aor. 2.* εὔαδον *pro* ἕαδον, *quod dictum est pro* ἦδον, *placui, ab* ἅδω.
      - Verbis à ρ *incipientibus* ε *dicunt,* βρέῤῥιφα *pro* ἔρριφα. *Hinc apud Pindarum* βερίφθαι, *quod Caninius Aeolicum esse dicit.*
  - Finis, *tum etiam Penultima omnium Generū,*
    - ACTIVI *& eius Modorum.*
      - Indicatiui, *de quo, vt & de Imperatiuo & Optatiuo, consule sign.* L.
      - Subiunctiui. *Aeoles secunda persona singulari addunt per paragogen* θα: *vt,* ἐθέλησθα *pro* ἐθέλῃς, ἔλθησθα *pro* ἔλθῃς, σπεύδησθα *pro* σπεύδῃς, ᾖ, ῃς *&* *Aeolicè* ἦσθα.
      - Infinitiui.
        - Barytonorum εἰν *Aeoles in* ην *vel* εν *transformant: vt,* τύπτην *vel* τύπτεν *pro* τύπτειν, *idque Dorum more,* ποίην *pro* ποιεῖν. *Dicunt nonnulli Aeoles* ην *vsurpare in præsenti & Futuro primo duntaxat.*
        - Circumflexorum ειν *Aeoles vertunt in* εις, *quamuis etiam in* ην *&* εν *aliquando:* ᾶν *autem in* αῖν *vel* αις: οῦν *in* οις *&* οιν: *vt,* ποιεῖς *pro* ποιεῖν: *item* ποίην *aut* ποῖεν *pro* ποιεῖν: γελαῖς, *&* γελαῖν *pro* γελᾶν: χρυσοῖς *&* χρυσοῖν *pro* χρυσοῦν. *Hesiodus ait* ἀρόμεναι *pro* ἀροῦν, *vt ita etiam in* ὀμμεναι *Aeolicè desinere videri possit.*
        - Perfectum *quintæ coniugationis habens* ε *in penultima Præsentis,* α *mutat Aeolicè in* ο, *& tonum retrahit: vt,* τέτορθαι *pro* τετάρθαι, *à* τείρω.
    - PASSIVI, & MEDII. *Vide sign.* M.
- Figura. Hæc ergo
  - Syncope *frequenter vtuntur Aeoles, teste Plutarcho: vt,* ἀπόβαλλειν *pro* ἀποβάλλειν, κατδραθεῖν *pro* καταδραθεῖν.
  - Tenues *non vertunt in aspiratas Aeolij: vt,* κατοπᾶται *pro* καθορᾶται. *Nam ignorant aspirationem.*

L Reliquorum modorum Actiui generis ratio itidem habenda est.

Indicatiui eiusque omnia tempora:

Præsens:

- Secunda & *Tertia persona Præsentis & Futuri* ει *mutat Aeolicè in* η, *iota non subscripto*: *vt*, τύπτης *pro* τύπτεις, τύπτη *pro* τύπτει.
- In *nonnullis Verbis secunda persona singularis præsentis Indicatiui, sed & aliorum Modorum & Temporum Aeolicè acquirit* θα: *vt*, εἶσθα *pro* εἶς, *ab* εἶμι, *eo. Hoc spectare videtur* χρῆσθα, *quod Aeolicè dicitur pro* χρῆ, *quamuis id Varinus Doricum esse velit.*
- Dorica *in* ουν *Aeoles formant abiecto* ν: *vt*, ποιεῦτι *pro* ποιεῦντι.
- Verba *secunda circumflexorum contractionem in* ᾳ *resoluunt Aeolicè*, *iota non subscripto, sed adscripto*: *vt*, γελαῖς *pro* γελᾷς, γελάϊ *pro* γελᾷ.
- Primæ *coniugationis in* Μι *n in* ε *mutatur Aeolicè*, μ *geminato*: *vt*, τίθεμμι *pro* τίθημι, φίλεμμι *pro* φίλημι. *In tertia plurali* τίθεντι *pro* τιθεῖσι. *In duali autem, & in prima & secunda plurali retinet* φίλητον, φίλημεν, φίλητε. *Sic Caninius.*
- Secunda *in* Μι, *penultimum* η *mutat Aeolicè in* αι: *vt*, γέλαιμι, γέλαις, γέλαι, *pro* γέλημι, ἀ γελάω.
- Tertia *pluralis Dorica Verborum in* Μι, *accentum transfert Aeolicè in antepenultimam*: *vt*, τίθεντι *pro* τιθέντι, ἵσταντι *pro* ἱστάντι, δίδοντι *pro* διδόντι, ζεύγνυντι *pro* ζευγνύντι.
- Εἰμὶ *Aeolicè habet* ἦμι & *in tertia plurali* ἔντι *pro* εἰσί.
- Φημὶ *in tertia plurali habet Aeolicè* φαισὶ *pro* φασί. *Aeoles etiam per aphæresin auferunt* φ: & *dicunt* ἠμί, ἠς & ἦσθα, ἠσί & ἦτι.

Imperfectum.

- Totum *singularem numerum Imperfecti & Aoristi vtriusque Actiui & Medij generis formant Aeoles in* σκον, σκες, σκε, *primam pluralem in* σκομεν, *tertiam in* σκον: *hoc est, per epenthesin vltimæ syllabæ præmittunt tres literas*: *vt* τύπτεσκον, τύπτεσκες, τύπτεσκε, τυπτέσκομεν, τύπτεσκον: ποιέσκον, ποιέσκες *pro* ἐποίεον *&c.* ἔσκον, ἔσκες, ἔσκε *pro* ἦν *Verbi substantiui.*
- Tertia *persona in* ει *desinens Aeolicè aliquando per* η *effertur*: *vt*, ἐφίλη *pro* ἐφίλει, ᾔδη *pro* ᾔδει.
- Secunda *singularis acquirit nonnunquam Aeolicè* θα: *vt*, ἦσθα *pro* ἦς, ἔφησθα *pro* ἔφης.

Plusquamimperfectum: *Secunda persona, vt in Imperfecto, Aeolicè nonnunquam acquirit* θα: *vt*, ᾔδεισθα *pro* ᾔδεις.

Aoristus *vterque formatur Aeolicè, vt Imperfectum*: *vt*, λέξασκον, λέξασκες, λέξασκε, λεξάσκομεν, λέξασκον: λέγεσκον, λέγεσκες, λέγεσκε, λεγέσκομεν, λέγεσκον.

Futurum:

- Quintæ *barytonorum in* ρω & λω *Aeolicè inseritur* ε: *vt*, σπερέω *pro* σπερῶ, ψαλέω *pro* ψαλῶ.
- Secunda & *Tertia singularis Aeolicè mutatur in* η, *vt in Præsenti dictum*: *vt*, λέξης *pro* λέξεις, λέξη *pro* λέξει.
- Doricum ουν *Aeolicè amittit* ν: *vt*, ποιησεῦτι *pro* ποιησοῦντι, λεξεῦτι *pro* λεξοῦντι.

Imperatiui *Hic Aeoles retinent penultimam longam in Verbis in* Μι: *vt*, τίθητι τιθήτω, *pro* τίθετι τιθέτω, ἵσταθι *pro* ἵσταθι, δίδωθι *pro* δίδοθι.

Optatiui:

- Præsens *prima circumflexorum contrahitur Aeolicè in* οίην: *vt*, ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη *pro* ποιοῖμι. *Ab* ἀξιόω *autem tertia circumflexorum, venit etiam* ἀξιοίη *pro* ἀξιοῖ, *vt rectè annotat Crusius: quod tamen Atticum esse potest. Ait enim Arist. 3. de cælo cap. vltimo* ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀξιοίη. *Antesignanus dicit Aeoles sequi Dorienses terminando Optatiuum in* οίην: *vt*, ποιοίην *pro* ποιοῖμι, χρυσοίην *pro* χρυσοῖμι.
- Secunda *persona acquirit nonnunquam Aeolicum* θα: *vt*, κλαίοισθα *pro* κλαίοις, πεφύγοισθα *pro* πεφύγοις.
- Aoristus *primus Aeolicè inflectitur per* εια, ειας, ειε: *vt* τύψεια, τύψειας, τύψειε *pro* τύψαιμι: *quam formam Eustathius communem factam esse dicit. Scribit Corinthus, primam singularem & tertiam pluralem esse Aeolicam: secundam & tertiam Atticorum. Alij omnium personarum formationem ambobus relinquunt. Annotat Caninius in solo duali Atticos & Aeolios nihil mutare.*

Infinitiui:

- Barytona *in* ειν *terminant Aeol. in* ην, *accentu retento, vel translato*: *vt*, τύπτην *pro* τύπτειν, ἐλθῆν *vel* ἔλθην *pro* ἐλθεῖν.
- Primæ *coniugationis circumflexa in* εῖν, *terminant Aeoles in* εις *vel* ην, *iota subscripto vel neglecto, accentu quin etiam retento vel translato*: *vt*, ποίεις *vel* ποιῆν *pro* ποιεῖν, φρονῆν *vel* φρόνην *pro* φρονεῖν.
- Secundæ *coniugation. circumflexa in* ᾶν, *iota ad latus scripto, Aeoles vel contractè efferunt, vel solute per diæresin*, ν *quandoque in* ς *mutato, sæpius etiam translato tono*: *vt*, γελαῖν *vel* γελάϊν, *vel* γελάϊς, *vel* γέλαις *pro* γελᾷν.
- Tertiæ *coniugationis circumflexa in* ουν *terminant Aeoles in* οις *vel* οιν, *accentu retento vel translato*: *vt*, χρυσοῖς, χρυσοῖν, χρύσοιν *pro* χρυσοῦν.

M. In cæteris quoq; generibus Aeolica proprietas occurrit, in

- **PASSIVO.**
  - Prima pluralis in μέθα ab Aeolibus terminatur in μέθε & μεθεν: ut, λεγόμεθε vel λεγόμεθεν pro λεγόμεθα.
  - Doricum ουν Aeolicè amittit ν: ut, ποιεῦται pro ποιεῦνται.
  - Imperfectum per epenthesin trium literarum σκε, efferunt Aoles, abiecto augmento: ut, πατλεσκόμην pro ἐπατλόμην.
  - Præteriti perfecti penultimam α frequenter abit Aeolicè in ο: ut, ἔφθορμαι pro ἔφθαρμαι, μέμορμαι pro μέμαρμαι.
  - Verba in μι primæ coniugationis η penultimum in Imperfecto retinent Aeolicè: ut, ἐκαλήμην pro ἐκαλέμην, ἐφιλήμην pro ἐφιλέμην.
  - Aoristi vtriusque tertia pluralis Aeolicè formatur à prima singulari mutata vltima in εν, quod etiam fit à Doriensibus: ut, ἔτυφθεν pro ἐτύφθησαν, ἔτυπεν pro ἐτύπησαν. Ait Eustathius fieri à prima plurali, per syncopen duarum literarum η & μ, ab ἐτύφθημεν nimirum, ἔτυφθεν, ab ἐτύπημεν ἔτυπεν.
  - In Optatiuo Aoristo 2. Aoles pro θείμην, θεῖο, θεῖτο dicunt θοίμην, θοῖο, θοῖτο.
  - In Infinitiuo verba quintæ baryton. quæ habent ε in penultima præsentis, reuocant tonum in tertiam à fine, α in ο mutando: ut, τέτορθαι pro τετάρθαι, à τείρω: μέμορθαι pro μεμάρθαι à μείρω.
- **Medio:** eadem nimirum, quæ in duobus iā dictis: quatenus scilicet cū iis terminationū similitudine cōuenit. Exēpli gratia:
  - Prima pluralis in μεθα, α vltimum Aeolicè in ε mutat, assumpto nonnunquam per paragogen ν: ut, ἐτάξάμεθε pro ἐταξάμεθα, ἐταγόμεθεν pro ἐταγόμεθα.
  - Doricum ουν hic quoque ν amittit Aeolicè: ut, ταξεῦται pro ταξεῦνται, ποιεῦται pro ποιεῦνται.
  - Secunda persona singularis Aeolicè acquirit θα: ut, οἶδασθα, & per syncopen οἶσθα pro οἶδας.
  - Imperfectum & Aoristi, ut in Actiuo, per epenthesin recipit tres literas σκε abiecto augmento: ut, πατλεσκόμην, πατλέσκου, πατλέσκετο, πατλέσκοντο, pro ἐπαττόμην, ἐπάττου, ἐπάττοντο. δασάσκετο pro ἐδάσατο.

I. PARTICIPII Aeolismi conueniūt partim cum

- Nominibus, quibuscum eadem recipiunt formas declinationum: ut, πεπτυκόσιν pro πεπτυκόσι, τυπτομένοις pro τυπτομένας, τῷ ταξαμένω pro τῇ ταξαμένῃ, &c. Ita quoque τύψαις dicunt pro τύψας.
- Verbo in
  - Initio, ratione Augmenti. Nam Aeoles, ablato incremento, tonum in antepenultimam transferunt: ut, βλήμενος pro βεβλημένος, δέγμενος pro δεδεγμένος.
  - Fine. Ergo
    - Fœmininorum η circumflexum Aeolicè mutatur in ω, teste Antesignano: ut, ἰδῶσα pro ἰδοῦσα.
    - Perfecti vltima Aeolice mutat σ in ν translato tono: ut, τετύφων pro τετυφώς.
    - Eiusdem characteristicam Aeoles nonnunquam negligunt: ut, τεθνηώς pro τεθνηκώς.
    - Prima circumflexorum in ων, Aeolice in εις abit quasi esset verbum in μι: ut, ποιεῖς pro ποιῶν, φιλεῖς pro φιλῶν, ἀεῖς pro ἀῶν. Sic εἶς pro ὤν, ab εἰμι. Hoc scribunt nonnulli sed non animaduertunt, participium illud esse non verbi circumflexi ποιέω ποιῶ, sed verbi in μι, ποιημι quod à circumflexis Aeoles frequenter deriuant.
    - Secunda circumflexorum pro ων Aeolice habet αις: ut, γελαῖς pro γελῶν, ἐλαῖς pro ἐλῶν. Alij hoc Doribus tribuunt.

K. Quæ cætera sunt Partes orationis, parum variant Aeolicè:

- ADVERBIVM. Quæ desinunt in θεν ν abiecto, mutant ε in α: ut, ὄπισθα pro ὄπισθεν, ἔνθα pro ἔνθεν, ἄτερθα pro ἄτερθεν.
- PRAEPOSITIO. Dicunt Aeoles ἀμπὶ pro ἀμφὶ, ζὰ pro διὰ, πρὸς pro προτί.

D. Plurium autem dictionum connexio Aeolica heic considerari potest vel

- Ortographica, quando diuersæ dictiones, quæ diuidēdæ erāt iunguntur, contractione vel
  - Intercedente. Sic mutatis ΟΑ in
    - Ω: ut ὦλλος pro ὁ ἄλλος.
    - ΟΥ: ut, τοὔλλο pro τὸ ἄλλο.
  - Non intercedente, literis nonnullis mutatis & ablatis: ut, καὶ δὲ pro καὶ ἐπὶ: ζὰ νυκτὸς pro διὰ νυκτός: ὅσος pro ὁ σὸς, accentu & spiritu mutato.
- Syntactica, quando constructio gemina variat, per enallagen
  - Partium orationis. Participiis verborum loco vtuntur Aeoles: ut, καρπῶ βειθόμενα pro βείθεται.
  - Accidentium, Casus.
    - Datiuum pluralem tertiæ simplicium vsurpant Aeoles pro Accusatiuo eiusdem numeri: ut, τοῖς νόμοις pro τοὺς νόμους. Hoc ideo fit, quia gaudent προσθέσει τοῦ ι.
    - Vocatiuo primæ simpl. vtuntur Aeoles loco Nominatiui: ut ἱππότα νέφεληγερέτα pro ἱππότης. An non hoc, quia Nominatiuum eum terminant in α? Ait H. Stephanus, Quod Philoponus Atticorum esse perperam tradidit, id Eustathius de Aeolibus & Boeotis refert.

L. Reliquorum modorum Actiui generis ratio eisdem habenda est.

- **Indicatiui cum ostera indicatiui tempora:**
  - **Præsens:**
    - Secunda & *Tertia persona Præsentis & Futuri ει mutat Aeolicè in η, iota non subscripto: Vt, τύπτης pro τύπτεις, τύπτη pro τύπτει.*
    - In *nonnullis Verbis secunda persona singularis præsentis Indicatiui, sed & aliorum Modorum & Temporum Aeolicè acquirit θα: Vt, εἶσθα pro εἶς, ab εἶμι, eo. Hoc spectare videtur χρῆσθα quod Aeolicè dicitur pro χρῆ quamuis id Varinus Doricum esse velit.*
    - Dórica *in ουν Aeoles formant abiecto ν: Vt, ποιεῦτι pro ποιεῦντι.*
    - Verba *secunda circumflexorum contractionem in ᾳ resoluunt Aeolicè, iota non subscripto, sed adscripto: Vt, γελαῖς pro γελᾷς, γελαῖ pro γελᾷ.*
    - Primæ *coniugationis in Mι η in ε mutatur Aeolicè, μ geminato: Vt, τίθεμμι pro τίθημι, πόθεμμι pro πόθημι. In tertia plurali τίθεντι pro τιθεῖσι. In duali autem, & in prima & secunda plurali manet η: φίλητον, φίλημεν, φίλητε. Sic Caninius.*
    - Secunda *in Mι, penultimum η mutat Aeolicè in αι: Vt, γέλαιμι γέλαις, γέλαι, pro γέλημι, ᾳ γελάω.*
    - Tertia *pluralis Dorica Verborum in Mι accentum transfert Aeolicè in antepenultimam: Vt, τίθεντι pro τιθέντι, ἵσαντι pro ἱσάντι, δίδοντι pro διδόντι, ζεύγνυντι pro ζευγνύντι.*
    - Εἰμὶ *Aeolicè habet ἦμι & in tertia plurali ἔντι pro εἰσί.*
    - Φημὶ *in tertia plurali habet Aeolicè φαισὶ pro φασί. Aeoles etiam per aphæresin auferunt φ: & dicunt ἡμί, ἠς & ἦσθα ἠσί & ἦτι.*
  - **Imperfectum.**
    - Totum *singularem numerum Imperfecti & Aoristi Vtriusque Actiui & Medij generis formant Aeoles in σκον, σκες, σκε, primam pluralem in σκομεν, tertiam in σκον: hoc est, per epenthesin vltima syllaba præmittunt tres literas: Vt τύπτεσκον, τύπτεσκες, τύπτεσκε, τυπτέσκομεν, τύπτεσκον: ποίεσκον, ποίεσκες pro ἐποίεον & c. ἔσκον ἔσκες ἔσκε pro ἦν Verbi substantiui.*
    - T[ertia] *persona in ει desinens Aeolicè aliquando per η effertur: Vt, ἐφίλη pro ἐφίλει, ᾤκη pro ᾤκει.*
    - Secunda *singularis acquirit nonnunquam Aeolicè θα: Vt, ἦσθα pro ἦς, ἔφησθα pro ἔφης.*
  - Plusquamperfectum: *Secunda persona, Vt in Imperfecto, Aeolicè nonnunquam acquirit θα: Vt, ᾔδεισθα pro ᾔδεις.*
  - Aoristus *Vterque formatur Aeolicè Vt Imperfectum: Vt τάξασκον, τάξασκες, τάξασκε, ταξάσκαμεν, τάξασκον: τάγεσκον, τάγεσκες, τάγεσκε, ταγέσκομεν, τάγεσκον.*
  - **Futurum:**
    - Quintæ *barytonorum in ρω & λω Aeolicè inferitur σ: Vt, σπέρσω pro σπερῶ, ψάλσω pro ψαλῶ.*
    - Secunda & *Tertia singularis Aeolicè mutatur in η, Vt in Præsenti dictum: Vt, τάξης pro τάξεις, τάξη pro τάξει.*
    - Doricum *ουν Aeolicè amittit ν: Vt, ποιησεῦτι pro ποιησεῦντι, ταξεῦτι pro ταξεῦντι.*
- Imperatiui *Hic Aeoles retinent penultimam longam in Verbis in Mι: Vt, τίθητι τιθήτω, pro τίθετι τιθέτω, ἵσταθι pro ἵσταθι, δίδωθι pro δίδοθι.*
- **Optatiui:**
  - Præsens *prima circumflexorum contrahitur Aeolicè in οίην: Vt, ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη pro ποιοῖμι. Ab ἀξιόω autem tertia circumflexorum, venit etiam ἀξιοίη pro ἀξιοῖ, Vt rectè annotat Crusius: quod tamen Atticum esse potest. Ait enim Aristot. 3. de cælo cap. Vltimo ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀξιοίη. Antesignanus dicit Aeoles sequi Dorienses terminando Optatiuum in ῳην: Vt, ποιῴην pro ποιοῖμι, χρυσῴην pro χρυσοῖμι.*
  - Secunda *persona acquirit nonnunquam Aeolicum θα: Vt, κλαίοισθα pro κλαίοις, πεφύγοισθα pro πεφύγοις.*
  - Aoristus *primus Aeolicè inflectitur per ειας, ειας, ειε: Vt τύψεια, τύψειας, τύψειε pro τύψαιμι: quam formam Eustathius communem factam esse dicit. Scribit Corinthus, primam singularem & tertiam pluralem esse Aeolicam: secundam & tertiam Atticorum. Alij omnium personarum formationem ambobus relinquunt. Annotat Caninius in solo duali Atticos & Aeolicos nihil mutare.*
- **Infinitiui:**
  - Barytona *in ειν terminant Aeol. in ην, accentu retento, Vel translato: Vt, τύπτην pro τύπτειν, ἐλθῆν Vel ἔλθην pro ἐλθεῖν.*
  - Primæ *coniugationis circumflexa in ειν, terminant Aeoles in εις Vel ην, iota subscripto Vel neglecto, accentu quinetiam retento Vel translato: Vt, ποίεις Vel ποιῆν pro ποιεῖν, φρονῆν Vel φρόνην pro φρονεῖν.*
  - Secundæ *coniugation. circumflexa in ᾳν, iota ad latus scripto, Aeoles Vel contractè efferunt, Vel solute per diæresin, ν quandoque in σ mutato, sæpius etiam translato tono: Vt, γελαῖν Vel γελάιν, Vel γελάις, Vel γέλαις pro γελᾷν.*
  - Tertiæ *coniugationis circumflexa in ουν terminant Aeoles in οις Vel οιν, accentu retento Vel translato. Vt, χρυσοῖς, χρυσοῖν, χρύσοιν pro χρυσοῦν.*

M. In circu-

M. *In cæteris quoq; generibus Aeolica proprietas occurrit, in*

- PASSIVO.
  - Prima *pluralis in μεθα ab Aeolibus terminatur in μεθε & μεθεν: Vt, λεγόμεθε vel λεγόμεθεν pro λεγόμεθα.*
  - Doricum *ουν Aeolicè amittit υ: Vt, ποιεῦνται pro ποιοῦνται.*
  - Imperfectum *per epenthesin trium literarum σκε, efferunt Aeoles, abiecto augmento: Vt, τυπτεσκόμην pro ἐτυπτόμην.*
  - Præteriti *perfecti penultimam α frequenter abit Aeolicè in ο: Vt, ἔφθορμαι pro ἔφθαρμαι, μέμορμαι pro μέμαρμαι.*
  - Verba *in μι primæ coniugationis η penultimum in Imperfecto retinent Aeolicè: Vt, ἐκαλήμην pro ἐκαλέμην, ἐφιλήμην pro ἐφιλέμην.*
  - Aoristi *Vtriusque tertia pluralis Aeolicè formatur à prima singulari mutata vltima in εν, quod etiam fit à Doriensibus: Vt, ἔτυφθεν pro ἐτύφθησαν, ἔτυπεν pro ἐτύπησαν. Ast Eustathius fieri à prima plurali, per syncopen duarum literarum η & μ, ab ἐτύφθημεν nimirum, ἔτυφθεν, ab ἐτύπημεν ἔτυπεν.*
  - In *Optatiuo Aoristo 2. Aoles pro θείμην, θεῖο, θεῖτο dicunt θοίμην, θοῖο, θοῖτο.*
  - In *Infinitiuo Verba quinta baryton. quæ habent ι in penultima præsentis, reuocant tonum in tertiam à fine, α in ο mutando: Vt, τέτορθαι pro τετάρθαι, à τείρω: μέμορθαι pro μεμάρθαι à μείρω.*
- Medio: *eadem nimirum, quæ in duobus iã dictis: quatenus scilicet cũ iis terminationũ similitudine cõuenit. Exẽpli gratia:*
  - Prima *pluralis in μεθα, α vltimum Aeolicè in ε mutat, assumpto nonnunquam per paragogen ν: Vt, ἐταξάμεθε pro ἐταξάμεθα, ἐταγόμεθεν pro ἐταγόμεθα.*
  - Doricum *ουν hic quoque υ amittit Aeolicè: Vt, ταξεῦνται pro ταξοῦνται, ποιεῦνται pro ποιοῦνται.*
  - Secunda *persona singularis Aeolicè acquirit θα: Vt, οἶδασθα, & per syncopen οἶσθα pro οἶδας.*
  - Imperfectum *& Aoristi, vt in Actiuo, per epenthesin recipit tres literas σκε abiecto augmento: Vt, τυπτεσκόμην, τυπτέσκου, τυπτέσκετο, τυπτέσκοντο, pro ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο: ἀλλασσάσκετο pro ἠλλάξατο.*

I. PARTICIPII *Aeolismi conuenit partim cum*

- Nominibus, *quibuscum eadem recipiunt formas declinationum: Vt, πεπτυκόντων pro πεπτυκότων, τυπτομένοισι pro τυπτομένοις, τῶν τυπτομενάων pro τῶν τυπτομένων, &c. Ita quoque τύψαις dicunt pro τύψας.*
- Verbo in
  - Initio, *ratione Augmenti. Nam Aeoles, ablato incremento, tonum in antepenultimam transferunt: Vt, βόλλημενος pro βεβλημένος, δέγμενος pro δεδεγμένος.*
  - Fine. *Ergo*
    - Fœmininorum *ει circumflexum Aeolicè mutatur in ω, teste Antesignano: Vt, ἰδῶσα pro ἰδεῖσα.*
    - Perfecti *vltima Aeolice mutat σ in ν translato tono: Vt, τελύφων pro τελυφώς.*
    - Eiusdem *characteristicam Aeoles nonnunquam negligunt: Vt, τεθνηὼς pro τεθνηκώς.*
    - Prima *circumflexorum in ων, Aeolice in εις abit quasi esset Verbum in μι: Vt, ποιεὶς pro ποιῶν, φιλεὶς pro φιλῶν, ἀεὶς pro ἀῶν. Sic εἰς pro ὤν, ab εἰμι. Hoc scribunt nonnulli sed non animaduertunt, participium illud esse non Verbi circumflexi ποιέω ποιῶ, sed Verbi in μι, ποίημι quod à circumflexis Aeoles frequenter deriuant.*
    - Secunda *circumflexorum pro ων Aeolice habet αις: Vt, γελαῖς pro γελῶν, ἐλαῖς pro ἐλῶν. Alij hoc Doribus tribuunt.*

K. *Quæ cætera sunt Partes orationis, parum variant Aeolice:*

- ADVERBIVM. *Quæ desinunt in θεν, ν abiecto, mutant ε in α: Vt, ὄπισθα pro ὄπισθεν, ἔνθα pro ἔνθεν, ἄτερθα pro ἄτερθεν.*
- PRAEPOSITIO. *Dicunt Aeoles ἀμπὶ pro ἀμφὶ, ζὰ pro διὰ, πρὸς pro πρός.*

D. Plurium *autem dictionum connexio Aeolica heic considerari potest vel*

- Ortographica, *quando diuersæ dictiones, quæ diuidẽda erãt, iunguntur, contractione vel*
  - Intercedente. *Sic mutatur* ΟΑ in
    - Ω: *Vt ὤλλος pro ὁ ἄλλος.*
    - ΟΥ: *Vt, τοὔλλο pro τὸ ἄλλο.*
  - Non *intercedente, literis nonnullis mutatis & ablatis: Vt, κὰδ δὲ pro κατὰ δέ: ζὰ νυκτὸς pro διὰ νυκτός: ὄος pro ὁ ὅς, accentu & spiritu mutato.*
- Syntactica, *quando constructio gemina variat, per enallagen*
  - Partium *orationis. Participiis Verborum loco vtuntur Aeoles: Vt, χαρμοῖς βεβαθομένη pro βεβάθεται.*
  - Accidentium, *Casus.*
    - Datiuum *pluralem tertia simplicium vsurpant Aeoles pro Accusatiuo eiusdem numeri: Vt, ταῖς νόμοις pro τὰς νόμοις. Hoc ideo fit quia gaudent προσθήκῃ τοῦ ι.*
    - Vocatiuo *primæ simpl. vtuntur Aeoles loco Nominatiui: Vt ἱππότα νέστωρ pro ἱππότης. An non hoc, quia Nominatiuum eum terminant in α? Ait H. Stephanus, Quod Philoponus Atticorum esse perperam tradidit, id Eustathius de Aeolibus & Bœotis refert.*

In POETARVM *describenda licentia, eorum duntaxat meminerimus, quæ præter alias dialectos, & vsum cõmunem metri causa diuersimodè extulerũt. Ergo Tempora verborum in σκον σκες, σκε terminare, frequenti consonantium diplasiasmo gaudere, non Poetarum licentia est, sed vtrumque Aeolicorum consuetudinis. Ita datiuorum pluralium Quinta simpl. à nominatiuo formationem Ionibus & Aeolibus relinquemus, & id tantùm Poeticum censebimus quod diuersarum Græcia nationum Poetæ communi licentia, præter vsum vulgarem Oratorum, Historicorum, Populi, metri constituendi gratia adhibebunt. Ergo heic quoque generalißima diuisione considerabimus*

- Significationes vocum Poeticas, eásque vsitatis aliquot scholarũ schematismis, exempli gratia, determinabimus:
  - Metaphora. *Sic* ἀνθεῖν *florere significatus Poeticè gaudere,* θάλλειν. Δόμος, *domus etiã apud Hesiodum, dolium.* Καλιὰ *nidus: Poet. domus.* Φυὴ, *natura, vel indoles. Poet. ætas.*
  - Metalepsi. *Sophocles per* ἀργύρειον, *argentum significat auaritiam. Ait Homerus* ἔῤῥε κακὴ γλήνη *pereat timida virguncula. Cum enim* γλήνη, *significet* κόρην, *pupillam & κόρη quandoque virginem: per metalepsin voci* γλήνη, *eandem virginis significationem tribuit.*
  - Synecdoche. Ὀφρὺς, *supercilium, apud Homerum totum Caput significat.* Δρῦς, *quercus: Poet. non rarò quæuis arbor, vt etiam vitis dicatur* δρῦς οἰνοχίτων. *Hesiodus voce* πηδάλιον, *temo, omne rusticum instrumentum intelligit,*
  - Metonymia. *Apud Homerum Apollo* ἔδωκεν τόξον *Pandaro: id est,* τοξικὴν ἐμπειρίαν. *Per* Δήμητρα *Cererem, intelligunt Poetæ fruges. Per* μούσας, *quæ Deæ sunt tutelares liberalium artium, Artes ipsas.*
  - Cathacresi. *Hesiodus per* βασιλῆα, *regem, abusiuè quemuis iudicem intelligit.*
  - Periphrasi. *Iouem vocant Poetæ* μακάρεσσιν ἀνάσσοντα, *beatis imperantem. Musas* τέκνα Διὸς *filias Iouis. Cygnum* παῖδα ἐνυαλίοιο ἄνακτος *filium regis Martis. Inuisibilem appellant* ἠέρα ἑσσάμενον, *aere indutum.*
- VOCES *ipsas quatenus à soluta lingua diuersa sunt: vel*
  - *Vna duntaxat, tum*
    - Omnino. Κρίκε *stridebat,* λίγξε *sonuit, Poetica verba esse videntur, per onomatopœiam facta. In compositionibus inprimis licentiam suam exercuerunt Poetæ.* Λακκόπλουτος *ex fossa locupletatus quam vocem Plutarchus in Aristidis vita, ex Comicis adducit.* Κομποφακελορρήμων *grauibus & sesquipedalibus verbis vtens, apud Aristophanem legitur.* Ψαμμακοσιογάργαρα *innumera & infinita. Huc referri potest Hegesandri Epigramma, quod extat apud Athenæum lib. 4. aduersus Philosophos:*

      Ὀφρυανασπασίδαι, ῥινεγκαταπηξιγένειοι,
      Σακκογενειοτρόφοι, καὶ λοπαδαρπαγίδαι,
      Ἱματανωπερίβαλλοι, νηλιποκαιβλεπίλαροι,
      Νυκτιλαθραιοφάγοι, νυκτιπαταιπλάγιοι,
      Μειρακιεξαπάται, καὶ συλλαβοπευσιλαβῆται.
      Δοξοματαιόσοφοι, ζητάρετησιάδαι.
  - *Ex parte, quod ostendemus in*
    - Specie: *adhibitis iis, quæ generatim dicentur, ad singulas Orationis partes. Vide sign. A.*
    - *Genere, ratione tum*
      - Ortographiæ *quatenus vox aliqua ad metrũ aptius constituẽdum literis*
        - Augetur
          - Initio, *tum* Litera, Γ. *vt,* γδοῦπος *pro* δοῦπος. *tum* Syllaba, A, *vt,* ἄσταχυς *pro* στάχυς, E. *vt,* ἐείκοσι *pro* εἴκοσι. Προ: *vt,* προπάροιθεν *pro* πάροιθεν.
          - Medio: *tum* Litera, I, *quo frequenter vtuntur: vt,* ἀγνοίῃσι *pro* ἀγνοίῃσ, γελοίω *pro* γελῶ, εἴρεσιν *pro* ἔρεσιν. Υ: *vt,* ἀχεύω *pro* ἀχέω. K: *vt,* ἰκχὸς *pro* ἰχὼς. Σ *ad* ο *aut aliam vocalem breuem adijciunt si plures in eodem composito occurrant: vt.* θεόσδοτος *pro* θεόδοτος, δικάσπολος *pro* δικάπολος, *tum* Syllaba, A: *vt,* κεράατος *pro* κέρατος. E: *vt,* γενέσθαι *pro* γενέσθαι. E I. *vt,* θαμειός *pro* θαμός, ἀφνειός *pro* ἄφνος. H: *vt,* θεήιος *pro* θεῖος.
          - Fine, Syllaba, E: *vt,* ἦε *pro* ἦ. Θεν: *vt,* πάροιθεν *pro* πάρος. Οι: *vt,* μίνωιο *pro* μίνω, *à nomin.* μίνως. Φι: *vt,* στρατόφι *pro* στρατός.
        - Minuitur
          - Initio Litera, Σ: *vt,* καμάνδρειον *pro* σκαμάνδρειον. Syllaba, E: *vt,* πίσταται *pro* ἐπίσταται.
          - Medio Litera, I. *vt,* ἀγέρω *pro* ἀγείρω. Υ: *vt,* δίπτυχος *pro* δίπτυχος *in compositum à* πτύξ. Γ: *vt,* φάρυξ *pro* φάρυγξ. Δ: *vt,* μόλιβος *pro* μόλιβδος. Λ: *vt,* ἀχιλεῦς *pro* ἀχιλλεῦς. Syllaba, A: *vt,* ἐλάας *pro* ἐλαίας. E: *vt,* ἔπλε *pro* ἔπελε, δῆσει *pro* δηώσει. O: *vt,* τίπτε *pro* τίποτε, θέσκελος *pro* θεόσκελος. Ω: *vt,* ἑκάτερθεν *pro* ἑκατέρωθεν. Κα: *vt,* δέδοιγμεν *pro* δεδοίκαμεν, ἔοιγμεν *pro* ἐοίκαμεν. Νε: *vt,* ἀμύνα *pro* ἀμύνειν. Ρε: *vt,* ἔξαιτος *pro* ἐξαίρετος. Συ: *vt,* διάνεκτον *pro* διάνυστον.
          - Fine Litera, N: *vt,* πρόσθε *pro* πρόσθεν. Σ: *vt,* πολλάκι *pro* πολλάκις. Syllaba, A: *vt,* ἀνλύω *pro* ἀναλύω. E: *vt,* λόε *pro* ἐλόεε, ἄατε *pro* ἄατες, *ab* ἄατος, ἄατες. Ον: *vt,* ἦρι *pro* ἔαρον. Μον: *vt,* τρόφι *pro* τρόφιμον.
        - Mutatur, *per* ἀντιστοιχίαν. *Vide sign. B.*
      - Prosodiæ. *Poetæ enim*
        - Quantitatem *syllabarum metri gratia mutant, longas corripiunt, breues producunt, ancipites vel corripiunt, vel producunt tantum: de quo consulantur libelli, ea de re scripti.*
        - Accentus *etiam mutant, & Ex inflexis acuta faciunt in datiuis pluralibus pronominum: vt* ἡμὶν *pro* ἡμῖν, ὑμὶν *pro* ὑμῖν. *Præterea, omnes præpositiones dissyllabæ postpositæ suis nominibus, transferunt tonum apud Poetas: vt* ὤμων ἄπο. *Sed in oratione soluta* περὶ *duntaxat postponitur nominibus, & tonum transfert: vt.* τούτων πέρι. *Sic Varenius.*
        - Spiritum *asperum quandoque relinquunt literæ* ρ *in medio dictionis, quando prius* ρ *metri causa abiicitur: vt,* ἄρεκτον *pro* ἄρρεκτον, *ab* ἄρρεκτον.
        - Apostrophos *negligunt: vt,* ἀποαιρεῖσθαι *pro* ἀφαιρεῖσθαι.
  - Plures, *de quibus consule sign. C.*

LICENTIA POETICA.

- B. *Mutant ergo literas Poetæ, tum*
  - Forma, *quatenus alia in aliam mutatur*,
    - Vocalis
      - Vna
        - A in O *&* Ω: *Vt*, ὁρόω *pro* ὁράω, δρόω *pro* δράω. *Nisi dicamus* ο *&* ω *post contractionem superfluè poeticè assumi.*
        - E in
          - H: *Vt*, αὐτὸς *pro* ἀυτός.
          - Ω: *Vt*, τρωπάω *pro* τρέπω. *Eiusmodi enim* τροπῇ ε *in* ω *transsumitur.*
        - H in
          - E: *Vt*, ξερὸς *pro* ξηρὸς, νοστερὸς *pro* νοσηρός.
          - EA: *Vt*, ἐάγλω *pro* ἤγλω. *Hoc nonnulli Atticis adscribunt.*
          - EY: *Vt*, ἄρευς *pro* ἄρης.
        - O in
          - H: *Vt*, θεηλόκος *pro* θεοτόκος, *in Compositis inprimis, ne tot breues concurrant.*
          - EY: *Vt*, ὑδροχόεος *pro* ὑδροχόος.
        - Ω in O: *Vt*, εὐρύχορος *pro* εὐρύχωρος.
      - Plures
        - EE in E: *Vt*, δημοθένες *pro* δημοθέεες.
        - EO in EY: *Vt*, πόλευς *pro* πόλεος.
    - Diphthongus,
      - AI in H *cum iota subscripto*: *Vt*, στήλω *pro* σταίλω.
      - EI in
        - EÏ *per diæresin*: *Vt*, θεΐος *pro* θεῖος.
        - EE: *Vt*, ἐέργω *pro* εἴργω.
      - EY in
        - EŸ *per diæresin*: *Vt*, ἐΰζωος *pro* εὔζωος.
        - HŸ *per diæresin*: *Vt*, ἠΰκομος *pro* εὔκομος.
      - H *cum iota subscr. in* HÏ *per diæresin*: *Vt*, κληΐδων *pro* κληδών.
    - Consonantes. *Tenues enim mutæ & aspiratæ abeunt in medias*: *Vt*, δὴ ἐδέγμενος *pro* δὴ ἐδείκμενος, ἴγμενος *pro* ἰχόμενος: *Quamuis etiam* γ *medium in* χ *aspiratam abeat*: *Vt*, ἄνωχθι *pro* ἄνωγε.
  - Situ *&* ordine per
    - Metathesin: *Vt*, ἤμμορα *pro* μέμερα, ῥέεξα *pro* ἔρριψα.
    - Hyperthesin: *Vt*, δέλφος *pro* δίφρος, ὑπείρεχον *pro* ὑπέρεχον. *Quamuis dici possit compositum esse à præpositione* ὑπείρ *poetica, &* ἔχον *abiecto augmento, pro* εἶχον.

- Z. *Speciali examine affectionum Poeticarum consideranda sunt Orationis partes:*
  - Articulus
    - Præpositiuus
      - Liberum *est Poetis articulum seruare integrum, etiamsi vox cui seruit, dialecti alicuius formam induat*: *Vt*, τοῖς λόγοις *pro* τοῖο λόγοιο, *Gualsperius.*
      - Τεῦ *pro* τινος *interrogatiuo poeticè habet* τεῦ *vel* τέο.
      - Datiuus *pluralis* τοῖσδε *poeticè habet* τοῖσδεσι *vel* τοῖσδεσσι.
    - Postpositiuus. *Pro* ὅς *dicunt* ὅστι *Poetæ: item* ὅ *abiecto* σ, *quod alij Doriensibus tribuunt.*
    - Compositus. *Dicunt Poetæ* ὅτις *pro* ὅστις *vel* οἵτινες. *Item* ὅττινα *pro* ὅντινα *vel* ἅτινα: ὅτινας *pro* οὕστινας. *Datiuum etiam pluralem* τοῖσδε, *compositi* ὅδε, *efferunt adiecto* σι: *Vt*, τοῖσδεσι *vel* τοῖσδεσσι *pro* τοῖσδε.
  - Nomen, *eiusque accidentia*:
    - Qualitas. *Adiectiua noua fingunt Poetæ*: *Vt*, δώτης, δώτειρα: πρέσβυς, πρέσβειρα.
    - Species:
      - Comparatiua *&* Superlatiua. *Hæc apud Poetas vel*
        - Vsitata *mutantur, per syncopen*: *Vt*, πλέων *dicunt Poetæ pro* πλείων: ῥήϊστος *pro* ῥηΐδιος. *Per Hyperthesin etiam*: *Vt*, χερείων *pro* χείρων *assumpto* ε.
        - Noua *finguntur*,
          - Positiuis. *Solent nonnunquam Poetæ à nominibus adiectiuis vel substantiuis, vel aliis etiam partibus orationis, præter vsum communem, nouos formare Comparatiuos & Superlatiuos*: *Vt*, κακώτερος, *à* κακὸς *pro* κακίων: φίλιστος *pro* φίλτατος, *à* φίλος: θεώτερος, *à* θεὸς *apud Homerum*: ἀρείων *ab* ἄρης, *mars*: βέλτερος *pro* βελτίων, *à* βάλλω: μονώτατος, *à* μόνος, *solus, &c.*
          - Comparatiuis: *Vt*, χερειότερος, *vel* χειρότερος, *à* χερείων: ῥαΐτερος, *à* ῥάων, ἀσσοτέρω *ab* ἄσσων, προτεραίτερος, *à* πρότερος, λωΐτερος *à* λωΐων.
          - Superlatiuis: *Vt*, ἐσχατώτατος *ab* ἔσχατος: χειρίστότερος *à* χείριστος.
      - Denominatiua. *Numeralia nonnunquam aliter efferunt Poetæ*: *Vt*, δοιὼ *&* δοιοὶ *pro* δύο, *teste H. Stephano. Antesignanus Poetas ait* δύω *dicere per omnes casus, præterquam in datiuo: pro quo communi* δυοῖν *ipsi dicant* δυοῖσι, *& genitiuum pluralem* δυῶν. *Dicunt etiam* πίσυρες *&* πίσυρα *pro* τέσσαρες *&* τέσσαρα: δυοκαίδεκα *pro* δώδεκα, πεντηκόντων *pro* πεντήκοντα, *vt idem obseruat Antesignanus.*
      - Patronymica.
        - In *Patronymicis frequenter apud Poetas occurrit epenthesis literæ* α, *si masculina fuerint: literæ verò* η, *si fœminina*: *Vt*, πηληϊάδης *pro* πηλείδης, καδμηΐς *pro* καδμίς.
        - Nonnunquam *per syncopen efferunt Patronymica*: *Vt*, κετίδης *pro* κετιωνίδης.
    - Genus. *Poetæ, vt annotat Eustathius, mutant genera*: *Vt*, τὰ κέλευθα, *pro* αἱ κέλευθοι. τὰ μηρὰ *pro* τοὺς μηρούς. *Hoc quamuis aliis quoque dialectis sit vsitatum, obseruari tamen debebit, quibus in dictionibus soli Poetæ id agant.*
    - Declinatio, *de qua signo* D.
  - Reliquæ *partes orationis*, Pronomen, *signo* E. Verbum F. Aduerbium, Coniunctio, Præpositio, G. D. Declina-

D. Declinatio nominum Poetica diuersa est ratione tum

- **Terminationis, quam vel**
  - **Mutant Poetæ: vt species quandoque declinationis etiam immutetur. Terminant ergo in**
    - Αος, pro ως: vt, φάος, φάεος, φάους, pro φῶς φωτός.
    - Ας, pro υ: vt, δόρας, δόρατος vel δούρας, δούρατος, pro δόρυ, δόρυος, & per metathesin Poeticam δουρός. Hoc δόρυ alias etiam poeticè effertur per ος, δόρος, δούρος, δόρυς, vt sit primæ Contractorum. Sic etiam Γόνας, γόνατος pro γόνυ γόνυος, & poeticè γουνός. Κάρηας, καρήατος, & κρὰς κρατὸς pro κάρηνον, καρήνου, caput.
    - Ευς, pro ως: vt, αἰγοκερεὺς pro αἰγόκερως: pro ης: vt, ἄρευς pro ἄρης: pro ων: vt, γηρυονεὺς pro γηρυόνων: pro ας: vt, βορεὺς pro βορέας: pro ος vt, πατροφονεὺς pro πατροφόνος, ὑδροχοεὺς pro ὑδροχόος.
    - Ις pro η: vt, αὖλις pro αὐλή: φῆμις, φήμιδος pro φήμη: pro ιν etiam: vt, ῥὶς pro ῥίν, δελφὶς pro δελφίν.
    - Ην, pro ευς: vt, ζὴν, ζηνὸς, pro ζεὺς, διὸς, &c. Huius alij adhuc octo nominatiui inueniuntur apud Poetas, nempe Δεὺς, Βοδεὺς, Ζὰν, Ζὴς, Δὴν, Δὰν, Δὶς, à quo vltimo fiunt communes obliqui διός, διΐ, δία.
    - Ηυς, pro αυς: vt, γρηῦς pro γραῦς, νηῦς pro ναῦς, & in Accusatiuo νῆα, γρῆα, pro ναῦν, γραῦν.
    - Φι. Poetæ nonnunquam adijciunt nominibus per paragogen syllabam φι seu φιν, vltima vel non mutata, in desinentibus in η vel α: vt εὐνῆφι pro εὐνῇ, οὐρανίηφι pro οὐρανίᾳ: vel mutata: sic quidem vt α vertatur in ηφ prima contractorum in εσος & ου tertia simplicium, vltimam consonantem amittant: ων quinta simplicium formato primo genitiuo in locum abiecti ς, acquirant tum primum syllabicam illam adiectionem: vt, βίηφι pro βία, στήθεσφι pro στήθος, στρατόφι pro στρατός, ὀστεόφι pro ὀστέον, κοτυληδονόφι pro κοτυληδών, à genitiuo κοτυληδόνος.
  - **Eandem seruant sed declinationis speciem mutant vel saltem obliquorum formationem:**
    - Ex tertia simplicium faciunt quintam: vt, πολὺς, genit. πολλοῦ, Poeticè regulariter formatur πολέος, tanquam ὁ ὄις, ὄιος.
    - Ex quinta simplicium faciunt quartam: vt γέλως γέλωτος, & poeticè γέλως, γέλω, &c.
    - Ex prima contractorum faciunt primam simplicium aut quintam: vt pro ἄρης ἄρεος dicunt ἄρης, ἄρου vel ἄρης, ἄρηος. H. Stephanus annotat ἄρου non legi, quamuis illius præter Antesignanum & alios grammaticos, etiam Lascaris meminerit.
    - Ex secunda contractorum fit Quinta simplicium: vt pro ὄις ὄιος, Poetæ dicunt ὄις, ὄιδος: vt, θέτις θέτιδος. Dicunt etiam per synæresin οἶς, οἰός.
    - Licet declinationis eadem species maneat tamen ratione penultimæ aliter nonnunquam obliqui à Poetis formantur: vt, χάρις, χάριδος vel χάριτος pro χάριτος: θέμις θέμιτος & θέμιστος pro θέμιδος: χείρ, χερὸς χερὶ pro χειρός, χειρί. Henricus Stephanus ridet Antesignani genitiuum Poeticum χάριδος vel χάριτος, quod nullibi bonorum authorum inueniatur. Legitur tamen is non apud Ceporinum duntaxat, sed etiam apud Lascarim.
- **Casuum, in declinatione**
  - **Simplicium**
    - **Prima:**
      - Genitiuum singularem primæ simplicium terminant Poetæ in ω: vt, ἀτρείδω pro ἀτρείδου. Notari heic potest canon, qui apud Etymologum legitur. In metro Heroico genitiui rectorum in ης, nō in ου fiunt, sed vel in εω: vt πηλείδεω pro πηλείδου. Vel in αο, ὀρέσταο pro ὀρέστου: vel etiam ascito iota ad ο, fit οιο: vt, [illegible] Hæ tamen formationes non sunt propriè Poetarum, sed Ionum vel Aeolum.
      - Datiuum singularem nonnunquam efferunt Poetæ terminatione quintæ simplicium: vt, ἀΐδι pro ἀΐδῃ.
    - Secunda: Datiuus singularis effertur poeticè more datiui quintæ simplicium: vt, τῇ ἀλκὶ pro ἀλκῇ.
    - Tertia: Datiuum & Accusatiuum singularis Nominatiuus, Datiuus & Accusatiuus pluralis nonnunquā poeticè sunt quintæ declinationis: vt, τῷ κλάδι pro τῷ κλάδῳ τῷ διχομήνι pro τῷ διχομήνῳ τῷ λιτὶ pro τῷ λιτῷ, τῷ μελικράτι pro τῷ μελικράτῳ, τῇ παρθένι pro τῇ παρθένῳ, tanquam à nominatiuis, ὁ κλάς, ὁ διχόμην, ὁ λὶς, τὸ μελίκρας, ἡ πάρθενις. Sic etiam τὸν λίτα pro τὸν λῖτον, τὸν ἴκτινα pro τὸν ἴκτινον, tanquam ab ἴκτιν. Et προσώπασι pro προσώποις. Item προσώπατα pro πρόσωπα, κεῖνα pro κεῖνα.
    - Quarta: Genitiuus singularis per paragogen Poeticam acquirit ο: vt, μίνωο pro μίνω, πετεῶο pro πετεῶ.
    - **Quinta:**
      - Nomina in ις & υς puri genitiui, formant poeticè Accusatiuum singularem in α: vt, εὐρέα pro εὐρύν, ὄφια pro ὄφιν, ἰχθύα pro ἰχθύν.
      - Accusatiuum nonnunquam concidunt Poetæ contra communem aliorum vsum: vt, θύγατρα pro θυγατέρα.
      - Vocatiuus oxytonorum in ις ιδος formatur poeticè à nominatiuo, abiecto ς: vt, ἀμαρυλλὶς, ἀμαρυλλίδος, in Vocatiuo poeticè ἀμαρυλλί.
      - Nominum per ντ declinatorum Vocatiuus in αν vel ων, poeticè amittit ν: vt, ὦ λαοδάμα pro λαοδάμαν, ὦ ἄνα pro ἄναν, ὦ σιμοῦ pro σιμοῦν, ὦ πλακοῦ pro πλακοῦν.
      - E datiuo plurali Ionico & Aeolico Poetæ nonnunquam alterum σ exterunt: vt, αἰάντεσι pro αἰάντεσσι, βημάτεσι pro βημάτεσσι.
  - **Contractorum**
    - **Prima:**
      - Propria quædam in κλέης bifariam contrahuntur, propter vocalium concursum, Poeticè vt ἡρακλέης, & contractè ἡρακλῆς in genitiuo habet ἡρακλέεος, quod bifariam contrahitur εο in ου, fit ἡρακλέους, & εε in η, fit ἡρακλῆος, tanquam à nominatiuo contracto ἡρακλῆς. Et contractio ἡρακλέους, rursum contrahitur in ἡρακλοῦς. Vocatiuus autem ὦ ἡρακλέες vel contrahitur in εις, vt, ὦ ἡρακλεῖς: vel alterū amittit, ἡράκλες. Quæ syncope à Poetis etiam in aliis casibus vsurpatur. Vt, ἡρακλεῖ pro ἡρακλέεϊ, ἡρακλέα, ἡρακλέα pro ἡρακλέεα ἡρακλῆν. Hinc regula extruitur, Quæ desinunt in duplex εε, loco contractionis, alterum nonnunquam amittunt poeticè. Vt, κλέος in Accus. κλέεα, κλέα pro κλῆ: χρέος, χρέεα, χρέα pro χρῆ. Sic in duali τὼ σκέε pro σκέεε. Sic vero etiam quædam in ος bifariam contrahuntur. Vt, σπέος, σπέεος, σπείους & σπῆος. Dat. σπέεϊ, σπεῖ & σπῆϊ. Accus. σπέεα, σπῆα, & σπεῖα: vel etiam si alterum ε abijciat ut, σπέα.
      - Dualis nominatiuus & accusat. poeticè desinit in εε. Vt, δημοσθένεε pro δημοσθένει, σκέλεε pro σκέλει.
      - Plurale εας poeticè amittit iota. Vt διογένεας pro διογενεῖς.
    - Secunda; Quædam in ις contrahunt Poetæ per omnes casus. Vt, οἶς facta synæresi in οι, οἶς οἰός, οἰΐ, οἶν, οἶες.
    - **Tertia:**
      - Accusatiuus singularis amittit α per apocopen, vel per crasin poeticam. Vt, βασιλῆ pro βασιλῆα, vel βασιλέα.
      - Datiuo plurali subtrahunt Poetæ υ. Vt, βασιλέσι pro βασιλεῦσι, ἱππέσι pro ἱππεῦσι, δρομέσι pro δρομεῦσι.
    - Quarta: Pluralem numerum nonnunquam more quintæ simplicium inflectunt. Vt, αἱ κλῶθες, parcæ, κλωθῶν, κλωσί, pro κλωθοί, κλωθῶν, κλωθοῖς, à singulari ἡ κλωθώ.
    - Quinta; Contractio, quæ communiter fit in α productum à Poetis fit in α correptum. Vt, κέρατα, κέραα, κέρα. Hoc tamen ita intelligis Antesignanus, vt non velit fieri contractionem duorum αα in α, cum talis ex necessitate longa foret: sed fieri apocopen Poeticam syllabæ τα. Vt, κέρα pro κέρατα.

E. In PRONOMINIBUS etiam sua libertate vtuntur Poetæ: & præter vsum variarũ dialectorum, nonnulla peculiari ratione efferunt.

- **Ἐγώ.**
  - Hoc apud Comicos & Tragicos frequenter legitur per aphæresin seu apostrophum à fronte scriptum: vt, γὼ pro ἐγώ.
  - Ad Ionicos casus, Poetæ, vel iota addunt per epenthesin: vel syllabam θεν per paragogen: vt, ἐμεῖο pro ἐμέο, ἡμείων pro ἡμέων: ἐμέθεν & per syncopem ἐμέθεν pro ἐμέο. Nonnulli hæc aliquot Ionibus vsitatum esse. vt & σεῖο, ὑμείων, &c.
  - In duali νῶϊ & νῶϊν Poetarum esse inquiunt.
  - Datiui pluralis vltimam corripiunt Poetæ. vt, ἥμιν pro ἡμῖν.
- **Σύ.**
  - Ad Ionicos casus Poetæ vel iota addunt per epenthesin, vel syllabam θεν: vt, σεῖο pro σέο, ὑμείων pro ὑμέων: σεῖοθεν pro σέο.
  - In duali σφῶϊ & σφῶϊν Poetarum esse inquiunt.
  - Datiui pluralis vltimam corripiunt Poetæ: vt, ὕμιν pro ὑμῖν.
- **Οὗ.**
  - Ad Ionicos casus Poetæ & iota addunt, & θεν: vt, σφείων pro σφέων: ἕθεν pro ἕο.
  - Pro huius accusatiuo ἕ, Poetæ dicunt σφί. Nam ait Antesignanus: Euripides & Sophocles interdum vsurpant duale σφὶ, pro singulari ἕ. Cui etiam addunt θεν. vt, ἕθεν pro ἕ.
  - In duali nominatiuo & accus. Poeticè habet σφωὲ pro σφὶ, in genit. & datiuo σφῶϊν pro σφίν.
- **Οὗτος.** Pro huius genitiuo plurali τούτων, Poetæ dicunt τέων. Sic quidam inquiunt: sed nos heic Aeolica proprietate existimamus τάων pro τῶν dici: τῶν autem articulum præpositiuum vsurpari pro pronomine τούτων. vt, ὁ, pro οὗτος.
- **Αὐτός.** Pro hoc sæpenumerò vsurpatur Poeticè relatiuum, ὅς, cuius genitiuum οὗ. Vt ita pro αὐτοῦ Poetæ dicant, οὗ, pro αὐτ, σφέ.
- **Ἑαυτοῦ** declinatur in singulari diuisim, præcipuè apud Homerum: vt, ἑὸ αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, ἑοῖ αὐτῷ pro ἑαυτῷ, ἑὲ αὐτὸν pro ἑαυτὸν: Antesignanus.
- **Δεῖνα.** Pro hoc Poetæ dicunt & declinant, ὁ δεῖς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα.

E. VERBI Poeticæ variatio in eius accidentibus conspicitur, in

- **Figura:** Quando cum verbo copulatur vel
  - Præpositiones. In Figura Poetica, nonnunquam ex præpositione ἀνὰ, κατὰ, παρὰ, solum α abijcitur: vt, κάτθεο pro κατάθεο, ἀντείνω pro ἀνατείνω, παρκύπτω pro παρακύπτω: nonnunquam consonantes quoque antecedentes: vt, κασχέθω pro κατασχέθω, ἀμνήσει pro ἀναμνήσει. Aliquando præpositio & verbum integra seruantur: vt, ἀμφιελίσσω pro ἀμφελίσσω, ὑπέρομαι pro ὑπέρομαι. Quandoque & præpositio & verbum aliquid mutationis recipiunt: vt, κάββαλον pro κατέβαλον, κάππεσον pro κατέπεσον, ἄστῆν pro ἀνέστην.
  - Aliæ partes orationis. Coniungunt Poetæ quasuis, etiam plures orationis partes præter vsum communem liberrimè: vt, μεγαλοκαμπυλαυχῆν qui longum obtortum collum habet. Huc pertinet id quod in fine ἐκκλησιαζουσῶν apud Aristophanem legitur, quod singularem facilitatem Græcæ compositionis arguit, ex partibus vndeuiginti constans: λοπαδοτεμαχοσελαχογαλεοκρανιολειψανοδριμυποτριμματοσιλφιοπαραομελιτοκατακεχυμενοκιχλεπικοσσυφοφαττοπεριστεραλεκτρυονοπτεγκεφαλιοκιγκλοπελειολαγῳοσιραιοβαφητραγανοπτερυγων.
- **Coniugationis:** vbi habenda ratio &
  - **Thematis:** Hic ergo
    - Obsoleta verba in vsum vocant Poetæ: vt, ἕπω, εἴω, πείθομαι: etiam ea, quorum characteristica est τ: vt, πίτω pro πίπτω, λίτομαι pro λίσσομαι. Dicunt etiam διδοῖ pro δίδωσι, à διδόω, παρτιθεῖ pro παρατίθησι à παρατιθέω &c.
    - Ex Barytonis faciunt alia verba Poetæ: vel Barytona: vt, ἀλεγίζω ex ἀλέγω. βρωσείω pro βρώσκω, κιχείω pro κίχω, ἐρείω pro ἔρω: accedente etiam reduplicatione: vt, τιταίνω pro τείνω, λελαίω pro λαίω. Vel circumflexa: vt, ἱκνῶ pro ἵκω, μαχέομαι pro μάχομαι, ἀγινῶ pro ἄγω, & per epenthesin ἀγινῶ, τρωπάω à τρέπω, νωμάω à νέμω. Vel verba in μι: vt, ἔχημι ab ἔχω. φέρημι à φέρω.
    - Ex circumflexis faciunt Poetæ Barytona: vt, προκαλίζω à προκαλῶ, πολεμίζω à πολεμῶ, νεμεσίζω à νεμεσάω.
    - Ex verbis in μι formant barytona in ω: vt ῥώω pro ῥώννυμι.
    - Themata noua formant Poetæ à Futuris: vt, οἴσω, à futuro οἴσω, verbi οἴω: δυσέω, à δύσω: νίσομαι & νίσσομαι, à futuro νίσω, verbi νίω. Hæc tamen vltra Imperfectum non declinantur, teste Etymologo.
  - **Temporum:** ipsorumq. tũ
    - **Initij:** seu Augmenti: in quo pauca quædam habent peculiaria
      - Augmentum commune resoluunt Poetæ in εα: vt, ἐάγην pro ἤγην, ἐάφθην pro ἤφθην, ἐάδει pro ἥδει, ἐάλωκα pro ἥλωκα: quamuis hoc alij Atticis attribuant. Nonnunquam temporali adijciunt syllabicum: vt, ἔηκα pro ἧκα, ἔειπε pro εἶπε, ἀνέηκα pro ἀνῆκα.
      - Incipientia à ρ augent Poetæ, vt cætera, quæ à consonante incipiunt: vt ῥέρafa pro ἔρριφα, à ῥίπτω, ῥέριμμαι pro ἔρριμμαι, ῥαπτον pro ἔρραπτον, à ῥάπτω.
      - Syllabicum augmentum producunt nonnunquam positione Poetæ, geminata consonante sequente vel assumpta externa: vt, ἔλληξα pro ἔληξα, à λήγω, ἔδδεισα pro ἔδεισα, à δείδω.
      - Verbis ἄγω & ἔδω Atticè auctis, per epenthesin inserunt Poetæ syllabas δο & γο: vt, ἀγήγοχα, vel ablato γ ἀγήοχα pro ἄγηχα: ἐδήδοκα pro ἔδηκα. Sic εἶπε recipit πα Poeticè: vt, εἶπαπε pro εἶπε, ab inusitato ἔπω.
    - Finis, de quo consule signum H.

H. Finem

Finem, vt & Penultimã, fini proximam, temporum Poeticorũ consideramus in Genere

- Actiuo, eiusque modo
  - Indicatiuo omni Poeticum
    - Præsens est:
      - In secunda circumflexorum, si contractio fiat in α, præmittunt Poetæ aliud α: sin in ω, præmittunt ω vel ο. Ait Antesignanus si vocalis præcedat longa, præmittitur ω sin breuis, ο: vt βοάω, βοῶ, & Poet. βοαᾳ... μνῶ & Poet. μνάᾳ... ὁράω, ὁρῶ & Poet. ὁρόω. Id verò etiam in tertia videtur contingere, vt contractioni præmittatur ω. Dicunt enim Poetæ ὑπνώω pro ὑπνόω, ὑπνῶ: χώω pro χόω, χῶ.
      - Verbum εἰμὶ in secunda persona Poeticè habet ἐσσὶ pro εἶ. In plurali, εἰμὲν & εἰμὲν pro ἐσμέν, ἴτε pro ἐστέ.
      - Composita ab ἐστὶ per apocopen Poeticam amittunt verbum, sola remanente præpositione & accentu in penultimam retracto: vt, ἔνι pro ἔνεστι, μέτα pro μέτεστι, πάρα pro πάρεστι, ἔπι pro ἔπεστι, περὶ pro περίεστι, ἄπο pro ἄπεστι, ὕπο pro ὕπεστι.
    - Imperfectũ
      - Contractioni secunda circumflexorum Poetæ α, ω vel ο præmittunt, vt in Præsenti: vt, ἐβόων pro ἐβόων, ἐβόα pro ἐβόα.
      - Verbum substantiuum in prima Persona habet Poeticè, ἔσκον, ἔον, ἦεν & ἦα pro ἦν. In secunda ἔησθα & crasi εἷς pro ἦς. In tertia ἔε, ἦε, ἦεν, ἤην pro ἦν. In duali pro ἦτον, habet ἔστον, ἦτον, & in tertia pro ἤτην habet ἤστην & ἔστην. Tandem in plurali, secunda persona ἦστε pro ἦτε: in tertia ἔσαν, ἔσαν, & ἦσαν pro ἦσαν.
      - Verbum εἶμι in Imperfecto Poeticè habet ἔιον, ἔιες, ἔιε, pro ᾔειν, ᾔεις, ᾔει, tanquam esset ab ἴω.
    - Perfectum: Hoc nonnunquam per Syncopen efferunt Poetæ: vt, τέτμηκα pro τετέμηκα, κέκμηκα pro κεκάμηκα. Nonnunquam per epenthesin inserto κ ante γ: vt ἔκλαγκα pro ἔκλαγα, à κτείνω, occido.
    - Plusquamperfectum est: Nonnunquam Poetæ Syncopen vsurpant correpta vocali vel diphthongo antecedente: vt, ἐπέπιθμεν pro ἐπεποίθειμεν. Quidam ait Caninius, ab Aor. 2. Ionico ἐπιθόμην ducunt, sed repugnat quod non ponitur ante Ionicam duplicationem. Sic εἴκω per diæresin ἔοικα: in plusquamp. εἰκειν: in duali εἰκείτην, diæresi ἐοικείτην, & per Syncopen Poeticam εἴκτην.
    - Indefinitum:
      - Quædam Poetica habent α purum, neglecto σ, futuri characteristica: vt, χέω, χεύσω, ἔχευα, & Aeolicè ἔχευα pro ἔχευσα: καίω, καύσω, ἔκηα: ἀλεύω, ἀλεύσω, ἤλευα pro ἤλευσα.
      - Metathesin nonnunquam vsurpant Poetæ: vt, ἔδρακον pro ἔδαρκον, à δέρκω, ἔπραθον pro ἔπαρθον à πέρθω.
      - Penultima breui Poetæ geminant sequentem consonantem: vt, ἐτίλλατο pro ἐτίλατο, ἔφρασσα pro ἔφρασα.
    - Futurum:
      - Anadiplasiasmus quoque frequens est Poetis: vt, ἀκάχομαι pro ἄχομαι, ἰαχεῖται pro ἰαχεῖται, ἀμφιάσω pro ἀμφιέσω.
      - Verba sextæ coniugationis haut rarò ε abiiciunt in futuris primis: vt, δέω pro δήσω, inuenio, à δέω: κλείω pro κλείσω, laudabo, à κλείω: κείω pro κείσω, dormiam, à κέω. Hinc Italorum cheto i. quietè, still. χεύω pro χεύσω, spargã à χέω. Sic βείομαι pro βέομαι à βείω i. βιόω.
      - Quædam futura Poetæ à regulari themate formant, quæ communiter irregularia fuissent: vt, δεδοκήσω pro δόξω, à verbo δοκέω. Hinc participium perfectum δεδοκημένος.
  - Imperatiuo
    - Contractioni secunda circumflexorum α præmittunt Poetæ: vt, βοάατε pro βοᾶτε.
    - Verbum εἰμὶ habet Poeticè ἔσσο & ἔσο pro ἴσθι: ἔστω pro ἔστω.
  - Optatiuo
    - Contractioni secunda circumflexorum præmittunt Poetæ ω: vt, βοόῳμι pro βοῷμι.
    - Aoristus secundus, secunda & tertia verborum in μι Poeticè contrahitur: vt, σταίην, σταίης, σταίη pro σταίην &c. δοίην, δοίης, δοίη, pro δοίην &c.
    - Anomala in μι Poetæ efferunt per εἴομι, εἴοις, εἴοι, pro εἴην, &c. εἴοιμι, εἴοις, εἴοι, pro ἰείην, ait Antesignanus.
  - Coniunctiuo:
    - Contractioni secunda circumflexorum præmittitur ο, ω vel α: vt βοόω pro βοῶ, βοάᾳ pro βοᾷ: id etiam videmus Aoristo secundo tertia in μι contingere: vt, δώω, δώῃς, δώῃ pro δῶ, δῷς, δῷ & in plurali δώωσι pro δῶσι, γνώωσι pro γνῶσι.
    - Terminationi Ionicæ inserunt Poetæ iota: στείω pro στέω, εἴω pro ἔω, φείω pro φέω: Id quod etiam fit in pronomine, ἐμεῖο pro ἐμέο.
    - Primam pluralem in ωμεν efferunt per ομεν, ait Antesignanus: vt, δείομεν pro δείωμεν, adiicemus à δέω, κεῖμαι... in aor. primo. Ita δώομεν pro δώωμεν, quod etiam Poeticè dicitur pro δῶμεν demum: τύπτομεν pro τύπτωμεν.
  - Infinitiuo:
    - Contractioni hic quoque præmittitur α: vt, βοάαν pro βοᾶν.
    - Atticè formato tẽpore in έμεναι, Poetæ geminant μ per anadiplasiasmum: vt, τεττέμμεναι pro τετέμεναι. Quandoque per ἔκτασιν, ε in η mutant, in primis in prima circumflexorum: vt, ποιήμεναι pro ποιέμεναι, κιχήμεναι pro κιχέμεναι.
- Passiuo, de quo signo I.
- Medio; enim variationes Poeticæ ferè sunt eadem cum Actiuo & Passiuo. Etenim
  - Contractis in α vel ω secunda circumflexorum Poetæ quoque in omnis modo præmittunt α, ο vel ω: vt, βοόωμαι pro βοῶμαι, βοάασθαι pro βοᾶσθαι.
  - Præterita nonnunquam transponunt Poetæ per metathesin: vt, ἔμμορα pro μέμορα, δέδορκα pro δέδρακα, à δέρκω.
  - Præteriti quoque penultimam producunt Poetæ: vt, δείδια pro δέδια, à δείδω: μέμηλα pro μέμελα à μέλομαι.
  - Cùm rarò formetur præteritum medium in sexta barytonorum, fingunt illud frequenter Poetæ: vt, δέδηα à δαίω, κέκηα à καίω, πέφυα à φύω.
  - Tertia coniugatio circumflexorum futurum secundum non habet. At verò Poetæ hoc sibi pro libitu fingere permissum existimant: vt, ὀμοῦμαι dicunt in futuro medio, ab ὀμόω, iuro.
  - Infinitiui Perfectum Atticum per diplasiasmum reddunt: vt, τετυπέμεναι pro τετυπέμεναι.

I. Passiui

I. *Passiui quoque Generis Poetica formatio examinari debet per modos eius & tempora. Est ergo Poetica*

- **Indicatiuus**
  - Contractio *in* α & ω *per epenthesin poeticam hoc quoque, Vt & in reliquis modis acquiret alterum* α, ο & ω *in primis in tertiis pluralib. imperfecti: Vt,* βοόωμαι *pro* βοῶμαι, ἠγορόωντο *pro* ἠγορῶντο *ab* ἀγοράομαι: δεδιχόωντο *pro* δεδιχῶντο *ab* δειχάομαι. *In partic.* ἀντιόωσα *pro* ἀντιῶσα *ab* ἀντιάω.
  - Tertia *pluralis præsentis, Imperfecti & Futurorum formatur poeticè à tertia singulari, ponendo* α *ante* ται, *Vel reseruata nonnunquam Vocali longa, Vel diphthongo, metri causa, idq; non solùm in dictis temporibus, sed etiam in Præterito perfecto & Plusquamperfecto. Ionicè eodem modo formatis, Vt,* τετίαται *pro* τετίηνται, ποιέαται *&* ποιεῖαται *pro* ποιοῦνται: ἐποιέατο *Vel* ἐποιείατο *pro* ἐποιοῦντο: ἥατο *&* εἴατο *Vel* ἥντο *pro* ἧντο *ab* ἧμαι: τετιχάδαται *pro* τετιχύδηνται, *&c.* πεποιέαται *Ionicè, &* πεποίηνται *poeticè pro* πεποίηνται.
  - Verba *in* νω, *& alia nonnulla, quæ in præterito amittebant* ν, *illud in Aoristo primo recipiunt: Vt,* ἐκλίνθην *pro* ἐκλίθην, *à* κλίνομαι: ἐκρίνθην *pro* ἐκρίθην, *à* κρίνομαι: ἱδρύνθην *pro* ἱδρύθην, *à* ἱδρύω, *sto.*
  - Nonnunquam *in perfecto per metathesin dicunt Poetæ* ἔστυμμαι *pro* σέσυμμαι. *Hinc plusquam perf.* ἐσσύμην: *aoristus* ἐσσύθην: *participium* ἐσσυμένος. *In aoristo item,* ἐτάρφθην *pro* ἐτράφθην, τετραμμένος *pro* τεθραμμένος *à* τρέφομαι.
- Imperatiuus: *In hoc modo Vt & in sequentibus, Vbi contractio secunda circumflexorum in* α *Vel* ω *fit, Poetæ alterum interserunt Vel* α *Vel* ω: *Vt,* βοάασθαι *pro* βοᾶσθαι, βοάω *pro* βοῶ, *Vocόωμεν pro* βοῶμεν, *&c.*

G. *In reliquis etiam orationis partibus Poetarum notanda est consuetudo. Ergo*

- **ADVERBIA**
  - Nonnulla *à nominibus formant Poetæ adiecta particula* δε: *Vt,* Μεγάραδε, *ad Megara:* οἶκονδε, *domum:* ἅλαδε, *ad mare:* θανάτοιο τέλοσδε, *ad terminationem mortis: Vbi* δε *Videtur assumere significationem præpositionis* εἰς.
  - Vsitata *immutant Poetæ Vel addendo aliquid per paragogen: Vt,* τίη *pro* τί, *cur? Vel auferendo: Vt,* τίπτε *pro* τί ποτε, ποτὶ *pro* ποτί. Σ *inprimis & ν abiiciunt: Vt,* πολλάκι *pro* πολλάκις, πλειστάκι *pro* πλειστάκις, χθιζὰ *pro* χθιζά: πρόσθε *pro* πρόσθεν, ὄπισθε *pro* ὄπισθεν, ἐκατέρωθε *pro* ἑκατέρωθεν.
- **CONIVNCTIONES** *suo modo efferunt metri causa Poetæ: pro* καίπερ *dicunt* περ, *pro* ἄρα ἄρ. *Particulas* παραπληρωματικὰς *proprias habent* ρα, κεν, κε, νυ, θην, τοι, πω.
- **PRÆPOSITIONES** *Poetæ efferunt nonnunquam per apocopen: Vt,* πὰρ *pro* παρά, ἂν *pro* ἀνά. *Nonnunquam iota ex abundanti adiiciunt: Vt,* ἐνὶ, εἰνὶ *&* εἰν *pro* ἐν, ὑπεὶρ *pro* ὑπὲρ, παραὶ *pro* παρὰ, καταὶ *pro* κατὰ, περὶ, διαὶ, ὑπαὶ, *pro* περὶ, ὑπό, διά.

C. *Duæ Vel plures dictiones poetica licentia respectu habent inter se Vel*

- Ortographicum, *quando à Poetis soluuntur ea, quæ deberent esse iuncta. Est ergo tmesis apud Poetas frequentissima, Vt & hysterologia: Vt,* ἐπὶ πέμψαι ἰπ' ἀτρείδη, *pro* ἐπιπέμψαι ἀτρείδη.
- **Syntacticum, Vbi obseruari potest**
  - Ellipsis: *exempli gratia Nominis: Vt,* ὡς ἄρα πο οἱ ἐπεκραίαινε κρονίων, *ait Homerus, & subauditur* ἐέλδωρ *Vel* εὐχὴν. *Præpositionis item: Vt* αἰθέρι ναίων *pro* ἐν αἰθέρι. *Et certè apud Poetas frequenter omittuntur præpositiones, sed subaudienda sunt.*
  - Pleonasmus *frequens apud Poetas, particularum* μὲν, δὲ, *& aliarum, inprimis completiuarum.*
  - **Enallage**
    - **Antimeria:**
      - Nomina *pro Aduerbiis Vsurpant Poetæ: Vt,* πλεῖον χαίρειν *pro* πλατέως, αἰνὸν δειδίξειν *pro* αἰνῶς, ὡραῖος *pro* ὡραίως, παννύχιος, *pernox pro tota nocte: apud Homer. Iliad. 2.* οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα.
      - Præpositionibus *Verborum loco Videntur Vti Poetæ: Vt,* πάρα *pro* πάρεστι, ἔνι *pro* ἔνεστι. *Quamuis reuera præpositio non sit sed Verbum per apocopen Poeticam formatum.*
      - Verbis *Vtuntur Poetæ Vice Nominum: Vt,* πολέμιζε Συλῆ *&* μάχεσθαι *pro* μάχη.
      - Aduerbia *pro Nominibus Vsurpant Poetæ: Vt,* ἐξ οὐρανόθεν *pro* οὐρανοῦ. *Sic Nicander. Nisi dicere Velimus præpositionem* ἐξ *abundare.*
    - **Heterosis:**
      - Qualitatis. *Annotat Eustathius, substantiua innumera facere apud Poetas officia epithetorum: Vt,* ἀνὴρ γυνὴ *pro* γυναικώδης.
      - Speciei:
        - Possessiuis *Vtuntur Poetæ pro Primitiuis: Vt,* παρθενικὴ *pro* παρθένος. *Hoc Atticorum esse dicit Corinthus, sed pernegat H. Stephanus.*
        - In *pronominibus etiam loco Deriuatiuorum primitiuis Vtuntur Poetæ Vt, apud Hes.* μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω. *Hic* σε *pro* σὸν *Vsurpatur.*
      - Numeri: *Dualem pro plurali frequenter Vsurpant Poetæ. Vt,* βρύξαντε *pro* βρύξαντες, βοῶντε *pro* βοῶντες.
      - Generis
        - Nominum
          - Terminationis *similitudine quandoque genus pro genere Vsurpant Poetæ. Vt* ἐκ πύλου ἠμαθόεντος, *ex Pylo arenoso. Hic* πύλος *ratione terminationis Videtur esse masculinum cùm reuera fœmininum sit.*
          - Nonnunquam *solius significationis ratione habita negligunt Genus Poetæ. Vt apud Hom.* τέτλαθι τέκνον ἐμὸν καὶ ἀνάσχεο κηδομένη περ, *pro* κηδόμενον.
        - Verborum:
          - Actiuum *pro Passiuo adhibent Poetæ. Vt,* πόλις εὖ ναίουσα *ciuitas bene habitans, pro bene habitata:* πεπληγώς, *qui percussit, pro percusso. Ait Caninius se Vnum obseruasse Aor. secundum apud Poetas, qui passiuam habeat significationem, nimirum,* ἔτραφον, ἔτραφες, ἔτραφε, *pro nutritus sui, &c.*
          - Passiuum *Vice Actiui Vsurpant Poetæ: Vt apud Euripid.* πειθόμεθα αὐτῆς πατέρα *pro* πείθομεν. *Sic inquiunt nonnulli. Et tamen mediam terminationem duntaxat quæ sua quoque natura actiuè significat pro passiua Vsurpant: Vt,* ὁρῶμαι *pro* ὁρῶ. *Est enim illa non minus media quàm passiua terminatio.*
      - Casuum in præpositionibus
        - Μετὰ *poeticè cum Datiuo construitur: Vt* μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσει: *id est, inter homines.*
        - Περὶ *Datiuū acquirit poeticè. Vt,* δείσας περὶ ξανθῷ Μενελάῳ, *timui à flauo Menelao.*
        - Κατὰ *cum Genitiuo pro* ἀπὸ *poeticè Vsurpatur. Vt,* κατ' οὐλύμποιο καρήνων, *de Verticibus Olympi.*
  - Hyperbaton: *Vt apud Sophoclem* μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος εἴ σέ τι δέδρακ' ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν *pro* ἀραῖος ὀλοίμην: *id est, Ne mihi sit Vsura Vllius boni, sed execratus per eam, si quicquam contra te, &c. de quibus me accuses. Apud eundem,* δελφῶν κἀπὸ δαυλίας, *pro* ἀπὸ δελφῶν καὶ δαυλίας.

DIALECTORVM OMNIVUM

SYNOPSIS.

SIGILLATIM iam vidimus, quæ sint dialectorum Græciæ præcipuarum diuersa proprietates. Quod si in vnũ collectis singulis, Methodi ἡγεμονίᾳ, cõuenientiam omnium & discrepantiam ostendemus, laboris quidem plus satis fuerit, sed discentium vtilitati peropportunum. Ergo quæ prius fuere dicta, generali moderatione reuocabimus huc in scenam, vt quam posset accuratiorem considerationem desiderare quispiam in speciali tabula depictam cogeret. Sed & minus celebratarum minorum Græciæ nationum id omnia suo loco & ordini adijciemus, quòd prius ob loci importunitatem fieri non potuit. A communi itaque Græcorum lingua, quam doctissimi Grammatici ex probatorum auctorum scriptis in compendiosa præcepta redegerunt: particularium quorundam eiusdem Græciæ populorum loquendi vsus variat, tum

Significatione, quam inter se eandem vocum habent diuersam: quod paucis aliquot exemplis docebimus, plurium seligendorum dexteritatem, quotidiana studiosorum lectioni relinquentes.

- Aeoles, vt audiuimus, κλάδ☉ saltum vocant, vt mirat Etymologus, quæ vox aliàs Ramum denotat. Sic σάλαγμ☉ dolor, al. gutta.
- Attici τέχνας vocant artes mechanicas, aliàs in genere Artem denotante voce.
- Bœotii λέσχαι, τὰ κοινὰ δειπνητήρια, cœnacula publica: aliàs confabulationes.
- Cretensibus ἄκαρα, τὰ σκέλη, aliàs ciuitas est Asiæ, nunc Nyssa. ἀμήτορες, κιθαρισταί, al. matre carentes. ἀνθρίσκα, τὸ ἄνιθον, al. flores γάστριον, πέμματι ἐνδ[illegible], aliàs ſdόρι☉, gubsim. δοκός trabs. al. pellis, ἀλώπεκες, mures al. pisces.
- Cypriis κέραμ☉, carcer. al. regula. κίρρις Adonis, al. piscis.
- Cyrenensibus ἄμναμοι οἱ τῶν ἀμνῶν ἀμνοὶ al. nepotes. βάσσαρ☉, vulpes, teste Herodoto, al. βασσάρα baccha. βρίζας insensatus, al. idolum. γέραν☉, imber, aliàs grus.
- Delphis ζύγαστρον, γραμματοφυλάκιον, al. arca.
- Doriensibus κνύζειν, est radere. al. deturpare.
- Ephesiis ἐσσὴν, rex. al. rex apum.
- Ionibus μῦθ☉ sermo. al. fabula. φάρμακον color. aliàs venenum.
- Lacones εἰσπνεῖν vocant ἐρᾶν, al. inspirare, & εἰσπνήλας, τοὺς ἐραστάς. μόθων, verna, al. terribilis.
- Lydis ἄκυλις, τὸ αἰδοῖον, al. glans ilicis.
- Macedonibus ἄγημα, τὸ ἄριστον τῆς Μακεδονικῆς τάξεως: al. agmen, quod ducem præibat. ἀκραῖα, παῖς θήλεια, al. quæ præest arcibus, vt Ἀφροδίτη, quæ est in Acropoli.
- Megarenses σά dicunt, pro τινά.
- Phœnicibus vel Punicis, γάλωνες, τὰ ἀδιάφορα [illegible] al. χρῶμα ἵππων τὸ ὄνομα. Etym.
- Rheginensibus ἄτερπ☉, insomnis. al. ἄτερπ☉, tristis.
- Siculis μίζα, τὰ αἰδοῖα al. media κίναδ☉, ὁ κατὰ δίκην τῶν κακούργων al. vulpes.
- Syracusiis ἀντίφαρα, ἡ ζῆλη, æmulatio, al. ἀντίφαρις contrarium significat. ἀφύσσειν, inuocare. al. haurire κῦδ☉, calumnia aliàs gloria. πᾶς pater, al. omnis.
- Tarentinis γαιός merces, al. colonus μίζα, τὰ αἰδοῖα, al. media.
- Thessalis δημιουργ☉, ὁ [illegible] τὰ τέλη, al. artifex.

Voce, vel dictione, quæ pronuntiata, scriptionis, adminiculo oculorum sensu discernitur. Huius diuersitates variæ sunt, quando vel sola literis & syllabis multis modis afficitur: vel cum aliis iuncta præter communem vsum, alienam copulam nanciscitur. Vt id clarè deprehendamus, distinctè considerandum fuerit, quæ sit affectio tum

- **Vnius dictionis, quæ à communi lingua diuersa est vel**
  - **Omnino, vt illius totius vsus communis nullus sit: sed distinctis nationibus propriis. Sic apud**
    - Æoles. κατάζωσις, indumentum muliebre significat.
    - Atticos, variæ sunt & priuata mensium, sacrificiorum, iudiciorum nomina, de quibus abundè H. Steph. in app. Thesauri.
    - Bœotos, βάστακες diuites, βάσταξ, collum.
    - Chios φλεύς, Bacchus.
    - Cretenses, κελαί vocatur δῖναι Etym.
    - Cyprios κορδύλη est capitis inuolucrũ.
    - Dores, αἶτ☉ lucus. ἀμφὶς, pater.
    - Iones, ἠμακτεῖν, indignari, ὀρίβεις, milites.
    - Lacones βίστον est ἱμάτιον. δεικηλισταὶ mimi imitatores. alij scribunt δεικηλίκται. ἐμβραμένα fatum. κούς, magnus, μόρα ordo militaris.
    - Lycios, ἀλωρεῖν, οἱ τὰς ἅλως φυλάττοντες. Nam ὠρεῖν est φυλάττειν.
    - Macedones, γυάλα genus poculi.
    - Phœnices & Punicos, ἄσυρ, Crater. βαιτάγων, Saturnus. διδώ, vagabunda. ἐλλοτία, virgo. Κιννάμωμον, cinnamomum, Phœnicum dictionem esse Herodotus in Thalia his asserit: ὄρνιθας δὲ λέγουσι μεγάλας φορέειν ταῦτα τὰ κάρφεα, τὰ ἡμεῖς ἀπὸ Φοινίκων μαθόντες, κιννάμωμον καλέομεν.
    - Spartanos, γεράστι☉ mensis nomen Thucyd. διεσματία & μοῖρα, vocabula propria fuisse Spartanorum Pollux testatur.
    - Syracusios, γαφάρας, vermis. δαφίτης Apollo.
    - Tarentinos ἄδαλος, obtrectatio, ἀδαλίζεσθαι, obtrectari. ἀνεμώτας, οἶν☉ ὁ ἀνέμοις θυόμεν☉. Cavías. Canum.
    - Thessalos, γεργιάζειν, clamare. Philost. in Epistolis à facundo quodam oratore Gorgia.
    - Trœzenios βάκκαρ☉, τὸ ἔαρ, Ver.
  - **Aliqua tantùm ex parte. Vide A a.**
- **Plurium inuicem, quacunque demum ratione cohærentium. Vide Et.**

Aa. Si ali-

DIALECTORVM OMNIVM SYNOPSIS.

A a. Si aliqua tantum ex parte diuersa vox fuerit expendenda quadam in

- Genere, eorum respectu quæ dictioni præter vsum vulgatiorem contingunt, ratione tum
  - Literarum, quæ variæ patiuntur, vt vel suo loco moueantur, & mutentur, vel accedant de nouo, aut euanescant penitus, de quibus sig. Bb.
  - Syllabarum, quarum tum quantitas est, tum accessio eorum, quæ inscribuntur, Toni & Spiritus, de quibus sig. Cc.
- Specie, quatenus specialioribus Etymologiæ classibus iam adhibentur ea, quæ in genere fuere adumbrata. Dd.

B b. Ortographiæ tribuimus, vt doceat quomodo dictio afficiatur ratione literarum tum

- Quantitatis: quatenus vel
  - Augetur
    - Initio
      - LITERA: quæ esse potest O, quod Bœoti præponunt τῷ υ. ὔλη pro ὕλη, ὔδωρ pro ὕδωρ. Hæc Aeoliorum est secundum alios.
      - B: quod Dores præfigere solent dictionibus à vocali incipientibus. βηλία pro ἠλία: quod etiam agunt Cretenses, Lacones & Pamphilij. βάζον pro ἄζον. βαλικιώτης pro ἡλικιώτης. Aeoles illud præponunt literæ ρ sequentibus δ, κ, τ. βρόδον pro ῥόδον, βράκος pro ῥάκος.
      - Γ. Poet. γλίτο pro ἴντο. Il θ. γλίτο δ' ἱμάσθλην. Atticè vt, γλάμων pro λάμα.
      - F. Digamma: Aeol. Foῖνος pro οἶνος.
      - Θ: Iones, θειλόπεδον pro εἰλόπεδον.
      - Σ: Ait Herodotus Syracusios τοὺς πύρυς dicere σπύρυς.
      - Ι. Ion. Dor. Aeo. Poet. τιὼς pro ὡς, τὸν pro ὃν. Cyprij αὐύτω pro αὐύω.
      - X: Dor. vt annotat Etymol. χαλκὸς quasi ἄλκος.
      - SYLLABA: A, Atticè ἄσταχυς pro στάχυς, Poet. ἄαζα pro ἄζα. Ionicè, ἄπας pro πᾶς, vt ait Corinthus.
      - E: Att. ἑώρακα pro ὥρακα. Ion. ἐε pro ἑ. Aeol. ἰδάπεδον pro δάπεδον. Poet. ἐείκοσιν pro εἴκοσι.
      - O: Ionice, οὖν pro ὖν.
      - Βα: Cretenses aliquando hanc syllabam præponunt: βασκαρίζω pro σκαρίζω, βασπαχηλίζω pro τραχηλίζω, assumpto etiam σ.
      - Reduplicationes & anadiplasiasmi vsitata sunt Atticis, nonnunquam etiam reliquis, inprimis Poetis: Bœotis item, τετίλειμι pro τελημι.
    - Medio
      - LITERA: I. Iones adiungunt literam ι ξεῖνος, pro ξῖνος. Attici quoque & Dores interserunt: χροιὰ pro χρόα. ἐλίσαις pro ὀλίσας. Aol. μύσαις pro μύσας. Poet. δεῖδια pro δῄδια. Syracusani excluso υ, iota substituunt, εἴνατος pro ἔνατος.
      - O: Bœotice. ἐλήλουθα pro ἐλήλυθα.
      - Υ: Iones litera ο addunt: οὖρος pro ὄρος. Dor. ζητεύω pro ζητέω. Aeo. Αὔαδε pro ἅαδε. Poet. ἀχεύω pro ἀχέω. Cretenses αὐσὸς pro ἄλσος, etiam detracto λ. Bœoti, ὀπιπτεῦμαι pro ὑπεύθομαι.
      - B: Aeol. ἀλιβδύειν pro ἀλιδύειν. Dorice, ἴβα pro ἴα. Lacones ἴβαζον pro ἴαζον. Cretenses ἴβα pro ἴα: omni enim vocali præmittunt β, quod apud Eustat. Heraclides de Pamphiliis dicit.
      - Γ: Ion. ἐριγδουπος pro ἐρίδουπος. Bœot. ἰω pro ἐγώ.
      - Z: καλιζω pro καλέω, quod pro καλίω dicitur, Cypriis.
      - Θ: Dor. διχθὰ pro διχῆ.
      - K: Aol. ὄκχος pro ὄχος. Maced. ἀκηδία pro ἀηδία. Poet. ὄκκα pro ὅκα.
      - M: Ion. λάμψομαι pro λήψομαι.
      - N: Dor. ὀρμίω pro ὀρύω. Lacones ἄνδα pro ἄντα, sublato ν. Cretenses πινδω pro σπείδω, extrito ν.
      - P: Atticè vt κατίρρεξε pro κατίρεξε, Eustath.
      - Σ. Ion. Dor. Aeol. λεγόμεσθα pro λεγόμεθα.
      - T. Att. & Cypr. πτόλις pro πόλις. Ionice, ὅστι pro ὅτι.
      - Diplasiasmum inprimis Poetæ amant: Iones item, Dores, & maxime Aeoles, qui hac parte aliquid peculiare habere videntur.
      - SYLLABA: A. Dor. ποσείδαον pro πόσειδον. Aeol. μυτάων pro μυτῶν. Poet. κιρδαλέος pro κίρατος. Bœot. ληστάων pro ληστῶν.
      - E. Ion. αἰνέων pro αἰνεῖν. Dor. κενεὸς pro κενός. Aeol. δύεοι pro δυοί. Poet. ἐθέλω pro ἐθέλω.
      - H. Poetice: vt, θηῖος pro θεῖος.
      - I. Ion λόγοιιν pro λόγοιν. Poet. ἵπποιιν pro ἵπποιν.
      - O. Att. ἀγχόχα pro ἄγχα. Aeolice ἰστόρηται pro ἵστηται.
      - EI. Poet. θαμειὸς pro θαμές.
      - Δα: Att. ἐδηδοκα pro ἔδηκα.
      - Tη. Ion. ἐτήτυμος pro ἔτυμος.
      - Verba alias suo modo noua per Epenthesin formabant Attici, vt suo loco dicitur. διωκάθω pro διώκω.
    - Fine: Vide F f.
  - Minuitur, de quo seq. pag. Gg.
- Qualitatis, qua mutatur litera per ἀντιστοιχίαν. Vide Hh.

Ff. In Fine augetur dictio

- LITERA N. ἐφελκυστικὸν etiam sequ. consonante, addunt Attici & Poetæ. Illi aliàs dicunt ἦδεν pro ᾔδει. Aeol. ἄρα pro ἄρα. Dor. ἐγὼν pro ἐγώ.
- Σ Dores & Megarenses οἴκαδες pro οἴκαδε: Cret. ἄγες pro ἄγε.
- SYLLABA, E. Poeticè ἦε pro ἦ.
- Ω: Poeticè μινεω pro μινω.
- I: Att. Dor. Ion. λόγοισι pro λόγοις. Attici imprimis hoc agunt, ad intendendam vim significationis, νυνὶ, ἀμφὶ,
- EI: Att. ἐκεινεὶ pro ἐκεῖ. Ion. & Ephesij, ἀφαρεὶ pro ἀφαρ.
- Δη & alias similes dictiunculas paragogicas Attici vsurpant.
- Δι: vt, νυνὶ δὶ pro νυν Atticè.
- Θεν: Poeticè πάροιθεν pro πάρος.
- Θα. Aeol. ἔσθα pro ἔφης, χρῆσθα pro χρῆ, ἦσθα pro ἦς. Hoc etiam Atticis tribuit Steph.
- Νη: Dor. ἐγώνη pro ἐγω.
- Γα Dor. ἐγωνγα pro ἐγώ.
- Τι Att. πάνυτι pro πάνυ.
- Τε. Ion. ἐφ' ὧτε pro ἐφ' ᾧ.
- Χι: Att. ναιχι pro ναι Dor. ἄχι pro ἦ.
- Φι. Poet. vt, στρατόφι pro στρατος.

Gg. Minuitur dictio Dialectorum

Initio.

- LITERA, Δ. Ion. & Aeol. αὐτὸς pro δαυτός.
- Γ Ion. αἶα pro γαῖα.
- Λ. Ion εἴβειν pro λείβειν.
- M. Æol ἴα pro μία.
- Σ: Ion. & Dor. μικρὸς pro σμικρός. Aeol. μίλαξ pro σμίλαξ. Poet. καμάνδειν pro σκαμάνδρειν. Cypr. ἀγάνα pro σαγήνη.
- T Dor ἡμος pro τῆμος.
- SYLLABA, A: Att. & Poetæ mediante apostrophe τῇ γορᾷ. Alij hoc tribuunt Aeoliis.
- E. Att. μοί pro ἐμοί Ion. κεῖνος pro ἐκεῖνος. Poet. πίσταται pro ἐπίσταται.
- Λο. Dor λῶ pro θέλω.
- Iones etiam & Poetæ augmentum detrahunt: βλήμενος pro βεβλημένος.

Medio.

- LITERA, E: Dor. ἴχθυος pro ἰχθύος.
- I. Ion. δέξω pro δείξω. Att. ποεῖν pro ποιεῖν. Dor. σφὶς pro σφεῖς. Aeol. ἄρχαος pro ἀρχαῖος. Att. ἕταρος, pro ἕταιρος. Poet. ἄγερω pro ἀγείρω.
- Υ. Dor. βασιλῖσι pro βασιλεῦσι. Poet. δῖνος pro δίνυς. Cret. ἄργετος pro ἀργύρεθος.
- B Att. βέλτιον pro βελτίον.
- Γ Aeol. & Poet φάρυξ pro φάρυγξ. Ion. ὀνεῖκω pro ὀνίγκω. Boeot. ἰὼ pro ἐγώ. Tarent. ὄλιος pro ὀλίγος.
- Δ Ion. Dor. Aeol. ἔελος pro ἴεδος. Poet. μόλιβος pro μόλιβδος.
- Θ Dor. ἐσλὸν pro ἐσθλόν.
- K. Ion & Dor. βέβαα pro βέβηκα.
- Λ. Dor. κάλιον pro κάλλιον, parallelipsis. Ionicè item.
- Σ. Att. νομιῶ pro νομίσω. Ion. ἐπίθεο pro ἐπίθεσο. Dor. ὄπιθεν pro ὄπισθεν, qui asperum spiritum illius loco sequ. vocali inscribunt, vt Pamphilij, Eretrienses, Lacones ποιῆαι, pro ποιῆσαι. Ber. ει. ἐργάη pro ἐργάσῃ.
- P. Dor. σκᾶπτον pro σκῆπτρον.
- T Ion. κέραος pro κέρατος.
- SYLLABA, A: Poet. ἐλᾶαι pro ἐλάαι, γλακτοφάγοι pro γαλακτοφάγοι. Sic & Maced. κεβλὴ pro κεφαλή.
- E. Att. νηρῇδας pro νηρείδας. Dor. ἔδμεναι pro ἐδέμεναι. Poet. ἔπλε pro ἔπελε. Ion. φέρτε pro φέρετε. Aeol. ἶρον pro ἱερόν.
- O. Att. οἶμαι pro οἴομαι. Dor. μενέλας pro μενέλαος. Aeol. ἀγνόκαμες pro ἀγνοήκαμεν. Poet. τίπτε pro τί ποτε.
- Ω: Att. & Poet. ἑκάτερθεν pro ἑκατέρωθεν.
- EI: Att. ὀφλω pro ὀφείλω.
- Eυ: Dor. κέλομαι pro κελεύομαι.
- Δα: Att. vt, οἶσθα pro οἴδασθα.
- Mo. Dor. ὀπάτριος pro ὁμοπάτριος. Ion. ἁρμόσαντες pro ἁρμόσαντες.
- Mη. Aeol ὥρσεν pro ὥρμησεν. Ion. οἶμα pro οἴμημα.
- Nε: Poet. ἀμώνα pro ἀνεμώνη.
- Pε Ion. ἔξαιτος pro ἐξαίρετος.
- Tο. Laconicè & Creticè. αὐς pro αὐτός.
- Est etiam poetica Syncope compositorum notanda: de qua suo loco.

Fine: minuitur dictio vel

- LITERA: N. Att. ἄλλο pro ἄλλον. Aeol. ὄπισθα pro ὄπισθεν. Iones ν ἐφελκυστικὸν non addunt, vt nec Attici veteres Poetæ, πρόσθε pro πρόσθεν. Syracusij ν auferunt substituto ια. ἔνδοι pro ἔνδον.
- Σ: Dor. ὁ pro ὅς. Aeol. ὁ pro οὗς. Poet. πολλάκι pro πολλάκις. Maced. κεπαίρα pro κεπαίρας.
- SYLLABA: A Dor. πάρ pro πάρα. Poet. ἀνύω pro ἀναλύω.
- E: Poet. λέε pro ἐλόεε.
- I: Atticè, vt, πρῶ pro πρωί.
- Mα. Dor. δῶ pro δῶμα.
- Nα: Att. κρείττω pro κρείττονα. Ion. κυκεῶ pro κυκεῶνα.
- Nον. Att. vt κάρα. Ion. κάρη pro κάρηνον.
- Mνον: Dor. κεῖ pro κείμενον.
- Bδα: Dor. λάμ pro λάμβδα.
- Σα: Att. βασιλὶς pro βασίλισσα.
- Σι. Ion. σφὶ pro σφισί.
- Τα: Ion. ἱδρῶ pro ἱδρῶτα. Dor. κέρα pro κέρατα.
- Τος: Atticè, vt πρέπον pro πρεπόντως, vt ait Corinthus, quod tamen negat Stephanus.

Hh. Qualitas

SYNOPSIS.

Hh. Qualitas dictionis per dialectos variata, comprehendit in se mutationem literarum: & eam tum

- Ordinis, qui turbatur, ut posteriores praeeant, praecuntes sequantur, quod per Hyperthesin & Metathesin ab Ionibus fit, Doribus, Aeolibus & Poetis: ut suo loco exemplis ostenditur.
- Figurae, per ἀντιστοιχίαν, quam Enallagen vocat Grammaticus. Mutatur ergo
  - Vocalis vel
    - Vna tantum
      - A in
        - E, Atticè, λεὼς pro λαός. Ion γέμμα pro γάμμα. Dor. ἄτερος pro ἕτερος. Aeol. λεγόμεθεν pro λεγόμεθα addito ν.
        - H, Att. ἠνειχόμην pro ἀνεχόμην. Ionicè α mutatur in η, si sit longum: quamuis apud posteriores etiam breue α in η abeat: θύρη pro θύρα. Dor. pro πηγῶν παγᾶν. Aeol. ἠὴρ pro ἀήρ. Poet. Βίηφι pro βίᾳ. Creticè, ἦραι pro ἆραι; Boeot. πρωίην pro πρωί αν. Sicul. φᾶμα pro φήμη.
        - O, Att. ὀσταφὶς pro ἀσταφίς. Aeol. στροτὸς pro στρατός. Poet. ὁρόω pro ὁράω.
        - Y, Dor σύρξ pro σάρξ. Aeol. σύρκας pro σάρκας, Doricè item.
        - Ω, Att. κρώζω pro κράζω. Ion. χρέω pro χρεῖα. Poet. δρώω pro δράω. Boeot. ὤριστος pro ἄριστος, ait Etym.
        - AI, Aeol φαισὶ pro φασί.
        - EA, Ion. σφέας pro σφᾶς.
      - E in
        - A, Ion μέγαθος pro μέγεθος. Dor. τράχω pro τρέχω. Aeol. ὄπισθα pro ὄπισθεν. Att. ἅτερος pro ἕτερος.
        - H, Att. ἠδυνάμην pro ἐδυνάμην. Ion. θηήσαντο pro ἐθεάσαντο. Aeol. ἀχιλλῆος pro ἀχιλλέος. Poet. ἠυτὸς pro αὐτός.
        - I, Att. ὀδὶ pro ὅδε. Ion. ἱστίη pro ἑστία. Boeot. ἰὼ pro ἐγώ. Cret. ἰν φάος pro ἐς φάος.
        - Y in contractionibus Atticè: ut, τοὔνδυμα pro τὸ ἔνδυμα.
        - O, Att. πέπομφα pro πέπεμφα. Dor. λάβον pro λάβε. Aeol. οἴδηκα pro εἴδηκα.
        - Ω Dor. νωμῶ pro νέμω. Poet. τρωπάω pro τρέπω.
        - AI, Atticè: ut, δαὶ pro δή.
      - H in
        - A longum Atticè: ut, ὑγιᾶ pro ὑγιῆ. Ion. in α breue κάλη pro κήλη, λελακυῖα pro λελακυῖα. Dor. in α longum σελάνα pro σελήνη, δᾶμος pro δῆμος. Aeol. etiam & Boeoti, πύλα pro πύλη, pleno huius literae sono delectati.
        - E, Att. νεὼς pro ναός. Ion. in paucis ἑωυτόν pro ἑαυτόν. Dor. ἄρες pro ἄρης. Poet. νοσερὸς pro νοσηρός. Aeol. ἀδίκεισαι pro ἀδικεῖσαι.
        - I Boeot. πιδᾶν, unde πίδαξ pro πηδᾶν. Etymol.
        - Ω, Ion. ἀρωγὸς pro ἀρηγός. Dor. τὰς μελίσσως pro τῆς μελίσσης. Atticè, ὤχυκα pro ἤχυκα.
        - AI, Ion. & Poet. νίκαια pro νίκη, assumpto α. Laconicè, βλαιτὰ pro βλαπτά. Dor. τίθαιμι pro τίθημι. Hoc etiam Aeolis tribuunt.
        - EI, Att. κείρυλος pro κήρυλος. Aeol. πεῖλδυς pro πηλδύς. Ion. πλειωλέστερα pro πλειωλέστη, assumpto α. Dor. τίθεινα pro τίθημι quod etiam Boeoti agunt, quorum est proprium η in ει commutare nimirum, ut Antesign. annotat, ubi Dores seruant η: ubi verò mutant in α, tunc seruare η.
        - EA, Att. ἑάλωκα pro ἥλωκα; Poet. ἐάγην pro ἤγην.
        - EE, Dor. φιλεέσω pro φιλήσω. Etymol.
        - EY, Poet. ἄρευς pro ἄρης.
      - I in
        - E, Ion. ὄφεϊ pro ὄφιϊ. Aeol. ἀδέκαστος pro ἀδίκαστος. Atticè, ἴερεδες pro ἴερεδες.
        - H, Ion. κηκίω pro κικίω. Aeol. ἀκτῖνα pro ἀκτίν.
      - Y in
        - H, Aeol. vide tabulam propriam.
        - I, Aeol. ἴψηλος pro ὕψηλος.
        - Ω, Aeol. ὤψηλος pro ὕψηλος.
      - O in
        - A, Aeol. ἄστα pro ὅτε. Dor. εἴκατι pro εἴκοσι. Cret. ἄναιρος pro ὄνειρος.
        - E. Dor. ἀνδρεφόνος pro ἀνδροφόνος. Aeol. πρὲς pro πρός.
        - I. Atticè ut, δευρί pro δεῦρο.
        - Y, Aeol ὄνυμα pro ὄνομα.
        - Ω, Att. δύω pro δύο. Ion. δεῦρω pro δεῦρο. Dor. ὤρος pro ὄρος. Aeol. ὤμοιος pro ὅμοιος. Poet. δώω pro δόω.
        - H Poet. θεητόκος pro θεοτόκος.
        - EY, Poet. ὑδροχόεος pro ὑδροχόος.
        - OI, Dor. πνοιὴ pro πνοή.
        - OY, Dor. σεξοῦμαι pro σέξομαι.
      - Ω in
        - A productum. Dor γελᾶν pro γελῶν. Aeol. quoque Boeot. ποτειδᾶν pro ποσειδῶν. Tarentini ἄτα pro ὦτα. Cret. ἄϊλον pro ὤλον metathesi. Siculè etiam ἐτύψα pro ἔτυψω, ut quidam volunt.
        - O. Aeol. ὄρα pro ὥρα. Poet. Διρύχορος pro Διρύχωρος.
        - AO. Ion. σάοφρων pro σώφρων. Poet. φάος pro φῶς.
        - OY, Lac. ἀπίσουξιν pro ἀπίσωσιν.
        - EY, Dor. ἠγάπευν pro ἠγάπων.
        - EΩ Ionice. ut, τιθέω pro τιθῶ.
        - OI, Syrac. ἰξοῖ pro ἴξω.
    - Plures, quae vel in unam solam, vel in diphthongum abeunt. de quibus Ii.
  - Diphthongi. Kk. Consonantes. Ll.

Ii. Plures quoque Vocales cum aliis permutantur.

- AEI in H sine iota subscripto. Attice & Dorice: vt, πεινῆς pro πεινᾶς, διψῆς pro διψᾶς.
- AE in
  - H, Dor. ἶζη pro ἶζαε, ἐγέλης pro ἐγέλαες, κερνῆς pro κερναες. Attici quoque in aliquibus verbis idem agunt, ποινῆς pro ποινάες.
  - OY, Att. τριακοντούτης pro τριακονταέτης.
- AO in Ω, Att. ἴστω pro ἴσταο.
- EA in
  - A, Att. πειραιᾶ pro πειραιέα. Dor. θᾶσαι pro θέασαι.
  - H, Ion. συνήπη pro συνέπεα. Dor. κρῆς pro κρέας. Aeol. item Poet. βασιλῆ pro βασιλέα.
- EE in EI, Ion. ὄφεις pro ὄφιες. Poet. δημοσθένει pro δημοσθένεε.
- EI in EI. Att. πηλεΐδης pro πηλείδης.
- EO in
  - EI, Att. δεῖν pro δέον.
  - EY, Ion. πλεῦνας pro πλέονας. Dor. ἄρευς pro ἄρεος. Poet. πόλευς pro πόλεος.
  - OY, Att. ἐτίθου pro ἐτίθεο, extrito ε.
- EΩ in Ω. Att. πειραιῶς pro πειραιέως.
- HI in H cum iota subscr. νηρῇδα pro νηρηΐδα.
- IE in I longum, Ion. ἰρὸς pro ἱερός.
- OA in Ω. Ion βῶξ pro βόαξ. Dorice item.
- OE in OY, Att. φυτοῦργος pro φυτόεργος.
- OI in OI, Att. οἶς pro ὄϊς.
- OH in Ω. Ion βώσω pro βοήσω.
- OO in OY. Attice. vt, δίδου pro δίδοο, δίδοσο.
- ΩH in A, Dor. ὡρᾶν pro ὡράων.
- ΩI in Ω cum iota subscr. λῷον pro λωΐον, Attice.
- OI in ΩI, Boeot. γελῶιος pro γελοῖος.

Kk. Diphthongi similiter transmutantur, & quidem

Propriae.

- AI in
  - H cum iota subscr. Att. ἐμιήνατο ἀ μιαίνω, Ion. αἰνοίης pro αἰνοίαις. Poet. ϛῆλαι pro ϛαῖλαι. Boeot. ποιήμαι pro ποιεῖμαι, vbi iota non subscribitur.
  - AI per diaeresin, Aeol. πάϊς pro παῖς, in monosyllabis.
- AY in
  - A, Dor. νᾶν pro ναῦν.
  - Ω, Dor. ὦλαξ pro αὖλαξ. Ion. τρῶμα pro τραῦμα.
  - HY, Ion. νηῦς pro ναῦς.
  - OY, Dor. τούτας pro ταύτας.
  - OY, Ion. θοῦμα pro θαῦμα: vel etiam αὐ dissoluitur.
- EI in
  - A: vt, Dorice κλᾶδας pro κλεῖδας.
  - H cum iota subscr. Att. βασιλῆς pro βασιλεῖς. Dor. τῆνος pro κεῖνος. Aeol. ἦλθον pro ἦλθεν, etiamsi iota non subscribatur. Boeot. νεφεα νεφεα ait Etymol. Lac. λύκνος pro λεῖκνος.
  - EA, Ion. ποιεάται pro ποιεῖται.
  - EE, Ion. σφέες pro σφεῖς. Poet. ἐέργω pro εἴργω.
  - EY, Ion πλευῦ pro πλεῖν.
  - EI, Aeol ἀργεϊοι pro ἀργεῖοι. Poet. θέϊος pro θεῖος.
  - EΩ, Att. ἀφέωκα pro ἀφεῖκα.
  - HI, Att. κληῖδα pro κλεῖδα. Ion. πηληΐδης pro πηλεΐδης.
  - OI Aeol. ὄνοιρος pro ὄνειρος.
  - AI, Dor. φθαίρω pro φθείρω. Cret. ἄναιρος pro ὄνειρος.
- EY in
  - H. Aeol. ὀρφῆ pro ὀρφεῦ. Ἀχίλλης pro Ἀχιλλεύς.
  - Ω, Ion ἐκπλώσας pro ἐκπλεύσας.
  - EY, Poet. εὔζυγος pro εὔζυγος.
  - OY, Doricè. vt, ἐσσοῦα pro ἐσσεύα.
  - HY, Att. ηὐχόμην pro εὐχόμην: & in HY. Poet. & Ion. ηὔκομος pro εὔκομος.
- OI in
  - EI, Att. δύειν pro δυοῖν.
  - OI, Aeol. κοΐλον pro κοιλόν.
  - Ω cum iota subscr. Att. μηδαμῶς pro μηδαμοῖς. Dor. πυρῶντες pro πυρωοῦντες.
- OY in
  - Ω, Att. μηνίλεω pro μηνιλάου. Dor. & Aeol. μῶσα pro μοῦσα. Ion. ὦν pro οὖν. Boeotii quoque. Vis deducitur ab οὖτισω. Etymol.
  - A, Dor. αἰνεῖα pro αἰνείου.
  - H. Aeol. φοβημένος pro φοβούμενος.
  - AO Aeol. αἰνείαο pro αἰνείου. Boeot. idem.
  - EO Ion. ἐμέο pro ἐμοῦ.
  - EΩ, Ion βορέεω pro βορέου.
  - EY, Aeol. λαλεῦσα pro λαλοῦσα. Dor. φιλεῦσι pro φιλοῦσι.
  - OA, Ion. χρόα pro χροῦν.
  - OI. Dor. μοῖσα pro μοῦσα. Aeol. χρύσοιν pro χρυσοῦν.
  - OO, Ion. ρόος pro ρῦς.
  - OIO, Ion. & Poet. λόγοιο pro λόγου. Atticè item & Doricè.

Impropriae quas Dores in simplices vocales mutant, abiecto iota subscripto. ᾳ in α, ῃ in η, ῳ in ω. Praeterea

- A cum iota subscr. in
  - H cum iota subscr. Ion. mutatur. αἰνοίῃ pro αἰνοίᾳ.
  - AI, Aeol. βοαῖς pro βοᾷς.
  - HI, Ion. ῥηΐδιον pro ῥᾴδιον.
- H cum iota subscr. in
  - EI, Att. βούλει pro βούλῃ.
  - HI, Ion. χρηΐζειν pro χρῄζειν. Poet. κληΐδων pro κλῃδών.
  - A cum iota subscr. Dor. ᾆχι pro ᾗχι.
- Ω cum iota subscr. in
  - ΩI, Ion. τῶι λόγωι pro τῷ λόγῳ.
  - OI, Boeot. ἡροῖος pro ἥρῳος. Syrac. οἴρμοι pro ὥρμῳ.

Consonantium variationes & mutua permutationes diversæ sunt. Nam quoad

Mutas,

- Iones hoc habent fere peculiare, ut mutent Tenues in Densas, & Densas in Tenues vicissim. ἐνθαῦτα pro ἐνταῦτα. δέκω pro δέχω.
- Poetæ mutant tenues & aspiratas in medias. δεδοιγμένω pro δεδοικαμένω, ἔγμενω pro ἰχμένω.
- Π in
  - K. Aeol. κοῖον pro ποῖον. Ion. in Interrog. & relativis maximè. κῶς pro πῶς.
  - Φ. Dor. κὴ φα pro κὴ εἶπα. At ἀσφάραγος pro ἀσπάραγος.
  - M. Aeol. ματῶ pro πατῶ. Maced. ἄμαλος pro ἁπαλός.
- K in
  - Γ. At. γναφεῖον pro κναφεῖον, κνάφαλλον pro γνάφαλλον.
  - Ξ. Bœot. εἴξεστιν pro εἴκοσι apud Aristoph.
  - T, Dor. τῆνος pro κεῖνος.
- T in
  - Θ. At. aut Canonismo κολέκυνθα pro κολοκύντα: contrarium Io. Grammat.
  - K. Dor. ὅκα pro ὅτε, ἄλλοκα pro ἄλλοτε.
  - N. Dor. τετράενις pro τετράετις.
  - Π. Dor. & Cret. σπάδιον pro στάδιον. Aeol. πέμπρακται pro τέτρακται.
  - Σ. Cypri. σίβολε pro τίβυλει, Hesychius. Megarenses σά pro τά, id est, τινά, σά μαν pro τίνα μάν.
  - Δ. Doricè θέμεδος pro θέμετος.
- Ττ in Ππ Maced. ἄππα pro ἄττα.
- Πτ in
  - Z. Dor. νίζω pro νίπτω. Etymol.
  - Στ. Aeol. ἐμπίστω pro ἐμπίπτω.
- B in
  - Δ, Dor. ὄδελος pro ὀβελός. Aeolicè quoque.
  - Γ, γλέφαρα pro βλέφαρα, Atticè, Ionicè etiam, φύζα pro φυγή.
  - Z. Aeol. ζέρεθρον pro βέρεθρον. Ionibus hoc alij tribuunt: alij Doribus.
  - Λ. Att. βολίτος pro βόλβιτος.
  - M. Dor. μιαιφόνος pro βιαιφόνος. Etym. Aeol. βάρμιτος pro βάρβιτος, Etym.
  - Π. Creticè. ἀβλαπής pro ἀβλαβής.
- Γ in
  - B. Bœot. βανῆκες pro γυναῖκες.
  - Δ. Dor δνόφος pro γνόφος.
  - Z. Aeol ὀλίζον pro ὀλίγον. Doricè, φύζα pro φυγή.
- F in B Pamph. Lacones, Cretenses, ὠβεὸν pro ὠϝεόν, βαβέλιος pro ἀϝέλιος.
- Δ in
  - Γ. Poet. κρήγυον pro κηρύδιον.
  - B. Aeol βέλεαρ pro δέλεαρ. Bœoti & Aeolij βελφῖνες pro δελφῖνες dicunt.
  - Z. Dor. ἀζηχὲς pro ἀδιηχές. Aeol. ζία pro δία.
  - Θ. Dor. ψύθος pro ψεῦδος. Aeol. θάβος pro δάβος.
  - T. Att ἐντελέχεια pro ἐνδελέχεια.
  - Σ, Atticè: ut ἐσμὴ pro ὀδμή.
- Φ in
  - Π. Ae. ἀμπὶ pro ἀμφί.
  - B. Siculi & Macedones βῶ pro φῶ, κύβος pro κύφος, κεβλὴ pro κεφαλή.
- X in
  - K, Siculi, κιτὼν pro χιτών. Hoc Dorienfibus tribuit Gram.
  - Ξ Att. δίξα pro δίχα. Aeol. τρίξα pro τριχῆ. Hoc etiam Ionibus tribuit Corinthus.
  - Φ. Aeol. αὐφένα pro αὐχένα.
- Θ in
  - Σ. Att. κλαυσμὸς pro κλαυθμός. Dor. σιὸς pro θεός. Lac. σιὸς pro θεός.
  - T. Att. κολοκύντα pro κολοκύνθη. Aeol. κατῆκε pro καθῆκε.
  - Δ. Maced teste Etym. à θέλω enim fit δέλω, ἔλδω & ἐέλδωρ.
  - Φ. Att φλᾶν pro θλᾶν. Aeol. quoque.
  - X. Dor. ὄρνιχα pro ὄρνιθα.

Liquidas,

- Λ in
  - Γ. Att. μόγις pro μόλις.
  - N. Dor. φίντατος pro φίλτατος.
  - P, Att κρίβανος pro κλίβανος.
- M in
  - B. Aeol. βέλλω pro μέλλω.
  - Π. Aeol. παθῦσα pro μαθοῦσα. & MM in ΠΠ. ὄππατα pro ὄμματα.
  - Σ, Att. πέφασμαι pro πέφαμμαι.
- N in
  - Λ. Att. πλεύμων pro πνεύμων.
  - Σ, Dor. τύπτομες pro τύπτομεν. Aeol. φρένες pro φρενῶν. Cret. ἰς pro ἐν.
- P in
  - Σ. Att. μυρσίνη pro μυρρίνη.
  - K, Dor. μικκὸν pro μικρόν.

Duplices,

- Z in
  - Δ, Att. & Aeol. κνίδη pro κνίζα. Doricè, ἔρδω pro ἕρζω. in ΔΔ. Bœot. & Lacon. μάδδα pro μάζα.
  - Σδ. & Δσ, Dor. & Aeol. συρίσδω pro συρίζω. δσεὺς pro ζεύς.
  - Σσ. Dor. μάσσα pro μάζα à μάσσω, Etym. Tarentini σαλπίσσω pro σαλπίζω dicunt.
  - Ττ, Att. συρίττειν pro συρίζειν.
- Ξ in Κσ vel σκ, Aeol. σκίνος vel κσένος pro ξένος. Item in Σ, Atticè: ut, πάισω pro παίξω.
- Ψ in Πσ vel Σπ, Aeol. πέλοπς pro πέλοψ, σπαλὶς pro ψαλίς.

Solitarium Σ, hoc sui privati iuris esse Grammatici dicunt. Vide Mm.

Mu. Σ *pariter in alias consonantes mutatur vel*

- Simplex, *in*
  - Δ. *Att.* πέφραδμαι *pro* πέφρασμαι. *Dor.* ἰδμὰ *pro* ἰσμά. *Aeol. quoque.*
  - K. *Boeot.* ἰδ᾽ωκα *pro* ἴδιος. *Lac.* αἰκκὼρ *pro* αἰσκὼς.
  - P. *At.* ἄῤῥην *pro* ἄρσην. *Aeol.* μάρτυρ *pro* μάρτυς. *Lac.* αἰκκὼρ *pro* αἰσκὼς. *Elei* ἵππορ *pro* ἵππος *dicunt.*
  - T. *At.* τεῦτλον *pro* σεῦτλον. *Dor.* φατὶ *pro* φασί. *At.* τὺ *pro* σύ. *Boeot.* ἴτ]ω *pro* ἴσω. *Lac.* πλάτιον *pro* πλησίον.
  - Θ. *At.* μελισθμός *pro* μελισμός.
  - Ξ. *At.* ξύμπας *pro* σύμπας. *Dor.* καθίξας *pro* καθίσας.
  - N. *At.* νεναμαι *pro* νενοηκας.
- Duplex, *in*
  - Z. *Dor.* νίζω *pro* νίπτω. *At.* μίζων *à* μάσσων, *Etym. Tarentini* πλάζω *pro* πλάσσω *dicunt, Iones* δίζα *pro* δισσά, *teste Grammatico.*
  - Ξ. *Ion.* διξὰ *pro* δισσά, τριξὰ *pro* τρισσά.
  - Tτ. *At.* ἐλάττων *pro* ἐλάσσων. *Boeot.* φράττω *pro* φράσσω, *apud Corinnam. Et hanc mutationem potius Boeoticam esse quam Atticam docet Camerar.* θάλαττα, πίττα, μαλάττω, θάττον.

Syllabarum, *affectiones Prosodiae respectu iam recensendae, cum quae literarum sint satis superque ostenderimus. Attendenda est tum*

- Quantitas. *Heic Poetae pro sua agunt libertate producendis vel corripiendis metri gratia syllabis. Reliqua Dialectorum vel*
  - Producunt correptas
    - Ancipites. *Attici* α *&* ι. ἀλυθεία ὄρνις. *Dores* υ *&* υ. ὕδωρ. Διός.
    - Natura, *Attici: vt id possunt legitimè, formam mutant brevium, ε in η* βασιλῆος *pro* βασιλέος. *Sunt autem Atticorum propriae productiones.*
  - Corripiunt productas
    - Ancipites. *Id inprimis etiam Comici & Tragici Attici, sed Iones etiam: vt & Dores, desinentia in ας, νεάνίας.*
    - Natura. *Ioni hae vsitatae sunt correptiones longis in breves mutatis:* νέας *pro* νηας, ζοὴ *pro* ζωή.
- Accentus. *Hunc mutant & transponunt plures dialecti, Attica, Ionica, Dorica, Aeolica. Poetarum item, pro cuiusque terminationis varietate: quod in singularum tabulis, quae consulenda sunt, nonnihil est adumbratum, & quotidiana lectione obseruari poterit.*
- Spiritus. *Hunc*
  - Attici, *non prima tantùm, sed & reliquis inscribunt: vt,* ῥόος, ταῶς: *vltimae & penultimae in polysyllabis: vt,* ἀμφιαλος.
  - Iones *spiritus asperum in tenuem mutant: vt,* κιθῶνα *dicunt pro* χιτῶνα *Etym.*
  - Aeoles *si densus sit vel asper, penitus ignorant, & eius loco nonnunquam suum vsurpant digamma: vt,* ἄγιος, *non* ἅγιος. Fελένη *pro* ἑλένη.
  - Poetae *asperum etiam medio solitario relinquunt: vt,* ἄῤῥηκτος *pro* ἄρρηκτος.
  - Dores, *Argiui Lacones, Eretrienses, Oropij, teste Etymologo in locum sigma, per Syncopen abiecti, densum spiritum sequenti vocali inscribunt: vt,* ποίηαι *pro* ποιῆσαι.
- Apostrophus. *Hunc Attici amant vocalis initialis siue iungantur dictiones, siue maneant solutae: vt,* ὤναξ *pro* ὦ ἄναξ, ὦ᾽γαθὲ *pro* ὦ ἀγαθέ. *Iones item, qui huius adminiculo* ν *attractionis necessitatem elevant Poetae negligunt.*

D d. Com-

SYNOPSIS.

Di. Generatim hactenus Dialectorum varietatem, qua literas, qua syllabas occupat, deximus. Eandem iam spectatim in singulis orationis partibus ita considerabimus, ut quæ in priuatis singularum tabulis dicta fuere, heic uno quasi fasce comprehensa, gratæ breuitatis ergo, simul proilatur. Ergo

- **ARTICVLVS considerandus est**
  - **Præpositiuus: cuius affectio est vel**
    - **Communis** cum nominibus quibuscunque iungitur: vt, τοῖο λόγοιο pro τοῦ λόγου, Atticè. Ion. ἰσὸ Dor. τῶ: μελίαταις pro τὰς μελίαταις, Dor. τῷ μελίστῃ pro τῇ μελίστῃ Doricè. τέων ἀρετέων pro τῶν ἀρετῶν Ionice: τοῖσι λόγοισι pro τοῖς λόγοις Attice, Ionice, Dorice: τᾶν μυσᾶν pro τῶν μυσῶν Aeolice, &c.
    - **Propria,**
      - Attici per paragogen adiiciunt voces completiuas, δή, γε, ὖν, ποτε: vt, τόνγε pro τόν.
      - Dores nominatiuis pluralibus οἱ & αἱ addunt per πρόσθεσιν τ: vt τοὶ pro οἱ, ταὶ pro αἱ.
      - Poetæ articulum quandoque ad nominis variationem non mutant: vt, τοῦ λόγοιο pro τοῖο λόγοιο.
  - **Compositus.**
    - **Ὅδε.**
      - Attici ε mutant in iota acutum, ὁδὶ, ἡδὶ, τοδὶ, τυδὶ, τηδὶ, τυδὶ &c. Aeoles dicunt ὅ-δε, ἥδε, τόδε.
      - Poëtæ datiuo plurali per paragogē addunt σι: vt, τοῖσδεσι vel τοῖσδεσσι pro τοῖσδε.
    - **Ὅστις. Hoc habet in**
      - Nominatiuo Dorice ὅτις pro ὅστις: Aeolice ὅτις.
      - Genitiuo Attice ὅτυ pro οὗτινος: Ion. ὅτεο: Dor. ὅτω: Aeo. ὅτεο: Poet. ὅττεο.
      - Datiuo Att. ὅτῳ & ὅτῳοῦν & ὅτῳδήποτε pro ᾧτινι: Ion. ὅτεῳ: Aeol. ὅτεῳ vel ὅττεῳ.
      - Accusatiuo Aeol. ὅτινα pro ὅντινα: Poet. ὅτινα abiecto ν. Aeoles quinetiam ὅντινα dicunt in vtroque genere & masculino & fœminæ teste Sophoclis scholiaste.
      - Plurali Nominatiuo Poet. ὅτις pro οἵτινες.
      - Genitiuo Ionice ὁτέων pro ὧντινων.
      - Datiuo Ionice ὁτέοισι pro οἷστισι.
      - Accusatiuo Poet. ὅτινας pro οὕστινας. Et in neutro Attice & Ionice ἅττα vel ἅσσα pro ἅτινα.
  - **Postpositiuus.**
    - Attici adiiciunt particulam γε: vt ὅγε pro ὅ.
    - Iones præfigunt literam τ, excepto nominatiuo ὅς & ἥ. vt, τοῦ pro οὗ, τῆς pro ἧς, τοὶ pro οἱ. Dicunt etiam ὅου pro οὗ.
    - Dores nunc abiiciunt à masculino σ, & dicunt ὁ pro ὅς. vnde ὅτις pro ὅστις: nunc præfigunt τ, Ionum more, excepto nominatiuo ὅς & ἥ: vt, τοῦ pro οὗ, τῶν pro ὧν.
    - Aeoles dicunt ὁ pro ὅς, neglecta aspiratione. Vnde etiam ὅτις pro ὅστις.
    - Poetæ pro ὅς dicunt ὅστε.
    - Consentit etiam hic Articulus in declinationibus secundum quas inflectitur: vt Dorice ἇ pro ἧς vel ἄστε vel ἧς pro ᾗς Attice, Ionice, Dorice.
- **NOMEN, quoque ac eidentia diuersimodè habent secundum proprietates Dialectorum.**
  - **Qualitas.** Adiectiua noua fingunt Poetæ: vt, δῃοτέρα à δότηρ, πρέσβειρα à πρέσβυς.
  - **Species. Deriuatiua**
    - **Comparatiua & Superlatiua.**
      - Attici formant Comparatiuos & Superlatiuos. 1. in αίτερος & αίτατος: vt, περαίτερος, περαίτατος pro περαιότερος, περαιότατος: φιλαίτερος pro φιλαίτερος. 2. In ίστερος & ίστατος: vt, λαλίστερος, λαλίστατος pro λαλότερος, λαλότατος. 3. In ύτερος & ύτατος: vt, βραχύτερος, βραχύτατος pro βραχίων, βράχιστος. 4. In εον: vt, βέλτεον pro βελτίον, πλεῖν pro πλέον. 5. In σσων: vt, μάσσων pro μείζων. Nonnunquam etiam per metaplasmum dicunt θάττων pro θάσσων, ἐλάττων pro ἐλάσσων.
      - Iones Comparatiuos & Superlatiuos terminant. 1. in έστερος & έστατος: vt δικαιέστερος, δικαιέστατος pro δικαιότερος & ῥᾳδιέστερος pro ῥᾴδιον. 2. In ίτερος: vt ῥηίτερος pro ῥᾳδιέστερος. 3. In έων: vt, πλεῦν pro πλεῖν & πλέον.
      - Dores pro κάρτερος dicunt κάρρων: pro βελτίων βέλτεον, quod alij tribuunt Atticis. Nonnullorum etiam comparatiuorum penultimam in ασ vertunt: vt, ἆσσον pro ἐγγίων, βράσσων pro βραδίων, θάσσων pro ταχίων. Per metaplasmum item κρέσσων dicunt pro κρείσσων, πλέων pro πλείων, ἆσσον pro ἴσσον, πλεῦν, vt inquiunt nonnulli, pro πλέον.
      - Poetæ nouos comparatiuos & superlatiuos, ab vsitatis positiuis vel nominibus vel etiam aliis orationis partibus formant: tum etiam à comparatiuis & superlatiuis: vt, κακώτερος à κακὸς pro κακίων: ἀρείων ab ἀ intensiuo: μεγαθέστατος ab ἀγαθός: χερειότερος à χερείων comparatiuo: χερειότατος à χείριστος superlatiuo. Per metaplasmum etiam πλείων dicunt pro πλείων, ῥηΐτερος pro ῥᾴδιος &c.
    - **Possessiua.**
      - Apud Atticos si Possessiuorum nominum duplex sit terminatio, altera magis est in vsu: vt, ἀνθρωπεία, quod potius dicunt quam ἀνθρωπίνη.
      - Ionico more nonnulla possessiua teste Corintho amittunt iota: vt, ἀργύρεος pro ἀργύρειος, χρύσεος pro χρύσειος.
    - **Diminutiua**
      - Attici diminutiuis gaudent, & libentius dicunt λοπάδιον quàm λοπάς, προβάτιον quam πρόβατον.
      - Dores nonnulla peculiaria habent: φιλύτις amiculus, πυρρίχος rufulus.
    - **Denominatiua. Hinc Numeralia**
      - Attici δυῶν dicunt pro δύο.
      - Iones per metaplasmum τέσσερες dicunt pro τέσσαρες, τριήκοντα pro τριάκοντα, εἴκοσι pro εἴκοσι.
      - Dores dicunt τέτορες pro τέσσαρες, εἴκατι pro εἴκοσι, διχθὰ pro διχῆ. &c.
      - Æoles τέρτος dicunt pro τρίτος, πίσυρες pro τέσσαρες, ἴα pro μία, πέμπε pro πέντε.
      - Poetæ δοιὼ & δοιοὶ dicunt pro δύο, πίσυρες pro τέσσαρες, δυοκαίδεκα pro δώδεκα. Dicunt etiam δύο per omnes casus, pro δυοῖν dicunt δυοῖ, & in genitiuo plurali δυῶν.
    - **Verbalis.** Attici nonnulla habēt peculiaria verbalia: vt βλέμμα pro βλέπος, δῆγμα pro δῆξις.
    - **Patronymica.**
      - Attici πηλείδης dicunt pro πηλείδης, περσείδης pro περσεΐδης.
      - Iones terminant Patronymica in ιων. vt, κρονίων pro κρονίδης, πηλείων pro πηλείδης. Nonnunquam etiam alterum deriuant ab altero vt πηληϊάδης à πηλείων.
      - Aeoles quæ in ίδης desinunt, mutant in άδιος. vt ὑρράδιος pro ὑρρίδης.
      - Poetæ vsitatis Patronymicis inserunt per epenthesin α vel η. vt, πηληϊάδης pro πηλείδης, καδμήϊς pro καδμίς. Nonnunquam etiam syncope vtuntur. vt, πηλείδης pro πηλειωνίδης.
  - **Reliqua**, de quibus sequens signo Nn.
- **RELIQVAE partes.** Pronomen, vide sig. Oo. Verbum Pp. Participium Qq. Aduerbium, Præpositio, & Coniunctio sig. Rr.

Nn. Reli

DIALECTVS

Nu. Reliqua *accidentia Nominis sunt*

- Genus. *Hoc secundum dialectorum proprietatem diuersum est Nominis*
  - Adiectiui:
    - Attici *desinentia adiectiua in ος trium generum, inprimis composita & deriuata, communia efficiunt* vt, ὁ καὶ ἡ κόσμιος.
    - Iones *& Dores Atticorum morem communis generis obseruant:* vt, ὁ καὶ ἡ κλυτός, ὁ καὶ ἡ ἥμεραῖος. *Fœminini etiam α mutant in η:* vt, ἀξίη pro ἀξία, καλὴ pro καλά.
  - Substantiui:
    - Attici *substantiua masculina mutant in fœminina, & vicenersa, inprimis in duali numero:* vt, ἡ ἄσβολος pro ὁ ἄσβολος, ὁ χοῦς pro ἡ χοῦς, τὼ ἡμέρα pro τὰ ἡμέρα. *Quandoque etiam terminatione mutata vertunt masculinum in fœmininum vel neutrum:* vt ἡ κάνναβη pro ἡ κάνναβος, τὸ ζυγὸν pro ὁ ζυγός.
    - Iones *etiam genus mutant terminatione vel seruata, vel mutata:* vt, ἡ κίων pro ὁ κίων, ὁ ἕσπερος pro ἡ ἑσπέρα.
    - Doriensibus *idem, quod Ionibus tribuitur:* vt, ἡ τάρταρος pro ὁ τάρταρος, ὁ φθόγγος pro ἡ φθόγγη.
    - Aeoles *masculinum in fœmininum vertunt Dorum exemplo:* vt, ἡ αἴθηρ pro ὁ αἰθήρ.
    - Poetis *quoque generum mutationes tribuuntur:* vt, τὰ κέλευθα pro αἱ κέλευθοι, τὰ μηρὰ pro τοὺς μηρούς.
- Numerus:
  - Attici *& Iones, teste Grammatico & Caluinio frequenter adhibent dualem.*
  - Aeolij *dualem negligunt teste Corintho.*
- Figura: *Apud antiquos Atticos ἐξ in compositis non mutabatur in ἐκ:* vt ἔξπουω pro ἔκπουω. *Iam interponunt α,* ἐξάπουω.
- Declinatio. *In hac ratio habenda est*
  - Terminationis quæ vel
    - Eadem manet, sed alio quam communi modo declinatur
      - Atticè: *Tertia simplicium transit in primam contractorum:* vt, δένδρον, δένδρεος, δένδρος, δένδρει, &c. pro δένδρου. 2. *Quinta simplicium transit in tertiam simplicium:* vt, τρίπους, τρίπου, τρίπῳ pro τρίποδος, &c. 3. *Prima contractorum in primam simplicium:* vt ἀειστοφάνης, ἀειστοφάνην pro ἀειστοφάνους. 4. *Quarta contractorum abit in quartam simplicium:* vt, ἥρως, ἥρω, ἥρῳ pro ἥρωος, &c.
      - Poeticè:
        - Tertia *simplicium mutatur in quintam simplicium:* vt, πολύς, πολέος pro πολλοῦ.
        - Quinta *simplicium abit in quartam simpl.* vt, γέλως γέλω pro γέλωτος.
        - Prima *contractorum fit prima simplicium aut quinta:* vt, ἄρης ἄρη, vel etiam ἄρης ἄρητος pro ἄρεος.
        - Secunda *contractorum transit in quintam simplicium:* vt, ὄϊς, ὄϊδος pro ὄϊος.
        - Quantumuis *eadem species declinationis maneat, tamen metaplasmus aliquis interuenit:* vt χάρις, χάριδος vel χάριτος, *vt præter Antesignanum etiam Lascaris annotat, indignante licet H. Stephano pro* χάριτος: χείρ, χερός, χερὶ, pro χειρός, χειρί.
    - Diuersa efficitur à variis Græciæ nationibus:
      - Attici *nomina communis* Dialecti *terminant in* Η, Ευς, Ις, Οδ ες, Ον, Ως: vt, ἱρεὺς pro ἱρός, ἐρῆμος pro ἔρημος, βασιλὶς pro βασίλισσα, ἐπίτροπεδης pro ἐπίτροπος, νεὼς pro ναός, ζυγὸν pro ζυγός.
      - Iones *terminant in* Αια, Αιη, Ας, Αιος, Ευς, Ηρ, Ως: vt σελλεναίη pro σελλείη, ἀθλεναίη pro ἀθλείη, νικόλας pro νικόλαος, *extrito ο* ἱρεὺς pro ἱρός, *quod Atticis etiam tribuitur,* ἰεῤῥὴρ pro ἰέῤῥηρος *ablato ος,* πολλὲς pro πολύς, ἕσπερος pro ἑσπέρα.
      - Dores *terminant in* Ας, Αξ, Η, Ιον, Ος, Ως: vt, ναῦς pro ναῦς, *ablato υ,* ἀκυσίλας pro ἀκυσίλαος, *ablato ο, Ionico more,* παλλαξ pro παλλακίς, πασταξ pro πάσταλος, δαμάλη pro δάμαλις, κράνιον pro κράνον, βοῦς pro βοῦς, φθόγγος pro φθόγγη.
      - Aeoles *terminant in* Αν, Αξ, Εις, Ορ, Ος: vt ζὰν ζανὸς pro ζεύς, ψάραξ pro ψίφος, μαὶς pro μείς, τὸρ pro τίς, ἵππορ pro ἵππος, ὕδος pro ὕδας, μάρτυρος pro μάρτυρ, ὕδος pro ὕδωρ, ἄγωνος pro ἀγών, ἔρος, ἔρω pro ἔρως ἔρωτος.
      - Poetæ *terminant in* Αος, Ας, Ευς, Ις, Ηυς, Φι, Ης: vt, φάος pro φῶς, δέρας pro δέρυ, ἄρης pro ἄρης, φῆμι: pro φημή, γρηῦς pro γραῦς, ὀστέοφι pro ὀστέον, ζῆν pro ζεύς, *cuius alij adhuc sunt octo nominatiui Poetici,* Δεὺς, Βδεύς, Ζὴν, Ζὶς, Ζὰς, Δὶς, Δὴν, Δάν.
  - Casuum, *in quibus generatim considerandum est, apud Atticos Vocatiuum similem esse Nominatiuo, Datiuum etiam pluralē, sequente licet consonante, ν ἐφελκυστικὸν acquirere. Separatim autē declinationū species singulæ examinandæ sunt nominum*
    - Contractorum, *de quibus signo Ss.*
    - Simplicium *& quidem*
      - Prima:
        - In *toto singulari numero α mutatur* Ionicè *in η, & vicenersa η mutatur* Doricè *in α:* vt, αἰνείης pro αἰνείας: ποιητὰς pro ποιητής.
        - Nominatiuus *Aeolicè desinit in α:* vt, ἀρχύτα pro ἀρχύτης, ὑβραγόρα pro ὑβραγόρας: *Hoc etiam Bœotis Thessalis, & Macedonibus tribuitur. Nec esse Vocatiuum pro nominatiuo sumptum probat Caninius.*
        - Genitiuus *singularis Ionicè desinit in εω, Doricè in α. Aeolicè & Bœoticè in αο vel αι; poeticè in ω vel αω:* vt, βορέεω pro βορέου, αἰνεία pro αἰνείου, αἰακίδαο pro αἰακίδου, αἰνεία, pro αἰνείου, αἰνείω pro αἰνείου, αἰνείαο pro αἰνείου.
        - Datiuus *singularis caret sæpius apud Dorienses iota subscripto:* vt, τῷ ποιητᾶ pro ποιητῇ. *Apud Poetas nonnunquam terminatione quinta simplicium effertur:* vt, τῷ αἴδι pro τῷ ᾅδῃ.
        - Accusatiuus *singularis* Ionice *desinit in εα:* vt ποιητέα pro ποιητήν.
        - Genitiuus *pluralis Ionicè desinit in εων, Doricè in αν. Aeolice & Bœotice in αων:* vt, ταμιέων pro ταμιῶν, ταμιᾶν pro ταμιῶν, ταμιάων pro ταμιῶν, *alias regula est: Genitiui singulares in α, ο & ω desinentes, adiecta litera ν, formant genitiuos plurales, sed ο in ω conuerso.*
        - Datiuis *pluralibus in σ desinentibus omnes quatuor dialecti vocalem iota per proschematismum adiungere solent, αις nonnunquam in ης conuerso:* vt, ταμίαισι pro ταμίαις, λῃσταῖσι pro λῃσταῖς, &c. *Aeoles nonnunquam ex αι tollunt subiunctiuam:* vt, τιμὰς pro τιμαῖς.
        - Accusatiuus *pluralis Ionicè desinit in εας:* vt, ταμίεας pro ταμίας.
      - Reliquæ *quatuor de quibus seq. signo Tt.*

Tt. Reliqua

71. Reliquæ declinationes nominis simplicium sunt

Secunda:

- In singulari numero α mutatur Ionicè in η & vicecuersa η Doricè in α: vt, μελίσση pro μελίσσα, τιμὰ pro τιμή.
- Genitiui & Datiui singularis α & η mutantur Doricè in ω, iota subscripto, vel neglecto: vt, τῶς μελίσσως pro τῆς μελίσσης, τῷ μελίσσῳ pro τῇ μελίσσῃ, τῷ πονηρῷ pro τῇ πονηρᾷ.
- Datiuus singularis poeticè formatur secundum quintam simplicium: vt τῇ ἀλκὶ pro τῇ ἀλκῇ.
- Genitiuus & Datiuus plurales eodem modo Ionicè, Doricè Aeolicè formantur, vt in prima declinatione: vt ἀρετέων pro ἀρετῶν, τιμᾶν pro τιμῶν, θεάων pro θεῶν, ἀρετῇς, vel ἀρετῇσι vel ἀρεταῖσι pro ἀρεταῖς. Atticè quoque desinit in αισι.
- Accusatiuus pluralis per epenthesin Aeolicam accipit iota retento tono: vt, καλαὶς pro καλάς.

Tertia:

- Nominatiuum, Accusatiuum & Vocatiuum neutrorum efferunt Attici abiecto ν: quod tamen aliquando adscriptum legitur: vt, ἄλλο pro ἄλλον, αὐτὸ pro αὐτόν: nimirum Atticos communis dialectus imitatur.
- Genitiuus singularis Atticè, Ionicè, Doricè & Thessalice υ mutat in οιο. vt, λόγοιο pro λόγου. Dores tamen & Aeoles quandoque υ mutant in ω: vt, τῶ λόγω pro τοῦ λόγου.
- Datiuus singularis apud Aeoles iota subscriptum non habet. vt, τῷ λόγω pro τῷ λόγῳ.
- Datiuus & Accusatiuus singularis, Nominatiuus, Datiuus & Accusatiuus plurales, nonnunquam poetice fiunt quinta simplicium: vt, τῷ κλαδὶ pro τῷ κλάδῳ, τὸν ἰκτῖνα pro τὸν ἰκτῖνον, τὰ πρόσωπα pro τὰ πρόσωπα, τοῖς προσώπασι pro τοῖς προσώποις.
- Genitiuus & Datiuus dualis per epenthesin Ionicam acquirit iota: vt, λόγοιιν pro λόγοιν.
- Nominatiuus pluralis Doricè penultimam acuit: vt φιλόσοφοι pro φιλόσοφοι.
- Datiuus pluralis omnium dialectorum acquirit per paragogen iota: vt, λόγοισι pro λόγοις, νόμοισι pro νόμοις.
- Accusatiuus pluralis Doricè in ος desinit: vel vt & Aeolicè in ως: vt, τὸς κυρίος pro τοὺς κυρίους, τὼς διδασκάλως pro τοὺς διδασκάλους. Apud Aeoles etiam in οις secundum quosdam: vt, τοὶς νόμοις pro τοὺς νόμους.

Quarta, quamuis tota sit Attica, præter cætera tamen notandum est:

- Nomina Atticè formata à communibus, non mutant accentum, nisi in duobus, λαγὼς pro λαγός: ἐρεφὼς pro ἐρεφός.
- Genitiuus singularis per paragogen Poeticam acquirit ο: vt μίνωο pro μίνω.
- Accusatiuus singularis quinque nominum more antiquis Atticis vsitato, amittit ν: vt ἄθω, ἕω, κέω, κῶ, λαγὼ, pro ἄθων, ἕων, κέων, κῶν, λαγών.

Quinta.

- Barytona in ις & υς purè declinatur apud Iones & Dores, apud Aeoles etiam, vt quidam volunt: vt, χάρις χάριος pro χάριτος, ἶρις, ἴριος pro ἴριδος. Sic etiam fœminina in ις declinata per δ Aeolice purè declinantur: vt, ἄρτεμις, ἀρτέμιος pro ἀρτέμιδος, σφραγὶς, σφραγῖν pro σφραγῖδα.
- Monosyllaba in αις Aeolicè resoluuntur, mutato & transposito tono: vt, παῖς pro πάϊς.
- Desinentia in ας apud Aeoles acquirunt per epenthesin iota: vt, μέλαις pro μέλας.
- Genitiuus singularis trium nominum ο mutat Atticè in ω: vt, πέλεκυς, πελέκεως pro πελέκεος: πῆχυς, πρέσβεως. Addunt aliqui βραχίως.
- Genitiuus & Datiuus singulares formantur Doricè à nominatiuo ablato σ: vt à φόρκυς fit τοῦ φόρκυ, τῷ φόρκυ pro φόρκυος, φόρκυϊ: αἶαν, τοῦ αἶαν pro αἴαντος.
- Accusatiuus singularis
  - Attici eum in nonnullis efferunt per apocopen. Poetæ per syncopen: vt, ἀπόλλω pro ἀπόλλωνα. Att. θύγατρα pro θυγατέρα Poeticè.
  - Dores eum terminant aliquando in ε: vt, παῖδε pro παῖδα: aliquando in ω: vt, βῶν pro βοῦν.
  - Poetæ in nominibus in ις & υς genitiuorum purorum terminant Accusatiuum in α: vt, βότρυα pro βότρυν: εὐρέα pro εὐρύν.
- Vocatiuus singularis
  - Dores eum nonnunquam resoluunt: vt, ποσείδαον pro πόσειδον.
  - Æoles Vocatiuum singularem nominum in ων terminant in ον, accentu seruato: vt, ἀπόλλων ὦ ἄπολλον pro ἄπολλον.
  - Poetæ vocatiuum oxytonorum in ις, ιδος, formant à nominatiuo abiecto σ. vt, ἀμαρυλλίς, ἀμαρυλλίδος ὦ ἀμαρυλλί. Nominum item per ντ declinatorum vocatiuus communis amittit poeticè ν. vt, ὦ πλακοῦ pro πλακοῦν, ὦ αἶα pro αἶαν.
- Genitiuus & Datiuus dualis per Ionicam epenthesin desinit in οιιν. vt in tertia, vt, σειρήνοιιν pro σειρήνοιν.
- Nominatiuus pluralis in ες fœmininorum Atticè acuitur in penultima, vt. γυναῖκες pro γυναῖκες.
- Genitiuum pluralem in quibusdam formant Iones secundum primam declinationem, vt, χειρέων pro χειρῶν, ποσειδέων pro ποσειδῶν.
- Datiuus pluralis,
  - Iones & Aeoles eum formant à nominatiuo plurali, addendo σι, & in neutris mutando insuper α in ες: vt, ἄνδρεσι ab ἄνδρες pro ἀνδράσι, ἵππεσι ab ἵππεα pro ἱππεῦσι, πάντεσι pro πᾶσι.
  - Aeoles datiuos quintæ simplicium, nonnunquam secundum tertiam inflectunt, vt, παθημάτοις pro παθήμασι.
  - Poetæ è datiuo Ionico & Aeolico nonnunquam alterum σ exterminant: vt, βημάτεσι pro βημάτεσσι.
- Accusatiuus pluralis nominum in οις mutatur Doricè in ως: vt, βῶς pro βοῦς.

81. In Contra-

Si In Contractis quoque declinationibus in quibus Iones potius non contractis utuntur casibus, Attici contractis Dialectorum proprietas obseruanda est in

Primas:

- Propria *quædam in κλῆς & alia nonnulla apud Poetas bifariam contrahuntur: ut, ἡρακλέης, ἡρακλῆς. hoc iam contrahitur bifariam ἡρακλῆος, vel ἡρακλέους, & hoc rursum in ἡρακλοῦς. Sic σπέος, σπεῖος, σπῆος & σπέους, &c. Consule primatam tabulam Poetarum.*
- Genitiuus:
  - Attici *genitiuum singularem terminant in ως: ut, ἀληθέως pro ἀληθέος.*
  - Iones *à Genitiuo bifariam poetice contracto alium nouum formant, ab ἡρακλῆος, dicunt ἡρακλῆος, à σπῆος σπεῖος.*
  - Dorienses *eum terminant in ευς, ut & Aeoles: ut, Δημοσθένευς pro Δημοσθένους, κλέευς pro κλέους.*
  - Aeoles *à contracto nonnunquam detrahunt σ: ut, Σωκράτευ pro Σωκράτευς. Hoc etiam Doribus tribuitur.*
- Accusatiuus *singularis Attice in η desinit, si η nominatiui fuerit purum, ait Eustathius: ut, ὑγιῆ pro ὑγιῆ. In nonnullis similis est apud Atticos primæ simplicium: ut Δημοσθένην pro Δημοσθένη.*
- Vocatiuus *Nominum in ης Aeolice desinit in ε: ut, ὦ Σώκρατε pro Σώκρατες. Alijs hoc est Doricum.*
- Nominatiuus *& Accusatiuus dualis Poetice desinit in εε: ut, Δημοσθένεε pro Δημοσθένει.*
- Nominatiuus *pluralis Attice in ες nonnunquam desinit Accusatiuus in ας. Hoc esse videtur quod suprà diximus Atticos nomina primæ contractorum declinare secundum primam simplicium.*
- Desinentia *in εις Poetice amittunt iota: ut, ὀπιτηδές pro ὀπιτηδείς.*

Secunda:

- Penultimum *iota Iones nonnunquam in ε mutant, aliquando in η: ut, πόλεος vel πόληος pro πόλιος, & in Accusatiuo ὄφια pro ὄφιν. Nonnulli η volunt esse Aeolicorum.*
- Quædam *in ις contrahunt Poetæ per omnes casus: ut, ὄϊς, οἶς: ὄϊος, οἶος, ὄϊι, οἶ &c.*
- Genitiuus *singularis Attice terminatur in ως, accentu retento: ut, ὄφεως pro ὄφεος. Dorice in ιος: ut, πόλιος pro πόλεος, ὄφιος pro ὄφεος.*
- Datiuus *singularis, Nominatiuus item, Accusatiuus & Vocatiuus plurales, Attice contrahuntur in ει: ut, ὄφεϊ, ὄφει, pro ὄφιι. ὄφεες, ὄφεις & ὄφεας, ὄφεις pro ὄφις. Annotat Corinthus Iones solitos esse Nominatiuum, Accusat. & Vocatiuum pluralem, ιε nimirum & ια, in ι contrahere: ut ὄφιες, ὄφιας, & Ionice contracte ὄφις.*
- Nominatiuus, *Accusatiuus & Vocatiuus dualis, & in neutris Nom. Acc. & Vocatiuus plurales Attice contrahuntur in η: ut, ὄφεε ὄφη, συνήπεα, συνήπη. Ait Crusius in declinatione Ionica, etiam Nominatiuum terminationem dualem contrahi quod alij Atticorum esse dicunt.*
- Genitiuus *& datiuus dualis contrahitur Attice in ῳ: ut, ὀφέοιν pro ὀφίοιν.*
- Genitiuus *pluralis tonum Attice retrahit: ut, πόλεων pro πολίων.*
- Datiuum *pluralem formant Iones à nominatiuo plurali, addendo σι: ut ὄφιες, ὀφίεσσι pro ὄφισι.*

Tertia:

- Penultimum *ε nominatiuo excepto, Iones in omnibus casibus mutant in η: ut, βασιλῆος pro βασιλέος &c. Veteres Iones ει dicebant: ut, βασιλεῖος pro βασιλέος.*
- Omnia *in ευς masculina oxytona, Dorice & Aeolice sunt barytona, teste Caninio: ut, βασίλευς pro βασιλεύς, βασίληος pro βασιλῆος, βασίλεος pro βασιλέος.*
- Genitiuus:
  - Attici *eum contrahunt, si ε ante ως fuerit purum: ut, πειραιέως, πειραιῶς. Mutant quinetiam ε in ω: ut, βασιλέως pro βασιλέος.*
  - Dores *& Aeoles eum terminant in ευς: ut, βασιλεῦς pro βασιλέος. Bœoti in ιος: ut, βασιλίος.*
- Accusatiuus *singularis contrahitur Attice si genitiuus contrahatur: ut, πειραιέα, πειραιᾶ. Poetice vero abijcit α per apocopen: ut, βασιλῆ pro βασιλῆα, φονῆ pro φονῆα, πυλῆ pro πυλῆα. Dicit hic Neander, si nominatiuus non fuerit purus, tunc contractio fit in η: ut τυδῆ pro τυδέα vel τυδῆα Ionice.*
- Nominat. *pluralis contrahitur Attice in ης, iota à nonnullis subscripto: ut, βασιλῆς vel βασιλῆς pro βασιλέες.*
- Datiuum *pluralem formant Iones & Dores à nominatiuo plurali non contracto, addendo σι, ut, βασιλήεσσι à βασιλῆες, βασιλέεσσι à βασιλέες. Poetæ ex ευ auferunt υ: ut, βασιλέσι pro βασιλεῦσι.*
- Accusatiuum *pluralem contrahit Thucydides, Atticus scriptor: ut, δωριᾶς pro δωριέας. Nicander ait similem esse nominatiuo plurali Attico.*

Quarta:

- Genitiuus *singularis Aeolice & Laconice desinit in ως: ut, λατῶς pro λητοῦς.*
- Accusatiuus *singularis Ionice in υν, Aeolice in ων desinit, ut, λητοῦν, vel λητῶν pro λητοῖ.*
- Pluralem *numerum Poetæ secundum quintam simplicium nonnunquam flectunt, ut, αἱ κλῶθες, κλωθῶν, κλωσὶ pro κλωθοί, κλωθῶν, κλωθοῖς. Hoc nonnulli Aeolis adscribunt.*

Quinta,

- Desinentia *in ας Dorice sæpius contrahuntur: ut, κρῆς pro κρέας.*
- Ex *omnibus casibus Iones τ auferunt, quod alij etiam Doribus adscribunt, Attici autem terminationem Ionicam contrahunt, ut κέρας κέρατος, Ionice & Dorice κέραος & Attice κέρως.*
- Contractio *apud Poetas fit in α correptum. Vide tabulam Poetarum.*

Oligopathis, *Comparatiuorum in ων Accusatiuus singularis, Nominatiuus, Accusatiuus & Vocatiuus plurales Ionice amittunt ν, Attice contrahuntur in ω vel ους: ut, μείζονα, μείζοα, μείζω, μείζονες, μείζοες, μείζους &c.*

Os. De P R O-

Οἱ.
De PRONOMINE *alluri, hoc primo generatim monebimus; quæ more secundæ & tertiæ simplicium nominum declinantur, easdem etiam perpessiones non respuere. Vt ἐμοῖο pro ἐμῶ, ἐμοῖσι pro ἐμοῖς, τῶ το pro τοῦτον. Speciatim verò singulorum pronominum primas dialectorum varietates paucis annotabimus:*

Ἐγὼ in
- Nominatiuo *Atticè habet* ἔγωγε: *Doricè* ἐγών, *vel* ἐγών, *vel* ἐγώνγα: *Aeol.* ἐγῶ *&* ἐγῶν: *Poet. cum apostropho* γ' *pro* ἐγώ: *Bœoticè* ἰώγα *&* ἰώνγα *pro* ἐγώνγα.
- Genitiuo *Atticè* ἐμοῦγε *pro* ἐμοῦ: *Ionicè* ἐμεῖο: *Doricè &* *Aeolicè* ἐμεῦ *vel* μεῦ: *Poeticè* ἐμεῖο, *vel* ἐμέθεν, *vel* ἐμέθεν. *Scribit Crusius* ἐμεῖο *Ionicum esse*, ἐμέθεν *Atticum*.
- Datiuo *Atticè habet* ἔμοιγε *pro* ἐμοί: *Doricè* ἐμίν *vel* μίν.
- Accusatiuo *Atticè habet* ἔμεγε *pro* ἐμέ.
- Nominatiuo *&* *accusatiuo duali Doricè & Aeolicè habet* ἄμμε *pro* νῶ. *Poetarum est* νῶϊ.
- Nominatiuo *plurali Ionicè habet* ἡμέες *pro* ἡμεῖς: *Doricè* ἁμές *&* ἄμμες: *Aeolicè* ἄμμες.
- Genitiuo *plurali Ion.* ἡμέων *pro* ἡμῶν: *Poet.* ἡμείων: *Dor.* ἁμέων, ἁμῶν: *Aeol.* ἀμμέων, ἄμμων.
- Datiuo *plurali Atticè habet* ἧμιν *pro* ἡμῖν *Ionicè quoque, vt vult Vrbanus*: *Doricè* ἁμῖν: *Aeol.* ἄμμι, *&* ἄμμιν: *Poeticè* ἡμὶν, *vltima correpta*.
- Accusatiuo *plurali Ionicè habet* ἡμέας *pro* ἡμᾶς: *Dor.* ἄμμε, *vel secundum alios* ἁμᾶς: *Aeolicè* ἄμμε *&* ἄμμας.

Σὺ in
- Nominatiuo *Atticè habet* σύγε: *Doricè* τύ, *vel* τύνη, *vel* τύγα.
- Genitiuo *Atticè* σοῦγε *pro* σοῦ: *Ionicè* σεῖο: *Doricè & Aeolicè* σεῦ *vel* τεῦ, *vel* τεοῖο. *Poeticè* σεῖο, *vel* σέθεν, *vel* σέθεν. *Alij tamen* σεῖο *Ionibus*, σέθεν *Atticis tribuunt*.
- Datiuo *Doricè habet* τοί *vel* τίν *vel* τεΐν *pro* σοί.
- Accusatiuo *Doricè* τέ *vel* τύ *pro* σέ.
- Nominatiuo *&* *Accusatiuo duali Doricè & Aeolicè habet* ὔμμε *pro* σφῶ. *Poetarum est* σφῶϊ.
- Genitiuo *& datiuo duali Poetarum est* σφῶϊν, *communis dialecti* σφῷν.
- Nominatiuo *plurali Ionicè* ὑμέες *pro* ὑμεῖς: *Doricè* ὑμές *&* ὔμμες: *Aeolicè* ὔμμες.
- Genitiuo *plurali Ionicè* ὑμέων: *Poeticè* ὑμείων: *Doricè & Aeolicè* ὑμμέων *&* ὑμμέων.
- Datiuo *plurali Doricè & Aeolicè* ὔμμι *vel* ὔμμιν *pro* ὑμῖν *Poeticè* ὑμῖν.
- Accusatiuo *plur. Ionicè* ὑμέας: *Doricè & Aeolicè* ὔμμας: *vel vt annotat Caninius* ὔμμε.

Οὗ in
- Genitiuo *Ion. habet* ἕο: *Poet.* εἷο *&* ἕθεν *&* ἕθεν: *illud tamen alij Ionibus relinquunt, hoc Atticis adscribunt*: *Dor.* εὖ: *Aeol.* εὖ. *Pro hoc Cyprij* ἐο *scribunt per digamma Aeolicum*.
- Datiuo *Poet. habet* σφίν *pro* οἷ, *apud Sophoclem, vt notat Crusius*: *Ion.* ἑοῖ.
- Accusatiuo *Ion.* ἑὲ *pro* ἕ: *Dor.* μίν *&* νίν: *Cyprię* ἰν: *Poet.* σφὶ *apud Euripidem, vel* ἕεν.
- Nominatiuo *plurali Ionicè* σφέες *pro* σφεῖς. *Dor.* σφές.
- Nominatiuo *&* *Accusatiuo duali Poet. habet* σφωὲ *pro* σφέ.
- Genitiuo *&* Datiuo *Duali Poet. habet* σφῶϊν *pro* σφίν.
- Genitiuo *plurali Ion.* σφέων *pro* σφῶν: *Poet.* σφείων.
- Datiuo *plurali Ion.* σφὶν *pro* σφίσιν, *aut Caninius*: *vel etiam* σφὶ *per apocopen*: *& Poeticè per aphæresin* φίν.
- Accusatiuo *plurali* Ion. σφέας *pro* σφᾶς: *Dor.* ψέ. *Aeol.* σφέ.

Σός:
- Dores *pro* σός, ἡ, ὁν, *dicunt* τεός, τεά, τεόν.
- *Æoles contrahunt* σός *cum articulo, & dicunt* σὸς, σὴ, σὸν, *pro* ὁ σὸς, ἡ σὴ, τὸ σόν.

Ἡμέτερος, *Dor. habet* ἁμέτερος, ἁμετέρα, ἁμέτερον: *vel etiam per syncopen* ἁμός, ἁμά, ἁμόν: *Aeol.* ἄμμος, ἄμμα, *vel* ἄμμιον.
Ὑμέτερος, *Dor. habet* ὑμός, ὑμά, *vel* ὑμή, ὑμόν: *Aeol.* ὔμμος, ὔμμα *vel* ὔμμη, ὔμμον.
Σφέτερος, *Dor. habet* σφός, σφά, *vel* σφή, σφόν.

Οὗτος:
- Attici, *si desinat in consonantem, vocalem longam aut diphthongum, addunt ipsi, vt & compositis, per paragogen iota: sin in vocalem breuem eam in iota mutant, vltima semper acuta, vt,* οὑτοσί *pro* οὗτος, τουτί *pro* τοῦτο, τουτοΐ *pro* τούτῳ. ταυτὶ *pro* ταῦτα.
- Iones *per epenthesin ante vocalem longam seu diphthongum, excepto duali & nominatiuo plurali, inserunt* ε, *vt,* τουτέου *pro* τούτου, *&c.*
- Dores *in Accusatiuo plurali* τούτας *dicunt pro* ταύτας.
- Poëtæ *in Genitiuo plurali* τάων *dicunt pro* τούτων.

Ἐκεῖνος:
- Attici *per paragogen iota addunt, vel breuem vocalem in iota mutant, vt in* οὗτος. *Vt,* ἐκεινοσὶ *pro* ἐκεῖνος, ἐκεινὶ *pro* ἐκεῖνο.
- Dores *pro* ἐκεῖνος *dicunt* τῆνος, τήνη, τῆνον *&* τῆνο. *Vel etiam, teste Etymologo,* κῆνος.
- *Æoles per aphæresin* κεῖνος *dicunt pro* ἐκεῖνος. *Alij hoc Poetis, vel Ionibus adscribunt.*

Αὐτός:
- Iones αυ *in* ωυ *mutant, etiam in compositis. Vt,* ὠυτὸς *pro* αὐτός, ἐμεωυτοῦ *pro* ἐμαυτοῦ. *Inserunt etiam ante diphthongum seu vocalem longam* ε *vt in* οὗτος: *Vt,* ὡυτέου *pro* αὐτοῦ, ἐμεωυτέων *pro* ἐμαυτῶν.
- Dores *pro accusatiuis omnis generis & numeri* αὐτ *aut* αὐτόν, αὐτὸ, αὐτὰς, αὐτάς, αὐτάς: *dicunt,* νίν, *&, secundum Hesychium* ψέ. *Dicunt nonnulli* μίν *Aeolum esse.*
- Poëtæ *pro* αὐτῷ *frequenter vsurpant* οἷ, *pro* αὐτοῖς, σφί.

Ἑαυτοῦ:
- Cretenses ἑαυτοῦ *dicunt* ϝὰν αὐτόν, *teste Corintho.*
- Poëtæ *hoc diuisim declinant in singulari. Vt,* ἕο αὐτοῦ *pro* ἑαυτοῦ, ἑοῖ αὐτῷ, ἑαυτόν.

Δεῖνα: *Pro hoc Poeta dicunt,* ὁ δεῖς: *& declinant,* τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα.

DIALECTORVM OMNIVM

Pr. Quod VERBI attinet Dialectorum varietatis, distinctè ea consideranda sunt in:

- **Terminatione,** *quæ thematis & coniugationis diuersitatem indicat. Ergo*
  - Attici *themata mutant. 1. Augent ea per epenthesin, vel minuunt per syncopen. Vt, ἀμυνάθω pro ἀμύνω, διωκάθω pro διώκω: ἐγρήγορα pro ἐγείρω, ἀγάγω pro ἄγω. 2. Barytona mutant in circumflexa, & viceuersa circumflexa in barytona. Vt, τυπτήσω pro τύψω, tanquam à τυπτέω, μιννῦν pro μινύθω, σελαγῶ pro σελαγίζω: ἀγείρω pro ἀγωγέω, αὔξω pro αὐξέω. 3. Quarta coniugationis duplex σσ mutant in duplex ττ: Vt, πράττω pro πράσσω.*
  - Iones *desinentia in αω mutant in εω: Vt, ὁρέω pro ὁράω. H. Stephanus ὑπνέω pro ὑπνόω Ionicum esse inquit & Poeticum.*
  - Dores *noua verba fingunt à barytonis, & à præteritis: Vt, τετύχω à τέτυχα: νωμάω à νέμω. 2. Verbis in εω & αω inserunt υ: verbis autem in ιω & υω, inserunt ν. Vt, ζητεύω pro ζητέω, ψαύω pro ψάω: πίνω pro πίω, θύνω pro θύω. 3. Quarta barytonorum ζ mutant in σδ. Vt, κωμάσδω pro κωμάζω.*
  - Æoles *noua verba in μι formant à circumflexis. Vt, νόημι à νοέω, δάμνημι à δαμνάω, ἐλλιθόημι ab ἐλλιθόω. 2. Characteristicam ε mutant in η, πτ in σσ, σσ in ζ. Vt, ἀδικήω pro ἀδικέω: ὄσσω pro ὄπτω: ταράζω pro ταράσσω. 3. Verbis in εω inserunt quoque υ, vt Dores. Vt, ῥεύω pro ῥέω. 4. Per metaplasmum etiam φθέρρω dicunt pro φθείρω, &c.*
  - Poëtæ *obsoleta themata vsurpant. Vt, ἔπω, πίτω. 2. Noua formant à futuris. Vt, οἴσω, à futuro οἴσω, verbi οἴω. 3. Ex barytonis faciunt alia barytona, vel circumflexa, vel verba in μι: & vicissim ex circumflexis faciunt barytona. Vt, ἰχω ex ἔραω, τρωπάω à τρέπω, ἴχημι ab ἴχω, πολεμίζω à πολεμῶ. 4. Ex verbis in μι faciunt barytona in ωω, vt ῥώω pro ῥώννυμι.*
  - Bœoti *addunt reduplicationem verbis in μι, & ν penultimum mutant in ει. Vt, διδείκνυμι pro δείκνυμι, πίφιλημι à φίλημι.*
  - Cyprij *Æolica in ηω terminant in ηζω. Vt, καλήζω pro καλέω sic Etymologus.*
  - Tarentini *characteristicam ζ mutant in σσ: & quod aliàs diximus Aeolicorum esse, σσ viceuersa in ζ. Vt, σαλπίσσω pro σαλπίζω: πλάζω pro πλάσσω.*
  - Siculi *cum Doribus à præteritis themata noua formant. Vt, πεποιήκω à πεποίηκα, λελάθω à λέλαθα, πεποίθω à πέποιθα, πεφύκω πέφυκα.*
- **Temporibus:** *quorũ apud Dialectos variat tũ*
  - *Initium* AVGMENTVM *i quod præter vsum communem vel*
    - **Inducitur:**
      - Attici *ει mutant in ευ, et in η. Vt, ηὐχόμην pro εὐχόμην, ἤκαζον pro εἴκαζον. In compositis etiam quem augendi modum seruent, propria tabula explicat.*
      - Iones *temporibus & modis iis, qui communiter respuunt augmentum, illud adiungunt per anadiplasiasmum. Vt, πεπιθήσω pro πιθήσω, λελάχωσι pro λάχωσι.*
    - **Duplicatur** *vel etiam multiplicatur:*
      - Attici *verbis incipientibus ab α breui ε & ο: perfecto communi præmittunt duas primas præsentis literas, cum tertia à prima correptione: plusquamperfectum vero alio adhuc tempore augent. Vt, ἰδω, ἦκα, ἴδηκα: ἀκούω ἤκουα, ἀκήκοα, ἠκηκόειν. Vide Atticam tabulam. Dores tamen nonnunquam tertiam à prima productã seruant: Vt, ἐλήλυθα pro ἐλήλυθα: Poeticè εἰλήλουθα, adiecto ad ε iota. Nonnunquam etiam incipientibus ab α, ο & ω præter commune augmentum, addunt ε eodem spiritu manente. Vt, ὁράω, ὥρακα, ἑώρακα. Videatur Atticorum tabula.*
      - Iones *in nonnullis imitantur Atticos. Vt, ἀραίρηκα pro ᾕρηκα. Aoristo secundo etiam primam literam præsentis præponunt. Vt, τέτυπον pro ἔτυπον.*
      - Poëtæ *syllabicum augmentum positione producunt. Vt, ἔλλυξα pro ἔλυξα à λύγω. Tum etiam præteritum Atticum verborum ἴδω & ἄγω augent per epenthesin. Vt, ἐδήδοκα pro ἔδηκα, ἀγήγοχα vel ἀγήοχα pro ἄγηχα. Eodem ferè pacto pro εἶπε dicunt ἔειπε: Nonnullis etiam communibus augmentis præmittunt ε. Vt, ἔειπε pro εἶπε, ἔηκα pro ἧκα.*
    - **Demitur:**
      - Attici *quandoque omnino detrahunt augmenta: quandoque primam duntaxat literam præsentis: Vt, συγγεγόνει pro ἐσυγγεγόνει. ἐκρύφα pro κέκρυφα.*
      - Ionum *proprium est detrahere augmenta, nunc aliqua, nunc omnia. Vt, pro ἐδεδέκτο dicunt δέκτο. Vt, εἶδον pro ἦδον, ἄκουα pro ἤκουα. δέκτο, ἐδέκτο & δέκτο. Hoc etiam fit nonnunquam à Doriensibus. non tam vt augmentum abiiciant, quam vt η in α mutent.*
      - Æoles *etiam abiiciunt, sed tantum, vt vult Caninius, in verbo passiuo. Vt, βλῆται pro βέβληται.*
    - **Mutatur:**
      - Attici *ε syllabicum vertunt in η, λε & με in ειη in ει. Vt, ἤμελλον pro ἔμελλον, εἴληφα pro λέληφα, εἵμαρμαι pro μέμαρμαι, ἑάλωκα pro ἥλωκα.*
      - Iones *ε in nonnullis augent adiecto iota. Vt, ἠρώτων pro εἰρώτων. Sunt qui ipsis ει pro λε & με non minus, quàm Atticis attribuant.*
      - Dores *η mutant in ω, ει communium augmentum in η. Vt, ὤταζον pro ἤταζον ἦλχον pro εἶλχον*
      - Æoles *ad εα ex η assumunt υ & quæ à ρ incipiunt, augent præmissa prima litera præsentis. Vt, εὔαδον, pro ἔαδον, & ἦδον ab ἄδω, ῥέῤῥιφα pro ἔῤῥιφα. Hoc aliis poeticum est.*
      - Poëtæ *η resoluunt in εε, quod alij Atticorum esse inquiunt: incipientia etiam à ρ, formant vt cætera quæ à consonante incipiunt. Vt, ἐάγλευ pro ἤγλευ, ῥερύπωμαι pro ἐῤῥύπωμαι, ῥερίπτον pro ἔῤῥιπτον.*
  - **Finis:** *de quo signo V u.*
- **Figura:**
  - Iones *in compositis non mutant tenues in aspiratas: vt nec Aeoles. Vt, κατεροῦ pro καθεροῦ.*
  - Dores *& Aeoles frequenter vtuntur syncope in compositis. Vt, ὑββάλλειν pro ὑποβάλλειν, ἄντειν pro ἀνάτειν.*
  - Poëtæ *non solum eiusmodi concisionibus vtuntur, sed etiam quandoque nulla mutatione intercedente componunt. Vt, ἐπίσπομαι pro ἐφέπομαι. Imprimis in diuersarum partium orationis multiplici compositione, Comici delectationis & risus mouendi causa vtuntur. Vt, μεγαλοκαμπολαυχλαι. Vide Poëtarum tabulam.*

V u. Finem

Vim FINEM *Verborum cùm dicimus, non solam intelligimus characteristicam, solámve terminationem, sed & penultimam, quaque prater augmentum in aliqua dictione occurrere possunt alia idiomatis varietatem exhibitura, vt eo minori errore confusionis periculum vitetur. Hoc ergo examen instituemus Verbalium Generum, sub iis etiam Coniugationum species comprehensuri.* VERBVM *itaque*

- PASSIVVM, *de quo signo* Zz: *&* MEDIVM, *de quo signo* aa.
- ACTIVVM: *eiusque Modus tum*
  - Indicatiuus: *& tempus*
    - Præsens
      - Atticum:
        - Quod Dores *aiunt in secunda circumflexorum, vt α perpetuò mutent in η, id Attici sunt imitati in 4. verbis:* ζῶ, ζῇς, ζῇ *pro* ζᾷς, ζᾷ, πεινῶ, διψῶ, χρῶμαι.
        - Verborum *in* μι *tertiam pluralem, qua similis est datiuo plurali Participij resoluunt Attici, quod alias Ionibus tribuitur: vt,* τιθέασι *pro* τιθεῖσι, ἀνιᾶσι *pro* ἀνιεῖσι.
        - Substantiuum εἰμὶ *Atticè in secunda singulari habent* εἶς *pro* εἶς *vel* εἶ.
      - Ionicum:
        - Terminationem *circumflexam Iones & hic, & vbicunque inueniunt, resoluunt: vt,* ποιέω *pro* ποιῶ, βοάω *pro* βοῶ. *Hoc tamen rarius ait Io. Gram. in secunda circumflexorum fieri.*
        - Reduplicatio *verborum in* μι *apud Iones fit in* ι: *vt,* τίθημι *pro* τίθημι.
        - Tertiæ *singulari Ionice additur* σι, *&* ει *mutatur in* ι: *vt,* τυπτέεσι *pro* τύπτει.
        - Tertia *pluralis in* σι *resoluitur Ionice, ponendo* α *ante* σ, *& abiiciendo è diphthongo postpositiuam: vt,* τιθέασι *pro* τιθεῖσι, ἴασι *pro* εἰσί.
      - Doricum:
        - Vocalis η *mutatur Dorice in* α, *non hic solum, sed in multis aliis temporibus: vt,* φαμὶ *pro* φημί, ἵσαμι *pro* ἵσημι. *Vicenersa secunda circumflexorum contrahitur Dorice in* η *iota neglecto: vt,* ὁρῇς *pro* ὁρᾷς, ζῇς *pro* ζᾷς.
        - Ex *secunda & tertia singulari aufertur* Dorice *iota: vt,* τύπτες *pro* τύπτεις, τύπτε *pro* τύπτει.
        - Tertia *singularis verborum in* μι *Dorice mutat* σ *in* τ: *vt,* τίθητι *pro* τίθησι, *&c.*
        - Prima *pluralis in* μεν, *Dorice & Cretice in* μες *desinit: idque in omnibus omnium modorum & generum temporibus: vt,* τύπτομες *pro* τύπτομεν, ποιοῦμες *pro* ποιοῦμεν.
        - Eadem *prima pluralis vt & tertia* ο *penultimum mutat Dorice in* ω: *vt,* ποιοῦμεν *pro* ποιοῦμεν, ποιεῦντι *pro* ποιοῦσι. *Id tamen, vt vult Antesignanus, non fit in tertia circumflexorum: quamuis Caninius in infinitiuo* χρυσῶν *pro* χρυσοῦν *dicat.*
        - Tertia *pluralis præsentis & futurorum omnium coniugationum, Dorice similis est datiuo singulari participij masculini eiusdem generis: vt,* τύπτοντι *pro* τύπτουσι, ποιοῦντι *vel* ποιεῦντι *pro* ποιοῦσι *&c.*
        - Pro *verbo substantiuo* εἰμὶ *dicunt* Dores ἠμί: *pro* εἶς, ἐσσί *pro* ἐστί ἐντί: *pro* ἐσμὲν, *dicunt* εἰμὲν εἰμὲς *&* εἰμές: *pro* εἰσί, ἐντί.
      - Æolicum:
        - Secunda *& tertia singularis præsentis & futuri* ει *mutant Aeolicè in* η, *iota non subscripto: vt,* τύπτης *pro* τύπτεις, τύπτη *pro* τύπτει.
        - In *nonnullis verbis secunda persona singularis præsentis Indicatiui sed & aliorum modorum & temporum acquirit Aeolice* θα: *vt,* εἶσθα *pro* εἶς, *ab* εἶμι. *Huc spectare videtur* χρῆσθα *pro* χρή.
        - In ω *Dorica Aeoles formant abiecto* υ: *vt,* ποιοῖσι *pro* ποιεῦντι.
        - Verba *secunda circumflexorum contractionem in* ᾳ *resoluunt Aeolice, iota non subscripto, sed adscripto: vt,* γελάϊς *pro* γελᾷς.
        - In *prima coniugatione in* μι *Aeoles* η *penultimam mutant in* ε *&* μ *geminant: vt* τίθεμμι *pro* τίθημι. *In duali autem, vt & in prima & secunda plurali retinent* η: *vt* φίλητον, φίλημεν, φίλητε.
        - Secunda *in* μι *penultimum* η *mutat Aeolicè in* αι: *vt,* γέλαιμι, γέλαις, γέλαι *pro* γέλημι, ᾶ γελάω.
        - Tertia *pluralis Dorica verborum in* μι, *accentum transfert Aeolice in antepenultimam: vt,* τίθεντι *pro* τιθέντι, δίδοντι *pro* διδόντι.
        - Εἰμὶ *Aeolice habet* ἦμι *&* ἔμμι: *& in tertia plurali* ἔντι *pro* εἰσί.
        - Φημὶ *in tertia plurali Aeolica habet* φαισὶ *pro* φασί. *Aeoles etiam per aphæresin dicunt* ἠμὶ, ἠς *&* ἦσθα, ἠσί *&* ἠτί *pro* φημί, *&c.*
      - Poeticum:
        - Si *contractio in secunda circumflexorum fiat in* α, *præmittunt Poeta aliud* α: *sin in* ω *tum vocali præcedente longa præmittunt* ω: *breui verò præcedente,* ο: *vt* βοάω, βοῶ, *Poet.* βοάᾳ: *nec non,* ὁρόω, ὁρῶ, ὁρόω. *Sic in tertia circumflexorum* ὑπνόω *dicunt Poeta pro* ὑπνόω, ὑπνῶ: χόω *pro* χόω, χῶ.
        - Verbum εἰμὶ *in secunda persona poeticè habet* ἐσσὶ *pro* εἶ. *In plurali* εἰμὲν *&* εἰμὲν *pro* ἐσμέν, ἐτὶ *pro* ἐστί.
        - Composita *ab* ἔνι *per apocopen poeticam amittunt verbum, sola remanente præpositione, & accentu in penultimam retracto: vt,* ἔνι *pro* ἔνεστι, μέτα *pro* μέτεστι.
    - Imperfectum *& reliqua quære fol. seq. sign.* Xx.
  - Imperatiuus *& cæteri: de quibus signo* Yy.

X x. Reliqua tempora Modi Indicatiui Actiui sunt

- **Imperfectum**
  - **Atticum:**
    - Tertiam pluralem Atticos formare, ut Dores & Bœoti, nonnulli sunt qui affirment.
    - Verbi substantiui εἰμὶ prima persona imperfecti Atticè habet ἦ per crasin, ex Ionico ἔα pro ἦν: vel etiam ut volunt nonnulli, ἦν ἦς ἦν.
  - **Ionicum**
    - Tertia singularis Imperfecti & utriusque Aoristi omnium coniugationum formatur Ionicè à secunda, addendo κε, & augmentum abiiciendo, penultima correpta ut, τύπτεσκε pro ἔτυπτε, ποίεσκε pro ἐποίει, &c.
    - Prima & tertia singularis nonnullorum verborum in μι Ionicè desinunt in εα & ει, ut plusquamperfectum: ut, ἐτίθεα pro ἐτίθην, ἐτίθει pro ἐτίθη. Sic εἰμὶ habet ἔα & ἔην pro ἦν Ionicè prima & tertia persona. Pro poetico etiam ἔες, εἷς, à prima persona ἔεν. Iones dicunt ἔας pro ἦς.
  - **Doricum**
    - Dores ν quoque in Imperfecto vertunt in ὁμεν in μες: ut, ἐποίουν pro ἐποίουν, ἐτύπτομες pro ἐτύπτομεν.
    - In secunda contractorum obseruat Caninius ω in ου contrahi Doricè: ut, ἠγάπων pro ἠγάπων. Vbi etiam contractio ex αε fit in η: ut, ἔζαε, ἔζα & Doricè, ἔζη.
    - Tertia pluralis Imperfecti & Aoristi utriusque verborum Barytonorum Doricè & Bœoticè desinit in σαν: ut, ἐτύπτοσαν pro ἔτυπτον. Eadem autem tertia verborum in μι formatur Doricè & Bœoticè à prima singulari, longa in breuem mutata: ut, ἔτιθεν pro ἐτίθεσαν.
    - Verbi substantiui tertia singularis Doricè habet ἦς pro ἦ.
  - **Aeolicum:**
    - Totum singularem numerum Imperfecti & Aoristi utriusque formant Aeoles in σκον, σκες, σκε, primam pluralem in σκομεν, tertiam in σκον, abiecto augmento: ut, τύπτεσκον, τύπτεσκες, τύπτεσκε, &c.
    - Tertia in ει Aeolicè in η mutatur: ut, ἐφίλη pro ἐφίλει.
    - Secunda singularis acquirit in aliquibus syllabam θα: ut, ἦσθα pro ἦς, ἔφησθα pro ἔφης.
  - **Poeticum:**
    - Contractioni præmittunt Poetæ α, ω, vel ο: ut, ἐβόων pro ἐβόων, ἐβόασα pro ἐβόα.
    - Verbũ substantiuum in singulari habet poeticè, ἔην, ἔον, ἦεν & ἦα pro ἦν, ἔες & εἷς pro ἦς: ἔε, ἦε, ἦεν, ἦην & ἦα pro ἦν. In duali ἤστον & ἤστην pro ἤτην. In plurali ἦτε pro ἦτε, ἔσαν & ἦν pro ἦσαν.
    - Verbum ἰημι in Imperfecto poeticè habet εἶον, εἶες, εἶε, pro ἴειν, in, tanquam ab ἴω.
- **Perfectum**
  - **Atticum**
    - Verba dissyllaba 1. & 2. barytonorum ε penultimum mutant Atticè in ο: ut, πέπομφα pro πέπεμφα.
    - Verbum anomalum ἵημι resoluit penultimam & pro ἀφεῖκα misi, Atticè habet ἀφέωκα, pro ἀφεῖται, ἀφέωται.
  - **Ionicum:** Characteristicam literam κ excerunt Iones & longam antecedentem corripiunt: ut, βέβαα pro βέβηκα.
  - **Doricum:**
    - Penultima perfecti Attici tres syllabas excedentis Doricè seruatur longa: ut, ἐλήλυθα pro ἐλήλυθα.
    - Prima pluralis in μεν Doricè habet μες: ut τετάχαμες pro τετάχαμεν.
    - Tertia pluralis omnium coniugationum Doricè terminatur in αντι: ut τετάχαντι pro τετάχασι.
  - **Bœoticum:**
    - Penultima η primæ coniugationis in ει mutatur Bœoticè in ει: ut, τέθεικα pro τέθηκα. Tradunt enim Grammatici Vbi Dores seruant η Bœoti scribunt ει: vbi Dores mutant η, in secunda nimirum in μι, ut quando dicunt ἕστακα pro ἕστηκα, ibi Bœoti seruant η.
    - Tertia pluralis in σι mutatur Chalcidice in ν: ut τέτυφαν pro τετύφασι.
  - **Poeticum:** Hoc nonnunquam Poetæ efferunt per syncopen: ut τέτμημα pro τετέμηκας, κέκμηκα pro κεκάμηκα. Nonnunquam per epenthesin ante κ inserunt γ ut ἔκταγκα pro ἔκτακα.
- **Plusquamperfectum:**
  - **Atticum:** Prima & tertia singularis Atticè & Doricè desinit in η tertia pluralis in εσαν: ut, ᾔδη pro ᾔδειν & ᾔδεις, ἐτετύφεσαν pro ἐτετύφεισαν.
  - **Ionicum** Prima singularis Ionicè desinit in εα, tertia in εε: ut, ἐτετύφεα pro ἐτετύφειν, ἐτετύφεε pro ἐτετύφει.
  - **Doricum:** Prima pluralis in μεν Doricè in μες desinit: ut, ἐτετάχειμες pro ἐτετάχειμεν.
  - **Aeolicum:** Secunda singularis nonnunquam Aeolicè acquirit θα: ut, ᾔδεισθα pro ᾔδεις.
  - **Poeticum.** Nonnunquam Poetæ syncope utuntur correpta vocali vel diphthongo antecedente. ut, ἐπέπιθμεν pro ἐπεποίθειμεν.
- **Indefinitum**
  - **Atticum:**
    - Tertiam pluralem Atticos formare ut Dores & Bœoti, sunt qui affirment.
    - In quinta coniugatione α penultimum mutatur in η Atticè, αι in η: quamuis alij non subscribant ista. ut, ἔφηνα pro ἔφαινα, ἐμίηνα vel ἐμίανα pro ἐμίαινα.
  - **Ionicum** Tertia singularis Ionicè formatur ut tertia Imperfecti. ut, τάξασκε pro ἔταξε, τάγεσκε pro ἔταγε.
  - **Doricum:**
    - Eandem cum futuro Characteristicam & penultimam Doricè habet Aoristus primus. ut, ἔκλαξα pro ἔκλεισα, à futuro κλᾳξῶ: ἐβόαξα pro ἐβόησα, à βοασῶ: ἔσταξα pro ἔστησα, à στασῶ.
    - Prima pluralis Doricè desinit in μες. ut, ἐτάξαμες, ἐτάγομες pro ἐτάξαμεν, ἐτάγομεν.
    - Tertia pluralis Barytonorum utriusque Aoristi Doricè & Bœoticè in σαν desinit. ut, ἐτάξασαν, ἐτάγοσαν pro ἔταξαν, ἔταγον. Tertia autem pluralis Aoristi secundi verborum in μι Doricè & Bœoticè à prima singulari formatur, ut tertia Imperfecti ut, ἔθεν pro ἔθεσαν, ἔσταν pro ἔστησαν.
  - **Aeolicum.** Aoristus uterque formatur Aeolicè, ut Imperfectum. ut, τάξασκον, τάγεσκον pro ἔταξα, ἔταγον, &c.
  - **Poeticum:**
    - Poetica quadam α purum habent neglecto σ. ut, ἤλασα pro ἤλασα, ab ἐλαύνω.
    - Penultima breui Poetæ geminant sequentem consonantem. ut, ἐτέλεσσα pro ἐτέλεσα.
    - Metathesin nonnunquam usurpant Poetæ. ut, ἔπραθον pro ἔπαρθον, à πέρθω: ἔδραθον pro ἔδαρθον, à δέρθω.
- **Futurum:**
  - **Atticum.**
    - Secunda & tertia sing. Atticè desinit in ει. ut, τύψεις, τύψει pro τύψεις, τύψει. Hoc aliis est Aeolicum.
    - Barytona quadam tanquam à præsenti circumflexo formant Atticè futura. ut, θελήσω à θέλω, ἀλεξήσω ab ἀλέξω.
    - Desinens in σω abiecto σ circumflectitur: in ασω autem vel εσω ς abiicit cum adhærente vocali. ut, νομιῶ pro νομίσω, διαβιβῶ pro διαβιβάσω.
  - **Ionicum.**
    - Tertiæ singulari per paragogen Ionicam additur εν. ut, τύψειν pro τύψει.
    - Futurum primum & secundum circumflexum, Ionicè resoluitur. ut, νεμέω pro νεμῶ, τυπέω pro τυπῶ.
    - Verbum ἔρδω Ionicum in futuro habet ἔρξω.
  - **Doricum.**
    - In omni coniugatione futurum primum Doricè circumflectitur. ut τυψῶ pro τύψω.
    - Characteristica σ mutatur Doricè in ξ, vel penitus omittitur. ut βαδίξω pro βαδίσω, κλᾳξῶ pro κλείσω, ἀγωνιξοῦμαι pro ἀγωνίσομαι.
    - Penultimum η mutant Dores in α, ει in ου. ut βοασῶ pro βοήσω, ποιησοῦντι pro ποιήσουσι.
    - Prima pluralis in μες desinit Doricè, tertia similis est datiuo plurali participij. ut, τάξομες pro τάξομεν: τάξοντι pro τάξουσι.
  - **Aeolicum.**
    - Verbis in λω & ρω inseritur Aeolicè σ. ut, σπέρσω pro σπερῶ, ψάλσω pro ψαλῶ.
    - Secunda & tertia singularis ει mutat Aeolicè in η. ut in præsenti. ut, τάξης, τάξη pro τάξεις, τάξει.
    - Doricum ουν Aeolicè amittit ν. ut, ποιησοῦτι pro ποιησοῦντι.
  - **Poeticum:**
    - Verba sexta coniugationis frequenter amittunt poeticè σ. ut, δήω pro δήσω, à δέω, inuenio. κλείω, laudabo, pro κλείσω à κλείω.
    - Anadiplasiasmus quoque frequens est Poetis in futuro. ut, πεπιθήσω pro πείσω, ἔσσομαι pro ἔσομαι, ἔσσεται & ἔσσῃ pro ἔσῃ, ἔσεται pro ἔσται, ἀμφιέσσω pro ἀμφιέσω.
    - Quandoque loco irregularis communis, usurpant Poetæ regulare. ut, δοκήσω pro δόξω à δοκέω.

Ty. Reliqui Modi Generis Actiui sunt

- **Imperatiuus.**
  - **Atticus:**
    - Tertia pluralis præsentis & aoristorum formatur Atticè, vel vt genitiuus pluralis participiorum, vel vt tertia dualis eiusdem temporis imperatiui: vt, τυπτόντων pro τυπτέτωσαν, τυπτέτων pro τυπτέτωσαν, ἴστων pro ἱστάτωσαν, χρήσθων pro χρήσθωσαν.
    - Secunda singul. verborum in μι contrahitur Atticè. vt τίθη pro τίθετι, ἵστη pro ἵσταθι, &c.
    - In duobus verbis tonus Atticè mutatur: vt, λαβὲ, ἰδὲ pro λάβε, ἴδε.
  - **Doricus:**
    - In prima circumflexorum ει mutatur Doricè in η, in tertia ε in ω: vt, ποιήτω pro ποιείτω, χρυσώτω pro χρυσέτω. Sic εἰμὶ habet ἦτω pro ἔστω, tanquam ab ἦν.
    - In secunda circumflexorum contractio Doricè fit in η: vt, ζῆ, ζήτω pro ζᾶ, ζάτω, ex ζάε, ζαέτω.
    - In verbis in μι vsurpatur à Doriensibus terminatio circumflexa. vt, τιθεῖ pro τίθετι, ἵστα pro ἵσταθι.
    - In aoristo 2. secunda in μι η mutatur in α Doricè. vt, στᾶθι pro στῆθι.
  - **Æolicus:** In verbis in μι retinent Aeolice penultimam longam. vt, τίθητι τιθήτω, pro τίθετι, τιθέτω, &c.
  - **Syraculanus:** Aoristus secundus more Syracusanorum desinit in ον: vt, λάβον pro λάβε.
  - **Poeticus:**
    - Contractioni præmittunt Poetæ α. vt, βοάατω pro βοάτω.
    - Verbum εἰμὶ in Imperatiuo poeticè habet ἔσθι, & ἔστω pro ἴσθι, ἤτω pro ἔστω.
- **Optatiuus.**
  - **Atticus:**
    - Præsens verborum circumflexorum post contractionem Atticè desinit in ην. vt, ποιοίην pro ποιοῖμι, βοῴην pro βοῷμι, χρυσοίην pro χρυσοῖμι. Ita nonnunquam etiam barytona formantur. vt, τρεφοίην, & per syncopen τρέφοιν pro τρέφοιμι, λαχοίην pro λάχοιμι. Interdum verba tertia coniugationis in μι, illam circumflexorum optatiuum imitantur in præsenti & aoristo primo vt, διδῴην pro διδοίην, δῴην pro δοίην.
    - Secunda & tertia singularis, & tertia pluralis Aoristi primi Atticè formatur, vt apud Aeoles. vt, τύψειας pro τύψαις, &c.
    - Numerus pluralis Aoristorū per syncopen apud Atticos redditur. vt, τιθεῖμεν pro τιθείημεν, τιθεῖεν pro τιθείησαν, σταχθεῖμεν pro σταχθείημεν, σταχθεῖτε pro σταχθείητε, σταγεῖεν pro σταγείησαν, ἱσταῖμεν, ἱσταῖτε, ἱσταῖεν, &c.
  - **Doricus:**
    - Prima pluralis omnium coniugationum Doricè in μες desinit. vt, τύπτοιμες pro τύπτοιμεν, ποιοίημες pro ποιοίημεν.
    - Præsens circumflexorum terminant Dores & Aeoles secundum Antesignanum in ῴην. vt, ποιῴην pro ποιοῖμι & [illegible] pro [illegible], &c.
    - Aoristi vtriusque tertia pluralis formatur Doricè & Bœoticè in εν. vt, ἔλθοιεν pro ἔλθοιεν, θηράσαιεν pro θηράσαιεν.
  - **Aeolicus:**
    - Præsens tempus circumflexorum Aeolicè desinit in ῴην, & vt notat Crusius, in οίην. vt, ποιώην vel ποιοίην pro ποιοῖμι.
    - Secunda persona acquirit nonnunquam Aeolicum θα. vt, κλαίοισθα pro κλαίοις.
    - Aoristus primus Aeolicè formatur per εια, ειας, ειε. vt, τύψεια pro τύψαιμι, &c.
  - **Poeticus:**
    - Contractioni secunda circumflexorum præmittunt Poetæ ο vel ω. vt, βοόωμι pro βοῷμι.
    - Aoristus secundus secunda & tertia verborum in μι poeticè contrahitur. vt, στῇην pro σταίην, δῴην pro δοίην.
    - Anomala in μι formant Poetæ in οιμι. vt, ἴοιμι pro εἴην, ἴοιμι pro ἰοίην.
- **Coniunctiuus.**
  - **Ionicus:**
    - Tertia singularis Ionicè formatur in σι, vt tertia præsentis Indicatiui. vt, τύπτησι pro τύπτῃ, τετύφησι pro τετύφῃ, ποιήησι pro ποιῇ vel ποιῇσι pro ποιῇ. Varinus ait hanc paragogen esse Atticam. Sic δῶσι pro δῷ.
    - Terminatione potius soluta vtuntur Iones, quàm contracta. vt, ποιέω pro ποιῶ, ἔω pro ὦ, στέω pro στῶ.
  - **Doricus:**
    - Prima pluralis in μεν omnium temporum & coniugationum Doricè in μες desinit. vt, τύπτωμες pro τύπτωμεν, ποιήσωμες pro ποιήσωμεν.
    - Tertia pluralis omnium temporum Doricè desinit in ωντι, vt in præsenti Indicatiui dictum est. vt, τύπτωντι pro τύπτωσι.
  - **Poeticus:**
    - Contractioni secunda circumflexorum præmittitur poeticè ο, ω vel α. vt, βοόω pro βοῶ, βοάᾳ pro βοᾷ: quod etiam contingit Aoristo secundo tertia in μι: vt, δώω pro δῶ: præcipuè in plurali δώωσι pro δῶσι.
    - Terminationi Ionicæ inserunt Poetæ ιωτα. vt, στείω pro στέω, εἴω pro ἔω.
    - Primam pluralem in ωμεν efferunt per ομεν. vt, τύψομεν pro τύψωμεν, verberemus.
- **Infinitiuus.**
  - **Atticus:** Ante ν vel ναι finale Attici constituunt με, & ex diphthongo ι vel υ detrahunt: sique solum ν fuerit, αι addunt: vt, τυπτέμεναι pro τύπτειν.
  - **Ionicus:**
    - Infinitiuum in ν vel ναι desinentem Iones, vt Attici formant, solo αι vel abiecto, vel non assumpto. vt, τυπτέμεν pro τύπτειν, πεποιηκέμεν pro πεποιηκέναι.
    - Perfectum Infinitiui formant Iones à perfecto actiuo, sublato etiam κ. vt, τεθνάναι pro τεθνηκέναι, à τέθνηκα.
  - **Doricus:**
    - Tempora in ειν tribus diuersis modis formant Dores. 1. vt Attici in έμεναι. vt, τυπτέμεναι pro τύπτειν. 2. Ex ει diphthongo auferunt ιωτα. vt, τύπτεν pro τύπτειν. 3. ει in η mutant, ιωτα vel subscripto, vel neglecto. vt, τύπτῃν vel τύπτην pro τύπτειν.
    - Perfectum in εναι, vt apud Atticos, Doricè in εμεναι desinit: vt, πεποιηκέμεναι pro πεποιηκέναι.
    - Secunda circumflexorum α mutat Doricè in η. vt, βοῆν pro βοᾶν. At secunda in μι, η in α mutat. vt, στᾶναι pro στῆναι.
    - In tertia circumflexorum ου mutatur in ω Doricè. vt, χρυσῶν pro χρυσοῦν.
  - **Aeolicus:** Barytonorum ειν mutant Aeoles in ην: prima circumflexorum ειν in εις & ην, secunda circumflexorum αν in αιν, vel αις vel αῖς: tertia ουν in οιν vel οις, accentu vbique vel retento vel translato. vt, ἐλθῆν vel ἔλθεις pro ἐλθεῖν, ποιῆν vel ποιεῖς pro ποιεῖν, γελαῖν vel γέλαις, vel γελαῖς pro γελᾶν, χρυσοῖν vel χρύσοις pro χρυσοῦν.
  - **Poeticus:**
    - Contractioni præmittunt Poetæ α. vt, βοάαν pro βοᾶν.
    - In temporibus Atticè formatis μ geminant Poetæ: quandoque verò ε in α mutant per ἔκτασιν: vt, τυπτέμμεναι pro τυπτέμεναι, ποιήμεναι pro ποιήμεναι.

DIALECTORVM OMNIVM

Zz. PASSIVVM quoque genus suo Dialectorum usibus perfungitur in Modo Indicatiuo: cuius Tempus est tum

- **Præsens:**
  - **Atticum:**
    - Secundæ *singularis* η *finale mutatur Atticè in* ει, *idque in omnibus ferè præsentibus & futuris Passiuæ & Mediæ vocis: vt,* τύπτει *pro* τύπτῃ. *Olim in* εαι *terminabatur: vt,* φάγεσαι *pro* φάγῃ, καυχάεσαι, καυχᾶσαι *pro* καυχάῃ καυχᾷ.
    - Eadem *secunda singularis verborum in* μι *Atticè contrahitur abiecto* σ. *vt,* τίθεσαι, τίθεαι, τίθῃ, *&c.*
    - Breues *vocales ex verbis abijciunt Attici: vt,* λῦμαι *pro* λύομαι, οἶμαι *pro* οἴομαι.
    - In *verbis in* μι *vocalem longam seruant Attici & Iones* ὄρημαι *pro* ὄραμαι.
  - **Ionicum:**
    - Secunda *singularis præsentis, imperfecti & futurorum, vt & in Subiunctiuo, formatur Ionicè à tertia singulari, detracto* ι *ex vltima syllaba. vt,* τύπτεαι *pro* τύπτῃ.
    - Prima *pluralis desinens in* μεθα *coniugationum, temporum & modorum, ad* θ *per epenthesin Ionicam & Doricam acquirit* σ. *vt,* τυπτόμεσθα *pro* τυπτόμεθα.
  - **Doricum:**
    - Mutant Dores ου *in* ευ: *vt,* ποιεῦμαι *pro* ποιοῦμαι.
    - Secunda *singularis prima circumflexorum contrahitur* Doricè *in* ῃ: *secunda autem in* μι *desinit in* ᾳ: *vt,* βοῇ *pro* βοᾷ: ἵστᾳ *pro* ἵστῃ. *Dicit Antesignanus* βοᾶσαι *pro* βοᾷ *esse Doricum, quod alij antiquis Atticis tribuunt.*
  - **Aeolicum:**
    - Primam *pluralis in* μεθα *omnium temporum, modorum & coniugationum Aeolice desinit in* μεθι *vel* μεθεν: *vt,* λεγόμεθι *vel* λεγόμεθεν *pro* λεγόμεθα.
    - Doricum ευ *Aeolice amittit* υ. *vt,* ποιεῦνται *pro* ποιοῦνται.
  - **Poeticum:**
    - Contractioni *in* α *præmittitur* α, *in* ω *autem,* ο *vel* ω *poeticè. vt,* βοόωμαι *pro* βοῶμαι, βοόωνται *pro* βοῶνται.
    - Tertia *pluralis præsentis, imperfecti & futurorum formatur poeticè à tertia singulari ponendo* α *ante* ται *vel* το *seruata nonnunquam vocali longa vel diphthongo metri causa. vt,* τύπτεαται *pro* τύπτονται, ποιέαται *& ποιείαται pro* ποιοῦνται.
- **Imperfectum:**
  - **Atticum:** *Secunda singularis verbis in* μι *passiuæ & mediæ vocis Attice contrahitur ex resolutione Ionica. vt,* ἐτίθου *pro* ἐτίθεο, ἐτίθεσο.
  - **Ionicum:**
    - Secunda *singularis formatur* Ionice *vt tertia præsentis: vt,* ἐτύπτεο *pro* ἐτύπτου, *ab* ἐτύπτετο.
    - Prima *pluralis desinit in* μεσθα *Ionice & Dorice, vt in Præsenti. vt,* ἐτυπτόμεσθα *pro* ἐτυπτόμεθα.
  - **Doricum:** *Mutant* Dores ου *in* ευ. *vt,* ἐποιεύμην *pro* ἐποιούμην.
  - **Aeolicum:**
    - Hic *quoque inserunt Aeoles ante* ομην *per epenthesin tres literas* σκ, *abiecto augmento, & dicunt* τυπτεσκόμην *pro* ἐτυπτόμην.
    - Prima *pluralis formatur, vt in præsenti: vt,* ἐτυπτόμεθι *pro* ἐτυπτόμεθα.
    - Doricum ευ *Aeolice amittit* υ. *vt,* ἐποιεῦτο *pro* ἐποιοῦντο.
    - Prima *coniug. in* μι *retinet Aeolice* η. *vt,* ἐκαλήμην *pro* ἐκαλέμην.
  - **Poëticum:**
    - Contractioni *præmittitur* α, ο *vel* ω. *vt,* ἐβοαόμην *pro* ἐβοώμην, ἐβοόωντο *pro* ἐβοῶντο.
    - Tertia *pluralis formatur, vt tertia præsentis. vt,* ἐτύπτεατο *pro* ἐτύπτοντο.
- **Perfectum:**
  - **Atticum:**
    - Primæ *singularis penultima, si duplex* μμ *fuerit, alterum mutatur in* σ *Attice. vt,* πέφασμαι *pro* πέφαμμαι. *Sin fuerit* σ, *illud vel in* δ *mutatur, vel abiicitur. vt,* πέφραδμαι *pro* πέφρασμαι, κεκόνιμαι *pro* κεκόνισμαι.
    - Tertia *pluralis formatur à tertia singulari, apud Atticos & Iones, eo ferè pacto quo apud Poetas. vt,* τετύφαται *pro* τετυμμένοι εἰσί. *Consule tabulam Atticam. Hic breuitati studemus.*
  - **Ionicum:** *Prima pluralis, in* μεσθα *desinit Ionice & Dorice: vt,* τετάγμεσθα *pro* τετάγμεθα.
  - **Doricum:** *Quarta Barytonorum* σ *penultimum mutant* Dores *in* δ: *id quod alij Atticis attribuunt. vt,* πέφραδμαι *pro* πέφρασμαι.
  - **Æolicum:**
    - Prima *pluralis* Aeolice *desinit in* μεθι. *vt,* τετάγμεθι *pro* τετάγμεθα.
    - Penultimum α *frequenter abit Aeolice in* ο: *vt* ἔφθορται *pro* ἔφθαρται.
  - **Poëticum:**
    - Nonnunquam *per* μετάθεσιν *dicunt Poeta* ἔσσυμαι *pro* σέσυμαι.
    - Tertia *pluralis Attice & Ionice formata antepenultimam poeticè nonnunquam seruat longam. vt,* πεποιήαται *pro* πεποίηνται.
- **Plusquamperfectum:**
  - **Atticum:** *Tertia pluralis formatur Attice & Ionice, vt tertia Perfecti: vt,* ἐτετύφατο *pro* ἐτετυμμένοι ἦσαν.
  - **Ionicum:** *Prima pluralis* Ionice *& Dorice desinit in* μεσθα. *vt,* ἐτετύμμεσθα *pro* ἐτετύμμεθα.
  - **Aeolicum:** *Prima pluralis Aeolice desinit in* μεθι. *vt,* ἐτετύμμεθι *pro* ἐτετύμμεθα.
  - **Poeticum:** *Tertia pluralis Attica & Ionica antepenultimam poeticè seruat longam. vt,* ἐπεποιήατο *pro* ἐπεποίηντο.
- **Indefinitum:**
  - **Atticum:** *Aoristorum posteriorem magis amant quàm priorem Attici.*
  - **Doricum:**
    - Tertiam *pluralem formant Dores, Aeoles & Bœoti à prima singulari, longa in breuem mutata: vt,* ἐτάχθεν *pro* ἐτάχθησαν, ἔταγεν *pro* ἐτάγησαν, *ab* ἐτάχθην, ἐτάγην: ἀγέρθεν *pro* ἠγέρθεν *vel* ἠγέρθησαν.
    - Prima *pluralis vltimum* ν *mutat* Dorice *in* ς. *vt,* ἐτάχθημες *pro* ἐτάχθημεν.
    - Penultimam *Aoristi primi per omnes modos & tempora Dorice corripi obseruat Neander. vt,* ἐποιέθην *pro* ἐποιήθην. *In participio* γαμεθεῖσα *pro* γαμηθεῖσα.
  - **Poeticum:** *Verba, quæ in præterito amittebant* ν, *illud in Aor. 1. poeticè recipiunt: vt,* ἐκλίνθην *pro* ἐκλίθην.
- **Futura:**
  - **Attica:** *Secunda persona Attice in* ει *desinit. vt,* τάξει *pro* τάξῃ, τετάξει *pro* τετάξῃ, ἔσει *pro* ἔσῃ.
  - **Ionica:**
    - Secunda *singularis à tertia formatur Ionice, vt secunda præsentis: vt,* τάξεαι *pro* τάξῃ, *à* τάξεται.
    - Prima *pluralis Ionice &* Dorice *desinit in* μεσθα. *vt,* ταξόμεσθα *pro* ταξόμεθα.
  - **Poetica:** *Tertiam pluralem formant Poeta, vt tertiam præsentis. vt,* πειθησέαται *pro* πεισθήσονται, λαγχανέαται *pro* λαγχάνονται, τιλαξέαται *pro* τιλαξονται.
- Imperatiuo, *& reliquis modis, de quibus consule signum ββ.*

- **gg. PASSIVI verbi reliqui modi sunt:**
  - **Imperativus:**
    - Atticus:
      - Secunda *singularis verborum in μι contrahitur Atticè, vt secunda imperfecti: vt,* ἴθου *pro* ἴθεσο, ἵσω *pro* ἵσασο.
      - Tertia *pluralis vsurpatur Atticè pro tertia duali, in præsenti & vtroque Aoristo. vt,* τυπτέσθων *pro* τυπτέσθωσαν, ποιείσθων *pro* ποιείσθωσαν. *In præterito quoque* πεποιήσθων *dicitur pro* πεποιήσθωσαν.
    - Ionicus: *Resoluunt Iones* ε *in* εο. *ex* εο *autem remouent* ε. *vt,* φείδεο *pro* φείδου. τίθεο *pro* τίθεσο.
    - Doricus: *Mutant* ε *in* ω *Dores: vt,* τάττω *pro* τάττε.
  - **Optatiuus:**
    - Atticus: *In præterito perfecto Xenophon dixit* μεμνῷτο *pro* μεμνῇτο.
    - Ionicus:
      - Prima *pluralis fit in* μεσθα *Ionice. vt,* τυπτοίμεσθα *pro* τυπτοίμεθα.
      - Tertia *pluralis extrito* ν, *acquirit* α. *vt,* τυπτοίατο *pro* τύπτοιντο.
      - Soluta *potius terminatione quàm contracta vtuntur Iones. vt,* ποιεοίμην *pro* ποιοίμην.
    - Doricus:
      - Præsentis η *Dorice mutatur in* α. *vt,* γνοίμαν *pro* γνοίμην.
      - Prima *pluralis in* μεσθα *vel* μην *Dorice fit in* μεσθα, & μες. *vt,* γνοίμεσθα *pro* γνοίμεθα, τυγχάνομες *pro* τυγχάνομεν.
    - Æolicus: *In Aoristo* 2. *Aeoles pro* θείμην, θεῖο, θεῖτο *dicunt,* θείμην, θεῖο, θεῖτε.
  - **Coniunctiuus:**
    - Ionicus:
      - Terminationes *circumflexas resoluunt Iones. vt,* τυφθέω *pro* τυφθῶ, τύπτω *pro* τύπω, ποιέωμαι *pro* ποιῶμαι.
      - Secunda *singularis præsentis formatur à tertia Ionica, vt in præsenti Indicatiuo. vt,* τύπτηαι *pro* τύπτῃ.
      - Prima *pluralis in* μεσθα *acquirit Ionice & Dorice* σ. *vt,* τυπτώμεσθα *pro* τυπτώμεθα.
    - Doricus:
      - Prima *pluralis in* μην ν *mutat Dorice in* σ. *vt,* τυφθῶμες *pro* τυφθῶμεν.
      - Tertia *pluralis Aoristorum Dorice desinit in* ωντι: *vt,* ταχθῶντι, ταγῶντι, *pro* ταχθῶσι, ταγῶσι.
  - **Infinitiuus:**
    - Atticus: *Aoristi desinunt Atticè & Dorice in* ήμεναι, *vt in actiuo dictum. vt,* ταχθήμεναι *pro* ταχθῆναι, &c.
    - Ionicus:
      - Aoristi *Ionice desinunt in* ημεν. *vt in actiuo dictum. vt,* ταχθῆμεν *pro* ταχθῆναι.
      - Diphthongus ει *prima circumflexorum nonnunquam resoluitur Ionice in* εα: *vt,* ἀπολιάσθαι *pro* ἀπολεῖσθαι.
    - Doricus: *Secunda circumflexorum mutat* α *in* η. *vt,* χρῆσθαι *pro* χρᾶσθαι.
    - Aeolicus: *Verba quinta barytonorum, quæ habent* ε *in penultima præsentis reuocant tonum in tertiam à fine,* ε *mutando in* ο. *vt,* τέτερθαι *pro* τετέρθαι, *à* τείρω &c.
    - Poeticus: *In secunda circumflexorum penultima contracta, Poetæ* α *præponunt. vt,* βοάασθαι *pro* βοᾶσθαι.

- **aa. MEDII generis eadem ferè est quæ Actiui & Passiui inflexionis Dialectorum proprietas. Nos singula paucis adumbrabimus. Est ergo**
  - **Indicatiuus:**
    - Atticus:
      - Præsentis & *Futuri secunda singularis omnium coniugationum Atticè formatur vt in Passiuo. vt,* τάττει *pro* τάττῃ, τάξει *pro* τάξῃ, τίθῃ *pro* τίθεσαι. *Vide Passiuum, vel Atticam tabulam.*
      - Imperfecti & *Aoristi secundi verborum in μι secunda singularis contrahitur, vt in Imperfecto Passiuo: vt,* ἐτίθου *pro* ἐτίθεσο, ἔθου *pro* ἔθεσο.
      - Plusquamperfecti *prima & tertia singularis formantur Attice, vt in actiuo. vt,* ἐτετάγη *pro* ἐτετάγειν, & ἐτετάγει.
      - Futura, *quibus libentiùs Attici quàm actiuis vtuntur, formantur vt Attica actiua. vt,* ἀναβιβῶμαι *pro* ἀναβιβάσομαι, βαδιοῦμαι *pro* βαδίσομαι.
    - Ionicus:
      - Secunda *singularis præsentis, imperfecti, Aoristi secundi & Futurorum formatur, vt dictum in præsenti Indicatiuo Passiuo. vt,* τύπτηαι *pro* τύπτῃ, ἐτύπτεο *pro* ἐτύπτου, ἐτύπεο *pro* ἐτύπου.
      - Prima *pluralis in* μεσθα *acquirit Ionice* σ. *vt,* ταξόμεσθα *pro* ταξόμεθα.
      - Plusquamperfecti *prima & tertia singularis desinunt in* εα, & εε, *vt in actiuo. vt,* ἐτετάγεα *pro* ἐτετάγειν, ᾔεα *pro* ᾔειν.
      - Aoristi *primi secunda singularis in* ω *resoluitur Ionice in* αο. *vt,* ἐτύψαο *pro* ἐτύψω.
      - Futurum *secundum resoluunt Iones. vt,* ταγέομαι *pro* ταγοῦμαι. *Sic resoluunt perfectum verbi* εἶμι, *dicentes* ᾔεα *pro* ᾔειν.
    - Doricus:
      - Mutant ε *in* ω *Dores. vt,* ἐτύπτω *pro* ἐτύπτου, ἐτύπω *pro* ἐτύπου, βαδιεῦμαι *pro* βαδιοῦμαι.
      - Prima *pluralis in* μεσθα *acquirit* Dorice σ: *in* μην *mutat* ν *in* σ. *vt,* τυπτόμεσθα *pro* τυπτόμεθα, τετάγομες *pro* τετάγομεν.
      - Perfecti *tertia pluralis* Dorice *desinit in* αντι. *vt,* τετάγαντι *pro* τετάγασι.
      - Plusquamperfecti *prima & tertia singularis in* η, *tertia pluralis in* εσαν *desinit Dorice. vt,* ἐτετάγη *pro* ἐτετάγειν, ἐτετάγεσαν *pro* ἐτετάγεισαν.
      - Aoristi *primi secunda singularis* Dorice & *Syracusie desinit in* α. *vt,* ἐτάξα *pro* ἐτάξω.
      - Futurum *primum circumflectunt Dores. vt,* τυψῶμαι & τυψεῦμαι *pro* τύψομαι.
    - Æolicus:
      - Imperfectum & *Aoristos formant Aeoles, vt imperfectum Actiuum, insertis per epenthesin tribus literis* σκ, & *augmento ablato. vt,* τύπτεσκον, τάπτεσκες, τάπτεσκετο, ταττέσκοιτο, *pro* ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. δαιάσκετο *pro* ἐδαίετο. *Hæ tres literæ inueniuntur pro* σεκ *sunt* σκε.
      - Prima *pluralis in* μεσθα *mutant Æolice in* ε *vel* εν. *vt,* ἐτάξαμεσθε *vel* ἐτάξαμεσθεν *pro* ἐταξάμεθα.
      - Doricum ων *emittit Æolice* ν. *vt* ταξεῦτα *pro* ταξεῦνται.
      - Secunda *singularis acquirit aliquando syllabam* θα *Æolicè. vt,* οἶδαθα & οἶσθα *pro* οἶδας.
    - Poeticus:
      - Contractis *in* α & ω *Poetæ præmittunt* α, ο *vel* ω. *vt,* βοόωμαι *pro* βοῶμαι, &c.
      - Præterita *nonnunquam transponunt Poetæ: vt,* ἔμμορα *pro* μέμορα, δέδορκα *pro* δέδορκα, *à* δέρκω.
      - Præteriti *penultimam producunt Poëtæ. vt,* δείδια *pro* δέδια.
      - Futurum *secundum in tertia quoque circumflexorum fingunt Poetæ. vt,* ὀμοῦμαι *ab* ὀμόομαι. *Ita etiam, cum raro formetur Præteritum medium in verbis sexta barytonorum Poetæ illud non raro fingunt. vt* δέδηα *à* δαίω, κέκηνα *à* καίω, πέφυα *à* φύω.
    - Bœoticus:
      - Præteriti *perfecti tertia pluralis, vt præteriti Actiui, Bæoticè & Chalcidicè in* αν *desinit. vt,* τετάγαν *pro* τετάγασι.
      - Futuri *primi secundam syllabam ablato* ο *contrahunt in nonnullis Bæoti. vt,* ἐργᾷ, *operaberis pro* ἐργάσῃ *ex* ἐργάσῃ ἐργάσομαι: *sic* σχιδᾷ *pro* σχιδάσῃ.
  - Imperatiuus & *reliqui modi exhibentur signo* γγ.

 γγ. Reliqui

77. Reliqui Modi Verbi generis sunt

- **Imperativus:**
  - Atticus:
    - Secunda singularis Verborum in μι Ionicam terminationem Atticè contrahit, Vt in passiuo: Vt δίδου pro δίδοε, ex δίδοε & δίδοο.
    - Tertia pluralis præsentis & Aoristorum Atticè formatur instar dualis, Vt in passiuo dictum est. Vt, τυπτέσθων pro τυπτέσθωσαν.
  - Ionicus. Secundam in ε Vel Verborum in μι in ε desinentem Iones formant, Vt in passiuo. Vt, τίθεε pro τίθει.
  - Doricus. Mutant ω in ω Dores. Vt, τύπτων pro τύπτω.
- **Optatiuus:**
  - Ionicus. prima pluralis in μεθα & tertia in ατο formantur Ionicè & Doricè, Vt in passiuo dictum est. Vt, τυψαίμεθα pro τυψαίμεθα, τύψαιατο pro τύψαιντο.
  - Doricus. Prima pluralis in μεν mutat ν in ς Doricè. Vt, τετύφοιμες pro τετύφοιμεν.
  - Æolicus. Prima pluralis in μεθα Aeolicè mutat α in ε Vel εν. Vt, τυψοίμεθε Vel τυψοίμεθεν pro τυψοίμεθα.
- **Coniunctiuus:**
  - Ionicus.
    - Secunda singularis præsentis & Aoristorum formatur à tertia singulari, Vt in Indicatiuo dictum est. Vt, τύπτῃσι pro τύπτῃς, τύψῃσι pro τύψῃς.
    - Prima pluralis in μεθα acquirit Ionicè & Doricè ε. Vt, τυπτώμεσθα pro τυπτώμεθα.
  - Doricus. Prima pluralis in μεν mutat ν in ς Doricè. Vt, τετύφωμες pro τετύφωμεν.
  - Æolicus. Prima pluralis in μεθα Aeolicè mutat α in ε Vel in εν. Vt, τυψώμεθε pro τυψώμεθα.
- **Infinitiuus:**
  - Atticus & Doricus. Perfectum formatur in ειμεναι Atticè & Doricè. Vt, τετυφέμεναι pro τετυφέναι.
  - Ionicus:
    - Perfectum in ειν desinit Ionicè. Vt, τετύφειν pro τετυφέναι.
    - Futurum secundum resoluunt Iones. Vt, τυπέεσθαι pro τυπεῖσθαι.
  - Poeticus. Perfectum Atticum efferunt Poetæ duplicato μμ. Vt, τεταγμμέναι pro τεταγμέναι.

Q q.

PARTICIPIA Nominis & Verbi naturam in plerisque respiunt. Ergo conueniunt etiam Dialectorum proprietate cum

- **Nominibus**, quæ iisdem sunt terminationibus & declinationibus obnoxia.
- **Verbis**: ratione tum
  - **Initij**, Augmenti, quod inducunt, duplicant, mutant, demunt in participiorum etiam Variis temporibus, pro natura & conditione Verborum.
  - **Finis** Vel reliquorum quæ insunt participiis, præter augmenta. Hæc iam Varietates participiorum Vel sunt
    - **Propriæ**
      - Atticorum.
        - Præteritum Ionicum sublato κ, Attici contrahunt. Vt, ἑστεὼς, ἑστὼς pro ἑστηκώς.
        - Secundæ in μι actiua & media Vocis penultimum α mutatur Atticè in ω. Vt, καθιστῶσα pro καθιστᾶσα.
      - Ionum.
        - Participio εἴπας ait Corinthus non Vtuntur Iones, sed solo εἴπας. Vt, τύψας.
        - Futurum medium τυψόμενος Iones faciunt τυψεόμενος, Vt Dores, teste Caninio.
      - Dorum.
        - In barytonis actiuis præsentis temporis & fœmininorum Doricè abit in οι. Vt, τύπτοισα pro τύπτουσα.
        - Aoristus primus Doricè in αις desinit. Vt, τύψαις pro τύψας.
        - Εἰμὶ in præsenti habet Doricè εἰς, ἐὸν: ἰσσα, ἰσσας.
      - Æolum.
        - Fœmininorum ου Aeolicè mutatur in ω. Vt ἰδῶσα pro ἰδοῦσα.
        - Perfecti Vltima mutatur Aeolicè in ν. Vt, τετύφων pro τετυφώς.
        - Characteristicam Perfecti nonnunquam Aeoles negligunt. Vt, τεθνεώς pro τεθνηκώς.
        - Secunda circumflexorum ων mutat Aeolicè in αν. Vt, γελᾶν pro γελῶν. Ab aliis tribuitur Doriensibus.
      - Poetarum: Præterito Attico contracto Poetæ α Vel ε per epenthesin immittunt. Vt, γεγαὼς, γεγαῶτος, γεγαυῖα, γεγαὼς pro γεγὼς, γεγῶτος, γεγῶσα, γεγὼς. Nec leuiuscule est: quia hoc habet γεγαὼς, γεγαότος, γεγαυῖα, γεγαὼς.
    - **Communes**, quas imitantur, quatenus à Verbis deriuantur. Exempli causa præferemus omnium Dialectorum specimen.
      - Atticum: Prima & secunda coniugationis penultima Atticè est ο. Vt, πεπομφὼς pro πεπεμφώς.
      - Ionicum: Circumflexa resoluunt Iones. Vt, ταχέων pro ταχῶν.
      - Doricum: Mutant Dores ω in ω. Vt, ποιῶσα pro ποιοῦσα.
      - Æolicum: Prima circumflexorum ων, abit Aeolicè in εις: quia ex circumflexo fit Verbum in μι. Vt, φιλεὶς pro φιλῶν, εἰς pro ὤν, ab εἰμί.
      - Poeticum: Contractioni præmittunt α, ο Vel ω Poetæ. Vt, ἀντιόωσα pro ἀντιῶσα.

R. Reliquas

SYNOPSIS.

Reliquas etiam Partes orationis diuersimodè eloquuntur priuatæ Græcorum nationes & populi

- **ADVERBIA vel**
  - **Noua fingunt:**
    - Attici *aduerbia in loco efferunt per datiuum pluralem secundæ simplicium: vt, Θήβησιν pro ἐν Θήβαις, ἀθλείῃσιν pro ἐν ἀθλείαις.*
    - Poetæ *ex nominibus faciunt aduerbia per paragogen vocula δε: vt, μεγάραδε, ad Megaram, οἶκονδε, domum, ἅλαδε, ad mare: vbi δε videtur supplere significationem præpositionis εἰς.*
  - **vsitata**
    - **Augent:**
      - Attici *per prosthesin dicunt* ἐχθὲς *pro* χθὲς: *per paragogen,* οὑτωσὶ *pro* οὕτως, ὡσπερεὶ *pro* ὥσπερ, πάνυτι *pro* πάνυ, ναιχὶ *pro* ναί.
      - Iones *ea aduerbia, quæ descendunt à genitiuis pluralibus nominum in ης & ις prima contractorum, dissoluunt immisso per epenthesin: vt,* ἀληθέως *pro* ἀληθῶς, ἀτρεκέως *pro* ἀτρεκῶς.
      - Dores *dicunt* τὼς *pro* ὡς, οἴκαδις *pro* οἴκαδε.
      - Poetæ τίη *inquiunt pro* τί, *cur?*
    - **Minuunt:**
      - Attici ἅπερ *dicunt pro* καθάπερ, πρῷ *pro* πρωΐ. *Scribit Corinthus & Philoponus* δίαν *dici pro* δεόντως, πρῖνον *pro* πρίνοντως: *quod pernegat Stephanus.*
      - Iones οὕτω *dicunt pro* οὕτως *sequenti vocali: vt,* οὕτω ὀλπίλιως, *apud Herodotum.*
      - Dores πῶ [illegible] *pro* πόθεν.
      - Aeoles [illegible] ὄπισθα *pro* [illegible]θεν, ὄπισθεν, *ε in α mutato.*
      - Poetæ τάχα *pro* τάχιστα *dicunt,* ἀντικρὺ *pro* ἀπαντικρύ, τίπτε *pro* τί ποτε, ἄντα *pro* ἐναντίον, περ *pro* καίπερ. *Inprimis σ & ν per apocopen detrahunt: vt,* πολλάκι *pro* πολλάκις, χῶες *pro* χθὲς: πρόσθε *pro* πρόσθεν: ὄπισθε *pro* ὄπισθεν, ἑκατέρωθε *pro* ἑκατέρωθεν.
    - **Mutant:**
      - Attici *aduerbia in ον à neutris nominibus ducta, in terminatione plurali efferunt, & ab Eustathio vocantur* πληθυντικὰ ἀπλῶς: *vt,* πρῶτα *per* πρῶτον, πρότερα *pro* πρότερον, φίλα *pro* φίλον. *Præterea dicunt,* ἐνταυθοῖ *pro* ἐνταῦθα, ἐνθαδὶ *pro* ἐνθάδε, δευρί *pro* δεῦρο, ἄλλη *pro* ἄλλως, πῆ *pro* πῶς, ἀμηγέπη *pro* ἀμωσγέπως.
      - Iones *dicunt* δεῦρε *pro* δεῦρο.
      - Dores *ad ↓ ex* ὀπίσω *formant. Dicunt etiam* πλατίον *pro* πλησίον, ἄλλοκα *pro* ἄλλοτε, ἁμᾶ *pro* ἡμῶν, ὅκα *pro* ὅτε, ὅπα *pro* ὅπη, πᾶ *pro* πῇ, τόκα *pro* τότε, ἔνδοι *pro* ἔνδον.
      - Æoles *aduerbia in θεν ν abiecto mutant in α: vt,* ἄτερθα *pro* ἄτερθεν, ὄπισθα *pro* ὄπισθεν.
- **PRÆPOSITIONES vel**
  - **Augent:** *Poetæ frequenter iota vel inserunt vel adiiciunt præpositionibus: vt,* ἐνὶ, εἰνὶ, εἰν *pro* ἐν, ὑπεὶρ *pro* ὑπὲρ, καταὶ *pro* κατὰ, παραὶ *pro* παρὰ, ἀπαὶ *pro* ἀπὸ, ὑπαὶ *pro* ὑπό.
  - **Minuunt:** *Dores inquiunt* πὰρ *pro* παρὰ, ἂν *pro* ἀνά. [illegible] *tamen aliis Poetis tribuunt.*
  - **Mutant:**
    - Dores ποτὶ *&* προτὶ *dicunt pro* πρός. *Nam mutant σ in τ, iota etiam per paragogen adiiciunt & literam ρ vel retinent vel negligunt. Hinc composita,* ποτάγε *pro* προσάγε.
    - Aeoles ἀμπὶ *pro* ἀμφὶ *dicunt,* ζὰ *pro* διὰ, πρὶς *pro* πρός.
- **CONIVNCTIONES tum**
  - **Augent:** *Poetæ* πάρος *à* πρὸ *faciunt, pro quo etiam dicunt,* πάροιθεν, προπάροιθεν.
  - **Minuunt:** *Poëtæ* περ *dicunt pro* καίπερ, ἂρ *pro* ἄρα.
  - **Mutant:**
    - Iones ὤν *pro* οὖν *dicunt,* γῶν *pro* γοῦν.
    - Dores αἰ *dicunt pro* εἰ, αἴπερ *pro* εἴπερ, αἴκεν *pro* εἴκεν, αἶκα *pro* εἴκα, γὰ *pro* γε, κἀτις *pro* καί ἄνδρ. *Nonnulli ipsis etiam tribuunt* ἂν *pro* οὖν.

Ex Ostensum

DIALECTORVM OMNIVM

- *E e. Ostensum hactenus quomodo Dialectorum varietas sese habeat in vna tãtum dictione. Iam etiã, quomodo si duae vel plures cõiungantur. Quae coniunctio respicit vel*
  - Orthographiam solam quando aliquid in scriptione prorsum committitur contra vulgatam aliorum consuetudinem. Accidit ergo vt dictiones
    - Disiunguntur, *quae coniuncta esse debebant sine tam*
      - Intercedat *aliquid, per tmesin aut hyperbaton: quod Iones agunt & Pindarus & alij quoque aliorum Graecorum quandoque.*
      - Nihil *intermeniat. Sic Attici dicunt ὑδ᾽ ἰ ἕν pro οὐδ᾽ ἕν. Iones πίλον[illegible] pro πελωπόννησος.*
    - Coniunguntur, *quod fit vel*
      - Simplici *coniunctione. Sic Attici dicunt κατακάρα, pro κατὰ κάρα. Aeoles, ὅστος pro ὁ θεός.*
      - Contractione: *quae varia est. Coniunguntur enim vel*
        - Vocales tantum.
          - Αα *in* α. *Atticè.* τἄρχαια, *pro* τὰ ἀρχαῖα. *Dor.* ἀναγοράν *pro* ἀνὰ ἀγοράν.
          - Αε *in* α. *Att.* τἄπὶ *pro* τὰ ἐπί.
          - Αο *in* ω. *Att.* τὠστᾶ *pro* τὰ ὀστέα. *Ion.* θὤπλα *pro* τὰ ὅπλα. *Dor.* τὠνείρατα *pro* τὰ ὀνείρατα.
          - Αι *in* ᾳ. *Att.* θαἰμάτια *pro* τὰ ἱμάτια.
          - Ηε *in* η. *Att.* μἠνδικα *pro* μὴ ἔνδικα. *Dor.* μῆστι *pro* μὴ ἐστί.
          - Οα *in*
            - α. *Att.* τἀργύριον *pro* τὸ ἀργύριον.
            - ω. *Att.* ὡνήρ *pro* ὁ ἀνήρ. *Ion.* τὤγαλμα *pro* τὸ ἄγαλμα. *Dor.* ὡδωνις *pro* ὁ ἄδωνις. *Aeol.* ὤλλος *pro* ὁ ἄλλος.
            - ε. *Att.* οὑμός *pro* ὁ ἐμός. *Aeol.* τὤλλο *pro* τὸ ἄλλο.
          - Οε *in*
            - α. *Att.* ἅτερος *pro* ὁ ἕτερος. *Ion. item.*
            - ου. *Att.* οὑμός *pro* ὁ ἐμός.
            - ω. *Dor.* ὠξ αἴτνας *pro* ὁ ἐξ αἴτνας.
          - Οἱ *in* οι. *Att.* θοἰμάτιον *pro* τὸ ἱμάτιον.
          - Οο *in* ου. *Att.* οὑλύμπιος *pro* ὁ ὀλύμπιος.
          - Οη *in* ου. *Att.* θοὔμισυ *pro* τὸ ἥμισυ.
          - [illegible] *in* ω. *Ion.* ὤναξ *pro* ὦ ἄναξ.
          - [illegible] *in* ω. *Dor.* ὠτᾶν *pro* ὦ ἐτᾶν.
        - Diphthongi.
          - Αιε *in*
            - α. *Att.* κᾆτα *pro* καὶ εἶτα.
            - η. *Dor.* κῆπα *pro* καὶ εἶπα.
          - Αιευ *in* ευ. *Dor.* κεὐ *pro* καὶ εὐ.
          - Αιοι *in* ω. *Att.* κῷνον *pro* καὶ οἶνον.
          - Αιε *in* ε. *Att.* κἐκ *pro* καὶ ἐκ.
          - Οιαι *in* ω. *Dor.* ὡπόλοι *pro* οἱ αἰπόλοι.
        - Mixtè vocales & diphthongi simul. Ita ergo inuicem miscentur, vt vel praecedant
          - Vocales.
            - Ηευ *in* ευ. *Dor. & Att.* μεὔροι *pro* μὴ εὕροι.
            - Οαυ *in* αυ. *Ion.* ὠυτός *pro* ὁ αὐτός.
            - Οοι *in* ω. *Att.* ὠκέτης *pro* ὁ οἰκέτης.
            - Ωοι *in* ω. *Att.* ἐγῷδα *pro* ἐγὼ οἶδα.
          - Diphthongi.
            - Αια *in* α. *Att.* κἄδικα *pro* καὶ ἄδικα. *Dor.* κἄνδυ *pro* καὶ ἄνδυ.
            - Αιε *in*
              - α. *Att.* κἀγώ *pro* καὶ ἐγώ. *Dor.* θἀτέρω *pro* τῷ ἑτέρω.
              - η. *Att.* κἠν *pro* καὶ ἐν. *Dor.* κἠκ τοῦ αὐτοῦ *pro* καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ.
            - Αιο *in* ω. *Att.* χὠκύων *pro* καὶ ὁ κύων.
            - Ηε *in* η. *Att.* τἠλεφαντίνῃ *pro* τῇ ἐλεφαντίνῃ.
            - Ηη *in* η. *Att.* θἠμέρα *pro* τῇ ἡμέρᾳ.
            - Οια *in* ω. *Att.* ὤλλοι *pro* οἱ ἄλλοι. *Ion.* ὤνθρωποι *pro* οἱ ἄνθρωποι.
            - Οιε *in*
              - α. *Att.* ἅτεροι *pro* οἱ ἕτεροι. *Ion. quoque.*
              - ου. *Att.* οὑμοί *pro* οἱ ἐμοί.
            - Ουα *in*
              - α. *Att.* τἀνδρός *pro* τοῦ ἀνδρός.
              - ω. *Att.* τὠπόλλωνος *pro* τοῦ ἀπόλλωνος. *D.* τὤλγιος *pro* τοῦ ἄλγιος.
              - αυ. *Dor.* ταὐτοῦ *pro* τοῦ αὐτοῦ.
            - Ουε *in* α. *Att. & Ion.* θατέρου *pro* τοῦ ἑτέρου.
            - Ουη *in* η. *Att.* θἠμετέρου *pro* τοῦ ἡμετέρου.
            - Ωα *in* ω. *Att.* τὠπόλλωνι *pro* τῷ ἀπόλλωνι. *Dor.* τὠγάλματι *pro* τῷ ἀγάλματι.
            - Ωε *in* α. *Ion. & Att.* θατέρῳ *pro* τῷ ἑτέρῳ.
            - Ωἱ *in* ῳ. *Att.* πατρῷον *pro* πατρῴῳ [illegible].
  - Syntaxin, *in qua etiam singularum Dialectorum proprietates obseruandae essent. Sed quando Atticorum longè plures sunt, quàm caeterorũ, ex priuatis tabulis, quae heic obseruanda, imitandaúe fuerint, quisque commodius longè addiscet, quàm si hac proportionis singularum imparitate, in vnũ locum consarcinarẽtur omnia. Nos ope viri optimi, H. Stephani aeterna memoria dignissimi quae Atticorum elegantia fuit, studiosè consignauimus. In reliquis taciturniores fuimus, quod tali via praemonstratore careremus, & ipsi aliorum negotiorum cuius [illegible] in hac Grammaticali statione, minus vigilantes esse possemus. Sed bene habet: ad aditum singularum diligens lector constitutus est. Si, quam monstrauimus, in bonorum auctorum lectione regiam eam fuerit ingressus, tandem eo perueniet, vnde communis lingua, & singularum nationum priuata discrimen facili negotio sit deprehensurus. Interea ne quis hac parte nostrum iure officium desiderare possit, ad fontem duntaxat syntacticae varietatis digitum intendemus, Vide signum δδ.*

δδ. De

SYNOPSIS.

§§.

De syntactica orationis structura secundum Idiomatum & Dialectorum varietatem dicturi, viam hactenus inter Grammaticos usitatam servare possemus. Sed quando materia docendi serviendum est, nos omnes diversitates ad quantitatem vel qualitatem Orationis compendio reducemus. Quantitatem vocamus, quum una dictio vel plures abundarint, defecerintve: qualitatem, cùm accidentis alicuius mutatio intervenerit. In Orationis ergo structura vel

- **Abundat,**
  - Integrum membrum: *quando membra synonyma copulantur, Attico more. Vt apud Homerum, μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δύμεναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν.*
  - *Vna tantùm dictio, nimirum*
    - Articulus. *Hic apud Atticos abundat. Vel bis positus. Vel Postpositiuus, Nomini, Verbo iunctus. Vt, τὰ ποῖα τὰ ταῦτα λέγεις, pro ποῖα ταῦτα λέγεις: τὸ τίνα λέγεις pro τίνα λέγεις. Vide Atticorum tabulam, quæ de hoc & de aliis copiosè præcipit.*
    - Nomen: *Vt, ποῖόν ἐστι τίς ἐστι, apud Atticos pro ποῖόν ἐστι: πᾶς τις pro πᾶς: θάνατον τὸ μέρος τι: λῆρον ληρεῖς, &c. Vide suo loco.*
    - Pronomen. *Vt quando Attici dicunt, ἡμῖν αὐτοῖς pro ἡμῖν, ὑμῖν αὐτοῖς pro ὑμῖν.*
    - Verbum: *sic apud Atticos abundat φάναι, εἶναι, & alia. Vt, τὸ σήμερον εἶναι pro τὸ σήμερον.*
    - Participium. *Inquiunt Attici χαμαὶ λέων ὢν pro χαμαὶ λέων: παίζεις ἔχων pro παίζεις. Sic ἀγινέων & alia περιέλκει.*
    - Aduerbium. *Apud Atticos πολὺ, ὡς, πάνυ, μάλα, τι aduerbialiter positum. Vt, οὐ μὴν ἄλλα pro ἀλλὰ μὴν. Dicunt etiam λίαν πάνυ pro λίαν: inprimis duas vel tres Negationes, intendendæ inficiationis ergò iungunt. Vt in ἀπαγορεύω μὴ φανεῖν, μὴ abundat: & in, ὡς ἂν ἔξαρχος γένοιτο, μὴ οὐκ ἐμὸς ἐξὸς εἶναι, μὴ οὐκ superfluit.*
    - Coniunctio. *Attici frequenter otiosè adhibent particulas ἀλλὰ, ἄν, γε, ἢ, καὶ, ὅτι ὡς, τοι. Vt, τῶν δὲ παίδων λεγόντων, ὅτι ταῦτα ἐστὶ καλά, apud Plutarc. Cætera vide suo loco. Apud Iones etiam sæpius redundant particulæ, ἄρα, γε, ὦν, τι. Vt, ἐπεί τε ταῦτα ἐγένετο pro ἐπεὶ ταῦτα ἐγένετο.*
    - Præpositio. *Apud Atticos πρὸς & alia, in & extra compositionem superfluum est. Vt, μεταγγελος pro ἄγγελος. Quandoque ἀμφὶ & περὶ ἐν ἀλλήλοις iunguntur. Vt ἀμφὶ περὶ κρήνην.*
- **Deficit**
  - Articulus. *Atticorum est, articulos supprimere. Vt apud Platonem, παρῆσθα δὲ αὐτὸς λεγομένοις pro τοῖς λεγομένοις.*
  - Nomen. *Hoc facit, quod ait Corinthus, Defectus Atticorum ... Vt, ἐν βραχεῖ scilicet χρόνῳ ... scil. βίῳ.*
  - Verbum. *Apud Atticos sæpe desideratur ἐστι & alia verba. ... ulam Atticorum.*
  - Participium. *Articulus breuitati seruiens sæpius est indicium ... ndicet Participij apud Atticos. Vt, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς scil. ὤν.*
  - Aduerbium:
    - *Attici persæpe omittunt aduerbia, ut exclamandi. ὡς, ἕνεκα, μᾶλλον, μόνον, ὥστε, ἄλλως, ὀλίγου, & alia: negatiua item. Exempla propria tabella exhibebit.*
    - *Dores οὐ γὰρ dicunt pro οὐ μὰ τὸν Δία apud Theocritum.*
  - Præpositio. *Desunt sæpius apud Atticos, διὰ, ἐκ, ἀντὶ, εἰς, ἐν, ἐπὶ, περὶ, πρὸ, πρὸς, σὺν, ὑπὸ, &c. καλὸς τὸ σῶμα pro κατὰ τὸ σῶμα: quæ synecdoche est Grammatica.*
- **Mutatur partium Orationis**
  - Ordo:
    - *Atticorum consuetudo hac parte notanda est diligenter. Sæpius enim, dum membra copulant, quod prioris fuerat, sequenti tribuunt, & viceuersa: nominum transpositorum casibus vel mutatis, vel seruatis integris. Exempla cùm sint prolixiora, ex Atticorum tabella mutuari quisque potest.*
    - *Ionibus etiam anastrophe frequenter in vsu est. Vt apud Herod. lib. 4. ὑπερβορέων δὲ περὶ ἀνθρώπων, pro περὶ ὑπερβορέων δὲ ἀνθρώπων, &c.*
  - *Terminatio, in membris vel*
    - Pluribus. *Atticorum hac parte loquendi modum propria tabella exhibebit, quo pacto Genere, Numero, Casu, Tempore, Modo, Persona, discordent inuicem duo vel plura orationis membra.*
    - *Vnoquo quo τῆς φράσεως ἐναλλαγὰς obseruari possis, in omnibus partibus Orationis, ut*
      - Articulo. *Attici lusus & Genus mutant. Vt, τὼ τέχνα pro τὰ τέχνα, τὸ τῶν ἐντύχων pro οἱ ἐντυχόντες: cætera vide suo loco: & Numerum. Vt, οἱ περὶ Πλάτωνα pro ὁ Πλάτων.*
      - Nomine. *Hoc in constructione variat.*
        - Qualitatem. *Substantiua vsurpant pro adiectiuis Attici & Dores. Vt, ἀνθρώπων ἦθος pro ἀνθρώπινον.*
        - Speciem. *Attici Primitiua vsurpant pro Comparatiuis: Comparatiua pro Positiuis & Superlatiuis: Superlatiua pro Comparatiuis: Denominatiua pro Primitiuis. Exempla dabit priuata tabula.*
        - Numerum. *Attici vtuntur Singulari pro Plurali: Duali pro Plurali, vt & Dores: Plurali pro Duali & Singulari: quod postremum etiam inter Dores in vsu est.*
        - Casum. *Attici Nominatiuum vsurpant loco Genitiui vt & Iones: loco Vocatiui etiam: Genitiuum loco Nominatiui & Accusatiui: Datiuum loco Genitiui, vt & Dores & Aeoles: Accusatiuum vice Genitiui & Datiui: Vocatiuum loco Nominatiui, vt & Aeoles.*
      - Pronomine. *Apud Atticos quandoque Relatiuum sequitur casum ... tis. Reliqua vide suo loco.*
      - Verbo quod variat
        - Genus. *Attici Actiuis vtuntur pro passiuis, & viceuersa. Ho ... vsitatum.*
        - Modum. *Attici Indicatiuum vsurpant vice Optatiui: Imp ... ndicatiui & ... initiuum vice Subiunctiui. Optatiuum vice Indicatiui, Imperatiui & ... Subiunctiuo Indicatiui & Imperatiui. Hoc postremum etiam Iones fa... pro Indicatiuo vtuntur.*
        - Tempora. *Attici vtuntur Præsenti tempore pro Imperfecto, Futu... mperfecto pro Præsenti, vt & Iones: Perfecto pro Præsenti, vna cum Ionibus: Plus ... perfecto pro Præsenti & imperfecto: Aoristo pro Præsenti & Futuro. Futuro pr... ... sti & Aoristo.*
        - Numerum. *Attici Neutro plurali adiungunt Verbum singulare. Vt, ἐγένετο πάντα.*
      - Participio. *Attici Præsens tempus loco futuri vsurpant: & Accusatiuum casum loco Genitiui. Vsurpant etiam Participium pro Nomine, Verbo & Aduerbio. Vt suo loco docetur. Aeoles similiter Participio pro Verbo vtuntur, Poetæ numerum dualem pro Plurali adhibent.*
      - Aduerbio. *Attici aduerbiis addunt articulos. Vt, τὰ πρῶτα pro πρῶτα.*
      - Præpositione. *Attici & Poetæ Præpositionibus nonnunquam eos casus adiungunt, quos vsus Græcorum communis respuere solet. Docebunt id peculiares tabulæ. Nos breuitati seruientes, digitum duntaxat ad fontem intendere voluimus.*

Δόξα τῷ θεῷ.